Giới thiệu

Tần Mặc, một chàng trai trẻ đến từ Mộc Lan Tinh, nơi thế giới hiện đại xoay vần với những chiếc hamburger ngon lành, đã có một khởi đầu bất ngờ và bi thảm khi chết nghẹn vì...

ăn quá nhiều.

Tưởng chừng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng định mệnh lại đưa đẩy hắn xuyên không đến một thế giới hoàn toàn xa lạ, một thế giới cổ kính, đầy rẫy hiểm nguy và những bí ẩn ngàn năm tuổi.

Đây là "đạo mộ thế giới" – nơi con người sống nhờ vào việc khai quật những ngôi mộ cổ, tìm kiếm kho báu để đổi đời, hay còn gọi là "hạ mộ đảo đấu, một đêm bạo phú".

Tuy nhiên, cái giá phải trả cho sự giàu sang ấy thường là máu và mạng sống.

Tại đây, Cửu Môn nổi lên như một tổ chức mạnh mẽ nhất trong giới đạo mộ, là rồng đầu của thế giới ngầm, tập hợp vô số kỳ nhân dị sĩ với những bí thuật giang hồ khó lường.

Sau hơn một năm sống trong thế giới mới, kế thừa một cửa hàng đồ cổ "cha truyền con nối" của cha mẹ kiếp này, Tần Mặc vẫn chưa thể nguôi ngoai nỗi lòng của một kẻ xuyên không không có "hệ thống".

Hắn sống qua ngày với những món đồ cổ phần lớn là hàng giả, duy trì cuộc sống tươm tất nhưng thiếu đi mục đích của một "nhân vật chính".

Và rồi, điều hắn mong đợi cuối cùng cũng đến.

Một tiếng "Đinh!" vang vọng trong tâm trí, đánh dấu sự kích hoạt

thành công của Hệ thống, mang theo lời mời "kích hoạt Hắc Long Huyết Mạch".

Với ánh mắt bừng sáng, Tần Mặc không chút do dự chấp nhận, mở ra gói quà tân thủ đầy hứa hẹn.

Những phần thưởng liên tiếp ập đến, khiến Tần Mặc choáng váng: 1% Hắc Long Huyết Mạch, "Giám Bảo Chi Nhãn" thần kỳ cho phép hắn nhìn thấu chân giả, niên đại, thậm chí cả thời gian chế tác của mọi vật phẩm; "Linh Hồn Trà Chúc" và "Thám Tác Mộ Huyệt Chi Khí" – những vật phẩm chuyên dụng cho việc dò tìm mộ.

Sức mạnh thể chất của hắn cũng được nâng lên mức "cực hạn nhân loại" về nhanh nhẹn, thể lực, sức mạnh và tinh thần.

Một hình xăm hắc long uy vũ dần hiện hữu trên ngực hắn, như một dấu ấn của sức mạnh tiềm ẩn.

Trong quá trình khám phá cửa hàng đồ cổ bằng "Giám Bảo Chi Nhãn", Tần Mặc phát hiện ra một sự thật phũ phàng: phần lớn đồ cổ của cha mẹ hắn là hàng giả tinh vi.

Tuy nhiên, hắn cũng tìm thấy một món gia bảo được giấu kín: một chiếc "Hắc Long Ngọc Bội" hình rồng.

Hệ thống xác nhận đây là vật phẩm chân phẩm, được chế tác từ sừng rồng thật và có khả năng dung hợp với huyết mạch để mở khóa thêm năng lực.

Không chút đắn đo, Tần Mặc dung hợp chiếc ngọc bội.

Ngay lập tức, huyết mạch Hắc Long của hắn tăng lên 5%, và hắn nhận thêm những năng lực mạnh mẽ: "Trừ Ma Kim Tiền Kiếm" – một thanh kiếm cổ xưa chuyên trừ tà, "Long Ngâm Chi Nộ" – tiếng gầm rồng đủ sức trấn áp vạn vật tà ác, và một "Hư Nghĩ Không Gian" rộng ngàn mét vuông, đủ sức chứa cả vật sống.

Cùng với ngọc bội, Tần Mặc còn tìm thấy một bản "Chiến Quốc Bạch Thư" ố vàng, mà "Giám Bảo Chi Nhãn" tiết lộ là một bản đồ kho báu dẫn đến Lỗ Vương Cung.

Hắn nhận ra đây là một trong những bí mật lớn của giới đạo mộ.

Đúng lúc đó, cánh cửa tiệm đồ cổ vang lên tiếng gõ.

Ngô Tà (Hạo Thiên Chân) và Trương Khởi Lân (Muộn Du Bình) xuất hiện, mang theo lời mời từ Ngô Tam Gia (chú ba của Ngô Tà) để cùng tham gia chuyến thám hiểm một ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc.

Hệ thống nhanh chóng đưa ra nhiệm vụ phụ: "Thám hiểm Lỗ Vương Cung".

Nhận thấy cơ hội không thể bỏ qua, Tần Mặc đồng ý, thậm chí còn đưa cả bản Chiến Quốc Bạch Thư cho Ngô Tà, khiến anh chàng ngỡ ngàng.

Chuyến đi đến Lâm Ấp, nơi từng là lãnh địa của Lỗ Quốc cổ xưa, bắt đầu.

Tần Mặc, với vẻ ngoài điềm tĩnh như một du khách, khiến Phan Tử, một thành viên giàu kinh nghiệm của Ngô Tam Gia, không khỏi hoài nghi.

Tuy nhiên, khi Ngô Tam Gia loay hoay với tấm bản đồ, Tần Mặc đã sử dụng "Thám Tác Mộ Huyệt Chi Khí" để chỉ chính xác hướng đi, khiến Ngô Tam Gia phải kinh ngạc.

Hành trình xuyên qua những ngọn đồi hoang vắng, hiểm trở không làm Tần Mặc nao núng, trong khi Phan Tử và Hạo Thiên Chân không ngừng than thở về sự mệt mỏi.

Đoàn người gặp một lão phu và con chó của ông ta, người sẽ đưa họ qua một thủy động bí ẩn.

Tần Mặc cảnh báo Hạo Thiên Chân về những hiểm nguy ẩn chứa.

Khi con chó xuất hiện với mùi hôi thối kỳ lạ, Tần Mặc giải thích đó là "thi xú vị" – mùi xác chết, và họ đang ở gần một "thi động" (hang xác).

Sự việc càng trở nên đáng sợ khi người lái thuyền và lão phu biến mất không dấu vết ngay khi họ vào hang, để lại cả đội trong bóng tối và sự hoảng loạn.

Một bóng đen khổng lồ lao ra từ dưới nước, khiến Hạo Thiên Chân kinh hãi.

Trương Khởi Lân, với giác quan nhạy bén, lập tức hành động, đâm sâu ngón tay vào làn nước đen ngòm và kéo lên một con "thi biệt" (bọ xác chết) khổng lồ.

Tần Mặc bình tĩnh giải thích về loài vật gớm ghiếc này và chỉ ra chiếc chuông lục giác bằng đồng trên đuôi nó chính là vật phẩm dùng để điều khiển chúng.

Hệ thống một lần nữa xác nhận đây là chân phẩm và Tần Mặc dung hợp nó, nhận được thêm "Trấn Hồn Cổ" – một vật phẩm có khả năng trấn áp linh hồn.

Qua màn trình diễn đầy ấn tượng này, Tần Mặc không chỉ cứu cả đội khỏi hiểm nguy mà còn chứng minh được năng lực siêu phàm của mình.

Từ một chủ tiệm đồ cổ bình thường, hắn nhanh chóng trở thành một nhân vật bí ẩn, uyên bác và không thể thiếu trong mắt Ngô Tam Gia và Trương Khởi Lân, đặt nền móng cho những chuyến phiêu lưu đầy kịch tính sắp tới trong Lỗ Vương Cung cổ xưa.

Tần Mặc, một chàng trai trẻ đến từ Mộc Lan Tinh, nơi thế giới hiện đại xoay vần với những chiếc hamburger ngon lành, đã có một

khởi đầu bất ngờ và bi thảm khi chết nghẹn vì...

ăn quá nhiều.

Tưởng chừng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng định mệnh lại đưa đẩy hắn xuyên không đến một thế giới hoàn toàn xa lạ, một thế giới cổ kính, đầy rẫy hiểm nguy và những bí ẩn ngàn năm tuổi.

Đây là "đạo mộ thế giới" – nơi con người sống nhờ vào việc khai quật những ngôi mộ cổ, tìm kiếm kho báu để đổi đời, hay còn gọi là "hạ mộ đảo đấu, một đêm bạo phú".

Tuy nhiên, cái giá phải trả cho sự giàu sang ấy thường là máu và mạng sống.

Tại đây, Cửu Môn nổi lên như một tổ chức mạnh mẽ nhất trong giới đạo mộ, là rồng đầu của thế giới ngầm, tập hợp vô số kỳ nhân dị sĩ với những bí thuật giang hồ khó lường.

Sau hơn một năm sống trong thế giới mới, kế thừa một cửa hàng đồ cổ "cha truyền con nối" của cha mẹ kiếp này, Tần Mặc vẫn chưa thể nguôi ngoai nỗi lòng của một kẻ xuyên không không có "hệ thống".

Hắn sống qua ngày với những món đồ cổ phần lớn là hàng giả, duy trì cuộc sống tươm tất nhưng thiếu đi mục đích của một "nhân vật chính".

Và rồi, điều hắn mong đợi cuối cùng cũng đến.

Một tiếng "Đinh!" vang vọng trong tâm trí, đánh dấu sự kích hoạt thành công của Hệ thống, mang theo lời mời "kích hoạt Hắc Long Huyết Mạch".

Với ánh mắt bừng sáng, Tần Mặc không chút do dự chấp nhận, mở ra gói quà tân thủ đầy hứa hẹn.

Những phần thưởng liên tiếp ập đến, khiến Tần Mặc choáng váng: 1% Hắc Long Huyết Mạch, "Giám Bảo Chi Nhãn" thần kỳ cho phép hắn nhìn thấu chân giả, niên đại, thậm chí cả thời gian chế tác của mọi vật phẩm; "Linh Hồn Trà Chúc" và "Thám Tác Mộ Huyệt Chi Khí" – những vật phẩm chuyên dụng cho việc dò tìm mộ.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1

Sức mạnh thể chất của hắn cũng được nâng lên mức "cực hạn nhân loại" về nhanh nhẹn, thể lực, sức mạnh và tinh thần.

Một hình xăm hắc long uy vũ dần hiện hữu trên ngực hắn, như một dấu ấn của sức mạnh tiềm ẩn.

Trong quá trình khám phá cửa hàng đồ cổ bằng "Giám Bảo Chi Nhãn", Tần Mặc phát hiện ra một sự thật phũ phàng: phần lớn đồ cổ của cha mẹ hắn là hàng giả tinh vi.

Tuy nhiên, hắn cũng tìm thấy một món gia bảo được giấu kín: một chiếc "Hắc Long Ngọc Bội" hình rồng.

Hệ thống xác nhận đây là vật phẩm chân phẩm, được chế tác từ sừng rồng thật và có khả năng dung hợp với huyết mạch để mở khóa thêm năng lực.

Không chút đắn đo, Tần Mặc dung hợp chiếc ngọc bội.

Ngay lập tức, huyết mạch Hắc Long của hắn tăng lên 5%, và hắn nhận thêm những năng lực mạnh mẽ: "Trừ Ma Kim Tiễn Kiếm" – một thanh kiếm cổ xưa chuyên trừ tà, "Long Ngâm Chi Nộ" – tiếng gầm rồng đủ sức trấn áp vạn vật tà ác, và một "Hư Nghĩ Không Gian" rộng ngàn mét vuông, đủ sức chứa cả vật sống.

Cùng với ngọc bội, Tần Mặc còn tìm thấy một bản "Chiến Quốc Bạch Thư" ố vàng, mà "Giám Bảo Chi Nhãn" tiết lộ là một bản đồ kho báu dẫn đến Lỗ Vương Cung.

Hắn nhận ra đây là một trong những bí mật lớn của giới đạo mộ.

Đúng lúc đó, cánh cửa tiệm đồ cổ vang lên tiếng gõ.

Ngô Tà (Hạo Thiên Chân) và Trương Khởi Lân (Muộn Du Bình)

xuất hiện, mang theo lời mời từ Ngô Tam Gia (chú ba của Ngô Tà) để cùng tham gia chuyến thám hiểm một ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc.

Hệ thống nhanh chóng đưa ra nhiệm vụ phụ: "Thám hiểm Lỗ Vương Cung".

Nhận thấy cơ hội không thể bỏ qua, Tần Mặc đồng ý, thậm chí còn đưa cả bản Chiến Quốc Bạch Thư cho Ngô Tà, khiến anh chàng ngỡ ngàng.

Chuyến đi đến Lâm Ấp, nơi từng là lãnh địa của Lỗ Quốc cổ xưa, bắt đầu.

Tần Mặc, với vẻ ngoài điềm tĩnh như một du khách, khiến Phan Tử, một thành viên giàu kinh nghiệm của Ngô Tam Gia, không khỏi hoài nghi.

Tuy nhiên, khi Ngô Tam Gia loay hoay với tấm bản đồ, Tần Mặc đã sử dụng "Thám Tác Mộ Huyệt Chi Khí" để chỉ chính xác hướng đi, khiến Ngô Tam Gia phải kinh ngạc.

Hành trình xuyên qua những ngọn đồi hoang vắng, hiểm trở không làm Tần Mặc nao núng, trong khi Phan Tử và Hạo Thiên Chân không ngừng than thở về sự mệt mỏi.

Đoàn người gặp một lão phu và con chó của ông ta, người sẽ đưa họ qua một thủy động bí ẩn.

Tần Mặc cảnh báo Hạo Thiên Chân về những hiểm nguy ẩn chứa.

Khi con chó xuất hiện với mùi hôi thối kỳ lạ, Tần Mặc giải thích đó là "thi xú vị" – mùi xác chết, và họ đang ở gần một "thi động" (hang xác).

Sự việc càng trở nên đáng sợ khi người lái thuyền và lão phu biến mất không dấu vết ngay khi họ vào hang, để lại cả đội trong bóng tối và sự hoảng loạn.

Một bóng đen khổng lồ lao ra từ dưới nước, khiến Hạo Thiên Chân kinh hãi.

Trương Khởi Lân, với giác quan nhạy bén, lập tức hành động, đâm sâu ngón tay vào làn nước đen ngòm và kéo lên một con "thi biệt" (bọ xác chết) khổng lồ.

Tần Mặc bình tĩnh giải thích về loài vật gớm ghiếc này và chỉ ra chiếc chuông lục giác bằng đồng trên đuôi nó chính là vật phẩm dùng để điều khiển chúng.

Hệ thống một lần nữa xác nhận đây là chân phẩm và Tần Mặc dung hợp nó, nhận được thêm "Trấn Hồn Cổ" – một vật phẩm có khả năng trấn áp linh hồn.

Qua màn trình diễn đầy ấn tượng này, Tần Mặc không chỉ cứu cả đội khỏi hiểm nguy mà còn chứng minh được năng lực siêu phàm của mình.

Từ một chủ tiệm đồ cổ bình thường, hắn nhanh chóng trở thành một nhân vật bí ẩn, uyên bác và không thể thiếu trong mắt Ngô Tam Gia và Trương Khởi Lân, đặt nền móng cho những chuyến phiêu lưu đầy kịch tính sắp tới trong Lỗ Vương Cung cổ xưa.

Chương 2

Hống!

Trên không trung điện chớp, sấm rền, một con Hắc Long toàn thân đen nhánh, vảy đen lấp lánh, bốn móng sắc như dao đang bay lượn giữa sấm chớp.

Cùng với đầu rồng uy vũ bá khí dần dần tiếp cận, con Hắc Long đột ngột hòa nhập vào một cơ thể.Á!" Tần Mặc bỗng mở bừng mắt, giật mình ngồi dậy trên giường, cả người và mặt đẫm mồ hôi.

Anh đang thở dốc trên giường.Đinh!

Phát hiện chủ thể đã kích hoạt thành công Hệ Thống.Đinh!

Xin hỏi chủ thể có muốn kích hoạt Hắc Long Huyết Mạch không? Tần Mặc nghe vậy, mắt sáng lên.

Hệ Thống ư, đây là Hệ Thống mà anh đã mong chờ hơn một năm nay!

Tần Mặc không phải người của thời không này, mà là một Xuyên Việt Giả đến từ Mộc Lan Tinh.

Anh từng xuyên không đến đây vì lỡ ăn thêm một miếng bánh hamburger rồi nghẹn chết.

Khi tỉnh lại, anh đã đến cái gọi là Đạo Mộ Thế Giới này.Người ở thế giới này, nếu biết về sự tồn tại của Mộ Huyệt đều sẽ tổ chức đội của riêng mình để Đạo Mộ trong đó.

Hạ đấu, qua một đêm trở nên giàu có, là chuyện thường xuyên xảy ra ở Trường Sa Thành.

Nhưng trong ngành Đạo Mộ, cạnh tranh cũng rất khốc liệt, vì

những thứ bên dưới mà giết chóc cũng không ít.

Dù nguy hiểm trùng trùng, nhưng nhiều người vẫn đổ xô vào, không ngần ngại mạo hiểm mạng sống.Ở thế giới này, tổ chức Đạo Mộ mạnh nhất phải kể đến Cửu Môn.

Cửu Môn xứng đáng là tinh hoa của giới Đạo Mộ, cũng là Long Thủ của thế giới ngầm.

Những giang hồ thuật sĩ, kỳ nhân dị sĩ trong môn cũng thuộc đủ tầng lớp.

Những người này không công khai Đạo Mộ, nhưng sau lưng đều là những cao thủ trộm cắp.Tần Mặc liếc nhìn cửa hàng đồ cổ mà cha mẹ để lại.

Một năm qua, việc kinh doanh không quá phát đạt nhưng cũng đủ đảm bảo cuộc sống no đủ.

Tuy nhiên, với tư cách là một Xuyên Việt Giả, việc không có Hệ Thống khiến anh vô cùng khó chịu.

May mắn thay, cuối cùng Hệ Thống cũng đến!

"Kích hoạt."Đinh!

Chúc mừng chủ thể kích hoạt thành công, nhận được gói quà tân thủ, xin hỏi có muốn mở không?"Mở."Nhận thưởng: Hắc Long Huyết Mạch 1%.Nhận thưởng: Giám Bảo Chi Nhãn.Nhận thưởng: Linh Hồn Trá Chúc.Nhận thưởng: Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí.Nhận thưởng: Mẫn Tiệp 50 (giới hạn loài người).Nhận thưởng: Thể Lực 50 (giới hạn loài người).Nhận thưởng: Sức Mạnh 50 (giới hạn loài người).Nhận thưởng: Tinh Thần 10 (giới hạn loài người).Từng phần thưởng khiến Tần Mặc choáng váng.

Xương cốt toàn thân và từng thớ cơ bắp đều dần trở nên săn chắc.

Một hình xăm Hắc Long xuất hiện ở vị trí tim, nhưng con Hắc Long này nhìn uy vũ nhưng lại thiếu đi một chút tinh thần.Còn về Linh Hồn Trá Chúc và Mộ Huyệt Chi Khí, chúng đều là những thứ có ích cho Đạo Mộ!

Hiện tại thứ có thể sử dụng ngay lập tức chính là Giám Bảo Chi Nhãn!Tần Mặc thay một bộ quần áo, đi xuống lầu, nhìn những chiếc bình cổ gọi là đồ cổ phía dưới.

Trên đó rõ ràng xuất hiện từng cái tên, niên đại, và... hàng giả.Tần Mặc khóe miệng giật giật, cha mẹ của cơ thể này để lại cả một đống đồ cổ giả ư?Tần Mặc vốn đoán trong nhà chẳng có đồ vật gì tốt, bởi vì người mở cửa hàng đồ cổ đều biết, trong mười món thì ít nhất 9.9 món là giả.

Nhưng hàng cao cấp cũng có phân cấp, Tần Mặc không ngờ rằng chỉ cần một cái nhìn, Giám Bảo Chi Nhãn có thể hiển thị thông tin vật phẩm như giao diện giới thiệu trong game, thậm chí còn bao gồm cả thời gian làm giả vật phẩm!

Không thể không khâm phục uy lực của Giám Bảo Chi Nhãn này.Tần Mặc đi đến bên cạnh một chiếc tủ, lấy ra một cái hộp từ bên trong.

Đây là vật gia truyền mà cha mẹ của cơ thể cũ để lại.Đinh!

Phát hiện vật phẩm thật, Hắc Long Ngọc Bội!

Vật phẩm có thể kích hoạt, xin hỏi có muốn dung hợp không?

Giọng Hệ Thống vang lên trong đầu Tần Mặc.Tần Mặc liền thấy bên trong có một chiếc ngọc bội hình rồng, phía dưới còn có một tờ giấy màu vàng sẫm.

Giám Bảo Chi Nhãn rõ ràng nhìn thấy văn tự xuất hiện trên ngọc bội hình rồng.

“Hắc Long Ngọc Bội, được đúc từ sừng rồng thật, có thể dung hợp với Huyết Mạch, sau khi dung hợp có thể nhận được nhiều năng lực hơn!”Đây hoàn toàn là niềm vui bất ngờ!

Tần Mặc nhìn chiếc Hắc Long Ngọc Bội này, không nghĩ ngợi gì mà dung hợp ngay lập tức.Đinh!

Dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch đã kích hoạt 5%.Nhận thưởng: Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, tổng cộng 32 đồng tiền đúc thành, là khắc tinh của tà vật.Nhận thưởng: Long Ngâm Chi Nộ, tiếng rồng gầm một tiếng, vạn vật hoảng sợ, có thể đánh giết tất cả tà túy.Nhận thưởng: Hư Nghĩ Không Gian (có thể chứa vật sống, tổng thể không gian một nghìn mét).Tần Mặc cảm nhận được Huyết Mạch trên người xuất hiện từng đợt dao động nhỏ, cùng với hình xăm trên người lúc này cũng đang tỏa nhiệt, nhưng chỉ trong chốc lát đã biến mất.

Trong đầu Tần Mặc xuất hiện một giao diện điện tử.Tên: Tần Mặc.Tuổi: 24.Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian.Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm.Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 50 (giới hạn loài người), Thể Lực 50 (giới hạn loài người), Sức Mạnh 50 (giới hạn loài người), Tinh Thần 10 (giới hạn loài người).Tần Mặc nhìn những phần thưởng mình nhận được, rất hài lòng gật đầu.

Tuy nhiên, sau khi lấy Hắc Long Ngọc Bội lên, Tần Mặc còn phát hiện bên trong có một tờ giấy màu vàng sẫm.Tờ giấy này trông cũng không giống vật phẩm cận đại, chắc hẳn cũng là một món đồ cổ!

Thế là Tần Mặc theo bản năng dùng Giám Bảo Chi Nhãn nhìn tờ giấy màu vàng sẫm trong tay.“Chiến Quốc Bạch Thư, một tấm bản đồ kho báu.”Chiến Quốc Bạch Thư?Tần Mặc hơi ngẩn ra!

Anh đã đọc Đạo Mộ Bút Ký, nên lập tức biết đây là bản đồ Lỗ

Vương Cung.

Nhưng theo ghi chép trong sách, Chiến Quốc Bạch Thư này phải ở trong tay Hạo Thiên Chân mới phải.

Sao lại ở trong tay anh?Khi Tần Mặc đang nghi ngờ, anh nghe thấy tiếng gõ cửa.

Sau đó là một tràng lẩm bẩm.

"Muộn Du Bình, anh nói xem tại sao trưởng bối Ngô gia lại muốn tôi đến đây, còn nhất định phải đến đây tìm người hôm nay, anh có biết tại sao không?" Một giọng nam trầm ấm truyền đến từ phía sau cánh cửa.Tần Mặc khựng lại.

Muộn Du Bình?

Người của Trương gia?

Người có thể gọi người Trương gia là Muộn Du Bình, chỉ có Ngô gia, Hạo Thiên Chân?

"Không biết." Muộn Du Bình vẫn lạnh lùng như băng.Tần Mặc đi đến cửa, nhẹ nhàng mở ra.

Anh thấy một người đàn ông mặc áo vệ sinh màu đen, phía sau còn đeo một thanh đao, nhưng thần sắc lạnh như lưỡi đao đứng đối diện.

Bên cạnh là một thư sinh mặt mũi thanh tú, da trắng nõn, toát lên vẻ thư hương."Anh là Tần Mặc tiên sinh phải không?

Chúng tôi là người của Ngô gia, tôi có việc muốn nói với anh, không biết anh có tiện không?" Hạo Thiên Chân nhìn người đàn ông trước mắt, một thân áo đen, ngũ quan sắc nét, lông mày kiếm vút lên, đôi mắt tĩnh lặng như mực, tựa như một con Cự Long trầm tịch.

Người đàn ông như vậy lại khiến cậu ta có chút e sợ.

Nhưng sự e sợ này đến từ đâu, cậu ta cũng không rõ lắm."Vào đi."

Tần Mặc thản nhiên cười, giữ nụ cười chuyên nghiệp.

Sau đó, anh quay người đi trước vào cửa hàng đồ cổ, rồi bắt đầu pha trà cho hai người họ.Hạo Thiên Chân và Muộn Du Bình theo sau, đánh giá cửa hàng đồ cổ xung quanh, rồi đứng sang một bên.

"Ngồi đi." Tần Mặc đặt chén trà lên chiếc bàn vuông nhỏ, rồi ngồi vào ghế chủ vị, tĩnh lặng nhìn Hạo Thiên Chân.Hạo Thiên Chân lúc này nhìn Tần Mặc, cảm thấy trong lòng có chút căng thẳng.

"À ừm, Tần Mặc tiên sinh, tôi là Hạo Thiên Chân của Ngô gia, đây là bạn tôi, Trương Kỳ Lân, là trưởng bối Ngô gia sai tôi đến tìm anh." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, liên tục nuốt nước bọt trong căng thẳng.

Mọi người trước đây coi thường người này bao nhiêu, thì bây giờ lại sợ hãi bấy nhiêu.

Ai có thể nghĩ rằng một người trẻ tuổi lại có khí phách như vậy, rõ ràng cùng tuổi mà nhìn cứ thấy đáng sợ."Tìm tôi có chuyện gì?" Tần Mặc không hiểu.

Trong ký ức của anh, tuy mọi người đều làm đồ cổ, nhưng bản thân anh không có quá nhiều giao thiệp với Cửu Môn!

Hơn nữa, nhìn biểu cảm của họ, hai người chắc hẳn đã chuẩn bị sẵn sàng khi đến đây.Quả nhiên, giây tiếp theo Hạo Thiên Chân nói: "Vâng, theo lệnh của Tam thúc tôi, tôi đến tìm anh.

Chúng tôi đã phát hiện một ngôi mộ cổ, nghi ngờ là cổ mộ thời Chiến Quốc.

Nếu Tần tiên sinh có hứng thú thì...

Ờ, Tam thúc tôi nói, chỉ cần anh đồng ý đi cùng, nếu tìm được bảo vật trong mộ, chúng tôi sẵn lòng ưu tiên để anh chọn trước!" Hạo Thiên Chân trực tiếp nói rõ ý đồ.Điều này lại càng khiến Tần Mặc

kinh ngạc hơn.

Anh thầm nghĩ, mình có Hệ Thống chắc chắn họ không biết, nhưng họ lại nhận lệnh của Ngô Tam Gia đến tìm anh, lẽ nào là vì Chiến Quốc Bạch Thư và Hắc Long Ngọc Bội?

Chẳng lẽ trưởng bối nhà họ Tần có nhân tài nên mới được Ngô gia Cửu Môn coi trọng?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Tần Mặc nở một nụ cười nhạt: "Tôi chỉ là một ông chủ tiệm đồ cổ, các anh đưa tôi đi có tác dụng gì?"Tần Mặc đang định từ chối.

Bỗng nhiên, anh lại nhận được nhắc nhở từ Hệ Thống: Đinh!

Xin hỏi chủ thể có muốn khởi động nhiệm vụ phụ: Tham Tác Lỗ Vương Cung không?Tần Mặc nghe vậy, lập tức hiểu ra.

Cổ vật trong Mộ Huyệt là nhiều nhất, rất có lợi cho việc kích hoạt Hệ Thống.

Sau đó.

"Khởi động."Đinh!

Đã khởi động nhiệm vụ phụ: Tham Tác Lỗ Vương Cung.Tần Mặc trầm mặc một lát.

Lời từ chối đến bên miệng lại uyển chuyển.

"Được, đây là số điện thoại của tôi, đợi các anh chuẩn bị xong thì thông báo cho tôi một tiếng là được." Tần Mặc cầm bút và giấy tùy thân, viết số điện thoại của mình lên đó.

Suy nghĩ một chút, anh tiện tay đưa Chiến Quốc Bạch Thư trong tay cho Hạo Thiên Chân.

Tấm Chiến Quốc Bạch Thư này không có tác dụng gì với anh, nhưng đối với Ngô gia thì lại có chút hữu ích.Khi Hạo Thiên Chân

nhìn thấy Chiến Quốc Bạch Thư, trong lòng cậu ta chấn động.

“Cái này...?

Chương 3

Chẳng lẽ bạch thư này ghi lại nơi chúng ta cần đến sao?

Hóa ra Tần Mặc đã biết từ sớm?" Hạo Thiên Chân còn muốn mở miệng nói, nhưng Tần Mặc đã ra lệnh tiễn khách.

Tần Mặc bây giờ không có thời gian để ý đến họ, lúc này anh đang bận tìm xem còn có đồ cổ nào khác để kích hoạt Huyết Mạch không.Hạo Thiên Chân liếc nhìn Trương Kỳ Lân, nhưng Trương Kỳ Lân thì lại nhìn Tần Mặc, mãi mà không nói một lời.

Cuối cùng, sau khi thấy Hạo Thiên Chân nhận lấy Chiến Quốc Bạch Thư, anh ta quay người rời đi.

"Vậy thì, Tần Mặc tiên sinh, anh đợi điện thoại của tôi nhé." Hạo Thiên Chân nói xong câu đó, liền đuổi theo Trương Kỳ Lân.Nhìn hai người rời đi, nụ cười chuyên nghiệp trên mặt Tần Mặc cũng biến mất.

Sau đó anh đóng cửa lên lầu, bắt đầu lật tung các tủ hòm để tìm cổ vật.Lúc này, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân rời khỏi cửa hàng đồ cổ của Tần Mặc, trực tiếp đi tìm Ngô Tam Gia.

Khi Ngô Tam Gia thấy hai người trở về, liền vội vàng nhận lấy Chiến Quốc Bạch Thư từ tay cậu ta."Tam thúc, Tần Mặc này là người thế nào vậy?

Tại sao trong tay người đàn ông này lại có thứ chúng ta cần?

Hơn nữa, còn phải dẫn theo người này nữa." Hạo Thiên Chân khó hiểu hỏi."Cháu quản làm gì, đây là ý của cấp trên Ngô gia, cháu hỏi chú, chú biết hỏi ai đây." Ngô Tam Gia miệng đáp lời, nhưng tay vẫn đang nóng lòng mở tấm bạch thư.

Hiện tại, thứ ông quan tâm nhất chính là nó.Trước đây chỉ nghe nói một số chuyện liên quan đến Mộ Huyệt, nhưng không chắc chắn lắm.

May mắn là đã tìm người của Tề gia để tính toán một chút, muốn tiến vào Mộ Huyệt, nhất định phải tìm nhà họ Tần để lấy một vật phẩm!

Không ngờ Tần Mặc không những có, mà còn trực tiếp giao cho Thiên Chân!

Điều này đơn giản là một niềm vui bất ngờ.“Chú Tam, tôi nói chú nghe, chú có biết mấy chữ đâu, trên đây toàn là chữ, chú có hiểu không?” Hạo Thiên Chân thấy Ngô Tam Gia đang xem xét nghiêm túc, không nhịn được trêu chọc.“Không biết chữ thì không thể xem biểu tượng sao?” Ngô Tam Gia nhíu mày, sau đó lẩm bẩm.“Tôi nghĩ tôi biết đây là nơi nào rồi, biểu tượng ở đây, chẳng phải là một cái mộ sao?” Hạo Thiên Chân nghe xong, toàn thân chấn động.Trên Chiến Quốc Bạch Thư là một loại hệ thống nhật ký, trên đó ghi lại một số thứ linh tinh.

Trước đây Hạo Thiên Chân từng nghe nói và cũng từng nhìn thấy, nhưng lúc đó đều là những trang rách nát, không hoàn chỉnh.

Vì vậy cậu ta cũng không để tâm, hơn nữa cậu ta cũng không làm khảo cổ, hoàn toàn không hứng thú với loại đồ vật này.“Tam thúc, chú có thể biết đây là mộ của ai không?” Hạo Thiên Chân bắt đầu tò mò.“Hiện tại chú vẫn chưa hiểu rõ, nhưng Mộ Huyệt này hẳn là của một quý tộc nước Lỗ.

Trên đó được ghi lại bằng hình thức tự họa trên bạch thư, chứng tỏ địa vị của người này chắc hẳn rất cao.”“Không ngờ chúng ta phán đoán lâu như vậy, mà người khác lại có sẵn bản đồ kho báu.

Xem ra người trên đã chọn để Tần Mặc đi cùng là một lựa chọn

hoàn toàn đúng đắn.”“Hơn nữa, ngôi mộ này vô cùng ẩn mật, nếu không có tấm bạch thư này, thật khó nói người của Cửu Môn có thể tìm thấy hay không!”“Quan trọng nhất là, trong bạch thư còn nói ra một số thông tin về mộ, họ có thể thông qua thông tin đó để phán đoán nguy hiểm trong Mộ Huyệt!

Đối với ngôi mộ này, tấm bạch thư này đơn giản là một thẻ miễn tử!”Hạo Thiên Chân nghe nói là đại Mộ Huyệt thời Chiến Quốc, mắt tràn đầy kinh hỉ.

Đồ cổ thời Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh đều là bảo bối tốt, nhưng đa phần chỉ có thể dùng từ 'xảo đoạt thiên công' để hình dung.

Nhưng Mộ Huyệt thời Chiến Quốc này niên đại xa xưa, biết đâu lại có bảo bối thượng cổ nào đó.

Đối với họ, đây là một điều kiện rất hấp dẫn, không thể dùng tiền bạc mà đo lường được.Sau đó Hạo Thiên Chân lại nghĩ.

Kích động thì có ích gì chứ, gia giáo nghiêm khắc như vậy, ba quản giáo vô cùng nghiêm ngặt, ngay cả hai đứa em họ cũng không có cơ hội tiếp xúc với cái này.

Lạc Dương sạn đều thuộc loại vật phẩm cấm, ba thật sự muốn thế hệ này của họ thoát khỏi ngành Đạo Mộ mà.Ngô Tam Gia nhìn thần sắc của Hạo Thiên Chân, bất lực lắc đầu.

“Chú nói cháu đúng là quá thật thà.

Bố cháu không cho đi thì cháu thật sự không dám xuống à?

Đánh thì cứ đánh đi, có mất mạng đâu.

Lúc bằng tuổi cháu, chú muốn đi đâu thì đi đó, ông nội cháu cũng không quản được.”“Đúng rồi, chú là ai chứ, ở Tam Lý Đình Hàng Châu, ai mà chẳng biết Ngô Tam Gia chú phóng rắm cũng thơm?” Hạo Thiên Chân nhìn ông ta không nói nên lời.Ngô Tam Gia rút một điếu

thuốc, sau đó liếc mắt.

“Có cơ hội chú sẽ đưa cháu đi mở mang tầm mắt, đừng để bố cháu biết.

Ngô gia mấy trăm năm nay đều sống dưới lòng đất, cái tình cảm này sao có thể nói bỏ là bỏ được.” Ngô Tam Gia hút một hơi thuốc, chậm rãi nhả khói nói.Hạo Thiên Chân nghe vậy cũng không nói gì, hai chú cháu uống rượu trò chuyện nửa đêm, cuối cùng Hạo Thiên Chân không uống nổi nữa thì mới kết thúc cuộc nhậu.Mấy ngày sau.

Tần Mặc nhận được điện thoại của Hạo Thiên Chân, đã hẹn thời gian đến bến xe tập trung, cùng nhau xuất phát đi Lâm Ấp.Tần Mặc nghe thấy sự phấn khích trong giọng nói của Hạo Thiên Chân, đôi mắt tĩnh lặng như mực lóe lên một tia cười.

Đây là muốn lén lút đi đây mà.Cũng phải, Hạo Thiên Chân lúc này rất tò mò về những thứ dưới Mộ Huyệt.

Tần Mặc hỏi rõ thời gian cụ thể, rồi cúp điện thoại.

Ngay sau đó, anh đi mua những thứ cần thiết để xuống Mộ Huyệt.Bến xe.

Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Ngô Tam Gia cùng với hai người đàn ông vạm vỡ đứng bên cạnh, cùng nhau chờ Tần Mặc.Tần Mặc nhẹ nhàng lên đường, phía sau chỉ đeo một cái ba lô, chậm rãi bước đến.Ngô Tam Gia và hai người đàn ông vạm vỡ phía sau, khi nhìn thấy Tần Mặc lần đầu tiên, mọi người đều có chút thất vọng.

Trên mặt Tần Mặc mang theo ý cười, trên người toát ra cảm giác an tĩnh, cộng thêm bộ dạng này, nhìn thế nào cũng không giống đi xuống Mộ Huyệt, mà giống đi du lịch hơn.“Tam gia, đây là cao nhân mà ông nói sao?” Phan Tử nhìn mặt Tần Mặc, thì thầm vào tai Ngô Tam Gia.“Đi đi, mày một tên thô lỗ thì hiểu gì?

Chưa nói đến đây là người của Tề gia muốn đưa đến, chỉ riêng cái khí phái này thôi, cũng không phải kẻ phàm tục.

Hơn nữa, thằng nhóc này có thể bán mày đi, mà mày còn giúp nó đếm tiền nữa cơ." Ngô Tam Gia liếc Phan Tử một cái, nghiêm túc nói."Thật sao ạ?

Tam gia, ông đừng có lừa tôi đấy." Phan Tử nghe vậy, rõ ràng là không tin."Nói cho mày biết, Tam gia tao sẽ không bao giờ nhìn lầm người." Ngô Tam Gia kiên quyết nói.

Sau đó ông đi đến trước mặt Tần Mặc, chủ động chào hỏi.Trên mặt Tần Mặc vẫn giữ nụ cười chuyên nghiệp.

Đến đây lâu như vậy, từ một người hoàn toàn không hiểu gì mà trở thành ông chủ, thái độ quyết định tất cả.

Đúng là "tay không đánh người tươi cười"."Tần Mặc tiên sinh, đây là Tam thúc của tôi, người ngoài đều gọi là Ngô Tam Gia." Hạo Thiên Chân phát huy tác dụng, chủ động giới thiệu.Tần Mặc khẽ gật đầu, sau đó liếc nhìn ba người phía sau.

Trương Kỳ Lân thì anh đã gặp, nhưng hai người phía sau kia, một người có vóc dáng rất lớn, người này chắc hẳn là A Khuê, vậy thì người bên cạnh chính là 'trung thần' của Ngô gia, Phan Tử.Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc nhìn ba người đối diện, chủ động giới thiệu.

Mấy người lần lượt chào hỏi, cùng nhau lên xe rời đi, thẳng tiến Lâm Ấp.Mọi người, bao gồm Tần Mặc, đi xe mười hai tiếng, cuối cùng cũng đến Lâm Ấp.

Lâm Ấp là nơi nước Lỗ cổ đại tọa lạc, nằm ở vùng đồi núi, phía nam núi Thái Sơn.Ngô Tam Gia đang xem bản đồ trong tay, hướng trên bản đồ khiến ông ta nhất thời không biết nên đi vào lãnh thổ nước Lỗ hay nên đi vào lãnh thổ nước Tề.Tần Mặc thấy Ngô Tam Gia đang

do dự, liền tiến lại gần vài bước.

Ngô Tam Gia cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ đang đến gần, liền vội vàng nhìn về phía đó, thì thấy Tần Mặc đang xem bản đồ.“Tam gia, nơi chúng ta cần đến là ở đây.” Tần Mặc đưa ngón tay thon dài chỉ vào hướng tây bắc đông nam.Ngô Tam Gia khẽ nhíu mày, nhìn Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh hiểu được thứ này sao?” Câu nói của Ngô Tam Gia còn mang ý dò xét.Người của Tề gia nói muốn xuống Mộ Huyệt thì phải dẫn theo người đàn ông này, nhưng rốt cuộc người đàn ông này có bao nhiêu bản lĩnh thì lại không nói rõ.

“Chiến Quốc Bạch Thư tôi thường xuyên xem, đương nhiên là hiểu rồi.” Tần Mặc vừa lúc đó, cảm nhận được một luồng gió Mộ Huyệt thổi tới, chính là thổi từ hướng anh vừa chỉ.

Nhưng mùi gió khá yếu, khoảng cách vẫn còn hơi xa.“Tam gia, thằng nhóc này nói có đúng không?” A Khuê là người thẳng tính, nghi ngờ hỏi.“Đã là Tần Mặc tiên sinh nói, vậy thì là thật, chúng ta cứ làm theo lời Tần Mặc tiên sinh đi.” Ngô Tam Gia sau đó thu bản đồ trong tay lại, ánh mắt lướt qua mặt Tần Mặc, đặc biệt là đôi mắt kia, nhìn có vẻ bình tĩnh như giếng cổ, nhưng bên trong... dường như có thứ gì đó hùng dũng, cuồn cuộn.Sáu người cùng đi theo hướng Tần Mặc đã chỉ, cuối cùng lên một chiếc xe buýt, ngồi mãi đến Quả Tử Miếu, rồi lại đi thêm bốn mươi cây số về phía tây, đổi sang xe máy rồi đi vào đường nhỏ.

Cuối cùng, khi đi xe bò đến nơi, nhìn trước sau đều là đồi núi bất tận, chẳng có thứ gì hiện đại cả.Ngô Tam Gia xuống xe bò, bắt đầu xem bản đồ.

“Tam gia, đây có phải là đến nơi rồi không?

Chỗ này toàn là núi, lẽ nào nó ở ngay trong này?” A Khuê cũng

xuống xe, nhìn Ngô Tam Gia, nhẹ giọng hỏi.“Chắc không phải, vẫn chưa đến.” Ngô Tam Gia lắc đầu, cuối cùng nhìn Tần Mặc đang đứng một bên.

Tần Mặc cũng xuống xe bò, hoạt động gân cốt một chút.Nhưng Ngô Tam Gia không nói gì, mà đi đến bên cạnh ông lão lái xe.

Chương 4

Ngay lúc này, một con chó xuất hiện từ trong rừng, đang vẫy đuôi với ông lão.

“Ông lão, lát nữa chúng ta sẽ cưỡi chó đi sao?” Ngô Tam Gia đùa.“Làm sao mà cưỡi chó được chứ?” Ông lão nghe vậy ha ha cười nói, “Con chó này là chó báo tin, chặng cuối không có xe nào hết, phải đi thuyền.

Con chó này sẽ dẫn thuyền đến đó.” Nói xong, ông lão lái xe bò xuống dốc.Tần Mặc và Trương Kỳ Lân theo sát phía sau.

Vùng đồi núi này khác với phương Nam, độ cao lớn, thêm vào đó rất ít người đến đây, cây bụi rậm rạp, phía dưới còn có một lớp đất đen mục dày, một bước chân xuống cũng có thể ngập quá đầu gối.“Tam gia, cái chỗ này đúng là cái nơi chim không thèm ỉa, cái thằng nhóc họ Tần kia sẽ không nhìn nhầm chứ?

Trong này thật sự có cái gì sao?” Phan Tử bẻ một cành cây trên đường làm gậy chống, bước thấp bước cao trên đường núi, mệt đến thở hổn hển.

Đối với lời nói của Tần Mặc, hắn tỏ ra không thể hoàn toàn tin tưởng.Ngô Tam Gia cũng mệt đến mặt đỏ bừng, nhưng ông vẫn rất tin tưởng lời Tần Mặc.

Ngay trên đường đến đây, ông cũng đã xem bản đồ, hướng đi đúng là ở đây.

Thêm vào lời người của Tề gia nói, sẽ không sai được.“Bớt nói vài câu đi, hơi còn không đủ để thở, đừng có mà nói nữa.” Ngô Tam Gia nói xong, còn liếc mắt nhìn Tần Mặc phía sau.

Ông thấy Tần Mặc mặt không đỏ, thở không gấp, một chút dấu hiệu mệt mỏi cũng không có.Lại liếc nhìn Hạo Thiên Chân, mệt đến mức... thật sự không muốn nhìn.Tần Mặc vừa đi vừa đánh giá môi trường xung quanh, khắp nơi cây cối xanh tốt, tán lá rậm rạp, ánh nắng phần lớn bị lá cây che khuất.

Anh không khỏi cảm thán, cảnh sắc này thật sự không tồi.“Tần Mặc tiên sinh, anh không mệt sao?” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc dáng vẻ như đi trên đất bằng, rồi nhìn lại bản thân đã mệt đến mức suýt ngã quỵ, trong lòng cảm thấy rất bất công.“Tôi không mệt, bình thường tôi vẫn tăng cường rèn luyện mà.” “Tuy nhiên, Thiên Chân huynh đệ, lát nữa bất kể xảy ra chuyện gì, cũng đừng nhìn lung tung.”Tần Mặc nhìn mặt Hạo Thiên Chân, nghiêm túc nói, trong mắt không có chút ý cười nào.

“À?

Tôi nhìn cái gì?” Hạo Thiên Chân thì vẻ mặt hoang mang.Ngược lại, Trương Kỳ Lân đi theo phía sau, không nói một lời, nghe xong liền dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Tần Mặc.

Anh ta khẽ nhíu mày, sau đó khôi phục vẻ lạnh lùng.Tần Mặc cảm nhận được ánh mắt của Trương Kỳ Lân, rất tự nhiên nhìn Trương Kỳ Lân phía sau, cuối cùng khẽ mỉm cười, dường như không để ý đến ánh mắt của Trương Kỳ Lân.Sau khi xuống thung lũng, trước mắt xuất hiện một con suối núi, rộng vài trăm mét, xung quanh còn có cây cối xanh tươi, ánh nắng lại bị che khuất.Ngô Tam Gia nhìn dòng suối trước mặt, cố gắng bình phục hơi thở của mình.

“Con chó này lẽ nào còn biết bơi sao?” “Bơi giỏi lắm đấy.” Ông lão sau đó dùng tẩu thuốc gõ gõ đầu con chó, “Đi, bơi một vòng xem nào.”Con chó rất linh tính nhảy xuống nước, vẫy vùng một vòng, rồi mới lên bờ, rũ sạch nước trên lông.

“Chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây một lát, lát nữa thuyền công đến thì bắt đầu làm việc.” Ông lão cười ha ha xoa đầu chó.“Lúc này đã là buổi chiều rồi, còn chưa bắt đầu làm việc ư?” Hạo Thiên Chân nhìn đồng hồ đeo tay, mất một lúc mới bình phục hơi thở của mình, vẻ mặt kinh ngạc nói.“Cũng hết cách rồi, mười dặm tám thôn chỉ có mỗi một người lái thuyền này, ông ta nói thế nào thì là thế đó, trưởng thôn cũng không làm gì được.” Ông lão cười ha ha gõ gõ tẩu thuốc của mình, tàn thuốc rơi vào nước.

Rồi bắt đầu kể câu chuyện về người lái thuyền này.Ngay từ khi ngôi làng này chưa tồn tại đã có cái hang núi này rồi.

Hang núi này thông suốt, nhưng không ai biết lối vào thông đến đâu, người đi vào là không ra được.

Sau này biến thành truyền thuyết, nói rằng bên trong có xà tinh, không cho thuyền đi qua, nhưng chỉ có gia đình người lái thuyền này có thể tự mình tiến vào, mấy trăm năm nay chưa từng xảy ra sai sót.Mấy người còn lại đang nghe ông lão kể chuyện.

Tần Mặc đứng một bên, ánh mắt vẫn luôn nhìn con chó này, và cũng giữ khoảng cách với nó.

Trong sách đã nói, con chó này ăn xác chết, trên người nó có mùi tử thi nồng nặc.

Trước đây chỉ nghe nói, bây giờ thật sự ngửi thấy, vẫn có chút không chịu nổi.“Tần Mặc tiên sinh, anh sợ chó sao?” Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc cứ nhìn chằm chằm con chó này, không khỏi tò mò.“Cậu thử đến gần xem.” Tần Mặc sau đó liếc nhìn Hạo Thiên Chân, thản nhiên nói.Hạo Thiên Chân không hiểu, nhưng vẫn tiến lại gần một chút, chỉ một chút thôi.

“Khốn kiếp, khụ khụ.

Đây là mùi gì vậy?

Con chó này bao lâu rồi không tắm?" Hạo Thiên Chân theo bản năng bịt mũi, vội vàng hỏi Tần Mặc."Đây không phải mùi hôi, mà là mùi tử thi." Tần Mặc thấy bộ dạng của Hạo Thiên Chân, ý cười càng đậm, nhưng lời nói ra lại khiến người ta cảm thấy hơi kinh khủng.Ngô Tam Gia vừa hay nghe thấy, liền vội vàng đến gần con chó.

"Mẹ kiếp, đây thật sự là mùi tử thi sao?" Ngô Tam Gia không khỏi lùi xa con chó một chút, sau đó rút vũ khí trên người ra."Mọi người phải cẩn thận đấy, phía trước có thể là một Thi Động, mọi người đều phải tập trung cao độ." Phan Tử nghe vậy, cũng tiến lại gần vài bước, nhưng cái mùi này quá nồng, vừa mới đến gần một chút đã phải bịt mũi.

"Ái chà, cái mùi này thật là..."Trương Kỳ Lân nghe thấy mùi tử thi, sắc mặt khẽ biến, ánh mắt lạnh lùng rơi trên người Tần Mặc.

"Người này... biết thật quá nhiều."A Khuê nghe thấy Thi Động này, sắc mặt cũng bắt đầu e sợ, nhỏ giọng hỏi.

"Tam gia, cái Thi Động này là cái gì vậy?"Ngô Tam Gia nghe vậy, trước tiên lắc đầu.

"Cụ thể chú cũng không rõ lắm, nhưng chú từng nhìn thấy cái động như vậy rồi.

Đó là nơi đồ sát thi thể, chỉ cần có Thi Động thì sẽ có đồ sát.

Nhưng muốn đi qua cái loại hang núi này thì phải có cả người chết và người sống cùng đi, nếu là vật sống tiến vào thì không ra được đâu.""Nhưng chú từng nghe nói vùng Tương Tây đó có tập tục cho trẻ con ăn thịt người chết từ nhỏ, tích tụ Thi Khí trong cơ thể.

Đến khi lớn lên thì chẳng khác gì người chết, ngay cả quỷ cũng

không nhìn thấy.”“Ông lão, tổ tiên của người lái thuyền này không phải là người vùng Tương Tây đó chứ?” Ngô Tam Gia dò hỏi.“Không rõ, đó là chuyện từ rất lâu rồi.” Ông lão sắc mặt có chút không tự nhiên, sau đó liếc nhìn con chó bên cạnh, “Lư Đản Đản, đi dẫn thuyền nhà mày lại đây!”Con chó “ú” một tiếng, liền nhảy xuống nước, sau đó bơi về phía bên trong.

Ngô Tam Gia đứng dậy, sau đó nháy mắt với Phan Tử bên cạnh.

Phan Tử hiểu ý, sửa soạn lại ba lô đeo trên người.

A Khuê và Trương Kỳ Lân cũng theo sát phía sau.“Cậu cẩn thận đấy, ông lão này có vấn đề.” Phan Tử trải qua giang hồ lâu năm, nhìn ra ông lão này có vấn đề, không yên tâm dặn dò Hạo Thiên Chân một tiếng, chỉ có thằng nhóc này là lần đầu tiên ra ngoài, không thể không nhắc nhở nó.Hạo Thiên Chân đối với các bạn đồng hành của Tam thúc đều tin tưởng, sau đó nghĩ đến Tần Mặc phía sau.

“Tần Mặc tiên sinh, anh phải cẩn thận đấy, ông lão này không phải đèn cạn dầu đâu.” Hạo Thiên Chân còn thì thầm vào tai Tần Mặc.Tần Mặc nghe vậy, chỉ thản nhiên cười rồi cảm ơn.

Ánh mắt anh nhìn về phía đối diện dòng suối, một bóng người từ từ xuất hiện.

Trên thuyền còn có một người đàn ông trung niên ăn mặc chất phác, trông thành thật.

Tần Mặc liền nghĩ đến cảnh tượng ăn thịt người ở Tương Tây mà anh từng thấy trước đây.Mọi người đưa hành lý lên thuyền, ông lão cũng đặt xe bò lên tấm bè tre phía sau thuyền bùn.

Vì hành lý quá nhiều, chỉ có thể đứng trên mạn thuyền.

Hạo Thiên Chân và những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, từ từ đi về phía bên trong.Một giờ sau.

“Sắp đến cửa thủy động rồi, mấy vị làm ơn nói nhỏ thôi, đừng nhìn xuống nước, cũng đừng nói xấu Sơn Thần.” Ngô Tam Gia và ba người kia nhìn nhau, nhỏ tiếng bàn tán về tính chân thực của chuyện này.Hạo Thiên Chân nghe thấy lời đó, đột nhiên nhìn Tần Mặc.

Trong mắt đầy kinh ngạc và bất ngờ.

“Tần Mặc tiên sinh, anh...” Hạo Thiên Chân sau đó liếc nhìn những người bên cạnh, đi đến bên cạnh Tần Mặc ghé tai nói.

“Có phải anh đã biết từ trước rồi không?

Cho nên vừa rồi anh mới không cho tôi nhìn lung tung?” Hạo Thiên Chân khó hiểu hỏi.Nhưng Tần Mặc chỉ cười mà không nói, không đáp lại cũng không phủ nhận.

Trương Kỳ Lân liền nhìn Tần Mặc, vẻ mặt lạnh lùng.Lúc này, thân thuyền đột nhiên xoay một trăm tám mươi độ, Hạo Thiên Chân suýt chút nữa ngã xuống nước, may mà Tần Mặc kịp thời đưa tay ra kéo cậu ta lại, nhờ vậy mới thoát nạn.Sau đó Tần Mặc liếc nhìn môi trường xung quanh, chỉ đơn giản là quan sát một vòng.

Đây không thể coi là thủy động, chỉ có thể coi là một cái hang động, độ cao này chỉ có thể ngồi mới miễn cưỡng vào được.

Chắc sắp đến rồi.“Khốn kiếp, cái hang này cũng thảm quá.” Phan Tử nhìn cái hang núi này, không khỏi chửi rủa, sau đó cầm đèn pin đội đầu lên bật sáng, chiếu về phía trước.“Mọi người xem cái này là gì?” A Khuê mượn ánh sáng nhìn một cái, sau đó hít vào một hơi khí lạnh.

“Tam gia.

Cái động này không đơn giản, hình như là...

Chương 5

Đạo Động à.” Ngô Tam Gia nghe vậy, đưa tay sờ thử vách động phía trên, có chút nghi hoặc nói: "Mẹ kiếp, đúng là đạo động thật, hình dáng cổ xưa, nhìn có vẻ đã có từ lâu lắm rồi."Người chèo thuyền là một trung niên nam tử liếc Ngô Tam Gia một cái, tay vẫn không ngừng động tác, chủ động mở lời: "Vị tiên sinh đây xem ra cũng có chút hiểu biết, nói không sai, ngọn núi chúng tôi đang qua đây gọi là Ngũ Phần Lĩnh, từ xa xưa đã có lời đồn rằng ngọn núi này chính là một ngôi mộ cổ, xung quanh đây còn không ít những hang động lớn nhỏ như thế này.""Ồ?

Xem ra anh cũng là một người trong nghề à?" Ngô Tam Gia hơi nhướng mày, rất khách khí đưa cho người đó một điếu thuốc lá.Người đàn ông trung niên lắc đầu nói: "Chuyên gia gì chứ, những người đến đây trước kia thường nói thế, nghe nhiều rồi thì cũng biết nói vài câu thôi, chỉ là mấy chuyện nông cạn ấy, anh đừng bảo tôi là chuyên gia."Ngô Tam Gia nghe vậy, châm một điếu thuốc, tiếp tục hỏi: "Vậy cái động này là sao?

Có vẻ có nhiều quy củ nhỉ.""Thì những quy củ truyền lại từ trên là không được nói to, cũng không được nhìn xuống nước, chỉ cần làm theo thì sẽ không có chuyện gì.

Người lớn trong nhà tôi mấy đời nay cũng chưa phá giới, nên có thật hay không thì tôi cũng không dám chắc." Người đàn ông nói xong liền không nói thêm nữa, trong hang động chỉ còn tiếng mái chèo của thuyền xi măng khuấy động mặt nước.Lúc này, "Suỵt.

Có người nói chuyện." Kể từ khi lên thuyền, Trương Kỳ Lân đã nói câu đầu tiên.Mọi người nghe vậy, lập tức im lặng, nín thở lắng

nghe âm thanh đó.

Tần Mặc nghe thấy nhưng không để tâm, anh nhìn xuống mặt nước, hoàn toàn không có hứng thú với âm thanh này.Hạo Thiên Chân, Ngô Tam Gia cùng Phan Tử và A Khuê cẩn thận lắng nghe, một tràng tiếng léo nhéo, xen lẫn những âm thanh tựa hồ như tiếng vang vọng.

Chủ yếu là do âm thanh đã được xử lý qua tiếng vọng của hang động.

Lòng mọi người lập tức thắt lại.

Nghe một lúc lâu cũng không hiểu được nguyên do.

Hạo Thiên Chân nhìn chằm chằm về phía trước, ánh mắt có chút căng thẳng, đầu cũng không quay lại. "Thuyền phu đại ca, anh có biết đây là chuyện gì không?"Nhưng Hạo Thiên Chân hỏi lại không nhận được hồi đáp. "Đừng hỏi nữa, họ đi rồi." Tần Mặc thấy năm người đều đang nhìn về phía trước, không ai nhìn ra sau, liền khẽ cười lên tiếng đáp.Vừa dứt lời Tần Mặc, mọi người quay người lại, trước tiên là nhìn Tần Mặc vẫn bình tĩnh, sau đó nhìn đến vị trí người chèo thuyền vừa đứng, bóng dáng lúc nãy đã biến mất.

Phan Tử lại nhìn ông lão ở cuối thuyền. "Mẹ kiếp, sao ông lão này cũng biến mất rồi?" Phan Tử cả người đều cảm thấy không ổn, cũng không hề nghe thấy tiếng nước bắn ra."Vừa nãy hình như mọi người đột nhiên bị thất thần." Ngô Tam Gia bắt đầu tiếc nuối, ông đã cẩn thận đề phòng rồi, không ngờ vẫn bị bọn họ qua mặt."Giờ thì gay rồi, chúng ta không có Thi khí trên người, không biết sẽ xảy ra chuyện gì." Sau đó Ngô Tam Gia nhìn sang Phan Tử. "Phan Tử, cậu từng đánh trận ở Nam Dương, cậu ăn thịt người chết chưa?"Phan Tử nghe vậy, vội vàng lắc đầu phủ nhận: "Anh đùa gì vậy, lúc tôi đi lính thì cơ bản đã rút quân rồi, tôi còn chưa khai hỏa khẩu súng nào nữa là."Dứt lời, Phan Tử lại như nhớ ra điều gì đó, nhìn sang A Khuê: "Bàn Khuê,

chẳng phải cậu nói ông ngoại cậu bán bánh bao thịt người sao?

Hồi nhỏ cậu chắc chắn ăn không ít rồi."A Khuê nghe vậy, lập tức tức giận: "Cậu nói bậy bạ gì đấy, tôi nói đùa thôi!

Hơn nữa, bánh bao thịt người là bán cho người khác ăn, cậu thấy ai bán loại bánh bao này mà tự mình liều mạng ăn bao giờ?"Hai người tranh cãi không ngừng, Hạo Thiên Chân thấy vậy định mở miệng khuyên giải.

Nhưng chưa kịp để Hạo Thiên Chân lên tiếng, đã nghe thấy giọng nói bình thản như nước của Tần Mặc vọng đến: "Đến rồi."Vừa dứt lời, thân thuyền lại rung lên một cái, Hạo Thiên Chân và A Khuê do quán tính bị văng sang một bên, vừa vặn tựa vào mạn thuyền, nhìn rất rõ một cái bóng đen khổng lồ lướt qua trong nước.Hạo Thiên Chân kinh hãi nhìn Tần Mặc bên cạnh, khóe miệng run run vài cái, sắc mặt tái nhợt, một câu nói hoàn chỉnh cũng không thốt nên lời. "Là một cái bóng đen rất lớn phải không?" Tần Mặc cười càng lúc càng sâu.Hạo Thiên Chân chỉ có thể không ngừng gật đầu.

Ngoài sự kinh hãi, trong lòng còn có chút nghi ngờ.

Sao anh ấy cái gì cũng biết?

Rõ ràng anh ấy đâu có nhìn thấy.Tần Mặc nhìn vẻ mặt của Hạo Thiên Chân, nụ cười công thức trên mặt càng thêm đậm, nhưng ý cười lại không chạm tới đáy mắt.

Sắc mặt A Khuê bỗng chốc trắng bệch, hắn chỉ xuống nước, cằm run lập cập nửa ngày trời, thế mà một chữ cũng không nói nên lời.Ngô Tam Gia thấy hắn chỉ hít vào mà không thở ra, lo hắn bị nghẹn, tiến lên tát cho một bạt tai. "Vô dụng, cậu run rẩy cái gì?

Mấy đứa nhỏ còn chưa lên tiếng, cậu theo tôi bao nhiêu năm rồi, gan bị chó tha rồi à?"A Khuê hít thở lại bình thường. "Mẹ ơi, Tam gia,

cái thứ này to quá, mấy anh em mình không đủ cho nó ăn đâu." A Khuê lòng còn sợ hãi, có chút hối hận, liền tránh xa mạn thuyền một chút, chỉ sợ cái thứ kia đột nhiên nhô lên tha hắn đi mất."Xì." Ngô Tam Gia khạc một tiếng, "Chúng ta ở đây muốn người có người, muốn đồ có đồ, Ngô Tam gia ta đào bao nhiêu năm mồ mả, loại yêu ma quỷ quái gì mà chưa từng gặp qua, cậu không có việc gì thì bớt nói bậy đi."Phan Tử sắc mặt tái nhợt, mặc dù hắn chưa nhìn thấy thứ đó, nhưng qua vẻ mặt của A Khuê thì thấy rõ sự kinh hoàng, rồi sau đó là sự chấn động.

Trong không gian nhỏ hẹp thế này lại có một vật khổng lồ như vậy sao?"Tam gia, cái động này quái lạ quá, trong lòng tôi cứ phập phồng lo sợ, chúng ta ra ngoài rồi nói tiếp đi." Phan Tử vội vàng lên tiếng.A Khuê không ngừng gật đầu, trong lòng trăm phần trăm đồng ý muốn rời đi, nhưng Tam gia đã nói là làm, ông ấy không lên tiếng thì ai cũng không thể đi.Chỉ là, chưa đợi Ngô Tam Gia nói chuyện, đã nghe thấy giọng nói ôn hòa của Tần Mặc vọng đến: "Không kịp rồi, các anh không đi được nữa đâu."Lời Tần Mặc vừa dứt, mọi người vội vàng nhìn theo.

Trương Kỳ Lân đang đứng cạnh bên, im lặng cúi đầu nhìn mặt nước, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc, thì thấy tay phải của Trương Kỳ Lân đột ngột đâm vào trong vũng nước, đợi khi rút ra lần nữa, ngón giữa và ngón trỏ vô cùng thon dài, một con côn trùng đã bị hai ngón tay kẹp chặt.Tần Mặc không có hứng thú với con côn trùng màu đen kia, nhưng lại chú ý đến ngón tay của Trương Kỳ Lân.

Quả không hổ danh là công phu Song Chỉ Thám Động của Phát Khâu Trung Lang Tướng, trước đây anh chỉ đọc trong sách, đôi ngón tay này vững như Thái Sơn, sức mạnh cực lớn, tương truyền còn có thể dễ dàng phá hủy những cơ quan nhỏ trong mộ huyệt."Đây là Long Sắt sao?" Hạo Thiên Chân nhìn con côn trùng trước mặt, vô cùng khó

hiểu. "Không, đây là Thi Biệt, không phải Long Sắt." Tần Mặc lập tức mở miệng nói."Loại Thi Biệt này chuyên ăn thịt thối, nơi nào có càng nhiều vật chết thì nó càng phát triển tốt.

Vừa nãy Tam gia không phải đã nói phía trước có Tích Thi Địa sao?

Có thể diện tích rất lớn, nên mới nuôi được Thi Biệt tốt như vậy." Tần Mặc thản nhiên nhìn Thi Biệt trong tay Trương Kỳ Lân.Ngô Tam Gia, Phan Tử và A Khuê khi nghe thấy cái tên gọi này, đầu tiên là sững sờ, sau đó trong lòng bắt đầu rợn tóc gáy.

Thứ xuất hiện từ Tích Thi Địa, lại còn cái tên như vậy, nghe đã thấy không may mắn rồi."Tam gia, thằng nhóc này nói thật đấy à?" Phan Tử nhỏ giọng hỏi.Ngô Tam Gia nhìn chằm chằm con côn trùng trong tay Trương Kỳ Lân rất lâu, cuối cùng khẽ gật đầu, trong lòng ông có chút hiểu ra vì sao người của Tề gia lại bắt ông nhất định phải đưa Tần Mặc đi cùng.

Có lẽ Tần Mặc không chỉ đơn giản là một ông chủ tiệm đồ cổ."Vậy cái thứ này có cắn người không?" A Khuê nhìn con côn trùng, liền nghĩ đến vật khổng lồ mình vừa thấy trước đó, trong lòng sợ hãi vô cùng. "Có, hơn nữa răng nanh rất sắc bén." Tần Mặc nhìn A Khuê, khẽ cười đáp."Con côn trùng này có liên quan đến âm thanh chúng ta nghe thấy trước đó, các anh đã nghe thấy âm thanh gì rồi?" Trương Kỳ Lân nhìn vào trong hang động."Tôi thì nghe không rõ, cảm giác như có người đang nói chuyện, nhưng nghe kỹ thì lại không hiểu." A Khuê vội vàng lắc đầu."Bây giờ chúng ta muốn quay lại thì đã không kịp rồi, chi bằng cứ đi vào trong đi.

Quay đầu cũng không về được, phía sau còn có một cái bè tre, bây giờ giống như bị kẹt cứng vậy.

Nơi này không gian nhỏ, chỉ có thể tiến chứ không thể lùi." Ngô

Tam Gia nghiến răng, quyết định đi vào trong.A Khuê trong lòng kinh sợ tột độ, hai chân run lập cập, thà đi giết thổ phỉ cũng không muốn quanh quẩn trong này."Để tôi chèo, nhưng phải đẩy cái ngưu cấp này xuống nước, nếu không thì không chèo được." Phan Tử thử vài lần, hầu như không nhúc nhích chút nào, không khỏi tức giận mắng một tiếng.Nhưng chiều cao này căn bản không thể đẩy cái ngưu cấp xuống.

Ngay lúc mọi người đang lo lắng, âm thanh trước đó lại một lần nữa vọng đến.

Rõ ràng hơn rất nhiều so với trước, giống như vô số tiểu quỷ đang thì thầm to nhỏ, khiến người ta vô cùng khó chịu.Nhất thời, tất cả mọi người đều im lặng, tĩnh lặng lắng nghe.

Toàn bộ sự chú ý của Hạo Thiên Chân đều bị âm thanh này hấp dẫn, rõ ràng biết trong lòng không thoải mái, nhưng lại không thể kiểm soát được tâm trạng của mình, vẫn chuyên tâm lắng nghe âm thanh đó.

Giờ đây, trong đầu cậu ta đầy những tiếng thì thầm to nhỏ.Lúc này Trương Kỳ Lân và Tần Mặc gần như đồng thời ra tay, đá Hạo Thiên Chân, Phan Tử, A Khuê và Ngô Tam Gia xuống nước.Tinh thần của bốn người lập tức quay trở lại, âm thanh trong đầu cũng bắt đầu biến mất.

Cuối cùng, Trương Kỳ Lân và Tần Mặc đứng trên thuyền, hai người chỉ tay xuống vị trí dưới nước.Hạo Thiên Chân mượn ánh sáng đèn pin, quét một vòng, không thấy gì cả, ngay cả một cọng rong rêu cũng không có.

Nhưng khi cậu từ dưới nước ngoi lên, trước mắt kinh hoàng hiện ra một khuôn mặt đẫm máu, hai mắt trừng trừng nhìn cậu.Nhìn kỹ lại, chính là người đàn ông trung niên lúc nãy.

Sau đó cậu chú ý thấy hắn chỉ còn nửa thân trên, con Thi Biệt khổng lồ màu đen kia vẫn đang gặm nhấm ruột của hắn.

Thỉnh thoảng còn giật giật ruột của người đàn ông.Hạo Thiên Chân ngớ người, con Thi Biệt lớn như vậy, nó đã ăn bao nhiêu thịt thối mới to được đến thế?

Sau đó cậu muốn cẩn thận bơi lùi lại.Lúc này, Phan Tử đột nhiên ngoi lên khỏi mặt nước, làm kinh động con Thi Biệt khổng lồ kia.

Hắn còn chưa kịp hiểu rõ tình hình, con Thi Biệt khổng lồ đã nhắm thẳng vào đầu Phan Tử mà cắn tới. "Phan Tử, cẩn thận đó!" Hạo Thiên Chân thấy vậy, vội vàng hét lớn.Nhưng ngay trong khoảnh khắc điện xẹt đó.

Trong tay Phan Tử đột nhiên xuất hiện một con quân đao, định bổ một đao giết chết con Thi Biệt này.

Chỉ là chưa đợi Phan Tử ra tay, đã thấy một bàn tay thon dài tóm lấy con Thi Biệt, sau đó khẽ dùng sức, nắm chặt con Thi Biệt trong tay, rồi ấn nó xuống thuyền.Tần Mặc ra tay nhanh nhẹn, động tác dứt khoát nhìn con Thi Biệt trong tay. "Trương tiên sinh." Tần Mặc lên tiếng nhắc nhở một tiếng, ngữ khí có chút ngưng trọng.Trương Kỳ Lân nghe vậy, đôi ngón tay thon dài dùng công phu Song Chỉ Thám Động châm mạnh vào người con Thi Biệt.

Ngón tay khẽ giật một cái, bên trong xuất hiện thứ gì đó trắng hếu, con Thi Biệt lúc trước còn hung hăng, giờ phút này đã không còn nhúc nhích nữa.A Khuê và Phan Tử nổi trên mặt nước, nhìn hai người phối hợp ăn ý, cả hai đều có chút ngớ người.

Sau đó nhìn Tần Mặc đối diện.

Chương 6

Đồng tử đột nhiên co rút, cả người đều ngây ra.

Tần Mặc không phải là ông chủ tiệm đồ cổ sao?

Sao lại có thân thủ như vậy?

Thời buổi này ông chủ tiệm đồ cổ đều giỏi giang đến thế sao?Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Gia bên cạnh ở trong nước ngây người nhìn Tần Mặc.

Thân thủ vừa rồi, nhìn qua là biết người luyện võ, không có mấy chục năm công phu thì không thể luyện được.

Bốn người trong lòng không khỏi giơ ngón tay cái."Tiểu Ca, Tần Mặc tiên sinh, hai người thật quá lợi hại!

Tần Mặc tiên sinh, anh cứ thế tay không bắt Thi Biệt sao?

Thật là ghê gớm quá." "Cả Tiểu Ca nữa, ngón tay của anh đúng là không phải dạng vừa đâu, cứ thế mà giật đứt cái ruột ra sao?" A Khuê hoàn hồn, không hề keo kiệt lời khen ngợi, sau đó liền chuẩn bị lên thuyền."Cút đi, nhìn cái trình độ của cậu kìa, cái đó gọi là trung khu thần kinh, người ta một phát là làm cho con côn trùng này bị tê liệt rồi." Phan Tử vẫn đang ở dưới nước, trong lòng không khỏi rợn người.

May mà vừa nãy có Tần Mặc tiên sinh, nếu không đầu mình đã bị con côn trùng này cắn toác ra rồi."Ý cậu là nó chưa chết?" A Khuê vừa mới một chân đặt lên thuyền, sau đó sắc mặt trắng bệch, lại rụt chân về. "Nhìn cái bộ dạng nhát gan của cậu kìa." Phan Tử thấy vậy, tức giận mắng một tiếng.Tần Mặc trực tiếp phớt lờ cuộc đối thoại của hai người, mà lật con Thi Biệt lại, nhìn vị trí đuôi của Thi Biệt phía

trên còn có một cái Lục Giác Đồng Linh bằng đồng thau được niêm phong, to bằng nắm tay.

Lục Giác Đồng Linh đã bị lớp đồng xanh bao phủ kín, sáu mặt của nó đều khắc đầy những phù văn dày đặc.

Theo Thi Biệt rung động, cái Lục Giác Đồng Linh này đột nhiên tự mình chuyển động.Âm thanh này giống hệt âm thanh họ đã nghe thấy trước đó.

Ngô Tam Gia và Hạo Thiên Chân đã từ dưới nước lên thuyền, thấy Lục Giác Đồng Linh phát ra âm thanh giống hệt trước, lúc này mới vỡ lẽ. "Trước đây cứ tưởng âm thanh này là do Thi Biệt phát ra, giờ xem ra là tôi đã hiểu lầm."Âm thanh này trống rỗng, cộng thêm tiếng vang vọng của hang động rộng lớn phối hợp lại có tác dụng gây tê liệt lòng người.

Tần Mặc vươn tay cầm nó lên, cái Lục Giác Đồng Linh này rung lắc càng thêm dữ dội, dường như rất sợ Tần Mặc.Tần Mặc xem xét một lượt. "Bên trong Lục Giác Đồng Linh này có một cái chuông nhỏ to bằng tổ ong, bên trong còn có một con rết màu xanh, trong cái chuông này còn có một ống mực nhỏ, những cái ống này là bộ phận kết nối với Thi Biệt.""Khi con rết này đói, nó sẽ theo cái ống này trở về bụng Thi Biệt để ăn uống, đây là một dạng cộng sinh." Tần Mặc sau đó vươn tay nắm chặt cái chuông này trong lòng bàn tay.Ngay sau đó, âm thanh của Hệ Thống xuất hiện trong đầu anh. 【Đinh, phát hiện Lục Giác Đồng Linh chân phẩm, xin hỏi có dung hợp không? 】 Tần Mặc nghe thấy âm thanh, mắt sáng lên, sau đó nắm chặt Lục Giác Đồng Linh trong tay hơn vài phần. "Dung hợp."【Đinh, dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch đã kích hoạt 8%. 】 【Nhận được phần thưởng: Trấn Hồn Cổ. 】 Tần Mặc nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng vô cùng vui mừng.Sau đó, một giao diện điện tử xuất hiện trong đầu anh.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 50【giới hạn con người】, Thể lực 50【giới hạn con người】, Sức mạnh 50【giới hạn sức mạnh】, Tinh thần 10【giới hạn con người 10】.Hiện tại trong mộ huyệt, thứ thường thấy nhất chính là những thứ lộn xộn đó.

Có vật này ở đây, ngược lại có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Tấn công quần thể hay âm thanh thì đều khá lợi hại.Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân liếc nhìn Tần Mặc, trong mắt đầy vẻ đánh giá.

Tần Mặc cảm nhận được ánh mắt của hai người, sau đó giao Lục Giác Đồng Linh trong tay cho Hạo Thiên Chân. "Cái này cho cậu."Tần Mặc rất hào phóng đưa Lục Giác Đồng Linh cho Hạo Thiên Chân.

Là một thần khí, nhưng hiện tại đã bị dung hợp, chỉ còn là một vật phẩm mang tính chất hiến tế, phù chú trên đó đã mất đi ánh sáng.

Đối với anh thì đã không còn tác dụng gì nữa.Ngô Tam Gia nhìn Tần Mặc hào phóng đưa thứ này cho bọn họ, không khỏi kinh ngạc.

Là một ông chủ tiệm đồ cổ, vật này tuyệt đối là một món đồ quý hiếm, giá trị không nhỏ, nhưng bây giờ lại cứ thế mà đưa cho bọn họ sao?"Anh nói thật sao?" Hạo Thiên Chân đầy vẻ hớn hở, nhưng khi nhìn cái Lục Giác Đồng Linh này, trong lòng vẫn còn chút dè dặt.

Không phải nói bên trong còn có một con rết sao?

Cái thứ này sẽ không có độc chứ?"Đương nhiên là thật." Tần Mặc đưa vật trong tay cho Hạo Thiên Chân.

Vừa nãy, hắc khí đã được truyền vào, con rết đó đã chết, cũng sẽ không gây ra uy hiếp gì."Nếu Tần Mặc tiên sinh đã nói vậy, vậy chúng tôi cung kính không bằng tuân lệnh." Ngô Tam Gia nhìn ra Tần Mặc thật lòng muốn đưa cho Hạo Thiên Chân, cũng không từ chối nữa.Sau đó Hạo Thiên Chân mới nhận lấy cái Lục Giác Đồng Linh này.

Trương Kỳ Lân thì nhìn Tần Mặc. "Anh là ai?

Thi Biệt vì sao không ra tay với anh?"Trên mặt Tần Mặc vẫn treo nụ cười giả tạo, như nụ cười khi đối đãi với một khách hàng.

Trương Kỳ Lân trầm mặc một lát, sắc mặt hờ hững, khôi phục lại vẻ lạnh nhạt trước đó, không hỏi thêm nhiều.Ngô Tam Gia là một lão hồ ly, những điều không nên hỏi thì ông tuyệt đối không hỏi thêm. "Khụ khụ.

Tên chèo thuyền này đúng là gieo gió gặt bão, hẳn là muốn nhân cơ hội này ẩn mình dưới nước, đợi sau khi chúng ta gặp chuyện thì sẽ vớt hết đồ trên người chúng ta.""Đáng tiếc, không biết lại xảy ra biến cố, nên mới ra nông nỗi này, đúng là đáng đời." Ngô Tam Gia khẽ hắng giọng một tiếng, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, sau đó nhìn xác chết dưới nước."Vậy thì quả là khéo thật, chúng ta vẫn là may mắn." Hạo Thiên Chân cất kỹ Lục Giác Đồng Linh, sau đó bỏ vào trong túi của mình, trong lòng không khỏi rợn người. "Nhưng tiếp theo phải làm sao?

Chúng ta chỉ có thể tiến lên, bên trong còn có thứ gì chúng ta vẫn chưa biết."A Khuê vừa nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, trong lòng đã không còn sợ hãi nữa, hai chân vẫn không ngừng run rẩy. "Bên trong nhất định có Tích Thi Địa, hãy treo cái xác Thi Biệt này lên mũi thuyền, nó quanh năm ăn thịt thối, cái thứ này cũng coi như là Thổ bá

vương của hang động này, Âm khí cực nặng, thích hợp nhất để mở đường rồi."Tần Mặc thấy bộ dạng sợ hãi của A Khuê, trên mặt hiện lên ý cười.

Mấy người kia xuống nước người đầy bùn đất, nhưng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thì lại vô cùng sạch sẽ và gọn gàng.

Tạo thành sự đối lập rõ rệt với bọn họ."Tam gia, Tần Mặc này nhìn có vẻ không đơn giản chỉ là một ông chủ tiệm đồ cổ, hơn nữa còn cái thân thủ vừa rồi nữa.

Chúng ta có nên cẩn thận một chút không?" Phan Tử nhìn bộ dạng của Tần Mặc, nhỏ giọng thì thầm, tất cả đều lấy sự an toàn của Ngô Tam Gia làm trọng."Không cần, Tần Mặc tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài, nhưng cũng không phải là kẻ địch, tạm thời cứ Tĩnh Quan Kỳ Biến." Ngô Tam Gia vẫn phải suy xét kỹ lưỡng về Tần Mặc này."Vậy còn chờ gì nữa?

Tôi làm ngay đây." A Khuê nghe vậy, mạnh dạn muốn đưa Thi Biệt ra phía trước, nhưng đi được vài bước, vẫn kéo Phan Tử theo.

Chỉ là sợ con Thi Biệt này cuối cùng sống lại cắn hắn một miếng.Mọi người ở trong không gian chật hẹp này đã cảm thấy rất ngột ngạt, Hạo Thiên Chân và mấy người phía sau lấy Lạc Dương Sạn trên người ra.

Dùng sức đẩy vào vách đá từ từ tiến về phía trước.

Tần Mặc thì im lặng ngồi ở cuối thuyền, làm một mỹ nam tử yên tĩnh.

Nếu không nhìn thấy bóng dáng anh, sẽ không ai chú ý đến người này, cứ như một thánh thú khó mà phát hiện được vậy.Hạo Thiên Chân ngẩng đầu nhìn lên phía trên, những Đạo Động này đều xuất hiện rất chỉnh tề trước mắt.

Chương 7

Trong đầu cậu xuất hiện một nghi vấn.

Đây đều là những tảng đá nguyên khối, rốt cuộc thì những tiên nhân hạ đấu thời xưa đã đào chúng ra bằng cách nào, cho dù là bây giờ, không có mấy trăm người e rằng cũng không thể đào ra được hang động sâu như vậy.Ngô Tam Gia liếc nhìn một cái. "Cậu xem cái động này sao lại tròn như vậy, niên đại đã rất lâu rồi, ước chừng năm đó đào cái động này, chắc chắn là do quan phủ đào, xem ra, cái mộ huyệt trên bản đồ mà chúng ta phải tìm, e rằng không dễ dàng đâu.""Tam gia, ông cứ khẳng định ngôi mộ huyệt này còn đó sao?

Ông xem đây là do một quân đội đào, cộng thêm thời gian lâu như vậy rồi, nói không chừng đồ vật đều đã bị chuyển đi hết rồi, đợi chúng ta đi vào thì đến ván quan tài cũng không còn." A Khuê nghe vậy, một bên dùng sức đẩy Lạc Dương Sạn, một bên nói.

Trong lời nói toàn là những câu nói chán nản.Ngô Tam Gia hừ lạnh một tiếng. "Nếu cái đấu này bị trộm từ mấy ngàn năm trước, tôi cũng không có gì để nói, nhưng cái động huyệt này trên bản đồ quả thật có tồn tại, điều này chứng tỏ cái Đạo Động này đã có từ khi chủ nhân mộ huyệt hạ táng.""Niên đại của cái Đạo Động này hẳn là trước ngôi mộ cổ mà chúng ta đang tìm, khu vực này không chỉ có một mộ huyệt, ai mà biết được họ đã trộm cái nào?" Ngô Tam Gia vẫn không phục nói.Hạo Thiên Chân nghe vậy, trong lòng kinh hãi, cảm thấy lạnh sống lưng. "Vậy vừa nãy trải qua Thi Biệt và cái Lục Giác Đồng Linh này, chẳng lẽ chủ nhân của chúng còn sớm hơn cả ngôi mộ huyệt này?"Ngô Tam Gia lắc đầu. "Tôi vừa mới muốn biết là, chủ nhân mộ huyệt này lại xây dựng mộ huyệt của mình bên trong một mộ huyệt đã bị trộm, đây đã là một đại kỵ trong phong thủy.""Đến nơi

rồi." Tần Mặc ngay sau khi Ngô Tam Gia nói xong, thản nhiên lên tiếng cắt ngang lời họ.Mấy người nghe vậy, trừ Trương Kỳ Lân ra, mấy người còn lại đều nhìn về phía Tần Mặc. "Tần Mặc tiên sinh, anh nói đến cái gì?" Hạo Thiên Chân khó hiểu nhìn Tần Mặc.Nhưng chưa đợi nói xong, thân thuyền dường như va phải thứ gì đó, mọi người đều lảo đảo.

Tần Mặc không đáp lại, mà nhìn vào hai bên bãi cát nông và vách đá.Môi trường xung quanh chật hẹp đã thay đổi, dòng sông trước đó đã biến thành một con kênh, hai bên đều là bãi cát nông, nhưng bên cạnh bãi cát đều là xương cốt.

Có xương người và cả xương động vật, hình dáng không đồng nhất, có cái đã bị nước sông xói mòn sạch sẽ, có chỗ còn bám rêu.Nhưng trong lòng kênh đều là những bộ xương được sắp xếp gọn gàng, còn ở hai bên bờ thì có đủ mọi tư thế, còn có những thi thể chưa hoàn toàn phân hủy, trên thi thể còn có một lớp màng mỏng màu xám giống như màng bọc thực phẩm, bọc chặt lấy chúng.Thỉnh thoảng còn có vài con Thi Biệt khổng lồ bò ra từ trong thi thể, nhưng con Thi Biệt này nhỏ hơn con trên thuyền một chút, tuy nhiên so với Thi Biệt thông thường thì đã nhỏ hơn bốn năm lần.Tần Mặc chỉ đơn giản liếc qua những thứ trên bãi cát nông, sau đó nhìn lên vách đá phía trên còn có một chiếc quan tài pha lê xanh biếc, gần như được khảm vào trong vách đá.

Nhưng bên trong quan tài pha lê lại có một nữ thi mặc y phục màu trắng.Theo ánh mắt Tần Mặc dừng lại trên vách đá, mọi người cũng nhìn theo.

Phan Tử liếc nhìn một cái, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt bắt đầu quan sát xung quanh, ngay tại vị trí đối diện, còn có một chiếc quan tài pha lê khác, nhưng thi thể bên trong lại không nằm trong đó.Ngô Tam Gia thấy vậy, đồng tử co rút lại, hít vào một hơi khí

lạnh. "Thi thể đâu?

Cái xác chết này đi đâu rồi?" "Chẳng lẽ là một Tống Tử?" A Khuê thấy vậy, vội vàng nhìn Ngô Tam Gia, "Tam gia, nơi này không nên có Tống Tử chứ."Ngô Tam Gia nghe vậy, trong lòng cũng đánh trống, không yên tâm liếc nhìn chiếc quan quách này, nhưng chưa kịp nói thì đã bị Tần Mặc cắt ngang. "Cái này không phải Tống Tử, lát nữa các anh sẽ biết thôi." Tần Mặc nhìn Ngô Tam Gia, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt.Ngô Tam Gia nhìn Tần Mặc, từ khi đến nơi này, Tần Mặc chưa bao giờ thể hiện vẻ kinh hãi hay sợ hãi, mà chỉ là thái độ thản nhiên, còn có một cảm giác yên tâm khó tả.

Sự căng thẳng và bất an trong lòng ông đều bị nụ cười của Tần Mặc xua tan.

Người của Tề gia có thể để bọn họ dẫn theo Tần Mặc, nhất định là có lý do."Mặc kệ nói thế nào, lát nữa bất kể thấy cái gì, đừng hỏi gì cả mà cứ bắn một phát trước đã." Ngô Tam Gia vẫn cảnh giác nhìn môi trường xung quanh.Dòng sông từ từ chảy, thuyền xi măng di chuyển nhẹ nhàng về phía trong.

Vượt qua một đống xương cốt dễ dàng, A Khuê "oa" một tiếng, ngồi phịch xuống đất, run rẩy vươn tay chỉ về một bên.Mọi người định thần nhìn lại, liền thấy một người phụ nữ mặc áo vũ y màu trắng đang quay lưng về phía họ, mái tóc đen nhánh buông dài đến thắt lưng.

Hạo Thiên Chân nhìn nữ thi này, sắc mặt biến đổi, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. "Đây là trang phục Tây Chu.

Cô ta chính là nữ thi trong cái quan tài pha lê kia." Giọng Hạo Thiên Chân run rẩy.Trán Ngô Tam Gia đầy mồ hôi, nhưng ông cũng là người từng trải, liền vội vàng giơ tay lên lau mồ hôi. "A Khuê, lấy Hắc Lư Đề Tử ra, cái này e là một Thiên Niên Tống Tử, lấy cái móng năm 1923 đó, cái mới sợ nó không nhận."Ngô Tam Gia gọi một tiếng,

tay cũng vươn về phía A Khuê, nhưng đợi mấy giây cũng không thấy A Khuê đáp lại, cũng không thấy hắn đưa Hắc Lư Đề Tử cho ông. "A Khuê?

A Khuê?" Ngô Tam Gia gọi mấy tiếng cũng không có hồi âm, sau đó quay lại nhìn phía sau, không nhìn thì thôi, vừa nhìn lập tức lửa giận bốc lên ngùn ngụt.Chỉ thấy A Khuê lúc này đã sùi bọt mép, ngã vật xuống đất co giật.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nhìn bộ dạng nhát gan của A Khuê, muốn bật cười nhưng nhận ra không đúng lúc, đành cố nhịn.

Trương Kỳ Lân ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn A Khuê đang co giật, sau đó nhìn Tần Mặc bên cạnh, sắc mặt không hề thay đổi, đặc biệt là vẻ mặt của Tần Mặc, càng khiến người ta trong lòng có chút nghi hoặc.

Chẳng lẽ anh ấy không sợ sao?

Đây là sản vật ngàn năm đấy.Tần Mặc nhìn nữ thi sản vật ngàn năm này, trong mắt có chút nhiệt huyết.

Sinh vật mộ huyệt a, cái này nếu hấp thu thì không chừng còn có thể dung hợp được một ít. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy đánh giết. 】 Âm thanh của Hệ Thống xuất hiện trong đầu Tần Mặc.

Tần Mặc sau đó liếc nhìn Hạo Thiên Chân, có lẽ Hạo Thiên Chân có thể giúp một tay, cũng không tiện tùy tiện ra tay.

Tần Mặc quyết định Tĩnh Quan Kỳ Biến, chờ một lát nữa sẽ thu phục nữ thi này.Nhìn A Khuê đã ngã vật xuống đất, Ngô Tam Gia tức đến sắc mặt đỏ bừng, giữa trán giật giật không ngừng. "Phan Tử, cậu đi lấy đi, mẹ kiếp, lần sau mà tôi còn dẫn nó ra ngoài, đáng đời tôi bị Tống Tử ăn thịt." Ngô Tam Gia nhìn nữ thi này, tiềm thức vẫn cho

rằng thứ này là Tống Tử.Sau đó nhìn Hạo Thiên Chân. "Cháu trai, Thiên Niên Tống Tử này rất khó gặp, nếu chú không ra tay được, thì cứ nhắm vào thiên linh cái của chú mà bắn, để Tam thúc cháu chết một cách sảng khoái." Ngô Tam Gia đã bắt đầu giao phó hậu sự.Hạo Thiên Chân nhìn Phan Tử đã bắt đầu 'lục lọi' tìm Hắc Lư Đề Tử, sau đó nhìn Ngô Tam Gia. "Tam thúc, Tần Mặc tiên sinh đã nói, cái này không phải Tống Tử, chú cầm Hắc Lư Đề Tử cũng vô dụng thôi."Hạo Thiên Chân cảm thấy lời Tần Mặc nói đáng tin cậy hơn một chút.

Hơn nữa, bóng lưng người phụ nữ này nhìn có vẻ u buồn, không giống Tống Tử chút nào.Lúc này Trương Kỳ Lân cũng đi đến bên cạnh Ngô Tam Gia. "Cái này không phải Tống Tử, Hắc Lư Đề Tử cũng vô hiệu, để tôi." Trương Kỳ Lân từ trên người rút ra Hắc Kim Cổ Đao, sau đó dùng dao rạch một đường trên mu bàn tay mình, rồi đứng ở mũi thuyền, nhỏ máu của mình xuống nước.

Vừa nhỏ một giọt."Xoạt." Tất cả Thi Biệt giống như nhìn thấy ôn dịch vậy, toàn bộ từ trong thi thể bò ra, điên cuồng rời xa thuyền của Trương Kỳ Lân, chỉ trong chốc lát, Thi Biệt xung quanh đều đã đi xa.Nhưng chỉ một lát, tay Trương Kỳ Lân đã dính đầy máu tươi, bàn tay dính máu của anh chỉ về phía nữ thi áo trắng.

Nữ thi lập tức quỳ xuống đất, bất động.Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Ngô Tam Gia đều ngớ người, chiêu này thật sự nằm ngoài dự liệu. "Đi, tuyệt đối đừng quay đầu lại." Trương Kỳ Lân thấy bọn họ đều đã kinh ngạc ngây người, đột nhiên lên tiếng nói.Phan Tử lúc này mới hoàn hồn, vội vàng điều khiển thuyền.

Hạo Thiên Chân nhìn thuyền đi xa, trong lòng rất tò mò dung mạo người phụ nữ này, nhưng vừa nghĩ đến khả năng sẽ nhìn thấy khuôn mặt xác khô, cậu liền từ bỏ hy vọng này.Tần Mặc lúc này từ từ đứng dậy, tiến về phía Hạo Thiên Chân.

Thuyền chầm chậm tiến sát vào động đạo, nhưng cửa động khá thấp, mọi người đành phải cúi đầu.

Đây là lần đầu Hạo Thiên Chân xuống Mộ Huyệt, cậu ta tò mò về những thứ này lắm, đã không thể quay đầu thì chi bằng nhìn thử ảnh phản chiếu dưới nước.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, suýt nữa thì cậu ta ngất xỉu, có một thứ gì đó không rõ đang ở trên lưng cậu ta.

Ngay lập tức, cơ thể bản năng muốn quay đầu, nhưng đầu dường như bị thứ gì đó đánh mạnh một cái, cuối cùng mắt tối sầm lại rồi ngất đi. "Thiên Chân!" Ngô Tam Gia nghe tiếng động ngã xuống đất liền vội vàng quay lại, thấy cậu ta đã ngã sõng soài trên sàn.

Trước mắt ông ta cũng chợt hiện ra một khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt trống rỗng, còn có máu đỏ tươi nhỏ giọt trên mặt, khóe miệng đỏ tươi chảy ra dịch nhầy đen kịt, trên bàn tay trắng bệch còn có một chiếc cúc áo màu đỏ. "Ái chà!" Ngô Tam Gia vừa định rút súng trong tay ra bắn về phía nữ thi, nhưng chưa kịp ra tay thì đã thấy Tần Mặc đứng chắn trước mặt họ.

Trương Kỳ Lân cũng định dùng Kỳ Lân huyết để tiêu diệt nữ thi, nhưng lại bị Tần Mặc kéo lại. "Huyết của anh rất quý, không nên dùng vào việc này." Tần Mặc khẽ mỉm cười nhìn mặt anh ta, nụ cười nhạt.

Trương Kỳ Lân nghe vậy, trong con ngươi lạnh lẽo lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc này cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất, sau đó là vẻ đánh giá.

Chương 8

Tần Mặc quay đầu lại, khí chất ôn hòa trên người hoàn toàn thay đổi, thay vào đó là sự uy nghiêm và lẫm liệt.

Mang theo khí thế coi thường thế gian.

Mắt Tần Mặc lóe lên một tia kim quang, nhưng cũng chỉ thoáng chốc rồi tan biến theo gió.

Khi nữ thi vừa định tấn công, nó liền đối mặt với ánh mắt như đuốc của Tần Mặc.

Vẻ mặt hung thần ác sát lúc này đã biến thành kinh hoàng.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, nữ thi như muốn chạy trốn, bắt đầu lao về phía quan tài thủy tinh ban nãy.

Dường như chỉ có ở đó mới có thể giữ lại mạng sống cho nó.

Tần Mặc thấy vậy, trên người ẩn hiện tiếng Long Ngâm cuộn trào, một loại khí tức đang dâng trào theo cơ thể Tần Mặc đến cổ họng.

Mỗi tế bào đều đang phóng thích uy nghiêm vô hình. "A!" Tần Mặc bỗng nhiên gầm lên một tiếng lớn, toàn bộ động đạo đều vang vọng âm thanh của Tần Mặc.

Nghe kỹ còn có một chút tiếng Long Ngâm.

Nữ thi này sau khi nghe thấy âm thanh đó, cả người cứng đờ tại chỗ, cuối cùng cơ thể như bị thứ gì đó chấn nát, xuất hiện những vết nứt rồi vỡ tan.

Chỉ còn lại vài mảnh vải trắng trôi nổi trong nước chứng minh sự tồn tại của nữ thi. 【Đinh!

Hạ sát sinh vật Mộ Huyệt thành công!】【Nhận được phần thưởng: Quỷ Tiếu.】 Tần Mặc nghe thấy âm thanh này không khỏi ngẩn ra, còn tưởng sẽ kích hoạt huyết mạch, nhưng không phải, mà là nhận được vài kỹ năng.

Lẽ nào phải dung hợp vật phẩm mới có thể kích hoạt?

Nghĩ đến đây, đáy mắt Tần Mặc có chút thất vọng.

Còn cái Quỷ Tiếu này là sao?

Đây không phải tuyệt kỹ độc môn của Trương Kỳ Lân sao?

Sao lại thưởng cái này?

Chẳng phải là trùng lặp rồi sao?

Phan Tử và Ngô Tam Gia phía sau nhìn bản lĩnh của Tần Mặc mà ngây người ra.

Đặc biệt là trong đầu họ giờ đây vẫn còn văng vẳng tiếng gầm giận dữ của Tần Mặc vừa rồi.

Rõ ràng nghe chỉ là một tiếng gầm, nhưng lại trực tiếp chấn động đến linh hồn họ, cho đến giờ trong đầu vẫn còn vang vọng tiếng Long Ngâm đó.

Hai người nhìn nhau, trao đổi ánh mắt không thể tin nổi, vừa rồi họ đã nghe thấy tiếng Long Ngâm đúng không? "Phan Tử, tôi có nghe nhầm không?

Tôi vừa nghe thấy tiếng Long Ngâm đúng không?" Ngô Tam Gia vẻ mặt kinh hãi nhìn anh ta. "Tam gia, tôi cũng đang định hỏi ông đây, tôi có nghe nhầm không?

Còn nữa, Tần Mặc này thật sự là thương nhân đồ cổ sao?

Bản lĩnh này còn không kém gì Trương Kỳ Lân nữa." Phan Tử là người thẳng tính, trong lòng nghĩ gì nói nấy, vội vàng thì thầm vào tai

Ngô Tam Gia. "Mẹ kiếp, tao cũng là lần đầu tiên gặp cậu ta, mày hỏi tao, tao biết hỏi ai?" Ngô Tam Gia đối mặt với câu hỏi của Phan Tử cũng có chút cạn lời.

Hai người liền thì thầm trao đổi ở một bên.

Trương Kỳ Lân vừa rồi lại không cảm thấy có gì sai, ngay lúc Tần Mặc gầm lên, hình xăm Kỳ Lân trên người anh ta có chút cảm giác nóng rát.

Người đàn ông này rốt cuộc là ai? "Anh rốt cuộc là ai?" Trương Kỳ Lân thấy vậy, giọng nói lạnh lùng hỏi. "Tôi là Tần Mặc, là một thương nhân đồ cổ." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, khóe miệng vẫn là nụ cười mang tính thương mại, nói rất thản nhiên, như thể người vừa uy vũ bá khí không phải là anh ta.

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc rất lâu, vẫn luôn đánh giá anh ta.

Tần Mặc vẫn thản nhiên nhìn lại, không hề có vẻ chột dạ.

Vô nghĩa, chột dạ cái gì?

Anh ta chính là Tần Mặc, có nói phá trời thì anh ta vẫn là Tần Mặc, không phải người khác.

Ngô Tam Gia thấy không khí không đúng, vội vàng đi đến trước mặt Tần Mặc. "Tần Mặc tiên sinh, vừa rồi anh đã nói nữ thi kia không phải Tống Tử, chẳng lẽ anh đã biết từ sớm?

Tại sao anh lại biến thành như vậy?" Ngô Tam Gia trên mặt còn vẻ tái nhợt do kinh hãi, nhưng vẫn mỉm cười nhìn Tần Mặc, giọng nói có chút dò xét. "Chẳng lẽ các vị trước khi đến đây không làm công tác chuẩn bị sao?

Tôi trước khi đến đã từng điều tra một chút, cộng thêm tôi hỏi một số thương nhân đồ cổ, nhờ họ giúp tôi hỏi thăm về hoàn cảnh và một số thứ ở đây.

Làm nghề đồ cổ này, có rất nhiều thứ không phải khoa học có thể giải thích được, chúng tôi cũng phải tiếp xúc, dù sao những thứ ở dưới đó cũng có rất nhiều thứ không sạch sẽ, chung quy vẫn phải tìm hiểu." Tần Mặc nói những lời này rất hợp tình hợp lý, mang khẩu vị của một thương nhân.

Ngô Tam Gia nghe xong chỉ khẽ cười. "Vẫn là Tần Mặc tiên sinh suy nghĩ chu đáo, không như đứa cháu vô dụng này của tôi, gặp chuyện là xong đời." Ngô Tam Gia nói xong còn liếc nhìn Hạo Thiên Chân đang ngất dưới đất.

Sau đó, ông ta liền dẫn Phan Tử đi đến mũi thuyền, tiếp tục chèo thuyền. "Tam gia, ông cứ thế mà tin à?" Phan Tử quay người nhìn Tần Mặc đang ngồi trên thuyền, đánh giá Hạo Thiên Chân đang ngất xỉu, rồi nhỏ giọng thì thầm vào tai Ngô Tam Gia. "Hừ, trong Cửu Môn, Ngô gia tuy không thể sánh bằng Trương gia bọn họ, nhưng quan hệ nhân mạch thì không thể xem thường được.

Thương nhân đồ cổ gì chứ, hoàn cảnh ở đây hiểm trở, bốn bề núi non, là nơi chim cũng không thèm ị.

Dù có muốn truyền tin tức gì ra ngoài cũng phải có cơ hội chứ, thằng nhóc này rõ ràng là không muốn nói.

Chương 9

Chúng ta cần gì phải truy vấn?

Người của Tề gia đã nói, muốn bình an Hạ Đấu thì nhất định phải dẫn thằng nhóc này theo.

Trước đây tôi cứ tưởng là vì Chiến Quốc Bạch Thư, nhưng giờ xem ra không chỉ có vậy.

Bất kể thân phận nó là gì, chỉ cần không làm hại chúng ta là đủ rồi." Ngô Tam Gia rút một điếu thuốc ra, khẽ hít vài hơi.

Ông ta là một lão luyện, biết thế nào là 'biết đủ thì dừng'.

Đã không muốn nói thì sẽ không hỏi, như vậy chẳng phải tự chuốc lấy sự vô vị sao?

Phan Tử không hiểu lắm lời của Ngô Tam Gia, nhưng nếu Ngô Tam Gia đã tin tưởng người đó thì sẽ không sai.

Vết thương trên tay Trương Kỳ Lân đang dần lành lại, sau đó anh ta tựa vào thuyền nhắm mắt dưỡng thần, trong tay vẫn cầm cây Hắc Kim Cổ Đao, sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt.

Tần Mặc nhìn thấy tình huống này cũng không quấy rầy, mà quay sang nhìn Hạo Thiên Chân.

Ngón tay anh khẽ chạm vào vị trí giữa trán Hạo Thiên Chân, một luồng khí tức Hắc Long dũng mãnh tràn vào mi tâm cậu ta.

Lúc này Hạo Thiên Chân đang mơ, vẫn mơ thấy người phụ nữ áo trắng kia, nhưng người phụ nữ trước mắt bị mái tóc dài che khuất, Hạo Thiên Chân vẫn không bỏ cuộc, liền chạy đến phía trước để nhìn mặt người phụ nữ đó.

Nhưng bất kể cậu ta chạy đi chạy lại thế nào, vẫn không thể nhìn thấy mặt người phụ nữ đó.

Hạo Thiên Chân lúc này cũng phản ứng lại, đây đều là những cảnh tượng sau lưng.

Khi vừa định hét lên, người phụ nữ kia bỗng nhiên đi lùi, đang tiến sát về phía cậu ta. "Đừng có qua đây!" Hạo Thiên Chân là lần đầu tiên xuống Mộ Huyệt, chuyện như vậy cũng là lần đầu trải qua, càng nghĩ càng thấy kinh hãi. "Hạo Thiên Chân, cậu đang làm gì thế?" Giọng nói thản nhiên của Tần Mặc truyền đến, đang đi từ phía sau cậu ta, khẽ cười nhìn cậu ta. "Tần Mặc, anh mau chạy đi, người phụ nữ này có vấn đề đó!" Hạo Thiên Chân mặt mày tái mét, lòng bàn tay đầy mồ hôi, vội vàng thúc giục. "Cút!" Tần Mặc nhìn người phụ nữ, bỗng nhiên quát lớn một tiếng, thay đổi hoàn toàn vẻ ôn hòa trước đó, một loại bá khí không thể hình dung cứ thế bộc lộ trên người Tần Mặc.

Ngay sau đó, liền thấy người phụ nữ kia như thể kinh hãi mà biến mất.

Hạo Thiên Chân sững sờ, cảm thấy mình chưa tỉnh ngủ, vội vàng dụi dụi mắt.

Sau khi xác nhận người phụ nữ kia đã bị Tần Mặc đuổi đi, cậu ta vội vàng nhìn anh.

Nhưng chưa kịp hỏi, thì đã nghe thấy Tần Mặc lên tiếng. "Tam thúc cậu rất lo lắng cho cậu." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, sau đó tiện tay tát một cái. "Á!" Hạo Thiên Chân đột nhiên giật mình tỉnh dậy, theo bản năng ôm lấy mặt mình.

Ngay sau đó liền thấy mặt Phan Tử.

Đang mỉm cười với cậu ta. "Tỉnh rồi à?" Hạo Thiên Chân nhìn lên

trên, ánh sáng đã hiện ra vầng ráng chiều, nheo mắt một lúc lâu mới thích nghi được với ánh sáng đó. "Thấy chưa?

Chúng ta đã ra ngoài rồi." Phan Tử sau đó chỉ về phía trước, cười ha ha nói.

Hạo Thiên Chân ôm má mình, có chút tê dại. "Có phải thằng nhóc mày đánh tao không?" "Không đánh cậu không được, cậu cũng không tỉnh, thằng nhóc cậu suýt chút nữa hại chết chúng tôi." Phan Tử vẫn vẻ mặt sợ hãi nói. "Nhưng cậu yên tâm đi, may mà có Tần Mặc ở đây, đã xử lý con nữ thi kia rồi.

Nếu không thì chỉ có Tiểu Ca thôi, tuy cũng ra được, nhưng chỉ cần thêm chút thời gian mà thôi." Phan Tử nhìn Hạo Thiên Chân ôm mặt, vội vàng giải thích.

Hạo Thiên Chân nghe xong, chợt nhớ ra, vừa rồi hình như Tần Mặc đã xử lý người phụ nữ kia, sau đó vội vàng sờ sau lưng, muốn xem phía sau còn có người phụ nữ đó không. "Ha ha, sợ thì còn quay đầu nhìn làm gì, chẳng phải đã nói là đừng quay đầu sao." Phan Tử không nhịn được cười khẽ. "Cái thứ đó là cái gì?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt kinh hồn chưa định, đối với lời trêu chọc của Phan Tử thì hoàn toàn không để ý.

Đây là lần đầu tiên cậu ta Hạ Đấu, có thể như vậy đã là rất tốt rồi, nếu mà giống A Khuê thì thật sự là mất mặt đến tận nhà. "Tần Mặc tiên sinh nói, đây là Khôi, chính là hồn phách của Tống Tử nữ áo trắng, nó muốn mượn dương khí của cậu để rời khỏi cái hang núi này, nhưng cụ thể thì anh ấy không nói, anh ấy nói chúng ta cũng không hiểu lắm.

Tần Mặc này không thể xem thường được, Tống Tử ngàn năm mà chỉ một tiếng gầm đã bị làm tan biến, đúng là không biết đạo hạnh gì nữa." Ngô Tam Gia lúc này từ một bên đi tới, kể lại mọi chuyện, khi

nhìn Tần Mặc, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Hạo Thiên Chân ngồi dậy, nhìn Tần Mặc đang ngồi một bên với Trương Kỳ Lân, lại có cảm giác như băng và lửa.

Một người ôn hòa như ngọc, một người lạnh lùng như sương, hai người này ở cùng nhau.

Tuyệt vời. "Nhưng thằng nhóc Tần Mặc này không thể nhìn bề ngoài được, cười lên thì rất ôn hòa, nhưng nếu ra tay thì thật sự là ổn, chuẩn, và tàn nhẫn." Phan Tử nhìn Tần Mặc trước mặt, vẫn thì thầm vào tai Ngô Tam Gia và Hạo Thiên Chân.

Ngô Tam Gia và Hạo Thiên Chân cùng lúc quay đầu nhìn Phan Tử, cuối cùng có chút kỳ lạ.

Thằng nhóc này có tư cách làm bà tám đấy.

Nhưng những lời này cả hai người đều rất đồng tình. "Phía trước có thôn làng nào không?" Hạo Thiên Chân không muốn tiếp tục đề tài này, mà nhìn về phía trước, hỏi Phan Tử. "Chắc là ở phía trước." Phan Tử gật đầu.

Ngô Tam Gia nhìn ngôi làng đối diện, còn có những đốm đèn lấp lánh. "Xem ra cái chốn rừng sâu núi thẳm này cũng không đến nỗi lạc hậu lắm, trong nhà hình như cũng có đèn điện." Hạo Thiên Chân thì không nghĩ nhiều như vậy, vừa nghĩ đến làng thì đã nghĩ đến tắm nước nóng, còn có các món xào dã vị, và cả những cô thôn nữ tết tóc bím to, bắt đầu kích động.

Sau đó nhìn vầng thái dương lặn trước mắt, thấy trên đỉnh núi bên phải có một đoàn người, họ còn cưỡi lừa, xem ra đoàn người này đang hướng vào làng.

Nhưng may mà núi không cao, từ trang phục trên người cũng có thể nhìn rõ, không giống người địa phương.

Mấy người vừa lên bến đò, thấy mấy đứa trẻ đang chơi dưới nước khi nhìn thấy họ thì sợ hãi hét lớn "có ma" rồi bỏ chạy.

Chương 10

Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Gia bọn họ vẻ mặt ngơ ngác, sau đó nhìn con bò phía sau, con bò này cứ thế đứng trên bè tre mà không hề có chút tính khí nào.

Phan Tử trước đây ở quê từng chăn bò, nên liền dắt con bò lên bờ.

Vừa lên bờ, A Khuê tỉnh lại, Ngô Tam Gia nhìn thấy A Khuê thì giận sôi lên.

Vào thời khắc quan trọng lại làm hỏng chuyện, Ngô Tam Gia không thể kiềm chế cơn giận của mình nữa, liền đánh A Khuê một trận, Phan Tử còn bổ sung thêm mấy cú đá phía sau.

A Khuê đến cuối cùng cũng không biết tại sao mình ngất đi lại bị đánh một trận.

Mấy người liền đẩy xe bò đi về phía làng.

Nhưng khi hỏi thăm dân làng xem có quán trọ nào không, dân làng lại tưởng họ gặp phải kẻ tâm thần. "Đây là chỗ nào chứ?

Cả làng tổng cộng chỉ có hơn ba mươi hộ, còn quán trọ nào?

Các vị muốn tìm quán trọ thì không có rồi, nhưng có thể ở nhà khách." Dân làng sau đó chỉ một hướng rồi rời đi.

Mấy người đi theo hướng đó, nhìn thấy căn nhà như nhà ma, họ cảm thấy mình bị lừa rồi. "Vào đi, ít nhất có nước có điện, có thể tắm rửa." Tần Mặc nhìn họ từng người một đứng ở cửa, đi tiên phong bước vào, trong lòng đang tính toán, lần sau nếu ra ngoài thì nên chuẩn bị một cái bồn tắm và rất nhiều nước nóng.

Như vậy thì sẽ tốt hơn dùng nước suối rất nhiều.

Năm người nghe vậy, không khỏi nhìn nhau.

Anh ấy làm sao mà biết được?

Chẳng lẽ đã từng đến?

Bạn bè của anh ấy còn có thể nói cho anh ấy biết ở đây có nước tắm sao?

Mọi người bước vào, tắm rửa đơn giản một chút, tuy nhìn không được tốt lắm, nhưng trong làng thì thiết bị này đã là đãi ngộ khách sạn năm sao rồi.

Mấy người lần lượt tắm rửa, mọi bụi bẩn và cảm giác dính nhớp trên người đều được gột sạch.

Sau đó liền thấy cô phục vụ mang tất cả các món ăn lên bàn.

Ngô Tam Gia nhìn cô phục vụ, khẽ cười nói. "Cô em gái, chỗ các cô không tệ nhỉ, toàn là nền xi măng.

Sao mấy cái xi măng này đều là mấy con lừa cõng từng gánh từng gánh từ trên núi về à?" "Làm gì có ạ, như vậy thì phải cõng đến bao giờ chứ?

Chỗ chúng tôi từ lâu đã có đường lớn rồi, những chiếc xe tải giải phóng đều có thể đi qua.

Nhưng hai năm trước núi lở, vùi lấp con đường đó.

Trong núi còn xuất hiện một cái Đại Đỉnh.

Sau này xem xét thì nói đó là đồ thời Chiến Quốc, là quốc bảo, cuối cùng liền bị kéo đi mất.

Rồi cũng chẳng ai quản con đường đó nữa, các ông nói có tức không?

Sau này trong làng nói tự mình sửa, nhưng không có tiền, một năm

rồi, vẫn đang sửa." Cô phục vụ nói đến đây, sắc mặt còn có chút uất ức. "Nhưng chỗ các cô không phải có đường thủy sao?

Lại còn có bến đò nữa." Hạo Thiên Chân nghi ngờ hỏi. "Đó đều là đồ từ thời trước giải phóng rồi, bao nhiêu năm rồi không còn ai kéo thuyền nữa.

Bây giờ nếu có người bảo các vị đi đường thủy, chắc chắn là muốn cướp của giết người đó, mấy vị khách lạ phải cẩn thận đấy.

Cái khúc sông này rất tà ma, mấy năm nay đã nhấn chìm mấy người, không có thi thể nào được vớt lên, đều nói là bị Sơn Thần gia gia ăn thịt rồi." Cô phục vụ trước tiên nhìn xung quanh, xác nhận không ai nghe thấy, nhưng vẫn cố ý hạ thấp giọng giải thích, ngữ khí còn mang ý vị kinh hãi.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử, A Khuê và Trương Kỳ Lân cùng những người khác nhìn Ngô Tam Gia một cái.

Trong mắt tràn đầy vẻ "thêm dầu vào lửa".

Thôi rồi, đây là thuê phải một tên tặc đầu, suýt chút nữa thì chết ở trong đó rồi.

Nhưng Tần Mặc dường như không nghe thấy gì, rất tao nhã ăn thức ăn trước mặt.

Đừng nói, đồ ăn ở thôn núi thời này phần lớn đều là tự nhiên, ăn ngon hơn ở thành phố nhiều, chủ yếu là không có chất phụ gia, ăn vào đúng là khác hẳn.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc cứ mãi ăn, khóe miệng giật giật, đây là quỷ đói đầu thai à, chẳng lẽ nghe ngóng tin tức còn quan trọng hơn ăn uống sao? "Cô nương, tôi muốn biết sau vụ lở núi, ngoài cái Đại Đỉnh ra, còn có thứ gì khác không?" Giọng Tần Mặc vang lên rất đúng lúc.

Cô phục vụ đang nói chuyện huyên thuyên nghe vậy liền ngẩn ra, sau đó nhìn Tần Mặc một cái. "Sao anh biết còn có những thứ khác?" Cô phục vụ nghi ngờ. "Chuyện lớn như vậy, chỉ cần hỏi thăm là biết thôi.

Cô cứ nói đi, còn có những thứ gì nữa?" Tần Mặc khẽ cười nhìn cô phục vụ, như thể đang chờ đợi câu trả lời của cô. "Tôi nói cho mấy vị nghe, nhưng mấy vị đừng nói với người khác nhé." Cô phục vụ vẫn cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó vẻ mặt đầy kinh hãi. "Phía sau Đại Đỉnh, còn có một trăm cái đầu người, ái chà, cảnh tượng đó, ai nhìn mà chân không nhũn ra chứ?" "Chỉ có đầu người, không có thân?" Ngô Tam Gia nghe xong, cau mày, ly rượu trong tay cũng đặt xuống. "Đúng vậy, các vị nói có đáng sợ không, từ sau khi chỗ đó lở núi, liền không còn đường đi nữa, lừa cũng không vào được, chỉ có thể đi bộ vào.

Cho dù có đến nơi thì cũng chỉ là nhìn thôi, đã có mấy đợt người vào rồi, đều lắc đầu ngao ngán." Cô phục vụ nói đến đây, vẫn còn vẻ kinh hồn chưa định, đối với vị trí lở núi đó thì rất kiêng kỵ.

Ngô Tam Gia trước tiên nhìn Trương Kỳ Lân một cái, sau đó tiếp tục hỏi. "Chẳng lẽ trước khi lở núi không có ai khác vào sao?" "Có chứ, nhưng khi ra thì chẳng có gì cả, hơn nữa quần áo trên người đều bẩn thỉu như ăn xin, hôi thối kinh khủng.

Ông nội tôi nói có lẽ bọn họ còn không biết mộ ở đâu nữa.

Sao?

Chương 11

Mấy vị cũng muốn thử xem sao?" Cô phục vụ thêm lời hỏi. "Cô nói vậy, đã đến rồi thì tổng phải thử chứ, nếu không thì phí công đến." Ngô Tam Gia cũng bắt đầu đùa lại.

Cô phục vụ thấy thời gian cũng gần đến, liền đi vào bếp giục món ăn. "Nếu cô em gái này không nói sai thì cái Đấu chúng ta cần tìm chính là ở đó, nhưng đường núi hiểm trở, trang bị của chúng ta cũng không dùng được." Phan Tử vẻ mặt khó xử nhìn Ngô Tam Gia. "Có trang bị thì dùng trang bị, không có trang bị thì không dùng.

Cái mộ thời Chiến Quốc này đều là đi thẳng xuống, toàn là hố đất, không có mộ thất gì cả, đợi đến lúc đó chúng ta sẽ đến hiện trường xem." Ngô Tam Gia không phải là người dễ nản lòng, trong lòng ông ta vẫn luôn bận tâm đến chuyện đầu người kia. "Những đầu người đó là Quỷ Đầu Khanh, đây là một loại hố chôn cất người và gia súc thời cổ đại.

Hơn nữa, đừng quá tin vào bản đồ này, người xưa tầm long điểm huyệt đều là những cao nhân.

Nếu cứ dễ dàng tìm thấy như vậy thì thật lãng phí một vùng phong thủy bảo địa tuyệt vời." Tần Mặc nhìn Ngô Tam Gia đang cau mày trầm ngâm, liền nói ra suy nghĩ của mình. "Sao anh biết nhiều vậy?" Ngô Tam Gia nhìn Tần Mặc, vẫn còn chút nghi ngờ và cảnh giác. "Vì nhân mạch của tôi khá rộng, nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở các vị, tốt nhất là nên đi nhẹ nhàng, như vậy mọi người sẽ thoải mái hơn." Tần Mặc sau đó tao nhã lau miệng, rồi đứng dậy đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Trương Kỳ Lân nhìn bóng lưng Tần Mặc, trong mắt lạnh lẽo lóe

lên một tia nghi hoặc.

Người này... không thể nhìn thấu. "Tam gia, lời thằng nhóc này nói có đáng tin không ạ?" A Khuê miệng đầy dầu mỡ, dáng ăn rất không nhã nhặn. "Cậu ta nói đúng là thật, ít nhất thằng nhóc này mạnh hơn mày, vào thời khắc quan trọng mày lại ngất xỉu." Ngô Tam Gia vừa nghĩ đến lúc gặp con Khôi kia, thằng nhóc này lại ngất đi, cơn giận lại bốc lên.

A Khuê nghe vậy, cười gượng gạo, im lặng ăn cơm.

Mọi người ăn uống no say xong, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Suốt dọc đường đi xe ngựa mệt mỏi, khiến họ cảm thấy vô cùng rã rời, nhưng chỉ một lát sau đã ngáy như sấm.

Sáng hôm sau khi Hạo Thiên Chân tỉnh dậy, cả người đều ê ẩm.

Sau khi ăn vội vàng một chút cơm, cô phục vụ tốt bụng đã gọi một đứa trẻ đến dẫn họ đi đến thung lũng. "Ngay ở đó." Đứa trẻ chìa tay chỉ về phía đối diện.

Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Gia nhìn thấy trước mắt là những khe núi đều bị bùn đá cuốn trôi ra.

Vị trí họ đang đứng là giữa một dãy núi và một dãy núi khác, thung lũng rất dài, đáng lẽ vào mùa mưa là một con sông, nhưng bây giờ thêm hạn hán, chỉ còn lại một con suối cạn ở giữa. "Cảm ơn cháu." Tần Mặc lấy ra một tờ một trăm tệ đưa cho đứa trẻ, đứa trẻ nhìn tờ tiền, vui vẻ chạy xuống núi. "Bây giờ mấy đứa trẻ đều quái lạ như vậy sao?" Hạo Thiên Chân cười bất đắc dĩ. "Không có tiền thì không sống được.

Hơn nữa, chúng ta nên đi lối này." Tần Mặc cảm nhận được một luồng gió nhẹ, chìa tay chỉ về phía bên phải.

Vừa rồi cảm nhận được khí tức Mộ Huyệt, vẫn rất nồng đậm.

"Nhưng trên bản đồ không phải thế này." Hạo Thiên Chân cầm bản đồ trong tay nhìn một cái, vội vàng nói. "Tôi đã nói rồi, đừng quá tin vào bản đồ." Tần Mặc vẫn giữ nụ cười công thức, những thứ này đều chỉ là thủ đoạn che mắt người khác mà thôi.

Ngô Tam Gia nhìn bản đồ này, vẫn cảm thấy nên đi theo ý của bản đồ. "Vị trí Quỷ Đầu Khanh không ở đó, lát nữa sẽ có người dẫn chúng ta đi tìm Mộ Huyệt này." Tần Mặc giọng điệu rất kiên định, sau đó nhìn Ngô Tam Gia.

Dựa theo diễn biến kịch bản, lát nữa có cơ hội sẽ gặp một người quen cũ. "Tam gia, sao bây giờ?" Phan Tử rất muốn phản bác lời của Tần Mặc, nhưng nhìn vẻ mặt Tần Mặc, lời đến miệng lại nuốt xuống, cuối cùng đẩy vấn đề cho Ngô Tam Gia.

Ngô Tam Gia trầm ngâm một lát, trong đầu nghĩ đến lời của người Tề gia.

Mọi chuyện đều phải lấy Tần Mặc làm trọng, tốt nhất là mọi việc đều nghe theo ý của anh ấy, người này là trợ thủ đắc lực nhất. "Tôi đi cùng anh." Trương Kỳ Lân không đợi Ngô Tam Gia mở miệng nói chuyện, liền nghe thấy giọng Trương Kỳ Lân truyền đến.

Quyết đoán đứng bên cạnh Tần Mặc.

Khóe miệng Tần Mặc cứng đờ nụ cười, trong lòng có chút nghi ngờ, đối với hành vi như vậy của Trương Kỳ Lân thì có chút bất ngờ. "Nếu Muộn Du Bình đã nói vậy rồi, vậy Tam thúc, chúng ta cứ đi theo Tần Mặc tiên sinh đi, chỉ cần tìm thấy Mộ Huyệt là được, những thứ khác không quan trọng." Hạo Thiên Chân nhìn ra Ngô Tam Gia do dự, chủ động lên tiếng nói. "Cũng được, vậy thì nghe theo Tần Mặc tiên sinh." Ngô Tam Gia nghĩ đến lời của Tề gia xong, cũng không còn do dự nữa, mà đồng ý đi theo Tần Mặc.

Tần Mặc nghe vậy, liền đi về phía bên phải.

Đi một tiếng đồng hồ cũng không thấy Quỷ Đầu Khanh đâu, ngược lại lại thấy phía sau vụ lở núi xuất hiện một khu rừng cây rất rậm rạp.

Dưới vách núi lở trong thung lũng, còn có một ông lão đang múc nước. "Nhìn xem, cố nhân chẳng phải đã đến rồi sao?" Tần Mặc mắt tinh nhìn thấy bóng dáng phía trước, sau đó chỉ tay vào ông lão đang múc nước.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử cùng những người khác nhìn kỹ một cái.

Chết tiệt, đây chẳng phải là ông lão đã dẫn họ vào động sao?

Ông lão vừa múc xong nước, chợt nhìn thấy mọi người trước mắt, nhất thời không đứng vững, liền ngã thẳng xuống suối, sau đó như thấy ma quỷ mà bò dậy bỏ chạy.

Phan Tử nhìn dáng vẻ ông lão, cười mắng một tiếng, sau đó liền cầm súng trong tay lên, mỗi viên đạn đều bắn vào mũi chân ông ta.

Ông lão biết đây là đang trêu đùa mình, vội vàng quỳ xuống dập đầu. "Đại gia gia tha mạng ạ, lão già này cũng không còn cách nào khác, mới đánh chủ ý đến mấy vị đại gia gia.

Không ngờ các vị lại là những nhân vật thần tiên, thật là có mắt không thấy Thái Sơn ạ." Sau đó vừa lau nước mắt vừa kể lể sự ấm ức của mình.

Chương 12

Trương Kỳ Lân khi nhìn thấy ông lão này, liền đánh giá Tần Mặc, như thể anh biết mọi chuyện.

Tần Mặc cảm nhận được ánh mắt của Trương Kỳ Lân, cuối cùng khẽ mỉm cười. "Đừng nhìn tôi như vậy, tôi không phải kẻ địch của anh, anh có thể buông bỏ sự đề phòng của mình." Tần Mặc cảm thấy cứ bị nhìn chằm chằm như vậy không tốt lắm, vẫn nên nói rõ mọi chuyện, nhưng tin hay không thì là chuyện của họ. "Tam gia, dẫn ông ta theo, ông ta biết vị trí cụ thể." Tần Mặc sau đó nhìn ông lão đối diện đang khóc lóc ấm ức.

Ngô Tam Gia đối với lời của Tần Mặc vẫn tin tưởng, sau đó nhìn Phan Tử.

Phan Tử lập tức hiểu ý, cầm súng chĩa vào ông lão. "Ngươi muốn sống thì dẫn chúng ta đến đó, nếu không ta sẽ cho ngươi và tên thuyền phu kia đi xuống dưới báo danh." Phan Tử chìa tay chỉ vào khu rừng đối diện. "Các vị muốn Hạ Đấu?

Không được đâu, trong đó có yêu quái ăn thịt người đó!" Ông lão nhìn về hướng đó, sắc mặt chợt biến đổi, đầu lắc như trống bỏi, chính là không muốn đi.

Ngô Tam Gia nhìn dáng vẻ ông lão, liền biết Tần Mặc nói là thật. "Sao?

Ngươi từng gặp rồi à?" "Mấy năm trước, tôi cũng từng dẫn một đội người đi qua, nói là khảo cổ, nhưng mấy người đó nhìn qua đã không giống rồi.

Hơn nữa, những người đó không thèm nhìn mấy cái Mộ Huyệt nhỏ, khí độ thật sự không tầm thường.

Cứ nhất định muốn đi vào cái khe núi đó, còn dùng tiền mua chuộc tôi.

Nhưng bao nhiêu tiền cũng không mua được mạng của tôi, tôi không muốn đi thì họ dùng súng ép tôi đi.

Sau này họ nói đến nơi rồi, liền ở đó đào bới cái gì đó, còn nói thứ gì đó ở bên dưới.

Tôi uống chút rượu rồi ngủ thiếp đi.

Khi tôi tỉnh dậy thì mọi người đã biến mất.

Tôi biết đây là cơ hội để trốn thoát, nhưng chưa đi được mấy bước thì bị người phụ nữ trong đội gọi lại.

Tôi vừa quay đầu lại thì thấy trên cây toàn là người chết, mắt lồi cả ra.

Tôi nghĩ đây là yêu cây rồi, tôi đã chạy một ngày trời mới về đến đây đó, may mà mạng lớn." Ông lão nói đến đây, càng sợ hãi không thôi, sắc mặt tái nhợt. "Ừm, không tệ, chân cẳng tốt lắm.

Phan Tử, trói ông ta lại, bắt ông ta dẫn đường." Ngô Tam Gia nhìn ông lão đang nói chuyện đến mức nước bọt văng tung tóe, sau đó phất tay một cái, liền thấy Phan Tử rút dây thừng ra, trói ông lão lại, cuối cùng ép ông ta đi dẫn đường phía trước.

Nhưng đi một lúc, Tần Mặc cảm thấy khoảng cách đến khí tức Mộ Huyệt càng xa, không khỏi liếc nhìn ông lão. "Ông lão, tốt nhất ông nên ngoan ngoãn dẫn đường, nếu không tôi sẽ giết ông." Khí thế trên người Tần Mặc hoàn toàn bộc lộ, hoàn toàn khác với vẻ ôn hòa trước đó.

Nếu nói vẻ ôn hòa trước đó là một thiên sứ, thì Tần Mặc lúc này chính là một ác quỷ. "Sao vậy, Tần Mặc tiên sinh?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc đột nhiên nổi giận, khó hiểu hỏi. "Khoảng cách đến vị

trí Mộ Huyệt đã xa hơn rồi, ông lão này cố ý dẫn chúng ta đi đường khác." Tần Mặc cũng không khách khí. "Không phải, đại gia gia ơi, chỗ đó nguy hiểm lắm ạ, hai tuần trước đã có một nhóm người vào rồi, ước chừng hơn mười người, đến giờ vẫn chưa thấy ra.

Chỗ đó nguy hiểm lắm, tôi đây là đang cứu các vị đó ạ." Ông lão mặt mày méo mó, vội vàng nói, nơi đó thật sự là cả đời này ông ta cũng không muốn đến. "Bớt *mẹ nó* nói nhảm đi, yêu ma quỷ quái chúng ta không sợ.

Ngươi cứ ngoan ngoãn dẫn đường đi, nếu không ta sẽ cho ngươi giống như những oan hồn kia, vĩnh viễn nằm lại dưới đó!" Phan Tử sau đó liền đạp một cái, đá ông lão một cú, rồi lớn tiếng chất vấn.

Ông lão bất lực, oán hận liếc nhìn Tần Mặc, còn lẩm bẩm nhỏ tiếng. "Đã biết tôi dẫn sai đường, sao anh không tự đi đi." Hạo Thiên Chân vừa đúng lúc nghe thấy, sau đó nhìn Tần Mặc, đúng vậy, anh ấy hình như cái gì cũng biết? "Tần Mặc tiên sinh, anh rất hiểu rõ bên trong sao?

Anh từng đến đây rồi à?

Làm sao anh biết ông lão này dẫn sai đường?" Hạo Thiên Chân giữ vững nguyên tắc "không hiểu thì hỏi", hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Ngô Tam Gia và A Khuê, Phan Tử cùng Trương Kỳ Lân ở một bên đều đang chờ Tần Mặc trả lời. "Tôi cảm nhận được khí tức Mộ Huyệt, nhưng không thể xác định vị trí cụ thể, cho nên tôi mới biết." Tần Mặc cũng không che giấu, điềm nhiên nói ra sự việc.

Ngô Tam Gia thân là người thuộc Cửu Môn, đã thấy không ít người tài dị sĩ, ngay cả người như Trương Kỳ Lân cũng hiếm gặp, nhưng người có thể cảm nhận được Mộ Huyệt Chi Khí thì càng ít hơn.

Trong lòng Ngô Tam Gia rất chấn động về Tần Mặc, phải một lúc lâu mới hoàn hồn.“Kỳ Lân, cậu có từng nghe nói về điều này chưa?” Ngô Tam Gia đầy kinh ngạc đi đến bên Trương Kỳ Lân, khẽ nói thầm.“Không có, nhưng người tài năng rất nhiều, có lẽ cũng có những người chuyên tu luyện bản lĩnh như vậy.” Trương Kỳ Lân lạnh lùng đáp lại, trên thế giới này người tài nhiều như vậy, không phải ai cũng biết hết.“Nếu cậu nói vậy, tôi lại hiểu ý của người nhà họ Tề rồi, bản lĩnh này không phải ai cũng có, người như vậy không thể bỏ qua được.” Ngô Tam Gia bỗng nhiên hiểu ra ý của người nhà họ Tề, kiểu người này chính là cao thủ Hạ Đấu.“Không chỉ có những thứ này.” Trương Kỳ Lân lạnh lùng nói, bản lĩnh của Tần Mặc không chỉ có vậy.

Anh ấy cố ý che giấu không ít thứ.

Ngô Tam Gia đang định nói, nhưng thấy Trương Kỳ Lân nháy mắt, cuối cùng đành ngậm miệng.Hạo Thiên Chân thì mặt đầy kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, hóa ra Tần Mặc còn có bản lĩnh như vậy sao?

Thật sự quá bất ngờ.Tần Mặc nhìn ánh mắt của mọi người mà không hề tỏ ra khó chịu, chỉ nhìn về phía lão già.

“Ông tốt nhất là ngoan ngoãn dẫn đường, đừng nghĩ đến chuyện lừa gạt, ông căn bản không có cơ hội đâu.” Trong mắt Tần Mặc, lúc này như có sóng dữ cuồn cuộn, tùy tiện cũng có thể nhấn chìm lão già này.

Lão già nhìn thấy vậy, trong lòng chấn động, khóe miệng run rẩy mấy cái, cuối cùng đành ngoan ngoãn dẫn đường.Phan Tử và A Khuê nhìn dáng vẻ của Tần Mặc, trong lòng có chút sợ hãi.“Mẹ kiếp, sao mặt của Tần Mặc tiên sinh lại biến đổi nhanh thế chứ.” Phan Tử khẽ lẩm bẩm.“Tôi cũng nghĩ vậy, vừa nãy tôi cứ cảm giác như anh ấy còn đáng sợ hơn cả cái nữ thi trước đó, tôi suýt chút nữa thì lại ngất xỉu

rồi.” A Khuê nhìn Tần Mặc, chân thật sự muốn nhũn ra.“Mày còn dám nói à, mày mà ngất thêm lần nữa, tao đệt sẽ xử lý mày, đúng là nhục nhã mà, mấy ông lớn nói là ngất thì mày ngất thật, đồ vô dụng.” Phan Tử nghe vậy, trong đầu hiện lên cảnh tượng trước đó, thật sự tức chết người mà.A Khuê nghe tiếng, chột dạ, sờ sờ mũi mình.Mọi người cứ đi mãi cho đến khoảng bốn giờ chiều.

Họ thấy hơn chục chiếc lều quân dụng còn khá nguyên vẹn, chất lượng lều rất tốt, bên trên đều là lá rụng mục nát, bên trong vẫn rất sạch sẽ, có nhiều vật dụng sinh hoạt.

Hầu hết là thiết bị tản mác, cũng không có thi thể nào.

Lão già kia đã không nói dối.A Khuê và nhóm của anh ta phát hiện một động cơ, cùng vài thùng xăng.

Hầu hết các linh kiện đều đã mục nát, A Khuê thử khởi động nhưng không có phản ứng, nhưng xăng thì vẫn dùng được.

Hạo Thiên Chân nhìn những thứ bên trên đều không có nhãn mác nào, căn bản không thể đoán được những người này có thân phận gì.

Sau đó, họ bắt đầu nấu ăn tại doanh trại, mọi người ăn qua loa một chút rồi bắt đầu nghiên cứu bản đồ.“Vị trí của chúng ta hẳn là ở đây.” Trương Kỳ Lân giơ tay chỉ vào vị trí hình mặt cáo, đây được coi là trung tâm của mộ huyệt.

Ngô Tam Gia còn nhặt một nắm đất dưới đất đưa lên mũi ngửi.

Chương 13

Sau đó, ông lại lắc đầu, đi vài bước rồi lại bốc một nắm khác.Lúc này, Tần Mặc cảm nhận được làn gió nhẹ, đứng sang một bên bắt đầu cảm nhận loại khí tức này, một cảm giác mãnh liệt dâng lên.

Lại còn mùi vị này, trong mùi vị này còn ẩn chứa một cỗ huyết tinh nồng nặc, không khí xung quanh đều nhuốm màu huyết tinh.

"Bên trong này là một tế đài, tế đài tùy táng có lẽ nằm ngay dưới đây." Tần Mặc liếc nhìn những người đang nghiên cứu bản đồ, ngữ khí khẳng định.Ngô Tam Gia nghe vậy, vội bước đến bên Tần Mặc, sau đó nhặt một nắm đất dưới đất đưa lên mũi ngửi.

"Cái này chôn sâu quá, tôi đào thử mấy xẻng xem sao." Ngô Tam Gia nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt lóe lên.Phan Tử nhanh nhẹn nối ống thép xoắn lại, sau đó lắp xẻng vào rồi đưa cho Ngô Tam Gia.

Ngô Tam Gia dùng chân đạp mấy dấu trên mặt đất, sau đó ra hiệu cho họ biết đây là vị trí để đào.

A Khuê giữ cố định xẻng, rồi dùng búa cán ngắn để đào, Ngô Tam Gia đặt tay lên ống thép, từ từ cảm nhận tình hình bên dưới, gõ được tổng cộng 13 nhịp thì Ngô Tam Gia bỗng nhiên lên tiếng nói: "Có rồi." A Khuê lại từ từ kéo xẻng lên, gạt đất ra, A Khuê tháo xẻng ra, đi đến bên đống lửa cho mọi người xem.Nhưng sau khi nhìn thấy, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng tái mặt.

Lớp đất này tựa như đã ngấm máu, đang nhỏ từng giọt chất lỏng giống như máu tươi.

A Khuê, Phan Tử và Hạo Thiên Chân sau khi nhìn thấy, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng.

Ngô Tam Gia đưa lên mũi ngửi, nhíu mày, sau đó nhìn sang Hạo Thiên Chân đối diện.

Họ đều từng thấy ghi chép về Quan Vũ huyết thi, nhưng cụ thể là như thế nào thì trong bút ký cũng không thể suy đoán ra, nhưng lớp đất này lại dính máu.

Mộ huyệt bên dưới chắc chắn là không tầm thường."Đào thêm xem sao." Ngô Tam Gia trầm ngâm, lấy một điếu thuốc ra châm.

A Khuê và Phan Tử bên cạnh cũng không ngừng lại, bắt đầu bận rộn.

Chỉ một lát sau, họ đã phác thảo được hình dáng ngôi mộ cổ.

Định vị là kỹ năng cơ bản của kẻ trộm mộ, phía trên như thế nào thì mộ huyệt bên dưới cũng sẽ như thế ấy.

Nhưng hầu hết các mộ huyệt thời Chiến Quốc đều không có địa cung, mà cái này lại rõ ràng có, hơn nữa còn là chuyên đỉnh.

Ngôi mộ này có gì đó không ổn, bất thường.Tần Mặc nhìn Ngô Tam Gia, những điều này đều là bản lĩnh của những người chuyên nghiệp như họ, còn anh là một người ngoại đạo thì không biết chút nào.

"Bên dưới là chuyên đỉnh, xẻng của tôi không đào xuống được, tôi chỉ có thể tạm thời xác định như vậy.

Nhưng theo kinh nghiệm trộm mộ, chúng ta cần phải phá từ bức tường phía sau để vào, mọi người phải nhanh tay lên." Ngô Tam Gia nói xong, A Khuê và Phan Tử vội vàng chuẩn bị đồ.

Mấy người họ đã đào đạo động mười mấy năm, tốc độ cực nhanh, thoáng cái đã xuống được 7-8 mét.

Chỉ một lát sau đã nghe thấy tiếng A Khuê.

“Xong rồi.” A Khuê đã đào thông đạo động, và còn đào một khoảng rất lớn, dọn sạch một mảng tường gạch rộng.Mọi người bật đèn mỏ rồi đi xuống.

Trương Kỳ Lân từ trên xuống, vừa vặn thấy A Khuê định dùng tay gõ vào tường gạch, liền vội ra tay chặn lại.

“Đừng đụng vào.” Trương Kỳ Lân đột nhiên nhìn A Khuê với ánh mắt sắc như dao.

A Khuê thấy ánh mắt cực kỳ sắc bén của Trương Kỳ Lân, không khỏi lòng thắt lại.

Chỉ sờ vào bức tường thôi, có cần phải dùng ánh mắt như vậy không?

Đâu phải giết người đâu.

“Cậu cứ nghe lời Trương Kỳ Lân đi, anh ấy sẽ không hại cậu đâu.

Hơn nữa bức tường này có vấn đề, cậu mà tùy tiện ra tay sẽ gặp nguy hiểm đó.” Tần Mặc thấy dáng vẻ của A Khuê, liền biết tên này nghĩ nhiều rồi, sau đó khẽ nói.“Tần Mặc tiên sinh, ý lời anh nói là gì vậy?

Không phải chỉ là một bức tường thôi sao?

Sao lại có nguy hiểm được?” A Khuê nghi hoặc hỏi.

Tuy anh ta nhát gan, nhưng cũng không đến nỗi một bức tường cũng phải sợ hãi, có đáng không chứ?

“Bên trong bức tường này có một lớp phòng hộ, khi di chuyển, tất cả gạch đều phải lấy ra ngoài, không thể đẩy vào trong, càng không thể đập phá.” “Chủ yếu là vì bên trong tường có Phàn Toan, nếu cố tình phá vỡ, những Phàn Toan này sẽ đổ lên người chúng ta, ngay lập tức sẽ thiêu rụi da thịt không còn gì.” Tần Mặc nhìn ánh mắt nghi

hoặc của A Khuê, liền biết tên này không tin, nên đơn giản giải thích một chút.Hạo Thiên Chân, Ngô Tam Gia và Phan Tử nghe vậy sắc mặt đều thay đổi, sau đó nhìn sang Trương Kỳ Lân đối diện.

Nhưng khi thấy Trương Kỳ Lân gật đầu, họ liền biết những gì Tần Mặc nói đều là đúng.

Tuy nhiên, trong lòng họ có chút nghi vấn, Tần Mặc này là một thương nhân đồ cổ, không chỉ tinh thông Mộ Huyệt Chi Khí, mà còn có thể nhìn ra bí mật trong đó.

Chẳng lẽ anh ta đã lén Hạ Đấu không ít lần sao?

Nếu không thì sao lại biết nhiều đến vậy chứ?

"Vậy làm sao để mở ra?

Bức tường này không có một khe hở nào, không đẩy ra được cũng không thể đập ra, làm sao mà lấy ra ngoài đây?" A Khuê nghe xong hậu quả, vô thức lùi lại một bước, sau đó khó hiểu nhìn Tần Mặc."Cái này cậu phải tìm Trương tiên sinh, bản lĩnh của môn Phát Khâu không phải là lời đồn đâu." Tần Mặc khẽ cười nhìn Trương Kỳ Lân đang đứng một bên lạnh lùng vô song, ánh mắt lại lướt qua những ngón tay thon dài của anh.

Mắt Trương Kỳ Lân lóe lên, sau đó nhìn vẻ mặt tươi cười của Tần Mặc, ánh mắt lạnh lẽo lại âm thầm khôi phục sự bình tĩnh như trước.

Ngô Tam Gia và Hạo Thiên Chân sau khi nghe lời Tần Mặc nói, trong lòng dấy lên một chút gợn sóng.

Chuyện về môn Phát Khâu không nhiều người biết, nhưng Tần Mặc làm sao mà biết được?

Trương Kỳ Lân là truyền nhân Phát Khâu thì họ cũng mới biết không lâu.

Hai chú cháu nhìn nhau một cái, không ai nói gì, chỉ im lặng chờ xem Trương Kỳ Lân ra tay.Trương Kỳ Lân sau đó sờ sờ viên gạch bên trên, đột nhiên dùng sức, kéo viên gạch ra.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà mắt sáng rỡ, tuyệt chiêu này thật sự không phải đùa.

Bức tường kiên cố như vậy mà nói kéo ra là kéo ra.

"May mà Tần Mặc tiên sinh đã nói, nếu không A Khuê, chúng ta đều bị cậu hại chết rồi." Phan Tử nhìn bức tường gạch phía sau đều có màu đỏ sẫm, trong lòng không khỏi sợ hãi một trận, nếu không phải nhờ Tần Mặc nói, thì đã bị hành vi liều lĩnh của A Khuê làm hại rồi.

Hạo Thiên Chân nhìn bức tường gạch đỏ sẫm này, bỗng nhiên nhớ đến con quái vật không da mà ông nội mình từng thấy.

Chẳng lẽ đó không phải là huyết thi?

Mà là ông cố bị Phàn Toan đổ lên người sao?

Vậy… vậy mấy phát súng đó chẳng phải bắn vào ông cố sao?

Hạo Thiên Chân nghĩ đến đây, không khỏi rùng mình.Trương Kỳ Lân bảo A Khuê đào một cái giếng thẳng sâu năm mét xuống dưới, sau đó lấy ra đầu kim tiêm và ống nhựa nối lại với nhau, rồi cẩn thận đâm vật này vào trong bức tường gạch.

Phàn Toan bên trong theo ống chảy vào giếng thẳng.

Chỉ một lát sau, bức tường gạch đỏ sẫm đã biến thành tường gạch màu trắng.

Chương 14

“Được rồi.” Trương Kỳ Lân thấy đã gần xong, A Khuê và Phan Tử cùng mấy người khác bắt đầu chuyển gạch.

Rất nhanh, họ đã dọn ra một cái lỗ đủ cho một người chui qua.Ngô Tam Gia ném một cái que lửa vào trong hang, nhờ ánh lửa, quan sát hoàn cảnh bên trong.

Mọi người đi vào từ phía bắc, thấy trên mặt đất đều là những tấm đá phiến lớn ghép lại thành hình bát quái, càng ra ngoài càng lớn.

Xung quanh mộ huyệt có tám ngọn đèn trường minh, hiện giờ đều đã tắt.

Ở giữa đặt một cái đỉnh vuông bốn chân, trên đỉnh mộ khắc họa nhật nguyệt tinh thần, còn phía nam đặt một cái quan tài đá, phía sau quan tài đá còn có một lối đi, lối đi này dẫn thẳng xuống phía dưới.Ngô Tam Gia nhìn những dòng chữ trên gạch dưới đất, nghi hoặc nhìn Trương Kỳ Lân.

“Cậu có thể nhận ra chủ nhân của mộ huyệt này là ai không?” Trương Kỳ Lân lắc đầu, không nói nhiều.Sau đó mọi người lấy que lửa ra bắt đầu soi sáng môi trường mộ huyệt.

Tần Mặc là người cuối cùng bước vào, ánh mắt anh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cái quan quách đó.

Theo sách nói, bên trong quan quách này có một thứ rất lợi hại, dường như ngay cả Trương Kỳ Lân cũng không muốn chọc vào nó.

Đang lúc trầm ngâm, trong đầu anh vang lên tiếng Hệ Thống.【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức đánh giết.】Mắt Tần Mặc trầm xuống, nhìn cái quan quách đối diện, đây là muốn giết anh

ta sao?

Nhưng bây giờ chưa phải lúc.Phan Tử lúc này đã rơi vào trong cái đỉnh kia.

“Tam gia, ông nhìn kìa, bên trong này có bảo bối!” Phan Tử sau đó liền nhặt một món đồ trang sức đeo vào cổ tay mình, hoàn toàn không cảm thấy kiêng kỵ gì.

Ngô Tam Gia nhìn hành vi của Phan Tử mà lông mày giật giật.

“Đây là đồ dùng để tế lễ, bên trong này lẽ ra phải đựng tù binh chiến tranh, cậu vào đó làm gì?

Chẳng lẽ cậu muốn làm vật tế sao?

Mau ra ngoài ngay!” Ngô Tam Gia tức giận mắng lớn, thằng nhóc này đúng là ham tiền không màng mạng sống mà.

Trương Kỳ Lân nghe tiếng nhìn tới, liền thấy Phan Tử đã ở trong đó, sắc mặt cũng trầm xuống.“Nhập gia tùy tục, chuyện đã xảy ra rồi thì nên đối mặt.” Tần Mặc nhìn dáng vẻ của Trương Kỳ Lân, sau đó lên tiếng khuyên can.“Anh có biết điều này có ý nghĩa gì không?” Trương Kỳ Lân lạnh lùng nói.“Chẳng lẽ anh có thể khiến thời gian quay ngược lại sao?” Tần Mặc đối mặt với sắc mặt lạnh lùng của Trương Kỳ Lân, không hề bận tâm, trên mặt vẫn treo nụ cười xã giao.

Nhưng sắc mặt Trương Kỳ Lân đã không còn tốt nữa.“Tam gia, ông đừng hù dọa tôi, tôi không phải A Khuê đâu mà nhát gan vậy.

Ông nhìn kìa, bên trong này có không ít đồ, lát nữa chúng ta lật cái đỉnh này lại, xem còn có gì nữa không?” Phan Tử giờ đây đã bị những món bảo bối này làm cho hưng phấn, hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi vì lời vừa rồi.

Ngược lại còn có cảm giác càng bị dọa càng dũng cảm.

“Đừng có làm loạn, mau ra ngoài ngay, nhanh lên.” Ngô Tam Gia nhìn sắc mặt Trương Kỳ Lân không tốt, hơn nữa anh ấy còn nhìn chằm chằm vào cái quan quách đối diện, có lẽ sắp có chuyện rồi.

Ngô Tam Gia, Hạo Thiên Chân và A Khuê ba người đều cảm thấy không khí có gì đó không đúng.

Cả không gian lập tức chìm vào bầu không khí căng thẳng.Lúc này, “Lạc lạc lạc.” Âm thanh đột ngột vang lên khiến trong lòng mọi người lập tức dấy lên dự cảm chẳng lành.

Hạo Thiên Chân vô thức nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh, liền thấy sắc mặt Trương Kỳ Lân đã trắng bệch.

Rõ ràng không phải anh ấy phát ra, nhưng đồng tử của anh ấy lại có vẻ căng thẳng nhìn cái quan quách.

Hạo Thiên Chân kinh hoàng nhìn cái quan quách, chẳng lẽ là thứ bên trong nó phát ra sao?

Ngô Tam Gia, Phan Tử, A Khuê cũng căng thẳng nhìn cái quan quách, đặc biệt là A Khuê, tuy to con nhưng chỉ nghe thấy âm thanh đã bị dọa cho hai chân mềm nhũn, biến thành kẻ nhát gan.Trương Kỳ Lân nghe vậy, cũng phát ra âm thanh.

“Lạc lạc lạc.” Giọng của Trương Kỳ Lân giống hệt âm thanh trong quan tài.

Ngô Tam Gia và Hạo Thiên Chân nhìn Trương Kỳ Lân, trong đầu họ nghĩ đến một từ.

Vô Gian Đạo ư.Tần Mặc bình tĩnh đứng sang một bên, sau đó nhìn cái quan quách.

Vừa nãy sau khi giết nữ thi kia, anh cũng đã có được năng lực Quỷ Tiếu.

Vừa rồi cuộc đối thoại của hai bên anh đều nghe hiểu.

Một bên hỏi ai dám tự tiện xông vào mộ huyệt, bên kia đáp lại là, xin lỗi?

Nhưng sau khi Trương Kỳ Lân nói xong, một lúc lâu sau đối phương cũng không có phản ứng, trong mộ huyệt trở nên yên tĩnh.

Nhưng chỉ vài phút sau, cái quan quách bắt đầu rung lắc.

Từng trận âm thanh quỷ dị, giống như tiếng ếch nhái, vọng đến.

Vốn dĩ Ngô Tam Gia và Hạo Thiên Chân đã sợ hãi trong lòng, lông tơ trên người đều dựng đứng, nhưng bây giờ nghe thấy âm thanh này, trên người họ càng toát ra từng đợt mồ hôi lạnh.Quan Quách: Kẻ xâm nhập, chết!Trương Kỳ Lân nghe thấy, vội quỳ xuống đất dập đầu.Trương Kỳ Lân: Chúng ta là vô ý phạm lỗi, đợi chúng ta tìm thấy lối ra sẽ rời đi, xin ngươi hãy cho chúng ta một đêm.Ngô Tam Gia và Hạo Thiên Chân nhìn Trương Kỳ Lân quỳ dưới đất, trong lòng kinh hãi, cũng cùng nhau bắt đầu dập đầu.

Sau lời của Trương Kỳ Lân, cái quan quách cũng bắt đầu rung lắc, dường như đã đồng ý yêu cầu này.Nhưng "Lạc lạc lạc." Âm thanh ôn hòa của Tần Mặc đột nhiên vang lên.Đồng tử Trương Kỳ Lân đột nhiên co rút, anh ta đột ngột nhìn Tần Mặc, vẻ kinh ngạc trên mặt mãi không tan.

Anh ấy... biết Quỷ Tiếu sao?

Tần Mặc rốt cuộc là ai?

Và lời vừa rồi có ý gì?

Trương Kỳ Lân đột ngột nhìn Tần Mặc, sắc mặt từ kinh ngạc biến thành phẫn nộ."Anh… Anh sao cũng biết?" Hạo Thiên Chân lòng thót một cái, run rẩy chỉ vào Tần Mặc.Ngô Tam Gia, A Khuê và Phan Tử phía sau khi nhìn Tần Mặc cũng lộ ra vẻ kinh hãi tương tự.

Trương Kỳ Lân thuộc môn Phát Khâu thì còn có thể hiểu được, nhưng Tần Mặc thì sao?

Tại sao cũng có thể nói chuyện với Đại Tống Tử bên trong chứ?

Giờ đều là những nhân vật trâu bò như vậy sao?

Với lại, vừa nãy họ nói gì vậy?

Dáng vẻ của Trương Kỳ Lân trông không ổn chút nào.Đại Tống Tử trong Quan Quách sau khi nghe lời Tần Mặc nói, rung lắc càng dữ dội hơn.Quan Quách: Ngươi biết ngươi đang nói gì không?Tần Mặc: Ta biết ta đang nói gì, chúng ta đến đây là để cầu tài, không phải để du lịch, hơn nữa phía sau mộ huyệt này có gì, chẳng lẽ ngươi không biết sao?

Ngươi căn bản không hề nghĩ đến việc tha cho chúng ta, ta vì sao phải khách khí với ngươi?Tần Mặc lợi dụng Quỷ Tiếu không ngừng kích động.“Tần Mặc.” Trương Kỳ Lân không ngờ Tần Mặc lại lên tiếng khiêu khích thứ đó, trong lời nói không khỏi đầy vẻ không hài lòng.“Trương tiên sinh, tôi là một thương nhân, đến đây là để cầu tài, không phải đến đây để quỳ gối dập đầu dâng mạng.

Nó căn bản không hề nghĩ đến việc tha cho mấy người, mấy người cần gì phải khách khí?” Tần Mặc trên mặt đã không còn nụ cười trước đó, mà trở nên lạnh lùng, khí thế trên người cũng bắt đầu dần dần hiện rõ.

Hạo Thiên Chân, Ngô Tam Gia và bốn người kia nhìn nhau, nghe mà mơ mơ hồ hồ, đây là vì chuyện gì?

Nói chuyện một lúc sao lại trở mặt vậy?“Muộn Du Bình, Tần Mặc làm sao vậy?

Anh sao lại nổi nóng như thế?” Hạo Thiên Chân nghi hoặc hỏi.

Đặc biệt là nhìn khí thế trên người Tần Mặc, cái này còn đáng sợ

hơn cả thứ bên trên kia nữa.

Chương 15

Trương Kỳ Lân đã giải thích mọi chuyện một lượt.

Ngô Tam Gia và Phan Tử cùng những người khác thì không cảm thấy Tần Mặc có gì không ổn, mà ngược lại còn thấy anh ấy quá dũng cảm.

Đây là Đại Tống Tử ngàn năm mà, anh ấy nói khiêu khích là khiêu khích sao?

Nhưng nếu nó thật sự tức giận thì họ phải làm sao đây?"Ra đây đi, đừng trốn nữa." Tần Mặc không để ý họ nghĩ gì, mà nói về phía cái quan quách đối diện.Loảng xoảng!

Nắp quan tài lập tức bị bật tung, bên trong bốc lên từng trận khói đen.

Nhiệt độ cả không gian lập tức giảm xuống mấy độ.

Mọi người vốn dĩ đã toát mồ hôi lạnh, giờ đây, nhiệt độ càng thấp, trên người họ vô thức rùng mình một cái.

Nhưng giờ họ đã không còn để ý gì nữa, mà chỉ nhìn chằm chằm vào cái quan quách trước mắt.Bên trong từ từ xuất hiện một Đại Tống Tử mặc khôi giáp, mắt phát ra ánh sáng màu xanh lục, da trên tay và mặt đều đen kịt, khô quắt, tựa như vỏ cây nhăn nheo.

Răng nanh đang từ từ lộ ra ngoài, đặc biệt là hai cái răng nanh đó.

Trên người Đại Tống Tử còn có một thanh đao, trên đó khảm đá quý, ở thắt lưng còn có một miếng ngọc bội.

Tần Mặc tinh mắt nhìn thấy miếng ngọc bội ở thắt lưng.【Thời kỳ nước Lỗ, ngàn năm hàn băng, hình thành từ nơi Long Mạch, đây là bảo vật quý hiếm.】Trên ngọc bội viết giới thiệu, khiến mắt Tần Mặc

sáng rực.

Vật này có khí tức, tuyệt đối có thể kích hoạt huyết mạch.

Cái Đại Tống Tử này, nhất định phải chết.Hạo Thiên Chân, Ngô Tam Gia, Phan Tử và A Khuê khi nhìn thấy Đại Tống Tử này, càng thêm căng thẳng.

Đặc biệt là A Khuê, run rẩy lấy ra Hắc Lư Đề Tử trong tay, dáng vẻ nhếch nhác khiến Phan Tử không thể chịu nổi.

"Đưa đây cho tôi, đồ nhát gan nhà mày, thu lại cái vẻ nhếch nhác của mày đi, cứ như lão Ngô Nhị nhà bên, đúng là làm Tam gia mất mặt mà." Phan Tử giật phắt Hắc Lư Đề Tử trong tay A Khuê, tiện thể không quên mắng nhiếc A Khuê.

A Khuê mặt mếu máo, bản thân cũng rất tủi thân, đây là Đại Tống Tử ngàn năm, anh ta cũng không muốn sợ hãi, nhưng không có cách nào, hai chân và tay cứ không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Hạo Thiên Chân là lần đầu tiên nhìn thấy Đại Tống Tử, trước đây chỉ nghe Ngô Tam Gia kể, với lại thấy trong bút ký, giờ đây lại thấy thật.

Sợ hãi thì chưa đến mức, nhưng căng thẳng thì có.

Thậm chí còn có chút kích động nho nhỏ, đệt cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt rồi.Ngô Tam Gia kiến thức rộng, nhìn trang phục trên người Đại Tống Tử, liền biết tên này không dễ chọc vào, cộng thêm sự khiêu khích của Tần Mặc trước đó.

"Đây là Tống Tử ngàn năm trước, cũng không biết cái Hắc Lư Đề Tử này có hiệu quả không?" Ngô Tam Gia cũng không có chút tự tin nào.Lúc này, Trương Kỳ Lân thấy Đại Tống Tử kia thở ra một luồng khí đen từ miệng, hơn nữa, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Ngô Tam Gia và nhóm của ông.

Anh quyết định ra tay trước.

Sau đó, anh rạch mu bàn tay, đột ngột bật dậy từ mặt đất, tấn công về phía Đại Tống Tử.

Đại Tống Tử mặc áo giáp, đủ để chứng minh khi còn sống là một võ tướng, xét về công phu thực chiến, người bình thường hiện tại không thể sánh bằng.

Thấy Trương Kỳ Lân ra tay trước, nó liền há to miệng, vung tay chặn lại, một tay khác vung về phía Trương Kỳ Lân.

Nhưng Trương Kỳ Lân cũng nhanh nhẹn không kém, cuối cùng lộn người ra sau, tránh thoát đòn tấn công này.

Tuy nhiên, vì trên kiếm dính Kỳ Lân huyết, cánh tay của Đại Tống Tử đang bốc khói xanh.

Trương Kỳ Lân sau đó vững vàng tiếp đất, đang định xông lên thì bị Tần Mặc gọi lại.

"Anh đừng nhúc nhích."Tần Mặc đưa tay ấn Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân cảm thấy một luồng lực cản đang đè ép mình.

Trước đó Trương Kỳ Lân còn trách Tần Mặc tự ý quyết định như vậy, đẩy người nhà họ Ngô vào nguy hiểm, nhưng bây giờ khi nhìn vào mắt Tần Mặc, anh ấy lại có một cảm giác tin tưởng khó tả.

Chủ yếu là khí chất toàn thân của Tần Mặc.

"Anh cứ bảo vệ người nhà họ Ngô là được, chuyện này là do tôi gây ra, đương nhiên tôi phải xử lý." Tần Mặc điềm nhiên cười, nụ cười lần này có thêm một chút chân thành.

"Ừm." Trương Kỳ Lân sau đó đứng dậy, đi về phía Ngô Tam Gia và Hạo Thiên Chân, nhìn Hắc Lư Đề Tử và hai khẩu súng lục trong tay họ, cuối cùng lạnh nhạt liếc nhìn họ một cái.

“Những thứ này đều vô dụng, hãy giữ lại tài nguyên của mấy người đi.” Trương Kỳ Lân chỉ nói một cách nhàn nhạt, tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, sau đó nhìn Tần Mặc.“Lạc lạc lạc.”Tần Mặc: Kẻ địch của ngươi là ta, đừng nhìn người khác.Đại Tống Tử: Hừ, tiểu nhi ngông cuồng!Đại Tống Tử lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó tấn công về phía Tần Mặc.

Tần Mặc rất bình tĩnh lấy ra một thanh Trừ Ma Kim Tiền Kiếm từ Hư Nghĩ Không Gian, khí tức hắc long trên người lại lần nữa cuộn trào.

Từng trận Long Uy lúc này đang từ từ tràn ra ngoài.

Một làn khí đen nhạt bao phủ lấy thanh Trừ Ma Kim Tiền Kiếm.

Mắt Tần Mặc sắc bén, khí chất vương giả thể hiện không chút nghi ngờ.

Thấy Đại Tống Tử sắp đến gần mình, anh liền vung ngược Kim Tiền Kiếm ra.Phanh!Đại Tống Tử bị Kim Tiền Kiếm đánh trúng một cái, sau đó cả người rơi trở lại vào trong quan quách.

Trên người nó bắt đầu bốc ra khói đen.Đại Tống Tử trong Quan Quách đang phát ra tiếng kêu chói tai.

Hắc Lư Đề Tử trong tay A Khuê và Phan Tử cũng vô thức rơi xuống đất, mắt họ ngây người nhìn Tần Mặc.

Họ cứ như bị sét đánh, vừa rồi đã thấy gì vậy?

Chuyện Tiểu Ca vừa nãy không làm được, tên này lại làm được.

Chỉ bằng một chiêu.

Cái Kim Tiền Kiếm đó là cái gì vậy?

Thứ này sao lại trâu bò đến vậy?

Phan Tử và A Khuê sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng

run rẩy vài cái, cuối cùng không nói được lời nào.

Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Gia sau khi thấy bản lĩnh của Tần Mặc, càng tin lời của nhà họ Tề hơn.

Ông trời ơi, đây tuyệt đối là một cao thủ, tuyệt đối là vậy mà.

Chỉ một chiêu mà Đại Tống Tử ngàn năm đã bị đánh bay trở lại sao?

Cảm giác căng thẳng trước đó của Ngô Tam Gia đều bị sự kinh ngạc về Tần Mặc thay thế.

Hạo Thiên Chân càng ngẩn ra, lần đầu tiên Hạ Đấu trong đời, đã gặp phải độ khó cao như vậy, hơn nữa còn có Tần Mặc này, còn khó hơn cả mấy Đại Tống Tử này nữa chứ.

Thật sự là vinh hạnh hay không đây?Trương Kỳ Lân nhíu mày, trong đồng tử lạnh lùng phản chiếu bóng dáng Tần Mặc.

Cảm giác đó, lại đến rồi.

Chương 16

Kỳ Lân huyết mạch trên người anh lại bắt đầu cuồn cuộn.Tần Mặc tay nắm chặt Kim Tiền Kiếm, từng bước một tiến lại gần vị trí của Đại Tống Tử đối diện.

Long Uy trên người anh không ngừng lan tỏa.

Theo ghi chép trong sách, vị tướng quân này khi còn sống không phải là người tốt đẹp gì, bản tính đố kỵ, tàn hại bá tánh, khi tâm tình không tốt thì thích giết người.

Ngay cả khi đã chết, oán khí trên người vẫn không ngừng nghỉ, thậm chí cần dùng sinh mạng của tù binh chiến tranh để tế tự cho hắn.

Tình hình như vậy, tuyệt đối không thể tha cho hắn, chưa kể thứ này có thể giúp ích cho Hệ Thống của anh, chỉ riêng điểm này thôi cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.Đại Tống Tử cảm nhận được một trận nguy hiểm, đang định ra tay đánh lén.

Nhưng Tần Mặc đã biết ý đồ của tên này, ngay khi Đại Tống Tử vừa mới đứng dậy.

Tần Mặc bụng bắt đầu dâng lên một luồng khí, sau đó gầm lên một tiếng về phía Đại Tống Tử.“Gầm!” Tiếng Long Ngâm lập tức vang lên, chấn nhiếp Đại Tống Tử.

Khí tức bắt đầu ép sát Đại Tống Tử, trên người Đại Tống Tử bắt đầu xuất hiện đau đớn kịch liệt, tựa như muốn xé rách hắn ra vậy.Đại Tống Tử: Cầu xin ngươi, tha cho ta, mọi thứ ở đây tùy ngươi lấy đi, đừng hủy diệt ta.Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nghe thấy, sắc mặt càng thêm lạnh lùng.Tần Mặc: Ha.Tần Mặc cười lạnh, sau đó khí tức trên người anh càng trở nên nồng đậm hơn trước.

Đối đãi với kẻ địch thì không thể khách khí.“Hống!” Đại Tống Tử đột nhiên gầm lên một tiếng, mang theo âm thanh xé tim xé phổi, cuối cùng trên người bắt đầu xuất hiện những vết nứt.Phanh!Thân thể Đại Tống Tử lập tức tan nát thành từng mảnh, cuối cùng biến mất không còn dấu vết.

Cả không gian lại lần nữa khôi phục sự yên tĩnh như trước.Trong đầu Tần Mặc vang lên tiếng Hệ Thống.【Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công.】【Nhận được phần thưởng: Thính Thanh Biện Vị.】Tần Mặc nghe xong phần thưởng này, khóe miệng nhếch lên, kỹ năng này không tồi, nghe tiếng là có thể biết vị trí, còn cả môi trường xung quanh nữa.

Ừm, nghĩ đến thôi đã thấy sướng rồi.

Trước đây anh rất ngưỡng mộ những người có tuyệt kỹ đó.Tần Mặc bỗng nhiên nhớ ra, đi đến chỗ miếng ngọc bội rơi xuống.【Đinh, kiểm tra thấy chân phẩm, Hàn Băng Ngọc Bội, có thể kích hoạt vật phẩm, có dung hợp không?】“Dung hợp.” Tần Mặc thầm nói trong lòng.【Đinh, dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch đã kích hoạt 15%.】【Nhận được phần thưởng: Âm Dương Nhị Kiếm.】Tần Mặc nhìn Âm Dương Nhị Kiếm trên giao diện điện tử, một đen một trắng.

Dương kiếm mang khí chính nghĩa, Âm kiếm mang khí tà túy.

Hai thứ tương sinh tương khắc, nhưng cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Tần Mặc nhìn công năng của hai bảo kiếm này, trong lòng cảm thán sự huyền diệu của thế giới này.Tên: Tần Mặc.Tuổi: 24.Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị.Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị

Kiếm.Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 50【Cực hạn nhân loại】 Thể lực 50【Cực hạn nhân loại】 Sức mạnh 50【Cực hạn sức mạnh】 Tinh thần 10【Cực hạn nhân loại 10】Tần Mặc nhìn giao diện điện tử trong đầu, trong lòng có chút thỏa mãn.

Ở thế giới này, chỉ có càng nhiều bảo bối phòng thân, mới có thể sống tốt hơn tại đây.Tần Mặc tay nắm chặt miếng ngọc bội kia, rất lâu cũng không nhúc nhích.

Hạo Thiên Chân, Ngô Tam Gia, Phan Tử, A Khuê và cả Trương Kỳ Lân cũng không nhúc nhích.

Trong đầu họ vẫn còn văng vẳng tiếng Long Ngâm trước đó.

Hiện tại bên tai đều ong ong.Phan Tử sau đó lắc lắc đầu, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của A Khuê, không cần nghĩ cũng biết trên mặt mình cũng có biểu cảm tương tự.Chát!“A!

Đau quá, mày đánh tao làm gì?” A Khuê ôm mặt, vẻ mặt không vui nhìn Phan Tử.“Đau à?

Vậy không phải mơ rồi, những gì chúng ta vừa thấy đều là thật sao?” Phan Tử vẫn còn kinh ngạc nói.“Mẹ kiếp nhà mày, mày đệt tự đánh mình ấy, đánh tao làm gì?” A Khuê chửi thề một tiếng, nhưng đối với Tần Mặc vẫn phải nhìn với ánh mắt cao hơn một bậc.

Bản lĩnh này… Chắc chắn là một nhân vật trâu bò, trước đây họ đã mù mắt rồi mới nghĩ Tần Mặc là một thương nhân, lại còn là một thương nhân kỳ quái.

Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Gia hai chú cháu nhìn đống thịt vụn của Đại Tống Tử trên mặt đất.

Vừa nãy nhìn thấy chắc là thật nhỉ?

Tần Mặc chỉ ra một chiêu, sau đó gầm lên một tiếng là biến thành thế này ư?

Cái con Đại Tống Tử này biến thành đống thịt vụn trong truyền thuyết rồi sao?

Trước đây ý của lão gia họ Tề nói chẳng lẽ không chỉ vì Bạch Thư thời Chiến Quốc nằm trên người hắn, mà là vì bản lĩnh của tên này rất ghê gớm sao?

Ngô Tam Gia lăn lộn nửa đời người, Tống Tử lớn nhỏ cũng đã thấy không ít, kết cục của chúng ra sao thì ông ta hiểu rất rõ.

Lần nào mà chẳng thót tim, ít nhất cũng phải nằm viện cả nửa tháng trời.

Quan trọng là những con Đại Tống Tử trước đây gặp phải cũng chưa từng già như thế này!

Hạo Thiên Chân cảm thấy bây giờ thật là kích thích, lần đầu tiên Hạ Đấu lại gặp phải một con Đại Tống Tử trâu bò đến vậy, không đúng, là một con Đại Tống Tử ngàn năm trâu bò đến vậy.

Đây là vận khí không tốt của cậu ta, nhưng cũng có mặt tốt, đó là đã gặp được Tần Mặc còn lợi hại hơn cả Đại Tống Tử.

Trương Kỳ Lân là người đầu tiên đi tới, đứng cạnh Tần Mặc.

"Rốt cuộc anh là ai?" Trương Kỳ Lân rõ ràng vừa nãy đã cảm nhận được huyết mạch trong người mình đang không ngừng tuôn trào, như thể muốn bùng phát ra ngoài vậy.

Suy nghĩ của Tần Mặc bị cắt ngang, anh nghiêng đầu nhìn Trương Kỳ Lân.

Trong người Trương Kỳ Lân là Kỳ Lân Huyết Mạch, có hiệu ứng tương đồng với Hắc Long Huyết Mạch của anh.

Cả hai đều là cấp độ Thần Thú, chắc chắn sẽ gây ra một số cộng hưởng.

Anh có thể giấu được bất kỳ ai, nhưng không thể giấu được Trương Kỳ Lân.

Sau đó Tần Mặc kéo tay Trương Kỳ Lân, Huyết Mạch trong người lập tức tuôn trào.

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, sau đó trên mặt Tần Mặc dường như xuất hiện một con Hắc Long đen kịt uy vũ bá khí.

"Gầm!" Hắc Long khí tức như thế cuồn cuộn ập thẳng vào mặt Trương Kỳ Lân.

Trên mặt Trương Kỳ Lân lập tức xuất hiện những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

"Cho nên tôi đã nói rồi, tôi không phải kẻ thù của anh, nhưng chuyện này tôi hy vọng anh có thể giữ bí mật." Tần Mặc liếc nhìn Ngô Tam Gia và Hạo Thiên Chân phía sau Trương Kỳ Lân, cố ý hạ thấp giọng nói.

Trương Kỳ Lân không từ chối, nhưng cũng không đồng ý, mà khôi phục lại vẻ mặt trước đó, lạnh lùng đứng sang một bên.

Ngô Tam Gia và bốn người Hạo Thiên Chân đứng cạnh Tần Mặc.

Đặc biệt là A Khuê, vừa nãy thực sự bị dọa chết khiếp, không ngờ Tần Mặc lại có chiêu này, nhìn ánh mắt Tần Mặc cứ như nhìn thấy Chúa cứu thế vậy.

"Tần Mặc tiên sinh.

Anh vừa nãy làm thế nào vậy?

Con Đại Tống Tử kia cứ thế thảm tử trong tay anh sao?" A Khuê tuy to con nhưng lại nhát gan, trước đó khi nhìn thấy Đại Tống Tử thì chân mềm nhũn ra.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Tần Mặc lợi hại biết bao!

“Đúng vậy, Tần Mặc tiên sinh, anh vừa nãy làm thế nào vậy?” Ngô Tam Gia cũng nhìn Tần Mặc bằng ánh mắt nể trọng.

“Cửa hàng đồ cổ không thiếu gì đồ cổ, thu được một số pháp khí lợi hại cũng là chuyện bình thường.” Tần Mặc khi ra tay đã nghĩ sẵn lời để nói, là một cửa hàng đồ cổ, đối với một đống đồ vật cổ xưa, cho dù có nhiều đến mấy cũng là chuyện bình thường.

Ngô Tam Gia nghe xong, nhìn Tần Mặc sâu sắc một cái, biết anh đang che giấu điều gì đó, cũng không vạch trần, chỉ cười nhạt.

Chương 17

Phan Tử mặc kệ mấy chuyện đó, bây giờ Đại Tống Tử đã không còn, vội vàng nhìn Quan Quách, nói gì thì nói cũng là một vị tướng quân, đồ tùy táng chắc chắn không ít.

Phan Tử vội vàng bật diêm xem xét bên trong.

Hạo Thiên Chân tạm thời không để ý đến Quan Quách này, mà nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, anh làm thế nào mà giao tiếp được với con Đại Tống Tử này vậy?" Hạo Thiên Chân biết bản lĩnh của Muộn Du Bình rất lớn, nhưng Tần Mặc này thì làm thế nào?

"Ngô tiên sinh, nhiều chuyện không phải là anh nên hỏi." Tần Mặc chợt chỉnh lại thần sắc, không còn vẻ ôn hòa như trước.

Ai mà chẳng có bí mật riêng chứ?

Hạo Thiên Chân nhận ra mình đã hỏi đường đột, nhất thời muốn xin lỗi nhưng không biết phải nói thế nào, có chút ngượng nghịu.

"Thiên Chân, cháu lại đây." Ngô Tam Gia lúc này gọi Hạo Thiên Chân lại, cùng nhau đánh giá Quan Quách này.

Hạo Thiên Chân lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy đến bên cạnh Quan Quách.

Tần Mặc bình tĩnh đi về phía Quan Quách.

"Mẹ kiếp, đây là tướng quân ư?

Sao chẳng có gì cả?" Phan Tử đánh giá nửa ngày, ngoài một cái gối ra thì chẳng có gì, bên trong trống rỗng.

"Đây không phải vẫn còn một cái sao?" Hạo Thiên Chân nhìn trên

vách đá của Quan Quách này khắc một hàng chữ, trên đó là một số chữ Đại Triện, nhưng những chữ này… "Đây là Đại Triện, tôi từng nhìn thấy trên một bản thác, nhưng những chữ này tôi không nhận ra hết." Hạo Thiên Chân nhìn rất lâu, chậm rãi nói ra.

Trương Kỳ Lân không hiểu rõ những chữ này, chỉ có thể lạnh lùng đứng một bên.

Phan Tử và A Khuê là những gã thô lỗ, văn học cổ đại càng không biết gì, những chữ này đối với họ chẳng khác nào những hình vẽ quỷ quái, chẳng có tác dụng gì.

Ngô Tam Gia tuy là người kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chỉ biết vài chữ cổ đại, dù sao cũng không phải là người chuyên nghiệp.

"Đây là ghi chép về cuộc đời của vị tướng quân này, nước Lỗ có không ít tướng quân, nhưng những người hành vi tàn ác thì không nhiều, muốn tìm được một vị tướng quân như vậy không dễ đâu." Tần Mặc nhìn những chữ trên đó, chậm rãi nói ra.

"Vị tướng quân này bản tính phẩm hạnh không đoan chính, không yêu tiền tài, chỉ yêu mỹ nhân, nhưng vì có chiến công hiển hách, nước Lỗ bèn không để ý.

Nhưng sau khi chết, một Phương sĩ trong số đó đã lợi dụng thân thể ông ta, một lần nữa thủ hộ Mộ Huyệt." Tần Mặc vừa nhìn những chữ này vừa giải thích, nhưng những chữ phía sau… Tần Mặc không nói nhiều, mà có chút nghi vấn.

"Nói như vậy, vị Phương sĩ này cũng lợi hại thật, con Đại Tống Tử này thật là trâu bò quá đi." A Khuê rất tò mò về vị Phương sĩ này, có thể biến thi thể thành Đại Tống Tử, đúng là cao nhân a.

"Vị Phương sĩ này là ai?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

"Chuyện này không được ghi chép, chỉ mô tả vị Phương sĩ này rất

lợi hại.” Tần Mặc lắc đầu, trên mặt lại khôi phục vẻ ôn hòa như trước.

“Mặc kệ hắn đi, dù sao bên trong này cũng chẳng có châu báu gì, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.” Phan Tử chỉ có hứng thú với tiền, những thứ còn lại đều vô dụng.

Bây giờ không có tiền thì thà nhanh chóng đi vào xem xét.

Ngô Tam Gia liếc nhìn Phan Tử không chịu phấn đấu này, đúng là mê tiền, không khỏi mắng một tiếng, nhưng cũng không phản đối, mà thu dọn đồ đạc, theo lối đi phía sau Quan Quách mà đi.

Hạo Thiên Chân liếc nhìn Quan Quách này xong, cũng đi theo mọi người.

Trương Kỳ Lân thấy mọi người rời đi, vẫn lạnh lùng đi theo sau.

Tần Mặc thì nhìn Quan Tài này một cái.

Đoạn văn tự phía sau ghi chép về Tần Gia, vị Phương sĩ kia chính là người của Tần Gia, nhưng những chuyện cụ thể thì trên đó không được ghi lại.

Hoặc có thể vào thời Chiến Quốc, Tần Gia đã từng xuất hiện những nhân tài kiệt xuất.

Trong ngọc bội hình rồng của Tần Gia có Hắc Long khí tức, vì vậy anh mới có Hắc Long Huyết Mạch.

Vậy tổ tiên của Tần Gia có ai từng kích hoạt Hắc Long Huyết Mạch không?

Nếu đã kích hoạt Huyết Mạch, vậy còn những tổ tiên khác của Tần Gia thì sao?

Tần Mặc vừa đi vừa trầm ngâm, trước đây anh chưa từng chú ý đến vấn đề này, nhưng bây giờ đã chú ý đến, không khỏi khiến người

ta phải suy nghĩ sâu xa.

Tần Mặc đầy tâm sự đi theo Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Gia cùng mấy người khác tiến vào sâu bên trong.

Ngô Tam Gia đi đầu, trên đầu đội một chiếc đèn mỏ, nhưng đèn mỏ có khả năng xuyên thấu không tốt lắm, xung quanh đều đen kịt, phía trước và phía sau cũng tối om.

Lại còn có cảm giác như đang ở dưới nước, Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Gia cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nửa tiếng sau, con đường hầm họ đi đã bắt đầu đi lên phía trên, theo ước tính thời gian, họ đã đi được nửa đường.

Lúc này, trước mắt mấy người đột nhiên xuất hiện một Đạo Động.

Ngô Tam Gia lập tức kinh hãi, điều đáng lo nhất là bị người khác nhanh chân đi trước, sau đó vội vã đi qua xem xét.

Thấy lớp đất sét vẫn còn khá mới, Đạo Động này cũng vừa mới được đào ra.

"Trước đó lão già kia nói, hai tuần trước đã có người vào thung lũng này, liệu có phải là đám người này không?" Hạo Thiên Chân thấy sắc mặt Ngô Tam Gia không tốt, vội vàng lên tiếng nói.

"Tôi cũng không nhìn ra, nhưng Đạo Động này được đào rất vội vàng, không giống như đào để đi vào, mà giống như đào để đi ra, e rằng chúng ta thật sự đã bị người khác cướp công rồi." Ngô Tam Gia nhìn Đạo Động này, phía trên không đều đặn, còn có một số lỗ hổng, càng giống như được đào vội vã, lại còn rất gấp gáp.

"Đừng nản lòng, Tam gia, nếu họ đào thuận lợi thì chắc chắn đã theo đường cũ mà ra rồi.

Xem ra là đã xảy ra biến cố, tôi nghĩ những bảo bối này chắc vẫn còn nguyên." Phan Tử thấy sắc mặt Ngô Tam Gia không tốt, vội vàng an ủi.

Ngô Tam Gia cảm thấy có lý, đã có người tranh đoạt trước thì không cần phải dài dòng nữa.

"Chúng ta nhanh lên một chút." Ngô Tam Gia nói xong, Hạo Thiên Chân, Phan Tử, A Khuê và những người khác vội vã bước đi, lại đi thêm mười mấy phút.

Hành lang phía trước cũng đã được tăng tốc không ít, cách trang trí cũng trở nên tinh xảo hơn, chiều rộng này còn rộng hơn gấp đôi so với trước đó.

Chắc là đã đến Mộ Khu chính rồi, cuối hành lang là một Ngọc Môn khổng lồ, vô cùng trong suốt, hiện giờ đã mở toang, chắc chắn là có người đã đi vào từ đây.

Bên cạnh Ngọc Môn còn có hai pho tượng, là hai Ngạ Diện Quỷ, một tay cầm Quỷ trảo, một tay giơ một ấn tỳ, toàn thân đều đen kịt.

Ngô Tam Gia kiểm tra Ngọc Môn một lát, nhận thấy cơ quan trên đó đã bị phá hủy, nhìn qua khe cửa, không gian bên trong rất lớn, và đen kịt một mảng, nguồn điện của đèn mỏ đã không đủ.

Chiếu không được xa lắm, nhưng có thể nhìn thấy một cách đại khái, chắc là Mộ Thất chính.

Phan Tử cầm đèn mỏ quét qua, không khỏi khẽ hít một hơi khí lạnh.

Chương 18

"Sao lại có nhiều Quan Tài thế này?" Hạo Thiên Chân nghe vậy, cũng quét mắt nhìn một cái, muốn nhìn rõ Mộ Huyệt này rất khó, nhưng nhìn đại khái thì vẫn được.

Trong Mộ Thất bày rất nhiều Quan Quách, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra, dường như chúng được sắp xếp theo một thứ tự nào đó, phía trên Mộ Thất là một Hồng Đỉnh lớn vẽ đầy bích họa.

Bốn phía đều là những viên gạch hình vuông, nhưng trên đó đều là những chữ không thể hiểu được.

Hạo Thiên Chân còn chú ý thấy bên cạnh còn có hai Nhĩ Thất.

Mấy người chậm rãi đi vào bên trong, chất liệu của Quan Tài đá đầu tiên hoàn toàn khác biệt so với cái bên ngoài.

Trên cái này còn có minh văn.

Hạo Thiên Chân từng sưu tập rất nhiều bản thác, chữ viết nước Lỗ tuy không nhận biết nhiều bằng Tần Mặc, nhưng cũng không phải là kẻ vô tri.

Hạo Thiên Chân nhìn một cái, chậm rãi lên tiếng nói.

"Chủ nhân Mộ Huyệt này là một Chư hầu của nước Lỗ, người này bẩm sinh có một Quỷ Tỳ, tương truyền có thể mượn Âm Binh từ Địa Phủ, vì vậy mới bách chiến bách thắng, được Lỗ Quốc công phong làm Lỗ Thương Vương, nhưng có một ngày đã cầu kiến Lỗ Quốc công.

Nói rằng mình đã nhiều lần mượn Âm Binh từ Địa Phủ, bây giờ Địa Quân có tiểu quỷ làm phản, cần phải trả nhân tình, sau khi được Lỗ Quốc công cho phép, bèn tọa hóa tại chỗ.

Nhưng Lỗ Quốc công tưởng rằng ông ta sẽ trở lại nên đã xây dựng địa cung này, và còn ghi lại những chuyện đời của Lỗ Thương Vương, kể lại một cách thần kỳ." Nhưng mọi người nghe xong, đều cảm thấy chuyện này có thật hay không vẫn cần phải xác minh.

"Có thật hay không, có lợi hại như vậy không, nói không chừng thống nhất lục quốc chính là nước Lỗ đấy." Phan Tử thì không tin chuyện này.

"Cũng chưa chắc, nói không chừng Mỗ Mỗ Mỗ của nước Tề có thể mượn Thiên Binh thì sao, đều khó nói lắm." Hạo Thiên Chân không khỏi bật cười.

"Không biết, tôi cũng không muốn biết, tôi chỉ muốn biết, tôi chỉ cần biết tôi đang Hạ Đấu của ai, và những Quan Quách này thì cái nào là của ông ta?" Phan Tử lắc đầu, bây giờ chỉ muốn lấy được tiền, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Một khắc cũng không muốn ở lại.

Tần Mặc quét mắt nhìn những Quan Quách trước mặt này, nhìn vị trí bày trí và số lượng của chúng.

"Đây là Thất Tinh Nghi Quan, hơn nữa, còn có người đã mở Quan Quách này rồi." Ánh mắt Tần Mặc nhìn vào một trong những Quan Quách.

Mấy người nhìn theo hướng anh chỉ, thì thấy trên một trong những Quan Tài xuất hiện một khe hở.

Không được niêm phong kín 100%.

Phan Tử lấy ra đèn pin và xà beng, từng chút một di chuyển nắp Quan Quách ra, khi đèn mỏ chiếu vào thì sắc mặt có chút kỳ lạ.

"Sao lại là một lão Tây?" Phan Tử nghi ngờ nói, mấy người nghe vậy vội vàng đến gần.

Thấy bên trong Quan Quách nằm một lão Tây, hơn nữa thi thể còn rất tươi, chết chưa đến một tuần.

Phan Tử định thò tay lấy đồ, nhưng bị Trương Kỳ Lân ngăn lại một bước.

Hơn nữa lực tay rất lớn, khiến Phan Tử đau đến mức nhe răng trợn mắt, khó hiểu nhìn anh ta.

"Chủ nhân thật sự ở phía dưới, đừng động vào." Lời của Trương Kỳ Lân vừa dứt, Ngô Tam Gia và Hạo Thiên Chân nhìn xuống Quan Quách, quả nhiên phía dưới lão Tây còn có một thi thể khác.

Ngô Tam Gia lấy ra Hắc Lư Đề Tử.

"Chắc là một Hắc Mao Tống Tử, ra tay trước thì chiếm ưu thế." Ngô Tam Gia định tìm cơ hội ra tay.

Hạo Thiên Chân cũng chăm chú nhìn, muốn xem Hắc Mao Tống Tử này trông như thế nào.

Thì cảm thấy có người kéo mình từ phía sau.

Quay đầu lại, liền thấy sắc mặt A Khuê không tốt lắm, còn có vẻ sợ hãi.

Hạo Thiên Chân nghi ngờ nhìn A Khuê, bình thường A Khuê là một người sảng khoái, nhưng bây giờ lại ấp úng, có chút khó hiểu.

"Mấy người nhìn kìa." Tần Mặc chú ý đến tình hình của hai người, sau đó nghĩ đến cuốn sách mình đã đọc, lập tức hiểu ra, rồi chỉ vào cái bóng trên vách tường.

Hạo Thiên Chân và A Khuê nhìn cái bóng phản chiếu do ánh đèn mỏ.

Sắc mặt A Khuê càng khó coi hơn.

"Đây là bóng của mấy người, đây là bóng của tôi, kia là Tam thúc

và Phan Tử, vậy cái này là gì?" Tần Mặc giơ tay chỉ vào cái bóng trên vách tường.

Sắc mặt A Khuê vốn đã trắng bệch, khóe miệng run rẩy, nhưng bây giờ khi nghe thấy giọng Tần Mặc thì càng run rẩy dữ dội hơn.

Thậm chí khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, gần như muốn khóc ra.

Trước đó đã nhìn thấy rồi, nhưng bây giờ bị Tần Mặc nói ra như vậy.

Rào chắn tự trấn an trong lòng đã hoàn toàn sụp đổ.

"Vậy cái bóng này là ai?" Hạo Thiên Chân cũng nhìn thấy, vừa lúc thấy cái bóng này cúi đầu.

Nhưng khi ngẩng đầu lên, cái đầu đó trở nên vô cùng lớn, gần như rộng hơn cả vai cậu ta.

Một nỗi sợ hãi đang bao trùm khắp toàn thân, nhưng tình huống như vậy khiến da đầu tê dại, lại còn muốn hét toáng lên mà không thể kiềm chế được.

A Khuê đã sợ đến mức không nói được lời nào, ú ớ hồi lâu cũng không nói ra được câu nào, chỉ ấp a ấp úng, sắc mặt càng thêm hoảng sợ bất an.

"Có…" Hạo Thiên Chân định hét lớn, nhưng bị Tần Mặc bịt miệng lại.

Hạo Thiên Chân liếc nhìn phía sau, liền thấy Tần Mặc giơ một ngón tay lên đặt bên môi.

"Đây là người, không phải quỷ, anh đừng sợ." Tần Mặc mỉm cười nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, sau đó lấy ra đèn mỏ trong tay, chiếu rọi cái bóng người đen kịt kia.

Sau đó liền thấy cái bóng quái vật đầu to đen thui đó, trong tay còn có một binh khí kỳ lạ, dưới ánh đèn chiếu sáng, nó hiện rõ mồn một.

Cứ như là một người đội một cái vò đất lớn lên đầu, trong tay còn cầm một chiếc đèn pin, thậm chí còn bày ra một tư thế của người Ai Cập.

Trên vò đất còn có hai cái lỗ nhỏ, khi hai con mắt đang nhìn qua nhìn lại, càng khiến người ta cảm thấy đáng ghét.

Hạo Thiên Chân cảm thấy một ngọn lửa vô danh bùng lên tức thì, trước đó sợ hãi bao nhiêu, bây giờ lại phẫn nộ bấy nhiêu.

Nhất thời toàn bộ không gian chìm vào tĩnh lặng.

Lạc chi lạc chi… Ngô Tam Gia, Phan Tử và Trương Kỳ Lân đang nghiên cứu xem con Tống Tử này nên xử lý thế nào, thì nghe thấy tiếng "lạc chi" bên tai.

"Mẹ kiếp, con Đại Tống Tử này đang ăn cái gì vậy?" Phan Tử nghe thấy âm thanh này, lập tức tay run lên.

Chương 19

"Không phải Tống Tử, là Thiên Chân đó." Ngô Tam Gia nghe thấy âm thanh này không đúng, sau đó nhìn một cái, liền thấy Hạo Thiên Chân đang nghiến răng nghiến lợi, răng hàm cũng đang ma sát vào nhau, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ.

Phan Tử và Trương Kỳ Lân nhìn thấy, lại chuyển ánh mắt sang cái "hình thù kỳ dị" đối diện.

Khung cảnh có chút ngượng nghịu, nhất thời cũng không biết cái thứ này là địch hay bạn, người đối diện cũng ngơ ngác như vậy, tư duy cũng chưa phản ứng kịp.

"Đồ khốn, lão tử một phát bắn chết ngươi!" Phan Tử chửi một tiếng, khẩu súng trong tay cũng chĩa vào người đối diện.

Người đàn ông đối diện nhìn thấy, theo bản năng thốt lên: "Ái chà mẹ ơi!" Nói xong liền chạy về phía lối đi mà họ vừa đi qua.

Phan Tử cũng không phải người hiền lành, đạn đã lên nòng.

Đùng!

Cái vò đất bị bắn vỡ, chỉ còn lại một vòng vò đất đội trên đầu, vừa chạy vừa chửi rủa: "Mẹ kiếp nhà mày, mày đúng là muốn chết, đợi ông nội mày quay lại xem ông nội mày thu thập mày thế nào!" Nói xong, người đàn ông đó liền chuồn đi mất, bóng dáng biến mất trong bóng tối.

Phan Tử định đuổi theo, nhưng bị Tần Mặc kéo lại.

"Tần Mặc tiên sinh?" Phan Tử không hiểu lắm, tại sao lại ngăn cản anh ta không cho đi?

"Đừng đuổi theo, rất nhanh các anh sẽ gặp lại thôi." Tần Mặc

cười nhẹ, trên mặt vẫn là nụ cười mang tính thương mại đó.

"À?" Phan Tử không hiểu Tần Mặc nói câu này có ý gì, nhưng vừa định hỏi thì thấy Tần Mặc đã đi sang một bên.

"Mau đi xem Nhĩ Thất, xem là từ đâu ra." Ngô Tam Gia chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng gọi Phan Tử, đi về phía một bên.

Hạo Thiên Chân nhìn thấy, đi đến Nhĩ Thất bên phải, thấy một Đạo Động được đào thẳng từ vách đá ra, góc tường còn có một Trá Chúc, ngọn Trá Chúc đang cháy, phát ra ánh sáng xanh lục u ám.

"Ồ?

Là một Mạc Kim." Tần Mặc vừa vặn đi đến sau lưng Hạo Thiên Chân, cũng nghe thấy âm thanh này.

Sau đó nhìn thấy chiếc ba lô trước mặt, Hạo Thiên Chân đổ hết đồ trong ba lô ra.

Một số dụng cụ và pin, còn có bản đồ mộ cổ, trên đó tuy hơi nguệch ngoạc nhưng chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra mấy khối vuông bên trong đại diện cho bảy Quan Tài, bên cạnh bản đồ còn có rất nhiều chữ viết.

Đều là những ghi chú khác nhau, chắc là do mấy người cùng nhau thảo luận mà viết lên.

Bên cạnh còn có một dấu hỏi lớn, trên đó viết mấy chữ: Thất Tinh Nghi Quan.

Hạo Thiên Chân nhớ đến ghi chép trong sách, cái Thất Tinh Nghi Quan này không phải có cơ quan mà là cài đặt những thủ đoạn quỷ dị, nếu khai thác một cái thì sẽ bị tấn công, chắc chắn là vô cùng nguy hiểm.

"Xem ra, lão Tây kia đã Hạ Đấu Thất Tinh Nghi Quan này, tưởng

rằng Quan Quách này có bảo bối, đâu biết rằng đây là một loại nguy hiểm.” Tần Mặc ôn hòa nói, giọng điệu không chút gợn sóng.

“Còn đồng bọn của hắn chắc là sau khi nhìn thấy nguy hiểm thì hoảng loạn bỏ chạy rồi.” Tần Mặc bình thản giải thích.

“Hay là nói cho Tam thúc biết tin tức này đi, cái Thất Tinh Nghi Quan này không thể không đề phòng.” Hạo Thiên Chân sau đó cất giữ đồ trong tay, hai người định đi về vị trí trước đó.

Nhưng những người đứng cạnh Quan Quách đều biến mất, chỉ còn một chiếc đèn mỏ đã từng vào trong con đường thi động trước đó, đang lập lòe trên mặt đất.

Tim Hạo Thiên Chân lập tức đập thình thịch một cái, những người khác đều không ở đây, vội vàng đi đến một Nhĩ Thất khác xem xét, cũng không thấy bóng người.

“Tam thúc!” Hạo Thiên Chân đột nhiên kêu một tiếng, trong Mộ Thất truyền đến một trận hồi âm.

Tần Mặc bình tĩnh nhặt chiếc đèn mỏ trên mặt đất lên.

Đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân.

“Tam thúc anh sẽ không bỏ rơi anh đâu, anh không cần lo lắng, họ sẽ không sao đâu.” Tần Mặc đưa chiếc đèn mỏ trong tay cho Hạo Thiên Chân, rất bình tĩnh nói.

“Vậy họ đi đâu rồi?

Cho dù có chuyện gì xảy ra, Phan Tử và Muộn Du Bình cũng sẽ lên tiếng, nhưng vừa nãy căn bản tôi không nghe thấy gì cả.” Hạo Thiên Chân nhận lấy đèn mỏ, trong lòng vẫn không hiểu.

Bây giờ chỉ có cậu ta và Tần Mặc hai người, nội tâm thì hoảng loạn không thôi.

Chủ yếu là họ đều là lần đầu tiên Hạ Đấu, nơi này ngoài hai người sống ra, chỉ có mấy Quan Quách, và một thi thể mới chết không lâu.

Chỉ nghĩ như vậy thôi, đã cảm thấy nỗi sợ hãi vô tận đang vùi lấp cậu ta rồi.

"Anh đừng lo lắng, sẽ không sao đâu." Tần Mặc biết suy nghĩ trong lòng Hạo Thiên Chân lúc này, chỉ là không biết nhìn cũng không nhìn ra, khuôn mặt trắng bệch này, người chết ba ngày cũng không trắng như vậy.

"Anh không sợ sao?

Vừa nãy những người kia đều đi rồi, cho dù anh rất lợi hại, nhưng đây cũng là lần đầu tiên anh Hạ Đấu, rất nhiều thứ chúng ta đều không hiểu." Hạo Thiên Chân vội vàng nói.

Đúng lúc này, "Cạch." Trong Mộ Thất quỷ dị xuất hiện một âm thanh quỷ dị, Hạo Thiên Chân vốn đã căng thẳng tột độ, khi nghe thấy âm thanh này, sau lưng lập tức nổi lên từng lớp mồ hôi lạnh.

Sau đó sắc mặt trắng bệch, theo bản năng nhìn Tần Mặc đối diện, bước chân cũng tiến gần về phía anh một chút, ánh mắt sau đó nhìn quanh loạn xạ.

"Tần Mặc tiên sinh, vừa nãy đó là âm thanh gì?" Lời vừa dứt, chiếc đèn mỏ trong tay Hạo Thiên Chân bỗng nhiên nhấp nháy, rất đúng lúc.

"Trong này có âm thanh, anh nghĩ đó là thứ gì?" Tần Mặc nhìn vẻ mặt kinh hãi của Hạo Thiên Chân, chợt nổi hứng trêu chọc, cố ý hạ thấp giọng, chậm rãi nói ra.

Hạo Thiên Chân vốn đã sợ hãi, lúc này khi nghe thấy âm thanh này, càng thêm kinh khủng.

Tần Mặc vừa mới học được Thính Thanh Biện Vị, cộng thêm có nhiệm vụ đang chờ, tự nhiên phải xem xét kỹ Lỗ Vương Cung này.

Sau đó nín thở, bắt đầu lắng nghe kỹ môi trường Mộ Huyệt xung quanh.

Hạo Thiên Chân nghe thấy âm thanh này, căng thẳng nhìn những Quan Quách phía sau, tổng cộng là bảy Quan Quách, cũng không biết là từ Quan Tài nào phát ra.

Hạo Thiên Chân cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, trong đầu còn có chút choáng váng.

Đang lúc quan sát, đột nhiên có thứ gì đó lóe lên trong mắt.

Quay đầu nhìn lại, ngọn Trá Chúc trước đó vậy mà đã tắt.

Nội tâm Hạo Thiên Chân than thở không ngừng.

Cậu ta cũng không lấy gì mà?

Sao lại tắt chứ?

Nhưng đèn tắt tự nhiên là có chuyện xảy ra, Hạo Thiên Chân lại nhìn mấy Quan Quách, cái Quan Quách bị mở ra lúc này có thi thể đã ngồi dậy, còn có thi thể của người nước ngoài kia.

Chương 20

Nhưng hai thi thể này không nhìn thấy cậu ta.

Hạo Thiên Chân run rẩy tay, lòng bàn tay đầy mồ hôi, một tay nắm lấy Tần Mặc.

Suy nghĩ của Tần Mặc đang chăm chú lắng nghe âm thanh bị cắt ngang, anh đột nhiên nhìn Hạo Thiên Chân.

"Ừ?" Tần Mặc định nói chuyện, thì bị Hạo Thiên Chân bịt miệng lại.

Sau đó liền thấy Hạo Thiên Chân mặt đầy mồ hôi chỉ vào vị trí Quan Quách.

Tần Mặc nhìn theo hướng đó, thấy thi thể đã ngồi dậy.

Không khỏi nhíu mày.

Lạ thật, sao Hệ Thống không nhắc nhở?

"Đi thôi!" Hạo Thiên Chân cẩn thận kéo Tần Mặc đi về phía vách đá, bước chân cực kỳ nhẹ.

Sợ rằng tiếng bước chân của mình sẽ thu hút ánh mắt của thứ đó.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân lúc này gặp nguy hiểm, hơn nữa bản thân cũng rất sợ hãi, nhưng vẫn không quên an nguy của anh, trong lòng vẫn có chút cảm động.

"Hệ Thống, chuyện gì vậy?

Sao vừa nãy ngươi không nhắc nhở tôi?" Tần Mặc hỏi trong lòng. 【Túc chủ, Tống Tử trong Thất Tinh Nghi Quan không thể mang lại bất kỳ lợi ích nào cho ngài, tạm thời không cung cấp thiết lập nhắc nhở.】 Giọng nói lạnh lùng vô tình của Hệ Thống giải thích ý của

mình.

Tần Mặc trong lòng cảm thấy cạn lời, vì là thứ vô dụng nên không cần nhắc nhở sao?

Hạo Thiên Chân áp sát vào vách tường, kéo Tần Mặc, từng bước một đi vào Nhĩ Thất bên cạnh.

"Sợ chết tôi rồi, ông nội tôi nói khẩu quyết luyện gan, chính là cứ coi như không nhìn thấy, không nghe thấy, không có chuyện gì xảy ra cả." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa xoa ngực mình, dáng vẻ vẫn còn kinh hồn chưa định.

Tần Mặc nghe vậy, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, sau đó lắng nghe tình hình bên ngoài, chỉ nghe thấy con Tống Tử này đang lúc thì đứng lên, lúc thì nằm xuống.

Đây là đang tập thể dục bụng sao?

Tích cực vậy ư?

Sau đó nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, đang cẩn thận đặt đèn mỏ vào góc, cố gắng không để ánh sáng chiếu ra ngoài, nhưng từ ánh sáng yếu ớt vẫn nhìn thấy khuôn mặt của Hạo Thiên Chân.

Lúc này sắc mặt không được tốt lắm.

Xem ra Hạo Thiên Chân này đã bị dọa sợ rồi, vậy mà lại quên mất một con Đại Tống Tử ngàn năm anh cũng giết được, huống chi một con Hắc Mao Tống Tử cỏn con.

Hạo Thiên Chân run rẩy tay, lật loạn xạ cái túi mà Phan Tử để lại, muốn xem bên trong còn có gì, nhưng mò nửa ngày, ngoài mấy cái bánh quy nén, còn có mấy tờ giấy khác.

Trên đó còn có rất nhiều hình vẽ chằng chịt, không còn đồ vật gì khác.

Có thể thấy những thứ quan trọng vẫn được mang theo bên người.

Đúng lúc này, Tần Mặc và Hạo Thiên Chân cùng cảm nhận được một luồng gió nhẹ thổi qua.

Hai người nhìn nhau, mỉm cười, có gió nhẹ tức là có lỗ thông hơi, bất kể là dẫn đến đâu, cũng tốt hơn ở đây.

Ít nhất Hạo Thiên Chân là nghĩ vậy.

"A." Tần Mặc dùng Thính Thanh Biện Vị, vừa lúc nghe thấy một tiếng kêu thê lương, vẫn ở phía đông nam.

"Thiên Chân, đi thôi." Tần Mặc sau đó chui vào một Đạo Động bên cạnh.

"Đi đâu vậy?" Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc đã đi rồi, trong lòng không hiểu, nhưng vừa nghĩ đến con Đại Tống Tử phía trước, bèn làm một ký hiệu trên vách đá, rồi cũng đi theo vào Đạo Động.

Nhưng chui được một lúc, Tần Mặc nhìn thấy ngã ba trước mặt, nhưng hai lối vào này được đào theo cách khác nhau, rõ ràng là do hai người khác nhau đào ra.

Nhưng bất kể là ai đào ra, chắc chắn phải có lối ra bên ngoài.

Tần Mặc đang trầm ngâm thì nghe thấy tiếng động từ phía sau, là tiếng thứ gì đó cào vào vách đá.

Tần Mặc quay đầu lại, nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt.

"Anh… đã làm ký hiệu?" Tần Mặc ôn hòa hỏi.

"Đó là điều chắc chắn, bây giờ tôi đang háo hức chờ đợi lát nữa sẽ có thể ra ngoài, hít thở không khí trong lành, tốt nhất là chúng ta ra ngoài, sau đó nhìn thấy một đống lửa, Tam thúc, Phan Tử, A Khuê, Muộn Du Bình đều đang chờ chúng ta ở bên ngoài." "Sau đó ăn no uống say, rồi ngủ một giấc, không có việc gì thì quay về thôi, Hạ Đấu

cái quái gì chứ, tôi thật là bị điên rồi, tôi đã nghĩ cái gì vậy?

Người khác nhiều nhất là gặp Hắc Mao Tống Tử, Bạch Mao Tống Tử." "Còn tôi thì sao?

Tôi dễ dàng lắm sao?

Đi đến đâu cũng là Tống Tử, tôi là lần đầu tiên Hạ Đấu, ngay cả một hơi thở cũng không cho tôi thở, gặp nhiều Tống Tử thì thôi đi, lại còn là Đại Tống Tử ngàn năm, thật sự hy vọng lát nữa ra ngoài còn có một cô gái nào đó có thể đón tôi, xoa bóp vai cho tôi gì đó." Hạo Thiên Chân càng nói càng hăng, ngay cả tay vẽ ký hiệu cũng khỏe hơn trước.

Tần Mặc nhìn dáng vẻ của Hạo Thiên Chân, trong lòng cảm thấy rất cạn lời.

"Thiên Chân huynh đệ, anh vẫn là đừng nghĩ nữa, anh đúng là đang mơ giữa ban ngày đấy.

Theo thể chất của anh, số phận anh đã định là như vậy rồi, muốn không gặp Tống Tử thì… khó lắm." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, trầm mặc rất lâu, cuối cùng nghĩ ra một tính từ.

"Có câu nói anh phải hiểu, lý tưởng thì đầy đặn, hiện thực lại xương xẩu." Hạo Thiên Chân nghe câu này, đầu tiên sững sờ, sau đó không hiểu, đây là có ý gì?

Nhưng Tần Mặc không muốn giải thích nhiều.

Hai người tiếp tục bò về phía trước, phía trước dần dần xuất hiện ánh lửa.

Tần Mặc nhìn thấy, sắc mặt chợt trầm xuống.

Nhưng Hạo Thiên Chân vừa nhìn thấy thì mừng rỡ khôn xiết, tay chân cùng lúc ra sức bò về phía trước.

"Thiên Chân, đừng hy vọng quá nhiều." Tần Mặc cảm nhận được

sự hưng phấn của Hạo Thiên Chân, liền lên tiếng nhắc nhở.

Hạo Thiên Chân không để tâm, đến khi thò đầu ra thì ánh sáng trong mắt và nụ cười trên khóe môi đã cứng đờ trên mặt.

Cả người ngây ra.

Cậu ta có nhìn nhầm không?

Chương 21

Trước mắt lại xuất hiện một mộ đạo, hơn nữa càng ngày càng giống với mộ đạo trước đó.

Cái mộ huyệt này phức tạp đến vậy sao?

"Tần Mặc, anh biết trước rồi à?" Hạo Thiên Chân cầm đèn pin trong tay, nhìn quanh một lượt.

Bên trong này giống hệt mộ đạo trước đó, xung quanh đều thông với nhau, cậu ta còn tưởng lối ra vừa rồi là đường hầm để đạo mộ nhân thoát ra chứ.

"Nơi này nhìn thì giống mà cũng không giống, tự thật phi thật, tự giả phi giả." Tần Mặc gật đầu, chậm rãi nói rồi bắt đầu nhìn bức tường, đưa tay sờ soạng khắp nơi.

Hạo Thiên Chân không hiểu lắm nhưng trong lòng cũng có một cảm giác thất bại, liền lấy đồ vật từ trong túi của Bàn Tử ra.

Mộ huyệt xác ướp này, cùng với thiết kế trước đó, còn có đỉnh lưu ly và đủ loại thứ vẽ móng vuốt quỷ, nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị.

Phía trên còn có ngã rẽ, và có một chữ "Tháp" ở trên đó.

Vị trí này chính là nơi cậu ta đang đứng, rõ ràng bên trong không có thông đạo, nhưng phía sau bức tường đá vẫn có.

Hạo Thiên Chân nghĩ đến những cấu tạo ám môn bằng đá trong nhật ký của ông nội, nếu cơ quan này muốn thiên niên bất hoại, thì phải dùng đá hoặc thủy ngân để kích hoạt, và cơ quan kích hoạt nhất định phải là một tấm phẳng.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên Chân nhìn quanh khắp nơi.

Tần Mặc đang đứng trước một tấm phẳng, sau đó dùng chân đạp mạnh xuống. *Cộp*.

Chân Tần Mặc và Hạo Thiên Chân cùng lúc hẫng xuống, cả hai đồng loạt rơi xuống.

Nhưng hai người theo bức tường đá phía dưới trượt xuống.

"A!" Hạo Thiên Chân vừa trượt vừa mắng thầm trong lòng.

Cái quái gì thế này là ám môn à?

Đây là hố bẫy, lỡ đâu bên dưới là đao cang chĩa ngược thì chẳng phải là chắc chắn chết sao? *Rầm*.

"Ái chà!" Hạo Thiên Chân ngã ngồi bệt xuống đất, mông truyền đến cơn đau nhói, nhưng đèn pin cũng vì cú ngã này mà pin văng ra, ánh sáng yếu ớt cũng vì thế mà cả không gian chìm vào tĩnh lặng.

"Tần Mặc, Tần Mặc?" Hạo Thiên Chân không nhìn thấy gì, chỉ có thể mò mẫm trong bóng tối, và vội vàng gọi.

Lúc này, Hạo Thiên Chân sờ thấy một vật lạnh lẽo.

Tần Mặc lấy một chiếc đèn pin từ Hư Nghĩ Không Gian ra, bật sáng.

Cả không gian cũng được ánh sáng này chiếu rõ.

"Thiên Chân, cậu không sao chứ?" Tần Mặc đứng đối diện Hạo Thiên Chân, ngữ khí mang theo một chút quan tâm.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc ngay trước mặt mình, vẻ mặt quan tâm cũng cứng đờ trên mặt, sau đó ngây ra quay đầu đi, nhìn thấy bàn tay đang cầm của mình.

Tần Mặc cũng thấy Hạo Thiên Chân đang nắm thứ gì đó, đèn pin chiếu tới.

“Đậu má!” Hạo Thiên Chân nhìn thấy thì vội vàng rút tay lại, không khỏi kinh hãi chửi một tiếng.

Trước đó còn thấy lạ, vì sao tay Tần Mặc lại lạnh thế.

Giờ thì đã hiểu, cái quái gì thế này là tay người chết chứ.

Mượn ánh đèn pin, bụng của cái xác này còn có một vết thương rất lớn, xung quanh vết thương còn rất nhiều thi biệt, những con thi biệt này đều to bằng bàn tay cậu.

Chúng có màu xanh, và rất nhiều con thi biệt nhỏ đang chui ra từ miệng và hốc mắt.

Hạo Thiên Chân vừa nghĩ đến việc mình vừa sờ tay của thứ này, trong lòng một trận buồn nôn.

Nhìn thời gian cái xác chết, chắc hẳn đã được một tuần rồi.

Cậu ta thuộc cùng một nhóm với đội đạo mộ phía trên, lẽ nào là vì phát hiện ra cơ quan này nên mới chết ở đây?

Tần Mặc đi đến bên cạnh cái xác, đơn giản nhìn một lượt, vết thương ở bụng là vết thương chí mạng, trên người còn mặc bộ đồ rằn ri, túi quần phồng lên.

Tần Mặc lấy những thứ bên trong ra.

Bên trong có tiền, và một phiếu gửi đồ ở bến xe, đều là những thứ vô dụng.

Tần Mặc tiếp tục sờ, thấy trên thắt lưng còn có một dấu khắc, phía trên có một vài con số: 02200059.

Đây là thứ duy nhất có thể chứng minh thân phận của hắn.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc đã sờ soạng khắp người rồi cất ví tiền đi.

“Ra ngoài rồi nghiên cứu sau.” Sau đó nhìn quanh môi trường, phong cách kiến trúc này rất giống với mộ huyệt thời Tây Chu.

“Những thợ xây mộ đều sẽ bị giết chết, nhưng cũng có rất nhiều thợ xây tự chuẩn bị một đường lui cho mình khi xây lăng mộ, lối vào thông đạo này chính là ở đây.” Tần Mặc sau đó cầm đèn pin quét một lượt khắp nơi, vừa vặn nhìn thấy trên một bức tường có một cánh cửa hẹp, nhưng vẫn hơi cao, bên cạnh có một chiếc thang đã mục nát.

Ước tính chiều cao, vẫn có thể leo lên được.

“Chiều cao này có thể đi xuống, chúng ta vẫn nên đi lên thôi.” Hạo Thiên Chân bây giờ một chút cũng không muốn ở lại nữa.

“Không được, cậu phải đợi một lát.” Tần Mặc nhớ rằng lúc này nên có người đến rồi.

Ngay lúc Hạo Thiên Chân còn đang khó hiểu, một khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mắt.

Phan Tử thò đầu ra từ thông đạo phía trên, có chút mờ mịt nhìn người đối diện, sau đó từ mờ mịt biến thành vẻ kinh hãi.

Nhưng Hạo Thiên Chân thì mừng rỡ khôn xiết.

“Phan Tử, là tôi đây!” Hạo Thiên Chân không nhận được sự đáp lại của Phan Tử, cũng không thấy Phan Tử lộ vẻ vui mừng trên mặt, mà chỉ thấy Phan Tử mặt càng lúc càng kinh hãi, rút súng trong tay ra.

“Đậu má, Phan Tử, anh chết tiệt đang làm gì?” Hạo Thiên Chân còn tưởng là Phan Tử coi mình là Tống Tử, vội vàng lên tiếng nói.

“Cậu đừng động đậy.” Tần Mặc nhìn Phan Tử xong, vội vàng đưa tay kéo tay Hạo Thiên Chân, không cho cậu ta cử động lung tung. *Ầm!* Viên đạn gào thét bay sượt qua tai Hạo Thiên Chân.

Chương 22

Hạo Thiên Chân cảm thấy phía sau gáy truyền đến mùi tanh hôi, còn có thứ gì đó bắn vào người.

Sau đó quay đầu lại, liền thấy mấy con thi biệt màu xanh đang bám trên tường đá, vài con càng lớn đang giương nanh múa vuốt đầy sát khí, cách cậu ta chỉ mười mấy centimet.

Hạo Thiên Chân lùi lại mấy bước, tránh xa mấy con côn trùng lớn này.

Lúc này, hai con trùng bay về phía Hạo Thiên Chân như lò xo.

Tần Mặc nhìn thấy, Hắc Long khí tức trên người trong nháy mắt bùng lên.

"Cút!" Sau một tiếng gầm giận dữ, hai con trùng vừa định tiếp cận Hạo Thiên Chân, dường như bị điểm huyệt, cuối cùng cứng đờ lại, chậm rãi rơi xuống đất, bất động.

Hạo Thiên Chân cả người vẫn còn kinh hồn chưa định.

Nhưng không đợi cậu ta kịp phản ứng, Tần Mặc đưa tay kéo cậu ta đến vị trí của Phan Tử đối diện.

Súng của Phan Tử bắt đầu khai hỏa.

"Cậu chết tiệt còn ngây người ra đó làm gì?

Đạn của tôi sắp hết rồi!" Phan Tử nhìn dáng vẻ đứng bất động của Hạo Thiên Chân, liền tức giận.

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc chạy đến bên bức tường đá, Tần Mặc cầm đèn pin đơn giản chiếu một lượt khắp không gian, sau đó thấy từng lớp thi biệt màu xanh đang bám dày đặc.

Mặt Hạo Thiên Chân biến sắc, vừa định ngước mắt nhìn Phan Tử ở phía trên, liền thấy Phan Tử giơ súng trong tay, chĩa vào háng cậu ta.

Không đợi Hạo Thiên Chân nói gì, liền nghe thấy một tiếng *Ầm*.

Hạo Thiên Chân cảm thấy hạ thân siết chặt.

Cúi đầu nhìn xuống, liền thấy dưới chân còn có một xác thi biệt.

"Ông nội nhà anh, anh muốn thiến tôi sao?" Hạo Thiên Chân tức giận mắng lớn.

Phan Tử cũng tức điên, đáp trả: "Mẹ kiếp, mạng nhỏ so với cái mạng lớn, đương nhiên là mạng lớn quan trọng hơn!" Phan Tử vừa nói vừa cầm súng tấn công thi biệt.

Hai người đã bị những con thi biệt này làm cho luống cuống tay chân, theo bản năng muốn tự vệ.

Hạo Thiên Chân nhìn thấy thi biệt màu xanh, vội vàng hỏi: "Anh còn bao nhiêu viên đạn?" Phan Tử sờ sờ người mình, chỉ lấy ra được một viên, sau đó cười khổ nói: "Chỉ còn một viên đạn duy nhất thôi." Vừa dứt lời, một con thi biệt đã nhảy lên thạch đạo, phát ra tiếng kêu chi chi chi về phía họ.

Phan Tử là lính xuất thân, phản tay dùng súng làm búa, chỉ một nhát đã đập bẹp đầu con trùng, sau đó đá nó xuống.

Nhưng đây chỉ là kế hoãn binh, theo con đầu tiên sẽ xuất hiện con thứ hai.

Rất nhiều con trùng bám trên người anh, móng vuốt có gai chỉ một cái là có thể cào bay một miếng thịt.

Nhưng hai người vẫn chưa chú ý, những con trùng này dù xông lên như ong vỡ tổ, nhưng cũng không có con trùng nào dám lại gần Tần Mặc.

“Chúng ta chạy thôi, số lượng thứ này quá nhiều, chúng ta căn bản không thể chống cự được.” Hạo Thiên Chân vừa đánh trùng vừa nói.

“Chạy?

Chạy đi đâu?” Phan Tử nghi ngờ nói.

Hạo Thiên Chân chỉ vào vị trí phía sau.

“Đằng sau này chắc chắn là một lối ra, anh xem cái đường hầm này, tuyệt đối là đường thoát thân của thợ xây mộ thời cổ đại, dọc theo nó là có thể thoát ra.” Phan Tử nhìn thấy cánh cửa phía sau, lập tức tức giận, bực bội nói: “Xì, mấy cái thằng mọt sách các cậu cứ nghĩ sách nói là đúng, cái đường này tôi đã đi khắp rồi, đây là một mê cung, tôi khó khăn lắm mới đi đến đây, còn có chút khởi sắc, nếu mà lùi lại, không biết phải loanh quanh đến bao giờ?” Sắc mặt Hạo Thiên Chân trầm xuống, thầm nghĩ mình đã nghĩ sai rồi, nhưng dù có loanh quanh như vậy, cũng tốt hơn là bị trùng ăn.

“Vậy cũng tốt hơn là bị lũ trùng ăn thịt.” Ngay lúc này, Tần Mặc tai khẽ động, khóe môi nhếch lên, người đó cuối cùng cũng đến rồi.

Sau đó trong đầu xuất hiện tiếng hệ thống. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ huyệt, xin lập tức đánh giết.】 Tần Mặc nhíu chặt mày, những con thi biệt này trước đó xuất hiện thì hệ thống không nhắc nhở, nhưng tại sao bây giờ lại xuất hiện? 【Ký chủ có hoàn thành nhiệm vụ phụ, bảo vệ Phan Tử hay không.】 Tiếng hệ thống vang lên, Tần Mặc mới chợt nhớ ra, Phan Tử lúc này sẽ bị thương.

Chẳng lẽ bảo vệ anh ta sẽ có thưởng sao?

Tần Mặc nhìn những con thi biệt này, bắt đầu nghiên cứu dùng loại vũ khí nào để xử lý chúng.

Lúc này, một tiếng *Rầm* vang lên, liền thấy một bóng người màu đen rơi xuống từ ám môn phía trên, vừa vặn đè lên những con

trùng đó, sau đó chửi rủa ầm ĩ đứng dậy.

"Mông của tôi!

Mẹ kiếp, cái cửa quái gì thế này, sao lại mở xuống dưới?" Bàn Tử vừa nói vừa xoa mông mình, sau đó cầm đèn pin quét một lượt, chỉ một cái nhìn đã không thể kiềm chế mà hét lớn: "Khốn kiếp, cái quái gì thế này?

Sao lại nhiều trùng thế?" Hạo Thiên Chân và Phan Tử nhìn thấy gã này xuất hiện, lại thấy oan gia ngõ hẹp, đây chẳng phải tên trộm Mạc Kim khiến mình kinh sợ trước đó sao?

Nhưng những con thi biệt lại vây quanh, cực kỳ nhanh chóng.

Bàn Tử cũng coi như lợi hại, dùng đèn pin làm búa, mỗi lần gõ một con nhưng căn bản không ăn thua.

Ngay lập tức, phía sau lưng hắn xuất hiện rất nhiều con trùng, muốn đưa tay kéo trùng xuống.

Lúc này, Phan Tử lấy bật lửa ra, sau đó lăn một vòng, lăn đến bên cạnh Bàn Tử.

Con thi biệt sợ lửa, từng con từng con đều nhảy tránh ra, nhưng ngọn lửa này cũng không phải là kế lâu dài.

Sau đó Phan Tử nhìn Hạo Thiên Chân: "Cậu còn không?" Hạo Thiên Chân sờ sờ túi, còn mấy cái, Hạo Thiên Chân quyết tâm, cũng học theo Phan Tử mà lăn vào.

Nhưng không có cái thân pháp như Phan Tử, sau đó liền ngã sấp mặt, bật lửa cũng rơi vào đống thi biệt.

"Ông nội nhà cậu, cậu không phải muốn lấy mạng tôi sao?" Phan Tử nhìn thấy, tức giận mắng lớn.

Không có việc gì mà cậu học làm gì?

Không có bản lĩnh đó cậu giả vờ làm gì?

Hạo Thiên Chân nhìn thấy, vội vàng đứng bên cạnh Phan Tử.

Những con thi biệt này vẫn kiêng kỵ ngọn lửa, nhưng theo ánh lửa càng lúc càng mờ, vòng vây của chúng cũng càng lúc càng thu hẹp lại.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh này không khỏi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Xong rồi, lần này là chết chắc.

Chương 23

“Khụ khụ, các đồng chí, tôi đã liên lụy các vị rồi, xem ra tôi phải đi gặp Phật Tổ rồi.

Bàn Tử tôi thật sự chưa từng sợ gì, nhưng tôi không ngờ lại chết như vậy.” Bàn Tử mặc bộ đồ chuột màu đen, nên trong bóng tối không nhìn rõ thân hình hắn.

Hạo Thiên Chân vừa nhìn, quả nhiên là trắng trẻo béo mập, người có thân hình như vậy, lại còn có thể làm Mạc Kim Hiệu Úy sao?

Phan Tử nhìn Bàn Tử này, tức giận không chịu nổi.

“Thằng Bàn Tử chết tiệt, cậu chết tiệt rốt cuộc là từ đâu ra?

Tôi chết tiệt muốn đánh chết cậu, đúng là gây chuyện.” Hạo Thiên Chân nhìn thấy bật lửa đã sắp hết, sốt ruột đến mức muốn khóc.

“Các anh mau nghĩ cách đi, không cần biết ai có thể đánh ai, thì cũng chỉ có lũ trùng là chiếm lợi thế thôi.” Phan Tử nhìn quanh môi trường, mắt trầm xuống, trong lòng quyết tâm, vừa định nói, nhưng còn chưa kịp nói xong, liền nghe thấy một trận tiếng trống.

Phan Tử định thu hút những con trùng này, bảo vệ Hạo Thiên Chân và Phan Tử, nhưng ý nghĩ này còn chưa nói xong, bên tai đã truyền đến dị hưởng.

Nhìn theo tiếng động, liền thấy Tần Mặc đang ở góc tường, trong tay còn cầm thứ gì đó, đang phản chiếu ánh sáng màu trắng.

Phan Tử và Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó.

Sao lại quên mất anh ấy chứ, trước đó không phải là anh ấy ra tay giết con thi biệt trên người Hạo Thiên Chân sao?

Ngay cả lúc nãy cũng vậy, hai người họ bị thi biệt cắn không ít, hình như Tần Mặc một chút tiếng động cũng không có, đây là chuyện gì vậy?

Ngay lập tức nghĩ đến con Tống Tử ngàn năm đó, Tần Mặc cũng chỉ một chiêu đã giải quyết rồi. *Đông!

Đông đông đông!!!* "Tần Mặc." Hạo Thiên Chân nhìn hành vi của Tần Mặc, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, còn có chút bất ngờ nhìn anh.

Tiếng trống này.

Vì sao những con thi biệt này dường như rất sợ Tần Mặc vậy?

Tần Mặc mặt nghiêm trọng nhìn những con thi biệt trước mặt, Trấn Hồn Cổ trong tay đang liên tục gõ vang.

Những con thi biệt này dường như bị mê hoặc, chủ động nhường ra một con đường, vừa đủ để một người đi qua.

Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng như vậy, trong lòng chấn động đến mức không thể dùng lời nào để hình dung được nữa.

Đặc biệt là Bàn Tử, trước đó còn có chút tự trách, bây giờ đã bị kinh ngạc thay thế, cứ như nhìn thấy sinh vật kinh khủng nào đó, kinh ngạc nhìn Tần Mặc đối diện.

"Chết tiệt, gã này là ai vậy?

Người này thật sự quá bá đạo rồi!" Đây là loại người gì vậy, những con thi biệt tàn bạo như vậy cũng bị giải quyết?

"Còn ngây người ra đó làm gì?

Mau qua đây." Tần Mặc khóe môi nhếch lên, khẽ nói, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của ba người, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Mấy thứ này mà đã khiến họ kinh ngạc như vậy sao?

Vậy nếu sau này những thứ khác đều được lấy ra, chẳng phải sẽ khiến tam quan của họ sụp đổ sao?

Không được, phải cho họ kiến thức mới được, mấy gã phàm phu tục tử này cũng phải theo kịp thời đại, nếu không chẳng phải sẽ thiệt thòi sao?

Thời đại tiến bộ không thể chịu thiệt được.

Phan Tử là người phản ứng nhanh nhất, vội vàng hoàn hồn, đưa tay vỗ mạnh vào Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh.

"Còn ngây người ra đó làm gì, mau nhanh lên, lẽ nào muốn đợi mấy thằng khốn này mở tiệc chiêu đãi các cậu à?" Phan Tử nói một tràng thành công đánh thức suy nghĩ của họ, hai người vội vàng hoàn hồn, sau đó sải bước đi về phía Tần Mặc đối diện.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử vội vàng đứng phía sau Tần Mặc, ánh mắt đều tập trung vào Tần Mặc.

Hắc Long khí tức trên người Tần Mặc đang không ngừng cuồn cuộn dâng lên, tiếng trống trong tay cũng bắt đầu dồn dập.

Những con thi biệt đột nhiên dùng càng lớn trong tay tấn công những đồng loại của mình, từng con từng con đều tự tàn sát lẫn nhau.

"Ái chà đậu má, huynh đệ này là ai vậy?

Thủ đoạn này thật sự quá lợi hại rồi, Marx nhìn thấy cũng sẽ tự thấy hổ thẹn chứ?" Bàn Tử sau đó nhìn Hạo Thiên Chân và Phan Tử bên cạnh, tay còn làm động tác giơ ngón cái lên.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử cứng đờ quay đầu đi, cứ như nhìn tên ngốc mà nhìn Bàn Tử.

"Thằng Bàn Tử chết tiệt, cậu đợi đó, lát nữa chuyện này kết thúc, lão tử sẽ không tha cho cậu." Phan Tử nhìn Bàn Tử mà răng hàm

muốn mòn hết rồi, tất cả đều do thằng khốn này vô cớ gây chuyện, nếu không cũng sẽ không xảy ra những chuyện này.

Bàn Tử cũng biết mình sai, vốn định chuồn mất, nhưng vừa nghĩ đến việc hai người này trọng tình nghĩa không bỏ rơi mình, liền từ bỏ ý định đó.

Hơn nữa có một số chuyện vẫn cần phải hỏi cho rõ ràng.

Tần Mặc nhìn thấy những con thi biệt này đều đã tự tàn sát lẫn nhau gần hết, Hắc Long khí tức trên người bắt đầu tràn vào Trấn Hồn Cổ, Tần Mặc sau đó đưa tay ra. *Đông đông đông!!* Một lần vỗ ba lần Trấn Hồn Cổ, trong tiếng trống bắt đầu xuất hiện sóng âm màu đen, sóng âm này giống như khí độc, đang bắt đầu lan tràn về phía xung quanh.

Những con thi biệt khi nghe thấy tiếng này, đột nhiên cứng đờ tại chỗ, không ai động đậy.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Bàn Tử ba người nhìn thấy, không khỏi ngẩn ra, tò mò nhìn những con thi biệt.

"Tôi nói huynh đệ, con thi biệt này bị làm sao vậy?" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi.

"Cậu đi hỏi Tần Mặc, đừng hỏi tôi, tôi làm sao biết nó bị làm sao?" Hạo Thiên Chân bực bội nhìn hắn.

Bàn Tử ngượng ngùng sờ sờ mũi mình, cuối cùng quyết định im lặng, nhưng ngay khi hai người nói xong. *Ầm!

Ầm ầm ầm!!!* Những con thi biệt này cứ như bị cài thiết bị nổ, chúng đều vỡ tung từ vị trí bụng, còn rất nhiều dịch nhầy không rõ nguồn gốc bắn tung tóe khắp nơi.

Cả không gian đều có mùi vị buồn nôn.

“Ọe.” Bàn Tử thật sự không chịu nổi cái mùi này, cuối cùng không thể kiềm chế mà nôn ọe ra.

Tần Mặc không để ý đến, mà nhìn hệ thống của mình. 【Đinh, đánh giết sinh vật Mộ huyệt thành công.】【Đinh, hoàn thành nhiệm vụ phụ ‘bảo vệ Phan Tử’ thành công.】【Nhận được phần thưởng: Phong Chi Tốc.】【Đinh, ký chủ hoàn thành nhiệm vụ phụ thành công, hệ thống thưởng kích hoạt 20% Hắc Long Huyết Mạch.】【Nhận được phần thưởng: Hỗn Độn Chi Mâu.】 Tần Mặc nhìn phần thưởng này, mắt sáng lên.

Chương 24

Hỗn Độn Chi Mâu, tương truyền Hỗn Độn Chi Mâu có thể nhìn xuyên tà túy, ngay cả những thứ và sinh vật do trận pháp và ảo giác tạo ra cũng có thể nhìn rõ ràng.

Nhưng có một điều kiện, đó là cần máu huyết mạch trên người mới có thể sử dụng.

Tần Mặc rất hài lòng, còn có chút bất ngờ, không ngờ hoàn thành nhiệm vụ phụ lại còn có thể kích hoạt Hắc Long Huyết Mạch trên người.

Thật là mới lạ.

Sau đó nhìn trang điện tử trên hệ thống.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 50 (giới hạn con người), Thể lực 50 (giới hạn con người), Sức mạnh 50 (giới hạn con người), Tinh thần 10 (giới hạn con người 10).

Ngay lúc Tần Mặc quay người lại, nhìn thấy ba người phía sau đều đang nhìn nhau trân trân.

“Vì sao lại nhìn tôi như vậy?” Tần Mặc nhận được phần thưởng,

huyết mạch cũng được kích hoạt không ít, cảm giác nóng ran trên người cũng không che giấu được sự hân hoan của mình.

Nhìn vẻ mặt của ba người phía sau, nụ cười ôn hòa cũng chân thật hơn trước không ít.

“Tần Mặc.

Cái vừa rồi của anh là gì vậy?

Vì sao những con thi biệt này lại như vậy?” Giọng Hạo Thiên Chân cũng run rẩy vài phần, chủ yếu là vì kích động.

Vừa rồi bị những thứ này ức hiếp đến thảm, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội phản kích rồi, mà còn phản kích đẹp mắt như vậy.

Phan Tử cũng kinh ngạc tương tự, những năm nay theo Tam Gia nhiều năm, cũng xuống rất nhiều mộ huyệt, nhưng kiểu như thế này thật sự là hiếm thấy, không đúng, không phải hiếm thấy, mà là căn bản chưa từng thấy qua.

Đơn giản là bá đạo đến cực điểm.

“Xuống mộ huyệt tự nhiên là phải chuẩn bị, không có gì đáng ngạc nhiên.” Tần Mặc không muốn giải thích quá nhiều, mà nhìn Bàn Tử đối diện.

“Mạc Kim Hiệu Úy tiên sinh, anh nói có đúng không?

Anh cũng mang theo sự chuẩn bị vẹn toàn đến đây chứ?” Tần Mặc nhìn Bàn Tử đang ngây người, mỉm cười nhạt.

Vẻ mặt kinh ngạc của Bàn Tử vẫn không biến mất sau một hồi lâu, nhưng khi nghe thấy giọng Tần Mặc, đôi mắt càng trợn tròn, không biết phải hình dung thế nào cho phải.

“Anh... anh sao lại…” Bàn Tử mắt càng trợn tròn, ấp úng cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

“Mạc Kim Hiệu Úy, anh là Mạc Kim Hiệu Úy?

Còn có Mạc Kim Hiệu Úy như thế này sao?” Phan Tử cũng biết về Mạc Kim Hiệu Úy, nhưng không ngờ lại là người như thế này, còn là một tên gây chuyện.

“Cậu coi thường ai vậy?

Tôi là Mạc Kim Hiệu Úy thì sao?

Còn cậu nữa, sao cậu lại biết?” Bàn Tử nghe Phan Tử nói vậy, lập tức không bằng lòng, sau đó nhìn Tần Mặc.

“Cổ của anh.” Tần Mặc nhìn thấy phù chú Mạc Kim Hiệu Úy trên cổ Bàn Tử.

Bàn Tử theo bản năng đưa tay sờ sờ, sau đó cười gượng.

“À thì, tạm thời vẫn nên rời khỏi đây đã, mùi ở đây thật sự khó chịu.” Phan Tử thật sự không chịu nổi mùi này, nhìn cánh cửa tối tăm một bên.

Mấy người quyết định vẫn nên đổi một vị trí khác.

Ngay khi mấy người rời đi, ở một ám môn khác xuất hiện một bóng người màu đen, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đôi mắt lạnh băng khẽ thả lỏng vài phần.

Sau đó đuổi theo một ám môn đối diện.

Tần Mặc và Hạo Thiên Chân bốn người chạy vào ám đạo, đi mấy khúc cua, đã mệt đến thở hồng hộc.

“Được rồi, thiết kế thạch đạo ở đây có chút cổ quái, cho dù sinh vật mộ huyệt muốn đuổi theo, cũng sẽ không dễ dàng tìm thấy.” Tần Mặc vội vàng kéo Hạo Thiên Chân và Phan Tử.

Ba người mệt đến thở hồng hộc, từng người tựa vào bức tường đá, thở dốc.

Duy nhất Tần Mặc điềm tĩnh đứng đó, cứ như người vừa chạy không phải anh.

Phan Tử nghĩ đến tình huống vừa rồi, trong nháy mắt cảm thấy sởn gai ốc, nếu Tần Mặc không ra tay, có lẽ đã xong đời rồi, bị thi biệt mổ bụng.

Ngay lúc mọi người thở dốc, Tần Mặc đột nhiên giơ một ngón tay lên.

Trong lòng mọi người rất căng thẳng, nín thở.

Bên tai cũng truyền đến một tiếng lộp cộp.

Tiếng này khiến sắc mặt Bàn Tử trong nháy mắt trắng bệch, cả người run rẩy, cứ như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử đơn giản nhìn nhau một cái, trong lòng không khỏi khó hiểu, Bàn Tử này bị làm sao vậy?

Theo tiếng động càng lúc càng xa, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nhìn Bàn Tử.

"Cậu bị làm sao vậy?

Rốt cuộc cậu là ai?

Thứ vừa rồi, cậu có biết là gì không?

Ông nội nhà cậu, cậu chết tiệt đúng là một tai tinh." Hạo Thiên Chân vừa nghĩ đến việc gặp phải Bàn Tử này, liền không gặp được chuyện tốt nào, cái gì mà Mạc Kim Hiệu Úy, hoàn toàn khác xa với Mạc Kim Hiệu Úy mà trước đó đã thấy.

Bàn Tử xác định thứ đó đã đi xa, sau đó nhìn Phan Tử, Hạo Thiên Chân và Tần Mặc.

Chương 25

"Đúng là oan gia ngõ hẹp, lại gặp phải con Tống Tử lớn đó." Bàn Tử đối với lời oán trách của Hạo Thiên Chân không hề để tâm, mà vẫn còn kinh hồn chưa định nhìn vị trí ám đạo này.

"Đúng rồi, tôi muốn hỏi các cậu, các cậu có phải cũng đến đây tìm Hoa Quỷ Tỳ không?" Bàn Tử nhìn ba người đối diện.

Hạo Thiên Chân nghe vậy thì ngẩn ra, còn có chút ý vị khó hiểu.

"Lẽ nào ở đây có thứ như vậy sao?" "Sao?

Các cậu cái gì cũng không biết mà dám đến mộ huyệt này sao?

Các cậu có biết Lỗ Vương là làm gì không?" Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân và Phan Tử hai người vẻ mặt ngơ ngác, lập tức hiểu ra, hai người này đúng là gan lớn quá, cứ thế mơ mơ màng màng mà đi vào sao.

Cái gì cũng chưa chuẩn bị mà dám vào sao?

Thật là bá đạo, những kẻ tín đồ chủ nghĩa Marx sao?

"Lỗ Vương tương truyền có thể mượn âm binh đánh trận, nhưng đây chỉ là một lời đồn, thân phận thật sự của hắn chính là một tên đảo đấu." Tần Mặc nhìn vẻ mặt tự mãn của Bàn Tử, cứ như mình hiểu biết hơn người khác rất nhiều, đột nhiên Tần Mặc nổi hứng chơi đùa, hiếm khi chủ động mở miệng nói chuyện.

Phan Tử và Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, không khỏi ngẩn ra.

Cái này chuẩn bị toàn diện đến vậy sao?

Cái gì cũng biết rồi à?

Cứ như họ là hai thằng ngốc vậy?

Sao cái gì cũng biết vậy?

“Nhưng Lỗ Vương này rất lợi hại, đảo đấu sau đó xưng vương, Mạc Kim Hiệu Úy của các cậu.” Lời phía sau chưa nói xong, Tần Mặc cũng chỉ nói đến đó.

“Từng có ghi chép trong sách, Lỗ Vương không nghỉ ngơi ban ngày, hành quân ban đêm, hơn nữa thường xuyên thấy cả đoàn quân biến mất, cuối cùng lại xuất hiện ở một nơi khác.

Và những nơi đi qua đều là bãi tha ma, chẳng qua là mượn chuyện âm binh để che giấu bản chất đạo mộ của mình, nhưng cư dân địa phương đồn thổi thần kỳ khó lường, nên cứ thế lưu truyền đến nay.” Tần Mặc chậm rãi mở lời giải thích, sau đó nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử sau đó tràn đầy khen ngợi nhìn Tần Mặc.

“Nhưng những lời này đều có bằng chứng sao?

Như vậy có võ đoán quá không?” Hạo Thiên Chân cảm thấy chuyện này có chút không chắc chắn, không nên là thật chứ?

Bàn Tử nghe lời Hạo Thiên Chân nói, lập tức không vui, còn trừng mắt một cái.

“Đương nhiên không chỉ có vậy, Thất Tinh Nghi Quan này, lịch sử ghi lại, đầu tiên là đạo mộ tặc dùng, chính là lo lắng sau khi chết sẽ có cùng một vận mệnh, nên đã thiết kế thứ này, mặc dù không thể ngăn cản đạo mộ tặc, nhưng có thể khiến họ do dự không quyết, không thể ra tay.” “Bảy cái quan tài này, trừ quan tài chính, sáu cái còn lại đều là cửu tử nhất sinh, hoặc là độc dược, hoặc là tà thuật, ai dám mở quan tài.” Hạo Thiên Chân nhìn tình huống như vậy, không khỏi trầm ngâm, sau đó nhìn Bàn Tử.

Thật không nhìn ra, Bàn Tử này nhìn thì là một người đàn ông thô kệch, không ngờ lại còn hiểu biết một số kiến thức uyên bác.

“Làm sao cậu phân biệt quan tài chính?” Hạo Thiên Chân khó hiểu.

“Thấy cậu hiếu học như vậy, tôi sẽ nói cho cậu biết, Thất Tinh Nghi Quan này cũng không phải là không có cách nào.” “Dùng hai cây xà beng, cạy một góc quan tài, sau đó ở đáy quan tài khoan thủng một lỗ nhỏ, dùng một cái móc sắt thăm dò vào, xem móc ra được thứ gì?

Như vậy là có thể phán đoán trong quan tài có gì.” Bàn Tử với giọng điệu của một người thầy chậm rãi giải thích.

Hạo Thiên Chân không khỏi cảm thán, sự đấu trí đấu dũng giữa đạo mộ giả và người thiết kế này, đều có thể viết thành sách.

“Tôi cảm thấy bảy cái quan tài đá này là giả, mộ Lỗ Vương này cũng là giả.” Bàn Tử đột nhiên lộ vẻ thần bí, nói nhỏ, sau đó nhìn thông đạo bên cạnh.

“Nhưng thật sự không hiểu, vì sao trong mê cung thạch đạo này lại là một mộ Tây Chu?

Tôi cũng là đột nhiên phát hiện.” Bàn Tử có chút khổ não.

“A?

Lẽ nào cái này không phải là thông đạo thoát hiểm của thợ xây mộ?” Hạo Thiên Chân mặt đầy kinh hãi nhìn Bàn Tử, sao lại là mê cung?

Không phải thông đạo cầu sinh sao?

Lúc này Phan Tử đang đứng một bên lắng nghe, nghe vậy không khỏi mắng một tiếng lớn: “Tôi đã sớm nói với cậu rồi, làm sao có thể là thông đạo thoát hiểm được, cậu thấy ai có thể đào thông đạo cầu sinh mà lại giống như mê cung, ai có cái nhàn tình dật trí đó?” Hạo Thiên Chân nghe vậy, mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

Trước đó còn hùng hồn nói với Tần Mặc đây là thông đạo cầu

sinh, bây giờ cảm thấy mặt mình nóng ran.

“Không đúng a.” Hạo Thiên Chân sau khi kinh hãi, dường như nghĩ ra điều gì đó nhưng lại không nắm bắt được trọng điểm.

“Sao lại có người xây mộ huyệt của mình trên mộ huyệt của người khác chứ?

Như vậy chẳng phải là muốn đoạn tuyệt con cháu sao?” Bàn Tử xoa xoa miệng, nhìn Hạo Thiên Chân.

“Cậu cũng biết giới Hạ Đấu chúng ta đều biết cách nói về phong thủy, đây là học vấn của người xưa, cũng là học vấn của người chết, nhưng với những thanh niên xã hội chủ nghĩa tốt như chúng ta thì không quan trọng lắm.” “Nhưng cái kiểu phong thủy chôn mộ huyệt của mình vào trong mộ huyệt của người khác này gọi là gì ấy nhỉ?” Bàn Tử nghĩ mãi nửa ngày cũng không nhớ ra, cau mày hồi tưởng.

“Đây là Táng Long Kinh, một loại công pháp có thể dựa vào mệnh tướng mà sắp xếp cách cục mộ huyệt phù hợp.

Chỉ cần xử lý đúng đắn, tự nhiên sẽ không ảnh hưởng gì đến chủ nhân mộ huyệt.

Quan tài của Lỗ Thương Vương ở đây cũng là có khả năng.” Tần Mặc thấy Bàn Tử nghẹn mãi không nói được câu hoàn chỉnh nào, cuối cùng chậm rãi lên tiếng giải thích.

“Anh biết sao?” Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Mặc, anh ta đã nghiên cứu và điều tra rất lâu mới biết được thông tin này, còn nói là bí mật không ai được biết, vậy mà lại có người biết sao?

Khốn kiếp, đây là lừa gạt thanh niên xã hội chủ nghĩa tốt sao?

Phan Tử nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, cuối cùng bật cười thành tiếng.

“Sao vậy?

Chỉ cái bộ dạng gấu như cậu mà còn biết phong thủy, chẳng lẽ chúng tôi lại không thể biết sao?" Phan Tử thật sự không nhịn được cười.

"Hừ, vậy thì sao?

Các cậu hiểu phong thủy thì dẫn tôi ra ngoài đi, đâu đến mức ở đây loanh quanh 7-8 vòng mà vẫn không tìm thấy lối ra.

Cái mê cung này tôi chịu, các cậu được thì các cậu tự làm đi." Bàn Tử nghe tiếng cười của Phan Tử, cuối cùng nổi giận đùng đùng, mặt đầy bất phục nói.

Hạo Thiên Chân đầu tiên mỉm cười, sau đó nhìn Phan Tử.

"Tam thúc và A Khuê đâu rồi?

Sao cuối cùng các cậu lại bỏ mặc tôi và Tần Mặc mà chạy mất?" "Còn không phải tại cái tên Bàn Tử này sao, sau khi các cậu vào thì thất lạc, Tiểu Ca liền đi truy tên Bàn Tử này.

Chương 26

Nhưng Tam gia không yên tâm, tôi lo Tam gia cũng sẽ gặp nguy hiểm gì đó nên tôi liền đi theo.

Sau đó tôi nhìn thấy thứ gì đó biến mất rất nhanh, tôi không biết là gì nên đã đuổi theo." "Nhưng tôi không đuổi kịp, sau đó thì lạc mất." Phan Tử nói đến đây, còn khó chịu liếc nhìn Bàn Tử một cái.

Bàn Tử nghe vậy, miệng mấp máy mấy cái, cuối cùng chẳng nói được lời nào.

"Hay là đi tìm lối ra đi." Tai Tần Mặc khẽ động, sau đó nhìn về phía trước, ánh mắt trầm xuống, liền đi về phía đối diện.

Bàn Tử nghe vậy, nghĩ đến bản lĩnh của Tần Mặc, liền chạy trước một bước, sau đó đi lùi.

"Anh bạn, anh tên Tần Mặc phải không?

Anh làm nghề gì vậy?

Sao lại biết nhiều đến thế?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, chỉ thấy trong mắt Tần Mặc không chút gợn sóng, tựa như giếng cổ trầm tịch vạn năm, không hiểu sao lại có chút e ngại.

Nhưng anh ta chỉ thấy nụ cười công thức hóa của Tần Mặc, rõ ràng cười rất ôn hòa, nhưng khí tràng trên người lại khiến người ta rất khó chịu.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử phía sau nghe Tần Mặc nói xong, cũng đi theo sau.

"Tôi là một thương nhân đồ cổ.

Sau này nếu cậu thích đồ cổ nào có thể tìm tôi, tôi sẽ giảm giá cho

cậu.” Tần Mặc khẽ cười nói.

Sau đó nhìn Bàn Tử, nụ cười trên khóe miệng càng đậm.

“Cậu phải cẩn thận đấy.” “Tôi cẩn thận...

A!” Bàn Tử còn chưa nói hết câu, cả người đã rơi xuống.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nhìn Bàn Tử biến mất như vậy, vội vàng chạy tới.

Sau đó thấy Bàn Tử đã trượt xuống một cái hố lớn, đang xoa xoa mông trên mặt đất.

“Bàn Tử, cậu không sao chứ?” Hạo Thiên Chân cầm đèn pin, quét qua một cái đơn giản, khó hiểu hỏi.

“Trời ạ, các cậu thấy tôi trông có vẻ không sao sao?” Bàn Tử mặt đầy đau khổ nói.

Tần Mặc cười ẩn trong mắt, sau đó nhảy xuống, trượt dọc theo vách đá.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử phía sau cũng theo sát, ba người đứng chính xác bên cạnh Bàn Tử.

Bàn Tử cũng chậm rãi đứng dậy, chỉ thấy ba người đang nhìn tình hình bên trong, hoàn toàn không có ý định đỡ anh ta.

Tinh thần Lôi Phong làm người tốt việc tốt đã hứa đâu rồi?

Cuối cùng đành phải tự mình đứng dậy, xoa xoa cái mông đau ê ẩm, cuối cùng quay người nhìn về phía trước.

Khi nhìn thấy cảnh tượng đó, anh ta không khỏi sững sờ.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử có chút ngớ người, đây là tình huống gì vậy?

Tần Mặc cầm đèn pin chiếu một cái đơn giản, phía trước nhất còn

có một cái bệ đá.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện từng bức tượng đá, trên những bức tượng đá này đều khắc hình đầu lâu.

Ở giữa nhất còn có một cái vạc đá lớn, bên trong còn có mấy cái đầu người, trên mặt đất còn rất nhiều thi thể không có đầu, đang nằm ở bên cạnh.

Nhưng bên trong tượng đá còn có một cái thân thể tươi mới, trong vạc còn có một cái đầu tươi mới, mắt còn chưa nhắm lại, đang kinh hoàng trừng mắt, dục vọng cầu sinh khắc rõ trên mặt.

Trong không khí còn có mùi máu tanh thoang thoảng.

"Khốn kiếp, cái quái gì thế này?

Trời ạ, vạc sắt hầm đầu người sao?

Con ngỗng lớn đâu rồi?" Bàn Tử là người đầu tiên phản ứng lại, không khỏi cảm thấy mồ hôi lạnh sau lưng tuôn ra rào rào.

"Chết tiệt, đây là địa ngục sao?

Mộ huyệt nhà ai lại như thế này?" Hạo Thiên Chân và Phan Tử trước đó nhìn chăm chú đến xuất thần, đặc biệt là Hạo Thiên Chân còn là lần đầu tiên Hạ Đấu, càng thêm căng thẳng tột độ.

Hạ Đấu kiểu này, đúng là phục rồi, trong lòng không ngừng hối hận, ban đầu tại sao không nghe lời lão ba ở nhà, tại sao lại phải theo Tam thúc đến đây.

Thấy Tống Tử thì thôi đi, còn đủ loại Tống Tử, lại còn có Thi Biệt nữa.

Cả đời Tam thúc đi Hạ Đấu cũng chưa gặp nhiều bằng cậu ta.

Phan Tử dù sao cũng đã từng Hạ Đấu, cũng đã chứng kiến nhiều cảnh tượng, tuy kinh ngạc nhưng rất nhanh đã thích nghi lại.

Đạn đã dùng để tiêu diệt Thi Biệt, bây giờ chỉ có thể rút quân đao ra, đứng phía sau Hạo Thiên Chân.

Ngô Tam Gia không có ở đây, Tiểu Tam gia không thể xảy ra chuyện được.

Tần Mặc nhìn cảnh tượng này, nụ cười trên khóe miệng cũng bắt đầu thu lại, bước chân chậm rãi đi về phía đối diện.

"Đây không phải là vạc sắt hầm đầu người gì cả, đây là một hình phạt cổ đại, gọi là Chử Diện Thủ." Tần Mặc chậm rãi lên tiếng, đi đến bên cạnh một trong những bức tượng đá, và cầm đèn pin cẩn thận quan sát kỹ thuật điêu khắc của bức tượng đó.

Hạo Thiên Chân nghe vậy thì sững sờ, Chử Diện Thủ thì cậu ta cũng từng nghe nói qua, cũng được ghi chép trong sổ tay của ông nội.

Tương truyền Chử Diện Thủ là một hình phạt rất tàn khốc.

Nhưng nó lưu truyền từ đâu thì không được ghi lại.

Chủ yếu là nói về một số mạc khách được công chúa nuôi dưỡng thời cổ đại.

Những mạc khách này vì khiêu khích phò mã, nên phò mã trong cơn giận dữ đã chém đầu họ, sau đó nấu chín và cho công chúa ăn.

Cuối cùng, phò mã sau khi lừa công chúa ăn xong thì tự sát.

Về sau, hình phạt này được lưu truyền rộng rãi, nhưng ở giai đoạn sau vì quá tàn bạo nên đã biến mất.

Nhưng thời điểm biến mất nên là sau Tây Chu.

Mộ huyệt này rất giống với thời Tây Chu, có lẽ lúc đó là thời kỳ đỉnh thịnh.

Chương 27

Nhưng hình phạt này có vẻ hơi quá nghiêm trọng?

Với người cổ đại, phạm phải lỗi lầm lớn đến mức nào mới phải chịu hình phạt như vậy chứ?

“Tôi nói này Tần Mặc huynh đệ, anh thật sự là thương nhân đồ cổ sao?

Anh hiểu biết nhiều đến thế cơ à?” Bàn Tử nhìn Tần Mặc, liếc một cái đầy ẩn ý.

Người đàn ông này có rất nhiều bí mật, không muốn anh ta, cứ như một người trong suốt, ai cũng có thể nhìn thấu anh ta.

“Tần Mặc tiên sinh bác học đa tài, cậu tưởng ai cũng như cậu à, đồ gây rắc rối.” Phan Tử nghe vậy, khó chịu nhìn Bàn Tử.

“Tôi nói này đồng chí, cậu cũng không thể dùng con mắt định kiến mà nhìn tôi.

Cậu phải biết, tôi nói gì thì nói cũng là một Mạc Kim Hiệu Úy, các cậu thì sao?

Tôi còn mang theo chuẩn bị, còn các cậu thì ai cũng không biết gì về cái mộ huyệt này mà cũng dám Hạ Đấu.” “Tôi dám nói, không có thằng nhóc này, các cậu đều phải bỏ mạng ở đây hết.” Bàn Tử nói với vẻ rất bất phục.

Phan Tử bị nghẹn một tiếng, mặt đỏ bừng, cuối cùng trực tiếp tặng cho anh ta một chữ “cút”.

Tần Mặc nhìn chằm chằm vào cái đầu lâu rất lâu, cuối cùng thu hồi ánh mắt của mình, nhìn Hạo Thiên Chân đang xem xét thi thể trên mặt đất, dường như đang đánh giá điều gì đó.

“Cậu đang nhìn gì vậy?” Tần Mặc ngồi xổm xuống bên cạnh Hạo Thiên Chân, ngữ khí ôn hòa, nhưng ánh mắt lại vẫn luôn nhìn chằm chằm vào thi thể.

Trên thi thể còn có rất nhiều vết thương, trên cánh tay đều là vết chém.

Lại có một số vết thương, trông như bị thứ gì đó chém rách.

Có lẽ là bị Thi Biệt làm bị thương.

“Thi thể này hẳn là cùng một nhóm với tên lão ngoại và những người chết dưới tay Thi Biệt, nhưng...” Hạo Thiên Chân rút con dao găm trong tay ra, nhìn vào vết thương.

“Trời ơi, đây là vũ khí gì vậy?

Thật sự là chém một nhát đứt lìa, da thịt còn không hề cuộn lại, cứ thế mà bị chém gọn gàng?” “Khốn kiếp, từ khi đến đây đến giờ, chưa có lúc nào được yên ổn.

Hết đại Tống Tử rồi lại đến Thi Biệt, giờ thì hay rồi, trực tiếp thấy cả thi thể bị chém đầu.” “Vết cắt này rất gọn gàng và sắc bén, không hề có dấu hiệu do dự.” Tần Mặc cũng chú ý đến vết thương này.

“Ở đây phải có lợi khí thì mới có thể chém một nhát đứt lìa như vậy, nhưng lợi khí đó ở đâu?” Hạo Thiên Chân sau đó nhìn quanh, không thấy có vũ khí nào sắc bén cả.

Nếu nói là vũ khí duy nhất thì chính là con dao trong tay những cái đầu lâu kia.

Nhưng con dao đó là được khắc bằng đá, làm sao đá lại có lực sát thương như vậy được?

Hạo Thiên Chân nhìn chằm chằm vào những bức tượng đá một

lúc lâu, sắc mặt chợt biến đổi, trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Tần Mặc liếc nhìn sắc mặt Hạo Thiên Chân, trong lòng không khỏi cảm thán.

Quả không hổ là Tiểu Tam gia, dù là lần đầu Hạ Đấu, trong tình huống kinh hãi cũng có thể nhanh chóng khôi phục lý trí.

Hiện tại có thể nghĩ thông suốt đến vậy, thật sự rất hiếm có.

"Tần Mặc...

Chuyện này có phải là như tôi nghĩ không?" Hạo Thiên Chân cảm thấy chuyện này thật là vô lý, trong lòng còn có chút may mắn, muốn từ Tần Mặc mà nhận được thông tin chính xác hơn.

Chủ yếu là muốn xác nhận.

Nhưng Tần Mặc mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai Hạo Thiên Chân.

Anh không nói rõ ràng, nhưng cũng bày tỏ thái độ của mình.

Mặt Hạo Thiên Chân suýt nữa thì khóc ra.

Trong lòng càng hối hận.

"Chết tiệt, bây giờ quay về được không?

Không ở lại thì không được sao?

Lối ra ở đâu?

Bây giờ không ở lại." Tần Mặc nhìn cái đầu người trong vạc, đang kinh hoàng bất an nhìn thẳng về phía trước, bên dưới còn rất nhiều đầu lâu.

Phan Tử và Bàn Tử ngẩng đầu đánh giá toàn bộ cảnh vật, tiện thể tìm xem có lối ra không, thì thấy Tần Mặc đang quan sát cái đầu lâu kia.

“Tôi nói này Tần Mặc huynh đệ, một cái đầu thôi mà anh nhìn chăm chú vậy làm gì?

Có thể nhìn ra được gì sao?” Bàn Tử đứng bên cạnh Tần Mặc, ánh mắt nhìn những cái đầu lâu đối diện.

“Sắc mặt của cái đầu lâu này đều rất kinh khủng, nó đã nhìn thấy gì?

Mà lại lộ ra vẻ mặt như vậy?” Tần Mặc ngữ khí ôn hòa, chậm rãi lên tiếng nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử và Phan Tử cũng bắt đầu trở nên kinh hãi, mồ hôi lạnh trên mặt lập tức túa ra.

Nhưng xung quanh ngoài tượng đá ra thì vẫn là tượng đá, có thứ gì có thể khiến nó cảm thấy kinh khủng đến vậy chứ?

“Xung quanh toàn là tượng đá, anh đừng có nói với tôi là, anh nói cái tượng đá này sẽ khiến người ta kinh khủng à?” Bàn Tử sau đó trấn tĩnh lại, chẳng phải là đá thôi sao?

Có nguy hiểm gì chứ?

“Bàn Tử, cái mộ huyệt này quỷ dị như vậy, làm sao cậu biết cái tượng đá này giây tiếp theo sẽ không hành động chứ?” Phan Tử xuất thân là quân nhân, luôn có tài năng và gan lớn, tố chất tâm lý còn mạnh hơn họ.

Nhưng chỉ là muốn trêu chọc tên Bàn Tử này, cố ý dọa nạt anh ta.

“Cậu nói vớ vẩn?

Tôi nói gì thì nói cũng là thanh niên xã hội chủ nghĩa tốt, tiếp thu chủ nghĩa Marx.

Dù có gặp Tống Tử cũng có thể lý giải được, nhưng cái đá này mà hoạt động được thì có đánh chết tôi tôi cũng không tin.” Bàn Tử nghe

tiếng Phan Tử nói xong, mặt đầy không tin, có xu hướng như thể cậu đang nói dối vậy.

Hạo Thiên Chân từ một bên đi tới, cả người run rẩy, sau đó vươn tay vỗ vào Bàn Tử.

Sắc mặt cậu ta chẳng khá hơn cái đầu lâu đã chết mấy ngày kia là bao.

Chương 28

“Cậu làm gì vậy, cậu vỗ tôi làm gì?

Tôi nói sai sao?” Bàn Tử vừa nói xong, liền gạt tay Hạo Thiên Chân xuống.

Nhưng Hạo Thiên Chân dường như không ngừng vỗ vào Bàn Tử.

Nụ cười trên mặt Tần Mặc lúc này đã biến mất, mà anh ta đang nhìn phía sau Bàn Tử, sắc mặt bình tĩnh, không thể hiện hỉ nộ.

Phan Tử thì nắm chặt quân đao trong tay, thần sắc căng thẳng, còn không ngừng nuốt nước bọt, đã sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Bàn Tử cuối cùng cũng nhận ra sự việc không ổn, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lúc này đã vươn một ngón tay ra, chỉ về phía bên cạnh.

Bàn Tử cứng đờ quay đầu lại, cơ thể chậm rãi xoay chuyển.

“Khốn kiếp.” Bàn Tử một cái nhào ngồi bệt xuống đất, cái mông đau từ cú ngã từ trên xuống vẫn chưa khỏi, lần này lại ở vị trí tương tự mà ngã tiếp.

Nhưng bây giờ anh ta đã không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến cảm giác đau trên người nữa.

Tượng đá xuất hiện phía sau từ lúc nào, anh ta vậy mà không hề hay biết một chút nào.

Rõ ràng bức tượng đá này đang đối diện cái vạc, sao lại quay về phía anh ta?

Chẳng lẽ thật sự có thể tự di chuyển sao?

Bàn Tử nghĩ đến đây, mồ hôi trên mặt càng túa ra rào rào.

"Khốn kiếp, cái thứ này từ lúc nào đến vậy?

Sao tôi không nghe thấy tiếng động gì hết, lại còn cái thứ này sao lại tự mình hành động được chứ?" Giọng Bàn Tử cũng run rẩy lên, vội vàng đứng sau lưng Tần Mặc, kinh hoàng bất an nhìn bức tượng đầu lâu trước mắt.

"Mẹ kiếp, vừa nãy cậu đâu có nói như vậy, bây giờ sao lại nhát thế?

Sao cậu không tiếp tục giả vờ đi?" Phan Tử nhìn Bàn Tử lộ ra vẻ mặt như vậy, không khỏi chế giễu nói.

Bàn Tử nghe vậy.

"Cậu biết cái gì chứ?

Mắt thấy tai nghe mới là thật.

Chết tiệt, đã đến lúc nào rồi mà cậu còn có tâm trạng nói mát sao?

Chúng ta mau đi thôi." Bàn Tử vừa nói vừa định đi.

Phan Tử thấy Hạo Thiên Chân đã ngây người ra, vội vàng đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, sau đó định kéo cậu ta đi.

Nhưng Tần Mặc thì không có ý định di chuyển, mà lên tiếng nhắc nhở bọn họ.

"Không đi được đâu, đợi đi." Giọng Tần Mặc thờ ơ khiến bước chân bọn họ dừng lại.

Ba người nghe thấy âm thanh, bước chân dừng lại, sau đó bên tai còn có những tiếng "két két két".

Càng giống tiếng đá cọ xát.

Ba người nghe thấy âm thanh này, cả người đều đã cứng đờ, mắt

trừng lớn, quay đầu nhìn những cái đầu lâu bên cạnh.

Những bức tượng đá đầu lâu cầm dao đá này, đang chậm rãi hành động, tất cả cổ đều xoay chuyển.

Từng đôi mắt đều đang nhìn ba người trước mặt.

"Mẹ ơi." Bàn Tử hét lớn một tiếng, con dao trong tay vẫn nắm chặt, căng thẳng nhìn bức tượng đầu lâu trước mắt.

Phan Tử che chắn Hạo Thiên Chân phía sau, ánh mắt tràn đầy sát ý.

"Tiểu Tam gia, cậu đứng sau lưng tôi, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân mình." Phan Tử không quay đầu lại nói.

Hạo Thiên Chân cũng bình tĩnh lại, cầm quân đao trong tay không nói gì, nhưng trong lòng thì đã chửi rủa những cái đầu lâu này một lượt rồi.

Tần Mặc không để ý đến những bức tượng đó, mà nghe thấy cái vạc lớn phía sau có tiếng "lạch cạch lạch cạch" gì đó, âm thanh cũng ngày càng lớn.

Hạo Thiên Chân quay đầu, nhìn về phía sau, thì thấy Tần Mặc đang nhìn cái vạc lớn, tò mò đi qua, nhìn một cái.

Sau khi nhìn thấy, Hạo Thiên Chân trong lòng hối hận không thôi, hận không thể móc mắt mình ra.

Trời ạ, chết tiệt, không có việc gì đi xem làm gì chứ?

Giờ thì hay rồi, thấy những cái đầu lâu kia đều đang tự mình há miệng, từng ngụm từng ngụm ăn cái đầu tươi mới trong vạc lớn.

Hạo Thiên Chân cảm thấy dạ dày đang cuộn trào, lại còn có dịch chua nồng nặc.

Không có bụng, cậu ăn nó có ích gì chứ?

Thật là phục chết tiệt.

“Tần Mặc...

Anh biết Chử Diện Thủ, vậy anh hẳn phải biết cách giải quyết chứ?” Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, từ trên người lấy ra Dương Kiếm trong Âm Dương Nhị Kiếm.

Toàn thân Dương Kiếm trắng toát, phía trên còn có từng trận dương khí từ từ tuôn trào ra.

Ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy một loại cảm giác ôn hòa thoải mái.

Hạo Thiên Chân khi thấy Tần Mặc gật đầu thì khóe miệng nở một nụ cười, nhưng nụ cười còn chưa kịp nở rộ, liền thấy Tần Mặc giơ tay chém một kiếm.

Anh ta bổ vỡ cái vạc lớn.

Những cái đầu lâu kia liền như quả bóng cao su, lăn lóc khắp nơi.

Những thi thể đang nằm trên mặt đất khẽ động đậy, những cái đầu lâu kia đang tìm kiếm thân thể của mình.

Chỉ thấy từng thi thể không có đầu giờ đây trên đầu đều có đầu, đang chậm rãi đứng dậy trên mặt đất.

Chương 29

Vị trí mắt của những cái đầu lâu này phát ra ánh sáng đỏ, vô cùng quỷ dị. [Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.] Giọng nói của Hệ Thống xuất hiện trong đầu Tần Mặc.

Tần Mặc khóe miệng khẽ nhếch.

"Khốn kiếp, Tần Mặc đại huynh đệ, anh chết tiệt là phe nào vậy?

Sao lại chọc ra kẻ địch thế?" Bàn Tử thấy vậy, không khỏi kêu lớn.

Đây là giải quyết vấn đề, hay là tạo ra vấn đề vậy?

Mấy bức tượng đá thì thôi đi, giờ những thi thể trên mặt đất đều bị đánh thức rồi, đây là tình huống gì chứ?

"Bây giờ các cậu có thể ra tay rồi." Tần Mặc sau đó cầm Dương Kiếm trong tay, chém một nhát về phía những cái đầu lâu đối diện.

Thân thể bị chém đứt ngang eo, những cái đầu lâu này lúc này cũng yên tĩnh lại, đổ rạp trên mặt đất không còn hành động nữa.

"Khốn kiếp, dễ vậy sao?

Lão tử cũng thử xem." Bàn Tử thấy vậy, lập tức có thêm tự tin, sau đó giơ cao quân đao của mình, đâm về phía cái đầu lâu đối diện.

Nhưng... không có tác dụng gì.

"Mẹ kiếp, tao liều với mày!" Bàn Tử thấy con dao găm của mình cứ thế mắc kẹt, vị trí hổ khẩu vẫn còn tê dại, trong lòng lửa giận bốc cao, liền xông về phía bức tượng đá.

"Mấy con dao găm này không ăn thua, Tiểu Tam gia, cậu phải cẩn

thận đấy.” Phan Tử quyết định dùng nắm đấm và chân của mình ra tay, sau đó liền xông về phía những bức tượng đá.

Hạo Thiên Chân cầm cây thương cán dài liền xông tới, nhưng khi cán thương đập vào bức tượng, con dao trong tay bức tượng đã vung tới.

Cán thương lập tức bị chém thành hai nửa, mắt Hạo Thiên Chân trừng lớn, cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao cái đầu của tên kia lại bị chém xuống.

Con dao này thật sự là sắc bén đến mức thổi lông tóc đứt lìa, ai dám lại gần chứ?

Ngay khi Hạo Thiên Chân thất thần, con dao của bức tượng đá đã chém xuống.

“Tiểu Tam gia!” Phan Tử vừa đánh ngã một con thì thấy Hạo Thiên Chân gặp nguy hiểm, kinh hãi kêu lên.

Bây giờ Tam gia không có ở đây, nếu Tiểu Tam gia có chuyện gì, Tam gia nhất định sẽ trách tội.

Bàn Tử giật lấy một con dao từ tay bức tượng đá, đang cầm dao vung loạn xạ khắp nơi, vừa lúc nghe thấy tiếng Phan Tử kêu.

Sau đó anh ta nhìn về phía sau một cái, chỉ một cái nhìn đó, suýt chút nữa đã bị con dao của bức tượng đá kia chém trúng.

Điều quá đáng nhất là, tất cả đều nhắm vào vị trí đầu.

Bàn Tử may mắn nhanh nhẹn, vội vàng rụt cổ lại.

Sau đó quay đầu nhìn bức tượng đá, chửi rủa ầm ĩ.

“Mẹ kiếp, mày chết tiệt thật là âm hiểm, mày đáng đời biến thành tượng đá, mày thật là đê tiện!” Bàn Tử tức giận chửi, con dao lớn trong tay cũng vung lên.

Hạo Thiên Chân nhìn con dao của bức tượng sắp chém vào người mình, vội vàng nhắm mắt lại.

Trong lòng đã bắt đầu nói lời tạm biệt các kiểu, và hối hận các kiểu.

Xong rồi, xong rồi, còn chưa lấy vợ, còn chưa xem được nhiều đồ cổ, mỹ nữ cũng chưa xem hết, còn Tam thúc, còn chưa nói lời trăn trối.

Lại còn lão già ở nhà mình nữa, đây chẳng phải là không có con trai đưa tang sao?

Nói cho cùng thì đều là mình có bệnh.

Không có việc gì đến đây làm gì?

Đây chẳng phải là tự dâng đầu người sao?

Không ngờ, né tránh được đại Tống Tử ngàn năm, nhưng lại không tránh được Chử Diện Thủ này.

Lát nữa có khi nào cũng bị tên này chém đầu giống như bọn họ không?

Cuối cùng cũng giống như tên Hạ Đấu kia, chỉ còn thi thể ở đây, còn đầu thì bị ăn rồi sao?

Ngay khi Hạo Thiên Chân đang suy nghĩ miên man, cậu ta cảm thấy một cỗ khí thế rất mạnh mẽ, loại khí thế này còn có một loại cảm giác sợ hãi đến từ linh hồn.

Còn chưa kịp mở mắt ra đã nghe thấy giọng Tần Mặc ôn hòa truyền đến.

"Dậy đi, không sao rồi." Giọng Tần Mặc tựa như tiếng trời, cậu ta đột ngột mở mắt ra, thì thấy Tần Mặc đang mỉm cười ôn hòa nhìn mình.

Hạo Thiên Chân lúc này nhìn thấy Tần Mặc, lập tức cảm thấy trong lòng ấm áp.

Vẫn còn cơ hội đưa tang cho lão già nhà mình a.

"Tần Mặc, tại sao dao găm của tôi đều không có tác dụng?" Hạo Thiên Chân ngây người.

"Mấy con này làm bằng đá, chỉ là phía trên còn có một số oán hận, tự nhiên cứng rắn." Tần Mặc đỡ Hạo Thiên Chân đứng dậy, thì thấy Phan Tử lúc này đã bị mấy bức tượng vây quanh, con dao trên tay chúng sắp chém vào người Phan Tử.

"Phan Tử!" Hạo Thiên Chân vội vàng định xông lên giúp, nhưng bị Tần Mặc cản lại.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, đang định hỏi, thì cảm thấy một trận gió lướt qua trước mắt, liền thấy một bóng đen lướt đến bên cạnh Phan Tử.

Còn chưa kịp nhìn rõ thì đã thấy Phan Tử lúc này đã đứng bên cạnh Tần Mặc.

Bản thân Phan Tử cũng mơ hồ, lúc đó rõ ràng đang chờ bị chém, vậy mà bây giờ...

Đây là tốc độ gì vậy?

Phan Tử kinh ngạc nhìn Tần Mặc, cảm thấy tất cả những điều này đều không chân thực.

Người đàn ông này...

Rốt cuộc là ai vậy?

Chương 30

Tiểu Ca e rằng chưa chắc đã là đối thủ của anh ta.

“Khốn kiếp, các cậu còn không giúp!” Bàn Tử giơ cao con dao trong tay, những bức tượng đá này đang cầm vũ khí áp chế anh ta, những con dao này bất cứ lúc nào cũng có thể chém về phía mặt anh ta.

Tần Mặc bất đắc dĩ lắc đầu.

Tên này cũng coi như một anh hùng, có thể kiên trì lâu như vậy.

Cái danh Mạc Kim Hiệu Úy này không phải là lời đồn, tự nhiên là có bản lĩnh.

Tần Mặc loáng một cái về phía sau, sau đó cầm Dương Kiếm quét một nhát chém bay đầu những cái đầu lâu đó, rồi lại chém đứt ngang eo chúng.

Những bức tượng đá này cũng lập tức đổ rạp xuống đất, bất động.

“Ôi mẹ ơi, mệt chết đi được, thật sự cảm ơn anh nhiều lắm, nếu không tôi thật sự bị cái tên này làm cho chết mất, thật là dọa chết tôi rồi!” Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt xong, mệt không ít, lập tức thở hổn hển dốc sức.

“Trời ạ, vừa nãy thật sự suýt chút nữa, thật sự suýt chút nữa đã bị cái thứ này làm cho chết mất rồi.” Nhưng ngay khi định cảm ơn, anh ta đã thấy bóng dáng Tần Mặc đã ở cách đó hơn mười mét.

Bàn Tử chớp chớp mắt, nghi ngờ nhìn một cái.

Chết tiệt, đây là tốc độ gió sao?

Sau đó, cả không gian chỉ thấy bóng dáng Tần Mặc đang qua lại xuyên thoi, nhưng những nơi anh ta đi qua, đều sẽ xuất hiện từng bức tượng đá đổ rạp xuống đất.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử nhìn hành động như vậy của Tần Mặc, ba người họ đứng đó im lặng nhìn nhau trừng mắt.

Đây là thấy quỷ rồi sao?

"Tôi nói này, các cậu thấy anh bạn này là ai vậy?

Bản lĩnh này thật sự là quá lợi hại a?" Bàn Tử quay đầu đi, mắt vẫn không rời Tần Mặc một chút nào, cứ nhìn chằm chằm Tần Mặc ở phía đối diện.

Khóe miệng Hạo Thiên Chân giật giật, muốn nói rằng cậu ta thực ra cũng không hiểu rõ người đàn ông này lắm, nhưng tên Bàn Tử này có tin không?

Phan Tử lúc này đang rối rắm, sau đó cau mày nhìn Hạo Thiên Chân.

"Tiểu Tam gia, Tần Mặc tuy là do Tề gia cử đến, nhưng học thức và gan dạ của tên này, lại hoàn toàn không liên quan gì đến thương nhân đồ cổ.

Hơn nữa, với cái mộ huyệt này, anh ta dường như rất hiểu rõ." Đặc biệt là thân thủ như vậy của Tần Mặc, càng thêm quỷ dị không ít.

"Tần Mặc sẽ không phải là kẻ địch, anh ta vừa nãy còn cứu chúng ta mà, đừng nghĩ lung tung nữa." Hạo Thiên Chân nhìn tình huống này, cảm thấy khả năng này không lớn lắm.

Dù sao thì vừa nãy anh ta còn cứu bọn họ, nghĩ như vậy, thật sự là quá đáng rồi.

Phan Tử nghe vậy, đối với sự an toàn của người nhà họ Ngô,

những chuyện khác đều không quan trọng.

Nhất định phải đảm bảo an toàn cho người nhà họ Ngô.

"Khốn kiếp, đây là tốc độ gì, đây là khí công gì sao?

Hay là cái gì vậy?" Bàn Tử không chú ý đến cuộc đối thoại của Hạo Thiên Chân và Phan Tử, mà vẫn luôn nhìn Tần Mặc.

Lúc này, Tần Mặc chỉ trong năm phút sau, những bức tượng đá đang đứng đều đã nằm rạp trên mặt đất.

Chỉ còn lại một mình Tần Mặc đứng tại chỗ.

Lúc này, giọng nói của Hệ Thống truyền đến trong đầu. [Đinh!

Tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công.] [Nhận được phần thưởng: Sinh Cơ Thuật.] Tần Mặc nghe vậy, nhìn giao diện Hệ Thống trong đầu, bên trong có thêm một biểu tượng màu xanh lá cây.

Sinh Cơ Thuật?

Đây là một loại năng lượng thể, có thể xua tan mọi ô uế, tà thuật, và cả những cảm xúc tiêu cực.

Đối với việc tà khí nhập thể cũng có hiệu quả rất tốt.

Tần Mặc thấy vậy, trong đôi mắt tĩnh lặng như giếng cổ chợt lóe lên một nụ cười ôn hòa.

"Ừm, không tệ.

Trong mộ huyệt này toàn là tà vật, khó tránh khỏi việc âm khí hoặc tà khí nhập thể.

Có cái này thì vẫn dùng được." Tần Mặc liếc nhìn giao diện điện tử.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24 tuổi.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn: 50 [Giới hạn nhân loại] Thể lực: 50 [Giới hạn nhân loại] Sức mạnh: 50 [Giới hạn sức mạnh] Tinh thần: 10 [Giới hạn nhân loại 10] Tần Mặc nhìn giao diện của mình, vẫn khá hài lòng.

Ngay khi định quay người, thì thấy thân hình mập mạp của Bàn Tử đã lao tới.

"Tần Mặc huynh đệ, anh thật sự là ân nhân cứu mạng của tôi mà, tôi Bàn Tử lại được anh cứu một lần nữa rồi!

Sau này anh chính là huynh đệ của tôi, có chỗ nào cần dùng đến tôi, anh cứ việc mở lời.

Anh cứ yên tâm, chỉ cần tôi có thể giúp được, tôi sẽ dốc hết sức mình để giúp anh." "Vị lãnh tụ vĩ đại đã nói rồi, phải biết ơn và báo đáp.

Tôi luôn khắc ghi trong lòng, anh cứ yên tâm, sau này anh chính là huynh đệ của tôi!" Bàn Tử vừa nói vừa vỗ ngực, dáng vẻ đầy tự tin.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử, ôn hòa mỉm cười.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử cũng đi tới, cuộc đối thoại vừa nãy của hai người Tần Mặc cũng đã nghe thấy.

Phan Tử không phải là người không có nghĩa khí, nhưng tất cả nghĩa khí đều chỉ là ảo ảnh trước lòng trung thành.

Anh ta một lòng trung thành với hai chú cháu nhà họ Ngô.

“Tần Mặc, thân thủ của anh...

Chương 31

và cả thanh bảo kiếm kia nữa.” Hạo Thiên Chân cũng từng làm kinh doanh đồ cổ, nhưng với thanh bảo kiếm như vậy, cậu ta lại không hiểu rõ.

Bảo kiếm đều sắc bén, nhưng thanh bảo kiếm này nhìn không chỉ không sắc bén, mà còn có cảm giác thoải mái.

Binh khí của người cổ đại đều quyết đoán, càng là người có địa vị cao quyền trọng, binh khí trong tay càng nhiều máu tươi.

“Đây là một loại thân pháp, còn binh khí này tôi cũng thu được ở tiệm đồ cổ, nó còn có thể co rút lại nữa, hiệu quả không tệ nên tôi mang theo phòng thân.” Tần Mặc cứ thế trước mắt mấy người mà ‘thu lại’ Dương Kiếm, vẻ mặt thản nhiên.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Phan Tử ba người nhìn Tần Mặc cứ như đang biểu diễn ảo thuật vậy, hai mắt đều nhìn trân trân.

Thanh bảo kiếm này cũng dài hơn một mét, cứ thế bị thu vào cái túi mấy chục centimet sao?

Trong lòng họ bị thao tác này của Tần Mặc làm cho kinh ngạc không thôi.

Họ không tin, nhưng không thể nói vì không có bằng chứng.

“Tần Mặc huynh đệ, thân pháp này của anh... tôi có thể học được không?” Mắt Bàn Tử đảo một vòng, lại gần Tần Mặc mấy phần.

Thân pháp vừa nãy thật sự quá hấp dẫn người, muốn quên cũng khó.

“Đợi đến khi cậu giảm béo thành công, tôi sẽ dạy cậu.” Tần Mặc ôn hòa mỉm cười, đầy ý động viên.

Bàn Tử nghe xong, cúi đầu nhìn cái bụng bự trên người mình, cuối cùng ngượng ngùng gãi mũi, cười tủm tỉm.

"Thế thì e là không được rồi, cái thân béo tốt này của tôi cũng phải mất bao nhiêu năm mới có được, sao tôi có thể dễ dàng bỏ đi được chứ?

Sau này tôi đi theo anh, anh đi đâu thì cứ mang tôi theo, tôi sẽ không phải lo gặp nguy hiểm nữa." Bàn Tử hài lòng gật đầu, cảm thấy quyết định này của mình thật sự quá sáng suốt.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nhìn thấu tâm tư nhỏ mọn của Bàn Tử, không khỏi bật cười một cách khó tả.

Hắn ta rõ ràng là muốn quang minh chính đại bám víu vào người có năng lực đây mà, mà nói thật, hiệu quả của mấy lời này cũng khó mà nói trước được, nhìn Tần Mặc thì có vẻ là nhìn thấu nhưng không nói ra.

Phan Tử thì khịt mũi cười khẩy.

"Hừ, có tiền đồ ghê." Phan Tử nhìn thấy Bàn Tử là lại thấy tức điên, nhưng cũng không còn giận dữ bừng bừng như trước.

"À đúng rồi, Tần Mặc, sao anh lại đánh đổ cái vạc lớn này?" Hạo Thiên Chân nhìn thấy đống xương khô trong vạc, vậy mà lại có cả một đống, không khỏi cảm thấy rợn tóc gáy.

"Anh nhìn kỹ lại xem." Tần Mặc ra hiệu cho anh tiếp tục nhìn rõ hơn.

Những thứ này thực ra trở nên như vậy cũng là do oán khí.

Trong Mộ Huyệt này, tà túy rất nhiều, mà oán khí cũng không ít.

Những Chử Diện Thủ này chỉ vì một lòng hầu hạ công chúa, bị hoàng quyền áp chế, không thể không làm vậy, nhưng cuối cùng lại

phải chịu kết cục như thế này.

Nếu có thể chặt đầu thì thôi đi, đằng này cuối cùng còn bị làm thành canh, cho người ăn.

Chỉ riêng điều này cũng khiến trong lòng họ chất chứa oán hận, đó là điều thường tình.

Lâu dần, những oán hận này sẽ tích tụ lại, cộng thêm việc thứ này trở thành một hình phạt, thì oán hận tự nhiên sẽ càng nhiều hơn.

Nhưng việc sau này chúng biến thành như vậy còn có một nguyên nhân khác.

Đó chính là những kết tinh ngưng tụ lại.

Lời Tần Mặc vừa dứt, Hạo Thiên Chân liền nhìn về phía vị trí đó, giữa những bộ xương khô xuất hiện một bộ xương màu đỏ, màu sắc khá tối, nếu không nhìn kỹ thì sẽ khó mà thấy được.

"Cái này là..." Hạo Thiên Chân đột ngột nhìn Tần Mặc, trong mắt đầy kinh ngạc.

Trong cuốn sổ tay của ông nội từng nói, Chử Diện Thủ ngoài là một hình phạt tàn bạo, còn có một loại biến hóa, những người này đều chết oan uổng, oán khí trên người cực nặng.

Trong tình huống oán khí cực nặng sẽ ngưng kết thành Băng tinh, nhưng chuyện sau đó là gì thì trên đó không hề ghi chép.

Chẳng lẽ đây chính là kết quả không được ghi chép đó sao?

Hạo Thiên Chân nuốt ực một ngụm nước bọt, sau đó cảm thấy vận khí của mình không phải là kém bình thường nữa rồi, cái quái gì thế này, rõ ràng là lần đầu tiên xuống Mộ Huyệt mà cái gì cũng có thể gặp được ư?

"Đây là Băng tinh hình thành từ oán khí, thứ này thao túng những

bức tượng đá vừa nãy, nếu không tìm ra nó thì những bức tượng đá đó anh sẽ không dễ dàng đập nát được đâu." Tần Mặc nhìn sắc mặt Hạo Thiên Chân, liền biết anh đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Không thể không nói, cuốn sổ tay của Ngô gia này thật sự toàn năng, cái gì cũng có thể ghi chép lại.

"May mà anh biết nhiều, nếu không cứ thế này mà đánh nhau mãi, người chịu thiệt chắc chắn là chúng ta rồi." Hạo Thiên Chân trong lòng vẫn còn chút sợ hãi, nhưng hiện tại đã bắt đầu chấp nhận chuyện này.

Phan Tử đi đến bên cạnh bộ xương khô màu đỏ đó, cầm con dao găm trong tay đâm xuống.

"A!" "Ô ô!" Một tràng âm thanh quỷ khóc sói gào lập tức tràn ngập khắp không gian.

Âm thanh này vừa vang lên, lưng Bàn Tử và Hạo Thiên Chân liền lạnh toát, không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Chủ yếu là vì không có sự chuẩn bị tâm lý mà những âm thanh này đột nhiên xuất hiện, khiến họ nhất thời còn hơi khó chấp nhận.

Theo sự biến mất của âm thanh, bộ xương khô này cũng vỡ vụn thành từng mảnh, cuối cùng màu sắc của nó hoàn toàn tối sầm lại, biến thành một cái đầu lâu đen sì.

Toàn bộ không gian chìm vào tĩnh mịch.

"Mẹ kiếp, thật là dọa chết tôi rồi, cái âm thanh vừa nãy kinh khủng đến mức chẳng có chút chuẩn bị tâm lý nào cả." Bàn Tử vừa nói vừa sờ sờ ngực mình, vẻ mặt vẫn còn kinh hồn bạt vía.

Thà cứ đánh nhau với mấy bức tượng còn hơn.

"Hừ, bỏ cái bộ dạng nhát gan của cậu đi." Phan Tử nhìn bộ dạng

của Bàn Tử không khỏi trêu chọc, chủ yếu là vì hắn cũng sợ toát mồ hôi lạnh.

Âm thanh này không chỉ là quỷ khóc sói gào, còn có những âm thanh khác, nó thật sự là đâm thẳng vào linh hồn.

Muốn bỏ qua cũng khó.

"Tiếp theo phải làm sao đây?

Chúng ta còn phải đi qua cái mê cung đó nữa à?" Hạo Thiên Chân nhìn quanh, thấy toàn là tường đá, lẽ nào còn phải tìm cái cửa ngầm nữa sao?

"Các cậu xem này, các cậu xem này, tôi đã bảo rồi, mấy người xuống Mộ Huyệt như các cậu với những người chuyên Đảo Đấu như chúng tôi là có khác biệt đấy.

Địa hình còn chưa nắm rõ mà đã dám xuống Mộ Huyệt ư?

Chương 32

Đúng là dũng khí đáng khen.” Bàn Tử cuối cùng cũng tìm được cơ hội để chế giễu Phan Tử và Hạo Thiên Chân, sau đó từ trên người lấy ra tấm bản đồ cũ nát đó, rồi tìm được vị trí địa lý chính xác.

Nhưng ở phía dưới vị trí đó, hắn thấy một không gian trống trải khác.

“Đây là vị trí của chúng ta, hiện tại đang ở phía trên một khu đất trống, nếu lời tôi nói trước đó không sai, thì phía dưới mới thật sự là Lỗ Thương Vương Mộ Huyệt.” Bàn Tử vừa nhìn tấm bản đồ trong tay vừa chậm rãi giải thích.

Tần Mặc, Hạo Thiên Chân và Phan Tử nhìn tấm bản đồ.

Bàn Tử này tuy có tài khoác lác, nhưng bản lĩnh thật sự vẫn có.

Cũng tốt hơn nhiều so với việc mấy người bọn họ chỉ vì một cuốn Bạch thư thời Chiến Quốc mà mạo hiểm đến đây.

Hạo Thiên Chân nghĩ đến đây, trong lòng trầm ngâm.

Nhưng Phan Tử trong lòng vẫn không yên tâm về Ngô Tam Gia, tạm thời không muốn rời khỏi tầng Mộ Huyệt này, ít nhất cũng phải tìm được Tam gia và A Khuê, với lại Tiểu Ca đã rồi hẵng nói.

“Tiểu Tam Gia.

Chúng ta có nên đợi Tam gia và mọi người không?

Tầng Mộ Huyệt này nguy hiểm như vậy, tôi rất lo cho Tam gia và họ.” Phan Tử vẫn quyết định hỏi ý Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc nghe thấy, sau đó vận dụng Thính Thanh Biện Vị.

Tầng Mộ Huyệt này có một vài âm thanh bất thường, nhưng duy

nhất không có tiếng la hét hay tiếng súng.

Lại có một tiếng bước chân, bước chân rất nhẹ, đang chạy rất nhanh, nhưng sao tiếng bước chân này lại càng lúc càng nhanh thế nhỉ?

Tốc độ này chắc hẳn là tiếng bước chân của Trương Kỳ Lân, bước chân gấp gáp như vậy, chắc là đã gặp vấn đề rồi.

"Tam thúc của các anh chắc là đã xuống rồi, không còn ở tầng Mộ Huyệt này nữa, ông ấy chắc hẳn đã tìm được Lỗ Thương Vương Mộ Huyệt thật sự rồi." Tần Mặc nói với giọng điệu rất kiên định, bản lĩnh Thính Thanh Biện Vị này tuyệt đối không phải là khoác lác.

"Sao anh biết được?" Hạo Thiên Chân và Phan Tử nghe xong, đồng thanh hỏi.

Bàn Tử cũng thấy hứng thú, lẽ nào ngoài những gì hắn thấy, Tần Mặc còn có bản lĩnh khác nữa sao?

"Kỳ tượng của Tề gia trong Cửu Môn các anh thì ai mà không khâm phục?

Họ nói mang tôi theo, thì tôi sẽ có tác dụng của riêng tôi.

Còn về việc làm sao tôi biết thì các anh không cần bận tâm, chỉ cần tin tưởng tôi là được, tôi sẽ không hại các anh đâu." Tần Mặc cũng không tiện trực tiếp nói ra tình huống của mình, chỉ có thể lấy chuyện của Tề gia ra mà nói.

Quả thật, lời này vừa nói ra, Hạo Thiên Chân và Phan Tử nhìn nhau, sắc mặt có chút không tự nhiên.

Họ mang theo Tần Mặc đúng là vì lời của Tề gia, chứ không hề có ý đồ gì khác.

Hơn nữa, trước đây họ vốn cho rằng anh là chủ tiệm đồ cổ, hoàn

toàn không biết gì về chuyện Mộ Huyệt.

Tuyệt đối không ngờ rằng họ còn phải dựa vào Tần Mặc để sống sót.

"Nếu anh đã nói vậy, tôi sẽ tin anh, nhưng còn Muộn Du Bình." Vừa nãy, Tần Mặc không hề nói về chuyện của Muộn Du Bình.

Liệu Muộn Du Bình có còn ở tầng này không?

"Bản lĩnh của Tiểu Ca mà anh còn phải lo sao?

Anh là lần đầu tiên quen Trương Kỳ Lân à?" Tần Mặc nhìn bộ dạng của Hạo Thiên Chân, không khỏi nghĩ, anh ấy thật sự quá đơn thuần.

Cho dù nói thế nào đi nữa, ở trong Mộ Huyệt này, Trương Kỳ Lân vẫn có thể đi ngang.

Hạo Thiên Chân sau đó nhìn Phan Tử, Phan Tử liền gật đầu mạnh mẽ.

Bản lĩnh của Trương Kỳ Lân, Tam gia đã có thể dẫn anh ấy đi, vậy thì chắc chắn là có năng lực.

Phan Tử tin tưởng nhất là Ngô Tam Gia, mọi quyết định của Ngô Tam Gia đều đúng, vì vậy hắn cũng không nghi ngờ năng lực của Trương Kỳ Lân.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, cuối cùng cũng gật đầu mạnh mẽ, quyết định đi theo Tần Mặc cùng nhau tìm Lỗ Thương Vương Mộ Huyệt.

"Phan Tử, sao A Khuê cũng biến mất rồi?" Hạo Thiên Chân vẫn không hiểu, dù là đi đuổi theo Bàn Tử, cũng không có lý do gì mà mọi người lại tách ra cả.

"Sau khi Tam gia đi tìm Bàn Tử, tôi liền đi theo, nhưng sau đó thì

xuất hiện một bóng người, rồi tôi và Tam gia bị lạc nhau.

Sau đó tôi muốn quay lại tìm cậu và A Khuê, nhưng chưa kịp quay lại thì thấy A Khuê cũng chạy ra, lại còn chạy ngược hướng, nên tôi đi đuổi theo cậu ta." "Thế nhưng rất quỷ dị là, A Khuê này vừa rẽ một cái là biến mất, sau đó thì rơi vào cái mê cung đường hầm kia mất rồi." "Tôi nghi ngờ, A Khuê cũng y như vậy, nếu không sao có thể biến mất nhanh đến thế?" "Nói cho cùng thì đều là do cái thằng Bàn Tử chết tiệt này gây ra, nếu không phải tại hắn thì đâu đến nỗi ra nông nỗi này." Phan Tử không nói thì thôi, vừa nói ra là cơn giận lập tức bùng lên.

Bàn Tử ho nhẹ vài tiếng, sau đó cười khan vài cái rồi đi nghiên cứu cái vạc lớn bị chẻ làm đôi kia.

Niên đại này chắc cũng phải là cấp độ đồ cổ rồi nhỉ?

"Được rồi, chúng ta vẫn nên tìm lối ra đi, nếu nói Tam thúc không còn ở tầng Mộ Huyệt này nữa, thì nhất định là do âm sai dương thác mà đã xuống phía dưới Lỗ Thương Vương Mộ Huyệt rồi." Hạo Thiên Chân nhìn bộ dạng Phan Tử vẫn còn đang tức giận, cuối cùng lên tiếng an ủi.

"Không cần tìm nữa, chúng ta đang ở ngay lối vào đó." Tần Mặc liếc nhìn tấm bản đồ Bàn Tử vẽ, duỗi ngón tay thon dài trắng nõn ra, chỉ vào vị trí trên đó.

Vị trí này vừa hay tương ứng với vị trí cái vạc lớn vừa bị chẻ làm đôi.

"A!

Tôi tìm thấy rồi, tìm thấy rồi, các anh xem!" Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng, dùng tay hất những đầu lâu trên mặt đất sang một bên.

Sau đó nhìn thấy trên mặt đất xuất hiện một viên gạch hình vuông,

mép viên gạch còn có một khe nứt.

Nhưng khe nứt này bắt đầu càng lúc càng lớn.

Bàn Tử vui mừng như điên, dùng tay kéo những cái đầu lâu đó ra.

Tần Mặc và ba người Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh, vừa hay nhìn thấy Bàn Tử đã mở tấm gạch sàn ra, bên trong là một đường trượt tối om.

Phan Tử giật lấy chiếc đèn pin trong tay Tần Mặc, trong lòng sốt ruột muốn biết tình hình của Ngô Tam Gia, không chút do dự liền lao xuống.

"Phan Tử, anh chết tiệt, đợi tôi với!" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa trượt xuống từ phía trên.

Sau đó là Tần Mặc và Bàn Tử.

Họ cũng theo nhau xuống.

Sau khi trượt xuống theo đường trượt, cả người Phan Tử ngã nhào xuống đất, không kịp để ý đến cơn đau trên người, liền vội vàng đứng dậy, thấy Hạo Thiên Chân cũng ngã xuống đất.

Chương 33

Chưa kịp để Hạo Thiên Chân kêu đau, Phan Tử đã vội vàng kéo anh sang một bên.

Sau đó là Tần Mặc, anh không hề lúng túng như bọn họ, mà vững vàng đứng trên hai chân, cuối cùng bước vài bước về phía trước, ngay sau đó thì nghe thấy phía sau truyền đến tiếng rên rỉ trầm đục.

"Ôi trời ơi, cái mông của tôi!" Bàn Tử sau đó ôm lấy mông mình, từ khi đến đây đến giờ, cái mông của hắn ta không ít lần chịu tội rồi.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử cũng vậy, sờ sờ mông mình.

Nếu không mau đứng dậy, e là sẽ bị đè thành bánh thịt mất.

Hạo Thiên Chân sờ sờ mông mình, ánh mắt thì đảo quanh nhìn ngó môi trường xung quanh, ngoài hành lang tối đen như mực thì không nhìn thấy gì cả.

Thế nhưng trên bức tường này còn có một vài khe nứt, mà những khe nứt này đều có kích thước giống hệt nhau, khoảng cách phía trên cũng giống nhau.

Hạo Thiên Chân lại gần một chút, không khỏi ngạc nhiên.

Sao bên trong này lại giống y như phía trên vậy?

"Phan Tử, Bàn Tử, Tần Mặc, các anh xem này, những khe đá này hình như không giống nhau đâu." Hạo Thiên Chân vội vàng nói.

Sau đó quay mặt về phía họ, cứ như thể vừa phát hiện ra một lục địa mới vậy.

Tần Mặc vẫn bình tĩnh đứng một bên, ánh mắt chăm chú nhìn Hạo Thiên Chân, nhưng động tác tay của Bàn Tử đang ngồi dưới đất xoa

mông đã dừng lại.

Sau đó, đôi mắt hắn ta cứ như đèn kéo quân vậy, nháy tới nháy lui, hơn nữa con ngươi còn đảo loạn xạ, bộ dạng cứ như người bị thần kinh vậy.

Hạo Thiên Chân cạn lời nhìn Bàn Tử, bắt đầu nhận ra Bàn Tử này thật sự không đáng tin cậy, còn có chút cảm giác như bị phân liệt thần kinh vậy.

Nhưng vừa nghĩ đến ai mà một người sống sờ sờ không có việc gì lại đi đội cái vò lên đầu trong Cổ Mộ, loại người này nếu không phải gan quá lớn thì cũng là đầu óc có vấn đề.

Hiện tại Tam thúc còn chưa tìm thấy, trong lòng càng sốt ruột không chịu nổi, mà lúc này hắn còn có tâm trạng làm mặt quỷ, nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, thật sự muốn cho hắn một trận.

Sau đó nhìn Phan Tử một cái, nhưng ánh mắt Phan Tử cũng y chang, giống hệt Bàn Tử, con ngươi cũng đảo như đèn kéo quân.

Haizz.

Cái trò này còn có thể lây nhiễm à?

Có thời gian ra ngoài rồi thì để Tam thúc dẫn hắn đi khám xem sao, không biết có bệnh nặng gì đang tiềm ẩn bên trong không.

Mấy chuyện này thật khó nói trước được.

Ngay sau đó, thấy Bàn Tử đang chỉ chỉ vào vị trí vai, miệng còn đang chu ra.

Nhìn khẩu hình thì là đang nói "tay".

Hửm?

Tay?

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử và Phan Tử đều đồng loạt chỉ vào vị trí vai mình, liền tùy ý quay đầu lại.

Vừa nhìn, Hạo Thiên Chân thấy trên vai mình xuất hiện một bàn tay nhỏ màu xanh lục đang đặt trên vai anh.

Bàn tay nhỏ đó, năm ngón tay dài như nhau, cánh tay cực kỳ gầy.

Lúc này, Hạo Thiên Chân đã cảm thấy tê dại rồi.

Từ khi bắt đầu trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ nhìn thấy tình huống này, trong lòng anh lại bất ngờ bình tĩnh lạ thường.

Sợ hãi thì không thấy đáng sợ lắm, ngược lại còn có cảm giác như bị chơi khăm vậy.

Lúc này, trong đầu anh xuất hiện một ý nghĩ đầy phiền toái.

Đó là nhấc bàn tay nhỏ màu xanh lục trên vai lên, cho vào miệng, muốn cắn một miếng thật mạnh.

Đương nhiên, Hạo Thiên Chân cũng đã bị những thứ này làm cho phiền phức quá rồi, trong lòng nghĩ vậy, liền làm vậy.

"Ngao ô!" Hạo Thiên Chân nhanh như cắt cắn mạnh vào cánh tay có năm ngón tay dài bằng nhau đó.

Sau đó thì nghe thấy một âm thanh kỳ lạ truyền đến, dường như là tiếng đau đớn.

Tần Mặc nhìn thấy xong, hơi sững sờ một chút, chuyện này không giống như trong sách nói.

Lúc này Hạo Thiên Chân không phải nên bình tĩnh chờ Bàn Tử đến cứu sao?

Sao lại tự mình ra tay rồi.

Không đúng, sao lại tự mình ra miệng cắn rồi.

Với lại, thứ này, Hạo Thiên Chân làm sao mà với tới để cắn được?

Thật sự dám cắn à.

Bàn Tử và Phan Tử đều sững sờ.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng Hạo Thiên Chân lại có hành vi như vậy.

"Các anh... còn đứng nhìn à... không giúp tôi với." Hạo Thiên Chân cảm thấy răng mình ê ẩm, nhưng bọn họ vẫn còn đứng nhìn, chỉ có thể nói chuyện ấp úng không rõ ràng.

"Mẹ kiếp, anh đúng là một người gan dạ đó, anh cũng dám ra tay ư?" Bàn Tử nhìn anh với ánh mắt vừa kinh hãi vừa khâm phục, miệng nói vậy nhưng hành động cũng không nhàn rỗi.

Hắn ta cầm lấy súng của Phan Tử, dùng báng súng chuẩn bị ấn chặt bàn tay đó lại.

Hạo Thiên Chân đột ngột há miệng ra, nhìn thấy bàn tay nhỏ đó đột nhiên biến thành hình dạng móng vuốt hổ, như thể muốn cào nát mặt Hạo Thiên Chân.

Nhưng đã bị súng của Bàn Tử chặn lại, bàn tay liền quấn chặt lấy khẩu súng, trực tiếp kéo về phía sau.

Bàn Tử lúc này sống chết không chịu buông tay, cái mông lớn giật giật, hai chân dùng sức, tạo thành trạng thái dốc sức, và cùng với bàn tay đó hình thành một cuộc giằng co.

Bắt đầu kéo co với bàn tay đó.

Chương 34

Hạo Thiên Chân nhìn thấy, vội vàng tiến lên giúp đỡ.

Bản thân Bàn Tử sức lực cũng không nhỏ, cộng thêm anh nữa.

Thế mà lại cùng bàn tay đó tạo thành thế giằng co ngang bằng.

Sắc mặt hai người đều tái đi, nhìn thấy sắp thua trận đến nơi.

Tần Mặc còn chưa kịp ra tay, đã thấy Phan Tử ra tay trước rồi.

Hắn ta cầm con dao quân dụng xông tới, sau đó dùng sức chém về phía bàn tay nhỏ màu xanh lục đối diện.

Cứng rắn cào xuống một lớp da từ cánh tay màu xanh lục đó, nhưng cũng vì đau đớn, bàn tay đó lập tức buông ra, trốn thoát như một con rắn từ trong tường chạy về.

Ánh mắt Tần Mặc như có màn sương đen, Hỗn Độn Chi Mâu lập tức mở ra, vừa hay nhìn thấy bóng lưng bàn tay nhỏ đó biến mất, chợt nhìn kỹ.

Là nó sao?

Tần Mặc lúc này mới nhìn rõ bàn tay đó.

Sau đó anh khôi phục lại nụ cười ôn hòa như trước, rồi nhìn thấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cả hai vì bàn tay nhỏ đó đột nhiên rút về mà cùng ngã vật xuống đất, ngã chổng vó.

Nhưng Bàn Tử một cái lật người như cá chép liền bật dậy, sau đó đuổi theo nhìn một cái.

Vị trí bàn tay nhỏ đó biến mất, bên trong có một khe rãnh rất sâu.

Hắn ta cố sức nhích vào vài cái, bên trong khá rộng rãi, chỉ là lối vào hơi nhỏ, thân hình của hắn căn bản là không thể lọt vào được.

Bàn Tử sau đó ủ rũ đứng tại chỗ.

Tần Mặc nhìn thấy, bước vài bước đến bên cạnh, sau đó phẩy tay một cái, nhẹ nhàng phẩy một cái, bức tường đá đó cứ thế bị anh làm đổ xuống.

Bên cạnh còn có chút bụi tro nhạt.

Con ngươi của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Phan Tử đều trợn tròn, sau đó đồng loạt nhìn bức tường đá vừa bị Tần Mặc làm gãy.

Bọn họ có nhìn lầm không?

Đây là sức lực mà một chủ tiệm đồ cổ nên có sao?

Trông thì yếu ớt vậy mà sao sức tay lại lớn đến thế?

Trong đầu bọn họ chỉ có một suy nghĩ.

"Mẹ kiếp, đỉnh của chóp!" Ba người thầm lặng giơ ngón cái trong lòng.

"Các anh xem, bên trong này có một cái động." Tần Mặc lại một lần nữa nở nụ cười công thức, sau đó chỉ vào bức tường đá đối diện.

Bàn Tử nhìn một cái, bên trong quả thật có một cái động lớn, nhưng bên trong tối om, cũng không nhìn rõ.

Tần Mặc đưa chiếc đèn pin trong tay cho Bàn Tử, Bàn Tử vội vàng nhìn vào bên trong một cái, ở chỗ tối bên trong còn có một lối đi nhỏ.

Không khỏi nghĩ đến những Thi Biệt đã thấy trước đó, thảo nào những Thi Biệt đó lại có thể thần xuất quỷ một như vậy.

Phan Tử bên cạnh cũng nhìn thấy, đưa tay sờ lên trên, lập tức nghi ngờ.

"Cái này là do người đào ra, lẽ nào là lối đi chuẩn bị cho những

Thi Biệt kia?" Hành vi của Bàn Tử trước đó còn định vào xem cũng lập tức cứng đờ lại, vừa nghe Phan Tử nói vậy, không khỏi do dự một chút, không dám đi vào.

"Đừng sợ, không phải có Tần Mặc ở đây sao?

Cậu còn không biết bản lĩnh của anh ấy à?

Chỉ cần anh ấy ở đây thì cậu sẽ không sao đâu, cái chiêu vừa nãy cậu không thấy sao?" Phan Tử còn ý tứ sâu xa vỗ vỗ vai Bàn Tử, sau đó nhìn Tần Mặc một bên, trong mắt lóe lên vẻ tinh ranh.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, không khỏi bật cười.

Dù sao thì Tần Mặc trên suốt chặng đường này cũng là ân nhân cứu mạng của bọn họ, cứ thế này mà thành công đẩy anh ấy ra làm lá chắn sao?

"Mẹ kiếp, anh cũng thất đức quá đấy, Tần Mặc là ân nhân cứu mạng mà." Bàn Tử nhìn nụ cười trên mặt Tần Mặc vẫn ôn hòa như vậy, chỉ là không đạt đến đáy mắt, có chút ngại ngùng cười theo.

"Vừa nãy tôi đã cảm thấy, Tần Mặc tiên sinh là người mang lại cảm giác an toàn nhất, từng chỉ một tiếng gầm mà đã giải quyết được Thiên niên Tống Tử, tôi luôn cảm thấy Tần Mặc là người có thể dẫn dắt chúng ta vượt qua trùng vây." Phan Tử nói đến đây, còn gãi gãi gáy mình.

Bàn Tử hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì, liền khó hiểu hỏi dồn.

"Cái gì mà một tiếng gầm là giải quyết được Tống Tử?

Các anh đang nói cái gì vậy?" Bàn Tử nhìn Phan Tử.

Phan Tử và Hạo Thiên Chân liền kể lại sự việc cho hắn nghe.

Bàn Tử sau đó nhìn Tần Mặc, ánh mắt càng phát ra tia sáng rực rỡ.

Ánh mắt đó cứ như đang nhìn một vị thần vậy.

“Thế thì tốt quá rồi, có Tần Mặc huynh đệ ở đây, tôi có đi Đảo Đấu nữa thì cứ mang anh ấy theo, mẹ kiếp, ai dám thổi tắt Linh Hồn Trá Chúc của tôi, thì cứ bắt nó quỳ trên ván quan tài!” Nói đến đây, Bàn Tử hận không thể lúc nào cũng trói Tần Mặc vào người mình.

Đi đâu cũng mang theo đó.

“Nhưng cái động nhỏ này xuất hiện ở đây có ý nghĩa gì?

Hay là cứ vào xem thử?

Nói không chừng có thể tìm thấy Tam gia cũng nên.” Phan Tử nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh nói.

Hạo Thiên Chân liếc mắt nhìn, chỉ có thể vừa đủ một người đi qua, lại còn là kiểu rất miễn cưỡng.

Mạo hiểm đi vào như vậy có ổn không?

Nhưng nếu không hành động, lát nữa không biết bàn tay nhỏ màu xanh lục đó có xuất hiện nữa không.

Đằng nào cũng là chết, thà liều một phen.

Dù có chết, cũng muốn chết cùng Tam thúc.

Sau đó Hạo Thiên Chân vẫn gật đầu đồng ý.

Chương 35

“Các anh đi theo tôi.” Tần Mặc nói xong liền đi vào trước một bước, sau đó là Bàn Tử.

“Đợi tôi với, tôi cũng đi cùng anh.” Bàn Tử lúc này một khắc cũng không muốn rời xa Tần Mặc.

Sau đó là Phan Tử, Hạo Thiên Chân nhìn thấy ba người đều đã đi vào, hít sâu một hơi, rồi bám sát theo sau.

“Ê, Bàn Tử, anh đừng có xì hơi đấy nhé!” Phan Tử đang bò theo sau Bàn Tử, vừa nói vừa nhìn cái mông béo tròn của Bàn Tử, trong mắt còn thoáng qua vẻ ghét bỏ.

“Cậu biết cái gì mà nói, nín hơi chứ, làm sao mà đảm bảo không xì hơi được chứ?” Bàn Tử lúc này bụng đang cuộn lên, trong bụng còn có một luồng khí đang cuộn trào qua lại, bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra.

Nhưng bị Phan Tử nói vậy, lập tức có chút ngại ngùng, cuối cùng...

“Phụt!” “Mẹ kiếp, cái thằng Bàn Tử chết tiệt này, không phải đã bảo cậu đừng có xì hơi sao?

Cậu mẹ kiếp vẫn xì, ôi trời, thối quá!” Phan Tử tức đến mức hận không thể ăn tươi nuốt sống cái thằng Bàn Tử chết tiệt này.

Cái xì hơi vừa rồi đúng lúc một luồng khí xông thẳng vào mặt Phan Tử.

Hạo Thiên Chân phía sau cũng ngửi thấy mùi này, trong mắt đầy vẻ ghê tởm.

Chủ yếu là vì không khí trong cái động nhỏ này lưu thông không

tốt, hầu như chỉ đủ để con người hô hấp bình thường.

Mùi này lại càng lưu luyến không tan, đọng lại khắp cả lối đi.

"Đồ quỷ sứ nhà anh, anh ăn cái gì mà cái mùi này sao lại khó ngửi đến thế?" Hạo Thiên Chân bò vài bước, liền dùng tay phe phẩy trước mũi mấy cái, muốn xua tan cái mùi này đi.

"He he, trước khi đến đây tôi có ăn chút khoai lang, hết cách rồi huynh đệ, nghèo mà, nếu không thì đi con đường này làm gì?" Bàn Tử cũng hơi ngại ngùng cười cười, trên mặt hắn ta cũng hiếm khi xuất hiện vẻ thẹn thùng.

"Sắp đến rồi, các anh ráng nhịn thêm chút nữa." Tần Mặc chậm rãi lên tiếng nói.

Âm thanh như vậy trong tai bọn họ lúc này cứ như tiếng trời vậy, cái kiểu bò trèo khó chịu này, thà cứ đánh nhau với bàn tay nhỏ màu xanh lục vừa nãy còn hơn.

Vài phút sau.

Tần Mặc nhìn thấy phía trước xuất hiện ánh sáng, còn có một tiếng thở yếu ớt.

Tần suất hô hấp này... người này dường như rất suy yếu.

Có người.

Tần Mặc nghĩ đến đây, tốc độ cũng bắt đầu tăng nhanh.

Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân ba người phía sau thì mịt mờ không hiểu, tưởng là có chuyện gì, liền vội vàng theo sát từng bước.

Theo ánh sáng xuất hiện phía trước, bốn người cuối cùng cũng bò ra được, nhưng sau khi bò ra, cảnh tượng trước mắt đã khiến họ ngây người.

Nụ cười trên mặt Bàn Tử và ba người Phan Tử cũng lập tức cứng

đờ.

Trước đó nhìn thấy ánh sáng xanh nhạt, còn tưởng là nhìn thấy ánh bình minh của chiến thắng, không ngờ đây lại là mở ra một cánh cửa địa ngục rồi.

Trước mắt mấy người xuất hiện một hang đá, xung quanh đều là các loại đường hầm giống như khi họ đến.

Ở giữa hang đá này có một cái cây cổ thụ lớn dày hơn mười mét.

Nhưng cái cây cổ thụ này trơ trụi, không có một nhánh cây nào, lại còn phát ra ánh sáng xanh nhạt.

Thế nhưng trên đó còn có những dây leo mảnh mai dài đang quấn lấy một người.

Người này Hạo Thiên Chân vẫn rất quen thuộc.

Lúc này, người đó toàn thân dính đầy máu, trong tay vẫn nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, đang chém đứt những dây leo đó.

Cuối cùng, anh ta ngã mạnh xuống đất, phát ra tiếng rên rỉ trầm đục.

Những dây leo vừa bị chém đứt đang nhảy nhót qua lại trên mặt đất, giống như những con cá vừa rời khỏi mặt nước, đang cố gắng hết sức để cầu sinh.

Phan Tử và Hạo Thiên Chân nhìn thấy Muộn Du Bình trước mắt, lập tức mừng rỡ, vừa định đi qua kiểm tra vết thương của anh ấy thì bị Tần Mặc chặn lại.

Hai người không hiểu.

“Tần Mặc, anh làm gì vậy?” Hạo Thiên Chân khó hiểu nhìn anh.

“Anh nhìn những dây leo này.” Tần Mặc đưa tay chỉ vào những dây leo vẫn đang hoạt động bên cạnh, lúc này chúng đang bắt đầu bò

về phía trung tâm.

“Cái... cái này là dây leo à?

Cái mẹ kiếp này mọc mắt rồi sao?” Phan Tử và Bàn Tử nhìn thấy xong, từng người một đều trợn tròn mắt kinh ngạc.

“Đây là Thủy Tinh Đằng Mạn, loại dây leo này đều được nuôi dưỡng bằng máu người.

Chỉ cần có người ở đây, chúng sẽ nóng lòng muốn hút khô máu người đó.” “Trương tiên sinh xuất hiện lúc này, chắc chắn sẽ bị chúng tấn công, nhưng...” “Máu này là vô phúc tiêu thụ, các anh qua đó chỉ có đường chết mà thôi.” Bọn họ không biết Trương Kỳ Lân có Kỳ Lân Huyết trên người, nhưng anh thì biết rõ, những Thủy Tinh Đằng này dù có lợi hại đến mấy, cũng không thể động đến Kỳ Lân Huyết có thể khống chế mọi tà túy.

Nhìn tình huống vừa nãy Trương Kỳ Lân bị bao vây, đây là muốn làm Trương Kỳ Lân ngạt thở mà chết à.

Chớ nói, những dây leo này còn có chút đầu óc đấy, không hổ danh là yêu tinh già đã sống cả ngàn năm.

Tần Mặc nghĩ đến đây, còn liếc nhìn cái cây cổ thụ bên cạnh.

Lúc này, trên người Trương Kỳ Lân vẫn còn một vài vết thương, có thể thấy rõ, đây không phải do những dây leo này gây ra.

Chẳng lẽ anh ấy còn gặp phải tình huống khác nữa sao?

“Tần Mặc, bây giờ phải làm sao?

Lẽ nào cứ đứng nhìn Muộn Du Bình gặp nguy hiểm sao?” Hạo Thiên Chân nhìn Muộn Du Bình sắc mặt không tốt, trên người còn dính máu, trong lòng rất lo lắng.

“Không đúng chứ, máu của Tiểu Ca là có hiệu quả nhất mà, cái

Thủy Tinh Đằng Mạn này lợi hại đến vậy sao?

Ngay cả máu của Tiểu Ca cũng không sợ ư?" Phan Tử dường như nghĩ ra điều gì đó, vội vàng lên tiếng nói.

"Không phải Thủy Tinh Đằng Mạn làm, mà là những thứ khác làm bị thương." Tần Mặc nhìn thấy trên người Trương Kỳ Lân rõ ràng có một vết cào, đó là vết móng vuốt sắc nhọn.

Chương 36

Là do con Tống Tử ở tầng trên đó làm sao?

“Đừng lo, Trương tiên sinh sẽ tự mình đến thôi.” Tần Mặc sau đó rất bình tĩnh nhìn Trương Kỳ Lân đối diện.

Trương Kỳ Lân lúc này cũng đã nhìn thấy Tần Mặc.

Cả Hạo Thiên Chân và Phan Tử, cùng với Bàn Tử lớn mập kia nữa.

Đôi mắt lạnh lùng trước đó bỗng sáng lên, xác nhận bọn họ đều vẫn ổn, trong lòng anh nhẹ nhõm thở phào.

Sau đó anh dùng Hắc Kim Cổ Đao chống đỡ cơ thể mình, cắn rách ngón tay, nhẹ nhàng chấm một cái, máu liền nhỏ lên cái ‘cây cổ thụ’ ở giữa.

Những dây leo trước đó còn đang hoạt động cảm nhận được nguy hiểm, càng sốt ruột muốn quay về, nhưng chưa kịp quay về thì vết máu của Trương Kỳ Lân cũng đã chấm lên chúng rồi.

Cuối cùng, những dây leo từ từ bốc khói trắng, rồi biến mất.

Bàn Tử nhìn cái thao tác kỳ lạ của Trương Kỳ Lân, cả người đều ngây ra.

Mấy người này là loại người gì vậy chứ?

Bản lĩnh này thật sự là người này rồi lại đến người khác nghịch thiên quá đi mất.

Sau giải phóng rồi, ít khi thấy được những bản lĩnh thần kỳ như thế này nữa.

Trương Kỳ Lân chậm rãi đi về phía Tần Mặc, sắc mặt vốn đã tái

nhợt lại càng tái nhợt hơn.

“Thiên Chân và Phan Tử giao cho anh bảo vệ, tôi nợ anh một ân tình.” Trương Kỳ Lân lạnh lùng nói xong, mắt tối sầm lại, liền đổ gục sang một bên.

Tần Mặc ngửi thấy mùi máu tanh nồng, lúc này mới chú ý.

Sau lưng Trương Kỳ Lân đã chằng chịt vết thương, còn có một vết thương lớn.

Vì anh ấy mặc y phục màu đen nên mới không chú ý.

Không thể không nói, Trương Kỳ Lân về mặt chịu đau, thật sự là một cao thủ.

Có thể kiên trì đến mức này, thật sự quá lì lợm.

“Mẹ kiếp, Tiểu Ca này bị trọng thương mà còn có thể nhịn không rên la, thật sự quá lợi hại, anh ấy đúng là một người gan góc mà.” Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử thấy vậy, trong lòng không khỏi xót xa, vội vàng tiến lên giúp băng bó vết thương, nhưng Phan Tử khi băng bó lại cố ý chấm một ít máu lên tay mình.

“Phan Tử, cha mẹ anh chứ, anh đang làm cái quái gì vậy?” Hạo Thiên Chân nhìn hành vi của Phan Tử, tỏ vẻ không hiểu, thằng cha này chẳng lẽ cũng lên cơn rồi sao?

Không băng bó cẩn thận, không có việc gì lại làm tay mình dính đầy máu là sao?

“Máu của Tiểu Ca quý giá thế mà, không thể lãng phí được.

Ai biết lát nữa cái dây leo này sẽ xảy ra chuyện gì?

Cậu không phải phòng bị trước sao?

Cậu cứ học theo Tam gia ấy, đây gọi là phòng bệnh hơn chữa bệnh.” Phan Tử còn hùng hồn, lại còn tự cho là đúng khi bôi chỗ máu đó lên tay mình.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, khóe miệng giật giật.

“Anh *** chứ, người ta còn cứu mạng anh nữa mà, anh làm vậy ổn không?” “Chẳng lẽ cậu muốn thấy lãng phí à?

Đừng nói nhảm nữa, cậu cũng bôi chút đi.” Phan Tử không đợi Hạo Thiên Chân nói xong đã chấm chấm máu từ lưng Trương Kỳ Lân, rồi bôi lên tay và mặt Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử tuy không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn dáng vẻ của Phan Tử thì cảm thấy đây là một thứ tốt, thế là anh ta liền vênh mông, sáp lại gần Phan Tử, cũng bôi đầy máu lên tay.

Tần Mặc không để ý đến cuộc đối thoại của mấy người đó, mà nhìn chằm chằm vào dây leo ở chính giữa.

Ngay sau đó, Hỗn Độn Chi Mâu lập tức mở ra, anh thấy bên trong dây leo có một viên châu màu xanh nhạt, viên châu này đang phóng thích một luồng khí tức màu đen.

Nhưng luồng khí tức này... sao lại quen thuộc đến vậy? [Đinh!

Phát hiện chân phẩm, Trữ Tàng Châu, là vật Hắc Long đùa nghịch, sở hữu ý thức của chính nó.] Giọng nói của Hệ Thống vang lên đúng lúc, khóe miệng Tần Mặc giật giật.

Nếu nói đến song long hội hí châu, vậy đây chính là viên châu trong cảnh “song long hí châu”.

Nhưng viên châu này lại có ý thức.

Sao nó lại ở đây, còn có cả dây leo này nữa, đây là tình huống gì?

Đã ở cùng với Hắc Long, ít nhất cũng phải nhiễm chút khí tức của

nó, nói thế nào thì cũng là phe chính nghĩa, sao ở trong đây lại biến thành thứ này rồi?

Thật là làm ô uế khí tức của Hắc Long.

Tần Mặc đang trầm ngâm, đôi mắt tĩnh lặng như giếng cổ vạn năm bỗng lóe lên một tia phẫn nộ, nhưng chỉ trong tích tắc đã biến mất.

"Tần Mặc, anh sao thế?" Hạo Thiên Chân hai tay dính đầy máu đứng bên cạnh, cảm thấy khí thế trên người Tần Mặc có gì đó khác lạ, chủ yếu là có chút phẫn nộ.

Vốn dĩ trên người anh đã có khí tức đáng sợ, nhưng Tần Mặc lúc này lại càng khiến người ta cảm thấy kinh hãi, tim gan đều run rẩy.

"Ừm?

Sao cái gì?" Tần Mặc khống chế cảm xúc tự do, giây trước còn đang nổi giận đùng đùng, nhưng giây sau đã có thể duy trì nụ cười trên mặt, vẫn là nụ cười mang tính công thức ấm áp như gió xuân.

"Sắc mặt anh không được tốt lắm." Hạo Thiên Chân nhìn dáng vẻ Tần Mặc, nhất thời không biết nên nói thế nào.

"Thiên Chân, cậu biết gì về cái dây leo thủy tinh này?

Trong bút ký của ông cậu chẳng lẽ không có ghi lại sao?" Tần Mặc rất tự nhiên chuyển đề tài, ánh mắt thì nhìn dây leo đang tự phục hồi những chỗ bị Trương Kỳ Lân làm hư hại.

"Sao anh biết ông tôi để lại bút ký cho tôi?" Hạo Thiên Chân đầu tiên là hồi tưởng lại một chút, sau đó kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Sao cái người đàn ông này cái gì cũng biết vậy?

"Cái này cậu đừng hỏi, cậu chỉ cần nói cho tôi biết cậu hiểu gì về cái dây leo thủy tinh này?" Tần Mặc hỏi lại.

Chương 37

Hạo Thiên Chân liền hồi tưởng lại, trong bút ký quả thực có ghi chép như vậy.

Dây leo thủy tinh này là một loại dây leo được nuôi dưỡng bằng máu người, hơn nữa chỉ trong những trường hợp chỉ định, với môi trường đặc biệt và nguyên liệu đặc biệt mới có thể nuôi được một phần.

Cùng với sự phát triển của dây leo, nhu cầu về máu của chúng cũng ngày càng nhiều.

Cuối cùng, những dây leo này sẽ từ mềm mại ban đầu biến thành hình dáng thủy tinh, khi đã biến thành thủy tinh thì chúng sẽ trở nên vô kiên bất tồi (không gì có thể phá hủy).

Còn cái đang ở trước mắt này... chắc chỉ còn một bước nữa là thành công rồi.

Phan Tử và Bàn Tử ở phía sau nghe vậy, ai nấy đều ngạc nhiên nhìn dây leo.

Chủ yếu là kinh ngạc.

"Mẹ nó chứ, cái dây leo này vốn dĩ bình thường, nhưng sau khi vào đây thì đều trở nên bất thường hết.

Lỗ Thương Vương này rốt cuộc muốn làm gì?

Cái dây leo này sẽ giết không ít người đấy chứ?" Bàn Tử nghe Hạo Thiên Chân nói xong, không khỏi chửi ầm lên.

Cái loại người tàn nhẫn như vậy, không thua ông ta thì thua ai?

Phan Tử nhìn Hạo Thiên Chân và Tần Mặc, trong lòng cũng kinh

hãi không kém, và còn có một vấn đề.

“Mấy dây leo này chỉ còn một bước nữa là thành công, vậy chúng ta có phải rất nguy hiểm không?

Chỉ còn một bước là thành công, nó sẽ bỏ qua cơ hội này sao?” Phan Tử khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, sau đó như nghĩ ra điều gì đó, mồ hôi lạnh trên mặt càng không ngừng tuôn xuống.

Lời này vừa dứt, cả không gian lập tức trở nên quỷ dị không ít.

Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy sau lưng mình ớn lạnh.

“Mẹ nó chứ, không nói thì quên mất!

Tôi bảo trước đó sao cứ thiếu thiếu chuyện gì ấy, nếu Phan Tử không nói thì tôi đã quên béng mất chuyện này rồi.” Lúc này nó coi tất cả bọn họ là thức ăn rồi.

“Ấy, chúng ta cứ đi thôi.

Trong đây chẳng phải còn mấy cái hang sao?

Chẳng lẽ nó còn tìm được chúng ta à?” Bàn Tử giữ vững nguyên tắc “đánh không được thì chạy”, quyết định là cứ chạy trước đã.

“Chúng ta không thể đi, cũng không được đi.” Tần Mặc biết rõ tính khí của Bàn Tử, liền cắt ngang ý nghĩ của anh ta.

Vừa nãy, Hỗn Độn Chi Mâu đã nhìn thấy viên châu đối diện đang phóng thích những khí tức trên người nó, máu Kỳ Lân trên dây leo đang dần dần bị luyện hóa.

Lời vừa dứt, Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân ba người vội vàng nhìn về phía dây leo đối diện.

Trên đỉnh đầu, dây leo đã mọc ra những xúc tu giống như bạch tuộc, đang vươn dài xuống phía dưới.

“Mẹ nó chứ, cái thằng khốn này không giảng nhân tính gì cả, anh *** chơi thật à!” Bàn Tử thấy một cái đang lao về phía mình, vội vàng chạy sang một bên, phía sau còn có dây leo đang đuổi sát.

Nơi này rộng bằng ba sân bóng đá, cũng đủ để Bàn Tử chạy một quãng đường dài.

Phan Tử và Hạo Thiên Chân thấy vậy, Phan Tử rút dao quân dụng ra.

Ngay khi dây leo sắp tiếp cận Hạo Thiên Chân, Phan Tử đã rút con dao quân dụng được phết sẵn máu tươi của Trương Kỳ Lân.

Anh ta nhẹ nhàng vung lên, liền chém đứt dây leo, chỗ dây leo trên mặt đất vẫn còn bốc khói xanh.

“Tiểu Tam gia, còn không đi sao?” Phan Tử nhìn Hạo Thiên Chân, sau đó đẩy một cái, bảo cậu ta rời khỏi khu vực này.

Chỉ cần cách xa nơi xuất phát của dây leo, vẫn còn thời gian để xử lý nó.

Hạo Thiên Chân bị đẩy một cái lảo đảo, tâm trạng lúc này đã không còn như trước, ngược lại có cảm giác bị ức hiếp và phiền muộn.

Ông nội anh ta, chẳng lẽ thấy anh ta lần đầu xuống mộ huyệt nên dễ bị bắt nạt?

Ai cũng có thể giẫm lên một cái phải không?

“Cái đồ cha mẹ anh.” Hạo Thiên Chân nhìn dây leo đang tiến đến gần mình, sau đó rút dao quân dụng của mình ra, cũng bắt chước Phan Tử làm theo.

Nhưng trên đó không dính máu của Trương Kỳ Lân, con dao này đâm vào dây leo cứ như đâm vào đá vậy.

Cứng như sắt, điều này khiến Hạo Thiên Chân vô cùng thất vọng.

"Ối trời ơi, cái *** tình huống gì thế này?

Sao anh làm được mà tôi không làm được chứ?" Hạo Thiên Chân vừa nói xong đã thấy dây leo đang bắt đầu tiến gần về phía mình, cuối cùng anh nhìn lòng bàn tay mình, đưa tay chắn trước người, dùng vết máu của Trương Kỳ Lân đẩy lùi dây leo.

Ngay khi dây leo vừa chạm vào lòng bàn tay Hạo Thiên Chân, nó như bị đốt cháy, xèo xèo bốc khói xanh, cuối cùng chỉ có thể lùi lại.

Hạo Thiên Chân không khỏi cảm thán, cùng là người, cùng ăn cơm lớn lên, nhưng sự khác biệt này thật sự quá lớn.

Sau đó, cả không gian diễn ra một cảnh tượng như vậy: Phan Tử và Hạo Thiên Chân đang đấu trí đấu dũng với những dây leo này, nhưng Tần Mặc lại điềm nhiên đứng một bên, những dây leo đó dường như có vẻ sợ hãi anh.

Không ai dám đến gần Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy, rút ra một thanh bảo kiếm màu đen, trên đó toàn là Âm khí, mang lại cho người ta cảm giác quỷ dị, lạnh lẽo và đáng sợ.

Hoàn toàn trái ngược với Dương kiếm trước đó, mang lại một luồng khí tức lạnh lẽo.

Tần Mặc dùng sức dưới chân, cả người đều tiến về phía dây leo khổng lồ đối diện.

Xoạt.

Tần Mặc xé toạc dây leo từ trên xuống, phía sau những dây leo to lớn và dày đặc còn có rất nhiều dây leo nhỏ đang uốn lượn bên trong, nhưng trên bề mặt dây leo đều bốc ra màu xanh lục.

Trên đó cũng bắt đầu xuất hiện các tinh thể, những tinh thể này đang phát ra ánh sáng.

Đây là món đồ chơi của Hắc Long, trên đó dính khí tức của nó, đều là khí tức chính nghĩa.

Dương kiếm vốn là vật thuần dương, không phải là lợi khí tốt nhất đối với dây leo này.

Chương 38

Chỉ có Âm kiếm mới là lựa chọn tốt nhất.

Khi thân chính của dây leo bị Tần Mặc chém ra, những dây leo đang đuổi theo Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử lập tức biến mất.

Chúng nhanh chóng rút dây leo về, cực kỳ mau lẹ.

Bàn Tử thở hổn hển vì mệt mỏi, cảm thấy dây leo phía sau đã dừng lại, liền ngồi phịch xuống đất, thở dốc từng ngụm lớn.

"Ôi mẹ ơi, thật là muốn lấy mạng mà, cái *** này, hồi xưa bị truy sát còn chưa từng chạy như thế này, thà liều mạng với cái thứ này còn hơn." Hạo Thiên Chân nhìn thấy máu trên tay mình đã bị mòn hết, khóe miệng giật giật, cả người mệt mỏi rã rời, vừa nãy thật sự quá tốn thể lực, may mà tay anh nhanh, nếu không đã bị đâm thành nhím rồi.

May mắn thay, Tần Mặc đã kịp thời giải quyết vấn đề này.

Phan Tử cũng vậy, máu trên tay và trên dao quân dụng đã dùng hết, nếu thêm vài lần nữa, e rằng con dao này cũng vô dụng.

Tần Mặc mặt không cảm xúc nhìn những dây leo đã hình thành thủy tinh, mắt nheo lại.

"Chết rồi, nó đã biến thành thủy tinh, cái này phải làm sao đây?" Hạo Thiên Chân kinh hãi nhìn anh.

Giọng nói run rẩy, trong bút ký cũng không ghi lại thứ này sau khi biến thành thủy tinh sẽ ra sao.

Chủ yếu là ông nội anh ta cũng chưa có cơ hội gặp phải thứ này.

"Mấy người đứng cạnh Trương Kỳ Lân." Tần Mặc nhìn Hạo

Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử đều đang nhìn chằm chằm vào dây leo thủy tinh, bây giờ không phải lúc ngẩn người.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử biết mình không giúp được gì, chỉ có thể làm theo ý anh ta.

Họ đứng cạnh Trương Kỳ Lân, nhìn Tần Mặc tự mình giải quyết dây leo thủy tinh này.

"Tôi nói này các anh em, mấy anh nghĩ Tần Mặc có giải quyết được không?" "Hay lát nữa chúng ta cũng đi giúp một tay?" "Đánh lén cũng được chứ?" Bàn Tử nãy giờ vẫn trốn tránh dây leo, môi đã khô khốc, trên đó còn có từng lớp da chết màu trắng.

Lúc này hơi thở vẫn chưa đủ ổn định.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử khóe miệng giật giật, quay đầu nhìn Bàn Tử.

Còn giúp một tay?

Còn đánh lén?

Dù cho cậu là một Hạ Đấu (đạo mộ), là một tên trộm mộ, cậu cũng không thể cứ thể hiện ra khắp nơi như vậy được chứ?

Phan Tử nghe vậy, cười khẩy một tiếng.

"Chỉ cậu thôi à?

Là lên đó giúp thu hút hỏa lực hay là lên đó đánh lén một cái lỗ, rồi cậu bị đâm thành một cái lỗ máu chăng?

Cậu vẫn nên yên lặng mà ở đó đi, đừng ra ngoài gây thêm rắc rối cho Tần Mặc nữa." "Bản thân còn đang được cứu, thì đừng có thể hiện cái vẻ nghĩa hiệp đó của cậu.

Sợ thì cứ sợ đi, đừng có giả vờ làm đại gia." Phan Tử không hề khách khí buông lời châm chọc Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy, không khách khí phản kích, vẻ mặt khinh bỉ nhìn anh ta.

“Sao thế, anh sợ rồi à?” “Đúng vậy, tôi sợ rồi đấy.

Cậu không sợ thì lên đi, xem có bị nó biến thành Tống Tử không.” Phan Tử không chút khách khí trào phúng.

Bàn Tử nhìn những dây leo thủy tinh đó, đầu dây leo trông rất sắc bén, thật là cái gì ấy nhỉ, nói chung là trông rất lợi hại.

Thôi bỏ đi, thôi bỏ đi, sợ thì sợ vậy, sống sót vẫn quan trọng hơn, sống sót còn quý giá hơn việc sợ hãi.

Cuối cùng ba người quyết định đứng một bên xem Tần Mặc thể hiện.

Tần Mặc nhìn những dây leo thủy tinh đối diện, mục tiêu của chúng chính là Tần Mặc, từng dây leo như những lưỡi dao đâm về phía cơ thể anh.

Tần Mặc nhìn tình hình đối diện, cơ thể khẽ lóe lên nhẹ nhàng né tránh công kích này, cuối cùng thân hình chợt lóe, đã xuất hiện trên những dây leo đó.

Sau đó Âm kiếm trong tay anh cứ như một con dao thái rau, dễ dàng cắt đứt những dây leo thủy tinh này, nhưng vết cắt của những dây leo này đều có máu đỏ.

Những dòng máu này không ngừng chảy xuống.

Hiển nhiên là đã cắt đến tận trung tâm.

Bàn Tử nhìn mà đúng là một trận ghen tị.

“Cái bảo kiếm gì thế kia, dao thái rau à?” Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Mặc, đặc biệt là nhìn thanh bảo kiếm đen sì đó, càng thêm thèm muốn.

Hạo Thiên Chân nhớ trong bút ký có nhắc nhở, thứ này rất lợi hại, nhưng đến tay Tần Mặc sao lại thành rau hẹ vậy, cứ như cắt từng mớ rau ấy.

Cùng là lần đầu Hạ Đấu, sao sự khác biệt lại lớn đến vậy?

Rõ ràng cậu ta cũng là người của Cửu Môn, cuối cùng lại không bằng một người ngoại đạo.

Trong lòng Hạo Thiên Chân bị đả kích nặng nề, kinh hãi thì thôi đi, đằng này còn bị *** hành cho ra bã nữa chứ.

Phan Tử nhìn bóng lưng Tần Mặc, không biết đang nghĩ gì, vẻ kinh ngạc trong mắt anh ta vẫn không tan đi, một lúc lâu sau như thể đang suy nghĩ điều gì đó.

Sắc mặt Tần Mặc lạnh lùng, khí tức Hắc Long trên người không ngừng phóng thích, Âm kiếm trong tay cũng không hề ngừng lại.

Chỉ một lát sau, anh thấy trên những dây leo thủy tinh toàn là vết máu, trước đó còn là ánh sáng xanh lục u ám, bây giờ đã trở nên hồng nhuận.

Những dây leo thủy tinh khác dường như cảm nhận được nguy hiểm, theo bản năng xích lại gần, nhưng khi xích lại gần, chúng tiềm thức bảo vệ viên châu đó.

Một luồng khí đen lóe lên trước mắt Tần Mặc, ngay lập tức, mắt anh lạnh đi.

Long Châu đã hình thành ý thức tự bảo vệ, bây giờ lại được những thứ này bảo vệ, đây là muốn bỏ trốn sao.

Hừ.

Muốn chạy, cậu cũng phải hỏi Âm kiếm trong tay tôi có đồng ý hay không đã.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó phát động công kích về phía vị trí mà viên châu sắp chạy trốn.

Viên châu muốn lợi dụng những dây leo này làm vỏ bọc, tự mình lén lút bỏ đi, nhưng đường lui đều đã bị Tần Mặc cắt đứt, viên châu nhất thời không hành động, mà được những dây leo thủy tinh này bảo vệ.

Tần Mặc cũng không vội, những dây leo thủy tinh này không đáng lo ngại.

Chương 39

Ngay khi Tần Mặc bắt đầu từng chút một cắt đứt những dây leo thủy tinh này, viên châu khẽ rung động, sau đó anh thấy một số dây leo thực vật màu xanh lục ở bên cạnh đang lén lút di chuyển về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Lúc này ba người Hạo Thiên Chân khi thấy Tần Mặc cứ như đang thái rau mà cắt đứt dây leo thủy tinh, đều đã ngây ra như phỗng.

Từng người một ngẩng đầu nhìn, không hề chú ý đến những dây leo đang tiến đến gần bên cạnh.

Ngược lại là Hạo Thiên Chân, khi nhìn Tần Mặc, khóe mắt dường như có thứ gì đó lóe qua, sau đó anh nhìn sang bên cạnh.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn sắc mặt anh chợt biến đổi, trở nên căng thẳng, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

“Bàn...

Bàn Tử, anh đừng động đậy!” Hạo Thiên Chân run rẩy lên tiếng, căng thẳng nhìn anh ta.

Lúc này Bàn Tử hoàn toàn bị chấn kinh, không hề nghe thấy lời Tần Mặc nói, mà cứ nhìn Tần Mặc ‘thái rau’.

Hạo Thiên Chân cảm thấy nếu Bàn Tử không nghe thấy thì cũng tốt nhất.

Ngay khi dây leo sắp tiếp cận, Bàn Tử đột nhiên quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân.

Lúc này Hạo Thiên Chân đang đặt hai tay trước người, có vẻ như đã sẵn sàng hành động đẩy người.

“Mẹ kiếp, thằng nhóc này, cậu muốn làm gì?” Bàn Tử vừa nói xong, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Hạo Thiên Chân ra tay, hai người lập tức ngã xuống đất.

“A!

Cái mông của tôi!

Cha mẹ anh chứ!” Tiếng la oai oái của Bàn Tử làm Phan Tử giật mình, Phan Tử vừa hay thấy hai người đều ngã xuống đất, bên cạnh có một dây leo sắc bén đang muốn tấn công cả hai.

“Tiểu Tam gia!” Phan Tử vội vàng cầm con dao quân dụng trong tay lao tới.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vội vàng nhìn dây leo này, ngay khi nó sắp tiến gần đến mình, cả hai nhắm mắt lại.

Trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Xong rồi, hoàn toàn xong rồi.

Vút!

Cảm giác đau đớn không truyền đến, hai người từ từ mở mắt ra, vừa hay thấy Trương Kỳ Lân bị trọng thương lúc này đang nắm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, sắc mặt ngưng trọng nhìn hai người đối diện.

“Muộn Du Bình, anh tỉnh rồi à?” Hạo Thiên Chân thấy Muộn Du Bình tỉnh lại, vẻ kinh hoàng trên mặt lập tức biến thành vui mừng, khuôn mặt tái nhợt nhắc nhở họ rằng vừa nãy đã sợ hãi không ít.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, ôm lấy ngực mình, cuối cùng phun ra một ngụm máu cũ, rồi lại ngất đi.

Từ từ ngã xuống đất.

Bàn Tử nhìn vết máu Trương Kỳ Lân phun ra, để tránh lãng phí, anh ta bôi đầy máu lên dao găm và tay mình.

Cũng không cảm thấy mất vệ sinh, hay không sạch sẽ.

“Bàn Tử, anh *** làm cái gì thế?” Hạo Thiên Chân nhìn hành vi của Bàn Tử, tiến lên còn đá cho một cái.

“Ôi, đã rơi xuống đất rồi, đừng lãng phí chứ, đây đều là máu cứu mạng đó.” Bàn Tử mãn nguyện bôi đầy máu tươi lên tay mình.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nhìn hành vi của Bàn Tử như vậy, đồng loạt quay đầu đi, cảm thấy dáng vẻ nịnh nọt này, thật là không thể nhìn nổi.

Lúc này Tần Mặc nhìn thủy tinh, trong lòng dâng lên lửa giận, vậy mà lại đánh lén.

Khí tức Hắc Long trên người anh bùng lên, xung quanh Tần Mặc dâng lên một luồng khí, mái tóc đen cũng bay lượn theo.

Có lẽ là cảm nhận được khí tức Hắc Long, viên châu đang ẩn mình giữa những dây leo thủy tinh bỗng ngây người ra, mãi mà không hành động.

Âm kiếm trong tay Tần Mặc dùng sức chém xuống, trên đó ẩn chứa một luồng khí tức Hắc Long.

Oanh!

Những dây leo thủy tinh này đã bắt đầu nứt ra, cuối cùng nổ tung, lộ ra viên châu bên trong.

Tần Mặc mắt nhanh tay lẹ lấy đi viên châu, không dừng lại một khắc nào, xoay người lao về phía không gian trống phía sau.

Ngay khi viên châu biến mất, dây leo dày hơn mười mét cứ như mất đi chủ tâm cốt, lập tức bắt đầu bành trướng, dần dần lớn lên.

Phan Tử thấy tình hình không ổn, lập tức chạy thẳng về phía Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, đẩy ngã hai người, sau đó nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Oanh!

Dây leo thủy tinh vỡ tan thành năm bảy mảnh, âm thanh cực lớn, cả không gian như đang rung chuyển.

"Khụ khụ." Khi tiếng nổ biến mất, Phan Tử, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ba người từ từ ngẩng đầu, trước mắt xuất hiện bụi tro, còn có một số mảnh vỡ, một số vách đá bên cạnh cũng bị chấn nứt, làm tung lên không ít bụi.

Những bụi tro và mảnh vỡ này khiến họ không ngừng ho sặc sụa.

Sau đó từ từ đứng dậy, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ba người nhìn thấy dây leo khổng lồ trước mắt chỉ còn lại một cái rễ ngang bằng mặt đất, phần còn lại đều đã biến thành mảnh vụn, nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Bàn Tử cảm thấy Tần Mặc thật sự có chút đáng sợ, thực lực này hoàn toàn có thể tự mình Hạ Đấu.

Muốn lấy cái gì mà chẳng là chuyện dễ như trở bàn tay?

"Ờ.

Tần Mặc đại huynh đệ thật là... lợi hại quá đi mất, tôi Bàn Tử phục sát đất." Trên mặt Bàn Tử toàn là máu và bụi tro hòa lẫn thành bùn máu, trông có vẻ khá thê thảm.

Phan Tử và Hạo Thiên Chân cũng chẳng khá hơn là bao, mặt mũi và người đều dính đầy bụi tro.

Nhưng cả hai đều không đáp lời anh ta, mà đi tìm bóng dáng Tần Mặc.

Cuối cùng họ thấy Tần Mặc đang đứng ở phía sau, trong tay còn nắm một viên châu.

Sắc mặt lạnh nhạt nhìn viên châu trong tay.

Tần Mặc nhìn viên châu trong tay, trong đầu xuất hiện giọng nói của Hệ Thống. [Đinh!

Chương 40

Tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công.] [Nhận được thưởng: Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật.] [Đinh!

Phát hiện chân phẩm, Long Châu, có muốn dung hợp không?] "Dung hợp." [Đinh!

Dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch kích hoạt thành công 30%, nhận được thưởng: Khí Tức Ngưng Tụ.] Tần Mặc không mấy hứng thú với Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, nhưng lại với Khí Tức Ngưng Tụ này.

Trong đầu anh xuất hiện một giao diện điện tử, trên đó có ghi chú thích.

Khí Tức Ngưng Tụ này có thể ngưng tụ khí tức trên người thành hình dạng Hắc Long, có thể đạt được hiệu quả công kích.

Tần Mặc nhìn thấy lời giải thích như vậy, trong lòng vẫn khá hài lòng.

Nhưng trong lòng anh có một nghi vấn, tại sao viên châu này lại ở trong đây?

Tần Mặc nhíu mày, trầm mặc hồi lâu, quyết định tự mình đi tìm câu trả lời.

Ngay sau đó, giao diện cá nhân của anh hiện ra trong đầu.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn

Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Khí Tức Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 50 [Cực hạn nhân loại], Thể lực 50 [Cực hạn nhân loại], Sức mạnh 50 [Cực hạn], Tinh thần 10 [Cực hạn nhân loại 10].

Tần Mặc lướt qua một cái, liền đóng giao diện lại.

Tai anh khẽ động, nghe thấy tiếng bước chân, nhìn về phía nguồn âm thanh, liền thấy Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử đang chạy về phía mình.

"Tần Mặc, anh có bị thương không?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa đánh giá anh từ trên xuống dưới.

"Không có, tôi rất tốt." Tần Mặc lấy viên châu trong tay ra, đưa cho cậu ta.

Khí tức của viên châu này đã không còn tác dụng, nó chỉ là một viên ngọc bình thường, giá trị cũng không quá mười vạn tệ, thà đưa cho bọn họ.

Hạo Thiên Chân không nhận, mà nhìn Tần Mặc.

"Cái này là đồ của anh, là anh lấy được, chúng tôi sẽ không nhận đâu." Hạo Thiên Chân biết vừa nãy nguy hiểm đến mức nào, đây là Tần Mặc mạo hiểm tính mạng mà lấy được, sao có thể nhận chứ?

Như vậy là không có nguyên tắc.

Tần Mặc thấy vậy cũng không dài dòng, tiện tay cho vào túi của mình.

"Tần Mặc huynh đệ, anh thật là ngầu bá cháy, vừa nãy thật sự quá

đẹp trai.

Cái thủy tinh đó anh chém cứ như thái rau vậy.

Lát nữa anh bảo kiếm này anh lấy ở đâu ra, đến lúc đó anh cũng kiếm cho tôi một cái được không?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

"Được." Tần Mặc cũng không từ chối, nói là có thể kiếm được, nhưng loại đồ này thì không kiếm được, đáp ứng cũng không sao.

Thấy Tần Mặc đáp ứng sảng khoái, Bàn Tử lại một trận nịnh hót, cuối cùng nhìn tiểu ca áo đen đã ngất đi.

"Anh em, thằng nhóc này phải làm sao đây?" Bàn Tử nhìn Trương Kỳ Lân vẫn còn chút nghi ngờ, rõ ràng vừa nãy đã tỉnh rồi, cuối cùng lại ngất đi.

"Đây là tình huống gì?" "Vừa nãy có phải anh ấy đã tỉnh lại không?" Tần Mặc và Hạo Thiên Chân đi đến cạnh Trương Kỳ Lân, thấy Trương Kỳ Lân nhíu chặt lông mày, có vẻ rất đau khổ, trong tay vẫn siết chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Đầu ngón tay đều trắng bệch.

"Ừm, đúng vậy, vừa nãy tôi và Bàn Tử..." Hạo Thiên Chân kể lại sự việc, khi nói đến đây vẫn còn thấy sợ hãi.

"Ý thức của anh ấy vẫn còn, chỉ là tạm thời không thể tỉnh lại được.

Vừa nãy là cảm thấy các cậu gặp nguy hiểm nên mới cố gắng tỉnh dậy, ý chí của Trương tiên sinh rất mạnh mẽ." Tần Mặc nhớ đến Trương Kỳ Lân trước đây khi ở trên sách cũng có một đoạn chuyện như vậy, những lời này cũng là Trương Kỳ Lân tự mình nói.

Trương Kỳ Lân không phải là một cơ thể người bình thường, đương nhiên cũng không thể dùng ánh mắt của người thường để đối

đãi với anh ấy.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nghe những lời này xong, lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Trương Kỳ Lân không sao là được rồi, những thứ khác không quan trọng.

Ngay lúc này, từ trong rễ cây dây leo ngang bằng mặt đất nhú ra một chồi non màu xanh nhạt, nó đang lướt về phía một lối đi bí mật.

"Hừ.

Sao còn có một con cá lọt lưới thế này?

Để Bàn Gia tôi xem làm sao dập tắt cái mầm non cuối cùng này." Bốn người Bàn Tử vừa hay thấy cái chồi non xuất hiện trong dây leo đó.

Bàn Tử vừa nãy suýt chết thảm trong tay nó, bây giờ nhìn thấy càng thêm tức giận bốc hỏa, sau đó anh ta xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay thô ráp, nắm chặt con dao quân dụng đã dính đầy máu Kỳ Lân định lao tới.

"Bàn Tử!" Phan Tử và Hạo Thiên Chân vội vàng lên tiếng ngăn lại.

"Làm gì?

Chẳng lẽ nhìn nó lớn lên à?" Bàn Tử không muốn lại gặp phải tình huống như vậy lần nữa, thật sự quá đáng sợ.

"Anh chẳng lẽ không tò mò cái mầm non này sẽ đi đâu sao?" Hạo Thiên Chân vội vàng ngăn lại, sau đó lên tiếng nói.

Mạc Kim Hiệu Úy này không cần có trí thông minh sao?

Với cái đầu như vậy thì làm sao có thể vẽ ra những thứ trên bản đồ?

Tên này đúng là đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển mà.

“Tôi tò mò cái này làm gì?

Ông nội anh chứ, anh muốn đi theo nó phải không?” Bàn Tử không nghĩ ngợi gì đã lên tiếng nói, nhưng nhìn dáng vẻ của Hạo Thiên Chân, trong lòng lập tức dâng lên dự cảm không lành.

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con?

Cậu không đi sao biết dây leo này đi đâu?” Dưới ánh mắt của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân từ từ gật đầu.

Trong mộ huyệt này khắp nơi đều quỷ dị, hơn nữa bây giờ còn có nhiều lối đi bí mật như vậy, nhất thời cũng không biết nên đi đâu, chi bằng đi theo xem sao.

Chương 41

Hơn nữa, theo tính cách của Tam thúc, ông ấy kiến thức rộng rãi, biết rằng mộ huyệt này là mộ huyệt thật sự của Lỗ Thương Vương, chắc chắn sẽ tìm được chủ mộ thất của Lỗ Thương Vương.

Biết đâu còn có thể tìm thấy Tam thúc ở chủ mộ thất.

Nhưng quyết định này là ý nghĩ của riêng anh, vì an toàn, vẫn muốn hỏi Tần Mặc bên cạnh.

Ánh mắt cũng nhìn về phía Tần Mặc.

Tai Tần Mặc khẽ động, nghe thấy có động tĩnh ở một bên, chủ yếu là trong tiếng động này còn có tiếng vang.

Tiếng vang này dường như có tiếng thở.

Ừm?

Có người?

Nhưng nhịp thở này không đúng, hơi thở của người bình thường là ổn định, nhưng hơi thở này lúc có lúc không, ngay cả tai anh cũng không nghe rõ.

"Đi thôi, nên đi theo xem sao." Tần Mặc nhìn nơi dây leo biến mất, còn có tiếng cọ xát mặt đất khe khẽ, trong lòng nảy ra một ý nghĩ.

Dây leo này là cố ý sao?

Cố ý dẫn họ đến nơi nguy hiểm?

Hay là nó hiểu rõ mục đích của họ khi đến đây?

Nhưng bất kể là loại nào, họ đều phải tìm thấy Lỗ Thương Vương, nhất định phải tìm thấy.

Phan Tử tự giác cõng Trương Kỳ Lân, Tần Mặc vẫn đi trước, tiếp theo là Bàn Tử, sau đó là Phan Tử và Trương Kỳ Lân, cuối cùng là Hạo Thiên Chân.

Năm người từ từ tiến vào lối đi bí mật bên trong, không gian chật hẹp, Phan Tử cõng Trương Kỳ Lân, việc tiến lên gặp rất nhiều khó khăn.

Cho đến nửa giờ sau.

Tần Mặc cảm thấy một luồng gió lạnh nhè nhẹ thổi đến, nhưng trong không khí còn có mùi hôi nhàn nhạt.

Mùi hôi này khiến người ta buồn nôn.

"Ối giời ơi, anh Bàn Tử chết tiệt này, anh lại đánh rắm nữa à?" Phan Tử ở phía sau cảm thấy một luồng mùi hôi, sau đó lớn tiếng chất vấn, thật sự không thể chịu đựng nổi.

Anh ta buông lời chửi rủa.

"Cậu *** bớt vu oan cho người khác đi, lão tử đến giờ còn chưa uống một ngụm nước nào, lấy đâu ra rắm?

Cậu *** đừng có cái chậu phân nào cũng đổ lên đầu lão tử, lão tử không chịu cái tiếng này đâu." Bàn Tử nghe vậy, trong lòng lập tức dâng lên một trận lửa giận.

Có đánh rắm hay không chẳng lẽ Phan Tử không biết sao?

Đây chẳng phải là bắt nạt người khác sao?

Phan Tử nghe lời phản ứng của Bàn Tử xong, trong lòng lập tức khó chịu, nhưng cũng không nói thêm gì, trong lòng đang tính toán lát nữa ra ngoài sẽ dạy dỗ tên này thế nào.

"Phan Tử, mùi này không đúng, anh ngửi kỹ xem, hình như là mùi thi thối." Hạo Thiên Chân ngửi ngửi, nghĩ đến trước đó khi gặp Tống

Tử, trên người cũng có mùi như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hạo Thiên Chân dâng lên dự cảm không lành.

Ông trời ơi, không lẽ lại xui xẻo như vậy chứ?

Mùi của Hồng Mao Tống Tử nghìn năm trước đây cũng chỉ khi đến gần mới ngửi thấy, nhưng mùi này, còn chưa nhìn thấy đã ngửi thấy mùi hôi thối rồi, cái này là đồ vật bao nhiêu năm?

Hơn nữa số lượng này là bao nhiêu chứ.

Hạo Thiên Chân nghĩ vậy, Phan Tử cũng nghĩ vậy, trong lòng bắt đầu cầu nguyện, hy vọng Ngô Tam Gia sẽ không gặp phải tình huống này, nếu đây toàn là Tống Tử thì dù có Hắc Lư Đề Tử cũng không giữ được mạng ông ấy.

Tần Mặc nhìn miệng động, sau đó bước ra khỏi đó, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một sảnh phụ khổng lồ, giữa sảnh còn có rất nhiều Quan Quách, tất cả những Quan Quách này đều được sắp xếp gọn gàng.

Tất cả Quan Quách đều hướng về phía bắc, hơn nữa tất cả đều to ở phía trước, nhỏ dần về phía sau, trên mỗi Quan Quách đều có một bộ xương khô được đặt ở phía trước.

Trên bộ xương khô còn có một thứ trông giống cây nến, phía trên có dầu nến.

Tần Mặc nhìn những Quan Quách này đều được sắp xếp gọn gàng như đội hình quân đội, từng cái một ngay ngắn.

Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân cùng những người khác sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, đầu tiên là ngẩn người, sau đó ngỡ ngàng nhìn cảnh tượng này.

Cái gì thế này?

Cái này là cái quái gì vậy?

Sao lại có loại Mộ Huyệt như thế này?

Mộ Huyệt nhà ai mà lại như thế này?

Lại còn từng đống từng đống Quan Quách được bày ra. "Chết tiệt, Lỗ Thương Vương này thật là độc ác, những Quan Quách này ít nhất cũng phải một trăm cái, đây là ai vậy?" Bàn Tử đi đến bên cạnh một Quan Quách, đánh giá chất liệu trên Quan Quách.

Chất liệu trên này nhìn cũng vô cùng quý giá.

Mắt Bàn Tử sáng lên, sau đó bắt đầu nghiên cứu Quan Quách này.

Nếu đây là Quan Quách quý giá thì không thể bỏ qua cơ hội này, chim bay qua còn phải nhổ lông mà, một xu cũng không được bỏ lại.

Mạc Kim Hiệu Úy cái gì chứ, đó đều là phù vân, tiền mới là quan trọng.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử kinh ngạc quét mắt nhìn sảnh phụ xung quanh, không hề thấy dấu vết ai từng đi qua, hai người nhìn nhau.

Không biết nên vui hay nên thất vọng.

Vui là tình huống Quan Quách này Tam thúc không gặp phải, nếu thật sự là Thi Biến thì bọn họ cũng rất nguy hiểm.

Thất vọng là Ngô Tam Gia không có ở đây, cũng không biết sống chết ra sao.

Hạo Thiên Chân nhìn những Quan Quách này, cuối cùng hít một hơi thật sâu, quyết định tạm thời không nghĩ nữa, không có tin tức chính là tin tức tốt nhất.

Nhìn thấy Tần Mặc đang cầm đèn pin chiếu vào tường, Hạo Thiên Chân không khỏi tò mò đi tới.

Chương 42

"Tần Mặc, anh đang xem gì vậy?" Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc đứng yên một bên, đang nhìn một bức bích họa trước mắt, nhất thời không hiểu. "Thiên Chân, cậu nhìn kỹ xem." Tần Mặc mỉm cười ôn hòa, dùng đèn pin chiếu lên tường, vừa vặn chiếu vào một trong những bức bích họa.

Đây là một bức bích họa quân đội. "Ừm?

Đây là bích họa quân đội sao?" Hạo Thiên Chân nhìn thấy bức bích họa này, phía trên vừa vặn khắc họa cảnh một đội quân, phía trước nhất có một người đàn ông mặc trang phục uy vũ, phía sau còn có một người đàn ông khác, trang phục trên người không giống quân đội.

Quân đội thời cổ đại thì mặc áo giáp, nhưng người đàn ông này lại không mặc áo giáp mà là thường phục.

Trên bộ y phục này dường như có khắc thứ gì đó, nhưng đã bám đầy bụi nên nhìn không rõ, phía sau là hơn trăm người đang cưỡi ngựa, tiếp sau là bộ binh, từng người một giơ cao cờ trong tay.

Phía trên có viết một chữ, chữ này không cần nghĩ cũng biết là chữ gì. "Đây là đội quân Lỗ Thương Vương." Hạo Thiên Chân giật mình trong lòng, vội vàng nhìn bức bích họa phía trên, phía dưới là một số binh sĩ đang khiêng thứ gì đó.

Bên cạnh còn đứng một Lỗ Thương Vương và người đàn ông mặc thường phục kia, dáng vẻ tuấn mỹ, trên đầu còn có một chiếc búi tóc.

Dáng vẻ và đường nét này có chút quen thuộc.

Hạo Thiên Chân thì không nghĩ nhiều, tiếp tục nhìn bức bích họa

này, bức bích họa này là cảnh binh sĩ đi vào một mộ đạo, còn có một số quan tài, dường như là đang lấy thứ gì đó ra.

Từng chiếc rương lớn đang được khiêng đi khiêng lại bên trong, bên cạnh còn có Lỗ Thương Vương và những binh sĩ cưỡi ngựa kia.

Cuối cùng là người đàn ông đang đứng bên cạnh, nhưng Lỗ Thương Vương đã không còn ở đó, những binh sĩ còn lại cũng biến mất, chỉ còn người đàn ông mặc thường phục đứng bên cạnh, trong tay còn cầm ba nén hương.

Nhưng cách cầm hương này rất khác, đó là đảo đầu hương.

Hạo Thiên Chân cau mày.

Trên sổ tay của ông nội cậu ấy từng ghi lại, việc thắp hương cũng có quy củ, người bình thường thắp hương đều nhẹ nhàng vung hương về phía trên, nhưng nếu là đảo đầu hương thì...

Đó là biểu thị người này không được địa phủ thừa nhận, linh hồn cũng sẽ mãi lang thang ở nhân gian, nói chung là ngụ ý không tốt.

Bất kể chuyện này có thật hay không, loại chuyện như vậy không phải là một hiện tượng tốt.

Người này có thù với Lỗ Thương Vương sao?

Mọi người, đây là tình huống chết không được yên ổn sao?

Còn nữa, bóng lưng của người này, sao nhìn lại quen thuộc đến vậy? "Cộp." Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt, dường như không dám tin nhìn Tần Mặc bên cạnh.

Bóng dáng và đường nét trên khuôn mặt này, sao nhìn Tần Mặc lại giống đến vậy?

Tần Mặc đánh giá bức tường đá này, đôi mắt tĩnh lặng như giếng cổ khẽ nổi lên một chút gợn sóng.

Bóng người này là... tổ tiên của Tần gia, còn bộ y phục trên người người này, trên đó thêu hình Hắc Long, Hắc Long vốn là huyết mạch độc hữu của Tần gia, nhìn từ khí chất, đường nét và huyết mạch của người đàn ông này...

Nhất định là người của Tần gia, trước đây hiện tượng lạ của Tề gia đã hiển thị, nhất định phải là anh theo cùng đến đây.

Ngoài việc có thể giúp đỡ Hạo Thiên Chân và mọi người, đó còn là vì huyết mạch của Tần gia.

Trước đây chỉ là phỏng đoán, nhưng bây giờ thì đã khẳng định. "Tần Mặc.

Người này thật sự rất giống anh." Hạo Thiên Chân đầy bất ngờ nhìn anh. "Ừm, đúng là rất giống." Tần Mặc rất bình tĩnh đáp lại, như thể đang nói một chuyện không quan trọng.

Hạo Thiên Chân nhìn vẻ mặt Tần Mặc, trong mắt không hề có chút kinh ngạc hay chấn động nào, trong lòng lẩm bẩm.

Chẳng lẽ anh ấy đã biết từ trước rồi sao?

Tần Mặc nhìn chằm chằm bức tường đá này, nhìn thấy bóng người quen thuộc này, có một cảm giác thân thiết khó tả, cảm giác đó giống như đang nhìn một vị trưởng bối.

Bỗng nhiên anh hiểu ra, tại sao viên Long Châu đó lại ở đây, là do tổ tiên Tần gia ban cho sao?

Một thứ quan trọng như vậy, tại sao lại giao cho Lỗ Thương Vương?

Lúc này, Tần Mặc nhìn thấy bóng người đối diện, có một luồng không khí lướt qua, tuy rất yếu ớt, nhưng vẫn ập đến.

Tần Mặc nheo mắt, Hỗn Độn Chi Mâu lập tức hiện ra, anh nhìn

thấy trên tường xuất hiện một số chữ do không khí viết ra.

Tần Mặc lại còn có thể đọc hiểu.

Người đàn ông trên đó là người Tần gia, người đàn ông này là người kích hoạt Hắc Long Huyết Mạch, từ sớm đã biết đức hạnh của Lỗ Thương Vương, vẫn luôn đi theo trong đội quân, cùng Lỗ Thương Vương xuống Mộ Huyệt Hạ Đấu.

Viên Long Châu này là do Lỗ Thương Vương cưỡng chế mang đi, tổ tiên Tần gia không ngăn cản, mà là vì hậu nhân Tần gia.

Hậu nhân Tần gia?

Tần Mặc nhìn thấy những dòng chữ này, cau chặt mày, chuyện này có thể có liên quan gì đến hậu nhân Tần gia?

Đáy mắt Tần Mặc khẽ trầm xuống, tiếp tục nhìn những dòng chữ phía trên.

Sau đời ông ấy, Hắc Long Huyết Mạch không còn ai kế thừa, trong mấy ngàn năm, người của Tần gia hầu như không có Hắc Long Huyết Mạch.

Nhưng trong Mộ Huyệt này sẽ xuất hiện một người có thể sở hữu Hắc Long Huyết Mạch, viên Long Châu này chính là vật hy sinh dùng để kích hoạt.

Ngày nay, mặc dù hậu duệ Tần gia đông đảo, người Tần gia tuy mang họ Tần, nhưng cũng không thể xem là người Tần gia chân chính.

Đợi khi hậu nhân Tần gia chân chính có thể đến được nơi này, nếu có thể bình an rời khỏi Lỗ Vương Mộ Huyệt, nhất định phải trở về tổ trạch, chắc chắn có trọng trách.

Tần Mặc nhìn rõ xong, còn chưa kịp suy ngẫm, đã thấy luồng

không khí phía trên đã tan biến.

Không còn một chút dấu vết nào.

Tần Mặc cẩn thận hồi tưởng lại tình huống của nguyên chủ, Tần gia đúng là có người, nhưng vì tổ tiên tích đức, sự nghiệp gia tộc cũng làm ăn không tệ, nhưng cha mẹ Tần Mặc chỉ là chi nhánh phụ của Tần gia.

Chương 43

Trong hệ thống Tần gia thì không được coi là người Tần gia chân chính.

À.

Vì là chi phụ, người trong gia tộc cũng thường xuyên trêu chọc cha mẹ Tần gia.

Sau đó cha mẹ Tần gia tách khỏi Tần gia, tự mình kinh doanh cửa hàng đồ cổ này, miễn cưỡng duy trì sinh kế.

Tần Mặc nghĩ đến đây, khóe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng lạnh nhạt.

Những người tự cho mình là người Tần gia, cuối cùng lại không có huyết mạch, còn người bị khinh thường nhất lại là người có huyết mạch chân chính.

Tổ trạch Tần gia.

Có vẻ là nên có cơ hội đi xem một chuyến rồi.

Tần Mặc đang trầm ngâm, không nói lời nào, trong mắt Hạo Thiên Chân thì Tần Mặc vẫn luôn nhìn bức tường trống rỗng, còn vẻ mặt kia còn có ý trào phúng là sao chứ?

Chết tiệt, cái này là nghĩ đến cái gì rồi?

Lại còn cười cợt nữa sao? "Tần Mặc?

Anh sao vậy?

Đang nghĩ gì thế?" Hạo Thiên Chân đưa tay vẫy vài cái trước mắt Tần Mặc.

Tần Mặc hoàn hồn, vẫn là nụ cười mang tính công thức đó, khiến

người ta cảm thấy xa cách. "Chỉ là nghĩ đến một vài chuyện, cảm thấy rất buồn cười." Tần Mặc tùy ý tìm một cái cớ, sau đó nhìn thoáng qua nơi luồng không khí biến mất, đột nhiên như nghĩ ra điều gì.

Tổ tiên Tần gia làm sao biết được còn có một hậu duệ chân chính?

Chẳng lẽ Hắc Long Huyết Mạch có thể dự đoán tương lai? "Người này rất giống anh, không phải là anh đấy chứ?" Hạo Thiên Chân đưa tay chỉ vào bóng người trên bức tường đối diện, khó hiểu hỏi. "Không phải tôi." Tần Mặc cười nhạt đáp lại. "Tôi cũng biết không phải anh, chỉ là cố ý trêu anh thôi." Hạo Thiên Chân nghe vậy thở phào một hơi, vừa rồi trong đầu cậu ấy hiện ra một ý nghĩ rất non nớt.

Tần Mặc lợi hại như vậy, không phải là phi nhân loại đấy chứ?

Nhưng vừa hỏi xong thì đã hối hận, cảm thấy mình đúng là bị "não rút" mà nghĩ nhiều rồi.

Chỉ có thể lái sang chuyện khác. "Đây là tổ tiên Tần gia tôi, cho nên mới khá giống." Tần Mặc không đợi Hạo Thiên Chân nói hết lời, bình tĩnh giải thích.

Những lời phía sau của Hạo Thiên Chân cứ thế bị chặn lại, không nói được cũng không thôi được, mắt trợn tròn xoe.

Trong nháy mắt cậu ấy đã hiểu ra, hóa ra người nhà Tề gia đã tính toán ra Tần Mặc này có mối nhân duyên với Lỗ Thương Vương sao?

Cho nên mới để anh ấy dẫn đường?

Nghĩ như vậy thì mọi chuyện đã thông suốt.

Lúc này, "Chết tiệt, không ổn rồi, sao cái này lại tắt rồi?" Giọng Bàn Tử đột nhiên truyền đến từ một bên. "Tôi đã bảo cậu rồi, cậu không chịu nghe, cậu không biết cẩn thận một chút sao?" Phan Tử ở một bên mắng xối xả.

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc hai người nghe tiếng nhìn lại, Hạo Thiên Chân không nhìn thì thôi, vừa nhìn lập tức bốc hỏa tam trượng.

Hai cái tên này, lại dám nhân lúc bọn họ đang nghiên cứu bích họa trên tường đá, hai tên khốn này lại mở quan tài ra?

Mở thì cũng thôi đi, cái cây nến ở góc tây nam lại còn tắt nữa.

Chết tiệt, cái này là muốn bùng nổ rồi đây. "Mẹ kiếp, hai thằng khốn các người, cha ông các người, ai cho các người mở quan tài?

Muốn tiền không muốn mạng nữa sao?" Hạo Thiên Chân tức đến mức mắng xối xả, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

Phan Tử thấy Hạo Thiên Chân có vẻ không ổn, vội vàng đậy nắp quan tài bên cạnh lại, rồi khó hiểu hỏi. "Tiểu Tam Gia, cậu sao vậy?

Tức giận đến thế à?

Chẳng phải chỉ là một cái Quan Quách thôi sao?

Mấy cái quan tài này bên trong, nói không chừng có châu báu, chúng ta sẽ phát tài đấy." Trong mắt Phan Tử đều là vẻ si mê, cùng với khát vọng về tiền bạc, thần sắc đó hệt như nhìn thấy rất nhiều tiền. "Mớ chó má, cha ông các người, những thứ bên trong này là chúng ta có thể động vào sao?

Có tiền các người cũng không có mạng mà xài." Hạo Thiên Chân đột nhiên hiểu ra tại sao Tam thúc đôi khi nhìn Phan Tử lại nổi trận lôi đình, Phan Tử này e là có bệnh lớn rồi, thật sự là tham tiền đến mù mắt rồi. "Mẹ kiếp, tôi nói huynh đệ cậu có đến mức đó không?

Có gì đâu chứ?

Chẳng phải chỉ là nến tắt thôi sao?

Chúng tôi cũng không động vào đồ vật trong Quan Quách này, đều đã đậy nắp quan tài lại rồi, đừng lo lắng nữa.

Dù sao tôi cũng là Mạc Kim Hiệu Úy, quy củ này tôi vẫn hiểu mà." Bàn Tử vẻ mặt không hề gì. "Bàn Tử, cậu nhầm rồi, cậu thật sự nghĩ một trăm cái Quan Quách này chỉ vì trông có khí thế nên mới được đặt ở đây sao?

Hơn nữa cậu thật sự chắc chắn bên trong này có tiền sao?" Không đợi Hạo Thiên Chân nói xong, Tần Mặc đã cắt lời.

Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc đã nói, những lời phía sau cũng không nói ra nữa, mà gật đầu lia lịa. "Thì có gì đâu?

Chương 44

Mấy cái này chẳng qua là Hắc Mao Tống Tử thôi, trên người tôi còn có Hắc Lư Đề Tử mà, đừng lo lắng." Bàn Tử vẫn giữ thái độ rất tốt với Tần Mặc, không hề cảm thấy khó chịu vì bị anh ngăn cản. "Ai nói là Hắc Mao Tống Tử?

Những tên này lúc sống đều là võ tướng, tính cách nóng nảy, hơn nữa mục đích của bọn họ là để bảo vệ Lỗ Thương Vương, từ lúc sống đến lúc chết đều vì Lỗ Thương Vương.

Những võ tướng này sẽ không có tiền đâu, các người đừng có mà mơ nữa." Tần Mặc cười nhạt nhìn họ, ngữ khí cũng rất bình thản.

Phan Tử và Bàn Tử hai người nghe xong thì ngây người ra, nụ cười trên mặt cả hai cũng cứng đờ lại, từ trạng thái tỉnh táo biến thành thất vọng, vẻ mặt mơ hồ nhìn vị trí những Quan Quách bên cạnh.

Đây chính là quỷ nghèo sao? "Hừ, các người nghĩ vậy là xong sao?

Bố cục này gọi là 'Bách Quan Triều Bái', đây là một cách ngưng tụ sức mạnh, những Tống Tử này tấn công còn lợi hại hơn Tống Tử bình thường.

Đây là sự tôn kính của bọn chúng dành cho Lỗ Thương Vương, hơn nữa dáng vẻ này nhìn thế nào cũng là quỳ bái.

Đụng một sợi tóc mà động cả người, một con thức tỉnh, chín mươi chín con còn lại đều sẽ thức tỉnh theo, đến lúc đó các người có nhiều Hắc Lư Đề Tử đến mấy cũng vô dụng.

Cứ chờ bị Tống Tử gặm hết đi." Khi Hạo Thiên Chân nhìn thấy điều này trong sổ tay, lúc đó cậu ấy còn không để ý, bây giờ cậu ấy

mới biết, mình ngu ngốc đến mức nào.

Không ngờ trong đời mình lại có thể nhìn thấy đủ loại nguy hiểm trong sổ tay của ông nội.

Phan Tử và Bàn Tử khi nghe những lời này, vẻ thất vọng trên mặt cả hai đều biến thành kinh hoàng, còn có vẻ run rẩy bần bật.

Hai người hai chân đều có chút mềm nhũn, từng người một nuốt nước bọt.

Căng thẳng nhìn những Quan Quách bên cạnh. "Chết tiệt, sao cậu không nói sớm?" Phan Tử nhìn Hạo Thiên Chân, căng thẳng mắng xối xả. "Cha ông các người, các người có cho tôi cơ hội nói không?

Tôi và Tần Mặc chỉ vừa nhìn bức tường thì các người đã ra tay rồi." Hạo Thiên Chân tức đến bật cười, thật sự rất phẫn nộ. "Vậy bây giờ làm sao?

Chúng ta đi không?" Bàn Tử vội vàng kéo Phan Tử đến bên Hạo Thiên Chân và Tần Mặc, mắt nhìn chằm chằm Quan Quách, cây nến vừa bị thổi tắt.

Điều đó có nghĩa là thứ này đã thức tỉnh rồi, vậy không phải tất cả mọi thứ đều thức tỉnh rồi sao?

Bây giờ bỏ chạy có kịp không? "Không đi được đâu, quy tắc của Mạc Kim Hiệu Úy là 'tiên lễ hậu binh', bây giờ các người đã 'khách khí' rồi, bọn chúng sẽ không muốn 'khách khí' nữa, cậu nghĩ còn có thể đi được sao?" Tần Mặc nhìn Bàn Tử đang đứng phía sau mình, vẻ mặt nhát gan đó, bỗng cảm thấy hơi buồn cười.

Bàn Tử này tuy đôi khi rất nhát gan, nhưng cũng là một người có máu mặt.

Khả năng bùng nổ cũng không tệ.

Lúc này, đèn pin trong tay Tần Mặc nháy lên một cái, cả không gian chìm vào bóng tối chốc lát.

Sau đó lại sáng trở lại.

Nhưng vừa mới sáng trở lại thì... "A!

Chết tiệt!" Bàn Tử đột nhiên hét to một tiếng.

Làm Hạo Thiên Chân và Phan Tử giật mình trong lòng, vội vàng nhìn Bàn Tử. "Chết tiệt, thằng Bàn Tử chết tiệt, cậu lại la hét cái quái gì nữa?

Ông đây một súng bắn chết cậu bây giờ!" Phan Tử thật sự không thể nhịn được nữa, theo bản năng muốn rút súng ra, nhưng cuối cùng lại nhớ ra, hết đạn rồi, cũng không có súng nữa. "Các người... các người nhìn kìa." Bàn Tử vẻ mặt không được tốt lắm, đưa tay chỉ vào những Quan Quách đối diện, trên và xung quanh những Quan Quách này đều có sương trắng, hơn nữa nhiệt độ trong phòng bắt đầu giảm xuống.

Sau lưng cảm thấy lạnh toát.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nhìn thấy xong, sắc mặt cũng không tốt lắm. "Chết tiệt, cái quái gì thế này?" Phan Tử nhìn cảnh tượng này, theo bản năng rút dao quân dụng của mình ra, che chắn Hạo Thiên Chân phía sau. "Chết rồi, đã tỉnh rồi." Hạo Thiên Chân thật sự tức đến muốn chửi thề, cái quái gì thế này, không phải gặp phải Tống Tử nghìn năm đơn độc tác chiến thì cũng là cả bầy Tống Tử tác chiến theo nhóm.

Cái mạng chó này, thật sự là hết chịu nổi rồi.

Đùng đùng đùng! !

Đùng đùng đùng đùng đùng đùng! ! !

Từng cái quan tài bên trong truyền ra những tiếng va đập dồn dập, âm thanh này trong lòng Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử ba người như sấm sét, không ngừng gõ vào tâm trí họ.

Rầm.

Từng nắp quan tài như có sinh mệnh, rơi xuống đất.

Một trăm con Tống Tử mặc áo giáp, trên người đều là lông màu xanh lục, trên mặt và trên tay cũng đều là lông xanh lục, trên người còn tỏa ra từng đợt mùi hôi thối, cả không gian đều nồng nặc mùi tanh hôi.

Mùi này Hạo Thiên Chân và Phan Tử đều rất quen thuộc, trước đó trong đường hầm, chính là mùi như vậy. "Chết tiệt, Tống Tử xanh lục, quỷ tha ma, cái vận chó má gì thế này, Tống Tử Hắc Mao đã đòi mạng rồi, giờ lại xuất hiện Tống Tử xanh lục." Phan Tử nhìn thấy xong, lập tức tức giận không nhẹ, trước đó cùng Ngô Tam Gia xuống không ít Mộ Huyệt, Tống Tử xanh lục này rất khó đối phó.

Lần trước đã chịu thiệt thòi bao nhiêu, nằm viện bao nhiêu ngày mới hồi phục xong, bây giờ thì hay rồi, một trăm con Tống Tử xanh lục.

Lỗ Thương Vương này làm sao làm được vậy?

Chương 45

Có thể có những con Tống Tử xanh lục này. "Mẹ kiếp, đừng nói nữa, mọi chuyện đã đến nước này rồi, chúng ta cứ làm tới đi, cha ông các người!" Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt, sau đó từ trên người lấy ra chiếc xẻng Lạc Dương lắp ráp.

Chẳng mấy chốc, trong tay Bàn Tử xuất hiện một chiếc xẻng Lạc Dương, sau đó vác lên vai, vẻ mặt trông rất lưu manh điển cáng.

Những Tống Tử xanh lục này từ trong Quan Quách chậm rãi đứng dậy, từng con một đứng ngay ngắn cạnh nhau, không ngừng ngửi khí tức của con người trong không khí.

Tần Mặc bình tĩnh nhìn những Tống Tử xanh lục này, trong đầu vang lên giọng nói của hệ thống. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin hãy lập tức đánh giết. 】 Tần Mặc nghe thấy tiếng hệ thống, khóe miệng nhếch lên.

Sau đó thấy một con Tống Tử nhảy về phía Trương Kỳ Lân. "Muộn Du Bình." Hạo Thiên Chân nhìn một con Tống Tử tiến đến gần Trương Kỳ Lân, vội vàng chạy về phía Trương Kỳ Lân.

Nhưng tốc độ của cậu ấy và tốc độ của Tống Tử không giống nhau, hiển nhiên là đã yếu thế hơn.

Ngay lúc Hạo Thiên Chân đang sốt ruột, một bóng người màu đen lướt qua.

Khi nhìn rõ thì Tần Mặc đã đứng bên cạnh Trương Kỳ Lân, trong tay cầm một thanh Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, sau đó vung kiếm về phía con Tống Tử đối diện.

Xì...

Trên người con Tống Tử xanh lục bốc lên khói xanh, toàn bộ thi thể con Tống Tử cuối cùng rơi vào trong Quan Quách. "Gào!" Con Tống Tử đó phát ra tiếng gầm cuối cùng, cuối cùng hóa thành một vũng dịch nhầy màu xanh lục, rồi biến mất. "Lộp bộp." Tần Mặc: "Chúng ta vô ý mạo phạm, chỉ muốn đi qua, các ngươi nhường hay không nhường?" Những Tống Tử xanh lục này sau khi nghe thấy âm thanh đó, đầu tiên là đồng loạt ngẩn người, sau đó đầy kinh ngạc nhìn anh.

Sau đó phản ứng lại, và đối thoại với Tần Mặc.

Tống Tử: "Xâm phạm Vương Mộ Huyệt của ta, chỉ có một con đường chết." Tần Mặc nghe vậy, mắt sắc lạnh.

Tần Mặc: "Ta vốn muốn cho các ngươi biến mất một cách thoải mái ở nơi này, nhưng các ngươi cứ tự mình chuốc lấy phiền phức, vậy thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt." Tần Mặc nói xong, dùng sức dưới chân, cầm Trừ Ma Kim Tiền Kiếm chém xuống một nhát, nhẹ nhàng dễ dàng giải quyết ba con Tống Tử.

Bàn Tử và Phan Tử nhìn thấy tình huống này xong, miệng há thành hình chữ O, mắt đầy vẻ kinh hãi.

Tần Mặc này thật là độc ác, chiêu này thật sự dứt khoát gọn gàng, không dây dưa chút nào.

Nhìn tên này ôn hòa như vậy, ra tay lại độc ác thế sao?

Bàn Tử thấy Tần Mặc khí thế như vậy, mình cũng không thể thua kém được. "Khạc khạc khạc.

Nhìn đây, xẻng lớn của Bàn gia, tôi phang chết hết các người!" Bàn Tử phết máu trên tay lên lưỡi xẻng Lạc Dương, nhìn con Tống Tử xanh lục đã lao về phía mình, giơ cao chiếc xẻng trong tay rồi đập xuống.

Rầm!

Do máu Kỳ Lân dính trên đó, đầu con Tống Tử xanh lục bốc lên khói xanh.

Nhưng cũng chỉ là một làn khói bụi, rồi tiếng kêu của Tống Tử xanh lục cũng không còn nữa. "Ái chà, chết tiệt, tôi phang chết mày!" Bàn Tử nhìn thấy xong, liên tục đập vào đầu Tống Tử, khiến trên đầu con Tống Tử xuất hiện một cái hố sâu, còn có một ít dịch nhầy không rõ tên.

Phan Tử thấy vậy, nhanh nhẹn lấy con dao quân dụng trong tay, trên đó cũng dính máu của Trương Kỳ Lân, chỉ một nhát dao đã đâm xuyên vào cơ thể con Tống Tử xanh lục.

Con Tống Tử lập tức cứng đờ tại chỗ, cuối cùng đổ xuống đất, hoàn toàn không còn động tĩnh gì.

Phan Tử nhìn con Tống Tử xanh lục này, trong lòng kinh ngạc không thôi, hồi đó đã tốn bao nhiêu tài nguyên mới giết được con Tống Tử kia, nhưng bây giờ...

Máu của Tiểu Ca lại còn có tác dụng kỳ diệu.

Thật là lợi hại quá.

Nhìn thấy Tống Tử trước mắt ngày càng nhiều, Phan Tử dứt khoát xông thẳng lên.

Hạo Thiên Chân muốn lên giúp đỡ, nhưng Trương Kỳ Lân đang nằm đó không thể động đậy, vạn nhất có chuyện gì thì sao?

Trong sổ tay đã ghi lại, nếu không cẩn thận bị Tống Tử cắn phải, nhất định sẽ trúng thi độc, đến lúc đó...

Sẽ bị đồng hóa.

Tuy Muộn Du Bình bình thường không nói lời nào, nhưng vào thời

điểm quan trọng vẫn rất đáng tin cậy, không thể cứ thế để anh ấy chết được.

Lúc này có hai con Tống Tử đang tiến về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân có chút căng thẳng nhìn hai tên này, tay cầm dao quân dụng cũng hơi run. "Cha ông các người, liều thôi!" Hạo Thiên Chân dứt khoát quyết tâm, cầm con dao quân dụng trong tay lao ra.

Đinh!

Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn con dao quân dụng trong tay, tình huống gì thế này?

Tại sao Phan Tử thì được, mà cậu ấy lại không được? "Gào!" Con Tống Tử xanh lục lập tức gầm lên một tiếng, rồi vươn tay dùng móng vuốt sắc bén của mình muốn xuyên thủng Hạo Thiên Chân. "Ôi mẹ ơi!" Hạo Thiên Chân nhìn thấy xong, vội vàng cúi xuống, sau đó ngã xuống đất, lăn một vòng, vừa vặn va vào bên cạnh một con Tống Tử khác. "Gào!" Con Tống Tử xanh lục khác nhìn thấy Hạo Thiên Chân xong, phát ra tiếng gầm giận dữ, sau đó trực tiếp đổ ập về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhìn thấy xong, sắc mặt biến đổi, vội vàng cong đầu gối của mình lên, chống đỡ con Tống Tử xanh lục này, một luồng mùi tanh hôi nồng nặc ập thẳng vào mặt. "Chết tiệt, cái quái gì thế này, mày ăn chuột chết à?

Mày hôi quá!" Hạo Thiên Chân đẩy vẻ ghét bỏ nhìn con Tống Tử mọc lông xanh lục này, trong lòng thầm than mình thật xui xẻo.

Người ta một cú lộn người thì bao ngầu bao bá đạo, đến lượt cậu ấy thì lại chui vào miệng Tống Tử.

Lại còn là tự động chui vào, thật mất mặt quá đi chứ.

Chương 46

Phan Tử vừa mới giải quyết một con Tống Tử, đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Hạo Thiên Chân, vừa vặn nhìn thấy Hạo Thiên Chân bị đè xuống đất, hơn nữa con Tống Tử xanh lục kia đang dùng răng nanh sắc bén của mình định ăn thịt Hạo Thiên Chân. "Tiểu Tam Gia." Phan Tử sau đó tung một cú đá về phía con Tống Tử lớn đối diện, buộc con Tống Tử này phải lùi lại mấy bước.

Nhưng tốc độ của con Tống Tử này còn nhanh hơn cả Hắc Mao Tống Tử.

Không đợi Phan Tử đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, đã bị con Tống Tử phía sau đuổi kịp.

Và cắn xuống vị trí cổ của Phan Tử. "A!" Phan Tử kêu lên một tiếng, sau đó một nhát dao phản tay, đâm mạnh con dao quân dụng trong tay vào vị trí cổ của mình.

Xoẹt một tiếng.

Con Tống Tử ở cổ từ từ đổ xuống đất, trên đầu vẫn còn cắm một con dao quân dụng.

Nhưng Phan Tử lo lắng cho Hạo Thiên Chân, không màng đến vết thương trên người, liền chạy về phía đối diện.

Hạo Thiên Chân nhìn đôi tay của con Tống Tử xanh lục đã đâm về phía người mình, lập tức tuyệt vọng. "Cha ông mày, chỉ có mày biết cắn người thôi sao?" Hạo Thiên Chân đưa tay nắm chặt tay con Tống Tử, dùng đầu gối ghì chặt cằm Tống Tử.

Nhìn con Tống Tử lớn đang khặc khặc miệng.

Lúc này, một con Tống Tử khác đã bắt đầu lao về phía cậu ấy.

Vừa mới rơi xuống đất, đã bị Phan Tử dùng một con dao găm khác đâm sang một bên.

Sau đó rút dao găm ra, dùng sức đâm mạnh vào thiên linh cái của con Tống Tử đang trên người Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cảm thấy lực trên người lập tức buông lỏng, sau đó dùng sức hai chân, đá con Tống Tử đó sang một bên. "Chết tiệt, hết hồn!" Hạo Thiên Chân đứng dậy từ dưới đất, thấy sắc mặt Phan Tử không tốt lắm, còn có chút tái nhợt, trên cổ còn có vết máu, từng đợt mùi máu tanh xộc vào mũi.

Trong lòng Hạo Thiên Chân giật thót một cái, kinh ngạc nhìn Phan Tử. "Phan Tử." Lời vừa dứt, Phan Tử đã ngã xuống đất, vết máu cũng bắt đầu loang ra theo mặt đất. "Tiểu Tam Gia." Phan Tử nhìn Hạo Thiên Chân, một lúc lâu mới lên tiếng gọi, cảm thấy khuôn mặt Hạo Thiên Chân trước mắt mình dường như bắt đầu trở nên mờ ảo. "Phan Tử, anh sao vậy?

Chuyện gì thế này?" Hạo Thiên Chân lấy băng gạc từ trong túi ra, bắt đầu nhìn vào cổ anh ấy, hai cái lỗ máu đỏ thẫm vô cùng nổi bật.

Hạo Thiên Chân nhìn hai cái lỗ máu đỏ tươi, lập tức cảm thấy cay sống mũi, trong lòng rất khó chịu.

Cái này là bị cắn rồi, cũng sẽ bị thi độc đồng hóa. "Băng bó vết thương đi, lát nữa tôi mà chết tiệt thì..." Phan Tử để Hạo Thiên Chân không tự trách, cố ý nói một cách thoải mái, hoàn toàn như thể không hề để ý.

Trước đây ở trong quân đội, mưa bom bão đạn còn trải qua rồi, mấy cái này tính là gì? "Cha ông anh, sao lại bất cẩn đến thế chứ." Hạo Thiên Chân vội vàng băng bó vết thương lại.

Phan Tử nhìn Tần Mặc ra tay nhanh chóng giải quyết được một

nửa số Tống Tử.

Những con Tống Tử bên cạnh Bàn Tử đều bị đập vỡ đầu thành một cái hố sâu, còn khiến anh ta mệt gần chết.

Cả người anh ta mệt đến thở hổn hển, trên mặt toàn là mồ hôi. "Ôi mẹ ơi.

Chết tiệt, mệt chết tôi rồi." Bàn Tử cảm thấy toàn thân đau nhức, cổ tay cũng mỏi rã rời, cuối cùng quyết định đi tìm Hạo Thiên Chân. "Ôi mẹ ơi, không được rồi, số lượng nhiều quá, tôi chịu không nổi, Phan gia, anh được thì anh lên đi, tôi thì không có cái bản lĩnh như Tần Mặc huynh đệ, một kiếm giải quyết một con đâu." Bàn Tử vừa nói xong đã thấy trên người Phan Tử toàn là vết máu. "Mẹ kiếp, anh sao thế?

Bảo vệ nhân dân mà bị thương à?" Bàn Tử nhìn Phan Tử bị thương, vội vàng lên tiếng hỏi.

Nhưng chiếc xẻng Lạc Dương đã buông xuống lại được nhặt lên lần nữa, anh ta đứng chắn trước Hạo Thiên Chân và Phan Tử. "Các cậu yên tâm, dù sao chúng ta cũng là những người cùng sống cùng chết mà, đều là lương dân tốt của xã hội, không thể trơ mắt nhìn các cậu bị Tống Tử ăn thịt được." Bàn Tử ra vẻ rất có chính nghĩa.

Hạo Thiên Chân nhìn bóng lưng Bàn Tử, tâm trạng nặng nề vì lo lắng cho Phan Tử trước đó, lập tức vơi đi không ít. "Cái quái gì thế, nhà ai lương dân tốt của xã hội lại đi Hạ Đấu?

Chủ nghĩa Marx là dạy anh đi Hạ Đấu sao?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa đặt Phan Tử xuống bên cạnh Tiểu Ca, nhặt con dao quân dụng đang cắm trên người Tống Tử lên.

Đứng bên cạnh Bàn Tử, không có lý do gì để Bàn Tử bảo vệ họ, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, còn mặt mũi nào mà lăn lộn ở

Trường Sa Thành nữa? "A!

Đến đây, đến một con thì giết một con, đến hai con thì giết một cặp, Bàn gia tôi liều đây!" Bàn Tử nhìn thấy những Tống Tử này đã đến gần, hét lớn một tiếng, cổ vũ tinh thần.

Hạo Thiên Chân trong lòng đầy phẫn nộ, tay cầm dao cũng trắng bệch ra, hận không thể đâm những con Tống Tử này cho thủng lỗ chỗ.

Mùi máu của Phan Tử kích thích những Tống Tử này, rất nhiều Tống Tử đều đang tiến về phía đối diện.

“Không ổn rồi, mùi máu tanh trên người Phan Tử lúc này đang kích thích thần kinh của lũ Tống Tử này, giờ đây tất cả bọn chúng đang xông về phía chúng ta.” Hạo Thiên Chân nhìn dáng vẻ của lũ Tống Tử, sắc mặt lập tức thay đổi, cho dù có Tần Mặc giúp đỡ, một trăm con Tống Tử cũng chỉ còn lại khoảng một nửa.

“Mặc kệ, cứ làm đi!” Bàn Tử nhìn lũ Tống Tử đã áp sát, giơ Lạc Dương sạn lên, giáng mạnh vào đầu một con Tống Tử.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, dùng sức đâm tới.

Nhưng vừa mới đâm xong, con Tống Tử đó lại xông lên.

Số lượng Tống Tử ngày càng nhiều, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đã bắt đầu không chống đỡ nổi, gần như bị lũ Tống Tử bao vây.

Trương Kỳ Lân đang tựa vào Phan Tử bên cạnh thấy vậy, trong lòng sốt ruột, muốn đứng dậy giúp đỡ, nhưng lại không còn chút sức lực nào, hơn nữa da trên người bắt đầu ngứa ngáy.

Răng cũng bắt đầu ngứa ngáy, luôn muốn cọ xát răng mình, như thể làm vậy có thể làm dịu đi cảm giác khó chịu trong miệng.

“Tiểu Tam Gia, Bàn Tử!” Phan Tử cố ý phớt lờ sự khó chịu trên người mình, ánh mắt vẫn dõi theo Hạo Thiên Chân.

Chương 47

Này mọi người, không phải chỉ bị cắn một cái thôi sao?

Ngày xưa đi theo Tam Gia lên núi đao xuống biển lửa còn chưa từng yếu ớt như vậy.

Phan Tử giãy giụa mấy lần nhưng vô hiệu, trong lòng càng thêm sốt ruột không thôi.

"Bàn Tử, anh chạy mau đi!" Tay Hạo Thiên Chân ghì chặt vào cổ mấy con Tống Tử, một chân còn đá mạnh vào người một con Tống Tử khác, sắc mặt sốt ruột nói lớn với Bàn Tử.

Tình hình bây giờ không ổn rồi, nếu cứ chần chừ nữa, cả hai bọn họ sẽ biến thành Tống Tử mất.

Khốn kiếp, mẹ kiếp, biết trước có ngày phải Hạ Đấu, không làm gì mà lại kinh doanh đồ cổ, đọc mấy cuốn sách đó làm gì?

Lẽ ra nên học công phu, đâu đến nỗi bị bắt nạt thảm hại như vậy.

Ông nội mày!

Hạo Thiên Chân trong lòng không ngừng hối hận.

"Anh nói nhảm gì đấy!

Nếu ông đây ra được thì đã ra rồi, hơn nữa, anh có thể bỏ mặc cậu một mình ở đây sao?

Chuyện như vậy Bàn Tử tôi không làm được đâu.

Chúng ta đều là thanh niên tốt của xã hội chủ nghĩa, phải học tập Lôi Phong tích cực!" Bàn Tử một mình chặn ba con Tống Tử, ba con Tống Tử đang há to miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn, chuẩn bị cắn vào cổ Bàn Tử.

Bàn Tử đang cố gắng hết sức ngăn cản, không cho chúng lại gần.

“Khốn kiếp!

Mấy đứa hơn nghìn năm rồi chưa đánh răng hả?

Mấy đứa đừng có lại đây!

Không biết như vậy là không vệ sinh sao?” Bàn Tử gầm lên một tiếng, cổ vẫn ngửa ra sau.

Nhưng những con Tống Tử khác lại từ phía sau xông tới, định vồ lấy cổ hai người.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thấy vậy, cuối cùng tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi bị Tống Tử cắn, không chờ đợi cũng không được nữa, căn bản không có cơ hội né tránh.

Trong lòng bọn họ chỉ có một suy nghĩ: “Xong rồi, xong rồi, lần này thì thật sự xong rồi.” Lúc này, một bóng đen đứng phía sau Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, sau đó phát ra tiếng gầm giận dữ.

Hống!

Một tiếng Long Ngâm chợt vang vọng khắp toàn bộ mộ thất.

Lũ Tống Tử bị buộc phải lùi lại mấy bước, nhưng những con Tống Tử gần Tần Mặc đã bị tiếng gầm hóa thành tro bụi.

Những con ở xa hơn chỉ lùi lại mấy bước, trong mắt vẫn còn nét kinh hoàng.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe thấy tiếng động này, lập tức sáng mắt, mạnh mẽ mở mắt ra, trên mặt đều là vẻ hân hoan.

Sao lại quên mất Tần Mặc nhỉ!

Hai người vội vàng quay người nhìn Tần Mặc, lúc này Tần Mặc đang có vẻ mặt ngưng trọng, trên người phát ra khí thế đáng sợ.

“Đến đây.” Tần Mặc nói với hai người, giọng nói trầm thấp, ẩn chứa tiếng rồng gầm, tạo cho người ta một cảm giác uy nghiêm khó tả.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe thấy giọng Tần Mặc, vô thức gật đầu, không dám thở mạnh một hơi, ngoan ngoãn đứng sau Tần Mặc.

Mùi máu tanh của Phan Tử kích thích lũ Lục Mao Tống Tử, mặc dù chúng sợ Tần Mặc, nhưng so với máu tươi, chúng càng khao khát máu trên người Phan Tử.

Lũ Tống Tử nhanh chóng xông về phía Phan Tử.

“Anh nói xem, Tần Mặc có giải quyết được cái thứ này không?” Bàn Tử nhìn bóng lưng Tần Mặc, có một nỗi sợ hãi khó tả, đó là một loại sợ hãi đến từ linh hồn, rõ ràng trông rất ôn hòa, nhưng lại có một nỗi sợ hãi không nói nên lời.

“Anh hỏi Tần Mặc ấy, đừng hỏi tôi.” Hạo Thiên Chân bây giờ chỉ có một suy nghĩ, đó là sợ hãi tột độ, suýt chút nữa đã bị Tống Tử ăn thịt, làm sao mà không sợ được chứ?

Tam thúc cũng chưa từng nói ở đây lại nguy hiểm đến vậy!

Tần Mặc nhìn lũ Tống Tử, khí tức Hắc Long Huyết Mạch trên người bắt đầu ngưng tụ từng chút một.

Ngón tay thon dài của Tần Mặc khẽ chuyển động, trong lòng bàn tay xuất hiện từng chút khí tức màu đen, những khí tức này bắt đầu ngưng tụ lại.

Cuối cùng, Tần Mặc giơ cao hai tay, phía trên hai tay xuất hiện một cái đầu rồng uy vũ, ít nhất cũng phải mười mấy mét.

Một luồng khí tức Hắc Long nồng đậm đáng sợ lan tỏa khắp mộ thất.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai chân run như cầy sấy, cả người cũng run lên, hai người ngửa đầu, vẻ mặt ngơ ngác, tạm thời rơi vào trạng thái ngây dại.

Ánh mắt dán chặt vào cái đầu rồng khổng lồ trên đầu Tần Mặc.

Không dám thở mạnh một hơi.

Lũ Tống Tử đối diện khi nhìn thấy cái đầu rồng khổng lồ này, hành động của chúng cũng cứng đờ tại chỗ.

Thậm chí đã mất đi khả năng hành động.

Đáy mắt Tần Mặc bình lặng như giếng cổ, lóe lên một tia sóng dữ dội, ánh mắt sắc bén hiện lên trên khuôn mặt.

"Đi." Tần Mặc vung tay, cái đầu rồng khổng lồ trên đầu lóe lên lao về phía lũ Tống Tử.

Lũ Tống Tử chỉ trong khoảnh khắc, đã bị Hắc Long Huyết Mạch nghiền nát thành phấn vụn, theo luồng khí tức Hắc Long lóe qua, những phấn vụn này cũng bị khí tức thổi tan, không còn một dấu vết.

Tần Mặc nhìn đầu rồng, sắc mặt trầm xuống.

Sao chỉ có đầu rồng?

Thân rồng đâu?

Cùng với sự biến mất của lũ Tống Tử, giọng nói của Hệ Thống xuất hiện trong đầu Tần Mặc. 【Đinh, giết chết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Kim Cương Tiễn.】 Tần Mặc nhìn Kim Cương Tiễn, khóe miệng giật giật, đây là cái vật phẩm gì vậy, đều bình dân như vậy sao?

Cái kéo cũng xuất hiện rồi.

Chương 48

Kim Cương Tiễn không thuộc về Ngũ Hành, có thể cắt đứt vạn vật trong trời đất, chỉ cần anh nghĩ, không có Kim Cương Tiễn nào không làm được.

Tần Mặc nhìn hướng dẫn sử dụng Kim Cương Tiễn, chỉ lướt qua một cách hờ hững, sau đó hỏi Hệ Thống.

"Vì sao Không Gian Ngưng Tụ chỉ có đầu rồng?" 【Trả lời chủ ký sinh, Huyết Mạch trên người chưa được kích hoạt, ngày kích hoạt sẽ là lúc Hắc Long ngưng tụ.】 Lời nói của Hệ Thống khiến Tần Mặc nhíu mày.

Nói như vậy, chỉ có không ngừng dung hợp một số vật phẩm cổ có Không Gian hoặc Linh Khí mới có thể tăng tốc kích hoạt sao?

Chỉ những sinh vật này thì không được.

Trong đầu Tần Mặc xuất hiện giao diện điện tử trước đó.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 50【Cực hạn của con người】 Thể lực 50【Cực hạn của con người】 Sức mạnh 50【Cực hạn của sức mạnh】 Tinh thần 10【Cực hạn của con người 10】 Tần Mặc nhìn

những thành tựu trên giao diện, trong lòng sảng khoái không ít.

Sau đó như nghĩ ra điều gì, quay người nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang đứng phía sau.

Hai người vẫn giữ nguyên tư thế ngước nhìn, vẫn ngơ ngác, yên tĩnh như thể bị điểm huyệt.

Tần Mặc đi đến bên cạnh hai người, vẻ sắc bén trước đó đã biến mất, vẫn là nụ cười công thức hóa của thương nhân.

Thấy hai người vẫn nhìn lên trên, anh búng tay trước mặt họ.

"Tỉnh lại đi." Tần Mặc thấy hai người giật mình quay lại, vẻ mặt ngơ ngác trước đó đã được thay thế bằng sự kinh hoàng, chấn động, như bị sét đánh.

Hai người nhìn Tần Mặc, đồng tử co rút đột ngột, vị trí trái tim như bị tiếng sấm đánh trúng, tim đập thình thịch không ngừng.

Giống như đánh trống vậy, hai người vô thức ôm lấy ngực mình.

Môi run rẩy mấy cái, cuối cùng không nói được lời nào, hai người gãi đầu gãi tai, chỉ là không biết phải nói thế nào, chủ yếu là không biết nên bắt đầu từ đâu.

Nhưng vẫn muốn hỏi, chỉ là không biết phải hỏi thế nào.

"Rất muốn biết vừa rồi đó là cái gì sao?" Tần Mặc nhìn vẻ sốt ruột của hai người, ý cười trong mắt càng đậm.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử như có linh cảm, vội vàng gật đầu.

"Thiên Chân, vừa rồi cậu nhìn thấy là tổ tiên Tần gia tôi, tổ tiên Tần gia thời cổ đại là phương sĩ, và vừa rồi tôi thi triển chính là tuyệt học của Tần gia tôi." "Tần gia tôi có duyên với Long tộc, những gì các cậu nhìn thấy trước đây đều là tuyệt học của Tần gia tôi, tiếng rồng gầm các cậu nghe thấy cũng là do duyên phận mà có, tôi nói vậy các

cậu đã hiểu rõ chưa?" Tần Mặc cũng không định che giấu, nói thật.

Những lời nói bình tĩnh lại khiến cả hiện trường chấn động.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không ngừng gật đầu.

Chẳng trách trước đây cái khí chất đó khiến người ta sợ hãi, đó không phải là Long Uy sao?

Khốn kiếp, bọn họ vừa nhìn thấy chân long thật sao, đặc biệt là Tần Mặc.

Người đàn ông này quả nhiên là thâm tàng bất lộ.

Hạo Thiên Chân trong lòng ban đầu là kích động, bây giờ càng kích động hơn, tuyệt học của Tần gia, lại còn là phương sĩ thời cổ đại, thật là quá mẹ kiếp lợi hại!

Sau này Hạ Đấu có phải cứ đi theo anh ấy là sẽ bình an vô sự không?

Khốn kiếp, ôm chặt đùi, nhất định phải bám chặt lấy anh ấy, Ngô gia ở Cửu Môn đó chẳng mấy chốc sẽ trở thành xu thế.

Bàn Tử nhìn Tần Mặc với ánh mắt rực lửa, còn hưng phấn hơn cả nhìn thấy tiền.

Cái bản lĩnh này, đây chẳng phải là đánh khắp thiên hạ vô địch thủ sao?

Mạc Kim Hiệu Úy đứng trước mặt anh ấy cũng chẳng là gì.

Không được, không được, nhất định phải gắn chặt với Tần Mặc, sau này có việc gì cũng có thể làm ra vẻ ngầu này nọ.

Ôi mẹ ơi, chuyến này thật sự không đến uổng công, tiền không quan trọng, quan trọng là có Tần Mặc!

Tần Mặc nhìn ánh mắt của hai người nhìn mình đã thay đổi, lập

tức cảm thấy rất buồn cười.

“Hai cậu…” Lời Tần Mặc chưa nói xong, bên tai truyền đến một tiếng gầm gừ trầm thấp, anh chợt nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Lúc này Phan Tử đang ở bên cạnh, cúi đầu, trên người bắt đầu mọc lông xanh.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn theo hướng Tần Mặc nhìn Phan Tử, cũng vội vàng nhìn qua, vừa lúc nhìn thấy toàn thân Phan Tử đã biến dạng.

“Khốn kiếp, Phan Gia, anh bị cái mẹ gì thế này?” Bàn Tử vừa rồi còn chưa hoàn hồn từ sự chấn động về thân phận của Tần Mặc, lại thấy Phan Tử gặp chuyện.

Cái mẹ kiếp gì mà cứ liên tục giáng đòn chí mạng thế này?

“Phan Tử!” Hạo Thiên Chân nhận ra Phan Tử có thể đã biến thành Tống Tử, sốt ruột muốn chạy qua xem xét, nhưng bị Tần Mặc giữ lại.

“Tần Mặc!” Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Tần Mặc.

“Anh ấy đã không còn nhận ra cậu nữa, cậu đi qua cũng vô ích thôi.” Tần Mặc bình tĩnh nhìn anh.

“Nhưng mà…” Hạo Thiên Chân cũng biết mối quan hệ này, nhưng đó là Phan Tử, người anh em cùng vào sinh ra tử, sao có thể nhìn anh ấy biến thành… Ngay lập tức.

Phan Tử bắt đầu tấn công về phía Hạo Thiên Chân, móng tay trên tay cũng không biết từ lúc nào đã trở nên vô cùng sắc bén.

Da trên mặt cũng bắt đầu chuyển sang màu xanh, răng cũng sắc hơn những răng bình thường, miệng đã không thể che giấu được nữa.

Tốc độ di chuyển chậm hơn một chút so với lũ Tống Tử kia.

Bàn Tử thấy vậy, vô thức nhấc chân đá Phan Tử sang một bên.

Cả người Phan Tử đâm sầm vào bức tường bên cạnh.

Trên bức tường còn hằn hình dáng cơ thể của Phan Tử, cùng với những vết nứt, một số mảnh đá trên vách đá cũng rơi xuống đất.

"Mẹ kiếp, đó là Phan Tử, anh làm cái gì vậy?" Hạo Thiên Chân thấy vậy, vội vàng chất vấn Bàn Tử.

Chương 49

“Đến nước này rồi, còn Phan Tử gì mà Phan Tử?

Anh ấy bây giờ là Tống Tử, nếu tôi không ra tay, cậu cái mẹ kiếp đã bị cắn rồi!” Bàn Tử vừa nói vừa cầm Lạc Dương sạn lên, trong lòng cũng không hề dễ chịu.

Trước đây khi gặp Thi Biệt, cũng là anh ấy mạo hiểm cứu cậu ta, nhưng bây giờ biến thành thế này, vì không muốn liên lụy mọi người, chỉ có thể hy sinh Phan Tử.

“Anh muốn làm gì?” Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, vội vàng giữ chặt tay anh ta, không cho Bàn Tử lại gần một bước.

“Giết anh ta, lẽ nào mọi người cùng nhau chờ chết sao?

Đã biến thành thế này rồi, cậu còn chờ đợi cái gì?” Bàn Tử vừa nói vừa hất Hạo Thiên Chân ra, định xông lên đánh chết Phan Tử.

“Không được, Bàn Tử!” Hạo Thiên Chân ôm chặt Bàn Tử, không cho anh ta lại gần Phan Tử, trong đầu đang cố gắng xem lại xem trong quyển bút ký có cách giải quyết nào không.

Phan Tử bây giờ đã mất hết lý trí, không hề nghĩ đến tình cũ, đá Hạo Thiên Chân một cước.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cùng nhau bị đá văng ra, Bàn Tử thành một tấm đệm thịt lớn.

“Á, mông tôi!

Cậu mau đứng dậy đi!

Khốn kiếp, này cậu, thằng nhóc này bây giờ là Lục Thân Bất Nhận rồi, cậu còn giữ tình cũ làm gì, người ta có nghĩ như vậy đâu.”

Bàn Tử vừa nghĩ đến cơn đau trên người, liền chửi bới Hạo Thiên Chân, hận không thể đánh ngất cái thằng nhóc thối này đi, để nó đỡ cản trở.

Hạo Thiên Chân đang định nói thì Bàn Tử lại hét lên.

"Cậu cái mẹ kiếp la hét cái gì?

Tôi cũng đâu có làm gì cậu đâu?

Ông nội mày!" Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, đang định đứng dậy từ trên người anh ta, vừa nói vừa mắng mỏ.

"Phan Gia…" Bàn Tử không để ý đến lời mắng mỏ của Hạo Thiên Chân, mà là xuyên qua cổ Hạo Thiên Chân, sau đó đưa ngón tay chỉ về phía đối diện.

Sắc mặt anh ta trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi cũng bắt đầu nhỏ xuống.

"Hả?" Hạo Thiên Chân nghi ngờ quay người lại, vừa lúc nhìn thấy Phan Tử đã đến phía sau, đang dùng móng tay sắc nhọn chọc vào mắt mình.

"Mẹ kiếp!" Hạo Thiên Chân theo bản năng đưa chân ra định đá vào Phan Tử.

Nhưng mà… Không đá được.

Hạo Thiên Chân tức đến mức muốn chửi mẹ, khốn kiếp, vì sao anh ấy lại không đá được chứ.

"Hai cậu còn không đứng dậy?" Giọng nói ôn hòa, khẽ cười của Tần Mặc truyền đến bên tai họ.

Hai người nhìn cảnh tượng trước mắt, Tần Mặc từ từ đi ra từ phía sau Phan Tử, Phan Tử muốn dùng tay đâm Hạo Thiên Chân nhưng căn bản không thể chạm tới.

Hai người vội vàng đứng dậy, nhìn xuống dưới chân Phan Tử không biết từ lúc nào đã bắt đầu kết tinh Thủy Tinh, Thủy Tinh này nối liền với mặt đất.

Cho dù Phan Tử là Tống Tử, cũng không thể phá vỡ Thủy Tinh.

"Ối trời ơi, Tần Mặc huynh đệ, cái này là anh làm ra sao?

Cái này cũng là tuyệt học của Tần gia anh sao?" Bàn Tử nhìn Thủy Tinh xong, mắt anh ta trợn tròn.

Đây là Thủy Tinh đấy, chắc chắn sẽ đáng tiền chứ?

Dùng đồ tốt như vậy để trói Tống Tử, đúng là phung phí của trời.

"Cái Thủy Tinh này… sao mà quen mắt thế nhỉ?" Hạo Thiên Chân cảm thấy rất quen thuộc, cả cái màu sắc này nữa.

Trầm ngâm một lát, "Khốn kiếp, đây không phải là Thủy Tinh Đằng Mạn bên ngoài sao?

Sao lại biến thành thế này rồi?" Hạo Thiên Chân vô thức nhìn Tần Mặc, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, còn có sự nghi ngờ và khó hiểu.

"Ừm, đúng là Thủy Tinh của Thủy Tinh Đằng Mạn bên ngoài, cái này hiệu quả hơn." Tần Mặc như biết được suy nghĩ của Hạo Thiên Chân, bình tĩnh gật đầu.

Sau đó đi đến trước mặt Phan Tử, đặt tay lên giữa trán anh ta, trên người bắt đầu thi triển Sinh Cơ Thuật.

Loại Sinh Cơ Thuật này có thể trừ tà trừ uế, vậy thì thi độc cũng vậy.

Trên đầu ngón tay của Tần Mặc lóe lên một tia sáng màu xanh nhạt, như một luồng khí tràn vào cơ thể Phan Tử.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn dáng vẻ của Tần Mặc, cũng

không tiện trực tiếp làm phiền, mà chú ý thấy những sợi lông xanh trên người Phan Tử đang dần dần rụng xuống.

Lông trên mu bàn tay và mặt, cùng với bộ móng vuốt đen sì sắc bén kia cũng đang dần dần ngắn lại, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Đôi mắt đỏ rực của Phan Tử, cùng với hai chiếc răng nanh sắc nhọn, những chiếc răng nanh đó đang rơi xuống.

Lộ ra hai hốc máu đỏ tươi.

Mắt Phan Tử từ từ nhắm lại, cuối cùng hai tay buông thõng, trực tiếp ngã ngửa ra sau.

Tần Mặc thấy vậy, ngón tay khẽ xoay, liền thấy Thủy Tinh nhanh chóng vươn dài, chủ động đỡ lấy Phan Tử.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cảm thấy đây là đang biểu diễn ma thuật gì đó sao?

Cái này là đồ chơi phương Tây du nhập vào đấy.

Không ngờ bọn họ lại được nhìn thấy trong mộ huyệt.

"Ối chà, bản lĩnh của Tần gia thật là lợi hại quá đi!

Hay là tôi cũng mang họ Tần đi, anh có thể dạy tôi không?

Như vậy sau này bị Tống Tử cắn tôi cũng không sợ nữa rồi." Bàn Tử tỏ vẻ ngưỡng mộ không thôi, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn anh.

"Không thể." Tần Mặc cười nhạt, nói ra những lời mà Bàn Tử cho là tuyệt vọng nhất.

"Đây là bản lĩnh gì vậy?

Thi độc trên răng Tống Tử sẽ lây sang người bị cắn, nhưng anh có thể xua tan những thi độc này sao?

Tần gia các anh bản lĩnh đã nghịch thiên đến mức này rồi sao?"

Hạo Thiên Chân cảm thấy mình đã đọc không ít sách, không chỉ là bút ký của gia gia để lại, mà còn rất nhiều bản cổ mà Tam thúc tìm được, đều không có ghi chép về cách giải trừ thi độc.

Chương 50

"Khí tức Long Tộc, há lại là một chút thi độc nhỏ nhoi có thể chống lại?" Tần Mặc cười ôn hòa không thôi, trong ánh mắt còn có một tia ý trêu chọc.

Khốn kiếp, đây là bị coi thường sao?

Hạo Thiên Chân nhìn nụ cười của Tần Mặc, trong lòng cảm thấy rất bất lực.

"Nhưng chuyện của tôi tôi hy vọng hai người có thể giúp tôi giữ bí mật, tôi không muốn gặp rắc rối." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, sắc mặt ngưng trọng nói.

"Tôi là người giữ mồm giữ miệng, anh yên tâm đi." Hạo Thiên Chân vội vàng giơ ba ngón tay lên, chỉ thiếu điều chưa thề.

Bàn Tử nghe vậy, vội vàng lên tiếng bổ sung.

"Tôi cũng vậy, toàn bộ Mạc Kim Hiệu Úy ai mà không biết cái miệng của Bàn Tử tôi là nghiêm ngặt nhất, anh yên tâm, anh là huynh đệ của tôi, dù có dao kề cổ tôi cũng sẽ không nói một câu nào đâu." Bàn Tử tự tin nói, còn dùng sức vỗ ngực mình.

Tần Mặc nhìn hành động của Bàn Tử, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Lúc này Trương Kỳ Lân cũng từ từ tỉnh lại, liền thấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cùng Tần Mặc đang đứng ở một bên.

Anh nhíu mày từ từ đứng dậy, trong tay vẫn cầm Hắc Kim Cổ Đao.

"Thiên Chân." Vết thương trên người Trương Kỳ Lân đã hồi phục không ít, nhưng vì mất máu quá nhiều, sắc mặt vẫn trắng bệch đáng sợ, vẻ vốn lạnh như băng sương, bây giờ lại càng thấy sắc mặt trắng

bệch vài phần.

“Muộn Du Bình, anh tỉnh rồi, anh thấy thế nào?” Hạo Thiên Chân vội vã đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, chủ động đỡ anh.

“Tôi không sao.” Trương Kỳ Lân lắc đầu, giọng nói yếu ớt, nhưng vẫn đầy vẻ lạnh lùng, đặc biệt khi nhìn thấy những quan quách này, anh có chút nghi hoặc nhìn Hạo Thiên Chân, còn cả dáng vẻ của Phan Tử.

Những chuyện này là sao vậy?

Hạo Thiên Chân kể lại sự việc cho anh ta nghe, nhưng duy chỉ không nói về thân phận của Tần Mặc, chủ yếu là vừa rồi đã hứa không được nói, quay đầu lại nói cho Muộn Du Bình thì không thích hợp.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn Tần Mặc, đối mặt với ánh mắt ôn hòa của Tần Mặc, cuối cùng rũ mắt xuống.

“Phan Tử vừa mới giải trừ thi độc, cần thời gian nghỉ ngơi, tôi cũng cần nghỉ một lát nữa, khi nào anh ấy tỉnh dậy thì gọi tôi một tiếng là được.” Trương Kỳ Lân nói xong liền quay về vị trí ban đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mộ huyệt này hiểm nguy trùng trùng, không thể chỉ dựa vào một mình Tần Mặc, bây giờ cần thời gian để hồi phục vết thương trên người.

Hạo Thiên Chân cũng không làm phiền, mà kéo Bàn Tử đến vị trí của quan quách bên cạnh.

Ngọn đèn đã tắt trước đó bây giờ không biết từ lúc nào đã lại được thắp sáng, cả không gian xuất hiện một ánh sáng yếu ớt.

“Những chiếc quan tài này đều là Kim Ti Nam Mộc, Lỗ Thương Vương này đã Hạ Đấu bao nhiêu lần rồi chứ?

Có thể tạo ra những quan quách này sao?" "Khốn kiếp, Hạ Đấu quả nhiên là người có tiền có khác, một trăm chiếc Kim Ti Nam Mộc này, nếu mang ra ngoài thì có thể bán được không ít tiền đâu." Bàn Tử nói đến đây, mắt anh ta sáng rực lên, như thể nhìn thấy rất nhiều tiền.

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc cũng đang đánh giá quan quách này.

Giám Bảo Chi Nhãn của Tần Mặc đã mở. 【Hắc Lân Vũ Mộc, quý hơn cả Kim Ti Nam Mộc, là vật phẩm quý hiếm.】 "Đây là Hắc Lân Vũ Mộc, không phải Kim Ti Nam Mộc." Tần Mặc thu lại Giám Bảo Chi Nhãn, nhàn nhạt nói.

"Anh nói cái gì?" Hạo Thiên Chân còn tưởng mình nghe nhầm, vội vàng nhìn Tần Mặc, tràn đầy kinh ngạc nhìn anh.

Hắc Lân Vũ Mộc.

Đây là thứ còn quý hơn cả Kim Ti Nam Mộc, trên thế giới này, có một khối gỗ như vậy thôi cũng có thể mua được nửa cái Trường Sa thành.

Đủ để chứng minh sự quý hiếm của thứ này.

"Hắc Lân Vũ Mộc là cái gì?

Tôi chỉ biết Kim Ti Nam Mộc thôi." Bàn Tử không nghiên cứu nhiều về loại gỗ này, nhưng nhìn dáng vẻ của Hạo Thiên Chân, thứ này chắc chắn rất quý giá đúng không?

"Cấp độ của cậu thật sự không biết được, thứ này ngay cả hoàng đế thời cổ đại cũng chưa chắc đã có nhiều." Tần Mặc nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Bàn Tử, cười nhạt nhìn anh ta.

"Hắc Lân Vũ Mộc, tương truyền đây là tinh huyết của một Hắc Lân Thú thời hồng hoang hóa thành, khi tinh huyết rơi xuống trần gian, sẽ hình thành một cây đại thụ chọc trời, loại cây non này có thể cao mười mét mỗi ngày." "Nhưng vì loại cây này mọc rất hùng vĩ, lại có

chu kỳ sinh trưởng khá nhanh, rất nhiều người đều coi đó là một loại gỗ không may mắn, không biết rằng loại gỗ này có thể giúp người sống giữ mãi tuổi xuân, nếu là người chết thì sẽ hấp thụ tà khí của Hắc Lân Thú, vạn năm sau tất sẽ thành Hạn Bạt." "Chẳng trách lũ Tống Tử này đều có lông xanh, còn lợi hại hơn cả lũ lông đen, hóa ra là vì lý do này." Hạo Thiên Chân nghĩ đến những thứ mình từng đọc trong bút ký trước đây, vẫn còn coi thường, bây giờ tận mắt chứng kiến, không khỏi cảm thấy khâm phục gia gia mình.

Những thứ này cũng có thể biết được sao?

Đây là đã sưu tầm truyện thần thoại khắp nơi rồi sao?

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân với ánh mắt có thêm vài phần tán thưởng.

Không thể không nói, trong kiến thức về mộ huyệt, Hạo Thiên Chân chính là một cuốn bách khoa toàn thư di động, nhưng phần lớn đều là lý thuyết suông.

Thực tế thao tác, vẫn là Ngô Tam Gia.

Bàn Tử sờ sờ mặt mình, ánh mắt sáng rực nhìn những quan quách này, tổng cộng một trăm cái, không cần nói toàn bộ, chỉ cần một cái thôi cũng có thể khiến người ta giàu nứt đố đổ vách.

Mẹ kiếp, cái này mà mang ra ngoài thì phát tài rồi, có cái này, ai còn Hạ Đấu nữa chứ?

"Bàn Tử, cậu đừng có ý định với thứ này, cậu cũng không thể mang cái quan quách này đi được đâu." Tần Mặc nhìn dáng vẻ của Bàn Tử là biết anh ta đã nảy sinh ý đồ khác.

"Tại sao?

Cái thứ này nếu mang ra ngoài, nhất định sẽ phát tài, chúng ta sau này sẽ không còn lo ăn lo mặc nữa." Bàn Tử nghe vậy, lập tức không

vui, đây là đang ngăn cản anh ta phát tài.

Hạo Thiên Chân nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, hận không thể chạy đến đá cho một cái.

"Ông nội mày, cái gì cậu cũng muốn!

Tần Mặc nói vậy nhất định có lý do, cậu nghe xong rồi hãy nói." Hạo Thiên Chân tức đến mức chửi bới, nếu không phải vì cái thái độ ham tiền không cần mạng này, Phan Tử cũng sẽ không biến thành Tống Tử.

Bây giờ nghĩ lại còn muốn mắng chửi bọn họ một trận cho hả dạ.

Tần Mặc thấy vậy, nụ cười công thức hóa trên mặt càng đậm.

"Hắc Lân Vũ Mộc này đã bị Tống Tử ngủ trong đó nghìn năm, bên trong chỉ có tà khí, cho dù là người sống nằm vào, cũng sẽ biến thành Tống Tử, Hắc Lân Vũ Mộc này bản thân chính là căn bản ngưng tụ tà khí." "Nếu không thì những thi thể này cũng sẽ không nhanh chóng biến thành Lục Mao Tống Tử như vậy, chủ nhân của những quan quách này đều là thân tín của Lỗ Thương Vương, những năm này đi theo Lỗ Thương Vương cùng nhau Hạ Đấu, cậu nói bọn họ sẽ không có tiền sao?" Lời nói của Tần Mặc khiến Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức chấn động toàn thân.

Đúng vậy, đi theo Lỗ Thương Vương cùng nhau đông chinh tây chiến Hạ Đấu, lẽ ra không đến nỗi không được uống một ngụm canh nào.

Hạo Thiên Chân nhìn những quan quách này, cộng thêm những bức bích họa trên tường mà anh đã nhìn thấy trước đó.

Ngay lập tức hiểu ra điều gì đó.

"Anh đừng nói với tôi, tất cả số tiền này đều được đổi lấy thứ này rồi chứ?" Hạo Thiên Chân không dám tin chỉ vào quan quách bên

cạnh.

Chương 51

Tần Mặc cười mà không nói, ý nghĩa rất rõ ràng.

Khốn kiếp, những năm này đều là đào mộ, không giống Mạc Kim Hiệu Úy, bọn họ là lấy đi vài món, nhưng bọn họ là nhận quá bạt mao, không để lại một chút nào.

Kiểu này đều tổn hại âm đức, con cháu đời sau cũng sẽ bị ảnh hưởng, cho nên bọn họ lựa chọn không có con cháu, chỉ muốn an táng chính mình.

Nếu một ngày nào đó có thể trở thành Hạn Bạt.

Khốn kiếp, thế này chẳng phải là xong rồi sao?

Hạn Bạt này không phải Tống Tử bình thường, đó là thủy tổ của Tống Tử đấy.

Trong phạm vi trăm dặm cỏ cây không mọc.

Còn có ý thức độc lập, cái này tương đương với việc trường sinh bất lão một cách gián tiếp.

Thứ này quả thực hữu dụng hơn tiền rất nhiều.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân vốn đã trắng bệch, bây giờ càng trắng bệch đáng sợ.

"May quá, may mà chúng ta đã đến, nếu không những thứ này mà ra ngoài, thì còn được sao?" "Bàn Tử, cậu cái mẹ kiếp vẫn là đừng ham tiền không cần mạng, ý định với cái quan quách này cậu vẫn là đừng có nữa." Hạo Thiên Chân vội vàng khuyên nhủ Bàn Tử, chỉ sợ cái tên béo mập này lại ra tay ngầm.

Lén lút mang cái quan tài này ra ngoài, thì sự việc sẽ phiền phức

lắm.

“Nghiêm trọng đến vậy sao?” Bàn Tử nhíu mày, như đang phân vân.

Trời ạ, mạo hiểm tính mạng, suýt chút nữa thành thức ăn cho Tống Tử, kết quả nhìn thấy rồi lại không thể ăn, thật là uổng công.

“Ừm, sự việc rất nghiêm trọng, thứ này không thể động vào, cậu sẽ hại người khác, cậu không phải nói cậu là thanh niên tốt của xã hội chủ nghĩa sao?

Không thể làm ra những chuyện gây hại cho xã hội, gây hại cho bách tính được.” Tần Mặc khẽ cười nhìn Bàn Tử, đội một cái mũ lên đầu anh ta.

Bàn Tử nghe vậy, cắn chặt răng mấy cái, cuối cùng không nói được lời nào.

Khốn kiếp, vậy mà lại chặn hết đường lui rồi, còn có thể nói gì nữa chứ?

Chủ yếu là những lời này đều do chính anh ta nói ra.

Trời ạ, không có việc gì nói những lời này làm gì?

Bàn Tử trong lòng vô cùng hối hận.

“Thôi được rồi, Tần Mặc huynh đệ, tôi nể mặt anh đấy, tôi đã từ bỏ một cơ hội phú khả địch quốc đó.” Tim Bàn Tử đang rỉ máu.

“Tốt.” Tần Mặc nghe vậy, cười nhạt nói.

Khóe miệng Hạo Thiên Chân giật giật, dáng vẻ ham tài của Bàn Tử thật là không muốn nhìn.

Lúc này, bụng anh ta lại rất không tranh khí mà kêu lên.

Mặt Hạo Thiên Chân có chút ngượng ngùng, nói đến ăn no, vẫn là

trước khi vào đây ăn, bây giờ lại vừa chạy trốn, vừa gặp Tống Tử, bây giờ thể lực đã tiêu hao gần hết rồi.

"Ha ha, cậu nhóc này." Bàn Tử vừa nói xong, còn chưa kịp trêu chọc thì đã nghe thấy bụng mình cũng bắt đầu kêu lên.

"Anh cũng có tư cách cười tôi sao?

Anh tự mình cũng vậy thôi." Hạo Thiên Chân cười nhạo nói.

Tần Mặc nhớ đến không gian của mình, bên trong để không ít đồ ăn, ngay lập tức như thể biến ma thuật vậy, lấy ra một ít đồ ăn vặt và đồ ăn nấu chín, còn có một ít nước.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn Tần Mặc như biến ma thuật mà lấy ra những thứ này, hai người ngơ ngác như mơ.

Tuyệt học của Tần gia còn có chiêu này sao?

Đồ ăn nấu chín này vẫn còn nóng hổi nữa, còn có thể tự mình làm nóng sao?

"Ăn đi, không phải đói rồi sao?

Lát nữa Phan Tử và Trương Kỳ Lân tỉnh dậy, cũng có đồ ăn." Tần Mặc bình tĩnh cầm một cái đùi gà lên ăn, dáng vẻ ăn uống rất tao nhã.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không cưỡng lại được sự cám dỗ của đồ ăn ngon, cũng không quan tâm đến môi trường xung quanh, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Bàn Tử ăn mấy miếng, nhìn xuống đất chỉ còn lại một cái đùi gà, đang định đưa tay ra lấy, thì lại thấy một thứ quen thuộc xuất hiện lần nữa.

Và còn cướp mất đùi gà của anh ta.

"Khốn kiếp!" Bàn Tử nhìn thấy cọng dây leo thủy tinh mà mình vừa đuổi theo đã cướp mất cái đùi gà, lại còn trốn xuống bên dưới

quan quách, nhất thời tức đến không nhẹ.

“Cái cọng dây leo chết tiệt này, mau trả đùi gà lại cho Bàn Gia, không thì lão đây sẽ đốt cháy ngươi!” Bàn Tử vội vàng mắng chửi, nhưng chỉ thấy cái đùi gà đã biến mất không còn dấu vết.

“Hừ, xem lão đây!” Bàn Tử tức giận định hất tung quan quách lên, nhưng bị Hạo Thiên Chân và Tần Mặc ngăn lại.

“Cái tên Bàn Tử nhà cậu, chỉ biết có đùi gà thôi à, cậu không nghĩ đến cái khác sao?

Cái dáng vẻ này của cậu làm sao mà ngồi lên chức Mạc Kim Hiệu Úy được hả?” Hạo Thiên Chân vội vàng cản anh ta.

Bàn Tử lúc nãy còn đang bực tức, sau khi nghe Hạo Thiên Chân nhắc nhở, lập tức hiểu ra điều gì đó.

“Chết tiệt, lối ra!” Bàn Tử chợt nhớ ra điều gì đó, mắt trợn tròn.

“Đợi bọn họ tỉnh lại là có thể rời đi rồi, một cái đùi gà đổi lấy một lối ra, không lỗ đâu.” Tần Mặc cười nhạt nhìn anh ta.

Bàn Tử xoa xoa bụng, cuối cùng quay lại tiếp tục ăn đồ kho.

Phan Tử tỉnh lại đã là hai giờ sau, Hạo Thiên Chân cũng đánh thức Trương Kỳ Lân dậy, phát hiện những vết thương trên người anh ấy đã hồi phục không ít.

Trong lòng thầm nói một câu quái vật, anh ấy cũng không hỏi nhiều về tình trạng cơ thể của Trương Kỳ Lân.

“Ăn chút gì đi, chúng ta sẽ rời khỏi đây.” Hạo Thiên Chân đưa đồ ăn trong tay cho Trương Kỳ Lân, sau đó quay người đi chăm sóc Phan Tử.

Phan Tử biết mình suýt nữa trở thành Tống Tử thì trong lòng sợ hãi khôn nguôi, nhưng khi biết là Tần Mặc ra tay thì lòng tràn đầy cảm

kích.

Tần Mặc và Bàn Tử đang nghiên cứu lối ra bên dưới quan quách này.

“Cậu nói cái cọng dây leo thủy tinh này định làm gì?

Chương 52

Chúng ta đã phá hủy căn cơ của nó rồi, tại sao nó không đi mà vẫn đợi chúng ta ở đây?" Bàn Tử ngồi xổm bên cạnh, muốn thử đẩy cái quan quách này ra, nhưng phát hiện mình không đẩy được, không khỏi có chút bực tức.

"Đợi đến cuối cùng sẽ biết thôi, có lẽ là nó muốn đưa chúng ta đến một nơi nào đó chăng?" Tần Mặc miệng nói vậy, nhưng tai đã bắt đầu thử dùng Thính Thanh Biện Vị.

Xung quanh không nghe thấy tiếng động gì, rất yên tĩnh, yên tĩnh như thể đang ở trong một phòng giải phẫu vậy.

Thỉnh thoảng còn có cảm giác một trận gió lạnh thổi qua.

Trương Kỳ Lân và Phan Tử ăn uống no đủ xong, đi về phía Tần Mặc.

Tần Mặc ngẩng đầu nhìn Trương Kỳ Lân, thấy anh ấy gật đầu với mình, Tần Mặc chỉ cười nhạt, coi như đáp lại.

Ngay sau đó, Tần Mặc nhẹ nhàng đưa tay đẩy một cái, cái Hắc Lân Vũ Mộc Quan Quách kia lập tức dịch chuyển, lộ ra một lối đi bí mật.

Bàn Tử đối với bản lĩnh của Tần Mặc đã gần như hoàn toàn công nhận.

Cũng không biết tuyệt học của Tần gia này bao gồm những gì, cái sức lực này...

Có thể sánh ngang với lực sĩ, đây còn là người sao?

"Đi thôi, đừng có ngẩn người nữa!" Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử kinh ngạc, liền đưa tay lắc lắc trước mặt anh ta.

“Cậu... cậu không thấy sao?

Sức lực của Tần Mặc huynh đệ...” Bàn Tử nắm chặt tay Hạo Thiên Chân, ấp a ấp úng mãi mới nói ra.

“Cậu làm cái gì mà cứ giật mình, hoảng hốt vậy?

Tần Mặc còn có thể triệu hồi ra đầu rồng nữa là, mấy chuyện này có đáng gì đâu?

Cậu chưa từng thấy chuyện lạ bao giờ à?” Hạo Thiên Chân nhìn anh ta như nhìn thằng ngốc, tên này tám phần là một kẻ thiểu năng trí tuệ rồi.

Phan Tử và Trương Kỳ Lân đi theo sau Tần Mặc, sau đó là Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, mấy người cùng nhau bước vào con đường ngầm cao chưa đến hai mét, rộng chỉ vài chục centimet.

Hạo Thiên Chân đi sau Trương Kỳ Lân, nghĩ đến vết thương trên người anh ấy, không khỏi tò mò hỏi.

“Tôi đi đuổi Bàn Tử, nhưng không đuổi kịp, gặp phải vài con Tống Tử lang thang, sau đó thấy Thi Biệt, nên đi tìm các cậu, gặp phải một số cơ quan, cuối cùng rơi vào đường ngầm.” “Phần còn lại các cậu đều biết rồi.” Trương Kỳ Lân lạnh lùng đáp.

Chỉ là ngữ khí hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ tràn đầy sức sống lúc trước.

“Có thể bị Tống Tử làm bị thương, con Tống Tử này hẳn là rất lợi hại.” Tần Mặc nghe vậy, đi phía trước, nhàn nhạt đáp lại.

Bước chân Trương Kỳ Lân hơi khựng lại, chỉ có thể nói mình vận khí không tốt, gặp phải mấy con Thiên Niên Tống Tử, lại đều là võ tướng.

Cũng không hiểu những con Thiên Niên Tống Tử này từ đâu ra, tại

sao lại có nhiều Tống Tử xuất hiện như vậy.

Tần Mặc nghĩ đến những tiếng bước chân mình nghe thấy trước đây, hẳn là của những con đại Tống Tử Thiên Niên này.

Mọi người đi trong một con đường hầm hẹp, xung quanh toàn là đất, còn có mùi đất nồng nặc.

Thỉnh thoảng còn có một luồng khí lạnh tràn ngập sau lưng họ.

Đặc biệt là Bàn Tử, cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, vô thức ôm lấy cánh tay mình.

Thỉnh thoảng, anh ta lại cầm đèn pin rọi vào lớp đất xung quanh, trên đó là những dấu vết do xẻng đào ra, từng góc cạnh rõ ràng.

Ngoài mùi đất dày đặc, trên đó còn có một lớp băng sương mờ nhạt.

Những lớp băng sương này có hình dạng như sợi bông, chạm nhẹ một cái là sẽ tan biến.

Nhiệt độ trên ngón tay đã làm tan chảy lớp băng sương đó ngay lập tức.

"Tần Mặc huynh đệ, Thiên Chân, các cậu xem này!" Bàn Tử vội vàng gọi, nhanh chóng đi đến sau lưng họ, cầm đèn pin rọi lên trần, muốn tìm lại lớp băng sương hình bông vừa thấy lúc nãy.

"Cậu bắt chúng tôi xem cái gì?" Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử đang ngẩng đầu tìm kiếm, nhưng không tìm thấy gì, có chút bực bội.

"Là băng sương đó, bên trong này có băng sương, chẳng lẽ cậu không thấy lạnh sao?

Cậu đừng có nói đây là bên dưới, có chút lạnh là bình thường, cái lý lẽ này Bàn Tử tôi cũng hiểu, nhưng lạnh đến mức đóng băng sương thì nó khốn kiếp thật sự không bình thường đâu!" Bàn Tử vội vàng

nhìn Hạo Thiên Chân một cái, sau đó tiếp tục tìm kiếm.

"Nhiệt độ bên trong này ít nhất cũng phải dưới không độ vài độ, xuất hiện băng sương là chuyện bình thường mà." Hạo Thiên Chân liếc anh ta một cái.

"Tiểu Tam Gia.

Tiểu Tam Gia." Phan Tử lập tức kéo áo Hạo Thiên Chân, cố ý hạ thấp giọng.

"Phan Tử, có chuyện gì thì nói đi, gọi tôi làm gì?" Hạo Thiên Chân quay người nhìn Phan Tử trước mặt, không vui liếc anh ta.

"Khốn kiếp, cậu quay đầu lại nhìn tôi một cái đi chứ!" Phan Tử mạnh mẽ ấn đầu Hạo Thiên Chân, bắt anh ấy quay đầu đi.

Liền thấy phía trước, trên lớp đất xuất hiện rất nhiều băng sương, những lớp băng sương này nhìn qua là thấy không bình thường.

"Khốn kiếp, tôi đã nói mấy người đọc sách các cậu thì có ích gì đâu, bình thường cái quái gì, thế này mà còn bình thường à?" Phan Tử tức giận không nhẹ, sau đó đưa tay chỉ vào lớp băng sương bên trên.

Hạo Thiên Chân rất lúng túng, sao lại không giống với những gì mình nghĩ vậy?

Phan Tử nhìn thêm Hạo Thiên Chân một cái, còn không kiềm chế được rùng mình một cái, vô thức xoa xoa cánh tay mình.

Sao lại cảm thấy càng lạnh hơn vậy?

"Vào bên trong sẽ biết chuyện gì đang xảy ra thôi." Tần Mặc chỉ ngẩng mắt liếc nhìn lớp băng sương bên trên, cuối cùng điềm tĩnh bước vào bên trong.

Anh ấy vẫn đang sử dụng Thính Thanh Biện Vị, muốn biết bên trong còn có thứ gì.

Mãi cho đến khi mọi người đi được nửa giờ.

Khi nói chuyện còn có hơi lạnh phả ra.

Khí trắng từ miệng mấy người thoát ra.

“Dường như càng lúc càng lạnh.” Miệng Hạo Thiên Chân hơi cứng lại, giọng nói cũng run rẩy.

“Đã đến rồi.” Trương Kỳ Lân nhìn thấy vị trí phía trước nhất xuất hiện ánh sáng xanh nhạt, lạnh lùng mở miệng.

Chương 53

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ba người lập tức vui mừng, bước chân cũng nhanh hơn trước vài phần.

Khi đi đến cuối cùng, nụ cười trên khóe môi đã cứng đờ trên mặt.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một khoảng đất trống tối đen, xung quanh càng lạnh không chịu nổi, trên mặt đất còn có vài ngọn Linh Hồn Trá Chúc màu xanh u ám đang chập chờn.

Thêm vào khoảng đất trống tối đen này, mang đến cảm giác âm u rợn người, hai chữ "quỷ dị" hiện lên trong đầu mọi người.

Khoảng đất trống tối đen này không có gì cả, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Hạo Thiên Chân càng lúc càng toát mồ hôi lạnh.

Phan Tử và Bàn Tử cũng vậy, chẳng khá hơn là bao, trước thì lạnh, giờ thì càng lạnh hơn.

"Chết tiệt, cái quái gì đây?

Chỗ quái quỷ nào thế này?" Bàn Tử cầm đèn pin rọi khắp nơi, tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Ngay sau đó nhìn xuống mặt đất, một vệt sáng màu đỏ chợt lóe lên, thu hút sự chú ý của Bàn Tử.

Mắt Bàn Tử sáng lên, đây là hồng ngọc sao?

Vội vàng cúi người xuống muốn lấy viên đá quý ra.

"Bàn Tử, cậu làm gì vậy?

Mau đi theo đi chứ!" Hạo Thiên Chân nghe thấy tiếng phía sau nhỏ lại, vội vàng quay người lại nhìn anh ta.

“Dây giày tôi bị tuột rồi, các cậu đi trước đi, tôi sẽ đến ngay sau.” Bàn Tử đã ngồi xổm xuống, vội vàng kiếm cớ.

Hạo Thiên Chân cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục đi về phía trước.

Xác định ánh đèn pin phía trước đã đi xa, Bàn Tử vội vàng đưa tay ra bắt đầu muốn dùng tay đào viên hồng ngọc này lên.

Đến đây lâu như vậy rồi, không thể nào không có gì cả chứ, đồ của Lỗ Thương Vương thì khỏi nói rồi, lỡ đâu hắn là một con gà sắt chỉ biết biến tất cả tiền thành quan quách hảo hạng.

Vậy thì chẳng phải rất thiệt thòi sao, đúng như câu “trộm không đi tay không”.

Phi, không phải, đúng là “có làm có hưởng”.

Chủ nghĩa Mác cũng nói rồi, chỉ cần nỗ lực là sẽ có thu hoạch, giờ đã nỗ lực rồi, chẳng phải nên có thu hoạch sao?

Bàn Tử vừa nghĩ vừa bắt đầu động tay đào báu vật.

Bước chân của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân dừng lại, hai người nhìn hoàn cảnh xung quanh.

“Trương tiên sinh, anh thấy sao?” Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân.

“Không biết.” Trương Kỳ Lân nhìn những khoảng đất trống bên cạnh, lắc đầu.

Tần Mặc lập tức mở Hỗn Độn Chi Mâu, đơn giản quét mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy khu vực này khá rộng, ít nhất cũng vài ngàn mét, khắp nơi đều là đất trống mênh mông.

Cụm từ “trống trơn bốn bề” rất phù hợp.

Nhưng trong không khí lại có một luồng hắc khí nhàn nhạt, mùi vị này rất quen thuộc, rất giống với Âm Kiếm trong tay anh.

Không có gì cả, nhưng lại có sự tồn tại của Âm Khí.

Tần Mặc nhìn lại một lần nữa, vẫn không thấy gì.

"Tần Mặc, anh sao vậy?" Hạo Thiên Chân lạnh đến toàn thân run rẩy, lông mày và râu đã xuất hiện những lớp sương trắng mỏng.

"Ở đây có Âm Khí rất nặng, các cậu cảm thấy lạnh là chuyện bình thường." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Phan Tử cả hai đều đang co ro, đặc biệt là Phan Tử, trước đây vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt không tốt, bây giờ lại lạnh, càng tái nhợt đi không ít.

Anh và Trương Kỳ Lân đều có huyết mạch trong người, những thứ này không đáng sợ.

"Bàn Tử đâu rồi?" Tần Mặc thấy thiếu một người, sau đó liếc nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Hạo Thiên Chân quay đầu lại, vừa định nói.

"Vừa nãy nói buộc dây giày, vẫn chưa theo kịp sao?" Hạo Thiên Chân quay người lại định nói, cứ nghĩ Bàn Tử đã theo kịp, nhưng lại phát hiện Bàn Tử phía sau đã biến mất tăm.

Có chút ngây người trong chốc lát.

Tai Tần Mặc khẽ động, nghe thấy tiếng Bàn Tử thở hổn hển mệt mỏi, sau đó cười nhạt.

Bàn Tử này nói không chừng lại phát hiện ra báu vật gì rồi.

Đúng lúc này, toàn bộ không gian đột nhiên xuất hiện một trận dị động.

Khóe miệng Tần Mặc từ từ hạ xuống, vẻ ôn hòa trên mặt cũng bớt đi vài phần.

Trương Kỳ Lân thì theo bản năng rút Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra, mắt sắc lạnh quét một lượt hoàn cảnh xung quanh.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử sau khi nghe thấy tiếng động, tìm kiếm nguồn gốc âm thanh, nhưng nơi này quá trống trải, âm thanh dường như phát ra từ bốn phương tám hướng, căn bản không thể xác định được.

"Khốn kiếp, lại là chuyện gì thế này?

Mộ huyệt này sao lại quỷ dị như vậy?" Phan Tử lớn tiếng mắng, vẫn cầm thanh quân đao trong tay, đứng cạnh Hạo Thiên Chân, mắt cảnh giác nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Lúc này Bàn Tử không hề đào bới, mà là bị viên hồng ngọc trước mắt mê hoặc.

Từ lúc đầu dùng tay đào, cuối cùng chuyển sang dùng Lạc Dương sạn, bắt đầu dùng sức đào viên hồng ngọc này.

Sau khi tốn rất nhiều công sức.

Bàn Tử đớ người.

Bên dưới đất ngoài viên hồng ngọc ra, còn có một bộ thi thể, trong tay thi thể này vẫn đang nắm chặt một cây quyền trượng hồng ngọc.

Lúc này thi thể lộ ra một phần cơ thể và một cánh tay.

Đôi mắt của thi thể này vẫn chưa thối rữa, đang lộ ra ánh mắt đầy hận ý nhìn anh ta.

Bàn Tử cũng không nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy.

Chương 54

“À thì...

Bàn Tử tôi đến đây để kiếm tài lộc, không phải cố ý đào xương cốt của ông đâu, ông xem ông với tôi cũng có duyên phận, ông có thể đưa cây quyền trượng này cho tôi không?” Bàn Tử trước tiên khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng gần như muốn khóc.

“Chết tiệt, khốn kiếp thật, sao bên dưới hồng ngọc lại có thi thể chứ?

Lại còn, dù có thi thể thì cũng đừng kinh khủng như vậy được không?” Lúc này Bàn Tử đang tiềm thức dùng sức muốn lấy cây quyền trượng trong tay thi cốt này xuống.

Nếu thi thể lúc này có thể nói chuyện, chắc hẳn sẽ mắng chết cái tên Bàn Tử này.

Nó đang nằm yên ổn bên trong, sao lại gặp phải cái thứ thiếu đạo đức như cậu, còn muốn động tay cướp đồ của nó nữa.

Cậu giỏi giang thế cơ à?

“Tôi nói này, ông đã chết rồi, đừng có chết mà còn muốn tiền nữa chứ, ông chết rồi thì muốn thứ này cũng chẳng ích gì.

Có người từng nói, giúp người là niềm vui, ông đừng có keo kiệt đến chết như vậy được không?” Bàn Tử vừa nói vừa bắt đầu động tay muốn lấy món đồ này xuống.

Hoàn toàn không chú ý đến những biến hóa trên mặt đất xung quanh.

Lúc này, bốn người Tần Mặc, Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân và Phan Tử đều đang nhìn lên không trung.

Hạo Thiên Chân cảm thấy dưới chân mình dường như có thứ gì đó đang động đậy, vội vàng nhấc chân lên, dùng đèn pin rọi vào.

Nhưng lại thấy trên mặt đất xuất hiện một vết nứt, dường như có thứ gì đó sắp phá đất chui ra.

"Khốn kiếp, tôi biết tiếng động này từ đâu ra rồi!" Hạo Thiên Chân nghe vậy, sắc mặt đại biến.

Tiếng động này là từ dưới đất lên, chết tiệt, lại là chuyện gì thế này?

Trương Kỳ Lân và Phan Tử vội vàng cúi xuống nhìn dưới chân mình, mặt đất trước đó còn bằng phẳng không có gì, giờ đã xuất hiện rất nhiều vết nứt, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ có thứ gì đó phá đất chui ra.

Tai Tần Mặc khẽ động, nghe thấy Bàn Tử đang lẩm bẩm một mình.

Trong lòng cảm thấy rất cạn lời, đến nước này rồi mà vẫn còn ham tiền hơn cả mạng sao?

"Tôi đi tìm Bàn Tử." Hạo Thiên Chân nói xong liền quay người chạy trở lại, lúc này đi theo đại đội vẫn tốt hơn, bất kể là Tần Mặc hay Muộn Du Bình, có một trong hai người họ bên cạnh đều tốt cả.

"Tiểu Tam Gia." Phan Tử nhìn Hạo Thiên Chân cứ thế rời đi, vừa định đuổi theo, thì bị một bóng đen đột nhiên xuất hiện từ mặt đất chặn lại.

"Khốn kiếp, cái quái quỷ gì nữa đây?" Phan Tử nhìn bóng đen xuất hiện trước mắt, lập tức chửi một tiếng.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân ngẩng mắt, ánh mắt sắc lạnh, Trương Kỳ Lân sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra.

“Trương tiên sinh, chỗ này giao cho anh, tôi đi tìm Thiên Chân và Bàn Tử.” Tần Mặc nói xong, thân ảnh lóe lên, như một trận gió, biến mất trước mắt.

Lúc này Hạo Thiên Chân đang cầm đèn pin tìm kiếm Bàn Tử khắp nơi.

“Bàn Tử!

Bàn Tử!

Khốn kiếp, cậu ở đâu vậy hả?” Hạo Thiên Chân nghe tiếng động xung quanh càng lúc càng nồng, dưới chân cũng bắt đầu gồ ghề không bằng phẳng, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Lúc này mà Bàn Tử còn tụt lại phía sau, đúng là không biết phân biệt nặng nhẹ khẩn cấp gì cả.

“Khốn kiếp, chết rồi mà còn ham tiền, đưa cho tôi thì sao?

Tôi đã nói hết lời tốt đẹp rồi, ông còn muốn thế nào nữa?” Tiếng Bàn Tử truyền đến từ phía trước, Hạo Thiên Chân nghe thấy thì lập tức vui mừng, bước chân ba bước thành hai, đi tới.

Liền thấy Bàn Tử đang “đấu tranh” với một thi thể, dường như đang tranh giành thứ gì đó.

Cuối cùng Bàn Tử dùng mông húc một cái, lấy được món đồ đó lên.

“Đưa cho tôi sớm chẳng phải đã không có mấy chuyện này rồi sao.” Bàn Tử nói xong còn không vui liếc thi thể một cái.

“Bàn Tử, khốn kiếp, đến nước này rồi mà cậu còn có tâm trạng lấy báu vật sao?” Hạo Thiên Chân tức đến mức mắng lớn, trong lòng càng cảm thấy tên này đúng là một kẻ điên, ham tiền hơn cả mạng.

“Lúc nào?

Làm sao?" Bàn Tử vừa nãy vẫn luôn đắm chìm trong cảm xúc tranh giành báu vật, không hề chú ý đến tình hình xung quanh.

Bây giờ bị nhắc nhở, mới nghe thấy xung quanh dường như truyền đến tiếng quỷ khóc sói gào.

Lúc này Tần Mặc cũng đã nhanh chóng đuổi tới.

Khi nhìn thấy món đồ trong tay Bàn Tử, đáy mắt vốn bình tĩnh không chút gợn sóng của anh thoáng qua một tia lạnh lẽo, nhưng cũng chỉ là trong chốc lát. [Tà Ác Quyền Trượng, là vật của thời Lỗ quốc, đây là do tà thuật luyện thành, một khi xuất hiện sẽ gây ra tai họa.] Giám Bảo Chi Mâu lóe lên, hiện ra dữ liệu trên đó, Tần Mặc trong lòng có chút thắc mắc.

Lỗ Thương Vương này tự xưng có thể điều động Âm binh, đó là vì Quỷ Tỳ, nhưng Quỷ Tỳ này hắn làm sao biết được, đây là một vấn đề.

Lỗ Thương Vương này, chưa từng nghe nói hắn biết tà thuật à?

Món đồ này đều là từ đâu mà có vậy?

Tần Mặc mở Hỗn Độn Chi Mâu, liền thấy cây quyền trượng trong tay Bàn Tử toàn là Âm Khí, một luồng Âm Khí còn mạnh hơn cả Âm Kiếm.

Những dị thường xung quanh đây, đều là do cây quyền trượng này mà ra.

"Bàn Tử, đưa quyền trượng cho tôi, thứ này cậu không thể giữ lại." Vẻ ôn hòa trên mặt Tần Mặc đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt ngưng trọng nhìn Bàn Tử, sau đó đưa ngón tay trắng nõn ra.

Nhưng Bàn Tử không muốn đưa cho anh, mà ôm chặt nó vào lòng.

"Không được, tôi đến đây lâu như vậy là vì tiền, tôi chỉ ưng mỗi

cái này thôi, anh không thể để lại cho tôi sao?" Bàn Tử bày tỏ sự tủi thân của mình, trải qua sinh tử là vì tiền, bây giờ chưa thấy bảo bối nào, khó khăn lắm mới thấy một cái, mà lại cứ thế bị đòi lại, thiệt thòi quá đi mất.

"Tôi đã mất bao nhiêu công sức mới lấy được món đồ này xuống, cái thứ cứng đầu cứng cổ kia còn không chịu đưa cho tôi, anh cứ đưa cho tôi đi mà, Tần Mặc huynh đệ." Bàn Tử đau khổ cầu xin.

Hơn nữa anh ấy thật sự rất thích cây quyền trượng này mà.

"Không được, thứ này không phải bảo thạch, cậu có cũng vô dụng thôi." Tần Mặc thấy Bàn Tử không muốn đưa, ngữ khí cũng dịu đi không ít.

"Bàn Tử, cậu nhìn xung quanh cậu xem, cậu muốn mạng hay muốn tiền?" Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử với vẻ mặt ham tiền hơn mạng này, có chút giận vì không thể mài sắt thành kim, lập tức xông lên cướp lấy, định đưa món đồ trong tay cho Tần Mặc.

Ngay khi còn chưa kịp đưa cho Tần Mặc, một bàn tay xương trắng lởm chởm đã nhanh hơn một bước cướp lấy cây quyền trượng từ tay Hạo Thiên Chân.

Chương 55

Ba người nhìn về phía đối diện, thấy bộ xương trắng lúc trước còn nằm trên đất đã đứng dậy, hơn nữa đôi nhãn cầu vẫn chưa thối rữa còn đang đầy oán hận nhìn họ.

Lúc này, đôi mắt đang chảy ra chất lỏng đen không rõ.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử hai người hít một hơi khí lạnh, cơ thể bản năng lùi lại một bước, từng người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc nhìn bộ xương cốt này.

"Này... trồi xác rồi sao?" Bàn Tử run rẩy nói ra câu đó.

"Còn không phải do cậu ham tiền, vừa nãy khi tôi quay lại, trên mặt đất toàn là vết nứt, còn rất nhiều thứ sắp phá đất chui ra." Hạo Thiên Chân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, dùng ngữ khí nhanh nhất nói xong câu này.

"Không phải sắp phá đất chui ra, mà ở chỗ Trương tiên sinh, chúng đã ra rồi." Tần Mặc nghe vậy, giọng nói vẫn ôn hòa, dường như bất kể chuyện gì cũng không thể ảnh hưởng đến cảm xúc của anh.

"Hả?" Bàn Tử trong lòng chột dạ, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến việc mình lấy cây quyền trượng này ra sao?

Khoảnh khắc tiếp theo.

Bộ xương trắng lởm chởm này đang giơ cao bàn tay mình, cây quyền trượng trên đó đang phóng ra ánh sáng.

Những thứ dưới mặt đất đang không ngừng nhúc nhích, sau đó liền thấy từng cái một mặc quần áo rách rưới, đầu đầy bùn đất, trên mặt còn có một số cơ thịt chưa hoàn toàn thối rữa.

Nhưng đôi mắt của những tên này đều lõm sâu vào trong, đã không còn nhãn cầu nữa.

“Khốn kiếp, chết tiệt, chết bao nhiêu năm rồi?

Sao vẫn còn da thịt chứ?

Khốn nạn!” Bàn Tử kinh ngạc nhìn những thứ trước mắt, tiềm thức nghĩ rằng đây đều là thi cốt.

Theo từng cái một xuất hiện, phía sau những nơi mà đèn pin không rọi tới được vẫn còn tiếng động phá đất chui ra.

Bộ xương trắng lởm chởm sau đó lùi lại vài bước, những thi thể xuất hiện từ mặt đất đều bắt đầu tiến về phía ba người.

“Khốn nạn, chết tiệt!” Bàn Tử sau đó giơ cao Lạc Dương sạn trong tay, vung mạnh về phía những thi cốt đang tiến đến gần mình. *Rắc!* Thi cốt bị Lạc Dương sạn của Bàn Tử đánh tan thành công.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút bất ngờ.

“Hả?

Chuyện gì thế này?” “Bàn Tử, nằm xuống!” Khi Bàn Tử đang nghi hoặc, liền nghe thấy tiếng Hạo Thiên Chân truyền đến từ một bên, còn có vẻ hoảng sợ.

Lúc này Bàn Tử không hề do dự, lập tức nằm rạp xuống đất.

Phía trên đầu còn có một luồng khí lướt qua.

Ngay sau đó là tiếng xương cốt vỡ nát.

Bàn Tử nhìn một cái, bên cạnh còn có xương cốt vỡ nát đang nằm trên mặt đất.

Có chút ngạc nhiên.

Không chỉ Bàn Tử, ngay cả Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng ngơ

ngác như vậy.

Anh ấy giỏi đến mức này từ bao giờ vậy?

Vì thấy có thứ gì đó lao tới, lại còn nhắm vào Bàn Tử, vì an toàn của anh ta mà anh ấy vội vàng đưa chân đá một cái, ai ngờ chỉ một cú đá đó mà lại thành ra thế này.

Chết tiệt, đây không phải mơ đấy chứ?

Tần Mặc vung nhẹ Trừ Ma Kim Tiền Kiếm một cái, liền đánh gục một mảng lớn, tiếp sau đó là tiếng xương cốt gãy lìa.

Chỉ một lát sau, ba người đã đánh nát tất cả những thi thể này, ba người tựa lưng vào nhau, nhìn một đống thi cốt dưới đất, có chút không hiểu tại sao.

"Khốn kiếp, chuyện quái gì thế này?

Bàn Gia tôi rất trâu bò, nhưng sao lại trâu bò đến mức này rồi hả?" Bàn Tử đầy nghi hoặc nhìn đống thi cốt trước mắt.

Tần Mặc nhìn đống thi cốt trên mặt đất, Hỗn Độn Chi Mâu lập tức hiện ra, Âm Khí trên những thi cốt này là nồng đậm nhất.

Bắt đầu ngưng tụ lại thành một khối. [Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức tiêu diệt!] Tần Mặc nghe thấy tiếng Hệ Thống, trong lòng lập tức hiểu ra, đây là một cái bẫy.

Những thi cốt này vẫn luôn được nuôi dưỡng, lợi dụng Âm Khí để bồi dưỡng thành Tống Tử, nhưng nếu thất bại, những Âm Khí này cũng sẽ tu luyện thành hình, trở thành Oán Linh.

Không thể không nói, đây thật sự là một phương pháp tốt nhất, trước tiên lợi dụng tài vật để dụ dỗ người ta mắc bẫy, cuối cùng lợi dụng những thi cốt này để triệu hoán Oán Linh cuối cùng ra.

"Tiểu Tam Gia, Bàn Tử." Tiếng Phan Tử truyền đến từ một bên,

liền thấy Phan Tử và Trương Kỳ Lân đã đi đến từ một bên, nhưng phía sau còn có một đám Oán Hồn đang lởn vởn, từng cái đều hung thần ác sát.

"Chết tiệt, các cậu chọc phải mấy thứ này ở đâu ra vậy?" Bàn Tử đã thấy không ít Đại Tống Tử, nhưng Oán Hồn như thế này thì là lần đầu tiên thấy, lại còn hung thần ác sát như vậy nữa.

Cái này còn hơn cả quân đội thời cổ đại nữa, số lượng này có thể dùng từ "hàng vạn" để hình dung rồi phải không?

"Cậu bớt nói nhảm đi, chúng tôi muốn nói cho các cậu biết, các cậu đừng giết những thi cốt, những Oán Hồn này." Lời của Phan Tử còn chưa nói xong, liền thấy một đống thi cốt tàn hại dưới đất.

"Chết tiệt, xong rồi, vẫn là chậm rồi." "Cậu nói chậm rồi, chúng tôi đã ra tay rồi." Hạo Thiên Chân không cần nghĩ cũng biết Phan Tử định nói gì.

"Giờ thì gay to rồi, mấy Oán Hồn này tôi chẳng có cách nào cả, ngay cả Tam Gia ở đây cũng chưa chắc có thể nắm chắc, mọi người, cũng không biết chúng từ đâu mà chui ra." Phan Tử tức giận không nhẹ, vừa nãy may mà có Tiểu Ca giúp đỡ, nếu không những Oán Hồn này đã xé xác anh ta rồi.

"Cái này còn cần hỏi sao?

Đương nhiên là từ dưới đất chui ra." Bàn Tử có chút chột dạ khẽ ho một tiếng, ai có thể ngờ được chính quyết định ham tiền của mình lại biến thành thế này.

Nếu Phan Tử biết được thì chẳng phải lột da anh ta sao, chủ yếu là Phan Tử chửi mắng thật sự quá phiền người.

Kim Cô Chú của Đường Tăng chưa chắc đã lợi hại bằng anh ta.

"Giờ thì phải làm sao?

Số lượng này càng lúc càng nhiều, còn có những cái chưa ngưng tụ dưới đất nữa, chúng ta giờ đang bị địch tấn công cả trước lẫn sau." Hạo Thiên Chân bây giờ không phải là lúc bận tâm đến nguyên nhân của chuyện này, mà nên nghĩ cách giải quyết vấn đề nan giải này.

Chương 56

Quan trọng là nghe ý Phan Tử nói, vũ khí trong tay chẳng có tác dụng gì cả.

Khốn kiếp, không hạ Mộ huyệt thì Tam thúc bọn họ chẳng gặp phải cái gì cả, sao đến chỗ mình lại biến thành thế này, hạ Mộ huyệt này chẳng lẽ phải xem vận khí và bát tự sao?

Chuyện xui xẻo gì cũng bị anh ấy gặp phải.

Cuối cùng nhìn Tần Mặc điềm tĩnh như không bên cạnh, ngay khi cảm nhận được ánh mắt của mình, Tần Mặc còn mỉm cười ôn hòa.

Sau đó liếc nhìn Muộn Du Bình lạnh như băng sương không nói lời nào bên cạnh.

Khốn nạn, gặp được hai người này thật là kỳ tích mà.

"Tần Mặc, chuyện này giao cho anh đấy, chúng tôi cảm thấy mình có lẽ là phế rồi." Hạo Thiên Chân rất có tự mình hiểu lấy mà giải thích.

Trương Kỳ Lân không nghe kỹ lời Hạo Thiên Chân, mà nhìn một trong số Oán Linh đang tiến gần đến họ, đột ngột nhảy vọt lên, Hắc Kim Cổ Đao trên tay đã dính máu anh ấy.

Nhẹ nhàng vung một cái, thấy những Oán Hồn này đã bắt đầu tiêu tán.

Tần Mặc thấy những thi cốt trên mặt đất đã bắt đầu ngưng tụ Âm Khí, từng cái một đầy oán hận nhìn họ, điềm tĩnh từ trong túi lấy ra một cây Linh Hồn Trá Chúc được khắc hình đầu lâu.

Cây Linh Hồn Trá Chúc này toàn thân màu trắng, rất giống chất liệu bạch ngọc.

“Khốn nạn, đây là cái Linh Hồn Trá Chúc gì vậy, sao nhìn độc đáo thế?” Bàn Tử thấy Tần Mặc lấy ra đồ tốt, mắt đều phản quang.

“Đây là Linh Hồn Trá Chúc, những Oán Hồn này bất kể có tàn bạo bất nhân hay không, đều là một dạng linh hồn, cho nên thứ này có hiệu quả tốt nhất.” Khí tức Hắc Long Huyết Mạch trên người Tần Mặc lập tức tuôn trào.

Trên ngón tay trắng nõn của anh khẽ có khí tức màu đen tuôn trào, cuối cùng nhẹ nhàng chạm một cái, liền thấy trên Linh Hồn Trá Chúc còn có một ngọn lửa màu đen, nhưng ngọn lửa này tuy nhỏ, lại có một sự uy nghiêm tồn tại.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử, và cả Bàn Tử sau khi thấy ngọn lửa như vậy, vô cớ dâng lên một sự tôn kính.

Ba người nhìn cây Linh Hồn Trá Chúc này, đều cảm thấy nó thật cao quý, có một ý vị không thể mạo phạm.

Nhưng kỳ tích cũng vì thế mà xảy ra, những Oán Linh vừa mới ngưng tụ thành hình này khi nhìn thấy cây Linh Hồn Trá Chúc đó, từng cái một tranh nhau chen lấn tiến đến gần.

Ngay khi những Oán Hồn này vừa tiếp xúc với cây Linh Hồn Trá Chúc đó, trên người chúng đã bị Âm Khí này nhiễm phải.

Trên người chúng bắt đầu xuất hiện ngọn lửa màu đen, những ngọn lửa này giống như phản ứng dây chuyền, đốt cháy tất cả những Oán Linh đó.

Dù là như vậy, nhưng những Oán Linh này đối với cây Linh Hồn Trá Chúc vẫn như nhìn thấy vật yêu thích, vội vàng tiến đến gần cây Linh Hồn Trá Chúc.

Ngay cả những Oán Linh đang tiến gần Trương Kỳ Lân lúc này cũng chuyển hướng, bắt đầu tiến về phía Linh Hồn Trá Chúc của Tần

Mặc.

Trương Kỳ Lân đứng ở nơi không xa, nhìn Tần Mặc lấy ra Linh Hồn Trá Chúc, ánh sáng trên đó khiến huyết mạch của anh ấy cảm thấy một sự kích động, dường như muốn khống chế huyết mạch của mình.

Mãi một lúc sau mới khống chế được huyết mạch của mình.

Tần Mặc nhìn những Oán Linh bên cạnh đang nối gót nhau, cái trước chết thì cái sau lại xông lên.

Tai Tần Mặc khẽ động, nhìn bộ xương cốt đứng ở nơi không xa bên cạnh.

Đôi mắt đỏ tươi đầy hận ý nhìn anh.

Khóe miệng ôn hòa của Tần Mặc lúc này biến thành vẻ sắc lạnh, ánh mắt không mấy thiện ý nhìn thi cốt ở đằng xa.

Nhưng khi nhìn thấy trên người thi cốt, đáy mắt vốn tĩnh lặng như giếng cổ thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Hỏng rồi.

"Quyền trượng đâu?"Tai Tần Mặc khẽ động, nghe thấy một trận âm thanh phá đất, nhìn theo hướng âm thanh, vừa lúc nhìn thấy bên chân Hạo Thiên Chân có dấu vết của thứ gì đó sắp phá vỡ mặt đất.

"Thiên Chân." Giọng Tần Mặc trầm trọng, nhanh chóng tiếp cận vị trí của Hạo Thiên Chân, nhưng đã quá muộn rồi.

Quyền trượng kia nhắm thẳng vào vị trí tim Hạo Thiên Chân mà lao tới.

Là một quân nhân, Phan Tử vẫn có chút dự cảm về nguy hiểm không rõ, sau khi nghe thấy âm thanh phá đất, anh ta liền đẩy mạnh Hạo Thiên Chân ra.

Cây quyền trượng cũng trượt mục tiêu, sau đó, nó xoay một vòng giữa không trung, dường như bị điều khiển từ xa, mục đích chỉ có một, đó là giết chết Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân bị Phan Tử đẩy ra, còn chưa kịp phản ứng muốn đứng dậy khỏi mặt đất thì phát hiện dưới nền đất xuất hiện mấy bàn tay, đang giữ chặt cổ tay và mắt cá chân cậu ta.

Hạo Thiên Chân giãy giụa mấy cái, không những không thoát được mà ngược lại còn cảm thấy những bàn tay này siết ngày càng chặt.

Trong đáy mắt Hạo Thiên Chân lóe lên một tia hoảng loạn, trong lòng đã chửi thầm.

Chết tiệt, mấy con Tống Tử này bắt nạt mình thì thôi đi, mấy oán linh này bắt nạt mình thì thôi đi, thế mà giờ ngay cả một cây quyền trượng cũng có thể bắt nạt mình.

Còn bị đè xuống đất mà bắt nạt dã man sao?

Chết tiệt, chẳng lẽ nó thật sự coi Hạo Thiên Chân tôi là đồ mềm yếu dễ bắt nạt sao?

Được thôi, tới đi, cùng chết chung đi.

Không có tay không có chân, lão tử vẫn còn răng, khốn kiếp!

Trương Kỳ Lân thấy vậy, cầm Hắc Kim Cổ Đao lên, định giúp Hạo Thiên Chân chặn cây quyền trượng đó.

Bóng đen lao nhanh về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân thấy quyền trượng đã tới gần, theo bản năng nhắm mắt lại.

"Hạo Thiên Chân!" "Tiểu Tam Gia!" Phan Tử và Bàn Tử định xông tới cứu Hạo Thiên Chân, nhưng khoảng cách và tốc độ của họ

không thể so sánh với Trương Kỳ Lân và Tần Mặc.

Chỉ có thể kinh hãi kêu to về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhắm mắt lại, liền nghe thấy âm thanh quen thuộc.

"Đinh!" Quyền trượng và Hắc Kim Cổ Đao va chạm, chỉ phát ra một âm thanh trong trẻo.

Hạo Thiên Chân chợt mở mắt, vừa vặn thấy Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân chắn ngang trước mặt mình.

"Phù!" Hạo Thiên Chân thở phào một hơi dài, lòng cũng ổn định lại mấy phần.

Trương Kỳ Lân nhìn cây quyền trượng đó, cổ tay anh ấy truyền đến cảm giác tê dại.

Đôi mắt Trương Kỳ Lân tràn đầy vẻ bất ngờ, anh ấy biết rõ lưỡi Hắc Kim Cổ Đao sắc bén đến mức nào, vậy mà cây quyền trượng này không những không vỡ nát, mà còn có thể đối chọi với Hắc Kim Cổ Đao.

Chương 57

Có thể thấy cây quyền trượng này không phải là một vật tầm thường.

Trương Kỳ Lân dứt khoát, dùng sức dưới chân, đẩy cây quyền trượng sang một bên, rồi hét về phía Phan Tử: "Mau cứu người!" Phan Tử và Bàn Tử cũng không dám chậm trễ, vội vàng rút quân đao trong tay ra chặt đứt những bàn tay đang giữ Hạo Thiên Chân dưới đất.

"Chết tiệt, đây là muốn chọn kẻ cứng hay mềm để bắt nạt đây." Hạo Thiên Chân nhìn cây quyền trượng trong tay Trương Kỳ Lân, tức giận mắng.

"May mà Tiểu Ca ra tay nhanh, nếu không thì cậu đã là một trong số những oán linh này rồi." Phan Tử đỡ Hạo Thiên Chân đứng dậy, sau đó đánh giá khắp người Hạo Thiên Chân, ngoài cổ tay bị bầm tím ra thì mọi thứ khác đều ổn.

Có thể thấy lúc nãy những bàn tay kia siết chặt Hạo Thiên Chân mạnh đến mức nào.

"Những oán linh này từ đâu ra, còn những thi cốt nữa, chết tiệt, tất cả đều tìm thấy ở đâu vậy?" Bàn Tử nhìn những thi cốt trên mặt đất, trong bụng đầy rẫy câu hỏi.

Hoàng đế thời cổ đại có người chôn cất cùng, nhưng đó là hố chôn cất theo, còn chôn vùi thế này thì hiếm thấy.

Hơn nữa, nhìn những bộ quần áo này, không phải là vải thô bình thường, mà còn rất nhiều bộ có chất liệu tốt.

Đây là một sự hỗn tạp sao.

“Chuyện Lỗ Thương Vương hạ đấu chỉ là truyền thuyết, tục ngữ nói rằng không có bức tường nào không lọt gió, cậu biết Lỗ Thương Vương hạ đấu, tại sao người khác lại không thể biết?

Đây cũng là một loại bí mật, có thể biết được bí mật này cũng là nhờ truyền thừa từ xa xưa đến nay, vậy những người đó sẽ đi đâu?

Cậu nghĩ kỹ xem.” Hạo Thiên Chân xoa xoa cổ tay tê dại của mình, cả cánh tay đều tê rần, sau khi nghe câu hỏi của Bàn Tử, cậu trầm ngâm một lát.

“Nhưng số lượng này cũng quá nhiều rồi.” Bàn Tử trợn tròn mắt, vội vàng lên tiếng nói.

“Lỗ Thương Vương mượn âm binh để tích lũy tài sản, giờ biết vị trí mộ huyệt của hắn, chẳng lẽ không động lòng sao?

Cậu còn biết tham tài, tại sao họ lại không?” Hạo Thiên Chân nói xong, còn không quên chế nhạo Bàn Tử một phen.

Nếu không phải tên này tham tài, động vào cây quyền trượng này, thì cũng sẽ không suýt chút nữa hại chết cậu.

“Hơn nữa, những người này cũng chưa chắc là dân thường, còn có rất nhiều dị nhân, cao thủ.” Hạo Thiên Chân lại lên tiếng nói.

Bàn Tử và Phan Tử chợt hiểu ra, đây chẳng lẽ chính là lợi ích của việc đọc sách?

Biết được nhiều thứ thật đấy.

Tần Mặc thấy Trương Kỳ Lân đã cứu được Hạo Thiên Chân, sau đó anh liền đổi hướng, đứng cạnh Trương Kỳ Lân.

“Thứ này rất cứng, Hắc Kim Cổ Đao của tôi cũng không thể làm hại nó chút nào.” Trương Kỳ Lân lạnh lùng nói, tay vẫn đang âm thầm dùng sức.

“Đây là tà thuật và âm khí hóa thành, tự nhiên là cứng rắn nhưng cũng không phải không có cách.” Tần Mặc ôn hòa giải thích, đôi mắt bình tĩnh như giếng cổ nhìn về phía bộ thi cốt đối diện.

Đôi mắt đỏ rực đầy vẻ đắc ý và tự tin, như thể đã biết trước kết quả, rằng họ nhất định sẽ thua nó.

“Ngươi đừng đắc ý, trên đời này rất nhiều thứ không phải là tuyệt đối.” Tần Mặc điềm tĩnh lấy ra cây kéo lớn (Kim Cương Tiễn) mà anh đã có được trước đó từ trong túi.

Cây kéo này dài ít nhất nửa mét, Tần Mặc khẽ cười, trước mặt bộ thi cốt này và tất cả mọi người, cây kéo lớn trong tay anh đóng mở.

“Rắc!” Cây quyền trượng cứ thế bị cắt thành hai đoạn.

Sau khi quyền trượng bị cắt đứt, cả không gian trở nên yên tĩnh.

Đôi mắt đắc ý của bộ thi cốt vẫn còn khắc trên mặt, đã cứng đờ.

Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân ba người há hốc mồm thành hình chữ O, sự kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt họ.

Ánh mắt Trương Kỳ Lân cũng theo cây quyền trượng rơi xuống đất mà dừng lại.

Trong đôi mắt lạnh nhạt lóe lên một tia kinh ngạc và sửng sốt.

Nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

Bàn Tử nhìn cây kéo trong tay Tần Mặc, đôi mắt đều đang phát sáng.

“Trời ơi, đây là cái kéo gì vậy?

Sao mà lợi hại thế này?” “Cái này không phải cũng là của gia tộc Tần gia truyền sao?” “Khốn kiếp, sao mình lại không có số tốt như vậy, được đầu thai vào Tần gia chứ.” Hạo Thiên Chân cũng từng nghiên cứu đồ cổ và Tam thúc cũng đã được kiến thức về không ít đồ

cổ, nhưng đây là lần đầu tiên cậu thấy một cây kéo như vậy.

Đây là chất liệu gì mà ngay cả cậu cũng không hiểu, chẳng lẽ trong tuyệt học của Tần gia còn có loại vũ khí tuyệt thế này sao?

Nhưng tại sao nó lại có hình dạng cái kéo chứ?

Ai có thể giải thích được không?

Phan Tử thấy cảnh này, không nghĩ nhiều như vậy, mà lại tò mò về thân phận của Tần Mặc.

"Trường Sa Tần gia còn có người tài năng như vậy sao?

Trước đây chưa từng nghe nói đến." Ngay lúc mọi người đang có những suy nghĩ khác nhau, Tần Mặc điềm tĩnh xoay người, đôi mắt bình lặng như giếng cổ đầy vẻ lạnh nhạt nhìn bộ thi cốt này, bộ thi cốt đang lộ vẻ kinh hãi.

Dường như nó không thể ngờ rằng quyền trượng của mình lại bị cắt thành hai đoạn như vậy, hơn nữa còn bị một cây kéo lớn cắt thành công.

Đó là bảo bối gì vậy?

"Ngươi đoán xem, quyền trượng của ngươi có thể bị ta cắt đứt như vậy, liệu ngươi có bị ta cắt đứt không?" Lời Tần Mặc vừa dứt, Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân phía sau đều đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Đây là ý gì?

Cái kéo này còn có thể cắt xương người sao?

Trời ơi, nếu nói như vậy, thì thật sự muốn xem đấy.

Dù sao thì thứ này cũng chẳng phải là cái gì tốt đẹp.

Bộ thi cốt sau khi nghe thấy, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường, sau

đó nhìn Tần Mặc trước mặt.

Hoàn toàn là một ánh mắt khiêu khích.

Khóe miệng Tần Mặc khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười khát máu.

“Xoẹt!” Một trận gió nhẹ lướt qua, giây tiếp theo nhìn thấy một bóng đen đang di chuyển với tốc độ nhanh nhất.

Phan Tử và Bàn Tử nhìn bóng đen chỉ trong vài nhịp thở đã đến cạnh bộ thi cốt, ai nấy đều bày tỏ sự chấn động sâu sắc đối với bản lĩnh của Tần Mặc.

Chương 58

Bộ thi cốt cũng không ngờ Tần Mặc lại có hành động như vậy, khi thấy bóng đen đến gần, ngón tay nó trở nên sắc bén, định móc vào vị trí tim Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy, cây kéo trong tay khẽ vung.

"Rắc!" Một đốt xương từ bàn tay rơi xuống, vết cắt trên đó gọn gàng và chỉnh tề.

Có thể thấy, thủ pháp rất dứt khoát và nhanh gọn, không chút do dự.

Bộ thi cốt còn chưa kịp có hành động tiếp theo, cây kéo lớn của Tần Mặc lại ra tay.

"Rắc!" "Rắc!" Từng trận âm thanh "rắc rắc" truyền đến.

Phan Tử, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân mấy người nhìn Tần Mặc cứ như đang cắt tỉa cây cối vậy, xương cốt bay tán loạn khắp nơi.

Bốn người hơi thất thần.

Khi Tần Mặc cắt kéo nhát cuối cùng, bộ thi cốt này cũng trong khoảnh khắc đổ sụp xuống đất, trên mặt đất là từng đoạn xương cốt, dài ngắn đều vừa vặn.

Trong đầu Tần Mặc xuất hiện tiếng của hệ thống.

"Đinh, chúc mừng đánh giết thành công, giành được phần thưởng, Không Gian Tĩnh Chỉ Thuật." Không Gian Tĩnh Chỉ Thuật, có thể thao túng thời gian mà mình muốn điều khiển, có thể tùy ý điều khiển mọi sinh vật trong không gian.

Tần Mặc không ngờ hệ thống lại ban thưởng như vậy, có chút bất ngờ.

Đôi mắt bình tĩnh như giếng cổ, khẽ cụp xuống, nhìn những hài cốt trên mặt đất, không có quá nhiều cảm xúc.

Sau đó lại liếc nhìn giao diện điện tử.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 50 [Giới hạn loài người] Thể Lực 50 [Giới hạn loài người] Sức Mạnh 50 [Giới hạn sức mạnh] Tinh Thần 10 [Giới hạn loài người 10] Hiện tại kỹ năng của mình ngày càng nhiều, đối với anh mà nói đều là nền tảng trong mộ huyệt, cũng là căn bản ở thế giới này.

Tần Mặc rất hài lòng gật đầu.

Nhưng mấy người phía sau thì kinh ngạc không thôi.

“Trời ơi, Tần Mặc huynh đệ đúng là lợi hại, con mắt này là thước đo sao?

Cắt dài ngắn đều vừa vặn, đúng là tuyệt vời.” Bàn Tử kinh ngạc không thôi nhìn những tàn hài trên mặt đất, thứ này chẳng lẽ cũng là tuyệt học của Tần gia sao?

Giờ đổi họ còn kịp không?

Mắt Hạo Thiên Chân và Phan Tử đều trừng to, hận không thể rớt ra ngoài.

Đây là người sao?

Cái kéo này lại làm bằng chất liệu gì?

Hắc Kim Cổ Đao của Muộn Du Bình còn không phải đối thủ, vậy mà cái kéo lớn kia lại có thể giải quyết được sao?

Hạo Thiên Chân cảm thấy thế giới quan của mình đã sụp đổ rồi, tim cậu, dường như bị búa lớn nện mạnh một cái, giờ đã không còn cảm giác gì nữa.

Phan Tử nhìn cái kéo lớn này, trong lòng có chút dao động, nhưng sau dao động là sự kinh ngạc, thứ này ở Trường Sa thành tuyệt đối không có.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn cái kéo lớn trong tay Tần Mặc, đáy mắt khẽ trầm xuống, cuối cùng lóe lên một nụ cười, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

Lúc này, môi trường xung quanh bắt đầu thay đổi, không gian tối tăm trước đó từ trên lộ ra một luồng ánh sáng trắng, luồng ánh sáng này đang lớn dần.

Dường như có một bàn tay vô hình, xé toạc không gian tối tăm này.

Một lúc lâu sau, trước mắt mọi người chợt xuất hiện ánh sáng chói lọi, những người vốn luôn ở trong bóng tối không thể tiếp nhận ánh sáng mạnh như vậy, theo bản năng nhắm mắt lại.

Đến khi mở mắt ra lần nữa, cảnh vật xung quanh đã thay đổi.

Trước đó vẫn là không gian trống trải, giờ đã trở thành một đại sảnh khổng lồ.

Phía trước nhất của đại sảnh này còn có một tấm bài vị rất lớn, nhưng dưới tấm bài vị đó còn có rất nhiều thẻ gỗ nhỏ, nhưng trên đó không có tên.

Nhìn dày đặc, số lượng không ít.

Hạo Thiên Chân sau khi nhìn thấy những thẻ gỗ này, trong lòng chợt thắt lại, dường như có một ý nghĩ.

Trong nhật ký của ông nội từng ghi chép lại.

Ở nước Lỗ có một bí thuật, nhưng bí thuật này chỉ có Lỗ Thương Vương mới có thể làm được, tương truyền là có thể điều động những người dưới suối vàng.

Lợi dụng những người dưới đó để phục vụ mình, nhưng nếu muốn lợi dụng 'những người đó' thì cần một điều kiện, đó là viết sinh thần bát tự của họ lên bài vị.

Đồng thời cần thắp hương bốn mươi chín ngày, những người này mới cam tâm phục vụ Lỗ Thương Vương.

Nhưng lúc ghi chép điều này trong nhật ký, ông nội cũng vẽ một dấu chấm hỏi phía sau.

Đó là một thứ chưa được chứng thực, cụ thể có thật hay không, tạm thời vẫn chưa được kiểm chứng.

Bây giờ cậu cảm thấy không cần kiểm chứng nữa, cậu đã tận mắt nhìn thấy rồi.

Nghĩ đến những oan hồn vừa rồi.

Nhưng những thi cốt này thì sao.

Hạo Thiên Chân cảm thấy những thi cốt này không thể giải thích rõ ràng.

Trong chốc lát rơi vào tình thế khó xử.

“Tiểu Tam Gia, cậu đang nghĩ gì vậy?” Phan Tử nhìn vẻ mặt Hạo Thiên Chân cau mày, trong lòng thầm nghĩ, tư duy của những người đọc sách này mình không thể nào theo kịp được.

Hạo Thiên Chân cũng không keo kiệt, giải thích những gì mình biết, nhưng mà… những thi cốt này không thể giải thích thông suốt được.

“Ái chà, cậu đúng là thích tự rước phiền não vào mình, vị lãnh tụ vĩ đại đã từng nói, cái gì không hiểu thì phải hỏi, đây chẳng phải có bách khoa toàn thư sống sẵn sao?

Chương 59

Cậu hỏi Tần Mặc huynh đệ chẳng phải sẽ biết ngay sao?" Bàn Tử sau khi nghe xong, vừa lúc nhìn thấy Tần Mặc đã đi tới, những thẻ gỗ dưới chân dường như không được anh nhìn thấy, cứ thế bị đá sang một bên.

"Tần Mặc huynh đệ, anh biết những thi cốt này từ đâu ra không?" Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tần Mặc đơn giản liếc nhìn những thẻ gỗ bên cạnh, rồi nhìn Hạo Thiên Chân.

"Những thi cốt này đều là những người sau khi biết chuyện Lỗ Thương Vương hạ đấu liền đến đây, điểm này cậu hẳn là rõ." Tần Mặc điềm nhiên giải thích.

"Tôi đương nhiên biết những thi cốt này từ đâu ra, nhưng những oan hồn và những thi cốt tấn công chúng ta trước đó ăn mặc không giống nhau, tôi thấy rất kỳ lạ, trước đây tôi cũng nghĩ như vậy." "Nhưng mà, Lỗ Thương Vương đã chết rồi, trên những bài vị này đều viết sinh thần bát tự, điều này rất khó giải thích." Hạo Thiên Chân đương nhiên biết nguồn gốc của những thi cốt này, nhưng những thi cốt này trông giống như những đạo mộ giả muốn hạ đấu, nhưng lại cảm thấy những thi cốt này không giống như những chủ nhân của những thi cốt trước đó.

Phan Tử và Bàn Tử nghe mà mây mù mịt, đầu đầy dấu hỏi.

Đây là tình huống gì vậy?

Sao thi cốt và oan hồn lại không giống nhau?

Oan hồn là thi cốt sao lại không giống nhau chứ?

Phan Tử trầm mặc một chút, rồi cẩn thận hồi tưởng lại.

Anh nhớ rõ, lúc Tần Mặc ra tay, từ dưới đất đột nhiên xuất hiện một bộ thi cốt, lúc đó nó là cái đầu tiên xuất hiện.

Trên người mặc y sam màu xám, nhưng sau khi thi cốt của nó bị đánh tan, những oan hồn xuất hiện bên trong lại mặc y phục màu đỏ, và khuôn mặt của chúng rõ ràng không giống.

Lúc đó anh còn tưởng rằng một linh hồn đã chết đều là như vậy, hóa ra không phải sao?

Phan Tử liếc nhìn Trương Kỳ Lân phía sau, Trương Kỳ Lân khẽ gật đầu với anh.

Lúc đó anh cũng đã chú ý, nhưng không nói ra, chủ yếu là không có thời gian để nói chuyện này.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, đáy mắt tràn đầy ý cười nhìn cậu.

Bàn về sự tinh tế, Hạo Thiên Chân không chỉ học thức rộng rãi, mà còn quan sát tỉ mỉ nữa.

"Vừa rồi quyền trượng là do tà khí hóa thành, bên trong chứa một lượng lớn âm khí, những âm khí này chính là âm hồn ban đầu của những thi cốt này, còn những oan hồn các cậu thấy đều là những oan hồn mà Lỗ Thương Vương mượn từ dưới địa phủ." "Không, nói chính xác hơn, cái này không phải là mượn, mà là giao dịch, trong nhật ký của ông nội cậu có ghi chép về nguồn gốc của thứ này, nhưng liệu trên những giao dịch này có không ghi chép không?" Tần Mặc ngữ khí vẫn ôn hòa, nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu.

"Đó là vì không thể kiểm chứng." "Quả thực là không thể kiểm chứng, đối tượng giao dịch chính là nó, bộ thi cốt này là một vị tướng quân, cái gọi là âm binh dưới địa phủ chẳng qua chỉ là lời nói suông,

đây là Lỗ Thương Vương đã đào hài cốt của tướng quân khác mang đến đây, chỉ để cho hắn giữ mộ." "Điều kiện giao dịch chính là lợi dụng cục diện phong thủy ở đây, khôi phục nhục thân của hắn, rồi biến thành Tống Tử, cuối cùng xuất hiện trở lại trên thế gian, chỉ đáng tiếc, bị lợi dụng mà không biết, Lỗ Thương Vương làm sao có thể thật sự đáp ứng hắn." Tần Mặc chậm rãi lên tiếng giải thích, Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân ba người nghe xong, sau lưng lạnh toát.

Không phải vì những âm hồn này, cũng không phải vì bộ thi cốt này, mà là vì Lỗ Thương Vương.

Lão già này đúng là độc ác, chiếm mộ huyệt của người khác để an táng mình, sau khi an táng xong lại đi đào mộ của người khác.

Trời ạ, nhà người khác thì sao?

Chết tiệt, còn có thể chơi như vậy sao?

Họ cảm thấy Lỗ Thương Vương mới là đáng sợ nhất.

Chẳng phải đã bị người ta tính kế rồi sao?

Cả đời này không có cơ hội được trọng sinh rồi.

Tất cả những chuyện này đều do bộ thi cốt này làm sao?

Vì binh lính của mình mà cũng rất liều mạng đấy.

"Quyền trượng tà thuật này từ đâu ra?" Trương Kỳ Lân nghĩ đến cây quyền trượng này ngay cả Hắc Kim Cổ Đao của anh cũng không thể chặt đứt thành công, điểm này làm người ta cảm thấy khó chịu.

Tần Mặc sau khi nghe câu nói này, trên mặt hiếm khi xuất hiện vẻ thẹn thùng.

Còn có một chút không tự nhiên.

Từ đâu ra, đương nhiên là do tổ tiên Tần gia làm ra, nhưng tại sao lại làm ra thứ như vậy, anh cũng không biết.

Chuyện này phải đi hỏi tổ tiên Tần gia thôi.

Ngô Tam Gia nhìn thần sắc Tần Mặc, nghĩ đến tình huống trên bức bích họa trước đó, liền biết đây là do tổ tiên Tần Mặc làm.

"Ái chà, Muộn Du Bình, thời cổ đại nhiều phương sĩ như vậy, biết tà thuật cũng không ít, anh hỏi nhiều thế làm gì?

Bây giờ không phải đều vẫn ổn sao?" Hạo Thiên Chân chủ động giúp Tần Mặc giải thích.

Bàn Tử tuy là một người thô lỗ, nhưng lúc này cũng là một người tinh ý, đương nhiên biết ý của Hạo Thiên Chân.

"Tần Mặc huynh đệ, cây kéo lớn của anh làm sao vậy?

Cũng là của Tần gia các anh sao?" Bàn Tử vội vàng chuyển chủ đề.

Chủ đề này cũng không có gì để tiếp tục nói, mọi thứ đều đã được giải quyết, nói những thứ này làm gì?

Tần Mặc còn chưa kịp nói chuyện, tai anh khẽ động, nghe thấy một âm thanh khác lạ.

Nhìn theo hướng âm thanh, bàn tay dây leo màu xanh lục lại xuất hiện phía sau tấm bài vị ở phía trước nhất.

Dường như nó đang lắc tấm bài vị này.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Trương Kỳ Lân cũng nhìn theo hướng âm thanh, liền thấy dây leo đã biến mất.

"Tấm bài vị này có vấn đề." Phan Tử nhìn thấy tấm bài vị lớn xuất hiện phía trước nhất, vội vàng chạy về phía trước.

Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân cũng tương tự, theo sát phía sau.

Những thẻ gỗ dưới chân cũng vì biên độ của họ khá lớn mà đổ xuống đất phát ra âm thanh.

Tần Mặc và Bàn Tử cũng không vội, chậm rãi bước theo.

Phan Tử nhìn thấy nơi dây leo biến mất, còn có một cái lỗ nhỏ.

"Đây là lối ra sao?" Phan Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh ngạc nhìn một cái, cuối cùng khó hiểu gãi gãi sau gáy, chết tiệt, đây là tình huống gì vậy?

Dây leo này là giúp họ tìm lối ra sao?

Sao lại còn dẫn đường nữa?

Chương 60

“Cái dây leo này sao nhìn kỳ lạ thế nhỉ?” Hạo Thiên Chân có chút không phân biệt được đây là địch hay bạn?

Khi không có lối đi, lại xuất hiện một dây leo chỉ đường, trời ạ, nó là ngọn đèn dẫn lối sao?

Cứu rỗi bầy cừu bị lạc trong mộ huyệt này sao?

“Trước tiên hãy thử mở tấm bài vị này ra xem.” Trương Kỳ Lân nói xong, liền đưa tay nhấc tấm bài vị này lên, nhìn thấy bên trong xuất hiện một chỗ lõm.

Nhưng chỗ lõm này rất tròn trịa.

Phan Tử nhìn cái lỗ tròn nhỏ này, cảm thấy có chút quen thuộc.

“Cái lỗ này sao thấy quen thuộc thế nhỉ.” Phan Tử chỉ là không nhớ ra được.

Lúc Bàn Tử và Tần Mặc đi tới, vừa vặn nhìn thấy vị trí chỗ lõm đó.

“Cái này không phải là viên bảo thạch trên quyền trượng sao?” Bàn Tử nhìn thấy, thốt miệng nói ra.

Mấy người nhìn về phía anh, Bàn Tử bị nhìn đến nỗi nổi da gà.

“Làm gì?

Tôi vừa nhìn thấy viên bảo thạch trên quyền trượng và hình dạng này là giống nhau.” Bàn Tử vội vàng nói.

“Hừ, lấy ra đi.” Phan Tử nhìn vẻ chột dạ của Bàn Tử, liền lạnh lùng nói, lại đưa tay về phía anh ta.

“Lấy gì?” Bàn Tử vẻ mặt nghi ngờ nhìn anh.

Trong mắt Tần Mặc lạnh nhạt lóe lên một tia cười, sau đó nhìn Bàn Tử bên cạnh, nụ cười càng đậm.

Mặc dù anh không nhìn thấy, nhưng anh đã nghe thấy lúc đó Bàn Tử nhặt thứ gì đó.

Cái tên Bàn Tử này đúng là thích tiền mà, cái quyền trượng kia rõ ràng là do tà khí ngưng tụ mà thành, vậy mà còn muốn viên bảo thạch trên đó.

"Đừng có chết tiệt mà giả vờ, cậu tưởng tôi không nhìn thấy sao, cậu lén lút cất viên bảo thạch trên quyền trượng đi, cậu tưởng tôi không biết sao?" "Mau lấy ra, hay là cậu muốn ở mãi trong này bầu bạn với mấy cái thẻ gỗ này?" Phan Tử nhìn tình huống này, lớn tiếng mắng.

"Bàn Tử, anh ta nói thật à?

Chết tiệt nhà cậu, những thứ này làm sao xuất hiện cậu quên rồi sao?" Hạo Thiên Chân không ngờ Bàn Tử lại còn đang nghĩ đến chuyện phát tài, chết tiệt, đây đúng là ham tiền không màng mạng sống mà?

Bàn Tử bị nói đến nỗi mặt có chút không tự nhiên.

"Thì gì đâu, thì thấy lãng phí, nên cất đi thôi, này, may mà tôi cất đi, nếu không thì mấy người còn phải đi tìm." Bàn Tử vội vàng lấy ra nửa đoạn quyền trượng trên người, giao cho Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân đặt viên bảo thạch trên quyền trượng vào chỗ lõm đó, kích thước vừa vặn rất khớp.

"Rắc!" Phía trên truyền đến một tiếng động, cuối cùng nhìn thấy vị trí bài vị nhường ra một khe hở.

Khe hở này ngày càng lớn, bên trong còn có từng trận hơi ẩm bốc lên.

Trong không khí ẩm ướt còn có một số mùi lạ khác.

Vẫn là mùi tanh.

"Phía dưới này có nước sao?" Phan Tử ngửi ngửi, sau đó từ bên cạnh lấy ra một thẻ gỗ, định ném xuống.

Nhưng bị Tần Mặc ngăn lại.

"Tại sao?

Không ném xuống, làm sao biết bên dưới này là gì?" Phan Tử nghi ngờ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nghe vậy, mím môi không nói.

Tai anh khẽ động, nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng, bên dưới này còn có sinh vật tồn tại.

Ngay lúc này… "Đinh, phát hiện mộ huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết." Tiếng của hệ thống lập tức vang vọng khắp đầu tôi.

Tần Mặc có chút bất ngờ, sao lại còn có sinh vật nữa?

Hỗn Độn Chi Mâu nhìn vào cái lỗ đó một cái, liền phát hiện bên trong là một đầm nước khổng lồ, nhưng trong đầm nước còn có một vật đen kịt.

"Bên trong này có mộ huyệt sinh vật, nếu cậu ném xuống, sẽ đánh thức nó." Tần Mặc chậm rãi lên tiếng nói.

Phan Tử nghe vậy, vội vàng đặt thẻ bài trong tay sang một bên, sắc mặt còn có chút sợ hãi.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử hai người nhìn tấm bài vị đã tạo ra một cái lỗ vừa đủ người chui qua, hai người tò mò cầm đèn pin chiếu xuống.

Liền thấy một vật đen kịt, và có hình dạng như cánh tay.

Lúc hai người đang nghiên cứu, nhìn thấy một con mắt khổng lồ phát ra ánh sáng xanh lục, lúc này đang đầy vẻ giận dữ nhìn họ.

"Trời ơi!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân khi nhìn thấy con mắt này, theo bản năng thốt miệng nói, hai người chậm rãi lùi lại một chút.

Tóc gáy trên người đều dựng đứng lên.

Hai người nhìn nhau, vẻ mặt kinh hoàng chưa định thần nhìn đối phương.

Hơi thở cũng thô ráp hơn trước rất nhiều.

"Cậu vừa nhìn thấy gì vậy?" Tim Hạo Thiên Chân vẫn đập thình thịch liên hồi, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy lên đến cổ họng.

"Tôi thấy một con mắt, con mắt đó còn màu xanh lục, chết tiệt, thứ này trông còn đáng sợ hơn cả Tống Tử, không được chúng ta vẫn nên quay về đi, chết tiệt, sao tôi cứ cảm thấy lạnh toát cả người thế này?" Bàn Tử vội vã vỗ vỗ vào ngực mình, vẻ mặt vẫn còn kinh hoàng chưa định thần.

"Chết tiệt, cậu trước đây hạ đấu thì nên nghĩ đến tình huống này rồi chứ, giờ cậu sợ hãi sao?

Đúng là vô dụng!" Phan Tử có được cơ hội này liền không nhịn được mà châm chọc Bàn Tử một phen.

"Chết tiệt, cậu đừng có nói bốc phét, cậu không sợ thì đi xem đi, thứ đó còn đáng sợ hơn cậu tưởng đấy, cậu không sợ thì xuống thử xem, xem cậu có đủ gan không?" Bàn Tử tức giận ngay lập tức, đưa tay chỉ chỉ xuống dưới.

"Có thời gian này thì nên nghĩ cách xuống như thế nào đi, Ngô Tam Gia chưa tìm thấy, tạm thời không thể quay về, nhất định phải xuống." Trương Kỳ Lân vốn dĩ không nói một lời từ đầu, sau khi nghe thấy tiếng tranh cãi của hai người, lạnh lùng lên tiếng cắt ngang.

Tần Mặc được nhắc nhở, Thính Thanh Biện Vị sao lại không nghe thấy chút âm thanh nào, không chỉ không nghe thấy tiếng Ngô Tam Gia, mà ngay cả tiếng A Khuê cũng không nghe thấy.

Trừ khi họ không ở cùng một không gian.

Chương 61

Tần Mặc nghĩ đến điều này, ánh mắt khẽ trầm xuống, trong đáy mắt bình tĩnh như giếng cổ hiện lên từng gợn sóng.

"Còn có thể xuống bằng cách nào, tôi có dây thừng ở đây, chúng ta từ từ xuống thôi." Phan Tử lấy dây thừng trên người ra, giao cho Hạo Thiên Chân, lại liếc nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử cũng thức thời, lấy dây thừng trên người ra, cuối cùng buộc lại với dây thừng của Phan Tử.

"Độ cao bên dưới là bao nhiêu?" Trương Kỳ Lân cau mày hỏi.

"Ít nhất năm mươi đến sáu mươi mét." Tần Mặc hoàn hồn, cẩn thận hồi tưởng lại tình hình trước đó, khoảng cách cũng chỉ là độ cao như vậy.

"Vậy là đủ rồi, ai xuống trước?" Hạo Thiên Chân buộc một đầu dây thừng của mình và dây thừng của Bàn Tử lại với nhau, những ngón tay trắng nõn còn dùng sức kéo một cái, nút thắt dây thừng cũng nhỏ lại một chút.

"Vẫn là tôi đi đi, cậu ở trên cũng có cách cứu viện." Trương Kỳ Lân cuối cùng nhìn Tần Mặc bên cạnh, lạnh lùng lên tiếng.

Tần Mặc không ngờ Trương Kỳ Lân lại nói ra lời như vậy, cuối cùng ôn hòa cười một tiếng.

"Được sự tín nhiệm của Trương tiên sinh, đây là vinh hạnh của tôi." Trương Kỳ Lân buộc đầu dây thừng còn lại vào tấm bài vị, cuối cùng dùng dây thừng quấn quanh tay mấy vòng.

Sau đó nhảy vọt xuống.

Bàn Tử đều nhìn ngây người, không do dự một chút nào sao?

Cứ thế mà xuống rồi sao?

“Thằng Bàn Tử chết tiệt, cầm đèn pin qua chiếu sáng cho Tiểu Ca đi.” Phan Tử nhìn Bàn Tử vẫn còn đang thất thần, vội vàng thúc giục.

Bàn Tử hoàn hồn lại, vội vàng cầm đèn pin trong tay, chiếu xuống phía dưới.

“Phạm vi của đèn pin này có hạn chế, Thiên Chân cậu lấy đèn mỏ của cậu ra đi.” Tần Mặc thấy phạm vi không lớn lắm, liền nhìn Hạo Thiên Chân, còn hạ thấp giọng.

Hạo Thiên Chân vội vàng lấy đèn mỏ trong túi ra, chiếu về phía bên trong, vừa lúc nhìn thấy Trương Kỳ Lân đang rơi xuống phía dưới.

Chân anh ấy chỉ cách sinh vật khổng lồ đó vài milimet.

Xung quanh đều là đầm nước, một phần da của sinh vật khổng lồ này đang lộ ra ngoài.

Trương Kỳ Lân nhìn tia sáng của đèn mỏ chiếu tới, vị trí cách đó chưa đến mười mét là một bệ đá khô ráo.

Trên đó rộng ít nhất hai mươi mét.

Trương Kỳ Lân hạ quyết tâm, thân thể khẽ lắc người mấy cái, biên độ động tác ngày càng lớn.

Hai chân cũng khẽ dùng lực đạp vào vách đá phía sau, cả người đu về phía bệ đá.

Cuối cùng anh đáp xuống bệ đá vững vàng, động tác như nước chảy mây trôi.

Trông vô cùng đẹp mắt.

Hạo Thiên Chân và ba người kia nhìn thân thủ của Trương Kỳ Lân, ai nấy đều lộ vẻ tán thưởng.

Không thể không nói, thân thủ của anh ấy quả thật không phải dạng vừa.

“Tiếp theo là ai?” Tần Mặc nhìn ba người trước mặt, chậm rãi cất tiếng hỏi.

“Tôi xuống trước, Tiểu Tam gia chỉ là một tên mọt sách, thân thủ còn không bằng Bàn Tử đây, tôi xuống dưới cũng có thể cùng Tiểu Ca tiếp ứng cậu ấy.” Phan Tử nghe vậy, từ từ kéo sợi dây lên, quấn quanh tay, rồi nhảy phóc xuống.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vội vàng cầm đèn pin và đèn mỏ chiếu vào bên trong, không ai dám nhìn thẳng vào mắt con quái vật khổng lồ đó, chỉ sợ lại thấy đôi mắt vừa rồi.

Đến giờ nghĩ kỹ lại vẫn thấy dựng hết cả tóc gáy.

Phan Tử cao hơn Tiểu Ca một chút, khi sắp rơi xuống nước, vội vàng rụt chân lại, nhưng mũi chân vẫn khẽ chạm mặt nước.

Mặt nước nổi lên vài gợn sóng.

Những gợn sóng này cũng tạo nên những cơn sóng lòng trong Phan Tử, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở phía trên.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, vội nhìn con quái vật khổng lồ dưới nước, thấy nó phát ra một vệt sáng xanh nhạt, nét mặt ngưng trọng, rút Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng đôi mắt của con quái vật khổng lồ kia lại nhắm lại, cuối cùng nó lật mình, mặt nước dao động còn lớn hơn trước.

Phan Tử thấy cảnh tượng đó, chớp lấy cơ hội, khẽ dùng sức, mượn quán tính từ bức tường phía sau, đu người sang vị trí của Tiểu Ca.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, vội vươn tay kéo Phan Tử lại, Phan Tử

mới vững vàng đáp xuống đất.

Phan Tử vừa đặt chân xuống, liền thấy con quái vật khổng lồ kia đã lật mình, vẫn là một khối đen sì, nhưng ở vị trí bụng trái phải có một thứ gì đó phình lên.

Nhất thời không nhìn ra đó là thứ gì.

Khoảnh khắc tiếp theo, bên tai truyền đến tiếng thở khò khè đều đặn.

Cơ bắp căng thẳng của Phan Tử cũng thả lỏng.

"Chết tiệt, dọa chết tôi rồi, dọa chết tôi rồi." Phan Tử nói rồi vội vã vỗ nhẹ vào ngực mình.

Hai chân không ngừng run rẩy, thật sự quá kinh khủng.

Ở trên, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thấy Phan Tử đã an toàn, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

"Dọa chết tôi rồi, đại gia, cái mẹ nó quá kinh khủng, tôi còn chưa xuống đã mẹ nó mềm cả chân rồi." Bàn Tử nhìn dáng vẻ của Phan Tử, càng thêm căng thẳng không thôi.

"Thôi thì, Ngô huynh đệ, cậu xuống trước đi, Bàn gia tôi đợi thêm chút đã." Bàn Tử khó khăn nuốt nước bọt, vội vàng nhìn Hạo Thiên Chân đối diện.

Hạo Thiên Chân vừa nghĩ đến ánh mắt vừa rồi, toàn thân không rét mà run.

"Đừng sợ, thứ này đã ngủ rồi, chỉ cần không kinh động nó, nó sẽ không tỉnh lại." Tần Mặc khẽ động tai, lắng nghe tiếng thở nặng nề đó, mỉm cười nhìn hai người trước mặt.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn thái độ ôn hòa của Tần Mặc, trong lòng không khỏi cảm thấy khâm phục, trong tình huống như vậy

mà anh ấy vẫn giữ được tâm cảnh đó, người thường khó mà có được.

"Tôi xuống." Hạo Thiên Chân nghiến răng, sau đó hít một hơi thật sâu, ngấm ngầm tự cổ vũ bản thân.

Mẹ kiếp, liều thôi, một con quái vật khổng lồ đang ngủ thì cũng chỉ là một con quái vật, còn đáng sợ hơn con Tống Tử lớn trước kia sao?

Sau đó quấn dây vào cổ tay, cuối cùng nhảy phóc xuống bên trong.

Hạo Thiên Chân không cao bằng Phan Tử và Trương Kỳ Lân, cả người lơ lửng giữa không trung.

Chương 62

Tần Mặc và Bàn Tử đang chiếu đèn pin cho cậu ấy.

Hạo Thiên Chân không có nhiều sức lực, cổ tay bị sợi dây siết chặt đau điếng.

Cơ thể cậu ấy đang lắc lư qua lại, muốn mượn quán tính đu người qua như Phan Tử.

Nhưng vì biên độ lắc lư quá lớn, một gói lương khô nén trên người cậu ấy cũng vì thế mà rơi xuống người con quái vật khổng lồ kia.

Phan Tử và Trương Kỳ Lân trừng mắt nhìn gói đồ rơi xuống, lại còn đúng lúc rơi trúng người con vật khổng lồ đó.

Sắc mặt Phan Tử lập tức trở nên rất khó coi, con dao quân dụng trong tay cũng đã rút ra, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Trương Kỳ Lân cũng trong trạng thái súc thế đợi phát.

Hạo Thiên Chân nhìn thứ đó rơi xuống, lập tức mồ hôi lạnh trên người không thể kìm lại được nữa.

Xong rồi, xong rồi, chẳng phải làm người ta tỉnh giấc rồi sao?

Chưa nói thứ này có tính khí thế nào, ngay cả những người bình thường như họ, khi đang ngủ say mà bị người khác làm tỉnh giấc thì ai mà chẳng có cơn cáu bẳn buổi sáng?

Hạo Thiên Chân càng thêm mặt mày ủ rũ, trong lòng còn có chút hối hận.

Mang theo đồ ăn vặt làm gì chứ?

Không có việc gì mà lại ăn uống linh tinh?

Nếu lỡ làm nó tỉnh giấc, cậu ấy sẽ thành lương khô, bị người ta ăn mất.

Hạo Thiên Chân đã nghĩ ra vô số cách chết cho mình giữa không trung.

Nhưng dù nghĩ thế nào, kết cục cũng chỉ có một.

Ở trên, Bàn Tử và Tần Mặc không chớp mắt nhìn con quái vật khổng lồ đó.

Chỉ sợ tên gia hỏa này đột nhiên ra tay, ăn thịt Hạo Thiên Chân.

May mắn là sinh vật khổng lồ kia vẫn không mở mắt, cũng không có động tác tiếp theo.

Ngược lại, tiếng thở đó dường như còn đều đặn hơn trước khá nhiều.

"Không sao rồi, thứ này chưa tỉnh lại đâu, Thiên Chân, xuống ngay đi, nhanh lên." Tần Mặc bắt đầu thúc giục.

Sức tay của Hạo Thiên Chân không bằng họ, thể lực cũng không thể so sánh, cứ tiếp tục giằng co thế này, cuối cùng Hạo Thiên Chân nhất định sẽ rơi xuống nước.

Hạo Thiên Chân nghe lời Tần Mặc nói, cũng muốn dùng sức, nhưng vừa rồi luôn rất căng thẳng, cộng thêm việc cứ giằng co nãy giờ, vị trí vai bắt đầu truyền đến cảm giác đau nhức.

Cả người gần như kiệt sức.

Hiện tại muốn đu đưa cũng khó khăn.

Tần Mặc nhìn cảnh tượng này, đáy mắt trầm xuống.

"Thiên Chân, nhanh lên, tiếng thở của nó mất rồi, nó sắp tỉnh rồi đó!" Tần Mặc nói với giọng hơi sốt ruột.

“Hả?” Hạo Thiên Chân vừa nghe, lập tức căng thẳng không thôi, đáy mắt tràn đầy kinh hoàng, dùng sức lắc lư về phía bên cạnh.

Ngay lập tức, cậu ấy bắt chước động tác của Phan Tử và Trương Kỳ Lân, từ từ đu người sang phía Phan Tử và Trương Kỳ Lân.

Phan Tử và Trương Kỳ Lân vươn tay muốn kéo Hạo Thiên Chân, nhưng rõ ràng vẫn còn thiếu một chút.

Hạo Thiên Chân lại dùng sức đạp mạnh vào bức tường đá phía sau, cả người văng về phía Trương Kỳ Lân và Phan Tử.

“Buông tay.” Trương Kỳ Lân nhìn đúng thời cơ, lạnh lùng nói.

May mà Hạo Thiên Chân nghe lời, ngay khoảnh khắc Trương Kỳ Lân vừa dứt lời, sợi dây quấn ở cổ tay nhanh chóng tuột khỏi tay cậu ấy.

Cuối cùng, Hạo Thiên Chân nặng hơn trăm cân đổ ập xuống người Phan Tử.

“Chết tiệt.” Phan Tử cả người bị Hạo Thiên Chân đè dưới thân, suýt chút nữa thì nghẹt thở.

Mãi một lúc sau mới thở đều lại được, cuối cùng mở to mắt, khó chịu nhìn Hạo Thiên Chân.

“Cái đồ chết tiệt nhà cậu, mau mẹ nó xuống ngay, đè chết ông nội rồi!

Cậu trả thù tôi vì suýt làm cậu tuyệt tử tuyệt tôn đấy à?” Phan Tử đau nhói cả tim, mặt đỏ bừng vì bị nén khí, nghiến răng chất vấn.

Hạo Thiên Chân cảm thấy dưới thân mềm mềm, vội nhìn xuống.

“Khụ khụ, cái này là trùng hợp thôi, trùng hợp thôi mà.” Hạo Thiên Chân vội vàng giải thích, thảo nào té xuống không đau lắm, hóa ra có Phan Tử làm đệm thịt người.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu ấy vội nhìn con quái vật khổng lồ phía sau, hoàn toàn không có dấu hiệu động đậy.

Sau đó nhìn Phan Tử phía sau.

Phan Tử mãi một lúc mới thở đều được, khó chịu liếc Hạo Thiên Chân một cái, thấy cậu ta chẳng có bao nhiêu thịt mà đè một cái lại đau thật.

"Nhìn cái gì mà nhìn?

Nếu Tần Mặc không nói thế, cậu có kích hoạt được bản năng cầu sinh của mình không?

Có đu xa như vậy không?

Không ngờ cậu lại sợ chết đến thế, cái đồ nhát gan!" Phan Tử càng nghĩ càng bực, nhưng thấy Hạo Thiên Chân sợ đến mặt trắng bệch, ngọn lửa giận trong lòng cũng vơi đi không ít.

Ngay sau đó, ba người nhìn lên Bàn Tử và Tần Mặc ở phía trên.

"Mẹ kiếp, Tần Mặc huynh đệ, sao tôi lại sợ hãi chứ?" Bàn Tử vội vàng cất kỹ những món đồ lỉnh kỉnh trên người, và cả những thứ lộn xộn khác, ngay cả cái ba lô cũng buộc chặt lại.

"Đừng sợ, đi đi." Tần Mặc mỉm cười nhìn Bàn Tử, thái độ ôn hòa đó khiến Bàn Tử trong lòng bỗng nhiên cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

Cuối cùng, Bàn Tử gật đầu mạnh, kéo sợi dây lên, sau đó buộc vào cổ tay.

Trước mặt mọi người, cậu ấy nhảy phóc xuống.

"Két." Sợi dây cọ sát vào cạnh đá, thỉnh thoảng còn có những mảnh đá vụn rơi xuống từ trên.

Chương 63

Tần Mặc nghe thấy tiếng động không ổn, vội vàng nhìn tới, vừa lúc thấy sợi dây ở phía trên đã bị mài mỏng đi một chút.

Sợi dây trước kia còn rất thô, bây giờ đã bị mài chỉ còn lại những sợi mỏng manh.

Tần Mặc thấy vậy, vội nhìn Bàn Tử trước mặt.

Bàn Tử thân hình to lớn, vừa rồi bị sợi dây kéo, cả người lơ lửng giữa không trung.

Mũi chân cũng đã chạm xuống nước, tạo nên những gợn sóng nhạt.

Cánh tay Bàn Tử bị kéo đau điếng, sắc mặt cũng đỏ bừng vì nén khí.

Hai chân không ngừng đạp loạn xạ, muốn dùng quán tính để đu mình qua.

Vừa đu được vài cái, Bàn Tử cảm thấy sợi dây có gì đó không ổn, sao lại tụt xuống dưới.

Tần Mặc thấy sợi dây sắp đứt, vội vàng vươn tay nắm chặt lấy sợi dây.

Nhưng mối nối của sợi dây mà Hạo Thiên Chân đã buộc trước đó đang dần dần lỏng ra.

"Chết tiệt, đại gia, đùa tôi đấy à?" Bàn Tử đã thành công buộc chặt tất cả mọi thứ trên người, chỉ sợ chúng sẽ rơi xuống, giờ thì hay rồi.

Đồ vật không rơi, mà chính mình lại sắp rơi xuống.

"Bàn Tử, nhanh lên, mau qua đây!" Hạo Thiên Chân kinh hãi nhìn

Bàn Tử, lúc này mà rơi xuống thì mọi người đều sẽ mất mạng.

Bàn Tử dứt khoát trong lòng quyết liều, tranh thủ lúc sợi dây còn chưa tuột hẳn, dùng sức đu người thân hình mập mạp của mình.

Càng dùng sức, sợi dây phía trên lại càng lỏng ra nhiều hơn.

Bàn Tử đạp vào bức tường đá phía sau, cố gắng hết sức để tiến gần về phía đối diện.

Nhưng sợi dây đó, khi đến giữa chừng, lại đột nhiên đứt phựt.

Thân thể Bàn Tử giống như một quả bom hạng nặng, "ùm" một tiếng rơi tõm xuống nước.

Mặt nước bắn tung tóe.

"Bàn Tử!" Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử rơi xuống nước, vô thức kêu lên.

Hạo Thiên Chân vừa dứt lời, bên cạnh xuất hiện tiếng thở nặng nề, nhưng lần này không phải là tiếng thở bình tĩnh, mà là rất thô bạo, còn có chút gấp gáp.

Khi Phan Tử, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân quay đầu nhìn cảnh tượng trước mắt, không ai động đậy.

Đặc biệt là Hạo Thiên Chân và Phan Tử, sắc mặt lập tức trắng bệch, đồng loạt quay đầu lại, cơ thể vẫn giữ nguyên tư thế muốn kéo Bàn Tử lên, nhưng giờ khắc này cứ như bị điểm huyệt vậy.

Không ai nhúc nhích nửa bước.

Trương Kỳ Lân thì từ từ rút Hắc Kim Cổ Đao của mình ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn con quái vật khổng lồ trước mặt.

"Khụ khụ...

Chết tiệt, dưới nước này có mùi gì vậy chứ, ghê tởm chết tôi rồi!"

Bàn Tử thò đầu ra khỏi mặt nước, dùng tay quẹt loạn xạ nước trên mặt.

Cậu ấy nhìn thấy Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Kỳ Lân đều đang nhìn nghiêng về phía bên cạnh.

Ngay sau đó, cậu ấy nhìn về phía ba người, liền thấy một đôi mắt to màu xanh u tối, đang nhìn chằm chằm, tràn đầy giận dữ nhìn mình.

Và cái lỗ mũi khổng lồ đó, tiếng thở thô ráp thỉnh thoảng phả vào người cậu ấy.

Mỗi lần nó thở một hơi, Bàn Tử lại cảm thấy lòng mình chùng xuống mấy phần.

Và bên dưới cái mũi là những chiếc răng sắc nhọn cùng một cái miệng khổng lồ.

"Chết tiệt, Bàn Tử nó, một cục thịt to như vậy mà còn không đủ nhét kẽ răng sao?" Tất cả lông tóc trên người Bàn Tử đều dựng đứng lên, mái tóc ngắn trên đầu cũng như những chiếc kim chỉ nam, từng sợi đều đứng thẳng.

Thân thể Bàn Tử run lên như sàng gạo, mặt nước bên cạnh cũng nổi sóng.

"Cái đó... tôi nói tôi không cố ý cậu có tin không?" Bàn Tử run rẩy hỏi.

Nhưng sinh vật khổng lồ kia lúc này dường như không hiểu, tiếp tục nhìn chằm chằm vào cậu ấy.

"Cái đó... tôi vừa thử rồi, nước tắm của cậu hơi bẩn, mùi vị không được ngon lắm." Bàn Tử lại cất tiếng nói, nhưng giọng đã gần như muốn khóc.

"Phan gia, Trương tiên sinh, Ngô huynh đệ, cứu mạng!" Phòng

tuyến tâm lý của Bàn Tử triệt để sụp đổ, cái mẹ nó ai mà chịu nổi cái nhìn chết chóc này chứ.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử cũng là lần đầu gặp tình huống như vậy, nhất thời không biết phải làm sao, ngược lại Trương Kỳ Lân đã rút Hắc Kim Cổ Đao từ trên người ra.

"Bàn Tử, cậu mau chóng leo lên đi, chỗ này giao cho tôi." Trương Kỳ Lân nói xong, chân dùng sức, nhảy vọt lên, lao thẳng vào con quái vật khổng lồ đối diện để tấn công.

Bàn Tử nhìn chuẩn thời cơ, tranh thủ lúc sinh vật kia đang đối quyết với Trương Kỳ Lân, vội vàng bơi về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử thấy Bàn Tử bơi tới, vội vươn tay kéo cậu ấy lên.

"Khụ khụ khụ...

Ọe!

Cái mùi này, thật sự quá khó ngửi, ghê tởm chết tôi rồi, khốn kiếp, đây là cái thứ quái quỷ gì vậy?" Bàn Tử nằm bẹp trên mặt đất, người ướt sũng, từng đợt lạnh buốt thấu xương đang kích thích thần kinh cậu ấy, cộng thêm mùi hôi thối phát ra từ người.

Thật sự không thể khống chế được phản ứng sinh lý của mình, hôi quá đi mất.

"Đây là một dạng tiền thân của Địa Ngục Ngư, nhưng con cá này đâu có lớn đến vậy?

Tôi từng thấy trong sách rồi mà." Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn con cá lớn đối diện.

Lòng cậu ấy đang đánh trống vì Muộn Du Bình.

Thứ này thật sự rất lớn, Muộn Du Bình có giải quyết được tên này

không?

Quan trọng là Tần Mặc vẫn còn ở trên, chưa xuống được.

Chương 64

Phan Tử nhìn Trương Kỳ Lân, ngay sau đó cầm con dao trong tay, định lén tấn công.

Nhưng còn chưa kịp đến gần mép đài, liền thấy con cá lớn này quật đuôi một cái, những cột nước trên mặt nước đều văng về phía họ.

Nước như thác đổ ướt sũng họ từ đầu đến chân.

"Phụt!" "Mẹ kiếp, khụ khụ!" "Cái đ mẹ nó, mày còn tới nữa hả?" Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Phan Tử cả ba người đều rất chật vật, bị ướt như chuột lột.

Trương Kỳ Lân giẫm lên đầu cá, Hắc Kim Cổ Đao trong tay hung hăng đâm tới.

Nhưng khi con dao đâm vào đầu con cá lớn, lại phát hiện va chạm phải một vật cực kỳ cứng.

Hắc Kim Cổ Đao căn bản không đâm xuyên qua được.

Sau đó Trương Kỳ Lân cứa rách mu bàn tay mình, Kỳ Lân Huyết liền không ngừng chảy dọc theo thân đao.

Khi Kỳ Lân Huyết nhỏ xuống đỉnh đầu con cá lớn, con cá này phát ra một tiếng kêu thét chói tai, rất thê lương.

Sau đó bắt đầu vặn vẹo cơ thể.

Trương Kỳ Lân cũng bị biên độ khổng lồ này hất văng sang một bên.

Cả người anh ấy bị hất mạnh sang một bên, đập vào bức tường đá, cuối cùng rơi xuống phía sau ba người Bàn Tử.

“Muộn Du Bình, anh sao rồi?” Hạo Thiên Chân và Phan Tử ba người thấy tình huống như vậy, vội vàng đi tới đỡ Trương Kỳ Lân dậy.

Trương Kỳ Lân trong lòng còn một hơi khí, mãi một lúc sau mới hoàn hồn, ngay sau đó đứng dậy nhìn con cá lớn khổng lồ đang bắt đầu vặn vẹo cơ thể.

Mặt nước đều nổi sóng, con cá lớn đang dùng sức va đập vào bức tường đá.

Cái đài mà bốn người họ đang đứng đã bắt đầu xuất hiện vết nứt.

“Không ổn rồi, con cá lớn này cứ tiếp tục đập như vậy, chúng ta đều sẽ rơi xuống nước, mà nếu rơi xuống nước thì càng dễ bị nó tàn sát.” Bốn người Hạo Thiên Chân chỉ có thể liên tục lùi lại, sát chặt cơ thể vào bức tường đá.

Giọng Hạo Thiên Chân bắt đầu trở nên căng thẳng.

“Con cá lớn này điên đến bao giờ chứ?” Bàn Tử nhìn con cá khổng lồ đang vặn vẹo cơ thể, và những mảnh đá bị va đập rơi xuống từ bức tường, lúc này trên bức tường vẫn còn rất nhiều đá vụn rơi xuống.

Trương Kỳ Lân thấy tình hình không ổn, con cá lớn này đang tiến gần về phía họ, và cả những chiếc răng sắc nhọn của tên gia hỏa này nữa.

Anh ấy bôi máu tươi trên tay lên thân đao.

Sau đó cầm Hắc Kim Cổ Đao chém thẳng xuống vị trí đối diện.

“Gào!” Đầu con cá lớn lại truyền đến cơn đau nhói, nhưng lần này khác biệt, con cá lớn cảm thấy một trận đau đớn, tiếp tục va đập về phía Trương Kỳ Lân.

Ầm!

Trương Kỳ Lân bị húc vào bức tường đá, đầu cá khổng lồ vẫn còn trên đài đá, vết nứt trên đài đá ngày càng rõ ràng.

Bàn Tử và Phan Tử ba người thấy vậy, lập tức lửa giận bốc lên.

"Cái đồ chết tiệt nhà mày, Bàn Tử tao liều với mày!" Bàn Tử thấy đầu con cá lớn khổng lồ đã áp sát mình, lúc này mà không cho nó một nhát xẻng thì chẳng phải là chịu thiệt lớn sao?

Cậu ấy vung Lạc Dương Sạn trong tay đập mạnh vào vị trí mắt con đầu cá này.

Phan Tử và Hạo Thiên Chân cũng rút dao quân dụng trong tay ra, dùng sức đâm vào mắt cá.

Mắt con cá lớn lúc này tràn ngập dịch thể màu đỏ, sau đó lùi lại một khoảng cách.

Cuối cùng, nó há cái miệng khổng lồ ra.

Một ngụm cắn vào đài đá phía trên, đài đá lập tức rơi xuống, bốn người cũng đồng loạt rơi vào trong nước.

Ùm, ùm.

Bốn người đồng loạt rơi xuống nước, liền thấy mắt con cá lớn này đang chảy dịch đỏ, đang chĩa đầu cá về phía bốn người Hạo Thiên Chân.

Nó đang há miệng, lộ ra những chiếc răng sắc nhọn.

Muốn nuốt chửng cả bốn người.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Trương Kỳ Lân đã rút ra, sau đó chìm vào trong nước.

Khi thấy bụng con cá, Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh ấy dùng sức đâm vào.

Lúc này anh ấy mới chú ý, Kỳ Lân Huyết trên Hắc Kim Cổ Đao đã biến mất.

Tính tấn công giảm đi rất nhiều.

"Tần Mặc!" Hạo Thiên Chân thấy miệng con cá lớn đã che kín đỉnh đầu mình, sau đó hét lớn một tiếng.

Bàn Tử và Phan Tử đều đã nhắm mắt lại, chờ đợi bị nuốt vào bụng cá.

Nhưng chờ rất lâu cũng không thấy miệng cá lớn rơi xuống.

Sau đó từ từ mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, liền thấy miệng con cá lớn như thể bị đóng băng vậy, mãi mà không rơi xuống.

"Mọi người không sao chứ?" Giọng Tần Mặc ôn hòa truyền đến từ phía trên, mọi người nhìn thấy Tần Mặc dường như đang đạp trên không khí, từ từ hạ xuống, rất thong dong bình tĩnh.

Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân ba người đã ngây người ra, đây là thần tiên hạ phàm sao?

Còn mẹ nó biết đạp trên không khí nữa?

Đây cũng là tuyệt học của Tần gia sao?

Bàn Tử còn lén lút véo mình một cái dưới nước, không phải hoa mắt đấy chứ?

Sao cái gì cũng thấy được vậy?

Đây là người sao?

Não Hạo Thiên Chân trực tiếp bị treo cứng, hoàn toàn không biết gì, sao vừa rồi chỉ kêu một tiếng mà Tần Mặc đã xuất hiện rồi.

Lại còn dùng cách này để xuất hiện nữa chứ?

Chương 65

"Chết tiệt, cái này không phải mơ chứ?" Phan Tử đầu tiên nhìn con cá lớn này, cuối cùng nhìn Tần Mặc một cái, rút ra một kết luận, Tần Mặc tuyệt đối không phải người thường, bản lĩnh này người thường không thể có được.

Tần Mặc còn huyền huyễn hơn cả con cá lớn này.

Trương Kỳ Lân từ trong nước đi ra, liền thấy con cá lớn kia đã bị định hình lại.

Sau đó nhìn Tần Mặc đang lơ lửng giữa không trung.

Trong đôi mắt lạnh lùng của anh ấy tràn đầy sự ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ trong chốc lát đã chấp nhận sự thật này.

Người có huyết mạch, bản lĩnh tất nhiên là thông thiên, chuyện này không cần nghi ngờ gì nữa.

"Tần Mặc huynh đệ, anh... anh làm sao thế này?

Đây cũng là tuyệt học của Tần gia các anh sao?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn Tần Mặc, trong lòng cảm thấy khó hiểu, và cả tình huống hiện tại này, làm sao mà dùng khoa học để giải thích được chứ?

"Đúng là tuyệt học của Tần gia, cái này gọi là Không Gian Ngưng Tụ Thuật, tôi chỉ tạm thời ngưng tụ không gian lại, nên tôi mới có thể xuống được, và cả con cá lớn này nữa." Tần Mặc thản nhiên quay người nhìn con cá lớn trước mặt.

Răng của con cá lớn này rất giống Địa Ngục Ngư, đây là tiền thân của Địa Ngục Ngư, loại cá lớn này đã tuyệt chủng từ thế hệ thứ ba của quá trình tiến hóa rồi.

Không ngờ ở đây lại còn có thể hô hấp và ngủ nữa.

Cá đều dựa vào mang để hô hấp, nhưng loại dùng mũi để hô hấp thì thật sự hiếm vô cùng.

"Giờ làm sao đây?

Con cá lớn này rất khó đối phó, Muộn Du Bình đâm dao còn không vào." Hạo Thiên Chân cảm thấy thứ này rất nan giải.

Lời vừa dứt, liền thấy con cá lớn đang từ từ khép miệng lại.

Tần Mặc nhìn Không Gian Ngưng Tụ Thuật, mày khẽ nhíu lại, nhưng chỉ trong chốc lát đã giãn ra.

"Hệ Thống, tại sao con Địa Ngục Ngư này còn cử động được?" [Hồi chủ kí sinh, huyết mạch của ngài chưa được kích hoạt hoàn toàn, vật này quá lớn, thời gian có hạn chế.] Tiếng máy móc của Hệ Thống vang lên trong đầu.

Tần Mặc hơi nghẹn lời.

Nói cho cùng, vẫn là do huyết mạch của mình chưa được kích hoạt hoàn toàn.

Cho nên rất nhiều kỹ năng đều bị hạn chế.

Khi con cá lớn này bắt đầu hành động càng lúc càng nhanh, Tần Mặc nhìn con cá lớn, rút ra một thanh Dương Kiếm.

Sớm đã nghe nói sở dĩ loại cá này được gọi là Địa Ngục Ngư, là vì chúng đột nhiên xuất hiện ngang trời.

Vì có thể đến được vùng nước rất sâu, người cổ đại cho rằng các loài cá bình thường không thể đạt tới vùng nước sâu hơn, nhưng loại cá này có thể, nên được gọi là loài cá từ địa ngục đi ra.

Do đó mới là Địa Ngục Ngư.

“Tần Mặc, cẩn thận!” Suy nghĩ của Tần Mặc bị cắt ngang, vừa lúc nghe thấy giọng Hạo Thiên Chân, sau đó bên tai truyền đến tiếng động lạ, anh nhìn về phía tiếng động lạ đó, liền thấy cái đuôi khổng lồ của Địa Ngục Ngư đã quét tới.

Tần Mặc thấy vậy, lập tức né người lùi lại vài mét, còn có từng đợt gió rít vút qua.

Đuôi của Địa Ngục Ngư quét hụt, đôi mắt xanh u tối nhìn Tần Mặc tràn đầy sự tức giận.

Dường như nó cảm thấy trong số những người này, chỉ có Tần Mặc là khó đối phó nhất.

Vì anh ta, hành động của nó mới bị hạn chế.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ba người trốn ở rìa, những vũng nước trên ngực thỉnh thoảng lại nhấp nhô theo hoạt động dữ dội của con Địa Ngục Ngư, từng đợt mùi tanh hôi cũng theo mũi xộc vào.

Dạ dày Hạo Thiên Chân không ngừng cuộn trào, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nôn ra.

“Con cá này ăn cái gì vậy?

Sao mà hôi thế hả?” Bàn Tử nói xong, còn nôn khan vài cái.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, vội vàng cầm đèn mỏ chiếu xuống phía dưới, nhưng không phát hiện ra gì, bên trong vẫn là một khối đen sì.

“Sao nước này lại màu đen?” Hạo Thiên Chân dùng tay múc một ít nước, nước này dường như giống hệt mực tàu, tanh hôi kinh khủng.

Bàn Tử và Phan Tử nghe vậy cũng vội vàng nhìn tới.

“Chết tiệt, đây mẹ nó là cá gì vậy?

Nước này mẹ nó đen như mực tàu ấy!” Bàn Tử đầy vẻ ngạc nhiên nói.

Lúc này Tần Mặc đang lơ lửng ở một bên, miệng vẫn lẩm bẩm niệm chú, duy trì Không Gian Ngưng Tụ.

Trương Kỳ Lân từ trong nước đi ra, dùng tay quẹt loạn xạ những vết nước trên mặt, những giọt nước trên tóc đen vẫn thỉnh thoảng nhỏ xuống.

"Thân thể cứng như sắt, Hắc Kim Cổ Đao của ta không dính được Kỳ Lân Huyết." Trương Kỳ Lân lạnh lùng nói.

"Đừng vội, lát nữa tôi cần anh giúp." Tần Mặc thản nhiên cất tiếng trấn an, sau đó nhìn con cá lớn đó.

Chỉ cần tách nó ra khỏi mặt nước là có thể giải quyết được rắc rối này.

Tần Mặc đang có ý định để con Địa Ngục Ngư này mất nước.

Trương Kỳ Lân nghe vậy, đầu tiên nhìn Tần Mặc một cái, sau đó nhìn con Địa Ngục Ngư.

Thân thể Địa Ngục Ngư đã có thể linh hoạt, bộ râu dài bên dưới mũi của nó, lại đột nhiên trở nên sắc nhọn, lao thẳng về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc hai người thấy vậy, bảo kiếm trong tay, đối đầu với bộ râu của Địa Ngục Ngư.

Bộ râu màu đen đâm về phía ngực Tần Mặc, Tần Mặc nhanh hơn một bước, dùng Dương Kiếm đỡ trước ngực.

Keng!

Bộ râu và Dương Kiếm va chạm vào nhau, nhưng Dương khí của Tần Mặc quá mạnh mẽ, khi bộ râu chạm vào Dương Kiếm, phát ra tiếng "xì xì", còn kèm theo khói xanh.

Tần Mặc thấy vậy, Dương Kiếm trong tay khẽ xoay một cái, cổ

tay nhẹ nhàng chuyển động, Dương Kiếm từ tay phải rơi sang tay trái.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Chương 66

Tần Mặc vung kiếm xuống, Dương Kiếm dùng sức chém đứt bộ râu.

Bộ râu bị chém đứt cuối cùng rơi xuống nước, vẫn còn cuộn tròn qua lại trong nước.

Địa Ngục Ngư cảm thấy một trận đau đớn, tức giận nhìn Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc trực tiếp phớt lờ con Địa Ngục Ngư này, miệng vẫn lẩm bẩm niệm chú, bước chân đạp trên không khí, thân thủ nhanh nhẹn nắm chặt Dương Kiếm, chém đứt từng chút râu của Địa Ngục Ngư.

Trương Kỳ Lân nhìn bộ râu quấn quanh eo mình, cũng không vội vàng, chờ bộ râu kéo anh ấy rời khỏi mặt nước.

Ngay khi Trương Kỳ Lân bay lên không trung, Kỳ Lân Huyết trên tay anh ấy cũng được bôi lên thân đao, Hắc Kim Cổ Đao cũng chém xuống bộ râu này.

Ngay khi lưỡi đao chạm vào bộ râu, bên tai ẩn hiện tiếng Kỳ Lân gầm.

Huyết mạch trong người Trương Kỳ Lân dâng trào, anh ấy vươn tay nắm chặt bộ râu chưa bị chém đứt, thuận theo quán tính, một tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, một tay siết chặt lấy bộ râu.

Cả người anh ấy lợi dụng quán tính, Hắc Kim Cổ Đao trong tay dùng sức đâm vào khóe miệng Địa Ngục Ngư.

"Gào!" Địa Ngục Ngư đau đớn, phát ra tiếng kêu thảm thiết, nó đang dùng sức vặn vẹo cơ thể, muốn hất văng Trương Kỳ Lân ra.

Tần Mặc thấy Địa Ngục Ngư đau đớn như vậy, thu Dương Kiếm của mình lại, lơ lửng trên không trung nhìn cảnh tượng này.

Trương Kỳ Lân cả người chấn động một trận, tay vẫn siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, kiên quyết không buông.

Để mặc cho con Địa Ngục Ngư này tùy ý vặn vẹo cơ thể.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ba người đang ở trong nước, những làn nước đen này nhấp nhô lên xuống, thỉnh thoảng nước tạt vào mặt.

Ba người vội vàng dùng tay quẹt, mắt vẫn nhìn Trương Kỳ Lân đối diện.

"Phụt!" "Cái mẹ nó toàn là thứ quái quỷ gì vậy?

Con cá này điên rồi sao?" Bàn Tử phun ra một ngụm nước từ miệng, nói với vẻ mặt chán ghét.

"Không ổn rồi, Muộn Du Bình nguy hiểm!" Hạo Thiên Chân nhìn Trương Kỳ Lân đối diện, anh ấy đang ở ngay khóe miệng Địa Ngục Ngư.

Trong miệng Địa Ngục Ngư dường như phát ra ánh sáng xanh.

Hạo Thiên Chân lo lắng nhìn Trương Kỳ Lân đối diện.

Trương Kỳ Lân cảm nhận được một luồng tà khí, sau đó nhìn thấy ánh sáng xanh lục lóe ra từ miệng Địa Ngục Ngư.

Muốn rút Hắc Kim Cổ Đao của mình ra, đã không kịp nữa rồi.

Khi Trương Kỳ Lân đang định buông tay, một bàn tay lớn ôn hòa đặt lên mu bàn tay anh ấy.

Bàn tay khẽ dùng sức, giúp Trương Kỳ Lân rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Sau đó kéo Trương Kỳ Lân lùi lại vài bước, hai người cùng lơ lửng giữa không trung, đứng đối diện Địa Ngục Ngư.

Liền thấy ánh sáng xanh lục từ miệng Địa Ngục Ngư đã bắn ra ngoài.

"Tần Mặc, Muộn Du Bình!" Hạo Thiên Chân thấy vậy, sốt ruột kêu lên.

"Tiểu Tam gia, cậu lại đây!" Phan Tử thấy Hạo Thiên Chân định xông lên, liền vươn tay kéo cậu ấy lại, giữ cậu ấy sát vào bức tường đá.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn thấy quả cầu ánh sáng đã lao đến đối diện, Tần Mặc nhìn chuẩn thời cơ, ngay khi nó sắp tiếp cận mình, Tần Mặc kéo Trương Kỳ Lân né sang một bên.

Để mặc cho quả cầu ánh sáng lao vút qua vị trí của họ.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, cuối cùng dưới nước nổi lên một đợt sóng khổng lồ, như thác đổ.

Lao dữ dội về phía Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử.

Phan Tử rút dao găm trong tay ra, dùng sức đâm vào bức tường đá, một tay còn nắm chặt Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Bàn Tử cũng bám chặt vào tường đá, để tránh việc mình bị cuốn xuống nước, cái mùi này thật sự không thể chịu nổi.

Ai ngửi thấy cũng mẹ nó phải bỏ mạng ở đây.

Ầm!

Nước thác đổ ập về phía ba người.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lạnh lùng nhìn cảnh tượng này, trong

lòng đang tính toán cách ra tay.

“Dẫn nó ra.” Sau khi Tần Mặc lạnh lùng cất tiếng, Trương Kỳ Lân liếc nhìn Địa Ngục Ngư đối diện.

“Tôi đi ra, anh phải nhìn chuẩn cơ hội.” Trương Kỳ Lân thấy vậy, không cho Tần Mặc cơ hội nói chuyện.

Mà đi trước một bước, từ giữa không trung nhảy vọt lên.

Địa Ngục Ngư thấy Trương Kỳ Lân vượt qua trên đầu mình, trong lòng tràn đầy hận ý, vết thương vẫn còn âm ỉ đau nhức.

Đối với sự xuất hiện của Trương Kỳ Lân, nó cảm thấy rất khó chịu.

Khoảnh khắc tiếp theo Địa ngục ngư nhìn Trương Kỳ Lân lướt qua trước mắt mình, sau đó há to miệng, luồng sáng xanh lục lại xuất hiện, tấn công Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc vạn lần cũng không ngờ, con Địa ngục ngư này lại học được cách trở nên thông minh.

Đúng là sinh vật ngàn năm tuổi, trí lực cũng theo đó mà tăng trưởng.

Sau đó, miệng anh khẽ mấp máy, lẩm nhẩm chú ngữ, quả cầu ánh sáng xanh lục sắp tấn công Trương Kỳ Lân liền bị Tần Mặc định cách giữa không trung.

Địa ngục ngư thấy đòn tấn công của mình vô hiệu, vội vàng nhìn Tần Mặc, sau đó lại phun ra một luồng nữa.

Tần Mặc vẫn như cũ định cách quả cầu ánh sáng này.

Trương Kỳ Lân cầm Hắc Kim Cổ Đao đâm vào vách đá, treo cơ thể mình lên đó.

Địa ngục ngư thấy vậy, nhất thời tức giận, há to miệng định tấn

công về phía Tần Mặc, cả thân hình con cá đều lơ lửng giữa không trung.

"Trương Kỳ Lân!" Tần Mặc giơ kiếm chỉ, mắt vẫn nhìn chằm chằm con Địa ngục ngư đối diện, lớn tiếng gọi.

Chương 67

Trương Kỳ Lân cũng không khách khí, nhảy vọt lên, vững vàng đáp xuống thân cá, Hắc Kim Cổ Đao trong tay đã dính máu Kỳ Lân.

Nhẹ nhàng phân tách con Địa ngục ngư này.

Địa ngục ngư muốn kêu lên nhưng không phát ra được chút âm thanh nào, chỉ có thể lộ ra ánh mắt hung ác nhìn Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ba người đợi đến khi mặt nước đã yên tĩnh trở lại, nhìn về phía đối diện.

Họ thấy Tần Mặc đang lơ lửng giữa không trung, Trương Kỳ Lân đang không ngừng phân tách thân cá, và từng trận mùi máu tanh bay xộc tới.

"Ối!

Cái quái gì, mùi này sao lại giống mùi dưới nước vậy?" Bàn Tử vừa mới cảm thấy bụng mình dễ chịu một chút, giờ cái mùi này lại xộc ra.

Nước mắt và nước bọt cùng chảy dài trên mặt.

"Mùi này chính là mùi dưới nước, nước này chính là máu của Địa ngục ngư." Hạo Thiên Chân lập tức hiểu ra, sự bất thường dưới nước này là từ đâu mà có.

Trương Kỳ Lân vung đao chém xuống, cuối cùng chia đôi đầu cá.

Phốc thông.

Đầu cá rơi xuống nước, Trương Kỳ Lân cũng thuận thế nhảy xuống nước.

Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân ba người nhìn hai người họ

hợp tác ăn ý, lập tức vui mừng khôn xiết.

"Khốn kiếp, đỉnh của chóp, đại ca xã hội đây mà!

Tần Mặc huynh đệ và Kỳ Lân huynh đệ thật sự lợi hại!" Bàn Tử không hề tiếc lời giơ ngón cái về phía họ.

Phan Tử cũng lộ vẻ nhẹ nhõm, trong mắt đầy vẻ tán thưởng, Tam gia đúng là sáng suốt khi đưa Tần Mặc tới đây.

Hạo Thiên Chân đầu tiên là vui mừng, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Tần Mặc, nụ cười trên môi cũng tắt lịm.

Không đúng, thần sắc Tần Mặc không đúng, sao vẫn nhíu mày?

Chẳng lẽ còn có chuyện gì khác sao?

Tần Mặc nhìn đầu cá đang trôi nổi trong nước, lúc này đã giải quyết con Địa ngục ngư này rồi, tại sao Hệ Thống vẫn chưa thưởng?

Đang lúc trầm ngâm, trong đầu vẫn truyền đến tiếng của Hệ Thống.

Đinh!

Phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt!

"Hả?" Tần Mặc nhíu mày, vô thức nhìn xuống nước, Hỗn Độn Chi Mâu lập tức mở ra, sau đó thấy một bóng đen khổng lồ xuất hiện trong nước.

Nó đang chậm rãi bơi từ sâu bên trong ra.

Kích thước này còn lớn hơn con Địa ngục ngư trước.

Chẳng trách Hệ Thống không nhắc nhở, hóa ra là vì điều này.

Bên trong vẫn còn một con.

"Trương Kỳ Lân, anh đi tìm Thiên Chân bọn họ, bất kể dùng cách gì, phải trong vòng ba phút bò lên vách tường!" Tần Mặc hô về phía

Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân cũng không dài dòng, bơi về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử cũng nghe thấy, ba người mặt mũi ngơ ngác, lập tức nhìn lên vị trí vách đá trước mắt.

Bàn Tử và Phan Tử thì còn đỡ, nhưng đối với Hạo Thiên Chân mà nói, cái này đúng là muốn mạng.

Khốn kiếp, sớm biết cần thể lực thì ngày xưa nên rèn luyện chăm chỉ, còn phải học cả leo tường nữa chứ!

"Chết tiệt, cái quái gì nữa đây?" Bàn Tử tức giận chửi bới, nhưng hành động vẫn rất nghe lời, đang cố gắng bò về phía đối diện.

"Đừng có lắm lời, mau lên đi!" Phan Tử hai tay cầm quân đao, từng chút một cố sức bò lên vách đá phía trên.

Hạo Thiên Chân trước đó ngâm trong nước, giờ thể lực đã cạn kiệt.

Bò được vài cái thì cuối cùng lại trượt xuống.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, đặt Hạo Thiên Chân ra sau lưng mình.

"Bám chắc vào tôi." Trương Kỳ Lân dặn một tiếng, rồi cùng Hạo Thiên Chân bắt đầu bò lên vách đá.

Hạo Thiên Chân có chút ngượng ngùng, lần đầu tiên xuống Mộ Huyệt mà lại trở thành gánh nặng của anh.

Phía sau còn có tiếng nước bắn tung tóe rất lớn, Hạo Thiên Chân vội vàng quay đầu lại, vừa vặn thấy trong nước xuất hiện một cái đầu cá khổng lồ, cái đầu cá này so với cái trước còn lớn hơn.

Một cái đầu cá ít nhất cũng phải ba mươi mét, nếu tính cả thân cá thì cái động huyệt này chẳng phải không chứa nổi sao?

Tần Mặc nhìn cái miệng cá khổng lồ trước mắt, lùi lại vài bước, giữ khoảng cách với cái miệng cá này.

Ngay khi đầu cá còn chưa chạm mặt nước, Tần Mặc sử dụng Không Gian Ngưng Tụ Thuật.

Anh điều khiển những quả cầu ánh sáng xanh lục giữa không trung bay về phía cái đầu cá khổng lồ đối diện.

Đầu cá lớn bị tấn công, cuối cùng chìm xuống nước.

Bàn Tử và Phan Tử nghe thấy tiếng động, dừng lại trên vách tường để thở dốc.

Họ thấy mặt nước lại gợn sóng.

Hạo Thiên Chân trên lưng Trương Kỳ Lân, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

May mà bọn họ nghe lời, nếu không bò lên, lúc này đã bị nước này nhấn chìm rồi.

Bàn Tử và Phan Tử đáy mắt đầy vẻ kinh hãi nhìn con cá lớn vừa rồi, sau đó nhìn Tần Mặc.

"Ôi mẹ ơi, cái quái gì còn một con nữa?

Cái này là đi theo nhóm à?" Bàn Tử thấy vậy, trong lòng càng thêm kinh khủng.

Chương 68

Cái Mộ Huyệt này thật sự quá quỷ dị, cái quái gì, đây là địa ngục sao?

"Đừng lắm lời, mau bò lên đi, lát nữa mà rớt xuống thì tất cả đều toi mạng ở đây đấy!" Phan Tử cũng vậy, cánh tay bắt đầu truyền đến cảm giác đau nhức.

Thể lực trên người bắt đầu tiêu hao, nhưng trong tình huống này, chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Bốn người bò lên một độ cao nhất định và cứ thế bám vào.

Họ quay đầu lại nhìn Tần Mặc và con cá lớn đối đầu.

"Cái quái gì đây?

Sao còn một con nữa?

Ai giải thích giùm cái?" Bàn Tử nghi ngờ nhìn Hạo Thiên Chân.

"Đây là con cái, thông thường loại sinh vật cá này đều đi theo cặp, nên xuất hiện hai con cũng là bình thường.

Nhưng cái đầu này lại lớn hơn con trước, còn có một vấn đề nữa, đó là cách sinh sản của loài cá này.

Thời gian sinh sản giữa các loài cá cũng không hề thấp." Hạo Thiên Chân vừa nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm nặng trĩu.

Lần này thì tiêu rồi, lát nữa chẳng phải sẽ xuất hiện rất nhiều Địa ngục ngư sao?

Cho dù không có những khả năng đó, chỉ riêng hàm răng này cũng đủ cho họ uống một bình rồi.

Sau đó vội vàng rùng mình, trong lòng chợt cảm thấy sợ hãi.

Vừa nãy vẫn luôn ở trong nước mà không bị cắn, đúng là mệnh lớn!

Bàn Tử và Phan Tử nhìn Tần Mặc đang lơ lửng giữa không trung, lại nghe lời Hạo Thiên Chân nói, trong lòng càng thêm căng thẳng tột độ.

Lát nữa chẳng phải sẽ gặp rất nhiều Địa ngục ngư sao?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

"Mẹ kiếp, cái quái gì, đây là Mộ Huyệt sao?

Đây đúng là địa ngục của địa ngục mà!" Phan Tử vô thức thốt lên, vội vàng nhìn mặt nước.

Bốn người nhìn Tần Mặc, trong lòng vẫn có chút an ủi.

Ít nhất vẫn còn một người có thể đối phó.

Tần Mặc lơ lửng giữa không trung, nhìn con cá lớn bị đòn tấn công đó đánh trúng, khóe miệng nhếch lên.

Bị chính đòn tấn công của mình đánh trúng có phải rất sảng khoái không?

Con cá lớn trong nước với đôi mắt xanh sẫm, đang nhìn Tần Mặc, sự kinh ngạc trong mắt nó không ngừng tăng lên.

Dường như không hiểu tại sao đòn tấn công của chúng lại trở thành của người đàn ông này?

Tần Mặc nhìn con Địa ngục ngư trong nước, cảm thấy những quả cầu ánh sáng phía sau bắt đầu lung lay.

Khóe miệng Tần Mặc lộ ra nụ cười khát máu, trong miệng lẩm nhẩm chú ngữ, năm quả cầu ánh sáng phía sau nhanh chóng ném xuống nước.

Oanh!

Từng quả cầu ánh sáng rơi xuống nước, mặt nước dâng cao, cả không gian đều là hơi nước.

Con cá lớn này cũng bị quả cầu nổ tung khỏi mặt nước, Tần Mặc giơ kiếm chỉ, liền thấy con Địa ngục ngư này lơ lửng giữa không trung, con cá lớn này dài tới sáu mươi mét.

Dưới nước vẫn còn lại cái đuôi cá.

Địa ngục ngư khẽ động miệng, ánh mắt không mấy thiện ý nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy, trong tay nắm chặt Dương Kiếm, thân ảnh lóe lên, tốc độ cực nhanh phá vỡ bụng con Địa ngục ngư này, từ bên trong xuất hiện rất nhiều cơ quan nội tạng.

Tần Mặc như một cơn gió, lướt đi lướt lại giữa không trung, mọi nơi anh đi qua đều để lại vết thương.

Một phút sau, Tần Mặc thu Dương Kiếm trong tay lại, liền thấy con cá lớn này đang chậm rãi biến thành từng khối thịt, cuối cùng rơi xuống nước.

Nước bắn tung tóe, còn kèm theo mùi tanh nồng nặc.

Tần Mặc đạp trên không gian, ánh mắt vẫn bình tĩnh như giếng cổ đen.

Đinh!

Tiêu diệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Tị Thủy Châu!

Tần Mặc nghe thấy Tị Thủy Châu, mắt sáng lên, Tị Thủy Châu đúng là đồ tốt, cho dù đi Đông Hải, nước biển cũng có thể tự động tránh khỏi nó, chủ động nhường ra một lối đi.

Tần Mặc nhìn vào giao diện điện tử trong đầu, một viên châu màu xanh lam trong suốt như ẩn chứa khí tức linh khí của nước.

Chỉ cần nhìn thôi đã thấy rất thích rồi.

Giao diện điện tử đã thay đổi, từ "Ba lô" biến thành "Giao diện".

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 50 (giới hạn loài người), Thể Lực 50 (giới hạn loài người), Sức Mạnh 50 (giới hạn sức mạnh), Tinh Thần 10 (giới hạn loài người 10).

Tần Mặc rất hài lòng nhìn giao diện trước mắt.

Bốn người đang lơ lửng ở một bên kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Họ như bị sét đánh, bên ngoài cháy xém, bên trong mềm nhũn.

Họ không nhìn lầm, Tần Mặc đã dùng quả cầu ánh sáng của Địa ngục ngư để đánh bại Địa ngục ngư, mà còn không tốn chút sức lực nào.

Chương 69

Chết tiệt, tôi có phải hoa mắt rồi không?

Cái quái gì, đây còn là người sao?

“Thiên Chân, cậu kiến thức rộng, cậu có thể giải thích một chút, chuyện này là sao?

Sao lại có thể dùng đòn tấn công của người khác để tấn công đối phương chứ?” Bàn Tử thất thần nhìn Tần Mặc, ánh mắt không rời một khắc.

Như thể chỉ cần mình lơ là một chút, Tần Mặc sẽ biến mất vậy.

Trong ánh mắt đều là ý khâm phục.

Hạo Thiên Chân bị gọi tên, cả người sững lại.

Anh nhìn Bàn Tử như nhìn một thằng ngốc.

“Cậu thấy nhà ai dạy cái này à?

Cậu điên rồi à?

Uống nước nhiều quá hả?” Hạo Thiên Chân ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng thực sự rất kinh ngạc.

Tần gia rốt cuộc là gia tộc như thế nào?

Sao lại lợi hại đến vậy?

Nhưng một gia tộc như vậy, sao lại yên tĩnh đến thế ở Trường Sa Thành?

Khốn kiếp, với bản lĩnh này, anh ta còn muốn đổi họ luôn.

Cái Không Gian Ngưng Tụ Thuật này còn có thể thao túng vật thể trong không gian, chỉ riêng điểm này thôi, đã đủ để xưng bá cả

Trường Sa Thành rồi.

Phan Tử càng trợn tròn mắt, cái bản lĩnh này đúng là nghịch thiên rồi sao?

Cùng Tam gia xông pha bao năm, chưa từng thấy thứ gì như vậy, giờ thì thấy rồi.

Đúng là mở rộng tầm mắt, nếu là anh và Tam gia, e rằng có đánh lại hay không đã là một chuyện, cho dù đánh lại cũng phải trọng thương.

Giờ Tần Mặc cứ thế tự mình giải quyết sao?

Chết tiệt, anh ta mới xuống mộ có mấy năm mà sao đã già thế này?

Trương Kỳ Lân nhìn bóng lưng Tần Mặc, trong đôi mắt lạnh nhạt lóe lên một tia tán thưởng.

Người mang huyết mạch tất định là kẻ kiệt xuất, những người như vậy trời sinh đã là để xuống Mộ Huyệt.

Tần Mặc quay người nhìn mấy người đang kinh ngạc, khóe miệng vẫn là nụ cười có phần công thức.

Thấy bốn người, giống như những con bạch tuộc bám trên đó.

"Xuống đi, nhanh lên, lát nữa các cậu sẽ không xuống được đâu." Tần Mặc cười hòa nhã, đôi môi mỏng khẽ mấp máy.

"Vâng..." Lời Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong, anh đã cảm thấy cơ thể bắt đầu hạ xuống.

Theo bản năng, anh nắm chặt lấy cổ Trương Kỳ Lân.

"Phốc thông!

Khụ khụ, khốn kiếp, Muộn Du Bình, anh bị bệnh gì vậy hả, anh xuống nhanh thế làm gì?" Hạo Thiên Chân ngoi lên khỏi mặt nước,

vội vàng dùng tay lau nước trên mặt.

Anh còn nhổ ra một ngụm nước.

Trong miệng toàn là mùi tanh tưởi.

Trương Kỳ Lân chỉ liếc mắt một cái, không nói gì.

Phan Tử và Bàn Tử thấy vậy cũng theo sát phía sau, một mùi tanh xộc thẳng vào mặt.

"Tôi nói Tiểu Ca, lời Tần Mặc nói anh cứ thế tin à?

Không sợ xảy ra chuyện gì sao?" Phan Tử nhìn Trương Kỳ Lân, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Trương Kỳ Lân lạnh nhạt liếc Phan Tử bên cạnh, lạnh lùng mở miệng nói: "Không hại tôi." Trương Kỳ Lân đáp lại hờ hững.

Phan Tử lần đầu tiên thấy Trương Kỳ Lân tin tưởng một người đến vậy, không chút do dự.

Cuối cùng, anh còn nhìn Tần Mặc một cái.

Tần Mặc vẫn giữ thần sắc đạm nhiên, còn nhìn Trương Kỳ Lân một cái, khẽ mỉm cười.

Bàn Tử nhìn tình hình hai người, cuối cùng thở dài một tiếng.

"Khốn kiếp, các cậu đừng có nói mấy cái này nữa, Tần Mặc huynh đệ, cái Không Gian Ngưng Tụ kia tôi có thể học được không?" Bàn Tử đầy vẻ mong đợi nhìn anh, ngước nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống Bàn Tử từ trên cao, đôi mắt hơi cụp xuống, mang theo một loại khí thế coi thường thiên hạ.

Bàn Tử nhìn dáng vẻ Tần Mặc, trong lòng "thịch" một cái, cái cảm giác sợ hãi quen thuộc lại xuất hiện.

Bàn Tử dường như đã quên mất, trước đó đã từng e ngại Tần Mặc như thế nào.

"Cái này cậu không học được đâu, không gian có lẽ không chịu nổi trọng lượng như cậu." Tần Mặc cười nhạt nhìn Bàn Tử.

"Phụt!" Hạo Thiên Chân sâu sắc cảm thấy, dáng người rất quan trọng.

Tần Mặc nhìn quanh, đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Anh tìm gì vậy?" Hạo Thiên Chân nhìn đôi mắt Tần Mặc đảo quanh, nghi ngờ hỏi anh.

"Tìm lối ra, còn cả cái dây leo kia nữa, sao không thấy đâu?" Tần Mặc ôn hòa giải thích, sau đó ánh mắt bắt đầu tìm kiếm, tai anh vẫn đang lắng nghe tiếng động.

Nhưng vẫn không có bất kỳ âm thanh nào.

Không đúng, lúc này nó lẽ ra phải xuất hiện chứ, không thể không nghe thấy, trừ phi...

Tần Mặc dường như nghĩ ra điều gì đó, đột ngột nhìn xuống mặt nước.

Chương 70

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc cứ nhìn chằm chằm mặt nước, khẽ nhíu mày, sau đó hiểu ra.

"Ý anh là, cái dây leo kia ở dưới nước?" Lời Trương Kỳ Lân là câu hỏi, nhưng lại rất chắc chắn.

"Ừ." Tần Mặc kiên định gật đầu.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ba người nghe thấy, vô thức nhìn xuống đầm nước bên dưới.

Cái mùi tanh tưởi này đã khiến người ta buồn nôn rồi, lát nữa mà còn phải xuống nữa thì chẳng phải muốn mạng sao?

Mặt Bàn Tử và Phan Tử lập tức biến thành sắc khổ qua.

Cái quái gì, ở đây chẳng khác nào xuống hố phân, đúng là chịu thua rồi.

"Không đi được không?" Bàn Tử méo mó mặt mày, vừa nãy đã uống một ngụm nước, suýt chút nữa nôn cả ruột ra rồi, giờ còn phải xuống nước, cái này chẳng phải muốn mạng sao?

"Mấy người ơi, cái Lỗ Thương Vương này rốt cuộc muốn làm gì vậy, không có việc gì lại bày ra mấy thứ này làm gì?

Thật đáng ghét mà." "Không đi?

Được thôi, vậy cậu cứ ngâm mình ở đây đi?" Tần Mặc dường như nghe thấy chuyện gì buồn cười, cười nhạt nhìn anh.

Bàn Tử nhất thời nghẹn lời, có chút ghét bỏ nhìn đầm nước trước mắt mình.

"Nhưng cái đầm nước này sâu như vậy, làm sao xuống được?

Con cá lớn kia còn có thể ẩn mình sâu đến thế, có thể thấy nước này không hề cạn, chúng ta xuống đó chẳng phải rất nguy hiểm sao?" Hạo Thiên Chân cũng rất ghét bỏ, xuống thì cũng không phải không được, nhưng cứ thế mà xuống thì chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Ai có tài bơi lội giỏi đến mấy cũng không thể xuống sâu vài chục mét nước, hơn nữa còn trong tình huống không có thiết bị.

Huống chi, trong nước này có nguy hiểm gì hay không còn chưa xác định.

"Tôi bơi không được giỏi lắm." Phan Tử cũng rất khó xử giải thích.

Tần Mặc thấy mấy người vẻ mặt khổ sở, từ trong túi lấy ra Tị Thủy Châu đã đạt được trước đó.

Ngay khoảnh khắc Tị Thủy Châu xuất hiện, đầm nước này liền bị chia làm hai, giữa đường lộ ra phần đáy sâu hun hút.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử trượt theo bức tường nước bên cạnh, cuối cùng vững vàng đáp xuống mặt đất.

Trong mắt bốn người đều là thần sắc kinh ngạc, đầy vẻ kinh hãi nhìn xuống dưới chân mình.

Tần Mặc cũng đạp trên "không khí", chậm rãi từ trên xuống, bước chân anh cũng đặt trên mặt đất ẩm ướt.

Bàn Tử vẫn còn đang trong cơn chấn động, đi đến bên cạnh, đưa ngón tay chạm vào bức tường nước bên cạnh.

Cảm giác lạnh buốt, và cái mùi tanh tưởi quen thuộc đến buồn nôn, Bàn Tử sâu sắc nhận ra, đây không phải là mơ.

Anh đột ngột quay người nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc huynh đệ, tôi không phải mơ chứ?

Anh làm thế nào vậy?" Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Mặc, nội tâm bị chấn động mạnh mẽ.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử cũng kinh ngạc y như vậy, sau đó khi Bàn Tử hỏi ra câu này, họ cũng vội vàng gật đầu lia lịa, hai mắt đều sáng lấp lánh.

Hạo Thiên Chân lại một lần nữa cảm thấy, lời Phan Tử nói cũng có lý, mình tuy đã đọc sách, cũng mở cửa hàng đồ cổ và nghiên cứu thác bản, nhưng những kiến thức đó trên người Tần Mặc thì một chút tác dụng cũng không có.

Đơn giản là kiến thức nhỏ bé so với kiến thức vĩ đại.

Tần Mặc quét mắt nhìn mọi người, cuối cùng nhìn Trương Kỳ Lân, thấy anh ấy cũng đang nhìn mình, liền lấy Tị Thủy Châu ra.

"Đây là Tị Thủy Châu gia truyền của Tần gia, hiệu quả các cậu đã thấy rồi." Tần Mặc đặt viên châu màu xanh lam nhạt vào lòng bàn tay.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ba người nhìn thứ trong lòng bàn tay Tần Mặc, nhất thời rất thích thú.

"Khốn kiếp, cái thứ này mà có thể mang ra thị trường thì đúng là vô giá!" Bàn Tử nhìn Tị Thủy Châu, vô thức thốt lên.

Tần Mặc nghe vậy, đôi mắt bình tĩnh như giếng cổ đen liếc nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử vô thức cảm thấy một loại áp lực vô hình, sau đó nhìn Tần Mặc, trên khuôn mặt bình tĩnh đó, thêm một tia uy nghiêm.

"Khụ khụ...

Hiểu lầm, tôi chỉ nói vậy thôi, tôi Bàn Tử là người nghĩa khí, sẽ không làm gì đâu, anh yên tâm, tôi là thanh niên tốt của chủ nghĩa xã hội, chuyện bán đứng bạn bè tôi sẽ không làm." Bàn Tử vội vàng lên

tiếng nói, tim anh ta cũng run rẩy.

Cái quái gì, thật là đáng sợ!

Hạo Thiên Chân cảm thấy bầu không khí không đúng, trong lòng bỗng dưng phát sợ, sau đó đá một cái vào Bàn Tử.

"Mẹ kiếp, cái gì cũng dám nói, cậu đúng là không biết điều mà!

Cái thằng Bàn Tử chết tiệt này, trước đó gây họa suýt nữa hại chết chúng ta, giờ cái miệng cậu còn tiện thế này, cậu bị lệch lạc rồi à?" Phan Tử cũng chỉ trích nhìn Bàn Tử, đối với hành vi của Bàn Tử, anh ta càng không dám đồng tình, cái gì cũng có thể nói ra được.

Bàn Tử ăn trọn một cú đá, nhưng cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ cười gượng.

"Cái đó... bản năng thôi mà, không có ý gì khác đâu." Bàn Tử xoa xoa mông mình, vội vàng xin lỗi.

Tần Mặc mắt trầm xuống, không nói nhiều, vừa rồi trong mắt Bàn Tử quả thực không thấy tham lam, nếu không...

Cho dù anh ta là Bàn Tử, muốn chiếm đồ của anh, cũng chỉ có một con đường chết.

Hạo Thiên Chân cảm thấy khí tức của Tần Mặc không còn mạnh mẽ như vậy nữa, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh nhìn quanh môi trường xung quanh, chú ý thấy bên cạnh toàn là xương cá, hơn nữa còn đủ mọi kích cỡ.

"Tần Mặc, những thi cốt này là sao vậy?

Sao lại có những xương cá nhỏ này?

Chẳng lẽ bên trong còn có thứ gì khác khắc chế con Địa ngục ngư này sao?" Hạo Thiên Chân không khỏi trong lòng thắt lại.

“Không phải, đây là trứng Địa ngục ngư, những con cá nhỏ này khi đạt đến một mức độ nhất định thì sẽ bị Địa ngục ngư ăn thịt.

Chương 71

Thiên Chân, cậu có biết tại sao Địa ngục ngư đẻ rất nhiều trứng, nhưng lại không có bao nhiêu con sống sót không?

Chính là vì lý do này." Tần Mặc cười ôn hòa nhìn anh.

Hạo Thiên Chân chỉ biết Địa ngục ngư đẻ không ít trứng, nhưng không ngờ cách sinh tồn của chúng lại như vậy.

Cái này là sinh con rồi tự ăn thịt à?

Sinh vật tự nhiên đều tàn bạo như thế sao?

Còn có thể chơi vậy nữa à?

"Chẳng trách con Địa ngục ngư này lớn như vậy, hóa ra là ăn thịt con của chính mình, cái này có phải là đại bổ không?

Còn có thể chơi như vậy nữa à?" Bàn Tử khi nghe những lời này, không khỏi cảm thấy có chút kinh khủng.

Hổ dữ không ăn thịt con, con Địa ngục ngư này thật sự còn đáng sợ hơn cả hổ.

Trương Kỳ Lân đối với cách sinh tồn của sinh vật này không có hứng thú gì, ánh mắt lạnh nhạt bắt đầu nhìn quanh, liền phát hiện ra một số dấu vết ở phần bùn dưới đáy nước.

"Các cậu xem đây là gì?" Giọng nói lạnh nhạt của Trương Kỳ Lân cắt ngang Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử đang nghiên cứu những con Địa ngục ngư.

Mấy người đi đến chỗ Trương Kỳ Lân chỉ, nhìn một cái, thấy vết xước trên mặt đất, dấu vết này và độ rộng của nó giống hệt với cái đã đuổi theo trước đó.

Tần Mặc nhìn theo hướng đó, liền thấy ở phía đối diện trong nước, còn có một cái động khẩu khổng lồ.

Nhìn ít nhất cũng phải cao vài chục mét.

"Chết tiệt, tôi cứ bảo con cá lớn kia ở đâu, hóa ra nó núp ở trong này à?" Bàn Tử nhìn cái động khẩu khổng lồ này, giống như một cái hang động ăn thịt người.

"Dấu vết dây leo này hẳn là xuất hiện sau khi chúng ta tách nước ra, nếu ở trong nước sẽ không có dấu vết như vậy." Phan Tử quan sát rất lâu, chậm rãi lên tiếng.

"Tốc độ của nó nhanh vậy sao?

Sao chúng ta đều không phát hiện ra?" Bàn Tử bắt đầu cảm thấy đầu óc mình dường như không thông minh bằng một cái dây leo.

"Nó chạy trốn là lúc sự chú ý của các cậu đều dồn vào Tị Thủy Châu." Trương Kỳ Lân lạnh lùng nói.

"Sao anh biết?" Bàn Tử thấy vậy, nghi ngờ nhìn anh.

"Đoán." Trương Kỳ Lân nói xong câu đó, liền quay người đi về phía động huyệt bên trong.

Bàn Tử bị thái độ đó làm cho nghẹn họng, muốn lý luận thì nghĩ đến mình không đánh lại được, liền không nói thêm gì nữa.

Cứ nhịn đi, ai bảo mình không giỏi giang gì chứ?

Cuối cùng chỉ có thể im lặng đi theo vào bên trong.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nhìn nhau, hai người lộ ra một nụ cười.

Cái thằng Bàn Tử này đúng là hay gây họa, đáng lẽ phải để nó nếm mùi vị rồi.

Tần Mặc đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, Hỗn Độn Chi Mâu đã mở ra, tai anh vẫn đang lắng nghe tình hình xung quanh.

Nhưng xung quanh đều tĩnh mịch như chết.

Ánh sáng đèn pin và đèn mỏ ở đây giống như hạt gạo nhỏ, lờ mờ, không có chút ánh sáng nào.

"Đến đây thì đứt đoạn rồi, chắc là nó đi vào đây." Bước chân Tần Mặc đã dừng lại, anh quay người nhìn ba người phía sau.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ba người nhìn vách đá bên cạnh, trên vách đá này toàn là hơi nước, còn có một ít rêu xanh.

Hạo Thiên Chân đưa tay chạm vào vách đá phía trên, anh còn nhẹ nhàng gõ lên đó, bên trong vẫn còn một chút tiếng vang.

"Vách đá này bên trong rất mỏng, hình như là rỗng." Hạo Thiên Chân sau đó đi sang một bên khác, đưa tay gõ vào tấm đá khác, nhưng lần này không có tiếng vang, chỉ có âm thanh trầm đục.

"Cái này là cơ quan sao?

Sao lại kín mít thế này, không có chút dấu vết nào." Bàn Tử nói, ngẩng đầu lên, đưa tay bắt đầu sờ soạng.

Hạo Thiên Chân từ trong túi lấy ra một cái máy nghe chẩn, cứ thế qua lại lắng nghe trên đó, bên trong rất yên tĩnh, không có gì cả.

"Rêu xanh đều chỉ sinh trưởng ở những nơi có nhiệt độ nhất định, hơn nữa hai con Địa ngục ngư này thân hình to lớn, không thể nào không chạm vào đây, lại còn nhiệt độ ở đây hơi thấp, sao lại có rêu xanh dày đặc như vậy?" Phan Tử cảm thấy không ổn, nơi này thật sự quá quỷ dị, cho dù có rêu xanh, tại sao thân thể hai con cá lớn này lại không thể cọ xát vào rêu xanh phía trên?

"Vậy thì chỉ có một khả năng, hai con Địa ngục ngư này căn bản

không tiếp xúc với rêu xanh này, không tiếp xúc, hoặc là không thể tiếp xúc, hoặc là không dám tiếp xúc." Tần Mặc thấy tình hình như vậy, chậm rãi lên tiếng nói.

Trừ Trương Kỳ Lân ra, ba người còn lại sau khi nghe xong, sắc mặt có chút không tự nhiên, chủ yếu là có chút tái nhợt.

Không biết là do vừa ngâm nước lạnh, hay là bị dọa sợ.

"Ý anh là sao...

Cái đằng sau cánh cửa này, còn có thứ gì đó đáng sợ hơn cả Địa ngục ngư nữa phải không?" Cộp!

Bàn Tử khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói cũng run rẩy vài phần.

"Cái quái gì, đây toàn là những sinh vật gì vậy, con nào cũng tàn bạo hơn con nào." Hạo Thiên Chân nghĩ đến con Địa ngục ngư trước đó đều thuộc cấp độ biến thái, không chỉ râu có thể làm người bị thương, trong miệng còn có thể tấn công người khác.

Cá nhà ai lại như vậy chứ?

Cái này chẳng phải có bệnh sao?

Nhưng bên trong còn có thứ đáng sợ hơn cả Địa ngục ngư, cái này chẳng phải là tự dâng mình đến chết sao?

Hạo Thiên Chân lúc này tuy không còn căng thẳng như trước, nhưng ít nhiều vẫn có chút sợ hãi, bàn tay cạnh sườn anh bắt đầu run rẩy vài cái.

Phan Tử dù sao cũng xuất thân quân nhân, là một người đàn ông thép, gan dạ cũng đã được Ngô Tam Gia rèn luyện ra rồi.

Giờ thì anh ta đã không còn sợ hãi gì nữa.

"Mẹ kiếp, cậu xem cái bộ dạng có tiền đồ gì của cậu kìa, Tam gia

đã từng nói muốn dẫn cậu xuống dưới xem, nếu không phải mọi người không cho phép, cậu cũng sẽ không ra nông nỗi này, còn đọc sách làm gì." Phan Tử nhìn dáng vẻ sợ hãi của Hạo Thiên Chân, cảm thấy vô cùng ghét bỏ nhìn anh.

"Mẹ kiếp, lần đầu tiên xuống Mộ Huyệt của anh cũng chẳng khá hơn là bao, anh với tôi có thể giống nhau sao?

Xuống Mộ Huyệt này toàn gặp phải cái quái gì không?

Chương 72

Không có Muộn Du Bình và Tần Mặc thì chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây rồi.” Hạo Thiên Chân bị kích động một chút, sau đó không vui nhìn Phan Tử.

“Giờ thì vẫn nên nghĩ xem lát nữa chúng ta làm sao để đi vào đi, ở chỗ này tôi không muốn ở thêm một phút nào nữa, ở đây không chỉ lạnh, mà còn rất tanh tưởi, cho dù tôi có gặp nguy hiểm, gặp Tống Tử, tôi cũng không muốn tiếp tục ở đây nữa.” Bàn Tử giờ ghét bỏ chết đi được, cái mùi này thật sự ai mà chịu nổi chứ?

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nghe xong cũng rất tán thành.

Tần Mặc mở Hỗn Độn Chi Mâu, ánh mắt dừng lại ở vị trí trung tâm, cuối cùng nhìn Trương Kỳ Lân.

Lúc này, Phát Khâu Chỉ của anh ấy mới là hữu dụng nhất.

Trương Kỳ Lân cảm nhận được ánh mắt Tần Mặc, liền bước đến vách đá đối diện, ngón tay thon dài khẽ nhấc lên.

Tần Mặc đi đến giữa vách tường, đưa tay gõ gõ, vị trí này là yếu nhất.

Trương Kỳ Lân không chút do dự, Phát Khâu Chỉ nhẹ nhàng đâm xuống, một cái lỗ xuất hiện.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, hai người lại một lần nữa cảm thấy, hai người này chắc chắn không phải người.

Nhà ai người tốt lại có bản lĩnh như vậy?

Nếu đổi thành ngón tay của họ, lúc này gãy xương chắc chắn là họ, chứ không phải vách tường kia.

Phan Tử nhìn cái lỗ đã xuất hiện, lấy ra chiếc búa nhỏ trên người, bắt đầu phá vỡ diện tích lớn vách đá này.

Nửa giờ sau.

Trước mắt mấy người bỗng nhiên xuất hiện một Mộ Thất, chỉ là Mộ Thất này tối đen như mực, khoảng cách mà đèn pin và đèn mỏ chiếu sáng không xa lắm.

Bàn Tử lập tức vội vàng đi vào, không khí để thở cũng tốt hơn trước không ít.

"Ối mẹ ơi, chết tiệt, cuối cùng cũng được hít thở không khí bình thường rồi, cái này thật sự quá khó khăn." Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, cả người được thả lỏng.

Trước đó cứ treo trên vách tường, giờ hai tay anh ta vẫn còn run rẩy, run rẩy không kiểm soát được.

"Cái thằng Bàn Tử chết tiệt này, cũng chẳng quan tâm chỗ này có nguy hiểm hay không, cứ thế đường hoàng đi vào, vạn nhất xuất hiện một con Tống Tử thì cậu toi đời." Phan Tử nhìn Bàn Tử như vậy, cũng theo đó ngồi xuống đất.

"Không đâu, có họ ở đây mà." Vương Bàn Tử lập tức giơ ngón tay chỉ vào Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, nói rằng dù có gặp Tống Tử cũng sẽ không sao.

Hạo Thiên Chân từ bên trong bước ra, ngửi ngửi mùi trên người mình, vẫn còn rất nồng, cộng thêm người dính nhớp nháp càng khó chịu hơn.

Trong lòng cậu chỉ mong sao mau chóng ra ngoài, rời khỏi nơi này, rồi tắm rửa sạch sẽ, ngâm mình ba ngày ba đêm cũng được.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân bước vào, không vội vàng đánh giá mộ thất, mà quay người nhìn về phía vũng nước phía sau.

Khi Tần Mặc vừa vào, vũng nước phía sau lại nổi lên.

Điều kỳ lạ là những dòng nước này lại không tràn vào trong, mà tự nó lướt qua không gian này.

Tần Mặc thấy vậy, không khỏi hơi ngạc nhiên.

"Phong thủy thời cổ đại rất được coi trọng, cũng là một thủ đoạn thần kỳ, cảnh tượng này chắc là do phong thủy, không cần để ý." Trương Kỳ Lân chủ động giải thích.

Tần Mặc nghe vậy, chỉ cười ôn hòa, nụ cười này còn chân thành hơn trước, hiếm khi anh ấy chủ động giải thích những lời này.

Sau đó hai người quay người lại, thấy những người khác đang cởi quần áo để vắt khô nước.

Tần Mặc nhớ đến bộ quần áo đã mua trong Hư Nghĩ Không Gian.

Liền lấy ra và ném cho họ.

Anh đã biết trước sẽ có chuyện này xảy ra nên đã chuẩn bị sẵn.

Nhìn những bộ quần áo mới, Hạo Thiên Chân ngây người.

Chuyện gì thế này?

Không phải là nhẹ nhàng ra trận sao?

Sao trong túi còn có quần áo?

Lại còn lấy ra bốn bộ cùng lúc?

Đây là đi hạ Mộ Huyệt hay đi du lịch vậy?

Điều khiến người ta khó tin nhất là cái tên Bàn Tử này?

Sao lại có bộ quần áo to béo như vậy chứ?

Đừng nói Hạo Thiên Chân ngây người, ngay cả Vương Bàn Tử cũng ngớ người.

Họ có quần áo thì thôi đi, sao mình cũng có chứ?

"Đây là mua một tặng một, chỉ có cỡ lớn thôi nên tôi mua đại, Trương tiên sinh, đây là của anh." Tần Mặc đưa chiếc áo vệ sinh màu đen cho Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân nhìn những bộ quần áo trước mắt đều là phong cách mình thích, hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nói nhiều, sau khi nói lời cảm ơn liền đi thay đồ.

"Muộn Du Bình, anh thấy Tần Mặc này có phải rất thần bí không?

Cứ như mọi chuyện đều có thể biết trước vậy?" Hạo Thiên Chân thì thầm nói nhỏ.

"Cậu này, cho quần áo mà còn không muốn, đây không phải là hiện tượng tốt đâu, lãnh tụ vĩ đại đâu có dạy cậu như vậy." Vương Bàn Tử vừa thay quần áo vừa nói.

Phan Tử cũng cảm thấy rất thần bí, những bộ quần áo này kích thước đều gần như nhau, lại còn vừa vặn đến thế.

"Những gia tộc ẩn sĩ lớn đều có khả năng biết trước mọi chuyện, ở Trường Sa Thành của chúng ta chẳng phải cũng có rất nhiều người tài dị sĩ sao?

Huống chi bản lĩnh của Tần Mặc các cậu cũng thấy rồi, anh ấy biết được cũng là chuyện bình thường thôi." Phan Tử khoe ra bộ ngực cường tráng của mình, bắt đầu mặc quần áo.

Thay quần áo khô ráo xong, cả người cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Trương Kỳ Lân nhìn quần áo trong tay, cuối cùng nhìn sang Tần Mặc ở bên cạnh, không nói thêm gì.

Chỉ cần là đồng đội thì được rồi, những thứ khác không quan

trọng.

Bốn người thay xong quần áo, Tần Mặc cầm đèn pin bắt đầu đi tới.

Chương 73

Vẫn đang đánh giá những bức tường xung quanh, theo ghi chép trong sách.

Trên vách đá này chắc hẳn còn có thông tin về chủ mộ.

"Đây là cái gì?" Hạo Thiên Chân đưa tay sờ lên đó, có một số màu sắc và màu sắc của bức tường có chút khác biệt, phía trên là màu xám.

Đưa tay sờ lên những vết tích, còn có một số vết xước.

Ngay lập tức dùng bộ quần áo vừa cởi ra để lau qua.

Đợi sau khi lau sạch sẽ, nhìn những hình ảnh quen thuộc được khắc trên bức tường.

"Chết tiệt, đây không phải là Thi Biệt sao?" Hạo Thiên Chân nhìn những bức tượng được khắc trên bức tường, không khỏi lùi lại và hít một hơi khí lạnh.

Khốn kiếp, sao trên này lại có những thứ như vậy xuất hiện?

Âm thanh kinh hãi của Hạo Thiên Chân đã gọi cả Trương Kỳ Lân, Vương Bàn Tử và Phan Tử đến.

Ba người nhìn tình hình trên bức tường cũng hơi ngạc nhiên.

"Đây là Thi Biệt?

Nhưng cái con lớn kia sao lại to như vậy?

Còn người đó là ai vậy?" Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng này, trong lòng kinh hãi.

Trên bức tường còn có rất nhiều Thi Biệt, và cả một con Thi Biệt khổng lồ, nhưng con Thi Biệt lớn nhất lại bị một người lấy ra, và còn cho một người khác ăn.

Cuối cùng, người đó liền nằm trong Quan Quách.

Chỉ có vài bức họa ngắn ngủi như vậy thôi sao?

“Đây là cái quái gì vậy?

Sao lại hết rồi?

Cái này không đầu không đuôi là cái gì vậy?” Phan Tử thấy vậy, hơi mơ hồ.

“Vừa rồi người đàn ông kia lấy đi là Thi Miết Đan Dược.” Trương Kỳ Lân nhìn cảnh tượng trước mắt, chậm rãi cất lời nói.

“Thi Miết Đan Dược?

Đó là cái gì?” Hạo Thiên Chân nghi ngờ nhìn Trương Kỳ Lân, đây là lần đầu tiên cậu nghe nói, trong nhật ký cũng không hề ghi chép.

“Thiên Chân, các cậu có biết Huyết Thi không?” Tần Mặc thấy Trương Kỳ Lân không muốn nói, chậm rãi cất lời hỏi.

“Huyết Thi?

Huyết Thi chẳng phải là chất lỏng do Đỉnh Chua để lại khi chúng ta đến Mộ Huyệt lúc trước, thứ làm da thịt mục rữa ra chẳng phải là Huyết Thi sao?

Chẳng lẽ không phải sao?” Hạo Thiên Chân nghĩ đến điều đầu tiên được ghi trong nhật ký của ông nội chính là cái này.

“Đúng, nhưng cũng không hoàn toàn đúng, cậu thấy chỉ là người sống bị đốt cháy da thịt, nhưng đây là một Huyết Thi thật sự.” Tần Mặc cất đi nụ cười ôn hòa, mà nghiêm chỉnh nhìn ba người.

“Trong Mộ Huyệt phía trên Mộ Huyệt này còn có một Ngọc Dũng, tương truyền Chu Mục Vương vì muốn có được sự vĩnh sinh, liền sẽ giấu thi thể của mình sau khi chết vào trong Ngọc Dũng, tĩnh chờ vĩnh sinh nhiều năm sau.

Nhưng Lỗ Thương Vương sau khi tìm thấy, đã mang nó ra, và đặt thi thể của mình vào đó, nhưng để đặt vào và muốn vĩnh sinh, còn cần một thứ nữa, đó là thứ mà Tây Vương Mẫu Mẫu mới có thể dùng, Thi Miết Đan Dược.

Vừa rồi các cậu thấy viên đan dược đó, chính là Thi Miết Đan Dược." Giọng Tần Mặc chậm rãi truyền đến, từng tiếng một gõ vào màng nhĩ của Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Vương Bàn Tử khi nghe những lời này, sắc mặt đều không được tốt.

"Vậy không đúng rồi, nói như vậy đây là chủ mộ thất sao?" Vương Bàn Tử dường như nghĩ đến điều gì đó, trong mắt đầy kinh ngạc.

"Không, cậu nghe được chỉ là một phần, còn có một phần phía sau nữa." Một câu nói của Tần Mặc đã dập tắt ngọn lửa vừa bùng lên trong Vương Bàn Tử.

"Huyết Thi thật sự chỉ hình thành sau khi rời khỏi Ngọc Dũng, vậy thì, tại sao nó lại rời khỏi Ngọc Dũng, cậu đã nghĩ tới chưa?" Tần Mặc nhìn ba người Vương Bàn Tử, cố ý đưa ra một câu hỏi.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, cả người đều ngây người, trong đầu dường như bị ai đó đánh một búa.

Chuyện này không đúng, tức là, cái này rất có thể là Lỗ Thương Vương, nhưng không phải là chủ mộ thất, mà là có người khác cố ý biến Lỗ Thương Vương thành ra như vậy?

Vậy… người đó là ai?

Sao lại biết rõ như vậy?

Người này nhất định phải rất rõ tình hình của Lỗ Thương Vương, nếu không sẽ không biết chi tiết đến thế.

Hạo Thiên Chân chợt nghĩ đến bức tượng trên bích họa.

Hơi bất ngờ nhìn Tần Mặc.

Không lẽ là tổ tiên của Tần gia sao?

Bức họa kia ghi chép về người của Tần gia họ mà, đâu phải người khác.

Tần Mặc thấy Hạo Thiên Chân đang nhìn mình, lập tức hiểu được suy nghĩ của cậu ấy.

Trong lòng cảm thấy rất buồn cười.

Tổ tiên Tần gia dù sao cũng là người có Hắc Long Huyết Mạch, bản thân đã là sinh vật bất tử bất diệt, sao lại vì trường sinh mà làm ra những chuyện bẩn thỉu như vậy.

Chẳng phải sẽ làm giảm phong thái của Tần gia sao?

"Đừng nghĩ linh tinh, Tần gia không thèm làm chuyện đó, còn về ai, sau này sẽ biết thôi." Tần Mặc không muốn nói quá sớm, có những chuyện vẫn nên tự mình khám phá thì hơn.

Nếu không lại phải đi giải thích, khá phiền phức.

"Các cậu đang nói chuyện gì vậy?

Tổ tiên Tần gia gì?

Chuyện này có liên quan gì đến Tần gia?" Vương Bàn Tử, Phan Tử và Trương Kỳ Lân sau khi nghe Tần Mặc nói, đều quay sang nhìn Tần Mặc.

"Không có gì, đừng nghĩ nhiều, chỉ là nghĩ đến nhiều chuyện thôi." Hạo Thiên Chân lắc đầu, không kể cho họ cuộc đối thoại với Tần Mặc.

Chương 74

Năm người nghỉ ngơi một lát, rồi đi sâu vào bên trong.

Vương Bàn Tử nghĩ đến truyền thuyết về Huyết Thi liền thấy rợn người không hiểu vì sao.

Cứ cảm giác sau lưng mình lạnh toát.

Hạo Thiên Chân cảm thấy tam quan của mình đã bị làm mới, những gì ghi trong nhật ký trước đây và lời Tần Mặc vừa nói hoàn toàn trái ngược, điều này đột nhiên khiến cậu khó chấp nhận.

Nhất thời vẫn chưa thể chấp nhận được, thà bị Đỉnh Chua làm cho thối rữa còn hơn, ít nhất đó là người sống, còn có cơ hội để chạy trốn.

Nếu cái này thật sự trở thành Huyết Thi, chẳng phải rất dễ bị diệt đoàn sao?

Phan Tử lúc này đang cầm đèn pin nhìn xung quanh, trong lòng vẫn luôn lo lắng cho Ngô Tam Gia.

Tình huống này nếu đúng như Tần Mặc nói, thì Huyết Thi này rất nguy hiểm, nếu Ngô Tam Gia mà gặp phải, chẳng phải rất nguy hiểm sao?

"Tôi nói Phan gia, cậu bị sao vậy?

Sao đi đường cứ nhìn lung tung?

Đi đứng đàng hoàng không được sao?" Vương Bàn Tử thấy Phan Tử đi đi dừng dừng, còn thỉnh thoảng lại cầm đèn pin kiểm tra đi lại, dường như đang tìm kiếm gì đó.

"Cậu hiểu cái gì, nơi này đã có từ rất lâu rồi, phía trên đều là bụi bẩn, tôi muốn biết Tam gia và A Khuê có đến đây không, nếu có dấu

chân thì cũng có thể biết Tam gia bọn họ có gặp nguy hiểm không." Phan Tử vừa nói vừa nhìn về phía trước.

Tần Mặc đi ở phía trước khẽ dừng bước, nhưng chỉ trong chốc lát đã khôi phục tốc độ như trước, trước đây anh đã đọc ghi chép trong sách.

Phan Tử là người trung thành với Ngô gia, bây giờ xem ra đúng là không giả, còn quan tâm đến an nguy của Ngô Tam Gia hơn cả cháu mình.

Tần Mặc liếc nhìn Hạo Thiên Chân, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Phan Tử, anh không cần tìm nữa, Tam thúc nếu đã đến đây, nơi này sẽ không yên tĩnh như vậy, Huyết Thi này không phải Tống Tử, nếu có người đến, Huyết Thi này sẽ không thể không biết." Hạo Thiên Chân nói với giọng rất chắc chắn.

"Tiểu Tam Gia, sao cậu biết?

Chẳng lẽ cậu đã tìm hiểu rồi sao?" Phan Tử dừng lại, Huyết Thi anh ta cũng là lần đầu tiên nghe nói, dù không bác học đa tài như Tam gia, nhưng cũng đã thực chiến hạ Mộ Huyệt, những thứ dưới này anh ta hiểu biết nhiều hơn.

"Tôi đoán thôi, Huyết Thi dù sao cũng phải cao cấp hơn Tống Tử chứ?" Hạo Thiên Chân là dựa vào ghi chép trong nhật ký mà suy đoán, nhưng có phải thật hay không thì vẫn chưa xác định.

Phan Tử sâu sắc cảm thấy tên này đang cố ý lừa gạt mình.

"Thiên Chân nói không sai, Huyết Thi quả thực cao cấp hơn Tống Tử rất nhiều, ví dụ như bây giờ, sự xuất hiện của chúng ta Huyết Thi thực ra đã sớm biết rồi, nhưng tại sao không ra tay là vì nó đang đợi." Tần Mặc ôn hòa giải thích.

Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Phan Tử ba người nghe những lời này, trái tim lại một lần nữa thót lên.

Những lời này nói ra còn tệ hơn là không nói, họ bây giờ cảm thấy mình chính là thịt trên thớt, đang đợi Huyết Thi đánh giá.

"Chẳng trách tôi cứ cảm giác như có người đang nhìn chằm chằm vào mình, hóa ra là Huyết Thi đang đánh giá chúng ta à." Vương Bàn Tử nói xong, còn liếc nhìn xung quanh, giọng nói cũng run rẩy vài phần.

Tần Mặc đang đứng ở vị trí của một mộ thất hình chữ T, họ bây giờ đang đi trong một hành lang rất dài, từng bước một tiến sâu vào bên trong.

Nửa tiếng sau.

Trong bóng tối đen kịt xuất hiện một ánh sáng vàng ấm áp, Hạo Thiên Chân nhìn ánh sáng phía trước liền biết đã đến cuối.

Trước đây nhìn thấy ánh sáng như vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết, đó chính là hy vọng của cuộc sống mới, nhưng bây giờ… Chết tiệt, đây toàn là tuyệt vọng, lát nữa còn phải nhìn thấy Huyết Thi.

Ai mà vui vẻ nổi chứ?

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc đi trước một bước vào mộ thất này, trước mắt xuất hiện một cỗ quan tài lớn màu đỏ máu, bên cạnh còn có năm bệ đá, nhưng trên bệ đá còn có năm viên châu tròn trịa.

Đang phát ra ánh sáng vàng ấm áp.

Cả mộ thất đều được chiếu sáng.

Vương Bàn Tử khi nhìn thấy những viên châu như vậy, ánh mắt liền phản chiếu ra tia sáng.

Đây là Dạ Minh Châu sao?

Đệt, viên Dạ Minh Châu này ít nhất cũng phải to hơn trứng đà điểu, nếu mang ra ngoài, chẳng phải có giá trị liên thành sao?

Nhìn viên Dạ Minh Châu này, trong mắt Vương Bàn Tử chỉ có Dạ Minh Châu, nỗi sợ hãi về Huyết Thi hoàn toàn bị ném ra sau đầu.

Phan Tử nhìn bộ dạng của Vương Bàn Tử, đầy vẻ khinh bỉ, hận không thể tiến lên đá cho anh ta một cước.

Đệt, giờ là lúc nào rồi?

Trong mắt chỉ có tiền?

Ham tiền mà không cần mạng sống sao?

"Mẹ kiếp, cậu đang nghĩ gì vậy?

Đây là Huyết Thi, những thứ ở đây đừng tùy tiện động vào, cậu là Mạc Kim Hiệu Úy, chẳng lẽ quy tắc này cũng không hiểu sao?" Phan Tử nhìn bộ dạng của Vương Bàn Tử mà không khỏi tức giận.

Vương Bàn Tử bị Phan Tử mắng, vội vàng thu lại lòng tham tài của mình, sau đó hầm hừ nhìn Phan Tử.

"Tôi không có động mà?

Chỉ là nhìn xem, nhìn không hiểu sao?" Vương Bàn Tử mắng lại, ra sức biện minh cho mình.

Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân và Tần Mặc đang đánh giá cỗ Quan Quách trước mắt.

Phía trên đều là màu đỏ sẫm.

"Đây là Chu Sa?" Hạo Thiên Chân còn tưởng mình nhìn nhầm, không dám chắc chắn đưa tay dụi dụi mắt.

Màu sắc trên này và màu sắc của Quan Quách bình thường là không giống nhau.

“Chu Sa phong Quan, cũng khó trách Huyết Thi này không ra được.” Trương Kỳ Lân thấy vậy, lập tức phụ họa.

“Chu Sa chỉ là một loại môi giới, còn một thứ quan trọng nhất là mấy viên Dạ Minh Châu này.” Tần Mặc thấy vậy, đưa tay chỉ vào mấy viên Dạ Minh Châu ở bên cạnh.

Vị trí đặt những viên Dạ Minh Châu này rất có hàm ý, nhìn thì tưởng là không theo quy tắc, nhưng nếu nhìn kỹ.

Sẽ có sự khác biệt.

Chương 75

“Dạ Minh Châu thì sao?

Chỉ là nhìn thấy đặt hơi đặc biệt, nhưng thứ này còn có tác dụng khác sao?” Hạo Thiên Chân đối với thứ này thực sự không hiểu, nghi ngờ nhìn Tần Mặc.

“Cậu đã xem Bát Quái bao giờ chưa?

Nếu cẩn thận đối ứng, lấy vị trí của cậu làm trung tâm Thái Cực, rồi lại đối ứng với vị trí của mấy viên Dạ Minh Châu này, cậu sẽ biết đây là cái gì.” Tần Mặc nghiêng mặt mỉm cười, lộ ra nụ cười công thức, ôn hòa giải thích cho Hạo Thiên Chân.

Trương Kỳ Lân ở một bên trầm mặc một lát, suy ngẫm một hồi, vội vàng nhìn Tần Mặc, đáy mắt đầy kinh ngạc và bất ngờ.

Dường như đang nhìn Tần Mặc muốn cầu chứng.

Tần Mặc khẽ gật đầu với Trương Kỳ Lân, đã xác nhận phỏng đoán của anh ấy.

Trong đầu Hạo Thiên Chân xuất hiện một cảnh tượng hư ảo, xung quanh đều là những ký tự Bát Quái, phía trên có Càn, Khôn, Đoái, Khảm và Chấn.

Năm vị trí này lần lượt đại diện cho Trời, Đất, Sấm, Trạch, Nước.

Năm loại này đều tương ứng với lực lượng sấm sét, cộng thêm vị trí Đoái là nước.

Đây là Ngũ Mang Trận sao?

Trong nhật ký của ông nội đã ghi chép, Ngũ Mang Trận là một loại trận pháp có thể khống chế tà túy, nhưng trận pháp này cũng có sự

đặc biệt.

Muốn hình thành Ngũ Mang Trận, cần năng lực rất lớn, người bố trận phải lấy một giọt tâm đầu huyết làm trận nhãn.

Loại trận pháp này cũng là tương hỗ, tà túy bên trong vốn là vật âm tà, tâm đầu huyết lại là vật thuần dương.

Hai thứ này va chạm vào nhau, cộng thêm sấm sét trong Ngũ Mang Trận này.

Huyết Thi ở đây đã phải chịu đựng điều gì?

Bị môi trường như vậy rèn luyện ngàn năm.

Khốn kiếp.

Cái thứ này mà ra được, chẳng phải là sát nhân tiểu năng thủ chắc chắn sao?

Hạo Thiên Chân trước đây đối với Huyết Thi đã có một nỗi sợ hãi không tên, nhưng bây giờ càng cảm thấy thứ này là thứ không thể chạm vào, cũng không dám chạm vào.

"Kia… kia, chúng ta có thể đi đường vòng không?" Trái tim của Hạo Thiên Chân cứ như sắp nhảy ra ngoài vậy.

Thậm chí còn cảm thấy đã đến cửa tử rồi, đây chẳng phải muốn mạng sao?

Phan Tử và Vương Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân với vẻ mặt đưa đám, hai người ngừng cãi vã, mà nhìn Hạo Thiên Chân.

"Thiên Chân huynh đệ, cậu bị làm sao vậy?" Vương Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

"Không sao, không sao, chỉ là vừa nghĩ đến lát nữa có thể nhìn thấy sát nhân tiểu năng thủ, tôi phấn khích quá thôi." Hạo Thiên Chân vội vàng lắc đầu.

Trương Kỳ Lân nhìn bộ dạng của Hạo Thiên Chân, trên gương mặt lạnh nhạt có chút xúc động, trái tim cô độc không hiểu sao có chút xao động.

Hạo Thiên Chân này thật sự rất thú vị.

Tần Mặc nhìn bộ dạng của Hạo Thiên Chân, đôi mắt tĩnh lặng như giếng cổ thêm một tia ý cười.

Đến mức đó sao?

Sao lại còn nói là sát nhân tiểu năng thủ chứ?

"Chắc chắn là không thể đi vòng rồi, lát nữa xem có thể thương lượng một chút không." Thái độ ôn hòa của Tần Mặc khiến Hạo Thiên Chân không hiểu sao thấy yên tâm hơn.

"Còn có thể thương lượng?

Cái này không phải là Huyết Thi sao?

Sao còn có thể thương lượng chứ?" Vương Bàn Tử ngạc nhiên nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc vừa định nói, trong đầu xuất hiện giọng nói của hệ thống. [Đinh!

Phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức đánh giết.] Đôi mắt bình tĩnh như giếng cổ của Tần Mặc, thêm một tia lạnh lẽo.

Trước đây không có hệ thống nhắc nhở, sao bây giờ lại có?

Tần Mặc quay đầu nhìn về phía huyết quan, liền thấy cái dây leo màu xanh đang ở vị trí huyết quan, đã đẩy Quan Quách mở ra một khe hở.

Nhiệt độ cả không gian lập tức giảm xuống không ít, còn có tiếng gầm gừ trầm thấp truyền đến bên tai.

“Ách…” Âm thanh này khiến trong lòng mọi người đều rợn tóc gáy.

Lông tơ trên người đều không tự chủ dựng đứng lên.

Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Phan Tử ba người nhìn nhau, cứng đờ quay đầu nhìn về phía huyết quan đối diện.

Bây giờ huyết quan trông hồng hào hơn trước, còn có nhiệt độ này.

“Tí tách.

Tí tách.” Trong cả mộ thất truyền đến tiếng tí tách.

Cứ như là nhỏ giọt lên trái tim họ vậy.

Trái tim họ đồng loạt nhảy đến cổ họng.

Cái quái gì thế này?

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn Chu Sa trên huyết quan đã bị máu bao phủ.

Máu từ lúc đầu tí tách, cuối cùng biến thành một cột máu, sau đó biến thành thác máu bắt đầu tuôn chảy.

“Giờ thì không cần thương lượng rồi.” Trương Kỳ Lân lạnh lùng nhìn huyết quan trước mắt, tay cũng nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Tần Mặc cũng khẽ gật đầu.

Chương 76

“Mẹ kiếp, cái dây leo kia đang làm cái quái gì vậy?

Không có việc gì tự nhiên mở quan tài làm gì hả?

Đồ khốn nhà ngươi.” Vương Bàn Tử nghĩ đến cơ hội có thể thương lượng đã bị phá hủy như vậy, trong lòng tức giận bùng lên, liền phá miệng mắng.

Ánh mắt anh ta suýt nữa phun ra lửa.

“Mặc kệ, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút đi, mau lùi lại.” Phan Tử nhìn thấy máu trong Quan Quách đang không ngừng tràn về phía họ, liền kéo Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử lùi lại phía sau.

Tần Mặc nhìn thấy máu đang tiến đến, mắt khẽ nheo lại.

Sau đó cảm giác được ánh sáng xung quanh đã thay đổi.

Trước đây vẫn là ánh sáng vàng ấm áp, bây giờ đã biến thành màu đỏ thẫm.

Cả không gian đều là ánh sáng màu đỏ.

“Ngũ Mang Trận pháp đã không thể khống chế được nữa rồi, rất nhanh Huyết Thi này sẽ phá quan mà ra.” Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân ở bên cạnh.

Trương Kỳ Lân đã rút Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra, ánh mắt chăm chú nhìn cỗ Quan Quách này.

“Bất kể là cái gì, giết.” Huyết Mạch Kỳ Lân trên người Trương Kỳ Lân đang từng chút một kích hoạt, trên mu bàn tay xuất hiện những hoa văn màu đen, ở vị trí cổ trắng nõn cũng xuất hiện hoa văn màu đen.

Tần Mặc khẽ nhướng mày, lùi lại vài bước.

Lúc này… "Bốp.

Bốp.

Bốp." Bốn tiếng liên tiếp phát ra, liền thấy những viên Dạ Minh Châu trên bệ đá bắt đầu vỡ tung từng viên một, vỡ thành nhiều mảnh rơi xuống đất, những dòng máu này đã bao phủ những mảnh vỡ Dạ Minh Châu.

Vương Bàn Tử nhìn những viên Dạ Minh Châu cứ thế bị phá hủy, trong lòng không khỏi đau xót.

Ôi mẹ ơi, nếu mang đi được thì tốt rồi.

Bây giờ còn một viên, ngàn vạn lần đừng vỡ nhé.

Vương Bàn Tử liếc nhìn viên Dạ Minh Châu màu đỏ đó, nhưng chỉ một cái nhìn đó, máu trong người anh ta đều muốn đông cứng lại.

Sắc mặt cũng tái nhợt đi, lập tức không còn chút huyết sắc nào.

"Ngô… Phan… Phan Tử.

Cậu… cậu nhìn kia là cái gì?" Giọng Vương Bàn Tử the thé, dường như có thứ gì đó đang nghẹn lại, một lúc sau mới cất tiếng gọi.

Phan Tử và Hạo Thiên Chân ánh mắt vẫn luôn nhìn vào huyết quan đối diện, không hề chú ý đến viên Dạ Minh Châu ở bên cạnh.

Bây giờ nghe Vương Bàn Tử gọi như vậy, trong lòng không vui, lúc này đừng có nói nhảm.

"Ôi chao, cậu làm gì vậy?

Lúc này đừng gọi tôi, giờ là lúc nào rồi?" Phan Tử không hề nhìn Vương Bàn Tử, khó chịu quát.

"Mẹ kiếp nhà cậu, cậu thì nhìn tôi một cái đi chứ." Giọng Vương

Bàn Tử the thé quát một tiếng, rồi lớn tiếng chửi rủa.

Hạo Thiên Chân nghe vậy nhìn sang Vương Bàn Tử, liền thấy sắc mặt Vương Bàn Tử tái nhợt, còn có mồ hôi chảy ròng trên mặt.

Tay anh ta vẫn đang run rẩy chỉ về phía đối diện.

Hạo Thiên Chân nhìn về phía đối diện, chỉ nhìn một cái, sắc mặt cũng giống như Vương Bàn Tử, tái nhợt đi ngay lập tức.

Ngay bên cạnh viên Dạ Minh Châu kia còn có một bóng người màu đen, bóng người này đang đứng ở bên cạnh.

Hai mắt đang phát ra ánh sáng màu xanh lục, đang nhìn họ.

"Đây là… Huyết Thi?" Giọng Hạo Thiên Chân cũng giống hệt giọng của Vương Bàn Tử.

"Tần Mặc, Muộn Du Bình, Huyết Thi." Hạo Thiên Chân nhìn Huyết Thi, cuối cùng cố gắng trấn tĩnh, hít một hơi thật sâu, nhìn bóng đen kia lớn tiếng quát.

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc thấy vậy, hai người nhìn về phía viên Dạ Minh Châu.

Nếu không phải Dạ Minh Châu có ánh sáng, thật sự sẽ không phát hiện ra, trên người Huyết Thi đều có mùi máu tanh, bây giờ cả mộ thất đều là mùi máu tanh.

Tần Mặc nhìn bóng đen đối diện, rút Trừ Ma Kim Tiền Kiếm trong tay ra, sau đó từ trên Kim Tiền Kiếm lấy ra hai đồng tiền.

Ném về phía bóng đen.

"Ách!" Bóng đen phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó thấy bóng đen này lập tức biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, đã đứng đối diện Tần Mặc.

Mùi hôi thối còn nồng nặc hơn trong không khí.

“Chết tiệt, Tần Mặc, phía trước!” Hạo Thiên Chân không ngờ tốc độ của Huyết Thi lại nhanh như vậy, theo bản năng kêu lên.

Ngay khi lời Hạo Thiên Chân vừa dứt, Trương Kỳ Lân đã ra tay trước một bước, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lập tức đâm tới.

Sau khi cổ đao đâm qua, Huyết Thi biến thành một vũng chất lỏng, cuối cùng biến thành máu.

“Đây không phải chân thân, Huyết Thi đáng sợ hơn chúng ta tưởng.” Trương Kỳ Lân khi nghe thấy cảnh tượng này, trong lòng lập tức dâng lên dự cảm không lành.

“Huyết Thi vẫn còn trong Quan Quách, Ngũ Mang Trận pháp vẫn chưa hoàn toàn bị phá hủy, nó chỉ có thể dùng huyết quan để thăm dò chúng ta.” Tần Mặc bình tĩnh nhìn huyết quan này, không hề hoảng sợ.

“Anh định làm gì?

Cứ để mặc nó trêu đùa chúng ta sao?” Trương Kỳ Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, sắc mặt ngưng trọng đối diện huyết quan.

“Phá vỡ nó, đã biến thành thế này, Ngũ Mang Trận pháp sẽ bị phá hủy sớm muộn, trực tiếp phá hủy đi.” Tần Mặc nghe vậy, khóe môi lộ ra một nụ cười khát máu.

“Phá vỡ?

Tôi làm.” Vương Bàn Tử nghe vậy, từ trong túi lấy ra lựu đạn, vừa định ra tay.

“Cậu không được, cái này không phải lựu đạn là có thể giải quyết được, Quan Quách này có Ngũ Mang Trận pháp tồn tại, vũ khí sát thương thông thường là vô dụng.” Hạo Thiên Chân thấy Vương Bàn Tử sắp ra tay, vội vàng kéo lại.

Chương 77

"Cậu quả thực không được." Huyết Khí Hắc Long của Tần Mặc khẽ ngưng tụ trên một đồng tiền của Trừ Ma Kim Tiền Kiếm trong tay.

Khí tức Hắc Long đang bao bọc, sau đó anh liền lao về phía Quan Quách đối diện.

Rầm!

Quan Quách lập tức nổ tung, máu bên trong dường như rất cuồn cuộn, đang không ngừng lan tràn.

Những dòng máu này lập tức bao phủ toàn bộ mộ thất.

Dưới chân Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Vương Bàn Tử đều là máu.

"Gầm!

A!

U u!" Các loại tiếng quỷ khóc sói gào từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, Phan Tử ba người lưng đối lưng, tay vẫn đang nắm chặt quân đao.

Ánh mắt nhìn xung quanh, rất muốn biết nguồn gốc của âm thanh này.

"Mẹ kiếp, đây là tiếng gì vậy?

Sao lại đáng sợ như thế?" Vương Bàn Tử trong lòng kinh hãi, vẫn đang nhìn xung quanh.

"Đây là âm thanh của Thi Miết Đan Dược, thứ này để hình thành được đã phải ăn không ít người mới ngưng tụ mà thành." Tần Mặc

đối với loại âm thanh này không hề hoảng sợ.

Tai anh không ngừng lắng nghe âm thanh của những chất lỏng này, Hỗn Độn Chi Mâu đã hoàn toàn mở ra, nhìn xung quanh.

Ngay tại vị trí góc đông nam, máu bắt đầu khẽ ngưng tụ lại, cuối cùng hình thành một hình người.

Hình người này toàn thân đều là máu, cơ thể trông đặc hơn rất nhiều so với bóng ảo trước đó.

Tần Mặc có thể khẳng định, đây chính là bản thể.

Trừ Ma Kim Tiền Kiếm trong tay đã cất đi, anh lấy ra một thanh kiếm dương từ Hư Nghĩ Không Gian.

Kiếm dương bằng bạch ngọc và những dòng máu này tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

Hình người đã ngưng tụ lại, bên tay còn có roi roi được tạo thành từ máu.

Chiếc roi này xuất hiện trên hai tay, không chút do dự quất về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân ở đối diện.

Hai người thấy vậy, thân ảnh lóe lên, tốc độ cực nhanh tránh được đòn tấn công này, chiếc roi rơi xuống đất, máu cũng bị hất tung lên.

Nghe thấy cảnh này, Huyết Thi thần thái bắt đầu dung hợp, biến thành một vũng máu, sau đó thấy Huyết Thi bị chia thành năm.

Hóa thành năm cột máu lần lượt lao về phía năm người.

Sau đó nhìn thấy năm Huyết Thi đã xuất hiện trước mắt năm người.

“Chết tiệt, Bàn Gia nổi giận rồi, tôi mặc kệ cậu là ai, Bàn Tử này sẽ phách chết cậu!” Vương Bàn Tử trong lòng rất sợ hãi, nhưng lúc này tất cả nỗi sợ hãi đều biến thành tức giận.

Anh ta không tin mình là Mạc Kim Hiệu Úy lại không đánh lại những chất lỏng máu này.

Vương Bàn Tử sau đó gầm lên một tiếng, tự mình âm thầm cổ vũ, giơ cao Lạc Dương Xẻng trong tay liền giáng mạnh vào trán Huyết Thi.

"Bốp." Lạc Dương Xẻng phát ra một tiếng vang, lòng bàn tay Vương Bàn Tử cũng truyền đến một trận tê dại, thậm chí còn có cảm giác đau nhức âm ỉ.

Hạo Thiên Chân nhìn những gì Vương Bàn Tử đang giẫm lên là thực vật, trong lòng có một ý tưởng táo bạo.

Đây là chất lỏng, nhưng cơ thể lại ngưng tụ, nếu là… "Phan Tử, anh giúp tôi chặn một lát, cho tôi vài phút." Hạo Thiên Chân nghiêng mặt nhìn Phan Tử, sau đó lấy ba lô trên người mình xuống.

Phan Tử nhìn thấy hai Huyết Thi đã giơ cao roi roi trong tay, quất về phía Phan Tử.

Phan Tử dù sao cũng là lính đã từng xuất ngũ, thân thủ tuy không bằng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, nhưng cũng là do thường xuyên luyện tập mà có, đối phó với Huyết Thi này cũng dư sức.

Tay anh ta vẫn đang nắm chặt quân đao.

Phan Tử tốc độ lóe lên, lăn vài vòng trên mặt đất, toàn thân đều dính máu đỏ tươi, canh chuẩn thời gian liền đâm mạnh quân đao trong tay vào chân một Huyết Thi.

Không kịp dừng lại quá lâu, chiếc roi của Huyết Thi khác đã quất tới.

Phan Tử nhìn thấy chiếc roi trước mắt đã đến gần, quân đao cũng không kịp lấy lại, đành phải bỏ cuộc, một cú lộn ngược ra sau né tránh chiếc roi.

Trên mặt Hạo Thiên Chân đầy mồ hôi, tay cầm đồ cũng đang run rẩy.

Thỉnh thoảng quay người nhìn Phan Tử phía sau, sau đó lấy ra một chai chất dễ cháy và bật lửa từ trong túi.

Bên trong còn có bình xăng rời, tuy không nhiều, nhưng đủ để đốt cháy hai Huyết Thi.

May mắn là trước khi đến, cậu đã mang theo xăng từ Trường Sa Thành, là để tiện nhóm lửa khi sinh tồn ngoài trời.

Hạo Thiên Chân cầm xăng, nhìn con Huyết Thi đã bị đâm cố định, bình xăng trong tay liền đổ về phía Huyết Thi.

Vừa hay nhìn thấy Phan Tử một cú lăn mình xoay người, con Huyết Thi phía sau vẫn đang từng bước áp sát.

"Phan Tử!" Hạo Thiên Chân đưa bình xăng trong tay cho Phan Tử.

Phan Tử thấy vậy, lập tức bật dậy vững vàng đỡ lấy.

Sau đó đổ xăng ra ngoài.

Hạo Thiên Chân cầm lấy bật lửa và chất dễ cháy.

Hú!

Một trận lửa vàng bỗng chốc bùng lên, con huyết thi vừa bị đổ dầu lập tức bị ngọn lửa lớn nuốt chửng.

Dù trong tình huống đó, huyết thi vẫn không có biểu cảm gì đặc biệt, mà thẳng tiến về phía Phan Tử, từng bước áp sát.

"Chết tiệt, Tiểu Tam Gia, cậu muốn thiêu chết nó hay thiêu chết tôi đây?" Phan Tử thấy tình hình không ổn, huyết thi không chỉ đang đến gần mà còn tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng, khiến mặt anh ta đau rát.

Anh ta chửi bới Hạo Thiên Chân.

Chương 78

Hạo Thiên Chân cũng hơi ngớ người, cả người đờ ra.

Không phải chứ, rõ ràng huyết thi đông đặc, gặp nhiệt khí sẽ bốc hơi, đó là sự thật mà, hơi nước là thế mà.

Huyết thi chủ yếu là máu, cũng có thành phần nước, cho dù không có nước, máu cũng sẽ khô cạn.

Chuyện này là sao?

Máu của huyết thi còn có quy tắc gì nữa ư?

Ngay lúc Phan Tử liên tục lùi lại, huyết thi bỗng nhiên đứng yên, sau đó hóa thành một vũng chất lỏng, di chuyển về phía những chất lỏng còn lại.

Chỉ là những chất lỏng còn lại kia sau khi cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng liền lùi lại vài mét.

Có vẻ như chúng hơi sợ hãi những giọt máu mang theo lửa này.

Hạo Thiên Chân nhìn thấy tình huống này, vẻ ngớ người trên mặt biến thành vui mừng, cuối cùng nhìn con huyết thi đã đứng yên tại chỗ bị lửa lớn nuốt chửng, máu cuối cùng cũng khô cạn.

Vẫn còn bốc lên từng đợt khói đen.

"Khốn kiếp, tôi nói cho anh biết, đừng có coi thường cái thằng thư sinh này, biết chưa?" Hạo Thiên Chân nói xong còn liếc nhìn Phan Tử bên cạnh, trong mắt tràn đầy tự tin.

Phan Tử nhìn thấy vẻ tự tin của Hạo Thiên Chân, câu chửi định nói cũng nuốt ngược vào.

Không biết có nên ra tay hay không.

Lúc này, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn huyết thi trước mặt, Hỗn Độn Chi Mâu của Tần Mặc lóe lên, nhưng không nhìn thấy bản nguyên của huyết thi.

"Huyết thi này chỉ là do máu đông đặc mà thành, không phải bản thể thật sự." Tần Mặc nghiêng đầu nhìn Trương Kỳ Lân.

"Ồ, sao vậy?" Trương Kỳ Lân sau đó cắn nát đầu ngón tay mình, nhỏ ra hai giọt Kỳ Lân huyết rồi nhẹ nhàng vung đi.

Khi máu chạm Kỳ Lân huyết, nó phát ra tiếng "xèo xèo", bên trên còn bốc lên từng đợt khói xanh.

Chỉ trong vài hơi thở, con huyết thi này đã dễ dàng bị tiêu diệt, biến thành một vũng máu.

Tần Mặc nhìn dáng vẻ của Trương Kỳ Lân, khóe môi nhếch lên, đầy vẻ tán thưởng nhìn anh.

Ánh mắt Trương Kỳ Lân vẫn luôn dừng lại ở vị trí Quan Quách, máu trên đó vẫn đang chảy.

"Bản thể ở đâu?

Anh có tìm thấy không?" Trương Kỳ Lân quay đầu nhìn Tần Mặc bên cạnh, ngữ khí bình thản.

"Tạm thời không thể, tất cả máu ở đây đều là bản thể của nó, tiêu diệt cái này còn có cái khác, trừ phi giải quyết được hết tất cả số máu này, nếu không thì chỉ một giọt máu cũng có thể biến thành huyết thi." Tần Mặc nhìn cảnh tượng trước mắt, ngữ khí nhẹ nhàng.

"Anh có cách thì đi giải quyết đi, những huyết thi máu này giao cho tôi, có thể giống Hạo Thiên Chân, một mồi lửa là xong." Trương Kỳ Lân đối mặt với Tần Mặc, thấy ánh mắt Tần Mặc đầy vẻ kiên định, hiếm khi vẻ mặt anh không còn lạnh nhạt như trước.

“Có câu nói của anh như vậy là đủ rồi.” Tần Mặc lấy ra Tị Thủy Châu trên người, chậm rãi tiến về phía Quan Quách đối diện.

“Bản nguyên huyết thi ở ngay bên trong, tôi bây giờ phải đi giải quyết nó, nơi này giao cho anh.” Tần Mặc nói xong, đầu cũng không ngoảnh lại, số máu bên cạnh như thể thấy ôn thần, lũ lượt nhường đường cho Tần Mặc, tự động tránh ra một lối đi.

Trương Kỳ Lân nhìn bóng lưng Tần Mặc, sau đó xé rách mu bàn tay, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, lao về phía huyết thi vừa ngưng tụ thành hình.

“Chết tiệt, Thiên Chân huynh đệ, giúp tôi với!” Tiếng la đầy khó khăn của Bàn Tử vọng lại từ bên cạnh, Hạo Thiên Chân và Phan Tử thấy vậy, định tiến lên giúp đỡ, nhưng bị một con huyết thi cản lại.

“Khốn kiếp, chuyện này còn chưa xong sao, sao vẫn còn nữa?” Hạo Thiên Chân nhìn huyết thi vẫn còn đó, không khỏi chửi ầm lên.

Trương Kỳ Lân tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, đầy khí thế lao về phía huyết thi đối diện mà tấn công.

Lúc này, Hắc Kim Cổ Đao đã dính Kỳ Lân huyết vô cùng sắc bén, nhẹ nhàng một nhát đao, huyết thi lập tức đổ xuống đất, biến thành một vũng chất lỏng.

Tần Mặc đi đến cạnh chỗ máu đang chảy, bên dưới xuất hiện một cái lỗ rộng mấy chục ly.

Tần Mặc thấy vậy, không chút do dự nhảy xuống.

Ngay bên dưới Quan Quách xuất hiện một huyết trì khổng lồ.

Do có Tị Thủy Châu, huyết trì tự động tách làm đôi, Tần Mặc hai chân đứng vững dưới đáy huyết trì.

Dưới chân toàn là máu, sền sệt, mùi máu tanh cũng khá xộc lên

mũi.

Ánh mắt Tần Mặc trầm tĩnh khẽ lướt qua, nhìn thấy ở phía đối diện xuất hiện một bộ thi cốt, thi cốt trên đó đã biến thành xác khô, trên cổ xác khô có một chuỗi vòng cổ.

Vẫn còn những giọt máu đỏ tươi đang đọng lại trên đó.

Thấy vậy, Tần Mặc đi tới, đứng bên cạnh.

Không có máu ngâm, xác khô đã trở nên khô quắt, thậm chí những chỗ da thịt lộ ra còn xuất hiện vết nứt.

Tần Mặc mở Hỗn Độn Chi Mâu, nhìn thấy xác khô lúc này đã mở mắt, đang hung ác nhìn chằm chằm vào mình, trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

"Ngươi không cần nhìn ta như vậy, kẻ khiến ngươi thành ra thế này không phải ta, mà là ngươi đã tin lầm người." Tần Mặc chậm rãi mở miệng, không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào, mà chỉ đang trình bày một sự thật.

Trong lòng anh thậm chí đã có một phỏng đoán.

Liệu tổ tiên Tần gia khi xưa có từng khuyên giải hắn, nhưng hắn không nghe?

Lúc này, sau khi nghe những lời đó, xác khô càng nhìn anh đầy oán hận.

Cuối cùng, nó đột ngột đứng dậy, há miệng hút hết số máu bên cạnh vào miệng.

Bên trong cơ thể bắt đầu xuất hiện nhiều chất lỏng, bao bọc toàn bộ cơ thể bằng máu.

Một con huyết thi hoàn chỉnh đã xuất hiện.

"Ngươi thật đáng chết, dám tự ý xông vào mộ huyệt của bổn

vương.” Huyết thi nói xong câu này, chất lỏng trong huyết trì xung quanh bắt đầu hình thành những mũi tên sắc bén, từng mũi tên này bắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy, khẽ cười khẩy, một bóng đen biến thành một làn gió nhanh, dễ dàng né tránh những mũi tên này.

Sau đó, anh niệm khẩu quyết trong miệng, những giọt máu đỏ tươi này bắt đầu ngưng tụ lại, biến thành tinh thể băng đỏ.

“Nơi này không hợp với ngươi đâu.” Tần Mặc vận dụng Không Gian Ngưng Tụ Thuật, ngưng tụ không gian của huyết thi lại, ngay sau đó vung tay, ném huyết thi ra ngoài theo lối vào vừa rồi.

Lúc này, Trương Kỳ Lân vừa mới giải quyết con huyết thi bên cạnh Bàn Tử.

Chương 79

Anh ta nhìn thấy một cái thân thể đỏ từ dưới bị ném lên, nhưng chưa kịp chạm đất thì đã biến thành một vũng chất lỏng, cuối cùng rơi xuống đất.

Tần Mặc cũng từ dưới đi ra, sau đó nhìn Bàn Tử.

"Bàn Tử, ném lựu đạn cho tôi!" Tần Mặc lớn tiếng kêu.

Bàn Tử cũng không dám chần chừ, vội vàng sờ soạng khắp người, cuối cùng tìm thấy thì liền ném ra.

Tần Mặc đón lấy, giật chốt, ném lựu đạn vào.

Oanh!

Lối ra lúc trước vẫn còn chảy máu đỏ giờ đã bị nổ tan tành, lối ra cũng bị những tảng đá vỡ này đè chặt.

Con huyết thi vừa ngưng tụ thấy 'nguồn cung cấp' của mình bị cắt đứt, đôi mắt xanh lục của nó lập tức chuyển sang màu đỏ.

Toàn bộ máu trên người nó rút đi, hòa vào số máu trên mặt đất.

Xác khô cũng biến mất trong máu.

"Khốn kiếp, Tần Mặc huynh đệ, cậu vừa ném cái gì ra vậy?" Trên người và mặt Bàn Tử toàn là máu, anh ta kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

"Bên dưới là huyết trì, tôi đã ném huyết thi ra ngoài, phá hủy huyết trì, năng lực của nó sẽ giảm đi rất nhiều." Tần Mặc mỉm cười nhìn Bàn Tử, Hỗn Độn Chi Mâu lướt khắp nơi, tìm kiếm bản thể của huyết thi.

Ánh mắt vừa kịp dừng lại sau lưng Hạo Thiên Chân, con huyết thi đã bắt đầu tiến về phía Hạo Thiên Chân.

“Thiên Chân!” Tần Mặc vừa nói xong, phía sau Hạo Thiên Chân xuất hiện thi thể đỏ tươi, chất lỏng màu đỏ đang bao quanh cổ Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân sau đó cả người ngã xuống đất, nằm giữa vũng máu.

Huyết thi ném Hạo Thiên Chân sang một bên.

“Thiên Chân huynh đệ!” “Tiểu Tam Gia!” Bàn Tử và Phan Tử thấy vậy, vội vàng tiến lên muốn giúp đỡ.

Mắt Hạo Thiên Chân đã không thể mở ra được, chỉ có mùi máu tanh vô tận tràn ngập mũi và khoang miệng.

Muốn há miệng hít thở, nhưng trong miệng toàn là máu, thậm chí cảm thấy khoang miệng đau rát dữ dội.

Muốn ho, nhưng không thể phát ra tiếng, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Hạo Thiên Chân cảm thấy cả người sống không bằng chết.

Phan Tử và Bàn Tử chỉ có thể đuổi theo phía sau, nhìn thấy Hạo Thiên Chân còn phun ra máu từ trong miệng.

Trong lòng càng lo lắng không thôi, tưởng Hạo Thiên Chân đã bị thương.

Ngay lúc đang sốt ruột, hai bóng người đã xông tới trước mặt Hạo Thiên Chân một bước.

Dương Kiếm trong tay Tần Mặc vừa xuất ra, đã chém đứt đám máu trên cổ Hạo Thiên Chân.

Đinh!

Máu của huyết thi bị chém đứt mạnh mẽ, Hạo Thiên Chân cũng dừng lại, hô hấp lập tức trở nên thông suốt hơn nhiều, sau đó nằm bò

trên đất, ho khan dữ dội.

Như thể muốn ho ra cả lá phổi của mình vậy.

“Khụ khụ...

Ọe...

Mẹ kiếp, tôi còn tưởng mình chết chắc rồi chứ, khốn kiếp, con huyết thi đáng chết!” Hạo Thiên Chân vừa nôn khan, vừa nói.

Trong miệng anh vẫn không ngừng phun ra máu tươi.

Trương Kỳ Lân nhìn con huyết thi này, định đâm vào, nhưng huyết thi đã hòa tan lại rồi.

Biến thành chất lỏng.

Hắc Kim Cổ Đao đâm hụt, Trương Kỳ Lân nhìn tình huống này, ánh mắt khẽ nheo lại.

Kỳ Lân huyết mạch trên người anh không ngừng được phóng thích.

Huyết thi cảm nhận được uy hiếp, hình dạng vừa ngưng tụ lại lần nữa hòa tan vào.

Tần Mặc nhìn dáng vẻ của Hạo Thiên Chân, đôi mắt trầm tĩnh như giếng cổ cũng nổi lên chút sóng gợn.

Nhưng chỉ chốc lát sau lại trở về tĩnh lặng.

Tần Mặc đỡ Hạo Thiên Chân dậy, nhìn thấy trên người anh ta toàn là máu.

“Các cậu cẩn thận một chút, đừng thả lỏng cảnh giác.” Tần Mặc chậm rãi lên tiếng.

Hạo Thiên Chân một lúc lâu mới hoàn hồn, cổ anh ta đau rát như lửa đốt.

“Khốn kiếp, có diệt được nó không?

Cái thứ này thật sự quá phiền toái, nếu còn ép tôi nữa, tôi sẽ dùng một mồi lửa thiêu rụi nó!” Hạo Thiên Chân nhìn số dầu còn lại, trong lòng dâng lên ngọn lửa giận vô danh.

Muốn dùng một mồi lửa để thiêu.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân tức giận đến mức đó, khóe mắt lóe lên một nụ cười nhạt.

“Được, tôi cho cậu cơ hội này.” Tần Mặc nhìn số dầu trong tay Hạo Thiên Chân, trong lòng đã có một quyết định.

“Số dầu này không đủ đâu, trong mộ huyệt này toàn là máu, số dầu này cũng không đủ.” Bàn Tử nhìn số dầu trên người Hạo Thiên Chân, hơi khó xử.

“Trương tiên sinh, chúng ta cần anh giúp đỡ, máu của anh.” Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân quay đầu nhìn Tần Mặc, sau đó ánh mắt thêm phần đánh giá.

“Máu của anh cũng hữu dụng.” “Tôi không thể dùng, tôi còn có những chuyện khác phải làm.” Tần Mặc cười bất đắc dĩ, biết Trương Kỳ Lân đang biểu lộ sự không hài lòng.

Trương Kỳ Lân nghe vậy, cũng không nói nhiều nữa, không nói hai lời liền nhỏ máu của mình vào vũng máu trên mặt đất.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, cũng đặt số dầu trong tay xuống, sau đó cả không gian tràn ngập mùi dầu.

Chương 80

Cuối cùng bắt đầu châm lửa.

Ngọn lửa liền bùng lên theo.

Cộng thêm sự gia trì của Kỳ Lân huyết, máu trên mặt đất cũng bắt đầu khô cạn.

Tần Mặc thấy vậy, Hắc Long Huyết Mạch trên người anh đang cuồn cuộn trỗi dậy, sau đó khí tức Hắc Long không ngừng ngưng tụ, rồi từ từ xuất hiện một cái đầu rồng đen.

Rất uy nghiêm, một luồng khí tức long mạch đang ép sát về phía đối diện.

Ngọn lửa đang chững lại, lúc này đã bắt đầu lan tràn khắp vị trí đối diện.

Bàn Tử lần nữa nhìn thấy cái đầu rồng đen này, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Càng kích động đến mức không thể kiềm chế.

"Lại được nhìn thấy rồi, thật là quá ngầu!" Hạo Thiên Chân cũng có chút kích động.

Lần nữa nhìn thấy, trong lòng anh vẫn như đánh trống, trong mắt chỉ có con Hắc Long uy vũ này, nhìn nó giống như nhìn Tần Mặc vậy.

Uy vũ bá khí.

Trương Kỳ Lân và Phan Tử thì là lần đầu tiên nhìn thấy cái đầu rồng đen này, trong mắt cả hai đều là sự kinh ngạc.

Ánh mắt Trương Kỳ Lân tràn đầy kinh ngạc, nhưng chỉ chốc lát sau đã biến mất.

Phan Tử cả người ngớ ra, tình huống này tuyệt đối là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy, trong đời cũng chưa chắc đã được thấy một lần.

Bây giờ lại được thấy rồi sao?

Khốn kiếp, Tần Mặc mới là người đáng sợ nhất!

Phan Tử cảm thấy mình như bị sét đánh, sốc nặng.

Tần Mặc nheo mắt lại, nhìn những giọt máu này dần dần bị dồn vào góc, Hỗn Độn Chi Mâu đã mở ra.

Anh ta nhìn thấy xác khô đã bị lửa lớn bao vây, cuối cùng xác khô này đã vứt bỏ những giọt máu đang cháy, ngưng tụ lại những ngọn lửa chưa được châm.

Cuối cùng hình thành một hình người.

"Bổn vương sẽ liều mạng với các ngươi!" Lỗ Thương Vương thấy tình huống này, đã đưa ra quyết định, sau đó phân tách ra nhiều huyết thi hơn, những huyết thi này lần lượt vứt ra xúc tu máu của mình, muốn kéo Phan Tử, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cùng xuống nước.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thân thủ nhanh nhẹn chém đứt những xúc tu máu của huyết thi.

Ngay khoảnh khắc chém đứt, huyết thi bỗng nhiên biến mất, số máu bị chém đứt trên mặt đất bắt đầu đông đặc lại.

Con huyết thi lúc trước còn cách vài mét, lúc này đã đứng ngay trước mặt Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử.

Những giọt máu này đang biến thành sợi dây, siết chặt cổ họ.

Ba người này còn chưa kịp phản ứng, đã bị siết cổ, hô hấp cũng bị khống chế.

Lưỡi Bàn Tử đã thè ra.

Bàn Tử cảm thấy mắt mình sắp lòi ra, mặt cũng đỏ bừng, hai chân vẫn đang đạp loạn xạ.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử cũng không khá hơn là bao.

"Phan Tử, Thiên Chân!" Trương Kỳ Lân định tiến lên, eo anh ta không biết từ lúc nào xuất hiện xúc tu máu của huyết thi.

Cứng rắn khống chế cơ thể anh, đang kéo về phía đống lửa.

Tần Mặc thấy vậy, liền xoay đầu rồng, một bước trước đã cứu Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ra.

Anh ta thì xông đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, dùng Dương Kiếm trong tay chém đứt xúc tu máu của huyết thi trên người Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân cách ngọn lửa dầu chỉ một bước chân.

Vị trí đầu đã có thể cảm nhận được sức nóng bỏng.

"Tên này rất khó đối phó, còn học được chiêu 'điệu hổ ly sơn'." Tần Mặc mặt lạnh tanh, đôi mắt trầm tĩnh như giếng cổ giờ đã nổi sóng dữ dội.

Hắc Long Huyết Mạch có thể khống chế tất cả tà túy, nhưng con huyết thi này không những không sợ hãi mà còn có năng lực phản kháng.

Điểm này khiến người ta rất nghi ngờ, chẳng lẽ trên người nó có bảo bối hộ thân nào đó?

Tần Mặc cẩn thận hồi tưởng trong đầu, chú ý thấy trên xác khô kia có một chuỗi vòng cổ màu xanh nhạt, hình như đã từng thấy trong gia phả Tần gia.

Cộng thêm trên xác khô toàn là máu, căn bản không kịp xem xét kỹ lưỡng.

Bây giờ xem ra, chuỗi vòng cổ đó rất quen thuộc.

Khí vận hộ thân, cho nên mới không sợ Hắc Long.

Chết tiệt, tổ tiên Tần gia đã cho Lỗ Thương Vương cái thứ gì vậy?

Lúc này, Lỗ Thương Vương đang ngưng tụ thành hình người trong bóng tối nhìn Tần Mặc, đôi mắt đỏ tươi tràn đầy khinh thường, sau đó máu trên người hắn ùn ùn lao về phía Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân cảm thấy cổ mình thật là xui xẻo, vừa ngã xuống đất đang hớp từng ngụm khí, còn thỉnh thoảng ho khan, nước dãi cũng chảy ra từ miệng.

Nước mắt và nước mũi cùng chảy ròng trên mặt.

Phan Tử và Bàn Tử cũng không khá hơn là bao, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc!" Bàn Tử muốn lên tiếng nhắc nhở, nhưng căn bản không thể phát ra âm thanh.

Bên tai Tần Mặc truyền đến tiếng động lạ, miệng anh lẩm bẩm niệm chú, cố định không gian của những giọt máu đang định tiếp cận mình.

Và môi trường xung quanh huyết thi, thân ảnh Tần Mặc như một cơn gió, xông đến bên cạnh con huyết thi kia.

Anh ra tay về phía cổ huyết thi, nhẹ nhàng một đường, trong tay anh đã có thêm một chuỗi vòng cổ, sau đó nhanh chóng quay lại vị trí của Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc vung tay lớn, liền nhìn thấy đầu Hắc Long ở một bên đã há to miệng tiến về phía huyết thi.

Gầm!

Chương 81

Tiếng long ngâm vang vọng trời đất, huyết thi bị đầu rồng này xông tan, còn một bộ xác khô nằm trên mặt đất, bất động, đôi mắt trước kia tràn đầy oán hận cũng đã tối sầm vô quang, cuối cùng trở thành đôi mắt cá chết.

Số máu trên mặt đất đã bị xông tan thành công, máu cũng bắt đầu khô cạn.

Trong đầu Tần Mặc xuất hiện âm thanh hệ thống. 【Đinh!

Hạ gục sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Lỗ Ban Cơ Quan Thuật.】 Tần Mặc nghe vậy, mắt sáng lên, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, cái này thực sự hữu dụng hơn nhiều.

Rất nhiều mộ huyệt đều có thiết lập cơ quan, nếu học được cái này, chắc chắn sẽ có ích.

Tần Mặc thầm vui mừng, sau đó nhìn chuỗi vòng cổ trong tay.

Giám Bảo Chi Mâu đã mở. 【Lục Tùng Thạch Hạng Liên, sản phẩm của Lỗ Quốc, bên trong có vi lượng khí vận dao động.】 Tần Mặc nhìn những dòng chữ trên đó.

Khí vận dao động?

Chẳng lẽ là khí vận của tổ tiên Tần gia sao? 【Đinh!

Phát hiện trân phẩm, khí vận, xin hỏi có dung hợp không?】 "Dung hợp." 【Đinh!

Dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch đã kích hoạt ba mươi hai phần trăm, nhận được phần thưởng: Long Lân Giáp.】 Long Lân Giáp: Chế tạo từ vảy rồng, có thể bảo vệ cơ thể, không bị tà khí lây nhiễm, không chịu tác động của ngoại lực tấn công, là sản phẩm

bảo hộ cực kỳ cứng rắn, còn có kỹ năng nhỏ ẩn giấu.

Xin hãy tự mình khai phá.

Tần Mặc nhìn bản mô tả trên đó, mày khẽ nhướng lên, nụ cười nơi khóe miệng càng đậm, đây coi như là một thu hoạch ngoài ý muốn.

Không ngờ tổ tiên Tần gia còn để lại chút khí vận ở đây, cái này đúng là tiện cho anh.

Tần Mặc nhìn Long Lân Giáp trong ba lô, trên đó từng miếng vảy rồng kết hợp lại, kiểu dáng vẫn là áo giáp cổ đại.

Nhưng không biết cái thứ này mặc thế nào đây.

Tần Mặc đang trầm ngâm, thì thấy quần áo trong ba lô cũng biến mất, Tần Mặc cảm thấy trên người hơi nặng trĩu.

Vội vàng cúi đầu nhìn, liền thấy trên người không biết từ lúc nào đã có thêm một bộ y phục màu đen, bộ y phục này có kiểu dáng giống hệt của họ hiện tại.

Tần Mặc không ngờ thứ này còn có thể biến đổi kiểu dáng.

Ngay sau đó, giao diện ba lô trong đầu anh biến thành giao diện điện tử.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Khí Vận Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn

Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 50 (giới hạn loài người), Thể lực 50 (giới hạn loài người), Sức mạnh 50 (sức mạnh cực hạn), Tinh thần 10 (giới hạn loài người 10).

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thấy Tần Mặc không sao, hơn nữa còn nhân cơ hội này giải quyết huyết thi.

Đối với thân thủ của Tần Mặc, họ càng cảm thấy khâm phục.

Ba người ôm lấy cổ mình, từ từ đứng dậy, từng người một tập tễnh đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhìn thấy trong tay Tần Mặc vẫn còn một chuỗi vòng cổ.

"Chuỗi vòng cổ này rất đáng tiền sao?

Sao cậu cứ nhìn mãi vậy?" Bàn Tử cảm thấy cổ họng đau rát, nói chuyện cũng hơi khó chịu.

"Cái này lấy từ trên người xác khô xuống, anh thích không?

Vậy anh cầm lấy đi?" Tần Mặc rất hào phóng đưa chuỗi vòng cổ này cho Bàn Tử.

Bàn Tử liếc nhìn chuỗi vòng cổ này, rất muốn, nhưng bị Hạo Thiên Chân âm thầm véo một cái, Bàn Tử lập tức đau đến nhe răng trợn mắt.

"Không không không, cái này là Lục Tùng Thạch, cũng không đáng tiền lắm, hay là đợi đến cuối cùng, tôi sẽ lấy vài món bảo bối khác." Bàn Tử không thể hiện sự bất mãn, chỉ có thể cười cười nhìn Tần Mặc.

Nhưng trong lòng anh ta đã rỉ máu, đó là thứ Lỗ Thương Vương đã từng đeo, thứ này cho dù là Lục Tùng Thạch, cũng có giá trị chứ.

Bàn Tử liền nhìn Hạo Thiên Chân.

Lẩm bẩm khẽ.

“Cậu véo tôi làm gì?” “Cậu không thấy Tần Mặc cứ nhìn chuỗi vòng cổ này sao?

Cậu muốn làm gì?

Đó là của người ta.” Hạo Thiên Chân vội vàng nói.

Tần Mặc hào phóng đưa, nhưng họ cũng không thể lấy được.

“Cậu nói nhỏ thôi chứ, cậu véo tôi làm gì?” Bàn Tử trút sự bất mãn của mình.

“Tôi đây không phải đang vội sao, cậu thì cả ngày cứ như thằng thần kinh, ai mà biết đầu óc cậu đang nghĩ gì?” Hạo Thiên Chân lần nữa phản bác.

Tần Mặc nghe những lời này, khóe môi nhếch lên, Hạo Thiên Chân vẫn rất hiểu ý người khác.

“Tần Mặc, vừa rồi cậu dùng cái gì vậy?” Bên tai Tần Mặc truyền đến giọng của Trương Kỳ Lân, trong khẩu khí này không nghe ra hỉ nộ.

“Đây là tuyệt học của Tần gia, có tác dụng tương tự như Kỳ Lân huyết mạch của anh, chỉ là công pháp thì nhiều hơn một chút so với Trương gia các anh.” Tần Mặc nghiêng đầu nhìn Trương Kỳ Lân, khóe môi lộ ra nụ cười ôn hòa.

Nói chung là như vậy, cái này cũng quả thật là công pháp Tần gia, cũng chỉ có người Tần gia mới có cơ hội học được thứ này.

Cũng không thể coi là lừa người.

Trương Kỳ Lân nghe vậy, ánh mắt trầm xuống, cũng không nói gì thêm, mà là nhìn Tần Mặc một cái đầy thâm ý, rồi không nói nữa.

Tần Mặc nhìn thấy xác khô bên cạnh đang nằm trên đất, trong lòng không hiểu sao cảm thấy một tia bất lực.

Chương 82

Lỗ Thương Vương vất vả ngàn vạn lần tạo nên mộ huyệt ngày hôm nay, cuối cùng lại trở thành áo cưới cho người khác.

Thật sự là đáng tiếc, còn chuỗi vòng cổ này nữa, tại sao tổ tiên Tần gia lại để lại khí vận ở đây?

Có thật chỉ là để rèn luyện bản thân sao?

Tần Mặc cảm thấy trong lòng như có một khối u lớn.

Muốn mở ra, nhưng căn bản không thể mở được.

Khi Tần Mặc đang trầm ngâm, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân cũng đi tới.

Ánh mắt họ nhìn xác khô này, trên người nó vì không có máu ngâm, đã trở nên khô quắt.

Thậm chí còn xuất hiện vết nứt.

"Đây là Lỗ Thương Vương bị kéo ra sao?" Hạo Thiên Chân nhớ lại cảnh tượng đã thấy trên bích họa trước đó, chậm rãi lên tiếng.

"Ừ." Tần Mặc kiên định gật đầu.

Ngay sau khi Tần Mặc nói xong, xác khô trước mặt bắt đầu biến thành những mảnh vụn, cuối cùng hóa thành bột phấn.

Phan Tử lúc này nhìn Tần Mặc với ánh mắt đầy kinh ngạc, khẽ hỏi Hạo Thiên Chân.

"Tiểu Tam Gia, vừa rồi Tần Mặc là sao vậy?

Cậu hình như không bất ngờ lắm." Hạo Thiên Chân kể lại sự việc cho Phan Tử, nghe xong Phan Tử ngớ người ra.

Không khỏi nghĩ đến câu nói của mấy ông thư sinh, thật là "một núi cao hơn một núi khác".

"Bây giờ Lỗ Thương Vương đã giải quyết xong, chúng ta vẫn nên nghĩ cách làm sao để rời khỏi đây đi, bây giờ lối đi bên dưới đã bị Tần Mặc huynh đệ cho nổ rồi, chúng ta còn lối ra nào không?" Bàn Tử đối với thi cốt của Lỗ Thương Vương không có hứng thú gì, điều anh ta hứng thú là đồ tùy táng của hắn, bây giờ tiền bạc mới là quan trọng hơn.

"Và còn ai đã đưa Lỗ Thương Vương vào đây." "Lối đi bên dưới kia không phải là thông đạo, mà là vị trí chân chính cất giữ hài cốt, Quan Quách vừa rồi bên trong không phải thi cốt, mà là một vũng máu." Tần Mặc mỉm cười nhìn Bàn Tử.

"Hay là cứ xem cái dây leo kia đi, tất cả đều là do cái dây leo đó giở trò quỷ, nếu không phải nó thì huyết thi này cũng sẽ không tỉnh lại, nói cho cùng đều là tại nó, đợi tôi mà nhìn thấy nó, tổ cha nó…" Tiếng chửi giận dữ của Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong thì anh đã nhìn thấy cái bóng dáng quen thuộc kia, vẫn là cái dây leo mảnh mai phát ra ánh sáng xanh lục.

Nó đang uốn éo cơ thể, như thể đang khiêu khích Tần Mặc và Hạo Thiên Chân cùng những người khác, cuối cùng như con lươn bùn.

Chui vào một lối đi ngầm bên cạnh.

"Khốn kiếp, tôi thật sự bị một cái dây leo khiêu khích sao?" Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi nổi giận đùng đùng.

Bàn Tử xắn tay áo lên định ra tay, nhìn dáng vẻ dây leo thì hận không thể châm lửa thiêu rụi nó.

Tần Mặc và Hạo Thiên Chân nhìn dáng vẻ đầy năng lượng của Bàn Tử, khóe môi nhếch lên, chỉ là trông anh ta có vẻ hơi thảm hại

một chút.

Trên người toàn là máu đỏ tươi.

Nhìn kỹ thì, họ càng giống một đám huyết thi hơn.

Tần Mặc nhìn nơi dây leo biến mất, phát hiện trên bức tường chỗ đó có một chỗ mỏng yếu, phía trên xuất hiện một khe hở nhỏ.

"Bức tường này rất mỏng." Hạo Thiên Chân áp sát vào tường, khẽ gõ một cái, rất chắc chắn.

Cuối cùng nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân không nói hai lời, liền giơ ngón tay mình lên, mạnh mẽ đâm vào bức tường.

Rắc một tiếng.

Bức tường xuất hiện một cái lỗ nhỏ, trên tường quả thật rất mỏng.

Bàn Tử và Phan Tử hai người cầm lấy dụng cụ trong tay, bắt đầu đào, chỉ một lát sau, xuất hiện một cái hố đen to bằng một người.

Trong cái hố đen này có một mùi tanh nhàn nhạt, còn có từng làn gió nhẹ thổi qua.

Mỗi khi gió nhẹ thổi qua, mùi tanh sẽ đậm đặc hơn.

Bàn Tử và Phan Tử ngửi thấy mùi này, không khỏi nhíu mày.

Tuy rất hôi, nhưng so với cái đầm nước bên trong hang Địa Ngục Ngư thì mùi này đã rất dễ chịu rồi.

"Vào xem thử." Tần Mặc cầm đèn pin, bước chân đi trước.

Sau đó là Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử cùng những người khác.

Phía trước xuất hiện một con đường hầm cao năm mét, chiều rộng

chỉ chưa đầy ba mét.

Tần Mặc đi ở phía trước, không khí vẫn còn thoang thoảng mùi máu tanh.

Lúc này.

Bên tai Tần Mặc truyền đến một trận tiếng "kẹt kẹt", như thể có thứ gì đó đang bò trên mặt đất.

Bước chân Tần Mặc hơi khựng lại, không tiến lên nữa.

"Ái chà, sao lại không đi nữa?" Hạo Thiên Chân đang cầm đèn pin quan sát lối đi này, vì không kịp phản ứng nên đã đâm vào lưng Trương Kỳ Lân, mũi anh ta lập tức truyền đến cảm giác tê dại.

Hạo Thiên Chân đơn giản xoa xoa mũi mình.

"Thật không biết cơ thể của Muộn Du Bình này được cấu tạo bằng cái gì, sao lại cứng rắn đến vậy?" "Có thứ gì đó ở phía trước." Tần Mặc nghe vậy, khẽ lẩm bẩm, Hỗn Độn Chi Mâu đã mở ra.

Anh chú ý thấy trên hai bên vách đá xuất hiện tình huống bất thường, bên cạnh có hai cây cột, rất mảnh và dài, khi ánh đèn pin quét qua, thỉnh thoảng lại xuất hiện một điểm sáng.

Tần Mặc nhìn tình huống đối diện, mày khẽ cau lại.

"Đây là...

Liễu Châu Ngô Công?" Bên cạnh cột đá, còn có từng sợi tơ mảnh, nhưng những sợi tơ này nếu không nhìn kỹ thì sẽ rất khó phát hiện.

"Đây là cơ quan." Trương Kỳ Lân nhìn cảnh tượng trước mắt, chậm rãi lên tiếng.

"Ừ, không chỉ là cơ quan." Tần Mặc ngẩng đầu nhìn lên vị trí phía trên, ở đó còn có những hình khắc các vì sao.

Càng giống như đầy trời sao.

Chương 83

"Cái này là thật sao?

Bây giờ bên ngoài đã tối rồi ư?

Khốn kiếp, chúng ta vẫn luôn đi xuống dưới, bên trên vẫn còn một mộ huyệt mà, cái này là bị nổ tung sao?" Bàn Tử cũng nhìn lên vị trí phía trên, không khỏi cảm thán thuật kỳ diệu của mộ huyệt này.

"Cái quái gì thế này, đây là mộ huyệt mà người bình thường có thể ở sao?" "Không phải thật, cái này là giả." Hạo Thiên Chân nhìn đồng hồ đeo tay, giờ này đáng lẽ là buổi chiều, không phải buổi tối, cho dù là buổi tối cũng không thể nào có đầy trời sao như vậy.

"Vậy đây là tình huống gì?

Tại sao lại như vậy?" Bàn Tử bày tỏ sự không hiểu.

"Tiểu Tam Gia, cậu đừng lề mề nữa, bây giờ cậu có học thức cao, cậu mau nói đi, mấy người thư sinh các cậu toàn thế này, lằng nhằng." Phan Tử nghe vậy, vẻ mặt bất lực nhìn Hạo Thiên Chân.

"Cái thằng thư sinh đúng là lề mề." Hạo Thiên Chân quay người nhìn Phan Tử, trên mặt cũng lộ vẻ không vui.

"Khốn kiếp, tôi biết quái gì đây là cái thứ gì?

Tôi chỉ nhìn đồng hồ một cái, thời gian không khớp, thế thôi, anh nghĩ đó là cái gì?" Hạo Thiên Chân nói xong, còn chìa tay chỉ vào đồng hồ trên cổ tay, vẫn vẻ mặt không vui.

Phan Tử thấy vậy, vội vàng ngậm miệng lại.

"Thiên Chân nói không sai, cái này là giả." Tần Mặc nghe hai người cãi nhau, khóe miệng khẽ nhếch, ôn hòa quay đầu nhìn họ.

“Nhưng nếu là giả, sao trông nó giống thật đến vậy?” Bàn Tử bày tỏ sự khó hiểu sâu sắc.

“Giả cũng có thể làm thành thật.

Bàn Tử, anh từng nói Lỗ Thương Vương thường xuyên dẫn quân lính đi Đạo Mộ, nhưng anh đã nghĩ về vấn đề này chưa, tại sao Lỗ Thương Vương lại có thể tìm được Mộ Huyệt chính xác đến vậy?” Tần Mặc vẻ mặt ôn hòa nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử nghe những lời này, cũng ngây người ra.

Trước kia anh ta và những huynh đệ kia quả thật có nghiên cứu Mộ Huyệt, hơn nữa còn làm một số cuộc điều tra, đều là về chuyện Lỗ Thương Vương.

Chỉ là biết mượn âm binh để đi Đạo Mộ khắp nơi, còn cái Mộ Huyệt này tìm được như thế nào thì thật sự không biết.

Bàn Tử chìm vào trầm ngâm, càng nghĩ càng toát mồ hôi hột trên trán.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nhìn nhau, cũng đầy nghi ngờ.

“Ý của anh là có người khác?” Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, chậm rãi mở miệng.

“Trước kia trên bích họa không phải tổ tiên của anh sao?

Chẳng lẽ người đó là tổ tiên của anh?” Hạo Thiên Chân vội vàng lên tiếng nói.

“Không, không phải tổ tiên Tần gia, còn có một người khác.” Tần Mặc lắc đầu, sau đó trong lòng không khỏi cảm thấy thú vị.

Tổ tiên Tần gia có thể triệu hoán Hắc Long Huyết Mạch, nhất định đã có được thân thể bất tử bất diệt, sao lại dùng thủ đoạn kém cỏi như vậy để làm hại Lỗ Thương Vương?

Hoàn toàn không cần thiết, hơn nữa còn làm giảm giá trị của mình.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc vẻ mặt khẳng định như vậy, những lời cuối cùng trong miệng đã nuốt ngược vào.

"Tướng quân, Quân sư… ý của anh là Quân sư sao?" Trương Kỳ Lân như nghĩ ra điều gì đó, vội vàng nhìn Tần Mặc.

"Quân sư?

Có vẻ đúng là như vậy.

Tôi từng điều tra qua, Lỗ Thương Vương là một tướng quân, bên cạnh luôn có một Quân sư, bày mưu tính kế cho ông ta.

Quân sư này hình như tên là gì ấy nhỉ?" "Thiết Diện Sinh." Bàn Tử cẩn thận hồi ức một chút, lúc đó thì anh ta đã từng nghe nói qua, nhưng vì bận vẽ bản đồ nên không nghe kỹ.

"Thiết Diện Sinh này là một Quân sư tinh thông phong thủy địa thế, nghe nói có thể bói toán tương lai, tránh hung tìm cát.

Lỗ Thương Vương có thể thuận lợi Đạo Mộ tất cả Mộ Huyệt, chính là nhờ điểm này đấy." Tần Mặc cười nhạt nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân cùng những người khác.

"Vậy ý của anh là, tinh thần trên kia và cái Cơ Quan này đều là do Thiết Diện Sinh giở trò?" Hạo Thiên Chân đối với Cơ Quan thuật không hiểu biết sâu sắc lắm, nhưng cái phong thủy địa thế này, trong sổ tay cũng có ghi chép một hai, chỉ là một chút bề ngoài mà thôi.

Hạo Thiên Chân cảm thấy người thời cổ đại thật đáng sợ, mấy thứ này cũng có thể làm ra được sao?

Chết tiệt, nếu đặt vào thời hiện đại, chẳng phải hậu duệ Lỗ Ban đã có người kế nghiệp rồi sao?

Phan Tử nghe đến Cơ Quan thuật, không hiểu sao trên người đều

thấy đau nhói.

Ban đầu khi xuống Mộ Huyệt, anh ta cũng trúng Cơ Quan thuật của địch, trên người còn bị cắm mấy mũi tên.

Nếu không phải Tam gia ra tay nhanh, lúc đó đã suýt bỏ mạng ở đó rồi.

Bây giờ lại đến nữa, cái này chẳng phải muốn mạng sao?

Bàn Tử nghe vậy, trong lòng không hiểu sao có chút sợ hãi.

Quân sư này thật sự quá to gan, không cần nghĩ cũng biết Lỗ Thương Vương bị lôi ra ngoài, chắc là do tên này bày ra.

"À, cái đó… chúng ta không phải lúc thảo luận chuyện này, vẫn nên nghĩ xem lát nữa nên xử lý Cơ Quan thuật này thế nào đi.

Tôi cảm thấy cứ thế này, có khi trời tối thật cũng chưa chắc đã qua được." Hạo Thiên Chân cũng đã xem không ít phim truyền hình, trong đó Cơ Quan thuật thật sự là trong chốc lát đã biến người thành "con nhím".

Nhưng người ta là có hào quang nhân vật chính, thân hoài tuyệt kỹ, họ chỉ có hai người là có tuyệt kỹ trong người, họ cũng không biết chút nào.

Chẳng phải rõ ràng là chờ chết sao?

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, Phan Tử dồn hết hy vọng vào Tần Mặc.

Tần Mặc cảm thấy ánh mắt mọi người đổ dồn vào mình, ôn hòa mỉm cười.

Đây là muốn nằm yên thắng cuộc, rồi không muốn động đậy sao?

"Trước tiên đừng nói Cơ Quan này thế nào, chỉ riêng Liễu Châu Ngô Công này đã đủ khó nhằn rồi." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc trở

thành hy vọng được mọi người chú ý, chậm rãi mở miệng giải vây.

“Ừm?

Anh nói gì?

Chương 84

Liễu Châu Ngô Công?" Hạo Thiên Chân còn tưởng mình nghe nhầm, vội vàng nhìn Trương Kỳ Lân, như thể đang hỏi.

Giọng nói còn xen lẫn một sự run rẩy.

"Liễu Châu Ngô Công thì sao?

Chẳng phải chỉ là một con rết thôi sao?

Chẳng lẽ nó còn biết bay à?" Bàn Tử và Phan Tử đối với loài sinh vật này không để ý, chỉ coi nó là một loài rết mà thôi.

"Các anh không hiểu đâu.

Theo ghi chép trong sách, Liễu Châu Ngô Công này có lớp vảy to bằng gương, phản chiếu ánh trăng, ẩn mình trong cột.

Cột dài bao nhiêu thì con rết này cũng dài bấy nhiêu." "Hơn nữa, trong đầu nó có một viên hình trụ to như trứng ngỗng.

Con rết này không chỉ to lớn về thể hình, mà toàn thân còn đầy kịch độc, lớp vảy trên người có thể nói là đao thương bất nhập." "Loại rết này được gọi là một loại rết đoạt mạng, khi nhìn thấy nó, nhất định phải tránh xa." Hạo Thiên Chân có vẻ mặt căng thẳng, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi.

Có thể thấy con rết này đáng sợ đến mức nào.

Bàn Tử và Phan Tử thấy vẻ mặt Hạo Thiên Chân như vậy, trong lòng cũng có chút lo lắng, không phải thật sự như thế chứ?

Một con rết mà lại có bản lĩnh như vậy sao?

"Vậy nên… chúng ta phải nghĩ cách thôi, cái này thật sự quá đáng sợ rồi." Bàn Tử vội vàng nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Phan Tử chỉ nghe thôi đã thấy rợn người, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nhìn họ.

"Không cần vội, cần phải thử xem sao." Tần Mặc bình tĩnh từ trong túi lấy ra một chai nước, sau đó ném về phía bên trong.

Ngay khoảnh khắc cái chai bay qua, Liễu Châu Ngô Công đột nhiên xuất hiện, lộ ra cái đầu tròn xoe, cuối cùng dễ dàng phá vỡ cái chai nước.

Nhưng nước trong chai đã đổi màu, từ trong suốt biến thành màu đen, cuối cùng rơi xuống đất, đang bốc khói xanh.

Bàn Tử và Phan Tử cảm thấy trước kia mình thật ngu ngốc, Hạo Thiên Chân nói đúng mà, cái quỷ gì đây, thật sự rất đáng sợ!

Thái độ coi thường trước đó đã biến mất, thay vào đó là cảm giác căng thẳng.

Trong lòng họ như bị thứ gì đó đánh mạnh, một lúc lâu sau mới thở dốc được.

Tốc độ này cũng quá nhanh, còn cả thứ độc dịch này nữa.

Chỉ chạm nhẹ một cái đã biến thành màu đen, đây là axit sunfuric sao?

"Xem ra phải giải quyết con Liễu Châu Ngô Công này thôi, nếu không đừng nói đến việc phá giải Cơ Quan, ngay cả việc chúng ta tiếp cận cũng khó khăn." Tần Mặc liếc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân cũng không dài dòng, chậm rãi rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

"À, cái đó… chúng tôi có thể giúp gì được không?" Hạo Thiên Chân thấy hai người này sắp ra tay, vội vàng lên tiếng hỏi, cũng không thể cứ đứng chờ mãi, có thể ra tay thì cứ ra tay thôi.

“Các anh cứ ở phía sau, độc dịch này các anh không chịu nổi đâu, tự bảo vệ tốt bản thân là được rồi.” Tần Mặc từ trên người lấy Dương Kiếm ra, không quay đầu lại nói.

Ngay sau đó, giọng nói của Hệ Thống vang lên trong đầu. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức đánh giết. 】 Tần Mặc nghe vậy, mắt trầm xuống.

Trong lòng đã có tính toán, dù cho mình không ra tay, con rết này e là cũng phải xông ra rồi.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy, quyết định tạm thời không động đậy, sau đó lùi lại mấy bước.

Mặc dù trong lòng Phan Tử sợ hãi, nhưng vẫn che chắn Hạo Thiên Chân phía sau, không thể để con rết này làm hại Hạo Thiên Chân, lập tức rút quân đao trên người ra.

Bàn Tử cũng tương tự, rút xẻng Lạc Dương của mình ra, ai dám đến gần thì cứ cho nếm thử mùi bị bổ.

Tần Mặc Dương Kiếm vung lên, dùng sức đập vào cây cột đá bên cạnh.

Trên cột đá bắt đầu xuất hiện vết nứt, vết nứt này đang dần dần lớn ra.

Bắt đầu xuất hiện những vết rạn nứt.

Oành.

Đá trên cột đá đã bắt đầu xuất hiện những vết rạn nứt, cuối cùng nhìn thấy một con rết khổng lồ mang theo ánh sáng từ từ xuất hiện.

Trên người và móng vuốt đều phát ra ánh sáng, hơn nữa lại còn có hai con xuất hiện.

Tần Mặc mắt trầm xuống, ánh mắt nhìn vào các tinh thần phía

trên, trong đó có một ngôi sao vô cùng sáng.

Sáng hơn những ngôi sao khác một chút.

À, lợi dụng tinh tượng để bố trí phòng thủ, Thiết Diện Sinh quả nhiên là một phong thủy sư lợi hại.

"Tinh tượng có biến, các anh phải cẩn thận." Tần Mặc nói xong, thu Dương Kiếm trong tay lại, cuối cùng miệng lẩm bẩm chú ngữ, trong bụng bắt đầu xuất hiện một luồng khí.

"Hống!" Tần Mặc gầm lên giận dữ, cả lối đi đều rung chuyển nhẹ.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử vội vàng bịt tai lại.

Nhưng trong đầu vẫn vang lên từng đợt tiếng Long Ngâm, âm thanh này trực tiếp chấn động linh hồn.

"Trời ơi, Tần Mặc thật sự quá dũng mãnh, tôi đây còn hơi không giữ nổi nữa.

Tôi có bị điếc không?" Bàn Tử ôm tai, hét lớn vào Hạo Thiên Chân.

"Khốn kiếp, nếu bây giờ anh mà nghe được tôi nói chuyện thì anh không điếc đâu.

Anh còn hỏi được cái kiểu này nữa, rốt cuộc anh từ cái bệnh viện tâm thần nào ra thế?" Hạo Thiên Chân hiện tại toàn bộ đầu óc đều mơ màng, trong đầu toàn là tiếng Long Ngâm.

Bàn Tử nghe Hạo Thiên Chân nói xong, cảm thấy có lý thật.

"Đi chết đi, anh mới là cái thằng từ bệnh viện tâm thần ra ấy!" Bàn Tử nghe đây là đang mắng mình, liền không khách khí cãi lại.

Tần Mặc thu lại âm thanh, hai con rết này bị chấn động đến mức hơi mơ màng.

Chương 85

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn đúng thời cơ, lao vút lên.

Hai người tay cầm vũ khí, giữ chặt hai con Liễu Châu Ngô Công tạm thời không thể hành động được ở đó.

Dương Kiếm một đường chém ngang, một cái chân của con rết bị chặt đứt.

Lúc này, dưới chân con rết xuất hiện một đống chất nhầy màu đen, chất nhầy này ngay khi rơi xuống, mặt đất đều bốc khói nhẹ.

Đất bùn trên mặt đất đã bị ăn mòn sạch sẽ.

Tần Mặc không ngờ máu này còn có công năng như vậy, trước đây cứ tưởng đó chỉ là nước bọt mới có độc tính, bây giờ xem ra không chỉ có thế.

"Chết tiệt, Muộn Du Bình, anh cẩn thận đó, máu này có tính ăn mòn đấy!" Hạo Thiên Chân nhìn những thay đổi ở chỗ Tần Mặc, vội vàng hét lớn.

Nhưng vẫn chậm một bước, Trương Kỳ Lân đã chặt đứt chân con rết kia rồi.

Máu bắn tung tóe khắp nơi, Trương Kỳ Lân không kịp nghĩ nhiều, hai chân dùng sức điểm lên người con rết, cả người lùi về phía sau.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, vị trí Trương Kỳ Lân vừa đứng đã bị máu tươi vương vãi.

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc lần lượt lùi lại mấy bước.

Hai con rết bắt đầu quằn quại không yên, con rết dài ba bốn mét đang va đập vào vách đá.

Lúc này, Tần Mặc nhìn thấy các ngôi sao phía trên, ngôi sao thứ hai bắt đầu nhấp nháy một cái.

Ngay sau đó, bên tai truyền đến tiếng vù vù.

"Nằm xuống!" Giọng Tần Mặc vừa truyền đến, Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử phía sau vội vàng nằm rạp xuống đất.

Trương Kỳ Lân cũng theo đó nằm xuống đất.

Sau đó cảm thấy trên đỉnh đầu truyền đến một trận tiếng vù vù.

Tần Mặc cũng nằm rạp xuống đất, bên tai còn vang lên tiếng "đinh đinh đinh" va chạm.

Tần Mặc ngẩng mắt nhìn hai con rết phía trước, hai con rết này đang bị từng mũi tên tấn công.

Nhưng hai con rết này không hề để tâm, mà tiếp tục tiến lại gần vị trí của họ.

Mắt Tần Mặc trầm tĩnh như giếng cổ khẽ nheo lại, tên này đúng là tính toán giỏi thật.

Kiểu này chẳng phải biến thành miếng thịt trên thớt, mặc cho bọn chúng tùy ý chém giết sao?

Con rết bắt đầu tiến lại gần Tần Mặc, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ba người bên cạnh thấy tình hình này, trong lòng bắt đầu thầm lo lắng.

Con rết này muốn tiến gần Tần Mặc, thế này phải làm sao đây?

"Tần Mặc, cẩn thận đó!" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa bắt đầu bò về phía Tần Mặc, nhưng cũng không dám cử động mạnh, trên đầu vẫn còn rất nhiều mũi tên.

Một khi không cẩn thận sẽ thành một con nhím ngay.

“Thiên Chân, cậu chết tiệt nằm xuống!” Phan Tử thấy đầu Hạo Thiên Chân sắp chạm vào mũi tên, vội vàng hét lớn.

Hạo Thiên Chân nghe vậy cũng theo bản năng nằm rạp xuống đất, tạm thời không dám hành động.

Bàn Tử thì muốn đi giúp Tần Mặc, nhưng thân hình mập mạp, đừng nói là bò về phía trước, ngay cả thở mạnh một hơi, lưng của anh ta cũng sẽ bị mũi tên làm rách.

Trương Kỳ Lân đang định bò về phía trước, bên tai nghe thấy tiếng Long Ngâm, vội vàng nhìn mặt Tần Mặc.

Lông mày khẽ nhíu lại.

“Các anh cứ yên lặng nằm đó.” Tần Mặc chậm rãi đứng dậy, mặc cho mũi tên bắn vào người mình, trong tay vẫn nắm chặt Dương Kiếm.

Đối mặt với con Liễu Châu Ngô Công chỉ cách mình một bước, sau đó đột ngột giơ cổ tay lên.

Tay giơ dao chém xuống, liền chém mạnh vào cái đầu tròn ủm của con rết.

Ngay sau đó, chất nhầy màu đỏ bắn tung tóe khắp nơi.

Nhưng Tần Mặc cũng không hề né tránh, mà cứ để những giọt máu đó bắn tung tóe khắp nơi.

Phan Tử và Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cùng với Trương Kỳ Lân sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ánh mắt họ đều không ngừng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tần Mặc.

Người đàn ông mỉm cười rất dịu dàng kia.

Hiện tại trên người trúng mấy mũi tên, còn dính cả máu của con

rết lớn kia.

Lúc này ra tay là vì họ.

Vì họ không bị thương hại, nên mới biến thành như vậy.

Trong lòng Hạo Thiên Chân vô cùng khó chịu, mắt đỏ hoe.

"Tần Mặc!" Giọng Hạo Thiên Chân vang vọng khắp cả lối đi, vẻ mặt tràn đầy kích động.

Thậm chí có cảm giác muốn kiềm chế nước mắt của mình.

Những mũi tên phía trước cũng lập tức dừng lại, toàn bộ không gian đã từ hỗn loạn trở nên yên bình.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử vội vàng đứng dậy từ dưới đất, bước chân vội vã chạy về phía Tần Mặc.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, nhìn thấy con rết khác cũng bắt đầu hành động, tiến lại gần Tần Mặc.

Trương Kỳ Lân dùng Hắc Kim Cổ Đao trong tay rạch vào mu bàn tay mình, trên đó dính khí tức Kỳ Lân huyết, chém mạnh xuống đầu con rết dài mấy mét này.

"Gào!" Con rết bị đau, đang định vặn vẹo thân thể, thậm chí muốn dùng độc dịch của mình để đầu độc người đàn ông này đến chết.

Nhưng hai tay Trương Kỳ Lân không ngừng dùng sức, cứng rắn chặt đứt đầu con rết này.

Ngay trước khi máu bắn tung tóe, anh ta đã rời khỏi chỗ cũ.

Các dây thần kinh của con rết vẫn còn co giật, thân thể bị khống chế ở mép lối đi, máu cũng bị bôi lên những bức tường này.

Chương 86

Sau vài phút, không còn động tĩnh gì nữa.

Tần Mặc nhìn con rết này, Dương Kiếm trên tay đang ghim chặt thân thể con rết không đầu xuống mặt đất, chính là để tránh việc con rết văng vãi 'dịch nhầy' khắp nơi.

Nếu dính phải một chút, thì đó chính là nhịp điệu chờ chết rồi.

Vì vậy quyết định ghim chết con rết này xuống đất, khi nào nó không còn động đậy nữa thì mới buông tay.

"Tần Mặc, anh…" Hạo Thiên Chân mấy bước đi đến bên cạnh Tần Mặc, muốn xem vết thương của anh ấy.

Ánh mắt đang nhìn vào bụng Tần Mặc, kết quả những mũi tên đó không hề đâm vào người anh ấy mà rơi xuống đất.

Hơn nữa, máu của con rết kia cũng không làm ăn mòn quần áo của Tần Mặc.

Đôi mắt đỏ hoe của Hạo Thiên Chân đã ngây dại.

Cái quái gì thế này?

Vừa nãy cái cảm động kia đều bị lừa hết rồi sao?

"Thiên Chân huynh đệ, sao thế?

Tần Mặc huynh đệ bây giờ sao rồi…" Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân ngây người ra, bước chân càng nhanh thêm mấy bước, khi nhìn thấy tình hình của Tần Mặc, những lời phía sau cũng không nói hết, liền ngây người ra.

Phan Tử thấy hai người đều như bị điểm huyệt, cũng không định hỏi nữa, trực tiếp đi đến xem.

Khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, anh ta cũng ngây người ra.

Sao lại không giống như họ nghĩ?

Chẳng phải phải bị trọng thương sao?

Sao lại không sao cả?

Vậy cái cảm giác tim muốn nhảy ra ngoài lúc nãy là sao?

Chẳng phải là lãng phí vô ích sao?

Trương Kỳ Lân từ một bên đi tới, nhìn thoáng qua vị trí bụng, cuối cùng nhìn mặt Tần Mặc.

Lúc này trên mặt Tần Mặc đầy Long Lân, đen sì sì, trông như một bộ khôi giáp.

"Mặt của anh." Trương Kỳ Lân kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Ba người Hạo Thiên Chân nghe vậy nhìn sang, thấy trên mặt Tần Mặc có chút biến đổi, còn cả đôi mắt kia nữa, nhìn thế nào cũng không giống mắt người, mà giống mắt rồng hơn.

Trên mặt còn có một ít máu đỏ.

Bốn người đều ngây người ra.

Chuyện gì thế này?

Đây là biến thân rồi sao?

"Đây là Long Lân Giáp, tôi đã mặc vào trước khi ra ngoài, có thể đao thương bất nhập, bách độc bất xâm." Tần Mặc sờ sờ má mình, ôn hòa mỉm cười, sau đó nghĩ đến cái "bất ngờ nhỏ" mà Hệ Thống đã nói.

Cái bất ngờ nhỏ này không tệ, anh rất thích.

Tần Mặc cười nhạt nhìn con rết đối diện, bây giờ nó đã chết rồi, nhưng Hệ Thống lại không ban thưởng.

Tình hình này không đúng, chẳng lẽ không phải sinh vật này?

Còn có thứ khác sao?

Nụ cười trên mặt Tần Mặc dần dần biến mất, sau đó nhìn những ngôi sao phía trên, hai ngôi sao phía trước đã mờ đi không ít.

Cũng có nghĩa là vị trí lối đi này, tạm thời là an toàn.

Mấy người Hạo Thiên Chân nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Bàn Tử bây giờ khi nhìn thấy cảnh tượng trước đó, trong lòng thật sự sợ hãi khôn tả.

Chủ yếu là quá hãi người.

Nhưng đồng thời với sự sợ hãi, trong lòng còn có chút ghen tị.

Chết tiệt, sao Tần gia toàn là bảo bối thế kia, Vương gia bọn họ lại chẳng có gì cả?

Chẳng lẽ đây chính là kỹ năng đầu thai trong truyền thuyết sao?

Hạo Thiên Chân và Phan Tử sau khi nhìn thấy Long Lân Giáp của Tần Mặc, đầu tiên là kinh ngạc, cuối cùng cũng là ghen tị.

Có thứ này để xuống Mộ Huyệt chẳng phải là có được tấm miễn tử kim bài rồi sao?

Trương Kỳ Lân nhìn Long Lân trên mặt Tần Mặc đã rút đi hết, sự quan tâm trong mắt cũng vơi đi không ít, sau đó cất Hắc Kim Cổ Đao trong tay về vỏ kiếm của mình.

Vẻ mặt lạnh lùng nhìn bãi chiến trường bừa bộn.

Hạo Thiên Chân nhìn mặt Tần Mặc đã khôi phục lại vẻ ban đầu, đang ngẩng mắt nhìn lên phía trên.

Nhìn theo tầm mắt, Hạo Thiên Chân cẩn thận hồi tưởng một chút,

hình như trong sổ tay có ghi chép về cảnh tượng này.

Trầm ngâm một lát, Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

“Đây là Thất Tinh Luân Hồi Trận, tôi từng nhìn thấy trong sổ tay.

Đây là một loại phong thủy địa thế, tạo ra một loại ảo ảnh dựa trên tinh không trên trời, nhưng Thất Tinh này lại là thật.” “Mỗi lần các ngôi sao lấp lánh, đó chính là lúc Cơ Quan được mở ra.” Hạo Thiên Chân lúc đó khi nhìn thấy trong sổ tay, nhưng vẫn coi thường, cho rằng biển sao không thể tùy tiện giả mạo được.

Nhưng bây giờ thì đã thấy rõ, chuyện này thật sự có thể, lại còn được người cổ đại làm ra nữa.

“Vậy trên đó có nói làm thế nào để giải quyết không?

Hoặc là làm thế nào để đóng Cơ Quan này lại?” Phan Tử nghe Hạo Thiên Chân biết về thứ này, trong lòng càng thêm vui mừng, vội vàng lên tiếng nói.

“Không có, trên đó không ghi chép, mà là dặn tôi khi gặp tình huống này thì phải nhanh chóng chạy trốn, bởi vì phong thủy này rất quỷ dị.” Hạo Thiên Chân lắc đầu nói.

Chương 87

Phan Tử lại một lần nữa thất vọng, ánh mắt tràn đầy hy vọng lại vụt tắt.

Chẳng phải thế là coi như chưa nói gì sao?

"Quỷ dị thế nào?" Bàn Tử cảm thấy đáng sợ thì đúng rồi, nhưng cái quỷ dị này chẳng phải là nghiêm trọng hơn một chút sao?

"Cái quỷ dị mà anh ta nói là khi những Cơ Quan này được kích hoạt, đó là một chuỗi phản ứng liên tiếp, chúng bổ sung cho nhau." "Các anh nhìn xem máu trên bức tường này, tất cả đều có tính ăn mòn, nhưng trên những bức tường này còn có những lỗ kim nhỏ, lỡ như những lỗ kim này dính phải chất nhầy đó…" Những lời phía sau của Tần Mặc chưa nói hết, đáp án đã hiển nhiên rồi.

"Mọi người ơi, Thiết Diện Sinh này quả là một người rất giỏi tính toán, cái này thật sự là tính toán tinh diệu quá, ngay cả con rết này cũng bị tính toán vào đó rồi." Bàn Tử không ngờ Thiết Diện Sinh lại có tư duy khủng khiếp như vậy, ngay cả quỹ đạo hoạt động của động vật cũng có thể tính toán ra.

Vậy tiếp theo sẽ gặp phải cái gì đây?

Bị vũ khí sắc bén bắn trúng thì cũng đủ uống một bình rồi, bây giờ trên đó còn thêm chất nhầy ăn mòn nữa.

Chết tiệt, cái quái gì thế này, làm sao mà qua được đây?

Phan Tử và Hạo Thiên Chân cũng nghĩ đến điều này, sắc mặt đều không được tốt.

"Chúng ta cứ thử xem có được không?" Hạo Thiên Chân quyết định lại dùng nước để thử xem sao, lỡ như vẫn còn hy vọng thì sao?

Tần Mặc cũng không chần chừ, lấy ra một quả táo, sau đó ném đi.

Khi quả táo rơi xuống đất, trên bức tường bên cạnh những lỗ nhỏ li ti xuất hiện rất nhiều thứ giống như kim bạc.

Chúng bắn về phía quả táo đối diện, chỉ trong chốc lát đã biến nó thành một "con nhím" với những lỗ chỗ, trên đó còn có chất nhầy ăn mòn của rết.

Một quả táo chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi đã biến thành một đống táo thối rữa, nhưng sau khi quả táo thối rữa, nó đã bị một bóng đen mang đi.

Ngay cả hạt táo thối rữa cũng không còn sót lại.

Bàn Tử và Phan Tử khi nhìn thấy bóng đen biến mất, tròng mắt của họ suýt chút nữa rơi ra ngoài, anh ta vừa nhìn thấy cái gì?

Cái thứ quái quỷ gì vừa đi qua vậy?

Bàn Tử liếc nhìn Phan Tử bên cạnh, hai người nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy sự ngơ ngác.

Hạo Thiên Chân còn tưởng mình nhìn nhầm, vội vàng đưa tay dụi dụi mắt mình, sau một trận hoa mắt chóng mặt, hạt táo kia quả thật đã biến mất.

Chết tiệt, gặp ma rồi sao?

Gặp một con ma thích ăn hạt táo à?

"Tần Mặc, Muộn Du Bình.

Các anh có nhìn thấy không?

Đó là cái gì?" Hạo Thiên Chân vội vàng đưa tay chỉ vào vị trí quả táo vừa biến mất, kinh ngạc nhìn họ.

"Nhìn thấy rồi, hạt táo bị mang đi, sao thế?" Tần Mặc thấy ba

người ai nấy đều kinh ngạc như vậy, nhất thời cảm thấy buồn cười.

Nụ cười ôn hòa lập tức nở trên môi.

"Tần Mặc huynh đệ, vừa rồi đó là cái gì?

Chuột sao?" Bàn Tử vội vàng truy vấn.

"Không phải, đó là một loại Du Toa Tử nhỏ bé, đây là một loài sinh vật tên là Du Quỷ." Tần Mặc cũng vừa mới nhìn thấy, đây là những con chuột bị ngâm trong dầu đen suốt bốn mươi chín ngày, loại chuột này có thể sống sót và được đặt trong một trận phong thủy.

Sau thời gian dài huấn luyện, chúng sẽ hình thành một tư duy có trí thông minh cao.

Hơn nữa tốc độ của chúng cũng được nâng cao hiệu quả.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ba người nghe vậy, vội vàng nhìn bức tường đá bên cạnh, quả nhiên phát hiện một cái động đá.

"Nhưng Du Toa Tử này có tác dụng gì chứ?

Chỉ vì nó thích ăn hạt táo sao?" Bàn Tử vẫn không hiểu, Du Toa Tử này xuất hiện thì có thể làm được gì?

Trương Kỳ Lân sau đó nhìn Bàn Tử bên cạnh.

"Anh đứng ở bên cạnh thử xem." Trương Kỳ Lân cũng có chút hiểu biết về Du Toa Tử này, liền ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy, hiếu kỳ đi qua, nhưng ngay khi vừa chạm vào bên cạnh, chưa kịp để kim bạc ra tay, trên bức tường bên cạnh đã xuất hiện từng cặp mắt đỏ rực dày đặc.

Những cặp mắt đỏ này phát ra ánh sáng gian xảo, đều đang chằm chằm nhìn Bàn Tử, như thể nhìn thấy món ăn ngon lành vậy.

Bàn Tử chỉ nhìn một cái, liền cảm thấy lông tơ trên người lại

dựng đứng lên.

Lỗ chân lông trên người đều đang toát ra sự sợ hãi.

Bị nhìn chằm chằm như vậy đã đủ đáng sợ rồi, bây giờ là cả một đám Du Toa Tử dày đặc đều đang nhìn chằm chằm vào mình.

Nói không sợ, đó là giả dối rồi.

Bàn Tử vội vàng rút chân về, sợ rằng mình chậm một bước sẽ bị đám Du Toa Tử này cắn xé.

"Ôi mẹ ơi, đáng sợ quá, đáng sợ quá!" Bàn Tử vẻ mặt kinh hồn bạt vía vỗ vỗ ngực mình, miệng còn không ngừng lẩm bẩm nhỏ giọng.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử cũng đi qua, liền nhìn thấy những con Du Toa Tử đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Trong lòng cũng giật thót một cái.

"Ánh mắt này, chúng nó muốn xé xác chúng ta ra ăn sống đó!" Mặt Hạo Thiên Chân biến sắc.

Cái quái gì thế này, làm sao mà qua được?

Phía trên có kim bạc, lại còn có độc, phía dưới còn có một đống Du Toa Tử đang lăm le nhìn chằm chằm.

Thế này thì qua kiểu gì?

"Những cây kim bạc này thì có thể giải quyết được, nhưng những con Du Toa Tử này…" Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, như muốn hỏi ý kiến.

Tần Mặc nhìn những con Du Toa Tử này, trong lòng có một vài cân nhắc.

Tốc độ của Du Toa Tử cực nhanh, muốn khống chế chúng không

hề dễ dàng.

Chương 88

"Cứ đi một bước tính một bước, tôi đi trước." Hắc Long Huyết Mạch trên người Tần Mặc đang không ngừng được phóng thích, hình xăm rồng trên người đang tỏa nhiệt.

Khi những con Du Toa Tử này cảm nhận được nguy hiểm, từng con một đều đã rút lui, hơn nữa còn dùng tốc độ nhanh nhất để đào hang.

Cảnh tượng này khiến Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ngơ ngác.

Chết tiệt, thứ này còn phân biệt người sao?

Sao lại trông như đang chọn món ăn vậy?

Long Lân Giáp trên người Tần Mặc đã bắt đầu thực hiện các loại bảo vệ, trên khuôn mặt tuấn tú của Tần Mặc xuất hiện Long Lân màu đen, đôi mắt cũng giống như mắt rồng.

Những cây kim bạc trên bức tường bắt đầu ào ạt bắn về phía Tần Mặc.

Nhưng khi bắn vào Long Lân Giáp, không hề có chút tổn hại nào.

Tần Mặc bình tĩnh đứng giữa làm "bia sống".

Trương Kỳ Lân tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, luôn đề phòng Du Toa Tử này đột nhiên ra tay.

Đinh đinh đinh!!!

Từng trận âm thanh va chạm truyền đến từ trên người, Tần Mặc rất bình tĩnh.

Đã không thể tránh được, vậy thì cứ chờ cho những thứ này bắn

hết đi, anh không tin thứ này có thể tấn công người mãi không ngừng.

Thời gian từng chút trôi qua, Tần Mặc đứng tại chỗ, mãi cho đến nửa tiếng sau, những cây kim bạc này mới dừng lại.

Bàn Tử và Phan Tử nhìn Tần Mặc với ánh mắt đầy khâm phục.

Trước đó còn đang nghĩ xem làm thế nào để giải quyết vấn đề này?

Thậm chí còn nghĩ làm thế nào để tránh được thứ này.

Bây giờ thì tốt rồi, không cần nghĩ nữa, đã dùng thủ đoạn đơn giản và thô bạo nhất để giải quyết xong rồi.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân cũng có chút bất ngờ, không ngờ Tần Mặc đã nghĩ ra cách, hơn nữa còn giải quyết được rồi.

Hai người nhìn nhau, nhận ra điểm lợi hại của Tần Mặc thật sự rất kinh khủng.

"Tần Mặc, bây giờ chúng ta có thể qua được rồi chứ?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa định đi đến đối diện Tần Mặc thì đột nhiên dưới chân hẫng một cái, cả người đều đang rơi xuống.

Trương Kỳ Lân nhanh mắt lẹ tay tóm lấy quần áo Hạo Thiên Chân, kéo cậu ta ra ngoài.

Phan Tử thấy vậy, vội vàng đi qua, liền nhìn thấy vị trí mà Hạo Thiên Chân vừa dẫm lên xuất hiện một cái hố đen, nhưng phía dưới cái hố đen đó xuất hiện từng cặp mắt đỏ rực đang nhìn chằm chằm vào họ.

"Chết tiệt, mấy con Du Toa Tử này, cái quái gì thế này, chúng nó lại chui xuống dưới ẩn nấp rồi, còn đào cả một cái động sao?" Bàn Tử nhìn cái miệng hố đen xì đó, chửi thề ầm ĩ.

"Chết tiệt, Tần Mặc, anh gặp nguy hiểm rồi!" Hạo Thiên Chân

ngồi bệt xuống đất, vội vàng nhìn những con Du Toa Tử này.

Mấy con Du Toa Tử này thật sự thông minh quá, trước đó e ngại khí thế trên người Tần Mặc, nên đã chọn chiến thuật vòng vo.

Chết tiệt, nếu chỗ này bị đào rỗng ruột, chẳng phải Tần Mặc sẽ rơi xuống sao?

Trương Kỳ Lân nghe vậy, vội vàng nhìn Tần Mặc, đang định nói thì liền thấy bên cạnh Tần Mặc xuất hiện dấu hiệu đất lún xuống, có vài chỗ đã bắt đầu sụt lún rồi.

"Tần Mặc huynh đệ, vẫn nên quay lại đi." Bàn Tử nhìn Tần Mặc đang ở ngay giữa, tim anh ta muốn nhảy ra ngoài.

Vội vàng hét lớn.

"Bàn Tử, đưa cái bật lửa đây cho tôi." Tần Mặc đưa tay nhìn Vương Bàn Tử đối diện, không hề hoảng hốt.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử vội vàng ném cái bật lửa trong tay qua.

Tần Mặc nhận lấy, miệng lẩm bẩm niệm chú, vừa niệm xong thì mặt đất đã sụt xuống.

Khoảng cách chừng mấy chục mét, toàn bộ mặt đất đều đã sụt hẳn vào trong.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Vương Bàn Tử đều cảm thấy đầu óc choáng váng, một cảm giác chóng mặt ập đến từ bên trong cơ thể.

Ngay khoảnh khắc mặt đất sụt xuống hố, bụi đất tức thì bay mù mịt.

"Khụ khụ khụ… Tần Mặc." Hạo Thiên Chân bị sặc ho liên tục, dùng tay quơ loạn xạ trước mặt để xua đi bụi.

Anh ta nhíu mày nhìn tình hình của Tần Mặc đối diện.

Lúc này, Tần Mặc đang lơ lửng giữa không trung.

Mấy người lúc này mới nhớ ra, Tần Mặc là người có bản lĩnh mà, ngay cả không gian còn có thể khống chế, huống hồ gì mấy con Du Toa Tử này?

Phan Tử và Vương Bàn Tử nhìn rõ những con Du Toa Tử bên dưới thì không khỏi hít một hơi khí lạnh, từng con Du Toa Tử đen sì, bóng lưỡng như dầu, đôi mắt đỏ rực đang nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Chúng chồng chất lên nhau, chen chúc bò lổm ngổm dưới đó.

Cảnh tượng này thật khiến người ta rợn tóc gáy.

"Mẹ kiếp, lũ này được nuôi kiểu gì mà ra vậy?

Đúng là được nuôi ra, đây đúng là một đám chuột tai họa mà." Vương Bàn Tử ngớ người, rốt cuộc thì đây là tình huống quái gì vậy?

Không thể nào coi thường mấy con chuột này được.

"Đây chính là Du Toa Tử." Hạo Thiên Chân phát hiện chúng không giống chuột bình thường, màu sắc trên người chúng càng giống một khối dầu đen sì.

Cứ như là dầu đen đang di chuyển.

Trương Kỳ Lân không đáp lời, mà chỉ nhìn về phía Tần Mặc.

Lúc này, Tần Mặc vẫn đang lẩm bẩm niệm chú, cuối cùng ngưng tụ không gian lại, những con Du Toa Tử bị cố định cứng ngắc dưới đáy.

Sau đó, anh ném cái bật lửa trong tay xuống.

"Oanh!" Một làn khói đen cùng với mùi dầu khét lẹt nồng nặc tức thì bốc lên.

"Chi chi chi chi…" Những con Du Toa Tử bị đốt cháy, đau đớn

kêu la.

Chương 89

Tiếng kêu đó lọt vào tai Hạo Thiên Chân và mấy người khác nghe chói tai vô cùng.

"Chúng đã bò lên rồi, các anh cẩn thận!" Tần Mặc thấy Du Toa Tử bốc cháy đang lao lên với tốc độ cực nhanh thì vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Hạo Thiên Chân đang ngồi bệt dưới đất, vừa lúc một con Du Toa Tử lớn từ vị trí quần của Hạo Thiên Chân xuất hiện, trên người còn mang theo ngọn lửa đỏ rực.

"Ái ái ái… Chết tiệt!" Hạo Thiên Chân vừa nghe Tần Mặc nói xong, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy con Du Toa Tử bốc lửa từ dưới chui lên, lại còn nhắm thẳng vào vị trí quần của mình.

Ngay khi con Du Toa Tử này chỉ cách Hạo Thiên Chân mười mấy milimét, Hắc Kim Cổ Đao đã xuất hiện trên người nó.

"Ông nội thằng nào, mày muốn tôi tuyệt đường con cháu à?" Hạo Thiên Chân sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng, anh ta đã chọc ai gây thù với ai chứ?

Lần trước là Phan Tử gặp Thi Biệt suýt nữa phế anh ta, lần này là Muộn Du Bình suýt nữa thiến anh ta.

"Kẻ muốn phế anh là Du Toa Tử, không phải tôi." Trương Kỳ Lân sau đó nhấc Hắc Kim Cổ Đao lên, trên đó vẫn còn cắm thi thể Du Toa Tử.

Trước mắt Hạo Thiên Chân vẫn còn bốc khói đen.

Anh ta cúi đầu nhìn xuống, phát hiện vị trí quần của mình đã bị đốt cháy.

Vội vàng dùng tay đập đập, miễn cưỡng dập tắt ngọn lửa.

"Lúc này thì đừng có nghiên cứu xem có phải là chuyện tuyệt đường con cháu hay không nữa, lũ Du Toa Tử này càng lúc càng nhiều đấy." Vương Bàn Tử cầm Lạc Dương Xẻng trong tay giáng mạnh xuống đất, dưới lưỡi xẻng còn có hai con Du Toa Tử.

Phan Tử nhìn những con Du Toa Tử chui ra từ bên trong, giơ chân đá một cái.

Đồng thời cũng có rất nhiều Du Toa Tử chưa bị đốt cháy, lúc này đang nhìn chằm chằm Phan Tử rồi lao tới cắn.

Chỉ một cái cắn, giày của Phan Tử đã bị cắn mất một mảng.

Trong lòng Phan Tử có chút sững sờ, nếu không dùng lửa thì lũ Du Toa Tử này có thể ăn thịt người trong phút chốc.

"Không ổn, lũ Du Toa Tử này bắt đầu bò ra rồi, làm sao đây?" Vương Bàn Tử một xẻng đập chết mấy con Du Toa Tử, tay anh ta hầu như không lúc nào rảnh rỗi.

Phan Tử thấy số lượng bắt đầu tăng lên, ra chân cũng nhanh hơn không ít.

Trương Kỳ Lân khẽ lướt lòng bàn tay, máu đỏ tươi lập tức rơi xuống, khẽ vẩy một cái, khi nhỏ xuống đất, những con Du Toa Tử này dính máu.

Sau đó, trên người những con Du Toa Tử này bốc lên khói xanh, cuối cùng ngã xuống đất không động đậy nữa.

Anh ta bôi số máu còn lại lên Hắc Kim Cổ Đao, sau đó khẽ vung một cái, những con Du Toa Tử vừa bò lên đã bị Hắc Kim Cổ Đao đánh chết thành công.

Hạo Thiên Chân cũng đứng dậy từ dưới đất, tay cũng nắm một

thanh quân đao, nhưng vì hành động bất tiện, bắt đầu giống như Phan Tử, dùng chân liên tục giẫm đạp.

Nhưng cách tấn công này cũng chỉ như muối bỏ biển, ngoại trừ một số con Du Toa Tử đang cháy dưới đất, số lượng vẫn không ngừng tăng lên.

Tần Mặc thấy vậy, miệng lẩm bẩm niệm chú, liền thấy những con Du Toa Tử đang định tấn công Vương Bàn Tử và mọi người thì giây tiếp theo liền dừng lại bất động, trên người chúng bắt đầu kết tinh thành hình dáng thủy tinh.

Lúc này Vương Bàn Tử đã mệt mỏi rã rời, trên mặt đầy mồ hôi, thở hổn hển.

"Mẹ kiếp, Bàn Gia tôi đời này chưa từng nghĩ đến, có một ngày sẽ bị chuột 'truy sát' thế này." Vương Bàn Tử quệt vội mồ hôi trên mặt.

May mà Tần Mặc đã ra tay, những con Du Toa Tử này mới không cắn được họ.

Phan Tử và Hạo Thiên Chân cũng vậy, hai chân đã bắt đầu mỏi nhừ.

Bây giờ nhìn những con Du Toa Tử đã bị ngưng tụ thành thủy tinh.

Tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mặc nhìn tình hình đối diện, dứt khoát hạ quyết tâm.

"Ai trong các anh còn bật lửa không?" Tần Mặc nhìn bốn người trước mặt.

"Tôi có, Tam Gia thích hút thuốc, tôi sẽ mang theo một cái bên mình." Phan Tử xoa xoa đôi chân đau nhức của mình, vội vàng lấy bật lửa ra.

“Lát nữa, các anh cứ châm lửa đi.” Tần Mặc nói, khí tức Hắc Long Huyết Mạch trên người không ngừng phóng thích, cả không gian tràn ngập khí tức khủng bố.

Hạo Thiên Chân cảm nhận được cảm giác sợ hãi quen thuộc đó, vội vàng nhìn Tần Mặc.

Lúc này, khí tức trên người và khuôn mặt Tần Mặc lại lần nữa truyền đến, trong lòng anh ta bỗng nhiên khiếp sợ.

Nhìn sắc mặt Tần Mặc, bắt đầu sợ hãi, đặc biệt là đôi mắt kia, Long Mâu đầy uy nghiêm.

Vương Bàn Tử và Phan Tử cũng có cảm giác tương tự, duy chỉ có Trương Kỳ Lân.

Khi nhìn thấy Hắc Long Huyết Mạch bùng phát, một cảm giác quen thuộc hiện lên, cơ thể cũng có chút cộng hưởng, Kỳ Lân Huyết Mạch trên người đang gầm thét, hưng phấn.

“A!” Tần Mặc miệng lẩm bẩm niệm chú, đột nhiên quát lớn một tiếng.

Vương Bàn Tử và Phan Tử chú ý đến những con Du Toa Tử dưới chân lúc này đã bị đóng băng, bất động.

“Chính là bây giờ.” Trương Kỳ Lân nhìn sắc mặt Tần Mặc ngưng trọng, quay sang Phan Tử nói.

Phan Tử cũng không dài dòng, châm bật lửa.

“Hô…” Cùng với ngọn lửa được Phan Tử châm lên, những con Du Toa Tử này trong khoảnh khắc đã bị lửa lớn nuốt chửng, muốn giãy giụa chạy trốn, nhưng căn bản không thể cử động được một chút nào.

Chúng chỉ có thể giãy giụa phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng

tiếng kêu thảm thiết này còn thê lương, còn đau khổ hơn trước.

"Lùi lại!" Trương Kỳ Lân nhìn diện tích của những con Du Toa Tử ngày càng lớn, hét lên với ba người phía sau.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cộng thêm lời nhắc nhở của Trương Kỳ Lân, ba người vội vàng chạy về phía sau.

Nhiệt độ của ngọn lửa phía sau cao đến đáng sợ, mấy người đều cảm thấy phía sau nóng rực.

Cho đến khi nhiệt độ giảm bớt không ít, họ mới quay người nhìn lại, nhìn phạm vi của Du Toa Tử, mọi người không khỏi kinh ngạc.

"Bản lĩnh của Tần Mặc đúng là càng ngày càng lợi hại, bây giờ phạm vi Không Gian Ngưng Tụ đã rộng đến thế này rồi ư?

Đều lợi hại đến vậy sao?" Vương Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân đồng loạt nuốt một ngụm nước bọt, đúng là có Tần Mặc thì vạn sự không lo.

"Chi chi chi chi…" Tất cả Du Toa Tử không ngừng kêu thét, mãi cho đến mấy phút sau mới dần dần yên tĩnh lại.

Tần Mặc nghe thấy không còn tiếng động nữa, đang định đi về phía Hạo Thiên Chân thì trong đầu tự động xuất hiện giao diện Hệ Thống.

Chương 90

"Hửm?" Hệ Thống không nhắc nhở sinh vật đã bị đánh giết, lúc này sao lại xuất hiện nữa?

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24 tuổi.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 70 [Giới hạn loài người] Thể lực 90 [Giới hạn loài người] Sức mạnh 89 [Giới hạn sức mạnh] Tinh thần 80 [Giới hạn loài người 10] Tần Mặc nhìn những thứ trên giao diện Hệ Thống, đặc biệt là trạng thái cơ thể.

"Hệ Thống, chuyện này là sao?

Trước đây vẫn chưa từng có sự thăng cấp nào, bây giờ là thế nào?" Tần Mặc nghi hoặc hỏi. [Hồi đáp ký chủ, trước đây ngài chưa nhận được phần thưởng, bây giờ số lần sử dụng phần thưởng đã tăng lên, điều này làm tăng trạng thái cơ thể, khi trạng thái cơ thể đạt 100, sẽ có thu hoạch bất ngờ.] Nghe thấy giọng nói của Hệ Thống, Tần Mặc chợt nhớ ra.

Quả thật, nói về tinh thần lực, kỹ năng Không Gian Ngưng Tụ và Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật đã được sử dụng không ít.

Tần Mặc sau đó khởi động Hỗn Độn Chi Mâu, lập tức lại sử dụng Không Gian Ngưng Tụ Thuật, nhìn xuống dưới chân mình, xuất hiện một tầng không gian trong suốt.

Trước đây là ngưng tụ không gian từng ô từng ô một, bây giờ phạm vi đã rộng hơn trước, rất giống một cây cầu nhỏ hẹp.

Sự thăng cấp này đã là một kết quả rất tốt rồi.

Tần Mặc trong lòng dâng lên một tia hân hoan, như vậy thì không cần mỗi lần đi một bước lại phải ngưng tụ không gian nữa.

Điều này đã giải quyết một rắc rối lớn cho anh.

Cùng với ngọn lửa dần dần tắt, trong không khí xuất hiện mùi khét nhẹ, hơi nồng.

Còn có một chút mùi thịt.

Vương Bàn Tử nhìn những con Du Toa Tử này mà nảy ra ý nghĩ muốn ăn thịt.

Nhưng ý nghĩ này chỉ trong chốc lát đã bị anh ta dập tắt.

Anh ta điên rồi ư?

Có đùi gà không ăn, lại đi ăn chuột ư?

Không được, không được.

Phan Tử nhìn dáng vẻ của Vương Bàn Tử, tiến lên vỗ vai anh ta.

"Sao vậy, huynh đệ, anh muốn ăn thịt chúng ư?" Phan Tử thấy nguy hiểm đã qua, cười khẽ nhìn Vương Bàn Tử.

"Cút đi, độc vật, mày muốn ăn thì mày ăn đi, tao lấy cho mày ăn." Vương Bàn Tử hất tay anh ta ra, khó chịu nhìn anh ta.

Phan Tử chỉ mỉm cười, cũng không nói gì, khiến Vương Bàn Tử cứ thấy rợn người.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân thì nhìn Tần Mặc, anh ấy đang tiến lại gần họ, Trương Kỳ Lân tinh mắt chú ý đến bước chân của Tần Mặc, mắt khẽ nheo lại.

Bước chân của anh ấy khi đi tới hoàn toàn khác với lúc ở chỗ Địa Ngục Ngư trước đây.

Dường như trông nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

"Muộn Du Bình, ngươi có thấy Tần Mặc trông khác trước không?

Trước kia khi anh ấy không phóng ra uy nghiêm thì còn đỡ, nhưng bây giờ lại có cảm giác không giận mà uy, còn tinh khí thần, sao trông anh ấy lại tinh thần hơn trước nhiều vậy?" Hạo Thiên Chân khẽ hỏi.

"Đó là bản lĩnh của Tần gia, ngươi sẽ không hiểu đâu." Trương Kỳ Lân cũng chú ý, chỉ là không biết giải thích thế nào, cuối cùng chỉ có thể quy kết vào thân phận Tần gia.

Tần Mặc nghe cuộc đối thoại của hai người, trong lòng cảm thấy buồn cười, trạng thái tinh thần và các bộ phận cơ thể khác đều đang thăng cấp, tự nhiên trông sẽ tốt hơn trước rất nhiều.

Nhưng những lời này không cần thiết phải giải thích từng li từng tí cho họ.

Tần Mặc đứng trước mặt hai người, Trương Kỳ Lân thì vẫn ổn, nhưng Hạo Thiên Chân thật sự có chút thảm hại, đặc biệt là trên quần, dường như đã bị cháy xém.

Hạo Thiên Chân cảm thấy rất xấu hổ, theo bản năng đưa tay che lấy quần, nhưng lại thấy động tác này không mấy nhã nhặn, cuối cùng đành bỏ ý định che đậy.

Thật đáng tiếc cho bộ quần áo tốt này.

Để xoa dịu sự xấu hổ, anh ta vội vàng nhìn lên ngôi sao phía trên.

"Ngôi sao kia dường như đã mờ đi rồi, có phải chúng ta có thể đi qua được rồi không?" Hạo Thiên Chân vội vàng đưa tay chỉ chỉ ngôi sao phía trên.

"Chúng ta bây giờ có thể đi rồi, nhưng làm thế nào để đi qua?

Cái hố Du Toa Tử này sâu thật đấy, ít nhất cũng hơn hai mét sâu, bên dưới toàn là dầu đen và nhiệt độ vừa cháy xong, nếu xuống đó thì…" Vương Bàn Tử đã không dám nghĩ, quần áo và giày của mình không phải sẽ toàn là dầu đen sao, vạn nhất đủ nhiệt độ, không chừng còn tự đốt cháy mình luôn.

Nếu xuống đó rất nguy hiểm, nhưng chờ nhiệt độ giảm xuống thì còn cần thời gian, dù thế nào cũng phải chờ đến hai giờ đồng hồ sau.

"Không cần lo, lát nữa tôi đi thế nào, các anh cứ đi theo thế ấy, đừng mắc sai lầm." Tần Mặc lúc đến đây đã nghĩ ra cách này rồi.

"Không Gian Ngưng Tụ của anh có thể duy trì được bao lâu?" Trương Kỳ Lân nhớ rằng lúc ở chỗ Địa Ngục Ngư cũng có giới hạn, nếu không anh ta cũng đã không ra tay rồi.

"Địa Ngục Ngư là có thể hình to lớn, tự nhiên là có giới hạn, bây giờ thì không có, không cần lo, trọng lượng cơ thể của chúng ta lẽ nào còn nặng hơn con Địa Ngục Ngư đó sao?" Tần Mặc cười khẽ nhìn Trương Kỳ Lân.

Mặc dù Trương Kỳ Lân là người ít nói, nhưng tâm tư lại rất thấu đáo, ngầm luôn hỏi ra những nghi vấn của mình.

Tần Mặc nhìn đôi mắt lạnh lùng và trong suốt của Trương Kỳ Lân, biết rằng Trương Kỳ Lân chỉ đơn thuần muốn hỏi ra vấn đề, không có tâm tư gì khác.

"Cũng có nghĩa là, lát nữa chúng ta cũng có thể đi trên không trung

ư?" Vương Bàn Tử rất hưng phấn.

"Đi theo tôi." Tần Mặc cười khẽ nhìn Vương Bàn Tử trước mặt, vẫy tay với anh ta.

Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn bước tới, cuối cùng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Anh ta cẩn thận giẫm xuống vị trí không khí, không cảm thấy cảm giác đạp hụt chân, sau đó nhìn Tần Mặc giẫm xuống một vị trí khác, rồi cũng giẫm chân qua.

Hai chân đều lơ lửng giữa không trung, trong lòng vẫn có chút căng thẳng, đây là lần đầu tiên mà.

Chương 91

Chuyện này mà kể ra, đủ để khoe khoang với mấy người đồng hành môn cả đời rồi.

Vương Bàn Tử nhịn lại sự kích động trong lòng, lòng bàn tay đầy mồ hôi, nhìn theo vị trí Tần Mặc giẫm xuống, bước một bước thì theo một bước.

Phía sau Hạo Thiên Chân và Phan Tử cũng theo sát, cuối cùng là Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân thì vẫn ổn, không có cảm xúc đặc biệt nào, nhưng Hạo Thiên Chân và Phan Tử thì vẫn có chút kích động.

Đây cũng là lần đầu tiên đi trong không khí mà.

"Tiểu Tam Gia, tôi sao thấy tim đập thình thịch quá?" Phan Tử khẽ nói.

"Đó là vì anh chưa từng thấy qua thế sự, bây giờ thấy rồi thì kích động cái gì?

Anh phải bình tĩnh." Hạo Thiên Chân hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế sự kích động của mình, nhưng nếu nghe kỹ giọng nói thì sẽ có một sự run rẩy.

Có thể thấy Hạo Thiên Chân cũng vậy.

Ba người với tâm trạng kích động đi theo Tần Mặc đến vị trí đối diện.

Mấy người vừa đứng trên mặt đất, Tần Mặc ngước mắt nhìn lên, thấy ngôi sao phía dưới bắt đầu lóe sáng, sau đó nhìn về phía trước.

Anh chú ý thấy trên mặt đất có một vài gợn sóng.

Hỗn Độn Chi Mâu vừa mở, hình ảnh còn rõ ràng hơn trước, anh chú ý thấy bên dưới cát chảy có một tầng lợi khí, giữa lợi khí và cát chảy còn có một lớp ngăn cách.

Không thể không nói, thiết kế này thật là âm hiểm.

"Sao vậy?

Còn có vấn đề gì nữa ư?" Tần Mặc không động, Hạo Thiên Chân bên cạnh thấy vậy, khó hiểu hỏi.

Trong lòng bắt đầu không còn tự tin, vội vàng nhìn lên bầu trời phía trên, ngôi sao đó bắt đầu sáng hơn.

Trong lòng lại lần nữa căng thẳng, nhưng nỗi sợ hãi đã giảm bớt không ít.

"Sao mảnh đất này nhìn mềm nhũn thế này?" Vương Bàn Tử lập tức đưa tay sờ thử cát phía trên, khẽ chạm một cái, liền cảm thấy mặt đất như dòng nước chảy, mềm mại.

"Chết tiệt, đây là cát chảy ư?" Vương Bàn Tử đang định rút tay về, liền nghe thấy tiếng gì đó phá đất chui ra, ngay sau đó cổ tay bị thứ gì đó quấn chặt, đang dùng sức kéo cổ tay anh ta.

"Chết tiệt, cái quái gì vậy?" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, đang dùng sức kéo, nhưng vì đang ở tư thế khó nên sức lực có chút không dùng được, cơ thể đang từng chút một nghiêng về phía trước.

Phan Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh thấy vậy, vội vàng tiến lên giúp đỡ, sau đó nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Hạo Thiên Chân túm lấy quần áo Vương Bàn Tử, tránh cho anh ta bị rơi xuống.

Phan Tử thì rút quân đao ra, nhìn thấy một thứ màu đỏ và mảnh mai, có dính chất nhầy đang kéo chặt cổ tay Vương Bàn Tử.

Phan Tử không hề do dự quá nhiều, mà tiến lên dùng quân đao

chém đứt thứ này.

Một lực kéo lập tức được giải tỏa, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức ngã nhào về phía sau, đặc biệt là Vương Bàn Tử, cái mông đã từng bị đau trước đó, lúc này lại một lần nữa chịu đựng nỗi đau không nên chịu đựng.

"Á!" Tiếng kêu thảm thiết của Vương Bàn Tử lập tức truyền đến, sắc mặt cũng lập tức đau đến đỏ bừng, có thể thấy rõ là đau không chịu nổi.

Cả hành lang đều là tiếng kêu của Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân vội vàng đưa tay bịt miệng anh ta lại, tránh cho anh ta tiếp tục kêu la.

"Đừng kêu, bên trong đây nguy cơ trùng trùng, ai biết có cái gì sẽ chui ra không?" Hạo Thiên Chân vội vàng lên tiếng giải thích.

Vương Bàn Tử lúc này rất muốn mắng Hạo Thiên Chân, cậu chết tiệt, cậu không biết cái cảm giác đau đó đâu, với lại, cậu bịt miệng tôi là được rồi, cậu bịt mũi làm gì?

Muốn bóp chết tôi à?

Anh ta cũng đâu có thù hận gì chứ?

Vương Bàn Tử sau đó giãy giụa thoát ra, cuối cùng thở hổn hển.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đi đến bên cạnh cát chảy, nhìn thấy thứ màu đỏ vừa bị Phan Tử chém đứt, trong lòng hai người chùng xuống.

Tần Mặc vội vàng nhìn lại, Hỗn Độn Chi Mâu vừa nãy không nhìn thấy gì, bây giờ thấy bên dưới cát chảy xuất hiện một đám thằn lằn màu vàng nhạt, giống như cát, và dày đặc chất nhầy.

Bây giờ có người đến gần cát chảy, những con thằn lằn này đã bắt

đầu chủ động ra tay ư?

Sao lại ẩn giấu sâu đến thế?

Ngay cả Hỗn Độn Chi Mâu cũng không chú ý tới.

Tần Mặc cảm thấy có chút kỳ lạ, Hỗn Độn Chi Mâu sẽ không tệ đến mức này.

"Đây là lưỡi thằn lằn, tôi và Tam Gia từng đi qua sa mạc thì ăn thịt thằn lằn rồi, cái lưỡi này chính là như vậy." Phan Tử nhìn cái lưỡi này, vội vàng giải thích.

"Bây giờ có cát chảy thì thôi đi, đến gần cũng không được nữa ư?

Đừng nói là đi qua." Hạo Thiên Chân nghĩ đến cảnh tượng kinh hồn vừa rồi, vội vàng giải thích.

Trong lòng bỗng nhiên có chút phiền muộn.

Sao chuyện này vẫn chưa xong vậy, chưa từng nghe Tam Thúc nói khi xuống Mộ Huyệt lại dài dòng đến thế, muốn ra ngoài ăn cơm tắm rửa ngủ một giấc lại khó đến vậy sao?

"Thử xem." Trương Kỳ Lân lấy một chai nước từ trên người ra, ném về phía không trung, nhưng ngay khi ở trên không, bên dưới xuất hiện mấy cái lưỡi thằn lằn, những cái lưỡi này giống như lò xo.

Chúng kéo cái chai nước này vào trong cát chảy.

"Chết tiệt, ông nội thằng nào, đây là cái lưỡi quái gì vậy?

Còn có thể vươn dài vô hạn ư?" Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng như vậy, càng kinh ngạc hơn, cho dù có ít học, cũng không thể bị lừa dối như vậy một thanh niên tốt của chủ nghĩa xã hội chứ.

Cái quái gì mà lại là lưỡi chứ?

Kể ra cái này cũng sẽ không có ai tin đâu?

“Đây là Trường Thiệt Tích Dịch, là một loại sinh vật từ thời viễn cổ, nhưng đã tuyệt chủng từ nghìn năm trước, không ngờ lại bị Lỗ Thương Vương tìm thấy.” “Và còn được nhân giống ở đây, đúng là không thể coi thường Lỗ Thương Vương này.” Tần Mặc nhìn những cái lưỡi này, và số lượng của chúng, có thể thấy số lượng sinh sôi nảy nở thật không ít.

“Bây giờ đi trên không cũng không được nữa ư?

Chỉ có thể diệt chúng mới có thể đi qua?” Hạo Thiên Chân nói xong liền nhìn lên vị trí không trung, ngôi sao đó càng lúc càng chói mắt.

Không cần nghĩ cũng biết đây là nguy hiểm đang gia tăng.

Chương 92

"Diệt làm sao đây?

Chúng đều ở trong cát, chẳng lẽ lại đi vào trong cát sao?" Vương Bàn Tử nghe vậy, vẻ mặt vô ngữ.

Nếu mà xuống trong cát, vậy thì không cần chúng kéo, tự mình xuống là được rồi.

Còn cần chúng ra tay ư?

Cởi quần mà đánh rắm, làm cái chuyện phí công vô ích đó làm gì?

Chủ động phối hợp chẳng phải tốt hơn sao?

"Cậu…" Hạo Thiên Chân đang định đáp lại, liền nghe thấy tiếng phá đất chui ra, một đám lưỡi dày đặc, dính đầy chất nhầy đang từ trong cát chui ra, lao về phía họ.

"Lùi lại một chút, Tiểu Tam Gia." Phan Tử thấy vậy, vội vàng nhìn Hạo Thiên Chân đối diện.

"Lùi cái gì mà lùi, phía sau là cái gì mày không biết à, lên đi!" Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng lùi lại thì hắt nước lạnh vào anh ta, sau đó rút Lạc Dương Xẻng ra thì thấy cái lưỡi đã tiến sát đến mình, liền đối diện xông lên.

Trong lòng Vương Bàn Tử đang kìm nén một cục tức, ông nội thằng nào, để chúng bắt nạt người, xem anh ta làm sao giết chết chúng.

Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân cũng rút vũ khí của mình ra, đối diện xông lên.

Phan Tử nhìn cảnh tượng này, trước tiên là đến gần Hạo Thiên

Chân, sau đó mới ra tay chém đứt những cái lưỡi này.

Tần Mặc nhìn cảnh tượng trước mắt, đáy mắt tĩnh lặng gợn lên những gợn sóng nhàn nhạt.

Bất cứ lúc nào cũng có thể dâng trào sóng lớn biển động.

Tình huống này không đúng.

"Kỳ Lân, tôi cần suy nghĩ một chút, các anh cẩn thận." Tần Mặc đứng phía sau Trương Kỳ Lân, khí tức Hắc Long Huyết Mạch trên người bắt đầu phóng thích, Hỗn Độn Chi Mâu vẫn luôn chú ý, những sinh vật này lại không hề có chút sợ hãi nào.

Điều này càng củng cố suy đoán của anh.

Trước đây trong sách đã từng đọc qua, Trường Thiệt Tích Dịch này không phải là một loại thằn lằn bình thường, sự tuyệt chủng của chúng không phải do tự nhiên, mà là do con người.

Thứ này đúng là một sự tồn tại bá đạo.

Bá đạo đến mức nào, đó chính là những sinh vật này đều có tế bào tái sinh, cho dù bị thương, cũng sẽ nhanh chóng tự phục hồi.

Tần Mặc lập tức nhìn vào tầng lợi khí bên dưới cát chảy, đang cẩn thận tìm kiếm thứ gì đó.

Lúc này, Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Vương Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người đang phòng thủ.

Những cái lưỡi này đang tiến sát đến người họ, dường như muốn ra tay với họ, kéo họ xuống vị trí cát chảy.

Nhưng rất nhanh, Hạo Thiên Chân đã phát hiện ra vấn đề này.

"Cái này không đúng, rõ ràng trước đó chúng ta đã chém đứt những thứ này, tại sao số lượng dường như vẫn luôn tăng lên chứ không hề giảm bớt vậy?" Lời của Hạo Thiên Chân đã nhắc nhở Phan

Tử và Vương Bàn Tử.

"Đúng vậy, cậu không nói tôi cũng không để ý, chém đứt những cái lưỡi này sao vẫn còn, thậm chí còn nhiều hơn, với lại sao không thấy những cái lưỡi này bị đứt rời ra nhỉ?" Vương Bàn Tử cũng nghi ngờ tương tự, luôn cảm thấy dường như có gì đó không giống.

"Đừng mất tập trung." Phan Tử nhìn thấy một trong số những cái lưỡi đã tiến sát đến Hạo Thiên Chân đối diện, liền ra tay ngăn cản trước một bước.

Nhờ vậy mà Hạo Thiên Chân tránh được việc bị kéo xuống cát chảy.

Ngay lúc đó, những cái lưỡi trong cát chảy đột nhiên đều đồng loạt rút đi, toàn bộ cát chảy chìm vào sự tĩnh lặng quỷ dị.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, cắn vỡ đầu ngón tay, lấy ra Kỳ Lân Huyết của mình, khẽ nhỏ xuống mặt cát.

Anh ta nghĩ rằng như vậy sẽ tạm thời đẩy lùi những con Trường Thiệt Tích Dịch này.

Mặt cát chỉ bình tĩnh được vài giây, bên tai Trương Kỳ Lân truyền đến một tiếng rục rịch rất khẽ.

Giây tiếp theo, từng cái lưỡi Trường Thiệt Tích Dịch lại lần nữa xuất hiện, và còn nhiều hơn trước rất nhiều.

"Chết tiệt, chuyện quái gì thế này?

Sao cả máu của Muộn Du Bình cũng không có tác dụng?" Hạo Thiên Chân nhìn thấy tình huống này, mắt anh ta suýt rớt ra ngoài, máu của Muộn Du Bình có thể khiến Tống Tử và Thi Biệt đều khiếp sợ, sao ở đây lại không có tác dụng chứ?

"Cẩn thận!" Vương Bàn Tử nhìn những cái lưỡi này như thủy

triều, lao về phía họ, nhưng cho dù họ có chém đứt cái này, cái kia cũng sẽ tiếp tục xuất hiện.

Trong vòng vài giây, Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Vương Bàn Tử đã bị những cái lưỡi quấn chặt cổ tay và hai chân, cả vòng eo cũng bị lưỡi khống chế cứng ngắc.

"Chết tiệt, tôi không động đậy được nữa rồi." Vương Bàn Tử vẫn đang cố gắng dùng sức phản kháng, nhưng không có chút tác dụng nào, ngược lại càng dùng sức thì càng bị siết chặt hơn.

Trương Kỳ Lân nhanh nhẹn, những cái lưỡi này không tiến sát được thêm một bước, nhưng anh ta cũng không thể lập tức rút lui để cứu những người khác.

"Á!" "Chết tiệt!" "Tiểu Tam Gia!" Phan Tử và hai người kia còn chưa kịp nói hết một câu, ba người đã bị những cái lưỡi này nhấc bổng lên cao, sau đó đang kéo họ về phía cát chảy bên dưới.

Ngay khi ba người sắp bị kéo vào trong cát chảy, cả ba đồng loạt nhắm mắt lại.

Trương Kỳ Lân nhìn cảnh tượng này, trong đôi mắt lạnh lùng lóe lên một tia lo lắng.

"Thiên Chân, Phan Tử, Bàn Tử." Trên mặt Trương Kỳ Lân xuất hiện những đường vân màu đen, khí tức Kỳ Lân trên người lập tức bùng nổ.

Ra tay cũng tàn nhẫn hơn trước rất nhiều.

Nhưng những điều này đều vô ích.

"Á!" Vương Bàn Tử đã chuẩn bị tinh thần đón cái chết rồi.

Ai ngờ… "Phịch!

Chết tiệt, đau chết tôi rồi!" Vương Bàn Tử rơi xuống đất, dường

như va vào thứ gì đó cứng rắn, lồng ngực truyền đến một trận đau đớn.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử cũng vậy, ngã mạnh xuống đất, cảm giác đau đớn tức thì lan khắp toàn thân, từng người một trên mặt đều lộ vẻ đau khổ, ngũ quan đã co rúm lại.

Vẫn đau đớn ôm lấy vị trí lồng ngực của mình.

Trương Kỳ Lân đang ra tay với những cái lưỡi, liền chú ý thấy những cái lưỡi trước mắt đều đã bắt đầu ngưng tụ thành thủy tinh, dừng lại bất động.

Sau đó nhìn về phía sau.

Tần Mặc đã đứng phía sau, khóe miệng nở nụ cười.

Chương 93

Sau đó lấy Dương Kiếm ra, từng bước từng bước tiến lại gần đối diện, chém đứt những cái lưỡi đang quấn chặt trên người Hạo Thiên Chân và hai người kia.

"Khụ khụ.

Đau chết tôi rồi, anh ra tay sao không nói một tiếng, làm tôi ngã chết." Hạo Thiên Chân sắc mặt tái nhợt, đến bây giờ vẫn cảm thấy toàn thân đau nhức, một nỗi đau không thể diễn tả bằng lời.

Phan Tử đã được huấn luyện trong quân đội, thể chất cũng không tệ, Vương Bàn Tử trên người toàn là mỡ, hai người này cho dù đau cũng đỡ hơn Hạo Thiên Chân không ít.

Hai người tùy ý xoa xoa hai chân của mình, giãy giụa đứng dậy, bước đi loạng choạng tiến lại gần vị trí của hai người.

"Tần Mặc, anh có chiêu này sao không lấy ra sớm hơn!" Vương Bàn Tử xoa ngực, đang nhe răng trợn mắt.

Rõ ràng là đau đến lợi hại.

"Trước tiên rời khỏi đây đã." Tần Mặc chỉ mỉm cười nhàn nhạt, sau đó nhìn ba người, vừa nãy là lúc anh mải tìm đồ quá, quên mất họ rồi.

May mắn là tiếng kêu của Vương Bàn Tử đã đánh thức anh, nếu không cũng không thể kịp thời ra tay.

Bốn người chậm rãi đi đến bên cạnh, nhìn những trụ thủy tinh này.

"Vừa nãy Kỳ Lân Huyết không có tác dụng, là sao vậy?" Trương Kỳ Lân cất Hắc Kim Cổ Đao lại, giọng nói cũng hạ thấp đi một chút,

đáy mắt lạnh nhạt lóe lên một tia nghi ngờ nhìn Tần Mặc.

“Chúng chỉ là Khôi Lỗi, chỉ có hoàn thành mục tiêu, sẽ không có tâm tư khác, tự nhiên sẽ không có sợ hãi hay khiếp sợ, đừng nói Kỳ Lân Huyết của anh, ngay cả khí tức Hắc Long của tôi cũng không có tác dụng.” Tần Mặc cũng hạ giọng đáp lại.

“Anh bây giờ tính làm thế nào?” Trương Kỳ Lân nghe thấy hai chữ Khôi Lỗi, lông mày khẽ nhíu lại.

“Chờ đi, sắp ra rồi.” Tần Mặc nói xong, còn nhìn xuống vị trí phía dưới, những con thằn lằn bên dưới cát chảy đang tự cắn đứt lưỡi của mình, muốn chờ lưỡi phục hồi lại thì sẽ phát động tấn công.

“Khốn kiếp, tôi cứ nghĩ mình chết chắc rồi, may quá, tôi vẫn ổn, tôi vẫn còn sống, khốn kiếp, dọa chết tôi rồi!” Vương Bàn Tử nói với vẻ mặt vẫn còn kinh hồn chưa định, sau đó còn ghê tởm nhìn chất nhầy dính trên người.

Thật là kinh tởm chết đi được.

Giây tiếp theo… “Đông đông đông!!!” Cả hành lang bên trong truyền đến một trận âm thanh.

Mấy người vốn đã kinh hồn chưa định thì trong lòng càng khiếp sợ hơn, sắc mặt đồng loạt trở nên rất khó coi.

Họ trừng lớn mắt, nhìn nghiêng về phía cát chảy đối diện, từng người một khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Phan Tử và Bàn Tử nghẹn họng, tim bắt đầu treo ngược, lo lắng nhìn chằm chằm vào vị trí dòng cát chảy đối diện.

Ba người tiến về phía tinh thể băng, họ để ý thấy bên dưới lớp băng vẫn còn những cái lưỡi màu đỏ đang không ngừng va đập, như muốn phá vỡ lớp vật chất này. "Chết tiệt, sao còn nữa vậy?!" Bàn Tử sợ hãi vội lùi lại một bước, tay nắm chặt Lạc Dương sạn, tiếp tục

chuẩn bị chiến đấu. "Mấy con thằn lằn lưỡi dài này là sinh vật có khả năng tái sinh, những chiếc lưỡi này bị đóng băng rồi, sẽ lại có lưỡi mới thôi." Tần Mặc vừa vặn nghe thấy, sau khi nghe câu này, anh không hề tỏ ra sợ hãi, giọng điệu vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng. "Vậy nó có phá vỡ ra không?

Trước khi nó phá ra, chúng ta mau chạy đi chứ." "Người xưa chẳng nói rồi sao, lưu được thanh sơn tại bất sầu vô sài thiêu*, chúng ta cứ chạy được thì chạy đi, việc gì phải đối đầu cứng rắn thế." Bàn Tử vừa ôm ngực vừa nói. "Khốn kiếp thật, tôi từng thấy người sợ chết rồi, nhưng chưa thấy ai sợ chết đến mức không có não như anh đâu.

Đây là cơ quan thuật, anh không giải quyết cái này, thì phía sau phải làm sao?

Lỡ bị kẹp trước kẹp sau thì anh chết chắc à?" Hạo Thiên Chân lần nữa nghi ngờ, cái bản đồ trong ba lô của Bàn Tử lúc trước là ai vẽ vậy, lẽ nào tên này không phải trộm về chứ? "À đúng đúng đúng, quên, tôi quên mất chuyện này." Bàn Tử như bừng tỉnh, vỗ mạnh vào đầu, đột nhiên nhớ ra vấn đề đó.

Hạo Thiên Chân lại lần nữa cảm thấy Bàn Tử này chắc bị thần kinh rồi.

Đúng lúc đó, Oành!

Rầm!

Một tiếng động kịch liệt từ dòng cát chảy vang lên, một cái lưỡi khổng lồ đột nhiên xuất hiện, phá tan tất cả những tinh thể băng đó. "Ôi, sao lại còn có một cái to thế này vậy?" Phan Tử ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh ngạc thốt lên, trong lòng thầm cảm thán, may mà Tam gia không đến nơi này, nếu không chắc chắn sẽ chết mất. "Đây là bản nguyên thực sự." Tần Mặc bình tĩnh đáp lời, sau đó

liền thấy từ trong dòng cát chảy trồi lên một con thằn lằn khổng lồ toàn thân mang theo lợi khí.

Con thằn lằn này từ từ xuất hiện, một đôi mắt lạnh lùng đột nhiên hiện ra trước mặt mọi người.

Đặc biệt là khi đôi mắt đó nhìn Tần Mặc, dường như ẩn chứa sự phẫn nộ.

Tần Mặc cũng không có ý tránh né, mà nhìn thẳng vào con thằn lằn lưỡi dài khổng lồ đối diện. "Ai có thể giải thích một chút, cái lợi khí phía sau con thằn lằn này là sao vậy?" Hạo Thiên Chân không hiểu rõ bản chất của thứ này.

Thằn lằn còn mọc ra dao găm được à? "Những lợi khí này là do người ta cố ý gắn lên đó.

Ngay bên dưới dòng cát chảy, nếu không may rơi xuống, cho dù không bị chôn vùi, cũng sẽ bị những lưỡi dao sắc bén này đâm xuyên." Tần Mặc nghe vậy, bình thản giải thích. "Mục tiêu của nó là tôi, các anh lùi ra xa một chút, và tự bảo vệ mình." Tần Mặc đặt ánh mắt lên con thằn lằn đối diện, dù giọng điệu vẫn ôn hòa, nhưng đáy mắt đã nổi lên sóng gió dữ dội. "Ở đây có mấy chỗ này thôi thì chúng tôi trốn đi đâu được, thà giúp một tay còn hơn." Phan Tử dường như không hài lòng với sự sắp xếp của Tần Mặc, nhưng vẫn cầm lấy quân đao trong tay, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng vậy, rút vũ khí ra, nói gì thì nói cũng không thể để anh ấy một mình đối mặt với mọi thứ được. "Chúng tôi rất có nghĩa khí đấy, sẽ không dễ dàng bỏ rơi đồng đội của mình đâu." Bàn Tử nói xong còn huýt sáo một tiếng, "cho dù Tần Mặc rất lợi hại, nhưng giúp được bao nhiêu thì giúp bấy nhiêu, chạy việc vặt cũng cần có người chứ gì?" "Các anh cứ tự bảo vệ mình là được rồi, những chuyện khác không cần lo, chỉ cần nó nhằm vào tôi, các

anh sẽ an toàn." Tần Mặc vừa nói vừa rút một thanh kiếm Dương ra, thong thả nói ra một sự thật.

Nhưng những lời này lọt vào tai Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lại khiến họ vô cùng cảm động, càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình. "Chúng tôi vẫn quyết định giúp anh." Hạo Thiên Chân sau đó hạ quyết tâm, đã đưa ra quyết định rồi.

Cuối cùng, Trương Kỳ Lân vẫn không thể nhìn nổi nữa. "Các cậu chỉ tổ kéo chân, đừng gây phiền phức cho anh ấy." Trương Kỳ Lân vừa nói vừa đẩy ba người sang một bên.

Ba người Hạo Thiên Chân nghe vậy, nhất thời không biết phản bác thế nào, lẽ nào bị ghét bỏ rồi sao?

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân như vậy, khóe môi hiện lên một nụ cười mỉm.

Đừng nói, Trương Kỳ Lân tuy ít nói nhưng lại rất hiểu lòng người.

Chương 94

Con thằn lằn khổng lồ đó thè lưỡi ra, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc rất bình tĩnh né tránh một cái, nhẹ nhàng tránh được đòn tấn công, chỉ để lại một cái bóng mờ.

Sau khi cái lưỡi khổng lồ đánh trượt, con thằn lằn lưỡi dài có chút tức giận, sau đó ngang ngược tiến về phía Tần Mặc.

Tần Mặc vung ngón tay, miệng đang niệm khẩu quyết, liền thấy trên cái lưỡi đó đã bắt đầu xuất hiện những tinh thể băng.

Chỉ thấy khắp cái lưỡi đều là tinh thể băng.

Nhưng ngay lập tức chúng bị phá vỡ, nó tiếp tục tiến về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cúi người xuống, khuôn mặt tuấn tú chỉ cách cái lưỡi đó chưa đến vài milimét.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử thấy thứ đó đã lao tới, vội vàng cúi xuống, tránh được đòn tấn công.

Trương Kỳ Lân vừa mới tránh được, liền thấy cái lưỡi lớn đó lại quay trở lại. "Tần Mặc!" Trương Kỳ Lân nhìn thấy, liền định ra tay giúp đỡ, nhưng Tần Mặc đột nhiên đưa tay ngăn Trương Kỳ Lân lại gần.

Anh đột ngột xoay người, hai chân dùng sức, cả người vọt lên phía trên.

Nhẹ nhàng né tránh, cuối cùng miệng bắt đầu lẩm nhẩm, không gian bắt đầu ngưng tụ, cả cái lưỡi đều bị ngưng tụ lại.

Cái lưỡi khổng lồ này bị khống chế.

Con thằn lằn lưỡi dài nhìn cảnh tượng trước mắt, không hề vội vàng hay tức giận, dứt khoát tự cắn đứt lưỡi của mình.

Tần Mặc nhìn đúng thời cơ, vung ngón kiếm, Không Gian Ngưng Tụ vừa vặn đặt lên vị trí gốc lưỡi của con thằn lằn.

Tần Mặc nở một nụ cười lạnh.

Thích thè lưỡi dài phải không?

Bây giờ không gian đã đình chỉ, xem ngươi thè lưỡi kiểu gì.

Con thằn lằn lưỡi dài nhìn thấy tình huống này, đôi mắt vốn đã đầy giận dữ giờ càng bùng cháy hơn.

Thấy lưỡi của mình không thể thè ra được, sau đó nó giơ bàn tay lên.

Định lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng không sợ hãi, nhẹ nhàng tránh thoát.

Càng giống như đang đùa giỡn với con thằn lằn khổng lồ này.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ở bên cạnh nhìn thấy tình huống của Tần Mặc như vậy, khóe miệng giật giật.

Tần Mặc đúng là quá đáng, đây là cắt đứt đường lui của đối phương rồi, đã cắt rồi thì thôi đi, còn trêu đùa nó như thế.

Thật là thú vị. "Khụ khụ, đừng nói, hiệu quả này không tệ chút nào." Hạo Thiên Chân khẽ ho vài tiếng, cảm thấy có chút buồn cười.

Bàn Tử thấy tình huống này, cũng câm nín một hồi.

Trương Kỳ Lân không giống ba người kia, anh vẫn nhìn chằm chằm vào con thằn lằn khổng lồ.

Đuôi của con thằn lằn khổng lồ quất về phía Tần Mặc.

Tần Mặc trong lòng có một ý tưởng táo bạo, vì Tinh Thần Lực đã

tăng lên, chi bằng thử nghiệm Không Gian Ngưng Tụ Thuật này.

Tần Mặc lẩm bẩm nói xong một câu, đứng yên tại chỗ không hề né tránh.

Ngay khi cái đuôi sắp chạm tới chưa đầy năm milimét, cái đuôi đột nhiên dừng khựng lại.

Chính là con thằn lằn đang lơ lửng giữa không trung, mắt và thân thể đều treo lơ lửng.

Tần Mặc sau đó dùng sức dưới chân, cầm thanh kiếm Dương trong tay, liên tục tấn công con thằn lằn lớn.

Chỉ một lát sau, con thằn lằn lớn đã bị chém thành từng khối thịt rơi xuống đất.

Con thằn lằn lớn đến chết cũng không biết vì sao mình lại không thể cử động.

Nhìn thấy thân thủ của Tần Mặc như vậy, ba người Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử cảm thấy những lời 'hào ngôn tráng cử' vừa rồi của mình thật là ngu xuẩn.

Bàn Tử sâu sắc cảm thấy Hạo Thiên Chân nói đúng, mình sẽ không thực sự bị thần kinh chứ?

Tần Mặc nhìn những khối thịt trước mắt, không đợi âm báo của Hệ Thống, khẽ nhíu mày.

Trong đầu hiện ra giao diện điện tử.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ,

Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 70 (Cực hạn nhân loại) Thể Lực 100 (Cực hạn nhân loại) Sức Mạnh 89 (Cực hạn sức mạnh) Tinh Thần 100 (Cực hạn nhân loại 10). [Chúc mừng Túc chủ, Tinh Thần và Thể Lực đã đạt 100.] [Nhận được phần thưởng: Cách Không Di Vật.] [Nhận được phần thưởng: Quỷ Thủ.] Tần Mặc có chút bất ngờ, khó hiểu nhìn phần thưởng trong Hệ Thống.

Cách Không Di Vật: Có thể dùng Tinh Thần Lực điều khiển tất cả vật phẩm theo ý mình.

Quỷ Thủ: Có thể sinh ra cánh tay thứ ba, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, thì không có gì là không làm được.

Tần Mặc nhìn hai phần thưởng này, đừng nói, khá hữu dụng đấy chứ, còn Quỷ Thủ này, chẳng phải ra tay có thể nhanh hơn một chút sao?

Đúng lúc Tần Mặc đang nhìn giao diện, bên tai truyền đến tiếng bước chân. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật của anh, nhìn có vẻ mạnh hơn trước rất nhiều." Trương Kỳ Lân đứng bên cạnh Tần Mặc, bình thản nói.

Tần Mặc khẽ cười, sau đó nhìn thấy ba người Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng từ phía sau đi tới. "Giờ đi được chưa?

Chương 95

Chỗ này đúng là cơn ác mộng của tôi mà, suýt nữa thì bị chôn sống rồi." Bàn Tử thật sự không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa.

Tần Mặc lẩm bẩm vài câu, liền ngưng tụ không gian xong. "Theo tôi đi." Tần Mặc kích hoạt Hỗn Độn Chi Mâu, thấy không khí trong suốt hình thành một cây cầu rộng một mét, rộng hơn trước rất nhiều.

Tinh Thần Lực đã đạt đến một trăm, bây giờ sử dụng kỹ năng cần dùng Tinh Thần Lực để điều khiển.

Bốn người đi theo phía sau, lặng lẽ bước.

Mấy người đi sang phía đối diện, cùng nhau nhìn lên phía trên một cái, luồng tinh thần lực kia đã ảm đạm, nhưng cái phía sau tạm thời chưa có ánh sáng.

Điều đó có nghĩa là hiện tại vẫn an toàn.

Tần Mặc và những người khác vừa đặt chân xuống đất, hành lang phía trước đột nhiên sáng lên từng ngọn đèn dầu.

Những ngọn đèn dầu này đều được trang trí bằng từng cái đầu người, dầu đèn cũng là chất dịch não người.

Những cái đầu lâu này đều có ánh mắt kinh khủng, nhưng cơ bắp và khuôn mặt lại không hề thối rữa.

Ba người Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân nhìn thấy tình huống này, không hiểu sao phía sau lưng phát lạnh, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Đây là cái quái gì vậy?

Sao lại có thứ như thế này?

Dùng đầu người làm giá nến đang thịnh hành lắm à?

Tần Mặc nheo mắt, cẩn thận đánh giá những cái đầu này.

Trên vị trí mi tâm của những cái đầu này đều có viết một chữ "Sắc".

Những chủ nhân ban đầu này đều có một đặc điểm, đó là đôi mắt và hàng mày của những kẻ này. "Đây là nhân đầu đăng, tôi từng thấy trong nhật ký của ông nội." Hạo Thiên Chân nói xong, còn không kìm được rùng mình một cái. "Nhân đầu đăng, tôi cũng từng nghe nói qua, nhưng không đủ chi tiết." Bàn Tử không đành lòng nhìn những cái đầu đó, quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân bên cạnh. "Cái nhân đầu đăng này cũng phải phù hợp điều kiện, nghe nói nhất định phải là người sinh vào giờ âm, ngày âm, tháng âm, năm âm mới có tư cách.

Trói họ lại, sau đó dùng lửa đốt chất béo trên người họ chảy ra, đó chính là thi du trong truyền thuyết." "Những người này trước khi chết sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ, kích phát oán khí của họ.

Đến khi thi du đạt đến một đỉnh điểm nhất định, thì sẽ chặt đầu họ xuống, cuối cùng từ vị trí thiên linh cái mà phá vỡ ra." "Trộn não tủy bên trong và thi du lại với nhau, khi tiếp xúc với hơi người, nó sẽ tự động cháy lên.

Thời gian cháy này có thể kéo dài hàng ngàn năm." Hạo Thiên Chân cảm thấy Lỗ Vương này đúng là tàn độc, loại thứ này cũng có thể làm ra.

Hơn nữa, những người này phải có oán khí lớn đến mức nào mới thành ra thế này.

Phan Tử cảm thấy mình đã chứng kiến rất nhiều cảnh máu tanh, theo Tam gia xuống mộ cũng chưa từng thấy thứ như thế này, đa số đều là một nhát dao kết liễu nhanh chóng.

Cái này đúng là cực hình tra tấn, ai mà chịu nổi chứ.

Trên mặt Bàn Tử và Phan Tử vẫn còn mồ hôi chảy dài ở thái dương và trán. "Anh đổ mồ hôi à?" "Đúng vậy, anh cũng thế mà." Phan Tử và Bàn Tử hai người dùng tay áo lau mồ hôi cho đối phương, nhưng vì lúc đối phó với huyết thi, tay áo đã dính đầy máu đỏ.

Nhìn thoáng qua thì cả hai đều mặt mũi lem luốc, có chút ngượng nghịu, cuối cùng không ai nói gì.

Trương Kỳ Lân liền nhìn Tần Mặc một cái, liền thấy Tần Mặc đang nhìn những ngôi sao kia, còn có những cái đầu đối diện. "Không đúng, nhật ký của ông nội cậu ghi lại không đủ toàn diện, cậu về có thể bổ sung thêm." Tần Mặc đột nhiên lên tiếng nói. "Hả?

Chỗ nào không đúng?" Hạo Thiên Chân không hiểu. "Đây là những người sinh vào giờ âm, ngày âm, tháng âm, năm âm, nhưng không phải dân thường, họ là 'Miết Bảo Nhân'." Tần Mặc giọng điệu ôn hòa, khiến lòng họ lập tức thắt lại. "Miết Bảo Nhân?" Ba người Hạo Thiên Chân khó hiểu nhìn anh.

Sau đó họ nhìn nhau, từ trong mắt đối phương cũng thấy vẻ mặt mờ mịt.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên họ nghe thấy từ này.

Trương Kỳ Lân khi nghe thấy "Miết Bảo Nhân" thì cảm thấy rất quen thuộc, nhưng cũng chỉ là quen thuộc.

Một thoáng hình ảnh lướt qua trong đầu anh, nhưng rất nhanh đã vụt mất. "Thời cổ đại, có một loại linh vật, gọi là Miết Bảo.

Nếu có được nó, thì vàng bạc châu báu, cổ vật dưới lòng đất đều có thể dễ dàng tìm thấy.

Nhưng loại linh vật này là Thiên Địa Linh Khí, thuộc về vật thuần dương." "Tuy nhiên lại sợ hãi một loại sinh linh, đó chính là Miết Bảo

Nhân.

Miết Bảo Nhân chính là những người sinh vào giờ âm, ngày âm, tháng âm, năm âm.

Loại người này cần ý chí lực và linh hồn lực siêu cường mới có thể trở thành một Miết Bảo Nhân." "Những Miết Bảo Nhân này trải qua cực hình như vậy, linh hồn lực cũng sẽ lợi hại hơn người bình thường rất nhiều.

Nhưng Lỗ Vương này lại phái người phong ấn họ." "Trói buộc oán hận và linh hồn của những người này ở đây.

Thay vì nói những ngọn đèn này đốt cháy thi du, chi bằng nói chúng đốt cháy linh hồn." Tần Mặc nhìn vào vị trí trán của những Miết Bảo Nhân này, phía trên vẫn còn một chữ "Sắc" nhỏ.

Điều này có thể chứng minh, linh hồn của những người này vẫn chưa bị rút ra, cũng chưa đi luân hồi.

Trong lòng Hạo Thiên Chân chấn động, chuyện như vậy xảy ra, sao có thể không tức giận, sao có thể không oán hận?

Nếu điều này mà thành hình, thì còn ra thể thống gì nữa?

Bàn Tử và Phan Tử theo bản năng nhìn sang những cái đầu người bên cạnh.

Cộng lại những cái đầu người này ít nhất cũng phải hơn trăm cái rồi chứ?

Miết Bảo Nhân thời cổ đại lại nhiều đến thế sao?

Chẳng phải nói rất khó gặp sao?

Chương 96

Ở đây sao lại như rau cải trắng vậy? "Cái đó...

ở đây ít nhất cũng có hơn một trăm cái, đã tìm kiếm Miết Bảo Nhân trong bao lâu vậy?" Bàn Tử vẫn hỏi ra thắc mắc trong lòng. "Các anh chưa từng nghĩ sao?

Thiết Diện Sinh dù có lợi hại đến đâu, có thể tính toán ra vị trí của những mộ huyệt này, nhưng những mộ huyệt này làm sao nuôi nổi cả một đội quân?

Phía trên còn có một Lỗ Vương nữa." "Tất nhiên là phải nghĩ cách.

Miết Bảo Nhân tuy lợi hại, nhưng so với quân đội thì đương nhiên không thể sánh bằng." Tần Mặc sâu sắc cảm nhận được, thế nào là dân không đấu lại quan, thật sự là rất phục. "Vậy ý anh là, không nhất định là từ Đạo Mộ để nuôi quân đội, mà là từ Miết Bảo mà có tiền sao?" Bàn Tử dường như nghĩ ra con đường làm giàu nào đó, mắt sáng lên lấp lánh. "Anh đừng nghĩ nữa, bây giờ Miết Bảo Nhân đã không còn rồi, mấy trăm năm trước đã không còn truyền nhân." Tần Mặc chỉ liếc mắt một cái đã biết ý của tên này rồi.

Bàn Tử chỉ cười gượng gạo, không đáp lại.

Đúng lúc đó, Trương Kỳ Lân ở bên cạnh vừa nghe Tần Mặc giải thích, vừa chú ý đến luồng tinh thần lực kia.

Giữa chừng, luồng tinh thần lực đó đột nhiên lóe sáng, từ chỗ ảm đạm ban đầu biến thành rực rỡ.

Cuối cùng vô cùng chói mắt. "Nó ra rồi." Trương Kỳ Lân đột nhiên lên tiếng, khiến mấy người đang sợ hãi giật mình.

Họ theo bản năng nhìn về phía hành lang đang được chiếu sáng.

Họ liền thấy trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một chiếc vòng tay màu xanh biếc, dưới ánh nến càng trở nên rực rỡ chói mắt.

Chỉ nhìn một cái, Phan Tử và Bàn Tử đã cảm thấy chiếc vòng tay này chắc chắn là phỉ thúy ngọc thạch thượng hạng.

Hai người đang định đi qua nhặt lên, liền phát hiện bên cạnh mình lại có thêm một người nữa.

Lập tức khó chịu. "Cái này là tôi nhìn thấy trước, là của tôi!" Phan Tử nhìn Bàn Tử đối diện, lên tiếng chất vấn trước. "Anh nhìn thấy là của anh à?

Ai nói thế?

Tôi mà nhặt được thì là của tôi!" Bàn Tử cũng tức giận, hai người nhất thời không ai chịu nhường ai, trừng mắt nhìn nhau.

Hạo Thiên Chân thấy hai người đều đang đưa tay chỉ vào vị trí đối diện, nhưng bên trong trống rỗng không có gì cả. "Các anh cãi nhau cái gì?

Rốt cuộc là sao vậy?" Hạo Thiên Chân khó hiểu, thấy hai người càng cãi càng hăng, sắp sửa động thủ rồi, vội vàng lên tiếng hỏi. "Hạo Thiên Chân, ở kia có một cái vòng tay, cậu có thấy không?

Tên này nói là của hắn, dựa vào cái gì mà là của hắn?" Bàn Tử vẻ mặt đầy giận dữ. "Tiểu Tam gia, đó cũng không phải của hắn à, tôi nhìn thấy trước, nhưng chưa kịp nhặt lên thôi, sao lại thành của hắn rồi?" Phan Tử cũng không vui vẻ gì. "Vòng tay gì?

Các anh có phải bị hoa mắt không?" Hạo Thiên Chân nhìn vào bên trong, cũng không thấy vòng tay nào cả. "Khốn kiếp nhà anh!" Bàn Tử thấy vậy, liền nhấc chân đá vào người Phan Tử.

Phan Tử nhất thời không để ý, cứng đờ chịu một cú đá, cuối cùng ôm ngực giận dữ bùng phát. "Chết tiệt nhà anh!" Phan Tử và Bàn Tử

cứ thế lao vào ẩu đả.

Hạo Thiên Chân ở một bên sốt ruột không thôi, muốn kéo họ ra, nhưng không biết nên kéo ai.

Chỉ có thể đứng một bên sốt ruột, nếu anh mà xông lên, thì cũng chỉ có nước bị đánh thôi.

Chết tiệt, đúng là muốn lấy mạng mà. "Đây là ảo giác, họ đã bị tâm ma của chính mình khống chế.

Yên tâm đi, tạm thời sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta cứ giải quyết chuyện này trước đã." Tần Mặc nhìn hai người đang ẩu đả, tạm thời không để ý.

Công phu của hai người này ngang ngửa nhau, không ai chịu thiệt, cũng không ai chiếm được tiện nghi. "Chúng ta giải quyết thế nào đây, hai người này bây giờ đang đánh nhau khó phân thắng bại, lỡ mà..." Hạo Thiên Chân còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc. "Thiên Chân, cậu còn đứng đó làm gì?

Mau qua đây, tôi đưa cậu ra ngoài." Hạo Thiên Chân nghe thấy giọng nói quen thuộc, cả người chấn động, không dám tin nhìn về phía đối diện.

Vừa vặn thấy Ngô Tam Gia và A Khuê đang đứng đối diện, đang mỉm cười với cậu, còn Ngô Tam Gia đang đưa tay ra, chờ cậu đi qua. "Tam thúc?

Chú không sao chứ?

Sao chú lại ở bên kia?

Chú mau qua đây đi, ở đó nguy hiểm lắm." Hạo Thiên Chân sắc mặt vui mừng, vội vàng lên tiếng gọi.

Nhưng Ngô Tam Gia không hề tiến lại gần, mà vẫn đứng ở phía

đối diện. "Thằng nhóc thối này, mau qua đây, nhanh lên, ở đó nguy hiểm lắm, đây toàn là nhân đầu đăng, cháu rất nguy hiểm." Giọng Ngô Tam Gia đã thay đổi, rõ ràng là dấu hiệu trước khi nổi giận.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, niềm vui trên mặt lập tức biến mất.

Sao ông ta lại biết đây là nhân đầu đăng?

Tam thúc không hiểu sâu về nhật ký này, mỗi lần xem cũng chỉ một phần, xem đi xem lại cũng chỉ mấy trang đó, bây giờ tình huống này là sao?

Chương 97

Sao ông ta lại biết chuyện nhân đầu đăng.

Sau đó nghĩ đến điểm này, trong lòng lập tức cảnh giác cao độ, người này không phải Tam thúc.

Hạo Thiên Chân vội vàng nhắm mắt lại, không còn nghĩ đến chuyện Tam thúc nữa.

Đến khi mở mắt ra lần nữa, bóng người đã biến mất.

Sau đó cậu thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mặc nhìn dáng vẻ của Hạo Thiên Chân, liền biết cậu đã giải quyết xong vấn đề trong lòng. "Giờ giải quyết thế nào?

Tôi đi hay anh đi?" Trương Kỳ Lân liền rút Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. "Anh biết cách giải quyết sao?" Tần Mặc khẽ nhướng mày, khó hiểu nhìn anh. "Không biết, nhưng anh biết." Trương Kỳ Lân rất bình tĩnh lên tiếng giải thích.

Nụ cười ôn hòa của Tần Mặc cứng đờ trên mặt, lúc đọc sách sao không biết Trương Kỳ Lân lại là người như vậy chứ?

Sao lại thay đổi thế này? "Những nhân đầu đăng này có một điểm yếu, chính là giải phóng linh hồn của chúng.

Giải phong ấn trên trán của chúng mới có thể giải quyết được." Tần Mặc rất bình tĩnh nói. "Hả?

Thế chẳng phải là giải phóng linh hồn ra sao?

Như vậy chẳng phải càng nguy hiểm hơn à?" Hạo Thiên Chân vừa vặn nghe thấy, vội vàng nói. "Cậu bây giờ cảm thấy mình rất an toàn sao?

Những linh hồn bị phong ấn là khó đối phó nhất, chỉ khi tất cả đều được giải phóng ra, chúng ta nhìn thấy được thì mới có thể ra tay, nếu không thì cậu giải quyết thế nào?" Tần Mặc hỏi ngược lại.

Hạo Thiên Chân bị lời nói của Tần Mặc làm cho nghẹn lời.

Đúng vậy, không nhìn thấy, không chạm vào được, ngược lại mới là nguy hiểm nhất. "Nhưng anh sẽ giải phóng chúng ra bằng cách nào?" Hạo Thiên Chân nghĩ đến trong nhật ký không hề ghi lại điều gì, điểm này thật sự rất thiệt thòi. "Chỉ cần xóa bỏ những chữ 'Sắc' trên trán là được, nhưng tốc độ nhất định phải nhanh." Tần Mặc khẽ cười nhìn những nhân đầu đăng đó. "Tôi đi cùng anh, thân thủ của anh đúng là không tồi, nhưng ở đây có hơn trăm cái đầu người, một mình anh không được đâu." Trương Kỳ Lân nghe vậy, trước tiên đánh giá những cái đầu người đó một lượt, sau đó cau mày, cái này cần thời gian. "Không cần, một mình tôi có thể làm được, anh đi sẽ rất nguy hiểm." Tần Mặc biết Trương Kỳ Lân không yên tâm về mình, liền khẽ cười một tiếng, nụ cười trên mặt cũng càng lúc càng ôn hòa. "Nhưng mà... tôi thì không giúp được gì rồi, Muộn Du Bình thì vẫn có thể.

Có anh ấy ở đây sẽ giúp được gấp đôi công sức." Hạo Thiên Chân thật sự không yên tâm.

Suốt chặng đường này, nếu không có Tần Mặc, giờ này chắc họ không chết thì cũng trọng thương rồi. "Các cậu cứ ở đây giữ Bàn Tử và Phan Tử là được, tin tôi đi." Tần Mặc thu lại nụ cười, sau đó khôi phục dáng vẻ nghiêm nghị.

Đôi mắt sâu như giếng cổ ngoài sự bình tĩnh còn có sự kiên nghị.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân nghe vậy, không ai nói gì.

Tần Mặc thấy vậy, liền hít sâu một hơi.

Bóng dáng màu đen khẽ lóe lên, liền thấy Tần Mặc đã đến trước

một trong những ngọn nhân đầu đăng.

Sau đó anh đưa tay xóa sạch chữ trên mi tâm nhân đầu đăng, rồi đến cái khác.

Ngay khi chữ 'Sắc' trên mi tâm nhân đầu đăng bị xóa đi, đôi mắt vốn trợn tròn vô hồn liền chớp một cái, sau đó ánh mắt cũng bắt đầu trở nên có thần, và ánh nhìn không mấy thiện ý.

Tần Mặc cùng lúc đứng bên hai ngọn nhân đầu đăng, đưa hai tay cùng lúc xóa xuống.

Cùng với tốc độ càng lúc càng nhanh, giữa hai bàn tay đột nhiên xuất hiện cánh tay thứ ba.

Chỉ thấy ba cánh tay đang vung vẩy qua lại trước người Tần Mặc, có những bóng mờ nhàn nhạt.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân đang quan sát ở bên cạnh không ngờ tốc độ của Tần Mặc lại nhanh đến vậy, tốc độ trên người như một cơn gió, sao tốc độ tay cũng nhanh như thế chứ?

Tốc độ này chỉ thấy bóng mờ, nhưng mà... "Vãi cả!

Muộn Du Bình, tôi có phải bị mù rồi không?

Sao nhìn tay Tần Mặc lại còn có cánh tay thứ ba vậy?" Hạo Thiên Chân trừng tròn mắt, miệng có thể nhét vừa một quả trứng, vội vàng đưa tay vỗ vào Muộn Du Bình bên cạnh, kích động nói.

Trương Kỳ Lân nhìn dáng vẻ của Tần Mặc, trong đáy mắt lạnh lùng hiện lên vẻ chấn kinh và bất ngờ.

Đây là...

Quỷ Thủ?

Đây là một loại thủ pháp đã thất truyền nhiều năm, anh ấy làm sao lại biết được.

Đúng lúc hai người đang nhìn say mê, tiếng chửi rủa cực lớn của Phan Tử và Bàn Tử ở bên cạnh đã cắt đứt suy nghĩ kinh ngạc của họ.

Hạo Thiên Chân nhìn hai người bị đánh đến sưng vù mặt mũi, lập tức hiểu ra.

Chẳng trách Tần Mặc lại nói hãy trông chừng họ, nếu bị chính người của mình đánh cho ra chuyện, thì thật là oan uổng quá.

Trương Kỳ Lân nhìn thấy, cau mày, có chút bực bội.

Anh lao đến bên cạnh hai người, giáng một nhát chém bằng tay vào gáy của cả hai.

Chương 98

"Ồn ào." Trương Kỳ Lân nhìn hai người đã ngất xỉu, lạnh nhạt nói ra hai chữ đó.

Hạo Thiên Chân đang định đi giúp thì cơ thể cũng cứng đờ, chớp chớp mắt, giơ ngón cái lên với Trương Kỳ Lân. "Ừm, không tồi, có hiệu quả." Tần Mặc lúc này cảm thấy Quỷ Thủ càng dùng càng thuận tay, tốc độ cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Lúc này, bên tai đã truyền đến tiếng quỷ khóc sói gào, hơn nữa khoảng cách với tai anh đã rất gần.

Hắc Long Huyết Mạch trên người Tần Mặc lập tức bộc phát. "Hả?

Hắc Long Huyết Mạch?" Lúc này, một giọng nói cực kỳ chói tai truyền đến bên tai, Tần Mặc khẽ rùng mình.

Anh liếc mắt nhìn sang, thấy một lão giả mặc y phục đen, tóc bạc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn đang đánh giá Tần Mặc.

Tần Mặc chỉ lạnh nhạt liếc nhìn một cái, tốc độ tay không hề giảm sút.

Chỉ còn chưa đến mười ngọn nhân đầu đăng nữa, những linh hồn Miết Bảo Nhân bên cạnh tạm thời không dám tiếp cận Tần Mặc.

Điều này tạo cho Tần Mặc thời gian thuận lợi nhất, chưa đầy một phút, "cánh tay thứ ba" của Tần Mặc đã xóa sạch chữ trên ngọn nhân đầu đăng cuối cùng.

Bóng Tần Mặc khẽ lóe lên, để lại một làn gió nhàn nhạt, trở về bên cạnh Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân.

Lúc này Hạo Thiên Chân trước tiên kinh ngạc nhìn những ngọn

đèn đầu người đối diện, sau đó lại nhìn Tần Mặc một cái.

Trời ạ, chưa đến năm phút đã giải quyết xong rồi sao?

Chẳng trách nói không cần Muộn Du Bình, quả thực là không cần thật. "Anh lại biết Quỷ Thủ." Trương Kỳ Lân như thể không nhìn thấy những oan hồn kia, quay đầu nhìn Tần Mặc. "Tổ truyền." Tần Mặc cũng không nghĩ đến việc giấu họ, dứt khoát nói thẳng ra, cái này quả thực là tổ truyền.

Điều này không cần nghi ngờ gì nữa.

Trương Kỳ Lân sau khi nghe lời "tổ truyền", không hỏi thêm nữa, mà nhìn những Miết Bảo Nhân kia.

Tần Mặc nhìn những Miết Bảo Nhân này phần lớn đều đã khá lớn tuổi, không có nhiều người trẻ.

Những người này dù đã trở thành những oan hồn với oán hận cực lớn, nhưng linh hồn của họ lại trong sạch hơn.

Không giống như những oan hồn trước đó, nhìn đều u ám không chịu nổi.

Tần Mặc thấy vậy, trong lòng không khỏi cảm thán, vốn là Miết Bảo Nhân, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, thật sự có chút đáng tiếc. "Hậu nhân của Tần gia?

Ngươi vì sao lại ở trong này?" Lão giả trước đó nhận ra Hắc Long Huyết Mạch nhìn Tần Mặc, trong mắt hận ý càng đậm, còn thêm một chút nghiến răng ken két. "Ngươi nhận ra tôi?" Tần Mặc rất bất ngờ nhìn ông ta. "Hừ, nếu không phải huyết mạch trên người ngươi áp chế linh hồn chúng ta, một cái nhân đầu đăng nho nhỏ làm sao có thể giam cầm Miết Bảo Nhân chúng ta?

Tần gia các ngươi lại vẫn chưa tuyệt hậu, thật là vô thiên lý!" Lão giả nhìn Tần Mặc bằng ánh mắt hận không thể lột da rút gân Tần

Mặc.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân nghe mà mơ mơ màng màng, "chuyện này là sao vậy?

Có thù oán à?" Tần Mặc không muốn để ý đến lời của Miết Bảo Nhân này, liền nhìn lên bầu trời sao phía trên.

Màu sắc của ngôi sao đó từ sáng rực đã biến thành đỏ tươi.

Có thể thấy uy lực của Miết Bảo Nhân này rốt cuộc lớn đến mức nào. "Thời gian không còn nhiều, không thể tiếp tục kéo dài nữa, nếu không những thứ phía sau sẽ rất nhanh luân hồi trở lại." Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc nhìn bầu trời sao phía trên, thấy tinh thần có biến hóa, trong lòng bắt đầu lo lắng.

Chế độ luân hồi của cục phong thủy này sẽ khởi động lại.

Đến lúc đó, những vất vả trước đó sẽ uổng công.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch vào cánh tay mình, Kỳ Lân Huyết lập tức bôi lên đó.

Anh nhẹ nhàng vẩy những giọt máu còn lại.

Máu rơi xuống một trong những Miết Bảo Nhân, Miết Bảo Nhân đó phát ra tiếng kêu thê lương, cuối cùng hóa thành tro tàn.

Ngay khoảnh khắc hóa thành tro bụi, chiếc đèn hình đầu người bên cạnh đã tắt.

Những người mai rùa còn lại thấy vậy, oán hận trong lòng càng thêm sâu sắc.

Giờ đã không còn đường lui, chi bằng liều một phen, ít nhất cơ hội báo thù còn rất lớn.

Nghĩ đến đây, linh hồn của những người mai rùa này bắt đầu tỏa sáng, vô cùng chói mắt.

Hạo Thiên Chân thấy ánh sáng chói mắt như vậy, theo bản năng nhắm mắt lại.

Trương Kỳ Lân cũng vậy, vô thức nhắm mắt.

Tần Mặc đã mở Hỗn Độn Chi Mâu, nhìn những người mai rùa này đem linh hồn của mình dung nhập vào một con mai rùa khổng lồ.

Lúc này, tiếng bước chân nặng nề vang lên.

Ánh sáng hoàn toàn rút đi, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân thăm dò mở mắt.

Lúc này, Hạo Thiên Chân vẫn còn thấy sao vàng trước mắt, tầm nhìn mờ mịt, phải một lúc sau mới rõ ràng trở lại.

Khi nhìn rõ, anh thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một con rùa khổng lồ, thân hình nó rất lớn, ít nhất cũng phải tám mét.

Mắt con rùa này đang phát ra ánh sáng đỏ, cổ và tứ chi đều nhăn nheo.

Mỗi bước đi, cả mặt đất dường như đều rung chuyển.

Oanh.

Oanh.

Chương 99

Hạo Thiên Chân nhìn con rùa trước mắt, lòng đầy chấn động, đây chính là mai rùa.

"Chết tiệt, nặng cỡ nào đây." "Thân thể con mai rùa này cứng rắn, vô cùng nặng nề, vỏ ngoài cũng cứng chắc vô cùng, muốn công phá rất khó." Trương Kỳ Lân thấy vậy, lạnh nhạt nói.

Tần Mặc thấy vậy, trên mặt vẫn ôn hòa.

"Gầm!" Con rùa đột nhiên lên tiếng, từ miệng phun ra một bọt khí khổng lồ, trực tiếp bay về phía Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc kéo Hạo Thiên Chân sang một bên, bọt khí đó vừa đến gần thì đột nhiên vỡ tung, sau khi vỡ ra, nó biến thành từng khối phỉ thúy xanh biếc nằm rải rác trên mặt đất.

"Oa, phỉ thúy?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

"Đến rồi." Tần Mặc nghe thấy tiếng động lạ bên tai, quay đầu nhìn lại, một bọt khí khác lại xuất hiện, sau đó là từng cái một.

Tốc độ cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Hạo Thiên Chân, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân ba người rút vũ khí trong tay ra, chuẩn bị chiến đấu.

Tần Mặc rút Dương Kiếm trong tay ra, nhẹ nhàng vung lên, liền phá vỡ bọt khí đang đến gần mình.

Bốp!

Bọt khí vỡ ra, biến thành phỉ thúy rơi xuống đất.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, lấy Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra, máu Kỳ Lân trên đó vẫn còn, sau đó cũng phá vỡ bọt khí, trước mặt cũng

xuất hiện phỉ thúy.

Sau đó cùng Tần Mặc phá vỡ tất cả những bọt khí đó.

Nhưng đến lượt Hạo Thiên Chân, anh vung quân đao trong tay, không những không đâm xuyên mà ngược lại còn bị bọt khí bao vây.

Hạo Thiên Chân: "...

Khốn kiếp!

Chuyện quái gì thế này?

Hai người họ một nhát đao là phá được, sao đến tôi lại không được?

Đây không phải là ức hiếp người sao?

Là chọn kẻ yếu mà bắt nạt à?" "Thiên Chân?" Trương Kỳ Lân nhìn cảnh tượng trước mắt, định tiến lên giúp đỡ, thì thấy bọt khí này đã bắt đầu đổi màu, từ trong suốt biến thành màu xanh, cuối cùng càng ngày càng đậm đặc.

Tần Mặc thấy bọt khí đã biến thành phỉ thúy, hơn nữa còn là loại kín mít không kẽ hở, lập tức hiểu được dụng ý của con mai rùa này.

Nó muốn chẹn chết bọn họ.

Cuối cùng, còn có hai bọt khí bao vây cả Phan Tử và Bàn Tử.

Chỉ trong vài giây, bọt khí đã biến thành màu xanh ngọc nhạt, cuối cùng hóa thành hình dạng phỉ thúy.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, trên mặt xuất hiện những đường vân màu đen, khí tức Kỳ Lân trên người lập tức bạo trướng, một luồng áp lực vô hình cũng bắt đầu tấn công con mai rùa đối diện.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay nắm chặt, sắp sửa tấn công về phía đối diện.

“Đừng qua đó.” Tần Mặc nghe thấy tiếng cơ quan chấn động bên tai, định ra tay ngăn cản, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Sau đó, anh thấy hai bên bức tường xuất hiện rất nhiều lợi khí, những lợi khí này đang tấn công Trương Kỳ Lân và con mai rùa đối diện.

Đinh đinh đinh!!!

Thân con rùa cứng rắn vô cùng, những đòn tấn công này không hề hấn gì.

Như gãi ngứa vậy.

Trương Kỳ Lân định tấn công con mai rùa, nhưng bị lợi khí ngăn cản, đành tạm thời lùi lại, cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, bắt đầu phòng ngự những lợi khí đó.

Con mai rùa thấy Trương Kỳ Lân đã đến gần, từ miệng phun ra hơn mười bọt khí cùng lúc, muốn nhốt Trương Kỳ Lân vào trong.

Trương Kỳ Lân nhất thời không kịp đối phó, đành bị buộc phải lùi lại.

Khi Trương Kỳ Lân đang lùi lại, một nhát chém ngang phá vỡ bọt khí, sau đó là một đống phỉ thúy rơi xuống đất.

Ngay lúc này, từng mũi tên bay về phía người và đầu Trương Kỳ Lân.

Vừa đến gần Trương Kỳ Lân, mũi tên đột nhiên dừng lại, và mũi tên hướng về phía con mai rùa.

Hưu hưu hưu!

Từng mũi tên bay về phía con mai rùa đối diện.

Trương Kỳ Lân ngây người, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, lùi về phía sau.

Anh nhìn Tần Mặc, thấy Tần Mặc đang chăm chú nhìn những mũi tên đó, mắt phát ra ánh sáng vàng kim.

"Cứu Thiên Chân, không còn nhiều thời gian nữa." Tần Mặc đột nhiên lên tiếng.

Trương Kỳ Lân không ngờ Tần Mặc lại có thể điều khiển những lợi khí này từ xa, trong lòng lại một lần nữa bị chấn động, nhưng giờ không phải lúc kinh ngạc, mà là phải cứu người.

Trương Kỳ Lân cũng không chần chừ, cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém xuống bọt khí phỉ thúy đang bao vây Hạo Thiên Chân.

Phanh!

Một tiếng động kịch liệt vang lên, bọt khí phỉ thúy lập tức vỡ tan, Hạo Thiên Chân đã bị nghẹt thở đến mặt đỏ bừng, đang thở dốc kịch liệt trên mặt đất.

Hạo Thiên Chân cảm thấy mình như chỉ cách cái chết một bước.

"Khụ khụ.

Mẹ kiếp, suốt ngày không bị bóp cổ thì cũng bị nghẹt thở, cái thứ này đúng là đáng ghét." Hạo Thiên Chân thở hổn hển, trong lòng cảm thấy bực bội vô cùng.

Bàn Tử và Phan Tử cũng được Trương Kỳ Lân cứu ra, trước đó khi còn đang hôn mê, vì không khí không đủ lưu thông nên đã bị nghẹt thở mà tỉnh lại.

Bây giờ cuối cùng cũng được hít thở không khí trong lành, thật là không dễ dàng gì.

Sau đó, hai người bắt đầu nhe răng trợn mắt, toàn thân đau nhức không thôi.

Chương 100

Những người mai rùa thấy chiêu của mình đã bị phá, trong lòng lập tức không vui, lại một lần nữa phun ra bọt khí.

Mắt Tần Mặc lại lần nữa phát ra ánh sáng vàng kim.

"Để các ngươi cũng nếm thử mùi vị nghẹt thở." Tần Mặc điều khiển những bọt khí đó, khi chúng vừa đến gần mình, đột nhiên quay đầu bay về phía những người mai rùa.

Những người mai rùa vạn lần không ngờ lại có thủ pháp như vậy, mặc dù thân thể họ cứng rắn vô cùng, nhưng họ cũng cần thở, ít nhất là bây giờ.

"Tản!" Giọng lão già chợt vang lên, lời vừa dứt, con rùa trước mắt trong khoảnh khắc hóa thành hình dạng linh hồn như trước.

Lão già trong số đó hằn học nhìn Tần Mặc, trên người bốc lên oán khí, cả đường hầm tràn ngập oán hận mãnh liệt.

Tần Mặc cười lạnh, lấy Linh Hồn Trá Chúc từ trong ba lô ra, đồng thời dùng khí tức Hắc Long đốt nó lên.

Sau khi Linh Hồn Trá Chúc được đốt lên, luồng oán khí đang đến gần anh bắt đầu lung lay.

Những linh hồn này từng cái một thất thần nhìn chằm chằm cây nến, và tiến lại gần nó.

Nhưng khác với những linh hồn trước đó, trong mắt họ không có tham lam, cũng không có tranh giành chen lấn, chỉ có sự thất thần.

"Muộn Du Bình, ra tay đi, linh hồn của những người mai rùa này khá thuần khiết, tinh thần lực và ý chí lực của họ cũng cao hơn người bình thường rất nhiều lần." "Bây giờ ra tay là cơ hội tốt nhất." Hạo

Thiên Chân nhìn những oan hồn này khác với những oan hồn trước đó, đột nhiên nhận ra vấn đề.

Trương Kỳ Lân nghe vậy, Hắc Kim Cổ Đao trong tay nắm chặt, bóng đen nhanh chóng lao về phía những linh hồn đối diện.

Vút!

Hắc Kim Cổ Đao chém ngang một cái, những linh hồn ở phía trước nhất đã bị Trương Kỳ Lân hủy diệt.

Những lão già này lập tức biến mất tại chỗ, chiếc đèn đầu người ở trong cùng cũng tắt theo.

Tần Mặc đặt Linh Hồn Trá Chúc xuống đất, cầm Dương Kiếm trong tay cũng bắt đầu tiêu diệt những linh hồn đó.

Nhưng duy nhất không tiêu diệt lão già đó.

"Tổ tiên nhà họ Tần đã làm gì các ngươi?" Tần Mặc muốn làm rõ, vì sao lại làm như vậy.

"Hừ, nhà họ Tần các ngươi không có một ai tốt cả, trước đây là quân sư đã đưa chúng ta vào đây, vốn dĩ chúng ta có thể luân hồi, nhưng người nhà họ Tần đã lợi dụng Hắc Long Huyết Mạch cưỡng ép chúng ta bị giam cầm ở đây." "Nhà họ Tần các ngươi không có người tốt, những người mai rùa chúng ta đã suy tàn, nếu anh có lòng thì hãy thả tôi đi, cũng coi như anh chuộc tội cho tổ tiên của mình." Lão già lạnh lùng nói một tiếng, mặt đầy vẻ giận dữ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc trầm ngâm một lát, đôi mắt như giếng cổ tràn đầy sát ý.

Không chút do dự đâm xuyên qua cổ lão già đó.

"Tổ tiên nhà họ Tần làm việc ắt có nguyên nhân, còn về ngươi… chết rồi thì cứ chết, không cần phải rời khỏi đây." Giọng Tần Mặc không còn ôn hòa như trước, mà lạnh lẽo như băng.

Tổ tiên nhà họ Tần dù làm gì cũng đều có lý do, không ai có thể can thiệp.

Lão già trợn mắt, thân thể bắt đầu dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất.

Chiếc đèn đầu người cuối cùng trên tường đã tắt, cả đường hầm lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Ngay khoảnh khắc linh hồn của những người mai rùa biến mất, trong đầu Tần Mặc xuất hiện một giao diện điện tử.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 100【Giới hạn con người 10】 Thể lực 110【Giới hạn con người 10】 Sức mạnh 100【Giới hạn sức mạnh 10】 Tinh thần 120【Giới hạn con người 10】.

Tần Mặc nhìn những thay đổi trên giao diện, trong lòng không khỏi bất ngờ, nhanh nhẹn?

Sao nhanh nhẹn lại tăng nhiều như vậy, chẳng lẽ là vì chiếc đèn đầu người đó? 【Chúc mừng ký chủ, nhanh nhẹn và sức mạnh đạt 100.】 【Nhận được phần thưởng: Bàn Sơn Chi Lực.】 【Nhận được phần thưởng: Di Hình Hoán Ảnh.】 Bàn Sơn Chi Lực: Sức

mạnh vô cùng lớn, có thể chống đỡ sức mạnh của núi nặng.

Di Hình Hoán Ảnh: Tốc độ nhanh đến mức khiến người khác không thể nhìn rõ thân ảnh, thậm chí cảm thấy vẫn đang đứng tại chỗ, tạo ra ảo giác.

Tần Mặc nhìn những phần thưởng như vậy, khóe miệng nhếch lên, những thứ Hệ Thống ban tặng quả nhiên càng ngày càng hiệu quả.

Toàn là những kỹ năng rất thực dụng.

Ngọn lửa giận dữ của Tần Mặc cũng tiêu tan không ít.

Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử cầm đèn pin lên, liền thấy khí chất trên người Tần Mặc đã có một loại giận dữ mơ hồ, một cảm giác sợ hãi không tên, còn đậm đặc hơn trước.

Bàn Tử và Phan Tử có cảm giác không dám thở mạnh.

"Xì.

Sao người tôi lại đau thế này?

Ai đánh tôi?" Bàn Tử định đứng dậy, nhưng vừa động đậy, cơn đau nhức lập tức tràn khắp cơ thể, lông mày nhíu chặt.

"Đừng nói anh, tôi cũng vậy, hình như bị nước đánh." Mặt Phan Tử sưng đỏ, sau đó nhìn Bàn Tử, hai người trong đầu hiện lên cảnh tượng lúc trước, như thể đã nhớ ra điều gì đó.

"Khụ khụ, hình như là tôi đánh, cái đó… cái đó là hiểu lầm thôi." Bàn Tử khẽ ho, vội vàng lên tiếng giải thích.

Phan Tử cũng gật đầu đồng tình, có chút áy náy.

Hạo Thiên Chân cũng chậm rãi đứng dậy, thấy Tần Mặc tâm trạng không ổn, cũng không tiện làm phiền, mà đứng sang một bên, nhìn đường hầm này.

Anh dần dần cảm nhận được môi trường xung quanh.

Đường hầm này dường như rộng hơn trước rất nhiều.

Khoảnh khắc tiếp theo, nhìn những ngôi sao trên đỉnh, ngôi sao màu đỏ đã bắt đầu mờ đi, nhưng hai ngôi sao cuối cùng đã bắt đầu sáng lên.

"Không hay rồi, sao hai ngôi sao này lại sáng nhanh vậy chứ." Lời của Hạo Thiên Chân đã thành công thu hút sự chú ý của mọi người lên phía trên.

Tần Mặc đang suy nghĩ cũng nhìn lên, thính giác của Thính Thanh Biện Vị cũng truyền đến tiếng ầm ầm.

"Chế độ luân hồi đã bắt đầu, chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức." Tần Mặc thu lại sự giận dữ trên người, sau đó giọng nói trở nên ôn hòa.

Chương 101

"Cái chế độ luân hồi này là kiểu gì vậy?" Bàn Tử có chút hoang mang.

"Anh nhìn phía sau kìa." Trương Kỳ Lân cũng nghe thấy tiếng động lạ từ phía sau.

Bàn Tử và Phan Tử quay đầu lại, đèn pin cũng chiếu theo, liền thấy bức tường đá phía sau đã bắt đầu tiến lại gần.

"Chết tiệt, mẹ kiếp, bức tường này sao lại di chuyển?

Chẳng lẽ muốn kẹp chết chúng ta sao?" Bàn Tử thấy vậy, kinh hãi thất sắc, không kìm được mà chửi bới.

Sau đó nhặt ba lô trên đất lên, đeo vào người.

Tần Mặc nhìn lên bầu trời sao, những ngôi sao đó cũng bắt đầu di chuyển lung tung.

"Không còn nhiều thời gian, đi theo tôi." Tần Mặc lại nở nụ cười công thức, sau đó dẫn đầu đi về phía trước.

Soạt!

Một mũi tên lại xuất hiện, sau đó là những mũi tên dày đặc.

Mắt Tần Mặc nheo lại, ánh vàng lóe lên, những mũi tên đang định lao tới lúc này đột nhiên dừng lại, ngay trước mắt mọi người, mũi tên cứng ngắc quay trở lại, và còn chặn kín lối ra.

Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân dường như không dám tin, dụi mắt mình, tưởng rằng mình đã nhìn nhầm.

Chết tiệt, tình huống quái quỷ gì thế này?

Người ta nói tên bắn đi không quay đầu lại, giờ thì thấy rồi, không

những quay đầu lại được mà còn chặn luôn cả lối ra.

Thế giới này làm sao vậy?

Sao lại không giống với những gì mình nghĩ chứ?

"Phan Tử, Thiên Chân, các cậu thấy chưa?

Tần Mặc đúng là đỉnh của chóp!" Bàn Tử vì động tác quá lớn nên người có chút đau nhức.

"Mẹ kiếp, giờ là lúc nào rồi?

Anh nhìn phía sau anh kìa!" Phan Tử nghe Bàn Tử lúc này còn đang cảm thán tài năng của Tần Mặc, không khỏi cảm thấy tên này tám phần là đồ ngốc.

Không nhịn được mà lớn tiếng mắng.

"Hả?" Bàn Tử nghe vậy, vội vàng quay người nhìn về phía sau, bức tường phía sau đang không ngừng tiến lại gần, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn trước rất nhiều.

"Ôi mẹ ơi, không hay rồi, nó đến rồi!

Tần Mặc huynh đệ, cứu mạng!" Bàn Tử nhìn bức tường phía sau đang nhanh chóng tiến lại gần, khoảnh khắc đó như thể nhìn thấy lá bùa đòi mạng.

Cái thứ này mà tới, chẳng phải sẽ bị kẹp thành thịt băm sao?

Mắt Tần Mặc lóe lên, khẽ nghiêng đầu vẫy tay về phía mấy người phía sau.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử, Trương Kỳ Lân vội vàng bước theo.

Giờ không phải lúc cảm thán tài năng của Tần Mặc, mà là phải mau chóng chạy thoát thân mới quan trọng.

Tần Mặc trên đường đi đã khống chế những mũi tên bay ra, tạm thời đảm bảo an toàn cho họ, nhưng đến cuối cùng, anh thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện hai pho tượng.

Hai pho tượng cầm trong tay dây xích đoạt mệnh và một cây rìu lớn, trên mặt hai pho tượng đều là mặt quỷ, mặt xanh nanh dài, răng dưới đều kéo dài hướng lên trên.

Trên trán của chúng còn có một con mắt, nhưng con mắt này có màu đỏ.

Thân trên lộ ra cơ bắp cuồn cuộn, thân dưới được quấn đơn giản bằng vải đỏ che nửa thân dưới, chân trần.

Chiều cao của tượng ít nhất cũng phải mười mấy mét, phía sau tượng là một bức tường.

Cuối đường hầm còn cao lớn và rộng rãi hơn đường hầm trước đó.

Hai pho tượng đứng ở đây, mang đến một cảm giác quỷ dị như những kẻ canh giữ cổng địa ngục.

Hạo Thiên Chân vừa chạy theo sau, vừa ngước mắt nhìn những ngôi sao trên đỉnh, những ngôi sao mờ nhạt trước đó, giờ đã bắt đầu sáng lên, hai ngôi sao cuối cùng hiện tại đã trở nên chói mắt.

"Chết tiệt, cơ quan thuật luân hồi đã bắt đầu, nhưng nguy hiểm của ngôi sao sáng cuối cùng vẫn chưa tìm thấy." Hạo Thiên Chân không khỏi cảm thấy mọi chuyện đang trở nên tồi tệ.

Đúng lúc này, trong đầu Tần Mặc xuất hiện giọng nói của Hệ Thống. 【Ding!

Phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Sắc mặt Tần Mặc trầm xuống, sau đó kích hoạt Hỗn Độn Chi Mâu, khi ánh mắt dừng lại trên hai pho tượng này, anh khẽ giật mình trong giây lát.

Động tác nhỏ này vừa vặn bị Trương Kỳ Lân nhìn thấy.

"Có chuyện gì vậy?" Trương Kỳ Lân nghi ngờ hỏi.

"Cẩn thận." Lời Tần Mặc còn chưa dứt, liền nghe thấy tiếng kêu chói tai của Bàn Tử từ phía sau.

"A!" Bàn Tử lúc này bị thứ gì đó vấp ngã, cả người đều úp mặt xuống đất.

Phan Tử và Hạo Thiên Chân thấy vậy, định tiến lên giúp đỡ, cũng bị thứ gì đó vấp ngã, cuối cùng úp mặt xuống đất.

Khi cố gắng đứng dậy, họ phát hiện hai chân mình không thể di chuyển được, như thể bị cố định lại.

"Không đúng, ở đây có vấn đề." Hạo Thiên Chân bắt đầu nhận ra hai chân mình đang chìm xuống, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Thể trọng của Bàn Tử khá nặng, tốc độ chìm xuống cũng nhanh hơn.

"Chết tiệt, ở đây sao còn có cát lún?

Trước đó Tần Mặc sao lại không sao chứ?" Bàn Tử cũng cố gắng giữ bình tĩnh, bắt đầu hồi tưởng lại chuyện này.

"Đây là Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiết Diện Sinh quả nhiên lợi hại, đến lúc này rồi mà còn không quên chơi chúng ta một vố sao?" Tần Mặc dùng Hỗn Độn Chi Mâu nhìn kỹ, thấy trên mặt đất đều là từng cái bẫy, từ cách bố trí này mà nói, đây là một trận pháp.

Cơ quan thuật đã học trước đây, trong đầu anh xuất hiện một loại bố cục Luân Hồi Quỳ Xà.

Nơi đây là kết cấu Quỳ Xà, đường đi cũng là tuyến đường của Quỳ Xà.

Chương 102

Tần Mặc thấy vậy, lợi dụng khả năng Không Gian Ngưng Tụ, đạp trên không trung, đưa cả ba người họ lên.

"Lát nữa tôi đi thế nào, các cậu cứ đi theo thế đó, không được sai sót." Tần Mặc nghiêm túc nhìn mấy người trước mắt, cuối cùng lại tùy ý liếc nhìn vị trí phía sau.

Bức tường phía sau đã bắt đầu tiến lại gần.

"Nhanh lên." Tần Mặc nói xong liền đi vào bên trong, nhưng cách đi của anh lại càng giống như một con rắn.

"Chết tiệt, Tần Mặc bị sao thế?

Sao lại đi kiểu này?

Chẳng lẽ đi như vậy rất thoải mái sao?" Bàn Tử có chút hoang mang.

Trông giống như đang vẽ vòng cung trên mặt đất vậy.

"Đây là một loại cơ quan thuật, Tam gia từng nói, có một loại cơ quan thuật là Luân Hồi Quỳ Xà Cơ Quan Thuật, muốn phá giải thì phải đi ngược lại vị trí, giờ thì đừng nói nữa, mau đi đi." Phan Tử nhìn bóng lưng Tần Mặc, trong lòng càng thêm chấn động, đây đúng là nhặt được bảo vật rồi, nếu Tần Mặc này có thể giúp đỡ Ngô gia, thì địa vị của Ngô gia cũng sẽ thăng tiến vùn vụt.

"Phan Tử, mẹ kiếp, anh chạy thoát thân cũng không gọi tôi!" Bàn Tử đang phân định thật giả của lời nói đó, thì Phan Tử và Hạo Thiên Chân đã ở phía trước họ.

Bàn Tử thấy vậy, vội vàng lên tiếng nói.

Sau đó bốn người theo Tần Mặc trên đường hầm, bắt đầu tránh né cơ quan thuật này.

Cho đến khi đến gần pho tượng này.

"Làm sao đây?

Lối ra đâu?" Hạo Thiên Chân thở hổn hển nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt nhìn về phía bức tường đối diện.

"Bây giờ không phải là vấn đề lối ra, mà là vấn đề giải quyết nguy cơ." Tai Trương Kỳ Lân động đậy, giọng nói bình tĩnh giải thích.

"Ừm, biết rồi, chẳng phải là bị bức tường phía sau chặn lại rồi sao?

Có thể lát nữa còn bị kẹp thành thịt băm nữa." Bàn Tử cũng thở hổn hển, vừa nãy chạy có hơi lâu một chút, có chút mệt rồi.

Hạo Thiên Chân hít thở hổn hển, nhe răng trợn mắt đứng tại chỗ.

Anh quay đầu nhìn lại bức tường phía sau, cách họ ít nhất mười lăm phút nữa, mười lăm phút này vẫn còn cơ hội tìm thấy lối ra.

Ngay sau đó cầm đèn pin lên, đầu tiên là nhìn quanh bốn phía, khi nhìn thấy hai pho tượng đáng sợ trước mắt, không khỏi kinh ngạc.

Anh vội vàng dụi dụi mắt mình, trước đó vì chạy liên tục nên người đầy mồ hôi, nhưng bây giờ mồ hôi còn đổ nhiều hơn.

Không phải vì mệt, mà là vì nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ.

"Tiểu Tam Gia, anh sao thế?

Anh lạnh à?" Phan Tử thấy sắc mặt Hạo Thiên Chân không tốt, hơi thở không đều, tay cầm đèn pin đều đang run rẩy, khó hiểu hỏi.

"Không… không phải, ở đây sao lại có Ác Tu La chứ?" Ánh mắt Hạo Thiên Chân vẫn luôn nhìn chằm chằm vào pho tượng đối diện,

lưỡi cũng cứng lại.

Ở đây sao còn có Ác Tu La chứ?

Chẳng phải nói cái gì mà Lỗ Thương Vương mượn âm binh đều là giả sao?

Ác Tu La ở đây lại là chuyện gì thế này?

"Anh nói cái gì vậy?

Chẳng phải đó chỉ là một pho tượng thôi sao?

Trông thì có vẻ to lớn hơn một chút, có đến mức anh nói nghiêm trọng vậy không?" Bàn Tử vẫn chưa nhận thức được sự nghiêm trọng của tình huống, nghi ngờ hỏi lại.

"Bàn Tử, anh có biết Ác Tu La là gì không?" Tần Mặc nhìn sắc mặt Hạo Thiên Chân không tốt, không khỏi cảm thán sách của Hạo Thiên Chân quả nhiên không phải đọc vô ích.

Nhanh như vậy đã có thể biết nguồn gốc của thứ này.

"Không biết, nhưng nó có lợi hại đến mấy cũng chỉ là một pho tượng thôi, nói không chừng là dọa người." Bàn Tử nói xong còn liếc nhìn pho tượng bên cạnh, nhưng hình dáng pho tượng này, thật sự là… Anh bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng, luôn cảm thấy khi mình nhìn chằm chằm vào chúng, những pho tượng này dường như cũng đang nhìn chằm chằm vào anh.

Chắc là ảo giác thôi nhỉ?

Trong lòng Bàn Tử bỗng nhiên thấy run sợ.

Không biết tại sao?

Sao lại cảm thấy rờn rợn trong lòng thế nhỉ?

"Pho tượng này không phải pho tượng bình thường, nó là Ác Tu

La.” Trương Kỳ Lân cũng đã từng nghe nói về Ác Tu La, nhìn thấy dáng vẻ thờ ơ của Bàn Tử, sắc mặt anh cũng lạnh đi.

“Ác Tu La là gì, các cậu nói đi chứ.” Phan Tử cũng sốt ruột, giờ là lúc nào rồi?

Bức tường phía sau đã sắp đến nơi, lúc này đừng có giấu giếm nữa.

“Bàn Tử, Phan Tử, Ác Tu La này không nằm trong Tam Giới, cũng không nằm trong Ngũ Hành, thứ này chỉ có địa ngục mới có.” “Tương truyền Ác Tu La có sức mạnh vô cùng lớn, trên người có quỷ khí nồng đậm, điểm quan trọng nhất là con mắt của Ác Tu La, mắt của nó thông với Tu La Giới, nhưng đây chỉ là truyền thuyết, chưa từng có ai chứng minh.” “Anh trước đó đã nói, Lỗ Thương Vương này có Quỷ Tỳ, có thể hiệu lệnh tất cả âm binh, có lẽ lời nói này không phải là vô căn cứ.” Hạo Thiên Chân nghĩ đến những gì đã ghi chép trong nhật ký trước đây, trước đó anh coi thường bao nhiêu, giờ lại thấy mình ngu xuẩn bấy nhiêu.

“Nghiêm trọng đến vậy sao?” Phan Tử và Bàn Tử nghe xong, theo bản năng nhìn về phía pho tượng phía sau, đặc biệt là khi nhìn vào con mắt đó, cả hai đều rùng mình một cái.

“Thiên Chân nói đúng, nhưng cũng không hoàn toàn đúng, Ác Tu La còn có một đặc điểm nữa, đó là ẩn mình.

Ác Tu La vốn là tà vật, chưa từng có ai tạo ra hình tượng này.

Vì vậy, một khi có người làm ra, chúng sẽ rất vui vẻ mà nhập vào bên trong.” Tần Mặc mỉm cười nhìn mấy người trước mặt, chậm rãi nói.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt của Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân cả ba càng thêm khó coi.

Cũng có nghĩa là… cảm giác rợn người vừa rồi là thật, Ác Tu La đang ở bên trong thân thể pho tượng này.

“Chúng ta… chúng ta mau tìm lối ra đi.

Nhanh lên.

Không ở lại, giờ có cho một ngàn vạn tôi cũng không ở lại, chuyện này coi như xong rồi, mau đi thôi, Tần Mặc huynh đệ, chúng ta mau rời đi thôi.” Bàn Tử vội vàng nhìn Tần Mặc, sau đó cảm thấy vẫn là tự mình tìm thì tốt hơn, liền sờ soạng qua lại trên bức tường đối diện, muốn tìm lối ra.

“Đừng tìm, Thiết Diện Sinh dùng Ác Tu La này để giữ trận pháp, trước khi không tiêu diệt chúng, chúng ta không thể rời đi, cũng không tìm thấy lối ra.” Tần Mặc nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, nụ cười trên mặt càng thêm đậm.

Chương 103

“Tần Mặc huynh đệ, tôi biết anh rất lợi hại, nhưng anh có lợi hại hơn Ác Tu La không?

Đó là thứ thật sự từ địa ngục ra mà, với lại chúng ta không rời đi, không cần đợi Ác Tu La ra tay, cũng sẽ thành thịt băm thôi.” Bàn Tử sốt ruột không chịu được, còn liếc nhìn bức tường đá đang tiến lại gần họ.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử cũng nhìn bức tường đá phía sau, bắt đầu ước tính khoảng cách, còn khoảng mười ba phút nữa, chắc là có thể đến bên cạnh họ.

Mười ba phút có đánh thắng được Ác Tu La này hay không đã là một vấn đề rồi.

Tai Trương Kỳ Lân và Tần Mặc cùng động đậy.

Bất chợt nhìn về phía hai pho tượng bên cạnh, trên hai pho tượng này bắt đầu rơi xuống rất nhiều bụi trần, và cả những mảnh đá vụn.

Cát xuy!

Theo một tiếng động kịch liệt, lớp đất đá bên trên những pho tượng này đã bong tróc ra, lộ ra hai Ác Tu La mặt xanh nanh dài.

Mắt Ác Tu La nhìn xuống phía dưới, thấy năm người đang ở dưới chân, như kiến hôi.

Loảng xoảng!

Tiếng xích sắt theo hành động của Ác Tu La bắt đầu rung động, cả không gian đều vang lên tiếng xích sắt.

Thấy Ác Tu La đã hoạt động, sắc mặt Bàn Tử và Phan Tử lập tức

tái đi.

Lòng bàn tay hai người bắt đầu rịn ra những giọt mồ hôi nhớp nháp, khóe miệng và cằm đều bắt đầu run rẩy, cơ bắp ở chân căng thẳng, chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Hạo Thiên Chân cũng ngớ người ra, trán bắt đầu đổ mồ hôi, hai tay vẫn không ngừng chắp lại, trong lòng đã bắt đầu chửi thề.

Cũng là xuống Mộ Huyệt, sao anh lại gặp toàn cấp độ khó cao, cứ hết cái khó này đến cái khó khác, chết tiệt, vận may gì thế này.

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc hai người sắc mặt không đổi, theo bản năng che chắn ba người kia phía sau.

Trương Kỳ Lân cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Nụ cười ôn hòa của Tần Mặc đã biến mất, thay vào đó anh rút Dương Kiếm trong tay ra, đôi mắt như giếng cổ lộ ra một tia sát ý.

"Các ngươi không nên xuất hiện ở đây, mau chóng rời đi." Ác Tu La khi nhìn thấy hai người này, bộ răng sắc nhọn hé ra rồi ngậm lại, giọng nói chói tai vô cùng, âm thanh đó dường như từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Bàn Tử nghe vậy rất muốn nói "cút ngay", nhưng không biết tại sao, giờ răng anh ta cứ va vào nhau lập cập.

Một câu cũng không nói ra được.

"Đi?

Các ngươi không chết, chúng ta làm sao đi?" Huyết mạch trên người Tần Mặc lập tức bạo trướng, một luồng khí tức đáng sợ lao về phía hai Ác Tu La đối diện.

Trương Kỳ Lân cũng cảm nhận được luồng khí tức này, không

khỏi kinh ngạc, khí tức Hắc Long của Tần Mặc dường như còn đậm đặc và mạnh mẽ hơn trước.

Chuyện gì thế này?

"Hả?" Ác Tu La nhìn Tần Mặc, mơ hồ cảm thấy người đàn ông này là một mối đe dọa.

Luồng khí tức vừa rồi khiến chúng cảm thấy không thoải mái.

Hai Ác Tu La cầm rìu chém xuống vị trí của Tần Mặc.

"Oa.

Chơi thật kìa, sao lại không chào hỏi gì thế?" Bàn Tử và Phan Tử khi thấy rìu chém xuống, Bàn Tử vội vàng chạy đi.

Phan Tử lúc đi còn kéo theo Hạo Thiên Chân bên cạnh, trốn sang một bên.

Nhưng vật trong tay Ác Tu La cao hơn mười mét này ít nhất cũng là vũ khí lớn ba bốn mét.

Mặt đất bị bổ ra một vết hằn, những khối đất bùn trên mặt đất bay tứ tung.

Thậm chí có cái còn văng vào người Bàn Tử và Phan Tử.

Trên người Hạo Thiên Chân cũng bị đá và bùn đất văng vào.

"Các cậu mau trốn đi!" Trương Kỳ Lân nhìn thấy dáng vẻ ba người, lập tức dùng lực dưới chân, một cái né người đã lùi sang một bên, lớn tiếng hét vào ba người họ.

Ba người nghe vậy, vội vàng đứng sang một bên, sau đó nhìn quanh, chỉ thấy một không gian trống trải nhìn thẳng đến cuối.

Trốn thế nào?

Trốn đi đâu được chứ?

Hơn nữa bức tường này còn đang tiến lại gần, làm sao mà trốn được?

"Ở đây, mau qua đây!" Bàn Tử nhìn bức tường, sau đó dán chặt vào đó, còn gọi Hạo Thiên Chân và mọi người.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nghe thấy, vội vàng đi tới đứng vào vị trí của Bàn Tử.

Tần Mặc thấy cây phủ tử lớn đang lao đến, thân ảnh lóe lên, nhẹ nhàng tránh qua.

Nhưng vừa tránh khỏi cây phủ tử lớn kia, anh đã bị một Ác Tu La khác khống chế, xích sắt cũng bị quấn lên người, định kéo Tần Mặc về phía nó. "Tần Mặc." Trương Kỳ Lân thấy Tần Mặc bị khóa lại, cầm Hắc Kim Cổ Đao định chém xuống, nhưng trước khi đến gần đã bị một Ác Tu La khác chặn lại, nhất thời không thể đến gần.

Hạo Thiên Chân đứng cạnh thấy vậy, định xông lên giúp đỡ, nhưng nghĩ đến mình cũng sẽ trở thành gánh nặng nên cuối cùng đành bỏ cuộc. "Tấm vách đá này... hình như đã chậm lại một chút rồi.

Bọn mình không thể đối phó được với Ác Tu La, bây giờ chỉ có thể kéo dài thời gian, đừng để tấm vách này áp sát Tần Mặc và Tiểu Ca." Phan Tử nhìn tấm vách đá bên cạnh đã chậm lại, vội vàng lên tiếng nói. "Được." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe vậy, liền dùng thân mình chống vào tường, cố gắng hết sức kéo dài thời gian.

Bên kia, Tần Mặc thấy Trương Kỳ Lân bị chặn lại, đôi môi mỏng khẽ mấp máy. "Không cần lo cho tôi." Tần Mặc nói xong, khuôn mặt nở nụ cười lạnh nhìn Ác Tu La trước mặt.

Anh dồn lực xuống chân, khiến Ác Tu La đang muốn rút sợi Đoạt Mệnh Tỏa về lập tức cứng đờ.

Chương 104

Ánh mắt hung tợn của nó thoáng hiện vẻ kinh ngạc, cổ tay vẫn không ngừng dùng sức.

Nhưng căn bản không lay chuyển được Tần Mặc chút nào. "Ngươi chưa ăn cơm à?" Giọng Tần Mặc vẫn ôn hòa, nhưng đôi mắt tĩnh lặng như giếng cổ bắt đầu xuất hiện những gợn sóng, gợn sóng này càng lúc càng lớn.

Tần Mặc bắt đầu phát lực, cùng với Ác Tu La này tiến hành một trận so tài.

Dù không nằm trong ngũ hành thì sao chứ, vẫn sẽ có nhược điểm thôi.

Hỗn Độn Chi Mâu được kích hoạt, anh muốn tìm ra nhược điểm của những tên này từ đó.

Trương Kỳ Lân tránh khỏi cây phủ tử lớn của Ác Tu La, vừa né xong đã nghe thấy tiếng xích sắt.

Sợi xích sắt này cứ như mọc mắt, đang đuổi theo anh khắp nơi, tựa như không đuổi kịp thì không bỏ qua vậy.

Trương Kỳ Lân cũng không định né tránh, cầm Hắc Kim Cổ Đao lao thẳng về phía sợi Đoạt Mệnh Tỏa đối diện. "Đinh!" Hai vũ khí va chạm vào nhau tạo ra âm thanh, Trương Kỳ Lân thấy xích sắt không bị chém đứt, khí tức Kỳ Lân trên người anh lập tức bùng nổ.

Hoa văn trên mặt anh còn đậm hơn trước, động tác cũng nhanh nhẹn hơn trước rất nhiều. "A!" Trương Kỳ Lân cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, khí tức trên người lập tức bùng nổ, cuối cùng chém xuống sợi Đoạt Mệnh Tỏa đối diện. "Khuông!" Sợi Đoạt Mệnh Tỏa bị chém

đứt, Ác Tu La đối diện thấy Đoạt Mệnh Tỏa của mình đã bị chặt đứt, trong lòng nổi giận, hai tay cầm cây phủ đầu lớn chém mạnh xuống.

Ác Tu La tuy thân hình to lớn, nhưng động tác lại không thể xem thường, tốc độ cũng không hề chậm.

Sức mạnh của Trương Kỳ Lân không bằng Tần Mặc, cũng không bằng Ác Tu La này, nhưng anh thắng ở sự linh hoạt trong thân thủ.

Anh nhẹ nhàng tránh khỏi cây phủ tử khổng lồ kia.

Ba người "chống tường" bên cạnh vẫn đang bị bức tường cưỡng chế đẩy về phía trước, thấy vậy, ai nấy đều kinh ngạc nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, lúc này trong đầu họ chỉ có một suy nghĩ: Đó là người sao?

Người bình thường ai có thể có thân thủ như vậy? "Tôi nói này, Thiên Chân huynh đệ, cậu quen hai người này bằng cách nào vậy?

Ngầu lòi thế này cơ chứ." Bàn Tử đã bắt đầu ghen tị, hai người này đúng là vô địch thủ trong Mộ Huyệt mà? "Tôi quen cậu thế nào thì tôi quen họ thế đó, cậu bớt lảm nhảm đi, mau chống vào, không thì chúng ta đều toi đời." Hạo Thiên Chân vội vàng nhìn lên bầu trời đầy sao phía trên, những ngôi sao trước đó đã bắt đầu sáng hơn, nếu không nhanh lên thì sẽ chết ở đây mất.

Bàn Tử nghe vậy, vội vàng đứng cạnh Hạo Thiên Chân, sau đó chân chống xuống đất, ghì chặt vào bức tường phía sau.

Vì Bàn Tử dùng sức, tốc độ tiến lên của tấm vách đá này cũng chậm lại.

Tần Mặc thấy cảnh tượng trước mắt, bắt đầu di chuyển lùi lại, kéo Ác Tu La bên cạnh đi về phía trước.

Ác Tu La lộ vẻ kinh ngạc trong mắt, muốn kéo ngược lại, nhưng hoàn toàn không thắng nổi Tần Mặc. "Ngươi thua rồi." Tần Mặc

nhếch môi, sau đó khẽ dùng sức về phía sau, bàn tay thon dài đặt lên xích sắt, cuối cùng dồn lực. "Hự!" Tần Mặc kéo cho Ác Tu La này loạng choạng, cuối cùng ném thân thể nó đập vào con Ác Tu La bên cạnh.

Trương Kỳ Lân cảm thấy có vật nặng rơi xuống bên cạnh, sau đó nhanh chóng né tránh, liền thấy một Ác Tu La đã đè lên người một Ác Tu La khác.

Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử bốn người đều kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Lúc này, Tần Mặc đang thản nhiên gỡ sợi Đoạt Mệnh Tỏa trên người xuống.

Anh bình tĩnh đứng cạnh hai Ác Tu La.

Lúc này, hai Ác Tu La cũng nổi giận, không còn để ý đến Trương Kỳ Lân nữa, mà dồn mọi ánh mắt vào Tần Mặc, cây phủ tử trong tay cũng lập tức vung về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn hai cây phủ tử lớn xuất hiện, chậm rãi đưa tay ra, dùng một tay đỡ lấy cả hai cây phủ tử.

Ngay khoảnh khắc phủ tử rơi xuống, dưới chân Tần Mặc xuất hiện một cái hố sâu sụt lún.

Nhưng thân ảnh Tần Mặc vẫn kiên nghị đứng tại chỗ, không hề lùi bước.

Trương Kỳ Lân thấy tình hình trước mắt, sắc mặt trầm xuống, cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay tấn công vào mắt hai Ác Tu La. "A!" Hai mắt Ác Tu La bị chém ngang một vết thương, do dính máu Kỳ Lân, những đòn tấn công này đều có hiệu quả.

Trương Kỳ Lân vừa từ giữa không trung hạ xuống, Tần Mặc cũng theo đó ra tay, bàn tay khẽ dùng sức, các khớp xương dùng lực siết

chặt cây phủ tử lớn trong tay. "Rắc!" Cây phủ tử xuất hiện vết nứt, Tần Mặc đột nhiên thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Hai Ác Tu La lại đồng loạt ngã vật xuống đất.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, rồi cùng nhìn vào bàn tay của Tần Mặc, đôi tay trắng nõn này...

Lại có sức mạnh đến vậy sao?

Xương cốt của người ta cũng có thể bị bóp nát mất.

Hạo Thiên Chân cảm thấy sâu sắc rằng, có Tần Mặc thật sự quá tốt, nhưng cũng không thể đắc tội anh, tuyệt chiêu này của vị này...

Vẫn nên ôm chặt lấy đùi anh ấy thì hơn, chắc chắn có thể sống đến già một cách bình thường.

Ác Tu La chịu thiệt lớn, vũ khí trong tay cũng bị hủy hoại, mắt cũng bị đâm mù, trong lòng giận dữ không nguôi.

Con mắt thứ ba trên trán bắt đầu phát ra ánh sáng đỏ rực, tựa như sắp được kích hoạt.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên vị trí phía trên, ngôi sao cuối cùng đang phát ra ánh sáng đỏ. "Không hay rồi, Tần Mặc, Muộn Du Bình!

Con mắt này chính là lối đi đến Tu La Giới, nếu bị chiếu xạ, sẽ bị hút vào Tu La Giới đó, sẽ không bao giờ trở lại được nữa!" Sắc mặt Hạo Thiên Chân lập tức đại biến, lo lắng kêu lên. "Hả?" Bàn Tử và Phan Tử nghe vậy, vội vàng nhìn về phía đối diện. "Cẩn thận đó!" Bàn Tử và Phan Tử đồng thanh hét lên.

Ngay sau đó, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nghiêng mặt nhìn thấy mắt của hai Ác Tu La đang chĩa về phía họ.

Chương 105

Hai người nhất thời sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Chùm sáng đỏ rực lập tức bắn về phía vị trí của họ.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân hai người thân thủ lóe lên, chỉ để lại những tàn ảnh đen nhạt, nhẹ nhàng tránh thoát luồng sáng đỏ này.

Khi luồng sáng đỏ chiếu xuống mặt đất, những lớp đất bùn trên mặt đất bị chiếu xạ tạo thành một cái hố sâu hoắm, phần đất trước đó đã biến mất.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử bên cạnh nhìn thấy vật trên mặt đất cứ thế biến mất, trong lòng lập tức căng thẳng, còn có cả hoảng sợ. "Ực." Ba người khó khăn nuốt nước bọt.

Đây là bản lĩnh của Ác Tu La sao?

Thật đáng sợ quá, đây là nó cứ thế dễ dàng đưa lớp đất bùn vừa rồi tới Tu La Giới à? "Mẹ kiếp, cái thứ quái quỷ gì vậy, sao ra tay đều tàn nhẫn thế hả?" Sắc mặt Bàn Tử lập tức tái nhợt. "Cậu cẩn thận đấy, đừng để bị chiếu trúng, không thì coi như xong đời." Phan Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, sợ hãi đến mức giọng nói cũng run rẩy. "Các cậu tự bảo vệ mình đi." Giọng Trương Kỳ Lân truyền đến từ một bên.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ba người thấy cảnh tượng này, ngay cả thở mạnh cũng không dám, đứng im tại chỗ.

Họ ghì chặt vào bức tường, tạm thời khống chế không cho tấm vách đá áp sát.

Ác Tu La thấy hai người này dễ dàng tránh thoát, trong lòng vô cùng không vui, sự giận dữ vẫn không ngừng cuộn trào. "Ta muốn các ngươi cùng ta đến Tu La Giới!" Hai Ác Tu La nghe thấy âm thanh này, con mắt trên trán lại sáng rực lên.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thấy vậy, hai người liên tục né tránh, toàn bộ mặt đất và vách tường trong không gian đều bị chiếu xạ tạo thành từng cái hố sâu hoắm.

Những tảng đá này đều bị đưa đến Tu La Giới.

Chùm sáng trước đó có khoảng cách thời gian, cứ mỗi mười giây sẽ xuất hiện một chùm sáng, nhưng theo thời gian kéo dài, đã biến thành năm giây một lần.

Thể lực của Trương Kỳ Lân bắt đầu dần dần không theo kịp.

Mấy lần suýt nữa đã bị những chùm sáng này chiếu trúng. "Muộn Du Bình, chạy mau!" Hạo Thiên Chân vẫn luôn chú ý tình hình của họ, thấy Trương Kỳ Lân vừa chạm đất thì liền thấy luồng sáng đỏ đang tiến sát về phía Trương Kỳ Lân.

Hạo Thiên Chân ở một bên lo lắng không thôi, chỉ có thể trơ mắt nhìn luồng sáng đỏ kia từng chút một tiến gần Trương Kỳ Lân.

Phan Tử và Bàn Tử cũng bắt đầu lo lắng cho Trương Kỳ Lân, nhưng lại lực bất tòng tâm.

Ngay khi ba người đang lo lắng không thôi, một thân ảnh màu đen xuất hiện, kéo Trương Kỳ Lân sang một bên. "Oanh!" Khoảnh khắc tiếp theo, vị trí Trương Kỳ Lân vừa đứng đã biến mất. "Phù...

Hết hồn." Hạo Thiên Chân thấy Trương Kỳ Lân đã được cứu, thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, đưa anh ấy đến nơi an toàn. "Kỳ Lân, năm giây nữa anh cần phải phá hủy con mắt trên trán đó, anh làm

được không?" Tần Mặc nói với giọng ôn hòa, còn về việc thu hút hỏa lực thì anh vẫn không thành vấn đề. "Được, không vấn đề." Trương Kỳ Lân nghe vậy, kiên định gật đầu.

Ngay sau đó, trong đôi mắt lạnh băng của anh ánh lên một tia lo lắng. "Tốc độ của hai thứ này ngày càng nhanh, dù anh có nhanh đến mấy, cũng chưa chắc đã dễ dàng tránh thoát." Đối mặt với sự quan tâm của Trương Kỳ Lân, Tần Mặc nhếch môi. "Yên tâm, tôi sẽ không so tốc độ với chúng, anh chỉ có năm giây, tôi giao mạng mình cho anh đấy." Tần Mặc nói xong, để lại một thân ảnh như gió, với tốc độ cực nhanh đứng trước hai Ác Tu La.

Trong đầu anh nghĩ đến Di Hình Hoán Ảnh vừa mới học được.

Hai Ác Tu La nhìn Tần Mặc đứng trước mặt chúng, cũng không khách khí chuẩn bị chiếu thẳng vào người anh.

Hạo Thiên Chân bên cạnh nhìn dáng vẻ tự tin của Tần Mặc, trong lòng bắt đầu tò mò, lát nữa Tần Mặc sẽ làm gì đây? "Mẹ kiếp, Tần Mặc huynh đệ thật dũng mãnh, cứ thế đứng im không động ư?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Mặc, đặc biệt là khi mắt của Ác Tu La đang ngưng tụ chuẩn bị phóng ra tia sáng, càng kinh ngạc không thôi. "Đừng nói nữa!" Phan Tử cũng đang đợi Tần Mặc ra tay, loại người này sẽ không dễ dàng đặt mình vào nguy hiểm.

Ngay khi luồng sáng đỏ bắn ra, trên mặt Tần Mặc chỉ lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Sau đó thân thể anh bắt đầu dần dần mờ ảo, khoảnh khắc tiếp theo, một thân ảnh màu đen lại xuất hiện ở một bên khác không xa, vẫn bình tĩnh đứng đó.

Một Ác Tu La khác thấy vậy, cũng bắt đầu kích hoạt tấn công.

Nhưng ngay khi cột sáng đỏ này tiếp cận Tần Mặc, lại có một thân

ảnh màu đen khác xuất hiện cách đó hai mươi mét.

Nhưng hai thân ảnh trước đó vẫn còn, nhất thời, Ác Tu La cũng không biết ba thân ảnh này rốt cuộc ai là thật, ai là giả.

Không chỉ Ác Tu La mà ngay cả Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử cũng đơ người.

Họ đã thấy gì vậy?

Đây là gặp quỷ rồi sao?

Mẹ kiếp, bây giờ bọn họ đầu nhập Tần gia còn kịp không?

Có thể theo học một chút được không?

Cảm xúc kinh ngạc của Trương Kỳ Lân chỉ kéo dài chưa đến một giây, anh lập tức khôi phục lý trí, sau đó nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, đang chờ đợi thời cơ.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử bên cạnh ngây người nhìn thân ảnh của Tần Mặc.

Trong lòng họ lúc này chỉ có một suy nghĩ, đó là trái tim bị thứ gì đó đập mạnh một cái, nặng nề, còn có cảm giác như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào.

Hạo Thiên Chân vô thức ôm ngực, đầu óc có chút choáng váng trong chốc lát.

Chương 106

Mẹ kiếp, hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt!

Cậu ta dám đảm bảo, ngay cả Tam thúc...

Khụ, ngay cả toàn bộ Cửu Môn, toàn bộ Trường Sa Thành cũng không có một cao nhân nào có thể sánh bằng Tần Mặc.

Chỉ riêng tuyệt chiêu này, trấn áp toàn bộ Trường Sa Thành cũng làm được!

Bàn Tử bị cảnh tượng đột nhiên xuất hiện này làm cho kinh ngạc, như bị điện giật, nửa mê nửa ngốc.

Mãi một lúc sau mới hoàn hồn.

Chết tiệt, sau này đừng gọi Tần Mặc huynh đệ nữa nhỉ?

Cứ gọi thẳng là đại ca đi?

Với bản lĩnh này, nếu không gọi thì thật có lỗi với thân thủ ấy.

Phan Tử thấy Tần Mặc như vậy, hô hấp dồn dập, ánh mắt đều là kích động, trong lòng càng kiên định quyết định muốn chiêu mộ Tần Mặc về Ngô gia.

Điều này tuyệt đối có thể giúp Tam Gia, ngay cả cung phụng Tần Mặc cũng được!

Ba người với những suy nghĩ khác nhau nhìn Tần Mặc 'Di Hình Hoán Ảnh'.

Thân ảnh của Tần Mặc đã biến hóa thành năm đến sáu hư ảnh.

Mắt của Ác Tu La cũng xuất hiện khoảnh khắc nghỉ ngơi. "Kỳ Lân!" Tần Mặc thấy vậy, đột nhiên hô lớn một tiếng.

Ngay sau đó, một thân ảnh màu đen đột nhiên nhảy lên từ mặt đất, thẳng tắp lao về phía Ác Tu La.

Trương Kỳ Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, ngay lập tức ra tay tấn công vào mắt Ác Tu La. "Phụt!" Lúc này, âm thanh con mắt bị đâm thủng khác với hai con trước đó.

Con mắt này rất mềm, một nhát đao đâm vào, xuất hiện một đống dịch nhầy màu xanh lục. "Gào!" Ác Tu La bị đau, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp không gian, ngay cả mặt đất cũng theo đó run rẩy vài phần.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử nghe thấy âm thanh đó, vô thức bịt tai mình lại.

Âm thanh này thật sự quá chói tai, màng nhĩ sắp bị xuyên thủng rồi.

Tần Mặc nhìn thấy một trong hai Ác Tu La đã bất động, đang nhắm chặt mắt, dáng vẻ rất đau khổ.

Sau đó nhìn sang Ác Tu La còn lại, anh dồn lực xuống chân, ba thân ảnh Tần Mặc xuất hiện ngang không.

Ác Tu La còn lại muốn ra tay với Tần Mặc, nhưng thấy giữa không trung lại xuất hiện ba thân ảnh khác, nhất thời không thể phân biệt được.

Nó chỉ có thể loạn xạ kích hoạt luồng sáng đỏ trong mắt.

Thân thủ quỷ dị của Tần Mặc khiến Ác Tu La không thể nào bắt kịp, càng khiến nó nổi giận, ngay sau đó liền giơ tay, nhe nanh múa vuốt tấn công về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy, đôi mắt tĩnh lặng như giếng cổ nổi lên những đợt sóng dữ, chân thân anh đạp lên vị trí cánh tay của Ác Tu La đó.

Di Hình Hoán Ảnh trên người anh vẫn đang không ngừng thi triển.

Ác Tu La muốn phóng chùm sáng về phía Tần Mặc cũng không có cơ hội, nếu không cẩn thận, nó sẽ tự đưa mình trở về Tu La Giới mất. "Một." "Hai." "Ba." Tần Mặc thầm đếm thời gian, liền thấy con mắt của Ác Tu La này đã không thể tiếp tục phóng ra ánh sáng.

Tần Mặc nhếch môi cười lạnh.

Để lại một làn gió nhẹ, anh nắm chặt Dương Kiếm trong tay. "Phụt!" Dương Kiếm hoàn toàn đâm vào mắt Ác Tu La.

Dịch nhầy màu xanh lục chảy ra từ vị trí con mắt. "Gào!" Ác Tu La cũng phát ra âm thanh tương tự, vô cùng thê lương.

Ba người Hạo Thiên Chân vừa buông tay ra, vừa thả lỏng màng nhĩ bị tổn thương nặng nề của mình, thì ngay lập tức lại nghe thấy âm thanh quen thuộc ập đến lần nữa, vẫn là cảm giác đau đớn quen thuộc, công thức quen thuộc. "A!

Sao vẫn chưa xong nữa vậy?!" Bàn Tử vô thức bịt tai mình lại, gầm lên giận dữ.

Lúc này, tấm vách đá phía sau bắt đầu tăng tốc, đẩy cả ba người đồng loạt ngã vật xuống đất.

Sau khi ba người nằm sấp dưới đất, họ bị tấm vách đá phía sau cưỡng chế đẩy đi, cọ xát. "Mẹ kiếp, sao tấm vách này lại động rồi, tốc độ sao lại nhanh nữa vậy?!" Bàn Tử thấy tình huống như vậy, cảm thấy ngực và cằm đau nhói, trong lòng vẫn còn tức giận mắng mỏ không hiểu sao.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử hai người vội vàng đứng dậy, sau đó tiếp tục chống vào tấm vách đá. "Đừng có mà nói nhảm nữa, mau dậy đi, chống được lúc nào hay lúc đó!" Hạo Thiên Chân lúc này muốn kéo dài thời gian cho Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, nhưng rõ ràng tác dụng

của ba người họ không lớn lắm. "Tần Mặc, Muộn Du Bình, hai anh mau lên chứ!" Hạo Thiên Chân thấy tình hình quả thật không thể lạc quan, lo lắng kêu to.

Trương Kỳ Lân ngay lập tức cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay định chém vào người Ác Tu La, nhưng phát hiện khi đao rơi xuống thì vô dụng.

Trong mắt lạnh lùng của anh lóe lên một tia kinh ngạc. "Không nằm trong ngũ hành, đâm vào mắt thì được, có thể hủy đường hầm, nhưng thân thể thì không được, Kỳ Lân, anh tránh ra!" Tần Mặc vừa vặn thấy dáng vẻ nghi ngờ của Trương Kỳ Lân, biết anh ấy đang nghĩ gì.

Trương Kỳ Lân cũng không phải người lề mề, ngay khi lời Tần Mặc vừa dứt, anh liền lóe thân trực tiếp rời khỏi khu vực xung quanh Ác Tu La.

Huyết mạch của Tần Mặc vừa kích hoạt đến 32, trong lòng anh vẫn luôn mong chờ có cơ hội sử dụng Không Khí Ngưng Tụ, xem có thể tiến bộ một chút không.

Bây giờ cơ hội này chẳng phải đã đến rồi sao?

Khí tức hắc ám trên người Tần Mặc bùng nổ, trên đỉnh đầu anh xuất hiện một đầu rồng, nhưng khác với trước đây là, đầu rồng lần này ở cổ phía sau xuất hiện mười mét thân rồng.

Trên đó còn có vảy rồng màu đen, hơn nữa khí thế cũng khác hẳn so với trước đây.

Chương 107

Tần Mặc vung tay lớn, Hắc Long lao về phía hai Ác Tu La tấn công. "Gào!" Tiếng long ngâm vang vọng khắp không gian, tiếng rồng hùng vĩ, khí thế bàng bạc.

Hai Ác Tu La khi nghe thấy tiếng long ngâm, vô thức muốn bỏ chạy, nhưng đã bị loại khí tức cường liệt này bao vây.

Hai Ác Tu La nhắm chặt mắt, trên người truyền đến cơn đau xé rách, cuối cùng bị khí tức cưỡng ép thổi tan. "Các ngươi không nằm trong ngũ hành, Hắc Long của ta cũng vậy!" Tần Mặc nhìn vị trí hai Ác Tu La đã biến mất trở nên trống rỗng, khóe môi hiện lên ý cười lạnh.

Lúc này, trong đầu anh vang lên âm thanh của Hệ Thống. [Chúc mừng Túc Chủ đánh giết sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Thiên Thần Ngâm Xướng.] Tần Mặc nghe thấy phần thưởng này, khóe môi co giật.

Thiên Thần Ngâm Xướng: Có khả năng đánh thức lý trí con người, bất kể đang trong giấc ngủ hay ảo giác, chỉ cần Thiên Thần Ngâm Xướng được kích hoạt, sẽ lập tức tỉnh táo.

Tần Mặc thậm chí còn rùng mình một cái.

Anh thì hoàn toàn mù tịt về ca hát, thứ này chắc không hợp với anh rồi.

Anh vẫn thích tiếng gầm Long Ngâm kia hơn, hiệu quả đều tốt hơn nhiều so với cái này.

Lúc này, trong đầu anh xuất hiện giao diện điện tử.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 135 [Giới hạn nhân loại 10], Thể Lực 148 [Giới hạn nhân loại 10], Sức Mạnh 110 [Giới hạn nhân loại 10], Tinh Thần 120 [Giới hạn nhân loại 10].

Nhìn những kỹ năng và trạng thái đang tăng lên trên giao diện, trong lòng anh vẫn rất vui mừng.

Ngay khi Tần Mặc đang xem giao diện, bên tai vang lên giọng của Hạo Thiên Chân. "Tần Mặc, đừng có ngẩn người nữa, mau tìm lối ra đi chứ, chúng ta sắp thành thịt băm rồi, chế độ luân hồi đã bắt đầu!" Hạo Thiên Chân lúc này đã không còn thời gian để cảm thán bản lĩnh của Tần Mặc nữa, tốc độ của tấm vách đá này bắt đầu nhanh hơn, khoảng cách đến bức tường không còn quá mười mét.

Cũng chỉ còn chưa đến ba phút nữa.

Nếu ba phút này trôi qua, tất cả sẽ thành kẹp thịt.

Hỗn Độn Chi Mâu của Tần Mặc khoảnh khắc mở ra, ánh sáng vàng lóe lên, anh thấy ở vị trí hai bức tượng trước đó đang đứng xuất hiện một cái động.

Chỉ là trong hai cái động đó xuất hiện một luồng tà khí màu đen nhàn nhạt, luồng tà khí này lúc ẩn lúc hiện cuộn trào. "Kỳ Lân, hai cái

động, mỗi người một cái, mau!" Tần Mặc nói với giọng ngưng trọng.

Trương Kỳ Lân cũng không lề mề, cùng Tần Mặc đi đến vị trí bức tượng bên cạnh, ngay dưới chân bức tượng có hai cái động, nhưng bên trong tối đen như mực không nhìn thấy gì. "Dùng máu Kỳ Lân." Tần Mặc nói xong, cắn nát ngón tay mình, nhỏ máu Hắc Long Huyết Mạch vào trong.

Trương Kỳ Lân cũng nhỏ máu trong tay lên trên. "Bộp." Một âm thanh kỳ lạ truyền đến từ bên dưới, tựa như có thứ gì đó bị phá vỡ.

Tần Mặc thấy luồng hắc khí trước mắt đã biến mất, nghiêng mắt nhìn Bàn Tử, Phan Tử và Hạo Thiên Chân. "Đến đây!" Tần Mặc nhìn về phía họ.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử ba người thấy vậy, vội vàng lao về phía cái động bên cạnh Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Bàn Tử vì chạy quá vội, bị chính chân mình vấp ngã.

Đầu Bàn Tử vừa vặn đập vào tấm vách đá đối diện.

Lúc này Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Tần Mặc đã đứng ở vị trí cái động.

Tấm vách tường phía sau đã ở ngay dưới chân Bàn Tử. "Bàn Tử, cậu mau dậy đi, mau lại đây!" Mắt Hạo Thiên Chân tràn đầy vẻ lo lắng và kinh hoàng.

Chỉ còn chưa đến mười giây, nếu Bàn Tử trong mười giây này không quay lại, chắc chắn sẽ bị ép dẹp lép.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hạo Thiên Chân dâng lên một trận căng thẳng và lo lắng.

Thậm chí đã không dám nghĩ nữa.

Bàn Tử nghe vậy, cũng không thèm để ý đến cơn đau trên người

và cảm giác đầu óc choáng váng nữa, luống cuống đứng dậy từ dưới đất.

Lao thẳng về phía cái động bên cạnh Tần Mặc và Hạo Thiên Chân. "Oa khụ khụ, tránh ra tránh ra, lão tử không xuống được, mẹ kiếp!" Bàn Tử vội vàng chạy tới, vội vàng nhảy xuống, nhưng đồ vật trên người vừa vặn bị kẹt lại, khiến anh ta bị kẹt lại không xuống được.

Nhìn thấy tấm vách đá trước mặt chỉ còn cách một bước chân, sắc mặt Bàn Tử đã không còn chút máu. "Oanh!" Một âm thanh kịch liệt truyền đến.

Xong rồi xong rồi, đây chẳng phải thành con rùa rụt cổ rồi sao?

Tiền của tôi, mỹ nữ của tôi, giấc mộng phú hào của tôi cứ thế mà tan biến sao?

Sau đó, vị trí mông truyền đến cảm giác tê dại, da đầu cũng có chút đau đớn. "Xong rồi, xong rồi, Bàn Gia tôi đây là không có số mà sống sót trở về rồi!

Sớm biết sẽ có chuyện thế này xảy ra, đáng lẽ ra phải tiêu hết tiền đi, khổ thân mình thì thôi đi, tiền còn chưa tiêu hết sạch, thật đáng tiếc, hu hu..." "Chết thì chết thôi, đến lúc đó kiếp sau tôi cũng đầu thai vào Tần gia, bảo bối gì tôi cũng lấy được!" Bàn Tử cứ thế lẩm bẩm một mình dưới đất, miệng toàn nói những lời trong lòng mình.

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc đứng bên cạnh nghe thấy giọng Bàn Tử, cả hai đều thấy rất buồn cười.

Đặc biệt là Hạo Thiên Chân, khóe môi giật giật, thằng nhóc này đến lúc này vẫn còn đang tính toán bản lĩnh của Tần Mặc sao? "Vậy thì tạm thời cậu chưa có cơ hội đầu thai vào Tần gia đâu, vẫn nên ngoan ngoãn mang họ Vương đi." Tần Mặc nhìn Bàn Tử sợ hãi đến tái mặt, lại còn lẩm bẩm một mình, trong mắt lộ ra ý cười, giọng nói

cũng ôn hòa hơn trước.

Chương 108

"Hả?" Bàn Tử nghe thấy giọng ôn hòa của Tần Mặc, tiếng lẩm bẩm cũng đột ngột dừng lại, cuối cùng chậm rãi mở mắt ra.

Thấy Tần Mặc và Hạo Thiên Chân đều đang đứng một bên cười tủm tỉm nhìn mình, anh ta vội vàng nhìn xung quanh. "Hít!" Bàn Tử ngẩng đầu, da đầu tê dại, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa da đầu mình, liền thấy một tấm vách đá đã chặn kín cái động vừa đi vào, trên đó còn kẹp mấy sợi tóc.

Sau đó Bàn Tử sờ sờ mặt mình, còn dùng sức véo một cái. "Mẹ kiếp, đau thật." Bàn Tử nói xong, vẻ mặt đầy mừng rỡ. "Ôi trời, tôi không sao, tôi vẫn còn sống!

Tốt quá rồi, ha ha, Bàn Tử tôi không cần phải đi đầu thai nữa, ha ha!" Bàn Tử cứ thế một mình vui mừng ở một bên. "Cậu phải cảm ơn Tần Mặc đi, nếu không có anh ấy thì bây giờ cậu đã có một chuyến du lịch Địa Phủ rồi." Hạo Thiên Chân nghĩ đến lúc nãy cũng lo lắng y như vậy, may mà Tần Mặc sức lực lớn, ngay khi tấm vách đá áp sát, đã kéo Bàn Tử từ trên xuống.

Nếu không thì đâu phải chuyện đơn giản như rụng vài sợi tóc, đầu đã bị ép nát rồi.

Bàn Tử nghe vậy, nhìn Tần Mặc, đầu tiên là mừng rỡ, liên tục cảm ơn, cuối cùng là sợ hãi đến mức cả người run rẩy. "Hu hu, tôi thật sự sợ quá, suýt chút nữa là gặp Diêm Vương rồi, hu hu, hết hồn!" Mắt Bàn Tử cũng ướt đẫm. "Được rồi, cái tên Bàn Tử chết tiệt nhà cậu, đừng có mà la làng nữa, không phải chưa chết sao?" Tiếng Phan Tử truyền đến từ bên cạnh, nghe trầm trầm, còn có cả tiếng cười nhạo.

Bàn Tử nghe thấy giọng Phan Tử, vội vàng lau khóe mắt mình. "Cậu ngậm miệng đi, cậu biết cái gì mà nói!" Bàn Tử cố làm ra vẻ không vui hét lên, trong lòng vẫn còn rất căng thẳng.

Sau đó nhìn Tần Mặc, "Đa tạ anh nha, Tần Mặc huynh đệ." "Anh em với nhau không cần nói những lời này." Tần Mặc cười nhạt nhìn anh ta. "Tần Mặc, tuyệt học Tần gia của anh thật sự không thể truyền ra ngoài sao?" Hạo Thiên Chân vẫn luôn ghi nhớ bản lĩnh vừa rồi của Tần Mặc.

Di chuyển tức thì đó sao? "Cần phải có Huyết Mạch Tần gia mới có cơ hội học tập, các cậu không được." Tần Mặc bình tĩnh lắc đầu nói.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử khi nghe lời Tần Mặc nói, ánh mắt cũng trùng xuống. "Tần Mặc, cái động vừa rồi là sao vậy?" Bàn Tử tựa như nhớ ra điều gì đó, tại sao lại nhỏ máu vào đó. "Bên trong có tà khí, tà khí trên người Ác Tu La khá nghiêm trọng, trong cái động này toàn là tà khí." Tần Mặc nghe vậy, nhìn xung quanh, nơi này khá chật chội.

Xung quanh đều là vách đá, không gian chỉ có chưa đến vài mét, vừa vặn đủ chiều cao một người. "Kỳ Lân, Phan Tử, hai anh thế nào rồi?" Tần Mặc hét vào vị trí vách đá.

Phan Tử và Trương Kỳ Lân nghe vậy, đơn giản kiểm tra vách đá, cũng không xuất hiện vết thương nào. "Chúng tôi không sao, nhưng chúng ta làm sao để hội hợp đây?" Phan Tử chậm rãi đứng dậy, đưa tay sờ sờ vách đá bên cạnh, muốn tìm lối ra. "Đi thẳng phía trước." Tần Mặc dùng Hỗn Độn Chi Mâu quan sát môi trường xung quanh, nhìn rõ cảnh vật xung quanh, ngay phía trước tấm vách đá này có một lối rẽ. "Được, các cậu cẩn thận." Trương Kỳ Lân nghe vậy, sau đó lên tiếng đáp lại, cầm đèn pin đi vào bên trong.

Phan Tử thấy vậy cũng đi theo sát phía sau.

Tần Mặc và Hạo Thiên Chân vừa định đi, đã bị Bàn Tử gọi lại. "Ấy ấy ấy, đợi tôi với, kéo tôi một tay đi, bây giờ hai chân tôi mềm nhũn rồi, tôi chẳng còn chút sức lực nào cả." Bàn Tử thấy hai người định đi, vội vàng lên tiếng gọi, cả người vẫn đang không ngừng run rẩy. "Ái chà, cái đồ ngốc nhà cậu, đúng là chỉ biết kéo chân người khác!" Hạo Thiên Chân nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, trong lòng lại nghĩ, cả người đầy thịt này, có tác dụng gì chứ?

Chẳng có tác dụng gì cả.

Bàn Tử bị Hạo Thiên Chân kéo đi về phía trước, vừa trải qua sinh tử, làm sao có thể không sợ hãi.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Tần Mặc chậm rãi đi về phía trước, vô cùng cẩn thận. "Cẹt cẹt cẹt." Mấy người nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên phía trên, âm thanh đó vọng xuống từ trên đầu.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghi hoặc nhìn Tần Mặc.

"Đây là trận pháp đã hình thành, không cần lo lắng." Tần Mặc lướt mắt nhìn lên đỉnh đầu, không hề để tâm.

Nghe vậy, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ba người đi về phía trước, vừa hay gặp một ngã rẽ, Trương Kỳ Lân và Phan Tử xuất hiện ở một ngã rẽ khác.

Mấy người tạm thời hội hợp, sau đó đi tiếp về phía trước, nhưng con đường này lại đi lên trên, đó là một con dốc rất lớn.

Đi được một tiếng đồng hồ, hai chân Bàn Tử đều đã mỏi nhừ.

Đúng lúc tuyệt vọng, một cảnh tượng quen thuộc xuất hiện trước mắt, vẫn là con đường hầm tối tăm giống hệt bên trên.

Vẫn là những cửa hang dày đặc như tổ ong.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh đó, không khỏi chửi ầm lên: "Khốn kiếp, thế này là còn chưa hết sao, sao lại vẫn có thứ này chứ?" Bàn Tử nhìn con đường hầm trước mắt, nghĩ đến những ngày khốn khổ bị lũ Thi Biệt truy đuổi trước đó.

Năm người nhìn con đường hầm này, liền thấy những dây leo xanh biếc quen thuộc, giờ lại xuất hiện trước mắt họ.

"Ái chà, cái thứ đó vẫn còn!" Bàn Tử thấy vậy, vội vàng khom lưng bò vào trong, đuổi theo.

"Bàn Tử, anh *đợi* chúng tôi đã!" Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử cứ thế đuổi theo, cũng vội vàng bám sát phía sau.

"Anh Thiên Chân, anh đừng đi chứ!" Phan Tử thấy vậy cũng vội vàng theo sau, cuối cùng là Trương Kỳ Lân và Tần Mặc.

Bàn Tử bò chưa đầy nửa tiếng, trước mắt chợt sáng bừng lên, hưng phấn nói: "Có ánh sáng!" Bàn Tử bị kẹt trong con đường hầm này nửa tiếng, không dám thở mạnh một hơi, giờ thấy ánh sáng, tốc độ cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử phía sau nghe thấy tiếng ánh sáng, tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Hạo Thiên Chân ngẩng đầu cũng thấy ánh sáng, thầm nghĩ, cuối cùng cũng có lối ra rồi, nếu có thể thông ra mặt đất thì càng tốt.

Bàn Tử là người đầu tiên bò ra khỏi cửa động, vừa mới ra ngoài.

Hạo Thiên Chân và những người khác liền nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc: "Chết tiệt, rốt cuộc đây là chỗ nào vậy?" Tần Mặc ở cuối cùng tai khẽ động, nghe thấy vài âm thanh lách tách.

Chương 109

Anh trầm ngâm một lát, khóe miệng khẽ nhếch.

Cuối cùng cũng đến rồi.

Hạo Thiên Chân cẩn thận bò ra khỏi cửa động.

Bên ngoài chỉ có một chỗ nhô ra, vừa đủ cho một người đứng, bên ngoài là vách núi, nhìn xuống dưới có độ cao hơn mười mét.

Thỉnh thoảng còn có gió thổi qua, Hạo Thiên Chân cẩn thận bám sát vào vách đá.

Hạo Thiên Chân nhìn hang đá tự nhiên khổng lồ trước mắt, ước chừng rộng bằng một sân bóng đá.

Trên đỉnh hang có một khe nứt lớn, ánh trăng chiếu xuyên qua khe nứt này.

Vừa đủ để phác họa toàn bộ hang động.

Hạo Thiên Chân bám chặt vào vách đá phía tây, Hạo Thiên Chân đơn giản quan sát một lượt.

Bốn phía vách đá dày đặc toàn là cửa động, có đến hàng vạn cái.

Nhìn thoáng qua, giống hệt như bị pháo cơ quan siêu cấp bắn qua, mà vị trí họ bò ra chỉ là một trong số đó.

Điều khiến người ta khó chấp nhận nhất là giữa hang động này, có một cái cây cổ thụ cao mười mấy tầng lầu, mười người ôm chưa chắc đã ôm xuể.

Trên cái cây này quấn quanh vô số dây leo to như cột điện, những dây leo này cực kỳ dày đặc, những chỗ có thể quấn đều đã bị quấn chặt, còn rất nhiều dây leo đã vươn đến tận cửa động.

Phía trên còn treo những thứ giống như quả thực, gió nhẹ thổi qua, khẽ lay động, trông vô cùng quỷ dị.

Dưới gốc cây có một hành lang bằng đá bao quanh, có một bệ tế nhỏ dẫn thẳng đến dưới tán cây.

Hạo Thiên Chân nhìn kỹ lại, ở cuối hành lang có một bệ ngọc với mười mấy bậc thang, trên đó còn có một chiếc giường ngọc, dường như có một người đang nằm trên đó, nhưng quá xa, nhìn không rõ lắm.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng đối diện, vô cùng hưng phấn.

"Khốn kiếp, Bàn gia ta thực sự đã tìm được rồi!

Đây chính là chủ Mộ Huyệt, người nằm trên đó chắc chắn là Lỗ Thương Vương nguyên bản.

Cái tên Lỗ Thương Vương này thật quá đáng, đổ đấu của người khác, rồi tự mình nằm vào, cuối cùng hắn cũng bị đổ đấu, tiện cho quân sư của hắn." "Dù sao đi nữa, hôm nay Bàn gia ta phải thay trời hành đạo, thu dọn đám người này, cái thứ hạ đấu không có đạo nghĩa gì cả." Bàn Tử nhìn chiếc giường ngọc, giống như nhìn thấy bảo bối gì đó, càng chửi càng hăng.

Hạo Thiên Chân bên cạnh nghe càng thấy không đúng, thầm nghĩ tên này đúng là từ bệnh viện tâm thần ra, còn không nghĩ lại mà chửi nữa.

Chính mình cũng là một kẻ hạ đấu, chẳng lẽ không thấy mình rất thiếu đức sao?

Phan Tử, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân phía sau cũng vừa ra khỏi cửa động, vừa hay nghe thấy lời này.

Phan Tử từ phía sau bước ra, liếc nhìn những thứ bên dưới rồi đột nhiên nói: "Anh tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Mộ Huyệt này rất tà, thêm nữa Tam gia đến giờ vẫn chưa thấy đâu, tốt nhất vẫn nên tính kế lâu dài." Phan Tử nghĩ đến những thứ mình đã gặp phải từ khi vào Mộ Huyệt này, ai mà chịu nổi chứ.

Đây rất có thể là chủ Mộ Huyệt, mức độ nguy hiểm thế nào thì không ai biết được, vẫn là nên đợi đã rồi nói, quan trọng nhất là phải tìm được Tam gia trước.

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc phía sau nhìn nhau, cả hai đều không nói gì.

Tần Mặc đánh giá môi trường xung quanh, tai anh đang cẩn thận lắng nghe những âm thanh đó.

Những âm thanh lách tách cũng ngày càng gần.

Lúc này Bàn Tử nghe lời của Phan Tử, đầu tiên là nhìn quanh bốn phía, cuối cùng nửa thân mình phía trước nhô ra khỏi vách núi, sau đó liền muốn trượt xuống, và đã đến một cửa động khác.

Hoàn toàn không nghe lọt lời của Phan Tử.

Đúng lúc này, một bàn tay xuất hiện, nắm chặt chân Bàn Tử.

Bàn Tử cảm thấy có thứ gì đó nắm chân mình, giật mình một cái, liền muốn dùng sức đạp bay thứ đang nắm chân mình.

Nhưng dù anh có quăng thế nào cũng không tuột ra được, cuối cùng bị một lực lượng thần bí kéo xuống, vừa hay rơi vào vị trí cửa động bên cạnh, đang bắt đầu vật lộn với lực lượng đó.

Hạo Thiên Chân đang đứng bên cạnh chứng kiến cảnh này, định tiến lên giúp đỡ, nhưng lại thấy Bàn Tử đang ngồi ở phía dưới, giống như đang chơi kéo co vậy.

"Thiên Chân, Phan Tử, hai anh xem kìa." Giọng Tần Mặc đột nhiên truyền đến, anh đứng bên vách đá, dường như đang đánh giá thứ

gì đó.

"Xem cái gì chứ?

Chúng ta vẫn nên nghĩ cách…" Hạo Thiên Chân nhìn tình hình trên vách đá, không khỏi giật mình, sự lo lắng và căng thẳng trước đó lập tức biến thành kinh ngạc và vui mừng.

Phía trên có vài dòng chữ, nhưng đã bị làm cho xiêu vẹo. 'Cháu trai, Tam thúc có việc đi trước rồi, nếu cháu nhìn thấy, hãy lập tức rời đi, đừng tiếp xúc với những dây leo này, tuyệt đối ghi nhớ!' Hạo Thiên Chân đầy hy vọng nhìn những dòng chữ đó, nhưng khi nhìn thấy những dòng chữ như vậy, khóe miệng anh giật giật.

Mình đã phải phí hết sức lực, từng bước từng bước cẩn thận, suýt chút nữa mất mạng, cuối cùng thì… Tam thúc đã đi rồi?

Sao lại đi rồi chứ?

Ông ấy đâu phải là người ra đi tay không đâu.

Không đúng, chắc chắn là đã lấy đi thứ gì đó rồi.

Hạo Thiên Chân nghĩ đến lời của Bàn Tử trước đó.

Chẳng lẽ là cái Quy Tỳ kia đã bị Tam thúc lấy đi rồi?

Nghĩ đến đây, anh muốn hỏi Bàn Tử, nhưng chú ý thấy Bàn Tử vẫn còn ở phía dưới, vội vàng chạy qua xem xét.

Phan Tử sau khi thấy những dòng chữ trên đó, biết Ngô Tam gia đã đi rồi, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Ngô Tam gia an toàn là được rồi, những thứ khác không quan trọng.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cũng bắt đầu quan sát những dòng chữ này, Tần Mặc nhíu mày.

Cứ thế mà đi rồi sao?

Ngô Tam gia không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, đi vào lúc này, chẳng lẽ đồ vật bên trong đã bị lấy đi rồi?

Còn những dây leo này nữa.

Chương 110

Chết tiệt, thảo nào lại phải cẩn thận với những dây leo này.

“Bây giờ muốn rút thân đã khó rồi, Kỳ Lân, anh phải cẩn thận đấy.” Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Người sau khựng lại, trong mắt lạnh nhạt lóe lên một tia nghi hoặc, và cả sự khó hiểu.

Anh ta nhìn Tần Mặc từ trên xuống dưới, không hiểu những lời này có ý nghĩa gì.

Hạo Thiên Chân đang đứng bên cạnh, nhìn xuống dưới, liền thấy bên cạnh Bàn Tử còn có một đống dây leo đang bám vào vách đá.

Lúc này Bàn Tử đang chỉ vào những dây leo đối diện, giây tiếp theo những dây leo này đồng loạt cứng đờ lại.

Những dây leo trước đó vốn rất đỗi bình thường, sau khi bị Bàn Tử chỉ một cái như vậy, đột nhiên dựng lên như rắn, phần cuối cuộn lại như một bông hoa.

Nhìn thoáng qua rất giống một bàn tay quỷ, thứ này dựng đứng ở đó, dường như cảm nhận được vị trí của Bàn Tử.

Chỉ cần Bàn Tử cử động, dây leo liền di chuyển theo, lắc lư sang hai bên, như đang trêu rắn vậy.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng như vậy, chợt bừng tỉnh đại ngộ, thứ giống bàn tay quỷ mà Phan Tử và Bàn Tử nhìn thấy trước đó, chính là cái này sao?

Lúc này, trong đầu Tần Mặc đang đứng phía trên, vang lên tiếng Hệ Thống. 【Phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt. 】 【Phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt. 】 Tiếng Hệ

Thống nhắc nhở vang lên trong đầu Tần Mặc, nhắc nhở cùng lúc đến hai lần.

Tình huống này vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Tần Mặc nhìn những dây leo bên cạnh, chìm vào trầm tư.

Lúc này Bàn Tử cũng đã chú ý đến tình hình của dây leo này, anh ta còn đang dùng chân vẽ vẽ vòng tròn ở đó, vẫn đang trêu đùa dây leo.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử không đáng tin cậy như vậy, thầm nghĩ, thảo nào tên Bàn Tử này lại một mình xuống Mộ Huyệt hạ đấu, ai theo anh ta xuống Mộ Huyệt mà không hại chết đồng đội chứ?

Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử không nghiêm túc như vậy, lập tức tức giận.

"Tôi nói anh có hết không hả?

Anh có biết đây là cái thứ gì không?

Anh mau đừng động đậy lung tung nữa." Lời vừa dứt, dây leo lập tức quấn chặt chân anh ta, sau đó cả một vòng, tiếp tục kéo Bàn Tử từ cửa động phía dưới xuống dưới.

Khi Hạo Thiên Chân nhìn cảnh này, anh nghĩ đến lúc ở trong thạch thất, lực của thứ này mạnh đến mức nào, Bàn Tử và anh ta hai người vừa rồi không hề kéo được dây leo này.

Bây giờ trên vách núi cũng không có chỗ nào để lấy lực.

Hạo Thiên Chân vội vàng muốn tìm đá để đập thứ này xuống, nhưng môi trường xung quanh đều trơn nhẵn, đừng nói là đá, đến một mảnh vụn cũng không thể cạy ra được.

Đúng lúc Hạo Thiên Chân đang tìm kiếm khắp nơi, và vô cùng sốt ruột, đột nhiên chân anh ta bị siết chặt.

Hạo Thiên Chân thầm kêu không hay, liền thấy bàn tay quỷ do dây

leo tạo thành đang nắm chặt mắt cá chân anh ta.

Lúc này Hạo Thiên Chân sau khi ý thức được điểm này, theo bản năng muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng đã không kịp nữa rồi, chỉ đành mặc cho một lực lượng khổng lồ kéo anh ta ra ngoài.

Hạo Thiên Chân còn chưa kịp phản ứng, thì đã ở giữa không trung.

Trong khoảnh khắc này, Hạo Thiên Chân cảm thấy mình mất trọng lượng, tay chân loạn xạ túm lấy, theo bản năng muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng không nắm được gì cả, cuối cùng bị ném mạnh vào vách đá.

"Chết tiệt!" Hạo Thiên Chân cảm thấy cú ném này còn thảm hơn cả tự mình đâm vào, lập tức mất phương hướng, chỉ thiếu nước phun máu.

Sau đó anh cảm thấy dây leo đang dùng sức kéo anh ta.

Nhìn khoảng cách cao như vậy xuống dưới, Hạo Thiên Chân lập tức cảm thấy tuyệt vọng, xong rồi, lần này xong rồi.

Trong đầu anh đã hiện ra cảnh tượng mình bị rơi chết.

Vừa rồi hành động bị dây leo kéo đi đã thu hút thành công những dây leo bên cạnh, một dây leo thô to nhất lúc này đã bắt đầu quấn quanh eo Hạo Thiên Chân.

Lại vì dây leo này thô to, anh bị dây leo này kéo đi.

Không đúng, là bị nó kéo qua, thỉnh thoảng còn va vào cành cây bên cạnh, trên người cũng bị cành cây cào xước.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân đã bị va chạm đến đầu óc choáng váng, thậm chí ý thức cũng gần như mơ hồ, anh lẩm nhẩm khẩu quyết, Hỗn Độn Chi Mâu đã mở ra.

Anh liền thấy không gian bên cạnh Hạo Thiên Chân đã bắt đầu ngưng tụ, và phong tỏa không gian bên cạnh Hạo Thiên Chân, những dây leo này nhất thời không thể tiếp cận, ngay cả những dây leo đang quấn trên người Hạo Thiên Chân cũng bắt đầu dần dần khô héo.

Hạo Thiên Chân cứ thế lơ lửng giữa không trung.

Trương Kỳ Lân và Phan Tử bên cạnh đã quen với điều này, mà lại nhìn Tần Mặc, sâu sắc khâm phục bản lĩnh của Tần Mặc, nếu là họ thì chỉ có thể trơ mắt nhìn Hạo Thiên Chân bị thương.

Tần Mặc khẽ cười nhìn Hạo Thiên Chân đang thở hổn hển giữa không trung, và muốn lấy lại sức.

Ánh mắt Trương Kỳ Lân khẽ nhướng lên, không có quá nhiều cảm xúc.

Lúc này Hạo Thiên Chân bị va đập đến thất điên bát đảo đang 'ngồi' giữa không trung, loạn xạ xoa xoa vết thương trên người, và cái đầu vừa bị va chạm, bây giờ trước mắt anh vẫn còn một lớp màn sương, rất mơ hồ.

Hạo Thiên Chân đau đến hít một hơi khí lạnh.

Anh đang nhe răng nhếch mép, sau đó tầm nhìn bắt đầu hồi phục, nhìn quanh bốn phía.

Ngay dưới thân anh còn có một bệ đá đặt một thi thể bí ẩn.

Hạo Thiên Chân nhìn kỹ lại, không khỏi giật mình.

Trước đó nhìn từ phía trên không phải là một thi thể, bên cạnh thi thể đó còn có một nữ thi.

Trên người mặc lụa trắng, mắt nhắm nghiền, dung mạo an tường, trên người không có tình trạng phân hủy, giống như đang ngủ vậy.

Bên cạnh còn có một nam thi, trên mặt có một mặt nạ đồng hình

mặt cáo.

Toàn thân mặc áo giáp, hai tay đặt trước người, trong tay còn có một hộp tử kim.

Hạo Thiên Chân 'lơ lửng' giữa không trung bắt đầu đánh giá nam thi này, luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ, và có chút cảm giác khó chịu.

Chương 111

Sau đó nhìn kỹ lại, nam thi dưới mặt nạ đồng lúc này hai mắt màu xanh lam đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào anh.

Không khí lập tức trở nên tĩnh lặng, lông tơ trên người Hạo Thiên Chân bắt đầu dựng đứng.

Cảm giác quen thuộc này lại một lần nữa xuất hiện.

Trên mặt Hạo Thiên Chân còn có mồ hôi lạnh chảy xuống, nhất thời không biết phải làm sao cho tốt.

Cuối cùng, anh cẩn thận đánh giá giữa không trung.

Trong lòng bắt đầu cầu nguyện, hy vọng tên này đừng đột nhiên ra tay đánh anh một trận.

Hơn mười phút sau.

Hạo Thiên Chân cẩn thận nhìn thứ này, ngay cả tròng mắt cũng không hề động đậy, cũng không hề chớp.

Hạo Thiên Chân sau đó thầm thở phào nhẹ nhõm, thực sự muốn nói với Tần Mặc một tiếng, thả anh ta xuống, cứ bị một thi thể nhìn chằm chằm như vậy, ai mà thoải mái cho được.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy trên vị trí những dây leo bên cạnh đều là thi thể, hơn nữa còn đủ loại tư thế.

Hễ là chỗ nào có thể nhìn thấy đều có thi thể, những chỗ không nhìn thấy thì… không biết.

Hạo Thiên Chân bị kinh ngạc đến nỗi không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Anh chỉ nhìn lướt qua những thi thể trên đó, gió nhẹ thổi qua, lắc

lư theo gió.

Thoạt nhìn, rất giống xác khô bị gió thổi, khiến người ta khó chịu.

Lộp cộp lộp cộp.

Bên tai Hạo Thiên Chân truyền đến âm thanh quen thuộc, thấy trên những thi thể này còn có một mùi hôi thối nồng nặc, còn có một số Thi Biệt đang bắt đầu gặm nhấm trên đó.

Hạo Thiên Chân nhìn con Thi Biệt này, loạn xạ sờ soạng đồ vật trên người, trong lòng hối hận vô cùng, nếu có máu của Tần Mặc và Muộn Du Bình thì có lẽ sẽ tốt hơn chút?

Một lát sau, Hạo Thiên Chân dường như nghĩ ra điều gì đó, Bàn Tử đâu rồi?

Trước đó anh ta cũng bị những dây leo này kéo xuống đây mà.

Người đâu?

Hạo Thiên Chân nhìn quanh khắp nơi, tạm thời không thấy Bàn Tử, cũng không biết bị kéo đi đâu rồi, nhưng cũng không thấy anh ta rơi xuống, quyết định tạm thời không để ý.

Sau đó nhìn Tần Mặc.

Lúc này vẫn là nên xuống dưới thì hơn.

Sau đó anh liền ra hiệu muốn xuống dưới.

Tần Mặc vung tay lên, thu hồi Không Gian Ngưng Tụ.

"A!" Hạo Thiên Chân còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp rơi xuống.

Ngay khi anh ta rơi thẳng xuống người nữ thi phía dưới.

Tần Mặc thấy không đúng, lần nữa ra tay.

Hạo Thiên Chân theo bản năng bảo vệ đầu mình, tránh va vào đầu, giây tiếp theo lại dừng lại.

Khi mở mắt ra, trước mắt chợt xuất hiện nữ thi kia, khoảng cách giữa họ chỉ còn vài milimet sát mặt.

Hạo Thiên Chân thầm mắng Tần Mặc trong lòng một trận, đây là tình huống gì vậy?

Họ suýt chút nữa thì hôn nhau rồi.

Nụ hôn đầu của anh ta không thể cứ thế mà trao cho một nữ thi chứ, Tần Mặc, tôi hận anh!

"Thế này thì, Thiên Chân khó xử rồi." Trương Kỳ Lân nhìn dáng vẻ của Hạo Thiên Chân, nghiêng đầu nhìn Tần Mặc.

"Đây là một phương pháp sai, muốn thay đổi không gian, tôi tạm thời vẫn chưa làm được, chỉ có thể thẳng đứng thôi." Tần Mặc có chút ngượng ngùng, cái này miêu tả thế nào đây?

Đây là một sai sót, Hạo Thiên Chân sẽ hiểu thôi mà?

"Khi nào thì xuống?

Hạo Thiên Chân không tự mình giải quyết được." Trương Kỳ Lân nghi hoặc hỏi.

"Đợi thêm chút, tôi có vài chuyện cần làm rõ." Tần Mặc mắt vẫn nhìn Hạo Thiên Chân, không hề rời đi.

Phan Tử bên cạnh trong lòng không nói nên lời, tiểu Tam gia này lại trở thành đá dò đường rồi sao?

Thôi được rồi, nghĩ như vậy cũng không có gì sai.

Nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng cho sự an toàn của Hạo Thiên Chân, lại nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều bình tĩnh như vậy, sự lo lắng cũng giảm đi một chút.

Lúc này Hạo Thiên Chân vội vàng thu môi lại, còn rụt cổ một cái, sợ mình sẽ chạm vào nữ thi.

Đối mặt với hai thi thể này, trong lòng anh vẫn có chút không có cảm giác an toàn, khóe mắt nhìn thấy bên hông nam thi bên cạnh còn có một con dao găm.

Trong lòng thầm thương lượng với nữ thi này: Vị tiểu tiên nữ à, vì sự an toàn của tính mạng tôi, tôi mượn vũ khí của bạn cô một chút nhé, dùng xong tôi sẽ trả lại cho hai cô.

Hạo Thiên Chân vừa nói, vừa vươn tay ra muốn lấy con dao trên hông nam thi xuống.

Keng.

Không khí lại một lần nữa tĩnh lặng.

Con dao không lấy xuống được, dây lưng bị đứt rồi.

Không biết nam thi này có không vui không?

Hạo Thiên Chân khó khăn nuốt nước bọt, trong lòng đã có ý định rồi, lát nữa cầm dao, liền để Tần Mặc thả anh ta xuống, khi xuống dưới, vạn nhất hai thi thể này có động thủ, thì cũng có vũ khí bảo vệ tính mạng chứ?

Trong lòng đã quyết định sẽ làm như vậy.

Hạo Thiên Chân lấy con dao ra, liền thấy lưỡi dao lóe lên hàn quang, vừa nhìn đã biết là một con dao tốt.

Chương 112

Cuối cùng anh ra hiệu cho Tần Mặc.

Tần Mặc lập tức hiểu ra, anh còn chút do dự, nhưng không thả xuống như vậy cũng không được, cuối cùng vung tay lên, Hạo Thiên Chân liền bị Tần Mặc thả xuống.

Hạo Thiên Chân còn chưa kịp phản ứng, thì đã rơi mạnh xuống người nữ thi.

Một người một thi thể mặt đều dán chặt vào nhau, một luồng khí lạnh lập tức từ mặt Hạo Thiên Chân lan khắp toàn thân, lạnh đến thấu xương.

Hạo Thiên Chân vội vàng ngẩng mặt lên, trong lòng run sợ rợn người.

Tần Mặc, Phan Tử và Trương Kỳ Lân bên cạnh nhìn thấy cảnh này, không nhịn được cười, cái này ít nhiều cũng có chút… à mà thôi.

Cảnh tượng này ít nhiều cũng sẽ khiến người ta hiểu lầm, ai nhìn thấy cũng sẽ có những suy nghĩ nhất định.

"Mọi người nhìn kìa." Hỗn Độn Chi Mâu của Tần Mặc vẫn luôn mở ra, vừa hay nhìn thấy ngón tay nữ thi kia khẽ động.

Anh nhíu mày.

Lúc này trong lòng Hạo Thiên Chân bắt đầu sợ hãi, may mắn đây là nữ thi, nếu là nam thi thì sẽ ghê tởm đến mức nào chứ?

Hạo Thiên Chân đang định đứng dậy, một cơn gió nhẹ thổi qua, hai cánh tay nữ thi đột nhiên vòng lên vai Hạo Thiên Chân.

Nam thi bên cạnh vừa hay phát ra tiếng lạch cạch.

Trong lòng Hạo Thiên Chân cũng bắt đầu lạch cạch một cái, đây là tình huống gì vậy?

"Huynh đệ, đây không phải lỗi của tôi đâu, là vợ anh không buông tay, tôi cũng không có cách nào cả, tôi cũng rất vô tội." Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn nam thi, vừa rồi âm thanh đã khiến anh cảnh giác cao độ, vội vàng lên tiếng nói.

Sau đó đối phương không có phản ứng, mà nhìn nam thi bên cạnh, chỉ là tấm giáp trên người bị rơi xuống, một phen hoảng sợ vô ích.

Hạo Thiên Chân thở phào một hơi, muốn đứng dậy khỏi người nữ thi này, nhưng dù anh có cử động thế nào, cánh tay nữ thi vẫn cứ bám theo.

Đúng lúc Hạo Thiên Chân bất chấp tất cả muốn đứng dậy, anh thấy nữ thi cũng đứng dậy theo.

Miệng mở ra, bên trong lộ ra một chiếc chìa khóa bằng đồng, trên đó còn có một hạt châu, màu xanh lục đậm.

Hạo Thiên Chân chú ý thấy vậy, trong lòng bắt đầu có vài suy nghĩ, cái này chắc là chìa khóa, nếu lấy ra thì nữ thi này có biến thân không?

Có xuất hiện Mummy hay gì đó không?

Nhưng cũng không thể cứ thế mà dắt cô ta đi khắp nơi được?

Đang lúc do dự không quyết, phía trên truyền đến âm thanh.

Liền thấy Bàn Tử vừa rồi cũng giống như anh ta, đi lại 'đường cũ' của anh ta.

Và còn bị treo ngược móc câu vàng xuất hiện bên cạnh anh ta.

"Khốn kiếp, cái dây leo này thật sự vừa thô vừa khỏe, suýt chút nữa thì làm Bàn gia chết rồi!" Bàn Tử sau đó quay đầu nhìn Hạo Thiên

Chân bên cạnh.

“Thiên Chân huynh đệ, đang tìm cô nương làm gì đấy à?” Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử bị treo ngược, lúc này vẫn còn nói chuyện không đâu vào đâu, anh ta hận không thể cho Bàn Tử một cước.

Giờ là lúc nào rồi chứ hả?

Tổ cha anh, còn tìm cô nương.

Cái thi thể này cho anh, anh có ngủ không?

Hạo Thiên Chân không biết nên khóc hay nên cười, mình đang trong bộ dạng thê thảm như vậy, còn có tâm trạng nói chuyện phiếm sao?

“Bớt nói nhảm đi, đây là nguy hiểm chết người đấy, mau giúp tôi nghĩ cách đi!” Hạo Thiên Chân hạ giọng xuống một chút, quay đầu đi, không dám đối diện trực tiếp với nữ thi đối diện, vạn nhất cô ta thở rồi thì sao?

Biến thành Thi Biến thì sao?

“Vậy cũng phải thả tôi xuống chứ!” Bàn Tử đầu tiên là vặn vẹo thân thể vài cái, nhưng không có tác dụng gì, vô lực mở miệng nói.

Hạo Thiên Chân đưa con dao vừa lấy từ nam thi cho anh ta.

Bàn Tử chụp lấy, lập tức xoay người đi cắt dây leo.

Hạo Thiên Chân đầu tiên là nhìn Bàn Tử, cuối cùng dường như nghĩ ra điều gì đó.

Chết tiệt, quên mất.

Hạo Thiên Chân muốn gọi anh ta, nhưng đã không kịp.

Lúc này Bàn Tử giống như một chiếc máy bay rơi, thẳng tắp rơi xuống vị trí nam thi mặc giáp phía dưới.

“A!

Ai da!” Bàn Tử khi ý thức được tình cảnh của mình, thì đã quá muộn, theo bản năng ôm lấy đầu mình.

Sau đó là một tiếng ‘Quang đương’.

Hạo Thiên Chân trơ mắt nhìn Bàn Tử cứ thế đập xuống người nam thi kia, làm rơi mặt nạ của nam thi.

Hạo Thiên Chân đang định nhìn, liền nghe Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng: “Đừng nhìn, đây là Thanh Nhãn Hồ Ly!” Chỉ là tiếng kêu của Bàn Tử đã muộn một bước, Hạo Thiên Chân vẫn nhìn thấy rồi.

Ngay khi nhìn thấy khuôn mặt dưới mặt nạ này, anh cảm thấy trong đầu ‘ù’ một tiếng, da đầu cũng theo đó mà căng chặt, không biết là do sợ hãi, hay là do kinh ngạc.

Hạo Thiên Chân lập tức cà lăm: “Cái… cái này là cái gì vậy?” Tần Mặc, Trương Kỳ Lân và Phan Tử đang đứng phía trên chứng kiến tất cả điều này ý thức được Hạo Thiên Chân và Bàn Tử có thể đã gặp nguy hiểm.

Trương Kỳ Lân theo bản năng nhìn Tần Mặc bên cạnh.

“Bây giờ xuống thôi.” Tần Mặc mắt tinh tường nhìn thấy người đang nằm trên giường ngọc, miệng lẩm nhẩm chú ngữ.

Giữa không trung ngưng tụ thành không gian trong suốt, không gian nhanh chóng biến thành một cây cầu nhỏ.

Tần Mặc đi trước một bước, đạp lên giữa không trung, từ từ tiếp cận vị trí của Hạo Thiên Chân.

Trương Kỳ Lân và Phan Tử cũng vội vàng theo sau, lo lắng nhìn Hạo Thiên Chân.

Lúc này Hạo Thiên Chân đang nhìn nam thi mặc giáp, toàn bộ đầu không có tóc, không có lông mày và râu, khuôn mặt bị gọt nhọn, thậm chí đã đến mức biến dạng.

Đôi mắt gần như là một khe hở dài, hai tròng mắt màu xanh lam phát ra hàn quang giữa khe hở, nhìn thoáng qua, rất giống một con cáo mặt người nhe nanh cười.

Chương 113

Ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy rất quỷ dị.

Kiểu tướng mạo này, ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy kinh khủng.

Bàn Tử cũng sợ đến mức hồn xiêu phách lạc, kinh hãi nói: "Đây là… Thiết Diện Sinh?" "Sao lại trông giống cáo vậy?" Bàn Tử vẫn đang không ngừng quan sát, trước đó đã nói Lỗ Thương Vương đã biến thành Huyết Thi, vậy người nằm trong quan tài hẳn phải là Thiết Diện Sinh chứ?

Bàn Tử liên tục gãi sau gáy mình, vẻ mặt không hiểu.

"Cái này không phải là Thiết Diện Sinh." Lúc này Tần Mặc, Trương Kỳ Lân và Phan Tử ba người đã từ phía trên đi xuống.

Đôi mắt tĩnh lặng như giếng cổ của Tần Mặc lướt qua, ánh mắt dò xét nhìn môi trường xung quanh.

"Đây không phải là Thanh Nhãn Hồ Ly sao?" Bàn Tử nghe vậy, quay người nhìn ba người vừa hạ xuống từ vách núi, sắc mặt vẫn kinh hãi.

"Quả thật là vậy, nhưng Thanh Nhãn Hồ Ly này có một điển cố." Tần Mặc nhặt áo giáp bên cạnh lên, che khuôn mặt và đôi mắt của Thanh Nhãn Hồ Ly lại.

Thứ này, không thể nhìn, sẽ xảy ra chuyện.

"Điển cố gì?" Phan Tử và Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đầu tiên liếc nhìn nam thi, đôi môi mỏng khẽ mở: "Từng có một Mạc Kim Hiệu Úy tham lam, khi hạ đấu, anh ta đã hạ một Mộ Huyệt, khi mở Quan Quách ra thì bên trong nằm một Thanh Nhãn Hồ Ly.

Hồ ly vốn là một sinh linh có linh tính cực lớn, việc có một con hồ ly nằm trên thi thể, vốn dĩ đã là điềm không lành." "Nhưng người này tham lam, đã lấy đi cái Ngọc Ô Quy bên trong.

Nhiều năm sau, người hạ đấu kia rửa tay gác kiếm, về quê an hưởng tuổi già, vợ anh ta mang thai mười tháng." "Đứa trẻ sinh ra có một đôi mắt màu xanh lam, trước đó anh ta không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đây là bệnh lạ, nhưng theo thời gian trôi qua, trên mặt đứa trẻ bắt đầu xuất hiện lông cáo." "Người Mạc Kim Hiệu Úy này lúc đó mới ý thức được mình đã phạm sai lầm, mặc dù tình trạng bệnh của đứa trẻ không xấu đi nữa, nhưng khuôn mặt giống cáo thì không thể trở lại bình thường được nữa." Tần Mặc kể ra nguồn gốc này.

Bàn Tử đứng một bên lắng nghe, cảm thấy có chút quen thuộc, nhất thời cũng không nhớ ra nguồn gốc của chuyện này, dường như đã nghe ở đâu đó rồi.

Tần Mặc nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, đợi anh ta hồi ức lại.

"Ái chà!" Bàn Tử vỗ một cái vào đầu, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Tôi nhớ ra rồi, cái thứ này quả thật rất tà môn, Tần Mặc vừa nói không sai, nhưng con Thanh Nhãn Hồ Thi này rất tà môn, nghe nói là nhìn nó một cái thì sẽ từ từ biến thành giống nó." "Anh vừa nhìn nó rồi phải không?" Lời Bàn Tử vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Hạo Thiên Chân.

"Anh nói bậy bạ gì đó?

Sao tôi có thể không nhìn thấy chứ, nhưng lời đồn này cũng chưa chắc là thật, anh nhìn tôi bây giờ không phải không sao sao?" "Mấy anh mau lại đây giúp tôi một tay đi?

Vấn đề nữ thi này không phải nên giải quyết một chút sao?" Hạo

Thiên Chân nói xong, còn liếc nhìn nữ thi đang treo trên cổ mình.

Đợi khi anh ta nhìn lại thì Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, và cả Phan Tử đều đã biến mất không thấy tăm hơi.

Chỉ còn một Bàn Tử đang đứng bên cạnh, dường như đang đánh giá nam thi bên cạnh, nhìn rất chăm chú.

Hạo Thiên Chân khó hiểu nhìn quanh.

"Bàn Tử, Tần Mặc và Muộn Du Bình đâu?

Cả Phan Tử nữa?" Hạo Thiên Chân hoảng loạn hỏi, không thể nào rời đi được chứ?

"Tôi vừa rồi đang đánh giá nam thi này, không chú ý, Tần Mặc trước giờ vốn thần bí, nói không chừng là dẫn Phan Tử và Muộn Du Bình đi làm chuyện gì đó rồi." Bàn Tử vừa nói, vừa bắt đầu đánh giá người phụ nữ đang treo trên người Hạo Thiên Chân.

Anh ta cũng nhìn thấy thứ trong miệng nữ thi.

"Thiên Chân huynh đệ, chúng ta lấy thứ trên người nữ thi này ra đi?

Cái này nói không chừng còn là bảo bối gì đó." Bàn Tử vẻ mặt hưng phấn nhìn anh ta.

"Tổ cha anh, giờ là lúc nào rồi chứ?

Anh còn tâm trạng quan tâm cái bảo bối đó à?

Mau kéo cái thứ này xuống đi!" Hạo Thiên Chân nhìn dáng vẻ ham tài của Bàn Tử, không nghĩ nhiều, chửi ầm lên.

"Tôi nghĩ rằng, cơ thể nữ thi này có thể cử động, hẳn là do thứ trong miệng cô ấy, anh lấy ra đi, nói không chừng sẽ ổn thôi." Bàn Tử nghiêm chỉnh nói.

Hạo Thiên Chân nhìn nữ thi trước mặt, cẩn thận nhớ lại, đúng là vì nhìn thấy cái Thược Thi trong miệng nó mà mới hành động.

"Anh vẫn nên lấy đồ ra đi." Bàn Tử lộ ra vẻ tham tiền, liên tục thúc giục.

"Biết rồi, biết rồi." Hạo Thiên Chân liếc nhìn Bàn Tử bên cạnh, khi thấy trong mắt Bàn Tử lóe lên một tia sáng, trong lòng bắt đầu nghi ngờ.

Anh ta không chắc chắn đánh giá Bàn Tử.

Sao Bàn Tử này nhìn lại lạ thế nhỉ?

"Anh nhìn tôi làm gì?

Mau lấy ra đi." Bàn Tử thấy anh ta cứ nhìn chằm chằm mình, không khỏi thúc giục.

Hạo Thiên Chân chậm rãi giơ tay lên, ngón tay vừa định đặt vào miệng nữ thi thì bên tai mơ hồ truyền đến giọng nói của Tần Mặc.

"Thiên Chân.

Đừng cho vào." Tay Hạo Thiên Chân lập tức cứng đờ, mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Tần Mặc.

"Tần Mặc?

Anh ở đâu?

Sao không thấy anh vậy?" Anh ta chỉ thấy bóng dáng Bàn Tử, còn những người khác thì không thấy ai.

"Cậu không thấy tôi, cậu nghe lời tôi, đừng manh động, cũng đừng nhìn loạn xạ." Giọng Tần Mặc lúc xa lúc gần, như thể ở rất xa, lại như thể ngay bên tai.

Hạo Thiên Chân đang định đi tìm Tần Mặc thì động tác cũng lập

tức dừng lại.

“Cậu làm theo lời tôi, cúi đầu nữ thi xuống, dùng ngón cái giữ chặt cổ họng nó, dùng sức vỗ vào sau gáy, nhớ kỹ, nhất định phải giữ chặt cổ họng nó, nếu không sẽ uổng công.” Hạo Thiên Chân nghe thấy giọng Tần Mặc, liền làm theo lời anh.

Khi lòng bàn tay vỗ vào đầu nữ thi, Thược Thi cũng rơi ra khỏi miệng nó.

Thược Thi vừa rơi xuống ngọc sàng, Hạo Thiên Chân cảm thấy vai mình nhẹ bẫng, hai cánh tay nữ thi rũ xuống, thi thể ngả ra phía sau.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt, thở phào một hơi dài, lập tức có cảm giác trút được gánh nặng.

“Thiên Chân, Bàn Tử đang làm gì vậy?” Tần Mặc hỏi với giọng điệu nghiêm trọng.

Chương 114

Hạo Thiên Chân theo bản năng nhìn Bàn Tử, chỉ thấy anh ta đang nghiên cứu cái Thược Thi vừa rơi xuống.

"Đang nghiên cứu Thược Thi." Hạo Thiên Chân khẽ nói.

"Có bóng không?" Bốn chữ đơn giản của Tần Mặc khiến trong lòng Hạo Thiên Chân lập tức dâng lên một luồng khí lạnh, từ lòng bàn chân truyền thẳng lên đỉnh đầu.

Sau đó anh ta nhìn thoáng qua, nhưng vì ngọc sàng che khuất nên căn bản không nhìn rõ.

"Tôi không nhìn rõ, cái ngọc sàng này che mất rồi." Giọng Hạo Thiên Chân run rẩy.

"Thiên Chân, Bàn Tử này có vấn đề, cậu cố gắng kéo dài thời gian, tôi sẽ đến cứu cậu ngay." Tần Mặc nói xong, liền không còn tiếng động.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, theo bản năng nhìn Bàn Tử, trong lòng có chút sợ hãi khó hiểu.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, hình như có gì đó không ổn.

Lúc đầu, Tần Mặc và mọi người đều biến mất, anh ta sẽ không yên tĩnh như vậy mà nghiên cứu cái nam thi này.

Anh ta rất tham tiền, nhưng càng sợ chết.

Hơn nữa còn có chút nghĩa khí, sẽ không bình tĩnh như vậy.

Còn lúc nãy lấy Thược Thi trong miệng nữ thi, bây giờ nghĩ lại, cái Bàn Tử này định hại chết anh ta.

Nếu không có Tần Mặc, có lẽ anh ta đã chết trong miệng tên này

rồi.

Lúc trước nói chuyện với Tần Mặc, anh ta cũng không hỏi, cứ như không nghe thấy gì vậy.

Trong lòng Hạo Thiên Chân có chút không hiểu.

Ngay khi Hạo Thiên Chân đang đánh giá, ánh mắt Bàn Tử đột nhiên nhìn Hạo Thiên Chân một cách quỷ dị, đầy oán độc.

Hạo Thiên Chân lập tức cảm thấy lời Tần Mặc nói là đúng, trong lòng đột nhiên vang lên tiếng chuông cảnh báo lớn, theo bản năng bắt đầu sờ soạng lung tung.

Người cổ đại thường khắc phù văn trấn quỷ lên thắt lưng của mình.

Hạo Thiên Chân sờ soạng khắp nơi, cuối cùng sờ được thắt lưng trên người nam thi, liếc mắt thấy trên đó khắc chữ kinh.

Chỉ cần nhìn một cái là có thể xác định đây là chữ Lỗ Quốc, trên đó khắc chữ 'Âm Tây Bảo Đế', Hạo Thiên Chân mừng rỡ.

Đây là chú văn trấn áp tà túy, thật là quá tốt rồi.

Bàn Tử đang nghiên cứu Thược Thi đột nhiên nhìn Hạo Thiên Chân, vẫn là bộ dạng mắt trợn tròn giận dữ.

Đột nhiên hét lớn một tiếng.

"Nhóc con kia.

Mày dám lừa tao?" Bàn Tử nói xong, giơ cao con dao găm trong tay, định đâm về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân kinh hãi không thôi, vội vàng né tránh.

"Mày làm gì vậy!" Lúc này mắt Bàn Tử đỏ ngầu, xông lên là một nhát dao, thân thủ của Bàn Tử rất sắc bén.

Hạo Thiên Chân nhìn đúng cơ hội, xoay người định bỏ chạy.

"Tao xem mày chạy đi đâu!" Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân liều mạng chạy, liền giơ cao dao phía sau, vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi, có vẻ như không chém được thì không chịu thôi.

Hạo Thiên Chân thầm mắng, cái quái gì thế này?

Hắn giết vợ hắn rồi, hay đào mồ tổ tiên nhà hắn?

Oan cừu gì mà lại đuổi theo hắn như vậy?

Hạo Thiên Chân chỉ có thể chạy thục mạng dọc theo lối đá, nhưng cái Bàn Tử kia nhìn thì thân hình đồ sộ, chạy lại nhanh kinh khủng.

Hạo Thiên Chân nhìn đối diện, khắp nơi đều là dây leo, trong lòng vô cùng sợ hãi, nếu lại đụng phải cái dây leo này, lát nữa sẽ thành người bay trên không.

Bây giờ nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, sau gáy vẫn còn đau nhức.

Thấy Bàn Tử sắp đuổi kịp, Hạo Thiên Chân quyết định liều một phen, trong lòng cầu nguyện Tần Mặc có thể ra tay cứu anh ta nhanh lên.

Nhớ lại một chiêu mà Tam thúc đã từng dùng, anh ta đột nhiên quay người dùng thắt lưng trong tay quật vào cánh tay Bàn Tử.

Con dao trong tay Bàn Tử cũng bị Hạo Thiên Chân đánh văng ra.

Quang.

Con dao rơi xuống đất, nhưng hành động này cũng đã chọc giận Bàn Tử.

"Mẹ kiếp, tao giết chết mày!" Bàn Tử phi thân một cái, đè Hạo Thiên Chân xuống đất, một tay bóp chặt cổ anh ta.

Hạo Thiên Chân lập tức cảm thấy khó thở, sau đó nắm chặt thắt

lưng của nam thi trong tay.

Anh ta cũng bắt đầu siết cổ Bàn Tử.

“Mẹ nhà mày, muốn chết thì chết cùng, mẹ kiếp.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cứ thế ra sức bóp cổ nhau.

Cả hai người đều bắt đầu lè lưỡi, cảm giác nghẹt thở liên tục ập đến, đều dùng hết sức bình sinh.

Hoàn toàn không ngờ.

Bốp.

Thắt lưng lập tức đứt lìa, miếng giáp khắc chữ ‘Âm Tây Bảo Đế’ vừa vặn rơi vào người Hạo Thiên Chân.

“Thiên Chân.” Đúng lúc này, giọng Tần Mặc lập tức vang vọng khắp không gian.

Hạo Thiên Chân cảm thấy mình như đang mơ màng, cơ thể cũng bắt đầu không còn sức lực, ngay trước mắt anh ta, Bàn Tử hung ác lúc này cũng trở nên mơ hồ.

“Thiên Chân.

Thiên Chân?” Giọng Tần Mặc vẫn xuất hiện bên tai.

Từ lúc đầu dần xa nay trở nên gần hơn, cuối cùng rất rõ ràng.

Chương 115

"Thiên Chân, Thiên Chân." Mắt Hạo Thiên Chân nheo lại, sau đó đột nhiên mở bừng mắt, chỉ thấy Phan Tử và Tần Mặc, Trương Kỳ Lân đều đang nhìn mình, còn có cái Bàn Tử mặt đỏ bừng đang nằm đó.

Từng người một đều đang nhìn anh ta.

Hạo Thiên Chân đột nhiên bừng tỉnh, trước mặt vẫn còn nữ thi kia, Thược Thi trong miệng vẫn chưa rơi xuống, hai tay vẫn còn móc trên vai anh ta.

Cảnh tượng này.

Các người nhìn có vẻ hỗn loạn thế này ư?

Tần Mặc rút tay mình về, vừa nãy vẫn luôn đặt ở vị trí trán Hạo Thiên Chân.

Ngay khoảnh khắc Hạo Thiên Chân tỉnh lại, trong đầu anh xuất hiện giao diện điện tử.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp.

Trạng thái cơ thể; Nhanh nhẹn 135 [Giới hạn con người 10] Thể lực 156 [Giới hạn con người 10] Sức mạnh 110 [Sức mạnh giới hạn 10] Tinh thần 150 [Giới hạn con người 10] Hả?

Tần Mặc nhìn giao diện trong đầu, không khỏi cảm thấy tò mò.

Sao tự nhiên lại có trạng thái rồi? [Đinh, chúc mừng chủ ký sinh sử dụng Thiên Thần Ngâm Xướng, đánh thức Hạo Thiên Chân, nhận được phần thưởng: Chúng Thần Ngâm Xướng.] Nhìn phần thưởng này, khóe miệng Tần Mặc giật giật.

Mẹ kiếp, Thiên Thần Ngâm Xướng và Chúng Thần Ngâm Xướng có gì khác biệt?

Không phải đều là ngâm xướng sao? [Chủ ký sinh, Chúng Thần Ngâm Xướng này cần phải ngâm xướng thành tiếng, hơn nữa uy lực còn mạnh hơn Thiên Thần Ngâm Xướng gấp trăm lần.] Giọng Hệ Thống vừa vặn giải đáp thắc mắc cho Tần Mặc.

Khóe miệng Tần Mặc giật giật, còn phải hát thành tiếng nữa.

Lúc trước thấy Hạo Thiên Chân là vì trúng ảo giác, trong lòng thầm niệm Thiên Thần Ngâm Xướng, không biết thì thôi.

Bây giờ còn phải hát thành tiếng?

Chẳng phải muốn mạng người ta sao?

Lúc này Tần Mặc đã nghĩ đến cảnh tượng mình dùng ngâm xướng rồi.

“Vừa nãy sao vậy?

Tôi bị làm sao?” Hạo Thiên Chân không nhìn vẻ mặt Tần Mặc, mà là vẻ mặt mơ màng nhìn Phan Tử và Trương Kỳ Lân, sau đó nhìn thấy trên cổ Bàn Tử đã xuất hiện vết bầm xanh.

Còn cúi đầu nhìn vai mình và con Thanh Nhãn Hồ Thi trên ngọc

sàng.

Lúc này nó đang nheo mắt nhìn chằm chằm vào vị trí của bọn họ.

Trong lòng Hạo Thiên Chân lập tức thót một cái.

Nhìn đôi mắt của con Thanh Nhãn Hồ Thi này đang dần dần mở lớn, không khỏi nghĩ đến lời Bàn Tử nói trước đó, đôi mắt của con Thanh Nhãn Hồ Thi này thật tà môn.

Vừa rồi nếu không có Tần Mặc, cho dù anh ta có tỉnh lại thì cũng đã bị Bàn Tử bóp chết rồi.

Hạo Thiên Chân cảm thấy miệng mình có chút khó chịu, tùy tiện đưa tay quẹt một cái, lúc này mới nhớ ra hình như trước đó đã ăn cái gì đó, bây giờ cái thứ đó lại tan chảy rồi.

Chưa kịp để mọi người nói chuyện, Hạo Thiên Chân như bị trúng tà, hướng về phía tay của Thanh Nhãn Hồ Thi mà vươn tới.

Sau đó anh ta định cầm chiếc hộp tử kim trong tay lên, nặng nề đập vào mắt con Thanh Nhãn Hồ Thi.

Nhưng lại bị Trương Kỳ Lân kéo lại.

"Anh làm gì vậy?" Trương Kỳ Lân quát lớn một tiếng.

Lúc này Hạo Thiên Chân đã động sát tâm, trước đó là với Bàn Tử, nhưng bây giờ là chỉ vào con Thanh Nhãn Hồ Thi mà thôi.

Tần Mặc vừa nãy vẫn còn đang nhìn giao diện điện tử của mình, trong đầu lại hiện lên tiếng nhắc nhở của Hệ Thống. [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức đánh giết.] Tần Mặc với đôi mắt tĩnh lặng như hồ nước nhìn con Thanh Nhãn Hồ Thi đang nằm đó, lúc này đôi mắt đang nheo thành một khe đã mở to ra.

Cùng với việc Hạo Thiên Chân lúc này vẫn đang trong tình trạng mơ hồ.

Bây giờ anh ta như chim sợ cành cong, theo bản năng muốn tiêu diệt nguồn gốc của mình.

Không ngờ con Thanh Nhãn Hồ Thi này đang đợi anh ta ra tay.

May mà Trương Kỳ Lân đã ra tay, nếu không… "Muộn Du Bình, anh tránh ra, con Thanh Nhãn Hồ Thi này rất quỷ dị, không thể giữ lại, tôi và Bàn Tử đều vì nó mà trúng chiêu, không diệt nó, các anh đều sẽ gặp chuyện." Hạo Thiên Chân nói rồi định cầm hộp đập tới.

Đúng lúc này, mắt Thanh Nhãn Hồ Thi đã mở to tròn, ánh mắt phát ra quỷ quang màu xanh lục.

Một luồng u quang bao trùm lấy mấy người họ.

"Không ổn, đây là muốn mê hoặc chúng ta." Phan Tử nghĩ đến trước đó Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều trúng phải ảo giác này mà tự tương tàn sát, trong lòng lập tức thắt lại.

Nếu thật sự động thủ, anh ta cũng không phải đối thủ.

Bất kể là Tần Mặc hay Trương Kỳ Lân, mình cũng không đánh lại, chỉ còn lại Tiểu Tam Gia, nếu Tam Gia mà biết bị anh ta đánh.

Khốn kiếp, chẳng phải là đợi chết sao?

Không ai trong số họ có thể chọc vào được.

"Cẩn thận." Trương Kỳ Lân cầm Hắc Kim Cổ Đao làm mình bị thương ở đầu gối, dùng cơn đau để giữ vững lý trí.

Chưa kịp ra tay, đã thấy Thanh Nhãn Hồ Thi đã ngồi dậy, trên khuôn mặt thon gọn treo một vẻ lạnh lẽo.

Cái vẻ lạnh lẽo này khiến tâm thần Trương Kỳ Lân bất an, trong đầu cũng vang lên tiếng ong ong.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử cũng theo bản năng ôm đầu, cái cảm giác tê dại da đầu lại ập đến.

Chương 116

Hạo Thiên Chân bắt đầu ngưỡng mộ Bàn Tử, lúc này vẫn chưa tỉnh lại, đó thật sự là một loại hạnh phúc.

"A." Hạo Thiên Chân kêu lên, cảnh tượng vừa rồi thật sự không muốn lặp lại một lần nữa, trên cổ vẫn còn đau âm ỉ.

"¥%.%&.*&%" Giọng Tần Mặc đột nhiên vang lên, giọng nói trầm ấm, khác hẳn với giọng điệu ôn hòa thường ngày, vừa nghe đã có cảm giác được cứu rỗi, lại còn là giọng nam nữ hòa thanh, không giống như giọng một người có thể hát ra được.

Đôi mắt hơi đục của ba người lúc này dần dần trở nên thanh tỉnh.

Ánh sáng xanh nhạt của Thanh Nhãn Hồ Thi lúc này cũng bắt đầu xuất hiện tình trạng tan rã.

Lý trí dần quay trở lại, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân, Phan Tử nhìn Tần Mặc đang cao giọng ngâm xướng bên cạnh.

Âm thanh này nghe rất dễ chịu, ngay cả cơ thể đang căng thẳng cũng bắt đầu thư giãn.

Tần Mặc trong lòng có chút cạn lời, nếu không phải tình huống khẩn cấp, cũng sẽ không dùng cái Chúng Thần Ngâm Xướng này.

Theo giọng Tần Mặc càng lúc càng du dương, ảo giác của Thanh Nhãn Hồ Thi bắt đầu sụp đổ, đặc biệt là đôi mắt kia.

Từ lúc đầu tròn xoe bắt đầu chậm rãi nhắm chặt lại.

Giọng Tần Mặc càng lúc càng lớn, toàn bộ không gian đều có cảm giác nhẹ nhõm như vậy.

Bốp.

Ánh sáng xanh lục do Thanh Nhãn Hồ Thi tạo ra, lúc này đã bị Tần Mặc ngâm xướng phá hủy.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân, Phan Tử ba người đã tỉnh táo trở lại, nhìn con Thanh Nhãn Hồ Thi đang ngồi trên ngọc sàng, giờ đã từ từ nằm xuống.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Trương Kỳ Lân đều nhìn Tần Mặc.

Đặc biệt là Hạo Thiên Chân giơ ngón cái về phía Tần Mặc.

Không hổ là người nhà họ Tần, ngay cả ảo giác cũng có thể giải quyết được, lợi hại quá.

Hạo Thiên Chân trong lòng lại một lần nữa ngưỡng mộ, liệu bây giờ có thể đổi họ Tần theo anh không?

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, đáy mắt chùng xuống, sau đó khôi phục vẻ mặt như trước.

Phan Tử đứng một bên nhìn bản lĩnh của Tần Mặc, có chút kinh ngạc nhỏ, nhưng nhiều hơn là sự bình tĩnh, dường như Tần Mặc vốn dĩ phải lợi hại như vậy.

Nếu có một ngày không có bản lĩnh thần kỳ này.

Phan Tử không khỏi rùng mình, chắc là không thể, điều này không phù hợp với thân phận của anh ta.

Đợi khi trở về, nhất định phải điều tra kỹ Tần gia rốt cuộc là Tần gia nào.

Âm phù trong miệng Tần Mặc cuối cùng cũng ngâm xướng xong, mộ thất chi trung cũng thu lại âm thanh.

Thấy Thanh Nhãn Hồ Thi đã nhắm mắt, tạm thời là an toàn.

Chờ mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Tần Mặc đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, Muộn Du Bình và Phan Tử.

"Mấy anh không sao chứ?" Tần Mặc quan tâm nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác.

"Không sao, chúng tôi vẫn ổn, chỉ là cái nữ thi trên người này hơi nặng." Hạo Thiên Chân vẫn còn kinh hồn chưa định, nghĩ đến bộ dạng của Thanh Nhãn Hồ Thi vừa rồi trong lòng phát run.

Còn cái Bàn Tử đó, suýt nữa thì bị hắn bóp chết.

Cái cảm giác đó, cái mùi vị đó.

Ai ôi là ai ôi.

Hạo Thiên Chân đang trầm ngâm mà không để ý đến nữ thi phía sau mình đã có sự thay đổi.

Phan Tử nhìn vết ngón tay và vết bầm trên cổ Hạo Thiên Chân, nhìn mà có chút xót xa.

Mặc dù bình thường vẫn hay mắng mỏ, nhưng dù sao cũng là cháu của Tam Gia, bây giờ xảy ra chuyện, sao có thể không lo lắng?

"Trước tiên hãy bỏ cái nữ thi trên người cậu xuống đã rồi nói chuyện." Muộn Du Bình sau đó nhìn nữ thi trước mặt Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, đưa hai ngón tay đặt cái Thược Thi vào miệng nó, cẩn thận dùng đầu ngón tay lấy cái Thược Thi ra.

Vừa mới kéo ra một chút khoảng cách, Hạo Thiên Chân đã thấy một sợi tơ nhỏ ngay trên cán Thược Thi.

Ở đầu dây còn lại, hình như đang buộc cái gì đó.

Hạo Thiên Chân đột nhiên nhớ đến một cơ quan mà ông nội anh ta đã từng nói.

Có thể lắp tất cả nỗ cơ vào trong cơ thể người, dùng kim ti kích hoạt, một khi có người lấy cái thứ này ra, cơ quan sẽ khởi động, nỗ tiễn sẽ phá thể mà bắn ra, lúc đó người bị nữ thi chạm vào vì khoảng cách rất gần.

Căn bản không thể tránh được, không biết có bao nhiêu người đã chết trong cơ quan này!

Hạo Thiên Chân sau đó nhấn vào bụng nữ thi một cái, quả nhiên sờ thấy một vật cứng ngắc!

Sắc mặt Hạo Thiên Chân tái đi, còn có chút sợ hãi.

May mà là anh ta, nếu đổi lại là Bàn Tử lấy ra, có lẽ người chết sẽ là hắn.

Không đúng, người chết vẫn là anh ta, nữ thi này đang đeo trên người anh ta, nếu có chuyện gì thì người chết cũng là anh ta chứ!

Chết tiệt, may quá, may mà tay anh ta chậm, may mà cái Bàn Tử này đã ngất rồi.

Trong lòng Hạo Thiên Chân một trận ớn lạnh.

Tần Mặc đứng một bên nhìn Hạo Thiên Chân đang nhìn nữ thi, mãi vẫn không lấy ra, đột nhiên nghĩ đến sự đặc biệt của thứ này.

"Chỉ có thể bẻ gãy, không thể kéo ra." Tần Mặc chậm rãi lên tiếng.

Hạo Thiên Chân nghe tiếng, ánh mắt vẫn luôn nhìn nữ thi, sau khi nghe giọng Tần Mặc, dùng móng tay bẻ gãy nó.

Nhìn Thược Thi đã được lấy ra, Hạo Thiên Chân lập tức mừng rỡ, không kịp chờ đợi cầm lấy Thược Thi, so sánh với lỗ khóa của hộp tử kim trong tay.

Thật sự là khớp!

Chương 117

Hạo Thiên Chân quyết định tạm thời không mở, ai biết ở đây còn có cơ quan gì nữa không?

Hạo Thiên Chân trầm ngâm xong, khóe mắt cảm thấy nữ thi tình huống không ổn, sau đó nhìn về phía nữ thi một cái, liền thấy nữ thi tình huống không ổn.

Trước đó vẫn là khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, lúc này đột nhiên trở nên hung tợn.

Khiến Hạo Thiên Chân một trận kinh hãi, nhưng cũng chỉ là trong chốc lát, khuôn mặt người phụ nữ này đã biến chất như quả quýt hỏng, chỉ trong vài giây.

Một mỹ nữ sống sờ sờ đã biến thành cán thi với tốc độ cực nhanh.

Hạo Thiên Chân khẽ rùng mình, cánh tay khô héo của người phụ nữ này cứ thế đứt lìa, sau đó toàn bộ cơ thể từ từ rơi xuống, và không ngừng co rút.

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc, Trương Kỳ Lân, Phan Tử ba người bên cạnh cũng nhìn thấy bộ dạng của nữ thi này, không khỏi cảm thán viên bảo thạch trên Thược Thi, thật sự thần kỳ, còn có tác dụng chống mục nát như vậy.

Tần Mặc liếc nhìn Bàn Tử bên cạnh, cùng vết bầm trên cổ anh ta, không khỏi cảm thán.

Con người khi gặp nguy hiểm, là lúc có thể kích phát bản năng sinh tồn nhất.

Sức bùng nổ này, thật sự lợi hại quá.

Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc đang nhìn Bàn Tử, trong lòng lo

lắng, sẽ không phải bị anh ta bóp chết rồi chứ?

Đang định đi qua, con Thanh Nhãn Hồ Thi kia đột nhiên vồ lấy Hạo Thiên Chân, sau đó liền nghe thấy một tiếng súng nổ.

Đầu Thanh Nhãn Hồ Thi bị phá tung, còn có một đống chất nhầy, lập tức phun đầy mặt, vai và người Hạo Thiên Chân đều là chất nhầy.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đang định ra tay, thì nghe thấy tiếng súng, thuận theo tiếng súng nhìn lại, liền thấy một bóng dáng quen thuộc.

"Phan Tử, Tiểu Tam Gia.

Tôi cuối cùng cũng tìm thấy mọi người rồi." Sắc mặt A Khuê tái nhợt không chút máu, trên người đầy vết thương, còn có những vết máu đỏ tươi lớn nhỏ bám trên người.

Trên người còn treo đủ loại vũ khí, ngay cả ba lô cũng được nhồi đầy, trong túi của A Khuê đều nhét đủ loại lựu đạn.

Phan Tử nhìn thấy A Khuê còn sống, cũng kích động không kém, nhanh chóng đi đến bên cạnh A Khuê, đưa tay chạm vào vai anh ta.

"Mẹ kiếp, mày còn sống.

Mày không sao chứ." Phan Tử và A Khuê tuy rằng thường xuyên cãi vã, nhưng bây giờ thấy anh ta còn sống.

Sao có thể không kích động chứ?

"Tôi suýt nữa thì sợ chết rồi, Phan Tử, cái mộ huyệt này thật là quá đáng sợ." Mắt A Khuê suýt rơi lệ, nắm tay Phan Tử càng chặt.

Hạo Thiên Chân tùy tiện lau chất nhầy trên mặt, cái mùi hôi thối này, thật sự khiến người ta buồn nôn không chịu được.

"A Khuê, anh và Tam thúc có phải đi cùng nhau không?

Sau đó sao lại thế, tại sao hai người lại tách ra?" Hạo Thiên Chân thấy A Khuê không sao, vội vàng truy vấn.

A Khuê thấy bọn họ đều bình an vô sự, tùy tiện lau mắt, cuối cùng kể lại sự việc.

Anh ta cùng Ngô Tam Gia đuổi theo ra ngoài, sau đó thấy bức tường sờ, một bức tường sờ thường xuất hiện sẽ có một căn phòng bí mật, nhưng Ngô Tam Gia còn chưa kịp tìm hiểu rõ cơ quan mộ môn.

Vừa mới tìm thấy vị trí cơ quan, A Khuê đã nhanh tay ấn xuống.

Cuối cùng hai người tách ra rơi vào ám đạo.

A Khuê sợ hãi không thôi, cứ thế đi một mạch đến cùng, trên đường đi anh ta gặp rất nhiều thi thể.

Tống Tử trong mộ huyệt này đáng sợ, nhưng thi thể thì không đáng sợ.

Để bảo vệ bản thân, anh ta đã lấy hết vũ khí có thể lấy được từ những thi thể đó.

Cuối cùng thì đi đến đây.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nghe vậy, đều vô ngữ.

Cái quái gì thế này, đây chính là số mệnh à, bọn họ trải qua thiên tân vạn khổ, suýt chút nữa thì chết.

Người ta thì đi một mạch đến cuối, đều không sao cả.

Tần Mặc nghe xong, không khỏi cảm thán, cái A Khuê này vận khí thật sự không tệ.

Cái mộ huyệt này nguy hiểm trùng trùng, anh ta tuy bị thương, nhưng cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, cái vận khí này đã là rất khó có được rồi.

“Tam Gia đâu?

Sao không thấy?” A Khuê đơn giản nhìn quanh môi trường xung quanh, không thấy bóng dáng Ngô Tam Gia, truy vấn.

“Đi rồi.” Hạo Thiên Chân nghĩ đến chuyện này liền cảm thấy rất uất ức.

“Đi rồi?” A Khuê có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, mà là đưa vũ khí trong tay cho mấy người này.

Trước khi rời khỏi đây, vẫn còn nguy hiểm mà.

“Đây là A Lôi Tư Chiết Điệp Xung Kích Thương, cái bản lĩnh đạo mộ này thật sự không nhỏ, ngay cả thứ này cũng có thể lấy được.” Tần Mặc nhìn vũ khí trong tay Hạo Thiên Chân, chậm rãi lên tiếng.

Nhưng khẩu súng này không được ổn định lắm.

Ban đầu trong sách ghi như vậy, nhưng đối với loại vũ khí này thì anh ta thật sự không hiểu rõ.

Tần Mặc cẩn thận nhớ lại một chút, sau đó cầm khẩu súng lục của Hạo Thiên Chân chậm rãi mở ra.

“Tần Mặc, được đấy, anh biết súng à.” Hạo Thiên Chân hào bất khách khí khen ngợi, cuối cùng nhận ra một vấn đề.

Những người này là ai?

Những vũ khí tinh xảo như vậy đều không tệ, liệu họ có chết hết không?

Hạo Thiên Chân đánh giá vũ khí trong tay, khi suy nghĩ thì lại tiến gần đến tế đài.

Trương Kỳ Lân đang định gọi Hạo Thiên Chân tỉnh lại, đừng đến gần, nhưng bị Tần Mặc ngăn lại.

“Anh và tôi đều ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu, nhiều lúc, cần cậu ta làm.” Lời Tần Mặc nói ẩn ý khó hiểu.

Chương 118

Ánh mắt lạnh lùng của Trương Kỳ Lân lóe lên một tia khó hiểu.

“Anh rốt cuộc biết gì?” “Lát nữa sẽ biết.” Tần Mặc cũng không giải thích, cố ý úp mở.

Ngay khi Hạo Thiên Chân đặt chân lên tế đài, toàn bộ thạch đài đột nhiên sụt xuống, sau đó nghe thấy một loạt âm thanh.

Mọi người có mặt đều vừa vặn nghe thấy âm thanh, trừ Tần Mặc, đều đồng loạt giật mình.

Cuối cùng, phía sau một thạch đài ở xa xa, trên cái cây đó, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái miệng khổng lồ.

Hơn nữa bên trong còn có một cái Thanh Đồng Quan Quách được cố định bằng xích sắt, xích sắt và cây cổ thụ hòa làm một.

Hệt như đang mọc trên thân cây cổ thụ vậy.

Mọi người nhìn cái Thanh Đồng Quan Quách này, mắt đều sáng lên.

Đặc biệt là A Khuê khi nhìn thấy cái Quan Quách này, nỗi sợ hãi trước đó đều tan biến hết, đầy vẻ hân hoan nhìn cái quan tài này.

“Cái quan tài lớn thế này, nhất định là đáng tiền!” Hạo Thiên Chân nhìn A Khuê bên cạnh, cái vẻ tham tiền đó, cảm thấy rất buồn cười.

Nếu Tam thúc ở đây, có lẽ đầu anh ta đã không còn rồi, có chuyện gì là một cái chùy.

“Cái Quan Quách này không đúng lắm.” Trương Kỳ Lân nhìn những sợi xích sắt đó, cau mày chặt.

“Quan Quách thông thường đều bị đóng đinh chặt, không thể mở

ra được, nhưng cái này lại cố ý đặt ở đây, như thể đang chờ ai đó có thể mở cái này?

Đây là cố ý." Hạo Thiên Chân cũng cẩn thận đánh giá thứ này.

Đột nhiên phát hiện ra điều bất thường.

"Chúng ta đến đây một chặng đường, chẳng lẽ không mang được thứ gì về sao?" Phan Tử nghĩ đến những khổ sở mình đã chịu, cũng không thể cứ thế tay không mà về chứ?

"Nhưng Tam thúc đã đi rồi, liệu những thứ bên trong này có bị lấy đi hết không?" Hạo Thiên Chân không muốn mở, cho dù có bảo bối, có lẽ cũng đã bị Tam thúc lấy đi rồi, Tam thúc từ trước đến nay đều không đi tay không mà.

"Cái Quan Quách này lớn như vậy, Tam Gia cũng chưa chắc đã lấy đi hết được." Lòng Phan Tử cũng bắt đầu xao động, muốn xem xem, bên trong này có tiền không?

"Muốn mở thì cứ mở đi, chúng ta quay về đường cũ đã không còn khả năng rồi, trên đường đi đã trải qua nhiều như vậy, cộng thêm ám đạo này phức tạp quanh co, lối ra duy nhất chỉ có thể là phía trên." Tần Mặc đưa tay chỉ lên đỉnh.

Mọi người nhìn khe nứt trên đỉnh động, ánh trăng chiếu rọi vào, có một cảm giác thê lương khó tả.

"Độ cao của cái cây cổ thụ này rất gần với đỉnh động, chúng ta vẫn có cơ hội." Trương Kỳ Lân nhìn lối ra này, quả thực là một lối thoát hiểm không tồi.

Những dây leo này mọc ra bên ngoài đỉnh động, trông như một cái thang tự nhiên.

"Nhưng những dây leo trên cây này sẽ tự động, cái Bàn Tử và Tiểu Tam Gia chính là ví dụ tốt nhất.

Chúng ta lên bằng cách nào?" Phan Tử nghĩ đến bộ dạng của Hạo Thiên Chân, đều cảm thấy người mình đau nhức.

"Đây là Cửu Đầu Xà Bách, những dây leo này dù thế nào cũng không chạm vào tảng đá này, tảng đá này gọi là Nham Tâm Thạch, những dây leo này rất sợ gỗ cây Cửu Đầu Xà Bách." "Hơn nữa trên đó còn có một số vết xước, rất rõ ràng là vết cào, nếu tôi không đoán sai, Ngô Tam Gia chính là lợi dụng thứ này để rời đi." Tần Mặc nói xong, còn chỉ vào vết xước phía trên, nhìn qua là thấy dùng dao quân đội mà cào.

Phan Tử và A Khuê nhìn thấy xong, lập tức kích động không thôi.

"Khoan đã." Hạo Thiên Chân định mở Quan Quách xong rồi mới quyết định lợi dụng những thứ này để rời đi, nhưng chưa kịp nói xong thì đã bị Tần Mặc cắt ngang.

"Không thể khoan đã, phải bây giờ." Giọng Tần Mặc rất kiên định.

Hạo Thiên Chân nhìn vẻ kiên định của Tần Mặc, cũng không nói nhiều, cùng Phan Tử và A Khuê bắt đầu cạo lấy bột đá trên nham thạch, sau đó xoa lên mặt và người.

Hạo Thiên Chân vẫn không quên Bàn Tử, cũng xoa bột đá lên mặt Bàn Tử.

Cuối cùng A Khuê cõng Bàn Tử, đi về phía cây cổ thụ.

Đi vào gần hơn, lúc này mới chú ý đến thân cây này bị mười mấy sợi xích sắt kéo ra, bên cạnh còn có đủ loại phù điêu.

Hươu đầu hạc, loại phù điêu hiếm thấy này đều có trên đó.

"Cái Lỗ Thương Vương này địa vị thật sự không nhỏ, quy cách mộ huyệt đều kỳ lạ như vậy." Hạo Thiên Chân không khỏi cau mày, nhất thời không biết nên hình dung thế nào.

Tiến gần Quan Quách, trên đó đều là phù văn Lỗ Quốc.

Hạo Thiên Chân thường sưu tầm thác bản, đối với chữ viết thời Lỗ Quốc còn có chút nghiên cứu.

"Trên này ghi lại sự tích cuộc đời Lỗ Thương Vương, còn cả việc chưa đầy năm mươi tuổi đã chết, không con cái." Hạo Thiên Chân nhìn Quan Quách, chậm rãi lên tiếng.

Tần Mặc vừa mới đến gần Quan Quách, trong đầu đã xuất hiện tiếng nhắc nhở của Hệ Thống. [Phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức đánh giết.] Đôi mắt tĩnh mịch như hồ cổ của Tần Mặc nhìn Quan Quách đối diện, nhưng không hành động.

Sau đó liếc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, thấy anh ta, ánh mắt ngưng trọng nhìn Quan Quách, tay vẫn nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Có một cảm giác như sắp bùng nổ.

Nhưng Phan Tử và A Khuê khi nhìn thấy Quan Quách, đã bắt đầu không kịp chờ đợi muốn mở cái quan tài này ra.

Vừa mới chạm vào, liền nghe thấy trong Quan Quách truyền ra một tiếng chấn động.

Trừ Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và A Khuê đều đồng loạt kinh hãi, đặc biệt là A Khuê, lập tức run rẩy.

Hạo Thiên Chân thầm nghĩ không ổn, thứ bên trong này lại là vật sống, đây không phải là một tin tốt.

Sắc mặt A Khuê tái nhợt, run rẩy nói.

"Hay là đừng mở nữa, bên trong này có thứ sống đó." "Nhưng cái Quan Quách này không có không khí, cho dù có vật sống cũng phải ngạt chết, mở đi." Phan Tử nói đầy vẻ không cam tâm.

Chẳng lẽ lại đến công cốc sao?

Phan Tử rút dao ra, chuẩn bị cạy mối nối bằng thiếc ở phía trên.

Ngay khi anh ta định dùng sức, một bàn tay trắng nõn đã xuất hiện trên đó.

Hạo Thiên Chân ngạc nhiên, nhìn theo bàn tay thì thấy Tần Mặc đang đứng bên cạnh, mỉm cười với mình.

Đúng vậy, sức của anh ấy rất lớn, cái **quan quách** này là bằng đồng, nặng vài tấn.

Chương 119

Tần Mặc trước đó đối phó với A Tu La, dễ dàng giải quyết cây rìu lớn đó.

Tần Mặc nhẹ nhàng dùng sức đẩy một cái, nắp **quan quách** bằng đồng liền bị đẩy sang một bên, rơi xuống đất. "Rầm!" Một trận bụi mù bốc lên.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử đã quen với cảnh này, nhưng A Khuê thì như vừa thấy thứ gì đó kinh khủng. "Chết tiệt, đây là thần nhân à?

Ăn gì mà lớn thế này?" A Khuê kinh ngạc thốt lên. "Mày!

Theo Tam gia lâu như vậy mà chưa thấy cảnh này bao giờ, mày đúng là hết thuốc chữa!" Phan Tử cau có nói, quên mất vẻ mặt kinh ngạc của chính mình khi lần đầu thấy Tần Mặc ra tay.

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc nhìn vào bên trong, thấy một chiếc **Ngọc Bích Quan**, toàn bộ **quan quách** đều được làm từ ngọc thạch.

Phan Tử và A Khuê càng kích động hơn, trố mắt nhìn.

Đống ngọc thạch này, sau khi ra ngoài sẽ đủ để họ sống sung sướng cả đời.

A Khuê lập tức định ra tay, muốn tách rời chiếc **Ngọc Bích Quan** này. "Cả bộ **quan quách** này mới là đáng giá nhất, nếu anh tách rời nó thì sẽ mất giá trị, tốt nhất là mang cả bộ đi." Tần Mặc vội vàng lên tiếng giải thích.

Bàn tay đang giơ cao của A Khuê liền hạ xuống, không dám tùy tiện nữa.

Mấy người loay hoay, cẩn thận thu dọn chiếc **Ngọc Quan**

này.

Phan Tử gấp gọn rồi cho vào túi, sau đó nhìn vào cái ở trong cùng. "Thông thường các chư hầu vương thời Chiến Quốc đều có nhị trọng quách, tam trọng quan.

Bây giờ đã lấy đi hai tầng rồi, đây là cái cuối cùng, cũng là quý giá nhất." Hạo Thiên Chân vừa lấy **Ngọc Quan** ra, thở hổn hển vì mệt, sau đó cầm đèn pin soi vào bên trong.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cùng động tai, vừa lúc nghe thấy tiếng thở.

Hai người nhìn nhau, không ai nói gì.

Giờ đã đến nước này, bảo họ từ bỏ là không thể.

Chi bằng mở thẳng **quan quách**.

Đúng lúc Hạo Thiên Chân định mở **quan quách** thì Bàn Tử đột nhiên tỉnh lại. "Dừng tay!

Chết tiệt, may mà Bàn Gia đã tỉnh dậy!

Mấy đứa ngu ngốc các cậu, không biết gì mà cũng muốn mở **quan quách**, các cậu có biết phải làm thế nào không?" Bàn Tử đột nhiên đứng dậy, đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, đẩy cậu ta ra, rồi sờ soạng qua lại khe giữa hai **quan quách**.

Cuối cùng, anh ta dường như chạm phải thứ gì đó. "Cạch!" một tiếng.

Cuối cùng, một tiếng hét thảm thiết vang lên từ trong **quan quách**. [Đinh!

Phát hiện sinh vật **Mộ Huyệt**, xin hãy nhanh chóng tiêu diệt.] Tiếng Hệ Thống vừa vang lên trong đầu Tần Mặc, anh liền theo bản năng kéo Hạo Thiên Chân lùi lại. "Lùi lại!" Bàn Tử cũng hét lớn sau

tiếng kêu đó.

Phan Tử và A Khuê nghe thấy, vội vàng cầm vũ khí lên, nòng súng chĩa thẳng vào **quan quách** bên trong.

Chiếc **quan quách** này dường như trỗi dậy như một đóa sen từ bên trong, sau đó tách ra hai bên, bên trong có một người mặc **khôi giáp** màu đen đang ngồi.

Trước đó, **huyết thi** kia đã được xác nhận là Lỗ Thương Vương, vậy thì cái này hẳn là Thiết Diện Sinh.

Họ đều đang chờ xem.

Đợi người đàn ông mặc **khôi giáp** đen quay lại, hai mắt nhắm chặt, làn da trắng gần như trong suốt, ngũ quan dữ tợn, dường như đã trải qua chuyện gì đó rất đau khổ trước khi chết.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, trong lòng không hiểu.

Nữ thi đều có thể bất hủ ngàn năm, tại sao mình không dùng phương pháp đó?

Bàn Tử và Phan Tử nhìn **khôi giáp** trên người tên đó, toàn bộ đều là những phiến ngọc màu đen, hơn nữa lồng ngực còn phập phồng, dường như có thể hô hấp. "Khốn kiếp, còn sống!" A Khuê thấy vậy, kinh hãi thất sắc thốt lên.

Hạo Thiên Chân định lại gần, bước chân cũng dừng lại, cơ bắp trên người căng cứng. "Phan Tử, anh và Tam thúc là người xuống **Mộ Huyệt** nhiều nhất, cái chuyện này gặp phải bao giờ chưa?" Hạo Thiên Chân sợ đến mức giọng nói run rẩy. "Đương nhiên là chưa!

Nếu mà thường xuyên gặp thì Bàn Gia và Tam gia bọn tôi giờ mộ phần đã mọc đầy cỏ rồi!" Phan Tử nói xong, cầm vũ khí định đập vào đầu nó. "Khoan đã!" "Khoan đã, khoan đã, cái này không thể động vào,

đây là **Ngọc Dũng**!" Tần Mặc và Bàn Tử đồng thời lên tiếng.

Đặc biệt là Bàn Tử, ánh mắt cứ dán chặt vào bộ **khôi giáp** kia, kích động chỉ tay về phía đối diện, miệng cũng không khép lại được.

Mãi một lúc sau mới ấp úng nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Từ **Ngọc Dũng** thì A Khuê lạ lẫm, nhưng với Hạo Thiên Chân và Phan Tử thì lại rất quen thuộc.

Đây chính là...

điều kiện cần thiết để trường sinh.

Bây giờ họ cuối cùng cũng đã thấy. "Thứ này có tác dụng phản lão hoàn đồng, nếu không thì sao lại có làn da như vậy?" Tần Mặc cũng bổ sung thêm ở một bên.

Chương 120

"Làm thế nào để mang thứ này ra ngoài?

Đây là một rắc rối lớn đây." Hạo Thiên Chân nhìn cái xác, không khỏi thấy khó xử. "Kỳ lạ thật, cái thứ này là gì?" Khi A Khuê đang nhìn **Ngọc Dũng**, một sợi dây bỗng xuất hiện trước mắt anh ta.

Sau đó, anh ta tò mò vươn tay ra kéo. "Đừng!" "Dừng lại!" Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đồng thanh nói nhưng đã quá muộn.

Ngay lập tức, thấy cái xác bắt đầu từ làn da trắng nõn chuyển sang màu đỏ, cuối cùng xuất hiện màu huyết sắc. **Ngọc Dũng** bắt đầu lay động, từng đợt máu đỏ tươi bắt đầu trào ra từ bên trong.

Không chỉ có máu, mà còn có những bóng đen xuất hiện trong máu. "Sao mày có thể tùy tiện làm bậy thế?" Phan Tử nhìn dáng vẻ tay nhanh hơn não của A Khuê, tức đến mức đầu óc choáng váng.

Chẳng phải gan mày bé lắm sao?

Sao không có chuyện gì thì lại thích động tay động chân, giờ thì xong rồi! "**Ngọc Dũng** muốn thoát ra cần phải lột xác mới có thể.

Bây giờ cái **Ngọc Dũng** này đã ba ngàn năm, anh vừa kéo sợi dây đó, bây giờ đã **khởi thi** rồi." Trương Kỳ Lân lạnh lùng nhìn A Khuê, ngữ khí không mấy thiện ý.

A Khuê những thứ khác không biết, nhưng **khởi thi** thì anh ta biết, vừa nghe Trương Kỳ Lân nói xong, sắc mặt anh ta đại biến, kinh hãi nhìn **Ngọc Dũng** đang **biến thi**.

Tần Mặc thấy máu càng ngày càng nhiều, đột nhiên nhớ đến vị trí phía sau cỗ quan tài.

Bóng hình anh lóe lên, chỉ để lại một bóng đen mờ nhạt.

Khi xuất hiện lần nữa, anh đã đứng ở đầu bên kia của quan tài.

Từ bên trong, anh lấy ra một hộp ngọc tím. "Còn đứng đực ra đó làm gì?

Các người còn không mau rời đi?" Giọng Tần Mặc nhắc nhở mọi người, nhưng chỉ có một bóng đen lao ngược hướng lại.

Trương Kỳ Lân giơ đao chém xuống, cầm **Hắc Kim Cổ Đao** một bước chém đứt đầu của **huyết thi** đó.

Máu cũng từ từ ngừng chảy.

Bàn Tử thấy vậy, trước tiên thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào **Ngọc Dũng**.

Đối mặt với loại máu vô tận từ **Ngọc Dũng**, Bàn Tử tỏ vẻ rất kinh ngạc, nhưng...

Cái đầu bị Muộn Du Bình vừa chém xuống dường như có chút quỷ dị.

Rõ ràng trên mặt đều là máu, đã không thể nhìn rõ khuôn mặt, nhưng sao đôi mắt vẫn cứng đờ như vậy, thậm chí còn có một vẻ đáng sợ. "Bàn Tử, mày còn nhìn cái gì nữa, mau chạy đi!" Phan Tử thấy Bàn Tử cứ đứng đó nhìn chằm chằm, không khỏi quát lớn. "Mày nói vớ vẩn gì đấy! **Quỷ Tỳ** còn chưa tìm thấy, lại còn nhiều bảo bối ở đây như vậy, không lấy nữa sao?" Bàn Tử nghe vậy, không thèm liếc Phan Tử một cái, cứ nhìn thẳng vào **Ngọc Dũng** kia.

Dường như có ý không lấy được thì không chịu thôi. "Mày muốn tiền hay muốn mạng hả?

Lúc này rồi mà còn ham tiền!" Hạo Thiên Chân nghe xong, cũng chửi rủa. "Cái **Ngọc Dũng** này phải mang đi chứ, đây là bảo bối, bảo bối ngàn năm khó gặp, chẳng lẽ các cậu muốn về tay không à?" Bàn Tử nói xong, nhìn Hạo Thiên Chân, dường như đang chờ cậu ta

đồng ý.

Hạo Thiên Chân cũng thấy có lý, cuối cùng đành cùng Bàn Tử cố gắng gói ghém **Ngọc Dũng**.

Nhưng khi đang gói được một nửa, Hạo Thiên Chân cảm thấy có thứ gì đó đang nhỏ xuống đầu mình từ phía trên.

Cậu ta đưa tay sờ, là chất lỏng màu đỏ.

Trên đó còn có mùi tanh tưởi.

Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân đứng im, nhìn về phía cậu ta, thì thấy cậu ta đang nhìn lòng bàn tay, trên đó còn có vết máu. "Tiểu Tam Gia, ở trên đó!" Phan Tử cũng nhận ra sự bất thường của Hạo Thiên Chân, giọng nói gần như hét khản cả.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử chậm rãi ngẩng đầu lên, liền thấy cái đầu mà Trương Kỳ Lân vừa chém xuống đang lơ lửng trên không, trên mặt đầy máu, và đang từ từ tiến sát về phía mặt Hạo Thiên Chân. "Chết tiệt, cái thứ quái quỷ gì thế này?" Bàn Tử cũng bị dọa cho giật mình, giơ chân đá một cái, cái đầu đó liền như quả bóng bị đá bay đi.

Vừa lúc đá trúng cạnh A Khuê.

A Khuê thấy cái đầu "bay tới", giật mình hoảng hốt, vội vàng né tránh.

Cái đầu vừa rơi xuống đất bỗng tự mình chuyển động, cứ lăn lộn loạn xạ trên nền đất. "Cái này là cái gì?" A Khuê định lại gần xem xét kỹ hơn thì bị Tần Mặc và Trương Kỳ Lân gọi lại. "Đừng qua đó!" Tần Mặc vội vàng hét lên.

Bước chân của A Khuê dừng lại, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào cái đầu đó.

Bên tai Tần Mặc truyền đến một âm thanh quen thuộc.

Nhìn về phía **Ngọc Dũng** đã được Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gói được một nửa, một bóng hình quen thuộc xuất hiện.

Từng đàn **Thi Miệt** màu đen đang lao đến như thủy triều. "**Thi Miệt** đến rồi, mọi người cẩn thận!" Đôi mắt Tần Mặc bình tĩnh như giếng cổ lóe lên một tia lạnh lẽo, anh hét lên với Phan Tử và A Khuê.

Ngay lúc đó... "Tần Mặc, anh nhìn kìa!" Trương Kỳ Lân đột nhiên chỉ tay vào cái đầu đối diện, một con **Thi Miệt** màu đỏ đã chui ra từ trong cái đầu đó, vừa vặn cắn rách da đầu.

Chương 121

"Lại là **Thi Miệt**!

Một con côn trùng nhỏ bé cũng dám làm càn?" A Khuê thấy toàn là **Thi Miệt** gây họa, lập tức tức giận, cầm súng lên định bắn xuyên con côn trùng đỏ đó. "A Khuê, đó là **Thi Miệt Vương**, anh giết nó là rước họa lớn đó!" Tần Mặc vội vàng quát ngăn lại.

A Khuê ngẩn người, có chút không dám tin.

Khi đến đây trước đó, anh ta quả thật đã thấy rất nhiều côn trùng, nhưng kích thước lại lớn hơn con này rất nhiều.

Đa phần những **Đạo Mộ** giả đến đây trước đó đều chết vì loài côn trùng này. "Nhỏ như vậy mà đã là **Thi Miệt Vương** rồi sao?

Vậy nếu trước đó có con lớn thì sẽ thế nào chứ?" A Khuê vẻ mặt không tin nổi, nói. "Mau rời khỏi đây, cho dù chúng ta có huyết mạch, nhưng **Thi Miệt Vương** ở đây thì những con **Thi Miệt** này chúng ta chưa chắc đã khống chế được." Trương Kỳ Lân thấy vậy, nghiêng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đương nhiên biết uy lực của những con **Thi Miệt** này, dù chúng có sợ huyết mạch, nhưng có **Thi Miệt Vương** ở đó, chúng sẽ bất chấp tính mạng mà xông lên.

Đột nhiên, **Thi Miệt Vương** phát ra tiếng "chi chi chi", rồi run run đôi cánh.

Dường như thấy thức ăn ngon, nó vỗ cánh lao về phía A Khuê và Phan Tử. "Con côn trùng này có độc, tuyệt đối đừng tiếp xúc trực tiếp!" Trương Kỳ Lân thấy vậy, đột nhiên hét lớn.

A Khuê trước đó rất sợ côn trùng, nhưng bây giờ con côn trùng này cứ thế xuất hiện, anh ta theo bản năng vươn tay ra túm lấy nó.

Bầu không khí lập tức cứng đờ.

A Khuê trước tiên ngẩn người ra một lúc, sau đó cảm giác đau đớn ập đến. "A!" Bàn tay A Khuê lúc này đã đỏ ửng lên, phần máu đỏ tươi đang nhanh chóng lan rộng về phía cánh tay. "Phan Tử, chặt đứt tay nó!" Trương Kỳ Lân thấy Phan Tử vẫn còn đang ngẩn người, vội vàng hét lên.

Phan Tử cũng bị dọa cho giật mình, trước tiên là ngây người một lúc.

Khi phản ứng lại, cầm quân đao trong tay định ra tay thì phát hiện A Khuê đã toàn thân đỏ bừng.

Hơn nữa, vẻ mặt vô cùng đau khổ, dường như cơ thể bất cứ lúc nào cũng có thể tan chảy.

A Khuê nhìn lòng bàn tay mình, sâu thẳm trong mắt hiện lên nỗi kinh hoàng, muốn cầu cứu nhưng căn bản không thể phát ra tiếng.

Hạo Thiên Chân định ra tay giúp đỡ, định tiến lên.

Tần Mặc thấy số máu mà **huyết thi** trước đó chảy ra bắt đầu ngưng tụ thành hình người, lập tức rút **Dương Kiếm** ra.

Thân hình anh lóe lên, lao thẳng đến phía sau Hạo Thiên Chân.

Sau đó, anh vung **Dương Kiếm** trong tay một cái.

Hình dạng **huyết thi** vừa ngưng tụ lại đã bị Tần Mặc phá hủy.

Cuối cùng anh vươn tay kéo Hạo Thiên Chân. "Không thể chạm vào anh ta, cậu sẽ chết đó." Tần Mặc nhìn ra tâm tư của Hạo Thiên Chân, vội vàng lên tiếng nói. "Nhưng mà..." Hạo Thiên Chân vẫn

không đành lòng. "Bây giờ **Thi Miệt** xuất hiện, lại còn có **huyết thi**, cậu phải tự lo cho bản thân đã." Tần Mặc nói xong, liền thấy **Thi Miệt** bắt đầu xuất hiện cùng với **huyết thi**.

Đôi mắt tĩnh mịch như giếng cổ của anh lóe lên, khí tức **Hắc Long Huyết Mạch** trên người đang cuồn cuộn.

Anh hơi vận khí, sau đó vận chuyển **Long Ngâm Chi Nộ**. "Cút!" Giọng nói thấu một tia âm thanh rồng gầm.

Những con **Thi Miệt** này sau khi nghe thấy âm thanh liền đồng loạt nằm rạp xuống đất không còn hành động nữa.

Những con **huyết thi** vừa ngưng tụ lại cũng bị âm thanh này đánh tan, nhưng nơi chúng biến mất vẫn còn sủi bọt.

Giống như có xu thế sẽ cuốn đất trở lại bất cứ lúc nào.

Phan Tử và Bàn Tử lúc này quyết định đi theo bước chân của tổ chức, nếu chết thì cùng chết vậy.

A Khuê lúc này vô cùng đau khổ, đặc biệt là khi thấy Hạo Thiên Chân muốn đến, nhưng lại bị Tần Mặc ngăn cản, cộng thêm ánh mắt của những người này nhìn mình giống như nhìn quái vật vậy.

Trong lòng anh ta không có tư vị gì.

Sau đó, anh ta nhìn Hạo Thiên Chân, nhẹ nhàng mấp máy môi.

Khẩu hình đó dường như đang nói: "Cứu tôi." Sau đó liền lao về phía Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc thấy vậy, theo bản năng kéo Hạo Thiên Chân tránh sang một bên. "A!" Thấy Hạo Thiên Chân né tránh, A Khuê lại lao về phía Phan Tử.

Nhưng Bàn Tử lại tưởng là lao về phía mình, vội vàng cầm vũ khí lên, định bắn vào người A Khuê.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, trong lòng đại kinh. "Đừng!" Hạo Thiên Chân xông lên giật súng, khi hai người giằng co, khẩu súng vô tình cướp cò. "Đoàng!" Thân thể A Khuê chấn động, trên đầu xuất hiện một lỗ thủng máu.

Bước chân đang tiến gần Hạo Thiên Chân lập tức cứng đờ, cuối cùng từ từ ngã ngửa ra sau, nằm bất động trên mặt đất.

Lỗ thủng máu trên đầu đầy máu đỏ, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Đầu óc Hạo Thiên Chân "ù" một tiếng, "phịch" một cái quỵ xuống đất.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, một người trước đó vẫn còn tốt, bỗng nhiên đã không còn nữa.

Lúc này, đầu óc cậu ta trống rỗng.

Chương 122

Hô hấp cũng bắt đầu gấp gáp, không biết phải làm sao.

Cho đến bây giờ, cậu ta vẫn còn hồi ức về vẻ mặt kinh hoàng của A Khuê vừa xuất hiện trước mắt họ, lại còn với dáng vẻ nhìn người thân.

Hình ảnh này đã khắc sâu vào trong đầu cậu ta. "Chi chi chi." Một âm thanh quen thuộc nhưng đáng sợ lại xuất hiện.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Bàn Tử ba người nghe thấy âm thanh, vội vàng nhìn tới, liền thấy **Thi Miệt Vương** đã chui ra từ trong cơ thể A Khuê.

Trương Kỳ Lân nhìn khắp bốn phía, tình hình bây giờ đã đủ tệ rồi, còn có thể tệ đến mức nào nữa?

Chi bằng...

Bàn Tử thấy con **Thi Miệt** này dễ dàng giết chết A Khuê như vậy, tức giận mắng một tiếng.

Anh ta nhặt hộp ngọc tím trên đất lên, định đập chết **Thi Miệt Vương**.

Nhưng chưa kịp đi đến bên cạnh **Thi Miệt Vương** thì một bóng đen xuất hiện, cầm **Hắc Kim Cổ Đao** chém chết **Thi Miệt Vương**.

Sau khi **Thi Miệt Vương** bị chém chết, trên người vẫn còn một đống dịch nhầy màu đỏ, bắn tung tóe sang bên cạnh.

Bàn Tử thấy **Thi Miệt Vương** đã chết, chớp chớp mắt, mấp máy môi, nhìn hộp ngọc tím trong tay mình.

Sao lại thừa thãi thế này?

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc bên cạnh, đối phương cũng đang nhìn mình, sau đó giơ ngón cái lên.

Những con **Thi Miệt** này đã xuất hiện rồi, thêm một vài con nữa cũng không sao, "quần long vô thủ" (rắn mất đầu) cũng là cơ hội tốt nhất.

Lúc này, những con **Thi Miệt** bắt đầu xuất hiện từ bốn phương tám hướng, giống như thủy triều **Thi Miệt** màu xanh, quy mô khổng lồ, không thể dùng lời nói để hình dung số lượng này.

Quan trọng là... những con **Thi Miệt** này hết đợt này đến đợt khác, phía sau giẫm lên phía trước, ùn ùn kéo đến như che trời lấp đất. "Chết tiệt, chạy thôi!" Bàn Tử thấy những con **Thi Miệt** đã đến, đến thì cũng thôi đi, lại còn có rất nhiều **huyết thi** bắt đầu xuất hiện trong máu.

Bàn Tử hét lớn một tiếng, kéo Hạo Thiên Chân và Phan Tử định rời đi.

Khi đi, anh ta không quên vác cái ba lô **Ngọc Quan** đã gói ghém cẩn thận lên vai. "Bàn Tử, lúc này rồi mà mày chỉ biết tiền thôi à?

Không có mạng thì mày kiếm tiền để làm gì?" Phan Tử thấy hành vi của Bàn Tử, không khỏi mắng chửi. "Mày bớt nói nhảm đi, tiền này mày không thèm à?

Mau đi!" Phía sau Bàn Tử nặng thêm rất nhiều, cuối cùng anh ta nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân một cái. "Má ơi, mau chạy đi!" Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Phan Tử ba người vội vã chạy về phía cây đại thụ.

Trước đó, những dây leo kia định ra tay, nhưng trên người họ có

dùng bột Nham Tâm Thạch, nên những thứ đó không ai động thủ.

Tần Mặc nhìn những thứ như thủy triều đó, **Hắc Long Huyết Mạch** trên người đang không ngừng dũng động, đặc biệt là trong đầu anh xuất hiện tiếng nhắc nhở của Hệ Thống. **Hỗn Độn Chi Mâu** lập tức mở ra.

Ngay lập tức tìm thấy bản nguyên trên vị trí của những **huyết thi** này.

Bên trong không phải Lỗ Thương Vương, trên người không có khí hộ thể của tổ tiên nhà Tần, muốn tiêu diệt những **huyết thi** này không đáng lo ngại. "Tần Mặc." Trương Kỳ Lân cũng không rời đi, mà đứng bên cạnh Tần Mặc. "Tôi muốn tiêu diệt **huyết thi** này, anh đưa Thiên Chân bọn họ rời đi." Đôi mắt Tần Mặc lóe lên ánh sáng vàng kim, nhìn khắp bốn phía. "Tôi giúp anh, tiện thể kéo dài thời gian, tranh thủ thời gian cho Thiên Chân bọn họ.

Ở đây họ thật sự không tiện." Trương Kỳ Lân chính nghĩa từ chối lời anh.

Tần Mặc hơi ngẩn ra, không ngờ Trương Kỳ Lân lại làm như vậy, quả thật có chút bất ngờ. "**Thi Miệt** giao cho anh, tôi đi giải quyết **huyết thi**." Tần Mặc lẩm bẩm, trước mắt xuất hiện **Không Gian Ngưng Tụ** trong suốt.

Trương Kỳ Lân cầm **Hắc Kim Cổ Đao**, rạch lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng vung một cái, những con **Thi Miệt** như thủy triều đều rút lui hơn mười mét.

Trương Kỳ Lân nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác đang leo lên cây, sau đó đứng cạnh gốc cây, trên mặt xuất hiện những hoa văn màu đen, khí tức Kỳ Lân trên người cũng nồng đậm hơn trước.

Anh kiên quyết không để những con **Thi Miệt** này lại gần dù

chỉ nửa bước.

Tần Mặc đứng cạnh **quan quách**, nhìn những con **huyết thi** bắt đầu đuổi theo anh.

Máu ngưng tụ thành những mũi tên, vạn mũi tên cùng lúc bắn về phía Tần Mặc.

Bóng hình Tần Mặc nhanh chóng lóe qua, hình bóng trên nguyên chỗ chưa kịp biến mất thì Tần Mặc đã xuất hiện ở một bên khác. "Xoẹt xoẹt xoẹt..." Tần Mặc đứng bên cạnh, thấy những mũi tên **huyết thi** bắn về phía mình.

Anh lạnh lùng trầm ngâm, sau đó phát hiện một cuốn sách trắng vàng trong **quan quách**, không nghĩ ngợi gì liền lấy ra bỏ vào túi.

Anh tiếp tục tìm kiếm bản nguyên của **huyết thi**.

Thiết Diện Sinh là một Phong Thủy Sư, hẳn là sẽ che giấu bản nguyên thật sự rất kỹ.

Tần Mặc nhìn môi trường xung quanh, cây đại thụ bên cạnh, tảng đá, cùng với kim loại trong **quan quách**.

Đột nhiên anh nghĩ đến điều gì đó.

Vạn biến bất ly tông (vạn biến không rời gốc), **Cơ Quan Thuật** và phong thủy lại càng tương phụ tương thành, đây là dựa theo vị trí bát quái mà diễn biến ra.

Vị trí Khảm và Đoài, cùng với hai vị trí Càn Khôn, đều đang đối ứng.

Thêm cả vị trí thi thể **huyết thi**.

Chẳng lẽ...

Chương 123

Tần Mặc nhìn chiếc **quan quách** khổng lồ trước mắt, sau đó giơ tay đẩy mạnh một cái. "Ầm!" Một tiếng động lớn vang lên, chiếc **quan quách** nặng nề bị đẩy về phía những con **Thi Miệt**.

Lập tức đè chết rất nhiều **Thi Miệt**.

Âm thanh lớn kinh khủng, ba người Hạo Thiên Chân đang cố gắng leo cây nghe thấy tiếng động liền vội vàng nhìn về phía Tần Mặc, thì thấy Tần Mặc đã lật tung cả quan tài lên.

Không khỏi nuốt nước bọt, chiếc **quan quách** nặng mấy tấn, cứ thế bị đẩy bay đi. "Ối giời ơi mẹ ơi, mau leo lên đi, lũ **Thi Miệt** dưới này có thể ăn thịt chúng ta đấy!" Bàn Tử nhìn những con **Thi Miệt** dưới đất đều đang tiến sát về phía gốc cây, dày đặc như kiến, nếu mà rơi xuống thì... xương cốt cũng chẳng còn. "Muộn Du Bình!" Hạo Thiên Chân thấy trong đám **Thi Miệt** vẫn còn bóng dáng Trương Kỳ Lân, vội vàng gọi. "Cậu đừng có gọi nữa, máu và thân thủ của Tiểu Ca chúng ta ai cũng không thể sánh bằng." "Lúc này vẫn là tự bảo vệ mình cho tốt, đừng làm phiền anh ấy." Phan Tử nhìn dáng vẻ của Hạo Thiên Chân, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Anh ta quay sang nhìn thấy rất nhiều **Thi Miệt** xuất hiện trên mặt đất. "Chết tiệt, tình hình không ổn rồi!" Phan Tử sờ sờ vào túi mình, còn có lựu đạn mà A Khuê mang đến trước đó, và một ít đạn dược súng.

Anh ta lấy lựu đạn ra, rút chốt, thuận tay ném ra ngoài. "Ầm!" Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, những con **Thi Miệt** dưới đất cũng bị nổ bay lên.

Quả nhiên giảm bớt không ít áp lực cho Trương Kỳ Lân.

Lúc này Hạo Thiên Chân nhìn quả lựu đạn đó, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt A Khuê, cùng với ánh mắt đầy kinh hoàng. "Chẳng phải các cậu nói huyết dịch của anh em này rất lợi hại sao?

Sao giờ nhìn không thấy ghê gớm đến thế nữa vậy?" Bàn Tử chú ý đến dáng vẻ của Trương Kỳ Lân, dường như có chút chật vật.

Sao những con **Thi Miệt** này lại không đối phó được?

Hạo Thiên Chân bây giờ trong lòng toàn là A Khuê, không có tâm trạng đáp lời anh ta.

Huyết dịch có lợi hại đến mấy cũng không thể giết hết những con **Thi Miệt** đang lao đến liên tục này được.

Có phải có bệnh không?

Lúc này Tần Mặc nhìn thấy dưới **quan quách** vẫn còn một đống máu, những vết máu này đang bắt đầu ngưng tụ thành hình.

Chưa kịp thành hình, chúng đã tấn công về phía Tần Mặc ở đối diện.

Tần Mặc sớm đã dự liệu được tình huống này, cũng không muốn lãng phí thời gian.

Ở lại thêm một lúc nữa, Trương Kỳ Lân sẽ rất nguy hiểm.

Khí trên người Tần Mặc ngưng tụ, trên không bắt đầu xuất hiện một đầu rồng, phía sau đã xuất hiện vảy rồng. **Huyết thi** chưa kịp hình thành, những thứ giống như cột máu tấn công về phía giữa trán Tần Mặc. "Gầm!" Tiếng **Hắc Long** gầm giận dữ, đầu rồng tấn công về phía cột máu đỏ. "A!" Một âm thanh thê lương truyền ra từ trong máu, chính là những con **huyết thi** đã hình thành, **Hắc Long** cũng không buông tha.

Nó xông ra từ trong lòng đại thụ bắt đầu gào thét.

Nơi nó đi qua, không chỉ **huyết thi**, mà cả những con **Thi Miệt** trên đất cũng bị tiêu diệt gần hết.

Nhưng đó cũng chỉ là chốc lát, những con **Thi Miệt** này tạm thời bị tiêu diệt.

Phía sau còn rất nhiều **Thi Miệt**, đang cố gắng lấp đầy khoảng trống này.

Tần Mặc nhìn thấy **huyết thi** đã biến mất, sắc mặt chợt căng thẳng.

Trong đầu xuất hiện tiếng nói của Hệ Thống. [Đinh!

Chúc mừng hoàn thành nhiệm vụ **Lỗ Vương Cung**, **Hắc Long Huyết Mạch** kích hoạt 40%.] [Nhận được phần thưởng: **Hô Phong Hoán Vũ**.] [Nhận được phần thưởng: Thể chất tăng 50.] [Đinh!

Tiêu diệt sinh vật **Mộ Huyệt** thành công, nhận được phần thưởng: **Thủy Thần Gào Thét**.] Tên: Tần Mặc Tuổi: 24 Kỹ năng: **Giám Bảo Chi Mâu**, **Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí**, **Long Ngâm Chi Nộ**, **Hư Nghĩ Không Gian**, **Thính Thanh Biện Vị**, **Hỗn Độn Chi Mâu**, **Phong Chi Tốc**, **Sinh Cơ Thuật**, **Không Gian Ngưng Tụ**, **Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật**, **Không Gian Ngưng Tụ Thuật**, **Lỗ Ban Cơ Quan Thuật**, **Thiên Thần Ngâm Xướng**, **Chúng Sinh Ngâm Xướng**, **Thủy Thần Gào Thét**, **Hô Phong Hoán Vũ**.

Vũ khí: **Linh Hồn Trá Chúc**, **Trừ Ma Kim Tiền Kiếm**, **Trấn Hồn Cổ**, **Âm Dương Nhị Kiếm**, **Kim Cương Tiễn**, **Tị Thủy Châu**, **Long Lân Giáp**.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp: 185 [Giới hạn loài người: 10] Thể lực: 198 [Giới hạn loài người: 10] Sức mạnh: 160 [Giới hạn loài

người: 10] Tinh thần: 170 [Giới hạn loài người: 10] Tần Mặc nghe xong tiếng Hệ Thống, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Vị trí hình xăm **Hắc Long** trên người bắt đầu nóng rực.

Khí tức trên người anh cũng nồng đậm hơn trước, đôi mắt bình tĩnh kia giờ đây thêm phần uy nghiêm. **Hô Phong Hoán Vũ**: Có thể thay đổi thời tiết ở vị trí của chủ nhân. **Thủy Thần Gào Thét**: Trong nước, bạn chính là vương giả.

Tần Mặc nhìn những phần thưởng này, quả thật rất hữu dụng.

Bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. "Tần Mặc." Khi Tần Mặc đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, liền nghe thấy tiếng của Trương Kỳ Lân.

Sau đó còn có tiếng gầm giận dữ của Kỳ Lân lóe qua.

Huyết mạch trên người Tần Mặc được phóng thích.

Huyết mạch trên người đã tăng lên bốn mươi, khí tức trên người càng nồng đậm hơn.

Tần Mặc vừa bước ra từ dưới gốc đại thụ, dưới chân xuất hiện một tiếng rồng ngâm nhè nhẹ.

Trương Kỳ Lân nghe thấy, vội vàng nhìn tới, trong đôi mắt lạnh nhạt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Khí thế trên người anh ta hoàn toàn khác trước, dường như cảm thấy đây là khí tức của một cường giả.

Chương 124

Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Bàn Tử đang treo trên cây, thấy Tần Mặc đi ra từ dưới gốc cây và khí thế trên người đã khác, trông còn nồng đậm hơn trước.

Dường như là một con cự long đang trầm ngâm, bất cứ lúc nào cũng có thể thức tỉnh. "Oa nga, Tần Mặc huynh đệ nhìn ngầu quá, chắc chắn thắng rồi!" Bàn Tử nhìn bóng Tần Mặc, sau đó huýt sáo một tiếng.

Tần Mặc lấy **Trấn Hồn Cổ** ra.

Huyết mạch trên người đã tăng lên một chút, uy lực của **Trấn Hồn Cổ** này tự nhiên cũng tốt hơn trước. "Đùng!

Đùng!

Đùng!!!" Những con **Thi Miệt** trên mặt đất sau khi nghe thấy âm thanh này, từng con một cứng đờ người lại, cuối cùng bắt đầu ra tay với đồng loại bên cạnh, tiến hành các loại chém giết lẫn nhau.

Những con **Thi Miệt** trước đó đang lao về phía đại thụ lúc này đều bắt đầu chiến đấu.

Khí tức trên người Trương Kỳ Lân cũng bắt đầu tắt dần, những hoa văn trên mặt cũng bắt đầu biến mất. "Kỳ Lân, đi thôi." Bên tai Tần Mặc truyền đến một âm thanh lẩm bẩm.

Trong lòng anh rõ ràng những con **Thi Miệt** này là vô tận, **Trấn Hồn Cổ** chỉ có thể tạm thời khống chế những con ở trên bề mặt, còn những con **Thi Miệt** khác thì không có tác dụng.

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc thấy vậy, hai người nhanh nhẹn leo lên cây.

Những con **Thi Miệt** phía sau đều nối tiếp nhau trèo lên cây.

Tần Mặc liếc mắt một cái, thấy ở vị trí tảng đá bên cạnh còn có một đống thuốc nổ.

Thứ này quả thật có ích, công dụng lớn nhất của A Khuê chính là như vậy rồi.

Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cũng leo lên, bắt đầu nhanh chóng tiến gần đến vị trí phía trên.

Lúc này... "Sịt." Hạo Thiên Chân hít một hơi khí lạnh, ở mắt cá chân cậu ta vừa xuất hiện tiếng **Thi Miệt**.

Hạo Thiên Chân đá con **Thi Miệt** trên người xuống.

Theo sau một con **Thi Miệt** rơi xuống, những con **Thi Miệt** này dường như thấy được mục tiêu, từng đàn từng đàn lao lên phía Hạo Thiên Chân.

Trên người Phan Tử và Bàn Tử, và cả vị trí mông cũng có **Thi Miệt**.

Ngay cả phía sau Hạo Thiên Chân cũng xuất hiện **Thi Miệt**, cậu ta thỉnh thoảng dùng súng bắn chết những con **Thi Miệt** trên người.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân hai người có huyết mạch đặc thù, những con **Thi Miệt** này không dám tùy tiện tiếp xúc, chỉ có thể bắt đầu tấn công Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân nhịn đau tiếp tục leo lên phía trên, khoảng cách cũng chỉ còn vài bước chân.

Cậu ta nghiến chặt răng, cố gắng kiên trì.

Trong lòng thầm nghĩ: "Mẹ kiếp, có giỏi thì cắn đi, đợi khi tôi lên được mặt đất, tôi sẽ cho các người biết tay!" Đúng lúc Hạo Thiên

Chân đang thầm nghĩ trong lòng, một trận đau nhói truyền đến từ mu bàn tay.

Quay đầu lại nhìn, liền thấy một khuôn mặt đỏ máu đột nhiên xuất hiện từ phía sau thân cây, hai mắt gần như muốn lồi ra, tròng mắt cứ nhìn chằm chằm vào cậu ta.

Khuôn mặt này máu thịt lẫn lộn, không biết là da thịt tan chảy lộ ra cơ bắp, hay là máu từ trong cơ thể anh ta thấm ra bao phủ lên mặt.

Hạo Thiên Chân trong lòng kinh hãi.

Là hắn, hắn không chết?

A Khuê vẫn chưa chết?

Ngay sau đó nhìn vào chỗ bị thương của hắn, phần não trái bị viên đạn sượt qua làm rách một mảng da.

Nhưng không làm tổn thương đến thân não, thấy hắn xuất hiện, trong lòng lập tức vui mừng.

"A Khuê, anh không chết, tốt quá rồi, mau lên đi, lát nữa ra ngoài tôi sẽ đưa anh đến bệnh viện." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa giục A Khuê đối diện.

Nhưng A Khuê đối diện nghe xong, lại như không nghe thấy, hơn nữa ánh mắt nhìn mình còn có chút oán độc và căm hận.

Cứ như đang nói, vì sao lại vứt bỏ hắn.

Hạo Thiên Chân nhìn vẻ mặt đó, trong lòng có một dự cảm không lành.

Khoảnh khắc tiếp theo, A Khuê đang nắm chặt tay Hạo Thiên Chân, màu đỏ máu không ngừng lan rộng.

Hạo Thiên Chân cảm thấy một cảm giác đau rát như lửa đốt, trong ánh mắt xẹt qua một tia hoảng sợ.

Sau đó A Khuê nói những lời không hiểu, nhưng từ vẻ mặt hắn có thể thấy được, đây là muốn cậu đi cùng chôn theo.

Đột nhiên kéo Hạo Thiên Chân về phía dưới.

Hạo Thiên Chân giờ nhìn bộ dạng tay và mặt của A Khuê, trong lòng kinh hãi không thôi, nếu biến thành dáng vẻ giống hắn, cảm thấy da đầu tê dại, hận không thể phát điên lên.

Ngay lập tức liều mạng giãy dụa, hất tay hắn ra.

"A Khuê, anh biến thành thế này tôi cũng không muốn, nếu anh muốn sống thì cùng tôi lên đi." Lời nói của Hạo Thiên Chân không nghi ngờ gì là đổ thêm dầu vào lửa, A Khuê càng thêm giận dữ nhìn Hạo Thiên Chân, điên cuồng vươn tay muốn bóp chết cậu.

Ánh mắt lộ ra hung quang, muốn bóp chết Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân bắt đầu khó thở, nghĩ đến từ khi đến đây, không phải bị bóp cổ thì cũng bị treo cổ, cổ họng trước đó đã từng đau nhức, giờ lại tái diễn ư?

Nghĩ lại, Hạo Thiên Chân cũng nổi sát tâm, liền hung hăng đá một cước, thấy tay hắn nới lỏng một chút, cậu liền lấy khẩu súng mang theo bên mình, dí chặt vào vết thương của hắn.

Đoàng!

Viên đạn bắn vào ngực hắn, A Khuê bị đánh đến máu bắn tung tóe, cả người đổ về phía sau.

Hai tay loạn xạ trong không khí, nhưng không túm được gì, cuối cùng rơi xuống đống Thi Biệt bên dưới.

Lúc này tay Hạo Thiên Chân bị nắm chặt bắt đầu tê dại, hơn nữa còn có chút đau rát.

Cậu đã không còn cảm giác tay mình có đang nắm lấy thân cây

phía trên hay không, cả người đang trượt dần xuống dưới.

Chương 125

Càng lúc càng gần Thi Biệt.

"Cút!" Giọng Tần Mặc từ bên cạnh truyền đến, những con Thi Biệt bên dưới nghe thấy tiếng gầm giận dữ đó, đồng loạt rơi xuống.

Nhưng đợt này vừa rơi xuống, những con khác bên dưới lại bò lên.

"Tần Mặc." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc xuất hiện bên cạnh mình, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười.

Trong lòng dấy lên hy vọng.

Tần Mặc trước tiên nhìn cổ Hạo Thiên Chân, sau đó nhìn tay cậu, trên đó đã bắt đầu xuất hiện nhiều dấu vết màu đỏ.

Giống hệt của A Khuê.

Tần Mặc khẽ nhíu mày, trầm ngâm một lát, miệng lẩm nhẩm chú ngữ, Hạo Thiên Chân cảm thấy vị trí trên tay và cổ mình cứng lại.

"Tôi tạm thời ngưng đọng không gian ở cổ và cổ tay cậu lại, mọi chuyện cứ lên trên rồi tính." Tần Mặc ngay sau đó tiếp tục lẩm nhẩm chú ngữ, Hỗn Độn Chi Mâu xuất hiện những bậc thang trong suốt.

"Các vị, mọi người qua đây, tôi sẽ dẫn mọi người ra ngoài." Giọng Tần Mặc giống như cọng rơm cứu mạng, mang đến hy vọng vô hạn cho Phan Tử và Bàn Tử.

Họ không kịp chờ đợi mà bò về phía Tần Mặc.

Bàn Tử vừa đứng giữa không trung nhìn Thi Biệt trước mặt, liền nhe răng nhếch mép nhìn đám Thi Biệt bên dưới.

"Dám cắn ông à." Bàn Tử sau đó liền lấy quả lựu đạn trong tay,

rồi ném xuống.

Ầm!

Thi Biệt bị nổ tan xác.

Tần Mặc nghe vậy, đánh giá Bàn Tử, chỉ thấy mông hắn toàn những lỗ thủng rỉ máu, không thể không nói, Bàn Tử này đúng là giỏi chịu đau.

Mấy người giẫm lên không khí do Tần Mặc ngưng tụ, bắt đầu đi về phía trên.

Trước khi đi, Bàn Tử và Phan Tử còn ném rất nhiều lựu đạn vào bên trong, cả không gian lập tức tràn ngập hơi nóng.

Phan Tử lên đến nơi, nhìn khung cảnh xung quanh, vị trí họ lên chỉ cách chỗ họ đóng trại trước đó một vách đá thấp.

Ngay sau đó mừng rỡ, vội vàng chạy đến chỗ đóng trại trước đó, lấy ra một thùng xăng, rồi nhìn Bàn Tử.

"Mau qua đây cùng tôi vác xăng, chúng ta làm món Thi Biệt kho tàu, xả hết cục tức này." Phan Tử đặt thùng xăng xuống, ánh mắt đầy sát ý.

"Được thôi." Bàn Tử vừa nghe, lập tức hứng thú, cũng chẳng màng đến cơn đau trên người, tập tễnh theo Phan Tử đi về phía bụi cây bên cạnh.

Lúc quay lại lần nữa, trên tay xách bốn thùng xăng.

Hai người nhanh chóng đổ xăng xuống.

Trương Kỳ Lân ở bên cạnh lấy ra bật lửa, ném xuống.

Sau đó liền thấy một bức tường lửa, những con côn trùng đó đang bị cháy mà kêu gào thảm thiết, còn có từng trận mùi hôi thối nồng nặc.

Nghe tiếng kêu đó, mọi người đều cảm thấy sảng khoái.

Hạo Thiên Chân thấy tình huống như vậy, trong lòng cũng sảng khoái không kém, cảm giác bất thường trên người cũng biến mất rồi.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân đứng một bên, tay còn đang xem gì đó, Tần Mặc đi qua, nhìn tấm thẻ trong tay anh ấy.

"Cái này cho anh, coi như kỷ niệm." Trương Kỳ Lân là lúc bò lên, lấy được từ một thi thể.

Tần Mặc thấy trên đó có một tấm bảng tên, viết JAMES, không khỏi bật cười bất lực.

Cái này mà cũng có thể làm kỷ niệm, tư duy của Trương Kỳ Lân thật là...

Không lâu sau.

Đám Thi Biệt này cũng bị lửa lớn nuốt chửng sạch sẽ.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, đang định dùng Sinh Cơ Thuật để thanh lý độc khí trên người cậu, nhưng lại phát hiện chỗ cổ Hạo Thiên Chân đã không còn sưng đỏ, chỉ còn lại những vệt đỏ nhạt.

Giống như bị nổi mẩn đỏ vậy.

"Hửm?" Tần Mặc nghi hoặc.

Trương Kỳ Lân, Bàn Tử và Phan Tử nhìn Hạo Thiên Chân mặt mày hồng hào, đâu có chút dấu hiệu trúng độc nào.

"Chuyện gì thế này?

Sao mặt cậu nhìn còn tốt hơn cả tôi vậy?" Bàn Tử vừa nói vừa không dám tin nhìn Hạo Thiên Chân, còn vươn tay sờ sờ mặt cậu, hoàn toàn lộ vẻ kinh ngạc.

Tần Mặc cẩn thận nhớ lại cốt truyện, lúc này Hạo Thiên Chân lẽ

ra phải ăn cái phiến giáp ở háng của cái xác nam giới kia rồi chứ?

"Tôi cũng không biết, tôi cũng thấy rất kỳ lạ, trước đó còn cảm thấy rất khó chịu, nhưng bây giờ lại thấy dễ chịu hơn một chút." Hạo Thiên Chân cẩn thận nhớ lại, miệng vẫn còn chút mùi lạ, và vị đắng chát.

Lập tức hiểu ra, là cái phiến giáp đó.

Phan Tử sau khi lửa cháy lên, sắc mặt có chút không tự nhiên, cuối cùng ngồi phệt xuống đất.

Tần Mặc chú ý thấy sắc mặt Phan Tử không tốt lắm, đang định nói thì nghe thấy Bàn Tử nói chuyện, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Bàn Tử.

"Tần Mặc huynh đệ, Thiên Chân huynh đệ, chúng ta đều đã không sao rồi, tôi xin đi trước, chúng ta bữa khác liên lạc lại, mấy thứ này cứ giao cho mọi người, lúc nào có tiền thì đưa cho tôi là được." Bàn Tử nhịn đau, tập tễnh đi về phía chân núi, trước khi đi còn không quên hỏi địa chỉ Tần Mặc.

Phan Tử cuối cùng thật sự không thể trụ nổi nữa, mắt tối sầm lại, ngất xỉu trên mặt đất.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân nhìn cảnh tượng trước mắt, vội vàng chạy đến kiểm tra, chú ý thấy sau lưng Phan Tử toàn là vết thương.

Có thể thấy vừa nãy lúc leo cây, bị Thi Biệt cắn không nhẹ.

Tần Mặc thấy vậy, liền đưa tất cả đồ trong tay cho Hạo Thiên Chân.

"Tôi còn có việc, xin đi trước, sau này có cơ hội sẽ gặp lại." Tần Mặc giờ cần về tắm rửa sạch sẽ, còn phải về Tần gia tìm món đồ kia.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân tiễn anh đi, sau đó liền cõng Phan Tử xuống, đưa đến trạm y tế trong thôn.

Ba ngày sau.

Chương 126

Tần Mặc mở mắt, ăn chút đồ ăn đơn giản, rồi đi về phía tổ trạch Tần gia.

Tần Mặc đứng ở cổng tổ trạch Tần gia, nhìn cách trang hoàng bên trong, theo ký ức của nguyên chủ, Tần gia lúc này cũng đã sa sút.

Tần Mặc nhìn đồng hồ, lúc này đang là giữa trưa, cũng là lúc gia đình Tần gia đổi ca, nên những gia đình này không xuất hiện ở cổng, ngược lại còn tiết kiệm cho anh rất nhiều thời gian.

Khi Tần Mặc bước vào tổ trạch Tần gia, nhìn phòng khách cổ kính, ghế thái sư và bàn tròn nhỏ, bên cạnh ghế thái sư ở giữa nhất còn có hai bình hoa cổ.

Tần Mặc mở Hỗn Độn Chi Mâu, nhìn những món đồ cổ này, quả thật có một số là thật, nhưng cũng có một số là giả.

Không cần nghĩ cũng biết đây là kiệt tác của hậu nhân Tần gia.

Lúc này, "Tần Mặc?

Cậu đến đây làm gì?

Cậu còn mặt mũi về Tần gia lão trạch sao?" Một người đàn ông có tướng mạo tuấn tú nhưng mặt vàng ố, gầy gò, tay đang cầm một cái hộp từ phía sau đi ra, khi thấy Tần Mặc đứng đó, phản ứng đầu tiên là hoảng sợ.

Ngay sau đó nhìn rõ người, trong mắt xẹt qua một tia châm biếm.

Mấy năm nay ai mà chẳng biết cha mẹ Tần Mặc và Tần Mặc sống như thế nào, đã bị đuổi ra ngoài rồi mà còn có ý tứ quay về sao?

Tần Mặc nhìn người đàn ông này, vẻ mặt phóng túng quá độ, trong

đôi mắt như giếng cổ xẹt qua một tia ghét bỏ.

Người này là con út của Tần gia, Tần Hoài, từ nhỏ đã thích nữ sắc, bây giờ Tần gia sa sút, lại còn lén lút lấy đồ cổ trong lão trạch.

Nếu người nắm quyền Tần gia biết được, không biết sẽ nghĩ gì.

Tần Mặc không muốn để ý đến tên ngốc này, cứ thế đi thẳng vào nội đường.

Thấy Tần Mặc không để ý, Tần Hoài lập tức nổi giận, định ra tay với bóng lưng Tần Mặc.

Hồi nhỏ Tần Hoài không ít lần ức hiếp Tần Mặc, bây giờ thấy Tần Mặc như vậy vẫn y như cũ.

Tần Hoài thấy Tần Mặc quay lưng lại với mình, định ra tay từ phía sau, nắm đấm trong tay vừa chạm vào lưng Tần Mặc, liền bị một luồng khí tức đẩy bay ra.

Cả người Tần Hoài đổ về phía chiếc ghế thái sư đằng sau.

Rầm một tiếng.

Chiếc ghế bị đâm nát bét.

"Mẹ kiếp.

Mày..." Tần Hoài cảm thấy toàn thân đau nhức, ngay sau đó kinh hãi nhìn Tần Mặc, ánh mắt cứ như nhìn thấy quái vật vậy.

Không dám tin nhìn Tần Mặc đối diện.

Tần Mặc khẽ quay người, trên người toát ra một luồng khí tức đáng sợ, đặc biệt là đôi mắt kia, bị anh nhìn chằm chằm, người ta rất muốn khuất phục, hận không thể quỳ xuống đất.

"Cút." Tần Mặc khẽ nhếch môi mỏng, chậm rãi thốt ra một chữ này.

Một chữ thôi đã khiến Tần Hoài chấn động tâm thần, hô hấp cũng trở nên không thông suốt, vẻ mặt vốn vàng vọt gầy gò lại càng thêm thảm hại.

Chỉ có thể trân trân nhìn bóng lưng Tần Mặc biến mất ở khúc cua.

"Đây là...

Tần Mặc?

Sao lại thay đổi lớn đến vậy?" Tần Hoài vẫn còn lẩm bẩm khẽ, giọng nói đầy vẻ không tin nổi, sau đó mới phản ứng lại.

"Ông ơi.

Không hay rồi, xảy ra chuyện lớn rồi." Tần Hoài cũng chẳng màng đến món đồ cổ lén lút lấy ra trong tay nữa, cứ thế chạy thẳng về phía hậu viện.

Tần Mặc đi ra nội đường, vượt qua một hành lang dài, bên cạnh còn có những cây trúc tựa tiên tử sừng sững, ngay giữa hành lang, còn có một lối ra.

Trong bụi trúc còn có một vườn hoa rực rỡ, kéo dài đến hai bên lối đi lát đá, nhìn theo lối đi, trên những bông hoa còn có một số bướm đang bay lượn qua lại.

Tần Mặc đứng bên hành lang, Hỗn Độn Chi Mâu đã mở ra, thấy ở cuối lối đi lát đá ẩn hiện khí tức màu đen cuộn trào.

Tần Mặc nheo mắt, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Đến hậu hoa viên, trên hòn giả sơn trong hoa viên còn có một đình đài lầu các, bên cạnh còn có một ao hồ.

Từ đó có thể thấy được, tổ tiên Tần gia này là một người nhã nhặn, chỉ tiếc là.

Đời sau không bằng đời trước.

Tần Mặc đi đến rìa hòn giả sơn, khí tức nơi đây càng thêm nồng đậm.

Tần Mặc gần như có thể xác định, thứ mà tổ tiên Tần gia nói, chắc hẳn là cái này.

Ngay sau đó rút Dương Kiếm ra.

Khẽ vung một cái.

Rầm!

Hòn giả sơn bị Dương Kiếm chém vỡ, đổ sập ầm ầm, gây ra một tiếng động kịch liệt.

Tất cả gia đinh trong lão trạch đều ngơ ngác chạy đến hoa viên.

Liền thấy một người đàn ông mặc y phục màu đen từ dưới đất lấy ra một cái hộp hình chữ nhật.

Mọi người nhìn Tần Mặc, hoàn toàn không quen biết.

“Anh là ai?

Làm sao vào được đây?” Một trong số các gia đinh nhìn Tần Mặc trước mặt, lớn tiếng chất vấn.

Tần Mặc đặt cái hộp này vào trong không gian, ánh mắt bình tĩnh nhìn những gia đinh này.

Không muốn để ý.

Chương 127

Mục đích anh đến đây là vì thứ mà tổ tiên Tần gia nói.

Bây giờ đã lấy được, thì không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây.

Các gia đinh nhìn người đàn ông này cứ như biến ảo thuật vậy, làm mất cái hộp lớn như thế, trong lòng mọi người vẫn có chút sợ hãi.

Trên thế giới này người có bản lĩnh nhiều như vậy, ai mà biết ai có thân phận thế nào.

Lúc này Tần Hoài dẫn theo một lão già đi tới, bên cạnh còn có một lão già tóc cũng bạc phơ.

Trên người mặc trường sam, lão già đeo kính, trước ngực còn có một chiếc đồng hồ quả quýt.

Trên mặt lão già còn có một vẻ uy nghiêm, đôi mắt đó có một thần sắc không giận mà tự uy.

Khi nhìn thấy Tần Mặc, không khỏi ngạc nhiên.

"Tần Mặc, đây không phải chỗ cậu có thể đến, lập tức rời đi!" Lão già quát lên với Tần Mặc, một kẻ bị đuổi ra khỏi nhà như chó mất chủ, làm sao có tư cách về lão trạch?

Tần Mặc nhìn lão già này, khí phái trên người, cùng với thần sắc và khí chất, vừa nhìn đã nhận ra đây là người nắm quyền Tần gia.

Tần Danh.

Ban đầu cũng là ông ta đã đuổi nguyên chủ và cha mẹ nguyên chủ đi, còn âm thầm thường xuyên chèn ép cả gia đình họ.

Nguyên chủ trước đây tràn đầy căm hận với ông ta, bây giờ nhìn cái vẻ mặt kiêu ngạo đó, trong lòng Tần Mặc bỗng dấy lên một ngọn

lửa giận dữ.

Cứ như sắp không kiểm soát được nữa.

“Ông ơi, không thể để hắn ta đi, hắn làm hỏng đồ cổ nhà mình rồi!” Tần Hoài ác ý nói, ánh mắt đầy sự tính toán.

“Lão gia, người đàn ông này còn lấy ra một cái hộp từ hoa viên, cái hộp đó lập tức biến mất, không thể để hắn đi được!” Gia đinh bên cạnh vội vàng mở miệng nói.

Lão già bên cạnh Tần Danh là quản gia, khi thấy lão gia nhà mình lộ ra vẻ mặt như vậy, liền biết trong lòng ông ta đang nghĩ gì.

“Người đâu, lập tức bắt Tần Mặc lại, lấy ra thứ đồ trong tay hắn!” Quản gia ra lệnh cho các gia đinh.

Những gia đinh này liền rút ra vũ khí trên người, một đám người xông về phía Tần Mặc.

Tần Hoài đứng một bên, vẻ mặt đắc ý nhìn Tần Mặc.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, lát nữa sẽ xem cảnh Tần Mặc bị đánh.

Tốt nhất là đánh chết đi, như vậy thù vừa rồi cũng coi như đã báo.

Tần Mặc thấy đám gia đinh này xông tới, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm bố thí, một bóng đen loé lên, kèm theo một làn gió nhẹ.

Ngay khi mọi người còn đang ngơ ngác, Tần Mặc đã xuất hiện bên cạnh Tần Danh và Tần Hoài.

Một ngọn lửa giận dữ vô danh tràn ngập.

Tần Mặc tùy tiện vung tay một cái, Tần Hoài liền bị đánh bay vào bức tường bên cạnh, dính chặt không gỡ xuống được.

Tần Hoài đau điếng người, còn chưa kịp phản ứng thì mắt tối sầm

lại, ngất xỉu.

Tần Mặc lại liếc nhìn lão quản gia bên cạnh, trở tay tát một cái, đánh bay lão quản gia xa mấy chục mét.

"Ái chà." Lão quản gia cũng đã lớn tuổi, nhất thời không chịu nổi đòn tấn công như vậy, ngã xuống đất rên rỉ.

Tần Danh không ngờ Tần Mặc lại có bản lĩnh như vậy, đang định phản công thì bị Tần Mặc bóp cổ, hai chân đã bắt đầu rời khỏi mặt đất.

Đối diện với đôi mắt của Tần Mặc, trong lòng ông ta kinh hãi, còn có một cảm giác sợ hãi dâng lên.

Cảm thấy sự uy nghiêm của mình trước mặt anh thật sự không đáng một đòn.

"Mày dám... tao là Tần gia..." Tần Danh mặt đỏ bừng, khó khăn thốt ra câu nói này.

"Tần gia?

Ngươi có đức có tài gì mà ngồi lên vị trí người nắm quyền Tần gia?

Huyết mạch không đủ thuần khiết, hôm nay ta bóp chết ngươi, thì sao nào?" Tần Mặc nghe lời của người nắm quyền Tần gia, càng thêm giận dữ, thân phận như vậy, ức hiếp cha mẹ nguyên chủ nhiều năm, còn có mặt mũi nói ra sao?

Thật sự là coi mình ra gì.

Hai chữ "huyết mạch" khiến Tần Danh lập tức như bị sét đánh, chuyện này chỉ có người nắm quyền các đời mới biết, anh ta làm sao biết được?

"Từ nay về sau ta Tần Mặc không còn dây dưa gì với các ngươi

nữa, sau này sẽ không bước chân vào lão trạch một bước nào nữa, còn ngươi...” “Thôi thì cứ giữ một đống đồ cổ giả mà sống tàn đi.” Tần Mặc buông ông ta xuống, dồn hết sức lực vào tay, vung một cái vào ông ta.

Tần Danh như diều đứt dây, bay thẳng về phía đình đài lầu các trên hòn giả sơn.

Tần Danh vừa chạm đất, trên nền lầu các xuất hiện một cái hố sâu, sàn nhà cũng bị đập nát vụn.

Tần Danh cảm thấy toàn thân đã tê dại, sau đó kèm theo cơn đau, phun ra một ngụm máu tươi, mắt tối sầm lại ngất xỉu.

Các gia đinh nhìn lão gia nhà mình cứ thế bị xử lý, họ cũng không dám làm càn.

Họ vội vàng đi cứu Tần Danh, Tần Hoài và lão quản gia, đều chủ động lờ đi Tần Mặc.

Người đàn ông này họ không chọc nổi, không chỉ không chọc nổi, mà còn phải tránh xa.

Tần Mặc nhìn những lão trạch được xây dựng hoàn mỹ này, thật sự cảm thấy đáng tiếc.

Sau đó không quay đầu lại, đi thẳng ra cổng.

Lúc này những người trong lão trạch đã loạn thành một đoàn.

Tần Mặc trở về cửa hàng đồ cổ, đóng cửa phòng lại.

Lấy ra cái hộp mang từ lão trạch Tần gia về.

Vừa mở ra, bên trong lộ ra một bộ y sam màu đen, kiểu dáng rất giống đồ cổ, áo gấm màu đen, viền áo gấm còn có đường kim tuyến vàng, đường may tinh xảo, ở vạt áo dưới và cổ tay áo còn có hình rồng màu đen.

Màu vàng thêu thành đường nét, đường thêu màu đen thành thân rồng.

Chương 128

Tần Mặc chỉ liếc mắt một cái đã thấy thích không thôi.

Anh không kịp chờ đợi mặc vào người, nhìn mình trong gương, tướng mạo đường đường, vô cùng tuấn mỹ, đáy mắt trống rỗng như giếng cổ, có cảm giác lạnh lùng cứng rắn. 【Đinh, phát hiện khí tức, Hắc Long Trường Sam, y sam tùy thân của truyền nhân Hắc Long Huyết Mạch các đời.】 【Hỏi có dung hợp không?】 Hệ thống vừa lúc vang lên trong đầu.

Mắt Tần Mặc sáng lên, Hỗn Độn Chi Mâu mở ra, liền thấy trên bộ y phục này còn có một số khí tức.

"Dung hợp." 【Đinh, dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch đã kích hoạt 45%.】 【Nhận được phần thưởng: Tĩnh Thái Hành Động Thuật.】 【Nhận được phần thưởng: Gia tăng 30 điểm trạng thái cơ thể.】 Tĩnh Thái Hành Động Thuật: Khi ngươi nhìn thấy vật phẩm tĩnh lặng, có thể phát hiện rất nhiều điều thú vị khác thường.

Tần Mặc nhìn kỹ năng này, lập tức có hứng thú.

Trong đầu xuất hiện giao diện điện tử.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Khí Tức Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Sinh Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động

Thuật.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp.

Trạng thái cơ thể; Nhanh nhẹn 205【Giới hạn con người 10】 Thể lực 218【Giới hạn con người 10】 Sức mạnh 180【Sức mạnh giới hạn 10】 Tinh thần 190【Giới hạn con người 10】 Tần Mặc nhìn giao diện điểm, khi nhìn thấy trạng thái cơ thể, không khỏi ngẩn ra.

Đã đột phá 200, tại sao lại không có phần thưởng?

Chẳng lẽ là vì thứ này chưa đạt đến giới hạn chỉ định?

Tần Mặc nghĩ đến đây, không nghĩ thêm nữa, mà nhìn chính mình trong gương.

Trong mộ huyệt nhìn thấy tổ tiên Tần gia mặc rất giống.

"Nếu bộ y phục này có thể đơn giản hóa một chút thì tốt rồi, mặc cả bộ thế này xuống đấu cũng không tiện." Tần Mặc vừa nói xong, liền nghe thấy tiếng long ngâm, bộ y phục trước người liền biến thành kiểu áo đường trang, nhưng cổ tay và cổ áo vẫn là hình rồng thêu.

"Ngươi đúng là nhân tính hóa thật." Tần Mặc nhìn bộ đường trang trên người, lại nhìn mình trong gương, thật sự càng nhìn càng thấy đẹp trai.

Đây là biểu tượng của Hắc Long Huyết Mạch, là truyền nhân của Hắc Long Huyết Mạch, nhất định phải mặc.

Tần Mặc chỉnh lại y phục của mình, ngồi xuống ghế, nhìn thấy trong hộp còn có một phong thư.

Chữ viết trên đó mạnh mẽ dứt khoát, giống hệt nét chữ đã thấy trong mộ huyệt trước đây.

Hắc Long Huyết Mạch của truyền nhân Tần gia cần khí tức mới có thể kích hoạt, để thu thập khí tức, cần phải đi khắp nơi.

Ta đã vẽ bản đồ các địa điểm thu thập long mạch, hy vọng hậu nhân Tần gia có thể sớm kích hoạt toàn bộ huyết mạch.

Tần Mặc thấy vậy, cầm lấy một tấm bản đồ bên cạnh, trên đó được khắc họa trên da dê.

Tần Mặc nhìn những điểm này, có chút mơ hồ.

Toàn là điểm điểm, đi đâu mà xem tọa độ đây?

A.

Có rồi.

Không phải có Tĩnh Thái Hành Động Thuật sao?

Vận dụng một chút là sẽ biết những ký hiệu màu đen trên bản đồ này là gì rồi.

Trong đầu liền hiện ra một câu chú ngữ.

Tần Mặc khẽ nhếch môi mỏng, chậm rãi cất tiếng niệm một câu chú ngữ.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một điểm trên cuộn da dê trong tay Tần Mặc đã hiện ra một khung cảnh.

Xung quanh toàn là nước, còn có một cánh mộ môn, bên trong còn có một sinh vật đầu to loé lên rồi biến mất.

Cứ như cưỡi ngựa xem hoa vậy, chớp động qua lại trên da dê.

Nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Trong nước.

Tần Mặc nhìn ngôi mộ này, rơi vào trầm tư.

Tần Mặc trầm ngâm một lát, trong lòng đã hiểu ra, ngay sau đó nhìn phong thư trong tay.

Không khỏi cảm thán bản lĩnh của tổ tiên Tần gia này, thật sự là tâm tư kín đáo.

Nếu Hắc Long Huyết Mạch không đạt đến trình độ này, thì kỹ năng này có phải cũng không thể có được không?

Đến lúc đó, ngôi mộ này e rằng cũng không dễ dàng phát hiện ra?

Càng nghĩ càng thấy tổ tiên Tần gia thật sự rất biết tính toán thời gian.

Ngay khi Tần Mặc đang cảm thán, tiếng gõ cửa dưới lầu đã vang lên.

Tần Mặc cất đồ đi, xuống lầu mở cửa, liền thấy Hạo Thiên Chân đứng ở cửa, sắc mặt tiều tụy, nhìn còn gầy đi không ít.

Tần Mặc sững sờ, chuyện gì thế này?

Dường như mới vài ngày không gặp.

Hạo Thiên Chân đang định nói chuyện, thì thấy Tần Mặc một thân đường trang màu đen, khí chất vừa bá khí lại vừa trầm ổn, trong sự trầm ổn này còn có một cảm giác ẩn dật.

Cứ như một vương giả có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Sao nhìn Tần Mặc lại khác với trước kia rồi?

“Thiên Chân?

Sao vậy?” Tần Mặc nghiêng người, mời cậu vào, trên mặt có chút khó hiểu.

Chương 129

Nếu theo cốt truyện thì.

Lúc này Hạo Thiên Chân hẳn là vì Tam thúc của cậu ấy.

Hạo Thiên Chân bước vào tiền sảnh ngồi xuống ghế, còn chưa kịp ngồi ấm chỗ đã không kịp chờ đợi lấy ra một thứ từ trên người.

Là một con cá đồng mạ vàng, con cá đồng này được chế tác rất tinh xảo, vảy cá đều được mài giũa tinh xảo, trên lông mày cá, mỗi bên còn có một con rắn biển tinh xảo quấn quanh.

Vẽ vời tinh xảo, sống động như thật.

Tần Mặc nhìn con cá đồng lông mày rắn, Hỗn Độn Chi Mâu tự động mở ra, trên đó chỉ có một đoạn văn tự. 'Xà Mi Đồng Ngư, có nguồn gốc từ Nữ Chân tộc.' Tần Mặc nhìn ba chữ "Nữ Chân tộc" này.

Rơi vào trầm tư.

Ngay sau đó đã hiểu ra.

"Thứ này là tôi tìm thấy trong cái hộp đó, còn có cái này nữa." Hạo Thiên Chân đưa một tờ séc cho Tần Mặc.

"Đây là tiền bán ngọc quan, đây là phần của anh, ngoài ra tôi có một việc muốn nhờ anh giúp." Hạo Thiên Chân nhất thời không biết nên mở lời thế nào, vì chuyện này là chuyện riêng của cậu ấy.

Tần Mặc nhìn tờ séc trước mặt, chỉ đơn giản liếc qua một cái, yên lặng chờ lời kế tiếp của cậu.

Lúc này, công ty Phát triển Tài nguyên Đại dương chắc hẳn đã tìm đến tận nơi rồi.

Mọi chuyện cũng giống như Tần Mặc đã nghĩ.

Ngô Tam Gia sau khi rời Lỗ Vương Cung liền biến mất, khi Hạo Thiên Chân ở bệnh viện chăm sóc Phan Tử, người của công ty Phát triển Tài nguyên Đại dương quốc tế đã tìm đến.

Đó là vì Ngô Tam Gia có một ngôi mộ dưới biển, muốn cùng nhau đi khai thác di tích dưới biển này, hơn nữa còn chủ động đưa ra manh mối, công ty cung cấp các thiết bị và tài nguyên lặn.

Nhưng thuyền của họ, nhưng chỉ vài ngày trước thuyền của họ đã biến mất khỏi hệ thống định vị vệ tinh, bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Tần Mặc nghe xong, ánh mắt nhìn cậu.

"Anh đã nghĩ chưa?

Có phải thiết bị này có vấn đề không?" "Tôi cũng đã nghĩ đến vấn đề này rồi, nhưng thiết bị của họ là hộp đen trên thuyền, trừ phi có hư hỏng cực kỳ nghiêm trọng, tình huống này không bình thường, trên thuyền nhất định đã xảy ra vấn đề rồi." Hạo Thiên Chân có chút lo lắng mở lời.

Tần Mặc biết khó khăn của Ngô Tam Gia, theo sách nói, lúc này ông ấy hẳn là đã đến di tích dưới nước, bây giờ khó khăn là, nếu đã đến mộ dưới biển, vậy thì lúc họ ra ngoài sẽ là một vấn đề.

"Cậu tìm tôi là vì Tam thúc của cậu sao?" Tần Mặc nói ra suy nghĩ trong lòng cậu.

"Đúng vậy, Tam thúc từng kể với tôi chuyện trước đây tham gia đội khảo cổ, chuyện Xà Mi Đồng Ngư này cũng đã kể rồi, Tam thúc rời Lỗ Vương Cung, chắc hẳn là đã phát hiện ra chuyện mộ huyệt Quan Vũ này, nên mới vội vàng rời đi." "Đối với mộ huyệt, tôi vẫn còn là người mới, nhưng tôi muốn đi cứu Tam thúc của tôi, tôi hy vọng anh có thể giúp tôi, sau khi thành công, phần của tôi và phần của

Tam thúc đều sẽ thuộc về anh.” Hạo Thiên Chân đối với việc xuống mộ huyệt lần này, không có chút tự tin nào.

Vì vậy mới nghĩ đến Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, đối diện với vẻ mặt thành khẩn của cậu, cuối cùng khẽ mỉm cười.

“Được, tôi đi cùng cậu, khi nào xuất phát?” Tần Mặc nghĩ đến khung cảnh đã thấy trên da dê trước đó, trong lòng đã hiểu rõ ngôi mộ này là gì.

Cho dù không có Hạo Thiên Chân, anh cũng sẽ đi một lần.

“Chiều nay, tôi đã liên hệ xong với những người đó rồi, thiết bị và thuyền bè đều do họ lo, lần này là đi cùng đội thám hiểm.” Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc đồng ý, thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói ra thời gian của mình.

“Trưa nay cùng ăn cơm, tôi đi cùng cậu, cậu bây giờ nên ngủ một giấc đi.” Tần Mặc chỉ vào quầng thâm mắt đáng sợ kia.

Hạo Thiên Chân theo bản năng sờ lên mặt mình, biết lo lắng cũng vô ích, chỉ có thể theo Tần Mặc lên lầu đi ngủ bù.

Chiều, Tần Mặc đơn giản thu dọn đồ đạc của mình, nhân lúc Hạo Thiên Chân ngủ trưa, mua rất nhiều quần áo và đồ ăn, trong đó còn có một bộ đồ nữ.

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc ăn uống đơn giản xong, rời khỏi cửa hàng đồ cổ.

Tần Mặc nghĩ đến nhân phẩm của Tần gia, liền bố trí khí tức trong cửa hàng đồ cổ, để ngăn chặn những phần tử bất hợp pháp bên ngoài.

Mọi chuyện cũng đúng như Tần Mặc nghĩ, họ vừa rời khỏi cửa

hàng đồ cổ, người Tần gia đã đến ngay sau đó, biết không đánh lại Tần Mặc, liền muốn đến cửa hàng đồ cổ phá hoại.

Họ biết Tần Mặc đã rời nhà, nên chọn lúc này đến, nhưng không ngờ.

Họ thậm chí còn không vào được cửa, để tránh bị phát hiện, đành phải quay về tay trắng.

Tần Mặc và Hạo Thiên Chân vừa xuống máy bay, liền thấy một nam một nữ đi tới.

Tần Mặc nhìn hai người này, trong lòng hiểu rõ.

Người đàn ông chắc là Trương Hạo, biệt danh Trương Ngốc Tử, là nhân vật lão làng trong công ty.

Người phụ nữ bên cạnh có mái tóc ngắn, thân hình đường cong quyến rũ, bộ đồ bó sát càng ôm sát cơ thể, tôn lên vóc dáng mê hồn.

Trên cổ tay còn có một chuỗi vòng tay đồng tiền.

Chỉ là trên khuôn mặt xinh đẹp còn có chút lạnh lùng và xa cách, cứ như có một vẻ mặt mạnh mẽ.

Tần Mặc đơn giản đánh giá một cái, liền biết người phụ nữ này tên là A Ninh.

Đồng thời A Ninh này cũng đang đánh giá Tần Mặc.

Hai người này, một người đầy vẻ thư sinh, nhìn như yếu ớt không chịu nổi gió.

Người còn lại.

A Ninh nhìn Tần Mặc, chỉ có một suy nghĩ.

Nguy hiểm!

Người đàn ông này tuy trông có vẻ ôn hòa, đôi mắt bình tĩnh không

chút gợn sóng, nhưng khí chất toát ra từ người hắn lại mang theo hơi thở của kẻ mạnh, tạo cảm giác áp bách tột độ, khiến người ta khó thở.

Người như vậy khi xuống Mộ Huyệt, nhất định phải giữ cảnh giác với hắn.

Đó là lời A Ninh tự dặn lòng.

Bốn người trò chuyện đơn giản rồi lên máy bay, tiện thể giới thiệu qua về nhau.

Trương Ngốc Tử tính cách trầm lặng, cứ như một con trâu già, trên đường đi cũng ít khi trò chuyện với họ.

Chương 130

Tần Mặc vẫn luôn giữ nụ cười xã giao, chỉ là trong nụ cười ấy thiếu đi vài phần chân thành.

A Ninh cứ nhìn chằm chằm như hổ đói, làm sao mà giao tiếp được?

"Kỳ Lân sao chưa đến?" Tần Mặc thấy Trương Ngốc Tử và A Ninh lại đang tìm kiếm thứ gì đó, bèn tò mò hỏi.

"Muộn Du Bình tính cách độc lai độc vãng, sau khi chúng tôi đưa Phan Tử đến bệnh viện, anh ấy đã rời đi, hỏi đi đâu cũng không nói.

Nhưng anh ấy bảo, nếu muốn tìm thì vẫn có thể tìm thấy tôi." Hạo Thiên Chân nói đến đây vẫn còn chút bực bội.

Cứ thế mà bỏ mặc anh ấy ở bệnh viện, thật là tức chết đi được.

Tần Mặc thấy vẻ mặt Hạo Thiên Chân như vậy, không khỏi bật cười.

Nhưng lời Trương Kỳ Lân nói là thật, anh ấy muốn tìm Hạo Thiên Chân thì quả thực rất dễ dàng.

Lúc này, "Đây là lịch trình của chúng ta, và cả danh mục thiết bị nữa, các vị xem thiếu gì thì bổ sung sớm nhất có thể." A Ninh đưa những thứ trong tay cho họ.

Tần Mặc thấy những thứ trên báo cáo đều bằng tiếng Anh, cũng không thiếu gì, liền nhìn A Ninh rồi lắc đầu.

Hạo Thiên Chân càng không biết những thứ tiếng Anh này, chợt nhớ đến lời Tam thúc từng nói trước đây.

Hạ Mộ Huyệt, điều kiện tiên quyết là phải có Hắc Lư Đề Tử.

“A Ninh tiểu thư, có Hắc Lư Đề Tử không ạ?” Hạo Thiên Chân mở lời hỏi.

A Ninh ngớ người, một lúc sau không khỏi tò mò hỏi lại: “Hắc Lư Đề Tử?

Đó là cái gì?” Hạo Thiên Chân nhìn A Ninh, chợt nhớ ra, Hắc Lư Đề Tử là thứ dùng để Đạo Mộ, mà những người này đều là công chức chính thức, đi theo con đường quang minh chính đại, không biết cũng là chuyện rất bình thường.

“Thôi được rồi, không có thì thôi vậy.” Hạo Thiên Chân sau đó có chút ngượng nghịu vẫy tay, rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Tần Mặc thấy A Ninh thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt quỷ dị nhìn họ, bèn cụp mắt xuống, giả vờ như không có gì.

Một lúc sau không ai nói gì.

Mấy người xuống máy bay, lại được xe chuyên dụng chở đến cảng.

Nhìn con thuyền đánh cá rách nát, trên đó còn có sáu người thủy thủ đang đứng.

“Không được, bây giờ ra khơi là đi tìm đường chết, gió lớn, sóng lớn, thuyền chúng ta nhỏ, có thể sẽ bị lật đấy.” Thuyền trưởng tên Thái Văn Cơ, cái tên nghe rất tao nhã, chỉ là tiếng phổ thông không được tốt lắm, ấp úng mãi mới nói ra được câu đó.

Đoàn thám hiểm nâng tiền công lên gấp đôi, quả đúng là “trọng thưởng tất có dũng phu”, Thái Văn Cơ còn đang do dự, nhưng những người thủy thủ phía sau đã động lòng rồi.

Ai nấy đều khuyên nhủ, số tiền này đủ cho họ chi tiêu cả năm, biết bao nhiêu cá mới đổi được số tiền như vậy?

Trương Ngốc Tử thấy thuyền trưởng đã lung lay, bèn tăng thêm năm mươi phần trăm, đây là mức giá cao nhất.

Thật không tin được, không có ông ta thì không còn thuyền khác nữa sao.

Cuối cùng, thuyền trưởng gật đầu đồng ý, rồi bắt đầu bày Pháp Đàn cầu nguyện.

Hạo Thiên Chân lấy thuốc lá ra, mỗi người một điếu, đây cũng coi như tập tục quê hương của anh ấy.

Tần Mặc đứng trên boong tàu, thấy còn có bốn người nữa lên thuyền.

Một người là Giáo sư Cốc, chuyên gia giám định văn vật; Mộc Tử Tề, kỹ thuật viên quản lý thiết bị; Ngũ Vĩnh, kỹ sư trẻ tuổi phụ trách máy tính; và một người nước ngoài, là bác sĩ trên thuyền.

Tần Mặc nhìn những người này, chỉ đánh giá vài lần, không quen biết nên cũng không nói gì, đứng trên boong tàu ngắm cảnh biển. 【Đinh!

Nhiệm vụ Hải Đáy Mộ đã được tạo, Chủ nhân có chấp nhận không?】 Tiếng Hệ Thống vang lên trong đầu Tần Mặc, Tần Mặc có chút cạn lời, sao trước đây không nói?

Bây giờ người đã đến rồi, lẽ nào lại không chấp nhận?

"Chấp nhận." 【Đinh!

Mở nhiệm vụ mới: Thám hiểm Hải Đáy Mộ!】 【Đinh!

Phát hiện nhiệm vụ mới: Tiêu diệt sinh vật biển, xin hỏi có chấp nhận không?】 "Chấp nhận." Tần Mặc ngớ người, sao vừa mới đến đây đã có nhiệm vụ mới rồi?

Nhanh vậy sao?

Thuyền trước hết đi đến đảo Vĩnh Hưng đón một vài người của Oa Quốc, rồi lại đến Hoa Quang Tiều.

Con thuyền chầm chậm lướt đi trên mặt biển, Tần Mặc nhìn ngắm mặt biển bao la vô tận, tâm trạng cũng theo đó mà tốt lên không ít.

Nhưng Hạo Thiên Chân thì càng phấn khích hơn, ngắm nhìn mãi mới lưu luyến thu lại ánh mắt.

Phía trước chính là Biển Nam Hải, vùng biển này ẩn chứa bao nhiêu bí mật, không biết lần này họ có thể mang về được bao nhiêu bí mật chưa ai biết đến.

Tai Tần Mặc khẽ động, nghe thấy một tiếng động nhỏ, nhìn theo hướng âm thanh, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một bầu trời xanh biếc, còn có mấy đám mây trắng.

Thời gian vẫn chưa đến mà.

Đêm khuya.

Hạo Thiên Chân bị tiếng "chi chi chi" làm cho tỉnh giấc, khi mở mắt ra, Tần Mặc đã đứng dậy, đang lắng nghe kỹ tình hình bên ngoài.

"Sao vậy?" Hạo Thiên Chân thấy vẻ mặt Tần Mặc không tốt lắm, trong lòng có dự cảm chẳng lành.

"Chắc là đổi thời tiết rồi." Tần Mặc bỏ lại câu nói đó, rời khỏi khoang thuyền, chuẩn bị ra boong tàu.

Hạo Thiên Chân nghe xong, trong lòng giật thót một cái, vội vàng đứng dậy đi theo.

Hai người đứng trên boong tàu, nhìn thời tiết tối đen trước mắt, mặt biển vốn bình lặng bắt đầu dậy sóng.

Cứ như có một tấm màn đen khổng lồ bao phủ, khiến lòng người khó chịu, bứt rứt.

Hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Thuyền trưởng nhìn thời tiết, khẽ thở dài.

“Đại sư phụ, có phải trời đổi gió rồi không?” Hạo Thiên Chân đi đến chỗ thuyền trưởng, lo lắng hỏi.

Chương 131

“Phải đó, đại ca, sắp đến rồi.” Thuyền trưởng vươn tay chỉ về phía xa.

Theo hướng chỉ, Hạo Thiên Chân và Tần Mặc thấy trên đường chân trời có một đường đen quỷ dị, như một ranh giới chia cắt trời đất làm hai nửa.

“Làm sao bây giờ?

Vẫn có thể tiếp tục đi được không?” Hạo Thiên Chân vội vàng truy hỏi.

Thuyền trưởng lắc đầu nói: “Không thể đi tiếp được, cần phải tìm một hòn đảo để tránh gió.” Hạo Thiên Chân nhìn dáng vẻ thuyền trưởng là biết trận bão này không nhỏ, tuyệt đối không phải nói suông để hù dọa.

Cuối cùng nhìn Tần Mặc một cái, thấy anh gật đầu, Hạo Thiên Chân một mình đi vào khoang thuyền cùng Trương Ngốc Tử bàn bạc.

Tần Mặc nhìn bóng dáng thuyền trưởng đang chỉ huy thủy thủ bắt đầu chuẩn bị việc tránh gió.

Trên boong tàu chỉ còn Tần Mặc một mình nhìn đường ranh giới trên mặt biển, nó đang ngày càng tiến gần hơn.

Trương Ngốc Tử sau khi biết tình hình này cũng lộ vẻ sầu muộn.

“Theo lời thuyền trưởng nói, hiện tại có một khối khí áp, cần phải lập tức đổi hướng, tìm hòn đảo gần nhất để tránh gió, nếu không tất cả thiết bị và thuyền cá của chúng ta chắc chắn sẽ bị cuốn vào tâm bão, hậu quả cũng không thể lường trước được, thời gian chúng ta muốn đến Hoa Quang Tiêu cũng sẽ bị trì hoãn.” “Không còn cách nào

khác sao?" Mấy giờ này, đối với họ và những người còn lại, đều rất nguy hiểm, chỉ cách cái chết một bước.

Không thể vì Tam thúc của anh ấy mà làm hại tính mạng những người này được.

Trương Ngốc Tử và Hạo Thiên Chân đi tìm thuyền trưởng, muốn bàn bạc việc thay đổi hải trình, nhưng thuyền trưởng lại bất lực lắc đầu.

"Trận bão này không di chuyển, tốc độ gió rất nhanh, thuyền của chúng ta không thể nào bì kịp, muốn thay đổi hải trình là không thể." Thuyền trưởng nói xong liền bắt đầu chỉ huy thủy thủ.

Trương Ngốc Tử nhìn Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh với vẻ mặt lo lắng.

"Chuyện này không phải sức người có thể chống lại, lo lắng cũng vô ích thôi, đừng nghĩ linh tinh nữa." Hạo Thiên Chân nghe lời nói đúng trọng tâm, cảm ơn đơn giản rồi đi tìm Tần Mặc.

Bão nhiệt đới đến khá nhanh, những thứ trên boong tàu đều chưa được cố định chắc chắn, mây đen và mặt biển đã hòa làm một, tiếng thuyền trưởng gần như khản đặc, bắt đầu chỉ huy.

Vì lý do bão, một trong các động cơ đột nhiên hỏng, con thuyền cứ thế dừng lại trên mặt biển, sóng biển bắt đầu vô tình đánh đập con thuyền cá tả tơi này.

Sóng biển tựa như những ngọn núi, ngọn này nối tiếp ngọn kia, con thuyền rách nát này giữa biển nước tựa như chiếc lá mục nát, cô độc mặc cho sóng biển vỗ vào thân.

Những người trong khoang thuyền bị sóng biển xô đẩy chao đảo, có người va vào ván thuyền, có người va vào vách tường, thậm chí có hai người còn va vào nhau.

Tiếng la hét thảm thiết cũng theo sóng biển mà dâng trào.

Tần Mặc đứng trên boong tàu, vẫn điềm tĩnh như núi, tay nắm chặt lan can sắt của thuyền.

Mặc cho sóng biển vỗ vào người, bóng dáng anh vẫn kiên nghị sừng sững, không hề lay động.

Hắc Long khí tức và trận bão tố kinh hoàng này hòa làm một, khóe miệng Tần Mặc lẩm nhẩm chú ngữ.

"%%.&.*&" "Đi!" Ngay khi Tần Mặc vừa dứt lời, những đợt sóng biển kinh hoàng như trước đó đang dần biến mất với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Khí tức đen đáng sợ trên mặt biển cũng đã bắt đầu biến mất.

Thuyền trưởng và các thủy thủ đang sửa chữa động cơ cũng có chút ngơ ngác.

Trong đầu họ chỉ có một suy nghĩ: Bão đã qua rồi sao?

Cứ thế mà qua rồi ư?

Cuối cùng, họ bắt đầu gấp rút sửa chữa động cơ, không lâu sau đã sửa xong, con thuyền lại bắt đầu chạy.

Hạo Thiên Chân, Trương Ngốc Tử, A Ninh, Giáo sư Cốc và những người khác đang căng thẳng bỗng không còn cảm thấy thuyền rung lắc dữ dội nữa.

Lần lượt từ khoang thuyền đi ra, nhìn mặt biển bình lặng, họ đều có cảm giác như ảo giác.

Chuyện này quá quỷ dị, nếu không phải những vệt nước trên boong tàu nhắc nhở họ vừa trải qua điều gì.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc toàn thân ướt sũng từ boong tàu đi tới, tóc đen vẫn còn dính nước.

“Tần Mặc, sao anh không vào khoang thuyền?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn Tần Mặc, vì khi hỏi thuyền trưởng xong, anh ấy đã đi thẳng vào khoang của Trương Ngốc Tử, không trở về phòng mình, cũng không biết Tần Mặc có ở trong phòng không.

Hóa ra anh ấy căn bản không vào ư?

“Ừm, vừa hay ra ngoài để mục sở thị uy lực của bão, tôi vào trước đây.” Tần Mặc rất điềm nhiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trở vào khoang thuyền.

Giáo sư Cốc và Trương Ngốc Tử nhìn nhau.

Sau một hồi trao đổi đơn giản, họ đi đến một kết luận cuối cùng.

Tần Mặc này không phải là một tên ngốc đấy chứ?

Đã có bão rồi mà cũng không sợ bị cuốn vào biển sao?

Ngay lúc này, “Cứu mạng!

Ở đây còn có một người sống này!” Tiếng Ngũ Vĩnh vang lên từ phía trước boong tàu.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh, thì thấy Ngũ Vĩnh bị sóng biển đánh văng ra ngoài mạn thuyền.

Sắc mặt hắn sợ hãi đến tái mét.

Giáo sư Cốc và Trương Ngốc Tử nhìn Ngũ Vĩnh.

Thôi rồi, lại thêm một tên ngốc nữa.

Giáo sư Cốc và những người khác đều bị thương, quay trở vào khoang thuyền bắt đầu băng bó.

Tần Mặc trở lại khoang thuyền, nhìn Hắc Long y sam trên người, dùng Không Khí làm khô.

Đến khi anh xuất hiện lần nữa thì vẫn là bộ Đường trang màu đen

đó, với hoa văn rồng nhìn rất bắt mắt.

Khi anh bước vào khoang của Hạo Thiên Chân, vừa hay thấy vị bác sĩ người nước ngoài đang khám bệnh cho Giáo sư Cốc, phát hiện ông ấy có dấu hiệu mất nước.

"Có thể nghĩ cách nào đó để thuyền đừng lắc lư như vậy không?" Hạo Thiên Chân trên mặt mang theo ý cười, nhưng trong lòng lại cạn lời.

Cái chủ nghĩa nhân đạo của ông Tây này cao thật, chỉ là ánh mắt không tốt lắm, không nhìn xem mình đang ngồi trên thuyền loại gì, ông nói không lắc lư là không lắc lư à?

"Anh nên nói với Long Vương gia thì hơn, tôi thì chịu rồi." Hạo Thiên Chân nói xong liền kéo Tần Mặc quay về phòng mình.

Chương 132

Còn về việc ông Tây đó làm gì, đó là chuyện của ông ta.

"Quần áo của anh?

Sao vậy?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, trước đó là quần áo màu đen, sao bây giờ vẫn là Đường trang màu đen?

"Đây là y phục gia truyền của Tần gia, đương nhiên không thể coi thường." Tần Mặc ngồi trên giường, cầm lấy cốc nước bên cạnh uống một ngụm.

Lúc này.

Bên tai lại vang lên âm thanh quen thuộc.

Sắc mặt Tần Mặc lại trở nên nghiêm trọng.

"Lại sao nữa vậy?" Hạo Thiên Chân thấy vẻ mặt Tần Mặc lại nghiêm trọng, trong lòng thắt lại, cảm giác tâm trạng vừa mới yên ổn lại trở nên căng thẳng.

"Bão lại đến rồi." Môi mỏng Tần Mặc mấp máy, lại đi ra ngoài, đứng trên boong tàu.

Hạo Thiên Chân bám sát theo sau, nhìn từng đám mây đen bắt đầu sà xuống thấp hơn.

Thuyền trưởng cũng từ trong ra, nhìn tình hình này, trong lòng kinh hãi, vội vàng cố định lại những vật tư chưa được buộc chắc chắn.

Những thứ bị cuốn trôi xuống, chỉ có thể cúng cho Long Vương gia.

Nhìn áp suất càng ngày càng thấp, mây đen cũng càng ngày càng dày đặc.

Thuyền trưởng vội vàng gọi những người không biết bơi trở lại khoang thuyền, các thủy thủ vì an toàn phải buộc dây thừng quanh eo.

Hạo Thiên Chân đang định quay vào, Tần Mặc cảm giác mặt biển phía sau có gì đó không đúng, theo bản năng kéo tay Hạo Thiên Chân.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh nghe thấy một tiếng la thất thanh, nhìn theo âm thanh, thấy một người bị hất văng ra ngoài thuyền, A Ninh và Trương Ngốc Tử đang kéo quần áo của hắn, nhờ thế mới không bị rơi xuống.

Tần Mặc tinh mắt nhìn thấy người đó là Ngũ Vĩnh.

Tần Mặc cảm thấy người đàn ông này đúng là một tên ngốc, trong sách đã là một nhân vật đáng đánh đòn, bây giờ xem ra càng là một tên ngốc.

Hạo Thiên Chân lao lên giúp đỡ, thấy là Ngũ Vĩnh, rất muốn mở miệng chửi mắng.

"Mau vào đi, bên ngoài này rất nguy hiểm!" Trương Ngốc Tử cũng tức đến không nhẹ.

Ngũ Vĩnh vừa định cảm ơn, thì thấy phía trước lại xuất hiện một đợt sóng mới.

"Nằm xuống!" Thuyền trưởng bỗng hét lên thất thanh, nhưng gió sóng quá lớn, không ai nghe thấy.

Ngay sau đó, một đợt sóng cao bằng hai người lại ập tới.

Hạo Thiên Chân, A Ninh và Trương Ngốc Tử cảm thấy mắt mình trắng xóa, đầu bị thứ gì đó đập một cái, cuối cùng "oành" một tiếng.

Khi định thần lại thì đã thấy mình ở dưới nước.

Sóng nước dưới biển đang càng ngày càng lớn.

"Thiên Chân!" Tần Mặc thấy Hạo Thiên Chân biến mất, lại nhìn

mây đen trên không trung, khí tức trên người anh trở nên nồng đậm, tiếng Long Ngâm bắt đầu vang lên.

Nhìn mây đen kịt trước mặt, Tần Mặc trong lòng bắt đầu lo lắng cho Hạo Thiên Chân.

Đôi mắt tĩnh mịch như giếng cổ giờ tràn ngập sóng gió cuồn cuộn, như muốn cùng cơn bão này tiến hành một trận quyết đấu.

Trong miệng anh lẩm nhẩm chú ngữ.

Trên thuyền, thuyền trưởng vẫn đang buộc dây thừng vào người, nheo mắt lại, mặc cho sóng biển vỗ vào mặt.

"Vị tiên sinh này, xin anh mau quay vào đi, bây giờ rất nguy hiểm." Lúc này, Tần Mặc toát ra khí tức đáng sợ.

Thuyền trưởng và mọi người thấy Tần Mặc không có bất kỳ thiết bị nào mà vẫn có thể đứng vững trên boong tàu, trong lòng đã kinh hãi.

"Tán!" Tần Mặc thốt ra một tiếng gầm giận dữ.

Khí tức đen trên người anh càng trở nên nồng đậm, Hắc Long Huyết Mạch và cơn bão trong đêm đen hòa làm một, ngay sau đó một trận Long Ngâm vang lên. *Rống!* Âm thanh chấn động cửu thiên, trên không trung và mặt biển đều vang vọng tiếng Long Ngâm rung động lòng người này.

Tiếng Long Ngâm cũng vang vọng trong đầu những người trên thuyền.

Trong đầu họ chỉ có từng trận tiếng Long Ngâm. *Oanh!* Khí tức đen từ người Tần Mặc bốc lên, thẳng tắp lao vút lên bầu trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, mây đen trên trời lập tức biến mất, trong đêm tối, trên vòm trời đầy mây đen lúc nãy xuất hiện vô số vì sao lấp lánh, dải Ngân Hà cũng hiện rõ ràng phía trên.

Những người trên thuyền sau khi nhìn thấy bóng lưng Tần Mặc, ai nấy đều kinh ngạc không ít.

Não bộ đều trống rỗng, âm thanh chấn động lòng người vừa rồi là phát ra từ người anh ấy sao?

Còn cơn bão đó, sao lại biến mất rồi?

Chuyện này rốt cuộc là sao chứ?

"Các vị lập tức quay đầu đi tìm Hạo Thiên Chân và A Ninh." Tần Mặc nói xong, tung mình nhảy vọt, lao thẳng xuống biển.

Những người trên thuyền lúc này tạm thời đều đang trong trạng thái thất thần, chấn động nhìn Tần Mặc cứ thế biến mất trên mặt biển.

Lúc này, Hạo Thiên Chân đang ở dưới nước, vừa mới trồi lên khỏi mặt nước thở dốc, thì thấy cách mình hơn mười mét có một cái đầu người màu đen.

Anh lập tức lặn đầu xuống nước bơi về phía cái đầu người màu đen đó.

Vài phút sau, cái đầu người đó đã biến mất.

Hạo Thiên Chân nhìn xung quanh, chỉ có mặt biển đen kịt, cái đầu người kia không xuất hiện nữa. *Ùm!* Trương Ngốc Tử trồi lên khỏi mặt nước, vội vàng dùng tay lau nước trên mặt, tinh mắt thấy con thuyền đã ở cách xa vài chục mét.

"Tôi đi đuổi thuyền, cậu đi tìm hai người kia." Trương Ngốc Tử nhớ rất rõ, trước đó không chỉ có hai người họ xuống nước, A Ninh và Ngũ Vĩnh cũng đã rơi xuống.

Hạo Thiên Chân nhìn Trương Ngốc Tử đi xa, chợt nhận ra một vấn đề, sao mặt biển này đột nhiên lại yên tĩnh như vậy?

Chương 133

Thời gian bão lại ngắn ngủi thế sao?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hạo Thiên Chân còn chưa kịp nghĩ ra, thì nghe thấy tiếng động lạ từ bên cạnh. *Ùm!* "Phụt.

Khụ khụ." A Ninh trồi đầu lên cạnh Hạo Thiên Chân, ho ra một ngụm nước.

Cô ấy cứ ho liên tục, khuôn mặt trắng nõn vì ho dữ dội mà đỏ bừng.

Mãi một lúc sau mới thở lại được, cô đưa tay chỉ về hướng đông nam, ở vị trí đó không biết từ lúc nào lại xuất hiện một chấm đen nhỏ.

"Đó là Ngũ Vĩnh, cứu anh ấy!" Câu nói đầu tiên A Ninh có thể thốt ra chính là cứu người.

"À?" Hạo Thiên Chân trong lòng giật thót một cái, thầm nghĩ hỏng rồi.

Tên này cũng không biết bơi, rơi xuống biển nước mênh mông này chẳng phải là đợi chết chìm sao?

Hai người không ai chần chừ, nhanh chóng bơi về phía trước.

Khi bơi được nửa đường, chấm đen nhỏ đó biến mất, hai người lập tức lo lắng không thôi.

Bây giờ bóng người đã biến mất, muốn tìm kiếm càng khó gấp bội.

Nhưng bây giờ không phải lúc lo lắng cho hắn, bây giờ họ đang cách con thuyền càng ngày càng xa, Trương Ngốc Tử bơi đến con

thuyền cá không biết bao giờ mới tới, liệu có quay lại tìm họ được không cũng không biết nữa.

Sắc đêm cũng càng ngày càng sâu, trước đó còn có thể lờ mờ nhìn thấy khoảng cách vài chục mét, bây giờ đã hoàn toàn không nhìn rõ nữa.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào ký ức mà bơi về vị trí trước đó, nhưng.

"Không được, chúng ta thế này quá nguy hiểm, căn bản không thể phân biệt phương hướng, chỉ sẽ đi ngược lại mà càng ngày càng xa thuyền cá, chúng ta cứ thế này như ruồi không đầu loạn xạ, sẽ mất hết sức lực." A Ninh bơi một lúc, cảm thấy người và cánh tay bắt đầu mỏi nhừ.

Cô thấy thế này chắc chắn không được.

"Vậy thì cứ ở đây đợi cứu viện." Hạo Thiên Chân thấy có lý, cuối cùng cũng bỏ cuộc không bơi nữa, dừng lại.

Vừa nãy chỉ lo cứu người, trong lòng cũng có chút hoảng loạn, lại quên mất một chuyện.

Tần Mặc.

Tần Mặc sẽ không nhìn anh ấy chết chìm, nhất định sẽ nghĩ cách cứu anh ấy ra ngoài.

"Anh cứ tự tin như vậy sao?" A Ninh nhìn sự tự tin của Hạo Thiên Chân, trong lòng bắt đầu hoài nghi.

"A Ninh, cô không thấy lạ sao?

Sao cơn bão vừa rồi lại đột nhiên dừng lại?

Nếu nó không dừng lại, sao bây giờ chúng ta có thể an nhàn ở đây đợi cứu viện chứ?" Hạo Thiên Chân trong lòng có một suy nghĩ rất mạnh mẽ, chuyện này nhất định có liên quan đến Tần Mặc.

“Ý anh là có người có thể tìm thấy chúng ta?” A Ninh trầm ngâm một lát, sắc mặt có chút lạnh lùng, trong đầu hiện lên khuôn mặt tuấn tú, ôn hòa và đẹp trai của Tần Mặc.

“Đúng vậy, đó là Tần Mặc, cơn bão này có thể dừng lại quỷ dị như vậy, cũng là do anh ấy sắp đặt.” Hạo Thiên Chân rất chắc chắn.

“Anh đang nói nhảm gì vậy?

Đây là thiên tai, không phải do con người, sao có người lại lợi hại đến thế?” A Ninh nhìn ánh mắt của Hạo Thiên Chân như nhìn một tên ngốc vậy.

“Ồ?

A Ninh tiểu thư cho rằng tôi không làm được sao?” Giọng nói trầm thấp của Tần Mặc vừa vặn vang lên bên cạnh hai người.

Hai người nhìn về phía âm thanh, thì thấy Tần Mặc đang từ từ bước đi trong nước, hơn nữa nước biển còn chủ động nhường đường cho anh.

“Tần Mặc!” Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc đi tới, sự lo lắng và căng thẳng trước đó đều biến mất, chỉ còn lại sự vui mừng.

A Ninh thì có chút ngây người, nhìn bóng dáng Tần Mặc cứ thế xuất hiện trong nước, hơn nữa trên người anh không hề dính một giọt nước, nước biển còn tự động nhường đường.

Vẻ mặt ngây người cuối cùng bị sự chấn động thay thế.

Liên tưởng đến lời Hạo Thiên Chân vừa nói, cơn bão này đột nhiên dừng lại, nói không chừng thật sự là do người đàn ông này làm.

Bây giờ cô ấy đã có chút tin rồi.

“Đúng rồi, tôi suýt quên mất, anh có Tị Thủy Châu.” Hạo Thiên Chân rất tự nhiên tiến lại gần Tần Mặc, đứng sau lưng anh, người

vẫn còn ướt sũng, rồi nhìn A Ninh đang kinh ngạc.

Nước biển Tần Mặc chủ động tách ra và nước biển của A Ninh tạo thành một sự đối lập rõ rệt.

"A Ninh, lại đây đi." Hạo Thiên Chân tốt bụng nhắc nhở, A Ninh lúc này mới hoàn hồn.

Cô ấy vừa đứng bên cạnh Tần Mặc, vừa tò mò nhìn nước biển tách ra bên cạnh, vẫn còn có chút không dám tin mà vươn tay chạm nhẹ vào nước biển bên cạnh.

"Các vị xem, kia là cái gì?" Khi A Ninh đang nhìn ngắm nước biển bên cạnh, thì nghe thấy tiếng kinh hô của Hạo Thiên Chân.

Cô ấy trước hết nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, sau đó nhìn về phía ngón tay anh chỉ.

Lờ mờ thấy một cái bóng đen, khi lại gần mới chú ý đó là một con thuyền, nhưng thân thuyền được sơn màu xanh lục đậm.

Đầu thuyền không có đèn tín hiệu, cũng không có đèn phá sóng, cả con thuyền đều tối đen như mực.

Hạo Thiên Chân và A Ninh nhìn con thuyền đen kịt đang tiến lại gần mình, lông mày nhíu chặt, trong lòng bất an.

Con thuyền không người này, sẽ không phải thuyền ma đấy chứ?

Con thuyền này dường như không định dừng lại cho họ, cứ thế lao thẳng về phía sau ba người họ.

"Lên đi." Tần Mặc bước chân tới gần mạn thuyền.

Hạo Thiên Chân và A Ninh kinh ngạc nhìn Tần Mặc, con thuyền quỷ dị như vậy mà anh ấy cũng lên ư?

Với bản lĩnh của anh, đi bộ trên mặt biển quay về con thuyền trước đó cũng rất dễ dàng, hơn nữa đi bộ như đi trên đất liền chẳng

phải tốt hơn sao?

Tần Mặc đi được vài bước, quay người liếc nhìn hai người bên cạnh.

Chương 134

“Lần này sẽ có thu hoạch, đặc biệt là đối với cậu, Thiên Chân.” Tần Mặc không đợi hai người hỏi, đã đi trước một bước.

Hạo Thiên Chân vừa nghe thấy, cũng không chút do dự đi theo.

A Ninh không muốn tiếp tục bơi trong nước nữa, đành phải đi theo lên thuyền.

Ba người men theo mạn thuyền lên, khi ba người đứng trên boong tàu, lập tức phát ra một tiếng ‘lạch cạch’.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân và A Ninh tái mét, A Ninh thấy bên ngoài khoang thuyền còn có một chiếc đèn bão, liền bước tới thắp sáng.

Cuối cùng cô ra hiệu, đi vào trong khoang thuyền xem xét.

Ba người Tần Mặc bước vào trong khoang thuyền, mặc dù cửa khoang thuyền đã đóng, nhưng vẫn có nước biển tràn vào, sàn nhà đều ẩm ướt.

Hạo Thiên Chân đánh giá con thuyền này, nó giống hệt con thuyền cá của họ trước đó, không gian khoang thuyền rất lớn.

“Có ai không?” Hạo Thiên Chân gọi hai tiếng, nhưng đáp lại anh chỉ có tiếng “chi chi chi”.

Không còn bất kỳ tiếng đáp lại nào khác.

Hạo Thiên Chân cảm thấy có gì đó không đúng, người trên thuyền đâu rồi?

Dù có gặp bão cũng không nên bỏ thuyền mà đi chứ.

Hạo Thiên Chân thấy còn có bếp lò treo, vội vàng nhóm lửa sưởi ấm tay, trong lòng vẫn còn ảo tưởng nếu có cà phê thì tốt quá.

A Ninh kéo tấm bạt chống nước phủ trên hàng hóa ra, bên trong có rất nhiều dụng cụ lặn, nhưng phần lớn là bình oxy, trên đó còn có số hiệu.

A Ninh nhìn kỹ một cái, chợt kinh hô một tiếng, còn có chút run rẩy nói: "Con thuyền này là K5-883!" Hạo Thiên Chân khi nghe tin này, cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

"Con thuyền của Tam thúc anh." A Ninh và Tần Mặc đồng thanh nói.

A Ninh nhìn Tần Mặc một cái, tiếp tục giải thích: "Công ty chúng tôi quy định, tất cả số hiệu thiết bị khảo sát phải khớp với số hiệu của thuyền." "À, đúng rồi, tôi nói sao lại quen mắt thế nhỉ?

Trên bản báo cáo trước đó đưa cho tôi quả thật có số hiệu này, nhưng sao nó lại ở đây?" Hạo Thiên Chân vỗ trán, chợt bừng tỉnh.

"Chuyện này cũng không có gì lạ, trong bão, dòng chảy nước biển tuy nhìn có vẻ hỗn loạn vô trật tự, nhưng thực chất cũng có một quy luật nhất định để tìm ra." A Ninh giải thích.

Bây giờ họ đang ở trong cùng một quy luật cũng là bình thường, cũng trôi dạt theo cùng một hướng.

Hạo Thiên Chân người run cầm cập, lạnh đến mức rùng mình, A Ninh cuối cùng cười lớn vài tiếng, từ chiếc hộp bên cạnh lấy ra mấy chai rượu mạnh đưa cho anh uống.

Nhìn A Ninh tự nhiên lấy ra một chai rượu, Hạo Thiên Chân tỏ vẻ rất kỳ lạ.

"Loại cơ chế thám hiểm này ở nước ngoài rất hoàn thiện, thứ tự thiết bị, thứ tự đối chiếu hàng hóa đều có quy định liên quan.

Quy định này trông có vẻ phiền phức, thậm chí là vô lý, nhưng khi gặp nguy hiểm lại có tác dụng lớn." "Cứ như bây giờ, nếu không thì

sao cậu có thể uống rượu để sưởi ấm?" Tần Mặc thấy Hạo Thiên Chân trong lòng nghi ngờ, bèn chủ động giải thích.

A Ninh nghe vậy, liếc nhìn Tần Mặc thêm một cái.

"Sao anh biết?" A Ninh sắc mặt lạnh lùng, trong mắt thêm một tia cảnh giác.

"Chuyện này tra là ra thôi, công ty cô tuy là của nước ngoài, nhưng cũng không đến nỗi không thể tìm ra dấu vết." Tần Mặc đối mặt với vẻ mặt của A Ninh, trực tiếp phớt lờ, chuyện này cũng không có gì là không thể gặp người khác.

A Ninh nhìn Tần Mặc thật sâu, cuối cùng từ chiếc hộp bên cạnh lấy ra bộ đồ lặn dự phòng.

Trước đó, bộ đồ lặn của họ chưa kéo khóa, cộng thêm bị nước biển xịt vào, trên đó còn có một lớp bột màu trắng.

A Ninh cầm đèn bão đi ra phía sau hàng hóa để thay quần áo, dù sao cô cũng lớn lên ở nước ngoài, không quá coi trọng chuyện nam nữ đại phòng.

Dưới ánh đèn bão, dáng người uyển chuyển, cộng thêm thân hình vốn đã quyến rũ.

Hạo Thiên Chân không khỏi cảm thấy xao xuyến, sắc mặt cũng có chút ửng hồng, rồi nhìn Tần Mặc.

Chỉ thấy Tần Mặc cụp mắt xuống, vẻ mặt rất điềm tĩnh.

Sau đó anh ấy nghĩ, Tần Mặc này không phải đàn ông sao, thế mà cũng không động lòng?

Lúc này, Tần Mặc đang dồn toàn bộ tâm trí lắng nghe động tĩnh của con thuyền này, dường như có thứ gì đó đang di chuyển.

"Ngô tiên sinh, Tần tiên sinh, mau lại đây!" A Ninh đột nhiên kinh

hô một tiếng.

Hạo Thiên Chân vừa nãy còn đang mơ màng suy nghĩ, làm một người đàn ông bình thường ai mà không bị sắc đẹp mê hoặc chứ, nhưng tiếng A Ninh vừa gọi đã làm anh tỉnh giấc, mọi mơ màng đều tan biến.

Anh tò mò hỏi: "Sao vậy?" A Ninh vội vàng mặc phần thân trên của bộ đồ lặn vào, bước ra nói: "Bên trong dường như có thứ gì đó." Tần Mặc không đợi Hạo Thiên Chân hành động, đã đi trước một bước.

Hạo Thiên Chân nhanh chóng theo sau, thì thấy giữa hộp hàng và vách thuyền có một khe hở, bên trong có một vật màu đen, hơn nữa còn cuộn tròn lại.

Tần Mặc trực tiếp đưa tay ném cho Hạo Thiên Chân.

"Thứ này là của Tam thúc anh." Hạo Thiên Chân nhận lấy, trực tiếp nhìn vào, ở vị trí đáy xuất hiện một túi chống nước, ghi: 'Ghi chép khảo cổ Vòng Tiểu Tây Sa, tháng 7 năm 1984, Trần Văn Cẩm tặng Ngô Tam Gia.' Hạo Thiên Chân kinh ngạc không thôi, không ngờ cái túi này là của Tam thúc.

Sau đó anh nhìn thấy bên trong có một cuốn sổ tay, nội dung trên đó chính là ghi chép vị trí Đấu Biển, ghi lại rất chi tiết.

Còn có cả ngôi cổ mộ mà họ từng đi qua.

Và còn nói rằng, ngôi cổ mộ này không sạch sẽ.

Chết tiệt, Tam thúc trước đó từng nói là ông ấy chưa đi qua, dù hỏi thế nào cũng nói là chưa đi qua, hóa ra toàn là lừa người sao?

Chẳng lẽ chuyện ngay cả khi bước vào quan tài cũng không thể nói chính là chuyện này sao?

Hạo Thiên Chân rất muốn biết cái “không sạch sẽ” bên trong là gì, nhưng cũng không nói rõ.

Đến bây giờ cũng không biết đây là ý gì, không sạch sẽ là như thế nào.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, vẻ mặt khổ sở.

Cuốn sổ tay này chính là một mồi nhử, anh ấy đã cắn câu, nhưng nhìn thấy mồi nhử mà không thể ăn, thật đáng thương làm sao.

“Anh vừa vội vàng đưa cho tôi, vì sao vậy?” Hạo Thiên Chân nhỏ giọng hỏi Tần Mặc: "Anh làm sao mà biết đây là của Tam thúc?

Em có thấy bao giờ đâu." "Có một số thứ, Tam thúc của cậu giấu rất kỹ, là không muốn người khác biết.

Cậu còn không biết thì người ngoài càng không thể biết." Tần Mặc nói những lời này hàm ý sâu xa, liếc mắt nhìn A Ninh bên cạnh.

Chương 135

Tựa như A Ninh dựng tai nghe ngóng điều gì đó, Hạo Thiên Chân càng ngơ ngác hơn, không phải vì A Ninh, mà là vì Tần Mặc. "Sao anh cái gì cũng biết vậy?" Hạo Thiên Chân chủ yếu là cảm thấy Tần Mặc rất kỳ lạ, thần xuất quỷ một.

A Ninh dứt khoát định đoạt lấy quyển sổ này, Hạo Thiên Chân muốn giành lại nhưng đã không kịp.

Nhưng đã quá muộn.

Hạo Thiên Chân định nói gì đó, nhưng bị Tần Mặc kéo lại. "Đây là đồ của Tam thúc cậu ấy, cô xem trộm riêng tư của người khác thế này không thích hợp." Tần Mặc không vui nhìn A Ninh. "Những người trên cùng một thuyền không nên có bí mật, không có lợi cho việc Hạ Đấu." A Ninh nói một cách đường hoàng, hoàn toàn không có cảm giác áy náy.

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc nghe vậy thì trong lòng không vui, nhưng nghĩ lại thì bên trong cũng chẳng có gì không thể xem, ngoài những bí ẩn chồng chất thì xem xong cũng chỉ ngơ ngác.

Hạo Thiên Chân nghĩ đến việc mình cũng ngơ ngác đi vào, ngơ ngác đi ra, nên xem rồi thì thôi.

A Ninh xem những ghi chép trên đó, cũng không thấy có gì hữu ích, bèn định trả đồ lại cho họ.

Sau đó, cô ta lấy một ít đồ ăn ra.

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc nhìn nhau, không thể đồng tình với cách làm của A Ninh, nhưng cũng có thể hiểu một phần.

Chỉ là phương pháp sai lầm.

Sau khi ăn xong, Hạo Thiên Chân để A Ninh tự nghỉ ngơi, còn mình thì cùng Tần Mặc rời khỏi Thuyền Thương, đi lên Giáp Bản.

Hạo Thiên Chân nhìn biển cả bao la không bờ bến, cảm thấy mình trên con thuyền này thật nhỏ bé lạ thường. "Quyết định lớn nhất của tôi là mang anh theo, ít nhất trong lòng tôi còn có thể yên tâm hơn một chút." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, có chút an lòng.

Tần Mặc nghe vậy, không nói nhiều mà chỉ nhìn mặt biển.

Anh không gọi, tôi cũng sẽ trở lại, có một người bạn cũng tốt.

Lúc này, tai Tần Mặc khẽ động, cũng nghe thấy điều bất thường. [Đing!

Phát hiện Mộ Huyệt Sinh Vật, xin hãy lập tức tiêu diệt.] Trong đầu Tần Mặc vang lên giọng nói của Hệ Thống.

Đến rồi.

A Ninh cũng từ Thuyền Thương đi ra, cô ta cũng nghe thấy âm thanh đó.

Tần Mặc đi đến khoang hàng, men theo đó vào phòng nghỉ của thủy thủ, đi sâu vào bên trong chính là mũi thuyền.

Hạo Thiên Chân cầm chiếc đèn bão lên nhìn, ngay tại mũi thuyền, bị một bức tường sắt ngăn cách.

Tấm ván ngăn xung quanh và thân thuyền bị hạn chế lại với nhau, phía trên còn có một cánh cửa thép hình bầu dục, trên cửa còn có một tay lái.

Đây là một khóa đầu niêm phong.

A Ninh bước tới vặn vài cái, khóa đầu đó không hề nhúc nhích.

Hạo Thiên Chân đi qua nhìn, khung cửa này còn có một lớp cao su, giữa bên trong và bên ngoài cửa còn có một không gian.

Bị ngăn cách hoàn toàn.

Nhưng cánh cửa như vậy thường chỉ có trên những con tàu lớn, ở đây...

Không biết dùng để làm gì.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Đang lúc trầm ngâm, bên trong truyền ra tiếng gì đó đang cào cửa.

Âm thanh này nghe đến rợn người, khiến toàn thân sởn gai ốc.

Hạo Thiên Chân cứ ngỡ có người bên trong, vội vàng kêu lên. "Nhanh lên, những người đó có thể ở bên trong, mau mở khóa đi." Hạo Thiên Chân nhìn thấy trên đất có một cây xà beng, định ra tay thì bị Tần Mặc ngăn lại. "Bên trong không phải người." Tần Mặc vội vàng kéo anh ta, ngăn cản hành động đó.

Lúc này, khóa đầu đột nhiên tự động xoay tròn, còn phát ra tiếng kẽo kẹt. "Cái này... bên trong có thể mở ra sao?" A Ninh nghe vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt, có chút căng thẳng nhìn cánh cửa sắt.

Hạo Thiên Chân lùi lại mấy bước, còn chưa kịp chuẩn bị.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Tần Mặc đi trước một bước, kéo Hạo Thiên Chân và A Ninh về phía lối ra phía sau.

Phía sau họ, một lượng nước lớn phun ra.

Dòng nước này trực tiếp xông vào khoang hàng, cánh cửa thép bị nước xô đẩy qua lại, phát ra tiếng kẽo kẹt.

Hạo Thiên Chân vì bị Tần Mặc kéo đi đột ngột, tốc độ khá nhanh, chiếc đèn bão trong tay anh ta rơi xuống đất.

Khi ba người đã an toàn, nhìn thấy chiếc đèn bão đã chìm hẳn trong nước.

Hạo Thiên Chân định đi nhặt lên thì lại bị Tần Mặc kéo lại.

Không cho anh ta ra tay. "Sao vậy?" Hạo Thiên Chân có chút ngơ ngác.

A Ninh và Tần Mặc đều đang nhìn cánh cửa thép đối diện.

Chương 136

Ngay sau cánh cửa đó, một cái đầu khổng lồ đầy vảy xuất hiện, hai con mắt xanh lục như ma quỷ chăm chú nhìn chằm chằm họ.

Cái đầu lớn hơn người thường vài vòng, nhưng thân thể vẫn nằm sau cánh cửa sắt, hoàn toàn không thể nhìn thấy.

Nhưng vì ánh sáng không đủ, không thể nhìn rõ ngũ quan của nó ra sao, cũng không biết là quỷ hay thứ gì.

Chỉ cảm thấy cái mặt đó trông âm u rợn người, quỷ dị không tả xiết.

A Ninh và Hạo Thiên Chân không khỏi sởn gai ốc, toàn thân đều tê dại, hai chân Hạo Thiên Chân run lẩy bẩy.

Lúc này, A Ninh nhìn thấy thứ trước mắt thì mắt tối sầm lại, liền ngất xỉu.

Thịch một tiếng đổ vật xuống đất.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh này, khóe miệng giật giật. "Anh đưa cô ta lên đi, chỗ này có tôi lo." Tần Mặc thấy cảnh này, chậm rãi nói. "Vậy anh..." Hạo Thiên Chân định nói mình ở đây không yên tâm, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt tĩnh lặng như giếng cổ của Tần Mặc, lời đến miệng lại nuốt xuống.

Thôi được rồi, người có bản lĩnh và thân thủ như vậy thì ai mà đánh lại, vẫn là nên đi đi, đừng cản trở.

Ngay sau đó nhìn A Ninh, mặc dù người phụ nữ này không phải thứ gì tốt đẹp, nhưng cũng không thể làm chuyện thấy chết không cứu.

Định cõng cô ta lên thì phát hiện trên người cô ta có hai bàn tay khô

héo.

Hạo Thiên Chân còn tưởng mình nhìn nhầm, vì ánh sáng không tốt lắm.

Đến khi anh ta định dụi mắt nhìn rõ thì đôi tay đó lại biến mất. "Mau đi đi." Tần Mặc lấy Dương Kiếm ra, ánh mắt chú ý tình hình đối diện.

Quả nhiên, ánh mắt của thứ kia vẫn luôn nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cũng không chần chừ, kéo A Ninh định leo lên.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân chậm rãi đi về phía cầu thang, thỉnh thoảng ván gỗ còn phát ra tiếng kẽo kẹt.

Tai Tần Mặc khẽ động, ngay tại vị trí cửa thép đối diện vẫn còn một tiếng động nhỏ, chậm rãi lan tỏa. "Gào!" Sinh vật đầy vảy này thấy Hạo Thiên Chân sắp đi, định xông tới, nhưng Tần Mặc ra tay trước một bước, cầm Dương Kiếm trong tay, cứng rắn ngăn cản sinh vật này.

Tần Mặc nhìn nó. "Kẻ địch của ngươi là ta." Tần Mặc nói xong, vung Dương Kiếm trong tay.

Sinh vật này cũng linh hoạt, dễ dàng né tránh đòn tấn công của Tần Mặc.

Dương Kiếm chém trượt, không khí bị đánh trúng, vừa vặn đập vào cạnh Thuyền Thương.

Lúc này, Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân dùng hết sức lực, vừa mới bò đến phòng nghỉ của thủy thủ, định men theo cầu thang lên Giáp Bản thì phía dưới truyền đến tiếng động lớn, thân thuyền cũng rung chuyển mấy cái.

Nghe tiếng động kịch liệt phía sau, Hạo Thiên Chân khó khăn nuốt

nước bọt, thầm nghĩ cái thứ này thật sự rất lợi hại, có thể đánh lâu như vậy với Tần Mặc sao?

Hạo Thiên Chân nhìn cầu thang, định bước lên thì chân hụt một cái.

Rầm!

Hạo Thiên Chân và A Ninh cứ thế từ trên cầu thang rơi xuống. "Ai da!

Đau chết tôi rồi." Hạo Thiên Chân ngồi trên đất, ôm mông mình, nhăn nhó xoa xoa mấy cái.

Đây là chọc phải ai gây họa cho ai rồi.

Hạo Thiên Chân xoa bóp đơn giản vào mông mình, ngay sau đó định cõng A Ninh tiếp tục leo cầu thang, nhưng nhìn cầu thang đã nát bươm, trong nháy mắt, lòng anh ta nguội lạnh mất nửa vời.

Rầm!

Một tiếng động vang lên ngay phía sau Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nghe tiếng động này, tim lập tức đập thịch một cái.

Mặt mày ủ rũ, sắc mặt từ khi ra biển đến giờ chưa bao giờ hồng hào trở lại, sau lưng đã nổi một lớp da gà.

Vừa quay đầu lại cứng ngắc, liền nhìn thấy một thứ khổng lồ xuất hiện phía sau.

Hạo Thiên Chân đã suýt nữa tiếp xúc cự ly gần với nó.

Mồ hôi trên mặt Hạo Thiên Chân không thể kiềm chế được nữa, thi nhau lăn xuống.

Toàn thân đều đang run rẩy.

Trên đời này, sợ nhất là vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một khuôn mặt kinh khủng, hơn nữa còn là một khuôn mặt dữ tợn đến mức người ta cảm thấy nhìn thấy quỷ còn hạnh phúc hơn nhìn thấy nó.

Hạo Thiên Chân nhanh như điện xẹt nhớ lại câu chuyện nghe hồi nhỏ.

Ngư dân ven biển từng đánh bắt được một 'người' đầy vảy, cuối cùng những người già trong làng mới nhận ra đó là một sinh vật Hải Hầu Tử.

Ông ta đã cảnh báo những ngư dân đó, nhưng họ không nghe.

Cuối cùng, gia đình của ngư dân đó đều bị Hải Hầu Tử trả thù ra tay độc ác.

Chẳng lẽ chính là tên này?

Ngay lúc Hạo Thiên Chân đang nghĩ làm sao để ra tay, thì nghe thấy tiếng bước chân. "Thiên Chân!" Tần Mặc thấy tình hình, cực nhanh tiếp cận Hải Hầu Tử, nhưng con Hải Hầu Tử này dường như đã sớm biết Tần Mặc sẽ tấn công, theo bản năng liền nhảy vọt lên, men theo lối ra đó, nhảy ra ngoài. "Phù...

May mà anh đến rồi, anh đã giải quyết con Hải Hầu Tử kia chưa?" Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc cứ như thấy người thân, vội vàng hỏi dồn.

Chương 137

"Chưa." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân lắc đầu, anh không ra tay sát hại, mà đang chờ thời cơ. "Anh còn chưa giết nó sao?

Thứ này lợi hại đến vậy ư?" Hạo Thiên Chân vô cùng ngạc nhiên nhìn anh, nỗi ám ảnh tuổi thơ lại hiện về trong lòng.

Lúc này, kẽo kẹt... "Mẹ ơi, cái gì vậy?" Tiếng Bàn Tử xuất hiện từ trên Giáp Bản, ngay sau đó là tiếng súng.

Ngay sau tiếng súng còn có một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc nghe vậy, vội vàng nhìn về phía lối ra.

Hạo Thiên Chân cõng A Ninh vội vàng theo Tần Mặc lên Giáp Bản, liền thấy Bàn Tử mặt mày tái mét vì sợ hãi, tay vẫn nắm chặt khẩu súng.

Vẻ mặt kinh hoàng nhìn con Hải Hầu Tử trước mắt.

Lúc này, trên vai Hải Hầu Tử vẫn đang chảy máu đỏ tươi.

Thấy tình hình không ổn, nó cảnh giác nhìn Bàn Tử đối diện.

Có chút e ngại thứ trong tay anh ta, nó liền nhảy xuống biển phía sau.

Rắc rắc một tiếng, tai Tần Mặc khẽ động, nghe thấy tiếng động, vội vàng nhìn Hạo Thiên Chân. "Xương sống con thuyền này sắp gãy rồi, Bàn Tử đã đến, mau chóng đổi thuyền." Tần Mặc nói xong, kéo Hạo Thiên Chân đi về phía Bàn Tử.

Bàn Tử ban đầu vẫn còn kinh hồn chưa định, nhìn thấy nước trên Giáp Bản đã bắt đầu lan đến đầu gối, sau đó nhìn ba người bên cạnh.

"Ninh!

Ninh!" Bàn Tử nhìn A Ninh, gọi mấy tiếng thấy cô ta không phản ứng, bèn lại gần Hạo Thiên Chân và cõng A Ninh lên lưng. "Bàn gia thân thủ quả nhiên đáng nể." Tần Mặc nhìn Bàn Tử, thần sắc thêm phần nghiên cứu.

Bàn Tử nghe vậy, bước chân hơi chững lại một chút, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục như thường, vội vàng nhìn Tần Mặc. "Cái này là vấn đề thân thủ gì chứ, tôi dù sao cũng là thần súng mà.

Mau đi thôi, lát nữa con thuyền này sẽ gãy đấy, không biết thứ kia có quay lại không nữa, ôi trời ơi, thật là muốn mạng mà." Bàn Tử nói xong một mình, cõng A Ninh vẫy tay về phía sau.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử rất lâu, rồi mới thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn chiếc thuyền cá phía sau, họ đang bám theo.

Các thủy thủ vừa nhìn thấy họ, ai nấy đều vô cùng mừng rỡ, nhao nhao nhảy xuống nước cứu họ.

Mấy người vừa lên thuyền, liền nghe thấy tiếng thuyền trưởng ra lệnh cho thủy thủ nhổ neo. "Mau mau nhổ neo, lập tức rời khỏi cái nơi quỷ quái này." Chiếc thuyền cá chậm rãi di chuyển chưa đầy năm phút, thì xung quanh thuyền đã nghe thấy những âm thanh kỳ lạ. "Đây là Hải Hầu Tử?

Chúng bám theo sao?" Hạo Thiên Chân vừa ngồi xuống Giáp Bản, còn chưa kịp thở dốc, đã nghe thấy âm thanh khiến người ta sởn gai ốc. "Sức báo thù của mấy thứ này cũng rất mạnh, quả thực không thể xem thường." Tần Mặc từ trên Giáp Bản đứng dậy, khí tức trên người đang chậm rãi phóng thích, toàn bộ không gian phía trên đều tràn ngập cảm giác áp bức.

Một đám thủy thủ, thuyền trưởng, cùng Bàn Tử và những người

khác nghe tiếng động xong, nhao nhao lại gần mạn thuyền, liền thấy trong nước nổi lên chi chít những đôi mắt đỏ ngầu.

Chúng đã bao vây toàn bộ con thuyền. "Không hay rồi, là Hải Hầu Tử!

Hải Hầu Tử đến rồi!" Thuyền trưởng thấy tình hình như vậy, liền lớn tiếng kinh hãi kêu lên.

Bàn Tử và những người khác đều lấy vũ khí ra, bắt đầu bắn về phía chúng.

Nhưng những con Hải Hầu Tử này tốc độ cực nhanh, ẩn mình trong nước, đạn bắn xuống nước chỉ tạo ra bọt khí.

Khi những con Hải Hầu Tử lại xuất hiện lần nữa, chúng đã bắt đầu leo lên mạn thuyền.

Hải Hầu Tử vừa thò đầu ra khỏi mạn thuyền, Tần Mặc đã ra tay trước một bước, Dương Kiếm trong tay nắm chặt, nhẹ nhàng vung lên, đầu con Hải Hầu Tử liền bị chém đứt.

Con Hải Hầu Tử bên cạnh cũng nhân cơ hội đó ra tay, móng vuốt trên tay nó cực kỳ sắc bén.

Tần Mặc thậm chí không thèm nhìn nó, dễ dàng né tránh, rồi thân thủ loé lên, chỉ trong vài hơi thở, đã đẩy con Hải Hầu Tử xuống nước.

Hạo Thiên Chân nhìn thân thủ của Tần Mặc, hoàn toàn là nghiền ép những con Hải Hầu Tử này trong chốc lát.

Vậy thì tại sao con Hải Hầu Tử trước đó lại để nó chạy thoát?

Vậy chỉ có một kết quả, đó là cố ý.

Vì sao?

Bàn Tử bắn súng như thần, gần như mỗi phát một con, mỗi phát đều bắn trúng đầu những con Hải Hầu Tử này.

Tần Mặc thấy số lượng chúng cực nhiều, bèn từ một cái hòm đựng vũ khí bên cạnh lấy ra một khẩu súng lục đưa cho Hạo Thiên Chân. "Anh và Bàn gia cùng nhau đối phó những con Hải Hầu Tử leo lên thuyền này." Tần Mặc ném cho anh ta xong, ánh mắt nhìn ra mặt biển. "Vậy còn anh?

Anh định làm gì?" Hạo Thiên Chân nhìn dáng vẻ Tần Mặc, lờ mờ cảm thấy có chuyện lớn sắp xảy ra. "Thứ dưới biển, tôi sẽ giải quyết." Đôi mắt tĩnh lặng như giếng cổ của Tần Mặc thoáng qua một tia ý cười. "Tôi thấy mấy tên này sắp gặp xui xẻo rồi." Hạo Thiên Chân bắt đầu cảm thấy đồng tình.

Tần Mặc đứng bên cạnh, Hắc Long Huyết Mạch trên người đang không ngừng được kích hoạt.

Các ngón tay Tần Mặc khẽ động, trên xương cốt đều đang phát ra tiếng Long Ngâm.

Trong miệng còn lẩm bẩm. "%&&.*&&*%%" Tần Mặc lẩm bẩm trong miệng, mặt biển vốn yên tĩnh trước đó bắt đầu nổi sóng không gió.

Chương 138

Tựa hồ có một đôi bàn tay vô hình đang đẩy sóng trợ lực trong lòng biển. "Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ còn có bão sao?" Thuyền trưởng nhìn mặt biển bên cạnh lại xuất hiện dao động, nhưng thân thuyền lại không hề rung lắc.

Cái này...

Chuyện gì vậy?

Sao lại quỷ dị thế này? "Chí chí chí." Hải Hầu Tử cảm nhận được dao động trên mặt nước, bắt đầu hoảng sợ.

Chí chí chí bắt đầu kêu lên.

Mặt nước bắt đầu xuất hiện bọt sóng, những bọt sóng này bắt đầu lớp này chồng lên lớp khác.

Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc đang đứng bên cạnh, bắt đầu giơ cao hai tay của mình, cả người đều ngây ra.

Cái này là do Tần Mặc làm ra sao?

Nền tảng của Tần gia cao thâm đến vậy sao?

Thậm chí có thể điều khiển nước biển?

Đây đ*o phải mơ chứ. "Thủy Thần Gào Thét!" Tần Mặc gầm lớn một tiếng, liền thấy cách con thuyền mười mấy mét, xuất hiện cột nước biển cao mười mấy trượng, đang cuồn cuộn đổ về phía con thuyền của họ.

Một cảm giác áp bức mạnh mẽ đang bao trùm lên lòng mọi người.

Giáo sư Cốc và vị bác sĩ người nước ngoài, cùng với Bàn Tử và các thủy thủ khác nhìn mặt biển bên cạnh, ai nấy đều mặt mày tái mét,

kinh hoàng nhìn thứ này.

Thuyền trưởng trong lòng thật sự kinh hãi không thôi, thứ này...

Thà đ*o gặp phải bão tố còn hơn.

Những con Hải Hầu Tử dưới nước cũng ngây người nhìn cột nước biển này, đôi mắt đỏ ngầu đầy sợ hãi.

Thậm chí đã muốn bỏ chạy.

Tần Mặc dường như biết suy nghĩ của chúng, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra nụ cười khát máu.

Một ngón tay vung lên, không gian dưới nước của những con Hải Hầu Tử này liền bị định hình, khiến chúng không thể đột phá và rời khỏi không gian này.

Ào!

Cơn sóng biển cao mười mấy trượng ập xuống một cái, cứng rắn dìm những con Hải Hầu Tử này xuống nước. "Các ngươi không phải thường được gọi là Hải Hầu Tử sao?

Ta sẽ để các ngươi vĩnh viễn bị chôn vùi trong nước!" Tần Mặc đột nhiên rống lên một tiếng, nhìn thấy từng đợt sóng biển nối tiếp nhau đánh mạnh vào thân những con Hải Hầu Tử. "Chí chí chí chí." Hải Hầu Tử chỉ có thể bất lực cầu xin, nhưng tiếng sóng biển nặng nề đã che lấp tiếng kêu của bọn chúng.

Đột nhiên, những con Hải Hầu Tử bị nước biển đẩy lên giữa không trung, ít nhất cao hơn mười mét.

Cột nước biển cao mười mấy trượng giống như một con thủy long trong nước, há rộng miệng, nuốt chửng những con Hải Hầu Tử này trong một ngụm.

Cuối cùng, mặt biển đã trở lại yên tĩnh.

Thi thể những con Hải Hầu Tử cũng nổi trên mặt nước, hệt như những chiếc lá khô héo, đang trôi dạt giữa biển khơi. [Đing!

Tiêu diệt Mộ Huyệt Sinh Vật thành công, nhận được phần thưởng: Càn Khôn Bút.] [Sức mạnh cực hạn đã đạt 200, nhận được phần thưởng: Lực Đại Vô Cùng.] Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 235 [Giới hạn loài người 10] Thể lực 230 [Giới hạn loài người 10] Sức mạnh 200 [Giới hạn loài người 10] Tinh thần 250 [Giới hạn loài người 10] Càn Khôn Bút: Có thể vẽ ra mọi thứ mình muốn, sau khi sử dụng một lần cần một tháng mới có thể sử dụng lại.

Lực Đại Vô Cùng: Búng tay một cái, núi cao tùy ý đẩy đổ.

Tần Mặc nhìn phần thưởng trước mắt, vô cùng hài lòng.

Bàn Tử, Giáo sư Cốc và những người trên thuyền sau khi thấy bản lĩnh của Tần Mặc, đều chấn động.

Đặc biệt là thuyền trưởng, trước tiên nhìn Giáp Bản khô ráo, khó khăn nuốt nước bọt.

Cột nước biển cao mười mấy trượng vừa nãy lại không hề rơi xuống một giọt nước nào.

Trước đó đã thấy Tần Mặc có thể dọa lùi bão tố đã đủ kinh hãi rồi, nhưng bây giờ lại thấy gì đây?

Hải Hầu Tử cứ thế bị tiêu diệt rồi sao?

Lại còn là toàn bộ bị tiêu diệt?

Giáo sư Cốc và Bàn Tử nhìn nhau, đều vô cùng chấn động về Tần Mặc.

Những người còn lại càng thêm kinh ngạc, nhìn dáng vẻ Tần Mặc, trong lòng chỉ có khâm phục và chấn động.

Đây là Thủy Thần trong truyền thuyết sao?

Mới có bản lĩnh Hô Phong Hoán Vũ như vậy?

Hạo Thiên Chân nhìn dáng vẻ Tần Mặc, cảm thấy khí thế trên người anh còn mạnh mẽ hơn so với lúc mới quen.

Cùng với thần sắc đó, càng ngày càng có vẻ uy nghiêm không giận mà tự đáng sợ.

Trong lòng Hạo Thiên Chân cảm thấy những thần sắc ôn hòa và nụ cười công thức hóa trước kia, đều không chân thực bằng khí tức vương giả lúc này.

Chương 139

Những con Hải Hầu Tử đang đứng trên Giáp Bản lúc này đều vô cùng sợ hãi nhìn Tần Mặc, cuối cùng cũng không để ý đến việc tấn công hay trả thù người khác nữa.

Chúng nhanh chóng bỏ chạy.

Từng con một biến mất trong nước biển.

Hạo Thiên Chân chậm rãi đi đến bên cạnh Tần Mặc. "Cơn bão trước đó là anh giải quyết sao?

Cái này cũng là truyền thừa của Tần gia à?" Hạo Thiên Chân nhỏ giọng hỏi dồn. "Đúng vậy, có phải rất ngầu không?" Tần Mặc kiên định gật đầu. "Ngầu.

Nhưng rõ ràng anh có thể giết con Hải Hầu Tử đó, tại sao anh lại không ra tay?" Hạo Thiên Chân không hiểu. "Giết một con thì có ý nghĩa gì?

Không bằng gọi tất cả ra cùng giết, thú vị hơn nhiều, tránh hậu họa về sau.

Còn nữa, cậu nên đi xem người phụ nữ A Ninh kia đi." Tần Mặc nói xong, còn liếc nhìn A Ninh đang nằm trên đất.

Nhắc đến A Ninh, mọi người mới nhìn sang cô ta. "Chỉ là hôn mê thôi mà, có vấn đề gì sao?" Bàn Tử nhìn A Ninh, khó hiểu nhìn cô ta. "Vừa nãy tôi thấy trên người A Ninh có một đôi tay khô héo, nhưng chúng ta bị Hải Hầu Tử truy sát, tôi còn chưa kịp nói." Hạo Thiên Chân lúc này mới nhớ ra, vội vàng giải thích.

Thuyền trưởng nghe vậy, đi đến bên cạnh A Ninh, ngay sau đó vén tóc cô ta lên.

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc cũng lại gần mấy bước, liền thấy trong tóc A Ninh, cuộn tròn hai bàn tay khô héo.

Bàn tay khô héo phía trên không lớn lắm, da thịt đã bị hóa đá, ở phần cuối có một cục thịt lồi.

Cục thịt lồi này nhìn kỹ thì giống như một khuôn mặt người nhỏ xíu, bám chặt vào đầu A Ninh.

Thuyền trưởng trước tiên lạy mấy cái, sau đó từ trong túi lấy ra một ít thứ không rõ tên, rắc lên khuôn mặt nhỏ đó.

Khuôn mặt nhỏ đột nhiên kêu thét chói tai, và bắt đầu vặn vẹo.

Thuyền trưởng lấy con dao găm trong tay ra, cẩn thận nhanh chóng đâm vào vị trí giữa da đầu và cục thịt lồi này.

Sau đó dùng sức giật mạnh một cái, nó liền bị giật ra.

Cuối cùng vứt xuống Giáp Bản, cục thịt lồi đó vẫn còn vặn vẹo qua lại. "Ái chà." Giáo sư Cốc và vị bác sĩ người nước ngoài bên cạnh thấy vậy, đồng loạt lùi lại mấy bước, cuối cùng nhìn thứ đó đã hóa thành chất sệt, chảy xuống theo vị trí Giáp Bản.

Cuối cùng biến mất. "Thứ quái quỷ gì vậy?" Hạo Thiên Chân ngạc nhiên nhìn thuyền trưởng. "Đây là Nhân Diện Liêm, là oan hồn trên con thuyền ma quỷ đó, cần dùng lông trâu rắc lên là được." Thuyền trưởng cầm thùng gỗ, múc một thùng nước biển, đang làm sạch con dao găm trong tay.

Nhưng thần sắc của ông ta cũng không tự nhiên, Hạo Thiên Chân nhìn dáng vẻ thuyền trưởng, miệng vẫn lẩm bẩm điều gì đó.

Anh ta nhỏ giọng nói với Tần Mặc. "Anh nói thuyền trưởng này có phải hối hận rồi không?" "Ừm, chắc là hối hận rồi." Tần Mặc trước tiên đáp một tiếng, sau đó liếc nhìn thứ trên Giáp Bản, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên Bàn Tử bên cạnh.

Bàn Tử kinh ngạc nhìn thứ trên Giáp Bản, khi cảm nhận được ánh mắt, liền nhìn theo ánh mắt đó, thấy ánh mắt Tần Mặc, sau đó cười tủm tỉm, khẽ gật đầu với anh.

Trong đáy mắt tĩnh lặng như giếng cổ của Tần Mặc thoáng qua một tia ý cười.

Cũng khá giống.

Con thuyền chậm rãi khởi hành, Tần Mặc và Hạo Thiên Chân nhìn lên bầu trời, mây đã bị phân tách thành từng mảnh nhỏ, ánh sáng đang từ từ chiếu ra qua những khe hở.

Trời đã sáng. "Tần Mặc, đi thôi, về ngủ một giấc.

Cả đêm tôi mệt chết rồi." Hạo Thiên Chân nghĩ đến những gì mình đã trải qua tối qua, thật sự là sinh tử cận kề, suýt chút nữa bị chết đuối hoặc bị dọa chết.

Tần Mặc có Hắc Long Huyết Mạch, vừa mới nhận được rất nhiều phần thưởng, tinh thần sung mãn, nhưng nghĩ đến xung quanh đều là người lạ, thà về nghỉ ngơi một lát.

Hạo Thiên Chân đang ngáy khò khò ngủ say, thực sự rất mệt mỏi.

Đến khi Hạo Thiên Chân tỉnh lại, đã là buổi chiều, mặt trời bắt đầu lặn về tây.

Hạo Thiên Chân đứng dậy, nhìn Tần Mặc đang ngồi bên cạnh, không biết đang nghĩ gì. "Tần Mặc, tôi ngủ bao lâu rồi?

Còn chúng ta đang đi đâu vậy?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa mở cửa sổ, khó hiểu hỏi. "Bây giờ là buổi chiều, lát nữa phải đi đón người, Thiên Chân, có một người cậu sẽ sớm gặp thôi." Tần Mặc nghĩ đến những ghi chép trong sách, chắc là sẽ sớm gặp. "Hả?

Ai vậy?" Hạo Thiên Chân rất tò mò, không đoán ra người đó là ai.

"Là một cố vấn, cũng là cố vấn giống cậu, và vài thợ lặn nữa." Giọng A Ninh vừa vặn truyền đến từ cửa ra vào. "Đến nơi rồi, đi xem thử đi." A Ninh nói xong, quay người rời đi.

Sự yếu ớt trên người cô ta đã biến mất, khắp toàn thân toát ra vẻ phong tình vạn chủng, vô cùng quyến rũ.

Nhưng lúc này, Hạo Thiên Chân không có chút thiện cảm nào với người phụ nữ này, chỉ vì hành vi của cô ta. "Không phải muốn biết là ai sao?

Ra ngoài là biết thôi." Tần Mặc nhìn thần sắc của Hạo Thiên Chân, bất đắc dĩ cười một tiếng, nhắc nhở anh ta đi ra ngoài.

Chương 140

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc vừa lên Giáp Bản, liền nhìn thấy một thân hình mập mạp. "Các cậu có biết giờ giấc không hả?

Mẹ kiếp, tôi đ*o đứng đây hứng gió tây bắc nửa tiếng rồi." Tiếng Bàn Tử vang lên từ phía bên kia.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, mắt trợn tròn như chuông đồng, ban đầu kinh ngạc, sau đó liền phản ứng lại.

Lỗ Vương Cung, A Khuê đã chết, Phan Tử bị thương, Tam thúc mất tích, Muộn Du Bình vẫn không rõ tung tích.

Cộng thêm việc cô ta còn gọi Tần Mặc, nếu nói là cố vấn thì cũng chỉ có Bàn Tử này là còn sống rời khỏi đó.

Thật không ngờ công ty này còn chuẩn bị hai phương án sao?

Chẳng lẽ mình cũng chỉ là người dự bị sao?

Đầu tiên nghĩ đến Tam thúc, sau đó mới đến mình ư? "Đừng nghĩ nhiều, ai tìm được Mộ Huyệt thì đó mới là bản lĩnh thực sự." Tần Mặc biết suy nghĩ của Hạo Thiên Chân lúc này. "Anh nghĩ tôi sẽ làm được sao?" Hạo Thiên Chân ngược lại không cảm thấy tủi thân, mà là cảm thấy...

Sao lại khó chịu thế nhỉ. "Cậu không làm được thì tôi làm được." Tần Mặc ngay từ đầu đã cảm nhận được khí tức Mộ Huyệt, chỉ là không tiện nói ra thôi. "Thế nên tôi mới gọi anh đi cùng đó." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, nhớ đến lúc ở Lỗ Vương Cung, cũng là anh chủ động nói ra lối vào.

Nếu lúc đó không nghe lời anh, e rằng Lỗ Vương Cung sẽ không dễ vào như vậy.

Bàn Tử vừa mới mắng mỏ xong, liền thấy Tần Mặc và Hạo Thiên Chân. "Tần Mặc?

Thiên Chân huynh đệ?

Hai cậu cũng đến rồi sao?

Xem ra A Ninh tiểu thư vẫn rất có mặt mũi, ngay cả Tần Mặc cũng mời được." Bàn Tử khi thấy Tần Mặc và Hạo Thiên Chân thì vô cùng vui mừng, vội vàng nói. "Cô ta không mời được tôi." Tần Mặc liếc nhìn A Ninh bên cạnh.

Người phụ nữ này không phải dạng vừa đâu. "Đúng vậy, đúng vậy, tôi trước đây khi biết còn có cố vấn thì đã nghĩ ngay đến Thiên Chân huynh đệ, không ngờ lại đúng thật.

Nhìn thấy hai cậu, cứ như nhìn thấy người thân vậy, ha ha." Bàn Tử thấy Tần Mặc cũng ở đây, trong lòng càng mừng rỡ khôn xiết.

Hạo Thiên Chân biểu thị không muốn nhìn thấy tên này, tên này cứ như từ bệnh viện tâm thần ra vậy, không có việc gì là lại lên cơn.

Cái kiểu không đáng tin cậy đó, đã mấy lần khiến anh ta lâm vào nguy hiểm.

Nếu không có Tần Mặc thì anh ta đã chết mấy lần rồi.

Hạo Thiên Chân cảm thấy thái dương giật giật đau, mình đã là kẻ nửa vời, giờ lại thêm một tên không đáng tin cậy, anh ta còn thấy đau đầu thay Tần Mặc.

Bàn Tử sau đó vứt hành lý trong tay xuống Giáp Bản, rồi ngồi phịch xuống đối diện Hạo Thiên Chân. "Suốt chặng đường này các cậu giục tôi, mẹ kiếp, thật là biết thúc giục quá đi.

À mà, cái địa điểm kia các cậu tìm thấy chưa?" Bàn Tử vội vàng hỏi A Ninh. "Tạm thời thì chưa, nhưng đã còn lại điểm cuối cùng.

Nếu không có gì bất ngờ thì chắc là ở đó rồi." A Ninh lắc đầu nói. "Tôi nói rõ ràng rồi nhé, tôi không biết Tầm Long Điểm Huyệt, cũng không biết Tham Huyệt Định Vị, tôi chẳng biết cái gì cả.

Các cậu tìm xong rồi thì hãy thông báo cho tôi xuống, không thì đừng gọi tôi." "Nếu không tìm được, tiền của các cậu vẫn phải trả như thường, tôi không thể không nhận đâu, các cậu phải nhập gia tùy tục chứ." Bàn Tử nói xong, bày tỏ rõ lập trường của mình.

A Ninh cảm thấy đau đầu, thở dài một tiếng. "Tôi biết anh không biết, chúng tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi, việc định vị giao cho Ngô tiên sinh." Hạo Thiên Chân vừa mới thả lỏng tâm trạng, lập tức ngơ ngác.

Mình phụ trách?

Phụ trách cái gì?

Mình biết cái gì đâu?

Một nhát xẻng cũng chưa từng đào mà?

Làm sao phụ trách được? "Cái vị trí Hạ Đấu đó các cô không biết sao?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn A Ninh. "Chúng tôi chỉ có thể ước tính một vị trí đại khái.

Nếu tìm được Đạo Động thì tốt nhất, nhưng nếu không tìm được thì vị trí và hình dạng địa cung vẫn phải dựa vào cậu." "Trong tay chúng tôi chỉ có một ít tài liệu, không thể thay thế kinh nghiệm của những người Đạo Mộ như các cậu.

Chủ yếu là Tam thúc của cậu rất tinh ranh, không hề cho chúng tôi một chút tài liệu nào." A Ninh nói đến đây, trong miệng còn có chút oán trách.

Trong lòng Hạo Thiên Chân lập tức đập thịch một cái.

Chủ yếu là trong lòng có chút chột dạ khó hiểu.

Đây là lần đầu anh ta hạ mộ huyệt ở Lỗ Vương Cung, mà cũng nhờ có Tần Mặc, nếu không thì anh ta đã chết ở đó rồi. "Chẳng qua là tìm kiếm đạo động thôi, cũng không khó lắm." Tần Mặc thấy Hạo Thiên Chân vẻ mặt khó xử thì khẽ ho một tiếng, chủ yếu là nhắc nhở anh.

Mọi chuyện đã có anh lo, không cần vội vã.

Sau khi nghe thấy giọng Tần Mặc, mắt Hạo Thiên Chân sáng lên, sự căng thẳng trong lòng cũng tan biến.

Có Tần Mặc ở đây thì không cần lo lắng gì cả.

Chương 141

"Có Tần Mặc ở đây thì chẳng có gì phải lo." Bàn Tử nhìn Tần Mặc che chở Hạo Thiên Chân như vậy, có chút oán trách nhìn anh.

Ánh mắt đó như muốn nói: Sao vậy, huynh đệ, anh em mình không đủ thân thiết à?

Sao lại che chở Hạo Thiên Chân đến thế?

Tần Mặc thấy vậy chỉ cười nhạt, không nói gì thêm.

Nhưng Hạo Thiên Chân vẫn quyết định cố gắng nhớ lại những lời ông nội mình nói và những ghi chép trong sổ tay.

Có vẻ hơi khó, người ta là thổ phu tử chứ không phải hải phu tử, chuyện này đã vượt quá phạm trù chuyên môn rồi.

May mà kỹ năng thực chiến ít, nhưng lý thuyết thì nhiều. "Thôi được rồi, có Tần Mặc ở đây, chúng ta cứ yên tâm đi.

Mọi người phải ăn cho no đã, hạ đấu tốn sức lắm, ăn no rồi nói chuyện sau." Bàn Tử xoa bụng mình, sau đó đi tìm ông thuyền trưởng hỏi xem có gì ăn.

A Ninh thấy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân dường như đều dựa dẫm vào Tần Mặc, không khỏi nhìn anh thêm mấy lần, nhưng vì vừa mới tỉnh lại nên tạm thời không có tinh thần.

Cuối cùng, cô dựa vào một bên, không nói gì nữa.

Tần Mặc nhìn bóng lưng A Ninh, ánh mắt hơi trầm xuống, chuyển tầm nhìn sang Trương ngốc tử đang đứng một bên.

Lúc này Trương ngốc tử đang giúp nhóm dựng bếp nấu dầu, chuẩn bị ăn hải sản.

A, đóng giả cũng khá giống đấy.

Biển Tây Sa này khắp nơi đều là cá, một nửa là cá một nửa là nước, tất cả ngư dân khi ra khơi đều thu hoạch được rất nhiều.

Ông thuyền trưởng thấy những người này muốn ăn hải sản và cá, lại thấy Bàn Tử toát ra khí chất ngang ngược, cũng không dám không lấy ra, chỉ có thể mặt mày ủ rũ, bắt đầu làm cá. "Lão tử đây đâu có không trả tiền cho ông, cũng đâu phải cướp của ông đâu, mặt ủ rũ làm gì?" Bàn Tử thấy sắc mặt ông thuyền trưởng không tốt, vô cùng khó chịu.

Mọi người ăn hải sản ở đây, thật sự là thèm đến chảy cả nước miếng.

Mùi thơm lan khắp mặt thuyền, Trương ngốc tử thấy Bàn Tử và những người khác ăn ngon lành, cũng vội vã chạy tới, sốt ruột giơ đũa định ăn. "Chỗ này đúng là tuyệt vời, tùy tiện một con cá cũng là thứ mà các thành phố lớn không thể nào ăn được." "Anh nịnh nọt thì nịnh nọt đi, đừng có phun nước bọt vào chứ, kinh tởm không?" Bàn Tử vừa nói vừa kéo anh ta ra xa.

Trương ngốc tử nhìn Bàn Tử, không khỏi giật mình, vội vàng đưa tay ra bắt. "Gương mặt mới à?

Xưng hô thế nào đây?" Bàn Tử thấy bàn tay đưa tới, lại nhìn mặt Trương ngốc tử, vội hỏi A Ninh bên cạnh. "Cái tên ngốc này là ai vậy?" "Anh nên gọi là Giáo sư Trương, Giáo sư Trương đây là một cố vấn khác của chúng tôi." A Ninh thấy tình hình không ổn, vội vàng giới thiệu thân phận của hai người cho nhau.

Bàn Tử vừa nghe là giáo sư, vội vàng bắt tay, thái độ cũng ôn hòa hơn nhiều. "Thật xin lỗi, tôi thật sự không nhận ra ngài là người có học vấn, tôi họ Vương, là một kẻ thô lỗ, đừng để ý nhé." Trương ngốc tử thấy vậy, gượng cười nói vài câu khách sáo.

Cuối cùng, hỏi về công việc, Bàn Tử trầm ngâm một lát. "Tôi là một công nhân dưới lòng đất." Bàn Tử cảm thấy không thể mất mặt trước người có học, nếu đã giả vờ thì cũng phải giả vờ cho đúng, không thể nói quá thẳng thừng. "Công gia nhân, thất kính thất kính." Trương ngốc tử vội vàng thu lại nụ cười, thay vào đó là vẻ mặt đầy kính nể.

Hạo Thiên Chân và Tần Mặc ở phía sau nghe Bàn Tử giải thích thì đều mỉm cười trong đáy mắt, còn Trương ngốc tử này nữa.

Đúng là lắm lời.

Mọi người ăn ngấu nghiến, hận không thể nuốt cả lưỡi của mình.

Sau khi ăn no uống say, Bàn Tử uống hết chén rượu trên tay, ợ một tiếng no nê, cuối cùng nhìn những người xung quanh.

Tần Mặc và Hạo Thiên Chân muốn xem Bàn Tử định làm gì. "Các cô cậu chuẩn bị xong thì lát nữa xuống nước xem thử, dù sao hải đấu này tôi cũng chưa từng tiếp xúc, đây cũng không phải hạ đấu trên cạn.

Sau khi xuống nước tôi cũng muốn xem trang bị của các cô cậu thế nào, yêu cầu này không quá đáng chứ?" Tần Mặc nghe vậy, không khỏi tán thành lời Bàn Tử.

Bàn Tử này đôi khi hay gây họa, hành động không theo lẽ thường, lại còn hơi tham tiền, nhưng có một số lúc, người này vẫn đáng tin cậy. "Chúng tôi có thể hiểu suy nghĩ của Vương tiên sinh, nhưng anh có thể nắm chắc bao nhiêu phần, chúng tôi cũng có thể có một chút tự tin." A Ninh nhìn Vương Bàn Tử, vội vàng nói. "Cái này khó nói lắm, chủ yếu là xem trong hải đấu này có gì.

Trước đây thì tôi không yên tâm, không thể nắm chắc được, nhưng có Tần Mặc ở đây, thì chắc chắn là một trăm phần trăm." Bàn Tử nghe vậy, đầy mong đợi nhìn Tần Mặc, mọi chuyện đều đặt hết

lên vai Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử, không nói gì, trong đôi mắt sâu thẳm như giếng cổ chợt lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Bàn Tử này làm việc khác thì không giỏi, nhưng đóng kịch thì lại có một bộ.

Nhưng nếu thật sự có chuyện khó khăn, thì đúng là không thể đứng nhìn. "Cái này tôi không lo, tôi lo là hải hầu tử." Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, chủ yếu là vì hải hầu tử số lượng quá nhiều, không biết có bị tiêu diệt hết hay không, vạn nhất trong mộ huyệt vẫn còn loại này, thì đó sẽ là một mối nguy hiểm lớn.

Chủ yếu là...

Tần Mặc dùng nước để tiêu diệt chúng thì tiện hơn.

Hạo Thiên Chân kể lại những chuyện mình gặp phải, bao gồm cả việc Tần Mặc đã giải quyết thứ này như thế nào. "Chết tiệt, tôi cứ thắc mắc sao cơn bão này lúc có lúc không, còn nước biển cũng bất thường, hóa ra tất cả là do Tần Mặc làm à?" Bàn Tử nghe Hạo Thiên Chân giải thích xong, lập tức kinh ngạc sững sờ, ánh mắt nhìn Tần Mặc đầy vẻ sùng bái.

Đến lúc nào, Tần Mặc cũng chưa từng khiến anh thất vọng, toàn là những bất ngờ, mà còn là tầng tầng lớp lớp bất ngờ nữa chứ. "Ừm, nhưng điều khó giải quyết là làm sao xử lý thứ này, thứ này không đơn giản chỉ là truyền thuyết thôi đâu." Hạo Thiên Chân bây giờ không quan tâm đến tài năng của Tần Mặc, mà là con hải hầu tử này.

Hải hầu tử này tốc độ rất nhanh, nếu làm hại người khác, Tần Mặc cũng không thể phân thân ra được, chẳng phải là nguy hiểm chết người sao? "Đúng vậy, trước đây tôi cũng từng nghe nói, cứ tưởng là người lớn không cho tôi ra biển chơi." A Ninh bổ sung.

Lúc này, ông thuyền trưởng thấy mọi người liền vội vàng giải thích: "Không đúng, đó không phải hải hầu tử, đó là Long Vương Gia Dạ Xoa Quỷ của vùng biển này, các cô cậu đã đắc tội với bọn họ, nói không chừng đến lúc đó sẽ bị báo thù đấy." "Vậy ông lạy một cái đi, xem Long Vương Gia của ông có tha thứ cho ông không, nói không chừng còn ban cho ông đủ loại cá nữa, ông xem có tác dụng không?" Bàn Tử cười khẩy nói.

Chương 142

"Các... các cô cậu..." Ông thuyền trưởng tức đến không nhẹ, cuối cùng cũng không nói được một câu hoàn chỉnh, chỉ có thể ngồi một bên âm thầm hối hận.

Sớm biết thế thì đã không ham tiền, tự nhiên ra khơi làm gì?

Lại còn đắc tội cả Long Vương Gia nữa.

Lúc này, Tần Mặc đứng dậy, ngửi thấy một mùi mộ huyệt thoang thoảng.

Gió nhẹ thổi qua, Tần Mặc tỉ mỉ ngửi mùi không khí mang theo hương vị của mộ huyệt.

Nhưng Bàn Tử và những người khác thấy Tần Mặc đứng một bên hóng gió, cũng không nghĩ nhiều, mà bắt đầu nghiên cứu vũ khí cho việc hạ mộ huyệt. "Có, nhưng loại này chỉ có thể sử dụng một lần, thể tích khá lớn, nếu có tình huống khẩn cấp, hoặc gặp hải hầu tử, những thứ này sẽ vô dụng." A Ninh gật đầu giải thích.

Hạo Thiên Chân biết đó là một loại kích hoạt bằng khí nén, khoảng cách hiệu quả cũng chỉ vài mét, còn không bằng dao quân dụng hoặc dao găm trong tay. "Kệ nó đi, có là được, càng nhiều càng tốt, ngày mai chúng ta đi, Tần Mặc đi trước, hai anh em mình làm hậu thuẫn thì sao?" Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt đã quyết định xong xuôi. "Anh sợ chết thì cứ nói là sợ chết đi, anh đẩy Tần Mặc ra phía trước làm gì?" Hạo Thiên Chân rất khó chịu nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử chỉ cười gượng gạo, không nói thêm. "Đó là vì Tần Mặc có tài năng, hơn nữa tìm thấy mộ huyệt cũng là Tần Mặc quyết định, anh ấy không đi trước thì ai đi trước?" Bàn Tử cười tủm tỉm nói. "Không cần đợi đến ngày mai, rạng sáng là có thể đi được rồi, chúng

ta không còn xa nữa.

Các anh vừa mới uống rượu, cứ đi nghỉ ngơi trước đi, vị trí mộ huyệt này tôi biết ở đâu." Ngay khi hai người vừa nói xong, giọng Tần Mặc từ bên cạnh vọng đến. "Tần tiên sinh, anh nói thật chứ?" Mắt A Ninh sáng lên, ngay cả Trương ngốc tử cũng vậy. "Đi nghỉ ngơi đi." Tần Mặc sau đó ngồi xuống đất, lưng tựa vững chãi trên boong tàu.

Bàn Tử nhìn vẻ kiên định của Tần Mặc, lập tức bắt đầu khoa trương, mặt mày rạng rỡ. "Đi ngủ thôi, Tần Mặc huynh đệ đã nói thì chắc chắn là thật rồi, chúng ta có thể yên tâm ngủ một giấc, nhanh đi thôi." Bàn Tử kéo Hạo Thiên Chân và Trương ngốc tử bên cạnh đi về phía trong.

Đêm khuya.

Tần Mặc trong nước biển đã kích hoạt Hỗn Độn Chi Mâu, ngay sau đó nhìn thấy một chút không khí xuất hiện.

Trong nước biển này còn có một vài con cá bơi lội qua lại, Hỗn Độn Chi Mâu nhìn thấy bên trong có một kiến trúc đen ngòm.

Có thể xác định đây là một mộ huyệt.

Nhưng bây giờ trời đã quá tối, xuống nước đối với họ là không an toàn, vẫn là đợi trời sáng rồi tính.

Nhưng.

Tần Mặc rất muốn đi xem cái gọi là mộ dưới đáy biển này, trước tiên anh nhìn quanh, lấy ra Tị Thủy Châu, rồi nhảy thẳng xuống.

Sau khi Tần Mặc xuống nước, nước biển chủ động tách ra một không gian, Tần Mặc cứ thế đường hoàng tiến gần mộ đáy biển.

Nhìn thấy một số cửa động phía trên đã xuất hiện tình trạng sạt lở, Tần Mặc chỉ có thể đứng một bên quan sát.

Cuối cùng anh thở dài một tiếng, thật không biết, mục đích tổ tiên Tần gia làm vậy là gì?

Chẳng lẽ Hắc Long Huyết Mạch không thể khiến người ta vĩnh viễn đạt được trường sinh sao?

Tại sao lại đưa tất cả những thứ mang theo không khí của cơ thể đến các nơi khác nhau, mà lại đều ở trong mộ huyệt?

Điểm này Tần Mặc không hiểu rõ lắm.

Ngay cả bộ Hắc Long Trường Sam trên người anh cũng vậy, lại sớm được cất giữ trong tổ trạch Tần gia.

Chẳng phải nó nên luôn đi cùng với tổ tiên Tần gia sao?

Tần Mặc cảm thấy đau đầu, dứt khoát không nghĩ nữa.

Anh quay người nhìn những con cá nhỏ bên cạnh, từng con từng con một tự do tự tại, bơi lội thành đàn trong nước.

Ánh sáng mặt trời từ từ thắp lên một ngọn đèn sáng trên mặt biển.

Tia sáng như vàng ròng, bắt đầu phủ lên mặt biển một lớp ánh sáng vàng óng.

Tần Mặc vừa mới từ dưới nước lên, ông thuyền trưởng thấy người Tần Mặc không hề dính một giọt nước, không khỏi kinh hãi.

Thậm chí có cảm giác, người đàn ông này chính là Long Vương Gia vậy.

Làm sao có thể tự do ra vào trong nước như thế?

Khi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử tỉnh dậy, họ thấy Tần Mặc đã đứng trên boong tàu, mặt trời phía sau đang chiếu rọi lên người anh, như thể được phủ một lớp ánh sáng vàng óng.

Thêm vào vẻ ngoài tuấn tú, anh càng giống một vị thiên thần.

Khí chất trên người anh cũng khác hẳn trước đây, dần trở nên cương nghị và mạnh mẽ. "Sao tôi cứ thấy Tần Mặc bây giờ khác với lúc trước chúng ta nhìn thấy nhỉ?" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi. "Đó là vì anh ấy là Tần Mặc, không phải anh." Hạo Thiên Chân cũng nghĩ như vậy, nghĩ mãi cũng không ra một lý do hợp lý, cuối cùng quyết định không nghĩ nữa.

Dù sao tài năng của Tần Mặc người thường không thể đoán được, xem ra tài năng này cứ thế mà tăng vùn vụt lên thôi. "Thu dọn một chút, chúng ta xuống thôi." Tần Mặc thấy mọi người đều đã ra ngoài, nhắc nhở họ cùng nhau hạ mộ huyệt.

Mọi người nghe vậy, trong lòng ai nấy đều mừng rỡ, A Ninh và những người khác khi nhìn Tần Mặc thì không khỏi đánh giá cao anh hơn. "Tần tiên sinh thật lợi hại, nếu như có thể gia nhập..." A Ninh nghĩ đến tài năng của Tần Mặc khi đối phó hải hầu tử mà Hạo Thiên Chân đã kể trước đó, nếu anh có thể gia nhập công ty của họ, thì chắc chắn sẽ như hổ thêm cánh.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thấy A Ninh chủ động ném cành ô liu, theo bản năng nhìn Tần Mặc.

Chỉ là cô ta chưa kịp nói hết lời, đã bị Tần Mặc cắt ngang. "Tôi chỉ là một thương nhân đồ cổ, lần này ra ngoài chỉ vì bạn bè, tâm ý của A Ninh tiểu thư tôi đã nhận." Tần Mặc nhìn A Ninh, ngữ khí không hề ôn hòa mà có phần mạnh mẽ.

Chương 143

Hạo Thiên Chân nghe vậy, không khỏi giật mình, Tần Mặc này có vẻ không mấy thiện cảm với A Ninh nhỉ?

A Ninh cảm nhận được sự kháng cự của anh, rất thức thời ngậm miệng lại, cười một nụ cười phong tình vạn chủng, cuối cùng bảo người mang thiết bị lặn ra. "Tần Mặc, anh có ý kiến gì với A Ninh tiểu thư à?" Bàn Tử nhìn A Ninh bên cạnh, nhỏ giọng hỏi. "Có ý kiến hay không, đến lúc đó anh sẽ biết, nói không chừng anh còn nghiêm trọng hơn tôi đấy." Tần Mặc liếc nhìn Bàn Tử, cuối cùng nói ra một câu khó hiểu.

Bàn Tử sờ sờ đầu mình và sau gáy, Tần Mặc nói chuyện sao lại kỳ lạ thế này?

Sao lại vô đầu vô đuôi vậy?

Mấy người lần lượt mặc đồ lặn vào, từng người một lao xuống nước.

Duy chỉ có Tần Mặc bình tĩnh xuống nước, không mặc đồ lặn chống thấm, một thân Đường trang màu đen bước vào trong nước.

Anh thản nhiên bước vào trong nước.

Trương ngốc tử và A Ninh nhìn thân thủ của Tần Mặc, trong mắt chợt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Miệng ngậm bình dưỡng khí, họ sủi bọt "cô lỗ cô lỗ", không biết đang nói gì.

Hạo Thiên Chân xuống nước, liền thấy dưới đáy biển bị nổ tung tạo ra một cái hang lớn, động nằm ở đáy hố.

Trong lòng Hạo Thiên Chân mừng rỡ, đây là thủ bút của Tam thúc,

bên cạnh không có dấu hiệu sụp đổ, không tệ, thật sự không tệ.

Tần Mặc từng bước đi đến cửa động mà anh đã nhìn thấy tối qua, khi đến nơi, anh thấy rất nhiều neo đá, cái này giống hệt như trong sách nói.

Mấy người thấy đạo động, lần lượt bò vào trong, đạo động này không theo quy tắc nào cả, lúc rộng lúc hẹp.

Hạo Thiên Chân lúc này do dự, sao nhìn có vẻ không giống vậy nhỉ?

Nếu là người đào, sao lại đào ra hình dạng này, lẽ ra phải là từng xẻng từng xẻng một rất gọn gàng, không nên như thế này. "Đây là hang do hải hầu tử đào, bên trong rất sâu, các anh vẫn nên cẩn thận một chút." Tần Mặc thấy hai người nghi ngờ, nhỏ giọng nói.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thấy có lý, tiếp tục bơi vào trong hang.

Đây là lần thứ hai Hạo Thiên Chân hạ mộ huyệt, ít nhiều cũng có chút phấn khích, nhưng vừa nghĩ đến lần trước vào mộ huyệt, trong lòng lại có chút không thoải mái.

Càng đi vào trong, mộ đạo bên trong càng lớn, Tần Mặc nhìn thấy có mộ bích ở bên cạnh, trong sách từng nói, bên trong này còn có một phù điêu mặt người, hơn nữa trên trán mặt người còn có những động vật kỳ lạ.

Khắc rất tinh xảo, nhưng càng đi vào trong, càng có nhiều, và mắt của các loại động vật đều trống rỗng, thoạt nhìn qua, có chút quỷ dị.

Tần Mặc đặt hai chân lên một trong những phù điêu mặt người đó, cuối cùng vẫy tay ra hiệu với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân đứng một bên, thấy phía trên còn có phù điêu xà mi đồng ngư, vội vàng nhìn Tần Mặc.

Những con xà mi đồng ngư này đều nối liền với nhau, lại khắc trên mặt một người phụ nữ, nhưng phía trên còn có một số thứ che khuất, nhìn có chút lem luốc. "Đi thôi." Bàn Tử kéo Hạo Thiên Chân, miệng nhả bọt khí, nói năng không rõ ràng.

A Ninh phía sau cũng bắt đầu vội vã thúc giục.

Tần Mặc thì nhìn sâu một cái, đi trước một bước về phía bên trong.

Nhưng trong lòng Hạo Thiên Chân vẫn luôn chú ý đến môi trường xung quanh.

Từ phù điêu đầu tiên mắt còn nhắm, sau đó từ từ mở to ra, cuối cùng là mở hoàn toàn.

Bước chân của Tần Mặc đã đứng cạnh phù điêu thứ năm.

Trong lòng Hạo Thiên Chân cũng bắt đầu kinh hãi, khuôn mặt người trên bức tường mộ này... sao không đúng vậy?

Tần Mặc nhìn đôi mắt của phù điêu đang hướng về phía sau, anh cũng nhìn theo hướng đó, cuối cùng liếc qua một cái, bắt đầu sờ vào bức tường mộ bên cạnh.

Bình dưỡng khí của họ không thể trụ được bao lâu nữa, bây giờ nên nhanh chóng tìm thấy lối ra.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thấy hành vi của Tần Mặc có chút quỷ dị, trong lòng cũng dâng lên một dự cảm không tốt.

Sẽ không có chuyện gì chứ?

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, không ai phủ nhận quyết định của Tần Mặc, Tần Mặc nói có chuyện thì chắc chắn là có chuyện.

Hai người quyết định tiến lên giúp đỡ.

Cùng nhau sờ vào tấm đá trước mặt.

Cuối cùng Bàn Tử cầm tay Hạo Thiên Chân viết chữ vào lòng bàn tay. "Hải hầu tử có tóc không?" Hạo Thiên Chân giật mình, sau đó nhìn vẻ mặt quái dị của Bàn Tử, cười bất đắc dĩ. "Nói thế nào nhỉ, tôi cũng không để ý, nhưng trong trí nhớ của tôi, cái tên này đầu trọc lốc toàn là vảy, chắc là không có tóc, anh hỏi cái này làm gì?" Hạo Thiên Chân hỏi ngược lại.

Bàn Tử vẻ mặt quái dị chỉ vào tấm đá đối diện, trong khe hở có một sợi tóc, đang trôi bồng bềnh trong nước.

Hạo Thiên Chân ngây người, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Bàn Tử nhìn dáng vẻ Hạo Thiên Chân thì biết chuyện gì đang xảy ra. "Chẳng lẽ có ma?" Hạo Thiên Chân nghe Bàn Tử giải thích, nhất thời cũng không biết nên nói thế nào, nhưng thứ này thật sự quá quỷ dị, nếu nói không có, thì thứ này không dễ giải thích.

Nếu có, thì sợi tóc này là của ai chứ?

Ngay khi Hạo Thiên Chân đang trầm ngâm, Bàn Tử mạnh dạn bắt đầu nhìn vào khe hở, vừa nhìn thấy.

Anh ta đột ngột đẩy mạnh về phía sau, phản ứng rất dữ dội, cuối cùng dường như liều mạng bơi ra xa mấy mét.

Anh ta ra hiệu cho Hạo Thiên Chân. "Nhanh đi!" Hạo Thiên Chân đầu tiên ngẩn ra, rồi thấy phía sau tấm đá đột nhiên xuất hiện rất nhiều thứ đen ngòm như mực.

Hạo Thiên Chân theo bản năng lùi lại mấy bước, cứ ngỡ là nước độc, đợi khi nhìn kỹ lại, thì thấy rất nhiều tóc.

Chương 144

Hạo Thiên Chân vừa định gọi Tần Mặc, thì thấy thân ảnh Tần Mặc đã bị tóc đen bao phủ, hoàn toàn ngăn cách họ.

Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân đi chậm, quay lại kéo anh ta, rồi vẫy tay ra hiệu cho A Ninh và Trương ngốc tử.

A Ninh và Trương ngốc tử đang ở phía sau thấy thứ đen ngòm kia, cùng với thái độ liều mạng của hai người này, vội vàng quay người chạy theo.

Lúc này, Tần Mặc không hề chú ý đến tóc đen phía sau, anh lại nhìn bức tường, rơi vào trầm tư.

Theo ghi chép trong sách, vị trí cơ quan này đáng lẽ phải ở đây, nhưng lại không tìm thấy vị trí cụ thể.

Chẳng lẽ là mình đã quên ở chỗ nào đó?

Ngay khi đang trầm ngâm, anh dường như nghĩ ra điều gì đó.

Thiếu một chi tiết chết người.

Tần Mặc vừa quay người định gọi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, kết quả thấy thứ đen ngòm.

Ngay sau đó mắt anh sáng lên, ồ, ra rồi sao?

Không có thứ này thì không thể tìm thấy lối vào.

Những sợi tóc này đang quấn quanh Tần Mặc, Tần Mặc chưa kịp khởi động huyết mạch trên người, nhưng Hắc Long Trường Sam trên người anh đã bắt đầu hộ chủ.

Hình rồng thêu trên cổ tay áo và eo, lúc này đang phóng thích không khí, sau khi không khí này phóng thích, những sợi tóc vừa định tiến

gần Tần Mặc dường như cảm nhận được nguy hiểm, nhanh chóng bỏ chạy.

Tần Mặc khẽ nhướng mày, rất bất ngờ, không ngờ bộ Hắc Long Trường Sam này lại có khả năng như vậy.

Trong lòng anh bắt đầu mong đợi chiếc áo này còn sẽ có những bất ngờ gì nữa.

Tần Mặc từ trong Hệ Thống lấy ra Dương Kiếm.

Khẽ vung một cái chém đứt ngang những sợi tóc này, liền thấy vẫn còn một lớp tóc đen nữa.

Tần Mặc cực nhanh dùng Dương Kiếm trong tay bắt đầu vung vẩy, muốn phá tan những sợi tóc đen này.

Lúc này, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang trốn ở chỗ ngoặt, phía sau xuất hiện rất nhiều tóc.

Họ vừa mới chạy liên tục, khí trong bình dưỡng khí đã bị hấp thụ gần hết, Bàn Tử nhìn những sợi tóc bên cạnh, đang không ngừng lan ra, trong lòng bắt đầu căng thẳng.

Sao không nghĩ đến chuyện xuống nước cùng Tần Mặc chứ?

Ít nhất cũng an toàn hơn, còn có không khí để dùng nữa.

Thực ra vấn đề này Hạo Thiên Chân đã nghĩ đến rồi, nhưng Tần Mặc đã từ chối.

Nếu gặp nguy hiểm, rời khỏi Tần Mặc thì sẽ không chịu nổi áp lực của nước biển mà chết ngạt, vì vậy vẫn là tách ra tốt hơn.

Hạo Thiên Chân nhìn trong mộ đạo toàn là tóc đen kịt, bắt đầu lo lắng cho Tần Mặc.

Sẽ không có chuyện gì chứ?

Bàn Tử nhìn những sợi tóc đen này, phải bao nhiêu năm mới dài được đến mức này chứ?

Nhưng vừa nghĩ đến một Mạc Kim Hiệu Úy đường đường lại bị truy đuổi như thế này, lại còn bị tóc truy đuổi nữa chứ, thật sự không thể chịu nổi.

Khi anh ta cầm súng khí trong tay bắn tới, cứ ngỡ có thể xuyên thủng, nhưng nhìn thấy thứ này cuối cùng giảm tốc độ, bị tóc quấn chặt, Bàn Tử liền nhả ra một loạt bong bóng khí.

Nhìn số lượng bong bóng khí đó, Bàn Tử chắc chắn đang nói. "Chết tiệt." Hạo Thiên Chân cũng kinh ngạc như vậy, nhưng những sợi tóc này cũng cảm thấy đau đớn, còn lũ lượt rút đi một ít.

Ngay lúc này, từ sâu bên trong đám tóc, một thứ gì đó nổi lên. "Khốn kiếp." Khi nhìn rõ thứ xuất hiện, trong lòng Hạo Thiên Chân chỉ có một suy nghĩ.

Đó là kinh hoàng.

Ngay tại sâu nhất trong đám tóc này, từ bên trong nổi lên một thi thể mặc quần áo giống như anh ta, trong miệng, mắt và tai của thi thể đều đầy tóc đen ngòm.

Phần mắt đều là tóc mọc ra từ bên ngoài nhãn cầu.

Nhìn qua là biết chết ngạt, bây giờ lại bị nước làm cho sưng phồng, trông thật sự rất kinh khủng.

Thoáng nhìn qua, anh ta cảm thấy da đầu tê dại, vừa định gọi Bàn Tử tránh xa một chút, kết quả quay đầu lại nhìn, Bàn Tử đã chạy xa tít tắp, đang đứng ở đằng xa ra hiệu với họ. "Mẹ kiếp, có chuyện thì cứ chạy trước đã, hắn ở chỗ an toàn mới nhớ ra bảo họ tránh xa, sao không lên bờ rồi nói chứ?" Hạo Thiên Chân càng nghĩ càng tức, nói là đoàn kết hợp tác đâu, cuối cùng lại biến thành anh ta độc lập chạy

trốn, liền lao đến bên cạnh Bàn Tử, tiến lên cho một cước.

Cú đá này mang theo cả cảm xúc và một chút tức giận.

Có lẽ bị đá đau, Bàn Tử vừa định phản đòn, liền bị A Ninh ngăn lại.

Sau đó A Ninh chỉ vào vị trí phía sau, đám tóc này đã bắt đầu lan tới.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hai người vừa định trốn lên phía trên.

Nhưng những sợi tóc đen này giống như mực đặc, nhanh chóng quấn quanh người hai người họ. "Cô lỗ." Miệng Hạo Thiên Chân nhả ra một ít bong bóng, eo dường như bị thứ gì đó quấn chặt, muốn giãy giụa thoát ra, nhưng căn bản không có tác dụng.

Bàn Tử thấy vậy, không nghĩ ngợi gì liền rút dao quân dụng trong tay ra, xông thẳng về phía "tên khốn" này.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo.

Chưa kịp chém đứt đám tóc này, cổ tay, eo và hai chân của Bàn Tử đều bị tóc quấn chặt.

Hơn nữa còn có một lực hút rất mạnh, đang kéo cơ thể hai người xuống phía dưới.

Trương ngốc tử thấy vậy, vừa định lên giúp, nhưng A Ninh lại nhanh hơn một bước ra tay, ngăn cản anh ta lại gần. "A!" Cơ thể Hạo Thiên Chân và Bàn Tử trực tiếp chìm xuống, trong miệng còn liên tục nhả ra một đống bong bóng.

Hai người càng giãy giụa, đám tóc này càng quấn chặt, có cảm giác không bị chết đuối thì cũng bị siết chết.

Bàn Tử nhìn những sợi tóc đen trên người mình, trong lòng bắt

đầu than thở.

Chương 145

Thôi rồi sao?

Làm người tốt đi, lần này thì hay rồi, tự mình chui vào hố, giảng nghĩa khí thì có ích gì chứ?

Mạng sống quan trọng đến mức nào cơ chứ?

Hạo Thiên Chân bắt đầu oán trách trong lòng, không thể kiềm chế tính khí của mình một chút sao?

Có chuyện gì thì lên trên rồi nói chứ, lần này thì hay rồi, không những mạng nhỏ của mình không giữ được, lại còn liên lụy cả Bàn Tử nữa.

Ngay khi hai người đang tuyệt vọng, một bóng đen xuất hiện từ trong đám tóc đen, trong tay còn cầm một thanh Dương Kiếm trắng thuần.

Thấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều bị tóc đen quấn chặt, anh vung Dương Kiếm trong tay, dễ dàng chém đứt đám tóc đen trên người họ, cuối cùng kéo hai người đi về phía trên.

Hai người cảm thấy đôi chân hơi nặng nề, không còn hư vô phiêu dật như trước nữa, mà còn có cảm giác vững chãi trên mặt đất. "Đi thôi." Sự xuất hiện của Tần Mặc khiến trong lòng họ một trận mừng rỡ.

Vô nghĩa, sao lại không mừng chứ?

Không cần chịu chết nữa, ai mà chẳng vui?

Tần Mặc kéo Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đi lên trên, vừa lúc thấy Trương ngốc tử đang bơi ở phía trên còn có thể đưa tay chỉ vào vị trí bên cạnh, cuối cùng kéo A Ninh đến chỗ vừa đi qua.

Đám tóc đen này bị Tần Mặc chém đứt gọn gàng, lúc này đang từ từ hồi phục, tranh thủ thời gian này, họ vội vàng lao đến chỗ mà Trương ngốc tử đã chỉ.

Ba người đi về phía Trương ngốc tử. "Ối mẹ ơi, đúng là nghẹt thở muốn chết, Tần Mặc, may mà anh đến, tôi biết ngay sẽ không bị mắc kẹt mà." Bàn Tử nhìn Tần Mặc, vẻ mặt đầy kích động. "Anh có còn là người không?

Anh chạy mà đếch thèm gọi tôi một tiếng, anh là người à?" Hạo Thiên Chân cũng tháo mặt nạ dưỡng khí ra. "Anh bớt lảm nhảm đi, thấy có chuyện mà còn không mau chạy, ngu à?

Vừa nãy nếu không phải Bàn Gia tôi đi cứu anh, thì anh còn làm được gì?" Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng không khách khí nói ra suy nghĩ của mình.

Hạo Thiên Chân vừa nói xong định ra tay với Bàn Tử, nhưng bị Tần Mặc kéo lại. "Các anh mang thiết bị lên đi, lát nữa sẽ không kịp đâu." Tần Mặc thấy hai người vẫn còn cãi nhau vô sự, vội vàng lên tiếng.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy, đầu tiên nhìn Tần Mặc vẻ mặt nghiêm túc, hai người cũng không dám không nghe lời.

Sau đó thấy tay Trương ngốc tử đang chỉ vào bức tường mộ lõm xuống dưới chân, vừa nãy khi Bàn Tử và họ chạy, đã đạp mở bức tường mộ ra, thậm chí còn đạp vào sâu bên trong tường.

Hạo Thiên Chân thấy vậy mừng rỡ, sau đó liếc nhìn hành lang bên cạnh, cơ quan mà Tam thúc từng nói trước đây tám chín phần mười là ở đây rồi.

Nhưng một khi cơ quan này mở ra, nước sẽ điên cuồng đổ vào.

Trước đây Tam thúc vẫn có thiết bị, nhưng bọn họ thì không có,

nếu cứ thế mà rơi xuống.

Chắc chắn sẽ đổ máu.

Ngay khi Hạo Thiên Chân đang nghĩ cách ra tay, Trương ngốc tử đã hành động rồi.

Nhìn cái cơ quan nhô ra ở vách hang, anh ta nhấn một cái.

Ngay sau đó, từng trận bong bóng khí bắt đầu nổi lên.

Trương ngốc tử, anh và Bàn Tử mới đúng là cùng một giuộc chứ?

Ngay khi Hạo Thiên Chân vừa nghĩ đến điều này, một lực đẩy khổng lồ đã đẩy họ xuống.

Ngay sau đó Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, cùng với A Ninh và Trương ngốc tử đều rơi xuống.

Vì dòng nước chảy xoáy ốc, Hạo Thiên Chân lúc này như bị ném vào lồng giặt vậy, ngũ tạng lục phủ đều muốn bị nghiền nát.

Trước khi Hạo Thiên Chân ngất đi, anh ta thấy Tần Mặc vẫn đang ung dung đi xuống phía dưới. "Mẹ kiếp, đúng là người với người tức chết người mà." Khi Hạo Thiên Chân tỉnh lại, toàn thân đau nhức, đặc biệt là cổ, sau đó sờ sờ cái ống thở ở miệng, đã không thấy nữa rồi. "Anh tỉnh rồi." Tần Mặc thấy Hạo Thiên Chân đã tỉnh, tiến lại gần vài bước.

Hạo Thiên Chân ngồi dậy, cảm thấy đầu vẫn còn quay cuồng, sau đó tìm kiếm Bàn Tử, thấy Bàn Tử cũng ngất xỉu không kém, đang nằm lăn lộn.

Cứ như một Bàn Tử đang nhảy ba lê vậy.

Hạo Thiên Chân nhìn bức tường phòng, đều là Hán Bạch Ngọc thượng hạng, nhìn loại vật liệu này, chắc hẳn đây là bên trong cung điện mộ táng rồi.

Tam thúc từng nói cái này nằm trong nhĩ thất tuyền nhãn.

Tần Mặc đưa Hạo Thiên Chân lên khỏi mặt nước.

Sau đó lấy đèn pin ra, quét một lượt đơn giản căn mộ thất này.

Ngoài việc kiến trúc hình chữ nhật góc cạnh, cũng không có trang trí gì đẹp mắt. "Thiết bị trên người tôi... sao không còn nữa?" Hạo Thiên Chân sờ sờ bộ đồ lặn và bình dưỡng khí trên người, khó hiểu hỏi. "Tôi đã cất đi rồi, lúc này vẫn là cất giữ cẩn thận thì tốt hơn." Tần Mặc chậm rãi gật đầu, bình tĩnh giải thích. "Thu lại rồi?" Hạo Thiên Chân không hiểu sao lại vội vàng thu lại, nhưng cũng sẽ nghi ngờ lời Tần Mặc nói.

Hai người nhìn xung quanh, bên trong không có gì, không có quan quách hay quan sàng.

Đây chắc là một trong những nhĩ thất, chỉ có lối ra ở bên trái.

Tường mộ thất cũng không quá sơ sài, được bịt kín bằng đất sét trắng, vốn dĩ có bích họa nhưng đã bị hơi nước ăn mòn đến mức nát bét.

Trên mặt đất còn có vài món đồ gốm sứ chôn cùng, và mấy cái vại sứ lớn vẽ rồng mây xanh trắng.

Trên nền đất còn lưu lại một vài dấu chân.

Chương 146

Những dấu chân này vẫn còn khá mới.

Hạo Thiên Chân trong lòng bắt đầu suy đoán đây là kiệt tác của Tam thúc. "Bảo họ lên đi, chất lượng không khí ở đây khá tốt." Tần Mặc nhìn quanh, xác định bên trong an toàn, nghiêng mắt nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Sau đó, anh bắt đầu đánh giá dấu chân nhỏ nhắn trên mặt đất.

Phía sau còn có tiếng nước chảy ào ào.

A Ninh và Trương Kỳ Lân cùng mọi người lần lượt đi lên, đầu tiên là nhìn quanh, sau đó tháo thiết bị trên người xuống, ánh mắt thỉnh thoảng lại đánh giá nhĩ thất này.

Trương Kỳ Lân, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và A Ninh thấy Tần Mặc đang nhìn chằm chằm dấu chân trên mặt đất thì cảm thấy rất tò mò. "Đây là dấu chân trẻ con sao?" A Ninh cảm thấy bất ngờ. "Không phải, không phải dấu chân người." Tần Mặc lắc đầu, cuối cùng nhìn thoáng qua vị trí dấu chân biến mất. "Đây là thi chá." Tần Mặc nhìn về phía sau cái vại sứ lớn vẽ rồng mây xanh trắng bên cạnh, ánh mắt đọng lại.

Ngay sau đó, anh nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, thấy ánh mắt của anh ấy cũng đang nhìn cái vại lớn đó, và sắc mặt không được tốt.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe thấy hai từ "thi chá" thì sắc mặt có chút không tự nhiên.

Thi chá là mỡ và khoáng chất kết tủa từ thi thể trong môi trường đất ẩm ướt hoặc có đủ nước.

Nói cách khác... phía sau cái vại lớn đó là một Tống Tử?

Có nên giải quyết nó không? "Đây là một Tống Tử, lát nữa chúng ta có nên ra tay không?" Hạo Thiên Chân nhỏ giọng hỏi. "Cái Tống Tử này cũng không lớn lắm, tôi cũng chưa từng thấy Tống Tử nhỏ như vậy.

Nhìn dấu chân nhỏ kia, đoán chừng nó chỉ khoảng ba tuổi thôi." Bàn Tử cũng tỏ ra khó xử. "Tống Tử?

Tống Tử Gia Hưng sao?" Trương Kỳ Lân nghe xong, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe vậy, cuối cùng chỉ cười bất đắc dĩ, không để ý. "Gia Hưng gì, đó là Đại Nhục Tống Tử của Trường Sa Thành." "Muốn biết không?" Tần Mặc nhìn hai người đang do dự không quyết, cuối cùng mỉm cười ý nhị.

Hắc Long Huyết Mạch trên người đã đạt đến bốn mươi lăm, sau đó anh vận khí vào lòng bàn tay, vung về phía cái vại sứ đối diện.

Rầm!

Cái vại sứ bị Hắc Long Huyết Mạch đánh đổ xuống đất, ngay lập tức phía sau xuất hiện một chiếc hộp rỗng.

Mấy người đi tới xem, thấy một chiếc hộp lớn bằng hộp đàn violin, nắp đã mở ra, nhưng bên trong trống rỗng. "Đây là cái hộp gỗ thôi à, làm tôi sợ chết khiếp." Bàn Tử thấy vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm. "Đây là quan tài, không phải cái hộp." Hạo Thiên Chân hơi trầm ngâm.

Bàn Tử nghĩ đến dấu chân vừa nãy, lập tức hiểu ra. "Cậu nói là cái Tống Tử nhỏ vừa rồi à?" "Ừm." Tần Mặc khẽ động tai, nghe thấy một tiếng động, liếc nhìn cái vại sứ bên cạnh.

Anh sải bước chậm rãi đi tới. "Chúng ta vẫn nên đi đến chủ mộ thất thôi, đừng lãng phí thời gian ở đây, chúng ta không đến đây để

làm mấy thứ này." A Ninh giục.

Khi Tần Mặc vừa định đến gần, cái vại sứ lớn kia đột nhiên đổ xuống đất, lăn lông lốc, lao thẳng về phía Tần Mặc và Bàn Tử cùng những người khác.

Tần Mặc khẽ lách mình, dễ dàng né tránh cái vại sứ.

Bàn Tử vẫn không nỡ muốn mang theo những món đồ cổ này, A Ninh không đồng ý, nhất thời nảy sinh tranh chấp.

Vừa nghe thấy tiếng đồ sứ, mấy người đều lùi lại vài bước.

Chỉ thấy cái vại sứ xanh đó lao thẳng vào lối đi bên cạnh. "Trời ạ!" Điều đầu tiên Bàn Tử nghĩ đến là cái Tống Tử nhỏ kia đang giở trò quỷ, chửi một tiếng rồi vội vàng đuổi theo.

Hạo Thiên Chân và mấy người khác cũng vội vàng theo sau, bên trong là một lối đi tối đen.

Sau đó, họ bật đèn pin lên, chỉ thấy đây là một lối đi thẳng lát gạch bạch ngọc, rất đơn giản, bên trong không có gì, chỉ có hai rãnh đèn, cách mỗi mét lại có một bệ đèn.

Đối diện lối đi có hai cánh cửa ngọc lớn, nhưng hai bên còn có hai cánh nhỏ hơn một chút.

Cả ba cánh cửa ngọc đều đã bị mở ra, có vẻ như có người đã vào trong.

Hạo Thiên Chân trong lòng lại nghĩ đến Tam thúc của mình.

Còn cái vại sứ kia, lúc này đang dừng ở giữa cánh cửa nhỏ bên cạnh. "Nó cố ý dẫn chúng ta vào đây." Hạo Thiên Chân cảm thấy hành động này rất quỷ dị, còn có cảm giác như đang chào đón.

Đây là Tống Tử sao?

Sao lại nhân tính hóa đến vậy, không phải là ma quỷ à? "Tôi đồng

ý, giống như quả cầu linh hồn vậy, hoặc là bị điều khiển." Bàn Tử bày tỏ sự đồng tình.

Tần Mặc nhìn lối đi này, nhìn Trương Kỳ Lân và A Ninh bên cạnh, không nói gì cũng không hành động. "Bên trong này sẽ không có chuyện gì chứ?

Sẽ có cơ quan nào không?" Hạo Thiên Chân nghĩ đến Lỗ Vương Cung trước đây, vẫn cảm thấy rất nguy hiểm. "Cái đường lát đá trơn tru này trông ngốc nghếch thế kia, chỗ này chắc không có vấn đề gì đâu." Bàn Tử liếc nhìn.

Chương 147

Hạo Thiên Chân nghĩ đến những nơi Tam thúc từng nói trước đây, những tấm đá lát trên mặt đất của các lối đi này rất có thể là cơ quan nỏ mạnh.

Nhưng nói đến cơ quan, Tần Mặc mới là chuyên gia.

Sau đó anh liếc nhìn Tần Mặc phía sau.

Mắt vàng của Tần Mặc lóe lên, Hỗn Độn Chi Mâu đã được mở, cảnh vật xung quanh hiện rõ mồn một.

Sau đó anh nhìn Hạo Thiên Chân và khẽ gật đầu.

Ý tứ rất rõ ràng, chính là có ám tiễn.

A Ninh nhìn thấy tình hình này, ánh mắt trầm xuống, kéo mạnh Hạo Thiên Chân đang u ám bên cạnh, sau đó bắt đầu lao về phía bên trong.

Hạo Thiên Chân cũng ngơ ngác bị kéo đi, ngay sau đó giữa chớp giật sấm rền, liền nghe thấy tiếng của Bàn Tử và Trương Kỳ Lân phía sau.

Khóe mắt còn nhìn rất rõ thứ màu trắng từ trong cái vại sứ kia chui ra và chui vào trong cánh cửa đá.

Hạo Thiên Chân vừa định nói chuyện thì ngực bị một mũi tên cắm thẳng vào, ngay lập tức là một trận đau nhói.

Chết tiệt, thế này là phải bỏ mạng ở đây sao?

Tôi là thanh niên tốt của xã hội chủ nghĩa mà, bình thường cũng chưa từng làm chuyện xấu gì, chỉ mới vừa xuống mộ huyệt thôi.

Cái báo ứng này đến nhanh vậy sao?

A Ninh nhìn thấy rất nhiều mũi tên xuất hiện trước mắt, giống như một trận mưa tên đổ xuống, những mũi tên này tốc độ rất nhanh. "Thiên Chân huynh đệ!" Bàn Tử nhìn thấy vậy, dùng ba lô của mình làm lá chắn tốt nhất, vội vàng đuổi theo hướng A Ninh.

Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử đột nhiên lao lên phía trước.

Chỉ thấy phía sau Bàn Tử chi chít những mũi tên.

Nhưng trên mặt anh ta, dường như không hề đau đớn, Hạo Thiên Chân có một ảo giác, đây có phải là người không?

Lúc này, A Ninh thấy Bàn Tử đã chặn mất đường đi của mình, sắc mặt lập tức căng thẳng, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ, sau đó dùng đầu gối thúc một cái vào eo Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cảm thấy một cú này còn đau hơn cả bị trúng một mũi tên, cơ thể lập tức mềm nhũn ra, liền bị cô ta lôi đi về phía cửa ngọc.

Mũi tên như mưa đổ xuống người anh, vai, đầu gối và cả ngực đều cắm đầy tên.

Hạo Thiên Chân trong lòng giận dữ, dùng sức vặn vẹo cơ thể mình, A Ninh đang chuyên tâm né tránh mưa tên, lực tay không lớn, Hạo Thiên Chân liền nghiêng người về phía rãnh đèn bên cạnh.

A Ninh thấy mất đi vật che chắn, liền hung ác trừng mắt nhìn Hạo Thiên Chân một cái.

Hạo Thiên Chân càng thêm tức giận, tiến lên định kéo cô ta lại.

Nhưng A Ninh dường như đã nhìn thấu ý đồ của anh, liền lăn người sang một bên, dùng sức dưới chân, nhảy vọt lên cao, lại đạp vào bức tường, vững vàng đáp xuống vị trí an toàn.

Tần Mặc thấy vậy, thân ảnh lóe lên, bóng người quỷ mị xuất hiện

phía sau A Ninh.

Cửa ngọc phía sau đang từ từ khép lại.

Còn có tiếng "kẽo kẹt" phát ra.

A Ninh nghe thấy vậy, vừa định vứt cho Hạo Thiên Chân một nụ hôn gió, thì thấy Hạo Thiên Chân lộ ra một nụ cười lạnh lùng quỷ dị.

A Ninh không để ý, mà xoay người muốn đi vào, vừa xoay người đã thấy một bóng người cao lớn.

Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn bộ dạng của A Ninh, trong đôi mắt tĩnh lặng như giếng cổ dần nổi lên sóng dữ. "Anh..." A Ninh vừa định ra tay, liền thấy bóng Tần Mặc lại quỷ dị xuất hiện phía sau A Ninh, vung một cú vào gáy cô ta.

A Ninh tối sầm mắt lại, liền ngất đi.

Nhưng Tần Mặc túm lấy bộ đồ lặn của cô ta, sau đó ném cô ta vào trong cửa ngọc.

Vừa ném vào xong, cửa ngọc "ầm" một tiếng đóng sập lại.

Tần Mặc chậm rãi đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, trận mưa tên cũng dừng lại.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử đã bị bắn thành con nhím, đang lảo đảo sắp đổ xuống đất. "Anh không sao chứ?

Thế nào rồi?" Hạo Thiên Chân trong lòng vẫn có chút áy náy, lúc đó là anh ta chủ động ra tay giúp đỡ, muốn cứu anh. "Tôi không sao, chỉ là thấy mấy mũi tên này không đau lắm.

Cậu gỡ vài cái xuống cho tôi xem." Hạo Thiên Chân không dám ra tay, sợ mình động không đúng cách sẽ mất mạng.

Tần Mặc đi đến bên cạnh Bàn Tử, sau đó liền rút ra, lại liếc nhìn Trương Kỳ Lân đang đi tới từ phía đối diện. "Anh còn muốn giả vờ đến bao giờ?

A Ninh đã bị tôi ném vào trong rồi." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên xuất hiện trong mắt anh ta.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe xong, lập tức cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

Đây là ý gì?

Giả vờ là sao?

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, khóe miệng nhếch lên. "Anh phát hiện từ bao giờ?" Giọng Trương Kỳ Lân đã thay đổi, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh nghe thấy giọng nói này thì đồng loạt sững sờ.

Sao lại quen thuộc thế này?

Đây là tình huống gì?

Sau đó liền nghe thấy tiếng xương cốt lạo xạo.

Chương 148

Mắt trừng trừng nhìn thấy chiều cao của Trương Kỳ Lân đang không ngừng cao thêm vài phân, và cả cánh tay.

Lại mọc thêm không ít.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều ngây người, cằm gần như muốn rớt xuống.

Hạo Thiên Chân nhìn Trương Kỳ Lân.

Cái này còn có thể phát dục lần hai sao?

Chết tiệt, không phải, đây không phải Súc Cốt Công sao?

Trước đây anh từng đọc trong sổ tay của ông nội, đây là một công phu Đạo Mộ, dù không gian có hẹp đến đâu cũng có thể chui vào.

Trước đây chỉ nghe nói qua, hơn nữa còn khinh thường, bây giờ thì đã tận mắt chứng kiến.

Nếu không, có đánh chết anh cũng không tin.

Cuối cùng Trương Kỳ Lân còn thở dài một hơi, nắm lấy tai mình kéo một cái, lại xé ra một chiếc mặt nạ da người, lộ ra khuôn mặt thật của anh ấy.

Khi nhìn thấy khuôn mặt đó, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều kinh hãi.

Chết tiệt.

Muộn Du Bình.

Mắt hai người trợn tròn xoe, miệng há hốc đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Hạo Thiên Chân nghĩ đến trước đây đã tiếp xúc với Muộn Du Bình lâu như vậy, mà không ngờ anh ấy còn có tuyệt chiêu này.

Với những hành vi của Trương Kỳ Lân, đâu phải cái dáng vẻ ít nói, lạnh lùng từ đầu đến chân đó của Trương Kỳ Lân chứ.

Oscar nợ anh ấy một tượng vàng rồi, thật là biết giả vờ mà.

Giấu giếm giỏi thật.

Bàn Tử không đợi Tần Mặc nói gì, đột ngột đứng dậy, trên người vẫn còn đau nhức, nhưng cơn đau đã bị cơn giận dữ lấn át. "Tiểu Ca, anh đang đùa giỡn chúng tôi sao?" "Cái gì mà Trương giáo sư, còn Gia Hưng Tống Tử, tôi thấy anh mới giống Tống Tử đó!" Trương Kỳ Lân không nói gì, mà đi đến bên cạnh Bàn Tử, gỡ mũi tên xuống cho anh ta, trên người Bàn Tử chỉ có một vết hằn đỏ nhạt.

Cũng không bị thương.

Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn người Bàn Tử, vội vàng rút những mũi tên trên người ra, chú ý thấy đầu mũi tên được chế tác rất tinh xảo, nếu gặp vật cứng.

Phần nhọn sẽ co vào, bên trong sẽ có những móc sắt nhỏ như móng vuốt cắn chặt vào thịt.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử xác định mình sẽ không chết, lập tức trong lòng nhẹ nhõm đi không ít. "Sao anh biết thân phận của tôi?" Ánh mắt lạnh lùng của Trương Kỳ Lân lóe lên một tia nghi hoặc, khó hiểu nhìn Tần Mặc. "Mắt anh không biết nói dối, hơn nữa anh biết quá nhiều chuyện." Tần Mặc sẽ không nói cho họ biết anh biết rất nhiều chuyện, cố ý nói một cách khó lường. "À." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, lộ ra một nụ cười. "Người phụ nữ này rất tự tin vào thân thủ của mình, muốn giết hết chúng ta." Trương Kỳ Lân ngay sau đó nhìn cánh cửa ngọc đối diện, sắc mặt lạnh nhạt. "Tần Mặc, sao anh

lại ném cô ta vào trong?

Lẽ ra phải giữ lại chứ." Hạo Thiên Chân nghĩ đến hành vi của người phụ nữ kia, trong lòng lửa giận không ngừng cuồn cuộn. "Mang cô ta theo?

Ai sẽ mang cô ta?

Chỉ tổ vướng víu chúng ta thôi, ngất đi mới có ích, tỉnh lại còn gây rối, nhưng cô ta cũng chưa chắc đã sống sót.

Phía sau cánh cửa này là gì thì không ai biết." "Với lại, vừa nãy anh không phải đã nhìn thấy sao?" Tần Mặc liếc nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh với vẻ đầy ẩn ý.

Hạo Thiên Chân lúc này mới nhớ ra, dường như là chuyện như vậy. "Lúc đó tôi thấy thứ màu trắng kia đã đi vào trước rồi, không biết là thứ gì, thêm nữa A Ninh đã bị anh đánh ngất." Những lời phía sau không cần nói cũng biết A Ninh sẽ phải đối mặt với điều gì.

Vậy thì là vấn đề may mắn rồi, xem cô ta có xui xẻo không thôi. "Hay, làm tốt lắm!

Con mụ này đúng là thiếu đòn, tốt nhất là có người nào đó tẩn cho cô ta một trận." Bàn Tử nghe được tin tức này thì trong lòng hả hê không ít.

Ngay sau đó nhìn Trương Kỳ Lân. "Anh làm sao lại dính dáng với bọn họ?

Lần trước chia tay, anh đã gia nhập tổ chức của họ rồi sao?" Bàn Tử tiếp tục truy hỏi. "Bàn Tử!" Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử truy hỏi trực tiếp như vậy, vội vàng gọi. "Làm gì?

Tôi còn không được hỏi sao?

Các người ai nấy đều đầy bí mật, đặc biệt là Tần Mặc, bí mật trên

người anh ấy còn nhiều hơn, chỉ có Bàn Tử tôi là như tờ giấy trắng.

Hỏi thì sao?

Dù sao cũng là anh em vào sinh ra tử, các người thật là không đủ tình nghĩa, có chuyện gì cũng giấu giếm." Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân ngăn cản như vậy, không khỏi bất mãn lẩm bẩm. "Chuyện của tôi anh đừng bận tâm, tôi có mục đích của mình.

Bây giờ là chúng ta nên làm sao để rời đi, cánh cửa ngọc này không thể mở được nữa, chúng ta phải chọn một con đường khác." Trương Kỳ Lân nhìn Bàn Tử thăm dò hỏi, cũng không đáp lại. "Thiết bị trên người các anh tôi đều đã thu lại rồi, nhưng của A Ninh thì chưa." Tần Mặc nói được một nửa thì rất thông minh chọn cách im lặng. "Đúng rồi, anh nói đúng, chúng ta giấu thiết bị của cô ta đi, đến lúc đó cô ta đi cũng không đi nổi." Bàn Tử vỗ trán một cái, vừa nói vừa đứng dậy đi ngược lại.

Vài phút sau.

Chương 149

Trừ Tần Mặc ra, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân bên cạnh nhìn những thiết bị trước đó vẫn còn đặt ở đó, giờ thì tất cả đều đã biến mất.

Ba người đều ngây người.

Chết tiệt, thiết bị đâu?

Bình dưỡng khí đâu?

Sao đều mất tích hết rồi?

Đều đi đâu cả rồi?

Chẳng lẽ bị người khác mang đi rồi, nhưng không phải chứ, đoạn đường này cũng chỉ mất vài phút, lại chỉ có một lối đi, sao lại không còn gì? "Bên trong này còn có Tống Tử khác sao?" Bàn Tử không dám tin nhìn Hạo Thiên Chân. "Không phải, các anh nhìn xem, đây có phải là vị trí ban nãy của chúng ta không?" Tần Mặc nhìn quanh, thấy ba người đều đang ngây người, sắc mặt cũng không được tốt.

Vội vàng nhắc nhở họ về tình hình ở đây.

Ba người nghe xong thì sững sờ, cầm đèn pin lên rọi.

Hạo Thiên Chân vừa nãy còn thấy lạ, rõ ràng cảm thấy các vị trí đều giống nhau, chỉ là trông rất quỷ dị, nhưng bây giờ thì anh đã hiểu ra.

Đây không phải là nơi vừa rồi.

Bên cạnh rõ ràng không có gì cả, nhưng bên trong này không chỉ có thêm cột trụ, một nửa cột trụ chôn ở bên trong, một nửa ở bên ngoài, bên ngoài còn điêu khắc các loại kỳ trân dị thú.

Không chỉ một cột trụ, mà ở bốn góc bên cạnh cũng có những cột trụ tương tự.

Trán Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều đổ đầy mồ hôi.

Kiến quỷ rồi sao?

Chỉ trong vài phút, cả mộ huyệt đã được trùng tu lại một lần? "Không chỉ có vậy, các anh nhìn lên trên đi." Trương Kỳ Lân còn vỗ vai Hạo Thiên Chân, rồi đưa tay chỉ lên phía trên.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn lên phía trên, đồ án âm dương tinh đồ trên phù điêu bảo đỉnh trước đó đã biến thành những con rắn khổng lồ quấn lấy nhau, nằm cuộn trên toàn bộ xà nhà tròn, những con mãng xà khổng lồ sống động như thật.

Chúng đang rũ mắt nhìn xuống phía dưới, dường như muốn há miệng cắn họ.

Khiến Bàn Tử và Hạo Thiên Chân một trận da đầu tê dại. "Chúng ta đi nhầm đường à?" Bàn Tử khó khăn nuốt nước bọt, sắc mặt xanh mét nói. "Không thể nào, ở đây chỉ có một lối đi, sao mà đi nhầm được chứ, anh còn bị bắn thành con nhím rồi quay lại đây, cũng chỉ chưa đến mười phút.

Nếu anh nói cảnh vật này được trang hoàng lại thì tôi còn tin, chứ đi nhầm đường, có đánh chết tôi cũng không tin." Hạo Thiên Chân nghe lời Bàn Tử nói xong, không nghĩ ngợi gì liền lên tiếng giải thích.

Nhưng trong lòng lại nghĩ đến những lời Tam thúc từng nói trước đây, nhưng chuyện xảy ra hai mươi năm trước không giống với tình huống này.

Ánh mắt Hạo Thiên Chân lóe lên một tia tự trách, rõ ràng biết có tình huống như vậy, lẽ ra phải cảnh giác mới phải. "Không cần phải tự trách, chuyện này không phải lỗi của anh.

Tam thúc của anh cũng không thể giải thích cặn kẽ mọi mặt, nói không chừng, tình huống này, Tam thúc của anh cũng chưa chắc đã biết." Tần Mặc thấy dáng vẻ của Hạo Thiên Chân thì biết anh đang nghĩ gì, cuối cùng chậm rãi lên tiếng nói. "Tôi biết, nhưng..." "Tôi biết nhiều hơn anh, nhưng có những chuyện chúng ta buộc phải trải qua, đối với anh cũng chưa chắc đã là chuyện xấu." Tần Mặc không đợi Hạo Thiên Chân nói hết, đã nói trước một bước. "Anh biết sao?" Giọng Hạo Thiên Chân cao lên, không khỏi lớn hơn vài phần. "Tổ tiên nhà tôi đời đời truyền lại, anh có sổ tay của ông nội anh, tôi cũng có pháp môn của tôi." Tần Mặc chậm rãi lên tiếng nói. "Được rồi, chuyện đã đến nước này, nhập gia tùy tục thôi.

Thiên Chân, anh vẫn nên nghĩ lại một số chuyện Tam thúc từng nói với anh trước đây." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang than thở, ánh mắt nhìn sang Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Hạo Thiên Chân thuật lại tất cả những chuyện Ngô Tam Gia đã nói, khi kể đến đoạn Tam thúc đi ra và nhắc đến thang điện.

Mắt Trương Kỳ Lân sáng lên, ngay lập tức hiểu ra.

Tần Mặc thấy vậy, rất thông minh im lặng, không thể nói quá nhiều. "Tôi hiểu rồi." Trương Kỳ Lân đột ngột vỗ trán một cái. "Anh hiểu cái gì?" Hạo Thiên Chân sững người. "Anh có gì thì nói mau đi, đừng có giấu giếm." Bàn Tử cũng sốt ruột không kém.

Trương Kỳ Lân nói: "Nếu có hai tầng lầu, mỗi tầng đều có phòng, anh từ phòng ở tầng hai đi ra, lúc này ở phía dưới lại xây thêm một tầng lầu nữa, thì tầng hai của anh sẽ biến thành tầng ba." Bàn Tử thì vẻ mặt ngơ ngác, nhưng Hạo Thiên Chân đã hiểu ra, loại kết cấu này quả thật trông rất dọa người.

Nhưng vẻ mặt Trương Kỳ Lân không hề thoải mái.

Trước đây Ngô Tam Gia và bọn họ vẫn luôn không đi ra khỏi lối

đi, cho dù như vậy căn phòng cũng sẽ không thay đổi, nhưng họ đã đi ra ngoài, cho dù đã đi ra ngoài, thì nhĩ thất cũng chỉ có hai phòng trái phải.

Lẽ ra không nên bất đối xứng mới phải.

Trương Kỳ Lân ngay lập tức đưa tay ra thử, bên trong không có gì cả, mày Trương Kỳ Lân càng nhíu chặt hơn. "Được rồi, chúng ta vẫn nên nghĩ cách làm sao để ra ngoài đi, ở trong này tìm nhĩ thất làm gì, cho dù có đồ tùy táng, chúng ta không ra được cũng vô dụng, tiền cũng đâu có mạng mà tiêu." Bàn Tử có chút sốt ruột, cuối cùng nhìn Tần Mặc. "Tần Mặc, anh có bản lĩnh lớn nhất, cơ quan thuật anh cũng hiểu rõ, anh xem có cách nào không?" Bàn Tử đặt hết hy vọng vào Tần Mặc.

Tai Tần Mặc vẫn luôn lắng nghe.

Vừa hay nghe thấy một âm thanh rất nhỏ.

Cạch cạch cạch.

Dường như là tiếng cơ quan hoạt động. "Muốn lối ra à, có chứ, anh đi theo tôi." Tần Mặc liền đi về phía lối đi vừa rồi.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân bên cạnh nghe vậy, liền đi theo Tần Mặc.

Chương 150

"Nhìn cái gì chứ?

Phía sau lối đi vừa nãy, không phải là..." Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, cả người đã ngây dại, miệng há rất to, dường như bị chấn động.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân phía sau cũng kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt. "Cái... cái này là sao?

Nó biến đổi từ khi nào vậy?

Cái quái gì mà quỷ dị thế này!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Trước đó đối diện lối đi là một cánh cửa ngọc, nhưng bây giờ cánh cửa ngọc đã biến mất, thay vào đó xuất hiện một quan quách, những đầu mũi tên hình hoa sen trước đó cũng biến mất theo.

Hạo Thiên Chân biết mộ huyệt này thuộc loại ba tầng lên xuống theo phán đoán của mình, việc cảnh vật đột nhiên thay đổi thì có thể hiểu được.

Nhưng điều đáng sợ là tâm tư của mộ chủ này khó lường. "Kim Ti Nam Mộc Quan Quách?

Mà vẫn ở nhĩ thất?

Thứ quý giá như vậy mà lại đặt ở nhĩ thất sao?

Vậy chủ mộ thất là cái gì chứ?

Quan quách bằng vàng à?" Bàn Tử nhìn dược liệu trên quan quách, mắt trợn tròn, quên mất sự bực bội và cảm giác căng thẳng vì không thể rời đi trước đó, cái này thật sự quá kinh khủng. "Sao thế?

Nhìn thấy quan quách lớn quá nên không cần mạng nữa sao?

Vừa nãy ai nói có tiền cũng phải có mạng mà tiêu đó?" Hạo Thiên

Chân nhìn bộ dạng của Bàn Tử, không nhịn được châm chọc anh ta.

Trong lòng Bàn Tử quả thật là như vậy, nhưng nhìn thấy tiền mà không lấy thì chẳng phải là ngu sao?

Là một Đạo Mộ chuyên nghiệp, chẳng lẽ không nên biết đạo lý "ăn trộm không đi tay không" à? "Cậu bớt nói đi, lần trước đi Lỗ Vương Cung, tôi vốn muốn lấy Quỷ Tỳ, nhưng Quỷ Tỳ bị Tam thúc của cậu lấy đi rồi, tôi chỉ lấy được cái quan tài ngọc, cuối cùng cũng chỉ có bấy nhiêu tiền.

Bây giờ khó khăn lắm mới có cái mộ huyệt này, tôi còn không được kiếm chút nào sao?" Bàn Tử nghĩ đến việc mình đã đi một chuyến đến Lỗ Thương Vương Mộ Huyệt, suýt mất mạng, cuối cùng những thứ mình mong muốn đều không tìm thấy.

Hạo Thiên Chân bị nghẹn lời, Lỗ Thương Vương nói có Quỷ Tỳ, nhưng có thật sự tồn tại hay không vẫn chưa xác định.

Nói là Tam thúc lấy đi, nhưng trước khi chưa gặp Tam thúc, những điều này đều là ẩn số.

Tần Mặc không để ý đến Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, đi thẳng vào bên trong.

Nhưng Trương Kỳ Lân lại đi trước một bước kéo Tần Mặc lại. "Đây là dưỡng thi quan tài, anh đi như vậy rất nguy hiểm." "Tôi biết, nhưng đã đến rồi, không cần thiết phải không xem." Tần Mặc nói xong, tiếp tục đi vào. [Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức tiêu diệt.] Tiếng hệ thống lại xuất hiện trong đầu.

Nhưng trong quan quách cảm nhận được từng tia khí tức, tuy rất nhỏ, nhưng vẫn ẩn hiện.

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc đến gần quan quách, vội vàng theo

sát.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng không có cơ hội cãi cọ, mà đi theo đến vị trí của hai người.

Đi đến bên cạnh quan quách này, Trương Kỳ Lân thấy Tần Mặc nhất định phải mở quan, liền rút quân đao trong tay ra, chậm rãi cạy.

Nhưng Bàn Tử thấy vậy, lấy Linh Hồn Trá Chúc ra, định đến góc muốn đốt lên. "Chết tiệt, Bàn Tử chết băm này, anh có bị điên không?

Ở đây bị bịt kín, không khí có hạn chế, anh còn đốt Linh Hồn Trá Chúc?" Hạo Thiên Chân vội vàng ngăn Bàn Tử lại. "Một cây Linh Hồn Trá Chúc có thể lãng phí bao nhiêu không khí của các cậu chứ, tôi bớt thở vài hơi là được rồi.

Lúc này mở quan là điều bắt buộc." Bàn Tử vừa rút bật lửa ra, "Cạch" một tiếng.

Bật lửa liền cháy sáng, xung quanh cũng được chiếu sáng, đột nhiên thấy một thứ xuất hiện trong góc. "Á!

Cái gì thế?" Bàn Tử bị dọa ngã ngồi xuống đất, theo bản năng kêu lên.

Hạo Thiên Chân thấy anh ta ngã xuống đất, cầm đèn pin rọi một cái, cũng bị dọa rụt cổ lại.

Ngay trong góc xuất hiện một con mèo chết khô, hai hốc mắt đang trừng trừng nhìn Bàn Tử, thân hình con mèo trông không nhỏ.

Phần lớn da thịt trên người đã rụng hết, bên dưới còn lộ ra những cái răng nanh già.

Trông không được dễ chịu chút nào.

Hạo Thiên Chân nhìn con mèo chết, trong lòng đột nhiên giật thót, anh là người ghét nhất cái thứ này, bóng ma tuổi thơ vẫn luôn luẩn

quẩn trong tâm trí anh.

Nhưng nghĩ lại, điều này không đúng.

Bên cạnh quan tài còn có mèo sao?

Cái này là chê chưa đủ Trá Thi à?

Hạo Thiên Chân cảm thấy không đúng, chuyện này sao lại không theo lẽ thường chút nào, những việc càng không nên làm thì nó lại làm hết.

Lúc này Trương Kỳ Lân đã phá giải cơ quan trên quan quách.

Nhưng nắp quan tài vẫn chưa bật ra. "Kỳ Lân, tránh ra!" Tần Mặc đặt lòng bàn tay trắng nõn lên quan tài, lòng bàn tay khẽ dùng lực, nắp quan tài Kim Ti Nam Mộc liền bị Tần Mặc đẩy ra.

Chương 151

Ngay sau đó, một dòng nước đen hôi thối nồng nặc xuất hiện từ bên trong.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy quan tài đã mở, cũng không cần phải đốt Linh Hồn Trá Chúc nữa.

Mà là tiến đến gần.

Bốn người tiến đến gần vị trí quan quách, ngay sau đó ngửi thấy một mùi hôi thối chết chóc.

Nhìn vào bên trong, toàn là nước đen kịt, hơi nước bốc lên nghi ngút, ẩm ướt tràn trề, bên trong còn có rất nhiều xương cốt chồng chéo, không thể nhìn ra bên trong còn bao nhiêu thi thể, chủ yếu là đã bị phân hủy lẫn vào nhau.

Chỉ nhìn thấy mười hai cái tay thò ra, vẫn là một khối thịt khổng lồ, nhìn thôi đã thấy ghê tởm.

Ai nhìn cũng sẽ cảm thấy sởn gai ốc. "Cái quan quách hợp táng này chỉ là hợp táng những người còn thiếu thôi sao?" Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt một cái, có chút khó xử lên tiếng nói. "Tôi nói cậu có thật là người của Nam phái không đó?

Cậu thấy ai hợp táng mà lại hợp táng ra một khối thịt lớn rồi xoắn lại như bánh quai chèo chứ?

Mấy thứ này rõ ràng là bị hợp táng sống, hoặc là bị hạ thuốc mê chết ngạt ở trong này, cái này gọi là Dưỡng Thi Tàng Khí." Bàn Tử có chút ghét bỏ nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Hạo Thiên Chân cảm thấy kiến thức của mình quả thật là không đủ, có chút ngượng ngùng. "Anh hiểu, vậy anh nói đi." Hạo Thiên

Chân khó hiểu lên tiếng. "Loại dưỡng thi quan tài này, cho thấy trong mộ huyệt có vị trí phong thủy tốt.

Nếu quan tài không đặt ở vị trí quan tài, thì vị trí trống đó sẽ hội tụ linh khí sơn xuyên, ắt sẽ có những thứ yêu tà xuất hiện.

Nhưng đặt vào dưỡng thi quan tài này, những người hợp táng bên trong nhất định phải là người có huyết duyên với mộ chủ." "Như vậy mới có thể hợp táng, quan quách này và chủ mộ thất bên trong giống hệt nhau, trong phong thủy học, cái này gọi là Dưỡng Thi." Tần Mặc không đợi Bàn Tử nói xong, đã lên tiếng trước một bước.

Bàn Tử vẫn không ngừng gật đầu bên cạnh, đầy vẻ tán thưởng. "Nhưng những người trong này...

đều là..." Hạo Thiên Chân với vẻ mặt kinh hãi nhìn tình huống này, không dám tin nói. "Cho nên mới nói, chủ nhân mộ huyệt này đã nhét cả gia đình mình vào, thật là quá thảm." Bàn Tử vỗ đùi một cái, cảm thấy rất thê thảm. "Không đúng, cái cách cục phong thủy này là vì hậu duệ, bây giờ trong nhà không còn ai nữa, vậy cách cục này có ý nghĩa gì?" Hạo Thiên Chân cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Chẳng phải tự mình đào hố chôn mình sao? "Chỉ cần là gia tộc thì đều có hiệu quả, nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện này." Tai Tần Mặc khẽ động, sắc mặt cũng trầm xuống một chút. "Tôi thấy nước tích trong quan tài này không phải thứ tốt lành gì, chúng ta..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, đã bị Tần Mặc cắt ngang. "Đừng nghĩ đến việc dọn dẹp nước tích, bây giờ đang có một vấn đề khó khăn." Tần Mặc vừa nói xong, mấy người liền nghe thấy bên cạnh còn có một vài tiếng động lạ.

Meo." Âm thanh rất khẽ, nhưng đủ để mấy người nghe rõ ràng.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe thấy tiếng kêu này, trong lòng lập tức trùng xuống, dâng lên dự cảm chẳng lành. "Đây là tiếng

gì vậy?" Vương Bàn Tử rút con dao quân dụng ra, căng thẳng nhìn xung quanh, sau đó thấy con mèo khô quắt ở góc trước đó.

Trên bộ răng sắc nhọn kia, dường như lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Điều này khiến Vương Bàn Tử cảm thấy bất an.

Da đầu anh ta lập tức tê dại, không thể kiểm soát được mà rùng mình. "Những Linh Khí này tụ lại, e rằng đã bị Tà Túy nào đó để mắt tới, thêm việc vừa mở Quan Quách, Tà Khí thoát ra, dù là Linh Khí thì cũng giống nhau thôi." Trương Kỳ Lân rút Hắc Kim Cổ Đao ra, sẵn sàng chiến đấu. "Nói vậy, lát nữa chúng ta có thể sẽ thấy...

Tà Túy sao?" Giọng Vương Bàn Tử run rẩy. "Tà Túy ư?

Trong Mộ Huyệt xuất hiện Tà Túy là chuyện bình thường, nếu không có mới là bất thường." Tần Mặc nhìn bộ dạng của Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, không khỏi thấy buồn cười.

Theo tiếng kêu ngày càng lớn, nhưng vẫn không thấy bóng dáng.

Điều này khiến Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cảm thấy mất tự tin.

Kẻ địch mạnh hay không mạnh thì còn có thể hiểu được, nhưng kẻ địch không nhìn thấy...

đúng là muốn lấy mạng mà!

Tần Mặc đã mở Hỗn Độn Chi Mâu, liền thấy trước mắt xuất hiện rất nhiều mèo dày đặc, từng con đều lớn hơn mèo bình thường nhiều lần, ít nhất cũng bằng một con chó Golden Retriever trưởng thành.

Mắt chúng đỏ ngầu, lông trên người dựng đứng, trông như có thể tấn công người bất cứ lúc nào.

Trương Kỳ Lân có huyết mạch, đối với những Tà Túy này có một loại cảm nhận thị giác bẩm sinh.

Anh ấy dễ dàng nhìn thấy chúng.

Thêm vào đó, thính giác cũng rất nhạy bén.

Gần như có thể xác định được vị trí cụ thể.

Nhưng Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử thì lại như người mù, hai mắt tối đen. "Tình hình không lạc quan lắm.

Mấy thứ này chỉ có hai chúng ta nhìn thấy được, với Vương Bàn Tử và Thiên Chân thì khó xử lý lắm." Tần Mặc rút Dương Kiếm ra, khẽ nói với Trương Kỳ Lân. "Vậy thì ra tay trước, không cần khách khí." Trương Kỳ Lân vẫy tay ra hiệu cho Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đến gần mình hơn.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử nghe tiếng mèo kêu, ai nấy sợ đến biến sắc.

Vội vàng đứng sau hai người, căng thẳng nhìn xung quanh, nhưng vẫn không thấy âm thanh đó từ đâu ra.

Hạo Thiên Chân nghe tiếng mèo kêu, liền nhớ đến cái đầu mèo mà mình từng thấy hồi nhỏ.

Chương 152

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cầm vũ khí trong tay, lao về phía lũ mèo đối diện.

Nhưng bọn mèo rất linh hoạt, cộng thêm số lượng cực lớn, muốn tiêu diệt hết chúng thì vẫn cần thời gian.

Thân thủ Tần Mặc tựa như một trận gió, tốc độ cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Thân thủ Trương Kỳ Lân tuy không bằng Tần Mặc, nhưng né tránh công kích của lũ mèo yêu cũng thừa sức.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân chỉ thấy hai người kia như cơn gió, đang giao chiến với không khí, rõ ràng trông như đánh vào hư không.

Nhưng lại có thể nghe thấy tiếng rít gào, cùng tiếng mèo kêu thảm thiết. "Chết tiệt, cái quái gì thế này?

Sao tôi cứ như người mù vậy?

Chẳng thấy gì cả." Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi Hạo Thiên Chân. "Tôi cũng vậy, đừng hỏi tôi." Hạo Thiên Chân bực bội đáp.

Nhưng giây tiếp theo vừa nói xong, phía sau truyền đến một cơn đau. "Khốn kiếp, cái quái gì vậy?" Hạo Thiên Chân cảm thấy sau lưng nóng ran, mày nhíu chặt, còn cắn răng nghiến lợi ôm lấy lưng mình.

Vương Bàn Tử nhìn lưng Hạo Thiên Chân, khẽ vén vạt áo sau lên, thấy trên làn da trắng nõn có năm vết cào, máu đang chảy dọc theo vết thương xuống. "Mẹ kiếp, cái quái gì thế này?

Sao bọn mèo này ra tay độc ác vậy?" Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng động bên cạnh, liền cầm con dao quân dụng ném qua, nhưng dao

lại vồ hụt.

Tiếng mèo kêu vẫn văng vẳng bên tai, Vương Bàn Tử không khỏi sững sờ. "Khốn kiếp, cùng là vũ khí mà mày còn phân biệt đối xử à?

Không phải bảo không phân biệt chủng tộc sao?" Vương Bàn Tử vừa nói xong, năm vết cào xuất hiện ở cổ anh ta. "Khốn kiếp, Tần Mặc, Tiểu Ca, cứu mạng với!" Vương Bàn Tử ôm cổ, kêu cứu thật lớn.

Trương Kỳ Lân vừa hay thấy Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đều bị thương.

Hơn nữa, phía sau họ còn có rất nhiều con mèo to lớn, vạm vỡ như chó Golden Retriever.

Một đàn mèo đang xông về phía Hạo Thiên Chân.

Anh ấy lập tức quay người xông tới, nhưng vài con mèo khác định tấn công lén Trương Kỳ Lân, Tần Mặc đã chặn lại trước một bước.

Dương Kiếm trong tay anh khẽ vung lên, thân thể của mấy con mèo đó lập tức bị đẩy lùi.

Hắc Long Huyết Mạch trên người Tần Mặc lập tức bùng nổ, khí tức Hắc Long tràn ngập khắp không gian.

Lũ mèo vẫn rất kiêng dè Tần Mặc, lùi lại vài bước, nhưng ánh mắt không hề suy giảm hung hãn.

Trương Kỳ Lân dùng Hắc Kim Cổ Đao xua đuổi lũ mèo đi, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử cảm thấy tiếng kêu bên tai đã giảm đi đáng kể.

Hơn nữa, cảm giác rợn người không rét mà run cũng biến mất nhiều. "Sao rồi?

Không sao chứ?" Trương Kỳ Lân nhìn Hạo Thiên Chân, thấy sắc

mặt anh ta không tốt, vội vàng hỏi. "Tôi không sao, vẫn ổn." Hạo Thiên Chân cảm thấy khắp người nóng ran, đau thấu xương tủy, run rẩy.

Tần Mặc nhìn thấy lũ mèo đều đang hổ thị đam đam nhìn mình, tạm thời không dám lại gần, liền quay người trở lại bên cạnh Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc nhìn vết thương của Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử, để tránh trên người có Tà Khí, anh giơ tay lên, truyền Sinh Cơ Thuật vào người hai người họ.

Vương Bàn Tử cảm thấy khí lạnh trên cổ đã giảm đi rất nhiều, cái lạnh thấu xương trên người cũng biến mất.

Vài phút sau, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không còn run rẩy nữa, sắc mặt cũng không còn trắng bệch. "Chuyện này là sao vậy?

Sao lại lạnh thế này?

Khốn kiếp, đóng băng Vương Bàn Tử rồi!

Trước đây tôi thấy Phan Tử bị Tống Tử cắn cũng đâu có như thế này?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi. "Những con mèo này vốn là Tà Vật, huống hồ chúng lại chết thảm ở đây, Phong Thủy cách cục không chỉ nuôi thi, mà còn nuôi Linh.

Bàn về Linh Khí, Linh Khí của mèo tốt hơn sinh vật bình thường, cộng thêm bản thân chúng đã là Tà Túy.

Các anh thử nghĩ xem, năng lực của những con mèo này sẽ lớn đến mức nào." Khí tức Hắc Long trên người Tần Mặc bùng nổ, lũ mèo xung quanh tạm thời không dám lại gần, nhưng chúng đang chờ đợi thời cơ. "Nếu anh nói vậy, chẳng phải chúng ta rất nguy hiểm sao?

Quan trọng là chúng tôi đều không nhìn thấy gì cả." Vương Bàn Tử sờ sờ cổ mình, rùng mình hít một ngụm khí lạnh.

Trong lòng anh ta chỉ muốn chửi thề. "Tần Mặc, vấn đề vẫn chưa được giải quyết, cũng rất nguy hiểm." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, trong đôi mắt lạnh lẽo lóe lên một tia sắc lạnh. "Số lượng, số lượng này không đúng." Lời của Trương Kỳ Lân đã nhắc nhở Tần Mặc. "Số lượng gì?" Vương Bàn Tử ôm cổ, tò mò nhìn họ. "Truyền thuyết mèo có chín mạng, nếu một con mèo có chín mạng.

Vậy thì tất cả lũ mèo này cộng lại còn bao nhiêu nữa?" Hạo Thiên Chân nghe được thông tin này, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Vương Bàn Tử nghe vậy, chớp chớp mắt, chết tiệt, sao lại quên mất chuyện này chứ.

Bây giờ đừng nói đến số lượng bao nhiêu, ngay cả nhìn cũng không thấy, đây không phải là muốn mạng sao? "Lũ mèo này ỷ vào việc hấp thu Linh Khí ở đây, có chút kiêu ngạo, thậm chí còn không sợ Khí tức Hắc Long." Tần Mặc nói xong, bản thân anh lại sững người, đột nhiên nhớ ra.

Chương 153

Trong Quan Quách này vẫn còn một ít khí tức Hắc Long, khí tức này tồn tại bấy nhiêu năm, khi lũ mèo hấp thu thì tự nhiên quen thuộc với nó.

Hiện tại anh phóng ra khí tức Hắc Long, chỉ là khí tức nồng đậm hơn.

Chúng chỉ kiêng dè, chứ không sợ hãi.

Đây cũng là do khí tức Hắc Long này đã "lây nhiễm" ra. "Ê ê ê, tôi nói này, hai anh đều là thiên phú dị bẩm, đều nhìn thấy được, còn hai chúng tôi thì như đồ ngốc vậy.

Ít nhất cũng để tôi với Thiên Chân huynh đệ cùng nhìn với chứ?

Ít nhất chúng tôi cũng có thể né tránh được." Vương Bàn Tử thấy vẻ mặt Tần Mặc không còn ôn hòa như trước, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác chẳng lành.

Tuyệt đối không thể bị động chịu đòn như thế này, ít nhất cũng phải tự vệ chứ.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, cuối cùng điểm một ngón tay vào giữa trán hai người, vết Kỳ Lân Huyết hiện lên giữa trán họ.

Trước mắt Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử hiện ra những con mèo to bằng chó Golden Retriever. "Mẹ ơi, cái quái gì thế này, mèo hay chó vậy?

Khốn kiếp, sau này tôi sẽ không nuôi mèo nữa!" Vương Bàn Tử nhìn thấy lũ mèo đang trừng mắt giận dữ, không khỏi dựng lông tơ một lần nữa.

Hạo Thiên Chân cũng kinh hãi không kém, sao lại có nhiều mèo

thế này chứ.

Vừa nãy rõ ràng chỉ thấy một xác chết, không để ý có nhiều con như vậy. "Meo!" Lũ mèo đã sẵn sàng, chân sau hơi cong, dùng sức ở bàn chân, lao vút về phía mọi người.

Trương Kỳ Lân thấy tình hình không ổn, liền rạch mu bàn tay mình, Kỳ Lân Huyết lập tức hiện ra từ bề mặt da.

Sau đó, anh bôi máu của mình lên con dao quân dụng của Hạo Thiên Chân và Lạc Dương Xẻng của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng tham gia chiến đấu, nhất thời bốn người đang tiêu diệt lũ mèo.

Tốc độ của lũ mèo này rất nhanh, thân thủ của Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vẫn không nhanh bằng họ.

Tần Mặc khẽ vung tay, liền tiêu diệt mấy con mèo này, nhưng sau khi tiêu diệt chúng, phía sau vẫn còn những con mèo khác theo sát.

Tần Mặc mắt trầm xuống, miệng lẩm nhẩm chú ngữ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật đóng băng tất cả lũ mèo lại.

Nhưng cũng chỉ vài con, những con mèo còn lại thấy đồng loại bị đóng băng, mỗi lần né tránh đều càng xa hơn rất nhiều. "Kỳ lạ thật.

Sao lũ mèo này lại cách Quan Quách xa đến thế?" Thể lực của Hạo Thiên Chân có chút không chịu nổi, trước đó đã bơi trong nước một cách liều mạng, lại còn phải né tránh mũi tên trong hành lang, bây giờ còn phải giết lũ mèo này.

Thể năng trên người anh ta đã tiêu hao gần hết.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nghe vậy, hai người cùng nhìn về phía Quan Quách bằng gỗ Kim Tơ Nam bên cạnh, lũ mèo này dường như rất kiêng dè thứ đó, cố ý giữ một khoảng cách nhất định.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, hai người cùng gật đầu, vô cùng ăn ý.

Khí tức Kỳ Lân trên người Trương Kỳ Lân bùng nổ, tốc độ cũng nhanh hơn trước rất nhiều, sau đó anh dùng sức ở bàn chân, cả người giẫm lên bức tường đá cẩm thạch trắng bên cạnh.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay đang "đại khai sát giới".

Lũ mèo thấy thân thủ Trương Kỳ Lân, lũ lượt đuổi theo phía sau anh.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy lũ mèo đều đuổi theo Trương Kỳ Lân, hai người tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Tốc độ của họ không bằng lũ mèo, trên người đều dính vết thương, sắc mặt bắt đầu tái nhợt.

Cảm giác lạnh lẽo quen thuộc lại xuất hiện trên người họ.

Tần Mặc đi đến bên cạnh Quan Quách, miệng bắt đầu lẩm nhẩm chú ngữ.

Liền thấy chất lỏng trong Quan Quách gỗ Kim Tơ Nam đang sôi sùng sục.

Tần Mặc thấy bên cạnh vẫn còn rất nhiều mèo, anh chỉ kiếm một cái, không gian xung quanh đang ngưng tụ, rất nhiều mèo đang bị dồn lại một chỗ, không ai có thể hành động được nửa phần. "Hải Thần Gào Thét." Tần Mặc đột nhiên gầm lên một tiếng, liền thấy chất lỏng trong Quan Quách đột ngột bắn ra từ bên trong quan tài.

Những dòng nước đen này đổ về phía lũ mèo. "Meo meo." Trương Kỳ Lân thấy nước đen đã tới, vội vàng né tránh một cái thật nhanh.

Đột nhiên anh lao về phía ngược lại.

Lũ mèo còn chưa kịp phản ứng, đã bị dội một gáo nước lạnh thấu

xương. "Meo." Lũ mèo linh sau khi bị nước đen đổ lên, phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, lông trên người bắt đầu rụng, xương cốt trên thân, cùng với cái mặt mèo kia, đầu tiên là lông trên mặt rụng, cuối cùng là nhãn cầu.

Tất cả mèo linh đều bắt đầu rụng lông, cuối cùng chỉ còn lại xương cốt, cùng với từng trận tiếng mèo kêu thảm thiết.

Lúc này, trên mặt biển bên ngoài.

Thuyền trưởng và những người đang chờ Hạo Thiên Chân lên bờ nhìn thấy mặt biển lại dấy lên sóng lớn ngàn tầng, trong lòng họ bắt đầu hoảng loạn.

Lại có bão sao? "Nhanh chóng chuẩn bị đi!" Thuyền trưởng hét lớn.

Lúc này trong Mộ Huyệt.

Tần Mặc nhìn thấy lũ mèo đã biến mất, âm thanh hệ thống trong đầu vẫn chưa xuất hiện.

Tần Mặc nhíu mày.

Chẳng lẽ không phải cái này sao?

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy lũ mèo đã biến mất, hai người lại không chịu nổi nữa, nằm bệt xuống đất không ngừng run rẩy.

Những vết thương đó lại truyền đến cảm giác lạnh thấu xương tủy.

Chương 154

"Khốn kiếp, sao lại lạnh thế này chứ?" Vương Bàn Tử đang run rẩy, cái xẻng trong tay cũng không nắm giữ được nữa, hai tay ôm lấy thân mình, nói chuyện còn phun ra sương lạnh.

Hạo Thiên Chân trên người cũng chẳng khá hơn là bao, toàn thân băng lạnh, miệng vẫn còn phả ra sương lạnh.

Tần Mặc thấy vậy, dùng Sinh Cơ Thuật để chữa trị cho họ.

Hai người mới khỏe hơn. "Đại gia, may mà có anh, nếu không có anh thì tôi và Thiên Chân huynh đệ đã đông cứng rồi." Vương Bàn Tử hồi phục xong, cười nhạt nhìn Tần Mặc. "Không sao đâu." Tần Mặc thấy hai người đều đã ổn, liền nhìn về phía Quan Quách. "Được rồi, cái chất lỏng này tôi vốn muốn lấy ra, bây giờ thì khỏi phải lo, cứ xem bên trong có gì đi." Vương Bàn Tử vừa đi vừa nói, vừa đến gần Quan Quách, giọng nói cũng ngừng hẳn.

Trước đó, những thứ anh ta thấy trong Quan Quách đều tưởng là khối u thịt, nhưng không phải, mà là một bộ phận nào đó trên người phụ nữ.

Hơn nữa, cái cơ thể này còn bị vặn vẹo, nhưng trước đó thấy mười hai cái, bây giờ chỉ còn năm cái, lẽ nào bên dưới còn nữa sao? "Làm sao bây giờ?

Nên lấy ra hay không?" Vương Bàn Tử miệng nói vậy, nhưng lại cầm khẩu súng phía sau, muốn lấy cái xác ra, nhưng phát hiện cái xác quá mềm, gần như đã bị làm nhũn ra.

Trơn tuột rất ghê tởm.

Hạo Thiên Chân rút găng tay ra, mỗi lần nắm vào thì như nắm xà

phòng, trơn tuột, trên găng tay còn có một lớp dầu, vô cùng ghê tởm. "Dùng quần áo làm một cái đòn gánh." Trương Kỳ Lân trầm ngâm một lát, lạnh giọng nói.

Vương Bàn Tử và Trương Kỳ Lân, một người dùng quần áo bọc lấy đầu, một người dùng bọc lấy chân, cuối cùng hai người cùng nhấc lên thì đã nhấc được cái xác lên.

Vì thoát ly khỏi thi thủy cộng thêm ánh đèn, cái xác bắt đầu khô quắt lại.

Lần này cuối cùng cũng nhìn rõ.

Vài vị trí khác đã bị cắt đi, cơ thể không phải bị vặn vẹo, mà là do quá nhiều mỡ, chất đống lại trông như một ngọn núi nhỏ.

Tần Mặc thì vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bụng của nữ thi. "Cái bụng này không đúng." Tần Mặc đứng bên cạnh, ngữ khí trầm thấp. "Hả?

Cái bụng này không phải vì béo phì sao?

Đã thành xác khô, cũng sẽ không nổi thi, chắc là Linh Khí tốt lành đều bị lũ mèo kia ăn hết rồi, hay là lát nữa xem bên trong này có gì tốt không." Vương Bàn Tử không bận tâm, nóng lòng muốn xem cái quan tài này.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân nhìn thấy xác khô đã quắt lại, cũng thấy Vương Bàn Tử nói có lý, hai người nhìn về phía bên cạnh quan tài.

Nhưng Tần Mặc lại không bận tâm, khóe miệng nhếch lên, lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn họ nghiên cứu cái quan tài.

Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử và Trương Kỳ Lân nhìn vào bên trong quan tài, bên trong còn có một tấm bia đá. "Lấy ra xem thử." Hạo Thiên Chân nhìn tấm bia đá này, vội vàng lên tiếng nói. "Đây là

Đá Ép Quan, một khi kết cấu khí bịt đáy biển này bị phá hủy, thì cái quan tài này cũng không cần lo lắng bị nổi lên nữa." Trương Kỳ Lân nhìn tấm bia đá này, từ từ mở miệng, nhưng hai tay đang cùng Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cùng nhau lấy tấm bia đá này ra.

Ba người phát hiện tấm bia đá này rất nặng, gần như không thể nhấc được.

Cuối cùng nhìn Tần Mặc đang đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào cái xác.

Nếu xét về thể lực, Tần Mặc mà nói thứ hai, ai dám nói thứ nhất chứ? "Khụ khụ, Tần Mặc, vẫn là anh làm đi, chúng tôi không làm được." Hạo Thiên Chân cảm thấy hơi xấu hổ, ba người đàn ông không bằng một Tần Mặc, thật là mất mặt.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, càng mất mặt hơn, một Mạc Kim Hiệu Úy, bây giờ lại không bằng một người bán đồ cổ.

Cái này... càng mất mặt hơn nữa. "Phía dưới có nhựa thông nên muốn mở ra quả thực rất khó." Trong lúc Tần Mặc nói, anh liền nhấc tấm bia đá này lên, hơn nữa còn trông rất nhẹ nhàng.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử sâu sắc hiểu được thế nào là người so với người thì chết, vật so với vật thì bỏ đi.

Ngay khi tấm bia đá của Quan Quách được lấy ra, bên trong còn có một cái hang động. "Mẹ kiếp, sao lại còn có hang động chứ?

Trí tuệ của người xưa thật là bá đạo, ngay cả đáy biển cũng có thể tạo ra những thứ như thế này." "Nếu không phải có tấm bia đá này, chắc cái xác khô này cũng bị hút vào trong rồi." Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân bên cạnh đang nhìn những chữ trên tấm bia đá, nhưng Hạo Thiên Chân chỉ thấy quen thuộc,

nhưng không nhớ ra được.

Vương Bàn Tử nhìn cái xác đã thành xác khô, Phong Thủy cách cục đã bị phá hủy, sẽ có ảnh hưởng gì thì tạm thời vẫn chưa biết.

Lúc này, một trận âm thanh lách tách nhỏ vụn truyền đến, vẫn là từ vị trí nữ thi truyền ra.

Hạo Thiên Chân vừa mới sao chép chữ trên tấm bia đá xuống, định mang về nghiên cứu, thì liền nghe thấy tiếng động lạ.

Ánh mắt bốn người nhìn về phía vị trí nữ thi, từ bên trong có một thứ màu trắng nhô ra.

Hơn nữa, cái bụng này đang không ngừng lớn lên.

Sau đó bắt đầu xuất hiện một khuôn mặt, ngũ quan trên khuôn mặt này đang dần trở nên rõ ràng. "Bang bang!!!" Vương Bàn Tử bắn liên tiếp mấy phát súng, nhưng bắn vào cái bụng đó thì như bắn vào tấm sắt vậy, chẳng có tác dụng gì. "Khốn kiếp, thứ này thật là quá khủng khiếp." Vương Bàn Tử thấy đạn của mình vô dụng, trong lòng theo bản năng phát lạnh.

Dương Kiếm trong tay Tần Mặc cũng chém xuống, nhưng Dương Kiếm cũng không làm nó bị thương chút nào. "Khốn kiếp, thứ này càng khủng khiếp hơn!

Hảo hán không ăn thiệt trước mắt, Tần Mặc huynh đệ, Thiên Chân huynh đệ, Tiểu Ca, chạy thôi!" Tần Mặc còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã bị Vương Bàn Tử kéo đi, hơn nữa còn chui vào vị trí cái hang động vừa phát hiện.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân cũng theo sát phía sau.

Chương 155

Tần Mặc còn muốn quay lại, định giải thích với Vương Bàn Tử, nhưng nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của Vương Bàn Tử, cuối cùng chỉ có thể bò theo vào bên trong.

Càng đi vào bên trong, càng dốc xuống, hơn nữa còn có nước.

Tần Mặc rút Tị Thủy Châu ra, tách những dòng nước này ra.

Nhưng Vương Bàn Tử, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân thì không may mắn như vậy.

Đợi khi họ ngoi đầu lên khỏi mặt nước, liền thấy Tần Mặc đang chờ họ ở bờ. "Khụ khụ, anh cũng phải đợi tôi chứ, đúng là không có nghĩa khí gì cả, bên trong này âm u ẩm ướt, người chúng ta đều ướt hết, sẽ bị cảm lạnh đấy." Vương Bàn Tử lên bờ xong, vẫn không thể kiểm soát được mà rùng mình một cái.

Biểu thị sự bất mãn của mình. "Đây là quần áo mới, các anh thay đi." Tần Mặc đưa quần áo mới mua cho họ, đều là được chuẩn bị sẵn theo thân hình của họ. "Vẫn là huynh đệ của tôi, suy nghĩ thật chu đáo." Vương Bàn Tử lập tức mừng rỡ, cầm lấy bộ quần áo của mình và bắt đầu thay.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân phía sau nhìn quần áo đặt dưới đất, nói lời cảm ơn, rồi bắt đầu thay quần áo. "Các anh nói vừa nãy là cái quái gì vậy?

Sao nhìn đáng sợ thế?

Ngay cả Dương Kiếm của Tần Mặc cũng không phải đối thủ sao?" Vương Bàn Tử vừa thay quần áo vừa nói. "Đó là Bạch Mao Hạn Bạt, chủ yếu là nó vừa chết sẽ phóng ra một lượng lớn Thi Độc,

chúng ta chỉ có bấy nhiêu Khí tức Hắc Long, không đáng để mạo hiểm." Trương Kỳ Lân thay quần áo xong, vác Hắc Kim Cổ Đao lên lưng rồi nói.

Cũng chính vì lý do này, khi Vương Bàn Tử bỏ chạy anh mới không ngăn cản.

Tần Mặc vừa nãy chỉ muốn thử uy lực của Dương Kiếm, trước đó đã cảm nhận được sự tồn tại của Khí tức Hắc Long.

Dương Kiếm đối với Tà Túy không thể nói là có thể đánh giết thành công một trăm phần trăm, nhưng cũng sẽ gây ảnh hưởng đến Tà Vật, nhưng cái Hạn Bạt này... e rằng đã hấp thu Khí tức Hắc Long này rồi.

Tần Mặc nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy đau đầu, đó đáng lẽ là Khí tức Hắc Long của anh, cứ thế mà biến mất rồi.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân khi nghe đến Hạn Bạt, tay thay quần áo lập tức cứng đờ.

Trong lòng Hạo Thiên Chân vô cùng kinh ngạc.

Hạn Bạt có thể gây ra hạn tai quỷ, có thể là do cương thi ở trong đất nuôi thi lâu ngày, rất có thể đã biến thành Bạt, Hạn Bạt hoành hành, như đầm lầy như mồ mả, cách nói về thứ này thật sự quá nhiều.

Chuyện này tuy đáng kinh ngạc, đã chuẩn bị sẵn sàng cho đủ loại kỳ quái, nhưng riêng cái hang động này...

Sao lại thông đến một cái hồ nước chứ?

Chẳng lẽ khi đào hang, đã đào theo nhiều hướng sao? "Cái hang động này không dài lắm, hơn nữa là một đường thẳng tắp, đây là cố ý làm như vậy." "Nhưng cái cửa động này không nên chỉ có một, nói không chừng còn có lối vào phòng mộ khác." Trương Kỳ Lân từ từ lên

tiếng nói.

Tần Mặc nghe cuộc đối thoại của mấy người, về tình hình Mộ Huyệt này ký ức lại có chút mơ hồ.

Trước đó còn tốt hơn một chút, sau này ký ức lại càng mơ hồ rất nhiều.

Hình như là kiếp trước khi đó, bị người ta cắt đứt, đợi đến khi mình xem lại thì đã là rất lâu sau rồi, có một đoạn chưa từng xem qua.

Tần Mặc trong lòng hối hận chết rồi, không lẽ chính là đoạn văn bản này không được ghi chép lại sao?

Thế này thì gay rồi, tình hình phía sau như thế nào, lại không có ký ức gì cả.

Ngay sau lời nói của Trương Kỳ Lân, toàn bộ không gian đều chìm vào yên tĩnh.

Cuối cùng Vương Bàn Tử nhìn cái hồ nước rất lâu, không chắc chắn lên tiếng nói. "Cái Hạn Bạt này có biết bơi không?" Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, ánh mắt ba người nhìn cái hồ nước, lập tức liền thấy rất nhiều bọt khí xuất hiện trong hồ.

Bọt khí đang dần dần lớn lên, hơn nữa còn đang tràn ra khắp nơi bên ngoài.

Vài phút sau, xuất hiện một vài tiếng động trầm đục, mực nước bắt đầu hạ xuống, bắt đầu hình thành một xoáy nước, xoay tròn theo một hướng.

Tần Mặc đứng bên cạnh, Hỗn Độn Chi Mâu lóe lên, nhìn thấy trên vách trong xuất hiện một bậc thang đá, bậc thang này xoắn ốc theo vách đá đi xuống, thẳng tắp thông đến tận đáy.

Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử và Trương Kỳ Lân cầm đèn pin

trong tay nhìn xuống, phát hiện tiếng ầm ầm vẫn còn, cái này rất giống như đáy của một cái bát khổng lồ.

Phía trên rộng, phía dưới hẹp, sâu đến mười mấy mét.

Tần Mặc không hề nghĩ ngợi mà đi xuống, nhìn thấy những bức phù điêu bên cạnh, cùng với một làn hơi nước. "Tần Mặc, đợi tôi với!" Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc đã đi xuống, liền theo sát phía sau, Vương Bàn Tử và Trương Kỳ Lân cũng đi theo sau.

Vương Bàn Tử đi được vài bước, chú ý thấy bên cạnh còn có chữ nổi. "Tại sao bên trong này lại có chữ nổi chứ?" Bước chân của Vương Bàn Tử dừng lại, cầm đèn pin lên còn muốn nhìn kỹ hơn một chút. "Anh có phải nhìn nhầm hoa văn rồi không?

Sao lại có chữ nổi chứ?

Bên trong này là kiến trúc cổ, sao lại có chữ nổi?" Hạo Thiên Chân đi theo sau Tần Mặc, nghe thấy tiếng của Vương Bàn Tử, không hề nghĩ ngợi mà lên tiếng nói. "Anh bày ra cái thái độ gì vậy?

Tôi không có văn hóa, nhưng A, B, C, D thì tôi biết.

Mày mẹ nó nếu không tin thì tự mình qua đây mà xem, mày có phải bị mù không, vừa nãy không thấy gì à?" Vương Bàn Tử bị nói có chút không giữ được mặt mũi, tức giận mắng chửi.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, lại đi lên nhìn, quả thật thấy chữ nổi, nhưng nhìn từ dấu vết điêu khắc trên đó, không phải là rất mới, nhưng cũng không phải rất cũ.

Chẳng lẽ là Tam thúc năm xưa để lại sao? "Anh thấy rồi chứ, đây là Bàn Gia tôi nói dối à?" Vương Bàn Tử vẫn còn nghĩ về chuyện này. "Tôi xin lỗi anh, được không?

Chương 156

Cái quái gì thế này, thật sự là tiếng Anh." Hạo Thiên Chân không quay đầu lại xin lỗi. "Đi xuống xem thử thì biết chuyện gì xảy ra thôi." Trương Kỳ Lân không có thời gian nghe họ nghiên cứu chữ nổi, mà là Tần Mặc đã đi xa rồi, hơn nữa môi trường này có chút quen thuộc.

Trương Kỳ Lân trong lòng có chút kích động, dùng sức ở bàn chân, một cú nhảy lộn ngược vượt qua Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử, vội vàng đi về phía dưới. "Tiểu Ca, anh vội vàng làm gì vậy?" Vương Bàn Tử khó hiểu. "Có lẽ tôi đã từng đến đây." Trương Kỳ Lân lao nhanh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc đối với đoạn ký ức này là mơ hồ, liền nhìn bức tượng khỉ đá bên cạnh, nghĩ đến Định Hải Thạch Hầu mà sách đã nói, chủ yếu dùng để trấn tà, ở vị trí phía dưới còn có một tấm bia đá.

Bên cạnh vẫn còn hơi nước.

Tần Mặc nhìn tấm bia đá này, phía sau Trương Kỳ Lân đã theo kịp. "Kỳ Lân, thứ này anh chắc hẳn có ấn tượng, anh xem có ký ức gì không." Tần Mặc không quay đầu lại nói với Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân nghe vậy, đầu tiên là kỳ lạ nhìn Tần Mặc một cái, sau đó chìm vào trầm tư cẩn thận hồi ức lại.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử phía sau cũng từ bên trên đi xuống, vừa hay nhìn thấy tảng đá lớn bên cạnh. "Thiên Cung Môn nằm ngay trong tấm bia đá này, nếu có duyên với anh, thì có thể mở cánh cửa này đi đến Thiên Cung." Hạo Thiên Chân nhìn những chữ đó, từ từ lên tiếng nói. "Cái cửa khỉ gió gì chứ, cửa ở đâu?" Vương Bàn Tử nghe xong, không khỏi chê bai nhìn một cái.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt, rồi lắc đầu, không đồng tình lắm với lời của Vương Bàn Tử. "Không phải ý này, mà là có ý nghĩa sâu xa, không phải là nghĩa đen mà anh thấy." "Mẹ kiếp, trên bia đá có chữ sao?

Tôi chẳng thấy gì cả!" Vương Bàn Tử nghiêng đầu nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhìn bề mặt bia đá trơn bóng, được mài rất sáng. "Anh không có duyên với Thiên Cung, nên mới không thấy được." Hạo Thiên Chân thở dài một tiếng. "Nói xàm, không có duyên phận không quan trọng, chỉ cần tôi có duyên phận với tiền là được rồi, những thứ khác không quan trọng." Vương Bàn Tử vừa nói vừa sờ sờ lên bề mặt bia đá. "Tôi nhớ ra rồi, tôi từng đến đây." Giọng Trương Kỳ Lân tràn đầy tuyệt vọng.

Tần Mặc nghe vậy, khẽ nhướng mày, đoạn sách này anh thật sự chưa từng đọc qua, bây giờ nghe kể cũng tốt.

Sau đó đứng sang một bên lắng nghe Trương Kỳ Lân thuật lại.

Ngày trước bạn bè của anh từng đến đây, còn vì một món đồ sứ thanh hoa mà tranh chấp với nhau.

Vì chú ý đến phía dưới món đồ sứ xuất hiện một ký hiệu nên tranh cãi không ngừng.

Nhưng khi Trương Kỳ Lân nhìn thấy ký hiệu này, anh ấy cảm thấy những thứ này không đơn giản chỉ là đồ tùy táng, trên những món đồ sứ này đều khắc họa một bức tranh đồ sộ.

Mà là đang mô tả một công trình kiến trúc rất lớn, đây là thứ mà những người thợ muốn hoàn thành.

Căn cứ theo từng ký hiệu một mà xem, thì trên chiếc bình hoa cuối cùng đã xuất hiện bức tranh hoàn thành công trình cuối cùng.

Ghép lại với nhau thì chính là một cung điện lơ lửng trong cung.

Tần Mặc khi nghe đến cung điện lơ lửng này, trong lòng nảy ra một suy nghĩ.

Người đó hẳn là quỷ thủ thần công Uông Tang Hải, cũng chỉ có hắn mới có thể thiết kế ra Thiên Cung này.

Trương Kỳ Lân vì muốn điều tra rõ chuyện này mà một mình đi đến, nhưng bị bạn bè ngăn cản, lúc đó xuống biển còn có Ngô Tam Gia.

Bạn bè của anh ấy để tránh bị trách phạt, cũng muốn tìm hiểu đến cùng, liền theo Trương Kỳ Lân cùng đến đây.

Cũng là đứng bên cạnh tấm bia đá này. "Vậy anh có phát hiện ra thứ gì không?" Vương Bàn Tử nghe họ từng đến đây, lập tức trong lòng nguội lạnh đi nửa phần, chẳng lẽ những món đồ cổ đó đều đã bị lấy đi rồi sao?

Sự ngắt lời đột ngột của Vương Bàn Tử khiến Hạo Thiên Chân rất bất mãn, anh ấy oán trách nhìn anh ta.

Vương Bàn Tử lập tức làm động tác bịt miệng. "Không thấy đồ cổ, mà là thấy một cảnh tượng khác." Trương Kỳ Lân nghĩ đến khi mình đứng bên cạnh tượng khỉ đá, thấy Ngô Tam Gia đang bắt đầu vặn vẹo cơ thể trước bức tường đá, còn làm động tác chải tóc.

Cái khuôn mặt phản chiếu trong tấm bia đá này, rất quỷ dị.

Lúc đó, một khuôn mặt quỷ dị xuất hiện, rất giống khuôn mặt của một người phụ nữ.

Nó còn đang cầm một chiếc lược, liên tục chải đầu.

Mãi sau, đồng đội của hắn mới nhìn ra manh mối, mở ra con đường được tảng đá bia đó che giấu. "Anh nói hẳn là **Kỳ Môn Độn

Giáp**." Tần Mặc nghe xong những lời này, chợt nhớ ra.

Uông Tàng Hải vốn là quỷ thủ thần công, đối với **Âm Dương Ngũ Hành**, **Bát Quái Chi Thuật** cũng rất am hiểu, ông ta là người giỏi nhất về khoản này. "Đúng vậy, là **Kỳ Môn Độn Giáp**, nhưng sau khi chúng tôi tìm thấy lối vào cung điện đó, thì bị ai đó đánh ngất đi, đến khi tỉnh lại đã ở bệnh viện rồi, ký ức cũng bắt đầu mơ hồ.

Nếu không phải nhìn thấy tấm bia đá này, tôi đã quên mất rồi." Trương Kỳ Lân nghe vậy, vội vàng lên tiếng nói. "Bây giờ đừng nói chuyện đó nữa, vẫn nên nghĩ xem lát nữa chúng ta phải làm gì tiếp theo." Bàn Tử là một người không kiên nhẫn, bây giờ câu chuyện đã nghe xong, vẫn là nên nghĩ lát nữa phải làm gì? "Lối vào anh vẫn nhớ chứ?" Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, thăm dò hỏi.

Trương Kỳ Lân khẽ gật đầu, đang định đi mở cái cơ quan, thì đúng lúc chuẩn bị bước ra ngoài, lại thấy Bàn Tử đang ở đó chải đầu, vẫn trong bộ dạng của một người phụ nữ. "Bàn Tử, mẹ kiếp, mày lại đang làm cái gì vậy?" Hạo Thiên Chân nhìn bộ dạng của Bàn Tử, rõ ràng là tức giận không nhẹ. "Tôi đang chải đầu đây, vừa nãy không phải đã nói rồi sao?

Trước khi vào không được chải đầu à, hơn nữa chúng ta nhất định phải vào chứ, vừa nãy Tiểu Ca nói đó là một cái bảo đỉnh, phải lên đó chứ, một cái **Mộ Huyệt** có thể có bao nhiêu mộ thất?

Chỗ này chẳng phải là gần mặt biển thêm một bước rồi sao?" Lời của Bàn Tử lại làm Hạo Thiên Chân bừng tỉnh.

Ngay sau đó, mấy người tìm thấy Thiên Môn, đi dọc theo lối đi của Thiên Môn, thì thấy một lối đi hẹp, nhưng nghe là một chuyện, còn đi vào lại là chuyện khác.

Chương 157

Tần Mặc vốn đi ở phía trước nhất, ngay lập tức dừng bước, không hành động. "Sao vậy?" Bàn Tử thấy Tần Mặc đứng im, khó hiểu hỏi. "Tường có vấn đề, đang tiến lại gần chúng ta, mau đi!" Tần Mặc nói xong, không đợi ba người kia phản ứng, bóng dáng anh đã lao ra trước.

Ba người "ngơ ngác" phía sau còn chưa kịp phản ứng, cơ thể đã theo quán tính mà chạy theo Tần Mặc.

Càng đi không gian càng hẹp lại, lúc này Bàn Tử mới thật sự tin.

Bức tường này thật sự đang tiến lại gần bọn họ. "Chết tiệt, cái này là muốn làm bánh quy kẹp nhân à?

Mẹ kiếp, cơ quan này ai thiết kế vậy?

Cái này là muốn lấy mạng người ta à?" Bàn Tử vừa chạy vừa lớn tiếng chửi rủa. "Đừng lảm nhảm nữa, chạy mau đi, lát nữa đều chết tiệt trong này hết đấy!" Hạo Thiên Chân vừa chạy vừa nói. **Hỗn Độn Chi Mâu** của Tần Mặc đã được mở, theo những ghi chép trong sách kiếp trước, bên trong này hẳn là có một lối rẽ mới phải.

Tần Mặc không giảm tốc độ, mắt anh nhìn quanh bốn phía, khi nhìn thấy cái động khẩu kia, mắt anh sáng lên.

Nhưng khoảng cách giữa các bức tường bắt đầu thu hẹp.

Tần Mặc đứng ở cửa động, hai tay mở ra, chẳng phải nói mình có sức mạnh vô cùng sao?

Vậy thì thử xem, là sức của anh lớn, hay là sức của bức tường này lớn.

Oanh!

Bức tường tạm thời chưa khép lại. "Nhanh lên, bên cạnh có một lối rẽ, các cậu mau vào đi, nhanh lên!" Tần Mặc đột nhiên lớn tiếng hô.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cùng hai người phía sau nghe thấy tiếng, vội vàng cầm đèn pin tìm lối rẽ mà Tần Mặc nói. "Thiên Chân, phía trước năm mét!" Tần Mặc thấy Hạo Thiên Chân vẫn còn đang tìm, thúc giục.

Hạo Thiên Chân đi vài mét, vừa hay thấy một lối rẽ, lập tức vui mừng. "Bàn Tử!" Hạo Thiên Chân liền vẫy tay về phía sau. "Chúng ta vào rồi, Tần Mặc thì sao?" Bàn Tử có chút khó xử nói. "Tôi sẽ không sao đâu, các cậu cứ mau đi đi." Gân xanh trên cánh tay Tần Mặc nổi lên, dường như anh đang dùng sức rất lớn, sức mạnh vô cùng cũng cần phải vận dụng sức lực. "Vào đi." Trương Kỳ Lân nhìn bộ dạng Tần Mặc, lập tức đưa ra quyết định.

Trương Kỳ Lân đột nhiên nhảy vọt lên, đứng đối diện Hạo Thiên Chân, chui vào trước một bước.

Bên trong lối rẽ này là nguy hiểm hay an toàn vẫn chưa xác định, anh vào trước mới là an toàn nhất. "Đi." Khi bóng dáng Trương Kỳ Lân biến mất, Bàn Tử thúc giục Hạo Thiên Chân bò vào lối rẽ.

Hạo Thiên Chân vẫn không yên tâm nhìn Tần Mặc một cái, cuối cùng chỉ có thể theo Trương Kỳ Lân đi vào.

Bàn Tử theo sát phía sau, nhưng vừa bò đến mép lối rẽ thì một cảnh tượng khó xử đã xảy ra.

Quá béo, bị kẹt lại rồi. "Chết tiệt, mày bị làm sao vậy?

Vào đi chứ?" Hạo Thiên Chân lo lắng Tần Mặc bên ngoài không kiên trì nổi, thúc giục hắn. "Mẹ kiếp, mày tưởng tao không muốn sao?

Nhưng bây giờ tao béo thế này, tao biết làm sao đây?" Bàn Tử vẫn

đang cố gắng chui vào. "Bàn Tử, hít khí vào, hạ mông xuống chút." Tần Mặc đang ở bên ngoài, thấy Bàn Tử lúc này không vào được lại còn ưỡn mông lên, liền lớn tiếng hô.

Tần Mặc nhìn bàn tay mình, lòng bàn tay bắt đầu lõm vào trong bức tường.

Chết tiệt, bức tường đá này nhất định muốn kẹp chết bọn họ sao?

Cuối cùng Tần Mặc đành bất đắc dĩ... "Xin lỗi Bàn Tử." Tần Mặc nhấc chân, liền đá Bàn Tử vào trong. "A!" Bàn Tử đau đớn kêu lên, nhưng vẫn không quên, vội vàng bò về phía bên trong, "Tần Mặc, nhanh lên!" Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử đã vào được, vội vàng thúc giục hô.

Tần Mặc nhanh nhẹn lách người đi vào lối rẽ.

Oanh!

Hai bức tường lúc này sau một tiếng nổ lớn, lập tức kẹp chặt lại.

Lối vào lối rẽ ban nãy cũng bị bức tường đá chặn kín.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe thấy tiếng động xong, không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng, từng người thở dốc.

May mà có Tần Mặc ở đó, nếu không lúc này bọn họ dù có tìm được lối rẽ cũng phải mất thời gian, chẳng phải làm khó người khác sao? "Đi thôi." Tần Mặc ở ngay sau lưng Bàn Tử, thúc giục.

Lưng Bàn Tử đau rát như lửa đốt, ước chừng đã không còn lớp da nào rồi. "Cái lối rẽ này ai đào vậy?

Lúc này lại có lối rẽ, chẳng phải là gặp nguy hiểm rồi sao?" Bàn Tử vừa bò vừa khó hiểu hỏi, muốn thông qua việc nói chuyện để giảm bớt cơn đau trên người mình. "**Đạo Mộ** nhiều thế này, có lối rẽ cũng là chuyện bình thường." Tần Mặc nghe vậy, vội vàng lên

tiếng nói.

Bốn người cứ thế bò bên trong, đầu gối đều rát bỏng.

Chương 158

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân hai người tai động đậy, vội vàng dựng tai lên lắng nghe, cũng không tiếp tục tiến lên. "Đừng nói chuyện." Trương Kỳ Lân đột nhiên mở miệng nói, đồng thời tắt đèn pin trong tay.

Ngay lúc đó, có tiếng bước chân gì đó xuất hiện phía trên mấy người.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, lập tức mừng rỡ, đây hẳn là tiếng bước chân của người.

Mãi cho đến khi tiếng bước chân biến mất, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chưa xác định đây là địch hay bạn thì tạm thời không nên nói chuyện. "Vị trí phía trên này là đường hầm hay hậu điện vậy?" Hạo Thiên Chân khẽ hỏi.

Nhưng Trương Kỳ Lân không đáp lại, mà tiếp tục bò về phía trước.

Bò được vài mét, trong đầu Tần Mặc xuất hiện tiếng hệ thống. [Đinh, phát hiện sinh vật **Mộ Huyệt**, xin lập tức tiêu diệt.] "Hả?" Tần Mặc cau mày, muốn nhìn quanh, nhưng thân thể mập mạp của Bàn Tử đã chắn kín phía trước, ngay lập tức anh mở **Hỗn Độn Chi Mâu**, khi nhìn thấy vị trí của Hạo Thiên Chân phía trước.

Đôi mắt như giếng cổ lúc này khơi lên chút sóng gió.

Nhưng anh không nói gì, lúc này không phải là lúc chọc giận những thứ đó.

Lúc này Hạo Thiên Chân cảm thấy cổ hơi ngứa ngáy.

Hạo Thiên Chân còn đưa tay ra sờ sờ phía sau cổ mình.

Trên ngón tay toàn là chất nhầy nhụa, lại còn có một mùi hương thoang thoảng.

Hạo Thiên Chân ghê tởm bôi thứ đó lên bức tường đá.

Đối với loại thứ không rõ tên này, thật sự là ghê tởm không chịu nổi.

Nhưng vị trí cổ vẫn còn ngứa, phía sau chỉ có Bàn Tử, hắn còn tưởng là Bàn Tử giở trò, trong lòng dâng lên lửa giận vô cớ, liền ấn thứ đó phía sau cổ vào bức tường.

Nhưng khi sờ kỹ, hắn sờ thấy rất nhiều tóc, đưa tay vào thì cảm giác tay mình như bị cái gì đó cắn chặt.

Trong đầu Hạo Thiên Chân nghĩ đến những sợi tóc hắn đã thấy trước đây, còn cả cái thi thể bước ra từ đó.

Không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng, hơi thở bắt đầu khó khăn, đèn pin ở ngay bên cạnh, nhưng hắn không dám bật đèn pin, chỉ sợ lát nữa sẽ thấy thứ gì đó kinh khủng xuất hiện.

Đúng lúc này, một bàn tay lạnh lẽo đang vuốt ve trên mặt hắn.

Hạo Thiên Chân cảm thấy cơ mặt mình đang run rẩy, da đầu cũng bắt đầu tê dại.

Sau đó còn có thứ gì đó ướt át đang áp sát mặt hắn, lại có một luồng khí lạnh bên tai, là một giọng nữ. "Ôm ta." Giọng nói đó nhẹ bẫng, nhưng Hạo Thiên Chân như bị ma nhập, không thể kiểm soát mà ôm lấy cô ta.

Ngay lúc đó, một tia sáng chói lóa chiếu vào mặt.

Hạo Thiên Chân lúc này mới nhìn rõ người phụ nữ hắn đang ôm, mặt cô ta trắng bệch, vẫn là cái cô bị phao phù nang kia.

Hai mắt đều không có lòng trắng, toàn bộ là nhãn cầu đen, nhìn kỹ rất giống một xác chết bị móc mất hai mắt. "A!

Có ma!" Hạo Thiên Chân nghĩ đến việc vừa nãy người phụ nữ này lại sờ soạng, lại ôm ấp trên mặt hắn, lý trí trong đầu hắn một lần nữa sụp đổ, theo bản năng liền muốn chạy thoát.

Nhưng lối đi rất khó để hai người qua, nhất thời hắn và Trương Kỳ Lân chen chúc vào nhau, bị kẹt lại.

Trương Kỳ Lân thấy Hạo Thiên Chân sợ đến mặt trắng bệch, vội vàng bịt miệng hắn lại. "Đừng lên tiếng!

Thủy quỷ ở đâu?" Trương Kỳ Lân vội vàng lên tiếng hỏi.

Hạo Thiên Chân chỉ chỉ vị trí phía sau, vừa hay xuất hiện một khuôn mặt béo phì lại rất quen thuộc. "Mẹ kiếp, mày mới là thủy quỷ!" Bàn Tử nhìn bộ dạng của Hạo Thiên Chân, không khỏi chửi ầm lên.

Nhưng Hạo Thiên Chân không đáp lại, mà nhìn quanh khắp nơi, bóng dáng thủy quỷ kia đã biến mất.

Cứ như thể thủy quỷ vừa xuất hiện chỉ là một ảo giác, nhưng lúc đó rõ ràng rất chân thực mà.

Chẳng lẽ tâm lý mình có vấn đề gì rồi sao?

Cái này có phải là gặp ma không? "Chuyện gì vậy?

Cậu nói rõ ràng xem." Bàn Tử nhìn bộ dạng của Hạo Thiên Chân không giống như đang nói dối, lại còn vẻ kinh hồn chưa định, trong lòng đã có chút kiên định. "Là nữ quỷ, còn không mặc quần áo, lại còn cái mái tóc đó.

Nó còn muốn tôi ôm nó nữa!" Hạo Thiên Chân kích động nói năng lộn xộn, ấp úng nói cả buổi, cũng không nói ra được đầu đuôi câu

chuyện. "Thiên Chân huynh đệ, mày có phải là nằm mơ không?

Nếu thật sự có, chẳng phải nó phải đi qua người tao sao?

Biết mày đã hơn hai mươi tuổi rồi, mơ thấy mấy cô gái cũng là chuyện bình thường thôi, đừng căng thẳng quá." Bàn Tử còn ra vẻ nói bằng giọng điệu trịnh trọng. "Mẹ kiếp, đừng có lảm nhảm với tao, người tao và cổ tao đều ướt át này, tao có bằng chứng đấy!" Hạo Thiên Chân liền cho bọn họ xem chỗ cổ và người đã bị ướt.

Lúc này Bàn Tử theo bản năng nhìn lên đỉnh lối rẽ, phía trên toàn là đất cao lanh trắng, khả năng chống thấm cũng không tệ. "Không cần nhìn nữa, vừa nãy Thiên Chân nói đều là thật, hơn nữa, chúng đến rồi." Giọng Tần Mặc truyền đến từ phía sau, hành động định kiểm tra lưng của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức cứng đờ lại.

Hạo Thiên Chân nhìn thấy trên lưng Bàn Tử còn có một người phụ nữ, lúc này cách Hạo Thiên Chân chỉ một chút khoảng cách.

Hạo Thiên Chân muốn chạy, thì phát hiện hai chân và hai tay đã bị tóc dài trói chặt.

Khi muốn giãy thoát, những sợi tóc này đang không ngừng lan tràn lên người bọn họ.

Chương 159

Trương Kỳ Lân thấy vậy, theo bản năng liền muốn kéo Hạo Thiên Chân đi, nhưng vừa kéo hắn, những sợi tóc này đang không ngừng lan tràn.

Tay Trương Kỳ Lân cũng bị quấn vào trong rồi. "Ô ô ô." Lúc này Bàn Tử đang bị bọc kín như kén tằm, vẫn còn bất an vặn vẹo cơ thể mình.

Cả **Mộ Đạo** toàn là tóc, như thể đã lấp đầy cả **Mộ Đạo** vậy.

Tần Mặc nhìn những sợi tóc này, **Hắc Long Huyết Mạch** trên người anh đang không ngừng dâng trào.

Bên trong này thực sự không thể thi triển được, căn bản không thể hoạt động.

Nhưng vì **Hắc Long Huyết Mạch**, những sợi tóc đen này tạm thời không dám tiếp cận.

Thấy Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân đều bị tóc quấn quanh người, anh liền lấy ra **Kim Cương Tiễn** trong tay. "Cạch xoẹt, cạch xoẹt." **Kim Cương Tiễn** trong tay Tần Mặc bắt đầu cắt đứt những sợi tóc này.

Sau khi tóc bị cắt đứt, từng sợi một bắt đầu rút lui về phía sau.

Tần Mặc cầm kéo, giải cứu Bàn Tử xuống, khi Bàn Tử thoát ra được, trong miệng hắn toàn là tóc, mặt còn đỏ bừng vì nín thở, thở hổn hển.

Tần Mặc thấy vậy, liền đưa **Kim Cương Tiễn** trong tay cho Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lúc này nhận lấy xong, trong lòng lập tức có khí thế, ra tay cũng bắt đầu nhanh nhẹn hơn. "Mẹ kiếp, để tao xem tao thu thập mày thế nào!" Hạo Thiên Chân vài ba nhát đã cắt ngắn những sợi tóc này, trên mặt đất toàn là tóc đen, nhưng sau khi cắt vài nhát, hắn nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch kia đang nhe răng trợn mắt nhìn hắn.

Lúc này Hạo Thiên Chân đã thấy người phụ nữ này dường như kiêng kỵ cái kéo này, trong lòng bắt đầu hưng phấn.

Cảm giác kinh hãi vừa nãy cũng trong chốc lát biến mất, chỉ còn lại sự hưng phấn.

Cái kéo trong tay hắn đã không còn là kéo nữa, mà là hung khí đánh người.

Rầm! "Mẹ kiếp, để mày chạm vào tao, mày là cái thứ quỷ quái gì vậy?" Hạo Thiên Chân một kéo này đánh xuống, trên mặt người phụ nữ kia còn có chút méo mó.

Miệng và khóe miệng đều lệch, lại còn ánh mắt ai oán nhìn hắn. "Mày nhìn tao, tao cho mày nhìn tao!" Hạo Thiên Chân nói xong, cái kéo lớn trong tay hắn ra tay càng hung ác hơn không ít. "Khụ khụ.

Ôi mẹ ơi, cái thứ quái quỷ gì thế này?" Trong miệng Bàn Tử vẫn đang không ngừng nhổ ra những thứ trong miệng, toàn là vụn tóc đen sì. "Mau đi, cái thứ này lát nữa sẽ thu thập nó, bây giờ không phải lúc." Tần Mặc sử dụng **Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật**, cố định nó lại, sau đó đẩy bọn họ đi về phía trước. "Mẹ kiếp, cái thứ quỷ quái gì thế này?

Lại ở trong đây?

Phong thủy ở đây đều cực tốt, sao lại nuôi ra toàn là **Tà Vật** vậy, cái này là bọn họ nuôi từ cái gì ra vậy?" Bàn Tử vừa bò vừa hỏi. "Đây là **Cấm Bà**, tương truyền là con quỷ độc ác nhất thiên hạ,

nhưng những **Cấm Bà** này đều bị người ta chặt tay chặt chân, cuối cùng bị chôn sống, nhưng **Cấm Bà** đều là phụ nữ mang thai, có rất nhiều cách để trở thành **Cấm Bà**.

Nhưng điều kiện tiên quyết của **Cấm Bà** là thuộc ngành nghề **Nữ Vu** và **Linh Môi**, những thứ khác không quan trọng." Tần Mặc vội vàng lên tiếng giải thích.

Hạo Thiên Chân nghĩ đến bức bích họa bụng lớn mà **Tam thúc** đã nói trước đây, còn có cái thi thể trong **Quan Quách** kia.

Tất cả đều có liên quan.

Nhưng bây giờ đã không có cơ hội để nghĩ đến những chuyện này nữa, những **Cấm Bà** này có thể đến đây, thì không thể chỉ có một, thêm vào việc vừa nãy có người đi ngang qua, bọn họ làm ra những tiếng động này, đều là chuyện khó nói.

Nếu là bạn thì tốt rồi, nhưng nếu là kẻ địch.

Vậy thì không chỉ đơn giản là mối nguy hiểm từ một con **Cấm Bà** nữa.

Hiện tại lối rẽ này có hình chữ 'Chi' hướng lên trên, chủ nhân của lối rẽ này hẳn là muốn đi đến điểm cao nhất, sau đó rời khỏi nơi đây. "Không có đường." Trương Kỳ Lân lạnh lùng đáp lại.

Hạo Thiên Chân nhìn một tấm đá phiến phía trên, muốn đẩy ra, nhưng rất nặng, nhưng cũng không phải là không thể đẩy ra một chút nào.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân hai người dùng sức đẩy tấm đá phiến ra, bên trong lộ ra một khe hở.

Vừa định cố gắng đẩy mạnh hơn nữa, tấm đá xanh đột nhiên biến mất.

Hai người đang nghi ngờ, thì nhìn thấy một khuôn mặt lớn quen thuộc.

Quen thuộc đến mức nào ư?

Đã quen đến... thành kẻ thù rồi.

Trước mắt hiện ra rõ ràng một con **Hải Hầu Tử** vạm vỡ, lại còn mọc đầy vảy.

Đây thật sự là một cảnh tượng đầy kịch tính, oan gia ngõ hẹp cũng không hẹp đến mức này chứ?

Nhưng Trương Kỳ Lân nhìn thấy xong, theo bản năng kéo Hạo Thiên Chân xuống.

Lúc này đối đầu trực diện là sẽ chịu thiệt thòi, không cần thiết phải chịu thiệt như vậy.

Vừa định hành động, cái mặt to lớn của con **Hải Hầu Tử** kia đã định tiến sát lại gần cửa động ban nãy.

Hạo Thiên Chân trượt chân một cái, ngã ngửa ra sau, mông chạm đất đầu tiên.

Một cảm giác đau nhức từ xương cụt lan lên.

Vừa định trượt xuống dưới, thì thấy Bàn Tử từ phía dưới lên. "Nhanh lên đi, con mụ đó lại đến rồi, lại còn là một đám mụ già nữa chứ." "May mà Tần Mặc ở phía sau cản lại, nếu không chúng ta đều phải chết hết rồi." Bàn Tử vừa nói vừa bò về phía trên.

Hạo Thiên Chân vừa định đưa **Kim Cương Tiễn** trong tay cho hắn, thì vị trí vai truyền đến cảm giác đau đớn.

Chương 160

Hắn đột nhiên liếc mắt nhìn sang, thì thấy cái cổ khổng lồ của con **Hải Hầu Tử** đã thò vào, răng nanh sắc bén đang cắn vào vai hắn.

Không đợi Hạo Thiên Chân nói chuyện, cả người hắn cảm thấy trống rỗng, ngay lập tức bị ném văng về phía trên. "Thiên Chân!" Bàn Tử còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì đã thấy Hạo Thiên Chân bị lôi đi mất. "Tần Mặc, cứu mạng!" Bàn Tử hét lớn về phía dưới.

Lúc này Tần Mặc vừa mới cố định một con **Cấm Bà** lại, thì nghe thấy tiếng của Bàn Tử.

Ngay sau đó, trong lòng anh chợt nghĩ ra chuyện gì đó. "Sao mình lại quên mất chuyện này, phía trên còn có **Hải Hầu Tử** nữa chứ." Tần Mặc nhìn thấy lối đi của mình bị chặn, tạm thời có thể kiểm soát được **Cấm Bà**, anh tiếp tục bò về phía trên.

Lúc này Hạo Thiên Chân nhìn thấy **Hải Hầu Tử** đang cắn vào vai mình, nếu nó dùng sức, thì sẽ xé hắn thành hai mảnh.

Ngay sau đó, hắn nhìn vào **Kim Cương Tiễn** trong tay.

Liều thôi. **Kim Cương Tiễn** trong tay hắn đâm mạnh vào người con **Hải Hầu Tử**. **Hải Hầu Tử** đau vai, liền quẳng Hạo Thiên Chân ra ngoài.

Phùm!

Cánh tay Hạo Thiên Chân bắt đầu tê dại, hắn lăn vài vòng trên đất, vừa định đứng dậy, thì thấy **Hải Hầu Tử** đang lao về phía hắn.

Hạo Thiên Chân nhanh hơn một bước, ngáng chân con **Hải Hầu Tử** này ngã xuống.

Cả hai cùng lăn trên đất.

Lúc này Bàn Tử cũng từ dưới đất lên, vừa hay cưỡi lên lưng **Hải Hầu Tử**, muốn thử đè chặt con quái vật này, nhưng căn bản không đè được.

Bàn Tử cũng bị hất văng ra, nhưng **Hải Hầu Tử** chỉ nhe răng, không làm hại Bàn Tử, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân. "Mẹ kiếp, mày cứ nhắm vào tao là sao hả?" Hạo Thiên Chân không khỏi chửi ầm lên, theo bản năng muốn sờ khẩu súng trên người, nhưng nhớ ra lúc đi vào lối rẽ đã vứt nó đi rồi, trong lòng càng hối hận không thôi.

Sau đó hắn cầm **Kim Cương Tiễn** trong tay, vừa định liều mạng với nó, thì **Kim Cương Tiễn** còn chưa kịp chạm vào, bụng hắn đã bị đạp một cú thật mạnh. "Mày đúng là đồ trời đánh!" Mặt Hạo Thiên Chân đỏ bừng, gân xanh trên cổ nổi lên, nhãn cầu đều đỏ hoe, trong miệng còn có chút nước bọt sắp chảy ra.

Ngay sau đó Hạo Thiên Chân nằm bò trên đất, đang co quắp cơ thể.

Nhưng con **Hải Hầu Tử** này không định bỏ qua hắn, vừa định tiếp tục tiến lên, thì nghe thấy một tiếng động lớn.

Hạo Thiên Chân mở mắt nhìn, trong tay Bàn Tử còn có một chiếc gương đồng lớn, phía trên vẫn đang thỉnh thoảng rung động.

Hạo Thiên Chân cảm thấy Bàn Tử ra tay thật độc ác, nhưng độc ác như vậy thật là sảng khoái. **Hải Hầu Tử** bị đánh trúng, nhưng Bàn Tử lúc này đang nổi cơn thịnh nộ, tiến lên lại cho thêm một cú nữa.

Nhưng con **Hải Hầu Tử** này rất sợ hãi nhìn Bàn Tử, cuối cùng nhảy vọt lên trụ cột bên cạnh.

Nó đang nhìn Bàn Tử, nhe răng trợn mắt, nhưng không dám đến gần. "Mẹ kiếp, **Tống Tử** Bàn Tử tao còn đánh bao nhiêu con rồi,

huống hồ mày chỉ là một con **Hải Hầu Tử**, mày xuống đây, xem ông đây có đánh chết mày không?" Bàn Tử vừa nói xong, muốn vung chiếc gương đồng trong tay lên nữa, nhưng phát hiện có chút hụt hơi.

Nhưng **Hải Hầu Tử** cũng nhìn thấy tình hình như vậy, tiến lên quật ngã Bàn Tử.

Bàn Tử bị đánh trúng một cú, trên người còn có cả máu thịt của mình.

Nhưng Bàn Tử cũng không phải là người hiền lành.

Hắn nhằm vào mặt con **Hải Hầu Tử** mà cắn xuống.

Lúc này, những vảy trên mặt **Hải Hầu Tử** bị cắn rớt, lập tức máu tươi đầm đìa.

Lúc này con **Hải Hầu Tử** có chút ngơ ngác, sau đó đứng từ xa bên cạnh, nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử cố gắng nén hơi thở của mình, tạm thời không có dấu hiệu gì bất ổn.

Nhưng hắn đang cố gắng chịu đựng.

Đúng lúc này, bóng dáng Trương Kỳ Lân xuất hiện bên cạnh, anh đang lấy lại tấm đá phiến kia, để lại một khe hở, ít nhất đợi đến khi Tần Mặc ra ngoài thì sẽ đậy lại. "Cẩn thận!" Hạo Thiên Chân thấy tên này định đánh lén, liền lớn tiếng hô về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân nghe thấy tiếng, cảm nhận được một luồng sát ý, anh lạnh lùng quay đầu nhìn một cái, dưới chân dùng sức nhanh hơn một bước tránh sang một bên. **Hải Hầu Tử** thấy Trương Kỳ Lân tránh né, ngay lập tức định lao lên, đúng lúc thân thể nó vừa vượt qua lối rẽ đá phiến ban nãy, một đạo ánh sáng màu xanh lá cây lập tức xuất hiện.

Cố định con **Hải Hầu Tử** này giữa không trung.

Ngay sau đó, trên người nó bắt đầu từng chút một kết tinh thành thủy tinh. **Hải Hầu Tử** vừa lúc thủy tinh vừa mới kết tinh, nó vẫn đang dùng sức giãy giụa.

Sau đó, những viên thủy tinh trên người nó đã bị giãy thoát ra. "Chết tiệt, cái thể hình gì thế này?

Chuyện như vậy cũng làm được sao?" Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh hô một tiếng.

Sắc mặt Trương Kỳ Lân đanh lại, thấy thứ này ra tay xong theo bản năng liền xông lên, nhấc chân lên là một cú.

Đánh mạnh vào người con **Hải Hầu Tử**, **Hải Hầu Tử** bị đá văng ra xa mấy mét.

Nhưng **Hải Hầu Tử** rất nhanh đã điều chỉnh lại thân hình, lần nữa đứng bên cạnh trụ đá, nhe răng trợn mắt với bọn họ.

Tần Mặc cũng từ lối rẽ phía dưới ra, tiện tay đóng tấm đá xanh phía trên lối rẽ lại, ngay sau đó nhìn con **Hải Hầu Tử** bên cạnh.

Không khỏi tặc lưỡi.

Thật sự có cá lọt lưới ư, những con **Hải Hầu Tử** trước đây vậy mà không chết hết sao?

Chương 161

Tần Mặc bắt đầu đánh giá con **Hải Hầu Tử** này, thấy tình hình không ổn, con này không phải con trong biển trước đây, mà là những con **Hải Hầu Tử** còn lại.

Con **Hải Hầu Tử** nhìn bốn người trước mắt, trước đó đã chịu thiệt từ Bàn Tử và Trương Kỳ Lân, đối mặt với Hạo Thiên Chân, nó vẫn có chút tự tin. **Hải Hầu Tử** cuối cùng nhắm mục tiêu vào người Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, không khỏi bốc lên một trận lửa giận.

Mẹ kiếp, chết còn phải chọn kẻ yếu mà nắn bóp, hóa ra là hắn dễ bị bắt nạt đúng không?

Hạo Thiên Chân siết chặt **Kim Cương Tiễn** trong tay, nếu nó dám xông tới, hắn sẽ phế bỏ đôi mắt của nó, biến nó thành mù lòa.

Ngay lúc **Hải Hầu Tử** định lao về phía Hạo Thiên Chân, bóng dáng Tần Mặc đã nhanh hơn một bước đứng chắn trước Hạo Thiên Chân, đồng thời nhẹ nhàng chế ngự cổ nó.

Cuối cùng, anh nhìn Trương Kỳ Lân phía sau. "Kỳ Lân." Tần Mặc ném con **Hải Hầu Tử** trong tay sang vị trí của Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân khi nhìn thấy **Hải Hầu Tử**, lập tức nhảy vọt lên.

Dùng đầu gối kẹp chặt đầu nó, ngay sau đó eo dùng sức.

Rắc!

Chỉ nghe thấy tiếng xương cốt trật khớp, đầu con **Hải Hầu Tử** cũng bị vặn 180 độ, xương cổ đều bị vặn đứt.

Động tác chỉ diễn ra trong vài giây.

Rất trôi chảy, như nước chảy mây trôi.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều cảm thấy cổ mình đau nhức, cái thứ này thật là...

đỉnh của chóp.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân sắc bén như vậy, khóe môi nhếch lên, Trương Kỳ Lân trong tiểu thuyết quả nhiên danh bất hư truyền. [Đinh, phát hiện sinh vật **Mộ Huyệt**, xin lập tức tiêu diệt.] Hệ thống lên tiếng nhắc nhở, phía sau còn có tiếng đá xanh khẽ động.

Tần Mặc đột nhiên nhìn lối rẽ bên cạnh, tấm đá xanh cũng đang không ngừng dịch chuyển.

Cuối cùng, anh nhìn thấy một bóng dáng đen sì và trắng bệch xuất hiện.

Tần Mặc thấy vậy, vội vàng đóng tấm đá phiến đang dịch chuyển đó lại, đồng thời dùng **Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật** cố định nó.

Hoàn toàn phong tỏa nó bên trong này.

Chỉ còn lại một con **Cấm Bà** mặt sưng phù, mái tóc đen dài rủ xuống bên cạnh, che đi những bộ phận đặc biệt trên người nó.

Thân hình tuy đẹp, nhưng khuôn mặt đầy những bọt nước nhìn vô cùng đáng sợ.

Những sợi tóc của con **Cấm Bà** này đã có dấu hiệu bị cắt ngắn, không cần nghĩ cũng biết chuyện gì đã xảy ra!

Ánh mắt nó nhìn Hạo Thiên Chân đều lạnh lẽo và ai oán, thật sự hận không thể lột da rút gân Hạo Thiên Chân.

Lúc này Hạo Thiên Chân đang một trận cạn lời, cái quái gì thế này, hắn đã chọc ai gây thù với ai chứ?

Sao hết đứa này đến đứa khác đều nhắm vào hắn?

Chuyện này là cái quái gì vậy?

Bàn Tử nhìn con **Cấm Bà** này thì không có chút thiện cảm nào, đặc biệt là cái mái tóc dài kia, suýt nữa đã làm hắn mất mạng, thật sự đáng ghét đến cực điểm.

Tần Mặc thấy **Cấm Bà** xuất hiện, mắt anh sáng lên, từ khi vào đây đến giờ, vẫn chưa có cơ hội tiêu diệt những sinh vật này, đến bây giờ **Hệ Thống** vẫn chưa hoạt động một chút nào.

Bây giờ nó đã tự chạy lên, vậy thì không cần phải khách khí nữa. **Cấm Bà** nhìn Hạo Thiên Chân, mái tóc dài trên người nó liền lao về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhìn tình hình bên cạnh xong, trong lòng lập tức treo ngược lên, muốn chạy trốn, nhưng người hắn đau đớn dữ dội.

Căn bản không thể cử động được một chút nào. "Bịt tai lại." Tần Mặc đột nhiên mở miệng nói, khí tức trên người anh lập tức bùng lên.

Rống!

Tiếng **Long Ngâm** vang vọng khắp cả mộ thất, **Cấm Bà** sau khi nghe thấy, theo bản năng bịt tai mình lại.

Lại còn vẻ mặt rất đau khổ. "A!" **Cấm Bà** phát ra tiếng kêu đau đớn, trên khuôn mặt vốn đã đáng sợ, càng trở nên kinh khủng hơn không ít.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân sau khi nghe thấy tiếng, theo bản năng bịt tai mình lại, trong đầu vẫn còn tiếng **Long Ngâm**.

Ngay lúc **Cấm Bà** còn chưa hoàn hồn, Tần Mặc đã ra tay trước một bước, lấy chiếc kéo lớn trong tay Hạo Thiên Chân, bóng dáng anh lóe lên, lao đến vị trí bên cạnh.

Cạch xoẹt một tiếng.

Thân thể **Cấm Bà** bị cắt đứt ngang eo, ruột bên trong lập tức rơi xuống. "Ôi!" Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng này, theo bản năng bịt miệng mình lại, dạ dày đang không ngừng cuộn trào.

Chết tiệt, dạ dày vốn dĩ đã không có gì để ăn rồi, giờ thì hay rồi, lại càng không có gì, càng khó chịu hơn. **Cấm Bà** còn chưa hoàn hồn, thì nhìn thấy trên bụng mình đã trồi ra rất nhiều nội tạng.

Nó kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Tuyệt nhiên không ngờ mình lại thảm chết trong tay người đàn ông này. [Đinh, tiêu diệt sinh vật **Mộ Huyệt** thành công, nhận được phần thưởng: **Nộ Hải Phiên Ba**.] Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: **Giám Bảo Chi Nhãn**, **Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí**, **Long Ngâm Chi Nộ**, **Hư Nghĩ Không Gian**, **Thính Thanh Biện Vị**, **Hỗn Độn Chi Mâu**, **Phong Chi Tốc**, **Sinh Cơ Thuật**, **Không Gian Ngưng Tụ**, **Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật**, **Không Gian Ngưng Tụ Thuật**, **Lỗ Ban Cơ Quan Thuật**, **Thiên Thần Ngâm Xướng**, **Chúng Thần Ngâm Xướng**, **Thủy Thần Gào Thét**, **Hô Phong Hoán Vũ**, **Tĩnh Thái Hành Động Thuật**, **Nộ Hải Phiên Ba**.

Vũ khí: **Linh Hồn Trá Chúc**, **Trừ Ma Kim Tiền Kiếm**, **Trấn Hồn Cổ**, **Âm Dương Nhị Kiếm**, **Kim Cương Tiễn**, **Tị Thủy Châu**, **Long Lân Giáp**, **Càn Khôn Bút**.

Chương 162

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 235 [Giới hạn con người 10], Thể lực 230 [Giới hạn con người 10], Sức mạnh 220 [Giới hạn con người 10], Tinh thần 270 [Giới hạn con người 10]. **Nộ Hải Phiên Ba**: Căn cứ vào cảm xúc của chủ thể mà xác định, lửa giận của chủ thể càng lớn, công lực càng mạnh.

Tần Mặc nhìn phần giới thiệu phía trên, tâm trạng cũng tốt hơn vài phần.

Còn về trạng thái cơ thể, trông không giống như trước đây đã tăng lên nhiều.

Sau đó, toàn bộ không gian chìm vào yên tĩnh.

Lại còn có mùi máu tanh thoang thoảng.

Thấy con **Cấm Bà** đã chết, Bàn Tử nhìn tình hình bên cạnh, cuối cùng không giả vờ được nữa, liền ngồi phịch xuống đất. "Ôi mẹ ơi, mệt chết tôi rồi!" Bàn Tử nói xong, vẫn ghét bỏ liếc nhìn thi thể Cấm Bà bên cạnh, nhìn kiểu gì cũng thấy ghét.

Ngược lại, Hạo Thiên Chân lại đau đớn hơn bội phần.

Cộng thêm từ nãy đến giờ vẫn chưa ăn gì, trong người càng khó chịu vô cùng.

Tần Mặc nhìn thấy dáng vẻ của mọi người, đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, lấy ra vật dụng y tế và thuốc giảm đau trong tay.

Nhìn thuốc giảm đau và nước, Hạo Thiên Chân cảm thấy Tần Mặc thật sự có tài liệu sự như thần.

Trương Kỳ Lân cũng tiến lên giúp băng bó vết thương.

Hải Hầu Tử đã làm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bị thương, máu tươi đỏ thẫm trên người không ngừng chảy ra.

Ọ ọ.

Bụng của Bàn Tử không kiềm chế được mà kêu lên, mặt đỏ bừng.

"Anh đúng là ham ăn thật đấy, trước đó ở trên thuyền cá anh…" Bụng Hạo Thiên Chân cũng vừa vặn phát ra tiếng kêu.

"Cậu có tư cách nói tôi à?

Cậu cũng ăn không ít còn gì, nhìn cậu xem, đói rồi chứ gì?" Bàn Tử vừa nói xong, liền ngồi phệt xuống đất ôm bụng mình.

Sau đó hít hít mũi.

"Chết tiệt, Thiên Chân huynh đệ, tôi ngửi thấy mùi đùi gà, thật đấy, tôi thật sự ngửi thấy rồi!" Bàn Tử vẫn đang dùng khứu giác ngửi khắp nơi, sau đó thấy trong tay Tần Mặc còn có một con gà quay, cả nước và rượu, còn rất nhiều đồ ăn mặn, trên đó vẫn đang bốc hơi nóng.

"Tần Mặc, anh vậy mà còn mang theo đồ ăn sao?" Bàn Tử đã đói không chịu nổi, nhìn thấy những món ăn này liền không màng vết thương trên người, vội vàng đi về phía đối diện.

"Ừm, mau ăn đi, không phải nói đói rồi sao?" Tần Mặc nhìn Bàn Tử thèm thuồng muốn chảy nước miếng, đưa đồ ăn trong tay cho anh ta, rồi sau đó chia cho Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân.

Bốn người ngồi dưới đất ăn ngấu nghiến.

Lúc này chỉ cần ăn no là được.

Sau khi ăn uống no đủ, Hạo Thiên Chân cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực, liền nhìn về phía cung điện này.

Giống như Trương Kỳ Lân đã nói trước đó, ngay sau tấm gương

Bàn Tử cầm lên là một cái động khẩu đen kịt.

Động khẩu này rất thần bí, thần bí đến mức khiến người ta cảm thấy nó rất giống một đường hầm mỏ than.

Ngay cạnh đường chéo của tấm gương đồng là những bức bích họa đối lập.

Trên những bức bích họa này còn có ghi chép về Thiên Cung, trên đó có cả ngọn núi Trường Bạch.

Bức họa thứ hai là một đoàn đội đưa tang, từ trang phục có thể nhìn ra đây là một quyền quý lợi hại nào đó vào cuối triều Nguyên, người có khả năng xây dựng những thứ này, càng là một nhân vật đáng gờm.

Nhưng bức họa thứ ba lại là hình ảnh phụ nữ, toàn bộ đều là cảnh đưa tang của phụ nữ, cái này thực sự...

Nhưng không phải chứ, cái này và cái động trong Mộ Huyệt này lẽ ra không có quan hệ gì.

Tần Mặc đứng trước bức bích họa, sử dụng Tĩnh Thái Hành Động Thuật, trước mắt liền hiện ra cảnh tượng chuyển động.

Những người phụ nữ này đang khiêng Quan Quách từng chút một đi lên phía trên, trên đỉnh núi gió điên cuồng gào thét, mỗi người dẫm trên nền tuyết phát ra tiếng lạo xạo.

Tần Mặc nhìn tình hình bên cạnh, trong lòng bắt đầu nghi ngờ.

Thứ này lẽ ra cần cư dân địa phương giúp đỡ tìm kiếm, nhưng khả năng tìm được không lớn, tuyết ở Trường Bạch Sơn rất xốp và mềm, rất dễ gây ra tuyết lở. 【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức tiêu diệt. 】 Tần Mặc vừa mới thu hồi suy nghĩ của mình, tiếng Hệ Thống liền vang lên trong đầu, khiến lòng Tần Mặc đột nhiên căng thẳng.

Hả?

Sao vẫn còn?

Ở đâu chứ?

Tần Mặc đơn giản nhìn một lượt, ngoài Hải Hầu Tử và Cấm Bà đã bị chặt đứt làm đôi ra.

Chẳng thấy thứ gì khác cả.

"Ái chà, các cậu đang nhìn gì đấy?" Bàn Tử thu dọn đồ đạc xong, thấy Hạo Thiên Chân và Tần Mặc đang nhìn bức bích họa, không khỏi tò mò hỏi.

"Tôi đang xem bức bích họa này, trước đó Tiểu Ca đã nói đây là cung điện do Uông Tàng Hải tạo ra, nhưng vị trí trên Thiên Cung này hình như là ở Trường Bạch Sơn, anh xem." Hạo Thiên Chân vừa vặn đưa tay chỉ vào vị trí trên bức bích họa đối diện.

Lúc này Trương Kỳ Lân và Bàn Tử nghe vậy, cẩn thận nhìn bức bích họa bên cạnh.

Những người phụ nữ đang khiêng Quan Quách lúc nãy vẫn bất động, nhưng khi mấy người họ nhìn, những người phụ nữ này lại đồng loạt quay người lại.

Ánh mắt đờ đẫn nhìn ba người trước mặt.

"A!

Chết tiệt, tôi vừa thấy cái gì vậy?

Có phải tôi nhìn lầm rồi không?" Bàn Tử thấy những người phụ nữ đó đều quay đầu lại, trong lòng đột nhiên giật thót, thậm chí còn không tự chủ được mà nhảy mấy nhịp.

"Anh nhìn thấy gì chứ?

Chương 163

Sao tôi chẳng thấy gì cả?" Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử với vẻ mặt không được tốt lắm, không khỏi cạn lời liếc nhìn.

"Cậu có phải mù rồi không, vừa nãy những người kia..." Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, anh ta đã đưa tay chỉ vào bức bích họa, nhưng ở đó làm gì còn cảnh phụ nữ quay đầu lại, vẫn là dáng vẻ khiêng Quan Tài như trước.

"Vừa nãy làm sao?

Tôi vẫn luôn nhìn bức tượng này, anh làm gì mà giật mình đến thế?" Hạo Thiên Chân nhíu mày hỏi.

"Cái gì mà giật mình?

Tôi thật sự nhìn thấy mà, những người phụ nữ này biết cử động đấy!" Bàn Tử vội vàng giải thích.

"Bàn Tử, anh chắc là không có đối tượng, có một vài suy nghĩ cũng có thể hiểu được, nhưng đến một bức tranh mà cũng tưởng tượng nó biết cử động, anh có phải quá đáng rồi không?

Đến tranh cũng không tha sao?" Hạo Thiên Chân nhớ đến lời Bàn Tử nói với mình trước đó, liền nguyên văn trả lại.

"Khốn kiếp, cái thằng nhà cậu, đừng có mà châm chọc tôi nữa, tôi vừa nãy thật sự nhìn thấy mà, là thật đấy!" Bàn Tử tức đến nỗi mắt gần như muốn lồi ra, chỉ muốn chứng minh những gì vừa nói đều là thật.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nghe tiếng, hai người nhìn nhau, rồi cũng nhìn về phía bức tượng.

Nhưng nhìn mãi một lúc vẫn không thấy bức tượng này cử động.

“Bàn Tử, anh mệt quá rồi, hoặc là bị Cấm Bà làm cho có bóng ma tâm lý rồi.” Trương Kỳ Lân nhìn Bàn Tử, cuối cùng chậm rãi thốt ra một câu như vậy.

“Không phải, Tiểu Ca, tôi thật sự...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, đã bị Hạo Thiên Chân ngắt lời.

“Chúng ta vẫn nên nghiên cứu xem cái hố đen này có tác dụng gì đi?” Hạo Thiên Chân nhẹ nhàng vỗ vai Bàn Tử, cuối cùng nhìn về phía cái động khẩu đen kịt kia.

Bàn Tử cảm thấy mình bị sỉ nhục, nhưng vẫn không muốn từ bỏ như vậy.

Cuối cùng, ánh mắt anh ta chằm chằm nhìn vào bức tượng bên cạnh.

Ngay lúc ba người kia không nhìn thấy, Bàn Tử vẫn không cam lòng liếc nhìn bức bích họa đó.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Bàn Tử trừng mắt nhìn những người phụ nữ trên bức tượng lần nữa quay đầu lại, hơn nữa trên mặt còn có nụ cười quỷ dị.

Mặt Bàn Tử đột nhiên tái mét.

Trong lòng thầm nghĩ, phong thủy của Mộ Huyệt này còn có thể như thế này sao?

“Ngươi đến đây đi, cùng chúng ta đi chứ?

Thiên Cung đẹp lắm.” Người phụ nữ trong bức tượng đang há mồm nói, tựa hồ đang mê hoặc Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử đang há hốc mồm kinh ngạc, muốn phát ra tiếng, nhưng căn bản không thể nào.

Nếu có cơ hội đến Trường Bạch Sơn, nhất định phải hỏi người

dân địa phương xem có thật sự tồn tại một nơi như vậy không." Hạo Thiên Chân cứ như vậy nhìn chằm chằm vào bức bích họa trước mặt, trong lòng thầm ghi nhớ địa hình trên đó.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân một cái.

"Ghi nhớ cũng vô ích thôi, bên Trường Bạch Sơn thường xuyên xảy ra tuyết lở, đến lúc đó chúng ta có tìm được đường hay không còn chưa chắc." Lắc đầu xong, Tần Mặc liền quay đầu nhìn sang một bên khác.

Sau khi dùng đèn pin chiếu rọi một lát, Tần Mặc chú ý thấy mô hình Thiên Cung ở không xa, liền đi về phía mô hình Thiên Cung đó.

"Cái này cũng quá là quỷ phủ thần công rồi!" Hạo Thiên Chân không nhịn được thốt lên tán thán, tiếp đó anh ta liền đi thẳng về phía Thiên Cung này, quan sát nó ở đây.

"Nhìn kỹ những chi tiết của Thiên Cung này mới có thể nhận ra Thiên Cung này thực sự đẹp tuyệt vời, thật không biết loại người nào mới có thể chế tác ra một mô hình như vậy!" "Loại mô hình này quả thực là khá phức tạp." Nói rồi, Tần Mặc liền đi về phía mô hình này, quan sát nó một chút.

Hạo Thiên Chân không nói nhiều với Tần Mặc, chỉ lấy ra một chiếc kính lúp từ trong gói đồ của mình, không ngừng quan sát Thiên Cung trước mặt.

"Chỗ chúng ta đây hẳn là đỉnh cao nhất." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, suy nghĩ của anh ấy gần giống với Trương Kỳ Lân.

"Xem ra chúng ta muốn ra ngoài, nhất định phải tìm thấy một lối thoát ở đây." Nói xong câu này, Tần Mặc liền nhìn xung quanh.

"Chỗ này hình như chỉ có cái hố đen kia thôi chứ chẳng còn gì

khác, anh chắc chắn chúng ta phải ra ngoài từ đây sao?" Hạo Thiên Chân đang quan sát mô hình trước mặt, thỉnh thoảng còn phụ họa với Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên cái động khẩu ở không xa, nhưng anh ấy không nói nhiều, chỉ nhìn chằm chằm vào Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Lúc này Trương Kỳ Lân cũng chìm vào trầm tư.

"Trước đó tôi từng vào trong cái động khẩu này, chính là lúc đó tôi đã ngất đi, khi tỉnh lại thì thấy mình đang ở trong bệnh viện." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc thì đi về phía động khẩu đó, nghĩ đến lời nhắc của Hệ Thống vừa rồi, Tần Mặc liền nhíu mày.

Chẳng lẽ thứ đó ở ngay trong động khẩu này sao?

Lúc này Hạo Thiên Chân đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, anh ta mới quay đầu nhìn xung quanh.

"Bàn Tử, anh đang làm gì thế?

Sao vậy?

Bị người phụ nữ trên đó hấp dẫn rồi à?" Nói xong câu này, Hạo Thiên Chân liền đi thẳng về phía Bàn Tử, vỗ một cái vào người Bàn Tử, nhưng Bàn Tử lại không hề nhúc nhích.

Nghĩ đến vừa nãy khi họ đang thảo luận, Bàn Tử lại không tham gia, Tần Mặc liền nhíu mày, rồi lại quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân cũng hiểu ý Tần Mặc, nên anh ấy cùng Tần Mặc đi về phía Bàn Tử, cả hai đều đặt tay lên người Bàn Tử, nhưng đúng lúc này Tần Mặc đột nhiên phát hiện bức bích họa trước mặt dường như đã động đậy.

Thấy cảnh này, Tần Mặc lập tức nheo mắt lại, sau đó anh ta nhìn chằm chằm Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trong lòng Trương Kỳ Lân cũng giật thót một cái, anh ấy cảnh giác nhìn chằm chằm bức bích họa trước mặt.

"Bức bích họa này quả thực có vấn đề." Tần Mặc nhìn ra manh mối, liền quay đầu nhìn xung quanh, nhưng xung quanh chẳng có gì cả, tại sao họ lại có thể nhìn thấy bức bích họa này cử động chứ?

Hạo Thiên Chân thì không ngừng tát vào người Bàn Tử.

"Bàn Tử!

Mau tỉnh lại đi!" Nhưng Bàn Tử lại không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Sau khi do dự một lát, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm bức bích họa trước mặt, điểm kỳ lạ nhất định là ở trên bức bích họa này, nhất định phải tìm thấy chỗ sơ hở từ bức bích họa này mới được.

Tần Mặc một lần nữa khởi động Tĩnh Thái Hành Động Thuật của mình.

Lần này Tần Mặc vậy mà cũng nhìn thấy những người phụ nữ trên đó, không ngừng vặn vẹo cơ thể, họ cũng quay đầu nhìn Tần Mặc với vẻ mặt tươi cười.

Chương 164

Nhưng dưới ánh mắt của Tần Mặc, người phụ nữ đó đột nhiên từ từ lớn lên, trực tiếp bước ra khỏi bức bích họa này, hơn nữa khuôn mặt của cô ta cũng biến thành hình thái xương khô.

Trong lòng Tần Mặc giật thót một tiếng, liền lùi về phía sau hai bước.

Trương Kỳ Lân nhìn chằm chằm người phụ nữ bước ra từ bức bích họa, Hạo Thiên Chân bên cạnh thì giật mình, có chút không hiểu nhìn người phụ nữ này.

"Đây lại là thứ gì vậy?" "Nếu tôi đoán không sai thì... những người phụ nữ trên bức bích họa này, hẳn là được vẽ bằng bột Cấm Bà nghiền ra." Hạo Thiên Chân trừng lớn mắt, trong mắt mang theo một tia khó tin.

"Cấm Bà vốn dĩ có tác dụng mê hoặc lòng người, các cậu cẩn thận một chút." Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân cũng lập tức đáp lời, có lẽ là do người phụ nữ này đã bước ra khỏi bích họa nên Bàn Tử bên cạnh mới phản ứng lại.

Bàn Tử có chút mơ màng quay đầu, nhìn xung quanh, sau khi thấy người phụ nữ này và trạng thái của cô ta, Bàn Tử liền trợn tròn mắt vội vàng lùi về phía sau.

Nhưng mái tóc của người phụ nữ lại đột nhiên dài ra vào lúc này, cuộn về phía cổ của Bàn Tử ở không xa.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lấy Dương Kiếm từ trên người ra chém về phía mái tóc của người phụ nữ.

Ngay cả Dương Kiếm cũng không thể chặt đứt mái tóc của người phụ nữ này.

Tốc độ phản ứng của Trương Kỳ Lân cũng khá nhanh, chỉ thấy anh ấy nhảy lên, đá về phía cơ thể người phụ nữ, người phụ nữ cũng chỉ có thể tạm thời lùi sang một bên, thu hồi mái tóc của mình.

Bàn Tử lúc này mới ho khan mấy tiếng, tiếp đó anh ta ngẩng đầu nhìn chằm chằm người phụ nữ ở không xa.

"Thứ này sao lại giống Cấm Bà vậy?" "Anh nói không phải chuyện vô nghĩa à?

Anh đừng quên, Mộ Huyệt này đã tồn tại bao lâu rồi, đã vậy bức bích họa trên đây lại được vẽ bằng cơ thể của cô ta, vậy thì có nghĩa là thứ trên bức bích họa này có cùng tuổi với Mộ Huyệt." Hạo Thiên Chân trợn trắng mắt.

Bàn Tử nhíu mày, nhưng anh ta không phản bác Hạo Thiên Chân.

"Nói như vậy thì, đây chẳng phải cũng coi là Cấm Bà sao?" "Cũng gần như vậy." Thảo nào vừa nãy Hệ Thống đã nhắc nhở mình ở đây còn có thứ khác, nhưng mình vẫn luôn không tìm thấy, xem ra là ở trên bức bích họa này.

"Trước hết hãy giải quyết cô ta đi!" Nói xong câu này, Tần Mặc liền bay thẳng về phía Cấm Bà.

Cấm Bà cũng không cam chịu yếu thế, hừ lạnh một tiếng rồi thân thể biến mất tại chỗ.

Trương Kỳ Lân lại đột nhiên xuất hiện ở một bên khác, ở không xa anh ấy chính là Cấm Bà.

Cấm Bà ổn định thân hình xong, liền trực tiếp dùng tóc của mình tấn công Trương Kỳ Lân.

Bàn Tử có chút tức giận cầm một cái bình gốm bên cạnh, ném thẳng về phía Cấm Bà.

"Vừa nãy chính là cái thứ chết tiệt ngươi đã khiến tôi tiến vào trong bích họa, suýt nữa thì lạc mất chính mình!" Hiện tại Cấm Bà đang quấn lấy Trương Kỳ Lân chiến đấu, nên cú này chắc chắn đập trúng người cô ta, Cấm Bà có chút tức giận quay đầu nhìn Bàn Tử ở không xa.

Chỉ thấy cô ta đột nhiên tấn công về phía Bàn Tử, Bàn Tử vội vàng né tránh.

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng rồi trực tiếp chạy về phía cái hố đen ở không xa.

Tần Mặc nhíu mày, sau đó anh ta quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Đuổi theo!" Mấy người họ gật đầu xong liền đi theo Tần Mặc, họ cũng lúc này trực tiếp đuổi theo về phía đó, nhưng không bao lâu, mấy người họ liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ tăng tốc độ của mình.

Trong nháy mắt, Tần Mặc đã xuất hiện ở một khúc cua.

Nhưng điều khiến Tần Mặc và mấy người họ không ngờ tới là, A Ninh hiện tại đang co ro trên mặt đất.

Lúc này sắc mặt A Ninh tái nhợt vô cùng.

Thấy cảnh này Hạo Thiên Chân liền ngây người ra một lát, anh ta cũng lúc này ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm A Ninh, có chút không hiểu nói.

"Cô bị làm sao vậy?" Bàn Tử nghĩ đến trước đó A Ninh muốn đối phó bọn họ, liền không nhịn được kéo Hạo Thiên Chân ra.

“Kệ cô ta làm sao, bây giờ chính là cơ hội tốt để giải quyết con nhỏ này!” “Trước đừng để ý đến cô ta, bây giờ chúng ta còn chưa giải quyết xong con Cấm Bà kia đâu, anh không sợ lát nữa bọn chúng lại đến tập kích chúng ta sao?” Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử mới dừng lại, gật đầu xong liền cùng Tần Mặc và những người khác đuổi theo về phía không xa.

Nhưng không bao lâu, Tần Mặc và nhóm của mình lại nghe thấy một tràng âm thanh, Tần Mặc nhíu mày, nhưng đúng lúc này trên người anh ấy đột nhiên xuất hiện một ít hắc khí, những hắc khí này chính là khí bao bọc lấy anh ấy.

Tần Mặc sau khi phản ứng lại, liền vội vàng bịt tai mình.

“Mấy cậu đừng nghe âm thanh này!” Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Sắc mặt Trương Kỳ Lân chỉ hơi tái đi một chút, không có biến hóa gì khác, nhưng Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lại không chịu khống chế mà điên cuồng chạy về phía bên trong.

Tần Mặc nheo mắt lại xong liền trực tiếp đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, may mà sức mạnh của Tần Mặc khá mạnh, có thể giữ được hai người họ.

Ngay lúc này, từ một cánh cửa đá ở cuối khúc cua đột nhiên lại bay ra rất nhiều sợi tóc, muốn kéo bọn họ đi.

Tần Mặc nhíu mày, nhưng còn chưa đợi Tần Mặc làm gì, Trương Kỳ Lân liền trực tiếp cầm Hắc Kim Cổ Đao của mình, tấn công vào những sợi tóc đó.

Tần Mặc phát hiện, không biết Trương Kỳ Lân đã phết máu của mình lên Hắc Kim Cổ Đao từ lúc nào, nên cú này liền trực tiếp chặt đứt những sợi tóc đó.

Tần Mặc nhướng mày, có người giúp đỡ mình vẫn khá tốt.

Dùng sức kéo Hạo Thiên Chân và Bàn Tử xong, Tần Mặc liền đặt hai người họ sang một bên khác, hiện tại hai người họ đang đứng bất động ở đó.

"Xem ra chỉ còn hai chúng ta thôi." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân không nói nhiều với Tần Mặc, chỉ đi về phía căn phòng đá bên đó.

Tần Mặc cũng đi theo, sau khi tiến vào bên trong, Tần Mặc liền chú ý thấy ở không xa đang có một cây san hô đỏ đặc biệt lớn, mà trên cây san hô đỏ này lại có rất nhiều Đồng Linh.

Nhìn thấy những Đồng Linh này xong, trong mắt Tần Mặc liền xẹt qua biểu cảm kinh ngạc, những Đồng Linh này chẳng phải chính là Đồng Linh trong cơ thể Thi Miết trước đó sao?

Không ngờ lại gặp chúng ở đây, hơn nữa số lượng còn nhiều đến vậy.

Chỉ tiếc là trước đó mình đã dung hợp Đồng Linh kia rồi, e rằng bây giờ những Đồng Linh này đối với mình cũng không còn tác dụng gì nữa.

Nhưng tại sao ở đây lại xuất hiện những Đồng Linh như vậy chứ?

Tần Mặc không nghĩ nhiều như vậy, chỉ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Cấm Bà ở không xa.

Cấm Bà thấy âm thanh của Đồng Linh này không có tác dụng với Tần Mặc và những người khác, liền không nhịn được có chút tức giận, lập tức bay về phía Tần Mặc.

Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân ở không xa, Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc, hai người họ liền trực tiếp tấn công gọng kìm về phía Cấm Bà trước mặt.

Cấm Bà làm sao có thể là đối thủ của hai người họ chứ?

Chương 165

Không bao lâu, Tần Mặc liền dùng Dương Kiếm trong tay đâm trúng Cấm Bà một nhát.

Cấm Bà có chút tức giận tung mái tóc của mình ra, chỉ thấy mái tóc của cô ta trực tiếp cuốn về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân sớm đã thấy lạ không lạ, nên hai người họ tùy tiện liền trực tiếp chặt đứt mái tóc của Cấm Bà này.

Hai người họ lại nhìn chằm chằm Cấm Bà.

Nghĩ đến kỹ năng Hệ Thống thưởng cho mình lần trước, Tần Mặc liền vuốt cằm.

"Vì Hệ Thống đã thưởng cho mình thứ tốt như vậy, vậy thì mình phải dùng thử một lần mới được chứ!" Tần Mặc lẩm bẩm câu này, tiếp đó khí thế trên người anh ấy liền từ từ dâng trào, trong mắt Cấm Bà cũng xuất hiện biểu cảm sợ hãi, bởi vì khí tức trên người Tần Mặc thực sự quá nồng đậm.

"Nộ Hải Phiên Ba!" Cú này trực tiếp đánh về phía Cấm Bà, nhưng Tần Mặc lại phát hiện uy lực này có chút không giống với những gì mình tưởng tượng.

Nhưng lại nghĩ đến mô tả của Hệ Thống trước đó, Tần Mặc liền hiểu ra, hóa ra kỹ năng này chỉ khi mình tức giận nhất mới có thể phát huy uy lực.

Hiện tại có được lực tấn công lớn như vậy, đã là vô cùng không dễ dàng rồi.

Cấm Bà lại không vì điều này mà ngã xuống chờ đợi cái chết, ngược lại cô ta lại lần nữa đứng dậy bay về phía Tần Mặc.

Hừ lạnh một tiếng xong, Tần Mặc liền trực tiếp lắc đầu, tiếp đó Tần Mặc lại dùng Dương Kiếm tấn công Cấm Bà.

Một lát sau, Cấm Bà liền trực tiếp ngã xuống đất.

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị giải quyết Cấm Bà này, thân thể Cấm Bà đột nhiên biến mất, trên đất chỉ còn lại một đống bột phấn.

Tần Mặc nhíu mày.

Không ngờ con Cấm Bà này vậy mà còn biết bỏ chạy.

Trương Kỳ Lân bên cạnh cũng thu lại Hắc Kim Cổ Đao của mình.

"Đã giải quyết." Nói xong Trương Kỳ Lân liền quay người rời đi, Tần Mặc cũng gật đầu, tiếp đó Tần Mặc liền trực tiếp đi về phía Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở một bên khác.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bây giờ cũng đã hoàn hồn lại, hai người họ có chút mơ màng quay đầu, nhìn xung quanh.

"Bàn Tử vừa nãy là chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân đưa tay xoa xoa giữa trán mình.

Bàn Tử lắc đầu.

"Tôi cũng không biết là tình huống gì nữa!" Thấy một mảng màu đỏ ở không xa, Bàn Tử liền vội vàng đi qua.

Hạo Thiên Chân theo sát bên cạnh Bàn Tử, hai người họ cũng lúc này chú ý thấy bên trong này có một cây san hô lớn, lập tức hai người họ không nhịn được cảm thấy có chút kinh ngạc.

Bàn Tử càng thêm hai mắt phát sáng đi về phía cây san hô này.

"Không ngờ ở đây lại có một cây san hô lớn đến vậy, thực sự khiến tôi quá đỗi kinh ngạc." Nói xong câu này, anh ta không ngừng quan sát cây san hô trước mặt.

“Nếu mang cây san hô này đi, chắc chắn có thể bán được rất nhiều tiền nhỉ.” “Cây san hô này chẳng đáng giá bao nhiêu đâu.” Tần Mặc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử ngây người ra, sau đó anh ta nhíu mày nhìn cây san hô nói.

“Làm sao có thể chứ?

Theo lẽ thường mà nói, san hô này chẳng phải đều nên khá đáng tiền sao?

Hơn nữa, nếu cây san hô này không đáng tiền, vậy người ta đặt cây san hô này ở đây làm gì?” “Anh nhìn những thứ trên đó kìa.” Hạo Thiên Chân nhìn chằm chằm mấy cái Đồng Linh trước mặt.

Mấy cái Đồng Linh này hình như khá quen mắt, nhưng anh ta lại không nhớ ra đã thấy ở đâu, Trương Kỳ Lân thì nhắc nhở nói.

“Trong cơ thể Thi Miết.” Hạo Thiên Chân phản ứng lại liền gật đầu, anh ta vuốt cằm nhìn những Đồng Linh trước mặt.

“Không ngờ ở đây lại có nhiều Đồng Linh đến vậy.” “Vậy Đồng Linh này có đáng giá chút tiền nào không?” Bàn Tử nhìn Tần Mặc.

Anh ta cảm thấy Tần Mặc trong phương diện này hình như là một người trong nghề, hơn nữa Tần Mặc lại là một người bán đồ cổ, hẳn là khá hiểu về Đồng Linh này.

Tần Mặc mỉm cười.

“Cũng tạm được, dù sao cũng đáng tiền hơn cây san hô này nhiều!” Bàn Tử lập tức vui vẻ, ngay lập tức anh ta liền trực tiếp ngắt từng cái Đồng Linh xuống, Hạo Thiên Chân trợn trắng mắt như thể nghĩ ra điều gì đó, anh ta mới nhíu mày nhìn Trương Kỳ Lân và Tần Mặc.

“Tôi nhớ Đồng Linh này chẳng phải là thời Chiến Quốc sao?

Nhưng ngôi mộ này hình như là triều Minh, làm sao có thể có Đồng Linh này chứ?" "Ngôi mộ này có phải triều Minh hay không còn chưa chắc." Tần Mặc lắc đầu, Mộ Huyệt này quả thực không đơn giản, hơn nữa chỉ dựa vào những Đồng Linh trên đó là có thể nhìn ra, Mộ Huyệt này tuyệt đối không phải thời kỳ triều Minh.

Hạo Thiên Chân ngây người ra một lát, anh ta cảm thấy ngôi mộ này càng thêm bất thường.

"Ra ngoài thôi." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, nơi này đối với họ đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

"À đúng rồi, vừa nãy chúng ta bị làm sao vậy?" Bàn Tử có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

Trước đó Bàn Tử không đi qua cái kênh đào kia, nên anh ta cũng không biết về Đồng Linh này.

"Đồng Linh này hình như có thể khiến người ta rơi vào trạng thái mê huyễn, có lẽ vừa nãy hai chúng ta đã bị Cấm Bà kích hoạt Đồng Linh này rồi tiến vào thế giới mê huyễn." Bàn Tử hiểu ra liền gật đầu, tiếp đó ba người họ lại đi về phía một bên khác.

Trên đường đi họ lại nhìn thấy A Ninh.

Bàn Tử bĩu môi liền đi về phía A Ninh, anh ta cũng lúc này lạnh lùng châm chọc nói.

"Đáng đời!

Bây giờ bị Cấm Bà dọa thành ra thế này, cũng là tự cô chuốc lấy." Hạo Thiên Chân lắc đầu.

"Cô ta đã như vậy rồi, anh đừng châm chọc cô ta nữa, tuy nói trước đó cô ta thật sự muốn hãm hại chúng ta, nhưng cô ta cũng đâu có được hả hê gì đâu?" "Không cần để ý đến cô ta." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân.

“Bây giờ giải quyết cô ta đi, ngược lại sẽ khiến chúng ta không thể rời khỏi đây, các cậu đừng quên đội ngũ kia, là cô ta dẫn đến đó, nếu không có cô ta, e rằng đội ngũ đó cũng không nhất định sẽ đưa chúng ta trở về.” Nghe lời này Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân mới gật đầu.

Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên người A Ninh.

“Bàn Tử, giao cho anh đấy.” Bàn Tử bĩu môi, có chút ghét bỏ đi đến bên cạnh A Ninh.

“Thật đúng là đ* cạn lời, cuối cùng vẫn phải cõng cái con nhỏ đáng ghét này!” Nhưng Bàn Tử cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể xốc A Ninh lên lưng mình.

Hiện tại A Ninh vẫn chưa hồi phục thần trí, xem ra thực sự bị dọa không nhẹ.

Tần Mặc không nghĩ nhiều như vậy, chỉ dẫn họ đi về phía trước.

Không lâu sau, họ liền quay trở lại chỗ vừa rồi.

Chương 166

Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân.

"Tìm cách ra ngoài đi." Trương Kỳ Lân đáp một tiếng rồi quay đầu nhìn xung quanh, xem ra họ nhất định phải tìm cách ra ngoài từ đây.

Hiện tại Bàn Tử mới chú ý thấy mô hình Thiên Cung ở không xa.

Ngay lập tức anh ta cảm thấy có chút kinh ngạc, anh ta cũng lúc này đi về phía này quan sát mô hình.

"Mô hình này tuy nhìn qua cũng tạm được, nhưng trên mạng bán đầy ra đấy thôi, xem ra người tạo ra ngôi mộ này cũng chẳng có gì đặc biệt nhỉ?" "Cái đó không giống đâu, vừa nãy tôi đã quan sát rồi, mô hình Thiên Cung này vẫn khá tinh xảo." Hạo Thiên Chân nói xong câu này liền lần nữa xoa tay, tiếp đó anh ta lại lấy ra kính lúp, tiếp tục quan sát ở đây.

"Nhìn cái bộ dạng chưa từng thấy đời của cậu kìa, ra ngoài rồi đừng nói cậu quen biết Bàn Gia tôi đấy!" Bàn Tử có chút ghét bỏ nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân lười nói nhiều với Bàn Tử, chỉ không ngừng chú ý ở đây, đúng lúc này Hạo Thiên Chân đột nhiên bị thứ gì đó vấp ngã, ngã nhào về phía trước.

"Ái chà!" Bàn Tử không nhịn được bật cười.

"Cậu nhóc này được không đấy?

Sao đi bộ cũng không vững vậy?" Nói xong câu này, Bàn Tử liền muốn đi qua đỡ Hạo Thiên Chân dậy, nhưng khi nhìn thấy thứ trước mặt, Bàn Tử liền sợ hãi nhảy lùi về phía sau một bước.

"Chết tiệt!

Đây là cái quái gì vậy?!" Tần Mặc và Trương Kỳ Lân phản ứng

lại, hai người họ đi về phía này, tiếp đó họ liền chú ý thấy ở chỗ này đang có một bộ cương thi.

“Chẳng lẽ bộ cương thi này chính là Uông Tàng Hải, người đã xây dựng ngôi mộ này sao?” Tần Mặc suy nghĩ một lát liền lắc đầu.

“Chắc không phải đâu, cho dù Uông Tàng Hải thật sự đã xây dựng khu mộ này, anh ta làm sao có thể tự nhốt mình ở bên trong đây chứ?

Sẽ không có ai ngốc như vậy đâu?” “Phải đó, hơn nữa cho dù thật sự chết rồi, cũng là đặt mình vào trong Quan Tài chứ, làm sao có thể ngồi ở đây, anh ta đâu phải người theo Phật giáo.” Bàn Tử trợn trắng mắt, anh ta cũng lúc này quan sát bộ cương thi trước mặt.

“Nhưng cái thứ này đã chết nhiều năm như vậy rồi, vậy mà vẫn còn ngồi ở đây, quả thực khá đáng sợ.” Bàn Tử bĩu môi.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên bộ cương thi này, không biết vì sao, Tần Mặc luôn cảm thấy bộ cương thi này dường như có chút bất thường.

Sau khi do dự một lát, Tần Mặc liền đi về phía bộ cương thi này, cẩn thận quan sát.

Trương Kỳ Lân cũng đi đến bên cạnh bộ cương thi này, trong đầu anh ấy cũng lúc này xẹt qua mấy hình ảnh, nhưng khi anh ấy cố gắng nhớ lại, liền phát hiện đầu mình có chút đau.

Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân một cái, vỗ vỗ vai anh ấy.

Trương Kỳ Lân bừng tỉnh lại, nhưng anh ấy không nói gì với Tần Mặc, chỉ tiếp tục nhìn xung quanh.

Tần Mặc cũng không quan sát cái xác khô nữa.

Bàn Tử thì chẳng mấy hứng thú với xác khô và mô hình này, dù sao hai thứ này cũng không đáng tiền, anh ta chỉ quay đầu nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân. "Chúng ta vẫn nên tìm cách ra khỏi đây trước

đã." "Vì chỗ này đã là đỉnh, vậy chắc hẳn phải ra từ phía trên này." Tần Mặc cầm đèn lướt qua phía trên, sau đó anh cẩn thận quan sát Trương Kỳ Lân và cả xung quanh.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc bay thẳng lên phía trên.

Lúc này, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vẫn đang chăm chú quan sát cái xác khô đó.

Tần Mặc thấy hai người họ như vậy thì lườm một cái, nhưng anh lười nói nhảm với họ, chỉ nhìn chằm chằm Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân lúc này cũng đạp một chân vào cột bên cạnh, bay lên đến đỉnh cao nhất. "Hai cậu có lên không?" Tần Mặc nhìn xuống Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Lúc này hai người họ mới phản ứng lại, sau đó vội vàng gật đầu. "Đương nhiên là phải lên rồi." Tần Mặc trực tiếp lấy dây thừng từ người mình ra và ném xuống dưới.

Trương Kỳ Lân không giúp Tần Mặc, vì anh biết Tần Mặc vẫn còn khá mạnh, kéo hai người lên là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chẳng bao lâu sau, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đã được Tần Mặc kéo lên.

Bàn Tử bĩu môi. "Thật không biết hai cậu gấp cái gì, vừa nãy cái xác khô đó vẫn còn ở đây, tôi còn chưa nghiên cứu xem đó là ai nữa!" "Kệ xác khô đó làm gì?

Dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chúng ta." Tần Mặc nói xong, nhìn lên đỉnh mộ, sau đó anh vươn tay gõ gõ vào đỉnh Mộ Huyệt.

Nghe thấy âm thanh đó, Tần Mặc nhíu mày, rồi nhìn mấy người bên cạnh. "Nếu tôi đoán không lầm, chỗ này là đặc ruột, chúng ta muốn phá vỡ nó e rằng không đơn giản chút nào." Mặc dù Tần Mặc

nói vậy, nhưng anh vẫn lấy ra một con dao nhỏ từ người mình và đâm vào lớp bê tông.

Sau đó, Tần Mặc dùng sức cạy lớp bê tông ra, rồi anh chú ý thấy kết cấu cốt thép bên trong.

Hạo Thiên Chân thấy vậy thì nhíu mày. "Xem ra đúng là không có cách nào ra khỏi đây rồi." Tần Mặc nheo mắt lại. "Xem ra khả năng ra khỏi đây không lớn lắm." Tần Mặc lắc đầu, nhìn xuống dưới.

Khi chú ý thấy A Ninh ở không xa, Tần Mặc nhíu mày, hóa ra họ đã quên mất A Ninh.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thấy ánh mắt của Tần Mặc, họ cũng nhìn theo. "À phải rồi, cô nàng này chắc chắn sẽ để lại đường lui cho mình chứ, chúng ta có nên đợi cô ta tỉnh lại rồi hỏi không?" Tần Mặc gật đầu. "Đó cũng là một cách, nhưng hiện giờ tình trạng của cô ta không được tốt lắm, chúng ta có hỏi được gì từ miệng cô ta hay không thì chưa biết.

Hay là cứ xem có cách nào khác không đã." "Nếu có thuốc nổ thì tốt rồi, chúng ta có thể phá tung cái đỉnh này ra." Hạo Thiên Chân véo cằm, nhìn chằm chằm vào đỉnh mộ.

Bàn Tử lắc đầu. "Nếu vậy, nước biển tràn vào đây chẳng phải sẽ nhấn chìm chúng ta sao?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc và mấy người kia.

Tần Mặc bật cười. "Chỉ cần tốc độ chúng ta đủ nhanh thì vẫn có thể thoát ra khỏi đây.

Hơn nữa, nước biển có lúc dâng lúc rút, nên chúng ta không cần lo lắng.

Vả lại, hiện giờ chúng ta cũng có cách nào mở được chỗ này đâu?" Tần Mặc thở dài. "Với lại, tôi xem thời gian rồi, nếu trong nửa tiếng nữa chúng ta không ra được, e rằng phải đợi thêm khoảng một tuần.

Chương 167

Chúng ta chắc chắn không thể tiếp tục đợi ở đây.

Dù tôi có nhiều tài nguyên đi chăng nữa, lãng phí thời gian lâu như vậy ở đây thật sự không đáng chút nào." Bàn Tử nghe vậy thì bĩu môi, dựa vào bức tường phía sau. "Bàn Gia tôi nhất định không thể chết ở đây!" Tần Mặc cười nhìn anh ta. "Đúng vậy, mạng chúng ta vẫn còn lớn chán, tôi cũng nghĩ trời không tuyệt đường người đâu." Tần Mặc nhìn vào Không Gian Hệ Thống của mình, muốn tìm thứ gì đó có thể giúp họ thoát ra.

Hạo Thiên Chân xoa cằm, quay đầu nhìn mấy người trước mặt, nghĩ đến họ vẫn luôn kề vai sát cánh với mình ở đây, liền bất đắc dĩ nói: "Vốn dĩ tôi chỉ muốn mấy người đến đây cùng tôi, đưa Tam thúc ra ngoài thôi, nhưng không ngờ bây giờ lại xảy ra tình huống như thế này." "Nếu mấy người mà chết ở đây, tôi chắc chắn cũng không thể chấp nhận được." Tần Mặc vỗ vai Hạo Thiên Chân. "Trời không tuyệt đường người đâu, đừng quá lo lắng, chúng ta chẳng phải đang tìm cách sao?" Bàn Tử như thể nghĩ ra điều gì đó, lúc này mới quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân. "À phải rồi, Tiểu Ca, trước đây anh chẳng phải đã từng đến đây rồi sao?

Anh ra ngoài bằng cách nào vậy?" Hạo Thiên Chân vỗ một cái vào người Bàn Tử. "Cậu đang nghĩ gì vậy?

Tiểu Ca trước đây đúng là đã đến đây, nhưng cậu quên rồi sao?

Tiểu Ca đã trực tiếp ngất xỉu trong cái mật đạo đó, nên anh ấy cũng không biết cách ra khỏi đây." Tần Mặc thì nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, nói thật, giờ anh cũng đã không còn nhớ nội dung cuốn sách đó nữa rồi.

Rõ ràng trước khi đến đây, anh vẫn còn nhớ rất rõ những tình tiết đó, nhưng bây giờ lại hoàn toàn quên mất.

Ngay lúc đó, Trương Kỳ Lân đột nhiên vỗ một cái vào đầu mình rồi quay đầu nhìn xuống cái xác khô bên dưới. "Tôi biết rồi." Nói xong câu này, Trương Kỳ Lân liền nhảy thẳng xuống, đi đến bên cạnh xác khô.

Tần Mặc cũng theo xuống.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy cảnh này thì nhìn nhau, nhưng vì thân thủ của hai người họ không nhanh nhẹn bằng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, nên họ không tùy tiện nhảy xuống. "Trong cái xác khô này có thứ gì sao?" Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân đáp một tiếng. "Đúng vậy, trước đây tôi quả thực đã đến đây, hơn nữa tôi còn nhớ trên người cái xác khô này có một Cơ quan.

Một khi Cơ quan trên người xác khô này được kích hoạt, thuốc nổ bên trong sẽ lộ ra." Tần Mặc có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm cái xác khô trước mặt.

Không ngờ trên người cái xác khô này lại có thứ như vậy.

Trương Kỳ Lân không nói thêm gì với Tần Mặc, chỉ đặt tay lên người cái xác khô.

Ngay lúc đó, giọng nói của Hệ Thống lại vang lên. "Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết." Tần Mặc sững người một chút, nhưng ngay lúc này, xác khô đột nhiên mở mắt, nó đấm một quyền về phía Trương Kỳ Lân.

May mà Trương Kỳ Lân phản ứng khá nhanh, kịp thời lăn mình về phía sau né tránh đòn tấn công của xác khô.

Tần Mặc cũng kịp lùi về sau hai bước, nhíu mày, nhìn chằm chằm

cái xác khô ở không xa.

Anh cũng không ngờ cái xác khô này lại đột nhiên tỉnh lại.

Xác khô nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, ngay khoảnh khắc tiếp theo, nó liền lao thẳng vào Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở phía trên trừng lớn mắt. "Chết tiệt, mọi người!

Chuyện gì thế này?

Đó không phải là một xác khô sao?

Hơn nữa vừa nãy chúng ta đã kiểm tra rồi mà, giờ cái xác khô này lại đột nhiên tỉnh lại!" "Đừng bận tâm nhiều thế, chúng ta mau xuống giúp đi." Hạo Thiên Chân nhíu mày, nói xong liền nhảy thẳng xuống.

Bàn Tử có chút bất đắc dĩ, nhưng anh ta cũng chỉ có thể xuống giúp Tần Mặc và những người khác.

Bàn Tử biết rằng nếu Tần Mặc và Trương Kỳ Lân chết dưới tay cái xác khô này, thì hai người họ cũng không thể tiếp tục sống sót.

Tần Mặc nhìn mấy người họ. "Hèn chi, lúc đầu tôi cảm thấy bụng cái xác khô này có chút kỳ lạ.

Nếu đoán không sai thì bên trong này chắc hẳn có cái Cơ quan và thuốc nổ.

Mọi người cẩn thận một chút, đừng tấn công vào bụng nó, nếu không thì xong đời rồi." "Cái chết tiệt này còn không thể tấn công vào bụng!

Thật là cạn lời mà!" Bàn Tử cứ thế nhìn chằm chằm cái xác khô. "Đừng nói nhảm nữa, nếu cậu thật sự tấn công trúng, với khoảng cách này, thuốc nổ đó sẽ khiến tất cả chúng ta chết ở đây." Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử đáp một tiếng, chừng mực này anh ta vẫn còn biết, nên chắc chắn không thể hành động khinh suất.

Tần Mặc trực tiếp rút Dương Kiếm của mình ra, nhìn vào cái xác khô, sau đó anh dùng Dương Kiếm tấn công về phía nó.

Cái xác khô này có thể cảm nhận được Kong Khí trên người Tần Mặc, nên nó nheo mắt lại rồi lùi về sau hai bước.

Nhưng chưa kịp đứng vững, lưng nó đột nhiên bị ai đó đá một cái.

Khi nó quay người lại, liền thấy một thanh đại đao chém tới.

Nhưng thân thủ của cái xác khô này vẫn khá nhanh nhẹn, nó cúi người về phía sau một cái, liền né được đòn tấn công của Trương Kỳ Lân.

Xác khô đi đến một bên khác rồi nhìn chằm chằm mấy người trước mặt.

Xác khô hít một hơi thật sâu, rồi nhìn vào người mình, chỉ thấy cơ thể nó cũng phóng ra rất nhiều hắc khí.

Tần Mặc vội vàng quay đầu nhìn sang bên kia. "Đây chắc là thi độc, mọi người nín thở đi." "Cái chết tiệt quỷ quái gì thế này, còn biết phát tán thi độc nữa chứ?" Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ, nhìn cái xác khô ở không xa.

Tần Mặc không nói nhiều với hai người họ, chỉ phối hợp với Trương Kỳ Lân, không ngừng đối phó với cái xác khô trước mặt.

Trương Kỳ Lân dùng Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém thẳng vào đầu xác khô, nhưng xác khô lại trực tiếp dùng móng vuốt của nó va chạm với Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân một cái.

Chương 168

"Đinh!" Một âm thanh lớn truyền đến, nhưng Tần Mặc lại dùng Dương Kiếm của mình đâm thẳng vào cơ thể cái xác khô.

Xác khô khó tin cúi đầu, khi chú ý thấy vết thương trên ngực mình, nó liền quay đầu nhìn sang Tần Mặc bên kia, sau đó vẫy vẫy móng tay màu đen của nó.

Móng vuốt màu đen này vẫn khá dài, may mà Tần Mặc phản ứng khá nhanh, kịp thời lộn về phía sau sang một bên khác.

Thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc nhìn chằm chằm cái xác khô, còn xác khô thì có vẻ tức giận, lao đến bên cạnh Tần Mặc.

Chỉ thấy cái xác khô trực tiếp đá về phía Tần Mặc, nhưng Bàn Tử lúc này lại di chuyển đến một bên khác của Tần Mặc, sau đó Bàn Tử lại dùng khuỷu tay thúc vào người xác khô.

Xác khô và Bàn Tử đồng thời lùi ra một khoảng cách về hai phía.

Bàn Tử đưa tay xoa xoa cánh tay mình. "Đau thật đó!" Nhưng cú đó của Bàn Tử quả thực đã tranh thủ được một khoảng thời gian cho Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đồng thời tiến đến bên cạnh cái xác khô.

Xác khô nhìn hai người, sau đó nó trực tiếp dùng bụng mình húc về phía Tần Mặc.

May mà Tần Mặc phản ứng khá nhanh, kịp thời rút Dương Kiếm trong tay mình về.

Trên mặt xác khô cũng xuất hiện một nụ cười quỷ dị.

Tần Mặc giật mình trong lòng, anh không ngờ cái xác khô này lại thông minh đến vậy.

Một cái xác khô bình thường không đáng sợ lắm, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân liên thủ nhất định có thể giải quyết được đối phương, nhưng cái xác khô này lại có ý thức nhất định, trên người nó còn có một quả bom như vậy.

Điều này vẫn khá phiền phức.

Chỉ thấy xác khô lại dùng móng vuốt của nó vung về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân thì dùng thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay mình chắn ngang trước mặt.

Tần Mặc nhân cơ hội này trực tiếp đến bên cạnh xác khô.

Như thể nghĩ ra điều gì đó, Tần Mặc liền đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, nói nhỏ vài câu vào tai anh.

Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc liền trực tiếp gật đầu. "Hai cậu không cần đến giúp đâu." Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở không xa.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe vậy thì sững người một chút.

Hai người họ nhìn nhau rồi nhíu mày.

Nhưng họ cũng không nói gì, chỉ lùi về sau hai bước.

Xem ra Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cảm thấy hai người họ vướng víu, nên mới không cho họ qua.

Nhưng cũng vừa hay là hai người họ có thể nghỉ ngơi ở đây.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm rồi gật đầu với Trương Kỳ Lân.

Hai người họ lúc này liền hợp lực tấn công cái xác khô trước mặt.

Chẳng bao lâu sau, xác khô đã không chống đỡ nổi nữa, nó bị Tần Mặc và Trương Kỳ Lân dồn vào một góc.

Xác khô lại nhìn vào người mình, sao độc tố trên người nó lại không có tác dụng gì với bọn họ chứ?

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân gật đầu, sau đó hai người họ lại giãn cách với xác khô.

Khi xác khô lại tấn công về phía Tần Mặc, Tần Mặc liền cố ý giả vờ như mình không đánh lại.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc bay lên đến đỉnh.

Thấy Tần Mặc làm vậy, Trương Kỳ Lân liền nhíu mày.

Anh vốn định dùng thân mình để dẫn cái xác khô lên, nhưng không ngờ Tần Mặc lại đi trước một bước.

Nhưng không sao, chỉ cần anh ấy nắm bắt tốt thời gian, Tần Mặc sẽ không bị thuốc nổ này làm bị thương.

Tần Mặc nhìn chằm chằm cái xác khô trước mặt.

Khi xác khô đến chỗ yếu nhất, Tần Mặc liền trực tiếp đá một cước vào người nó.

Sau đó Tần Mặc nhìn vào bụng cái xác khô.

Tần Mặc dùng tay điểm một cái vào bụng nó, bụng xác khô liền trực tiếp mở ra một cái khe.

Thuốc nổ bên trong cũng hiện ra ở đây.

Xác khô có chút không hiểu ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, nhưng chưa kịp phản ứng, Tần Mặc đã nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với nó.

Thân thủ của Tần Mặc quả thực rất tốt, nên chỉ trong chốc lát, Tần Mặc đã lùi về phía sau.

Xác khô hiểu được ý định của Tần Mặc, nó muốn đuổi theo anh, nhưng Tần Mặc lại dùng băng tinh trực tiếp khống chế cơ thể xác khô.

Sau khi bị băng tinh chặn lại, xác khô hoàn toàn không thể thoát ra khỏi không gian nhỏ này.

Trương Kỳ Lân nhân cơ hội này trực tiếp vung con dao quân đội nhỏ trong tay mình.

Con dao nhỏ này đâm thẳng vào xác khô ở không xa.

Sau khi đâm vào bụng xác khô, mọi người liền nghe thấy một tiếng 'phanh'.

Chỉ thấy đá xung quanh bắt đầu sụp đổ.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không khỏi sững người một chút, hai người họ nhìn nhau rồi gật đầu.

Tần Mặc nhìn lên đỉnh. "Chính là lúc này, mọi người mau chạy ra ngoài đi." Tất cả mọi người đều đáp lời, sau đó liền đi theo Tần Mặc, không ngừng bơi lên phía trên.

Như thể nghĩ ra điều gì đó, Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn sang A Ninh ở một bên khác, rồi cậu trực tiếp bơi về phía A Ninh.

Chương 169

Nhưng ngay lúc đó, A Ninh đột nhiên mở mắt.

A Ninh dùng sức đẩy Hạo Thiên Chân một cái, Hạo Thiên Chân lùi về sau một khoảng.

A Ninh thì nhân cơ hội này, vội vàng bơi thẳng về phía trước.

Hạo Thiên Chân không ngờ A Ninh lại làm vậy, nên cơ thể cậu phải trải qua một chút thời gian đệm.

Ngay khi cậu chuẩn bị bơi về phía trước, một tảng đá lớn phía trên liền rơi thẳng xuống cậu.

Hạo Thiên Chân chỉ đành nhắm mắt chấp nhận số phận, nhưng Tần Mặc lúc này lại đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, kéo cánh tay cậu một cái.

Bàn Tử có chút cạn lời nhìn Hạo Thiên Chân, anh ta không ngờ Hạo Thiên Chân lại bất chấp nguy hiểm của bản thân để cứu A Ninh.

Kết quả là A Ninh căn bản không thèm để ý đến cậu, thậm chí còn trực tiếp dùng cậu làm điểm tựa.

Tần Mặc lắc đầu xong, liền đưa Hạo Thiên Chân cùng bơi về phía trước.

Nhưng Tần Mặc lại phát hiện sau khi ra khỏi Mộ Đáy Biển, tình tiết trong đầu anh lại không hề xuất hiện.

Tần Mặc có chút không hiểu đây là chuyện gì.

Ngay lúc này, trước mặt đột nhiên xuất hiện rất nhiều tóc, trực tiếp quấn lấy Tần Mặc và mấy người họ.

Tần Mặc sững người một chút rồi quay đầu, men theo mái tóc

nhìn sang Cấm Bà ở bên kia.

Cấm Bà cũng đang trừng lớn mắt nhìn chằm chằm mấy người trước mặt.

Mái tóc của bà ta giờ đã tạo thành một cái lồng, bao bọc mấy người này ở giữa, nên chắc chắn mấy người này không thể thoát ra được.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, anh ra hiệu cho mấy người họ.

Mấy người họ lập tức hiểu ý Tần Mặc.

Bàn Tử cũng không kìm được muốn văng tục, nhưng tiếc là hiện tại đang ở dưới đáy biển nên không thể nói chuyện.

Xem ra Cấm Bà này muốn cho bọn họ chết ở dưới đáy biển rồi.

Họ hoặc là bị mái tóc của Cấm Bà siết chết, hoặc là bị ngạt thở chết ở đây.

Vừa nãy bên dưới có thi độc, nên họ chỉ thỉnh thoảng mới có thể hít thở được một hai hơi.

Vốn dĩ dưỡng khí đã không đủ rồi, giờ lại nín thở trong nước, họ đã sớm không chống đỡ nổi nữa, lại còn bị Cấm Bà này quấn lấy.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, sau đó trực tiếp men theo mái tóc của Cấm Bà mà di chuyển về phía bà ta.

Trương Kỳ Lân nhận ra Tần Mặc muốn làm gì, anh cùng Tần Mặc đến bên cạnh Cấm Bà.

Cấm Bà dường như đã nhận ra Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, nên bà ta vẫn còn kiêng dè hai người này.

Bà ta trực tiếp vung mái tóc của mình, ngăn cản hành động của hai người.

Mái tóc của bà ta trực tiếp quấn lấy chân Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi vung Dương Kiếm trong tay mình.

Dương Kiếm chém vào mái tóc của bà ta, mái tóc liền trực tiếp đứt lìa.

Có lẽ vì Tần Mặc hiện giờ khá tức giận, anh lại đột nhiên nhớ đến kỹ năng trước đây của mình. "Nộ Hải Phiên Ba!" Cú này trực tiếp đánh vào người Cấm Bà.

Vì đòn tấn công lần này của Tần Mặc khá mạnh, nên Cấm Bà trực tiếp bị Tần Mặc đánh bay sang một bên khác.

Cấm Bà nhíu mày, bà ta lại một lần nữa tụ lại mái tóc của mình, siết về phía cổ Tần Mặc.

Tần Mặc thì không nói nhảm với bà ta, trực tiếp dùng kiếm trong tay chém đứt mái tóc của bà ta một lần nữa.

Hiện tại Tần Mặc đã khá gần Cấm Bà, nên Tần Mặc liền vung Dương Kiếm trong tay.

Dưới sự kẹp công của Trương Kỳ Lân và Tần Mặc, Cấm Bà vẫn khá chật vật.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, chỉ thấy Tần Mặc lại một lần nữa tấn công vào mái tóc của Cấm Bà.

Cấm Bà cau chặt mày nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Thằng nhóc này thật sự quá khó đối phó, hơn nữa trên người nó còn có Kong Khí, quả thực rất khó nhằn.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh nhìn sang Trương Kỳ Lân ở bên kia.

Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc liền cùng Tần Mặc đồng thời

đâm về phía Cấm Bà.

Cấm Bà trong nước vẫn khá linh hoạt, bà ta trực tiếp lật mình một cái, liền né được đòn tấn công của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Như thể nghĩ ra điều gì đó, Tần Mặc nhìn vào Cấm Bà trước mặt, trước đó anh đã nhận được Không Gian Phong Ấn Thuật mà chưa từng sử dụng.

Hôm nay vừa hay dùng Cấm Bà này để luyện tập.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh của mình.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc liền trực tiếp ngưng tụ không gian xung quanh.

Nhưng hiện tại Cấm Bà lại không vươn ra xung quanh, nên bà ta không biết.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng rồi trực tiếp tấn công về phía Cấm Bà này.

Cấm Bà muốn lùi về phía sau, nhưng bà ta lại phát hiện phía sau mình như bị thứ gì đó chặn lại.

Cấm Bà có chút không hiểu quay đầu nhìn về phía sau mình, nhưng chưa kịp phản ứng, bà ta đã bị Dương Kiếm của Tần Mặc đâm trúng.

Cấm Bà trừng lớn mắt lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc khinh thường cười một tiếng.

Tiếp đó, Tần Mặc quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân ở bên kia.

Chương 170

Trương Kỳ Lân cũng nhân cơ hội này tấn công vào người Cấm Bà.

Cấm Bà nghiến chặt răng, bà ta nhân cơ hội này dùng mái tóc của mình quấn chặt lấy cổ Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt lại.

Đối phương trước khi chết còn muốn kéo theo một người chết chung, chỉ tiếc là bà ta đã chọn sai người.

Chỉ thấy Tần Mặc nhắm mắt lại, sau đó trên người anh liền bùng phát ra một luồng Kong Khí.

Đến khi Tần Mặc mở miệng ra, trong miệng liền xuất hiện tiếng Long Ngâm.

Tiếng Long Ngâm trực tiếp khiến Cấm Bà sững sờ tại chỗ.

Tần Mặc nhân cơ hội này dùng ra băng tinh.

Sau khi băng tinh đánh vào người Cấm Bà, Cấm Bà liền bị Tần Mặc khống chế, thân hình tạm thời không thể nhúc nhích.

Tần Mặc quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc gật đầu với nhau, sau đó hai người họ liền cùng lúc tấn công về phía Cấm Bà.

Cấm Bà căn bản không phải đối thủ của hai người họ, nên trong khoảnh khắc đó, thân thể Cấm Bà liền trực tiếp nổ tung. "Đinh, đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, đạt được phần thưởng: Ám Lưu Hung Dũng." Ám Lưu Hung Dũng: Có thể điều khiển một phần dòng chảy của nước, dùng nó tấn công kẻ địch, uy lực cụ thể tùy thuộc vào

thực lực của chủ thể.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, không ngờ Hệ Thống lại thưởng cho mình một kỹ năng nữa.

Ngay lập tức, Tần Mặc liền xem giao diện thuộc tính của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 235 (giới hạn con người 10) Thể lực 230 (giới hạn con người 10) Sức mạnh 220 (giới hạn con người 10) Tinh thần 270 (giới hạn con người 10).

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, rồi quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân ở bên kia.

Trương Kỳ Lân cũng không nói nhiều với Tần Mặc, chỉ ra hiệu cho anh.

Tần Mặc trực tiếp bơi sang một bên khác.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc chú ý thấy A Ninh ở không xa.

A Ninh vừa rồi cũng bị mái tóc của Cấm Bà quấn lấy, nhưng sau

khi Tần Mặc và đồng đội giải quyết xong, A Ninh liền trực tiếp bơi về phía trước.

Tần Mặc quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở bên kia.

Hai người họ thì không sao, nên họ cũng theo sau Tần Mặc.

Sau một hồi do dự, trong đầu Tần Mặc đột nhiên xuất hiện một số ký ức trước đây.

Tần Mặc nhớ lại tình tiết trong nguyên tác.

Ngay cả những tình tiết trước đây ở Mộ Đáy Biển Tần Mặc cũng nhớ lại.

Tần Mặc có chút không hiểu đây là chuyện gì.

Chẳng lẽ trước đây ở trong Mộ Đáy Biển có thứ gì đó ảnh hưởng đến anh sao?

Có thể là Cấm Bà?

Tần Mặc quay đầu nhìn vào người A Ninh.

Nếu nhớ không lầm, A Ninh đã chuẩn bị đường lui cho mình.

Hơn nữa, sau khi họ lên bờ sẽ không thể thấy con thuyền lớn kia, nên bây giờ anh nhất định phải giữ lấy A Ninh.

Tần Mặc trực tiếp bơi về phía A Ninh.

Ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không chú ý đến Tần Mặc, nên họ hiện tại đang bơi về phía bờ.

Sau khi Tần Mặc đến bên cạnh A Ninh, anh trực tiếp vươn tay túm lấy chân cô ta.

A Ninh nhíu mày, cô ta dùng sức đá về phía Tần Mặc.

Cô ta chắc chắn không muốn bị Tần Mặc giữ lại.

Nhỡ đâu vì Tần Mặc mà cô ta mất mạng trong biển lớn này thì không hay rồi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó liền giữ chặt A Ninh.

Sức lực của A Ninh chắc chắn không bằng Tần Mặc, nên dù cô ta cố gắng thế nào cũng không thể đá Tần Mặc ra được.

Như thể nghĩ ra điều gì đó, cô ta liền ngẩng đầu nhìn vào chiếc ủng của mình, ngay khoảnh khắc tiếp theo cô ta liền trực tiếp rút ra một con dao găm từ trong ủng, ném về phía Tần Mặc.

Nhưng tốc độ phản ứng của Tần Mặc nhanh hơn cô ta rất nhiều, nên Tần Mặc nghiêng đầu sang một bên một cái, con dao găm kia liền lướt qua mặt Tần Mặc, bay thẳng sang bên kia.

A Ninh lập tức nhíu mày, cô ta không ngờ điều này lại không làm Tần Mặc bị thương.

Ngay lập tức cô ta liền cố gắng muốn tiếp tục bơi về phía trước, nhưng sức mạnh của Tần Mặc lại khiến cô ta không thể nhúc nhích.

Sau một lúc, Tần Mặc đột nhiên vung người A Ninh, thân thể A Ninh cũng bị Tần Mặc vung sang một bên khác.

Thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc trực tiếp lấy ra một sợi dây thừng từ không gian của mình, trực tiếp trói chặt A Ninh.

A Ninh nhíu mày, nhưng dù sao hiện tại cũng đang ở dưới nước, nên cô ta không thể mở miệng nói chuyện.

Tần Mặc trực tiếp đưa A Ninh bơi lên phía trên.

Lúc này Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đã đến bờ.

Chương 171

Hai người họ quay đầu lại thì thấy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân vẫn chưa lên.

Ngay lập tức Hạo Thiên Chân sững sờ tại chỗ, trong mắt cậu cũng mang vẻ nghi hoặc. "Chuyện gì thế này?

Vừa nãy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân chẳng phải đã giải quyết xong Cấm Bà rồi sao?

Hơn nữa với thân thủ của hai người họ thì đáng lẽ phải lên bờ từ sớm rồi chứ!" "Chẳng lẽ hai người họ lại bị thứ gì đó quấn lấy rồi sao?" Hạo Thiên Chân không khỏi cảm thấy lo lắng, sau đó cậu quay đầu nhìn Bàn Tử. "Không được, tôi phải xuống cứu hai người họ mới được!" Bàn Tử trừng lớn mắt, trong mắt anh ta xuất hiện vẻ khó tin, tiếp đó anh ta dùng sức kéo Hạo Thiên Chân, hất Hạo Thiên Chân sang một bên khác. "Cậu chết tiệt đang nghĩ gì vậy?

Thân thủ của hai người họ thế nào?

Chẳng lẽ trong lòng cậu không rõ sao?

Hai người họ nếu thật sự gặp nguy hiểm, cho dù bây giờ cậu có xuống, thì cũng chắc chắn là làm liên lụy họ mà thôi!" "Nhưng nếu hai người họ thật sự gặp chuyện gì thì phải làm sao?

Hơn nữa lần này họ vào Mộ Đáy Biển là vì Tam thúc của tôi, nếu họ thật sự chết vì chuyện này, thì lòng tôi chắc chắn sẽ rất hối hận!

Cậu đừng ngăn tôi nữa!" "Cậu có thể đừng gây phiền phức cho Bàn Gia tôi nữa không?" Bàn Tử cứ thế túm lấy cổ áo Hạo Thiên Chân. "Tôi nói cho cậu biết, thằng nhóc cậu mà thật sự xuống đó, đừng hòng Bàn Gia tôi sẽ cứu cậu!" Hạo Thiên Chân dùng sức hất

Bàn Tử ra. "Tôi không trông mong cậu cứu tôi, nhưng tôi cũng không thể bỏ mặc hai người họ ở đây.

Nếu hai người họ thật sự xảy ra chuyện gì, thì tôi cũng thà chết ở cái nơi này." Bàn Tử lập tức đứng dậy muốn kéo Hạo Thiên Chân lại, nhưng Hạo Thiên Chân lại không thèm để ý đến Bàn Tử nhiều như vậy. "Cậu chết tiệt thật sự bị bệnh rồi!" Bàn Tử không khỏi thầm mắng một câu.

Bàn Tử không còn cách nào khác, đành phải đuổi theo Hạo Thiên Chân.

Hiện tại Tần Mặc đang đưa A Ninh đến bờ, nhưng Tần Mặc lúc này lại bơi đến một bên khác của hòn đảo nhỏ này, cũng không chú ý đến Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử có chút cạn lời, trực tiếp đuổi theo Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc đến phía trên này thì nhíu mày, không ngờ Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vẫn chưa lên.

Nhưng mà không phải chứ, đã qua lâu như vậy rồi.

Sau một hồi do dự, Tần Mặc liền quay đầu nhìn vào người A Ninh.

A Ninh hiện tại đã bị Tần Mặc dùng dây thừng trói lại, nhưng cô ta vẫn không cam tâm, cố sức muốn giãy thoát sợi dây.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi trực tiếp vỗ mạnh vào gáy A Ninh.

A Ninh lập tức ngất đi.

Tần Mặc quay đầu, nhìn ra mặt biển.

Hiện tại Tần Mặc lại nghĩ đến cốt truyện, anh nhớ hình như Hạo Thiên Chân vào lúc này lại lặn xuống đáy biển tìm Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó anh cũng trực tiếp bơi về phía đáy biển đó. [Đinh, phát hiện sinh vật biển, xin lập tức tiêu diệt.] Nghe thấy tiếng này, Tần Mặc nheo mắt lại, nếu đoán không sai, e rằng đây lại là một con khỉ biển.

Con khỉ biển này đúng là không biết mệt mỏi nhỉ, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Tần Mặc nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở gần đó, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang chạy về phía này, còn con khỉ biển phía sau vẫn không ngừng đuổi theo hai người họ.

Tốc độ của khỉ biển khá nhanh.

Nhưng vì Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở khá xa con khỉ biển kia, nên tạm thời nó không thể đuổi kịp Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Tần Mặc nghĩ đến kỹ năng mới Ám Lưu Hung Dũng vừa nhận được, liền không kìm được muốn thử nghiệm một chút, dù sao Hệ Thống cũng đã nhắc nhở, uy lực của kỹ năng này được xác định dựa trên tình huống của chủ nhân.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con khỉ biển ở đằng xa, sau đó anh nhắm mắt lại.

Không lâu sau, trên người Tần Mặc toát ra một cỗ khí thế vương giả.

Chỉ thấy nước biển lúc này cũng từ từ vận chuyển.

Một lúc sau, Tần Mặc thấy trong đó có một luồng nước, giống như một thanh đại đao lao về phía con khỉ biển, chỉ một đòn đã trực tiếp chém nó thành hai nửa.

Thấy uy lực của kỹ năng này, trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, không ngờ kỹ năng này lại mạnh đến vậy.

Gật đầu xong, trên mặt Tần Mặc xuất hiện một nụ cười, sau đó anh lại quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở phía bên kia.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lúc này đang không ngừng bơi về phía bờ, Tần Mặc cũng trực tiếp đuổi theo.

Đợi khi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đến bờ, Tần Mặc cũng nhô đầu lên.

Vốn dĩ Hạo Thiên Chân còn muốn lặn xuống đáy biển nữa, nhưng sau khi thấy Tần Mặc, Hạo Thiên Chân sững sờ, trong mắt cậu cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc.

"Tần Mặc, anh sao lại ở đây?" Tần Mặc nhướng mày, trên mặt mang theo nụ cười nhạt.

"Vậy tôi nên ở đâu đây?" Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân.

Như thể nghĩ ra điều gì đó, Hạo Thiên Chân vội vàng quay đầu nhìn xung quanh.

"Vậy Trương Kỳ Lân đâu?

Anh ấy đi đâu rồi?

Sao anh ấy không đi cùng anh?" Ban đầu Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cùng đối phó cấm bà, lẽ ra họ phải lên bờ cùng nhau chứ, sao bây giờ chỉ có một mình Tần Mặc?

"Anh ấy chắc đã đi trước rồi." Tần Mặc thờ ơ nhún vai.

Anh nhớ trong cốt truyện gốc, sau khi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lên bờ thì không thấy Trương Kỳ Lân đâu, nên Tần Mặc nghĩ Trương Kỳ Lân chắc đã tự mở đường thoát thân và rời khỏi đây trước.

Anh cũng không cần phải lo cho Trương Kỳ Lân nữa, dù sao bản lĩnh của Trương Kỳ Lân cũng rất lớn, hơn nữa sau này họ vẫn có thể gặp lại nhau.

Nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt Hạo Thiên Chân lại hiện lên vẻ lo lắng, cậu lại quay đầu nhìn sang mặt biển phía bên kia.

Chương 172

“Nhưng lỡ anh ấy chết ở trong đó thì sao?” Tất cả mọi người đều đến đây cùng nhau, sao có thể chỉ ba người về chứ?

“Thôi được rồi, đừng bận tâm nhiều nữa, trước tiên hãy tìm cách rời khỏi đây đi.

Hơn nữa, cậu đâu phải không biết bản lĩnh của Trương Kỳ Lân, anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Bàn Tử cũng phụ họa lời Tần Mặc nói.

“Đúng vậy, Thiên Chân, tôi thấy cậu mẹ nó đúng là có vấn đề về não, nên mới muốn xuống nước tìm Trương Kỳ Lân!” Nhưng Bàn Tử mắng thì mắng vậy, khi Hạo Thiên Chân gặp khó khăn, anh ta vẫn sẽ xuống giúp Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân trầm mặc một lúc rồi nhìn Tần Mặc.

“Trương Kỳ Lân thật sự sẽ không sao chứ?” Tần Mặc biết bản lĩnh của Trương Kỳ Lân, nên anh trực tiếp lắc đầu.

“Yên tâm đi, anh ấy thật sự sẽ không sao đâu, hơn nữa trong tương lai không xa, chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại.

Cậu bây giờ không cần lo lắng nhiều nữa, việc quan trọng nhất chúng ta cần làm là nhanh chóng trở về.” Hạo Thiên Chân thở dài một tiếng rồi gật đầu.

“Vậy được thôi, vì anh đã nói vậy, tôi chắc chắn sẽ tin anh.” Hạo Thiên Chân nghĩ Tần Mặc chắc chắn sẽ không lừa cậu.

Ngay lập tức, Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn xung quanh, nhưng cậu không phát hiện chiếc thuyền nào ở gần đó.

“Chuyện gì vậy?

Ông thuyền trưởng kia không phải đã bỏ chạy từ sớm rồi sao?" Tần Mặc nhướng mày.

Anh nhớ trong cốt truyện gốc, chiếc thuyền kia cuối cùng sẽ xuất hiện ở đây, hơn nữa trên thuyền không có một ai.

Tần Mặc quay đầu nhìn sang A Ninh ở phía bên kia.

A Ninh đã sớm chuẩn bị sẵn thuyền ở đây để đào tẩu, nên Tần Mặc đi đến bên cạnh cô ta, trực tiếp dùng nước biển bên cạnh tạt cho cô ta tỉnh lại.

A Ninh tỉnh lại, có chút mơ màng quay đầu nhìn xung quanh.

Nhận ra Tần Mặc, sắc mặt cô ta trở nên khó coi, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Thấy vậy, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Nhưng Tần Mặc không phí lời với cô ta, chỉ nhìn xung quanh mình.

"Nói đi, cô giấu chiếc thuyền đó ở đâu?" A Ninh lắc đầu.

"Tôi không biết anh đang nói gì." Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng có chút khó hiểu nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc, anh đang nói gì vậy?

Cô ta giấu chiếc thuyền ở đâu là sao, cô ta không phải vẫn luôn đi cùng chúng ta à?" "Trước khi đến đây, cô ta đã chuẩn bị sẵn thuyền rồi." Nói xong câu đó, Tần Mặc nhìn chằm chằm A Ninh.

Bàn Tử trợn tròn mắt, anh ta trực tiếp đi đến bên cạnh A Ninh.

"Mẹ nó, cô đúng là biết lo cho mình thật!

May mà có Tần Mặc ở đây, nếu không chúng ta đâu biết cô lại lắm mưu mô thế!" Hạo Thiên Chân cũng trực tiếp gật đầu.

“Đúng là vậy!” Bàn Tử quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân một cái.

“Cậu còn biết nói chuyện cơ à, nếu lúc đầu ở trong Mộ Huyệt đáy biển, cậu không cứu cô ta ra, chẳng phải chúng ta đã không phải lo lắng những chuyện này rồi sao?” “Kết quả cậu mày còn suýt bị người ta hại chết.” Bàn Tử cứ thế nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân há hốc miệng, nhưng cũng không biết mình nên nói gì, chỉ có thể bĩu môi.

Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm A Ninh.

“Trước tiên hãy giao chiếc thuyền đó ra đi.” A Ninh hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi chỗ khác, không thèm đáp lời Tần Mặc.

Thấy cô ta như vậy, Tần Mặc bật cười lạnh.

“Cô nghĩ cô không nói gì thì chúng ta không có cách nào trở về sao?” Tần Mặc đứng dậy, nhìn xung quanh.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, vẫn cần thêm một thời gian nữa chiếc thuyền kia mới đến.” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

“Vì A Ninh không chịu giao thuyền ra, vậy chúng ta cứ ở đây đợi đi, dù sao chúng ta cũng có đồ uống.” Nói đoạn, Tần Mặc đặt tay vào ba lô của mình, nhưng thực ra anh lại lén lút lấy ra một ít đồ ăn và thức uống từ không gian riêng.

“Ăn chút đi, cũng có thể bổ sung thể lực.” Bàn Tử thấy Tần Mặc lấy ra tôm càng xanh, mắt anh ta sáng bừng lên.

“Được đấy, Tần Mặc, không ngờ anh lại biết hưởng thụ đến vậy, lại còn mang theo tôm càng xanh bên mình nữa chứ, sao trước đây tôi không hề phát hiện ra nhỉ?” “Đúng vậy!” Hạo Thiên Chân cũng trực tiếp cầm con tôm càng xanh lên nếm thử một miếng rồi không ngừng gật đầu.

“Mùi vị đúng là rất ngon.” “Vừa nãy chúng ta không phải đang ở dưới đáy biển sao?

Món đồ của anh sao lại không bị nước ngâm?” Bàn Tử nhìn Tần Mặc.

Nhưng trong mắt anh ta không phải là nghi ngờ, mà là có chút kinh ngạc.

Thấy vậy, Tần Mặc nhướng mày mỉm cười.

“Món đồ này có độ kín tốt, nên không bị nước biển vào, nếu không thì đã làm hỏng mùi vị của nó rồi, các cậu cũng nên may mắn mới phải.” Bàn Tử “ừ” một tiếng, dùng nắm đấm huých nhẹ Tần Mặc.

“Lời này nói đúng thật, chúng ta vẫn là nhờ phúc anh mới được ăn món này đấy.” Tần Mặc nhướng mày, nhưng anh không nói gì thêm với Bàn Tử.

Tần Mặc lại lấy ra hai lon bia, đưa cho Bàn Tử một lon và Hạo Thiên Chân một lon.

“Ăn no uống đủ là vừa rồi.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu, ba người cứ thế không ngừng ăn uống ở đó.

Ở phía bên kia, A Ninh thấy cảnh này thì nhíu mày.

Mấy người này bị làm sao vậy?

Hiện tại họ ngay cả cách trở về cũng không có, vậy mà lại ở đây ăn uống thỏa thích.

Chủ yếu là Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều nghĩ Tần Mặc đã hỏi A Ninh, tức là A Ninh chắc chắn đã chuẩn bị thuyền, họ chỉ cần ở đây cùng A Ninh kéo dài thời gian.

Dù sao họ cũng vừa mới bổ sung thể lực xong, không cần phải sợ, nhưng A Ninh lại chẳng ăn gì cả.

Họ có thể đợi được, nhưng A Ninh thì chưa chắc.

Thấy họ đang ăn tôm càng xanh, A Ninh nuốt nước bọt, nhưng cô ta cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể quay đầu nhìn sang phía bên kia.

Đợi Tần Mặc và mọi người ăn gần xong, Bàn Tử liền đi đến bên cạnh A Ninh.

Chương 173

“Cô nói xem cô làm vậy có ích gì chứ?

Bây giờ giao chiếc thuyền đó ra, chúng ta đều có thể rời khỏi đây, cô cũng có thể về công ty báo cáo rồi, không phải sao?” “Các người làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho tôi?” A Ninh đâu phải đồ ngốc, làm sao cô ta có thể không biết mấy người này rốt cuộc đang nghĩ gì chứ, họ nhất định là chuẩn bị sau khi ra ngoài sẽ giao cô ta cho sở cảnh sát.

Vì vậy cô ta lười nói rõ với mấy người này.

Nhưng A Ninh lại rất tò mò, Tần Mặc làm sao biết trong tay cô ta có một chiếc thuyền.

Nghĩ vậy, A Ninh quay đầu nhìn Tần Mặc ở đằng xa.

Tần Mặc cũng bắt gặp ánh mắt của A Ninh, anh mỉm cười rồi đi về phía A Ninh.

“Cô đừng vội, cho dù bây giờ cô không muốn giao chiếc thuyền kia ra cũng không sao, vì không lâu nữa, tất cả chúng ta sẽ có thể lên một chiếc thuyền khác rời khỏi đây.

Chiếc thuyền đó còn tốt hơn chiếc này nhiều!” Trong mắt A Ninh hiện lên vẻ nghi hoặc.

Lời Tần Mặc nói là có ý gì?

Tần Mặc không nói nhiều với A Ninh nữa, chỉ ngồi sang một bên.

Tần Mặc nhìn ra mặt biển ở đằng xa, không hiểu sao, anh đột nhiên cảm thấy dưới đáy biển sâu kia hình như có thứ gì đó đang thu hút huyết mạch của mình.

Ánh mắt Tần Mặc sáng lên.

Sau một thoáng do dự, anh quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân.

"Các cậu cứ đợi tôi ở đây một lát, tôi sẽ lên ngay." Ngay lập tức Tần Mặc liền nhảy xuống.

Lòng Hạo Thiên Chân thót một cái, cậu vội vàng chạy đến đây, nhìn Tần Mặc ở đằng xa.

"Anh muốn đi đâu vậy?" Nhưng Tần Mặc lại không đáp lại Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân không kìm được dặn dò: "Nhất định phải bình an trở về đó." Tần Mặc ở phía bên này sau khi tiến vào đáy biển, liền đến vị trí của Mộ Huyệt đáy biển.

Ngay lúc này, Tần Mặc cũng chú ý đến một thứ đang trôi nổi trên Thiên Cung giữa không trung. [Đinh, phát hiện trân phẩm: Long Cốt, xin hỏi có dung hợp không?] "Dung hợp." [Đinh, dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch đã kích hoạt 50%, nhận được phần thưởng: Hỏa Diễm Thương, sức mạnh tăng 30.] "Không ngờ lại có thể nhận được một khối Long Cốt ở đây, thật sự khiến tôi rất kinh ngạc, nhưng trong Thiên Cung này sao lại có thứ như vậy." May mà có Hệ Thống tồn tại, nếu không anh chắc chắn không thể phát hiện ra.

Nhưng trước đó Hệ Thống đều không kiểm tra được, lẽ nào là vì Mộ Huyệt đáy biển bị phá hủy nên mới có thể lấy được khối Long Cốt này?

Tần Mặc không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng hiện tại anh cũng lười quản nhiều đến vậy, có thể lấy được một khối Long Cốt trong Mộ Huyệt này cũng chứng tỏ chuyến đi của mình rất đáng giá.

Anh không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp từ từ bơi trở lại lên trên.

Vừa trở về bờ, Tần Mặc đã thấy một chiếc thuyền ở đằng xa.

Ngay lập tức Tần Mặc mỉm cười, quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở phía bên kia.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang thẩm vấn A Ninh ở đó.

Nhưng kết quả cũng gần giống như Tần Mặc nghĩ, A Ninh không chịu nói gì cả.

Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc trở về, liền vội vàng đi về phía Tần Mặc.

"Tần Mặc, anh cuối cùng cũng trở về rồi, anh sao rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Hạo Thiên Chân biết sinh vật dưới đáy biển này rất có khả năng đe dọa đến tính mạng của họ, nên cậu có chút lo lắng cho Tần Mặc.

Tần Mặc tùy ý xua tay.

"Yên tâm đi, không có gì cả, chỉ là xuống dưới lấy một chút đồ tôi cần thôi.

Được rồi, thuyền bên kia đã đến rồi, chúng ta qua đó đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử sững sờ.

Hai người nhìn nhau một cái, trong mắt liền hiện lên vẻ kinh hỉ.

"Không ngờ thật sự có thuyền!" Hạo Thiên Chân đi vài bước về phía đó, còn Bàn Tử thì quay đầu liếc nhìn Tần Mặc một cái.

"Tần Mặc, anh được lắm, không ngờ hôm nay anh nói với chúng ta có thuyền thì thuyền thật sự đến rồi!" Lại nghĩ đến biểu hiện của Tần Mặc trong những Mộ Huyệt khác trước đây, Bàn Tử liền không còn cảm thấy kinh ngạc nữa, Tần Mặc luôn là như vậy.

Hơn nữa, vì đã có thuyền, việc duy nhất họ cần làm bây giờ là nhanh chóng lên thuyền đó, còn những chuyện khác thì không cần nghĩ nữa.

Tần Mặc nhướng mày, không giải thích nhiều với Bàn Tử, chỉ nhìn sang A Ninh ở phía bên kia.

“Cô nói xem, chúng ta nên vứt cô ở đây tự sinh tự diệt, hay là mang cô về rồi giao cô cho sở cảnh sát bên kia?” A Ninh nghiến răng nghiến lợi nhìn Tần Mặc, đều là vì tên nhóc này mà nhiệm vụ của cô ta thất bại.

Nhưng lại nghĩ đến Xà Mi Đồng Ngư trên người mình, A Ninh hít sâu một hơi.

Dù sao thì, trên người cô ta vẫn còn một Xà Mi Đồng Ngư kia mà.

“Hãy đưa cô ta về đi.” Hạo Thiên Chân do dự một chút rồi nhìn Tần Mặc, đưa ra ý kiến của mình.

“Dù sao thì, đây cũng là một mạng người mà, mặc dù cô ta đã làm sai, nhưng chúng ta phải dùng những thủ đoạn chính đáng để trừng phạt cô ta, không thể trực tiếp vứt cô ta ở đây được, hơn nữa nếu thật sự để cô ta ở đây, sau này cô ta chắc chắn sẽ lại trốn thoát.” Tần Mặc quay đầu liếc nhìn Hạo Thiên Chân một cái, nhưng Tần Mặc cảm thấy chuyện này cũng không liên quan gì đến mình, vì Hạo Thiên Chân đã nói vậy rồi, thì cứ tùy thôi.

“Đi thôi.” Tần Mặc nói rồi dẫn đầu đi về phía chiếc du thuyền kia.

Những người còn lại cũng trực tiếp đi theo Tần Mặc.

Khi đến chiếc du thuyền, thấy trên đó không có một ai, trong mắt Hạo Thiên Chân liền lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Không ngờ lại không có ai.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa đi vào phòng nghỉ ở đây.

Tần Mặc nhìn một cái rồi trực tiếp nói: “Chắc mới chỉ trôi qua khoảng nửa tiếng thôi, nhưng không cần bận tâm chuyện đó, chúng ta cứ về trước đi, dù sao mọi người cũng khá mệt mỏi rồi.” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nghĩ vì Tần Mặc đã nói vậy rồi, thì cậu cũng

không nên nói gì khác nữa.

Bàn Tử trực tiếp ném A Ninh lên một chiếc ghế, rồi duỗi tay chỉ vào cô ta.

"Mẹ nó, cô cho tôi ngoan ngoãn một chút, đừng có gây chuyện, nếu không Bàn Gia tôi không ngại trực tiếp ném cô cho cá ăn đâu!" A Ninh nhíu mày, nhưng cô ta cũng không nói gì.

Tần Mặc đi vào phòng điều khiển, nhìn qua kết cấu bên trong.

May mắn là có du thuyền, nên Tần Mặc liền ngồi xuống vị trí điều khiển.

Trong mắt Hạo Thiên Chân lóe lên vẻ kinh ngạc.

"Không ngờ anh còn có bản lĩnh này nữa chứ." Tần Mặc mỉm cười, anh không nói nhiều với Hạo Thiên Chân, chỉ ở đây thao túng chiếc du thuyền.

Chương 174

Ở phía bên kia, Bàn Tử rảnh rỗi không có việc gì làm liền đi đến đây, lúc này anh ta cũng nhìn Hạo Thiên Chân và Tần Mặc.

"Cho hai cậu xem một thứ này." Vừa nói, Bàn Tử liền trực tiếp lấy ra một viên châu màu trắng từ trên người mình.

Thấy viên châu màu trắng này, Hạo Thiên Chân sững sờ, lông mày cậu cũng nhíu chặt lại.

"Cái này cậu giấu từ khi nào vậy?

Sao tôi lại không biết?" "Đương nhiên là lúc ở Mộ Huyệt đáy biển rồi, nhưng tôi đã mang nó ra rồi, cậu sẽ không bắt nó quay về trong mộ nữa chứ?" "Đương nhiên là không rồi, nhiều nhất là bắt cậu nộp lên thôi." Hạo Thiên Chân cười nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử bĩu môi.

"Đợi xuống thuyền xong, tôi sẽ lén lút chuồn đi một mình, cũng đỡ phải nghe cậu lải nhải ở đây." Bàn Tử lại quay đầu nhìn Tần Mặc, anh ta biết Tần Mặc là một người trong nghề, chắc hẳn sẽ hiểu biết rất nhiều.

"Tần Mặc tiên sinh, anh giúp tôi xem viên Dạ Minh Châu này đại khái đáng giá bao nhiêu tiền?" Bàn Tử vừa nói vừa không kìm được xoa xoa tay, trên mặt anh ta mang vẻ kích động, đoán chừng viên châu này có thể giúp anh ta phát tài lớn.

"Trước đó ở trong Mộ Huyệt đáy biển, cậu không phải đã lấy được rất nhiều Linh Đang sao?

Mấy cái Linh Đang đó đâu rồi?" Bàn Tử lườm một cái.

"Anh còn biết nói cơ à?

Vốn dĩ tôi đúng là đã mang ra một phần, nhưng khi chiến đấu với cấm bà, phần đó đã rơi xuống biển rồi." "May mà tôi khá lanh lợi, lại giấu được một cái trên người.

Nhưng lúc quay lại cứu cậu, không phải đã gặp con khỉ biển kia sao?

Lúc đó tôi không có vũ khí gì, đành phải dùng cái Linh Đang đó ném con khỉ biển một cái." Hạo Thiên Chân sững sờ, cậu không ngờ Bàn Tử lại nghĩa khí đến vậy, lại dùng chiếc Linh Đang đó để cứu mình.

Quen biết Bàn Tử lâu như vậy, cậu biết Bàn Tử là một người tham tiền như mạng, nhưng hiện tại đối phương lại như vậy, thật sự khiến cậu cảm thấy kinh ngạc.

"Thôi được rồi, đừng có như vậy." Bàn Tử ghét nhất là nói những lời này với người khác, anh ta lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa nãy của tôi." Tần Mặc nhìn viên châu này một cái rồi bật cười, sau đó anh nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân.

"Vẫn là để Hạo Thiên Chân nói với cậu đi, tôi có chút không đành lòng!" Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử sững sờ, nhưng hiện tại trong lòng anh ta đã có chút đoán được, song anh ta vẫn có chút không cam lòng nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc, liền trực tiếp nhận lấy viên châu này, sau đó cậu nghiên cứu một chút rồi bật cười.

"Bàn Tử, tôi thấy cậu vẫn là đừng mang theo thứ này nữa, ngoài lãng phí thể lực của cậu ra thì chẳng được gì." "Ý gì vậy?

Chẳng lẽ thứ này thật sự không đáng tiền sao?" "Cũng chỉ đáng vài chục tệ thôi." Hạo Thiên Chân nói xong câu đó, trực tiếp ném viên

châu về phía Bàn Tử.

Bàn Tử nhận lấy trong tay rồi bĩu môi thở dài một hơi.

"Vốn dĩ còn tưởng lần này có thể kiếm được lợi lộc gì chứ, không ngờ lại là một thứ rác rưởi!" Bàn Tử có chút bực bội ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Tần Mặc lắc đầu, nhưng anh không nói gì, chỉ ở đây tiếp tục lái du thuyền.

Bàn Tử quay đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Tần Mặc, anh được đấy, không ngờ ngay cả du thuyền anh cũng biết lái." "Đó là đương nhiên rồi, dù sao cũng là bôn ba bên ngoài, nếu không có chút bản lĩnh này chắc chắn không được." Tần Mặc mỉm cười, kỳ thực việc lái du thuyền này cũng là một năng lực Hệ Thống ban cho anh.

Bàn Tử gật đầu.

"Tôi cũng biết một chút, nhưng không phải đặc biệt thành thạo, anh hình như còn giỏi hơn tôi không ít." Bàn Tử vừa nói thì nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng "rầm".

Ngay lập tức, Bàn Tử nhíu mày, anh ta nhìn Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

"Chắc chắn lại là con đàn bà đó gây chuyện rồi, tôi qua đó trông chừng cô ta." Tần Mặc "ừ" một tiếng.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng trực tiếp rời đi, quay về khoang thuyền.

Không lâu sau, chiếc thuyền liền cập bờ.

Tần Mặc dẫn họ đi xuống thuyền.

"Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta cứ tìm

một khách sạn gần đây nghỉ lại một đêm đi, đợi đến ngày mai rồi đi tiếp." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều gật đầu.

"Đương nhiên là tốt rồi, hai chúng tôi đều đã mệt rã rời rồi." Ngay lập tức, họ liền đến gần đây, tìm một khách sạn và ở lại.

Ngày thứ hai, Tần Mặc liền trực tiếp gõ cửa phòng Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Tôi về trước đây, còn về việc xử lý A Ninh thế nào, thì hai cậu tự liệu mà làm đi." Tần Mặc nói xong câu đó, liền nhìn sang A Ninh đang ở góc phòng của hai người họ.

Xem ra A Ninh tối qua không được yên ổn cho lắm.

Hạo Thiên Chân nhíu mày.

"Nhanh vậy sao?" Tần Mặc "ừ" một tiếng.

"Đúng vậy, vốn dĩ lần này xuống Mộ Huyệt đáy biển là vì chú Ba của cậu, nhưng vì chúng ta không tìm thấy chú ấy, vậy cậu cứ tự mình từ từ tìm kiếm đi.

Sau này có chuyện gì cần giúp đỡ có thể đến tiệm đồ cổ của tôi." "Thật ngại quá, lần xuống Mộ Huyệt đáy biển này cũng không mang lại lợi ích gì cho anh." Hạo Thiên Chân đưa tay gãi đầu.

Thấy cậu như vậy, Tần Mặc bật cười.

"Không có gì đâu." Kỳ thực Tần Mặc cũng coi như đã nhận được một chút lợi ích, nhưng lợi ích này so với lần trước nhận được ở Lỗ Vương Cung thì kém xa quá nhiều.

Nhưng Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều nữa, dù sao Hệ Thống của anh đang từ từ thức tỉnh, đợi sau này có cơ hội đi đến những Mộ Huyệt khác, những thứ nhận được nhất định sẽ nhiều hơn.

"Vậy anh cứ về trước đi." Bàn Tử thì huých nhẹ vào vai Tần Mặc.

“Đợi có cơ hội, Bàn Gia tôi nhất định phải đến tiệm đồ cổ của anh để xem xét thật kỹ!” Tần Mặc “ừ” một tiếng.

“Chắc chắn sẽ có cơ hội.” Nói xong, Tần Mặc liền xoay người rời khỏi đó.

Không lâu sau, Tần Mặc liền trở về tiệm đồ cổ.

Tần Mặc vừa mới ngồi xuống, giọng nói của Hệ Thống liền vang lên trong đầu anh. [Đinh, chúc mừng hoàn thành nhiệm vụ Mộ Huyệt đáy biển, Hắc Long Huyết Mạch kích hoạt 55%.] [Nhận được phần thưởng: Phi Sa Tẩu Thạch, Tật Phong Hài.] [Nhận được phần thưởng: Trạng thái Nhanh nhẹn +30, Thể lực +50, Sức mạnh +30, Trạng thái Tinh thần +35.] Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh hỉ, không ngờ lần này phần thưởng cho anh lại không tệ chút nào.

Ngay lúc này, Tần Mặc đột nhiên chú ý thấy một bóng người chợt lóe lên ở đằng xa, anh liền quay đầu nhìn về phía đó.

Nheo mắt lại xong, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng anh không nghĩ nhiều, chỉ dọn dẹp tiệm đồ cổ của mình một chút.

Chương 175

Anh đã lâu không trở về, tiệm đồ cổ này thật sự khá bẩn.

Vừa mới dọn dẹp xong tiệm đồ cổ không lâu, ở đằng xa đột nhiên truyền đến một tiếng nói.

"Tôi muốn mua đồ cổ." Tần Mặc ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, thấy hóa ra là Tần Hoài, Tần Mặc cũng không hề bất ngờ, nếu đối phương không đến đây gây rắc rối thì mới nằm ngoài dự liệu của anh.

"Các ngươi đến cũng thật là muộn đấy, tôi còn tưởng lần trước tôi đến Tần gia gây rắc rối xong các ngươi sẽ đến ngay chứ!" Tần Mặc đặt miếng giẻ lau trong tay lên bàn, chỉ vào những món đồ cổ trong cửa tiệm mình.

"Cứ xem có muốn thứ gì không." Mặc dù phần lớn đồ cổ trong đây đều là giả, nhưng Tần Mặc cảm thấy vì đối phương đã "lễ phép" với mình như vậy, thì mình chẳng lẽ cũng không nên đáp lễ lại sao?

Chỉ tiếc Tần Hoài đã không nhịn được nữa, anh ta trực tiếp cầm lấy một chiếc bình hoa bên cạnh, đập mạnh xuống đất.

"Tần Mặc, mày thật sự nghĩ tao đang nể mặt mày sao?

Tao nói cho mày biết, hôm nay mày có chuyện rồi đấy." Nói xong câu đó, Tần Hoài liền xua tay.

Lúc này bên ngoài cũng đột nhiên lóe lên vài bóng người, mấy người này trực tiếp xông vào trong phòng.

Thấy mấy người đó, Tần Mặc nhướng mày.

Xem ra lần này đối phương đã chuẩn bị kỹ càng mới đến.

Nhưng với tính cách của Tần Hoài thì đúng là sẽ như vậy.

“Xem ra hôm nay việc kinh doanh này thật sự không dễ làm rồi.” Tần Mặc nói rồi duỗi lưng, sau đó anh nhìn chằm chằm Tần Hoài.

“Nhưng mà đã đến rồi, nếu không chiêu đãi các ngươi thật tốt một chút, ngược lại lại có vẻ là lỗi của tôi rồi!” Tần Mặc phất tay, cửa liền trực tiếp đóng lại.

Lòng Tần Hoài thót một cái, trên mặt anh ta cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Nhưng lại nghĩ đến việc bên cạnh mình có nhiều tay đấm đi theo như vậy, anh ta liền thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Tao nói cho mày biết, đừng có mà giở trò thần bí trước mặt tao, mày chẳng là cái thá gì cả!

Giống hệt bố mẹ mày!” Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tần Mặc liền trực tiếp xuất hiện bên cạnh Tần Hoài, đặt tay lên cổ Tần Hoài.

“Có bản lĩnh thì mày nói lại câu vừa nãy cho tao nghe xem.” Tần Hoài đứng sững tại chỗ, anh ta không ngờ tốc độ của Tần Mặc lại nhanh đến vậy.

Với thực lực của hắn, chắc chắn không phải là đối thủ của Tần Mặc.

Lúc này, mấy tên tay đấm ở phía bên kia thấy cảnh này liền trực tiếp xông về phía Tần Mặc.

Dù sao thì họ cũng phải bảo vệ tốt ông chủ.

Phải nói là tốc độ của mấy người họ cũng khá nhanh, nên chỉ trong chốc lát họ đã ùa lên, dùng nắm đấm của mình đấm về phía Tần Mặc.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một bóng đen chợt lóe qua trước mặt họ.

Khi họ kịp phản ứng lại, tất cả đã ngã rạp xuống đất.

Nhưng điều khiến họ bất ngờ là, họ lại không hề làm hỏng bất kỳ món đồ nào trong tiệm đồ cổ này.

Tần Mặc nhếch khóe môi, sau đó anh nhìn chằm chằm mấy người trước mặt, khẽ lắc đầu.

"Xem ra thực lực của mấy người các ngươi đúng là chẳng ra sao cả." Tần Mặc lại nhìn chằm chằm Tần Hoài.

"Mày cũng không ra gì nhỉ, lại tìm đến mấy tên yếu kém như vậy, chỉ dựa vào bọn chúng mà có thể đánh lại tao sao?

Mày cũng không nhìn xem bọn chúng là cái thứ gì." Trên mặt Tần Hoài lóe lên vẻ phẫn nộ, anh ta đứng dậy quay đầu nhìn mấy người còn lại.

"Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau xông lên cho tao!" Mấy người họ gật đầu xong liền một lần nữa xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi nhìn chiếc chén đồng bên cạnh, trực tiếp ném chiếc chén đồng đó xuống đất.

Nhưng chiếc chén đồng còn chưa chạm đất đã bị một "tấm đệm thịt" đỡ lấy.

Chiếc chén đồng trực tiếp đập vào người tên đó, tên đó cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Tần Hoài sững sờ.

Tần Mặc chớp lấy cơ hội này đi đến phía sau Tần Hoài, lại đặt tay lên gáy anh ta.

Tần Hoài không kìm được rùng mình, sắc mặt anh ta cũng tái nhợt đi.

Một cỗ hàn ý từ xương sống truyền đến tứ chi của anh ta.

“Mày muốn làm gì?

Nếu mày thật sự dám động thủ với tao, tao nhất định sẽ không tha cho mày đâu.” Tần Mặc bật cười.

“Tần gia chỉ phái cái đồ phế vật như mày đến đối phó tao, đúng là đã xem thường tao rồi.” Nói đoạn, Tần Mặc lại nhìn mấy người khác. "Tôi không cần biết thế nào, tóm lại lần này kẻ cầu tình cho cậu cũng rất nể mặt tôi, nên nếu tôi không để lại chút 'ấn tượng' trên người cậu, chắc chắn họ sẽ nghĩ tôi chẳng có bản lĩnh gì." Nói rồi, Tần Mặc trực tiếp đưa tay đặt lên cánh tay Tần Hoài, chưa kịp để Tần Hoài phản ứng, hắn đã nghe thấy một tiếng "Cạch".

Tần Mặc lại một cước đá vào ngực Tần Hoài, Tần Hoài lập tức ngã xuống đất. "Cánh tay này cứ coi như thu trước chút lợi tức đi.

Nếu sau này, những kẻ cầu tình cho các ngươi còn dám đến gây sự, vậy đừng trách tôi không khách khí!" Tần Hoài nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Hắn lại quay đầu nhìn đám tay sai đang nằm dưới đất.

Bọn tay sai này thật sự quá vô dụng, ngay cả một Tần Mặc cũng không đánh lại.

Nhưng giờ hắn cũng chẳng có cách nào khác, dù sao thực lực của Tần Mặc quá mạnh, hắn chỉ có thể tạm thời rời khỏi đây, chờ đến khi có cơ hội rồi sẽ quay lại đối phó Tần Mặc.

Nghĩ vậy, Tần Hoài liền quay người rời đi.

Chưa kịp ra khỏi cửa, Tần Mặc đã gọi hắn lại. "Khoan đã." Trong

lòng Tần Hoài lại dâng lên một cỗ hàn ý.

Chương 176

"Vừa nãy đã làm vỡ bình hoa của tôi, không phải nên đền tiền sao?" Tần Hoài thở phào nhẹ nhõm, rồi quay đầu nhìn Tần Mặc. "Không phải chỉ muốn tiền thôi sao?" Tần Mặc thấy hắn còn dám kiêu căng như vậy, liền di chuyển đến bên cạnh hắn, một bạt tai giáng xuống mặt hắn, giây tiếp theo Tần Mặc đã trở lại vị trí cũ.

Cả quá trình này không quá hai giây.

Đám tay sai lúc này cơ bản đều đã đứng dậy, hơn nữa bọn chúng đang ở cạnh Tần Hoài, mấy tên nhìn nhau ngơ ngác.

Người này thật sự quá tàn nhẫn, trước đây bọn chúng từng đối phó với nhiều người như vậy, nhưng chưa ai lợi hại như Tần Mặc.

Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên Tần Hoài. "Nhớ kỹ, sau này thái độ với tôi phải tốt hơn một chút, dù sao Huyết Mạch của tôi cao quý hơn Huyết Mạch của cậu nhiều." Tần Hoài còn muốn mắng Tần Mặc, nhưng vừa mới mở miệng, Tần Mặc lại một bạt tai nữa giáng xuống mặt hắn.

Mặc dù Tần Mặc chỉ tát một cái, nhưng giờ Tần Hoài cảm thấy mặt mình bỏng rát, khóe miệng còn chảy máu, đủ thấy lực tay của Tần Mặc lớn đến mức nào.

Tần Hoài nghiến răng nghiến lợi, nhưng hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn Tần Mặc, chẳng dám nói gì, bởi vì hắn sợ mình sẽ lại bị Tần Mặc đánh thêm lần nữa. "Bao nhiêu tiền?" "Năm triệu!" Con số này thực ra không đáng là gì đối với Tần gia, nhưng Tần Mặc biết với thân phận của Tần Hoài thì chắc chắn không thể lấy ra nhiều tiền như vậy.

Nhưng càng như thế, hắn càng phải lấy được số tiền này từ bọn

chúng.

Tần Hoài trợn tròn mắt. "Cậu đùa tôi sao?" "Không giao được tiền thì để lại thêm một cánh tay nữa đi?" Nói rồi Tần Mặc chuẩn bị ra tay.

Tần Hoài vội vàng cầu xin: "Không phải chỉ có năm triệu sao?

Tôi sẽ mang đến ngay!" "Không được đâu, nhỡ lát nữa cậu không mang đến thì sao?

Cứ để đám tay sai này đi lấy, còn cậu thì ở lại đây cùng tôi dọn dẹp nơi này một chút." Tần Hoài nheo mắt nhìn Tần Mặc, ý Tần Mặc là gì?

Thực ra Tần Mặc cũng không quá thiếu tiền, nhưng Tần Mặc cảm thấy nếu có thể dùng cách này để đối phó Tần Hoài một trận thì cũng không phải là chuyện tệ. "Sao, còn muốn chống cự sao?" Tần Hoài không còn cách nào khác, chỉ có thể quay đầu nhìn mấy tên tay sai kia. "Mấy đứa còn không mau đi?" Mấy tên tay sai nhìn nhau, nhưng rồi cũng chỉ có thể gật đầu, quay người rời đi.

Sau khi bọn chúng đi, Tần Mặc mới tự mình lấy một chiếc ghế, ngả lưng vào đó. "Dọn dẹp nơi này đi." Tần Hoài nắm chặt nắm đấm, nhưng hắn cũng chỉ có thể làm theo lời Tần Mặc, nếu không chắc chắn sẽ lại bị đánh.

Cứ như vậy, không lâu sau, Tần Danh lại dẫn thêm nhiều người đến đây, ông ta nhìn Tần Mặc. "Tần Mặc, tôi tin cậu cũng không muốn tiệm đồ cổ này của cậu bị chúng tôi đập nát đúng không?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Trước đây tôi nể tình ông đã già mà không trực tiếp giết ông, ông sẽ không muốn Tần gia đổi chủ chứ?" Tần Danh không ngờ Tần Mặc lại dám nói ra lời ngông cuồng như vậy. "Cậu thật sự nghĩ mình rất lợi hại sao?" Tần Danh trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc không nói nhiều với Tần Danh, chỉ nhìn mấy chục người phía sau Tần Danh. "Ít nhất đối phó những người này thì đã đủ rồi." "Được thôi, hôm nay cứ thử xem sao!" Tần Danh cảm thấy những người ông ta dẫn đến muốn đối phó Tần Mặc hẳn là thừa sức.

Dù Tần Mặc có lợi hại đến mấy, thuộc hạ của ông ta chắc chắn có thể giết chết Tần Mặc.

Ngay cả khi Tần Mặc có thể một mình địch mười, chẳng lẽ Tần Mặc còn có thể một mình địch trăm sao? "Phi Sa Tẩu Thạch!" Tần Mặc thầm hô một tiếng trong lòng, sau đó sàn nhà xung quanh đều rung chuyển.

Không lâu sau, trong không khí có những hạt cát nhỏ mịn bay về phía những người kia.

Mặc dù những hạt cát này rất nhỏ, nhưng tất cả bọn họ đều ngã xuống đất.

Tần Danh đứng sững tại chỗ, ông ta không ngờ Tần Mặc lại lợi hại đến vậy. "Trước đây tôi đã nói rồi, tôi sẽ không tìm phiền phức cho Tần gia nữa, cũng không muốn có bất kỳ dây dưa gì với Tần gia, nhưng không ngờ các người lại chủ động tìm đến cửa." Tần Danh nuốt nước bọt, ông ta biết mình không phải đối thủ của Tần Mặc, nghĩ đến trước đây mình bị Tần Mặc đánh ra nông nỗi đó, ông ta liền vội vàng nói. "Cậu rốt cuộc muốn thế nào?" "Là tôi muốn thế nào, hay là các người muốn thế nào?" Tần Mặc nhìn Tần Danh.

Tần Danh ngớ người ra, đúng vậy, là ông ta chủ động sai thuộc hạ đi gây phiền phức cho Tần Mặc. "Tôi cũng không phí lời với ông, vốn dĩ muốn các người lấy ra năm triệu là giải quyết xong chuyện này, nhưng bây giờ tôi đã thay đổi ý định rồi." Tần Danh nhìn Tần Mặc với vẻ khó hiểu, lời Tần Mặc có ý gì? "Muốn sống sót quay về thì lấy ra một nghìn vạn!

Nếu không, hôm nay tất cả các người đều phải bỏ mạng tại đây!" Lòng Tần Danh thịch một tiếng, mặc dù ông ta không biết vừa rồi Tần Mặc đã xử lý những người kia như thế nào, nhưng không thể phủ nhận Tần Mặc thật sự rất lợi hại.

Nếu thật sự không lấy số tiền này ra, e rằng tất cả bọn họ đều sẽ chết ở đây.

Nghĩ đến lần trước Tần Mặc đã đánh mình thê thảm như vậy, Tần Danh liền gật đầu. "Không sao, dù sao cũng chỉ là một nghìn vạn thôi, sau khi tôi về sẽ mang một nghìn vạn này giao cho cậu." "Cái đó không được đâu, nhỡ các người đổi ý thì sao?

Đúng rồi, ông cũng biết người làm ăn như tôi sợ nhất là người khác bội ước, nên ông cứ viết giấy nợ trước đã." Sắc mặt Tần Danh trở nên khó coi.

Tần Mặc làm như vậy quả thực quá đáng, lại còn muốn ông ta viết giấy nợ. "Hôm nay nếu ông không viết giấy nợ này, ai cũng đừng hòng ra khỏi cái cửa này!" Nói rồi Tần Mặc liền dậm mạnh chân xuống đất, thân hình hắn lướt như bóng ma, xuất hiện ngay ở cửa.

Ngả lưng vào chiếc ghế phía sau, Tần Mặc nở nụ cười, nhìn mấy người trước mặt.

Tần Danh không còn cách nào, chỉ có thể quay đầu trừng mắt nhìn Tần Hoài bên cạnh. "Mày đúng là đồ phế vật, ngay cả chuyện nhỏ này cũng không làm được!" Tần Mặc lập tức mỉa mai nói: "Ông còn có mặt mũi nói người khác sao?

Chính ông thì là cái thứ gì?" Tần Mặc thực sự rất xem thường Tần Danh, bất kể là về Huyết Mạch hay bản lĩnh, Tần Danh so với hắn đều kém xa.

Chỉ tiếc hiện tại Tần Mặc không có hứng thú với thế lực của Tần

gia, nếu không Tần Mặc đã đoạt lấy Tần gia rồi.

Tần Danh mở miệng muốn phản bác, nhưng thấy biểu cảm của Tần Mặc, Tần Danh chỉ có thể ngậm chặt miệng. "Không phải chỉ là một nghìn vạn sao?

Có gì ghê gớm đâu." Tần Danh nói xong, liền quay đầu nhìn xung quanh, muốn tìm bút mực.

Chương 177

Tần Mặc lại trực tiếp từ trong lòng lấy ra bút và sổ. "Cứ viết thẳng vào đây đi, đừng quên ký tên của mình vào cuối cùng." Tần Danh hừ lạnh một tiếng, rồi cầm lấy bút và sổ, viết xong giấy nợ liền đưa lại cho Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu. "Tôi hy vọng trong vòng ba ngày, các người có thể gửi một nghìn vạn này đến, nếu không thì đừng trách tôi trực tiếp đánh lên cửa đấy." Tần Danh nắm chặt nắm đấm.

Tần Mặc nói như vậy, quả thực có chút quá đáng.

Tần Mặc liếc nhìn Tần Danh một cái, rồi đứng dậy mở cửa.

Tần Danh và bọn họ cũng trực tiếp bước ra ngoài.

Tần Mặc lắc đầu, sau đó liền dọn dẹp hiện trường một chút.

Cứ thế, khoảng ba ngày trôi qua, Tần Danh lại đến.

Nhưng lần này ông ta không mang theo một nghìn vạn như đã hẹn, mà bên cạnh lại có hai người hình dạng kỳ quái.

Tần Mặc bật cười. "Tôi cứ nghĩ ông sẽ ngoan ngoãn mang tiền đến chứ, bây giờ xem ra có vẻ hơi nằm ngoài dự liệu của tôi rồi." Tần Mặc lắc đầu. "Thằng nhóc nhà ngươi cũng xứng đáng có được một nghìn vạn sao?!" Tần Danh chắc chắn không cam tâm đưa số tiền đó ra, nên ông ta đặc biệt tìm hai dị sĩ có năng lực.

Hai dị sĩ này trước đây từng cùng ông ta Hạ Đấu, ông ta tận mắt thấy hai dị sĩ này đối phó Tống Tử, nên ông ta cảm thấy hai người này chắc chắn có thể đánh thắng Tần Mặc.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên hai người này. "Vậy thì tốc chiến tốc thắng đi, vì hôm nay ông không mang một nghìn vạn này đến, vậy tôi

sẽ cùng ông đến Tần gia lão trạch!" Nói xong, trên người Tần Mặc đột nhiên xuất hiện một luồng khí, luồng khí này trực tiếp đánh vào người hai người kia, hai người lập tức bay ra ngoài, ngã vật xuống đất, nôn ra một ngụm máu lớn.

Thấy hai người này trực tiếp bị hạ gục trong nháy mắt, Tần Danh lập tức mềm nhũn chân.

Sao lại thế này?

Hai người này trước đây khi đối phó con Tống Tử kia, thực lực mạnh mẽ như vậy, vậy mà trước mặt Tần Mặc lại yếu ớt đến không chịu nổi một đòn.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng rồi nhìn Tần Danh. "Đi thôi?" Nói câu này, Tần Mặc trực tiếp một cước đá vào chân Tần Danh, Tần Danh cũng quỳ nửa xuống đất. "Ông cũng biết tính khí của tôi không tốt lắm, lần trước đánh ông ra nông nỗi đó mà ông vẫn không nhớ bài học, vậy thì cũng đừng trách tôi." Ngay lập tức, Tần Mặc trực tiếp phế bỏ cả chân và tay Tần Danh.

Tần Mặc ngẩng đầu nhìn mấy vệ sĩ khác.

Trên người Tần Mặc có một luồng khí tức, nhưng mấy vệ sĩ kia và hai dị sĩ kia lại không cảm nhận được.

Bọn họ chỉ cau mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc khinh thường cười một tiếng, rồi kẹp Tần Danh vào nách mình. "Nếu các ngươi muốn chết, vậy cứ xông lên đi!" Những vệ sĩ kia sớm đã ý thức được thực lực của Tần Mặc rồi, còn hai dị sĩ kia lại có thể cảm nhận được một cỗ khí thế vương giả trên người Tần Mặc.

Hai người họ chắc chắn không dám tùy tiện xông lên, nên họ cũng chỉ có thể lùi lại phía sau.

Tần Mặc lắc đầu, sau đó liền trực tiếp đi về phía trước.

Không lâu sau, hắn đã đến Tần gia lão trạch. "Trước đây đã nói là muốn cắt đứt liên lạc với Tần gia lão trạch, nhưng bây giờ có vẻ hơi khó thực hiện rồi." Tần Mặc trực tiếp ném Tần Danh xuống đất. "Nể tình ông là gia chủ Tần gia hiện tại, tôi đã ra tay nương nhẹ rồi, tay và chân của ông vẫn có thể được người khác nối lại.

Còn về Tần Hoài, chắc hẳn các người đã tìm bác sĩ xem qua rồi." Lòng Tần Danh thịch một tiếng, hai ngày nay ông ta quả thực đã tìm người giúp Tần Hoài xem xét cánh tay đó, nhưng bác sĩ lại nói đã vô phương cứu chữa.

Không ngờ đây lại là do Tần Mặc cố ý làm.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, trực tiếp một cước đá văng cánh cửa lớn của Tần gia. "Tôi không muốn gây rối ở Tần gia nữa, nên ông tốt nhất là nói rõ với bọn họ." Hiện tại lòng Tần Danh đã hoàn toàn nguội lạnh, bởi vì ông ta biết hai dị sĩ kia còn không đánh lại Tần Mặc, huống chi là những người khác của Tần gia.

Thôi vậy, cứ trực tiếp đưa một nghìn vạn đó cho Tần Mặc đi.

Không lâu sau, có hai gia phó đi ra, bọn họ thấy Tần Danh nằm dưới đất thì ngớ người ra, sau đó mấy người nhìn nhau, không ai dám tiến lên.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi trực tiếp đi về phía đại viện Tần gia.

Hai gia phó kia thì chạy tới đỡ Tần Danh dậy.

Tần Mặc trực tiếp ngồi xuống đại sảnh, quay đầu nhìn hai gia phó và Tần Danh trong sân. "Tôi không có nhiều kiên nhẫn đâu." Lòng Tần Danh thịch một tiếng, ông ta quay đầu nhìn hai người bên cạnh. "Hai đứa mau đỡ ta về phòng." Hai gia phó gật đầu rồi đưa Tần Danh rời

khỏi đó.

Tần Danh phân phó gia phó lấy ra một tấm chi phiếu, sau đó mang tấm chi phiếu này đến chỗ Tần Mặc. "Đây là một nghìn vạn." Tần Mặc dùng hai ngón tay kẹp lấy tấm chi phiếu, kiểm tra một chút, xác định không có vấn đề gì, lúc này mới đứng dậy, nhìn Tần Danh. "Ông nói xem, biết vậy thì cần gì phải làm như lúc đầu chứ?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng rồi trực tiếp nhìn mấy người khác. "Chăm sóc tốt lão gia tử của các người đi." Ngay lập tức, Tần Mặc quay người rời khỏi đó.

Ngay khi Tần Mặc vừa về đến cửa tiệm đồ cổ của mình, liền thấy Bàn Tử đang đứng ở đó.

Trong mắt Tần Mặc xẹt qua vẻ ngạc nhiên.

Hồi tưởng lại tình tiết kịch bản gốc, Tần Mặc liền mỉm cười.

Nếu không đoán sai, hiện tại Hạo Thiên Chân hẳn đã bị người của Khâu Đức Khảo bắt đi rồi.

Bàn Tử chắc là không có ai có thể cầu cứu nên mới đến đây tìm mình.

Bàn Tử thấy Tần Mặc liền vội vàng bước nhanh tới chỗ Tần Mặc.

Chương 178

"Tần Mặc huynh đệ, đại sự không ổn rồi!" Chưa đợi Bàn Tử nói tiếp, Tần Mặc đã chỉ vào tiệm đồ cổ của mình, "Vào trong uống chén trà đã, trông cậu cũng mệt mỏi không ít." Bàn Tử ngớ người ra, rồi hắn cau mày. "Nhưng tôi..." "Tôi biết cậu muốn tôi cùng cậu đi cứu Hạo Thiên Chân, đúng không?

Yên tâm đi, tôi biết rõ rồi, cậu cứ ở đây nghỉ ngơi một lát, đợi nghỉ ngơi đủ rồi chúng ta hãy đi." Trong mắt Bàn Tử xẹt qua vẻ kinh ngạc, hắn không ngờ Tần Mặc lại biết cả chuyện này.

Nhưng lại nghĩ đến trước đây trong mộ, Tần Mặc đã cứu bọn họ nhiều lần như vậy, Bàn Tử liền thấy chẳng có gì lạ nữa.

Hắn cùng Tần Mặc vào trong tiệm đồ cổ, sau đó mới nhìn qua những thứ bên trong của Tần Mặc.

Đi một vòng xong, Bàn Tử bĩu môi ngồi xuống ghế sofa bên cạnh. "Thật không hiểu cậu mở cái tiệm đồ cổ này ra còn có ý nghĩa gì nữa?" Bàn Tử cũng không phải kẻ ngốc, hắn tự nhiên có thể nhìn ra trong này có rất nhiều đồ giả, còn có một số hắn không nhận ra, nhưng hắn cũng biết e rằng không có mấy món là đồ thật.

Tần Mặc mỉm cười. "Sao lại không có ý nghĩa chứ, nếu không có cái tiệm đồ cổ này, chẳng phải các cậu sẽ không tìm thấy tôi sao?" Bàn Tử ngớ người ra, liền cảm thấy lời này nói cũng có lý.

Như thể nghĩ ra điều gì, hắn vội vàng nói với Tần Mặc. "À đúng rồi, sao cậu lại biết tôi muốn cậu cùng tôi đi cứu Hạo Thiên Chân, tin tức của cậu linh thông thế sao?" Tần Mặc bật cười. "Đương nhiên là linh thông rồi, tôi còn biết các cậu đã cướp được một mai Xà Mi Đồng Ngư từ tay bọn chúng đúng không?" Bàn Tử trầm mặc một lát rồi ừ

một tiếng, không ngờ Tần Mặc lại biết cả chuyện này. "Nói rõ tình hình cụ thể đi." Tần Mặc cảm thấy bây giờ chắc chắn đã thoát ly khỏi tình tiết kịch bản gốc, nên hắn cho rằng mình vẫn phải hỏi rõ ràng trước đã. "Lúc trước sau khi cậu rời khỏi khách sạn đó, có người đã cứu A Ninh đi, khi đó chúng tôi cũng không để ý, sau đó giữa chừng lại xảy ra một số chuyện, nhưng chúng tôi đã đi nước ngoài.

Còn tham gia một buổi đấu giá.

Nhưng cũng không đấu giá được món đồ quan trọng nào." "Sau đó chúng tôi vô tình lấy được một mai Xà Mi Đồng Ngư từ tay A Ninh, sau khi có được nó, chúng tôi liền chuẩn bị cất giấu thứ này vào một chỗ an toàn, rồi mới tính toán bước tiếp theo, nhưng không ngờ A Ninh và bọn họ đột nhiên xuất hiện, đưa Hạo Thiên Chân đi mất." Tần Mặc nheo mắt lại, mặc dù đúng là đã thoát ly khỏi tình tiết kịch bản gốc, nhưng vẫn có vài điểm tương đồng. "Tôi biết rồi, chúng ta bây giờ đi thôi, thời gian cũng khá gấp gáp." Tần Mặc nhìn đồng hồ của mình.

Bàn Tử ừ một tiếng. "Bọn chúng ra tay từ tối qua đến giờ, đã gần một đêm rồi, cũng không biết Hạo Thiên Chân thế nào rồi." Bàn Tử vẫn có chút lo lắng cho tình trạng của Hạo Thiên Chân. "Yên tâm đi, trong thời gian ngắn chắc sẽ không có chuyện gì đâu." Tần Mặc nheo mắt lại, mục đích cuối cùng của đối phương là muốn có được mai Xà Mi Đồng Ngư kia, bây giờ bọn chúng còn chưa lấy được, chắc chắn sẽ không trực tiếp giết Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử thở dài một hơi, không nói thêm gì với Tần Mặc, mà dẫn Tần Mặc cùng đi đến gần một khu rừng.

Không xa đó chính là một chiếc xe, nếu không đoán sai thì trên xe hẳn là Hoắc Tú Tú và Tiểu Hoa.

Tần Mặc trực tiếp đi tới, Bàn Tử liền giúp hai bên giới thiệu, rồi

hắn nhìn Tần Mặc. "Trước đây chính là hai người họ giúp chúng tôi lấy được Xà Mi Đồng Ngư, vốn dĩ chúng tôi định trực tiếp ra tay, nhưng tôi lại nghĩ thực lực của tôi có lẽ không đủ, vạn nhất tôi thật sự đi cứu người, e rằng sẽ chết ở trong đó mất, cậu ta (Tiểu Hoa) bây giờ đang bị thương không thể giúp được." Tần Mặc gật đầu. "Chúng ta còn có một người giúp sức nữa mà." Tần Mặc mỉm cười, quay đầu đặt ánh mắt sang một bên khác.

Trong mắt Bàn Tử mang theo vẻ nghi hoặc, hắn nhìn theo ánh mắt Tần Mặc.

Không lâu sau, hắn liền thấy Trương Kỳ Lân đang ở sau gốc cây.

Ngay lập tức Bàn Tử đứng sững tại chỗ, hắn không ngờ Tần Mặc lại biết Trương Kỳ Lân cũng ở đây. "Cậu đã chào hỏi anh ấy trước rồi à?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì lắc đầu, trực tiếp đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân. "Lần trước từ Hải Đồ Mộ ra ngoài không có chuyện gì chứ?" Trương Kỳ Lân nhướng mày, "Cậu thấy sao?" Hắn và Tần Mặc đều là những người có bản lĩnh, nên hắn biết Tần Mặc sẽ không gặp chuyện gì, Tần Mặc hẳn cũng đoán được hắn có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Tần Mặc bật cười. "Lần này chúng ta lại phải kề vai chiến đấu rồi." Trương Kỳ Lân ừ một tiếng. "Đúng vậy, nhưng cũng chỉ là vài tên lính quèn mà thôi." Bàn Tử trợn mắt trắng dã. "Tiểu Ca, cha bố cha má nhà anh, lần trước từ Hải Đồ Mộ ra xong, anh chẳng thèm chào hỏi một tiếng nào đã chạy biến rồi, anh cũng quá không coi chúng tôi là bạn bè rồi đấy chứ?" Trương Kỳ Lân quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, nhưng hắn không nói nhiều với Bàn Tử, chỉ nhìn Tần Mặc. "Có kế hoạch gì không?" "Hai chúng ta thân thủ đều không tệ, cứ trực tiếp lẻn vào là được." Thực ra Tần Mặc cảm thấy cho dù hai người họ có bị phát hiện cũng không có gì to tát, ít nhất thực lực của hai người họ vẫn ở đó. "Được thôi, giữa hai chúng ta cũng phải luôn giữ liên lạc."

Còn về cách liên lạc thì chỉ có thể dùng ám hiệu, nhưng hai người họ đều là những người thông minh, nên chuyện này cũng không thành vấn đề. "Thời gian gấp rút, đi thôi." Hai người họ có thể trò chuyện ở đây, nhưng Hạo Thiên Chân thì đang chịu khổ rồi.

Bàn Tử thấy hai người họ cứ kẻ nói người nghe ở đây thì không khỏi trợn mắt trắng dã, nhưng hắn cũng không nói nhiều, bởi vì hắn biết hai người này quả thực rất lợi hại, một khi họ đã lên kế hoạch xong, thì mình chỉ cần dẫn Hoắc Tú Tú và Tiểu Hoa ở đây chờ là được.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân trực tiếp quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của họ, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp đi đến chiếc xe, ngồi xuống đó. "Trên cái máy tính của cậu có game không?" Tiểu Hoa ngớ người ra, lông mày cậu ta cau chặt lại, trong mắt mang vẻ khó hiểu. "Cậu định làm gì thế?" "Đương nhiên là chơi game rồi, hai người họ rất nhanh sẽ đưa Hạo Thiên Chân về thôi, nên chúng ta cũng không cần vội, cứ ở đây nghỉ ngơi thư giãn một chút là được." Hoắc Tú Tú nghe vậy liền nhìn Tiểu Hoa một cái, rồi cô trợn mắt trắng dã nói với Bàn Tử. "Loại người như các anh chỉ biết chơi game thôi sao?

Hai người họ đi cứu người có sống sót trở về được hay không còn chưa chắc nữa là, trong tay bọn người kia đều có súng đấy!" "Cái gì gọi là tôi chỉ biết chơi game chứ, đợi đến khi hai người họ thật sự cứu được Hạo Thiên Chân về thì cậu sẽ biết thôi, cho dù có súng thì sao chứ, thực lực của hai người họ vẫn ở đây, những thứ vũ khí đó căn bản không làm gì được bọn họ đâu." Bàn Tử có sự tin tưởng tuyệt đối vào Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Dù sao trước đây khi Hạ Đấu, hắn đã được chứng kiến bản lĩnh của hai người này rồi, đặc biệt là Tần Mặc.

Với thực lực của Tần Mặc, cho dù có bị Tống Tử đánh trúng, e rằng cũng có thể Tử Nhi Phục Sinh.

Hoắc Tú Tú cau mày, ngay khi cô chuẩn bị nói thêm, Tiểu Hoa đã kéo tay cô một cái.

Thấy Tiểu Hoa như vậy, Hoắc Tú Tú không khỏi bĩu môi, "Tiểu Hoa ca ca, ngay cả anh cũng tin họ sao?

Đây là một mạng người đó, không đúng, bây giờ là ba mạng người đó!" "Cậu hẳn cũng hiểu Bàn Tử, đã Bàn Tử nói vậy rồi, thì có nghĩa là hai người họ chắc chắn đáng tin, chúng ta cứ chờ ở đây trước đi." Hoắc Tú Tú thở dài một hơi, cô không khỏi lắc đầu.

Tiểu Hoa đã nói vậy rồi, cô còn có thể làm gì nữa chứ?

Dù sao cô cũng không có cách nào ra tay cứu người.

Ở một bên khác, Trương Kỳ Lân và Tần Mặc đã lẻn vào khu rừng đó.

Trong khu rừng này quả thực có rất nhiều lính canh, hơn nữa còn là cứ năm phút một ca, nếu là người bình thường muốn tiếp cận, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Chương 179

Chỉ tiếc là thực lực của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều rất giỏi.

Bên này tổng cộng có ba vòng lính canh.

Tần Mặc và bọn họ dễ dàng vượt qua vòng đầu tiên.

Đến vòng thứ hai, Tần Mặc phát hiện mật độ lính canh hơi dày đặc, bọn họ muốn dễ dàng vượt qua e rằng không đơn giản như vậy, nên Tần Mặc liền ra ám hiệu cho Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc, sau đó hai người họ trực tiếp từ hai bên bao vây những lính canh đó.

Không lâu sau, Tần Mặc trực tiếp giết chết một trong số lính canh.

Trương Kỳ Lân cũng giống như Tần Mặc, giải quyết nốt một tên lính canh khác.

Hai người họ nhẹ nhàng đặt tên lính canh xuống đất rồi tiếp tục đi về phía trước.

Tần Mặc một cước đạp lên một cái cây, sau đó bay lên một mái nhà, rồi Tần Mặc quan sát tình hình bên dưới.

Không lâu sau, Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc, sau đó hai người họ nhảy sang một bên khác.

Tiếp theo, họ đến nơi có vòng lính canh thứ ba.

Đây là nơi lính canh nghiêm ngặt nhất, hơn nữa Tần Mặc và Trương Kỳ Lân có thể thấy rõ Hạo Thiên Chân đang ở trong một căn nhà gỗ không xa đó.

Tần Mặc nheo mắt lại, Hạo Thiên Chân bây giờ đã hôn mê rồi,

trông tình hình có vẻ không ổn lắm.

Hít sâu một hơi, Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân.

Trong mắt Trương Kỳ Lân cũng mang vẻ phẫn nộ, hắn không ngờ những người này lại đối xử với Hạo Thiên Chân như vậy.

Tần Mặc vỗ vỗ vai Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân phản ứng lại rồi gật đầu với Tần Mặc, hai người họ cũng lúc này, từ hai bên tiếp cận căn nhà gỗ đó.

Tần Mặc lộn một vòng trực tiếp đến bên cạnh một tên lính canh, sau đó Tần Mặc một cước đá vào người tên lính canh này.

Tên lính canh còn chưa kịp phản ứng đã lập tức ngã vật xuống đất.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Ở một bên khác Trương Kỳ Lân cũng đã giải quyết xong một người, nên hai người họ lặng lẽ tiếp cận căn nhà gỗ.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân vừa vặn tỉnh lại, cậu quay đầu nhìn xung quanh, thấy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân ở không xa, cậu liền lập tức kích động.

Cậu cũng biết xung quanh đây người thật sự quá nhiều, cậu tuyệt đối không thể kinh động đến những người này.

Tần Mặc cũng lắc đầu với Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc, liền tiếp tục ngồi yên ở đó, một chút cũng không dám động đậy.

Không lâu sau, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã tiếp cận bên cạnh căn nhà gỗ này, Tần Mặc trực tiếp từ trong lòng lấy ra một con dao găm phá khóa.

Ngay lập tức Tần Mặc bế Hạo Thiên Chân ra khỏi căn nhà gỗ này.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân bây giờ vẫn còn khá tái nhợt, hơn nữa cậu mở miệng nhưng không nói được lời nào.

Tần Mặc thấy cậu như vậy liền biết hẳn là thiếu nước, nên Tần Mặc liền từ trong Không Gian của mình lấy ra một chai nước cho Hạo Thiên Chân uống.

Hạo Thiên Chân uống xong thì khá hơn nhiều.

Tần Mặc lại nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh. "Chúng ta đi thôi, nhưng lát nữa có thể sẽ kinh động đến lính canh bên ngoài, chúng ta phải cẩn thận một chút." Trương Kỳ Lân ừ một tiếng rồi bảo vệ Tần Mặc và Hạo Thiên Chân, chạy về phía trước.

Nhưng lúc này vừa đúng lúc có một đội lính canh đến căn nhà gỗ này để đổi ca.

Thấy những người kia đều đã ngã xuống đất, đội lính canh này đều mang vẻ ngạc nhiên trong mắt. "Mau thông báo cho lão đại!" Một người ngoại quốc trong số đó nói bằng tiếng Anh.

Một người khác gật đầu, sau đó bọn họ liền lấy điện thoại ra gọi điện, còn mấy người khác thì đuổi theo ra ngoài.

Không lâu sau Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã chạy đến đây.

Một lát sau, Tần Mặc cảm nhận được người đuổi theo phía sau, ngay lập tức Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhìn Trương Kỳ Lân. "Anh cứ đưa Hạo Thiên Chân đi trước đi." Tần Mặc giao Hạo Thiên Chân đang trong lòng mình cho Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân ừ một tiếng rồi cõng Hạo Thiên Chân lên.

Hắn biết thực lực của Tần Mặc, muốn đối phó với những người này vẫn khá đơn giản.

Đi được vài bước, Trương Kỳ Lân lại dừng lại, quay đầu nhìn

Tần Mặc. "Chúng tôi đợi cậu trên xe." "Không cần đâu, các cậu cứ lái xe đi đi, tôi tự có cách thoát thân." Nhưng Trương Kỳ Lân vẫn kiên trì. "Chúng tôi sẽ đợi cậu." Tần Mặc hé miệng, nhưng thấy lính canh ở không xa đã đến gần, Tần Mặc cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể ừ một tiếng.

Đợi đến khi Trương Kỳ Lân đưa Hạo Thiên Chân đi, những lính canh kia cũng đến bên cạnh Tần Mặc.

Mấy người trong số đó vây quanh Tần Mặc, còn mấy người khác thì muốn đuổi theo Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Xung quanh đây có rất nhiều hòn đá nhỏ trên đất, những hòn đá nhỏ này trực tiếp đánh vào người mấy người kia.

Mấy người kia lập tức ngã vật xuống đất.

Mấy người đang vây quanh Tần Mặc thấy cảnh này thì không khỏi ngớ người ra, sau đó bọn họ liền rút súng từ thắt lưng ra, chuẩn bị bắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc quay người né tránh đòn tấn công của bọn chúng, sau đó anh tiếp tục dùng kỹ năng đao pháp của mình để tấn công mấy người này.

Mấy người này căn bản không phải đối thủ của Tần Mặc, chỉ trong chốc lát đã ngã vật ra đất.

Giải quyết xong mấy người này, Tần Mặc lắc đầu, cuối cùng quay trở lại xe.

Chương 180

Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đã đợi Tần Mặc ở đó từ trước.

"Nhanh lên xe đi." Bàn Tử chỉ vào chỗ ngồi cách đó không xa.

Tần Mặc do dự một lát, cảm thấy mình đã giải quyết xong nhóm truy binh này, cho dù bọn chúng gọi thêm người thì cũng cần một khoảng thời gian, nên anh không cần lo lắng.

"Đi thôi." Chiếc xe từ từ lăn bánh.

Không lâu sau, Tiểu Hoa đưa mắt nhìn Tần Mặc và những người khác.

"Đối phương hình như đang đuổi tới." Tần Mặc quay đầu nhìn màn hình máy tính trước mặt Tiểu Hoa.

"Không cần để ý đến chúng." Tần Mặc vừa nói vừa tăng tốc độ xe lên tối đa.

Ban đầu Bàn Tử định lái xe, nhưng Tần Mặc trực tiếp từ chối, vì anh cảm thấy kỹ năng lái xe của họ chắc chắn không bằng mình.

Có lẽ vì Tần Mặc lái quá nhanh, Tiểu Hoa nhíu mày, cô bé cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Hoắc Tú Tú bên cạnh thấy vậy, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng.

"Tiểu Hoa ca ca, anh sao rồi?" Tiểu Hoa tùy tiện khoát tay.

Tần Mặc cũng biết Tiểu Hoa đang bị thương, vừa lái xe vừa lấy từ trong lòng ra một lọ thuốc, đưa cho Hoắc Tú Tú.

"Lát nữa tôi sẽ thả hai người xuống phía trước, hai người cứ bắt taxi rời đi là được, bọn chúng không thể đuổi kịp hai người đâu.

Về nhà rồi nhớ bôi thuốc cho Tiểu Hoa, loại thuốc này là do tôi tự nghiên cứu bào chế đấy." Tự nghiên cứu bào chế thì chưa đến mức, Tần Mặc chỉ là muốn họ cầm lọ thuốc này thôi.

Hoắc Tú Tú ngẩn người, Hạo Thiên Chân bên cạnh đã khá hơn nhiều, cậu trực tiếp nói với Hoắc Tú Tú: "Yên tâm đi, Tần Mặc vẫn rất đáng tin cậy." Hoắc Tú Tú cảm thấy Hạo Thiên Chân đã nói vậy rồi thì cô bé cũng không có lý do gì để từ chối, nên cô bé đã nhận lọ thuốc rồi cất vào túi.

"Đa tạ." "Hay là chúng ta vẫn cứ đi cùng các cậu đi, lỡ giữa đường gặp nguy hiểm gì, tôi còn có thể giúp một tay." Tiểu Hoa nhìn Tần Mặc, mặc dù trên người cô bé có chút vết thương, nhưng vết thương này đối với cô bé mà nói không đáng kể gì, muốn giải quyết đám truy binh đó vẫn rất đơn giản.

Tần Mặc lắc đầu.

"Thôi đi, trên người cậu đã có vết thương rồi, đừng có làm anh hùng ở đây nữa, mau về đi." Hạo Thiên Chân đáp lời: "Phải đó, Tần Mặc nói đúng mà.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thực lực đều rất mạnh, nếu thật sự có những truy binh khác đến tìm chúng ta, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân chắc chắn cũng có thể đối phó." Bàn Tử cũng hùa theo nói: "Đúng vậy, ban đầu các cậu còn không tin Tần Mặc và Trương Kỳ Lân có thể cứu Hạo Thiên Chân ra, bây giờ chẳng phải vẫn làm được sao?" Tiểu Hoa khá tin Hạo Thiên Chân, cô bé biết Hạo Thiên Chân sẽ không nói khoác.

"Vậy cậu phải tự bảo trọng nhé." Tiểu Hoa vỗ vai Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cười gật đầu, không nói thêm gì với Tiểu Hoa.

Sau một ngã tư đèn xanh đèn đỏ nữa, Tần Mặc thả Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú xuống đó.

"Tần Mặc tiên sinh, làm phiền anh giúp tôi chăm sóc Hạo Thiên Chân thật tốt." Tiểu Hoa biết Tần Mặc quả thực là một người có bản lĩnh, mặc dù trước đó cô bé chưa từng gặp Tần Mặc, nhưng qua lời của Bàn Tử, cô bé cảm thấy Tần Mặc rất mạnh.

Tần Mặc gật đầu.

"Yên tâm đi, cậu ấy là bạn của tôi, không cần cậu nói, tôi cũng sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt." Tiểu Hoa thở phào nhẹ nhõm, cùng Hoắc Tú Tú quay người rời khỏi nơi này.

Tần Mặc thì lái xe đưa những người còn lại tiếp tục đi về phía trước.

Giữa đường, Tần Mặc còn tính toán tốc độ xe của mình và tốc độ chuyển đổi đèn xanh đèn đỏ, nên anh rất dễ dàng cắt đuôi đối phương.

Lúc này, ở một bên khác, Tiểu Hoa đột nhiên gọi điện cho Hạo Thiên Chân.

"Tam thúc của cậu gửi tin nhắn cho tôi, tôi đã chuyển tiếp cho cậu rồi, cậu xem đi nhé." Hạo Thiên Chân đáp lời rồi không nói thêm gì, cậu trực tiếp mở điện thoại ra, sau khi xem tin nhắn của Tam thúc, cậu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Đi theo hướng này đi." Tần Mặc biết, tiếp theo Hạo Thiên Chân sẽ gặp Tam thúc của cậu.

Chắc chắn không lâu sau là có thể đi thăm Mộ Huyệt tiếp theo, nên mình nhất định phải đẩy nhanh tốc độ mới được.

Không lâu sau, Tần Mặc và những người khác đã đến một bến tàu, gặp được Xà Ca đầu đường.

Xà Ca cũng trực tiếp để họ đi thuyền rời khỏi đây.

Để ngăn đối phương đuổi kịp Tần Mặc, họ trực tiếp xuống thuyền giữa đường.

Vừa xuống, Bàn Tử liền không nhịn được vươn vai.

Sau khi hoạt động gân cốt một chút, anh ta nói với Tần Mặc và Hạo Thiên Chân: "Cuối cùng cũng xuống thuyền rồi, tôi vừa nãy ngồi ở đó suýt nữa thì nghẹt thở chết mất." Tần Mặc bật cười.

Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn xung quanh, nhưng một lát sau cậu lại đứng ngây ra tại chỗ, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Trương Kỳ Lân đâu rồi, sao anh ấy lại không có ở đây?" Tần Mặc nhướng mày, quay đầu nhìn xung quanh.

Trương Kỳ Lân luôn như vậy, ngay cả một tiếng chào cũng không nói với mình, quả thực có chút quá đáng.

"Đại gia, cái tên Muộn Du Bình này, lần sau gặp mặt, tôi nhất định phải dạy dỗ anh ta một trận!" Bàn Tử vừa nãy không nhịn được mà cằn nhằn một chút.

Tần Mặc lắc đầu, sau đó nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Thôi được rồi, không cần để ý đến anh ta, dù sao anh ta cũng sẽ không gặp chuyện gì, chúng ta bây giờ vẫn phải nhanh chóng rời đi, nếu đợi đến khi bọn họ đến bến tàu tiếp theo mà phát hiện chúng ta không có ở đó, e rằng lại sẽ đuổi theo trực tiếp." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này mới phản ứng lại, hai người họ không muốn giao thủ với những người đó, lỡ giữa chừng bị thương, chẳng phải sẽ làm phiền Tần Mặc sao?

"Vậy chúng ta nhanh chóng đi thôi." Bàn Tử nói rồi trực tiếp đi về phía trước, vừa đi được vài bước, họ liền nghe thấy một giọng nói từ

bên cạnh vọng lại.

“Hắc!” Tần Mặc và những người khác đều quay đầu nhìn về phía đó, khi thấy Ngô Tam Gia, trên mặt Tần Mặc hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Ngô Tam Gia đưa mắt nhìn Tần Mặc, ông biết là Tần Mặc đã cứu Hạo Thiên Chân, nên ông vẫn khá khách khí với Tần Mặc.

“Đa tạ Tần Mặc tiên sinh.” Tần Mặc xua tay: “Ngài cũng biết chúng ta đều là tình nghĩa sống chết, tôi cứu cậu ấy cũng chỉ là chuyện thuận tay mà thôi.” Tần Mặc nhướng mày.

Anh quay đầu nhìn Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân.

“Chúng ta đi thôi.” Họ trực tiếp đến sân bay, sau khi máy bay cất cánh, họ quay về trong nước.

Ngô Tam Gia cũng trực tiếp đưa Tần Mặc và những người khác đến một căn tứ hợp viện.

“Đây là một căn nhà của tôi ở đây, chắc không ai biết đâu, chúng ta có thể nghỉ ngơi ở đây một chút.” Ngô Tam Gia nhìn chằm chằm mấy người trước mặt.

Tần Mặc và những người khác đều gật đầu.

Ngô Tam Gia đưa Tần Mặc và những người khác đến một thư phòng, trong thư phòng này toàn bộ đều là đồ cổ.

Tần Mặc đưa mắt nhìn căn phòng này.

Chương 181

Sau khi do dự một chút, Tần Mặc trực tiếp mở Giám Bảo Chi Nhãn của mình.

Niên đại của những món đồ bên trong đều hiện rõ trong mắt Tần Mặc, anh không nhịn được lắc đầu, không ngờ ở chỗ Ngô Tam Gia lại có nhiều đồ giả đến vậy.

Điều này thực sự khá bất ngờ đối với anh.

Ngô Tam Gia đưa mắt nhìn mấy người họ.

"Cứ xem tùy ý đi." Ông biết Tần Mặc là chủ tiệm đồ cổ, nên ông cảm thấy Tần Mặc chắc cũng có nghiên cứu về những món đồ này, lập tức ông rất tò mò nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, anh thấy những món đồ trong đây của tôi thế nào?" Tần Mặc cười, nhìn chằm chằm Ngô Tam Gia.

"Đều rất thật." Ngô Tam Gia nhướng mày, ông không ngờ Tần Mặc lại thực sự hiểu biết, mặc dù bị Tần Mặc vạch trần, nhưng ông cũng không cảm thấy có gì là mất mặt.

Nghĩ đến việc hai chú cháu họ còn có chuyện cần nói, Tần Mặc không nán lại đây lâu, trực tiếp quay người rời đi.

Bàn Tử cũng rất tinh mắt đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Sau khi nghỉ ngơi ở đây khoảng một ngày, Tần Mặc trực tiếp tìm Ngô Tam Gia từ biệt.

"Tiệm đồ cổ của tôi bây giờ vẫn đang mở cửa, tôi phải quay về thôi, nếu các ông có việc gì có thể đến tiệm đồ cổ của tôi tìm tôi." Ngô Tam Gia lập tức gật đầu.

“Hiểu rồi, anh trên đường cũng phải cẩn thận một chút, đừng để những người đó lại để mắt tới nữa, nếu không vẫn khá phiền phức.” Ngô Tam Gia cảm thấy Tần Mặc cũng vì họ mà bị liên lụy vào chuyện này, nên ông nhất định phải dặn dò Tần Mặc một chút.

Tần Mặc đáp lời rồi không nói thêm gì với Ngô Tam Gia, sau đó Tần Mặc trực tiếp rời đi.

Tần Mặc biết không lâu sau Hạo Thiên Chân và Bàn Tử sẽ nhận được tin tức về mộ địa Thần Thụ ở Tần Lĩnh, mình chỉ cần yên lặng chờ đợi, vì hai người họ tuyệt đối sẽ không hành động mạo hiểm.

Nghĩ đến tờ séc Tần Danh đã đưa cho mình trước đó, Tần Mặc cẩn thận cất tờ séc đó đi.

Phía sau không chừng còn phải dùng đến số tiền này.

Cứ như vậy, hai ba ngày nữa trôi qua, Hạo Thiên Chân đột nhiên cùng Bàn Tử đến chỗ Tần Mặc.

Tần Mặc thấy họ như vậy liền nhíu mày.

“Hai cậu làm gì vậy?” Tần Mặc không hiểu nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân thở dài rồi trực tiếp ngồi xuống bên cạnh, cậu lúc này cũng đang chống cằm, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Tần Mặc dứt khoát quay đầu nhìn sang Bàn Tử, Bàn Tử lườm một cái, rồi giải thích cho Tần Mặc.

“Người này đang suy nghĩ, rốt cuộc là Tam thúc của cậu ấy lừa cậu ấy hay là tên người nước ngoài kia lừa cậu ấy.” Ánh mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó anh bật cười.

“Cậu nói cậu cân nhắc mấy cái này làm gì chứ?” Hạo Thiên Chân bất đắc dĩ lắc đầu, cậu đương nhiên biết Tần Mặc nói vậy là có ý gì,

nhưng trong lòng cậu vẫn không thoải mái lắm.

“Tôi đang nghĩ Tam thúc của tôi có thật sự sẽ làm ra loại chuyện đó không.” “Cứ thuận theo trái tim mình mà đi là được.” Tần Mặc nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân trầm mặc một lúc rồi gật đầu, đã Tần Mặc nói vậy rồi, vậy thì cậu cũng không cần làm phiền Tần Mặc nữa.

“Hai cậu đến đây, không lẽ chỉ muốn nói với tôi chuyện này thôi sao?” Hạo Thiên Chân lắc đầu.

“Hai chúng tôi muốn đưa anh đi gặp một người.” Khi họ nhìn thấy món đồ đó, hình bóng Tần Mặc xuất hiện trong đầu họ, họ cảm thấy nhất định phải để Tần Mặc cùng họ suy nghĩ xem tiếp theo phải làm gì.

Tần Mặc biết, nhất định là cốt truyện lại tiếp tục phát triển rồi.

“Vậy thì không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử trực tiếp đưa Tần Mặc đến một khách sạn.

“Chúng tôi sợ có người khác để mắt tới anh ta, nên đã đưa anh ta đến khách sạn này.” Bàn Tử giải thích với Tần Mặc, Tần Mặc cũng không nghi ngờ gì, trực tiếp đáp lời.

Đi đến cửa khách sạn, Tần Mặc dừng lại một chút, quay đầu nhìn sang một bên khác, lập tức Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Đáng tiếc là bây giờ mình không có thời gian để đối phó với bọn họ ở đây.

Tần Mặc đến khách sạn rồi, trực tiếp vào một căn phòng, Tiểu Mã bên trong mở cửa xong liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó để Tần Mặc và mấy người họ đi vào.

“Các cậu cuối cùng cũng về rồi, các cậu rốt cuộc có thu mua không vậy?” Tiểu Mã nhíu mày nhìn chằm chằm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Bạn của tôi đây cũng làm tiệm đồ cổ, đã trong tay cậu có món đồ này, cậu có thể để bạn của tôi xem một chút.” Tiểu Mã do dự một lát, rồi bĩu môi.

“Mấy người các cậu rốt cuộc có đáng tin cậy không vậy?

Quách Quách còn nói cậu là một người rất lợi hại, bây giờ xem ra cũng chỉ có vậy thôi mà.” Bàn Tử trừng mắt, anh ta không ngờ Tiểu Mã lại nói ra những lời này, nên sắc mặt anh ta trở nên khó coi.

“Đại gia!

Cậu nói vậy là có ý gì?

Tôi giúp cậu tìm được một người mua, cậu lại còn nói như vậy, tôi sớm biết thì không nên giúp cậu mới phải.” Tiểu Mã ho nhẹ một tiếng, lúc này mới nhìn Tần Mặc.

“Vị tiên sinh này, anh muốn thu mua món đồ này trong tay tôi phải không?” “Vậy tôi cũng phải xem trước đã chứ.” Tần Mặc không trực tiếp đồng ý, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt nhìn chằm chằm Tiểu Mã.

Tiểu Mã gật đầu rồi lấy hộp từ trên người ra, đưa cho Tần Mặc.

“Anh xem đi.” Tần Mặc mở hộp ra, liền thấy bên trong có một chiếc Thanh Đồng Linh Đang, lập tức Tần Mặc nhướng mày.

Không ngờ trong tay Tiểu Mã lại có một chiếc Thanh Đồng Linh Đang.

“Món đồ này quả thực là một món đồ không tệ, nhưng tôi muốn biết món đồ này từ đâu mà có?” Tần Mặc nhìn chằm chằm Tiểu Mã, Tiểu Mã quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

“Hai cậu không nói với vị tiên sinh này sao?” “Chúng tôi đâu có thời gian đó?” Bàn Tử lườm một cái, anh ta bây giờ cũng không có

chút thiện cảm nào với Tiểu Mã.

Tiểu Mã bĩu môi rồi gật đầu, lại nhìn Tần Mặc và kể cho Tần Mặc nghe về nguồn gốc của chiếc Thanh Đồng Linh Đang này.

"Chiếc Thanh Đồng Linh Đang này là tôi có được ở Tần Lĩnh." Nói khoảng nửa tiếng, Tiểu Mã lúc này mới kể rõ toàn bộ sự tình cho Tần Mặc nghe, Tần Mặc nghe xong liền gật đầu.

"Món đồ này tôi có thể thu mua." Mặc dù món đồ này đối với hệ thống của mình đã không còn tác dụng gì nữa, nhưng dù sao đây cũng là một món đồ cổ, giữ lại cũng rất tốt.

Bàn Tử ho nhẹ một tiếng, rồi kéo cánh tay Tần Mặc.

"Hay là anh cứ đưa cái này cho tôi đi." Thấy Bàn Tử như vậy, Hạo Thiên Chân liền vỗ một cái lên người Bàn Tử.

"Anh lúc nào cũng vậy là sao?" Bàn Tử lườm một cái, nhưng anh ta cũng không đáp lời Hạo Thiên Chân, chỉ xoa xoa tay nhìn Tần Mặc.

Chỉ cần Tần Mặc đồng ý, thì Hạo Thiên Chân chắc chắn sẽ không nói gì.

Tần Mặc bật cười.

Chương 182

“Nếu có thể bỏ ra số tiền này, tự nhiên cũng có thể được.” Tần Mặc biết hai người họ đưa mình đến đây, chắc cũng chỉ muốn mình xem chiếc Thanh Đồng Linh Đang này thôi.

Nhưng giữa mấy ngôi mộ này quả thực có rất nhiều mối liên hệ.

Chiếc Thanh Đồng Linh Đang này không chỉ xuất hiện trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, mà còn xuất hiện ở Tây Sa Hải Đáy Mộ, bây giờ lại có ở Tần Lĩnh.

Xem ra nhiệm vụ Tần Lĩnh cũng sắp bắt đầu rồi.

“Vậy được, vậy tôi mua trực tiếp đây.” Bàn Tử cười, anh ta lại quay đầu nhìn Tiểu Mã, Tiểu Mã vô cùng kích động nhìn chằm chằm không khí xung quanh.

“Cậu nghe thấy không?

Món đồ này của chúng ta có thể bán đi, xem ra chúng ta lại có thể kiếm được không ít tiền rồi.” Thấy Tiểu Mã như vậy, Bàn Tử lườm một cái, nhưng anh ta không nói thêm gì.

“Được rồi, thanh toán đi.” Sau khi đưa tiền cho Tiểu Mã, Tiểu Mã liền trực tiếp rời khỏi Tần Mặc, họ cũng đi vào phòng khách sạn này.

Bàn Tử đưa mắt nhìn Tần Mặc.

“Tần Mặc huynh đệ, anh xem chuyện này thế nào?” “Còn xem thế nào nữa?

Bên kia chắc chắn có một ngôi mộ.” Trên mặt Tần Mặc hiện lên nụ cười, anh cảm thấy mình cũng không cần thiết phải lừa dối Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hơn nữa hai người họ cũng không phải kẻ ngốc, chắc hẳn khi nhìn thấy món đồ này thì họ đã có thể nhìn ra rồi.

"Nhưng điều này cũng khá kỳ lạ, hơn nữa tối qua khi chúng ta gặp Tiểu Mã, cậu ta luôn vô tình hay cố ý nói chuyện với không khí bên cạnh." Hạo Thiên Chân giải thích với Tần Mặc về chuyện xảy ra tối qua, Tần Mặc đương nhiên biết.

"Đương nhiên là vì bên Tần Lĩnh đó khá huyền bí rồi." Nói xong câu này, Tần Mặc đưa mắt nhìn chiếc hộp bên cạnh.

Tần Mặc cảm thấy chuyện này cũng càng ngày càng thú vị, dù sao sau khi mình đến thế giới này, cốt truyện trong thế giới này đã có chút khác biệt.

Anh rất tò mò tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

"Vậy chúng ta có nên đi tranh giành một phen không?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, Bàn Tử vẫn muốn kiếm chút lợi lộc từ đây.

Thấy Bàn Tử như vậy, Hạo Thiên Chân liền đấm một cái.

"Anh chỉ muốn lấy những món đồ bên trong rồi bán lại phải không?

Tôi nói cho anh biết tôi có thể tố cáo anh đấy." Bàn Tử lườm một cái.

"Lười nói nhiều với cậu, chẳng phải tôi đi là với ý nghĩ muốn mang những văn vật đó ra ngoài để mọi người chiêm ngưỡng sao?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Tần Mặc và Hạo Thiên Chân không nhịn được bật cười.

"Tần Mặc ca, chúng ta cứ đi Tần Lĩnh một chuyến đi?" Hạo Thiên Chân nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày, không ngờ Hạo Thiên Chân lại có nhiều ý nghĩ như vậy.

“Giúp tôi suy nghĩ một chút đi.” Tần Mặc cảm thấy bây giờ hệ thống vẫn chưa giao nhiệm vụ cho mình, nếu mình trực tiếp đồng ý, đợi đến khi hệ thống lại giao nhiệm vụ khác, chẳng phải sẽ phiền phức sao?

“Vậy được rồi.” Hạo Thiên Chân không nhịn được thở dài một tiếng.

“Bên tôi cũng sẽ cố gắng liên hệ một số người, nhờ họ giúp tôi xem xét về nguồn gốc của chiếc Thanh Đồng Linh Đang này.” Tần Mặc đáp lời.

“Được rồi, tôi về trước đây, hai cậu cũng nên nghỉ ngơi một chút đi.” “Phải đó, cái tên này cứ bắt tôi chạy chỗ này chỗ kia mãi, tôi ngay cả một chút thời gian nghỉ ngơi cũng không có.” Bàn Tử không nhịn được cằn nhằn một tiếng, thấy hai người họ như vậy Tần Mặc lắc đầu, nhưng Tần Mặc không nói thêm gì với hai người họ nữa, mà quay người rời khỏi nơi này.

Sau khi quay về tiệm đồ cổ của mình, giọng nói của hệ thống trong Tần Mặc đột nhiên vang lên. [Đinh, nhiệm vụ Tần Lĩnh Thần Thụ đã được tạo, xin hỏi ký chủ có chấp nhận không?] Giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

Sao hệ thống lại không nhắc nhở mình sớm hơn chứ?

Nếu nói sớm hơn, vậy thì mình đã có thể đưa cho Hạo Thiên Chân và những người khác một câu trả lời chắc chắn.

Nhưng cũng không sao, Tần Mặc biết Hạo Thiên Chân chắc chắn vẫn sẽ liên hệ với mình.

“Chấp nhận.” [Đinh, mở nhiệm vụ mới, thám hiểm Tần Lĩnh Thần Thụ!] Không lâu sau, Hạo Thiên Chân quả nhiên lại gọi điện cho Tần

Mặc.

“Tôi đã nhờ người bên nhà Kỳ gia giúp tôi xem xét một chút, họ cũng đại khái giúp tôi suy đoán ra vị trí cụ thể, hơn nữa còn nói với tôi là để tôi đi cùng anh nữa.” “Tần Mặc ca, anh cứ đi cùng chúng tôi đi, nếu ở đó lại có được món đồ gì, chắc chắn cũng sẽ để anh lấy trước.” Tần Mặc nhướng mày.

“Vậy trong lòng cậu, tình nghĩa giữa hai chúng ta chẳng lẽ còn không bằng mấy món đồ đó sao?

Cậu đã mấy lần ba lượt nhắc nhở tôi rồi, vậy thì dù tôi không đi cũng không được!” Hạo Thiên Chân lập tức vui mừng.

“Vậy được, anh đã nói như vậy rồi, vậy thì tôi sẽ đi chuẩn bị trực tiếp đây, đợi đến khi bên tôi chuẩn bị gần xong thì sẽ liên hệ trực tiếp với anh.” Tần Mặc biết trước đó Hạo Thiên Chân đã xuống mộ hai lần, chắc cũng đã hiểu được cần mang theo những gì khi xuống mộ rồi, mình cũng không cần nhắc nhở cậu ấy.

Huống hồ trên người mình có hệ thống tồn tại, cho dù những món đồ cậu ấy mang theo không có tác dụng với những thứ trong mộ, mình cũng không cần sợ.

Không lâu sau Hạo Thiên Chân bên kia đã thu dọn xong, cậu ấy cũng đưa Bàn Tử cùng đi, khi ở trên xe, Bàn Tử không nhịn được cằn nhằn với Tần Mặc.

“Thằng nhóc này cứ nhất định bắt tôi đi cùng, tôi thật sự không có cách nào từ chối mà.” Tần Mặc nghe Bàn Tử nói vậy liền bật cười.

“Chẳng lẽ anh không muốn đi xem bên kia rốt cuộc có gì sao?” “Có gì hay mà xem chứ?

Cái tên Tiểu Mã đó chắc chắn đang nói dối, làm sao có thể có một cây đồng thụ trăm mét chứ?” Trước đó anh ta đã cảm thấy trạng thái

tinh thần của Tiểu Mã có chút không ổn, sau này lại thấy Tiểu Mã nói chuyện với không khí, thì càng cảm thấy cậu ta có vấn đề.

Tần Mặc lắc đầu.

"Điều này chưa chắc đâu." Cái tên Tiểu Mã đó căn bản không có bất kỳ giao thiệp nào với họ, không có lý do gì để lừa dối họ.

Hơn nữa Tần Mặc cũng biết bên kia quả thực có một cây đồng thụ trăm mét.

"Vậy thì sao?

Tiểu Mã còn nói bên kia có một cái tế đàn, cái tế đàn này chắc chắn tồn tại chứ, nếu không thì những món đồ cổ đó của họ từ đâu mà ra chứ?" Hạo Thiên Chân quả thực không tin ma quỷ, nên cậu ấy nhất định phải tự mình đến xem nơi đó có cây dây leo bằng đồng không mới chịu thôi.

"Được được được, hai cậu cứ nhất định phải đi, hai cậu cao quý là được rồi phải không?

Bàn Gia tôi cũng chỉ đành liều mạng giúp bạn thôi!" Trên mặt Bàn Tử hiện lên nụ cười nhìn chằm chằm Tần Mặc và mấy người họ.

Tần Mặc nhướng mày, Tần Mặc không nói thêm gì với Bàn Tử, chỉ quay đầu nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Được rồi, nhanh lái xe đi, thời gian của chúng ta vẫn khá gấp." Hạo Thiên Chân đáp lời rồi không nói thêm gì, họ cũng lúc này nhìn chiếc xe nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Không lâu sau, họ đã đến gần Tần Lĩnh.

Đường ở Tần Lĩnh này không dễ đi lắm, cộng thêm bây giờ trời đã gần tối, nên họ đã đến một khách sạn để nghỉ chân.

Chương 183

Vừa đến khách sạn này, Tần Mặc liền nghe thấy một giọng nói từ bàn bên cạnh vọng lại, lập tức anh quay đầu nhìn chằm chằm mấy người đó.

Lúc này Thái Gia đang nhỏ giọng nói chuyện với mấy người bên cạnh mình, những lời họ nói Tần Mặc đều có thể nghe thấy, Tần Mặc cũng biết ý đồ của họ khi đến đây là gì.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, không ngờ lại gặp được những người có cùng mục đích với mình ở đây, điều này thực sự khiến anh cảm thấy kinh ngạc.

Ở một bên khác, Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc cứ nhìn chằm chằm người ở bàn bên cạnh, liền có chút nghi hoặc kéo cánh tay Tần Mặc.

"Tần Mặc, anh làm gì vậy?" Tần Mặc lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, lắc đầu với Hạo Thiên Chân.

"Không có gì đâu." Có lẽ vì giọng nói của Hạo Thiên Chân hơi lớn, nên đã thu hút những người ở bàn bên cạnh, những người ở bàn bên cạnh đều đưa mắt nhìn Tần Mặc và mấy người họ.

Mấy người này nhìn nhau vài lần, rồi trao nhau ánh mắt, sau đó có hai người trong số đó đến bên cạnh Tần Mặc, ngồi xuống bên cạnh Tần Mặc.

"Tiểu ca này, tôi thấy anh khí chất hơn người, anh đến đây làm gì vậy?" Người này nói chuyện vừa cười vừa nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đưa mắt nhìn anh ta.

"Đến đây thì làm gì được chứ?

Đương nhiên là đến để ký họa phong cảnh rồi.” Trên mặt Tần Mặc hiện lên nụ cười, sau đó anh trực tiếp lấy từ trên người ra bút vẽ, và một quyển sổ vẽ, trên quyển sổ vẽ này chính là phong cảnh núi non ở đây, hơn nữa trên quyển sổ vẽ này còn có một nửa bức tranh phong cảnh núi non chưa được vẽ xong.

Khi nhìn thấy bức tranh phong cảnh núi non này, mấy người kia lúc này mới nhìn nhau rồi đáp lời.

Một người khác cũng không nhịn được khen ngợi Tần Mặc nói: “Vẽ đúng là rất khá, cứ như là vật sống vậy.” Một người khác vội vàng vỗ vai người này, người này cũng nhận ra mình đã nói sai, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, lại nhìn Tần Mặc.

“Xin lỗi nhé.” Tần Mặc xua tay.

“Nếu mấy người thích thì tôi có thể tặng cho mấy người bức tranh phong cảnh núi non này của tôi, dù sao đây cũng không phải là món đồ gì đáng giá, nếu đợi đến sau này tôi thật sự nổi tiếng rồi, mấy người cầm vài bức tranh phong cảnh núi non của tôi, nói không chừng còn có thể đổi ra tiền đó!” Mấy người họ thì trực tiếp lắc đầu.

“Cái này thì không cần thiết đâu, chúng tôi cũng không thiếu chút tiền này.” Người đó nói xong rồi lại quay về chỗ ngồi của mình, Tần Mặc thấy họ như vậy liền nhướng mày, nhưng Tần Mặc cũng không nói gì.

Hạo Thiên Chân lúc này mới nhíu mày, Tần Mặc nói nhỏ với Hạo Thiên Chân.

“Lát nữa động tĩnh nhỏ một chút, bọn họ vẫn luôn chú ý đến những người xung quanh này.” Người trong khách sạn vẫn khá đông, công việc của mấy người họ lại thuộc loại đặc thù, nên họ tự nhiên sẽ cẩn thận hơn một chút.

Bàn Tử bên cạnh thấy Tần Mặc như vậy liền cười, sau đó anh ta vỗ vai Hạo Thiên Chân.

"Tiểu Thiên Chân, cái này cậu không hiểu rồi phải không, loại nghệ sĩ này luôn như vậy, có chút tính khí xấu, cậu đừng chấp anh ta nhé!" Khi Bàn Tử nói câu này, giọng nói của anh ta vẫn khá lớn, cũng khiến mấy người ở bàn bên cạnh nghe thấy.

Tần Mặc biết Bàn Tử muốn diễn kịch với mình, đã như vậy, vậy thì mình cứ diễn một màn thật tốt với Bàn Tử đi.

"Cậu nói vậy thì tôi không vui rồi, cái gì mà nghệ sĩ có chút tính khí xấu, tôi căn bản không có tính khí xấu nào cả, tôi đối với hai cậu còn chưa đủ nhân nghĩa tận tình sao?

Những bức tranh mà tôi bán ra lúc nào mà không chia tiền cho hai cậu chứ?" Hạo Thiên Chân thấy họ như vậy liền không nhịn được cảm thấy có chút kinh ngạc, lập tức cậu gật đầu.

"Tần Mặc ca, anh nói đúng mà, quả thực đã chia tiền cho chúng tôi, trước đó cũng là chúng tôi làm không đúng, Bàn Tử, anh cũng đừng nói như vậy, Tần Mặc ca lỡ như Tần Mặc ca thật sự không vui rồi, anh ấy không muốn nuôi hai chúng ta thì phải làm sao?" Mấy người ở bàn bên cạnh nghe thấy lời này lúc này mới lắc đầu, trong mắt họ đều hiện lên một tia cười lạnh.

"Xem ra hai người đó ăn của người khác rồi còn sau lưng nói xấu người khác!" Giọng điệu của người này tràn đầy sự châm chọc, nói thật anh ta vẫn khá khinh thường loại người như vậy.

Một người khác cũng trực tiếp đáp lời.

"Phải đó, tôi đã thấy kẻ không biết xấu hổ rồi, nhưng chưa bao giờ thấy kẻ nào không biết xấu hổ đến vậy." Nói xong câu này anh ta lại nhìn Bàn Tử, Bàn Tử thấy ánh mắt của anh ta, sắc mặt liền có chút

không tốt, lập tức Bàn Tử đập một cái xuống bàn, giơ ngón tay chỉ vào người này.

"Anh nhìn gì đó?

Tôi nói cho anh biết, anh đừng có nhìn Bàn Gia linh tinh, tôi không phải kẻ dễ chọc đâu, nếu anh làm tôi không vui rồi, tôi trực tiếp qua đó tát cho anh hai cái tát tai đấy." Người đó nghe thấy lời này trong mắt liền hiện lên vẻ khó tin, anh ta không ngờ Bàn Tử lại dám kiêu ngạo đến vậy, lập tức anh ta muốn đứng dậy đánh nhau với Bàn Tử.

Ở một bên khác, Thái Gia thì kéo cánh tay người này.

"Được rồi, đến mức đó là đủ rồi, lỡ như vì chuyện này mà làm chậm trễ thời gian của chúng ta, cậu có gánh vác được không?" Nghe thấy lời này người này lúc này mới đáp lời, ngồi xuống vị trí của mình.

Tần Mặc lại cố ý nhìn mấy người này nói: "Mấy người đừng chấp cái người này, người này lúc nào cũng có tính khí xấu." Mấy người này gật đầu.

"Tiểu huynh đệ à, cậu phải quản tốt bạn đồng hành của cậu đấy, nếu sau này cậu ấy không cẩn thận nói sai, nói lời gì đắc tội với người khác, vậy thì sẽ có chút không hay đâu, mặc dù nói mấy chúng tôi quả thực không chấp cậu ấy, nhưng điều đó không có nghĩa là những người khác cũng không dạy dỗ cậu ấy đâu." Ông Thái nở nụ cười, nhưng là kiểu cười gượng gạo, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

Ông Thái nói: "Yên tâm đi, tôi biết, thằng em tôi nó tính như vậy.

Mà này, mấy cậu đến đây làm gì thế?

Tôi thấy giọng điệu mấy cậu hình như cũng không giống người bản địa." Tần Mặc có Hệ Thống nên đương nhiên biết rõ mấy người

này từ đâu đến.

Nghe Tần Mặc nói vậy, bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ cảnh giác.

Một người trong số đó cười nói với Tần Mặc: "Chúng tôi chỉ đến đây du lịch thôi." "À thì ra là vậy, vậy thì tầm nhìn của mấy cậu quả thật khác người đấy.

Chỗ này chim không thèm ỉa, mà mấy cậu cũng đến đây du lịch à?

Xem ra mấy cậu phải chuẩn bị tinh thần leo núi cho tốt rồi." "Đương nhiên rồi, chúng tôi đều là người cùng một công ty, dạo này rảnh rỗi không có việc gì làm nên đến đây chơi.

Đã là đi chơi thì tất nhiên phải leo núi cho đã, rồi cắm trại ăn uống nữa." Tần Mặc ừ một tiếng.

"Vậy cũng không tệ đâu.

Hay là chúng ta cùng đi đi?

Vừa hay chúng tôi đến đây để vẽ ký họa, còn mấy cậu thì du lịch, vậy chúng ta đi chung không phải rất tốt sao?" Nói xong câu này, trong mắt Tần Mặc còn lộ vẻ kinh ngạc, như thể vừa khó khăn lắm mới tìm được, sẵn lòng dắt mấy cái "con mồi béo bở" này đi.

Nhưng Ông Thái lại thẳng thừng từ chối Tần Mặc.

"Cái này thì thôi đi.

Dù sao mọi người đến đây cũng không dễ dàng gì, nếu vì chúng tôi mà làm phiền đến nhã hứng của mấy cậu thì không hay.

Dù sao trong số các cậu còn có cả nghệ sĩ nữa mà!" "Thấy chưa!

Toàn là tại cậu nên họ mới không chịu đi chung với chúng ta!" Bàn Tử than vãn Tần Mặc một câu.

Tần Mặc lườm một cái nhưng không đôi co với Bàn Tử nữa, chỉ tiếc nuối nhìn Ông Thái.

"Vậy thôi vậy, nhưng biết đâu sau này chúng ta còn có cơ hội gặp lại thì sao?" Tần Mặc nói với vẻ mỉm cười.

Ông Thái ừ một tiếng rồi không nói nhiều với Tần Mặc nữa.

Ông ta chắc chắn không muốn lãng phí quá nhiều thời gian vào Tần Mặc và mấy người kia, dù sao họ cũng chẳng có quan hệ gì.

Chương 184

Tần Mặc thì lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng trao đổi ánh mắt với nhau, họ không nói thêm gì mà chỉ tiếp tục ăn uống.

Không lâu sau, Ông Thái và mấy người kia rời đi.

Hạo Thiên Chân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nhíu mày nhìn Tần Mặc và Bàn Tử.

"Mấy người đó đến đây, e là có mục đích không tốt đâu." Tần Mặc gật đầu: "Trông có vẻ vậy.

Nhưng chúng ta không cần nói nhiều với họ, cứ nước giếng không phạm nước sông là được." Thật lòng mà nói, Tần Mặc quả thực không muốn lãng phí quá nhiều thời gian vào mấy người đó.

Thấy Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều ừ một tiếng.

"Tôi thấy mấy người đó hình như đều mang theo 'đồ nghề'.

Nếu không lầm thì chắc là đến để Đạo Mộ đấy.

Nếu không ổn thì chúng ta cứ bám theo họ đi, biết đâu thật sự có thể tìm được Mộ Huyệt nào đó không tệ thì sao?" Bàn Tử nói câu này, trong mắt ánh lên tia sáng.

Tần Mặc và Hạo Thiên Chân lườm một cái, Hạo Thiên Chân càng không nhịn được mà mỉa mai Bàn Tử: "Sao cậu lúc nào cũng thế vậy?" Bàn Tử bĩu môi: "Thì sao chứ?

Chúng ta đến đây không phải là để Đạo Mộ sao?

Mà chúng ta cũng không biết cái tế đàn kia rốt cuộc là cái gì, chi

bằng cứ trực tiếp đi theo họ luôn đi.

Huống hồ cái tế đàn đó chắc chắn là một cái tế đàn cũ nát, đối với chúng ta cũng chẳng có ích lợi gì." "Chưa chắc đâu.

Cậu không nghe Tiểu Mã nói sao?

Dưới cái tế đàn đó cũng có rất nhiều thứ.

Nếu cậu thật sự đi cùng chúng tôi, biết đâu cũng có thể lấy được những thứ đó thì sao?" Hạo Thiên Chân hất cằm về phía Bàn Tử.

Bàn Tử nghĩ một lát, thấy quả thực là có lý, lập tức ừ một tiếng, rồi lại nhìn Tần Mặc và Hạo Thiên Chân: "Vậy được thôi, dù sao Bàn Gia tôi cũng đã theo mấy cậu đến đây rồi, vậy không nói nhiều nữa." "Thôi được rồi, họ đi rồi, chúng ta cũng đi thôi." Tần Mặc nói xong, liền rút tiền thanh toán hóa đơn.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc làm vậy thì mỉm cười, nhưng cả hai cũng không nói gì thêm, họ biết Tần Mặc là người không thiếu tiền.

Ngay lập tức, họ trở lại xe, chiếc xe cũng từ từ lăn bánh trên con đường núi.

Phải nói rằng, xe chạy ở đây quả thực khá chậm.

Mãi đến khi trời sắp tối, họ mới đến được một khách sạn.

Vừa mới gần đến khách sạn, Tần Mặc đã chú ý đến chiếc xe ở đằng xa.

Ngay lập tức, Tần Mặc nheo mắt, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh: "Thấy rồi chứ?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, rồi cả hai gật đầu, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc: "Không ngờ mấy người đó cũng ở đây.

Mà trên xe của họ chẳng phải là những thiết bị đó sao?" Bàn Tử

nói xong, chỉ vào một cái Hắc Lư Đề Tử (móng lừa đen) lộ ra.

Hạo Thiên Chân gật đầu: "Trông có vẻ không sai.

Sau này chúng ta sẽ không xảy ra xung đột gì với họ chứ?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc trên mặt luôn mang nụ cười nhàn nhạt: "Yên tâm đi, cho dù có xung đột gì với chúng ta, chúng ta cũng không cần lo lắng.

Dù sao có tôi ở đây mà, hai cậu cứ yên tâm đi theo tôi là được." Tần Mặc có niềm tin tuyệt đối vào thực lực của mình, nên anh cho rằng dù có đối đầu trực diện với mấy người này, cũng hoàn toàn không cần sợ hãi.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc nói vậy thì lập tức ừ một tiếng.

Cả hai đều nghĩ rằng Tần Mặc đã mở lời rồi thì họ đương nhiên chỉ có thể nghe theo Tần Mặc.

Nếu Tần Mặc không có thực lực thật sự, anh cũng sẽ không bao giờ nói như vậy với họ.

Sau khi đỗ xe vào một bên, Tần Mặc và đồng bọn liền xuống xe.

Tần Mặc lúc này cũng giao thiệp với ông chủ khách sạn.

Đúng lúc này, Ông Thái vừa từ phòng mình bước ra, thấy Tần Mặc liền nheo mắt: "Mấy cậu trẻ, các cậu không phải đến đây vẽ ký họa sao?

Đi sâu vào trong nữa thì đường núi sẽ rất khó đi đấy, các cậu còn muốn đi tiếp à?" Tần Mặc biết Ông Thái đang thử dò xét mình, nên Tần Mặc cảm thấy mình cũng không cần khách khí gì với họ, cứ nói thẳng suy nghĩ trong lòng là được.

"Chính vì đường núi khó đi nên chúng tôi mới phải đi chứ!

Chỉ có đường núi khó đi mới gặp được cảnh đẹp không tồi, ông thấy đúng không?" Tần Mặc nhìn Ông Thái.

Ông Thái suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Nghe cũng có lý.

Nhưng mà mấy cậu trẻ, tôi phải nhắc nhở một câu, trong núi này có rất nhiều 'vật sống' đấy.

Nếu lỡ mà chọc vào chúng, thì mấy cậu phải cẩn thận đấy." Trong mắt Ông Thái ánh lên một nụ cười, nhưng nụ cười đó lại khiến Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cảm thấy có chút rợn người.

"Yên tâm đi, chúng tôi chẳng có gì phải sợ cả, dù sao trước đây chúng tôi cũng đã từng thám hiểm rồi." Tần Mặc nói xong, liền thanh toán tiền với ông chủ khách sạn, rồi họ trực tiếp đi vào phòng của mình.

Để tránh buổi tối xảy ra chuyện gì, Tần Mặc trực tiếp thuê một phòng ba người.

"Họ sẽ không nghi ngờ chúng ta nữa chứ?" Bàn Tử nói, nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

"Thật sự có khả năng đó.

Nhưng chúng ta cũng không cần quan tâm họ, cứ coi như là thật sự đến đây vẽ ký họa là được.

Huống hồ họ vừa rồi cũng đã thấy những bức tranh tôi vẽ rồi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân lại nhìn anh: "Nhưng mà anh đúng là lợi hại thật đấy.

Tôi vừa nhìn mấy bức tranh anh vẽ, quả thực rất đẹp, cứ như là của một danh họa vậy." Tần Mặc trên mặt nở nụ cười: "Đương nhiên rồi, cậu cũng không nhìn xem tôi là ai.

Tôi đây từ trước đến nay đều tinh thông mọi thứ, vẽ mấy bức tranh sơn thủy này thì có gì mà khó." "Nhưng mà anh đã chuẩn bị sẵn những bức tranh sơn thủy này rồi, quả thực khiến tôi khá kinh ngạc." Bàn Tử nói xong, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, không nói nhiều với Bàn Tử, chỉ quay đầu ra cửa sổ quan sát những người bên ngoài.

"Xem ra tối nay họ cũng sẽ ở lại đây thôi." Tần Mặc nói rồi trực tiếp đóng cửa sổ lại.

Bàn Tử thì có chút lo lắng, nói với Tần Mặc: "Tôi thì hơi sợ họ sẽ lợi dụng buổi tối làm thịt ba anh em mình.

Chương 185

Dù sao họ cũng đã có chút nghi ngờ chúng ta rồi.

Nếu họ thật sự nghĩ chúng ta đến đây vì Mộ Huyệt thì sao?" Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng nhíu mày: "Đúng vậy, Bàn Tử nói không sai.

Tối nay chúng ta có nên làm một số biện pháp phòng hộ không?

Nếu họ thật sự phá cửa xông vào, chẳng phải chúng ta sẽ không đánh lại họ sao?" Tần Mặc thấy hai người họ như vậy thì không nhịn được bật cười: "Hai cậu cũng đâu cần phải sợ đến mức đó chứ.

Hơn nữa, có tôi ở đây, hai cậu nghĩ ai có thể làm gì được hai cậu chứ?

Vả lại, thời gian qua chúng ta cũng đã Đạo Mộ không ít lần rồi, hai cậu chắc cũng học được ít nhiều rồi chứ." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng có chút thân thủ, nên Tần Mặc không đặc biệt lo lắng.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau rồi gật đầu.

Cả hai cũng tự nhủ trong lòng: "Không sao, nếu họ thật sự dám ra tay, Bàn Gia tôi sẽ trực tiếp giải quyết hết bọn họ.

Như vậy cũng có thể moi được từ miệng họ xem họ muốn đến đây Đạo Mộ nào." "Thôi được rồi, lát nữa ba anh em mình cũng ra ngoài ăn cơm đi.

Càng trốn trong phòng này rụt rè, họ sẽ càng nghi ngờ chúng ta đấy." Bàn Tử nhíu mày.

"Nhưng mà như vậy có hơi không ổn không?

Nếu chúng ta lại vì chuyện này mà làm họ không hài lòng, rồi họ ra

tay với chúng ta thì sao?" "Không có gì không ổn cả, hai cậu cứ phối hợp với tôi là được." Tần Mặc trên mặt nở nụ cười.

Tần Mặc có niềm tin tuyệt đối vào bản thân, anh cho rằng mình chắc chắn sẽ không khiến người khác nghi ngờ.

Huống hồ cho dù những người đó có nghi ngờ, họ cũng chẳng làm gì được anh, anh còn có thể nhân cơ hội moi được một số thông tin hữu ích từ miệng họ.

"Vậy được rồi, chúng ta đi thôi." Bàn Tử nói xong, đưa tay xoa bụng mình.

"Vừa hay tôi cũng thấy hơi đói rồi, chúng ta ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi cho khỏe." Hạo Thiên Chân thấy cả hai đều nói vậy thì hơi bất đắc dĩ ừ một tiếng.

"Vậy được rồi, hai cậu đã mở lời rồi, tôi đâu thể nào từ chối hai cậu nữa." Nói xong câu này, cậu ta liền cùng Tần Mặc đi ra đại sảnh bên ngoài.

Ông Thái và những người kia lúc này cũng đang ăn cơm ở đại sảnh.

Tần Mặc thấy họ thì không nhịn được cười, chào hỏi họ.

"Các vị chắc chắn không muốn đi cùng chúng tôi sao?

Tôi thấy chúng ta khá có duyên đấy." Ông Thái trực tiếp xua tay: "Cái này thì không cần đâu.

Hơn nữa, sáng sớm mai chúng tôi phải đi rồi.

Chúng tôi còn phải đến các thôn trang khác để chào hỏi những người quen nữa." Tần Mặc biết đây chỉ là cái cớ của họ, nên anh ừ một tiếng, rồi lúc này anh cũng ngồi xuống cạnh cửa sổ.

Bàn Tử thấy Tần Mặc lại lấy bút vẽ và giấy trắng ra, không nhịn

được càu nhàu: “Đang ăn cơm mà cậu cứ phải vẽ vẽ vời vời ở đó.

Thật không biết mấy bức tranh sơn thủy này có gì hay mà vẽ, chi bằng vẽ mấy người kia đi, mấy người đó cũng khá thú vị đấy.” Bàn Tử nói xong, lại nhìn về phía Ông Thái và mấy người kia.

Trước đó Bàn Tử đã từng xảy ra xung đột với một người.

Người đó nghe thấy lời lẽ mỉa mai của Bàn Tử thì không nhịn được đập bàn, nhìn chằm chằm Bàn Tử.

“Cậu nói vậy là có ý gì?” “Đương nhiên là không có ý gì rồi, tôi chỉ là đưa ra lời khuyên cho anh em mình, bảo anh ấy đừng lúc nào cũng vẽ tranh sơn thủy, có thời gian thì vẽ thêm chân dung người thôi.” Người đó còn muốn nói thêm vài câu với Bàn Tử, nhưng Ông Thái bên cạnh đã trực tiếp kéo cánh tay người đó.

Người đó lúc này mới hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống chỗ của mình.

Tần Mặc thì có chút ngại ngùng nhìn họ.

“Xin lỗi nha, các vị đừng chấp nhặt thằng em tôi nhiều làm gì, thằng em tôi nó tính như vậy đấy.” “Cậu đối thằng em này của cậu đúng là tốt thật đấy.

Mỗi lần nó nói chuyện đều chê bai cậu, vậy mà cậu lại vẫn nguyện ý vì nó mà xin lỗi chúng tôi.” Ông Thái nói câu này, nhìn Tần Mặc, trong mắt còn lộ vẻ thăm dò.

Tần Mặc trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, không hề có chút chột dạ nào.

“Đương nhiên rồi, tôi chỉ có mấy người anh em này thôi, tôi đương nhiên phải quản lý họ thật tốt.

Huống hồ, tôi và bạn bè trước đây thường xuyên đi du lịch, thám

hiểm các thứ, họ vẫn luôn đi cùng tôi mà!" Nghe Tần Mặc nói vậy, bọn họ mới ừ một tiếng.

"Thôi được rồi, cậu đừng nói chuyện với họ nữa.

Lỡ lát nữa làm người ta khó chịu rồi đánh cậu vài cái, thì đừng có cầu cứu tôi đấy nhé." Tần Mặc nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Một người bên cạnh bỗng bật cười: "Anh bạn trẻ này, cậu nghĩ ngay cả người anh em mập mạp của cậu còn không phải đối thủ của chúng tôi, thì cậu làm sao có thể là đối thủ được chứ?" Tần Mặc nhìn người đó: "Lời này nghe cũng đúng thật.

Dù sao tay chân tôi mảnh khảnh thế này chắc chắn không đánh lại được mấy người.

Nên thằng em tôi có nói gì, các vị đừng để ý, cứ coi như không nghe thấy là được." Mấy người đó nhướng mày, không nói thêm gì với Tần Mặc, vì họ cảm thấy Tần Mặc và mấy người này quả thực yếu ớt, nên họ cũng không cần bận tâm làm gì.

Tần Mặc chắc chắn sẽ không rảnh rỗi mà đi tìm kích thích.

Ngay lập tức, anh nhìn chằm chằm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, nháy mắt với họ.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này cũng nhỏ giọng nói: "Mấy người đó có gì mà đáng để vênh váo chứ?" Tần Mặc thấy họ như vậy thì mỉm cười, sau đó anh quan sát thái độ của Ông Thái và mấy người kia ở phía bên kia.

Sắc mặt của Ông Thái và những người đó rất khó coi, nhưng họ lại nghĩ không cần thiết phải gây chuyện với Tần Mặc và đồng bọn, nếu không chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian, nên dứt khoát im lặng không nói gì nữa.

Tần Mặc cũng không nói nhiều với họ, chỉ ngồi đó ăn cơm.

Không lâu sau, họ ăn xong bữa cơm.

Tần Mặc lại nhìn sang hai người kia: "Thôi được rồi, chúng ta mau đi nghỉ ngơi thôi." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử biết không bao lâu nữa Tần Mặc sẽ hành động, và cả hai chắc chắn sẽ đi cùng Tần Mặc.

Ngay lập tức, họ cùng nhau trở về phòng khách sạn, nghỉ ngơi ở đó.

Nửa đêm, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không ngủ được, dứt khoát đến chỗ Tần Mặc: "Cậu nói xem, khi nào thì bọn họ sẽ hành động?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc vuốt cằm suy nghĩ một lát, rồi nói với hai người họ: "Ước chừng là trong hai ngày này thôi.

Nhưng hai cậu cũng đừng vội, huống hồ mộ mà chúng ta muốn đi cũng chưa chắc là cùng một chỗ.

Hai cậu không phải muốn đi đến tế đàn đó sao?" "Tôi thấy hay là chúng ta cứ tìm hiểu trước một chút, xem họ muốn Đạo Mộ nào, rồi sau đó hãy quyết định." Bàn Tử nói xong, xoa tay, trên mặt lộ vẻ hưng phấn.

Nếu có thể kiếm được chút lợi lộc từ mấy người này, thì đương nhiên là tốt nhất rồi.

Chương 186

Thấy Bàn Tử như vậy, Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân ở phía bên kia, hỏi ý cậu ta.

Hạo Thiên Chân thì nhíu chặt mày: "Bàn Tử, cậu đừng tưởng tôi không biết cậu nghĩ gì.

Tôi thấy việc quan trọng nhất mà chúng ta cần làm chắc chắn vẫn là phải đi xem cái tế đàn kia trước.

Chỉ có như vậy mới làm rõ được rốt cuộc Tiểu Mã đã gặp chuyện gì." "Cái tế đàn đó có chạy đi đâu mà sợ, cũng không phải đặc biệt gấp gáp.

Chúng ta qua đó làm gì chứ?

Hơn nữa, bên đó cũng chẳng có gì đáng để đào bới." "Cậu xem, cậu nói lỡ miệng rồi đấy.

Cậu chỉ là muốn có được bảo vật bên trong đó thôi." Hạo Thiên Chân hừ lạnh một tiếng, nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử lườm một cái.

"Bàn Gia tôi có thể là người như vậy sao?" Bàn Tử nói xong, lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

"Nói thật, anh thấy mấy người đó thế nào?

Nếu chúng ta thật sự đánh nhau với họ, liệu chúng ta có phải là đối thủ của họ không?" "Cái này chắc chắn phải xem hai cậu rồi.

Nếu là tôi đối phó với họ, chắc chắn là đánh lại được." Tần Mặc trong mắt lộ vẻ trêu chọc, nhìn chằm chằm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Nhưng hai cậu thì lại khác đấy nhé.” Thấy Tần Mặc coi thường mình như vậy, Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: “Cái thằng cha anh!

Anh coi thường ai đấy hả?

Tôi nói cho anh biết, mấy người đó mà thật sự dám động thủ với Bàn Gia tôi, Bàn Gia tôi sẽ cho họ biết thế nào là thực lực thật sự ngay lập tức!” Tần Mặc thấy Bàn Tử như vậy thì bật cười, sau đó Tần Mặc gật đầu: “Vậy được rồi, cậu nói gì thì là thế đó.

Nhưng tôi mong sau này cậu đừng có bị họ bắt nạt mà khóc đấy nhé.” “Chuyện đó chắc chắn không thể nào!” Bàn Tử trực tiếp xua tay, anh ta cảm thấy mấy người đó chắc chắn không phải đối thủ của mình.

Hơn nữa, dù có đánh lại được hay không, cũng không thể nào nhận thua trước mặt Tần Mặc được.

Dù sao anh ta cũng đã ở bên Tần Mặc lâu như vậy rồi, nhỡ bị Tần Mặc cười nhạo thì không hay.

Tần Mặc mỉm cười, không nói nhiều với Bàn Tử nữa, mà quay sang nhìn Hạo Thiên Chân: “Thôi được rồi, hai cậu mau nghỉ ngơi đi.

Biết đâu nửa đêm nay họ sẽ hành động đấy.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều gật đầu, sau đó họ nghỉ ngơi ở đó.

Tần Mặc cũng nằm trên giường của mình, nhưng anh cũng cẩn thận lắng nghe âm thanh bên ngoài.

Thính lực của Tần Mặc khá tốt.

Nếu bên ngoài thật sự có người khởi động ô tô, anh chắc chắn có thể nghe thấy và nhanh chóng phản ứng.

Cứ như vậy, không lâu sau, Tần Mặc nghe thấy tiếng ô tô khởi động.

Ngay lập tức, Tần Mặc nheo mắt, quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở phía bên kia: "Hai cậu tỉnh dậy đi." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hơi khó hiểu nhìn Tần Mặc, cả hai vẫn còn ngái ngủ.

Tần Mặc thì trực tiếp vén rèm cửa sổ lên, để họ nhìn tình hình bên dưới: "Mấy người đó đã hành động rồi, chúng ta phải nhanh chóng đuổi theo mới được." Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân do dự một lát rồi lập tức gật đầu.

Cả hai đều nghĩ rằng Tần Mặc đã mở lời rồi thì họ đương nhiên chỉ có thể nghe theo Tần Mặc.

"Tần Mặc à, nếu lát nữa thật sự động thủ, anh nhất định phải bảo vệ Hạo Thiên Chân cẩn thận đấy nhé, tôi e là không lo cho cậu ấy được đâu." Hạo Thiên Chân lườm một cái.

"Tôi đâu phải 'gà con yếu ớt'.

Cậu yên tâm đi, lát nữa tôi chắc chắn sẽ không làm phiền hai người đâu.

Tôi nhất định sẽ là một trợ thủ đắc lực của các anh, biết đâu hai người còn cần tôi đến cứu ấy chứ." Tần Mặc thấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử như vậy thì không nhịn được bật cười.

Sau đó Tần Mặc thu dọn hành lý của mình: "Thôi được rồi, hai cậu đừng nói nữa, chúng ta mau đi thôi." Cả hai gật đầu, không nói nhiều với Tần Mặc nữa.

Sau đó cả hai cùng Tần Mặc ngồi vào ô tô, đi theo chiếc xe của họ rời khỏi đây.

Tần Mặc giữ khoảng cách không quá xa cũng không quá gần với họ.

Hơn nữa, lúc này là buổi tối, nên đối phương chắc hẳn không thể

phát hiện ra.

Không lâu sau, Tần Mặc và đồng bọn đã đuổi đến chân núi.

Đến đây, Tần Mặc phát hiện họ đã đỗ xe ở đây, xem ra là đi bộ lên núi rồi.

Tần Mặc quay đầu nhìn hai người bên cạnh mình: "Được rồi, chúng ta đi thôi.

Cứ đi theo họ xem sao đã, rồi sau đó hãy quyết định xem nên đi đâu." Bàn Tử ừ một tiếng rồi trực tiếp đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân thì nhíu mày, nói với Tần Mặc: "Sao anh cũng lại hùa theo Bàn Tử mà làm càn vậy?

Việc quan trọng nhất chúng ta cần làm lúc này, chẳng phải là đi tìm cái tế đàn đó sao?" "Tế đàn quả thực rất quan trọng.

Nhưng nếu họ lấy được những văn vật đó rồi buôn bán cho người nước ngoài thì sao?

Cậu nghĩ điều đó có lợi cho chúng ta sao?" Tần Mặc nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát, thấy quả thực là có lý, ngay lập tức cậu ta hơi bất đắc dĩ ừ một tiếng: "Vậy được rồi, hai người đã nói thế thì tôi sẽ đi theo hai người." "Chúng ta cứ đi theo xem sao đã, đợi đến sáng mai rồi quyết định làm gì." Tần Mặc nói xong, liền dẫn mấy người họ đi về phía đó.

Không lâu sau, Tần Mặc thấy ánh lửa ở đằng xa.

Lúc này, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vẫn đang cầm đèn pin, không ngừng chiếu rọi.

Tần Mặc vội vàng ấn tắt đèn pin trong tay họ.

Trong mắt Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều lộ vẻ khó hiểu, không

hiểu sao lại nhìn Tần Mặc.

Sau khi Tần Mặc ra hiệu im lặng cho họ, anh chỉ vào ánh lửa ở đằng xa.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức phản ứng lại.

Cả hai nhìn nhau rồi vội vàng cất đèn pin trong tay đi.

Nếu lát nữa không cẩn thận bị đối phương nhìn thấy, biết đâu lại đánh rắn động cỏ.

Chương 187

Ngay lập tức, mấy người họ từ từ tiến lại gần.

Tần Mặc dẫn hai người họ đến một cái cây, trực tiếp ngồi trên cây đó, lắng nghe mấy người phía dưới đang trò chuyện.

“Không biết khi nào chúng ta mới có thể vào được trong núi này đây.” Một người trong số đó nói xong, thở dài một hơi, lúc này anh ta cũng đang rất mơ hồ, quay đầu nhìn xung quanh.

Ông Thái nói: “Đã làm cái nghề này rồi, sao còn phải vội vàng thế chứ?

Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ vào được thôi.

Cậu càng nóng vội thì càng không tìm được gì đâu, nên cứ nghỉ ngơi cho tốt ở đây đi.” Ông Thái nói câu này, nhìn chằm chằm người thanh niên.

Người thanh niên thở dài một hơi rồi ừ một tiếng, sau đó cậu ta nhìn Ông Lý bên cạnh.

“Ông Lý, ông chắc chắn cái Đồ Chỉ của ông đáng tin cậy chứ?” “Đương nhiên rồi, cái Đồ Chỉ đó là từ tổ tiên của tôi mà.

Tổ tiên của tôi tuyệt đối sẽ không lừa dối chúng ta, chuyện này các vị có thể yên tâm.

Đợi sau này chúng ta làm xong phi vụ này, các vị muốn làm gì thì làm, cũng có thể về nhà an hưởng tuổi già rồi.” “Ông chắc chắn lần này có thể khiến chúng ta ăn no cả đời không?” Một người khác khó hiểu nhìn Ông Lý.

Ông Lý lập tức ừ một tiếng.

“Đương nhiên rồi, cái này rất quan trọng.” “Vậy ông có biết lai lịch của thứ này không?

Nếu không ngại thì có thể kể cho chúng tôi nghe một chút, chúng tôi ai nấy đều rất tò mò đấy.” Một người khác mỉm cười nhìn Ông Lý.

Thật lòng mà nói, họ cảm thấy đã theo Ông Lý đến đây, thì phải xác định được tính chân thực của thông tin này.

Nếu Ông Lý đang lừa dối họ, mà họ vẫn đi theo Ông Lý thì chẳng phải quá lãng phí thời gian sao?

Ông Lý trầm mặc một lát rồi nhìn mấy người họ: “Thật ra cái này cũng chẳng có gì.

Vì mấy vị muốn biết như vậy, vậy tôi sẽ kể cho các vị nghe một chút.

Thứ này là từ tổ tiên tôi mà ra.

Tổ tiên tôi khi xưa từng chứng kiến hai đội quân giao chiến.

Sau này, khi tổ tiên tôi đi ngang qua đó, vừa hay gặp một binh sĩ thoi thóp.

Tổ tiên tôi đã cứu lấy binh sĩ đó, mặc dù cuối cùng binh sĩ đó vẫn qua đời, nhưng trước khi chết, anh ta đã giao cái Đồ Chỉ đó cho tổ tiên tôi.

Tổ tiên tôi ban đầu không biết đó là thứ gì, nhưng sau đó ông ấy vẫn từ từ nghiên cứu một chút, mới phát hiện ra bí mật trong đó.” “Vậy nếu chúng ta có cái Đồ Chỉ đó, chẳng phải có thể tìm được nhiều Mộ Huyệt hơn sao?” Một người khác nói câu này, mỉm cười nhìn Ông Lý.

Nếu vậy, họ quả thực có thể đoạt lấy cái Đồ Chỉ đó từ tay Ông Lý.

Như thế thì họ có thể sống sung sướng cả đời rồi.

Hơn nữa, lần này họ mang theo Ông Lý đi cùng, biết đâu còn phải chia thêm tiền cho Ông Lý, điều này chắc chắn là rất bất lợi cho họ.

Ông Lý bỗng bật cười.

Ông ta sớm đã biết lòng người tham lam, chính vì trên cái Đồ Chỉ đó chỉ còn lại Mộ Huyệt cuối cùng này, nên ông ta mới dám nói với mấy người này, nếu không ông ta chắc chắn sẽ không tiết lộ thông tin này cho họ.

"Đúng là như vậy.

Nhưng tất cả những Mộ Huyệt trên cái Đồ Chỉ đó đã bị tổ tiên của tôi đào bới hết rồi, bây giờ cũng chỉ còn lại cái cuối cùng này thôi, nên các vị đừng nghĩ ngợi gì nữa." Mấy người khác nghe vậy thì không nhịn được thở dài một hơi.

Nói như vậy quả thực khá đáng tiếc.

"Vậy được rồi, nhưng chúng ta có thể đến Mộ Huyệt này đã là rất tốt rồi." Một người khác nói câu này, mỉm cười nhìn Ông Lý.

Lúc này, Bàn Tử không nhịn được trừng lớn mắt, trong mắt lộ vẻ khó tin, có chút khó hiểu nhìn Tần Mặc và Hạo Thiên Chân: "Sao tôi lại không có vận may như vậy nhỉ?

Nếu tôi mà tìm được một cái Đồ Chỉ như thế, chẳng phải sau này không cần tiếp tục ở trong cái Cổ Đổng Điếm kia nữa sao?" Bàn Tử cũng mở một Cổ Đổng Điếm, nhưng Cổ Đổng Điếm của anh ta không giống của Tần Mặc.

Cổ Đổng Điếm của Tần Mặc cơ bản không ai hỏi đến, còn cái của anh ta thì thường xuyên có khách.

Hơn nữa, Cổ Đổng Điếm này của anh ta còn có một số người đến

bán đồ cổ nữa.

“Thôi được rồi, đừng nghĩ nữa.” Tần Mặc hơi bất đắc dĩ nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử lườm một cái, rồi lại nhìn về phía nhóm người kia.

“Nhưng tôi thấy chúng ta quả thực có thể đi theo họ.

Vì họ thật sự muốn Đạo Mộ, vậy chúng ta cũng đi theo, chắc chắn có thể kiếm được lợi lộc từ tay họ.” Bàn Tử nói xong, vuốt cằm, trong mắt lộ vẻ hưng phấn.

Thấy Bàn Tử như vậy, Hạo Thiên Chân hơi cạn lời.

“Cậu quên những lời Tần Mặc nói trước đó rồi sao?

Tần Mặc đã nói rồi, chúng ta có thể ở đây nghe họ nói gì trước đã.” “...sau đó hãy quyết định phải làm gì.

Tần Mặc còn chưa lên tiếng mà anh đã nói trước ở đây rồi.” Bàn Tử lập tức nhíu mày, anh ta đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, vì anh ta biết chỉ có Tần Mặc lên tiếng thì Hạo Thiên Chân mới nghe.

Tần Mặc im lặng một lúc rồi nói với hai người họ: “Dù sao cũng ở Tần Lĩnh này, chúng ta cũng không biết cái sạp hàng đó cụ thể ở đâu.

Nếu đã vậy, thì chúng ta cứ ở đây nghe ngóng một chút, sau đó hãy quyết định xem phải làm gì.” “Được thôi.” Ba người Tần Mặc tiếp tục ở đây nghe đối phương bàn tán.

“Lần này nếu chúng ta thật sự có thể kiếm được nhiều tiền từ ngôi mộ này, thì có thể nghỉ hưu rồi!” Một người khác trông có vẻ lớn tuổi hơn, trên mặt mang theo nụ cười, thật ra anh ta cảm thấy lần này chắc chắn có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Người trẻ tuổi kia đáp một tiếng, suy nghĩ của mọi người đều tương tự.

Ông chủ Lý cười nhìn mấy người họ.

“Mấy người đều là những người khá lợi hại, tôi cũng cảm thấy mấy người chắc chắn có thể cùng tôi khai quật ngôi mộ này.

Nếu thật sự kiếm được nhiều tiền, mấy người đừng quên chia cho tôi một chút nhé!” “Ông chủ Lý cứ yên tâm, tôi lấy lương tâm mình đảm bảo với ông, đợi đến khi chúng tôi thật sự lấy được đồ bên trong này chắc chắn sẽ cho ông rất nhiều.” Thái gia bên cạnh nói với ông chủ Lý, trên mặt mang theo nụ cười.

Ông chủ Lý gật đầu, ông ta chắc chắn là tin tưởng mấy người này.

“Thấy chưa?

Bọn họ đều cảm thấy xuống cái mộ này có thể kiếm được rất nhiều tiền đấy, hay là chúng ta cũng đi theo đi.” Bàn Tử kéo tay Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

Chương 188

Nhưng đúng lúc này, Hạo Thiên Chân không cẩn thận chạm phải một cành cây bên cạnh, phát ra tiếng "rắc" một cái.

Mấy người cách đó không xa nghe thấy tiếng động này, đều quay đầu nhìn về phía bên này, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Tần Mặc thấy ánh mắt của bọn họ, trong lòng liền thót một cái, sau đó Tần Mặc nhìn hai người bên cạnh mình mà nhíu mày.

"Xem ra lần này lại gặp rắc rối rồi." "Không sao, chúng ta còn phải sợ bọn họ sao?" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, thật ra Bàn Tử cảm thấy thực lực ba người bọn họ đều rất khá, cho dù thật sự giao đấu với đối phương, thì bọn họ chắc chắn cũng có thể chiếm ưu thế.

"Thật sao?" Tần Mặc liếc nhìn Bàn Tử bên cạnh, e rằng vì mình ở đây nên Bàn Tử mới nghĩ vậy.

"Tôi nói với anh cái này chưa chắc đâu, thực lực mấy người kia chưa chắc đã yếu đâu, anh đừng quên mọi người đều đến đây vì dự án này, nếu không có chút bản lĩnh nào, e rằng không dám làm cái nghề này." Bàn Tử nheo mắt, anh ta đương nhiên biết lời Tần Mặc nói có ý gì.

"Thì cũng không cần phải quan tâm bọn họ nhiều như vậy, cứ trực tiếp động thủ với bọn họ là được.

Cùng lắm thì cuối cùng chúng ta cứ chạy trốn khỏi đây, dù sao có anh ở đây mà, tôi tin chúng ta chắc chắn có thể thoát ra ngoài." Hạo Thiên Chân thì có chút day dứt, nhìn Tần Mặc và Bàn Tử.

"Xin lỗi nha, nếu không phải tôi phát ra tiếng động, e rằng cũng sẽ không thu hút sự chú ý của bọn họ." Tần Mặc xua tay.

Lúc này, mấy người kia liền trực tiếp đi thẳng về phía Tần Mặc và nhóm người.

Tần Mặc trực tiếp ra hiệu cho Bàn Tử, sau đó hai người bọn họ liền xông lên tấn công một trong số những người đó trước.

Người này chính là người trông có vẻ lớn tuổi hơn kia.

Tuy Tần Mặc không biết thực lực người này thế nào, nhưng dù sao bọn họ cũng phải chọn một mục tiêu.

Tần Mặc trực tiếp tung một quyền về phía người này, người này cũng va chạm với Tần Mặc một chút, ngay lập tức hai bên đều lùi về phía sau.

Khí thế trên người Tần Mặc trong nháy mắt liền bùng phát ra.

Mấy người kia cảm nhận được khí thế trên người Tần Mặc xong, liền nhíu mày, bọn họ đều có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, khí tức trên người Tần Mặc khá mạnh.

Hơn nữa bọn họ có thể cảm nhận được một cảm giác áp lực từ trên người Tần Mặc.

Ngay lập tức mấy người kia liền nhíu mày, xem ra thực lực Tần Mặc quả thực rất mạnh, mấy người bọn họ phải cẩn thận hành sự mới được.

Thái gia nhìn chằm chằm Tần Mặc, trong mắt mang theo biểu cảm dò xét.

"Không ngờ lại là anh, tiểu tử này trông có vẻ tay nghề không tồi, có hứng thú đi cùng chúng tôi không?" Thái gia cảm thấy chỉ có cách này mới có thể lôi kéo được Tần Mặc, nếu không Tần Mặc chắc chắn sẽ đối phó với mấy người bọn họ.

Trên mặt Tần Mặc mang theo một nụ cười lạnh, sau đó anh ta tùy

ý lắc đầu.

“Thật ra, tôi không có ý kiến gì về những chuyện mà mấy người làm, nên mấy người cũng không cần kéo tôi đi làm những nghề đó đâu.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Thái gia liền nheo mắt, ông ta quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình.

“Nếu đã vậy, thì chúng ta cứ giao thủ một trận đi.

Tôi cảm thấy tôi cũng không cần nói nhiều với anh nữa, dù sao chúng ta không cùng đường.

Mấy người lại nghe được nhiều chuyện chúng tôi nói như vậy, chắc chắn không thể tiếp tục để mấy người ở lại được.” Người trẻ tuổi bên cạnh lập tức rút ra một con dao găm từ trong ủng của mình.

Anh ta dùng con dao găm trong tay đâm về phía Bàn Tử, trước đó anh ta đã không ưa Bàn Tử rồi, nếu bây giờ có cơ hội có thể giải quyết Bàn Tử, thì anh ta chắc chắn sẽ nắm chặt lấy.

Bàn Tử thấy người trẻ tuổi như vậy liền hừ lạnh một tiếng, anh ta lúc này cũng trực tiếp dùng chân đá về phía con dao găm của người trẻ tuổi.

“Chỉ bằng mày mà cũng dám giao thủ với Bàn Gia mày sao?

Bàn Gia đã sớm thấy mày không vừa mắt, hôm nay mày cứ quỳ ở đây nhận lỗi với Bàn Gia đi!” Cú đá này của Bàn Tử trực tiếp trúng vào người người trẻ tuổi, lông mày người trẻ tuổi lập tức nhíu lại.

Anh ta lùi về phía sau hai bước, lại quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình.

“Mấy người đứng đực ra làm gì đấy?

Còn không mau xông lên, chẳng lẽ muốn đợi bọn họ chạy trốn rồi mới đuổi theo sao?” Mấy người bên cạnh lập tức đáp một tiếng, ngay

lập tức mấy người bọn họ liền vây Tần Mặc ở giữa.

Tần Mặc thấy mấy người bọn họ như vậy liền hừ lạnh một tiếng rồi gật đầu.

"Vừa hay đã lâu rồi không vận động gân cốt, hôm nay cứ lấy mấy người ra thử sức vậy." Nói xong câu này, Tần Mặc liền trực tiếp nhắm mắt lại.

Đến khi Tần Mặc lần nữa mở mắt ra, trong mắt Tần Mặc liền lóe lên một tia vàng kim.

Đồng thời trong mắt Tần Mặc lại xuất hiện một trạng thái khí nồng đậm, những người khác thấy cảnh này liền trừng lớn mắt, chuyện này thực sự quá khó tin.

Tuy bọn họ có thể cảm nhận được khí thế trên người Tần Mặc quả thực có chút đáng sợ, nhưng không ngờ trên người Tần Mặc lại có khí.

Tần Mặc trực tiếp dùng khí trên người mình tấn công thẳng vào mấy người bọn họ.

Mấy người kia bị khí của Tần Mặc tấn công xong liền trực tiếp lùi về phía sau mấy bước.

Trong mắt Tần Mặc mang theo biểu cảm trào phúng, sau đó anh ta tùy ý lắc đầu.

"Xem ra thực lực mấy người quả thực không ra sao cả, mấy người muốn đối phó chúng tôi e rằng không có tư cách đó!

Hơn nữa nếu sau này chúng ta thật sự gặp lại, nói không chừng mấy người còn sẽ động thủ với chúng tôi nữa, nếu đã vậy thì tiện tay giải quyết mấy người đi vậy." Nói xong câu này, trên người Tần Mặc liền trực tiếp bùng phát ra một luồng khí lưu.

Không lâu sau, luồng khí lưu này liền trực tiếp tản ra xung quanh.

Chỉ thấy những viên đá trên mặt đất cũng vào lúc này từ từ bay lên giữa không trung, biến thành bụi phấn.

Mấy người kia cảm nhận được năng lượng này của Tần Mặc xong, bọn họ liền không nhịn được nuốt nước bọt, khí tức trên người Tần Mặc thực sự quá mạnh mẽ.

E rằng với thực lực của mấy người bọn họ căn bản không phải là đối thủ của người đàn ông này, vậy phải làm sao bây giờ?

Tần Mặc lười nói nhảm với mấy người bọn họ, trực tiếp dùng năng lượng trên người mình tấn công thẳng vào người mấy người bọn họ.

Mấy người kia bị Tần Mặc tấn công xong liền trực tiếp ngã xuống đất.

Sắc mặt mấy người kia trở nên khó coi, đúng lúc mấy người bọn họ chuẩn bị lần nữa đứng dậy ra tay với Tần Mặc, thì cách đó không xa đột nhiên xuất hiện rất nhiều ánh đèn.

Thấy những ánh đèn này, Tần Mặc liền nhíu mày, sau đó Tần Mặc liền quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Nếu đoán không sai, chắc là có tuần sơn nhân, chúng ta đi trước đã." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức đáp một tiếng, nếu bị tuần sơn nhân phát hiện, bọn họ vẫn rất dễ bị dẫn đi, đến lúc đó chắc chắn sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Tần Mặc và Bàn Tử cùng mấy người bọn họ vội vàng rời khỏi nơi này.

Không lâu sau, Tần Mặc liền dẫn mấy người bọn họ đến một hang núi.

Chương 189

Thở phào nhẹ nhõm xong, Tần Mặc liền quay đầu nhìn sang phía bên kia.

"Thái gia bọn họ không đuổi theo, xem ra chắc cũng là sợ tuần sơn nhân." Tần Mặc nói câu này, nhướng mày.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu, hai người họ lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

"Nhưng mà không thể xử lý hết bọn họ, thật sự là khá khó chịu." Bàn Tử có chút bất lực lắc đầu.

Thấy Bàn Tử như vậy, Tần Mặc liền bật cười, sau đó anh ta nhướng mày nói: "Anh nghĩ chúng ta nếu thật sự liều mạng với họ thì có phải đối thủ không?" "Đó là đương nhiên rồi, dù sao thực lực mấy người chúng ta cũng ở đây mà, hơn nữa vừa nãy anh đã đánh bại họ rồi." "Tôi nghĩ họ có lẽ chưa sử dụng thực lực thật sự." Hạo Thiên Chân nói câu này, nhíu mày, anh ta lại nhìn Tần Mặc, dường như là đang hỏi ý kiến của Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

"Điều này nói thật không sai, họ không trực tiếp sử dụng thực lực thật sự, nên chúng ta mới dễ dàng đánh bại họ như vậy." Bàn Tử nhướng mày.

"Nhưng dù họ có sử dụng thực lực thật sự, cũng không có nghĩa là họ có thể đánh bại chúng ta, dù sao chúng ta còn có Tần Mặc ở đây mà." Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc một chút, anh ta cảm thấy Tần Mặc quả thực rất lợi hại, dù là đối phó với những người đó cũng không thành vấn đề.

Tần Mặc nhìn chằm chằm Bàn Tử.

“Anh đúng là coi trọng tôi đấy, anh thật sự nghĩ tôi có thể đối phó với họ sao?

Nếu tôi không thể giải quyết họ, chẳng phải mấy người đều trở thành vật bồi táng của tôi sao?” “Thì sao chứ, dù sao chúng ta đều là bạn bè, dù có chết cùng anh, đó cũng là một lựa chọn không tồi.” Hạo Thiên Chân vỗ vỗ vai Tần Mặc, anh ta thực sự rất tin tưởng Tần Mặc, cũng hoàn toàn coi Tần Mặc là bạn bè của mình.

Tần Mặc nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, trên mặt mang theo một nụ cười nhạt, anh ta không ngờ Hạo Thiên Chân lại tin tưởng mình đến vậy, sau đó Tần Mặc liền đáp lại một tiếng, lại nhìn Bàn Tử bên cạnh.

“Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở hai người một chút, nếu lần sau lại gặp họ, nhất định phải cẩn thận, vì thực lực của họ thực sự không tồi.” “Yên tâm đi, chúng ta hiểu rồi.” Trên mặt Bàn Tử mang theo một nụ cười, anh ta không nói nhiều với Tần Mặc nữa, chỉ nhìn sang Hạo Thiên Chân bên cạnh.

“Nhưng chúng ta tiếp theo phải làm gì?” Tần Mặc do dự một chút, liền nói với họ: “Nếu tôi đoán không sai, họ có lẽ sẽ vào núi, chúng ta cũng vào núi đi, dù sao chúng ta cũng phải đi tìm cái tế đàn đó.” “Được rồi.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều đáp một tiếng, hai người họ chắc chắn sẽ tôn trọng quyết định của Tần Mặc, hơn nữa họ cảm thấy cách làm của Tần Mặc thường không sai.

Tần Mặc cười một chút liền không nói nhiều với hai người họ nữa.

“Được rồi, tối nay chúng ta tạm thời ở lại đây một đêm đi, tuy nói ở đây nhìn có vẻ đơn sơ thật, nhưng cũng không sao.” Nói xong Tần Mặc liền trực tiếp lấy ra một số đồ ăn từ trên người, nhưng những

thứ đồ ăn này khiến Bàn Tử và Hạo Thiên Chân phải kinh ngạc.

“Anh sao lại còn mang theo tôm hùm đất vậy?” Hạo Thiên Chân có chút khó tin nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười một chút.

“Chuyến này chúng ta dù sao cũng là đến đây mạo hiểm, vậy chắc chắn phải mang theo một số đồ ăn, nhỡ bị mắc kẹt ở một nơi nào đó thì chẳng phải phải ăn một ít đồ ăn ngon sao?

Chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn thể lực.” Nói xong Tần Mặc lại từ trong túi của mình lấy ra mấy lon bia đưa cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

“Tôm hùm đất này sao lại còn hơi nóng vậy?” Bàn Tử nhíu mày, nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười một chút.

“Đương nhiên là vì tôi bảo quản khá tốt, hơn nữa anh không thấy trên đó có bao bì sao?

Bao bì này là tôi đặc biệt thêm vào, chính vì cái bao bì này mà tôm hùm đất này mới còn giữ nhiệt.” “Anh đúng là lợi hại thật, không ngờ ngay cả loại bao bì như thế này cũng có thể tìm được.” Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc vỗ vỗ vai Tần Mặc, Tần Mặc cười một chút, liền trực tiếp nâng lon bia trong tay lên.

“Được rồi đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau uống bia đi, sau đó ở đây nghỉ ngơi một chút đi.

Thời gian cũng đã gần hết rồi, nếu còn chần chừ một lúc nữa, thời gian ngủ của chúng ta có lẽ sẽ không đủ.” Hai người họ gật đầu liền không nói nhiều với Tần Mặc nữa, cùng Tần Mặc uống bia xong, trên mặt hai người họ liền nở nụ cười, lại nhìn Tần Mặc.

“Nói thật, cái này thực sự không tồi, tuy nói chúng ta hiện tại thực sự đang ở trong cái hang động này, nhìn có vẻ đơn sơ thật, nhưng dù sao cũng có tôm hùm đất.” “Đúng vậy, tôi đã lâu rồi không ăn tôm hùm

đất, cái này đúng là sơn hào hải vị." Bàn Tử thở dài một hơi, tiếp đó anh ta lại ăn một miếng.

Tần Mặc thấy hai người họ như vậy liền bật cười, nhưng Tần Mặc không nói nhiều với hai người họ nữa.

Ba người họ cứ thế ở lại đây khoảng một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai họ mới đi lên núi.

"Anh chắc chắn họ đi về hướng này sao?" Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc phân biệt phương hướng xong liền nhíu mày.

"Cái này cũng không chắc, nhưng họ cũng chỉ có thể đi về hướng này." Hạo Thiên Chân nhướng mày bên cạnh.

"Dù chúng ta không thể gặp họ cũng không sao, chúng ta đi tế đàn cũng được." Bàn Tử lườm một cái, lẩm bẩm nói nhỏ: "Thật không biết anh nghĩ gì nữa, đi tế đàn đối với anh cũng chẳng có lợi ích gì, tại sao cứ phải đi chứ?

Nếu đã vậy thì thà đi vào Mộ Huyệt còn hơn, như vậy ít nhất còn có thể kiếm được một số đồ vật có giá trị." Hạo Thiên Chân đương nhiên đã nghe thấy những lời đó của Bàn Tử, nên anh ta nhíu mày nhìn Bàn Tử.

"Cả ngày anh chỉ biết đến tiền thôi đúng không?" Nói thật, Hạo Thiên Chân thực sự không thích vẻ mặt này của Bàn Tử, nhưng anh ta cũng không có cách nào.

Bàn Tử lườm một cái, anh ta lười cãi nhau với Hạo Thiên Chân ở đây, nên cả nhóm liền tiếp tục đi về phía trước.

Đúng lúc này, đột nhiên có một cặp vợ chồng xuất hiện chặn đường họ.

“Mấy người đi đâu vậy?” Người phụ nữ nói câu này, nhíu mày đánh giá Tần Mặc và hai người kia.

Tần Mặc nhìn người phụ nữ và người đàn ông.

“Ba chúng tôi đến đây du lịch, nhưng chúng tôi muốn đi qua đây, hai người có thể chỉ đường cho chúng tôi không?” Trên mặt Tần Mặc mang theo một nụ cười nhạt, người phụ nữ thấy Tần Mặc trông cũng khá đẹp trai, liền nhíu mày.

“Mấy người trông cũng trắng trẻo sạch sẽ, sao lại làm mấy chuyện gà trộm chó cắp đó chứ?” “Cô nói vậy là có ý gì?” Sắc mặt Bàn Tử bên cạnh có chút khó coi, nắm đấm của anh ta cũng siết chặt lại, như thể sắp động thủ với người phụ nữ này vậy.

Còn người đàn ông kia thấy Bàn Tử như vậy liền vội vàng kéo người phụ nữ ra sau lưng mình.

“Sao vậy?

Nói không lại thì muốn đánh nhau à?” Tần Mặc cảm thấy họ sắp cãi nhau rồi, liền vội vàng đứng chắn giữa họ, sau đó trên mặt Tần Mặc liền mang theo nụ cười nhìn Bàn Tử và người phụ nữ.

“Chúng tôi thực sự không phải người xấu, chỉ là đến đây du lịch thôi, thỉnh thoảng cũng định vẽ phong cảnh trên núi này, hai người xem một chút.” Tần Mặc nói xong liền trực tiếp lấy ra bản đồ.

Hai người họ thấy bản đồ trong tay Tần Mặc, liền nhìn nhau một cái, nhưng người phụ nữ vẫn lắc đầu.

“Làm sao có thể chứ, đến đây về cơ bản đều là vì bảo vật trên núi này, mấy người lại nói với chúng tôi là đến du lịch, ai mà tin chứ?” “Nếu thật sự muốn du lịch, thế giới này có rất nhiều nơi để đi, sao lại có thể đến cái nơi hẻo lánh nghèo nàn của chúng tôi chứ.” “Tôi có thể nói cho mấy người biết, nơi này của chúng tôi không sạch sẽ, nếu

mấy người thật sự gặp phải chuyện gì ở đây, thì đừng có hối hận!" Người đàn ông nghe người phụ nữ nói vậy liền nhíu mày, anh ta kéo tay người phụ nữ.

Người phụ nữ lúc này mới lườm người đàn ông bên cạnh, nhưng không nói gì nữa.

"Hai vị làm ơn giúp đỡ." Nói xong câu này, Tần Mặc liền trực tiếp lấy ra một tờ tiền từ trên người đưa vào tay người đàn ông.

Người đàn ông quay đầu nhìn người phụ nữ, anh ta lúc này cũng kiểm tra kỹ tờ tiền trong tay, xác nhận tờ tiền này không có vấn đề gì, lúc này mới nói nhỏ với người phụ nữ: "Hay là chúng ta dẫn họ đi cùng đi." Trong mắt người phụ nữ mang theo vẻ không đồng tình.

"Tại sao phải dẫn họ đi cùng chứ?

Anh đừng quên hai chúng ta còn có chuyện quan trọng phải làm, nếu thật sự dẫn họ đi cùng, chẳng phải sẽ làm lỡ việc sao?" "Có gì mà làm lỡ việc chứ?!

Đây là tiền mà!

Người trong thôn chúng ta cố gắng bao lâu cũng không kiếm được một tờ tiền như thế này, nên chúng ta vẫn nên giúp họ đi." Người trong thôn đều dựa vào đôi tay của mình để kiếm sống, họ chỉ đi săn trên núi này, hoặc là hái một ít rau dại, trái dại gì đó.

Chương 190

Người thật sự kiếm được tiền thì không nhiều, nên người đàn ông thấy tờ tiền một trăm tệ này mới kinh ngạc đến vậy.

"Được thôi, nhưng tôi thấy số tiền này hơi ít, chúng ta đòi họ thêm một chút đi." Người phụ nữ nói nhỏ với người đàn ông, người đàn ông cũng vừa lúc có ý nghĩ như vậy, nên hai người họ liền quay đầu lại nhìn Tần Mặc và nhóm người.

"Muốn chúng tôi dẫn đường cũng được, nhưng với điều kiện là phải đưa thêm cho chúng tôi một ít tiền nữa, số tiền này chắc chắn không đủ, dù sao hai chúng tôi lên núi này chủ yếu là để hái một ít trái dại mang ra bán." "Mấy người bảo chúng tôi dẫn đường thì chúng tôi sẽ mất rất nhiều tiền." Tần Mặc nhướng mày, nhưng chỉ là một ít tiền mà thôi, anh ta cảm thấy không có gì to tát, hơn nữa bây giờ nhiệm vụ của mình đã được mở ra, nhưng nhiệm vụ này còn phải mất rất nhiều thời gian mới có thể hoàn thành, anh ta phải nhanh chóng thúc đẩy tiến độ nhiệm vụ mới được.

Chỉ có như vậy mới có thể giúp mình kiếm được lợi ích nhất định từ đó, thậm chí là kích hoạt Huyết Mạch của mình.

Tần Mặc lại từ trên người lấy ra năm tờ tiền đặt vào tay người đàn ông.

"Lần này được rồi chứ?" Người đàn ông nghe Tần Mặc nói vậy liền gật đầu.

"Vậy được rồi." Lúc này anh ta liền trực tiếp cất số tiền đó đi, lại nhìn Tần Mặc.

"Thế này đi, mấy người đi theo tôi lên núi trước, tôi có một chút chuyện cần làm." Tần Mặc nhướng mày, do dự một chút, liền quay

đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Bàn Tử bĩu môi.

"Đúng là những kẻ hám tiền, vừa nãy khi chưa đưa tiền sao không thấy hai người như vậy chứ?

Bây giờ thái độ hoàn toàn thay đổi rồi." Người đàn ông và người phụ nữ nhíu mày nhưng hai người họ cũng lười nói nhiều với Bàn Tử, vì họ cảm thấy họ đã nhận được tiền rồi, Bàn Tử muốn thế nào thì cứ thế.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, nhưng anh ta cũng lười nói nhiều với hai người này, dù sao hai người họ cũng đã đồng ý dẫn đường rồi, mình chỉ cần đi theo hai người họ là được.

Hạo Thiên Chân lúc này lại kéo tay Bàn Tử, nói nhỏ: "Anh vẫn nên nói ít đi một chút, đây dù sao cũng là địa bàn của người ta, nếu họ dẫn chúng ta lên núi, rồi bỏ chúng ta trên núi, chúng ta có thể xuống núi an toàn hay không còn chưa chắc nữa." Bàn Tử lườm một cái, tuy nói anh ta cảm thấy nhân phẩm của hai người này quả thực không ra sao, nhưng lại cho rằng hai người này chắc cũng sẽ không làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.

Lúc này cả nhóm liền trực tiếp đi lên núi.

Vốn dĩ Tần Mặc và họ đã mất rất nhiều thời gian đi loanh quanh trong núi này, cộng thêm họ lại lên núi mất mấy tiếng đồng hồ, nên bây giờ trời đã sẫm tối.

"Hôm nay chúng ta tạm thời ở lại đây đi, muốn quay về chắc chắn không thực tế." Người đàn ông nói câu này nhìn Tần Mặc và những người kia, như thể đang hỏi ý kiến của Tần Mặc và họ.

Tần Mặc do dự một chút liền gật đầu, anh ta chắc chắn không có ý kiến gì, dù sao ba người họ muốn đi ra khỏi đây cũng không phải là

chuyện đơn giản như vậy.

Nếu người đàn ông này đã đồng ý dẫn ba người họ ra ngoài, thì họ cứ đi theo người đàn ông này là được.

"Được rồi, cứ tạm thời ở lại đây đi." Người đàn ông quay đầu nhìn người phụ nữ, ra hiệu cho người phụ nữ.

Người phụ nữ hiểu ý của Tần Mặc liền gật đầu, đi về phía căn nhà tranh bên kia.

Thấy hai người họ như vậy, Tần Mặc liền nhíu mày, không biết tại sao Tần Mặc luôn cảm thấy hai người họ hình như không đơn giản.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền nói nhỏ vào tai Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Lát nữa hai người chú ý một chút." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc liền trực tiếp gật đầu.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, mà ngồi xuống một cái ghế đẩu bên cạnh.

Không lâu sau, người đàn ông liền lấy ra một ít đồ ăn đặt lên lửa.

"Không ngờ mấy người lại còn mang theo lửa bên mình." Bàn Tử nói câu này nhìn người đàn ông, người đàn ông cười đáp một tiếng.

"Đúng vậy, nếu không mang theo lửa bên mình, nhỡ bị mắc kẹt trên núi này có những con dã thú khác xuất hiện, thì chúng ta chẳng phải xong đời sao?" Nghe thấy lời này, Tần Mặc liền cười một chút.

"Người trên núi này của mấy người cũng sợ dã thú sao?" Nói xong Tần Mặc lại nhặt một cành củi khô bên cạnh đặt lên đống lửa này.

Đống lửa không ngừng phát ra tiếng tí tách.

Người đàn ông đáp một tiếng.

"Đó là đương nhiên rồi, dã thú trên núi này có thể ăn thịt người,

nếu không cẩn thận, chúng ta sẽ trở thành thức ăn của chúng, hơn nữa trong thôn chúng tôi cũng có một số người từng bị dã thú ăn thịt." "Chúng ta đương nhiên phải cẩn thận một chút." Nghe người đàn ông nói vậy, Tần Mặc liền đáp một tiếng, tiếp đó Tần Mặc liền quay đầu nhìn xung quanh.

"Nhưng cái nơi này có một căn nhà tranh như vậy, thực sự khá bất ngờ." "Căn nhà tranh này là do người trong thôn chúng tôi chung tay dựng lên, dù sao chúng ta đều dựa vào ngọn núi này để kiếm sống.

Làm việc trên núi này, rất có thể khi trời tối sẽ không thể về nhà." "Như vậy chúng ta có thể đến căn nhà tranh này, ít nhất cũng có thể tránh được một chút dã thú, hơn nữa nếu ở đây đốt lửa, thì những con dã thú đó sẽ không dám đến gần." Tần Mặc gật đầu.

"Thì ra là vậy, nhưng căn nhà này thực sự không tồi, cũng khá thực dụng, nếu có người ngoài đến đây, cũng có thể tạm thời nghỉ chân trong căn nhà này." "Nói thật, người ngoài đến đây thực sự không nhiều, họ đến đây về cơ bản đều là vì bảo vật trên núi này." "Ái chà, tôi nói này đại ca, trên núi của mấy người thật sự có bảo vật sao?" Bàn Tử nói câu này nhìn người đàn ông, nói thật, Bàn Tử đối với những bảo vật đó vẫn khá hứng thú, nên anh ta muốn hỏi kỹ một chút.

Người đàn ông nhíu mày, nói thật anh ta không muốn nói nhiều với Bàn Tử, nhưng lại nghĩ đến việc mình vừa nãy đã nhắc đến chuyện này, liền trực tiếp nói với họ.

"Đúng vậy, bên chúng tôi có rất nhiều ngọn núi chưa được khai thác, trong những ngọn núi đó có rất nhiều Mộ Huyệt." "Thường xuyên có người ngoài đến đây để khai quật Mộ Huyệt trên núi của chúng tôi, họ tuy đã đào núi của chúng tôi, nhưng một đồng tiền cũng không cho chúng tôi, thật sự quá ích kỷ." "Thế thì sao chứ, dù sao đó

cũng là bản lĩnh của người ta, dựa vào cái gì mà phải cho mấy người chứ?" Bàn Tử lẩm bẩm nói nhỏ một câu, người đàn ông cũng nghe thấy, sắc mặt người đàn ông có chút khó coi, nhưng anh ta không nói nhiều với Bàn Tử nữa.

Tần Mặc lúc này lại cười nhìn người đàn ông.

"Nhưng cái khu vực này của mấy người thực sự không tồi, hơn nữa còn có nhiều Mộ Huyệt như vậy, người ra vào chắc cũng rất nhiều, hai ngày nay anh có thấy ai đến đó không?" Người đàn ông suy nghĩ một chút, liền lắc đầu.

"Chúng tôi lại không thường xuyên ra ngoài, đương nhiên là chưa từng thấy.

Dù có người ngoài đến thôn của chúng tôi, muốn chúng tôi dẫn đường, chúng tôi về cơ bản cũng sẽ không nghe họ." "Cái gì mà không nghe họ, chẳng lẽ không phải vì họ không đưa tiền cho mấy người sao?" Bàn Tử không nhịn được lườm một cái.

Hạo Thiên Chân bên cạnh lại vỗ vai Bàn Tử.

"Anh mau đừng nói như vậy." Bàn Tử bĩu môi, nhưng lại nghĩ đến đối phương, dù sao cũng đã nói nhiều như vậy với họ, anh ta liền gật đầu.

Tuy người đàn ông trong lòng có chút không thoải mái, nhưng bất kể thế nào, Tần Mặc cũng đã đưa cho anh ta nhiều tiền như vậy, anh ta vẫn phải giữ thể diện cho Bàn Tử.

"Đợi ngày mai tôi sẽ trực tiếp dẫn mấy người đi qua đó, nên bây giờ mấy người cũng không cần vội, chúng ta cứ ở lại đây một đêm là được.

Bây giờ có đống lửa ở đây, hơn nữa đây còn là một căn nhà tranh, sẽ không có những con dã thú khác đến tấn công chúng ta đâu." "Dù có

dã thú đến, vị huynh đệ này của tôi cũng không sợ đâu." Hạo Thiên Chân cười nhìn Tần Mặc bên cạnh, thực lực của Tần Mặc thực sự rất mạnh.

Tần Mặc nhướng mày, anh ta không ngờ Hạo Thiên Chân lại tin tưởng mình đến vậy.

Nếu có một ngày mình thật sự không bảo vệ được Hạo Thiên Chân, thì liệu anh ta có rất thất vọng không?

Nhưng lại nghĩ đến việc trên người mình có Hệ Thống, Tần Mặc liền không nghĩ nhiều nữa.

Có Hệ Thống ở đây, thì mình chắc chắn có thể giải quyết được những hiểm nguy đó.

"Được rồi, trời cũng không còn sớm nữa, mấy người mau nghỉ ngơi đi." Nói xong câu này, người đàn ông liền trực tiếp quay người rời đi.

Tần Mặc cứ thế nhìn người đàn ông.

Người đàn ông đi về phía căn nhà tranh bên kia, Tần Mặc do dự một chút, liền nói nhỏ với Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Cặp vợ chồng này có chút không đơn giản." "Tại sao lại nói như vậy?" Hạo Thiên Chân không hiểu nhìn Tần Mặc, anh ta không biết Tần Mặc kết luận này từ đâu mà ra.

Tần Mặc mỉm cười, giải thích với hai người họ: "Mặc dù chúng ta đã ở trên núi lâu thế này, quả thực không có cách nào quay về, nhưng vừa rồi ông ta cố ý kéo dài thời gian." "Vậy ông ta làm vậy để làm gì?

Lẽ nào ông ta định ra tay với chúng ta sao?" Hạo Thiên Chân có chút lo lắng, đưa mắt nhìn về căn nhà tranh.

Chương 191

Nếu là vậy thì đối phương vẫn chiếm ưu thế, dù sao đây cũng là nơi đối phương quen thuộc.

"Cũng không chắc." Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh nhìn chằm chằm căn nhà tranh bên kia.

Vương Bàn Tử thì nói: "Nếu ông ta thật sự dám ra tay với mấy anh em mình, vậy chúng ta cứ trực tiếp xử lý hai người họ là được chứ gì?

Đôi vợ chồng này trông có vẻ thực lực không ra sao." "Sao anh cứ động một tí là muốn giết người ta thế?" Hạo Thiên Chân liếc một cái, nhìn về phía Tần Mặc.

"Anh thấy chuyện này thế nào?" Tần Mặc do dự một lát, rồi giải thích với hai người họ: "Họ cũng không nhất thiết phải ra tay với chúng ta.

Mặc dù hai người họ đúng là ham tiền, nhưng tôi thấy đôi vợ chồng này khá thật thà.

Việc họ kéo dài thời gian ở đây có lẽ là vì có chuyện khác cần làm, lát nữa chúng ta đi theo họ sẽ biết." Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều "ừ" một tiếng: "Được rồi, nếu anh đã nói vậy, lát nữa hai chúng tôi chỉ cần đi theo anh là được." Tần Mặc tùy ý xua tay, không nói gì thêm với Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử: "Thôi được, lát nữa chúng ta cứ nằm ở đây trước đi, coi như là tương kế tựu kế." Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử gật đầu rồi trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế dài ở bên cạnh, nằm xuống đó.

Tần Mặc cũng tìm một chỗ thoải mái, ngồi dựa vào tường phía sau mà ngủ.

Đúng lúc ba người họ sắp ngủ say, căn nhà tranh bên kia đột nhiên truyền ra một tiếng động, sau đó đôi vợ chồng kia liền đi ra.

Tần Mặc đang ở trong bóng tối, vì vậy đối phương căn bản không nhìn thấy Tần Mặc đang mở to mắt nhìn chằm chằm họ.

Tần Mặc đặt tầm mắt lên ba người họ, Tần Mặc phát hiện người đàn ông kia trong tay đang cầm một cái liềm.

Ngay lập tức Tần Mặc nheo mắt lại, anh cũng vươn tay, đặt tầm mắt vào trong lòng mình.

Nếu lát nữa người đàn ông này thật sự dám ra tay với Vương Bàn Tử hoặc Hạo Thiên Chân, thì anh nhất định phải ra tay trước, giải quyết người đàn ông này.

Nhưng người đàn ông kia lại đi thẳng đến bên cạnh đống lửa, trên đống lửa còn đang nướng hai cái bánh màn thầu và một cái đùi gà.

Người đàn ông trực tiếp lấy hai cái màn thầu và đùi gà xuống, sau đó ông ta đưa mắt nhìn lướt qua ba người Tần Mặc, thấy ba người họ chưa tỉnh, người đàn ông liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó ông ta lặng lẽ rời khỏi nơi này.

Sau khi do dự một lát, Tần Mặc liền quay đầu nhìn về phía Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh, Tần Mặc trực tiếp đi tới, vỗ cho hai người họ tỉnh dậy.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thật sự đã ngủ say, vì vậy hai người họ có chút mơ màng nhìn về phía Tần Mặc.

“Sao thế?

Có chuyện gì à?” Tần Mặc không nhịn được liếc một cái, sau đó anh trực tiếp làm một động tác im lặng, hai người họ lúc này mới phản ứng lại, nhíu mày nhìn Tần Mặc.

“Có chuyện gì thế?” “Người đàn ông kia vừa nãy lén lút lấy hai cái màn thầu và một cái đùi gà, không biết ông ta đi đâu, chúng ta đi theo đi.” “Được thôi, tôi muốn xem xem người đàn ông này lén lút định làm gì.” Vương Bàn Tử nói rồi trực tiếp đuổi theo về phía đó, Tần Mặc cũng đi theo sau lưng Vương Bàn Tử.

Trên đường đi, Tần Mặc còn nhắc nhở hai người Vương Bàn Tử: “Hai anh đi nhẹ nhàng một chút, lát nữa đừng để họ phát hiện.” Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trực tiếp gật đầu, họ bám sát theo sau lưng người đàn ông kia.

Động tác của ba người họ khá nhẹ nhàng, vì vậy không có ai phát hiện ra họ.

Không lâu sau, Tần Mặc ngửi thấy trong không khí dường như có một chút độc tố.

Có lẽ vì sự hiện diện của không khí, nên độc tố này đối với Tần Mặc không gây ra ảnh hưởng gì.

Tần Mặc quay đầu nhìn về phía Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh: “Hai anh ăn cái này đi.” Tần Mặc tiện tay lấy từ trong lòng mình ra một thứ giống như viên thuốc.

Viên thuốc này thực ra là Tần Mặc lấy ra từ không gian riêng, nó cũng có tác dụng giải bách độc.

Vì không khí ở đây có độc tố, nên nhất định phải để hai người họ uống viên thuốc này trước.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, trong mắt cả hai đều mang biểu cảm khó hiểu.

Tần Mặc liếc một cái, giải thích với hai người họ: “Đây là ở trong rừng, hơn nữa tôi có thể cảm nhận được trong không khí có độc tố.

Nếu tôi đoán không sai thì hẳn là chướng khí.” Vương Bàn Tử và

Hạo Thiên Chân "ừ" một tiếng, rồi trực tiếp nhận lấy viên thuốc trong tay Tần Mặc.

"Này Tiểu Tần đồng chí, anh được đấy!" Vương Bàn Tử không nhịn được vỗ vai Tần Mặc một cái.

Tần Mặc vội vàng làm động tác im lặng, Vương Bàn Tử lúc này mới gật đầu.

Tần Mặc lại dẫn hai người họ, tiếp tục đi theo sau lưng người đàn ông kia.

Người đàn ông kia hiển nhiên rất quen thuộc địa hình nơi này, bởi vì ông ta có thể dễ dàng tránh né một số chướng ngại vật giống như bẫy chuột.

Tần Mặc còn luôn nhắc nhở Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Một lúc sau, Tần Mặc chú ý thấy người đàn ông kia đi về phía một hang động.

Tần Mặc quay đầu nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng nhíu mày.

"Người đàn ông này sao lại đi vào hang động kia?" "Cái hang động này nhìn tối om, hơn nữa bây giờ còn là ban đêm, nếu không được thì chúng ta đừng qua đó nữa." Hạo Thiên Chân có chút lo lắng, nhìn Tần Mặc và Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử luôn nhìn chằm chằm Tần Mặc, anh ta khẳng định là tôn trọng ý kiến của Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày: "Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên đi điều tra cho rõ xem rốt cuộc là tình hình thế nào." Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, rồi thở dài gật đầu.

Hai người họ nghĩ, vì Tần Mặc đã nói vậy, thì họ cứ đi theo sau

lưng Tần Mặc cùng đi thôi.

Tần Mặc trực tiếp dẫn Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đi về phía hang động kia.

Tần Mặc có thể nhìn rõ mọi thứ trong đêm, vì vậy Tần Mặc đã dẫn hai người họ tránh được chướng ngại vật một cách thuận lợi, do đó họ không bị người đàn ông kia phát hiện.

Người đàn ông cứ đi thẳng về phía trước.

Không lâu sau, Tần Mặc chú ý thấy cách đó không xa có hai ngọn đèn.

Tần Mặc vội vàng ra hiệu dừng lại.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều lặng lẽ đứng sau lưng Tần Mặc, nhìn cảnh tượng cách đó không xa.

Ba người Tần Mặc có thể thấy rõ lúc này người đàn ông kia đi về phía một cái cột.

Trên cái cột đang trói một người thanh niên.

Người thanh niên đó đang há to miệng, không ngừng cắn vào không khí.

Thấy bộ dạng người thanh niên như vậy, Tần Mặc nhíu mày.

Tần Mặc cũng lúc này nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử bên cạnh.

"Suỵt!" Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử gật đầu, hai người họ cứ thế lặng lẽ nấp sau lưng Tần Mặc, nhìn chằm chằm tình hình cách đó không xa.

Chương 192

Người đàn ông đi đến bên cạnh người thanh niên, rồi trực tiếp lấy ra cái màn thầu vừa nướng và cái đùi gà nướng.

"Con trai, mau ăn chút gì đi." Người đàn ông trực tiếp đặt cái đùi gà nướng và màn thầu nướng lên miệng người thanh niên.

Người thanh niên liền cắn một miếng.

Cậu ta lúc này lại đưa mắt nhìn người đàn ông, trừng lớn mắt không ngừng la hét: "Ông là đồ giả mạo, mau cút ngay cho tôi!" Người đàn ông thấy người thanh niên lại bắt đầu phát điên, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Sau đó ông ta đưa tay lau đi khóe mắt.

"Con trai, mau ăn đi, ăn xong rồi trời còn phải về nữa.

Ngày mai cha lại qua đây đưa cơm cho con." Người thanh niên hừ lạnh một tiếng, sau đó cậu ta không ngừng phát điên, còn phun nước bọt về phía người đàn ông.

Nhưng người đàn ông cũng không hề ghét bỏ, chỉ liên tục đút cho người thanh niên ăn.

Người thanh niên há to miệng cắn về phía đùi gà, nhưng đúng lúc này cậu ta đột nhiên thay đổi hướng miệng, muốn cắn vào tay người đàn ông.

Người đàn ông dường như đã sớm quen với hành động như vậy của đối phương, vì vậy ông ta vội vàng tránh đi.

"Con làm vậy có ích gì chứ?" Người đàn ông nhìn chằm chằm người thanh niên.

Người thanh niên hừ lạnh một tiếng: "Ông là đồ giả mạo, mau chết đi cho tôi." Vừa nói câu đó, người thanh niên liền không ngừng muốn thoát khỏi sợi dây trên tay mình, nhưng sức lực của cậu ta thực sự quá nhỏ, dù cố gắng thế nào cũng không thể làm đứt sợi dây.

Người đàn ông thấy cánh tay người thanh niên đã bị hằn đỏ, ông ta liền vội vàng ngăn cản người thanh niên: "Con đừng động đậy.

Lát nữa cha cho con ăn xong thì cha sẽ đi ngay, con cũng không cần nói những lời này nữa." Người thanh niên trực tiếp mắng ra: "Ông sẽ không được chết tử tế đâu!" Người đàn ông há miệng, nhưng không biết phải nói gì với người thanh niên trước mặt, dứt khoát trực tiếp xé toàn bộ thịt đùi gà ra, một tay nhét vào miệng người thanh niên.

Có lẽ người thanh niên thực sự quá đói rồi, nên cậu ta cũng không nhổ ra mà ngược lại nhai rồi nuốt xuống.

Người đàn ông lại xé những cái màn thầu thành từng miếng nhỏ đút vào miệng người thanh niên.

Người thanh niên vẫn muốn cắn tay người đàn ông, nhưng mỗi lần người đàn ông đều có thể tránh được.

Không lâu sau, người đàn ông đã đút xong gần hết những thứ đó.

Ông ta lại nhìn chằm chằm người thanh niên: "Được rồi, cha về đây.

Ngày mai lại qua đưa cơm cho con, nhưng ngày mai có lẽ sẽ hơi muộn một chút.

Hôm nay có mấy người cho nhiều tiền lắm, ngày mai nhất định vẫn phải đòi họ thêm chút tiền nữa." Người thanh niên lại lười biếng không đáp lời người đàn ông nhiều như vậy, chỉ không ngừng làm ra những động tác hung ác về phía người đàn ông.

Người đàn ông lắc đầu rồi quay người, định rời khỏi nơi này.

Tần Mặc vội vàng nhìn về phía Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh, kéo một cái.

Ba người họ lúc này cũng trực tiếp nấp sau tảng đá lớn.

Đợi đến khi người đàn ông rời khỏi nơi này, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mặc quay đầu nhìn về phía Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Chúng ta qua xem rốt cuộc là chuyện gì." Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu, hai người họ trực tiếp đi theo sau lưng Tần Mặc.

Không lâu sau họ đã đi đến nơi đó.

Cả ba người đều đặt tầm mắt lên người thanh niên này.

Người thanh niên chú ý thấy ba người họ thì lại lần nữa phát điên, mắng lớn ở đó: "Ba cái đồ giả mạo các người mau cút đi, đừng ở đây làm hại tôi!

Nếu các người dám đánh tôi, tôi sẽ giết chết các người!" Vừa nói câu đó, chân người thanh niên liền không ngừng đá những viên đá trên đất, nhưng vì chân cậu ta bị trói nên khoảng cách mà cậu ta có thể đá được rất gần.

Thấy người thanh niên này ở đây phát điên, Vương Bàn Tử liền liếc một cái.

"Mẹ kiếp!

Bàn gia đây là vì tính tình quá tốt mới cứ chiều mày mãi, chứ không thì tao đã cho mày hai cái bạt tai rồi!" "Bàn Tử!" Hạo Thiên Chân nhíu mày, trong mắt cũng mang biểu cảm không đồng tình.

Sau đó cậu ta nhìn chằm chằm người thanh niên trước mặt, trong mắt mang biểu cảm nghi hoặc: "Chào cậu, tôi muốn hỏi cậu tên là

gì?" Người thanh niên đột nhiên cười phá lên, cậu ta đặt tầm mắt lên người Hạo Thiên Chân: "Cậu lại gần một chút tôi sẽ nói cho cậu biết." Hạo Thiên Chân do dự một lát rồi gật đầu, cậu ta đi về phía người thanh niên, nhưng người thanh niên lại đột nhiên thò đầu ra, muốn cắn vào mặt Hạo Thiên Chân.

May mà Tần Mặc phản ứng nhanh, kịp thời kéo Hạo Thiên Chân lại, mới không để đối phương cắn trúng Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ kiếp!

Người này điên rồi sao!" Hạo Thiên Chân nhíu mày lùi lại hai bước.

Vương Bàn Tử bên cạnh không nhịn được cười phá lên: "Thiên Chân à Thiên Chân, anh nói xem anh làm vậy để làm gì chứ, vừa nãy cứ trực tiếp đánh cậu ta mấy cái không phải là xong sao?" Hạo Thiên Chân liếc một cái, rồi lại quay đầu nhìn Tần Mặc: "Cậu ta rốt cuộc là bị làm sao vậy?" Tần Mặc lúc này lại nhìn chằm chằm cành **Thanh Đồng Thụ Chi** cắm bên cạnh Hạo Thiên Chân. [Đing!

Phát hiện **Thanh Đồng Thụ Chi** chân phẩm, có dung hợp không?] Tần Mặc nghe thấy âm thanh, mắt sáng lên.

"Không ngờ **Thanh Đồng Thụ Chi** này lại là chân phẩm, hơn nữa còn có thể dung hợp với huyết mạch của mình, cái vận may này đúng là không ai sánh bằng." "Dung hợp." [Đing!

Dung hợp thành công, **Hắc Long Huyết Mạch** đã kích hoạt 60%.] [Nhận được phần thưởng: **Thiên Thần Kiếm**.] Tần Mặc lúc này cũng mở bảng điều khiển của mình ra, xem xét một chút. [Tên: Tần Mặc.] [Tuổi: 24.] [Kỹ năng: **Giám Bảo Chi Mâu**, **Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí**, **Long Ngâm Chi Nộ**, **Hư Nghĩ Không

Gian**, **Thính Thanh Biện Vị**, **Hỗn Độn Chi Mâu**, **Phong Chi Tốc**, **Sinh Cơ Thuật**, **Không Gian Ngưng Tụ**, **Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật**, **Không Gian Ngưng Tụ Thuật**, **Lỗ Ban Cơ Quan Thuật**, **Thiên Thần Ngâm Xướng**, **Chúng Thần Ngâm Xướng**, **Thủy Thần Gào Thét**, **Hô Phong Hoán Vũ**, **Tĩnh Thái Hành Động Thuật**, **Nộ Hải Phiên Ba**, **Ám Lưu Hung Dũng**, **Phi Sa Tẩu Thạch**.] [Vũ khí: **Linh Hồn Trá Chúc**, **Trừ Ma Kim Tiền Kiếm**, **Trấn Hồn Cổ**, **Âm Dương Nhị Kiếm**, **Kim Cương Tiễn**, **Tị Thủy Châu**, **Long Lân Giáp**, **Càn Khôn Bút**, **Hỏa Diễm Thương**, **Tật Phong Hài**, **Thiên Thần Kiếm**.] [Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 265 [Giới hạn nhân loại: 10], Thể lực 280 [Giới hạn nhân loại: 10], Sức mạnh 280 [Giới hạn nhân loại: 10], Tinh thần 305 [Giới hạn nhân loại: 10].] "Nếu có thể vượt qua **Tần Lĩnh Mộ** này, chắc chắn thực lực của mình sẽ trở nên mạnh hơn rất nhiều." Tần Mặc lập tức vui mừng, ngay sau đó anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại nhìn chằm chằm **Thanh Đồng Thụ Chi** trước mặt.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử thấy ánh mắt của Tần Mặc, liền theo ánh mắt của Tần Mặc nhìn sang.

Hai người họ lúc này cũng nhìn thấy **Thanh Đồng Thụ Chi**, sau đó hai người họ nhìn nhau.

"Chất liệu của **Thanh Đồng Thụ Chi** này nhìn quen mắt quá." Vừa nói câu đó, Hạo Thiên Chân liền trực tiếp cầm **Thanh Đồng Thụ Chi** kia vào tay mình, tỉ mỉ nghiên cứu.

Vương Bàn Tử bên cạnh thì trực tiếp nói: "Trông giống mấy cái chuông đồng xanh mà anh em mình từng thấy trước đây.

Nhưng không ngờ ở nơi này lại xuất hiện **Thanh Đồng Thụ Chi**." Vương Bàn Tử nói lời này, nhíu mày, sau đó anh ta lại nhìn

chằm chằm Tần Mặc bên cạnh: “Tần Mặc huynh đệ, anh thấy chuyện này thế nào?” “Tôi cũng không rõ lắm.” Tần Mặc lắc đầu, không biết tại sao kể từ khi tiến vào ngọn núi này, Tần Mặc lại cảm thấy ký ức của mình dường như lại bị ảnh hưởng một chút.

Vốn dĩ khi đến ngọn núi lớn này, anh còn nhớ những tình tiết đã xảy ra trong nguyên tác, nhưng bây giờ anh đã quên sạch tất cả những tình tiết đó rồi.

Rốt cuộc là chuyện gì, Tần Mặc cũng không rõ lắm.

Tần Mặc cảm thấy chỉ có thăm dò **Mộ Huyệt** kia mới có thể biết được.

Tần Mặc quay đầu nhìn Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở bên cạnh: “Xem ra bên trong này quả thực có một cây đồng xanh, nếu không thì không thể xuất hiện loại **Thanh Đồng Thụ Chi** này.” “Anh chắc chứ?” Vương Bàn Tử nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Chương 193

“Tiểu Mã kia miêu tả rằng cây đồng xanh đó cao khoảng trăm mét, làm sao có thể có một cây đồng xanh lớn như vậy chứ?

Thời cổ đại căn bản cũng không có kỹ thuật đó mà.” “Cái này chúng ta cũng không rõ, e rằng chỉ có nhìn thấy cây đồng xanh kia mới biết rốt cuộc là chuyện gì.” Tần Mặc nói câu này, lại đưa mắt nhìn lên **Thanh Đồng Thụ Chi** này.

Vương Bàn Tử bên cạnh thì véo cằm mình: “Nếu thật là vậy, thì chúng ta quả thực có thể xem xét đi tìm cây đồng xanh đó.

Dù sao chúng ta cũng có thể lấy một ít cành đồng từ cây đồng xanh đó, ít nhất cũng bán được một ít tiền chứ.” Tần Mặc có chút bất đắc dĩ lắc đầu, anh lại nhìn chằm chằm người thanh niên trước mặt này: “Những thứ khác thì tôi không thấy có gì, tôi chỉ cảm thấy người thanh niên này dường như có gì đó không ổn.” “Anh thấy cậu ta so với Tiểu Mã trước kia thì thế nào?” Tần Mặc nhìn Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở bên cạnh.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau rồi hồi tưởng lại một chút, sau đó trong mắt cả hai đều mang biểu cảm kinh ngạc.

“Ý anh là cậu ta biến thành thế này là cũng giống như Tiểu Mã sao?” “Hai anh còn nhớ tại sao Tiểu Mã lại thành ra thế này không?

Cậu ta nói cậu ta đã nhìn thấy một cây đồng xanh ở bên đó.

Vì vậy tôi cho rằng có thể cũng liên quan đến **Thanh Đồng Thụ Chi** này.” Tần Mặc nói câu này, liền đưa mắt nhìn lên **Thanh Đồng Thụ Chi** trước mặt.

Mặc dù Tần Mặc không biết suy đoán của mình đúng hay sai,

nhưng dù sao đi nữa, họ đều phải đi thăm dò trước, mới có thể biết được tình hình cụ thể.

“Cũng thật sự có khả năng này.” Vương Bàn Tử “ừ” một tiếng, anh ta lại đưa mắt nhìn người thanh niên này.

Người thanh niên vẫn không ngừng lẩm bẩm ở đó.

Lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ bên cạnh.

Tần Mặc nheo mắt lại, rồi vội vàng kéo Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử không cẩn thận làm rơi **Thanh Đồng Thụ Chi** trong tay xuống đất.

Ba người họ đồng thời nấp sau tảng đá lớn bên cạnh.

Người đàn ông khi trở lại đây, liền nhìn thấy **Thanh Đồng Thụ Chi** trên mặt đất.

Ngay lập tức người đàn ông nhíu mày, ông ta quay đầu nhìn xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra ai ở đây.

Người đàn ông thở dài một hơi, rồi nhặt **Thanh Đồng Thụ Chi** này lên.

Còn người thanh niên cách đó không xa thì vẫn tiếp tục la hét ở đó: “Trả **Thanh Đồng Thụ Chi** lại cho tôi!

Mau trả lại cho tôi, ông là đồ giả mạo!” Trong mắt người đàn ông xuất hiện một chút ẩm ướt, nhưng ông ta không nói gì, ngược lại lại cầm **Thanh Đồng Thụ Chi** này đến bên cạnh người thanh niên, lại cắm vào sợi dây thừng của người thanh niên.

Vương Bàn Tử bên kia thấy cảnh này, có chút lo lắng hỏi Tần Mặc: “Người thanh niên kia chắc không bán đứng ba anh em mình ra

đâu nhỉ?" "Chắc là không đâu.

Trạng thái của cậu ta có chút không ổn, nhìn giống như một người điên." Hạo Thiên Chân trả lời Vương Bàn Tử, Tần Mặc cũng trực tiếp gật đầu: "Hạo Thiên Chân nói đúng.

Não của người thanh niên kia dường như có vấn đề, nên cậu ta sẽ không khai chúng ta ra đâu.

Nhưng tôi lại rất tò mò tại sao người thanh niên này lại biến thành bộ dạng này." Nói câu đó, Tần Mặc liền trực tiếp đưa mắt nhìn lên **Thanh Đồng Thụ Chi** kia.

Nếu đoán không sai, thì chắc chắn có liên quan nhất định đến **Thanh Đồng Thụ Chi** này.

Vương Bàn Tử bên cạnh thì nhìn Tần Mặc: "Nếu không được thì chúng ta cứ trực tiếp đi tìm người đàn ông kia hỏi cho rõ đi.

Tôi nghĩ ông ta chắc chắn sẽ nói cho chúng ta biết." Đúng lúc Tần Mặc chuẩn bị nói gì đó, Vương Bàn Tử không cẩn thận giẫm phải một tảng đá bên cạnh.

Tảng đá đó có lẽ là một tảng đá cũ lâu năm, nên nó trực tiếp rơi xuống đất.

Vương Bàn Tử nheo mắt lại, anh ta đặt tầm mắt lên người Tần Mặc.

Trong lòng Tần Mặc lúc này cũng thót một cái.

Người đàn ông cách đó không xa nghe thấy âm thanh bên này, liền cảnh giác quay đầu lại, nhìn về phía này.

Sau đó ông ta chậm rãi đi về phía này.

Tần Mặc thở dài một hơi, rồi nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Xem ra ba anh em mình không trốn được rồi." Hạo

Thiên Chân do dự một lát rồi nói với Tần Mặc: "Vì chúng ta đã không trốn được nữa, vậy thì cứ trực tiếp đi ra đi.

Như vậy ít nhất cũng có thể thẳng thắn với đối phương, nói rõ rốt cuộc trong lòng chúng ta nghĩ gì." Tần Mặc gật đầu, rồi trực tiếp dẫn Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đi ra từ sau tảng đá.

Thấy đó lại là Tần Mặc và đồng bọn, sắc mặt người đàn ông lập tức thay đổi.

"Ba người các cậu tại sao lại ở đây?" "Chúng tôi chỉ là đi theo ông đến đây thăm dò tình hình thôi.

Không ngờ ông lại nhốt người thanh niên này ở nơi này.

Hơn nữa, nếu tôi vừa rồi không nghe nhầm, ông hình như gọi người thanh niên này là con trai đúng không?" "Phải đó, sao ông lại có thể nhẫn tâm với con trai mình như vậy chứ?

Trói con trai mình vào trong hang động này.

Hang động này ẩm ướt thế, ông không sợ con trai mình bị bệnh ở đây sao?" Hạo Thiên Chân cũng trực tiếp chỉ trích người đàn ông trước mặt.

Vương Bàn Tử bên cạnh cũng phụ họa theo: "Đúng thế, hơn nữa nơi này trông chẳng ra sao cả, lại còn không thấy ánh nắng mặt trời, ông lại để con trai mình sống ở nơi này." Người đàn ông trầm mặc, ông ta không biết phải giải thích thế nào với ba người trước mặt: "Thôi được rồi, tôi vẫn nên dẫn các cậu rời khỏi nơi này trước đi." Vừa nói, ông ta liền chuẩn bị dẫn ba người Tần Mặc đi ra ngoài, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu, chỉ vào **Thanh Đồng Thụ Chi** bên kia: "Chúng tôi chỉ muốn nghe chuyện liên quan đến con trai ông thôi, với lại cái **Thanh Đồng Thụ Chi** kia nữa.

Cái **Thanh Đồng Thụ Chi** này chắc không đơn giản đâu nhỉ?"

Nghe Tần Mặc nói vậy, sắc mặt người đàn ông lập tức thay đổi.

Ông ta lúc này cũng nhìn chằm chằm Tần Mặc, nhưng còn chưa đợi ông ta nói gì, Tần Mặc đã rất nhanh chóng đến bên cạnh **Thanh Đồng Thụ Chi** kia, cầm **Thanh Đồng Thụ Chi** này vào tay mình.

"Nếu ông không nói, tôi sẽ trực tiếp hủy cái **Thanh Đồng Thụ Chi** này." Người đàn ông vội vàng lắc đầu: "Tuyệt đối đừng hủy cái **Thanh Đồng Thụ Chi** này, nếu không thì con trai tôi sẽ tiêu đời mất." Người thanh niên bên cạnh cũng vô cùng căng thẳng nhìn Tần Mặc, không ngừng la hét: "Trả **Thanh Đồng Thụ Chi** lại cho tôi!

Mau trả lại cho tôi, ông là đồ xấu xa!" **Thanh Đồng Thụ Chi** này hiện tại đối với Tần Mặc đã không còn tác dụng gì nữa, vì vậy Tần Mặc cảm thấy mình muốn hủy thì có thể trực tiếp hủy đi.

"Không muốn tôi hủy cái **Thanh Đồng Thụ Chi** này cũng được, nhưng ông phải nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao con trai ông lại biến thành thế này?" Tần Mặc chỉ vào người thanh niên bên cạnh kia.

"Có khả năng nào là con trai ông ta từ khi sinh ra đã là một kẻ điên không?" Vương Bàn Tử véo cằm mình nhìn Tần Mặc nói với Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

Trực giác của Tần Mặc mách bảo anh rằng chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Sắc mặt người đàn ông bên cạnh cũng có chút không tốt, nắm chặt nắm đấm trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử: "Anh ở đây nói bậy bạ gì đó?

Cả nhà anh sinh ra toàn là lũ điên!" Vương Bàn Tử có chút bất đắc

dĩ nhìn người đàn ông: "Ông đừng nói thế chứ, tôi chỉ là đoán mò một chút thôi mà.

Hơn nữa, tình trạng con trai ông quả thực có chút không ổn, ông lại không nói cho ba chúng tôi biết, vậy chúng tôi không phải chỉ có thể đoán mò sao?" "Nếu các cậu thực sự muốn biết, tôi nói cho các cậu nghe cũng chẳng sao.

Nhưng các cậu tuyệt đối đừng kể những chuyện này cho người khác biết." Người đàn ông nhíu mày nhìn Tần Mặc, ông ta đặt tầm mắt lên **Thanh Đồng Thụ Chi** trong tay Tần Mặc, dường như có chút căng thẳng về **Thanh Đồng Thụ Chi** trong tay Tần Mặc.

Tần Mặc thì trực tiếp gật đầu.

Chương 194

Nếu đối phương thật sự nói cho mình biết, thì mình chắc chắn sẽ không hủy cái thứ này, dù sao cái thứ này đối với mình cũng không còn tác dụng gì.

Người đàn ông thở dài một hơi, rồi giải thích với ba người họ: "Chuyện là thế này, trước đây con trai tôi muốn cùng anh họ nó vào núi tìm kiếm bảo vật.

Lúc đó tôi muốn ngăn cản nó, vì những người vào núi cơ bản đều không có kết cục tốt đẹp gì, bao gồm cả những người lạ từ nơi khác đến như các cậu.

Thường xuyên có người từ nơi khác đến chỗ chúng tôi để đào đồ cổ, nhưng sau khi họ vào đó thì chẳng mấy ai còn sống mà ra được.

Tôi không muốn con trai tôi đi, nhưng tôi không ngờ con trai tôi lại lén lút cùng anh họ nó vào đó.

Sau này khi họ ra ngoài thì mang theo cái **Thanh Đồng Thụ Chi** này.

Lúc đó tôi không nghĩ nhiều, tôi cảm thấy việc họ có thể sống sót trở ra đã là vô cùng không dễ dàng rồi, nên tôi không quản họ.

Nhưng điều tôi không ngờ là chỉ vài ngày sau, hai người họ đột nhiên đánh nhau.

Không chỉ vậy, hai người họ còn luôn nói đối phương là đồ giả mạo.

Lúc đó tôi không làm rõ được tình hình cụ thể, cứ tưởng họ đang đùa giỡn.

Mãi cho đến khi lại qua hai ba ngày nữa.

Ngày đó anh họ nó tạm trú ở nhà chúng tôi.

Vợ chồng tôi vừa hay vào núi, khi chúng tôi trở về thì thấy nó, vậy mà đã giết chết anh họ nó!" Tần Mặc có chút kinh ngạc đặt tầm mắt lên Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hiển nhiên cũng khó mà chấp nhận được lời nói như vậy, vì vậy hai người họ nhìn nhau, rồi lại nhìn chằm chằm người đàn ông.

"Tại sao lại như vậy chứ?

Có phải vì giữa hai người họ có mâu thuẫn gì đó, nên con trai ông mới trực tiếp giải quyết đối phương?" "Điều đó tuyệt đối không thể nào!

Từ nhỏ hai đứa nó quan hệ đã đặc biệt tốt, hơn nữa còn như anh em ruột.

Nhưng kể từ khi hai đứa nó vào núi một chuyến, hành vi liền trở nên vô cùng kỳ lạ.

Ban đầu tôi căn bản không để ý, mãi cho đến khi anh họ nó chết, tôi mới nhận ra chuyện này quả thực không đơn giản.

Hơn nữa trong thôn chúng tôi có lời đồn rằng, ai nhặt được đồ đồng xanh thì sẽ trở nên điên điên khùng khùng.

Vì vậy tôi liền trực tiếp cầm **Thanh Đồng Thụ Chi** kia lên rồi ném ra ngoài.

Nhưng điều tôi không ngờ là, con trai tôi ngay ngày hôm đó đã trực tiếp phát điên, nó còn cầm dao, muốn giết chết cả tôi và mẹ nó.

Tôi không còn cách nào khác, đành phải nhặt lại cái **Thanh Đồng Thụ Chi** đó.

Sau đó chúng tôi đã tốn rất nhiều tiền, mới dàn xếp ổn thỏa chuyện

của anh họ nó.

Vì con trai tôi xảy ra chuyện như vậy, tôi không thể để nó tiếp tục sống trong thôn nữa.

Tôi sợ nó sẽ vì chuyện này mà làm hại những người khác trong thôn.

Vì vậy tôi chỉ có thể dẫn nó đến hang động này, trói nó ở đây." "Nhưng ông làm vậy có phải là hơi không tốt không?

Dù sao đi nữa đây cũng là con trai ông mà, ông đối với con trai mình chẳng phải là quá nhẫn tâm rồi sao?" Hạo Thiên Chân quả thực có chút không hiểu tại sao đối phương lại làm ra loại chuyện này, vì vậy cậu ta liền trực tiếp hỏi ra.

Người đàn ông thở dài một hơi, lấy ra một điếu thuốc châm lửa rồi chậm rãi hút ở đó: "Tôi không biết phải giải thích với các cậu thế nào.

Có lẽ những người ngoài thôn như các cậu căn bản sẽ không tin những chuyện như vậy thường xuyên xảy ra trong thôn chúng tôi.

Trước đây khi tôi còn nhỏ, trong thôn cũng từng xảy ra chuyện như vậy, lúc đó tôi cũng đã đưa ra nghi vấn của mình.

Gia đình kia cũng trực tiếp đưa người phát điên đó ra ngoài chữa trị một chút, nhưng chữa trị được khoảng bốn năm, người đó vẫn không khỏi, họ cũng chỉ có thể đưa người đó tiếp tục quay về sống trong thôn nghèo nàn này." Tần Mặc hiểu ra thì trực tiếp gật đầu.

Sau đó anh lại đưa mắt nhìn Thanh đồng thụ chi này, nếu không đoán sai thì chuyện này chắc chắn có liên quan đến Thanh đồng thụ chi.

Sau khi thở dài một hơi, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm người đàn ông ở gần đó.

“Ý anh là những người khác trong thôn cũng từng gặp phải tình huống như vậy sao?” “Đúng là vậy.” Người đàn ông trực tiếp đáp lời, ông ta không có lý do gì để lừa Tần Mặc, nên vẫn nói thật.

“Sau này con trai tôi xảy ra chuyện như vậy, người trong thôn muốn thiêu chết thằng bé, tôi làm sao nỡ nhìn con mình chết như thế.

Nên tôi đã cầu xin họ, và nói sẽ đưa con trai đến sơn động này, họ mới chịu buông tha cho thằng bé.” “Vậy nếu đã như vậy, tại sao mấy người còn phải vào núi tìm bảo vật làm gì?” Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn chằm chằm người đàn ông, người đàn ông nhìn Hạo Thiên Chân.

“Cậu phải biết, chúng tôi sống trong một nơi hẻo lánh, có nguồn thu nhập rất khó khăn, nên mọi người thường xuyên vào núi tìm một số bảo vật để bán.” Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân.

“Cũng giống như cái nghề của bọn mình vậy, bọn mình rõ ràng biết trong mộ có nguy hiểm, rất có khả năng sẽ có Tống Tử hoặc những thứ khác xuất hiện, nhưng chẳng phải bọn mình vẫn làm đó sao?” Hạo Thiên Chân hiểu ra thì đáp lời, anh không nhịn được thở dài một hơi.

“Nhưng nói thật, chuyện này đáng tiếc thật đấy, dù sao người đó trông còn rất trẻ, không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.” “Ai mà chẳng nói thế?” Người đàn ông trực tiếp dập tắt điếu thuốc, lại đưa mắt nhìn Tần Mặc.

“Tôi bây giờ đã kể hết mọi chuyện cho mấy người rồi, vậy anh có thể trả lại Thanh đồng thụ chi cho tôi được không?” Tần Mặc đáp lời rồi trực tiếp đưa Thanh đồng thụ chi qua, dù sao huyết mạch của anh đã dung hợp rồi, nên giữ Thanh đồng thụ chi cũng chẳng có tác dụng gì.

Người đàn ông thở dài một hơi, nhìn chằm chằm thanh niên ở phía

xa, lúc này thanh niên cũng nói với người đàn ông: "Trả Thanh đồng thụ chi lại cho tôi." Người đàn ông không nói nhiều, chỉ đặt Thanh đồng thụ chi vào túi dây thừng của thanh niên, rồi lại nhìn Tần Mặc và mấy người họ.

"Được rồi, chúng ta đừng ở đây nữa, mau về thôi." Tần Mặc đáp lời, rồi quay đầu nhìn sang Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

"Đi thôi." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đương nhiên sẽ không từ chối đề nghị của Tần Mặc, bốn người họ cùng nhau quay về căn nhà tranh.

Đến nơi, người đàn ông nhìn chằm chằm Tần Mặc và mấy người họ.

"Mấy vị, tôi mong mấy vị đừng kể chuyện này cho vợ tôi biết, vợ tôi không thể chấp nhận được chuyện này, hơn nữa cô ấy vẫn luôn rất đau lòng." Cũng chính vì vậy mà người phụ nữ kia mới ghét người ngoài đến đây đào bới đồ đạc đến thế, bởi vì cô ấy cho rằng tất cả những người đào bới đồ đạc đều sẽ có kết cục như vậy.

Tần Mặc gật đầu.

"Yên tâm đi, bọn tôi đương nhiên hiểu, bọn tôi cứ coi như hôm nay chẳng có gì xảy ra cả." Người đàn ông thì trực tiếp quay người rời khỏi nơi này, mãi đến sáng sớm ngày thứ hai, Tần Mặc mới cùng người đàn ông và người phụ nữ chuẩn bị rời đi.

"Hôm nay mấy người cứ đến thôn của chúng tôi trước đi, sau đó tôi sẽ dẫn mấy người vào núi, nhưng đường trong núi tôi có lẽ cũng không đặc biệt quen thuộc, nên sau khi đưa mấy người đến đó, e rằng mấy người vẫn cần phải tự mình thăm dò." Người đàn ông không muốn đi cùng, còn một lý do nữa là ông ta cảm thấy ngọn núi này thực sự rất tà môn, cho dù ông ta là người địa phương, ông ta cũng không dám tùy tiện đi vào.

Tần Mặc gật đầu.

“Yên tâm đi, bọn tôi đến đây chỉ muốn vẽ một vài bản đồ thôi, sẽ không nhặt Thanh đồng thụ chi hay gì đó trong núi đâu.” Người đàn ông lắc đầu, ông ta không nói nhiều với Tần Mặc, mà dẫn Tần Mặc và nhóm của anh đến thôn của mình.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt người phụ nữ đột nhiên trở nên tái nhợt, cô ta ôm bụng mình.

“Ông ơi, người con hình như không khỏe.” Người đàn ông nhíu mày, đưa mắt nhìn Tần Mặc.

Chương 195

“Mấy vị, e rằng tôi không thể dẫn mấy vị đi được nữa, hay là thế này, tôi giúp mấy vị tìm một người, người này chắc chắn có thể dẫn mấy vị đi.” Tần Mặc ngẩn ra, rồi quay đầu nhìn chằm chằm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng có chút khó hiểu nhìn người đàn ông.

“Chẳng phải ông nói sẽ dẫn bọn tôi đi sao?

Sao bây giờ lại trở mặt thế?” “Tôi đây cũng đâu còn cách nào khác, mấy người không thấy vợ tôi không được khỏe sao?” “Bọn tôi có thể trả thêm tiền.” Nói xong câu này, Tần Mặc liền trực tiếp lấy ra mấy tờ tiền từ trong người, người đàn ông thấy mấy tờ tiền trong tay Tần Mặc thì không nhịn được nuốt nước bọt, nhưng ông ta vẫn lắc đầu.

“Thật sự không được rồi, bệnh của vợ tôi là bệnh cũ rồi, tôi phải đưa cô ấy đi khám bác sĩ mới được, mấy người yên tâm đi, người mà tôi đưa mấy người đi tìm là một người có năng lực, ông ấy chắc chắn có thể dẫn mấy người đi.

Trước đây ông ấy cũng từng vào núi, hơn nữa còn sống sót trở ra, mà không xảy ra chuyện gì đặc biệt.” Tần Mặc trầm mặc một lát, rồi nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

“Đã ông ấy nói vậy rồi, bọn mình đừng làm khó người ta nữa.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lườm một cái, nhưng hai người họ không nói thêm gì nữa, Tần Mặc lúc này cũng rất hiểu chuyện, lấy thêm hai tờ tiền ra đưa cho người đàn ông trước mặt.

“Vậy làm phiền ông dẫn bọn tôi đi vậy.” Người đàn ông lập tức vui vẻ hẳn lên, ông ta cẩn thận cất hai tờ tiền một trăm tệ vào túi.

Ngay lập tức, ông ta dẫn Tần Mặc và nhóm của anh đến một cái

sân hoang.

“Mấy người vào đi, bên trong có một Lưu lão gia tử.

Lưu lão gia tử biết đường vào núi, hơn nữa cũng từng đến nơi đó rồi, lát nữa mấy người cứ nói cho Lưu lão gia tử biết ý định của mình là được.” Tần Mặc gật đầu.

“Làm phiền ông.” Đợi sau khi người đàn ông đó đi, Bàn Tử mới không nhịn được bĩu môi lẩm bẩm: “Chuyện quái quỷ gì thế này?

Bọn mình cho ông ta nhiều tiền như vậy, không ngờ ông ta vẫn không chịu dẫn bọn mình vào núi.” “Xem ra người địa phương họ cũng khá sợ ngọn núi này.” Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông, Hạo Thiên Chân bên cạnh lập tức hiểu ý Tần Mặc.

“Anh nói người phụ nữ đó giả vờ sao?” Tần Mặc gật đầu.

“Người phụ nữ đó thực sự không có bệnh gì cả, xem ra hai người họ chắc là đã bàn bạc trước rồi, muốn kiếm thêm chút tiền từ tay bọn mình, rồi sau đó mặc kệ bọn mình.” Bàn Tử trừng lớn mắt.

“Ối trời ơi, bọn mình cho ông ta nhiều tiền như vậy, mà bây giờ ông ta lại thế này sao?

Không được, tôi phải đi tìm ông ta để đòi một lời giải thích!” Nghe Bàn Tử nói vậy, Tần Mặc liền lườm một cái, Tần Mặc lúc này cũng trực tiếp kéo tay Bàn Tử lại.

“Thôi đi, anh xem bọn mình có thời gian đâu?

Bọn mình có công sức này thì còn không mau tìm cách vào núi tìm Mộ Huyệt đi, qua đó tìm ông ta thì có ích gì?” Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng trực tiếp gật đầu.

“Đúng vậy, tôi thấy lời Tần Mặc nói quả thực không sai, bọn mình

vẫn nên mặc kệ bọn họ đi.” Tuy trong lòng Hạo Thiên Chân cũng có chút không cam tâm, nhưng dù sao đi nữa, chuyện quan trọng nhất bây giờ là nhanh chóng tìm thấy Mộ Huyệt.

“Được rồi được rồi, hai cậu là cao quý nhất rồi, đã hai phiếu chống một phiếu thì tôi còn nói được gì nữa?” Bàn Tử có chút bất đắc dĩ, anh ta suy nghĩ một lát, liền cảm thấy quả thực không nên lãng phí quá nhiều thời gian vào người đàn ông đó.

Hơn nữa, người đàn ông đó trước đó đã chia sẻ chuyện con trai mình cho mấy người họ rồi, nên mấy người họ cũng không cần phải nói thêm gì nữa.

Tần Mặc trực tiếp dẫn hai người họ đến nhà của Lưu lão gia tử.

Lưu lão gia tử đang tập Thái Cực ở đó, thấy nhóm Tần Mặc đi tới, ông ta liền nhíu mày, trên mặt lộ vẻ không nói nên lời.

“Mấy đứa sao mà vô lễ thế?

Mấy đứa đến không biết gõ cửa sao?” Tần Mặc ngẩn ra, quay đầu nhìn lên cánh cửa, cửa lớn đang mở, bọn họ còn cần gõ cửa sao?

Sau khi khẽ ho một tiếng, Tần Mặc nhìn chằm chằm Lưu lão gia tử.

“Lưu lão gia tử, thật sự xin lỗi, bọn cháu đến đây có vài chuyện muốn hỏi ông.” Nói xong, Tần Mặc trực tiếp lấy ra mấy tờ tiền từ trong người đặt lên bàn bên cạnh, Lưu lão gia tử thấy những tờ tiền này, sắc mặt mới dịu đi một chút.

Lưu lão gia tử gật đầu, rồi chỉ vào chiếc ghế đẩu bên cạnh.

“Được rồi, đã đến đây thỉnh giáo tôi thì ba đứa cứ ngồi xuống đây, có gì muốn hỏi thì cứ hỏi thẳng.” Tần Mặc đáp lời rồi ngồi xuống chiếc ghế đẩu bên cạnh, sau đó Tần Mặc đưa mắt nhìn Lưu lão gia tử, còn Bàn Tử thì nhỏ tiếng lẩm bẩm: “Lại là một tên hám tiền.” Hạo

Thiên Chân nghe Bàn Tử nói vậy liền nhíu mày, vội dùng tay huých vào tay Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này mới khẽ ho một tiếng, đưa mắt nhìn Lưu lão gia tử, ánh mắt Lưu lão gia tử bây giờ đều dán vào những tờ tiền trên bàn, nên ông ta căn bản không nghe thấy Bàn Tử nói gì.

Ông ta trực tiếp cầm lấy những tờ tiền đó nhét vào túi, rồi lại nhìn Tần Mặc và ba người họ.

"Nói đi, mấy đứa muốn hỏi gì?" "Lưu lão gia tử, ba chúng cháu đến đây để vẽ ký họa, chúng cháu muốn hỏi đường lên núi này đi thế nào ạ?" Trên mặt Tần Mặc nở nụ cười lễ phép, bởi vì Tần Mặc biết nhất định phải hỏi Lưu lão gia tử mới có thể vào được ngọn núi này.

Lưu lão gia tử nhíu mày, đưa mắt nhìn Tần Mặc, ông ta không ngờ Tần Mặc lại đến vì chuyện này.

Sau một hồi do dự, ông ta nhìn chằm chằm Tần Mặc rồi nói với anh: "Chàng trai trẻ, ta nói cho cậu biết, ngọn núi này không phải ai cũng có thể đi được đâu, ngọn núi này sẽ ăn thịt người đấy." "Núi làm sao có thể ăn thịt người được?

Hơn nữa, mấy người bọn cháu chỉ muốn đến đó vẽ vài bức tranh phong cảnh thôi mà." Trên mặt Tần Mặc nở nụ cười, Lưu lão gia tử thì lườm một cái, trên mặt ông ta lộ vẻ thấu hiểu, lắc đầu nói với Tần Mặc.

"Mấy đứa cũng không cần ở đây lừa ta, không cần nghĩ ta cũng biết mục đích mấy đứa đến đây là gì, mấy đứa chỉ muốn vào sâu trong núi để nhặt đồ đồng hoặc đồ ngọc hay gì đó thôi." "Nhưng ta nói cho mấy đứa rõ nhé, đồ đồng trong núi tuyệt đối không được nhặt, nếu mấy đứa thật sự lấy được, thì không lâu sau, mấy đứa sẽ phát điên đấy." Tần Mặc ngẩn ra, anh không ngờ Lưu lão gia tử lại tiết lộ thông tin này cho mình, nếu đã như vậy, chẳng phải mình có thể nhận được

nhiều thông tin hơn từ miệng Lưu lão gia tử sao?

Sau khi do dự một lát, Tần Mặc nhìn chằm chằm Lưu lão gia tử.

"Ông vừa nói nếu nhặt được đồ đồng thì sẽ phát điên, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ông có thể nói rõ hơn cho bọn cháu nghe được không?" Lưu lão gia tử vuốt cằm nhìn Tần Mặc.

"Đã mấy đứa không biết thì đừng hỏi nhiều nữa, chuyện này không phải là chuyện mà người ngoài như mấy đứa nên biết." Nói rồi, Lưu lão gia tử tự mình rót một ngụm trà, thấy ông ta như vậy, Tần Mặc cảm thấy có chút bất đắc dĩ, Tần Mặc lại lấy thêm một ít tiền từ trong người ra đặt lên bàn.

Người trong thôn này quả thực đều rất thích tiền, dù sao họ vẫn luôn ở trong thôn, chưa từng đi ra ngoài, nên chỉ cần đưa tiền thì họ nhất định sẽ nói cho mình biết.

Lưu lão gia tử thấy số tiền này của Tần Mặc, liền mỉm cười, rồi ông ta cất số tiền đó vào túi, lại nhìn Tần Mặc và mấy người họ.

"Thôi được, nể tình mấy đứa có thành ý như vậy, ta sẽ nói cho mấy đứa nghe một chút." "Những người nhặt được đồ đồng cơ bản đều không có kết cục tốt đẹp gì, ngay cả người dân địa phương chúng ta cũng vậy.

Trong thôn của chúng ta có rất nhiều người vào núi nhặt đồ đồng hoặc đồ ngọc, cũng như các mảnh gốm sứ khác để mang ra ngoài bán, nhưng những người nhặt được đồ đồng cơ bản đều phát điên." Tần Mặc nghĩ đến thanh niên mà mình đã gặp, lại nhìn chằm chằm Lưu lão gia tử trước mặt.

"Vậy tôi muốn hỏi một chút, thanh niên bị điên vì nhặt được đồ đồng trong sơn động trên núi đó cũng vậy sao?" "Đúng vậy." Lưu lão

gia tử không lừa Tần Mặc.

"Thanh niên đó là người trong thôn của chúng ta, trước đây nó cùng với anh họ của nó vào sâu trong núi, hai đứa chúng nó chắc cũng muốn nhặt một ít đồ mang ra ngoài bán, dù sao gia đình chúng nó cũng khá nghèo khó, nhưng không ngờ sau khi nhặt được đồ đồng thì liền phát điên, nó thậm chí còn trực tiếp giết chết anh họ của mình." Khi Lưu lão gia tử nói lời này, không nhịn được cảm thấy có chút ngậm ngùi.

Tần Mặc nhíu mày.

"Vậy theo ông nói, chẳng phải những người nhặt được đồ ngọc hoặc những mảnh gốm sứ khác đều không sao sao?" "Cậu nói đúng rồi đấy, những người nhặt được đồ ngọc khác đều không có chuyện gì, thậm chí họ còn nhờ thế mà kiếm được một khoản nhỏ, chỉ có những người nhặt được đồ đồng là trong nhà sẽ có người phát điên." Tần Mặc nhíu mày, anh quay đầu nhìn hai người bên cạnh.

"Vậy nếu nói như vậy, chẳng phải thôn của mấy người rất ít người sao?" "Cũng không thể nói như vậy được, bởi vì những người nhặt được đồ đồng đó, chỉ cần vứt bỏ đồ đồng đi thì sẽ không sao cả." Tần Mặc nghĩ đến Thanh đồng thụ chi bên cạnh thanh niên kia, có chút khó hiểu, nếu nói như vậy, tại sao người đàn ông đó không vứt bỏ Thanh đồng thụ chi đi chứ?

"Nhưng bên cạnh thanh niên trong sơn động có một Thanh đồng thụ chi mà, nếu theo lời ông nói, chẳng phải nó vứt bỏ Thanh đồng thụ chi đi là có thể khôi phục ý thức sao?" "Cái này thì không phải, bởi vì tình huống của thanh niên đó hình như có chút đặc biệt, cụ thể là thế nào chúng ta cũng không rõ lắm, chúng ta cho rằng có lẽ là do Sơn Thần gia trong núi đang quản lý." "Chỉ cần lấy Thanh đồng thụ chi đi, thanh niên đó sẽ phát điên, chúng ta cũng không còn cách nào

khác, đành để thanh niên đó ở trong sơn động." Tần Mặc hiểu ra thì gật đầu, rồi anh lại nhìn Lưu lão gia tử.

"Nếu theo lời ông nói, chỉ cần vào sâu trong núi không nhặt đồ đồng thì chẳng phải sẽ không có chuyện gì sao?

Tại sao người trong thôn của mấy người vẫn cứ nhặt đồ đồng vậy?" "Chuyện này nói ra thì rất kỳ lạ, người trong thôn chúng ta đều biết điểm tà môn này, nhưng sau khi họ vào núi, thấy đồ đồng thì vẫn cứ nhặt về." "Đến khi sau này vứt bỏ đồ đồng đi, họ sẽ trực tiếp nói rằng, khi họ nhìn thấy đồ đồng, cứ như có thứ gì đó đang khống chế họ, khiến họ không thể không nhặt đồ đồng đó về." Tần Mặc lườm một cái.

"Chẳng lẽ không phải vì họ muốn nhặt đồ đồng đó bán lấy tiền sao?" "Chàng trai trẻ, cậu ngàn vạn lần đừng nói như vậy, nói như thế là phạm phải điều cấm kỵ đấy." Lưu lão gia tử vội xua tay, ông ta lại nhìn Tần Mặc và Bàn Tử cùng mấy người họ.

Chương 196

“Tóm lại, mấy đứa vẫn đừng vào sâu trong núi nữa, ngọn núi này thực sự rất tà môn, hơn nữa Sơn Thần gia cũng chẳng nể mặt ai đâu.

Giống như người địa phương chúng ta vậy, chúng ta đã cúng bái Sơn Thần gia bao nhiêu năm rồi, mà Sơn Thần gia vẫn muốn ra tay với chúng ta.” Tần Mặc mỉm cười, nói thật Tần Mặc quả thực không tin có Sơn Thần gia tồn tại.

Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng nhíu mày.

“Sơn Thần gia gì đó chắc chắn là không thể nào có được, nếu họ thật sự nhặt được những đồ đồng đó, thì chỉ có thể nói lên rằng đồ đồng đó có lẽ thực sự có thể bán được với giá không nhỏ.” “Nếu mấy đứa đã nói như vậy, thì ta cũng chẳng có gì để nói, nhưng mấy đứa đã nói ra những lời này rồi, mấy đứa vẫn đừng vào núi nữa, bởi vì mấy đứa như vậy là rất bất kính với Sơn Thần gia, mấy đứa vào núi nhất định sẽ bị Sơn Thần gia ăn thịt đấy.” “Thôi được rồi lão gia tử, ông đừng nói với bọn cháu những lời này nữa, bọn cháu khẳng định là không tin có Sơn Thần gia nào tồn tại đâu.” Bàn Tử trực tiếp lắc đầu nói thật, Bàn Tử cảm thấy lời Lưu lão gia tử nói, cũng chỉ có thể tin một nửa.

Lưu lão gia tử thấy Bàn Tử như vậy thì bĩu môi.

“Mấy đứa đến đây cũng là vì những thổ vật đó, mấy đứa đừng ở đây nói với ta những lời này nữa, nếu mấy đứa không tin thì cứ tự mình đi thử xem, đợi đến khi mấy đứa nhặt được đồ đồng, mấy đứa sẽ biết thôi.” “Vậy hay là thế này, ông dẫn bọn cháu vào núi đi, lần này thầy giáo bọn cháu giao cho bọn cháu một số bài tập, bảo bọn cháu vẽ thêm mấy bức tranh sơn thủy.” “Chàng trai trẻ, cậu không cần

nói thêm với ta những lời này nữa." Lưu lão gia tử cười nhìn Tần Mặc, cho dù Tần Mặc nói anh đến đây là để vẽ tranh sơn thủy, Lưu lão gia tử cũng biết chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng nhướng mày, nhưng họ không cãi lại Lưu lão gia tử.

"Nhưng mấy đứa vừa rồi đều đã nói những lời phạm điều cấm kỵ rồi, ta chắc chắn không thể đi cùng mấy đứa được." Lưu lão gia tử trực tiếp xua tay nói thật, ông ta quả thực không dám đi về phía đó.

Tần Mặc nhíu mày, anh không ngờ Lưu lão gia tử lại như vậy.

"Tại sao ạ?" "Cái nơi mà mấy đứa muốn đi ấy, gọi là Giáp Tử Câu, nơi đó thực sự quá nguy hiểm, không khéo là sẽ mất mạng ở đó đấy, nên nếu mấy đứa thật sự muốn đi, ta có thể chỉ cho mấy đứa một con đường, mấy đứa cứ đi theo con đường ta nói, là có thể tìm thấy nơi đó rồi, nhưng để ta đi cùng mấy đứa thì không thể nào." Lưu lão gia tử trực tiếp lắc đầu.

Nghe ông ta nói vậy Tần Mặc ngẩn ra, Tần Mặc lại nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng bĩu môi.

"Tôi nói lão gia tử, ông vừa rồi đã nhận tiền của bọn cháu rồi, bây giờ lại không muốn dẫn bọn cháu đi, có chút không hợp lý lắm phải không ạ?" "Thôi được rồi, mấy đứa đừng nói với ta những lời vô nghĩa đó.

Nơi đó quả thực không được sạch sẽ cho lắm, có người nói họ từng thấy Quỷ Tướng Quân ở đó!" "Quỷ Tướng Quân lại là cái gì?" Tần Mặc cảm thấy lần này họ muốn hoàn thành nhiệm vụ, nhất định phải hỏi rõ ràng tường tận, nếu không rất dễ mất mạng ở nơi đó.

Lưu lão gia tử do dự một lát, ông ta cảm thấy vì đã nhận tiền của Tần Mặc và nhóm của anh rồi, thì cứ nói thêm vài câu đi, như vậy Tần Mặc cũng không thể đòi lại tiền được.

"Đây cũng là chuyện mà các lão nhân trước đây kể lại.

Tương truyền vào thời Bắc Ngụy, từng có một đội quân, họ thường xuyên lang thang ở đây, nơi họ đến chính là Giáp Tử Câu, nghe nói họ cũng đào được một số thổ vật ở Giáp Tử Câu, nhưng sau này tại sao họ lại rời đi thì chúng ta cũng không rõ lắm." "Người già trong thôn chưa từng thấy đánh trận, nhưng họ lại thường xuyên nghe thấy tiếng ngựa và tiếng đao kiếm." Tần Mặc hiểu ra thì gật đầu, lại nghĩ đến truyền thuyết mà lão bản Lý đã kể trước đó, Tần Mặc thì lại nhìn chằm chằm Lưu lão gia tử.

"Vậy được rồi, bọn cháu biết rồi, Lưu lão gia tử đã làm phiền ông nói cho bọn cháu nghe những chuyện này.

Nhưng nếu ông không dẫn bọn cháu đi, bọn cháu cũng không biết đường đi thế nào ạ, lỡ mà đi lạc thì chẳng phải sẽ phiền phức sao?" "Mấy đứa yên tâm đi, ta sẽ nói cho mấy đứa biết những dấu hiệu cụ thể, mấy đứa nhất định sẽ không bị lạc đâu!

Ta thực sự không thể đi cùng mấy đứa được." Tần Mặc quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Bàn Tử thì có chút không phục nhìn chằm chằm Lưu lão gia tử.

"Tôi nói ông lão gia tử này rốt cuộc là sao chứ?

Cứ đi cùng bọn cháu đi, dù sao ông ở đây cũng chẳng có việc gì!" Lưu lão gia tử trầm mặc, ông ta nên nói với Bàn Tử thế nào đây?

Hạo Thiên Chân thấy Lưu lão gia tử thực sự có chút khó xử, anh liền vỗ vỗ vai Bàn Tử.

"Thôi bỏ đi, đã Lưu lão gia tử không muốn đi cùng bọn mình, bọn

mình vẫn nên đừng nói thêm nữa." Tần Mặc cũng đáp lời.

"Lưu lão gia tử, đã ông không muốn đi cùng bọn cháu, vậy cháu cũng không nói thêm nữa, nhưng ông phải nói rõ lộ trình cụ thể cho bọn cháu, nếu bọn cháu không tìm được thì chắc chắn sẽ quay lại tìm ông đấy." "Chuyện này không thành vấn đề." Lưu lão gia tử không sợ phiền phức, chỉ sợ mình sẽ mất mạng ở nơi đó, nên ông ta cảm thấy vẫn nên nói rõ với mấy người này trước.

"Mấy đứa cứ đi thẳng con đường này về phía trước, rồi sau đó rẽ trái, ở chỗ đó có một…" Lưu lão gia tử cứ thế từ từ nói với Tần Mặc và nhóm của anh, Tần Mặc nghe xong liền trực tiếp gật đầu.

"Vậy được rồi, đa tạ Lưu lão gia tử, đã bọn cháu bây giờ đã biết đường đi, bọn cháu không ở đây nữa đâu, bọn cháu còn phải nhanh chóng đi làm việc." "Mấy đứa tự cầu phúc đi, nhưng ta vẫn phải nhắc nhở mấy đứa một câu, nếu thật sự nhìn thấy đồ đồng thì ngàn vạn lần đừng nhặt, nếu không rất dễ phát điên đấy!

Người trong thôn chúng ta cũng vậy, hơn nữa trước đây còn có người từ nơi khác đến cũng nhặt đồ đồng, sau khi nhặt xong đồ đồng, họ sẽ ở lại thôn của chúng ta, khi họ ở lại thôn, họ cũng cơ bản đều phát điên, đợi đến khi chúng ta giành lấy đồ đồng của họ vứt đi, họ mới khôi phục lại." "Cái đồ đồng này thật sự có uy lực lớn đến vậy sao?" Tần Mặc suy nghĩ một lát, rồi nhìn chằm chằm Lưu lão gia tử.

"Vậy được rồi, đa tạ Lưu lão gia tử đã nhắc nhở, bọn cháu không ở lại đây nữa." Nói xong, anh quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì gật đầu với Tần Mặc, rồi họ cùng nhau rời khỏi nơi này.

Họ đi theo lời Lưu lão gia tử nói tiếp tục tiến về phía trước, không lâu sau, họ liền chú ý thấy một thác nước ở phía xa.

Tần Mặc vươn vai, nhìn thời gian một lát thì phát hiện đã gần đến

giờ ăn cơm rồi.

“Nếu không có chuyện gì thì ngồi xuống đây nghỉ một lát đi.” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì đáp lời, hai người họ ngồi xuống đây, ngắm nhìn thác nước ở phía xa.

“Nói thật, cảnh sắc bên này trông thực sự rất đẹp.” Hạo Thiên Chân nói câu này, vuốt cằm, thưởng thức phong cảnh xung quanh.

Bàn Tử bật cười, anh ta vỗ vai Hạo Thiên Chân.

“Không ngờ cậu cũng sẽ nói những lời này đấy.” Hạo Thiên Chân lườm một cái.

“Tôi đây chỉ là nói thật thôi, tuy nói tổ tiên nhà bọn mình đều làm cái nghề này, nhưng cũng không có nghĩa là tôi không thích ngắm cảnh a!” Nói rồi, Hạo Thiên Chân lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

“À đúng rồi, Tần Mặc, anh thật sự biết vẽ tranh sao?

Anh hay là vẽ lại phong cảnh bên này đi, tôi thấy phong cảnh ở đây thực sự rất đẹp, hơn nữa tôi thấy mấy bức tranh anh lấy ra kỹ năng vẽ đều lợi hại như vậy, nếu anh thật sự vẽ những cảnh này lại, sau này biết đâu còn có thể bán được tiền nữa.” Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn Hạo Thiên Chân.

“Không ngờ cậu cũng sẽ nói những lời này, tôi còn tưởng cậu sẽ sùng bái văn hóa, để Tần Mặc vẽ lại phong cảnh nơi này, rồi giữ lại chứ.” Hạo Thiên Chân lườm một cái.

“Cho dù sùng bái văn hóa cũng không cần sùng bái đến mức này chứ, hơn nữa lần này Tần Mặc cũng đã tốn nhiều tiền như vậy rồi, cho dù Tần Mặc bán những bức tranh này đi, kiếm chút tiền cũng chẳng có gì to tát.” “Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, bọn mình mau ăn chút gì đi, lát nữa bọn mình còn phải nhanh chóng tìm Mộ Huyệt nữa.” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hai người này cứ thỉnh thoảng lại cãi nhau, thực sự rất thú vị.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu rồi không nói thêm gì nữa, hai người họ ngồi đây nhóm một đống lửa, Tần Mặc thì từ trong Hư Nghĩ Không Gian của mình lấy ra một ít đồ ăn.

"Thậm chí còn có cả trái cây nữa." Bàn Tử có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn quả cam bên cạnh, rồi anh ta trực tiếp cầm lấy quả cam đó, đặt xuống dưới thác nước rửa một lát.

Tần Mặc thấy Bàn Tử như vậy thì mỉm cười, nhưng Tần Mặc cũng không ngăn cản Bàn Tử, dù sao hiện tại họ đều là một nhóm nhỏ.

Sau khi rửa xong, Bàn Tử lại đưa quả cam đó cho Tần Mặc và Hạo Thiên Chân, Tần Mặc và Hạo Thiên Chân cũng trực tiếp nhận lấy.

Nếm thử một lát, Hạo Thiên Chân liền phát hiện quả cam này vẫn khá ngọt, nên anh liền giơ ngón cái lên với Tần Mặc.

"Không tồi, không tồi." Tần Mặc không nói nhiều với Hạo Thiên Chân, mà lại từ trong Hư Nghĩ Không Gian của mình lấy ra một cái đùi cừu.

Khi anh lấy cái đùi cừu này ra, là anh thò tay vào trong cái bọc của mình, nên trong mắt Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, Tần Mặc là lấy cái đùi cừu này từ trong cái bọc ra.

"Cái đùi cừu này ít nhất cũng phải mười mấy cân chứ, anh vậy mà cứ cõng nó suốt, anh không thấy nặng sao, hơn nữa suốt dọc đường tôi cũng chẳng ngửi thấy mùi gì cả?" "Không thấy bao bì của cái đùi cừu này không giống nhau sao?" Tần Mặc nói câu này, chỉ vào cái đùi cừu trước mặt mình, Bàn Tử lúc này mới gật đầu, bao bì của cái đùi cừu này quả thực có chút khác biệt, xem ra đây lại là bao bì độc đáo

mà Tần Mặc đã làm.

"Mau ăn chút gì đi, bổ sung thể lực." Hai người họ không nói thêm gì nữa, chỉ ăn đùi cừu mà Tần Mặc lấy ra ở đây.

Không lâu sau họ đã ăn gần hết, Tần Mặc lúc này cũng vươn vai, đưa mắt nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Được rồi, đã hai cậu đều đã ăn gần xong rồi, bọn mình cũng nên tiếp tục đi thôi, nhưng tôi cảm thấy sau này bọn mình chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, hai cậu vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức gật đầu, hai người họ đương nhiên cũng hiểu đạo lý này.

Tần Mặc thu dọn lại hành lý của mình, nhưng đúng lúc này, Hạo Thiên Chân bên cạnh đột nhiên hét lên.

Chương 197

"Túi của tôi biến mất rồi!" Tần Mặc đưa mắt nhìn Hạo Thiên Chân, sau khi nhíu mày, Tần Mặc liền quay đầu nhìn xung quanh, nhắm mắt lại, phóng thích khí tức của mình ra.

Chỉ một lát sau Tần Mặc liền chú ý thấy một luồng khí tức ở phía xa.

Tần Mặc quay đầu nhìn, nhưng đối phương kịp thời di chuyển nên anh không phát hiện ra.

Sau khi do dự một lát, Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Đừng bận tâm nhiều thế, chúng ta mau đi tiếp đi." Hạo Thiên Chân nhíu mày.

"Nhưng trong cái túi đó có chuông đồng thanh, cái mà Tiểu Mã bán cho chúng ta ấy." Tần Mặc xua tay.

"Không sao đâu, dù sao cái chuông đồng thanh đó chúng ta giữ cũng chẳng có tác dụng gì, hơn nữa chúng ta đã đến đây rồi, chẳng lẽ còn không thể điều tra rõ ràng tình hình cụ thể sao?

Cái chuông đồng thanh đó được sản xuất vào thời Bắc Ngụy, các anh còn nhớ lời lão Lưu đã nói không?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau rồi gật đầu, cả hai quả thực đều nhớ.

"Lão Lưu nói là vào thời Bắc Ngụy, trước khi một đội quân đến đây, còn ông chủ Lý khi kể chuyện cũng không phải nói về chuyện Bắc Ngụy sao?

Nên tôi nghĩ giữa hai điều này chắc chắn có mối quan hệ mật thiết." "Hơn nữa, tôi luôn cảm thấy cái chuông đồng thanh kia tuyệt đối có liên hệ gì đó với nơi này!" Tất nhiên, tất cả những điều này đều

là suy đoán của Tần Mặc, anh không biết mình nghĩ đúng hay sai, nhưng dù thế nào anh cũng phải đưa họ đến kiểm chứng một chút.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu.

"Vậy được rồi, lát nữa chúng ta vẫn phải tìm cách xem có thể tìm được cái bọc đó không." Tần Mặc không nói thêm gì nữa, mà dẫn hai người tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, họ chú ý thấy không xa có rất nhiều tượng điêu khắc, và trên những bức tượng đó đặt những chiếc đầu lâu.

"Cái quái gì thế này?" Bàn Tử có chút ghét bỏ nhìn những thứ trước mặt.

Tần Mặc cười cười, giải thích với Bàn Tử: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là Nhân Đầu Dũng, người xưa sẽ chặt đầu kẻ địch, sau đó họ sẽ đặt những cái đầu đó lên tượng điêu khắc để làm vật bồi táng." Bàn Tử bĩu môi.

"Thật không hiểu những người đó rốt cuộc nghĩ gì, họ đã chặt đầu kẻ địch rồi, tại sao lại để kẻ địch làm vật bồi táng cho mình chứ?

Trong lòng họ không cảm thấy khó chịu sao?" Tần Mặc nghe Bàn Tử nói vậy, không khỏi nhướn mày.

"Không ngờ anh lại còn nghĩ đến những điều này, cái này tôi cũng không rõ lắm, nhưng có lẽ người cổ đại là như vậy đấy, họ không nỡ dùng người sống để bồi táng, nên chỉ có thể dùng những cái đầu người như thế này thôi.

Chúng ta đi tiếp đi." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng không từ chối đề nghị của Tần Mặc, rồi họ tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, một vật bên cạnh đột nhiên nhúc nhích.

Tần Mặc cảm nhận được liền quay đầu nhìn về phía đó, nhưng

khi anh quay người lại thì thấy dường như không có gì thay đổi.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều khó hiểu nhìn Tần Mặc.

"Có chuyện gì thế?" Tần Mặc tùy ý xua tay, có lẽ là anh đã nghĩ nhiều rồi, anh không nói thêm gì với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử mà chỉ tiếp tục đi về phía trước, nhưng không lâu sau, Tần Mặc lại nghe thấy âm thanh phía sau, lập tức Tần Mặc quay đầu nhìn về phía sau.

Điều mà Tần Mặc, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không ngờ tới là bức tượng điêu khắc kia bây giờ lại đứng dậy, nó đang nhìn chằm chằm vào ba người Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt, trong mắt anh ta cũng mang biểu cảm khó tin, lùi lại hai bước, có chút không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào bức tượng này.

"Bức tượng này đã ở đây bao nhiêu năm rồi, sao lại đột nhiên đứng dậy được chứ?" Tần Mặc cũng đang nhìn bức tượng đó, bức tượng liền trực tiếp lao về phía ba người Tần Mặc.

"Hai người cẩn thận!" Tần Mặc nhắc nhở Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này mới phản ứng kịp, cả hai đều rút dao găm ra từ người mình, nhìn bức tượng không xa.

Bức tượng lao thẳng đến bên cạnh Tần Mặc, dùng cánh tay vung về phía anh, Tần Mặc đối chọi lại cánh tay nó.

Nhưng Tần Mặc phát hiện cánh tay bức tượng cực kỳ cứng rắn, khiến cánh tay anh cũng hơi đau.

Tần Mặc biết, với sự gia trì của hệ thống, sức mạnh thể chất của anh vẫn rất mạnh, nhưng ngay cả sức mạnh của mình cũng không thể đối kháng được bức tượng này, có thể thấy bức tượng này cứng rắn đến mức nào.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

“Ngay cả sức mạnh của Tiểu Tần đồng chí cũng không thể đánh vỡ bức tượng này sao?” Tần Mặc nhìn bức tượng trước mặt, đúng lúc này, anh đột nhiên chú ý thấy khi bức tượng di chuyển, trên người nó dường như phát ra tiếng “cà sát cà sát”.

Sau khi do dự một lát, Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

“Hai người vẫn là đừng lại gần, hai người chắc chắn không phải đối thủ của bức tượng này đâu.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu, họ nghĩ rằng Tần Mặc đã nói vậy rồi thì họ cũng không nên nói nhiều nữa.

Tần Mặc đến bên cạnh bức tượng, liền đặt ánh mắt lên bức tượng.

Tần Mặc lại một cước đá vào bức tượng, bức tượng không chịu nổi sức mạnh của Tần Mặc, nên nó lùi lại hai bước, nhưng nó không vì thế mà bị Tần Mặc đánh vỡ.

Tần Mặc một cú lộn người về sau liền trực tiếp đến phía sau bức tượng, anh nhìn chằm chằm vào bức tượng trước mặt, liền chú ý thấy phía sau bức tượng có một cơ quan.

“Xem ra đúng là không khác gì tôi nghĩ.” Trên người bức tượng này chắc chắn đã được lắp một cơ quan đặc biệt, nên bây giờ nó mới đột nhiên đứng dậy để đối phó với mình.

Nghĩ đến lời lão Lưu đã nói về Quỷ Tướng Quân, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào bức tượng trước mặt, lẽ nào ông ấy nói là bức tượng này sao?

Nhưng chắc không thể nào, dù sao vẻ ngoài của bức tượng này trông cũng không giống một vị tướng quân.

Lúc này, bức tượng đã quay đầu lại lao về phía Tần Mặc, Tần

Mặc biết chất liệu của bức tượng này quả thực khá cứng rắn, nên anh phải cẩn thận một chút.

Tần Mặc đặt tay lên eo, trực tiếp rút Thiên Thần Kiếm ra.

Thiên Thần Kiếm này là phần thưởng hệ thống tặng anh lần trước, anh chưa từng sử dụng, cũng không biết uy lực của nó ra sao, cứ dùng bức tượng này để thử xem sao.

Tần Mặc nhìn chằm chằm vào bức tượng trước mặt, anh trực tiếp lao về phía bức tượng, sau đó Tần Mặc vung thanh kiếm trong tay, thanh kiếm trực tiếp chém vào người bức tượng.

Chỉ thấy trên cánh tay bức tượng lập tức xuất hiện một vết nứt, trong mắt Tần Mặc lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vừa nãy anh đã thử qua sức mạnh của bức tượng này mạnh đến mức nào, không ngờ thanh kiếm của mình lại có thể đánh bức tượng ra nông nỗi này.

Điều này cũng có nghĩa là uy lực của thanh kiếm này quả thực khá đáng sợ.

Bức tượng này không có bất kỳ cảm giác nào, nên nó cứ không ngừng lao vào Tần Mặc, Tần Mặc cũng vung Thiên Thần Kiếm trong tay mình.

Trong chốc lát, bức tượng kia không thể trụ vững được nữa, những vết nứt trên người nó cũng ngày càng nhiều.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, cả hai không nghĩ nhiều, chỉ đặt ánh mắt lên Tần Mặc.

Bây giờ xem ra Tần Mặc dường như có thể đối phó với bức tượng này, nếu đã vậy thì hai người họ không cần phải qua giúp.

Tần Mặc cứ thế không ngừng đối kháng với bức tượng trước

mặt, lại một lúc sau, Tần Mặc một kiếm chém vào cánh tay bức tượng, cánh tay bức tượng trực tiếp đứt lìa.

Nhưng cho dù vậy, bức tượng này cũng hoàn toàn không lùi lại, bởi vì trên người nó chỉ lắp một cơ quan, nên nó chỉ có thể dũng cảm lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở đây với bức tượng này nữa, trong chốc lát, Tần Mặc trực tiếp một phát đánh đổ bức tượng xuống đất.

Chương 198

Ngay lúc này, Tần Mặc đột nhiên cảm nhận được khí tức từ xa, anh ngẩng đầu nhìn về phía đó.

Nhưng khi Tần Mặc muốn cảm ứng kỹ hơn thì lại phát hiện, dường như ở đây không còn gì nữa.

Tần Mặc nheo mắt lại rồi quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Đã giải quyết xong bức tượng này rồi, tôi xem trước cơ quan bên trong nó đã." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đương nhiên không có ý kiến gì, dù sao vừa nãy cả hai đều không ra tay giúp Tần Mặc, bây giờ Tần Mặc muốn kiểm tra ở đây, họ chỉ có thể đi cùng anh.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên bức tượng, sau đó trực tiếp mở thân bức tượng ra, cẩn thận quan sát cấu tạo cơ quan bên trong thân bức tượng.

Ngay lập tức, trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ kinh ngạc, anh lại nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Không ngờ cấu trúc cơ quan bên trong bức tượng này vẫn khá đặc biệt, thảo nào nó có thể bảo tồn lâu đến vậy." "Vậy bây giờ chúng ta có nên trực tiếp phá hủy cơ quan này không?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc tùy ý xua tay.

"Cái này không cần thiết, hơn nữa cơ quan này sau này còn có thể tự động phục hồi.

Nếu có người khác đến đây muốn đào những thứ bên trong, chắc chắn cũng sẽ bị bức tượng này tấn công." Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân liền đồng thanh đáp, cả hai đều nghĩ rằng Tần Mặc đã nói vậy thì họ chỉ cần đi theo Tần Mặc tiếp tục đi về phía

trước là được.

"Chúng ta đi thôi." Tần Mặc đứng dậy, đặt ánh mắt lên Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, trực tiếp dẫn hai người đi về phía không xa.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng không nói nhiều với Tần Mặc.

Không lâu sau, họ đến một cái động, Tần Mặc đặt ánh mắt lên động khẩu, nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi nhìn hai người kia.

"Xuất phát." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu, liền trực tiếp đi theo Tần Mặc về phía trước.

Sau khi họ đi vào trong động, Tần Mặc chú ý thấy bên trong có một thủy đàm khổng lồ.

Nhìn thấy thủy đàm này, Tần Mặc nheo mắt lại, anh đặt tay vào thủy đàm, liền phát hiện nhiệt độ của thủy đàm cũng khá ổn, Tần Mặc lại quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Chúng ta muốn đi tiếp, chỉ có thể xuyên qua thủy đàm này, nhưng dưới nước rất có thể có sinh vật, chúng ta phải cẩn thận một chút." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu.

"Không sao đâu, dù sao có Tiểu Tần đồng chí ở đây, tôi tin những sinh vật dưới nước không thể làm gì được chúng ta." Bàn Tử cười nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, Hạo Thiên Chân cũng trực tiếp gật đầu, sau đó Hạo Thiên Chân lại đặt ánh mắt lên Tần Mặc, nhíu mày.

"Nhưng dưới nước có thể phát huy uy lực của anh không?" "Yên tâm đi." Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, nếu không phải là loại có thực lực đặc biệt mạnh mẽ, thì anh hẳn là có thể đối phó được.

Tần Mặc trực tiếp lấy ra một số trang bị từ người mình đưa cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng trực tiếp nhận lấy trang bị chống nước này.

"Cái trang bị chống nước này khá tốt đấy, bất kể nhiệt độ nước bao nhiêu, chúng ta cũng sẽ không bị nước hút hết nhiệt lượng." Trên mặt Bàn Tử lộ ra ý cười, sau đó anh ta trực tiếp mặc bộ trang bị này vào người, Tần Mặc cũng làm y hệt, sau khi mặc xong Tần Mặc mới lại nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

"Lát nữa hai người cứ bám sát sau lưng tôi, nếu dưới nước thật sự có sinh vật thì tôi cũng có thể chăm sóc tốt cho hai người." Hạo Thiên Chân thì có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

"Nếu dưới nước thật sự có sinh vật, anh vẫn là đừng quản hai chúng tôi, tự bảo toàn tính mạng mình mới là quan trọng nhất." Tần Mặc liếc mắt.

"Hai người thấy tôi là loại người đó sao?

Hai người yên tâm đi, đừng quản nhiều như vậy, tôi nhất định có thể đưa hai người sống sót đi ra ngoài." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, cả hai sớm đã biết Tần Mặc không phải loại người bỏ mặc đồng đội, hơn nữa thực lực của Tần Mặc đã được chứng minh ở đây, lát nữa hai người họ cứ xem xét tình hình đã.

Cả hai trực tiếp cùng Tần Mặc lặn xuống dưới nước.

Khi bơi về phía trước, Tần Mặc chú ý thấy xung quanh còn rất nhiều Nhân Đầu Dũng, nhưng Tần Mặc không để ý.

Bởi vì Tần Mặc biết, tuy nói ở đây quả thực có nhiều Nhân Đầu Dũng như vậy, nhưng trên người chúng không nhất định có cơ quan, giống như con đường vừa nãy họ đi qua, cũng có rất nhiều Nhân Đầu Dũng, nhưng chỉ có một con có cơ quan.

Hơn nữa những Nhân Đầu Dũng ở đây đều là những con chưa

hoàn thành, nên Tần Mặc căn bản không để tâm.

Không lâu sau, Tần Mặc thấy không xa có một bờ sông, trên mặt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, anh lại quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

"Sắp đến được bờ sông bên kia rồi." Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên truyền ra.

"Đinh!

Phát hiện sinh vật dưới nước, xin lập tức tiêu diệt." Tần Mặc nghe thấy âm thanh này liền nhíu mày, không ngờ mình đoán không sai, anh lập tức quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

"Dưới nước quả nhiên có sinh vật, hai người cẩn thận một chút, đừng để bị sinh vật dưới nước ăn thịt." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì nắm chặt nắm đấm, có chút căng thẳng quay đầu, đặt ánh mắt lên xung quanh.

Tần Mặc không nói nhiều với họ, trực tiếp lặn xuống nước.

Cả hai nhìn thấy Tần Mặc như vậy thì trong lòng liền thót một tiếng, sau khi do dự một lát, Bàn Tử liền nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Cậu cứ bơi tiếp đi, tôi qua giúp Tiểu Tần đồng chí, miễn để anh ấy một mình không thể đối kháng được sinh vật dưới nước." "Sao có thể như vậy chứ?

Dù sao hai người cũng là đồng đội của tôi, tôi chắc chắn không thể bỏ hai người ở đây, tôi sẽ cùng hai người đối phó con sinh vật đó." Nói xong câu này Hạo Thiên Chân cũng trực tiếp lặn xuống.

Thấy Hạo Thiên Chân như vậy, Bàn Tử liền cảm thấy có chút bất lực, thôi vậy, đừng quản Hạo Thiên Chân nhiều nữa, dù sao có Tần Mặc ở đây mà.

Sau khi ba người họ cùng lặn xuống nước, liền thấy không xa có một Quái Ngư.

Nhìn thấy con Quái Ngư này, Tần Mặc liền hừ lạnh một tiếng, con Quái Ngư này có thân hình khá lớn, dài tới ba trượng.

Hơn nữa chiều rộng của nó cũng cao bằng một người.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, liền trực tiếp rút Thiên Thần Kiếm từ người mình ra.

Trước đó anh đã chứng kiến uy lực của Thiên Thần Kiếm này rồi, nên anh chắc chắn sẽ dùng Thiên Thần Kiếm này để đối phó với con Quái Ngư trước mặt.

Con Quái Ngư trực tiếp lao đến bên cạnh Tần Mặc, há to mồm định cắn về phía Tần Mặc, Tần Mặc trực tiếp dùng Thiên Thần Kiếm trong tay đâm về phía Quái Ngư.

Con Quái Ngư dường như có thể cảm nhận được uy lực của Thiên Thần Kiếm trong tay Tần Mặc, nên nó chỉ có thể né người sang một bên.

Tần Mặc trực tiếp một cước đá vào người con Quái Ngư này, con Quái Ngư cũng trực tiếp lùi lại một đoạn.

Quái Ngư hừ lạnh một tiếng, lại lần nữa lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng không hề lùi bước, trực tiếp dùng khuỷu tay của mình va vào người con Quái Ngư này.

Ở một bên khác, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng tận dụng cơ hội này đến bên cạnh Quái Ngư, cả hai trực tiếp dốc hết sức lực tấn công Quái Ngư.

Con Quái Ngư vừa nãy đã bị Tần Mặc đánh lui, bây giờ nhìn thấy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, liền không khỏi cảm thấy tức giận.

Hai tên này chắc sẽ không nghĩ mình không phải đối thủ của họ chứ?

Tần Mặc vừa nãy bắt nạt nó thì thôi đi, dù sao thực lực của Tần Mặc ở đó, nó cứng đối cứng với Tần Mặc quả thực không phải đối thủ, nhưng hai tên này thì dựa vào cái gì chứ?

Ngay lập tức nó trực tiếp lao về phía hai người này, trong chốc lát nó đã đến bên cạnh Bàn Tử, trực tiếp dùng đuôi quất về phía Bàn Tử.

Chương 199

Bàn Tử cầm dao găm trong tay đâm về phía đuôi con Quái Ngư đó, tuy nói dao găm của anh ta quả thực đâm vào người con Quái Ngư này, nhưng vảy của con Quái Ngư này thật sự quá cứng, căn bản không thể làm nó bị thương.

Con Quái Ngư cũng tận dụng cơ hội này, trực tiếp húc Bàn Tử văng xa.

Bàn Tử nhíu mày, anh ta đặt ánh mắt lên con Quái Ngư trước mặt, sau khi hừ lạnh một tiếng, anh ta liền muốn không ngừng đối phó với con Quái Ngư này ở đây.

Tần Mặc nheo mắt, ngay khi con Quái Ngư đó chuẩn bị lần nữa cắn về phía Bàn Tử, Tần Mặc liền chắn trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà có Tần Mặc ở đây, nếu không với thực lực của anh ta chắc chắn không phải đối thủ của con Quái Ngư này.

Tần Mặc trực tiếp dùng Thiên Thần Kiếm trong tay đâm thẳng vào đầu con Quái Ngư, trên đầu con Quái Ngư lập tức xuất hiện một vết thương, lúc này máu cũng trực tiếp chảy ra từ người con Quái Ngư này.

Con Quái Ngư không khỏi cảm thấy tức giận, nó lại lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng trực tiếp cứng đối cứng với nó.

Tần Mặc biết sức mạnh thân thể của mình khá cứng rắn, nên Tần Mặc căn bản không sợ con Quái Ngư này.

Con Quái Ngư này sau khi đối chọi với Tần Mặc một cú, nó liền trực tiếp lùi lại một đoạn, sau đó nó lại nhìn chằm chằm vào ba người

trước mặt, xem ra với thực lực của nó không phải đối thủ của ba người này.

Ngay lập tức con Quái Ngư liền trực tiếp bơi về một hướng khác.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, liền trực tiếp lao về phía con Quái Ngư này.

Thấy Tần Mặc lại còn dám đuổi theo con Quái Ngư này, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Bàn Tử lúc này liền ngăn cản Tần Mặc nói: "Tiểu Tần đồng chí anh đi đâu đấy?

Nếu phía trước lại có nhiều Quái Ngư, anh có đánh lại chúng không?

Anh mau quay lại đi." Tần Mặc nghe lời này liền nhướn mày, dù sao con Quái Ngư này quả thực không phải đối thủ của mình, vậy thì mình phải giải quyết con Quái Ngư này trước đã.

Tần Mặc không nghe Bàn Tử, trực tiếp di chuyển về phía con Quái Ngư đó, nhưng đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên lại cảm nhận được khí tức truyền đến từ phía sau mình.

"Đinh!

Phát hiện sinh vật dưới nước, xin lập tức tiêu diệt." Nghe thấy âm thanh này, Tần Mặc liền nắm chặt nắm đấm, Tần Mặc cũng lúc này quay đầu nhìn sang một bên khác, đúng lúc này Tần Mặc lại đột nhiên chú ý thấy ba con Quái Ngư bơi về phía này.

Trong lòng Tần Mặc lập tức thót một tiếng, không ngờ bọn họ lại thật sự xui xẻo đến vậy.

Tần Mặc tận dụng cơ hội này trực tiếp di chuyển đến bên cạnh Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, nhìn chằm chằm vào Bàn Tử và Hạo

Thiên Chân.

“Hai người cứ lên bờ trước đi, tôi ở đây đối phó với chúng.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân liền đồng thanh đáp, cả hai đều nghĩ rằng Tần Mặc đã nói vậy thì họ cũng đừng nghĩ nhiều nữa.

Hơn nữa, cả hai ở dưới nước cũng chỉ làm vướng Tần Mặc mà thôi.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trực tiếp bơi về phía bờ sông bên kia.

Sau khi lên đến bờ sông, cả hai liền đặt ánh mắt xuống dưới nước, lúc này Tần Mặc thì đang không ngừng đối phó với ba con Quái Ngư ở đó.

“Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!” Sau khi Tần Mặc gầm lên một tiếng, xung quanh ba con Quái Ngư liền xuất hiện một số băng tinh, Tần Mặc tận dụng cơ hội này đến bên cạnh con Quái Ngư gần mình nhất.

Thiên Thần Kiếm trong tay trực tiếp đâm vào trong thân thể con Quái Ngư đó.

Vốn dĩ Tần Mặc không muốn dùng kỹ năng của mình để đối phó với những con Quái Ngư này, nhưng số lượng Quái Ngư thật sự quá nhiều, nếu mình không giải quyết chúng thì sẽ phải dây dưa ở đây rất lâu, đến lúc đó biết đâu lại có những thứ quái dị khác đến đây nữa.

Con Quái Ngư này bị Tần Mặc đâm trúng, nó liền trực tiếp vẫy đuôi, đuôi nó cũng trực tiếp quất về phía Tần Mặc, Tần Mặc dùng khuỷu tay của mình va chạm với đuôi nó.

Con Quái Ngư đó trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui, nó lại ngẩng đầu đặt ánh mắt lên Tần Mặc, nheo mắt lại.

Xem ra thực lực của Tần Mặc vẫn khá mạnh, nó phải cẩn thận một chút mới được.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó lại nhìn hai con Quái Ngư ở một bên khác, hai con Quái Ngư này cũng tận dụng cơ hội này đến bên cạnh Tần Mặc.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở phía trên thì có chút căng thẳng, đặt ánh mắt xuống dưới nước, nhưng nước ở đây thật sự quá đục, cả hai căn bản không thể nhìn rõ tình hình dưới nước.

"Hay là hai chúng ta xuống giúp Tiểu Tần đồng chí đi." Hạo Thiên Chân đặt ánh mắt lên Bàn Tử, nói thật Hạo Thiên Chân cảm thấy Tần Mặc ở dưới này chắc chắn vẫn khá nguy hiểm.

Bàn Tử do dự một lát rồi nắm chặt nắm đấm, trên mặt anh ta cũng mang vẻ căng thẳng.

"Nhưng cho dù hai chúng ta xuống dưới này cũng không nhất định giúp được Tiểu Tần đồng chí, cậu đừng quên thực lực của hai chúng ta không đối phó được với những con Quái Ngư đó đâu." "Nhưng vừa nãy đã có ba con Quái Ngư rồi, nếu ba con Quái Ngư này lại triệu hồi đồng bọn của chúng đến đây, thì Tần Mặc làm sao có thể đánh lại chúng chứ?" "Hơn nữa, vừa nãy anh không phải cũng đã thấy con Quái Ngư, con Quái Ngư đầu tiên tuy đã bị thương, nhưng không có nghĩa là nó sẽ không quay lại đây đâu.

Cho dù hai chúng ta không đối phó được với những con Quái Ngư đó, ít nhất hai chúng ta cũng có thể giúp Tần Mặc cầm chân một con, để Tần Mặc giải quyết hai con còn lại chứ." Bàn Tử trầm mặc một lúc rồi nắm chặt nắm đấm, anh ta gật đầu rồi nhìn Hạo Thiên Chân.

"Vậy được, hai chúng ta tuyệt đối không thể bỏ mặc Tiểu Tần đồng chí, anh em không thể bỏ mặc nhau, nếu đã vậy thì chúng ta trực tiếp lặn xuống đi." Nói xong câu này, Bàn Tử liền trực tiếp đặt ánh mắt lên mặt nước, tiếp đó anh ta trực tiếp nhảy xuống dưới nước, Hạo Thiên Chân cũng trực tiếp đi theo Bàn Tử.

Sau khi đi vào dưới nước, họ liền chú ý thấy Tần Mặc không xa, ngay lập tức, cả hai trực tiếp bơi về phía Tần Mặc, Tần Mặc nhìn thấy hai người họ liền nhíu mày, sau đó Tần Mặc nói với hai người họ: "Hai người qua đây làm gì?

Mau lên trên đi." "Hai chúng tôi tuyệt đối không thể bỏ mặc anh." Bàn Tử cứ thế kiên định nhìn Tần Mặc, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng trực tiếp gật đầu, anh ta nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm vào Tần Mặc.

"Dù sao ba chúng ta đều là đồng đội, hai chúng tôi mà bỏ anh ở lại đây thì hai chúng tôi quá không phải là người rồi." Nghe Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nói vậy, trong lòng Tần Mặc đột nhiên dâng lên một luồng cảm động, còn chưa kịp để Tần Mặc cảm động xong thì một con Quái Ngư lại lần nữa tấn công về phía Tần Mặc.

"Cẩn thận!" Bàn Tử nhắc nhở Tần Mặc một câu, Tần Mặc quay đầu lại lúc này mới chú ý thấy con Quái Ngư trước mặt đang tấn công về phía mình, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng rồi một cước đá vào người con Quái Ngư trước mặt.

Tần Mặc lại nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

"Thấy con Quái Ngư bị thương đó chưa?

Nếu hai người đã đến đây rồi, vậy hai người giúp tôi cầm chân con đó đi, tôi sẽ đối phó hai con còn lại." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, cả hai liền trực tiếp lắc đầu.

"Không được, anh hãy đối phó con bị thương và một con không bị thương đi, hai chúng tôi có thể giúp anh cầm chân một con hoàn toàn." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cảm thấy, tuy thực lực của hai người họ không ra sao, nhưng muốn cầm chân một con Quái Ngư thì vẫn khá đơn giản.

Tần Mặc do dự một lát rồi nhìn chằm chằm vào hai người họ.

"Vậy được, hai người giúp tôi cầm chân khoảng mười phút là được, trong khoảng mười phút đó tôi sẽ có thể giải quyết được hai con Quái Ngư này." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đồng thanh đáp rồi không nói thêm gì nữa, nhưng đúng lúc này, không xa lại đột nhiên bơi đến một con Quái Ngư.

Con Quái Ngư này trên đầu có vết thương, Tần Mặc lập tức nhận ra, con Quái Ngư này chính là con mà họ tấn công lúc ban đầu.

"Thật xui xẻo!" Bàn Tử không khỏi lẩm bẩm chửi rủa, sau đó anh ta lại quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Đúng là có chút mồm quạ đen, vừa nãy mới nói con Quái Ngư này có thể quay lại, không ngờ nó lại thật sự quay lại rồi." Hạo Thiên Chân liếc mắt.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, hai chúng ta cứ cầm chân con Quái Ngư này trước đã là quan trọng nhất." Tần Mặc nhìn con Quái Ngư bị thương ngày càng gần mình liền hừ lạnh một tiếng, nếu đã vậy, thì mình cứ giải quyết một con Quái Ngư bị thương trước, sau đó đối phó hai con còn lại.

Tần Mặc nhắm mắt lại rồi trực tiếp gầm lên một tiếng, chỉ thấy khí thế trên người Tần Mặc cũng trực tiếp phát tán ra ngoài, trấn áp con Quái Ngư bị thương đó.

Con Quái Ngư bị thương rõ ràng không cảm nhận được khí thế trên người Tần Mặc, nên sau khi bị khí thế của Tần Mặc tấn công, nó liền trực tiếp sững sờ tại chỗ, thân thể cũng không biết nên cử động như thế nào.

Chương 200

Tần Mặc tận dụng cơ hội này đến bên cạnh con Quái Ngư này, sau đó Tần Mặc vung Thiên Thần Kiếm trong tay mình, từ trên xuống dưới chém về phía con Quái Ngư bị thương này.

Con Quái Ngư bị thương trực tiếp bị Tần Mặc tấn công, chỉ thấy thân thể nó trực tiếp biến thành hai nửa.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, hừ lạnh một tiếng xong, Tần Mặc lại quay đầu nhìn sang một bên khác.

Lúc này con Quái Ngư bị thương đó đã bơi đến bên cạnh Tần Mặc, nó trực tiếp há to miệng định cắn về phía Tần Mặc, bởi vì nó biết vừa nãy là Tần Mặc đã tấn công nó, nếu không phải Tần Mặc thì nó căn bản sẽ không bị thương, biết đâu còn có thể ăn thịt hai người kia vào bụng mình.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó không ngừng tấn công hai con Quái Ngư trước mặt.

Ngay lúc này không xa lại đột nhiên truyền đến một tiếng động, Tần Mặc nhìn về phía đó liền phát hiện lại có hai con Quái Ngư đến đây.

Ngay lập tức trong lòng Tần Mặc liền thót một tiếng, không ngờ bọn họ lại thật sự xui xẻo đến vậy.

Sau khi do dự một lát, Tần Mặc liền nhìn chằm chằm vào mấy con Quái Ngư trước mặt, không biết tại sao Tần Mặc luôn cảm thấy những con Quái Ngư này có thể triệu hồi đồng bạn.

Nếu đã như vậy, tôi nhất định phải nghĩ cách cô lập một phần không gian này.

Chỉ có thế, chúng mới không thể triệu hồi đồng bọn của mình.

Tần Mặc nhắm mắt lại, khi anh mở mắt lần nữa, trên người anh tỏa ra một luồng khí tức khổng lồ, luồng khí tức này cũng nhanh chóng lan tỏa khắp dưới nước.

Mặc dù việc phóng thích nhiều khí tức như vậy tiêu hao sức mạnh của Tần Mặc khá lớn, nhưng hiện tại anh cũng chẳng còn cách nào khác.

Tần Mặc cho rằng chỉ có dùng luồng khí tức này bao phủ dưới nước, mới có thể khiến đám quái ngư xung quanh không thể triệu hồi đồng bọn.

Cảm nhận được khí tức của Tần Mặc, đám quái ngư không khỏi run rẩy.

Rốt cuộc, rồng cũng là sinh vật dưới nước, mà đám quái ngư này cũng vậy, nên chúng vẫn có chút lo lắng rằng mình không thể đối kháng Tần Mặc.

Chúng cũng có thể cảm nhận được từng đợt uy áp truyền tới từ người anh.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi nhìn chằm chằm đám quái ngư trước mặt.

Lúc đầu chúng chẳng phải rất kiêu căng sao?

Sao giờ lại biến thành cái dạng này rồi?

Tần Mặc lười nói nhiều với đám quái ngư này, chỉ ngưng tụ sức mạnh của mình, sau đó dùng sức mạnh đó tấn công chúng.

"Thủy Thần Gào Thét!" Tần Mặc gầm lên một tiếng, chỉ thấy dòng ám lưu xung quanh lập tức cuộn trào.

Những dòng ám lưu này trực tiếp tấn công đám quái ngư ở gần

đó.

Sau khi bị ám lưu của Tần Mặc đánh trúng, chúng liền lùi lại một đoạn.

Lúc này, ở phía bên kia, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lại bị một con quái ngư đẩy lùi, bởi vì sức lực của cả hai căn bản không thể đánh lại con quái ngư này.

Ánh mắt Tần Mặc lóe lên vẻ lo lắng.

Nếu chỉ có hai ba con quái ngư thì anh có thể giải quyết trong thời gian ngắn, nhưng hiện tại trước mặt anh lại có tới bốn con.

Ít nhất cũng phải mất nửa tiếng mới có thể xử lý bốn con quái ngư này.

Nhưng Bàn Tử và Hạo Thiên Chân rõ ràng không thể kiên trì lâu đến thế.

Tần Mặc siết chặt nắm đấm.

Ngay lúc này, từ đằng xa bỗng có một người khác bơi lướt tới.

Tần Mặc thấy người đó thì nhướng mày, rồi nhìn sang phía Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Xem ra lần này Bàn Tử và Hạo Thiên Chân có cứu rồi.

Lão Dương đặt ánh mắt lên ba người trước mặt.

Hạo Thiên Chân thấy Lão Dương thì ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cậu cứ thế cau mày nhìn chằm chằm Lão Dương ở đằng xa.

Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo vẻ nghi hoặc, cậu không biết vì sao Lão Dương lại xuất hiện ở đây.

Lão Dương không nói nhiều, chỉ nhìn vào một con quái ngư trước

mặt Tần Mặc, rồi trực tiếp tấn công nó.

Nếu đã như vậy, thì Lão Dương sẽ giúp Tần Mặc cầm chân một con quái ngư.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, nhưng anh không nói gì nhiều, chỉ không ngừng tấn công những con quái ngư còn lại.

Hiện tại trước mặt tôi chỉ còn ba con quái ngư, hơn nữa trong số ba con này còn có một con bị thương.

Muốn giải quyết ba con quái ngư này đối với tôi vẫn tương đối đơn giản, nên Tần Mặc lại nhìn sang phía Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

"Hai cậu cẩn thận một chút, nếu thật sự không được nữa thì cứ tới bên cạnh Lão Dương, để ông ấy giúp hai cậu đối phó với quái ngư." Với sức mạnh của ba người bọn họ, muốn đối phó hai con quái ngư này chắc vẫn khá đơn giản.

Hai cậu nghe Tần Mặc nói vậy thì liền gật đầu.

Hai cậu cũng không cần nói nhiều với anh nữa.

Tần Mặc lại nhìn mấy con quái ngư trước mặt, hừ lạnh một tiếng, sau đó lại vung Thiên Thần Kiếm trong tay.

Đồng thời, anh cũng truyền khí tức của mình vào thanh Thiên Thần Kiếm này.

Thiên Thần Kiếm mang theo một luồng khí tức khổng lồ, trực tiếp tấn công con quái ngư ở đằng xa.

Con quái ngư này vốn đã bị thương, sau khi bị Tần Mặc tấn công một đòn, vết thương trên người nó càng trở nên nghiêm trọng hơn, rất nhiều máu đang chảy ra từ nó.

Nước ở đây lại trở nên đục ngầu hơn nhiều, nhưng Tần Mặc căn bản không để ý, chỉ không ngừng tấn công ba con quái ngư trước mặt.

Sau khi có sự giúp đỡ của Lão Dương, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hiển nhiên đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nên ba người bọn họ cứ thế không ngừng vây đánh hai con quái ngư kia.

Còn Tần Mặc ở bên này lại gầm lên một tiếng nữa.

"Ám Lưu Hung Dũng!" Chỉ thấy dòng nước xung quanh không ngừng ép chặt ba con quái ngư.

Mặc dù chúng vẫn luôn sống dưới nước và có thể chịu đựng được áp lực dưới nước, nhưng kỹ năng này của Tần Mặc thực sự quá mạnh mẽ, nên ba con chúng liền bị ép chặt trong nước, không thể nhúc nhích.

Chương 201

Đồng thời, chúng cũng có thể cảm nhận được áp lực dòng chảy không ngừng đè ép lên người ba con chúng, nên hiện tại cả ba vẫn cảm thấy khá khó chịu.

Chúng tức giận nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng anh lười nói nhiều với ba con chúng, trực tiếp lao về phía ba con chúng.

Chỉ trong chốc lát, Tần Mặc đã trực tiếp đánh lùi cả ba.

Cả ba chúng cũng lúc này lùi lại một đoạn, đồng thời trên người chúng đều xuất hiện những vết thương nhỏ.

Con quái ngư bị thương nặng nhất, sức mạnh đã không còn bao nhiêu, nên nó có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lúc này cũng đang nhìn chằm chằm vào con quái ngư này.

Bởi vì Tần Mặc biết mình muốn giải quyết hai con còn lại không phải chuyện đơn giản.

Nếu đã vậy, thì cứ giết chết con này trước đã, ít nhất cũng có thể làm suy yếu lực tấn công của đối phương.

Tần Mặc trực tiếp lao về phía con quái ngư trước mặt.

Chỉ trong chốc lát, anh đã tới bên cạnh nó.

Con quái ngư này hiện giờ đã bị thương, nên tốc độ hành động của nó cũng trở nên vô cùng chậm chạp.

Tần Mặc lập tức giết chết con quái ngư này.

Con quái ngư cũng lúc này chìm xuống đáy nước.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Anh lười để ý con quái ngư đó, chỉ nhìn sang hai con quái ngư còn lại.

Bởi vì trên người Tần Mặc có khí tức, nên hai con quái ngư này hiện giờ có chút lo lắng nhìn anh.

Chúng luôn cảm thấy với sức mạnh của mình căn bản không phải là đối thủ của Tần Mặc, vậy phải làm sao đây?

Tần Mặc lại lười để ý hai con chúng nhiều như vậy.

"Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Khi lời Tần Mặc vừa dứt, thân thể hai con quái ngư này liền bị anh trói buộc lại.

Có lẽ vì đồng bọn của hai con quái ngư này đã bị Tần Mặc giải quyết, nên hiện tại tinh thần của hai con chúng vẫn khá suy sụp.

Hơn nữa, trên người Tần Mặc lại có khí tức nồng đậm như vậy, hai con chúng cảm thấy mình chắc chắn không phải đối thủ của anh.

Tần Mặc lại lập tức tấn công vào người hai con quái ngư này.

Hai con quái ngư này hiện tại thì không thể kiên trì nổi nữa, nên máu trên người chúng không ngừng chảy ra.

Chúng cũng căn bản không còn ý định chiến đấu, nhìn nhau một cái rồi muốn trực tiếp bỏ trốn khỏi nơi này.

Tần Mặc làm sao có thể cho chúng cơ hội này chứ?

"Đã tới đây rồi, thì ở lại đây đi." Tần Mặc cảm thấy vì lần này có nhiều quái ngư như vậy, phần thưởng mà Hệ Thống dành cho anh hẳn cũng sẽ không ít.

Lúc này, Tần Mặc lại nhìn vào hai con quái ngư trước mặt, cười lạnh một tiếng rồi lao về phía chúng.

Thiên Thần Kiếm trực tiếp bổ một con quái ngư thành hai nửa.

Máu trực tiếp lan tràn về phía Tần Mặc, còn anh thì kịp thời lấy ra Tị Thủy Châu.

Tị Thủy Châu này cũng có thể tránh được máu, nên máu không bắn vào người Tần Mặc.

Tần Mặc ngửi thấy mùi hôi thối trong nước thì không khỏi cau mày.

Máu của đám quái ngư này thật sự rất khó ngửi.

Xem ra anh phải nhanh chóng giải quyết đám quái ngư này, vạn nhất máu của chúng có độc, lát nữa lại phiền phức nữa.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, rồi lại nhìn mấy con quái ngư trước mặt.

Sau khi gầm lên một tiếng, trên người Tần Mặc lại lần nữa phát ra một luồng khí tức, mấy con quái ngư còn lại cũng trực tiếp đứng sững tại chỗ.

Tần Mặc thừa cơ hội này lại giải quyết thêm một con quái ngư, sau đó anh trực tiếp tới bên cạnh Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

"Hai cậu đi giúp Lão Dương đối phó con quái ngư còn lại đi, chỉ cần cho tôi hai phút là được." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không khỏi nhìn nhau một cái, cả hai thở dài.

Hai cậu không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại mạnh đến vậy.

Cả hai cậu đều không có cách nào làm gì được con quái ngư này, mà Tần Mặc chỉ cần hai phút là có thể giải quyết được.

Sau khi thở dài, hai cậu cũng không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp tới bên cạnh Lão Dương, giúp Lão Dương đối phó con quái ngư này.

Rốt cuộc, sức mạnh của con quái ngư này vẫn khá mạnh.

Tần Mặc thì nhìn con quái ngư trước mặt mình, cười lạnh một tiếng rồi lao về phía nó.

Tới bên cạnh con quái ngư, Tần Mặc trực tiếp tung một cú đá về phía nó.

Con quái ngư này trực tiếp di chuyển sang một bên.

Tần Mặc lại dùng Thiên Thần Kiếm đâm vào cơ thể con quái ngư này, trên người nó lại xuất hiện một cái lỗ máu.

Ánh mắt Tần Mặc mang theo vẻ châm biếm.

Anh còn tưởng sức mạnh của đám quái ngư này mạnh đến mức nào, vậy mà dám thành đàn thành lũy kéo tới đây.

Nhưng Tần Mặc luôn cảm thấy đám quái ngư này chắc chắn vẫn còn những kẻ giúp sức khác, chỉ là vì khí tức của anh bao phủ chúng, nên những con quái ngư kia không thể cảm nhận được khí tức của chúng để tới đây.

Nhưng cũng không sao, dù gì đám quái ngư này cũng sắp chết dưới tay tôi rồi.

Tần Mặc đã không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa, nên anh lại lao về phía con quái ngư kia.

Cứ thế trôi qua khoảng hai ba phút, con quái ngư này đã bị Tần Mặc giết chết, còn con quái ngư còn lại cũng bị ba người bọn họ đánh cho thương tích đầy mình.

Tần Mặc nhướng mày.

Chương 202

Xem ra sức mạnh của ba người bọn họ cũng tạm được.

Tần Mặc trực tiếp tới bên cạnh ba người bọn họ, giúp họ cùng nhau đối phó con quái ngư này.

Con quái ngư này đã bị thương nặng đến vậy, làm sao có thể đánh lại Tần Mặc chứ?

Cứ thế trôi qua một phút, Tần Mặc đã giết chết con quái ngư này.

Lúc này, Tần Mặc khẽ thở ra một hơi.

"Đinh!

Đánh giết sinh vật dưới nước thành công, nhận được phần thưởng: Phi Yêm Tẩu Bích." Ánh mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng anh cũng không nói gì, chỉ nhìn Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Lão Dương.

"Chúng ta cứ bơi lên bờ trước đã." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu ngay.

Lúc này, bọn họ trực tiếp bơi lên bờ sông phía bên kia.

Sau khi tới bờ sông, bọn họ lại kéo lên một con quái ngư.

"Sao ở đây lại có quái ngư tồn tại được chứ?

Chẳng lẽ có người nuôi chúng ở đây sao?" Bàn Tử cau mày, có chút khó hiểu nhìn ba người trước mặt.

Tần Mặc thì trực tiếp lắc đầu.

"Chắc không phải vậy." Nói xong câu này, Tần Mặc liền ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm con quái ngư trước mặt.

“Con quái ngư này hẳn là một loài cá ăn thịt.

Nếu tôi đoán không lầm, nó hẳn là bơi từ nơi khác tới.” “Ý anh là ngôi Mộ Huyệt này còn thông với những nơi khác sao?” Hạo Thiên Chân cau mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thì trực tiếp đáp một tiếng, anh cũng không cần phải lừa dối Hạo Thiên Chân.

“Tôi nghĩ hẳn là vậy, nhưng tôi cũng không biết suy đoán của mình có đúng không.

Nếu thật sự có người nuôi quái ngư ở đây, thì không thể nào chỉ có mấy con này.” Nghe Tần Mặc nói vậy, ba người kia nhìn nhau một cái rồi gật đầu.

Lúc này, Lão Dương thì đặt ánh mắt lên con quái ngư này, thấy bụng nó phình to, ánh mắt Lão Dương mang theo vẻ nghi hoặc.

Lúc này, Lão Dương liền trực tiếp mổ bụng con quái ngư ra.

Lúc này, bọn họ cũng chú ý tới cái xác bên trong.

Nhìn thấy cái xác này, Tần Mặc liền cau mày.

“Đây có phải là Lý lão bản mà chúng ta đã thấy trước đó không?” Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn kỹ một chút thì phát hiện quả thật không sai, nên cả hai gật đầu.

“Lý lão bản làm sao có thể ở trong bụng con quái ngư này được?

Chẳng lẽ nhóm người đó đã đi qua đây từ sớm rồi sao?” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Quả thật có khả năng đó, nhưng họ có thể thoát ra khỏi miệng con quái ngư này thì cũng khá lợi hại đấy.” Tần Mặc nói xong câu này, lại quay đầu nhìn ba người bên cạnh mình.

“Được rồi, đừng bận tâm nhiều nữa.

Việc chính mà chúng ta cần làm bây giờ là tiếp tục đi về phía trước.” Tần Mặc cảm thấy Lý lão bản và nhóm người đó tới đây hẳn là vì những bảo vật bên trong.

Dù thế nào đi nữa, anh cũng không thể để nhóm người Lý lão bản đắc ý.

“Không sao đâu mà, lần trước chẳng phải chúng ta đã giao đấu với bọn họ rồi sao?

Tôi nghĩ chúng ta chắc chắn có thể đánh thắng bọn họ!” Bàn Tử nói lời này thì vung vung nắm đấm.

Trên mặt anh ta mang theo nụ cười nhàn nhạt nhìn Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

“Cái này thì chưa chắc.

Tôi cảm thấy lần trước khi chúng ta giao đấu với bọn họ, họ căn bản chưa dùng hết toàn lực, nên chúng ta mới có thể đánh thắng họ.

Lần này thì khác rồi.

Lần này là ở trong Mộ Huyệt, bọn họ đã biết mục đích của chúng ta, vậy thì hai bên chúng ta chỉ có thể một sống một chết.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân cảm thấy có chút bất lực.

“Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Nếu bọn họ thật sự muốn ra tay với chúng ta, thì chúng ta cũng chỉ có thể giết chết bọn họ.” Tần Mặc cười cười, rồi lại nhìn Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Lão Dương.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa.

Chúng ta cứ nghỉ ngơi một lát ở đây đi, vừa rồi cũng đã lãng phí khá nhiều thể lực.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức đáp một tiếng.

Do dự một lát, Hạo Thiên Chân liền nhìn vào Lão Dương.

“Ông sao lại ở đây vậy?” Hạo Thiên Chân có chút khó hiểu nhìn Lão Dương.

Cậu và Lão Dương quả thật có quen biết, quan hệ của hai người họ trước kia khá tốt.

Tần Mặc nhìn Lão Dương.

Tần Mặc có một chút ấn tượng về Lão Dương, nhưng sau khi tới gần Mộ Huyệt này, Tần Mặc liền phát hiện mình cứ hay quên đi cốt truyện ban đầu.

Nên Tần Mặc hiện tại cũng chỉ có thể đi theo từng bước một.

Lão Dương thở dài rồi nhìn Hạo Thiên Chân.

“Trước đây tôi đi cùng Tiểu Mã tới đây, sau đó hai chúng tôi đã đào được một vài thứ ở đây, thậm chí còn thấy được cây đồng xanh kia nữa.

Rồi tôi muốn tiếp tục tìm kiếm ở đây xem có thứ gì khác không, nhưng Tiểu Mã nhát gan quá, cậu ta liền rời đi rồi.

Tôi không còn cách nào khác, đành phải tạm thời rời đi từ một phía khác.

Chương 203

Nhưng tôi luôn cảm thấy ngôi Mộ Huyệt này mà không thăm dò một chút thì có hơi không hợp lý, nên tôi cứ ở mãi chỗ này, chờ đợi cơ hội xem có thể tiến vào Mộ Huyệt được không.

Lần này gặp được mấy cậu, nên mới đi cùng mấy cậu tới đây." Tần Mặc gật đầu, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, lại nhìn vào ba lô của Lão Dương.

"Ba lô của Hạo Thiên Chân hẳn là do ông lấy đi phải không?" Lão Dương khẽ ho một tiếng, trên mặt ông ta mang theo vẻ ngượng ngùng.

"Ban đầu tôi quả thật muốn trực tiếp gặp mặt mấy cậu.

Nhưng tôi lại không biết mục đích mấy cậu tới đây là gì.

Vừa rồi tôi thấy mấy cậu gặp nguy hiểm thì vội vàng tới giúp mấy cậu." Tần Mặc nhướng mày, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Nếu đã là bạn của cậu, vậy thì chúng ta cứ trực tiếp dẫn ông ấy cùng đi về phía trước thôi." Hạo Thiên Chân tuy không có ý kiến gì, nhưng cậu lại nhìn Lão Dương.

"Nhưng đây chẳng phải đã mấy năm rồi sao?

Ông sao lại cứ ở mãi chỗ này vậy?

Sao không trở về?

Gia đình ông đều rất lo lắng cho ông đấy." Lão Dương thở dài.

"Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi mà.

Ban đầu sau khi tôi ra ngoài thì phát hiện Tiểu Mã đã bị bắt rồi, vậy thì tôi không thể nào cùng Tiểu Mã bị đám người đó bắt theo

được, nên tôi dứt khoát quay về làng này ẩn nấp.

Hơn nữa, nói thật với mấy cậu, tôi luôn cảm thấy Mộ Huyệt này có chút không đúng." Lão Dương nói xong câu này, liền nhìn vào Mộ Huyệt.

"Lúc đầu tôi cảm thấy mấy cậu có thể thật sự tới đây tìm Mộ Huyệt, nhưng tôi không biết mấy cậu muốn tìm cái nào, nên tôi cứ đi theo mấy cậu tới đây.

Chỉ tiếc là hiện tại tôi không có trang bị gì, nên chỉ có thể lén lấy ba lô của cậu đi." Hạo Thiên Chân lườm một cái.

"Ông nói xem ông việc gì phải làm vậy chứ?

Nếu ông cứ trực tiếp xuất hiện thì chúng ta đều có thể cùng đi mà!" Hạo Thiên Chân đối với Lão Dương quả thật không có ý kiến gì, hơn nữa trước kia cậu ấy và ông ta quan hệ cũng rất tốt, nên cậu ấy sẵn lòng dẫn ông ta cùng đi.

Lão Dương thì đưa tay gãi gãi đầu.

Tần Mặc không muốn để bọn họ tiếp tục nói chuyện nữa, liền trực tiếp lấy một ít đồ ăn từ không gian của mình ra đưa cho họ.

"Được rồi, cứ ăn chút gì đó để bổ sung thể lực đã.

Tới tối chúng ta lại tiếp tục đi về phía trước, chắc chắn sau đó sẽ còn gặp rất nhiều nguy hiểm, nên chúng ta mọi người đều phải cẩn thận một chút." Lão Dương và mấy người kia nhìn nhau một cái rồi liền đáp một tiếng.

Bọn họ đương nhiên biết Tần Mặc nói quả thật không sai.

Thấy miếng đùi gà Tần Mặc đưa tới, Lão Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Không ngờ mấy cậu lại còn mang theo những thứ này bên mình,

hơn nữa vừa rồi ở dưới nước những thứ này lại không bị hỏng." "Đây là kỹ năng đặc biệt của Tần Mặc.

Nếu ông ở cùng Tần Mặc thêm một thời gian nữa thì sẽ biết thôi." Nghe Bàn Tử nói vậy, Lão Dương lúc này mới gật đầu.

Vì Bàn Tử đã nói thế rồi, thì ông ta đừng hỏi nhiều nữa.

Dù sao đây là chuyện của Tần Mặc, cũng không liên quan gì đến ông ta, hơn nữa vừa rồi ông ta cũng thấy sức mạnh của Tần Mặc khá mạnh.

Do dự một lát, Lão Dương liền nói nhỏ vào tai Hạo Thiên Chân.

"Tần Mặc này là ai vậy?

Sức mạnh của anh ta hình như khá mạnh, vừa rồi khi đối phó mấy con quái ngư kia, anh ta không hề hoảng loạn chút nào, thậm chí còn có thể một mình đối phó nhiều quái ngư như vậy." "Tần Mặc là người mà trước đó chúng ta gặp.

Người của Tề gia nói với tôi rằng hãy tìm Tần Mặc để dẫn anh ấy cùng đi hạ mộ.

Sức mạnh của Tần Mặc quả thật rất mạnh." Lão Dương gật đầu rồi không nghĩ nhiều nữa.

Ông ta cũng lúc này ăn những thứ đó.

Không lâu sau, Lão Dương đã ăn gần xong.

Tần Mặc cũng lúc này đứng dậy, nhìn vào ba người bọn họ.

"Được rồi, vì mọi người đã bổ sung đủ thể lực rồi, vậy thì chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng sau đó chắc chắn sẽ còn gặp những nguy hiểm khác, nên mọi người chúng ta đều phải cẩn thận một chút." Mấy người bọn họ thì có chút ngưng trọng đáp một tiếng.

Nhưng hiện tại có Tần Mặc ở đây cùng đi xuống với họ, thì họ vẫn có thể yên tâm hơn một chút.

Tần Mặc không nói nhiều với mấy người bọn họ, dù sao cũng là dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, họ đã tới một lối đi.

Sau khi tới lối đi này, Tần Mặc liền thở phào một hơi.

Tần Mặc cũng lúc này chú ý thấy lối đi này vẫn khá tối tăm.

Anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Mấy cậu cẩn thận một chút, lối đi này trông có vẻ không đơn giản." Mấy người bọn họ thì trực tiếp gật đầu, sau đó họ liền đi theo Tần Mặc tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, Tần Mặc liền nghe thấy tiếng động gì đó.

Lúc này Tần Mặc liền nheo mắt lại.

Anh làm một cử chỉ với mấy người bên cạnh mình, họ cũng trực tiếp đáp lại Tần Mặc một tiếng.

Xem ra nơi này quả thật có chút không đơn giản.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, rồi trực tiếp đi ở phía trước.

Lão Dương thì đi ở phía cuối, nhưng Lão Dương lại không cảm thấy có gì.

Dù sao có Tần Mặc ở đây, vừa rồi ông ta đã chứng kiến sức mạnh của Tần Mặc rồi, biết Tần Mặc quả thật khá mạnh mẽ, chỉ cần đi theo sát phía sau Tần Mặc là được.

Không lâu sau, từ đằng xa bỗng nhiên lao ra một con dơi.

Chương 204

Con dơi này trực tiếp lao tới cắn Tần Mặc.

May mắn là Tần Mặc phản ứng khá nhanh, kịp thời lấy ra Thiên Thần Kiếm của mình, chém con dơi này thành hai nửa.

"Cẩn thận một chút, vẫn còn những con dơi khác, hơn nữa trên người chúng có độc đấy!" Lão Dương nhắc nhở Tần Mặc.

Tần Mặc quay đầu nhìn vào Lão Dương.

Lão Dương hiện tại khá căng thẳng, nên ông ta không hề cảm thấy mình nói vậy có gì không ổn, chỉ cau mày nhìn những con dơi ở đằng xa.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa.

Việc chính cần làm bây giờ là giải quyết lũ dơi này trước đã, còn những chuyện khác thì để sau rồi tính.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, rồi lại nhìn mấy con dơi trước mặt.

Mấy con dơi này đều là dơi đỏ rực.

Con dơi này trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng rồi đá một cú vào người mấy con dơi này.

Bàn Tử quay đầu, nhìn Hạo Thiên Chân ở phía bên kia.

"Cậu cứ chăm sóc tốt cho người bạn đó của cậu đi, tôi sẽ giúp Tần Mặc cùng đối phó với lũ dơi kia." Nghe lời này, Hạo Thiên Chân liền cau mày.

Ánh mắt cậu mang theo vẻ lo lắng, sau đó cậu liền trực tiếp đi về phía Bàn Tử.

Lão Dương hít sâu một hơi, sau đó cũng tới bên này.

Tần Mặc không nói nhiều với họ, chỉ không ngừng tấn công mấy con dơi trước mặt.

Không lâu sau, mấy con dơi này đã bị Tần Mặc giết chết.

Tần Mặc cũng lúc này khẽ thở ra một hơi, không ngờ ở đây lại còn có dơi tồn tại.

"Chúng ta đi thôi, lối đi này thật sự quá tối tăm, quả thật có khả năng sẽ sản sinh dơi.

Chờ tới phía sau biết đâu còn có những con dơi khác kéo tới nữa, nếu chúng ta cứ ở lại đây, nhất định sẽ lại gặp nguy hiểm." Mấy người bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy thì đáp một tiếng, rồi đi theo Tần Mặc cùng đi về phía trước.

Không lâu sau, họ đã đi tới cuối lối đi này.

Tần Mặc cũng lúc này thở phào một hơi.

Thấy tảng đá ở đằng xa, Tần Mặc liền trực tiếp ngồi xuống chỗ tảng đá này, nhìn vào Lão Dương ở đằng xa.

Lão Dương chạm phải ánh mắt Tần Mặc thì cau mày, nhưng ông ta không nói nhiều với Tần Mặc, chỉ ngồi xuống một bên.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Không ngờ người này vẫn khá chột dạ." Nhưng cho dù có chột dạ đến đâu, anh cũng phải để đối phương trực tiếp trả lời câu hỏi của mình.

Tần Mặc trực tiếp đi tới trước mặt Lão Dương, từ trên xuống dưới nhìn ông ta.

Lão Dương thấy ánh mắt Tần Mặc thì cau mày.

Ánh mắt ông ta mang theo vẻ khó hiểu nhìn Tần Mặc.

“Anh có chuyện gì sao?” Tần Mặc gật đầu.

“Đương nhiên là có chuyện rồi.” Trên mặt Tần Mặc mang theo nụ cười nhàn nhạt, sau đó anh trực tiếp chỉ vào con dơi trên mặt đất ở đằng xa.

“Sao ông lại biết ở nơi này vẫn còn những con dơi khác, hơn nữa còn biết trên người chúng mang theo độc tố?” Sắc mặt Lão Dương hơi cứng lại.

Ông ta không ngờ Tần Mặc lại có thể nắm bắt được chi tiết như vậy.

Lúc này, ông ta cúi đầu, không nói gì.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại.

Nếu không phải Tần Mặc nhắc tới chuyện này, hai người họ thật sự không biết.

Nên cả hai liền nhìn Lão Dương.

“Đúng vậy, Lão Dương, trước đó ông chẳng phải nói ông chưa từng tiến vào Mộ Huyệt này sao?

Sao bây giờ lại biết trong Mộ Huyệt này có dơi?” Hạo Thiên Chân cũng trực tiếp hỏi ra.

Mặc dù Hạo Thiên Chân cảm thấy quan hệ giữa mình và Lão Dương quả thật không tệ, nhưng họ phải hỏi rõ ràng, tránh để Lão Dương có mục đích khác.

“Huống hồ, vì ông và Hạo Thiên Chân quen biết, thì ông nên tin tưởng Hạo Thiên Chân.

Nhưng ông lại trộm trang bị của chúng ta mà không nói gì, điều đó cũng có nghĩa là ban đầu ông thật sự không có ý định nhận nhau với

chúng ta, chỉ muốn đi theo sau lưng chúng ta." Lão Dương thở dài rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Hạo Thiên Chân, quan hệ của hai chúng ta đã tốt đến vậy rồi, cậu nghĩ tôi còn làm ra chuyện gì bất lợi cho cậu sao?

Nên cậu đừng nghe vị tiểu huynh đệ này nói bậy, anh ta chỉ đang ác ý suy đoán về tôi thôi." Hạo Thiên Chân lại trực tiếp lắc đầu.

Nói thật, cậu cảm thấy mình tương đối vẫn muốn tin Tần Mặc hơn, hơn nữa những lời Tần Mặc nói cũng không sai chút nào.

"Ông đừng ở đây nói những chuyện vớ vẩn này với tôi.

Tôi muốn ông trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi: Vì sao ông lại trộm trang bị của chúng ta?

Vì sao ông lại biết nơi này thật sự có dơi, thậm chí còn biết trên người những con dơi này có độc tố?" "Tôi chỉ cảm thấy lối đi này tối tăm như vậy, lại có dơi, thì chắc chắn không chỉ có một con.

Hơn nữa màu sắc của những con dơi này mấy cậu cũng đã thấy, không giống với dơi bên ngoài.

Màu sắc của những con dơi này là đỏ rực, nên tôi mới suy đoán trên người chúng có độc tố.

Chuyện này có vấn đề gì sao?" Lão Dương siết chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm ba người trước mặt.

Tần Mặc nhướng mày.

"Nếu ông muốn tiếp tục đi xuống cùng chúng ta, thì ông hãy nói thật với tôi.

Chương 205

Bằng không, ông vẫn cứ tự mình tìm lối đi khác đi, đừng đi theo chúng ta nữa.” Thấy Tần Mặc như vậy, Lão Dương liền im lặng.

Hạo Thiên Chân bên cạnh thì vỗ vỗ vai Lão Dương.

“Nếu ông thật sự có nỗi khổ tâm gì khó nói, thì cũng có thể trực tiếp nói với chúng tôi.

Vừa rồi ông cũng đã thấy sức mạnh của Tần Mặc rồi, anh ấy quả thật vô cùng lợi hại.

Chỉ cần ông nói cho chúng tôi biết, chúng tôi nhất định có thể dẫn ông tiếp tục đi xuống, hơn nữa còn có thể bảo vệ tốt cho ông.” Lão Dương cảm thấy dù ông ta không muốn nói thì cũng chẳng còn cách nào khác, dù sao mấy người bọn họ đều đã nghi ngờ mình như vậy rồi.

Lão Dương nhìn vào Tần Mặc, gật đầu rồi trực tiếp nói: “Được thôi, vì mấy cậu đều đã hỏi đến mức này rồi, nếu tôi không nói với mấy cậu, quả thật có chút không hợp lý.

Vậy thì tôi sẽ thành thật nói cho mấy cậu biết.

Thật ra trước kia sau khi tôi và Tiểu Mã chia tay, tôi vẫn tiến vào Mộ Huyệt này.

Bởi vì tôi luôn cảm thấy Mộ Huyệt này chắc chắn có rất nhiều bảo vật, nên tôi muốn vào đây lấy thêm một vài thứ.” “Sau khi vào trong Mộ Huyệt này, tôi đã phát hiện ra những người khác.

Tôi đi theo họ về phía trước, nhưng lối chúng tôi đi không phải là cái lối mà các anh vừa mới vào đâu.” “Tôi vào từ một chỗ khác, nhưng chúng tôi cũng đi qua cái đường hầm này.

Sau khi vào đường hầm, chúng tôi đã gặp phải đám dơi này.

Có một người bạn của chúng tôi bị dơi cắn, và người đó lập tức phát điên, đó là lý do tôi nói lũ dơi này có độc." "Sau đó chúng tôi tiếp tục đi về phía trước, chỗ này có một cơ quan.

Sau khi chúng tôi mở cơ quan này ra thì đã đi vào trong mộ thất kia.

Nhưng chúng tôi không cẩn thận đã kích hoạt một cơ quan trong mộ thất, tất cả những người khác đều chết hết, chỉ còn lại mình tôi.

Tôi trốn thoát ra ngoài và vẫn luôn ở trong làng dưỡng thương. " "Tôi vốn dĩ thật sự muốn rời khỏi nơi này để về nhà, vì tôi luôn cảm thấy Mộ Huyệt này có chút tà dị." "Khi ra ngoài, tôi phát hiện Tiểu Mã đã bị người ta bắt đi.

Tôi không còn cách nào khác đành phải quay lại ngọn núi lớn này.

Đến đây rồi, tôi luôn cảm thấy Mộ Huyệt này không ổn, hơn nữa bên trong Mộ Huyệt dường như có một sức mạnh nào đó đang hấp dẫn tôi, khiến tôi phải quay trở lại." "Tôi không muốn nói với các anh vì sợ các anh lo lắng nơi này nguy hiểm mà không muốn đi cùng tôi, như vậy cũng có nghĩa là tôi chỉ có thể một mình tiến vào Mộ Huyệt, mà một mình tôi chắc chắn không thể thoát ra khỏi Mộ Huyệt này được." Lão Dương có nhận thức rất rõ ràng về thực lực của bản thân.

Nếu trong Mộ Huyệt này thật sự có quái vật hay Tống Tử gì đó, ông ta chưa chắc đã đánh thắng được, nên mới liên tục chờ đợi cơ hội ở đây, không ngờ lại vừa hay gặp được Tần Mặc và nhóm của anh.

Đã gặp rồi, vậy ông ta nhất định phải đi theo Tần Mặc và mọi người.

Tần Mặc nghe vậy thì gật đầu, sau đó lại nhìn chằm chằm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Hai cậu thấy chúng ta có nên đưa anh ta đi cùng không?” “Anh Tần, hắn ta đã lừa chúng ta rồi, anh còn muốn dẫn hắn đi sao?

Nếu lần này hắn nói cũng là đang lừa chúng ta thì sao?” Bàn Tử không hiểu nhìn Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

Hai người này bị người ta bán rồi, không chừng còn phải giúp người ta đếm tiền nữa.

Tần Mặc bất đắc dĩ nhìn Bàn Tử, anh không ngờ Bàn Tử lại có ý kiến lớn với lão Dương như vậy, nhưng điều này cũng không trách được, Bàn Tử dù sao cũng là vì sự an nguy của hai người họ mà nghĩ.

“Cậu cũng nên nghĩ lại đi, vì lão Dương là bạn học của Hạo Thiên Chân, nên hắn sẽ không làm chuyện gì bất lợi cho chúng ta đâu, nếu không thì vừa rồi khi con quái ngư kia tấn công chúng ta, hắn đã không ra tay giúp đỡ.” Nói rồi Tần Mặc vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, cảm thấy lời Tần Mặc nói hình như cũng không sai, nhưng hắn lại nhíu mày, nhìn chằm chằm Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

“Vì điều này mà các anh tin hắn sao?

Hắn vạn nhất thật sự muốn hãm hại chúng ta thì sao?” Cho dù ban đầu đã cứu họ thì có thể làm gì, không có nghĩa là sau này sẽ không ra tay với họ.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy.” Tần Mặc bất đắc dĩ nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử thấy Tần Mặc đã nói vậy, hắn cũng chỉ đành im lặng.

Ngay lập tức hắn bĩu môi hừ lạnh một tiếng, ngồi sang một bên khác.

“Hai người các anh không nghe tôi, sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn ta

lừa gạt.” Hạo Thiên Chân không quan tâm Bàn Tử nhiều như vậy, chỉ đặt ánh mắt lên người lão Dương, nhíu mày hỏi lão Dương.

“Vì anh đã nói với tôi những điều này rồi, vậy tôi sẵn lòng tin tưởng anh, nhưng anh phải nói cho tôi biết, sau khi các anh vào Mộ Huyệt có gặp phải nguy hiểm nào khác không?” “Cái đó thì không, chúng tôi kích hoạt cơ quan xong thì trực tiếp bị thương, rồi tôi trốn thoát ra ngoài.” Hạo Thiên Chân gật đầu, rồi nhìn sang Tần Mặc bên kia.

“Tôi đã biết đại khái tình hình rồi, tôi nghĩ chúng ta có thể tin tưởng anh ta một chút.” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Vậy được.” Nói rồi, anh lại nhìn chằm chằm lão Dương bên kia.

“Vì Thiên Chân đã nói vậy với tôi, nên tôi sẵn lòng tin tưởng anh, nhưng tôi phải nói trước những lời khó nghe.

Nếu sau này anh làm điều gì bất lợi cho chúng tôi, tôi vẫn sẽ ra tay giải quyết anh, tốt nhất là anh nên có tính toán trong lòng.” Lão Dương khẽ thở phào một hơi, ông ta cảm thấy mình đã có thể giành được sự tin tưởng của Tần Mặc đã là cực kỳ không dễ dàng rồi, ông ta chắc chắn sẽ không thể làm ra loại chuyện đó nữa.

“Các anh cứ yên tâm đi, Hạo Thiên Chân và tôi có mối quan hệ tốt như vậy, tôi tuyệt đối không thể ra tay với các anh đâu.” Tần Mặc đáp một tiếng rồi lại quay đầu nhìn Bàn Tử bên kia.

“Cậu đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, tạm thời cứ tin lão Dương đi, hơn nữa có tôi ở đây, cậu nghĩ dù lão Dương muốn ra tay với chúng ta, hắn có thể thành công sao?” Bàn Tử há miệng, nhưng hắn lại không biết phải khuyên Tần Mặc thế nào, thôi vậy, đã Tần Mặc đã nói vậy, hắn cứ nghe Tần Mặc vậy.

Bàn Tử có chút cảnh cáo nhìn chằm chằm lão Dương.

“Nếu sau này mày dám ra tay với chúng ta, thì đừng trách tao trực tiếp giải quyết mày đó thằng nhóc, nhìn mày gầy tong teo, yếu ớt như vậy, chắc chắn không đỡ nổi đòn tấn công của tao đâu.” Lão Dương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, may mà mọi người đều đồng ý tin tưởng mình.

Lão Dương gật đầu, không nói gì thêm.

Tần Mặc đáp một tiếng.

“Vì giờ bên này đã hết đường rồi, vậy anh chắc biết tiếp theo phải đi thế nào chứ?” Lão Dương quả nhiên không lừa Tần Mặc nữa.

“Tôi biết, ban đầu chúng tôi bị đám dơi tấn công trong đường hầm này, nên đã trốn chạy sang đây.

Chúng tôi thấy ở đây không có lối thoát nào, nên đã liều mạng chống cự và chiến đấu với đám dơi đó, sau này chúng tôi vô tình đụng phải một cơ quan.” Nói rồi, mọi người liền đi đến một tảng đá.

Lão Dương đặt tay lên tảng đá đó, rồi bắt đầu mò mẫm xung quanh.

Tần Mặc nhướng mày, Tần Mặc cũng đi đến bên cạnh tảng đá đó, còn lão Dương thì nhíu mày, không hiểu nói.

“Sao lại thế này, trước đây mỗi lần tôi đến đây sờ đều là chỗ này mà, sao lần này lại không mở được chứ?” “Điều đó rất bình thường, vì chỗ này có một cơ quan.” Nói rồi, Tần Mặc trực tiếp kéo tay lão Dương, đặt tay lên cánh cửa đá này, sau đó Tần Mặc gõ vài cái lên cánh cửa đá.

“Cơ quan này đang vận hành liên tục ở hai vị trí này, e rằng mỗi lần anh đến thì cơ quan đều sẽ chuyển đến vị trí đó.” “Cho nên anh mới có thể mở được cánh cửa đá này, khi cơ quan đến bên này thì anh sẽ không thể mở ra được.” Nghe Tần Mặc nói vậy lão Dương gật

đầu.

“Thì ra là vậy, không ngờ anh lại lợi hại đến thế.” Lão Dương có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười không nói gì nữa, anh trực tiếp đẩy cánh cửa đá ra.

Chương 206

"Chúng ta cứ đi thẳng đi." Lão Dương và mọi người gật đầu xong thì trực tiếp đi theo sau Tần Mặc, Tần Mặc cũng sải bước tiến về phía trước.

Nhưng không lâu sau, Tần Mặc nghe thấy tiếng xé gió trong không khí, lập tức trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ kinh ngạc, anh lại nhìn chằm chằm lão Dương bên cạnh.

"Có phải ban đầu anh gặp nguy hiểm ở đây không?" Lão Dương đáp một tiếng.

"Đúng vậy, tôi thật sự đã gặp nguy hiểm ở chỗ này, nên tôi đã đi đến đây thì không tiếp tục đi nữa.

Chính vì điều này mà tôi mới đi cùng các anh, muốn các anh cùng tôi thám hiểm Mộ Huyệt này." Nghe lão Dương nói vậy, Tần Mặc gật đầu, Tần Mặc lúc này cũng quay đầu nhìn xung quanh.

"Tôi cảm thấy có ánh mắt đang nhìn chằm chằm chúng ta." Bàn Tử nuốt nước bọt.

"Sao tôi không cảm thấy gì cả?

Anh Tần, chỗ này sẽ không lại có nguy hiểm nữa chứ?

Chúng ta vừa mới đối phó xong đám dơi, chỗ này mà có thêm thứ gì nữa thì thật sự phiền phức rồi." Hạo Thiên Chân đột nhiên bật cười.

"Còn có cả chỗ Bàn Gia đây sợ sao?

Dù sao cũng có Tần Mặc ở đây mà, anh đừng lo lắng." Bàn Tử đáp một tiếng rồi không nói gì nữa, hắn chỉ nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Thấy ánh mắt của Bàn Tử, Tần Mặc nhướng mày.

"Yên tâm đi, bất kể chỗ này có thứ gì, tôi đều có thể bảo vệ tốt cho các anh, lát nữa cứ đi theo sát phía sau tôi là được." Nói rồi Tần Mặc trực tiếp rút Thiên Thần Kiếm của mình ra.

Tần Mặc cảm giác của mình chắc chắn không sai, chỗ này nhất định có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm bọn họ, nhưng cụ thể là gì thì Tần Mặc cũng không quá rõ. [Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức đánh giết.] Có hệ thống nhắc nhở xong, Tần Mặc càng thêm kiên định, xem ra suy nghĩ của mình quả nhiên không sai.

Tần Mặc cứ thế từ từ tiến về phía trước, không lâu sau Tần Mặc nghe thấy một âm thanh, đúng lúc này giữa không trung đột nhiên xuất hiện một con ong khổng lồ.

"Ôi trời ơi!

Con ong này cũng quá lớn rồi!" Bàn Tử trợn tròn mắt, có chút khó tin nhìn chằm chằm con ong khổng lồ giữa không trung.

Trong mắt Tần Mặc cũng hiện lên vẻ cảnh giác, sau đó Tần Mặc nhìn vào cái đuôi của con ong này.

"Mọi người có thấy cái đuôi của con ong này không?

Cái đuôi của nó màu đen, nếu tôi đoán không sai thì trên đuôi nó có một chất độc nhất định.

Chúng ta mọi người nhất định phải cẩn thận đừng để bị dính chất độc này, nếu không chắc chắn sẽ chết ở đây." Nghe Tần Mặc nói vậy, ba người họ lập tức đáp một tiếng.

"Anh không phải nói ban đầu đến đây là kích hoạt cơ quan gì đó sao?

Sao bây giờ lại biến thành thế này?" Bàn Tử có chút không hiểu,

nhìn lão Dương bên cạnh.

Trên trán lão Dương cũng lấm tấm mồ hôi.

"Tôi cũng không biết đây là chuyện gì cả, nếu tôi mà biết trong này có một Phong Vương như vậy, tôi chắc chắn không thể đưa các anh đến đây được." Con ong này vừa nhìn đã biết không đơn giản, chắc chắn là một Phong Vương không sai.

"Được rồi, bây giờ không phải lúc tranh cãi.

Đừng nghĩ nhiều nữa, cứ giải quyết Phong Vương này trước đã." Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử đáp một tiếng.

Lời Tần Mặc nói quả nhiên không sai, nếu hắn ở thời điểm mấu chốt này lại gây ra mâu thuẫn gì đó cho họ thì sẽ phiền phức lắm.

Mấy người họ đồng thời nhìn Phong Vương ở phía xa.

Phong Vương lúc này cũng vỗ cánh, nó nhìn chằm chằm mấy người trước mặt, hừ lạnh một tiếng rồi trực tiếp lao về phía mấy người.

Chỉ một lát sau, nó đã đến bên cạnh Tần Mặc, trực tiếp dùng nọc độc của mình đâm về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp vung Thiên Thần Kiếm trong tay mình.

Thiên Thần Kiếm trực tiếp chặn Phong Vương lại, Phong Vương lúc này cũng trực tiếp bị Tần Mặc đẩy lùi.

Trong mắt Phong Vương hiện lên vẻ kinh ngạc, nó không ngờ sức mạnh của thanh kiếm này của Tần Mặc lại mạnh đến thế, xem ra nó muốn đối phó với Tần Mặc cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.

Tần Mặc nhướng mày, sau đó Tần Mặc lại nhìn sang Bàn Tử và mấy người kia.

“Thực lực của Phong Vương này cũng không đặc biệt mạnh, các anh không cần lo lắng, tôi nhất định có thể giải quyết được, các anh cứ đứng sang một bên xem náo nhiệt là được.” Lão Dương lại trực tiếp lắc đầu.

“Làm sao có thể được chứ?

Mọi người chúng ta đều đã cùng nhau đến đây rồi, tuyệt đối không thể để anh một mình đối phó với Phong Vương này.” Lão Dương cảm thấy là mình đã đưa mấy người này đến đây, nếu Tần Mặc đối phó với Phong Vương mà gặp phải nguy hiểm gì đó, thì coi như xong rồi.

Huống hồ Tần Mặc vừa mới nói rồi, trên đuôi Phong Vương này quả nhiên có độc tố, bất kể thế nào, họ cũng phải ra tay giúp đỡ Tần Mặc.

Tần Mặc thấy họ như vậy thì bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng Tần Mặc cũng không nói nhiều nữa.

Vì mấy người họ đã nói vậy rồi, vậy mình tạm thời cứ dẫn mấy người họ cùng đối phó với Phong Vương này vậy.

“Vậy được, trên người Phong Vương này chỉ có độc tố ở đuôi thôi, chúng ta cứ chặt đứt cái đuôi của nó là được.” Chỉ cần Phong Vương này không còn đuôi nữa, thì muốn đối phó với Phong Vương này vẫn khá đơn giản.

Bàn Tử và mấy người họ gật đầu xong thì không nói gì nữa, vừa rồi mấy người họ đã cùng Tần Mặc lao về phía Phong Vương trước mặt.

Phong Vương hừ lạnh một tiếng, trong mắt nó hiện lên vẻ khinh thường nói thật, nó cảm thấy mấy con người này tuyệt đối không phải đối thủ của nó, nếu đã vậy, vậy nó cứ chơi đùa với mấy con người này một trận thật vui vậy.

Lát nữa nó còn có thể ăn thịt mấy con người này nữa chứ.

Khi Phong Vương đến bên cạnh Tần Mặc và mọi người, Bàn Tử liền ngửi thấy một mùi tử khí, lập tức trong mắt Bàn Tử hiện lên vẻ ghét bỏ.

“Anh Tần, trên người Phong Vương này có mùi gì vậy?

Theo logic thông thường mà nói, những con ong đó không phải đều hút mật sao?

Trên người chúng phải thơm tho mới đúng chứ.” Tần Mặc bất lực lườm một cái.

“Xem ra trước đây trong Mộ Huyệt cậu chưa bao giờ gặp phải thứ này, lẽ nào cậu không biết sao?

Sản vật trong Mộ Huyệt này, ít nhiều gì cũng sẽ mang theo chút tử khí.” “Hơn nữa cậu còn nhớ lão Dương nói trước đây có đồng bạn của họ chết ở chỗ này không?

Nếu tôi đoán không sai thì những thi thể đó hẳn là đã bị Phong Vương này ăn thịt rồi.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử trợn tròn mắt, hắn không ngờ Phong Vương này lại biến thái đến vậy.

“Vậy được, đã như vậy, vậy Bàn Gia hôm nay tôi sẽ trực tiếp thay trời hành đạo vậy.” Nói rồi, Bàn Tử trực tiếp rút ra một con dao găm từ trong ủng của mình, nhìn Phong Vương ở phía xa.

Chương 207

Phong Vương thì trực tiếp vỗ cánh, chỉ thấy trong không khí xuất hiện một luồng gió xoáy, luồng gió xoáy này trực tiếp tấn công về phía Tần Mặc và mọi người.

Tần Mặc không nhịn được gật đầu, không ngờ Phong Vương này lại còn có thực lực như vậy.

Tần Mặc trực tiếp vung Thiên Thần Kiếm trong tay mình, Thiên Thần Kiếm trực tiếp đánh về phía luồng gió xoáy kia.

Sức mạnh của luồng gió xoáy này vẫn khá mạnh, nhưng sau khi bị Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc tấn công, luồng gió xoáy này lập tức tan biến.

Tần Mặc lúc này cũng khẽ thở phào một hơi, sau đó Tần Mặc trực tiếp nhìn sang Bàn Tử và mấy người kia.

"Xem ra Phong Vương này quả nhiên không đơn giản như vậy, mấy anh cẩn thận một chút đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử và mấy người kia thì hít sâu một hơi, nói thật mấy người họ hiện tại vẫn cảm thấy có chút căng thẳng, vì họ không biết liệu mình có đánh thắng được Phong Vương này hay không.

Thể hình của Phong Vương này quả nhiên khá to lớn, cộng thêm trên người nó có độc tố, nên mấy người họ nhất định phải cẩn thận một chút.

Chỉ thấy Phong Vương đặt ánh mắt lên người Hạo Thiên Chân, vì trong mắt nó thấy thực lực của Hạo Thiên Chân là yếu nhất, đã như vậy, vậy nó cứ giải quyết Hạo Thiên Chân trước đi, như vậy Tần Mặc và mọi người cũng sẽ thiếu đi một lực chiến đấu.

Phong Vương trực tiếp lao về phía Hạo Thiên Chân.

Trong lòng Hạo Thiên Chân lập tức căng thẳng, vì anh biết mình chưa chắc đã đánh thắng được Phong Vương này.

Ngay khi Phong Vương đến trước mặt Hạo Thiên Chân, nọc độc của nó đột nhiên trở nên rất dài, hơn nữa còn rất thô, nếu nọc độc này thật sự đâm vào người Hạo Thiên Chân, e rằng Hạo Thiên Chân không chết cũng sẽ bị trọng thương, nên Hạo Thiên Chân không nhịn được lùi lại hai bước.

Bàn Tử vội vàng kéo tay Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân trực tiếp va vào Bàn Tử, may mà Hạo Thiên Chân kịp thời giữ vững thân hình, nên mới không đè lên người Bàn Tử.

“Sao thế?

Cậu sẽ không nói với tôi là cậu bị con dơi này dọa cho ngốc rồi chứ?” “Sao có thể chứ?

Tôi vừa rồi chỉ đang tìm cơ hội, muốn dùng dao găm trong tay chặt đứt nọc độc trên người Phong Vương thôi.” Nói rồi, Hạo Thiên Chân trực tiếp giơ con dao găm trong tay lên.

Tần Mặc không nói nhiều lời, trực tiếp đi đến một bên khác của Phong Vương.

Vì Tần Mặc biết mấy người họ muốn đối kháng trực diện với Phong Vương này, chưa chắc đã đánh thắng được nó, đã như vậy, vậy mình cứ làm chủ lực tấn công vậy.

Tần Mặc vung Thiên Thần Kiếm trong tay mình, Thiên Thần Kiếm trực tiếp chém về phía nọc độc của Phong Vương.

Nhưng điều Tần Mặc không ngờ tới là sau khi Thiên Thần Kiếm chém vào nọc độc của nó, nọc độc của nó lập tức phát ra một tiếng ‘đinh’, nhưng nọc độc của nó không vì thế mà bị hư hại.

“Nọc độc của nó lại cứng rắn đến vậy.” Tần Mặc nheo mắt, sau đó Tần Mặc lại có chút kinh ngạc nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

“Dao găm của các anh chưa chắc đã đối kháng được nọc độc của nó, lát nữa khi nó tấn công các anh, các anh nhất định phải cẩn thận một chút.” Nghe Tần Mặc dặn dò, lão Dương nuốt nước bọt.

Ban đầu khi ông ta đến chỗ này vô tình đụng phải cơ quan, ông ta đã cảm thấy chỗ này khá tà môn rồi, không ngờ ở đây lại còn có một Phong Vương lớn như vậy.

Lúc này Phong Vương lại quay đầu nhìn mấy người khác, nó trực tiếp lao về phía lão Dương.

Chỉ một lát sau, nó đã đến bên cạnh lão Dương.

Lão Dương không nhịn được cảm thấy có chút căng thẳng, nhưng ông ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể vung con dao găm trong tay.

Dao găm của lão Dương trực tiếp va vào nọc độc của Phong Vương, nọc độc của Phong Vương lúc này cũng phát ra một tiếng ‘đinh’, nhưng điều lão Dương không ngờ tới là, con dao găm trong tay ông ta lại xuất hiện một vết nứt.

“Thật sao?” Lão Dương cứ thế nhìn chằm chằm con dao găm trong tay, làm sao có thể chứ?

Con dao găm này của ông ta vẫn khá cứng rắn, nhưng dù vậy cũng căn bản không đánh lại được nọc độc của Phong Vương.

Thấy nọc độc của Phong Vương sắp đâm vào người lão Dương, Bàn Tử trực tiếp đẩy lão Dương một cái.

Phong Vương thấy đòn tấn công của mình trật mục tiêu thì không nhịn được cảm thấy có chút phẫn nộ, nó nhân cơ hội này quay đầu

nhìn Bàn Tử, đã Bàn Tử thích cứu đồng bạn của nó như vậy, vậy nó cứ trực tiếp giết chết Bàn Tử đi.

Nghĩ vậy Phong Vương trực tiếp lao về phía Bàn Tử.

Chỉ một lát sau, nó đã đến bên cạnh Bàn Tử, nó trực tiếp dùng nọc độc của mình đâm về phía Bàn Tử.

Bàn Tử thì vội vàng dùng dao găm trong tay để chống đỡ, nhưng đáng tiếc nọc độc của Phong Vương lại trực tiếp đâm xuyên con dao găm trong tay hắn.

Nọc độc của Phong Vương trực tiếp phóng to trong đồng tử của Bàn Tử.

Lúc mấu chốt Tần Mặc trực tiếp từ trên xuống dưới chém về phía Phong Vương kia.

Phong Vương lập tức nhíu mày, mặc dù mấy người khác đối với nó căn bản không đáng kể gì, nhưng nó vẫn phải cảnh giác Tần Mặc một chút.

Nó có thể cảm nhận được thực lực của Tần Mặc thật sự rất mạnh, hơn nữa nó có thể cảm nhận được một tia uy áp từ trên người Tần Mặc, nhưng tia uy áp này rốt cuộc đến từ đâu thì nó không quá rõ.

Tần Mặc khẽ thở phào một hơi xong, lại nhìn chằm chằm Phong Vương.

Phong Vương có chút oán hận nhìn Tần Mặc, vốn dĩ vừa rồi nó đã có thể trực tiếp giải quyết Bàn Tử, chỉ vì Tần Mặc mà khiến nó không thể giết chết Bàn Tử.

Đã như vậy, vậy nó cứ quay lại tấn công Tần Mặc đi.

Tần Mặc thấy bộ dạng đó của nó thì hừ lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc trực tiếp phóng thích khí tức trên người mình, phát ra một

tiếng Long Ngâm.

Rõ ràng Phong Vương không ngờ Tần Mặc lại có uy lực như vậy, nên sau khi bị Tần Mặc chấn động thì nó lập tức đứng đờ ra tại chỗ, dường như có chút không phản ứng kịp.

Tần Mặc thì trực tiếp lắc đầu, sau đó Tần Mặc đến một bên khác của Phong Vương, vung Thiên Thần Kiếm trong tay mình.

Thiên Thần Kiếm trực tiếp chém vào nọc độc của Phong Vương, trên nọc độc của Phong Vương xuất hiện một vết sẹo màu trắng.

Trong mắt Tần Mặc xuất hiện vẻ kinh ngạc, sau đó Tần Mặc có chút kinh hỉ nhìn mấy người khác.

"Xem ra không bao lâu nữa, chúng ta sẽ có thể chặt đứt nọc độc của nó rồi." Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ lập tức gật đầu, lời Tần Mặc nói chắc chắn không sai.

Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên người Phong Vương trước mặt.

Phong Vương hiện tại cũng có chút lo lắng nhìn chằm chằm Tần Mặc và mọi người.

Với thực lực của nó, e rằng thật sự không có cách nào đối kháng được Tần Mặc và mọi người.

Lẽ nào hôm nay thật sự phải bỏ mạng ở đây sao?

Phong Vương chắc chắn không muốn như vậy, do dự một lát xong nó liền quay người, muốn trực tiếp chạy trốn khỏi nơi này.

Nhưng Tần Mặc làm sao có thể cho nó cơ hội này chứ?

Hừ lạnh một tiếng xong, Tần Mặc trực tiếp chặn trước mặt nó.

Chương 208

"Đã đến đây tấn công chúng ta rồi, vậy đừng mơ tưởng trốn thoát khỏi đây." Nói rồi, Tần Mặc vung Thiên Thần Kiếm trong tay mình.

Phong Vương không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng nọc độc của mình cứng rắn đối đầu với Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc.

Nhưng Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc thật sự quá mạnh, căn bản không phải nọc độc của nó có thể đối kháng được.

Chỉ một lát sau, Thiên Thần Kiếm trong tay Tần Mặc trực tiếp đánh vào nọc độc của nó, nọc độc của nó lúc này lại xuất hiện một vết sẹo nữa.

Thấy nọc độc của mình sắp không trụ nổi nữa, Phong Vương không nhịn được cảm thấy có chút lo lắng.

Làm sao bây giờ?

Với thực lực của nó căn bản không có cách nào đánh thắng Tần Mặc.

Lẽ nào thật sự phải đầu hàng Tần Mặc ở đây sao?

Tần Mặc trong chớp mắt đã đến một bên khác của Phong Vương, sau đó Tần Mặc chém về phía cánh của Phong Vương.

Cánh của Phong Vương trông vẫn khá mỏng manh, nếu chặt đứt cánh của nó, nó sẽ không thể trốn thoát khỏi nơi này nữa sao?

Thanh kiếm trong tay Tần Mặc chém vào cánh của Phong Vương xong, trên cánh của Phong Vương liền xuất hiện một vết sẹo.

Phong Vương có chút oán hận quay đầu, đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, không ngờ Tần Mặc lại bắt đầu tấn công cánh của nó, đã

như vậy, vậy nó cứ trực tiếp liều mạng với Tần Mặc và đám người này vậy, chắc chắn là một mất một còn.

Nó không tin, nó đã giết chết nhiều người ở đây như vậy, làm sao có thể không đối phó được mấy thằng nhóc ranh này chứ?

Chỉ thấy Phong Vương trực tiếp dùng cánh của mình vỗ về phía Tần Mặc, Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc va chạm với cánh của nó.

Cánh của nó trực tiếp bị Tần Mặc đâm xuyên.

Phong Vương kinh hãi nhìn cánh của mình, làm sao có thể chứ?

Mặc dù cánh của nó trông thật sự khá mỏng manh, nhưng độ cứng rắn cũng không tệ, cứ thế bị Tần Mặc làm cho thành ra thế này sao?

Tần Mặc nhướng mày, sau đó Tần Mặc liên tục tấn công Phong Vương, chỉ một lát sau Phong Vương liền không trụ nổi nữa, cánh của nó cũng trực tiếp bị Tần Mặc chặt đứt một nửa.

Sau khi cánh bị đứt một nửa, tốc độ bay của nó liền chậm đi rất nhiều, nên hiện tại nó căn bản không có cách nào né tránh đòn tấn công của Tần Mặc.

"Hiện tại tốc độ phản ứng của nó chậm chạp như vậy, chúng ta có thể đến tấn công nó." Bàn Tử quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và lão Dương bên cạnh mình, Hạo Thiên Chân và lão Dương thì trực tiếp đáp một tiếng.

Hai người họ cũng cảm thấy nhất định phải nắm bắt cơ hội này.

Ngay lập tức họ trực tiếp lao về phía Phong Vương trước mặt.

Chỉ một lát sau, họ đã đến bên cạnh Phong Vương.

Hai người họ lúc này cũng liên tục tấn công Phong Vương này.

Còn Bàn Tử thì tấn công một bên khác của Phong Vương, họ quay đầu nhìn Tần Mặc.

“Anh đến làm chủ công tấn công đi, Phong Vương này trông có vẻ đã không trụ nổi bao lâu nữa rồi.” Tần Mặc cười đáp một tiếng.

“Phi Sa Tẩu Thạch!” Lời Tần Mặc vừa dứt, tất cả những mảnh đá vụn xung quanh đều bay đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc cũng trực tiếp dùng những mảnh đá vụn này tấn công về phía Phong Vương trước mặt.

“Mấy anh tránh ra một chút đi, tránh để bị thương mấy anh.” Hạo Thiên Chân và mấy người họ nghe vậy thì trực tiếp đáp một tiếng, sau đó họ lùi về phía sau, còn những mảnh đá vụn của Tần Mặc đều đánh vào người Phong Vương.

Phong Vương bị lực xung kích này đánh bay va vào tảng đá bên cạnh, tảng đá đó cũng trong nháy mắt trực tiếp nổ tung.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh, anh muốn xem Phong Vương này làm sao có thể trụ vững được.

Trên người Phong Vương hiện tại đã chằng chịt vết thương, nên nó có chút oán hận nhìn mấy người trước mặt.

Vì không có cách nào giết chết tất cả bọn họ, vậy thì cứ trực tiếp giết một người làm vật tế đi.

Nghĩ vậy Phong Vương trực tiếp đặt ánh mắt lên người Bàn Tử, người gần nó nhất.

Phong Vương cực kỳ nhanh chóng lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử thấy cảnh này, trong lòng liền thót một tiếng, sau đó hắn rút ra con dao găm trong tay mình, đâm về phía Phong Vương.

Nhưng độ cứng rắn của dao găm quả thật không thể sánh bằng nọc độc của Phong Vương, nên nọc độc của Phong Vương trực tiếp đâm xuyên con dao găm trong tay Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này cũng lùi về phía sau.

Tần Mặc nheo mắt rồi đến một bên của Bàn Tử, sau đó Tần Mặc đẩy Bàn Tử một cái, rồi Tần Mặc vung Thiên Thần Kiếm trong tay.

Điều Tần Mặc không ngờ tới là, Phong Vương trước mặt này không hề né tránh, mà cứng rắn chịu đựng Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc.

Chỉ thấy trên lưng Phong Vương lập tức xuất hiện một vết thương đặc biệt lớn, Tần Mặc lúc này cũng nhướng mày.

Phong Vương này có ý gì vậy?

Phong Vương lại nhân lúc Tần Mặc tấn công mà trực tiếp đến bên cạnh Bàn Tử, sau đó nó trực tiếp dùng nọc độc của mình đâm về phía Bàn Tử.

Bàn Tử vội vàng né tránh, nhưng da thịt của hắn vẫn bị nọc độc của Phong Vương làm xước.

Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, rồi đặt ánh mắt lên người Phong Vương trước mặt.

Trong mắt Phong Vương cũng đang hiện lên vẻ đắc ý, nó lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

Ánh mắt đó cứ như đang nói, dù thực lực của anh có mạnh đến đâu, anh cũng không thể bảo vệ được đồng bạn của mình.

Nắm đấm của Tần Mặc nắm chặt, trong mắt hiện lên vẻ oán hận, sau đó Tần Mặc nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân và lão Dương bên cạnh.

“Hai cậu đưa Bàn Tử sang một bên, lát nữa tôi sẽ đến giúp hắn giải độc, tôi sẽ giải quyết Phong Vương này trước.” Nếu Hạo Thiên Chân và lão Dương cũng tiếp tục ở lại chỗ này, thì lát nữa vẫn rất dễ

bị Phong Vương này tìm ra sơ hở.

Hạo Thiên Chân và lão Dương hiểu ý Tần Mặc thì trực tiếp đáp một tiếng, sau đó hai người họ dìu Bàn Tử sang một bên.

Có thể vì độc tố quá mãnh liệt, nên hiện tại Bàn Tử đã có chút bất tỉnh.

Tần Mặc biết tốc độ của mình nhất định phải nhanh hơn một chút, nếu lát nữa Bàn Tử thật sự bỏ mạng ở đây, thì sẽ phiền phức lắm.

Tần Mặc trực tiếp đột nhiên lao về phía Phong Vương trước mặt.

Cùng lúc đó, Tần Mặc cũng phóng thích khí tức trên người mình.

Chương 209

Khí tức trực tiếp trấn áp Phong Vương, khiến nó căn bản không thể phản kháng.

Tần Mặc nhân cơ hội này vung Thiên Thần Kiếm trong tay, chém Phong Vương thành hai mảnh. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Trừ Ma Pháp Trượng. 】 Thấy Phong Vương biến thành dạng này, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, rồi vội vàng chạy đến bên cạnh Bàn Tử.

"Hai người chúng ta lùi ra một chút." Hạo Thiên Chân và Lão Dương lập tức đáp lời, sau đó di chuyển sang một bên khác, tránh làm phiền Tần Mặc.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên người Bàn Tử, sau đó nhắm mắt lại, truyền sức mạnh trong cơ thể mình vào cơ thể Bàn Tử.

Tần Mặc cứ thế cẩn thận cảm nhận tình hình trong cơ thể Bàn Tử, anh phát hiện độc tố đang không ngừng vận chuyển trong người hắn, xem ra thật sự có chút phiền phức.

Sau khi do dự một lát, Tần Mặc đưa mắt vào không gian riêng của mình tìm kiếm, một lúc sau anh tìm thấy một viên giải độc đan dược.

Tần Mặc lấy viên giải độc đan dược ra, trực tiếp đặt vào miệng Bàn Tử, sau đó dùng tay nâng cằm hắn lên.

Thấy Bàn Tử nuốt viên giải độc đan dược, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân và Lão Dương.

"Có viên giải độc đan dược này, tạm thời có thể ức chế độc tố trong cơ thể hắn, nhưng đến sau này sẽ xảy ra chuyện gì thì chúng ta cũng không rõ lắm, chúng ta vẫn phải mau chóng tìm được thuốc

giải.” Ánh mắt Hạo Thiên Chân lộ vẻ lo lắng.

“Nhưng liệu ở nơi này có thuốc giải độc châm đó không?

Nếu như không có thì, Bàn Tử chẳng phải...” Hạo Thiên Chân không đành lòng nói tiếp, Lão Dương bên cạnh cũng gật đầu, lời Hạo Thiên Chân nói quả thực không sai.

Đúng lúc này, Bàn Tử bên kia đột nhiên mở miệng.

“Mẹ kiếp, mấy người thật sự muốn để Bàn Gia tôi chết ở cái nơi này à?” Hạo Thiên Chân nghe Bàn Tử nói chuyện liền vui vẻ hẳn lên, hắn vội vàng đến bên cạnh Bàn Tử hỏi: “Cảm thấy thế nào rồi?” “Yên tâm đi, còn lâu mới chết, nhờ có viên giải độc đan dược của Tần Mặc, tôi có thể cảm nhận rất rõ ràng cơ thể mình đã tốt hơn nhiều rồi, vừa nãy tôi cảm thấy toàn thân mình đã tê liệt.” Tần Mặc nhìn ba người bọn họ.

“Được rồi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, chúng ta phải mau chóng tìm được thuốc giải.” Ba người bọn họ đều gật đầu, không ở lại đây lâu hơn, lập tức Tần Mặc dẫn bọn họ đi về phía trước.

Không lâu sau, Tần Mặc và nhóm của anh đã đến một mộ huyệt.

Tần Mặc đặt ánh mắt vào bên trong mộ huyệt này.

“Trông đây không giống chủ mộ huyệt.” Hạo Thiên Chân quan sát kiến trúc nơi này xong thì nói với Tần Mặc và mấy người kia.

Tần Mặc gật đầu, lời Hạo Thiên Chân nói quả thực không sai.

Anh lại quay đầu nhìn Bàn Tử và mấy người kia.

“Chúng ta cứ tìm kiếm ở chỗ này trước đi, xem có thể tìm được gì không, nếu tìm thấy thì cũng không cần lo lắng nhiều như vậy.” Bàn Tử và bọn họ đáp lời, Tần Mặc cũng lúc này cẩn thận tìm kiếm, một lúc sau, Tần Mặc đặt ánh mắt lên một trong những cỗ quan tài.

Tần Mặc trực tiếp đi về phía cỗ quan tài đó, anh cứ thế đánh giá cỗ quan tài trước mặt.

Chất liệu của cỗ quan tài này trông có vẻ thực sự không giống bình thường.

"Niên đại của cỗ quan tài này hình như không lâu đến vậy." Nói xong câu này, anh cẩn thận quan sát cỗ quan tài trước mặt, một lúc sau anh nhìn thấy một chữ nhỏ trên quan tài.

Tần Mặc nhận ra những chữ này, cho nên anh liền hiểu ra, cỗ quan tài này quả thực là do đội quân kia để lại, hơn nữa bọn họ còn đặc biệt làm một số ký hiệu trên đó.

Tần Mặc nheo mắt lại, sau đó quay đầu nhìn sang Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

"Chúng ta cứ xem xét xung quanh đây trước đi, cố gắng đừng chạm vào cỗ quan tài này." Tần Mặc cảm thấy điều quan trọng nhất bây giờ là giúp Bàn Tử tìm được thuốc giải, còn những thứ khác thì có thể tính sau.

Nếu như bọn họ ở chỗ này chọc phải một Tống Tử hoặc thứ gì đó, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của họ, đến lúc đó độc tố trên người Bàn Tử mà tái phát thì thật sự quá bất lợi cho bọn họ.

Tần Mặc và bọn họ cứ thế không ngừng tìm kiếm ở chỗ này, nhưng tìm rất lâu mà bọn họ vẫn không tìm thấy thuốc giải, lông mày Tần Mặc cũng nhíu chặt lại.

Đúng lúc này, từ trong quan tài đột nhiên phát ra một luồng hắc khí, Tần Mặc nheo mắt lại rồi lùi về phía sau.

Những luồng hắc khí này cũng lúc này trực tiếp bay đến bên bức tường phía bên kia, trên bức tường đó lập tức xuất hiện rất nhiều bích họa.

Hơn nữa điều khiến Tần Mặc và bọn họ không ngờ tới là, những bích họa này bây giờ vẫn đang không ngừng chuyển động ở đây.

"Trông đây hình như là một đội quân." Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm vào bích họa trước mặt, mấy người bên cạnh cũng lập tức đáp lời.

"Đúng vậy, hơn nữa cái này trông có vẻ không đúng lắm." Nói xong câu này, Bàn Tử vươn tay muốn chạm vào, Tần Mặc thấy thế vội vàng kéo tay Bàn Tử lại.

Phía bên kia Hạo Thiên Chân thì vuốt cằm nói với Tần Mặc và mấy người kia: "Cái này hình như không phải là thật." "Đúng vậy, cũng giống như trong Cố Cung có thể nhìn thấy cung nữ và thái giám vậy." Tương đương với một loại ảnh tượng do từ trường để lại.

Mặc dù nói điều này quả thực rất khó dùng khoa học để giải thích, nhưng sự thật thì đúng là như vậy.

"Các anh còn nhớ chuyện ông chủ Lý kể trước đó không?

Ông chủ Lý nói hình như chính là đội quân này." Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm vào đội quân trước mặt, anh lại quay đầu nhìn cỗ quan tài bên cạnh.

"Thảo nào tôi cảm thấy chất liệu của cỗ quan tài này không giống bình thường, nếu tôi đoán không sai thì cỗ quan tài này có thể là do đội quân kia để lại, bọn họ vì muốn ngăn cản những người khác đến đây tìm kiếm bảo tàng bên trong, cho nên đã đặc biệt để lại một cơ quan như vậy." Lão Dương nhíu mày.

"Trước đây tôi chưa từng đến nơi này, cho nên tôi cũng không biết ở đây có nguy hiểm gì không, mọi người chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút." Hắn cảm thấy mình cần phải nhắc nhở vài câu.

Tần Mặc gật đầu, sau đó Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên cỗ quan tài

này, đúng lúc này cỗ quan tài không ngừng rung lắc.

Bên trong cũng không ngừng phát ra tiếng rắc rắc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp dùng Quỷ Tiếu của mình để đáp trả đối phương.

Thấy Tần Mặc như vậy, Hạo Thiên Chân và mấy người kia liếc nhìn nhau, nhưng bọn họ không nói gì nhiều.

"Các ngươi lại dám đến nơi này, mộ huyệt này sớm đã có chủ nhân rồi." "Cái gì gọi là có chủ nhân?

Ngươi đã chìm sâu vào giấc ngủ ở đây bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ ngươi không rõ sao?

Đội quân kia sớm đã biến mất rồi, đã như vậy thì người khác đương nhiên có thể đến đây thám hiểm mộ huyệt này!" "Ngươi vãn bối này lại dám ngông cuồng như vậy, chẳng lẽ ngươi không lo lắng ta trực tiếp ra tay giải quyết đám người các ngươi sao?" "Có bản lĩnh thì ngươi cứ thử xem!" Tần Mặc cảm thấy bọn họ không cần phải sợ đối phương, đã đối phương nói lời ngông cuồng rồi, vậy thì anh sẽ ở lại đây so tài với đối phương một phen, anh muốn xem thực lực của đối phương rốt cuộc mạnh đến mức nào mà dám nói ra loại lời này.

Đúng lúc này, mộ huyệt kia đột nhiên nổ tung, Tần Mặc cũng lúc này đặt ánh mắt lên trên cỗ quan tài đó.

"Thấy cái hộp đó không?" Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và bọn họ.

"Nếu tôi đoán không sai, bên trong chiếc hộp này nhất định chứa đồ vật quan trọng, chúng ta cứ giải quyết Tống Tử này trước đã." Hạo Thiên Chân thấy Tống Tử trước mặt thì không nhịn được nuốt nước bọt.

"Nếu theo Tần Mặc nói vậy thì Tống Tử này chẳng phải là từ thời

Bắc Ngụy sao?

Thực lực của mấy người chúng ta có thể đánh bại Tống Tử này không?" Niên đại của Tống Tử này đã lâu như vậy rồi, hơn nữa lại là do đội quân kia để lại, cho nên Hạo Thiên Chân cảm thấy chắc chắn không hề đơn giản.

Chương 210

“Mấy người lát nữa cứ lùi lại là được, tôi sẽ đối phó với Tống Tử này.” Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm Tống Tử trước mặt, nheo mắt lại.

Bàn Tử lại trực tiếp nhíu mày.

“Cái này sao được chứ, đã chúng ta đều là đồng đội, vậy thì chúng ta chắc chắn phải ở lại đây giúp anh đối phó với Tống Tử này, anh đừng nói mấy lời này nữa.” Tần Mặc thấy Bàn Tử nói vậy thì đặt ánh mắt lên người Bàn Tử, Bàn Tử cũng lúc này cảm thấy trên người truyền đến một trận vô lực, còn suýt chút nữa ngã xuống đất.

May mà Hạo Thiên Chân bên cạnh mắt nhanh tay lẹ kịp thời đỡ lấy Bàn Tử.

“Được rồi, cậu đừng cố chấp nữa, vẫn là chúng ta đối phó với Tống Tử này đi.” Lão Dương nhíu mày nhìn Bàn Tử, Bàn Tử thì trực tiếp bĩu môi.

“Không ngờ có một ngày Bàn Gia tôi cũng bị cái thằng nhóc như cậu khiển trách.” Nói thật, lúc mới đầu Bàn Tử quả thực không tin tưởng lắm vào cậu, nhưng vừa nãy khi đối phó Phong Vương, Lão Dương còn cứu hắn một lần, cho nên hắn cũng không cần phải có ác cảm lớn đến vậy với Lão Dương.

Lão Dương đặt ánh mắt lên Tống Tử này, hắn nói với Tần Mặc: “Đã Tống Tử này thực lực mạnh như vậy, vậy thì chúng ta cứ trực tiếp liên thủ để đối phó với Tống Tử này đi.” Tần Mặc gật đầu, Tần Mặc đương nhiên không có ý kiến gì, bởi vì Tần Mặc hiểu rằng Tống Tử này quả thực khá đáng sợ.

Lập tức Tần Mặc liền trực tiếp lấy Thiên Thần Kiếm ra khỏi

người, chằm chằm nhìn Tống Tử trước mặt, sau khi do dự một lát, Tần Mặc liền dẫm mạnh xuống đất.

Thân ảnh Tần Mặc cũng lúc này, trực tiếp bay lên bức tường phía trên.

Tần Mặc trước đó đã nắm giữ kỹ năng Phi Yêm Tẩu Bích, cho nên Tần Mặc bây giờ có thể tùy ý di chuyển bám vào bức tường này.

Sau khi đứng ở chỗ này, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc cũng lúc này từ trên cao xông về phía Tống Tử.

Trên người Tống Tử mặc một bộ áo giáp, hơn nữa trên cánh tay hắn còn có một đôi hộ oản.

Mặc dù nói Tống Tử này không có vũ khí gì, nhưng hắn lại trực tiếp cười lạnh một tiếng, dùng hộ oản trong tay mình cản lại Tần Mặc.

Sau khi hộ oản của hắn bị Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc đâm trúng, trên đó liền xuất hiện một vết hằn, hơn nữa còn có một vết nứt nhỏ.

Trong mắt Tống Tử xuất hiện vẻ kinh ngạc, hắn đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, tiếp tục giao lưu với Tần Mặc: “Không ngờ ngươi lại còn có sức mạnh như vậy, quả thực khiến ta cảm thấy chấn kinh.” “Ngươi tự mình hiểu rõ là được, nếu như ngươi ngoan ngoãn chết đi, vậy thì ta có thể cân nhắc giữ lại cho ngươi một toàn thây.” Miệng Tần Mặc không ngừng phát ra tiếng rắc rắc.

Mặc dù nói Hạo Thiên Chân và mấy người kia không biết Tần Mặc đang giao lưu cái gì với Tống Tử này, nhưng bọn họ biết rằng đã bây giờ đều đã đánh nhau rồi, vậy thì không còn bất kỳ đường lui nào nữa.

Tần Mặc lại xông về phía Tống Tử trước mặt, trong chốc lát anh

đã đến bên cạnh Tống Tử, anh cũng lúc này lần nữa vung Thiên Thần Kiếm trong tay.

Thiên Thần Kiếm không ngừng công kích lên người Tống Tử, trên người Tống Tử cũng lúc này xuất hiện từng vết hằn, nhưng hắn không vì vậy mà trực tiếp mất mạng tại đây.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh nhìn chằm chằm Lão Dương cách đó không xa, dao găm trong tay Lão Dương vẫn không ra sao.

Sau khi do dự một lát, Tần Mặc liền trực tiếp lấy một vũ khí ra khỏi người, đưa cho Lão Dương cách đó không xa.

"Cái này cứ dùng tạm đi." Tần Mặc đưa cho Lão Dương chính là một cây Trừ Ma Pháp Trượng.

Tần Mặc cũng không biết uy lực của Trừ Ma Pháp Trượng này thế nào, dù sao cây Trừ Ma Pháp Trượng này là hệ thống vừa mới thưởng cho anh.

Thấy cảnh này Lão Dương liền nhíu mày, hắn cứ thế nhìn cây Trừ Ma Pháp Trượng trong tay mình: "Nhưng tôi cũng không biết sử dụng cái thứ này a." Tần Mặc trợn trắng mắt, sau đó Tần Mặc liền ném Thiên Thần Kiếm trong tay cho Lão Dương cách đó không xa.

"Vậy thì anh cứ dùng cái này là được rồi." Mặc dù nói với thực lực của Lão Dương, có thể không có cách nào phát huy hết uy lực của Thiên Thần Kiếm, nhưng đã đối phương không biết sử dụng Trừ Ma Pháp Trượng, vậy thì cứ để mình dùng đi.

Tần Mặc nhận lấy cây Trừ Ma Pháp Trượng này xong, liền nhìn chằm chằm Lão Dương cách đó không xa.

"Chết đi!" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó trên người Tần Mặc liền trực tiếp bùng phát ra một luồng khí tức khổng lồ, trong mắt

Tống Tử cũng xuất hiện vẻ mặt chấn kinh.

Tên tiểu tử này trên người lại có khí tức, điều này vẫn khá khiến hắn cảm thấy chấn kinh.

Tần Mặc không nói nhiều với Tống Tử này, chỉ giơ cây Trừ Ma Pháp Trượng trong tay mình lên.

Trừ Ma Pháp Trượng cũng lúc này phát ra uy lực cực lớn.

"Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Lời Tần Mặc vừa dứt, bên cạnh Tống Tử liền trực tiếp xuất hiện rất nhiều thủy tinh, những thủy tinh này cũng lúc này trực tiếp hạn chế hành động của hắn.

Trong mắt Tần Mặc xuất hiện vẻ kinh ngạc, không ngờ khi mình sử dụng Trừ Ma Pháp Trượng này, uy lực kỹ năng của mình lại trở nên mạnh mẽ đến vậy.

Lập tức Tần Mặc liền nhướng mày, nhìn chằm chằm Lão Dương phía bên kia.

Lão Dương vẫn khá biết nắm bắt thời cơ, hắn trực tiếp dùng Thiên Thần Kiếm trong tay chém về phía Tống Tử.

Mặc dù với thực lực của Lão Dương, quả thực không có cách nào phát huy được uy lực cực lớn của Thiên Thần Kiếm, nhưng cho dù vậy, vẫn chém đứt hộ oản của Tống Tử này.

Tống Tử thấy hộ oản của mình không còn, trong mắt liền xuất hiện vẻ mặt chấn kinh, hắn nhìn chằm chằm Lão Dương cách đó không xa.

Lão Dương này thực lực hình như cũng không ra sao, làm sao có thể đánh mình ra nông nỗi này chứ?

Mặc dù Tống Tử không lý giải được đây là chuyện gì, nhưng hắn biết mình phải nhanh chóng giải quyết đám người trước mặt này.

Nếu như tiếp tục ở đây lãng phí thời gian với bọn họ, chẳng phải tương đương với việc cho bọn họ cơ hội sao?

Tống Tử đặt ánh mắt lên những băng tinh trước mặt này, chỉ thấy hắn ngưng tụ sức mạnh của mình, liền trực tiếp đập tới những băng tinh.

Tống Tử vừa đập vào băng tinh, băng tinh liền trực tiếp nổ tung, sức mạnh nổ tung cũng trực tiếp phát tán vào không khí xung quanh.

Tần Mặc nhướng mày, nhưng Tần Mặc cũng không để tâm nhiều như vậy.

Anh lại nhìn Lão Dương cách đó không xa.

"Tiếp tục phối hợp." Lão Dương hiểu ý Tần Mặc liền nhìn chằm chằm con Tống Tử cách đó không xa, Tần Mặc cũng lúc này lần nữa cao cao giơ cây Trừ Ma Pháp Trượng trong tay lên.

Trừ Ma Pháp Trượng trực tiếp bùng phát ra một trận năng lượng cực lớn, trận năng lượng cực lớn này tản ra xung quanh.

Trong chốc lát, luồng lực lượng này liền trực tiếp đánh lên người Tống Tử.

Tống Tử không có cách nào chống đỡ nổi những năng lượng này, hắn liền trực tiếp bị sức mạnh của Tần Mặc công kích khiến di chuyển một khoảng cách rất xa sang phía bên kia.

Trên mặt Tần Mặc mang theo một nụ cười lạnh, lúc này Lão Dương thì đã đến bên cạnh Tống Tử, Lão Dương lại vung Thiên Thần Kiếm trong tay hắn.

Bây giờ, thân ảnh Tống Tử không nhịn được mà va vào hắn, hắn chỉ cần giơ Thiên Thần Kiếm lên là được rồi.

Chỉ thấy Thiên Thần Kiếm này trực tiếp đâm vào cánh tay của

Tống Tử.

Con Tống Tử kia cũng lúc này phát ra tiếng kêu quái dị, Tần Mặc biết đó là tiếng kêu thảm thiết của hắn.

Thấy Bàn Tử chuẩn bị đến chỗ này giúp đỡ, Tần Mặc liền trực tiếp lắc đầu.

"Anh vẫn đừng qua đây nữa, bây giờ anh căn bản không có cách nào đánh lại Tống Tử này đâu." Bàn Tử bĩu môi.

"Bàn Gia tôi khi nào mà thê thảm đến mức này chứ?

Chương 211

Sớm biết vậy tôi nên cẩn thận một chút, không nên bị Phong Vương kia làm ra nông nỗi này." Tần Mặc biết Bàn Tử là muốn qua đó giúp mình, cho nên mới nghĩ như vậy, nhưng anh cũng lười nói nhiều với Bàn Tử, chỉ cần mau chóng giải quyết Tống Tử này là được rồi.

Ngay lập tức, Tần Mặc liền xông về phía Tống Tử này, đến bên cạnh Tống Tử, Tần Mặc liền vung cây Trừ Ma Pháp Trượng trong tay.

Sức mạnh của Trừ Ma Pháp Trượng lại một lần nữa công kích lên người Tống Tử, lúc này thân ảnh Tống Tử trực tiếp bị Tần Mặc khống chế lại.

Lão Dương nắm bắt cơ hội này, trực tiếp chém vào vai Tống Tử.

Trên vai Tống Tử này lộ ra một ít thịt thối rữa, những thịt thối rữa này bị Thiên Thần Kiếm công kích trúng xong, liền trực tiếp nát bươn ra, để lộ xương cốt bên trong của hắn.

Nhưng cho dù vậy, Tống Tử này cũng không hề sợ hãi, hắn chỉ quay đầu lại, có chút oán hận nhìn chằm chằm Lão Dương.

Nếu không phải Lão Dương, trên người hắn cũng sẽ không bị thương nhiều như vậy, đã như vậy thì cứ giải quyết Lão Dương trước đi.

Tống Tử này trực tiếp vung móng vuốt của hắn về phía Lão Dương.

Lão Dương cũng không cẩn thận bị công kích trúng đòn này, cho nên Lão Dương liền trực tiếp lùi về phía sau một khoảng cách rất xa,

lúc này mới ổn định được thân hình.

Lão Dương nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó lại nhìn Tống Tử cách đó không xa, nhưng Tống Tử lại lúc này đã đến bên cạnh Lão Dương.

Tống Tử một cước đá về phía Lão Dương, Lão Dương không có cách nào, chỉ có thể không ngừng ứng phó với Tống Tử ở đây.

Sức mạnh của Lão Dương khẳng định không thể chống lại Tống Tử, cho nên Tống Tử nắm bắt một cơ hội xong, liền trực tiếp đánh Lão Dương ngã xuống đất.

Lông mày Lão Dương nhíu chặt lại, có chút không lý giải được mà nhìn chằm chằm Tống Tử này, sức mạnh của Tống Tử này sao có thể mạnh đến vậy chứ?

Trong mắt Tống Tử mang theo vẻ mặt trào phúng, nói thật trong mắt hắn Lão Dương căn bản không phải đối thủ của hắn, cho nên bây giờ Lão Dương ở chỗ này cũng chỉ là chống cự yếu ớt mà thôi.

Hắn trực tiếp đánh về phía Lão Dương.

Lão Dương cũng lúc này không ngừng đối phó với Tống Tử.

Tần Mặc thấy cảnh này liền nheo mắt lại, anh khẳng định không thể cho phép Tống Tử này tiếp tục khi dễ Lão Dương ở đây.

Tần Mặc trực tiếp di chuyển đến bên cạnh Tống Tử này, liền đứng chắn trước mặt Tống Tử, vươn cây Trừ Ma Pháp Trượng trong tay ra, chặn lại Tống Tử.

Tống Tử không có cách nào đối kháng lại Tần Mặc, liền có chút phẫn nộ trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười lớn một tiếng, sau đó Tần Mặc liền trực tiếp lắc đầu.

“Ngươi muốn đối phó với chúng ta cũng phải xem chính ngươi có thực lực đó hay không.” “Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Lời Tần Mặc vừa dứt, không gian bên cạnh Tống Tử này liền trở nên mỏng manh, hắn cũng lúc này nhíu chặt lông mày, có chút khó mà tin nổi nhìn Tần Mặc, Tần Mặc không nói nhảm nhiều với hắn như vậy.

Lão Dương nhân cơ hội này trực tiếp dùng Thiên Thần Kiếm trong tay đâm về phía Tống Tử.

Thế nhưng khi Lão Dương sử dụng Thiên Thần Kiếm này, uy lực thực sự quá thấp, cho nên cũng không làm Tống Tử này bị thương, chỉ rạch rách một chút lớp da ngoài của hắn.

“Đưa Thiên Thần Kiếm cho tôi đi.” Mặc dù nói mình quả thực có thể phát huy tác dụng khống chế Tống Tử này, nhưng lực công kích của Lão Dương thực sự quá thấp.

Lão Dương gật đầu, liền ném Thiên Thần Kiếm này về phía Tần Mặc, Tần Mặc đón lấy xong, liền nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn chằm chằm Tống Tử.

Cười lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc liền cầm Thiên Thần Kiếm trong tay công kích về phía Tống Tử.

Tống Tử cũng chỉ có thể dùng hết toàn lực của hắn để công kích Tần Mặc, bởi vì hắn biết Tần Mặc quả thực khá đáng sợ.

Một đòn này đánh trúng Tống Tử xong, Tống Tử liền trực tiếp lùi về phía sau, trong mắt hắn cũng xuất hiện vẻ mặt oán hận.

Tần Mặc nhướng mày.

Ngay lập tức, Tần Mặc liền lần nữa lấy Trừ Ma Pháp Trượng ra.

Bây giờ, tay trái Tần Mặc cầm Trừ Ma Pháp Trượng, tay phải cầm Thiên Thần Kiếm.

Trên thân Trừ Ma Pháp Trượng phát ra một luồng ánh sáng cực lớn, luồng ánh sáng này hiển hiện ra xong, liền trực tiếp di chuyển về phía Tống Tử cách đó không xa.

Tống Tử biết hắn tuyệt đối không thể bị Trừ Ma Pháp Trượng này giam cầm nữa, nếu không hắn nhất định không phải đối thủ của Tần Mặc.

Tần Mặc giam cầm Tống Tử này xong, liền trực tiếp dùng Thiên Thần Kiếm trong tay công kích về phía Tống Tử.

Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc trực tiếp đập trúng lên người Tống Tử, bộ áo giáp trên người Tống Tử cũng lúc này trực tiếp vỡ nát ra, những thịt thối rữa trên người hắn trực tiếp lộ ra.

Lông mày Tần Mặc nhíu chặt lại, trong mắt cũng mang theo vẻ mặt ghét bỏ.

Hạo Thiên Chân bên cạnh thì vuốt cằm, có chút nghi hoặc hỏi Bàn Tử bên cạnh: "Theo logic bình thường mà nói, trên người hắn không phải là không nên có thịt thối rữa sao?

Dù sao cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, tại sao bây giờ thịt thối rữa này vẫn còn chứ?" "E rằng là do cỗ quan tài kia." Bàn Tử nhìn chằm chằm cỗ quan tài cách đó không xa, hắn cảm thấy cỗ quan tài này quả thực có chút không ổn.

Hạo Thiên Chân hiểu ra liền đáp lời, hắn cũng lúc này nhìn chằm chằm chiếc hộp nhỏ trên mặt đất.

"Tôi thì rất tò mò bên trong chiếc hộp nhỏ này rốt cuộc là thứ gì?" "Cái này chúng ta cũng không rõ a, cứ đợi Tần Mặc giải quyết Tống Tử này xong, chúng ta rồi hãy lấy chiếc hộp kia qua." Tần Mặc cứ thế không ngừng công kích Tống Tử trước mặt, trong chốc lát Tống Tử này liền không chống đỡ nổi nữa, hắn bị Tần Mặc đánh lui xong, trên

người liền xuất hiện một số thương tích.

Tần Mặc lại đến phía sau Tống Tử này, một cước đá vào người Tống Tử này, dùng chân mình đè chặt Tống Tử này lại.

Tống Tử này cũng lúc này dùng sức phản kháng.

Lão Dương bên cạnh thấy cảnh này liền vội vàng đến bên cạnh Tần Mặc, giúp Tần Mặc cùng nhau đè chặt Tống Tử lại, Tần Mặc cầm Thiên Thần Kiếm trong tay, một nhát đâm vào vai Tống Tử này, trực tiếp đâm xuyên vai Tống Tử này.

Tống Tử lần nữa phát ra tiếng kêu quái dị, Tần Mặc cũng bị sức mạnh của Tống Tử này công kích khiến lùi về phía sau.

Mặc dù nói Tống Tử này quả thực không đánh lại Tần Mặc, nhưng hắn vừa bị Tần Mặc đánh thương xong, liền bùng phát ra năng lượng.

Tần Mặc thì không để tâm nhiều như vậy, bởi vì Tần Mặc biết Tống Tử này khẳng định không chống đỡ nổi.

Cười lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc liền lần nữa xông về phía Tống Tử này, trong chốc lát, anh đã đến bên cạnh Tống Tử này, Tần Mặc cứ thế không ngừng công kích Tống Tử này từ trái sang phải.

Lão Dương cũng ở đây giúp đỡ Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân do dự một lát xong thì nhìn Bàn Tử.

"Tôi cũng qua đó cùng bọn họ đối phó với Tống Tử này, anh vẫn cứ ở chỗ này đi." Trên người Bàn Tử bây giờ đang có độc tố, hắn khẳng định không hy vọng Bàn Tử qua đó giúp đỡ, nói như vậy rất có khả năng sẽ khiến Bàn Tử tự mình rơi vào tình huống nguy hiểm.

Bàn Tử nghe thấy lời này liền không nhịn được trợn trắng mắt, hắn có chút cạn lời nói.

“Cậu yên tâm đi, tôi trên người đều đã bị thương rồi, tôi khẳng định sẽ không qua đó giúp mấy người, cũng sẽ không làm vướng víu mấy người đâu, mấy người mau chóng giải quyết Tống Tử này đi, đợi đến khi tiêu diệt Tống Tử này xong, chúng ta còn phải tiếp tục đi xuống dưới nữa.” Tần Mặc bên này không ngừng công kích Tống Tử, trong chốc lát, Tống Tử này liền lần nữa ngã xuống đất.

Tần Mặc cũng lúc này nhướng mày, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh.

Chương 212

Tần Mặc trực tiếp từ trên xuống dưới chém về phía Tống Tử này.

Vừa nãy Tần Mặc đâm xuyên vai Tống Tử này xong, Tống Tử này liền đã không chống đỡ được bao lâu nữa rồi.

Quả nhiên Tần Mặc một đòn này lại đánh trúng lên người Tống Tử này, Tống Tử liền trực tiếp ngã xuống đất, hơn nữa dấu hiệu sinh mệnh của hắn bây giờ cũng trở nên vô cùng yếu ớt.

Tần Mặc không nhịn được lắc đầu, nói thật Tần Mặc cảm thấy thực lực của Tống Tử này quả thực không ra sao, cho nên Tần Mặc cũng lười ở đây tiếp tục kéo dài thời gian nữa, anh phải mau chóng tiêu diệt Tống Tử này, sau đó giúp Bàn Tử tìm được thuốc giải.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Lời Tần Mặc vừa dứt, xung quanh đây liền trực tiếp xuất hiện rất nhiều những mảnh đá nhỏ, những mảnh đá nhỏ này cũng lúc này trực tiếp di chuyển về phía Tống Tử trước mặt này.

Những mảnh đá nhỏ này giống như có linh tính vậy, bao vây xung quanh Tống Tử.

Lông mày Tống Tử nhíu chặt lại, hắn ngưng tụ sức mạnh của mình xong, liền đập vào những mảnh đá nhỏ xung quanh này, thế nhưng những mảnh đá nhỏ này cũng không vì vậy mà trực tiếp vỡ nát.

Trong mắt Tần Mặc mang theo vẻ mặt trào phúng.

"Mặc dù nói những mảnh đá nhỏ này trông quả thực không ra sao, nhưng số lượng của chúng khá nhiều, cho nên ngươi căn bản không có cách nào đánh nát chúng, ngươi vẫn cứ ngoan ngoãn chết đi." Nói xong câu này, Tần Mặc liền trực tiếp phát ra một tiếng Long Ngâm.

Tiếng Long Ngâm này trực diện công kích về phía Tống Tử, Tống

Tử cũng trực tiếp đứng sững tại chỗ, không chỉ vậy, trên xương cốt của hắn cũng xuất hiện từng vết nứt nhỏ.

Tần Mặc thấy những vết nứt này liền trực tiếp lắc đầu, sau đó Tần Mặc liền đến phía bên kia của Tống Tử này, cứ thế không ngừng công kích Tống Tử.

Tống Tử này quả thực không phải đối thủ của Tần Mặc, hơn nữa trên xương cốt của hắn lại xuất hiện vết nứt rồi, Tần Mặc chỉ cần dùng sức công kích Tống Tử này nữa, vết nứt trên người Tống Tử này sẽ càng ngày càng lớn.

Cứ như vậy trôi qua, đại khái khoảng một khắc đồng hồ Tần Mặc lùi về phía sau mấy bước, mà xương cốt Tống Tử này cũng vỡ nát rất nhiều.

Nhưng cho dù vậy, Tống Tử này cũng không vì vậy mà từ bỏ, hắn vẫn không ngừng xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

"Đã đến bây giờ rồi, còn cố gắng chịu đựng sao?

Nhưng không sao, đã ngươi muốn chết đến vậy, vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi." Nói xong câu này, thân ảnh Tần Mặc liền trực tiếp bay lên giữa không trung, Tần Mặc mở miệng xong liền có một tiếng Long Ngâm cực lớn, truyền ra từ miệng Tần Mặc.

Bàn Tử và mấy người kia cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Mặc dù nói tiếng Long Ngâm này không có uy hiếp gì đối với bọn họ, nhưng âm thanh này khiến bọn họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tống Tử cũng lúc này trực tiếp ngã xuống đất, trên người hắn không ngừng phát ra tiếng nổ, trong chốc lát, Tống Tử này liền đã biến mất không thấy đâu nữa. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Kim Tàm Cổ. 】 Tần Mặc xem

xét thông tin liên quan đến Kim Tàm Cổ, anh phát hiện Kim Tàm Cổ này lại có thể giải vạn độc, cũng tương đương với việc có thể có một thể chất bách độc bất xâm.

Sau khi do dự một lát, Tần Mặc cũng không trực tiếp lấy Kim Tàm Cổ này ra.

Nếu như bên trong chiếc hộp này không phải là thuốc giải, anh sẽ lấy Kim Tàm Cổ này ra đưa cho Bàn Tử sau, dù sao Kim Tàm Cổ này cũng khá hiếm có.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, đặt ánh mắt lên chiếc hộp trên mặt đất, Tần Mặc trực tiếp đi về phía chiếc hộp này, nhưng anh không trực tiếp mở chiếc hộp này ra.

Tần Mặc nhắm mắt lại, dùng sức mạnh của mình truyền vào phía trên chiếc hộp này, anh có thể cảm nhận được bên trong chiếc hộp này có cơ quan gì hay không.

Hơn nữa Tần Mặc vốn dĩ đã có Vô Thượng Cơ Quan Thuật, anh tùy tiện là có thể nhìn ra mánh khóe của chiếc hộp này.

Một lúc sau, Tần Mặc đặt tay lên một vị trí trên chiếc hộp, dùng sức bóp mạnh một cái, bên trong hộp liền phát ra tiếng "cạch".

Bàn Tử và mấy người kia nhìn nhau, nhưng họ không nói nhiều, chỉ đứng đó quan sát.

Tần Mặc lúc này cũng trực tiếp lấy ra một tấm bản đồ.

Điều khiến Tần Mặc không ngờ là tấm bản đồ này lại có mô tả liên quan đến việc đội quân câm kia tiến vào nơi đây.

"Phần mô tả này hình như không được đầy đủ lắm." Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm vào những dòng mô tả trên bản đồ trước mặt.

Trên đó có đánh dấu một vị trí Hoàng Tuyền, và một vị trí Địa

Phủ.

“Hoàng Tuyền và Địa Phủ này lại là cái gì vậy?” “Nếu tôi đoán không sai, Hoàng Tuyền hẳn là con đường dẫn đến Địa Phủ, còn Địa Phủ thì chắc là lối vào cụ thể.” Tần Mặc không biết mình đoán đúng hay sai, nhưng dù thế nào đi nữa, họ vẫn phải tiếp tục đi tới, rồi thử xem có tìm được hay không.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử và những người khác liền gật đầu.

Tần Mặc lúc này lại đặt ánh mắt lên người Bàn Tử.

“Tặng anh một thứ này.” Tần Mặc vừa nói vừa thò tay vào lòng.

Khi Tần Mặc mở bàn tay ra, một con Kim Tàm Cổ xuất hiện trong lòng bàn tay.

Mặc dù Kim Tàm Cổ này đối với Tần Mặc mà nói quả thực là khó có được, nhưng Tần Mặc cho rằng nếu không đưa Kim Tàm Cổ này cho Bàn Tử, thì độc tố trên người Bàn Tử liệu có giải được hay không vẫn còn là một ẩn số.

“Anh đưa tôi cái này là gì?” Bàn Tử có chút ghét bỏ lùi về sau hai bước.

Con côn trùng trong tay Tần Mặc tuy toàn thân màu vàng, nhưng nhìn không đẹp mắt chút nào, hơn nữa còn cực kỳ khó coi.

Tần Mặc lườm một cái.

“Cái này có thể giải độc, hơn nữa ăn nó xong thì sau này anh chưa chắc đã trúng độc nữa.” Bàn Tử lại trực tiếp lắc đầu.

“Đừng nói với tôi mấy lời đó, tôi sẽ không ăn cái này đâu.” Bàn Tử còn nghĩ rằng nếu Kim Tàm Cổ này có thể giải độc tố trên người anh ta, thì hẳn nó cũng có thể giải những loại độc khác.

Nếu Tần Mặc bây giờ đưa Kim Tàm Cổ này cho anh ta, lỡ sau này Tần Mặc không cẩn thận trúng độc thì chẳng phải Tần Mặc sẽ không còn gì sao?

"Tôi đưa cho anh thì anh cứ giữ lấy là được." Tần Mặc chuẩn bị trực tiếp ném qua cho Bàn Tử, nhưng Bàn Tử lại trực tiếp lắc đầu.

"Tôi nói lại lần nữa, tôi không thể nào lấy cái này được, anh tự mình giữ lấy đi.

Anh bắt tôi ăn con côn trùng này thà giết tôi còn hơn, tôi thà để độc phát chứ không chịu ăn con côn trùng này." Tần Mặc trầm mặc một lúc rồi nhìn sang Hạo Thiên Chân bên cạnh, muốn Hạo Thiên Chân khuyên Bàn Tử, nhưng Hạo Thiên Chân lại trực tiếp lắc đầu.

"Anh đừng nhìn tôi, Bàn Tử đã nói vậy rồi, tôi cũng không thể nói gì với anh ấy được." Mặc dù Hạo Thiên Chân cũng không muốn Bàn Tử xảy ra chuyện, nhưng anh ấy cũng cảm thấy Tần Mặc trực tiếp đưa thứ này cho Bàn Tử là có chút thiếu suy nghĩ.

Tần Mặc suy nghĩ hồi lâu, rồi trực tiếp cất Kim Tàm Cổ đi.

"Thôi được, anh thích ăn thì ăn không ăn thì thôi.

Dù sao bây giờ độc tố trên người anh có viên giải độc trấn áp rồi, đợi ra ngoài tôi sẽ giúp anh giải độc sau." Độc tố trên người Bàn Tử quả thực sẽ không phát tác, vì vậy bây giờ Tần Mặc cũng không quá lo lắng.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 213

Dù sao thì miễn là Tần Mặc không bắt anh ta ăn con côn trùng kia là được.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ xác định lại phương hướng ở đó, rồi nhìn mấy người họ nói.

"Được rồi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, chúng ta tiếp tục đi thôi." Mấy người họ gật đầu lia lịa.

Vì Tần Mặc đã nói vậy, họ chỉ cần đi theo Tần Mặc là được, thế nên họ cùng Tần Mặc tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi qua mộ thất này, họ đến một mộ thất khác.

Tần Mặc nhìn mộ thất đó rồi nhíu mày.

Nhưng Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nhắm mắt lại, dùng cảm quan của mình cảm nhận một chút, lại phát hiện bên trong không có bất kỳ sinh vật mộ huyệt nào, hơn nữa Hệ Thống cũng không nhắc nhở anh.

Tần Mặc đi về phía đó, anh phát hiện xung quanh không có gì cả.

"Hình như chỉ có một cái quan tài này thôi." Bàn Tử cũng nhận ra có điều không ổn, nên anh ta chỉ vào chiếc quan tài không xa, rồi lập tức đi về phía đó.

"Nhưng mà đúng là xui xẻo thật, cả một đoạn đường chúng ta đi đến đây, chẳng gặp được thứ gì cả, chỉ có mỗi một cái quan tài thế này." "Chẳng lẽ đây chính là chủ mộ thất sao?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

"Nơi này sao có thể là chủ mộ thất chứ?

Tuyệt đối không phải.

Chắc chắn ở đây còn có lối ra khác, chúng ta tìm kiếm một chút đã." Tần Mặc tinh thông Cơ Quan Thuật, nên anh cũng có thể tìm thấy cơ quan rời khỏi đây, nhưng anh phải tìm kiếm thật kỹ lưỡng.

Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền gật đầu, sau đó không ngừng tìm kiếm ở đây.

Một lúc sau, Tần Mặc đặt ánh mắt lên chiếc quan tài đó.

Tần Mặc trực tiếp đi về phía chiếc quan tài.

"Chẳng lẽ lối vào nằm trên chiếc quan tài này sao?" Nói xong câu đó, Tần Mặc liền cẩn thận quan sát.

Anh cũng đi vòng quanh chiếc quan tài nhìn một lượt, nhưng lại không phát hiện điều gì bất thường.

Sau khi do dự một chút, Tần Mặc liền dùng sức định đẩy chiếc quan tài ra.

Ngay lúc đó, đột nhiên một cái móng vuốt thò ra từ bên trong.

Cái móng vuốt đó trực tiếp vồ lấy Tần Mặc.

May mắn thay, Tần Mặc phản ứng khá nhanh, kịp thời tránh được đòn tấn công của đối phương.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh thấy cảnh này, vội vàng chạy đến bên Tần Mặc.

"Không phải lại là một Tống Tử nữa chứ?" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày, có chút ghét bỏ nhìn chiếc quan tài không xa.

Nếu là vậy, chẳng lẽ họ lại phải khổ sở chiến đấu với đối phương ở đây nữa sao?

"Chắc không phải." Tần Mặc lắc đầu, nếu là Tống Tử thì Hệ

Thống của anh chắc chắn sẽ nhắc nhở anh.

Ngay lúc đó, bên trong đột nhiên có một bóng đen tấn công về phía Tần Mặc và đồng đội.

Tần Mặc phản ứng nhanh, kịp thời rút Thiên Thần Kiếm của mình ra đỡ một chút.

Cái móng vuốt của đối phương trực tiếp va chạm với Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc.

Lập tức, đối phương phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Tần Mặc không nói gì, Thiên Thần Kiếm của anh quả thực rất lợi hại, đối phương muốn dùng móng vuốt cứng đối cứng với Thiên Thần Kiếm của anh, đó chẳng phải là tự chuốc lấy khổ sao?

Tần Mặc không nhịn được cười khẩy một tiếng.

Thái gia rơi xuống đất rồi nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Không ngờ thằng nhóc này thực lực lại mạnh như vậy, trách gì trước đó ở trong quán cơm Tần Mặc lại nói ra những lời đó, xem ra đối phương quả thực có thực lực.

Thái gia vỗ vỗ tay, xung quanh liền có những người khác đi đến đây, bao vây Tần Mặc và mấy người họ ở giữa.

Đối phương có khoảng bốn năm người, còn bên Tần Mặc cũng tương tự.

Tần Mặc nhìn Thái gia.

"Trước đó tôi đã cảm thấy anh không đơn giản, bây giờ xem ra quả nhiên là vậy.

Không ngờ cánh tay của anh bị nhiễm thi độc mà vẫn không sao." Thái gia nhướng mày.

“Thằng nhóc nhà anh chẳng phải cũng thế sao?

Trước đó cảm thấy anh thư sinh yếu ớt, còn tưởng anh thật sự là một họa sĩ chứ, bây giờ xem ra không giống lắm với những gì chúng ta tưởng tượng.

Các anh vậy mà cũng đến Mộ Huyệt này, chẳng lẽ anh đến Mộ Huyệt này là để vẽ tranh sao?” “Vậy thì anh đúng là nghĩ nhiều rồi.” Tần Mặc lắc đầu, cứ như vậy nhìn Thái gia.

“Nhưng mà, tôi cũng không có thời gian lãng phí với anh ở đây, chúng tôi còn phải tiếp tục đi xuống dưới.” “Những thứ bên trong này chỉ có thể là của chúng tôi.

Nếu các anh biết điều thì mau rời khỏi đây ngay, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí với các anh.” Thái gia nheo mắt nhìn Tần Mặc.

Hắn ta cảm thấy Tần Mặc đến đây chắc chắn không có ý tốt, đã vậy thì phải tìm cách hất văng Tần Mặc và đồng đội ra.

Tần Mặc cười lớn một tiếng.

“Anh nghĩ gì vậy?

Chúng tôi dựa vào đâu mà phải nhường cho các anh chứ?

Các anh thật sự nghĩ thực lực của mình rất mạnh sao?

Vừa nãy chúng ta đã giao thủ rồi, trong lòng anh chắc cũng có suy nghĩ rồi chứ?” Tần Mặc nhìn Thái gia, dường như nghĩ ra điều gì đó, anh lại nói với Thái gia.

“Tôi nhớ trước đó trong cơ thể con cá quái vật đó có thấy thi thể của lão bản Lý.

Nếu tôi đoán không sai, các anh chắc là cố ý làm vậy phải không?

Tôi đã lục soát trên người lão bản Lý, nhưng không tìm thấy tấm

bản đồ đó." Điều đó cũng có nghĩa là Thái gia có thể đã cố ý hại chết lão bản Lý, sau đó lấy đi tấm bản đồ trên người đối phương.

Chương 214

Thái gia nheo mắt lại, hắn không ngờ Tần Mặc lại thông minh như vậy, nhưng điều đó thì có thể làm gì chứ?

"Không sai!

Bây giờ trong tay chúng tôi có bản đồ, các anh thì không có gì, tôi muốn xem thằng nhóc nhà anh làm sao mà đi đến cuối cùng được!" "Không sao cả, dù trên người chúng tôi không có bản đồ thì đã sao?

Chúng tôi có thể đánh bại các anh, rồi cướp lấy bản đồ trên người các anh." Trên mặt Tần Mặc nở một nụ cười nhạt.

Thấy Tần Mặc kiêu ngạo như vậy, trong lòng Thái gia cảm thấy hơi cạn lời.

Hắn giơ tay chỉ vào Tần Mặc.

"Thằng nhóc nhà anh thật sự là coi trời bằng vung rồi phải không?

Hôm nay tôi sẽ ở đây dạy dỗ anh một trận thật tốt." Nói rồi, Thái gia lại nhìn mấy người khác.

"Các anh cũng đừng đứng đó thờ ơ nữa, mau giải quyết đám người này đi, chúng ta còn phải tiếp tục đi xuống dưới." Mấy người kia liền đáp một tiếng, sau đó xông về phía Tần Mặc.

Chỉ chốc lát, bọn họ đã vây quanh Tần Mặc và đồng đội.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và lão Dương.

"Ba người các anh cẩn thận một chút, tôi sẽ đối phó với Thái gia." Tần Mặc có thể cảm nhận được Thái gia không đơn giản như vậy, dù sao cái móng vuốt của hắn trông rất sắc bén, hơn nữa còn khá cứng.

Dù sao vừa nãy Thiên Thần Kiếm của anh đã chém trúng móng

vuốt của Thái gia, nhưng móng vuốt của Thái gia vẫn không bị phá vỡ vì điều đó.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân và lão Dương liền đáp một tiếng.

Họ cứ thế nhìn chằm chằm những người xung quanh.

Mặc dù những người này có thể cũng có chút bản lĩnh nhất định, nhưng ba người họ hẳn là vẫn có thể ứng phó được.

"Các anh chỉ cần cầm chân họ là được, những việc khác cứ để tôi." Tần Mặc dặn dò một câu.

Tần Mặc vẫn hơi lo lắng mấy người họ sẽ cứng đối cứng với những người kia.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia gật đầu.

Tần Mặc lúc này cũng trực tiếp xông về phía Thái gia.

Chỉ chốc lát, Tần Mặc đã đến bên cạnh Thái gia, anh trực tiếp tung một cước về phía Thái gia.

Thái gia trực tiếp dùng cái móng vuốt của mình đỡ một cái.

Sau khi Tần Mặc đá trúng móng vuốt của hắn, anh cảm thấy hơi ngạc nhiên, bởi vì Tần Mặc có thể cảm nhận được móng vuốt của hắn vẫn khá cứng.

Sau khi lùi về sau một đoạn, Tần Mặc lại nhíu mày nhìn Thái gia.

Trong mắt Thái gia cũng lộ vẻ đắc ý.

"Thấy chưa?

Thằng nhóc, anh căn bản không đánh lại tôi đâu." Tần Mặc lười nói nhiều với hắn, chỉ tập trung sức mạnh của mình.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Khi Tần Mặc dứt lời, rất nhiều

băng tinh xuất hiện xung quanh Thái gia.

Thái gia lập tức sững sờ tại chỗ.

Trước đây hắn từng gặp rất nhiều người có năng lực đặc biệt, nhưng không ngờ Tần Mặc lại có thể thi triển được thứ như vậy.

Những băng tinh xung quanh trực tiếp khống chế Thái gia, khiến Thái gia không thể động đậy.

Thái gia lúc này cũng dùng sức muốn phá vỡ những băng tinh xung quanh.

Thấy những băng tinh này có độ cứng như vậy, Thái gia chỉ có thể dùng móng vuốt của mình đâm vào băng tinh.

Không thể không nói, móng vuốt của hắn quả thực rất lợi hại.

Sau khi đâm một cái, những băng tinh xung quanh liền xuất hiện vết nứt.

Nhưng Tần Mặc đã chớp lấy cơ hội đến bên cạnh Thái gia.

Thiên Thần Kiếm trong tay trực tiếp chém về phía Thái gia.

Thái gia nhanh chóng bị Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc tấn công trúng, mày hắn cũng nhíu chặt lại, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn lại đặt ánh mắt lên móng vuốt của mình, hắn phát hiện trên móng vuốt đã có một vết thương.

Xem ra thực lực của thằng nhóc này quả thực khá đáng sợ.

Do dự một chút, Thái gia liền quay đầu nhìn những người khác.

“Mấy anh còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau xông lên cho tôi!” Mấy người kia gật đầu, rồi trực tiếp tấn công về phía Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Hai bên cứ thế không ngừng chiến đấu trong một thất này.

Bàn Tử và đồng đội có thể cầm hòa với đối phương, nhưng Tần Mặc lại có thực lực mạnh hơn Thái gia rất nhiều.

Thái gia nhận ra Tần Mặc và đồng đội khá khó nhằn, liền vội vàng kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc, rồi lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

"Khoan đã." Trong mắt Tần Mặc xẹt qua một tia cười lạnh, nhưng anh cảm thấy tình hình của Bàn Tử và mấy người kia hiện tại không được tốt lắm, nên anh cũng không cần thiết phải tiếp tục chiến đấu với mấy người này ở đây.

"Có gì muốn nói thì cứ nói thẳng đi." Tần Mặc nhìn Thái gia.

Thái gia nhướng mày, "Vì mục đích của chúng ta khi đến đây đều tương tự." "Vậy chi bằng chúng ta hợp tác đi?

Đây là một việc rất tốt đối với cả hai bên.

Cả hai chúng ta đều có chút bản lĩnh, cộng thêm tấm bản đồ trong tay chúng tôi, nếu chúng tôi dẫn các anh cùng đi, thì chắc chắn chúng ta sẽ thu được rất nhiều bảo vật trong Mộ Huyệt này." "Tôi không giống các anh." Tần Mặc trực tiếp lắc đầu, trong mắt mang theo một nụ cười chế giễu.

"Cho dù không có tấm bản đồ trong tay các anh, chúng tôi vẫn có thể rời khỏi đây.

Đã vậy thì chúng tôi cần gì phải hợp tác với các anh chứ?

Chương 215

Dù sao thì các anh toàn là những kẻ âm hiểm xảo trá.” Những lời Tần Mặc nói đều là suy nghĩ thật lòng của anh.

Thấy Tần Mặc như vậy, một người bên cạnh không nhịn được siết chặt nắm đấm.

Lúc này hắn ta cũng giơ tay chỉ vào Tần Mặc.

“Chúng tôi sẵn lòng hợp tác với anh là một vinh hạnh cho anh, anh đừng có được voi đòi tiên ở đây.” Tần Mặc nhướng mày.

“Vậy sao?

Vậy thì các anh muốn nói gì thì cứ nói đi, dù sao tôi cũng không thể hợp tác với các anh được.” Tần Mặc có chút thờ ơ nhún vai.

Nhưng Thái gia lại cảm thấy nếu họ cứ tiếp tục đánh với Tần Mặc như vậy, sẽ chẳng có lợi lộc gì cho họ cả.

“Thằng nhóc, anh phải nghĩ kỹ đấy.

Nếu anh không chịu hợp tác với chúng tôi, sau này các anh chưa chắc đã biết đường đi tiếp, hơn nữa còn có thể vì chuyện này mà lạc lối.

Anh chắc chắn muốn như vậy sao?” Tần Mặc cười cười.

“Muốn tôi hợp tác với các anh thì đương nhiên cũng được, nhưng điều kiện tiên quyết là các anh phải phối hợp với chúng tôi, và không được ra tay với chúng tôi, nếu không thì tất cả các anh sẽ trở thành vong hồn dưới kiếm của tôi.” Nói xong câu này, Tần Mặc trực tiếp giơ Thiên Thần Kiếm trong tay lên.

Thấy Tần Mặc như vậy, mấy người kia cảm thấy có chút không

phục, nhưng Thái gia suy nghĩ hồi lâu liền cảm thấy quả thực có thể đồng ý yêu cầu của Tần Mặc.

Hắn lập tức đáp một tiếng.

"Không thành vấn đề." Tần Mặc nhướng mày, rồi nhìn Bàn Tử và đồng đội.

"Mấy anh thấy sao?" "Đương nhiên là được." Bàn Tử quả thực không có ý kiến gì, anh ta cho rằng Tần Mặc đã đồng ý rồi thì họ chỉ cần nghe theo Tần Mặc là được, hơn nữa Tần Mặc từ trước đến nay đều không phải là người chịu thiệt.

Nếu đối phương thật sự dám làm gì Tần Mặc, thì Tần Mặc chắc chắn cũng sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.

"Vậy được, đã hai bên đều nói rõ rồi, cứ quyết định như vậy đi." Trên mặt Tần Mặc mang theo một nụ cười, anh lại nhìn Bàn Tử và mấy người kia.

"Được rồi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta nghỉ ngơi một lát ở đây, rồi hãy đi xuống tiếp." Trong mắt Thái gia lộ vẻ không hài lòng.

"Chúng ta đã lãng phí thời gian ở đây một lúc rồi, nếu cứ tiếp tục nghỉ ngơi nữa, thì không biết đến bao giờ mới có thể rời khỏi đây được." "Các anh sốt ruột cái gì chứ?

Chúng tôi còn chưa nghỉ ngơi tử tế mà.

Hơn nữa, nếu vừa nãy các anh không chiến đấu với chúng tôi, thì chúng tôi đã không cần phải ở đây nghỉ ngơi rồi sao!" Bàn Tử trực tiếp châm chọc một câu.

Nói thật, Bàn Tử này là người không bao giờ chịu thua thiệt trên miệng.

Vì đối phương vừa nãy đã đánh với họ rồi, thì anh ta việc gì phải

khách sáo với họ như vậy chứ?

Hơn nữa, vốn dĩ quan hệ giữa Bàn Tử và bọn họ cũng không tốt mấy.

Mấy người kia nghe Bàn Tử nói vậy thì nhíu chặt mày, nhưng họ cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng.

Bàn Tử lúc này cũng bĩu môi, sau đó quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và lão Dương bên cạnh.

"Cứ ngồi đây nghỉ ngơi một lát đi." Tần Mặc thì nhìn Thái gia.

"Trong tay các anh chẳng phải có bản đồ sao?

Đã vậy thì các anh hãy xem làm sao để tiếp tục đi xuống dưới đi.

Chúng tôi nghỉ ngơi một lát ở đây, các anh đi tìm lối ra." Lương Sư Gia bên cạnh lập tức cảm thấy có chút không hài lòng.

"Thưa tiên sinh, mặc dù chúng ta hiện tại quả thực đã hợp tác, nhưng trong tay chúng tôi đã cung cấp bản đồ rồi, vậy chẳng phải nên do các anh ra sức sao?" "Các anh muốn hợp tác thì hợp tác, không muốn thì thôi." Tần Mặc trực tiếp xua tay.

Thấy thái độ như vậy của Tần Mặc, Lương Sư Gia lại nhìn Thái gia bên cạnh.

Thái gia nhíu mày, nhưng hắn cũng không có cách nào khác, chỉ có thể nhìn chằm chằm mấy người trước mặt.

"Được rồi, chúng ta tìm kiếm một chút đã, để mấy người họ nghỉ ngơi ở đây một lát." Mặc dù mấy người kia không hài lòng với quyết định của Thái gia, nhưng họ cũng không có cách nào, chỉ có thể gật đầu.

Mọi người lúc này cũng bắt đầu tìm kiếm ở đây.

Một lúc sau, họ lại đặt ánh mắt lên chiếc quan tài đó, đi đến bên

cạnh chiếc quan tài rồi quan sát.

“Theo bản đồ hiển thị thì lối ra hình như ở chỗ này.” Lương Sư Gia vừa nói vừa chỉ vào tảng đá trước mặt.

“Vậy các anh xem ở đây có thể mở tảng đá này ra không?” Tần Mặc nhắc nhở họ.

Thái gia hừ một tiếng rồi phẩy tay, nhìn hai người bên cạnh.

Hai người kia cũng trực tiếp đi đến bên cạnh Thái gia, dùng sức kéo tảng đá đó sang một bên.

Không lâu sau, họ thật sự đã kéo tảng đá đó ra.

Trên mặt họ cũng xuất hiện nụ cười, sau đó họ lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc và đồng đội không xa.

“Đã xong rồi.” Tần Mặc gật đầu, rồi nhìn Bàn Tử và mấy người bên cạnh.

“Mấy anh nghỉ ngơi thế nào rồi?” “Cũng gần xong rồi.” Thực ra vừa nãy Bàn Tử và mấy người kia căn bản không hề dùng mấy sức lực, nhưng họ làm vậy chỉ là để dằn mặt đối phương.

Tần Mặc nhìn Thái gia và đồng đội.

“Đã vậy, vậy thì chúng ta xuống dưới thôi.

Nhưng bên dưới rất có khả năng sẽ có nguy hiểm, chúng ta có lẽ nên bàn bạc một chút, xem ai sẽ xuống trước.” “Chúng tôi đã tìm thấy lối ra rồi, các anh đừng quá đáng.” Một người gầy cao nhíu mày nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

“Vậy thế này đi, hai bên chúng ta mỗi bên cử một người xuống.

Đợi xác định bên dưới an toàn rồi, chúng ta sẽ tiếp tục đi xuống.” “Dựa vào đâu?” Một tên béo khác trực tiếp lắc đầu.

“Chúng tôi đã cùng các anh tìm thấy lối ra rồi, các anh còn muốn chúng tôi xử lý nữa, đây chẳng phải hơi không hợp đạo nghĩa giang hồ sao?” “Tôi thấy với các anh, tôi không cần nói gì về đạo nghĩa giang hồ cả.” Ngay lúc mấy người kia chuẩn bị nói gì đó, Thái gia liền trực tiếp phẩy tay, hắn nhìn Tần Mặc.

“Không thành vấn đề.

Đã anh nói vậy rồi, vậy thì hai bên chúng ta mỗi bên cử một người xuống.” Thái gia nói rồi đặt ánh mắt lên mấy người trước mặt.

Mấy người này đều tránh né ánh mắt, lùi về phía sau một chút.

Chương 216

Vốn dĩ trên đường đi này họ đã gặp rất nhiều nguy hiểm rồi, bảo họ tiếp tục đi tới, họ chắc chắn không muốn.

Thái gia nheo mắt lại nhìn chằm chằm một người trong số đó.

“Anh xuống đi.” Hắn nói chính là người gầy cao kia.

Người gầy cao đó trong lòng lập tức “thịch” một tiếng.

“Hay là để Bàn Tử đi qua đi.” Bàn Tử bên Tần Mặc nghe vậy liền nhíu mày.

Nhưng Bàn Tử không nói nhiều, vì anh ta biết đối phương nói không phải mình.

“Vậy để anh đi.” Gã béo đó nghe vậy liền cảm thấy có chút không phục, nhưng chưa kịp nói gì, Thái gia đã trực tiếp rút một thứ từ thắt lưng ra.

Tần Mặc thấy trên tay Thái gia vậy mà còn mang theo vũ khí, liền cười lạnh một tiếng.

Nhưng Tần Mặc không nói nhiều.

Gã béo không có cách nào khác, chỉ có thể đi đến bên cạnh cái lỗ, rồi lại nhìn Tần Mặc và đồng đội.

“Vậy các anh cử ai xuống?” Do dự một chút, Bàn Tử liền chủ động bước ra.

“Tôi đi cùng hắn ta xuống dưới đi.” Tần Mặc thì trực tiếp lắc đầu, từ chối Bàn Tử.

“Như vậy sao được?

Trên người anh hiện tại vẫn còn độc tố đấy.

Nếu anh thật sự xuống đó, độc tố bùng phát thì toàn thân anh sẽ bị tê liệt mất, anh làm sao đối phó được với những thứ bên dưới?" Lão Dương và Hạo Thiên Chân thì đồng thanh nói.

"Vậy để hai chúng tôi đi." Tần Mặc cười cười, anh không ngờ mấy người bạn này lại khá tốt, nhưng anh chắc chắn sẽ không để mấy người này tự mình mạo hiểm.

"Yên tâm đi, tôi đi là được.

Bên dưới sẽ không có nguy hiểm gì đâu, dù có nguy hiểm cũng không làm gì được tôi." Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ nhìn nhau, do dự một chút rồi cảm thấy Tần Mặc đã nói như vậy, thì họ cứ trực tiếp đồng ý quyết định của Tần Mặc.

Tần Mặc lại nhìn gã béo kia.

"Đi thôi." Gã béo nghĩ rằng Tần Mặc thực lực khá mạnh, vậy thì anh ta cũng không cần lo lắng nữa, nên anh ta trực tiếp đi xuống dưới.

Tần Mặc cũng trực tiếp đi theo phía sau hắn.

Hai người cứ thế một trước một sau đi về phía trước.

Chỉ chốc lát, Tần Mặc liền nghe thấy tiếng nước từ xa vọng lại.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc.

Tần Mặc lại đi về phía trước hai bước, thấy ở nơi đó có một thác nước, Tần Mặc liền nhướng mày.

"Xem ra nơi này quả thực không hề đơn giản." Tần Mặc quay đầu nhìn gã béo bên cạnh.

Gã béo dường như sợ Tần Mặc ném mình qua, nên không ngừng lùi về phía sau.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ cạn lời.

Nhưng Tần Mặc cũng lười nói nhiều với hắn, vì Tần Mặc cảm thấy dù có thứ gì bên trong cũng không làm hại được mình, hơn nữa còn có Hệ Thống nhắc nhở, nên anh không cần lo lắng.

Tần Mặc trực tiếp đi về phía trước.

Sau khi ra khỏi chỗ đó, Tần Mặc đến một không gian khá trống trải.

Lúc này, họ cũng chú ý thấy trước mặt có rất nhiều nước.

Đồng thời, giọng nói của Hệ Thống cũng trực tiếp vang lên.

"Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức đánh giết." Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị nói gì đó, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng xé gió.

Tần Mặc vội vàng né tránh sang một bên.

Để ngăn gã béo kia bị thứ đó đánh trúng, Tần Mặc liền đá một cước vào người gã béo.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên bóng đen kia, anh phát hiện đối phương vậy mà là một bộ xương khô.

Nhưng trên người bộ xương khô này vẫn mặc áo giáp, hơn nữa trên đầu nó còn đội một cái mũ trụ.

"Cái này trông giống một Âm binh." Tần Mặc nheo mắt lại.

Gã béo không xa đã sợ đến ngây người, hắn cứ thế ngồi sụp xuống đất.

Tần Mặc nhíu mày, anh cũng biết vào thời điểm quan trọng mình chắc chắn không thể trông cậy vào hắn ta.

Đã vậy, thì cứ để đích thân mình đối phó với Âm binh này đi.

Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm Âm binh trước mặt, sau đó anh xông về phía nó.

Chỉ chốc lát, Tần Mặc đã đến bên cạnh Âm binh.

Âm binh cũng không ngừng chống lại Tần Mặc ở đây.

Tần Mặc rút Thiên Thần Kiếm của mình ra, đồng thời trong miệng cũng phát ra một tiếng vang.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Khi Tần Mặc dứt lời, không gian xung quanh Âm binh liền trực tiếp bị Tần Mặc khống chế, và Âm binh đó cũng bị Tần Mặc khiến cho không thể động đậy.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi trực tiếp xông về phía Âm binh trước mặt.

Chỉ chốc lát, anh đã đến bên cạnh Âm binh.

Thiên Thần Kiếm trực tiếp chém vào người Âm binh.

Thân thể Âm binh cũng trực tiếp nổ tung ra vào lúc này.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhìn gã béo không xa.

Chương 217

Gã béo có chút chấn kinh trước thực lực của Tần Mặc, miệng hắn há hốc.

Tần Mặc nhíu mày.

"Được rồi, Âm binh này đã bị tôi giải quyết rồi, gọi đồng đội của anh xuống đi." Gã béo đáp một tiếng, rồi trực tiếp lấy ra cái còi trên người mình thổi một cái.

Mấy người bên kia cũng lập tức thổi còi đáp lại.

Tần Mặc thì đang quan sát ở đó, sau đó anh cảm thấy nơi này hình như hơi nóng.

Tần Mặc trực tiếp đi về phía dòng sông phía trước, anh đặt ánh mắt lên dòng sông này.

Thò tay chạm vào dòng nước này, Tần Mặc liền phát hiện nhiệt độ nước sông vẫn khá cao, vì vậy Tần Mặc nhíu mày.

Tần Mặc lúc này cũng tĩnh lặng chờ đợi ở đây.

Không lâu sau, Bàn Tử và mấy người kia đã đến đây.

Đi cùng với họ còn có Thái gia và đồng đội.

Thấy Âm binh trên đất, trong mắt Bàn Tử xẹt qua vẻ kinh ngạc.

Anh ta trực tiếp đi về phía Âm binh đó, đặt ánh mắt lên người Âm binh.

"Không ngờ trên người con Âm binh này vẫn còn một bộ áo giáp.

Bộ áo giáp này có đáng tiền không nhỉ?" Nói xong câu này, Bàn Tử trực tiếp xoa xoa tay.

Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử như vậy liền lườm một cái.

“Cái thứ này là làm bằng sắt, anh nói có đáng tiền không?” Bàn Tử bĩu môi, không ngờ khó khăn lắm mới gặp được một Âm binh, trên người còn mặc áo giáp, nhưng tiếc là bộ áo giáp này căn bản không bán được bao nhiêu tiền.

Hơn nữa bộ áo giáp này còn khá nặng, đã vậy thì anh ta vẫn nên không mang theo thứ này đi thì hơn.

Bàn Tử lại đặt ánh mắt lên dòng sông trước mặt.

“Không ngờ nơi này vậy mà còn có một dòng sông như vậy, chỗ này quả thực khá thần kỳ.” Bàn Tử vừa nói vừa vuốt cằm mình.

Tần Mặc cũng trực tiếp gật đầu.

“Phải đó.” Lúc này, Thái gia thì đang nhìn Lương Sư Gia bên cạnh. "Trên bản đồ của Lý lão bản hiển thị thế nào, tiếp theo chúng ta phải đi đường nào?" "Đợi tôi xem một chút!" Lương sư gia nói xong liền lấy từ trên người ra một tấm bản đồ, chỉ vào dòng sông trước mặt. "Dưới này có một sợi xích sắt lớn, chỉ cần chúng ta men theo sợi xích sắt này tiếp tục đi về phía trước, là có thể tìm được lối ra." Nghe được câu này, bọn họ liền đưa mắt nhìn dòng sông trước mặt. "Hay là chúng ta xem thử dưới sông này có tình huống gì trước đi?" Thái gia đáp lại một tiếng, rồi quay đầu nhìn về phía tên gầy bên cạnh. "Cậu xuống xem thử dưới đó có tình huống gì." Tên gầy nghe vậy thì nhíu mày, lúc này hắn cũng đi đến bên bờ sông, nhưng sau khi chạm thử vào nước sông, hắn phát hiện nước rất nóng. "Thái gia, hay là để bọn họ xuống đi, nước này hơi nóng đấy." Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Vừa rồi các người không ai dám đi trước, vẫn là tôi đi trước, bây giờ lại muốn để người của chúng tôi xuống nước, các người không cảm thấy xấu hổ sao?" Tần Mặc nhìn chằm chằm tên gầy kia.

Tên gầy thì nhìn Thái gia châm ngòi ly gián nói: "Thái gia, hắn

chắc chắn là sợ thực lực của chúng ta quá mạnh, cho nên mới muốn để phe ta hao tổn một số người.

Chỉ cần người bên này của chúng ta ít đi một chút, hắn có thể đánh lại chúng ta, sau đó cướp đi đồ vật bên trong." Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu, đám người này tưởng mình giống bọn họ sao? "Vậy các người tự xem mà làm, muốn để người của chúng tôi xuống nước nữa là chuyện không thể nào." Tần Mặc trực tiếp lắc đầu, hắn cũng không biết dưới nước có nguy hiểm gì hay không, cho nên hắn nhất định phải kiên trì thái độ của mình.

Thái gia do dự mãi, cảm thấy lúc này trở mặt với Tần Mặc cũng không phải chuyện tốt, cho nên hắn nhìn chằm chằm tên gầy. "Được rồi, cậu đi đi." Tên gầy nhìn Tần Mặc cách đó không xa, trong mắt hiện lên vẻ oán hận. "Thật không biết rốt cuộc mày có tâm địa gì, chẳng lẽ mày không phải muốn để toàn bộ chúng tao đều hy sinh ở chỗ này, sau đó bọn mày đem đồ vật bên trong đi hết sao?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, Thái gia bên cạnh thì nhìn chăm chú vào Tần Mặc. "Hay là thế này đi, chúng ta công bằng một chút, bên phía chúng tôi ra một người, bên phía các cậu ra một người, cậu thấy thế nào?" Tần Mặc nhíu mày, hắn ngược lại không nghĩ tới đối phương lại nói như vậy. "Vậy ít nhất cũng phải có người của các ông thăm dò tình hình bên dưới." Do dự một chút, Thái gia liền nhìn tên gầy kia. "Thế này đi, cậu xuống trước xem thử dưới đó có xích sắt hay không, sau đó chúng ta lại tính toán." Tên gầy đáp một tiếng rồi trực tiếp lặn xuống nước.

Hắn nhìn kỹ một chút, phát hiện dưới nước quả thực có một sợi xích sắt, sau đó hắn bơi lên. "Dưới nước có một sợi xích sắt đặc biệt to, chúng ta men theo sợi xích đó đi về phía trước là được." Thái gia gật đầu rồi nhìn Tần Mặc. "Tiếp theo có phải nên đến lượt các cậu cho người xuống nước rồi không?" Còn chưa đợi Tần Mặc nói gì,

Bàn Tử đã đi đầu thì thầm bên tai Tần Mặc: "Dưới nước này liệu có còn loại quái ngư kia nữa không?

Nếu lại gặp phải đám quái ngư đó, chúng ta chưa chắc đã giải quyết được đâu." "Hơn nữa nước này còn nóng như vậy, quả thực có chút nguy hiểm, tôi cảm thấy chúng ta tuyệt đối không thể xuống." Hạo Thiên Chân cũng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc do dự một chút rồi nhìn sang Thái gia bên cạnh, Thái gia thấy Tần Mặc như vậy thì nhíu mày. "Tao đã cho bọn mày mặt mũi rồi, chúng mày đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt." Thái gia vừa nói câu này, liền trực tiếp lấy từ trên người ra món "hàng nóng".

Tần Mặc thấy cảnh này liền cười lạnh một tiếng, hắn nhìn chằm chằm Thái gia. "Ngươi cảm thấy món đồ trong tay ngươi nhanh hay là tốc độ của ta nhanh?" "Vậy chúng ta cứ thử xem." Thái gia nói xong liền bóp cò, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "đùng".

Tần Mặc kịp thời đẩy ngã mấy người bên cạnh, đồng thời lại dùng một cái Thuấn Di liền đi tới bên cạnh Thái gia, đánh rơi món đồ trong tay Thái gia xuống đất.

Bàn Tử thấy cảnh này, liền vội vàng nhặt món đồ kia lên. "Tưởng trong tay có thứ này là có thể làm bậy sao?

Bàn gia ngược lại muốn xem xem lần này các người làm thế nào?" Thái gia cảm thấy mất đi món đồ kia cũng không phải đặc biệt quan trọng, điều khiến hắn khiếp sợ hơn chính là tốc độ của Tần Mặc.

Tần Mặc vừa rồi thực sự là quá nhanh.

Không chỉ trong nháy mắt đẩy ngã mấy người kia, thậm chí còn trực tiếp đi tới bên cạnh hắn, đánh rơi món đồ này xuống đất.

Người này thực sự là quá kinh khủng, Thái gia cảm thấy mình

tuyệt đối không thể đắc tội Tần Mặc nữa.

Tần Mặc thực lực quả thực vô cùng kinh khủng, nếu để Tần Mặc tiếp tục đi theo bọn họ, chờ đến phía sau gặp phải nguy hiểm gì, biết đâu bọn họ còn có thể dựa vào Tần Mặc.

Nghĩ rõ ràng xong, Thái gia liền nhìn về phía Tần Mặc, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt nói: "Hay là thế này đi, tôi để người bên tôi đi trước mở đường, người của các cậu đi theo phía sau, như vậy coi như là công bằng rồi chứ?" Tần Mặc do dự một chút, liền nhướng mày, gật đầu, đưa mắt nhìn mấy người bên cạnh mình.

Chương 218

"Lát nữa tôi đi theo bọn họ, mấy người các anh đi theo phía sau, nếu có nguy hiểm gì thì kịp thời quay người chạy khỏi chỗ này, hiểu chưa?" Mấy người bọn họ lập tức đáp lại, bọn họ tự nhiên biết thực lực của Tần Mặc quả thực khá mạnh, cho nên bọn họ chỉ cần nghe Tần Mặc phân phó là được.

Nếu mấy người bọn họ tự ý hành động, rất có thể sẽ vì thế mà liên lụy Tần Mặc, điều này đối với Tần Mặc thực sự là quá không công bằng.

Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ quay đầu nhìn về phía dòng sông. "Được rồi, để người của các ông xuống trước đi." Thái gia thì nhìn về phía tên gầy, tên gầy vẫn vô cùng không tình nguyện, cho nên hắn liền lùi về phía sau hai bước. "Thái gia, vừa rồi đều đã là tôi xuống thăm dò tình huống, bây giờ không nên lại để tôi đi đầu nữa chứ?" Chủ yếu là bọn họ đi một đường này gặp phải nguy hiểm thực sự quá nhiều, cho nên hiện tại hắn có chút sợ hãi.

Nhỡ đâu dưới nước này thực sự có thứ gì, vậy chẳng phải hắn sẽ chết trong nước sao?

Nhưng Thái gia làm sao có thể quản hắn nhiều như vậy?

Lập tức ánh mắt Thái gia trở nên lạnh lẽo, hắn trực tiếp vươn cái vuốt của mình ra chỉ vào tên gầy. "Nghĩ cho kỹ đi, nếu mày không xuống, vậy thì đừng trách tao trực tiếp dùng vuốt giải quyết mày, mày hẳn là biết cái vuốt này của tao rốt cuộc sắc bén cỡ nào chứ?" Trong lòng tên gầy "lộp bộp" một tiếng, hắn cũng không có cách nào khác, đành phải gật đầu.

Tiếp đó hắn nhìn mặt nước, hít sâu một hơi rồi nhắm mắt lại.

"Chết thì chết vậy." Nói xong câu này, tên gầy liền trực tiếp chui tọt xuống nước.

Thấy bộ dạng này của hắn, Tần Mặc không nhịn được lắc đầu, khẽ thở ra một hơi, sau đó Tần Mặc cũng trực tiếp lặn xuống đáy nước.

Bên kia Thái gia bọn họ quan sát ở đây một lát, lúc này mới xác định dưới nước cũng không có nguy cơ gì, cho nên hắn liền quay đầu nhìn Lão Dương bọn họ bên cạnh. "Đi thôi." Hạo Thiên Chân và Lão Dương nhìn nhau, gật đầu, bọn họ dẫn theo Bàn Tử bơi về phía trước.

Ngay lúc bọn họ bơi về phía trước, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy bên cạnh đang có một tiếng động, lập tức Tần Mặc nhíu mày.

Còn chưa đợi bọn họ phản ứng lại, chỗ đó liền trực tiếp phát ra một tiếng "phanh".

Mới đầu là tên béo kia trực tiếp bị nước suối nước nóng này phun trào, bắn lên trời, đợi đến khi hắn rơi xuống, mọi người liền thấy trên người hắn toàn là bọt nước. "Là bị bỏng." Tần Mặc híp mắt, tiếp đó Tần Mặc nhìn về phía mấy người Bàn Tử. "Tốc độ của các anh nhanh hơn một chút, chỗ này quả thực không đơn giản, thảo nào lúc đầu tôi lại cảm thấy nhiệt độ nước ở đây cao như vậy, xem ra là vì dưới này có miệng suối nước nóng." Nghe Tần Mặc nói vậy, sắc mặt mấy người Thái gia đều có chút không tốt, bọn họ biết Tần Mặc nói hắn là sự thật, nếu không vừa rồi người kia cũng sẽ không bị bỏng.

Mọi người toàn bộ đều bơi về phía trước.

Tần Mặc cũng không nói gì, chỉ nhìn về phía mấy người Hạo Thiên Chân. "Nhanh lên." Mấy người Hạo Thiên Chân gật đầu, tốc độ của bọn họ đã vô cùng nhanh.

Tần Mặc thì di chuyển đến bên cạnh Bàn Tử đang tụt lại phía sau cùng, tiếp đó Tần Mặc kéo cánh tay Bàn Tử, mang theo hắn bơi về phía trước.

May mà sức mạnh của Tần Mặc cũng khá lớn, cho nên không qua bao lâu Tần Mặc đã mang theo Bàn Tử đuổi kịp bọn Hạo Thiên Chân. "Biết sớm thế này Bàn gia tôi đã phải giảm béo tử tế rồi." Bàn Tử cắn chặt răng, vừa rồi tốc độ của hắn quả thực có chút chậm, nếu không phải Tần Mặc tới cứu hắn, không chừng hắn đã trực tiếp bị suối nước nóng kia phun trúng rồi.

Tần Mặc thấy cảnh này cũng thở phào nhẹ nhõm, có điều Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ mang theo hắn tiếp tục bơi về phía trước.

Đúng lúc này, nước suối nóng đột nhiên lưu động, hơn nữa tốc độ cực kỳ nhanh.

Thân thể bọn Tần Mặc cũng không kìm được mà di chuyển về phía trước, lông mày Tần Mặc nhíu chặt, nhưng Tần Mặc cũng không nói gì, ngược lại nhìn mấy người bọn họ. "Mấy người các anh cẩn thận một chút." Mấy người nghe vậy liền đáp một tiếng, rồi bám lấy những tảng đá bên cạnh.

Lúc này Hạo Thiên Chân chú ý tới cách đó không xa đang có một bờ sông, cậu vội vàng nhắc nhở bọn họ. "Nhìn thấy bờ sông kia không?

Chúng ta mau bơi qua đó." Tần Mặc gật đầu, nhưng thân thể Bàn Tử thực sự là quá nặng nề, cho nên hắn căn bản không có cách nào bơi nổi.

Tốc độ dòng nước cũng đặc biệt nhanh, Bàn Tử trực tiếp bị cuốn trôi sang bên kia.

Trong lòng Tần Mặc "lộp bộp" một tiếng, tiếp đó Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân. "Tôi đi cứu Bàn Tử." Hạo Thiên Chân và Lão Dương nhìn nhau, trong mắt hai người hiện lên vẻ lo lắng, nhưng bọn họ cũng không trực tiếp qua đó.

Bên kia Lương sư gia cũng không kìm được mà bị cuốn trôi về phía trước. "Thái gia mau cứu tôi!" Thái gia thấy Lương sư gia như vậy, trong lòng liền "lộp bộp" một tiếng, nhưng hắn cũng không qua đó cứu Lương sư gia, bởi vì hắn biết tốc độ dòng nước này thực sự quá nhanh, nếu hắn xuống đó, cũng chưa chắc có thể đảm bảo có thể lực để bơi ngược trở lại.

Bên kia Bàn Tử đã bị cuốn đến đầu bên kia sợi xích sắt, nhìn thấy vực sâu bên dưới, trong lòng Bàn Tử "lộp bộp" một tiếng, hắn nhìn về phía Tần Mặc cách đó không xa.

Ngay lúc Tần Mặc chuẩn bị nói gì đó, cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một âm thanh. 【 Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức đánh giết. 】 Hệ thống nhắc nhở Tần Mặc một chút, Tần Mặc híp mắt, hắn nhìn về phía không xa, lúc này Tần Mặc cũng chú ý tới bên đó đang có một con Quái Điểu.

Con Quái Điểu này thể hình khá lớn, nhưng cánh của nó lại là mấy khúc xương cốt nối liền với nhau, còn đầu nó thì giống đầu cú mèo.

Tần Mặc chưa từng thấy qua loại Quái Điểu này.

Con Quái Điểu kia trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Hiện tại Lương sư gia và Bàn Tử đều đang treo trên sợi xích này, Tần Mặc biết nếu mình không mau chóng giải quyết con Quái Điểu này, e rằng bọn họ sẽ thể lực bất chi, trực tiếp rơi xuống đất.

Lúc này dòng nước cách đó không xa vẫn không ngừng xung kích tay của Bàn Tử và Lương sư gia.

Nhiệt độ nước này quả thực khá cao, cho nên tay hai người bọn họ đã có chút không kiên trì được nữa.

Bàn Tử nhìn Tần Mặc, dặn dò: "Cậu đừng qua đây cứu tôi, chỗ này thực sự quá nguy hiểm." Nhưng Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

Bên kia Hạo Thiên Chân nắm chặt nắm đấm, lúc này cậu cũng trực tiếp bơi xuống nước, nhưng Lão Dương lại vội vàng kéo cánh tay cậu. "Cậu làm cái gì thế?" "Cậu không thấy bọn Tần Mặc gặp nguy hiểm sao?

Bên đó còn có một con Quái Điểu, bọn họ có kiên trì được hay không cũng chưa chắc, nếu lại bị con Quái Điểu kia công kích, vậy thì nguy hiểm rồi!" Nói xong Hạo Thiên Chân liền không quản Lão Dương nữa, ngược lại bơi về phía Tần Mặc, không bao lâu cậu cũng tới chỗ sợi xích bên cạnh vực sâu, men theo sợi xích đi tới bên cạnh Tần Mặc.

Chỉ tiếc Hạo Thiên Chân hiện tại chỉ có thể bám ở chỗ này, nhìn thấy bên dưới cao như vậy, trong lòng Hạo Thiên Chân cảm thấy có chút lo lắng.

Tần Mặc nhíu mày, nhìn Hạo Thiên Chân.

Chương 219

"Anh không cần thiết phải qua đây đâu." "Không sao, lát nữa cậu đối phó con Quái Điểu kia trước, tôi cứu Lương sư gia và Bàn Tử qua bên kia." Lão Dương có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng hắn cũng không có cách nào, cũng chỉ đành đuổi theo qua đây.

Lão Dương cảm thấy với thể lực một mình Hạo Thiên Chân, chưa chắc có thể cứu được Bàn Tử và Lương sư gia, cho nên hắn cũng chỉ có thể đi qua.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, rồi gật đầu. "Tốc độ của các anh nhanh hơn một chút, tôi tới đối phó con Quái Điểu này." Thân thủ của Tần Mặc vẫn khá là không tầm thường, hiện tại Tần Mặc đang đứng trên sợi xích sắt này, hơn nữa Tần Mặc cũng không vì sợi xích khá hẹp mà chịu ảnh hưởng gì.

Con Quái Điểu kia nhìn chằm chằm Tần Mặc, trực tiếp bay về phía hắn, đồng thời trong miệng nó còn phát ra một âm thanh. "Kỷ!" Tần Mặc không nói nhiều với con Quái Điểu này, chỉ lấy Thiên Thần Kiếm của mình ra.

Vốn dĩ Tần Mặc định lấy Trừ Ma Pháp Trượng ra phối hợp với Thiên Thần Kiếm sử dụng, nhưng Tần Mặc lại cảm thấy đây là ở trên xích sắt, nếu không cẩn thận rất có thể sẽ rơi xuống đất, cho nên mình nhất định phải tập trung tinh thần.

Đồng thời sử dụng hai vũ khí sẽ khiến Tần Mặc phân tâm.

Tần Mặc cứ như vậy nhìn chăm chú vào con Quái Điểu cách đó không xa, ngay lúc con Quái Điểu đi tới bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc liền dùng Thiên Thần Kiếm trong tay chém về phía nó.

Cánh của Quái Điểu cũng bị Tần Mặc chém trúng một cái, lập tức

Quái Điểu lùi về phía sau một đoạn, nhưng may là nó trực tiếp vỗ cánh một cái liền ổn định lại thân hình.

Quái Điểu lại nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì không nhịn được lắc đầu, có điều Tần Mặc cũng không nói nhiều với nó.

Trong chốc lát Tần Mặc liền đi tới bên cạnh con Quái Điểu này, hắn dồn sức mạnh vào Thiên Thần Kiếm trong tay, chém về phía Quái Điểu.

Đồng thời trên người Tần Mặc cũng trực tiếp giải phóng ra một luồng khí.

Con Quái Điểu kia cảm nhận được luồng khí trên người Tần Mặc xong, trong mắt liền hiện lên vẻ kiêng kị, lúc này nó cũng lùi về phía sau một đoạn.

Lại gần con Quái Điểu này rồi, Tần Mặc mới phát hiện đầu con Quái Điểu này lại là do máy móc làm ra.

Mới đầu khoảng cách hai bên khá xa, Tần Mặc còn tưởng đầu nó thật sự là đầu cú mèo, lúc đó Tần Mặc còn tò mò vì sao chỗ này lại có loại sinh vật này tồn tại?

Hiện tại xem ra là mình nghĩ nhiều rồi, có điều con Quái Điểu này hẳn là bị chủ nhân mộ huyệt đặt ở chỗ này để thủ mộ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, hắn cũng không nói nhiều, chỉ lại nhìn chăm chú vào Quái Điểu, Quái Điểu lúc này cũng đã tới bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc có thể dựa vào cũng chỉ có sợi xích sắt này, nhưng con Quái Điểu kia lại có thể tùy ý bay lượn trên không trung, cho nên Tần Mặc muốn công kích nó không phải chuyện đơn giản như vậy.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, do dự một chút, hắn liền nhìn con Quái Điểu này. "Ta ngược lại muốn xem xem con chim quái dị ngươi có bản lĩnh gì!" Nói xong câu này, Tần Mặc liền nhìn về phía vách tường cách đó không xa.

Sợi xích sắt này nối liền với vách tường bên kia, Tần Mặc trực tiếp nhanh chóng men theo sợi xích sắt bay về phía vách tường kia.

Trước đó hệ thống đã thưởng cho Tần Mặc Phi Diêm Tẩu Bích, cho nên Tần Mặc có thể men theo vách tường này di chuyển.

Con Quái Điểu kia thấy cảnh này, trong mắt liền hiện lên vẻ khiếp sợ, tiếp đó nó liền lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lần nữa huy động Thiên Thần Kiếm trong tay, Thiên Thần Kiếm đánh về phía xương cốt của con Quái Điểu kia.

Sau khi Tần Mặc đánh một cái vào xương cốt Quái Điểu, trên xương nó liền xuất hiện một vết nứt, đồng thời Tần Mặc có thể cảm nhận được tốc độ của con Quái Điểu này hình như chậm lại một chút.

Tuy rằng không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng Tần Mặc có hệ thống tồn tại vẫn có thể cảm nhận được.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên nụ cười nhàn nhạt, nhìn chăm chú vào con Quái Điểu trước mặt.

Lúc này con Quái Điểu cũng di chuyển sang bên kia, nó nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không nói nhảm với con Quái Điểu này, chỉ lao vụt tới trước mặt nó.

Thiên Thần Kiếm trong tay bỗng chốc đánh về phía Quái Điểu, Quái Điểu thì không ngừng di chuyển về phía sau.

Nhưng Tần Mặc vẫn nhanh hơn một chút, chém vào trên người con Quái Điểu này.

Đồng thời, thân thể Tần Mặc không ngừng rơi xuống dưới, trong mắt con Quái Điểu kia cũng hiện lên một tia đắc ý.

Cho dù vừa rồi Tần Mặc lại làm nó bị thương một chút thì có thể thế nào chứ?

Hiện tại Tần Mặc đã rơi xuống dưới kia rồi, nó ngược lại muốn xem xem Tần Mặc còn có thể làm gì?

Tần Mặc híp mắt, nhưng Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ nhìn sợi xích sắt bên dưới.

Trong chốc lát Tần Mặc liền nắm được sợi xích sắt này, Tần Mặc cũng nhân lúc này xoay người lại trên sợi xích, đứng vững vàng.

Nhưng dao động của Tần Mặc lại vô tình ảnh hưởng đến mấy người khác.

Mấy người Hạo Thiên Chân cứ như vậy sống chết bám lấy xích sắt, Tần Mặc thấy thể lực bọn họ sắp không kiên trì được nữa, trong lòng liền "lộp bộp" một tiếng, tiếp đó Tần Mặc liền muốn trực tiếp qua đó cứu mấy người bọn họ.

Nhưng con Quái Điểu kia sao có thể để Tần Mặc thực hiện được dễ dàng như vậy chứ?

Nó trực tiếp chắn trước mặt Tần Mặc, khiến Tần Mặc không có cách nào cử động.

Tần Mặc thấy Quái Điểu như vậy thì nắm chặt nắm đấm, con chim này đúng là khá phiền phức.

Nghĩ vậy Tần Mặc liền nhìn Thiên Thần Kiếm trong tay lần nữa, đồng thời khí thế trên người Tần Mặc cũng tản ra. "Băng Tinh Ngưng

Kết Thuật!" Hiện tại con Quái Điểu này cự ly với Tần Mặc vẫn khá gần, cho nên sau khi Tần Mặc sử dụng băng tinh, nó căn bản không thoát được.

Tần Mặc cứ như vậy nhìn Quái Điểu, Quái Điểu dùng sức muốn thoát khỏi băng tinh của Tần Mặc, nhưng nó lại không có sức mạnh đó.

Trong chốc lát, Tần Mặc liền bay đến bên cạnh con Quái Điểu này, đồng thời Tần Mặc cũng vung Thiên Thần Kiếm trong tay, Thiên Thần Kiếm lần nữa đánh vào trên người con Quái Điểu.

Quái Điểu thấy Tần Mặc như vậy, trong lòng liền "lộp bộp" một tiếng, bởi vì nó biết nó có khả năng xác thực không phải đối thủ của Tần Mặc, cái này phải làm sao mới tốt đây?

Tần Mặc chém một cái này trực tiếp về phía Quái Điểu, Quái Điểu không có cách nào khác đành phải cứng đối cứng với Tần Mặc.

Cánh của nó va chạm với Thiên Thần Kiếm trong tay Tần Mặc một cái, chỉ tiếc Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc thực sự quá mức cứng rắn, cho nên xương cốt con Quái Điểu này lập tức phát ra một tiếng "rắc".

Nó quay đầu nhìn xương cốt của mình, phát hiện xương của mình đã có một chút dấu vết muốn vỡ vụn.

Cánh của nó tổng cộng do năm khúc xương tạo thành.

Trong đó một khúc xương vỡ vụn tuy không ảnh hưởng đến các khúc xương khác, nhưng quả thực sẽ làm giảm tốc độ của nó.

Chương 220

Lúc này đám băng tinh kia cũng trực tiếp bị con Quái Điểu này thoát được, nó vội vàng kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc.

Nó cũng không phải kẻ ngốc, nếu tiếp tục ở lại chỗ này, lát nữa nhất định sẽ lại bị Tần Mặc chủ động công kích.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc liền quay đầu nhìn về phía mấy người Hạo Thiên Chân cách đó không xa.

Quái Điểu cũng chú ý tới mấy người này, nó biết Tần Mặc vẫn khá để ý mấy người này, đã như vậy, liệu nó có thể ra tay từ trên người mấy tên này hay không?

Cân nhắc một chút, trong mắt Quái Điểu liền hiện lên vẻ đắc ý, nó nhìn chăm chú mấy người Hạo Thiên Chân, trực tiếp lao về phía bọn họ.

Tần Mặc híp mắt liền trực tiếp chắn trước mặt con Quái Điểu này. "Muốn công kích đồng bạn của tao, cũng phải xem tao có đồng ý hay không đã." Con Quái Điểu kia nghe Tần Mặc nói vậy thì nhíu mày, tiếp đó nó hít sâu một hơi.

Không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy.

Có điều con Quái Điểu kia cũng căn bản không hề giảm tốc độ, trong chốc lát nó đã tới bên cạnh Bàn Tử.

Nó chuẩn bị trực tiếp dùng cánh đánh về phía Bàn Tử, nhưng trên người Tần Mặc liền phát ra một luồng khí cực lớn bao trùm lấy Bàn Tử.

Con Quái Điểu kia quả thực muốn công kích Bàn Tử, nhưng luồng khí này khiến nó đình trệ không tiến lên được.

Quái Điểu dứt khoát quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

Nó không tin trên người Tần Mặc có nhiều khí như vậy, có thể đồng thời bảo vệ được cả hai người này.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc liền cầm Thiên Thần Kiếm trong tay, đập về phía Quái Điểu.

Quái Điểu không có cách nào khác, đành phải thay đổi phương hướng công kích.

Quái Điểu có chút tức giận nhìn chăm chú vào Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng Tần Mặc cũng không nói nhiều. "Có tao ở đây, mày đừng hòng làm hại đồng bạn của tao!" Nói xong câu này, Tần Mặc lại nhìn về phía Hạo Thiên Chân. "Các anh cảm thấy thế nào?" Hạo Thiên Chân lắc đầu, tuy nói hiện tại bọn họ quả thực cảm thấy rất gian nan, nhưng may mà có Tần Mặc ở đây bảo vệ bọn họ.

Tần Mặc nhìn về phía nước suối nóng cách đó không xa.

Nhiệt độ nước suối nóng này thực sự có chút cao, nước nóng bắn vào tay bọn Hạo Thiên Chân sẽ khiến tay bọn họ mất đi sức lực.

Do dự một chút, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh của mình, tạo ra một luồng khí lưu.

Luồng khí lưu này trực tiếp chắn lại nước suối nóng ở cách đó không xa.

Trong mắt bọn Hạo Thiên Chân hiện lên vẻ kinh ngạc, mấy người bọn họ lúc này cũng nhìn nhau. "Tần Mặc đã giúp chúng ta đến nước này rồi, chúng ta cũng tuyệt đối không thể phụ kỳ vọng của Tần Mặc, mau nhanh lên một chút đi." Chỉ cần bọn họ có thể mau chóng leo lên bờ, Tần Mặc cũng không cần tiếp tục ở đây chiến đấu với con Quái Điểu kia nữa.

Mấy người bọn họ gật đầu, cũng không nói nhiều nữa, lúc này bọn họ lại lần nữa tăng tốc độ, tiếp tục di chuyển về phía trước.

Tần Mặc cũng đang ở đây không ngừng đối phó với Quái Điểu trước mặt, Quái Điểu thấy bọn Hạo Thiên Chân sắp lên bờ, trong lòng liền cảm thấy có chút sốt ruột.

Xem ra nó nhất định phải tăng tốc độ, dù sao thực lực Tần Mặc cũng ngang ngửa nó, chỉ cần bọn Hạo Thiên Chân có thể chạy lên bờ, Tần Mặc nhất định sẽ qua đó, đến lúc đó nó sẽ không có cách nào công kích được mấy người này nữa.

Nghĩ rõ ràng xong, Quái Điểu lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, nó lao tới húc về phía Tần Mặc, Tần Mặc không ngờ con Quái Điểu này lại làm như vậy, cho nên liền vội vàng chắn Thiên Thần Kiếm trong tay trước mặt.

Mỏ của con Quái Điểu kia trực tiếp va vào trên Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc, lúc này nó cũng há to mồm cắn lấy Thiên Thần Kiếm.

Một khắc sau nó muốn trực tiếp giật lấy Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại gắt gao giữ chặt Thiên Thần Kiếm của mình, khiến nó không có cách nào cử động.

Thấy Tần Mặc như vậy, nó liền nhíu mày.

Hai bên cứ như vậy không ngừng giằng co, Tần Mặc nắm lấy một cơ hội, liền tung một cước đá về phía cánh của con Quái Điểu này.

Con Quái Điểu này không có cách nào khác, vội vàng nghiêng người sang bên cạnh, cú đá này của Tần Mặc cũng đá vào không khí.

Hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc lại nhìn về phía vách tường bên kia.

Tần Mặc giật mạnh Thiên Thần Kiếm trong tay, Thiên Thần Kiếm liền chuyển hướng một chút, nếu con Quái Điểu này không nhả ra, mỏ của nó sẽ bị Thiên Thần Kiếm đánh thương.

Quái Điểu không có cách nào khác, đành phải kéo giãn một đoạn khoảng cách với Tần Mặc.

Tần Mặc trực tiếp men theo sợi xích sắt này tiếp tục chạy về phía trước, không qua bao lâu, hắn liền men theo vách đá kia bay lên giữa không trung.

Cười lạnh một tiếng, Tần Mặc liền nhảy lên thật cao, từ trên cao chém xuống về phía con Quái Điểu kia.

Con Quái Điểu kia vội vàng vỗ cánh né tránh công kích của Tần Mặc, nhưng dù vậy, Tần Mặc vẫn có thể luôn bám theo nó.

Thấy Tần Mặc có thể lượn lờ trong không trung, trong mắt Quái Điểu liền hiện lên vẻ kinh dị, lúc này nó càng thêm cảnh giác.

Vốn dĩ nó đã cảm thấy mình chưa chắc đánh lại Tần Mặc, hiện tại nó càng cảm thấy thêm phần nguy hiểm.

Tần Mặc cũng nhìn thấy biểu cảm của Quái Điểu, lập tức Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lúc này Tần Mặc cũng dồn toàn bộ sức mạnh vào Thiên Thần Kiếm trong tay.

Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc trực tiếp đâm về phía con Quái Điểu kia, cánh của Quái Điểu bị Tần Mặc chém trúng một cái.

Quái Điểu có thể cảm nhận rất rõ ràng xương cốt bên cạnh mình truyền đến một tiếng "rắc", nó quay đầu nhìn cánh của mình.

Nó phát hiện cú này của Tần Mặc vậy mà trực tiếp chém đứt ba khúc xương của nó.

Vốn dĩ bên cánh này chỉ có năm khúc xương, bị chém đứt ba khúc, cũng chỉ còn lại hai khúc cuối cùng.

Uy lực kinh khủng như vậy sao?

Con Quái Điểu kia lại nhìn Tần Mặc, tiếp đó nó liền há to mồm,

muốn cắn về phía Tần Mặc.

Mỏ của con Quái Điểu này tuy không phải đặc biệt lớn, nhưng vẫn khá sắc bén, nếu cú này có thể cắn trúng Tần Mặc, thì thịt của Tần Mặc nhất định sẽ bị nó xé xuống một miếng.

Tần Mặc lại cười lạnh một tiếng, lắc đầu, tiếp đó Tần Mặc liền kéo giãn một đoạn khoảng cách với con Quái Điểu này.

Hắn lại nhìn về phía con Quái Điểu, Quái Điểu lúc này cũng nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhân lúc vừa rồi bị phản lực trực tiếp đi tới bên cạnh sợi xích này, tiếp đó Tần Mặc lại nhoáng cái bám vào sợi xích sắt.

Chương 221

Quái Điểu không nhịn được cảm thấy có chút phiền toái, không ngờ bất luận thế nào cũng không có cách nào đánh rơi Tần Mặc xuống.

Quái Điểu lại quay đầu nhìn mấy người Hạo Thiên Chân bên kia.

Hiện tại nó đã không có cách nào đối kháng với Tần Mặc, cánh của nó cũng chỉ còn lại hai cái xương, hơn nữa tốc độ cũng sẽ trở nên vô cùng chậm chạp, nếu không mau chóng xử lý mấy người này, vậy thì xong đời.

Nó nhìn vào luồng khí lưu chặn dưới suối nước nóng kia, Tần Mặc dùng luồng khí này để cách ly nước suối nóng, vậy thì nó sẽ trực tiếp phá vỡ luồng khí này.

Không có luồng khí này, mấy người Hạo Thiên Chân nhất định sẽ bị nước suối nóng này làm bỏng, đến lúc đó không chừng mấy người bọn họ sẽ tự động rơi xuống.

Nghĩ tới đây, con Quái Điểu liền trực tiếp lao về phía suối nước nóng.

Tần Mặc thấy cảnh này liền hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, Tần Mặc liền chặn đường con quái điểu.

Nó biết thực lực của Tần Mặc rất mạnh, nhưng vẫn bất chấp việc mình sẽ bị thương, lao thẳng tới tấn công vào luồng khí.

Luồng khí lập tức nổ tung, sức mạnh bùng phát ra cũng đánh trúng mấy người Hạo Thiên Chân.

Vốn dĩ thể lực của họ đã không còn nhiều, lại bị va đập thêm một cú này, tình cảnh của họ càng trở nên gian nan hơn.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, lại một lần nữa tăng cường sức mạnh, đánh gãy thêm ba khúc xương trên cánh còn lại của con quái điểu.

Con quái điểu thét lên một tiếng thảm thiết, sau đó kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc, nó quay đầu nhìn hai cánh của mình.

Không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại cường đại đến thế, chỉ tùy tiện vài chiêu đã biến cánh của nó thành ra thế này.

Tần Mặc lúc này cũng thở phào một hơi, cứ thế nhìn chằm chằm con quái điểu trước mặt.

Con quái điểu lại hừ lạnh một tiếng, cho dù hôm nay nó có chết trong tay Tần Mặc, nó cũng phải kéo người của Tần Mặc chết chung.

Chỉ thấy con quái điểu lại lao về phía mấy người Hạo Thiên Chân.

Đến bên cạnh họ, nó trực tiếp dùng cánh quất tới.

Hạo Thiên Chân và mọi người cau chặt mày, Tần Mặc cũng lập tức chém thẳng vào cánh của quái điểu.

Cú chém này của Tần Mặc lại chặt đứt hai đoạn cánh còn lại của nó.

Mất đi một bên cánh, con quái điểu này căn bản không có cách nào duy trì bay lượn, lại thêm cánh bên kia cũng đã tàn phế, nên nó cứ thế rơi thẳng xuống đất.

Trong lúc sắp rơi xuống, quái điểu còn cố gắng vẫy cái cánh còn lại, cái cánh đó trực tiếp đập vào người bốn người Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân, Lão Dương, Bàn Tử và Lương sư gia lập tức rơi thẳng xuống đất.

Đợi đến khi Tần Mặc phản ứng lại, mấy người họ đã rơi xuống rồi.

Trong lòng Tần Mặc chùng xuống, nhưng anh biết họ đã rơi xuống, mình ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tần Mặc dứt khoát nhảy thẳng xuống dưới.

Nhưng một mình anh căn bản không thể đỡ được nhiều người như vậy, nên Tần Mặc chỉ có thể túm lấy Bàn Tử đang ở gần mình nhất.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn tảng đá bên cạnh, dùng nó để giảm bớt tốc độ rơi của hai người.

Không lâu sau, Bàn Tử và Tần Mặc đã an toàn đáp xuống.

Tần Mặc lúc này mới quay đầu nhìn xung quanh, anh lại chú ý đến con quái điểu ở không xa.

Mặc dù con quái điểu bây giờ đã không còn cánh, nhưng nó vẫn chưa chết.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Nếu ngươi đã muốn đồng quy vu tận với chúng ta như vậy, thì cứ trực tiếp chôn thân ở đây đi." Dứt lời, Tần Mặc liền đến bên cạnh con quái điểu, sau đó vung Thiên Thần Kiếm trong tay.

Con quái điểu không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng cánh để chống đỡ, nhưng Tần Mặc một kiếm này cũng trực tiếp chém đứt cánh của nó.

Hai cánh của nó bây giờ đều đã mất, nó vội vàng dùng móng vuốt cào về phía Tần Mặc.

Móng vuốt của nó cũng có chút sắc bén, Tần Mặc dùng Thiên Thần Kiếm trong tay chắn trước mặt.

Móng vuốt của nó cào lên Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc nhưng thanh kiếm không hề bị tổn hại gì.

Tần Mặc lại tung một cước đá vào người con quái điểu.

Sức mạnh của Tần Mặc quả thực rất đáng sợ, nên con quái điểu bị anh đá bay ra ngoài, đập vào tảng đá bên cạnh.

Tần Mặc lại đến bên cạnh con quái điểu này, từ trên cao chém xuống.

Phải nói rằng sức mạnh của Tần Mặc quả thực rất mạnh, một kiếm này chém lên người con quái điểu, trên người nó lập tức xuất hiện một vết thương.

Tần Mặc lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó trong mắt anh hiện lên vẻ cười lạnh.

"Cũng không xem lại xem mình có thực lực đó không." Tần Mặc dùng sức, đầu của con quái điểu lập tức bị anh chém thành hai nửa, nó cũng ngã gục xuống đất. [Đing, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Lôi Đình Chi Nộ.] Lôi Đình Chi Nộ, chẳng lẽ thứ này có nghĩa là mình có thể triệu hồi sấm sét sao?

Suy nghĩ một lát, Tần Mặc lại nhìn vào thi thể của con quái điểu.

Thi thể này là do cơ quan tạo ra, nhưng Tần Mặc lúc đó rất tò mò, tại sao nó lại có cảm xúc.

Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại, Tần Mặc không quản nhiều như vậy nữa.

Tần Mặc thở phào một hơi rồi quay đầu nhìn xung quanh, không lâu sau, anh đã thấy Hạo Thiên Chân và Lão Dương ở không xa.

Tần Mặc lập tức mỉm cười, anh đi thẳng đến chỗ Hạo Thiên Chân, vỗ vỗ vào mặt cậu.

Hạo Thiên Chân và Lão Dương bây giờ đã hôn mê, do dự một chút, Tần Mặc liền đưa hai người họ lên một tảng đá lớn.

Tần Mặc lại nhìn sang Bàn Tử.

“Trước tiên xem có thể gọi Hạo Thiên Chân và Lão Dương tỉnh lại không đã.” Bàn Tử đáp một tiếng, sau đó cả hai đều nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Lão Dương, không ngừng gọi tên họ.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nhận ra trạng thái của Hạo Thiên Chân có vẻ không ổn.

Chương 222

Tần Mặc nhìn Bàn Tử.

“Anh ở đây giúp tôi để ý động tĩnh xung quanh, đừng để bất cứ ai đến làm phiền tôi.” Bàn Tử tuy không biết Tần Mặc định làm gì, nhưng Tần Mặc đã nói vậy, anh ta chỉ cần làm theo là được, nên liền đáp một tiếng.

Tần Mặc cũng nhắm mắt lại.

Không lâu sau, Tần Mặc liền truyền khí của mình vào trong cơ thể Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc cứ thế cẩn thận quan sát, chẳng mấy chốc anh đã tiến vào trong ý thức của Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân hiện đang nằm trong một cỗ quan tài, cậu cố sức muốn đẩy nắp quan tài trước mặt ra, nhưng sức lực của cậu có chút nhỏ, căn bản không thể đẩy nổi.

Tốn rất nhiều sức lực, Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng mở được cỗ quan tài này, cậu thở phào một hơi rồi đi thẳng ra ngoài.

Do dự một chút, cậu cầm lấy một cây đuốc bên cạnh đi về phía trước, nhưng đi được một lúc, cậu lại phát hiện cấu trúc của nơi này có chút quen thuộc.

“Đây không phải là mộ dưới biển sao?

Sao mình lại xuất hiện ở nơi này.” Hạo Thiên Chân có chút không hiểu, dùng cây đuốc trong tay soi rọi xung quanh.

Nhưng cậu thực sự không biết tại sao mình lại ở nơi này, nên chỉ có thể không ngừng quan sát.

Hạo Thiên Chân nghe thấy một âm thanh ở không xa.

Hạo Thiên Chân do dự một chút, rồi chạy thẳng về phía đó.

Một lúc sau, cậu đã thấy một nhóm người bên trong, cậu phát hiện ngay cả Trương Kỳ Lân cũng ở trong số đó.

"Tại sao Trương Kỳ Lân lại ở đây?" Hạo Thiên Chân có chút không hiểu, tự lẩm bẩm một mình, sau đó lại nhìn chằm chằm vào những người đó, họ dường như đang bàn bạc xem có nên mở một thứ gì đó không.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân vô tình gây ra tiếng động, bọn họ đều nhìn về phía cậu.

"Có người!

Qua xem tình hình thế nào!" Tất cả những người đó đều gật đầu, sau đó họ đi thẳng về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân vội vàng trốn sau một cánh cửa đá.

Mấy người kia thì đi thẳng vào một gian mộ thất khác.

Nhưng điều khiến Hạo Thiên Chân không ngờ tới là, không lâu sau cậu lại thấy Ngô Tam Gia.

Trong mắt Hạo Thiên Chân lộ vẻ kinh ngạc.

Tại sao tam thúc của cậu lại ở nơi này?

Ngô Tam Gia cũng đi thẳng về phía gian mộ thất đó.

Do dự một chút, Hạo Thiên Chân cũng đi về phía đó, cậu nhìn vào cánh cửa đá, lúc này cậu đột nhiên nghe thấy một giọng nói bên cạnh.

"Tại sao ngươi lại ở đây?" Trong lòng Hạo Thiên Chân chùng xuống, cậu quay đầu lại thấy Ngô Tam Gia đang ở sau lưng mình, cậu liền trợn tròn mắt.

Chuyện gì vậy?

Vừa rồi Ngô Tam Gia không phải đã vào trong cánh cửa đá đó sao?

Tại sao ông ta lại ở sau lưng mình?

Ngô Tam Gia cười lạnh một tiếng, rồi trực tiếp vươn tay ra, bóp lấy cổ Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân vội vàng giãy giụa.

"Tam thúc, chú đang làm gì vậy?

Cháu là Thiên Chân đây." Nhưng Ngô Tam Gia căn bản không thèm để ý, chỉ dùng sức bóp chặt lấy Hạo Thiên Chân, đồng thời trên mặt ông ta cũng lộ ra vẻ dữ tợn.

Tần Mặc thấy cảnh này liền quát lạnh một tiếng, ngay lập tức Tần Mặc rút Thiên Thần Kiếm ra, lao thẳng về phía Ngô Tam Gia.

Ngô Tam Gia không ngờ Tần Mặc sẽ xuất hiện ở đây, ông ta trực tiếp bị Tần Mặc đâm bay ra, ngã xuống đất, sau đó nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Lại tới một kẻ muốn chết." Tần Mặc nheo mắt lại, anh quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, Hạo Thiên Chân ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển hít lấy không khí trong lành.

"Anh đừng ra tay với ông ấy, ông ấy là tam thúc của tôi." Tần Mặc lắc đầu.

"Đây không phải tam thúc của cậu, đây là ác mộng!" Tần Mặc nói rồi nhìn về phía Ngô Tam Gia.

Ngô Tam Gia nghe Tần Mặc nói vậy thì cười lớn một tiếng, ông ta không nhịn được gật gật đầu nhìn Tần Mặc.

"Không ngờ cậu nhóc nhà ngươi cũng từng trải, nhưng cho dù ngươi nhận ra ta là ác mộng thì đã sao, ngươi nghĩ ngươi có thể ngăn

cản được ta sao?" Dứt lời, ông ta liền lao về phía Tần Mặc, trong nháy mắt đã đến bên cạnh anh, tay của ông ta cũng biến thành móng vuốt, cào về phía Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân bên cạnh thấy cảnh này liền trợn tròn mắt, cậu có chút không hiểu nhìn tình hình trước mặt.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tần Mặc lại không có thời gian giải thích nhiều với Hạo Thiên Chân, chỉ dùng Thiên Thần Kiếm trong tay, đối chọi với móng vuốt của Ngô Tam Gia.

Ngô Tam Gia bị Tần Mặc tấn công, liền lùi về phía sau, mày ông ta cũng nhíu chặt lại, trong mắt mang theo vẻ không hiểu nhìn Tần Mặc.

Sức mạnh của thằng nhóc này tại sao lại mạnh như vậy?

Tần Mặc nhìn Ngô Tam Gia cười lạnh một tiếng, lần này anh trực tiếp lao về phía Ngô Tam Gia, đồng thời, khí của Tần Mặc cũng tỏa ra.

Cảm nhận được luồng khí này, Ngô Tam Gia liền hiểu ra.

"Hóa ra là vì khí trên người ngươi, cậu nhóc nhà ngươi quả thực rất đáng sợ." Những sinh vật trong mộ huyệt này đều là sinh vật thiên âm tính, mà khí lại là dương cương chi khí, nên chúng mới có chút sợ hãi khí.

Nhưng dù vậy, chúng cũng tuyệt đối không thể cứ thế nhận thua.

Ngô Tam Gia đứng dậy, trên người ông ta bắt đầu xuất hiện hắc khí nồng đậm, những luồng hắc khí này trực tiếp tấn công về phía Tần Mặc.

Nheo mắt lại, Tần Mặc liền nhắm mắt lại, chỉ thấy một luồng khí cũng từ trên người Tần Mặc tỏa ra, ánh sáng của luồng khí này có

màu vàng kim.

Khí màu vàng kim trực tiếp đối chọi với khí màu đen, hai bên cứ thế không ngừng giao thoa trong không khí.

Chú ý đến cảnh này, Ngô Tam Gia không khỏi cảm thấy có chút phiền não.

Chương 223

Vốn dĩ ông ta còn nghĩ hắc khí của mình có thể nuốt chửng Tần Mặc, nhưng không ngờ khí của Tần Mặc còn mạnh hơn hắc khí của ông ta một bậc.

Phải làm sao bây giờ, nếu cứ tiếp tục như vậy, ông ta chưa chắc đã đánh thắng được Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

"Cậu cứ ở yên chỗ đó là được rồi, đừng qua đây." Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc liền đáp một tiếng, cậu biết đối phương là một ác mộng, cũng có nghĩa là mình chưa chắc đã đánh thắng được hắn.

Nếu đã như vậy thì cứ giao cho Tần Mặc đi, hơn nữa qua cuộc giao đấu vừa rồi, Hạo Thiên Chân có thể thấy thực lực của Tần Mặc mạnh hơn ác mộng này một chút.

"Đây là ảo cảnh do ta tạo ra, ta không tin trong ảo cảnh của ta mà ta lại không đối phó được ngươi." Ngô Tam Gia cứ thế âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc, giây tiếp theo ông ta liền lao về phía anh.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ ngưng tụ sức mạnh của mình, vừa rồi hệ thống mới thưởng cho anh một kỹ năng, anh còn chưa dùng qua kỹ năng này, cũng không biết uy lực của nó thế nào.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Lời của Tần Mặc vừa dứt, trong không khí liền truyền đến tiếng sấm ầm ầm.

Ngô Tam Gia trực tiếp sững sờ tại chỗ, trong mắt ông ta mang theo vẻ khó tin nhìn Tần Mặc, sao có thể như vậy được?

Một người bình thường lại có thể triệu hồi ra sấm sét?

Còn chưa đợi Ngô Tam Gia phản ứng lại, sức mạnh sấm sét của

Tần Mặc đã trực tiếp đánh trúng người Ngô Tam Gia.

Ngô Tam Gia ngã thẳng xuống đất, trên người cũng xuất hiện những vết cháy đen.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, cầm Thiên Thần Kiếm trong tay chỉ vào Ngô Tam Gia trước mặt.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn chịu trói đi, nếu không ngươi có thể sẽ phải chết trong chính giấc mơ của mình." Ngô Tam Gia phẫn nộ nhìn Tần Mặc, nhưng ông ta lười nói nhiều với Tần Mặc, chỉ lại lao về phía anh, đồng thời hắc khí trên người ông ta cũng biến thành hình một con quái thú.

Con quái thú này trực tiếp vươn hai tay ra bóp về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc chỉ một kiếm đã trực tiếp giải quyết con quái thú này, nhưng lúc này Ngô Tam Gia đã đến trước mặt Tần Mặc.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Những mảnh đá vụn xung quanh trực tiếp bay đến bên cạnh Tần Mặc, bao vây lấy anh.

Đợi đến khi Ngô Tam Gia đâm vào người Tần Mặc, những mảnh đá vụn này toàn bộ đều tấn công vào người Ngô Tam Gia.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhưng cậu đã có thể nhìn ra, người trước mặt quả thực không phải tam thúc của cậu.

Việc cậu cần làm bây giờ là ngoan ngoãn ở đây, để không làm vướng chân Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn về phía Ngô Tam Gia ở không xa cười lạnh một tiếng, Tần Mặc cầm Thiên Thần Kiếm trong tay chém về phía ông ta.

Ngô Tam Gia thấy Tần Mặc như vậy, liền trực tiếp dùng hắc khí của mình đối chọi với Tần Mặc.

Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc chém vào hắc khí trên người ông

ta, hắc khí trên người ông ta liền bắt đầu run rẩy.

Không lâu sau, hắc khí của Ngô Tam Gia đã bị khí của Tần Mặc áp chế.

Thấy cảnh này, Tần Mặc liền nhướng mày, sau đó tùy ý lắc đầu.

"Vẫn không chịu nhận thua sao?

Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ trực tiếp đánh tan ngươi." Dứt lời, Tần Mặc liền đến bên cạnh Ngô Tam Gia.

Tần Mặc dùng cùi chỏ đánh về phía Ngô Tam Gia, Ngô Tam Gia thì lùi sang bên một bước, né tránh.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng rồi nói thẳng.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật." Lời của Tần Mặc vừa dứt, Ngô Tam Gia liền cảm thấy thân thể mình bị Tần Mặc hạn chế, trong mắt ông ta mang theo vẻ kinh hãi.

"Sao có thể như vậy được?

Dù sao đây cũng là không gian do ta tạo ra, ngươi lại có thể khống chế không gian do ta tạo ra." Tần Mặc nghe ông ta nói vậy thì nhướng mày, trên mặt mang theo vẻ khinh thường.

"Ngươi không phải nghĩ rằng trong không gian do ngươi tạo ra, ta sẽ không làm gì được ngươi chứ, ngươi đúng là đang nằm mơ giữa ban ngày!" Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó lại một cước đá vào người Ngô Tam Gia.

Ngô Tam Gia bị Tần Mặc đá bay ra ngoài, đập vào tảng đá bên cạnh, trượt xuống theo tảng đá.

Ông ta lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc, sức mạnh của Tần Mặc cũng quá mạnh rồi.

Tần Mặc lúc này cũng bay lên không trung, chỉ thấy trên người

Tần Mặc lập tức xuất hiện một luồng khí.

Luồng khí này lập tức hình thành một hình rồng, lao về phía Ngô Tam Gia ở không xa.

Hạo Thiên Chân từ trước đến nay chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, nên cậu trực tiếp sững sờ tại chỗ, trong mắt cũng hiện lên vẻ khó tin, sức mạnh trên người Tần Mặc lại mạnh đến thế sao?

Con rồng này trực tiếp đánh trúng người Ngô Tam Gia, sắc mặt Ngô Tam Gia lại tái nhợt thêm một chút, khóe miệng cũng vương một tia máu, chỉ thấy ông ta đứng dậy nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Nếu đã như vậy, vậy thì hủy diệt đi." Chỉ thấy rất nhiều khí màu đen từ trên người Ngô Tam Gia bùng phát ra.

Khí màu đen rất nhanh đã đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc thấy luồng khí này thì nhướng mày, nhưng Tần Mặc cũng không để tâm.

"Ta lại muốn xem khí của ngươi lợi hại đến đâu." Trên người Tần Mặc cũng bùng phát ra rất nhiều khí, đối chọi với luồng khí màu đen của ông ta.

Hai loại khí cứ thế từ từ giao thoa trong không khí.

Ngô Tam Gia âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc, ông ta không tin những luồng khí màu đen trên người mình lại không thắng được khí của Tần Mặc.

Không lâu sau, khí của hai bên trực tiếp nổ tung.

Tần Mặc bị luồng khí này tấn công, liền lùi về sau hai bước, nhưng Tần Mặc rất nhanh đã ổn định lại thân hình, hơn nữa trên người Tần Mặc cũng không xuất hiện vết thương nào, nhưng Ngô Tam Gia thì không giống vậy, Ngô Tam Gia lại một lần nữa bị Tần Mặc đánh bay.

Đứng dậy, Ngô Tam Gia liền âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Là ngươi ép ta." Dứt lời, thân thể Ngô Tam Gia trực tiếp biến thành hình một con quái thú, con quái thú này toàn thân màu đen, trông cũng khá đáng sợ.

Ngay giây tiếp theo, con quái thú này trực tiếp lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, không ngừng đối chọi với con quái thú này.

Bên kia Hạo Thiên Chân cũng nắm chặt nắm đấm, cậu không thể ngờ được, Ngô Tam Gia lại biến thành hình dạng con quái thú này.

Nhưng lại nghĩ đến đây không phải tam thúc của mình, lòng Hạo Thiên Chân liền thả lỏng.

Không lâu sau, Tần Mặc lại một kiếm chém vào người con quái thú đó, trên người con quái thú lập tức xuất hiện một vết thương, đồng thời cũng có khí màu đen từ trên người nó xuất hiện.

"Hóa ra là vậy à." Tần Mặc tự lẩm bẩm, nếu mình đánh bị thương, nó sẽ chảy ra khí màu đen, cũng có nghĩa là chỉ cần khí màu đen này biến mất, thì con quái thú này không phải là đối thủ của mình.

Tần Mặc nhìn vào con quái thú trước mặt, giây tiếp theo Tần Mặc đã đến bên cạnh nó, Tần Mặc cũng không ngừng đối chọi với quái thú.

Chương 224

Quái thú quả thực không đánh lại Tần Mặc, nên không lâu sau nó đã bị Tần Mặc đánh bay.

Tần Mặc từ trên cao đâm vào cơ thể con quái thú này, con quái thú lúc này cũng phát ra một tiếng hét thảm, đồng thời từ vết thương trên người nó lại có khí màu đen tuôn ra.

Tần Mặc nhướng mày, tiếp đó trong mắt anh hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

"Chỉ đến thế mà thôi." Con quái thú kia lúc này lại trực tiếp quay đầu, một phát cắn về phía Tần Mặc, Tần Mặc thì đạp lên người con quái thú.

Con quái thú này bây giờ căn bản không thể động đậy, Tần Mặc dùng Thiên Thần Kiếm trong tay không ngừng tấn công con quái thú trước mặt.

Một lúc sau, con quái thú không chịu nổi nữa, nó ngã xuống đất.

Trong mắt Tần Mặc mang theo vẻ đắc ý, tiếp đó anh nhìn về phía Hạo Thiên Chân bên kia.

"Đợi tôi thêm vài giây nữa." Nói rồi Tần Mặc trực tiếp bay lên không trung, đồng thời trên người Tần Mặc lại một lần nữa xuất hiện một luồng khí mạnh mẽ.

"Gầm!" Một tiếng rồng ngâm cực lớn từ miệng Tần Mặc phát ra, tiếng rồng ngâm này trực tiếp đánh trúng người con quái thú, con quái thú trong nháy mắt ngã xuống tại chỗ, biến thành một đám khói đen.

"Sớm đã cho ngươi cơ hội rồi, ngươi không muốn thoát khỏi nơi này, bây giờ bị ta trực tiếp tiêu diệt, ngươi có mà hối hận." Tần Mặc

lắc đầu, sau đó anh quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân bên kia.

"Cậu cảm thấy thế nào?" Hạo Thiên Chân tùy ý xua tay, cậu thở phào một hơi rồi nói với Tần Mặc.

"Tôi bây giờ không sao cả, nhưng anh không bị thương chứ?" Vừa rồi Tần Mặc bị những luồng khói đen đó bao bọc, nên cậu vẫn có chút lo lắng cho Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu.

"Nếu không sao, vậy chúng ta mau ra ngoài đi, Bàn Tử bọn họ sợ là còn đang lo lắng cho chúng ta đấy." Hạo Thiên Chân không nói thêm gì nữa, Tần Mặc cũng trực tiếp rời khỏi nơi này.

Không lâu sau Tần Mặc đã mở mắt, Bàn Tử bên cạnh lúc này cũng vui mừng.

"Mẹ kiếp, cậu dọa tôi sợ chết khiếp!" Vốn dĩ lần này trong bốn người bọn họ chỉ còn lại mình Tần Mặc, kết quả Tần Mặc vừa rồi còn ngất người ở đó.

Tần Mặc cười nhìn Bàn Tử.

"Được rồi, tôi không sao, vừa rồi ở đây cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." "Đúng là không có." Tần Mặc đáp một tiếng.

"Không có chuyện gì là tốt rồi, chúng ta trước tiên gọi Hạo Thiên Chân và Lão Dương tỉnh lại đã." Nói rồi Tần Mặc trực tiếp đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và Lão Dương, vỗ vỗ vào má hai người họ.

Hạo Thiên Chân và Lão Dương lúc này mới tỉnh lại, hai người họ nhíu mày, có chút mờ mịt nhìn xung quanh.

"Đây là đâu vậy?" Lão Dương không hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc bất lực thở dài một hơi nói với Lão Dương.

"Quên rồi sao?

Chúng ta vừa rồi đã rơi xuống đây rồi, còn đây là đâu thì chúng ta cũng không rõ lắm." Tần Mặc thì cẩn thận quan sát nơi này.

Hạo Thiên Chân bên cạnh nhíu mày nói với Tần Mặc.

"Vừa rồi hình như đã mơ một giấc." "Đó không phải là mơ, là tôi đã đi vào trong ác mộng của cậu.

Nếu không phải tôi gọi cậu tỉnh lại, e là cậu đã chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng ở đây rồi." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân nghe vậy liền sững sờ, trong mắt cũng mang theo vẻ kinh ngạc, cậu không thể ngờ được chuyện này lại là như vậy.

Tần Mặc lắc đầu, nhưng Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ quay đầu nhìn Bàn Tử và Lão Dương bên kia.

"Chúng ta mau tìm xem ở đây có lối ra nào không." Bàn Tử và Lão Dương trực tiếp gật đầu, họ cũng lúc này chú ý đến trên mặt đất xung quanh có rất nhiều hài cốt.

"Tại sao ở đây lại có nhiều xương cốt như vậy?" Lão Dương nhíu mày, lúc này Hạo Thiên Chân vừa hay chú ý đến một tấm bia đá ở không xa, cậu đi về phía tấm bia đá thì liền hiểu ra.

"Nếu tôi đoán không sai, những người này chính là đội quân trước đây đến đây tìm mộ huyệt, tất cả người trong đội quân này đều đã bỏ mạng ở đây." Bàn Tử trợn tròn mắt.

"Chuyện này cũng quá kinh ngạc rồi, hóa ra những hài cốt này đều là từ đó mà ra." "Thấy tảng đá bên cạnh này không?

Những tảng đá này đều là do nước từ trên cao chảy xuống, sau đó từng giọt từng giọt hòa với cát đá nhỏ giọt xuống đất, từ từ hình thành một cột cao như vậy." "Chỉ riêng một cột này thôi, e là cũng phải mất hàng nghìn năm, thậm chí hàng vạn năm tích tụ." Nói đến đây, Tần Mặc liền vỗ vào cây cột trước mặt.

Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Đúng vậy, vốn dĩ tôi còn tưởng thứ này chỉ xuất hiện ở một số ít nơi, không ngờ trong mộ huyệt này lại cũng có.” “Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Chúng ta vốn dĩ đang ở dưới lòng đất, nên mới có thứ này.” Dường như nghĩ đến điều gì đó, Tần Mặc lại nhìn về phía mấy người họ, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Mọi người còn nhớ con Tống Tử mà chúng ta gặp lúc mới vào đây không?

Bên cạnh con Tống Tử có một cái hộp, trong hộp chính là có miêu tả về nơi này.

E là đây chính là Địa Phủ.” Bàn Tử nhíu mày.

“Lời này có ý gì?

Sao đây lại là Địa Phủ được.” “Mọi người còn nhớ con suối nước nóng mà chúng ta gặp lúc đầu không, con suối đó màu vàng, nước là do bị đun nóng nên mới biến thành màu đó, lại thêm hòa lẫn với một lượng cát đá nhất định tạo thành thác nước.

Nước suối đó là từ trên thác chảy xuống, đó chính là Hoàng Tuyền.” “Còn Địa Phủ chính là nơi này, cũng có nghĩa là chúng ta sắp tìm được lối vào rồi.” Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ lập tức bừng tỉnh, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

“Không ngờ phân tích của anh lại đúng đến vậy.” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta mau tìm lối vào đi, sau đó xem bên trong rốt cuộc có thứ gì không.” Tần Mặc nhìn mấy người trước mặt, anh biết nơi này trông có vẻ rất tà ma, nhưng tình hình cụ thể bên

trong thế nào, bọn họ cũng không rõ lắm, nên họ phải cẩn thận tìm kiếm.

"Nhưng trang bị của chúng ta vừa rồi đều đã mất rồi, trong tay chúng ta cũng không có đèn, tìm thế nào được?" Tần Mặc mỉm cười, ngay lập tức Tần Mặc từ trên người mình lấy ra một số thiết bị ném cho họ.

"Cầm lấy đi." Thấy những chiếc đèn pin này của Tần Mặc, họ liền cảm thấy có chút kinh ngạc, Bàn Tử lúc này cũng vỗ vai Tần Mặc.

"Tần Mặc huynh đệ, cậu được đấy, bất kể là tình huống nào, cậu cũng có thể kịp thời lấy ra một số vật phẩm ứng phó." Tần Mặc tùy ý xua tay.

"Được rồi, đừng nói nhiều nữa, mau tìm đi." Mấy người họ không nói nhảm nữa, chỉ từ từ tìm kiếm ở đây.

Một lúc sau, Bàn Tử vô tình bị một thứ gì đó vấp ngã, anh ta quay đầu nhìn người bên cạnh.

"Đây không phải là cái xác ở trên lúc đầu sao?" Bàn Tử nhíu mày, vội vàng lùi về sau hai bước, Tần Mặc nhìn vào cái xác đó, đáp một tiếng.

"Đúng vậy, người này trực tiếp bị chết cóng, nhưng mọi người cũng đừng quản nhiều như vậy, hắn đã chết rồi, cũng sẽ không gây nguy hiểm gì cho chúng ta, còn bọn người Thái Gia kia lại càng không có quan hệ gì với chúng ta." "Chỉ là bọn họ có tìm được lối vào nào không?" Lão Dương nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu.

"Cái này tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ biết, đội quân trước đây chắc chắn đã đi con đường này, nhưng có con đường nào khác có thể vào trong mộ huyệt này không chúng ta cũng không biết, nhưng việc

duy nhất chúng ta cần làm là tiếp tục đi về phía trước, nếu thực sự gặp phải ở phía sau, thì lúc đó hẵng nói." Bàn Tử và mấy người họ đáp một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, họ cũng bắt đầu tìm kiếm ở đây.

Một lúc sau Bàn Tử vô tình giẫm lên một khúc xương.

Nhưng Bàn Tử cũng không để tâm.

Chương 225

Hạo Thiên Chân cũng đang quan sát ở đây, đúng lúc này Hạo Thiên Chân đột nhiên nghe thấy một giọng nói bên cạnh, cậu lập tức nhìn về phía đó.

Nhưng cậu lại nhận ra nơi này dường như không có gì cả.

"Chuyện gì vậy nhỉ?" Tìm kiếm một hồi, Hạo Thiên Chân liền cảm thấy có thể là ảo giác của mình, nên cậu không nghĩ nhiều nữa, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng không lâu sau, đột nhiên có một bộ xương tấn công về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân sơ ý bị đối phương tông ngã xuống đất, vội vàng hét lớn một tiếng.

Bộ xương kia cũng ngay lúc này dùng hai tay bóp chặt cổ Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc đưa mắt nhìn sang, rồi vội vàng lao đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, tung một cước đá vào người bộ xương.

Bộ xương đó bay thẳng vào vách đá, vỡ tan thành bột.

Tần Mặc cau mày, đúng lúc này, tất cả những bộ xương xung quanh đều cử động.

Tần Mặc nheo mắt, xem ra tình hình lần này có chút ngoài dự liệu của mình.

Hạo Thiên Chân và Lão Dương cũng có chút sợ hãi, tiến lại gần Tần Mặc, Bàn Tử thì không nhịn được mà chửi ầm lên.

"Đúng là xui xẻo, không ngờ ở đây mà cũng gặp phải mấy bộ

xương này.

Bọn lính này không phải đã chết hết rồi sao?

Sao chúng lại đột nhiên đứng dậy được?" "E là chúng ta đã vô tình kích hoạt cơ quan nào đó." Tần Mặc lắc đầu, Bàn Tử nghĩ đến khúc xương mình vừa giẫm phải, mặt liền lộ vẻ áy náy, ho khan một tiếng rồi nói với mấy người trước mặt.

"Xin lỗi nhé, tôi nghĩ có lẽ là do tôi." Tần Mặc liếc nhìn Bàn Tử, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ chăm chú quan sát xung quanh.

Một lát sau, Tần Mặc nhìn thấy một bộ xương cao lớn nhất, trên người nó còn mặc một bộ áo giáp, thậm chí còn có cả mũ trụ.

Những bộ xương khác trên người có lẽ cũng có vài mảnh áo giáp vỡ, nhưng về cơ bản chỉ là xương không.

Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh.

"Nếu tôi đoán không lầm, kẻ bên kia hẳn là Quỷ Tướng Quân.

Lát nữa tôi sẽ đối phó với tên Quỷ Tướng Quân này, còn mấy người thì xử lý những bộ xương khác đi." "Nhưng mà tôi thấy mấy tên lính này trông cũng đáng sợ lắm." Lão Dương vừa nói vừa vội xoa xoa cánh tay mình, để khỏi nổi da gà ngày càng nhiều.

Tần Mặc nheo mắt.

"Bây giờ không có thời gian nghĩ nhiều đâu, mấy người cẩn thận một chút." Mấy người họ thở dài rồi đồng thanh đáp lời.

Họ cảm thấy đã đến nước này thì cũng không cần nói gì thêm nữa, chỉ cần dốc sức đối phó với đám binh lính trước mắt là được.

Tần Mặc không để ý đến họ nữa, vì anh biết kẻ địch của mình là tên Quỷ Tướng Quân ở cách đó không xa.

"Nếu đã có nhiều âm binh như vậy ở đây, vậy thì để ta thu phục

các ngươi.” Nói rồi, Tần Mặc rút Thiên Thần Kiếm ra, chỉ vào Quỷ Tướng Quân cách đó không xa.

Quỷ Tướng Quân nghe Tần Mặc nói vậy liền hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, anh không ngờ Quỷ Tướng Quân này lại mạnh đến vậy, còn có thể phát ra âm thanh.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ lao đến bên cạnh Quỷ Tướng Quân, rồi dùng Thiên Thần Kiếm trong tay chém tới.

Quỷ Tướng Quân dùng xương của mình đỡ lấy đòn của Tần Mặc.

Tần Mặc lùi lại hai bước, anh lại nhìn vào người Quỷ Tướng Quân, phát hiện trên xương của nó không hề có một vết xước nào.

Tần Mặc lập tức cau mày, tình hình này có vẻ không giống với những gì mình tưởng tượng.

Ban đầu anh còn nghĩ tên Quỷ Tướng Quân này đã ở đây lâu như vậy, nói không chừng xương cốt của nó đã sớm mục rữa, nhưng không ngờ nó vẫn có thể tung ra sức mạnh lớn đến thế.

“Cũng được đấy.” Quỷ Tướng Quân nghe Tần Mặc nói vậy liền nhìn chằm chằm vào anh.

Nó không ngờ Tần Mặc lại dám ngông cuồng như vậy trước mặt nó, nếu đã thế, nó sẽ cho Tần Mặc biết sự lợi hại của mình.

Nghĩ vậy, Quỷ Tướng Quân liền lao đến bên cạnh Tần Mặc, đồng thời tung chân đá về phía anh.

Tần Mặc di chuyển sang một bên, né được đòn tấn công của Quỷ Tướng Quân, sau đó xoay người, dùng Thiên Thần Kiếm trong tay chém tới.

Quỷ Tướng Quân giơ cánh tay lên, chặn đứng Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc.

Tuy xương của tên Quỷ Tướng Quân này quả thực rất cứng, nhưng cú chém này của Tần Mặc vẫn để lại một vết xước trên cánh tay nó.

Tần Mặc nở một nụ cười nhạt, nhìn chằm chằm Quỷ Tướng Quân.

Quỷ Tướng Quân cau mày, nhìn Tần Mặc hừ lạnh một tiếng rồi lao đến bên cạnh anh, đồng thời dùng cùi chỏ đánh tới.

Cùng lúc đó, nó cũng giơ móng vuốt còn lại ra, muốn tóm lấy vai Tần Mặc.

Nhưng tốc độ phản ứng của Tần Mặc khá nhanh, chỉ cần ngả người về sau là đã né được đòn tấn công của Quỷ Tướng Quân.

Tần Mặc mỉm cười nhàn nhạt nhìn nó.

Quỷ Tướng Quân lúc này cũng trở nên cảnh giác, vì nó biết thực lực của Tần Mặc quả thực rất mạnh, chỉ cần nhìn vào tốc độ của anh là có thể thấy được.

Tần Mặc nhân cơ hội này quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân và những người khác ở cách đó không xa.

Anh thấy Hạo Thiên Chân và mấy người kia vẫn có thể chống cự được đối thủ của mình.

Chỉ cần mình có thể giải quyết tên Quỷ Tướng Quân này trong thời gian ngắn là được.

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào Quỷ Tướng Quân.

Trong mắt Quỷ Tướng Quân cũng đang mang vẻ oán hận, vì nó biết mình thực sự không đánh lại Tần Mặc, nhưng dù thế nào đi nữa, nó cũng phải ở lại đây đối chiến với anh.

Tần Mặc chớp lấy thời cơ, di chuyển sang một bên khác của Quỷ

Tướng Quân.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Dứt lời, vô số tinh thể băng xuất hiện bên cạnh Quỷ Tướng Quân, những tinh thể băng này lập tức trói chặt lấy nó, khiến nó không thể di chuyển.

Quỷ Tướng Quân cũng dùng sức tấn công những tinh thể băng xung quanh, nhưng đòn tấn công của Tần Mặc đã ập đến như đã hẹn.

“Phi Sa Tẩu Thạch.” Những tảng đá xung quanh lập tức bị Tần Mặc biến thành đá vụn, lao về phía Quỷ Tướng Quân.

Chương 226

Xương của Quỷ Tướng Quân bị đá vụn của Tần Mặc tấn công, khiến nó ngã sõng soài trên mặt đất, trong mắt lộ vẻ khó tin.

Không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy, điều này thực sự khiến nó có chút kinh ngạc.

Tần Mặc thấy bộ dạng của Quỷ Tướng Quân thì cười lạnh một tiếng, sau đó thản nhiên lắc đầu.

"Xem ra thực lực của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi." Nói rồi, Tần Mặc truyền khí tức của mình vào Thiên Thần Kiếm trong tay.

Thiên Thần Kiếm lập tức bộc phát ra năng lượng cực lớn, Tần Mặc vung kiếm, Thiên Thần Kiếm lao về phía Quỷ Tướng Quân.

Quỷ Tướng Quân vội vàng lăn sang một bên mới ổn định lại được thân hình, nó khẽ thở hắt ra một hơi rồi lại nhìn về phía Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt.

Rồi Tần Mặc lại thản nhiên lắc đầu.

"Chỉ đến thế mà thôi." Quỷ Tướng Quân cũng nhận ra mình thực sự không đánh lại Tần Mặc, nó quay đầu nhìn đám âm binh của mình.

Phải công nhận rằng, đám âm binh dưới trướng nó khá mạnh, cũng có thể là do Hạo Thiên Chân và mấy người kia tương đối yếu, nên đám âm binh dưới trướng nó có thể chiếm thế thượng phong.

Tần Mặc thấy Bàn Tử sắp bị một tên âm binh đánh trúng, liền vội vàng chắn trước mặt Bàn Tử, tung một cước đá vào tay tên âm binh đó.

Tên âm binh đó cũng lùi lại mấy bước, rồi cau mày nhìn Tần Mặc,

không ngờ thực lực của tên nhóc này lại mạnh đến vậy.

Quỷ Tướng Quân ở cách đó không xa hừ lạnh một tiếng, rồi lao đến trước mặt Tần Mặc, nhìn chằm chằm anh.

Trong miệng nó không ngừng phát ra tiếng "ken két", Tần Mặc có thể hiểu được.

"Đối thủ của ngươi là ta, tại sao lại đi đối phó với những âm binh khác?" Tần Mặc trực tiếp đáp lại.

"Bởi vì ngươi vốn không đánh lại ta, nên ta cũng chẳng thèm để ý đến ngươi.

Đã vậy, tại sao ta không bảo vệ đồng đội của mình chứ?

Có bản lĩnh thì bảo bọn âm binh của ngươi đấu một chọi một đi, đừng để chúng nó bắt nạt đồng đội của ta như vậy." Nghe Tần Mặc nói vậy, Quỷ Tướng Quân liền hừ lạnh một tiếng, nó lười nói nhiều với Tần Mặc nên lại xông về phía anh.

Tần Mặc lắc đầu, sau khi cười lạnh một tiếng, anh liền vận dụng sức mạnh của mình, đánh về phía Quỷ Tướng Quân.

Quỷ Tướng Quân cũng bị Tần Mặc tấn công lùi về phía sau một khoảng rất xa mới ổn định lại được thân hình.

Quỷ Tướng Quân lúc này vẫn cảm thấy có chút bực bội, nên nó không ngừng đối phó Tần Mặc, Tần Mặc cũng đối đầu với nó.

Phải công nhận rằng, hai người họ quả thực là cao thủ so chiêu, khi cả hai đối kháng với nhau, trong không khí không ngừng truyền đến từng luồng khí lưu, khiến Bàn Tử và mấy người kia cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bàn Tử và mấy người kia nhìn nhau một cái rồi khẽ thở ra một hơi, xem ra họ phải cố gắng cầm cự mới được.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân suýt chút nữa bị một tên âm binh đánh trúng, may mà tốc độ phản ứng của Lão Dương tương đối nhanh, kịp thời kéo tay Hạo Thiên Chân lại.

Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo vẻ cảm kích, nhìn chằm chằm Lão Dương.

"Cảm ơn anh, nếu không phải có anh, e là vừa rồi tôi đã bị tên âm binh đó tấn công rồi." Lão Dương thản nhiên xua tay.

Nói thật, anh cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì to tát, dù sao mọi người cũng là đồng đội, nếu đã có thể ra tay cứu Hạo Thiên Chân, vậy tại sao anh lại không giúp chứ?

"Cẩn thận một chút, đám âm binh xung quanh quả thực rất đáng sợ." Lão Dương nói rồi siết chặt con dao găm trong tay, hai người còn lại cũng vậy.

Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn về phía Tần Mặc ở cách đó không xa, cũng không biết bên Tần Mặc có chống lại được tên Quỷ Tướng Quân đó không.

Bàn Tử thấy ánh mắt của Hạo Thiên Chân thì không nhịn được mà đảo mắt một cái, lập tức nói.

"Thôi đi cậu ơi, mấy người chúng ta lo cho bản thân còn chưa xong, cậu còn tâm trí đâu mà lo cho Tần Mặc?

Lo cho mình trước đi." Nghe Bàn Tử nói vậy, Hạo Thiên Chân mới thở dài gật đầu, thực ra lời Bàn Tử nói quả thực không sai, thực lực của cậu so với Tần Mặc kém quá nhiều.

Lập tức, Hạo Thiên Chân lại đưa mắt nhìn về phía đám âm binh.

Bên kia, Tần Mặc cũng không ngừng tấn công Quỷ Tướng Quân.

Phải công nhận rằng xương cốt của tên Quỷ Tướng Quân này quả

thực khiến Tần Mặc cảm thấy có chút kinh ngạc.

Vì độ sắc bén của Thiên Thần Kiếm anh đã sớm biết, nên bây giờ thấy mình không thể làm bị thương tên Quỷ Tướng Quân này, trong lòng Tần Mặc tuyệt đối có chút nóng nảy.

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Mặc liền lấy Trừ Ma Pháp Trượng của mình ra.

"Đã vậy thì chỉ còn cách dùng chiêu đó thôi." Nói rồi, Tần Mặc bay lên không trung, đồng thời giơ Trừ Ma Pháp Trượng trong tay lên.

Trừ Ma Pháp Trượng của Tần Mặc cứ thế bộc phát ra năng lượng cực lớn.

Cảm nhận được nguồn năng lượng này, trong mắt Quỷ Tướng Quân liền mang vẻ kinh ngạc, nó không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh không nói nhiều với tên Quỷ Tướng Quân này, chỉ từ từ nhắm mắt lại.

Không lâu sau, Quỷ Tướng Quân nghe thấy tiếng "ầm ầm", trong lòng nó cũng giật thót một cái, vì nó có thể cảm nhận được nguồn sức mạnh này tuyệt đối không yếu.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Một lát sau, nguồn sức mạnh này trực tiếp đánh về phía Quỷ Tướng Quân.

Quỷ Tướng Quân bị nguồn sức mạnh này của Tần Mặc tấn công, sau đó liền ngã sõng soài trên mặt đất, đồng thời nó lại quay đầu nhìn lên người mình.

Nó phát hiện cánh tay của mình đã biến thành một mảng đen kịt.

"Chuyện gì thế này." Trong miệng Quỷ Tướng Quân lại lần nữa phát ra tiếng "ken két".

Tần Mặc nhìn chằm chằm Quỷ Tướng Quân.

“Tuy đòn tấn công thông thường quả thực không thể làm bị thương ngươi, nhưng sức mạnh sấm sét này tương đương với năng lượng của tự nhiên.” Quỷ Tướng Quân có chút phẫn nộ trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc không nói nhiều với Quỷ Tướng Quân, chỉ lại giơ cây Trừ Ma Pháp Trượng trong tay lên.

Bên kia, Hạo Thiên Chân cũng chú ý đến tình hình này, lập tức nuốt nước bọt.

“Tần Mặc vậy mà có thể triệu hồi sấm sét, đúng là đáng sợ thật.” Bàn Tử nghe thấy câu nói này của Hạo Thiên Chân thì cười cười.

“Cậu quen Tần Mặc đâu phải mới ngày một ngày hai, bây giờ mới biết cậu ấy đáng sợ à?

Chúng ta có người bạn như Tần Mặc, đúng là may mắn thật.” Nói câu này xong, Bàn Tử lại lần nữa đánh về phía một tên âm binh.

Chương 227

Mấy người khác cũng không nói gì thêm, có lẽ vì Tần Mặc hiện tại có thể đánh bại tên Quỷ Tướng Quân đó, nên sĩ khí của họ cũng tăng lên rất nhiều.

Bên này, Tần Mặc lại lần nữa triệu hồi ra một đạo sấm sét, chỉ tiếc là sấm sét này tương đối tiêu hao năng lượng của Tần Mặc, nên sau khi triệu hồi ra hai đạo, anh đã có chút không chịu nổi.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm Quỷ Tướng Quân ở cách đó không xa.

Thực ra trên người Quỷ Tướng Quân đã có mấy chỗ biến thành màu đen, nên Tần Mặc bây giờ cũng không cần phải lo lắng nữa.

Sau khi đến bên cạnh Quỷ Tướng Quân, Tần Mặc liền không ngừng tấn công nó.

Quỷ Tướng Quân bây giờ đã không đánh lại Tần Mặc, dù sao nó cũng đã bị Tần Mặc làm bị thương đến mức này rồi.

Nhưng khi đối phó Tần Mặc, Quỷ Tướng Quân có thể cảm nhận được thực lực của Tần Mặc dường như không còn mạnh mẽ như vậy nữa.

Xem ra những tia sét vừa rồi quả thực đã tiêu hao rất nhiều năng lượng của Tần Mặc.

Trong mắt Quỷ Tướng Quân mang theo vẻ kinh hỉ, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Điều này có phải cũng đại diện cho việc nó có thể đối kháng với Tần Mặc rồi không?

Nhưng ngay giây tiếp theo, toàn bộ khí tức trên người Tần Mặc

đều đánh vào người Quỷ Tướng Quân.

Quỷ Tướng Quân lại lần nữa ngã xuống đất, nó có chút không phục nhìn Tần Mặc.

Chuyện gì thế này?

Vừa rồi trên người Tần Mặc không phải đã không còn bao nhiêu sức mạnh sao?

Sao có thể lại lần nữa bộc phát ra khí tức mạnh mẽ như vậy?

Thấy vẻ mặt không phục của Quỷ Tướng Quân, Tần Mặc liền bật cười.

Nói thật, Tần Mặc đúng là sắp bị Quỷ Tướng Quân chọc cười rồi.

Quỷ Tướng Quân thấy bộ dạng này của Tần Mặc, nắm đấm siết chặt, trên mặt mang theo vẻ phẫn nộ.

Tần Mặc này là sao vậy?

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm Quỷ Tướng Quân, rồi lắc đầu.

Anh cũng ngay lúc này lại ngưng tụ năng lượng của mình, sử dụng Trừ Ma Pháp Trượng để đối phó với tên Quỷ Tướng Quân này.

Tần Mặc truyền khí tức của mình vào Trừ Ma Pháp Trượng bên cạnh, anh phát hiện Trừ Ma Pháp Trượng này có thể khuếch đại năng lượng của mình.

Đợi đến khi năng lượng trên Trừ Ma Pháp Trượng tràn đầy, Tần Mặc liền vung cây trượng trong tay, sức mạnh trên đó toàn bộ đều đánh vào người Quỷ Tướng Quân.

Quỷ Tướng Quân bị Tần Mặc tấn công một đòn này xong thì trở nên suy yếu hơn, nó trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười lớn một tiếng, nhưng anh không nói nhiều với tên

Quỷ Tướng Quân này, chỉ lại lần nữa lao đến bên cạnh nó.

Tần Mặc cứ thế không ngừng tấn công Quỷ Tướng Quân, chỉ một lúc sau, Quỷ Tướng Quân đã không chịu nổi nữa.

Quỷ Tướng Quân cũng ngay lúc này cau mày thật chặt.

Tần Mặc nhướng mày.

Xem ra sau này có cây Trừ Ma Pháp Trượng này, sẽ không cần tiêu hao quá nhiều năng lượng của mình nữa.

Quỷ Tướng Quân gầm lên một tiếng, trên người nó liền xuất hiện rất nhiều hắc khí.

Những luồng hắc khí này trực tiếp bộc phát về phía Tần Mặc.

Khí tức của Tần Mặc và hắc khí của nó va chạm vào nhau, trong không khí lập tức truyền đến tiếng nổ dữ dội.

Cùng lúc đó, tên Quỷ Tướng Quân cũng bị Tần Mặc đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất.

Thấy bộ dạng này của Quỷ Tướng Quân, Tần Mặc liền nhướng mày, thân hình anh cũng từ từ hạ xuống, rồi lại nhìn Quỷ Tướng Quân.

Nói thật, Quỷ Tướng Quân vẫn không phục lắm, nó lại quay đầu nhìn về phía một tảng đá trong số đó, nó trực tiếp áp vào tảng đá này, tảng đá này cũng bay đến bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc dùng cánh tay của mình đỡ một cái, lùi lại hai bước, rất nhanh Tần Mặc đã ổn định lại thân hình.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm Quỷ Tướng Quân, Quỷ Tướng Quân cũng ngay lúc này nhìn Tần Mặc, trong miệng không ngừng phát ra tiếng "ken két".

"Thực lực của tên nhóc nhà ngươi quả thực rất mạnh, chỉ tiếc là

lần này bên ta có nhiều âm binh như vậy, mấy người các ngươi muốn đối phó với cả một quân đội của ta, cũng không xem lại xem mình có năng lực đó không?" Tần Mặc nhướng mày, tên Quỷ Tướng Quân này quả thực tương đối đáng sợ, nhưng Tần Mặc cũng không hề sợ hãi.

"Một quân đội thì đã sao, thực lực của mấy người chúng ta bày ra ở đây, ta không tin, quân đội của ngươi thực sự có thể làm gì được chúng ta." Sau khi cười lạnh một tiếng, Tần Mặc liền lắc đầu, anh cũng ngay lúc này không ngừng ngưng tụ năng lượng của mình.

Năng lượng của Tần Mặc trực tiếp khuếch tán ra ngoài, cùng lúc đó anh lại quay đầu nhìn về phía Trừ Ma Pháp Trượng bên cạnh.

"Tiếp theo có lẽ không còn nhiều chỗ dùng đến ngươi nữa, nếu đã vậy, vậy thì ngươi giúp ta trấn áp đám âm binh xung quanh đi." Nói rồi, khí tức của Tần Mặc trực tiếp từ Trừ Ma Pháp Trượng này khuếch tán ra ngoài, không ngừng đè lên người đám âm binh xung quanh.

Tuy khí tức quả thực là vật vô hình, nhưng đám âm binh lại có thể cảm nhận rất rõ ràng rằng hành động của chúng đều bị ảnh hưởng nhất định.

Chúng đều cau mày, đưa mắt nhìn về phía Tần Mặc.

Phải làm sao đây?

Khí tức trên người Tần Mặc gây ra ảnh hưởng lớn như vậy cho chúng, chúng căn bản không đối phó nổi Tần Mặc.

Bên kia, Hạo Thiên Chân và những người khác phát hiện ra khi đối phó với đám âm binh này dường như đã dễ dàng hơn rất nhiều, nên họ có chút không hiểu nhìn về phía Tần Mặc.

"Nếu tôi đoán không lầm, chắc chắn là Tần Mặc huynh đệ đã làm gì đó." Ánh mắt Bàn Tử sáng lên, cứ thế nhìn chằm chằm Tần Mặc,

sự giúp đỡ của Tần Mặc đối với họ quả thực rất lớn.

Hạo Thiên Chân cũng nghĩ vậy, nên cậu liền đáp lời.

"Không sai, nên mọi người chúng ta phải nhanh chóng giải quyết đám âm binh này, chỉ có như vậy, mới có thể qua giúp Tần Mặc." Mọi người đều nghĩ như vậy, nên họ không nghĩ nhiều nữa, chỉ dùng toàn lực để đối phó với đám âm binh này.

Vốn dĩ số lượng âm binh này khá đông, thực lực cũng tương đối mạnh mẽ, nhưng sau khi bị khí tức của Tần Mặc áp chế, sức mạnh của chúng đã không còn lợi hại như vậy nữa.

Lúc này, Tần Mặc cũng đang ở đây, dùng toàn lực để đối phó với Quỷ Tướng Quân.

Phải công nhận rằng sức mạnh cũng như sức phòng ngự của tên Quỷ Tướng Quân này quả thực rất mạnh, nên dù Tần Mặc có nỗ lực thế nào cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của nó.

Tần Mặc bây giờ cũng cảm thấy có chút sốt ruột, mày nhíu chặt lại.

Chương 228

Thấy bộ dạng này của Tần Mặc, tên Quỷ Tướng Quân liền hừ lạnh một tiếng, nó cũng ngay lúc này không ngừng đối phó Tần Mặc.

Không lâu sau, Tần Mặc lại lấy Thiên Thần Kiếm của mình ra.

"Nếu xương của ngươi đã biến thành thế này, vậy chắc hẳn không còn lợi hại như lúc đầu nữa nhỉ." Tần Mặc lẩm bẩm một mình, rồi truyền sức mạnh của mình vào Thiên Thần Kiếm, anh cũng ngay lúc này xông về phía Quỷ Tướng Quân.

Trong chốc lát, Tần Mặc đã đánh trúng cánh tay của tên Quỷ Tướng Quân này.

Cánh tay của tên Quỷ Tướng Quân này vẫn còn màu đen, bị Tần Mặc tấn công một đòn này, trên mảng màu đen liền xuất hiện một số vết nứt.

Trong mắt Tần Mặc mang theo vẻ kinh ngạc, xem ra điều này cũng không khác mấy so với những gì mình tưởng tượng.

Quỷ Tướng Quân cứ thế nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng ngay lúc này cười lạnh một tiếng, rồi không ngừng tấn công Quỷ Tướng Quân.

Khoảng một chén trà thời gian sau, Quỷ Tướng Quân lại bị Tần Mặc đánh lui, nó cau mày, nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cũng ngay lúc này khẽ thở ra một hơi.

Quỷ Tướng Quân đưa mắt nhìn lên người mình, nó phát hiện nhiều chỗ xương của mình đã xuất hiện vết nứt.

Phải làm sao đây, bây giờ xương của nó bị Tần Mặc đánh thành thế này, nó căn bản không đánh lại Tần Mặc.

"Xem ra thiên lôi vẫn có tác dụng nhất định, nếu không ngươi

cũng sẽ không bị ta đánh bị thương." Nói rồi, Tần Mặc nhìn Quỷ Tướng Quân.

Quỷ Tướng Quân hừ lạnh một tiếng, liền xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc không nói nhiều với tên Quỷ Tướng Quân này, chỉ ở đây không ngừng ứng đối với nó.

Sức phòng ngự của Quỷ Tướng Quân bây giờ quả thực đã không còn tốt nữa, nên Thiên Thần Kiếm trong tay Tần Mặc cứ thế, hết nhát này đến nhát khác không ngừng tấn công Quỷ Tướng Quân.

Vết thương trên người Quỷ Tướng Quân cũng ngày càng nhiều.

Tần Mặc tung một cú đá xoay người trúng vào đầu Quỷ Tướng Quân, Quỷ Tướng Quân cũng ngã sõng soài trên mặt đất.

Tần Mặc lại đưa mắt nhìn lên hộp sọ của Quỷ Tướng Quân, anh phát hiện hộp sọ của tên Quỷ Tướng Quân này căn bản không có bất kỳ thay đổi nào.

"Nếu như phá vỡ được hộp sọ của tên Quỷ Tướng Quân này, vậy có phải là sẽ không còn thứ gì khống chế được cơ thể nó nữa không?" Tần Mặc tự lẩm bẩm, rồi di chuyển về phía Quỷ Tướng Quân.

Anh rất nhanh đã đến bên cạnh Quỷ Tướng Quân, rồi không ngừng tấn công nó.

Quỷ Tướng Quân cũng lùi lại một khoảng.

Sau khi ổn định lại thân hình, Quỷ Tướng Quân liền cau mày nhìn Tần Mặc.

Phải làm sao đây, với thực lực hiện tại của nó dường như không có cách nào đối kháng được Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh cũng ngay lúc này đến bên cạnh Quỷ Tướng Quân, rồi hết quyền này đến quyền khác đánh vào người

nó.

Quỷ Tướng Quân không có cách nào khác, cũng chỉ có thể không ngừng né tránh.

Tần Mặc lại chớp lấy một cơ hội, dùng thanh Thiên Thần Kiếm trong tay chém vào hộp sọ của Quỷ Tướng Quân.

Nhưng hộp sọ của nó bị Tần Mặc chém một nhát này, cũng không có bất kỳ dấu vết nứt vỡ nào.

Quỷ Tướng Quân cũng phẫn nộ nhìn Tần Mặc, không ngờ Tần Mặc lại có ý đồ này?

Tần Mặc nhướng mày, sau khi trên mặt xuất hiện một nụ cười lạnh thì lại lần nữa bay lên không trung, lúc này xung quanh lại lần nữa xuất hiện dấu hiệu của thiên lôi.

Trong lòng Quỷ Tướng Quân giật thót một cái, nó căn bản không phải là đối thủ của Tần Mặc, nếu lại bị tia sét này tấn công một lần nữa, vậy thì nó càng không đánh lại Tần Mặc.

Quỷ Tướng Quân vội vàng lùi lại một khoảng, nó đưa mắt nhìn về phía một tảng đá lớn trong số đó, nó trực tiếp dùng tảng đá lớn này ném về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thì né sang một bên, sau khi né được đòn tấn công này của Quỷ Tướng Quân, Tần Mặc liền nhướng mày, trên mặt xuất hiện ý cười nhàn nhạt.

"Ngươi có vẻ không ổn lắm nhỉ." Nói rồi, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, anh cũng ngay lúc này lại lần nữa dùng sấm sét đánh về phía Quỷ Tướng Quân, lần này là trực tiếp đánh vào hộp sọ của nó.

Quỷ Tướng Quân vội vàng né sang một bên khác, nhưng tia sét này như thể có mắt, không ngừng đuổi theo Quỷ Tướng Quân, khiến nó căn bản không có cách nào né được.

Đạo sấm sét này của Tần Mặc, một phát đánh trúng người Quỷ Tướng Quân.

Trên đầu Quỷ Tướng Quân cũng xuất hiện vết đen, trên mặt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt nói với Quỷ Tướng Quân.

"Bây giờ cái đầu của ngươi e là cũng không cứng như vậy nữa nhỉ, nếu đã vậy thì để ta thử xem." Nói rồi, Tần Mặc liền xông về phía Quỷ Tướng Quân, trong chốc lát anh đã đến bên cạnh nó, Tần Mặc cũng ngay lúc này, không ngừng dùng thanh Thiên Thần Kiếm trong tay tấn công vào đầu Quỷ Tướng Quân.

Quỷ Tướng Quân không có thân thủ nhanh nhẹn như Tần Mặc, nên nó trực tiếp bị Tần Mặc chém trúng một nhát này.

Chỉ thấy trên đầu nó lập tức xuất hiện một vết nứt, nó cũng ngay lúc này có chút đau đớn mà hét lên thảm thiết.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì không nhịn được mà cười cười, xem ra tên Quỷ Tướng Quân này đã không cầm cự được bao lâu nữa, nếu đã vậy thì trực tiếp giải quyết tên tướng quân này đi.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền xông về phía Quỷ Tướng Quân, sau khi đến bên cạnh nó, Tần Mặc liền không ngừng tấn công.

Quỷ Tướng Quân quả thực không đánh lại Tần Mặc, nên nó cũng chỉ có thể né tránh.

Trong chốc lát, Tần Mặc đã tung một cước đá vào người Quỷ Tướng Quân.

Quỷ Tướng Quân cũng trực tiếp ngã xuống đất, nó có chút oán hận nhìn Tần Mặc, sao tên nhóc này lại khó đối phó như vậy?

Tần Mặc thở phào một hơi.

"Tiếp theo ta sẽ xem ngươi cầm cự thế nào." Nói xong câu này,

Tần Mặc liền nhắm mắt lại, anh cũng ngay lúc này khống chế những mảnh đá vụn xung quanh.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Trước đây Tần Mặc đã dùng kỹ năng này tấn công Quỷ Tướng Quân, nên Tần Mặc cho rằng mình cũng có thể sử dụng lại một lần xem lần này Quỷ Tướng Quân có chống đỡ được không.

Những mảnh đá nhỏ này lập tức xông về phía Quỷ Tướng Quân, trong chốc lát đã đến bên cạnh nó.

Trên xương của Quỷ Tướng Quân đã xuất hiện rất nhiều vết nứt, nên những hòn đá nhỏ này trực tiếp chui vào trong những vết nứt của nó.

Quỷ Tướng Quân cũng ngay lúc này có chút đau đớn không ngừng đập vào cánh tay của mình.

Tần Mặc nhướng mày, vậy nếu như mình nhét những hòn đá nhỏ này vào trong hộp sọ của nó, vậy nó chẳng phải sẽ cảm thấy càng khó chịu hơn sao?

Sau khi nghĩ thông suốt, Tần Mặc liền nhắm mắt lại, lúc này những hòn đá nhỏ cũng trực tiếp chui vào trong hộp sọ của nó.

Không bao lâu sau, tên Quỷ Tướng Quân đó liền trực tiếp ngã xuống đất, hơn nữa thân thể nó còn không ngừng lăn lộn ở đây.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia thấy cảnh này, trong mắt liền xuất hiện vẻ kinh hỉ, xem ra Tần Mặc đã chiến thắng, không bao lâu nữa, Tần Mặc có thể đến đây giúp mấy người họ?

Chương 229

Nên bây giờ việc họ cần làm là tiếp tục kiên trì ở đây.

Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm Quỷ Tướng Quân.

Trên người Quỷ Tướng Quân quả thực rất khó chịu, nên nó có chút phẫn nộ nhìn chằm chằm Tần Mặc, ngay giây tiếp theo trên người nó liền xuất hiện rất nhiều hắc khí.

Ken két.

"Thằng nhãi nhà ngươi đã đáng sợ như vậy, thì ta sẽ truyền hết sức mạnh của ta cho những âm binh khác!" Tần Mặc thấy nó như vậy thì cau mày, đúng lúc này Tần Mặc có thể cảm nhận rất rõ ràng thực lực của đám âm binh xung quanh dường như đã tăng lên rất nhiều.

Trong lòng Tần Mặc giật thót một cái, anh lại lần nữa phóng ra khí tức trên người mình, có sự áp chế của khí tức này, sức mạnh của đám âm binh cũng bị khống chế nhất định.

Nhưng dù vậy, Tần Mặc cũng biết đám âm binh này quả thực có chút khó đối phó.

Tần Mặc lại quay đầu đưa mắt nhìn về phía vị trí vừa rồi của Quỷ Tướng Quân, anh phát hiện tên Quỷ Tướng Quân đã biến mất không thấy đâu.

Sau khi nheo mắt, Tần Mặc liền không nghĩ nhiều nữa, anh cũng ngay lúc này ngưng tụ sức mạnh của mình.

Không bao lâu sau, Tần Mặc một phát tấn công trúng vào người mấy tên âm binh, mấy tên âm binh đó cũng lùi lại một khoảng, chúng không ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Có lẽ vì đã kế thừa oán khí của Quỷ Tướng Quân, nên chúng bây

giờ vẫn cảm thấy có chút phẫn nộ, chúng trực tiếp tấn công về phía mấy người đồng đội của Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bộ dạng của họ thì nhíu mày, nhưng anh không nói nhiều, chỉ dặn dò mấy người Hạo Thiên Chân.

"Sức mạnh của lũ Âm Binh này đều đã được tăng cường, nếu không cẩn thận, rất có thể sẽ bị chúng giết chết, các người tự mình chú ý một chút." Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ nhìn nhau rồi đáp một tiếng, không nói thêm gì với Tần Mặc nữa.

Tần Mặc lúc này cũng đang quan sát đám Âm Binh trước mặt.

Anh không nghĩ nhiều, cứ thế lao thẳng về phía chúng.

Chỉ trong chốc lát, anh đã đến bên cạnh một tên Âm Binh, rồi ngưng tụ sức mạnh của mình, tung một đòn vào người tên lính đó.

Tên Âm Binh bị Tần Mặc đánh ngã lăn ra đất, trong mắt Tần Mặc lộ vẻ nghi hoặc.

"Hình như cũng không mạnh hơn bao nhiêu." Ngay lúc Tần Mặc đang suy nghĩ, anh chợt thấy tên Âm Binh bị mình đánh ngã cách đó không xa đột nhiên đứng dậy.

Tần Mặc có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm tên Âm Binh đó.

Chuyện gì thế này?

Tại sao tên Âm Binh này vẫn có thể đứng dậy được?

Tần Mặc không hiểu, sau khi suy nghĩ một lúc, anh quay đầu nhìn xung quanh.

Tần Mặc cũng để ý thấy tình hình của Lão Dương và mấy người kia khi tấn công đám Âm Binh cũng tương tự.

"Tại sao vừa rồi tôi rõ ràng đã đả thương tên Âm Binh này, vết thương của nó dường như lại nhanh chóng lành lại rồi?" Hạo Thiên

Chân nhìn về phía Tần Mặc, dường như đang hỏi ý kiến của anh, Tần Mặc im lặng một hồi rồi nhìn họ.

"Xem ra đúng là có chút phiền phức rồi." Nói xong câu này, Tần Mặc từ từ bay lên không trung, sau đó anh gầm lên một tiếng giận dữ.

Hắc khí trực tiếp đánh trúng người lũ Âm Binh, khiến chúng bị Tần Mặc tấn công ngã lăn ra đất.

Tần Mặc lại quan sát kỹ mấy tên Âm Binh này.

Lúc này, trong mắt Tần Mặc hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, nếu anh không nhìn lầm thì sau khi bị hắc khí tấn công, vết thương của lũ Âm Binh này không thể lành lại được.

Tần Mặc nhìn Lão Dương và những người khác.

"Ba người các anh nghe tôi, lập tức tạo thành một hình tam giác để đối phó với đám Âm Binh xung quanh, chỉ cần đảm bảo bản thân không bị thương là được, tôi sẽ xử lý chúng." Hắc khí trên người Tần Mặc khá đậm đặc, vì vậy anh cảm thấy việc đối phó với chúng là một chuyện khá dễ dàng.

Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ đáp một tiếng, rồi cẩn thận vây lại với nhau, cảnh giác nhìn đám Âm Binh xung quanh.

Sau khi chớp lấy thời cơ, Tần Mặc lao về phía một tên Âm Binh.

Tên Âm Binh đó bị hắc khí của Tần Mặc tấn công liền ngã lăn ra đất.

Giải quyết xong tên này, Tần Mặc lại nhìn sang những tên khác.

"Tại sao Tần Mặc có thể tấn công chúng, lại còn khiến chúng không thể hồi sinh được chứ?" Bàn Tử nhíu mày, nhìn mấy người bên cạnh, thực sự không hiểu mình kém Tần Mặc ở chỗ nào.

Chỉ là không đẹp trai bằng Tần Mặc thôi mà.

“Nếu tôi đoán không lầm, hẳn là vì trên người Tần Mặc có thứ gì đó đặc biệt nên mới có thể trực tiếp tiêu diệt lũ Âm Binh này.” Hạo Thiên Chân giải thích cho Bàn Tử bên cạnh, Bàn Tử im lặng, không biết nên nói gì, chỉ có thể nhìn Tần Mặc với ánh mắt có chút ngưỡng mộ.

“Vận may của cậu nhóc này tốt thật.” Hạo Thiên Chân bên cạnh nghe Bàn Tử nói vậy thì bật cười, nhưng anh không nói nhiều với Bàn Tử, chỉ chăm chú nhìn đám Âm Binh trước mặt.

“Nếu đã vậy, chúng ta cứ cẩn thận ở đây thôi.” Ba người họ cứ thế cẩn thận quan sát đám Âm Binh xung quanh.

Tần Mặc cũng không quan tâm họ nhiều, vì anh biết, dù họ có tới đây cũng chưa chắc giúp được mình.

Vẫn là tự mình đối phó với lũ Âm Binh này vậy.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, rồi truyền toàn bộ hắc khí trên người vào thanh Thiên Thần Kiếm trong tay.

Trên thanh Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc lập tức lóe lên một luồng ánh sáng đen, Tần Mặc biết luồng sáng đen này chính là Hắc Long Huyết Mạch.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào đám Âm Binh cách đó không xa.

Sau khi nhìn thấy thanh Thiên Thần Kiếm trong tay Tần Mặc, chúng có chút sợ hãi lùi về phía sau.

Nhưng Tần Mặc không hề để ý đến chúng, chỉ lao thẳng tới.

Trong chốc lát, Tần Mặc vung thanh Thiên Thần Kiếm trong tay, Thiên Thần Kiếm cũng đánh trúng người đám Âm Binh.

Tất cả chúng đều ngã lăn ra đất, xương cốt trên người cũng bị

thương nghiêm trọng.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng không nói nhiều, vì anh biết tình hình hiện tại khá có lợi cho mình.

Một nửa số Âm Binh còn lại thì chắn trước mặt Tần Mặc, âm u nhìn anh chằm chằm.

Tần Mặc biết chúng đang bất bình thay cho đồng bạn.

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại nhìn sang phía Hạo Thiên Chân và những người khác.

Bên cạnh họ đã không còn nhiều Âm Binh, dù sao thì lũ Âm Binh đó cũng đã kéo đến đây để đối phó với Tần Mặc.

Chương 230

Tần Mặc nhướng mày, xem ra mình không cần lo lắng cho họ nữa, việc duy nhất cần làm bây giờ là đối phó với đám Âm Binh này.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Tần Mặc lại một lần nữa dùng hắc khí bao bọc lấy cơ thể mình.

"Gầm!" Từ miệng Tần Mặc phát ra một tiếng rồng gầm cực lớn.

Những tên Âm Binh còn lại đều sững sờ tại chỗ, trong mắt chúng lộ vẻ mờ mịt, dường như không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tần Mặc lắc đầu, sau một tiếng cười lạnh, anh liền đến bên cạnh hai tên Âm Binh.

Tần Mặc tung một cú đá vào người chúng.

Hai tên Âm Binh này ngã lăn ra đất, rồi Tần Mặc lại tấn công những tên khác.

Anh cứ thế không ngừng đối phó với đám Âm Binh trước mặt.

Lũ Âm Binh này quả nhiên không phải đối thủ của Tần Mặc, vì vậy không lâu sau, chúng đã bị anh giải quyết gọn gàng.

Tần Mặc nhìn đống xương cốt trên mặt đất thì thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì cuối cùng cũng đã tiêu diệt được lũ Âm Binh này.

Do dự một lúc, Tần Mặc lại quay đầu nhìn sang phía Hạo Thiên Chân và những người khác.

Bên cạnh họ vẫn còn vài tên, thế là Tần Mặc ra tay, xử lý nốt mấy tên còn lại.

Sau khi thở phào, anh nói với mấy người Hạo Thiên Chân.

"Mấy người cảm thấy thế nào?

Không sao chứ?" Nghe Tần Mặc hỏi vậy, họ cười nói với anh.

"Yên tâm đi, chúng tôi không sao.

Hơn nữa tình hình của chúng tôi bây giờ khá tốt, có thể tiếp tục đi về phía trước." Tần Mặc đáp một tiếng rồi quay đầu nhìn về phía dòng sông bên cạnh.

"Cũng không biết dưới nước có thứ gì không." Im lặng một hồi, Tần Mặc nhìn mấy người Hạo Thiên Chân.

"Hơn nữa chúng ta không rõ tiếp theo có phải đi đường này không, xem ra chúng ta phải suy nghĩ kỹ mới được." Do dự một chút, Hạo Thiên Chân nói với Tần Mặc.

"Tần Mặc, tôi thấy hay là chúng ta để lại một tín hiệu ở đây, như vậy lát nữa biết đâu chúng ta còn có thể quay lại." "Cũng được." Nói xong, Tần Mặc liền lấy ra một chiếc đèn siêu sáng từ không gian của mình.

Chiếc đèn này có pin, ánh sáng cũng đặc biệt chói mắt, họ đặt chiếc đèn ở đây, sau đó có thể lặn xuống nước.

Sau khi đặt đèn lên bờ, Tần Mặc nhìn mấy người Hạo Thiên Chân trước mặt.

"Mấy người có muốn đi cùng tôi không?" Mấy người họ lập tức gật đầu.

"Xem ra chỉ có bên này có đường, chúng ta cũng không thể cứ ở mãi đây được, nên thôi cứ đi cùng anh vậy." Tần Mặc đáp một tiếng rồi không nói nhiều với họ nữa.

Ngay sau đó, Tần Mặc lại lấy ra một số thiết bị từ không gian của mình.

"Cái túi của cậu nhỏ như vậy mà lại chứa được nhiều đồ thế, lợi

hại thật đấy.” Lão Dương nói câu này, không nhịn được giơ ngón tay cái lên với Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

“Trước đó những thứ này đều được đóng gói chân không, nên không gian cần thiết tương đối nhỏ thôi.” Tần Mặc mỉm cười, rồi đưa những trang bị này cho mấy người trước mặt.

Mấy người họ gật đầu, không nói nhảm với Tần Mặc, chỉ nhận lấy trang bị.

Sau khi mặc vào, Tần Mặc nhìn dòng sông trước mặt, rồi đưa tay chạm vào.

“Nước sông hơi lạnh, nhưng may là chúng ta có trang bị trên người, chắc không cần phải sợ.” Mấy người họ gật đầu, không nói nhiều với Tần Mặc, chỉ cùng anh lặn xuống nước.

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên. 【Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, hãy lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc nheo mắt, xem ra dưới nước này vẫn có một loại sinh vật nào đó, họ phải cẩn thận mới được.

Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người sau lưng mình.

“Hay là các người đừng xuống nữa, tôi cứ có cảm giác dưới nước này có thứ gì đó.” Bàn Tử bĩu môi.

“Thế sao được chứ, dưới nước càng có thứ gì thì chúng tôi càng phải đến đây giúp cậu, cậu đừng nói những lời vô dụng đó nữa.” Dù sao họ cũng là bạn bè, sao có thể để Tần Mặc một mình lặn xuống nước được chứ?

Nghe họ nói vậy, Tần Mặc mỉm cười rồi đáp một tiếng.

“Vậy được thôi.” Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ nhìn xuống dòng nước, đồng thời cẩn thận quan sát.

Chỉ tiếc là Tần Mặc hiện tại không phát hiện ra thứ gì dưới nước, vì vậy mấy người họ tiếp tục bơi về phía trước.

Một lúc sau, Tần Mặc cảm thấy dòng nước có chút không ổn, nên anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Cẩn thận một chút." Mấy người họ gật đầu, trong mắt lộ vẻ cảnh giác, bám sát sau lưng Tần Mặc.

Họ biết thực lực của Tần Mặc khá mạnh, lỡ như lát nữa thực sự có thứ gì đó, họ cũng có thể để Tần Mặc bảo vệ.

Tần Mặc cứ thế không ngừng bơi về phía trước.

Một lúc sau, cảm giác của Tần Mặc càng lúc càng rõ ràng hơn.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên chú ý thấy cách đó không xa có một bóng đen, anh vội vàng quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Thứ đó đến rồi." Tim mấy người họ đập thịch một tiếng, họ liền gật đầu, lùi về phía sau một đoạn, sợ thứ đó sẽ đột ngột tấn công.

Một lúc sau, họ đã nhìn rõ thứ đó, Hạo Thiên Chân liền trợn to mắt.

"Đùa à?" "Chết tiệt.

Dưới nước sao lại có thể có một con Thực Nhân Ngư lớn như vậy chứ?" Bàn Tử cũng nắm chặt tay.

Lão Dương thì nhìn hai người họ.

"Được rồi, đừng làm ầm lên nữa, cẩn thận một chút đi, tôi cứ có cảm giác thứ này không dễ đối phó đâu." "Con Thực Nhân Ngư này đúng là có chút đáng sợ, các người nhìn răng của nó xem." Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh, họ cũng gật đầu.

Hạo Thiên Chân có chút không hiểu nói.

“Nhưng theo logic thông thường, dưới nước không nên có Thực Nhân Ngư mới đúng, lẽ nào có người cố ý nuôi nó?” “Có khả năng.

Nhưng nhìn kích thước của nó thì đã sống không ít năm rồi, đây là trong mộ huyệt, thực ra có chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng không cần phải kinh ngạc.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử đáp một tiếng, anh cũng có chút căng thẳng lấy ra một con dao găm từ trên người.

Chương 231

“Nếu đã vậy, chúng ta cẩn thận một chút.” Đúng lúc này, con Thực Nhân Ngư đột nhiên lao về phía Tần Mặc, anh lập tức cầm thanh Thiên Thần Kiếm trong tay chém về phía nó.

Sau khi đến gần con cá này, Tần Mặc mới phát hiện lớp vảy trên người nó trông lấp lánh ánh vàng.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, con cá này đúng là có chút khác thường.

Sau khi Thiên Thần Kiếm và con Thực Nhân Ngư va vào nhau, trên người nó phát ra một tiếng “keng”, Tần Mặc cũng nhướng mày.

“Xem ra đúng là không đơn giản.” Sau một tiếng cười lạnh, Tần Mặc quay đầu nhìn về phía Bàn Tử và những người khác.

Mấy người họ cũng bị đuôi con cá này quật một cái, nên phải lùi lại một đoạn, rồi họ nhíu mày, lại nhìn con Thực Nhân Ngư cách đó không xa.

“Sao trên người con cá này lại lấp lánh ánh vàng thế?

Thứ lấp lánh này có mang ra ngoài bán lấy tiền được không?” Bàn Tử nói câu này thì xoa xoa tay.

Hạo Thiên Chân đảo mắt.

“E là không được đâu, đây dù sao cũng là vảy của con cá này, sao có thể mang ra ngoài bán lấy tiền được chứ?” “Anh cứ xem chúng ta có sống sót ra ngoài được không đã, nếu không sống sót ra ngoài được, anh bán tiền kiểu gì?” Lão Dương nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử vội vàng nói.

“Đừng nói những lời vô dụng đó, dù không bán được tiền, chúng ta cũng không thể không sống sót ra ngoài được!” Nói xong, Bàn Tử lại nhìn con Thực Nhân Ngư cách đó không xa.

Con cá đó cũng lặn xuống nước.

“Mấy người cẩn thận hành động, tôi ở dưới nước đối phó với con cá đó.” Trên người Tần Mặc có Tị Thủy Châu, nếu Bàn Tử và mấy người kia cũng lặn xuống nước thì e là không thể nói chuyện được nữa.

Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ không nói thêm gì, chỉ cẩn thận quan sát xung quanh.

“May là con cá đó có kích thước khá lớn, nếu lát nữa nó thực sự đến tấn công chúng ta, chúng ta cũng có thể kịp thời phòng bị.” Lão Dương nhìn họ.

Mấy người họ lập tức đáp một tiếng.

Họ cũng chú ý thấy cách đó không xa có một xoáy nước, nhìn thấy xoáy nước này, họ liền trợn to mắt.

“Nước ở đây hình như cũng không sâu lắm, sao lại có thể tạo ra xoáy nước như vậy chứ?” “Nếu tôi đoán không lầm, hẳn là do con Thực Nhân Ngư đó giở trò, chúng ta tuyệt đối không thể bị cuốn vào xoáy nước đó.

Mặc dù dòng chảy xung quanh đây không lớn, nhưng không có nghĩa là con cá đó sẽ không nhân cơ hội này đến tấn công chúng ta.” Một xoáy nước nhỏ như vậy đã đủ khiến họ không thể giữ thăng bằng, sau đó con Thực Nhân Ngư lại đến tấn công, họ căn bản không thể né được.

Mấy người họ lập tức đáp một tiếng.

“Tôi lặn xuống nước xem tình hình thế nào trước, các người cứ ở

đây.” Bàn Tử nhìn mấy người họ.

Nghe vậy, mấy người họ lắc đầu, Hạo Thiên Chân lập tức kéo tay Bàn Tử.

“Hay là để tôi lặn xuống nước, anh cứ ở đây.” Bàn Tử nhíu mày, nhưng chưa kịp nói gì thì Lão Dương bên cạnh đã lên tiếng.

“Được rồi, hai người đừng tranh với tôi nữa, trên người Bàn Tử vẫn còn chút độc tố, còn thực lực của Hạo Thiên Chân lại không bằng tôi, để tôi xem là được rồi.” Hai người họ nhìn nhau, chưa kịp từ chối Lão Dương, Lão Dương đã lặn xuống nước, Hạo Thiên Chân cũng dặn dò một câu.

“Vậy anh tự mình cẩn thận một chút.” Lão Dương không trả lời Hạo Thiên Chân, chỉ ở dưới nước quan sát tình hình cách đó không xa, anh phát hiện Tần Mặc đang không ngừng đối phó với con Thực Nhân Ngư.

Trên người con cá đó không có vết thương nào, hơn nữa nó đã tạo ra xoáy nước kia, chuẩn bị dùng nó để khống chế Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi nhìn con Thực Nhân Ngư trước mặt.

“Muốn dùng xoáy nước này để đối phó với ta cũng phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã.” “Thủy Thần Gào Thét!” Dứt lời, dòng nước trước mặt Tần Mặc liền hình thành một hình người.

Lão Dương bên này thấy cảnh này thì trợn to mắt, trước đây anh chưa từng thấy Tần Mặc sử dụng bộ kỹ năng này, nên bây giờ mới cảm thấy kinh ngạc như vậy.

Do dự một lúc, Lão Dương lại đến chỗ Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Tình hình của Tần Mặc có vẻ khá ổn, chúng ta không cần hỏi

nhiều, cứ ngoan ngoãn chờ ở đây là được, hoặc là chúng ta cứ tiếp tục bơi về phía trước cũng được." "Hay là đừng bơi nữa, nếu chúng ta bơi đi rồi, ai giúp Tần Mặc đây?

Lát nữa Tần Mặc thực sự gặp nguy hiểm, chúng ta quay lại giúp thì có chút chậm rồi." Hạo Thiên Chân đề nghị.

Họ gật đầu rồi không nói thêm gì.

Lúc này, ở phía bên kia, Tần Mặc cũng đang dùng kỹ năng này để đối phó với con Thực Nhân Ngư trước mặt.

Vốn dĩ xoáy nước của con cá đó đã ngưng tụ gần xong, bây giờ lại bị kỹ năng này của Tần Mặc phá hủy.

Trong mắt con Thực Nhân Ngư lộ vẻ oán hận, gắt gao nhìn chằm chằm Tần Mặc cách đó không xa.

Tần Mặc nhướng mày, rồi trực tiếp dùng kỹ năng này đâm vào người con cá, con cá bị Tần Mặc đánh trúng một đòn, lập tức lùi về phía sau.

Nó lại nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng cười lạnh một tiếng.

Con Thực Nhân Ngư há to miệng, răng của nó trông khá sắc nhọn, chỉ cần Tần Mặc bị nó cắn trúng một cái, chắc chắn sẽ bị thương.

Tần Mặc nheo mắt rồi bơi về phía sau, nhưng đây dù sao cũng là dưới nước, nên tốc độ bơi của Tần Mặc không nhanh bằng con cá này.

Con Thực Nhân Ngư cũng nhíu chặt mày, nhìn Tần Mặc.

Tại sao con người này lại chạy?

Vốn dĩ nó đã bị mình đả thương, lẽ nào nó cảm thấy không phải đối thủ của mình sao?

Bên này, sau khi Tần Mặc kéo giãn khoảng cách với con Thực Nhân Ngư, anh đột nhiên dừng lại, quay người nhìn con cá trước mặt.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ đắc ý, rồi anh nói.

"Vốn dĩ khi ở xa ngươi, kỹ năng của ta có lẽ đúng là không thể làm ngươi bị thương, nhưng lần này thì khác rồi." "Nộ Hải Ba Đào!" Dứt lời, dòng nước liền dâng lên từng lớp sóng từ xa.

Càng đến gần, những con sóng này càng biến thành những con dao găm sắc nhọn.

Không lâu sau, những con sóng đó trực tiếp đập vào người con Thực Nhân Ngư, nó cũng hét lên một tiếng thảm thiết.

Ở phía bên kia, Bàn Tử nghe thấy âm thanh này, vội vàng bịt tai lại.

"Tiếng hét của con cá này khó nghe quá." "Đúng vậy, đúng là rất khó nghe." Lão Dương cũng không nhịn được mà phàn nàn, Hạo Thiên Chân bên cạnh thấy hai người họ như vậy thì bật cười.

Nhưng Hạo Thiên Chân không nói nhiều, chỉ lặn xuống nước, xem xét tình hình.

Chương 232

Anh chú ý thấy Tần Mặc vẫn đang không ngừng đối phó với con Thực Nhân Ngư.

Nhưng trên người con cá này đã xuất hiện rất nhiều vết thương nhỏ, trên người còn dính máu, vì vậy con cá này hẳn là không đánh lại được Tần Mặc.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, rồi lại lấy ra Thiên Thần Kiếm nhìn con Thực Nhân Ngư.

Sau đó Tần Mặc gầm lên một tiếng giận dữ, một luồng hắc khí cực lớn tỏa ra từ người anh, lao về phía con cá cách đó không xa.

Con Thực Nhân Ngư cảm nhận được luồng hắc khí này thì có một thoáng sững sờ.

Dù sao thì hắc khí này không phải ai cũng có thể sở hữu, nên nó trực tiếp bị hắc khí của Tần Mặc trấn áp.

Tần Mặc nhân cơ hội này bơi đến bên cạnh con cá, chém một nhát vào đuôi nó.

Đuôi con cá cũng phát ra một tiếng "keng".

Nhưng trước đó con cá này dù sao cũng đã bị thương, nên sau khi bị Tần Mặc đánh trúng, trên đuôi nó liền xuất hiện một vết thương.

Thấy cảnh này, Tần Mặc nhướng mày.

Tần Mặc mỉm cười nhàn nhạt.

"Xem ra lớp vảy trên người ngươi cũng không cứng như vậy, ta còn tưởng lớp vảy vàng của ngươi đáng sợ đến mức nào chứ." Nghe những lời mỉa mai của Tần Mặc, con Thực Nhân Ngư cảm thấy có

chút tức giận, nó há to miệng lao tới cắn Tần Mặc.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ cầm thanh Thiên Thần Kiếm trong tay đặt ngang trước mặt, con cá đó cũng trực tiếp cắn vào thanh Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc, nó cũng muốn cắn gãy thanh kiếm này.

Nhưng Tần Mặc lại xoay nhẹ thanh Thiên Thần Kiếm của mình, lưỡi kiếm trực tiếp chém vào miệng con cá.

Miệng con cá này vốn dĩ rất cứng, sau khi bị Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc chém trúng, máu không ngừng chảy ra, hơn nữa Tần Mặc có thể thấy rất rõ trên miệng nó xuất hiện một vết cắt đỏ tươi.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt cũng lộ vẻ mỉa mai.

Thấy Tần Mặc như vậy, con Thực Nhân Ngư hừ lạnh một tiếng, nó trực tiếp dùng đuôi quật về phía Tần Mặc, Tần Mặc dùng cánh tay chắn trước mặt.

Nhưng không thể không nói sức mạnh của con cá này khá lớn, nên anh trực tiếp bị nó quật văng về phía tảng đá bên cạnh.

May là Tần Mặc ở dưới nước cũng khá linh hoạt, nên anh nhanh chóng ổn định thân hình, dùng chân đạp vào tảng đá đó, rồi lại cầm Thiên Thần Kiếm đâm về phía con cá.

Con Thực Nhân Ngư nghiến chặt răng do dự một lúc, rồi nó quay đầu nhìn sang hướng khác.

Nếu đã không thể đối phó với Tần Mặc, vậy thì nó sẽ đi đối phó với mấy người kia, dù sao mấy người đó trông cũng không ra gì, hơn nữa họ cứ đứng ở đó xem kịch.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, con Thực Nhân Ngư nhìn Tần Mặc, mặc dù tốc độ của Tần Mặc dưới nước đúng là rất nhanh, nhưng chắc cũng không bằng nó.

Ngay sau đó, con Thực Nhân Ngư trực tiếp bơi về phía Hạo Thiên Chân và những người khác, không lâu sau nó đã đến bên cạnh họ.

Tim mấy người Hạo Thiên Chân đập thịch một tiếng, vì họ có thể thấy hướng dòng nước chảy, nên họ chú ý thấy con cá này đến tấn công mình.

"Chết rồi, nó đổi mục tiêu tấn công rồi!" Lão Dương cũng nhắc nhở, rồi anh vội vàng lấy ra dao găm từ trên người, lặn xuống nước, nhìn chằm chằm con cá cách đó không xa.

Con Thực Nhân Ngư cũng há to miệng, chuẩn bị lao về phía Hạo Thiên Chân và những người khác.

Lão Dương hừ lạnh một tiếng, dùng dao găm trong tay đâm về phía con cá.

Con Thực Nhân Ngư há to miệng, trực tiếp giật lấy dao găm của Lão Dương, rồi nó không ngừng nhai, sau đó nuốt con dao vào bụng.

"Không thể nào, con cá này ngay cả dao găm cũng ăn được sao?" Hạo Thiên Chân bên cạnh thấy cảnh này, tim đập thịch một tiếng.

"Lão Dương, cẩn thận!" Bàn Tử nói câu này, vội vàng bơi đến bên cạnh Lão Dương, kéo tay anh.

Lão Dương lúc này mới không bị con cá đó giết chết, anh liền thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn Bàn Tử trước mặt.

"Cảm ơn anh." "Không có gì, dù sao anh cũng là bạn của Hạo Thiên Chân, cũng coi như là bạn của tôi." Mặc dù trước đây Bàn Tử có thành kiến khá lớn với Lão Dương, nhưng dù sao thì ở đây, Lão Dương vẫn luôn giúp đỡ họ, nên anh không thể dùng thái độ đó để đối xử với Lão Dương nữa.

Trong lúc hai người họ câu giờ, Tần Mặc đã bơi đến đây, anh hừ lạnh một tiếng rồi lại tung một cú đá vào người con cá.

Mặc dù con cá này có kích thước khá lớn, nhưng bị Tần Mặc đá trúng, uy lực cũng không nhỏ, nên nó va vào tảng đá bên cạnh.

Tảng đá đó trực tiếp vỡ thành vụn.

Sau khi vỡ, những mảnh đá tan biến trong nước, khiến nước trở nên vô cùng đục ngầu.

"Chuyện gì thế này?

Vốn dĩ chúng ta đã không thể đối phó được với con cá đó, bây giờ nước lại đục như vậy, chúng ta càng không phải là đối thủ của nó nữa." Con Thực Nhân Ngư nhíu mày, nhìn Tần Mặc và những người khác, Tần Mặc cũng hừ lạnh một tiếng.

"Cho dù nó làm nước đục như vậy, cũng không có nghĩa là chúng ta không đánh lại được nó, mấy người cứ ở đây là được rồi, luôn chú ý đến động tĩnh của con cá đó." Mấy người họ đáp một tiếng, họ biết, vốn dĩ họ đã không thể đối phó được với con cá đó, nếu họ còn gây thêm phiền phức cho Tần Mặc ở đây, vậy thì thật quá không phải người.

Tần Mặc thì tiếp tục cầm Tị Thủy Châu của mình, bơi về phía con cá.

Mặc dù dưới nước trông có vẻ đục, nhưng Tần Mặc hoàn toàn không sợ, vì anh có thể nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Chú ý thấy con Thực Nhân Ngư cách đó không xa đang lại ngưng tụ xoáy nước, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Còn muốn dùng xoáy nước để đối phó chúng ta sao?

Cũng không xem lại bản thân có bản lĩnh đó không." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp phát ra một tiếng gầm giận dữ.

"Gầm!" Tiếng rồng gầm cực lớn tấn công về phía con cá, con cá

đó dường như đã sớm biết Tần Mặc sẽ dùng cách này để đối phó với nó, nên nó trốn sau xoáy nước.

Xoáy nước này đang xoay với tốc độ cao, khi tiếng rồng gầm đến gần, xoáy nước liền hấp thụ một phần.

Nhưng vẫn còn một chút đánh trúng người con cá.

Trên trán con cá cũng xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra tiếng rồng gầm của mình vẫn khá tốt.

Con Thực Nhân Ngư gắt gao nhìn chằm chằm Tần Mặc, rồi nó lại lao về phía Tần Mặc, nó không tin mình không thể đối phó được với cậu nhóc này.

Tần Mặc cũng chú ý thấy cảnh này, nhưng anh không nói nhiều với con cá, chỉ ngưng tụ sức mạnh, không ngừng đối phó với nó.

Sau khi đá một cú vào người con cá, con cá lộn một vòng, nhưng nó nhanh chóng ổn định thân hình, lại dùng đuôi quật về phía Tần Mặc, Tần Mặc dùng Thiên Thần Kiếm dựng thẳng trước mặt để đỡ.

Đuôi con cá va vào Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc.

Chương 233

Con cá này không đánh lại Tần Mặc, nên sau khi đuôi nó bị Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc tấn công, trên đuôi nó liền xuất hiện một vết thương.

Con Thực Nhân Ngư phẫn nộ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Con cá này đã tấn công họ rồi, lẽ nào mình còn không thể đánh trả sao?

Thật không biết con Nhân Ngư Ăn Thịt này rốt cuộc đang nghĩ gì?

Tần Mặc không hề phí lời với nó, chỉ thoáng một cái đã áp sát bên cạnh, sau đó liên tục tấn công.

Phải nói rằng sức mạnh của Tần Mặc vẫn rất đáng gờm, nên sau khi bị trúng đòn, con Nhân Ngư Ăn Thịt liền lùi lại phía sau, ánh mắt nhìn Tần Mặc đầy vẻ bực bội.

Phải làm sao đây, nó cảm thấy thực lực của mình chưa chắc đã đánh lại Tần Mặc, chẳng lẽ cứ thế nhận thua sao?

Không được, tuyệt đối không thể nào, dù thế nào đi nữa nó cũng phải cố gắng cầm cự ở đây.

Nếu có cơ hội, nó sẽ giết chết mấy người Tần Mặc, sau đó ăn thịt họ để gia tăng thực lực của mình.

Sau khi nghĩ thông suốt, con Nhân Ngư Ăn Thịt lại gườm gườm nhìn Tần Mặc rồi lao tới, trong chốc lát đã dịch chuyển tức thời đến bên cạnh anh.

Thấy tốc độ của con Nhân Ngư Ăn Thịt nhanh như vậy, trong lòng Tần Mặc khẽ "lộp bộp", anh liền vung tay hất nước ở bên cạnh tạt về

phía nó.

Bị dòng nước tấn công, trên người con Nhân Ngư Ăn Thịt xuất hiện một vết thương, nó ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt Tần Mặc cũng lộ vẻ đắc ý.

Trong lòng Tần Mặc, con Nhân Ngư Ăn Thịt này quả thực không phải đối thủ của anh, vì vậy anh cũng lười phí lời với nó, chỉ gầm lên một tiếng.

"Ám Lưu Hung Dũng!" Vừa dứt lời, dòng nước xung quanh dần trở nên cuồn cuộn.

Thấy cảnh này, tim con Nhân Ngư Ăn Thịt thót lại, nó vội vàng lùi lại một khoảng, âm trầm nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn nó nói: "Để tôi xem tiếp theo ngươi đối phó thế nào." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp dùng dòng nước ngầm tấn công con Nhân Ngư Ăn Thịt, dòng chảy này ép chặt đến mức nó không thể thở nổi.

Dù là sinh vật dưới nước, nhưng sức mạnh của dòng nước ngầm này thực sự quá lớn, đè lên cơ thể nó khiến máu không thể tuần hoàn.

Con Nhân Ngư Ăn Thịt cứ thế nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy được ánh mắt của nó, nhưng không nói gì thêm, chỉ từ từ điều khiển những dòng nước ngầm xung quanh.

Con Nhân Ngư Ăn Thịt không chịu nổi nữa, nó trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc biết lúc này nó đang phải chịu áp lực cực lớn, nên tấn công vào thời điểm này là thích hợp nhất.

Dù sao thì hiện tại con Nhân Ngư Ăn Thịt cũng không thể phát huy toàn bộ sức lực.

Tần Mặc lại chém một nhát vào người con Nhân Ngư Ăn Thịt, lớp vảy vàng của nó lập tức phát ra một tiếng "keng".

Ngay sau đó, Tần Mặc nhận thấy vài chiếc vảy của nó đã rơi ra.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia cười lạnh, xem ra con Nhân Ngư Ăn Thịt này quả thực không đánh lại mình.

Con Nhân Ngư Ăn Thịt có chút oán hận nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng ngưng tụ sức mạnh của mình, một luồng sáng từ người anh lóe lên.

Thiên Thần Kiếm trực tiếp chém vào người con Nhân Ngư Ăn Thịt, lại thêm vài chiếc vảy nữa rơi xuống.

Bàn Tử thấy mấy cái vảy đó, liền nói với Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Tôi muốn đi nhặt mấy cái vảy kia, các cậu thấy sao?" Hạo Thiên Chân đảo mắt.

"Thôi đi, mấy cái vảy đó với anh thì có tác dụng gì đâu, cần gì phải tự tìm rắc rối chứ, nói không chừng còn mất mạng vì nó đấy." Bàn Tử suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý, bèn thở dài một tiếng rồi ngồi yên tại chỗ.

Cùng lúc đó, ở một bên khác.

Tần Mặc chớp lấy thời cơ, trực tiếp lao về phía con Nhân Ngư Ăn Thịt, khi đến bên cạnh, anh đấm một quyền vào người đối phương, con Nhân Ngư Ăn Thịt cũng bị Tần Mặc đấm bay ra ngoài.

Vốn dĩ lớp vảy trên người nó đã rơi rụng, sau khi trúng cú đấm này của Tần Mặc, chỗ đó liền xuất hiện một vết thương.

Nhưng con Nhân Ngư Ăn Thịt vừa ổn định lại thân hình đã dùng đuôi quất về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hoàn toàn không sợ hãi, vì vậy anh cứ tiếp tục đối phó

với con Nhân Ngư Ăn Thịt.

Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, đá vào người nó.

Con Nhân Ngư Ăn Thịt tức giận nhìn Tần Mặc, phải làm sao bây giờ?

Mấy người kia còn chưa ra tay mà Tần Mặc đã đánh nó ra nông nỗi này, lỡ như họ cũng động thủ, chẳng phải nó càng không thể đánh lại sao?

Nghĩ vậy, con Nhân Ngư Ăn Thịt liền nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Ở đây có rất nhiều nước, nên muốn ngưng tụ băng tinh là một chuyện khá đơn giản, không lâu sau trước mặt con Nhân Ngư Ăn Thịt đã xuất hiện vô số băng tinh, nó lập tức lao về phía những băng tinh này.

Nó biết rất rõ, nếu bị những băng tinh này nhốt lại ở đây, muốn sống sót thoát ra ngoài e là một chuyện vô cùng khó khăn.

Vì vậy, dù thế nào nó cũng không thể để bị Tần Mặc tấn công trúng.

Nhưng Tần Mặc đã đến bên cạnh con Nhân Ngư Ăn Thịt, anh vung Thiên Thần Kiếm trong tay, chém về phía nó.

Vảy trên người nó đã rơi rất nhiều, bị Tần Mặc chém trúng, trên người nó lập tức xuất hiện một vết thương nghiêm trọng.

Rất nhiều máu từ người con Nhân Ngư Ăn Thịt chảy ra, nhuộm đỏ cả một vùng nước.

Ở bên kia, Hạo Thiên Chân thấy cảnh này, tim thót lại, cậu nhìn Bàn Tử và Lão Dương bên cạnh.

"Chúng ta có nên xem tình hình bên anh Tần Mặc thế nào không?

Tôi hơi lo cho anh ấy, nếu anh ấy không phải là đối thủ của con

Nhân Ngư Ăn Thịt đó thì phải làm sao?" Lão Dương do dự một chút rồi gật đầu.

"Nếu vậy, chúng ta đi xem thử đi, dù sao cũng không tốn nhiều thời gian." Nói xong, họ liền lặn xuống nước, muốn xem tình hình cụ thể ra sao.

Khi thấy cảnh tượng trước mắt, mấy người họ đều kinh ngạc.

Tần Mặc cũng thấy họ, sau đó anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Cẩn thận một chút." Mấy người họ đáp một tiếng.

Lúc này, con Nhân Ngư Ăn Thịt ở cách đó không xa cũng dời tầm mắt sang phía họ, không ngờ mấy người này lại đến đây nộp mạng.

Nếu đã vậy, nó sẽ xử lý mấy người này trước.

Chương 234

Nghĩ vậy, nó trực tiếp lao về phía họ, trong chốc lát đã đến bên cạnh.

Con Nhân Ngư Ăn Thịt dùng đuôi quất về phía mấy người.

Lão Dương vội vàng lùi lại một khoảng, còn Bàn Tử thì bơi sang cạnh một tảng đá khác.

Bàn Tử biết, nếu cứ ở đây, rất dễ bị đánh bị thương.

Cái đuôi của con Nhân Ngư Ăn Thịt trực tiếp đập vào tảng đá bên cạnh Bàn Tử.

Tảng đá đó lập tức vỡ tan.

Bàn Tử lộ vẻ kinh hãi, không ngờ con Nhân Ngư Ăn Thịt này lại lợi hại đến vậy.

Lại nhìn thấy vết thương trên người nó, Bàn Tử nuốt nước bọt, Tần Mặc cũng quá lợi hại rồi, con Nhân Ngư Ăn Thịt này đã mạnh như vậy mà Tần Mặc còn có thể đánh nó ra nông nỗi này.

Ngay lúc Bàn Tử đang thất thần, con Nhân Ngư Ăn Thịt đã đến bên cạnh anh, há to miệng muốn cắn tới, Bàn Tử vội vàng lùi lại một khoảng.

Tần Mặc cũng thấy được, anh cười lạnh một tiếng, chắn trước mặt con Nhân Ngư Ăn Thịt.

Bàn Tử thấy Tần Mặc ở đây liền thở phào nhẹ nhõm, may mà có Tần Mặc, nếu không e là anh đã bỏ mạng ở đây rồi.

Tần Mặc quay đầu nhìn Bàn Tử.

“Cảm thấy thế nào?

Không sao chứ?" Bàn Tử xua tay.

"May mà không sao." Tần Mặc đáp một tiếng rồi lại nhìn con Nhân Ngư Ăn Thịt trước mặt, hừ lạnh một tiếng.

"Nếu lúc nãy ngươi trực tiếp trốn khỏi đây, có lẽ tôi còn không đuổi kịp ngươi, nhưng nếu đã vậy thì ngươi chết ở đây đi." Nói xong Tần Mặc gầm lên.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Ngay lúc này, cái đuôi của con Nhân Ngư Ăn Thịt bị Tần Mặc khống chế, Tần Mặc đến bên cạnh đuôi của nó.

Con Nhân Ngư Ăn Thịt này có thể bơi nhanh như vậy là có quan hệ nhất định với cái đuôi của nó, nếu đã vậy, mình cứ trực tiếp đánh nát đuôi nó là được.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền tấn công vào đuôi của con Nhân Ngư Ăn Thịt.

Con Nhân Ngư Ăn Thịt cũng lùi về phía sau, nó cau mày thật chặt.

Sau đó nó nhìn vào cái đuôi của mình, phát hiện một nửa đã bị Tần Mặc chém đứt.

Tên nhóc này mạnh đến mức này sao?

Con Nhân Ngư Ăn Thịt lại nhìn Tần Mặc, rồi lại lao về phía anh.

Thấy con Nhân Ngư Ăn Thịt không sợ chết như vậy, Tần Mặc gật đầu.

"Nếu đã vậy, thì đừng trách tôi." Nói xong câu đó, Tần Mặc thoáng một cái đã đến bên cạnh con Nhân Ngư Ăn Thịt, sau đó anh liên tục tấn công nó.

Đuôi của con Nhân Ngư Ăn Thịt đã bị thương, nên tốc độ bơi của nó rất chậm, căn bản không thể né được đòn tấn công của Tần Mặc,

trong chốc lát, Tần Mặc đã đâm một kiếm vào cơ thể nó.

Bị Tần Mặc đâm trúng một kiếm, con Nhân Ngư Ăn Thịt lại hét lên thảm thiết, nhưng Tần Mặc không quan tâm, chỉ xoay nhẹ thanh Thiên Thần Kiếm trong tay.

Cú xoay này của Thiên Thần Kiếm đã gây ra tổn thương lớn hơn cho con Nhân Ngư Ăn Thịt.

Rất nhiều máu lại chảy ra.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên Chân liền nổi lên mặt nước, sau đó cậu quay đầu nhìn Bàn Tử và Lão Dương bên cạnh.

"Hay là chúng ta rời khỏi đây đi, tôi thấy dù chúng ta có ở lại đây cũng chưa chắc giúp được anh Tần Mặc, có khi còn làm vướng chân anh ấy nữa!" Vừa rồi nếu không phải Tần Mặc kịp thời chắn trước mặt anh, e là anh đã bị con Nhân Ngư Ăn Thịt đó cắn chết rồi.

Lão Dương và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, sau đó cả hai cùng đáp một tiếng.

"Vậy được thôi." Bàn Tử đã nói vậy, hai người họ ở lại cũng không có ý nghĩa gì.

Thế là mấy người họ liền xoay người rời đi.

Họ cố gắng bơi về phía trước, nhưng con Nhân Ngư Ăn Thịt có thể cảm nhận được, nó ngẩng đầu nhìn mấy người họ.

Nó trực tiếp bơi chéo lên trên, muốn nuốt chửng mấy người này vào bụng.

"Đã đến nước này rồi còn muốn trốn sao?" Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó anh trực tiếp chắn trước mặt con Nhân Ngư Ăn Thịt.

Nó lùi lại một khoảng.

Thấy bộ dạng này của Tần Mặc, trong lòng con Nhân Ngư Ăn

Thịt dấy lên cảnh giác, vì nó biết mình chắc chắn không phải đối thủ của Tần Mặc, nếu đã vậy thì chỉ có thể trốn thôi.

Con Nhân Ngư Ăn Thịt vội vàng quay đầu bơi sang hướng khác, Tần Mặc lắc đầu.

"Tôi đã nói rồi, bây giờ muốn trốn đã muộn rồi." Nói xong, Tần Mặc lại chắn trước mặt nó, đồng thời anh lấy ra Trừ Ma Pháp Trượng.

Tần Mặc biết dùng Trừ Ma Pháp Trượng thi triển kỹ năng sẽ lợi hại hơn, vì vậy anh liền hét lớn.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Lời Tần Mặc vừa dứt, con Nhân Ngư Ăn Thịt đã nghe thấy tiếng sấm sét vang lên xung quanh, tim nó lập tức thót lại.

Nó đã sống trong ngôi mộ này rất lâu, chưa bao giờ nghe thấy âm thanh này, nên bây giờ nó cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Thấy bộ dạng này của con Nhân Ngư Ăn Thịt, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh giơ cao Trừ Ma Pháp Trượng.

Không lâu sau, một kỹ năng từ trên không trung giáng xuống, đánh về phía con Nhân Ngư Ăn Thịt cách đó không xa.

Bị kỹ năng này tấn công, trên người con Nhân Ngư Ăn Thịt xuất hiện một vệt cháy đen.

Tần Mặc lộ vẻ trào phúng, vốn dĩ vết thương của con Nhân Ngư Ăn Thịt đang không ngừng chảy máu, bị Tần Mặc tấn công một phát, máu lập tức đông lại, hơn nữa vùng xung quanh vết thương đều biến thành màu đen.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ lại từ từ giơ Trừ Ma Pháp Trượng lên.

“Lần này tôi xem ngươi còn đỡ được không.” Tần Mặc nói xong, trong không khí lại vang lên tiếng ầm ầm.

Trong chốc lát, lại một tia sét nữa giáng xuống người con Nhân Ngư Ăn Thịt, nó trực tiếp ngã xuống đất, thoi thóp.

Nhưng dù vậy, Tần Mặc cũng không định dễ dàng bỏ qua cho nó, anh trực tiếp lao tới.

Trong mắt con Nhân Ngư Ăn Thịt lóe lên một tia ham sống, nó không ngừng phát ra âm thanh với Tần Mặc.

Chương 235

Không cần nghĩ Tần Mặc cũng biết nó đang nói gì với mình, nhưng anh trực tiếp lắc đầu.

"Bây giờ muốn cầu xin tha thứ đã muộn rồi." Nói xong, Tần Mặc vung Thiên Thần Kiếm trong tay, Thiên Thần Kiếm lập tức chém con Nhân Ngư Ăn Thịt thành hai nửa.

Lại có rất nhiều máu chảy ra.

Lúc này ở bên kia, Hạo Thiên Chân và mọi người đã lên bờ, Hạo Thiên Chân cau mày nhìn xuống dưới nước.

"Chuyện gì vậy?

Tại sao đột nhiên lại có nhiều máu thế?

Chẳng lẽ anh Tần Mặc gặp nguy hiểm gì rồi?" Bàn Tử lắc đầu.

"Chắc là không thể đâu, thực lực của Tiểu Tần đồng chí rất mạnh, anh ấy hẳn là có thể đối phó được con Nhân Ngư Ăn Thịt đó." Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi rồi nắm chặt tay, gật đầu.

Tần Mặc cũng bơi vào bờ.

Cùng lúc đó, âm thanh của hệ thống cũng vang lên. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật trong mộ thành công, nhận được phần thưởng: Xích Luyện Thiên Hỏa.】 Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, nếu đoán không lầm, kỹ năng này hẳn là đòn tấn công hệ hỏa.

Xem ra kỹ năng mang tính sát thương của mình ngày càng nhiều rồi.

Tần Mặc mỉm cười, anh lên bờ, nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mọi người.

“Các cậu thấy thế nào?

Không có chuyện gì chứ.” Hạo Thiên Chân tùy ý xua tay.

“Yên tâm đi, tôi không sao.” Tần Mặc đáp một tiếng, rồi lại nhìn Bàn Tử, thấy cả ba người đều không sao, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, chúng ta tìm xem chỗ này có lối ra nào không đã.” Nói xong, Tần Mặc nhìn xung quanh, cẩn thận tìm kiếm.

Ba người kia cũng giống Tần Mặc, không ngừng tìm kiếm, nhưng một lúc sau, Tần Mặc phát hiện ở đây dường như không có con đường nào cả.

“Có gì đó không ổn.” Nhưng Tần Mặc tìm rất lâu vẫn không tìm được cách ra khỏi đây.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên chú ý đến thác nước ở cách đó không xa, sau khi nhìn vào thác nước, anh lại nhìn mấy người bên cạnh.

“Các cậu đợi tôi ở đây một chút, tôi qua đó xem thử.” Vừa hay Hạo Thiên Chân và mấy người kia vừa rồi tiêu hao thể lực hơi nhiều, nên họ gật đầu, ngồi xuống tại chỗ, còn Tần Mặc thì đi về phía đó.

Đến chỗ thác nước, Tần Mặc nhận thấy cách đó không xa có một cửa hang đen ngòm, anh liền mỉm cười, lại nhìn mấy người phía sau.

“Bên này có một cửa hang, chúng ta qua thử xem.” Họ đáp một tiếng rồi đi theo sau Tần Mặc, Tần Mặc dẫn họ đi lòng vòng, nhưng một lúc sau, anh phát hiện có gì đó không ổn.

“Chúng ta đã đi qua bảy tám cái thác nước rồi phải không, sao vẫn chưa qua được?” Hạo Thiên Chân khó hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc im lặng một lúc rồi nhìn xung quanh.

Ngay lập tức, Tần Mặc đã hiểu ra, anh nhìn mấy người bên cạnh

mình.

“Tôi biết chuyện gì rồi, nếu tôi đoán không lầm, chúng ta bây giờ đã rơi vào một vòng lặp, ở đây có tổng cộng ba thác nước, nhưng ba thác nước này lại tạo thành một vòng tròn, nên chúng ta cứ đi vòng vòng trong đó.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân và Lão Dương có chút kinh ngạc.

“Thật sao?” Tần Mặc đáp một tiếng, chắc là như vậy rồi.

Anh nhìn xung quanh, sau đó lại nhìn Lão Dương.

“Hay là thế này đi, các anh cứ ở đây đợi, lát nữa tôi đi một vòng là các anh sẽ biết.” Lão Dương đảo mắt, rồi cười nói với Tần Mặc.

“Tôi thấy hay là thế này đi, chúng ta cứ mỗi thác nước để một người, lát nữa hội hợp lại xem có đúng không.” Do dự một chút, Tần Mặc liền gật đầu.

“Vậy được, Bàn Tử, hay là anh ở đây trước nhé.” Chưa đợi Tần Mặc nói xong, Lão Dương đã ngắt lời.

“Hay là để tôi ở đây đợi đi, tôi bây giờ cũng thực sự hơi mệt rồi, vừa rồi ở trong kia cũng tiêu hao không ít thể lực.” Bàn Tử bên cạnh đáp một tiếng.

“Yên tâm đi, tôi không sao, lát nữa anh cũng để Hạo Thiên Chân nghỉ ngơi đi, tôi thấy cậu ấy cũng mệt lắm rồi.” Bàn Tử quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân ở bên kia, Hạo Thiên Chân thì xua tay.

“Tôi không sao.” “Vậy được, hai người so với Bàn Tử quả thực yếu hơn một chút, vậy lát nữa cậu ở lại thác nước thứ hai đi.” Tần Mặc có thể cảm nhận được có gì đó không ổn, nhưng do dự một chút, anh lại nghĩ nếu mình không thuận theo ý đối phương, làm sao biết được đối phương muốn làm gì?

Đến thác nước thứ hai, Tần Mặc để Hạo Thiên Chân ở lại.

Sau đó họ lại cùng nhau đến thác nước thứ ba.

“Bàn Tử, anh ở đây trước nhé, lát nữa tôi sẽ quay lại.” Bàn Tử tùy ý xua tay.

“Yên tâm đi, Bàn Gia tôi hiểu mà, anh mau đi làm việc đi.” Tần Mặc đáp một tiếng rồi không nói thêm gì với Bàn Tử nữa, mà xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Tần Mặc, Bàn Tử thở dài một tiếng, rồi ngồi xuống tại chỗ.

Sau khi đi qua thác nước này, Tần Mặc phát hiện không gian mà anh đến lại không có ai cả.

Tần Mặc liền cau mày, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, do dự một chút, anh lại nhìn vào thác nước đó.

Cười lạnh một tiếng, Tần Mặc đi về phía thác nước, vừa đến nơi, anh đã chú ý thấy Lão Dương đang giấu thứ gì đó.

Tần Mặc không vạch trần, mà trực tiếp nói: “Anh đang làm gì vậy?” Tim Lão Dương thót lại, anh ta ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, nuốt nước bọt, vẻ mặt lo lắng giải thích: “Tôi không làm gì cả, chỉ muốn đến đây nói vài câu với Hạo Thiên Chân thôi, nhưng đến nơi thì phát hiện cậu ấy đã ngất đi, nên tôi qua xem tình hình, tìm cách xem có thể gọi cậu ấy tỉnh lại không.” Tần Mặc đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, thấy vết thương trên cánh tay cậu, anh liền nheo mắt.

Vỗ vỗ má Hạo Thiên Chân, cậu liền tỉnh lại, cậu cũng cau mày nhìn Tần Mặc.

“Chuyện gì vậy?” Tần Mặc quay đầu nhìn Lão Dương, mặt Lão Dương lộ vẻ chột dạ.

Hạo Thiên Chân ngồi dậy, gồng cánh tay một chút thì cảm thấy hơi đau, cậu liền quay đầu nhìn cánh tay mình, ngây người tại chỗ.

“Chuyện gì đây?” Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đứng dậy nhìn Lão Dương, Lão Dương không dám nhìn thẳng vào anh.

Ngay lúc Tần Mặc chuẩn bị nói gì đó, cách đó không xa đột nhiên vang lên một tiếng động.

Âm thanh này hẳn là tiếng người giẫm vỡ đá, Tần Mặc lập tức cảnh giác, nhìn về phía đó, rồi lao tới.

Thấy được dung mạo của đối phương, Tần Mặc nheo mắt.

“Lương Sư Gia, sao ông lại ở đây?” Tần Mặc hỏi Lương Sư Gia trước mặt, Lương Sư Gia thấy Tần Mặc thì mỉm cười.

“Ra là ân nhân.” Trước đó Lương Sư Gia cũng ở trên cầu xích sắt, hơn nữa có một lần con chim quái muốn tấn công ông, Tần Mặc đã giúp ông đỡ một đòn.

Nếu không phải vậy, e là ông đã chết dưới mỏ của con chim quái đó rồi.

Chương 236

Vì vậy ông thực sự rất cảm kích Tần Mặc.

"Đừng nói với tôi những thứ vô dụng này, tôi chỉ muốn hỏi ông tại sao lại ở đây?" Lương Sư Gia thở dài giải thích với Tần Mặc: "Tôi từ trên đó rơi xuống thì đã ở đây rồi, tình hình cụ thể thế nào, thực ra tôi cũng không rõ lắm." Tần Mặc im lặng một lúc rồi gật đầu.

"Vậy được thôi." Ở bên kia, Lão Dương nhân cơ hội này đi đến bên cạnh Lương Sư Gia, rút ra một con dao găm chĩa vào ông.

"Nói, có phải ông có mục đích gì khác không?" Thấy bộ dạng này của Lão Dương, Tần Mặc cảm thấy hơi bất đắc dĩ, người này có phải là đang giấu đầu hở đuôi không?

Nhưng Tần Mặc cũng lười nói nhiều với Lão Dương, chỉ lại nhìn Lương Sư Gia.

Lương Sư Gia vội vàng xua tay.

"Sao tôi có thể có suy nghĩ như vậy được chứ?

Thời gian qua tôi cứ đi vòng vòng ở đây, muốn tìm lối ra, nhưng mãi không tìm được, bất đắc dĩ mới phải đi tới đi lui, hơn nữa tôi lại không có đèn đuốc gì, nên không cẩn thận giẫm phải tảng đá đó." Tần Mặc gật đầu.

"Nếu đã gặp nhau rồi, vậy chúng ta cùng đi về phía trước đi, nhưng tôi phải nói trước, nếu ông dám giở trò trước mặt tôi, thì ông cũng biết bản lĩnh của tôi rồi đấy." Lương Sư Gia tự nhiên hiểu rõ, lần trước thấy Tần Mặc ra tay, ông đã bị anh làm cho kinh ngạc, cộng thêm Tần Mặc lại cứu mạng ông, sao ông dám tùy tiện ra tay với Tần Mặc chứ?

“Yên tâm đi, tôi biết.” Tần Mặc không nói thêm gì với Lương Sư Gia, chỉ nhìn Hạo Thiên Chân ở bên kia.

“Nếu đã vậy, suy đoán của tôi hẳn là không sai, anh từ bên kia qua phải không?” Tần Mặc nhìn Lão Dương, Lão Dương thì trực tiếp đáp một tiếng.

“Nếu đã vậy, thì đi về phía trước hội hợp với Bàn Tử trước, sau đó tìm cách xem làm sao để rời khỏi đây.” Tần Mặc dẫn anh ta tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì vậy?” “Là Lão Dương đó.” Hạo Thiên Chân cau mày, quay đầu nhìn Lão Dương, Lão Dương thì có chút chột dạ, cười với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, không cần nghĩ cậu cũng biết Tần Mặc nói chắc chắn không sai, do dự một chút, cậu liền đứng tại chỗ nhìn Lão Dương.

“Bất kể mục đích của anh là gì, nhưng ít nhất trước đây chúng ta từng quen biết, tôi cũng không hiểu tại sao anh lại biến thành như vậy, nhưng tôi hy vọng chúng ta có thể tiếp tục đi cùng nhau.” Lão Dương im lặng một lúc rồi gật đầu, ở bên kia Lương Sư Gia cũng đáp một tiếng.

“Đúng vậy, vị tiên sinh này, việc quan trọng nhất chúng ta cần làm bây giờ là nhanh chóng đến trung tâm ngôi mộ, sau đó xem có bảo vật gì không, đó mới là việc quan trọng nhất!” Thấy Lương Sư Gia chen vào, sắc mặt Lão Dương có chút không tốt.

“Tôi nói cho ông biết, chúng tôi nói chuyện không liên quan gì đến ông, ông tốt nhất nên ngoan ngoãn đi theo chúng tôi, đừng nói gì cả.” Hạo Thiên Chân lắc đầu, nhưng cậu đã không muốn nói thêm gì với Lão Dương nữa, nếu người này muốn hung hăng với người khác như

vậy, thì cứ để anh ta làm vậy đi.

Hạo Thiên Chân trực tiếp dẫn Lão Dương tiếp tục đi về phía trước, cả nhóm đi theo sau Tần Mặc.

Họ cùng nhau đến chỗ Bàn Tử để hội hợp.

Bàn Tử thấy Lương Sư Gia thì cau mày, đi đến bên cạnh ông.

"Bọn tôi bị các người hại thảm rồi!" Bàn Tử nói xong câu đó liền muốn vung nắm đấm tấn công Lương Sư Gia.

Nhưng ở bên kia, Hạo Thiên Chân lại ngăn Bàn Tử lại.

"Được rồi, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng rồi gật đầu, anh lại nhìn về phía Tần Mặc.

"Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?" "Chỗ này chắc chắn là một mê cung, hơn nữa cứ đi tới đi lui cũng chỉ có ba cái thác nước này, nếu tôi đoán không lầm, chỗ này hẳn là có cơ quan gì đó." Lương Sư Gia đáp một tiếng.

"Lời này nói hẳn là không sai, chúng ta đã có cách vào đây, thì chắc chắn có thể ra ngoài, nhưng cụ thể ra ngoài thế nào thì chúng ta cũng không rõ, chúng ta phải tìm cách xem có thể tìm được lối ra không, nếu không chúng ta sẽ phải chết ở đây mãi mãi." Bàn Tử bĩu môi.

"Ông đừng nói những lời xui xẻo đó." Lương Sư Gia lúc này mới ngậm miệng lại, Tần Mặc thì quay đầu nhìn xung quanh.

Vừa rồi đi dọc đường, anh đều quan sát kỹ, xung quanh dường như không có con đường nào đi lên trên.

Hơn nữa mắt thường cũng không thấy có cơ quan gì cả.

Do dự một chút, Tần Mặc liền nhìn vào mặt sông trước mặt.

"Nếu tôi nhớ không lầm, trên đường đi chúng ta dường như lúc nào cũng lội nước." Lương Sư Gia đáp một tiếng.

“Lời này nói quả thực không sai, nếu là như vậy, vậy cơ quan này có liên quan đến nước không?” Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở bên kia.

“Mấy cậu cứ ở đây, tôi lặn xuống xem tình hình cụ thể thế nào.” Bàn Tử có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

“Như vậy có ổn không?

Dù sao thì cũng khá nguy hiểm, nếu anh có chuyện gì, chúng tôi cũng không giúp được anh đâu.” Tần Mặc tùy ý xua tay.

“Không sao đâu, các cậu cứ ở đây đợi là được, không lâu nữa tôi sẽ ra ngay.” Nói xong, anh liền lặn xuống nước.

Thấy Tần Mặc như vậy, Bàn Tử lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Lão Dương.

“Yên tâm đi, chỗ này chắc là không có nguy hiểm gì đâu, nếu không chúng ta đã gặp phải từ lâu rồi, sao có thể đến lúc này mà vẫn chưa có gì xuất hiện chứ?” Nghe Bàn Tử nói vậy, họ liền gật đầu, rồi tiếp tục ở đây chờ đợi.

Tần Mặc lặn xuống nước, cẩn thận xem xét, một lúc sau, anh thấy được cơ quan ở cách đó không xa, trong mắt anh lóe lên một tia cười nhạt, anh bơi về phía cơ quan.

Sau khi nhấn nút cơ quan, xung quanh lập tức bắt đầu rung chuyển ầm ầm.

Nheo mắt lại, Tần Mặc vội vàng bơi lên, cơ thể Bàn Tử và mấy người kia cũng rung chuyển theo mặt đất.

Hạo Thiên Chân vội vàng nhìn Tần Mặc.

“Chỗ này không phải sắp sập đấy chứ?” Lão Dương thì lập tức túm lấy cổ áo Lương Sư Gia bên cạnh.

“Rốt cuộc ông có ý gì?” Lương Sư Gia vội vàng xua tay.

“Cái này cũng không trách tôi được!” "Tôi cũng đâu biết sự việc sẽ biến thành thế này, nếu không tôi chắc chắn sẽ không để các anh đụng vào cơ quan đó.

Hơn nữa, chính tôi cũng đang mắc kẹt ở đây, làm vậy thì tôi có lợi lộc gì đâu?" Tần Mặc trầm mặc một lát, nhìn chằm chằm mấy người trước mặt. "Có lẽ chuyện này đúng là không liên quan đến anh ta." Nói rồi, Tần Mặc quan sát xung quanh, lúc này hắn cảm nhận rõ ràng sự rung chuyển ở nơi này dường như không còn dữ dội nữa.

Bàn Tử cũng cảm nhận được, nên gã trừng mắt nhìn Lão Dương. "Được rồi, đừng chấp nhặt với hắn ta nhiều như vậy." Lão Dương bĩu môi, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ quan sát xung quanh.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên chú ý thấy cách đó không xa xuất hiện một cầu thang, lập tức bảo với nhóm Tần Mặc: "Các anh mau nhìn chỗ kia." Tần Mặc đi về phía đó, thấy nơi này có lối đi hướng lên trên, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, nhìn mấy người bên cạnh. "Đã vậy thì chúng ta cứ men theo con đường này đi lên trên xem sao.

Tuy không biết bên trên có nguy hiểm gì không, nhưng chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút thì sẽ ổn thôi." Mấy người họ đều ưng thuận, tiếp tục đi về phía trước, nhưng giữa đường Hạo Thiên Chân không nhịn được bèn hỏi Lão Dương một câu: "Lão Dương, tôi muốn hỏi rốt cuộc chuyện vừa rồi là sao?" Bên kia, Bàn Tử nghe Hạo Thiên Chân hỏi vậy liền cau mày. "Sao thế?

Có chuyện gì à?" Hạo Thiên Chân xua tay, chuyện này không liên quan gì đến Bàn Tử, nên cậu cũng không muốn Bàn Tử bị cuốn vào.

Chương 237

Bàn Tử thấy vậy thì thở dài, không hỏi thêm nữa.

Lương Sư Gia thì lẳng lặng đi theo sau bọn họ.

Tần Mặc khựng lại một chút, đưa mắt nhìn Hạo Thiên Chân và Lão Dương. "Nếu anh ta không muốn nói thì cậu cũng không cần hỏi nhiều nữa." Nói xong câu này, Tần Mặc nhìn chằm chằm Lão Dương. "Tôi hy vọng anh nhớ kỹ, tôi đồng ý dẫn anh theo chỉ vì trước đó anh đúng là bạn của chúng tôi, là đồng đội của chúng tôi.

Nếu không phải vì anh từng giúp đỡ chúng tôi, chúng tôi cũng không thể nào dẫn anh tiếp tục đi xuống dưới.

Nhưng tôi không hy vọng tiếp theo anh sẽ làm ra chuyện gì bất lợi cho chúng tôi, nếu không thì đừng trách tôi." Bất kể thế nào cũng phải cảnh cáo trước một phen, kẻo sau này Lão Dương quên mất lại làm ra loại chuyện đó với Hạo Thiên Chân.

Lão Dương nhíu mày: "Các anh nghe tôi nói, tôi cũng đâu muốn làm chuyện gì bất lợi cho các anh, tôi chỉ là..." Tần Mặc đã không muốn nghe Lão Dương giải thích nhiều, ngược lại dẫn mấy người họ tiếp tục đi tới.

Một lát sau, nhóm Tần Mặc đi đến một vách núi cheo leo. "Tiếp theo chúng ta phải đi đường nào đây?" Lương Sư Gia nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc quan sát kỹ càng nơi này, một lúc sau, hắn thấy trước mặt có một con đường nhỏ. "Chắc là đi từ lối này." Nhìn thấy con đường đó, Lão Dương trợn tròn mắt, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc. "Đường này liệu có nguy hiểm quá không?" Lương Sư Gia bên cạnh cũng sợ hãi, gật đầu lia lịa: "Đúng đấy, đường này trông vừa hẹp vừa

dốc, nếu chúng ta đi lên đó lỡ trượt chân rơi xuống thì sao?

Như vậy chẳng phải mấy người chúng ta đều chết ở đây à?

Tôi không muốn đi đường này đâu, hay là chúng ta tìm xem có lối thoát nào khác không." Tần Mặc nghe ông ta nói vậy thì có chút bất lực. "Ông đang nghĩ gì vậy?

Nếu còn đường khác thì chúng ta cũng chẳng cần phí bao công sức mới đến được đây.

Lát nữa mọi người cẩn thận một chút, nắm lấy tôi, tôi sẽ bảo vệ mọi người." Mấy người họ nhìn nhau, lúc này mới ưng thuận.

Đã nghe Tần Mặc nói thế, bọn họ chỉ đành tiếp tục đi tới.

Tần Mặc trực tiếp đi đầu, bước lên vách núi cheo leo đó, mấy người khác bám theo sát bên cạnh Tần Mặc.

Nhưng vừa đi chưa được mấy bước, Tần Mặc đã nghe thấy âm thanh gì đó, hắn lập tức nheo mắt, quay đầu nhìn những người bên cạnh. "Mấy người các anh có nghe thấy gì không?" Bọn họ lập tức gật đầu, nuốt nước bọt, ánh mắt khó hiểu nhìn quanh. "Chuyện gì vậy?" Cảm ứng kỹ càng một hồi, Tần Mặc nói với bọn họ: "Nếu tôi đoán không sai, nơi này khả năng còn có Huyết Biên Bức." Nhớ đến loài dơi hút máu có độc đó, Hạo Thiên Chân cau mày: "Nếu đúng là vậy, chúng ta muốn đi tiếp chẳng phải càng thêm khó khăn sao.

Hay là chúng ta quay lại đi." Tuy Hạo Thiên Chân cũng không biết nơi này còn lối thoát nào khác hay không, nhưng cậu cảm thấy nếu tiếp tục đi xuống, rất có khả năng sẽ bỏ mạng tại đây.

Tần Mặc xua tay: "Không cần đâu, cho dù cậu có sợ hãi thế nào thì chúng ta cũng phải tiếp tục đi xuống, bằng không cũng chỉ có nước chết ở đây.

Lát nữa các anh cứ bám sát lấy tôi là được." Lương Sư Gia hít sâu

một hơi, nhìn Tần Mặc: "Trước đó cậu đã cứu tôi một lần, tôi tin cậu sẽ không đem chúng tôi ra mạo hiểm ở đây.

Đã vậy thì tôi theo cậu." Tần Mặc ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, chỉ tiếp tục đi về phía trước, mấy người kia đi theo sau lưng hắn.

Không bao lâu sau, Tần Mặc lại nghe thấy một trận âm thanh.

Hắn đưa mắt nhìn về phía không xa, thấy nơi đó đang có một con dơi ẩn nấp, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng. "Xem ra suy đoán của chúng ta quả nhiên không sai." Nói xong, Tần Mặc rút từ trên người ra thanh Thiên Thần Kiếm, cẩn thận từng bước đi tới, dường như chỉ cần đám dơi kia lao đến tấn công, hắn sẽ lập tức ra tay.

Một lát sau, đột nhiên có một con Huyết Biên Bức bay đến gần Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, con dơi kia cũng đột ngột há to miệng, định cắn về phía hắn.

Tần Mặc làm sao có thể cho con Huyết Biên Bức đó cơ hội như vậy, hắn vung Thiên Thần Kiếm trong tay lên, định tấn công con dơi trước mặt.

Thân hình Huyết Biên Bức khá linh hoạt, nó vỗ cánh né tránh đòn tập kích của Tần Mặc, sau đó liên tục phát ra sóng siêu âm, muốn dùng thứ này tấn công hắn.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ trào phúng, nó không nghĩ rằng sóng siêu âm này có tác dụng với hắn đấy chứ?

Hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc há miệng.

Một tiếng rồng gầm cực lớn từ miệng Tần Mặc phát ra.

Con Huyết Biên Bức kia rõ ràng không ngờ Tần Mặc lại sử dụng

Long Ngâm, nên trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Tần Mặc nhân cơ hội này vung Thiên Thần Kiếm.

Kiếm chém vào cánh Huyết Biên Bức.

Cảm nhận được đau đớn, con dơi kịp thời phản ứng lại, vội vàng lùi về phía sau một đoạn.

Nó quay đầu nhìn cánh mình, trên đó đã xuất hiện một vết thương, máu tươi không ngừng chảy xuống.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo một tia cười lạnh.

Huyết Biên Bức đã hoàn toàn ý thức được sóng âm của nó quả thực không cách nào làm bị thương Tần Mặc, đã vậy thì phải cẩn thận hơn.

Tần Mặc cứ thế nhìn Huyết Biên Bức.

Con dơi bám vào vách đá bên cạnh, nó nghĩ Tần Mặc ở vị trí đó sẽ không có cách nào tấn công được nó.

Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu, sau đó ngưng tụ sức mạnh, quay đầu nhìn sang bức tường bên kia.

Quan sát kỹ một hồi, Tần Mặc đạp mạnh một cái lên tảng đá bên cạnh, thân thể nương theo vách đá di chuyển về phía đó.

Có lẽ vì tốc độ của Tần Mặc thực sự quá nhanh, nên khi Huyết Biên Bức chưa kịp phản ứng, Tần Mặc đã đến bên cạnh nó.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên tia cười lạnh, vung Thiên Thần Kiếm trong tay đâm tới.

Huyết Biên Bức vội vàng kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc, lơ lửng giữa bán không, khó tin nhìn hắn.

Chuyện gì thế này?

Tại sao Tần Mặc có thể đuổi theo nó?

Chương 238

Tần Mặc nhướng mày.

E rằng con Huyết Biên Bức này còn chưa biết hắn sở hữu kỹ năng Phi Diêm Tẩu Bích đâu nhỉ?

Cũng may nhờ có Hệ Thống, nếu không phải Hệ Thống ban cho kỹ năng này, hắn căn bản không có cách nào làm bị thương được Huyết Biên Bức.

Thấy con Huyết Biên Bức đã bay ra xa, Tần Mặc biết mình không đuổi kịp nữa, bèn men theo vách tường đáp xuống vách núi cheo leo vừa rồi.

Lương Sư Gia đã chứng kiến thực lực của Tần Mặc nên trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi, nuốt nước bọt, khó hiểu nhìn sang Bàn Tử. "Tần Mặc huynh đệ thực lực mạnh như vậy sao?" "Đúng thế, Tần Mặc quả thực vẫn luôn lợi hại như vậy, chỉ là ông không biết thôi.

Lúc trước khi Tần Mặc ra tay với các ông e rằng cũng chưa dùng hết toàn lực đâu, vì Tần Mặc biết muốn dựa vào thực lực mấy người chúng ta trực tiếp rời khỏi nơi này không phải chuyện đơn giản, nên hợp tác với các ông chắc chắn sẽ có ích cho chúng tôi." Lương Sư Gia gật đầu hiểu ra.

Quả thực chuyện này khiến ông ta thấy chấn động.

Ông ta còn tưởng Tần Mặc chỉ mạnh ở vẻ bề ngoài, không ngờ Tần Mặc lại còn biết Phi Diêm Tẩu Bích.

Loại kỹ năng này trước đây ông ta chưa từng gặp bao giờ.

Tần Mặc lại nhìn về phía con Huyết Biên Bức cách đó không xa.

Con dơi vỗ cánh lao về phía Tần Mặc, trực tiếp tông tới.

Tần Mặc hừ lạnh, nó nghĩ có thể đánh lại hắn sao?

Cười khẩy một tiếng, Tần Mặc vung nắm đấm đánh tới.

Nắm đấm của Tần Mặc giáng vào đầu con Huyết Biên Bức, nó nhân cơ hội này há to miệng định cắn vào tay Tần Mặc.

Nhưng tay kia của Tần Mặc trực tiếp vung Thiên Thần Kiếm chém tới.

Huyết Biên Bức không còn cách nào khác, đành phải kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc.

Đầu nó giờ hơi đau, vì nó không ngờ vừa rồi liều mạng bị thương cũng không làm gì được Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, cười lạnh: "Ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn nhận thua đi, vì ngươi căn bản không đánh lại ta đâu, dù có ở đây dây dưa khổ sở thì kết quả cuối cùng cũng vậy thôi." Huyết Biên Bức có thể nghe hiểu lời Tần Mặc, nhưng dù vậy nó cũng không muốn cứ thế nhận thua.

Chỉ thấy nó há to miệng lần nữa.

Tần Mặc nhìn sang nhóm Bàn Tử: "Mấy người cẩn thận một chút, bịt tai lại, cố gắng đừng nghe tiếng của nó." Bàn Tử và mọi người vội vàng đáp ứng.

Họ biết Tần Mặc chắc chắn đánh lại được Huyết Biên Bức, nhưng mấy người bọn họ có thể sống sót rời khỏi đây hay không thì chưa chắc.

Thấy bọn họ đã phòng bị xong, Tần Mặc mới nhìn lại Huyết Biên Bức.

Con dơi hừ lạnh, lao tới húc vào Tần Mặc.

Tần Mặc cũng chẳng hề sợ hãi, chỉ gầm lên một tiếng: "Phi Sa Tẩu Thạch!" Dứt lời, đá vụn xung quanh từ từ hình thành một cơn lốc xoáy, cơn lốc này trực tiếp tập kích về phía Huyết Biên Bức.

Con dơi hiện tại không cách nào né tránh, cứ thế âm trầm nhìn chằm chằm cơn lốc xoáy trước mặt. "Sức mạnh của cơn lốc này trông kinh khủng quá." Lương Sư Gia lại cảm thán.

Những người khác nhìn nhau, không ngờ Lương Sư Gia lại giống như tên nhà quê chưa từng va chạm xã hội vậy.

Nhưng nghĩ lại, lúc mới đầu thấy Tần Mặc thi triển kỹ năng, họ cũng từng như thế, nên cũng không nên cười nhạo người ta.

Bên này Tần Mặc trực tiếp dùng Phi Sa Tẩu Thạch đánh lên người Huyết Biên Bức.

Cánh của loài dơi này khá mỏng, sau khi bị những viên đá nhỏ va đập vào, trên cánh xuất hiện chi chít những vết máu.

Thấy nó ra nông nỗi này, Tần Mặc nhướng mày, biết con Huyết Biên Bức này chắc không kiên trì được bao lâu nữa.

Vốn dĩ loài dơi này phải dựa vào máu tươi mới có thể sống sót ở nơi đây.

Hiện tại máu huyết ngày càng ít đi, đồng nghĩa với việc nó sắp không ổn định được thân hình nữa.

Quả nhiên không lâu sau tốc độ của Huyết Biên Bức chậm đi rất nhiều.

Nhóm Bàn Tử chú ý thấy cảnh này liền vui mừng.

Lão Dương cũng mở miệng nói: "Sắp được rồi, sắp được rồi." Hạo Thiên Chân bên cạnh liếc nhìn Lão Dương một cái, nhưng cậu không nói chuyện nhiều với hắn.

Tuy nói cậu và Lão Dương có quen biết, nhưng vết thương trên cánh tay cậu e rằng cũng do Lão Dương gây ra.

Dù Tần Mặc không muốn nói rõ cho cậu biết cụ thể là chuyện gì, nhưng trong lòng cậu đại khái cũng đoán được.

Tần Mặc không muốn nói thì cậu cũng không hỏi thêm, Tần Mặc đã chịu dẫn Lão Dương theo thì cậu chỉ cần an tĩnh đi theo bên cạnh Tần Mặc là được.

Cứ thế trôi qua không bao lâu, xung quanh vang lên tiếng ầm ầm, trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhàn nhạt, nhìn chằm chằm Huyết Biên Bức. "Lôi Đình Chi Nộ." Huyết Biên Bức cảm nhận được một luồng uy áp cực lớn, nó khó tin nhìn Tần Mặc.

Sao có thể chứ?

Trên người Tần Mặc sao lại truyền ra năng lượng như vậy?

Tần Mặc không nói nhiều với con dơi, dồn toàn bộ sức mạnh vào thanh Thiên Thần Kiếm trong tay, đồng thời dẫn thiên lôi cách đó không xa đánh về phía Huyết Biên Bức.

Sau khi bị thiên lôi tấn công, sức mạnh trên người Huyết Biên Bức suy yếu đi rất nhiều, nó lùi lại phía sau một đoạn, cau mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, nhìn vào cánh của nó.

Cánh của nó có vài chỗ đã biến thành màu đen, bao gồm cả máu tươi cũng đang không ngừng nhỏ xuống, e là con Huyết Biên Bức này sắp không xong rồi.

Huyết Biên Bức vô cùng oán hận lao về phía Tần Mặc, trong chốc lát đã đến bên cạnh hắn, điên cuồng tấn công.

Nhưng nó làm sao có thể là đối thủ của Tần Mặc?

Thấy đánh không lại Tần Mặc, nó quay đầu nhìn sang nhóm Bàn Tử ở bên kia.

Tần Mặc nhận ra ý định của Huyết Biên Bức, lập tức chắn trước mặt nhóm Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, có Tần Mặc ở đây thì bọn họ không cần lo lắng nữa.

Chương 239

Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm Huyết Biên Bức trước mặt, ánh mắt con dơi đầy vẻ oán hận nhưng nó làm gì được đây?

Nó quả thực không phải đối thủ của Tần Mặc.

Sau khi kéo giãn khoảng cách, Huyết Biên Bức lại há to miệng.

Tần Mặc lại bảo nhóm Bàn Tử: "Bịt tai lại." Mấy người Bàn Tử dạ một tiếng.

Tuy họ có thể chống đỡ được âm thanh tấn công, nhưng Huyết Biên Bức có sóng siêu âm, họ căn bản không đỡ nổi.

Tần Mặc bèn dùng không khí bao bọc lấy Hạo Thiên Chân và mọi người.

Hạo Thiên Chân cảm nhận được luồng khí tức bao quanh mình, kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Nếu đoán không sai thì cái này là do Tần Mặc làm cho bọn họ.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nhìn con dơi trước mặt.

Huyết Biên Bức lao vút tới.

Thấy nó đến trước mặt, Tần Mặc dùng kiếm chắn ngang, miệng con dơi cắn thẳng vào kiếm của hắn.

Tần Mặc đá vào người Huyết Biên Bức, khiến nó bị văng ra ngoài, đập vào tảng đá bên kia.

Trượt xuống theo tảng đá, Huyết Biên Bức nhíu chặt mày, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thở phào, con dơi cũng ý thức được muốn tấn công nhóm Tần Mặc không phải chuyện đơn giản, đã vậy thì nghĩ cách

khiến mấy người bọn họ rơi xuống dưới đi.

Nghĩ thông suốt, nó nhìn vào vách đá dưới chân nhóm Tần Mặc. "Chỗ này chỉ có một con đường nhỏ, mấy người các anh cẩn thận một chút, nếu lát nữa nó không đánh lại chúng ta, rất có khả năng sẽ nghĩ cách hất chúng ta xuống dưới đấy." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Hạo Thiên Chân nghe vậy vội vàng đáp ứng, nhưng Bàn Tử bên cạnh thì trợn mắt xem thường. "Mẹ nó chứ, tôi không tin nó thông minh đến thế." Tần Mặc không thèm nói nhiều với Bàn Tử, với cái thái độ này của Bàn Tử, lát nữa có khi hối hận không kịp.

Lúc này Huyết Biên Bức lao thẳng về phía Tần Mặc.

Mắt thấy sắp đến gần Tần Mặc, nó lại đột ngột vỗ cánh chuyển hướng sang nhóm Bàn Tử bên kia.

Bàn Tử trợn tròn mắt, mấy người bọn họ bị cánh dơi quạt trúng, không nhịn được ngã ngửa về phía sau.

Bàn Tử đứng ở vị trí ngoài cùng, hắn ngã đè lên người Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân ngã lên người Lão Dương, Lão Dương lại ngã lên người Lương Sư Gia.

Mấy người ngã xuống đất, thân thể không kìm được trượt ra ngoài vách đá.

Nhìn thấy vực sâu vạn trượng bên dưới, bọn họ trợn trừng mắt.

Lần này thì tiêu đời rồi, nếu rơi xuống dưới thật thì chắc chắn chết không nghi ngờ.

Tần Mặc nheo mắt, vươn tay chộp lấy Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nắm chặt tay Tần Mặc, mà dưới thân Hạo Thiên

Chân chính là Lão Dương, Lão Dương cũng đang kéo Hạo Thiên Chân.

Sau lưng Lão Dương là Lương Sư Gia, dưới cùng của Lương Sư Gia là Bàn Tử.

Tim Bàn Tử lập tức treo lên tận cổ họng, hắn nhìn xuống dưới đáy vực, khó chịu nhắm mắt lại, sau đó lại nhìn lên Tần Mặc bên trên. "Tần Mặc, cậu kiên trì nổi không đấy?

Trọng lượng mấy người chúng tôi không phải chuyện đùa đâu." Tần Mặc xua tay, nói thật chút trọng lượng này đối với hắn chẳng bõ bèn gì, nhưng hắn lo con Huyết Biên Bức kia sẽ nhân cơ hội tấn công, nên phải nhanh chóng kéo họ lên mới được.

Nghĩ vậy, Tần Mặc ngẩng đầu lên.

Bên kia Huyết Biên Bức cũng nắm lấy cơ hội này lao tới húc vào Tần Mặc.

Đây không phải trò đùa đâu, vốn dĩ đối đầu trực diện nó không phải đối thủ của Tần Mặc, nếu không nhân cơ hội này tấn công hắn thì chắc chắn sẽ để nhóm Tần Mặc thoát nạn.

Tần Mặc hừ lạnh, dùng thanh kiếm trong tay chắn trước mặt, con dơi đâm sầm vào thanh kiếm.

Tần Mặc lại dùng kiếm chém về phía nó.

Bị kiếm khí của Tần Mặc tấn công, Huyết Biên Bức lùi lại phía sau.

Lúc này nó lại nhìn bọn họ, phải làm sao bây giờ?

Lúc đầu đánh không lại Tần Mặc thì thôi, bây giờ Tần Mặc vì mấy người kia mà phân tâm, nó vẫn đánh không lại hắn.

Nếu cứ tiếp tục thế này, nó nhất định sẽ bị Tần Mặc giết chết.

Do dự một chút, Huyết Biên Bức nhìn sang hướng khác.

Thấy đám Bàn Tử đang treo lơ lửng ở đó, trong mắt Huyết Biên Bức hiện lên tia cười lạnh, sau đó lao thẳng tới chỗ Bàn Tử.

Đã không giết được Tần Mặc thì tìm cách xử lý đám Bàn Tử đi, như vậy Tần Mặc chắc chắn cũng sẽ không vui vẻ gì.

Quả nhiên Tần Mặc thấy cảnh này thì trong lòng thót một cái, vội vàng kéo mạnh Hạo Thiên Chân một cái.

Hạo Thiên Chân lập tức được Tần Mặc kéo lên trên.

Hạo Thiên Chân vội vàng dùng tay bám lấy mỏm đá, suýt chút nữa thì rơi xuống.

Tần Mặc vội vàng giữ chặt tay cậu, vì thân thể Bàn Tử di chuyển lên trên một đoạn nên con Huyết Biên Bức không làm hắn bị thương.

Bàn Tử nhìn xuống dưới, thấy Huyết Biên Bức vừa hay đâm vào tảng đá, tảng đá kia vì cú va chạm này mà lõm vào một mảng. "Con mẹ nó!

Nếu không phải Bàn gia nhanh chân thì chắc chắn đã bị mày tông trúng rồi, cái đồ chó má này." Nói rồi Bàn Tử dùng sức đạp mạnh lên người Huyết Biên Bức.

Huyết Biên Bức bị Bàn Tử đạp trúng, tụt xuống dưới một đoạn, nhưng nó có cánh nên rất nhanh đã ổn định lại thân hình.

Nó lại nhìn chằm chằm Bàn Tử, Bàn Tử thở phào một hơi, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc ở trên cùng.

Chương 240

"Tần Mặc huynh đệ, cậu có thể nhanh chóng kéo bọn tôi lên không?

Tôi cảm giác thứ kia tuyệt đối sẽ không chịu để yên đâu, lỡ lát nữa nó lại tới đánh thì chúng ta biết làm sao?" Tần Mặc làm sao không hiểu chứ, hắn lập tức nhìn sang Hạo Thiên Chân bên cạnh. "Cậu tự mình cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân gật đầu lia lịa, cậu biết hiện tại mấy người bọn họ đều phải dựa vào Tần Mặc mới sống được, nên tuyệt đối không thể trở thành gánh nặng của hắn.

Tần Mặc dùng sức kéo mạnh lên trên, một lát sau đã kéo được Lão Dương lên, giờ chỉ còn lại Lương Sư Gia và Bàn Tử.

Huyết Biên Bức bên kia lại nhân cơ hội này lao tới tấn công Tần Mặc.

Đã không có cách nào đánh rơi đám Bàn Tử xuống đất, vậy thì trực tiếp đánh Tần Mặc đi.

Cho dù không đánh bại được Tần Mặc thì chắc chắn cũng tiêu hao được thể lực của hắn khi phải kéo đám Lương Sư Gia.

Dù hiện tại Tần Mặc vẫn đang kéo Lương Sư Gia, nhưng Bàn Tử ở dưới cùng chắc chắn sẽ không kiên trì nổi, dù sao thể lực Bàn Tử cũng có hạn.

Tần Mặc lại đánh trúng Huyết Biên Bức một cái, khiến nó văng vào vách đá.

Nó lại nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Hiện tại Bàn Tử đã sắp không chịu nổi nữa rồi, nên vội vàng kêu lên: "Tần Mặc huynh đệ, cậu nhanh lên một chút được không?

Tôi sắp hết hơi rồi." Trong lòng Tần Mặc thót lại, hắn không muốn bất kỳ ai bị thương tổn ở đây, nên lại nhìn sang nhóm Lão Dương bên cạnh. "Lát nữa tôi kéo Lương Sư Gia lên, sau đó mấy người các cậu ở đây giữ lấy Bàn Tử, tôi đi giải quyết con Huyết Biên Bức kia trước, thứ đó thực sự quá phiền phức." Bàn Tử cũng chửi đổng: "Tôi cũng thấy thế, lát nữa để bọn họ kéo tôi, cậu mau đi xử lý cái thứ kia đi." Tần Mặc không nói nhiều nữa, đằng nào Huyết Biên Bức cũng đang phải chịu dư chấn cú va chạm, hắn tranh thủ lúc này vội vàng kéo Lương Sư Gia lên.

Không bao lâu sau, hắn đã kéo Lương Sư Gia lên vách núi, Lương Sư Gia thở phào nhẹ nhõm, sau đó cúi người cảm tạ Tần Mặc. "Đa tạ Tần Mặc huynh đệ, cậu vừa cứu tôi một lần, giờ lại cứu tôi lần nữa, tôi thật sự nguyện làm trâu làm ngựa cho cậu." Tần Mặc xua tay, vừa hay chú ý thấy Huyết Biên Bức lao tới tấn công Lương Sư Gia, hắn vội vàng đưa thanh kiếm trong tay ra.

Kiếm đâm trúng người Huyết Biên Bức, cánh của nó bị Tần Mặc đâm xuyên một lỗ, nhưng nó kịp thời kéo giãn khoảng cách với hắn.

Tần Mặc nhìn thanh kiếm của mình, trên đó dính đầy máu, nhưng hắn không bận tâm nhiều.

Tần Mặc thở phào, nhìn Lương Sư Gia cách đó không xa. "Ông không sao chứ?" Lương Sư Gia xua tay.

Ông ta thì không sao, dù sao vừa rồi có Tần Mặc giúp đỡ nên ông ta không bị con dơi kia tấn công trúng.

Lương Sư Gia lại quay đầu nhìn sang Bàn Tử, hiện tại Tần Mặc đang kéo Bàn Tử.

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị kéo Bàn Tử lên thì con Huyết Biên Bức lại lao tới húc vào hắn, rõ ràng là không muốn để Tần Mặc cứu đồng bọn.

Tần Mặc không nhịn được nữa, dứt khoát nhìn thẳng vào Huyết Biên Bức. "Đã vậy thì ta giải quyết ngươi trước, ta xem có ta ở đây ngươi làm sao làm hại đồng bọn của ta?" Nói xong, Tần Mặc nhìn sang Hạo Thiên Chân. "Mấy người các cậu mau qua đây giữ lấy Bàn Tử, nếu kéo được lên thì cố gắng kéo, không được thì cứ đợi tôi." Mấy người họ vội vàng gật đầu, bọn họ cũng đâu phải kẻ ngốc, nếu không có Tần Mặc giúp đỡ, bọn họ muốn kéo Bàn Tử lên cũng khá gian nan.

Tần Mặc nhìn chằm chằm Huyết Biên Bức cách đó không xa, hừ lạnh một tiếng rồi lao vút tới.

Rất nhanh hắn đã đến bên cạnh con dơi, vung Thiên Thần Kiếm chém xuống.

Huyết Biên Bức vội vàng lùi lại, nhíu chặt mày nhìn Tần Mặc, sức mạnh tên nhóc này cũng kinh khủng quá rồi.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt lộ vẻ đắc ý. "Biết có kết quả này thì lúc nãy làm thế làm gì?

Đã dám làm bị thương đồng đội của ta, thì dùng mạng ngươi đền bù đi." Dứt lời, Tần Mặc di chuyển sang bên sườn Huyết Biên Bức, liên tục tấn công.

Huyết Biên Bức quả thực không phải đối thủ của Tần Mặc, chỉ có thể né tránh.

Tần Mặc nắm bắt cơ hội, đâm một nhát trúng vào cánh còn lại của Huyết Biên Bức, sau đó xoay mạnh thanh Thiên Thần Kiếm trong tay.

Sau cú xoay kiếm, trên cánh Huyết Biên Bức để lại một lỗ thủng lớn.

Con dơi nhân cơ hội này quất mạnh cánh còn lại về phía Tần Mặc, Tần Mặc dùng cánh tay chắn trước mặt.

Cánh dơi đập vào vai Tần Mặc, thực ra sức mạnh của Huyết Biên Bức khá lớn, nếu là người bình thường bị đánh trúng cú này chắc chắn sẽ rơi xuống vực, nhưng Tần Mặc thì không.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên tia cười lạnh, hắn trực tiếp nói: "Đã ở gần ta như vậy rồi thì ta cũng không khách sáo nữa.

Băng Tinh Ngưng Kết Thuật." Dứt lời, xung quanh lập tức xuất hiện rất nhiều tinh thể băng.

Vì hiện tại thực lực Tần Mặc đã tăng lên rất nhiều nên lớp băng này cũng trở nên rất dày.

Nhóm Hạo Thiên Chân vừa rồi còn lo lắng cho Tần Mặc, nhưng giờ thấy Tần Mặc có cách đối phó Huyết Biên Bức thì yên tâm hẳn.

Bọn họ thở phào nhẹ nhõm, bây giờ việc duy nhất họ cần làm là tìm cách kéo Bàn Tử lên.

Thấy Hạo Thiên Chân đang nỗ lực ở đây, Tần Mặc nhướng mày, xem ra bên này không cần đến mình.

Nhìn những tinh thể băng xung quanh Huyết Biên Bức, Tần Mặc dồn hết sức lực, chém thẳng về phía nó.

Cánh của Huyết Biên Bức lập tức bị Tần Mặc chém trúng, một nửa cánh bị chặt đứt.

Huyết Biên Bức hét lên một tiếng thảm thiết, máu của nó nhỏ giọt xuống những tinh thể băng.

Phải nói rằng, con Huyết Biên Bức này quả thực có chút khác thường, máu của nó rơi xuống tinh thể băng liền khiến chúng tan chảy ngay lập tức.

Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, xem ra con Huyết Biên Bức này thật sự khác với những gì anh tưởng tượng.

Huyết Biên Bức nhân cơ hội này vội vàng dùng cánh kéo dãn khoảng cách với Tần Mặc, sau đó nó nhìn anh chằm chằm với vẻ âm u, Tần Mặc cũng mỉm cười.

“Xem ra, ngươi không trụ được bao lâu nữa rồi.” Tần Mặc vừa nói vừa lắc đầu.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Huyết Biên Bức hừ lạnh một tiếng, rồi lập tức vỗ cánh lao về phía anh.

Tần Mặc dễ dàng đỡ được, Huyết Biên Bức liền di chuyển sang một bên khác, bám vào vách tường.

Thấy bộ dạng này của Huyết Biên Bức, Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều.

Sau đó, Tần Mặc lại nhìn sang Bàn Tử, rồi đưa tay về phía cậu ta.

Chương 241

Bàn Tử cũng đưa tay cho Tần Mặc.

Ngay khi Tần Mặc dùng sức định kéo Bàn Tử lên, con Huyết Biên Bức ở phía xa lại lao tới tấn công anh.

Tần Mặc biết con Huyết Biên Bức này đúng là đang tìm chết.

Khi nó sắp đến gần, miệng Tần Mặc khẽ mấp máy.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tiếng Tần Mặc vừa dứt, Huyết Biên Bức có thể cảm nhận rõ ràng không gian xung quanh trở nên loãng đi, khiến nó không thể di chuyển được nữa.

Tần Mặc nhìn sang vách tường bên cạnh, rồi đạp một chân lên đó, cả người bay thẳng về phía Huyết Biên Bức.

Dù lúc này Huyết Biên Bức cách Tần Mặc một khoảng, nhưng cú lao của anh vẫn đâm trúng người nó.

Huyết Biên Bức rú lên thảm thiết.

Tần Mặc dùng sức di chuyển xuống dưới, cơ thể con Huyết Biên Bức lập tức bị anh chẻ làm đôi.

Nhưng cơ thể Tần Mặc cũng trực tiếp rơi thẳng xuống dưới.

Hạo Thiên Chân thấy cảnh này thì trợn tròn mắt, vội vàng hét lên.

"Tần Mặc!" Bàn Tử và những người khác cũng thấy cảnh đó, họ muốn lao tới giữ Tần Mặc lại, nhưng khoảng cách quá xa, họ căn bản không thể làm gì được.

Tim Hạo Thiên Chân thắt lại.

Ở phía bên kia, Lương Sư Gia thấy vậy thì nhíu chặt mày, nhưng ông ta cũng biết mấy người họ không thể ngồi chờ chết ở đây.

“Mau kéo Bàn Tử lên đi, lát nữa chúng ta xem có đường nào xuống dưới không.” Lão Dương ở bên cạnh cũng gật đầu.

“Đúng vậy, Lương Sư Gia nói không sai đâu.

Hạo Thiên Chân, cậu đừng nghĩ nhiều nữa, hai chúng ta nhanh tay lên một chút.” Chẳng bao lâu sau, Bàn Tử được họ kéo lên.

Bàn Tử thở phào một hơi rồi nhìn Hạo Thiên Chân.

“Cảm ơn các cậu.” Hạo Thiên Chân xua tay, ánh mắt đã hướng xuống vực sâu, không biết tình hình của Tần Mặc bây giờ ra sao, anh thật sự có chút lo lắng.

Bàn Tử cũng nhíu chặt mày.

Thấy Tần Mặc mãi không lên, Hạo Thiên Chân ngồi bệt xuống đất, ý chí cũng có phần suy sụp.

“Phải làm sao bây giờ?

Tần Mặc không thể lên được, chẳng lẽ anh ấy cứ thế mà chết ở đây sao?” Nghe Bàn Tử nói vậy, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên khó coi.

Anh đấm mạnh vào tảng đá bên cạnh, một mảnh đá vụn rơi xuống vách núi.

“Tuyệt đối không thể, tôi tin Tần Mặc chắc chắn không thể chết dễ dàng như vậy.” Lão Dương biết tâm trạng Hạo Thiên Chân không tốt, liền đưa tay vỗ vai anh.

“Đừng nghĩ nhiều nữa.” Hạo Thiên Chân nhìn Lão Dương, hít một hơi thật sâu rồi lại quay đầu nhìn xuống dưới.

Cũng không biết Tần Mặc có thể trở về không.

Bên kia, Lương Sư Gia cũng im lặng.

Nói thật, dù sao trước đó Tần Mặc cũng đã cứu ông ta vài lần, nên ông ta quả thực có chút lo lắng.

“Hay là chúng ta ở đây đợi Tần Mặc một lát đi.

Thực lực của anh ấy mạnh như vậy, rất có thể sẽ quay lại.” “Đúng rồi, con Huyết Biên Bức kia đâu?” Bàn Tử nói xong vội quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện chẳng có gì cả.

“Tần Mặc đã giết nó rồi, xác nó cũng rơi xuống dưới, không biết tình hình thế nào.” Hạo Thiên Chân giải thích cho Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ra liền gật đầu, rồi cùng mấy người họ ngồi đợi.

Một lúc sau, họ vẫn không thấy Tần Mặc lên, Bàn Tử liền đưa tay lau giọt nước mắt nơi khóe mi.

“Xem ra Tần Mặc sợ là không lên được rồi, chúng ta có nên rời khỏi đây trước không?” “Nơi này quả thực hơi nguy hiểm.” Lương Sư Gia nhíu chặt mày nói.

Thật ra ông ta cũng không muốn bỏ rơi Tần Mặc, nhưng nếu anh đã không thể lên được, họ cũng không thể cứ ở đây chờ mãi.

“Hạo Thiên Chân, đừng nghĩ nữa, chúng ta đi thôi.” Lão Dương cũng khuyên giải Hạo Thiên Chân.

Anh ta khá hiểu Hạo Thiên Chân, biết cậu từ nhỏ đã thích quan tâm người khác, thậm chí sẵn sàng hy sinh tính mạng để cứu người.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại ngẩng đầu nhìn mấy người trước mặt.

“Mấy người còn có lương tâm không?

Tần Mặc đã rơi xuống dưới đó rồi, chúng ta cũng không biết tình hình anh ấy thế nào.

Việc chúng ta cần làm bây giờ không phải là tìm dây thừng rồi trèo xuống cứu anh ấy sao?” Bàn Tử biết Hạo Thiên Chân rất quan tâm

Tần Mặc, cậu ta không biết nên khuyên giải thế nào.

Hạo Thiên Chân tuyệt vọng ngồi trên vách đá, tựa vào tảng đá phía sau.

Nhưng anh cũng hiểu, Tần Mặc sợ là đã không thể lên được nữa rồi.

Vách núi cao như vậy, làm sao anh có thể quay lại đây được?

Ngay lúc này, Lương Sư Gia đột nhiên nghe thấy tiếng động gì đó từ bên dưới.

Ông ta quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Các người có nghe thấy gì không?" Lão Dương cũng lộ vẻ kinh hãi rồi gật đầu.

"Tôi hình như cũng nghe thấy tiếng gì đó, nhưng không biết là chuyện gì." Ngay khi họ đang bàn tán, thân hình Tần Mặc đột nhiên từ dưới bay lên, đáp xuống vách núi.

Thấy Tần Mặc, Hạo Thiên Chân và mấy người kia đều sững sờ tại chỗ.

Chuyện gì thế này, tại sao Tần Mặc lại đột nhiên xuất hiện?

Hạo Thiên Chân lau nước mắt, nhìn Tần Mặc, bước tới bên cạnh anh, đưa tay nắm lấy tay Tần Mặc, không ngừng sờ soạng khắp người anh.

"Tần Mặc, thật sự là anh sao?" Tần Mặc bất đắc dĩ ho nhẹ một tiếng.

Chương 242

Hạo Thiên Chân lúc này mới nhận ra hành động của mình có vẻ không đúng lắm, bèn rụt tay lại.

Tần Mặc nhìn mấy người họ.

"Mọi người sao rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Mấy người họ nhìn nhau rồi lắc đầu.

Nói thật, họ đúng là không sao cả, và họ không ngờ Tần Mặc lại có thể bay từ dưới đó lên.

Bàn Tử nhíu mày nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc huynh đệ, anh cũng quá đáng sợ rồi đấy.

Anh không những xử lý được con Huyết Biên Bức kia mà còn có thể bình an vô sự đứng ở đây?" Tần Mặc nhướng mày.

"Có gì đáng sợ đâu, tôi vốn dĩ có thể đánh bại con Huyết Biên Bức đó.

Vừa rồi chỉ là muốn giải quyết nó nhanh gọn để bảo vệ mọi người nên mới rơi xuống dưới.

Nhưng các cậu cũng biết tôi có thuật Phi Diêm Tẩu Bích, nên chuyện này đối với tôi không có gì khó khăn cả." Mấy người họ lúc này mới vui mừng trở lại.

"Tôi đã nói mà, anh chắc chắn sẽ không sao, dù sao anh cũng là Tần Mặc mà." Hạo Thiên Chân đưa tay vỗ vai Tần Mặc.

Tần Mặc lại nhìn họ rồi nói: "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau tiếp tục đi về phía trước thôi, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì." Mấy người họ đáp một tiếng rồi cùng Tần Mặc rời

đi.

Không lâu sau, họ đã đi qua đoạn vách núi này.

Tần Mặc lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn mấy người họ.

"Chắc hẳn mọi người vừa rồi đều tiêu hao khá nhiều thể lực, chúng ta ở đây bổ sung năng lượng một chút đi.

Ăn xong rồi hẵng đi tiếp." Nói xong, Tần Mặc liền lấy ra mấy cái hamburger từ trong không gian của mình.

Trong mắt Hạo Thiên Chân và những người khác, Tần Mặc chỉ là lấy từ trong ba lô ra, nên họ cũng không có gì kinh ngạc.

Ngược lại, Lương Sư Gia ở bên cạnh lại có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

"Cậu còn mang theo cả hamburger à?" Tần Mặc đáp một tiếng.

"Đó là đương nhiên rồi, dù sao ra ngoài cũng phải chuẩn bị một ít đồ ăn.

Lỡ như không quen đồ ăn ở đây, không thể bổ sung năng lượng, chẳng phải chúng ta sẽ không có cách nào chống lại mấy con quái vật kia sao?" Tần Mặc mỉm cười nhàn nhạt.

Mấy người họ nhìn nhau, nhưng không nói gì thêm, chỉ im lặng ăn.

Hệ thống của Tần Mặc lúc này cũng nhắc nhở anh. [Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Ngưng Băng Quyết.] Tần Mặc thoáng vẻ kinh ngạc, không ngờ lần này mình lại nhận được một kỹ năng hệ Băng.

Xem ra hệ thống này cũng khá tốt.

Chỉ cần mình nắm giữ đủ loại kỹ năng, sau này gặp phải quái vật nào cũng có thể dùng những kỹ năng này để đối phó.

Do dự một chút, Tần Mặc liền mở bảng thuộc tính của mình ra xem.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 265 [Giới hạn nhân loại 10], Thể lực 280 [Giới hạn nhân loại 10], Sức mạnh 280 [Giới hạn nhân loại 10], Tinh thần 305 [Giới hạn nhân loại 10].

Không ngờ phần thưởng của hệ thống cũng khá tốt.

Đợi một thời gian nữa, nếu mình gặp phải thứ gì khác cũng không cần phải lo lắng nữa.

Khẽ thở ra một hơi, Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa.

Anh lại nhìn mấy người trước mặt.

"Có uống gì không?" Nói rồi Tần Mặc lấy ra coca và bia từ trong ba lô.

Hạo Thiên Chân trực tiếp nhận lấy lon bia từ tay Tần Mặc, những người khác cũng mỗi người một lon.

Lương Sư Gia nhìn Tần Mặc.

"Nói thật, có thể gặp được mấy người ở đây, tôi cảm thấy mình khá may mắn.

Nếu đi cùng những người khác, chắc không được ăn ngon như vậy." Thực ra có lúc, được ăn đã là rất tốt rồi.

"Không sao đâu, theo tôi được biết, kinh nghiệm về mộ huyệt của ông cũng khá phong phú.

Có ông đi cùng, chúng tôi cũng có thể tránh được một số nguy cơ nhất định." Tần Mặc nhìn Lương Sư Gia.

Lương Sư Gia đáp một tiếng.

"Câu này nói quả không sai.

Mấy người trước đây cũng đã xuống mộ rồi, mà thực lực của Tần Mặc huynh đệ cũng mạnh như vậy, có chúng ta ở cùng nhau nhất định có thể tiếp tục đi sâu hơn, xa hơn." Tần Mặc không nói thêm gì với Lương Sư Gia, chỉ nhìn sang Hạo Thiên Chân.

"Mọi người ăn xong chưa?" "Cũng gần xong rồi." Hạo Thiên Chân cười nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc không nói thêm gì, chỉ vươn vai, đứng dậy nhìn họ.

"Nếu vậy, chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị dẫn họ đi tiếp, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng động bên cạnh.

Tần Mặc liền nheo mắt nhìn về phía đó, rồi di chuyển qua, cầm kiếm trong tay đâm tới.

May mà A Ninh phản ứng khá nhanh.

Dù đã né được đòn tấn công của Tần Mặc, cô ta vẫn nhíu mày, nhìn anh, rồi rút một khẩu súng ra chĩa vào Tần Mặc.

Chương 243

“Đừng động đậy.” Tần Mặc cười lạnh.

Nếu anh mà nghe lời họ thì đúng là chuyện lạ.

Thấy Tần Mặc sắp hành động, A Ninh vội vàng nổ súng về phía anh.

Tần Mặc cười lạnh, lăn sang một bên rồi ổn định thân hình.

Tiếp đó, anh lập tức xuất hiện bên cạnh A Ninh, đá văng khẩu súng trong tay cô ta.

Quắc Quắc ở bên cạnh thấy vậy thì tim thót lại, rồi rút dao găm ra đâm về phía Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc phản ứng còn nhanh hơn, anh nắm lấy cổ tay gã, dùng sức đánh rơi con dao xuống đất.

Ngay khi A Ninh định lấy thứ khác, Tần Mặc đã kề Thiên Thần Kiếm trong tay lên cổ cô ta.

“Tôi khuyên cô tốt nhất đừng cử động lung tung, nếu không tôi không đảm bảo thanh kiếm trong tay tôi có vô tình cắt vào cổ cô hay không đâu.” Nghe Tần Mặc nói vậy, A Ninh nhíu chặt mày nhìn anh.

Bên kia, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng đi tới bên cạnh A Ninh.

“Tại sao các người lại ở đây?” Bàn Tử có chút khó hiểu nhìn A Ninh.

A Ninh nhìn Bàn Tử.

“Không liên quan đến các người.” Hạo Thiên Chân ở bên cạnh thở dài nói với A Ninh: “Cô đừng cứng miệng nữa, mau nói cho chúng tôi biết rốt cuộc là chuyện gì đi, biết đâu Tần Mặc còn có thể tha cho cô.”

A Ninh cười lạnh, nhìn Tần Mặc rồi lắc đầu.

“Có bản lĩnh thì giết tôi đi, tôi tin các người không dám đâu.

Dù sao các người cũng không hiểu rõ ngôi mộ này, nếu không cẩn thận rất có thể sẽ chết ở đây.” Nghe A Ninh nói vậy, Tần Mặc nhướng mày.

“Ý cô là cô biết sao?” A Ninh tỏ vẻ không quan tâm, nhún vai.

“Thật ra tôi cũng không rõ lắm, nhưng anh nghĩ có tôi đi cùng sẽ an toàn hơn một chút, hay là giết tôi sẽ an toàn hơn?” Bàn Tử ở bên cạnh cười lạnh.

“Đừng tưởng tôi không biết các người đến đây để làm gì, chẳng phải các người muốn lấy đi bảo vật ở đây sao?” A Ninh gật đầu.

“Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ.

Nếu các người thực sự hợp tác với tôi, tôi đảm bảo các người sẽ không thiệt thòi đâu.” “Có cô đi cùng, chúng tôi mới càng nguy hiểm hơn ấy chứ.

Lỡ như lúc chúng tôi đang đối phó với mấy con quái vật, cô đột nhiên ra tay với chúng tôi, chẳng phải chúng tôi sẽ không có chút phòng bị nào sao?” “Vậy các người tự xem mà làm.

Dù sao tôi đã đưa ra cành ô liu rồi, còn việc các người có muốn hợp tác hay không là tùy các người.” Bên kia, Lão Dương thì thầm với Tần Mặc.

“Hay là chúng ta thử hợp tác với họ một lần xem sao?” Ngay cả Lương Sư Gia cũng gật đầu.

“Tần Mặc huynh đệ, tôi biết tôi đi cùng các cậu chưa lâu, có lẽ cũng không có quyền lên tiếng, nhưng đi suốt chặng đường này cậu cũng biết là rất nguy hiểm.

Nếu có người sẵn lòng giúp chúng ta, chẳng phải con đường tiếp theo sẽ dễ đi hơn một chút sao?" Tần Mặc cũng hiểu đạo lý này, nên anh lại nhìn Lão Dương.

"Nếu đồng đội của tôi đã nói vậy, tôi sẽ hợp tác với các người một lần.

Nhưng tôi khuyên các người đừng giở trò gì trước mặt tôi, nếu không đừng trách tôi không khách sáo." Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ cất Thiên Thần Kiếm trong tay đi.

Bên kia, Quắc Quắc bĩu môi, nói nhỏ: "Thật không biết tại sao đám người các người lại tự tin như vậy?

Chẳng lẽ các người thật sự nghĩ mình có thể sống sót rời khỏi nơi này sao?

Cả chặng đường chúng ta đã gặp bao nhiêu nguy hiểm rồi." Tần Mặc liếc nhìn họ, nhưng không nói nhiều, chỉ quay đầu nhìn về phía hành lang bên kia.

"Nếu các người đã nói muốn hợp tác với chúng tôi, chẳng phải nên thể hiện chút thành ý sao?" Tần Mặc nhìn A Ninh.

A Ninh im lặng một lúc rồi gật đầu, nhìn Quắc Quắc ở bên cạnh.

"Chúng ta đi." Dù trong lòng Quắc Quắc cũng rất không phục, nhưng dù sao hai người họ cũng có súng.

Nếu thật sự gặp phải thứ gì đó ở đây, họ cũng có thể dùng súng để đối phó.

Hai người họ không nghĩ nhiều nữa, chỉ đi về phía cửa động phía trước.

Sau khi vào trong, họ chú ý thấy bên trong có rất nhiều quan tài.

Đây giống như một gian mộ thất, nhưng gian mộ thất này lại chất

đầy quan tài lớn nhỏ, khiến Tần Mặc nhíu chặt mày.

Anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Ở đây có nhiều quan tài như vậy, xem ra không đơn giản đâu, mọi người cẩn thận một chút." Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân đưa tay ôm lấy cánh tay mình.

"Không biết tại sao đến đây rồi, tôi lại cảm thấy toàn thân hơi lạnh." "Không sao đâu, nơi này xem ra đều là huyền quan, bên trong chắc sẽ không có thứ gì đặc biệt, khả năng cao là không có Tống Tử." Lương Sư Gia nhìn mấy người trước mặt.

Tần Mặc nhìn sang A Ninh.

"Lúc các người mới đến đây, chắc đã chuẩn bị kỹ càng rồi nhỉ, vậy chẳng phải các người biết nên đi đường nào sao?" A Ninh lắc đầu.

"Ban đầu chúng tôi chỉ định để các người làm việc thay, chúng tôi ở ngoài canh chừng, nên chúng tôi căn bản không tìm hiểu về ngôi mộ này, cụ thể là như thế nào.

Chúng tôi định đợi các người ra ở bờ sông bên kia, rồi trực tiếp bắt các người.

Nhưng không ngờ lúc bơi dưới sông, chúng tôi lại gặp phải mấy con cá quái.

Chúng tấn công chúng tôi, chúng tôi không phải là đối thủ của chúng, nên buộc phải vào trong ngôi mộ này." "Các người đúng là đáng đời." Bàn Tử không nhịn được mà châm chọc một câu.

Nói thật, Bàn Tử thực sự không thích A Ninh, vì cậu ta cảm thấy trước đây A Ninh luôn tính kế họ.

Thêm vào đó, suốt thời gian qua A Ninh cũng chưa từng làm gì có

lợi cho họ, nên thái độ của Bàn Tử đối với A Ninh ngày càng tệ đi.

Bên kia, Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhưng không nói nhiều, chỉ nhìn A Ninh.

"Nếu đã như vậy, chúng ta cùng nhau đi tiếp thôi.

Có Tần Mặc ở đây, chắc chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu." Tần Mặc mỉm cười, nhìn Hạo Thiên Chân.

"Nếu sau này thật sự có nguy hiểm gì, tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt cho mấy người.

Còn những người khác… thì tôi không có thời gian để lo nhiều như vậy." Nói rồi, Tần Mặc lại quay đầu nhìn những chiếc quan tài trước mặt, nói với Lương Sư Gia: "Lương Sư Gia, ông cũng là người có kiến thức rộng, lát nữa nếu thấy mộ huyệt nào hay những ký hiệu gì trên đó, ông cố gắng nói cho chúng tôi biết." Lương Sư Gia đáp một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Chương 244

Ông ta cũng cùng Tần Mặc và mấy người kia đi về phía trước.

Nhưng đi được một lúc, Tần Mặc lại nghe thấy tiếng động gì đó.

Anh liền nheo mắt, quay đầu nhìn những người bên cạnh.

"Mọi người có nghe thấy gì không?" Lương Sư Gia sững sờ, trong mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc, khó hiểu nhìn Tần Mặc.

"Tôi hình như không nghe thấy gì cả?" Nhưng bị Tần Mặc nói vậy, trong lòng ông ta đột nhiên có chút sợ hãi, nên vội vàng lại gần Tần Mặc hơn một chút, vì ông ta biết thực lực của Tần Mặc rất đáng sợ, có Tần Mặc ở đây nhất định có thể bảo vệ tốt cho ông ta.

Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, họ cũng không hiểu Tần Mặc bị làm sao.

"Các người có muốn tiếp tục đi về phía trước không?" A Ninh có chút không kiên nhẫn nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, rồi gật đầu.

"Chắc chắn là phải đi tiếp rồi, nhưng tôi cảm thấy nơi này có chút không ổn.

Nếu các người vội như vậy, thì đi trước đi." A Ninh hừ lạnh một tiếng.

Trong mắt cô ta, Tần Mặc chẳng qua chỉ là một tên nhát gan, nên cô ta trực tiếp đi ra phía trước Tần Mặc, rồi quay đầu nhìn anh.

"Lần này các người có thể đi theo chúng tôi được rồi chứ?" Nói xong, A Ninh liền đi thẳng về phía trước.

Tần Mặc nhìn mấy người sau lưng mình.

“Chúng ta đi thôi.” Mấy người họ gật đầu rồi không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi theo Tần Mặc về phía trước.

Quắc Quắc đi theo sau A Ninh.

Nhưng gã biết Tần Mặc đã nói như vậy, nghĩa là ở đây có thể thật sự có nguy hiểm, nên gã liền đề nghị: “Hay là chúng ta đi sau họ đi, lỡ như ở đây thật sự có thứ gì đó tấn công chúng ta, chúng ta không chắc là đối thủ của nó đâu.” A Ninh sững lại, quay đầu nhìn gã, Quắc Quắc nhíu chặt mày.

“Cứ đi theo tôi là được rồi.

Hơn nữa, hai chúng ta đều có trang bị, cho dù thật sự có thứ gì đó tấn công, chúng ta cũng không cần phải sợ.

Tiếp tục tranh cãi với họ ở đây chỉ lãng phí thời gian mà thôi.” “Quắc Quắc, tôi nói này, cậu việc gì phải nói nhiều với con mụ xấu xa này làm gì.” Bàn Tử bĩu môi.

Quắc Quắc lắc đầu.

“Anh hiểu cái gì?

Cô ta có thể cho tôi tiền, anh có thể không?” “Không ngờ cậu cũng bắt đầu làm loại chuyện này rồi, thật không biết cậu nghĩ cái gì!

Cậu có biết hành động này của cậu gọi là gì không?” Bàn Tử cười lạnh, nhìn Quắc Quắc.

Quắc Quắc bĩu môi, nhưng lười nói nhiều với Bàn Tử, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ cần A Ninh chịu trả tiền, gã sẽ theo cô ta.

Tần Mặc lúc này cũng cẩn thận quan sát xung quanh.

Chưa kịp nói gì, giọng nói của hệ thống đã vang lên. [Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, hãy tiêu diệt ngay lập tức.] Nghe thấy giọng

nói của hệ thống, Tần Mặc ý thức được nơi này quả thực không đơn giản, nên anh vội vàng đặt tay lên hông.

Để đề phòng những thứ đó tấn công bất ngờ, Tần Mặc đã đeo Thiên Thần Kiếm ngay bên hông, như vậy anh có thể kịp thời đối phó với đối phương.

Ngay lúc này, một chiếc quan tài ở bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng "rầm", một bóng đen lao về phía A Ninh.

Tim A Ninh thót lại, cô ta rút vũ khí bên hông ra, tấn công về phía đối phương.

"Đoàng!" Tiếng nổ lớn vang vọng khắp nơi.

Không lâu sau, bóng đen đó bị A Ninh bắn trúng, rơi xuống một chiếc quan tài ở phía xa.

Thấy rõ hình dáng của đối phương, Hạo Thiên Chân không nhịn được nuốt nước bọt, rồi nhỏ giọng nói với Tần Mặc: "Đây là thứ gì vậy?" Tần Mặc nheo mắt.

"Nếu tôi đoán không lầm, thứ này là do ngôi mộ này nuôi ra.

Anh xem thân hình nó lớn như vậy, chắc chắn đã ăn rất nhiều gỗ ở đây." Thứ trước mặt chính là một con kiến trắng.

Bạch Nghĩ Vương nhìn về phía Tần Mặc và những người khác, cười lạnh một tiếng, miệng không ngừng phát ra tiếng "két két".

Không lâu sau, xung quanh xuất hiện rất nhiều kiến trắng.

Đàn kiến dày đặc, trông vô cùng đáng sợ.

Hạo Thiên Chân không nhịn được đặt tay lên cánh tay mình, da gà đã nổi lên hết, anh liền nói với Tần Mặc: "Những thứ này trông cũng đáng sợ thật, chúng ta có tiếp tục ở lại đây không?" Tần Mặc gật đầu.

"Đương nhiên rồi, cho dù những thứ này có đáng sợ, chúng ta cũng

không có cách nào khác.

Chỉ có giải quyết chúng, chúng ta mới có thể đi tiếp.” Nói rồi, Tần Mặc lại nhìn sang A Ninh bên cạnh.

“Hai người tự cầu phúc đi, lỡ như lát nữa đàn kiến trắng này thật sự tấn công, tôi sẽ không quan tâm đến hai người đâu.” Nói xong, Tần Mặc nhìn sang Lão Dương và mấy người kia.

“Mấy người lát nữa cứ ở đây đối phó với mấy con kiến trắng nhỏ, tôi sẽ giải quyết con Bạch Nghĩ Vương kia.” Tần Mặc biết chắc chắn là Bạch Nghĩ Vương đang khống chế những con kiến trắng nhỏ này, nên chúng mới đột nhiên xuất hiện ở đây.

Anh đột nhiên nhớ lại những tiếng sột soạt mà mình nghe thấy trước đó.

Nếu đoán không lầm, đó chính là tiếng của đàn kiến trắng này.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào Bạch Nghĩ Vương ở phía xa.

Bạch Nghĩ Vương cũng nhìn Tần Mặc, nó có thể cảm nhận được trong mấy người này, Tần Mặc là người mạnh nhất, và nó có thể cảm nhận được một luồng khí tức không yếu từ trên người anh.

Luồng khí tức này khiến nó cảm thấy có chút khó chịu.

Thực ra, đó chính là Hắc Long Huyết Mạch trên người Tần Mặc.

Tần Mặc lao thẳng về phía Bạch Nghĩ Vương trước mặt.

Trong nháy mắt, anh đã đến bên cạnh nó.

Tiếp đó, Tần Mặc vung Thiên Thần Kiếm trong tay, chém về phía Bạch Nghĩ Vương.

Chương 245

Bạch Nghĩ Vương không hề sợ hãi, nó dùng thân mình lao thẳng về phía Tần Mặc.

Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc chém vào người Bạch Nghĩ Vương, trên thân nó liền vang lên một tiếng "keng".

Tần Mặc nhìn chằm chằm Bạch Nghĩ Vương, phát hiện trên người nó chỉ xuất hiện một vết xước mờ nhạt.

Không chỉ vậy, bên còn lại trên người nó cũng có một vết xước.

Tần Mặc chợt nhớ ra, vừa nãy A Ninh hình như đã bắn một viên đạn vào con Bạch Nghĩ Vương này.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, biết ngay chuyện này không đơn giản.

Xem ra Bạch Nghĩ Vương trước mặt này vẫn rất mạnh, anh nhất định phải cẩn thận.

Bạch Nghĩ Vương hơi ngạc nhiên nhìn Tần Mặc.

Mặc dù Tần Mặc vừa rồi không làm nó bị thương, nhưng nó có thể cảm nhận được sức mạnh của Tần Mặc mạnh đến mức nào.

Điều này cũng có nghĩa là nó muốn đối phó với Tần Mặc không phải chuyện đơn giản.

Nghĩ vậy, Bạch Nghĩ Vương lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của Bạch Nghĩ Vương nhưng không muốn đôi co với nó, chỉ đơn giản là lộn ngược ra phía sau, đến một bên khác của Bạch Nghĩ Vương. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Dứt lời, vô số băng tinh xuất hiện xung quanh Bạch Nghĩ Vương.

Lúc này Tần Mặc cũng dùng Thiên Thần Kiếm trong tay đâm tới chỗ Bạch Nghĩ Vương.

Nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ tới là Bạch Nghĩ Vương lại dùng sức lao vào những băng tinh bên cạnh, khiến chúng vỡ vụn thành hai mảnh.

Điều này cũng có nghĩa là sức mạnh của Bạch Nghĩ Vương đã đạt đến một cảnh giới đáng sợ.

Tần Mặc có chút kinh ngạc nhìn Bạch Nghĩ Vương trước mặt, Bạch Nghĩ Vương cũng trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Cả hai đều đã nhận thức được thực lực của đối phương mạnh đến mức nào, vì vậy giờ đây họ đều thận trọng nhìn chằm chằm vào đối phương.

Tần Mặc không nói nhiều với Bạch Nghĩ Vương, chỉ lao thẳng tới.

Khi đến gần Bạch Nghĩ Vương, Tần Mặc lại dùng Thiên Thần Kiếm trong tay đâm tới, còn Bạch Nghĩ Vương thì lăn sang một bên.

Sau khi ổn định thân hình, nó nhìn về phía Tần Mặc, rồi há to miệng.

Bạch Nghĩ Vương này đã tu luyện đến một cảnh giới nhất định, vì vậy Tần Mặc có thể thấy rõ trong miệng nó có chất dịch ăn mòn.

Miệng nó trực tiếp tấn công vũ khí của Tần Mặc, Tần Mặc dùng vũ khí trong tay chém vào chất dịch đó.

Thấy Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc chém vào chất dịch, Bạch Nghĩ Vương tỏ vẻ đắc ý trong mắt, bởi vì dao găm bình thường chắc chắn sẽ bị nó ăn mòn.

Nhưng khi thấy Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc không hề biến

đổi, Bạch Nghĩ Vương liền sững sờ tại chỗ, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

Tần Mặc nhân cơ hội này trực tiếp lao đến một bên khác của Bạch Nghĩ Vương, sau đó không ngừng dùng Thiên Thần Kiếm trong tay tấn công nó.

Bạch Nghĩ Vương vội vàng né tránh, nhưng Tần Mặc vẫn chém trúng người nó, dù sao vừa nãy nó đã sững sờ một chút.

Sau khi tấn công trúng, Tần Mặc bị phản lực đẩy bay về phía quan tài bên cạnh.

Nhưng Tần Mặc rất nhanh ổn định thân hình.

Bạch Nghĩ Vương nhìn về phía Tần Mặc, lông mày nó nhíu chặt lại: Sao có thể như vậy?

Tên nhóc này vừa rồi lại có thể tránh được chất dịch ăn mòn của nó, hơn nữa thanh kiếm của Tần Mặc căn bản không hề biến đổi.

Thanh kiếm này quá đáng sợ rồi.

Thấy ánh mắt của Bạch Nghĩ Vương, Tần Mặc biết nó đang nghĩ gì.

Tần Mặc khẽ cười một tiếng, nhưng không nói nhiều, chỉ từ từ phóng thích khí thế của mình. "Ngươi không phải đối thủ của ta, vẫn nên ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi." Cảm nhận được khí thế trên người Tần Mặc, Bạch Nghĩ Vương liền nhíu chặt lông mày.

Nó cứ thế nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng không nói nhiều với nó.

Một lúc sau, Tần Mặc đã đến một bên khác của Bạch Nghĩ Vương.

Bạch Nghĩ Vương há to miệng, cắn tới Tần Mặc.

Thiên Thần Kiếm trong tay Tần Mặc trực tiếp chém vào miệng

Bạch Nghĩ Vương, chất dịch trong miệng Bạch Nghĩ Vương không ngừng chảy lên Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc.

Lần này, Bạch Nghĩ Vương đã hoàn toàn xác định Thiên Thần Kiếm quả thực không bị chất dịch ăn mòn của nó ảnh hưởng.

Điều này cũng có nghĩa là nó không thể làm hỏng vũ khí của Tần Mặc.

Phải làm sao đây?

Tần Mặc thấy ánh mắt của Bạch Nghĩ Vương, nhưng không nói nhiều với nó, chỉ đến một bên khác, khẽ thở ra một hơi.

Bạch Nghĩ Vương cứ thế trừng mắt nhìn Tần Mặc như hổ rình mồi.

Tần Mặc biết sức mạnh của Bạch Nghĩ Vương thực sự rất đáng sợ, hơn nữa cơ thể nó cũng rất cứng rắn.

Nếu anh không cẩn thận bị Bạch Nghĩ Vương tấn công, e rằng sẽ rất phiền phức.

Lúc này, Lương Sư Gia ở một bên khác lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Cánh tay của Lương Sư Gia đã bị một con bạch nghĩ cắn chặt.

Tần Mặc vội vàng đến bên cạnh Lương Sư Gia, sau đó nhanh, chuẩn, mạnh dùng hai ngón tay kẹp chặt con bạch nghĩ đó, bóp nát nó.

Anh nhìn về phía Lương Sư Gia, sau đó Tần Mặc truyền sức mạnh vào cơ thể Lương Sư Gia.

Trong miệng những con bạch nghĩ đó vốn có một chút chất dịch ăn mòn, vì vậy Tần Mặc có thể cảm nhận được trong cơ thể Lương Sư Gia có một ít độc tố.

Sau khi Tần Mặc truyền khí thế vào cơ thể hắn, máu trong người

hắn bắt đầu sôi trào.

Những độc tố đó cũng trực tiếp bị khí thế của Tần Mặc đẩy ra ngoài.

Chương 246

Tần Mặc thở phào một hơi, sau đó nhíu mày nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người kia. "Nếu tôi đoán không lầm, những con bạch nghĩ này nên sợ lửa, mấy người trực tiếp dùng đuốc để đối phó với chúng đi." "Nhưng xung quanh đây vẫn còn rất nhiều quan tài, mà chúng đã đặt ở đây quanh năm rồi, liệu có mục nát cả không?

Nếu chúng ta dùng đuốc đốt cháy những quan tài này thì sao?" "Mấy người không cần lo lắng, nghe tôi dùng đuốc là được." Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ nhìn nhau, rồi gật đầu.

Vì Tần Mặc đã nói thế, vậy thì họ cứ nghe Tần Mặc.

Họ trực tiếp lấy đuốc ra, đốt lên rồi dùng để đối phó với những con bạch nghĩ xung quanh.

Những con bạch nghĩ này quả thực rất sợ đuốc, vì vậy chúng liền lùi về phía sau, đồng thời cẩn thận cảnh giác nhìn chằm chằm vào nhóm người trước mặt.

Thấy đuốc quả nhiên có tác dụng, Hạo Thiên Chân liền vui mừng.

Cậu ta nhìn về phía Tần Mặc. "Tần Mặc, những con bạch nghĩ này quả thực rất sợ đuốc." Tần Mặc gật đầu, không nghĩ nhiều nữa, chỉ quay đầu nhìn Bạch Nghĩ Vương ở một bên khác.

Bạch Nghĩ Vương đã sớm đến bên cạnh Tần Mặc.

Nó há to miệng muốn cắn cánh tay Tần Mặc.

May mà Tần Mặc phản ứng nhanh, kịp thời dùng kiếm trong tay chặn vào miệng Bạch Nghĩ Vương.

Bạch Nghĩ Vương thấy mình không cắn được Tần Mặc thì có chút tức giận, nó dứt khoát dùng chân đá về phía Tần Mặc.

Tần Mặc căn bản không sợ hãi, vì sức mạnh của anh cũng khá mạnh.

Cho dù cơ thể Bạch Nghĩ Vương có cứng rắn thì sao chứ?

Tần Mặc vẫn sẽ cứng đối cứng với nó.

Hai bên đối chọi một lát rồi lùi về phía sau.

Tần Mặc cũng thở phào một hơi, sau đó nhìn chằm chằm Bạch Nghĩ Vương.

Trong mắt Bạch Nghĩ Vương cũng mang vẻ cảnh giác, cứ thế trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc không nói nhiều với Bạch Nghĩ Vương, chỉ từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình. "Ngươi đã không còn ổn rồi, ta đã biết được nhược điểm của ngươi." Bạch Nghĩ Vương nghe Tần Mặc nói vậy, liền nhíu chặt lông mày.

Thực ra, mặc dù những con bạch nghĩ xung quanh rất sợ đuốc, nhưng nó và những con bạch nghĩ đó rốt cuộc không giống nhau, dù sao nó đã sống ở đây nhiều năm như vậy rồi.

Nhưng điều khiến nó không ngờ là giữa không trung lại trực tiếp xuất hiện tiếng ầm ầm.

Nếu đoán không lầm, cổ lực lượng này dường như là Lôi Đình sức mạnh.

Bạch Nghĩ Vương hơi kinh ngạc nhìn Tần Mặc, nó không ngờ Tần Mặc lại có thể sử dụng Lôi Đình sức mạnh.

Tần Mặc nhướng mày, sau đó trực tiếp lao về phía Bạch Nghĩ Vương.

Trong chớp mắt, anh đã đến bên cạnh Bạch Nghĩ Vương, rồi vung Thiên Thần Kiếm trong tay.

Bạch Nghĩ Vương đối chọi với Tần Mặc một chút, nhưng vẫn bị Tần Mặc đánh bay ra ngoài, va vào quan tài bên cạnh, khiến chiếc quan tài đó lập tức nổ tung.

Ngay lúc này, Lôi Đình sức mạnh của Tần Mặc đột nhiên giáng xuống. "Lôi Đình Chi Nộ!" Tần Mặc rất hiểu câu nói "thừa thắng xông lên".

Vì hiện tại Bạch Nghĩ Vương vẫn chưa điều chỉnh lại được cơ thể, thì đây là lúc tấn công nó tốt nhất.

Sau khi Bạch Nghĩ Vương bị Thiên Lôi của Tần Mặc đánh trúng, trên người nó xuất hiện một vết đen.

Tần Mặc cũng nhận thấy lực phòng ngự ở chỗ đó dường như đã yếu đi rất nhiều.

Ngay lập tức, Tần Mặc cười nhìn Bạch Nghĩ Vương trước mặt. "Xem ra phòng ngự của ngươi cũng không phải là không thể phá vỡ." Bạch Nghĩ Vương có chút oán hận nhìn Tần Mặc, nó không ngờ Tần Mặc lại có thể sử dụng Thiên Lôi có uy lực khổng lồ như vậy.

Xem ra lần này thực sự đã gặp phải đối thủ rồi, nhưng có thể làm gì được chứ?

Tần Mặc lại quay đầu nhìn về phía mấy người bên cạnh mình, Tần Mặc phát hiện A Ninh và hai người của cô ta cũng không có chuyện gì.

Vốn dĩ trang bị của A Ninh và nhóm người cô ta đã khá đầy đủ, hơn nữa vừa nãy khi Tần Mặc nói với Hạo Thiên Chân về nhược điểm của những con bạch nghĩ này, A Ninh và nhóm người cô ta cũng đã nghe thấy, vì vậy trong tay A Ninh và nhóm người cô ta cũng đang cầm đuốc.

Tần Mặc lười quản A Ninh nhiều như vậy.

Dù sao có A Ninh ở đây cũng có người giúp họ dò đường, nên Tần Mặc cảm thấy mình không cần lo lắng, chỉ cần ở đây chuyên tâm đối phó với Bạch Nghĩ Vương là được.

Bạch Nghĩ Vương lại nhìn về phía Tần Mặc, trong mắt mang vẻ cảnh giác.

Tần Mặc nhân cơ hội này trực tiếp lao về phía Bạch Nghĩ Vương.

Đến bên cạnh Bạch Nghĩ Vương, Tần Mặc đưa chân ra đá một cước về phía nó.

Bạch Nghĩ Vương liền lăn sang một bên, nhưng nó rất nhanh ổn định thân hình, lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười, sau đó Tần Mặc lại nói. "Ngưng Băng Quyết!" Sau khi Tần Mặc thi triển kỹ năng này, mọi người đều cảm thấy nhiệt độ xung quanh dường như đã giảm xuống rất nhiều.

Trong mắt Hạo Thiên Chân đầy vẻ kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Ngay cả Bàn Tử cũng vội vàng đưa tay xoa xoa cánh tay mình. "Tần Mặc này cũng quá đáng sợ rồi, lại có thể khiến nhiệt độ xung quanh giảm xuống nhiều như vậy." "Chính là bởi vì như vậy mới có thể chứng minh thực lực của Tần Mặc chứ, có Tần Mặc theo bên cạnh chúng ta, chúng ta nhất định có thể tiếp tục sống sót, cậu đừng ở đây than vãn nữa." Lương Sư Gia nhìn Bàn Tử, Bàn Tử đáp một tiếng.

Làm sao hắn lại không biết chứ?

Hắn chỉ là muốn nói vài câu thôi.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm Bạch Nghĩ Vương ở phía xa.

Vẻ nghiêm trọng trong mắt Bạch Nghĩ Vương ngày càng đậm đặc.

Chương 247

Khi mới bắt đầu giao chiến với Tần Mặc, nó còn tưởng Tần Mặc chỉ là một tên nhóc nông nổi, không ngờ lại không giống như nó tưởng tượng.

Thực lực của Tần Mặc quả thực rất đáng sợ.

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Bạch Nghĩ Vương liền trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không phí lời với Bạch Nghĩ Vương, mà vung Thiên Thần Kiếm trong tay.

Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc lại đánh về phía Bạch Nghĩ Vương, Bạch Nghĩ Vương lại bị Tần Mặc đánh lui, và kỹ năng của Tần Mặc cũng trực tiếp đánh trúng người Bạch Nghĩ Vương.

Chỉ thấy xung quanh Bạch Nghĩ Vương trực tiếp xuất hiện rất nhiều băng, những tảng băng này cũng trực tiếp bao vây Bạch Nghĩ Vương ở giữa.

Bạch Nghĩ Vương cảm thấy cơ thể mình vô cùng lạnh.

Thấy khối băng trước mặt, nó liền trực tiếp lao vào khối băng, muốn phá vỡ nó.

Nhưng kỹ năng của Tần Mặc làm sao có thể dễ dàng chống lại được chứ?

Khối băng của Tần Mặc cứ thế không ngừng phóng thích hàn ý.

Bạch Nghĩ Vương cũng cảm thấy mình ngày càng khó chịu, nó có thể cảm giác được, nếu nó không nhanh chóng phá vỡ khối băng của Tần Mặc, nó có khả năng sẽ chết ở đây.

Vì vậy nó không ngừng va chạm vào khối băng của Tần Mặc, trên khối băng của Tần Mặc lúc này cũng xuất hiện một chút vết nứt.

Thấy vết nứt này, Bạch Nghĩ Vương liền vui mừng.

Tần Mặc thì nhướng mày, Bạch Nghĩ Vương này không lẽ thật sự nghĩ nó có thể thoát khỏi sự khống chế của mình sao?

Cứ thế, một lúc sau, khối băng trực tiếp nổ tung.

Tần Mặc cũng nhân cơ hội này trực tiếp sử dụng một kỹ năng khác của mình. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Dứt lời, Bạch Nghĩ Vương có thể rõ ràng cảm nhận được không gian xung quanh mình trở nên nhỏ đi rất nhiều, vì vậy nó có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày. "Hiện tại nên biết thực lực của ta đáng sợ đến mức nào rồi chứ, chỉ đáng tiếc đã muộn rồi, hôm nay ngươi nhất định sẽ chết ở đây." Nói xong câu này, Tần Mặc liền trực tiếp lao về phía Bạch Nghĩ Vương.

Một lát sau, anh đã đến bên cạnh Bạch Nghĩ Vương.

Tần Mặc vung thanh kiếm trong tay, thanh kiếm lúc này cũng trực tiếp đập về phía Bạch Nghĩ Vương.

Sau khi bị kiếm của Tần Mặc tấn công, chỗ cháy đen trên người nó liền trực tiếp nổ tung.

Đồng thời, Tần Mặc cũng chú ý đến tình hình bên trong cơ thể nó.

Tần Mặc phát hiện Bạch Nghĩ Vương này lại đã tu luyện ra được huyết mạch nhất định. "May mà chúng ta đến được đây, nếu không ngươi đã thật sự thành tinh rồi." Bạch Nghĩ Vương trừng mắt nhìn Tần Mặc, ngay lập tức nó gầm lên một tiếng lạnh lẽo, lại lao về phía Tần Mặc.

Nó biết cơ thể mình vẫn khá cứng rắn, vì vậy nó muốn thử sức

với Tần Mặc một lần nữa, xem rốt cuộc ai có thực lực mạnh hơn.

Thấy Bạch Nghĩ Vương như vậy, Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, sau đó nhìn chằm chằm vào lưng nó. "Lưng ngươi đã biến thành thế này rồi, lại còn muốn ở đây giao chiến với ta, cũng không nhìn xem mình mấy cân mấy lạng?" Tần Mặc nói xong câu này, liền từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình, rồi nhìn Bạch Nghĩ Vương trước mặt. "Đã như vậy, vậy ta cũng không cần phải bỏ qua cho ngươi nữa." Không quá lâu sau, sức mạnh của Tần Mặc liền trực tiếp đánh về phía Bạch Nghĩ Vương ở phía xa.

Bạch Nghĩ Vương bị Tần Mặc tấn công trúng một cái liền ngã xuống đất, sau đó nó có chút khó tin nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn vào lưng Bạch Nghĩ Vương. "Lưng ngươi đã bị ta đánh thành thế này rồi, ngươi không lẽ còn cảm thấy lực phòng ngự của ngươi rất mạnh sao?

Ta muốn xem tiếp theo ngươi định làm gì?" Tần Mặc chợt nhớ đến kỹ năng hệ Hỏa mà mình đã có trước đó liền nhướng mày.

Trước đây anh chưa từng sử dụng kỹ năng hệ Hỏa này, cũng không biết nó thế nào.

Tần Mặc từ từ nhắm mắt lại, sau đó dùng kỹ năng hệ Hỏa của mình đánh về phía Bạch Nghĩ Vương.

Thấy Tần Mặc như vậy, Bạch Nghĩ Vương vội vàng né tránh kỹ năng hệ Hỏa của Tần Mặc.

Kỹ năng hệ Hỏa đó giống như một con hỏa xà, đột nhiên quay người lại lao vào Bạch Nghĩ Vương.

Một chân của Bạch Nghĩ Vương trực tiếp bị lưỡi lửa của kỹ năng hệ Hỏa của Tần Mặc quấn chặt.

Sau đó, trong miệng Bạch Nghĩ Vương không ngừng phát ra âm

thanh, Tần Mặc biết đó là tiếng kêu thảm thiết của nó.

Sau khi cười lạnh một tiếng, Tần Mặc lắc đầu, sau đó nhìn Bạch Nghĩ Vương trước mặt. "Đã đến nước này rồi, vẫn không chịu từ bỏ." Khẽ thở ra một hơi, Tần Mặc liền lấy Trừ Ma Pháp Trượng của mình ra. "Đã như vậy, vậy thì đổi vũ khí để đối phó với ngươi đi." Thấy Trừ Ma Pháp Trượng trong tay Tần Mặc, Bạch Nghĩ Vương liền nhíu mày.

Thứ này trông có vẻ cũng chỉ bình thường thôi, có uy lực lớn đến vậy sao?

Tần Mặc nhìn chằm chằm Bạch Nghĩ Vương.

Thấy ánh mắt của nó, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, bởi vì Tần Mặc biết Bạch Nghĩ Vương này khá sợ kỹ năng hệ Hỏa.

Nếu anh sử dụng Trừ Ma Pháp Trượng để thi triển kỹ năng hệ Hỏa, thì nó càng không phải đối thủ của anh.

Không thể không nói, kỹ năng hệ Hỏa mà Trừ Ma Pháp Trượng thi triển ra quả thực rất mạnh.

Sau khi Tần Mặc thi triển kỹ năng hệ Hỏa này, mọi người đều cảm thấy nhiệt độ xung quanh dường như đã tăng lên rất nhiều. "Sao mà lúc thì lạnh, lúc thì nóng thế này?" Bàn Tử nhíu mày, nhìn về phía mấy người bên cạnh mình.

Họ cũng đang nhíu chặt lông mày, vì họ đều có chút lo lắng Tần Mặc không thể đối phó được đối thủ của mình.

Thấy mấy người này đều không muốn đáp lời mình, Bàn Tử liền bĩu môi, sau đó nhìn Tần Mặc ở phía xa.

Ngay lập tức, hắn trợn tròn mắt, trong mắt mang vẻ khó tin, bởi vì trên Trừ Ma Pháp Trượng trong tay Tần Mặc lại xuất hiện một tia lửa. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa từ từ hình thành một con hỏa

xà, di chuyển về phía Bạch Nghĩ Vương ở phía xa.

Chương 248

Không quá lâu sau, con hỏa xà liền đến bên cạnh Bạch Nghĩ Vương, sau đó nó cứ thế không ngừng di chuyển xung quanh Bạch Nghĩ Vương.

Sau khi hít sâu một hơi, Bạch Nghĩ Vương liền trực tiếp lao vào con hỏa xà trước mặt.

Nhưng không thể không nói, nó vẫn có chút sợ ngọn lửa, vì vậy khi va chạm vào con hỏa xà này, nó liền ngã ngửa về phía sau.

Bạch Nghĩ Vương nhíu chặt lông mày, không hiểu nhìn Tần Mặc. "Con hỏa xà của tên nhóc này quả thực rất đáng sợ, phải làm sao bây giờ?

Nó bây giờ căn bản không thể thoát ra khỏi con hỏa xà này." Tần Mặc thấy Bạch Nghĩ Vương như vậy, liền nhướng mày. "Tiếp theo ngươi sẽ không còn bất kỳ cơ hội phản kháng nào nữa!" Nói xong câu này, Tần Mặc liền lập tức đến bên cạnh Bạch Nghĩ Vương, sau đó Tần Mặc dùng sức mạnh của mình đánh về phía Bạch Nghĩ Vương.

Bạch Nghĩ Vương vội vàng né tránh sang một bên.

Nhưng nó không cẩn thận liền va chạm vào ngọn lửa xung quanh, chân nó lúc này cũng xuất hiện một vết bỏng.

Ngay lập tức, nó hít sâu một hơi. "Không được, tuyệt đối không thể tiếp tục ở trong ngọn lửa của Tần Mặc nữa, nếu không một lát nữa nhất định sẽ bị ngọn lửa của Tần Mặc thiêu chết." Cho dù không bị ngọn lửa này thiêu chết, cũng rất có thể bị Tần Mặc đánh chết, bởi vì bây giờ nó chẳng khác nào trực tiếp bị nhốt vào một cái lồng.

Thấy nó như vậy, Tần Mặc liền nhướng mày, trong mắt mang

theo một nụ cười lạnh. "Xem ra ngươi đã không còn ổn rồi." Ở một bên khác, Bàn Tử và nhóm của hắn cũng đang cố gắng đối phó với những con bạch nghĩ xung quanh.

Số lượng bạch nghĩ này thực sự quá nhiều, cho dù họ có thiêu chết một phần trong số chúng, thì vẫn còn những con khác không ngừng chạy ra từ những chiếc quan tài đó. "Lát nữa tôi giải quyết xong Bạch Nghĩ Vương này, chúng ta sẽ cùng rời khỏi nơi này." Tần Mặc nhắc nhở Bàn Tử và mấy người họ.

Bàn Tử và mấy người họ vội vàng đáp lời.

Bởi vì họ biết bây giờ họ căn bản không thể né tránh được.

Tần Mặc không nói nhiều với họ, chỉ lại nhìn Bạch Nghĩ Vương trước mặt.

Bạch Nghĩ Vương dùng sức mạnh của mình đánh về phía con hỏa xà trước mặt.

Sau khi sức mạnh của nó va chạm vào con hỏa xà này, con hỏa xà liền phát ra tiếng nổ, nhưng không vì thế mà tan biến.

Bạch Nghĩ Vương sững sờ tại chỗ, nó sao lại cảm thấy ngọn lửa của Tần Mặc dường như có chút không giống bình thường? "Ngươi cho rằng đây là ngọn lửa bình thường sao?

Nếu là ngọn lửa bình thường, vừa rồi có thể đã bị sức mạnh của ngươi tiêu diệt rồi.

Chỉ tiếc những gì trước mặt ngươi đây là Thiên Hỏa." Trong lòng Bạch Nghĩ Vương liền chùng xuống.

Nếu là như vậy, e rằng nó thật sự không có cách nào dập tắt được ngọn lửa này.

Bạch Nghĩ Vương lại nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, vì vậy Tần Mặc nhướng mày nói. "Thôi được rồi, ngươi không cần phải tiếp tục kiên trì ở đây nữa, bởi vì ngươi không phải là đối thủ của ta." Nói rồi, Tần Mặc liền lập tức di chuyển đến bên cạnh Bạch Nghĩ Vương.

Đồng thời, Tần Mặc lại lấy Thiên Thần Kiếm mà mình vừa cất đi ra, lại tấn công về phía Bạch Nghĩ Vương.

Bạch Nghĩ Vương liền né tránh sang một bên.

Nhưng nó lại vì thế mà va chạm vào con hỏa xà vừa rồi, con hỏa xà đó lúc này cũng phát ra một tiếng "phốc".

Thấy trên người mình có nhiều vết thương như vậy, Bạch Nghĩ Vương có chút phẫn nộ, nó trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc không nói nhiều với Bạch Nghĩ Vương, chỉ từ từ nhắm mắt lại.

Đến khi Tần Mặc mở mắt ra lần nữa, trên người anh liền xuất hiện rất nhiều khí thế.

Tần Mặc đánh khí thế này ra, khí thế nhanh chóng đến trước mặt Bạch Nghĩ Vương.

Sau khi Bạch Nghĩ Vương bị khí thế này đánh trúng liền trực tiếp ngã xuống đất, còn Tần Mặc cũng nhân cơ hội này thu gọn con hỏa xà vào giữa một chút.

Thấy con hỏa xà đang lại gần mình, Bạch Nghĩ Vương có chút sốt ruột.

Nó cứ thế không ngừng quay vòng tại chỗ, nhưng lại không biết phải làm sao để thoát ra.

Sau khi Tần Mặc gầm lên một tiếng, con hỏa xà liền trực tiếp áp sát vào giữa.

Lúc này nó cũng ngã xuống đất, trên người xuất hiện những vết thương nghiêm trọng.

Tần Mặc thở phào một hơi, sau đó nhìn Bạch Nghĩ Vương trước mặt.

Trên người Bạch Nghĩ Vương lúc này đã bốc ra một mùi cháy khét.

Lắc đầu, trên mặt Tần Mặc mang vẻ bất đắc dĩ, sau đó Tần Mặc lại lấy Thiên Thần Kiếm của mình ra. "Ngươi cho rằng ngươi còn có thể phản kháng sao?" Vốn dĩ toàn thân Bạch Nghĩ Vương đều là màu trắng, nhưng sau khi bị Thiên Lôi và hỏa xà của Tần Mặc tấn công, toàn thân nó liền biến thành màu đen.

Nhưng cho dù như vậy, Tần Mặc cũng không muốn bỏ qua cho nó.

Một lúc sau, Tần Mặc đã đến bên cạnh Bạch Nghĩ Vương, sau đó Tần Mặc lại một lần nữa tấn công vào người nó.

Bạch Nghĩ Vương trở nên thoi thóp.

Thấy nó biến thành bộ dạng này, Tần Mặc liền nhướng mày, sau đó Tần Mặc lại quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân và nhóm của cậu ta ở một bên khác.

Hạo Thiên Chân và mấy người họ bây giờ vẫn khá an toàn, dù sao trong tay họ có đuốc, những con bạch nghĩ khác căn bản không dám đến gần họ. "Đã như vậy, vậy thì nhanh hơn một chút đi." Nói xong câu này, Tần Mặc lại một lần nữa giết chết Bạch Nghĩ Vương.

Sau khi Bạch Nghĩ Vương ngã xuống đất, Tần Mặc liền nhìn những con bạch nghĩ ở một bên khác.

Ngay lập tức, Tần Mặc đến bên cạnh Hạo Thiên Chân.

Những con bạch nghĩ xung quanh thấy Tần Mặc liền xông về phía anh, nhưng Tần Mặc lại dùng khí thế của mình áp chế chúng.

Chương 249

Ngay sau đó, Tần Mặc lại cầm Trừ Ma Pháp Trượng lên.

Bởi vì Tần Mặc biết kỹ năng bùng nổ ra từ Trừ Ma Pháp Trượng có sát thương khá mạnh.

Có Trừ Ma Pháp Trượng, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh của mình, sau đó trên Trừ Ma Pháp Trượng lại xuất hiện rất nhiều ngọn lửa.

Ngọn lửa này trực tiếp bị Tần Mặc ném ra ngoài, thiêu đốt những con bạch nghĩ xung quanh.

Những con bạch nghĩ đó căn bản không thể tránh khỏi.

Cứ thế, một lúc sau, những con bạch nghĩ đó đều bị Tần Mặc giết chết.

Tần Mặc lúc này cười lạnh một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người họ ở một bên khác. "Mấy người thế nào rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Mấy người họ nhìn Tần Mặc, lắc đầu. "Yên tâm đi, chúng tôi mấy người không có chuyện gì, nếu vừa rồi không phải anh kịp thời đến đây, e rằng chúng tôi cũng căn bản không có cách nào giải quyết những con bạch nghĩ đó." Mặc dù những con bạch nghĩ đó tạm thời không dám đến gần họ, nhưng chỉ cần đuốc trong tay họ hết lửa, thì những con bạch nghĩ đó nhất định sẽ trực tiếp cắn chết họ.

Tần Mặc quay đầu nhìn về phía A Ninh ở phía xa.

A Ninh cũng thấy ánh mắt của Tần Mặc, nhưng cô ta không nói nhiều với Tần Mặc, chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi đi về phía khác.

Bàn Tử thấy thái độ này của A Ninh liền bĩu môi. "Con mẹ nó, con nhỏ thúi này có ý gì chứ?

Chúng ta đã cứu nó rồi, nó lại còn có thái độ này với chúng ta.

Đáng lẽ lúc đầu chúng ta không nên quản nó, hơn nữa cũng không nên nói cho nó biết uy lực của ngọn lửa." "Thôi được rồi, đừng nói nhiều với cô ta nữa, chúng ta tiếp tục đi thôi." Tần Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử không nói thêm gì nữa, chỉ đáp một tiếng.

Lúc này họ cũng quay đầu nhìn xung quanh, thấy phía xa có một vách núi, Tần Mặc liền nói với mấy người họ. "Chúng ta đi đến đó trước đi." Mấy người họ gật đầu, liền đi đến phía sau Tần Mặc.

Âm thanh của Hệ Thống cũng vang lên lúc này. 【Đinh, đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, đạt được khen thưởng :Liên Hoa Thiên Ấn.】 Lúc này, Quách Quách thì nhỏ tiếng nói với A Ninh. "Lát nữa chúng ta có nên trực tiếp ném mấy người họ từ trên vách núi xuống không, như vậy chúng ta cũng không cần lo lắng họ sẽ làm hỏng chuyện." "E rằng không ổn, chúng ta đến đây là để tìm kiếm bảo vật ở bên trong, nếu chúng ta thật sự ném họ xuống, thì họ sẽ không thể giúp chúng ta nữa." Mặc dù mấy người này có thể thật sự làm ra những chuyện bất lợi cho họ, nhưng A Ninh vẫn hy vọng họ có thể cứu mình vào những thời khắc quan trọng.

Quách Quách thở dài một hơi rồi đáp một tiếng.

Dù sao thì hắn cũng phải nghe A Ninh, nên hắn không có tư cách phát biểu ý kiến khác.

Ngay lập tức, mấy người họ cùng nhau đến bên vách đá này.

Tần Mặc nhìn xuống phía dưới, sau đó Tần Mặc nhìn chằm chằm Quách Quách và A Ninh. "Lát nữa hai người xuống trước đi, sau đó

chúng ta sẽ theo sau." Sắc mặt Quách Quách có chút khó coi, nắm đấm hắn cũng trực tiếp siết chặt, nhíu mày nhìn Tần Mặc. "Tên nhóc, làm người đừng quá đáng, trước đây là hai chúng ta đi đầu, bây giờ không phải nên đến lượt mấy người bên các cậu sao?

Mấy người không thể ức hiếp người như vậy chứ?" Trên mặt Tần Mặc mang theo một nụ cười lạnh.

Sau đó Tần Mặc lấy Thiên Thần Kiếm của mình ra, đặt lên cổ Quách Quách. "Ta chính là muốn ức hiếp ngươi, ngươi có thể làm gì?" Quách Quách thấy Tần Mặc như vậy liền nắm chặt nắm đấm, nhưng hắn cũng không có cách nào khác, chỉ có thể gật đầu. "Chẳng phải chỉ là xuống dò đường thôi sao?

Có gì to tát đâu." Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ thu lại Thiên Thần Kiếm trong tay, sau đó nhìn về phía A Ninh bên cạnh. "Lát nữa hắn xuống trước, sau đó cô theo sau." A Ninh nhíu mày, nhưng cô ta không nói nhiều, chỉ đáp một tiếng.

Một lát sau, Tần Mặc trực tiếp thả dây thừng xuống.

Quách Quách liền dẫn đầu leo xuống phía dưới.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh thì nhỏ tiếng hỏi Tần Mặc.

“Ở dưới này có nguy hiểm gì không nhỉ?” Tần Mặc lắc đầu.

“Tôi cũng không rõ lắm, nhưng chúng ta cũng không cần bận tâm nhiều làm gì, dù sao cũng có bọn họ ở đây tiên phong rồi.” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, Tần Mặc lại nhìn mấy người họ.

“Một lát nữa tôi sẽ xuống trước, sau đó các anh hãy đi theo.

Nếu dưới này có nguy hiểm gì, tôi sẽ báo cho các anh biết ngay, các anh đừng xuống nữa.” Mấy người họ nghe Tần Mặc nói vậy thì nhíu mày.

“Nhưng dù thế nào, chúng ta cũng không thể để anh một mình đi trước được.” Tần Mặc xua tay, không nói nhiều với họ nữa, chỉ quay đầu nhìn xuống dưới, sau đó khẽ thở ra một hơi.

Chờ đến khi thời gian gần đúng, Tần Mặc liền men theo sợi dây thừng leo xuống.

Dưới đó, Quắc Quắc sau khi leo xuống thì phát hiện nơi này trống rỗng, hắn nhíu mày, rồi chuyển ánh mắt sang A Ninh.

“Hay là chúng ta cắt đứt sợi dây thừng này đi?” Sắc mặt A Ninh có chút không tốt.

“Anh đâu phải không biết, thực lực của tên tiểu tử kia khá mạnh, hai chúng ta còn không thể kéo bọn họ xuống khỏi sợi dây thừng đó được, thì làm sao ngăn cản bọn họ xuống?

Nếu chúng ta thật sự làm chuyện đó, hắn nhất định sẽ ra tay với chúng ta, anh nghĩ đến lúc đó chúng ta có đánh lại bọn họ không?” A Ninh có chút không hiểu, thật không biết đầu óc Quắc Quắc tại sao lại ngu ngốc như vậy?

Quắc Quắc nghe vậy thì bĩu môi, nhưng hắn không nói thêm gì nữa, chỉ đáp một tiếng rồi yên lặng chờ đợi ở đó.

Tần Mặc rất nhanh đã leo xuống từ trên.

Đến dưới này, anh liền quay đầu nhìn xung quanh, cẩn thận quan sát.

Tần Mặc phát hiện nơi này quả thực không có gì, hơn nữa xung quanh còn có rất nhiều đá vụn.

Nếu đoán không sai, đây hẳn là một đường hầm vận chuyển đá vụn.

Rất nhanh, Bàn Tử và mấy người kia cũng đã xuống đến nơi.

Chương 250

Họ cùng nhau đi đến giữa, rồi bắt đầu quan sát xung quanh.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

“Chúng ta có nên tiếp tục đi về phía trước không?” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Nhưng chúng ta không biết chính xác đường nào là đúng, chúng ta phải đi xem trước đã.

Nếu có vấn đề thì sẽ quay lại.” “Nhưng đã là nơi vận chuyển đá vụn, chẳng phải sẽ có đường dẫn vào Mộ Huyệt sao?” “Đương nhiên là có rồi, nhưng anh cũng phải biết, đã có đường dẫn vào Mộ Huyệt thì chắc chắn cũng có đường ra.

Nếu chúng ta đi nhầm đường, rất có thể sẽ đi thẳng ra ngoài, đến lúc đó quay lại thì không đơn giản như vậy đâu.” Tần Mặc giải thích cho Hạo Thiên Chân một chút, Hạo Thiên Chân hiểu ra thì đáp một tiếng.

Tần Mặc cũng lúc này nhìn về phía A Ninh và bọn họ ở đằng xa.

A Ninh thờ ơ nhún vai.

“Các anh cứ tự nhiên, tôi cũng không biết nên đi đường nào, nên dù các anh có nhìn tôi thì cũng không giúp được gì đâu.” Tần Mặc lười lãng phí thời gian với A Ninh, chỉ cẩn thận quan sát xung quanh.

Một lát sau, Tần Mặc liền xác định phương hướng và chỉ về một phía.

“Chúng ta đi lối này đi.” Mấy người họ đáp một tiếng, liền trực tiếp đi theo Tần Mặc về phía đó.

Nhưng đúng lúc này, Tần Mặc lại cảm nhận được một luồng khí tức khác thường từ đằng xa truyền đến.

Tần Mặc nheo mắt, nhìn về phía đó.

Lúc này, mấy người khác cũng đã chú ý đến tình hình bên đó.

"Đây là cái gì?" Bàn Tử trợn tròn mắt, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

Tần Mặc thì vội vàng kéo tay Bàn Tử.

Đoàn người họ vội vàng dạt sang một bên đường.

Lúc này, đội quân kia cũng đang từ từ tiến lên.

"Chuyện gì thế này?" Lão Dương cũng có chút không hiểu, họ đều nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc trầm mặc một lát rồi nhìn sang Lương Sư Gia ở bên cạnh.

Lương Sư Gia suy nghĩ một chút rồi giải thích với họ, đây hẳn là những hình ảnh lưu lại từ thời cổ đại.

Nhưng Tần Mặc lại nhíu mày.

"Nếu nói như vậy, thì nơi này hẳn là có một Từ Tràng rất lớn." Nếu không có Từ Tràng tồn tại, những hình ảnh này cũng không thể lưu lại ở nơi này.

Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm vào những hình ảnh trước mặt, nhưng điều khiến Tần Mặc và bọn họ không ngờ tới là, những hình ảnh này lại trực tiếp dừng lại ở chỗ này.

Một trong những hình ảnh đó nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc có thể thấy rõ ràng đây dường như là một tướng quân.

Ách Ba Tướng Quân cứ thế nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng nhìn

chằm chằm hắn.

Đúng lúc này, Ách Ba Tướng Quân đột nhiên vung vũ khí trong tay về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rút Thiên Thần Kiếm của mình ra để đỡ.

Vũ khí đó chém thẳng vào Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc.

Tần Mặc cũng lúc này nhắc nhở những người bên cạnh mình.

"Đây tuyệt đối không phải là hình ảnh lưu lại trước đây, nếu không hắn không thể tấn công tôi được." Nghe thấy lời này, mấy người kia đều giật mình.

Có lẽ là cú này trực tiếp kinh động đến những binh sĩ khác, những người kia đều nhìn về phía này.

Nhìn thấy đoàn người ở đây, họ liền trực tiếp bao vây lại.

Tần Mặc nhìn về phía Ách Ba Tướng Quân.

Tiếp đó, Tần Mặc liền phóng thích khí tức của mình ra.

Ách Ba Tướng Quân cảm nhận được khí tức của Tần Mặc, trong mắt liền hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ cầm Thiên Thần Kiếm trong tay, chỉ vào Ách Ba Tướng Quân ở đằng xa.

"Nếu tôi đoán không sai, các ngươi hẳn là những thứ được lưu lại bởi Từ Tràng ở nơi này, hơn nữa ở đây còn có một Trận Pháp.

Tôi khuyên các ngươi hãy nhanh chóng rời đi, nếu không đừng trách tôi không khách khí!" Ách Ba Tướng Quân có thể cảm nhận được khí tức trên người Tần Mặc, hắn cũng từ trên đó bước xuống.

Hắn đặt vũ khí trong tay ra sau lưng, rồi nhìn chằm chằm Tần

Mặc.

Tần Mặc cũng không nói nhiều với hắn.

Nhưng không bao lâu sau, Ách Ba Tướng Quân liền không nhịn được, hắn trực tiếp xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng rồi gật đầu.

"Vốn còn định giữ cái Trận Pháp này ở đây, nhưng đã vậy thì không cần thiết nữa rồi." Lúc đầu, Tần Mặc quả thực không thể phân biệt rõ ràng, nơi này rốt cuộc là hình ảnh hay là Trận Pháp.

Bây giờ xem ra, phỏng đoán của anh hẳn là không sai, nếu không đối phương cũng không thể trực tiếp tấn công mình.

Bên kia, A Ninh thấy cảnh này thì nhỏ giọng nói với Quắc Quắc.

"Lát nữa chúng ta cứ đứng sang một bên, mặc kệ bọn họ.

Nếu bọn họ thật sự bị đội quân này giết chết, thì đó cũng là do bọn họ đáng đời chết ở nơi này." Quắc Quắc đáp một tiếng.

Tần Mặc nghe thấy lời Quắc Quắc nói thì cười lạnh một tiếng, anh lập tức xông về phía Quắc Quắc, đến phía sau hắn, đặt tay lên gáy hắn.

"Ngươi có tin không, tôi tùy tiện một chút thôi cũng có thể giết chết ngươi ngay lập tức." Thân thể Quắc Quắc lập tức cứng đờ tại chỗ, hắn không ngờ tốc độ của Tần Mặc lại nhanh đến vậy, hơn nữa Tần Mặc vừa rồi cũng đã nghe thấy.

A Ninh nheo mắt, nhưng cô ta không ra tay.

Cô ta sợ sẽ vì chuyện này mà đắc tội Tần Mặc.

Chương 251

Nhưng đúng lúc này, Ách Ba Tướng Quân lại đột nhiên xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc một cước đá vào người Quắc Quắc.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Sau khi lời Tần Mặc dứt, tốc độ của Ách Ba Tướng Quân liền trở nên chậm chạp.

Rất nhanh, Tần Mặc rút Thiên Thần Kiếm của mình ra, chém về phía hắn.

Thiên Thần Kiếm chém thẳng vào áo giáp của Ách Ba Tướng Quân, áo giáp của hắn phát ra một tiếng "đinh".

Ách Ba Tướng Quân bị Tần Mặc đánh lui vài bước về phía sau, hắn có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, bởi vì trước đây hắn rất ít khi gặp đối thủ.

Đã tên tiểu tử này có thể đánh lùi hắn, điều đó cũng có nghĩa đối phương quả thực có thực lực nhất định, xem ra hắn tuyệt đối không thể lơ là.

Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của Ách Ba Tướng Quân, anh cũng không nói nhiều, chỉ khẽ thở ra một hơi, rồi lại ngưng tụ sức mạnh của mình.

"Ngươi thực lực quả thực rất mạnh, nhưng dù sao ngươi cũng đã ở đây nhiều năm như vậy rồi, cũng nên tiêu tán đi thôi." Ách Ba Tướng Quân quay đầu, nhìn về phía đội quân của mình.

Những người trong đội quân đó cũng lúc này trực tiếp tấn công về phía Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và bọn họ.

“Mấy anh tạm thời cẩn thận một chút, cố gắng cầm chân bọn họ, tôi sẽ rất nhanh giải quyết Ách Ba Tướng Quân này.” Họ gật đầu.

Đã Tần Mặc nói vậy, thì họ chỉ cần đứng ở đây là được.

Lúc này, Tần Mặc thì nhìn Ách Ba Tướng Quân trước mặt hừ lạnh một tiếng, anh liền di chuyển đến một bên khác của Ách Ba Tướng Quân, đột nhiên vung Thiên Thần Kiếm trong tay.

Ách Ba Tướng Quân thì dùng đại đao của mình chắn trước mặt.

Sau khi đại đao của hắn va chạm với Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc, đại đao của hắn phát ra một tiếng “đinh”, nhưng nó lại không hề bị hư hại.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, theo logic thông thường, vũ khí bình thường căn bản không thể so sánh với Thiên Thần Kiếm của mình.

Nhưng cây đại đao này lại có thể chống đỡ được đòn tấn công của Thiên Thần Kiếm của mình, có thể thấy thực lực của hắn quả thực rất đáng sợ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lại nhìn chằm chằm Ách Ba Tướng Quân trước mặt.

Ách Ba Tướng Quân cũng âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, bởi vì hắn không biết nói, nên cũng không có cách nào giao tiếp với Tần Mặc, chỉ có thể không ngừng giao chiến với Tần Mặc ở đây.

“Phi Sa Tẩu Thạch!” Xung quanh đây có rất nhiều đá vụn, vì vậy có thể tăng cường uy lực của kỹ năng này của Tần Mặc.

Chỉ thấy những đá vụn xung quanh từ từ tràn về phía Tần Mặc, chúng bao vây Tần Mặc ở giữa, không ngừng xoay tròn.

Một lát sau, Tần Mặc liền gầm lên một tiếng.

“Đi đi!” Những đá vụn này trực tiếp xông về phía Ách Ba Tướng

Quân, chỉ trong chốc lát đã đến bên cạnh Ách Ba Tướng Quân.

Những đá vụn này trực tiếp đánh vào người Ách Ba Tướng Quân, Ách Ba Tướng Quân cũng lúc này ngã xuống đất, tiếp đó hắn liền nhíu chặt mày.

May mà trên người hắn có áo giáp, nếu không cú này thật sự đã đánh hắn trọng thương.

Hắn vỗ xuống đất rồi đứng dậy, lại vung đại đao trong tay chỉ vào Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn thấy cây đại đao của hắn thì nhướng mày.

Cây đại đao của hắn trông giống như được làm từ đồ đồng.

Nhưng đồ đồng bình thường hắn là không có cách nào đối kháng được với mình, có thể thấy cây đại đao này quả thực không tầm thường.

Lại nghĩ đến đội quân này dù sao cũng đã từng đến đây thăm dò Mộ Huyệt, Tần Mặc liền hiểu ra.

Nếu không có vũ khí hơn người hoặc thứ gì khác, e rằng cũng không thể tùy tiện tiến vào trong Mộ Huyệt.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Sau khi lời Tần Mặc dứt, thân thể anh liền bay lên giữa không trung.

Đúng lúc này, xung quanh cũng đột nhiên xuất hiện tiếng "oanh long long".

Ách Ba Tướng Quân hoàn toàn chấn động, trong mắt hắn mang theo vẻ cảnh giác lùi lại vài bước, luôn chú ý đến xung quanh.

Mặc dù Ách Ba Tướng Quân này đã không còn là một con người theo đúng nghĩa, nhưng Lôi Đình xung quanh vẫn có thể gây ra sát thương nhất định cho hắn, nên hắn mới căng thẳng như vậy.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh không nói nhiều với hắn, chỉ điều khiển Kinh Lôi giữa không trung, đánh về phía hắn.

Sau khi bị Kinh Lôi tấn công, Ách Ba Tướng Quân liền lùi lại một đoạn.

Tiếp đó hắn nhìn lên người mình, hắn phát hiện trên cánh tay mình đã xuất hiện một vết đen thẫm.

Nhưng dù sao hắn cũng là một tướng quân, dù bị thương hắn cũng sẽ kiên trì.

Chỉ thấy hắn lập tức đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc cũng trực tiếp lăn sang một bên.

Sau khi ổn định thân hình, Tần Mặc lại thi triển thêm một đạo Thiên Lôi.

Trước đây Tần Mặc chỉ có thể thi triển một hoặc hai đạo Thiên Lôi, nhưng khoảng thời gian này thực lực của Tần Mặc lại tăng trưởng một chút, nên anh có thể liên tục thi triển ba đạo Thiên Lôi.

Lại một đạo Thiên Lôi giáng xuống Ách Ba Tướng Quân, Ách Ba Tướng Quân vội vàng giơ vũ khí trong tay lên chắn trước mặt.

Thiên Lôi giáng xuống người Ách Ba Tướng Quân, Ách Ba Tướng Quân cũng lúc này không chịu nổi gánh nặng lùi lại một đoạn, ngồi phịch xuống đất.

Nhưng hắn biết mình tuyệt đối không thể bỏ cuộc như vậy, nếu không Thiên Lôi này nhất định sẽ đánh hắn tan nát.

Hắn lại đứng dậy, nhìn lên giữa không trung.

Hắn không biết Thiên Lôi này từ đâu giáng xuống, nhưng càng như vậy, hắn càng phải cẩn thận.

Thấy Ách Ba Tướng Quân như vậy, Tần Mặc liền chế nhạo nói.

“Tôi còn tưởng ngươi lợi hại đến mức nào, không ngờ lại bị Thiên Lôi này dọa cho ra nông nỗi này.” Sắc mặt Ách Ba Tướng Quân có chút lạnh lùng, hắn nhìn Tần Mặc.

Tên tiểu tử này sao lại kiêu ngạo đến vậy?

Đúng lúc Ách Ba Tướng Quân đang lơ đễnh, Tần Mặc lại hô lên.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Chỉ thấy xung quanh Ách Ba Tướng Quân lại xuất hiện rất nhiều Băng Tinh, trong lòng hắn giật thót một cái.

Chương 252

Vốn dĩ hắn đã không phải là đối thủ của Thiên Lôi kia, nếu những Băng Tinh này lại hạn chế hành động của hắn ở đây, thì chẳng phải hắn càng không có cách nào thoát được sao?

Nghĩ vậy, hắn liền vội vàng vung cây đại đao trong tay.

Cây đại đao này đánh về phía Băng Tinh, trên Băng Tinh lập tức xuất hiện rất nhiều vết nứt, giây tiếp theo Băng Tinh liền trực tiếp nổ tung, nhưng theo sau đó còn có một đạo Thiên Lôi.

Thiên Lôi trực tiếp đánh vào đầu Ách Ba Tướng Quân, Ách Ba Tướng Quân cũng lúc này ngã xuống đất.

Tiếp đó, Ách Ba Tướng Quân dùng sức muốn đứng dậy, nhưng cú này quả thực đã gây ra cho hắn sát thương rất lớn, nên hắn cần phải có một khoảng thời gian để hồi phục.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, trong chớp mắt đó, Tần Mặc liền di chuyển đến bên cạnh Ách Ba Tướng Quân, tiếp đó anh vung Thiên Thần Kiếm trong tay, chém về phía Ách Ba Tướng Quân.

Bây giờ ba đạo Thiên Lôi này đã dùng hết, nên Tần Mặc cũng chỉ có thể cứng rắn đối đầu với Ách Ba Tướng Quân này.

Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc trực tiếp chém vào vũ khí của Ách Ba Tướng Quân.

Đại đao của Ách Ba Tướng Quân lại phát ra một tiếng nữa, nhưng hắn lại cảm thấy cánh tay mình hơi tê dại.

Tần Mặc một cước đá vào người Ách Ba Tướng Quân, Ách Ba Tướng Quân cũng bị Tần Mặc đá bay, va chạm vào tảng đá.

Những tảng đá đó toàn bộ đều rơi xuống, đè lên người Ách Ba

Tướng Quân.

Tần Mặc nhìn về phía đống đá vụn kia.

Tiếp đó, Tần Mặc từng bước một tiến lại gần đống đá vụn.

Đúng lúc này, trong đống đá vụn đột nhiên phát ra tiếng "phanh", một bóng người từ bên trong xông ra, dùng đại đao của mình đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc vội vàng dùng Thiên Thần Kiếm trong tay chắn ngang trước mặt.

Đại đao của hắn đánh vào Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc.

Tần Mặc lùi lại một đoạn rất xa về phía sau, lúc này mới ổn định được thân hình.

Tiếp đó, Tần Mặc dùng chân đạp lên tảng đá phía sau.

Phải nói rằng sức mạnh của Ách Ba Tướng Quân này quả thực rất mạnh, hai người họ cứ thế không ngừng giằng co ở đây.

Bên kia, Hạo Thiên Chân và bọn họ cũng đã chú ý thấy tình hình của Tần Mặc có chút không ổn.

Ngay lúc Hạo Thiên Chân chuẩn bị đến giúp Tần Mặc, một binh sĩ bên cạnh đột nhiên vung kiếm trong tay, một nhát đâm vào cánh tay Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân hít vào một ngụm khí lạnh, anh nhìn cánh tay mình.

Anh phát hiện trên cánh tay mình đã chảy máu, máu đang không ngừng nhỏ xuống theo cánh tay anh.

Tần Mặc nghe thấy tiếng Hạo Thiên Chân, anh nhìn về phía này.

Thấy Hạo Thiên Chân bị thương, trong lòng Tần Mặc có chút khó

chịu, anh hừ lạnh một tiếng, một cước đá vào người Ách Ba Tướng Quân.

Ách Ba Tướng Quân bị Tần Mặc đá văng một đoạn rất xa về phía sau.

Sau khi ổn định thân hình, Ách Ba Tướng Quân liền thở phào một hơi.

Chẳng lẽ điều này có nghĩa là hắn vẫn còn một chút sức chiến đấu khi đối phó Tần Mặc sao?

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó anh lập tức xông về phía Ách Ba Tướng Quân.

Đến bên trái phải của Ách Ba Tướng Quân, Tần Mặc liền vung Thiên Thần Kiếm, không ngừng tấn công Ách Ba Tướng Quân.

Mặc dù Tần Mặc có cơ hội đánh trúng người Ách Ba Tướng Quân, nhưng áo giáp của hắn quả thực quá cứng rắn.

Nếu đoán không sai, áo giáp của hắn hẳn là được chế tạo từ cùng loại vật liệu với vũ khí của hắn.

Cú này của Tần Mặc không hề gây ra chút sát thương nào cho Ách Ba Tướng Quân.

Ách Ba Tướng Quân tìm được một cơ hội, lại dùng đại đao chém vào Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc.

Tần Mặc lại lùi lại một đoạn.

Sau khi dừng lại, Tần Mặc liền nhìn Ách Ba Tướng Quân gật đầu.

“Xem ra thực lực của ngươi quả thực không tầm thường, tuy nói tôi không có cách nào cứng đối cứng với ngươi, nhưng không sao.” Sau khi cười lạnh một tiếng, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh của mình.

Không lâu sau, sức mạnh trên người Tần Mặc liền trực tiếp bùng phát ra.

Tần Mặc cũng lúc này nhìn Ách Ba Tướng Quân ở đằng xa.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Ách Ba Tướng Quân lập tức cảm thấy không gian xung quanh hắn dường như đều bị hạn chế nhất định.

Hắn cũng lúc này muốn xông về phía Tần Mặc, nhưng không gian xung quanh thực sự quá mỏng manh, nên động tác của hắn cũng trở nên đặc biệt chậm chạp.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Lại một kỹ năng bị Tần Mặc tung ra.

Những mảnh vụn xung quanh toàn bộ đều đánh vào người Ách Ba Tướng Quân.

Bây giờ Ách Ba Tướng Quân không có cách nào chống đỡ, hắn trực tiếp ngã xuống đất.

Tần Mặc lại nhìn Ách Ba Tướng Quân.

Ách Ba Tướng Quân lúc này mới khó khăn đứng dậy.

Mặc dù những đá vụn này sẽ không trực tiếp làm hắn bị thương, nhưng lại có thể gây ra nội thương nhất định.

Nếu nội thương của hắn quá nghiêm trọng, hắn cũng không có cách nào đánh thắng Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, ngay giây tiếp theo, Tần Mặc liền xông về phía Ách Ba Tướng Quân.

Đến bên cạnh Ách Ba Tướng Quân, Tần Mặc liền dùng Thiên Thần Kiếm trong tay từ trên xuống dưới đánh về phía hắn.

Ách Ba Tướng Quân đỡ một cái, hắn lại di chuyển sang một bên khác.

Sau khi đứng dậy thì nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tên tiểu tử này quả thực quá khó chơi rồi.

Chương 253

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Ách Ba Tướng Quân, nhưng anh không nói nhiều, chỉ quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân và bọn họ ở bên kia.

Trên cánh tay của Hạo Thiên Chân bây giờ vẫn đang không ngừng chảy máu, nhưng anh càng bị thương, những binh sĩ xung quanh lại càng hưng phấn, họ không ngừng tấn công Hạo Thiên Chân ở đây.

Thấy Hạo Thiên Chân sắp không trụ nổi, Tần Mặc liền di chuyển đến bên cạnh Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân thấy là Tần Mặc, lúc này mới thở phào một hơi.

Tần Mặc một cước đá vào người một binh sĩ.

"Anh sao rồi, còn có thể kiên trì không?" Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân cười nói với Tần Mặc.

"Yên tâm đi, không sao đâu, tôi vẫn có thể đối phó với những binh sĩ này ở đây, bọn binh sĩ này chắc chắn không đánh lại tôi đâu." Tần Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng anh cũng không có cách nào khác, bởi vì bây giờ anh phải đối phó với Ách Ba Tướng Quân.

Trong khoảng thời gian Tần Mặc nói chuyện với Hạo Thiên Chân, Ách Ba Tướng Quân đã di chuyển đến bên cạnh Tần Mặc.

Thấy Ách Ba Tướng Quân ở gần mình như vậy, Tần Mặc liền cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Sau khi lời Tần Mặc dứt, không gian xung quanh Ách Ba Tướng Quân lại trở nên mỏng manh.

Tần Mặc vung Thiên Thần Kiếm trong tay, một nhát chém vào cánh tay Ách Ba Tướng Quân, trên cánh tay hắn xuất hiện một vết cắt

cực sâu.

Ách Ba Tướng Quân hít vào một ngụm khí lạnh, hắn dùng đại đao trong tay trực tiếp chém về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lại tạo ra Băng Tinh trước mặt mình.

Đồng thời Tần Mặc cũng trực tiếp há to miệng.

Tiếng Long Ngâm khổng lồ từ miệng Tần Mặc phát ra.

Tiếng Long Ngâm này trực tiếp đánh vào người Ách Ba Tướng Quân, Ách Ba Tướng Quân cũng lúc này ngã xuống đất.

Tiếp đó, hắn liền nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Không ngờ Tần Mặc lại có thể phản ứng kịp trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Hơn nữa, âm thanh anh ta vừa phát ra hình như là Long Ngâm.

Ách Ba Tướng Quân dùng cây đại đao trong tay cắm xuống đất, nương theo đại đao đứng dậy.

Thấy hắn như vậy, Tần Mặc liền biết hắn hẳn là không trụ được bao lâu nữa.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, vặn vẹo cổ mình.

Tiếp đó, anh cầm Thiên Thần Kiếm chỉ vào Ách Ba Tướng Quân ở đằng xa.

"Ngươi đã không trụ được bao lâu nữa rồi." Thể lực của Ách Ba Tướng Quân khá có hạn, nhưng Tần Mặc thì không giống hắn, thể lực của Tần Mặc có thể sử dụng vô cùng vô tận.

Ách Ba Tướng Quân quay đầu nhìn cánh tay mình, hắn có thể thấy rõ xương của mình.

Có thể thấy lần này Tần Mặc đã gây ra cho hắn sát thương lớn

đến mức nào.

Tần Mặc thở phào một hơi, sau đó lại ngưng tụ sức mạnh của mình.

Chỉ thấy nhiệt độ xung quanh cũng lúc này giảm xuống rất nhiều.

"Ngưng Băng Quyết!" Sau khi lời Tần Mặc dứt, xung quanh Ách Ba Tướng Quân liền xuất hiện rất nhiều khối băng, bao vây Ách Ba Tướng Quân ở giữa.

Ách Ba Tướng Quân cảm thấy trên người mình hơi lạnh.

Nhưng may mắn là bây giờ hắn đã không còn sinh mệnh, nên hắn cũng không đặc biệt sợ hãi, chỉ cầm đại đao trong tay đập về phía khối băng trước mặt.

Khối băng này bị hắn đập trúng một cái, trên đó liền xuất hiện một chút vết nứt.

Tần Mặc không ngăn cản Ách Ba Tướng Quân.

Ngay khi Ách Ba Tướng Quân đập vỡ khối băng này, khối băng đột nhiên biến thành rất nhiều mũi nhọn nhỏ, những mũi nhọn nhỏ này toàn bộ đều đâm về phía Ách Ba Tướng Quân.

Trên người Ách Ba Tướng Quân có một bộ áo giáp, nên thân thể hắn thì không có gì đáng ngại, ngược lại trên hai cánh tay hắn xuất hiện rất nhiều vết thương nhỏ, những vết thương này còn không ngừng chảy máu ra ngoài.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Ách Ba Tướng Quân nhìn chằm chằm Tần Mặc, hắn vung đại đao chém về phía Tần Mặc.

Thấy Ách Ba Tướng Quân vẫn không chịu từ bỏ, Tần Mặc liền gật đầu, anh di chuyển sang một bên rồi ổn định thân hình.

Cây đại đao của Ách Ba Tướng Quân trực tiếp chém xuống đất, lọt vào trong đá vụn.

Tần Mặc nắm lấy cơ hội này, di chuyển ra phía sau Ách Ba Tướng Quân, từ phía sau đâm về phía hắn.

Chỉ tiếc phía sau Ách Ba Tướng Quân cũng có một bộ áo giáp, nên sau khi kiếm của Tần Mặc đâm vào áo giáp của hắn, áo giáp lại phát ra một tiếng "đinh".

Do dự một chút, Tần Mặc liền nhìn chằm chằm áo giáp của Ách Ba Tướng Quân, gật đầu.

"Bộ áo giáp này của ngươi đúng là một thứ không tồi, xem ra lát nữa tôi có thể lấy bộ áo giáp này của ngươi, tặng cho mấy người bọn họ." Bên kia, Lão Dương và bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy thì nhìn về phía này.

Thấy Tần Mặc có thể chiếm thế thượng phong, họ liền thở phào một hơi.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử lại vừa hay bị một binh sĩ trong số đó đá trúng.

Sau khi Bàn Tử va vào tảng đá thì không nhịn được chửi thề.

"Mấy tên chó chết các ngươi, hôm nay cứ để bọn gia biết, Bàn gia ta lợi hại thế nào!" Nói xong câu này, Bàn Tử lại một lần nữa đánh về phía một binh sĩ.

Bên kia, tình hình của A Ninh và Quắc Quắc cũng không mấy tốt đẹp.

Mặc dù trên người hai người họ quả thực có mang theo vũ khí, nhưng vũ khí đó lại không thể làm bị thương những binh sĩ này.

Chỉ có thể dùng những thứ sắc bén như dao găm mới được.

Vì vậy hai người họ cũng chỉ có thể cứng rắn đối đầu với những binh sĩ này ở đây.

Tần Mặc lại nhìn Ách Ba Tướng Quân, tình hình của hắn bây giờ đã không còn tốt lắm.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Tần Mặc đã không muốn lãng phí thời gian với Ách Ba Tướng Quân nữa, nên anh trực tiếp dùng lửa đánh về phía Ách Ba Tướng Quân.

Chương 254

Xung quanh Ách Ba Tướng Quân lập tức xuất hiện rất nhiều Hỏa Xà.

Những Hỏa Xà này cũng lúc này không ngừng di chuyển về phía Ách Ba Tướng Quân, muốn nuốt chửng hắn.

Trong lòng Ách Ba Tướng Quân giật thót một cái, hắn vội vàng rút vũ khí của mình ra, muốn tấn công về phía những Hỏa Xà trước mặt này.

Nhưng đại chiêu của hắn đánh vào những Hỏa Xà này, những Hỏa Xà này cũng không trực tiếp tiêu tán.

Ách Ba Tướng Quân khó hiểu nhìn Tần Mặc, trong mắt Tần Mặc cũng mang vẻ đắc ý.

"Những Hỏa Xà này vốn dĩ không dễ đối phó như vậy, ngươi căn bản không biết kỹ năng gì, nên ngươi không có cách nào ứng phó được.

Mặc dù áo giáp trên người ngươi quả thực có thể chống đỡ được vũ khí, nhưng đáng tiếc ngọn lửa này thì áo giáp của ngươi không cản được." Nói xong câu này, Tần Mặc lại một lần nữa gầm lên.

"Đi đi!" Những ngọn lửa xung quanh trực tiếp di chuyển về phía Ách Ba Tướng Quân, đến bên cạnh Ách Ba Tướng Quân, tiếp đó ngọn lửa liền đốt cháy cánh tay Ách Ba Tướng Quân.

Ách Ba Tướng Quân cũng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng hắn cứ đứng yên tại chỗ như vậy, không vì điều này mà lăn lộn trên đất.

Ngọn lửa này trực tiếp đốt cháy cánh tay Ách Ba Tướng Quân,

không ngừng thiêu đốt da thịt hắn.

Ách Ba Tướng Quân nghiến chặt răng, hắn nhìn chằm chằm Tần Mặc ở đằng xa.

Đã tên tiểu tử này muốn trực tiếp giết chết hắn, vậy thì hắn sẽ đồng quy vu tận với tên tiểu tử này.

Nghĩ vậy, Ách Ba Tướng Quân lập tức đến bên cạnh Tần Mặc, tiếp đó hắn dùng đại đao của mình chém về phía Tần Mặc.

Tần Mặc dùng Thiên Thần Kiếm đỡ một cái.

Tần Mặc có thể cảm nhận được nhiệt lượng khổng lồ từ trên người Ách Ba Tướng Quân truyền đến, nhưng Tần Mặc cũng không nói gì, chỉ kéo giãn khoảng cách với Ách Ba Tướng Quân.

"Ngươi không có cách nào dập tắt ngọn lửa trên người ngươi đâu, dù sao đây là Thiên Hỏa, điều đó cũng có nghĩa là lát nữa ngươi chắc chắn sẽ bị thiêu sống, nên tôi chỉ cần kéo dài thời gian là được." Ách Ba Tướng Quân cứ thế trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tên tiểu tử này quả thực quá hèn hạ.

Nhưng càng như vậy, hắn càng muốn đồng quy vu tận với tên tiểu tử này.

Nghĩ vậy, hắn lại di chuyển đến bên cạnh Tần Mặc, không ngừng dùng cây đại đao trong tay tấn công Tần Mặc.

Vốn dĩ sức mạnh của Ách Ba Tướng Quân này đối với Tần Mặc mà nói quả thực có chút đáng sợ, nhưng đáng tiếc bây giờ máu của hắn đã mất quá nhiều, cộng thêm sức mạnh của hắn cũng đã không còn nhiều, nên Tần Mặc căn bản không sợ hắn.

Không bao lâu sau, Tần Mặc lại một cước đá vào người Ách Ba Tướng Quân.

Áo giáp của Ách Ba Tướng Quân không bị cháy.

Sau khi Tần Mặc đá cú này, Ách Ba Tướng Quân liền ngã xuống đất, hắn muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện mình đã không còn sức lực nữa rồi.

Tần Mặc thở phào một hơi, tiếp đó anh di chuyển đến bên cạnh Ách Ba Tướng Quân, cầm Thiên Thần Kiếm trong tay, từ trên xuống dưới chém về phía đầu Ách Ba Tướng Quân.

Đầu của Ách Ba Tướng Quân trực tiếp bị Tần Mặc chém đứt.

Tần Mặc cũng lúc này nhướng mày, tiếp đó anh liền ổn định thân hình.

Dù thế nào đi nữa, cuối cùng cũng đã giải quyết được Ách Ba Tướng Quân này rồi.

Do dự một lúc, Tần Mặc nhìn vào chiếc áo giáp trước mặt.

Anh không lấy ngay mà quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Lão Dương.

Hạo Thiên Chân và Lão Dương tạm thời có thể chống đỡ được, nhưng họ cũng không có cách nào giải quyết hết đám binh sĩ này.

Việc duy nhất họ có thể làm là cầm chân chúng, đợi Tần Mặc giết chết tên ách ba tướng quân kia rồi quay lại giúp.

Thấy cánh tay Hạo Thiên Chân đã chảy nhiều máu như vậy, sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi.

Anh lao thẳng đến trước mặt một tên binh sĩ, tung một cú đá vào người hắn, khiến hắn ngã lăn ra đất.

Tần Mặc dùng khí của mình tiêu diệt tên lính này, rồi lại nhìn sang những tên khác.

“Không ngờ âm binh ở đây cũng khá nhiều.” Dứt lời, Tần Mặc từ

từ ngưng tụ sức mạnh của mình.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức sâu thẳm từ người anh tỏa ra, khiến những tên binh sĩ còn lại run lẩy bẩy.

Thấy chúng biến thành bộ dạng này, Bàn Tử không nhịn được mà đắc ý nhổ một bãi nước bọt.

"Lũ chó chúng mày vừa nãy không phải đắc ý lắm sao?

Bây giờ chẳng phải vẫn phải ngoan ngoãn ở đây cho Bàn Gia tao sao?" Thấy Bàn Tử như vậy, Lão Dương liền liếc mắt xem thường.

"Anh còn mặt mũi nói câu đó à?

Nếu không phải Tần Mặc đến đây, anh nghĩ chúng nó sẽ như vậy sao?

Nếu không thì không biết bây giờ anh đã thảm hại đến mức nào rồi." Bàn Tử bĩu môi, nhìn về phía Tần Mặc.

"Bây giờ giải quyết đám này thế nào đây?" "Các anh ra một bên nghỉ ngơi đi, để tôi đối phó là được rồi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử và Lão Dương gật đầu.

Cả hai đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, xem xét vết thương và giúp cậu băng bó.

"Hai người xé áo cậu ấy ra trước đi, lát nữa tôi qua băng bó giúp." Bàn Tử cảm thấy có chút bất lực, anh ừ một tiếng rồi không nói gì thêm, chỉ ngồi xuống tại chỗ.

Tần Mặc thì nhìn đám âm binh trước mặt, cười lạnh một tiếng, khí trên người anh từ từ ngưng tụ thành một con rồng khổng lồ màu vàng kim.

Con rồng vàng khổng lồ lao thẳng về phía đám âm binh cách đó không xa.

Không lâu sau, đám âm binh bị con rồng của Tần Mặc tấn công tới tấp, tất cả đều bị đánh tan tác.

Giải quyết xong đám âm binh, Tần Mặc thở phào một hơi rồi đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân.

Thấy vết thương trên cánh tay cậu, Tần Mặc nheo mắt lại.

Khi Tần Mặc tiêu diệt đám âm binh lúc nãy, tên âm binh đang giao chiến với Quắc Quắc và A Ninh cũng bị anh tiện tay giết chết, nên hai người họ giờ đây cũng có thể yên tâm.

"Ngồi đây nghỉ ngơi một chút đi." A Ninh nhìn Quắc Quắc, vì cô biết thực lực của hai người chưa chắc đã đối phó được với những quái vật khác, họ phải đợi Tần Mặc ở đây.

Tần Mặc liếc nhìn hai người họ nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ lấy thuốc từ trên người ra rắc lên cánh tay của Hạo Thiên Chân.

Chương 255

Hạo Thiên Chân lập tức hít một hơi khí lạnh.

Thấy bộ dạng của Hạo Thiên Chân, Tần Mặc có chút bất lực.

Anh lại lấy ra một miếng gạc sạch, giúp Hạo Thiên Chân băng bó cẩn thận.

"Nếu biết đau thì sau này đừng để bị thương nữa." Hạo Thiên Chân hiểu Tần Mặc đang quan tâm mình nên trên mặt cậu nở một nụ cười nhạt, đáp lời.

"Tôi biết rồi, cảm ơn anh." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân một cái nhưng không nói gì thêm.

Sau khi băng bó xong, anh kéo tay áo của cậu xuống.

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật trong mộ thành công, nhận được phần thưởng: U Minh Bạo Liệt.】 Thấy phần thưởng này, Tần Mặc nhướng mày.

Anh lại quay đầu, nhìn chiếc áo giáp trên đất rồi bước tới.

Tần Mặc vừa đặt tay lên chiếc áo giáp, giọng nói của hệ thống lại vang lên trong đầu anh. 【Đinh, phát hiện áo giáp đồng xanh hàng thật, có muốn dung hợp không?】 Tần Mặc không ngờ chiếc áo giáp đồng xanh này cũng có thể dung hợp, anh liền gật đầu.

"Dung hợp." 【Đinh, dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch đã kích hoạt được 63%.】 【Nhận được phần thưởng: U Minh Kiếm, Nhanh nhẹn +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.】 Tần Mặc mỉm cười khi thấy những phần thưởng của hệ thống, rồi anh lại xem bảng nhân vật của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 275 (Giới hạn con người 10), Thể lực 290 (Giới hạn con người 10), Sức mạnh 290 (Giới hạn con người 10), Tinh thần 315 (Giới hạn con người 10).

Mặc dù lần này phần thưởng của hệ thống không đặc biệt nhiều, nhưng dù sao có còn hơn không, hơn nữa lần này cũng chỉ là một chiếc áo giáp đồng xanh mà thôi.

Huống hồ, thực lực của mình cũng đang dần dần tăng lên, sau này nhất định sẽ còn nhận được những bảo vật khác.

Tần Mặc quan sát thêm một lúc rồi mới thở dài, xem ra họ phải mất một thời gian nữa mới có thể rời khỏi nơi này, dù sao vết thương trên tay Hạo Thiên Chân trông cũng khá nghiêm trọng.

Tần Mặc đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân.

Cánh tay của cậu vừa được anh băng bó xong nhưng giờ vẫn còn

hơi đau.

“Nghỉ ngơi vài ngày nữa là sẽ hồi phục thôi, trong thời gian này cánh tay của cậu cố gắng đừng dùng sức.” Hạo Thiên Chân có chút bất lực nhìn Tần Mặc.

“Dù sao đây cũng là trong mộ, nếu thật sự không dùng sức, anh thấy có khả năng không?” Tần Mặc gật đầu, lời này nói quả thực không sai, nên anh quay đầu nhìn Lão Dương và Bàn Tử.

“Cậu ấy có dùng sức hay không là tùy thuộc vào hai người đấy.

Nếu hai người có thể bảo vệ tốt cho cậu ấy, cậu ấy chắc chắn sẽ không cần dùng đến cánh tay của mình.” Bàn Tử liếc mắt xem thường.

“Anh cũng giỏi sai khiến người khác nhỉ.

Sao anh không tự mình bảo vệ cậu ấy đi?” “Tôi mà bảo vệ cậu ấy thì ai bảo vệ các người?” Lương sư gia cảm thấy lời Tần Mặc nói rất đúng nên ông lên tiếng.

“Bàn Tử, cậu đừng cãi nữa.

Nếu không có Tần Mặc huynh đệ, e rằng chúng ta đã không thể sống sót ra khỏi đây.

Thực ra Tần Mặc huynh đệ đã bảo vệ chúng ta rồi, chúng ta không thể để anh ấy cứ hết lần này đến lần khác ra sức được.” Bàn Tử đương nhiên hiểu đạo lý này, vừa rồi anh cũng chỉ đùa giỡn với Tần Mặc mà thôi.

Tần Mặc quay đầu nhìn về phía A Ninh và Quắc Quắc.

“Tôi khuyên hai cô tốt nhất nên hợp tác cho tốt.

Nếu lát nữa gặp phải nguy hiểm gì mà hai cô vẫn cứ như vậy, thì đừng trách tôi không cứu!” Thấy Tần Mặc kiêu ngạo như vậy, trong

lòng Quắc Quắc có chút khó chịu, cô ta hừ lạnh một tiếng.

“Thật không biết anh có gì mà đắc ý, chẳng qua chỉ có chút thực lực thôi sao?

Có gì ghê gớm chứ, không có anh thì chúng tôi cũng có thể sống sót ra khỏi đây được.” Tần Mặc lười phí lời với Quắc Quắc, chỉ quay đầu xác định lại phương hướng rồi nói với mấy người Hạo Thiên Chân.

“Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi cũng đủ rồi, nên rời khỏi đây thôi.” Hạo Thiên Chân và mọi người đứng dậy, đáp lời Tần Mặc rồi cùng anh rời đi.

Tần Mặc không để ý đến họ nữa mà đi thẳng về phía một con đường phía trước.

“Bên này hẳn là con đường đúng.

Lát nữa chúng ta cứ đi về phía trước xem thử, nếu có vấn đề gì thì quay lại là được.” Tần Mặc giải thích với mấy người bên cạnh, Quắc Quắc ở một bên nhíu mày.

“Anh rốt cuộc có được không vậy?

Vốn dĩ chúng tôi vừa rồi đã tiêu hao rất nhiều thể lực, nếu lại lãng phí thời gian trên đường đi, chẳng phải chúng tôi sẽ càng mất sức hơn sao?

Tôi thấy anh chính là muốn vô cớ tiêu hao sức lực của hai chúng tôi, để sau này có thể đối phó với chúng tôi, đúng không?” Tần Mặc bị Quắc Quắc chọc cho tức cười, anh đứng tại chỗ nhìn cô ta.

“Cô cũng có mặt mũi nói ra những lời như vậy sao?

Nếu tôi thật sự muốn đối phó với hai người, hai người đã sớm chết dưới kiếm của tôi rồi, còn ở đây lãng phí thời gian với hai người

làm gì?" Hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc đi thẳng về phía trước.

Dường như nghĩ đến điều gì đó, Tần Mặc lại dừng lại nhìn Hạo Thiên Chân.

"Cái này cho cậu." Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn chiếc áo giáp trước mặt.

Cậu không ngờ Tần Mặc lại tặng chiếc áo giáp này cho mình, đây không phải là thứ mà Tần Mặc vừa mới có được sao?

"Tôi thấy sức phòng ngự của chiếc áo giáp này rất tốt, anh cứ giữ lại dùng đi.

Nếu đưa cho tôi, chẳng phải anh sẽ không có gì dùng sao?" Tần Mặc xua tay.

"Không cần đâu, dù sao thứ này đối với tôi cũng không có tác dụng gì." Dù sao thì những quái vật ở đây cũng không thể làm anh bị thương được, trên người anh có khí bảo vệ, làm sao có con quái vật nào không biết điều như vậy chứ?

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân nhìn vào chiếc áo giáp trước mặt.

Bàn Tử ở bên cạnh nói với Hạo Thiên Chân.

Chương 256

“Tôi nói này Thiên Chân, cậu cứ nhận lấy đi.

Món này đúng là rất quan trọng với cậu, dù sao thì thực lực của cậu là yếu nhất trong đám chúng ta mà.” Nghe vậy, Hạo Thiên Chân liếc mắt xem thường, cậu đưa tay đấm nhẹ vào vai Bàn Tử.

“Anh nói bậy gì đó?

Sao tôi có thể là người yếu nhất được, rõ ràng thực lực của tôi rất mạnh mà.” Thấy bộ dạng của cậu, Tần Mặc bật cười rồi gật đầu.

“Thôi được rồi, cậu nói sao cũng được.” Nói xong Tần Mặc liền đặt chiếc áo giáp vào tay Hạo Thiên Chân.

“Tuy rằng chiếc áo giáp này quả thực rất cứng rắn, nhưng vừa rồi tôi nhấc lên thử, phát hiện nó cũng không nặng lắm, chắc là được làm từ chất liệu đặc biệt.” Trong mắt Hạo Thiên Chân lộ vẻ kinh ngạc, rồi cậu nhìn vào chiếc áo giáp trước mặt, nhíu mày.

“Nếu vậy thì chiếc áo giáp này thật sự có tác dụng gì không?

Trông nó cũng bình thường mà.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa lật qua lật lại chiếc áo giáp.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử ở bên cạnh, hất cằm về phía con dao găm trong tay Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ý Tần Mặc, liền cầm dao găm đâm vào chiếc áo giáp.

Thế nhưng nhát đâm này không hề xuyên thủng được áo giáp, thậm chí một vết xước cũng không để lại.

Thực ra uy lực của Thiên Thần Kiếm của Tần Mặc đã đủ mạnh, nhưng ngay cả Thiên Thần Kiếm của anh cũng không thể làm tổn

thương chiếc áo giáp này, Tần Mặc đã biết nó chắc chắn là một bảo vật.

Hạo Thiên Chân lập tức kinh ngạc, cậu có chút khó tin nhìn Bàn Tử.

"Anh không phải đang đùa với tôi đấy chứ, vừa rồi anh không dùng sức phải không?" Bàn Tử liếc mắt xem thường.

"Cậu nghĩ Bàn Gia tôi có thời gian ở đây nói nhảm với cậu sao?

Cậu mau cất chiếc áo giáp này đi, dù sao đây cũng là một tấm lòng của Tần Mặc dành cho cậu." Quắc Quắc nhíu mày, quay đầu nhìn A Ninh ở bên cạnh.

Nếu chiếc áo giáp này lợi hại như vậy, tại sao họ không cướp lấy nó?

Như vậy sau này họ sẽ không cần phải sợ đối thủ nữa sao?

A Ninh lại lắc đầu với Quắc Quắc, nhỏ giọng nói.

"Thực lực của tên nhóc đó rất mạnh, hơn nữa bây giờ trong tay họ có chiếc áo giáp này, ngay cả Hạo Thiên Chân yếu nhất chúng ta cũng không làm bị thương được, huống hồ là mấy người kia.

Tạm thời cứ vậy đi." Quắc Quắc thở dài gật đầu.

Cô ta cảm thấy A Ninh đã nói như vậy, cô ta cũng không tiện nói gì thêm.

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước.

Một lúc sau, họ lại đến một vách đá cheo leo.

Đến đây, Quắc Quắc nhíu mày, hừ lạnh một tiếng.

"Để cho tên nhóc nhà ngươi đi lung tung, bây giờ đi nhầm đường rồi chứ gì." Nghe Quắc Quắc nói vậy, Tần Mặc liếc cô ta một cái

nhưng không nói gì nhiều, chỉ đi đến bên cạnh vách đá.

Quắc Quắc thấy vậy liền cười lạnh, cô ta cũng từ từ tiến lại gần vách đá, trông như đang xem xét tình hình xung quanh, nhưng thực chất là muốn đẩy Tần Mặc xuống.

Nhưng ngay khi tay cô ta vừa đưa ra, còn chưa kịp dùng sức, Tần Mặc đã đột ngột nắm lấy cổ tay cô ta, bẻ mạnh về phía sau.

Quắc Quắc lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, cô ta nhíu chặt mày nhìn Tần Mặc.

Không ngờ tốc độ phản ứng của Tần Mặc lại nhanh đến vậy.

Tần Mặc cười lạnh.

"Xem ra cô vẫn chưa biết điều nhỉ.

Nếu đã vậy thì xuống dưới đó đi." Nói rồi Tần Mặc liền xốc Quắc Quắc lên, định ném thẳng cô ta xuống vách đá.

Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc như vậy liền bất lực nhìn, A Ninh ở bên cạnh cũng lên tiếng.

"Hay là đừng giết cô ấy.

Có cô ấy ở đây, ít nhất chúng ta cũng có thêm một người giúp đỡ.

Lỡ như sau này các anh thật sự không đối phó được với những thứ trong này, chẳng phải cô ấy cũng có thể góp một chút sức sao?" Tần Mặc nhìn A Ninh.

"Tôi nghĩ tôi đã cảnh cáo các người rất nhiều lần rồi, nhưng cô ta vẫn muốn làm chuyện như vậy, chẳng phải cô ta đang ép tôi ra tay sao?" A Ninh lắc đầu.

"Tôi biết trong lòng anh không thoải mái, nhưng cô ấy chỉ lo lắng anh sẽ làm những chuyện bất lợi cho chúng tôi nên mới muốn ra tay với anh thôi.

Anh đừng chấp nhặt với cô ấy." "Đúng vậy, Tần Mặc, tôi cũng thấy chúng ta không thể giết cô ấy." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc biết Hạo Thiên Chân không nỡ nhìn người khác chết ngay trước mặt mình như vậy, nên anh liền tung một cú đá vào người Quắc Quắc, khiến cô ta văng vào đống đá vụn.

"Đây là lần cuối cùng tôi cho cô cơ hội.

Nếu sau này cô còn làm gì nữa, đừng trách tôi động thủ!" Nói xong, Tần Mặc tiếp tục quan sát xung quanh.

Quắc Quắc thì bĩu môi, đứng dậy nhìn Tần Mặc.

"Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Nếu không phải anh, chúng ta cũng sẽ không đến vách đá này!" Tần Mặc đã lười nói thêm với Quắc Quắc, chỉ đi lại bên vách đá.

Vừa rồi Tần Mặc đã quan sát được tình hình bên dưới, chỉ là chưa kịp nói với họ.

"Mấy người qua đây xem này." Nghe Tần Mặc nói vậy, Lương sư gia vội vàng lắc đầu.

"Hay là thôi đi, tôi đã lớn tuổi rồi, nếu tôi thật sự qua đó, lỡ không cẩn thận rơi xuống, chẳng phải tôi toi đời sao?" Tần Mặc có chút bất lực, anh không ngờ Lương sư gia lại nhát gan như vậy.

Lão Dương ở bên cạnh thì không có gì sợ hãi, ông đi đến bên vách đá, nhìn xuống dưới thì thấy có một con đường rất lớn, và xung quanh toàn là những bức tường được tạo nên từ quan tài.

"Hẳn là ở đây rồi." Trên mặt Lão Dương nở một nụ cười nhạt.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng nhìn về phía đó, hai người họ ừ một tiếng rồi cũng nhìn Tần Mặc.

"Tôi cũng cảm thấy là nơi này, hay là chúng ta xuống thẳng luôn

đi.” Tần Mặc gật đầu, rồi anh nhìn về phía Quắc Quắc, đứng thẳng người, dùng U Minh Kiếm vừa mới nhận được chỉ vào cô ta.

Chương 257

“Cô xuống trước.” Quắc Quắc thấy Tần Mặc như vậy, sắc mặt có chút không tốt, cô ta lắc đầu.

“Tôi không nghe lời anh đâu.” Tần Mặc cười lạnh.

“Không nghe lời phải không?

Không nghe lời thì tôi lại ném cô xuống.” Trong lòng Quắc Quắc chùng xuống một tiếng, vì cô ta biết Tần Mặc chắc chắn có thể làm được, nên cô ta có chút phẫn nộ nhìn Tần Mặc.

“Có gì ghê gớm chứ?

Anh làm chuyện như vậy nhất định sẽ gặp báo ứng, anh cứ chờ đó cho tôi!” Nói rồi Quắc Quắc đi thẳng đến bên vách đá, Tần Mặc cũng lấy ra một sợi dây thừng từ trên người mình thả xuống.

Quắc Quắc men theo sợi dây thừng từ từ leo xuống.

Không bao lâu sau, cô ta đã xuống đến bên dưới, rồi nhìn lên Tần Mặc và ra hiệu cho họ.

Tần Mặc hiểu ý Quắc Quắc, liền quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

“Chúng ta đi thôi, mọi người nhớ cẩn thận một chút.” Mấy người họ đều đáp lời, họ đương nhiên hiểu đạo lý này.

Dù sao đây cũng là vách đá cheo leo, nếu họ thật sự từ trên này ngã xuống, e rằng sẽ chết tan xương nát thịt.

Tần Mặc men theo sợi dây thừng từ từ leo xuống, không bao lâu anh đã xuống đến nơi.

Những người khác cũng theo sát phía sau.

Chẳng mấy chốc tất cả họ đã xuống đến bên dưới, rồi lại nhìn Tần Mặc.

"Bên dưới này rốt cuộc là nơi nào vậy?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhìn xung quanh.

Lương sư gia đã từng thấy nên ông nói với mấy người trước mặt.

"Loại này thường là hố bồi táng, cho nên các cậu có thể thấy có rất nhiều xương cốt." Tần Mặc nhìn xung quanh rồi gật đầu, mấy người khác cũng có cùng quan điểm với Lương sư gia.

"Hố bồi táng này thực ra ở thời cổ đại cũng khá phổ biến, nhưng chúng ta cứ men theo con đường này là có thể tiếp tục đi về phía trước." Lương sư gia vừa nói vừa cười, nhìn mấy người Tần Mặc.

Tần Mặc ừ một tiếng, đúng lúc này Bàn Tử ở bên cạnh nhíu mày.

"Sao tôi đột nhiên cảm thấy sau lưng mình hơi lạnh nhỉ?" Tần Mặc nhìn Bàn Tử, nhướng mày.

"Có phải vì bên dưới này quá âm u không, nên mới vậy, cũng bình thường thôi, đừng nghĩ nhiều." Lương sư gia ở bên cạnh lại đột nhiên cảm thấy có người thổi một luồng gió vào sau gáy mình, ông vội vàng quay đầu nhìn về phía sau.

"Ai vậy?" Thấy Lương sư gia như vậy, trong lòng mọi người đều cảnh giác, Tần Mặc cũng nhíu mày.

"Sao vậy?" "Tần Mặc huynh đệ, vừa rồi tôi hình như cảm thấy có người thổi gió vào sau lưng tôi, tôi cũng không rõ là chuyện gì." Lương sư gia nói xong câu này, nuốt nước bọt, lại quay đầu nhìn xung quanh.

Thấy những bộ xương cốt trên đất, A Ninh nhìn Tần Mặc nói.

"Không lẽ là oan hồn của những thi thể này đang quấy phá sao?"

Tần Mặc lắc đầu.

“Chắc không phải đâu.

Có thể chỉ là ông ấy tự mình cảm thấy sai, hoặc là vừa nghe Bàn Tử nói câu đó nên có tác dụng tâm lý thôi.” Bàn Tử bĩu môi, có chút không đồng tình nói.

“Vừa rồi đã nói rồi, sau lưng tôi quả thực có hơi lạnh, sao anh cứ không chịu tin tôi thế?

Bây giờ Lương sư gia cũng cảm thấy có người thổi gió vào sau lưng ông ấy, anh vẫn không chịu tin, chẳng lẽ anh nghĩ đây là ảo giác của hai chúng tôi sao?” Tần Mặc nghe vậy liền im lặng.

Lời Bàn Tử nói có thể cũng không sai, nhưng Tần Mặc có thể chắc chắn rằng xung quanh đây thực sự không có thứ gì, nếu không hệ thống của mình chắc chắn sẽ cảnh báo chứ?

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước xem ở đây rốt cuộc có thứ gì không.” Tần Mặc nhìn mấy người trước mặt.

Mấy người họ lập tức đáp lời, rồi đi theo sau lưng Tần Mặc, dò đường phía trước.

Đi được một lúc, họ đến một ngã ba.

“Bây giờ chúng ta đi đường nào?” Bàn Tử nhìn ngã ba này, nơi đây có ba con đường.

“Tôi nghĩ hay là chúng ta đi bên này trước đi.” Lương sư gia chỉ vào một trong những con đường.

Nhưng Quắc Quắc lại hừ lạnh một tiếng, cô ta lắc đầu.

“Tôi thấy con đường đó không ổn lắm, chúng ta đi bên này đi.” Thấy ý kiến của hai người không giống nhau, Hạo Thiên Chân nhìn

về phía Tần Mặc.

"Anh thấy sao?" Thực ra Tần Mặc bây giờ cũng chưa nghĩ ra cụ thể nên đi hướng nào, nhưng sau khi do dự một lúc, anh vẫn nói với mấy người họ.

"Đường nào cũng được." Dù sao thì bây giờ họ cũng không biết cụ thể nên đi hướng nào, nếu đã vậy thì tùy ý.

"Vậy được, hay là chúng ta đi bên đó đi." Bàn Tử chỉ vào vị trí mà Lương sư gia vừa nói, anh cảm thấy dù thế nào họ cũng không thể đi cùng với Quắc Quắc được.

Ngay khi họ đang bàn bạc, Lương sư gia đột nhiên lại hét lên một tiếng.

Tần Mặc nhíu mày nhìn Lương sư gia, khó hiểu nói.

"Sao vậy?" "Tôi hình như lại cảm thấy có gió lạnh, hay là chúng ta mau rời khỏi đây đi, nơi này thật sự quá đáng sợ rồi." Nói xong câu này, Lương sư gia vội vàng quay đầu nhìn xung quanh, còn dùng đèn pin trong tay không ngừng soi rọi.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ Lương sư gia lại sợ hãi đến vậy, nhưng đây cũng là chuyện thường tình.

"Vậy được, chúng ta đi bên này trước đi." Quắc Quắc thấy họ như vậy liền hừ lạnh một tiếng.

"Tại sao các người không nghe tôi?

Nếu đi bên đó mà gặp nguy hiểm, tôi xem các người làm thế nào?" "Gặp nguy hiểm thì đã sao, cứ sợ sệt như cô thì làm sao thoát ra khỏi ngôi mộ này được?

Ngôi mộ này chắc chắn có những sinh vật khác!

Dù chúng ta đi bên này gặp phải, thì cũng chứng tỏ bên này có thể

có đường." "Huống hồ bên kia cũng chưa chắc đã là con đường đúng." Lão Dương cũng chen vào.

Dù sao thì mấy người họ mới là một phe, còn Quắc Quắc và A Ninh muốn đi đâu, không có quan hệ gì với họ.

Thấy họ như vậy, sắc mặt Quắc Quắc trở nên vô cùng khó coi, cô ta quay đầu nhìn A Ninh ở bên cạnh.

"Cô nói chúng ta nên làm gì?" "Nếu họ đã quyết định đi bên đó, chúng ta chỉ cần đi theo là được.

Hơn nữa, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm gì, cũng là mấy người họ đứng ra hứng chịu, có liên quan gì đến hai chúng ta chứ?" Mọi người ừ một tiếng rồi không nói gì thêm, họ cùng Lương sư gia đi thẳng về phía trước.

Chương 258

Nhưng đi được một lúc, Lương sư gia lại lần nữa cảm nhận được gió lạnh, ông quay đầu nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc huynh đệ, hay là anh đi trước đi, tôi hơi sợ." Tần Mặc liếc mắt xem thường, sau đó anh ừ một tiếng.

Mọi người cứ thế đi về phía trước, trên đất có rất nhiều xương cốt, nhưng họ cũng không để ý nhiều.

Cứ như vậy đi được một lúc, họ lại đến một ngã ba khác.

"Chuyện gì thế này?

Sao lại có một ngã ba nữa?" Bàn Tử khó hiểu nhìn Tần Mặc và mọi người.

Tần Mặc im lặng một lúc rồi quan sát tình hình xung quanh, anh phát hiện ra đây hình như chính là ngã ba lúc nãy.

"Đây chính là ngã ba lúc nãy, chúng ta đi từ bên đó lại vòng về đây." Quắc Quắc ở bên cạnh thấy vậy liền cười lạnh một tiếng.

"Thấy chưa, tôi đã nói với các người rồi, con đường bên đó vốn dĩ không đúng." Tần Mặc nhìn Quắc Quắc một cái, rồi lại nhìn vào ngã ba này.

Một con đường khác là hướng họ vừa đến, con đường đó chắc chắn không thể đi, vậy có nghĩa là chỉ còn lại con đường này thôi.

"Vậy chúng ta thử đi bên này xem sao." Nói rồi Tần Mặc nhìn Quắc Quắc.

Quắc Quắc hiểu ý Tần Mặc liền lắc đầu.

"Lần này tôi không thể đi trước được, vừa rồi là các người đi

trước, tại sao bây giờ lại đổi thành tôi, tôi không đồng ý." Tần Mặc cười lạnh.

"Cô rốt cuộc có đi không?" "Anh bảo tôi đi là tôi đi sao?

Vậy tôi chẳng phải mất mặt lắm sao." Tần Mặc gật đầu, rồi anh lấy U Minh Kiếm của mình ra đặt lên cổ Quắc Quắc.

"Thanh U Minh Kiếm này tôi còn chưa dùng nhiều, nhưng tôi nghĩ uy lực của nó chắc chắn phải lợi hại hơn thanh Thiên Thần Kiếm trước đây của tôi một chút, cô có muốn thử không?" Tần Mặc nhìn Quắc Quắc.

Quắc Quắc thấy Tần Mặc như vậy, trong lòng chùng xuống một tiếng.

"Anh có gì ghê gớm chứ?" "Tôi đương nhiên không có gì ghê gớm, cô tự xem có muốn tiếp tục đi về phía trước không.

Nếu muốn thì chúng ta tiếp tục xuất phát, không muốn thì thôi." Quắc Quắc thấy Tần Mặc như vậy liền bĩu môi, nhưng cô ta cũng biết mình không đánh lại Tần Mặc, nếu đã vậy thì chỉ có thể nghe lời anh.

Cô ta đi về phía trước.

Đoàn người Tần Mặc đi theo sau lưng Quắc Quắc.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy một âm thanh rất nhỏ ở bên cạnh, anh lập tức quay đầu nhìn về phía đó.

Thấy Tần Mặc như vậy, Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhỏ giọng hỏi.

"Sao vậy?

Có thứ gì đó sao?" Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị mở miệng nói, giọng nói của hệ thống đã cảnh báo anh. 【Đinh, phát hiện sinh vật

trong mộ, mời lập tức tiêu diệt.】 Xem ra xung quanh đây quả thực có thứ gì đó, nhưng Tần Mặc không biết cụ thể là gì, nên anh nhìn Hạo Thiên Chân.

"Không có gì, tiếp tục đi về phía trước." Nếu sinh vật trong mộ này thật sự ra tấn công họ, thì mình ra tay giải quyết nó cũng không muộn.

Mọi người cứ thế đi về phía trước, Lương sư gia ở bên cạnh nhìn mấy người trước mặt.

"Nơi này thật sự quá đáng sợ, rốt cuộc khi nào chúng ta mới ra khỏi đây được?" Thực ra trong lòng Lão Dương cũng có chút sợ hãi, nên ông trừng mắt nhìn Lương sư gia một cái.

"Ông mau im miệng đi, vốn dĩ trong này đã âm u rồi, còn ở đây nói những lời này, lỡ như những thứ đó nghe thấy lời ông nói mà thật sự ra tấn công chúng ta thì phải làm sao?" Lương sư gia vội vàng đưa tay che miệng mình, rồi gật đầu.

"Thôi được rồi." Tần Mặc thấy họ như vậy liền nhướng mày, nhưng anh không nói gì khác, chỉ dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Qua không bao lâu, Quắc Quắc đột nhiên dừng lại tại chỗ.

Hắn quay đầu nhìn sang phía bên kia.

"Sao vậy?" A Ninh khó hiểu nhìn Quắc Quắc, Quắc Quắc chỉ nuốt nước bọt rồi chỉ vào góc khuất cách đó không xa.

"Vừa rồi tôi hình như thoáng thấy một đôi mắt ở đó, nhưng cũng không nhìn rõ lắm, đến khi nhìn lại thì chẳng thấy gì nữa." Lão Dương và mấy người kia nghe vậy thì trừng lớn mắt.

Hạo Thiên Chân lên tiếng hỏi.

"Tần Mặc, ở đây liệu có thật sự có thứ gì không?" Tần Mặc cười

nói.

“Đúng là có khả năng đó, nhưng chúng ta cũng đừng bận tâm nhiều.

Dù bên trong có thứ gì thì sao chứ?

Chẳng phải chúng ta vẫn tiếp tục đi xuống dưới hay sao?” Hạo Thiên Chân cảm thấy lời của Tần Mặc rất có lý, nên cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng đi theo sau anh.

Cả nhóm tiếp tục tiến về phía trước.

Không lâu sau, họ lại quay về ngã ba đường lúc nãy.

“Đây rốt cuộc có phải là cùng một ngã ba không vậy?” Hạo Thiên Chân khó hiểu nhìn mấy người trước mặt, Tần Mặc cười đáp.

“Đúng là cùng một chỗ.

Xem ra chúng ta đã đi vào một mê cung, hoặc là ở đây có cơ quan gì đó.” Tần Mặc quay đầu nhìn Lương Sư Gia, dường như đang hỏi ý kiến ông.

Lương Sư Gia đáp một tiếng.

“Suy nghĩ của tôi cũng tương tự như Tần Mặc huynh đệ.

Thật không biết chuyện này là sao nữa, lúc đầu chúng ta gặp phải vị tướng quân câm kia ở đó đã có một trận pháp rồi, bây giờ nơi này lại xuất hiện thêm cơ quan.” Lương Sư Gia liếc nhìn Hạo Thiên Chân đang đứng bên cạnh, nhớ lại lúc họ đi qua thác nước, liền nhìn Tần Mặc.

“Tần Mặc, cấu trúc ở đây có giống với thác nước kia không?” Dù sao thì bọn họ cũng đi vòng vòng rồi quay lại cùng một chỗ, mà nơi đó lại có cơ quan kích hoạt, không biết nơi này có giống vậy không?

Tần Mặc lắc đầu.

“Không chắc.

Hơn nữa, mọi người xem, những cỗ quan tài xung quanh đây về cơ bản đều giống hệt nhau, cách thức chúng được khảm vào cũng na ná, e rằng đối phương muốn dùng những cỗ quan tài này để mê hoặc chúng ta, khiến chúng ta cứ loanh quanh ở đây mãi.” “Dù thế nào đi nữa, chúng ta cứ kiểm tra ở đây trước đã.” Tần Mặc nhìn cả nhóm, họ liền đồng thanh đáp lại.

Nếu Tần Mặc đã nói vậy, họ sẽ tìm thử xem có phát hiện được cơ quan nào không.

Chương 259

Tần Mặc quan sát kỹ lưỡng, thực ra suốt quãng đường anh đã để ý, xung quanh đây không có gì đặc biệt, chỉ có quan tài mà thôi.

Nếu thật sự có cơ quan, e rằng nó nằm trong những cỗ quan tài đó.

Tần Mặc vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn những bộ hài cốt trên mặt đất.

Lúc này, Lão Dương thì thầm với Tần Mặc.

"Anh nói xem, liệu bên trong đây có thật sự có thứ gì không sạch sẽ không?

Nếu không sao chúng ta lại cứ đi vòng quanh ở đây mãi thế này?" Hạo Thiên Chân đảo mắt.

"Đừng nói những lời vô ích đó nữa, làm sao ở đây có thứ không sạch sẽ được.

Chúng ta cứ đi lòng vòng ở đây cũng không có nghĩa là bên trong có thứ gì đó, chúng ta tìm kỹ lại một lần nữa là được chứ gì?" Hạo Thiên Chân quả thật không tin có âm hồn tồn tại.

Giống như lúc đầu họ gặp vị tướng quân câm kia, cũng là do có người bày trận pháp ở đó nên họ mới nhìn thấy.

Còn nơi này, dù có rất nhiều hài cốt cũng không thể có âm hồn được.

Bàn Tử đảo mắt.

"Kể cả có âm hồn thì đã sao?

Có giỏi thì hiện ra đây, xem Bàn Gia ta có dạy dỗ ngươi không?" Bàn Tử nói xong còn xắn tay áo lên.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử lại đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh lẽo, hắn vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Mặc.

“Sao tôi lại cảm thấy có gió âm thế này?” Tần Mặc gật đầu, nhưng không nói nhiều, chỉ chăm chú quan sát.

Ngay từ đầu, Tần Mặc đã biết bên trong này có thứ gì đó, nếu giải quyết được nó, liệu có thể thoát khỏi nơi này không?

Trầm mặc một lúc, Tần Mặc quan sát những bộ hài cốt trên mặt đất.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên phát hiện trên những bộ hài cốt đó dường như có vết thương.

Tần Mặc ngồi xổm xuống, nhìn kỹ những bộ xương.

Quắc Quắc ở bên cạnh thấy vậy liền cười khẩy.

“Gặp phải thời khắc quan trọng thế này mà anh lại chẳng có ý kiến gì, thật không biết anh nghĩ cái gì nữa, còn ở đây quan sát mấy cái xác chết.

Mấy cái xác này thì có gì đáng xem.” Tần Mặc đưa mắt nhìn Quắc Quắc.

“Kỷ sở bất dục vật thi ư nhân, vậy anh có biết cách ra khỏi đây là gì không?” Quắc Quắc lập tức bị Tần Mặc làm cho nghẹn họng.

Chính vì không biết làm thế nào để thoát ra nên hắn mới hỏi Tần Mặc.

“Hơn nữa, không phải anh nói đi theo con đường kia là có thể ra ngoài sao?

Chẳng phải cũng đang đi lòng vòng ở đây à?

Cho nên chúng ta cũng kẻ tám lạng người nửa cân thôi, anh không có tư cách nói chúng tôi ở đây.” “Có giỏi thì anh tự nghĩ cách ra ngoài

đi, đừng có ở đây dạy đời tôi.” Tần Mặc cười lạnh, nhưng lười đôi co với hắn, chỉ tiếp tục nhìn những khúc xương trên đất.

“Có phải những khúc xương này có gì đặc biệt không?” Hạo Thiên Chân ngồi xuống nhìn Tần Mặc, anh đáp một tiếng.

“Những khúc xương này quả thật có chút không ổn.” Nói rồi Tần Mặc thở dài, đồng thời nhặt lên hai khúc xương.

“Không ổn chỗ nào vậy?” “Nhìn thấy hai khúc xương này không, chúng vốn dĩ là một, nhưng lại bị người ta chém thành ra thế này.

Hơn nữa, vừa nhìn đã biết là do lưỡi dao sắc bén gây ra.

Nếu tôi đoán không lầm, trước đây từng có người đánh nhau ở đây.” “Đối phương đều dùng vũ khí sắc bén.

Cậu còn nhớ lúc chúng ta gặp vị tướng quân câm kia không?

Thanh đại đao trong tay ông ta chính là một loại vũ khí sắc bén.” “Anh không phải là định nói với tôi, tất cả những người này đều bị vị tướng quân câm kia giết đấy chứ?

Nhưng chẳng phải vị tướng quân đó đang ở trong trận pháp sao?” Hạo Thiên Chân nhíu mày, có chút không hiểu tại sao Tần Mặc lại nói như vậy.

Tần Mặc cười nói.

“Vị tướng quân câm đó đúng là ở trong trận pháp, nhưng vị tướng quân câm trong trận pháp đó là giả.

Cậu có từng nghĩ đến việc, mấy nghìn năm trước, tướng quân câm có thể đã đối phó với những người canh mộ ở đây không?” “Theo logic thông thường, nơi này đúng là nên có người canh mộ.” “Vị tướng quân câm đó đến đây giúp thủ lĩnh của họ thăm dò mộ huyệt, tự nhiên có khả năng sẽ chạm trán với những người này.” “Chỉ khi giải

quyết được những người này, họ mới có thể thuận lợi tiếp tục tìm kiếm trong mộ huyệt." Nghe Tần Mặc giải thích, Hạo Thiên Chân liền gật đầu.

Lời của Tần Mặc nghe có vẻ không sai, nếu vậy chẳng phải có nghĩa là trước đây nơi này thật sự đã xảy ra chiến đấu sao?

"Thế thì giải thích được điều gì chứ?

Việc chúng ta cần làm bây giờ là nghĩ cách thoát ra khỏi đây, chứ không phải bàn luận những chuyện này." Quắc Quắc nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Bàn Tử ở bên cạnh thấy Quắc Quắc như vậy liền tung một quyền về phía hắn.

Quắc Quắc bị Bàn Tử đánh lùi lại.

"Sao mày lại đánh lén?" Quắc Quắc trừng mắt nhìn Bàn Tử, Bàn Tử cười lạnh.

"Bàn Gia ta mà không dạy dỗ mày một trận, mày sẽ không biết thế nào là tôn trọng.

Tần Mặc đã cứu các người mấy lần rồi, các người không biết đối xử tốt với cậu ấy thì thôi, lại còn ở đây nói những lời vớ vẩn?" "Tần Mặc không phải đang phân tích làm thế nào để ra khỏi đây sao?

Các người ở đây nói nhảm cái gì?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Quắc Quắc hừ lạnh một tiếng, nhưng hắn cũng biết lời Bàn Tử nói không sai.

Chỉ có để Tần Mặc phân tích ra, họ mới có khả năng thoát khỏi đây.

Tần Mặc cứ thế quan sát những bộ hài cốt xung quanh.

"Số lượng thi thể ở đây không ít, e rằng năm đó nơi này đã xảy ra

một trận chiến quy mô lớn, nhưng sau đó phe của tướng quân câm đã chiến thắng.” Nếu không thì lão Lý kia cũng sẽ không có được tấm bản đồ mộ huyệt đó.

“Vậy thì sao?

Chẳng phải việc chúng ta cần làm bây giờ là thoát khỏi đây à?” A Ninh ở bên cạnh nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đáp một tiếng.

Chương 260

“Đúng là vậy, cho nên tôi đang nghĩ xem đội quân của tướng quân câm năm đó đã thoát ra khỏi đây bằng cách nào.

Nơi này xem ra thật sự không đơn giản.” Tần Mặc quay đầu nhìn những cỗ quan tài xung quanh.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Quắc Quắc liền lẩm bẩm.

“Anh còn không biết thì tôi làm sao biết được?” Tần Mặc không thèm nói nhảm với Quắc Quắc nữa, chỉ chăm chú quan sát những cỗ quan tài.

Nhưng đúng lúc này, Tần Mặc lại đột nhiên nghe thấy một tiếng động từ bên cạnh truyền đến.

Lần này âm thanh khá lớn, nên tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy.

Đặc biệt là Lương Sư Gia, ông vốn đã nhát gan, bây giờ lại càng sợ hãi hơn.

“Các vị vừa rồi có nghe thấy tiếng gì không?

Tôi biết ngay mà, suy nghĩ lúc đầu của tôi không sai, nơi này thật sự có thứ không sạch sẽ.” Lương Sư Gia nói xong liền vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Mặc, ông cảm thấy chỉ có Tần Mặc mới có thể bảo vệ mình.

Thấy Lương Sư Gia nắm lấy cánh tay mình, Tần Mặc thở dài.

“Ông buông tôi ra đã chứ.

Ông cứ giữ chặt tôi thế này, làm sao tôi đối phó với thứ đó được?” Lương Sư Gia đáp một tiếng, lúc này mới buông tay ra.

Ở phía bên kia, A Ninh đã rút vũ khí ra, Quắc Quắc cũng vậy.

Cả hai đều biết rõ, thứ ở đây tuyệt đối không đơn giản, hơn nữa tốc độ của đối phương cực kỳ nhanh nhạy, ngay cả Tần Mặc cũng không bắt được bóng dáng của nó.

Lão Dương và Bàn Tử đều có chút cảnh giác nhìn xung quanh.

Tần Mặc đã nói như vậy, nghĩa là bên trong đây thật sự có thứ gì đó, họ có đối phó được hay không vẫn chưa chắc, nên phải hết sức cẩn thận.

Đúng lúc này, đột nhiên có một thứ nhảy bật lên, tấn công về phía Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc phản ứng rất nhanh, liền vung U Minh Kiếm trong tay ra.

Đối phương bị Tần Mặc tấn công, lập tức lùi về phía sau, nhưng rất nhanh đã ổn định lại thân hình, đứng trên một cỗ quan tài.

Nó đưa mắt nhìn Tần Mặc, miệng không ngừng phát ra tiếng "chi chi".

Tần Mặc nheo mắt, cứ thế nhìn chằm chằm con chuột bạch biến dị trước mặt.

"Không ngờ lại là chuột bạch biến dị." Bàn Tử nói câu này trong khi nhíu mày.

Lương Sư Gia ở bên cạnh lúc này mới hoàn hồn.

"Thảo nào ngay từ đầu chúng ta đã cảm thấy có thứ gì đó ở đây, nếu tôi đoán không lầm, chính là con chuột bạch biến dị này." "Nhưng thân hình con chuột bạch biến dị này trông lớn quá, có phải có ai đã làm gì trên người nó không?" Lão Dương nhìn Tần Mặc ở bên cạnh.

"Hơn nữa thân hình nó lớn như vậy mà chúng ta vừa rồi đều không phát hiện ra, có thể thấy mức độ nhanh nhẹn của thứ này mạnh

đến đâu.” Bàn Tử nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đáp một tiếng, suy nghĩ của anh cũng giống như Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh thì nhíu mày.

“Chắc không phải có người cố ý nuôi chúng ở đây đâu, mà là nơi này vốn dĩ đã có chuột, cộng thêm việc chúng ăn thi thể ở đây nên mới trở nên to lớn như vậy.” “Đúng là thế, nhưng nó đã lớn đến mức này, cũng có nghĩa là không dễ đối phó.

Mọi người lát nữa cẩn thận một chút, cố gắng trốn sau lưng tôi, để tôi đối phó nó.” A Ninh quay đầu nhìn Quắc Quắc ở phía bên kia.

Quắc Quắc không nói gì, dù sao quan hệ của hai người họ với Tần Mặc cũng không đặc biệt tốt, không thể nào chạy qua nhờ Tần Mặc bảo vệ được.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con chuột bạch biến dị cách đó không xa, nó cũng đang nhìn anh.

Thấy thanh kiếm trong tay Tần Mặc, con chuột bạch biến dị có chút cảnh giác.

Tần Mặc cười lạnh, rồi giải phóng khí tức trên người mình.

Cảm nhận được luồng khí tức này, con chuột bạch biến dị càng thêm kinh hãi, nó lập tức di chuyển sang một bên.

Thấy con chuột bạch biến dị chạy đến bên cạnh cỗ quan tài kia, Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Nhưng chưa kịp để anh phản ứng, con chuột bạch biến dị đã đột nhiên đập vỡ cỗ quan tài đó.

Bên trong, vô số con chuột bạch biến dị khác xuất hiện, nhưng thân hình của chúng nhỏ hơn rất nhiều so với con vừa tấn công họ.

“Sao ở đây lại nhiều chuột bạch biến dị thế này?” Hạo Thiên Chân

nói xong liền nuốt nước bọt.

Bàn Tử và mấy người kia vội vàng rút dao găm ra, nhìn chằm chằm bầy chuột bạch biến dị cách đó không xa.

Trong tay Quắc Quắc và A Ninh đều cầm vũ khí, chĩa vào đám chuột bạch trên mặt đất.

"Mọi người tự cẩn thận, tôi đi đối phó con to nhất.

Nếu tôi đoán không lầm, luồng gió âm mà các người cảm nhận được lúc đầu có thể là từ trong quan tài truyền ra.

Vì bên trong có quá nhiều chuột biến dị, khi chúng chạy sẽ tạo ra gió lạnh." Mọi người lúc này mới hiểu ra, xem ra nơi này thật sự không có thứ gì không sạch sẽ.

Chỉ là do lũ chuột bạch biến dị này gây ra mà thôi.

"Anh đối phó được con chuột bạch biến dị đó không?

Trên người nó chắc chắn có rất nhiều virus, anh phải cẩn thận đấy." Hạo Thiên Chân nhắc nhở Tần Mặc.

Tần Mặc cười gật đầu.

"Yên tâm đi, mấy con chuột bạch biến dị này đối với tôi không là gì cả, các người tự lo cho mình là được." Nói xong, Tần Mặc liền đưa mắt nhìn con chuột bạch biến dị lớn nhất.

Con chuột đó lại một lần nữa lao về phía Tần Mặc, anh liền vung thanh U Minh Kiếm trong tay.

Thanh U Minh Kiếm này là Tần Mặc vừa mới nhận được, không biết uy lực của nó thế nào.

Tần Mặc chém thẳng một nhát về phía con chuột biến dị cách đó không xa.

U Minh Kiếm chém trúng người nó, trên thân con chuột lập tức xuất hiện một vết thương.

Nó lăn về phía sau một vòng, rồi âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Không ngờ thực lực của tên nhóc này lại mạnh đến vậy, xem ra nó tuyệt đối không thể xem thường.

Chương 261

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của nó, nên khẽ thở ra một hơi.

“Muốn né đòn tấn công của ta, cũng phải xem ngươi có bản lĩnh đó không.” Nói xong câu đó, Tần Mặc liền gầm lên một tiếng, một luồng khí tức khổng lồ từ trên người anh tỏa ra, lao thẳng về phía con chuột bạch biến dị.

Luồng khí tức này trực tiếp va vào người con chuột, nó lập tức ngã xuống đất.

Sau đó, con chuột bạch biến dị có chút không hiểu nhìn Tần Mặc, tại sao trên người tên nhóc này lại có sự tồn tại của khí tức chứ?

Phải biết rằng khí tức không phải thứ dễ đối phó.

Tần Mặc thấy bộ dạng của con chuột biến dị thì nhướng mày, rồi cười nói.

“Bây giờ đã kinh ngạc đến thế rồi sao?

Vậy lát nữa chẳng phải ngươi sẽ càng hối hận vì đã chọc vào đám người chúng ta à?” Nói xong, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ sức mạnh của mình.

Không lâu sau, anh lại đưa mắt nhìn con chuột bạch biến dị.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Lại một luồng năng lượng khổng lồ tấn công về phía con chuột.

Ngay khi nó chuẩn bị né sang một bên, xung quanh nó liền xuất hiện vô số tinh thể băng.

Nó quay đầu nhìn những tinh thể băng xung quanh, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Tần Mặc lại có thể triệu hồi ra thứ này.

Nó trực tiếp lao vào tinh thể băng, nhưng tinh thể băng lại không hề vì thế mà vỡ tan.

Do dự một chút, nó há to miệng cắn vào tinh thể băng.

Một vết nứt lập tức xuất hiện trên tinh thể băng, và sau khi bị nó gặm, vết nứt ngày càng lớn hơn.

Tần Mặc tất nhiên sẽ nắm bắt cơ hội, anh nhìn nó rồi nói.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một đóa sen khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Đúng lúc này, những cánh sen dần dần hình thành một thủ ấn khổng lồ.

Thủ ấn này trực tiếp đánh về phía con chuột bạch biến dị cách đó không xa.

Con chuột va vào tinh thể băng, đồng thời tinh thể băng cũng vỡ tan tành, nó cũng ngã xuống đất.

Những mảnh băng vỡ trực tiếp găm vào người nó, tạo ra vô số vết thương nhỏ li ti.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, trong mắt lộ vẻ đắc ý, xem ra con chuột bạch biến dị này không phải là đối thủ của mình.

Con chuột bạch biến dị thì có chút oán hận nhìn Tần Mặc.

Nó không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy, xem ra muốn đối phó anh không phải là chuyện đơn giản.

Tần Mặc nhướng mày nói.

"Bây giờ ngươi đã bị thương rồi, cũng không cầm cự được bao lâu đâu, cho nên ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn từ bỏ đi, đừng có

giãy giụa vô ích ở đây nữa." Con chuột bạch biến dị làm sao có thể nghe lời Tần Mặc?

Nó trực tiếp lắc đầu, rồi lại đứng dậy, nhìn Tần Mặc, lao thẳng về phía anh.

Tần Mặc gật đầu, nếu nó đã không nghe lời như vậy, thì mình sẽ cho nó thấy thực lực của bản thân.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền vung U Minh Kiếm trong tay.

U Minh Kiếm lại một lần nữa chém trúng con chuột biến dị, trên đầu nó lập tức xuất hiện một vết thương, đồng thời rất nhiều máu từ trên đầu nó chảy xuống.

Máu nhỏ giọt xuống đất, Tần Mặc cảm nhận được trong không khí dường như xuất hiện rất nhiều virus.

Tần Mặc liền nheo mắt lại, anh không ngốc, tự nhiên biết những loại virus này nguy hiểm đến mức nào.

Vì vậy, Tần Mặc từ từ ngưng tụ sức mạnh, giải phóng khí tức trên người.

Có luồng khí tức này, anh không cần phải sợ virus nữa.

Điều này cũng để phòng Hạo Thiên Chân và mấy người kia bị virus gây hại.

Sau khi Tần Mặc giải phóng khí tức, virus liền trực tiếp tiêu tán, đồng thời con chuột bạch biến dị cũng cảm nhận được sức mạnh của Tần Mặc.

Trong mắt con chuột lộ vẻ kinh ngạc, nó lùi về phía sau một đoạn, nhưng Tần Mặc căn bản không dễ dàng bỏ qua cho nó.

Dù sao bây giờ trên đầu nó đã có một vết thương, mình phải thừa thắng xông lên.

Chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng giải quyết được con chuột bạch biến dị.

Tần Mặc lộn một vòng ra sau lưng con chuột, rồi từ trên cao chém xuống.

Nhát chém này trực tiếp trúng vào lưng con chuột.

Nó lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, quay đầu nhìn lưng mình, phát hiện trên lưng đã có thêm mấy vết thương.

Hơn nữa những vết thương này đặc biệt sâu.

Tần Mặc lại kéo dãn khoảng cách với con chuột, nhưng nó lại bám riết lấy anh, há to miệng muốn cắn Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc căn bản không cho nó cơ hội đó, nên không lâu sau, anh lại dùng U Minh Kiếm chặn trước mặt nó.

Thân thể nó va vào U Minh Kiếm của Tần Mặc, lại vì thế mà có thêm một vết thương nghiêm trọng.

Nó có chút không phục nhìn Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc ánh lên một tia cười lạnh.

"Bây giờ biết mình yếu đến mức nào rồi chứ?

Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn dẫn đồng bạn của mình rời khỏi nơi này đi, nếu không kết cục của các ngươi chỉ có một, đó là chết." Con chuột bạch biến dị có thể hiểu được lời Tần Mặc nói, nhưng anh càng kiêu ngạo, trong lòng nó càng không phục.

Nó không cho rằng mình kém Tần Mặc nhiều.

Nghĩ vậy, nó lại lao về phía Tần Mặc.

Chương 262

Trong chốc lát đã đến bên cạnh anh, đồng thời nó cũng giải phóng sức mạnh của mình.

Chỉ thấy xung quanh lại xuất hiện vô số virus.

Tần Mặc có thể nhìn thấy những virus này, nên trên mặt anh cũng lộ vẻ kiêng dè.

May mà trên người mình có khí tức, nếu không bị virus xâm nhập, e rằng sẽ khá phiền phức.

Ngay khi con chuột bạch biến dị đến trước mặt Tần Mặc, anh liền cười lạnh nói.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Sau khi Tần Mặc dứt lời, con chuột bạch biến dị có thể cảm nhận rõ ràng không gian xung quanh dường như ngưng kết trong chốc lát, ngay cả thân thể nó cũng đứng sững tại chỗ.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Một tảng đá cực lớn bay đến trước mặt Tần Mặc, tảng đá này trực tiếp đập vào người con chuột, nó ngã xuống đất.

Thân thể nó đã bị tảng đá này đè chặt, nên bây giờ căn bản không thể động đậy.

Tần Mặc nhân cơ hội này đến bên cạnh nó.

Chỉ thấy Tần Mặc vung U Minh Kiếm trong tay.

Trong lòng con chuột bạch biến dị giật thót một cái, có lẽ vì quá sợ hãi nên nó liền hất bay tảng đá, chạy sang một bên.

Tần Mặc bám sát theo sau.

Một lúc sau, Tần Mặc đã ở ngay sau lưng nó.

Con chuột nhận ra mình không thể trốn thoát, liền quay đầu lại cắn về phía Tần Mặc.

Trong miệng nó tỏa ra một mùi hôi thối, Tần Mặc có chút cạn lời che miệng lại, nhưng U Minh Kiếm của anh vẫn đâm vào người nó.

Lần này đâm trúng chân con chuột, chân nó trực tiếp bị Tần Mặc đâm xuyên.

Đồng thời, Tần Mặc lại xoay người một vòng đến bên cạnh nó.

Tần Mặc đá một cước vào người con chuột, nó lập tức lăn một vòng, di chuyển sang một bên.

Sau khi ổn định lại thân hình, nó lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Tên nhóc này sao còn có thể khống chế không gian xung quanh nữa?

Điều này thật sự khiến nó quá bất ngờ.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của con chuột bạch biến dị, nên cười nói.

"Bây giờ xem ra ngươi cũng chỉ có thế." Nói xong câu đó, Tần Mặc từ từ nhắm mắt lại.

Không lâu sau, anh ngưng tụ sức mạnh của mình, ngay cả nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống.

Rất nhanh, Hạo Thiên Chân và những người khác cảm nhận được thì vui mừng hẳn lên.

"Xem ra Tần Mặc lại sắp dùng mấy chiêu đó rồi?" Họ biết sức mạnh của Tần Mặc luôn rất mạnh, xem ra không bao lâu nữa, anh sẽ có thể giải quyết được con chuột bạch biến dị.

“Ngưng Băng Quyết!” Sau khi Tần Mặc dứt lời, xung quanh con chuột bạch biến dị liền xuất hiện vô số tinh thể băng, chúng trực tiếp vây nó ở giữa.

Vài phút sau, những tinh thể băng này trực tiếp hình thành một khối băng cực lớn, nhốt chặt con chuột lại.

Con chuột bạch biến dị không ngừng va vào khối băng xung quanh, nhưng khối băng này cũng không vì thế mà tan đi.

Tần Mặc lại giơ cao U Minh Kiếm trong tay.

Thấy bộ dạng này của Tần Mặc, trong lòng con chuột giật thót một cái.

Nó biết nếu bị U Minh Kiếm của Tần Mặc đánh trúng, e rằng chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Ngay khi con chuột bạch biến dị định một lần nữa lao vào khối băng trước mặt, Tần Mặc đã trực tiếp tung ra U Minh Kiếm của mình.

Một đạo kiếm khí khổng lồ chém về phía khối băng.

Khối băng lập tức bị Tần Mặc hất bay, đồng thời con chuột cũng va vào tảng đá bên cạnh, thân thể nó chịu một lực va chạm rất lớn.

Vốn dĩ trên người nó đã có rất nhiều vết thương, bây giờ những vết thương này lại chảy máu, trông vô cùng đáng sợ.

Thấy máu này, Tần Mặc nhướng mày.

Bây giờ bên trong khối băng này toàn là máu của nó.

Con chuột bạch biến dị thì vẫn ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt mang theo một tia âm trầm.

Nhưng khối băng này vừa chịu đựng kiếm khí của Tần Mặc, trên đó đã xuất hiện một vết nứt, nên con chuột biến dị không ngừng va vào.

Cứ như vậy, không lâu sau, khối băng trực tiếp vỡ tan.

Sức mạnh từ vụ nổ lan ra xung quanh, con chuột bạch biến dị thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mặc nhướng mày.

"Đừng đắc ý sớm quá." Sau khi Tần Mặc dứt lời, anh lại đưa mắt nhìn những mảnh băng.

Những mảnh băng này lúc này lại từ từ ngưng kết lại với nhau.

Một lúc sau, những mảnh băng trực tiếp đâm về phía con chuột.

Trong lòng con chuột bạch biến dị giật thót một cái, chuyện gì thế này?

Những mảnh băng này trông có vẻ không mạnh lắm, tại sao sau khi vỡ thành thế này lại có thể biến thành từng con dao găm nhỏ.

Nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể khổ sở chống cự ở đây.

Một lúc sau, những mảnh băng này đều đâm vào người nó, trên người nó lại xuất hiện vô số vết thương nhỏ li ti.

Những vết thương này trông vô cùng đáng sợ, giống như từng lỗ kim châm.

Con chuột bạch biến dị lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc phi thân một cái, di chuyển về phía nó, trong chốc lát lại chém một nhát vào người nó.

Chương 263

Bị Tần Mặc tấn công, nó trực tiếp nằm rạp xuống đất.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Sau khi Tần Mặc dứt lời, nhiệt độ xung quanh liền tăng vọt.

Nhưng nhiệt độ càng cao, mức độ hoạt động của virus xung quanh càng mạnh.

Con chuột bạch biến dị mừng rỡ, nó trực tiếp giải phóng toàn bộ virus trên người ra.

Những virus xung quanh giống như đang khiêu vũ, không ngừng lan tỏa ra xung quanh.

“Ngươi nghĩ rằng đám virus của ngươi còn có thể tồn tại sao?” Tần Mặc nói xong câu đó liền nhắm mắt lại.

Một lúc sau, trên người Tần Mặc xuất hiện khí tức khổng lồ, trực tiếp tiêu diệt những mảnh băng.

Ngay cả những virus trên người con chuột bạch biến dị cũng bị ảnh hưởng nhất định, chúng căn bản không dám xuất hiện trên bề mặt da của nó nữa.

Con chuột bạch biến dị có chút tức giận, đám virus này bị sao vậy?

Trước đây mình đã nuôi chúng lâu như vậy, bây giờ cần đến chúng thì chúng lại trốn trong cơ thể mình.

Dù trên người Tần Mặc có khí tức, chúng cũng không cần phải sợ đến mức này chứ.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của con chuột bạch biến dị, nên cầm U Minh Kiếm tiếp tục chỉ vào nó.

“Xem ra đám virus của ngươi cũng không ra gì nhỉ.

Nếu đã vậy thì mau chóng giải quyết ngươi thôi, dù sao ta còn phải cùng mấy người đồng bạn nhanh chóng rời khỏi đây nữa.” Nói xong câu đó, Tần Mặc liền lao về phía con chuột bạch biến dị.

Con chuột thì không ngừng chống cự Tần Mặc.

Tần Mặc lại một lần nữa đánh bay con chuột.

Thân thể con chuột bạch biến dị va vào một trong những cỗ quan tài, cỗ quan tài đó trực tiếp vỡ tan tành.

Tần Mặc điều khiển ngọn lửa của mình đánh lên người con chuột bạch biến dị.

Lớp da của con chuột bạch biến dị có một lớp lông nhung, lớp lông này ngay lập tức bị ngọn lửa của Tần Mặc thiêu rụi.

Nó có chút không hiểu nhìn lớp lông trên người mình, sao đám lông này lại vô dụng như vậy chứ?

Tần Mặc nhướng mày, tiếp đó nhìn vào thân thể nó, anh phát hiện thân thể nó đã bắt đầu biến thành màu đen.

“Tôi còn tưởng ngươi mạnh đến mức nào, xem ra ngoài đám virus kia ra, ngươi chẳng có thứ gì để chống lại tôi cả.” Con chuột bạch biến dị oán hận nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Trên người nó quả thực chỉ có virus, nhưng virus này lại bị luồng khí của Tần Mặc khắc chế, nó còn có thể làm gì được đây?

Dù sao đi nữa nó cũng không thể tiếp tục chờ chết ở đây được, vì vậy nó chỉ có thể liều mạng phản kháng Tần Mặc.

Một ngọn thiên hỏa khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình, ngọn thiên hỏa này cũng dần hình thành một con rồng.

Vốn dĩ Tần Mặc chỉ có thể dùng ngọn lửa này để ngưng tụ ra một con rắn, nhưng bây giờ sức mạnh của Tần Mặc đã trở nên mạnh hơn.

Con rồng lửa này trực tiếp bao vây xung quanh con chuột bạch biến dị.

Con chuột bạch biến dị nhìn thấy con rồng trước mặt, liền trực tiếp lao tới tấn công, vì nó biết mình tuyệt đối không thể tiếp tục ở trong ngọn lửa này của Tần Mặc, ngọn lửa này trông thực sự quá mạnh.

Sau khi nó lao vào ngọn lửa, da của nó liền bị thiêu đốt.

Vốn dĩ máu trên người nó vẫn đang chảy, sau khi bị ngọn lửa này thiêu đốt, toàn bộ máu đều biến thành màu đen, trông vô cùng đáng sợ.

Nhưng trên người nó cũng vì vậy mà xuất hiện rất nhiều vết bỏng.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, con chuột bạch biến dị này bị mình hành cho ra nông nỗi này đúng là có chút thảm hại, nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo con chuột bạch biến dị này lại đến đây cản đường chứ?

Thậm chí còn muốn giải quyết bọn họ, nếu đã như vậy, anh tuyệt đối không thể tha cho nó.

Con chuột bạch biến dị âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Chỉ thấy trên người nó lại lần nữa xuất hiện một ít virus, đám virus này liên tục không ngừng di chuyển về phía thiên hỏa.

Thiên hỏa cũng thiêu đốt đám virus này, tuy rằng virus trong môi trường nhiệt độ cao quả thực sẽ hoạt động mạnh hơn rất nhiều, nhưng khi nhiệt độ vượt qua một giới hạn nhất định, chúng cũng không có cách nào tồn tại, vì vậy chỉ cần chúng va vào ngọn lửa, chúng sẽ trực tiếp tan biến.

“Lười lãng phí thời gian với ngươi nữa.” Dứt lời, Tần Mặc liền điều khiển những ngọn thiên hỏa xung quanh, chúng trực tiếp di chuyển vào giữa.

Lập tức trên người con chuột bạch biến dị xuất hiện rất nhiều ngọn lửa, hơn nữa những ngọn lửa này còn không ngừng cháy, nó vội vàng nằm xuống đất, không ngừng lăn lộn, muốn dập tắt ngọn lửa.

Tần Mặc chỉ lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ giễu cợt, nhưng anh cũng không vội, vì vậy cũng không đi qua.

Cứ như vậy một lúc sau, ngọn lửa trên người con chuột bạch biến dị cuối cùng cũng gần tắt, nó thở phào một hơi rồi lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của nó, nên anh nhướng mày, nhưng Tần Mặc càng tỏ ra như vậy, con chuột bạch biến dị càng cảm thấy mình bị Tần Mặc coi thường, nó lập tức lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, tung một quyền về phía nó, hai bên cứ thế va vào nhau.

Tần Mặc cảm thấy cánh tay mình có chút tê dại, còn thân thể con chuột bạch biến dị thì lõm vào một chút rồi ngã xuống đất.

Con chuột bạch biến dị có chút không thể tin nổi quay đầu nhìn vào cơ thể mình, sao có thể như vậy được?

Phải biết rằng lực phòng ngự của nó rất mạnh, vậy mà bây giờ lại bị Tần Mặc đánh thành ra thế này.

Tần Mặc bật cười, ánh mắt của con chuột bạch biến dị này cũng khá thú vị, nhưng cũng không còn cách nào khác, mình phải giải quyết nó càng nhanh càng tốt.

Tần Mặc quay đầu nhìn những con chuột bạch biến dị nhỏ xung quanh, tuy rằng những con nhỏ này không bằng con này, nhưng chúng

cũng khiến cho Hạo Thiên Chân và mấy người kia có chút khổ không tả xiết.

Dù sao thì số lượng chuột bạch biến dị xung quanh thực sự quá nhiều, họ không phải là đối thủ của chúng.

Tần Mặc lại nhìn vào con chuột bạch biến dị lớn, nó cũng lập tức lao về phía Tần Mặc.

Mặc dù bị Tần Mặc đánh trọng thương như vậy, nó vẫn không chịu thua.

Nếu Tần Mặc đã bắt nạt nó như thế, vậy thì nó sẽ giết chết Tần Mặc.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh của mình, không lâu sau, trên người anh xuất hiện vô số ngọn lửa, những ngọn lửa này trực tiếp bao bọc lấy con chuột bạch biến dị.

Con chuột bạch biến dị thấy những ngọn lửa này, trong mắt liền lộ ra vẻ kinh ngạc, chuyện gì thế này?

Chương 264

Ngọn lửa của Tần Mặc không phải đã tắt rồi sao?

Thực ra ngọn lửa này không phải thiên hỏa, chỉ là do Tần Mặc tùy tiện ngưng tụ ra.

Con chuột bạch biến dị có chút cảnh giác nhìn vào những ngọn lửa này, Tần Mặc liền lao về phía nó.

Tần Mặc biết mình phải nắm lấy cơ hội này.

U Minh Kiếm từ trên bổ xuống con chuột bạch biến dị, nó không còn cách nào khác, chỉ có thể lao vào ngọn lửa.

Nhưng may mắn là ngọn lửa này không phải thiên hỏa, nên uy lực gây ra cho nó không đặc biệt lớn.

Nó có chút kinh ngạc nhìn ngọn lửa, sau đó thở phào một hơi, lại nhìn Tần Mặc với ánh mắt như muốn nói rằng Tần Mặc đã hết bài.

Tần Mặc gật đầu.

"Xem ra thật sự phải cho ngươi biết sự lợi hại của ta." Dứt lời, Tần Mặc trực tiếp nhắm mắt lại, đến khi anh mở mắt ra lần nữa, anh lại một lần nữa phóng thích sức mạnh.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Chỉ thấy không gian xung quanh con chuột bạch biến dị lại trở nên chật hẹp, nó muốn trốn khỏi đây, vì nó biết Tần Mặc chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nó.

Nhưng đúng lúc này, nó đột nhiên nghe thấy tiếng ầm ầm truyền đến từ trong không khí.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Sau khi Tần Mặc dứt lời, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một đạo kinh lôi bảy màu.

Trước đây Tần Mặc chỉ có thể ngưng tụ ra kinh lôi màu trắng, nhưng bây giờ sức mạnh của Tần Mặc đã hoàn toàn khác.

Đạo kinh lôi bảy màu này trực tiếp giáng xuống người con chuột bạch biến dị, trên người nó lại xuất hiện những vệt đen, trong không khí cũng lan tỏa một mùi khét lẹt.

Ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân và mấy người họ cảm nhận được điều này, liền kinh ngạc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đã mạnh đến mức này rồi sao?

Tần Mặc mỉm cười, nhìn chằm chằm con chuột bạch biến dị ở không xa.

"Ngươi có vẻ không ổn rồi." Con chuột bạch biến dị bây giờ quả thực có chút kiệt sức, nhưng dù vậy nó cũng không muốn dễ dàng từ bỏ.

Vì vậy nó liền hít một hơi thật sâu không khí trong lành, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc biết trong lòng nó không cam tâm, nhưng anh cũng lười lãng phí thời gian với nó nữa.

Tiếp theo là đạo kinh lôi thứ hai, từ giữa không trung giáng xuống, uy lực của đạo kinh lôi thứ hai này còn cao hơn đạo thứ nhất rất nhiều.

Con chuột bạch biến dị cảm nhận được điều đó, liền muốn chạy ra xung quanh, nhưng nó đã bị thương rất nặng, vì vậy căn bản không chạy nổi.

Đạo kinh lôi thứ hai trực tiếp giáng xuống nửa thân sau của nó, đuôi của nó trực tiếp bị đạo kinh lôi này đánh gãy, đồng thời trên mông nó cũng xuất hiện một mảng đen, miếng thịt ở chỗ đó như thể bị cắt đi.

Chưa đợi con chuột bạch biến dị kịp phản ứng, lại có đạo kinh lôi thứ ba giáng xuống, sau khi đánh trúng người nó, nó liền ngã xuống đất, khí tức cũng trở nên vô cùng yếu ớt.

Thấy con chuột bạch biến dị biến thành như vậy, Tần Mặc liền nhướng mày, anh quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người bên cạnh.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia vẫn đang đối phó với những con chuột bạch biến dị nhỏ xung quanh, và họ cũng không bị thương.

Xem ra mình không cần lo cho họ, tình hình của họ trông vẫn khá ổn.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền nhìn chằm chằm con chuột bạch biến dị ở không xa, con chuột bạch biến dị cũng đang giãy giụa, đứng dậy trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Nếu đã như vậy, vậy thì nó sẽ cùng Tần Mặc đồng quy vu tận.

Nghĩ vậy, nó liền lao về phía Tần Mặc, cùng lúc đó thân thể nó cũng từ từ phân giải.

Tần Mặc nhíu chặt mày, anh không hiểu nhìn con chuột bạch biến dị ở không xa, con chuột bạch biến dị này là sao vậy?

Thân thể con chuột bạch biến dị trực tiếp biến thành những virus kia, virus tan ra trong không khí, trong lòng Tần Mặc chùng xuống.

Xem ra con chuột bạch biến dị này muốn khuếch tán virus ra, như vậy có thể gây hại cho mấy người họ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng rồi nhắm mắt lại, tiếp đó anh ngưng tụ sức mạnh của mình, toàn bộ luồng khí đều tập trung bên miệng anh, Tần Mặc mở miệng ra, luồng khí từ trong miệng anh tỏa ra, di chuyển về phía đám virus ở không xa.

Trong chốc lát, luồng khí của Tần Mặc đã bao bọc lấy đám virus, anh cũng dùng luồng khí của mình từ từ tiêu hóa đám virus này.

Tần Mặc cảm thấy luồng khí của mình hẳn là có thể tiêu diệt được đám virus.

Quả nhiên không lâu sau, đám virus trực tiếp tan biến, trên mặt Tần Mặc cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tiếp đó anh quay đầu nhìn về phía những con chuột bạch biến dị nhỏ ở bên kia.

Những con chuột bạch biến dị nhỏ đó đang không ngừng đối phó với Hạo Thiên Chân và bọn họ, chỉ tiếc là sức mạnh của chúng tương đối thấp, vì vậy không có cách nào giết chết Hạo Thiên Chân và bọn họ trong thời gian ngắn.

Tần Mặc đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, Lão Dương và Bàn Tử, trực tiếp đối phó với những con chuột bạch biến dị trước mặt.

Trong chốc lát, những con chuột bạch biến dị nhỏ đó không còn chống đỡ nổi nữa, chúng vội vàng chạy về phía những cỗ quan tài xung quanh, chui vào bên trong quan tài.

Bàn Tử có chút không phục hừ lạnh một tiếng.

"Có bản lĩnh thì đừng chạy, tiếp tục ở đây đánh với chúng ta đi, tôi lại muốn xem các ngươi có bản lĩnh gì." Tần Mặc nhướng mày, anh không ngờ Bàn Tử lại nói như vậy, nên anh cười rồi nhìn về phía Bàn Tử.

"Anh cũng gan dạ thật đấy, chẳng lẽ anh thật sự không lo những con chuột bạch biến dị nhỏ xung quanh lại chạy ra đối phó với anh sao?" Bàn Tử ho khan một tiếng.

"Tôi nghĩ chúng chắc không có bản lĩnh đó đâu, dù sao bây giờ đại ca của chúng cũng đã bị chúng ta giết rồi, nếu chúng lại xuất hiện ở đây thì cũng chỉ là nộp mạng mà thôi." Tần Mặc gật đầu, suy nghĩ của

anh cũng tương tự như của Bàn Tử.

Vì vậy những con chuột bạch biến dị nhỏ đó tuyệt đối không thể xuất hiện ở đây nữa. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Ưng Kích Trường Không.】 Tần Mặc nhìn về phía Quắc Quắc và A Ninh ở bên kia.

Bây giờ Quắc Quắc đang ôm chân mình, trên chân còn chảy ra một ít máu, Tần Mặc cười lạnh nói với Quắc Quắc.

“Anh đúng là đáng đời.” Quắc Quắc có chút không phục nhìn Tần Mặc.

“Nếu thực lực của anh mạnh như vậy, sao anh không nhanh chóng giải quyết hết đám chuột biến dị xung quanh đi?

Nếu không tôi cũng không đến nỗi ra nông nỗi này.” “Tại sao tôi phải cứu anh?” Tần Mặc khinh bỉ cười một tiếng, người này có phải quá ngây thơ rồi không, anh ta nghĩ mình thật sự là người nhân từ như vậy sao?

Nghe Tần Mặc nói vậy, Quắc Quắc liền nắm chặt nắm đấm, anh ta trực tiếp rút súng ra chĩa vào Tần Mặc, nhưng A Ninh bên cạnh lại trực tiếp gạt tay anh ta xuống.

“Được rồi, chẳng lẽ anh không muốn sống sót rời khỏi đây sao?

Bị con chuột bạch biến dị đó cắn một cái thì đã sao?

Mấy con chuột bạch biến dị đó đều rất nhỏ, căn bản không gây chết người.” Đợi ra ngoài rồi, nhanh chóng chữa trị là được chứ gì?

Chương 265

Quắc Quắc nghiến chặt răng, nhưng anh ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu, còn A Ninh thì nhìn Tần Mặc.

"Nếu bây giờ đã giải quyết xong chuyện này, chúng ta có thể tiếp tục đi về phía trước được không?" Tần Mặc nhướng mày, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, sau đó anh quay đầu nhìn mấy người khác.

"Mọi người thế nào rồi, không bị thương chứ?" Mấy người họ đều lắc đầu, họ quả thực không sao cả.

"Vậy được, nếu đã như vậy chúng ta hãy nghỉ ngơi ở đây một lát đi.

Chúng ta đã gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy ở đây, cũng đã đối phó với nhiều thứ như vậy, không ăn chút gì để bổ sung thể lực thì chắc chắn không được." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp lấy ra một ít đồ ăn từ trong túi của mình đưa cho Bàn Tử và những người khác.

Quắc Quắc thấy cảnh này liền nắm chặt nắm đấm.

"Các người đến đây rốt cuộc là để du lịch hay làm gì vậy?" Tần Mặc nhướng mày.

"Anh quan tâm chúng tôi đến đây làm gì?

Dù sao cũng không liên quan gì đến anh.

Hơn nữa, chúng tôi bây giờ quả thực rất mệt, nên chúng tôi ăn chút đồ cũng không được sao?" Nói xong, Tần Mặc nhìn Bàn Tử và những người khác.

Bàn Tử và mấy người kia cũng không từ chối Tần Mặc, vì họ biết chỉ có ăn no mới có thể đối phó với những thứ trong này.

Thấy cảnh này, Quắc Quắc càng thêm tức giận, anh ta nhìn A Ninh bên cạnh.

“Hay là hai chúng ta tiếp tục tìm kiếm ở đây?” A Ninh do dự một lát rồi nhìn Tần Mặc, dù sao họ cũng không mạnh bằng Tần Mặc.

Nhưng A Ninh nghĩ rằng nếu đã gặp phải mấy con chuột bạch biến dị ở đây rồi thì chắc cũng sẽ không xuất hiện nguy hiểm nào khác nữa, vì vậy A Ninh liền đồng ý và cùng Quắc Quắc tìm kiếm ở đây.

Nhưng họ đi lòng vòng một hồi lâu lại quay trở lại chỗ cũ.

A Ninh cũng cảm thấy mình có chút mệt, liền ngồi xuống một cỗ quan tài bên cạnh.

Lão Dương không nhịn được mỉa mai nói.

“Tôi còn tưởng các người lợi hại đến mức nào, bây giờ xem ra cũng chỉ có vậy, chẳng phải lại đi lòng vòng về đây sao?” “Vậy anh nghĩ các anh có thể ra ngoài được à?

Có gì mà đắc ý trước mặt chúng tôi?” Quắc Quắc trừng mắt nhìn Lão Dương.

Lão Dương lười nói nhiều với Quắc Quắc, chỉ ngồi yên một chỗ.

Không lâu sau, Tần Mặc và bọn họ đã ăn xong, tiếp đó Tần Mặc đứng dậy nhìn chằm chằm mấy người họ.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Nói xong, Tần Mặc dẫn mấy người họ đi về phía trước, nhưng Quắc Quắc lại trực tiếp cười lạnh một tiếng.

“Anh không nghĩ là mình có thể đi ra khỏi đây đấy chứ?” Tần Mặc lười để ý đến Quắc Quắc, chỉ đi về phía trước, tiếp đó Tần Mặc lấy ra một thiết bị từ trong không gian của mình.

“Chúng ta sở dĩ đi lòng vòng ở đây là vì những cỗ quan tài ở đây

quả thực đã cản trở chúng ta, khiến chúng ta cảm thấy đường đi ở đâu cũng giống nhau, cộng thêm ở đây có nhiều ngã rẽ nên rất dễ quay lại vị trí ban đầu." "Nhưng chúng ta chỉ cần xác định đi theo một đường thẳng là có thể rời khỏi đây." Quắc Quắc nhíu mày, lời Tần Mặc nói là thật hay giả?

Tần Mặc không lãng phí thời gian với họ nữa, chỉ tiếp tục đi về phía trước, nhưng không lâu sau Tần Mặc cảm nhận được một luồng khí nóng.

Tần Mặc híp mắt, sau đó nhắm mắt lại, dùng dũng khí của mình để dò xét.

Một lúc sau, anh nhìn về một hướng nào đó, trong mắt cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Đi thôi, tiếp tục đi về phía trước." Không lâu sau, Tần Mặc và bọn họ đi vào một cửa động, nhưng vừa đến đây, họ liền cảm thấy nhiệt độ xung quanh đặc biệt cao.

"Chuyện gì thế này?

Tại sao tôi lại cảm thấy nơi này nóng như vậy?" Hạo Thiên Chân không hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày, nhưng chưa kịp anh nói gì, ở không xa đột nhiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

"Gay go rồi, chúng ta không phải đã chạy vào một tử địa rồi chứ?" Quắc Quắc nắm chặt nắm đấm, sau đó trừng mắt nhìn anh.

"Đều tại anh dẫn đường lung tung, chúng ta xông vào đây làm gì?

Nếu chúng ta thật sự gặp nguy hiểm gì, thì anh phải chịu trách nhiệm." Tần Mặc lười nói nhảm với Quắc Quắc ở đây, chỉ tiếp tục đi về phía trước, một lúc sau, Tần Mặc đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh.

Trong mắt Tần Mặc lộ ra vẻ nghi hoặc, là mình cảm giác sai sao? 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Giọng nói của hệ thống vang lên, Tần Mặc càng thêm tin chắc vào suy nghĩ của mình, xem ra ở đây quả thực có thứ gì đó, vì vậy Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh.

"Mọi người cẩn thận một chút, nơi này tuyệt đối không đơn giản." Chưa đợi Hạo Thiên Chân và mấy người kia kịp phản ứng, đột nhiên có một thứ gì đó từ góc cua không xa lao ra, di chuyển về phía Tần Mặc và bọn họ.

"Chết tiệt!

Đây là một quả cầu lửa sao?" Bàn Tử nuốt nước bọt, sau đó anh ta nhìn Tần Mặc đang đứng ở phía trước.

"Tần Mặc, mau tránh ra." Tần Mặc không phải kẻ ngốc, sao anh có thể tiếp tục đứng ở đây chứ?

Vì vậy Tần Mặc liền bước sang một bên, sau khi ổn định thân hình, anh lại nhìn chằm chằm đối phương.

"Thứ này trông giống như một con kỳ lân." "Chắc là Hỏa Kỳ Lân." Tần Mặc nhướng mày, tiếp đó anh nhìn chằm chằm Hỏa Kỳ Lân trước mặt, Hỏa Kỳ Lân thì lại nhìn vào người Tần Mặc, nó có thể cảm nhận được luồng khí lúc có lúc không trên người Tần Mặc.

Luồng khí này cũng khiến nó cảm thấy có chút khó chịu, vì vậy nó liền gầm lên một tiếng.

Tần Mặc có thể giao tiếp với Hỏa Kỳ Lân này, vì vậy Tần Mặc nói với nó.

"Chúng tôi vô tình đến đây, chỉ muốn đi ra khỏi đây, chúng tôi cũng không muốn đánh nhau với ngươi, vì vậy mong ngươi có thể tạo điều kiện." Hỏa Kỳ Lân lại trực tiếp lắc đầu, nó cứ thế nhìn chằm chằm

Tần Mặc, trong mắt cũng mang theo một tia tham lam.

“Nếu ta cảm giác không sai, trên người ngươi chắc chắn có luồng khí đó, nếu ta có thể hấp thu luồng khí trên người ngươi, thì nhất định có thể nâng cao thực lực, vì vậy các ngươi muốn rời khỏi đây là không thể.” Tần Mặc không ngờ Hỏa Kỳ Lân lại nói ra những lời như vậy, vì vậy Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng, gật đầu.

“Vậy được thôi, vừa hay chúng tôi cũng rất có hứng thú với ngươi.” Tần Mặc chỉ vào Hỏa Kỳ Lân ở không xa, nếu có thể giết chết con Hỏa Kỳ Lân này, sau đó hấp thu sức mạnh trên người nó, thực lực của mình chẳng phải sẽ lại được nâng cao sao?

Hỏa Kỳ Lân híp mắt.

“Vậy để ta thử thực lực của tiểu tử ngươi xem.” Nói xong, Hỏa Kỳ Lân liền lao về phía Tần Mặc, trong chốc lát nó đã đến bên cạnh Tần Mặc, há to miệng về phía anh.

Tần Mặc thì lùi về phía sau, không lâu sau Tần Mặc đã ổn định thân hình, nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó lại nhìn Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân cũng nhíu mày, không ngờ tốc độ của Tần Mặc lại nhanh như vậy.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia thì nuốt nước bọt.

“Con Hỏa Kỳ Lân này trông lợi hại quá, chúng ta có đánh lại nó không?” Anh ta có chút lo lắng nhìn Bàn Tử và mấy người họ.

Chương 266

Bàn Tử thì hít một hơi thật sâu, đè nén sự căng thẳng trong lòng.

“Sợ là chúng ta không có cách nào chống lại nó, nhưng may mà bây giờ có Tần Mặc ở đây, chúng ta cứ theo Tần Mặc cùng nhau đối phó với nó là được.” Nếu thật sự có thể đánh bại con Hỏa Kỳ Lân này, thì đương nhiên là chuyện tốt nhất, nếu không được thì cũng không còn cách nào khác.

Đến lúc đó, họ cũng chỉ có thể trốn khỏi nơi này.

Tần Mặc nhìn Hỏa Kỳ Lân ở không xa, Hỏa Kỳ Lân há to miệng, một ngọn lửa khổng lồ trực tiếp từ trong miệng nó tỏa ra, hơn nữa ngọn lửa này còn hình thành một quả cầu lửa.

Quả cầu lửa không ngừng lăn trên đất đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ sức mạnh của mình, đánh một phát vào quả cầu lửa này.

Quả cầu lửa trực tiếp nổ tung, sức mạnh của vụ nổ cũng lan ra xung quanh.

Những tảng đá xung quanh bị quả cầu lửa này va vào, liền trực tiếp biến thành một đống đất.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ năng lượng của quả cầu lửa này lại mạnh như vậy.

Cũng chủ yếu là do nhiệt lượng của quả cầu lửa này thực sự quá cao, nếu Hạo Thiên Chân và mấy người kia bị quả cầu lửa này dính vào, e là nhất định sẽ bị thiêu rụi.

“Mọi người cẩn thận một chút, để ý quả cầu lửa này, đừng để nó tấn công các người.” Mấy người họ nhìn nhau rồi gật đầu, lúc này

Quắc Quắc thì lấy súng trên người ra, bắn một phát về phía Hỏa Kỳ Lân ở không xa.

“Soạt!” Âm thanh lớn vang lên, viên đạn trực tiếp bắn trúng người Hỏa Kỳ Lân.

Nhưng viên đạn lại xuyên qua cơ thể nó, bắn vào bức tường phía bên kia, mà cơ thể nó lại không hề bị thương.

“Chuyện gì thế này?” Quắc Quắc có chút không thể tin nổi nhìn vào khẩu súng trong tay mình.

Hỏa Kỳ Lân vừa hay chú ý đến Quắc Quắc, vì vậy nó liền nhìn chằm chằm Quắc Quắc, cười lạnh một tiếng rồi lao về phía anh ta.

Trong chốc lát nó đã trực tiếp va vào người Quắc Quắc, Quắc Quắc lùi lại một đoạn, sau đó sắc mặt anh ta trở nên khó coi.

Thân thể Hỏa Kỳ Lân trực tiếp va vào người Quắc Quắc, anh ta ngã xuống đất, Hỏa Kỳ Lân từng bước đi về phía Quắc Quắc, Quắc Quắc nuốt nước bọt, rồi nhìn Tần Mặc và mấy người ở không xa.

“Các người đứng đó làm gì vậy?

Còn không mau qua đây giúp.” Do dự một lát, Hạo Thiên Chân liền nhìn Tần Mặc bên cạnh.

“Dù sao Quắc Quắc cũng đi cùng chúng ta đến đây, chúng ta vẫn nên ra tay giúp anh ta một chút đi.” Tần Mặc có chút bất đắc dĩ nhìn Hạo Thiên Chân.

“Thôi được, nếu anh đã mở lời cầu xin cho anh ta rồi, thì tôi cũng không tiện từ chối anh.” Nói xong, Tần Mặc lại nhìn Hỏa Kỳ Lân trước mặt.

Thực lực của con Hỏa Kỳ Lân này quả thực rất mạnh, nhưng Tần Mặc cảm thấy mình muốn đánh bại nó, chắc cũng không thành vấn

đề.

Trong chốc lát, Tần Mặc đã đến bên cạnh Hỏa Kỳ Lân, tiếp đó Tần Mặc lấy ra U Minh Kiếm của mình, chém một phát về phía Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân lăn sang một bên rồi ổn định thân hình, nó nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

Quắc Quắc thấy Tần Mặc cứu mình, lúc này mới thở phào một hơi, sau đó anh ta đứng dậy, lại nhìn về phía Tần Mặc.

"Còn ngây ra đó làm gì, còn không mau tấn công nó." Tần Mặc không ngờ Quắc Quắc lại kiêu ngạo như vậy, Tần Mặc liền nhíu mày.

"Xem ra tôi thật sự không nên cứu anh, sau này nếu anh còn gặp nguy hiểm gì khác, thì đừng mong tôi ra tay." Tần Mặc nói xong liền quay đầu, nhìn về phía Hỏa Kỳ Lân ở bên kia, trong mắt Hỏa Kỳ Lân đang mang theo vẻ e dè.

Vốn dĩ nó thực sự muốn giết chết Tần Mặc, sau đó hấp thu luồng khí của Tần Mặc, như vậy có thể nâng cao rất nhiều thực lực, nhưng bây giờ xem ra Tần Mặc không dễ đối phó như vậy.

Tần Mặc thấy bộ dạng của nó, liền cười nói.

"Nói thật, thực lực của ngươi ở trước mặt ta căn bản không là gì cả, vì vậy ngươi vẫn nên ngoan ngoãn từ bỏ đi." Tần Mặc nói xong liền vặn cổ một cái, sau đó hoạt động gân cốt một chút, lại lao về phía Hỏa Kỳ Lân, không lâu sau đã đến trước mặt nó.

Tần Mặc vung U Minh Kiếm trong tay, chém về phía Hỏa Kỳ Lân, Hỏa Kỳ Lân thì dùng ngọn lửa của nó để chống đỡ một chút.

U Minh Kiếm của Tần Mặc chém vào tấm khiên lửa trên người

nó, tấm khiên lửa lập tức xuất hiện một vết nứt.

Nhưng Hỏa Kỳ Lân không vì thế mà bị thương, Tần Mặc còn bị ngọn lửa đó đẩy lùi lại một đoạn.

Nhưng Tần Mặc rất nhanh đã ổn định thân hình, anh lại nhìn vào người Hỏa Kỳ Lân, trong mắt Hỏa Kỳ Lân cũng mang theo vẻ đắc ý.

Bây giờ xem ra Tần Mặc cũng chỉ có vậy.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của nó, nhưng Tần Mặc cười lạnh một tiếng rồi không nói nhảm với nó nữa, chỉ từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình.

Một kỹ năng xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném kỹ năng đó ra.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ bay lên không trung, thấy thủ ấn này, trong mắt Hỏa Kỳ Lân mang theo vẻ kinh ngạc, trong thủ ấn này của Tần Mặc có mang theo một tia khí tức.

Với thực lực của nó, muốn tùy tiện giải quyết thủ ấn này của Tần Mặc, cũng không phải chuyện đơn giản.

Chỉ thấy thủ ấn đó của Tần Mặc trực tiếp đánh trúng người Hỏa Kỳ Lân, Hỏa Kỳ Lân ngã xuống đất.

Hỏa Kỳ Lân nghiến chặt răng, sắc mặt có chút âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc, thực lực của tiểu tử này cũng quá mạnh, hơn nữa kỹ năng vừa rồi nó ngưng tụ ra cũng khá lợi hại.

"Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Dứt lời, xung quanh Hỏa Kỳ Lân liền xuất hiện rất nhiều băng tinh, trong mắt nó mang theo vẻ kinh ngạc, cùng lúc đó nó cũng phóng thích ngọn lửa trên người mình.

Ngọn lửa của nó trực tiếp làm tan chảy những băng tinh đó.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra mình muốn đối phó với con Hỏa

Kỳ Lân này quả thực không đơn giản như vậy, vì ngọn lửa trên người nó trông khá lợi hại.

Nhưng Tần Mặc không để ý nhiều như vậy nữa, chỉ lao về phía Hỏa Kỳ Lân, đến bên cạnh nó.

Sức mạnh của Tần Mặc trực tiếp đánh vào người Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân hừ lạnh một tiếng nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tiểu tử này không phải thật sự nghĩ rằng thực lực của mình rất mạnh đấy chứ?

Nghĩ vậy, nó liền trực tiếp há to miệng, chỉ thấy trong miệng nó xuất hiện rất nhiều ngọn lửa, ùa về phía Tần Mặc, bao vây Tần Mặc ở giữa.

Tần Mặc híp mắt, tiếp đó Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh của mình.

Nhưng ngọn lửa trên người Hỏa Kỳ Lân đã làm tan chảy những băng tinh xung quanh nó, vì vậy sau khi Tần Mặc đánh tan hồi ức của nó, cơ thể nó cũng biến mất tại chỗ.

"Vóc dáng của ngươi lớn như vậy, rất dễ bị ta bắt được." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc nhìn về một hướng nào đó.

"Nếu không có cách nào dùng băng tinh để đối phó với ngươi, vậy ta sẽ dùng một cách khác." Nói xong, Tần Mặc từ từ nhắm mắt lại, đến khi Tần Mặc mở mắt ra lần nữa, trước mặt Hỏa Kỳ Lân liền trực tiếp xuất hiện một tấm khiên không gian.

Chương 267

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Hỏa Kỳ Lân va vào tấm khiên không gian đó, nó bị bật lại ngã xuống đất.

Trong mắt Hỏa Kỳ Lân mang theo vẻ kinh ngạc, Tần Mặc không cho nó bất kỳ cơ hội nào, liền trực tiếp ngưng tụ sức mạnh của mình.

“U Minh Bạo Liệt!” Một luồng khí tức âm u từ xung quanh ùa đến.

Dù sao đây cũng là dưới lòng đất, vì vậy Tần Mặc có thể tùy tiện tập hợp được rất nhiều khí tức âm u, khí tức âm u này có thể tăng cường độ cho kỹ năng này của anh.

Kỹ năng này trực tiếp bay lên không trung, hình thành một quả cầu khổng lồ.

Sau khi nhìn thấy quả cầu khổng lồ giữa không trung, Kỳ Lân Thần Thú lộ vẻ kinh ngạc trong mắt, nó lập tức cảnh giác lùi về sau mấy bước.

Ngay lập tức, nó đột nhiên há to miệng, bên trong xuất hiện một cột lửa.

Cột lửa này bay về phía quả cầu không xa, không lâu sau đã bao phủ lấy quả cầu.

Quả cầu cũng không ngừng rung chuyển, một lúc sau thì đột nhiên nổ tung.

Năng lượng từ vụ nổ toàn bộ đều đánh trúng cột lửa, khiến cột lửa trực tiếp bị đánh tan, đồng thời một lực xung kích cực lớn cũng đánh vào người Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú lộn nhào một cái rồi ngã nhào xuống đất, sau đó

lại nhíu mày, may mắn là kỹ năng giữa không trung kia đã biến mất.

Nhưng không thể không nói, uy lực của kỹ năng này quả thực rất lớn, nếu không nó đã không bị đánh thành ra như vậy.

Nghĩ đến đây, Kỳ Lân Thần Thú lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Kỳ Lân Thần Thú, nhưng anh không nói nhiều, chỉ mỉm cười cầm U Minh Kiếm trong tay chỉ vào Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú hừ lạnh một tiếng, rồi lại lao về phía Tần Mặc, bởi vì nó biết mình phải nắm chắc cơ hội, trên người Tần Mặc có Kong khí, nó không thể tiếp tục đối đầu với Tần Mặc ở đây quá lâu.

Tần Mặc thấy nó như vậy liền gật đầu, dùng U Minh Kiếm trong tay va chạm với đầu nó.

U Minh Kiếm phát ra tiếng "đinh", nhưng lại không chém xuyên qua đầu nó.

Tần Mặc có chút nghi hoặc nhìn chằm chằm Kỳ Lân Thần Thú trước mặt.Kỳ Lân Thần Thú cười lạnh một tiếng, rồi nói với Tần Mặc: "Vũ khí của ngươi trông quả thực rất lợi hại, nhưng ta cảm thấy nó không thể nào phá được phòng ngự của ta." "Là vậy sao?

Một lần không phá được, hai lần không phá được, không có nghĩa là lần thứ ba cũng không phá được chứ!" Nói xong câu đó, Tần Mặc lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh của mình, sau đó đổ tất cả Kong khí vào thanh U Minh Kiếm trong tay.

Ngay lập tức, Tần Mặc vung U Minh Kiếm của mình đánh về phía Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú thấy cảnh này căn bản không hề sợ hãi mà cứng đối cứng với U Minh Kiếm của Tần Mặc.

U Minh Kiếm trực tiếp đánh vào người nó, trên người nó lập tức

xuất hiện một vết thương.

Thấy cảnh này, nó quay đầu nhìn vết thương trên người, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Đây là chuyện gì vậy?

Tần Mặc thế mà lại có thể làm ta bị thương?Tần Mặc trên mặt mang nụ cười nhạt.

“Ngươi sẽ không thực sự nghĩ rằng ta không thể phá được phòng ngự của ngươi chứ, ta nói cho ngươi biết, Kong khí của ta là một tồn tại vô cùng kiên cố.” “Bất kể lực phòng ngự của ngươi có mạnh đến đâu, chỉ cần dùng Kong khí công kích ngươi, thì ngươi nhất định sẽ bị thương.” Kỳ Lân Thần Thú hiểu ra liền gật đầu, nó hừ lạnh một tiếng.

Vậy thì sao chứ?

Đừng tưởng trên người có Kong khí thì có thể làm gì được ta.

Nghĩ đến đây, nó lại quay đầu đặt ánh mắt lên Hạo Thiên Chân và mấy người kia ở một bên khác.Hạo Thiên Chân thấy ánh mắt của Kỳ Lân Thần Thú, trong lòng liền thót một tiếng, bởi vì cậu ấy biết rằng mấy người họ hợp lại cũng chưa chắc đã là đối thủ của Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú không nói nhiều, chỉ lao về phía Hạo Thiên Chân.

Một lát sau nó đã đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, rồi nó vẫy đuôi, dùng đuôi của mình tấn công Hạo Thiên Chân.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại né sang một bên.

Đuôi của Kỳ Lân Thần Thú trực tiếp đập vào tảng đá kia, tảng đá lập tức nổ tung.

Kỳ Lân Thần Thú lại lao vụt về phía Hạo Thiên Chân, muốn vật ngã Hạo Thiên Chân xuống đất.Trong lòng Hạo Thiên Chân thót một tiếng, cậu ấy quay đầu nhìn Tần Mặc ở không xa.

Tần Mặc, hiểu rõ ý của Hạo Thiên Chân, liền đến trước mặt Kỳ Lân Thần Thú chặn nó lại.

Kỳ Lân Thần Thú thấy mình không thể làm Hạo Thiên Chân bị thương thì cảm thấy có chút tức giận.

Nó không đánh lại Tần Mặc thì đành chịu, nhưng bây giờ đến cả một người bình thường cũng không thể làm gì, điều này thực sự khiến nó cảm thấy phiền não quá.

Tần Mặc lập tức dùng Kong khí của mình ép lui Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú lùi về sau một đoạn khoảng cách, lúc này mới có chút oán hận nhìn chằm chằm đám người trước mặt.

Đám người này thật đúng là càng lúc càng phiền.Tần Mặc lười nói nhiều với nó, chỉ là lần nữa hô lên một tiếng: "Ưng Kích Trường Không!" Lời vừa dứt, trên đỉnh đầu Tần Mặc liền có một con đại bàng khổng lồ được tạo thành từ Kong khí.

Con đại bàng khổng lồ này không ngừng vỗ cánh, đặt ánh mắt lên người Kỳ Lân Thần Thú, trong mắt Kỳ Lân Thần Thú cũng lộ ra một tia cảnh giác.

Nó có thể cảm nhận được thực lực của con đại bàng khổng lồ này vẫn rất mạnh, hơn nữa hai bên vốn dĩ đều là mãnh thú, một khi con đại bàng khổng lồ này đã xuất hiện, vậy thì nó sẽ liều chết với con đại bàng này.Chỉ thấy hai bên trực tiếp đối đầu với nhau.

Trong miệng đại bàng khổng lồ cũng phát ra một tiếng gầm.

Trên người Kỳ Lân Thần Thú lại xuất hiện rất nhiều ngọn lửa,

bao vây con đại bàng khổng lồ này ở giữa, không lâu sau, con đại bàng khổng lồ này liền trực tiếp tiêu tán đi.

Nhưng con đại bàng khổng lồ này khi nổ tung cũng bùng phát ra một luồng khí lưu, lại đánh ra một vết thương trên người Kỳ Lân Thần Thú.

Trên người Kỳ Lân Thần Thú tuy vẫn luôn bốc cháy ngọn lửa kịch liệt, nhưng Tần Mặc lại có thể rất rõ ràng ngửi thấy mùi máu tanh trong không khí."Có vẻ như ngươi đã bị thương rồi nhỉ." Tần Mặc nói câu này khi nhìn chằm chằm Kỳ Lân Thần Thú trước mặt.

Kỳ Lân Thần Thú, nghe thấy lời Tần Mặc liền cảm thấy có chút phẫn nộ.

Cho dù bị thương thì có thể làm gì chứ?

Ta không tin Tần Mặc thật sự có thể làm gì được ta.

Ngay lập tức, Kỳ Lân Thần Thú liền lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng căn bản không nói nhiều với nó.

"Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Xung quanh Kỳ Lân Thần Thú xuất hiện rất nhiều tinh thể băng, mặc dù trên người Kỳ Lân Thần Thú quả thực có ngọn lửa, nhưng có thể là do nó bị thương, nên ngọn lửa của nó không còn mạnh mẽ như vậy nữa.

Khi tinh thể băng xuất hiện xung quanh nó, phản ứng của nó thậm chí vì nhiệt độ của tinh thể băng mà tắt đi một số.Tần Mặc trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, có vẻ như Kỳ Lân Thần Thú này bị thương quả thực rất nghiêm trọng, đã như vậy, vậy thì mình phải thừa thắng xông lên.

Nghĩ đến đây, Tần Mặc liền ngẩng đầu nhìn chằm chằm Kỳ Lân Thần Thú trước mặt.

Kỳ Lân Thần Thú này đã bị tinh thể băng của Tần Mặc ảnh hưởng, cho nên Tần Mặc liền lao về phía Kỳ Lân Thần Thú.

Chương 268

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Lời Tần Mặc vừa dứt, liền có một đạo thiên hỏa kịch liệt từ trên người Tần Mặc bùng phát ra, bao quanh bên cạnh Kỳ Lân Thần Thú này.

Thấy đạo thiên hỏa này, trong mắt Kỳ Lân Thần Thú liền lộ vẻ kinh ngạc.Nhưng nó căn bản không hề sợ hãi, chỉ là há to miệng nuốt đạo thiên hỏa này vào bụng.

Sau khi thiên hỏa tiến vào bụng nó, liền không ngừng cuộn trào trong bụng nó, nhưng đây dù sao cũng là một Kỳ Lân Thần Thú, làm sao nó có thể sợ hãi ngọn lửa chứ?

Cho nên không lâu sau nó liền tiêu hóa hết ngọn lửa trong bụng mình.

Kỳ Lân Thần Thú cười cười, lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, nó muốn xem tiếp theo Tần Mặc sẽ dùng cách nào để đối phó với nó.Tần Mặc thấy Kỳ Lân Thần Thú như vậy, liền gật đầu.

“Trông ngươi quả thực rất mạnh, nhưng có thể dùng được gì chứ?

Ngươi căn bản không phải đối thủ của ta.” Lời vừa dứt, Tần Mặc liền từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình, sau đó nhiệt độ xung quanh liền giảm xuống, trong mắt Kỳ Lân Thần Thú cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Mặc dù đạo thiên hỏa vừa rồi không làm nó bị thương, nhưng không có nghĩa là kỹ năng tiếp theo của Tần Mặc cũng vô dụng.

Nói thật, nó vốn dĩ đã tương đối sợ những kỹ năng hệ băng, cho dù trên người nó có ngọn lửa, có thể nung chảy những khối băng đó, nhưng sau khi khối băng tan chảy sẽ biến thành nước, cho nên nó vẫn

có chút lo lắng.“Ngưng Băng Quyết!” Lời Tần Mặc vừa dứt, xung quanh Kỳ Lân Thần Thú liền xuất hiện rất nhiều tinh thể băng, những tinh thể băng này cũng từ từ tiến gần vào giữa, không lâu sau liền nhốt Kỳ Lân Thần Thú này ở giữa.

Kỳ Lân Thần Thú có chút phiền não nhìn chằm chằm khối băng trước mặt, nó cũng không ngừng va chạm vào lúc này, nhưng khối băng này lại không vì điều đó mà trực tiếp vỡ tan.

Trong mắt Tần Mặc cũng lộ vẻ đắc ý.

“Tiếp theo ta muốn xem ngươi sẽ làm thế nào.” Nói xong câu đó, Tần Mặc liền vung U Minh Kiếm trong tay, U Minh Kiếm lập tức đánh về phía Kỳ Lân Thần Thú.Kỳ Lân Thần Thú bị U Minh Kiếm công kích một cái, nó liền lùi về sau một đoạn khoảng cách, sau đó nó ổn định thân hình, nó cũng nhìn chằm chằm khối băng trước mặt vào lúc này.

Khối băng này trông có vẻ đã tan chảy rất nhiều, vậy bây giờ nó có thể đập vỡ khối băng này rồi sao?

Sau khi nghĩ thông suốt, nó liền trực tiếp va chạm vào khối băng này, không lâu sau, khối băng này liền trực tiếp nổ tung.

Sau khi giải quyết khối băng này, Kỳ Lân Thần Thú liền thở phào một hơi.Nhưng lúc này, những khối băng đó lại đột nhiên hóa thành nước, di chuyển về phía Kỳ Lân Thần Thú và đổ lên người Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú lập tức cảm thấy bi thương của mình, có chút đau đớn, nó có chút khó tin quay người lại.

Đây là chuyện gì vậy?

Mặc dù nó đã đập vỡ khối băng này, nhưng khối băng này cũng không nên biến thành loại nước mang sức mạnh này chứ.

Tần Mặc không nhịn được cười ra tiếng, xem ra Kỳ Lân Thần Thú này vẫn còn quá non nớt.Kỳ Lân Thần Thú nghe thấy tiếng cười của Tần Mặc, liền lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, trong mắt Tần Mặc cũng đang lộ vẻ đắc ý.

"Đã đến nước này rồi, bây giờ ngươi vẫn không chịu từ bỏ sao?

Cho dù ngươi tiếp tục kiên trì, cuối cùng cũng chỉ có một kết cục, cho nên ngươi vẫn đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Kỳ Lân Thần Thú lại không muốn để ý Tần Mặc nhiều như vậy, chỉ là quay đầu đặt ánh mắt lên người Hạo Thiên Chân ở một bên khác.

Hạo Thiên Chân cách nó tương đối gần, đã như vậy, vậy thì nó sẽ kéo Hạo Thiên Chân ra làm vật thế thân.Nghĩ đến đây, nó liền lập tức lao về phía Hạo Thiên Chân, một lát sau liền đến bên cạnh Hạo Thiên Chân.

Nó há to miệng muốn cắn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân thì lấy ra con dao găm đặt vào miệng nó.

Thấy mình không thể cắn Hạo Thiên Chân, nó dứt khoát dùng đuôi của mình quật vào người Hạo Thiên Chân.

Lần này Hạo Thiên Chân không thể né tránh được, cho nên cậu ấy bị đánh trúng cú này, đập vào tảng đá ở một bên khác rồi lại ngã xuống đất.

Nhưng điều mà Hạo Thiên Chân không ngờ tới là mình lại không bị thương, cho nên cậu ấy có chút kinh ngạc cúi đầu xuống.

Thấy bộ áo giáp trên người mình, Hạo Thiên Chân lập tức vui mừng, cậu ấy nhìn Tần Mặc ở không xa."Cảm ơn anh đã cho em bộ áo giáp này." Nếu không phải bộ áo giáp này, e rằng em đã sớm bị thương rồi.

Tần Mặc tùy ý xua tay, thực ra ban đầu Tần Mặc cũng tương đối

lo lắng cho Hạo Thiên Chân, nhưng bây giờ thấy Hạo Thiên Chân không sao, thì không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy nữa, chỉ cần nhanh chóng giải quyết Kỳ Lân Thần Thú này.

Giữ Kỳ Lân Thần Thú này lại không có bất kỳ lợi ích nào đối với họ.

Kỳ Lân Thần Thú thấy mình không thể làm Hạo Thiên Chân bị thương thì cảm thấy có chút phẫn nộ, cho nên nó lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.Đã không giết được Hạo Thiên Chân, vậy nó có thể nghĩ cách giải quyết Tần Mặc không?

Chỉ cần giết chết Tần Mặc thì mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nhưng Tần Mặc lắc đầu rồi không nói thêm nữa.

Ngay lập tức, Tần Mặc lại lần nữa hô lên: "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Không gian xung quanh Kỳ Lân Thần Thú lập tức bị ảnh hưởng nhất định, Kỳ Lân Thần Thú cũng vội vàng phóng thích ngọn lửa trên người nó vào lúc này, muốn dùng ngọn lửa của nó để đốt cháy Kong khí của Tần Mặc.

Nhưng Kong khí này làm sao có thể dễ đối phó như vậy chứ?Cho nên cho dù Kỳ Lân Thần Thú dùng rất nhiều ngọn lửa, cũng không có cách nào đốt cháy kỹ năng này của Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh phải nắm lấy cơ hội, nếu lại kéo dài thêm một lúc nữa, e rằng sẽ càng không có cách nào đối kháng với Kỳ Lân Thần Thú này.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Lời Tần Mặc vừa dứt, liền có rất nhiều đá vụn di chuyển đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc trực tiếp dùng những đá vụn này đánh về phía Kỳ Lân Thần Thú trước mặt.

Kỳ Lân Thần Thú bị những đá vụn này công kích, sau đó liền trực

tiếp ngã xuống đất, trong mắt nó cũng lộ vẻ kinh ngạc, tiếp đó nó lại quay đầu nhìn Tần Mặc.Tần Mặc thấy ánh mắt của Kỳ Lân Thần Thú, nhưng Tần Mặc không nói nhiều, chỉ là nhìn không gian xung quanh.

Vừa rồi anh công kích một cái, sau Kỳ Lân Thần Thú này, lực ngưng tụ không gian xung quanh liền trở nên yếu đi.

Nhưng không sao, dù sao bây giờ trên người Kỳ Lân Thần Thú đã có mấy vết thương rồi, mình muốn đánh bại nó hẳn cũng tương đối đơn giản.

Kỳ Lân Thần Thú mặt mày vô cùng âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thấy ánh mắt của nó, ngay lập tức Tần Mặc liền từ từ bay lên giữa không trung.

"Ngày tốt đẹp của ngươi cũng đến hồi kết rồi." Nói câu đó, Tần Mặc liền giơ cao U Minh Kiếm của mình.Chỉ thấy Tần Mặc cầm U Minh Kiếm, từ trên xuống dưới đập về phía Kỳ Lân Thần Thú này, Kỳ Lân Thần Thú vội vàng lộn sang một bên.

U Minh Kiếm của Tần Mặc đập xuống mặt đất vừa rồi, sau đó, trên mặt đất liền xuất hiện một vết nứt.

Không chỉ vậy, vết nứt này còn lan rộng đến bên cạnh Kỳ Lân Thần Thú, Kỳ Lân Thần Thú cũng chịu một lực xung kích nhất định.

Kỳ Lân Thần Thú đặt ánh mắt lên chân của nó.

Chân của nó vừa rồi cách Tần Mặc tương đối gần, cho nên bây giờ trên chân nó xuất hiện một vết thương, trông khá nghiêm trọng.

Chưa kịp đợi Kỳ Lân Thần Thú phản ứng lại, Tần Mặc liền trực tiếp lộn một cái đến bên cạnh nó, sau đó Tần Mặc lại cầm U Minh Kiếm đâm về phía nó.Thấy U Minh Kiếm của Tần Mặc, trong lòng Kỳ Lân Thần Thú liền thót một tiếng, tiếp đó Kỳ Lân Thần Thú liền dùng

ngọn lửa của nó hình thành một tấm khiên lửa cực lớn.

U Minh Kiếm của Tần Mặc đánh vào tấm khiên lửa kia của nó, tấm khiên lửa của nó cũng trực tiếp tiêu tán đi, hơn nữa kiếm của Tần Mặc còn rơi xuống lưng nó.

Cho dù trên lưng Kỳ Lân Thần Thú xuất hiện rất nhiều ngọn lửa, nó cũng căn bản không có cách nào chống đỡ được U Minh Kiếm của Tần Mặc, cho nên U Minh Kiếm của Tần Mặc đã tạo ra một vết thương trên lưng nó.Kỳ Lân Thần Thú nhân cơ hội này há to miệng cắn về phía Tần Mặc, may mắn là tốc độ phản ứng của Tần Mặc tương đối nhanh, kịp thời di chuyển cánh tay của mình, nhưng răng của nó vẫn cắn trúng vải của Tần Mặc.

Nó dùng sức xé rách quần áo trên cánh tay Tần Mặc thành từng mảnh.

Tần Mặc thấy nó hung mãnh như vậy, liền cười lạnh một tiếng rồi gật đầu.

"Trông ngươi quả thực rất lợi hại, nhưng có thể dùng được gì chứ?" Nói câu đó, Tần Mặc liền trực tiếp lắc đầu, ngay lập tức, Tần Mặc lại lao về phía Kỳ Lân Thần Thú, một cú lộn ngược ra sau liền đến bên cạnh lưng nó, tiếp đó Tần Mặc lại một kiếm đâm vào mông nó.Kỳ Lân Thần Thú phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó quay đầu nhìn Tần Mặc ở phía sau mông.

Thằng nhóc này sao mà âm hiểm thế, thế mà lại dám đánh vào mông ta.

Kỳ Lân Thần Thú trực tiếp giơ chân sau đá về phía Tần Mặc, Tần Mặc dùng U Minh Kiếm đặt ngang trước mặt để chặn.

Chương 269

Móng guốc của nó trực tiếp đập vào U Minh Kiếm của Tần Mặc, U Minh Kiếm của Tần Mặc cong lại, nhưng Tần Mặc lại không vì điều này mà bị thương.

Sau khi chịu một lực xung kích nhất định, Tần Mặc liền lùi về sau hai bước, nhưng anh rất nhanh liền ổn định thân hình, anh lại nhìn chằm chằm Kỳ Lân Thần Thú trước mặt.Kỳ Lân Thần Thú cũng thấy sức mạnh của Tần Mặc mạnh đến mức nào, cho nên nó liền hít sâu một hơi, có vẻ như nó muốn đối phó Tần Mặc không phải là chuyện đơn giản như vậy, nhưng dù sao đi nữa, nó cũng không thể nhận thua trước Tần Mặc chứ?

Nghĩ đến đây, Kỳ Lân Thần Thú liền lại lần nữa trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc trong mắt cũng lộ một tia cười lạnh, Tần Mặc không nói nhiều với Kỳ Lân Thần Thú, lập tức lao về phía Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú thấy Tần Mặc kiên trì không bỏ như vậy, trong lòng liền thót một tiếng, Hạo Thiên Chân ở một bên khác thì nhân cơ hội này đến bên cạnh Bàn Tử.“Chúng ta có nên qua giúp Tần Mặc một tay không?” “Tôi thấy hay là không giúp thì hơn, tôi thấy Tần Mặc có vẻ có thể đánh thắng Kỳ Lân Thần Thú này, vạn nhất chúng ta thực sự qua đó cản trở Tần Mặc, thì không tốt rồi.” Lão Dương nói với hai người bên cạnh mình, đề nghị họ, hai người đồng thời gật đầu, còn Lương Sư Gia ở một bên khác thì nhìn họ nói: “Các cậu có chắc Tần Mặc huynh đệ có thể đối phó được Kỳ Lân Thần Thú này không?” Hạo Thiên Chân liếc nhìn Lương Sư Gia, lúc này mới giải thích nói: “Anh trước đây đâu phải chưa từng thấy thực lực của Tần Mặc, chẳng lẽ anh nghĩ anh ấy đến cả một Kỳ Lân Thần Thú như vậy cũng

không đối phó được sao?

Mặc dù Kỳ Lân Thần Thú này trông quả thực rất mạnh, nhưng vừa rồi khi giao thủ với Tần Mặc, nó luôn ở thế hạ phong." Lương Sư Gia suy nghĩ một chút, liền cảm thấy hình như quả thực là đạo lý này, ngay lập tức ông ấy liền đáp một tiếng, không nói thêm nữa, đã như vậy, vậy thì họ cứ ở đây mà xem cho kỹ đi.Không lâu sau Tần Mặc lại lần nữa đánh lui Kỳ Lân Thần Thú, Kỳ Lân Thần Thú thì trực tiếp há to miệng, trong miệng nó xuất hiện rất nhiều ngọn lửa, đã như vậy, vậy thì nó sẽ trực tiếp dùng ngọn lửa này để công kích Tần Mặc, dù sao cận chiến với Tần Mặc thì nó không đánh lại Tần Mặc.

U Minh Kiếm của Tần Mặc thực sự quá sắc bén, cứ động một chút là có thể cắt đứt da thịt của nó.

Tần Mặc thấy ngọn lửa này, cũng căn bản không hề vội vàng, chỉ là di chuyển sang một bên, ngọn lửa của nó trực tiếp cháy vào bức tường kia, bức tường lập tức trở nên đen thui."Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Lời Tần Mặc vừa dứt, Kỳ Lân Thần Thú liền lại lần nữa cảm thấy không gian xung quanh mình hình như bị hạn chế nhất định, nó dùng sức va chạm vào không gian xung quanh, nhưng căn bản không có tác dụng gì, trên mặt Tần Mặc lộ ra một tia cười lạnh.

"Sắp kết thúc rồi, ngươi đừng vội vàng chứ." Nói xong câu đó, trong không khí liền trực tiếp truyền đến tiếng ầm ầm, Hạo Thiên Chân cũng biết Tần Mặc muốn dùng chiêu thức gì, cho nên cậu ấy liền cười nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Chiêu thức này của Tần Mặc vẫn rất lợi hại, chúng ta rất nhanh liền có thể rời khỏi đây rồi." "Lôi Đình Chi Nộ!" Lời Tần Mặc vừa dứt, liền trực tiếp có một đạo kinh lôi rơi xuống, đạo kinh lôi này đánh vào người Kỳ Lân Thần Thú, Kỳ Lân Thần Thú cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.Mặc dù trên người nó quả thực có ngọn lửa,

nhưng cũng không chống đỡ được thiên lôi này của Tần Mặc.

Sau khi chịu đựng đạo thiên lôi này, nó liền cảm thấy nguyên khí của mình bị tổn thương nghiêm trọng, cho nên nó lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt lộ vẻ cầu xin.

"Tiểu huynh đệ này, hay là chúng ta đừng tiếp tục đánh ở đây nữa, ta thừa nhận thực lực của ngươi rất mạnh." Tần Mặc lập tức cười ra tiếng, lắc đầu.

"Đây là chuyện tuyệt đối không thể nào, đã ngay từ đầu ngươi đã trêu chọc chúng ta ở đây rồi, vậy ta làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho ngươi chứ?

Ta biết diệt cỏ phải diệt tận gốc." Nói câu đó, Tần Mặc lại một lần nữa đánh vào người Kỳ Lân Thần Thú, đạo kinh lôi này trực tiếp đánh cho Kỳ Lân Thần Thú ngã xuống đất, hơn nữa hơi thở của Kỳ Lân Thần Thú cũng trở nên đặc biệt yếu ớt."Nếu ngươi cứ như vậy, vậy thì ta sẽ đồng quy vu tận với ngươi." Kỳ Lân Thần Thú nói câu này khi nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lại lười để ý nó nhiều như vậy, bởi vì Tần Mặc cảm thấy nó căn bản không còn sức mạnh để đồng quy vu tận với mình nữa, đã như vậy, vậy thì mình cần gì phải sợ nhiều như vậy chứ?

Chỉ có nhanh chóng giải quyết Kỳ Lân Thần Thú này, họ mới có thể tiếp tục đi về phía trước.

Tần Mặc lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh của mình, ngay lúc Tần Mặc chuẩn bị cho đạo kinh lôi thứ ba rơi xuống, Kỳ Lân Thần Thú liền gật đầu.

"Đã như vậy, vậy thì ngươi hãy chết đi." Kỳ Lân Thần Thú nói xong câu đó, nó liền trực tiếp nhắm mắt lại, ngay lúc này, cái sừng Kỳ Lân trên đầu nó trực tiếp bay lên giữa không trung.Sừng Kỳ Lân cũng

vào lúc này phát ra ngọn lửa mãnh liệt, cảm nhận được sức mạnh của ngọn lửa này, Tần Mặc liền trừng lớn mắt, tiếp đó Tần Mặc liền vội vàng quay đầu đặt ánh mắt lên Bàn Tử và mấy người họ.

"Mấy người các anh đừng đứng ngây ra đó nữa, nhanh chóng chạy đi, năng lượng của ngọn lửa này quá mạnh rồi, e rằng tôi không chống đỡ được." Vốn dĩ Quắc Quắc ở một bên khác đang xem náo nhiệt, nghe thấy lời Tần Mặc, trong lòng cậu ta liền thót một tiếng, cậu ta có chút phẫn nộ nhìn Tần Mặc.

"Đã không có cách nào đối kháng được Kỳ Lân Thần Thú này, vậy anh cần gì phải nói như vậy với người ta chứ, dẫn đến bây giờ người ta đã dùng kỹ năng này rồi, tôi muốn xem lần này mấy người chúng ta sẽ làm thế nào?" "Thôi đi, anh có thời gian đó thà nhanh chóng chạy đi còn hơn, đợi lát nữa anh cứ chờ bị ngọn lửa này thiêu thành tro bụi đi." Lão Dương châm chọc Quắc Quắc một chút.Quắc Quắc này quả thực rất phiền phức, biết vậy thì bọn họ nên trực tiếp giết chết Quắc Quắc, cũng đỡ phải để cậu ta tiếp tục nói này nói nọ trước mặt họ.

Quắc Quắc nhíu mày, nhưng lời này nói quả thực không sai, nếu như không đi nữa, lát nữa thật sự sẽ biến thành pháo hôi.

Ngay lập tức Quắc Quắc liền vội vàng dẫn A Ninh cùng nhau rời khỏi nơi này, ngay cả Hạo Thiên Chân và mấy người họ cũng vậy, ngay lúc sắp rời khỏi động huyệt này, Hạo Thiên Chân lại dừng lại tại chỗ nhìn Tần Mặc."Hay là chúng ta đi cùng anh đi, chúng ta làm sao có thể bỏ rơi anh một mình chứ?" Tần Mặc lắc đầu.

"Không cần, các cậu nhanh chóng đi đi, nếu như tiếp tục ở lại nơi này, vậy tôi không dám đảm bảo tiếp theo các cậu sẽ không gặp nguy hiểm tính mạng." Họ nghe thấy Tần Mặc nói như vậy mới hít sâu một hơi rồi gật đầu, tiếp đó họ liền vội vàng rời khỏi nơi này.

Còn Tần Mặc thì lại đặt ánh mắt lên sừng Kỳ Lân này, do dự một

chút, Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng.“Nếu như tôi đoán không sai, sừng Kỳ Lân này hẳn cũng là một bảo vật thượng cổ, nếu như nuốt chửng sừng Kỳ Lân này của ngươi, vậy thực lực của tôi chẳng phải sẽ tăng lên rất nhiều sao?” Sau khi do dự một chút, trong lòng Tần Mặc liền đột nhiên xuất hiện một ý tưởng táo bạo, tiếp đó Tần Mặc liền nhìn chằm chằm sừng Kỳ Lân trước mặt này.

Tần Mặc đối với bản thân vẫn tương đối tự tin, nếu như lát nữa anh thật sự không có cách nào khống chế được sức mạnh của sừng Kỳ Lân này, anh cũng có thể một lần nữa thoát khỏi nơi này, cho nên anh căn bản không cần vội vàng, có thể ở lại đây trước, đối kháng với sừng Kỳ Lân một chút.

Ngay lập tức, Tần Mặc liền đặt ánh mắt lên thi thể Kỳ Lân Thần Thú ở phía dưới, Kỳ Lân Thần Thú này quả thực rất đáng thương, đã bị bẻ gãy sừng Kỳ Lân của nó, kết quả cuối cùng sừng Kỳ Lân của nó lại thuộc về mình.Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó liền từ từ nhắm mắt lại, tiếp đó Tần Mặc liền dùng sức mạnh của mình bao bọc lấy sừng Kỳ Lân này.

Tần Mặc dùng Kong khí để đối phó năng lượng của sừng Kỳ Lân này, cho nên sừng Kỳ Lân này liền không ngừng rung chuyển ở đây, nó dường như biết Kong khí của Tần Mặc tương đối mạnh, nhưng lại không muốn thần phục Tần Mặc.

Tần Mặc cảm nhận được sừng Kỳ Lân này đang đối kháng năng lượng của mình liền hừ lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc liền lại lần nữa tăng thêm sức mạnh của mình.

“Tôi không tin tôi không trị được ngươi.” Nói câu đó Tần Mặc liền lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh của mình, không lâu sau Tần Mặc liền trực tiếp phong ấn sức mạnh của sừng Kỳ Lân này.Tần Mặc trong mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

“Đã bị phong ấn rồi sao?

Vậy tiếp theo hãy để tôi nuốt chửng một chút xem sao.” Tần Mặc liền trực tiếp di chuyển đến bên cạnh sừng Kỳ Lân này, tiếp đó Tần Mặc liền há to miệng, nuốt sừng Kỳ Lân này vào bụng mình.

Tần Mặc lập tức cảm nhận được một luồng năng lượng khổng lồ từ trong bụng mình sinh ra, đồng thời trên sừng Kỳ Lân này cũng phát ra rất nhiều ngọn lửa không ngừng lan tràn về phía cơ thể Tần Mặc, dường như muốn thiêu cháy Tần Mặc thành tro bụi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Đã đến trong cơ thể tôi rồi, còn muốn phản kháng sao?

Tôi nói cho ngươi biết, đây là chuyện không thể nào.” Tần Mặc nhắm mắt lại, tiếp đó Tần Mặc liền từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình, không lâu sau Tần Mặc liền dùng Kong khí của mình áp chế sừng Kỳ Lân.Lúc này, âm thanh của hệ thống cũng trực tiếp vang lên. [Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mãnh Hổ Xung Kích.] [Đinh, kiểm tra chân phẩm sừng Kỳ Lân dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch kích hoạt thành công sáu mươi sáu phần trăm.] Tần Mặc vui mừng, ngay lập tức Tần Mặc liền mở bảng nhân vật của mình ra xem một chút.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Kong khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động

Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 275 [Giới hạn nhân loại 10] Thể lực 290 [Giới hạn nhân loại 10] Sức mạnh 290 [Giới hạn sức mạnh 10] Tinh thần 315 [Giới hạn nhân loại 10].Có vẻ như thực lực của mình trong khoảng thời gian này lại tăng lên rất nhiều, chắc hẳn không lâu sau liền có thể rời khỏi nơi này rồi!

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Tần Mặc liền đặt ánh mắt vào động huyệt trước mặt này, ngay lúc này, trong đầu Tần Mặc đột nhiên xuất hiện rất nhiều ký ức.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, anh liền cảm thấy nếu đoán không sai, những ký ức này hẳn là ký ức của Kỳ Lân Thần Thú kia.

Có vẻ như mình chỉ cần đi theo những ký ức này là có thể tiếp tục đi về phía trước, nhưng phía sau có gặp nguy hiểm gì không thì Tần Mặc cũng không quá rõ, cho nên anh ấy cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ là đặt ánh mắt lên thi thể Kỳ Lân Thần Thú trên mặt đất này, thi thể Kỳ Lân Thần Thú này đối với mình mà nói không có tác dụng gì, đã như vậy, vậy thì cứ để nó lại ở nơi này đi.

Tần Mặc quay người rời khỏi nơi này.

Không thể không nói Hạo Thiên Chân và bọn họ chạy vẫn tương đối nhanh, cho nên sau một thời gian rất dài, Tần Mặc mới đuổi kịp

Hạo Thiên Chân và bọn họ.

Hạo Thiên Chân và bọn họ lại quay về vị trí vừa rồi, thấy Tần Mặc đi tới, Hạo Thiên Chân liền nhíu mày nói với Tần Mặc.

"Chúng ta lại quay về đây rồi, hơn nữa nếu như chúng ta tiếp tục đi về phía trước, e rằng cũng chỉ có thể quanh quẩn ở đây thôi." "Tiếp theo nên làm gì đây?" Tần Mặc với nụ cười nhạt trên môi nhìn hắn.

"Tôi biết phải đi thế nào." Bên cạnh, Quắc Quắc lại lạnh lùng cười một tiếng: "Nếu ngươi thực sự biết đường, chúng ta đã chẳng phải xoay vòng vòng ở đây, lại còn đụng độ con Kỳ Lân Thần Thú kia nữa.

Không ngờ ngươi lại không bị ngọn lửa đó thiêu chết?

Đợi lát nữa chắc đám lửa kia sẽ không lan tới đây chứ?" Tim Lương sư gia đập thót một cái, nhìn Tần Mặc với ánh mắt đầy vẻ sợ hãi.

Thấy lão như vậy, Tần Mặc chỉ lắc đầu: "Yên tâm đi, không còn nguy hiểm gì nữa đâu, tôi đã giải quyết xong ngọn lửa đó rồi." Quắc Quắc nghe Tần Mặc nói vậy thì nhíu mày.

Thú thật hắn chẳng mấy tin tưởng Tần Mặc, nhưng lời Tần Mặc nói có lẽ không sai, bởi vì nếu ngọn lửa kia thực sự không biến mất thì Tần Mặc chẳng thể nào quay lại đây nhanh như vậy, hơn nữa trông anh vẫn hoàn toàn bình an vô sự.

Tên nhóc này thực sự lợi hại đến vậy sao?

Chương 270

Xem ra về sau mình cũng phải tránh né mũi nhọn của hắn.

Tần Mặc không nghĩ ngợi thêm, chỉ quay đầu đặt tầm mắt lên bức tường quan tài trước mặt.

Sau khi quan sát một lát, anh trực tiếp đi về phía một chiếc quan tài, sau đó vỗ mạnh một chưởng, chiếc quan tài đó liền lún sâu vào trong.

Tần Mặc mỉm cười nhìn mấy người bên cạnh: "Được rồi, chúng ta đi thôi." Họ không ngờ Tần Mặc lại thực sự biết cách rời khỏi đây, nên vội vàng đáp lời rồi đi theo.

Phía sau Tần Mặc, họ lại cùng nhau đi đến một con đường khác.

"Sao vẫn là loại đường này vậy?" "Để tôi dẫn đường phía trước." Tần Mặc nói xong lại tiếp tục quan sát.

Một lúc sau, anh chọn trúng một chiếc quan tài khác rồi đánh mạnh vào, mọi người lại cùng Tần Mặc tiến về phía trước.

Nhưng đi được một lúc, họ lại đâm vào một ngõ cụt.

Nhìn thấy ngõ cụt này, tim Quắc Quắc thót lại, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Tần Mặc: "Ngươi chẳng phải nói đi đường này sao?

Giờ lại vào ngõ cụt thế này, ta xem ngươi tiếp theo định đi thế nào." Ngõ cụt này khắp nơi đều là tường đá, phía trên chi chít quan tài, hoàn toàn không có lối thoát.

"Có khi nào những chiếc quan tài này lại có vấn đề gì không?" Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nghi hoặc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc do dự một chút rồi gật đầu.

Thực ra Kỳ Lân Thần Thú chưa từng tới đây, nên anh cũng không biết rõ con đường tiếp theo, hiện tại chỉ có thể dựa vào họ tự nghiên cứu.

"Mọi người chờ một chút, để tôi quan sát đã." "Ta để xem ngươi có bản lĩnh gì." Quắc Quắc lắc đầu.

Nghe hắn nói vậy, Tần Mặc cười lạnh, nhìn chằm chằm đối phương: "Nếu ngươi thực sự thấy tôi không vừa mắt thì đừng đi theo chúng tôi nữa, tự mình đi tìm đường đi.

Đằng kia là đường cũ đấy, ngươi cứ việc quay về." Sắc mặt Quắc Quắc rất tệ, A Ninh bên cạnh cũng kéo tay hắn lại: "Nhân lực của chúng ta vốn đã không đủ, bất kể thế nào cũng phải đi cùng họ mới được, ngươi đừng nói mấy lời vô dụng đó nữa." Tuy trong lòng Quắc Quắc rất không phục nhưng cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành gật đầu.

Tần Mặc quan sát tỉ mỉ, một lúc sau anh phát hiện ra manh mối, trong mắt hiện lên nụ cười nhạt, anh chú ý đến những chiếc quan tài kia.

Thấy Tần Mặc đang quan sát quan tài, Quắc Quắc bĩu môi, ngồi bệt xuống đất: "Dù sao cũng chẳng biết khi nào ngươi mới tìm thấy lối ra, ta cứ nghỉ ngơi một lát đã." Không lâu sau, Tần Mặc phát hiện một chiếc quan tài có điểm bất thường, anh dùng sức đẩy nhưng không hề nhúc nhích.

Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh anh: "Chắc chắn là chiếc này chứ?" Tần Mặc lắc đầu: "Nói thật tôi cũng không biết có phải không, giờ chỉ có thể thử một phen thôi." Ở phía khác, Lương sư gia cũng bước tới: "Tần Mặc huynh đệ, chúng ta hay là mau tìm chỗ khác đi, cậu ở đây giằng co với chiếc quan tài này cũng vô ích thôi." "Tôi tin Tần Mặc nhất định tìm được cách ra ngoài, ông đừng gấp." Hạo

Thiên Chân nhìn Lương sư gia.

Lương sư gia há miệng định nói gì đó nhưng nghĩ lại suốt quãng đường này Tần Mặc đã cứu mình bao nhiêu lần, lão thở dài không nói thêm nữa.

Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm chiếc quan tài, rồi bất ngờ dùng sức tông mạnh vào nó.

Chiếc quan tài trực tiếp bị Tần Mặc đẩy văng ra.

Trong mắt anh hiện lên vẻ kinh ngạc, anh quay đầu nhìn những người bên cạnh: "Đi thôi." Mấy người họ nghe vậy liền đáp lời, đi theo sau Tần Mặc.

Anh tiếp tục đi tiên phong dẫn đầu.

Nhưng đi được một lúc, Tần Mặc vô tình chạm phải một cơ quan.

Hạo Thiên Chân lập tức phát ra một tiếng thét thảm thiết.

Tần Mặc cau mày quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân.

Lúc này Hạo Thiên Chân đang bị rơi xuống một cái hố ở phía bên kia.

Tần Mặc nhanh tay lẹ mắt chộp lấy Hạo Thiên Chân, nhưng anh cũng chỉ kịp kéo được một mình cậu.

Còn Bàn Tử và những người khác thì trực tiếp rơi xuống dưới đáy.

Tim Tần Mặc hẫng một nhịp.

Hạo Thiên Chân ngẩng đầu nhìn Tần Mặc: "Hay là chúng ta cũng xuống dưới đi." Tần Mặc do dự một chút rồi đồng ý, anh kéo Hạo Thiên Chân lên trước rồi mới thả một sợi dây thừng xuống dưới.

"Cảm ơn anh." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc nói, vì lúc nãy anh

chỉ kịp kéo một mình cậu, những người khác đều đã rơi xuống dưới.

Tần Mặc xua tay tùy ý, rồi men theo dây thừng leo xuống, Hạo Thiên Chân cũng bám theo.

Chẳng bao lâu sau, cả hai đã xuống tới đáy.

Tần Mặc thở phào, lại nhìn Hạo Thiên Chân: "Chúng ta tìm mấy người họ đi, nếu tôi không đoán sai, chắc họ cũng chỉ quanh quẩn đâu đây thôi." Hạo Thiên Chân đáp lời rồi bắt đầu tìm kiếm tỉ mỉ.

Một lúc sau, cậu nhìn thấy Bàn Tử, cậu vỗ vỗ vào mặt Bàn Tử.

Gã béo từ từ mở mắt, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc: "Đây là nơi nào vậy?" Bàn Tử không hiểu chuyện gì nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân thở dài, kể lại chuyện vừa xảy ra.

Bàn Tử hiểu ra liền cười nói: "Hóa ra là vậy, cơ mà Tần Mặc đối với cậu tốt thật đấy, thấy tất cả chúng tôi đều rơi xuống mà cậu ấy không kéo, lại chỉ kéo mỗi mình cậu." "Đừng nói thế, chỉ là vì Tần Mặc ở gần tôi hơn thôi." Hạo Thiên Chân trợn mắt trắng.

Bàn Tử không nói thêm chuyện đó nữa mà quan sát xung quanh: "Đúng rồi, Tần Mặc huynh đệ đâu?" "Anh ấy đang tìm lão Dương và mấy người kia." Bàn Tử hiểu ý gật đầu, sau đó đứng dậy.

Cảm thấy cánh tay đau nhói, gã nhíu mày nhìn cánh tay mình, phát hiện đã có một vết thương.

"Đám đá này thật phiền phức." Nói đoạn, Bàn Tử bực bội đá mạnh vào một tảng đá trước mặt, tảng đá khẽ rung chuyển.

Ở phía khác, Tần Mặc đã tìm thấy lão Dương: "Cậu thấy thế nào rồi?" Lão Dương lắc đầu ra vẻ không sao, nhưng khi nhìn Tần Mặc, gã có chút chột dạ quay đầu nhìn hướng khác.

Tần Mặc tự nhiên biết trong lòng lão Dương có quỷ, nhưng anh

cũng không nói nhiều.

Anh quan sát kỹ xung quanh, chợt nghe thấy một tiếng động phát ra từ cách đó không xa.

“Chúng ta qua đó xem sao.” Lão Dương không nói gì, chỉ đi sau lưng Tần Mặc.

Chẳng mấy chốc, họ hội quân với Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, đúng lúc nghe thấy tiếng của Lương sư gia.

“Qua đó tìm Lương sư gia thôi.” Lúc này Lương sư gia đang đứng cạnh một tảng đá lớn, vẻ mặt đầy sợ hãi, không ngừng kêu gào: “Có ai không?

Tần Mặc huynh đệ, cậu ở đâu?” “Được rồi lão già, đừng gào nữa, chúng tôi ở đây.” Nghe thấy tiếng người, Lương sư gia mới thở phào, vội vàng chạy về phía Tần Mặc.

“May mà có các cậu ở đây, không thì tôi xong đời rồi.” Tần Mặc nhướng mày, không buồn nói chuyện với Lương sư gia, lại quan sát xung quanh rồi thấy A Ninh đang nằm trên mặt đất.

Tần Mặc đi tới vỗ vỗ vào má A Ninh, cô mới tỉnh lại, hoang mang nhìn xung quanh rồi hỏi Tần Mặc: “Đây là đâu?” “Tất cả chúng tôi cũng không biết, kiến thức của mọi người hiện giờ là như nhau.” Tần Mặc nhún vai vẻ bất cần.

A Ninh im lặng thở dài: “Vậy giờ chúng ta nên đi hướng nào?” “Cái này tôi càng không rõ.” “Vậy ngươi biết cái gì chứ?” Từ phía bên kia, giọng của Quắc Quắc vang lên.

Chương 271

Hắn nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Thấy Quắc Quắc vẫn chưa chết, Tần Mặc cười lạnh: "Nếu ngươi thực sự có ý kiến với tôi, vậy lát nữa ngươi tự chọn một con đường mà đi, mấy người chúng tôi đi đường khác." Quắc Quắc lúc này mới ngậm miệng không nói gì thêm.

Tần Mặc nhìn quanh một lượt rồi chỉ vào một con đường cách đó không xa: "Chúng ta qua bên kia xem thử." Mọi người đều đồng thanh đáp lời rồi đi theo sau anh.

Một lúc sau, hiện ra trước mắt họ là một cây đồng xanh đặc biệt to lớn.

Nhìn thấy Thanh Đồng Thụ này, Tần Mặc lập tức chấn kinh.

Anh không thể ngờ được cái cây đồng này lại có kích thước khổng lồ đến vậy.

Bàn Tử bên cạnh cũng kinh ngạc không kém, gã nhìn cái cây trước mặt, định vươn tay ra chạm vào thì Tần Mặc vội vàng kéo tay gã lại.

Nhưng chưa đợi Tần Mặc lên tiếng, lão Dương đã phủ đầu: "Đừng chạm vào Thanh Đồng Thụ!" Mọi người đều nhìn về phía lão Dương với ánh mắt nghi hoặc.

Lão Dương lộ vẻ ngượng ngùng, cười nói: "Tôi chỉ cảm thấy cái cây này có gì đó không ổn.

Mọi người cũng biết ban đầu tôi từng cùng Tiểu Mã tới đây, lúc đó chúng tôi gặp Thanh Đồng Thụ này là đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ rồi." Tần Mặc hiểu ý gật đầu, rồi lại quan sát cây đồng trước mặt.

Thực ra trong lòng Tần Mặc cũng có linh cảm rằng cây đồng này

tuyệt đối không hề đơn giản, nên anh mới không muốn Bàn Tử chạm vào.

"Cái cây này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Liệu có phải nó mọc lên từ Địa Phủ không?" Lão Dương vừa nói vừa cau mày, vì gã nhớ lúc đầu họ dường như đi từ Hoàng Tuyền tới đây.

Nếu nơi này là Địa Phủ, thì cây đồng này hẳn phải là cây của Địa Phủ mới đúng.

Tần Mặc lắc đầu: "Làm sao có thể chứ, trên đời này căn bản không tồn tại Địa Phủ." Tần Mặc khẳng định chắc nịch như vậy rồi tiếp tục quan sát tỉ mỉ.

Lương sư gia bên cạnh thì lên tiếng: "Cây đồng xanh này đúng là quỷ phủ thần công, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Tôi chưa bao giờ thấy khí cụ bằng đồng nào lớn đến nhường này.

Xem niên đại của lớp đồng này, có vẻ đã khá lâu đời, ít nhất cũng từ thời Tây Chu." Tần Mặc nghe vậy liền nhìn chằm chằm vào cái cây, Lương sư gia cũng phụ họa: "Đúng vậy, tôi thấy cũng tầm đó.

Tần Mặc huynh đệ thật lợi hại, ngay cả niên đại của cây đồng này mà cậu cũng nhìn ra được.

Nhưng sao có thể chứ, nếu nó thực sự có từ thời Tây Chu, thì thời đó làm sao có được khuôn mẫu lớn thế này để đúc!" Bàn Tử không hiểu nhìn họ.

Lão Dương gật đầu: "Đúng là vậy, theo logic thông thường thì thời đó không thể có vật này." "Cũng chưa chắc, nếu hoàng đế cổ đại thực sự hạ lệnh cho họ đúc một cây đồng thế này, họ bỏ ra vài chục năm thì cũng có khả năng làm ra được." Tần Mặc mỉm cười nhạt.

Thực ra thời cổ đại có rất nhiều thứ khó tin, ví dụ như kim tự tháp hay những thứ khác, chẳng phải chúng vẫn xuất hiện trên thế giới này sao?

Dù có khó tin đến đâu thì nó cũng đang hiện hữu sờ sờ ra đó, nên cũng chẳng có gì phải hoài nghi.

"Vậy giờ chúng ta đi hướng nào?" Bàn Tử hỏi Tần Mặc, rồi không ngừng lầm bầm: "Thật không hiểu nổi tại sao ở đây lại có thứ này, chúng ta tới đây mà chẳng thu hoạch được món bảo vật nào, thật là bực mình." "Ai mà biết được chứ?" Tần Mặc lắc đầu.

Thú thật, anh cũng không rõ chuyện này là thế nào.

Trong ngôi mộ này lẽ ra phải có rất nhiều bảo vật mới đúng, chưa kể quân đội Ách Ba cũng từng ở đây một thời gian, nếu không có bảo vật thì họ chẳng rảnh rỗi mà tới đây.

"Kệ đi, chúng ta cứ tìm quanh đây một lát không phải là xong sao?

Nếu không thấy thì tính sau." Hạo Thiên Chân nhìn mấy người họ.

Bàn Tử lập tức vui vẻ trở lại: "Ý tưởng của cậu giống hệt tôi đấy, tôi cũng muốn tìm thử, nếu thực sự tìm được bảo vật thì chúng ta có thể mang đi." Hạo Thiên Chân lườm một cái: "Anh chỉ thích bảo vật thôi sao?" Bàn Tử bĩu môi: "Vào đây chẳng phải vì bảo vật thì vì cái gì?

Vả lại, cậu cứ hỏi A Ninh và Quắc Quắc xem họ tới đây để làm gì?" "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta nên leo lên trên." Tần Mặc nhìn mọi người.

Họ nhìn nhau rồi đồng thanh đáp lời.

Vì Tần Mặc đã nói vậy, họ sẽ đi theo anh.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại nhíu mày: "Chắc chắn là đi lên trên

chứ?

Cây đồng này lớn thế này, chúng ta leo lên liệu có tìm thấy gì không?

Hay là cứ tìm ở dưới đáy này xem sao đã?" Tần Mặc do dự một chút rồi gật đầu: "Được thôi." Không nói thêm lời nào, anh trực tiếp dẫn mọi người tìm kiếm dưới gốc cây.

Quắc Quắc bên cạnh cười lạnh: "Ta xem ở dưới này mà chẳng có gì thì các ngươi tính sao?" Tần Mặc liếc Quắc Quắc một cái: "Tôi thề nếu lát nữa thực sự gặp nguy hiểm, tôi tuyệt đối sẽ không cứu ngươi nữa." Quắc Quắc bĩu môi: "Ngươi tưởng ta cần ngươi cứu sao?

Đừng tưởng mình giỏi giang lắm, ta nói cho ngươi biết, dù chỉ có một mình ta ở đây thì ta vẫn ra ngoài được như thường." A Ninh thấy Quắc Quắc như vậy thì cau mày nhưng cũng không nói gì, chỉ tiếp tục đi theo nhóm Tần Mặc.

Một lát sau, họ thấy ở phía xa có một loại đồ đằng.

Tần Mặc đi về phía đó.

"Đồ đằng này nhìn có vẻ là của dân tộc thiểu số." Lương sư gia nhìn Tần Mặc nói.

Tần Mặc gật đầu, suy nghĩ của anh cũng giống như Lương sư gia: "Chẳng lẽ họ dùng nơi này để tế tự sao?" Lương sư gia có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

Anh suy nghĩ một lát rồi cười nói: "Có lẽ đúng là vậy, nhưng bất kể họ làm gì, dưới này chắc chẳng còn gì đâu, vẫn phải leo lên thôi." Lão Dương đáp: "Tôi cũng nghĩ thế, chúng ta nên tiếp tục leo lên trên." Hạo Thiên Chân nhìn lão Dương: "Lão Dương, trước đây anh từng đến những nơi kiểu này, anh có chắc là phải leo lên không?

Trên đó liệu có gặp thứ gì không?" Lão Dương gãi đầu: "Thực ra

tôi cũng không rõ lắm, nhưng trực giác mách bảo tôi rằng chúng ta phải đi lên, và lát nữa có thể sẽ gặp nguy hiểm nhất định.

Nhưng tôi tin mọi người có thể vượt qua, dù sao cũng có Tần Mặc huynh đệ ở đây mà." Tần Mặc nhướng mày không nói gì, chỉ nhìn Thanh Đồng Thụ trước mặt.

Lúc này lão Dương lấy từ trong túi ra nhiều đôi găng tay đưa cho mọi người: "Đeo găng tay vào trước đi, đừng để da thịt chạm trực tiếp vào cây đồng này, nó thực sự có vấn đề đấy." Tần Mặc nhướng mày, không ngờ lão Dương cũng biết khá nhiều.

A Ninh bên cạnh cười lạnh: "Anh còn biết cái gì mà chưa nói không, hay là tuôn ra hết một lượt đi, để tránh sau này chúng tôi phản ứng không kịp." "Tôi thực sự không rõ lắm, chỉ là trực giác bảo tôi rằng không được chạm tay trần vào cây đồng." Tần Mặc nhớ tới những người trong làng sau khi chạm vào đồng xanh đều trở nên điên khùng, liền gật đầu đeo găng tay vào, rồi nhìn mọi người: "Lão Dương cũng sẽ không hại chúng ta đâu, vả lại không chạm da thịt vào cây đồng cũng chẳng có hại gì, mọi người cứ đeo vào đi." Họ đáp lời rồi bám theo Tần Mặc bắt đầu leo lên.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc thấy trên thân cây đồng có một tế đàn đặc biệt lớn.

Trong mắt anh hiện rõ vẻ chấn kinh, những người khác cũng nhìn nhau sững sờ.

"Sao ở đây lại có một cái tế đàn lớn thế này, trên đó liệu có gì không?" Bàn Tử vừa nói vừa đi thẳng về phía tế đàn.

Tần Mặc cũng bám sát sau lưng gã.

Anh cũng rất tò mò không biết tế đàn này dùng để làm gì.

Những người còn lại cũng lần lượt tiến vào trung tâm tế đàn, bắt

đầu quan sát kỹ lưỡng.

"Chúng ta đã leo lâu như vậy, khó khăn lắm mới gặp được cái tế đàn thế này, chắc chắn trong này có bảo vật, mọi người tìm thử xem." Tần Mặc đồng ý.

Chương 272

Lúc này Bàn Tử không nhịn được càu nhàu: "Sao ở đây lại có nhiều xác chết thế này?

Thật không hiểu bọn họ nghĩ gì, dùng xác người để tế lễ sao?" "Mọi người nhìn cái này xem." Hạo Thiên Chân chỉ vào một cái xác đặc biệt cao lớn ở cách đó không xa.

Cái xác đó hai tay đang bưng một chiếc hộp trông rất tinh xảo.

"Cái này chắc là thứ họ dùng để tế lễ rồi." Bàn Tử nói rồi bước tới cạnh cái xác đó.

Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh, liền nhắc nhở nhóm Hạo Thiên Chân: "Mọi người nhìn những cái chuông kia kìa." Những cái chuông này họ đã từng gặp ở Lỗ Vương Cung và dưới mộ dưới đáy biển, giờ ở đây lại có nhiều như vậy, xem ra nơi này quả thực không đơn giản.

Mọi người đều chấn kinh nhìn đống chuông đó.

"Lúc ở Lỗ Vương Cung chúng ta đã gặp loại chuông này, khi đó chúng có thể mê hoặc lòng người.

Vạn nhất nếu tất cả đám chuông này cùng reo lên, chẳng phải chúng ta sẽ mất mạng sao?" Hạo Thiên Chân nói với vẻ cảnh giác, nhìn chằm chằm đống chuông.

Tần Mặc nhắc nhở: "Đám chuông này đúng là không đơn giản, mọi người cẩn thận một chút, đừng chạm vào chúng." Nói rồi anh tiếp tục quan sát.

Đúng lúc đó, anh đột nhiên thấy Bàn Tử đã leo lên người cái xác lớn kia, và chiếc hộp đã nằm gọn trong tay gã.

“Đừng mở vội!” Tần Mặc lớn tiếng cảnh báo, nhưng Bàn Tử đã nhanh tay mở chiếc hộp ra vì quá tò mò.

Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc, đúng lúc đó cảnh tượng trước mắt họ đột nhiên biến ảo, ngay cả đống chuông xung quanh cũng bắt đầu reo vang không dứt.

Hệ thống của Tần Mặc lập tức cảnh báo: 【 Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời lập tức tiêu diệt. 】 Tần Mặc nheo mắt lại, quay đầu nhìn quanh.

Ngay sau đó, anh giải phóng ra luồng linh lực bao quanh cơ thể.

Nhờ có luồng linh lực này, đám xác chết dường như không dám lại gần anh.

Tần Mặc lập tức nhìn về phía Bàn Tử và những người khác.

Lúc này Bàn Tử đã trở nên điên cuồng, gã không ngừng dùng món đồ trong tay tấn công đám xác chết xung quanh, đánh văng chúng xuống đất.

Quắc Quắc còn quá đáng hơn, hắn cầm một con dao định đâm lén sau lưng Bàn Tử.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, cũng may trên người anh có linh lực và huyết mạch hộ thể, tiếng chuông xung quanh không thể xâm nhập vào tinh thần của anh được.

“Phải nhanh chóng đánh thức Bàn Tử và mọi người thôi.” Nói đoạn, Tần Mặc trực tiếp lao về phía Bàn Tử.

Nhưng đúng lúc đó, một cái xác bất ngờ tập kích anh, khiến Tần Mặc phải lùi lại hai bước.

Cái xác đó vốn đang treo ngược trên cây, nay đột nhiên đứng chắn trước mặt anh, nhìn anh chằm chằm.

Nhìn thấy ánh mắt của nó, Tần Mặc hừ lạnh, rút U Minh Kiếm ra.

“Xem ra đám xác chết các ngươi cũng không dễ đối phó.

Đã vậy thì ta giải quyết các ngươi trước.” Nói đoạn, Tần Mặc vung U Minh Kiếm chém về phía một cái xác.

Nó định dùng tay không đỡ đòn, kiếm của Tần Mặc chém trúng phát ra một tiếng "đinh" khô khốc, trên người nó chỉ để lại một vết hằn, nhưng Tần Mặc không dừng lại, trực tiếp chém nó làm đôi.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ kinh ngạc, không ngờ xác chết này lại cứng đến vậy.

Nhưng không sao, anh tin chúng chẳng trụ được bao lâu.

Nghĩ vậy, anh ngưng tụ sức mạnh, trong chốc lát, một luồng năng lượng khổng lồ hiện ra trước mặt.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Dứt lời, một thủ ấn hình hoa sen trực tiếp đánh vào cái xác trước mặt, khiến nó nổ tung ngay lập tức.

Nhưng đúng lúc đó, Tần Mặc nghe thấy tiếng súng nổ, anh nhìn qua thì thấy Bàn Tử đang bắn về phía Quắc Quắc.

Cũng may Bàn Tử phản xạ nhanh nên không bị Quắc Quắc đâm trúng.

Tần Mặc nheo mắt.

Quắc Quắc tuy bị Bàn Tử bắn trúng nhưng nhờ có áo chống đạn nên không sao, hắn đứng dậy định lao vào Bàn Tử một lần nữa.

Tần Mặc tung một cước đá văng Quắc Quắc xuống đất, đúng lúc đó một cái xác khác lao tới đánh hắn, khiến Quắc Quắc sơ ý ngã nhào khỏi tế đàn.

Tần Mặc nhíu mày nhìn xuống, phát hiện thân thể Quắc Quắc đã bị những cành cây của Thanh Đồng Thụ chẻ làm đôi.

Anh lắc đầu, chuyện này là do hắn tự chuốc lấy, chẳng trách ai được.

Tần Mặc quay lại nhìn nhóm Hạo Thiên Chân.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng đang dùng dao găm điên cuồng đâm vào không trung, trạng thái tinh thần có vẻ không ổn.

Do dự một chút, Tần Mặc lao đến bên cạnh cậu.

Sau khi truyền linh lực vào cơ thể Hạo Thiên Chân, ánh mắt cậu dần trở nên tỉnh táo.

Cậu hoang mang nhìn Tần Mặc: "Chuyện gì vừa xảy ra vậy?" Tần Mặc lắc đầu: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng cậu nhìn đám chuông kia kìa, e là chúng đang tác quái.

Tôi đã truyền linh lực vào người cậu, nó sẽ bảo vệ cậu khỏi sự quấy nhiễu của tiếng chuông." Hạo Thiên Chân hiểu ra gật đầu, cậu chú ý thấy Bàn Tử ở cách đó không xa đang chĩa súng vào đầu mình.

Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt, hét lên: "Mau cứu Bàn Tử!" Tần Mặc gật đầu, lao tới đá văng khẩu súng trên tay Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử vẫn chưa tỉnh, gã hoang mang nhìn quanh, thấy Tần Mặc liền hừ lạnh.

Tuy thực tế đó là Tần Mặc, nhưng trong mắt gã lúc này, Tần Mặc lại là một cái xác khổng lồ.

Gã rút dao găm ra định đâm Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân hét lớn: "Bàn Tử, anh điên rồi sao?

Anh đang làm gì thế?" Tần Mặc không nói nhiều, dùng thuật thuấn di áp sát Bàn Tử, bóp chặt cổ tay gã.

Anh khẽ rung tay khiến con dao trên tay Bàn Tử rơi xuống đất.

Tiếp đó, Tần Mặc truyền linh lực vào người gã, Bàn Tử liền tỉnh lại, nhíu mày: "Chuyện gì thế này?" "Mọi người bị tiếng chuông mê hoặc rồi." Tần Mặc nói rồi nhìn về phía Lương sư gia.

Lão lúc này đang quỳ trước cái xác khổng lồ kia, không ngừng dập đầu đến mức chảy máu mà vẫn cứ lặp đi lặp lại động tác đó.

Chương 273

Tần Mặc hừ lạnh rồi lao tới cứu lão.

Ở phía khác, A Ninh đang không ngừng né tránh thứ gì đó trong ảo giác.

“Xem ra cô ta cũng rơi vào ảo cảnh rồi.” Bàn Tử nhíu mày nói.

Lúc này, lão Dương từ từ xuất hiện phía sau lưng Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân chú ý thấy liền trợn mắt, vội vàng kéo tay Bàn Tử.

Cả hai cùng ngã nhào lên nhau, kêu oai oái.

Lúc này Tần Mặc đã cứu tỉnh Lương sư gia, nhìn thấy tình hình bên này, anh lập tức nhận ra lão Dương cũng có điểm không bình thường.

Tần Mặc lập tức lao đến bên cạnh hắn.

Đúng lúc này, Lão Dương vung con dao găm trong tay định đâm tới, nhưng Tần Mặc đã kịp thời né tránh, sau đó đặt tay lên trán hắn.

Tần Mặc truyền thẳng sức mạnh vào trong cơ thể Lão Dương.

Lão Dương bừng tỉnh, phản ứng lại liền khó hiểu hỏi Tần Mặc: "Chuyện gì vậy?" Tần Mặc cười nói với Lão Dương: "Vừa rồi tình trạng của mọi người đều có chút không ổn." Nói xong, Tần Mặc quay đầu lại, nhìn về phía A Ninh ở bên kia.

Hiện tại chỉ còn lại một mình cô ta.

Tần Mặc đi đến bên cạnh A Ninh, thấy cô đang không ngừng né tránh tại chỗ, cũng không biết là đang tránh cái gì.

Bàn Tử bĩu môi: "Cậu nói xem cứu cô ta làm gì?

Cô ta đã làm bao nhiêu chuyện bất lợi cho chúng ta, chi bằng mặc kệ cô ta cho xong!" Tần Mặc nhướng mày: "Đợi lát nữa phía sau có thể còn gặp những nguy hiểm khác, có cô ta đi cùng, tình hình có lẽ sẽ khá hơn một chút." Nghe Tần Mặc nói vậy, mọi người liền gật đầu đồng ý.

Đã là ý của Tần Mặc, bọn họ liền cùng hắn giúp A Ninh một tay.

Một lát sau, Tần Mặc truyền sức mạnh vào cơ thể A Ninh, cô cũng dần tỉnh lại.

Thấy mấy người đang nhìn chằm chằm mình, A Ninh khẽ ho một tiếng. "Các ngươi làm gì vậy?" Tần Mặc nhướng mày: "Vừa rồi bản thân cô xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ cô không cảm nhận được sao?" A Ninh lắc đầu, nói thật chính cô cũng không rõ lắm.

Tần Mặc nhíu mày, nhưng cũng không giải thích nhiều với cô, chỉ quay đầu nhìn sang mấy người bên cạnh. "Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát, sau đó nghĩ cách rời khỏi đây, tiếp tục đi lên trên." "Sớm biết thế thì đã không đến cái tế đàn này." Bàn Tử vừa nói vừa bĩu môi, ánh mắt liếc nhìn chiếc hộp cách đó không xa, đều tại hắn không cẩn thận mở cái hộp đó ra, nếu không bọn họ cũng sẽ không rơi vào ảo cảnh vừa rồi.

Tần Mặc đảo mắt: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi cho khỏe, sau đó chúng ta rời khỏi đây." Bàn Tử gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhưng đúng lúc này, những cái xác xung quanh đột nhiên chuyển động.

Tần Mặc nheo mắt lại, từ phía Đại Tế Ti cách đó không xa phát ra những tiếng "ầm ầm", chỉ thấy hắn ta trực tiếp đứng dậy. "Cái tên Đại Tế Ti này to xác như vậy, sao lại đột nhiên cử động được thế?" Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc nhìn

Đại Tế Ti. "Nếu tôi đoán không lầm, e rằng chúng ta đã xúc phạm cơ quan ở nơi này." Nếu không thì những cái xác này cũng không thể biến thành dạng này được. "Không phải vẫn là do cái hộp ban nãy chứ?

Nếu là vậy thì tôi đúng là tạo nghiệt rồi." Bàn Tử nhíu chặt mày.

Tần Mặc lắc đầu không nói nhiều, chỉ chăm chú nhìn Đại Tế Ti.

Do dự một chút, A Ninh nhìn quanh, lúc này cô mới để ý Quắc Quắc không có ở đây. "Quắc Quắc đâu rồi?" A Ninh có chút hoang mang nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc do dự một chút, rồi kể lại chuyện vừa xảy ra cho A Ninh nghe.

A Ninh lập tức sững sờ tại chỗ. "Hóa ra là vậy." Tuy nói cô và Quắc Quắc chỉ là quan hệ hợp tác, nhưng cô cảm thấy Quắc Quắc cứ thế mà chết thì quả thực cũng khá đáng tiếc. "Được rồi, đừng nghĩ vẩn vơ nữa, việc chúng ta cần làm bây giờ là khẩn trương rời khỏi nơi này.

Chúng ta không thể ở đây lâu, đám xác chết này e rằng không dễ đối phó đâu." A Ninh lúc này mới phản ứng lại, hít sâu một hơi. "Tôi hy vọng chúng ta có thể hợp tác tốt." Lần này phe cô chỉ còn lại một mình, mà bên Tần Mặc người vẫn còn khá đông, nếu thật sự đối đầu, e rằng cô không phải là đối thủ của nhóm Tần Mặc.

Tần Mặc liếc nhìn A Ninh một cái nhưng không nói gì, vì hắn biết A Ninh chắc chắn cũng không muốn đối đầu với hắn.

Dù sao đi nữa, bọn họ vẫn phải tìm cách thoát khỏi nơi này trước đã.

Tần Mặc quan sát kỹ lưỡng, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Đại Tế Ti cách đó không xa. "Lát nữa Đại Tế Ti này giao cho tôi đối phó, còn các người thì giải quyết những cái xác nhỏ kia.

Đám xác nhỏ đó sức mạnh không quá lớn, vừa rồi tôi đã xử lý một tên rồi." Nghe Tần Mặc nói vậy, mọi người liền đồng ý, hiện tại cũng chỉ có thể làm như thế.

Tần Mặc không nói thêm lời nào, tập trung nhìn vào Đại Tế Ti trước mặt.

Đại Tế Ti cũng nhìn chằm chằm nhóm Tần Mặc, trong miệng phát ra những tiếng "rắc rắc". "Các ngươi vì sao lại xuất hiện ở đây?" "Bọn ta chỉ muốn đến xem trên Thanh Đồng Thụ có thứ gì, không muốn quấy rầy ngươi.

Nếu ngươi chịu bỏ qua chuyện này, ta có thể tha cho ngươi." Tần Mặc vừa nói vừa rút ra U Minh Kiếm.

Nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt Đại Tế Ti hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hắn không ngờ Tần Mặc lại to gan dám nói chuyện với hắn như vậy, liền cười lớn một tiếng: "Thằng nhãi ngươi cũng thú vị đấy.

Đã như vậy, ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta." Dứt lời, Đại Tế Ti lập tức lao về phía Tần Mặc, chỉ trong chớp mắt đã đến gần, vung tay áo quất mạnh về phía hắn.

Tần Mặc nheo mắt, đã không muốn cầu hòa thì hắn đành phải nghênh chiến.

Tần Mặc nhảy vọt lên, vung U Minh Kiếm trong tay chém tới.

U Minh Kiếm chém thẳng vào tay áo hắn, tay áo lập tức nổ tung.

Tần Mặc nhân cơ hội này, há miệng phát ra một tiếng Long Ngâm.

Chương 274

Tiếng gầm của rồng đánh thẳng vào người Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti bị đẩy lùi về phía sau một đoạn, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, không hiểu tại sao thằng nhãi này lại mạnh như vậy?

Lại còn có thể sử dụng Long Ngâm?

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của hắn, khẽ thở hắt ra, từ từ ngưng tụ sức mạnh, trước mặt xuất hiện một thủ ấn khổng lồ. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Dứt lời, thủ ấn khổng lồ lao về phía Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti bị thủ ấn va chạm mạnh, lại bị đẩy lùi thêm một đoạn.

Sau khi ổn định thân hình, hắn liền há to miệng.

Chỉ thấy từ miệng hắn tuôn ra vô số hắc khí, đám hắc khí này vây công về phía Tần Mặc. "Là âm khí sao?" Tần Mặc nheo mắt nhìn hắn, "Không sao cả, âm khí này căn bản không có tác dụng gì với ta, bởi vì trên người ta có cương khí bảo hộ." Đại Tế Ti nghe vậy thì cảm thấy có chút chấn kinh.

Quả nhiên đám âm khí kia vây quanh Tần Mặc một lúc rồi lại quay trở về bên cạnh hắn.

Đại Tế Ti không do dự, há miệng nuốt ngược đám âm khí vào bụng.

Tần Mặc cười lạnh: "Cho dù có nuốt lại đám âm khí đó cũng vô dụng thôi, ngươi không phải là đối thủ của ta." "Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc vừa dứt lời, trước mặt liền xuất hiện rất nhiều đóa sen.

Những đóa sen này trực tiếp kết thành một thủ ấn.

Sau khi thủ ấn xuất hiện trước mặt Tần Mặc, liền tỏa ra năng

lượng màu hồng phấn.

Tần Mặc nhướng mày nhìn Đại Tế Ti, do dự một chút rồi truyền linh lực vào thủ ấn đó, đẩy mạnh nó ra ngoài.

Thủ ấn lao nhanh đến trước mặt Đại Tế Ti rồi nổ tung, làm cánh tay hắn nứt ra một khe hở.

Đại Tế Ti khó tin quay đầu nhìn cánh tay mình, chuyện gì thế này?

Tại sao lại ra nông nỗi này?

Hắn quay sang nhìn Tần Mặc.

Dù thế nào hắn cũng phải tìm cách đỡ được kỹ năng của Tần Mặc.

Tần Mặc quay đầu nhìn những cái xác nhỏ khác, không biết có phải do ảnh hưởng từ hắn hay không mà tốc độ của chúng đã chậm đi rất nhiều.

Hiện tại Tần Mặc không cần quan tâm nhiều thế nữa, chỉ cần đối phó Đại Tế Ti trước mặt là được.

Đại Tế Ti vung tay áo đánh về phía Tần Mặc.

Vì đã bị thương nên hắn chỉ có thể chủ động tấn công mới mong đánh lại Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy liền lắc đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Mặc lại vung U Minh Kiếm.

U Minh Kiếm mang theo luồng kình khí khổng lồ, trực tiếp chém đứt tay áo hắn.

Tần Mặc lộn người ra phía bên kia của Đại Tế Ti, sau đó gầm lên: "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Dứt lời, xung quanh Đại Tế Ti xuất hiện vô số tinh thể băng.

Đại Tế Ti nhìn đám băng tinh trước mặt cảm thấy không ổn, liền dùng lực tấn công hòng đập nát chúng.

Nhưng băng tinh khá cứng, nhất thời hắn không thể phá vỡ. "U Minh Bạo Liệt!" Kỹ năng này giáng thẳng xuống người Đại Tế Ti, khiến hắn ngã gục xuống đất.

Phải nói là thể hình hắn khá lớn, nên khi ngã xuống tạo ra một tiếng "rầm" vang dội.

Tần Mặc kinh ngạc, không ngờ ngã như vậy mà hắn vẫn chưa tan xác.

Đại Tế Ti đập mạnh tay xuống đất, đứng dậy nhìn Tần Mặc.

Thấy hắn đứng dậy được, Tần Mặc cũng không quá ngạc nhiên.

Dù sao tên này cũng đã tồn tại ở đây rất lâu, không thể dễ dàng bị hạ gục như vậy, nhưng Tần Mặc tin chắc mình có thể thắng.

Khi Đại Tế Ti đứng dậy, Tần Mặc phát hiện trên ngực hắn đã có một vết thương, là một cái lỗ máu.

Tần Mặc nhướng mày: "Xem ra ngươi sắp không xong rồi!" Đại Tế Ti cúi đầu nhìn ngực mình.

Do hắn đã ở đây quá lâu, máu huyết khô cạn nên không chảy ra, nhưng Tần Mặc nhận thấy động tác của hắn đã chậm đi rất nhiều, hắn không cầm cự được bao lâu nữa. "Ưng Kích Trường Không!" Trong không trung xuất hiện hình ảnh một con đại bàng.

Con đại bàng vỗ cánh liên hồi, ánh mắt trở nên vô cùng hung dữ.

Ngay sau đó, nó lao thẳng về phía Đại Tế Ti, há mỏ định mổ hắn.

Đại Tế Ti không hề sợ hãi, vươn móng vuốt chộp lấy con đại bàng.

Phải nói lực tay hắn rất mạnh, móng vuốt đâm xuyên qua thân thể

đại bàng, khiến nó nổ tung.

Sức mạnh vụ nổ đánh hết lên người Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti nhìn bàn tay mình đã nát bấy, liệu hắn còn chống lại được Tần Mặc không?

Tần Mặc thở phào, lại bay lên giữa không trung. "Kỹ năng này ta chưa dùng bao giờ, lần này lấy ngươi ra thử nghiệm xem sao." Tần Mặc vừa dứt lời, không gian vang lên tiếng hổ gầm. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Đại Tế Ti hít sâu một hơi, ngưng tụ sức mạnh.

Không lâu sau, trước mặt hắn xuất hiện một luồng âm khí cực lớn, hóa thành hình một con hổ. "Muốn dùng hổ của ngươi đấu với hổ của ta sao?" Tần Mặc lắc đầu, con hổ của hắn được ngưng tụ từ linh lực tinh thuần, đối phương không thể đánh bại được.

Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian nữa, đẩy mạnh con hổ của mình tới.

Thấy con hổ dũng mãnh kia, Đại Tế Ti có chút kinh ngạc.

Chương 275

Ở bên kia, nhóm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử càng trố mắt nhìn. "Không thể nào, nếu tôi nhìn không lầm thì luồng sáng vàng đó hình như là một con hổ?" Hạo Thiên Chân nhìn về phía Đại Tế Ti, "Đại Tế Ti e là không đánh lại con hổ đó đâu." "Chưa chắc, cậu thấy đám âm khí trước mặt hắn không?

Âm khí đó người thường không tiêu hóa nổi đâu, nếu là người thường thì chết lâu rồi.

Tần Mặc chịu được là do thực lực cậu ấy đủ mạnh." Lão Dương thở dài.

Mọi người gật đầu, đúng lúc này lại có mấy cái xác nhỏ lao tới, bọn họ đành tạm thời đối phó.

Chỉ thấy con hổ của Tần Mặc và con hổ của đối phương va vào nhau, cắn xé kịch liệt giữa không trung.

Nhưng nếu nhìn kỹ, hổ của Tần Mặc đang chiếm thượng phong.

Dù sao hổ của Tần Mặc cũng là linh lực ngưng tụ, còn đối phương chỉ là âm khí.

Không bao lâu sau, hổ của Tần Mặc nuốt chửng hổ của đối phương, Đại Tế Ti bị phản phệ, lùi lại phía sau.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ chấn kinh, khó hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cảm nhận rõ sức mạnh của đối phương đã giảm đi nhiều. "Hóa ra mất đi âm khí sẽ khiến thực lực ngươi giảm sút à?

Đã vậy thì ngươi cứ đợi đấy cho ta." Tần Mặc như phát hiện ra chân lý mới. "Ngưng Băng Quyết!" Xung quanh Đại Tế Ti xuất hiện vô số khối băng.

Hắn dùng hết sức bình sinh đập vào chúng nhưng không thể phá vỡ.

Tần Mặc từ từ thu nhỏ vòng vây băng khối, chẳng bao lâu chúng nổ tung, hóa thành những con dao băng nhỏ sắc lẹm, đâm thẳng vào người Đại Tế Ti.

Những mảnh băng nhỏ xâm nhập vào cơ thể Đại Tế Ti, hắn lập tức cảm thấy cánh tay mình xuất hiện băng sương.

Hắn nhìn cánh tay, vốn dĩ máu trong người chỉ còn lại một chút, giờ bị băng hàn xâm nhập, máu huyết hoàn toàn đông cứng.

Hắn lại nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhân cơ hội này áp sát, dùng khuỷu tay thúc mạnh vào hắn.

Đại Tế Ti không sợ đòn tấn công vật lý vì hắn tự tin vào độ cứng cơ thể mình.

Hắn cũng dùng khuỷu tay đối chọi lại.

Phải nói Đại Tế Ti to lớn thật, khuỷu tay hắn to bằng nửa người Tần Mặc.

Nhưng điều đó không có nghĩa hắn có thể đẩy lui Tần Mặc, sau cú va chạm, cả hai đều bật lùi về sau.

Tần Mặc nhanh chóng ổn định thân hình, lại nhìn chằm chằm đối phương. "Tiếp theo ta sẽ không cho ngươi cơ hội nào nữa đâu." Nói rồi Tần Mặc từ từ ngưng tụ sức mạnh, linh lực tỏa ra xung quanh, điều khiển những tảng đá vỡ nát biến thành đá vụn bay đến trước mặt Tần Mặc. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Dứt lời, một cơn lốc xoáy xuất hiện trước mặt Tần Mặc, cuốn theo vô số đá vụn, tốc độ cực nhanh, phát ra tiếng rít gào ghê rợn.

Cơn lốc xoáy lao nhanh đến trước mặt Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti nhìn chằm chằm cơn lốc, hắn cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp của nó.

Hít sâu một hơi, Đại Tế Ti ngưng tụ sức mạnh, vung tay đánh vào cơn lốc.

Khi cánh tay hắn chạm vào lốc xoáy, hắn hét lên thảm thiết, sức mạnh của cơn lốc quá lớn, cánh tay hắn không thể chống đỡ nổi.

Tần Mặc lắc đầu, tên này đúng là dám lấy trứng chọi đá, cũng không xem lại mình có bao nhiêu cân lượng.

Đại Tế Ti hừ lạnh, lùi lại một đoạn.

Thấy hắn vẫn có thể thoát ra khỏi lốc xoáy, Tần Mặc gật đầu.

Đột nhiên Đại Tế Ti há to miệng, phun ra từng luồng gió âm (âm phong).

Gió âm va chạm với lốc xoáy của Tần Mặc, không lâu sau sức mạnh cả hai cùng nổ tung, tạo thành luồng khí lưu khổng lồ quét qua cả hai.

Tần Mặc bị khí lưu đánh trúng ngã xuống đất, nhíu chặt mày, không ngờ luồng khí lưu này lại mạnh đến vậy.

Tuy Tần Mặc bị thương nhẹ, nhưng so với hắn, Đại Tế Ti bị thương nghiêm trọng hơn nhiều, một cánh tay của hắn đã bị đứt lìa.

Nhóm Hạo Thiên Chân nghe tiếng nổ lớn, kinh ngạc nhìn sang.

Thấy Đại Tế Ti bị Tần Mặc đánh cho tơi tả, bọn họ liền vui mừng, xem ra tên Đại Tế Ti này sắp tiêu rồi.

Tần Mặc nắm lấy cơ hội, đập tay xuống đất bay lên không trung. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Không gian xung quanh từ từ ngưng tụ lại, Đại Tế Ti cảm nhận được điều đó, ánh mắt hiện lên vẻ kinh

hoàng.

Chuyện gì thế này?

Không gian xung quanh đều bị Tần Mặc khống chế rồi sao?

Thấy vẻ hoảng sợ của hắn, Tần Mặc cười nói: "Cho dù ta có thả ngươi ra thì cũng dư sức giải quyết ngươi." Tần Mặc không nói nhiều nữa, chậm rãi hô: "Lôi Đình Chi Nộ!" Không trung vang lên tiếng sấm dữ dội, Đại Tế Ti run rẩy, hắn cảm nhận được luồng sức mạnh này quá mức kinh khủng.

Tia sét đầu tiên giáng thẳng xuống người Đại Tế Ti, cái lỗ trên ngực hắn lập tức cháy đen.

Đại Tế Ti khó tin cúi đầu nhìn ngực mình, sao lại ra nông nỗi này?

Tần Mặc lắc đầu, xoay xoay cánh tay: "Vẫn còn hai đạo thiên lôi nữa, để xem ngươi có chịu nổi không." Nói xong, Tần Mặc cười nhạt.

Đạo thiên lôi thứ hai giáng xuống vai còn lại của Đại Tế Ti, tạo thành một cái lỗ lớn.

Đại Tế Ti hét lên thảm thiết, hắn biết mình không thể ngồi chờ chết, nếu tiếp tục đợi thì chỉ có chết dưới thiên lôi.

Ngay khi đạo thiên lôi thứ ba sắp giáng xuống, Đại Tế Ti vung nắm đấm đánh vào tia sét.

Điều khiến Tần Mặc bất ngờ là vết thương trên nắm đấm của hắn rất nhẹ. "Lại còn biết chủ động phản kháng sao?" Tần Mặc gật đầu, tên Đại Tế Ti này cũng khá thông minh, nhưng thế thì sao chứ?

Chương 276

Người hắn đã đầy lỗ thủng rồi, hắn nghĩ mình còn cầm cự được sao?

Nghĩ vậy, Tần Mặc nói: "Ta thấy trên người ngươi hình như vẫn còn chút máu huyết, chỗ máu đó chắc cũng có tác dụng khống chế nhất định với ngươi.

Đã vậy, ta sẽ nướng khô máu của ngươi." Nói xong, Tần Mặc gầm lên: "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Chỉ thấy trong không khí lập tức xuất hiện một ngọn lửa trời (thiên hỏa), bao vây lấy Đại Tế Ti vào giữa.

Đại Tế Ti thấy thiên hỏa lợi hại như vậy liền hít sâu một hơi.

Xem ra ngọn lửa này không dễ đối phó, nhưng hắn bắt buộc phải phá vây.

Hắn lao tới gần thiên hỏa, nhưng lại phát hiện năng lượng của nó quá khủng khiếp.

Đại Tế Ti sững người, hắn thử đưa cánh tay lại gần, máu trong cánh tay lập tức tiêu tan.

Ý gì đây?

Chẳng lẽ thằng nhãi này định làm bốc hơi hết máu trong người hắn thật sao?

Thực ra sở dĩ hắn còn ý thức là nhờ máu huyết trong người khống chế, nếu hết máu, hắn sẽ không còn là đối thủ của Tần Mặc, chỉ có thể mặc người chém giết. "Ta biết ngươi đang nghĩ gì, nhưng không cần làm mấy trò giãy chết vô vị đó đâu, kết quả cũng như nhau thôi." Tần Mặc chăm chú điều khiển thiên hỏa từ từ khép lại.

Đại Tế Ti không nghĩ được nhiều nữa, thiên hỏa càng gần, máu trong người hắn sôi lên càng dữ dội.

Hắn vung nắm đấm đánh vào ngọn lửa, nhưng lửa lại lan sang tay hắn, bùng cháy dữ dội.

Tần Mặc hơi ngạc nhiên, quan sát Đại Tế Ti rồi chợt hiểu ra: "Trên người ngươi còn có thi du (mỡ xác chết) à?

Dùng thi du để công kích thiên hỏa, ngươi đùa ta chắc?" Nghe Tần Mặc nói vậy, Đại Tế Ti hít sâu một hơi.

Tần Mặc nói không sai, nhưng thiên hỏa ngày càng gần, nếu không đánh trả thì hắn cũng bị thiêu chết thôi.

Nhất thời Đại Tế Ti rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Tần Mặc xoa cằm, đã có thi du thì hắn còn đợi gì nữa?

Dẫn lửa vào người hắn là xong.

Nghĩ đoạn, Tần Mặc cười lạnh, điều khiển thiên hỏa ập vào người Đại Tế Ti.

Thiên hỏa như một cái lồng lớn chụp xuống, hắn không thể tránh né, ngọn lửa bén vào người, khiến hắn lăn lộn trên đất, gào thét thảm thiết.

Nhóm Hạo Thiên Chân thấy cảnh này đều sững sờ.

Thiên hỏa lan sang cả những cái xác khác.

Đám xác này ở đây đã lâu, khô khốc nên bắt lửa rất nhanh.

Tần Mặc nheo mắt, biết không thể ở lại đây lâu, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Hắn vội quay sang đám người Hạo Thiên Chân: "Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau chạy đi!" Nghe vậy, Hạo Thiên Chân vội vàng đáp lại, dẫn Lão Dương và mọi người rời khỏi chỗ đó, rất nhanh đã đến bên Thanh Đồng Thụ. "Biết thế đã không tùy tiện đi qua đó." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa thở phào, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Bàn Tử nghe vậy thì trầm mặc, áy náy nhìn Tần Mặc: "Thật xin lỗi, thực ra cũng tại tôi nên các cậu mới chọc phải đám xác chết đó, tôi xin lỗi mọi người." A Ninh cau mày nhìn Bàn Tử: "Tần Mặc đã bảo anh đừng mở cái hộp đó ra rồi, anh cứ cố tình không nghe, giờ thì hay rồi, hại đồng bạn của tôi cũng chết mất xác." Bàn Tử cúi đầu hối hận, lúc Tần Mặc nói thì đã muộn rồi, hắn cũng hết cách.

Tần Mặc nheo mắt: "Cô cũng đừng trách Bàn Tử nữa, anh ta chắc chắn cũng không muốn như vậy.

Tuy suốt dọc đường chúng ta và Quắc Quắc chung đụng không mấy vui vẻ, nhưng cũng chưa từng thấy chết mà không cứu." Thực ra Tần Mặc cảm thấy Quắc Quắc ra nông nỗi này cũng là do tự làm tự chịu, hắn cũng bó tay.

A Ninh hừ lạnh.

Hạo Thiên Chân thấy vậy vội giảng hòa: "Thôi được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa.

Phía sau chắc chắn còn nhiều nguy hiểm, giờ mà lục đục nội bộ thì lát nữa gặp chuyện làm sao đối phó?" Lương sư gia cũng lên tiếng: "Nói đúng đấy, việc duy nhất chúng ta cần làm là cố gắng đi tiếp, đừng để xảy ra mâu thuẫn, nếu không cuối cùng chỉ hại mình thôi." Tần Mặc không nói thêm, quan sát một chút rồi bảo: "Nếu tôi đoán không lầm, chúng ta vẫn phải tiếp tục leo lên trên.

Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, xuất phát thôi." Mọi người đồng ý.

Lúc này, tiếng hệ thống vang lên trong đầu Tần Mặc. [Đinh, đánh giết mộ huyệt sinh vật thành công, hoạch đắc tưởng lệ: Vô Song Kiếm Quyết.] Tần Mặc nhướng mày, không ngờ hệ thống lại thưởng cho hắn một kỹ năng.

Đợi lát nữa gặp sinh vật mộ huyệt nào khác, hắn sẽ dùng thử kỹ năng này xem sao.

Có điều cái tế đàn kia quả thực đáng sợ, bên trên có nhiều xác chết như vậy, hơn nữa chỉ cần mở hộp là tế đàn tự động vận hành.

Xem ra sau này gặp tế đàn khác, tuyệt đối không được tùy tiện táy máy.

Tần Mặc thở dài, đi đến bên Thanh Đồng Thụ.

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị leo lên, Lương sư gia kéo tay hắn lại.

Tần Mặc khó hiểu nhìn ông ta: "Sao vậy?

Có chuyện gì không?" "Tôi có lẽ không leo nổi, lát nữa các cậu có thể kéo tôi một tay được không?" Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, sau đó gật đầu: "Yên tâm đi, không thành vấn đề, dù sao mọi người cũng là đồng bạn." Nghe Tần Mặc nói vậy, Lương sư gia vui mừng ra mặt.

Bàn Tử và Lão Dương không nói nhiều, đi theo Tần Mặc leo lên Thanh Đồng Thụ.

Tuy thân hình Bàn Tử to lớn nhưng việc leo trèo với hắn không khó khăn gì.

Lên đến nơi, Tần Mặc lấy ra một sợi dây thừng ném xuống, kéo Lương sư gia lên.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên quay đầu, ánh mắt đặt ở một phương vị, âm thanh nhắc nhở của Hệ Thống cũng trực tiếp vang lên. "Đinh!

Phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt!" Tần Mặc nheo mắt.

Xem ra anh quả thực không nhìn nhầm, nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh nhạy, anh không hề bắt được bóng dáng nó.

Thấy ánh mắt Tần Mặc, Hạo Thiên Chân nhíu mày. "Tần Mặc, anh sao thế?" Tần Mặc nhỏ giọng nói với mấy người bên cạnh.

Chương 277

"Nếu tôi không cảm giác nhầm, nơi này có lẽ còn có sinh vật khác, lát nữa mọi người cẩn thận một chút." Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân thót tim, vội vàng gật đầu.

Mặc dù thực lực của cậu còn yếu, nhưng dù sao đi nữa, nếu thật sự có thứ gì đó tấn công họ, cậu cũng phải giúp Tần Mặc ứng phó.

Đúng lúc này, Lương Sư Gia ở dưới cũng cảm thấy có người đang nhìn mình, ông ta vội vàng quay đầu nhìn xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra gì. "Tần Mặc huynh đệ, các cậu nhanh lên một chút đi." Tần Mặc gật đầu, sau đó dùng sức kéo Lương Sư Gia ở dưới lên.

Tốc độ của Tần Mặc khá nhanh, nên không cần Hạo Thiên Chân và những người khác giúp đỡ, Tần Mặc một mình có thể kéo Lương Sư Gia lên.

Không lâu sau, Lương Sư Gia đã lên tới nơi, ông ta thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhìn Tần Mặc. "Tần Mặc huynh đệ, vừa nãy các cậu sao vậy?" Tần Mặc do dự một lát, rồi nói với Lương Sư Gia. "Xung quanh đây có gì không?" Bàn Tử bên cạnh hỏi Tần Mặc. "Có khi nào là đồng bọn của Lương Sư Gia không?" Tần Mặc lắc đầu. "Chắc không phải." Dù sao Hệ Thống đã nhắc nhở anh, nếu thật sự là đồng bọn của Lương Sư Gia thì Hệ Thống sẽ không báo có sinh vật Mộ Huyệt.

Hệ Thống tuyệt đối không thể sai. "Vậy thì có chút phiền phức rồi, chúng ta mau tiếp tục leo lên thôi." Hạo Thiên Chân do dự một lát, rồi nhìn Lương Sư Gia. "Nếu chúng tôi gặp đồng bọn của ông, xin hãy nói rõ ràng với họ." Lương Sư Gia cười đáp. "Cái này các cậu cứ yên tâm, dù sao cũng là các cậu đưa tôi đến đây, nếu không phải các cậu,

tôi cũng không thể sống sót tới được, nên tôi nhất định sẽ nói rõ với họ." Tần Mặc gật đầu không nói gì thêm, sau đó dẫn họ tiếp tục leo lên.

Một lúc sau, Tần Mặc nghe thấy một trận tiếng xé gió bên cạnh, suy nghĩ trong lòng anh càng thêm chắc chắn.

Mấy người Lương Sư Gia cũng trở nên hoảng loạn, vì vừa nãy họ cũng nghe thấy một chút âm thanh, nên họ nhanh chóng leo lên phía trên.

Nhưng không lâu sau, Tần Mặc nhíu mày, anh nhìn hình ảnh cách đó không xa.

Lắc đầu, Tần Mặc phát hiện hình ảnh trước mắt đã biến mất. "Sao vậy?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc do dự một lát, rồi nói với Hạo Thiên Chân. "Vừa nãy tôi hình như thấy Trương Kỳ Lân." Hạo Thiên Chân ngây người tại chỗ, mắt cậu ta hiện vẻ kinh ngạc, sau đó cũng nhìn về phía đó, nhưng không phát hiện ra gì. "Anh có nhìn nhầm không?" Hạo Thiên Chân hỏi Tần Mặc, Tần Mặc xua tay. "Thôi, đừng bận tâm nhiều nữa, chúng ta tiếp tục đi thôi." Thực ra Tần Mặc biết mình hẳn không nhìn nhầm, nhưng tại sao lại có thể thấy hình ảnh Trương Kỳ Lân ở đây thì Tần Mặc cũng không rõ lắm.

Đúng lúc Tần Mặc và họ tiếp tục đi về phía trước, Tần Mặc lại nghe thấy một âm thanh, đồng thời có một tảng đá bay về phía Tần Mặc, Tần Mặc vội vàng bước sang một bên.

Sau khi giữ vững thân hình, Tần Mặc ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía xa. "Đây là Kim Mao Tinh Tinh à?" Bàn Tử cũng đã chú ý, nên cậu ta trợn tròn mắt.

Tần Mặc gật đầu. "Chắc là Kim Mao Tinh Tinh, mà các cậu có thấy cái mặt nạ trên mặt nó không, cái mặt nạ này hình như được khâu vào!" Lão Dương nắm chặt nắm đấm. "Tại sao những con Kim

Mao Tinh Tinh này lại có mặt nạ khâu trên mặt chứ?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Lương Sư Gia bên cạnh giải thích với mọi người. "Nếu tôi đoán không sai, những con Kim Mao Tinh Tinh này có lẽ là do những người đó cố ý nuôi dưỡng để canh giữ mộ ở đây." Vì họ đã đột nhập vào Mộ Huyệt này, nên những con Kim Mao Tinh Tinh này nhất định sẽ tấn công họ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rút U Minh Kiếm của mình ra, chỉ vào con Kim Mao Tinh Tinh cách đó không xa. "Tôi không muốn ra tay giải quyết các ngươi, các ngươi cũng đừng cản trở chúng ta tiếp tục đi tới." Một con Kim Mao Tinh Tinh nghe Tần Mặc nói vậy, liền vươn tay vỗ vỗ ngực mình.

Thấy Kim Mao Tinh Tinh làm vậy, Tần Mặc cảm thấy hơi bất đắc dĩ, đồng thời anh cũng nhắc nhở mấy người Hạo Thiên Chân bên cạnh. "Các cậu cẩn thận một chút, thân hình của Kim Mao Tinh Tinh tuyệt đối không đơn giản như vậy đâu." Đúng lúc này, lại có mấy con Kim Mao Tinh Tinh từ bên cạnh xông tới, chúng vây Tần Mặc và mấy người kia vào giữa. "Lát nữa đối phó chúng, nhớ đi lên phía trên." Họ đáp một tiếng.

Chưa kịp để Tần Mặc nói thêm, một con Kim Mao Tinh Tinh đã xông về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng vung U Minh Kiếm trong tay chém về phía con Kim Mao Tinh Tinh đó.

Con Kim Mao Tinh Tinh này thân hình khá lớn, cộng thêm có lẽ nó thực sự bị người ta cố ý đặt ở đây, nên trên người nó còn mặc một bộ khôi giáp đặc biệt lớn.

Nhát chém của Tần Mặc trúng vào khôi giáp của Kim Mao Tinh Tinh, nó không bị thương.

Kim Mao Tinh Tinh lại nhìn Tần Mặc, gầm một tiếng về phía anh, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng rồi đá một cước vào con Kim Mao Tinh

Tinh này, nó lùi lại mấy bước.

Lúc này, mấy người Hạo Thiên Chân đang không ngừng đối phó với những con Kim Mao Tinh Tinh, không thể không nói, thực lực của những con Kim Mao Tinh Tinh này khá mạnh, nên nhất thời họ không thể giải quyết hết tất cả chúng.

Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người cách đó không xa, thấy Lương Sư Gia đã bị một con Kim Mao Tinh Tinh cõng trên lưng, Tần Mặc nheo mắt.

Tần Mặc vội vàng đến bên cạnh con Kim Mao Tinh Tinh đó, đá một cước vào người nó, con Kim Mao Tinh Tinh không thể kiềm chế được mà ngã nhào xuống đất, Tần Mặc vội vàng đỡ Lương Sư Gia dậy. "Sao rồi?" Tần Mặc quay đầu nhìn Lương Sư Gia, Lương Sư Gia lắc đầu với Tần Mặc. "Yên tâm đi, không sao đâu, tôi còn có thể chịu được." Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó anh nhìn chằm chằm vào những con Kim Mao Tinh Tinh trước mặt, nheo mắt. "Xem ra thực lực của các ngươi cũng khá mạnh, tôi không muốn giết sạch các ngươi, nên các ngươi đừng ở đây cản trở chúng ta nữa." Những con Kim Mao Tinh Tinh đó có thể hiểu lời Tần Mặc nói, nên chúng gầm lên một tiếng, rồi lập tức xông về phía Tần Mặc.

Vốn dĩ chỉ có một con Kim Mao Tinh Tinh tấn công Tần Mặc, giờ đột nhiên có ba con.

Ngay cả khi ba con Kim Mao Tinh Tinh này cùng vây công Tần Mặc, Tần Mặc cũng căn bản không sợ hãi. "Dù các ngươi có số lượng đông hơn, thì sao chứ?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo anh ngưng tụ sức mạnh, không lâu sau, từ miệng Tần Mặc phát ra một tiếng gầm.

Tiếng Long Ngâm Chi Nộ khổng lồ trực tiếp tấn công ba con Kim Mao Tinh Tinh cách đó không xa, ba con tinh tinh này lùi lại mấy

bước.

Ba con nhìn nhau một cái, rồi lại theo thế tam giác vây quanh Tần Mặc. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc dùng một trong số các kỹ năng tấn công một con Kim Mao Tinh Tinh, con Kim Mao Tinh Tinh đó vội vàng dùng áo giáp của nó đỡ một đòn, sau khi kỹ năng của Tần Mặc đánh trúng áo giáp của nó, áo giáp đó liền trực tiếp nổ tung.

Tần Mặc dùng Thuấn Di đến bên cạnh con Kim Mao Tinh Tinh này, sau đó anh đá một cước vào người nó, nó liền bị Tần Mặc đá ngã xuống đất.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào mấy người khác ở bên kia.

Chương 278

"Mấy người các cậu sao rồi?" Mấy người họ tùy ý lắc đầu, tuy nói Kim Mao Tinh Tinh này thân hình quả thực khá nhanh nhạy, nhưng họ cũng có thể ứng phó được.

Đặc biệt là A Ninh ở bên kia, trong tay cô ta cầm một cái vũ khí, cái thứ này có thể dễ dàng đối phó với những con Kim Mao Tinh Tinh đó.

Chỉ cần cô ta dùng cái đó bắn xuyên qua những con Kim Mao Tinh Tinh, chúng sẽ lập tức ngã xuống tại chỗ.

Tần Mặc lại nhìn hai con khác bên cạnh mình. "U Minh Bạo Liệt!" Một kỹ năng lại đánh lui một con, còn con kia thì lúc này đến bên cạnh Tần Mặc, nó trực tiếp vồ lấy chân Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rút U Minh Kiếm của mình ra, chém một nhát vào con Kim Mao Tinh Tinh này, trên lưng con Kim Mao Tinh Tinh này lập tức xuất hiện một vết thương, nó cũng lúc này phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng đúng lúc này, những con Kim Mao Tinh Tinh khác lại kéo đến gần, chúng vây Tần Mặc vào giữa.

Tần Mặc nheo mắt. "Ưng Kích Trường Không!" Nhát này đánh lui con Kim Mao Tinh Tinh đó, sau đó Tần Mặc từ trên xuống dưới đâm về phía con Kim Mao Tinh Tinh bên cạnh chân mình, thân thể con Kim Mao Tinh Tinh này liền bị Tần Mặc đâm xuyên qua.

Sau khi giải quyết con Kim Mao Tinh Tinh này, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng "phanh

phanh".

Tần Mặc nhìn về phía đó, liền thấy một con Kim Mao Tinh Tinh cao hơn ba trượng xuất hiện cách đó không xa.

Tần Mặc trợn tròn mắt, vẻ kinh ngạc hiện rõ trong mắt, thân hình con Kim Mao Tinh Tinh này lớn như vậy, theo lẽ thường thì họ phải nhìn thấy nó sớm rồi mới đúng, nhưng tại sao bây giờ nó mới xuất hiện ở đây?

Tần Mặc có chút không hiểu, mấy người kia cũng nhìn nhau một cái, họ nuốt nước bọt. "Con Kim Mao Tinh Tinh này trông lớn vậy, chúng ta có đánh lại nó không?" "Ai mà biết được, nhưng tôi nghĩ có Tần Mặc ở đây thì chắc có thể đối kháng được, chúng ta cứ đặt hy vọng vào anh ấy thôi." Tần Mặc nghe họ nói vậy liền nhíu mày, nói thật, Tần Mặc cũng không có nắm chắc, nhưng dù sao đi nữa, anh cũng phải nỗ lực.

Nghĩ vậy, Tần Mặc ngẩng đầu nhìn chằm chằm con Kim Mao Tinh Tinh trước mặt, con Kim Mao Tinh Tinh này cũng lúc này gầm lên một tiếng, Tần Mặc nghe thấy âm thanh của nó liền cảm thấy màng nhĩ hơi đau.

Tần Mặc vội vàng ngưng tụ Không Khí, bao bọc xung quanh mình.

Có Không Khí này rồi, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, anh lại nhìn con tinh tinh khổng lồ trước mặt.

Con tinh tinh khổng lồ lại trực tiếp vung tay, đập về phía Tần Mặc, Tần Mặc vội vàng dùng U Minh Kiếm của mình đỡ trước mặt.

Nhưng con Kim Mao Tinh Tinh đó lại trực tiếp đánh lui Tần Mặc, Tần Mặc lùi lại mấy bước, lúc này mới giữ vững thân hình và ngẩng đầu lên.

Kim Mao Tinh Tinh thấy Tần Mặc như vậy, trong mắt hiện lên vẻ trào phúng, nó cũng lúc này không ngừng phát ra tiếng cười, mấy người khác nghe thấy âm thanh này đều cảm thấy hơi câm nín. "Chẳng lẽ con Kim Mao Tinh Tinh này không biết mình cười khó nghe lắm sao?

Mà cứ ở đây cười mãi." "Đừng bận tâm, giải quyết chúng càng nhanh càng tốt mới là quan trọng nhất." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia, Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, cậu ta cũng lúc này nhìn chằm chằm A Ninh cách đó không xa.

Trong tay A Ninh có vũ khí, vũ khí này có thể giải quyết từng con một, nên A Ninh là lực lượng chủ chốt của họ để đối phó với những con Kim Mao Tinh Tinh này.

Còn Tần Mặc thì nhìn con lớn nhất trước mặt.

Con lớn nhất có thể cảm nhận được Không Khí trên người Tần Mặc, nên trong mắt nó cũng hiện lên vẻ cảnh giác, nhưng dù sao đi nữa, Tần Mặc vẫn là người lợi hại nhất trong số mấy người này, nó chỉ cần giải quyết Tần Mặc là được.

Tần Mặc thấy ánh mắt nó liền hừ lạnh một tiếng, sau đó anh ngưng tụ sức mạnh của mình. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Sau khi dứt lời, trước mặt Tần Mặc lập tức xuất hiện một con hổ khổng lồ, con Kim Mao Tinh Tinh kia cũng nhìn thấy con hổ này, nó hừ lạnh một tiếng, liền dùng nắm đấm đánh về phía con hổ.

Bởi vì con Kim Mao Tinh Tinh này rất rõ sức mạnh của mình khá lớn, nó chỉ cần dùng sức mạnh của mình để đối chọi trực diện với những kỹ năng của Tần Mặc là được.

Thêm vào đó, trên cánh tay nó còn có áo giáp làm bằng sắt, nên nó căn bản không sợ hãi.

Chỉ thấy cánh tay nó trực tiếp va chạm với luồng sức mạnh của Tần Mặc, sức mạnh của Tần Mặc trực tiếp đánh lui nó, nhưng cánh tay nó lại không hề bị thương.

Nó lại nhìn con hổ trước mặt.

Con hổ lúc này liền vọt lên, bay về phía Kim Mao Tinh Tinh, sau khi đến gần Kim Mao Tinh Tinh, nó không ngừng cắn xé Kim Mao Tinh Tinh.

Kim Mao Tinh Tinh cảm thấy có chút phiền toái, nên nó không ngừng tấn công con hổ này.

Con hổ này sẽ không bị thương, nhưng sức mạnh của nó sẽ dần dần suy yếu.

Không lâu sau, sức mạnh của con hổ đã yếu đi rất nhiều, nhưng cho dù vậy, Kim Mao Tinh Tinh vẫn không tha cho con hổ này.

Nó lại vỗ một chưởng vào con hổ này, con hổ này liền trực tiếp nổ tung, nhưng toàn bộ sức mạnh của vụ nổ đều đánh trúng vào lớp áo giáp trên cánh tay nó.

Lớp áo giáp trên cánh tay nó lập tức xuất hiện một vết nứt, lông mày nó cũng nhíu chặt lại.

Ngay cả một kỹ năng này mà đã khó đối phó như vậy, xem ra tên nhóc này tuyệt đối không phải loại tầm thường.

Nghĩ vậy, Kim Mao Tinh Tinh lại nhìn Tần Mặc, trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ đắc ý. "Xem ra cái áo giáp của ngươi cũng chẳng ra sao nhỉ." Tần Mặc vừa nói vừa lắc đầu, ngay khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Tần Mặc biến mất tại chỗ, khi anh xuất hiện lần nữa thì đã ở sau lưng con tinh tinh này.

Kim Mao Tinh Tinh có thể cảm nhận được, nên nó liền nhảy về phía sau một cái.

Khi nó tiếp đất, Tần Mặc có thể cảm nhận được cành cây nơi họ đứng đều run rẩy. "Thân hình con Kim Mao Tinh Tinh này cũng quá khủng bố rồi." Hạo Thiên Chân bên cạnh nhíu chặt mày, Tần Mặc đáp một tiếng, đúng lúc này Tần Mặc đột nhiên chú ý thấy một con Kim Mao Tinh Tinh cách đó không xa đang tấn công Hạo Thiên Chân, Tần Mặc vội vàng nhắc nhở Hạo Thiên Chân nói. "Cẩn thận." Hạo Thiên Chân phản ứng kịp, vội vàng bước sang một bên, đúng lúc này A Ninh đã giải quyết con Kim Mao Tinh Tinh bên cạnh cậu ta.

Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm, mắt hiện vẻ cảm kích nhìn A Ninh, A Ninh thì hừ lạnh một tiếng. "Đừng tưởng tôi cứu cậu là coi các cậu là bạn, tôi chỉ cảm thấy có các cậu ở bên cạnh thì khả năng sống sót của tôi ở đây lớn hơn một chút thôi." Hạo Thiên Chân cũng lười nói nhiều, chỉ tùy ý đáp một tiếng.

Họ ở đây không ngừng đối phó với những con tinh tinh nhỏ xung quanh, mặc dù những con tinh tinh nhỏ này thân hình đặc biệt nhanh nhạy, nhưng chúng căn bản không phải đối thủ của nhóm Tần Mặc.

Nhưng một lúc sau, Lão Dương không cẩn thận bị một con tinh tinh trong số đó đá một cước.

Lão Dương trực tiếp ngã nhào sang bên cạnh, lúc này ông ta kéo lấy một cành cây, có chút kinh hãi nhìn mấy người bên này. "Các cậu mau cứu tôi." Tần Mặc nghe ông ta nói vậy liền nheo mắt, sau đó Tần Mặc đến bên cạnh ông ta.

Sau khi kéo ông ta lên, Lão Dương vội vàng nhắc nhở Tần Mặc nói. "Cẩn thận." Con tinh tinh đặc biệt lớn kia vồ về phía đầu Tần Mặc, trông móng vuốt của nó khá sắc bén, nếu Tần Mặc bị nó vồ trúng một nhát này, e rằng không chết cũng trọng thương.

Chương 279

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh có thể cảm nhận được luồng khí lưu trong Không Khí, nên làm sao anh có thể bị con Kim Mao Tinh Tinh này tấn công được chứ?

Chỉ thấy Tần Mặc xoay người, trực tiếp dùng U Minh Kiếm trong tay đỡ trước mặt.

Móng vuốt của con Kim Mao Tinh Tinh này cũng trực tiếp vồ vào U Minh Kiếm của Tần Mặc.

Thấy U Minh Kiếm của Tần Mặc lại cứng rắn như vậy, nó liền nhíu chặt mày, sau đó gầm lên một tiếng, khiến thanh kiếm của Tần Mặc bị vồ đến hơi cong.

Tần Mặc không ngờ sức mạnh của Kim Mao Tinh Tinh lại khủng bố đến vậy, sau đó Tần Mặc đá một cước vào cánh tay Kim Mao Tinh Tinh, Kim Mao Tinh Tinh đau đớn liền rụt cánh tay lại, nó lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thì nhìn U Minh Kiếm của mình, thấy U Minh Kiếm không sao, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh lại nói với Kim Mao Tinh Tinh. "Quả thực khá mạnh, nhưng trước mặt tôi thì chẳng có tác dụng gì." "Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Sau khi dứt lời, xung quanh Kim Mao Tinh Tinh này liền trực tiếp xuất hiện rất nhiều băng tinh, nó biết những băng tinh này là để hạn chế hành động của nó, nên nó liền đá một cước vào băng tinh đó.

Nhưng Tần Mặc đã nhân cơ hội này ngưng tụ ra một thanh kiếm đặc biệt lớn. "Vô Song Kiếm Quyết!" Sau khi dứt lời, thanh kiếm này liền trực tiếp xông về phía Kim Mao Tinh Tinh, chỉ chốc lát thanh kiếm đã đến trước mặt Kim Mao Tinh Tinh.

Mặc dù những băng tinh xung quanh đã bị Kim Mao Tinh Tinh tấn công tan biến, nhưng với sức mạnh của nó căn bản không thể đối kháng được thanh kiếm của Tần Mặc, nó chỉ có thể khoanh hai tay đặt trước mặt.

Thanh kiếm của Tần Mặc trực tiếp đâm vào cánh tay nó, cánh tay nó bị Tần Mặc đâm xuyên qua, nó cũng lúc này phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó nó vội vàng đánh tan thanh kiếm của Tần Mặc.

Nhưng sau khi thanh kiếm của Tần Mặc nổ tung, luồng khí lưu cũng toàn bộ tấn công vào người nó, nó lại lùi về phía sau mấy bước.

Bàn Tử giải quyết con Kim Mao Tinh Tinh bên cạnh mình, liền bắn một phát súng về phía con Kim Mao Tinh Tinh ở chỗ Tần Mặc.

Phát súng này trực tiếp trúng vào chân con Kim Mao Tinh Tinh này, nhưng chân của con Kim Mao Tinh Tinh này vẫn khá cứng rắn, thêm vào đó bên trên còn có một lớp áo giáp, nên phát này chỉ đánh nát lớp áo giáp.

Một con Kim Mao Tinh Tinh khác vội vàng đến bên cạnh Bàn Tử.

Dù thế nào đi nữa, nó cũng không thể để Bàn Tử giúp Tần Mặc, dù sao thực lực của Tần Mặc đã đủ cường hãn rồi, nếu có thêm Bàn Tử hỗ trợ ở đây, chẳng phải Tần Mặc sẽ càng chiếm ưu thế sao?

Tần Mặc thấy cảnh này liền cười lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc lắc đầu.

Dù không để Bàn Tử giúp mình thì có sao chứ?

Với thực lực của con Kim Mao Tinh Tinh này căn bản không đánh lại mình, hơn nữa hiện tại cánh tay nó đã bị thương rồi.

Kim Mao Tinh Tinh thì cứ âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh.

Xung quanh đây vẫn còn một số đá vụn, nên Tần Mặc gầm lên một tiếng. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Chỉ thấy những đá vụn xung quanh từ từ tụ lại với nhau, chúng hình thành một tảng đá đặc biệt lớn, bay về phía Kim Mao Tinh Tinh, Kim Mao Tinh Tinh dùng cánh tay của nó va chạm với tảng đá đó.

Vốn dĩ cánh tay nó đã bị thương rồi, lại bị đánh trúng một nhát này, sau đó vết thương trên cánh tay nó càng trở nên nghiêm trọng, hơn nữa bên trong cánh tay nó còn có một số đá vụn nhỏ.

Nhưng tảng đá của Tần Mặc lại trực tiếp nổ tung, tảng đá đó rơi xuống dưới, phát ra tiếng "phanh".

Kim Mao Tinh Tinh nhìn cánh tay của mình, thấy trên cánh tay mình có nhiều mảnh đá vụn như vậy, nó liền trực tiếp dùng móng vuốt lấy những mảnh đá vụn bên trong cánh tay ra.

Đồng thời, Kim Mao Tinh Tinh cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nó biết mình phải lấy những mảnh đá vụn này ra, nếu những mảnh đá vụn này làm nhiễm trùng cánh tay nó thì không hay rồi.

Tần Mặc thấy nó như vậy liền nheo mắt, anh không ngờ con Kim Mao Tinh Tinh này lại tàn nhẫn với bản thân đến thế, nhưng mà thì sao chứ?

Trước mặt thực lực tuyệt đối, dù nó có nỗ lực thế nào cũng chẳng có tác dụng gì. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Sau khi Tần Mặc dứt lời, không gian xung quanh liền trở nên chật hẹp.

Kim Mao Tinh Tinh cảm nhận được điều đó, liền có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc: Không gian này khủng bố đến vậy sao?

Tần Mặc lười giải thích nhiều với nó. "Lôi Đình Chi Nộ!" Chỉ thấy đạo sấm sét đầu tiên từ giữa không trung từ từ giáng xuống, đạo

sấm sét này trực tiếp đánh vào cánh tay Kim Mao Tinh Tinh.

Cánh tay Kim Mao Tinh Tinh vốn đã bị thương, lại bị đánh trúng một nhát này, vết thương càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Kim Mao Tinh Tinh có lẽ quá tức giận, nên nó lập tức xông về phía Tần Mặc, Tần Mặc thấy nó như vậy liền lắc đầu.

Nhưng Tần Mặc không nói nhiều, chỉ ngưng tụ sức mạnh, vung U Minh Kiếm của mình, đánh về phía cánh tay nó.

Cánh tay nó va chạm với Tần Mặc một cái, hai bên đều lùi lại mấy bước, sau khi giữ vững thân hình, Tần Mặc nhướng mày. "Tiếp theo là đạo sấm sét thứ hai, tôi muốn xem mấy đạo sấm sét phía sau, ngươi có thể chịu đựng được không?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc hạ xuống đạo sấm sét thứ hai, đạo sấm sét này tấn công vào vai Kim Mao Tinh Tinh.

Đạo sấm sét này lập tức đánh về phía vai Kim Mao Tinh Tinh, Kim Mao Tinh Tinh vội vàng lùi sang một bên một đoạn.

Kim Mao Tinh Tinh nhíu chặt mày, không hiểu nhìn Tần Mặc: Chuyện này là sao chứ?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt nó, nên Tần Mặc liền bật cười. "Dù ngươi có trốn tránh cũng vô dụng thôi, vì đạo sấm sét này sẽ luôn đi theo ngươi, cho đến khi nó đánh trúng người ngươi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Kim Mao Tinh Tinh trong lòng càng thêm sốt ruột, nó ngẩng đầu nhìn chằm chằm đạo sấm sét cách đó không xa, đạo sấm sét đó lập tức đánh xuống vai nó, Kim Mao Tinh Tinh lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Kim Mao Tinh Tinh nghiến răng nghiến lợi nhìn vai mình.

Uy lực của đạo sấm sét này quả thực quá khủng bố, nó căn bản không thể chống lại.

Tần Mặc nhướng mày, sau đó Tần Mặc quay đầu, nhìn chằm chằm giữa không trung.

Thực ra, mỗi lần Tần Mặc phóng ra sấm sét, trong không trung lại xuất hiện một đám mây, lần này cũng vậy.

Đám mây này lại lần nữa phóng ra một đạo sấm sét xuống dưới, đạo sấm sét này thẳng tắp đánh về phía đầu Kim Mao Tinh Tinh.

Thấy đạo sấm sét sắp đánh trúng đầu Kim Mao Tinh Tinh, Kim Mao Tinh Tinh vội vàng dùng cánh tay còn lại của nó đỡ một cái.

Cánh tay còn lại của nó cũng lập tức bị thương, Tần Mặc cười khẩy một tiếng. "Ngươi đừng tưởng dùng cánh tay của mình đỡ là có tác dụng gì nhé, uy lực này sẽ không giảm đi chút nào đâu, ngươi nhìn xem bản thân mình bây giờ biến thành cái dạng gì rồi?" Nghe Tần Mặc nói vậy, Kim Mao Tinh Tinh liền nhìn vào người mình, nó phát hiện rất nhiều chỗ trên người mình đã biến thành màu đen, có thể thấy sức mạnh của Tần Mặc rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Chỉ thấy Kim Mao Tinh Tinh lại nhìn Tần Mặc, nó lập tức xông về phía Tần Mặc.

Lúc này ở phía bên kia A Ninh đã giải quyết xong mấy con Kim Mao Tinh Tinh, nhưng vì Hạo Thiên Chân và mấy người kia vẫn chưa đối phó được với đối thủ của họ, nên A Ninh ở đây giúp đỡ họ.

Bàn Tử nhìn A Ninh.

Chương 280

"Nếu không được thì cô cứ đi bên cạnh giúp Tiểu Tần đồng chí đi, mấy anh em chúng tôi không sao đâu." A Ninh do dự một lát, rồi nhìn chằm chằm Tần Mặc cách đó không xa, trong mắt cô ta hiện lên vẻ nghi hoặc, dường như đang do dự có nên qua giúp Tần Mặc hay không?

Tần Mặc thì nhìn A Ninh. "Cô không cần qua đây, cô cứ giúp mấy người họ giải quyết hết mấy con tinh tinh kia là được." Nghe Tần Mặc nói vậy A Ninh liền đáp một tiếng, cô ta biết thực lực của Tần Mặc khá khủng bố, đã vậy thì cô ta vẫn không nên qua đó nữa, lỡ đâu vì chuyện này mà làm vướng bận Tần Mặc thì không hay.

Lúc này Tần Mặc thì không ngừng đối phó với con Kim Mao Tinh Tinh trước mặt mình.

Hiện tại trên người Kim Mao Tinh Tinh đã bị một số vết thương rồi, nên nó không biết mình có thể ứng phó được với Tần Mặc hay không, nhưng dù thế nào đi nữa, nó cũng không thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Tần Mặc truyền sức mạnh vào U Minh Kiếm trong tay, chỉ thấy U Minh Kiếm phát ra ánh sáng màu đen.

U Minh Kiếm lập tức chém về phía Kim Mao Tinh Tinh, trên người Kim Mao Tinh Tinh vốn đã chi chít vết thương, lần tấn công này của Tần Mặc chính là vào chỗ nó đã bị thương.

Chỗ bị thương của nó lại một lần nữa xuất hiện một vết thương khổng lồ, rất nhiều máu từ vết thương của nó chảy xuống, nó vội vàng lùi lại hai bước.

Làm thế nào đây?

Tần Mặc thấy ánh mắt của Kim Mao Tinh Tinh, nên Tần Mặc cười nói. "Xem ra ngươi đã không ổn lắm rồi nhỉ." Kim Mao Tinh Tinh nắm chặt nắm đấm, sau đó nó gầm lên một tiếng, chỉ thấy thân thể nó cũng lúc này đột nhiên lớn hơn một chút. "Lại còn có thể phóng đại thân hình của mình sao?" Tần Mặc nhướng mày, sau đó Tần Mặc gật đầu, anh bay lên giữa không trung, từ trên xuống dưới chém về phía Kim Mao Tinh Tinh.

Không thể không nói, luồng sức mạnh này của Tần Mặc cũng khá mạnh, nên Kim Mao Tinh Tinh không biết mình có thể ứng phó được hay không, nhưng dù thế nào đi nữa, nó cũng không thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Nó dùng hai cánh tay khoanh lại đặt trước mặt, thanh kiếm của Tần Mặc chém vào hai cánh tay nó, trên hai cánh tay nó cũng xuất hiện những vết thương nghiêm trọng.

Tần Mặc lại đá một cước vào người Kim Mao Tinh Tinh, Kim Mao Tinh Tinh ngã xuống đất.

Mọi người cũng nghe thấy tiếng "phanh", họ quay đầu nhìn về phía đó, thấy Kim Mao Tinh Tinh lại ngã ở đó, họ liền mỉm cười, xem ra Tần Mặc có thể dễ dàng đối phó đối phương.

Tần Mặc cũng lúc này nhướng mày, sau đó Tần Mặc giữ vững thân hình, vươn vai một cái. "Lười ở đây lãng phí thời gian với ngươi nữa, đã vậy thì để ngươi thử cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên vậy." "Ngưng Băng Quyết!" Khối băng khổng lồ xuất hiện xung quanh Kim Mao Tinh Tinh, chưa kịp đợi Kim Mao Tinh Tinh phản ứng lại, khối băng này đã trực tiếp đóng băng nó thành một pho tượng băng, đồng thời nó cũng cảm thấy máu trong cơ thể mình đều bị hạn chế, hơn nữa trong máu của nó còn xuất hiện một ít sương giá.

Ngay cả vết thương đang chảy máu vừa nãy cũng ngưng kết lại.

Kim Mao Tinh Tinh trợn tròn mắt, Tần Mặc làm sao có thể triệu hồi ra khối băng như vậy chứ?

Khối băng này trông cũng quá lợi hại rồi.

Nó vội vàng dùng sức mạnh của mình không ngừng đối phó với khối băng này, nhưng thân thể nó đều đã bị khối băng này hạn chế, căn bản không có cách nào phá vỡ khối băng.

Chỉ chốc lát, Tần Mặc đã bay lên giữa không trung. "Ngươi hãy chết đi!" Kim Mao Tinh Tinh hiện tại đã bị khối băng này đóng băng, nên nó hoàn toàn không thể tránh né Tần Mặc.

Khi kiếm chém vào người nó, khối băng lập tức bị Tần Mặc chém đôi, nhưng cánh tay Kim Mao Tinh Tinh cũng bị Tần Mặc chém đến mức lộ cả xương.

Chắc là do xương Kim Mao Tinh Tinh quá cứng nên Tần Mặc mới không chém đứt cánh tay nó.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt hiện lên vẻ châm chọc.

Ngay khi Kim Mao Tinh Tinh nghĩ rằng những khối băng xung quanh đã bị Tần Mặc giải quyết xong, nó định đứng dậy để đối phó với Tần Mặc lần nữa, nhưng những khối băng đó lại từ từ hình thành một thanh trường kiếm khổng lồ.

Chỉ thấy thanh trường kiếm khổng lồ đó chém thẳng vào Kim Mao Tinh Tinh.

Kim Mao Tinh Tinh lại bị thanh trường kiếm này chém trúng.

Kim Mao Tinh Tinh nghiến răng ken két, nó phải làm sao đây?

Với sức mạnh hiện tại, nó hoàn toàn không phải đối thủ của Tần Mặc, hơn nữa vết thương của nó đã nghiêm trọng đến thế rồi.

Tần Mặc nhìn vết thương của Kim Mao Tinh Tinh.

Vừa rồi máu của Kim Mao Tinh Tinh quả thực đã bị đông cứng thành băng, nhưng dù vậy, Tần Mặc cũng không muốn dễ dàng bỏ qua cho nó, nên anh lập tức di chuyển đến bên cạnh Kim Mao Tinh Tinh.

Tần Mặc lập tức chém vỡ khối băng trên người Kim Mao Tinh Tinh, vết thương của nó lại chảy máu.

Nó nghiến răng ken két, thằng nhóc này sao mà hư thế?

Vết thương của nó vừa được đông cứng lại một cách khó khăn, vậy mà Tần Mặc lại làm thế này.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nên anh cười nói: "Ngay cả khi tôi không giúp cậu mở nó ra bây giờ, lát nữa khối băng trên vai cậu cũng sẽ tan chảy, đến lúc đó cậu sẽ đau hơn nhiều, tôi đây là đang giúp cậu đó." Kim Mao Tinh Tinh làm sao có thể nghe lời nói dối của Tần Mặc chứ, nó lập tức lao về phía Tần Mặc, đến bên cạnh Tần Mặc liền vung tay đánh tới.

Tần Mặc dùng U Minh Kiếm đỡ một nhát.

Chắc là do Kim Mao Tinh Tinh đã có quá nhiều vết thương nên sức mạnh của nó bị tiêu hao rất nhiều.

Tần Mặc thấy vậy liền lắc đầu, sau đó anh lại tung một cước đá vào người Kim Mao Tinh Tinh, khiến nó ngã phịch xuống đất.

Thấy Kim Mao Tinh Tinh thảm hại như vậy, Tần Mặc bật cười, sau đó anh đứng yên tại chỗ.

Ở phía khác, A Ninh và nhóm của cô cũng vừa giải quyết xong tất cả những con Kim Mao Tinh Tinh xung quanh.

Họ nhìn con Kim Mao Tinh Tinh bên phía Tần Mặc, vây nó lại giữa vòng tròn.

Kim Mao Tinh Tinh thấy những người xung quanh, trên mặt hiện

lên vẻ tức giận, ngay lập tức nó lao về phía A Ninh.

A Ninh thì giơ cao khẩu súng trong tay mình.

"Ầm ầm ầm!" Những tiếng động lớn vang lên từ khẩu súng trong tay A Ninh, liên tục bắn trúng người Kim Mao Tinh Tinh.

Kim Mao Tinh Tinh trực tiếp ngã ngửa ra sau.

Vốn dĩ Kim Mao Tinh Tinh đã có rất nhiều vết thương trên người, thêm nữa lại bị khẩu súng này làm bị thương, máu cứ thế chảy ra không ngừng như một dòng suối nhỏ.

Kim Mao Tinh Tinh tức giận nhìn Tần Mặc, gầm lên một tiếng về phía anh, nhưng Tần Mặc đã không còn muốn cho nó cơ hội nữa.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa khổng lồ xuất hiện trong lòng bàn tay Tần Mặc, anh nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác.

"Mấy cậu lùi lại một chút, kẻo bị thương." Hạo Thiên Chân và mấy người kia vội vàng gật đầu, họ cũng không phải kẻ ngốc, chỉ cần ở khoảng cách xa thế này, họ đã có thể cảm nhận được bộ kỹ năng này của Tần Mặc đáng sợ đến mức nào, nên họ chỉ cần đứng đây xem kịch là được.

Chỉ thấy chiêu kỹ năng này của Tần Mặc trực tiếp bắn vào người Kim Mao Tinh Tinh.

Chương 281

Kim Mao Tinh Tinh lăn lộn không ngừng trên mặt đất, miệng nó cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Tần Mặc thấy bộ dạng của nó thì cười lạnh một tiếng, nhưng Tần Mặc cũng không hề thương hại nó, chỉ kéo giãn khoảng cách với nó một chút, để ngọn lửa không làm mình bị thương.

Những người khác cũng làm theo.

Không lâu sau, con Kim Mao Tinh Tinh này đã bị Tần Mặc thiêu thành tro tàn.

Tần Mặc lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh nhìn những người bạn đồng hành khác.

"Mấy cậu sao rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Mấy người họ nhìn nhau, rồi lắc đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt lộ vẻ hưng phấn.

"Tần Mặc huynh đệ, anh đúng là quá lợi hại rồi." Lương Sư Gia có chút sùng bái nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc tùy ý xua tay, Lão Dương bên cạnh lúc này cũng nói lời cảm ơn Tần Mặc.

"Cảm ơn anh." Tần Mặc nhìn Lão Dương một cái, nhưng không nói nhiều, chỉ tùy ý đáp một tiếng.

"Nếu tôi đoán không lầm, cậu hẳn là có chút hiểu biết về nơi này.

Nếu cậu biết gì thì cứ nói với mọi người, không cần phải nói cảm ơn tôi ở đây." Lão Dương sững người, A Ninh bên cạnh cũng cười lạnh một tiếng.

A Ninh rút súng ra, chĩa vào Lão Dương.

“Nói đi, rốt cuộc cậu biết gì?” Mặc dù A Ninh cũng không thích Tần Mặc lắm, nhưng dù sao hiện tại họ cũng phải cùng nhau đi xuống.

Tần Mặc thấy A Ninh làm vậy, cũng không phản đối, chỉ nhìn Lão Dương.

Lão Dương nuốt nước bọt, không ngờ mấy người này lại đối xử với mình như vậy, nên hắn vội vàng mở miệng nói: “Tôi không biết mấy người đang nói gì, tôi thực sự không làm gì cả, hơn nữa tôi cũng không đặc biệt hiểu rõ nơi này.

Tôi chỉ luôn dựa vào trực giác mà đi lên thôi.” Tần Mặc nghe Lão Dương nói vậy thì nhướng mày.

“Vậy được thôi, cậu muốn nói sao thì nói, nhưng dù thế nào đi nữa, tôi vẫn phải nhắc nhở cậu một câu: tốt nhất đừng giở trò gì ở đây.” Lão Dương vội vàng gật đầu, hắn biết với thực lực của mình chắc chắn không phải đối thủ của Tần Mặc, đã vậy thì hắn phải cẩn thận.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, không nói gì thêm nữa, chỉ nhìn mấy người bên cạnh.

“Chúng ta tiếp tục đi thôi.” Mấy người họ đáp một tiếng.

Lúc này, giọng nói của Hệ Thống cũng vang lên. 【Đinh, đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Kiếm Vũ Bát Phương.】 Tần Mặc không để ý đến kỹ năng này, dù sao lát nữa gặp những con quái vật khác thì có thể thử nghiệm uy lực của bộ kỹ năng này.

Tần Mặc và họ lại đi thêm mấy bước, lúc này mới thực sự thấy mệt mỏi.

Sau đó Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

“Mấy cậu sao rồi?” Hạo Thiên Chân và Lão Dương nhìn nhau, rồi lắc đầu.

“Mấy người chúng tôi vẫn ổn, không có gì.” Nhưng Lương Sư Gia bên cạnh đã thở hổn hển.

“Tôi nói này Tần Mặc huynh đệ.

Hay là mọi người chúng ta nghỉ một lát ở đây đi, tôi thực sự hơi mệt rồi, không đi nổi nữa.

Chúng ta ở đây một lát rồi tiếp tục đi xuống, dù sao chúng ta cũng không quá vội.” Tần Mặc nghe Lương Sư Gia nói vậy, liền nhìn những người khác, dường như đang hỏi ý kiến của họ.

Hạo Thiên Chân vẫn khá quan tâm Lương Sư Gia, nên cậu ấy cũng đề nghị: “Vì Lương Sư Gia đã nói vậy rồi, thì chúng ta cứ ở lại đây một lát đi.

Hơn nữa, vừa rồi chúng ta đối phó với con Kim Mao Tinh Tinh kia cũng khá mệt mỏi mà.” “Nhưng lỡ lát nữa những con Kim Mao Tinh Tinh kia lại đuổi đến thì sao?” Lão Dương nhíu mày, nhìn chằm chằm mấy người trước mặt.

Tần Mặc nhìn Lão Dương một cái, người này quả nhiên có vẻ khá hiểu biết về nơi này.

Lão Dương chú ý thấy ánh mắt của Tần Mặc liền vội vàng quay đầu, chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Hắn biết Tần Mặc là người luôn có thể nhìn thấu vạn vật, nếu bị Tần Mặc nhìn ra mình không đơn giản, thì Tần Mặc chắc chắn sẽ ra tay với hắn.

Tần Mặc lại không nói gì thêm, chỉ nhìn A Ninh.

“Cô nghĩ sao?” “Tôi cũng nghĩ nên nghỉ một lát ở đây.

Vừa rồi mọi người quả thực đều khá mệt mỏi.” Hơn nữa, A Ninh cũng có súng trong tay, cô ấy hoàn toàn không cần sợ những con Kim Mao Tinh Tinh đó.

Tần Mặc gật đầu, không nói thêm gì nữa, sau đó anh ngồi xuống một cành cây gần đó.

Suy nghĩ một lát, Tần Mặc lấy ra một ít đồ từ không gian của mình đưa cho họ.

“Ăn một chút đi.” Hạo Thiên Chân vội vàng nhận lấy thức ăn từ Tần Mặc, cười cười rồi bắt đầu ăn.

Nhưng thấy A Ninh đang ngồi một mình bên cạnh, Hạo Thiên Chân liền đưa cho A Ninh một ít.

“Cô cũng ăn chút gì đi.” Thấy Hạo Thiên Chân làm vậy, A Ninh sững người, cô ấy nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc liếc trắng mắt.

“Yên tâm đi, không chết được cô đâu.” A Ninh không nói gì thêm, lúc này mới nhận lấy thức ăn.

Lương Sư Gia nhìn Tần Mặc.

“Tần Mặc huynh đệ, không ngờ anh lại còn mang theo bánh mì, bánh mì này hương vị quả thực rất ngon, tôi đói gần chết rồi.” Nghe Lương Sư Gia nói vậy, Tần Mặc bật cười.

Không ngờ Lương Sư Gia này lại khá giỏi nịnh nọt mình, xem ra hắn thực sự sợ mình bỏ lại hắn ở đây.

“Tần Mặc huynh đệ, hay là chúng ta tiếp tục đi lên đi, nếu ở lại đây quá lâu, những con Kim Mao Tinh Tinh kia có đuổi lên không?” Lão Dương nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cứ thế nhìn Lão Dương, không biết mục đích của hắn là gì, nhưng Tần Mặc vẫn trấn an hắn.

"Yên tâm đi, bọn chúng chắc sẽ không lên nhanh thế đâu." Lão Dương nhíu mày, nhưng thấy mọi người đều không nói gì thì đành ngậm miệng lại.

Sau khi ăn xong một chút đồ, Tần Mặc vươn vai.

Ngay lúc đó, họ đột nhiên nghe thấy một tiếng "phanh".

Một cái bóng đen trực tiếp rơi xuống từ phía trên.

Chương 282

Lòng Tần Mặc trầm xuống, sau đó anh đi về phía đó, nhìn xuống phía dưới.

"Đó là cái gì vậy?" Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt, có chút khó hiểu nhìn xuống dưới.

Tần Mặc lúc này cũng nhíu mày, lắc đầu.

"Tôi cũng không rõ." Thật ra vừa nãy Tần Mặc cũng không nhìn rõ, nhưng Tần Mặc biết nơi này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

"Không phải là những con Kim Mao Tinh Tinh trước đó chứ, chúng ta mau đi thôi." Lão Dương nhìn mấy người trước mặt.

Tần Mặc nghe Lão Dương nói vậy thì nheo mắt lại, tại sao hắn lại luôn hối thúc mình rời đi khỏi đây nhỉ?

Hay là hắn muốn nhanh chóng lên trên lấy thứ gì đó?

Tần Mặc không hiểu lắm, nhưng anh vẫn nói thẳng: "Không cần thiết đâu." Nói rồi Tần Mặc lại nhìn xuống phía dưới.

"Vậy vạn nhất đó thực sự là những con Kim Mao Tinh Tinh thì sao?" Lão Dương nhíu mày nhìn Tần Mặc.

"Không phải bọn chúng đâu.

Mặc dù tốc độ phản ứng của bọn chúng quả thực rất nhanh, nhưng chưa đến mức này." Tần Mặc lắc đầu.

Thấy Tần Mặc như vậy, Lão Dương thở dài rồi ngậm miệng lại.

Thôi vậy, Tần Mặc đã nói những lời đó rồi, nếu hắn còn nói gì khác, e rằng Tần Mặc sẽ càng nghi ngờ hắn hơn.

Ngay lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên cảm thấy có một chất

lỏng ấm áp nhỏ xuống mặt mình.

Trong mắt cậu hiện lên vẻ nghi hoặc, sau khi đưa tay sờ thử, cậu liền sững người tại chỗ.

Lúc này cậu vội vàng nói với Tần Mặc: "Tần Mặc, anh lại đây xem một chút." Tần Mặc đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, sau đó anh nhìn vào tay cậu ấy.

Thấy giọt máu trên tay cậu ấy, Tần Mặc nheo mắt lại.

"Là máu." Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ đều nhíu mày.

"Chuyện gì vậy?" Bàn Tử nói: "Không phải trên đó có thứ gì chứ?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc im lặng một lát, rồi nhìn những người khác.

"Chúng ta vẫn là đừng tiếp tục ở lì đây nữa." Lão Dương nghe Tần Mặc nói vậy liền vui mừng, hắn lập tức đáp một tiếng.

"Tôi cũng thấy chúng ta đừng đứng đây nữa, dù sao đứng ở đây cũng chẳng có gì làm, đã vậy thì chi bằng mau chóng đi lên đi." Tần Mặc gật đầu, rồi nhìn Lương Sư Gia ở phía xa.

"Lương Sư Gia, anh sao rồi?

Vẫn đi nổi chứ?" Lương Sư Gia cũng cảm thấy nơi này chắc chắn có nguy hiểm gì đó, nếu không thì làm sao trên mặt Hạo Thiên Chân lại có máu được chứ?

Nên hắn vội vàng đứng dậy nói với Tần Mặc: "Yên tâm đi, tôi không sao đâu, chúng ta mau đi thôi." Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ dẫn mấy người họ cùng nhau dập tắt đống lửa ở đây.

Ba người họ trực tiếp đi về phía trước.

Một lát sau, Tần Mặc ngửi thấy trong không khí có một chút mùi máu tanh.

Tần Mặc nheo mắt.

“Mấy cậu có ngửi thấy mùi máu tanh không?

Mấy cậu nói xem, có phải ở đây thật sự có thứ gì đó không?” Lòng Hạo Thiên Chân trầm xuống, cậu nhìn Tần Mặc và những người khác.

Tần Mặc nghĩ một lát, cảm thấy Hệ Thống dường như không hề nhắc nhở mình, có phải vì gần họ không có sinh vật nào không?

Lão Dương nói: “Chúng ta vẫn là đừng quan tâm những thứ này nữa đi, vì chúng ta đã quyết định tiếp tục đi lên, thì cứ đi nhanh hơn một chút.” Lão Dương nhìn Tần Mặc và những người khác.

Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ tùy ý đáp một tiếng.

Sau đó Tần Mặc dẫn mấy người họ đi lên.

Nhưng ngay lúc này, họ đột nhiên nhìn thấy một cái bóng người ở phía xa.

Tần Mặc trợn tròn mắt, kéo mấy người bên cạnh lại.

Bàn Tử nhìn thấy xong liền hét toáng lên: “Chết tiệt!

Trời ơi!

Hù chết tôi rồi!” Lương Sư Gia cũng thấy nửa cái xác chết trước mặt, ngay lập tức mày hắn nhíu lại.

“Đây không phải Thái Gia sao?” Tần Mặc đáp một tiếng: “Đúng là ông ta.

Nếu tôi đoán không lầm, người này hẳn là rơi xuống từ phía trên.” Hạo Thiên Chân có chút khó hiểu nhìn Tần Mặc: “Nhưng tại sao bây giờ thân thể ông ta lại chỉ còn một nửa vậy?” Tần Mặc im lặng một lát, rồi giải thích với Hạo Thiên Chân: “Chắc là do ông ta rơi từ trên cao xuống cành cây này.

Cành cây này trông có vẻ khá thô, nhưng nếu tốc độ quá nhanh, thì sẽ bị tách thẳng thành hai nửa.

Mấy cậu còn nhớ cái thứ vừa nãy chúng ta thấy rơi xuống không?

Chúng ta cảm thấy thứ đó tốc độ rất nhanh, cái đó chắc là ông ta đó." Mấy người khác nghe vậy liền sững sờ tại chỗ.

Nếu là như vậy, thì cái cây đồng này phải cao đến mức nào chứ.

Hạo Thiên Chân hỏi: "Vậy rốt cuộc ông ta đã trèo lên trên đó bằng cách nào, hơn nữa nơi này lại cao như vậy.

Có phải đã gặp phải nguy hiểm gì trên đó nên mới bị rơi xuống đây không?" Tần Mặc nhướng mày.

"Cũng có khả năng là như vậy, nhưng điều này cũng không chắc.

Cũng có thể là bị đồng bọn của ông ta đẩy xuống.

Theo tôi được biết, phía các cậu không phải có rất nhiều người sao?" Bàn Tử bên cạnh cũng cười lạnh một tiếng: "Đúng vậy, các cậu còn có những đồng bọn khác mà.

Hơn nữa, nếu thực sự trên đó có bảo vật gì, có người đẩy ông ta xuống, chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?" Bàn Tử tiếp xúc với nhiều người và nhiều chuyện hơn, nên hắn cũng biết rõ sự lạnh nhạt của lòng người.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Lương Sư Gia nhíu mày.

"Chắc không đến mức đó đâu." Tần Mặc không nói nhiều với mấy người họ nữa, chỉ quan sát ở đây một lát, sau đó mới nhìn xung quanh.

Chương 283

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta cứ đi lên trước đi.” Họ đều đáp một tiếng, sau đó họ bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Một lát sau, Hạo Thiên Chân thở dài.

“Hình như bên này không có đường, hay là chúng ta tìm đường ở đây đi.” Tần Mặc gật đầu, sau đó anh dẫn mấy người họ tìm kiếm kỹ lưỡng ở đây.

Một lát sau, họ chú ý thấy có một hoa văn đặc biệt ở phía xa.

Ngay lập tức Tần Mặc đi về phía đó.

“Hoa văn này hình như quả thực có chút không bình thường.” Khi Tần Mặc nói lời này, anh nhìn mấy người trước mặt.

Hạo Thiên Chân nói: “Đúng vậy, chẳng phải hoa văn chúng ta thấy ở phía dưới cũng là loại này sao?

Hoa văn này có vẻ là của dân tộc thiểu số.” Tần Mặc gật đầu, sau đó anh quan sát kỹ lưỡng ở đây.

Một lát sau, anh đột nhiên chú ý thấy trên mặt đất phía xa có một rãnh máu.

“Rãnh máu này lại là sao?” Họ vừa nói vừa đi tới, sau đó họ nhìn vào rãnh máu này.

Họ phát hiện trong rãnh máu, vậy mà vẫn còn một ít máu.

“Nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là huyết tế.” Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người họ.

Mấy người họ nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, đây là ý gì?

“Thời cổ đại, một số dân tộc thiểu số đặc biệt sẽ tiến hành huyết dịch tế tự, đây là một cách để họ cúng tế thần linh.

Nếu tôi đoán không lầm, cái rãnh máu này của họ hẳn là thông đến rễ cây này, như vậy họ có thể dùng máu để tưới cho phần gốc của cây đồng.” Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền sững người, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Hạo Thiên Chân hỏi: “Nhưng chúng ta đã trèo cao đến vậy rồi, nếu những rãnh này thực sự thông xuống phía dưới.

Vậy phải cần bao nhiêu máu chứ?” “Cái này thì tôi thực sự không rõ lắm.” Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh nhìn mấy người họ.

“Nhưng dù sao đi nữa, nơi này quả thực có chút quỷ dị, mấy cậu cẩn thận một chút, lát nữa hãy đi sát phía sau tôi, chúng ta cứ tìm kiếm ở đây một lát, xem có lối ra nào không.” Họ gật đầu, sau đó họ đi theo Tần Mặc về phía này.

Tần Mặc lúc này cũng quan sát kỹ lưỡng ở đây.

Một lát sau, Tần Mặc thấy có một cái động khẩu ở phía xa.

“Chúng ta cứ đến đó xem một chút đi.” Mấy người họ đi theo sau Tần Mặc, sau khi đến đây quan sát kỹ lưỡng một lát, họ phát hiện ở đây không có gì cả.

Nhưng ngay lúc này, họ đột nhiên chú ý thấy có một cái bóng rất lớn ở bên cạnh.

Tần Mặc thấy cái bóng đó, lòng anh trầm xuống.

Không cần nghĩ cũng biết, cái bóng đó tuyệt đối không đơn giản. 【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức tiêu diệt.】 Mấy người khác cũng có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

“Đó là cái gì vậy?” Khi họ nói lời này, họ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc im lặng một lát, rồi nói với mấy người họ: "Chắc là có thứ gì đó xuất hiện ở đây, mấy cậu cẩn thận một chút." Mấy người họ nhìn nhau, sau đó gật đầu.

Tần Mặc thì nhìn về phía bóng tối bên đó.

Sau khi rút U Minh Kiếm ra, Tần Mặc từ từ đi về phía đó.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên có một thứ từ trong bóng tối lao tới.

May mà Tần Mặc phản ứng khá nhanh, cực tốc bước sang trái một bước, tránh được đòn tấn công của đối phương.

Lúc này Tần Mặc nhìn đối phương, phát hiện vậy mà lại là một con Can Thi.

Ngay lập tức sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, không ngờ nơi này lại xuất hiện Can Thi.

Mấy người họ nhìn nhau, sau đó nhìn Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân hỏi: "Vậy chúng ta có đối kháng được con Can Thi này không?

Trông con Can Thi này uy lực vẫn khá mạnh." Bàn Tử nói: "Kệ nó đi, bất kể chúng ta có đối phó được hay không, cũng phải thử một chút ở đây đã." Mấy người họ hít sâu một hơi rồi gật đầu, sau đó họ nghiêm nghị nhìn chằm chằm con Can Thi trước mặt.

Can Thi lúc này cũng nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Nó có thể cảm nhận được sức mạnh của Tần Mặc vẫn khá mạnh, hơn nữa Tần Mặc dường như có tác dụng áp chế nhất định đối với nó.

Mặc dù con Can Thi này không hiểu cụ thể là tình huống gì, nhưng nó hiểu rằng muốn đối phó với Tần Mặc không phải là chuyện đơn

giản.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Được rồi, mau ra chiêu đi!" Nghe Tần Mặc nói vậy, con Can Thi đó đột nhiên lao về phía Tần Mặc, dùng nắm đấm của nó đập về phía Tần Mặc.

Tần Mặc dùng U Minh Kiếm của mình va chạm với nó một cái.

U Minh Kiếm trực tiếp đập vào nắm đấm của con Can Thi đó, nắm đấm của con Can Thi lúc này cũng phát ra một tiếng "đinh".

Tần Mặc nhướng mày, xem ra thân thể con Can Thi này cũng khá cứng rắn.

Mấy người khác cũng nghe thấy, nên họ lại nhìn Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân nói: "Xem ra lần này mấy người chúng ta không có cách nào đánh bại con Can Thi này rồi." Cái này chắc chắn phải xem uy lực của bản thân Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

"Chắc là vậy.

Mấy cậu cứ cẩn thận ở đây là được, cứ để nó cho tôi." Mấy người họ nghe Tần Mặc nói vậy thì nhìn nhau, nhưng họ cũng biết dù sao cũng không thể để Tần Mặc một mình đối phó với con Can Thi này.

Lát nữa nếu thực sự có cơ hội, họ cũng phải đến giúp Tần Mặc.

Tần Mặc không nói lời thừa thãi với mấy người họ nữa, chỉ nhìn con Can Thi trước mặt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Mặc liền lao về phía nó.

Đến bên cạnh con Can Thi, Tần Mặc vung U Minh Kiếm trong tay,

lại chém vào cánh tay Can Thi.

Chương 284

Can Thi thì giơ cánh tay lên đỡ một cái.

Lần này Tần Mặc không đánh trúng người nó, nên Tần Mặc nhíu mày.

Xem ra muốn giải quyết nó cũng không phải chuyện đơn giản.

Can Thi nghiêm nghị nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc lười nói nhảm với Can Thi, nên anh từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình.

Một lát sau, trước mặt Tần Mặc xuất hiện một thủ ấn cực lớn.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn khổng lồ này trực tiếp đánh về phía con Can Thi ở phía xa.

Can Thi hoàn toàn không biết uy lực của thủ ấn này lớn đến mức nào, nên nó siết chặt nắm đấm, đấm thẳng vào thủ ấn này.

Trên thủ ấn lập tức xuất hiện một vết nứt.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhạt, xem ra uy lực của thủ ấn này của mình đã trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Đối phương lại va chạm vào thủ ấn của Tần Mặc.

Thủ ấn của Tần Mặc lập tức nổ tung, sức mạnh của vụ nổ cũng toàn bộ phản đạn trở lại vào người Can Thi.

Can Thi hít sâu một hơi, nghiêm nghị nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Sát thương kỹ năng của thằng nhóc này vậy mà lại cao đến thế, xem ra nó không nhất định có thể đánh lại thằng nhóc này.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Can Thi, nên anh cười nói: "Tiếp

theo tôi muốn xem cậu có thể kiên trì được bao lâu.” Nói xong lời này, trước mặt Tần Mặc lập tức xuất hiện một quả cầu đen.

“U Minh Bạo Liệt!” Thấy quả cầu đen này, con Can Thi đó càng cảnh giác hơn.

Nó há to miệng, trong miệng nó lập tức xuất hiện rất nhiều khí thể màu đen.

Khí thể màu đen này va chạm về phía quả cầu của Tần Mặc.

Mặc dù cả hai bên đều là màu đen, nhưng quả cầu của Tần Mặc là màu đen tuyền, còn đối phương thì là màu đỏ đen.

Hạo Thiên Chân nói: “Xem ra chúng ta thực sự không có cách nào can thiệp được rồi.

Mặc dù chúng ta cũng muốn giúp anh ấy, nhưng mấy người chúng ta dường như không có khả năng đó.” Hạo Thiên Chân nhíu mày, trận chiến cấp độ này e rằng mấy người họ không thể tham gia.

Nhưng lát nữa nếu thực sự có cơ hội, họ cũng phải đến bên cạnh Tần Mặc, cố gắng giúp Tần Mặc một tay.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, khí thể màu đen của hai bên lập tức vỡ tan, và luồng khí này cũng ập đến tấn công tất cả mọi người.

Tần Mặc lùi về sau hai bước.

Về phần Can Thi thì trực tiếp ngã xuống đất, không chỉ vậy trên người nó cũng xuất hiện một chút vết thương.

Ở phía khác, Hạo Thiên Chân và mấy người họ cũng bị luồng khí này chấn động mà lùi về phía sau.

May mà phía sau họ đều có vách tường, nên họ không trực tiếp ngã xuống đất.

Tần Mặc lại nhìn con Can Thi ở phía xa.

Can Thi không ngờ rằng nó đã sử dụng nhiều âm khí trên người như vậy mà vẫn không có cách nào đối kháng được Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình.

Một lát sau, trước mặt Tần Mặc xuất hiện một con đại bàng khổng lồ.

"Ưng Kích Trường Không!" Con đại bàng bị Tần Mặc đẩy ra, nó trực tiếp mổ về phía Can Thi.

Mặc dù trên người nó đã không còn chút thịt nào, nhưng con đại bàng này vẫn đâm thẳng vào xương nó.

Thấy cảnh này, con Can Thi đó chỉ có thể dùng cánh tay của mình đập vào con đại bàng này.

Con đại bàng đó lại nắm lấy cơ hội, lập tức đậu lên cánh tay nó.

Trên xương nó lập tức xuất hiện một vết nứt.

Nhưng âm khí của Can Thi cũng vì thế mà đánh trúng người đại bàng, trên người con đại bàng đó cũng xuất hiện một vết thương.

Tần Mặc nheo mắt, con Can Thi này xem ra không đơn giản như vậy.

"Đã vậy, thì nhanh hơn một chút đi." Sau khi Tần Mặc dứt lời, anh lại lần nữa truyền sức mạnh vào con đại bàng này.

Một luồng năng lượng khổng lồ trực tiếp đánh vào người con Can Thi.

Can Thi lúc này cũng ngã xuống đất, nó ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Phải làm sao đây?

Tần Mặc tùy tiện thôi cũng có thể đánh nó ra nông nỗi này.

Tần Mặc cười cười, thấy ánh mắt của đối phương, Tần Mặc có thể nhìn ra đối phương đã không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Tần Mặc lại sử dụng ra khí của mình.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con hổ khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Sau khi con hổ khổng lồ này bị Tần Mặc đẩy ra, nó liền lao về phía Can Thi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh nhìn vào người con Can Thi ở phía xa.

Con hổ này sức mạnh cũng khá mạnh, anh muốn xem con Can Thi này có chịu đựng nổi không.

Can Thi cũng thấy được con hổ này rốt cuộc uy mãnh đến mức nào, nhưng dù vậy, nó tuyệt đối không thể bỏ cuộc.

Nghĩ vậy, nó liền dùng nắm đấm của mình đánh về phía con hổ này.

Con hổ này lúc này cũng lăn một cái.

Nhưng con hổ này rất nhanh ổn định lại thân hình, nó lại nhìn con Can Thi.

Chương 285

Con hổ này dù sao cũng là do Tần Mặc dùng khí ngưng tụ mà thành, nên trên người nó mang theo một khí chất không giận mà uy.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó liền trực tiếp lao về phía con Can Thi này.

Đến bên cạnh Can Thi, nó há to miệng, cắn về phía Can Thi.

Can Thi cũng vội vàng dùng nắm đấm của mình để chống đỡ.

Hai bên cứ thế qua lại tấn công.

Tần Mặc nhướng mày.

"Cậu nghĩ chỉ cần ở đây đối phó với kỹ năng của tôi là được sao?" Sau khi lắc đầu, Tần Mặc liền đến bên cạnh Can Thi, sau đó Tần Mặc tấn công nó từ phía sau.

Thấy cảnh này, Can Thi càng cảnh giác hơn.

Lúc này nó không ngừng đối phó với Tần Mặc.

Nó không biết mình có đánh lại được hay không, nhưng dù thế nào đi nữa nó cũng phải kiên trì.

Một lát sau, Tần Mặc liền trực tiếp đánh bị thương Can Thi.

Thấy vết thương trên cánh tay Can Thi, trong mắt Tần Mặc hiện lên nụ cười nhạt.

Can Thi lại vì thế mà lơ đễnh.

Tần Mặc lại nắm lấy cơ hội này.

Anh tung một cước đá vào ngực cán thi, khiến nó ngã lăn ra đất, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc.

Con hổ kia cũng lao đến bên cạnh cán thi, há to miệng ngoạm vào cổ nó.

Nếu đây là một người bình thường, có lẽ đối phương đã sớm bị cắn đứt yết hầu rồi, chỉ tiếc rằng đối phương chỉ là một cái xác khô.

Dù con hổ cắn trúng cổ, cán thi cũng không hề sợ hãi, nó ung dung vung nắm đấm đánh vào người con hổ, khiến con hổ nổ tung ngay lập tức.

Cán thi lại bị thương, Tần Mặc chú ý thấy trên cổ nó có một vết thương rất sâu.

"Tôi không tin, nếu tôi đánh gãy cổ ngươi, ngươi còn có thể trụ được ở đây." Tần Mặc lắc đầu, nói xong liền tung một cước đá vào đầu nó.

Đầu nó phát ra một tiếng "rắc", Tần Mặc tiếp tục nhìn chằm chằm.

Anh phát hiện một mẩu xương trên cổ nó đã có dấu hiệu nứt gãy.

Tần Mặc nhướng mày.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh cự kiếm xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy trên thanh kiếm của Tần Mặc còn quấn quanh một con rồng khổng lồ.

Con rồng này cuộn mình trên thân kiếm, khiến uy lực của nó trở nên vô cùng đáng sợ.

Tần Mặc đẩy mạnh thanh kiếm về phía trước, nó nhanh chóng lao đến trước mặt cán thi.

Cán thi vội vàng dùng sức mạnh của mình để chống đỡ, nhưng tiếc là nó hoàn toàn không cản nổi.

Lớp lá chắn âm khí trước mặt nó bị Tần Mặc đâm xuyên qua, nó vội đưa hai tay ra nắm lấy thanh kiếm của Tần Mặc.

Thế nhưng thanh kiếm của Tần Mặc trực tiếp cắt nát xương tay của nó.

Tần Mặc lại dùng thêm một chút sức lực, xương tay của nó liền gãy lìa.

Tuy nhiên, Tần Mặc biết rất rõ, chỉ cần mình tiếp tục thừa thắng xông lên, nó nhất định sẽ không trụ nổi.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Lại có thêm vài hư ảnh khổng lồ xuất hiện xung quanh, bay về phía con cán thi ở không xa.

Chỉ thấy xung quanh cán thi xuất hiện tám thanh kiếm lớn nhỏ không đều.

Tám thanh kiếm này lấy cán thi làm trung tâm, đồng loạt đâm tới, nhắm vào đầu nó.

Nhưng trên đầu cán thi lại xuất hiện một luồng âm khí không ngừng chống lại những thanh kiếm này.

Chỉ tiếc là uy lực của những thanh kiếm này quá mạnh, nên âm khí trên đầu nó hoàn toàn không phải là đối thủ.

"Bùm!" Sau một tiếng nổ lớn, âm khí trên đầu nó tan biến, đồng thời xương sọ cũng xuất hiện những vết nứt.

"Đã thành ra thế này rồi, sao nó vẫn chưa gục ngã vậy?" Hạo Thiên Chân có chút không hiểu, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Lương sư gia lắc đầu.

"Cái này thì tôi thật sự không biết." Ngay cả Lương sư gia cũng không biết, vậy thì họ chỉ có thể hỏi Tần Mặc.

Chỉ tiếc là Tần Mặc đang bận đối phó với cán thi, nên họ đành tạm

thời chờ đợi.

“Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!” Xung quanh cán thi xuất hiện rất nhiều tinh thể băng.

Thấy những tinh thể băng này, cán thi nhíu mày, nó không ngừng dùng nắm đấm nện vào chúng.

“Lôi Đình Chi Nộ!” Một luồng năng lượng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào xương sọ của cán thi, khiến xương sọ nó lập tức biến thành màu đen.

Trông nó lúc này đã đầy thương tích.

Lại thêm hai tia sét nữa giáng xuống, cả hai đều đánh thẳng vào người cán thi.

Tần Mặc có thể thấy rõ xương của cán thi đã có nhiều chỗ gãy nứt, nhưng nó vẫn kiên trì đứng đó.

“Có gì đó không đúng lắm.” Tần Mặc lắc đầu, mấy người kia cũng nhìn nhau, không nhịn được nuốt nước bọt.

May mà lần này có Tần Mặc đi cùng họ, nếu chỉ có mấy người họ đối phó với con cán thi này, e rằng họ hoàn toàn không phải là đối thủ của nó.

Rốt cuộc, con cán thi này đã bị Tần Mặc đánh thành ra thế này mà vẫn chưa có dấu hiệu gục ngã.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Tần Mặc không hiểu, rồi lại nhìn con cán thi trước mặt.

Hai tia sét của Tần Mặc đã giáng xuống, nên nó cũng đã đến gần anh, trực tiếp dùng sức mạnh đánh tới Tần Mặc.

Chương 286

Tần Mặc không dám lơ là chút nào, vì anh biết, nó đã bị thương nặng đến thế mà vẫn có thể chiến đấu với mình, càng chứng tỏ thực lực của đối phương có chút đáng sợ.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Những tảng đá lớn bay về phía cán thi.

Đá đập vào người cán thi nhưng cũng không gây ra thương tổn gì, chỉ đánh văng nó lùi về phía sau, thậm chí còn đè lên chân nó.

Tần Mặc lập tức lao đến bên cạnh cán thi, rồi từ trên cao chém xuống.

Cú chém này trúng thẳng vào người cán thi.

Cán thi nhìn xuống người mình, phát hiện xương cánh tay đã hoàn toàn vỡ nát.

Sau khi Tần Mặc đá vào xương cánh tay nó, nó đã bị anh đá bay đi.

"Xem ra chỉ có cách đập nát toàn bộ xương của ngươi, ngươi mới không thể đối phó với chúng ta." Cán thi biết Tần Mặc đã hiểu ra cách đối phó với nó, nên nó tuyệt đối phải cẩn thận hơn.

Nghĩ vậy, nó liền tung một cước đá vào tảng đá trước mặt, tảng đá lập tức vỡ tan.

Sau khi tảng đá tan biến, cán thi mới dùng chân đá về phía Tần Mặc, Tần Mặc thì dùng Thiên Thần Kiếm đối chọi với nó.

"Tôi rất tò mò, nhiều xương trên người ngươi đã vỡ nát như vậy, ngươi còn có thể trụ được bao lâu?" Thật ra, có một vài mảnh xương của nó, chỉ cần mình chạm nhẹ là có thể gãy làm đôi, nên mình phải nắm bắt cơ hội.

Nghe Tần Mặc nói vậy, con cán thi cũng không hề vội vàng, nó chỉ ở đó không ngừng đối phó với Tần Mặc.

Tần Mặc lại tung một cước đá vào xương sọ nó, xương sọ lại xuất hiện thêm vết nứt.

Tần Mặc nhướng mày.

"Quả thật rất mạnh." Nói xong câu này, Tần Mặc lại đến bên cạnh ngực nó, rồi dùng cùi chỏ thúc vào ngực nó.

Đồng thời, anh lại thực hiện một cú lộn người ra sau lưng nó, một kiếm đâm tới ngực nó.

Lần này, trên ngực nó trực tiếp xuất hiện một lỗ thủng.

Hạo Thiên Chân và những người khác thở phào nhẹ nhõm.

"Con cán thi này đã biến thành thế này rồi, chắc là không thể chống cự được nữa đâu nhỉ." Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Lương sư gia lại lắc đầu.

"Chưa chắc đâu, các cậu xem, nó vẫn chưa có dấu hiệu gục ngã kìa!" Nghe Lương sư gia nói vậy, họ cau mày thật chặt rồi lại nhìn về phía Tần Mặc.

Thấy con cán thi thật sự không ngã xuống, lòng họ liền chùng xuống.

Tình hình này thật sự có chút không ổn.

Tần Mặc cũng thấy vậy, nên anh nheo mắt lại.

"Không Gian Ngưng Tụ!" Không gian xung quanh con cán thi lập tức bị Tần Mặc khống chế, cán thi vội vàng dùng xương của mình đập vào không gian xung quanh.

Chỉ tiếc là xương của nó vốn đã có rất nhiều vết nứt, sau khi đập thêm vài cái, vết nứt lại càng rõ hơn.

Tần Mặc nheo mắt cười lạnh, rồi tung một cú đá xoáy về phía đầu nó, khiến nó ngã sấp xuống đất.

Nó lại âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Lúc này, không gian xung quanh đã được giải phóng rất nhiều, nên nó hoàn toàn không sợ Tần Mặc, nó không tin Tần Mặc còn có thể áp đảo nó một chiều như vậy.

Thật ra, Tần Mặc cảm thấy cuối cùng mình vẫn có thể chiến thắng, chỉ là tốn quá nhiều thời gian mà thôi.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa khổng lồ từ người Tần Mặc bay ra, thẳng đến chỗ con cán thi ở không xa.

Ngọn lửa này đến bên cạnh cán thi rồi vây quanh nó, không ngừng xoay tròn.

Trong mắt cán thi lập tức hiện lên vẻ hoảng sợ, thấy nó như vậy, Tần Mặc nhướng mày, xem ra đối phương vẫn rất sợ lửa.

Lại nghĩ đến những con tinh tinh đeo mặt nạ trước đó, Tần Mặc liền cười nói.

"Xem ra ngươi không ổn rồi." Con này chắc cũng giống như mấy con tinh tinh kia, đều khá sợ lửa.

Thấy Tần Mặc như vậy, con cán thi vội vàng lùi lại hai bước.

Tần Mặc lắc đầu, nhưng không nói gì, chỉ từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình.

Sau khi Tần Mặc truyền sức mạnh vào ngọn lửa trước mặt, ngọn lửa liền bùng cháy dữ dội.

Không lâu sau, ngọn lửa từ từ tiến lại gần cán thi, cán thi thì có

chút hoảng sợ nhìn ngọn lửa trước mặt.

Phải làm sao bây giờ?

Với sức mạnh của nó, hoàn toàn không có cách nào dập tắt ngọn lửa này.

Tần Mặc cười lạnh.

Ngọn lửa cứ thế dồn vào giữa, Tần Mặc nhân cơ hội này di chuyển sang một bên khác, rồi lại dùng một kiếm đánh vào chân nó.

Chân nó bị Tần Mặc đánh trúng, trên đó liền xuất hiện một vết thương nghiêm trọng, nó có chút khó tin nhìn Tần Mặc.

Chuyện gì thế này?

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của nó, nên cười nói.

"Hành động của ngươi đã bị ngọn lửa này hạn chế rồi, chẳng lẽ ngươi nghĩ ngươi còn có thể chống cự lại ta sao?" Nói xong câu đó, Tần Mặc lại tung một cước đá vào người nó, nó cũng trực tiếp ngã sấp xuống đất, và những ngọn lửa xung quanh cũng ập đến người nó.

Ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Nó có chút khó tin nhìn Tần Mặc, ngọn lửa này lại có thể cháy dữ dội trên người nó như vậy.

Cán thi vội vàng lăn lộn trên đất, nhưng làm vậy thì có ích gì chứ?

Ngọn lửa cháy ngày càng dữ dội.

"Đây là thiên hỏa, ngươi hoàn toàn không thể chống lại được." Ở một bên khác, Hạo Thiên Chân và mấy người kia cau mày, điều này cũng có nghĩa là ngọn lửa của Tần Mặc quả thực có tác dụng hạn chế đối với nó.

Tần Mặc cười phá lên, nhưng không nói nhiều.

Chương 287

Cứ như vậy, khoảng vài phút trôi qua, ngọn lửa trên người cán thi đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng cơ thể nó đã hoàn toàn biến thành màu đen, và nó đứng yên tại chỗ không còn cử động nữa.

Tần Mặc thở phào một hơi, trực tiếp đến bên cạnh cán thi, rồi dùng thanh U Minh Kiếm trong tay không ngừng khều vào thân thể nó.

Thân thể con cán thi này về cơ bản đã bị Tần Mặc thiêu thành tro bụi.

Lúc này, giọng nói của hệ thống cũng vang lên. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.】 Tần Mặc nhướng mày, thực ra từ khi mấy thuộc tính này của anh tăng cao, anh đã rất ít khi nhận được phần thưởng thuộc tính như thế này.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại nhìn vào đống tro tàn trước mặt, anh ngồi xổm xuống quan sát kỹ lưỡng.

"Anh đang làm gì vậy?" Hạo Thiên Chân có chút tò mò đi đến bên cạnh Tần Mặc, cũng ngồi xổm xuống, Tần Mặc giải thích cho Hạo Thiên Chân.

"Vừa rồi cậu không thấy sao, nó hoàn toàn không bị tôi đánh bị thương?

Nên tôi đang nghĩ rốt cuộc là thứ gì đang khống chế nó, khiến nó có thể đối phó với tôi như vậy?" Do dự một lúc, Hạo Thiên Chân cũng ở đó quan sát kỹ lưỡng, một lúc sau, cậu thấy bên trong xương sọ của cán thi hình như có một thứ gì đó giống côn trùng.

“Anh xem đây là cái gì?” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa chỉ vào con côn trùng trước mặt, Tần Mặc cũng dùng U Minh Kiếm khều con côn trùng đó lên.

“Con côn trùng này hình như đã bị thiêu thành tro rồi.” Lương sư gia đi đến bên cạnh Tần Mặc, ông ta quan sát kỹ con côn trùng trước mặt.

“Nếu tôi đoán không lầm, hẳn là con côn trùng này đã khống chế con cán thi kia đến đối phó với chúng ta.” Nhưng đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên lại có một con côn trùng khác chạy về phía Tần Mặc và những người khác.

Thấy con côn trùng này, sắc mặt Tần Mặc trở nên có chút u ám, Tần Mặc vung thanh U Minh Kiếm trong tay, đánh về phía con côn trùng đó.

Dù vậy, con côn trùng đó cũng không bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Tần Mặc nghĩ đến việc con cán thi trước đó khá sợ lửa, liền trực tiếp ngưng tụ sức mạnh của mình, một ngọn thiên hỏa xuất hiện trong tay Tần Mặc.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Lần này, ngọn lửa trực tiếp thiêu đốt con côn trùng đó, biến nó thành tro bụi.

“Con côn trùng này trông có chút quen mắt.” Lương sư gia nheo mắt lại, ông ta nhìn Tần Mặc, Tần Mặc biết, nếu đã Lương sư gia đã nói vậy, cũng có nghĩa là trước đây ông ta có thể đã từng thấy qua, nên Tần Mặc trực tiếp hỏi.

“Ông biết gì thì cứ nói cho mọi người đi, để tránh sau này gặp phải nguy hiểm gì, mọi người không có cách nào chống cự.” Lương sư gia thở dài một hơi rồi gật đầu.

“Nếu đã chúng ta đã ở cùng nhau rồi, vậy tôi nói cho các cậu biết cũng không có gì to tát.” Nói rồi ông ta chỉ vào con côn trùng trước mặt và thi thể của con cán thi.

“Nếu tôi đoán không lầm, hai bên này hẳn là một hệ thống cộng sinh, con côn trùng này ở trong cơ thể nó khống chế ý thức của nó, còn nó thì cung cấp dưỡng chất cho con côn trùng này sinh sống.” Tần Mặc nheo mắt, nghĩ đến thi miết vương mà họ đã thấy trước đó, Tần Mặc liền hiểu ra, xem ra cái này cũng tương tự như vậy.

“Nếu là như vậy, e rằng thứ này không đơn giản đâu.” Tần Mặc nhìn thi thể con côn trùng ở không xa.

“Đúng vậy, xem ra lát nữa chúng ta phải cẩn thận hơn, tôi cảm thấy ở đây chắc chắn còn có những con côn trùng khác loại này, loại côn trùng này tên là ly cổ.” “Nếu không cẩn thận bị ly cổ này xâm nhập vào cơ thể, e rằng chúng ta sẽ bị khống chế.” “Tôi hiểu rồi, tôi thì không có vấn đề gì lớn, vì trên người tôi có thứ này bảo vệ mình, nhưng các người thì khác, nên các người phải cẩn thận hơn.” Tần Mặc cau mày nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia, nếu lát nữa, số lượng côn trùng đó quá nhiều, e rằng chính mình cũng không có cách nào đối phó được, nên anh phải nói rõ với mấy người này trước.

“Yên tâm đi, chúng tôi hiểu.” Hạo Thiên Chân cười nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ đi trước dẫn đường cho họ.

Nhưng đi được một lúc, Tần Mặc và những người khác phát hiện đường ở đây cũng không dễ tìm, nên Tần Mặc nhìn mấy người họ.

“Hay là thế này đi, chúng ta chia ra tìm xem có lối ra không?” Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền đồng ý.

“Đương nhiên không vấn đề gì.” “Vậy tôi đi cùng một nhóm với Hạo Thiên Chân nhé.” Lão Dương cười, ánh mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười, anh làm sao có thể không biết Lão Dương không đơn giản như vậy chứ?

Nên anh tuyệt đối không thể để Lão Dương ở riêng với Hạo Thiên Chân.

"Thôi bỏ đi." Nói rồi Tần Mặc quay đầu nhìn A Ninh và mấy người kia.

"Chúng ta chia thành ba nhóm, Lão Dương và Lương sư gia một nhóm, tôi và Bàn Tử một nhóm, Hạo Thiên Chân và A Ninh một nhóm." Tần Mặc biết nếu để A Ninh đi cùng những người khác, có khả năng A Ninh sẽ ra tay với họ, trừ Hạo Thiên Chân.

Dù sao trước đây Hạo Thiên Chân cũng từng cứu A Ninh, cho dù cô ta muốn ra tay giải quyết người của Tần Mặc, chắc cũng sẽ không bắt đầu từ Hạo Thiên Chân.

A Ninh cau mày, cô ta làm sao có thể không biết Tần Mặc đang nghĩ gì chứ?

"Nếu tôi muốn ra tay với các người, đã sớm ra tay rồi, không thể đợi đến bây giờ." A Ninh không nói nhiều nữa, trực tiếp quay đầu nhìn xung quanh, rồi ba nhóm họ đi tìm từ ba hướng khác nhau.

Nhưng một lúc sau, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng la của Lão Dương, Tần Mặc cau mày, anh quay đầu nhìn Bàn Tử bên cạnh.

"Chúng ta qua đó xem tình hình thế nào?" Bàn Tử gật đầu, rồi mấy người họ cùng nhau chạy đến đó, nhưng khi đến nơi, Tần Mặc phát hiện Lão Dương suýt chút nữa là rơi xuống dưới, Tần Mặc một chân đạp lên cành cây bên cạnh, rồi một cú lộn người ra sau đến bên cạnh Lão Dương, nắm lấy cánh tay Lão Dương.

Lão Dương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nhìn Tần Mặc.

"Mau kéo tôi lên." Tần Mặc đáp một tiếng, tuy anh không biết tại

sao Lão Dương lại rơi xuống đây, nhưng dù thế nào cũng phải cứu ông ta lên trước đã.

Tần Mặc đặt Lão Dương sang một bên, rồi có chút không hiểu nhìn Lương sư gia.

"Ông ta sắp rơi xuống rồi, sao ông không biết giúp một tay?" "Nhưng Tần Mặc huynh đệ, cậu cũng biết, thân thể tôi vốn không được tốt, mà vừa rồi ông ta cứ đi trước, cũng không biết đợi tôi một chút, tôi hoàn toàn không leo lên được." Lương sư gia thở dài một hơi, Tần Mặc nheo mắt.

"Ông đừng quên, bây giờ ông không ở cùng đồng bọn của mình, nếu ông thật sự giở trò gì trước mặt tôi, ông cũng nên biết tôi là người không bao giờ dung túng cho cát trong mắt." Lòng Lương sư gia chùng xuống, ông ta không ngờ mình lại vì chuyện này mà làm Tần Mặc không vui.

"Tần Mặc huynh đệ, tôi biết rồi, sau này tôi sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy nữa, cho dù là liều mình cùng ông ta rơi xuống, tôi cũng nhất định sẽ cứu ông ta, như vậy được chưa?" Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nhưng anh đã lười nói thêm gì nữa, chỉ quay đầu nhìn Bàn Tử bên cạnh.

"Nếu đã chúng ta đã đến đây rồi, thì cứ theo con đường này đi xuống tiếp đi." Bàn Tử cau mày.

"Chúng ta không đợi A Ninh và Hạo Thiên Chân ở đây sao?" "Chúng tôi hai người đã đến rồi." Giọng của Hạo Thiên Chân vang lên, Tần Mặc nhìn hai người họ, rồi dẫn họ cùng nhau đi vào hang động.

Lương sư gia biết trong lòng Tần Mặc có thể có chút không vui, nên ông ta đi đến bên cạnh Tần Mặc, sau khi thở dài một hơi thì nói với Tần Mặc.

“Tần Mặc huynh đệ, tôi biết cậu có thể không hài lòng với tôi, nhưng cậu phải biết tôi là vì lợi ích của mọi người, cậu cũng nên nhìn ra được, trên đường đi này Lão Dương có chút không đơn giản đúng không.” Tần Mặc nhìn Lương sư gia, nheo mắt, lời của Lương sư gia nói quả thực không sai.

Lão Dương thấy Lương sư gia như vậy, sắc mặt liền thay đổi, rồi ông ta đứng dậy, đưa tay chỉ vào Lương sư gia.

“Tôi nói cho ông biết, ông đừng hòng ở đây ly gián, ông thấy quan hệ giữa Tần Mặc và Hạo Thiên Chân không tồi, nên cho rằng Tần Mặc cũng sẽ không nghi ngờ gì tôi, nên ông mới làm vậy đúng không?” Tần Mặc cau mày, nhìn về phía Lão Dương.

“Ông kích động như vậy làm gì, người ta còn chưa nói gì cả, ông ngồi xuống trước đi.” Lão Dương hít sâu một hơi, nhưng ông ta cũng không có cách nào, Tần Mặc đã lên tiếng rồi, ông ta không thể nào đối đầu với Tần Mặc được, nếu Tần Mặc thật sự phát hiện ra manh mối của ông ta, nhất định sẽ ra tay giải quyết ông ta.

Đợi Lão Dương ngồi xuống, Tần Mặc mới lại nhìn Lương sư gia.

“Ông cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, dù sao đi nữa, ông ta cũng không ra tay với chúng ta, đó đã là chuyện tốt nhất rồi, nên chúng ta chỉ cần ở đây chờ là được.” “Nghe thấy chưa?” Lão Dương cười lạnh, Tần Mặc thấy Lão Dương đắc ý như vậy, liền nhìn chằm chằm ông ta.

Lão Dương thấy ánh mắt của Tần Mặc, liền ho nhẹ một tiếng, ông ta vội quay đầu nhìn sang một bên khác.

Chương 288

Tần Mặc cũng không nói nhiều nữa, chỉ ở đây quan sát địa hình.

“Xem ra tiếp theo chúng ta phải tiếp tục đi lên trên, nhưng trên đó có gặp nguy hiểm gì không, chúng ta đều không rõ, nên chúng ta phải cẩn thận một chút.” “Vậy được thôi.

Nếu tôi cảm thấy có Tần Mặc huynh đệ ở đây, chúng ta chắc chắn có thể bình an đi ra ngoài.” Tần Mặc nhìn Lão Dương.

“Ông tự tin vào tôi như vậy sao?” Lão Dương quả thực sẵn lòng tin tưởng Tần Mặc, nếu không có Tần Mặc ở đây, e rằng họ đã sớm chết ở đây rồi.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, sau khi nghỉ ngơi ở đây một lúc, mới lại nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác.

“Được rồi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, chúng ta tiếp tục xuất phát đi.” Lão Dương gật đầu, lúc này Lão Dương lại nhìn Lương sư gia.

“Lão già, ông cẩn thận cho tôi.” Thấy Lão Dương lại ở đây uy hiếp Lương sư gia, Hạo Thiên Chân liền vội kéo tay Lão Dương.

“Ông làm gì vậy?” Lão Dương bĩu môi, lúc này mới ngậm miệng lại, thôi vậy, ông ta lười nói nhiều nữa.

Tần Mặc dẫn họ tiếp tục đi lên, nhưng không lâu sau, Tần Mặc nghe thấy có tiếng động gì đó xung quanh.

Đồng thời, giọng nói của hệ thống cũng vang lên. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Lòng Tần Mặc lập tức chùng xuống, nếu đoán không lầm, xung quanh đây chắc chắn còn có thứ gì đó.

“Các ngươi cẩn thận một chút.” Lão Dương nheo mắt, ông ta nhìn Tần Mặc.

“Anh sao vậy?” “Chắc là ở đây còn có nguy hiểm nhất định.” “Không lẽ lại là loại cán thi như vừa rồi sao, cái mặt nạ trên mặt nó tôi đã quan sát rồi, gần giống với đồ án tế tự của họ ở đây, nên thứ đó hẳn là được để lại đây để canh giữ những bảo vật ở đây.” Tần Mặc nhìn Lão Dương.

“Sao ông biết nơi này có bảo vật, trên đó rốt cuộc có thứ gì mà ông muốn dẫn chúng tôi cứ đi lên trên?” Tần Mặc nhìn chằm chằm Lão Dương, Lão Dương thì cau mày.

Nhưng ông ta cũng biết mình phải tìm một cái cớ hợp lý, chỉ có như vậy Tần Mặc mới không nghi ngờ đến mình.

“Tôi chỉ cảm thấy chúng ta đã ở đây lâu như vậy rồi, nhưng vẫn chưa thấy thứ gì, nên tôi nghĩ, bảo vật và những chiếc quan tài đó chắc chắn đều ở trên cây đồng này, chúng ta cứ tiếp tục leo lên là biết thôi, phải không?” “Dù sao chúng ta cũng đã đến nơi này rồi, tôi cũng rất tò mò cây đồng này rốt cuộc lớn đến mức nào.” Lão Dương cười nhìn Tần Mặc, nhưng dù ông ta nói vậy, Tần Mặc cũng biết Lão Dương tuyệt đối không đơn giản, dù sao đi nữa, trước tiên họ phải khắc phục khó khăn trước mắt đã.

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa, ở đây quả thực có thứ gì đó.” Lão Dương thở phào một hơi, dù sao đi nữa, hiện tại Tần Mặc đã không còn tra hỏi ông ta nữa, nếu Tần Mặc tiếp tục hỏi, ông ta thật sự không biết phải nói với Tần Mặc như thế nào.

“Đúng rồi Hạo Thiên Chân, tôi nhớ chúng ta không phải có mang theo một ít pháo sáng sao?

Nơi này tối như vậy, chúng ta có nên bắn một phát pháo sáng xem thử không?” Hạo Thiên Chân cau mày, nhưng chưa đợi cậu nói nhiều,

Lão Dương đã trực tiếp lấy ra pháo sáng bắn lên trời một phát.

Ánh sáng của pháo sáng lập tức lóe lên giữa không trung.

Tần Mặc cũng nhân lúc này nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, đợi Tần Mặc nhìn kỹ rồi thì cau mày.

"Các người có chú ý thấy không?" Mấy người họ trong lòng đều có chút tê dại, vì trên thân cây xung quanh đây chi chít toàn là ly cổ.

Nếu những con ly cổ này đến gần họ để đối phó với họ, chẳng phải họ đều sẽ chết dưới tay chúng sao?

"Phải làm sao bây giờ, xung quanh có nhiều thứ nhỏ bé này quá, chúng ta hoàn toàn không phải là đối thủ của chúng, nếu thật sự không được, chúng ta mau chạy trốn đi." Lương sư gia có chút sợ hãi, nhìn Tần Mặc nói thật, ông ta cảm thấy người của Tần Mặc quả thực không có cách nào chống lại được những thứ nhỏ bé này.

Dù thực lực của Tần Mặc có mạnh hơn những thứ nhỏ bé này một chút thì sao chứ?

"Nếu những thứ này chỉ ăn thịt chúng ta, thì cũng không có gì to tát, dù sao thịt của chúng ta cũng nhiều như vậy, chúng cũng không dễ gặm, nhưng nếu chúng thật sự khống chế cơ thể chúng ta thì xong đời." Bàn Tử giải thích cho mấy người trước mặt, Tần Mặc gật đầu, Tần Mặc cũng có suy nghĩ như vậy, nên Tần Mặc nắm chặt nắm đấm nói với họ.

"Dù sao đi nữa, tuyệt đối không thể bị ly cổ này khống chế.

Một khi có một người bị khống chế, chúng ta rất có khả năng sẽ toàn quân bị diệt." "Đương nhiên, tôi chắc chắn không thể bị các người giết chết, nhưng những người khác chưa chắc có thể tiếp tục sống sót." Những người khác đều gật đầu, lời của Tần Mặc nói không sai chút nào.

“Nhưng các người không chú ý thấy sao?

Những con ly cổ này hình như có chút sợ lửa và ánh sáng.” Lão Dương nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì nhìn Lão Dương thêm một cái.

Người này tuyệt đối đã từng đến nơi này, nếu không ông ta không thể nào biết nhiều như vậy, vừa rồi khi ông ta bắn pháo sáng, Tần Mặc đã cảm thấy có chút không đơn giản, bây giờ xem ra phỏng đoán của mình không sai chút nào.

“Tôi nhớ anh không phải biết triệu hồi lửa sao?

Anh có thể triệu hồi lửa, thiêu chết hết những con ly cổ nhỏ này xung quanh không?” Lão Dương nói câu này trong khi nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu.

“E là không được, muốn thiêu chết hết những con ly cổ xung quanh này không biết phải tiêu hao bao nhiêu năng lượng nữa, tôi dùng hết tất cả năng lượng của mình cũng chưa chắc có thể giải quyết được chúng.” Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền nhìn nhau.

“Vậy phải làm sao đây?” Đúng lúc này, ánh sáng của pháo sáng cũng ngày càng yếu đi, và những con ly cổ xung quanh cũng bắt đầu hoạt động.

“Tần Mặc huynh đệ, cậu mau nghĩ cách đi, số lượng ly cổ này cũng quá nhiều rồi.” Lương sư gia có chút sợ hãi nhìn Tần Mặc, lúc này A Ninh thì từ trên người mình lấy ra súng.

“Cũng không biết thứ này có tác dụng gì với chúng không.” “Cũng không chắc, tuy rằng trước đây cô quả thực có thể dùng thứ này giết chết những con tinh tinh lông vàng kia, nhưng không có nghĩa là những con ly cổ này sợ súng trong tay cô, mà cô cũng thấy rồi, chúng di chuyển khá nhanh, thân hình cũng không đặc biệt lớn, e rằng độ chính xác cũng không dễ nắm bắt đúng không?” A Ninh im lặng, lời

của Tần Mặc nói không sai chút nào.

Nếu thân hình của ly cổ lớn hơn một chút, cô còn có chút chắc chắn, nhưng bây giờ cho dù tiêu hao hết đạn dược trong tay, cũng chưa chắc có thể giải quyết được bao nhiêu.

"Chúng ta không thể ngồi đây chờ chết được chứ?" Bàn Tử bên cạnh hít sâu một hơi, trên mặt mang theo vẻ cảnh giác.

Tần Mặc ở đây quan sát kỹ lưỡng.

Dù sao đi nữa, mình vẫn có thể kéo dài một chút thời gian.

Chỉ cần họ có thể tìm được lối ra từ nơi này, tất cả mọi người sẽ bình an vô sự.

"Mọi người nhìn bên kia." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa chỉ vào một vách đá không xa.

"Bên đó hình như không có ly cổ, chúng ta có nên qua đó không?" "Nhưng từ đây qua đó hơi xa, chúng ta thật sự qua được sao?

Hơn nữa chúng ta lại không biết bay." Bàn Tử nhíu mày, nhìn mấy người trước mặt.

Nói thật, Bàn Tử bây giờ cũng cảm thấy hơi tê cả da đầu.

Tuy trước đây anh đã xuống rất nhiều mộ, nhưng nơi có loại côn trùng này thì thật sự không nhiều.

"Tần Mặc huynh đệ, anh nói xem tiếp theo chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, anh ta bây giờ thật sự không có ý kiến gì, chỉ có thể đặt hết hy vọng vào Tần Mặc.

Tần Mặc im lặng một lúc, rồi nhìn mấy người họ.

"Lát nữa tôi sẽ qua bên đó, tôi sẽ giúp mọi người giăng một sợi dây thừng, sau đó tôi sẽ quay lại đây, hỗ trợ và yểm trợ cho mọi người.

Tốc độ phải nhanh một chút, hiểu chưa?" Nghe Tần Mặc nói vậy, họ có chút kinh ngạc, sau đó liền gật đầu.

"Biết rồi." Tần Mặc không nói thêm gì với họ nữa, mà quay đầu nhìn về vách đá bên kia.

Chương 289

"Anh thật sự qua được sao?" Hạo Thiên Chân cau mày nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười đáp một tiếng.

"Đương nhiên là được rồi, mọi người còn chưa hiểu rõ tôi sao?

Nếu là chuyện không nắm chắc, tôi tuyệt đối sẽ không làm." Nói xong, Tần Mặc nhìn vách đá không xa, đồng thời lấy ra một sợi dây thừng từ trong ba lô, buộc một đầu vào bên này, còn Tần Mặc thì cầm đầu kia.

Anh cứ thế nhìn chằm chằm vào vách đá phía xa.

Đúng lúc này, Lão Dương bên cạnh đột nhiên nói.

"Tần Mặc huynh đệ, cậu tự mình cẩn thận một chút, tôi cảm thấy bên đó có thể có nguy hiểm gì đó." Tần Mặc nghe vậy lại nhìn sang Lão Dương.

Nói thật, Tần Mặc không biết những lời Lão Dương nói là thật hay giả, nhưng dù thế nào anh cũng phải cẩn thận một chút.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tần Mặc đột nhiên men theo cây Thanh Đồng di chuyển về phía bên kia.

Đến nơi gần vách đá nhất, Tần Mặc trực tiếp nhảy vọt lên, bay về phía vách đá.

Thấy Tần Mặc như vậy, Hạo Thiên Chân và mấy người kia đều trừng lớn mắt, Lương Sư Gia lúc này cũng có chút căng thẳng hỏi mấy người bên cạnh.

"Tần Mặc huynh đệ thật sự qua được sao?" Bàn Tử và mấy người kia thì trực tiếp lắc đầu, nói thật họ cũng không rõ lắm.

Tần Mặc bên này rất nhanh đã đáp xuống vách đá bên kia, thở phào một hơi, anh lại nhìn tình hình bên dưới.

Tần Mặc phát hiện bên dưới quả thật không có đám ly cổ đó.

Tần Mặc buộc sợi dây thừng vào đây, lúc này đám ly cổ ở bên kia đã đến gần Hạo Thiên Chân và mấy người họ.

Tần Mặc buộc xong liền vội vàng quay đầu nhìn họ.

"Đợi tôi một lát." Nói xong câu này, Tần Mặc lại theo đường cũ quay trở lại.

"Lúc nào mà tôi có được thân thủ như Tần Mặc tiểu huynh đệ thì tốt biết mấy, như vậy sẽ không xảy ra tình huống nguy hiểm nữa." Sau khi Tần Mặc quay lại đây, anh đưa mắt nhìn Lão Dương, nhìn ông ta thêm hai lần.

Lão Dương vội vàng quay đầu nhìn sang hướng khác.

"Bên đó không có nguy hiểm gì, mọi người có thể theo sợi dây này qua, tôi sẽ ở đây yểm trợ cho mọi người." "Nhưng lát nữa anh có qua được không?" A Ninh cau mày nhìn Tần Mặc, Tần Mặc liếc cô ta một cái.

"Chuyện này không cần cô quan tâm." Nói thật, Tần Mặc cảm thấy mình và A Ninh vốn không phải người cùng một đường, nên anh cũng lười giải thích nhiều với cô ta.

Bây giờ hợp tác với A Ninh cũng chỉ là muốn cùng họ đồng tâm hiệp lực rời khỏi nơi này mà thôi, đợi ra khỏi đây rồi thì không cần phải để ý đến cô ta nữa.

"Ai đi trước?" Bàn Tử nhìn mấy người trước mặt, do dự một chút, Tần Mặc liền nhìn mấy người bên cạnh.

"Mọi người tự xem." "Vậy để Bàn gia ta đi tiên phong vậy." Bàn

Tử hít sâu một hơi, anh ta nhìn sợi dây thừng.

Tuy Tần Mặc đã xác nhận bên đó không có nguy hiểm, nhưng anh ta cũng không rõ lắm, nếu đã vậy thì anh ta sẽ đi trước.

Bàn Tử men theo sợi dây thừng bò về phía bên kia.

Đúng lúc này, đám ly cổ xung quanh đã đến gần họ, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, giẫm lên một con ly cổ.

Con ly cổ đó trực tiếp bị Tần Mặc giẫm chết, Tần Mặc lại nhìn đám ly cổ xung quanh, bây giờ rất nhiều ly cổ đã đến gần họ rồi, không chỉ vậy, còn có một con có kích thước đặc biệt lớn, nó dường như có thể cảm nhận được khí thế trên người Tần Mặc, nên nó đang lượn lờ quanh anh.

Tần Mặc nhìn con ly cổ này, nheo mắt lại.

Lúc này Lương Sư Gia cũng đã chú ý tới, trong lòng Lương Sư Gia chợt thót lên một tiếng.

"Sao ở đây lại có một con ly cổ lớn như vậy?" Lương Sư Gia nói câu này, mày nhíu chặt, nhìn mấy người trước mặt.

"Phải làm sao đây?

Nếu lát nữa con ly cổ đó đến gần chúng ta, chẳng phải chúng ta sẽ bị nó bám vào sao?" Tần Mặc nhìn mấy người họ.

"Đám ly cổ này khá sợ lửa, lát nữa tôi sẽ ở lại đây giúp mọi người, các người mau qua đi." Nói xong, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh của mình, sau đó lấy U Minh Kiếm ra.

Bây giờ Lương Sư Gia đã lên dây thừng rồi, vì ông ta quá sợ hãi, không muốn tiếp tục ở lại đây.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nhìn những người xung quanh.

"Mọi người tự mình chú ý một chút, tôi sẽ để mắt đến con ly cổ

lớn nhất.” Mọi người đều gật đầu, nhưng đúng lúc này, con ly cổ lớn nhất đột nhiên lao về phía Tần Mặc.

Vốn dĩ bên Tần Mặc lần này chỉ có sáu người, bây giờ đã có hai người qua rồi, chỉ còn lại bốn người cuối cùng, nếu họ không nắm chặt cơ hội, e rằng sẽ không có cách nào giải quyết được đám người bên này.

Tần Mặc thấy con ly cổ đó bật nhảy liền cười lạnh một tiếng, sau đó vung U Minh Kiếm trong tay, đánh về phía nó.

Chỉ thấy trên thân con ly cổ vang lên một tiếng “keng”, Tần Mặc nheo mắt lại, thấy con ly cổ này hình như quả thật có chút không bình thường.

Con ly cổ thì âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Nó có thể cảm nhận được U Minh Kiếm trong tay Tần Mặc rất lợi hại, cộng thêm trên người Tần Mặc lại có khí thế, xem ra nó không nhất định có thể đánh lại anh.

Nhưng may mà bên cạnh nó có rất nhiều ly cổ nhỏ, nó có thể để đám ly cổ nhỏ này cùng giúp nó.

Chỉ thấy đám ly cổ nhỏ từ từ tiến lại gần Tần Mặc và mọi người, Tần Mặc cũng thấy tốc độ của đám ly cổ nhỏ này nhanh đến mức nào, sau khi hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh dùng thủ ấn này tấn công về phía chúng.

Thủ ấn này trực tiếp đánh trúng vào thân những con ly cổ đó, mấy con ly cổ đó trực tiếp bị Tần Mặc hất văng.

Nhưng bây giờ con ly cổ có kích thước lớn nhất vẫn còn ở đây, nó đang điều khiển đám ly cổ nhỏ xung quanh, để chúng không ngừng tấn công Tần Mặc.

Bây giờ Lương Sư Gia đã đến bên kia rồi, Tần Mặc lại nhìn A Ninh và mấy người bên cạnh.

"Mọi người cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, tốc độ nhanh lên một chút đi." Mấy người họ gật đầu, rồi vội vàng bò về phía bên kia.

Bây giờ có Tần Mặc ở đây giúp họ đối phó với những thứ đó, nếu họ không nhanh chóng qua, có thể sẽ làm liên lụy đến Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân vừa hay thấy một con ly cổ định từ phía khác đánh lén Tần Mặc, cậu vội vàng lấy ra con dao găm trong tay, giết chết con ly cổ đó.

Tần Mặc liếc nhìn Hạo Thiên Chân, nhưng không nói nhiều, trên người anh lại xuất hiện một luồng khí lưu khổng lồ.

"U Minh Bạo Liệt!" Sau khi Tần Mặc dứt lời, một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt anh, Tần Mặc ném quả cầu này về phía đám ly cổ.

Trong không khí lập tức vang lên một tiếng "bùm", Tần Mặc lúc này cũng thở phào một hơi, vì bây giờ lại có rất nhiều ly cổ bị anh giải quyết.

Chương 290

Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia cười lạnh, anh nhìn đám ly cổ không xa.

Đám ly cổ này thật đúng là không biết tự lượng sức mình, chúng biết không phải là đối thủ của anh mà vẫn cố chấp ở đây.

Tần Mặc lại nhìn mấy người bên cạnh.

Vừa rồi Lão Dương đã bò qua, chỉ còn lại Hạo Thiên Chân và A Ninh.

"Hai người ai qua trước?" Bàn Tử ở bên kia hét lên một tiếng.

Tần Mặc do dự một chút, rồi nhìn Hạo Thiên Chân và A Ninh.

"Hạo Thiên Chân, cậu qua trước đi, để A Ninh ở lại đây." Trong mắt Hạo Thiên Chân lộ vẻ lo lắng, trước đây A Ninh luôn không hợp với Tần Mặc, nếu để A Ninh ở lại đây, lát nữa cô ta có nhân cơ hội ra tay với Tần Mặc không?

A Ninh có thể nhìn ra Hạo Thiên Chân đang nghĩ gì, nên cô ta cười lạnh một tiếng.

"Yên tâm đi, tôi sẽ không làm chuyện bỏ đá xuống giếng đâu, hơn nữa, tôi muốn an toàn rời khỏi nơi này, còn cần phải dựa vào Tần Mặc." Nói xong, cô ta lại nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của cô ta, nhưng anh không nói nhiều.

Hạo Thiên Chân men theo sợi dây thừng bò về phía bên kia, không bao lâu cậu cũng đã bò đến nơi, vội vàng hét về phía Tần Mặc.

"Mọi người nhanh lên." Tần Mặc gật đầu, sau đó nhìn A Ninh bên cạnh, A Ninh không nói nhiều, mà đi đến bên cạnh sợi dây thừng.

Cho dù không dựa vào sợi dây thừng này, Tần Mặc cũng có thể an toàn đến được bên kia, nên cô ta căn bản không cần lo lắng cho anh.

Thấy lại có một người bò lên dây thừng, con ly cổ đó càng trở nên sốt ruột hơn.

Lần này khó khăn lắm mới có người đến đây, nếu nó không nhanh chóng khống chế mấy người này, vậy chúng sẽ không có gì để ký sinh nữa.

Nghĩ vậy, nó lại bật nhảy lên, tấn công về phía Tần Mặc, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, trên người anh lúc này cũng phát ra một tiếng kêu của đại bàng.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu Tần Mặc, con đại bàng này lao về phía con ly cổ.

Có lẽ con ly cổ đó quá sốt ruột, nên nó đã dùng thân mình cứng rắn đối đầu với con đại bàng.

Chỉ thấy con ly cổ đó trực tiếp bị Tần Mặc đánh bay, nó va vào cây Thanh Đồng ở phía khác, sau khi ổn định thân hình, nó lại nhìn Tần Mặc.

Không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy, nhưng dù thế nào nó cũng tuyệt đối không tha cho anh.

Nghĩ vậy, nó lại điều khiển đám ly cổ nhỏ xung quanh, để chúng không ngừng di chuyển về phía Tần Mặc, Tần Mặc nheo mắt lại.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con hổ khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, con hổ khổng lồ này trực tiếp lao về phía chúng.

Con hổ trực tiếp va vào một đám ly cổ nhỏ, đám ly cổ nhỏ đó cũng trực tiếp bị Tần Mặc đánh bay.

Tần Mặc thở phào một hơi, anh lại ngẩng đầu nhìn con ly cổ

không xa, nếu đoán không sai, hẳn là nó đã khống chế đám ly cổ đó đến tấn công mình.

Tần Mặc đến bên cạnh con ly cổ này, khoảnh khắc tiếp theo, trên đỉnh đầu anh xuất hiện một thanh kiếm khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh kiếm khổng lồ này trực tiếp chém xuống con ly cổ, con ly cổ vội vàng né sang một bên, thanh kiếm này rơi xuống một tảng đá bên cạnh.

Tảng đá đó trong nháy mắt vỡ nát, mà Tần Mặc vẫn không chịu bỏ cuộc, lại dùng thanh kiếm này đập về phía con ly cổ.

Thanh kiếm này trực tiếp đập vào cây Thanh Đồng, cây Thanh Đồng lập tức phát ra một tiếng "keng".

Tần Mặc có khí thế hộ thể, nên anh căn bản không sợ, nhưng Hạo Thiên Chân và mấy người ở bên kia thì khác.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Hạo Thiên Chân và mấy người kia lập tức cảm thấy đầu óc hơi đau nhói, họ lúc này cũng lắc lắc đầu, lại nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tần Mặc trực tiếp đến trước mặt con ly cổ, ngăn không cho nó tiếp tục trốn thoát đến nơi khác.

Con ly cổ cũng thấy Tần Mặc chặn đường, nên nó trực tiếp lao về phía anh, một phát vồ đến bên cạnh Tần Mặc, nhưng đồng thời thanh kiếm kia cũng trực tiếp rơi xuống người nó.

Sau khi thanh kiếm đó đập vào người nó, trên lưng nó xuất hiện một ít chất lỏng màu đen, chất lỏng màu đen này tỏa ra trong không khí.

Tần Mặc cau mày, không biết tại sao, anh cảm thấy trong không khí dường như xuất hiện một chút độc tố.

Tần Mặc lại nhìn con ly cổ không xa, con ly cổ lúc này cũng đang điều khiển đám nhỏ xung quanh, để chúng di chuyển về phía vách đá bên kia.

Tần Mặc cũng chú ý đến cảnh này, nên trong lòng anh chợt thót lên một tiếng, anh nhìn đám ly cổ nhỏ không xa.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số thanh kiếm trực tiếp xuất hiện bên cạnh đám ly cổ nhỏ, chúng va vào đám ly cổ nhỏ đó, đám ly cổ nhỏ đó lập tức trượt khỏi vách đá rơi xuống.

"Tần Mặc huynh đệ, anh nhanh lên, tốc độ của chúng nhanh quá." Tần Mặc biết muốn giải quyết đám ly cổ nhỏ này, thì phải giết chết con lớn nhất trước.

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại nhìn vào con ly cổ lớn nhất này.

"Vốn còn định giữ lại mạng cho ngươi, nhưng xem ra bây giờ đã không còn cần thiết nữa." Nói câu này, Tần Mặc gầm lên một tiếng.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Vô số tinh thể băng xuất hiện xung quanh con ly cổ.

Con ly cổ thấy những tinh thể băng này, trong lòng liền thót lên một tiếng, nó có thể cảm nhận được những tinh thể băng này có thể hạn chế hành động của nó.

Nhưng dù vậy, nó cũng phải nghĩ cách đối phó với Tần Mặc.

Nghĩ vậy, nó trực tiếp bò về phía những tinh thể băng này, muốn bò ra khỏi đây.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó xung quanh anh xuất hiện vô số ngọn lửa.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Sau khi Tần Mặc dứt lời, những ngọn lửa này trực tiếp di chuyển về phía con ly cổ không xa, đến bên cạnh

nó.

Thấy những ngọn lửa này, con ly cổ có chút kinh hãi, nó lúc này cũng ở xung quanh tinh thể băng, muốn tìm ra điểm yếu của Thiên Hỏa, nhưng dù thế nào nó cũng không tìm được.

Tần Mặc thấy hành động của con ly cổ, nên anh lắc đầu.

"Bây giờ mới biết hối hận thì đã hơi muộn rồi." Nói xong, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, tiếp đó anh dùng Thiên Hỏa tấn công nó.

Thấy sức mạnh của Thiên Hỏa mạnh như vậy, con ly cổ vội vàng không ngừng né tránh.

Nhưng Tần Mặc sao có thể cho nó cơ hội này?

Không bao lâu, chỉ thấy Thiên Hỏa xung quanh trực tiếp thiêu đốt lên người nó, nó lúc này cũng không ngừng lăn lộn ở đây.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh nhìn con ly cổ.

"Nếu ngay từ đầu ngươi không đến đây chọc tức ta, có lẽ ngươi còn có thể sống thêm một thời gian nữa, chỉ tiếc là." Tần Mặc lắc đầu, sau đó quay đầu, nhìn về phía đám ly cổ ở bên kia.

Chương 291

Nơi này bây giờ vẫn còn nhiều ly cổ như vậy, chỉ là không biết chúng còn dám động thủ với mình không.

Đám ly cổ đó chú ý đến ánh mắt của Tần Mặc, chúng liền vội vàng lùi về phía sau, vì chúng đều rất rõ ràng, thực lực của Tần Mặc quá kinh khủng, nếu chúng tiếp tục ở lại đây, chắc chắn sẽ bị Tần Mặc giết chết.

Thấy bộ dạng này của chúng, Tần Mặc nhướng mày, tiếp đó lại nhìn con ly cổ lớn nhất, con ly cổ lớn nhất bây giờ đang không ngừng lăn lộn trên tinh thể băng.

Nó biết, tuy tinh thể băng này là do Tần Mặc ngưng tụ ra, nhưng nhiệt độ của tinh thể băng này tương đối thấp, hẳn có thể làm nó thoải mái hơn một chút.

Tần Mặc nhướng mày.

"Ngươi nghĩ tinh thể băng này có thể giúp được ngươi sao?" Nói câu này, Tần Mặc liền lao về phía con ly cổ, đồng thời anh lại khống chế những tinh thể băng xung quanh, để chúng hạn chế hành động của con ly cổ.

Cú này của Tần Mặc trực tiếp đánh trúng người con ly cổ, thân thể con ly cổ cũng trực tiếp bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Tần Mặc thở phào một hơi, anh lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và mọi người ở bên kia.

"Tôi đến ngay đây." Nhưng Tần Mặc bây giờ lại chú ý đến đám ly cổ bên dưới, đang không ngừng bò lên trên, Tần Mặc biết tốc độ của mình phải nhanh hơn một chút.

Nếu còn chậm trễ thêm một lúc, e rằng những thứ đó sẽ bò lên, đến lúc đó Hạo Thiên Chân và mấy người kia có thể bình an vô sự hay không, còn chưa chắc.

Tần Mặc rất nhanh đã đến vách đá bên phía họ, tiếp đó anh nhìn đám ly cổ bên dưới.

"Nếu các ngươi thích chơi như vậy, vậy ta sẽ cho các ngươi chơi một trận đã đời." Nói xong câu này, trên người Tần Mặc lại một lần nữa xuất hiện vô số Thiên Hỏa, Tần Mặc phát hiện Thiên Hỏa đối với chúng có sức sát thương rất lớn.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Vô số Thiên Hỏa trực tiếp bay về phía đám ly cổ đó.

Không bao lâu, Thiên Hỏa đã trực tiếp đến bên cạnh đám ly cổ này, bao vây chúng lại, đám ly cổ đó cũng không dám tiếp tục đi lên trên.

Ngọn lửa bình thường đã có thể trị được chúng rồi, huống chi là Thiên Hỏa của Tần Mặc.

Sau khi ngăn chặn đám ly cổ này lại, Tần Mặc mới thở phào một hơi, tiếp đó anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Được rồi, chúng ta đi tiếp thôi!" Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền đáp một tiếng, sau đó đi theo sau lưng Tần Mặc.

Một lúc sau, Tần Mặc và họ đến một hang động, thở phào một hơi, Tần Mặc ngồi xuống đây, lại nhìn mấy người họ.

"Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát đi, lát nữa sẽ tiếp tục đi về phía trước." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền đáp một tiếng, sau đó tự mình ngồi xuống đây, Tần Mặc lúc này cũng xem giờ, phát hiện họ đã đến mộ huyệt này rất lâu rồi.

"Mọi người cảm thấy thế nào?" Bàn Tử nhướng mày.

“Tôi cảm thấy cũng ổn, chỉ là hơi mệt, chúng ta ngủ ở đây một lát rồi đi tiếp đi.” Bàn Tử nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng có suy nghĩ như vậy, nên Tần Mặc lại nói với họ.

“Vậy được, nghỉ ngơi ở đây một chút đi.” Tần Mặc không nói gì khác, chỉ ngồi xuống đây, sau đó nhắm mắt lại nằm ngủ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, anh nghe thấy tiếng động gì đó, lập tức trong mắt Tần Mặc lộ vẻ cảnh giác, anh đứng dậy nhìn về phía Lương Sư Gia không xa.

Tần Mặc phát hiện Lương Sư Gia đang lén lén lút lút ở đây, không cần nghĩ, anh cũng biết Lương Sư Gia nhất định có mờ ám gì đó, nên Tần Mặc liền đuổi theo ông ta.

Không bao lâu, Tần Mặc thấy trong sâu hang động có một người.

Người này Tần Mặc có nhớ, hình như ông ta tên là Vương lão bản.

Vương lão bản nhìn Lương Sư Gia.

“Mấy người đó có dễ đối phó không?” “Cậu Tần Mặc kia không dễ đối phó lắm.

Hơn nữa tôi thấy cậu ấy đã cứu tôi nhiều lần rồi, hay là chúng ta đừng ra tay với họ nữa.” “Tại sao tôi phải nghe ông?

Ông muốn có được bảo vật trong này, thì phải phối hợp với tôi, nếu không thì đừng hòng lấy được.” Nghe vậy, trong lòng Lương Sư Gia chợt thót lên một tiếng, nói thật ông ta chắc chắn muốn lấy được bảo vật trong này, nếu ông ta không chịu nghe lời Vương lão bản, lỡ như đối phương thật sự không chia đồ cho ông ta, thì phải làm sao?

“Vậy được rồi.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó quay trở lại vị trí vừa rồi, nằm xuống đây.

Không bao lâu sau, Lương Sư Gia dẫn Vương lão bản quay lại, trong tay họ cũng cầm theo súng ống.

"Được rồi, các người mau tỉnh lại đi." Tần Mặc đứng dậy, nhìn Lương Sư Gia, trong mắt mang theo vẻ trào phúng nói với ông ta.

"Không ngờ trước đây tôi cứu ông nhiều lần như vậy, bây giờ ông lại quay lại muốn ra tay với chúng tôi?" Lương Sư Gia cau mày, trong lòng ông ta cũng có chút áy náy, nhưng ông ta có thể làm gì được chứ?

"Tôi cũng là vì muốn có được bảo vật trong này, hơn nữa, chẳng lẽ các người đến đây không phải vì bảo vật sao?

Anh đừng ở đây nói với tôi những điều này nữa, nói cũng vô ích." Tần Mặc gật đầu.

"Vậy sao?

Nếu ông đã làm ra chuyện vong ân bội nghĩa như vậy rồi, ông nghĩ tôi có cần phải giữ lại mạng cho ông không?" Trong mắt Lương Sư Gia lộ vẻ nghi hoặc, không hiểu nhìn anh.

Người này có ý gì?

"Ông không nghĩ rằng mình còn có thể đối phó được với chúng tôi chứ?" Tần Mặc nhướng mày.

"Ông nghĩ sao, chúng ta đã cùng nhau đi suốt một chặng đường rồi, tôi có bản lĩnh lớn đến đâu, chẳng lẽ trong lòng ông không rõ sao?

Tôi khuyên các người nên ngoan ngoãn hợp tác với chúng tôi, nếu không lát nữa tôi không cứu được các người đâu." Vương lão bản không ngờ Tần Mặc lại nói ra những lời ngông cuồng như vậy, lập tức ông ta cười lớn một tiếng, nhìn Tần Mặc.

"Vậy sao?

Anh nghĩ tôi sẽ để ý đến anh nhiều như vậy sao?

Tôi nói cho anh biết!

Bây giờ trong tay tôi có vũ khí, anh căn bản không phải là đối thủ của chúng tôi." "Lương Sư Gia, tôi thật không ngờ ông lại làm ra chuyện này, trên đường đi chúng tôi đã chăm sóc ông rất nhiều, hơn nữa sức khỏe của ông không tốt lắm, Tần Mặc còn thường xuyên cõng ông leo lên leo xuống, ông đối xử với Tần Mặc như vậy sao?" Hạo Thiên Chân có chút cạn lời chỉ trích Lương Sư Gia, Lương Sư Gia hừ lạnh một tiếng.

"Tôi lười nói với các người những điều vô dụng này!" Tần Mặc biết trong lòng Lương Sư Gia cũng khá chột dạ.

Bàn Tử ở bên kia thì hừ lạnh một tiếng, từ trên người lấy ra một con dao găm.

"Tần Mặc, anh nói xem chúng ta có nên động thủ không?

Nếu anh thật sự chuẩn bị đánh với họ, Bàn gia tôi chắc chắn sẽ giúp anh." Tuy trong tay họ có súng ống, nhưng bây giờ họ đứng khá gần, súng ống hẳn là khá dễ né, chỉ là có thể sẽ bị thương mà thôi.

"Được thôi, mấy thằng nhóc các người cũng bản lĩnh thật, nếu đã vậy, chúng ta hãy đấu một trận ra trò." Vương lão bản hừ lạnh một tiếng, A Ninh bên cạnh thì cầm súng nhìn họ.

Nếu hai bên đều sắp đánh nhau, vậy mình cũng phải cẩn thận một chút, tuy cô ta cảm thấy Vương lão bản và mấy người kia cũng có thể hợp tác, nhưng dù thế nào, chung quy bản lĩnh của Tần Mặc vẫn mạnh hơn Vương lão bản một chút.

Nếu đã vậy, A Ninh thà giúp Tần Mặc còn hơn, như vậy, biết đâu sau này khi gặp nguy hiểm khác, Tần Mặc có thể giúp cô ta vượt qua.

Chương 292

Tần Mặc nhướng mày, nếu đối phương đã nói như vậy, vậy mình còn nói nhảm với ông ta nhiều như vậy làm gì?

Chỉ thấy thân hình Tần Mặc đột nhiên biến mất tại chỗ, trong lòng Lương Sư Gia và Vương lão bản đều thót lên một tiếng.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tần Mặc đã đến bên cạnh Vương lão bản.

"Chỉ tiếc là tốc độ súng của ông không bằng tốc độ của tôi." Tần Mặc vừa nói vừa trực tiếp đặt tay lên cánh tay của Vương lão bản, trong lòng Vương lão bản thót lên một tiếng, ông ta vội vàng nổ súng.

Nhưng phát súng này của ông ta lại trực tiếp bắn xuyên qua nóc động phía trên.

Thấy súng của mình không bắn trúng Tần Mặc, trong lòng ông ta liền thót lên một tiếng, phải làm sao đây?

Tần Mặc lười để ý đến ông ta nhiều như vậy, sau khi cười lạnh một tiếng, Tần Mặc một cước đá vào người ông ta.

Vương lão bản trực tiếp bị Tần Mặc đá ngã xuống đất, ông ta phun ra một ngụm máu, có chút khó tin nhìn Tần Mặc, thực lực của tên nhóc này sao lại mạnh đến vậy?

Tần Mặc lười để ý đến Vương lão bản nhiều như vậy, chỉ vặn vặn cổ mình nói với ông ta.

"Tiếp theo ông cứ chờ bị tôi xử lý cho ra trò đi." Nói xong, Tần Mặc liền di chuyển đến bên cạnh Vương lão bản, tiếp đó một cước giẫm lên ông ta, Vương lão bản vội vàng bước sang trái một bước, né được đòn tấn công của Tần Mặc, sau đó ông ta cau mày nhìn Tần

Mặc.

Tốc độ của tên nhóc này cũng quá nhanh rồi, ông ta căn bản không phải là đối thủ của tên nhóc này.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Vương lão bản, nên Tần Mặc ngồi xổm xuống nhìn ông ta.

"Không cần phải nhìn tôi, vốn dĩ hai chúng ta không phải người cùng một đường, hơn nữa vừa rồi ông lại còn muốn ra tay với đồng bạn của tôi, tôi ghét nhất là người khác uy hiếp tôi và đồng bạn của tôi." Nói xong, Tần Mặc định lấy dao găm ra trực tiếp giải quyết Vương lão bản, nhưng Vương lão bản lại vội vàng nói.

"Anh khoan đã, trên người tôi có cuốn sổ tay mà đội quân câm kia để lại, nếu anh hợp tác với tôi, tôi có thể cân nhắc giao thứ đó cho anh." Tần Mặc nghĩ đến nguy cơ mà Lý lão bản đã gặp phải trước đây, liền nhìn Vương lão bản.

"Nếu tôi đoán không sai, là ông đã hại chết Lý lão bản đúng không." Vương lão bản hừ lạnh một tiếng.

"Lúc đầu tôi chỉ muốn mượn cuốn sổ tay trong tay ông ta một chút thôi, ông ta lại không chịu đưa cho tôi, đây không phải là rõ ràng muốn độc chiếm bảo vật trong này sao?

Nếu đã vậy, tại sao tôi phải giữ lại ông ta?" "Vậy còn Thái gia trước đó thì sao?

Cũng là ông đẩy ông ta xuống đúng không?" "Coi như là vậy thì sao?" Vương lão bản nắm chặt nắm đấm, "Chẳng lẽ anh chưa từng nghe qua câu nói sao?

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, tôi vì bảo vật trong này mà giải quyết họ, trời cũng sẽ không trách tôi, huống chi những người này vốn dĩ đáng chết." Tần Mặc nhướng mày.

“Vậy tại sao ông lại muốn hợp tác với tôi?

Trước đây chúng ta đã từng động thủ, ông lại còn muốn hợp tác với tôi, ông nghĩ tôi sẽ để ý đến ông sao?” “Tôi không cần biết anh có để ý đến tôi hay không, trong tay tôi có súng ống, anh phải cẩn thận, hơn nữa, trên người tôi cũng mang theo rất nhiều trang bị, không có những trang bị này, các người căn bản không biết phải đi như thế nào.” Trong mắt Tần Mặc mang theo vẻ trào phúng, anh không ngờ Vương lão bản lại nói như vậy.

“Những trang bị đó đối với tôi căn bản không có tác dụng gì, vì tôi căn bản không cần những trang bị đó cũng có thể đi ra khỏi đây, cũng có thể lấy được những thứ trong này.” “Được rồi, tôi cũng lười ở đây nói với ông nhiều như vậy, tiếp theo việc tôi cần làm là giải quyết ông, sau đó tiếp tục đi xuống dưới.” “Vậy anh không muốn cuốn sổ tay đó nữa sao?” “Sổ tay đối với tôi thật ra không có tác dụng gì, nên tại sao tôi phải giữ lại ông.” Hạo Thiên Chân bên cạnh cau mày, nhìn Tần Mặc nói.

Dù sao chúng ta đến đây cũng chỉ vì đồ vật bên trong này, vậy hà cớ gì chúng ta phải ra tay với hắn chứ?” Tần Mặc liếc nhìn Hạo Thiên Chân.

Anh đương nhiên biết Hạo Thiên Chân đang nghĩ gì trong lòng.

Ngay lập tức, Tần Mặc thở dài một hơi.

Anh ấy luôn như vậy.

“Được rồi, đã huynh đệ của tôi đã cầu xin cho anh rồi, vậy tôi cũng không cần lấy mạng anh.

Anh giao cuốn bút ký kia cho tôi, tôi có thể tha cho anh.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân mới thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì Tần Mặc cũng đã đồng ý bỏ qua cho đối phương.

Lúc này, Vương lão bản nhíu mày, nhưng cũng chẳng có cách nào.

Dù sao thì tính mạng của hắn đang nằm trong tay Tần Mặc, nếu hắn thật sự không muốn giao cuốn bút ký cho Tần Mặc, thì Tần Mặc chắc chắn sẽ làm đúng như lời đã nói.

Ngay lập tức, Vương lão bản hừ lạnh một tiếng, quay người rời khỏi nơi này.

Hắn nhanh chóng lấy ra cuốn bút ký, đưa cho Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, sau đó anh quay sang nhìn Lương Sư Gia ở một bên.

"Còn anh." Lương Sư Gia nuốt nước bọt, lùi lại hai bước, sau đó cầu cứu nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân còn bằng lòng giúp Vương lão bản cầu tình, vậy giúp hắn cầu một tiếng thì có là gì đâu?

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

"Sao, anh nghĩ chúng tôi còn tha cho anh sao?

Loại người như anh làm ra chuyện phản bội nghĩa khí như vậy, Bàn gia tôi không quăng anh xuống đã là quá hời cho anh rồi, anh mà còn muốn Tần Mặc tha cho anh nữa hả, tôi nói cho anh biết là không thể nào đâu." "Tôi thấy hay là chúng ta đừng ra tay nữa, dù sao thì về sau chúng ta còn gặp những nguy hiểm khác." A Ninh nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Cô không biết Tần Mặc có nghe lời cô không, nhưng dù thế nào đi nữa, cô vẫn hy vọng mọi người có thể sống hòa bình với nhau.

Tần Mặc do dự một lát, rồi nhìn chằm chằm Lương Sư Gia.

Như thể nghĩ ra điều gì, Lương Sư Gia vội vàng nói với Tần Mặc: "Đúng rồi, không phải các anh đã lấy được cuốn bút ký kia sao?

Tôi nói cho các anh biết, trên cuốn bút ký đó có mấy loại văn tự, trong đó có mấy loại các anh chắc chắn không hiểu được.

Nếu đã vậy thì cứ để tôi dẫn đường cho các anh, cũng có thể giải thích cho các anh một chút, chẳng phải rất tốt sao?" Tần Mặc trầm mặc một lát rồi gật đầu.

Thực ra, Lương Sư Gia quả thật biết khá nhiều, có hắn đi cùng bên cạnh cũng sẽ tốt hơn một chút.

Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng nói với Tần Mặc: "Tần Mặc, vậy thì chúng ta cứ giữ lại bọn họ đi, dù sao có một người giúp việc còn hơn là không có gì cả." Tần Mặc thở dài một hơi, anh rất hiểu suy nghĩ của Hạo Thiên Chân, vì vậy anh nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

"Tôi phải nói trước những lời khó nghe.

Giữ lại mạng sống của hai người đương nhiên là được, nhưng tôi hy vọng hai người đừng làm ra bất cứ chuyện gì quá đáng, nếu không đừng trách tôi trực tiếp ra tay giải quyết hai người." Hai người họ nhìn nhau rồi gật đầu.

Trong mắt Vương lão bản tuy còn mang vẻ oán hận, nhưng hắn cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể ở lại nơi này.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, anh không nói thêm gì nữa, chỉ nhận lấy cuốn bút ký, cẩn thận xem nội dung bên trong.

Lương Sư Gia đến bên cạnh Tần Mặc, cùng anh xem.

"E rằng con đường sắp tới quả thật sẽ khó đi, chúng ta phải cẩn thận một chút." Lương Sư Gia nhìn Tần Mặc nói.

Tần Mặc đáp một tiếng, không cần Lương Sư Gia nói, anh đương nhiên cũng hiểu.

“Được rồi, chắc hẳn mọi người cũng đã nghỉ ngơi một lát rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi.” Những người có mặt đều gật đầu.

Chương 293

Tần Mặc lấy đồ ăn từ trong không gian của mình ra, rồi đưa những món đó cho Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

Lão Dương do dự một chút, rồi nhìn Tần Mặc, trên mặt nở một nụ cười nhạt, đi đến chỗ Tần Mặc.

"Tần Mặc huynh đệ, vừa rồi hắn không phải đã giao cuốn bút ký kia cho anh rồi sao?

Anh có thể lấy cuốn bút ký đó ra cho tôi xem một chút được không?" Tần Mặc nhíu mày, trong mắt mang vẻ nghi hoặc, khó hiểu nhìn hắn.

"Anh muốn thứ đó làm gì?" "Tôi chỉ muốn xem qua một chút thôi.

Hơn nữa, chúng ta đều đã cùng nhau đến Mộ Huyệt này rồi, nếu tôi đủ hiểu rõ về Mộ Huyệt này, chẳng phải cũng có thể giúp ích cho mấy anh sao?" Tần Mặc lắc đầu.

"Cái này thì không cần, một mình tôi có thể tìm hiểu Mộ Huyệt này rồi.

Hơn nữa, tôi không thích giao đồ của mình cho người khác." Nghe Tần Mặc nói vậy, sắc mặt Lão Dương hơi đổi, nhưng hắn cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể tùy tiện gật đầu rồi đi sang một bên nói chuyện với Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc nhìn chằm chằm Lão Dương, nheo mắt lại, nhưng anh không nghĩ nhiều.

Không lâu sau, Tần Mặc ăn xong, anh cũng vươn vai, đứng dậy nhìn mấy người kia.

"Được rồi, chắc hẳn mọi người cũng đã nghỉ ngơi một lát rồi,

chúng ta tiếp tục xuất phát thôi." Bọn họ gật đầu, sau đó đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc cũng dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Bọn họ đi theo con đường này ra ngoài, lúc này họ cũng chú ý thấy không xa có một con Sạn đạo.

Nhìn thấy con Sạn đạo này, trong mắt Tần Mặc mang vẻ kinh ngạc, không ngờ ở đây lại xuất hiện một con đường như vậy.

Lão Dương ở bên cạnh bước tới một bước, nói với Tần Mặc và những người khác: "Nếu tôi đoán không sai, con đường này chắc là do những vị hoàng đế trước kia xây dựng, cho nên con đường này trông vẫn khá ổn." "Cái gì gọi là do hoàng đế xây dựng?" Trong mắt Tần Mặc mang vẻ nghi hoặc, nhìn Lão Dương.

Lão Dương do dự một lát, rồi nhìn Lương Sư Gia.

Lương Sư Gia cũng vào lúc này giải thích với họ: "Thời cổ đại, có người phát hiện ở đây có một cây trụ đồng.

Kết quả là trong dân gian xuất hiện một lời đồn, nói rằng cây trụ này là do Ngọc Hoàng Đại Đế đánh xuống, là để trấn áp một con cự long bên trong này.

Đương nhiên, chuyện này là thật hay giả thì mọi người chúng ta đều không rõ lắm." "Sau này, hoàng đế có ý nghĩ khác về nơi này, nên đã phái quân đội đến đây.

Đội quân này hẳn là đội quân câm kia rồi.

Đội quân câm đã vào đây trước để kiểm tra tình hình bên trong, còn về sau xảy ra chuyện gì, chúng ta đều không thể biết được." "Nhưng các anh xem con đường này, con đường này quả thật không giống bình thường, hơn nữa, vật liệu này đã ở đây mấy ngàn năm rồi mà vẫn chưa bị hư hại, cũng có nghĩa là nguyên liệu được sử dụng rất

tinh xảo.” Lão Dương bên cạnh cũng đáp một tiếng.

“Đúng vậy, vật liệu này quả thật có chút không đúng.

Cho nên tôi cũng cảm thấy nơi này chắc là do hoàng đế xây dựng.

Vừa rồi tôi cũng chỉ nói bừa mà thôi.” Tần Mặc bật cười, nhìn Lão Dương.

Lão Dương cũng không dám nói nhiều, chỉ đành quay đầu nhìn sang một bên.

Tần Mặc dẫn họ tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, họ đi theo con đường này đến giữa.

Con đường này cũng có một số chỗ bị hư hại, nhưng tại sao lại xuất hiện dấu hiệu hư hại, Tần Mặc cũng không rõ lắm.

Một lát sau, nơi này đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Trong lòng Tần Mặc thót một tiếng, Hạo Thiên Chân cũng vội vàng nói với Tần Mặc và những người khác: “Chuyện này là sao vậy?” Tần Mặc nheo mắt.

“Nơi này quả thật có chút không bình thường.” “Chẳng lẽ ở đây có thứ gì sao, Tần Mặc huynh đệ, chúng ta nhất định phải cẩn thận một chút đó.” Lão Dương nhìn Tần Mặc, dù thế nào thì bọn họ cũng phải tiếp tục đi về phía trước.

“Chẳng lẽ nơi này xảy ra động đất sao, Tần Mặc huynh đệ, tôi thấy chúng ta nên quay trở lại thì hơn.” Lương Sư Gia nhíu chặt mày, tuy hắn cũng muốn có được bảo vật bên trong này, nhưng dù thế nào thì bọn họ cũng không thể bỏ mạng ở đây được.

Tần Mặc thở dài một hơi.

“Quay về đường cũ chắc chắn là không thể rồi.

Chúng ta bây giờ chỉ có một con đường để đi đến cùng.

Đương nhiên, nếu các anh không muốn đi theo bên cạnh tôi, muốn cứ thế rời khỏi nơi này thì tôi cũng tuyệt đối không ngăn cản các anh, thậm chí có thể chia cho các anh một ít trang bị." Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ liền nhìn nhau, Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

"Tôi tuyệt đối không thể quay về, tôi sẽ đi cùng anh." Bàn Tử đáp một tiếng.

"Tôi cũng vậy." Tần Mặc cười cười, đã bọn họ đều nói như vậy, Tần Mặc cũng không cần nói gì thêm nữa, chỉ nhìn chằm chằm Lương Sư Gia và Vương lão bản.

"Còn các anh thì sao?" Vương lão bản hừ lạnh một tiếng.

"Vốn dĩ tôi đến đây là để có được bảo vật bên trong này, làm sao có thể dễ dàng rời đi như vậy được.

Cho nên anh đừng nói mấy chuyện vô ích đó với tôi, tôi nhất định phải đi theo bên cạnh các anh, nếu không đến lúc bảo vật bị các anh nuốt trọn thì biết làm sao?" Tần Mặc gật đầu, anh không nghĩ gì thêm nữa, chỉ dẫn họ tiếp tục tiến về phía trước.

Ngay lúc này, đột nhiên có mấy khối đá vụn rơi xuống chỗ Tần Mặc và những người khác.

Tần Mặc vội vàng rút U Minh Kiếm của mình ra để cản lại một chút.

U Minh Kiếm đánh vào một trong những khối đá, khối đá đó liền nổ tung.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh không nói thêm gì nữa, chỉ tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Tốc độ của mấy người kia không thể so được với Tần Mặc, cho nên một lúc sau, Tần Mặc đã bỏ xa họ lại phía sau.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, anh nhìn mấy người ở không xa.

“Các anh đi nhanh hơn một chút, mấy khối đá rơi này cũng không dễ đối phó đâu.

Vạn nhất lát nữa đá rơi trúng người các anh, tôi e là không có cách nào cứu được các anh đâu.” Họ đều gật đầu.

Ngay lúc này, một khối đá trực tiếp đập vào người Lương Sư Gia.

Lương Sư Gia loạng choạng ngã về phía một cái hố, thấy hắn sắp rơi xuống, hắn vội vàng kêu lên một tiếng.

“Cứu tôi với!” Hạo Thiên Chân ở khá gần Lương Sư Gia, thấy Lương Sư Gia như vậy, cậu nhíu mày, sau đó vội vàng kéo lấy cánh tay Lương Sư Gia.

“Cố gắng một chút.” A Ninh ở bên kia thấy cảnh này liền nhận ra tình hình có chút không ổn, nên cô nhìn những khối đá lơ lửng giữa không trung, thấy một khối đá sắp rơi xuống chỗ Hạo Thiên Chân, cô liền rút súng ra bắn một phát vào chỗ đó.

Khối đá đó lập tức vỡ vụn.

Chương 294

Tần Mặc cũng nhân cơ hội này, một cú lộn ngược ra sau, lại đến bên cạnh Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc lập tức kéo Lương Sư Gia lên.

"Anh tự mình cẩn thận một chút đi, vốn dĩ ở đây đã có rất nhiều đá vụn rồi, nếu lát nữa anh lại không cẩn thận rơi vào khe nứt này, chúng ta có thể sẽ không cứu được anh đâu." Trong lòng Hạo Thiên Chân vẫn còn cảm thấy hơi sợ hãi, nhưng cậu cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể gật đầu.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân ở một bên.

"Chúng ta tiếp tục đi thôi, không cần quan tâm hắn." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Lúc này họ cũng tiếp tục tiến về phía trước.

Đá vẫn không ngừng rơi xuống.

Vương lão bản nheo mắt lại, cười lạnh một tiếng.

Hắn nhìn một khối đá đang rơi không xa.

Vốn dĩ A Ninh đã đứng ở chỗ đó, nhưng hắn lại đột nhiên đẩy A Ninh một cái.

Trong lòng A Ninh thót một tiếng, cô cũng vào lúc này va vào khối đá vụn kia, đầu cô trực tiếp bị khối đá đó đập một cái.

Tần Mặc quay đầu nhìn về phía này, anh cũng chú ý thấy cảnh tượng như vậy, nên Tần Mặc liền một cước đá vào người Vương lão bản.

Vương lão bản ngã về phía con Sạn đạo.

Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc, vội vàng chạy đến bên cạnh A Ninh, vỗ vỗ mặt A Ninh.

"Cô sao rồi?" Lúc này A Ninh thì đang trong tình trạng hôn mê.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, cứ thế trừng mắt nhìn Vương lão bản ở không xa.

Vương lão bản cười lạnh một tiếng.

"Sớm đã thấy con đàn bà này không thuận mắt rồi." Trước đó A Ninh vậy mà còn cầm vũ khí chĩa vào hắn, hắn sớm đã muốn giải quyết A Ninh rồi.

Dù sao trong tay Tần Mặc cũng chỉ là một thanh kiếm, hắn căn bản không cần sợ hãi.

Trong mấy người của Tần Mặc, cũng chỉ có A Ninh có trang bị tương đối tiên tiến.

Chỉ cần giải quyết A Ninh đi, sau đó muốn đối phó mấy người bên Tần Mặc chắc hắn sẽ dễ dàng hơn một chút.

"Xem ra anh thật sự không sợ chết à." Bàn Tử có chút tức giận, lấy ra dao găm rồi đặt lên cổ Vương lão bản.

"Tuy nói tôi và cô ta quan hệ cũng không đặc biệt tốt, nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng không thể hãm hại đồng đội của mình chứ." Hiện tại dù sao mọi người cũng đang cùng nhau tiến về phía trước, cho dù tâm trạng mỗi người có thể không giống nhau, nhưng một khi đã quyết định kết bạn đồng hành rồi, hành vi đâm sau lưng thế này, quả thực có chút hèn hạ.

"Sao?

Các anh xót xa hả, nhưng cũng chỉ là một người đàn bà thôi, có gì to tát đâu." Vương lão bản hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc trực tiếp một cước đạp lên ngực Vương lão bản.

“Anh có tin tôi bây giờ sẽ trực tiếp ném anh xuống không?” “Tôi đương nhiên không tin rồi, có bản lĩnh thì anh cứ trực tiếp ra tay với tôi đi, anh nghĩ tôi sẽ sợ anh sao?!” Tần Mặc không ngờ Vương lão bản lại kiêu ngạo đến vậy, lập tức anh cười lạnh một tiếng, chuẩn bị trực tiếp ném Vương lão bản xuống, nhưng Hạo Thiên Chân lại ngăn Tần Mặc lại một chút.

“Tần Mặc, khoan đã, phía sau chắc chắn còn có những nguy hiểm khác, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút là được rồi.

Nếu anh bây giờ giết chết hắn, thì sau này sẽ thiếu đi một người giúp việc đấy.” “Thật không biết người này rốt cuộc là người giúp việc hay là người hại chúng ta nữa.” Ngay từ đầu Tần Mặc đã biết Vương lão bản không có ý tốt, dù sao đối phương còn có thể hại chết hai đồng đội, huống chi là bọn họ.

Nhưng anh không ngờ Vương lão bản lại ra tay nhanh đến vậy.

Ngay lúc này, mọi người đều nghe thấy tiếng cười của phụ nữ.

Tần Mặc nhíu mày, quay đầu nhìn xung quanh.

Lão Dương cũng nuốt nước bọt.

“Đây là âm thanh gì vậy?” Tần Mặc lắc đầu.

Ngay lúc này, âm thanh của Hệ Thống của Tần Mặc cũng trực tiếp vang lên. 【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết.】 Xem ra xung quanh đây quả thật có thứ gì đó.

Anh quay đầu nhìn A Ninh nằm trên đất.

Hiện tại A Ninh đã bị đập bất tỉnh rồi, mình nhất định phải nhanh chóng gọi cô ấy tỉnh lại.

Vạn nhất lát nữa thật sự có thứ gì đó đến tấn công bọn họ, bọn họ

chắc chắn không thể cứ mãi mang theo A Ninh.

"Các anh trước tiên xem tình hình của A Ninh đi, tôi giúp các anh đối phó với những khối đá vụn này." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, sau đó cậu vội vàng đi đến bên cạnh A Ninh.

Tuy rằng trước đó bọn họ và A Ninh quả thật có chút không hợp, nhưng dù thế nào đi nữa, A Ninh quả thật chưa từng đâm sau lưng họ.

Còn Vương lão bản thì lại không giống vậy.

Tần Mặc lại nhìn Bàn Tử ở một bên.

"Trước tiên hãy trói Vương lão bản này lại." Bàn Tử đáp một tiếng, sau đó lấy ra dây thừng, trói Vương lão bản lại.

Vương lão bản thì dùng sức muốn giãy thoát dây thừng, trong miệng còn không ngừng chửi bới.

"Mấy tên tạp chủng các người cứ đợi đó, bây giờ các người quả thật rất có năng lực, nhưng không lâu sau các người sẽ hối hận thôi." Thấy hắn như vậy, Tần Mặc nhíu mày.

Chưa đợi Tần Mặc nói gì, Bàn Tử đã vung tay tát một cái vào đầu Vương lão bản.

"Sao anh lại kiêu ngạo thế hả?

Tôi nói cho anh biết!

Anh chính là đồ đáng đánh!" Nói rồi hắn lại tát thêm một cái nữa.

Vương lão bản có chút không phục chửi mắng Bàn Tử, nhưng hắn cứ chửi Bàn Tử một câu thì Bàn Tử lại đánh hắn một cái.

Một lát sau, Bàn Tử cảm thấy tay mình cũng hơi sưng rồi, hắn lại nhìn chằm chằm Vương lão bản.

Hiện tại trên mặt Vương lão bản đã có mấy vết tát, hơn nữa mặt

hắn sưng vù.

Chương 295

Bàn Tử cười lạnh một tiếng.

Tần Mặc phát hiện đá vụn xung quanh đã không còn nữa, vì vậy anh nheo mắt lại.

"Chuyện gì vậy?

Vừa rồi không phải còn có tiếng cười của phụ nữ sao?

Sao bây giờ lại không còn gì cả?" Lão Dương có chút khó hiểu, nhìn Tần Mặc.

Lương Sư Gia bên cạnh cũng nuốt nước bọt đáp một tiếng.

"Quả thật có chút không ổn à, rốt cuộc tiếng cười của người phụ nữ vừa rồi là sao vậy?

Mọi người chúng ta đều nghe thấy, không thể nào nghe lầm được." Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh.

Ngay lúc này, đột nhiên có một cái bóng trắng lướt qua.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, cầm U Minh Kiếm trong tay chém về phía đối phương.

Cái bóng trắng đó dùng tay áo của nó để cản lại Tần Mặc một chút.

"Đây là cái gì vậy?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, có chút khó hiểu nhìn chằm chằm cái bóng trắng ở không xa.

"Nếu tôi đoán không sai.

Đây hẳn là Si Mị." Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh mình.

Loại Si Mị này vẫn khá khó đối phó.

“Si Mị sao?” Hạo Thiên Chân nhắc lại một lần.

“Tần Mặc huynh đệ, thế này thì làm sao đây?

Hay là chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này đi, thứ này trông có chút đáng sợ, nó cứ lượn lờ giữa không trung. ” Trong mắt Lương Sư Gia mang vẻ kinh hãi, hắn nuốt nước bọt.

Tần Mặc liếc hắn một cái.

Mặc dù trước đó hắn quả thật đã liên thủ với Vương lão bản, nhưng hắn cũng thật sự chưa từng làm chuyện gì bất lợi cho mình, cho nên Tần Mặc cảm thấy mình cũng không cần bỏ mặc hắn.

“Trực tiếp rời đi, e rằng không thể được.” Tần Mặc lắc đầu, sau đó Tần Mặc nhìn Si Mị ở không xa.

Tiếng của Si Mị lại một lần nữa truyền ra, mọi người lập tức cảm thấy hơi rợn tóc gáy.

Vương lão bản ở một bên thì lại cười lớn một tiếng, nhìn Tần Mặc.

“Tất cả cứ chết hết đi cho tôi.” Thấy Vương lão bản như vậy, Tần Mặc nhíu mày.

Bàn Tử ở bên cạnh thì lại tát thêm một cái nữa vào người Vương lão bản.

“Cái miệng quạ đen của anh.” Tần Mặc lại lắc đầu, ngăn Bàn Tử lại một chút.

“Tình hình của Vương lão bản có chút không ổn.” “Tiểu ca ca, không ngờ anh lại có thể nhìn ra được, anh đúng là rất thông minh đó.” Cái bóng trắng lơ lửng giữa không trung phát ra âm thanh như tiếng chuông bạc.

Tuy nói âm thanh này quả thật rất dễ nghe, nhưng những người có

mặt đều biết rằng Si Mị này tuyệt đối không có ý tốt.

Họ đều nhìn chằm chằm vào cái bóng trắng này.

"Tôi khuyên cô vẫn nên nhanh chóng rời đi." Tần Mặc nhìn Si Mị lơ lửng giữa không trung, nhưng Si Mị lại không nói gì thêm với Tần Mặc, trực tiếp vươn hai tay áo của nó, cuốn về phía cổ Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc trực tiếp đẩy thủ ấn này ra.

Thủ ấn nhanh chóng đến bên cạnh Si Mị.

Si Mị thì nhíu mày lại.

Tuy nói nhìn qua thực lực của Tần Mặc quả thật rất mạnh, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của nó, cho nên nó căn bản không sợ hãi.

Hai tay áo của nó va chạm với thủ ấn của Tần Mặc.

Thủ ấn của Tần Mặc trực tiếp nổ tung, cũng trực tiếp giải quyết luôn tay áo của nó.

Thấy Tần Mặc như vậy, nó lại một lần nữa phát ra một âm thanh chói tai.

Nó lại quay đầu nhìn Vương lão bản ở một bên.

Vương lão bản như phát điên, đứng dậy, lao về phía Bàn Tử đang ở gần hắn nhất.

Thấy Bàn Tử sắp rơi xuống dưới, Tần Mặc vội vàng đưa tay kéo lấy cánh tay Bàn Tử.

Sau đó Tần Mặc hơi dùng sức, Bàn Tử liền được Tần Mặc kéo lên.

Nhưng Vương lão bản thì không có vận may như vậy, hắn trực

tiếp ngã xuống phía dưới.

Nơi đó khá sâu, sau khi Vương lão bản nhảy xuống, bọn họ thậm chí còn không nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất.

"Si Mị này hình như có thể khống chế tư tưởng của người khác, các anh đừng có ý nghĩ lệch lạc gì đó." Tần Mặc nhìn những người bên cạnh mình.

Họ nghe Tần Mặc nói vậy liền vội vàng gật đầu.

Tần Mặc cũng vào lúc này phóng thích ra khí tức của mình, bao phủ lên những người này.

Có khí tức, Si Mị muốn khống chế bọn họ, sẽ không phải là chuyện đơn giản như vậy nữa.

Cảm nhận được khí tức này, Si Mị ở không xa có chút kinh ngạc.

Nó lại nhìn Tần Mặc.

Xem ra tên tiểu tử này quả thật có chút đáng sợ, nhưng có thể làm gì được đây?

Dù thế nào đi nữa, nó cũng đã đối đầu với tên tiểu tử này rồi, nhất định phải giải quyết tên tiểu tử này.

Chương 296

Nghĩ vậy, nó liền trực tiếp phát ra một đạo âm thanh.

Chỉ thấy trước mặt nó xuất hiện rất nhiều Âm Khí, nhưng Tần Mặc căn bản không sợ hãi.

Tần Mặc cũng ngưng tụ sức mạnh của mình, hút những Âm Khí đó về phía mình.

"U Minh Bạo Liệt!" Sao lại còn có thể hấp thụ Âm Khí chứ?

Si Mị trừng lớn mắt, trong lòng nó cũng cảm thấy có chút chấn động.

Ngay lúc nó thất thần, Tần Mặc trực tiếp đẩy ra quả cầu khổng lồ trước mặt.

Quả cầu khổng lồ này kẹp theo rất nhiều Âm Khí, lao về phía Si Mị.

Chỉ tiếc là những Âm Khí này không thể làm Si Mị bị thương.

Tuy nói quả thật đã đẩy Si Mị đập vào tảng đá bên cạnh, nhưng nó không hề bị thương.

Si Mị ngẩng đầu, nhìn Tần Mặc, sau khi phát ra một trận cười, nó liền lập tức lao về phía Tần Mặc.

"Chết tiệt, tốc độ này cũng quá nhanh rồi đấy." Trong mắt Bàn Tử mang vẻ kinh hãi, sau đó hắn quay đầu nhìn Tần Mặc ở một bên, nhắc nhở nói.

"Tần Mặc, anh tự mình cẩn thận một chút." Tần Mặc lại không hề né tránh, ngược lại còn rút U Minh Kiếm của mình ra, chém về phía cánh tay nó.

Cánh tay nó trực tiếp va chạm với U Minh Kiếm của Tần Mặc.

Chỉ thấy trên cánh tay của Si Mị phát ra một tiếng ‘đinh’.

Nó quay đầu nhìn cánh tay của mình, liền thấy cánh tay mình vậy mà lại bị thương rồi.

Nó nhíu mày nhìn Tần Mặc, theo lẽ thường mà nói, binh khí thông thường không thể làm nó bị thương.

Điều này cũng có nghĩa là binh khí của Tần Mặc quả thật có chút khác biệt.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười nhạt.

“Xem ra cô đã cảm nhận ra rồi, nhưng tôi có thể như vậy, cũng chỉ vì trên người tôi có khí tức mà thôi.” Nói rồi Tần Mặc nhìn chằm chằm Si Mị.

“Ưng Kích Trường Không!” Hiện tại Si Mị ở khá gần anh, sử dụng chiêu này là tốt nhất.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Tần Mặc lập tức xuất hiện một hình thái chim ưng.

Tần Mặc trực tiếp đẩy con chim ưng này ra.

Chim ưng nhanh chóng đến bên cạnh Si Mị, há to miệng mổ về phía Si Mị.

Si Mị căn bản không thể né tránh, cho nên một mảng thịt trên mặt nó cũng trực tiếp bị mổ đi.

Gò má của Si Mị lộ ra trước mặt mọi người.

Tần Mặc chú ý thấy thịt trên gò má Si Mị đều đã trở nên thối rữa, không những thế, nó đã có một mảng thịt bị con chim ưng này cắn đi rồi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh lùi lại hai bước.

Còn Si Mị cũng vội vàng di chuyển sang một bên khác, nó đưa tay chạm vào mặt mình.

"Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tên tiểu tử ngươi đâu." Âm thanh thê lương từ trong miệng Si Mị truyền ra, mọi người lập tức cảm thấy hơi rợn tóc gáy.

"Nó có cả hai loại âm thanh này đều đáng sợ." Lão Dương bên cạnh lầm bầm một câu.

Nghe họ nói vậy, Si Mị liền quay đầu, nhìn Lão Dương, lập tức lao về phía Lão Dương.

Lão Dương trừng lớn mắt.

Sau đó hắn vội vàng chạy sang một bên khác.

Thấy cảnh này, Tần Mặc liền vội vàng chắn trước mặt Lão Dương, vì Tần Mặc biết với thực lực của Lão Dương chắc chắn không phải là đối thủ của Si Mị.

Si Mị thấy Tần Mặc như vậy liền cảm thấy có chút phiền phức.

"Tên tiểu tử ngươi đúng là rất thích phá hỏng chuyện tốt." Nói rồi nó liền trực tiếp vươn tay áo của nó, quăng về phía cổ Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại rút U Minh Kiếm của mình ra chắn trước mặt.

Tay áo của Si Mị quăng vào U Minh Kiếm của Tần Mặc.

Nó hơi dùng sức, muốn đoạt lấy U Minh Kiếm của Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc hơi xoay chuyển U Minh Kiếm của mình, liền trực tiếp chém đứt tay áo của nó.

Si Mị không nói thêm gì nữa, chỉ lại một lần nữa phóng thích Âm Khí trên người nó, muốn áp chế Tần Mặc.

“Dùng Âm Khí để áp chế khí tức trên người tôi sao?

Cô có chút quá ngây thơ rồi đấy.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lắc đầu, sau đó Tần Mặc cầm U Minh Kiếm trong tay, đâm về phía nó.

Si Mị không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng cánh tay của nó chắn trước mặt.

Thanh kiếm của Tần Mặc đâm xuyên qua một cánh tay của nó.

Đồng thời Tần Mặc cũng lại một lần nữa hô lên một tiếng.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Si Mị ý thức được Tần Mặc không dễ đối phó như vậy, cho nên nó căn bản không dám giao chiến cận chiến với Tần Mặc, chỉ có thể di chuyển về phía sau.

Vừa rồi chiêu của Tần Mặc đã làm tổn thương nguyên khí của nó rồi, nếu nó tiếp tục ở lại nơi này, rất có khả năng sẽ bị trọng thương.

Nhưng cho dù nó lùi về phía sau, Tần Mặc cũng không muốn dễ dàng bỏ qua cho nó.

Một con hổ khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Có lẽ vì có khí tức được truyền vào, nên con hổ này biến thành màu vàng kim.

Con hổ vàng kim lao về phía Si Mị.

Si Mị vội vàng dùng tay áo của nó đánh về phía con hổ.

Tay áo của nó quấn lấy người con hổ, kéo con hổ va vào tảng đá bên cạnh, nhưng con hổ nhanh chóng ổn định thân hình, nó lướt trong không trung, lao về phía Si Mị.

Chương 297

Mọi người thấy cảnh này đều cảm thấy có chút kinh ngạc, họ cũng nhìn nhau.

"Con hổ này cũng quá ảo diệu rồi đấy." Bàn Tử nhịn không được vỗ tay cho Tần Mặc.

Tần Mặc liếc nhìn Bàn Tử một cái, nhưng Tần Mặc cũng không nói gì thêm, Bàn Tử luôn như vậy.

Lúc này, con hổ vàng kim đã va chạm vào người Si Mị.

Si Mị bị đẩy lùi về phía sau, nó va vào tảng đá.

Con hổ đó trực tiếp nổ tung, làm vỡ nát tất cả những tảng đá phía sau nó.

Đồng thời, cơ thể của nó cũng bị đá vụn bắn trúng một chút.

Mặc dù vậy, Si Mị vẫn có chút không cam lòng, nó lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười, đã như vậy, vậy thì anh hãy giải quyết nhanh hơn một chút đi.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Rất nhiều băng tinh xuất hiện xung quanh Si Mị.

Si Mị dùng tay áo của nó không ngừng đánh vào băng tinh.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu Tần Mặc.

Tần Mặc khiến bảo kiếm này rơi xuống chỗ Si Mị.

Si Mị cũng ngã xuống đất.

Nhưng nó nhanh chóng vung tay áo của mình ra, quấn lấy một tảng đá ở không xa, rồi lại bay lên tảng đá đó, nhìn xuống Tần Mặc và những người khác từ trên cao.

“Mấy tên tạp chủng các ngươi!” Nói xong, nó liền gầm lên giận dữ, một luồng khí khổng lồ tỏa ra từ cơ thể nó.

Tần Mặc nhíu chặt mày, đúng lúc này Xi Mị đột nhiên há to miệng, từ trong miệng nó cũng phát ra tiếng hét thê lương, Tần Mặc nghe thấy âm thanh này liền cảm thấy có chút phiền táo.

Mấy người còn lại cũng vô cùng đau đớn bịt chặt tai lại, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, há to miệng, một tiếng long ngâm cực đại vang lên.

Anh muốn xem thử rốt cuộc tiếng long ngâm của mình lợi hại hơn, hay là tiếng kêu thảm thiết của đối phương lợi hại hơn.

Tiếng long ngâm của Tần Mặc trực tiếp át đi tiếng kêu thảm của nó, mọi người lúc này mới cảm thấy khá hơn nhiều, nhưng dù vậy trên trán họ cũng đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Tần Mặc lại nhìn Xi Mị ở cách đó không xa.

Xi Mị thấy kỹ năng sóng âm của mình không thể làm Tần Mặc bị thương, liền vội vàng lao về phía anh.

Bây giờ động thủ với Tần Mặc là chuyện không thể tốt hơn.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi lại lần nữa vung thanh U Minh Kiếm trong tay, U Minh Kiếm bay lên giữa không trung. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Chỉ thấy thanh U Minh Kiếm trực tiếp phân thành tám thanh, đâm về phía Xi Mị.

Tám thanh U Minh Kiếm từ tám hướng đã vây chặt Xi Mị ở giữa.

Xi Mị trước đây đã từng chịu thiệt dưới U Minh Kiếm, nên nó cảm thấy có chút kinh hãi, xem ra kỹ năng này của Tần Mặc có vẻ khá

lợi hại.

Nó muốn lùi về phía sau, nhưng Tần Mặc sao có thể cho nó cơ hội này chứ? "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Không gian xung quanh Xi Mị lập tức bị Tần Mặc khống chế, Xi Mị cũng hoàn toàn không thể động đậy, Tần Mặc chớp lấy cơ hội này để mấy thanh kiếm xung quanh đâm vào người nó.

Xi Mị lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, nhưng nó cũng không còn cách nào khác, dù sao sức mạnh của Tần Mặc thực sự quá lớn.

Cơ thể Xi Mị bị mấy thanh U Minh Kiếm của Tần Mặc đâm xuyên qua, đồng thời một luồng khí cực lớn cũng được truyền vào cơ thể nó.

Nó chắc chắn không thể chịu được một luồng khí lớn như vậy, nên nhiều nơi trên cơ thể nó xuất hiện dấu hiệu nổ tung.

Xi Mị có chút khó tin cúi đầu nhìn cơ thể mình, trên người nó bị thương nặng như vậy, làm sao có thể đánh lại Tần Mặc được nữa?

Ngay lập tức, Xi Mị muốn trốn khỏi nơi này, nhưng Tần Mặc sẽ không cho nó cơ hội đó. "Bây giờ muốn đi, có phải hơi muộn rồi không?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi trực tiếp gầm lên. "Ngưng Băng Quyết!" Nhiều khối băng xuất hiện xung quanh Xi Mị, Xi Mị có chút khó tin nhìn chằm chằm, rồi nó âm trầm nhìn Tần Mặc. "Thằng nhóc, ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi bây giờ thật sự dám động thủ với ta, ta nhất định sẽ khiến các ngươi sống không bằng chết." Nhưng Tần Mặc chẳng buồn để ý đến những lời của Xi Mị, vì Tần Mặc biết hiện tại nó đã không còn là đối thủ của mình, nói những lời này cũng chỉ là để tìm cho mình một con đường sống mà thôi.

Càng như vậy, Tần Mặc càng không thể để nó rời đi. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Tiếp theo, anh sẽ để cho Xi Mị này cảm nhận được cái gì gọi là băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Chẳng bao lâu sau, những ngọn lửa khổng lồ xuất hiện xung quanh Xi Mị, sau khi ngọn lửa xuất hiện, các khối băng cũng không hề tan chảy vì nhiệt độ của ngọn lửa.

Xi Mị thì lúc cảm thấy cực lạnh, lúc lại cảm thấy rất nóng, nên nó chỉ có thể dùng âm khí trên người để chống đỡ.

Nó nhìn vào những khối băng và ngọn lửa trước mặt, nếu đã như vậy, thì cứ giải quyết khối băng này trước đi, dù sao khối băng này cũng ở gần nó hơn.

Suy nghĩ kỹ càng, nó nhìn vào tay áo của mình, tay áo của nó lúc này biến thành một thanh kiếm.

Nó đưa tay dùng thanh kiếm của mình, chém về phía khối băng trước mặt, khối băng này lúc này xuất hiện một vết nứt, và ngay khoảnh khắc tiếp theo, khối băng trực tiếp nổ tung.

Thế nhưng khối băng lại biến thành vô số con dao găm nhỏ, đâm về phía nó.

Thấy cảnh này, tim Xi Mị liền thót lên một tiếng.

Nó vội vàng lùi về phía sau, muốn né tránh, nhưng những con dao găm nhỏ này lại vô cùng linh hoạt, trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể nó.

Xi Mị hét lên một tiếng thảm thiết, nó cúi đầu nhìn cơ thể mình, cơ thể nó đã trở nên lỗ chỗ vết thương.

Tần Mặc thở phào một hơi, rồi lại nhìn về phía những ngọn lửa kia, những ngọn lửa này trực tiếp biến thành một con hỏa long.

Con hỏa long há to miệng cắn về phía Xi Mị, trên người Xi Mị có một lớp quần áo, những bộ quần áo này sau khi bị ngọn lửa nuốt chửng liền bắt đầu bốc cháy.

Nó vội vàng dùng sức mạnh của mình để chống lại con hỏa long

này.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó, con hỏa long trực tiếp nổ tung, sức mạnh từ vụ nổ toàn bộ đều dội ngược vào người Xi Mị, Xi Mị cũng bị hất văng sang một bên.

Nhưng nó nhanh chóng dùng tay áo chống vào tảng đá bên dưới, cơ thể nó cũng vững vàng đáp xuống phía bên kia.

Chương 298

Xi Mị nheo mắt, lại nhìn về phía Tần Mặc ở cách đó không xa, Tần Mặc nhướng mày. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Lần này Tần Mặc không dùng những tảng đá xung quanh để chống lại Xi Mị, mà ngược lại chất thành một cái lồng giam.

Xi Mị biết Tần Mặc bên này chắc chắn sẽ dùng chiêu khác, nên nó âm trầm nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng không nói nhiều. "Lôi Đình Chi Nộ!" Một nguồn năng lượng khổng lồ xuất hiện ở cách đó không xa, đúng lúc này có một tia sét từ nguồn năng lượng đó đánh xuống, hướng về phía Xi Mị.

Xi Mị cảm nhận được nguồn năng lượng chính diện này, trong lòng liền thót lên một tiếng, rồi nó nhìn chằm chằm vào cái lồng trước mặt.

Cái lồng này có thể hạn chế hành động của nó ở đây, nên nó phải phá vỡ cái lồng này mới có thể thoát ra ngoài.

Nghĩ thông suốt rồi, nó liền dùng tay áo không ngừng công kích cái lồng này, cái lồng cũng liên tục phát ra tiếng "beng beng".

Nhưng dù sao cái lồng này cũng là do Tần Mặc dùng đá ghép lại, cũng không dễ đối phó như vậy.

Một tia sét trực tiếp đánh xuống người Xi Mị, Xi Mị hét lên một tiếng thảm thiết, trên lưng nó lập tức xuất hiện một vết sẹo, vết sẹo này trông cũng rất dài, trực tiếp chạy dọc cả lưng nó.

Nhưng khi tia sét vừa đánh xuống người Xi Mị, cũng có một phần năng lượng chấn động đến cái lồng bên cạnh.

Vì vậy cái lồng này trực tiếp bị phá vỡ.

Xi Mị thở phào một hơi, rồi vội vàng chạy trốn sang phía khác, nhưng Tần Mặc lại dùng sấm sét chặn trước mặt nó.

Thấy Tần Mặc như vậy, Xi Mị quay đầu lại âm trầm nhìn anh, rốt cuộc phải làm thế nào Tần Mặc mới chịu tha cho nó?

Tần Mặc cũng nhìn thấy ánh mắt của Xi Mị, nhưng anh không nói gì nhiều, chỉ điều khiển tia sét thứ hai lại đánh xuống người nó.

Sau khi tia sét này lại đánh trúng người Xi Mị, bộ quần áo trắng muốt của nó trực tiếp vỡ thành nhiều mảnh.

Phần thịt thối rữa trên người nó cũng lộ ra trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo anh liền bay lên giữa không trung, dùng thanh U Minh Kiếm trong tay chém về phía nó.

U Minh Kiếm của Tần Mặc chém vào lưng nó, phần thịt thối rữa trên lưng nó trực tiếp bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Xương của nó lộ ra trước mặt mọi người, lúc này mọi người mới chú ý tới, xương của nó lại trong suốt như pha lê.

Xi Mị nhìn về phía Tần Mặc, trong mắt mang theo vẻ oán hận. "Nếu đã như vậy, thì ta sẽ để đồng bạn của ngươi chết ở đây." Nói rồi nó quay đầu nhìn về phía mấy người Tần Mặc, mấy người bên phía Tần Mặc lập tức lùi lại vài bước.

Bọn họ đều rất rõ ràng, con Xi Mị này trông thực sự có chút đáng sợ.

Xi Mị hừ lạnh một tiếng, sau khi ngưng tụ sức mạnh, trên người nó trực tiếp xuất hiện một luồng âm khí, luồng âm khí này nhanh chóng bay đến bên cạnh A Ninh.

Chưa kịp để Tần Mặc ngăn cản, luồng âm khí này đã trực tiếp chui vào cơ thể A Ninh, sắc mặt A Ninh lập tức trở nên tái nhợt đi một chút.

Bên cạnh, tim Hạo Thiên Chân thót lên một tiếng, anh nhìn Tần Mặc. "Tần Mặc, anh có muốn cứu A Ninh không?" "Hay là thôi đi, vốn dĩ quan hệ của chúng ta với cô ta cũng không tốt lắm, nếu thật sự cứu cô ta, dẫn đến chúng ta gặp phải nguy hiểm gì, thì phải làm sao đây?" Lão Dương nhìn Hạo Thiên Chân, nói thật là anh ta không muốn cứu A Ninh. "Tôi cũng thấy vậy, hay là đừng cứu con mụ này nữa, dù sao trước đây con mụ này cũng chẳng làm chuyện gì tốt đẹp." Bàn Tử nhìn Tần Mặc đưa ra đề nghị, Tần Mặc im lặng một lúc, rồi lại nhìn về phía A Ninh. "Nhưng Tần Mặc, nếu chúng ta thật sự không cứu cô ấy, cứ vứt cô ấy ở đây sao?

Như vậy cô ấy chắc chắn sẽ chết." Nghe thấy lời này, Tần Mặc hít sâu một hơi. "Thôi được rồi, Hạo Thiên Chân đã nói vậy thì tôi sẽ giúp cứu cô ấy một lần, mấy người cũng đừng nói nhiều nữa." Mấy người họ lúc này mới nhìn nhau vài lần, họ biết Hạo Thiên Chân thực sự có suy nghĩ khác với mọi người, bất kể đối phương có từng ra tay với Hạo Thiên Chân hay không, Hạo Thiên Chân đều sẽ lựa chọn ra tay cứu đối phương.

Tần Mặc nhắm mắt lại, rồi đặt tay lên trán A Ninh, lúc này sức mạnh của Tần Mặc cũng truyền vào cơ thể A Ninh.

Tần Mặc đưa ý thức của mình vào trong cơ thể A Ninh, chẳng bao lâu sau Tần Mặc từ từ xuất hiện trong một không gian kín.

Trong không gian kín này, Tần Mặc chú ý thấy A Ninh đang bị một người nước ngoài bóp cổ. "Cha, đừng..." Có lẽ vì bị bóp cổ, nên sắc mặt A Ninh đã trở nên vô cùng đỏ ửng, cô có chút không thở được, nhưng cô cũng hoàn toàn không dám phản kháng, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lập tức đá về phía người nước ngoài kia.

Người nước ngoài lúc này mới nhìn về phía Tần Mặc, nheo mắt rồi nhìn sang A Ninh bên cạnh. "Thấy chưa?

Tên này đang đối phó với cha con, con mau ra tay giải quyết hắn cho ta." A Ninh nhíu mày, nhìn Tần Mặc, ngay lập tức cô đứng dậy, chắn trước mặt hai người rồi nói với Tần Mặc. "Đây là cha tôi." Tần Mặc thì nhìn người nước ngoài kia cười lạnh một tiếng, lập tức di chuyển đến bên cạnh người này. "Để tao xem mày còn giả vờ được nữa không." Nói xong, Tần Mặc đấm một quyền vào lưng người nước ngoài này, người này trực tiếp ngã xuống đất, hơn nữa hắn ta cũng đã thoi thóp, ngẩng đầu nhìn sang A Ninh bên cạnh. "Con còn đứng đó chờ làm gì nữa?

Không mau xử lý nó cho ta sao?" A Ninh âm trầm nhìn Tần Mặc, cô nắm chặt nắm đấm, vung một quyền về phía Tần Mặc, Tần Mặc thì đưa tay ra nắm lấy nắm đấm của cô. "Cô điên rồi à?

Nhìn lại xem đó là thứ gì đi." Tần Mặc chỉ vào người nước ngoài trên đất, A Ninh lúc này mới quay đầu nhìn lại, đúng lúc này trên người người nước ngoài kia tỏa ra rất nhiều hắc khí.

Chủ yếu là vì Tần Mặc đã dùng khí của mình để áp chế con Xi Mị này một chút, nếu không e rằng nó cũng sẽ không hiện thân sớm như vậy.

Cơ thể Xi Mị xuất hiện giữa không trung, nó âm trầm nhìn Tần Mặc. "Tại sao ngươi có thể tiến vào không gian tư tưởng của cô ta?" Nếu vừa rồi Tần Mặc không thể tiến vào, nó đã có thể trực tiếp dùng ý thức của mình để giết chết A Ninh, như vậy A Ninh nhất định sẽ chết ở đây, nó cũng có thể khống chế cơ thể A Ninh.

Kết quả bây giờ Tần Mặc lại xuất hiện ở đây.

Đây thực sự là một biến số đặc biệt lớn.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Chỉ cho phép ngươi ở đây, chẳng lẽ không cho phép ta đến sao?

Hơn nữa, ngươi đã làm ra chuyện này muốn hãm hại cô ấy, làm sao ta có thể không vào đây giải quyết ngươi chứ?

Ngươi cứ ngoan ngoãn chịu chết đi." Nói xong, Tần Mặc liền phóng ra khí của mình, đồng thời Tần Mặc cũng lao về phía Xi Mị.

A Ninh thấy cảnh này liền nhíu chặt mày, nhưng cô cũng không làm gì, chỉ đứng ở một bên, nếu hai người này đã đánh nhau trong ý thức của cô, thì cô chỉ cần ở đây đứng xem là được, dù sao trận chiến cấp độ này không phải là thứ cô có thể tham gia.

Tần Mặc rất nhanh đã đến bên cạnh Xi Mị, dùng nắm đấm của mình đánh về phía nó.

Chương 299

Dù sao đây cũng là trong ý thức của A Ninh, nên Tần Mặc không thể sử dụng vũ khí, nhưng dù vậy, Tần Mặc cũng có thể dùng khí trên người mình để đối phó với Xi Mị.

Chẳng bao lâu sau Tần Mặc đã đá một cước vào người Xi Mị, Xi Mị cũng lùi về phía sau, nó nhíu chặt mày, lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Không ngờ thực lực của thằng nhóc này cũng khá mạnh, tuy đây đúng là trong ý thức của A Ninh, nhưng Tần Mặc vẫn có thể phát huy được một trăm phần trăm thực lực.

Nếu tiếp tục đánh với Tần Mặc như vậy, tình hình đối với nó chắc chắn cũng sẽ rất bất lợi.

Suy nghĩ hồi lâu, nó cười lạnh một tiếng, lại quay đầu nhìn về phía A Ninh, đúng lúc này cơ thể nó cũng từ từ biến thành hình dạng của người nước ngoài kia. "A Ninh, con đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ người khác bắt nạt cha con, con chỉ đứng ở đó không làm gì cả sao?" "Đừng bị nó lừa, nó là Xi Mị!" "Đó không phải là cha cô, nó chỉ đang khống chế tâm trí cô mà thôi." Nghe thấy lời này, A Ninh cảm thấy đầu mình có chút đau, cô cũng nhắm mắt lại, lắc lắc đầu. "Đây tuyệt đối không phải là cha tôi, không phải cha tôi, cha tôi sẽ không ra tay với tôi." Thấy A Ninh như vậy, Xi Mị cảm thấy có chút tức giận, nó muốn qua tấn công A Ninh, nhưng dù sao đây cũng là trong tâm trí của A Ninh, nên nó không thể trực tiếp giết chết A Ninh.

Suy nghĩ một lúc, nó lại nhìn chằm chằm vào Tần Mặc. "Nếu thằng nhóc nhà ngươi giống như một miếng cao dán chó, vậy thì ta sẽ

giải quyết ngươi trước." Nói xong, nó liền lao về phía Tần Mặc, trong chốc lát đã đến bên cạnh Tần Mặc, sau đó nó đưa tay ra, chộp về phía cổ Tần Mặc.

Tần Mặc chắc chắn không thể ngồi chờ chết, nên Tần Mặc liền tung một cú đá ngang, đá về phía cánh tay nó, cánh tay nó bị Tần Mặc đá trúng một cái liền có chút tê dại.

Ngay lập tức nó có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại khá lớn, xem ra muốn đối phó với Tần Mặc không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Tần Mặc thở phào một hơi, rồi âm trầm nhìn Xi Mị trước mặt. "Tôi thật sự không có nhiều thời gian để lãng phí với ngươi ở đây, nếu đã như vậy thì mau chóng giải quyết ngươi đi." Nói xong, cơ thể Tần Mặc từ từ bay lên giữa không trung, chẳng bao lâu sau trên người Tần Mặc tỏa ra một sức mạnh khổng lồ, sức mạnh của Tần Mặc đánh về phía Xi Mị ở cách đó không xa.

Tần Mặc dùng khí để tấn công Xi Mị, nên Xi Mị hoàn toàn không phải là đối thủ của luồng khí này, nó trực tiếp ngã xuống đất, đồng thời cơ thể nó cũng trở nên hư ảo. "Ngươi nói xem, ngươi làm vậy là vì cái gì chứ?

Bị ta giải quyết ở đây, ngươi sẽ thật sự vĩnh viễn không thể hồi sinh." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi luồng khí trên người anh từ từ hình thành một con cự long.

Con cự long này lượn lờ giữa không trung, nó nhìn về phía Xi Mị ở bên cạnh, chưa kịp để Tần Mặc điều khiển, nó đã trực tiếp lao về phía Xi Mị, há to miệng nuốt chửng Xi Mị vào bụng.

Xi Mị trực tiếp biến mất trong bụng nó, đồng thời con cự long này cũng trực tiếp nổ tung, Tần Mặc chịu một chút phản phệ, ngay lập tức sắc mặt Tần Mặc trở nên tái nhợt đi một chút.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn A Ninh bên cạnh, A Ninh trong mắt mang theo vẻ mơ màng, đúng lúc này màu trắng trước mắt đột nhiên từ từ phóng đại.

Đợi đến khi Tần Mặc phản ứng lại, anh đã khôi phục ý thức.

Tần Mặc nhìn về phía A Ninh, A Ninh hiện tại vẫn đang trong trạng thái hôn mê, nhưng sắc mặt cô đã tốt hơn rất nhiều.

Bên kia, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc tỉnh lại, lập tức vui mừng, rồi họ đi đến bên cạnh Tần Mặc. "Cảm thấy thế nào rồi?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc xua tay. "Yên tâm đi, đã không còn vấn đề gì nữa, ngay cả A Ninh cũng sắp tỉnh lại rồi, chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi một lúc đi." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, dường như nghĩ đến điều gì đó, anh mới thở dài một hơi, quay đầu nhìn xuống dưới vách đá. "Không ngờ ông chủ Vương cứ thế mà đi rồi." "Cậu còn cảm thấy tiếc cho hắn ta sao?

Cậu đừng quên, nếu không phải hắn ta, chúng ta cũng không thể lãng phí nhiều thời gian ở đây như vậy, hơn nữa cũng là hắn ta đã hại A Ninh ra nông nỗi này." Sắc mặt Lão Dương có chút không tốt, anh ta cứ thế nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân biết, lời của Lão Dương nói không sai chút nào, nên ông chủ Vương này cũng là tự chuốc lấy khổ. "Nếu hắn ta thật sự chịu hợp tác tốt với chúng ta, thì đã không xảy ra tình huống như vậy." "Tôi lại có chút may mắn khi gặp được mấy người các anh, nếu trước đây tôi cũng ở cùng ông chủ Vương, e rằng ông ta đã sớm hại chết tôi rồi." Lương sư gia nói lời này lúc thở dài một hơi, Tần Mặc nhìn Lương sư gia. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy." Lương sư gia gật đầu, ông ta ngồi đây nghỉ ngơi một lúc, chẳng bao lâu sau, A Ninh từ từ tỉnh lại, trong mắt cô mang theo vẻ mơ màng quay đầu nhìn xung quanh. "Đây là chuyện gì vậy?" Tần Mặc nhìn A Ninh một cái. "Cảm thấy thế nào rồi?" A Ninh xua tay. "Tôi không sao rồi, nhưng vừa rồi tôi hình như đã có

một giấc mơ, trong mơ của tôi... anh đang đối kháng với một thứ kỳ lạ, thứ kỳ lạ đó còn biến thành dáng vẻ của cha tôi." "Đó không phải là mơ." Nói rồi Tần Mặc đứng dậy, A Ninh có chút không hiểu nhìn Tần Mặc, Hạo Thiên Chân thì đem tất cả những chuyện vừa xảy ra kể lại cho A Ninh một lượt.

A Ninh hiểu ra liền gật đầu, trong mắt cô mang theo vẻ cảm kích nhìn Tần Mặc. "Cảm ơn anh." Nói thật, cô thực sự không ngờ Tần Mặc sẽ ra tay giúp đỡ cô.

Tần Mặc nhìn A Ninh một cái, nhưng anh lười lãng phí thời gian với cô ở đây, chỉ lại nhìn mấy người Lương sư gia. "Mấy người các vị thế nào rồi?

Nếu không có chuyện gì, chúng ta sẽ tiếp tục đi về phía trước." "Đương nhiên có thể." Trên mặt Lương sư gia mang theo nụ cười nhạt, ông ta vẫn rất tò mò bên trong này rốt cuộc có bảo vật gì, dù sao quái vật bên trong này cũng khá nhiều.

Nhưng may mắn là thực lực của Tần Mặc thực sự khá mạnh, có thể luôn bảo vệ họ.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ đi về phía trước, mấy người còn lại cũng đi theo sau lưng Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân nhìn A Ninh một cái. "Cô cảm thấy thế nào rồi?" A Ninh tùy ý xua tay. "Tôi không sao." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, rồi đi theo bên cạnh Tần Mặc, còn A Ninh cũng đi theo sau lưng họ.

Lão Dương nhìn về phía Tần Mặc, do dự một chút, anh ta liền nhanh chóng đi đến bên cạnh Tần Mặc, trên mặt mang theo nụ cười nhạt nói với Tần Mặc. "Tần Mặc huynh đệ.

Trước đây anh có thể đối kháng với con Xi Mị kia, có phải là vì anh có bản lĩnh đặc biệt gì không?" Tần Mặc nhìn Lão Dương một

cái. "Tôi có bản lĩnh gì, chẳng lẽ các người đều đã không nhìn thấy rồi sao?

Còn có gì để hỏi nữa?" Lão Dương có chút suy tư nhìn Tần Mặc một cái, nhưng anh ta không nói nhiều nữa, chỉ gật đầu.

Khi Tần Mặc tiếp tục đi về phía trước, âm thanh của hệ thống cũng trực tiếp vang lên. [Ting, tiêu diệt sinh vật trong mộ thành công, nhận được phần thưởng: Băng Thiên Tuyết Địa.] Hệ thống đây là lại thưởng cho một kỹ năng nữa sao?

Do dự một chút, Tần Mặc liền nhìn vào bảng trạng thái hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Chương 300

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Vô Song Kiếm Quyết, Băng Thiên Tuyết Địa.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 285 [Giới hạn con người 10], Thể lực 300 [Giới hạn con người 10], Sức mạnh 300 [Giới hạn con người 10], Tinh thần 325 [Giới hạn con người 10].

Xem ra khoảng thời gian này thu hoạch của mình không nhỏ a.

Nếu sau này lại gặp phải những con quái vật khác, mình hẳn là cũng có thể đối phó được.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ tiếp tục đi về phía trước, chẳng bao lâu sau Tần Mặc và mọi người phát hiện phía trước đã không còn đường.

Tần Mặc nhíu mày, Hạo Thiên Chân cũng lúc này nhìn mấy người bên cạnh mình. "Dừng lại một chút đi." Mấy người họ đều gật đầu,

rồi lại nhìn về phía Tần Mặc. "Tiếp theo chúng ta nên đi về hướng nào đây?" Khi họ nói lời này, họ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc im lặng một lúc, rồi nhìn về phía xa. "Đi về phía đó đi." Nói xong, Tần Mặc liền lấy ra một sợi dây thừng, thấy Tần Mặc như vậy, mấy người họ liền nhìn nhau một cái. "Chắc chắn là phía đó sao?" "Nếu đi về phía trước đã không còn đường, vậy thì hẳn là ở đó rồi." Nói rồi Tần Mặc trực tiếp ném sợi dây thừng trong tay ra ngoài.

Sợi dây thừng nhanh chóng mắc vào tảng đá ở cách đó không xa, Tần Mặc hơi kéo một cái, xác định sợi dây thừng này có thể chịu được trọng lượng của họ, lúc này mới nhìn mấy người bên cạnh. "Các người đi trước, hay là tôi đi trước?" "Anh đi đi." Lão Dương nhìn Tần Mặc, anh ta đối với thực lực của Tần Mặc vẫn khá có lòng tin, nếu Tần Mặc có thể đi về phía trước, vậy lát nữa có thể tiếp ứng cho mấy người họ.

Tần Mặc gật đầu, không nói nhiều nữa, trực tiếp men theo sợi dây thừng này nhanh chóng đi về phía trước.

Thấy tốc độ của Tần Mặc nhanh như vậy, họ đều cảm thấy có chút kinh ngạc. "Tần Mặc cũng quá lợi hại rồi, lại có thể trực tiếp đi trên sợi dây này." Hạo Thiên Chân nói lời này lúc véo cằm mình, trong mắt anh cũng mang theo vẻ bội phục, thấy Hạo Thiên Chân như vậy A Ninh liền nhướng mày, nhưng A Ninh chỉ đi đến bên cạnh sợi dây đó.

Cô kéo sợi dây này cũng men theo sợi dây này đi về phía trước.

Mấy người còn lại thì đi theo sau lưng họ.

Chẳng bao lâu sau, họ đã đến trên vách đá này, Tần Mặc lại nhìn mấy người bên cạnh. "Mọi người đều không sao chứ?" Họ đều tùy ý xua tay, họ hiện tại thực sự không có vấn đề gì.

Tần Mặc thì ở đây cẩn thận quan sát, một lúc sau Tần Mặc chú ý

thấy ở cách đó không xa có một cửa động.

Tần Mặc đi về phía cửa động này. "Nếu tôi đoán không sai, chúng ta hẳn là phải đi qua cửa động này." Mấy người họ gật đầu, rồi họ nhìn nhau một cái, nhưng lại không có một ai dám đi về phía trước.

Tần Mặc có chút bất lực nhìn mấy người họ. "Thế này đi, lát nữa tôi đi ở phía trước nhất, các người đi theo sau tôi, nếu có nguy hiểm gì, tôi cũng nhất định sẽ cố gắng hết sức để cản giúp các người, đến lúc đó các người mau chóng rời khỏi đây, hiểu chưa?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, cho dù gặp phải nguy hiểm gì, họ cũng không thể trực tiếp bỏ lại Tần Mặc được.

Anh thở dài một hơi, nhìn Tần Mặc. "Hay là để tôi đi ở phía trước nhất đi?" Anh biết dưới này có thể thực sự sẽ có nguy cơ gì đó, nếu Tần Mặc đi ở phía trước, bị thương gì đó thì không hay.

Tần Mặc xua tay. "Không cần đâu, cậu đối với thực lực của tôi còn không có lòng tin sao?

Yên tâm đi, cho dù dưới này có uy hiếp gì, tôi cũng nhất định có thể ứng phó được, nhưng các người đi ở phía trước thì chưa chắc, nên các người đừng nói nhiều với tôi nữa." Họ nhìn nhau một cái rồi trực tiếp gật đầu, Tần Mặc cũng lúc này trực tiếp thuận theo sơn động này đi về phía đó.

Chẳng bao lâu sau Tần Mặc đã đến sơn động này.

Tần Mặc nhìn vào ngã ba trước mặt, ngay lập tức Tần Mặc nhíu mày.

Hạo Thiên Chân cũng nghi hoặc nhìn Tần Mặc. "Đây là một ngã ba, chúng ta bây giờ phải đi về hướng nào đây?" Do dự một chút, Tần Mặc liền nhắm mắt lại, ở đây cẩn thận cảm nhận, một lúc sau Tần Mặc liền chỉ vào một ngã rẽ ở cách đó không xa. "Chúng ta đi theo lối

này đi." Chủ yếu là vì Tần Mặc ở đó cảm nhận được một luồng khí tức, nếu đoán không sai, bên đó hẳn là có sinh vật gì đó, điều này càng chứng minh bên đó chính là con đường họ phải đi.

Lương sư gia có chút nghi hoặc nhìn Tần Mặc. "Chắc chắn là phải đi về phía này sao?

Tôi thấy ánh sáng bên này có vẻ hơi tối, hay là chúng ta đi vào cửa động sáng hơn đi." Hai bên này một là động sáng, một là động tối, nói thật là ông ta không dám đi về phía động tối. "Không cần quan tâm, các người cứ nghe tôi là được rồi, các người cảm thấy chúng ta đã đi cùng nhau suốt một chặng đường rồi, tôi còn lừa các người nữa sao?" Họ lúc này mới nhìn nhau một cái, lời Tần Mặc nói thực sự không sai, nếu đã như vậy thì họ cứ nghe Tần Mặc đi.

Tần Mặc cười cười rồi không nói nhiều với họ nữa, rồi Tần Mặc nhìn vào động tối kia, Tần Mặc cũng lúc này dẫn họ đi về phía trước.

Một lúc sau Tần Mặc chú ý thấy, bên này có mấy bức tượng điêu khắc.

Tần Mặc trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc, nhưng Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nhìn mấy lần vào bức tượng điêu khắc đó.

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống cũng trực tiếp nhắc nhở Tần Mặc một chút. [Ting, phát hiện sinh vật trong mộ, hãy tiêu diệt ngay lập tức.] Tần Mặc nheo mắt, nếu theo như hệ thống nói, vậy chẳng phải xung quanh đây có quái vật gì đó sao?

Lúc đầu anh cũng thực sự cảm nhận được, nhưng anh hiện tại không thấy thứ gì cả.

Do dự một chút Tần Mặc liền tùy ý lắc đầu, thôi được rồi, cứ đi một bước xem một bước đi, nếu bên trong này thực sự có quái vật gì đó, vậy lát nữa đối phương nhất định sẽ ra tấn công họ.

Đến lúc đó mình lại đối phó đối phương cũng không muộn.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền tiếp tục đi tiên phong ở phía trước.

Không lâu sau, họ đi dọc theo con đường này và đến một cây cầu nhỏ.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, ánh mắt thoáng ý cười nhìn mấy người bên cạnh. "Xem ra chúng ta chọn con đường này không sai." Mấy người họ đều đáp lại một tiếng.

Tần Mặc đi đầu, chẳng bao lâu sau, anh nhìn thấy một chiếc quan tài cách đó không xa.

Ngay khi anh định đưa tay ra chạm vào chiếc quan tài này, nó đột nhiên tỏa ra một làn sương mù dày đặc.

Chương 301

Lớp sương mù đó tấn công thẳng về phía nhóm Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày, anh lập tức quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Cẩn thận." Mấy người nghe Tần Mặc nói vậy vội vàng gật đầu, nhưng đến khi họ định đưa tay lên che mũi miệng thì đã muộn.

Lớp sương mù đó chui thẳng vào cơ thể họ, và cả mấy người đều ngã gục xuống đất.

Tần Mặc nheo mắt.

Trong người Tần Mặc có hạo khí tồn tại, nên anh hoàn toàn không sợ hãi.

Chuyện gì thế này?

Tại sao ở đây lại đột nhiên có sương mù?

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân và mấy người kia đột nhiên tỉnh lại.

Họ vây Tần Mặc vào giữa, trong mắt lóe lên nụ cười lạnh.

Thấy ánh mắt của họ, Tần Mặc nhíu mày, ánh mắt này tuyệt đối không phải của họ. "Các người bị sao vậy?" Tần Mặc vừa nói vừa ngưng tụ sức mạnh của mình, thăm dò tình hình của họ.

Tần Mặc phát hiện khí tức của mấy người họ đều trở nên vô cùng hỗn loạn.

Hạo Thiên Chân âm trầm nhìn Tần Mặc, rồi rút một con dao găm từ trong người ra, đâm về phía anh.

Ngay cả Bàn Tử và những người khác cũng làm y như vậy.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nhưng anh lười phí lời với họ, chỉ từ

từ ngưng tụ sức mạnh của mình. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Dứt lời, Hạo Thiên Chân đang ở gần nhất liền bị Tần Mặc khống chế.

Tần Mặc đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, một cước đá văng con dao găm trong tay cậu ta.

Tần Mặc biết, cho dù họ bị sương mù khống chế, sức mạnh của họ vẫn như cũ.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ lấy một sợi dây thừng từ không gian của mình ra, trói Hạo Thiên Chân lại.

Giải quyết xong Hạo Thiên Chân, Tần Mặc lại nhìn mấy người còn lại, sau đó anh cũng từ từ dùng phương pháp tương tự với họ.

Không lâu sau, tất cả bọn họ đều bị Tần Mặc trói lại với nhau.

Tần Mặc lúc này mới thở phào một hơi, rồi nhìn họ nhíu mày. "Lẽ nào là do sương mù sao?" Tần Mặc quay đầu nhìn về phía lớp sương mù, rồi gầm lên một tiếng. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Một cơn bão cát khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, những tảng đá xung quanh đều bị cuốn vào trong cơn bão, và lớp sương mù cũng bị Tần Mặc thổi tan.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác.

Nhưng tình hình của họ vẫn không khá hơn.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nhớ ra, lúc nãy khi hệ thống nhắc nhở mình, dường như là ở phía bên kia cầu.

Không chỉ vậy, khi sương mù xuất hiện, hệ thống không hề báo cho anh biết xung quanh có thứ gì, lẽ nào sương mù chỉ khiến họ hôn mê thôi sao?

E rằng trước đó đã có thứ gì đó xâm nhập vào cơ thể họ, và khi

sương mù xuất hiện, ý thức của họ đã bị thứ đó chiếm lĩnh.

Sau khi hiểu ra, Tần Mặc nhìn về phía mấy người họ, rồi thở dài đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, đặt tay lên đầu cậu ta, cẩn thận cảm nhận tình hình.

Tần Mặc đột nhiên phát hiện trong cơ thể Hạo Thiên Chân dường như có một luồng năng lượng khác.

Hiểu ra, Tần Mặc đứng dậy, đi đến phía bên kia cầu.

Đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên tấn công về phía anh.

Tần Mặc bước sang một bên, anh lại nhìn chằm chằm vào thứ trước mặt.

Tần Mặc phát hiện đó lại chính là bức tượng trong hang động lúc nãy.

Anh nhìn bức tượng trước mặt, phát hiện mắt của nó lại có màu đỏ. "Thì ra là bức tượng này giở trò." Tần Mặc cười lạnh, lập tức rút U Minh Kiếm ra, chỉ vào bức tượng. "Ta khuyên ngươi nên rút sức mạnh của ngươi ra khỏi cơ thể đồng đội của ta, nếu không đừng trách ta không khách sáo." Bức tượng không thèm để ý đến Tần Mặc, chỉ thấy ánh mắt nó càng lúc càng đỏ rực.

Chưa kịp để Tần Mặc phản ứng, anh đã bị kéo vào một thế giới ảo.

Tần Mặc phát hiện trong thế giới ảo này lại có rất nhiều bảo vật.

Trong đó có một phần là những bảo vật có thể kích hoạt Hắc Long Huyết Mạch của anh.

Tần Mặc đi về phía mấy món bảo vật đó, nhưng đúng lúc này, anh đột nhiên hừ lạnh một tiếng. "Không ổn rồi." Nói rồi, Tần Mặc giơ cao U Minh Kiếm trong tay, chém một nhát vào không gian hư ảo này.

Không gian lập tức bị Tần Mặc chém vỡ, anh quay trở lại vị trí ban đầu.

Tần Mặc lại nhìn bức tượng cách đó không xa, anh phát hiện mắt của bức tượng biết phát sáng. "Tôi hiểu rồi." Tần Mặc nhắm mắt lại, đến khi mở mắt ra lần nữa, đôi mắt anh đã biến thành màu vàng kim.

Tần Mặc biết bức tượng này tuyệt đối không dễ đối phó, nếu đã vậy, chỉ có thể tạm thời dùng hạo khí để bảo vệ mắt mình, như vậy có lẽ sẽ không bị nó mê hoặc nữa.

Bức tượng cũng thấy bộ dạng này của Tần Mặc, nó lao thẳng về phía anh.

Tần Mặc cũng không lãng phí thời gian với bức tượng này. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh đẩy thủ ấn ra.

Thủ ấn đánh trúng bức tượng, khiến nó văng về phía sau.

Dù bị va đập mạnh như vậy, trên người bức tượng cũng không xuất hiện bất kỳ vết nứt nào.

Chương 302

Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, những bức tượng cổ đại này quả nhiên có chút khác thường.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ tiếp tục ngưng tụ sức mạnh của mình, một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt anh. "U Minh Bạo Liệt!" Tần Mặc đánh quả cầu này ra, nó nhanh chóng bay đến bên cạnh bức tượng rồi lập tức phát nổ.

Tảng đá trên ngực bức tượng cũng xuất hiện vết nứt.

Tần Mặc phát hiện bên trong cơ thể bức tượng lại có thứ gì đó màu đỏ. "Thứ màu đỏ này rốt cuộc là gì?" Tần Mặc lẩm bẩm một mình, rồi lại nhìn bức tượng.

Không biết tại sao, anh luôn cảm thấy bên trong cơ thể bức tượng này chắc chắn có bảo vật. "Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh lại dùng con đại bàng này tấn công bức tượng.

Vết nứt trên người bức tượng ngày càng nhiều, đồng thời ánh sáng đỏ bên trong cơ thể nó cũng trở nên rực rỡ hơn. "Mãnh Hổ Xung Kích!" "Vô Song Kiếm Quyết!" "Kiếm Vũ Bát Phương!" Từng đòn tấn công liên tiếp giáng lên người bức tượng, màu sắc trên người nó ngày càng đậm hơn. "Băng Thiên Tuyết Địa!" Đây là lần đầu tiên Tần Mặc sử dụng kỹ năng này.

Khi kỹ năng xuất hiện, nhiệt độ xung quanh giảm xuống rất nhiều, ngay cả bức tượng cũng có một thoáng sững sờ.

Nhưng bức tượng lại tiếp tục lao về phía Tần Mặc.

Không lâu sau, bức tượng đã đến bên cạnh Tần Mặc, nó cũng va

chạm về phía anh.

Tần Mặc vung U Minh Kiếm trong tay, U Minh Kiếm và bức tượng va vào nhau.

Chỉ thấy vết nứt trên người bức tượng lại lớn hơn, và một tảng đá trên người nó cũng rơi thẳng xuống. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Hiện tại bức tượng đang ở khá gần Tần Mặc, sau khi anh dứt lời, nó liền bị khống chế. "Lôi Đình Chi Nộ!" Một tia sét khổng lồ đánh trúng bức tượng, một tảng đá trên người nó rơi xuống.

Tần Mặc cũng nhìn bức tượng trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bên trong cơ thể bức tượng này, hình như là một viên bảo thạch.

Viên bảo thạch này có thể phát ra ánh sáng rực rỡ như vậy, xem ra nó không hề đơn giản. "Nếu đã vậy, vậy thì đập nát hết lớp đá bên ngoài của ngươi, ta lại muốn xem bên trong ngươi rốt cuộc là cái gì?" Tần Mặc cười lạnh, rồi lại tiếp tục ngưng tụ sức mạnh.

Tia sét thứ hai và thứ ba đều đánh trúng bức tượng, lớp đá trên người nó cũng bị Tần Mặc đánh rơi quá nửa. "Lại là Huyết Bảo Thạch Cáp Tử." Tần Mặc có chút kinh ngạc nhìn bức tượng trước mặt, lẽ nào vào thời đó đã có sự tồn tại của Huyết Bảo Thạch Cáp Tử rồi sao?

Tần Mặc thoáng mỉm cười, rồi nhìn viên Huyết Bảo Thạch Cáp Tử trước mặt.

Huyết Bảo Thạch Cáp Tử còn muốn chiến đấu với Tần Mặc, nhưng lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên. 【Đinh, phát hiện Huyết Bảo Thạch Cáp Tử, có muốn dung hợp không?】 "Dung hợp!" 【Đinh, dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch đã kích hoạt được sáu mươi tám phần trăm.】 【Nhận được phần thưởng: Thanh

Tâm Quả Dục.】 Tần Mặc có chút kinh ngạc, bộ kỹ năng mà hệ thống thưởng này lại là cái gì?

Tần Mặc liền xem mô tả về kỹ năng này, anh phát hiện kỹ năng này có thể đánh thức bạn bè đang trong ảo cảnh mà không cần dùng đến hạo khí.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và những người khác. "Vậy thử xem kỹ năng này có tác dụng gì không." Nghĩ vậy, Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, rồi ngưng tụ sức mạnh, thi triển kỹ năng này.

Vốn dĩ ánh mắt của Hạo Thiên Chân và mấy người kia đang vô cùng hung ác nhìn Tần Mặc, sau khi được anh đánh thức, họ đều có chút kinh ngạc. "Chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhíu mày, rồi cậu định đưa tay lên sờ đầu, nhưng lại phát hiện mình đang bị trói. "Là ai làm?" Lão Dương cũng thấy sợi dây thừng trên người mình.

Bàn Tử không nhịn được chửi ầm lên. "Mẹ kiếp!

Nếu để Bàn Gia này biết là thằng nào làm, nhất định sẽ không tha cho nó!" Tần Mặc đảo mắt. "Là tôi làm." Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử sững sờ, trong mắt lộ vẻ hoang mang, Tần Mặc làm vậy là sao? "Anh không phải là thấy được bảo vật gì đó, nên mới làm vậy chứ?" Tần Mặc nhíu mày, có chút không hiểu nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này mới tự vả vào miệng mình một cái. "Xem tôi đang nói cái quái gì thế này, Tần Mặc huynh đệ chắc chắn không phải loại người đó, nhưng rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vừa nãy chúng ta không phải đang đi rất ổn sao?

Tại sao đột nhiên lại trói chúng tôi lại?" "Các người vừa bị một thứ khống chế." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ có chút nghi ngờ nhìn anh.

Tần Mặc suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn không nên nói cho họ biết chuyện hồng bảo thạch, nên anh chỉ vào chiếc quan tài cách đó không xa. "Các người còn nhớ lớp sương mù lúc nãy không?" Hạo Thiên Chân lúc này mới nhớ ra, cậu lập tức gật đầu. "Tôi còn nhớ lúc nãy thấy sương mù, còn định nhắc nhở mọi người, chỉ tiếc là lúc tôi định nói thì đã hơi muộn rồi." "Chính lớp sương mù đó đã khiến tình hình của các người có chút không ổn." Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân liền hiểu ra, cậu thở dài, rồi lại nhìn sợi dây thừng trên người mình. "Nhưng bây giờ chúng tôi không sao rồi, có thể cởi trói cho chúng tôi trước được không?" Tần Mặc gật đầu, rồi đi qua cởi trói cho họ. "Được rồi." Mấy người họ lúc này mới lại nhìn Tần Mặc. "Chúng tôi lúc nãy không làm chuyện gì quá đáng chứ?" Bàn Tử ho nhẹ một tiếng, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày. "Anh nghĩ sao?

Nếu các người không làm gì cả, tại sao tôi lại phải trói các người lại?" A Ninh nhìn Tần Mặc một cái. "Đúng là ý chí của chúng tôi có chút không kiên định, nên mới bị khống chế." "Cũng không thể trách các người được.

Thôi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, chúng ta mau tiếp tục đi xuống đi, cũng không biết phía sau có còn thứ gì khác không." "Nhưng hình như không còn đường nào khác, chúng ta phải đi từ chỗ quan tài này sao?" Lão Dương có chút sốt ruột đi đến bên cạnh quan tài, đúng lúc này, anh ta đột nhiên thấy bên dưới có một thứ phát sáng.

Chương 303

Lão Dương lập tức cảm thấy kinh ngạc, anh ta quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Mọi người mau nhìn kìa." Tần Mặc đi về phía này, Bàn Tử có chút kinh ngạc nói với anh. "Đây không phải là bảo vật gì chứ?" Tần Mặc nhướng mày. "Chưa chắc, nhưng dù sao chúng ta cũng phải vào xem thử đã." Nói rồi, Tần Mặc nhìn hai sợi xích sắt lớn bên cạnh. "Hai sợi xích sắt này chắc có thể chịu được trọng lượng của chúng ta, chúng ta xuống thẳng thôi." Tần Mặc liền men theo sợi xích sắt, trượt xuống dưới.

Nhưng giữa chừng, Tần Mặc lại va phải cây thanh đồng bên cạnh, ngay lập tức anh chú ý đến Trương Kỳ Lân ở cách đó không xa.

Trương Kỳ Lân cũng nhìn thấy Tần Mặc, nên anh có chút kinh ngạc, cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau. "Không ngờ anh cũng đến rồi." Nghe Tần Mặc nói chuyện, Hạo Thiên Chân lộ vẻ nghi hoặc. "Tần Mặc, anh sao vậy?" "Tôi lại thấy Trương Kỳ Lân rồi." Trước đây Tần Mặc đã từng gặp Trương Kỳ Lân một lần, lúc đó anh còn tưởng là ảo giác của mình, không ngờ lại là thật. "Sao tôi không thấy Trương Kỳ Lân ở đâu cả?" Bàn Tử vừa nói vừa có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, anh nhìn về phía Trương Kỳ Lân. "Nếu anh đã đến rồi, vậy thì không bao lâu nữa, chúng ta sẽ gặp được nhau thôi." "Tôi qua tìm các người." Trương Kỳ Lân nói xong liền xoay người rời đi.

Tần Mặc mỉm cười, nhưng không nói nhiều, chỉ lại nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác. "Không bao lâu nữa chúng ta sẽ gặp được Trương Kỳ Lân." Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn Tần

Mặc. "Thật hay giả vậy?

Trương Kỳ Lân cũng đến đây rồi sao?" "Cuối cùng cũng có thể gặp lại Tiểu Câm kia rồi." Bàn Tử vui mừng hẳn lên, A Ninh bên cạnh nghe họ nói vậy thì nheo mắt lại.

Nếu như vậy, chẳng phải sau này lại có thêm một kẻ địch nữa sao?

Tần Mặc đã rất khó đối phó rồi, nếu lại có thêm người khác giúp đỡ, vậy thì cô ta càng không phải là đối thủ.

Đến lúc đó e rằng cô ta sẽ không có cách nào lấy được đồ vật bên trong đây.

Nhưng suy nghĩ nửa ngày, cô ta cũng không làm gì, chỉ nói với Tần Mặc. "Chúng ta tiếp tục đi xuống đi, thứ phát sáng bên dưới rốt cuộc là gì?

Chúng ta vẫn chưa tìm ra mà." Tần Mặc gật đầu.

Không lâu sau, mấy người họ đã xuống đến bên dưới, Tần Mặc cũng nhìn thứ phát sáng trước mặt, nó trông giống như một cái kén tằm khổng lồ.

Bàn Tử và Lão Dương cũng đã đến.

Lão Dương có chút kích động nhìn cái kén tằm trước mặt, anh ta nhìn nó không ngừng nói. "Cuối cùng cũng tìm thấy ngươi rồi." Thấy Lão Dương như vậy, Hạo Thiên Chân có chút không hiểu, cậu đưa tay kéo cánh tay Lão Dương. "Anh sao vậy?" Lão Dương quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, nuốt nước bọt. "Tôi cuối cùng cũng tìm thấy rồi, ha ha ha." Nói rồi, anh ta nhìn cái kén tằm trước mặt.

Tần Mặc cũng nhận ra tình trạng của Lão Dương có chút không ổn, nên anh nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh ra hiệu.

Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc liền gật đầu, cậu từ từ đi ra ngoài.

Dường như nghĩ đến điều gì, Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Tần Mặc, vội vàng đi đến bên cạnh anh. "Tần Mặc huynh đệ, tôi nhớ hình như anh có hạo khí, anh mau giúp một tay đi." Nói rồi, cậu kéo Tần Mặc, để Tần Mặc đi đến bên cạnh cái kén tằm phát sáng.

Tần Mặc có chút không hiểu nhìn Lão Dương. "Anh muốn tôi làm gì?" Lão Dương nuốt nước bọt, rồi kéo tay Tần Mặc, đặt tay Tần Mặc lên cái kén tằm. "Anh truyền hạo khí của mình vào cái kén này, không bao lâu nữa, mẹ tôi sẽ có thể sống lại." Tần Mặc sững sờ, anh rụt tay lại. "Chuyện này tuyệt đối không thể nào, không có chuyện chết đi sống lại." Nghe Tần Mặc nói vậy, Lão Dương liền lắc đầu. "Không thể nào, mẹ tôi nhất định có thể sống lại, tôi cầu xin anh, anh giúp tôi đi." Nói rồi, Lão Dương quỳ thẳng xuống đất.

Tần Mặc thấy Lão Dương như vậy liền hít sâu một hơi. "Ý thức của anh có chút không bình thường rồi." E rằng từ lúc Lão Dương vừa mới đến ngôi mộ này, đầu óc anh ta đã không ổn rồi.

Nhưng trong mắt Lão Dương lại xuất hiện nước mắt. "Tuyệt đối không thể nào, anh giúp tôi đi, anh chỉ là không muốn giúp, nên mới nói những lời như vậy phải không?

Tôi biết anh có năng lực đó." Hạo Thiên Chân thấy Lão Dương như vậy có chút không nỡ, cậu đi đến bên cạnh Lão Dương. "Anh đừng nghĩ những chuyện này nữa.

Người chết tuyệt đối không thể sống lại, đó là khoa học." "Tôi không quan tâm khoa học hay không khoa học gì cả." Anh ta nói rồi lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc im lặng một lúc, rồi rút tay mình ra. "Đúng là không thể nào." Nhưng Lão Dương lại nắm chặt nắm đấm, anh ta lấy ra một

bình máu.

Tần Mặc cũng thấy bình máu đó, nếu đoán không lầm, bình máu đó hẳn là máu của Hạo Thiên Chân.

Chỉ thấy Lão Dương mở thẳng bình ra, anh ta hất nước trong bình lên cái kén tằm trước mặt, cái kén tằm lúc này lại phát ra ánh sáng chói lòa. "Mẹ ơi." Lão Dương lập tức vui mừng.

Nhưng đúng lúc này, hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, hãy tiêu diệt ngay lập tức.】 Tần Mặc nghe vậy trong lòng chùng xuống, xem ra là máu đã đánh thức thứ bên trong kén tằm.

Lương sư gia bên cạnh có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc. "Tôi biết đây là cái gì rồi." Tần Mặc nhìn về phía Lương sư gia.

Chương 304

Lương sư gia nuốt nước bọt, giải thích với Tần Mặc. "Thứ này tên là Thi Kiển.

Là giết chết những phụ nữ mang thai, sau đó dùng thuốc với họ, chôn họ xuống đất, một thời gian sau lại đào họ lên.

Như vậy, đứa trẻ sẽ biến thành Thi Kiển." Tần Mặc không ngờ Thi Kiển lại được tạo ra từ một thứ tàn nhẫn như vậy. "Nếu nói như vậy, Thi Kiển này hẳn là có rất nhiều oán khí." Nói rồi, trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ cảnh giác.

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Bóng người đó nhìn về phía Lão Dương, trên mặt nở nụ cười hiền từ. "Lão Dương." Lão Dương quay đầu nhìn bóng người đó, anh ta lập tức vui mừng, liền từ từ đi về phía bóng người. "Mẹ, thật sự là mẹ sao?

Không ngờ mẹ lại thật sự sống lại, chúng ta lại gặp nhau rồi." Nói rồi, anh ta đi đến bên cạnh bóng người đó, bóng người đó cũng gật đầu, đưa tay ra.

Nhưng chưa kịp để nó động thủ, Tần Mặc đã vội vàng kéo cánh tay Lão Dương, kéo anh ta về bên mình.

Lão Dương có chút không hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì chỉ vào bóng người cách đó không xa. "Anh nhìn lại xem đó rốt cuộc là thứ gì?" Lão Dương có chút mơ hồ nhìn sang, đúng lúc này, anh ta đột nhiên thấy móng tay của mẹ mình rất dài. "Sao lại như vậy?" Lão Dương không hiểu nhìn bóng người.

Bóng người đó thì sắc mặt âm trầm nhìn Tần Mặc. "Không ngờ nhóc con nhà ngươi lại dám phá hỏng chuyện tốt của ta." "Chỉ là một ảo ảnh do một đám oán khí ngưng tụ lại thôi, lẽ nào ngươi nghĩ ta không có cách giải quyết ngươi sao?" Tần Mặc cười lạnh.

Nghe Tần Mặc nói vậy, bóng người đó liền phát ra tiếng kêu thảm thiết, nó lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc phóng ra hạo khí trên người mình.

Nếu đối phương đã dũng cảm như vậy, vậy thì mình sẽ cho nó biết sự lợi hại của hạo khí.

Hạo khí vốn dĩ có thể khắc chế oán khí trên người đối phương, nên Tần Mặc bây giờ hoàn toàn không cần lo lắng.

Bị hạo khí của Tần Mặc áp chế, sắc mặt bóng người đó trở nên trắng bệch, nó cũng quay đầu nhìn về phía Lão Dương cách đó không xa. "Lão Dương, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau qua đây cứu ta." Lão Dương quay đầu nhìn Tần Mặc, đi đến bên cạnh anh, níu lấy cánh tay Tần Mặc. "Tần Mặc huynh đệ, tôi cầu xin anh, anh đừng làm gì mẹ tôi." Tần Mặc nheo mắt nhìn về phía Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc liền kéo Lão Dương sang một bên. "Anh điên rồi sao?

Đây vốn dĩ không phải là mẹ anh, đây là do oán khí bên trong ngưng tụ thành." "Không thể nào, đây chính là mẹ tôi, các người đều đang lừa tôi, các người muốn mẹ tôi chết ở đây, đừng tưởng tôi không biết suy nghĩ của các người." Nói đến đây, Lão Dương nắm chặt nắm đấm, anh ta quay đầu âm trầm nhìn Tần Mặc. "Nếu anh muốn giết mẹ tôi, vậy thì tôi cũng sẽ không để anh yên." Nói rồi, Lão Dương lao thẳng về phía Tần Mặc, không bao lâu đã đến bên cạnh anh, dùng dao găm đâm về phía anh.

Tần Mặc nheo mắt, một cước đá vào con dao găm đó, rồi nhìn về phía bóng người kia. "Nếu ngươi đã giỏi mê hoặc lòng người như vậy, vậy thì chết ở đây đi." Nói rồi, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, ngay khoảnh khắc tiếp theo, trước mặt anh xuất hiện một thủ ấn khổng lồ. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn này bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng đánh trúng bóng người đó.

Bóng người đó ngã thẳng xuống đất, rồi sắc mặt trở nên trắng bệch, nó lại quay đầu cầu cứu nhìn Lão Dương.

Lúc nãy Hạo Thiên Chân đã kéo Lão Dương lại, thấy thần sắc như vậy của bóng người, trong lòng Lão Dương cảm thấy có chút thương xót, anh ta đẩy mạnh Hạo Thiên Chân một cái, vội vàng đi đến bên cạnh bóng người, đỡ nó dậy. "Mẹ, mẹ sao rồi?" Bóng người đó nhìn Lão Dương. "Không sao, mẹ không sao, nhưng mấy người bạn này của con hình như không thân thiện lắm nhỉ, họ lại ra tay với mẹ, có phải họ muốn giết mẹ không?

Con có thể giúp mẹ không?" Bóng người cầu cứu nói với Lão Dương.

Lão Dương vội vàng đáp một tiếng, anh ta chắn trước mặt bóng người, nhìn Tần Mặc. "Đừng hòng giết mẹ tôi." Tần Mặc biết Lão Dương đã hoàn toàn bị mê hoặc, sau đó anh lắc đầu, thở dài một tiếng rồi nhắm mắt lại.

Không bao lâu, hạo khí trên người Tần Mặc đều được phóng ra hết.

Hạo khí này trực tiếp đè lên bóng người cách đó không xa, khiến nó không thể thở nổi.

Bóng người vội vàng đưa tay níu lấy cánh tay Lão Dương, Lão Dương hiểu ý, liền lao về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp bước sang một bên.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong tay Tần Mặc xuất hiện U Minh Kiếm, anh nhanh chóng lao về phía bóng người đó.

U Minh Kiếm đâm thẳng vào cơ thể bóng người.

Dao găm bình thường có thể đúng là không có cách nào đánh tan oán khí, nhưng U Minh Kiếm trong tay Tần Mặc có chứa hạo khí.

Bị hạo khí của Tần Mặc đâm trúng một nhát, bóng người đó ngã thẳng tại chỗ, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Người đó đã lập tức tan biến tại chỗ.

Lão Dương có chút không thể tin nổi, anh ta vội vàng bò lê lết đến nơi bóng người biến mất, tay không ngừng bới những tảng đá trước mặt. "Không thể nào, mẹ, mẹ rốt cuộc ở đâu?

Mẹ mau quay lại đi, mẹ đừng dọa con nữa." Lão Dương nói đến đây, trong mắt anh ta xuất hiện nước mắt không ngừng rơi xuống.

Hạo Thiên Chân bên cạnh thấy Lão Dương như vậy cũng cảm thấy có chút khó chịu, cậu đi đến bên cạnh Lão Dương, vỗ vỗ vai anh ta. "Đừng nghĩ nhiều nữa." Lão Dương lại đột nhiên đẩy mạnh Hạo Thiên Chân một cái, Hạo Thiên Chân suýt nữa ngã xuống đất, may mà Tần Mặc phản ứng nhanh, kịp thời ôm lấy eo Hạo Thiên Chân, mới không để cậu ngã.

Tần Mặc quay đầu nhìn Lão Dương, giọng điệu cũng lạnh đi. "Anh muốn phát điên thì cứ tiếp tục đi, nhưng nếu anh dám làm hại đồng đội của tôi, thì đừng trách tôi không khách sáo!" Nghe những lời uy hiếp này của Tần Mặc, Lão Dương mới tỉnh táo lại một chút, nhưng một lúc sau anh ta lại lắc mạnh đầu, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Chương 305

"Đều tại anh, nếu không phải tại anh, mẹ tôi chắc chắn sẽ không chết ở đây." Nói rồi, Lão Dương đến trước mặt Tần Mặc, túm lấy cổ áo anh. "Trả mẹ lại cho tôi, mau lên!" Tần Mặc hít sâu một hơi, anh thật sự lười lãng phí thời gian với Lão Dương ở đây, nên anh giật mạnh tay mình ra. "Anh muốn phát điên ở đây, vậy thì cứ tiếp tục đi." Nói rồi, Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác. "Mấy người lúc nãy không bị thương chứ?" Mấy người họ nhìn nhau rồi lắc đầu, Hạo Thiên Chân lúc này cũng kéo tay Tần Mặc. "Anh đừng chấp nhặt với anh ấy làm gì, anh ấy cũng vì quá thương nhớ mẹ mình nên mới như vậy, chúng ta ai cũng có người thân, nên có thể đồng cảm với anh ấy." Tần Mặc không nói nhiều, chỉ quay đầu nhìn xung quanh.

Không lâu sau, Tần Mặc đã xác định được phương hướng, nói với mấy người họ. "Chúng ta đi thôi." "Vậy được." Hạo Thiên Chân nói rồi đi đến bên cạnh Lão Dương, cậu ngồi xổm xuống nhìn Lão Dương. "Chúng ta đi thôi." Lão Dương đột nhiên ngẩng đầu, âm trầm trừng mắt nhìn Hạo Thiên Chân. "Đều tại các người, nếu không phải tại các người, mẹ tôi vốn dĩ sẽ không chết ở đây." Tần Mặc cười lạnh, nhưng quan hệ giữa Hạo Thiên Chân và Lão Dương vẫn khá tốt, cậu không hy vọng Tần Mặc lại nói những lời khó nghe khác với Lão Dương, nên cậu vội vàng lắc đầu với Tần Mặc.

Tần Mặc không còn cách nào khác, chỉ có thể nhìn Bàn Tử và những người khác.

“Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát, sau đó sẽ tiếp tục đi về phía trước.” A Ninh ngồi xuống một tảng đá bên cạnh, nhìn Lão Dương ở đây.

“Nếu tôi đoán không lầm, bảo vật mà ông ta nói suốt chặng đường qua chính là thứ này, hơn nữa ông ta còn vì muốn có được bảo vật này mà dẫn chúng ta đến đây.” Chỉ tiếc là hy vọng của đối phương cuối cùng vẫn tan vỡ.

Nhưng người chết vốn không thể sống lại, nên A Ninh cũng không nói gì thêm.

Lão Dương ngồi một mình ở đó, không ngừng lắc đầu.

Hạo Thiên Chân vẫn luôn an ủi Lão Dương, nhưng ông ta lại chẳng nghe lọt tai một câu nào.

Không biết đã qua bao lâu, Lão Dương mới ngẩng đầu lên nhìn Hạo Thiên Chân.

“Không đúng, các người nhất định có thể cứu mẹ tôi về.” Nói rồi, ông ta đột nhiên lao đến bên cạnh Tần Mặc, kéo lấy cánh tay anh, giọng điệu mang theo một tia cầu xin.

“Tần Mặc huynh đệ, tôi cầu xin anh, anh hãy dùng dũng khí của mình triệu hồi mẹ tôi về đi, chỉ có như vậy mẹ tôi mới có thể tiếp tục sống.” Tần Mặc rút tay lại.

“Đây là chuyện tuyệt đối không thể.

Mẹ anh đã qua đời rồi thì sẽ không thể chết đi sống lại.

Bóng hình vừa rồi xuất hiện chẳng qua là vì anh quá thương nhớ mẹ mình nên mới khiến cái thi kiển kia cảm nhận được, rồi hình thành nên một bóng hình như vậy.” Lão Dương cúi đầu, nắm đấm siết chặt.

Tần Mặc không biết nên khuyên giải thế nào, Lão Dương dứt khoát quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân đặt tay lên vai Lão Dương.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện rồi sẽ tốt lên thôi.

Đợi chúng ta rời khỏi nơi này, anh có thể sống một cuộc sống tốt đẹp." "Mẹ đã không còn nữa, tôi làm sao có thể sống tốt được?" Lão Dương quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, trong mắt mang theo vẻ phẫn nộ.

Hạo Thiên Chân mấp máy môi, nhưng cũng chẳng nói được gì.

Đúng lúc này, Lão Dương quay đầu nhìn về phía cái thi kiển kia.

"Các người có nghe thấy tiếng gì không?" Lão Dương nói câu này trong khi nhìn chằm chằm vào nhóm Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày, Lão Dương này lại định giở trò gì nữa đây?

Nhưng không đợi Tần Mặc kịp phản ứng, Lão Dương đã đi thẳng đến bên cạnh thi kiển, chỉ thấy ông ta rút ra một con dao găm rồi đâm thẳng vào nó.

Đến khi Tần Mặc muốn ngăn cản thì đã muộn.

Hắc khí bên trong lập tức tuôn ra, không lâu sau, một cô bé xuất hiện từ trong đó.

Trên mặt cô bé mang theo một nụ cười lạnh lẽo, cô ta đưa mắt nhìn những người trước mặt.

"Thật cảm ơn các người, nếu không có các người, e là tôi không thể nào thoát ra khỏi đây được." Thấy cô bé không phải mẹ mình, Lão Dương có chút không thể tin nổi mà lắc đầu, ông ta vội vàng nắm lấy cánh tay cô bé.

"Mẹ tôi đâu?

Không phải nói thi kiển này có thể khiến người chết sống lại sao?

Tại sao mẹ tôi không sống lại?" Cô bé cười lạnh một tiếng, chỉ thấy cô ta đấm một quyền vào người Lão Dương, Lão Dương liền bị đánh bay ra ngoài.

Thấy ông ta sắp rơi xuống vách núi, Hạo Thiên Chân vội vàng níu lấy cánh tay ông ta.

Chỉ tiếc là sức của Hạo Thiên Chân không lớn lắm, nên anh căn bản không giữ được Lão Dương.

Lão Dương hít sâu một hơi.

"Vô ích rồi, anh đừng kéo tôi nữa.

Mẹ tôi đã không thể sống lại thì tôi cũng không muốn sống nữa." "Sao anh lại nghĩ như vậy?

Hai chúng ta nhất định có thể bình an ra ngoài, đến lúc đó tôi có thể mua cho anh một căn nhà, rồi anh sống cho tốt!

Anh cũng không nghĩ xem, nếu bác gái thật sự còn sống, bà ấy có nỡ lòng nào nhìn anh như thế này không?" Lão Dương im lặng, ông ta không biết nên nói gì với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân hét lên một tiếng giận dữ, Tần Mặc vội vàng đến bên cạnh anh, nắm lấy cánh tay Lão Dương hơi dùng sức một chút, Lão Dương liền bị Tần Mặc quăng lên trên.

"Tôi khuyên anh nên ở yên đây cho tôi.

Nếu không phải do anh thì cái thi kiển này cũng không bị mở ra, oán niệm bên trong cũng sẽ không thoát ra ngoài." Nghe Tần Mặc nói vậy, Lão Dương ngơ ngác nhìn anh.

Lời này của Tần Mặc là đang trách mình đã liên lụy đến họ sao?

Trên mặt Lão Dương hiện lên một nụ cười khổ, ông ta hít sâu một hơi rồi đứng dậy.

"Đúng vậy, tôi là một kẻ vô dụng như thế, thực ra tôi vốn không cần thiết phải sống trên đời này." Hạo Thiên Chân tát một cái vào mặt Lão Dương.

“Anh có thể tỉnh táo lại một chút được không?

Trong đầu anh rốt cuộc chứa cái gì vậy?

Anh cũng từng đi học, sao có thể không biết người chết không thể sống lại chứ?” Lão Dương ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên Chân, đúng lúc này, cô bé ở cách đó không xa đã tấn công về phía Tần Mặc.

Chương 306

Tần Mặc cũng không có thời gian để ý đến Lão Dương, liền rút U Minh Kiếm của mình ra.

Tần Mặc chém U Minh Kiếm về phía cánh tay cô bé, cô bé cũng không hề né tránh, trực tiếp đối đầu với thanh kiếm của Tần Mặc.

"Thân thể của ta đã được ngâm qua thuốc, ta không tin không đối phó được ngươi." Cô bé nhìn Tần Mặc với ánh mắt trào phúng.

Tần Mặc thấy vậy liền nhíu chặt mày, nhưng anh cũng biết cô bé này trông có vẻ không hề đơn giản.

"Dù có được ngâm qua thuốc thì sao, cũng không có nghĩa là ngươi không thể bị phá hủy." Nói xong câu đó, Tần Mặc liền kéo dãn khoảng cách với cô ta.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một con đại bàng xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Ưng Kích Trường Không!" Con đại bàng này được Tần Mặc đẩy ra, nó nhanh chóng bay đến bên cạnh cô bé.

Trong mắt cô bé hiện lên nụ cười nhàn nhạt, chỉ thấy cô ta há to miệng, từ trong miệng liền xuất hiện rất nhiều hắc khí.

Hắc khí này trực tiếp bao vây con đại bàng ở giữa.

Không lâu sau, hắc khí dần dần khống chế con đại bàng.

Con đại bàng lúc này cũng bắt đầu run rẩy, không bao lâu sau, nó liền nổ tung, nhưng hắc khí xung quanh cũng tan biến hết.

Tần Mặc nhướng mày, lại nhìn về phía cô bé, trong mắt cô ta lộ vẻ kinh ngạc.

“Chuyện gì thế này?” Theo logic thông thường, đáng lẽ không có thứ gì có thể vượt qua oán khí của cô ta mới đúng.

“Tôi biết trước đây cô bị người ta hại chết, nên trong lòng có oán niệm, nhưng cho dù như vậy, cô cũng không nên trút oán khí lên những người vô tội chúng tôi.” “Cô đã chết nhiều năm như vậy rồi thì nên yên nghỉ mới phải.” Tần Mặc nhìn chằm chằm cô bé trước mặt, cô bé cười lớn một tiếng, sắc mặt âm trầm nhìn anh.

“Ngươi đúng là giỏi nói mấy lời đạo lý suông.

Ta đã bị hại chết rồi, việc quái gì phải quan tâm đến các ngươi?

Ta đã chết thì ta sẽ bắt các ngươi chôn cùng.” Tần Mặc nheo mắt, suy nghĩ của cô bé này thật sự có chút cực đoan.

“Đây là chuyện không thể nào.” Nói rồi Tần Mặc cầm U Minh Kiếm trong tay, chỉ vào cô bé ở cách đó không xa.

“Nếu bây giờ ngươi chịu dừng tay, ta có thể để lại cho ngươi một toàn thây, nếu không đừng trách ta không khách sáo.” Cô bé hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy cô ta đưa tay ra, móng tay đột nhiên dài ra, trên đó còn mang theo một màu đỏ âm u.

“Vậy để ta thử xem.” Nói xong câu đó, cô bé liền lao thẳng về phía Tần Mặc, cô ta vung móng vuốt, cào về phía tim của anh.

Nếu lần này Tần Mặc bị cô ta tóm được, e là lồng ngực anh sẽ bị cào nát.

Nhưng Tần Mặc lại hừ lạnh một tiếng, một cước đá vào tay cô ta, hai người họ đều lùi về phía sau.

Tần Mặc nhanh chóng ổn định thân hình, anh lại nhìn chằm chằm cô bé trước mặt.

Cô bé nheo mắt, tiếp đó cô ta lại ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy trên

người cô ta tỏa ra rất nhiều hắc khí.

"Oán khí trên người ngươi quả thật rất đậm đặc, thảo nào bị người ta bỏ vào trong cái kén này." Nói xong câu đó, Tần Mặc dùng không khí ngưng tụ thành một con mãnh hổ.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con mãnh hổ này nhanh chóng lao về phía cô bé ở cách đó không xa.

Con hổ đến trước mặt cô bé, cô bé cũng thấy được con hổ này hung mãnh đến mức nào, nên trong mắt cô ta mang theo vẻ kinh ngạc.

"Trông cũng đáng sợ thật đấy.

Chỉ tiếc là ta không hề sợ!" Nói xong câu đó, cô bé liền vung tay, chỉ thấy móng vuốt của cô ta cào thẳng về phía con mãnh hổ.

Con mãnh hổ cũng há to miệng, va chạm với móng vuốt của cô ta.

Nhưng tay của cô bé lại trực tiếp cào nát thân thể con mãnh hổ.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, xem ra thực lực của cô bé này quả thật rất đáng sợ, xem ra mình tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác nữa.

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại nhìn cô bé, cô bé thì đã cào nát con mãnh hổ.

Con mãnh hổ trực tiếp nổ tung, sức mạnh của vụ nổ lại đánh trúng người cô bé.

Oán khí của cô bé tan đi một chút, nhưng cô ta chỉ hừ lạnh một tiếng, lại âm trầm nhìn Tần Mặc.

"Không ngờ con hổ của ngươi cũng khá lợi hại đấy." Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Cần ngươi nói sao?" Lập tức, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh của mình, không lâu sau, trước mặt anh xuất hiện một thanh kiếm cực

lớn.

“Vô Song Kiếm Quyết!” Sau khi Tần Mặc dứt lời, thanh kiếm cực lớn đó liền chém thẳng về phía cô bé, cô bé thì đưa tay ra, dùng cánh tay để đỡ trước mặt.

Thanh kiếm của Tần Mặc chém vào cánh tay cô ta, cô bé lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, cô ta nhìn vào cánh tay mình.

Thấy vết thương trên cánh tay, sắc mặt cô ta trở nên khó coi, tiếp đó cô ta lại dùng móng vuốt cào vào thanh kiếm của Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lần này anh đã chuẩn bị sẵn sàng, làm sao có thể dễ dàng để cô ta giải quyết kỹ năng này của mình chứ?

Chỉ thấy kỹ năng này của Tần Mặc đâm thẳng về phía móng vuốt của cô ta.

Móng vuốt của cô ta bị Tần Mặc đâm trúng một cái, cô ta có chút không thể tin nổi mà nhìn móng vuốt của mình.

Thấy móng vuốt đã bị thương, cô ta nheo mắt lại.

Nếu thực lực của Tần Mặc mạnh như vậy, cô ta càng không thể lơ là cảnh giác.

Nghĩ vậy, cô ta liền âm trầm nhìn Tần Mặc, không lâu sau cô ta lại lao về phía anh.

Nhưng Tần Mặc lại lắc đầu.

“Còn chưa giải quyết xong kỹ năng kia của ta mà đã muốn trực tiếp đến đối phó ta sao?” Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lập tức anh nhìn chằm chằm thanh kiếm ở cách đó không xa, thanh kiếm đó cũng nhanh chóng đâm về phía cô bé.

Thanh kiếm đến bên cạnh cô bé, cô bé thấy thanh kiếm thì nhíu chặt mày.

Nhưng cô ta cũng không có cách nào, vì cô ta biết uy lực của thanh kiếm này quả thật rất đáng sợ, nếu cô ta trực tiếp bỏ qua thanh kiếm này để đối phó Tần Mặc, e là cô ta sẽ bị Tần Mặc giải quyết ngay lập tức.

Nghĩ thông suốt rồi, cô ta liền vung móng vuốt, đập về phía thanh kiếm.

Thanh kiếm va chạm với móng vuốt của cô ta, chỉ nghe thấy móng vuốt của cô ta vang lên một tiếng "keng".

Tần Mặc nheo mắt, tiếp đó anh há to miệng, chỉ thấy một tiếng rồng ngâm cực lớn từ trong miệng anh phát ra.

Chương 307

Âm thanh rồng ngâm va vào người cô bé, cô bé bị hất bay ra ngoài, ngã xuống đất.

Tiếp đó, cô bé lại ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc, trong mắt Tần Mặc cũng mang theo một tia cười lạnh.

Dù sao đi nữa, cuối cùng cô bé này cũng đã bị mình đánh bị thương, xem ra không bao lâu nữa, cô bé này sẽ bị mình giải quyết.

Lúc này, thanh kiếm vừa rồi chưa bị cô bé giải quyết cũng trực tiếp đến trước mặt cô ta, thanh kiếm này đâm thẳng về phía cô bé.

Cô bé không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa hai tay bắt chéo trước mặt, thanh kiếm của Tần Mặc liền đâm xuyên qua hai cánh tay cô ta.

Cô bé hét lên một tiếng thảm thiết, cô ta nhìn vào cánh tay mình.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nhìn chằm chằm cô bé.

Cô bé vội vàng vung tay hất thanh kiếm đi, thanh kiếm liền bị cô ta hất bay.

Tiếp đó, cô bé nhìn chằm chằm vào cánh tay mình.

Trên cánh tay cô ta đã xuất hiện một vết hằn màu đen, vết hằn này chính là do thanh kiếm của Tần Mặc tạo ra.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của cô bé, nên anh cười nói với cô ta.

“Tiếp theo ta muốn xem ngươi chống cự thế nào?” Nói xong câu đó, không khí trên người Tần Mặc lại ngưng tụ lại với nhau.

“Kiếm Vũ Bát Phương!” Chỉ thấy một luồng năng lượng khổng lồ

xuất hiện trên đỉnh đầu Tần Mặc, luồng năng lượng khổng lồ này nhanh chóng tấn công về phía cô bé.

Cô bé không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng hết sức lực để chống cự.

Nhưng dù vậy, cô ta vẫn không thể nào chống đỡ được luồng sức mạnh này.

Sau khi luồng sức mạnh này tấn công vào người cô bé, cô ta liền bị đánh lùi.

Cô bé lại nhìn Tần Mặc, nói thật, sức mạnh của Tần Mặc quả thật đã vượt ngoài sức tưởng tượng của cô ta.

Nhưng không sao, dù sao cô ta vẫn có thể khống chế tư tưởng của Lão Dương.

Nghĩ vậy, cô ta quay đầu nhìn về phía Lão Dương, đồng thời phát ra một âm thanh đặc biệt.

Vốn dĩ Lão Dương đã bình tĩnh lại một chút, nghe thấy âm thanh này, ông ta liền bật dậy, âm trầm nhìn Tần Mặc.

"Đúng vậy, chính là ngươi, là ngươi đã hại chết mẹ ta, trả mẹ lại cho ta!" Nói xong câu đó, Lão Dương liền lao về phía Tần Mặc, đến bên cạnh anh, ông ta không nói một lời liền lao vào anh, muốn hất anh ngã xuống vách núi.

Tần Mặc quát lạnh một tiếng, đẩy Lão Dương một cái, Lão Dương liền bị anh đẩy sang bên cạnh quan tài.

Sau khi ổn định thân hình, Lão Dương hít một ngụm khí lạnh.

A Ninh thấy tình hình có chút không ổn, cô liền nhìn Hạo Thiên Chân.

"Trước tiên khống chế ông ta lại đã." Mặc dù Hạo Thiên Chân có

chút không nỡ, nhưng anh cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đáp một tiếng.

Hạo Thiên Chân và A Ninh cùng nhau ấn giữ Lão Dương, khiến ông ta không thể động đậy.

Nhưng miệng Lão Dương vẫn không ngừng chửi rủa Tần Mặc.

Tần Mặc có chút không nghe nổi nữa, đành phải quay đầu nhìn cô bé ở cách đó không xa.

"Không ngờ ngươi lại dùng cách này để khống chế đồng bạn của ta, đúng là ngoài dự đoán của ta, nhưng không sao.

Dù oán khí trên người ngươi có nhiều đến đâu, cũng sẽ bị ta đánh bại." "Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Xung quanh cô bé xuất hiện rất nhiều tinh thể băng, nhưng cô bé không hề hoảng loạn, chỉ lại đưa móng vuốt ra, dùng móng tay cào về phía những tinh thể băng này.

Những tinh thể băng này trực tiếp vỡ tan.

Nhưng không đợi cô bé kịp phản ứng, Tần Mặc lại tung ra một kỹ năng khác.

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Cô bé nhíu chặt mày, nói thật, trước đây khi bị nhốt trong kén, cô ta không cảm nhận được nhiệt độ xung quanh, nhưng bây giờ lại đột nhiên cảm thấy trên người mình có chút lạnh.

Điều này có phải cũng có nghĩa là kỹ năng này của Tần Mặc quá lợi hại không?

Cô bé lại nhìn Tần Mặc, Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nhìn lên bầu trời.

Anh phát hiện trên bầu trời lại bắt đầu có tuyết rơi.

Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc, ngay cả Bàn Tử cũng hét lên.

“Tôi không nhìn lầm chứ, Tần Mặc đã đáng sợ đến mức này rồi sao?

Lại có thể khống chế cả môi trường xung quanh?” “Đúng vậy, đúng là khiến người ta cảm thấy khó tin.” Lương sư gia nuốt nước bọt, may mà Vương lão bản đã chết, nếu không e là ông ta lại bị Vương lão bản xúi giục, ra tay với Tần Mặc.

Nhưng nếu vậy, ông ta chắc chắn sẽ bị Tần Mặc giải quyết.

Cô bé thấy những bông tuyết này liền không nhịn được mà nheo mắt, vốn dĩ cô ta ở trong căn phòng kia rất thoải mái, nhưng bây giờ quả thật có chút không dễ chịu, cô ta cũng chỉ có thể dùng sức mạnh của mình tấn công những bông tuyết xung quanh.

Ngay khi cô ta chạm vào những bông tuyết này, chúng đột nhiên biến thành từng lưỡi dao sắc bén, đâm về phía cô ta.

Cô bé không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng móng vuốt đối đầu với những lưỡi dao, không lâu sau, những lưỡi dao này đều bị cô ta cào nát.

Tần Mặc nhướng mày, tiếp đó anh lại nghiên cứu sức mạnh, chỉ thấy những bông tuyết xung quanh từ từ ngưng tụ thành một khối băng khổng lồ, khối băng này đập về phía cô bé.

Cô bé dùng âm khí của mình để chống lại khối băng, tiếp đó cô ta dùng âm khí ngưng tụ thành một con quái thú.

Con quái thú này trực tiếp há to miệng cắn về phía khối băng, khối băng trực tiếp nổ tung, sức mạnh của vụ nổ toàn bộ đều đánh vào người con quái thú của cô bé.

Quái thú lập tức biến mất.

Cô bé thở phào một hơi, tiếp đó cô bé âm trầm nhìn Tần Mặc.

Cô ta muốn xem tiếp theo Tần Mặc còn có bản lĩnh gì.

“Không Gian Ngưng Tụ!” Cô bé quay đầu nhìn không gian, trong mắt mang theo một tia cười lạnh.

“Khống chế không gian à, vừa hay ta cũng biết.” Nói xong câu đó, cô ta liền ngưng tụ sức mạnh, Tần Mặc cũng cảm nhận được không gian xung quanh mình bị hạn chế, lập tức trong mắt anh hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nhưng Tần Mặc rất nhanh đã phản ứng lại.

“Chiêu này đối với ta căn bản không có tác dụng.” Tần Mặc lắc đầu, lập tức trên người anh tỏa ra không khí cực lớn.

Chương 308

Luồng không khí cực lớn này trực tiếp va vào sức mạnh khống chế không gian xung quanh.

Sức mạnh đó trực tiếp tan biến, Tần Mặc cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiếp đó anh lại nhìn chằm chằm cô bé.

Cô bé cũng nhíu chặt mày, xem ra thực lực của Tần Mặc quả thật rất đáng sợ.

Cô bé lại quay đầu nhìn không gian xung quanh mình, ngay khi ý niệm của cô ta vừa động, không gian xung quanh phát ra một tiếng "két", Tần Mặc cũng biết kỹ năng của mình đã bị cô bé này phá giải.

Nhưng Tần Mặc cũng không cảm thấy có gì, chỉ lại rút U Minh Kiếm của mình ra, đâm về phía cô bé.

Thân hình của cô bé này trông quả thật rất nhỏ, nhưng sức mạnh của cô ta lại có chút không giống với tưởng tượng của Tần Mặc.

Khi U Minh Kiếm đến trước mặt cô bé, cô bé liền trực tiếp dùng hai móng vuốt đỡ trước mặt.

Móng vuốt của cô ta và U Minh Kiếm va chạm vào nhau liền phát ra tiếng "keng", chỉ thấy móng vuốt của cô ta đột nhiên dài ra, tiếp đó cô ta thay đổi hướng tấn công của móng vuốt, cào về phía mặt Tần Mặc.

Thấy móng vuốt sắp đến trước mặt mình, Tần Mặc đột nhiên ngả người về phía sau, móng vuốt liền sượt qua má anh sang một bên.

Quan tài ở cách đó không xa trực tiếp bị cô bé cào rách, nhưng chiếc quan tài này cũng đã không còn tác dụng gì, dù sao cái kén mà cô bé ở bên trong đã thoát ra khỏi quan tài rồi.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lại nhìn chằm chằm cô bé.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Trên không trung phát ra tiếng ầm ầm, cô bé lúc này mới cảm thấy cơ thể mình có chút run rẩy.

Cô bé nhìn vào người mình, có lẽ là vì trước đây cô ta luôn ở trong kén, nên đối với những sức mạnh tự nhiên này quả thật có chút sợ hãi.

Tần Mặc cũng thấy được dáng vẻ này của cô bé, lập tức anh cảm thấy có chút kinh ngạc.

Điều này có phải cũng có nghĩa là loại sức mạnh này có thể khắc chế được cô bé không?

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Tần Mặc liền nhìn chằm chằm cô bé, trong mắt cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Xem ra những suy tính trước đây của ta đều là thừa thãi." Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó anh nhắm mắt lại, khống chế sức mạnh tự nhiên trong không khí.

Không lâu sau, sức mạnh tự nhiên trong không khí ngưng tụ lại, đánh về phía cô bé.

Cô bé vội vàng né sang một bên, tia sét đó đánh vào tảng đá bên cạnh, tảng đá đó lập tức nổ tung.

Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Sức mạnh của tia sét này quả thật đã mạnh lên rất nhiều, nhưng độ chính xác lần này có chút không ổn, dù sao trước đây những tia sét này có thể theo suy nghĩ của mình mà đuổi theo mục tiêu.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền nhìn về phía cô bé, nhưng lại nghĩ đến việc cô bé này dường như cũng có khả năng khống chế không gian, Tần Mặc liền hiểu ra.

Không sao, tiếp theo công kích của anh chỉ cần cẩn thận hơn một

chút là được.

Cô bé thở phào một hơi, cô ta lại âm trầm nhìn Tần Mặc, thấy sức mạnh của Tần Mặc mạnh như vậy, cô ta không thể lơ là cảnh giác nữa.

Tần Mặc cũng không nói nhảm với cô bé nhiều nữa, chỉ lại khống chế tia sét trên không trung, tia sét thứ hai lại đánh về phía cô bé.

Cô bé thấy tia sét lần này chỉ đánh về phía bên trái của mình, liền bĩu môi, tiếp đó cô ta ngưng tụ sức mạnh, dùng âm khí của mình để chống cự.

Nhưng ngay khi cô bé sắp rơi xuống bên trái, đột nhiên lại thay đổi hướng tấn công, đánh thẳng vào người cô ta.

Cô bé trừng lớn mắt, cô ta không ngờ tia sét lại như vậy, nên cô ta liền bất cẩn bị tia sét này làm bỏng cánh tay.

Cô ta nhìn vào cánh tay mình, thấy vết thương trên cánh tay, nắm đấm của cô ta liền siết chặt lại, có chút âm trầm nhìn Tần Mặc.

Đều là vì Tần Mặc, nếu không phải Tần Mặc, cánh tay của cô ta cũng sẽ không biến thành như vậy.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó anh nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nếu bây giờ đã dùng tia sét thứ hai đánh trúng người cô ta, vậy tia cuối cùng có phải cũng không cần lo lắng nữa không?

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm cô bé trước mặt, nhưng anh lại phát hiện sau khi tia sét đánh vào cánh tay cô bé, uy lực dường như có chút không giống, vì nửa cánh tay của cô bé đều biến thành màu đen.

Trên mặt cô bé cũng mang theo vẻ đau đớn, cô ta nhìn vào cánh tay mình.

Tần Mặc xoa cằm suy nghĩ.

"Chẳng lẽ là vì da thịt của cô bé này quá non, nên bị tia sét đánh trúng một cái mới bị thương nghiêm trọng như vậy sao?" Suy nghĩ nửa ngày, Tần Mặc cũng cảm thấy e là chỉ có lý do này mới có thể giải thích được, sau đó anh liền cười nhìn chằm chằm cô bé trước mặt.

"Tiếp theo ta không cần phải lo lắng nữa rồi." Nói xong câu đó, thân thể Tần Mặc từ từ bay lên không trung, không lâu sau, trên người anh lại truyền đến một luồng năng lượng khổng lồ.

Tần Mặc dùng luồng năng lượng khổng lồ này tấn công về phía cô bé.

"Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Luồng năng lượng này cũng là để khống chế sự di chuyển của cô bé.

Thấy những tinh thể băng này, cô bé liền hiểu Tần Mặc muốn làm gì, nên cô ta liền ngẩng đầu, nhìn chằm chằm tia sét ở cách đó không xa.

Tia sét thứ ba này sắp giáng xuống rồi, nhưng Tần Mặc lại vẫn luôn kiên trì, có thể thấy Tần Mặc là muốn để tia sét thứ ba này, toàn bộ đều giáng xuống người cô ta.

Tia sét đối với cô bé tổn thương quả thật là tương đối lớn, cô bé cũng biết mình tuyệt đối không thể chịu đựng được tia sấm sét này nữa.

Lập tức, cô bé nhắm mắt lại, cô ta dùng ý niệm khống chế những tinh thể băng xung quanh, muốn trực tiếp nghiền nát những tinh thể băng này.

Những tinh thể băng này cũng như mong muốn phát ra tiếng "két".

Trong mắt cô bé mang theo một tia cười lạnh, cô ta quay đầu nhìn

những tinh thể băng xung quanh, nhưng nụ cười của cô ta lại trực tiếp cứng đờ trên mặt.

"Chuyện gì thế này?" Cô bé không hiểu, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của cô ta, nên anh giải thích với cô ta.

"Những tinh thể băng này không phải có thể phá vỡ một cách tùy tiện đâu, hơn nữa ta hiện đang dùng sức mạnh của mình không ngừng duy trì những tinh thể băng này." Tần Mặc biết tia sét thứ ba này, không cần mình khống chế cũng có thể trực tiếp giáng xuống, nên anh chỉ cần khống chế sự di chuyển của cô bé là được.

Trong lòng cô bé chùng xuống, là cô ta đã quá tự tin vào thực lực của mình, nếu không cũng sẽ không xảy ra tình huống như vậy.

Nhưng không đợi cô bé kịp phản ứng, tia sét thứ ba đã trực tiếp giáng xuống người cô ta, cô bé lại hét lên một tiếng thảm thiết, cô ta nằm sấp trên đất.

Cô bé nhìn vào hai vai của mình.

Thực ra tia sét vừa rồi là muốn đánh vào đầu cô ta, chỉ là vào thời khắc mấu chốt, cô ta đã xé rách không gian, nên hai tia sét mới bị tách ra, lần lượt giáng xuống hai vai của cô ta.

Xương trên hai vai của cô ta đều lộ ra trước mặt nhóm Tần Mặc, xương đó trực tiếp biến thành màu đen.

Chương 309

Bàn Tử ở bên cạnh nuốt nước bọt.

“Sao tôi có cảm giác sức phòng ngự của cô bé này hơi yếu nhỉ.” Tần Mặc cười cười, nhưng anh không giải thích với Bàn Tử, vì anh biết, không bao lâu nữa mình có thể giải quyết được cô bé này, đến lúc đó nói gì với Bàn Tử cũng không muộn.

Cô bé ngẩng đầu, âm trầm nhìn Tần Mặc.

Bây giờ cô ta đã bị thương nghiêm trọng như vậy, phải kịp thời bổ sung năng lượng, nếu không cô ta nhất định sẽ bị Tần Mặc đánh bại.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, cô ta liền quay đầu nhìn xung quanh, cô ta chọn Lương sư gia ở gần cô ta nhất, hơn nữa thực lực của Lương sư gia cũng không ra sao.

Cô ta trực tiếp lao về phía Lương sư gia.

Vốn dĩ Lương sư gia đang xem trận chiến, thấy tốc độ của cô bé đột nhiên trở nên nhanh như vậy, Lương sư gia liền trừng lớn mắt, trong mắt mang theo vẻ không thể tin nổi.

Nhưng Lương sư gia đã bị dọa đến ngây người, nên ông ta ngay cả né tránh cũng không né.

Bàn Tử ở bên cạnh chửi một câu, tiếp đó anh vội vàng đến trước mặt Lương sư gia.

Dù sao đi nữa, anh cũng không thể trơ mắt nhìn Lương sư gia chết ở đây được, mặc dù suốt chặng đường qua Lương sư gia cũng chẳng làm được việc gì tốt, thậm chí ban đầu còn muốn liên hợp với Vương lão bản để đối phó họ.

Bàn Tử trực tiếp dùng dao găm đỡ trước mặt.

Cô bé lại cười lạnh một tiếng, trực tiếp đoạt lấy con dao găm trong tay Bàn Tử, tiếp đó cô ta liền thay đổi hướng tấn công của con dao găm.

Mắt thấy con dao găm sắp đâm vào người Bàn Tử thì đột nhiên bị một vũ khí chặn lại.

Cô bé bị chấn lui, nó lại quay đầu trừng mắt nhìn Tần Mặc, sao kẻ này cứ luôn xuất hiện vào thời khắc quan trọng để phá đám thế nhỉ?

Tần Mặc cũng đã thấy cô bé.

Thấy bộ dạng này, Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng, nói với nó. "Ngươi nói xem, tại sao ngươi lại muốn làm hại người khác?

Dù sao đi nữa, mấy người này cũng là đồng đội của tôi, ngươi không thể bắt tôi trơ mắt nhìn ngươi ở đây bắt nạt đồng đội của tôi được chứ?" Nói xong, Tần Mặc đưa tay ra, thanh U Minh Kiếm như có mắt, bay trở về tay anh.

Tần Mặc cầm U Minh Kiếm chỉ vào cô bé trước mặt. "Buông đao đồ tể, lập địa thành Phật.

Ngươi bây giờ lập tức quay về kén tằm kia, tôi còn có thể xem xét tha cho ngươi." Nhưng cô bé lười đáp lại Tần Mặc, chỉ tiếp tục tấn công về phía Bàn Tử. "Nếu ngươi đã cố chấp không tỉnh ngộ như vậy, thì đừng trách tôi!" Nói xong, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Một tảng đá khổng lồ xuất hiện trước mặt Bàn Tử.

Thấy tảng đá, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nhưng tay của cô bé kia lại đâm xuyên qua tảng đá.

Thấy bàn tay nhỏ bé như vậy, tim Bàn Tử thót lên một cái, móng vuốt trên tay này sắc bén như thế, anh không phải là đối thủ của cô bé này.

Suy nghĩ một chút, Bàn Tử liền nhìn vào con dao găm trong tay mình, anh ta trực tiếp dùng dao đâm về phía tay của cô bé.

Nhưng tay của cô bé lại vô cùng cứng rắn, nên cú đâm này không hề làm nó bị thương.

Tần Mặc nhân cơ hội này đến bên cạnh tảng đá, đá một cú vào nó, cô bé cũng chịu một lực tác động nhất định, lùi về phía sau một khoảng khá xa.

Ổn định thân hình xong, cô bé nhíu mày, âm trầm nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của cô bé, liền cười lạnh một tiếng. "Tôi lười lãng phí thời gian với ngươi ở đây nữa rồi." Nói xong, Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Lương sư gia bên cạnh. "Hai người còn ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau chạy đi?" Hai người họ lúc này mới phản ứng lại, sau đó vội vàng gật đầu, quay người rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng hai người, Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, rồi lại tiếp tục nhìn chằm chằm vào cô bé ở cách đó không xa.

Trong lòng cô bé lúc này cũng có chút oán hận.

Nhưng Tần Mặc không nói nhảm với cô bé này, chỉ lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh của mình. "Ngưng Băng Quyết!" "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Tần Mặc biết hai kỹ năng này của mình không thể ảnh hưởng lẫn nhau.

Nếu đã vậy, anh sẽ chồng chúng lên nhau, như thế uy lực sẽ càng lớn hơn.

Hai kỹ năng này trực tiếp bay đến trước mặt cô bé, cô bé có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hai kỹ năng xung quanh.

Kỹ năng của băng và lửa sao có thể dung hợp lại với nhau được?

Cô bé không hiểu, nhìn Tần Mặc.

Thực ra chủ yếu là vì trên người Tần Mặc có tồn tại của khí tức, Tần Mặc có thể dùng khí tức để cân bằng hai loại sức mạnh này.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi dùng hai kỹ năng này tiến lại gần cô bé.

Cô bé lập tức cảm thấy có chút khó chịu, nó cắn chặt răng quay đầu nhìn ngọn lửa gần nhất.

Nó trực tiếp dùng móng vuốt của mình cào về phía ngọn lửa.

Nhưng ngọn lửa này của Tần Mặc không phải là lửa thường, dù sao cũng là do Tần Mặc dùng thiên hỏa ngưng tụ thành, nên sau khi móng vuốt của nó tiếp cận ngọn lửa, móng vuốt liền bị bỏng. "Năng lượng trên người ngươi là âm khí, nên ngươi căn bản không thể đối phó với thiên hỏa này được." Nghe Tần Mặc nói vậy, cô bé nhíu chặt mày, nhưng suy nghĩ một hồi, nó vẫn nhìn vào cổ tay mình, nó cắt rách cổ tay mình, máu trên người trực tiếp chảy ra.

Máu trên người nó có dược tính nhất định, nó vừa hay có thể dùng dược tính này để đối phó với ngọn lửa của Tần Mặc.

Máu này được vẩy thẳng lên ngọn lửa của Tần Mặc, ngọn lửa của Tần Mặc cũng bắt đầu rung chuyển.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ máu của cô bé này còn có tác dụng đặc biệt.

Nhưng không sao cả.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhìn những ngọn lửa xung quanh.

Ngọn lửa lại xuyên qua khối băng, từ từ lùi về phía sau, khối băng tiến lên phía trước, trực tiếp đóng băng máu của cô bé kia.

Chương 310

Máu của cô bé rơi thẳng xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh.

Gương mặt cô bé lộ vẻ tức giận, không ngờ Tần Mặc lại có thể tùy ý khống chế hai kỹ năng này.

Năng lực của Tần Mặc quả thực khiến nó cảm thấy có chút khó tin.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, nhìn cô bé.

Anh muốn xem xem tiếp theo cô bé còn có thể làm được gì.

Cô bé lại nhìn chằm chằm vào khối băng xung quanh, đưa móng vuốt ra, cào về phía khối băng.

Móng vuốt của nó cào thẳng vào khối băng, khối băng cũng xuất hiện một vết nứt, nhưng khối băng lại nhân cơ hội này xâm nhập vào cơ thể nó.

Cô bé lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh truyền đến từ trên người mình.

Vốn dĩ máu của nó vẫn có thể lưu thông, nhưng sau khi có luồng khí lạnh này, máu của nó trực tiếp biến thành khối băng.

Đồng thời, những ngọn lửa xung quanh cũng tiến lại gần nó.

Cô bé bây giờ có thể cảm nhận được bên trong cơ thể rất lạnh, nhưng bề mặt thì sắp bị nướng chín.

Cô bé cắn chặt răng cố gắng chống cự, nhưng Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian với nó nữa.

Tần Mặc nhìn U Minh Kiếm trong tay mình, truyền sức mạnh vào trong đó.

Giây tiếp theo, Tần Mặc dùng U Minh Kiếm tấn công về phía cô bé, U Minh Kiếm lúc này cũng mang theo khí tức khổng lồ chém tới.

Cô bé không còn cách nào khác, đành phải đưa cánh tay ra đỡ.

Nhưng âm khí xung quanh đã không thể chống lại ngọn lửa nữa, nên nó trực tiếp bị lửa thiêu cháy.

Cô bé hét lên một tiếng thảm thiết, vội vàng nằm rạp xuống đất, không ngừng lăn lộn.

Ở một bên khác, Lão Dương thấy cảnh này liền trợn to mắt, sau đó ông ta dùng sức đẩy mạnh A Ninh.

A Ninh vốn đã không trụ nổi, trực tiếp ngã về phía sau.

Hạo Thiên Chân để ngăn A Ninh rơi xuống vách núi, vội vàng kéo cô lại, A Ninh lúc này mới đứng vững được.

Nhưng Lão Dương lại vô cùng điên cuồng đi đến bên cạnh cô bé kia, miệng không ngừng nói: "Đừng, tuyệt đối đừng." Thấy Lão Dương như vậy, Hạo Thiên Chân nhíu mày.

Mắt thấy tay của Lão Dương sắp chạm vào ngọn lửa, Tần Mặc trực tiếp lộn một vòng đến trước mặt ông ta, nắm lấy tay ông ta, rồi dùng sức đẩy mạnh về phía sau, Lão Dương liền mất hết sức lực.

Lão Dương âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc. "Là ngươi đã hại chết mẹ ta, trả mẹ lại cho ta." Nói xong, Lão Dương dùng cánh tay còn lại đánh về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc cũng đã nắm được cánh tay này của ông ta. "Đầu óc anh bây giờ có chút không tỉnh táo, anh cứ ngoan ngoãn ở đây cho tôi." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp lấy dây thừng từ trên người ra, trói hai tay Lão Dương lại.

Lão Dương không ngừng chửi rủa Tần Mặc, Tần Mặc lười để ý đến ông ta, trực tiếp lấy băng dính ra bịt miệng ông ta lại.

Sau đó, Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, ngồi xuống tảng đá bên cạnh, lại nhìn cô bé đang bị thiêu cháy bên này.

Cô bé này bây giờ đã không còn khả năng sống sót, nên Tần Mặc cũng không cần phải lo lắng nhiều.

Giọng nói của hệ thống cũng vang lên. [Keng, tiêu diệt sinh vật trong mộ thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân. "Cậu thế nào rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Hạo Thiên Chân lắc đầu, có chút lo lắng nói với Tần Mặc. "Anh thế nào rồi?

Không bị Lão Dương làm bị thương chứ?" "Yên tâm đi, với thực lực của ông ta còn chưa làm tôi bị thương được đâu." Nói rồi Tần Mặc quay đầu, liếc nhìn Lão Dương bên cạnh.

Bàn Tử có chút không hiểu, hỏi Tần Mặc: "Ông ta rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Theo logic thông thường, cô bé kia đã bị thiêu chết, ông ta không phải nên hồi phục lại rồi sao?" "Lúc đầu ông ta đúng là bị oán niệm khống chế, sau đó có lẽ là do chấp niệm của chính ông ta tác quái.

Không cần quan tâm, cứ để ông ta nghỉ ngơi ở đây, một lát sẽ bình tĩnh lại thôi." Tần Mặc nói xong liền nhìn Lão Dương, Lão Dương bây giờ đã bị họ trói vào một tảng đá, hoàn toàn không thể qua được.

A Ninh nhíu mày, nhìn chằm chằm Lão Dương ở cách đó không xa. "Thảo nào ngay từ đầu tôi đã cảm thấy Lão Dương này có gì đó không ổn, xem ra đúng là có vấn đề thật." Tần Mặc "ừ" một tiếng. "Không cần quan tâm ông ta, mấy người các người vừa rồi không sao chứ, oán niệm của nó chắc không thể khống chế được các người đâu." Mặc dù thực lực của cô bé kia cũng khá, nhưng oán niệm của nó

nhiều nhất cũng chỉ có thể khống chế được người có chấp niệm sâu sắc.

Trong số những người có mặt, ngoài Lão Dương có chấp niệm sâu sắc, những người khác chắc là đều ổn. "Chúng tôi không sao." "Không sao là tốt rồi, chúng ta cứ ở đây một lúc, rồi hãy đi tiếp." Nói rồi Tần Mặc lại nhìn Lão Dương, nhưng Tần Mặc lười để ý đến ông ta, chỉ lấy ra một miếng vải sạch, ngồi lau thanh bảo kiếm trong tay.

Hạo Thiên Chân ngồi xuống cạnh Tần Mặc, nhớ lại lúc đầu Tần Mặc và Trương Kỳ Lân trao đổi, cậu liền nhìn Tần Mặc. "Đúng rồi, Trương Kỳ Lân ở đâu rồi?" Tần Mặc trong mắt lộ ra ý cười nhàn nhạt. "Yên tâm đi, không bao lâu nữa Trương Kỳ Lân sẽ đến thôi.

Cậu đang nhớ anh ta à?" Hạo Thiên Chân đảo mắt, xua tay. "Tôi nào có nhớ, chỉ là hơi lo lắng thôi." "Không cần lo cho anh ta, thực lực của anh ta cũng khá ổn, chắc chắn có thể bình an vô sự đến đây." "Vậy được rồi." Hạo Thiên Chân không nói thêm gì nữa, chỉ quay đầu nhìn Lão Dương bên cạnh. "Thật ra Lão Dương cũng rất đáng thương.

Ở trong ngôi mộ này lâu như vậy, sống dở chết dở, thậm chí còn luôn bị chấp niệm khống chế." "Đợi ông ta nghĩ thông suốt là được rồi." Nghỉ ngơi ở đây một lúc, Tần Mặc lúc này mới đi đến bên cạnh Lão Dương, đặt tay lên đầu ông ta.

Sau khi khí tức tiến vào cơ thể Lão Dương, oán khí bên trong liền trực tiếp va chạm với khí tức của Tần Mặc.

Nhưng oán khí này dù sao cũng đã không còn nguồn gốc, không bao lâu đã bị Tần Mặc đẩy ra ngoài cơ thể.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi nhìn Lão Dương.

Dù sao đi nữa, bây giờ cũng đã giúp ông ta trục xuất oán khí ra ngoài, tiếp theo có ổn hay không là tùy vào chính ông ta.

Chương 311

Cứ như vậy qua đi vài phút, Lão Dương đột nhiên tỉnh lại, trong mắt ông ta mang theo vẻ nghi hoặc nhìn Tần Mặc. "Tôi vừa rồi bị làm sao vậy?" Tần Mặc nhìn Lão Dương. "Không có gì." Lão Dương muốn đưa tay lên vỗ đầu mình, nhưng lại phát hiện mình bị người ta trói lại.

Hạo Thiên Chân đến bên cạnh Lão Dương, cởi dây trói cho ông ta.

Lão Dương lúc này mới nhíu mày, nhìn mấy người Tần Mặc. "Tôi vừa rồi hình như có một giấc mơ, trong mơ tôi đã ra tay với mấy người các người." "Đó không phải là mơ." Tần Mặc nhìn Lão Dương, Lão Dương sững sờ tại chỗ, lẽ nào mình thật sự đã làm chuyện đó? "Xin lỗi, tôi không cố ý ra tay với mọi người, tôi chỉ là..." Chưa đợi Lão Dương nói xong, Tần Mặc đã tùy ý xua tay. "Tất cả chúng ta đều hiểu rõ, nên anh không cần phải giải thích với chúng tôi ở đây, hơn nữa mọi người đều rất bận.

Thôi đừng nói những chuyện vô ích này nữa." Nói rồi Tần Mặc đứng dậy, sau đó quay đầu nhìn xung quanh, xác định phương hướng.

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị dẫn mấy người họ đi tiếp về phía trước, đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó.

Tần Mặc liền nheo mắt, trong mắt cũng hiện lên vẻ cảnh giác, nhìn những người bên cạnh. "Mọi người có nghe thấy tiếng động gì không?" [Keng, phát hiện sinh vật trong mộ, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Ngay khi Tần Mặc vừa nói xong câu này, hệ thống đã trực tiếp nhắc nhở Tần Mặc.

Tần Mặc lập tức quay đầu nhìn xung quanh.

Lúc này tim Lão Dương cũng thót lên một cái. "Hình như đúng là

có thứ gì đó." Chưa đợi Lão Dương nói nhiều, cách đó không xa đã truyền đến tiếng 'răng rắc, răng rắc', Tần Mặc nhìn về phía đó, liền thấy cách đó không xa có một con Giao Long cực lớn. "Là một con Giao Long." Hạo Thiên Chân nắm chặt nắm đấm, con Giao Long này trông rất đáng sợ. "Chết tiệt!

Mọi người!

Là một con Giao Long ba mắt." Bàn Tử bên cạnh nuốt nước bọt.

Tần Mặc nắm chặt U Minh Kiếm trong tay.

Con Giao Long ba mắt này tuyệt đối không dễ đối phó.

Anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Mọi người cẩn thận một chút, tôi sẽ đối phó với con Giao Long ba mắt này." "Nhưng con Giao Long ba mắt này trông không đơn giản như vậy, anh thật sự có thể đánh thắng nó sao?" Bàn Tử nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc khẽ thở ra một hơi. "Không sao." Nói rồi, Tần Mặc cầm U Minh Kiếm trong tay, chỉ vào con Giao Long ba mắt ở cách đó không xa.

Giao Long ba mắt cũng đã thấy nhóm Tần Mặc, chỉ thấy nó há cái miệng lớn như chậu máu, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, dùng U Minh Kiếm trong tay đối đầu với con Giao Long ba mắt này.

Sau khi Giao Long ba mắt bị Tần Mặc đánh lui, nó liền vung đuôi, quật về phía mấy người Bàn Tử.

Bàn Tử vội vàng vừa lăn vừa bò chạy sang bên cạnh. "Mấy người các người rời khỏi đây trước đi, tôi ở đây chặn hậu." Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử liền đáp một tiếng, anh ta cũng vội vàng chạy sang một bên khác.

Lão Dương, Hạo Thiên Chân và mấy người còn lại cũng vội vàng chạy về phía sợi xích sắt lúc nãy, họ men theo sợi xích sắt trèo lên

trên.

Tần Mặc thì dùng U Minh Kiếm trong tay không ngừng tấn công con Giao Long ba mắt này.

Tốc độ của Giao Long ba mắt khá nhanh, ngay khi nó lại lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc liền gầm lên một tiếng. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Trước mặt Tần Mặc lập tức xuất hiện một khối băng tinh cực lớn.

Đầu của Giao Long ba mắt đập thẳng vào băng tinh của Tần Mặc, băng tinh của Tần Mặc lập tức xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, vội vàng chạy về phía sau.

Thật ra Tần Mặc cũng không chắc chắn có thể giải quyết được con Giao Long ba mắt này, nên anh không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Không bao lâu sau, Tần Mặc cũng đến chỗ xích sắt, mấy người họ đã chạy lên từ sớm, Tần Mặc một chân đạp lên xích sắt, thân hình anh bay vút lên trên.

Tần Mặc vừa mới đáp đất đã nghe thấy bên dưới lại truyền đến tiếng ầm ầm, Tần Mặc quay đầu lại thì thấy con Giao Long ba mắt đang đuổi theo sau lưng họ.

Thân hình con Giao Long ba mắt này rất lớn, nó cuộn mình giữa không trung, trực tiếp lấp đầy cả hang động. "Mọi người mau đi." Tần Mặc nhìn mấy người họ.

Hạo Thiên Chân thì đi phía trước dẫn đường cho họ.

Nhưng chạy chưa được bao lâu, Lương sư gia đã kiệt sức, ông ta trực tiếp ngã xuống đất, rồi ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác ở cách đó không xa. "Đừng đi, cứu tôi với." Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Lương sư gia, vội vàng chạy lại đỡ ông ta dậy,

sau đó mấy người họ lại tiếp tục chạy về phía trước.

Một lát sau, Hạo Thiên Chân lại quay đầu nhìn Tần Mặc, lớn tiếng hét lên: "Tần Mặc, anh mau qua đây, đừng ở đó dây dưa với nó nữa." Tần Mặc lúc này mới quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, sau đó đáp một tiếng, chạy về phía cậu.

Nhưng con Giao Long ba mắt kia lại không chịu dễ dàng buông tha cho nhóm Tần Mặc như vậy, nên nó trực tiếp dùng đuôi quật vào tảng đá phía trước.

Tảng đá này trực tiếp nổ tung, chặn Tần Mặc ở bên này.

Tần Mặc đương nhiên có thể lật qua tảng đá sang bên kia, chỉ là bây giờ tốc độ của Tần Mặc đã bị chậm lại, nên con Giao Long ba mắt cũng đã nắm lấy cơ hội, lao đến cắn Tần Mặc.

Tần Mặc dùng U Minh Kiếm trong tay chặn trước mặt, con Giao Long ba mắt cắn chặt lấy U Minh Kiếm.

Giao Long ba mắt muốn cắn gãy U Minh Kiếm của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại xoay nhẹ một cái, một chiếc răng của nó liền bị bẻ gãy.

Ngay khi con Giao Long ba mắt lùi về phía sau, Tần Mặc đã lăn một vòng sang bên kia.

Con Giao Long ba mắt lúc này lại nhìn chằm chằm vào bóng lưng của nhóm Tần Mặc, sau đó nó phát ra một âm thanh đặc biệt.

Tần Mặc nhíu mày, anh nhìn con Giao Long ba mắt, sau đó cũng phát ra một tiếng rồng gầm, muốn ngăn cản nó.

Sau khi tiếng rồng gầm của Tần Mặc vang lên, con Giao Long ba mắt kia liền sững sờ tại chỗ.

Chương 312

Nó có chút khó tin nhìn Tần Mặc, sao tên nhóc này lại có thể phát ra tiếng rồng gầm?

Tần Mặc cũng nhìn con Giao Long ba mắt ở cách đó không xa, sau khi hừ lạnh một tiếng, một luồng năng lượng khổng lồ từ trên người Tần Mặc tỏa ra. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đánh thủ ấn này ra ngoài.

Thủ ấn bay thẳng về phía con Giao Long ba mắt ở cách đó không xa, sau khi đến trước mặt nó thì va chạm vào người nó.

Giao Long ba mắt bị Tần Mặc đánh lùi lại một khoảng, nó có chút âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc, không ngờ trên người tên nhóc này lại có tồn tại của khí tức, nếu đã vậy, e là nó muốn đối phó với tên nhóc này cũng không đơn giản như vậy.

Suy nghĩ một chút, nó lại bay lên giữa không trung, Tần Mặc bây giờ không có cách nào tấn công nó, anh cũng chỉ có thể tiếp tục dẫn Hạo Thiên Chân và mấy người họ chạy về phía trước.

Con Giao Long ba mắt kia lại phát ra âm thanh, ngay khi Tần Mặc chuẩn bị dẫn mấy người họ rời khỏi đây, cách đó không xa lại bay tới một con Giao Long ba mắt nữa. "Sao lại có thêm một con nữa?" Bàn Tử trợn to mắt, nắm đấm siết chặt, Tần Mặc cũng vội vàng đến phía trước, chặn con Giao Long ba mắt kia. "Màu sắc của hai con Giao Long ba mắt này hình như không giống nhau, một con màu đỏ, một con màu tím." Con màu đỏ bay đến bên cạnh con Giao Long ba mắt màu tím.

Hai con chúng phát ra một trận âm thanh, xem ra chúng đang giao tiếp. "Nếu đối phó một con thì tôi còn có chút tự tin, nhưng hai con thì

không chắc." Tần Mặc nheo mắt.

Thực lực của mình cũng khá, vừa rồi Tần Mặc không muốn ở đó chiến đấu với con Trương Kỳ Lân này là để phòng ngừa bên trong còn có sinh vật mộ huyệt khác xuất hiện, nhưng không ngờ nó vẫn triệu hồi đồng bọn của mình.

Bây giờ họ muốn thoát khỏi đây e là không đơn giản, nhưng ở lại chiến đấu cũng không thực tế. "Hay là tôi ở đây đối phó với nó đi!

Mọi người cũng là vì tôi mới đến đây." Lão Dương nói xong, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày, anh liếc nhìn Lão Dương bên cạnh. "Lúc này không cần anh ra mặt, tôi có thể đối phó được chúng." Nói rồi Tần Mặc bước lên một bước. "U Minh Bạo Liệt!" Một sức mạnh khổng lồ từ trên người Tần Mặc tỏa ra, đánh về phía hai con Giao Long ba mắt ở cách đó không xa.

Đồng thời, Tần Mặc cũng quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân. "Dẫn họ tiếp tục chạy về phía trước." Hiểu được ý của Tần Mặc, Hạo Thiên Chân liền đáp một tiếng, cậu ta liền dẫn Lão Dương và mấy người họ đi về phía vách núi cheo leo ở một bên khác.

Họ men theo vách núi cheo leo, không ngừng chạy về phía trước.

Tần Mặc thì nhìn chằm chằm hai con Giao Long ba mắt trước mặt.

Lúc này kỹ năng của Tần Mặc đã va chạm vào người chúng, trên người một trong hai con Giao Long ba mắt xuất hiện một vết thương, còn con kia vẫn bình an vô sự.

Hai con chúng nhìn nhau, dường như đang tiến hành giao tiếp giữa chủng tộc, ngay lập tức có một con đuổi theo nhóm Giao Long ba mắt.

Tần Mặc đương nhiên không thể trơ mắt nhìn nó qua tấn công

mấy người kia, nên Tần Mặc đã chặn trước mặt con Giao Long ba mắt này, lấy ra U Minh Kiếm, đánh về phía nó.

Con Giao Long ba mắt này trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui, nó có chút bực bội nhìn Tần Mặc, sau đó nó đưa đuôi ra, quật về phía Tần Mặc.

Con Giao Long ba mắt kia cũng ở đây đối phó với Tần Mặc, trực tiếp triển khai thế gọng kìm.

Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân ở một bên khác, nếu đã như vậy, thì mình qua tìm họ trước đã.

Nghĩ rõ ràng rồi, Tần Mặc nhìn hai con Giao Long ba mắt trước mặt. "Tôi không có thời gian để trì hoãn với hai người ở đây đâu." Nói rồi, trên người Tần Mặc lại tỏa ra khí tức khổng lồ.

Khí tức này trực tiếp áp chế hai con Giao Long ba mắt, khiến chúng không thể động đậy. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc lại khống chế không gian một chút, sau đó anh vội vàng đuổi theo về phía bên kia, không bao lâu sau anh đã cùng Hạo Thiên Chân và mấy người kia đến một hang động. "Hang động này khá kín đáo, hơn nữa trông cũng rất hẹp, chắc là hai con Giao Long ba mắt kia trong thời gian ngắn không thể đuổi tới được." Tần Mặc gật đầu, sau đó anh quan sát kỹ ở đây, rất nhanh anh đã phát hiện trên mặt đất có một bộ xương khô.

Tần Mặc đi đến bên cạnh bộ xương này, liền phát hiện xung quanh nó có một số trang bị.

Hạo Thiên Chân cúi người xuống xem xét một chút, rồi nói với mấy người Tần Mặc. "E là cũng là người đến đây thăm dò ngôi mộ này trước đây, nhưng chắc là đã chết ở đây rồi." Bàn Tử thì đang xem xét kỹ lưỡng ở đây, một lúc sau anh ta phát hiện bên cạnh có một cái ví, liền nhặt nó lên. "Bàn Gia tôi vào đây chẳng được bảo vật gì,

nhưng nếu thật sự lấy được một cái ví thì cũng khá tốt đấy." Nói rồi anh ta trực tiếp mở cái ví này ra.

Đúng lúc này, Lão Dương bên cạnh nhìn vào cái ví này, ông ta nuốt nước bọt, rồi trực tiếp vồ lấy cái ví.

Bàn Tử không cầm chắc cái ví, liền bị Lão Dương giật lấy. "Anh làm gì vậy?" Bàn Tử không hiểu nhìn Lão Dương, Lão Dương lắc đầu. "Không có gì." Bàn Tử bĩu môi. "Không phải chỉ là một cái ví thôi sao?

Anh tưởng trong cái ví này thật sự có bao nhiêu tiền à, anh trông như kẻ hám tiền mờ mắt vậy, đến cái ví cũng phải giật." Hừ lạnh một tiếng, Bàn Tử trực tiếp ngồi xuống tảng đá bên cạnh, chỉ là một cái ví thôi mà, bây giờ đối phương đã giật đi rồi, thì anh ta cũng không cần nữa.

Tần Mặc thì nhìn chằm chằm Lão Dương, nheo mắt.

Lão Dương cũng không nói nhiều, chỉ ngồi xuống tảng đá bên cạnh, rồi nhìn chằm chằm cái ví trong tay.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh, quan sát kỹ lưỡng ở đây. "Ở đây có khá nhiều hang động, chúng ta cứ tìm ở đây trước, xem có lối ra không đã." Bàn Tử gật đầu, sau đó anh ta đứng dậy bắt đầu quan sát.

Hạo Thiên Chân cũng không có việc gì, liền cùng Lương sư gia và mấy người họ không ngừng tìm kiếm ở đây.

Nhưng qua không bao lâu, A Ninh đã phát hiện trên mặt đất có một quyển sổ tay, cô đi về phía quyển sổ, xem xét kỹ lưỡng. "Cái này chắc là có người để lại, mọi người mau qua đây xem." Tần Mặc nhìn quyển sổ tay này, sau đó đọc kỹ, một lúc sau anh nhìn mấy người trước mặt. "Xem ra chắc là trước đây có người đã đến nơi này, còn bị

truy đuổi, nên mới để lại quyển sổ tay như vậy." Mấy người họ gật đầu, Tần Mặc cũng đang xem xét kỹ, đúng lúc này hệ thống của Tần Mặc đột nhiên thông báo. [Keng, phát hiện sinh vật trong mộ, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Tần Mặc không hiểu quay đầu nhìn xung quanh, ở đây hình như không có gì cả, sao hệ thống lại đột nhiên nhắc nhở mình nhỉ?

Nhưng Tần Mặc biết hệ thống tuyệt đối sẽ không sai, nên anh có chút cảnh giác nắm chặt U Minh Kiếm trong lòng.

Chương 313

Lúc này, đột nhiên có một bóng đen tấn công về phía Tần Mặc, Tần Mặc vội vàng bước sang một bên, đồng thời đẩy Hạo Thiên Chân một cái, Hạo Thiên Chân ngã ngồi xuống đất.

Đợi đến khi cậu ta phản ứng lại thì đã thấy bộ xương khô kia đang tấn công bọn họ.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, cậu quay đầu nhìn Tần Mặc ở một bên khác. "Cẩn thận một chút." Tần Mặc thì lấy ra U Minh Kiếm của mình, chỉ vào bộ xương khô ở cách đó không xa.

Bộ xương khô kia thì nhìn Lão Dương ở một bên khác, Lão Dương trực tiếp lấy ra một món đồ từ trên người, chỉ vào Tần Mặc.

Tần Mặc thấy Lão Dương như vậy liền nheo mắt, Lão Dương thì cười lạnh một tiếng nói với Tần Mặc. "Các ngươi chắc hẳn rất tò mò bộ xương này là ai nhỉ, tôi nói cho các ngươi biết, bộ xương này chính là bản thể của tôi." Hạo Thiên Chân bên cạnh sững sờ tại chỗ, cậu bước lên một bước. "Anh điên rồi sao?

Sao anh có thể nói ra những lời như vậy?

Bộ xương là bộ xương, anh là anh, anh và bộ xương này căn bản không giống nhau!" "Bộ xương này vốn là của tôi.

Khi vừa đến nơi này tôi mới nhớ ra, ban đầu tôi đã chết ở đây rồi.

Tôi của hiện tại là do cây thanh đồng sao chép ra, tôi đã giết chết chính mình, nên bản sao chép này mới có thể sống trên thế giới này!" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh không ngờ Lão Dương lại dễ dàng bị khống chế như vậy.

Bộ xương thì cứ thế nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cũng

nhìn bộ xương, giây tiếp theo Tần Mặc đã lao về phía bộ xương, tấn công nó.

Lão Dương nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân ở cách đó không xa. "Chỉ cần mấy người các ngươi chết ở đây, thì sẽ không ai biết bản thể của ta đã chết, trên thế giới này cũng chỉ còn lại một mình ta là độc nhất vô nhị." "Anh vốn dĩ đã là độc nhất vô nhị rồi, cho dù ở đây có bộ xương khô cũng chưa chắc là của anh." Hạo Thiên Chân cứ thế nhìn Lão Dương, trong mắt lộ vẻ không hiểu, sao Lão Dương cứ luôn như vậy nhỉ? "Các ngươi căn bản không biết!" “Ban đầu, tôi và đồng bạn của mình cùng đến đây, nhưng tôi bị mắc kẹt lại, còn đồng bạn của tôi thì đã trốn thoát.

Tôi bảo cậu ta cứu tôi, nhưng cậu ta lại không thèm ngoảnh đầu lại mà bỏ đi.” “Sau đó tôi bị sao chép ra, bản thể muốn tôi cứu hắn, nhưng tôi đã thẳng thừng từ chối!” Lão Dương cười lạnh một tiếng.

Hắn lấy ra một tấm chứng minh thư từ trong ví, đặt trước mặt Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

“Thấy chưa?

Tấm chứng minh thư này chính là tôi!

Cũng chính là bộ xương khô này!” Tần Mặc đưa mắt nhìn tấm chứng minh thư, nhưng không nói nhiều, chỉ cười lạnh một tiếng.

“Xem ra anh đúng là bị mê hoặc không nhẹ rồi.” Tần Mặc vừa dứt lời đã biến mất tại chỗ, đợi đến khi Lão Dương kịp phản ứng, Tần Mặc đã xuất hiện ngay bên cạnh hắn.

Tần Mặc đưa thẳng tay ra, đặt lên cổ Lão Dương, thân thể Lão Dương lập tức sững sờ tại chỗ, vẻ mặt có chút khó tin, không ngờ tốc độ phản ứng của Tần Mặc lại nhanh đến thế.

Tần Mặc cười lạnh, rồi quay đầu nhìn về phía bộ xương khô cách

đó không xa.

Bộ xương khô kia vừa bị Tần Mặc đánh lui, đợi đến khi nó phản ứng lại thì Tần Mặc đã đến bên cạnh Lão Dương.

Thấy vậy, nó lập tức lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân đang ở gần mình nhất.

"Các anh bắt Lão Dương lại trước đi, lát nữa tôi sẽ quay lại nói chuyện với anh ta." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, anh biết lát nữa Tần Mặc chắc chắn sẽ khai sáng cho Lão Dương, nếu đã vậy thì anh cũng không cần nói nhiều nữa, chỉ cần đứng đây chờ là được.

Tần Mặc lập tức rời khỏi chỗ đó, không lâu sau, Tần Mặc đã đối đầu với bộ xương khô ở cách đó không xa.

Sức mạnh của bộ xương khô đó khá lớn, nhưng may là nó mới chỉ ở đây ba năm.

Trong ba năm này, mặc dù sức mạnh của nó cũng đã tăng lên phần nào, nhưng âm khí mà nó hấp thụ không đặc biệt nhiều, cũng không có cách nào chống lại được Tần Mặc.

Chẳng bao lâu, Tần Mặc đã tìm thấy cơ hội, dùng U Minh Kiếm của mình chém một nhát lên người bộ xương khô, khiến nó bị đánh bay ra sau.

Nó lại ngẩng đầu lên, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó, nhưng chỉ cười lạnh một tiếng rồi không phí lời với nó nữa.

Dù sao thì bây giờ Lão Dương đã bị Hạo Thiên Chân và mấy người kia khống chế, việc anh cần làm là giải quyết bộ xương khô này trước.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Sức mạnh của Tần Mặc lập tức được

truyền ra, đánh thẳng vào bộ xương khô này, khiến nó bị hất văng, đâm sầm vào mặt đất ở phía bên kia.

Thấy nó như vậy, Tần Mặc nhướng mày, rồi vặn vặn cổ.

"Sức mạnh của ngươi thật sự chẳng ra sao cả, chỉ bằng thế này mà cũng muốn mê hoặc Lão Dương đến đối phó chúng ta sao?" Nói xong câu này, Tần Mặc lại thoắt một cái đã đến bên cạnh bộ xương khô.

U Minh Kiếm khổng lồ chém thẳng về phía bộ xương khô.

Sau khi bị U Minh Kiếm của Tần Mặc tấn công, trên người nó lập tức xuất hiện một vết nứt.

Có lẽ vì sức mạnh của Tần Mặc quá lớn, nên trên xương của bộ xương khô này đã xuất hiện một vết gãy.

Thấy năng lượng của Tần Mặc mạnh đến vậy, bộ xương khô cảm thấy có chút kinh ngạc, nó cũng vội vàng lăn lê bò trườn di chuyển sang một bên.

Tần Mặc cười lạnh.

"Ưng Kích Trường Không!" Con đại bàng khổng lồ đâm sầm vào lưng bộ xương khô, nó lập tức ngã sấp xuống đất, rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Tần Mặc ở cách đó không xa.

Phải làm sao bây giờ?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của bộ xương khô, nhưng bây giờ anh lười phí lời với nó, chỉ thoắt một cái lại lao về phía nó.

Thấy tốc độ của Tần Mặc nhanh như vậy, trong lòng bộ xương khô thầm kêu không ổn, nhưng nó cũng không có cách nào, chỉ có thể ở đây không ngừng chống cự Tần Mặc.

Chẳng bao lâu, bộ xương khô lại bị Tần Mặc đánh ngã xuống đất,

không chỉ vậy, nhiều khúc xương trên người nó đã xuất hiện vết nứt vỡ, nó cũng biết bây giờ nó đã không phải là đối thủ của Tần Mặc nữa.

Do dự một chút, bộ xương khô quay đầu nhìn xung quanh, thấy Lão Dương ở cách đó không xa, nó liền lao thẳng về phía Lão Dương.

Trong lòng Hạo Thiên Chân thầm kêu không ổn, nhưng bây giờ Lão Dương đã bị họ trói lại, nên Lão Dương hoàn toàn không có cách nào phản kháng.

Tần Mặc đưa mắt nhìn Lão Dương.

Nếu bây giờ mình không nhanh chóng qua đó, Lão Dương chắc chắn sẽ bị nó đánh chết.

Nhưng tốc độ của nó chưa chắc đã đuổi kịp.

Chương 314

Lúc này, bộ xương khô đã sắp đánh trúng Lão Dương, Lão Dương cũng trợn to mắt, trong mắt mang theo vẻ khó tin, không ngừng lùi về phía sau, nhưng sau lưng hắn là một tảng đá lớn, hoàn toàn không thể lùi được nữa.

Ngay lúc này, Hạo Thiên Chân trực tiếp chắn trước mặt Lão Dương, trong tay anh còn cầm một con dao găm, con dao găm này đã chặn đứng đòn tấn công của bộ xương khô.

Tần Mặc vừa rồi đã chạy về phía này, ngay khi Hạo Thiên Chân chặn được đòn tấn công của bộ xương khô, Tần Mặc đã di chuyển đến bên cạnh nó, rồi Tần Mặc tung một cú đá vào người nó, khiến nó ngã sấp xuống đất.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn bộ xương khô.

"Đừng ở đây giả thần giả quỷ, tuy tôi không biết rốt cuộc ngươi là ai, nhưng ngươi tuyệt đối không phải là thi thể của Lão Dương." Nói câu này, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Không gian xung quanh lập tức bị Tần Mặc khống chế, tiếp đó Tần Mặc nhìn chằm chằm vào bộ xương khô trước mặt.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa khổng lồ tấn công về phía bộ xương khô, chẳng bao lâu đã bao vây nó ở giữa, bộ xương khô cũng lúc này không ngừng đâm vào những ngọn lửa xung quanh, nhưng nó hoàn toàn không có cách nào phá vỡ được những ngọn lửa này.

Tần Mặc lắc đầu.

"Tiếp theo ngươi không xong rồi đâu." Nói xong câu này, Tần

Mặc lại một lần nữa giải quyết bộ xương khô.

Thi thể của bộ xương khô lập tức ngã xuống tại chỗ. 【Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Hàn Băng Ma Trảm.】 Do dự một chút, Tần Mặc đi đến bên cạnh nó, rồi đặt tay lên người nó, ngay lúc này Tần Mặc cũng cảm nhận được một luồng ký ức.

Một lúc sau Tần Mặc đã hiểu ra, anh cau mày, đưa mắt nhìn Lão Dương, Lão Dương cũng lúc này nuốt nước bọt nhìn Tần Mặc nói.

"Chuyện gì vậy?

Tại sao nó lại tấn công tôi?

Chẳng phải chúng tôi là một thể sao?" Tần Mặc cau mày, không ngờ đã đến lúc này rồi mà Lão Dương vẫn còn nói những lời này.

"Rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy?" Lão Dương có chút không hiểu nhìn Tần Mặc, lời này của Tần Mặc là có ý gì?

Chẳng lẽ suy nghĩ của hắn đều sai hết rồi sao?

Tần Mặc thở dài một hơi đứng dậy, cứ thế nhìn chằm chằm Lão Dương.

"Tôi cảnh cáo anh lần cuối, nếu sau này anh còn dám làm chuyện gì bất lợi cho mọi người, thì đừng trách tôi thẳng tay giết chết anh." Nói xong câu này, Tần Mặc quay đầu nhìn về phía mấy người còn lại.

"Người này thực ra là người đến đây cùng Lão Dương ba năm trước, hai người họ cùng bị mắc kẹt ở đây, cuốn sổ ghi chép kia cũng là do người này để lại.

Suy nghĩ của người đó có chút cực đoan, hắn không muốn đi ra từ những lối thoát khác, vì hắn sợ con Giao Long ba mắt kia." "Chính vì vậy, hắn vẫn luôn ở lại nơi này, nếu tôi đoán không sai, suy nghĩ của

Lão Dương và hắn có lẽ không giống nhau, nên Lão Dương đã trực tiếp rời đi.

Sau khi hắn trốn thoát, đồng bạn của hắn muốn hắn cứu mình ra, nhưng hắn đã từ chối, sau đó có lẽ vì trong lòng hắn quá tự trách, vì đã bỏ rơi đồng bạn của mình, nên mới sinh ra những ảo giác đó." Nghe những lời này, mọi người đều hiểu ra, họ gật đầu, rồi lại nhìn về phía Lão Dương, không nhịn được thở dài một hơi.

Lão Dương thì bán tín bán nghi nhìn Tần Mặc, chẳng lẽ những gì Tần Mặc nói đều là thật sao?

Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ đi đến bên cạnh Lão Dương, vỗ vỗ vai hắn.

"Anh đừng nghĩ nhiều nữa, Tần Mặc đối xử với chúng ta đều rất tốt, nếu anh thật sự làm chuyện khiến Tần Mặc đau lòng, thì Tần Mặc chắc chắn sẽ không cứu chúng ta nữa đâu." Lão Dương thở dài một hơi, chẳng lẽ suy nghĩ của hắn thật sự sai rồi sao?

Ngay lúc này, đột nhiên có một vật cực kỳ nặng đâm sầm vào cửa sơn động của họ, có lẽ vì sức mạnh của đối phương quá lớn, khiến một tảng đá trên không trung lao thẳng về phía này.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên Chân vội vàng đẩy Lão Dương một cái, Lão Dương lúc này mới không sao.

Nghĩ đến việc Hạo Thiên Chân vừa xả thân cứu mình, Lão Dương mới đứng dậy nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân.

"Tôi biết rồi, sau này tôi tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy nữa." Thấy ánh mắt Lão Dương đã khôi phục lại, Tần Mặc mới nhướng mày, rồi anh quay đầu nhìn những người khác.

"Nếu tôi đoán không sai, e là hai con Giao Long ba mắt kia đã đến đây rồi, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút." Nghe Tần Mặc nói vậy,

họ liền đáp một tiếng, họ cũng lúc này nhìn về phía cửa động cách đó không xa, Tần Mặc lấy ra U Minh Kiếm của mình.

Chủ yếu là bây giờ có hai con Giao Long ba mắt, nếu chỉ có một con, thì anh vẫn có thể đối phó được.

Suy nghĩ một chút, Hạo Thiên Chân liền nhìn về phía Tần Mặc.

"Tần Mặc, tôi cảm thấy nếu chúng ta tiếp tục ngồi chờ chết trong hang động này, thì cuối cùng có thể sống sót đi ra ngoài hay không còn chưa chắc, nên tôi nghĩ chúng ta nên chia ra đi, anh đối phó một con, còn những người khác chúng ta sẽ dụ con còn lại đi." Tần Mặc nghe vậy liền cau mày, lắc đầu.

"Tuyệt đối không được, thực lực của mấy người e là không ổn, nếu mấy người đi đối phó con Giao Long ba mắt kia, rất dễ sẽ bị nó giải quyết mất." "Không sao đâu, chúng ta cũng khá đông người, anh đừng quên chúng ta còn mang theo rất nhiều trang bị, nên chúng ta có thể thử một lần." Tần Mặc trầm mặc, nói thật, Tần Mặc đúng là có chút lo lắng cho họ.

Dù Lão Dương bây giờ đã tỉnh táo lại, nhưng thực lực của mấy người họ đúng là hơi yếu.

Ngay lúc này, hai con Giao Long ba mắt lại lần nữa đâm sầm vào những tảng đá kia, trong lòng Tần Mặc thầm kêu không ổn, rồi anh nhìn về phía họ.

"Bây giờ có lẽ đúng là không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa, vậy thì cứ làm theo lời anh vừa nói đi, mấy người dụ một con đi trước, tôi đi đối phó con còn lại." "Vậy được, lát nữa sau khi cửa động này bị nó húc vỡ, chúng ta sẽ lập tức chia ra hành động." Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, Tần Mặc cũng không nói nhiều nữa, chỉ đưa mắt nhìn về phía cửa động.

Ngay lúc này, cửa động đột nhiên bị húc vỡ, Tần Mặc và mấy người họ liền hành động.

Tần Mặc chạy thẳng về một hướng khác, còn mấy người kia thì chạy theo hướng ngược lại với Tần Mặc.

Hai con Giao Long ba mắt nhìn nhau một cái, rồi chúng liền chia ra hành động.

Tần Mặc dụ một con Giao Long ba mắt đến một nơi khác, sau đó mới đưa mắt nhìn nó, cười lạnh một tiếng.

"Bây giờ chỉ còn lại một mình ngươi, ta lại muốn xem ngươi một mình, làm sao có thể là đối thủ của ta được?" Con Giao Long ba mắt đó có thể nghe hiểu lời Tần Mặc nói, nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt nó liền xuất hiện vẻ cảnh giác, không ngờ Tần Mặc họ lại nghĩ như vậy, nhưng dù thế, nó cũng không thể nhận thua trước mặt Tần Mặc.

Ngay lập tức, nó liền đâm sầm về phía Tần Mặc, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, liền ngưng tụ ra một thủ ấn khổng lồ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn khổng lồ lập tức bị Tần Mặc đánh bay ra, đâm sầm về phía con Giao Long ba mắt cách đó không xa.

Con Giao Long ba mắt thấy thủ ấn này, trong lòng thầm kêu không ổn, rồi nó vội vàng dùng đuôi của mình va chạm với thủ ấn.

Thủ ấn này bị nó đâm vào một cái liền lập tức tan biến.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Giao Long ba mắt trước mặt, Tần Mặc phát hiện trên người con Giao Long ba mắt đã xuất hiện một vết thương.

Ngay lập tức, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Thực lực của ta đã tăng lên một chút, nên ngươi hoàn toàn không

đánh lại ta, hơn nữa bây giờ cũng chỉ có một mình ngươi, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn đầu hàng đi.” Con Giao Long ba mắt lại trực tiếp quất đuôi về phía Tần Mặc, làm sao nó có thể đầu hàng Tần Mặc được chứ?

Tần Mặc híp mắt, nếu đã vậy, thì anh cũng không cần phí lời nhiều nữa, trực tiếp đối phó với đối phương thôi.

“U Minh Bạo Liệt!” Năng lượng khổng lồ đâm sầm vào người con Giao Long ba mắt, vốn dĩ trên đuôi nó đã xuất hiện một vết thương nhỏ, lại bị va chạm thế này, trên đuôi nó liền xuất hiện một cái lỗ tròn nhỏ.

Cái lỗ tròn nhỏ này trông có vẻ hơi đáng sợ.

Rất nhiều máu từ cái lỗ tròn nhỏ trên người nó chảy xuống.

Chương 315

Tần Mặc lắc đầu.

Nhưng con Giao Long ba mắt lại lúc này trực tiếp di chuyển về phía Tần Mặc, nó rất nhanh đã đến bên cạnh Tần Mặc, muốn bao vây Tần Mặc ở giữa.

Tần Mặc lại trực tiếp hừ lạnh một tiếng, rồi trên người Tần Mặc bộc phát ra năng lượng khổng lồ.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đánh con đại bàng này ra, đại bàng nhanh chóng đến bên cạnh Giao Long ba mắt, Giao Long ba mắt thấy sức mạnh của con đại bàng này mạnh như vậy, trong lòng liền thầm kêu không ổn.

Nhưng nó cũng không có cách nào, nó chỉ có thể đối đầu trực diện với con đại bàng này.

Nhưng không sao, mấy người kia đều là phế vật, chỉ cần đồng bạn của nó giải quyết xong mấy người kia, thì hai chúng nó có thể cùng đến đây đối phó Tần Mặc.

Đại bàng trực tiếp di chuyển về phía Giao Long ba mắt.

Giao Long ba mắt há to miệng, trực tiếp cắn về phía con đại bàng, chỉ thấy nó và đại bàng đối đầu với nhau, sức mạnh của đại bàng cũng lúc này không ngừng tấn công lên người nó.

Chẳng bao lâu, con đại bàng đã bị Giao Long ba mắt cắn nát, nhưng Tần Mặc cũng chú ý thấy trên miệng nó chảy ra rất nhiều máu.

Ngay lập tức Tần Mặc nhướng mày, xem ra con Giao Long ba mắt này đúng là không thể kiên trì được bao lâu nữa.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Một con hổ lại đâm sầm về phía Giao Long ba mắt.

Giao Long ba mắt chỉ có thể ở đây không ngừng đối kháng với những kỹ năng mà Tần Mặc biến ra, chỉ tiếc là những kỹ năng này của Tần Mặc đều là do nguyên khí ngưng tụ thành, nên Tần Mặc hoàn toàn không sợ con Giao Long ba mắt này.

Cũng không biết đã qua bao lâu, con Giao Long ba mắt trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui.

Nó lại nhìn vào người mình, nó phát hiện vết thương trên người mình đã khá nhiều, xem ra nó không thể tiếp tục đối đầu trực diện với Tần Mặc như vậy nữa.

Trong mắt Tần Mặc cũng mang theo một tia cười châm chọc.

“Vô Song Kiếm Quyết!” Một thanh kiếm chém về phía con Giao Long ba mắt.

Giao Long ba mắt nhìn chằm chằm vào thanh kiếm trước mặt, nó ngưng tụ sức mạnh của mình, rồi trực tiếp đâm sầm về phía thanh kiếm, chỉ thấy lớp vảy trên người nó trực tiếp tỏa ra ánh sáng khổng lồ.

Ánh sáng trên lớp vảy này va chạm với thanh kiếm của Tần Mặc, nhưng thanh kiếm của Tần Mặc lại trực tiếp nổ tung.

Năng lượng từ vụ nổ cũng toàn bộ đánh lên lớp vảy của nó, vốn dĩ trên người nó không có vết thương nào, nhưng sau khi thanh kiếm của Tần Mặc nổ tung, trên người nó liền chảy máu ròng ròng.

Giao Long ba mắt nhận ra nó không đánh lại Tần Mặc, liền trực tiếp phát ra âm thanh kỳ lạ, Tần Mặc biết nó có lẽ đang triệu hồi đồng bạn của mình.

Cũng không biết mấy người kia có thể cầm cự được với đồng bạn

của nó không.

Ở một bên khác, tình hình của Hạo Thiên Chân và mọi người có chút không ổn.

Hơn nữa trong quá trình chạy trốn, Lão Dương còn bị thương một chút, Lão Dương có chút bực bội nhìn chân mình, rồi lại nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

"Nếu thật sự không được, thì mọi người cứ bỏ tôi ở đây mà chạy nhanh đi." Hạo Thiên Chân lắc đầu.

"Sao có thể được chứ?

Dù thế nào chúng ta cũng phải cùng nhau đưa anh ra ngoài." Nghe những lời này, Lão Dương thở dài một hơi, rồi hắn nắm chặt tay, nói thật, hắn cảm thấy mình thật sự không xứng làm bạn với mấy người Hạo Thiên Chân.

Suốt cả chặng đường Tần Mặc luôn bảo vệ hắn, nhưng hắn lại luôn nghĩ cách tính kế Tần Mặc, mấy người kia muốn Tần Mặc và mọi người giúp mình cứu sống mẹ mình.

Mặc dù sau đó Tần Mặc đúng là không tính toán nhiều với hắn, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút áy náy.

Ngay lúc này, con Giao Long ba mắt trực tiếp đuổi theo họ, thấy cảnh này, trong lòng họ thầm kêu không ổn, sau đó họ không ngừng chạy trốn ở đây.

Con Giao Long ba mắt này bây giờ đã nhận được tin tức của đồng bạn, nên nó phải giải quyết nhanh hơn một chút, nếu không đồng bạn của nó sẽ gặp nguy hiểm.

Ở phía bên kia, Tần Mặc vẫn đang không ngừng đối phó với con Giao Long ba mắt trước mặt.

Dù lực phòng ngự của con Giao Long ba mắt này khá tốt, nhưng Tần Mặc cũng hoàn toàn không lo lắng, vì Tần Mặc biết mình nhất định có thể giải quyết được đối phương.

Lại qua một lúc, Tần Mặc lại một kiếm chém lên người con Giao Long ba mắt, trên người con Giao Long ba mắt lại xuất hiện một vết thương, đồng thời nó cũng há to miệng cắn về phía Tần Mặc.

Bây giờ Tần Mặc cách nó khá gần, nếu như vậy mà vẫn không có cách nào cắn chết Tần Mặc, thì e là sau này sẽ không có cơ hội khác nữa.

Tần Mặc lại trực tiếp một cú lộn nhào đến bên cạnh đuôi của nó.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Rất nhiều thanh kiếm đâm về phía đuôi của nó.

Mấy thanh kiếm này trực tiếp đâm xuyên qua cái đuôi của nó.

Sau khi uy lực của mấy thanh kiếm đó biến mất, trên đuôi của nó liền xuất hiện mấy cái lỗ máu, trông vô cùng khủng khiếp.

Tần Mặc nhướng mày, nhưng Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, vì Tần Mặc biết tình hình của Hạo Thiên Chân và mấy người kia e là không tốt lắm.

Tần Mặc tiếp tục ở đây đối kháng với con Giao Long ba mắt trước mặt.

"Ngưng Băng Quyết!" "Băng Thiên Tuyết Địa!" Hai kỹ năng hệ băng được Tần Mặc tung ra, con Giao Long ba mắt này khá sợ môi trường lạnh, nên nó thấy những khối băng trước mặt, trong lòng liền thầm kêu không ổn, rồi nó không ngừng đâm vào những khối băng này.

Nhưng khi thân thể nó đâm vào khối băng, khối băng liền trực tiếp lan ra trên thân thể nó.

Vốn dĩ máu của nó đang chảy, nhưng bây giờ lại bị khối băng này ảnh hưởng, máu của nó cũng biến thành một ít vụn băng.

Thấy cảnh này, Tần Mặc trực tiếp lắc đầu.

Mặc dù Giao Long ba mắt vốn là động vật máu lạnh, nhưng e là nó cũng không có cách nào thoát khỏi đòn tấn công băng giá của mình.

Thấy phản ứng của thân thể nó đều trở nên chậm chạp, Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng, rồi Tần Mặc truyền sức mạnh vào thanh U Minh Kiếm trong tay.

Nếu tốc độ của đối phương đã bị khối băng này ảnh hưởng rồi, thì mình phải giải quyết nó ngay.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền nhanh chóng di chuyển, không ngừng tấn công Giao Long ba mắt, mặc dù Giao Long ba mắt đúng là không có cách nào phản ứng kịp, nhưng may là trên người nó có rất nhiều lớp vảy.

Tần Mặc coi như đã hiểu, mình muốn giải quyết con Giao Long ba mắt này cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, nếu đã vậy thì chỉ có cách đập vỡ hết tất cả lớp vảy của nó, như vậy mới có thể đánh bại nó.

Nghĩ rõ ràng rồi, Tần Mặc lại lần nữa kéo dài khoảng cách với Giao Long ba mắt, Giao Long ba mắt cũng đang âm u nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Một chiếc rìu khổng lồ xuất hiện trên đầu Tần Mặc, thấy chiếc rìu này, trong mắt Giao Long ba mắt mang theo vẻ kinh ngạc, chiếc rìu này được ngưng tụ từ băng, trông sức mạnh vô cùng cường hãn.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Giao Long ba mắt, nhưng anh cũng biết bây giờ là cơ hội tốt nhất để tấn công Giao Long ba mắt.

Chiếc rìu này chém một nhát xuống đầu Giao Long ba mắt, trên đầu Giao Long ba mắt lập tức xuất hiện một vết thương không ngừng chảy máu ra ngoài, trông vô cùng nghiêm trọng.

Chương 316

Giao Long ba mắt cắn chặt răng, đưa mắt nhìn về phía Tần Mặc, rồi đâm sầm về phía Tần Mặc, Tần Mặc vội vàng dùng U Minh Kiếm của mình chắn trước mặt.

Đầu của Giao Long ba mắt đâm sầm vào U Minh Kiếm của Tần Mặc, U Minh Kiếm của Tần Mặc cũng lúc này chịu tác động của một lực va chạm khổng lồ mà cong lại.

Chẳng bao lâu, con Giao Long ba mắt lại lần nữa quất đuôi, đuôi của nó đập về phía U Minh Kiếm của Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc lại trực tiếp một cú lộn nhào, tránh được đòn tấn công của Giao Long ba mắt, rồi Tần Mặc từ trên xuống chém về phía đuôi của Giao Long ba mắt, Giao Long ba mắt vội vàng không ngừng trườn về phía trước.

Một nhát này của Tần Mặc cũng chém thẳng xuống mặt đất.

Nhưng Tần Mặc cũng không cảm thấy có gì, tiếp theo, e là con Giao Long ba mắt này cũng không kiên trì được bao lâu nữa.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Tần Mặc bây giờ có thể gộp mấy tia sét đó lại với nhau, nên một tia sét khổng lồ đánh về phía con Giao Long ba mắt.

Giao Long ba mắt không ngừng né tránh xung quanh, muốn né tránh tia sét này, nhưng tia sét này như có mắt vậy, không ngừng đuổi theo nó, chẳng bao lâu Giao Long ba mắt phát hiện trước mặt nó không có đường.

Tia sét đó cũng lúc này trực tiếp giáng xuống người Giao Long ba mắt, Giao Long ba mắt lập tức phát ra một tiếng hét thảm, nó nhìn vào thân thể mình, trên thân thể nó đã xuất hiện một mảng vết thương máu

thịt be bét đặc biệt lớn.

Hơn nữa nơi này còn xuất hiện một ít màu đen trông vô cùng khủng khiếp.

Giao Long ba mắt quay đầu âm u trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nhưng Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại vung thanh U Minh Kiếm trong tay.

Giao Long ba mắt cũng biết, bây giờ nó hoàn toàn không thể né tránh được đòn tấn công của Tần Mặc, nếu đã vậy thì cứ ở lại đây đối chiến với Tần Mặc thôi.

Sau khi đến bên cạnh Giao Long ba mắt, Tần Mặc lại lần nữa há miệng.

"Ngưng Băng Quyết!" "Phi Sa Tẩu Thạch!" Kỹ năng đầu tiên trực tiếp biến Giao Long ba mắt thành một khối băng, rồi kỹ năng thứ hai đập vào khối băng này, Giao Long ba mắt cũng chịu tác động của một lực va chạm khổng lồ.

Vốn dĩ trên đầu Giao Long ba mắt đã bị chiếc rìu của Tần Mặc chém ra một vết thương, lại bị đập trúng một cái này, càng thêm máu thịt be bét.

Tần Mặc phát hiện một mắt của Giao Long ba mắt đã bị Tần Mặc đập đến không mở ra được.

Giao Long ba mắt dường như quá tức giận, nó không ngừng điên cuồng đâm sầm về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại có thể dễ dàng né tránh.

Bởi vì Giao Long ba mắt vừa rồi đã tiêu hao quá nhiều thể lực, cộng thêm bây giờ nó bị thương lại khá nghiêm trọng, nên nó hoàn toàn không thể chống lại được đòn tấn công của Tần Mặc.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc hạn chế hành động của

Giao Long ba mắt một chút, Giao Long ba mắt không ngừng đâm vào sức mạnh xung quanh, muốn thoát khỏi không gian chật hẹp này, nhưng nó hoàn toàn không ra được.

Trong mắt Tần Mặc mang theo nụ cười châm chọc, rồi Tần Mặc trực tiếp nói.

"Ta vừa rồi đã quan sát rồi, ngươi không sợ kỹ năng hệ băng lắm, nếu đã vậy thì ngươi có sợ hệ hỏa không?" Nói xong câu này, nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng lên rất nhiều.

Giao Long ba mắt có thể cảm nhận được, nên trong lòng nó liền thầm kêu không ổn, âm u nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc định làm gì đây?

Chưa đợi Giao Long ba mắt phản ứng lại, trên người Tần Mặc đã xuất hiện một con rồng lửa, con rồng lửa này được Tần Mặc truyền vào một chút không khí.

Con rồng lửa này trực tiếp bay về phía con Giao Long ba mắt cách đó không xa, sau khi đến bên cạnh Giao Long ba mắt, nó liền bao vây Giao Long ba mắt ở giữa.

Giao Long ba mắt có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn con rồng lửa xung quanh, không thể không nói sức mạnh của con rồng lửa này khá lớn, hơn nữa nó đúng là rất sợ lửa.

Ngay lập tức nó híp mắt, quay đầu nhìn về phía Tần Mặc ở bên kia, Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nên Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng.

Tần Mặc đưa mắt nhìn con rồng lửa đó, rồi Tần Mặc khống chế con rồng lửa này, để nó tấn công về phía Giao Long ba mắt.

Giao Long ba mắt không có cách nào, chỉ có thể dùng toàn lực để chống cự.

Nhưng nó đúng là sợ lửa, nên nó hoàn toàn không dám dùng da của mình chạm vào ngọn lửa này, Tần Mặc cũng chú ý thấy cảnh này, ngay lập tức Tần Mặc khống chế những ngọn lửa xung quanh, để chúng không ngừng tiến lại gần Giao Long ba mắt ở giữa.

Giao Long ba mắt có chút bực bội nhìn chằm chằm những ngọn lửa trước mặt, nó biết mình muốn sống sót thì phải dập tắt những ngọn lửa này.

Suy nghĩ một chút, nó liền trực tiếp dùng thân thể của mình đập về phía ngọn lửa.

Nhưng ngọn lửa lại lúc này trực tiếp bùng cháy lên người nó.

Chẳng bao lâu, trên người nó đã xuất hiện một ít vết cháy sém, Tần Mặc cũng ngửi thấy trong không khí có mùi thịt nướng, ngay lập tức Tần Mặc cười nói.

"Ta lại rất tò mò, nếu thật sự nướng chín ngươi, thì thịt của ngươi có ăn được không?" Giao Long ba mắt cảm thấy mình bị sỉ nhục trần trụi, nó âm u nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nhưng Tần Mặc lại lười để ý đến nó, trực tiếp tấn công về phía nó.

Thấy Tần Mặc như vậy, Giao Long ba mắt liền cảm thấy có chút phẫn nộ, nó không ngừng chống cự đòn tấn công của Tần Mặc, nhưng bây giờ nó chỉ có thể bị mắc kẹt trong con rồng lửa đó.

Chẳng bao lâu, con rồng lửa này trực tiếp thu hẹp lại vào giữa, Tần Mặc cũng một kiếm đâm vào đuôi của nó, đuôi của nó lại lần nữa chảy ra rất nhiều máu.

Giao Long ba mắt phát ra một tiếng hét thảm, rồi nó lại nhìn chằm chằm vào ngọn lửa trước mặt.

Không được, nó phải phá vỡ ngọn lửa này, nếu không nó chỉ có

thể ở lại đây bị Tần Mặc tấn công.

Nghĩ vậy, nó liền trực tiếp đâm sầm về phía những ngọn lửa trước mặt.

Ngọn lửa cũng lúc này trực tiếp bùng cháy lên, di chuyển về phía thân thể nó.

Trong lòng Giao Long ba mắt thầm kêu không ổn, nó đột nhiên có chút hối hận vì đã chọc vào những ngọn lửa này, nhưng bây giờ nó chỉ có thể ở đây kiên trì đến cùng.

Qua một lúc lâu, nó lại dùng đuôi quất vào ngọn lửa, nhưng mỗi lần quất xuống, trên đuôi nó lại xuất hiện thêm những vết thương mới.

Giao Long ba mắt đó thật sự không chịu nổi nữa, nó chỉ có thể há to miệng, gầm giận dữ về phía những ngọn lửa.

Nhưng phải nói rằng, điều này cũng có chút tác dụng, ngọn lửa xung quanh lập tức tắt đi một chút.

Tần Mặc có hơi kinh ngạc, nhưng anh cũng biết mình phải tranh thủ thời gian, vì không chắc Hạo Thiên Chân và mấy người kia có thể cầm cự được bao lâu.

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị giải quyết con Giao Long ba mắt này thì một tiếng gầm giận dữ đột nhiên vang lên từ phía xa.

Tần Mặc quay đầu nhìn sang, liền thấy một con Giao Long ba mắt khác đang lao về phía này.

Trong lòng Tần Mặc lập tức chùng xuống, sao con Giao Long ba mắt này cũng đến đây?

Chẳng lẽ Hạo Thiên Chân và mấy người kia đã bị nó giải quyết rồi sao?

Nghĩ vậy, lòng Tần Mặc lại trĩu nặng, anh vội quay đầu nhìn về hướng đó.

Nhưng Tần Mặc bây giờ không có cách nào khác, chỉ có thể đối đầu với con Giao Long ba mắt còn lại.

Con Giao Long ba mắt đó trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui.

Tần Mặc cũng nhân lúc này quay đầu nhìn con Giao Long ba mắt đang bị nhốt trong hỏa long.

Chương 317

Sau đó Tần Mặc liền điều khiển ngọn lửa.

Con bị Tần Mặc nhốt là Giao Long ba mắt màu đỏ, còn con vừa tới cứu viện là một con màu tím.

Chỉ thấy con Giao Long ba mắt màu tím liên tục húc vào ngọn lửa, chỉ một lúc sau ngọn lửa đã bị dập tắt.

Nó nhìn sang con Giao Long ba mắt màu đỏ, thấy những vết thương trên người nó, con Giao Long màu tím cảm thấy có chút phẫn nộ.

Con Giao Long màu tím quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, sắc mặt nó vô cùng u ám, ngay lập tức nó lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, liên tục chống đỡ nó.

Hai bên không ngừng giao chiến, không lâu sau Tần Mặc đã bị nó đánh lui.

Bởi vì vừa rồi Tần Mặc cũng đã tiêu hao một phần sức mạnh và thể lực, nên bây giờ anh quả thực có chút không trụ nổi.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy âm thanh từ phía xa, anh nhìn sang thì thấy Hạo Thiên Chân và mấy người kia vẫn bình an vô sự.

Nhưng Tần Mặc lại phát hiện hình như thiếu mất mấy người.

“Lão Dương và Lương sư gia đâu?” Tần Mặc hỏi thẳng.

Nghe câu hỏi này, mọi người đều im lặng.

Anh nhìn sang con Giao Long ba mắt màu tím, lúc này Tần Mặc mới chú ý trên người nó cũng có mấy vết thương, nhưng đều không

phải vết thương chí mạng.

“Hai người họ... mất rồi.” Tần Mặc nheo mắt lại, nếu đoán không lầm, hẳn là hai người họ đã hy sinh tính mạng mới có thể làm con Giao Long ba mắt màu tím này bị thương một chút.

Ngay lập tức Tần Mặc rút U Minh Kiếm ra, chỉ vào con Giao Long ba mắt màu tím trước mặt.

“Nếu ngươi đã hại đồng bạn của ta, vậy thì đừng trách ta hạ sát thủ.” Nói xong câu đó, Tần Mặc liền tấn công về phía Giao Long ba mắt màu tím.

Bàn Tử và mấy người kia cũng không đứng ngây ra tại chỗ, họ trực tiếp tấn công về phía con Giao Long ba mắt màu đỏ còn lại.

Họ biết với sức mạnh của mình muốn đối phó với con Giao Long ba mắt màu tím kia e là không đơn giản, nếu đã vậy, họ chỉ có thể chọn đối thủ yếu hơn.

Nhưng cho dù con Giao Long ba mắt màu đỏ đã bị thương, nó vẫn có thể dễ dàng ứng phó với mấy người họ.

Một lúc sau, con Giao Long ba mắt màu đỏ đã đánh bay Hạo Thiên Chân, nó gầm lên một tiếng rồi lao tới cắn Bàn Tử.

Bàn Tử hết cách, đành phải lôi từ trên người ra một món đồ.

Món này vẫn là do A Ninh đưa cho anh ta.

Anh ta trực tiếp dùng nó bắn mấy viên đạn về phía Giao Long ba mắt.

Sau khi bị đạn bắn trúng, Giao Long ba mắt gầm lên giận dữ, nhưng những viên đạn này không gây sát thương lớn cho nó, nó căn bản không cần phải sợ, ngay lập tức nó lại lao về phía Bàn Tử.

“Chết tiệt!

Đáng sợ quá vậy.” Bàn Tử chửi một câu, vội vàng lăn sang một bên, còn đầu của con Giao Long ba mắt màu đỏ thì húc vào tảng đá, khiến tảng đá đó vỡ tan ngay lập tức.

Tần Mặc ở bên này cảm nhận được tình hình bên đó, liền quay đầu nhìn sang.

Thấy tình hình của họ không ổn lắm, trong lòng Tần Mặc lại chùng xuống.

Anh cũng không còn cách nào khác, vì bây giờ anh phải đối phó với con Giao Long ba mắt màu tím này.

Con Giao Long ba mắt màu tím này cũng rất lợi hại, nên anh tuyệt đối không thể phân tâm.

Tần Mặc lại nhìn vào con Giao Long ba mắt màu tím trước mặt.

Con Giao Long màu tím cũng không ngừng chống cự Tần Mặc.

Tần Mặc chớp lấy một cơ hội, chém thẳng vào lớp vảy của nó.

Chỉ thấy trên hai lớp vảy của nó lập tức xuất hiện một vết xước, một trong số đó còn bị Tần Mặc đánh vỡ, nhưng Tần Mặc vẫn chưa hài lòng.

“Phi Sa Tẩu Thạch!” Tần Mặc điều khiển một tảng đá ở phía xa, đánh về phía Giao Long ba mắt.

Nhưng con Giao Long ba mắt màu tím này lại trực tiếp quẫy đuôi, đập tan tảng đá đó.

Sau khi tảng đá vỡ nát, Giao Long ba mắt màu tím lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hết cách, chỉ có thể dùng U Minh Kiếm chắn trước mặt.

Anh đâm U Minh Kiếm về phía Giao Long ba mắt màu tím, con Giao Long ba mắt màu tím lại dùng sức cắn chặt lấy U Minh Kiếm.

“Không ngờ răng của ngươi cũng sắc bén thật.” Tần Mặc nói xong thì nắm chặt nắm đấm, sau đó đá một cước vào người con Giao Long ba mắt màu tím.

Con Giao Long ba mắt màu tím trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui, nó lùi về phía sau ổn định thân hình, rồi nhìn Tần Mặc với một nụ cười lạnh trong mắt.

Nhưng nó không nói nhiều với Tần Mặc, chỉ lại lao về phía anh.

Nó biết rằng Tần Mặc có lẽ đã không thể cầm cự được bao lâu nữa, chỉ cần nó có thể đánh bại Tần Mặc, những người còn lại chắc chắn sẽ phải bỏ mạng tại đây.

Tần Mặc thấy con Giao Long ba mắt màu tím càng đánh càng hăng, trong lòng cảm thấy có chút lo lắng.

Mặc dù Tần Mặc không biết có thể đánh thắng được con Giao Long ba mắt màu tím này hay không, nhưng Hạo Thiên Chân và mấy người kia quả thực đã không thể cầm cự được bao lâu nữa, bây giờ họ đều đã liên tục bại lui.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh của mình, sau đó tấn công về phía con Giao Long ba mắt màu tím.

Dù thế nào đi nữa, tốc độ của mình phải nhanh hơn một chút, nếu không mấy người kia sẽ toi đời.

Thế nhưng con Giao Long ba mắt màu tím lại cứ ở đây câu giờ với Tần Mặc, vì nó biết nếu thật sự đối đầu trực diện với Tần Mặc, ai thắng ai thua vẫn chưa chắc chắn.

Ở phía bên kia, Bàn Tử đã bị con Giao Long ba mắt màu đỏ húc vào bụng, văng vào một tảng đá.

Ngay lập tức Bàn Tử gắng sức bò dậy, nhìn chằm chằm vào con Giao Long ba mắt màu đỏ.

“Cái thứ này của ngươi cũng lợi hại quá rồi đấy.” Tần Mặc nhìn sang con Giao Long ba mắt màu đỏ.

Lần này thật sự phiền phức rồi, nếu mấy người họ thật sự có thể chống lại con Giao Long ba mắt màu đỏ, mình còn có thể cầm cự ở đây một chút, nhưng họ ngay cả con Giao Long ba mắt màu đỏ cũng đánh không lại, mình phải làm sao bây giờ?

Chương 318

Tần Mặc siết chặt nắm đấm, lại nhìn chằm chằm vào con Giao Long ba mắt màu tím trước mặt.

Chủ yếu là con Giao Long ba mắt màu tím này căn bản không muốn đối đầu trực diện với mình, như vậy quả thực có chút phiền phức.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền nhìn nó nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì không do ngươi quyết định được." Mặc dù Tần Mặc cảm thấy sức mạnh trên người mình đã không còn nhiều, nhưng dù thế nào đi nữa, mình cũng không thể dễ dàng nhận thua như vậy.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Những tảng băng tinh khổng lồ xuất hiện xung quanh con Giao Long ba mắt.

Con Giao Long ba mắt màu tím thấy những tảng băng tinh xung quanh, không khỏi nheo mắt lại, sau đó nó gầm lên một tiếng, lao vào những tảng băng tinh này.

Trên tảng băng tinh lập tức xuất hiện một vết nứt, thấy cảnh này Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, đồng thời lại gầm lên: "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Lại một con hỏa long khổng lồ nữa từ trên người Tần Mặc bay ra.

Sau khi con hỏa long này bay ra, Tần Mặc cảm thấy tinh khí của mình đã giảm đi rất nhiều.

"Xem ra lần này thật sự lãng phí rất nhiều năng lượng của mình." Tần Mặc nhíu mày, lại nhìn chằm chằm vào con Giao Long ba mắt ở phía xa.

Con Giao Long ba mắt màu tím cũng có chút cảnh giác nhìn con

hỏa long trước mặt, nó biết con hỏa long này tuyệt đối không dễ đối phó.

Nếu đã như vậy, vậy thì nó phải cẩn thận một chút.

Nghĩ vậy, nó liền lao vào con hỏa long trước mặt.

Hỏa long cũng nhân lúc này yếu đi một chút, nhưng cũng không vì thế mà tan biến hoàn toàn.

Con hỏa long này cứ thế không ngừng tỏa ra năng lượng khổng lồ.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh lại nhìn con Giao Long ba mắt màu đỏ ở phía xa.

"Bây giờ con màu tím đã bị ta khống chế rồi, ta lại muốn xem tiếp theo ngươi định làm gì?" Con Giao Long ba mắt màu đỏ nghe vậy liền quay đầu nhìn sang con Giao Long ba mắt màu tím ở phía bên kia.

Nếu là như vậy, vậy thì thật sự có chút phiền phức rồi.

Ngay lập tức nó quay đầu nhìn mấy người xung quanh.

Nếu đã vậy, vậy thì nó sẽ cố gắng một chút.

Nó lao thẳng về phía Hạo Thiên Chân ở phía xa.

Tần Mặc thấy cảnh này hừ lạnh một tiếng, sau đó anh liền chắn trước mặt nó, rút U Minh Kiếm ra chém về phía con Giao Long ba mắt này.

Con Giao Long ba mắt này cũng trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui.

Trên đầu nó vốn đã có một vết thương, nhưng may là thời gian đã trôi qua khá lâu, cộng thêm khả năng hồi phục của nó lại khá mạnh, nên vết thương trên đầu nó đã có chút liền lại.

Nhưng sau khi bị Tần Mặc tấn công, vết thương trên đầu nó lại nứt ra.

Sắc mặt nó có chút u ám nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Ở phía bên kia, con Giao Long ba mắt màu tím thấy cảnh này, trong lòng chùng xuống, nó biết mình tuyệt đối không thể lãng phí thời gian ở đây nữa.

Chủ yếu là vết thương trên người con Giao Long ba mắt màu đỏ thực sự quá nghiêm trọng, nên nó phải nhanh chóng qua giúp.

Nghĩ vậy, nó liền nhìn lại bản thân, sau đó quẫy đuôi đánh về phía ngọn lửa kia.

Ngọn lửa bị tấn công, sức mạnh trên đó liền yếu đi rất nhiều.

Con Giao Long ba mắt màu tím trong mắt lóe lên một tia cười lạnh, sau đó nó ngẩng đầu nhìn Tần Mặc ở phía xa.

Chỉ còn lại chút sức mạnh này, chẳng bao lâu nữa nó sẽ có thể phá vỡ.

Nó cứ thế không ngừng húc vào ngọn lửa trước mặt.

Cứ như vậy qua đi khoảng mấy phút, ngọn lửa này trực tiếp tan biến.

Nó cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của con Giao Long ba mắt màu đỏ ở phía bên kia.

Sắc mặt Giao Long ba mắt màu tím trở nên lạnh lùng, nó nhìn về phía Tần Mặc.

Dù sao thì bây giờ nó đã phá vỡ ngọn lửa này, nó có thể qua tấn công Tần Mặc lần nữa.

Nó lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc quay đầu nhìn con Giao Long ba mắt màu tím.

“Không ngờ tốc độ của ngươi cũng khá nhanh.” Nhưng không sao,

bây giờ vết thương trên người con Giao Long ba mắt màu đỏ đã trở nên khá nghiêm trọng rồi, anh cũng không cần phải lo lắng nhiều nữa, chỉ cần dùng thêm một chút sức mạnh, đối phương nhất định sẽ không trụ nổi.

Chỉ tiếc là bây giờ Giao Long ba mắt màu tím đã đến đây, anh chỉ có thể đi đối phó với nó trước.

Con Giao Long ba mắt màu tím lại quay đầu nhìn con Giao Long ba mắt màu đỏ, ra hiệu cho nó.

Con Giao Long ba mắt màu đỏ hiểu ý của con Giao Long ba mắt màu tím, hai con liền trực tiếp tấn công Tần Mặc, tạo thành thế gọng kìm.

Thấy chúng làm vậy, trong lòng Tần Mặc chùng xuống.

Không ngờ chúng lại dùng cách này, lần này thật sự có chút khó khăn.

Đúng lúc này, ở phía bên kia Hạo Thiên Chân trực tiếp lao về phía này.

Con Giao Long ba mắt màu đỏ húc vào người Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân trực tiếp bị húc bay, văng vào tảng đá ở phía bên kia, rồi ngã xuống đất phun ra một ngụm máu.

Tần Mặc nhìn mấy người họ.

“Mấy người đừng qua đây nữa, mấy người không phải là đối thủ của nó, nếu mấy người cứ tiếp tục như vậy, lát nữa mấy người sẽ bị trọng thương đó.” Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ nhìn nhau, sau đó gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy rồi, vậy thì họ cũng không cần thiết phải đến đây giúp Tần Mặc nữa.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó anh lại nhìn chằm chằm hai con Giao Long ba mắt trước mặt.

"Không ngờ hai ngươi cũng thông minh phết, nhưng vậy thì sao chứ?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh lao về phía chúng, đến bên cạnh chúng, Tần Mặc không ngừng tấn công cả hai.

Hạo Thiên Chân còn muốn đến đây giúp Tần Mặc, nhưng ở phía bên kia Bàn Tử lại trực tiếp ngăn cậu lại.

"Cậu muốn làm gì?

Nếu cậu còn qua đó, không những không giúp được Tần Mặc, có khi còn làm vướng chân cậu ấy, chẳng lẽ cậu muốn để cậu ấy chết ở đây sao?" Nghe vậy Hạo Thiên Chân liền im lặng, cậu lại nhìn về phía Tần Mặc, trong mắt lộ vẻ lo lắng, vì cậu không biết Tần Mặc có thể sống sót rời khỏi đây không.

Chương 319

Lúc này Tần Mặc đang không ngừng đối phó với hai con Giao Long ba mắt.

Qua một lúc, Tần Mặc tấn công vào người con Giao Long ba mắt màu tím.

Sau khi bị Tần Mặc đánh trúng, con Giao Long ba mắt màu tím lùi lại hai bước.

Hạo Thiên Chân trong lòng càng thêm lo lắng, cậu quay đầu nhìn Bàn Tử ở phía bên kia.

"Nhưng cậu cũng thấy rồi đó, thực lực của Tần Mặc chưa chắc đã đánh lại được hai con đó, nếu đã vậy sao chúng ta có thể không qua giúp chứ?

Lỡ như Tần Mặc thật sự xảy ra chuyện, phải làm sao?" "Nếu cậu ấy thật sự xảy ra vấn đề gì, cho dù cậu bây giờ có qua, cậu cũng chưa chắc bảo vệ được cậu ấy, nếu đã vậy thà ở đây chờ còn hơn." Hạo Thiên Chân siết chặt nắm đấm, cậu quay đầu nhìn Tần Mặc ở phía xa.

Tần Mặc thật sự có thể đối phó được với hai con Giao Long ba mắt này sao?

Suy nghĩ nửa ngày, cậu cảm thấy mình vẫn nên tạm thời ở đây trước đã, đợi một lúc nữa nếu Tần Mặc thật sự đánh không lại hai con Giao Long ba mắt đó rồi tính sau.

Tần Mặc thì ở đây không ngừng đối phó với hai con Giao Long ba mắt trước mặt.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tần Mặc mới lại đánh lui được một con Giao Long ba mắt, nhưng con Giao Long ba mắt còn lại lại

dùng đuôi đánh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hết cách, chỉ có thể dùng nắm đấm đối đầu trực diện với nó.

Sau khi nắm đấm của Tần Mặc và đuôi của nó va vào nhau, Tần Mặc không khỏi lùi về phía sau, va vào tảng đá mới ổn định được thân hình, sau đó trong mắt Tần Mặc lộ vẻ cảnh giác.

Xem ra lần này thật sự có chút phiền phức rồi.

Cảm nhận được ánh mắt của Tần Mặc, hai con Giao Long ba mắt lại di chuyển đến gần nhau, chúng lại tấn công về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó anh không ngừng đối phó với cả hai.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tần Mặc lại sử dụng một kỹ năng nữa.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Bộ kỹ năng này đánh vào người một trong hai con Giao Long ba mắt.

Con Giao Long ba mắt màu tím lùi lại mấy bước, còn con Giao Long ba mắt màu đỏ thì từ phía sau tấn công Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia thấy cảnh này, liền trợn tròn mắt.

Phải làm sao bây giờ?

Với tốc độ của họ căn bản không có cách nào đến kịp bên cạnh Tần Mặc, nhưng nếu con Giao Long ba mắt màu đỏ này thật sự tấn công Tần Mặc, vậy Tần Mặc sẽ phải chết ở đây.

Ngay khi họ không biết phải qua giúp Tần Mặc như thế nào, một bóng người đột nhiên lao về phía đó, chặn lại con Giao Long ba mắt màu đỏ này.

Trong không khí lập tức vang lên một tiếng "keng", Tần Mặc trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, anh quay đầu nhìn sau lưng mình.

"Anh đến rồi?" Tần Mặc trong mắt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân mỉm cười đi về phía Tần Mặc.

"Không sao chứ?" Tần Mặc biết Trương Kỳ Lân thật lòng quan tâm mình, nên anh trực tiếp xua tay.

Đúng lúc này, đồng tử của cả hai đột nhiên trợn to, họ đồng thời tấn công về phía sau lưng đối phương.

Tần Mặc đánh lui con Giao Long ba mắt màu đỏ, sau đó anh nhìn Trương Kỳ Lân ở phía bên kia.

"Tôi đi đối phó con Giao Long ba mắt màu tím, anh giải quyết con màu đỏ này trước đi." Trương Kỳ Lân do dự một chút, rồi nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Nói thật, anh có chút lo lắng Tần Mặc không có cách nào đối phó được với con Giao Long ba mắt màu tím kia.

"Yên tâm đi." Tần Mặc vỗ vai Trương Kỳ Lân, sau đó anh tấn công về phía con Giao Long ba mắt màu tím.

Một lúc sau, anh đã đến bên cạnh con Giao Long ba mắt màu tím, không ngừng tấn công nó.

Còn Trương Kỳ Lân thì đối phó với con Giao Long ba mắt màu đỏ ở phía bên kia.

Bàn Tử và mấy người kia thấy cảnh này liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó Bàn Tử dứt khoát ngồi xuống tảng đá bên cạnh.

"Được rồi, chắc không có chuyện gì của chúng ta nữa đâu, dù sao chúng ta cũng không giúp được Tần Mặc và hai người họ, thôi thì cứ

ngồi đây nghỉ ngơi một lát đi." Suy nghĩ một chút, Hạo Thiên Chân liền đến bên cạnh Bàn Tử.

"Vậy được thôi." A Ninh thấy hai người họ như vậy, do dự một chút, rồi cũng gật đầu.

Nếu cả hai người họ đã như vậy, cô còn suy nghĩ nhiều làm gì nữa?

Dù sao hai người họ và Tần Mặc cũng như Trương Kỳ Lân có quan hệ rất tốt.

Ngay lập tức A Ninh liền đi về phía này ngồi xuống.

Con Giao Long ba mắt màu tím mặc dù sức mạnh cũng khá mạnh, nhưng Tần Mặc có thể cứ ở đây giằng co với nó.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân trong lúc đối phó với hai con Giao Long ba mắt này, còn không ngừng đổi đối thủ cho nhau.

Sau khi đổi đối thủ, Tần Mặc nhìn con Giao Long ba mắt màu đỏ trước mặt, trong mắt lóe lên một tia cười lạnh.

"Vết thương của ngươi đã nghiêm trọng như vậy rồi, cũng không cần thiết phải tiếp tục chống cự nữa đâu nhỉ, nếu đã vậy, vậy thì ta sẽ giải quyết ngươi." Nói xong câu đó, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, không bao lâu trước mặt Tần Mặc liền xuất hiện rất nhiều ngọn lửa.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa này trực tiếp bay về phía con Giao Long ba mắt màu đỏ ở phía xa, đến bên cạnh nó liền bao vây lại, sau đó ngọn lửa không ngừng bùng cháy.

Giao Long ba mắt có chút kinh ngạc nhìn những ngọn lửa trước mặt, nó có chút không hiểu, Tần Mặc không phải đã sử dụng loại lửa này rồi sao?

Tại sao bây giờ vẫn có thể dùng được nữa?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nhưng Tần Mặc không nói nhiều, chỉ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp tấn công về phía nó.

Tần Mặc đến bên cạnh con Giao Long ba mắt màu đỏ này, từ trên xuống dưới chém vào đuôi nó.

Đuôi nó trực tiếp bị Tần Mặc chém trúng, sau đó trên đuôi nó liền xuất hiện một vết thương.

Rất nhiều máu trực tiếp chảy ra từ vết thương của nó.

Nó có chút phẫn nộ dùng đuôi quất về phía Tần Mặc, nhưng lần này nó lại quất trúng vào ngọn lửa vừa rồi.

Ngọn lửa đó trong nháy mắt trực tiếp bùng cháy trên người nó, nó cũng nhân lúc này không ngừng lăn lộn trên đất.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Chương 320

Sau đó anh liền đến bên cạnh con Giao Long ba mắt màu đỏ.

Dù sao bây giờ con Giao Long ba mắt màu đỏ này đã bị trọng thương, anh cũng không muốn lãng phí thời gian với đối phương.

Sau khi đánh trúng người con Giao Long ba mắt màu đỏ, con Giao Long ba mắt màu đỏ cũng trực tiếp ngã xuống đất.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt lóe lên một tia cười lạnh.

Tần Mặc giơ cao thanh U Minh Kiếm trong tay mình.

Từ trong U Minh Kiếm bộc phát ra năng lượng khổng lồ.

Tần Mặc dùng U Minh Kiếm chém về phía con Giao Long ba mắt màu đỏ, con Giao Long ba mắt màu đỏ trong nháy mắt bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Tần Mặc cũng trực tiếp cười lạnh một tiếng.

"Cuối cùng cũng giải quyết được ngươi." Nói xong, Tần Mặc lại quay đầu, nhìn chằm chằm con Giao Long ba mắt màu tím ở phía xa.

Bây giờ chỉ còn lại một con màu tím này, anh phải nhanh chóng phối hợp với Trương Kỳ Lân giải quyết nó.

Sau khi đến đây, Tần Mặc không ngừng tấn công con Giao Long ba mắt này.

Con Giao Long ba mắt này cũng ở đây chống lại, sức mạnh của Tần Mặc và nó đều khá mạnh.

Qua không bao lâu, Tần Mặc đã tìm thấy một cơ hội.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Xung quanh con Giao Long ba mắt

màu tím này lập tức xuất hiện rất nhiều băng tinh, còn Trương Kỳ Lân ở phía bên kia cũng trực tiếp đến bên cạnh con Giao Long ba mắt này, đâm về phía đuôi nó.

Con Giao Long ba mắt này bị đâm trúng, liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Dù sao thanh kiếm của Trương Kỳ Lân cũng không phải là kiếm thường.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh không ngừng tấn công con Giao Long ba mắt màu tím trước mặt.

Chỉ tiếc là con Giao Long ba mắt màu tím này đã kiệt sức, nên nó căn bản không đánh lại được Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, hai người họ lại đồng thời đánh lui con Giao Long ba mắt màu tím, sau đó liền lao về phía nó.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân mỗi người tấn công vào một vị trí, con Giao Long ba mắt màu tím này trong nháy mắt bị chém thành ba mảnh.

Tần Mặc không khỏi lắc đầu, không ngờ con Giao Long ba mắt màu tím này lại thảm như vậy.

Nhưng Tần Mặc không nói thêm gì nữa, chỉ thu lại U Minh Kiếm của mình.

Tiếng của hệ thống cũng trực tiếp nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *20, Thể lực *20, Sức mạnh *20, Tinh thần *20.】 Do dự một chút, Tần Mặc lại xem lại bảng thuộc tính của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm.

Trạng thái cơ thể; Nhanh nhẹn 315【Giới hạn con người 10】 Thể lực 330【Giới hạn con người 10】 Sức mạnh 330【Giới hạn sức mạnh 10】 Tinh thần 355【Giới hạn con người 10】 Thấy thuộc tính của mình đã trở nên cao như vậy, trong lòng Tần Mặc cảm thấy có chút vui mừng.

Xem ra sau này gặp phải những sinh vật mộ huyệt khác, mình cũng không cần phải lo lắng nữa, vì bây giờ sức mạnh của anh đã quá mạnh rồi.

Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân ở phía bên kia đang đi đến bên cạnh mình.

“Không ngờ anh lại đến nhanh như vậy.” Trương Kỳ Lân nhướng mày.

“Đương nhiên rồi, dù sao mọi người đều ở đây mà.” Nghe anh nói vậy, Tần Mặc liền mỉm cười, sau đó Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia ở phía xa.

Mấy người họ đi tới.

“Mọi người cảm thấy thế nào?” “Bàn Tử và tôi bị thương nhẹ, A Ninh không sao, nhưng Lương sư gia và Lão Dương đều mất rồi.” Hạo Thiên Chân nói xong câu đó thì thở dài.

Nghe cậu nói vậy, Tần Mặc liền nhíu mày, nhưng Tần Mặc cũng biết, bây giờ không phải là lúc đau buồn.

Anh quay đầu, nhìn Trương Kỳ Lân ở phía bên kia.

“Nếu anh đã đến đây hội họp với chúng tôi, vậy chúng ta tiếp tục đi lên trên đi, tôi có dự cảm, không bao lâu nữa, chúng ta sẽ có thể lấy được bảo vật bên trong.” Trương Kỳ Lân gật đầu, anh đương nhiên không có ý kiến gì, hơn nữa anh đến đây tìm Tần Mặc và mọi người chính là để đi cùng Tần Mặc và họ.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, liền ở đây phân biệt phương hướng, sau đó anh dẫn mấy người tiếp tục đến chỗ cây thanh đồng kia.

Tần Mặc ngẩng đầu nhìn lên trên, xem ra không bao lâu nữa, họ sẽ có thể lấy được bảo vật, hơn nữa Tần Mặc có thể cảm nhận được Hắc Long Huyết Mạch của mình đang rục rịch.

Ngay lập tức Tần Mặc lại nhìn mấy người họ.

“Chúng ta đi thôi.” Nói xong Tần Mặc liền dẫn mấy người họ tiếp tục đi lên trên.

Mấy người họ cũng đi theo bên cạnh Tần Mặc, qua không bao lâu, Tần Mặc liền thấy ở phía xa có một mộ thất.

Tần Mặc trong mắt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn mấy người bên cạnh.

“Chúng ta qua đó đi.” Mấy người họ cùng Tần Mặc đi vào trong mộ thất này, nhưng sau khi đến đây, Bàn Tử liền phát hiện xung quanh có rất nhiều bảo vật.

Ngay lập tức trong mắt anh ta xuất hiện một tia cười, anh ta vội vàng đi về phía hai món bảo vật trong đó.

Ngay khi anh ta chuẩn bị đưa tay lấy hai món bảo vật, lại cảm thấy không thích hợp lắm, anh ta lại chạy đến bên cạnh Tần Mặc.

“Tần Mặc huynh đệ, hay là cậu xem trước bên này có cơ quan gì không đi?

Nếu như tôi thật sự chạm vào, bảo vật kích hoạt cơ quan trong này thì không hay rồi.” Tần Mặc có chút bất đắc dĩ gật đầu, sau đó anh liền ở đây cẩn thận quan sát.

Qua một lúc anh lại nhìn Bàn Tử lắc đầu.

“Không có gì.” Bàn Tử hiểu ra, liền đáp một tiếng, sau đó anh ta lại đi đến bên cạnh những bảo vật kia.

Ở đây có một số chén rượu và gương đồng, hoặc là một số đồ đồng nhỏ.

Bàn Tử lập tức cầm bảo vật lên, sau đó anh ta ở đây cẩn thận xem xét, muốn tìm thêm xem có thứ gì khác không.

Chương 321

Tần Mặc thì không để ý đến những bảo vật đó, vì những món đồ đồng nhỏ này đối với Tần Mặc mà nói không có tác dụng gì, cũng không có cách nào kích hoạt Hắc Long Huyết Mạch của anh.

Nhưng Tần Mặc luôn cảm thấy bên trong này không thể nào chỉ có ít bảo vật như vậy được.

Chắc chắn vẫn còn thứ khác.

Tần Mặc chăm chú quan sát, không lâu sau anh liền thấy cách đó không xa có một chiếc quan tài, hơn nữa trên ván quan tài còn khắc rất nhiều hình rồng.

Vẻ kinh ngạc hiện lên trong mắt Tần Mặc, anh bước đến gần chiếc quan tài và quan sát tỉ mỉ.

Thân quan tài này trông không hề tầm thường, vì vậy Tần Mặc cảm thấy nó quả thực không đơn giản.

Bên cạnh đó, Trương Kỳ Lân cũng đi theo Tần Mặc.

Anh nhìn chiếc quan tài trước mặt, rồi nhíu mày, trong mắt lộ vẻ mờ mịt.

Thấy vậy, Tần Mặc vội đặt tay lên vai anh.

“Sao vậy?” Trương Kỳ Lân hoàn hồn, nhìn Tần Mặc.

“Tôi có cảm giác như mình đã từng đến nơi này.” Tần Mặc nhướng mày, rồi nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài trước mặt.

Trương Kỳ Lân đi đến bên cạnh quan tài, dường như muốn mở nó ra.

Tần Mặc mỉm cười nhàn nhạt, sau đó đặt tay vào một vị trí, chiếc

quan tài lập tức mở ra.

Lúc này, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang xem xét những món bảo vật ở phía khác, nghe thấy tiếng động liền đi tới.

A Ninh cũng đã có mặt ở đây, cô nhìn thi thể trước mặt với ánh mắt kinh hãi.

"Chuyện gì thế này?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng nhìn vào thi thể trong quan tài, hai người họ nhìn nhau rồi đổ dồn ánh mắt về phía Tần Mặc.

Bởi vì họ biết Tần Mặc luôn là người có kiến thức sâu rộng, nên họ muốn hỏi anh cho rõ.

"Nếu tôi đoán không lầm, chiếc quan tài này được bảo quản bằng phương pháp đặc biệt, nếu không thì không thể nào được như thế này." Thật ra Tần Mặc cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, anh không ngờ thi thể bên trong lại ở trong tình trạng này. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, hãy tiêu diệt ngay lập tức.】 Nghe thấy thông báo của hệ thống, Tần Mặc nheo mắt lại, anh quay đầu nhìn xung quanh nhưng không phát hiện ra thứ gì.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì đang quan sát rất kỹ.

Suy nghĩ một lúc, Bàn Tử đưa tay đặt lên người này.

Anh ta vừa sờ vào mặt người đó thì đột nhiên rụt tay lại, kinh hãi quay đầu nhìn Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

"Người này vẫn còn thân nhiệt đấy." Tần Mặc nhíu mày, nhưng anh không chạm vào người này mà chỉ quan sát cẩn thận.

Chẳng lẽ sinh vật mộ huyệt mà hệ thống nói chính là cái thi thể bên trong này sao?

Nhưng thi thể này trông không giống Tống Tử.

Đúng lúc này, người trong quan tài đột nhiên mở mắt, lao thẳng về phía Bàn Tử đang đứng gần nhất.

Bàn Tử thót tim, vội vàng lùi sang bên cạnh một bước.

Tần Mặc cũng kéo tay Bàn Tử, lôi anh ta ra sau lưng mình, rồi rút U Minh Kiếm ra, đối đầu với cái thi thể kia.

Trong tay thi thể cũng có một thanh kiếm, sau khi va chạm với Tần Mặc, nó liền bay sang một cây thanh đồng bên cạnh.

Suy nghĩ một lúc, cái thi thể quay đầu nhìn xung quanh, ánh mắt nó lộ vẻ nghi hoặc khi nhìn Tần Mặc và mấy người Bàn Tử.

"Các ngươi là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Chúng ta đương nhiên đến đây để lấy đi những thứ trên người ngươi." Nghe Tần Mặc nói vậy, trái tim của cái thi thể hẫng đi một nhịp, nó vội giơ vũ khí trong tay, chĩa vào Tần Mặc và mấy người Bàn Tử ở cách đó không xa.

"Đây là thứ mà Vương gia và Tướng quân giao cho ta canh giữ, ta tuyệt đối không thể tùy tiện giao cho các ngươi!" Nghe thi thể nói vậy, Tần Mặc nheo mắt lại.

Anh không ngờ đối phương lại trung thành đến thế, nếu đã vậy thì anh sẽ đánh bại nó.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền dùng U Minh Kiếm chỉ thẳng vào cái thi thể trước mặt.

"Nếu đã vậy, thì để ta dạy dỗ ngươi một phen." Nói xong, Tần Mặc liền tấn công cái thi thể.

Ai bảo nó vừa tỉnh lại đã tấn công Bàn Tử chứ, nên anh tuyệt đối không thể tha cho nó được.

Thấy Tần Mặc ra tay, Bàn Tử không khỏi vui mừng.

"Đúng đúng, cứ phải đánh cho nó mấy trận để nó hiểu rằng không phải ai cũng có thể đụng vào được." Nghe Bàn Tử nói vậy, Hạo Thiên Chân liền đảo mắt.

Cậu quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân hiểu ý của Hạo Thiên Chân.

Hơn nữa, dù Hạo Thiên Chân không nói, Trương Kỳ Lân cũng sẽ đến bên cạnh giúp Tần Mặc.

Cả hai đều tập trung ánh mắt vào cái thi thể.

Trong mắt thi thể cũng lộ vẻ kinh ngạc.

"Trên người hai ngươi lại có khí tức mạnh mẽ đến vậy." Tần Mặc gật đầu.

"Đó là điều đương nhiên." Nói rồi, Tần Mặc tấn công cái thi thể trước mặt, Trương Kỳ Lân ở bên cạnh cũng liên tục hỗ trợ.

Trương Kỳ Lân chém một nhát vào vũ khí của đối phương, vũ khí của nó cũng khá sắc bén.

Hai thanh kiếm va vào nhau phát ra một tiếng "keng".

Tần Mặc hừ lạnh, sau đó ngưng tụ ra một thủ ấn.

Nếu chỉ có một mình Tần Mặc đấu với tên binh sĩ này, anh cũng có phần thắng, nhưng bây giờ có Trương Kỳ Lân ở đây giúp đỡ, Tần Mặc cảm thấy tốc độ giải quyết của mình sẽ còn nhanh hơn.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn lao về phía cái thi thể ở cách đó không xa.

Thi thể nhìn thấy thủ ấn này, tim nó hẫng một nhịp, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng toàn lực để chống đỡ.

Nó vung thanh kiếm trong tay lên, thanh kiếm chém về phía thủ ấn của Tần Mặc.

Chương 322

Ở phía bên kia, Bàn Tử không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối, anh ta nhìn Tần Mặc nói: "Cậu cẩn thận một chút, đừng làm hỏng thanh kiếm đó.

Tôi thấy thanh kiếm đó có vẻ khá có giá trị, dù sao cũng đã có lịch sử mấy nghìn năm rồi, lại còn được bảo quản tốt như vậy.

Nếu thật sự mang ra ngoài, chắc chắn sẽ bán được giá rất cao." Nghe Bàn Tử nói vậy, Hạo Thiên Chân ở bên cạnh liền trợn trắng mắt, nhưng cậu không nói gì thêm, chỉ có chút lo lắng cho Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Dù sao thì cái thi thể đó sống lại một cách đột ngột, cậu sợ Tần Mặc và Trương Kỳ Lân không đối phó được.

Tần Mặc lại chớp lấy một cơ hội, tung một cú đá vào người thi thể.

Bị Tần Mặc đá trúng, cái thi thể lùi về phía sau mấy bước mới đứng vững lại được.

Sau đó, nó lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của nó, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút bất lực.

"Không ngờ đang chiến đấu với hai người chúng ta mà ngươi còn dám lơ là." "Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc trực tiếp tung ra một đạo thủ ấn.

Thủ ấn này nhanh chóng lao về phía cái thi thể.

Thấy cảnh này, thi thể nhíu chặt mày, nó có thể cảm nhận được sức mạnh của đòn tấn công này rất lớn, vì vậy nó liền vung thanh

kiếm trong tay lên.

Thanh kiếm chém thẳng vào thủ ấn ở cách đó không xa, thủ ấn cũng lập tức xuất hiện một vết nứt.

Thấy vậy, Tần Mặc nhướng mày, rồi cười lạnh một tiếng.

"Vô dụng thôi." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp điều khiển thủ ấn, khiến nó nổ tung.

Nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ là trước mặt cái thi thể lại xuất hiện một luồng năng lượng, triệt tiêu hoàn toàn thủ ấn của anh.

Cảm nhận được điều này, Tần Mặc nhíu mày.

Xem ra sức mạnh này quả thực rất lớn.

Ngay sau đó, Tần Mặc lại nhìn về phía cái thi thể, nó cũng đang nhìn anh với vẻ mặt âm trầm.

Bởi vì nó có thể cảm nhận được trên người Tần Mặc có một luồng khí tức áp chế nó, luồng khí tức này khiến nó cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng dù vậy, nó vẫn phải ở lại đây chiến đấu với Tần Mặc.

Trong khi đó, Trương Kỳ Lân đã nhân cơ hội này đến bên cạnh thi thể, chém một nhát về phía nó.

Cái thi thể giơ thanh kiếm ra, chặn đứng được đòn tấn công của Trương Kỳ Lân.

Mấy người ở dưới thấy cảnh này không khỏi nhìn nhau, nhưng họ cũng không nói gì thêm, bởi vì họ biết Tần Mặc và Trương Kỳ Lân chắc chắn sẽ thắng.

Đặc biệt là Bàn Tử, anh ta vô cùng tin tưởng hai người này, nên bây giờ anh ta không hề lo lắng, thậm chí còn bắt đầu mân mê những món minh khí khác.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thì vẫn đang liên tục đối phó với cái thi thể trước mặt.

Một lúc sau, trước mặt Tần Mặc lại xuất hiện một quả cầu khổng lồ.

"U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu lao về phía thi thể, nó liền dùng thanh kiếm trong tay đặt ngang trước mặt để chặn lại.

Thấy quả cầu sắp nổ tung, nó vội vàng lăn sang một bên, đá một chân vào một tảng đá gần đó.

Tảng đá bay thẳng về phía quả cầu.

Sau khi hai bên va chạm, quả cầu nổ tung, đồng thời cũng biến tảng đá thành bột mịn.

Thấy uy lực của Tần Mặc mạnh mẽ đến vậy, trong mắt thi thể lộ vẻ kinh ngạc, nhưng dù vậy, nó vẫn cảm thấy mình có thể đánh bại Tần Mặc.

Ngay lập tức, nó lại ngưng tụ sức mạnh, tấn công về phía anh.

Ở phía bên kia, Trương Kỳ Lân cũng đang không ngừng đối phó với cái thi thể này.

Một lúc sau, Tần Mặc tìm được một cơ hội, tung một cú đá vào người thi thể.

Thi thể ngã xuống đất, nhíu chặt mày.

Nhưng nó đập mạnh một tay xuống đất, rồi lập tức đứng dậy, lại nhìn chằm chằm vào Tần Mặc ở cách đó không xa.

Lúc này, Tần Mặc đã ngưng tụ ra một kỹ năng mới.

"Ưng Kích Trường Không!" Kỹ năng này được Tần Mặc tung ra, nhanh chóng bay về phía thi thể.

Thi thể nhìn thấy kỹ năng này, tim nó lại hẫng đi một nhịp, bởi vì nó có thể cảm nhận được uy lực của kỹ năng này khá đáng sợ.

Suy nghĩ một lúc, nó nhìn vào thanh kiếm trong tay mình.

Không sao, nó nhất định có thể chống đỡ được.

Nghĩ vậy, cái thi thể liền bay lên không trung, đồng thời vung thanh kiếm trong tay lên, chém thẳng về phía con đại bàng kia.

Cùng lúc đó, trên người thi thể cũng tỏa ra một luồng âm khí.

Âm khí này đánh thẳng vào người con đại bàng, khiến nó lập tức trở nên trong suốt hơn một chút.

Nhưng dù vậy, cái thi thể cũng không hề lơ là, nó gầm lên một tiếng rồi lại tăng thêm một chút sức mạnh, thân thể con đại bàng lại một lần nữa nổ tung.

Năng lượng từ vụ nổ cũng đánh trúng vào người cái thi thể.

Chưa kịp để nó ổn định lại thân hình, Trương Kỳ Lân đã đến bên cạnh, vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm chém thẳng vào cánh tay của thi thể.

Thi thể quay đầu nhìn cánh tay của mình, vốn dĩ nó chỉ có một cánh tay, đã rất khó đối phó với Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, vậy mà bây giờ cánh tay của nó lại bị thương.

Nó ngẩng đầu lên, nhìn hai người ở cách đó không xa, do dự một lúc rồi quyết định tấn công Trương Kỳ Lân trước.

Bởi vì nó biết, tương đối mà nói, thực lực của Trương Kỳ Lân yếu hơn Tần Mặc một chút, chỉ cần giết được Trương Kỳ Lân, thì việc đối phó với Tần Mặc sẽ không còn là chuyện khó khăn.

Thấy cái thi thể làm vậy, Tần Mặc cười lạnh, lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh của mình.

Nó đi đối phó Trương Kỳ Lân, chẳng phải là cho mình thêm cơ hội để dùng kỹ năng tấn công nó sao?

Chương 323

Nếu đã vậy thì mình sẽ chiều theo ý nó.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Con hổ này lao thẳng về phía cái thi thể ở cách đó không xa.

Trương Kỳ Lân do dự một lúc rồi lập tức né sang một bên, bởi vì anh biết kỹ năng của Tần Mặc luôn rất mạnh, nếu anh cứ tiếp tục đứng ở đây, lỡ bị kỹ năng của Tần Mặc làm bị thương thì không hay.

Con hổ đến bên cạnh thi thể, sau đó há to miệng định cắn nó.

Thi thể liền dùng thanh kiếm chặn vào miệng con hổ, rồi tung một cú đá vào người nó.

Con hổ bị nó đá lùi về phía sau.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ cười nhạt, sau đó anh cùng với con hổ phối hợp tấn công thi thể.

Cái thi thể thì không ngừng chống đỡ Tần Mặc và con hổ, nhưng với thực lực của nó, căn bản không phải là đối thủ của hai người họ, vì vậy không lâu sau, nó đã bị con hổ cắn trúng.

Nhìn thấy vết thương trên vai mình, cái thi thể hít sâu một hơi, rồi vung thanh kiếm trong tay lên, chém thẳng vào người con hổ.

“Có thể đối chiến với ta lâu như vậy, xem ra thực lực của ngươi cũng khá mạnh, hơn nữa ngươi chỉ có một cánh tay.” Tần Mặc nói xong liền nhướng mày.

Thật ra nếu không có Trương Kỳ Lân ở đây, cái thi thể này thật sự có thể cầm cự với anh một thời gian dài.

Chỉ tiếc là có Trương Kỳ Lân ở đây giúp đỡ, e rằng đối phương đã

không còn trụ được nữa.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền bay lên không trung.

Ngay sau đó, một luồng khí lưu khổng lồ từ xung quanh Tần Mặc tỏa ra, thổi bay quần áo của anh.

Quần áo của Tần Mặc phồng lên, đồng thời trên người anh cũng tỏa ra một luồng khí thế mạnh mẽ.

"Khí thế này hình như là đế vương chi khí." Cái thi thể tự lẩm bẩm xong, liền hít sâu một hơi.

Dù vậy, nó cũng tuyệt đối không thể khuất phục trước Tần Mặc.

Hơn nữa, mấy người này đến đây, không chừng là vì món đồ trên người nó, nên nó tuyệt đối không thể dễ dàng giao ra được.

Vương gia và Tướng quân đã giao cho nó canh giữ món đồ đó, cho dù phải chết ở đây, nó cũng phải bảo vệ cho bằng được.

Chỉ thấy một thanh kiếm khổng lồ xuất hiện phía trên cái thi thể, nó liền nhìn vào thanh kiếm đó.

Không biết thanh kiếm trong tay mình có thể so sánh được với kỹ năng này không?

Nó nhìn vào thanh kiếm trong tay, rồi lao thẳng về phía thanh kiếm khổng lồ ở cách đó không xa, từ trên xuống dưới chém một nhát.

Thanh kiếm lập tức phát ra một tiếng "keng".

Sau đó, cơ bắp toàn thân nó đều run lên.

Cùng lúc đó, uy lực từ kỹ năng của Tần Mặc cũng dần lan ra xung quanh.

Cái thi thể bị đánh bay ra ngoài, đập vào bức tường bên cạnh, rồi trượt xuống, phun ra một ngụm máu.

“Phải công nhận, thực lực của tên này cũng khá mạnh, trông có vẻ hơi đáng sợ.

Không ngờ ngay cả Tần Mặc và Trương Kỳ Lân hợp sức cũng phải đối kháng với nó lâu như vậy.” Bàn Tử vừa nói vừa xoa cằm, Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cũng gật đầu.

“Đúng vậy, người này quả thực có chút thực lực, nếu không Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cũng không tốn nhiều thời gian như vậy.

Hơn nữa, anh có thấy không?

Nó đã mất một cánh tay mà còn có thể cầm cự lâu như vậy, nếu không bị mất tay, chẳng phải còn lợi hại hơn sao?” Bàn Tử gật gù, A Ninh ở bên cạnh thì nhìn hai người họ.

“Hai người có niềm tin vào Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đến vậy sao?

Anh ta thật sự có thể đối phó được với đối phương à?” “Đương nhiên rồi, thực lực của Tần Mặc đáng sợ như vậy, sao chúng tôi lại không có niềm tin chứ?” Bàn Tử trợn trắng mắt, rồi nhìn A Ninh.

“Tôi nói cho cô biết, đừng có giở trò gì trước mắt chúng tôi, nếu không cô nhất định sẽ hối hận.” A Ninh nhíu mày, nhưng cô không nói gì thêm, chỉ quay đầu nhìn hai người ở cách đó không xa.

Nếu thực lực của hai người này đáng sợ như vậy, muốn lấy đi thứ gì đó ngay trước mắt họ quả thực không hề đơn giản.

Nhưng khi nghĩ đến nhiệm vụ của mình, A Ninh lại thở dài.

Lúc này, Tần Mặc vẫn đang không ngừng đối phó với cái thi thể trước mặt.

Cái thi thể vừa rồi đã bị Tần Mặc đánh bị thương, nên bây giờ anh không hề lo lắng mình không thể đánh bại đối phương.

Tần Mặc lại chớp lấy một cơ hội, ngưng tụ ra mấy thanh kiếm.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Mấy thanh kiếm từ bốn phương tám hướng lao về phía cái thi thể ở cách đó không xa.

Thi thể thấy xung quanh có nhiều kiếm như vậy, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

"Kỹ năng này không phải ai cũng có thể sử dụng được." Tần Mặc bật cười, rồi lắc đầu.

Thật ra, kỹ năng này đối với Tần Mặc chỉ là tiêu hao một chút long khí mà thôi, không có gì to tát.

Không lâu sau, kỹ năng này đã đánh trúng vào người thi thể, cánh tay nó lập tức bị kiếm đâm xuyên qua.

Nhưng dù vậy, cái thi thể vẫn nghiến chặt răng, xoay người, vung thanh kiếm trong tay lên, va chạm với mấy thanh kiếm kia.

Mấy thanh kiếm cũng lập tức tan biến.

Thấy cảnh này, Tần Mặc nhướng mày.

Xem ra kiếm thuật của người này cũng khá đáng sợ.

Ngay lập tức, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh của mình, nhiệt độ trong không khí cũng trở nên thấp hơn rất nhiều.

Bàn Tử ở dưới cảm nhận được, liền nhíu mày, nhìn Tần Mặc trên không trung.

"Này Tần Mặc huynh đệ, tên này trông cũng không trụ được bao lâu nữa, hay là anh đừng làm mấy trò vô dụng này nữa đi, chúng tôi sắp chết cóng rồi." Tần Mặc nghe anh ta nói vậy liền đảo mắt, nhưng nếu họ đã nói vậy rồi, thì thôi không dùng nữa.

Nghĩ vậy, Tần Mặc nhìn cái thi thể trước mặt, rồi lao thẳng về phía nó.

Mặc dù Trương Kỳ Lân cũng ở đây, nhưng phần lớn thời gian anh chỉ đứng bên cạnh, đóng vai trò hỗ trợ, tấn công cái thi thể.

Chương 324

Không lâu sau, Tần Mặc gầm lên một tiếng.

Một luồng long khí khổng lồ từ miệng Tần Mặc tỏa ra, mang theo một tiếng rồng ngâm cực lớn.

Tiếng rồng ngâm này đánh thẳng vào người thi thể, nó cũng lập tức ngã xuống đất.

Sau đó nó nhìn xuống thân thể mình, phát hiện trên ngực đã có một vết thương, hơn nữa vết thương này là do kỹ năng âm thanh của Tần Mặc gây ra.

"Tại sao lại như vậy?" Cái thi thể có chút không hiểu, nó đứng dậy nhìn Tần Mặc.

"Lúc còn sống, ta trung thành với Vương gia và Tướng quân như vậy, tại sao ta lại sợ loại long khí này chứ?" Tần Mặc bật cười.

"Ngươi trung thành với Vương gia và vị Tướng quân kia thì sao chứ?

Dù sao bây giờ ngươi cũng đã chết rồi, ngươi là một cái thi thể.

Mặc dù ngươi đã ở đây mấy nghìn năm, nhục thân không bị tổn hại, nhưng ngươi dù sao cũng đã chết.

Người chết sợ nhất là loại long khí này." Nghe Tần Mặc nói vậy, cái thi thể hít sâu một hơi, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Tại sao trên người ngươi lại có long khí?

Điều này có chút không thực tế." Trên người người bình thường quả thực không thể có long khí, nên nó mới dè chừng như vậy khi đối phó với Tần Mặc.

Nghe nó nói vậy, Tần Mặc bật cười.

"Có gì đáng nói đâu, trên người ta vốn dĩ có nồng khí.

Điều này cũng có nghĩa là ta mới chính là chủ nhân của món bảo vật trên người ngươi.

Có phải ngươi nên giao món bảo vật đó ra không?" Thi thể nắm chặt nắm đấm.

Trên người nó quả thực có một món bảo vật, nhưng dù vậy nó cũng không thể giao cho Tần Mặc.

"Không thể nào, trừ phi ngươi đánh bại được ta." Nói xong, nó liền lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh, nhưng anh không né tránh.

Khi nó đến rất gần Tần Mặc, anh lại một lần nữa sử dụng một kỹ năng để hạn chế hành động của thi thể.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Những khối băng tinh khổng lồ xuất hiện xung quanh thi thể.

Nó căn bản không thể cử động, chỉ có thể không ngừng va chạm vào những khối băng tinh trước mặt.

Nhưng phải nói rằng, thực lực của cái thi thể này cũng không tồi.

Mặc dù trên người Tần Mặc có long khí có thể áp chế nó, nó vẫn có thể đánh cho những khối băng tinh này xuất hiện từng vết nứt.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Chỉ thấy một luồng sấm sét khổng lồ giáng xuống thi thể.

Nó cảm nhận được sức mạnh của sấm sét, tim lại hẫng đi một nhịp, rồi vội vàng vung thanh kiếm trong tay lên, chém về phía luồng sấm sét.

Luồng sấm sét đánh thẳng vào người thi thể, trên người nó lập tức tỏa ra một mùi khét.

Tần Mặc cười lạnh.

Cái thi thể cũng nghiến chặt răng, nó nhìn xuống người mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc không cho nó cơ hội thở dốc.

"Không Gian Ngưng Tụ!" Vừa rồi khi tia sét của Tần Mặc giáng xuống, những khối băng tinh xung quanh đã bị phá vỡ, nên bây giờ Tần Mặc chỉ có thể dùng kỹ năng này để hạn chế hành động của đối phương.

Sau khi kỹ năng này xuất hiện, thân thể đối phương không thể cử động được nữa, nó có chút kinh ngạc nhìn không gian xung quanh.

Điều này thật quá đáng sợ, trên người Tần Mặc có long khí đã đành, lại còn có thể điều động năng lượng không gian.

Trong lúc nó đang thất thần, Tần Mặc lại ngưng tụ một đạo thiên hỏa, bay về phía nó.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Thiên hỏa bao quanh thi thể.

Thiên hỏa cũng có tác dụng khắc chế nhất định đối với thi thể, nên nó lập tức cảm thấy trong người có chút khó chịu, cảm giác như toàn bộ nước trong cơ thể sắp bị bốc hơi hết.

Tần Mặc nhướng mày, rồi điều khiển những ngọn lửa xung quanh, khiến chúng không ngừng cháy.

Không lâu sau, ngọn lửa đã lan đến người thi thể.

Nó cũng lập tức ngã xuống đất, vội vàng lăn lộn.

Một lúc sau, nó đứng dậy, lại nhìn Tần Mặc ở cách đó không xa.

Cái thi thể có thể cảm nhận được da thịt của mình đã bị thiêu cháy, hơn nữa vốn dĩ thi thể của nó có thể bảo tồn lâu như vậy đã rất không dễ dàng, nhưng bây giờ nước trong người đã không còn, e rằng cũng không trụ được bao lâu nữa.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của nó, nên anh cười lạnh, lắc đầu.

"Cái thi thể của ngươi e rằng cũng không bảo tồn được bao lâu nữa, hay là ngoan ngoãn từ bỏ đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, cái thi thể hừ lạnh, nó lại vung thanh kiếm lên, bay về phía Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, nhưng anh lười nói nhiều với nó, chỉ dùng U Minh Kiếm không ngừng đối kháng.

Chỉ tiếc là thể lực của cái thi thể này đã không còn bao nhiêu, nên Tần Mặc rất nhanh đã đá nó ngã xuống đất.

Tần Mặc lại nhìn nó, quan sát thân thể nó.

Tấm bản đồ trong lòng thi thể đã lộ ra, nên Tần Mặc liền đến bên cạnh nó, lấy tấm bản đồ trên người nó đi.

Nhìn thấy tấm bản đồ này, trong mắt Tần Mặc lộ vẻ cười nhạt, rồi anh lại nhìn cái thi thể trước mặt.

"Bây giờ cái này là của ta." Cái thi thể có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

"Dù ngươi có lấy được tấm bản đồ này cũng vô dụng, nó được làm bằng phương pháp đặc biệt, và chỉ có máu của Tướng quân chúng ta mới có thể làm nó hiện ra." Tần Mặc nghe vậy có chút kinh ngạc, sau đó anh mở tấm bản đồ ra.

Thấy trên bản đồ thật sự không có gì, Tần Mặc nhíu mày.

Anh quay đầu nhìn cái thi thể, nó cũng cười lạnh.

“Tướng quân và Vương gia giao cho ta ở đây canh giữ tấm bản đồ này, dù bây giờ các ngươi có lấy đi cũng vô dụng.” Nói xong, nó lại lao về phía Tần Mặc.

Chương 325

Tần Mặc hừ lạnh, rồi không ngừng đối phó với cái thi thể này.

Trương Kỳ Lân cũng ở đây giúp Tần Mặc.

Không lâu sau, hai người họ lại đánh ngã cái thi thể, nó trực tiếp nằm sấp trên đất.

Nó ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Tần Mặc và mấy người họ.

Tần Mặc thì khẽ thở ra một hơi, rồi lại nhìn tấm bản đồ trước mặt.

"Vậy máu của ta có tác dụng gì không?" Nói rồi, Tần Mặc nhìn vào tay mình.

Anh lấy ra một con dao găm nhỏ, cắt vào tay mình rồi nhỏ máu trực tiếp lên tấm bản đồ.

Đúng lúc này, tấm bản đồ đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở dưới có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

"Chuyện gì vậy?

Tại sao tấm bản đồ lại phát sáng?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhíu mày.

Tần Mặc nghe cậu nói vậy liền nhướng mày, rồi lại nhìn tấm bản đồ trước mặt.

"Tôi cũng không biết là chuyện gì." Cái thi thể ở dưới nuốt nước bọt, nó có chút không thể tin nổi đứng dậy, nhìn Tần Mặc ở đằng kia.

"Ngươi có Hắc Long Huyết Mạch sao?" Tần Mặc nghe nó nói vậy liền nhướng mày, gật đầu.

“Đúng vậy, không phải chỉ là Hắc Long Huyết Mạch thôi sao?

Có gì lạ à?” Tần Mặc cảm thấy mình không cần thiết phải lừa dối cái thi thể này, bởi vì nó đã ở đây lâu như vậy rồi.

Mặc dù bây giờ nó có thể đứng dậy đối chiến với mình, nhưng vừa rồi nước trong người nó đã bị thiên hỏa của mình làm bốc hơi gần hết, nên nó chắc cũng không sống được bao lâu nữa.

“Tại sao...” Cái thi thể vừa nói vừa nuốt nước bọt.

Bởi vì Tướng quân của họ cũng có Hắc Long Huyết Mạch, nên mới có thể dùng phương pháp đặc biệt luyện chế tấm bản đồ này.

“Chẳng lẽ tấm bản đồ này vốn dĩ thuộc về ngươi sao?” Nói xong, cái thi thể lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

“Cái này thì ta không rõ, nhưng bây giờ ta đã lấy được tấm bản đồ này rồi, lại còn kích hoạt được nó, vậy thì tấm bản đồ này chắc là của ta rồi nhỉ.” Cái thi thể im lặng.

Nếu Tần Mặc đã có thể kích hoạt tấm bản đồ, vậy nó tiếp tục canh giữ tấm bản đồ này còn có tác dụng gì nữa chứ?

Tần Mặc thấy nó không muốn nói nhiều, liền trực tiếp cất tấm bản đồ đi.

“Thôi được rồi, ta cũng không muốn làm khó ngươi nữa.

Nếu ngươi muốn tiếp tục ở trong quan tài đó, thì ta sẽ tha cho ngươi.” “Đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.” Cái thi thể vừa nói vừa cúi đầu, rồi quay đầu nhìn về phía chiếc quan tài.

Nó trực tiếp đi về phía đó.

Nhưng cứ mỗi bước đi, dung nhan của bà ta lại già đi một phần.

Tần Mặc thấy cảnh này thì nhíu mày, ánh mắt lộ vẻ không hiểu.

Đợi đến khi bà ta đi tới bên cạnh cỗ quan tài, thân thể đã biến thành một bộ xương khô. 【Keng, tiêu diệt sinh vật trong mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Suy nghĩ một lát, Tần Mặc liền đi thẳng về phía bộ xương khô đó.

Lúc này, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã đến bên cạnh Tần Mặc, tò mò hỏi.

"Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Tại sao cơ thể bà ta lại biến thành một bộ xương khô?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, nhưng anh chỉ lắc đầu, nói thật là anh cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

"Thật ra bà ta chết ở đây cũng tốt.

Nếu thật sự còn sống mà ra ngoài, chắc chắn sẽ bị các chuyên gia bắt đi nghiên cứu, đến tự do cũng không có." Bàn Tử lắc đầu, Tần Mặc dĩ nhiên cũng hiểu đạo lý này, nên anh lại nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

"Thôi, không cần nghĩ nhiều nữa, dù sao thì bà ta cũng đã bị chúng ta giải quyết rồi, chúng ta cũng lấy được đồ trên người bà ta, ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì." Cả nhóm đồng thanh đáp lời, còn Tần Mặc thì hướng ánh mắt về phía thanh kiếm bên cạnh bộ xương khô.

Tần Mặc đi về phía thanh kiếm, đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lại một lần nữa vang lên nhắc nhở. 【Keng, phát hiện Thất Tinh Kiếm hàng thật, có muốn dung hợp không?】 Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ lai lịch của thanh kiếm này lại không hề tầm thường.

Chẳng trách vừa rồi khi đối chiến với thanh kiếm này, đối phương

có thể dùng nó để cầm cự với các kỹ năng của mình lâu như vậy.

"Dung hợp." 【Keng, dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch đã kích hoạt được bảy mươi hai phần trăm.】 Tần Mặc quay đầu nhìn bộ xương khô ở cách đó không xa.

Không hiểu vì sao, Tần Mặc luôn cảm thấy chuyện này có liên quan đến tổ tiên của mình, xem ra lần này sau khi ra ngoài, anh nhất định phải quay về một chuyến.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Bàn Tử nhìn mọi người, Tần Mặc gật đầu, rồi nhìn sang hai người họ.

Thấy A Ninh đã không còn ở bên cạnh họ, Tần Mặc liền nhíu mày.

"A Ninh đâu?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, rồi cả hai cùng lắc đầu.

"Chúng tôi cũng không biết, vừa nãy còn đứng ở đây mà, sao đột nhiên lại biến mất rồi?" "Không cần quan tâm cô ta." Tần Mặc nói rồi quay đầu, nhìn Trương Kỳ Lân ở phía bên kia.

"Anh có muốn đi cùng chúng tôi không?" "Ừm." Trương Kỳ Lân khẽ gật đầu rồi không nói thêm gì nữa, Tần Mặc mỉm cười, lại nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở cách đó không xa.

"Hai người đã thu dọn đồ đạc ở đây xong hết rồi chứ, chúng ta đi thôi." Hai người họ đáp lời, dù sao đi nữa, họ ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì.

Thế là họ cùng nhau tiếp tục leo lên trên.

Dĩ nhiên, giữa đường họ cũng gặp phải mấy con khỉ đột lớn, nhưng đối với họ mà nói, giải quyết chúng không còn khó khăn gì.

Chẳng bao lâu sau, nhóm Tần Mặc đã thoát ra ngoài.

Vừa ra đến nơi, Bàn Tử không nhịn được mà hét lên.

Thấy anh ta như vậy, Tần Mặc bật cười, rồi nhìn Trương Kỳ Lân và những người khác bên cạnh.

Chương 326

“Mọi người cùng đến cửa hàng của tôi đi.” “Không thành vấn đề.” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, cậu cũng thật sự muốn đi cùng anh.

Tần Mặc cũng không nói nhiều thêm với họ, liền cùng mọi người đến cửa hàng đồ cổ của mình.

Nhưng vừa mới đến nơi, còn chưa kịp vào trong, một đám người đã chặn họ lại.

Tần Mặc nhìn đám người trước mặt, sau khi thấy Tần Hoài và Tần Danh, anh liền cười lạnh một tiếng, rồi vặn vặn cổ mình.

“Vừa mới ra ngoài đã có người đến đây gây sự, nhưng như vậy cũng tốt, để tôi luyện tập một chút.” Tần Mặc lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác ở bên cạnh.

“Thật ngại quá, để mọi người chê cười rồi, các anh cứ đứng đây xem là được.” Trương Kỳ Lân nhướng mày, ngay lúc Hạo Thiên Chân và Bàn Tử chuẩn bị ra tay, anh đã kéo hai người họ lại.

“Nếu Tần Mặc đã nói vậy thì cứ để cậu ấy tự mình giải quyết.” Những người này đã đến đây thì chắc chắn có ân oán gì đó với Tần Mặc, họ xen vào e rằng cũng không thích hợp lắm.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử do dự một chút rồi đồng ý, nếu Trương Kỳ Lân đã nói vậy, hai người họ cứ đứng đây là được.

Tần Mặc nhìn chằm chằm đám người ở cách đó không xa, sau khi cười lạnh một tiếng, anh liền lao vào tấn công.

Nhưng phải nói rằng những người mà Tần Hoài và Tần Danh lần này mang đến khá lợi hại, hơn nữa trong số họ lại có một người mang theo âm khí.

Chỉ tiếc là khí tức trên người Tần Mặc vừa hay khắc chế âm khí của hắn, nên sau khi cảm nhận được sức mạnh của Tần Mặc, đối phương liền trợn tròn mắt.

Hắn quay đầu nhìn Tần Danh ở cách đó không xa.

"Tên nhóc này quả thật không đơn giản, lúc đối phó với cậu ta, tôi lại có cảm giác không thở nổi." Tần Danh nghe vậy thì trong lòng trầm xuống, hắn cũng không ngừng gây áp lực cho những người xung quanh.

"Dù thế nào đi nữa, các ngươi đều phải giúp ta giải quyết tên nhóc này, nếu không thì đừng trách ta không nể nang!" "Trước đây ta đã cho các ngươi cơ hội, nhưng lần này thì không thể nữa đâu." Tần Mặc lắc đầu, rồi lại một lần nữa lao vào tấn công bọn họ.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc đã đánh cho cả đám ngã lăn ra đất, chỉ còn lại Tần Hoài, Tần Danh và người mang âm khí.

"Có lẽ khi đối phó với người khác, ngươi thực sự có thể chống cự, chỉ tiếc là trước mặt ta, ngươi chẳng là gì cả." Tần Mặc nhìn người mang âm khí, người đó nghe Tần Mặc nói vậy, trong lòng liền chùng xuống, vì Tần Mặc quả thực là một người có thực lực.

"Xin lỗi, là tôi sai, cầu xin cậu tha cho tôi." Người đó nói xong liền vội vàng quỳ xuống đất.

Thấy bộ dạng của hắn, Tần Danh và Tần Hoài nhìn nhau, nuốt nước bọt.

Tần Mặc nhìn hai người họ.

"Yên tâm đi, ta giữ lại hai người các ngươi vẫn còn có ích.

Sau khi về hãy nói với người của Tần gia, ngày mai ta sẽ quay về một chuyến." Tần Hoài và Tần Danh nghe vậy thì có chút kinh ngạc, hai người họ suy nghĩ một lát, trong mắt liền lóe lên một tia âm hiểm.

Đây chẳng phải là quá tốt sao?

Vốn dĩ họ còn đang suy nghĩ làm thế nào để đối phó với Tần Mặc, nếu Tần Mặc đã muốn tự chui đầu vào lưới, vậy thì họ cứ ở nhà chờ anh là được.

"Hai người các ngươi tốt nhất là biến mất khỏi mắt ta ngay lập tức." Tần Mặc nhìn Tần Hoài và Tần Danh, hai người họ vội vàng gật đầu.

Tuy rằng như vậy quả thực có chút mất mặt, nhưng dù sao cũng tốt hơn là mất mạng.

Đợi hai người họ rời đi, Tần Mặc mới quay đầu nhìn người mang âm khí trên đất.

Người đó trong lòng thầm hoảng hốt, Tần Mặc đây là có ý gì?

Tha cho hai người kia đi, lại để một mình hắn ở lại đây, lẽ nào Tần Mặc muốn ra tay với hắn sao?

"Vào trong cùng ta." Tần Mặc nói rồi lại nhìn mấy người phía sau lưng mình, bọn họ gật đầu.

Người mang âm khí do dự một lát rồi cũng đi theo sau.

Chẳng bao lâu, họ cùng nhau vào trong cửa hàng đồ cổ.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân và Bàn Tử.

"Ngày mai tôi có thể thực sự có việc, phải về Tần gia một chuyến." Tần Mặc phải tra rõ tấm bản đồ đó rốt cuộc là chuyện gì, sau đó xem xem tổ tiên của Tần gia có liên quan gì đến phương diện này không.

Trương Kỳ Lân đáp lời.

"Không thành vấn đề, nếu vậy chúng ta chia làm hai ngả, vừa hay chúng tôi cũng đi tra xem tình hình cụ thể về thi thể trong ngôi mộ đó."

“Vậy được, mấy anh cứ ở lại đây trước đi, lát nữa tôi mời các anh ăn một bữa rồi hãy về.” Mấy người họ có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu.

Nếu Tần Mặc đã đề nghị, họ chắc chắn sẽ ở lại đây.

Tần Mặc quay đầu, hướng ánh mắt về phía người mang âm khí bên kia.

“Nếu trên người ngươi có âm khí, vậy thể lực chắc cũng khá mạnh, ngươi cứ ở lại đây làm nhân viên cho ta đi, lúc rảnh rỗi thì giúp ta dọn dẹp một chút.” Người đó nghe vậy liền trợn tròn mắt, dựa vào cái gì chứ?

Hắn có bản lĩnh như vậy thì nên vào mộ huyệt một chuyến, hoặc là đến các gia tộc khác cũng có thể thể hiện năng lực của mình.

Nhưng ở đây làm nhân viên cho Tần Mặc, thật sự là quá ấm ức.

Thấy ánh mắt của hắn, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Sao, ngươi không muốn ở lại đây à?” Người mang âm khí nghe giọng Tần Mặc, trong lòng liền hoảng hốt, vội vàng lắc đầu.

Sao có thể được chứ?

Nếu hắn thật sự không đồng ý, Tần Mặc nhất định sẽ ra tay với hắn, đến lúc đó mạng sống của hắn có giữ được hay không còn là một ẩn số.

“Tôi bằng lòng ở lại đây.” Thấy bộ dạng của hắn, Tần Mặc mới hài lòng gật đầu, rồi đi đến bên cạnh hắn, truyền sức mạnh vào cơ thể hắn.

“Vừa rồi đã giao thủ với ta, ngươi nên hiểu thực lực của ta khá mạnh, hơn nữa ta cũng có thể tùy ý khống chế luồng năng lượng đặt trong cơ thể ngươi.

Nếu ngươi làm chuyện gì có lỗi với ta, hoặc là sau khi ta hạ đấu trở về không thấy ngươi, thì đừng trách ta trực tiếp kích hoạt năng lượng.” Người đó nhíu mày.

“Nhưng nếu sau này anh ra ngoài, người của Tần gia rất có thể sẽ đến đây gây sự, lúc đó tôi phải làm sao?” “Yên tâm đi, lần này ta đến Tần gia sẽ trực tiếp lập một hiệp ước với họ.

Nếu họ dám đến, đợi ta trở về, nhất định sẽ giải quyết hết bọn họ.” Dù giữa họ có chung huyết mạch, Tần Mặc cũng chẳng thèm để ý nhiều như vậy.

Nghe Tần Mặc nói thế, sắc mặt người đó lập tức khá hơn một chút, hắn liền đáp lời.

“Tôi biết rồi, vậy tôi bằng lòng ở lại đây.” Tần Mặc gật đầu, lại nhìn cửa hàng đồ cổ của mình.

“Vừa hay ta đã lâu không về, trong tiệm toàn là bụi, ngươi dọn dẹp trước đi, ta dẫn mấy người họ ra ngoài ăn cơm.” Người đó thở dài, nhưng cũng không thể từ chối, chỉ có thể tùy ý gật đầu.

Tần Mặc dẫn Trương Kỳ Lân, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân rời đi, tìm một nhà hàng gần đó.

Chương 327

“Lát nữa các anh xử lý mấy món minh khí đó trước, sau đó tra cứu những chuyện chúng ta gặp trong mộ, đợi đến ngày kia các anh hãy qua đây, hoặc là đợi các anh tra xong rồi hãy nói.” Họ nhìn nhau rồi gật đầu ngay.

Bây giờ Tần Mặc đã giao việc cho họ, họ chắc chắn bằng lòng đi làm.

Tần Mặc không nói nhiều ở đây, sau khi ăn xong, anh mới tiễn mấy người họ rời đi, rồi quay lại cửa hàng đồ cổ.

Thấy cửa hàng đã được dọn dẹp gần xong, Tần Mặc lộ vẻ hài lòng.

“Được rồi, ngươi đi nghỉ ngơi một lát đi, ở đây không cần đến ngươi.” Người đó lúc này mới đáp lời, xoay người rời đi.

Tần Mặc thì lấy thanh kiếm mình lấy được từ trong mộ ra.

Trương Kỳ Lân và những người khác chắc chắn sẽ không đòi Tần Mặc thanh kiếm này, dù sao họ cũng đã lấy được những thứ khác trong ngôi mộ đó rồi.

Hơn nữa, Tần Mặc chỉ lấy đi một món đồ này, nếu họ còn giành giật với Tần Mặc nữa thì quả thực là không hợp lý.

Tần Mặc cẩn thận quan sát thanh kiếm trong tay, rồi cất nó đi.

Anh luôn cảm thấy uy lực của thanh kiếm này khá mạnh, nếu sau này có cơ hội, anh có thể thử nghiệm nó một chút.

Nghĩ đến tấm bản đồ lấy được từ trong mộ, Tần Mặc liền lấy ra quan sát kỹ lưỡng.

Nếu đoán không lầm, tấm bản đồ này e rằng cũng có quan hệ nhất định với một ngôi mộ nào đó.

Chỉ tiếc là hiện tại anh không có bất kỳ nguồn thông tin nào, cũng chỉ có thể tạm thời chờ đợi, đợi một thời gian nữa tra cứu gần xong rồi mới đến ngôi mộ đó.

Mãi đến ngày thứ hai, Tần Mặc mới đến Tần gia.

Vừa đến nơi, anh đã thấy rất nhiều người đang canh giữ ở cổng.

Không cần nghĩ Tần Mặc cũng biết những người này muốn làm gì.

Anh liền cười lạnh một tiếng, xem ra mình thật sự phải dạy dỗ bọn họ một trận, để họ biết ai mới là huyết mạch đích thân của Tần gia.

Sau khi Tần Mặc đến nơi, những người đó liền bao vây anh lại, Tần Mặc nhìn bọn họ.

"Nói gì thì nói ta cũng là đệ tử đích thân, các ngươi ra tay với ta là dĩ hạ phạm thượng, các ngươi phải suy nghĩ cho kỹ." Họ nghe Tần Mặc nói vậy thì nhìn nhau, sau đó hừ lạnh một tiếng, nói với Tần Mặc.

"Chúng ta chỉ nghe theo lời của người đứng đầu Tần gia, nếu bây giờ ngươi không phải là người đứng đầu Tần gia, họ yêu cầu chúng ta ra tay với ngươi, chúng ta đương nhiên phải làm theo." Tần Mặc gật đầu.

"Ta đã cho các ngươi cơ hội, là tự các ngươi không muốn nắm bắt." Nói rồi Tần Mặc dậm chân một cái, một luồng khí cực lớn từ trên người anh tỏa ra.

Ngay cả Tống Tử thấy Tần Mặc cũng phải lùi lại ba phần, huống chi là những người này.

Vì vậy khi luồng khí đó đánh vào người họ, họ liền ngã lăn ra đất.

Tần Mặc đẩy cửa lớn đi vào, tuy trên đường đi anh lại gặp rất nhiều người, nhưng anh cũng chẳng hề sợ hãi, chỉ không ngừng ra tay với họ.

Rất nhanh, Tần Mặc đã đến đại sảnh.

Trong đại sảnh cũng có rất nhiều người.

Tần Hoài vẫy tay, những người đó liền xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

"Những người này chắc đều là những kỳ nhân dị sĩ trong gia tộc chúng ta nhỉ, nói thật ta cũng có chút không nỡ ra tay với họ, nhưng nếu họ đã không thể để ta dùng, vậy thì đừng trách ta." Nói rồi Tần Mặc lại một lần nữa ra tay với họ, nhưng họ lại hoàn toàn không phải là đối thủ của anh.

Sau khi đánh bị thương hết những người này, Tần Mặc mới lại nhìn Tần Hoài và Tần Danh.

"Hôm nay ta đến đây, quả thực đã hiểu ra, một mực nhẫn nhượng chỉ khiến các ngươi càng thêm quá đáng.

Vì vậy hôm nay, ta chuẩn bị đoạt lại Tần gia." Nghe Tần Mặc nói vậy, Tần Hoài và Tần Danh đều trợn tròn mắt.

Hai người họ nhìn nhau rồi nhìn Tần Mặc.

"Ngươi nói bậy bạ gì ở đây vậy, ngươi sớm đã bị trục xuất khỏi Tần gia, bây giờ sao có thể quay lại đây, rồi lại làm gia chủ của chúng ta chứ?" "Tại sao ta bị trục xuất khỏi Tần gia, chắc hai người các ngươi rõ hơn ai hết.

Ta cũng lười nói nhiều với các ngươi ở đây, nhưng nếu ta đã trở về, ta phải cho các ngươi biết thế nào mới là khí thế của con cháu đích

tôn!" Thực ra trước đây, Tần Mặc cảm thấy Tần gia có trở về tay mình hay không cũng không sao cả.

Nhưng anh cho rằng nếu mình không dạy dỗ Tần Hoài và Tần Danh một trận, sau này họ chắc chắn sẽ lại đến cửa hàng đồ cổ của anh gây rối.

Nếu đã vậy thì cứ giải quyết một lần cho xong.

Chỉ cần Tần gia trở lại tay mình, hai người họ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Nói rồi Tần Mặc liền di chuyển đến bên cạnh Tần Danh, chưa đợi Tần Danh kịp phản ứng, anh đã đá một cước vào chân hắn, khiến hắn trực tiếp quỳ xuống đất.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn Tần Hoài ở phía bên kia.

Tần Hoài trong lòng hoảng hốt, vội vàng lùi về phía sau, rồi nói với Tần Mặc.

"Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Qua chuyện lần này, hắn đã hiểu rõ thực lực của Tần Mặc.

Nếu thật sự tiếp tục đánh nhau với Tần Mặc ở đây, hắn chắc chắn không phải là đối thủ.

"Ta không muốn thế nào cả, chỉ muốn lấy lại Tần gia mà thôi." Nói rồi Tần Mặc lại hướng ánh mắt về phía Tần Danh bên cạnh.

Tần Danh thì nuốt nước bọt, rồi nắm chặt nắm đấm.

Tần Mặc cười lạnh, rồi đặt tay lên cổ Tần Danh, hơi dùng sức một chút, Tần Danh đã không chịu nổi, vội vàng cầu xin Tần Mặc.

"Đừng, đừng, ta sai rồi." Thấy bộ dạng của hắn, Tần Mặc mới nhướng mày, đáp lời, rồi thu tay lại, đi đến ghế chủ vị bên cạnh ngồi xuống.

“Ta cũng lười nói nhiều với các ngươi, nhanh một chút đi, bây giờ viết một bản giấy chuyển nhượng gia tộc.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Tần Danh liền nuốt nước bọt, vội vàng cầu xin Tần Mặc.

“Tôi thật sự biết sai rồi, nhưng bao nhiêu năm nay tôi vẫn luôn quản lý Tần gia, nếu bây giờ anh lấy Tần gia đi, chẳng phải sẽ khiến sự phát triển của Tần gia bị hạn chế sao?” “Sao, ý ngươi là các ngươi quản lý Tần gia thì có thể làm cho Tần gia phát triển rực rỡ, còn Tần gia về tay ta thì không được à?” Tần Mặc mỉa mai nhìn Tần Danh trước mặt.

“Ngươi có thực lực thế nào, lẽ nào trong lòng ngươi không tự biết sao?

Hai chúng ta so sánh với nhau, ai lợi hại hơn một chút, ngươi chắc cũng rất rõ ràng mà.” Tần Danh nhíu mày, hắn chỉ muốn tìm một cái cớ để không trả lại Tần gia cho Tần Mặc mà thôi.

Gia tộc này chắc chắn vẫn phải nắm trong tay mình mới tốt.

“Một lời thôi, có viết hay không?

Chương 328

Nếu ngươi không viết, ta sẽ trực tiếp ra tay.

Chỉ cần giải quyết ngươi, Tần gia này vẫn là của ta." "Nếu ngươi viết ngay bây giờ, ta có thể tha cho ngươi một mạng." Nhưng cũng không cần thiết phải giữ đối phương lại Tần gia nữa, vì vậy Tần Mặc quyết định sau khi hắn viết xong sẽ đuổi hắn ra ngoài.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Tần Danh hít sâu một hơi.

Hắn quay đầu nhìn Tần Hoài ở phía bên kia, Tần Hoài liền ra hiệu cho hắn.

Tần Danh gật đầu, rồi nhìn Tần Mặc.

"Vậy được rồi, tôi biết rồi." "Người đâu, chuẩn bị bút và giấy." Tần Hoài nói vậy rồi nhìn mấy người trên đất, mấy người đó liền gắng gượng đứng dậy, lấy bút và giấy đặt lên bàn.

Tần Danh đi về phía bút và giấy, lúc đến gần Tần Mặc, hắn đột nhiên rút ra một con dao găm từ trong tay áo, đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, vừa rồi lúc hai người họ liếc mắt đưa tình, Tần Mặc đã chú ý rồi.

Vì vậy, làm sao Tần Mặc có thể dễ dàng trúng kế chứ?

Anh liền đá một cước vào ngực Tần Danh, Tần Danh bị Tần Mặc đá bay ra ngoài, đập vào bức tường bên cạnh, rồi trượt xuống.

Tần Danh liền phun ra một ngụm máu, sắc mặt cũng tái nhợt đi một chút.

"Ngươi nói xem, ngươi tội gì phải làm vậy?

Đã già cả rồi, còn cứ phải ở lại đây đánh nhau với ta, đáng đời."

Nói xong câu đó, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi nhìn Tần Hoài ở phía bên kia.

"Còn chuẩn bị giở trò gì nữa không?" Tần Hoài không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy, hắn liền vội vàng quỳ xuống trước mặt Tần Mặc.

"Tôi biết sai rồi." "Được rồi, nếu chưa chết thì đừng nằm đó nữa, mau đến đây viết giấy thỏa thuận, rồi các ngươi có thể cút đi." Tần Danh nghiến chặt răng, nhưng hắn cũng không còn cách nào khác.

Hắn đã bị Tần Mặc bắt nạt đến mức này, nếu thật sự không viết, Tần Mặc nhất định sẽ lấy mạng hắn.

Sau khi suy nghĩ kỹ, hắn liền đi về phía Tần Mặc, rồi viết tên mình lên đó.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi gật đầu.

"Vậy được, đã ký tên rồi thì các ngươi đừng ở lại đây nữa, nhìn thấy các ngươi là ta thấy phiền lòng!" "Lời này của ngươi là có ý gì?

Ngươi muốn chúng ta hai người rời khỏi Tần gia sao?" "Đương nhiên." Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, họ ở lại đây căn bản cũng chẳng có tác dụng gì, nếu đã vậy thì chẳng bằng trực tiếp đuổi họ ra ngoài.

Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền nhíu mày, rồi cả hai âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng lười nói nhảm với hai người họ nhiều như vậy, chỉ đứng dậy, nhìn những người của Tần gia trước mặt.

"Thấy chưa?

Đây là giấy chuyển nhượng gia tộc." Những người bên dưới nghe vậy liền nhìn nhau, sau đó mọi người vội vàng gật đầu, vì họ đều hiểu

rõ thực lực của Tần Mặc, nếu chọc giận Tần Mặc, e rằng anh sẽ không giữ lại mạng sống của họ.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, anh cũng lười nói nhiều với những người này, chỉ quay đầu lại nhìn Tần Hoài và Tần Danh.

"Nếu lát nữa ta ra ngoài mà còn thấy hai người các ngươi ở đây, thì đừng trách ta không khách sáo." Tuy rằng hai người này cũng thực sự là người của Tần gia, nhưng Tần Mặc cảm thấy giữ lại hai người họ dù sao cũng là một tai họa, nếu đã vậy thì mau chóng đuổi hai người họ đi.

Sắc mặt Tần Hoài và Tần Danh đều vô cùng âm trầm, nhưng hai người họ không dám nói gì, vì hai người họ rất rõ, thực lực của Tần Mặc thật sự quá mạnh.

Tần Mặc đến thư phòng của Tần gia.

Anh liền bắt đầu tìm kiếm ở đây.

Nhưng phải nói, tốc độ tìm kiếm của Tần Mặc khá nhanh, chẳng bao lâu anh đã tìm được những cuốn sách có niên đại tương ứng và bắt đầu xem.

Nhưng xem một lúc, Tần Mặc liền nhíu mày.

Sách này quả thực có ghi chép về những chuyện xảy ra trong cuộc chiến tranh trước đây, nhưng cũng chỉ có một phần nhỏ trong đó, ngay cả tình hình cụ thể cũng không miêu tả rõ ràng.

Nghiên cứu kỹ một chút, Tần Mặc phát hiện ra trong sử sách này lại có ghi chép, tổ tiên của Tần gia từng có trường hợp huyết mạch biến dị.

Điều này có phải cũng có nghĩa là trước đây tổ tiên của Tần gia thực sự có Hắc Long Huyết Mạch không?

Sau khi xem xong cuốn sách này, trong lòng Tần Mặc đã có chút hiểu rõ.

Trên cuốn sách này, quả thực có ghi chép trước đây tổ tiên của anh từng cùng người khác tra cứu những chuyện liên quan đến mộ huyệt.

Nhưng trong đó lại không có giải thích quá nhiều về ngôi mộ đó, xem ra ngôi mộ đó quả thực không đơn giản.

Nhưng dù sao đi nữa, bây giờ trong tay anh đã có một tấm bản đồ mộ huyệt, có thể tìm cơ hội trực tiếp đến ngôi mộ đó.

Suy nghĩ một lúc, Tần Mặc liền đặt cuốn sử sách này sang một bên, lại xem kỹ những cuốn sách khác, nhưng trên những cuốn sách khác lại không có miêu tả gì nhiều.

Tần Mặc rời khỏi nơi này, thấy Tần Danh và Tần Hoài vẫn còn ở Tần gia, anh liền cười lạnh một tiếng, nhìn hai người họ.

"Hai người các ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không?

Xem ra các ngươi nhất định phải để ta giết hai người các ngươi, mới bằng lòng rời khỏi đây đúng không?" Hai người họ nhìn nhau, rồi vội vàng nhận lỗi với Tần Mặc.

"Hai chúng tôi biết sai rồi, hay là anh cứ giữ chúng tôi lại đây đi, sau này hai chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì bất lợi cho gia tộc, càng sẽ không ra tay với anh." Tần Mặc không phải kẻ ngốc, sao anh có thể nghe hai người này nói lời mê hoặc ở đây chứ.

Vì vậy Tần Mặc liền lắc đầu, lại ngồi xuống ghế chủ vị bên cạnh.

"Trước đây ta thực sự không muốn quay lại đây, càng không muốn đoạt lại Tần gia, vì ta cảm thấy mình không có thời gian quản lý.

Nhưng không ngờ hai người các ngươi lại hết lần này đến lần

khác làm ra chuyện như vậy, nếu đã thế, ta việc gì phải quan tâm đến hai người các ngươi?" "Nhưng tôi nghe nói dạo này anh chưa bao giờ ở trong cửa hàng đồ cổ, cho dù bây giờ anh có đoạt lại gia tộc này, anh cũng không nhất định có thời gian quản lý gia tộc của chúng ta, chi bằng để hai chúng tôi quản lý." Tần Mặc nhướng mày.

"Ta nhớ trước khi gia tộc này ở trong tay hai người các ngươi vẫn còn khá phồn thịnh, nhưng sau khi hai người các ngươi tiếp quản, gia tộc của chúng ta lại trở thành thế này, lẽ nào hai người các ngươi không có chút tự kiểm điểm nào sao?" Hai người họ im lặng, không ngờ Tần Mặc vẫn không bằng lòng giao gia tộc này cho hai người họ, vậy phải làm sao đây?

Tần Mặc lười nói nhiều với hai người họ, liền cười lạnh một tiếng.

"Được rồi, không có thời gian nói nhảm với hai người các ngươi nữa." Nói rồi Tần Mặc quay đầu, nhìn những người làm khác của Tần gia.

"Ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau mời hai người họ ra ngoài cho ta." Những người đó nghe vậy, mới lại nhìn Tần Danh và Tần Hoài.

Nói thật, họ cũng không dám trực tiếp nói những lời đó với Tần Danh và Tần Hoài, vì vậy họ hy vọng Tần Danh và Tần Hoài bằng lòng tự động rời đi.

Tần Danh và Tần Hoài lập tức cảm thấy có chút tức giận, hai người họ dứt khoát rời khỏi nơi này.

Chương 329

Nhìn bóng lưng của hai người họ, Tần Mặc liền nheo mắt, nhưng anh cũng lười quản hai người họ nhiều như vậy.

Đối với những người của Tần gia này, Tần Mặc chắc chắn cũng không tin tưởng.

Sở dĩ để đối phương viết cho mình một bản giấy chuyển nhượng gia tộc, chỉ là để sau này có bằng chứng rõ ràng.

Dù sao Tần Mặc cũng cảm thấy mình là một người khá biết điều, anh không thích ép buộc người khác.

Tần Mặc không ở lại đây lâu, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Rất nhanh, Tần Mặc đã quay lại cửa hàng đồ cổ.

Người đó đang ngồi ở quầy lễ tân của cửa hàng đồ cổ, Tần Mặc hướng ánh mắt về phía hắn.

“Quên chưa hỏi, ngươi tên là gì?” “Cứ gọi tôi là Tiền Sanh Đào.” Tiền Sanh Đào nói vậy rồi cúi người chào Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

“Vậy được, ta phải nói trước, trong mắt ta trước nay không dung được hạt cát.

Nếu ngươi thật sự làm chuyện gì có lỗi với ta, thì đừng trách ta ra tay với ngươi.” “Dĩ nhiên, nếu ngươi bằng lòng một mực đi theo ta, làm việc tốt cho ta, ta cũng sẽ không làm chuyện gì quá đáng.” Nghe Tần Mặc nói vậy, hắn liền vội vàng gật đầu.

“Được rồi, làm việc cho tốt đi.” Nói rồi Tần Mặc rời đi, rồi bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng tấm bản đồ trước đó.

Mãi đến chiều, Hạo Thiên Chân và mấy người họ mới đến chỗ Tần Mặc.

Nhưng Trương Kỳ Lân lại không đi cùng họ, Tần Mặc lộ vẻ ngạc nhiên.

“Trương Kỳ Lân đi đâu rồi?” “Anh còn lạ gì nữa, con người cậu ta lúc nào cũng thần bí khó lường.

Lúc chúng tôi đang tra thông tin thì cậu ta đã biến mất rồi.” Tần Mặc hiểu ra, gật đầu.

“Được rồi, nói xem hôm nay các cậu tra được những gì.” “Chúng tôi đã điều tra và phát hiện trước đây đúng là có một đội quân câm.

Nghe nói trong đội quân đó có mấy người cực kỳ lợi hại, một trong số đó chính là cái thi thể chúng ta thấy ở Tần Lĩnh Thần Thụ.

Công phu của cái xác đó, hai người chắc cũng biết rồi.” Hạo Thiên Chân nhìn hai người trước mặt, Tần Mặc "ừ" một tiếng, anh đương nhiên hiểu rõ.

Nếu lúc đó không có Trương Kỳ Lân ở đấy, thực lực của đối phương có lẽ không hơn kém mình là bao, chỉ là trên người mình có át chủ bài, nên đối phương cũng không phải là đối thủ của mình.

Nhưng ở thời cổ đại, thực lực có thể đạt đến trình độ này đã là rất giỏi rồi.

“Nói tiếp đi.” “Người đó trước đây theo hầu một vị vương gia.

Các anh cũng biết, cổ đại và hiện đại chắc chắn không giống nhau, thời cổ đại thường xuyên xảy ra chuyện tranh đoạt, vị vương gia này đã bị người khác ám sát.” “Để bảo vệ vương gia, cánh tay của người đó đã bị chém đứt.” “Sau này khi họ vào lăng mộ đó, người của đội quân câm đã để ông ta lại trong mộ.” “Nhưng vẫn luôn có lời đồn rằng lăng mộ đó thật sự có thể khiến người chết sống lại.” Tần Mặc

nhướng mày, chuyện người chết sống lại chắc chắn là không thể nào.

"Xem ra những người trong đội quân câm đó cũng đã bị cây Thanh Đồng ảnh hưởng, nếu không họ cũng chẳng nghĩ ra cách hoang đường như vậy để hồi sinh người kia." Có lẽ lúc đó vết thương của đối phương quá nặng nên mới bị bỏ lại nơi đó, nhưng Tần Mặc cũng lười quan tâm nhiều như vậy.

"Tra được những thông tin này cũng có chút giúp ích cho chúng ta." Họ gật đầu.

"Phải rồi, tấm bản đồ đó không phải vẫn ở chỗ anh sao?

Anh nghiên cứu đến đâu rồi?" "Vẫn chưa nghiên cứu ra, nhưng yên tâm đi, không lâu nữa tôi sẽ tìm ra thôi." Tần Mặc khẽ mỉm cười, chỉ cần tra cứu thêm một chút tài liệu nữa là có thể tìm ra thông tin liên quan đến vài ký hiệu trên tấm bản đồ này.

"Vậy được." Ngay khi Bàn Tử và Hạo Thiên Chân định nói gì thêm, bên ngoài đột nhiên vang lên một giọng nói, Tần Mặc cau mày bước ra.

Lúc này Tiền Sanh Đào đã bị mấy người kia túm lấy, anh ta bĩu môi, ánh mắt nhìn Tần Mặc như đang cầu cứu.

Tần Mặc cười lạnh, đưa mắt nhìn mấy kẻ kia.

"Các người đến đây làm gì?" Họ nghe Tần Mặc nói vậy liền cau mày.

"Chẳng lẽ trong lòng mày không biết sao?" "Có gì thì nói thẳng, đừng có ấp a ấp úng với tôi, tôi không có thời gian lãng phí với các người đâu." Nghe Tần Mặc nói vậy, gã cầm đầu gật đầu.

"Không sao, mày không biết cũng chẳng vấn đề gì.

Tao nghe nói bọn mày lấy được một tấm bản đồ và một thanh

kiếm từ trong mộ, giao bản đồ và thanh kiếm đó cho bọn tao, như vậy bọn tao còn có thể tha cho mày." Tần Mặc nhướng mày, lúc này Hạo Thiên Chân ghé vào tai anh nói nhỏ.

"Mấy người này không phải là đám hôm qua đến gây sự chứ?" Tần Mặc lắc đầu.

"Đám hôm qua là người của Tần gia, mấy người này không phải." Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân "ừ" một tiếng, nhưng cậu cũng biết thực lực của Tần Mặc khá đáng sợ, nếu họ thật sự dám ở lại đây đánh nhau với Tần Mặc, chắc chắn họ không phải là đối thủ.

"Bản đồ và thanh kiếm này tôi chắc chắn không thể đưa cho các người, nhưng các người vừa đến đã ra tay với thuộc hạ của tôi, có phải hơi không hợp lẽ không?" Tần Mặc vừa nói vừa bẻ khớp cổ tay.

Thấy Tần Mặc muốn ra tay, sắc mặt đối phương có chút khó coi, chúng rút dao găm ra chỉ vào Tần Mặc.

"Đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, nếu không đừng trách bọn tao không khách sáo." Tần Mặc gật đầu.

"Vậy để tôi xem các người không khách sáo thế nào?" Vừa dứt lời, Tần Mặc lao thẳng về phía mấy người họ, sau đó không ngừng ra tay.

Mấy người kia quả thực không địch lại Tần Mặc, chẳng bao lâu đã bị anh đánh ngã xuống đất.

Tần Mặc lạnh lùng trừng mắt nhìn họ.

"Cút mau cho tôi." Họ nghe Tần Mặc nói vậy thì nhìn nhau, sau đó vội vàng bò dậy, quay người rời khỏi nơi này.

Tuy họ phải hoàn thành mệnh lệnh của cấp trên, nhưng dù thế nào cũng không thể tiếp tục ở lại đây, nếu không có khả năng sẽ mất mạng.

Nhìn bóng lưng của họ, Tần Mặc bĩu môi, rồi quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

“Các cậu vào trong trước đi.” Hạo Thiên Chân và họ đáp một tiếng, đợi họ đi rồi, Tần Mặc mới nhìn Tiền Sanh Đào.

“Cậu sao rồi?

Không sao chứ?” Tiền Sanh Đào lắc đầu, anh ta có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

“Nhưng mà chủ tử, tôi thấy ngài đắc tội với nhiều người quá rồi, bây giờ ngay cả những kẻ vô danh cũng tìm đến tận cửa, ngài phải đối phó thế nào đây?” Tần Mặc nhướng mày.

“Trước thực lực tuyệt đối thì không cần phải lo những chuyện này.

Cậu cứ yên tâm ở đây, sau này nếu có ai dám động đến cậu, tôi cũng sẽ không tha cho chúng.” “Ngoài ra, một thời gian nữa có thể tôi sẽ lại vào lăng mộ, nhưng cậu yên tâm, đến lúc đó tôi sẽ đưa cậu đến một nơi an toàn.” Dù sao trong tiệm đồ cổ này cũng không có gì đáng giá, nếu thật sự có người đến thì cứ để họ tự nhiên.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Tiền Sanh Đào mới gật đầu.

“Vậy được ạ.” “Cậu cứ ở đây tiếp đi.” Nói xong Tần Mặc rời đi, sau đó anh đến chỗ Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, hai người họ nhìn nhau rồi lại nhìn Tần Mặc.

“Những người đó rốt cuộc là ai vậy?

Chương 330

Sao họ lại đến đây gây sự?" "Cái này... tôi cũng không rõ lắm, nhưng để sau này chúng ta điều tra là được." Tần Mặc nói rồi lấy tấm bản đồ ra.

"Nhưng mấy ngày nay, việc quan trọng nhất của chúng ta là tra cứu những thứ liên quan đến tấm bản đồ này." Họ đồng thanh đáp.

"Phải rồi, thời gian này cậu có liên lạc với Tam gia không?" Tần Mặc nhìn sang Hạo Thiên Chân, cậu thở dài một hơi.

"Đương nhiên là có, nhưng tam thúc vẫn không muốn nói chuyện với tôi." Tần Mặc gật đầu.

"Thôi được, không cần quan tâm những chuyện này." Tuy rằng trên người Ngô Tam Gia có thể có một số manh mối, nhưng đối phương không muốn gặp, Tần Mặc cũng không muốn ép buộc ông ta.

Dù sao đi nữa, ông ta cũng là tam thúc của Hạo Thiên Chân, hơn nữa trước đây họ còn cùng nhau xuống mộ, cũng xem như có tình bạn sinh tử.

"Vậy khi nào có thời gian, chúng ta lại cùng nhau nghiên cứu những thứ trên tấm bản đồ này nhé." Hạo Thiên Chân nói xong liền nhìn Tần Mặc, anh gật đầu.

"Được, hai cậu có việc gì thì cứ đi làm đi, tôi cũng bận rồi." Tần Mặc phải nhanh chóng điều tra kẻ đứng sau đám người kia, sau đó lại điều tra chuyện về lăng mộ đó.

Nghe Tần Mặc nói vậy, hai người họ đáp một tiếng rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng hai người, Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tần Mặc ra ngoài tìm Tiền Sanh Đào.

“Lúc nãy chắc cậu cũng đã giao thủ với họ rồi?” Tiền Sanh Đào im lặng một lúc, tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng sự thật đúng là như vậy.

“Mấy người đó thực lực rất mạnh, tôi hoàn toàn không phải là đối thủ của họ.” Tần Mặc gật đầu.

“Vậy cậu có nhận ra họ là người của gia tộc nào không?” Tiền Sanh Đào cau mày.

“Tôi thật sự không có bản lĩnh đó.” “Được rồi, cậu cứ ở đây đi.” Tần Mặc không nói nhiều nữa, rời khỏi đó rồi lại đến Tần gia để tra cứu tài liệu.

Ban đầu Tần Mặc còn tưởng sẽ gặp Tần Danh và Tần Hoài ở đây, nhưng không ngờ hai người họ lại chưa về, nhưng Tần Mặc cũng lười quan tâm nhiều.

Hai người họ không về cũng tốt.

Tần Mặc lại tra cứu những chỉ dẫn liên quan trên tấm bản đồ, không lâu sau đã tìm ra thông tin, sau đó anh liên lạc với Hạo Thiên Chân ở bên kia.

“Tôi đã tra ra vị trí cụ thể rồi, cậu và Bàn Tử có muốn đi cùng tôi không?” “Ở đâu vậy?” Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc hỏi, rồi cậu đưa mắt nhìn Bàn Tử đang ở đối diện.

“Được rồi, đừng ở đây nữa, hai chúng ta mau về thu dọn hành lý thôi.” Bàn Tử có chút bất đắc dĩ gật đầu, sau đó cùng Hạo Thiên Chân đến tiệm đồ cổ của Tần Mặc.

Hai người họ vội vã đến nơi thì tìm thấy Tần Mặc, anh nhìn hai người rồi đưa cho họ cuốn sách mình lấy từ Tần gia.

“Xem đi.” Hai người họ không khỏi có chút nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu.

Sau khi xem xong, họ cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Không ngờ lại thật sự có một ngôi mộ cổ như vậy." Ngôi mộ cổ này nằm trong một ngôi làng, trong sách gọi ngôi làng này là Mê Vụ Thôn, nhưng họ chưa từng đến đó, cũng không biết Mê Vụ Thôn có thật sự tồn tại hay không.

"Nhưng liệu chúng ta đến đó có tìm được không?" Bàn Tử cau mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Chắc là được.

Hơn nữa, kiến trúc mang tính biểu tượng trong sách này không phải giống hệt trên bản đồ sao?

Nếu thật sự không có, thì chúng ta chắc chắn cũng không thể thấy nó trong sách." Lần trước đến Tần gia, Tần Mặc chỉ mải tra cứu chuyện liên quan đến huyết mạch của mình mà quên mất tấm bản đồ này, may mà lần này cũng đã tra ra được.

"Vậy được, nhưng lần này anh có đi cùng chúng tôi không?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, đáp một tiếng.

"Đương nhiên là phải đi cùng các cậu rồi.

Hơn nữa, nếu tôi không đi, mấy cậu có thể bình an vô sự ra khỏi lăng mộ được sao?" Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân ho khan một tiếng.

"Thôi được, hai chúng tôi có lẽ thật sự không có bản lĩnh đó." Hạo Thiên Chân không nói nhiều nữa, họ cũng rời khỏi nơi này.

Tần Mặc thì bổ sung đồ đạc trong không gian, ít nhất những thứ như đèn pin hay đồ ăn là không thể thiếu.

Nếu không có những thứ này, họ muốn sống sót trong lăng mộ e rằng không phải là chuyện đơn giản.

Thực ra Tần Mặc thì không sao, nhưng anh dù sao cũng phải suy nghĩ cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Sau khi chuẩn bị xong, Tần Mặc lại tìm đến Hạo Thiên Chân.

"Các cậu chuẩn bị thế nào rồi?" "Yên tâm đi, mọi thứ đã sẵn sàng." Hạo Thiên Chân khẽ mỉm cười, Bàn Tử thì nhìn hai người họ.

"Vậy chúng ta lại lái chiếc xe đó của Hạo Thiên Chân đi nhé." Lần trước khi họ từ Tần Lĩnh Thần Thụ trở về, họ đã lái chiếc xe đó về.

Tần Mặc gật đầu không nói nhiều, cả nhóm cùng nhau đến chỗ chiếc xe.

"Phải rồi, chúng ta có cần tìm Trương Kỳ Lân để đi cùng không?" Hạo Thiên Chân nói rồi nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì thẳng thừng lắc đầu.

"Không cần đâu, dù không có cậu ta, chúng ta vẫn có thể bình an vô sự ra khỏi lăng mộ.

Hơn nữa, tôi luôn có cảm giác chúng ta và Trương Kỳ Lân nhất định sẽ gặp nhau trong lăng mộ đó." Thực ra Tần Mặc cho rằng dù không gặp được Trương Kỳ Lân cũng không sao.

Hạo Thiên Chân và mấy người họ gật đầu, sau đó họ lên xe.

Trong lúc lái xe, Bàn Tử không nhịn được hỏi Tần Mặc.

"Phải rồi, cái cây Thanh Đồng trong Tần Lĩnh Thần Thụ rốt cuộc là sao vậy?

Tôi cảm thấy những người chạm vào cây Thanh Đồng dường như đều không có kết cục tốt đẹp, liệu chúng ta có bị ảnh hưởng không?" Ví dụ như Tiểu Mã và Lão Dương.

Hai người đó sau khi tiếp xúc với cây Thanh Đồng, tinh thần của họ đều bị ảnh hưởng nhất định.

Tần Mặc im lặng một lúc rồi nhìn mấy người họ.

“Các cậu còn nhớ người chúng ta gặp trong ngôi làng đó không?

Chính là chàng trai bị điên đó.” Họ lập tức gật đầu, đương nhiên là họ nhớ.

Chương 331

“Nếu tôi đoán không lầm, chàng trai đó có lẽ đã bị ảnh hưởng bởi một nhánh cây Thanh Đồng, kết quả là cậu ta lại không thể rời khỏi nhánh cây đó.” Nghe vậy, Bàn Tử bĩu môi.

“Cũng không biết người nhà cậu ta nghĩ thế nào nữa, đã biết cậu ta bị ảnh hưởng bởi nhánh cây Thanh Đồng thì nên để cậu ta tránh xa nó ra.” “Như vậy không chừng còn có thể hồi phục được.” “Chỉ có thể nói suy nghĩ của mỗi người mỗi khác.

Hơn nữa, bà ấy quá thương con trai mình, chỉ cần bà ấy vứt nhánh cây đó đi là con trai bà ấy lại làm ầm lên, nên bà ấy mới để nhánh cây đó bên cạnh con trai mình.” Nhưng càng như vậy, con trai bà ấy lại càng điên loạn, có lẽ trong thời gian ngắn, con trai bà ấy sẽ không thể hồi phục lại được.

Không chừng còn vì chuyện này mà điên cả đời.

Tần Mặc lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, xe của họ lúc này cũng đang từ từ chạy về phía trước.

“Phải rồi, tôi vẫn còn hơi tò mò.

Tại sao cái xác đó lại không bị phân hủy, mà sau đó nó lại từ từ biến thành bộ xương khô, chuyện này là sao vậy?” “Cái này thực ra tôi cũng không rõ lắm, có lẽ là do cây Thanh Đồng.” Tần Mặc cảm thấy có lẽ là như vậy, dù sao trên đời này cũng có rất nhiều chuyện kỳ lạ, anh cũng không thể giải thích được hết mọi chuyện.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, hai người họ cũng không nói gì thêm.

Chiếc xe cứ thế chạy khoảng một ngày, đến lúc hoàng hôn, nhóm

Tần Mặc mới đến được chân một ngọn núi.

Tần Mặc dừng xe ở đây, rồi nhìn hai người họ.

"Chúng ta cứ để xe ở đây đã, chỗ này trông khá kín đáo, chắc sẽ không có ai phát hiện, nhưng đoạn đường sau này có lẽ chúng ta phải đi bộ rồi." "Cũng không có gì to tát, dù sao trước đây chúng ta cũng đâu phải chưa từng đi bộ." Hạo Thiên Chân mỉm cười nhìn Tần Mặc, anh gật đầu, sau đó dẫn hai người họ rời khỏi nơi này, đi về phía trước.

Không lâu sau, Tần Mặc và họ nhìn thấy một hộ gia đình ở lưng chừng núi, ba người họ đi thẳng về phía đó.

"Chào các vị." Tần Mặc đưa mắt nhìn đôi vợ chồng, họ có chút do dự, nhìn Tần Mặc một lúc.

"Các vị có chuyện gì không?" "Tôi thấy ở đây dường như không có nhiều nhà, chúng tôi đến đây để vẽ tranh, nhưng lại quên mang lều, trời cũng đã hơi tối rồi, chúng tôi có thể ở lại nhà các vị một đêm được không?" "Ở lại một đêm đương nhiên không thành vấn đề, nhưng nhà chúng tôi cũng không có nhiều tài nguyên lắm, hay là các vị xem xem..." Người đàn ông nói với một nụ cười nhạt, gã cảm thấy mình đã nói quá rõ ràng, chỉ cần nhóm Tần Mặc không ngốc thì chắc chắn sẽ hiểu.

Tần Mặc nhướng mày, đáp một tiếng, rồi quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ, đành phải lấy ra một ít tiền đưa cho người đàn ông, lúc này gã mới vui vẻ lên.

"Vậy được, mời các vị vào." Nhóm Tần Mặc đi thẳng vào, ngồi xuống bên cạnh bàn, sau đó Tần Mặc nhìn người đàn ông và hỏi.

"Tôi cảm thấy người ở đây dường như không nhiều lắm." "Đúng

vậy, đa số mọi người đều sống dưới chân núi, nhưng tổ tiên nhà chúng tôi sống ở đây, chúng tôi cũng không tiện dọn đi." Tần Mặc hiểu ra, gật đầu, sau đó anh nhớ đến tấm bản đồ của mình, anh cười và nhìn người đàn ông trước mặt.

"Vậy tôi muốn hỏi một chút, ở đây có Mê Vụ Thôn không?" Nghe đến cái tên này, người đàn ông lập tức lắc đầu.

"Cái này tôi thật sự không rõ lắm." "Phải rồi, các vị có cần ăn gì không?

Tôi đi làm chút đồ ăn cho các vị nhé." Người phụ nữ cười, nhìn nhóm Tần Mặc.

Mấy người họ ra tay hào phóng như vậy, nếu thật sự ăn ở nhà họ, không biết có được cho thêm nhiều tiền hơn không?

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc xua tay.

"Không cần đâu." Tần Mặc có mang theo một ít đồ ăn, hơn nữa trước khi đến đây, anh đã bổ sung rất đầy đủ, cho dù ở trong lăng mộ cả năm cũng đủ ăn.

Nghe Tần Mặc nói vậy, người phụ nữ bĩu môi, dứt khoát quay người vào nhà, không muốn lãng phí thời gian với mấy người này nữa.

Thấy vậy, Bàn Tử liền đảo mắt.

"Người này cũng thú vị thật đấy." Người đàn ông cười nói.

"Các vị đừng chấp nhặt với vợ tôi làm gì." "Các vị thật sự chưa từng nghe nói về Mê Vụ Thôn sao?" Tần Mặc vừa nói vừa lấy ra một ít đồ ăn từ trong không gian của mình, có gà quay, tôm hùm đất và những thứ khác.

Thấy những món Tần Mặc lấy ra, Bàn Tử vui mừng, sau đó lấy ra

một ít rượu từ trong túi của mình.

"Có đồ ăn ngon thế này mà không có rượu đi kèm thì không được đâu." Tần Mặc bất đắc dĩ đảo mắt.

"Uống ít thôi, sáng mai chúng ta còn phải lên đường đấy, nếu cậu uống nhiều quá, sáng mai có lẽ sẽ đầu óc quay cuồng." Bàn Tử đáp một tiếng rồi không nói nhiều nữa, anh ta lại quay đầu nhìn người đàn ông, người đàn ông thở dài.

"Thật sự không nghe nói nhiều, hơn nữa các vị đã cho tôi nhiều tiền như vậy, nếu tôi thật sự biết thì sao có thể không nói cho các vị chứ?" "Vậy ông có biết dưới ngọn núi đó có một cái hồ, và ngôi làng đó ở ngay bên cạnh hồ không?" Người đàn ông nghe vậy thì có chút kinh ngạc.

"Các vị chắc chắn là ở gần đây chứ?

Nếu là ở gần đây, thì đúng là có một ngôi làng." "Nó ở đâu?" Người đàn ông cười nhìn Tần Mặc.

"Lần này các vị đúng là hỏi đúng người rồi, nhưng tôi nghĩ muốn biết thông tin này chắc cũng không đơn giản như vậy, các vị hiểu mà?" Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân lại lấy ra một tờ tiền đưa cho người đàn ông trước mặt.

Lúc này người đàn ông mới gật đầu nói với nhóm Tần Mặc.

"Các vị vượt qua hai ngọn núi này, sau đó đi xuống chân núi là có thể thấy một cái hồ, bên cạnh hồ đó chính là ngôi làng.

Nhưng tôi nói cho các vị biết, các vị tuyệt đối đừng đến ngôi làng đó, ngôi làng đó thường xuyên có ma quỷ." Tần Mặc có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông.

Người đàn ông nghĩ bụng, bọn họ cho cũng nhiều tiền, vậy thì cứ kể cho họ nghe vậy.

“Tôi đây cũng không kiếm tiền trái lương tâm, các vị đã đưa tiền cho tôi rồi, tôi cũng không thể để các vị đến đó nộp mạng được.

Tôi nghe nói nơi đó từng có một ngôi mộ cổ.” “Người trong làng đó thường vào mộ lấy một số bảo vật, nhưng họ đã đem những thứ đó đi đâu, hay đưa cho ai, chúng tôi đều không rõ, tôi chỉ nghe loáng thoáng một chút.” “Kết quả là không bao lâu sau, có người đột nhiên đến làng họ mua đồ thì phát hiện người trong làng đột nhiên biến mất hết.” “Không chỉ người biến mất, mà tất cả những sinh vật sống trong làng, ví dụ như gà, vịt, chó, tất cả đều không còn.” “Còn người trong làng họ đã đi đâu thì không ai biết, chỉ còn lại một số công trình kiến trúc.

Hai người kia ở trong làng hai ngày, kết quả là họ cũng biến mất.” Tần Mặc gật đầu, nếu thật sự như lời người này nói, thì ngôi làng đó cũng thật sự rất kỳ lạ.

“Vậy có thể là bọn cướp đi ngang qua hoặc ai đó đã giết hết người trong làng đó không?” Bàn Tử nhìn người đàn ông, gã thở dài một hơi.

“Cái này thì chúng tôi không rõ lắm.” Tần Mặc đáp một tiếng, nhưng người đàn ông này chịu kể cho họ nghe những chuyện này đã là không dễ dàng rồi, cho dù không hỏi thêm được gì khác, Tần Mặc cũng không cảm thấy có gì to tát.

“Ngôi làng này quả thực rất kỳ quái, xem ra chúng ta phải đến xem thử.” Hạo Thiên Chân lộ vẻ tò mò, nhìn Tần Mặc, anh gật đầu.

“Đúng vậy.” Dường như nghĩ đến điều gì đó, Tần Mặc lại nhìn người đàn ông.

“Phải rồi, không phải ông nói ở đó có một ngôi mộ cổ sao?

Tại sao không có ai vào mộ cổ đó lấy bảo vật?” “Ngôi mộ cổ đó có tồn tại hay không, ai mà biết được.

Hơn nữa, tuy có người thật sự đã thấy người trong làng đó mang bảo vật ra ngoài, nhưng chuyện này có thật hay không vẫn cần phải xem xét." "Ngôi làng đó tà ma như vậy, làm sao có người dám đến chứ.

Ngay cả hai người ở đó cũng đã biến mất, nếu chúng tôi thật sự đến đó, có còn mạng để trở về hay không cũng không chắc!" Xem ra những người này chủ yếu là quá sợ hãi nên mới không đến ngôi làng đó, nhưng Tần Mặc lại cảm thấy càng như vậy càng chứng tỏ, bên trong đó có thể thật sự có bảo vật.

"Các vị đừng nghe ông ấy nói bừa, lúc đó ông ấy mới mấy tuổi, làm sao mà nhớ được?" Người phụ nữ đảo mắt nhìn người đàn ông, gã có chút bất đắc dĩ nhìn vợ.

"Bà nói thế tôi không vui đâu nhé, cái gì gọi là tôi không nhớ?

Tôi không nhớ, chẳng lẽ bà biết sao?

Chương 332

Mấy người họ đã đưa tiền cho tôi rồi, tôi không thể lừa họ được, những gì tôi nói đều là do tôi nghe được lúc nhỏ." Tần Mặc gật đầu, tính xác thực của những lời này vẫn chưa chắc chắn, nhưng Tần Mặc cảm thấy chuyện mộ cổ có lẽ là thật.

Nhưng tại sao người trong làng lại đột nhiên mất tích, Tần Mặc cũng không rõ lắm.

"Có khi nào là do quái vật trong lăng mộ đó ăn hết bọn họ không?" Bàn Tử nói rồi cười nhìn người đàn ông ở cách đó không xa, Tần Mặc thì đá nhẹ Bàn Tử một cái.

Người ta vốn đã sợ hãi, sao Bàn Tử lại còn ở đây dọa người chứ?

Bàn Tử ho nhẹ một tiếng.

Người đàn ông nghe Bàn Tử nói vậy thì trừng lớn mắt.

"Sao cậu biết?

Hồi tôi còn nhỏ, đúng là có mấy ông lão nói như vậy." Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Nhưng chuyện mộ cổ thôn tính người là không thể nào, hơn nữa sinh vật trong lăng mộ cũng sẽ không tùy tiện chạy ra ngoài.

Nếu những người dân làng đó thật sự biến mất trong một đêm, chỉ có thể nói rằng họ hoặc là đã di cư, hoặc là đã bị ai đó giải quyết.

"Các vị cũng đừng quá tin, vì còn có người nói họ bị bắt đi lính, cụ thể là sao thì chúng tôi cũng không rõ lắm, nên tôi cũng không nói với các vị những chuyện vớ vẩn đó làm gì." Người đàn ông tùy ý xua tay, nhóm Tần Mặc gật đầu, sau đó họ ngồi ăn ở đó, ăn xong xuôi, họ mới vào căn phòng mà người phụ nữ đã dọn dẹp cho họ để nghỉ ngơi.

“Này Tần Mặc huynh đệ, anh có nghĩ nơi đó thật sự kỳ diệu như vậy không?” Bàn Tử véo cằm, đưa mắt nhìn Tần Mặc, anh khẽ mỉm cười.

“Cậu nghĩ sao?” Bàn Tử đảo mắt.

“Cái này sao tôi biết được?

Nếu tôi thật sự hiểu, tôi đã không đến đây hỏi anh rồi.” “Đến ngày mai sẽ rõ thôi.” Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, Bàn Tử gật đầu không nói nhiều nữa.

Mãi đến sáng hôm sau, Tần Mặc dậy từ rất sớm, gọi Bàn Tử và Hạo Thiên Chân dậy, nhìn hai người họ.

“Chúng ta nên xuất phát rồi.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, sau đó hai người họ cùng Tần Mặc rời khỏi nơi này.

Nhưng đi được không bao lâu, họ lại nghe thấy tiếng “phanh phanh”, Tần Mặc lập tức cau mày.

“Qua đó xem thử.” Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh, hai người họ đương nhiên nghe theo ý Tần Mặc, đi ngay phía sau anh.

Không lâu sau, Tần Mặc dẫn họ đến bên một khu rừng.

Thấy ở đây có rất nhiều hố lớn, Tần Mặc nheo mắt lại, anh đi về phía những cái hố này, nhìn thấy những tảng đá trong hố, Tần Mặc liền nhìn thấu ngay.

“Nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là một cái bẫy do người khác tạo ra, lăn đá từ trên núi xuống để đè chết người ở đây.” “Nhưng ở đây thật sự có người sao?” Bàn Tử quay đầu nhìn xung quanh, sao anh ta không thấy một bóng người nào cả?

“Chúng ta tìm manh mối ở đây xem.” Nói rồi Tần Mặc bắt đầu

quan sát kỹ lưỡng, không bao lâu, anh nhìn thấy một cái hố lớn ở cách đó không xa.

Trong cái hố đó đang chôn một người.

Tần Mặc đi về phía cái hố đó, nhìn thấy thi thể bên trong, anh thở dài một hơi.

"Xem ra lần này không chỉ có một nhóm chúng ta đến đây." "Anh nghĩ còn có ai nữa?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, anh suy nghĩ một chút rồi cười nói với mấy người trước mặt.

"Nếu tôi đoán không lầm, có lẽ là đám lần trước đến tiệm đồ cổ của tôi gây sự.

Các cậu cũng từng gặp rồi, nhưng nhóm người đó rốt cuộc là người của nhà nào, chúng ta vẫn chưa rõ." "Tôi nhớ lần trước họ đến đó gây sự, những người đi cùng đều khá lợi hại, xem ra lần này chúng ta thật sự phải cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân nheo mắt nhìn Tần Mặc, anh gật đầu, không nói nhiều với họ nữa.

"Được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi." Dù sao họ cũng không biết người đến đây rốt cuộc là ai, nếu đã vậy, họ cứ đến ngôi làng đó trước, vào trong lăng mộ rồi tính sau.

Nhóm Tần Mặc dựa theo lời người đàn ông nói, đã đến được ngôi làng kia.

Đến đầu thôn, Tần Mặc phát hiện nơi này trông có vẻ thật sự rất hoang tàn.

"Chúng ta đi thôi." Tần Mặc đi vào trong thôn, thấy thôn này hoang tàn như vậy, Bàn Tử liền chau mày.

"Các cậu nói xem, trong thôn này không phải là có trò mờ ám gì thật chứ." Tần Mặc lắc đầu, nhưng anh không nói thêm gì với hai người họ, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Một lát sau, anh thấy một căn nhà khá ổn, ba người cùng đi vào trong.

"Dọn dẹp chỗ này một chút đi, đợi đến sáng mai rồi chúng ta lên đường tiếp." Bọn họ vừa đi một đoạn đường núi khá dài, bây giờ trời cũng đã hơi muộn, cần phải nghỉ ngơi ở đây một lát.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, rồi bắt đầu dọn dẹp.

Nhưng đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng động gì đó bên ngoài, anh liền nheo mắt rồi đi thẳng ra ngoài.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng nhận ra có điều bất thường, nên cả hai liền đi theo sát Tần Mặc.

"Rốt cuộc là ai?" Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, nhìn xung quanh.

"Lẽ nào là thứ gì đó trong mộ trốn ra ngoài sao?" Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp xua tay.

"Không thể nào." Nếu thật sự là sinh vật nào đó, hệ thống chắc chắn sẽ nhắc nhở anh, nhưng bây giờ hệ thống lại không có bất kỳ thông báo nào, điều đó có nghĩa là thứ ở gần đây rất có thể là người.

Hai người họ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tần Mặc nhìn hai người họ.

"Hai người vào trong phòng trước đi." Hai người họ đáp một tiếng, sau đó Tần Mặc quay đầu lại, đưa mắt nhìn xung quanh, anh cũng cẩn thận tìm kiếm ở đây.

Một lúc sau, đột nhiên có tiếng "pằng" vang lên, Tần Mặc bước sang trái một bước, quay đầu lại thì thấy một người mặc đồ đen, trong tay còn đang cầm một khẩu súng.

Ngay khi gã chuẩn bị tiếp tục ra tay với Tần Mặc, thân hình Tần Mặc đã biến mất tại chỗ, trong lòng gã mặc đồ đen thầm kêu không ổn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Mặc xuất hiện bên cạnh gã, đá một cước vào trán gã, gã mặc đồ đen ngã sõng soài trên mặt đất.

Tần Mặc dẫm một chân lên người gã mặc đồ đen, rút thanh kiếm Thất Tinh từ trên người ra rồi đâm tới.

Thanh kiếm này anh lấy được từ ngôi mộ kia, nhưng Tần Mặc không biết uy lực của nó thế nào, nên vẫn luôn mang theo bên mình.

Sau khi thanh kiếm đâm vào người gã đàn ông, gã liền ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở bên trong cũng nghe thấy tiếng động, hai người họ vội vàng chạy ra, nhìn thấy gã mặc đồ đen, hai người họ nhìn nhau một cái rồi đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Chuyện gì vậy?" Tần Mặc nhìn hai người họ.

"Vừa rồi người này định đánh lén tôi, đã bị tôi giải quyết rồi, cho nên tôi nghĩ xung quanh đây có lẽ có người đang theo dõi chúng ta, chúng ta phải cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử trong lòng cũng giật thót, nếu vậy thì tiếp theo họ tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ được nữa.

Chương 333

Tần Mặc kiểm tra người này một chút, trên người gã không mang theo thứ gì cả.

“E là hắn còn có đồng bọn khác.” “Vậy phải làm sao đây?

Chúng ta còn tiếp tục ở lại đây không?

Tôi cứ có cảm giác chúng ta rất có thể sẽ gặp phải thứ gì đó khác.” “Không cần quan tâm.” Tần Mặc lắc đầu, nói thật, anh cảm thấy nơi này cũng không đáng sợ đến thế.

Thế là Tần Mặc dẫn hai người họ quay lại căn phòng lúc nãy, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau.

Sau khi quay lại phòng, Bàn Tử mới nhìn Tần Mặc.

“Vậy anh có nhìn ra được người đó là người của bên nào không?

Tại sao hắn lại ra tay với chúng ta?” “Cái này hiện tại thật sự không nhìn ra được.” Tần Mặc lắc đầu, anh đã không biết thì cũng không cần phải tùy tiện bịa ra một lý do để lừa Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Nhưng chúng ta ở lại đây chắc chắn sẽ có nguy hiểm, hay là chúng ta xuống mộ luôn bây giờ đi.” “Không cần vội như vậy, có tôi ở đây, hai người sợ cái gì, hơn nữa, nếu đối phương đã nhắm vào chúng ta thì cho dù bây giờ chúng ta có rời đi, bọn chúng cũng sẽ bám theo chúng ta thôi.

Thà ở đây chờ, nếu bọn chúng dám ra tay với chúng ta lần nữa, chúng ta cũng có thể trực tiếp giải quyết bọn chúng, đến lúc đó chẳng phải chúng ta đã bớt đi một đối thủ rồi sao?” Bàn Tử do dự một chút, rồi nhìn Tần Mặc.

“Vậy tôi tin anh, dù sao thực lực của anh cũng rất mạnh.” Tần Mặc đáp một tiếng, không nói thêm gì, chỉ dọn dẹp qua chỗ này rồi lấy ra một ít đồ ăn, đợi bọn họ ăn xong thì nghỉ ngơi tại đây.

Nhưng vào lúc nửa đêm, Tần Mặc đột nhiên lại nghe thấy tiếng động gì đó, anh liền nheo mắt nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Hai người này đã ngủ say từ lâu, Tần Mặc đi đến bên cạnh, gọi hai người họ dậy.

Hai người họ có chút mơ màng nhìn Tần Mặc, Tần Mặc bèn làm một động tác ra hiệu im lặng.

Hai người họ hiểu ý Tần Mặc, liền gật đầu.

Xem ra Tần Mặc lại phát hiện ra thứ gì đó, nếu không anh cũng không thể nào gọi hai người họ dậy.

Tần Mặc ra hiệu cho hai người họ, cả ba trực tiếp nhảy ra khỏi cửa sổ, sau đó tạo thành thế chân vạc bao vây khu vực này.

Không lâu sau, Tần Mặc chú ý thấy có một người mặc đồ đen ở cách đó không xa, anh liền cười lạnh một tiếng.

Nhưng Tần Mặc lại phát hiện dáng đi của người mặc đồ đen này có chút không đơn giản.

Tần Mặc nheo mắt, như nghĩ đến điều gì đó, anh lập tức lao về phía người mặc đồ đen, tung một cú đá vào người đối phương.

Nhưng thân thể của người mặc đồ đen lại vô cùng cứng rắn, hắn cứng rắn đỡ được đòn tấn công này của Tần Mặc, sau đó hắn quay đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng nhìn thấy đầu của hắn.

“Không ngờ lại là một người máy.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở cách đó không xa nghe thấy vậy, hai người họ có chút kinh ngạc.

Nhưng càng như vậy, hai người họ càng phải cẩn thận.

Họ đưa mắt nhìn người máy, người máy lại trực tiếp vung cánh tay về phía Tần Mặc, Tần Mặc đá một cước lên cánh tay của nó.

Người máy không chịu nổi sức mạnh của Tần Mặc, nên nó lùi về phía sau một đoạn khá xa mới ổn định được thân hình.

Sau đó, người máy lại ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc, Tần Mặc rút thanh kiếm Thất Tinh của mình ra, liên tục đối phó với người máy này.

Chỉ một lúc sau, Tần Mặc đã chặt đứt cánh tay của người máy.

Nhưng người máy này căn bản không cảm thấy đau đớn, nên nó lại lao về phía Tần Mặc.

Ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân nhìn về phía Bàn Tử.

"Hai chúng ta tìm cơ hội giúp một tay." Nói xong câu này, Hạo Thiên Chân vội vàng lấy ba lô của hai người họ ra, từ bên trong lôi ra một món vũ khí đưa cho Bàn Tử.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cứ thế nhắm vào người máy ở cách đó không xa, còn người máy thì đang không ngừng giao đấu với Tần Mặc.

Tần Mặc lại tung một cú đá vào người máy, người máy ngã xuống đất, rồi đột ngột đứng dậy.

"Có người đang điều khiển người máy này." Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe thấy vậy thì cảm thấy có chút kinh ngạc, sau đó hai người họ chau mày lại, nếu là như vậy thì bọn họ thật sự phải cẩn thận hơn.

Tần Mặc thì nhìn chằm chằm người máy ở cách đó không xa, hừ lạnh một tiếng.

“Không ngờ lại có thể điều khiển thứ đồ công nghệ cao thế này, nhưng cũng không tệ, cứ để tôi thử xem sao.” Nói xong, Tần Mặc lại một lần nữa lao về phía người máy, rất nhanh đã đến bên cạnh nó, một cú quét chân nhắm vào đầu người máy.

Người máy kia thì dùng cánh tay của nó để đỡ một chút.

Tần Mặc nhân cơ hội này trực tiếp há to miệng, một tiếng long ngâm từ miệng Tần Mặc phát ra.

Sau khi bị tiếng long ngâm của Tần Mặc làm cho chấn động, người máy kia liền sững sờ một chút.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Một chưởng ấn khổng lồ đánh vào người máy, người máy trực tiếp ngã xuống đất, không chỉ vậy, trên người nó còn xuất hiện một vết nứt.

“Cũng chỉ có thế thôi.” Tần Mặc vừa nói vừa lắc đầu, sau đó anh lại ngưng tụ sức mạnh của mình, năng lượng cuồn cuộn từ trên người anh tỏa ra.

“U Minh Bạo Liệt!” Một quả cầu khổng lồ đánh về phía người máy ở cách đó không xa, sau khi bị năng lượng khổng lồ này tấn công, vết nứt trên người người máy càng lớn hơn.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhưng đúng lúc này trên người người máy đột nhiên vang lên tiếng “tít tít”.

Tần Mặc nheo mắt, sau đó anh lập tức đến bên cạnh người máy, một chân dẫm lên ngực nó, xé rách quần áo trên người nó.

Nhìn thấy quả bom được buộc trên bụng nó, trong lòng Tần Mặc thầm kêu không ổn.

Vốn dĩ Bàn Tử và Hạo Thiên Chân định bắn xối xả vào người

máy này, nhưng khi nhìn thấy quả bom, hai người họ lập tức buông vũ khí trong tay xuống.

“Không được, chúng ta không thể dùng thứ này để tấn công người máy đó.” Hạo Thiên Chân nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt cũng lộ rõ sự căng thẳng.

Tần Mặc nhìn về phía hai người họ.

“Hai người mau đi trốn đi, còn mấy phút nữa thôi!” Hai người họ nghe thấy lời Tần Mặc, liền vội vàng gật đầu, họ không phải kẻ ngốc, nếu cứ tiếp tục ở lại đây, người máy kia rất có thể sẽ giết chết cả hai.

Thực lực của hai người họ không mạnh như Tần Mặc, Tần Mặc có thể dễ dàng đối phó với người máy này.

Hơn nữa, Bàn Tử trong lòng luôn có một cảm giác, rằng cho dù quả bom này có nổ, Tần Mặc cũng sẽ không hề sợ hãi.

Đợi hai người họ đi rồi, Tần Mặc mới hừ lạnh một tiếng, rút thanh kiếm Thất Tinh ra, đâm về phía người máy.

Thanh kiếm Thất Tinh trực tiếp đâm xuyên qua thân thể người máy, nhưng người máy này vẫn có thể cử động.

Chương 334

Tần Mặc nheo mắt, muốn phá hủy hoàn toàn người máy này, phải tháo rời linh kiện trên người nó, hoặc là cắt đứt dây điện của nó.

Bây giờ cắt dây điện hoặc tháo linh kiện e là không thực tế, vì quả bom trên người nó chỉ còn lại hai ba phút nữa thôi.

Tần Mặc giữ khoảng cách với nó, nhưng người máy kia như phát điên, không ngừng đuổi theo anh.

Tần Mặc biết phải đánh gục người máy này mới có thể chống lại nó.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, con đại bàng này đâm vào người máy, người máy lại một lần nữa ngã xuống đất, nhưng nó lại như con gián không thể bị đánh chết, lại một lần nữa đứng dậy.

Tần Mặc cũng nhận ra người máy này có chút không đơn giản.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc khống chế người máy này một chút, anh cảm thấy bây giờ điều mình có thể làm là ngăn cản người máy này tiến lên.

Chỉ cần kéo dài thời gian cho Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, anh sẽ có đủ tự tin để đối phó với người máy này.

Mặc dù người máy vì lý do không gian nên không thể tiến về phía trước, nhưng nó lại không ngừng vươn cánh tay ra, va đập vào không gian xung quanh.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Một chiếc rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh dùng chiếc rìu này bổ về phía người máy, chiếc rìu bổ vào người máy, trên ngực nó liền xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc nhìn thấy dây điện bên trong lồng ngực người máy, trong mắt liền lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó anh tiến lại gần người máy.

Có phải mình chỉ cần cắt đứt sợi dây điện này là người máy sẽ không thể cử động được nữa không?

Sau khi đến gần, Tần Mặc liền quan sát kỹ lưỡng.

Không bao lâu sau, Tần Mặc phát hiện ra manh mối, anh cũng lấy ra một cây kéo từ trong không gian của mình, cắt vào dây điện của nó.

Sau khi dây điện bị Tần Mặc cắt đứt, người máy kia trực tiếp ngã xuống đất, Tần Mặc cũng thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn chằm chằm vào người máy trước mặt.

Nhưng Tần Mặc lại phát hiện, mặc dù dây điện của nó đã bị anh cắt đứt, không thể cử động được nữa, nhưng quả bom trên bụng nó vẫn đang đếm ngược.

Bây giờ chỉ còn lại nửa phút cuối cùng.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, chạy về phía sau, tốc độ của anh cũng khá nhanh, nhưng Tần Mặc lại cảm thấy nếu quả bom này thật sự phát nổ, e là cũng sẽ gây ra ảnh hưởng nhất định đến tòa nhà này.

Cũng không biết Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bây giờ đã trốn ở đâu rồi.

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Mặc lại quay đầu nhìn về phía người máy ở cách đó không xa.

“Ngưng Băng Quyết!” “Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!” Xung quanh người máy lập tức xuất hiện rất nhiều khối băng, hơn nữa còn

có rất nhiều tinh thể băng chặn lại phạm vi nổ của nó.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, người máy này đột nhiên nổ tung, rất nhiều tinh thể băng trực tiếp bị nổ thành bột mịn.

Nhưng hai kỹ năng kia của Tần Mặc đã hoàn toàn chống đỡ được sát thương từ vụ nổ của người máy, cho nên chỉ có một luồng khí đánh vào các tòa nhà xung quanh, nhưng những tòa nhà này vẫn có thể chịu được sự tấn công của luồng khí đó.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, dù sao đi nữa, cuối cùng cũng đã giải quyết xong người máy này.

Ở phía bên kia, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã trốn được khoảng hai mươi phút, thấy người máy kia vẫn chưa nổ, trong mắt hai người họ liền lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó cả hai chạy về phía này.

Sau khi đến nơi, họ phát hiện người máy đã biến mất, và xung quanh còn có một ít nước.

"Nước này là sao vậy?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không hiểu, nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

"Vừa rồi tôi dùng băng khối để chặn sức nổ của người máy này, nhưng những khối băng đó đều biến thành bột mịn, sau đó trực tiếp tan chảy." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hiểu ra, liền gật đầu, đúng lúc này, Bàn Tử cũng đột nhiên phản ứng lại, anh ta trừng lớn mắt nhìn Tần Mặc.

"Làm sao có thể, ý của anh là sức nổ của người máy kia bị băng khối của anh chặn lại sao?" Nếu thật sự là như vậy, thì thực lực của Tần Mặc cũng quá yêu nghiệt rồi.

Tần Mặc nhướng mày, anh không nói thêm gì với Bàn Tử, chỉ cúi người xuống nhìn chằm chằm vào người máy trước mặt.

"Thiết kế của người máy này quả thực khá tinh xảo, người có thể

sử dụng loại người máy này, ít nhất cũng là người có tiền.

Hơn nữa bên cạnh còn có người am hiểu công nghệ cao." Nghe Tần Mặc nói vậy, hai người họ cảm thấy có chút kinh ngạc, sau đó họ chau mày nhìn Tần Mặc.

"Vậy thì là ai nhỉ?" "Lẽ nào là A Ninh sao?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu.

"Chắc là không phải." Nếu là A Ninh thì trước đó, khi bọn họ đối phó với anh, đã nên sử dụng loại người máy này rồi, nhưng bọn họ lại không dùng.

Điều đó có nghĩa đây hẳn là một nhóm người khác.

"Hai người chắc vẫn còn nhớ những kẻ đến cửa hàng đồ cổ gây sự trước đây chứ, có lẽ là mấy người đó." Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo vẻ cảnh giác.

"Nếu là như vậy, chẳng phải chúng ta lại có thêm nhiều kẻ địch hơn sao?" Đối phó với nhóm người của A Ninh đã khá không dễ dàng rồi, bây giờ lại thêm một nhóm người nữa, xem ra bọn họ thật sự là số phận lận đận.

Tần Mặc gật đầu.

"Lời này nói quả thực không sai, cho nên sau này khi chúng ta gặp lại những người đó, nhất định phải cẩn thận một chút, tôi cảm thấy bọn họ không chỉ có một người máy này đâu, e là đã mang theo rất nhiều cái." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

"Nhưng loại người máy này quả thực cũng rất đáng sợ, nếu bên chúng ta không có Tần Mặc, chỉ dựa vào tôi và Bàn Tử thì chưa chắc đã có thể bình an vô sự mà thoát được." "Được rồi, đừng quan tâm nữa, hai người về ngủ trước đi, tôi canh ở đây." "Như vậy sao được?

Anh vừa đối phó với người máy này đã hao tổn nhiều tinh lực như

vậy, hay là hai chúng tôi thay phiên nhau gác đêm đi?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

"Thật sự không cần hai người qua đâu." Bàn Tử thấy hai người họ ở đây đùn đẩy, liền không nhịn được mà đảo mắt.

"Được rồi, để tôi nói, hay là ba chúng ta thay phiên nhau đi." Mỗi người ít nhất cũng phải nghỉ ngơi một chút, nếu không cơ thể họ chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Tần Mặc suy nghĩ một chút rồi gật đầu, sau đó ba người họ lại quay trở lại căn phòng kia.

"Vậy để tôi gác ca trước, đợi qua ba tiếng nữa, tôi sẽ gọi hai người." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đáp một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Một đêm trôi qua rất nhanh, Tần Mặc và hai người họ đều có thời gian nghỉ ngơi, cho nên tinh thần của cả ba cũng khá ổn.

"Được rồi, chúng ta phải xuất phát thôi." Tần Mặc nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử trực tiếp gật đầu, sau đó họ cùng nhau rời khỏi nơi này.

Không bao lâu sau, họ đi lên núi.

Tần Mặc lấy bản đồ ra, cẩn thận quan sát ở đây, sau đó anh chỉ vào một vị trí ở cách đó không xa.

"Chắc là ở bên đó, nhưng trên đường này không có vật gì mang tính biểu tượng, chúng ta chỉ có thể vừa đi vừa mò mẫm thôi." Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu, Tần Mặc cũng dẫn hai người họ tiếp tục đi về phía trước.

Một lát sau, Hạo Thiên Chân đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, Tần Mặc quay đầu nhìn về phía đó, thấy Hạo Thiên Chân sắp rơi xuống một cái hố, anh liền vội vàng đi tới nắm lấy cậu ta.

Chương 335

Nhưng Tần Mặc lại không trực tiếp kéo Hạo Thiên Chân lên, mà lại cẩn thận quan sát tình hình bên dưới.

Sau khi nhìn rõ, trong mắt Tần Mặc liền hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

"Chắc là ở đây rồi." Nghe Tần Mặc nói vậy, hai người họ liền nhìn về phía anh.

Tần Mặc không nói nhiều với hai người họ, chỉ thả một sợi dây thừng xuống, sau đó để Hạo Thiên Chân nắm lấy sợi dây.

"Cậu xuống trước đi, lát nữa hai chúng tôi sẽ xuống." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, sau đó cậu ta men theo sợi dây thừng xuống dưới cùng, Tần Mặc và Bàn Tử cũng trực tiếp nhảy xuống.

Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn về phía Hạo Thiên Chân, vỗ vào vai cậu ta.

"Được đấy, không ngờ cậu lại mèo mù vớ phải cá rán." Nghe thấy lời này, Hạo Thiên Chân liền đảo mắt.

"Nói bậy bạ gì đấy?" Nói xong, cậu ta quay đầu lại, nhìn xung quanh, thấy một lối đi ở cách đó không xa, cậu ta liền nhìn Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc cũng đi đầu về phía lối đi đó.

Vừa đi về phía trước, Tần Mặc vừa quan sát tình hình xung quanh.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy một tiếng động, anh liền chau mày, trong mắt cũng mang theo vẻ cảnh giác, nhìn hai người bên cạnh mình.

"Cẩn thận một chút, nơi này không đơn giản như vậy đâu." "Có phải là có người đã đến đây trước rồi không?" Bàn Tử chau mày, nhìn

Tần Mặc, âm thanh này nghe giống như tiếng nổ.

Tần Mặc gật đầu.

“Có khả năng này.

Nhưng nếu tôi đoán không sai, những người đến đây chắc là hai nhóm người, hơn nữa mục đích của hai nhóm người này không giống nhau, có lẽ hai nhóm người đó đang đánh nhau ở phía trước.” “Vậy chúng ta có nên tiếp tục đi về phía trước không?

Nếu cứ tiếp tục đi qua đó, chúng ta có bị mai phục không?” Bàn Tử có chút do dự nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc im lặng một lúc, rồi nhìn hai người họ.

“Chúng ta đã đến đây rồi, chẳng lẽ lại lùi bước sao?

Chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước, nếu lát nữa thật sự gặp phải chuyện gì thì tính sau.” Hai người họ hiểu ý Tần Mặc liền đáp một tiếng, sau đó ba người họ đi về phía trước.

Không bao lâu sau, họ đến trước cửa mộ, nhưng cánh cửa này đã bị người ta mở ra rồi.

Tần Mặc cẩn thận quan sát một chút, rồi nói với hai người họ.

“Cánh cửa này được mở bằng thủ pháp đặc biệt, xem ra suy đoán của chúng ta chắc là không sai.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân liền gật đầu, họ cũng tiếp tục đi theo Tần Mặc về phía trước.

Đi được một đoạn, họ thấy xung quanh có một vài bức tượng, Tần Mặc quan sát những bức tượng này rồi nói với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

“Những bức tượng này trông có vẻ là tượng thời Chiến Quốc, chúng ta chắc là không đến nhầm chỗ rồi, tiếp tục đi về phía trước

đi.” Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo vẻ lo lắng, không biết tại sao, trong lòng cậu ta luôn có một dự cảm không tốt.

Nhưng dù sao cũng có Tần Mặc ở bên cạnh, cậu ta cũng không nên nghĩ nhiều như vậy.

Khi tiếp tục đi về phía trước, họ đột nhiên cảm nhận được một luồng gió lạnh.

Tần Mặc nheo mắt.

Âm thanh của hệ thống cũng trực tiếp vang lên. 【Tinh, phát hiện sinh vật trong mộ, mời tiêu diệt ngay lập tức.】 “Cẩn thận, ở đây có thứ gì đó.” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe thấy vậy trong lòng liền giật thót, hai người họ có chút cảnh giác quay đầu nhìn xung quanh.

Một lúc sau, có một Tống Tử xuất hiện ở cách đó không xa, nhưng trên người Tống Tử này đã có rất nhiều vết thương, xem ra đã có người từng chiến đấu với nó.

Tần Mặc nheo mắt, sau đó anh rút thanh kiếm Thất Tinh từ trên người ra.

Con Tống Tử kia dường như có chút tức giận, nó trực tiếp lao về phía ba người Tần Mặc, Tần Mặc lập tức nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Hai người cẩn thận một chút.” Thực lực của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân khá yếu, Tần Mặc không biết hai người họ có thể chống lại con Tống Tử này hay không, nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng phải xông lên phía trước để bảo vệ hai người họ.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức đáp một tiếng, hai người họ lấy vũ khí ra nhìn con Tống Tử ở cách đó không xa, Tần Mặc đến bên cạnh Tống Tử, giơ thanh kiếm Thất Tinh của mình lên, đánh về phía

nó.

Đến gần con Tống Tử này, Tần Mặc mới phát hiện, thực ra trên người nó có vết tích bị đạn bắn.

Nghĩ đến những người đến đây lúc đầu, Tần Mặc liền hiểu ra.

Không biết những người lúc đầu nổ súng, rốt cuộc là để đối phó với con Tống Tử này hay là đang tàn sát lẫn nhau.

Nhưng dù thế nào đi nữa, trước tiên phải giải quyết con Tống Tử trước mặt này đã.

"Xem ra ngươi thấy chúng ta là quả hồng mềm, nên mới cố tình đến đây đối phó với chúng ta, phải không?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, dù sao những người kia cũng mang theo trang bị, lựa chọn của con Tống Tử này cũng rất bình thường, nhưng Tần Mặc lại lười nói nhiều với nó, chỉ ngưng tụ sức mạnh của mình.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Một tia sét khổng lồ đánh về phía con Tống Tử, sau khi bị sét đánh trúng, nó trực tiếp ngã xuống đất, hơn nữa vết thương trên người nó cũng trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Tống Tử cũng có chút kinh ngạc, nên trong miệng nó phát ra tiếng "cà cà".

Tần Mặc có thể nghe hiểu được, anh liền cười lạnh một tiếng.

"Muốn chúng ta rời khỏi đây là chuyện không thể nào, nếu ngươi ngoan ngoãn nhường đường cho chúng ta, rồi tìm một chỗ trốn đi, ta có thể tha cho ngươi, nếu không ngươi chỉ có một kết cục thôi." Con Tống Tử kia lại phát ra tiếng "cà cà", rồi trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, nếu đối phương đã khăng khăng như vậy, thì anh sẽ cho nó nếm mùi lợi hại của mình.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Không khí khổng lồ ngưng tụ thành một con hổ, con hổ này lao về phía Tống Tử ở cách đó không xa, không bao lâu sau nó đã vồ lên người Tống Tử, dẫm Tống Tử dưới móng vuốt của mình, há to miệng cắn về phía nó.

Tống Tử vội vàng nghiêng đầu sang một bên, nhưng con hổ kia lại cắn trúng cánh tay của nó.

Trong miệng con Tống Tử này lập tức phát ra một tiếng hét thảm, nó âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc ở cách đó không xa.

Tần Mặc thì điều khiển con hổ trước mặt, con hổ này không ngừng tấn công Tống Tử, chẳng mấy chốc, vết thương trên người Tống Tử ngày càng nghiêm trọng hơn.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi.

Xem ra con Tống Tử này đã không cầm cự được bao lâu nữa, nhưng ba người họ cũng không có nhiều thời gian để chờ ở đây, lỡ như lát nữa, hai nhóm người bên trong lấy hết đồ đi thì phải làm sao?

Tần Mặc lập tức lao về phía Tống Tử trước mặt, một kiếm đâm vào người nó.

Tần Mặc thử nghiệm thanh kiếm Thất Tinh này một chút, liền phát hiện uy lực của nó khá mạnh.

Không biết tại sao, Tần Mặc cảm thấy sau khi truyền long lực của mình vào thanh kiếm Thất Tinh này, nó lại có thể phát ra sức mạnh gấp đôi.

Mặc dù Tần Mặc không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng dù sao đi nữa, tình hình hiện tại đối với anh mà nói cũng khá tốt.

Chương 336

Con Tống Tử kia trực tiếp dùng móng vuốt của nó không ngừng tấn công con hổ trước mặt, con hổ kia cũng rất nhanh không cầm cự được nữa, ngay khoảnh khắc tiếp theo, con hổ đột nhiên nổ tung, năng lượng từ vụ nổ cũng toàn bộ đánh vào người Tống Tử kia.

Con Tống Tử kia trực tiếp ngã xuống đất, hơn nữa vì năng lượng của con hổ thực sự quá mạnh, con Tống Tử này lại có chút không thể đứng dậy nổi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh kiếm khổng lồ xuất hiện trên đầu Tần Mặc, thanh kiếm này chém về phía Tống Tử ở cách đó không xa, con Tống Tử kia thì dùng hai cánh tay bắt chéo đặt trước mặt.

Thanh kiếm này chém vào hai cánh tay của nó, hai cánh tay của nó lập tức xuất hiện những vết thương rất sâu, hơn nữa có rất nhiều xương đã lộ ra ngoài.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Lại là một kỹ năng nữa, bay về phía con Tống Tử kia, xung quanh Tống Tử lập tức xuất hiện mấy thanh kiếm, mấy thanh kiếm này trực tiếp đâm vào cơ thể hắn.

Bởi vì hai cánh tay của nó đang đối phó với thanh kiếm khổng lồ trên đỉnh đầu, nó cũng chỉ có thể đứng ở đây chịu đòn tấn công.

Sau khi mấy thanh kiếm này đâm xuyên qua thân thể của nó, trên người nó liền chảy ra máu đen, Tần Mặc cũng có chút ghét bỏ mà lắc đầu.

Sau đó, Tần Mặc điều khiển mấy thanh kiếm kia, mấy thanh kiếm

kia trực tiếp nổ tung, mà thân thể của con Tống Tử này cũng biến thành tro bụi.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi.

Ở bên cạnh, Bàn Tử giơ ngón tay cái lên với Tần Mặc. "Quá lợi hại rồi." Tần Mặc nhướng mày, nhưng không nói nhiều, chỉ thu Thất Tinh Kiếm lại. [Đinh, tiêu diệt thành công sinh vật trong mộ huyệt, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.] Tần Mặc và hai người kia tiếp tục đi về phía trước, không bao lâu sau, họ đã đến một gian mộ thất.

Vừa bước vào mộ thất, họ liền chú ý đến một thi thể ngay trước mặt.

Thi thể này đang bị một cơ quan đè lên.

Tần Mặc quan sát kỹ một lúc, rồi chuyển ánh mắt sang chiếc quan tài cách đó không xa.

Anh bước đến bên cạnh quan tài thì phát hiện bên trong không có gì cả.

Lẽ nào con Tống Tử lúc nãy đã chui ra từ chiếc quan tài này?

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đi tới, lấy chiếc ba lô bên cạnh thi thể, rồi cả hai đổ hết đồ trong ba lô ra, phát hiện bên trong chỉ có một ít lương khô. "Người này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Chỉ mang theo chút đồ này mà định xông ra khỏi đây sao?" Tần Mặc nhìn Bàn Tử. "E là trang bị trên người anh ta đã bị người khác lấy đi rồi.

Thôi, chúng ta cũng đừng ở lại đây nữa, tiếp tục đi về phía trước đi." Đi tiếp về phía trước chắc chắn sẽ còn những mộ thất khác, và Tần Mặc cảm thấy bên trong nhất định sẽ có nguy hiểm.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử đáp một tiếng rồi cùng Tần Mặc đi tiếp.

Hạo Thiên Chân cũng đi theo sát hai người họ.

Sau khi vào một mộ thất khác, Tần Mặc phát hiện trên mặt đất có rất nhiều thi thể.

Tần Mặc nhíu mày, anh quan sát kỹ lưỡng nơi này.

Thấy chiếc quan tài cách đó không xa, Tần Mặc lại đi tới, chiếc quan tài này cũng trống rỗng. "Sao ở đây lại có nhiều thi thể như vậy?" Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày. "Nếu tôi đoán không lầm thì người trong này không ít đâu." "Xem tình hình này, chắc là người của hai đội đã đánh nhau phải không?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng. "Đúng vậy, nhưng chúng ta không cần quan tâm đến họ, chỉ cần chúng ta không xảy ra xung đột trực diện với hai nhóm người này là được." Tần Mặc chắc chắn không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử gật đầu. "Nhưng ở đây không còn gì cả, chúng ta đi đâu bây giờ?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc quan sát kỹ lưỡng xung quanh. "Không ngờ ở đây còn có cả gương soi, nơi này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Nếu tôi đoán không lầm thì ở đây phải có một lối đi bí mật." "Lối đi bí mật đó chắc hẳn thông đến một mộ thất khác." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, rồi cả hai bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Nếu Tần Mặc đã nói vậy, họ chỉ cần tìm kiếm ở đây là được.

Một lúc sau, Hạo Thiên Chân quả nhiên phát hiện ra manh mối. "Các anh nhìn kia." Tần Mặc nhìn về phía đó, nhướng mày rồi bước tới, anh đặt tay lên tường mộ thất.

Sau đó, Tần Mặc dùng sức ấn vào một chỗ, mộ thất liền mở ra. "Nhanh vậy sao?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng rồi quay đầu nhìn một ký hiệu ở bên cạnh.

Hạo Thiên Chân cũng nhìn thấy ký hiệu đó, ngay lập tức anh ta có chút kích động nói: "Ký hiệu này là do bạn của tôi để lại." Tần Mặc có chút kinh ngạc nhìn Hạo Thiên Chân, nhưng anh không hỏi gì, chỉ chờ đợi lời tiếp theo của cậu. "Người bạn này của tôi tên là Giải Tiểu Hoa, thực lực của cậu ấy cũng khá mạnh.

Nếu tôi đoán không lầm, một trong hai nhóm người kia chắc là người trong gia tộc của cậu ấy, nhưng không biết tình hình của cậu ấy bây giờ thế nào." Trong lòng Hạo Thiên Chân vẫn có chút lo lắng.

Tần Mặc suy nghĩ một lúc rồi nhìn Hạo Thiên Chân. "Đừng quan tâm nhiều như vậy nữa, chúng ta cứ tiếp tục đi xuống dưới trước đã." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

Cậu cảm thấy muốn hội ngộ với Giải Tiểu Hoa thì chỉ có thể nghe theo Tần Mặc.

Chỉ có đi về phía trước, họ mới có thể gặp được Giải Tiểu Hoa.

Sau khi đi về phía trước, họ phát hiện nơi này có rất nhiều quan tài, Tần Mặc liền nheo mắt lại.

Quan sát thi thể trong những chiếc quan tài này, Tần Mặc mới yên tâm hơn, xem ra nơi này không có Tống Tử tồn tại.

Nếu đã như vậy thì anh cũng không cần lo lắng nữa.

Chương 337

Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh. "Cẩn thận một chút." Đúng lúc này, cách đó không xa lại vang lên một tràng tiếng súng.

Nghe thấy âm thanh này, Hạo Thiên Chân lại lo lắng. "Tần Mặc, chúng ta có thể đi tìm Giải Tiểu Hoa không?

Tôi sợ cậu ấy sẽ gặp nguy hiểm." "Cậu có cách nào liên lạc với cậu ta không?" Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lúc này mới nhớ ra, liền gật đầu.

Sau đó Hạo Thiên Chân mở miệng cất tiếng hát.

Tần Mặc không quan tâm nhiều, chỉ quay đầu nhìn xung quanh.

Một lúc sau, Tần Mặc nghe thấy tiếng động gì đó.

Anh nhìn về hướng đó thì thấy một người máy.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng. "Không ngờ lại là người máy, thứ này thật sự phiền phức." Nói xong câu đó, Bàn Tử liền lấy ba lô của mình ra, tìm kiếm đồ vật bên trong, muốn giải quyết tên người máy kia.

Tần Mặc thì nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Hạo Thiên Chân hát một lúc, thấy không có phản ứng gì, trong lòng càng thêm sốt ruột. "Tần Mặc, chúng ta mau qua đó tìm đi, tôi không muốn bạn tôi xảy ra chuyện gì." Tần Mặc nhướng mày. "Tên người máy đó chắc đang tuần tra ở đây, chúng ta muốn tìm bạn của cậu thì phải giải quyết nó trước đã." Nói xong, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh.

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng động, Tần

Mặc lập tức cảnh giác nhìn sang đó.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng ý thức được có chuyện không đơn giản.

Tần Mặc rút ngay Thất Tinh Kiếm ra, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Lúc này, người ở góc tường đi thẳng về phía này.

Tần Mặc đang chuẩn bị ra tay với hắn thì Hạo Thiên Chân vội vàng ngăn Tần Mặc lại. "Đây là bạn của tôi, những người bên cạnh chắc là thuộc hạ của cậu ấy." Tần Mặc gật đầu, rồi thu Thất Tinh Kiếm của mình lại.

Nếu là người quen thì chắc chắn không thể ra tay được.

Giải Tiểu Hoa lập tức chạy về phía này, anh ta ngồi xổm xuống nhìn Hạo Thiên Chân. "Không ngờ cậu cũng ở đây." Giải Tiểu Hoa vỗ vai Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân nhướng mày. "Sao chỉ cho phép một mình cậu đến mà tôi lại không được đến à?" Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười, rồi cậu quay đầu nhìn xung quanh. "Các cậu có phải đã giao đấu với người khác không?

Lúc nãy ở mộ thất kia tôi thấy có mấy thi thể." "Phải, tôi đã mất mấy người anh em.

Mới đầu ở trong rừng cây, bọn chúng đã dùng cơ quan đá để tấn công chúng tôi.

Bây giờ lại ra tay với chúng tôi." Giải Tiểu Hoa hừ lạnh một tiếng.

Bên cạnh, Tần Mặc nghe vậy liền nhướng mày. "Thảo nào lúc đầu trên đường đến đây, chúng tôi đã nhìn thấy những tảng đá đó." Giải Tiểu Hoa thì có chút tò mò nhìn Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân lúc này mới nhớ ra mình quên giới thiệu, cậu nói

với Giải Tiểu Hoa: "Đây là Tần Mặc, chắc trước đây cậu đã từng nghe qua." Trong mắt Giải Tiểu Hoa lóe lên vẻ kinh ngạc, anh ta gật đầu, chìa tay ra với Tần Mặc. "Chào anh, đã nghe danh từ lâu." Tần Mặc không ngờ Giải Tiểu Hoa cũng biết mình, xem ra là do tiền bối của Ngô gia đã nhắc đến anh trong Cửu Môn. "Chào cậu." Tần Mặc bắt tay với Giải Tiểu Hoa.

Đúng lúc này, tên người máy cách đó không xa đột nhiên quay đầu lại.

Tần Mặc nheo mắt, rồi ấn đầu mấy người họ xuống.

Tên người máy lúc này mới không phát hiện ra họ mà tiếp tục tuần tra. "Đối phương rốt cuộc là ai?

Tại sao lại có thể điều khiển người máy?" Bàn Tử khó hiểu nhìn Giải Tiểu Hoa.

Giải Tiểu Hoa im lặng một lúc rồi giải thích tình hình cụ thể cho họ, vì anh ta biết chỉ có mấy người này giúp đỡ thì anh ta mới có thể an toàn ra khỏi đây. "Nhóm người này là người của Uông gia, còn tại sao bọn họ lại ra tay với chúng tôi thì tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi nghĩ chắc là vì bảo vật ở đây." Nếu không phải vì bảo vật, sẽ không có ai đến nơi này.

Tần Mặc gật đầu, lại nhìn Giải Tiểu Hoa. "Vậy các cậu chắc đã giao đấu với họ rồi, thực lực của họ thế nào?" "Thực lực cũng tạm được, chủ yếu là bọn họ điều khiển người máy rất khó đối phó, trên người những người máy đó còn có cả bom." Hạo Thiên Chân nhíu mày. "Cậu nói đến cái này tôi mới nhớ ra, tối hôm qua lúc chúng tôi ở trong thôn làng kia, cũng có người máy tấn công chúng tôi, trông giống hệt con người máy này." Tần Mặc gật đầu. "Đúng vậy, điều đó có nghĩa là hôm qua bọn họ đã ra tay với chúng ta rồi, nhưng có lẽ cảm thấy chúng ta là một cục xương khó gặm, không có cách nào giải

quyết được nên mới chuyển sang tấn công nhóm của Giải Tiểu Hoa." "Dù thế nào tôi cũng không thể tha cho bọn họ, bọn họ thật quá đáng ghét, lại hại chết nhiều anh em của tôi như vậy." Nói đến đây, Giải Tiểu Hoa nắm chặt tay lại.

Tần Mặc thấy Giải Tiểu Hoa như vậy, xem ra anh ta cũng là một người không tồi.

Nếu không, anh ta cũng không thể vì đối phương hại chết anh em của mình mà tức giận như vậy. "Điều đó có nghĩa là chúng ta phải tiêu diệt kẻ điều khiển người máy, nếu không bọn chúng vẫn là một mối đe dọa với chúng ta." "Nói không sai, tôi nghĩ chúng ta có thể hợp tác một chút." Tần Mặc gật đầu. "Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải giải quyết tên người máy này trước đã." Tần Mặc quay đầu nhìn người máy cách đó không xa, nhưng Giải Tiểu Hoa lại căng thẳng. "Người máy này không thể tùy tiện đối phó đâu, nếu không cẩn thận, chúng ta rất có thể sẽ bị nó cho nổ chết.

Tôi có hai người anh em đã mất mạng như vậy rồi." Tần Mặc nhìn Giải Tiểu Hoa. "Người máy này đối với tôi không là gì cả." Giải Tiểu Hoa nhíu mày.

Chương 338

Mặc dù trước đó anh ta đã nghe qua danh tiếng của Tần Mặc, nhưng người máy này không giống với mấy con Tống Tử trong mộ huyệt.

Hạo Thiên Chân thì vỗ vai Giải Tiểu Hoa. "Yên tâm đi, Tần Mặc đã nói vậy thì anh ấy nhất định có thể đối phó được, chúng ta cứ ở đây xem là được." Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười.

Thấy Hạo Thiên Chân tin tưởng Tần Mặc như vậy, Giải Tiểu Hoa thở dài một hơi. "Vậy được thôi." "Lát nữa các cậu giúp tôi để ý những người khác là được, còn người máy này cứ giao cho tôi, các cậu cũng sẽ không bị nó làm bị thương đâu." Tần Mặc nhìn Giải Tiểu Hoa.

Giải Tiểu Hoa tùy ý đáp một tiếng, nhưng trong lòng vẫn có chút căng thẳng.

Chỉ cần lát nữa tình hình không ổn, anh ta nhất định sẽ dẫn đồng bạn của mình rời khỏi đây.

Tần Mặc quay đầu nhìn người máy cách đó không xa.

Mặc dù Tần Mặc cũng rất tự tin, nhưng anh cũng hơi lo lắng người máy này sẽ làm bị thương mấy người Giải Tiểu Hoa, vì vậy Tần Mặc đứng dậy hét lớn một tiếng.

Tên người máy hướng ánh mắt về phía Tần Mặc, rồi lao thẳng về phía anh.

Nhưng Tần Mặc chỉ một chân đạp lên một chiếc quan tài, một cú nhào lộn đã nhảy ra một khoảng rất xa.

Giải Tiểu Hoa thấy Tần Mặc như vậy liền nhíu mày. "Anh ta định

làm gì vậy?

Anh ta không lo lắng những kẻ khác đang mai phục xung quanh sao?" "Cậu cứ yên tâm về Tần Mặc huynh đệ đi, anh ấy không phải dạng người như cậu nghĩ đâu, thực lực của anh ấy rất mạnh, lát nữa cậu sẽ biết." Bàn Tử nhìn Giải Tiểu Hoa.

Giải Tiểu Hoa cảm thấy nếu Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều đã tin tưởng Tần Mặc như vậy, thì anh ta cũng không nên nói nhiều nữa, kẻo làm hai người này không vui.

Lúc này ở một bên khác, Tần Mặc lấy Thất Tinh Kiếm ra, chỉ vào người máy cách đó không xa.

Tên người máy kia lao thẳng về phía Tần Mặc.

Nhưng dù sao con người máy này cũng được chế tạo bằng máy móc, nên hành động của nó không được nhanh nhẹn cho lắm.

Nó đi một lúc lâu mới gần đến được chỗ Tần Mặc, nhưng trước mặt Tần Mặc đã xuất hiện một đạo thủ ấn. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc đánh thủ ấn này vào người con người máy, nó bị Tần Mặc tấn công, lùi về phía sau.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Nếu đã như vậy, thì cứ cho ngươi nổ tung luôn đi." Dù sao Tần Mặc cũng đã biết trên người nó có gắn bom, cứ trực tiếp làm quả bom đó phát nổ, thì con người máy này cũng coi như bị phá hủy.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc nhìn chằm chằm người máy ở phía xa, trực tiếp dùng hai kỹ năng khống chế của mình để kiểm soát nó. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Sau khi tung ra hai kỹ năng này, hành động của người máy lập tức bị Tần Mặc hạn chế.

Từ người Tần Mặc cũng tỏa ra một luồng khí khổng lồ.

Luồng khí này trực tiếp áp chế người máy ở phía xa.

Sau khi cười lạnh một tiếng, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, không bao lâu sau, Tần Mặc đã tung ra một kỹ năng. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Kỹ năng này mang theo một ít lửa, ngọn lửa này trực tiếp lao về phía người máy ở xa.

Sau khi người máy bị ngọn lửa của Tần Mặc tấn công, quả bom trên người nó cũng trực tiếp nổ tung. "Rầm!" Trong không khí vang lên tiếng nổ lớn.

Ở một bên khác, người đang điều khiển người máy nghe thấy âm thanh này, hắn ta nheo mắt lại, rồi nhìn hai người áo đen bên cạnh. "Đừng có đứng ngây ra đó nữa, nhân cơ hội này trực tiếp ra tay với tên nhóc đó đi." Bọn họ còn nhớ Tần Mặc, tối hôm qua người máy của họ đã chịu thiệt trong tay Tần Mặc, nếu không bọn họ đã sớm giải quyết được Tần Mặc rồi.

Nghe vậy, hai người áo đen gật đầu, rồi họ lấy vũ khí ra, bắn về phía Tần Mặc ở xa.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi lăn một vòng, né được đòn tấn công của đối phương.

Ngay sau đó, Tần Mặc lấy ra một con dao găm từ trên người, ném về phía người áo đen ở xa.

Người áo đen kia trợn to mắt, nhưng may là tốc độ phản ứng của hắn khá nhanh, kịp thời cúi người xuống, con dao găm của Tần Mặc mới không đâm vào người hắn. "May mà khoảng cách khá xa, nếu không e là mình còn không có cơ hội phản ứng." Trong lòng người áo đen đó không khỏi cảm thấy có chút sợ hãi. "Hai người các ngươi sợ cái gì?

Mau lên cho ta." Sắc mặt của người điều khiển người máy có chút

không tốt.

Một người áo đen bên cạnh thì nhìn hắn, nhíu mày. "Thực lực của tên nhóc đó quá mạnh, chúng ta không thể đối đầu trực diện với hắn nữa!

Ngươi đừng quên, vừa rồi trên người con người máy đó có mang bom, nhưng quả bom đó còn không làm gì được hắn." Nghe vậy, người áo đen này mới im lặng một lúc, lời này nói quả thực không sai.

Nếu họ thật sự muốn ra tay với Tần Mặc, cũng chưa chắc đã đánh lại được Tần Mặc. "Vậy các ngươi nói phải làm sao?" "Chúng ta tạm thời tìm một nơi trốn đi, lát nữa sẽ tìm cách theo sau bọn họ, rồi đoạt lấy bảo vật bên trong." Ba người họ thương lượng một lúc, cảm thấy đây là cách tốt nhất.

Ở một bên khác, Tần Mặc đã lăn đến đây, tìm kiếm xung quanh.

Nhưng tìm rất lâu, Tần Mặc vẫn không thấy bóng dáng của mấy người họ, Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng, mấy người này quả thực là rùa rụt cổ.

Tần Mặc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, chỉ quay đầu nhìn về phía bên kia, đi về phía mấy người Giải Tiểu Hoa.

Giải Tiểu Hoa nuốt nước bọt, có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, tên nhóc này thật sự quá đáng sợ.

Thảo nào các trưởng bối của họ đều kiêng dè Tần Mặc như vậy. "Tần Mặc tiên sinh, quả nhiên danh bất hư truyền." Giải Tiểu Hoa trịnh trọng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày. "Không khoa trương như cậu nói đâu, chỉ là may mắn hơn một chút nên mới có thể đánh bại bọn họ thôi." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn mấy người Hạo Thiên Chân. "Được rồi, chúng ta mau tìm manh mối ở đây đi." Tiếp theo, việc họ cần làm là

tiếp tục đi về phía trước.

Chương 339

Nghe Tần Mặc nói vậy, họ đáp một tiếng, rồi bắt đầu tìm kiếm ở đây.

Một lúc sau, Giải Tiểu Hoa nhìn mấy người Tần Mặc. "Những thi thể này hình như có chút không đúng." Bàn Tử nhìn những thi thể này, rồi nhìn chằm chằm vào chúng. "Có gì không đúng?" "Những thi thể này trông giống như là từ thời Dân Quốc.

Không giống như là từ thời Chiến Quốc để lại ở đây." Thực ra Tần Mặc đã sớm phát hiện ra, Tần Mặc nhìn mấy người họ. "Trước khi đến đây, chúng tôi đã gặp một người dân làng, người đó từng nói với chúng tôi rằng, trước đây làng Sương Mù thực sự có người ở, nhưng sau đó tất cả người dân làng Sương Mù đều biến mất." "Nếu tôi đoán không lầm, những người này có thể chính là dân làng Sương Mù." Nói rồi Tần Mặc nhìn những dân làng trước mặt, anh quan sát kỹ một lúc thì thấy trong một thi thể dân làng có một viên đạn, Tần Mặc lấy viên đạn đó ra. "Chuyện này là sao?

Tại sao trong cơ thể dân làng lại có đạn?" Giải Tiểu Hoa có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt lại. "Chuyện này hiện tại tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi nghĩ những người dân làng này chắc là bị người ta giết chết, rồi đặt vào đây." "Người này thật kỳ lạ, đã giết dân làng rồi, tại sao còn phải đặt người ta vào đây, chẳng lẽ là lương tâm cắn rứt sao?" Bàn Tử khó hiểu nhìn Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt. "Không cần quan tâm nhiều như vậy, tuy chúng ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng tôi nghĩ chỉ cần chúng ta tiếp tục đi xuống dưới, nhất định

sẽ có câu trả lời." Mọi người đều đáp một tiếng. "Được rồi, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau tìm lối vào để đi xuống dưới đi." Giải Tiểu Hoa do dự một lúc, rồi nhỏ giọng nói với Tần Mặc. "Chúng ta thật sự muốn tiếp tục đi xuống dưới sao?

Tôi nghĩ mấy người kia chắc chắn vẫn đang mai phục chúng ta ở xung quanh, liệu họ có trực tiếp tấn công chúng ta không?" "Yên tâm đi, có tôi ở đây." Tần Mặc nhìn Giải Tiểu Hoa.

Không biết tại sao, Giải Tiểu Hoa nghe thấy câu nói này của Tần Mặc, trong lòng lại cảm thấy có chút an tâm.

Giải Tiểu Hoa quay đầu nhìn mấy người anh em bên cạnh mình. "Vậy chúng ta cứ tìm ở đây đi, xem có manh mối gì không." Không bao lâu sau, Tần Mặc lại có phát hiện mới.

Tần Mặc đi đến bên cạnh chiếc quan tài ở trung tâm nhất. "Các cậu qua đây một chút." Mấy người họ đều có chút kinh ngạc đến chỗ Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn họ, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt. "Nếu tôi đoán không lầm, thì chắc là đi xuống từ đây." Mấy người họ nhìn nhau, rồi nói với Tần Mặc. "Trong quan tài này sẽ không có thứ gì chứ?" Trong lòng Giải Tiểu Hoa vẫn có chút lo lắng, vì anh ta biết trong mộ huyệt này thứ dễ xuất hiện nhất chính là sinh vật trong mộ.

Tần Mặc lắc đầu. "Chắc là không có." "Cho dù có sinh vật trong mộ thì sao chứ?

Dù sao cũng có Tần Mặc ở đây, chúng ta còn phải sợ sao?" Hạo Thiên Chân cười nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc và Hạo Thiên Chân nhìn nhau.

Trong mắt cả hai đều mang theo ý cười nhàn nhạt.

Hạo Thiên Chân thực sự rất tin tưởng Tần Mặc, dù sao từ trước

đến nay Tần Mặc vẫn luôn giúp đỡ cậu.

Tần Mặc gật đầu. "Các cậu cứ tin tôi đi, đây chắc chắn là lối vào." Nói rồi Tần Mặc trực tiếp mở chiếc quan tài này ra, bên trong không có gì cả.

Tần Mặc quan sát kỹ chiếc quan tài trước mặt, sau đó anh đặt tay lên đáy quan tài, cẩn thận sờ soạng trên đó. "Cẩn thận một chút." Giải Tiểu Hoa nhắc nhở Tần Mặc.

Mấy người Hạo Thiên Chân thì không cảm thấy có gì, vì họ cho rằng cho dù ở đây thật sự xuất hiện thứ gì, Tần Mặc cũng có thể dễ dàng đối phó.

Không bao lâu sau, Tần Mặc chạm vào một cái nút, sau khi ấn nút đó, tấm đáy này liền mở ra.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Được rồi." Mấy người kia gật đầu.

Do dự một lúc, Bàn Tử nhìn mấy người Tần Mặc. "Để tôi xuống trước đi." Hạo Thiên Chân có chút lo lắng kéo Bàn Tử lại. "Anh không lo dưới đó có nguy hiểm sao?" Tần Mặc nhướng mày. "Hay là để tôi xuống trước đi." Bàn Tử nhíu mày nhìn Tần Mặc. "Lần nào cũng là anh đi trước, lần này để tôi đi trước đi." Nói rồi Bàn Tử định đi xuống, nhưng đúng lúc này một bóng đen trực tiếp vụt qua.

Bàn Tử trợn to mắt, anh ta quay đầu nhìn mấy người Tần Mặc. "Vừa rồi là cái gì vậy?" "Nếu tôi đoán không lầm, thì chắc là mấy người điều khiển con rối kia." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh nhìn xuống dưới quan tài. "Bọn họ chắc nghĩ không phải là đối thủ của chúng ta nên muốn xuống dưới trước." Nói xong, Tần Mặc cũng nhảy xuống, đuổi theo đối phương.

Mấy người Bàn Tử cũng vội vàng theo sau Tần Mặc.

Tần Mặc đuổi theo về phía trước, họ rất nhanh đã đến một lối đi dưới lòng đất.

Tần Mặc quan sát kỹ lối đi trước mặt, rồi nhìn mấy người bên cạnh. "Các cậu cẩn thận một chút, theo sát sau lưng tôi." Mấy người họ lập tức đáp một tiếng.

Tần Mặc từng bước đi về phía trước.

Không bao lâu sau, họ nhìn thấy một ngã hai, bên trái vẫn là một lối đi, còn bên phải là một căn phòng. "Chúng ta vào phòng này xem trước đi." Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh, dù sao bây giờ họ cũng không biết mấy người kia đã đi lối nào, nên họ chỉ có thể vào xem trước.

Giải Tiểu Hoa và Hạo Thiên Chân đều không có ý kiến gì, họ đi theo sau Tần Mặc.

Chương 340

Tần Mặc thì trực tiếp bước vào mộ thất đó. "Mộ thất này trông không giống mộ thất cổ đại." Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Tần Mặc và những người khác.

Tần Mặc gật đầu. "Đúng vậy." Nói rồi Tần Mặc quay đầu, nhìn xung quanh, cẩn thận quan sát ở đây.

Đúng lúc này, một âm thanh cũng trực tiếp vang lên. [Đinh, phát hiện sinh vật trong mộ huyệt, hãy tiêu diệt ngay lập tức.] Tần Mặc lập tức cảnh giác. "Trong này có thứ gì đó." Giải Tiểu Hoa nhíu mày, cảm ứng của Tần Mặc chuẩn đến vậy sao?

Giải Tiểu Hoa không nói nhiều, chỉ quay đầu nhìn xung quanh.

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên phát ra một tiếng động, một thứ gì đó tấn công về phía Tần Mặc và những người khác.

Tần Mặc đấm một quyền với đối phương.

Đối phương lùi lại mấy bước.

Tần Mặc nhìn thứ trước mặt.

Thứ này trông giống như một bộ xương khô, và trên người nó còn mặc quân phục.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo một tia cười lạnh. "Xem ra ngươi chỉ có công lực khoảng một trăm năm thôi." Bộ xương khô kia thì nhìn Tần Mặc, trong miệng nó cũng trực tiếp phát ra một âm thanh.

Mấy người Giải Tiểu Hoa nghe không hiểu, nên họ có chút tò mò hỏi Tần Mặc. "Thứ này đang nói gì vậy?" Tần Mặc cười giải thích với mấy người họ: "Nó đang hỏi tôi sư trưởng ở đâu." Nghe Tần Mặc

nói vậy, trong mắt Hạo Thiên Chân lóe lên vẻ kinh ngạc. "Sư trưởng?

Lại nhìn quần áo trên người nó, loại quần áo này hình như là quần áo của quân nhân thời Dân Quốc." Tần Mặc gật đầu. "Vậy tôi sẽ giải quyết nó trước, lát nữa chúng ta sẽ tìm manh mối ở đây." Nói rồi Tần Mặc lao về phía bộ xương khô trước mặt.

Bộ xương khô đó cũng không hề muốn lùi bước, trực tiếp đối đầu với Tần Mặc.

Mặc dù bộ xương khô này đã chết hơn một trăm năm, nhưng dù sao nó cũng đã hấp thụ âm khí ở đây, nên thực lực của nó cũng tạm được, chỉ là so với Tần Mặc thì hơi kém một chút. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tần Mặc khống chế hành động của bộ xương khô đó, rồi Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh của mình, truyền vào thanh Thất Tinh Kiếm trong tay. "Vô Song Kiếm Quyết!" Ngay sau đó, trên đỉnh đầu Tần Mặc xuất hiện một thanh bảo kiếm khổng lồ.

Thanh bảo kiếm khổng lồ này chém về phía bộ xương khô ở xa.

Bộ xương khô kia thì lăn sang một bên, sau khi ổn định thân hình thì quay đầu nhìn xung quanh.

Rất nhanh nó đã nhìn thấy một cây gậy sắt ở gần đó, nó lấy cây gậy sắt đó lên.

Chỉ thấy nó cầm cây gậy sắt này lao thẳng về phía Tần Mặc, một nhát bổ xuống.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, đưa cánh tay của mình ra, sau khi đỡ được thì đá về phía bộ xương khô trước mặt.

Bộ xương khô đó không ngờ cánh tay của Tần Mặc lại cứng như vậy, nên nó đứng dậy, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Nó có thể cảm nhận được thực lực của Tần Mặc thực sự có chút đáng sợ, và nó cảm nhận được một luồng khí tức trên người Tần

Mặc, luồng khí tức này khiến nó vô cùng khó chịu.

Tần Mặc lại nhìn bộ xương khô trước mặt, rồi trên người Tần Mặc xuất hiện một luồng khí nồng đậm.

Ngay sau đó, Tần Mặc há to miệng, luồng khí khổng lồ lao về phía bộ xương khô ở xa.

Bộ xương khô đó trực tiếp bị luồng khí của Tần Mặc hất bay đi.

Sau khi bộ xương khô đó ngã xuống đất, xương trên người nó có dấu hiệu sắp tan rã, nhưng nó vẫn đứng dậy, trừng mắt nhìn Tần Mặc. "Sư trưởng rốt cuộc ở đâu?

Ngươi đã làm gì sư trưởng?" Tần Mặc nhìn bộ xương khô trước mặt. "Làm sao ta biết được, chẳng lẽ ngươi ở đây mà không biết sư trưởng của các ngươi đã xảy ra chuyện gì sao?" Nghe Tần Mặc nói vậy, bộ xương khô đó sững sờ tại chỗ.

Nó cũng lúc này cẩn thận suy nghĩ, một lúc lâu sau, nó có chút đau khổ ngồi xuống đất.

Nhưng rất nhanh nó đã bình tĩnh lại, nó lại nhìn Tần Mặc và những người khác.

“Sư trưởng lệnh cho ta canh giữ nơi này.

Các ngươi mau lui đi, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lập tức lao về phía bộ xương khô.

Mặc dù Tần Mặc không biết nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bộ xương này rõ ràng là có gì đó không ổn, nếu cứ để nó lại, nó sẽ chỉ gây ra những chuyện bất lợi cho mình.

Không lâu sau, Tần Mặc tung một cú đá xoáy trúng vào đầu nó, khiến nó ngã sõng soài ra đất.

Tiếp đó, nó đột nhiên quay đầu lại, há to miệng, trong miệng tuôn

ra vô số hắc khí.

Luồng hắc khí đó tấn công về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, trước mặt anh xuất hiện một thủ ấn khổng lồ.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Sau khi thủ ấn va chạm với luồng hắc khí, hắc khí lập tức tan biến.

Không chỉ vậy, ngay cả bộ xương khô kia cũng bị sức mạnh của Tần Mặc tấn công ngã nhào xuống đất.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, trong mắt ánh lên vẻ lạnh lùng.

“Ngươi không phải đối thủ của ta, ngoan ngoãn từ bỏ đi.” Nếu làm vậy, đối phương may ra còn giữ được bộ xương toàn thây, nếu không thì mình chỉ đành ra tay với bộ xương này thôi.

Thế nhưng bộ xương khô kia lại không thèm để ý đến Tần Mặc, trực tiếp lao tới.

Tần Mặc gật đầu.

Chương 341

"Nếu đã như vậy, cũng đừng trách ta không khách khí." Vừa dứt lời, trên người Tần Mặc xuất hiện một luồng năng lượng khổng lồ.

"U Minh Bạo Liệt!" Năng lượng khổng lồ đánh về phía bộ xương khô cách đó không xa, bộ xương khô lại một lần nữa ngã xuống đất.

Nhưng dù vậy, nó vẫn kiên trì chống cự, Tần Mặc nhướng mày.

"Không ngờ ngươi lại trung thành với sư trưởng của ngươi như vậy, vì ông ta mà không màng đến sống chết của mình." Nhưng bộ xương khô vẫn không để tâm đến lời Tần Mặc, chỉ không ngừng tấn công anh.

"Đã vậy, ta sẽ cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng." Vừa nói, trên người Tần Mặc xuất hiện một luồng khí lưu cực lớn, lúc này quần áo của anh cũng bị luồng khí thổi phồng lên.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc dùng kỹ năng này khống chế hành động của bộ xương khô trước mặt.

Thấy mình không thể động đậy, trong lòng bộ xương khô chùng xuống, Tần Mặc cũng không lãng phí thời gian với nó.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Một chiếc rìu khổng lồ xuất hiện xung quanh Tần Mặc, chiếc rìu trực tiếp bổ về phía bộ xương khô cách đó không xa.

Bộ xương khô bị Tần Mặc tấn công ngã thẳng xuống đất, sau đó Tần Mặc liền truyền không khí vào người nó.

Trên người bộ xương lập tức xuất hiện âm khí cực lớn, chống lại không khí của Tần Mặc.

Chỉ tiếc là không khí của Tần Mặc quá mạnh mẽ, nên âm khí của

bộ xương căn bản không thể chống lại được.

Không lâu sau, âm khí của nó đã bị không khí của Tần Mặc hoàn toàn xua tan.

Bộ xương khô kia cũng ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, hệ thống cũng thông báo cho anh. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Lúc này Giải Tiểu Hoa và những người khác mới hoàn hồn lại, anh ta nhìn về phía Tần Mặc.

"Đã giải quyết xong rồi sao?" Tần Mặc cười gật đầu, rồi nhìn sang Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Tìm thử xem ở đây có manh mối gì không." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, sau đó bắt đầu tìm kiếm cẩn thận.

Cậu ta nhìn về phía chiếc bàn ở cách đó không xa rồi bước tới.

Trên chiếc bàn này có một số tài liệu ngoại văn, trong mắt Hạo Thiên Chân lộ vẻ nghi hoặc.

"Nếu tôi đoán không lầm, nơi này đúng là có cấu trúc phòng ốc thời Dân quốc, nhưng tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy?" Giải Tiểu Hoa suy nghĩ một lúc rồi giải thích với Hạo Thiên Chân: "Trong di vật của Nhị gia có bản đồ nơi này, nên chúng tôi mới đến đây.

Hơn nữa, Nhị gia còn viết đại khái nội dung trong lá thư đó, ngôi mộ này quả thực đã bị người thời Dân quốc thăm dò, và còn bị một vị sư trưởng họ Trương cải tạo.

Nếu tôi đoán không lầm, người mà Tần Mặc huynh đệ vừa nói chính là Trương sư trưởng đó." Tần Mặc gật đầu, đi về phía chiếc bàn, rồi lại nhìn vào ngăn kéo của nó.

Thấy cuốn nhật ký bên trong, Tần Mặc liền cầm lên, nhưng Bàn Tử lại nói với anh.

"Vậy nếu Bàn Gia tôi không ở đây, chẳng phải là đã đi vào một lối đi khác rồi sao?

Chúng ta bây giờ vẫn nên mau đi tìm Bàn Tử đi, lỡ như cậu ấy xảy ra chuyện gì không hay thì phiền." Dù sao thì tên áo đen đó có thể khống chế bộ xương khô, bọn họ cũng không biết bây giờ tên áo đen đó có đang giao chiến với Bàn Tử hay không.

Tần Mặc gật đầu.

"Chúng ta quả thực phải mau qua đó, Bàn Tử chưa chắc đã đối phó được với bọn chúng." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp cất cuốn nhật ký trong tay đi, sau đó anh lại quan sát kỹ cấu trúc bên trong.

Nơi này chắc là không có mật thất hay thứ gì khác.

Vì vậy, dù họ có tìm kiếm cẩn thận ở đây, có lẽ cũng sẽ không tìm thấy manh mối gì.

"Vậy chúng ta đi mau đi, tiểu huynh đệ kia trông cũng rất trượng nghĩa, không thể để cậu ấy hy sinh vô ích ở đây được." Giải Tiểu Hoa nhìn Tần Mặc và những người khác, mấy người họ liền đi về phía một lối đi khác, thuận theo lối đi đó tiến về phía trước.

Không lâu sau, họ lại đến một mộ thất mới, Tần Mặc nhìn vào mộ thất này, nheo mắt lại.

"Thấy những tấm gương đó không?" Giải Tiểu Hoa và những người khác lập tức đáp lời.

"Tại sao lại đặt gương ở đây?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc hỏi, Tần Mặc nhướng mày.

"Nếu tôi đoán không lầm, nơi này hẳn là một mê cung được tạo

thành từ gương, mọi người cẩn thận một chút." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền gật đầu, sau đó cẩn thận quan sát.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy một âm thanh từ bên cạnh truyền đến, anh liền nhìn về phía đó.

Tần Mặc trực tiếp lao về phía đối phương, nhưng những tấm gương này thực sự quá nhiều, cộng thêm bóng dáng đối phương liên tục lướt qua trong gương, nên Tần Mặc không thể tìm thấy hắn.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Giả thần giả quỷ." Nếu đoán không lầm, nơi này hẳn chỉ có một tên áo đen.

Tần Mặc nhắm mắt lại, cẩn thận lắng nghe.

Tên áo đen kia muốn dùng những tấm gương này để che giấu và tìm cách tấn công Tần Mặc, nhưng chưa được bao lâu, Tần Mặc đã trực tiếp chộp về phía hắn.

Trong lòng tên áo đen chùng xuống, hắn không ngờ tốc độ của Tần Mặc lại nhanh đến vậy, lập tức siết chặt nắm đấm, đánh về phía Tần Mặc cách đó không xa.

Nhưng Tần Mặc lại tùy tiện đưa tay ra nắm lấy cánh tay hắn.

Tần Mặc hơi dùng sức, tên áo đen này liền cảm thấy cánh tay mình đau điếng, sắc mặt hắn lập tức trở nên vô cùng âm trầm, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Ngươi mau buông tay ra cho ta." Tần Mặc cười lạnh, rồi đá một cước vào chân đối phương.

Giải Tiểu Hoa và Hạo Thiên Chân lúc này mới vội vàng đến bên cạnh Tần Mặc, họ nhìn chằm chằm vào tên áo đen trước mặt.

"Nói, Bàn Tử ở đâu?" Sắc mặt tên áo đen có chút âm trầm.

“Tại sao ta phải nói cho các ngươi?

Tên đó sớm đã bị ta giải quyết rồi, tiếp theo chính là mấy người các ngươi.” Tên áo đen cười lạnh, hắn dùng sức muốn rút cánh tay mình về, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp làm trật khớp tay hắn.

“Không muốn nói cho chúng ta, vậy thì ngươi chết ở đây đi.” Nói rồi Tần Mặc đạp một cước lên đầu đối phương.

Giải Tiểu Hoa bên cạnh cũng trực tiếp nói: “Nếu tôi đoán không lầm, đây chính là kẻ đã ra tay với chúng ta trước đó.” “Đúng vậy, hắn thực sự quá đáng, hại chết bao nhiêu huynh đệ của chúng ta, trước đó còn dùng trận pháp đá kia để đối phó với chúng ta.

Hoa gia, hay là trực tiếp giải quyết hắn đi.” Giải Tiểu Hoa nhìn về phía Tần Mặc, dù sao cũng là Tần Mặc đã chế phục tên áo đen này, nên anh ta chắc chắn vẫn phải hỏi ý kiến của Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

“Giao cho các người đấy.” Nói xong câu đó, Tần Mặc liền thu chân về, Giải Tiểu Hoa cũng trực tiếp dùng con dao găm trong tay đâm về phía tên áo đen kia.

Chương 342

“Ngươi thật đáng chết.” Tên áo đen kia ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, đã trực tiếp ngã gục tại đây.

Tần Mặc lại không nói gì nhiều, chỉ cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó anh đi về phía trước, mấy người kia cũng đi theo sau lưng Tần Mặc.

Giải Tiểu Hoa nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân.

“Tần Mặc huynh đệ này quả thực rất đáng sợ.” Hạo Thiên Chân nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Đúng vậy, thực lực của anh ấy quả thật rất đáng sợ.

Hơn nữa từ trước đến nay anh ấy vẫn luôn bảo vệ tôi, Bàn Tử và cả những người khác.” Giải Tiểu Hoa gật đầu, nếu là như vậy, Tần Mặc quả thực là một người có thể kết giao.

“Chẳng trách các bậc trưởng bối trong môn chúng ta lại kiêng kỵ anh ta như vậy.” Giải Tiểu Hoa cũng đã từng nghe danh của Tần Mặc, hơn nữa các bậc trưởng bối trong môn của anh ta, chỉ cần nhắc đến người trong gia tộc Tần Mặc, đều vô cùng cung kính, anh ta có chút không hiểu tại sao.

Bây giờ được chứng kiến thực lực của Tần Mặc, anh ta mới biết tại sao những người trong gia tộc lại như vậy.

“Được rồi, chúng ta đi nhanh lên thôi, Tần Mặc huynh đệ này là người tốt, chỉ cần chúng ta đối xử tốt với anh ấy, anh ấy cũng sẽ không ra tay với chúng ta.” Hạo Thiên Chân cười, nhìn Giải Tiểu Hoa, Giải Tiểu Hoa đáp một tiếng.

Không bao lâu sau, họ lại đến một mộ thất khác.

Sau khi vào trong mộ thất này, Tần Mặc liền nhìn quanh, đúng lúc này, anh đột nhiên chú ý thấy Bàn Tử đang giao thủ với một tên áo đen.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, đá một cước vào người tên áo đen đó.

Sau khi tên áo đen ngã sõng soài trên mặt đất, hắn cau mày, quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

"Trừng mắt với tôi cũng vô dụng thôi!" Nói xong câu đó, Tần Mặc quay đầu nhìn về phía mấy người còn lại.

"Mọi người đừng để tên áo đen này chạy thoát." Bọn họ gật đầu, đi đến bên cạnh Tần Mặc, giúp đỡ anh.

Tần Mặc thì cười lạnh, nhìn chằm chằm vào tên áo đen kia.

Sắc mặt tên áo đen vô cùng âm trầm, hắn đứng dậy nhìn những người trong phòng.

"Các ngươi chẳng phải là cậy đông hiếp yếu sao?

Có gì giỏi giang chứ." "Chúng tôi chính là cậy đông hiếp yếu đấy, thì sao nào?" Tần Mặc cười lạnh, nhìn chằm chằm vào tên áo đen trước mặt.

Tên áo đen không ngờ Tần Mặc lại vô liêm sỉ như vậy, hắn lập tức siết chặt nắm đấm, lao về phía Tần Mặc.

"Vậy thì ta sẽ dạy dỗ ngươi một trận." Tần Mặc đương nhiên không sợ tên áo đen này, nên anh liền đối đầu với hắn.

Hai người không ngừng giao thủ, chưa được bao lâu, Tần Mặc đã đánh bay tên áo đen ra ngoài.

Tên áo đen va vào tảng đá, rồi trượt xuống.

Hắn phun ra một ngụm máu rồi ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên từ trên người móc ra một thứ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nháy mắt biến mất tại chỗ, lúc Tần Mặc xuất hiện lại đã ở bên cạnh tên áo đen này.

Tần Mặc đá một cước vào tay tên áo đen, khẩu súng trong tay hắn lập tức rơi xuống.

Tần Mặc lắc đầu.

"Xem ra ngươi không được giỏi cho lắm nhỉ." Sau khi cười lạnh một tiếng, Tần Mặc liền đạp lên người tên áo đen này.

Tên áo đen hét lên một tiếng thảm thiết, hắn ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt loé lên một tia âm trầm.

Tần Mặc lại lười để ý đến hắn, chỉ nhìn về phía Giải Tiểu Hoa và mấy người cách đó không xa.

"Người này giao cho các người." Giải Tiểu Hoa lập tức gật đầu, Tần Mặc đã chế phục được đối phương rồi, nếu anh ta còn nói gì với Tần Mặc nữa, e rằng trong lòng Tần Mặc sẽ không vui.

Đến bên cạnh tên áo đen này, Giải Tiểu Hoa liền ngồi xổm xuống, đưa tay bóp cổ hắn.

"Ngươi đã hại chết bao nhiêu huynh đệ của ta, cũng đến lúc giải quyết ngươi rồi." Nói xong câu đó, Giải Tiểu Hoa quay đầu nhìn khẩu súng trên mặt đất ở phía bên kia, anh ta nhặt khẩu súng lên, dí vào đầu tên áo đen này, rồi trực tiếp nổ súng.

Cơ thể tên áo đen mềm nhũn ra trên mặt đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tần Mặc thì nhìn vào căn phòng trước mặt.

"Tìm manh mối trong căn phòng này đi, tôi nhớ trước đó anh

không phải đã nói Trương sư trưởng ở đây sao?" Nơi này chắc chắn đã được cải tạo.

Giải Tiểu Hoa gật đầu.

"Đúng vậy, hình như đúng là như vậy.

Nơi chúng ta bắt đầu ở là tầng thứ nhất, tầng này đã bị ông ta sửa đổi.

Nhưng chúng ta cũng không biết bên trong có thứ gì, nên vẫn là cẩn thận một chút." Giải Tiểu Hoa nhắc nhở Tần Mặc, Tần Mặc đương nhiên hiểu đạo lý này, nên anh quay đầu nhìn xung quanh, quan sát.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào Tần Mặc và mấy người họ.

"Thật ra mấy người các cậu không đến, tôi cũng có thể dễ dàng đối phó với tên áo đen đó." Thấy Bàn Tử như vậy, Hạo Thiên Chân liền bật cười, cậu ta đi đến bên cạnh Bàn Tử, kiểm tra cơ thể anh.

"Thế nào?

Không bị thương chứ?" Bàn Tử tùy ý xua tay.

"Cũng không xem Bàn Gia ta có thực lực gì, sao có thể bị thương được chứ?" Hạo Thiên Chân đảo mắt.

"Anh nói gì cũng đúng, được chưa." Bàn Tử lúc này mới ho khan một tiếng, không nói gì thêm.

Thấy Tần Mặc cách đó không xa đang cẩn thận quan sát, Bàn Tử mới nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân.

"Hay là hai chúng ta cũng mau tìm xem có manh mối gì không?" Một lúc sau, Tần Mặc phát hiện nơi này ngoài những đồ gia dụng bình thường ra thì không có gì cả.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ nghi hoặc.

“Nơi này có chút không đúng.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân và những người khác có chút nghi hoặc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, sau đó anh đi đến một bức tường.

Chương 343

Lập tức, anh nhắm mắt lại, phóng ra không khí của mình, cẩn thận cảm ứng.

Sau đó, trong mắt Tần Mặc xuất hiện một nụ cười lạnh, anh nhìn mấy người bên cạnh.

"Chính là ở đây." Hạo Thiên Chân và mấy người họ đi về phía Tần Mặc.

"Sao anh biết?" Hạo Thiên Chân không hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

"Còn nhớ bộ xương khô chúng ta gặp lúc đầu không?

Trong căn phòng mà bộ xương đó ở có một cuốn nhật ký, tôi vừa mới xem qua cuốn nhật ký đó." Hạo Thiên Chân thở dài, gật đầu.

"Thôi được, xem ra là mấy người chúng tôi không đủ cẩn thận." Tần Mặc xua tay.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta trước tiên mở cánh cửa này ra đã." Nói rồi Tần Mặc cẩn thận sờ lên cánh cửa trước mặt.

"Trên cánh cửa này có cơ quan gì sao?" Bàn Tử nghi hoặc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đáp một tiếng.

Cánh cửa này quả thực có chút không đơn giản, nhưng may là Tần Mặc cũng được coi là tinh thông cơ quan thuật, nên không lâu sau anh đã tìm thấy nút bấm.

Sau khi nhấn nút bấm đó, cánh cửa đá trước mặt liền phát ra tiếng ầm ầm, Tần Mặc cũng đã mở được cánh cửa này ra.

Thấy cảnh này, Bàn Tử có chút kinh ngạc, giơ ngón tay cái lên với

Tần Mặc.

“Lợi hại nha.” “Cần anh nói sao?

Tần Mặc chẳng phải lúc nào cũng lợi hại sao?” Hạo Thiên Chân trêu chọc Bàn Tử, Bàn Tử lại trực tiếp vỗ một phát lên vai Hạo Thiên Chân.

“Cậu nhóc này được lắm, lại dám luôn nói với tôi những lời như vậy.” Hạo Thiên Chân lại không nói gì thêm, chỉ quay đầu nhìn cảnh tượng bên trong cánh cửa lớn trước mặt.

“Ở đây còn có một cỗ quan tài nữa à?” Nói rồi Bàn Tử trực tiếp đi qua, anh ta nhìn mấy người bên phía Tần Mặc.

“Chúng ta đi suốt một đường cũng không gặp được bảo vật gì, các người nói xem trong quan tài này có bảo vật gì không?” Bàn Tử xoa tay, trong mắt mang theo vẻ háo hức.

“Cái đó chưa chắc đâu, anh phải cẩn thận một chút, nếu lát nữa từ bên trong đột nhiên xuất hiện một con Tống Tử, đừng trách tôi không cứu anh đấy.” Tần Mặc cười nhìn Bàn Tử, Bàn Tử có chút bất đắc dĩ nói với Tần Mặc.

“Sao bây giờ anh lại giống Hạo Thiên Chân thế, cứ thích trêu tôi.

Dù bên trong có Tống Tử gì đó, chẳng phải vẫn có anh ở đây sao?

Tôi tin anh nhất định có thể bảo vệ tốt cho tất cả chúng ta.” “Anh có vẻ hơi quá tự tin vào tôi rồi đấy, anh không lo tôi không có cách nào đối phó được với thứ bên trong này sao?” “Không thể nào.” Bàn Tử lắc đầu.

Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài trước mặt.

Lúc này, Hạo Thiên Chân lại nói với Tần Mặc.

“Người trong quan tài này là ai vậy?” “Nếu tôi đoán không lầm, hẳn là Trương sư trưởng kia.” Tần Mặc nhớ lại nội dung được viết trong cuốn sổ ghi chép, anh lại nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài trước mặt.

“Trương sư trưởng đó là người dưới trướng của một vị đại soái, hơn nữa còn là em rể của vị đại soái đó.

Sau này ông ta và vị đại soái đó xảy ra tranh chấp, nhưng thực ra vị đại soái đó chỉ vì quá theo đuổi trường sinh bất lão nên đã trở nên điên cuồng.” “Trương sư trưởng không muốn thấy đại soái biến thành như vậy, nên đã thay ông ta tìm kiếm phương pháp trường sinh bất lão ở đây, nhưng sau đó ông ta cuối cùng cũng đã phát hiện ra.” Tần Mặc thở dài.

Nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt Hạo Thiên Chân lộ vẻ kinh ngạc.

“Ý của anh là trên thế giới này thật sự có chuyện trường sinh bất lão sao?” “Cái đó thì không phải.” Tần Mặc lắc đầu, “Theo nội dung viết trong cuốn nhật ký đó, ông ta quả thực đã tìm thấy phương pháp trường sinh bất lão ở đây, nhưng phương pháp trường sinh bất lão đó thực ra là những binh sĩ đó đã ăn một số thi thể.” “Cũng chính là thi thể trong này, sau khi ăn thi thể này, bọn họ đã biến thành huyết thi.” “Sau này những huyết thi đó tuy đã được giải quyết, nhưng Trương sư trưởng cũng đã hiểu ra sự đáng sợ của nó.

Ông ta đã luôn ngăn cản vị đại soái kia, kết quả vị đại soái đó lại cho rằng Trương sư trưởng muốn độc chiếm phương pháp trường sinh bất lão.” Bàn Tử có chút cạn lời đảo mắt.

“Vậy Trương sư trưởng không thể trực tiếp nói với ông ta sao?

Cứ phải ở đó úp úp mở mở làm gì?” “Bởi vì vị đại soái đó đã đến mức điên cuồng, ông ta sợ sau khi nói ra, đại soái sẽ vì chuyện này mà

càng thêm nghi ngờ ông ta." Nghe vậy, Bàn Tử mới thở dài, đáp một tiếng.

"Vậy thì được rồi." Tần Mặc cũng không nói thêm gì với họ, chỉ cẩn thận quan sát cỗ quan tài trước mặt.

Suy nghĩ một lúc, Giải Tiểu Hoa liền nói với Tần Mặc.

"Chúng ta có nên mở cỗ quan tài này ra xem người bên trong không?" "Nếu theo lời Tần Mặc nói, vậy bên trong chẳng phải là thi thể đó sao?" Nội dung trong cuốn nhật ký viết rằng những binh sĩ đó chính vì đã ăn thi thể này nên mới biến thành quái vật.

"Cũng không chắc." Nói rồi Tần Mặc dùng sức mở cỗ quan tài ra, Bàn Tử thì vội vàng lùi về sau hai bước.

"Tần Mặc huynh đệ, anh mở sao không nói với chúng tôi một tiếng?

Lỡ như bên trong thật sự có Tống Tử, chúng tôi không phản ứng kịp thì phải làm sao?" Tần Mặc đảo mắt, nhưng anh không nói gì nhiều, chỉ tiến lên một bước, nhìn vào thi thể bên trong.

Tần Mặc cau mày, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.

Thấy Tần Mặc như vậy, Hạo Thiên Chân cảm thấy có chút nghi hoặc, cậu ta và Bàn Tử liếc nhau một cái rồi đi về phía cỗ quan tài này, sau đó hai người họ cũng nhìn vào trong quan tài.

Nhưng khi nhìn thấy người bên trong, cả hai cũng trợn tròn mắt.

"Chuyện gì thế này?" "Đúng vậy, tại sao Trương Kỳ Lân lại nằm trong quan tài này?" Tần Mặc lắc đầu.

"Đây không phải Trương Kỳ Lân." Nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt Hạo Thiên Chân lộ vẻ kinh ngạc, cậu ta lại nhìn vào cỗ quan tài trước mặt.

“Người bên trong này trông giống hệt Trương Kỳ Lân.” Bàn Tử cau mày, nếu Tần Mặc đã nói đây không phải Trương Kỳ Lân, vậy thì lời Tần Mặc nói chắc chắn không sai.

Nhưng anh ta vẫn có chút tò mò, tại sao lại có một người trông giống hệt Trương Kỳ Lân xuất hiện ở đây?

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

“Hai người còn nhớ Trương sư trưởng mà tôi vừa nói với hai người không?

Nếu đoán không lầm, người này e rằng chính là Trương sư trưởng.” Hai người họ lộ vẻ kinh ngạc trong mắt, nếu là như vậy, ngôi mộ này quả thực có chút không đơn giản.

Giải Tiểu Hoa do dự một lúc rồi nói với Tần Mặc.

“Trong cuốn nhật ký đó còn viết nội dung gì khác không?” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Trên đó viết về quá trình bọn họ đến đây.

Chính vì nơi này truyền ra tin tức về trường sinh bất lão, nên vị đại soái kia đã trở nên điên cuồng.

Ông ta thậm chí vì chuyện này mà hại chết những người dân ở thôn Mê Vụ.

Mọi người còn nhớ trước đó có người nói rằng người dân ở thôn Mê Vụ đã biến mất hoàn toàn trong một đêm không?

Chương 344

Những người đó thực ra đều đã bị giết chết, sau đó thi thể của họ bị đưa vào trong mộ huyệt." "Chính vì vậy mới có tin đồn rằng ngôi mộ này đã nuốt chửng họ." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lúc này mới hiểu ra, nếu thật sự là như vậy, thì những thông tin họ nghe ngóng được trước đó cũng có thể giải thích được rồi.

"Nhưng vị đại soái kia thực sự quá tàn nhẫn, sao ông ta có thể làm ra chuyện như vậy chứ?

Người dân ở đây đều vô tội như vậy." Hạo Thiên Chân nói những lời này lúc cau mày, trên mặt cậu ta lộ vẻ cạn lời.

Tần Mặc đáp một tiếng.

"Ai mà không nói vậy chứ, nhưng chúng ta dù sao cũng sinh ra ở thời đại này, không có cách nào quyết định được suy nghĩ và hành động của người thời đó.

Hơn nữa, nếu thật sự có tin tức về trường sinh bất lão, cũng thực sự đủ để khiến người ta điên cuồng như vậy." Đương nhiên, những người như họ có thể không mấy để tâm, nhưng điều đó không có nghĩa là những người khác cũng không quan tâm.

"Vậy thì được rồi." "Trong cuốn nhật ký đó còn viết rằng Trương sư trưởng sau khi vào đây liền biến mất không dấu vết.

Nếu tôi đoán không lầm, e rằng ở đây còn có mật đạo hoặc cơ quan khác." Nói rồi Tần Mặc quay đầu, nhìn xung quanh.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử liền hứng thú.

"Nếu là như vậy, chẳng phải bảo vật ở đây có khả năng chưa bị bọn họ đào hết sao?" "Cũng không chắc, chúng ta cứ tìm ở đây trước

đã.” Nói rồi Tần Mặc bắt đầu tìm tòi ở đây.

Tần Mặc luôn cảm thấy cơ quan đó hẳn là có quan hệ nhất định với cỗ quan tài này.

Mấy người còn lại cũng trực tiếp gật đầu, sau đó họ bắt đầu tìm kiếm cẩn thận ở đây.

Nhưng tìm rất lâu, họ đều không tìm thấy manh mối hữu ích nào, lập tức họ cảm thấy có chút bất lực, lại nhìn Tần Mặc.

“Thật sự là ở đây sao?” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Hẳn là ở đây.” Suy nghĩ một lúc, Tần Mặc liền nhìn vào thi thể này.

“Nếu tôi đoán không lầm, cơ quan đó e rằng ở dưới thi thể này.” Giải Tiểu Hoa suy tư một lúc, nhìn Tần Mặc.

“Vậy trên người thi thể này có thứ gì không?” “Có khả năng, dù sao trước đây trong cơ thể ông ta cũng có độc tố này.” Nói xong câu đó, Tần Mặc cẩn thận quan sát thi thể trước mặt, nhưng Tần Mặc cảm thấy, muốn hiểu rõ tình hình cụ thể, phải di chuyển thi thể này đi.

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Mặc vẫn đỡ thi thể này dậy.

Hệ thống lại đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Đúng lúc này, Trương sư trưởng đột nhiên mở mắt, ông ta nhìn về phía Tần Mặc, há to miệng, một luồng âm khí cực lớn từ trong miệng ông ta tỏa ra.

Những luồng âm khí này nhanh chóng bao vây lấy Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, trên người tỏa ra không khí cực lớn.

Luồng không khí này áp chế những âm khí xung quanh, những âm khí đó cũng căn bản không có cách nào tiếp tục tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, sau đó anh quay đầu nhìn mấy người

còn lại.

“Mọi người cẩn thận.” “Thi thể này là sao vậy?

Tại sao lại đột nhiên ngồi dậy?” Hạo Thiên Chân không hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì nhìn chằm chằm vào Trương sư trưởng trước mặt.

“Nếu tôi đoán không lầm, e rằng có liên quan đến độc tố trong cơ thể ông ta.” Trương sư trưởng quay đầu nhìn Tần Mặc, ông ta đột nhiên bay ra, đáp xuống trước mặt Tần Mặc và những người khác.

“Đây không phải là nơi các ngươi nên đến, mau rời đi.” Tần Mặc nghe Trương sư trưởng nói vậy thì nhướng mày.

“Tôi chỉ muốn đến đây kiểm tra hàng hóa mà thôi, hơn nữa nếu chúng tôi đã đến rồi, thì không có ý định rời đi, ông mau nói cho chúng tôi biết đi.” Nói rồi Tần Mặc cẩn thận đánh giá Trương sư trưởng trước mặt.

Lúc này Giải Tiểu Hoa thì có chút không hiểu nhỏ giọng hỏi.

“Theo logic thông thường, những thi thể này khi tiếp xúc với không khí thường sẽ bị phân hủy, tại sao người này lại không thay đổi?” Tần Mặc lắc đầu, nói thật Tần Mặc cũng có chút không rõ đây là chuyện gì.

Nhưng bất kể thế nào, dù sao anh cũng đã đến đây rồi, phải tìm hiểu cho rõ ràng mới được.

“Bí quyết trường sinh bất lão ở đây chẳng lẽ là vì những binh sĩ đó đã ăn thi thể ngàn năm kia sao?” Thực ra Tần Mặc cảm thấy hẳn là không phải như vậy, nếu không tại sao Trương sư trưởng lại ở đây?

Theo những gì trong nhật ký nói, Trương sư trưởng năm đó đã mất tích một thời gian dài, ông ta đã đi đâu trong thời gian dài như vậy?

“Chuyện này không liên quan gì đến các ngươi.” Trương sư trưởng trừng mắt nhìn Tần Mặc, “Ta có thể cảm nhận được thực lực của ngươi khá mạnh, nếu các ngươi tiếp tục đi xuống dưới, các ngươi nhất định sẽ chết ở đây.

Để không để các ngươi mất mạng tại đây, ta chỉ có thể ngăn cản các ngươi.” “Nói nhảm, các người đã lấy hết bảo vật ở đây rồi, còn có gì không thể nói cho chúng tôi biết chứ?

Ông đừng ở đây dọa Bàn Gia.” Bàn Tử cười lạnh.

Tần Mặc nhìn Trương sư trưởng trước mặt.

“Tôi không quan tâm bên dưới có thứ gì, tôi đều phải đi xuống dưới đó.” “Nếu ngươi đã kiên trì như vậy, vậy thì đừng trách ta.” Nói xong câu đó, Trương sư trưởng đột nhiên tấn công về phía Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

“Nếu đã vậy thì tôi càng có hứng thú hơn.” Bí mật mà Trương sư trưởng dù đã chết vẫn phải bảo vệ ở đây rốt cuộc là gì?

Tần Mặc càng thêm tò mò.

Không lâu sau, một luồng năng lượng khổng lồ tỏa ra từ người Tần Mặc.

Ngay sau đó, một tiếng đại bàng kêu vang lên.

“Ưng Kích Trường Không!” Trước mặt Tần Mặc xuất hiện một con đại bàng, nó lao thẳng về phía Trương sư trưởng cách đó không xa.

Con đại bàng đến bên cạnh Trương sư trưởng, há to mỏ định mổ ông ta.

Trương sư trưởng liền lăn sang một bên, sau khi đứng vững lại nhìn Tần Mặc.

Thực lực của tên nhóc này quả thật có chút đáng sợ, không ngờ hắn lại có thể tạo ra một con đại bàng như vậy, hơn nữa ông ta có thể cảm nhận được năng lượng khổng lồ và chính khí nồng đậm tỏa ra từ nó.

Nhưng dù thế nào đi nữa, ông ta vẫn phải bảo vệ bí mật nơi đây.

Nghĩ vậy, ông ta lại dồn ánh mắt vào Tần Mặc, và ngay lập tức lao tới.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Nhưng anh không hề động đậy, vì anh rất tò mò, Trương sư trưởng này lúc sinh thời có chấp niệm lớn như vậy, không biết sau khi chết thực lực có mạnh không?

Chẳng mấy chốc, nắm đấm của Trương sư trưởng đã đập vào con đại bàng của Tần Mặc.

Chương 345

Con đại bàng kêu lên một tiếng thảm thiết, nhưng vẫn há to mỏ mổ vào cánh tay Trương sư trưởng.

Chỉ thấy Trương sư trưởng tung một cú đá vào đầu con đại bàng, khiến nó bay văng ra.

Nhưng con đại bàng này dù sao cũng là do sức mạnh của Tần Mặc huyễn hóa ra, nên anh có thể tùy ý điều khiển nó.

Con đại bàng lại bị Tần Mặc điều khiển bay đến bên cạnh Trương sư trưởng.

Ông ta nhíu chặt mày, ngay sau đó, thi độc nồng nặc xuất hiện trên người ông ta.

Độc tố này tấn công thẳng về phía con đại bàng.

Thân thể con đại bàng lập tức bị ăn mòn cho đến khi tan biến.

Trương sư trưởng thở phào một hơi, lại nhìn Tần Mặc.

"Ta không muốn đuổi cùng giết tận các ngươi, nên hy vọng các ngươi cũng nể mặt ta một chút." Nhưng ông ta càng nói vậy, Bàn Tử lại càng tò mò.

"Thế thì không được, chúng tôi phải vào xem tình hình cụ thể." Trương sư trưởng nghe Bàn Tử nói vậy liền nheo mắt, âm trầm nhìn chằm chằm anh ta.

"Biết chuyện này không có lợi gì cho các ngươi, hơn nữa các ngươi nhất định sẽ chết, nên ta thấy các ngươi vẫn nên nghe lời ta." Tần Mặc cười lạnh, rồi thản nhiên lắc đầu.

"Ông đừng ở đây nói những lời này nữa, chúng tôi trước nay đều

không sợ chết.” Nói rồi Tần Mặc nhìn về phía Giải Tiểu Hoa cách đó không xa.

Giải Tiểu Hoa cũng gật đầu.

Tuy thời gian anh ta tiếp xúc với Tần Mặc khá ngắn, nhưng cũng nhìn ra được con người của anh.

Nếu đã vậy, anh ta sẽ cùng Tần Mặc làm một ván lớn.

Giải Tiểu Hoa nhìn về phía Trương sư trưởng.

Thấy bọn họ như vậy, Trương sư trưởng cười lạnh một tiếng, gật đầu.

“Nếu đã vậy, thì đừng trách ta.” Nói xong, ông ta lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, nhưng anh cảm thấy, Trương sư trưởng này tuy đã chết, nhưng vẫn còn một chút thiện ý.

Cho dù hôm nay phải tiêu trừ chấp niệm của ông ta, cũng không thể làm tổn hại đến thi thể.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền dùng sức mạnh của mình khống chế Trương sư trưởng.

“Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!” Trương sư trưởng thấy mình không thể động đậy, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ông ta có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

Theo logic thông thường, Tần Mặc chỉ là một người bình thường, còn ông ta đã chết cả trăm năm, lại hấp thu nhiều âm khí ở đây như vậy, lẽ ra phải đối phó được với Tần Mặc mới đúng.

“Băng Thiên Tuyết Địa!” Chỉ thấy nhiệt độ xung quanh lập tức hạ xuống rất nhiều.

Trương sư trưởng cũng cảm thấy hơi khó chịu, tuy ông ta đã trở thành một thi thể, nhưng vẫn có cảm giác.

Chẳng mấy chốc, những bông tuyết này đã ngưng tụ thành từng lưỡi dao băng, đâm về phía ông ta.

Giải Tiểu Hoa ở cách đó không xa hít một hơi khí lạnh, anh ta đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, nhỏ giọng nói.

"Tần Mặc huynh đệ lợi hại vậy sao?" "Đúng vậy, mỗi lần đối phó với những thứ trong mộ, về cơ bản chúng tôi đều không cần ra tay, chỉ cần chờ Tần Mặc xử lý là được." Nghe vậy, Giải Tiểu Hoa đáp một tiếng.

"Vậy bây giờ chúng ta cũng không cần giúp sao?" "Đương nhiên là không cần, chúng ta không cần quan tâm nhiều, cứ ở đây xem kịch là được rồi.

Hơn nữa, lúc trước không phải anh còn nghi ngờ thực lực của Tần Mặc sao?

Bây giờ cứ xem cho kỹ đi." Giải Tiểu Hoa đảo mắt.

"Tôi thấy rồi mà.

Chỉ là hơi lo Tần Mặc huynh đệ không phải đối thủ của ông ta." "Anh lo thừa rồi." Hạo Thiên Chân bật cười.

Cậu ta thực sự rất có lòng tin vào Tần Mặc.

Dù Trương sư trưởng lúc sinh thời thực lực rất mạnh, nhưng bây giờ ông ta đã chết, không có nghĩa là có thể đối phó được với Tần Mặc.

Giải Tiểu Hoa suy nghĩ một chút rồi đáp.

Nếu đã vậy, anh ta sẽ cùng mấy người anh em của mình ở đây quan sát trước, lỡ như lát nữa Tần Mặc thật sự không phải là đối thủ

của Trương sư trưởng, bọn họ ra tay cũng không muộn.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số kiếm ảnh xuất hiện xung quanh họ, tấn công về phía Trương sư trưởng.

Trương sư trưởng vừa mới giải quyết xong những lưỡi dao tuyết, không ngờ lại thấy những kiếm ảnh này, trong lòng ông ta liền thót lại.

Nhưng ông ta cũng không có cách nào, vì trong tay không có vũ khí, chỉ có thể cố gắng né tránh.

Tần Mặc lắc đầu.

Không lâu sau, những kiếm ảnh này đã làm bị thương cánh tay của Trương sư trưởng.

Ông ta cũng nhân lúc này ổn định lại thân hình.

"Bây giờ ông đã biết thực lực của tôi thế nào rồi chứ?" Tần Mặc nhìn Trương sư trưởng trước mặt, ông ta thì siết chặt nắm đấm.

"Thì sao chứ?

Dù vậy ta cũng tuyệt đối không để các ngươi qua." Ông ta càng như vậy, Tần Mặc càng tò mò, càng muốn đi vào bên trong.

Lắc đầu xong, một luồng năng lượng khổng lồ bộc phát từ người Tần Mặc.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Thân thể Trương sư trưởng không khỏi run lên.

Ông ta có thể cảm nhận được sức mạnh xung quanh khá lớn.

Tần Mặc nhìn Trương sư trưởng.

"Vẫn không chịu tránh ra sao?" Trương sư trưởng lại lắc đầu, cũng không nói nhảm với Tần Mặc, chỉ kiên định trừng mắt nhìn anh.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, nhưng đối phương đã tỏ rõ thái độ, anh thật sự không còn cách nào khác.

Chương 346

Tần Mặc chỉ có thể đánh bại ông ta.

Một tia sét khổng lồ đánh xuống Trương sư trưởng, không lâu sau liền trúng vào người ông ta.

Trên người Trương sư trưởng lúc này cũng xuất hiện một lớp hắc khí bảo vệ cơ thể.

Nhưng dù có lớp hắc khí này, cũng không thể chống lại được sức mạnh sấm sét của Tần Mặc.

Sau khi bị sét đánh trúng, Trương sư trưởng ngã xuống đất.

Tần Mặc nhìn Trương sư trưởng, phát hiện nhiều chỗ trên người ông ta đã xuất hiện dấu hiệu mục rữa.

Tần Mặc nhíu mày, có lẽ điều này cũng có liên quan đến sức mạnh sấm sét, nếu không cơ thể ông ta cũng không biến thành thế này.

Trương sư trưởng lại nhìn về phía Tần Mặc.

Thực lực của tên nhóc này quả thật có chút đáng sợ.

Hít một hơi thật sâu, Trương sư trưởng lại đứng dậy, trừng trừng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của ông ta, nhưng không nói gì thêm.

"Ngưng Băng Quyết!" Lại một kỹ năng nữa xuất hiện trước mặt Tần Mặc, kỹ năng này đang dần dần ngưng tụ thành một thanh đại đao cực lớn.

Thanh đại đao chém về phía Trương sư trưởng, ông ta không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng hai tay bắt chéo trước mặt.

Thanh đại đao chém thẳng vào hai tay ông ta.

Trương sư trưởng lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, rồi nhìn vào cánh tay của mình.

Máu không ngừng chảy ra từ cánh tay, trông vô cùng đáng sợ.

Trương sư trưởng nghiến chặt răng, lại nhìn về phía Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc cũng mang theo một tia cười lạnh, nên anh cũng không nói nhiều với ông ta, chỉ từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình.

Vì Tần Mặc biết, không lâu nữa, anh có thể giải quyết được Trương sư trưởng này.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Những tảng đá lớn xung quanh bị Tần Mặc ngưng tụ lại, hình thành một cơn bão khổng lồ.

Cơn bão này bay về phía Trương sư trưởng.

Ông ta cũng cảm nhận được sức mạnh của cơn bão này mạnh đến mức nào, nên vội vàng ngưng tụ âm khí trên người.

Âm khí tấn công về phía cơn bão, chẳng mấy chốc, cơn bão khổng lồ đã tan biến.

Trương sư trưởng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ông ta tưởng mình đã giải quyết được cơn bão.

Nhưng đúng lúc này, những tảng đá kia đột nhiên lại hình thành một vòng tròn cực lớn, lao về phía ông ta.

Bị vòng tròn này đâm trúng, Trương sư trưởng lại ngã sấp xuống đất.

Một ngụm máu đen bị Trương sư trưởng phun ra, ông ta lại nhìn về phía Tần Mặc.

Chưa kịp để Trương sư trưởng phản ứng, trên người Tần Mặc đã tỏa ra một luồng chính khí khổng lồ.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa bay về phía Trương sư trưởng, bao vây lấy ông ta.

Trương sư trưởng cảm nhận được sức mạnh trong ngọn lửa này, tim ông ta liền thót lại.

Ông ta biết với năng lực hiện tại của mình, có lẽ không thể đối phó được với ngọn lửa này.

Nhưng dù thế nào ông ta cũng không thể nhận thua như vậy.

Nghĩ thông suốt rồi, Trương sư trưởng ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, cả người ông ta như một cây cột gỗ, trong mắt mang theo vẻ kiên định.

Ngay sau đó, ông ta dùng khuỷu tay đập về phía ngọn lửa.

Dù trên người ông ta có âm khí, cũng không thể nào chống lại được ngọn lửa của Tần Mặc, vì ngọn lửa này dù sao cũng là do chính khí ngưng tụ mà thành.

Âm khí của ông ta không ngừng đối kháng với ngọn lửa của Tần Mặc, nhưng ngọn lửa của Tần Mặc rất nhanh đã thiêu rụi hết âm khí của ông ta.

Cảm nhận được năng lượng trong âm khí này, Tần Mặc gật đầu.

Nói thật, nếu lần này đến đây là người khác, đối phương có thể đối phó được với Trương sư trưởng này hay không vẫn chưa chắc.

Chỉ tiếc là Trương sư trưởng đã gặp phải mình.

Trương sư trưởng cũng đang nhìn chằm chằm Tần Mặc, ông ta không ngờ năng lượng của Tần Mặc lại mạnh đến vậy, với thực lực hiện tại của ông ta đúng là không thể đánh bại Tần Mặc, nhưng cứ

thế nhận thua sao?

Tuyệt đối không được.

Không lâu sau, Trương sư trưởng gầm lên một tiếng, sức mạnh trên người ông ta cũng lấy ông ta làm trung tâm, khuếch tán ra xung quanh.

Ngọn lửa nhanh chóng bị sức mạnh của ông ta tấn công, rồi trực tiếp biến mất.

Trong mắt Tần Mặc cũng thoáng qua vẻ kinh ngạc, anh không ngờ Trương sư trưởng lại có thể giải quyết được ngọn lửa của mình.

Nhưng không sao, dù bây giờ ông ta có làm ngọn lửa này tan biến, cũng không thể đánh bại được mình.

Tần Mặc há miệng, một luồng chính khí khổng lồ từ miệng anh tỏa ra, trong không khí còn mang theo tiếng rồng ngâm nhàn nhạt.

Luồng chính khí này trực tiếp hình thành một con cự long, cự long đánh về phía Trương sư trưởng.

Trương sư trưởng cảm nhận được sức mạnh của cự long, tim liền thót lại, vì ông ta biết năng lượng của cự long này thực sự quá mạnh, nếu đối đầu trực diện, ông ta nhất định không thể đánh bại nó.

Suy nghĩ kỹ rồi, ông ta quay đầu nhìn về phía quan tài.

Nếu đã vậy, cũng chỉ có thể làm thế này.

Trương sư trưởng đi đến đầu kia của quan tài, rồi lật toàn bộ nắp quan tài xuống đất.

Ngay sau đó, Trương sư trưởng lấy ra một ít xương cốt từ bên trong, những khúc xương này cũng lập tức biến mất, tiến vào trong cơ thể Trương sư trưởng, trong cơ thể ông ta lại xuất hiện rất nhiều âm khí.

Sau đó, sắc mặt Trương sư trưởng trở nên u ám.

Chương 347

Tần Mặc nhíu mày, theo như những gì ghi trong nhật ký, những người trước đây phát điên chính là vì đã ăn những khúc xương này, nên mới biến thành như vậy.

Chẳng lẽ sau khi nghiền nát những khúc xương này, âm khí trong cơ thể ông ta sẽ tăng lên sao?

Tần Mặc nhìn chằm chằm Trương sư trưởng.

Dù sao đi nữa, mình phải chế ngự được ông ta mới có thể hỏi ra được.

Không lâu sau, luồng năng lượng này đã bao quanh Trương sư trưởng, nhưng Tần Mặc lại không để nó trực tiếp tấn công.

Trương sư trưởng cũng có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc rốt cuộc đang làm gì?

Hắn chỉ duy trì luồng năng lượng này, chứ không dùng nó để tấn công mình.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của Trương sư trưởng, nên mỉm cười nói với ông ta.

"Tôi chỉ muốn loại bỏ toàn bộ âm khí trên người ông thôi." Nói xong, Tần Mặc liền truyền chính khí vào người Trương sư trưởng.

Trên mặt ông ta hiện lên vẻ đau đớn, ông ta trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Muốn giết muốn xẻo tùy ngươi, đừng dùng cách này!" Chủ yếu là âm khí trên người ông ta bây giờ quá nhiều, sau khi có chính khí của Tần Mặc, ông ta sẽ cảm thấy trong cơ thể có hai luồng năng lượng

đang không ngừng va chạm, mà cơ thể ông ta căn bản không thể chịu đựng nổi, nên mới đau đớn như vậy.

Tần Mặc lắc đầu.

"Ông làm vậy chẳng qua là muốn chống lại người bên ngoài, không cho họ vào mộ huyệt này mà thôi, nhưng tôi lại cứ muốn qua." "Mà tôi lại không muốn giết ông, nếu đã vậy thì chỉ có thể loại bỏ toàn bộ âm khí trên người ông, như vậy thì âm khí đó sẽ không thể khống chế thi thể ông nữa, và ông cũng không thể đối phó với tôi được nữa." Trương sư trưởng không ngờ Tần Mặc sẽ làm vậy, nên ông ta quay đầu nhìn con rồng xung quanh.

"Nếu đã vậy, chỉ có thể tự mình chủ động tấn công con rồng này." Tuy năng lượng của con rồng này quả thật rất mạnh, nhưng ông ta cũng không còn cách nào khác.

Trong mắt Trương sư trưởng lóe lên một tia hung ác, ông ta lao thẳng về phía con rồng trước mặt.

Con rồng cũng run lên.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Ông tưởng như vậy là có tác dụng sao?" Nói xong, Tần Mặc không ngừng cung cấp chính khí từ cơ thể mình để duy trì con cự long đó.

Năng lượng của cự long hiện tại vẫn rất mạnh, nên Trương sư trưởng nhất thời không thể nào phá vỡ được nó.

Trong lòng ông ta cũng ngày càng sốt ruột.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Trương sư trưởng nhìn Tần Mặc, anh nhướng mày.

"Tôi không muốn làm gì cả, chỉ muốn loại bỏ âm khí trên người

ông thôi.

Nếu ông biết điều thì tự mình làm tan âm khí đi, như vậy ông cũng sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.” Trương sư trưởng lại lắc đầu.

Tần Mặc càng nói vậy, ông ta càng không thể từ bỏ âm khí trên người mình.

Nếu thật sự không còn thứ này, ông ta sẽ không thể chống lại Tần Mặc, khi đó Tần Mặc nhất định sẽ đi xuống dưới.

Nhưng nếu liều một phen với Tần Mặc, biết đâu vẫn còn cơ hội.

Nghĩ thông suốt rồi, Trương sư trưởng gầm lên một tiếng, năng lượng trên người ông ta lúc này cũng tỏa ra hết.

Luồng năng lượng này tấn công thẳng vào con cự long của Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, xem ra sức mạnh của ông ta quả thật cũng không tệ.

Nhưng thế thì đã sao?

Tần Mặc cười lạnh, rồi từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình.

Chẳng mấy chốc, luồng sức mạnh này đã bay về phía Trương sư trưởng.

Toàn bộ năng lượng đều được truyền vào cơ thể ông ta.

Trên mặt Trương sư trưởng lại xuất hiện vẻ đau đớn, ông ta cũng ngã xuống đất, không ngừng giãy giụa, cơ thể còn lăn lộn không ngừng.

Ở một bên khác, Giải Tiểu Hoa thấy cảnh này càng thêm kinh ngạc, anh ta nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân.

“Làm vậy thật sự có tác dụng sao?” “Anh phải tin Tần Mặc, nếu

anh ấy đã nói có thể trục xuất âm khí trên người ông ta ra ngoài, thì nhất định có thể làm được." Thực ra trước đây Hạo Thiên Chân cũng đã từng thấy Tần Mặc loại bỏ âm khí, chuyện này đối với Tần Mặc mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Không lâu sau, âm khí trên người Trương sư trưởng quả nhiên tan biến.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, đi đến bên cạnh Trương sư trưởng.

Lúc này, Trương sư trưởng mặt xám như tro tàn ngã trên đất.

"Ngươi nhất định phải sỉ nhục ta như vậy sao?" Trương sư trưởng trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Dù sao ông ta cũng đã chết rất lâu, sức mạnh duy nhất có thể chống đỡ cơ thể chính là âm khí.

"Âm khí ở trong cơ thể ông chỉ khiến ông thêm đau khổ thôi." Tần Mặc lắc đầu, sao người này lại không hiểu được ý tốt của mình chứ?

Tần Mặc thở dài, anh cũng lười nói thêm với Trương sư trưởng, chỉ ngẩng đầu nhìn mấy người Giải Tiểu Hoa.

"Tìm cơ quan ở đây trước đi." Mấy người Giải Tiểu Hoa lập tức đáp lời, nhưng đúng lúc này, Trương sư trưởng đột nhiên lại đứng dậy, kéo lấy đùi Tần Mặc.

"Thật sự đừng qua đó, đây là lời khuyên của ta dành cho ngươi.

Nếu các ngươi thật sự đi, tất cả sẽ chết ở đó.

Hơn nữa, thực lực của ngươi mạnh như vậy, nên bảo vệ gia đình, bảo vệ đất nước mới phải.

Nếu làm ra chuyện này, chẳng phải là lãng phí sinh mạng của mình sao?" Tần Mặc im lặng một lúc, rồi nhìn Trương sư trưởng.

"Bây giờ là thời đại quốc thái dân an, tổ quốc phồn vinh." Nghe

Tần Mặc nói vậy, Trương sư trưởng sững sờ tại chỗ, vì lúc ông ta chết, đất nước này vẫn đang không ngừng chiến tranh.

Không ngờ bây giờ đã hòa bình như vậy rồi sao?

Trong mắt Trương sư trưởng lóe lên một tia vui mừng.

Ông ta càng như vậy, Tần Mặc càng bất đắc dĩ.

Chương 348

“Tôi không muốn loại bỏ nốt chút năng lượng cuối cùng trong cơ thể ông, nên ông hãy buông tay đi.” Trương sư trưởng nhìn Tần Mặc, không biết vì sao, ông ta cảm nhận được một sự kiên định trên người chàng trai trẻ này, và ông ta cảm thấy nếu chàng trai trẻ này thật sự đi qua, biết đâu có thể bình an trở ra.

“Hãy tin tôi một lần đi.” Nói rồi Tần Mặc ngồi xổm xuống, gỡ tay Trương sư trưởng ra.

Trương sư trưởng hít một hơi thật sâu, trong mắt cũng lóe lên một tia vui mừng.

“Đất nước đã hòa bình rồi, ta còn có gì không thể buông bỏ được nữa chứ?” Ông ta lại nhìn Tần Mặc.

“Cho dù các ngươi thật sự đi xuống, không thể đối phó được với những thứ đó, cũng không được thả chúng ra.” Tần Mặc nhướng mày, đáp một tiếng.

“Yên tâm đi.” Tuy anh không biết thứ mà Trương sư trưởng nói rốt cuộc là gì, nhưng Tần Mặc biết thứ ở dưới đó nhất định vô cùng đáng sợ, nếu không Trương sư trưởng cũng không nói ra những lời này.

Nghe được lời hứa của Tần Mặc, Trương sư trưởng an tâm nhắm mắt lại, ngã xuống đất.

Tần Mặc thở dài, Trương sư trưởng này thật sự có chút khác biệt. [Tinh, tiêu diệt sinh vật trong mộ thành công, nhận được phần thưởng: Cuồng Phong Nhận.] Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền xem bảng thuộc tính hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 345 [Giới hạn nhân loại 10], Thể lực 360 [Giới hạn nhân loại 10], Sức mạnh 360 [Giới hạn nhân loại 10], Tinh thần 385 [Giới hạn nhân loại 10].

Thực ra trạng thái cơ thể hiện tại của anh đã đủ ưu tú rồi.

Chỉ cần không gặp phải đối thủ đặc biệt khó nhằn, về cơ bản đều có thể đối phó được.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, không thể không nói, có hệ thống này quả thật không tệ.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, lại nhìn Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa.

“Được rồi, chúng ta mau tìm cơ quan đi, phải qua đó càng nhanh càng tốt.” Hai người họ gật đầu, rồi bắt đầu tìm kiếm ở đây.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc đã tìm thấy một cơ quan trong quan tài này.

“Chính là ở đây.” Mấy người kia nghe Tần Mặc nói vậy, vội vàng lại gần.

Chỉ trong chốc lát, Tần Mặc đã trực tiếp ấn cơ quan xuống, đáy quan tài cũng từ từ mở ra.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ vui mừng.

“Chúng ta đi thôi.” Nói xong, Tần Mặc nhìn mấy người cách đó không xa.

Mấy người họ liền gật đầu, rồi đi theo sau Tần Mặc, tiến vào bên dưới.

Nhưng sau khi đi được một đoạn, họ lại phát hiện phía trước lại là con đường đi lên.

“Chuyện gì thế này?

Lẽ nào cuối cùng chúng ta lại quay về tầng một sao?” Giải Tiểu Hoa có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, anh nhướng mày.

“Chắc là không đâu, nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là tầng lửng.

Nơi chúng ta bắt đầu là tầng hai, chỗ của Trương sư trưởng là tầng ba, còn nơi chúng ta đang vào là tầng hai.” “Tất cả bí mật hẳn là đều ở tầng hai này.

Muốn biết tình hình cụ thể, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước.” Nói xong, Tần Mặc liền đi về phía trước.

Đúng lúc này, anh đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó, liền nheo mắt lại.

Hạo Thiên Chân cũng thấy được biểu cảm của Tần Mặc, cậu ta có chút kinh ngạc nhìn anh.

"Sao vậy?" "Có người ở đây." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi đặt tay lên thanh Thất Tinh Kiếm của mình.

Không lâu sau, đối phương đột nhiên từ góc rẽ đi ra.

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị dùng Thất Tinh Kiếm khống chế đối phương, Giải Tiểu Hoa liền nói.

"Tần Mặc huynh đệ, khoan đã." Tần Mặc quay đầu nhìn Giải Tiểu Hoa, anh ta có chút bất đắc dĩ nói.

"Vị này là em trai tôi, tên là Địch Hưng Diệu." Địch Hưng Diệu thì nhìn Tần Mặc, thấy thanh kiếm trong tay anh sắc bén như vậy, cậu ta liền cảm thấy có chút kinh ngạc, đi về phía Tần Mặc.

"Thanh kiếm này của anh lợi hại quá." Thấy Địch Hưng Diệu vô lễ như vậy, Giải Tiểu Hoa ho nhẹ một tiếng, vội vàng kéo cậu ta về bên cạnh mình, nhỏ giọng nói.

"Đừng như vậy, đây là Tần Mặc huynh đệ, em hẳn đã nghe các trưởng bối trong tộc nói qua rồi." Địch Hưng Diệu mở to mắt, cậu ta đánh giá Tần Mặc từ trên xuống dưới, lúc này mới có chút ngại ngùng nói với anh.

"Xin lỗi nhé, tôi không biết là anh.

Chỉ là tôi vốn dĩ rất hứng thú với những thứ mới lạ như vậy, nên mới muốn xem thanh kiếm của anh." Tần Mặc lắc đầu.

"Không sao, tôi không để ý những chuyện này." Thấy đối phương hoạt bát như vậy, trong lòng Tần Mặc ngược lại có chút vui mừng.

Địch Hưng Diệu lúc này mới cười cười, rồi lại nhìn Tần Mặc.

"Nhưng trông anh cũng khỏe mạnh đấy, lại còn dễ gần nữa.

Thật không biết đám trưởng bối trong nhà nghĩ gì, họ cứ bảo chúng tôi phải tôn kính anh một chút, tôi thấy chúng ta cũng có thể làm bạn mà.” Tần Mặc nhướng mày.

“Đương nhiên là được.” Thực ra ấn tượng của Tần Mặc về Địch Hưng Diệu cũng khá tốt.

Địch Hưng Diệu cười hì hì, cậu ta lại quay đầu nhìn Giải Tiểu Hoa bên cạnh.

“Anh, vừa rồi em đã dùng công nghệ cao quét qua đây rồi, mọi người đi theo em.” Giải Tiểu Hoa đáp một tiếng, lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

“Em trai tôi trước giờ rất giỏi sử dụng những công nghệ cao này.

Đương nhiên, các anh cũng có thể không tin em trai tôi.” Giải Tiểu Hoa có chút lo lắng Tần Mặc sẽ vì chuyện này mà không vui, nên vẫn phải nói trước với anh.

Tần Mặc xua tay.

“Đúng là có rất nhiều người có năng lực này, nên tôi không thấy có gì lạ cả.” Nói rồi Tần Mặc liền cùng Địch Hưng Diệu đi về phía trước.

Chương 349

Giải Tiểu Hoa không ngờ Tần Mặc lại thoải mái như vậy, liền cười cười đi theo sau hai người.

Cả nhóm cùng nhau đi về phía trước, nhưng đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên cảm giác được một luồng gió đang tiến lại gần, anh liền hừ lạnh một tiếng, rút Thất Tinh Kiếm ra.

Ngay khi đối phương xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh đã kề lưỡi kiếm vào cổ người đó.

Hắc Hạt Tử sững tại chỗ, anh ta không ngờ Tần Mặc lại làm vậy, liền ho khan một tiếng.

"Người nhà." Tần Mặc nhíu mày, lúc này Giải Tiểu Hoa và Hạo Thiên Chân mới đồng thanh nói.

"Lão Tề." Tần Mặc thấy hai người họ thật sự quen biết, lúc này mới thu lại thanh kiếm trong tay.

"Xin lỗi, tôi không biết." Hắc Hạt Tử tùy ý xua tay, lại nhìn mấy người trước mặt.

"Không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây, nhưng thôi đừng ở đây nữa, nếu không lát nữa nhất định sẽ hối hận." Bàn Tử đảo mắt.

"Đến đây rồi, Bàn Gia tôi thật sự chưa gặp chuyện gì phải hối hận cả.

Cậu sao thế?

Thở hổn hển như vừa làm chuyện gì xấu vậy." "Ở đây có nguy hiểm." Hắc Hạt Tử bất đắc dĩ nhìn Bàn Tử, thật không biết sao người này lại nói như vậy.

Đúng lúc này, hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. [Tinh, phát hiện sinh vật trong mộ, xin hãy tiêu diệt ngay lập tức.] Tần Mặc nheo mắt, sau đó quay đầu nhìn về phía sau lưng, vì vừa rồi Hắc Hạt Tử chính là từ đó tới.

Không lâu sau, một binh sĩ mặc trang phục cổ đại xuất hiện.

Tần Mặc thấy trang phục trên người đối phương, lúc này mới nói với mấy người họ.

"Nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là đội quân Ách Ba mà chúng ta đã gặp trước đây." "Tại sao ở đây lại xuất hiện đội quân Ách Ba?

Chúng ta không phải đã gặp qua rồi sao?" "Lần trước ở Tần Lĩnh Thần Thụ đúng là đã gặp loại quân đội Ách Ba này một lần, nhưng lần đó chúng ta gặp chỉ là huyễn cảnh do cơ quan ngưng tụ ra." "Còn bây giờ, đây mới là thi thể của đội quân Ách Ba thật sự." Nói rồi Tần Mặc nhìn chằm chằm người lính trước mặt.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa mới hiểu ra.

Bàn Tử bên cạnh thì đảo mắt.

"Chẳng phải chỉ là một cái thi thể từ mấy ngàn năm trước thôi sao?" Có gì to tát đâu." Nói xong, Bàn Tử liền xông thẳng về phía tên lính kia.

Tới bên cạnh hắn, anh ta không ngừng tấn công, tên lính cũng liên tục chống trả.

Ở phía bên kia, Địch Hưng Diệu do dự một chút, định điều khiển chiếc máy bay không người lái của mình qua đối phó với tên lính, nhưng Tần Mặc đã ra tay trước.

Địch Hưng Diệu khẽ nói với Giải Tiểu Hoa bên cạnh: "Tần Mặc có thể chống lại tên lính đó không?

Mặc dù trông anh ta quả thật rất mạnh mẽ, nhưng những sinh vật trong này không dễ đối phó đâu." "Yên tâm đi." Trong mắt Giải Tiểu Hoa lộ ra ý cười nhàn nhạt, anh ta có một niềm tin tuyệt đối vào Tần Mặc.

Thấy Giải Tiểu Hoa như vậy, Địch Hưng Diệu mới thở phào một hơi rồi gật đầu.

Nếu đã thế, anh ta sẽ tạm thời đứng đây quan sát trận chiến.

Nếu lát nữa Tần Mặc không phải là đối thủ của hắn, anh ta ra tay cũng chưa muộn.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc tung một cước đá vào người tên lính, khiến hắn ngã xuống đất.

Nhưng tên lính lại có nguồn năng lượng vô tận, vì vậy hắn liền đứng dậy, lại tấn công về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tung một cú đá ngang về phía hắn.

Tên lính bị Tần Mặc đá trúng đầu liền ngã sõng soài trên mặt đất, tiếp đó hắn lại dùng cánh tay đánh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bèn rút thanh Thất Tinh Kiếm của mình ra, chém một nhát vào cánh tay của tên lính này.

Tên lính này đang mặc áo giáp, nhát chém của Tần Mặc rơi trúng vào lớp áo giáp, phát ra một tiếng "keng".

Thấy bộ giáp này cứng đến vậy, Tần Mặc nhướng mày.

Nhưng trước đây anh cũng từng gặp loại quân đội câm này, anh biết áo giáp trên người chúng lợi hại đến mức nào.

Vì vậy, Tần Mặc không nói gì, chỉ giải phóng khí tức của mình.

Tên lính câm lúc này mới có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, không ngờ trên người Tần Mặc lại có loại năng lượng này.

Nhưng càng như vậy, hắn lại càng phải cẩn thận, tuyệt đối không thể lơ là.

Sau khi suy nghĩ kỹ, hắn lại tấn công về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Không ngờ đối phương lại không biết điều như vậy, nếu đã thế, anh cũng không cần phải lãng phí thời gian với hắn nữa.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Một tảng đá khổng lồ đập vào người tên lính.

Bị tảng đá khống chế, hắn không ngừng dùng sức muốn đập vỡ nó.

Tần Mặc đi đến bên cạnh tên lính, sau đó vung thanh Thất Tinh Kiếm trong tay, chém về phía hắn.

Lưỡi kiếm lại rơi xuống vai tên lính, bộ giáp một lần nữa giúp hắn đỡ được đòn chí mạng này.

Tần Mặc hừ lạnh, đá một cước vào người tên lính.

Hắn ta đập thẳng vào bức tường đối diện, sau đó trên bộ giáp xuất hiện một vết nứt.

Tảng đá vừa rồi cũng rơi thẳng xuống đất.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, rồi đến bên cạnh tên lính, từ trên xuống dưới chém vào cơ thể hắn.

Nhát chém này lại trúng vào áo giáp, nhưng lần này bộ giáp đã bị Tần Mặc đập vỡ.

Xương của đối phương hiện ra trong tầm mắt Tần Mặc.

Mặc dù người này đã chết rất lâu, nhưng xương của hắn vẫn tỏa ra ánh sáng trắng bạc.

Tần Mặc cười lạnh, sau đó ngưng tụ sức mạnh, khí tức trực tiếp áp chế tên lính.

Chương 350

Tên lính này gắng sức đứng dậy, ngay khi hắn định tấn công Tần Mặc lần nữa, một con rồng khổng lồ xuất hiện từ người Tần Mặc, đập thẳng vào tên lính, âm khí trên người hắn cũng bị Tần Mặc xua tan.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn +10.】 Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị quay người, đưa mấy người họ rời khỏi nơi này, giọng nói của hệ thống lại vang lên. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời tiêu diệt ngay lập tức.】 Tần Mặc cau mày, đây là chuyện gì?

Tại sao hệ thống lại nhắc nhở mình?

Suy nghĩ một chút, anh quay đầu nhìn xung quanh, thấy một đám ánh sáng xanh lục lập lòe ở không xa, trong lòng Tần Mặc chợt chùng xuống.

Sau đó anh vội vàng quay người rời đi, chạy về phía Giải Tiểu Hoa và Hạo Thiên Chân ở cách đó không xa.

"Đừng đứng ngây ra đó nữa, mau đi thôi." Đối phó với tên lính vừa rồi đối với Tần Mặc quả thật không là gì, nhưng lần này số lượng binh lính xuất hiện thật sự quá nhiều, cho dù là Tần Mặc cũng phải mất rất nhiều thời gian.

Không chỉ vậy, những binh lính ở đây trông có vẻ không đơn giản, Tần Mặc luôn cảm thấy năng lượng trên người chúng có gì đó không ổn.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa cau mày, còn Bàn Tử vừa rồi ở bên cạnh Tần Mặc nên cũng đã thấy đám

thi thể ở đó, anh ta cũng vội vàng nhắc nhở mấy người kia.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Các người muốn chết ở đây à?" Suy nghĩ một chút, Giải Tiểu Hoa và những người khác mới vội vàng rời đi.

Dù sao đi nữa, nếu đã Bàn Tử và Tần Mặc đã nói vậy, họ vẫn nên đi trước thì hơn.

Một lúc sau, Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa đồng thời quay lại nhìn, khi thấy đội quân kia, cả hai đều trợn tròn mắt.

"Đó là thứ gì vậy?" "Nếu tôi đoán không lầm, hẳn là có thứ gì đó đang khống chế chúng, nếu không chúng sẽ không như vậy." Chẳng bao lâu sau, họ đến một con hẻm cụt, phía trước không còn đường đi nữa, lòng mọi người đều chùng xuống.

Địch Hưng Diệu có chút lo lắng nhìn Giải Tiểu Hoa.

"Anh, tiếp theo phải làm sao đây?" Giải Tiểu Hoa do dự một chút rồi nhìn chằm chằm vào Tần Mặc, vì anh ta biết Tần Mặc chắc chắn sẽ biết phải làm gì.

Tần Mặc nhìn mấy người họ.

"Tôi đi chặn đám lính đó trước, các người ở đây xem có cơ quan nào không." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ vội vàng gật đầu, còn Tần Mặc thì lao về phía đội quân ở không xa.

Anh nhìn chằm chằm vào đội quân đó.

Giây tiếp theo, Tần Mặc tấn công tên lính đi đầu.

Tần Mặc biết, chỉ có mình giúp họ chặn đám lính, họ mới có thể tìm thấy cơ quan rồi tiến vào trong, nếu không chỉ có con đường chết.

Khi đến bên cạnh tên lính đó, trong lòng Tần Mặc đột nhiên nảy ra một ý tưởng mới.

Những tên lính này chắc chắn không thể làm anh bị thương, vậy sao anh không ở đây kéo dài thời gian một chút.

Mặc dù với sức của một mình anh có thể không giải quyết được hết đám lính này, nhưng anh có thể giết một tên trước, sau đó kiểm tra xem rốt cuộc tên lính này là thế nào.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc nhìn chằm chằm vào tên lính gần mình nhất, sau khi hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc liền giải phóng khí tức trên người mình.

Khí tức này tấn công về phía đám lính ở không xa, bao trùm lên người chúng, tốc độ của chúng lúc này mới chậm lại một chút.

Dù sao chúng cũng là sản vật trong mộ huyệt, chúng quả thực có chút sợ hãi năng lượng trên người Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh.

Ngay giây tiếp theo, trước mặt Tần Mặc xuất hiện một thủ ấn khổng lồ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, ném thủ ấn ra ngoài.

Thủ ấn nhanh chóng tấn công về phía đám lính, chẳng bao lâu sau đã đến trước mặt hai tên lính trong số đó.

Hai tên lính bị thủ ấn tấn công liền ngã xuống đất, nhưng chúng vỗ vào mặt đất một cái rồi lại đứng dậy, nhưng Tần Mặc đã chú ý thấy áo giáp trên người hai tên đó đã xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Lúc này, Tần Mặc trở nên nghiêm túc, và những tên lính kia lại bao vây Tần Mặc ở giữa, muốn tấn công anh.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó nhắm mắt lại.

Ngay giây tiếp theo, một luồng khí tức khổng lồ lấy Tần Mặc làm

trung tâm, tỏa ra xung quanh.

Chẳng bao lâu, những tên lính xung quanh đều bị Tần Mặc đánh lui, đồng thời trước mặt Tần Mặc xuất hiện một tấm khiên cực lớn.

Tấm khiên này trông giống như một tòa thành nhỏ, có thể chặn được đám lính đó.

Lúc này, ở phía bên kia, Giải Tiểu Hoa và những người khác đang tìm cách mở lối đi này.

"Bên trong có một mật thất." Địch Hưng Diệu quét qua một lượt rồi vui mừng nhìn Giải Tiểu Hoa, may mà trên người anh ta có đồ công nghệ cao, có thể nhìn ra được.

"Bên trong có nguy hiểm gì không?" Một người trong số đó cau mày nói, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

"Chưa chắc đâu." Bàn Tử lắc đầu.

"Dù sao đi nữa, chúng ta phải vào trong đó trước đã, hơn nữa bây giờ chúng ta chưa vào, ai biết bên trong có thứ gì?

Vả lại, cho dù chúng ta tiếp tục ở đây, cũng nhất định sẽ bị đám lính kia tấn công." Giải Tiểu Hoa gật đầu: "Nói quả không sai, chúng ta vẫn nên tìm cách vào mật thất trước đã." Hắc Hạt Tử do dự một chút rồi nói với họ: "Các người lùi lại một chút, tôi mở cánh cửa này ra." Họ gật đầu, Hắc Hạt Tử liền lao vào cánh cửa, nhưng anh ta phát hiện ra cánh cửa này quá cứng.

"Có khả năng nào loại cửa này là cửa kéo không?" Bàn Tử ho khan một tiếng nhìn họ, Hắc Hạt Tử đảo mắt.

"Nói bậy bạ gì đấy?

Ở đây sao có thể có cửa kéo được?" "Anh chưa thử làm sao biết?" Suy nghĩ một chút, Giải Tiểu Hoa nhìn Hắc Hạt Tử: "Dù sao đi nữa,

bây giờ chúng ta không thể mở được cánh cửa này, chi bằng thử xem có thể đẩy kéo mở được không." "Vậy các ngươi cứ tùy tiện đi." Hắc Hạt Tử cảm thấy chắc chắn không thể mở như vậy.

Tần Mặc nhìn vào cánh cửa.

"Các ngươi nhanh lên một chút." Do dự một chút, Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử liền đi về phía Tần Mặc, ở đây giúp Tần Mặc cùng đối phó với đám lính kia.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cùng những người khác thì dùng sức đẩy cánh cửa.

"Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc lại tung một đòn tấn công vào hai người có áo giáp bị nứt lúc đầu, áo giáp của hai người đó liền tan biến hoàn toàn.

Tần Mặc đến bên cạnh một người, rồi đặt tay lên người hắn.

Một luồng khí tức khổng lồ truyền vào cơ thể người này.

Chương 351

Tên lính này muốn chống cự, nhưng khí tức của Tần Mặc cứ áp chế hắn, khiến hắn không thể động đậy.

Chẳng bao lâu, Tần Mặc phát hiện trong cơ thể tên lính này có một con côn trùng.

Lúc này Tần Mặc nheo mắt lại, đá một cước vào người tên lính.

"Mấy người mau qua đây." Bàn Tử nhìn về phía Tần Mặc và những người khác, cánh cửa quả nhiên đã bị Bàn Tử mở ra.

Tần Mặc gật đầu, rồi chạy về phía đó.

Tần Mặc để Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử vào trước, sau đó Tần Mặc cũng bước vào, tiện tay đóng cửa lại.

Thấy sức mạnh của Tần Mặc lại mạnh đến vậy, Giải Tiểu Hoa có chút kinh ngạc, còn Bàn Tử bên cạnh cũng ho khan một tiếng.

"Anh đừng có đóng cửa tùy tiện thế được không, làm vậy trông tôi yếu đuối quá." Tần Mặc nhìn Bàn Tử: "Vốn dĩ chẳng phải yếu rồi sao?

Cái gì gọi là người khác làm anh trông yếu đuối." Bàn Tử bất lực đảo mắt, Địch Hưng Diệu bên cạnh lúc này mới cười nói với Tần Mặc: "Nhưng thực lực của anh quả thật rất mạnh, tôi không ngờ anh lại có thể đánh với đám lính đó lâu như vậy." Tần Mặc tùy ý lắc đầu, rồi nhìn vào trong mật thất này.

"Mật thất này trông có vẻ chưa bị cải tạo." "Trên cuốn nhật ký đó có viết về mật thất này không?" Hạo Thiên Chân có chút tò mò nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày: "Chỉ tùy tiện nhắc đến một chút, bên này

quả thật có một tầng khác, nhưng không viết chi tiết bên trong có thứ gì.

Nếu tôi đoán không lầm, năm đó Trương sư trưởng sau khi mất tích chính là đã đến nơi này, ông ta nhất định đã phát hiện ra điều gì đó ở đây." Nghĩ đến năng lượng mình vừa thăm dò được, Tần Mặc nhìn chằm chằm vào mấy người họ.

"Nếu tôi cảm nhận không lầm, trong cơ thể những người đó có một con côn trùng.

Con côn trùng đó có thể khống chế cơ thể họ, khiến họ đối phó với chúng ta." Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa đều trợn tròn mắt.

"Nếu như vậy, con côn trùng đó chẳng phải rất đáng sợ sao?" Tần Mặc "ừ" một tiếng, Hắc Hạt Tử bên cạnh thì nói với Tần Mặc và những người khác: "Bên trong này có một con Xà Mi Đồng Ngư." Tần Mặc nheo mắt, nếu như vậy, e rằng chính là Trương sư trưởng không muốn để người khác phát hiện ra bí mật này nên mới làm như vậy.

"Có khả năng là ông ta vào đây, phát hiện ra sự bất thường của đám lính đó, cộng thêm việc những người trước đó đã ăn thi thể ngàn năm, biến thành huyết thi, ông ta mới thà chết cũng phải bảo vệ bí mật này." Hắc Hạt Tử "ừ" một tiếng: "Quả thật là như vậy.

Năm đó ông ta vì để đại soái từ bỏ việc theo đuổi bí mật trường sinh bất lão, đã tự mình thử nghiệm, để thi độc cho đại soái thấy tình hình của mình." Tần Mặc thở dài, nhưng đây cũng là chuyện không thể làm khác được, hơn nữa ngay từ đầu khi họ giao đấu với Trương sư trưởng, đã có thể thấy được tính cách của ông ta.

Một lúc sau, Tần Mặc thấy trên mặt đất có rất nhiều hình khắc, và trung tâm của những hình khắc này là một cái mâm tròn rất lớn.

Do dự một chút, Tần Mặc liền đi về phía cái mâm tròn đó.

Quan sát kỹ một chút, trong mắt Tần Mặc lộ ra một tia cười.

"Không ngờ ở đây còn có một cơ quan." Bàn Tử và mấy người kia có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc không giải thích với họ, chỉ đặt tay vào giữa, sau đó dùng sức ấn xuống, lúc này cái mâm tròn cũng từ từ nâng lên.

Chẳng bao lâu, họ chú ý thấy trên cái mâm tròn này có rất nhiều hình khắc.

"Những hình khắc này trông giống như những mộ huyệt trước đây." Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Nói như vậy, dường như tất cả những mộ huyệt họ đã đi qua trước đây đều có thể liên kết lại với nhau.

"Hẳn là như vậy." Tần Mặc gật đầu, quan sát kỹ.

"Đây là Lỗ Vương Cung, bên cạnh là Hải Để Mộ.

Hơn nữa vị trí trên hình khắc này giống hệt với vị trí thực tế." Trong mắt Tần Mặc lộ ra một tia cười lạnh.

"Vậy đây là cái gì?

Trông không giống như một mộ huyệt." Giải Tiểu Hoa cau mày, nhìn chằm chằm vào một trong những hình khắc.

"Đây có lẽ là quê hương của Uông Tàng Hải." Tần Mặc véo cằm suy nghĩ, những người khác gật đầu.

Lúc này, cánh cửa đá bên cạnh không ngừng phát ra tiếng "đông đông đông", Tần Mặc nhìn về phía đó.

"Cánh cửa đá này e rằng không trụ được bao lâu nữa, chúng ta

không thể tiếp tục ở đây, mau tìm xem Xà Mi Đồng Ngư ở đâu." Hắc Hạt Tử "ừ" một tiếng: "Nơi này quả thật không nên ở lâu, chúng ta nhanh lên một chút." "Đúng rồi, tôi còn thấy cả Phan Tử." Hắc Hạt Tử nói xong, quay đầu về phía Hạo Thiên Chân, trong mắt Hạo Thiên Chân lóe lên vẻ kinh ngạc, anh ta đi về phía Hắc Hạt Tử mấy bước.

"Nếu nói như vậy, chẳng phải Tam thúc của tôi cũng đến đây sao?

Trên người Tam thúc rốt cuộc có bí mật gì, tại sao ông ấy không chịu nói cho tôi biết?" "Cái này tôi không rõ, nhưng những người tấn công các cậu trước đó hẳn là người nhà họ Uông." "Người nhà họ Uông?

Hậu duệ của Uông Tàng Hải sao?" Tần Mặc cười lạnh, nếu là vậy, chuyện này thật sự có chút không đơn giản.

"Cái này tôi không rõ lắm." Hắc Hạt Tử lắc đầu, dù sao chuyện này cũng không liên quan gì đến anh ta, anh ta đã nói ra hết những gì mình biết rồi.

Tần Mặc gật đầu.

Hạo Thiên Chân suy nghĩ một chút rồi nhìn Tần Mặc: "Anh có phát hiện ra cơ quan nào ở đây không, chúng ta bây giờ phải ra ngoài." "Không có cơ quan." Tần Mặc nói xong liền quay đầu, lại nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài trước mặt.

"Nhưng nếu đã chúng ta đã đến đây rồi, có nên mở cỗ quan tài này ra không?

Tôi nghĩ lối ra hoặc là ở trên cỗ quan tài này, hoặc là quay lại đường cũ." Đường cũ họ cũng nhớ, chỉ là ở đó có rất nhiều binh lính.

Mặc dù Tần Mặc quả thật có thể thoát khỏi tay đám lính đó, nhưng ở đây anh còn mang theo nhiều người như vậy.

"Vậy sao.

Vậy chúng ta thử mở xem.” Giải Tiểu Hoa nói xong lại nhìn vào cỗ quan tài này.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, rồi lại nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên Chân và những người khác.

“Các người nghĩ sao, có muốn mở không?” “Tùy tiện đi, anh cứ tự quyết định là được.” Hạo Thiên Chân có một sự tin tưởng tuyệt đối vào Tần Mặc, Tần Mặc muốn làm gì anh ta cũng sẵn lòng ủng hộ.

Tần Mặc cười gật đầu, nếu đã họ đã nói vậy, vậy mình sẽ mở cỗ quan tài này ra.

Lúc này Tần Mặc liền đặt tay lên cỗ quan tài, dùng sức nhấc lên, cỗ quan tài liền bị Tần Mặc mở ra, lúc này thi thể bên trong cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

“Người này trông giống hệt tướng quân câm mà chúng ta gặp trong Tần Lĩnh Thần Thụ trước đây.” Bàn Tử nói xong cau mày, Tần Mặc bật cười.

“Đây chính là Ách Ba Tướng Quân đó, người chúng ta gặp năm xưa chỉ là ảo ảnh mà thôi, đây mới là thi thể thật.” Không ngờ thi thể của Ách Ba Tướng Quân lại xuất hiện ở đây, càng như vậy càng chứng minh, một loạt những chuyện họ đã trải qua trước đây, đều được nối với nhau bằng một sợi dây.

Nhưng Tần Mặc bây giờ cũng không hiểu rõ sợi dây này rốt cuộc là gì.

“Đúng rồi, Lão Tề không phải nói bên trong này giấu một con Xà Mi Đồng Ngư sao?

Chúng ta tìm trước đi?” Tần Mặc gật đầu, rồi nhìn vào thi thể này, sau khi sờ soạng trên thi thể một lúc, Tần Mặc phát hiện ở đây không có gì cả.

Chương 352

Lúc này Tần Mặc liền cau mày.

Đây là chuyện gì vậy?

Hạo Thiên Chân cũng có chút không hiểu: "Lại không có Xà Mi Đồng Ngư sao." Do dự một chút, Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh, cẩn thận quan sát.

Nhưng Tần Mặc cũng không phát hiện ra thứ gì ở đây.

Tần Mặc thở dài, ngoài cỗ quan tài này có thể giấu Xà Mi Đồng Ngư, những nơi khác có lẽ không có.

Ngay khi Tần Mặc đang nghi hoặc, hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời tiêu diệt ngay lập tức.】 Trong lòng Tần Mặc chùng xuống, quay đầu nhìn về phía cửa đá ở không xa, nhưng cánh cửa đá này không hề bị mở ra.

Đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ bên trong này còn có thứ gì khác sao?

Nghĩ đến thi thể của Ách Ba Tướng Quân, Tần Mặc vội vàng nhìn về phía hắn.

Lúc này Ách Ba Tướng Quân cũng đột nhiên đứng dậy.

Tần Mặc quay đầu nhìn, phát hiện trong tay Bàn Tử đang cầm một miếng ngọc bội.

Tần Mặc cau mày, vội vàng kéo tay Bàn Tử, và thanh đại đao trong tay Ách Ba Tướng Quân vừa vặn chém xuống vị trí Bàn Tử đang đứng.

Trong lòng Bàn Tử một trận sợ hãi.

“May mà Tần Mặc huynh đệ phản ứng nhanh, nếu không tôi đã thành vong hồn dưới đao rồi.” “Bàn Tử anh không sao chứ, sao lại động vào miếng ngọc bội này?” Tần Mặc nhìn vào miếng ngọc bội, lúc này hệ thống cũng trực tiếp nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện Hắc Long Ngọc Bội, có muốn dung hợp không?】 Tần Mặc không ngờ ở đây lại có một miếng Hắc Long Ngọc Bội.

Suy nghĩ một chút, anh nhìn về phía Bàn Tử.

“Cho tôi xem miếng ngọc bội.” Bàn Tử gật đầu, đưa Hắc Long Ngọc Bội cho Tần Mặc, vì anh ta biết Tần Mặc trước nay không có hứng thú với tiền bạc, Tần Mặc đã muốn miếng Hắc Long Ngọc Bội này, chứng tỏ nó có thể có ích cho Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn vào Hắc Long Ngọc Bội, giao tiếp với hệ thống.

“Dung hợp.” 【Đinh, dung hợp thành công, Hắc Long huyết mạch đã kích hoạt được 75%.】 Trong mắt Tần Mặc xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, nhưng ngay lúc này, Ách Ba Tướng Quân đột nhiên dùng đại đao trong tay chém về phía Tần Mặc và những người khác.

Tần Mặc đẩy Bàn Tử ra, rồi nhìn chằm chằm vào miếng ngọc bội trong tay.

“Nếu tôi đoán không lầm, lấy miếng ngọc bội này xuống chính là đã khởi động cơ quan trên người hắn.” Nói xong Tần Mặc lại nhìn Ách Ba Tướng Quân ở không xa.

Ách Ba Tướng Quân bây giờ đã không còn bất kỳ ý thức nào, hơn nữa trên người hắn còn tỏa ra ánh sáng xanh u tối, trông vô cùng đáng sợ.

Tần Mặc quay đầu nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa ở không xa: “Hai người cẩn thận một chút.” Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa lập tức đáp lời, hai người họ cũng không phải

kẻ ngốc, nếu không cẩn thận, rất có khả năng sẽ bị Ách Ba Tướng Quân này làm bị thương.

Tần Mặc thì nhìn chằm chằm vào Ách Ba Tướng Quân trước mặt, cười lạnh, lấy ra Thất Tinh Kiếm từ trên người mình.

Khi thanh Thất Tinh Kiếm này xuất hiện, Tần Mặc có thể cảm nhận rất rõ ràng, thi thể của Ách Ba Tướng Quân dường như chấn động một chút.

Nghĩ đến thanh Thất Tinh Kiếm này là lấy được từ trên người tên lính trong mộ huyệt, Tần Mặc liền hiểu ra, nếu đoán không lầm, e rằng là do quan hệ giữa tên lính đó và tướng quân không tệ, nên thi thể của hắn mới như vậy.

Nhưng bây giờ thi thể của hắn có lẽ cũng bị con côn trùng kia khống chế, nên Tần Mặc không cho rằng có thanh kiếm này thì Ách Ba Tướng Quân sẽ thế nào.

Tần Mặc nhìn vào Ách Ba Tướng Quân, Ách Ba Tướng Quân cũng trực tiếp vung đại đao trong tay, chém về phía Tần Mặc.

Tần Mặc dùng Thất Tinh Kiếm đỡ một chút, bước sang bên trái một bước, đại đao của tướng quân cũng trực tiếp rơi xuống đất.

Tần Mặc nhân cơ hội này lộn một vòng, đến bên cạnh Ách Ba Tướng Quân, sau đó Tần Mặc đá một cước vào người hắn.

Ách Ba Tướng Quân lảo đảo về phía trước một đoạn khá xa mới ổn định được thân hình, rồi hắn quay đầu, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc không nói nhảm với hắn, chỉ ngưng tụ sức mạnh, trong phút chốc cuồng phong xung quanh nổi lên, ngay cả những tảng đá cũng đều bị cuốn vào trong cuồng phong, những tảng đá này trong cuồng phong biến thành từng hạt bụi nhỏ, che khuất tầm nhìn giữa

Tần Mặc và Ách Ba Tướng Quân.

Ách Ba Tướng Quân xuyên qua cuồng phong nhìn Tần Mặc, hắn không biết Tần Mặc định làm gì, nhưng hắn có thể cảm nhận được luồng sức mạnh này thật sự quá mạnh, nên hắn phải cẩn thận, nếu không rất dễ bị Tần Mặc giết chết.

"Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc trực tiếp dùng luồng sức mạnh này đánh về phía Ách Ba Tướng Quân ở không xa, Ách Ba Tướng Quân bị luồng sức mạnh này tấn công, liền lùi về sau mấy bước.

Ổn định thân hình, hắn lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của hắn, nên Tần Mặc liền cười lạnh.

Ngay giây tiếp theo, Ách Ba Tướng Quân lao về phía Tần Mặc, đồng thời, hắn vung đại đao trong tay, muốn chém về phía Tần Mặc, Tần Mặc vội vàng bước sang bên cạnh một bước.

Đại đao của đối phương sượt qua người Tần Mặc rơi xuống mặt đất bên cạnh, mặt đất lúc này cũng xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc nhướng mày, không thể không nói sức mạnh của đối phương quả thật rất mạnh.

Bàn Tử nhân cơ hội này, nhặt tảng đá bên cạnh lên, ném thẳng về phía Ách Ba Tướng Quân.

Ách Ba Tướng Quân hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra, tảng đá đập vào cánh tay hắn, liền vỡ tan tành.

Bàn Tử trợn tròn mắt, anh ta không ngờ sức mạnh của Ách Ba Tướng Quân lại mạnh đến vậy.

"Khủng khiếp quá đi." Chưa đợi Bàn Tử phản ứng lại, Ách Ba Tướng Quân lại dùng đại đao trong tay, chuẩn bị chém về phía Bàn Tử, may mà Tần Mặc kịp thời kéo tay Bàn Tử.

Bàn Tử suýt chút nữa ngã xuống đất, Tần Mặc cau mày nhìn Bàn Tử.

"Đừng mất tập trung nữa, sức mạnh của hắn rất mạnh, nếu anh cứ tiếp tục như vậy, tôi không thể lo cho anh được đâu." Bàn Tử lúc này mới vội vàng gật đầu, nếu đã Tần Mặc đã nói vậy, anh ta phải cố gắng hết sức mới được.

Nghĩ thông suốt rồi, Bàn Tử khẽ thở ra một hơi, anh ta lại ngẩng đầu nhìn về phía Ách Ba Tướng Quân ở không xa.

Ách Ba Tướng Quân này trông quả thật rất dũng mãnh, e rằng chỉ có Tần Mặc mới có thể đối phó được hắn.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Sau khi đưa Bàn Tử ra sau lưng mình, trên người Tần Mặc dâng lên một lượng lớn năng lượng, lượng năng lượng này ngưng tụ lại.

Chỉ thấy những năng lượng này từ từ hình thành một thủ ấn khổng lồ, thủ ấn bay về phía Ách Ba Tướng Quân ở không xa.

Khi đến gần Ách Ba Tướng Quân, thủ ấn này đột nhiên biến thành một đóa hoa sen, nhụy hoa ở giữa đóa sen này không có, chỉ thấy đóa sen trực tiếp bao vây Ách Ba Tướng Quân ở giữa.

Ách Ba Tướng Quân thì giơ cao đại đao trong tay, chém về phía đóa sen trước mặt.

Đóa sen này mang theo ánh sáng nồng đậm, nhát chém này đánh vào đóa sen, đóa sen liền xuất hiện một vết nứt.

Trong mắt Ách Ba Tướng Quân lộ vẻ kinh ngạc, nhưng hắn cũng không nói nhiều, chỉ quay đầu nhìn Tần Mặc ở không xa.

Chương 353

Tần Mặc giải phóng khí tức trên người mình, khí tức trực tiếp áp chế Ách Ba Tướng Quân.

Ách Ba Tướng Quân cảm nhận được, trong lòng liền chùng xuống, không biết tại sao khi luồng sức mạnh này của Tần Mặc áp chế lên người hắn, hắn luôn cảm thấy trong lòng có chút muốn run rẩy.

Không được, tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy.

Nghĩ thông suốt rồi, Ách Ba Tướng Quân gầm lên một tiếng, chỉ thấy một luồng ánh sáng xanh u tối từ trên người hắn tỏa ra xung quanh.

Chẳng bao lâu, ánh sáng này trực tiếp đánh vào đóa sen, đóa sen cũng trực tiếp vỡ tan.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt cũng lộ ra một tia cười lạnh.

"Xem ra sức mạnh của ngươi cũng rất mạnh, hôm nay ta thật sự gặp được đối thủ rồi." Ngay lúc này, cánh cửa đá bên cạnh lại đột nhiên truyền ra tiếng "phanh phanh".

"Tình hình có vẻ không ổn lắm, tôi cảm thấy cánh cửa đá đó không trụ được bao lâu nữa, chúng ta phải nhanh hơn một chút." Giải Tiểu Hoa nhìn Tần Mặc, nhắc nhở anh.

Tần Mặc chỉ đáp lại một tiếng, không cần nghĩ anh cũng biết thời gian bây giờ quả thực rất cấp bách, vì vậy mình phải giải quyết nhanh gọn tưởng tượng của tướng quân Ách Ba này, không thể lề mề với nó được nữa.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền ngưng tụ ra một quả cầu.

“U Minh Bạo Liệt!” Quả cầu này mang theo một luồng âm khí, trực tiếp đánh về phía tướng quân Ách Ba cách đó không xa, nhưng tướng quân Ách Ba hoàn toàn không sợ, nó dùng hai tay bắt chéo trước mặt để chặn âm khí của Tần Mặc.

Tướng quân Ách Ba há to miệng, luồng âm khí liền đi thẳng vào trong cơ thể nó, ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân cau mày nói với Tần Mặc.

“Nó có vẻ hấp thụ được loại âm khí này đấy, hay là đừng dùng âm khí đối phó với nó nữa, tôi cảm thấy có gì đó không ổn.” Tần Mặc gật đầu.

“Đúng là như vậy.” Nếu đã vậy, sau này mình chỉ có thể dùng các kỹ năng khác để đối phó với tướng quân Ách Ba này.

Nhưng không sao, những kỹ năng khác đã quá đủ rồi.

“Ưng Kích Trường Không!” Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy trên mình con đại bàng này dường như còn có một con rồng khổng lồ đang quấn quanh.

Giải Tiểu Hoa ở cách đó không xa cảm nhận được luồng năng lượng này thì không khỏi nuốt nước bọt.

Nói thật, thân là người đứng đầu Giải gia, anh ta cũng đã từng trải qua nhiều sóng gió.

Nhưng hiện tại, dưới áp lực từ luồng năng lượng này của Tần Mặc, trong lòng anh ta lại có chút hoảng hốt.

Tần Mặc trực tiếp dùng chiêu thức này đánh về phía tướng quân Ách Ba.

Sau khi bị kỹ năng của Tần Mặc đánh trúng, tướng quân Ách Ba

lùi về phía sau, may mà trên người nó có bộ áo giáp cứng rắn kia, nên bộ giáp đã giúp nó chống đỡ phần lớn năng lượng.

Tướng quân Ách Ba hít sâu một hơi, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nhưng anh không nói gì nhiều.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Lại một con mãnh hổ xuất hiện.

Tướng quân Ách Ba cũng ý thức được, lần này nó tuyệt đối không thể ngồi chờ chết được nữa.

Nếu cứ tiếp tục cứng rắn đỡ đòn kỹ năng này của Tần Mặc, không chừng bộ giáp trên người nó sẽ vỡ nát mất, đến lúc đó nó lấy gì để đối phó với Tần Mặc đây?

Nghĩ thông suốt rồi, nó liền nhìn con hổ ở phía xa, vung thanh đại đao trong tay chém về phía con hổ, con hổ kia cũng đối đầu trực diện với thanh đại đao của nó.

Dù sao con hổ này cũng do Tần Mặc dùng không khí ngưng tụ thành, nên khí thế trên người nó cũng vô cùng đáng sợ.

Sau khi va chạm với đại đao của tướng quân Ách Ba, con hổ gầm lên một tiếng giận dữ, rồi năng lượng trên người nó liền nổ tung.

Tướng quân Ách Ba đứng khá gần con hổ này, hơn nữa nó không ngờ con hổ lại nổ tung như vậy, nên nó đã bị đòn tấn công này đánh ngã xuống đất.

Tần Mặc nhìn về phía tướng quân Ách Ba, thấy những vết nứt trên bộ giáp của nó, anh liền nhướng mày.

Nhưng Tần Mặc cũng biết, tướng quân Ách Ba này tuy không trụ được bao lâu nữa, nhưng chỉ cần nó tiếp tục ở đây kéo dài thời gian của mình, anh sẽ không có cách nào tìm lối ra khác.

Tần Mặc hít sâu một hơi, rồi lại lấy thanh Thất Tinh Kiếm của mình ra, ném thanh kiếm lên không trung.

Sau khi sức mạnh được truyền vào Thất Tinh Kiếm, thanh kiếm liền trở nên khổng lồ, chẳng mấy chốc đã lấp đầy cả gian mộ thất.

“Vô Song Kiếm Quyết!” Thanh kiếm khổng lồ chém về phía tướng quân Ách Ba ở cách đó không xa.

Tướng quân Ách Ba cảm nhận được năng lượng trong thanh kiếm này, trong lòng nó liền "thịch" một tiếng, vì nó biết với thực lực hiện tại của mình, căn bản không có cách nào phá vỡ được thanh kiếm này, phải làm sao bây giờ?

Suy nghĩ một lúc, nó liền nhìn thanh đại đao bên cạnh mình.

Đã vậy, cũng chỉ có thể dùng thanh đại đao này để đối đầu trực diện với sức mạnh kia thôi.

Lỡ như lát nữa Tần Mặc lại tìm được cơ hội đánh bại nó thì không hay rồi.

Nghĩ thông suốt rồi, tướng quân Ách Ba hít sâu một hơi, rồi lại nhìn về phía Tần Mặc, dùng thanh đại đao trong tay chém về phía thanh kiếm của anh.

Năng lượng của thanh kiếm này rất mạnh, lại thêm sự va chạm từ sức mạnh của tướng quân Ách Ba, nên thanh kiếm liền đè thẳng xuống, sức của tướng quân Ách Ba không chịu nổi, nó ngã xuống đất.

Sau khi quỳ một gối xuống đất, nó gắng sức giơ hai tay lên, hai tay nó cũng nâng thanh kiếm lên không trung.

Nhưng dù vậy, thanh kiếm cũng không vì thế mà vỡ nát, nên trong lòng tướng quân Ách Ba càng thêm căng thẳng.

Bây giờ nó không có cách nào phá vỡ thanh kiếm này, cũng không

có cách nào chống lại Tần Mặc.

Tần Mặc lại nhân cơ hội này, tung một cú đá thẳng vào người tướng quân Ách Ba, khiến nó nằm sõng soài trên đất.

Nhưng thi thể của nó đã qua ngàn năm, nên nó hoàn toàn không hộc máu.

Nó quay đầu lại, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, ngay khi nó chuẩn bị phản công, thanh kiếm kia lại rơi xuống phía nó.

Trong lòng tướng quân Ách Ba "thịch" một tiếng, nó chỉ có thể giải phóng năng lượng màu xanh lục trên người để chống lại thanh kiếm.

Sau khi bị năng lượng của nó chặn lại, thanh kiếm không ngừng rung lên, còn tướng quân Ách Ba cũng nghiến chặt răng.

Nó không ngờ thanh kiếm này lại khó đối phó đến vậy.

Sau một tiếng gầm giận dữ, trong miệng tướng quân Ách Ba xuất hiện một luồng sáng màu xanh lục, luồng sáng này đánh thẳng vào thanh kiếm, thanh kiếm cũng lập tức nổ tung, năng lượng từ vụ nổ toàn bộ phản lại vào người tướng quân Ách Ba.

Trên đầu tướng quân Ách Ba cũng có một chiếc mũ giáp, sau khi bị luồng sức mạnh này đánh trúng, chiếc mũ giáp liền rơi ra.

Ở phía bên kia, Địch Hưng Diệu suy nghĩ một lúc, rồi nhỏ giọng bàn bạc với Giải Tiểu Hoa, Giải Tiểu Hoa gật đầu, Địch Hưng Diệu liền điều khiển chiếc máy bay không người lái của mình, lao về phía tướng quân Ách Ba.

Chương 354

Chiếc máy bay không người lái đâm thẳng vào đầu tướng quân Ách Ba, sau đó nó liền nổ tung, sức mạnh của vụ nổ làm mặt của tướng quân Ách Ba tóe máu, một cái hố máu trông vô cùng đáng sợ, rất nhiều máu từ cái hố đó chảy xuống.

Tần Mặc thấy cảnh này thì có chút bất đắc dĩ lắc đầu, không ngờ năng lượng của chiếc máy bay không người lái này cũng khá mạnh.

Nhưng chính vì điều này mà chọc giận tướng quân Ách Ba, nó quay đầu lại, âm trầm trừng mắt nhìn Địch Hưng Diệu ở phía xa.

Nó lao thẳng về phía Địch Hưng Diệu.

Trong lòng Địch Hưng Diệu "thịch" một tiếng, rồi anh ta lại điều khiển chiếc máy bay không người lái bên cạnh, anh ta muốn dùng bộ điều khiển trong tay để máy bay tấn công tướng quân Ách Ba, nhưng vì bây giờ anh ta quá căng thẳng nên không thể điều khiển tốt được.

Vào thời khắc mấu chốt, Giải Tiểu Hoa rút ra một con dao găm đâm về phía tướng quân Ách Ba ở cách đó không xa.

Tiếp đó, anh ta tung một cú quét chân về phía tướng quân Ách Ba, chân anh ta đá vào cánh tay của nó, rồi Giải Tiểu Hoa hít một hơi khí lạnh, anh ta không ngờ mình tấn công đối phương mà chân mình lại bị thương.

Ngay lập tức, Giải Tiểu Hoa vội vàng thu chân lại, anh ta cau mày nhìn chân mình.

Thấy bộ dạng của anh ta, Tần Mặc nhướng mày, rồi anh dùng một cú dịch chuyển tức thời đến trước mặt Giải Tiểu Hoa, nhìn anh ta nói.

“Anh đừng giúp nữa thì hơn, một mình tôi đối phó với nó là được

rồi.

Nếu lát nữa các anh lại ra tay, rất có thể sẽ thu hút sự chú ý của nó, đến lúc đó tôi không chắc có thể bảo vệ được các anh đâu." Nghe Tần Mặc nói vậy, Địch Hưng Diệu có chút ngại ngùng.

"Xin lỗi, biết vậy tôi đã không tùy tiện chọc giận nó." "Không sao, anh cũng có ý tốt thôi." Tần Mặc nhìn Địch Hưng Diệu một cái, anh quả thực không trách Địch Hưng Diệu, chỉ cảm thấy nếu anh ta tiếp tục giúp đỡ, chỉ khiến bản thân bị thương, đã vậy thì chi bằng đừng để anh ta ra tay nữa.

"Mấy người chúng ta tạm thời lùi lại đi." Nói rồi Tần Mặc lại nhìn về phía tướng quân Ách Ba trước mặt, tướng quân Ách Ba thì âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi anh điều khiển năng lượng của mình, ngay khoảnh khắc tiếp theo, vô số kiếm ảnh đột nhiên xuất hiện.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Những kiếm ảnh này tản ra xung quanh nó, bao vây nó ở giữa.

Thấy những kiếm ảnh này, tướng quân Ách Ba hừ lạnh một tiếng, rồi nó vung thanh đại đao trong tay, chém về phía những kiếm ảnh trước mặt.

Tuy năng lượng của những kiếm ảnh này cũng rất mạnh, nhưng sau khi bị đại đao của nó tấn công thì liền tiêu tan, Tần Mặc nhướng mày, trong mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc, xem ra thực lực của đối phương có chút khác so với mình tưởng tượng.

Nhưng không sao, dù vậy, mình vẫn có thể chống lại nó.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc lại một lần nữa giải phóng năng lượng của mình.

“Băng Thiên Tuyết Địa!” Nhiệt độ xung quanh lập tức hạ xuống, Giải Tiểu Hoa cảm nhận được liền vội vàng xoa xoa cánh tay mình, anh ta kéo Địch Hưng Diệu lùi về phía sau.

“Chúng ta vẫn nên cách xa vòng chiến một chút, lỡ như lát nữa bị ngộ thương thì không hay.” Địch Hưng Diệu đáp một tiếng rồi quay đầu nhìn Tần Mặc ở phía xa.

Cũng không biết Tần Mặc có thể chống lại tướng quân Ách Ba này không, nhưng dựa vào thực lực của Tần Mặc chắc là không có vấn đề gì chứ?

Hít sâu một hơi, Địch Hưng Diệu liền đi đến bên cạnh chiếc máy bay không người lái đó.

Hắc Hạt Tử và Bàn Tử đứng cùng nhau, Bàn Tử khoác tay lên vai Hắc Hạt Tử.

“Thật là chán quá, vốn còn định qua giúp Tần Mặc một tay, không ngờ vừa rồi không những không giúp được cậu ấy mà còn làm vướng chân.” “Cậu còn mặt mũi mà nói à?

Nếu không phải cậu tự ý sờ mó lung tung, sao có thể đánh thức tướng quân Ách Ba này chứ?

Nếu chúng ta thật sự xảy ra chuyện gì không may thì đều tại cậu cả.” Hắc Hạt Tử nói những lời này với Bàn Tử, Bàn Tử liền đảo mắt.

“Cậu đúng là mắt mù mà sao lòng dạ cũng độc địa vậy?

Tôi có cố ý đâu, tôi đâu có biết sau khi lấy miếng ngọc bội trên người nó ra thì nó sẽ như vậy, các cậu nói xem nếu trả lại miếng ngọc bội này, nó có mất đi sức mạnh không?” Bàn Tử vừa nói vừa xoa cằm, Tần Mặc thì nhìn Bàn Tử.

“Miếng ngọc bội này không chắc có tác dụng nữa đâu.” Tuy miếng ngọc bội này đúng là hàng thật, mang ra ngoài có thể bán được tiền,

nhưng sức mạnh trên đó đã bị mình hấp thụ mất rồi, nên chắc là không thể khống chế được tướng quân Ách Ba nữa.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử cau mày.

"Vậy nói như thế, chỉ có thể đối đầu trực diện với tướng quân Ách Ba này thôi sao." "Đúng vậy, nhưng các anh yên tâm đi, với thực lực của tôi đối phó với nó cũng khá đơn giản, chỉ cần các anh không qua đây xen vào là được." Bàn Tử có chút bất đắc dĩ, nhưng anh ta cũng biết Tần Mặc không phải xem thường họ, chỉ là có chút lo lắng họ bị thương thôi, đã vậy thì họ không nên qua đó nữa, như vậy cũng có thể để Tần Mặc dùng toàn lực đối phó với tướng quân Ách Ba kia.

Địch Hưng Diệu thì nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân.

"Anh với anh ấy quan hệ rất tốt à?" "Cũng tạm được, sao vậy?" Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn Địch Hưng Diệu, Địch Hưng Diệu suy nghĩ một lúc, vẫn là nói ra.

"Tôi chỉ muốn nhờ anh ấy dạy tôi một chút công phu thôi, tuy tôi cũng biết một chút võ vẽ, nhưng thực lực của tôi thực sự quá thấp, đối với những thứ công nghệ cao thì tôi khá rành, nhưng về phương diện võ công thì tôi thật sự không giỏi." Nghe những lời này, Hạo Thiên Chân bật cười.

"Cái này cũng không phải tôi quyết định được đâu, hay là để sau này anh tự hỏi Tần Mặc đi, xem Tần Mặc có đồng ý giúp anh không." "Vậy được thôi." Địch Hưng Diệu không nói gì thêm, anh ta chỉ nhìn Tần Mặc ở phía xa, bây giờ trong mắt anh ta cũng mang theo một tia khâm phục.

Bởi vì anh ta có thể cảm nhận được khí tức trên người Tần Mặc, hơn nữa anh ta cũng cảm thấy khí huyết trong cơ thể mình có chút sôi trào, nhưng điều đó cũng đủ để chứng minh thực lực của Tần Mặc mạnh đến mức nào.

Càng như vậy, Tần Mặc càng có thể đưa họ rời khỏi nơi này.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Trước mặt Tần Mặc xuất hiện một chiếc rìu khổng lồ, Tần Mặc dùng chiếc rìu này chém về phía tướng quân Ách Ba.

Tướng quân Ách Ba cũng vung thanh đại đao của nó, đối đầu với chiếc rìu.

Từ trên chiếc rìu truyền đến một luồng năng lượng khổng lồ, rồi chiếc rìu này hình thành một khối băng lớn đè lên người tướng quân Ách Ba, khiến nó ngã về phía sau.

Sau khi ổn định thân hình, nó nắm chặt nắm đấm, đấm một phát vào khối băng, khối băng này khá cứng, nên cú đấm này của nó không làm vỡ được.

Nó lại quay đầu nhìn thanh đại đao trên mặt đất, nó nhặt thanh đại đao lên, lại chém vào khối băng, lúc này khối băng mới nổ tung.

Nhưng tướng quân Ách Ba cũng vì thế mà chịu một lực tác động nhất định, nên trên áo giáp của nó đã xuất hiện những vết nứt rất lớn.

Tần Mặc nhướng mày, anh có một dự cảm, có lẽ không bao lâu nữa, sẽ có thể phá vỡ được bộ giáp của tướng quân Ách Ba này.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh, rồi anh quát lạnh một tiếng.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Những tảng đá khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, trong mắt anh cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt, rồi Tần Mặc nhìn tướng quân Ách Ba trước mặt.

"Ngươi nói xem tảng đá này có thể phá vỡ áo giáp trên người ngươi không?" Tướng quân Ách Ba không biết nói, nhưng Tần Mặc thấy được biểu cảm trong mắt nó, Tần Mặc biết nó quả thực có chút sợ hãi tảng đá này, vì năng lượng của tảng đá này thực sự quá mạnh.

Tần Mặc không nói nhiều với tướng quân Ách Ba, chỉ đá một phát vào tảng đá, tảng đá cũng bay về phía tướng quân Ách Ba.

Tốc độ của tảng đá thực sự quá nhanh, nên tướng quân Ách Ba căn bản không thể né tránh, chỉ có thể vung thanh đại đao của nó lên để chống đỡ.

Đại đao của nó chém thẳng vào tảng đá, tảng đá vỡ làm hai nửa, tướng quân Ách Ba vốn tưởng đã giải quyết được tảng đá này, thì tảng đá đột nhiên lại từ hai bên kẹp vào nó.

Trong lòng tướng quân Ách Ba "thịch" một tiếng, nó vội vàng đặt ngang thanh đại đao trong tay ở giữa, chặn lại hai khối đá.

Hai khối đá cứ như vậy giằng co với tướng quân Ách Ba, tướng quân Ách Ba thì đá một cú vào một nửa, nửa tảng đá trên đó rơi thẳng xuống đất, nhưng vì có sức mạnh của Tần Mặc chống đỡ, nên nó lại bay lên.

Chương 355

Nhưng tướng quân Ách Ba đã nhân cơ hội này, đập vỡ nửa tảng đá còn lại thành từng mảnh vụn, bây giờ tảng đá đã vỡ nát không thể nát hơn, cho dù sức mạnh của Tần Mặc có thể chống đỡ tảng đá, cũng không có cách nào ghép chúng lại thành một khối hoàn chỉnh.

Vì vậy Tần Mặc dứt khoát tiết kiệm chút sức lực, điều khiển nửa tảng đá còn lại.

Ngay khi tướng quân Ách Ba đối phó với tảng đá này, Tần Mặc lại lấy ra Thất Tinh Kiếm, vòng ra sau lưng tướng quân Ách Ba.

Bây giờ tướng quân Ách Ba đã phá vỡ tảng đá kia, nhưng một kiếm này của Tần Mặc cũng đâm thẳng vào áo giáp của nó.

Áo giáp trên người tướng quân Ách Ba liền nổ tung, Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn tướng quân Ách Ba rồi nói với nó.

“Thật ngại quá, làm hỏng áo giáp của ngươi rồi.” Nghe Tần Mặc nói vậy, tướng quân Ách Ba quay đầu lại, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, thực lực của Tần Mặc thực sự quá mạnh, người bình thường căn bản không có cách nào phá vỡ áo giáp của nó, nhưng Tần Mặc lại có thể làm áo giáp của nó thành ra thế này.

Càng như vậy, nó càng phải cẩn thận.

Nghĩ thông suốt rồi, nó lại nhìn về phía Tần Mặc, lúc này Tần Mặc thì đang ngưng tụ ra những tinh thể băng khổng lồ.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Những tinh thể băng này đã bao vây xung quanh tướng quân Ách Ba, khiến nó không thể động đậy, tướng quân Ách Ba cảm nhận được liền cau mày.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi áo bào của anh bị một trận cuồng phong thổi bay lên.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Trên không trung xuất hiện những tiếng sấm ầm ầm, tướng quân Ách Ba nghe thấy thì trong lòng liền giật thót, vì nó có thể cảm nhận được luồng năng lượng này thực sự quá mạnh, với sức mạnh hiện tại của nó căn bản không đối phó được.

Hơn nữa áo giáp của nó vừa rồi đã bị Tần Mặc phá vỡ, phải làm sao bây giờ?

Nếu có áo giáp, ít nhất có thể giúp nó chống đỡ một chút đòn tấn công của thiên lôi, nhưng bây giờ không được nữa rồi, nó bắt buộc phải cứng rắn nhận lấy thiên lôi này.

Nghĩ thông suốt rồi, nó liền nhìn Tần Mặc, trong mắt mang theo biểu cảm cầu xin tha thứ, Tần Mặc cũng thấy bộ dạng này của nó, nhưng anh chỉ tùy ý lắc đầu.

"Muốn ta tha cho ngươi là không thể nào, dù sao ngay từ đầu ngươi đã muốn giết đồng bạn của ta." Hơn nữa Tần Mặc cảm thấy nếu mình thật sự có thể giải quyết được tên to xác này, hệ thống chắc cũng sẽ thưởng cho mình thứ gì đó.

Tần Mặc lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, rồi anh lại tung một đòn vào người tướng quân Ách Ba.

Tướng quân Ách Ba lùi về phía sau, sau khi ngã ngồi xuống đất, nó vội vàng đứng dậy, lúc này trên không trung thiên lôi cũng đang giáng xuống nó.

Tướng quân Ách Ba không còn cách nào khác, chỉ có thể vung thanh đại đao trong tay, đại đao chém về phía thiên lôi, chẳng mấy chốc đại đao của nó đã va vào thiên lôi.

Nhưng sức mạnh của thiên lôi lại theo đại đao của nó đánh thẳng

vào cánh tay nó, trên cánh tay nó lập tức vang lên tiếng "xèo xèo".

Mọi người cũng ngửi thấy một mùi hôi thối, trong mắt họ đều lộ vẻ ghê tởm.

"Mùi gì đây?

Hôi quá vậy?" Tần Mặc nhìn họ, có chút bất đắc dĩ giải thích.

"Nếu tôi đoán không lầm, mùi này chắc là mùi xác chết của nó." Tuy thi thể này quả thực đã ở đây hàng ngàn năm, cơ thể nó đã sớm bị mục rữa, nhưng thiên lôi đánh vào xương nó, sức mạnh trong xương nó sẽ lộ ra, luồng sức mạnh này quả thực rất khó ngửi.

Hạo Thiên Chân bị làm cho có chút cạn lời, anh ta nói với Tần Mặc.

"Hay là mau giải quyết thi thể này đi, mùi này thực sự quá khó ngửi, hơn nữa tôi cảm thấy trong không khí hình như còn có chút độc tố." Tần Mặc gật đầu.

"Không ngờ cảm giác của anh cũng khá đúng đấy." Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, không ngờ mình lại đoán đúng thật, suy nghĩ một lúc anh ta vội vàng lấy chai nước trên người ra, lại đổ vào một miếng vải, bịt mũi miệng lại, rồi nhìn những người khác.

"Mọi người cũng mau làm theo đi." Mọi người đều gật đầu, sau khi làm xong tất cả những điều này, họ lại nhìn Tần Mặc, lúc này tướng quân Ách Ba đã ý thức được nó không phải là đối thủ của Tần Mặc, đã vậy nó cũng chỉ có thể đối phó với những người xung quanh.

Nghĩ thông suốt rồi, nó gầm lên một tiếng giận dữ, rồi nó nắm chặt thanh đại đao trong tay, chém vào những tinh thể băng xung quanh.

Những tinh thể băng này đang hạn chế cơ thể nó, nó muốn tấn công những người kia, bắt buộc phải phá vỡ những tinh thể băng này

trước.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi anh nhảy lên, từ trên cao chém xuống tướng quân Ách Ba.

Tướng quân Ách Ba vội vàng đặt ngang thanh đại đao trước mặt, thanh kiếm của Tần Mặc cũng chém thẳng vào đại đao của nó, rồi Tần Mặc dùng sức ấn xuống một cái, mà tướng quân Ách Ba kia cũng quỳ một gối xuống đất.

Tướng quân Ách Ba nghiến chặt răng, âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Sức mạnh của Tần Mặc thực sự quá mạnh, nó căn bản không trụ được.

Không bao lâu sau, thanh kiếm của Tần Mặc đã chém thẳng vào vai nó.

Xương ở vai nó lập tức phát ra một tiếng "rắc", rồi đoạn xương đó liền rơi ra.

Chính vì vậy, cánh tay kia của tướng quân Ách Ba đã không còn sức lực nữa, nên Tần Mặc lật người một cái chém vào cánh tay đó của nó.

Trên xương cánh tay nó lập tức xuất hiện một vết hằn rất sâu, nhưng cú này của Tần Mặc không chém đứt xương của nó.

Tần Mặc lùi về phía sau, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ đã qua hàng ngàn năm rồi, đối phương vẫn là một khúc xương cứng.

Nhưng không sao, Tần Mặc hoàn toàn không sợ.

Tần Mặc lại nhìn tướng quân Ách Ba, tướng quân Ách Ba thì đứng dậy, nó quay đầu nhìn chằm chằm cánh cửa đá ở phía xa.

Đã không có cách nào chống lại Tần Mặc, vậy nó sẽ tìm cách mở

cánh cửa đá đó ra, như vậy những binh lính kia có thể qua đây, để những binh lính đó đi đối phó với những người xung quanh này cũng không tồi.

Nó không tin Tần Mặc vừa đối phó với nó, còn có thể lo được cho những đồng bạn kia.

Nghĩ thông suốt rồi, tướng quân Ách Ba cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó thì cau mày, nhưng lại nghĩ đến dù sao nó cũng bị con bọ khống chế, Tần Mặc liền không suy nghĩ nhiều nữa.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc khống chế thân hình của tướng quân Ách Ba, tướng quân Ách Ba vừa định chạy đến chỗ cửa đá, thì bị Tần Mặc khống chế lại, nên nó có chút kinh ngạc nhìn không gian xung quanh.

Thằng nhóc này có thể đánh nó thành ra thế này, nó đã cảm thấy có chút khó tin rồi, nhưng không ngờ bây giờ Tần Mặc còn đáng sợ hơn.

Hít sâu một hơi, tướng quân Ách Ba lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nên anh nhướng mày, vặn cổ một cái.

"Thật ngại quá." Tướng quân Ách Ba lại lười để ý đến Tần Mặc, nó nắm chặt thanh đại đao trong tay, không ngừng chém vào không gian xung quanh.

Chỉ tiếc không gian này chỉ có thể khống chế cơ thể nó, không có cách nào chịu được sức mạnh của nó, nên khi đại đao của nó chém vào không gian, không gian liền bị nó xé rách, nhưng nó vẫn không thể động đậy.

Tướng quân Ách Ba có chút không hiểu, nó âm trầm trừng mắt

nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng lười nói nhiều với nó, chỉ ngưng tụ ra một khối băng cực lớn.

"Ngưng Băng Quyết!" Khối băng này từ từ hình thành một thanh trường kiếm.

Chỉ thấy thanh kiếm này lao về phía tướng quân Ách Ba ở cách đó không xa, không bao lâu thanh kiếm đã đến trước mặt tướng quân Ách Ba, tướng quân Ách Ba hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm thanh kiếm trước mặt, nó biết khi đối phó với thanh kiếm này cũng tuyệt đối không thể lơ là.

Chương 356

Nó vung thanh đại đao trong tay, chém về phía thanh trường kiếm kia, trên thanh trường kiếm cũng vang lên một tiếng "keng".

Nhưng thanh trường kiếm này cũng không vì thế mà vỡ nát, nó chỉ lại một lần nữa đâm về phía tướng quân Ách Ba, xương của tướng quân Ách Ba trực tiếp bị khối băng này đâm trúng.

Tướng quân Ách Ba hít một hơi khí lạnh, nó nhìn xuống người mình, nó phát hiện sau khi thanh kiếm này đâm xuyên qua bụng nó, trên xương bụng nó đều xuất hiện một lớp băng sương.

Tướng quân Ách Ba đưa tay ra nắm lấy thanh kiếm, nó hơi dùng sức một chút, thanh kiếm liền bị nó bẻ gãy.

Rồi tướng quân Ách Ba ném thanh kiếm xuống đất, thanh kiếm không ngừng rung lên, tướng quân Ách Ba vội vàng dùng chân dẫm lên thanh kiếm.

Ngay lập tức, nó giơ thanh đại đao trong tay lên, chém một nhát vào thanh kiếm của Tần Mặc, thanh kiếm của Tần Mặc cũng trực tiếp nổ tung.

Nhưng cũng vì thế mà trên xương của nó xuất hiện rất nhiều khối băng.

Tướng quân Ách Ba hơi lắc cánh tay, những khối băng liền phát ra tiếng "rắc rắc".

Suy tư một lúc, tướng quân Ách Ba lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thấy ánh mắt của nó thì mỉm cười, nhưng anh lại không nói gì nhiều, chỉ lại đâm thanh Thất Tinh Kiếm của mình về phía nó.

Thanh Thất Tinh Kiếm này vẫn mang theo uy lực khổng lồ, nên

tướng quân Ách Ba căn bản không đối phó được, chỉ có thể bước sang một bên.

Thanh kiếm của Tần Mặc lướt qua người tướng quân Ách Ba, đâm vào tảng đá ở phía bên kia, tướng quân Ách Ba nhân cơ hội này vung thanh đại đao trong tay, chém về phía Tần Mặc.

Tần Mặc kịp thời giữ một khoảng cách với tướng quân Ách Ba, rồi anh nhìn chằm chằm tướng quân Ách Ba, cau mày.

Nhưng bây giờ Tần Mặc đã đổi vị trí với tướng quân Ách Ba, tướng quân Ách Ba nhìn chằm chằm cánh cửa đá sau lưng mình, lập tức lao về phía cửa đá.

Trong lòng Tần Mặc "thịch" một tiếng, không cần nghĩ, anh cũng biết tướng quân Ách Ba muốn làm gì, trong mắt Tần Mặc mang theo vẻ căng thẳng, nhìn mấy người khác.

"Chúng ta cẩn thận một chút, nó muốn phá vỡ cánh cửa đá đó, lát nữa những binh lính kia rất có thể sẽ đến đây." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền trợn tròn mắt.

Sức mạnh của những binh lính kia cũng rất mạnh, hơn nữa những binh lính đó hoàn toàn không sợ chết, chúng cứ thế lao lên, nên mấy người này muốn đối phó với những binh lính đó cũng có chút khó khăn.

Tần Mặc chạy qua muốn ngăn cản tướng quân Ách Ba, nhưng khi Tần Mặc đuổi kịp tướng quân Ách Ba, đại đao trong tay nó đã chém vào cánh cửa đó.

Cánh cửa đó lập tức nổ tung, nhưng Tần Mặc cũng nhân cơ hội này, dùng thanh Thiên Thần Kiếm trong tay đâm vào cơ thể tướng quân Ách Ba.

Tướng quân Ách Ba phát ra một tiếng hét thảm, đồng thời trên

người nó cũng tỏa ra ánh sáng màu xanh lục.

Ánh sáng màu xanh lục này đẩy lùi Tần Mặc, Tần Mặc thì nhìn tướng quân Ách Ba, cơ thể tướng quân Ách Ba ngã thẳng xuống đất, nhưng từ trên người nó lại bay ra một con bọ.

Tần Mặc thấy con bọ màu xanh lục này thì hừ lạnh một tiếng, nếu đoán không lầm, chắc chắn là con bọ màu xanh lục này đã khống chế tướng quân Ách Ba.

Tần Mặc lại nhìn về phía tướng quân Ách Ba, anh phát hiện bây giờ tướng quân Ách Ba đã không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào, hơn nữa bây giờ đối phương ngay cả động cũng không thể động.

Điều này càng chứng minh suy đoán của mình là đúng.

Tần Mặc nhìn con bọ trước mặt, ngay lập tức anh hừ lạnh một tiếng.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Một ngọn lửa từ trên người Tần Mặc tỏa ra, biến thành một con rồng, tấn công con bọ ở phía xa.

Con rồng này giống như một cái lồng giam, quấn lấy con bọ.

Con bọ thấy những ngọn thiên hỏa xung quanh, nó liền không ngừng vỗ cánh, lao về phía thiên hỏa trước mặt, chỉ tiếc sức mạnh này thực sự quá mạnh, lại thêm đây là ngọn lửa, có chút khắc chế nó.

Vốn dĩ con sâu đó không có cách nào để thoát ra khỏi nơi này.

Tình thế càng như vậy, con sâu càng điên cuồng phóng thích năng lượng trên người để đối phó với Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc lộ ra một nụ cười lạnh: "Xem ra ngươi cũng rất sợ Thiên Hỏa này." Lúc này, đám binh sĩ đã tiến vào bên trong mộ huyệt.

Tần Mặc cân nhắc một chút, nhìn về phía đám người Hạo Thiên

Chân ở cách đó không xa dặn dò: “Mọi người tạm thời cứ kiên trì, tôi giải quyết xong con sâu này sẽ qua giúp mọi người.” Mọi người gật đầu, Tần Mặc làm được đến bước này đã rất không dễ dàng rồi, họ cũng chẳng mặt mũi nào bảo anh chạy qua giúp đỡ, hiện tại chỉ có thể tự tìm cách đối phó đám binh sĩ kia.

Tần Mặc nhìn con sâu trước mặt, anh biết mình phải giải quyết thật nhanh, nếu không đám người Thiên Chân sẽ gặp rắc rối lớn.

Ngay lập tức, Tần Mặc khống chế hỏa diễm không ngừng áp sát con sâu.

Ánh sáng trên người con sâu đối kháng với hỏa diễm khiến một phần lửa bị tiêu tán, nhưng đáng tiếc là có sức mạnh của Tần Mặc duy trì, hỏa diễm vừa mất đi đã được anh tạo mới ra ngay lập tức.

Con sâu quay đầu nhìn Tần Mặc, đúng lúc này, Tần Mặc há miệng, một luồng long khí khổng lồ từ trên người anh tỏa ra.

Một tiếng Long Ngâm Chi Nộ vang lên, đánh thẳng vào người con sâu, khiến khí thế của nó lập tức suy yếu hẳn đi.

Tần Mặc biết long khí của mình có khả năng áp chế thứ trong mộ huyệt tốt nhất, trong mắt anh hiện lên vẻ hài lòng, anh biết con sâu này không trụ được bao lâu nữa, vì xung quanh nó đều là hỏa diễm khắc chế.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, con sâu lúc này dùng năng lượng khổng lồ bao bọc lấy thân thể, chuẩn bị liều mạng với hỏa diễm.

Nếu cứ tiếp tục ở trong biển lửa này, nó chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

Sau khi cân nhắc kỹ, nó trực tiếp đâm sầm vào ngọn lửa trước mặt, Tần Mặc chỉ lạnh cười một tiếng: “Thật là tự lượng sức mình.”

Thân thể con sâu va chạm vào hỏa diễm, lửa lập tức bùng lên thiêu đốt nó, con sâu ra sức vỗ cánh muốn dập tắt lửa nhưng nó không đủ sức mạnh đó.

Tần Mặc khống chế hỏa diễm thiêu rụi toàn thân con sâu, nó rơi xuống đất, đau đớn lăn lộn không ngừng.

Tần Mặc nhân cơ hội đi tới bên cạnh, một chân giẫm lên con sâu, nhưng một luồng sức mạnh phản chấn khiến chân anh bị đẩy ra sau.

Ánh mắt Tần Mặc thoáng qua sự kinh ngạc, không ngờ con sâu đã thành thế này mà vẫn còn sức kháng cự, nhưng không sao, e là nó cũng chỉ còn chút năng lượng cuối cùng này thôi.

Tần Mặc rút Thất Tinh Kiếm ra, một kiếm chém xuống, con sâu lập tức bị chém làm đôi.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở phào.

Lúc này, một luồng năng lượng màu xanh lục khổng lồ từ xác con sâu tỏa ra tấn công Tần Mặc, anh dùng long khí của mình để ngăn chặn.

Sau khi giải quyết xong năng lượng đó, Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh, đám người Hạo Thiên Chân lúc này đã có chút chật vật.

Bởi vì binh sĩ xung quanh quá đông, hơn nữa chúng hoàn toàn không sợ bị thương, cứ thế lù lù xông tới.

Tần Mặc siết chặt nắm đấm, xem ra mình phải nhanh hơn một chút, vạn nhất để họ bị thương thì không ổn.

Nghĩ đoạn, anh truyền long khí vào Thất Tinh Kiếm.

Chỉ cần có long khí, việc giải quyết đám binh sĩ này sẽ đơn giản hơn nhiều.

Tần Mặc không lãng phí thời gian nữa, dùng Thất Tinh Kiếm liên

tục tấn công.

Khả năng phòng ngự của đám binh sĩ này khá mạnh, nhưng sau một hồi chiến đấu, Tần Mặc chợt nảy ra ý tưởng mới.

Chương 357

Nếu con sâu kia sợ hỏa diễm, liệu đám binh sĩ này có sợ không?

Với ý nghĩ đó, Tần Mặc nhắm mắt lại, giải phóng một luồng năng lượng khổng lồ từ cơ thể.

Luồng năng lượng chính diện tràn tới bao vây đám binh sĩ vào giữa, dưới sự khống chế của Tần Mặc, chúng bị ép dồn lại một chỗ.

Tần Mặc cười lạnh, một con hỏa long từ trên người anh bay ra, lao thẳng vào đám binh sĩ.

Những kẻ bị hỏa long đánh trúng đều ngã rạp xuống đất.

Tần Mặc thở phào, xem ra hỏa long thực sự có tác dụng.

Anh gầm lên một tiếng, long khí khổng lồ lại bùng nổ.

Đám binh sĩ ngã xuống, trên người tỏa ra năng lượng màu xanh cùng những con sâu xanh nhỏ bay ra.

Những con sâu này cảm nhận được sức mạnh của Tần Mặc thì muốn bỏ chạy, nhưng làm sao anh có thể tha cho chúng?

Tần Mặc dùng sức mạnh bao phủ, nhốt tất cả vào một cái lồng năng lượng rồi dùng hỏa diễm thiêu rụi thành tro bụi.

Giải quyết xong xuôi, Tần Mặc nở nụ cười nhạt, lúc này hệ thống cũng vang lên thông báo: 【 Đinh, giết chết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Cuồng phong huyễn vũ. 】 Tần Mặc nhướng mày, sau đó quay sang nhìn Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa: "Mọi người cảm thấy thế nào?" Họ nhìn Tần Mặc rồi lắc đầu, thực sự là họ không bị thương gì đáng kể, lại còn được anh giúp đỡ kịp thời.

“Chúng ta tiếp tục tìm kiếm manh mối ở đây đi, tuy vừa rồi không tìm thấy Xà Mi Đồng Ngư, nhưng hiện tại nơi này đã hết nguy hiểm rồi.” Tần Mặc cười nói, mọi người đồng thanh đáp ứng.

Họ lục tung cả mộ thất nhưng vẫn không thấy tung tích Xà Mi Đồng Ngư đâu.

“Chắc là thực sự không có rồi.” Tần Mặc cau mày quay sang hỏi Giải Tiểu Hoa: “Trong di vật Nhị Gia để lại có nhắc tới tung tích Xà Mi Đồng Ngư không?” “Không có, nếu không phải Hắc Hạt Tử nói cho chúng ta biết thì e là chúng ta còn chẳng biết đến nó.” Giải Tiểu Hoa thở dài lắc đầu.

Đúng lúc đó, Tần Mặc nghe thấy tiếng động lạ bên cạnh, anh cười lạnh nhìn mọi người: “Xem ra có bạn cũ tới rồi nè.” Nghe Tần Mặc nói, tất cả đều quay đầu nhìn lại.

Chẳng bao lâu sau, người của Uông gia xuất hiện.

Một kẻ trong số đó cầm bộ điều khiển, xem ra chính hắn là kẻ điều khiển đám người máy trước đó.

Tần Mặc bẻ cổ, nhìn chằm chằm vào hắn: “Không ngờ các người lại dám xuất hiện trước mặt chúng tôi, xem ra các người thật sự không sợ chết nhỉ.” Nói xong, anh rút Thất Tinh Kiếm ra.

Kẻ cầm bộ điều khiển có dáng người gầy cao, chắc hẳn là thủ lĩnh.

Hắn cười lạnh nhìn Tần Mặc: “Anh quản được tôi chắc?

Cho dù tôi xuất hiện trước mặt anh thì đã sao, các người lấy được thứ gì trên người tên Ách Ba Tướng Quân kia thì mau giao ra đây.” “Các người là cái thá gì chứ?

Cũng xứng nói chuyện với chúng ta như vậy sao?” Bàn Tử nheo mắt tiến lên vài bước.

Tên thủ lĩnh gật đầu: "Được thôi, đã nói thế thì đừng trách tôi không khách khí." Hắn quay đầu ra hiệu cho đám thuộc hạ phía sau.

Những kẻ đó rút vũ khí ra chỉ thẳng vào nhóm Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, xem ra đám người này có chuẩn bị mà tới.

Nhưng không sao, anh chẳng hề sợ hãi.

"Nếu ngươi đã đáng ghét như vậy, thậm chí còn hại chết bao nhiêu người, vậy ta sẽ dùng ngươi để tế điện cho họ." Tần Mặc giơ Thất Tinh Kiếm chỉ thẳng vào tên thủ lĩnh.

Hắn nhướng mày, lộ vẻ cười nhạo: "Chỉ bằng anh thôi sao?

Anh không xem lại mình là cái thứ gì!" Hắn điều khiển hai con robot lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc quay lại dặn Hắc Hạt Tử và mọi người: "Mọi người cẩn thận, trong tay chúng đều có hàng nóng đấy, không dễ đối phó đâu." Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi: "Yên tâm đi, suốt chặng đường này chúng tôi chẳng giúp được gì cho anh, lần này nhất định phải giúp anh kiềm chế bọn chúng, anh cứ lo đối phó robot đi, chỗ này cứ giao cho chúng tôi." Tần Mặc gật đầu rồi lao thẳng tới chỗ tên thủ lĩnh, tung một cú đá khiến hắn ngã lăn ra đất.

Hắn hừ lạnh, lườm Tần Mặc đầy âm hiểm.

Khi Tần Mặc định bồi thêm đòn nữa thì một con robot bất ngờ lao tới tấn công.

Tên thủ lĩnh thừa cơ lùi lại phía sau vì hắn biết ở gần Tần Mặc quá nguy hiểm, chỉ có giữ khoảng cách mới bảo đảm được tính mạng.

Tần Mặc lúc này đang đối đầu với đám robot, bọn chúng không biết đau, không sợ chết nên sức mạnh khá đáng gờm.

"Cuồng phong nhận!" Một lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện giữa

không trung, chém thẳng vào một con robot, phá nát lớp vật liệu đặc biệt trước ngực nó, làm lộ ra đám dây điện bên trong.

Tần Mặc cười lạnh, tiếp tục dồn sức lao tới, vung Thất Tinh Kiếm chém con robot ngã xuống đất.

Anh nhìn thấu cấu tạo của nó rồi trực tiếp chém đứt sợi dây điều khiển chủ, khiến con robot mất hoàn toàn tín hiệu.

Tần Mặc thở phào, lại nhìn sang con robot còn lại đang vung tay đánh tới.

Anh không hề né tránh, dùng Thất Tinh Kiếm chặn đứng đòn tấn công.

Con robot bị bật ngược lại mấy bước, Tần Mặc tung một cú lộn sau ra sau lưng nó rồi đạp mạnh vào lưng khiến nó nằm sấp xuống đất.

Con robot lảo đảo đứng dậy nhìn Tần Mặc.

Anh cười lạnh, kết thủ ấn: "Liên hoa thiên ấn!" Một thủ ấn đóa sen khổng lồ đánh thẳng vào con robot, khiến nó không chịu nổi năng lượng mà đổ rầm xuống.

Tần Mặc bước tới giẫm nát tay nó.

Tên thủ lĩnh thấy sức mạnh của Tần Mặc khủng khiếp như vậy thì mặt mày tái mét.

Tần Mặc nhân cơ hội chém đứt nốt dây điều khiển của con robot này.

Xong xuôi, anh cười nhạt nhìn hắn: "Xem ra robot của ngươi cũng chẳng ra sao, đến cả sức mạnh của ta còn không chịu nổi thì giúp ngươi cái nỗi gì?" Nghe vậy, tên thủ lĩnh siết chặt nắm đấm, hắn nhận ra mình không phải đối thủ của Tần Mặc, nhưng hắn không cam

lòng nhận thua.

Hắn rút đoản đao ném tới, Tần Mặc nhẹ nhàng né tránh khiến con dao cắm phập vào vách đá.

Chớp mắt, Tần Mặc đã áp sát, đá văng tên thủ lĩnh xuống đất.

Hắn phản ứng khá nhanh, lăn người né tránh cú giẫm tiếp theo.

Đối phó với Tống Tử thì mất thời gian chứ đối phó với người thường thì Tần Mặc giải quyết trong một nốt nhạc.

"Cuồng phong huyễn vũ!" Một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện, bên trong lấp ló hình bóng một con cự long.

Tiếng rồng ngâm vang lên, cơn lốc cuốn phăng tên thủ lĩnh.

Chương 358

Hắn trợn mắt kinh hãi, nã súng vào cơn lốc nhưng đạn dược lập tức bị nghiền nát.

Hắn bị hất văng, hộc máu mồm.

Tần Mặc cười lạnh rồi quay sang hướng khác.

Trong số mọi người, Địch Hưng Diệu có thân thủ yếu nhất nên tay đã bị trầy xước.

Tần Mặc nheo mắt, trong khi cơn lốc vẫn đang hành hạ tên thủ lĩnh, anh di chuyển tới cạnh Địch Hưng Diệu, đá bay tên áo đen đang tấn công cậu ta.

"U minh bạo liệt!" Một quả cầu năng lượng đánh trúng tên áo đen khiến hắn hộc máu, mặt mày trắng bệch.

Tần Mặc dặn Địch Hưng Diệu: "Cẩn thận một chút, tôi đi xử lý tên thủ lĩnh." Địch Hưng Diệu nhìn theo bóng lưng Tần Mặc đầy sùng bái, thầm cảm thán anh quá ngầu.

Cậu ta cũng hăng máu lao vào tấn công tên áo đen gần nhất.

Lúc này Tần Mặc đã đứng trước mặt tên thủ lĩnh đang thoi thóp.

Hắn bị cơn lốc hành hạ đến gãy cả tay, chẳng còn sức chiến đấu.

Tần Mặc ngồi xuống hỏi: "Ai phái các người tới đây?

Nói thật thì ta sẽ tha mạng." "Tôi không đời nào nói cho anh biết." Hắn siết chặt tay, vì hắn biết nói ra cũng chết mà thôi.

Tần Mặc gật đầu cười lạnh: "Được, đã không muốn thừa nhận thì đừng trách ta." Tần Mặc đá hắn văng vào vách đá, rồi bước tới nhìn xuống: "Ngươi không còn đường phản kháng đâu, nghĩ cho kỹ đi."

Hắn vẫn lắc đầu, vì tiết lộ bí mật sẽ khiến hắn bị tổ chức hành hạ thê thảm hơn nhiều, chết dưới tay Tần Mặc xem ra còn nhẹ nhàng hơn.

Tần Mặc thấy hắn cứng đầu thì trực tiếp tiễn hắn đi chầu ông bà.

Giải quyết xong tên đầu sỏ, anh quay lại giúp mọi người xử lý nốt đám thuộc hạ.

Với sự hỗ trợ của Tần Mặc, việc dọn dẹp trở nên rất đơn giản.

Tần Mặc quan sát xung quanh nhưng không thấy cơ quan nào khác, nghĩa là họ phải quay về đường cũ.

Anh hét lớn với đám áo đen còn lại: "Thủ lĩnh các ngươi chết rồi, còn muốn ở lại đây chịu chết không?" Đám áo đen kinh hồn bạt vía, thân thủ thủ lĩnh thế nào họ rõ nhất, vậy mà chết dễ dàng dưới tay Tần Mặc.

Họ định bỏ chạy nhưng Tần Mặc cười nói: "Xin lỗi, cơ hội của các ngươi hết rồi." Anh ra lệnh cho Hạo Thiên Chân và mọi người cẩn thận, rồi tung chiêu: "Ưng kích trường không!" Năng lượng khổng lồ đánh ngã đám áo đen, sau đó anh bồi thêm một chiêu "Mãnh hổ trùng kích" để dứt điểm tất cả.

Tần Mặc thở phào: "Xong rồi, chúng ta đi thôi, rời khỏi đây rồi nói." Địch Hưng Diệu bám theo Tần Mặc: "Anh Tần Mặc, anh mạnh quá, sau này anh thường xuyên qua nhà em chơi nhé, em muốn học võ công từ anh." Giải Tiểu Hoa nhíu mày: "Thôi đi, học võ công gì chứ?" Địch Hưng Diệu bĩu môi, anh trai cậu luôn không muốn cậu dính dáng đến chuyện gia tộc dù cậu vừa giúp anh ấy giải quyết rắc rối.

Cậu biết anh ấy muốn bảo vệ mình nhưng vẫn cãi lại: "Em chỉ muốn học vài chiêu phòng thân thôi mà." Giải Tiểu Hoa nghiêm mặt: "Anh còn chưa tính sổ vụ em tự tiện vào mộ đâu đấy." Tần Mặc dẫn cả nhóm đi tiếp, bỗng một tiếng nổ lớn vang lên.

Anh nheo mắt: “Hỏng rồi, có kẻ cho nổ tung mộ huyệt này rồi.” Mọi người sững sờ rồi cuống cuồng chạy theo Tần Mặc.

Chạy được một lúc, Tần Mặc phát hiện Hạo Thiên Chân biến mất, anh cau mày dặn những người còn lại: “Mọi người cứ chạy đi, nơi này sắp sập rồi, chậm trễ là bị chôn sống đấy.” Bàn Tử lo lắng hỏi anh định làm gì nhưng Tần Mặc không kịp giải thích, lập tức quay lại tìm Hạo Thiên Chân.

Anh thấy Thiên Chân đang ngồi thẫn thờ trong góc, mắt đỏ hoe.

“Cậu sao thế?

Sao lại ngồi đây?” Hạo Thiên Chân ngước nhìn anh: “Tôi vừa thấy Tam thúc.” Tần Mặc thở dài, không còn thời gian nữa, anh kéo tay Thiên Chân lôi đi.

Họ kịp thoát ra cửa hang ngay trước khi nó sụp đổ.

Ra tới rừng, Tần Mặc thở phào nhìn Thiên Chân đang thẫn thờ.

Bàn Tử tức giận túm cổ áo Thiên Chân: “Cậu thấy chưa?

Hai người vừa lên thì cửa hang bị lấp rồi, Tần Mặc mà chậm một chút là cậu hại chết anh ấy rồi biết không?” Tần Mặc ngăn Bàn Tử lại: “Thôi, đừng trách cậu ấy.” Bàn Tử hậm hực buông tay.

“Mọi người không sao là tốt rồi, bí mật mộ này coi như đã thám thính xong, chúng ta tạm thời về đã, tôi sẽ điều tra về đám người kia sau.” Tần Mặc nhìn Giải Tiểu Hoa và Địch Hưng Diệu: “Hai người cũng về đi, chúng ta không cùng đường nên tôi không dẫn hai người về tiệm đồ cổ của tôi được.” Địch Hưng Diệu níu tay Tần Mặc hỏi địa chỉ tiệm để qua thăm, nhưng Giải Tiểu Hoa lập tức kéo em mình lại, bắt cậu hứa không được theo Tần Mặc vào mộ nữa mới cho học võ.

Tần Mặc nhìn hai anh em họ cười nói: “Muốn biết chỗ tôi thì cứ

nghe ngóng là ra thôi, tôi không nán lại đây lâu đâu." Anh kéo Hạo Thiên Chân đứng dậy: "Chấn tác lên đi, chút chuyện nhỏ thôi mà.

Cậu muốn tra chuyện Tam thúc, tôi sẽ giúp cậu." Nghe vậy, mắt Hạo Thiên Chân sáng lên: "Thật chứ?" Tần Mặc gật đầu, Bàn Tử đứng bên cạnh ngơ ngác hỏi: "Hai người đang đánh đố gì thế?" Hạo Thiên Chân đáp: "Tôi vừa thấy Tam thúc trong mộ." Bàn Tử có chút kinh ngạc, anh nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng gật đầu, lúc này Bàn Tử mới thở dài một tiếng.

Chẳng trách Hạo Thiên Chân lại biến thành dáng vẻ này, e rằng thực sự có liên quan đến Tam thúc của anh.

"Đúng rồi, Hắc Hạt Tử đi đâu rồi?" Tần Mặc nhìn Bàn Tử, mấy người bọn họ liền đảo mắt trắng một cái.

"Chúng ta vừa mới ra ngoài, tôi đã không thấy Hắc Hạt Tử đâu, tôi cũng không biết anh ta đi đâu rồi." Tần Mặc gật đầu: "Vậy hành đi." Dù sao Hắc Hạt Tử cũng không đi cùng bọn họ, đi thì đi thôi.

Nghĩ vậy, Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Tâm trạng của Hạo Thiên Chân vẫn không được tốt lắm, Tần Mặc dứt khoát đưa Hạo Thiên Chân cùng Bàn Tử đến cửa hàng đồ cổ của mình.

Nhưng sau khi đến nơi, Tần Mặc phát hiện đồ đạc trong tiệm đồ cổ của mình toàn bộ đều bị người ta đập phá, ngay cả Tiền Sanh Đào cũng không có ở đây, lập tức Tần Mặc nheo mắt lại, quay đầu đưa mắt nhìn xung quanh, anh nhanh chóng phát hiện trên quầy có một bức thư.

Tần Mặc tiến về phía quầy, nhìn thấy nội dung bên trên, Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng.

"Đám người Uông gia này đã dám làm càn đến tận chỗ tôi rồi

sao?" Vốn dĩ tâm trạng của Hạo Thiên Chân thực sự không tốt lắm, nghe Tần Mặc nói vậy, anh liền nhíu mày, dời ánh mắt lên người Tần Mặc rồi bước tới.

"Có chuyện gì vậy?

Đã xảy ra chuyện gì rồi?" Tần Mặc đưa mảnh giấy trong tay cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử xem, Bàn Tử xem xong liền cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

"Đám người này não có vấn đề à, bọn người A Ninh còn không thèm tới tìm phiền phức của chúng ta nữa, kết quả là đám người này lại làm ra loại chuyện này." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, sau đó nắm chặt mảnh giấy trong tay.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử một cái: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu đối phương đã như vậy, chúng ta cũng nên qua đó xem thử rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn lướt qua những thứ trong tiệm đồ cổ của mình, tuy nói những thứ này đều là hàng giả, nhưng bọn chúng cũng không nên đập phá đồ đạc thành ra thế này.

Hạo Thiên Chân im lặng một hồi, rồi nhìn chằm chằm Tần Mặc: "Được thôi, hai chúng tôi đi cùng anh." Tần Mặc suy nghĩ một chút rồi nhìn hai người họ nói: "Hai người có thể đi theo tôi, nhưng tôi phải nói trước, hai người không được tham gia chiến đấu, lát nữa nếu tôi thực sự đánh nhau với bọn chúng, hai người phải tìm chỗ mà trốn đi." "Sao có thể như vậy được?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, vốn dĩ là anh kéo Tần Mặc đi vào ngôi mộ lần này, nếu không phải vì anh, e rằng Tần Mặc cũng sẽ không đắc tội với những người đó.

Ngay từ đầu cũng chính là anh đã kéo Tần Mặc xuống nước.

"Không sao, hai người không cần lo lắng những thứ này." Tần Mặc mỉm cười nhìn họ, nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử bên cạnh liền

nắm chặt nắm đấm.

"Điều đó là không thể nào, đừng nói là Thiên Chân không đồng ý, ngay cả tôi cũng không đồng ý." Tần Mặc thấy hai người họ cố chấp như vậy liền đảo mắt trắng.

"Được rồi, đừng có nói mấy chuyện vô ích đó với tôi, tôi đã nói rồi thì hai người cứ làm theo lời tôi đi, ngoan ngoãn nghe lời." Nhưng Tần Mặc càng như vậy, hai người họ lại càng cự tuyệt.

"Tuyệt đối không thể." Tần Mặc bị hai người họ nói đến mức có chút tức giận: "Nếu hai người thực sự như vậy, tôi tuyệt đối không mang theo hai người đi cùng đâu, hai người tự suy nghĩ cho kỹ đi." Hai người họ ngẩn ra một chút, nhìn nhau một cái rồi nhíu mày nhìn Tần Mặc: "Tại sao chứ?" Tần Mặc lười giải thích thêm với họ, chỉ nhìn lại tiệm đồ cổ của mình một lần nữa, thực tế những thứ bị đập vỡ và lấy đi cơ bản đều không đáng tiền lắm.

Bởi vì Tần Mặc có Hệ Thống, bất kể lấy được thứ gì trong mộ, Tần Mặc cơ bản đều mang theo bên người.

"Được rồi, Tiền Sanh Đào dù sao cũng là người của tôi, nếu cậu ta thực sự xảy ra chuyện gì, trong lòng tôi cũng không vui vẻ gì, hai người đừng ở đây ngẩn ngơ nữa, tôi đi trước đây." Nói xong Tần Mặc định rời khỏi nơi này, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, hai người khẽ bàn bạc vài câu rồi gật đầu.

Chương 359

Sau đó hai người họ âm thầm đi theo sau lưng Tần Mặc, Tần Mặc đi được một đoạn liền đứng lại tại chỗ, sau đó quay đầu nhìn về một phía.

"Được rồi, đừng trốn nữa, ra đây đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, Bàn Tử nhỏ giọng nói: "Có khi nào Tần Mặc đang cố ý lừa hai chúng ta không?" "Cũng có khả năng đó, vậy nên hai chúng ta cứ đừng ra ngoài." Hạo Thiên Chân nói xong liền làm một động tác im lặng.

Chỗ hai người họ đang đứng là một góc ngoặt, ngay khi họ định thò đầu ra nhìn Tần Mặc lần nữa thì phía sau lưng vang lên một giọng nói.

"Đủ rồi đấy." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đồng thời rùng mình một cái, hai người quay đầu lại thấy Tần Mặc đang ở ngay sau lưng mình thì không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Bàn Tử cũng không nhịn được mà phàn nàn: "Tôi nói này Tần Mặc, anh có thể đừng lúc nào cũng thần xuất quỷ nhập như vậy được không, anh sắp dọa chết hai chúng tôi rồi biết không hả?

Nếu thực sự dọa chết hai chúng tôi thì không còn ai cùng anh đi vào sinh ra tử nữa đâu." Tần Mặc đảo mắt trắng: "Được rồi, đừng nói mấy lời vô ích đó nữa, tôi thực sự phải qua đó rồi, không có thời gian ở đây nói nhiều với hai người đâu." Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, cả hai đồng thời lắc đầu: "Tuyệt đối không được, hai chúng tôi nhất định phải đi cùng anh." Tần Mặc im lặng một hồi rồi nhìn hai người họ: "Hai người muốn đi theo tôi cũng không từ chối, nhưng hai người phải nghe lời tôi, tôi bảo làm gì thì

làm nấy, nếu không tôi nhất định sẽ không cho hai người qua đó." "Hơn nữa tôi cảm thấy với thực lực của mình, muốn cắt đuôi hai người cũng khá đơn giản thôi." Hai người nhìn nhau rồi nhìn Tần Mặc: "Vậy được rồi, nếu anh đã nói thế, hai chúng tôi sẽ nghe lời anh." Dù sao đến nơi đó rồi, bọn họ có không đồng ý thì Tần Mặc cũng chẳng làm gì được.

Tần Mặc thở dài không nói thêm gì nữa, trực tiếp xoay người rời khỏi nơi này, dẫn hai người họ cùng đến căn biệt thự nơi đám người Uông gia đang ở.

Đến nơi, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó gõ cửa.

Người bên trong thấy Tần Mặc liền nheo mắt lại, nhưng hắn cũng không vội ra tay với Tần Mặc mà chỉ mở cửa ra.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và những người phía sau: "Đi thôi." Kết quả là mấy người bọn họ đồng thanh đáp một tiếng rồi đi sát bên người Tần Mặc tiến vào bên trong, lúc này họ mới phát hiện người bên trong thực sự khá đông, vì vậy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau rồi nuốt nước bọt.

Hai người không nói gì thêm, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, họ đi vào một đại sảnh.

Tiền Sanh Đào đã bị trói, hơn nữa lúc này cậu ta đang ngồi trên một chiếc ghế, miệng không ngừng phát ra những tiếng ú ớ, nhìn thấy Tần Mặc, mắt cậu ta trợn tròn lên.

Tần Mặc nheo mắt lại, vì trên người Tiền Sanh Đào đã có vài vết thương rồi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, quay đầu đưa mắt nhìn đám người xung quanh, không ngờ bọn chúng ra tay cũng khá độc ác, nhưng không sao, bọn chúng đã dám động vào người của mình thì mình nhất

định sẽ khiến bọn chúng phải hối hận.

Bàn Tử nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân: "Nhìn kìa, người bên phía bọn chúng cũng khá đông, lát nữa chúng ta có đánh lại được không?" "Bất kể có đánh lại hay không, chúng ta tuyệt đối không được thua về khí thế, nếu lát nữa thực sự động thủ, chúng ta phải chiến đấu một trận ra trò với bọn chúng." Hạo Thiên Chân gật đầu rồi không nói thêm gì nữa, Tần Mặc thì nhìn chằm chằm một người mặc vest đang ngồi trên ghế cách đó không xa.

Người đó đang đội mũ, hắn đứng dậy, dời ánh mắt lên người Tần Mặc.

"Không ngờ anh đối với người của mình cũng khá có tình có nghĩa đấy, tôi còn tưởng anh sẽ không quản tên tiểu hỏa kế này chứ." Nói xong câu đó, người nọ đi đến bên cạnh Tiền Sanh Đào, lôi ra một khẩu súng dí vào đầu cậu ta.

Tiền Sanh Đào trợn tròn mắt, cậu ta vội vàng quay đầu dùng ánh mắt cầu cứu Tần Mặc.

Tần Mặc nhướn mày: "Anh có biết hậu quả của việc động vào người của tôi là gì không?" Người nọ cười lớn một tiếng, có chút bất cần nhún vai: "Nói thật là tôi cũng chẳng sợ lắm đâu, hay là thế này đi, các anh giao thứ lấy được từ trong mộ ra đây, biết đâu tôi còn có thể tha cho các anh." Tần Mặc lắc đầu: "Điều đó là tuyệt đối không thể." Tần Mặc ghét nhất là bị người khác đe dọa, bọn chúng không chỉ đe dọa anh mà còn muốn cướp đi thứ anh lấy được từ trong mộ, sao anh có thể chiều theo ý bọn chúng được?

Nghe Tần Mặc nói vậy, gã đàn ông nheo mắt lại: "Anh chắc chắn chứ?

Nếu anh cứ tiếp tục kiên trì như vậy thì đừng trách tôi ra tay với người của anh." Nói xong hắn liền dời ánh mắt lên người Tiền Sanh

Đào.

"Tôi luôn nghe nói tốc độ của anh dường như còn nhanh hơn cả đạn, nhưng tôi rất tò mò, nếu viên đạn này không bắn vào người anh mà bắn vào người khác thì tốc độ của anh có còn nhanh như vậy nữa không?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng: "Có bản lĩnh thì anh cứ thử xem." Tần Mặc chăm chú nhìn gã đàn ông đó, anh biết gã này tuyệt đối không dám tùy tiện động thủ.

Vốn dĩ đối phương muốn dùng Tiền Sanh Đào để đe dọa anh, nếu hắn thực sự giết Tiền Sanh Đào thì căn bản không còn tư cách để lấy được đồ từ tay anh nữa.

Thấy Tần Mặc như vậy, sắc mặt gã đàn ông lập tức thay đổi, hắn nheo mắt chằm chằm nhìn Tần Mặc, không ngờ Tần Mặc cũng khá thông minh.

Tần Mặc cứ như vậy đối mắt với hắn, một lúc sau gã đàn ông gật đầu, hạ khẩu súng trong tay xuống.

"Xem ra anh đã chắc chắn tôi sẽ không động thủ rồi, nhưng không sao.

Tôi có thể cho anh thêm một cơ hội nữa, nếu bây giờ anh thực sự lấy bảo vật đó ra, tôi có thể thả các anh rời khỏi đây, thậm chí có thể tha mạng cho cậu ta." "Nếu không, tôi chỉ có thể để bọn họ ra tay với anh, sau khi giết anh rồi sẽ lấy bảo vật đó từ trên người anh sau." Tần Mặc lắc đầu: "Có bản lĩnh thì cứ thử đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, gã đàn ông cười lớn một tiếng, nói thật là hắn thực sự cảm thấy Tần Mặc không có bản lĩnh đó, còn việc người trong gia tộc hắn tại sao không có cách nào đối kháng được với Tần Mặc, hắn cảm thấy chỉ là vì người trong gia tộc quá phế vật mà thôi.

"Hôm nay sẽ cho anh nếm thử lợi hại của đạn dược." Nói xong gã đàn ông quay đầu nhìn đám người xung quanh, những người đó hiểu ý

hắn, liền trực tiếp vây công về phía Tần Mặc, hơn nữa trên tay bọn chúng đều có súng.

Tần Mặc nhướn mày, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này mới nuốt nước bọt.

Hai người họ không ngờ đám người này lại không nói hai lời mà trực tiếp rút súng hướng về phía mình, dù hai người có bản lĩnh thì cũng không thể chống lại được thế này.

Tần Mặc quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh, nhưng anh không nói gì với họ.

Tần Mặc trực tiếp há to miệng, một luồng Long Ngâm Chi Nộ cực lớn từ miệng anh phát ra.

Tiếng rồng ngâm này không chỉ có tác dụng với các sinh vật trong mộ mà còn có tác dụng với người bình thường, sau khi cảm nhận được sức mạnh của Tần Mặc, tai bọn chúng bị chấn động đến mức ù đi.

Tần Mặc nhân cơ hội này rời khỏi vị trí cũ, không lâu sau anh đã xuất hiện bên cạnh gã đàn ông kia.

Tần Mặc trực tiếp đoạt lấy khẩu súng trong tay hắn rồi dí vào đầu hắn.

Người đàn ông đó lập tức run rẩy, hắn nuốt nước bọt nói với Tần Mặc: “Anh định làm gì?

Lẽ nào anh không màng đến tính mạng đồng đội của mình sao?

Nếu anh dám động vào tôi thì đồng đội của anh cũng tiêu đời đấy.” “Vậy thì để xem anh có trân trọng tính mạng của chính mình hay không, anh cảm thấy tính mạng của anh so với tính mạng của hai người họ thì bên nào đáng giá hơn, vả lại nếu tôi giải quyết được anh thì cũng có thể qua đó cứu hai người họ, anh nên biết tôi có bản lĩnh

đó.” Có lẽ lúc đầu đối phương thực sự không tin, nhưng vừa rồi anh đã lộ ra một chiêu.

Gã đàn ông nuốt nước bọt, thực lực của Tần Mặc quả thực vô cùng khủng bố.

“Chúng ta cũng không nhất thiết phải như thế này, có gì thì cứ từ từ nói, hay là anh cứ bỏ thứ trong tay xuống trước đã, thứ này thực sự quá nguy hiểm.” Tần Mặc lắc đầu: “Vừa rồi anh còn có thể cầm thứ này hướng về phía đồng đội của tôi, bây giờ tại sao tôi không thể dùng thứ này đối phó với anh chứ?

Vậy nên anh đừng có nói mấy lời vô ích đó với tôi nữa.” Tần Mặc cười nhạo một tiếng, nhìn chằm chằm vào đám người đang vây quanh.

“Các người mau bỏ súng trong tay xuống ngay, nếu không đừng trách tôi không khách khí.” Nói rồi Tần Mặc lại dùng súng dí mạnh vào đầu gã đàn ông, gã cũng triệt để sợ hãi, vội vàng nhìn những người khác.

“Các người còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau nghe lời anh ta.” Những người đó suy nghĩ một chút rồi gật đầu, sau đó chậm rãi hạ súng trong tay xuống.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại nhìn gã đàn ông trước mặt: “Đi ra ngoài cùng chúng tôi, ngoài ra bảo bọn họ chuẩn bị một chiếc xe.” Gã đàn ông nhíu mày: “Yêu cầu của anh đừng quá đáng quá, tôi sẵn sàng tha cho anh còn không được sao?

Anh bỏ súng xuống trước đi.” “Tôi thực sự quá hiểu loại người như anh rồi, nếu tôi thực sự bỏ súng xuống thì kết quả cuối cùng sẽ ra sao?

Cũng chưa biết chắc đâu.” Tần Mặc nói xong liền quay đầu nhìn

những người xung quanh: “Còn đứng đực ra đó làm gì?

Còn không mau đi chuẩn bị xe, lẽ nào các người thực sự muốn nhìn thấy đại ca của mình chết dưới tay tôi sao?” Tim của đám người đó đập thịch một cái, vội vàng gật đầu rồi xoay người rời khỏi nơi này.

Không lâu sau, bọn họ quả nhiên lái tới một chiếc xe, Tần Mặc nhìn gã đàn ông này: “Anh hãy đi cùng chúng tôi một chuyến đi.” Nói xong câu này, Tần Mặc lái xe đưa gã đàn ông cùng rời khỏi nơi đó.

Trên đường đi, Tần Mặc bảo Hạo Thiên Chân và Bàn Tử khống chế gã này, hắn không ngừng vùng vẫy nhưng vô dụng.

Bàn Tử đá một cái vào chân hắn: “Cái đồ chó chết này, lại còn dám đe dọa chúng ta!” Tần Mặc nhíu mày, quay đầu nhìn Tiền Sanh Đào ở ghế phụ.

Tình hình của Tiền Sanh Đào hiện tại quả thực không tốt lắm, vì vậy họ tuyệt đối không thể lãng phí thêm thời gian trên đường nữa.

Chương 360

Cứ như vậy, không lâu sau Tần Mặc đã đưa Tiền Sanh Đào về tiệm đồ cổ.

Tiền Sanh Đào lúc này đã hôn mê, Tần Mặc nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Hai người ở lại đây trông giữ gã này, nếu có những kẻ khác tìm đến gây phiền phức, hai người hãy lấy gã này ra đe dọa bọn chúng, tôi phải đưa Tiền Sanh Đào đến bệnh viện trước, tình trạng của cậu ta hơi nghiêm trọng." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau: "Được rồi, anh cẩn thận một chút." Tần Mặc đáp một tiếng rồi không nói gì thêm, sau đó lái xe chở Tiền Sanh Đào rời đi.

Trên đường đi, Tần Mặc bỏ lại chiếc xe giữa đường vì anh cảm thấy nếu lái chiếc xe đó đến bệnh viện sẽ rất dễ gây sự chú ý.

Không lâu sau, Tần Mặc đã đưa Tiền Sanh Đào đến một bệnh viện gần đó.

Tần Mặc gửi Tiền Sanh Đào vào bệnh viện, sau đó nhìn cậu ta: "Cậu cứ ở đây trước đi, tôi phải quay lại tiệm đồ cổ một chuyến." Tiền Sanh Đào lo lắng nhìn Tần Mặc, tuy nói cậu ta và Tần Mặc thực sự không có nhiều tình cảm nhưng dù sao Tần Mặc đã cứu cậu ta, nên cậu ta vẫn có chút sợ Tần Mặc sẽ gặp chuyện.

"Hay là anh cũng ở lại bệnh viện đi, đừng quay về đó nữa." "Như vậy không được, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân còn ở đó, cậu cứ yên tâm đi, ở đây sẽ không có ai làm gì cậu đâu." Nói rồi Tần Mặc rời đi, nhìn theo bóng lưng của anh, Tiền Sanh Đào thở dài nhưng cũng chẳng biết nói gì hơn.

Tần Mặc quay lại tiệm đồ cổ, quả nhiên thấy rất nhiều người

đang vây quanh cửa tiệm.

Lập tức Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhìn chiếc xe bên cạnh, dường như lúc quay lại anh đã lái chiếc xe khác tới.

Tần Mặc đưa mắt nhìn những người xung quanh: "Các người cũng thật là thú vị đấy." Kẻ cầm đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc, nhíu mày nói: "Mau thả đại ca của chúng tôi ra, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí." Tần Mặc nhướn mày: "Muốn lấy được đồ từ trong mộ từ tay tôi là chuyện không thể nào." Nói rồi Tần Mặc trực tiếp bước về phía trước, những người xung quanh căn bản không tin vào mắt mình, bọn chúng dùng súng tấn công Tần Mặc nhưng anh lại dễ dàng né được, thậm chí còn xuất hiện phía sau kẻ vừa nổ súng.

"Tôi đây trước giờ không phải hạng người tâm từ thủ nhuyễn." Nói rồi Tần Mặc đặt tay lên cổ kẻ đó, chưa kịp để hắn phản ứng, tiếng 'rắc' vang lên.

Ngay lập tức kẻ đó ngã gục xuống đất, không còn dấu hiệu sự sống.

Giải quyết xong kẻ này, Tần Mặc mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh quay đầu nhìn xung quanh.

Những kẻ bị Tần Mặc nhìn chằm chằm đều lùi lại phía sau, còn Tần Mặc thì bước về phía trước, đi vào tiệm đồ cổ.

"Nếu có ai dám xông vào tiệm đồ cổ của tôi thì chỉ có con đường chết." Những kẻ khác chỉ dám vây bên ngoài, không một ai dám xông vào.

Tần Mặc nhìn người của Uông gia trước mặt: "Anh nói xem, anh làm vậy để làm gì chứ?" Người của Uông gia này âm trầm lườm Tần Mặc, hắn không nói lời nào.

Tần Mặc cũng không muốn nói nhiều với hắn, dù sao đám người

bên ngoài cũng không dám vào.

“Hai người tạm thời cứ ở lại đây đi, đợi qua một thời gian nữa chúng ta sẽ đi điều tra chuyện liên quan đến Ngô Tam Gia.” Câu sau Tần Mặc nói với Hạo Thiên Chân, vì anh biết tính cách của Hạo Thiên Chân luôn khá bướng bỉnh, nếu không điều tra rõ ràng chuyện của Tam thúc thì anh ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Tần Mặc có chút bất lực lắc đầu nhưng cũng không nói gì thêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, một người mặc vest đi vào bên trong, Tần Mặc nhìn hắn cười lạnh một tiếng, ngay khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Tần Mặc trực tiếp biến mất.

Đến khi người đó phản ứng lại thì Tần Mặc đã kề dao găm vào cổ hắn.

“Chào anh Tần Mặc, tôi đến đây không phải để tìm phiền phức.” Tần Mặc nhướn mày, hạ dao găm xuống, nếu đối phương đã nói vậy thì anh sẽ lắng nghe xem hắn muốn gì.

“Nói đi.” Tần Mặc lại biến mất tại chỗ rồi xuất hiện trên chiếc ghế cách đó không xa.

“Anh Tần Mặc, chúng tôi không có ý gì khác.

Việc quấy rầy anh hai ngày qua là lỗi của chúng tôi, nhưng bất luận thế nào, người anh bắt hôm qua cũng là một người quản sự của Uông gia chúng tôi, vì vậy mong anh Tần Mặc có thể tha cho anh ta.” Tần Mặc cười lạnh, anh thực sự tò mò không biết người của Uông gia lấy đâu ra mặt mũi mà đến đây nói những lời này với mình?

“Được thôi, nếu anh đã nghĩ vậy thì tôi sẽ cho các người thêm một cơ hội nữa.

Tôi không hy vọng sau này người trong gia tộc các người lại xuất hiện gần tiệm đồ cổ của tôi nữa, nếu không đừng trách tôi không

khách khí.” Khi Tần Mặc nói những câu sau, giọng điệu vô cùng âm trầm.

Người đó vội vàng gật đầu, sau đó dẫn người đang bị trói trên ghế rời khỏi nơi này.

Nhìn theo bóng lưng của họ, Tần Mặc khẽ thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì nhíu mày nhìn Tần Mặc: “Cứ dễ dàng để bọn chúng đi như vậy sao?” Tần Mặc nhướn mày: “Tôi không muốn bọn chúng cứ vây quanh đây mãi, vả lại chúng ta không phải muốn đi điều tra chuyện của Ngô Tam Gia sao?

Bọn chúng ở đây nhất định sẽ làm mất thời gian của chúng ta.” Nghe Tần Mặc nói vậy, hai người mới nhìn nhau, thở dài gật đầu.

Nếu đã như vậy thì hai người họ sẽ nghe theo Tần Mặc, Tần Mặc đã nói không cần thiết phải làm căng với bọn chúng thì tạm thời họ sẽ không quản nữa.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân ở phía bên kia: “Chúng ta sẽ điều tra chuyện về ngôi mộ đó trong hai ngày tới, sau đó sẽ tìm kiếm xem có tung tích của Tam thúc anh không.” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

Thực ra sau khi trở về đây, tâm trạng của anh đã bình tĩnh lại nhiều, anh cảm thấy mình không có tư cách gì để bắt đám người Tần Mặc phải giúp mình điều tra, nhưng nếu Tần Mặc đã nói vậy thì coi như anh nợ Tần Mặc một ân tình.

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị nói tiếp với Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì đột nhiên có một người đi tới, Tần Mặc nhìn vào người đó.

“Đúng rồi, anh Tần Mặc, còn một chuyện nữa tôi muốn nói với các anh, nếu các anh muốn biết tin tức về Ngô Tam Gia thì tốt nhất nên đi Quảng Tây một chuyến.” Tần Mặc nheo mắt nhìn người trước

mặt, không cần nghĩ Tần Mặc cũng biết bọn chúng chắc chắn chẳng có ý tốt gì.

Ban đầu bọn chúng muốn đoạt lấy thứ trong tay anh, e rằng chính là muốn đi điều tra thông tin về Vân Thiên Cung.

Tuy nhiên lúc này, đừng nói là bọn chúng, ngay cả Tần Mặc cũng không hiểu rõ về Vân Thiên Cung này lắm.

Có lẽ chỉ có thể dựa vào những manh mối có trong tay mình mà thôi.

"Tất nhiên rồi, nếu anh Tần Mặc không muốn đi thì chúng tôi cũng không có gì để nói, nhưng ở đó thực sự có tin tức về Ngô Tam Gia, các anh tự mình xem mà quyết định." Gã đàn ông nói xong liền vội vàng quay người rời khỏi nơi này, vì khí thế trên người Tần Mặc thực sự quá mạnh khiến hắn có chút khó thở.

Sau khi hắn đi, Hạo Thiên Chân mới nhìn Tần Mặc, anh há miệng nhưng lại không nói gì, vì Hạo Thiên Chân luôn cảm thấy đây có thể là một cái bẫy.

Tần Mặc nhìn sắc mặt của Hạo Thiên Chân liền biết anh thực sự muốn điều tra cho rõ ràng.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, tôi sẽ giúp anh.

Nếu người đó đã nói manh mối ở Quảng Tây thì hai ngày này chúng ta sẽ tìm hiểu về các ngôi mộ cổ ở vùng Quảng Tây đó xem sao." Hạo Thiên Chân thở dài rồi đáp một tiếng.

Ngày hôm đó Hạo Thiên Chân nhận được một cuộc điện thoại rồi rời đi, Tần Mặc cũng không đi theo anh mà chỉ về Tần gia tra cứu thông tin liên quan đến Quảng Tây.

Tần Mặc phát hiện trong hồ sơ của Tần gia thực sự có ghi chép về một ngôi mộ ở Quảng Tây.

Ngôi mộ được ghi chép bên trong có tên là Kính Nhi Cung.

Nghe nói Kính Nhi Cung này đặc biệt quỷ dị, nhưng cụ thể quỷ dị ở chỗ nào thì không ai biết rõ.

Tần Mặc xem xét kỹ mô tả về ngôi mộ này, phát hiện ngay cả Tần gia thì những mô tả về ngôi mộ này cũng vô cùng ít ỏi.

Tần Mặc thở dài, sau đó anh hỏi những người làm trong gia tộc, họ nói với Tần Mặc rằng đám người Tần Hoài vẫn chưa quay về.

Còn về việc hai cha con nhà đó đi đâu, Tần Mặc hoàn toàn không quan tâm, nên anh cũng không nghĩ đến chuyện đó nữa mà rời đi quay lại tiệm đồ cổ của mình.

Sau đó Tần Mặc lại đi thăm Tiền Sanh Đào, tình hình của cậu ta hiện tại đã khôi phục được một chút nhưng vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nên Tần Mặc không thể đưa cậu ta xuất viện.

Tần Mặc dứt khoát trả rất nhiều tiền để cậu ta tiếp tục ở lại bệnh viện, đợi sau khi vết thương lành hẳn mới để cậu ta về.

Tần Mặc vừa đến tiệm đồ cổ đã thấy Hạo Thiên Chân đang đợi sẵn ở đó, lập tức anh nhướn mày.

Chương 361

"Về nhanh vậy sao, có điều tra được thông tin gì không?" Hạo Thiên Chân kích động gật đầu, anh không ngờ Tần Mặc lại thông minh đến mức biết anh đã điều tra được thông tin về Kính Nhi Cung ở Quảng Tây, lập tức anh nói cho Tần Mặc biết.

"Ở đó quả thực có một ngôi mộ, nghe nói bên trong có giấu một con Xà Mi Đồng Ngư.

Hơn nữa trong Cửu Môn của chúng ta từng có một môn từng tiến vào ngôi mộ đó, đáng tiếc là đối phương đã thất bại thảm hại ở đó." Tần Mặc có chút kinh ngạc: "Người của các anh cũng từng qua đó sao?" Hạo Thiên Chân đáp một tiếng: "Quả thực là vậy, hơn nữa nơi đó đặc biệt nguy hiểm, ngay cả người của Cửu Môn chúng tôi cũng không cách nào xông ra được." "Tần Mặc, bất kể thế nào thì chuyến đi Quảng Tây này tôi nhất định phải đi, nếu anh không muốn đi tôi cũng sẽ không ép anh." Tần Mặc đảo mắt trắng, Hạo Thiên Chân này rốt cuộc nghĩ gì vậy chứ?

"Yên tâm đi, tôi sẽ đi cùng anh, hơn nữa nếu bên dưới thực sự nguy hiểm như vậy, với năng lực của một mình anh e rằng căn bản không thể qua nổi đâu." Tần Mặc lắc đầu, Hạo Thiên Chân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Lúc này Bàn Tử bên trong cũng trực tiếp bước ra, nhìn hai người họ.

"Tôi cũng muốn đi cùng hai người." Tần Mặc im lặng một hồi, Tần gia cũng có ghi chép về nơi đó, nhưng ngay cả Tần gia cũng cảm thấy nơi đó khá nguy hiểm, e rằng hai người họ cũng chưa chắc có thể bình an vô sự trở ra.

“Anh đừng đi thì hơn, tôi và Hạo Thiên Chân đi là được rồi, nơi đó thực sự rất nguy hiểm, nếu không phải vì Hạo Thiên Chân đặc biệt muốn tra tin tức của Tam thúc anh ấy thì tôi cũng không đưa anh ấy theo.” “Anh nói bậy gì vậy?

Dù sao đi nữa mọi người chúng ta đều là một thể, sao tôi có thể bỏ mặc hai người để hai người tự đi đến nơi nguy hiểm như vậy được?” Bàn Tử nhíu mày nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc im lặng một hồi rồi đột nhiên bật cười gật đầu: “Được rồi, chúng ta quyết định như vậy đi.” Tần Mặc không nói thêm gì với hai người họ nữa.

Tần Mặc đi vào trong cửa hàng đồ cổ thu dọn một chút đồ đạc của mình.

“Hai người các anh cũng đi bổ sung đồ đạc để xuống mộ đi.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử gật đầu không nói thêm gì, lập tức rời khỏi đó.

Nhìn bóng lưng hai người, Tần Mặc khẽ thở phào một hơi.

Lần này nhất định sẽ rất nguy hiểm, nếu không đám người Uông gia cũng không từ bỏ việc cướp đoạt đồ vật trong tay anh mà lại muốn anh đi một mình.

Nhưng dù thế nào đi nữa, anh và Hạo Thiên Chân là bạn bè, vả lại nơi đó nguy hiểm như vậy, đồng nghĩa với việc có thể có thông tin hữu ích cho họ.

Hơn nữa biết đâu anh còn có thể tìm được bảo vật gì đó từ bên trong, nên Tần Mặc cảm thấy mình nhất định phải đi một chuyến.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Tần Mặc tĩnh lặng chờ đợi.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử mới đến chỗ Tần Mặc, họ đã chuẩn bị sẵn sàng những thứ cần thiết để vào mộ.

Tần Mặc đưa mắt nhìn hai người bọn họ: “Hai anh đã nghĩ kỹ

chưa, lần này thực sự rất nguy hiểm, nếu thật sự đi cùng tôi thì rất có khả năng sẽ mất mạng ở đó." "Thì đã sao chứ?

Chúng tôi căn bản không sợ." Hai người nhìn nhau rồi cười với Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, nếu họ đã nói vậy thì anh sẽ đưa họ đi cùng.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, sau đó họ lái xe hướng về phía Quảng Húc.

Không lâu sau, xe của họ dừng lại dưới chân một ngọn núi.

Tần Mặc nhìn lên ngọn núi này, chân mày lập tức nhíu lại.

Anh có thể cảm nhận được ngọn núi này có chút khác thường, dường như bên trong ẩn chứa một luồng sức mạnh thần bí.

Nhưng Tần Mặc cũng biết họ đã đến đây rồi thì không cần thiết phải lùi bước, nên anh quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Chúng ta đi thôi." Hai người gật đầu, cùng Tần Mặc rời khỏi xe.

Ba người cùng nhau đi lên núi, chẳng bao lâu đã đến lưng chừng núi.

Tần Mặc quan sát xung quanh, đúng lúc này, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng động bên cạnh, ánh mắt lập tức nheo lại: "Cẩn thận một chút, nơi này không đơn giản đâu." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhíu mày, lúc này hệ thống cũng trực tiếp nhắc nhở Tần Mặc: 【Đinh, phát hiện sinh vật rừng rậm, xin hãy lập tức đánh giết.】 Tần Mặc quay đầu nhìn quanh, không biết sinh vật rừng rậm này rốt cuộc là thứ gì?

Một lát sau, đột nhiên có thứ gì đó quất thẳng về phía Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc lập tức xuất hiện trước mặt Hạo Thiên Chân, rút Thất Tinh Kiếm ra chém mạnh vào bóng đen đó.

Bóng đen trực tiếp bị Tần Mặc chém đứt, lúc này anh mới nhìn rõ đối phương: "Dây leo sao?" Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nếu đoán không lầm thì trong núi này chắc chắn có thứ gì đó, nếu không dây leo này sẽ không sinh trưởng nhanh như vậy, lại còn có ý thức riêng.

Lúc này, những sợi dây leo đó lùi lại phía sau, tiếp theo có một sợi dây leo đặc biệt to lớn uốn cong thân mình, dường như đang nhìn chằm chằm vào Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn vào sợi dây leo đó, cười lạnh: "Tôi khuyên ngươi tốt nhất nên rút lui mau, nếu không đừng trách tôi ra tay giải quyết." Không biết sợi dây leo đó có nghe hiểu lời Tần Mặc không, nhưng nó trực tiếp vung vẩy các nhánh cây, lao tới tấn công anh.

Tần Mặc hừ lạnh, nếu nó đã làm vậy thì anh cũng không cần nương tay: "Cuồng Phong Nhận!" Một luồng gió lớn như lưỡi đao chém về phía sợi dây leo cách đó không xa.

Sợi dây leo đó khá yếu ớt, bị Tần Mặc chém trúng liền đứt lìa ngay lập tức.

Tần Mặc cười lạnh, chỉ dựa vào dây leo mà muốn giữ chân họ ở đây sao?

Nhưng lúc này, vô số dây leo từ xung quanh vây công tới.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy cảnh này thì trợn tròn mắt, hai người nhìn nhau rồi vội vàng chạy đến đứng tựa lưng vào Tần Mặc.

Tần Mặc quay đầu nhìn họ: "Hai anh tự cẩn thận một chút, tôi sẽ nhanh chóng giải quyết nó." Tần Mặc có thể cảm nhận được năng lượng trên sợi dây leo to nhất kia khá mạnh, nếu đoán không lầm, chính nó đang điều khiển các dây leo xung quanh sinh trưởng.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đáp lời, Tần Mặc đã nói vậy thì họ sẽ cẩn thận hơn.

Tần Mặc nhìn chằm chằm sợi dây leo to nhất, nó căn bản không lao đến tấn công anh mà chỉ điều khiển những sợi dây leo nhỏ xung quanh.

Rất nhiều dây leo như những mũi kiếm đâm về phía Tần Mặc, anh hừ lạnh một tiếng: "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện quanh Tần Mặc, những sợi dây leo lao đến gần đều bị cuốn vào và bị nghiền nát thành từng mảnh vụn.

Tần Mặc nhướng mày, sau đó anh nhìn thẳng vào sợi dây leo lớn nhất, lao vụt về phía nó.

Những sợi dây leo nhỏ xung quanh lập tức tạo thành một cái lồng muốn nhốt Tần Mặc vào giữa, nhưng anh chỉ lắc đầu, há miệng phát ra một tiếng long ngâm vang dội.

Trong không khí xuất hiện một đạo long ảnh mờ ảo, đạo long ảnh này trực tiếp húc vào cái lồng xung quanh, khiến nó vỡ tan trong nháy mắt.

Tần Mặc lần nữa ngưng tụ sức mạnh, một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt: "Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc tung thủ ấn ra, nó nhanh chóng lao đến cạnh sợi dây leo to lớn kia.

Sợi dây leo đặc biệt thô đó điều khiển những sợi dây nhỏ vây quanh Tần Mặc.

Tần Mặc không ngờ mình vừa giải quyết xong đám dây leo này thì lại có đám khác ùa ra, xem ra đúng là không đơn giản: "U Minh Bạo Liệt!" Tần Mặc lại đánh thẳng vào đám dây leo, khiến chúng nổ tung một lần nữa.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Mặc xuất hiện cạnh sợi dây leo đặc

biệt thô kia, vung Thất Tinh Kiếm chém mạnh lên thân nó.

Trên sợi dây leo lập tức xuất hiện một vết hằn, nhưng nó không hề bị đứt lìa.

Tần Mặc nhíu mày, hiện tại anh đang ở rất gần nó, tấn công lúc này là tốt nhất, nếu bỏ lỡ cơ hội chắc chắn sẽ lãng phí rất nhiều thời gian: "Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện phía trên đầu Tần Mặc, lao thẳng vào sợi dây leo.

Con đại bàng húc mạnh khiến sợi dây leo đứt thêm một đoạn.

Tần Mặc chợt nghĩ ra điều gì, nhìn đám dây leo trước mặt cười lạnh: "Đám dây leo các ngươi chắc là thuộc hệ Mộc nhỉ, đã là vật hệ Mộc thì chắc chắn là rất sợ lửa." Nói đoạn, Tần Mặc quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở phía xa: "Hai anh dùng lửa để đối phó với đám dây leo xung quanh đi." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu, Tần Mặc đã chỉ chiêu rồi, nếu họ không làm gì thì thật quá đần độn.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một ngọn lửa khổng lồ xuất hiện bao quanh anh ở giữa.

Có lẽ vì Tần Mặc đã truyền long khí vào ngọn lửa nên nó dần hình thành một con cự long: "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa lao thẳng về phía sợi dây leo to lớn, khiến nó không ngừng lùi lại phía sau.

Chương 362

Nó muốn điều khiển đám dây leo nhỏ che chắn phía trước nhưng căn bản vô dụng, vì đám dây leo nhỏ không chịu nghe lời nó nữa.

Dẫu sao chúng là thực vật hệ Mộc, thực sự rất sợ lửa.

Sợi dây leo không còn cách nào khác, chỉ có thể né tránh ngọn lửa của Tần Mặc, nhưng chẳng bao lâu sau, ngọn lửa đã vây hãm nó ở giữa.

Sợi dây leo này không thể thoát ra được nữa, nó nhìn ngọn lửa xung quanh rồi cân nhắc một chút, sau đó phun ra rất nhiều chất lỏng màu xanh lá cây về phía ngọn lửa.

Chất lỏng rơi vào khiến ngọn lửa yếu đi một chút, nhưng không hề bị dập tắt.

Bởi vì đây là Thiên Hỏa do Tần Mặc ngưng tụ, lại còn mang theo một tia khí tức của anh, nó không thể chống lại là chuyện bình thường.

Tần Mặc thấy vậy cười lạnh một tiếng, lắc đầu, rồi điều khiển ngọn lửa áp sát sợi dây leo hơn nữa.

Sợi dây leo hiện giờ đã hết cách, thân mình nó không ngừng bốc lên khói trắng, nếu đoán không lầm thì đó chính là hơi nước trong cơ thể nó.

Chẳng bao lâu nữa, hơi nước của nó sẽ bị Tần Mặc thiêu rụi.

Tần Mặc chú ý quan sát, anh biết sợi dây leo này không cầm cự được lâu nữa.

Quả nhiên, hơi nước trên thân nó hoàn toàn biến mất dưới sức nóng của Thiên Hỏa, thân thể nó trở nên khô khốc.

Tần Mặc cho ngọn lửa áp sát vào giữa hơn.

Vốn dĩ thân thể đã khô héo, khi ngọn lửa chạm vào, nó liền bùng cháy dữ dội.

Tần Mặc thấy cảnh đó liền cười nhạo một tiếng, biết thế này thì lúc nãy việc gì phải cố chấp?

Tần Mặc không hề có chút lòng thương hại nào đối với sợi dây leo này, chỉ quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở phía bên kia, họ đang bị đám dây leo làm cho khá chật vật.

Tần Mặc đi tới cạnh hai người, dùng khí thế của mình áp chế đám dây leo, sau đó thiêu rụi toàn bộ bọn chúng.

Nếu có người qua đường nào đi ngang qua đây, rất có thể sẽ bị đám dây leo này tấn công, nên Tần Mặc cảm thấy nếu giải quyết được thì nên ra tay.

Sau khi giải quyết xong, Tần Mặc khẽ thở phào, trong mắt thoáng hiện vẻ cười lạnh.

Lúc này hệ thống cũng thông báo: 【Đinh, đánh giết sinh vật rừng rậm thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Không ngờ phần thưởng lần này lại hậu hĩnh như vậy.

Tần Mặc biết hiện tại không có thời gian để trì hoãn ở đây, nên quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Được rồi, chúng ta mau đi tiếp thôi, ngọn núi này thực sự có chút khác thường, nếu không đám dây leo này đã không đáng sợ đến thế." Bàn Tử nhíu mày nhìn Tần Mặc: "Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?

Tại sao đám dây leo này lại đột nhiên tấn công chúng ta, tốc độ sinh trưởng của chúng cũng quá kinh khủng rồi." Tần Mặc nhướng mày: "Các anh không phải đã nói rồi sao?

Trên núi này có mẩu gỗ đó, nếu tôi đoán không lầm thì trong mộ huyệt đó chắc chắn có từ trường, những sinh vật này chính là do chịu ảnh hưởng của từ trường nên mới biến thành như vậy." Tất nhiên, tất cả chỉ là suy đoán của Tần Mặc, anh cũng không chắc mình đúng hay sai.

Nhưng dù sao đi nữa, hiện tại họ đã giải quyết xong đám dây leo, phải tiếp tục tiến về phía trước.

Hai người gật đầu không nói thêm gì, ba người cùng nhau đi tiếp, nhưng đường núi khá khó đi, cộng thêm việc đối phó với đám dây leo lúc nãy đã tiêu tốn không ít thời gian nên trời đã bắt đầu tối.

"Hôm nay chúng ta tạm nghỉ ngơi ở đây đi." Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Thực tế Tần Mặc có thể đi đường trong đêm, dù gặp phải sinh vật gì anh cũng không sợ, nhưng anh hơi lo lắng cho hai người họ.

Hai người nghe Tần Mặc nói vậy liền gật đầu: "Được thôi." Lúc này Tần Mặc lấy từ trong người ra một ít đồ ăn, bao gồm cả vịt quay, đồ nướng các loại.

Thấy vậy, Bàn Tử không nhịn được xoa xoa tay, ánh mắt rạng rỡ niềm vui: "Tôi biết ngay là anh chắc chắn sẽ mang theo nhiều đồ ăn ngon mà, quả nhiên tôi đoán không sai." Tần Mặc nhướng mày, thực ra đây là những thứ anh mua sẵn từ các tiệm đồ nướng và vịt quay, may mà không gian của anh có thể giữ nhiệt nên chúng mới trông thơm phức như vậy.

"Mau ăn đi." Nói xong Tần Mặc đặt đồ ăn xuống đất.

Sau khi ăn xong, ba người ai nấy về lều của mình nghỉ ngơi.

Tần Mặc nhắm mắt lại, dùng khí của mình để cảm nhận xung quanh, nhưng không nhận được phản hồi nào.

Hoặc là nơi này không có bảo vật nào liên quan đến anh, hoặc là nó đã bị ngăn cách.

Nhưng dù thế nào đi nữa, hành động lần này của họ có liên quan mật thiết đến Vân Thiên Cung, Tần Mặc cảm thấy dù nơi này có bảo vật gì thì trong Vân Thiên Cung nhất định cũng sẽ có.

Vì vậy anh nhất định phải lấy được thứ bên trong đó.

Sáng sớm hôm sau ba người thức dậy, Tần Mặc dẫn họ tiếp tục đi tới.

Không lâu sau, họ đã đến Kính Nhi Cung.

Xung quanh toàn là những đống đá đổ nát, Tần Mặc đi về phía Kính Nhi Cung, nhìn thấy lối vào một cái hang, anh lấy đèn pin soi xuống dưới.

Thấy bên dưới sâu không thấy đáy, Tần Mặc nhướng mày, quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Phía dưới này e là không đơn giản, hai anh cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đương nhiên hiểu rõ, thực lực của hai người so với Tần Mặc kém hơn một chút, nếu họ không cẩn thận mà để liên lụy đến Tần Mặc thì không hay.

Tần Mặc không nói nhiều với họ, chỉ thả một sợi dây thừng xuống: "Đợi lát nữa tôi xuống trước, hai anh theo sát sau tôi." Bàn Tử có chút lo lắng kéo cánh tay Tần Mặc: "Hay là để tôi xuống trước đi, không thể lần nào cũng để anh xông lên phía trước được, vả lại dưới này chắc chắn rất nguy hiểm, lỡ anh bị thương thì không tốt." Tần Mặc bất lực nhìn Bàn Tử: "Chuyện đó sao có thể chứ?

Với lại, nếu ngay cả tôi cũng bị thương thì nói gì đến hai anh, nên anh đừng nói mấy lời vô ích đó nữa, để tôi xuống trước là được." Bàn Tử thở dài nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân cũng vỗ vai Bàn

Tử: "Thôi bỏ đi." Suy nghĩ một chút, Hạo Thiên Chân lại nhìn Tần Mặc nói: "Vậy anh nhất định phải cẩn thận đó, dù thế nào anh cũng không được để bị thương, nếu anh gặp chuyện gì dưới đó, tôi sẽ không thể tha thứ cho mình." Nếu không phải vì muốn điều tra chuyện của Ngô Tam Gia, Tần Mặc cũng không cần phải đến nơi này.

Tần Mặc mỉm cười: "Yên tâm đi." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp đu dây xuống dưới, chẳng bao lâu sau đã tới một vách đá bên cạnh.

Thấy bên dưới hoang tàn như vậy, Tần Mặc đáp xuống, sau đó giật dây thừng ra hiệu cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử leo xuống theo.

"Giờ chúng ta đi hướng nào đây?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn Tần Mặc, anh nhíu mày nhìn xuống dưới: "Chúng ta e là không thể tiếp tục đi hướng đó, nơi này sụp đổ quá nghiêm trọng, chúng ta tìm lối vào khác xem sao." Trong mắt Hạo Thiên Chân và Bàn Tử hiện rõ vẻ lo lắng: "Tôi luôn cảm thấy trong này có gì đó nguy hiểm." Tần Mặc cười nhìn Hạo Thiên Chân: "Đó là điều chắc chắn, nhưng hai anh yên tâm đi, những mộ huyệt nguy hiểm hơn trước đây chúng ta đều đã vượt qua rồi, huống hồ là nơi này." Hai người thở dài gật đầu, đã vậy thì họ cứ đi theo Tần Mặc mà xông pha thôi.

Tần Mặc quan sát một lát rồi tìm thấy một lối vào, sau đó họ theo lối đó tiếp tục đi xuống.

Không lâu sau họ đã xuống đến đáy.

Tần Mặc nhìn quanh, thấy trên mặt đất có vài xác chết, anh nhíu mày nhưng không nói gì.

Sau khi quan sát một lát, Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Những cái xác này chắc là đã bị ai đó di chuyển." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đáp lời, họ không nói nhiều với Tần Mặc mà bắt đầu quan sát các công trình kiến trúc xung quanh.

“Xem ra kiến trúc này đã có từ rất lâu rồi, có vài chỗ đã hư hại thành ra thế này.” Bàn Tử vừa nói vừa vuốt cằm quan sát kỹ lưỡng, một lát sau anh ta chạm vào một bức tường, nhưng không cẩn thận giẫm phải thứ gì đó.

Lúc này, từ trên không trung lập tức truyền đến tiếng ầm ầm, Tần Mặc nhíu mày, một tảng đá lao về phía Hạo Thiên Chân cách đó không xa, Tần Mặc vội vàng chộp lấy cánh tay Hạo Thiên Chân, dùng lực kéo mạnh sang một bên.

Hạo Thiên Chân suýt nữa đã va vào tảng đá bên cạnh, may mà phản ứng của Tần Mặc nhanh, kịp thời làm đệm thịt cho cậu.

“Sao rồi?” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân hỏi han, Hạo Thiên Chân xua tay: “Không sao đâu, có anh chắn ở đây, tôi sao có thể bị thương được chứ?” Hạo Thiên Chân thở dài, vẻ mặt đầy hối lỗi.

Tần Mặc gật đầu, sau đó quay sang nhìn Bàn Tử: “Bàn Tử anh cẩn thận một chút, đừng có đụng vào cơ quan nào nữa.” Bàn Tử ho khan một tiếng, anh biết nơi này thực sự khá nguy hiểm, nếu đụng vào cơ quan nữa sẽ rất dễ làm sụp đổ các kiến trúc xung quanh.

Đúng lúc này, tiếng hệ thống của Tần Mặc lại vang lên: 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức đánh giết.】 Ánh mắt Tần Mặc hiện lên vẻ cảnh giác, anh quay đầu nhìn quanh và nhanh chóng nhìn thấy một kiến trúc cách đó không xa.

Chương 363

"Cái kiến trúc kia kìa." Hạo Thiên Chân cũng phát hiện ra nên trực tiếp đi về phía đó: "Đây chắc là Hồng Lý Chi Lân nhỉ?" Hồng Lý Chi Lân nhìn Tần Mặc, anh gật đầu, chắc là vậy rồi.

Nhưng thứ hệ thống vừa nhắc nhở là cái này sao?

Đang lúc Tần Mặc nghi hoặc thì lớp đá trên người Hồng Lý Chi Lân trước mặt bắt đầu bong tróc ra, lòng Tần Mặc chùng xuống, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng vội vàng chạy đến cạnh anh.

"Tôi lại gây họa nữa à?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc hỏi.

Tần Mặc nhướng mày: "Nếu tôi không đoán sai, chúng ta chỉ có cách đánh bại thứ này mới có thể đi tiếp, nếu không có lẽ sẽ không có đường ra." Nói đoạn, Tần Mặc nhìn xung quanh, anh vừa quan sát qua nên cảm thấy suy đoán của mình không sai.

Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Nếu nói vậy thì hình như tôi cũng không làm gì sai." Hạo Thiên Chân đảo mắt, vỗ Bàn Tử một cái: "Anh nghĩ cái gì vậy?

Dù sao đi nữa, rõ ràng là do anh mới kích hoạt cơ quan." Bàn Tử ho khan một tiếng với Hạo Thiên Chân, lời này cũng không sai nên anh không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc không nói nhiều với họ, chỉ chú tâm nhìn Hồng Lý Chi Lân phía trước.

Không lâu sau, Hồng Lý Chi Lân đột nhiên lao thẳng về phía Tần Mặc, anh giật mình rút Thất Tinh Kiếm ra.

Thất Tinh Kiếm chắn trước mặt Hồng Lý Chi Lân, khí thế trên người Tần Mặc ép nó phải lùi lại phía sau.

Sau khi đứng vững, nó đưa mắt nhìn ba người Tần Mặc: "Ai đã đánh thức ta?" Bàn Tử nuốt nước bọt, lo lắng nhìn Hồng Lý Chi Lân, cái thứ này có ý gì vậy?

"Là tôi đã mở cơ quan." Hồng Lý Chi Lân nhìn Bàn Tử rồi lắc đầu: "Không phải ngươi." Nói xong, nó nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa, nó khóa chặt ánh mắt vào Tần Mặc: "Là ngươi." Trong mắt Hồng Lý Chi Lân hiện lên vẻ chấn kinh, nó nhìn Tần Mặc bằng ánh mắt như đã từng quen biết.

Tần Mặc thấy vậy liền nhướng mày nhưng không nói gì, chỉ giơ Thất Tinh Kiếm trong tay lên: "Chúng tôi đến đây muốn lấy một thứ, mong ngươi nhường đường." Hồng Lý Chi Lân cười nhạt nói với Tần Mặc: "Đó là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Ngay cả khi ngươi là người đánh thức ta, các ngươi cũng chỉ có thể dừng bước tại đây." Tần Mặc nghe vậy gật đầu: "Đã như vậy thì không còn gì để thương lượng nữa." Nói đoạn, Tần Mặc phóng ra khí thế của mình.

Hồng Lý Chi Lân cảm nhận được khí thế trên người Tần Mặc nên trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác, cứ thế trừng trừng nhìn anh: "Tôi khuyên ngươi tốt nhất đừng có tìm rắc rối ở đây, nếu ngươi mau chóng rời đi thì sẽ không phải bị thương, vả lại thứ bên trong này không phải kẻ mà ngươi có thể đụng vào đâu." Tần Mặc lại lắc đầu.

Theo lời đối phương nói thì đúng là anh đã đánh thức nó, nhưng dù vậy anh cũng có thể phong ấn nó tại đây.

Thấy Tần Mặc không chịu đi, Hồng Lý Chi Lân gật đầu: "Đã vậy thì đừng trách ta không khách khí với ngươi." Nói xong, Hồng Lý Chi Lân lập tức lao thẳng về phía Tần Mặc, anh cười lạnh, đã thế thì không cần nói nhảm nữa.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, khoảnh khắc tiếp theo, một nguồn

năng lượng khổng lồ bùng phát từ người anh, đồng thời trước mặt cũng xuất hiện một phong nhận: "Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc tung chiêu này về phía Hồng Lý Chi Lân, nó liền bắt chéo hai tay trước mặt, đồng thời trên người cũng hiện lên một nguồn năng lượng huyền diệu.

Tần Mặc nhướng mày, năng lượng trên người Hồng Lý Chi Lân so với anh thì yếu hơn một chút, nên anh căn bản không sợ.

Hồng Lý Chi Lân lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn lại nó, mới phát hiện trên tay nó đã xuất hiện một vết thương, chắc hẳn là do kỹ năng lúc nãy của anh gây ra.

"Trên người ngươi thực sự có nguồn năng lượng khiến ta thấy sợ hãi, nhưng nếu ta thực sự muốn đồng quy vu tận với các ngươi thì ngươi cũng chẳng được lợi lộc gì đâu." Tần Mặc nhún vai vẻ không quan tâm, nói thật lòng anh chẳng sợ chút nào: "Đã vậy thì đừng trách tôi." Nói xong, Hồng Lý Chi Lân lao thẳng tới, Tần Mặc cười lạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng gió lớn xuất hiện trước mặt anh: "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Luồng gió lốc cuốn Hồng Lý Chi Lân vào trong.

Tuy nhiên, cường độ cơ thể của nó vẫn có thể chống chịu được luồng gió này.

Không lâu sau, nó gầm lên một tiếng, từ người bùng phát ra một luồng khí lưu, luồng khí lưu này lấy nó làm trung tâm tán ra xung quanh.

Luồng gió lốc trực tiếp bị khí lưu trên người nó đánh tan.

Sau khi giải quyết xong trận gió, Hồng Lý Chi Lân mới thở phào nhẹ nhõm, nó lại nhìn Tần Mặc, anh cũng nhìn thấy ánh mắt của nó.

Nhưng Tần Mặc chẳng buồn nói nhiều, chỉ nhìn đám đá xung

quanh, hễ xung quanh có nhiều vụn đá thế này thì kỹ năng nội đao của anh chẳng phải có thể phát huy sức mạnh cực lớn sao?

Sau khi suy nghĩ kỹ, Tần Mặc nhìn Hồng Lý Chi Lân, khoảnh khắc tiếp theo, những tảng đá xung quanh bắt đầu rung chuyển: "Phi Sa Tẩu Thạch!" Những tảng đá tụ lại thành một khối đá cực lớn, mang sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Sau khi cảm nhận được, Hồng Lý Chi Lân hừ lạnh nhìn Tần Mặc: "Có lẽ kỹ năng này đối với kẻ khác thì có tác dụng, chỉ tiếc là ngươi lại dùng nó lên người ta." Tần Mặc chẳng buồn đôi co với nó, chỉ điều khiển những tảng đá xung quanh húc thẳng vào Hồng Lý Chi Lân.

Đá nhanh chóng lao tới trước mặt, Hồng Lý Chi Lân trực tiếp đưa tay ra chống đỡ, sau đó tảng đá dần biến thành một luồng năng lượng đi vào cơ thể nó.

Tần Mặc thấy cảnh này liền nhướng mày, trong mắt hiện lên nụ cười nhạt: "Đúng là không dễ dàng gì." Chỉ tiếc là đỡ được một chiêu này không có nghĩa là đỡ được các chiêu khác.

Ngay khi Hồng Lý Chi Lân đang đắc ý, Tần Mặc lại ngưng tụ ra một thủ ấn: "Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn đánh thẳng về phía Hồng Lý Chi Lân, nó không nói nhảm mà tụ lực dùng một tảng đá để ngăn chặn năng lượng này của Tần Mặc.

Năng lượng không đánh trúng người nó mà chỉ làm tảng đá trước mặt vỡ vụn.

Sau khi tảng đá biến thành bụi cám, nó trực tiếp che khuất tầm nhìn của Hồng Lý Chi Lân, nó nhíu mày, chưa kịp phản ứng thì Tần Mặc đã xuất hiện ngay bên cạnh: "Đã muộn rồi." Nói đoạn, Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm chém mạnh lên người nó, lớp vảy trên người nó lập tức nổ tung.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, sau đó lùi lại phía sau tạo khoảng cách, khiến Hồng Lý Chi Lân không còn cơ hội tấn công anh nữa: "U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, đồng thời tỏa ra một nguồn năng lượng mạnh mẽ.

Cảm nhận được sức mạnh bên trong quả cầu đó, Hồng Lý Chi Lân hiện rõ vẻ kinh hoàng.

Nó nhìn Tần Mặc đầy u ám, anh cũng nhìn thấy ánh mắt đó nhưng không nói gì, hễ anh đã đánh thức nó thì cứ giải quyết nó luôn đi.

Ban đầu Tần Mặc thực sự nghĩ do Bàn Tử chạm vào cơ quan nên nó mới tỉnh dậy, giờ xem ra có vẻ không phải như vậy.

Quả cầu khổng lồ này lao thẳng về phía Hồng Lý Chi Lân.

Hồng Lý Chi Lân dứt khoát vớ lấy một khối đá bên cạnh, tước nó thành một thanh kiếm.

Thanh kiếm này đâm thẳng vào quả cầu của Tần Mặc, chẻ nó làm đôi.

Ngay khi Hồng Lý Chi Lân tưởng rằng đã giải quyết xong, quả cầu đột nhiên nổ tung.

Toàn bộ sức mạnh vụ nổ đánh thẳng vào người Hồng Lý Chi Lân khiến nó ngã gục xuống đất.

Tuy nhiên, Hồng Lý Chi Lân nhanh chóng điều chỉnh lại, nó đứng dậy trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt đó nhưng không nói gì nhiều.

Anh tung một cú đá quét lao về phía đối phương, Hồng Lý Chi Lân vội vàng lùi lại một khoảng.

Sau khi ổn định thân hình, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tần Mặc không phí lời, chỉ ngưng tụ ra một con đại bàng.

"Ưng Kích Trường Không!" Con đại bàng lao về phía Hồng Lý Chi Lân, đòn tấn công nhanh chóng đánh trúng khiến năng lượng của sinh vật này tiêu hao đi một phần.

Hồng Lý Chi Lân có chút phiền muộn nhìn Tần Mặc, lúc này anh mỉm cười nói: "Để tụ tập được thân thể này chắc cũng chẳng dễ dàng gì, tôi khuyên ngươi tốt nhất đừng cản đường ở đây nữa." Hồng Lý Chi Lân lắc đầu, việc có cản đường hay không không phải do nó quyết định.

Ý chí trong đầu bắt nó phải kháng cự Tần Mặc, nó chỉ có thể làm thế.

Tần Mặc gật đầu, nếu đã vậy thì không cần nói nhảm nữa.

Chương 364

Anh một lần nữa ngưng tụ năng lượng rót vào thanh kiếm trong tay.

Tần Mặc giơ cao Thất Tinh Kiếm, chém mạnh về phía Hồng Lý Chi Lân.

Nó dùng thanh kiếm đá chắn trước mặt, nhưng ngay khi Thất Tinh Kiếm chém xuống, kiếm đá trực tiếp vỡ vụn.

Tần Mặc thừa cơ đạp mạnh một nhát vào người Hồng Lý Chi Lân.

Trên người nó vốn đã có vết nứt, bị Tần Mặc giẫm lên, vết nứt lập tức trở nên nghiêm trọng hơn.

Tần Mặc lùi ra xa và nhanh chóng huyễn hóa ra một con hổ.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Lúc mới bắt đầu sử dụng kỹ năng này, tốc độ của Tần Mặc không nhanh như vậy, nhưng hiện tại năng lực của anh đã thăng tiến rất nhiều.

Con mãnh hổ lao vút về phía Hồng Lý Chi Lân.

Thấy sức mạnh của con hổ, Hồng Lý Chi Lân bắt đầu lo lắng nhưng chỉ biết cắn răng chống đỡ.

Con hổ nhanh chóng áp sát, Hồng Lý Chi Lân nắm chặt nắm đấm đánh liên tiếp vào nó khiến thân hình mãnh hổ dần trở nên hư ảo.

Nhưng khi Hồng Lý Chi Lân kịp phản ứng thì phát hiện nắm đấm của mình dường như sắp tan vỡ.

Nắm đấm này nó mới huyễn hóa ra, chẳng lẽ lại bị Tần Mặc giải quyết nhanh như vậy sao?

Tần Mặc nhìn thấy thần sắc của đối phương liền cười lạnh một tiếng, anh thúc giục con mãnh hổ kết thúc trận đấu nhanh hơn.

Tần Mặc gầm lên một tiếng, con hổ nổ tung ngay lập tức.

Trên người Hồng Lý Chi Lân vốn đã có vết nứt, lại bị vụ nổ đánh trúng khiến trước ngực xuất hiện một cái lỗ lớn.

Tuy nhiên, thân thể nó vốn là do đá tụ tập lại nên dù có lỗ hổng cũng không bị thương.

Hồng Lý Chi Lân quan sát xung quanh, thấy mấy tảng đá gần đó liền lao tới, nhấc bổng chúng lên rồi nhét vào lồng ngực mình.

Cái lỗ hổng đó dần dần liền lại.

Tần Mặc thoáng hiện vẻ kinh ngạc, xem ra con Hồng Lý Chi Lân này không hề đơn giản.

Nhưng thì đã sao?

Tần Mặc không nói nhảm nữa mà áp sát, đâm mạnh một kiếm.

Hồng Lý Chi Lân vội né tránh, thanh kiếm đâm trúng tảng đá bên cạnh.

Thấy có cơ hội, nó vung tay định đánh Tần Mặc, nhưng anh đã nhanh chân đạp gãy cánh tay nó vừa huyễn hóa ra.

Tần Mặc rút mạnh Thất Tinh Kiếm về, rồi từ trên cao chém xuống.

Nhát kiếm này trúng ngay đầu Hồng Lý Chi Lân, tạo ra một vết nứt lớn.

Nó vội vã lùi lại, nhận ra Tần Mặc không dễ đối phó.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Hồng Lý Chi Lân còn chưa kịp phản ứng, một thanh đại kiếm đặc biệt khổng lồ đã xuất hiện trước mặt Tần

Mặc.

Thanh kiếm này chứa đựng khí tức của anh, trực tiếp áp chế khiến Hồng Lý Chi Lân không thể thi triển sức mạnh.

Tần Mặc vung đại kiếm chém xuống vai nó, tạo ra một vết cắt sâu hoắm.

Tần Mặc lắc đầu, đá đã bị đánh thành thế này rồi mà vẫn không chịu bỏ cuộc sao?

Vậy thì tăng thêm chút sức mạnh nữa vậy.

Anh ngưng tụ ra thêm vài thanh kiếm.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Những thanh kiếm này bao vây Hồng Lý Chi Lân, chưa kịp phản ứng thì chúng đã đâm xuyên qua thân thể nó.

Dù Hồng Lý Chi Lân không chảy máu nhưng nó vẫn cảm nhận được đau đớn, nó phát ra một tiếng gào thét thảm thiết, nhìn Tần Mặc với vẻ khó tin.

Tần Mặc biết nó đã tới giới hạn.

Thân thể cấu tạo từ đá giờ đầy lỗ hổng, sao có thể chống đỡ thêm được nữa?

Quả nhiên, thân thể Hồng Lý Chi Lân nổ tung, năng lượng tán loạn ra xung quanh.

Tần Mặc nhanh chóng giải phóng khí tức để bảo vệ bản thân và ngăn chặn dư chấn từ vụ nổ.

Anh biết thực lực của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử kém hơn Hồng Lý Chi Lân, nếu không cẩn thận sẽ bị thương. [Đinh!

Giết chết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận phần thưởng: Tinh Thông Ngữ Chủng.] Tần Mặc hơi ngạc nhiên, tại sao hệ thống lại đột ngột tặng kỹ năng này?

Nhưng nghĩ lại thì có thêm kỹ năng cũng tốt, vạn nhất sau này gặp phải bọn trộm mộ nước ngoài thì còn nghe hiểu chúng nói gì.

Tần Mặc nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

May nhờ có sức mạnh của anh bảo vệ nên cả hai đều không sao.

Anh quan sát xung quanh và nhanh chóng chú ý đến một lối vào hang động ở gần đó.

Vì sở hữu Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí nên anh dẫn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đi về phía đó.

Chẳng bao lâu sau, họ đã vào bên trong.

"Nếu tôi đoán không lầm, đây chắc chắn là lối đi chính xác." Sau khi Hồng Lý Chi Lân biến mất, chỉ có duy nhất lối này xuất hiện.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vâng dạ, cẩn thận đi theo sau Tần Mặc.

Đi được một đoạn, con đường trước mặt bị một tảng đá khổng lồ chặn đứng.

Tần Mặc nhíu mày, Hạo Thiên Chân do dự nói: "Hay là chúng ta đi nhầm đường rồi?

Lối này có vẻ không dẫn tới đâu cả." Tần Mặc lắc đầu, Bàn Tử cũng lo lắng: "Tôi cũng thấy vậy, hay là tìm đường khác đi?" Tần Mặc xua tay: "Không cần thiết." Nói xong, anh ngưng tụ sức mạnh đánh thẳng vào tảng đá.

Một tiếng nổ lớn vang lên, tảng đá vỡ vụn.

Chương 365

Hạo Thiên Chân giơ ngón tay cái thán phục: "Anh đúng là bạo lực thật đấy." Tần Mặc đảo mắt: "Chứ sao giờ, tảng đá chắn đường thì phải phá thôi, không thì sao mà đi tiếp được.

Thôi đừng nói nhảm nữa, đi nhanh đi." Họ tiếp tục tiến về phía trước và tới một hang động bí mật hoàn toàn mới.

Tần Mặc quan sát xung quanh với đôi mày nhíu chặt.

Bàn Tử hỏi: "Tôi nhớ Thiên Chân có nói chỗ này là do Uông Tàng Hải tạo ra đúng không?" Tần Mặc gật đầu: "Đúng vậy, ông ta giấu thứ gì đó ở đây, chúng ta phải tìm cho ra.

Ở đây rất nguy hiểm." Vừa nói xong, hệ thống lại vang lên cảnh báo: [Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, yêu cầu tiêu diệt ngay lập tức.] Tần Mặc nhíu mày, từ xung quanh truyền đến những âm thanh lạ.

Anh giật mình, ra hiệu cho hai người kia: "Cẩn thận, có thứ gì đó đang đến." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nuốt nước bọt, lo sợ nhìn quanh.

Họ biết nơi này tuyệt đối không đơn giản.

Tần Mặc tập trung năng lượng, nhìn về một hướng vì anh cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ ở đó.

Đột nhiên, một con ong độc khổng lồ xuất hiện.

"Đó là Độc Phong Vương sao?" Trước đây họ từng gặp loài này, nó mang độc tố cực kỳ đáng sợ.

"Cẩn thận!" Tần Mặc nhắc nhở.

Bàn Tử nhìn đám ong dày đặc như kiến cỏ, tái mặt nói: "Thôi xong, lát nữa tôi có bị đốt thành đầu heo không đây?" Anh ta vội lùi lại.

Tần Mặc ngưng tụ một lớp màn khí bao phủ lấy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Đám ong độc thấy lớp màn khí thì không dám lại gần.

Thấy vậy, hai người mừng rỡ: "Không ngờ sức mạnh này lợi hại vậy!" Tần Mặc gật đầu rồi tập trung vào Độc Phong Vương.

Con ong chúa này không sợ khí tức của Tần Mặc, nó lao thẳng về phía anh.

Tần Mặc cười lạnh, tung một cú đấm đánh văng đối thủ.

Độc Phong Vương bị trúng đòn, vỗ cánh ổn định lại thân hình.

Một dấu tay khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc: "Liên Hoa Thiên Ấn!" Đòn tấn công đánh trúng Độc Phong Vương tạo ra một vết thương lớn.

Nó liền điều khiển đám ong thợ lao vào tấn công Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc lấy ra một túi bột dược: "Bôi bột này lên người, đám ong sẽ không dám đốt các cậu đâu." Cả hai tin tưởng tuyệt đối, vội vàng bôi bột lên người.

Tần Mặc thu hồi màn khí bảo vệ để tập trung chiến đấu.

Thấy đám ong vẫn không dám lại gần, Bàn Tử đắc ý rút chủy thủ ra đâm chết một con ong: "Chúng mày cũng chỉ đến thế thôi à?" Hạo Thiên Chân cũng tham gia hỗ trợ vì biết một mình Bàn Tử không thể diệt hết đám ong.

Thấy đồng đội ổn, Tần Mặc quay lại đối phó với Độc Phong

Vương.

Nó trừng mắt nhìn anh, cảm nhận được năng lượng của Tần Mặc càng lúc càng mạnh.

Nó dốc toàn lực, phóng ra độc tố hình thành một cái đầu lâu lớn lao về phía anh.

Tần Mặc cười lạnh: "U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu năng lượng nổ tung làm tan nát cái đầu lâu.

"Ưng Kích Trường Không!" Con đại bàng lao tới mổ rách một mảng cánh của Độc Phong Vương.

Nó điên tiết dùng cái đuôi mang kim độc đâm xuyên qua con đại bàng.

Dù con đại bàng tan biến nhưng Tần Mặc đã kịp điều khiển nó đâm sầm vào đối thủ trước khi biến mất, khiến Độc Phong Vương tổn thương nặng.

Độc Phong Vương tức giận, nó di chuyển cực nhanh ra sau lưng Tần Mặc định đâm lén.

Nhưng Tần Mặc đã phản ứng kịp, Thất Tinh Kiếm chém đứt một nửa kim độc của nó.

Càng phẫn nộ, nó càng hung hãn, há miệng định cắn Tần Mặc bằng những chiếc răng đầy độc tố.

Tần Mặc tung một cú đá uy lực khiến nó văng ra xa.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ lao tới, Độc Phong Vương liều chết dùng kim độc đâm trúng khiến con hổ nổ tung.

Tần Mặc nhận ra kim độc của nó bỗng nhiên mạnh hơn.

Quan sát kỹ, anh thấy trên kim độc dính máu của chính nó.

Hóa ra máu của nó có tác dụng cường hóa độc tố.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh đại kiếm khổng lồ lại xuất hiện khiến Độc Phong Vương run sợ.

Tần Mặc lao tới, điều khiển đại kiếm chém liên tiếp.

Độc Phong Vương dùng kim độc chống đỡ khiến trên kim xuất hiện nhiều vết nứt.

Tần Mặc cười lạnh, đại kiếm phát nổ ngay sát người nó khiến nó bị thương trầm trọng.

Khi nó còn chưa kịp gượng dậy, Tần Mặc đã áp sát chém thêm một nhát vào cánh.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số thanh kiếm vây khốn Độc Phong Vương.

Nó hiểu rằng muốn thoát thì phải hạ được Tần Mặc.

Nó liều mạng húc vào những thanh kiếm nhưng không thể phá vỡ được sự kiểm soát của Tần Mặc.

Những thanh kiếm đồng loạt đâm tới, khiến thân thể nó chằng chịt vết thương, máu chảy ròng ròng.

Độc Phong Vương dùng số máu đó để cường hóa kim độc lần cuối, tỏa ra hào quang đáng sợ.

Tần Mặc cảnh giác: "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Nó bị đóng băng tại chỗ, liền dùng kim độc điên cuồng phá băng.

Tần Mặc vung một chiếc rìu khổng lồ: "Hàn Băng Ma Trảm!" Nhát rìu chém thẳng vào ngực nó tạo ra một vết nứt lớn.

Độc Phong Vương nhìn vết thương chảy máu không ngừng, lòng đầy tuyệt vọng.

Tần Mặc nhận ra sau mỗi lần chống đỡ năng lượng của anh, sức mạnh của nó lại yếu đi một phần.

Chương 366

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc khóa chặt không gian xung quanh nó, rồi tung ra đòn quyết định: "Lôi Đình Chi Nộ!" Tia sét khổng lồ đánh trúng kim độc khiến nó tiêu tan hoàn toàn.

Sức mạnh của Độc Phong Vương suy kiệt hẳn.

Tần Mặc không chần chừ, ngưng tụ chiêu thức cuối cùng: "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Những ngọn lửa khổng lồ bao vây lấy Độc Phong Vương.

Độc Phong Vương cảm nhận được sức mạnh này mạnh đến mức nào, trái tim nó thắt lại một nhịp.

Nhưng nó chẳng còn cách nào khác, hiện tại độc châm đã mất, nó chỉ có thể dùng chính thân xác mình để liều chết va chạm với sức mạnh kia.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể nó trở nên đen kịt, chính là do bị ngọn lửa thiêu cháy thành ra nông nỗi này.

Tần Mặc lắc đầu, không ngờ Độc Phong Vương lại chọn cách cực đoan như vậy, nhưng không sao, đối phương đã không còn trụ vững được nữa rồi.

Hiện tại tôi không có gì phải lo lắng, chỉ tập trung khống chế những ngọn lửa xung quanh, khiến chúng áp sát Độc Phong Vương hơn nữa.

Độc Phong Vương không ngừng va đập vào vòng lửa bao quanh, nhưng với sức mạnh của nó thì căn bản không thể phá vỡ được.

Nó tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi chẳng quan tâm nó nghĩ gì, chỉ gầm lên một tiếng, ngọn lửa

lập tức biến thành một con cự long, lao đến nuốt chửng Độc Phong Vương.

Hai cánh của nó bị thiêu thành tro bụi, thân xác rơi rụng xuống đất.

Cùng lúc đó, ngọn lửa vẫn tiếp tục thiêu đốt, Độc Phong Vương phát ra những tiếng kêu thảm thiết, nó không ngừng lăn lộn trên mặt đất nhưng vô ích.

Chẳng bao lâu sau, nó đã bị thiêu thành tro tàn.

Tôi khẽ thở hắt ra một hơi, trong mắt hiện lên tia cười nhạt.

"Cuối cùng cũng giải quyết xong ngươi." Nói đoạn, tôi quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Xung quanh hai người họ vẫn còn rất nhiều độc phong.

Tôi không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức di chuyển đến hỗ trợ họ đối phó với bầy ong.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ lũ độc phong đều bị tôi đánh đuổi.

Tôi quay lại hỏi hai người: "Hai anh thế nào rồi?

Có sao không?" Hai người họ nhìn nhau rồi lắc đầu.

Hạo Thiên Chân cười nói: "Yên tâm đi, không sao đâu.

Tuy số lượng độc phong khá đông nhưng chúng chẳng làm gì được bọn tôi cả." Tôi gật đầu: "Vậy thì tốt, chúng ta tạm nghỉ ngơi ở đây một lát rồi tiếp tục tiến lên." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đương nhiên không có ý kiến gì, vốn dĩ họ đã cảm thấy mệt mỏi, nay tôi chủ động đề nghị, họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Tôi ngồi xuống một tảng đá, quan sát xung quanh: "Xem ra nơi này không hề đơn giản, không ngờ lại có loại độc phong này tồn tại, hơn nữa con vừa rồi còn là Độc Phong Vương." Bàn Tử và Hạo Thiên

Chân cười khổ: “Bọn tôi cũng thấy rồi.” May mà có tôi ở đây, nếu không e rằng Độc Phong Vương đã sớm tống khứ hai người họ ra ngoài, thậm chí là mất mạng vì trúng độc.

Lúc này, hệ thống vang lên thông báo: 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Nghỉ ngơi hòm hòm, chúng tôi tiếp tục tìm kiếm lối ra.

Chẳng bao lâu sau, tôi đi về phía một sơn động cách đó không xa, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bám sát bên cạnh.

Thế nhưng khi vừa đến nơi, tôi đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh từ phía xa, lập tức nheo mắt nhìn về hướng đó.

Bàn Tử thấy vậy liền nhảy dựng lên, cảnh giác hỏi: “Ai đó?” Dù Bàn Tử không cảm nhận được gì, nhưng anh ta biết tôi đã có phản ứng như vậy thì chắc chắn bên kia có thứ gì đó.

Tuy nhiên, không có ai xuất hiện trước mặt chúng tôi cả.

Tôi nhíu mày, Bàn Tử thì thầm hỏi nhỏ: “Xung quanh đây vẫn còn thứ gì sao?

Lẽ nào là có Tống Tử tồn tại?” Tôi cười nhìn anh ta: “Không phải.” Không ngờ lá gan của Bàn Tử lại nhỏ như vậy, tôi cũng không giải thích nhiều mà tiếp tục bước về phía trước.

Vì không có thông báo từ hệ thống, nghĩa là đối phương không phải sinh vật mộ huyệt, nên không cần quá lo lắng.

Tôi dẫn hai người họ đi xuyên qua đường hầm và đến một cung điện tinh mỹ.

Tôi đưa mắt nhìn quanh cung điện, rồi vuốt cằm nói với Bàn Tử: “Không ngờ trong cung điện này lại có nhiều thi thể đến thế.” Bàn Tử nuốt nước bọt, tiến lên vài bước: “Đây rốt cuộc là nơi nào?

Theo lý thường thì không nên có nhiều người đến đây mới đúng, vậy mà lại có nhiều xương cốt như vậy." Tôi ngồi thụp xuống: "Đống xương này không chỉ có của con người.

Nếu tôi nhớ không lầm, vùng này có một bộ tộc thiểu số sinh sống, chắc hẳn họ thường xuyên tổ chức tế tự ở đây." Hạo Thiên Chân thắc mắc: "Nhưng không đúng, nơi này đáng sợ thế này, sao có thể có người tới được?" Tôi nhìn anh: "Anh quên đây là Kính Nhi Cung rồi sao?" Hạo Thiên Chân lúc này mới sực nhớ ra, gật đầu: "À phải, tôi suýt thì quên mất chuyện đó." Tôi mỉm cười, đứng dậy quan sát xung quanh.

Đột nhiên, âm thanh hệ thống lại vang lên: 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, yêu cầu tiêu diệt ngay lập tức.】 Một bóng đỏ lao thẳng về phía Hạo Thiên Chân, tôi vội vàng áp sát, rút Thất Tinh Kiếm chém mạnh vào nó.

Đối phương lập tức bị chém làm đôi rơi xuống đất.

Lúc này tôi mới nhìn rõ đó là thứ gì.

Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt đầy ghét bỏ nhìn hai nửa thi thể: "Cái thứ này nhìn tởm quá, là giun đất à?" Tôi đáp: "Đây chắc là Biến Dị Thiết Tuyến Trùng (Giun sắt biến dị).

Trong đống xương cốt này thường xuất hiện loại này, có lẽ nó ở trong Kính Nhi Cung quá lâu nên đã hấp thụ âm khí ở đây." Vừa rồi tôi đã cảm nhận được năng lượng bên trong cơ thể nó.

Bàn Tử ồ lên một tiếng.

Nhưng khi anh ta còn chưa kịp phản ứng, xung quanh đột nhiên xuất hiện thêm rất nhiều Biến Dị Thiết Tuyến Trùng lao về phía chúng tôi.

Tôi hừ lạnh một tiếng, vung Thất Tinh Kiếm liên tục tấn công.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng vội vàng rút vũ khí ra ứng chiến vì số lượng lũ này bắt đầu trở nên đáng sợ.

Sau khi chém đứt một con, tôi lộ rõ vẻ lo lắng, số lượng thi cốt ở đây quá lớn nên lũ giun này cũng cực kỳ đông đảo, một mình tôi e rằng khó lòng bảo vệ hai người họ rời đi an toàn.

Ngay lúc đó, từ xa có một bóng người lao tới, khi nhìn rõ dung mạo người đó, tôi lập tức mỉm cười.

"Không ngờ anh cũng tới đây." Trương Kỳ Lân gật đầu, không nói nhiều mà chỉ nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Tôi sẽ bảo vệ hai người họ, anh tập trung tấn công lũ Biến Dị Thiết Tuyến Trùng này đi." Tôi không nói thêm gì nữa, hiện giờ có Tiểu Ca ở đây, tôi không còn phải lo lắng cho an nguy của hai người kia.

"Cuồng Phong Nhận!" Một luồng năng lượng khổng lồ đánh thẳng vào lũ giun sắt, khiến vô số con bị nghiền nát.

Nhưng tôi không dừng lại ở đó.

Ngay khi định dứt điểm chúng, một bóng đỏ cực lớn đột nhiên va mạnh vào tôi.

Tôi vội vàng dùng Thất Tinh Kiếm chặn lại, cả hai bên đều lùi lại một khoảng.

Tôi nhíu mày quan sát con Biến Dị Thiết Tuyến Trùng khổng lồ trước mặt.

Chương 367

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt: "Con này to quá, anh có đối phó nổi không?" Tôi lắc đầu trấn an: "Yên tâm, không vấn đề gì." Ngay lập tức, tôi tụ lực rồi lao về phía nó.

Sức mạnh của con giun này khá lớn, nhưng tôi không quá bận tâm, chém một nhát vào đuôi nó tạo ra một vết thương nhỏ, nhưng có vẻ không ảnh hưởng gì mấy.

Nó di chuyển rất linh hoạt, bám sát lấy tôi.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn bão mạnh mẽ chặn đứng đường tiến của nó, tôi nhân cơ hội xuất hiện phía sau, đâm mạnh kiếm vào đuôi nó từ trên xuống.

Con quái vật gầm lên thảm thiết, quất đuôi về phía ngực tôi.

Tôi dùng Thất Tinh Kiếm chắn ngang, đồng thời bồi thêm một cú đá vào đúng chỗ vết thương trên đuôi nó, khiến nó phải tháo lui.

Tôi nhìn sang phía Trương Kỳ Lân, thấy anh ấy vẫn đang dư sức đối phó với đám giun nhỏ nên không cần lo lắng nữa.

Tôi quay lại nhìn con quái vật trước mặt: "Nếu các ngươi đã không biết sống chết, vậy thì giải quyết luôn một thể vậy." Một ấn chú hoa sen khổng lồ xuất hiện: "Liên Hoa Thiên Ấn!" Chiêu thức đánh trúng con giun, hất văng nó vào một cây cột đá đầy phù điêu, khiến cây cột gãy vụn đè lên người nó.

Nhưng thân thể nó rất trơn trượt, nó nhanh chóng thoát ra, nhìn tôi với ánh mắt thù hằn rồi lao đến định quấn lấy tôi.

Tôi cảm thấy ghê tởm: "Cái thứ này đừng có lại gần tôi." Một quả cầu lớn xuất hiện: "U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu nổ tung trên người

nó khiến máu thịt văng tung tóe, tôi thở phào một hơi.

Ở phía kia, Tiểu Ca thấy tôi đã ổn định tình hình nên cũng không qua hỗ trợ mà tập trung xử lý lũ giun nhỏ.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ lao đến mổ vào vết thương của con quái vật, khiến nó sợ hãi lùi lại.

Tôi tiếp tục: "Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ lao đến cắn xé, con giun dùng đầu va chạm rồi dùng đuôi quấn lấy hổ đá vào vách đá.

Nhưng sức mạnh của hổ quá lớn, nó tự bộc phát năng lượng khiến đuôi con giun gần như đứt lìa.

Tôi tranh thủ cơ hội: "Vô Song Kiếm Quyết!" Thất Tinh Kiếm hóa thành một thanh bảo kiếm khổng lồ chém đứt hẳn phần đuôi của nó.

Con quái vật giận dữ lao tới, tôi dùng Long Ngâm Chi Nộ tạo ra một luồng xung kích cực mạnh hất văng nó xuống đất, rồi tiếp chiêu: "Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số kiếm ảnh đâm xuyên qua những vết thương trên người nó, tạo thành những lỗ thủng lớn.

"Xem ra ngươi sắp không xong rồi." Dù vậy, nó vẫn cố liều mạng lao đến.

Tôi thở dài: "Đã thế này rồi còn muốn đánh à?

Để tôi giúp ngươi 'cầm máu' nhé." Nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống.

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Những khối băng và tuyết hoa bao vây, tạo ra vô số vết cắt li ti trên người nó, máu tươi cũng bị đóng băng lại.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Nhát chém băng giá khiến thân thể nó cứng đờ, dù nó cố né tránh nhưng vẫn bị chém đứt thêm một đoạn thân thể.

Sức sống của loài này đúng là dai dẳng.

"Để xem tôi chém ngươi thành từng mảnh thì ngươi còn cử động

được không?" "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tôi khóa chặt nó trong băng tinh, rồi dùng "Ngưng Băng Quyết" tạo ra băng kiếm đâm xuyên qua, khiến nó chỉ còn lại một mẩu ngắn.

Tôi cười lạnh: "Để ngươi nếm thử cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên nhé." Một con hỏa long xuất hiện: "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa bao quanh khiến lớp băng tan chảy, sự thay đổi nhiệt độ đột ngột làm con quái vật đau đớn lịm đi.

Tôi tiến lại gần, nó bất ngờ bật dậy định tấn công lần cuối, nhưng tôi đã nhanh chân đạp lên người nó, dùng Thất Tinh Kiếm chém nó thành từng mảnh vụn.

Sau đó, tôi lùi lại quan sát, nó đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Tôi vặn cổ cho đỡ mỏi rồi nhìn về phía Trương Kỳ Lân, anh vẫn đang xử lý lũ giun nhỏ một cách dễ dàng.

Tôi lao vào hỗ trợ anh giải quyết nốt những con cuối cùng.

Sau khi xong việc, tôi giải phóng năng lượng bao quanh để đẩy lùi các virus độc hại phát ra từ lũ giun.

Tôi quay sang hỏi mọi người: "Mọi người không sao chứ?" Họ cười đáp: "Yên tâm đi, không có vấn đề gì cả." 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tôi mở bảng thuộc tính cá nhân xem qua: Họ tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô

Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 385, Thể lực 390, Sức mạnh 390, Tinh thần 415.

Các thuộc tính này giúp tôi đối phó với sinh vật mộ huyệt một cách nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tôi nhìn Trương Kỳ Lân hỏi: "Sao anh lại ở đây?" Anh nhướng mày: "Đến điều tra vài thứ thôi, không ngờ lại gặp mọi người, đúng là trùng hợp." Tôi cười lớn: "Đã gặp nhau rồi thì đi chung đi." Trương Kỳ Lân đồng ý.

Đúng lúc đó, một bóng trắng lao tới, tôi hừ lạnh, dùng Thất Tinh Kiếm chặn lại.

Một người đàn ông bị đánh lui, khi nhìn rõ mặt tôi, hắn sững sờ rồi vội vàng quỳ xuống: "Ân nhân!" Tôi khó hiểu: "Tại sao gọi tôi là ân nhân?" Hắn không giải thích, chỉ đứng dậy nói: "Các vị không được đi tiếp, bên trong cực kỳ nguy hiểm, hãy mau rời khỏi đây với tôi." Tôi lắc đầu: "Không đời nào." Tôi chỉ kiếm về phía hắn: "Bất kể anh gọi tôi là gì, chúng tôi sẽ không rời đi.

Hơn nữa, anh gọi tôi là ân nhân cũng chẳng chứng minh được gì,

biết đâu anh đang toan tính gì đó." Người đàn ông cuống quýt: "Ân nhân nói vậy thì tôi chỉ còn cách dùng vũ lực thôi." Tôi cười lạnh: "Nếu tôi thật sự là ân nhân của anh, anh sẽ dùng thái độ này sao?" Nói đoạn, tôi lao đến vung kiếm chém.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn Tiểu Ca: "Anh giúp Tần Mặc đi, bọn tôi thực lực yếu, không chắc đánh thắng được hắn." Trương Kỳ Lân gật đầu rồi lao vào hỗ trợ tôi.

Người đàn ông này khá mạnh nhưng không phải là đối thủ của hai chúng tôi.

Tôi chém gãy kiếm của hắn, rồi tung một cú đá vào ngực khiến hắn lùi xa.

Trương Kỳ Lân nhanh chóng xuất hiện phía sau, đặt kiếm lên cổ hắn.

Tôi nhìn hắn cười giễu: "Chỉ với thực lực này mà muốn ngăn cản bọn tôi sao?" Người đàn ông nghiến răng, ánh mắt lộ vẻ tử vì đạo, hắn bất ngờ tung cú đá vào tay tôi, tôi không tránh mà dùng cánh tay trực tiếp va chạm với cú đá của hắn.

Ngay sau đó, người đàn ông kia thốt lên một tiếng kinh hô.

Gã có vẻ khá đau đớn, nhìn xuống chân mình, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đành trừng mắt nhìn mấy người trước mặt: "Có bản lĩnh thì các người cứ đi theo tôi." Tần Mặc lạnh cười một tiếng, rồi quay sang nhìn Trương Kỳ Lân ở bên cạnh: "Không cần quản gã." Tần Mặc biết, nếu đoán không lầm thì người đàn ông này muốn dẫn họ ra ngoài, nhưng anh lại không có ý định đó.

Anh cảm thấy đã khó khăn lắm mới đến được nơi này, nhất định phải mang được đồ bên trong ra mới thôi.

Người đàn ông kia chạy được vài bước, thấy bọn Tần Mặc không

hề đuổi theo, tim gã liền hẫng một nhịp.

Gã đành quay trở lại, nhìn Tần Mặc hỏi: "Rốt cuộc phải thế nào các người mới chịu đi theo tôi?" Tần Mặc nhướng mày: "Chuyện đó là không thể nào." Nói xong, Tần Mặc lại một lần nữa lao về phía người đàn ông đó để tấn công.

Nếu gã thật sự bỏ chạy khỏi nơi này, Tần Mặc chắc chắn sẽ không đuổi theo, nhưng đối phương đã quay lại thì anh cũng chẳng cần thiết phải nương tay.

Người đàn ông hít sâu một hơi, đã như vậy thì gã chỉ có thể tiếp tục động thủ với hai người này.

Dù biết mình không phải đối thủ của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, gã vẫn phải cắn răng kiên trì.

Chẳng mấy chốc, một đòn của gã đánh thẳng vào thanh kiếm của Trương Kỳ Lân, khiến anh cũng phải lùi lại hai bước.

Chương 368

Bàn Tử đứng bên cạnh hét lớn: "Tần Mặc, Trương Kỳ Lân, hai người nhất định phải cố lên đấy!" Lúc này, người đàn ông kia chú ý đến Bàn Tử, cân nhắc một chút rồi nảy ra ý định.

Gã bất ngờ đá về phía Trương Kỳ Lân, nhưng bị anh tùy ý đỡ được.

Ngay lập tức, gã quay ngoắt đầu, phóng tầm mắt về phía Bàn Tử rồi lao thẳng tới.

Tần Mặc và mọi người đều không ngờ gã sẽ làm vậy, khiến anh nhíu chặt mày.

Ngay khi Tần Mặc định lao lên tấn công thì người đàn ông đã áp sát bên cạnh Bàn Tử.

Tần Mặc vung kiếm chém tới, nhưng điều anh không ngờ là gã không hề né tránh, mà cứng rắn chịu đựng một kiếm này của anh.

Tần Mặc vội vàng thu kiếm, nhìn gã với vẻ không hiểu nổi.

Gã này rốt cuộc là có ý gì?

Người đàn ông đặt thanh kiếm trong tay lên cổ Bàn Tử, nheo mắt nói: "Đừng động đậy." Xem ra là bản thân mình đã quá thiện lương rồi, biết thế lúc nãy nên trực tiếp giải quyết gã cho xong.

Chủ yếu là vì Tần Mặc nghe thấy đối phương gọi mình là ân nhân, nên anh cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Hơn nữa, nhìn động tác lúc nãy, gã dường như không muốn trực tiếp giết họ, nên Tần Mặc mới thu tay.

"Mau thả Bàn Tử ra, nếu không đừng trách chúng tôi không khách

khí.” Tần Mặc đưa Thất Tinh Kiếm chỉ thẳng vào người đàn ông ở cách đó không xa.

Người đàn ông lại lắc đầu.

Gã biết mình chỉ còn duy nhất một lá bài tẩy này, nếu thả Bàn Tử ra thì Tần Mặc càng không thể đi theo gã rời khỏi đây.

“Các người đưa tôi cùng ra ngoài.” Nói đoạn, gã khống chế Bàn Tử lùi về phía sau.

Tần Mặc vì sự an nguy của Bàn Tử nên chỉ đành đi theo.

Bàn Tử lên tiếng: “Anh rốt cuộc là ai?

Sao lại phải làm thế này?

Nếu anh chịu ngồi xuống nói chuyện tử tế với bọn tôi, biết đâu bọn tôi còn chẳng thèm chấp anh.” Nhưng người đàn ông dường như không muốn phí lời, gã lại ấn nhẹ thanh kiếm vào cổ Bàn Tử khiến anh ta vội kêu lên: “Lão tiên sinh, đừng có kích động, chúng ta nói chuyện đàng hoàng mà.” Tần Mặc và Trương Kỳ Lân liếc nhìn nhau, cả hai hiểu rằng chỉ có thể đi theo gã.

Thế là họ trực tiếp đi về phía lối ra ở phía bên kia.

Chẳng bao lâu sau, họ đã đến nơi.

Nhìn thấy sợi dây thừng, mắt người đàn ông hiện lên tia hy vọng: “Cuối cùng tôi cũng có thể ra ngoài rồi.” Gã nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân ra lệnh: “Hai người đừng có đứng ngây ra đó, lên trước đi.” Tần Mặc và Trương Kỳ Lân gật đầu, cả hai dẫn đầu leo lên trên, Hạo Thiên Chân bám theo sau, còn Bàn Tử và người đàn ông lên cuối cùng.

Khi đã lên đến nơi, người đàn ông mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạo Thiên Chân nhìn gã hỏi: “Anh rốt cuộc muốn làm gì?

Chúng tôi cảm thấy anh không có ác ý gì với chúng tôi.

Giờ đã ra ngoài rồi, anh có nên thả đồng đội của tôi ra không?" Người đàn ông nhìn mấy người trước mặt: "Không vấn đề gì, nhưng các người phải hứa với tôi là không được tiến vào trong đó nữa." Tần Mặc nhíu mày nhìn gã.

Nếu nói như vậy thì người đàn ông này đúng là không có ác ý.

Anh nhìn vào cánh tay gã, vết thương vừa nãy do anh gây ra vẫn đang chảy máu, liền nói: "Anh mau đi trị thương đi, không cần ở đây nói nhiều với bọn tôi làm gì, bọn tôi sẽ không nghe lời anh đâu." Tim người đàn ông hẫng một nhịp: "Tại sao các người cứ phải như vậy chứ?

Chẳng lẽ không thể nghe tôi một lần sao?

Tôi cũng là vì lo cho các người thôi." Ngay lúc đó, xung quanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, bao vây nhóm Tần Mặc vào giữa.

Tần Mặc quan sát trang phục của họ, phát hiện họ mặc đồ khá giống với người đàn ông kia.

Lúc này, một người dẫn đầu bước tới, nhìn chăm chằm vào Tần Mặc và Trương Kỳ Lân rồi bỗng ngẩn người ra.

"Ngài là ân nhân...

Còn ngài là... thủ lĩnh!" Người dẫn đầu trợn to mắt, nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân với vẻ không thể tin được.

Gã không ngờ hai người này lại đồng thời xuất hiện ở đây.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, sao người này cũng nói như vậy?

Theo logic thông thường, người đàn ông lúc nãy chắc chắn không thể thông đồng trước với người dẫn đầu này được.

Người dẫn đầu nói một loại ngôn ngữ của dân tộc thiểu số, nhưng

Hạo Thiên Chân có thể thấy rõ là Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều hiểu được.

Cậu nhỏ giọng hỏi: "Họ đang nói gì vậy?" Trương Kỳ Lân giải thích sơ qua cho Hạo Thiên Chân, khiến cậu kinh ngạc: "Tại sao hai anh đều biết ngôn ngữ của bộ tộc này vậy?" Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, anh ta có chút bất lực lắc đầu: "Tôi cũng không biết là chuyện gì, hình như sinh ra đã biết vậy." Tần Mặc bật cười.

Anh biết là nhờ Hệ Thống ban thưởng cho khả năng tinh thông mọi ngôn ngữ, nên mới nghe hiểu được.

"Hay là chúng ta cứ đi theo họ xem tình hình thế nào?" Hạo Thiên Chân bàn bạc nhỏ với Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân: "Vậy chúng ta đi cùng họ đi." Dù sao họ cũng muốn làm rõ tại sao đối phương lại nói như thế.

Hơn nữa đối phương đông người như vậy, nếu muốn hại họ thì đã ra tay từ lâu rồi, không cần phải gọi họ là ân nhân và thủ lĩnh.

"Chúng ta về trước thôi." Người dẫn đầu nói với thuộc hạ.

Chẳng mấy chốc, họ đã về tới một bản doanh.

Người đàn ông lúc nãy cũng đã thả Bàn Tử ra.

Người dẫn đầu nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nói: "Cảm ơn hai vị, nếu không có hai vị, e là trưởng lão của chúng tôi không cách nào quay về được." "Ý anh là, ông lão này là trưởng lão của các anh?" Tần Mặc quay đầu nhìn ông lão ở cách đó không xa.

Người dẫn đầu gật đầu, rồi ra lệnh cho một cô gái bên cạnh: "Mau đưa trưởng lão đi trị thương." Cô gái vâng lời rồi đưa trưởng lão rời đi.

Tần Mặc nhìn người dẫn đầu hỏi: "Hai chúng tôi có chút thắc

mắc, tại sao anh lại gọi chúng tôi là ân nhân và thủ lĩnh?" Người dẫn đầu im lặng một lúc, rồi dẫn bọn họ vào một căn phòng.

Bên trong treo từng dãy họa tượng.

Trong đó, bức họa tượng cuối cùng trông y hệt Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc kinh ngạc quay sang nhìn anh ta.

Chương 369

Người dẫn đầu thở dài: "Là vì người này trông quá giống với một vị thủ lĩnh trước đây của chúng tôi, nên tôi mới nhận nhầm, thật xin lỗi." Tần Mặc xua tay: "Không sao, trên đây toàn bộ đều là họa tượng các đời thủ lĩnh của bộ tộc anh à?" Tần Mặc quan sát các bức họa, có vài bức đã rất cũ kỹ, chắc chắn là đồ cổ.

Người dẫn đầu gật đầu xác nhận.

Nói xong, gã lại nhìn Tần Mặc: "Ngài thật sự trông giống hệt ân nhân của chúng tôi." Trương Kỳ Lân quay sang nhìn Tần Mặc với vẻ trêu chọc.

Tần Mặc đảo mắt một cái nhưng không nói gì, chỉ hỏi: "Vậy có họa tượng của vị ân nhân đó không?" Người dẫn đầu vội vâng lời, rồi lấy ra một bức họa ố vàng đặt trước mặt Tần Mặc.

Anh nhận ra bức họa này ít nhất cũng đã có hơn một nghìn năm lịch sử.

"Bức họa này hình như đã rất lâu rồi thì phải?" Người dẫn đầu gật đầu: "Thực tế đây là bức họa do thủ lĩnh của chúng tôi để lại từ thời sơ khai khi bộ tộc mới thành lập.

Thậm chí nó còn lâu đời hơn họa tượng của vị thủ lĩnh đời đầu tiên mấy chục năm." Tần Mặc hiểu ra, ồ lên một tiếng: "Nhưng đã qua bao nhiêu năm rồi, sao các anh vẫn bảo tôi là ân nhân?" Anh có chút bất lực đưa trả lại bức họa.

Tuy rằng nó hơn nghìn năm tuổi và rất giá trị, nhưng anh chẳng có hứng thú gì.

"Chỉ vì trông quá giống nên chúng tôi mới nói vậy thôi." Người

dẫn đầu thở dài.

Người trong bộ tộc họ vốn dĩ luôn như vậy, rất ghi nhớ ơn nghĩa, nên mới giữ gìn họa tượng của Tần Mặc suốt bấy lâu.

Tần Mặc hiểu rõ mọi chuyện rồi gật đầu: "Hóa ra là thế.

Nhưng việc làm trưởng lão của các anh bị thương, tôi không cố ý, mong các anh thông cảm." Hai người họ đúng là không phải ân nhân hay thủ lĩnh gì cả, nhưng người kia quả thực là trưởng lão của họ.

"Các vị cũng không cố ý mà." Người dẫn đầu bất lực lắc đầu.

"Chúng tôi rất tò mò, bên dưới đó rốt cuộc có thứ gì?

Tại sao các anh lại kiêng dè nơi đó đến vậy?" Tần Mặc thắc mắc hỏi.

Người dẫn đầu im lặng một lúc, cảm thấy vì hai người này quá giống ân nhân và thủ lĩnh nên gã có thể tiết lộ: "Bởi vì nơi đó từng hại chết rất nhiều tộc nhân của chúng tôi, nên chúng tôi luôn coi đó là cấm địa, chưa từng có ai dám vào.

Nhưng mấy chục năm trước, đột nhiên có một người từ bên ngoài tới, nói rằng học trò của ông ta gặp nạn ở bên trong.

Người trong bộ tộc chúng tôi vốn nhiệt tình, lúc đó lại không mấy phòng bị người ngoài." "Chúng tôi đã đưa người đó cùng vào dưới tháp đá, nhưng không ngờ bên dưới cực kỳ nguy hiểm, người đó còn hại chết rất nhiều người của bộ tộc." "Đây cũng là nỗi đau từ bấy lâu nay của bộ tộc, nên chúng tôi khá bài xích người ngoài.

Ngay từ khi các người đến đây, tộc nhân đã phát hiện ra, nên chúng tôi mới luôn canh giữ ở lối ra để giải quyết các người ngay khi vừa ra khỏi đó." Tần Mặc hiểu ra liền gật đầu.

Có lẽ cũng vì tướng mạo của anh và Trương Kỳ Lân mà họ mới

không tiếp tục ra tay.

"Hóa ra là vậy." Anh nhìn người dẫn đầu: "Tôi biết rồi, cảm ơn anh đã sẵn lòng kể nhiều chuyện như thế." Người dẫn đầu xua tay: "Không có gì đâu, tôi còn phải cảm ơn các vị đã đưa trưởng lão ra ngoài nữa.

Trưởng lão của chúng tôi đã mất tích rất lâu rồi, chính là từ khi gã đàn ông năm đó tới, trưởng lão đã cùng gã đi vào tháp đá.

Không ngờ trưởng lão vẫn bình an vô sự." "Nhưng bên trong đó rốt cuộc có gì?

Sao trưởng lão của các anh lại ở dưới đó suốt vậy?" "Tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra." Người dẫn đầu lắc đầu, "Lúc đầu trưởng lão mãi không ra, chúng tôi cứ ngỡ ông ấy đã hy sinh rồi.

Giờ thấy được ông ấy, chúng tôi cũng rất kinh ngạc." Tần Mặc đáp: "Nếu nói vậy thì chỉ đành đợi trưởng lão trị thương xong mới hỏi được." "Không sao đâu, thời gian này các vị cứ tạm ở lại bản doanh của chúng tôi.

Tuy các vị có thể không phải là ân nhân và thủ lĩnh của chúng tôi, nhưng dù sao trông cũng rất giống, coi như chúng ta có duyên." Người dẫn đầu cười nói.

Tần Mặc gật đầu, không nói gì thêm.

Một hai ngày sau, người dẫn đầu lại tới mời nhóm Tần Mặc sang chỗ trưởng lão.

Tần Mặc quan sát trưởng lão, thấy khí sắc ông ấy đã hồi phục đôi chút, liền mỉm cười: "Xem ra ông đã ổn hơn nhiều rồi nhỉ." Trưởng lão nhướng mày nhìn Tần Mặc: "Đúng là đã khá hơn." Mắt ông hiện lên vẻ do dự, nhưng vẫn hỏi: "Cậu trông thật sự quá giống với Đan Nguyên của chúng tôi, liệu cậu có phải là hậu duệ của ngài ấy

không?" Tần Mặc bật cười: "Cái này tôi cũng không rõ lắm.

Nhưng lần này ở lại đây, tôi có chút chuyện nhỏ muốn hỏi trưởng lão, không biết ông có thể cho chúng tôi biết không?" Trưởng lão cân nhắc một chút rồi nhìn Tần Mặc: "Dù sao cậu cũng giống ân nhân của chúng tôi, coi như tôi nể mặt ngài ấy vậy, cậu muốn hỏi gì?" "Tôi muốn biết tại sao ông lại trăm phương ngàn kế ngăn cản chúng tôi ở dưới đó?" "Vì bên dưới đó thật sự quá khủng khiếp." Khi nói điều này, mặt trưởng lão vẫn còn vẻ sợ hãi.

"Năm đó chúng tôi đi theo người ngoài kia vào dưới tháp đá, nhưng không ngờ đá dưới đó lại có thể di động." Tần Mặc quay sang nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Trương Kỳ Lân cũng cảm thấy kinh ngạc, đôi mày nhíu chặt lại.

"Thực ra chúng tôi cũng có nhận thấy điều đó, nhưng tôi muốn biết tại sao ông không cho chúng tôi ở dưới đó?

Có phải ông còn gặp nguy hiểm gì khác không?" "Đúng là như vậy." Trưởng lão hít sâu một hơi, "Không giấu gì các cậu, dưới đó thực sự rất đáng sợ.

Tôi vô tình lạc vào một cái Hắc Thạch Động (động đá đen)." "Nhưng cái động đó lại kỳ quái vô cùng, tôi cảm giác mình đã ở trong đó mấy chục năm trời, nhưng đến khi thoát ra được thì mới chỉ trôi qua có vài ngày thôi." Tần Mặc nhíu chặt mày: "Vậy sau khi ra ngoài ông đã phát hiện thấy gì?

Sao ông không quay về?" "Sau khi thoát ra, tôi đã tìm đường về bộ tộc, nhưng tìm mãi không thấy lối ra, thậm chí còn phát hiện ra thi thể của những tộc nhân đi cùng năm đó." "Lòng tôi vô cùng phẫn hận, nhưng chẳng thể làm gì được vì cứ bị kẹt ở dưới đó.

Tôi đã ở đó mấy chục năm rồi.

Cái Hắc Tinh Động đó thật sự rất đáng sợ, địa hình dưới đó lại phức tạp, các cậu đừng nên quay lại, nếu không rất dễ mất mạng." "Dù các cậu là người ngoài, nhưng quả thật rất có duyên với chúng tôi." Trưởng lão thở dài nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc quay sang nhìn Trương Kỳ Lân, thấy mắt anh ta cũng đầy vẻ hứng thú.

"Chúng tôi nhất định phải xuống đó một chuyến nữa, phải điều tra cho rõ dưới đó rốt cuộc có gì." Trưởng lão trợn tròn mắt: "Tại sao các cậu cứ phải làm thế?

Chuyện này chẳng có lợi lộc gì đâu, tôi khuyên các cậu đừng đi, dưới tháp đá đó không lành chút nào.

Nơi đó vốn là cấm địa của bộ tộc chúng tôi, huống hồ trước đây đã có bao nhiêu người chết ở trong đó rồi." Tần Mặc có chút bất lực: "Trưởng lão, ông không cần khuyên nữa đâu.

Vả lại lúc ở dưới đó, chắc ông cũng thấy thực lực của tôi và Trương Kỳ Lân rồi.

Dù nơi đó có đáng sợ đến đâu, chúng tôi cũng không sợ." Trưởng lão im lặng hồi lâu nhìn Tần Mặc.

Anh cũng không nói thêm gì nữa.

"Thôi được rồi, tùy các cậu vậy." Trưởng lão cảm thấy không thể ngăn cản nổi Tần Mặc, đành để anh muốn làm gì thì làm.

Tần Mặc lúc này mới mỉm cười, quay sang bảo Bàn Tử và mọi người: "Hôm nay chúng ta tạm thời ở lại đây một ngày, đến mai hãy xuất phát." Giờ cũng đã muộn, họ không muốn đi ngay.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đồng ý.

Tần Mặc lại nhìn trưởng lão: "Trưởng lão, tôi còn một việc muốn

phiền ông.

Không biết ông có thể chuẩn bị một tấm bản đồ bên dưới đó không?

Ông đã ở đó lâu như vậy, chắc hẳn khá quen thuộc nơi đó." "Được." Trưởng lão này vẫn rất lương thiện, ông biết họ vào đó dễ mất mạng nên quyết định vẽ cho họ một tấm bản đồ.

Việc này không ảnh hưởng gì đến ông, biết đâu lại thực sự giúp được họ.

Tần Mặc mỉm cười không nói gì thêm.

Chương 370

Trưởng lão lấy bút mực ra bắt đầu vẽ.

Tuy dùng bút lông nhưng ông vẽ cực kỳ chi tiết.

Vẽ xong, ông đưa bản đồ cho Tần Mặc: "Nhưng tôi vẽ cũng chưa chắc đã chính xác hoàn toàn đâu, vì địa hình dưới đó luôn biến động." Tần Mặc gật đầu.

Bản đồ này tuy chi tiết nhưng có vài phần khá hỗn loạn.

Anh đoán chắc là do địa hình biến động và đá dịch chuyển liên tục nên trưởng lão không dám khẳng định chắc chắn.

"Làm phiền ông rồi." Tần Mặc cất bản đồ, ánh mắt đầy vẻ cảm kích.

Trưởng lão xua tay.

Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân và những người khác: "Chúng ta đi nghỉ ngơi trước đi." Bọn Trương Kỳ Lân đương nhiên nghe theo Tần Mặc, họ cùng về phòng.

Sau khi cân nhắc hồi lâu, Tần Mặc tìm gặp Trương Kỳ Lân hỏi: "Anh đến nơi này là để làm gì?" Trương Kỳ Lân cười nhìn Tần Mặc: "Tôi nghĩ mục đích của chúng ta chắc cũng tương tự nhau thôi.

Với lại tôi sẽ không làm gì có hại cho cậu đâu." Lúc mới quen, Trương Kỳ Lân từng nghi ngờ Tần Mặc rất nhiều, không ngờ giờ Tần Mặc lại chủ động hỏi anh như vậy.

Tần Mặc đảo mắt: "Anh biết tôi không có ý đó mà." Trương Kỳ Lân thở dài: "Thực ra tôi chỉ cảm thấy nơi này rất quen thuộc, nên dựa theo trí nhớ mà tìm đến thôi." Tần Mặc gật đầu: "Hóa ra là vậy.

Nhưng dưới đó khá nguy hiểm, ngày mai anh có muốn đi cùng chúng tôi không?

Nếu cảm thấy không ổn thì anh đừng đi nữa." Trương Kỳ Lân lườm anh một cái: "Làm sao có thể chứ?

Tôi đã đến tận đây rồi, cậu nghĩ tôi là loại người bỏ cuộc giữa chừng sao?

Vả lại tôi đã quyết định rồi, không ai có thể thay đổi được đâu." Tần Mặc nhướng mày, ánh mắt hiện lên ý cười: "Được thôi, vậy ngày mai chúng ta cùng kề vai chiến đấu." Trương Kỳ Lân và Tần Mặc cụm nắm đấm vào nhau, rồi trò chuyện thêm một lúc.

Mãi cho đến sáng hôm sau, họ mới rời đi.

Chẳng bao lâu sau, họ đã quay lại dưới tháp đá.

Tần Mặc lấy tấm bản đồ địa hình trưởng lão vẽ ra xem.

Tuy không biết nó đúng hay sai, nhưng dù thế nào họ cũng phải đi theo nó.

Đi được một lúc, họ phát hiện phía trước không còn đường.

Bàn Tử nhịn không được càu nhàu: "Có khi nào trưởng lão già quá nên nhớ nhầm không?" Tần Mặc lắc đầu: "Không đâu.

Nếu tôi đoán không lầm, đây chính là sự biến động địa hạ mà trưởng lão đã nói." Nói đoạn, Tần Mặc quan sát kỹ lưỡng rồi chú ý tới một vị trí.

Anh bước tới, đặt tay lên vách tường, cẩn thận cảm nhận.

Một lát sau, mắt anh ánh lên tia cười, anh đấm mạnh một quyền vào vách tường.

Vách tường nứt toác ra.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục xuất phát." Mọi người đồng thanh đáp lời.

Họ đã mất khá nhiều thời gian ở đây rồi, nếu cứ chậm chạp thì không biết bao giờ mới ra khỏi đây được.

Đi được một quãng, họ quả nhiên thấy một cửa động.

Nhìn vào bóng tối đen kịt bên trong, Tần Mặc nhướng mày: "Đây chắc hẳn là lối vào Hắc Tinh Động." Anh nhìn sâu vào hang động.

Trưởng lão đã mô tả nơi này khá đáng sợ, nhưng Tần Mặc vẫn chưa rõ thực hư bên trong thế nào.

Suy nghĩ một lúc, anh quay lại bảo mọi người: "Thế này đi, mọi người cứ ở đây chờ, tôi vào thám thính tình hình trước, lát nữa sẽ ra kể lại cho mọi người." Nhưng Trương Kỳ Lân lập tức nắm lấy cánh tay Tần Mặc: "Tôi đi cùng cậu." Tần Mặc xua tay, thực tình anh thấy không cần thiết.

Nói xong, anh bước thẳng vào trong động.

Tiến vào bên trong, Tần Mặc phát hiện nơi này dường như không có gì quá đặc biệt, khiến anh thoáng ngạc nhiên.

Sao cảm giác không giống như những gì trưởng lão nói nhỉ?

Cân nhắc hồi lâu, anh trở ra nói với nhóm Trương Kỳ Lân: "Yên tâm đi, bên trong chẳng có gì cả, khá là an toàn, chúng ta vào thôi." Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân gật đầu đi theo Tần Mặc.

Nhưng vừa mới vào được một lúc, Bàn Tử đã suýt ngã nhào xuống đất.

Tần Mặc vội đỡ lấy: "Cậu bị sao thế này?

Chẳng lẽ mấy ngày nay ăn không đủ no nên cơ thể suy nhược rồi

à?" Bàn Tử lườm anh, vỗ vai Tần Mặc bảo: "Cậu nói nhảm cái gì thế?

Tôi chỉ cảm thấy hơi chóng mặt thôi." "Không chỉ Bàn Tử đâu, ngay cả em cũng có cảm giác đó." Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày.

Nghe hai người nói vậy, Tần Mặc nheo mắt, bước tới cạnh vách đá.

Cảm nhận được luồng sức mạnh trên vách tường, anh lập tức hiểu ra, bảo mọi người: "Để tôi đưa mọi người ra ngoài trước." Anh dẫn cả nhóm trở ra ngoài, bất lực hỏi: "Mọi người đều cảm thấy chóng mặt à?" "Tôi cũng vậy." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, anh không ngờ Tần Mặc lại chẳng có chút phản ứng nào.

Tần Mặc im lặng một lúc rồi nói: "Lúc nãy tôi quan sát vách tường, bên trên đó có sức mạnh từ trường rất lớn.

Nếu tôi không lầm, từ trường của mọi người bị ảnh hưởng nên mới cảm thấy váng đầu hoa mắt.

Hay là mọi người cứ ở đây đi, một mình tôi vào là được?" "Thế sao được?

Dù thế nào chúng tôi cũng phải đi cùng cậu." Tần Mặc thở dài: "Nhưng tình trạng của mọi người rõ ràng không ổn, đừng nói nhiều nữa, một mình tôi đi là được rồi." Nói rồi Tần Mặc định bước về phía cửa Hắc Tinh Động, nhưng Trương Kỳ Lân đã chặn trước mặt anh.

"Cậu còn nhớ những gì đã nói với tôi hôm qua không?

Chúng ta phải kề vai chiến đấu, nên hiện giờ không thể để cậu đi một mình được, cả bốn chúng ta phải cùng đi." Trương Kỳ Lân nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc nghe vậy liền bật cười: "Được thôi.

Nhưng ở bên trong đó mọi người chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, nên tốt nhất là phải theo sát tôi." Tần Mặc tỏa ra sức mạnh của mình để bao bọc mọi người, dù anh không chắc sức mạnh của mình có tác dụng hay không.

Mọi người đồng thanh đáp lời.

Tần Mặc dẫn cả nhóm tiến về phía cửa Hắc Tinh Động trước mặt.

Bước vào trong, tình trạng của họ quả nhiên lại trở nên bất thường.

Tần Mặc lo lắng nói: "Hay là thôi đi?" Nhưng họ đều lắc đầu.

Chương 371

Đã vào đến đây rồi, sao có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy?

Tần Mặc thở dài, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đành dùng sức mạnh của mình bao bọc lấy ba người họ xem có hiệu quả gì không.

Anh giải phóng năng lượng của mình.

Một quả cầu khí khổng lồ bao lấy cả ba người.

Tuy rằng họ cảm thấy hơi khó thở một chút, nhưng đầu óc lại tỉnh táo hơn nhiều.

Bàn Tử nhìn Tần Mặc khen: "Khá đấy, không ngờ cậu còn có cả chiêu này." Tần Mặc mỉm cười: "Có gì đâu chứ, vả lại mọi người đã nói là muốn đi cùng tôi, tôi đương nhiên phải bảo vệ mọi người thật tốt rồi.

Đừng nghĩ nhiều nữa, mau xuất phát thôi, tôi không biết sức mạnh của mình duy trì được bao lâu đâu." Mọi người vâng lời không nói gì thêm.

Họ biết việc này tiêu tốn của Tần Mặc rất nhiều sức lực, nên tuyệt đối không thể tiếp tục lề mề ở đây được nữa.

Lỡ như lát nữa Tần Mặc không chống đỡ nổi, tất cả bọn họ đều sẽ xong đời.

Tần Mặc tiếp tục dẫn mấy người bọn họ đi về phía trước, không lâu sau, cả nhóm đã đi đến trước một hang động.

Ngay lúc này, đột nhiên có một luồng sức mạnh tấn công về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cau mày, quay đầu nhìn Bàn Tử bên cạnh.

"Anh làm gì thế?" Bàn Tử lại đang trợn ngược mắt trắng dã.

"Thằng nhóc Tống Tử ngươi mà cũng dám nói chuyện với Bàn Gia như vậy sao, hôm nay phải để ngươi chết dưới tay Bàn Gia!" Bàn Tử vừa nói vừa lao về phía Tần Mặc lần nữa.

Tần Mặc hít sâu một hơi, anh nhận ra Bàn Tử chắc chắn đã bị từ trường nơi này ảnh hưởng.

Cân nhắc một chút, Tần Mặc chú ý đến Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân ở phía bên kia.

Hai người họ thì không gặp vấn đề gì quá lớn, họ cũng đầy lo lắng nói với Tần Mặc: "Không ngờ Bàn Tử lại biến thành thế này, hai chúng tôi sẽ giúp anh đối phó với anh ta." Nói đoạn, Hạo Thiên Chân định đứng chắn trước mặt Bàn Tử, nhưng cậu cảm thấy đầu óc choáng váng, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Tần Mặc vội vàng đỡ lấy Hạo Thiên Chân.

"Được rồi, từ trường ở đây ảnh hưởng đến mọi người quá lớn, tuy có sức mạnh của tôi bảo vệ nhưng cũng không hoàn toàn hữu dụng, cậu cứ ở đây đi." Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân: "Anh ở đây chăm sóc Hạo Thiên Chân." Trong ba người này, chỉ có tình hình của Trương Kỳ Lân là khá hơn một chút.

Trương Kỳ Lân gật đầu, lập tức tiến đến đỡ lấy Hạo Thiên Chân.

Hai người họ đứng quan sát, còn Tần Mặc thì dán mắt vào Bàn Tử cách đó không xa.

May mà thực lực của Bàn Tử cũng bình thường, chỉ trong vòng hai ba chiêu, Tần Mặc đã chế ngự được anh ta.

Tần Mặc khẽ thở hắt ra, nhìn Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử đột nhiên rút từ trong người ra một con dao găm đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc vội bước sang bên cạnh một bước, rồi tung chân đá văng con dao găm trên tay Bàn Tử.

Con dao rơi xuống phía cửa hang bên kia.

Bàn Tử biết không có dao thì khó lòng đối phó được Tần Mặc, nên vội chạy về phía cửa hang để nhặt dao.

Đợi đến lúc anh ta đứng dậy thì phát hiện bên cạnh không còn Tống Tử nào nữa.

Bàn Tử nhíu mày nhìn Tần Mặc: "Chuyện gì vậy?

Vừa nãy chẳng phải còn có một con Tống Tử ở đây sao?

Sao giờ nó biến mất rồi?" Tần Mặc bất lực trợn mắt: "Con Tống Tử anh vừa nói chính là tôi đấy." Bàn Tử sững sờ, quay sang nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân: "Thật sao?" Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân đều gật đầu: "Đúng thế, không biết vừa nãy anh phát điên cái gì, đột nhiên tấn công Tần Mặc, thậm chí còn muốn giết anh ấy." Vẻ mặt Bàn Tử lộ ra sự ngượng ngùng, anh ta gãi gãi đầu: "Xin lỗi nhé." Tần Mặc thì nhìn chằm chằm Bàn Tử với ánh mắt dò xét, Bàn Tử thấy ánh mắt đó thì ho khan một tiếng: "Tôi biết là tôi sai khi ra tay với anh, nhưng anh cũng không cần nhìn tôi bằng ánh mắt đó chứ, làm tôi thấy hơi sợ rồi đấy." Tần Mặc lắc đầu: "Tình hình của anh hình như đã khôi phục rồi." Lúc này Bàn Tử mới sực nhận ra, kinh ngạc nhìn cơ thể mình: "Phải rồi, vừa nãy tôi hoa mắt chóng mặt, giờ thì không còn cảm giác đó nữa." Tần Mặc phóng tầm mắt về phía hang động, khi Bàn Tử định bước tới chỗ anh, Tần Mặc vội ngăn lại: "Anh cứ đứng yên ở cửa hang đó đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử đứng yên tại chỗ, còn Tần Mặc thì nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân: "Hai người cũng qua đó đi." Hai người vội gật đầu, họ cũng

nhận ra có điều gì đó kỳ lạ.

Không lâu sau, hai người họ cũng bước vào trong hang động đó, và phát hiện từ trường xung quanh quả nhiên không còn ảnh hưởng đến mình nữa.

Tần Mặc mỉm cười đi tới: "Mọi người không sao là tốt rồi." Bàn Tử ho khan một tiếng nói với Tần Mặc: "Xin lỗi nhé, tôi không cố ý đâu, vừa nãy tôi thật sự tưởng ở đây có Tống Tử nên mới ra tay, không ngờ lại là anh." "Không có gì." Nói xong, Tần Mặc hướng mắt về phía một cây quyền trượng dưới đất, anh nhặt nó lên: "Nếu tôi đoán không lầm, đây có lẽ là quyền trượng của Trưởng lão." "Phải đó, ông lão Trưởng lão kia nói ông ta như thể đã ở đây rất lâu rồi, thực ra tôi thấy chúng ta đi ở đây chắc cũng mất cả năm trời rồi ấy chứ." "Không lâu thế đâu, mới chỉ khoảng một tiếng đồng hồ thôi." Tần Mặc lắc đầu, vì không bị ảnh hưởng bởi từ trường nên quan niệm thời gian của anh vẫn chính xác.

Bàn Tử bĩu môi: "Thật không biết Uông Tang Hải nghĩ gì nữa, cứ nhất thiết phải làm ra cái đường hầm thế này, chẳng lẽ hắn không bị đường hầm này ảnh hưởng sao?" "Cái này chúng ta không rõ, nhưng tôi nghĩ hắn có lẽ có cách để ngăn cách ảnh hưởng của từ trường." Tần Mặc vừa nói vừa quan sát xung quanh, chẳng mấy chốc anh nhìn thấy một chiếc hộp đặt cách đó không xa.

Tần Mặc mỉm cười bước tới nhặt chiếc hộp lên: "Nếu tôi đoán không lầm, thứ chúng ta cần tìm có lẽ chính là chiếc hộp này." Bàn Tử đáp lời: "Đúng vậy." Ngay lúc này, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, Tần Mặc nheo mắt: "Có lẽ việc nhặt chiếc hộp này đã kích hoạt cơ quan.

Uông Tang Hải tuy đặt thứ này ở đây nhưng không muốn chúng ta mang nó đi, mau rời khỏi đây rồi tính!" Tần Mặc nhìn mọi người, bọn

họ đồng thanh đáp rồi cùng Tần Mặc chạy về phía bên kia.

Nhưng trên đường đi, họ phát hiện địa hình ở đây lại thay đổi một lần nữa.

Tần Mặc nhìn vào một bức tường, sau đó trực tiếp đánh vỡ nó.

Anh nhìn mấy người bên cạnh: "Chúng ta mau lên trên thôi!" Mọi người gật đầu đi theo Tần Mặc, thoát được ra bên ngoài.

Ra đến ngoài, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, còn nhóm Bàn Tử thì thở hổn hển.

"Cái lão Uông Tang Hải này thật chẳng phải người tốt lành gì!" Bàn Tử không nhịn được mà chửi thề một câu.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Tần Mặc bật cười, sau đó nhìn Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân: "Hai người không sao chứ?" Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Yên tâm đi, chúng tôi không sao." Trong mắt hai người họ mang theo nụ cười nhạt.

Tần Mặc thấy vậy thì gật đầu, vỗ vai hai người, sau khi xác định phương hướng liền nói: "Đã lấy được đồ rồi thì không cần ở lại đây nữa, mau đi thôi." Hai người họ nhìn nhau rồi gật đầu.

Ngay khi chuẩn bị cùng Tần Mặc rời đi, họ đột nhiên bị một nhóm người chặn lại.

Nhìn đám người trước mặt, Tần Mặc cau mày, không ngờ kẻ cầm đầu lại dẫn người vây quanh bọn họ.

"Các người muốn làm gì?" Tần Mặc nhìn kẻ cầm đầu.

Gương mặt hắn trở nên khó coi, âm trầm lườm Tần Mặc: "Tôi biết thực lực của nhóm các người cũng khá, nhưng không ngờ các người lại làm ra chuyện quá đáng như vậy." Tần Mặc lộ vẻ thắc mắc, người này có ý gì?

“Tôi cũng chẳng buồn nói nhiều với anh, các người đã giết chết Trưởng lão của chúng tôi, đã vậy thì chúng tôi không cần phải khách sáo với các người nữa.” Nói xong, kẻ cầm đầu quay sang thuộc hạ: “Bắt hết bọn chúng lại để tế lễ Trưởng lão đã khuất!” Nghe hắn ra lệnh, tất cả lao về phía nhóm Tần Mặc định bắt giữ họ.

Nhưng Tần Mặc sao có thể nghe theo, anh lập tức lùi lại phía sau: “Nếu các người thật sự ra tay thì đừng trách tôi không khách khí.” Thật lòng Tần Mặc không muốn đối địch với họ, dù sao họ cũng đã đối đãi với anh khá tốt, và vị Trưởng lão kia còn chỉ dẫn cho anh về tình hình bên dưới.

Nhưng dù thế nào, anh cũng không thể chịu thiệt được.

Kẻ cầm đầu nắm chặt tay, nhìn Tần Mặc với vẻ không hiểu nổi: “Sao các người có thể nói ra những lời đường hoàng như thế chứ?

Dù sao các người cũng đã hại chết Trưởng lão của chúng tôi, các người phải xin lỗi ngài ấy mới đúng!” Tần Mặc bất lực thở dài: “Tôi không biết tại sao các người lại khẳng định chúng tôi hại chết Trưởng lão, nhưng chúng tôi chưa bao giờ làm chuyện đó, và chắc chắn chúng tôi không thể thừa nhận.” “Đã vậy thì không cần phí lời nữa, đánh đi!” Kẻ cầm đầu nói xong liền lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày, đối phương đã như vậy thì anh chỉ có thể cùng Trương Kỳ Lân chiến đấu.

Chương 372

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân: "Mọi người thấy sao?

Còn chiến đấu được không?" Họ nhìn nhau rồi gật đầu, dù có thể hay không thì cũng phải cố gắng.

Tần Mặc không nói thêm, chỉ nhìn đám người trước mặt: "Vậy thì rời khỏi đây trước đã!" Tần Mặc lao thẳng về phía kẻ cầm đầu, hắn cũng nắm đấm đọ sức với anh.

Uy lực của Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc rất lớn, sau khi chém vào cây quyền trượng trong tay kẻ cầm đầu, trên đó lập tức xuất hiện một vết sứt.

Tần Mặc nheo mắt nhìn hắn: "Các người không phải đối thủ của chúng tôi đâu, tốt nhất nên bỏ cuộc để chúng tôi đi đi." Nhưng kẻ cầm đầu lắc đầu, dù thế nào hắn cũng không nghe lời Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy thì đáp một tiếng, đã thế thì không cần phí lời nữa.

Tần Mặc lao tới, chỉ trong chớp mắt đã áp sát hắn, dùng khuỷu tay thúc mạnh vào vai hắn.

Kẻ cầm đầu lập tức cảm thấy đau đớn dữ dội, lùi lại hai bước, bực bội nhìn Tần Mặc.

Thực lực của nhóm Tần Mặc quá mạnh, hắn căn bản không phải đối thủ.

Nhưng vì Trưởng lão đã mất, họ phải trả thù.

Hắn lại nhìn Tần Mặc: "Nếu các người còn chút lương tâm thì hãy bỏ vũ khí xuống, theo chúng tôi quay về." Tần Mặc tùy ý xua tay:

“Thôi bỏ đi, chúng tôi còn việc quan trọng phải làm, không rảnh để lãng phí thời gian với các ngươi.” Nghe vậy, kẻ cầm đầu hừ lạnh: “Đã vậy thì không còn gì để nói, lên đi!” Hắn lại lao về phía Tần Mặc, hai bên không ngừng giao thủ.

Những người khác trong bộ lạc cũng có chút võ nghệ, nhưng vì có Trương Kỳ Lân ở đây — thực lực của anh ấy vượt xa họ — nên chỉ một lát sau, những người bộ lạc khác đã không chống đỡ nổi.

Ngay cả kẻ cầm đầu cũng bị Tần Mặc đánh bay, ngã xuống đất hộc máu.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn Tần Mặc với vẻ không cam lòng.

Tần Mặc nhìn chằm chằm hắn: “Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, là các ngươi ra tay trước, tôi không thể đứng yên được.” Kẻ cầm đầu không nói gì thêm, quay người rời khỏi đó.

Những người khác cũng vội vàng đi theo, vì họ biết nếu ở lại, rất có thể Tần Mặc sẽ xử lý sạch bọn họ.

Trước đó Trưởng lão đã giúp nhóm Tần Mặc nhiều như vậy mà anh ta vẫn ra tay tàn nhẫn, huống chi là với họ.

Thấy bọn họ rời đi, Bàn Tử định đuổi theo nhưng Tần Mặc đã kéo tay anh ta lại: “Được rồi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Vả lại Trưởng lão của họ có lẽ đã gặp chuyện thật, nếu không họ cũng chẳng tìm đến đây đánh nhau với chúng ta.” Bàn Tử bĩu môi: “Thế lỡ họ cố tình kiếm chuyện thì sao?

Anh cũng nên suy nghĩ kỹ đi chứ.” Tần Mặc xua tay: “Chắc họ không làm thế đâu, vả lại trước đó họ còn luôn miệng gọi tôi là ân công, sao có thể tùy tiện ra tay với ân công được?” Tần Mặc nhướng mày.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc: "Nhưng anh đâu có là ân công của họ, lúc trước anh đã nói rõ rồi mà, họ sẽ không coi anh là ân công nữa đâu." Tần Mặc bật cười, vỗ vai Hạo Thiên Chân: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta đi thôi." Hạo Thiên Chân tự nhiên không có ý kiến gì, cậu cùng Tần Mặc rời khỏi đó.

Tần Mặc đưa mọi người trở về cửa hàng đồ cổ của mình.

"Giờ đã lấy được đồ rồi, mọi người cứ về nghỉ ngơi đi, tôi sẽ ở đây nghiên cứu thứ này." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ mới gật đầu.

Dù sao Tần Mặc cũng không bao giờ nuốt lời, để đồ ở chỗ anh cũng chẳng sao.

Sau khi mọi người đi hết, Tần Mặc mới mở tấm bản đồ ra.

Nghĩ đoạn, anh tạm thời cất nó đi vì biết nó sẽ giúp ích rất nhiều cho mình.

Nhưng điều Tần Mặc không ngờ tới là đêm đó lại có một bóng người âm thầm lẻn vào.

Cảm giác của Tần Mặc nhạy bén hơn người thường nhiều lần, nên anh lập tức mở mắt, nhìn về phía bên kia.

Tần Mặc cười lạnh nhưng không hấp tấp ra tay, mà tìm một góc để ẩn nấp.

Một lúc sau, kẻ đó rón rén tiến đến bên giường Tần Mặc, bắt đầu sờ soạng tìm kiếm.

Tần Mặc trực tiếp tung một cú đánh vào gáy hắn.

Kẻ đó ngã gục xuống đất.

Tần Mặc nheo mắt, anh muốn xem kẻ nào gan to bằng trời như thế.

Sau khi bật đèn, Tần Mặc trói hắn lại rồi lột bỏ lớp mặt nạ.

Nhìn thấy khuôn mặt đối phương, ánh mắt Tần Mặc thoáng qua sự kinh ngạc, nhưng anh không nói nhiều mà dội một gáo nước lạnh cho hắn tỉnh lại.

Tần Hoài mơ màng nhìn xung quanh.

Thấy Tần Mặc đứng trước mặt, hắn trợn tròn mắt: "Sao anh lại ở đây?

Tại sao lại trói tôi?" Tần Mặc cười lạnh: "Tự anh không biết sao?

Anh lén lút lẻn vào phòng tôi định làm gì?" Tần Hoài nuốt nước bọt: "Tôi không biết anh đang nói gì, tại sao lại đưa tôi đến đây?

Tôi khuyên anh mau thả tôi ra, nếu để ông nội biết, ông ấy nhất định không tha cho anh đâu." Tần Mặc gật đầu: "Không ngờ sắp chết đến nơi rồi mà anh vẫn không chịu nói thật, vậy thì tôi không cần giữ mạng cho anh nữa." Nói xong, Tần Mặc rút Thất Tinh Kiếm ra kề lên cổ Tần Hoài.

"À đúng rồi, tôi quên chưa nói với anh, thanh kiếm này của tôi lâu lắm rồi chưa mài, có lẽ không được sắc lắm.

Lỡ lát nữa không cẩn thận làm anh chết không được thoải mái thì cũng đừng trách tôi nhé?" Nghe Tần Mặc nói, Tần Hoài nuốt nước bọt, định lùi lại nhưng vì bị trói vào ghế nên không thể cử động: "Anh có ý gì?" Tần Mặc thờ ơ nhún vai: "Thì đúng như lời tôi nói thôi, không có ý gì khác đâu, anh đừng nghĩ nhiều, giờ thì chết đi." Nói đoạn Tần Mặc vờ như định chém vào cổ Tần Hoài, Tần Hoài vội vàng hét lên: "Dừng lại đã!" Lúc này Tần Mặc mới mỉm cười, cất kiếm đi rồi ngồi xuống nhìn Tần Hoài: "Giờ thì có thể ngoan ngoãn nói thật với tôi chưa?" Tần Hoài nuốt nước bọt, thực ra hắn chẳng muốn nói cho Tần Mặc chút nào, nhưng nếu không nói, Tần Mặc chắc chắn sẽ giết hắn.

“Tôi cũng không biết là ai, họ đột nhiên đến phòng tôi, bắt tôi lẻn vào chỗ anh để trộm thứ mà anh mang ra từ mê cung đó.” Tần Mặc nheo mắt: “Không ngờ tin tức của bọn họ lại nhanh nhạy như vậy, biết cả việc tôi mang được đồ từ đó ra, đúng là khiến tôi ngạc nhiên đấy.” Tần Mặc cười lạnh nhìn Tần Hoài: “Có nhìn rõ mặt bọn chúng không?” “Thật sự tôi không biết, nếu không tôi cũng chẳng tìm đến đây.

Bọn chúng lấy mạng tôi ra đe dọa, lại còn nắm thóp một vài điểm yếu của tôi, tôi buộc phải nghe theo.” Tần Mặc bật cười: “Điểm yếu gì vậy, kể tôi nghe xem nào.” Tần Mặc nhìn Tần Hoài, hắn vội ngậm miệng lắc đầu, chắc chắn không thể tùy tiện kể cho Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy hừ lạnh một tiếng: “Anh chắc chắn không muốn nói chứ?

Tôi nói trước cho anh biết, anh lén lút đột nhập phòng tôi, dù tôi có giết anh thì cũng chỉ là tự vệ chính đáng thôi.” Tần Hoài nheo mắt, âm trầm nhìn Tần Mặc: “Cậu đừng có quá đáng quá.” Tần Mặc chẳng buồn nói thêm, chỉ tựa lưng vào ghế.

Tần Hoài không còn cách nào đành phải khai thật: “Là vì trước đây tôi từng bán một hai món đồ giả và bị họ phát hiện, nên họ lấy việc đó ra đe dọa tôi.

Nếu chuyện này lộ ra thì danh tiếng của tôi sẽ tan thành mây khói.” “Ngay cả số tiền trước đó cũng sẽ bị họ đòi lại, giờ trong tay tôi chẳng còn mấy đồng nữa.” Tần Mặc bật cười gật đầu: “Hóa ra là vậy, anh đúng là kẻ kỳ quặc, lại đi làm mấy trò giả mạo đó.” Tần Mặc chẳng buồn nói nhiều với Tần Hoài nữa, đi tới cắt dây thừng cho hắn.

“Tôi nói trước nhé, nếu sau này anh còn làm chuyện gì khiến tôi không hài lòng, tôi sẽ không tha cho anh dễ dàng như vậy đâu, hiểu ý tôi chứ?” Tần Hoài im lặng, trong lòng hắn hiểu rất rõ nhưng không

dám trả lời.

Tần Mặc nhìn Tần Hoài lần nữa: "Cút!" Tần Hoài không dám nói gì, vội vàng chạy trối chết khỏi nơi đó.

Nhìn theo bóng lưng hắn, Tần Mặc bĩu môi, lộ rõ vẻ khinh thường: "Xem ra đám người bí ẩn này nhắm vào thứ trong tay mình rồi." Tần Mặc hít sâu một hơi, nhưng anh không suy nghĩ quá nhiều.

Dù đám người bí ẩn kia có lai lịch thế nào, anh cũng không đời nào giao thứ trong tay cho họ.

Nhưng Tần Mặc nghĩ lại, thấy mình nên nói chuyện này với bọn Hạo Thiên Chân để họ đề phòng.

Chương 373

Sáng hôm sau, chưa kịp để Tần Mặc liên lạc thì Hạo Thiên Chân đã tìm đến trước.

Vẻ mặt Hạo Thiên Chân lộ rõ sự khó xử, thấy vậy Tần Mặc liền cau mày.

Không cần hỏi anh cũng đoán được chắc chắn đã có chuyện xảy ra với Hạo Thiên Chân.

"Cậu sao thế?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc: "Tôi nghĩ mình cần nói với anh chuyện này.

Tam thúc đột nhiên liên lạc với tôi, muốn tôi cùng ông ấy đi Vân Thiên Cung một chuyến." Tần Mặc cau mày: "Tại sao đột nhiên lại muốn cậu đi Vân Thiên Cung cùng ông ấy?" "Tôi cũng không rõ lắm, vả lại lần trước ông ấy làm chuyện hơi quá đáng." Hạo Thiên Chân nắm chặt tay.

Trong mộ huyệt lần trước, nếu không nhờ có Tần Mặc, có lẽ bọn họ đã mất mạng vì Ngô Tam Gia rồi.

Tần Mặc cân nhắc rồi hỏi Hạo Thiên Chân: "Ông ấy còn nói gì khác không?" Hạo Thiên Chân đáp: "Ban đầu tôi định không đồng ý, nhưng sau đó nói chuyện thêm vài câu, ông ấy bảo nếu tôi chịu đi thì ông ấy sẽ giao tấm bản đồ trước đây cho tôi." Tần Mặc nheo mắt: "Nếu đã vậy thì chúng ta trực tiếp thỏa thuận với ông ấy đi." Ánh mắt Hạo Thiên Chân lộ vẻ kinh ngạc: "Anh chắc chắn muốn vậy sao?

Tam thúc tôi là người thế nào, có lẽ chính tôi cũng không hiểu rõ.

Nếu anh đồng ý, chúng ta rất có thể sẽ rơi vào bẫy." "Trong lòng cậu nghĩ thế nào?" Tần Mặc không trả lời mà hỏi ngược lại một câu.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân im lặng: “Tôi không biết phải nói sao.” Cậu thở dài, đương nhiên cậu muốn làm rõ những chuyện liên quan đến Tam thúc mình.

Nhưng lời của Tần Mặc làm cậu băn khoăn không biết có nên tiếp tục kiên trì hay không.

Tần Mặc mỉm cười nhẹ nhàng: “Thế chẳng phải được rồi sao?

Chính cậu còn không biết phải làm gì thì đừng hỏi tôi nữa, cứ đi theo tiếng gọi của trái tim mình thôi.” Nếu Hạo Thiên Chân muốn đi, Tần Mặc chẳng ngại gì mà không thuận nước đẩy thuyền.

Dù sao anh cũng muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, nhìn Tần Mặc: “Tôi hiểu rồi, anh đã nói vậy thì tôi sẽ trả lời Tam thúc.

Nhưng đến lúc đó anh sẽ đi cùng tôi chứ?” “Tất nhiên rồi, cậu cứ yên tâm.” Tần Mặc mỉm cười.

Dù sao anh cũng đang rảnh rỗi, cùng đi một chuyến cũng tốt, dù trên đường chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân lập tức cảm thấy an tâm hơn hẳn: “Tôi hiểu rồi, vậy tôi không làm phiền anh nữa.” Cậu mỉm cười rời đi.

Tần Mặc biết, tiếp theo sẽ là lúc Hạo Thiên Chân đàm phán với Tam thúc mình.

Nghĩ một chút, Tần Mặc gọi với theo: “Cậu đợi chút.” Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn anh đầy thắc mắc, Tần Mặc bước tới: “Hay là tôi đi cùng cậu luôn đi.” Hạo Thiên Chân sững người, nhưng nghĩ lại bản lĩnh của Tần Mặc lớn hơn mình nhiều, vả lại Tam thúc chắc cũng sẽ nể mặt anh, nên cậu đồng ý ngay: “Được thôi, không vấn đề gì.” Tần Mặc mỉm cười, cùng Hạo Thiên Chân đi tới biệt viện của Ngô Tam

Gia.

Chẳng mấy chốc, hai người đã xuất hiện ở đó.

Tần Mặc nhìn ngôi biệt viện: "Tam thúc của cậu đúng là thần bí thật, lúc ông ấy muốn gặp thì chúng ta mới thấy được, còn lúc ông ấy không muốn thì dù có đến cũng chẳng giải quyết được gì." "Tam thúc tôi chẳng phải luôn vậy sao?

Nhưng tôi nghĩ ông ấy sẽ nể mặt anh, nên lúc đàm phán, anh vẫn là lực lượng chủ chốt đấy nhé." Tần Mặc đáp lời rồi cùng cậu bước vào trong.

Vào đến phòng, Tần Mặc nhìn qua những món đồ nhái trong phòng rồi bất lực lắc đầu.

Lúc này, từ phía bên kia vang lên một giọng nói: "Tần Mặc tiên sinh, đã lâu không gặp." Tần Mặc mỉm cười quay đầu lại, Ngô Tam Gia đã xuất hiện ở đó.

"Đã lâu không gặp, không ngờ Ngô Tam Gia vẫn phong thái như xưa." Tần Mặc quan sát Ngô Tam Gia.

Nghe vậy, ông ta nhướng mày, xua tay tùy ý: "Tôi so với Tần tiên sinh thì còn kém xa lắm.

Tần tiên sinh mời ngồi." Hạo Thiên Chân định hỏi Ngô Tam Gia có chuyện gì, nhưng Tần Mặc đã kéo tay cậu lại.

Hiểu ý Tần Mặc, Hạo Thiên Chân cũng ngồi xuống.

Tần Mặc nhìn Ngô Tam Gia: "Tôi thấy Ngô Tam Gia thông minh như vậy, chắc ông cũng biết mục đích tôi và Hạo Thiên Chân đến đây lần này chứ?" Ngô Tam Gia im lặng một lúc rồi gật đầu nhìn Tần Mặc: "Lần này tôi chắc chắn phải đi Vân Thiên Cung, nhưng nơi đó khá nguy hiểm, nên tôi nghĩ mình cần các cậu đi cùng." Tần Mặc cười: "Nếu Ngô Tam Gia đã từng cùng tôi đi đổ đấu thì chắc cũng biết

điều kiện để tôi ra tay chứ?" Ngô Tam Gia quay sang nhìn Hạo Thiên Chân: "Tôi đã nói với cháu tôi rồi, nếu các cậu sẵn lòng giúp đỡ, tôi sẽ đưa Chiến Quốc Bạch Thư cho các cậu." Tần Mặc gật đầu, Chiến Quốc Bạch Thư quả thực khá quan trọng với anh.

"Nhưng ông biết đấy, thứ tôi muốn không chỉ có vậy, vả lại tôi thấy trên người ông có khá nhiều bí mật, hay là ông chia sẻ với tôi đi, để tôi hiểu rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, biết đâu tôi lại giúp được gì đó?" Tần Mặc nghiêng đầu nhìn Ngô Tam Gia.

Nhưng Ngô Tam Gia đột nhiên bật cười: "Trên người tôi thì có bí mật gì chứ?

Hai bên chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác thôi, tôi đưa ra những thứ này, nếu cậu sẵn lòng giúp thì chúng ta là đối tác, nếu không thì tôi cũng chẳng còn gì để nói." Ngô Tam Gia bất lực nhún vai.

Tần Mặc nghe vậy thì gật đầu: "Được rồi, ông đã nói thế thì tôi cũng không ép làm gì." "Dù sao trước đây chúng ta cũng đã từng hợp tác, ông hẳn là hiểu rõ tôi muốn thứ gì.

Tôi hy vọng đến lúc đó giữa hai bên chúng ta sẽ không xảy ra mâu thuẫn gì." Ngô Tam Gia tùy ý gật đầu, ông ra bộ bộ thủ thế mời, rất rõ ràng là muốn để Tần Mặc rời khỏi nơi này.

Tần Mặc đưa mắt nhìn sang Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân liền cầm lấy cuốn sách lụa trên bàn.

"Tam thúc, thực ra cháu thấy nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thúc cứ nói với cháu, cháu cũng sẽ ra tay giúp đỡ thúc." Ngô Tam Gia cười lạnh một tiếng, xua tay: "Không cần nói mấy lời vô ích đó với ta.

Hơn nữa, cháu đừng tưởng là cháu trai của ta thì ta sẽ nương tay.

Chuyện trước đây trong mộ đó ta đã làm những gì, trong lòng cháu hẳn là rất rõ ràng." Sắc mặt Hạo Thiên Chân biến đổi, nhưng anh vẫn

tùy ý gật đầu không nói thêm gì nữa, cùng Tần Mặc rời khỏi nơi đó.

Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, thấy sắc mặt anh hơi kém, Tần Mặc bèn đưa tay vỗ vỗ vai anh: "Anh cũng đừng nghĩ nhiều quá, cứ coi như hai chúng ta chưa từng gặp Tam thúc của anh, còn thứ này cũng là chúng ta tiện tay lấy được thôi." Hạo Thiên Chân đương nhiên hiểu ý của Tần Mặc, Tần Mặc sợ anh trong lòng không thoải mái nên mới nói những lời này để an ủi.

"Không có gì đâu." Thực ra Hạo Thiên Chân cũng đã gần như quen với việc này rồi.

Nhưng dù thế nào, anh vẫn muốn cùng Tần Mặc đi Vân Thiên Cung, bởi vì anh cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể tiếp cận và dần dần hiểu được Tam thúc.

Hạo Thiên Chân rất muốn biết năm đó Ngô Tam Gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến ông trở thành người như hiện tại?

Tần Mặc không nói thêm với Hạo Thiên Chân nữa, chỉ đưa anh cùng rời đi, trở về tiệm đồ cổ.

"Đúng rồi, tôi nhớ ông nội anh còn để lại ghi chép đúng không?

Đến lúc đó anh mang cuốn sổ đó qua đây, tôi muốn quan sát kỹ một chút." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân trực tiếp đáp một tiếng: "Không thành vấn đề." Hạo Thiên Chân rất rõ ràng, Tần Mặc nghiên cứu phương diện này rất thấu triệt, chỉ cần để Tần Mặc xem kỹ, anh chắc chắn sẽ phát hiện ra manh mối.

Tần Mặc cười cười không nói thêm, trực tiếp rời khỏi nơi đó.

Không lâu sau, Hạo Thiên Chân mang cuốn sổ ghi chép đến chỗ Tần Mặc.

Tần Mặc quan sát tỉ mỉ, sau khi xem xong liền nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười nhạt: "Anh xem này." Nói rồi Tần Mặc trực

tiếp đưa cuốn sổ và bản đồ cho Hạo Thiên Chân xem.

Hạo Thiên Chân xem xong, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc: “Tại sao lại như vậy?” “Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Nó chứng minh Vân Thiên Cung quả thực nằm ở khu vực Trường Bạch Sơn, cho nên hiện tại chúng ta phải đi Trường Bạch Sơn một chuyến.” “Tôi hiểu rồi, vậy tôi gọi điện cho Bàn Tử.” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc tùy ý xua tay, không nói thêm với Hạo Thiên Chân nữa, bởi vì Tần Mặc biết tiếp theo mình phải chuẩn bị một số vật dụng cần thiết cho chuyến đi Vân Thiên Cung.

Ít nhất là đồ ăn thức uống, họ bắt buộc phải mang theo.

Tần Mặc không suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp xoay người rời đi.

Chương 374

Không lâu sau, Tần Mặc đã chuẩn bị rất nhiều thứ, Hạo Thiên Chân cũng đã liên lạc xong với Bàn Tử.

Phía Bàn Tử tự nhiên cũng đã đồng ý.

Cứ như vậy vài ngày trôi qua, bọn họ đã đến ga tàu hỏa, chuẩn bị lên tàu cùng nhau đi Trường Bạch Sơn.

Lên đến tàu hỏa, Tần Mặc đưa mắt nhìn về phía Bàn Tử và những người khác.

"Lát nữa chắc chắn chúng ta sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mọi người vẫn phải cẩn thận một chút." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau rồi gật đầu.

Do dự một chút, Bàn Tử vẫn lên tiếng hỏi: "Đúng rồi, Trương Kỳ Lân đi đâu rồi?

Sao anh ấy không cùng chúng ta qua đây?" "Không cần quản Trương Kỳ Lân, dù sao người này xưa nay vẫn thần xuất quỷ nhập, nếu anh ấy thật sự muốn đến Vân Thiên Cung thì chẳng bao lâu nữa sẽ xuất hiện ở đó thôi." Tần Mặc cười cười.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử tự nhiên hiểu những gì Tần Mặc nói đều đúng, nên hai người cũng không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi yên tại chỗ.

Đêm đó, có một người bước vào toa xe, Tần Mặc đưa mắt nhìn về phía đối phương.

Đối phương đeo một chiếc kính râm, cũng đang chú thị Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của ông ta liền nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười nhạt nhưng không nói gì.

Trần Tứ Gia thấy Tần Mặc như vậy liền biết Tần Mặc hẳn đã đoán ra thân phận của mình, ông ta dứt khoát trực tiếp đưa tay về phía Tần Mặc.

"Chào anh, anh chính là Tần Mặc tiên sinh đúng không, trước đây tôi đã từng nghe nói về anh." Tần Mặc gật đầu, bắt tay với đối phương.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy cảnh này liền nhìn nhau, hai người nhỏ giọng hỏi Tần Mặc: "Người này là ai thế?" Tần Mặc nhìn hai người họ: "Câu này chẳng phải nên hỏi các anh sao?

Người này là người của Cửu Môn, hai anh hẳn phải nhận ra mới đúng." Hạo Thiên Chân sững người tại chỗ, anh nhìn chằm chằm vào Trần Tứ Gia trước mặt.

Sao anh không nhớ trong Cửu Môn có nhân vật như thế này nhỉ?

Hay là trước đây anh chưa từng gặp qua?

"Tôi là Trần A Tứ." Nghe thấy Trần Tứ Gia tự giới thiệu, Hạo Thiên Chân liền trợn to mắt.

Ở bên cạnh, Bàn Tử thấy ánh mắt của Hạo Thiên Chân nên nhỏ giọng hỏi: "Trần Tứ Gia đặc biệt lợi hại lắm sao?

Lai lịch thế nào?

Sao cậu lại có ánh mắt đó?" Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu, sau đó giải thích cho Bàn Tử: "Quả thực rất lợi hại." Hạo Thiên Chân kể lại toàn bộ những trải nghiệm trước đây của Trần Tứ Gia một lượt.

Bàn Tử nghe xong mới bĩu môi: "Thế thì đã sao, nếu là tôi tôi cũng làm được." Hạo Thiên Chân đảo mắt trắng dã, nhưng anh không nói thêm nữa, chỉ nhìn về phía Trần Tứ Gia.

Phải thừa nhận rằng Trần Tứ Gia quả thực rất lợi hại, không phải

hạng người bình thường có thể đem ra so sánh.

Tần Mặc lại nhìn Trần Tứ Gia một cái: "Nếu tôi đoán không lầm, e rằng ông cũng vì Vân Thiên Cung mà đi đúng không?" Trần Tứ Gia nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười nhạt: "Không ngờ tiểu tử cậu cũng khá thông minh, chỉ tiếc là dù có đoán đúng cũng không có phần thưởng gì." Tần Mặc không quan tâm, nhún vai: "Cái này tôi tự nhiên biết rõ, tôi cũng không muốn lấy thứ gì từ tay ông, tôi chỉ hy vọng sau này nếu thật sự gặp nhau trong mộ, hy vọng chúng ta có thể là bạn." "Đương nhiên rồi." Trần Tứ Gia nhìn Tần Mặc, ông ta không ngờ Tần Mặc tuổi còn trẻ mà lại có phách lực như vậy, hơn nữa còn có thể dùng ngữ khí và thái độ này nói chuyện với ông ta.

Trong thế hệ trẻ, e rằng không tìm ra người thứ hai lợi hại như Tần Mặc.

"Tôi cảm thấy sau này nếu có thời gian, chúng ta có thể trao đổi võ nghệ một chút, tôi cũng rất tò mò xem giữa hai chúng ta ai mạnh hơn?" Trần Tứ Gia nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Tôi cũng có ý đó, sau này có thời gian nhất định sẽ tỷ thí với ông một trận." Tần Mặc nhìn Trần Tứ Gia không nói thêm nữa, Trần Tứ Gia cũng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc dựa vào vách phía sau nghỉ ngơi.

Bàn Tử nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân: "Sau này ông ta không làm chuyện gì bất lợi cho chúng ta chứ?

Tôi thấy ông ta hình như không phải người tốt." Trần Tứ Gia nghe thấy lời của Bàn Tử liền quay đầu nhìn chằm chằm anh, nheo mắt lại.

Bàn Tử bĩu môi, người này trừng cái gì chứ, không lẽ tưởng mắt mình to hơn anh ta chắc?

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt Trần Tứ Gia hơi khó coi, Tần Mặc thấy cảnh này bèn cười nói với Trần Tứ Gia: "Tính cách Bàn Tử vốn là vậy." Trần Tứ Gia lúc này mới nhìn Tần Mặc một cái, nhưng vì Tần Mặc đã mở lời, ông ta cũng nể mặt Tần Mặc, dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tần Mặc lại nhìn sang Bàn Tử bên cạnh, nhíu mày: "Tôi nói cho anh biết, nếu hai người thật sự đánh nhau, anh không phải đối thủ của ông ta đâu, đến lúc đó đừng mong tôi sẽ giúp anh." Bàn Tử trợn to mắt, nhỏ giọng nói với Tần Mặc: "Sao anh có thể như vậy?

Chẳng phải là đề cao chí khí người khác, diệt uy phong nhà mình sao?

Lời này nếu để ông ta nghe thấy, ông ta lại tưởng quan hệ hai chúng ta không tốt đấy." "Cũng chưa tốt đến mức để tôi vì anh mà đắc tội với những nhân vật lớn đó đâu." Tần Mặc bật cười.

Hạo Thiên Chân do dự một chút, liền nhìn Trần Tứ Gia: "Tứ a công, ông đừng chấp nhặt với Bàn Tử, anh ấy không có ý đó đâu." Trần Tứ Gia thậm chí còn không mở mắt, rõ ràng là không muốn nể mặt Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân có chút xấu hổ, ho khẽ một tiếng.

Bàn Tử bên cạnh cũng lười suy nghĩ nhiều, tiếp tục ngồi đó.

Tần Mặc quét mắt một vòng, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng không lâu sau, Hạo Thiên Chân đột nhiên quay lại chỗ Tần Mặc, nhỏ giọng nói: "Bên ngoài hình như có người, bọn họ đang lục soát cái gì đó?

Có khi nào là đang tìm chúng ta không?" Tần Mặc nhướng mày, quay đầu nhìn Trần Tứ Gia, Trần Tứ Gia cũng đã mở mắt.

"Chắc là vậy, nhưng chúng ta cũng không cần sợ bọn họ, trước đó bọn họ đã công khai đối phó chúng ta rồi." Hạo Thiên Chân suy nghĩ

một chút rồi gật đầu: “Vậy được thôi.” Dù sao thực lực của Tần Mặc bày ra đó, có Tần Mặc ở đây anh chẳng sợ gì cả.

Tần Mặc lại nhìn Bàn Tử bên cạnh, Bàn Tử cũng đang nằm đó.

Qua khoảng vài phút, mấy người kia thực sự tìm đến đây, bọn họ phá cửa xông vào nhìn mấy người Tần Mặc.

“Giao thứ trong tay ra đây, chúng ta có thể tha cho các người không chết.” Tên dẫn đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc nghe hắn nói xong liền bật cười: “Mày nghĩ là ai tha cho ai không chết?” Sau khi lời Tần Mặc dứt, thân hình anh trực tiếp tan biến tại chỗ, khi Tần Mặc xuất hiện lần nữa đã đứng bên trái tên dẫn đầu.

Tần Mặc rút dao găm kề lên cổ hắn, tên dẫn đầu lúc này mới sững sờ, thân hình cứng đờ lại.

“Lẽ nào mày thật sự không sợ đắc tội với người đứng sau chúng ta sao?” Tên dẫn đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lại tùy ý lắc đầu: “Nếu tao sợ thì đã không ra tay với mày rồi.

Hơn nữa, vốn dĩ tao và kẻ đứng sau mày đã có ân oán, dù tao không sợ thì đã sao, bọn chúng căn bản không làm gì được tao.” Những gì Tần Mặc nói đều là sự thật.

Tên dẫn đầu hít sâu một hơi, thật lòng mà nói hắn hiện tại khá tức giận nhưng lại không dám nói nhiều với Tần Mặc.

“Các người giao thứ trong tay ra, rồi coi như xong chuyện, các người thấy thế nào?

Tuy thực lực của anh quả thực có thể giải quyết được tôi, nhưng đừng quên làm vậy anh sẽ chuốc lấy vô vàn rắc rối.” “Thì đã sao?” Tần Mặc lắc đầu, sau đó tung một cước đá văng tên dẫn đầu, thân hình hắn đập mạnh vào vách toa tàu.

Hắn trượt xuống từ vách tường, nôn ra một ngụm máu, rồi quay đầu nhìn những tên khác: “Chúng mày đứng đờ ra đó làm gì?

Chương 375

Còn không mau ra tay với hắn!" Mấy tên kia nghe vậy vội gật đầu, lao về phía Tần Mặc, không ngừng ra chiêu.

Tần Mặc nheo mắt, nhưng anh cũng lười nói nhiều với bọn chúng, chỉ dặn dò Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Hai người tự mình cẩn thận một chút." Hai người họ đáp một tiếng rồi lần lượt rút vũ khí phòng thân ra.

Ở phía bên kia, Trần Tứ Gia vẫn tiếp tục ngồi đó, đưa mắt quan sát Tần Mặc.

Thực ra thực lực của Trần Tứ Gia cũng rất mạnh, nhưng vừa rồi ông ta thậm chí không chú ý được Tần Mặc đã ra tay như thế nào.

Trước đây, một số người trong Cửu Môn luôn tán dương thực lực của Tần Mặc, Trần Tứ Gia còn khá khinh thường.

Nhưng khi mới gặp Tần Mặc, ông ta nghĩ dù sao người trong Cửu Môn đều kiêng dè Tần Mặc như vậy, ông ta cũng nên nể mặt vài phần.

Giờ thấy thực lực của Tần Mặc, Trần Tứ Gia mới biết tại sao những người đó lại sợ Tần Mặc đến thế.

Ngay cả khi ông ta giao đấu với Tần Mặc, e rằng cũng không có lấy một phần thắng, vì tốc độ của Tần Mặc thực sự quá nhanh.

Chưa đầy nửa phút trôi qua, bốn năm tên xung quanh đều bị Tần Mặc đánh ngã.

Trong lòng tên dẫn đầu thắt lại, hắn vội lùi ra sau một khoảng.

Tần Mặc từng bước tiến về phía hắn, ngồi xuống nhìn chằm chằm: "Về nói với lão đại của chúng mày, muốn lấy thứ từ tay tao là

chuyện không tưởng.

Nếu bọn chúng chịu an phận thì tao có thể tha cho, bằng không đừng trách tao không khách khí." Tên dẫn đầu nuốt nước miếng, hắn biết lời này của Tần Mặc có nghĩa là tha mạng cho mình.

Nếu hắn còn cãi lại, biết đâu Tần Mặc lại ra tay tiếp, vì vậy hắn vội gật đầu: "Tôi biết rồi." Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người phía sau: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta tiếp tục nghỉ ngơi đi." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, mấy tên kia vội vàng tháo chạy khỏi nơi đó.

Bàn Tử nhỏ giọng nói với Tần Mặc: "Thật sự cứ thế thả bọn chúng đi sao?

Nếu bọn chúng quay lại lần nữa thì tính sao?

Như vậy chẳng phải là thả hổ về rừng à?" "Không cần quản nhiều như vậy, thực lực mấy tên này quá bình thường, căn bản không phải đối thủ của tôi.

Dù sau này bọn chúng có gọi thêm viện binh đến đây, chúng ta cũng không cần sợ." Bàn Tử lúc này mới gật đầu: "Vậy được." Dù sao thực lực Tần Mặc ở đây, anh không nên lo lắng nữa, người nên lo lắng là bọn chúng mới đúng.

"Nhưng chúng ta có cần đổi toa xe không?

Hiện tại toa xe này đã bị lộ rồi." Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Tần Mặc, Tần Mặc tùy ý xua tay.

Tiếp theo Tần Mặc lại nhìn sang Trần Tứ Gia, anh biết màn lộ diện vừa rồi chắc chắn đã khiến Trần Tứ Gia phải kiêng dè mình.

Như vậy cũng tốt, nếu sau này thực sự đối đầu, đối phương cũng sẽ vì chuyện này mà không dám tùy tiện ra tay.

Tần Mặc lại nhìn mấy người bên cạnh: "Được rồi, mau nghỉ ngơi đi." Mấy người họ đáp một tiếng không nói thêm gì nữa, Tần Mặc cũng nhắm mắt nằm ngủ.

Cũng không biết tại sao mấy người kia không quay lại tìm phiền phức với Tần Mặc nữa.

Rất nhanh sau đó, tàu hỏa đã đến trạm, nhóm Tần Mặc trực tiếp xuống xe.

Tuy nhiên, nơi này là vùng núi tuyết, việc di chuyển khá khó khăn.

Tần Mặc nhanh chóng nhìn thấy một chiếc xe tải lớn đỗ gần đó.

Sau khi quan sát tài xế, trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhạt, nhìn mấy người bên cạnh: "Đi thôi." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, chưa đợi họ nói gì, Trần Tứ Gia đã tiên phong đi theo Tần Mặc.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng vội vàng đi tới.

Tần Mặc nhìn người tài xế xe tải trước mặt: "Sư phó, xe của bác chắc là đi vào trong núi đúng không?

Bác có thể chở chúng cháu một đoạn không?" Nghe Tần Mặc nói vậy, tài xế xe tải quan sát Tần Mặc một chút, trong mắt hiện lên ý cười: "Tôi nói trước cho anh rõ, đường vào núi không dễ đi đâu, vả lại các anh phải trả tiền tôi mới đưa đi được, dù sao tôi cũng không thể chở không công các anh." Tần Mặc nhướng mày nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, việc này chắc chắn là giao cho hai người họ rồi.

Hạo Thiên Chân dứt khoát rút ra mấy tờ tiền đưa cho tài xế: "Sư phó nếu thực sự đưa được chúng cháu vào núi tuyết, chúng cháu chắc chắn sẽ hậu tạ thêm, đây chỉ là tiền đặt cọc thôi." Người tài xế lúc này mới cười gật đầu, vội vàng nhận lấy tiền.

Trước đây thường xuyên có du khách vào núi, có tiền để kiếm thì đương nhiên ông ta rất sẵn lòng.

“Được thôi, các anh đi theo tôi.

Tôi nói cho các anh nghe, nếu các anh tìm tài xế khác, họ chưa chắc đã đưa được các anh vào núi tuyết đâu.

Dù sao tôi cũng lớn lên ở vùng núi tuyết này, khá quen thuộc lộ trình, hơn nữa hiện tại tuyết đang rơi dày, không chừng tuyết sẽ lớn đến mức phong tỏa núi đấy.” Bàn Tử nghe tài xế nói vậy liền nhíu mày: “Nếu thế thì chúng ta vào núi chẳng phải rất khó quay ra sao?” “Các anh cũng có thể hiểu như vậy, cho nên tôi phải nói trước lời khó nghe.

Nếu các anh vào núi tuyết mà muốn tôi đưa về, tôi không chắc làm được đâu.

Hơn nữa đến nơi các anh phải trả nốt nửa số tiền còn lại, tuyệt đối không được quỵt nợ.” Bàn Tử hơi do dự nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày: “Chuyện này tự nhiên không vấn đề gì, bác cứ yên tâm.” Người tài xế lúc này mới mỉm cười, nhìn Tần Mặc: “Không ngờ chàng trai này cũng khá được đấy, vậy được, tôi đưa các anh qua đó.” Trần Tứ Gia vẫn luôn ngồi trên xe, nhắm mắt dưỡng thần không nói lời nào.

Ông ta biết Tần Mặc chọn tài xế này quả thực có nguyên nhân.

Những thứ để trên xe của tài xế này chính là vật dụng cần thiết khi tuyết lớn phong núi.

Hơn nữa trang phục của tài xế nhìn là biết người từ làng trong núi tuyết đi ra.

Tần Mặc nhìn ra được điều này, Trần Tứ Gia không hề thấy lạ, nếu Tần Mặc không làm gì thì ông ta mới thấy thất vọng.

Tần Mặc dẫn đầu cả nhóm ngồi trên xe, vừa trò chuyện với sư phó vừa tiến về phía trước.

Càng lên cao, gió tuyết càng lớn, Bàn Tử hỏi sư phó: "Mỗi năm vào lúc này núi tuyết đều bị phong tỏa sao?" "Đa phần là vậy, vì tuyết trên núi thực sự rất lớn, sơ sảy một chút là rất dễ xảy ra lở tuyết.

Lúc đó người trong làng chúng tôi có khi hai ba tháng không ra ngoài được." "Nếu vậy, chúng ta bị kẹt trong đại sơn chẳng phải rất nguy hiểm sao?" Bàn Tử nhìn tài xế, ông ta đáp: "Đúng thế, nhưng người trong làng chúng tôi sống trên núi tuyết đã quen, dù bị kẹt hai ba tháng cũng không sao, vì trên núi có con mồi để săn mà.

Các anh đến đây làm gì?

Để ngắm phong cảnh hay sao?" "Ai lại đến cái nơi quỷ quái này ngắm cảnh chứ?" Bàn Tử bĩu môi, không biết ông tài xế này nghĩ gì nữa.

Sư phó gật đầu: "Nói cũng đúng, tôi nghe nói trước đây có một đội thám hiểm từng đến đây, nhưng sau khi lên núi thì không bao giờ thấy xuống nữa." "Khủng khiếp vậy sao?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn sư phó, ông ta đáp: "Phải, dù sao núi tuyết này cũng không phải ai cũng đến được, có rất nhiều người đến đây rồi không bao giờ ra được nữa." Gương mặt sư phó mang theo nụ cười thản nhiên, vì chuyện như vậy xảy ra quá nhiều nên khi kể lại ông cũng không thấy rùng mình gì cả.

Bàn Tử nhỏ giọng hỏi Tần Mặc: "Chúng ta thật sự phải đi à?

Vạn nhất trên núi gặp nguy hiểm gì thì sao?" Tần Mặc nhìn Bàn Tử: "Từ bao giờ anh trở nên nhát gan thế?" Bàn Tử bĩu môi, vỗ vỗ ngực mình: "Bàn Gia tôi sợ cái gì chứ, tôi chỉ lo lắng cho an nguy của mấy người các anh thôi." Tần Mặc cười cười nhưng không nói thêm, chỉ ngồi yên ổn trên xe.

Không biết bao lâu sau, Tần Mặc mới nhìn mấy người bên cạnh: "Sắp đến nơi rồi, chúng ta thu dọn đồ đạc đi." Bàn Tử và Hạo Thiên

Chân đáp một tiếng, sau đó tự mình mang hành lý.

Cứ thế trôi qua khoảng bốn năm phút, xe của họ đã chạy đến khách sạn.

Tần Mặc nhìn lên bảng hiệu Khách sạn Trường Bạch Sơn, rồi quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Chúng ta vào thôi, ngoài này khá lạnh." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không có ý kiến gì, lúc này Hạo Thiên Chân cũng đã thanh toán xong tiền nên người tài xế cũng trực tiếp rời đi.

Chương 376

Tần Mặc thấy Trần Tứ Gia cũng theo họ vào khách sạn.

Trần Tứ Gia không chào hỏi nhóm Tần Mặc mà trực tiếp lên tầng hai.

Tần Mặc nhướng mày, ở phía bên kia Hạo Thiên Chân nhận ra một bóng người mập mạp cách đó không xa.

"Đó chẳng phải Hải thúc sao?" Bàn Tử nhìn một cái, mắt lộ vẻ nghi hoặc, không hiểu nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhỏ giọng giải thích với Bàn Tử: "Ông ấy có chút giao tình với Tam thúc của tôi, hơn nữa trong giới chúng ta, đa số mọi người đều biết ông ấy, ông ấy nắm trong tay một mạng lưới tình báo rất lớn." Tần Mặc nhìn Hải thúc.

Người này ăn mặc khá béo tốt, gương mặt mang nụ cười từ bi hỷ xả, nếu không biết còn tưởng ông ta rất hòa ái dễ gần.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Nghỉ ngơi ở đây một lát đi, chúng ta ăn chút gì đó rồi mới về phòng." Hạo Thiên Chân tự nhiên không có ý kiến, hơn nữa anh biết Tần Mặc thường mang theo rất nhiều đồ ăn bên mình.

Tần Mặc trực tiếp lấy ra một ít tôm hùm đất và các món ăn khác.

Hải thúc nhìn thấy cảnh này, mắt liền sáng lên, ông ta vội vàng đi tới ngồi xuống cạnh Hạo Thiên Chân để làm quen.

"Hạo Thiên Chân à, không ngờ cậu cũng ở đây.

Dù sao hai chúng ta cũng coi như quen biết một lần, tôi có thể ăn cùng các cậu một chút được không?

Cũng để xin chén rượu uống.” Nghe Hải thúc nói vậy, Hạo Thiên Chân liền đồng ý.

Anh tự nhiên không có ý kiến, hơn nữa nếu có thể tạo quan hệ tốt với Hải thúc thì sau này sẽ giúp ích rất nhiều cho họ.

Bàn Tử và Tần Mặc cũng không phản đối.

Hải thúc trực tiếp ngồi đó ăn uống linh đình.

Phía bên kia, người chưởng quỹ thấy cảnh này chỉ biết cười lắc đầu nhưng không nói gì.

Nơi này của ông ta hiện tại chỉ cung cấp chỗ ở, nếu khách muốn mang đồ ăn đến đây thì ông ta cũng không phản đối.

Một lúc sau, nhóm Tần Mặc đã ăn gần xong, Tần Mặc nhìn Hải thúc bên cạnh: “Không biết Hải thúc đến đây để làm gì nhỉ?” Có câu nói là "ăn của người thì miệng ngắn, cầm của người thì tay mềm".

Hải thúc đã ăn của họ bao nhiêu thứ như vậy thì hẳn phải tiết lộ chút thông tin hữu ích.

Hải thúc khựng lại, im lặng một hồi rồi thở dài bất lực, giải thích với mấy người trước mặt: “Đến đây làm cố vấn cho người ta.” Tần Mặc nhướng mày, trong mắt hiện ý cười nhạt: “Không biết ông có thể tiết lộ cho chúng tôi biết những người đó là ai không?” “Cái này tôi không tiện nói nhiều.” Hải thúc thở dài.

Tần Mặc nghe vậy nhìn sang Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân cũng không nói gì.

Vì anh biết làm nghề này, không muốn tiết lộ thông tin chủ thuê là chuyện rất bình thường.

“Nếu Hải thúc không muốn nói thì chúng ta đừng hỏi nữa.” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười, tùy ý gật đầu không hỏi thêm, ngược lại quay đầu nhìn chưởng quỹ: "Chưởng quỹ, mỗi năm vào lúc này tuyết đều rơi lớn như vậy sao?" Chưởng quỹ lập tức đáp lời: "Đương nhiên rồi, hơn nữa đợi qua hai ngày nữa, tuyết lớn có khi sẽ phong tỏa đường núi, đến lúc đó các vị muốn ra ngoài cũng muộn rồi.

Nếu các vị muốn đi thì nên đi ngay tối nay đi." Tần Mặc tùy ý xua tay, nếu họ đã đến đây thì không thể dễ dàng rời đi như vậy.

"Cái đó thì không cần đâu." Tần Mặc mỉm cười, nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người bên cạnh: "Chúng ta cũng về nghỉ ngơi đi, để ngày mai còn phải thăm dò tình hình xung quanh." Dù sao họ vẫn chưa biết Vân Thiên Cung rốt cuộc nằm ở đâu, ngày mai bắt buộc phải đi khảo sát lộ trình trước.

Vốn dĩ Tần Mặc có năng lực thăm dò mộ huyệt, biết vị trí đại khái ở đâu, nhưng Tần Mặc phát hiện nơi này có long mạch tồn tại, long mạch sẽ gây ảnh hưởng nhất định đến năng lực thăm dò của anh.

Cho nên muốn tra rõ mộ huyệt cụ thể nằm ở đâu e rằng là chuyện khá khó khăn.

Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, chuẩn bị cùng Tần Mặc rời đi.

Nhưng vừa lên đến tầng hai, Hạo Thiên Chân đã nhìn thấy một người không ngờ tới.

"Phan Tử." Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông cách đó không xa.

Người đàn ông đó nghe thấy tiếng Hạo Thiên Chân liền quay đầu lại, thấy Tần Mặc cũng ở đây, anh ta cười đi về phía Tần Mặc: "Tần tiên sinh, không ngờ lần này anh cũng đi theo, xem ra lần này tôi không cần lo lắng cho an nguy của Tiểu tam gia nữa rồi." Hạo Thiên Chân đảo mắt trắng dã: "Tôi cũng có rất nhiều kinh nghiệm đấy nhé, dù

không có Tần Mặc ở đây, tôi cũng chưa chắc đã bỏ mạng ở chốn này đâu." "Tiểu tam gia, cậu tuyệt đối đừng nói vậy, thực lực của Tần tiên sinh bày ra đó rồi, vả lại trước đây cậu cùng Tần tiên sinh xuống bao nhiêu mộ huyệt, cậu hẳn phải biết năng lực của anh ấy chứ." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, thực lực của Tần Mặc tự nhiên là không phải bàn cãi, nhưng Hạo Thiên Chân cảm thấy bản thân mình cũng đã tích lũy được chút kinh nghiệm.

"Đúng rồi, sao anh lại ở đây?" Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Phan Tử.

Phan Tử thở dài: "Chẳng phải tôi theo Ngô Tam Gia qua đây sao?

Nhưng Tam Gia hiện tại đã vào trong mộ rồi." Hạo Thiên Chân lập tức nhíu mày, không ngờ tốc độ của Ngô Tam Gia lại nhanh như vậy, cậu quay đầu nhìn sang Tần Mặc bên cạnh: "Chúng ta có nên nhanh chóng đuổi theo không?" Tần Mặc lại tùy ý xua tay, nói thật, anh cảm thấy cho dù Ngô Tam Gia có qua đó thì cũng chưa chắc đã lấy được món gì từ bên trong, nên bản thân anh cũng không cần quá vội vàng.

"Hiện tại chúng ta vẫn chưa hiểu rõ nơi này, trước tiên cứ ở đây tìm hiểu tình hình rồi tính sau." Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân mới thở dài một tiếng, cậu lại dời tầm mắt sang người Phan Tử.

"Sao anh không đi cùng Tam thúc của tôi?

Anh không sợ ông ấy gặp nguy hiểm gì sao?" "Vốn dĩ Tam gia muốn tôi ở lại đây để đi cùng các cậu, hơn nữa ông ấy biết Trần Tứ Gia đã đến đây nên muốn các cậu đi cùng ông ta.

Nhưng hiện tại ở đây tuyết lớn đã rơi liên tục ba ngày, đường xá khó đi, lại không có người dẫn đường tử tế nên tôi mới luôn đợi ở chỗ này." Tần Mặc đã hiểu ra, anh ừ một tiếng rồi nhìn Phan Tử: "Nếu đã vậy, chúng ta tạm thời cứ đợi ở đây đi.

Nếu không có người dẫn đường, chúng ta rất dễ bị lạc trên núi, cứ chờ qua một thời gian nữa rồi tính." Phan Tử gật đầu.

Khi Tần Mặc chuẩn bị vào phòng, anh dừng lại một chút, quan sát Phan Tử: "Đúng rồi, thời gian này có ai khác đến đây không?" "Cái này thì thực sự là không có." Phan Tử lắc đầu, anh ta cũng đang nói thật.

Tần Mặc đáp một tiếng: "Xem ra đám người kia vẫn chưa đến đây, chúng ta cũng không cần quá gấp gáp, cứ nghỉ ngơi ở đây đi, nếu bọn họ đến thì cứ để bọn họ đi thám lộ trước cho chúng ta." "Anh nói bọn họ là những người nào?" Bàn Tử có chút nghi hoặc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử: "Anh nghĩ xem từ trước đến nay là ai luôn đối đầu với chúng ta?" Bàn Tử lập tức hiểu ra, anh ta bĩu môi nhìn Tần Mặc: "Được rồi, tôi đi về nghỉ ngơi trước đây." Tần Mặc tùy ý vẫy tay, lại nháy mắt với Hạo Thiên Chân bên cạnh, bọn họ ai nấy đều trở về phòng mình.

Mãi đến tận sáng hôm sau, Tần Mặc mới bị những người bên dưới làm cho tỉnh giấc.

Tuy nhiên anh không nói gì, chỉ cùng Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đi xuống dưới, thấy hai nhóm người đang đối trì với nhau, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Sau đó anh quay đầu nhìn vào một thanh niên trẻ tuổi ở phía bên kia: "Nếu tôi đoán không lầm, e rằng chính tên này lúc trước trên tàu đã phái người đến tìm chúng ta." Nói rồi, Tần Mặc nhìn ra phía sau gã thanh niên đó, quả nhiên thấy tên cầm đầu trên tàu hỏa lúc trước.

"Vậy chúng ta có nên ra tay không?" Bàn Tử hỏi, đám người này nhất định sẽ gây bất lợi cho họ, nếu cứ để bọn họ vào trong mộ huyệt, nói không chừng những tên này còn ra tay đâm sau lưng.

“Không cần vội, anh không thấy A Ninh hiện tại đang đối đầu với bọn họ sao?

Dù sao cả hai nhóm đó đều chẳng phải hạng tốt lành gì.” Hạo Thiên Chân do dự một chút, nói nhỏ với Tần Mặc: “Chàng trai trẻ kia rốt cuộc là ai?

Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây?” Tần Mặc lắc đầu, nói thật bản thân anh cũng không rõ lắm, nhưng anh cũng chẳng buồn quản nhiều như vậy, chỉ nhìn sang chủ quán: “Chủ quán, ở đây có sữa không?

Chúng tôi muốn uống một chút.” Chủ quán đáp lời, tính cách nhàn tản của Tần Mặc quả thực có chút lạc lõng với không khí căng thẳng xung quanh, lời nói của anh lập tức thu hút sự chú ý của những người khác.

A Ninh do dự một chút, cảm thấy dù sao trước đây cũng từng gặp Tần Mặc, lại biết thực lực của anh ra sao, nên cô quyết định tung ra cành ô liu với anh: “Tần Mặc tiên sinh, không ngờ tốc độ của các anh cũng nhanh thật đấy.” Tần Mặc nghe A Ninh nói vậy thì nhìn sang cô, sau khi đánh giá một lượt liền nhướng mày: “Cô chẳng phải cũng vậy sao?

Chúng tôi cũng chỉ mới vừa tới ngày hôm qua.” Giọng điệu của Tần Mặc rất nhạt nhẽo, rõ ràng là không muốn đáp lại A Ninh quá nhiều.

Chương 377

Ở phía bên kia, Jason thấy A Ninh bị hắt hủi thì không nhịn được mà mỉa mai: "Cô đừng có thật sự nghĩ rằng ai cũng bị vẻ ngoài của cô làm cho mê mẩn chứ?" Tần Mặc nhìn sang Jason, còn A Ninh thì phẫn nộ nói: "Việc này dường như không liên quan gì đến anh, Jason, anh đừng quên mục đích chúng ta đến đây, tôi không hy vọng anh gây rắc rối cho tôi." Jason nheo mắt nhưng cũng lười nói thêm với A Ninh.

Do dự một chút, Jason tiến lên hai bước, nhìn chằm chằm Tần Mặc: "Lúc trước trên tàu là anh đã ra tay với mấy người anh em của tôi đúng không, anh thật là tàn nhẫn đấy, đánh mấy người anh em của tôi thành ra nông nỗi đó." Tần Mặc nghe Jason nói vậy liền bật cười, anh bước ra gật đầu: "Chuyện đó đúng là do tôi làm, nhưng nếu tôi nhớ không nhầm thì phải là người của anh ra tay với người của tôi trước, tôi mới làm vậy, thế nên anh không có tư cách gì mà trách tôi cả." Tần Mặc trực tiếp lắc đầu.

Jason nắm chặt nắm đấm, gã không ngờ Tần Mặc lại có thể vân đạm phong khinh như vậy: "Thằng ranh kia, mày có biết đắc tội tao sẽ có hậu quả gì không?

Tao nói cho mày biết, không bao lâu nữa mày sẽ chết ở đây thôi." Vốn dĩ Jason nghĩ sau khi nói ra những lời này Tần Mặc sẽ quỳ xuống xin tha, nhưng Tần Mặc lại có vẻ không mấy quan tâm, chỉ nhún vai: "Được thôi, tôi cũng muốn xem xem sau này nếu thực sự gặp chuyện, rốt cuộc là ai sẽ phải quỳ xuống xin tha?" Nói xong, Tần Mặc trực tiếp ngồi xuống cạnh bàn.

Jason thấy cảnh này liền lấy từ trong người ra một con phi đao ném về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp dùng tay không

bắt gọn.

Jason ngẩn người tại chỗ, gã không ngờ thân thủ của Tần Mặc lại tốt như vậy.

Tần Mặc trực tiếp ném trả con phi đao đi, phi đao sượt qua má Jason cắm vào phía bên kia, nhưng con dao đã cắt đứt một lọn tóc của gã: "Nếu anh còn có ý định bất chính với tôi, lần tới con phi đao này sẽ trúng ngay cổ họng đấy." Jason nuốt nước bọt, thực lực của Tần Mặc quá đáng sợ rồi.

Gã quay đầu nhìn sang phía bên kia, lúc này A Ninh đang đứng xem náo nhiệt, sau khi chạm mắt với Jason, cô liền mỉa mai: "Đã bảo anh rồi, không phải ai anh cũng có thể đắc tội được đâu." Trong lòng Jason vẫn rất phẫn nộ, gã nhìn chằm chằm A Ninh: "Cho dù tao không đối phó được mấy tên kia, nhưng muốn dạy dỗ cô thì vẫn khá đơn giản đấy, xem ra cô thực sự muốn nếm thử lợi hại của tao rồi." A Ninh nheo mắt: "Nếu anh thực sự muốn động thủ thì tôi đương nhiên không có ý kiến gì, cứ ra tay đi." Nói rồi, A Ninh đặt tay lên thắt lưng, rõ ràng ở đó có mang theo một món đồ nóng.

Tần Mặc cũng chẳng buồn quản bọn họ, ở phía bên kia chủ quán do dự một chút, vẫn sợ sệt tiến đến bàn của Tần Mặc đặt sữa xuống rồi vội vàng quay về.

Chủ quán biết những người này đều là hạng không dễ chọc vào, nên không muốn tiếp tục đứng xem náo nhiệt.

"Nếu anh muốn ra tay với tôi, tôi đương nhiên sẵn sàng tiếp đón, nhưng nếu anh làm hỏng đại sự của chủ nhân thì đừng trách chủ nhân trừng phạt anh." A Ninh nhìn Jason chằm chằm.

Jason lúc này mới hừ lạnh một tiếng, tìm một cái bàn ngồi xuống, bọn A Ninh cũng vậy.

A Ninh lại quay đầu nhìn Tần Mặc một chút nhưng không bắt chuyện nữa, vì cô thấy thái độ của anh đối với mình khá lạnh nhạt, nếu cứ tiếp tục bắt chuyện thì lại khiến cô bị mất giá.

Hải Thư lúc này cũng đến đây, thấy A Ninh đã tới liền mỉm cười đi về phía cô: "Các vị cuối cùng cũng đến rồi." A Ninh quay đầu nhìn Hải Thư: "Ông đến từ lúc nào vậy?" Hải Thư thở dài một tiếng: "Đã đợi ở đây từ sớm rồi, nhưng mấy ngày này e rằng chúng ta không thể lên núi được, vì hiện tại tuyết lớn đã phong tỏa đường núi rồi." "Sao ông không nói là do ông vô dụng đi, chúng tôi vừa mới từ dưới núi đi lên đây." Jason nhìn chằm chằm Hải Thư.

Hải Thư trợn mắt, người này bộ não có vấn đề gì à?

"Các người đừng quên trên núi này cao độ lớn hơn bên dưới rất nhiều, nên bão tuyết trên đó cũng đặc biệt dữ dội.

Nếu các người không tin tà thì cứ tự mình lên núi đi, đợi đến khi bị tuyết vùi lấp thì các người sẽ biết núi tuyết này đáng sợ đến mức nào." Phía bên kia chủ quán thấy bọn họ không còn giương cung bạt kiếm nữa mới vội vàng gật đầu: "Vị tiên sinh này nói không sai đâu, đại sơn này khá đáng sợ, các vị cũng đừng có bất kính với núi rừng, nếu không để Sơn Thần biết được, Ngài sẽ giáng xuống trừng phạt đấy." Tần Mặc lập tức bật cười, nói thật anh không tin Sơn Thần là có thật.

Tuy nói trên núi tuyết này có lẽ thực sự có nhiều dã thú, nhưng nói có Sơn Thần thì Tần Mặc tuyệt đối không tin.

Tần Mặc lại dời tầm mắt sang Jason và A Ninh ở phía bên kia.

Nếu không đoán lầm, hai nhóm này chắc là thuộc cùng một tập đoàn, chỉ là quan hệ dường như không tốt lắm.

Nếu sau này có cơ hội, có thể tìm hiểu thêm về nhóm người này.

Sau khi suy nghĩ xong Tần Mặc không cân nhắc nhiều nữa, chỉ lấy từ trong người ra một ít đồ ăn bày lên bàn.

Hải Thư nuốt nước bọt nhìn Tần Mặc: "Tần Mặc tiên sinh, tôi có thể qua ăn chút gì không?

Tôi hơi đói." Bàn Tử trợn mắt, lão Hải Thư này sao lại tham lam vô độ như vậy chứ?

Hôm qua đã cho lão ăn rồi, hôm nay lại còn muốn qua ăn tiếp.

"Phía các người chẳng phải cũng có đồ ăn sao?" Hải Thư quay đầu nhìn một cái, lão ho một tiếng rồi nhìn Hạo Thiên Chân, lúc này Hạo Thiên Chân cũng chẳng có thái độ tốt với lão: "Hải Thư, dù thế nào ông cũng không nên giúp đỡ nhóm người đó." Hải Thư cũng biết hiện tại Hạo Thiên Chân đã mất kiên nhẫn với mình, nếu đã vậy lão cũng không cần phải ở lại đây nữa.

Thấy Hải Thư quay người rời đi, Tần Mặc mới lắc đầu, nhưng anh cũng không nói nhảm nhiều, dù sao quan hệ giữa anh và Hải Thư cũng chưa tốt đến mức đó, Hải Thư muốn làm gì anh chắc chắn không thể ngăn cản.

Tần Mặc lại nhìn những người bên cạnh mình: "Mau ăn đi, ăn xong rồi mấy người chúng ta ra ngoài xem xét tình hình." Bọn họ đương nhiên không có ý kiến gì.

Lúc này mấy người họ đang ăn đồ ăn, mà A Ninh ở phía bên kia cũng nghe thấy những lời Hạo Thiên Chân nói, nhưng cô không nghĩ nhiều.

Hạo Thiên Chân muốn thế nào cũng được, chẳng liên quan gì đến cô, vả lại ngay từ đầu hai bên đúng là có mâu thuẫn.

Vì thuộc về các phe phái khác nhau nên căn bản không có khả năng đi cùng nhau, đã vậy thì chẳng thà đừng bắt chuyện với Hạo Thiên

Chân nữa.

Ăn một lúc, Tần Mặc mới đứng dậy nhìn những người trước mặt: "Xong rồi, chúng ta đi thôi." A Ninh thấy vậy vội vàng đứng dậy khuyên ngăn: "Tần Mặc tiên sinh, tôi nghĩ các anh khoan hãy ra ngoài, nếu các anh thực sự đi ra lúc này sẽ rất dễ gặp nguy hiểm đấy, đến lúc đó không ai cứu được các anh đâu." Tần Mặc nghe A Ninh nói vậy liền nhìn cô một cái nhưng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng bước thẳng về phía trước.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau rồi đi theo sau Tần Mặc.

Dù sao có Tần Mặc ở đây, hai người họ cũng chẳng cần sợ hãi, chỉ cần theo sát anh là được.

Qua một thời gian, Tần Mặc và mọi người đi đến gần ngôi làng, anh cũng đang cẩn thận tìm kiếm manh mối ở đây.

Nhưng Tần Mặc chẳng tìm thấy gì, liền thở dài nhìn hai người bên cạnh: "Ở đây không có gì cả, chúng ta về thôi." Hai người họ gật đầu, đương nhiên không có ý kiến gì, hơn nữa họ luôn biết Tần Mặc là người có kế hoạch, họ chỉ cần làm theo là được.

Không bao lâu sau, Tần Mặc dẫn bọn họ rời khỏi nơi đó, khi đang đi về phía trước, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy một âm thanh vang lên bên cạnh: 【 Đinh!

Phát hiện sinh vật tuyết sơn, yêu cầu lập tức giết sạch. 】 Tần Mặc nheo mắt, nếu đoán không lầm, xung quanh đây e rằng có thứ gì đó.

"Cẩn thận." Tần Mặc cảnh báo Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, hai người nghe vậy liền ngẩn người rồi nhíu mày: "Có chuyện gì vậy?" "Xung quanh đây có lẽ có thứ gì đó, nhưng cụ thể là gì tôi cũng không rõ lắm, chúng ta phải cẩn thận hành sự, tránh để bị đối phương làm bị

thương.” Tần Mặc cảm thấy thực lực của mình tuy mạnh, nhưng nếu đối phương quá cường hãn thì anh cũng không thể giải quyết trong thời gian ngắn được.

Hiểu ý Tần Mặc, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vội vàng tựa lưng vào nhau, quan sát xung quanh.

Hai người biết rằng một khi Tần Mặc đã nói vậy thì chứng tỏ quanh đây chắc chắn có thứ gì đó khủng khiếp.

Một lúc sau, quả nhiên có những bóng đen vụt qua xung quanh.

“Cái gì thế?” Bàn Tử giật mình kinh hãi, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân lắc đầu, nói thật cậu cũng không nhìn rõ, nên cả hai đồng thời nhìn về phía Tần Mặc.

“Nếu tôi nhìn không lầm, có lẽ là sói hoang trên núi.” Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sói hoang trên núi quả thực rất có khả năng sẽ ra ngoài tìm mồi.

Dù sao con mồi trên núi này khá ít, nhất là lúc tuyết lớn thế này, những động vật nhỏ cơ bản đều không ra ngoài.

Đàn sói này đã nhắm vào bọn họ thì nhất định sẽ không buông tha.

“Lát nữa hai người phải cẩn thận.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức đáp lời, họ hiểu ý của Tần Mặc.

Một lúc sau, đột nhiên có một con sói hoang lao về phía Tần Mặc, anh liền rút Thất Tinh Kiếm ra đâm về phía nó.

Con sói này căn bản không kịp phản ứng vì không ngờ Tần Mặc lại có thực lực như vậy, trực tiếp bị anh chém làm đôi, mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa.

Ngay lập tức có khoảng hơn mười con sói xuất hiện quanh đó, sau khi ngửi thấy mùi máu, chúng càng trở nên điên cuồng hơn.

Chẳng mấy chốc, một con sói lao về phía Tần Mặc, lượn lờ xung quanh, thấy tốc độ của nó nhanh như vậy Tần Mặc liền hừ lạnh.

Sau đó anh nhìn sang Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, hai người họ hiện tại đang khá chật vật vì với thực lực của họ, căn bản không thể giải quyết lũ sói này trong thời gian ngắn.

Chương 378

Tần Mặc nheo mắt, nói thật lúc này anh khá lo lắng.

Thực lực của hai người họ so với anh thực sự kém quá xa.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, nhìn chằm chằm con sói không xa, nó lại lao về phía anh một lần nữa.

Nếu cảm giác không lầm thì con sói này chính là con mạnh nhất trong đàn.

Tần Mặc nhìn nó, e rằng lũ sói kia đều bị con này khống chế mới đến tấn công họ.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, xung quanh lập tức xuất hiện cuồng phong: "Cuồng Phong Nhận!" Những luồng gió này trực tiếp hình thành một cái rìu khổng lồ, cái rìu đó bổ về phía con sói ở đằng xa, ngay khi nó sắp bổ trúng, con sói đột nhiên nhảy sang bên cạnh, cái rìu bổ xuống lớp tuyết.

Lớp tuyết nơi đó trực tiếp nứt ra một vết rách cực lớn, Tần Mặc nheo mắt.

Phải nói rằng thực lực của con sói này khá ổn, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh.

Chỉ trong nháy mắt, con sói này đã vòng sang phía khác.

Nó nhe răng trợn mắt nhìn Tần Mặc, anh cũng thấy được ánh mắt của nó nhưng cũng lười nói nhảm: "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Lại là một luồng gió lớn xuất hiện quanh Tần Mặc, gió cuốn theo cả lớp tuyết xung quanh.

Con sói dường như cũng biết phong nhận của Tần Mặc không dễ đối phó, nên nó thu mình lại rồi bật nhảy lao thẳng tới.

Thấy tốc độ của nó nhanh như vậy Tần Mặc liền hừ lạnh, dùng sức mạnh đánh vào người nó, con sói trực tiếp bị gió của Tần Mặc thổi bay đập vào một cái cây rồi trượt xuống.

Nó vội vàng đứng dậy nhưng sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, nhìn Tần Mặc đầy âm trầm.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó nhưng không buồn phí lời, lại một luồng năng lượng khổng lồ từ người anh bay ra, va đập vào thân hình con sói.

Sau khi con sói ngã gục xuống đất, Tần Mặc có thể thấy rõ trên người nó xuất hiện một vết thương lớn.

Máu từ vết thương nhỏ xuống tuyết tạo nên sự tương phản mãnh liệt.

Tần Mặc lại nhìn đám sói trước mặt, nhưng phía bên kia Hạo Thiên Chân lại phát ra tiếng thét thảm thiết, anh quay đầu lại thì thấy ống tay áo của cậu đang bị một con sói cắn chặt.

Hạo Thiên Chân không ngừng vung tay muốn hất con sói ra, nhưng nó cứ bám chặt không buông.

Tần Mặc biết lũ sói này khó khăn lắm mới tìm được con mồi nên việc chúng không chịu nhả ra cũng là bình thường.

Nhưng ngay khắc sau, thân hình Tần Mặc biến mất tại chỗ, một kiếm đâm chết con sói kia.

Hạo Thiên Chân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tần Mặc với vẻ mặt đầy cảm kích.

"Cẩn thận một chút." Tần Mặc lại dặn dò một câu, Hạo Thiên Chân vội vàng đáp lời.

Cậu biết Tần Mặc đang đối phó với đàn sói, muốn giúp đỡ cũng

không phải chuyện đơn giản.

Nếu lát nữa cậu không cẩn thận, rất có thể sẽ bị lũ sói xé thành từng mảnh.

Bàn Tử hiện tại cũng có chút chật vật, nhưng Tần Mặc phải đi đối phó với Lang Vương nên không thể quản hai người họ.

Ngay lúc đó, đột nhiên có một bóng người xuất hiện ở phía khác, người này trực tiếp giải quyết một con sói, trong tay đang cầm một cái Cửu Trảo Câu.

Thấy Trần Tứ Gia xuất hiện ở đây, Hạo Thiên Chân mới thở phào, cảm kích nói: "Đa tạ Tứ A Công." Trần Tứ Gia liếc nhìn Hạo Thiên Chân một cái nhưng không nói gì, chỉ tiếp tục đối phó với lũ sói còn lại.

Phải nói rằng lũ sói này thực sự rất khát máu, chúng không cần biết thực lực của Tần Mặc và Trần Tứ Gia mạnh đến đâu, cứ thế đâm đầu lao vào.

Tần Mặc cũng tay nâng kiếm hạ.

Cứ thế trôi qua khoảng mười phút, đám sói xung quanh cuối cùng cũng bị Tần Mặc và mọi người giải quyết sạch sẽ. 【 Đinh!

Giết chết sinh vật tuyết sơn thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp +10, Thể Lực +10, Sức Mạnh +10, Tinh Thần +10. 】 Tần Mặc do dự một chút rồi xem bảng thuộc tính hiện tại của mình: Họ tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị.

Kỹ năng nâng cao: Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ

Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 395 (Cực hạn nhân loại: 10), Thể Lực 400 (Cực hạn nhân loại: 10), Sức Mạnh 400 (Cực hạn sức mạnh: 10), Tinh Thần 425 (Cực hạn nhân loại: 10).

Hiện tại thuộc tính tăng trưởng ngày càng nhanh, nhưng dù sao việc các chỉ số tăng nhanh cũng rất có lợi cho anh.

Nếu sau này thực sự gặp chuyện gì trong mộ huyệt, anh cũng dễ dàng ứng phó hơn.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, nhìn sang Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Hai người sao rồi?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, tùy ý lắc đầu, nói thật hai người họ cũng không sao cả.

Tần Mặc lúc này mới gật đầu, lại nhìn Trần Tứ Gia ở đằng xa, lúc này ông ta đang lau cái Cửu Trảo Câu của mình, rồi nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Thật không biết tại sao hai người các ngươi lại đến nơi này?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân có chút nghi hoặc

nhìn Trần Tứ Gia, ông ta cười nhạo một tiếng: "Thân thủ của hai người các ngươi thực sự chẳng ra làm sao, cho dù có ở lại đây thì sau này cũng sẽ bị thứ trong mộ huyệt giải quyết thôi." "Cái lão già này..." Bàn Tử còn chưa kịp nói gì thì Hạo Thiên Chân đã kéo tay anh ta lại: "Dù sao ông ấy cũng đã cứu chúng ta, nên anh không được nói như vậy." Bàn Tử bĩu môi, tuy đối phương đúng là đã cứu mình nhưng cũng không nên nói ra những lời nhục mạ người khác như vậy chứ.

Nhưng nghĩ lại Bàn Tử thấy dù sao sau này cũng phải vào mộ huyệt, mà hiện tại Ngô Tam Gia đã đi trước họ, rất có khả năng sẽ đi cùng Trần Tứ Gia.

Nếu đã vậy thì đừng nên xảy ra xung đột với ông ta làm gì.

Trần Tứ Gia lại quay đầu nhìn Tần Mặc, phải thừa nhận rằng thực lực của anh khiến ông ta cảm thấy đáng sợ.

Ngay từ đầu ông ta đã đến đây nhưng không vội ra tay mà đứng trong bóng tối quan sát.

Thấy thực lực của Tần Mặc mạnh như vậy, trong lòng ông ta mới bắt đầu có một kế hoạch.

Trần Tứ Gia không nói gì thêm mà quay người rời đi, Tần Mặc lại nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Xong rồi, chúng ta cũng về thôi." Khi cùng đi về phía trước, Trần Tứ Gia cố ý đi chậm lại, nhanh chóng sóng vai cùng Tần Mặc, ông ta quay đầu nhìn anh: "Thực lực của cậu thực sự khiến tôi thấy kinh ngạc." Ánh mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhạt, thực ra ngay từ đầu anh đã cảm nhận được có người ở gần đây.

Chính vì vậy mà Tần Mặc mới không dùng hết toàn lực, nếu không đám sói đó đã bị anh giải quyết từ lâu rồi, nhưng anh cũng chẳng buồn giải thích nhiều với Trần Tứ Gia.

"Sau này chúng ta có thể kết bạn đồng hành, như vậy cũng không

cần phải lo lắng hai nhóm người kia sẽ ra tay với chúng ta nữa." Trần Tứ Gia nói vậy tương đương với việc muốn bắt tay hợp tác với Tần Mặc.

Ở phía bên kia Bàn Tử nghe thấy vậy liền lên tiếng ngay: "Ông không phải chê tôi và Thiên Chân thực lực không ra gì sao?

Sao giờ lại đột nhiên muốn chúng tôi đi theo ông?" "Nếu không phải vì Tần Mặc, cậu nghĩ tôi sẽ dắt theo các người chắc?" Trần Tứ Gia dừng lại nhìn Bàn Tử, người này cũng tự luyến quá mức rồi đấy.

Sắc mặt Bàn Tử hơi khó coi, nhưng anh ta bĩu môi rồi không nói thêm nữa, thực ra ông ta nói cũng chẳng sai, vì thực lực của Tần Mặc đúng là rất khủng khiếp.

Chương 379

Tần Mặc nhún vai vẻ không mấy quan tâm: "Tôi đương nhiên không có ý kiến gì, vả lại chúng tôi cũng không hiểu rõ về vùng núi tuyết này, nếu ông sẵn lòng dẫn đường thì tôi tất nhiên đồng ý." Nói rồi Tần Mặc lại nhìn Trần Tứ Gia: "Nhưng dù sao tôi vẫn muốn biết một chút, cái mộ huyệt trên núi này rốt cuộc là như thế nào?" Tần Mặc cảm thấy đối phương chắc hẳn có hiểu biết về nơi này, nếu đã vậy thì cứ từ miệng ông ta lấy một chút thông tin hữu ích đi, cũng coi như không uổng công mình đồng ý hợp tác.

"Nơi này là hoàng lăng của Đông Hạ, nên bên trong nhất định sẽ rất nguy hiểm." Nếu không thì ông ta cũng chẳng muốn kết bạn đồng hành với Tần Mặc làm gì.

Dù sao chẳng ai muốn đem bảo vật mình tìm được dâng cho người khác, nếu nơi này không nguy hiểm đến vậy thì đồ bên trong nhất định phải là của ông ta.

Tần Mặc nhướng mày: "Trên núi này chắc chỉ có một tòa mộ huyệt thôi nhỉ?" Nói vậy thì cái mộ này chắc hẳn là Vân Thiên Cung.

Tần Mặc rất tò mò về mối quan hệ giữa Vân Thiên Cung và những ngôi mộ khác, nên dù thế nào lần này anh cũng nhất định phải xông vào một chuyến.

"Đúng vậy." Trần Tứ Gia cảm thấy nếu đã đồng ý hợp tác thì phải chia sẻ những gì mình biết cho Tần Mặc, tránh để sau này không thể đối phó với những thứ trong mộ.

Tần Mặc đáp một tiếng rồi không nói gì thêm, vừa đi vừa trò chuyện với Trần Tứ Gia, chẳng mấy chốc họ đã quay lại khách sạn.

Đến nơi, Bàn Tử phát hiện ở đây có mấy chiếc xe tải lớn, ánh mắt

anh ta đầy nghi hoặc, vội vàng chạy đến bên Tần Mặc hỏi: "Mấy cái xe tải lớn này chở cái gì vậy nhỉ?

Sao lại có người lái xe đến tận đây?" Trần Tứ Gia liếc nhìn Bàn Tử một cái nhưng không nói gì, cứ thế bước tiếp, nhanh chóng có mấy người từ trên xe tải bước xuống.

Một trong số đó cúi người chào Trần Tứ Gia: "Sư phụ." Trần Tứ Gia gật đầu, quay sang nói với Tần Mặc: "Giới thiệu với cậu, đây đều là đồ đệ của tôi, thực lực của họ cũng tạm được, nếu đi cùng chúng ta vào mộ, họ sẽ không làm vướng chân đâu." Khi nói câu này, Trần Tứ Gia còn đặc biệt nhìn sang Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, ý đồ của ông ta rất rõ ràng.

Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn Trần Tứ Gia, ý ông ta là cái quái gì thế hả?

Dù sao đi nữa thì anh ta và Hạo Thiên Chân thực lực cũng coi như ổn mà!

Hơn nữa trước đó bọn họ cũng đã có nhiều kinh nghiệm như vậy, sao đối phương lại coi thường hai người họ đến thế?

Tần Mặc bật cười một tiếng, đáp lại một câu.

"Có điều các cậu mang theo nhiều đồ đạc như thế, e rằng không thể mang theo hết được, cho nên tốt nhất hãy chọn lọc lấy một số thứ quan trọng." Trần Tứ Gia nhướng mày.

"Nhưng dù sao đi nữa, chúng ta sẽ bị kẹt ở đây một thời gian, vật tư nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Hơn nữa đường lên núi sắp bị lấp kín, đây có lẽ là chuyến vật tư cuối cùng của chúng ta rồi." Tần Mặc gật đầu.

Thực ra đồ trong hệ thống của anh đã đủ dùng, nên anh cũng chẳng mặn mà gì với những thứ này.

Chúng không giúp ích gì được cho anh, nếu đối phương muốn mang theo thì cứ mặc kệ họ, dù sao người mệt cũng chẳng phải là anh.

Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ nhìn sang Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Trên người chúng ta đều dính mùi máu rồi, về tắm rửa trước đi." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu.

Trần Tứ Gia nhìn theo bóng lưng Tần Mặc, có chút bất lực lắc đầu, thực sự không hiểu vì sao Tần Mặc lại phải dắt theo hai người này?

Thân thủ của họ so với Tần Mặc thì kém quá xa, bất kể hai người đó có giúp được gì cho Tần Mặc hay không, nếu lão là Tần Mặc, lão nhất định sẽ không đưa họ theo mạo hiểm.

Nhưng Trần Tứ Gia cũng nghĩ mỗi người một ý, Tần Mặc đã muốn mang theo thì cứ tùy anh.

Dù sao thực lực của Tần Mặc đã bày ra đó, chỉ cần anh đủ mạnh là được.

Sau khi vào khách sạn, Tần Mặc lên lầu tắm rửa, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng đi cùng.

Khi Tần Mặc xuống lầu thì thấy Hạo Thiên Chân đang ngồi tán gẫu với Bàn Tử.

Nhóm của Kiệt Sâm và A Ninh cũng đang ngồi nghe ở bên cạnh.

Hạo Thiên Chân cũng không né tránh bọn họ, dù sao lần này ra ngoài cũng chẳng tìm thấy dấu vết nào liên quan đến mộ huyệt.

"Ngọn núi tuyết này quả thực rất nguy hiểm, lúc chúng tôi ra ngoài hôm nay đã gặp phải sói hoang.

Nếu tôi không đoán sai thì trên núi chắc còn những loài thú dữ khác nữa, cho nên sau này dù chúng ta thực sự lên được núi cũng phải cẩn thận một chút." Ở phía bên kia, Kiệt Sâm nghe thấy vậy thì không nhịn được bĩu môi, lộ ra vẻ khinh thường.

"Thật không biết các người nghĩ cái gì, trên núi có dã thú thì đã sao, tôi không tin lũ dã thú đó có thể làm gì được chúng ta." Tần Mặc liếc nhìn Kiệt Sâm, tên này không lẽ não có vấn đề gì sao?

"Có giỏi thì anh tự mình đi một chuyến xem, đến lúc đó anh sẽ biết dã thú trên núi đáng sợ thế nào." Kiệt Sâm cau mày, sao Tần Mặc cứ phải hát ngược lại với gã thế nhỉ?

Tần Mặc cũng lười nói nhiều với gã, bởi vì trước đó đối phương đã từng động thủ với họ, nên anh cũng chẳng muốn nể mặt làm gì.

Tần Mặc ngồi xuống, A Ninh nhìn những người bên cạnh, ánh mắt họ cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Sao Kiệt Sâm trước mặt Tần Mặc lại ngoan ngoãn như vậy, lúc mới bắt đầu đối đầu với họ đâu có như thế này.

Bàn Tử thấy điệu bộ của Kiệt Sâm thì đảo mắt trắng dã.

"Đúng là đồ vô dụng." Kiệt Sâm quả thực có thể nhẫn nhịn Tần Mặc, vì phát phi đao lúc đầu đã thực sự dọa gã sợ, nhưng Bàn Tử thì có tài cán gì chứ?

Kiệt Sâm đột ngột đập bàn đứng dậy, chỉ tay vào Bàn Tử.

"Có giỏi thì anh nói lại câu vừa rồi xem!" "Tôi bảo anh chẳng có tài cán gì cả!" Bàn Tử trợn mắt, anh cảm thấy với thực lực của Kiệt Sâm e rằng cũng chẳng làm gì được mình, đã thế thì việc gì phải sợ?

Kiệt Sâm lập tức rút súng ra định bắn Bàn Tử, Bàn Tử cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, ở phía bên kia A Ninh thấy cảnh này liền đứng bật dậy.

“Thôi đi, dù sao trên núi cũng rất nguy hiểm, mọi người đều cùng đến đây để thám hiểm mộ huyệt, không cần thiết phải làm loạn thành thế này.” Nghe A Ninh nói, Kiệt Sâm mới nheo mắt nhìn cô.

“Tôi nói cho cô biết, đừng có đi quá gần bọn họ, nếu không khi về tôi nhất định sẽ báo cáo với tiên sinh, lúc đó cô nghĩ tiên sinh có tha cho cô không?” “Chỉ tiếc là tiên sinh giao cho tôi nhiệm vụ khác, cho nên tôi cũng chẳng cần phải nói nhiều với anh.” A Ninh nhíu mày, nói thật cô cảm thấy Kiệt Sâm này đúng là rất phiền phức, nhưng dù sao họ cũng cùng một tập đoàn nên cô vẫn phải giữ chút thể diện cho gã.

Kiệt Sâm hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống chỗ của mình, gã liếc nhìn Tần Mặc thì thấy Tần Mặc cũng đang nhìn chằm chằm vào mình.

Kiệt Sâm vừa chạm mắt với Tần Mặc đã vội vàng quay đầu nhìn chỗ khác vì gã thực sự khá sợ anh.

Tần Mặc không nhịn được bật cười chế nhạo, nhưng anh cũng chẳng buồn tốn lời với Kiệt Sâm, chỉ nhìn sang Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Nghỉ ngơi ở đây đi, đợi hai ngày nữa bão tuyết dịu bớt chúng ta mới lên núi.” Hai người họ tự nhiên không có ý kiến gì, nên cả nhóm bắt đầu chờ đợi.

Phía bên kia Trần Tứ Gia cũng đi xuống lầu, đệ tử của lão đi bên cạnh có chút do dự, Trần Tứ Gia bước tới bàn của Tần Mặc và ngồi xuống.

Bàn Tử cũng chẳng ưa gì Trần Tứ Gia, nhưng anh biết lão già này thực lực rất đáng sợ, vả lại lão đã đạt được thỏa thuận hợp tác với Tần Mặc nên Bàn Tử cũng không cần thiết phải gây xung đột, cứ thế ngoan ngoãn ngồi đó.

Nghỉ ngơi một lát, Tần Mặc lấy từ trong người ra một túi hạt

hướng dương, thậm chí còn lấy ra một chiếc máy tính bảng.

“Máy này của anh có mạng không?” Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

“Tôi tự có cách của mình.” Trước đó Tần Mặc đã phát hiện máy tính bảng và các thiết bị khác có thể kết nối với hệ thống, chỉ cần hệ thống tồn tại thì máy tính và điện thoại nhất định sẽ có mạng.

Tần Mặc vừa xem phim trên máy tính bảng vừa quan sát tình hình bên ngoài.

Chương 380

Chờ mãi cho đến khi trời sập tối, bão tuyết bên ngoài vẫn không ngừng, Tần Mặc thở dài rồi nhìn về phía Trần Tứ Gia.

"Đồ đạc của các người thu dọn thế nào rồi?" "Tôi đã bảo các đệ tử mang theo những thứ quan trọng nhất, còn những thứ khác thì không cần thiết." Tần Mặc gật đầu, Trần Tứ Gia làm vậy là lựa chọn chính xác nhất, nếu không mang theo đống đồ đó chỉ tổ vướng chân.

Bàn Tử không có việc gì làm, bèn lấy tai nghe ra nghe nhạc.

Đợi cho đến khi trời tối hẳn, Tần Mặc mới thở dài lấy ra một ít thức ăn, Trần Tứ Gia và mấy người kia cũng được hưởng ké Tần Mặc, ăn đùi gà no nê.

Tuyết rơi suốt cả đêm không ngừng.

Đến đêm khuya, nhóm Tần Mặc cũng về phòng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau Tần Mặc vừa thức dậy đã nghe thấy tiếng động bên ngoài.

"Tuyết cuối cùng cũng ngừng rồi." Tần Mặc nghe thấy vậy liền bước ra ngoài, đưa mắt nhìn những người đang có mặt.

"Mọi người đều ở đây à?" Bàn Tử cũng đi tới chào hỏi mọi người.

Nhưng chẳng có ai thèm đáp lại, Bàn Tử cũng không thấy ngại, trái lại đi thẳng đến bên cạnh Tần Mặc.

"Hôm nay chúng ta có thể xuất phát không?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, Tần Mặc suy nghĩ một chút rồi xua tay.

"E rằng hôm nay không được." Bàn Tử nhìn Tần Mặc đầy khó

hiểu.

“Chúng ta chưa tìm được người dẫn đường thích hợp, tuyệt đối không thể tùy tiện lên núi, nếu không rất dễ bị lạc trong rừng sâu.” Tần Mặc nhướng mày.

Bàn Tử hiểu ý của Tần Mặc, bất lực gật đầu.

“Ngay cả anh cũng không có cách nào đưa chúng tôi qua đó sao?” “Thực sự không ổn lắm.” Nói đoạn, Tần Mặc quay sang nhìn người chủ quán, anh nhớ người này tên là Đại Sơn.

“Đại Sơn ca, tôi muốn hỏi trong thôn có ai thông thuộc núi tuyết không?” “Người trong thôn chúng tôi ai cũng thuộc núi tuyết cả, nhưng cũng chỉ giới hạn ở khu vực này thôi.” Tần Mặc đáp lại rồi hỏi tiếp.

“Đã vậy, anh có thể giúp chúng tôi tìm một người rành ngọn núi này làm người dẫn đường được không?” Chủ quán có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

“Các người định lên núi à?

Tôi phải nói trước, thời điểm này trên núi vô cùng nguy hiểm đấy.” Tần Mặc cười cười.

“Điều này tôi đương nhiên hiểu rõ, nhưng anh không cần lo lắng quá, chúng tôi sẽ không sao đâu, anh chỉ cần tìm một người phù hợp làm dẫn đường là được.” “Vậy để tôi đi hỏi mọi người trong thôn xem sao.” Chủ quán nói xong liền quay người rời đi.

Tần Mặc nhìn theo bóng chủ quán, không nói gì thêm mà ngồi xuống chờ.

Do dự một lát, Kiệt Sâm quay sang nhìn thuộc hạ của mình.

“Chúng ta đi.” A Ninh thấy Kiệt Sâm muốn rời đi thì lập tức nhíu

mày.

“Anh thực sự muốn đi à?

Tôi nói cho anh biết, tuy hiện tại tuyết đã ngừng nhưng không có nghĩa là lát nữa nó không rơi tiếp.” “Việc này hình như không liên quan gì đến cô cho lắm.” Kiệt Sâm liếc A Ninh một cái.

Sau đó Kiệt Sâm dứt khoát quay người rời đi, A Ninh thấy vậy thì bĩu môi.

Nhưng suy nghĩ một hồi, A Ninh vẫn quay về phòng để báo cáo với sếp của mình.

Ở phía bên kia, Bàn Tử thấy cảnh này thì bật cười.

“Không ngờ bọn họ lại như vậy.” “Dù cùng một tổ chức nhưng chưa chắc quan hệ đã tốt, chẳng phải hiện giờ họ đang nảy sinh bất đồng đó sao?” Tần Mặc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử gật đầu đáp.

“Nói cũng đúng, may mà trong nhóm chúng ta có anh nên không cần phải lo lắng.” Suy nghĩ một chút, Tần Mặc nhìn sang Trần Tứ Gia.

Lúc này Trần Tứ Gia chẳng làm gì, chỉ ngồi đó xem kịch.

Tần Mặc cũng không vội, vì anh biết tình hình trên núi tuyết rất phức tạp, nếu hấp tấp đi ngay chỉ có nước mất mạng.

Đã vậy thì thà cứ chờ ở đây xem có ai phù hợp dẫn họ đi không.

Như vậy sau này khi muốn tìm mộ huyệt cũng sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

Cứ thế trôi qua một lúc lâu, cuối cùng chủ quán cũng quay lại.

Ông ta nhìn Tần Mặc với nụ cười nhẹ trên môi.

“Vị tiên sinh này, tôi đã tìm được người sẵn lòng đưa các người

lên núi, nhưng tính tình ông ấy hơi cổ quái, ông ấy nói muốn gặp các người trước mới quyết định có dẫn đi hay không." Tần Mặc hơi ngạc nhiên vì lời chủ quán nói, nhưng sau khi cân nhắc anh vẫn gật đầu.

"Không vấn đề gì." Chủ quán mỉm cười, dẫn Tần Mặc chuẩn bị rời đi, A Ninh suy nghĩ rồi nói với Tần Mặc.

"Tần tiên sinh, anh có cần tôi đi cùng không?" Tần Mặc nhìn A Ninh.

"Cô cứ tự nhiên, tôi không quyết định thay các người được, các người thế nào không liên quan đến tôi." Nói xong, Tần Mặc quay người đi thẳng.

Không lâu sau, họ theo chủ quán đến một sân nhỏ.

Tần Mặc nhận thấy khi đang đi, trên bầu trời lại bắt đầu lác đác rơi tuyết.

Nếu đám Kiệt Sâm giờ này đã lên đường thì e rằng họ sẽ gặp rắc rối lớn.

Vốn dĩ Tần Mặc với Kiệt Sâm cũng chẳng ưa gì nhau, nên anh cũng lười quản, đối phương có thực sự chết trong tuyết thì cũng chẳng sao.

Tần Mặc tiếp tục đi tới, khoảng hai ba phút sau họ đã vào trong phòng.

Tần Mặc quan sát cách bài trí, đây là một ngôi nhà của người dân bình thường.

Anh quay sang hỏi chủ quán.

"Đúng rồi, người này tên là gì?" "Ông ấy tên là Kim Thuận Tử, rất cừ khôi, thể chất cũng đặc biệt tốt." Tần Mặc ậm ừ một tiếng rồi không nói gì thêm, chỉ ngồi đó chờ đợi.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, Kim Thuận Tử mới quay về, chủ quán có chút bất lực nhìn ông ta.

“Anh làm sao vậy hả?

Tôi chẳng phải đã nói là sẽ đưa họ qua đây rồi sao, sao anh vẫn còn đi ra ngoài?” Kim Thuận Tử đảo mắt trắng dã.

“Thì tôi cũng không thể cứ ngồi đây đợi mãi được, vả lại giờ là họ cần tôi giúp chứ không phải tôi cầu xin họ đến tìm tôi.” Nói đoạn Kim Thuận Tử nhìn sang Tần Mặc, nhưng khi thấy khí thế trên người Tần Mặc, ông ta liền cau mày.

“Vị tiên sinh này, là các người đến tìm tôi nhờ giúp đỡ sao?” Thái độ của Kim Thuận Tử lập tức thay đổi, Tần Mặc thấy vậy liền mỉm cười nhẹ nhàng.

Chương 381

“Đúng vậy, chỉ là không biết bên ông có yêu cầu gì không.” Tần Mặc cảm thấy đối phương hẳn cũng có thực lực nhất định, nếu không đã chẳng dám ngông nghênh như thế.

“Tôi không có yêu cầu gì, chỉ muốn xem thử các người có đáng để tôi dẫn đi hay không thôi.” Kim Thuận Tử cười nói.

Bàn Tử bên cạnh có chút thắc mắc nhìn ông ta.

“Ý gì đây?

Chẳng lẽ nếu không phải mấy người chúng tôi thì ông không bằng lòng dẫn đi à?” “Đương nhiên rồi.” Kim Thuận Tử nói xong lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Nhưng tôi thấy vị tiên sinh này khí vũ hiên ngang, tôi sẵn lòng dẫn các người đi cùng, nhưng có một câu tôi phải nói rõ trước, nếu tôi thực sự dẫn các người đi thì trên đường các người phải nghe theo lời tôi.” Tần Mặc nhướng mày.

“Tôi đương nhiên không có ý kiến gì.” Tần Mặc quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, cả hai đều gật đầu.

“Các người cũng thấy rồi đấy, bên ngoài đang bão tuyết lớn, nên hai ngày tới chắc chưa đi được đâu.” Tần Mặc cau mày.

Điều này anh tự nhiên hiểu được, nhưng anh vẫn muốn hành động càng sớm càng tốt.

“Vậy ông nghĩ khi nào mới có thể xuất phát?” “Để tôi xem lại đã.” Kim Thuận Tử lại nhìn Tần Mặc, “Tôi thấy các người có vẻ khá gấp gáp?” Tần Mặc nhướng mày.

“Đúng vậy, dù sao chuyện này đối với chúng tôi cũng rất quan

trọng, chúng tôi không thể trì hoãn ở đây quá lâu." "Tôi hiểu rồi, để tôi quan sát thêm một thời gian rồi tính." Nói xong Kim Thuận Tử quay sang bảo chủ quán.

"Đại Sơn thúc, thúc cứ đưa họ về trước đi, khi nào được tôi sẽ qua tìm." Chủ quán đáp lời rồi nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng không nói nhảm, lẳng lặng đi theo sau chủ quán.

Khi ra đến sân, Tần Mặc chú ý thấy Trương Kỳ Lân ở cách đó không xa.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân mừng rỡ, cả hai chạy ngay đến bên cạnh Trương Kỳ Lân.

"Không ngờ anh cũng ở đây." Bàn Tử vừa nói vừa đưa tay vỗ vai Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn Bàn Tử nhưng không nói gì nhiều, chỉ nhìn về phía Tần Mặc.

"Thế nào rồi?" Tần Mặc nhướng mày.

"Đã bàn xong rồi, nhưng ông ta bảo hiện tại chưa phải lúc khởi hành, tôi cũng nghĩ chúng ta nên tạm thời chờ một lát, đợi ông ta xác định lại đã." Thực ra Tần Mặc cảm thấy nếu mình trực tiếp lên đường cũng có thể bảo vệ mạng sống cho mấy người bạn này.

Nhưng anh vẫn có chút lo lắng vì cảm thấy mình không đặc biệt am hiểu tình hình trên núi tuyết này.

Đã vậy thì cứ thuận theo một chút đi.

"Được rồi, tôi đi cùng các anh trước." Nói xong Trương Kỳ Lân bước đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc dùng nắm đấm đấm nhẹ vào vai Trương Kỳ Lân rồi dẫn anh cùng đi về phía trước.

Cả nhóm nhanh chóng quay lại khách sạn.

A Ninh thấy Trương Kỳ Lân cũng đến thì tỏ vẻ kinh ngạc, không ngờ mấy người này lại tụ tập cùng nhau một lần nữa.

Nhưng điều này đối với họ cũng khá tốt, vì như vậy tỷ lệ thành công sẽ trở nên rất cao.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

"Chúng ta cứ ngồi đây trước đi, nếu phía Kim Thuận Tử thăm dò ra thời gian cụ thể chắc sẽ qua tìm chúng ta thôi." "Tôi biết rồi." Trương Kỳ Lân khẽ mỉm cười, anh không nói gì thêm mà ngồi xuống bên cạnh.

Ở phía bên kia, Trần Tứ Gia cũng nhìn thấy Trương Kỳ Lân, lão cau mày lại.

Không hiểu sao lão luôn cảm thấy người này thực lực cũng rất mạnh, e rằng không kém Tần Mặc là bao.

Xem ra lần này lão chọn Tần Mặc làm đồng đội quả thực là quyết định đúng đắn.

Trần Tứ Gia nhìn mấy tên thủ hạ bên cạnh.

"Mau chóng nghỉ ngơi cho tốt đi, lát nữa chúng ta sẽ phải xuất phát cùng bọn họ đấy." "Sư phụ yên tâm, chúng con hiểu mà." Một tên thủ hạ cười nói với Trần Tứ Gia, lão chỉ tùy ý gật đầu.

A Ninh do dự một chút rồi lại lấy điện thoại ra, có vẻ như đang liên lạc với sếp của mình.

Tần Mặc cũng nhìn thấy, nhưng anh biết mộ huyệt lần này chắc chắn sẽ rất hung hiểm.

Nếu có những người này đi theo thì cũng có thể giúp anh thăm dò bẫy rập.

Vì thế Tần Mặc cũng không từ chối, họ thích đi theo thì cứ để họ

theo.

Nhóm Tần Mặc cứ ngồi đó nghỉ ngơi.

Một lúc sau, nhóm A Ninh đột nhiên thu dọn đồ đạc.

Bàn Tử thấy vậy liền nhíu mày, quay sang hỏi Tần Mặc.

"Mấy người đó định đi đâu thế?" Tần Mặc tùy ý xua tay.

"Đừng bận tâm quá nhiều, chúng ta chỉ cần ở đây đợi Kim Thuận Tử thôi, khi nào ông ta bảo đi được thì chúng ta đi." Tần Mặc cảm thấy dù sao Kim Thuận Tử cũng đã sống ở đây bao nhiêu năm, vả lại chủ quán đã giới thiệu thì chứng tỏ Kim Thuận Tử chắc chắn có bản lĩnh.

Tần Mặc cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

"Vậy được rồi." Bàn Tử gật đầu, anh lại ngoái nhìn bóng lưng mấy người đằng xa.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng cau mày nhưng không nghĩ ngợi gì thêm.

Trời dần tối sầm lại, nhóm A Ninh đi cũng đã lâu nhưng vẫn chưa thấy quay lại.

"Anh nói xem họ đi làm gì thế?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn cậu.

"Nếu tôi đoán không lầm thì chắc họ đi tìm Kiệt Sâm, chúng ta đừng quản làm gì, họ thích đấu đá thì cứ để họ tự đấu." Hạo Thiên Chân im lặng, Tần Mặc thấy ánh mắt cậu thì vỗ vai an ủi.

"Cậu không phải là muốn đi theo đấy chứ?" Hạo Thiên Chân lập tức xua tay.

"Sao em có thể có ý nghĩ đó được?

Yên tâm đi, dù em không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ cho các anh chứ.” Nhưng thực lòng mà nói, cậu vẫn khá tò mò không biết những người đó đã đi đâu.

Bàn Tử bên cạnh thì nhỏ giọng hỏi Tần Mặc.

“Anh bảo họ ra ngoài có gặp nguy hiểm gì không?” Tần Mặc lắc đầu.

“Cái này tôi cũng không rõ, nhưng chúng ta không cần quản nhiều, cứ lo tốt việc của mình là được.” Bàn Tử bĩu môi, Tần Mặc đúng là chẳng thú vị gì cả.

Chương 382

Nhưng dù sao thì Tần Mặc cũng đã bảo phải đợi ở đây, nên anh cũng không nói thêm nữa.

Ngồi thêm một lát, Tần Mặc chia ít đồ ăn cho mọi người, thấy thời gian cũng hòm hòm, anh bảo họ.

"Được rồi, về phòng trước đi." Nhưng điều Tần Mặc không ngờ tới là nhóm A Ninh đột nhiên quay trở lại.

Tần Mặc cau mày, sắc mặt A Ninh trông hơi tệ.

Nhưng cô không nói gì, đi thẳng lên lầu.

Tần Mặc nheo mắt lại.

Chẳng bao lâu sau, A Ninh mang theo một số trang bị rồi rời đi.

Hạo Thiên Chân nhỏ giọng hỏi Tần Mặc.

"Chuyện này là sao vậy?" Tần Mặc liếc cậu một cái.

"E là vì bên ngoài gặp phải thứ gì đó nên mới đột ngột quay về lấy thêm trang bị." Nhưng Tần Mặc cũng chẳng buồn quan tâm.

Hạo Thiên Chân vẫn cứ dán mắt vào những người đó.

Bàn Tử bên cạnh cũng đang sờ cằm suy nghĩ, nói thực lòng cả hai người họ đều khá hứng thú với chuyện này.

Tần Mặc nhìn cả hai.

"Đừng quản nữa, hiện giờ bão tuyết vẫn chưa ngừng, về nghỉ ngơi đi." Hai người họ chẳng còn cách nào khác, đành ậm ừ một tiếng rồi theo Tần Mặc lên lầu.

Tần Mặc không nói gì thêm với họ mà vào phòng mình nghỉ ngơi.

Hai người kia cũng về phòng mình.

Mãi cho đến đêm, Tần Mặc mới nghe thấy những động tĩnh nhỏ bên ngoài.

Anh cảm thấy bất lực, liền ngồi dậy rời phòng.

Ra đến cửa, quả nhiên thấy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang chuẩn bị lẻn đi.

Tần Mặc thở dài.

Anh biết ngay hai người này không bao giờ chịu ngồi yên một chỗ mà.

Tần Mặc liền đuổi theo họ.

Lúc này Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vẫn đang lẳng lặng đi về phía trước.

"E là bên ngoài thực sự có nguy hiểm đấy, hai ta phải cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu.

"Yên tâm đi, tôi hiểu mà." Ánh mắt Bàn Tử đầy vẻ hưng phấn.

Hạo Thiên Chân không nói gì thêm, cả hai chậm rãi tiến vào rừng.

Một lúc sau, cuối cùng họ cũng vào đến giữa rừng.

Nhưng điều họ không ngờ tới là trong rừng đã có rất nhiều xác chết.

"Chuyện này là sao?" Hạo Thiên Chân kinh hãi hít một ngụm khí lạnh.

Bàn Tử bên cạnh lắc đầu.

"Tôi cũng không biết, nếu đoán không lầm thì chắc họ đã bị thứ gì đó tấn công." Hạo Thiên Chân lập tức nắm chặt tay.

“ hèn chi hôm nay lúc A Ninh quay về lại vội vàng như vậy.” Ngay lúc đó, một bóng đen đột nhiên vụt qua.

Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt, vội vàng đứng tựa lưng vào Bàn Tử, cả hai cảnh giác nhìn quanh.

“Chuyện gì vậy?” Bàn Tử nuốt nước bọt.

“Tôi cũng không biết, nhưng trông có vẻ đáng sợ thật.” Họ thậm chí còn chưa nhìn rõ đối phương là thứ gì.

Nếu cứ tiếp tục thế này, rất có thể họ sẽ bỏ mạng tại đây.

Ngay lúc đó, một thứ gì đó đột nhiên tấn công Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân trực tiếp bị trúng đòn, ngã lăn ra đất.

Bàn Tử thấy cảnh này vội vàng rút dao găm đâm tới, nhưng dao chưa kịp chạm vào thì bóng đen đã biến mất.

Tần Mặc vừa vặn nhìn thấy, tim thắt lại một cái.

Hệ thống vang lên thông báo: 【Đinh, phát hiện sinh vật tuyết sơn, mời lập tức đánh giết.】 Khi bóng đen định tiếp tục lao vào Hạo Thiên Chân, Tần Mặc đã trực tiếp chắn trước mặt cậu.

“Keng!” Một tiếng động chói tai vang lên giữa không trung.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này mới phản ứng lại, cả hai vội vàng nhìn Tần Mặc.

“Chuyện gì thế anh?” Tần Mặc nhướng mày giải thích.

“Nếu tôi nhìn không lầm thì đối phương chắc là một con gấu đen (Hắc Hùng).” Thực lực của Tần Mặc vượt xa người thường nên anh tự nhiên nhìn ra được đối phương là thứ gì.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, nuốt nước bọt.

“Nếu thế thì con gấu này chắc khó đối phó lắm nhỉ?” Tần Mặc

đáp lời.

“Đúng là như vậy, nhưng tôi chẳng phải đã bảo hai người đừng có lẻn ra ngoài sao?

Hai người làm cái quái gì thế hả?” Cả hai nhìn nhau rồi nhìn Tần Mặc.

“Bọn em cũng không cố ý mà.” Tần Mặc đảo mắt.

“Đừng tưởng tôi không biết, hai người vì tò mò nên mới lẻn ra ngoài.” Nghe Tần Mặc nói vậy, cả hai đều cảm thấy ngượng ngùng.

Nhưng họ làm vậy cũng chỉ để điều tra xem chuyện gì đang xảy ra thôi.

Chương 383

“Lần sau chúng em tuyệt đối sẽ không manh động thế này nữa.” Tần Mặc thở dài gật đầu.

“Hai người vẫn phải cẩn thận, đối phương thực sự rất khó đối phó.” Dặn dò xong, Tần Mặc lại nhìn quanh.

Vừa rồi anh đã đánh lui con gấu đen, nhưng nhất định nó sẽ còn quay lại tấn công.

“Đống xác này không lẽ là do con gấu đó giết sao?” Tần Mặc nhìn những cái xác trên mặt đất rồi lắc đầu.

“Chắc là không phải.” Nghe Tần Mặc nói, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều nhíu mày.

Có thể giải quyết nhiều người như vậy trong thời gian ngắn, e rằng thực lực của kẻ đó cũng rất mạnh.

Hiện tại Tần Mặc đang đối phó với con gấu đen.

Nếu thứ kia lại tới tấn công, mấy người họ chưa chắc đã là đối thủ.

Tần Mặc không nói nhảm nữa mà nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận tình hình xung quanh.

Vài phút trôi qua, bóng đen kia lại từ phía sau lao tới tấn công Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân đương nhiên chú ý thấy nên vội vàng nhắc nhở.

“Cẩn thận!” Tần Mặc quay người nhìn về phía đó.

Chưa đợi đối phương tiếp cận, Tần Mặc đã ngưng tụ sức mạnh, tung đòn tấn công.

Con gấu đen trực tiếp bị Tần Mặc đánh văng ra, sau khi ngã xuống đất, nó tức giận gầm gừ đứng dậy.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn thấy tình trạng của con gấu đen thì không khỏi kinh ngạc.

"Con gấu này trông khủng khiếp quá." Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân, cậu cũng gật đầu đồng tình, ý nghĩ của cả hai khá giống nhau.

"Quả thực là hơi đáng sợ." Bàn Tử thở dài.

E rằng lúc này chỉ có Tần Mặc mới có thể đối kháng lại con gấu đen đó, vì kích thước của nó quá đồ sộ, với thực lực của anh và Hạo Thiên Chân chắc chắn không có cách nào ứng phó.

"Ngươi cứ ngoan ngoãn mà chết ở đây đi!" Tần Mặc nói xong, trên người bộc phát ra một luồng năng lượng cường đại, luồng năng lượng đó lao thẳng về phía con gấu đen.

Con gấu đen ngã ngửa ra phía sau.

Sau khi ổn định lại thân hình, nó lập tức dồn ánh mắt lên người Tần Mặc.

Thế nhưng, chưa đợi con gấu này kịp phản ứng, trên tay Tần Mặc đã xuất hiện Thất Tinh Kiếm.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tần Mặc đã áp sát bên cạnh con gấu đen, trực tiếp đâm tới một kiếm.

Con gấu đen còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bả vai đã bị Tần Mặc đâm xuyên qua, khiến nó ngã gục ngay xuống đất.

Tần Mặc thu hồi Thất Tinh Kiếm.

Máu tươi từ bả vai con gấu phun ra xối xả.

Gấu đen trừng lớn mắt, chuyện này sao có thể chứ?

Theo logic thông thường, lực phòng ngự của nó vốn rất dày, vậy mà Tần Mặc lại có thể tùy tiện đánh bại nó dễ dàng như vậy.

Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của con gấu đen liền bật cười.

Nhưng vì không muốn lãng phí thời gian ở đây với nó, trước mặt Tần Mặc đột ngột xuất hiện một thủ ấn hoa sen cực lớn.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn hoa sen được Tần Mặc tung ra, lao nhanh tới chỗ con gấu đen.

Con gấu đen lập tức phẫn nộ đứng bật dậy, đấm mạnh vào ngực mình.

Nó không ngờ Tần Mặc lại có thể thi triển ra một thủ ấn khổng lồ và lợi hại đến thế.

Tần Mặc nhìn thấy phản ứng của nó liền cười lạnh, không nói một lời mà chỉ chậm rãi điều khiển thủ ấn đánh về phía gấu đen.

Thủ ấn đập thẳng vào người khiến con gấu đen một lần nữa ngã gục, nhưng ngay lúc đó, nó lại biến mất tại chỗ.

Ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân thấy cảnh này thì tim thắt lại, vội vàng nhắc nhở: "Anh cẩn thận một chút!" Tần Mặc gật đầu, không nói lời thừa thãi, chỉ dùng sức mạnh của mình bao bọc lấy toàn thân.

Khi con gấu đen xuất hiện trở lại, nó vung nắm đấm nện thẳng về phía Tần Mặc.

Chỉ tiếc là quanh người Tần Mặc đang có một màng khí bảo vệ, cú đấm nện vào khiến màng khí nổ tung.

Năng lượng từ vụ nổ đánh ngược lại toàn bộ lên người con gấu đen.

Nó ngã rạp xuống đất, hít sâu một hơi kinh hãi nhìn Tần Mặc.

Sức mạnh của Tần Mặc quá mức khủng bố, với thực lực hiện tại,

nó căn bản không phải đối thủ của anh.

Tần Mặc nhận thấy sự sợ hãi trong mắt nó liền nở nụ cười nhạt.

Việc tiếp theo anh cần làm chính là kết liễu nó.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu đen khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Con gấu đen lúc này đã biết rõ thực lực của anh nên vội vàng lùi lại phía sau.

Nó hiểu rằng mình không đánh lại Tần Mặc, nhưng dù sao nó cũng khó khăn lắm mới tìm được nơi này để kiếm ăn, lại gặp được mấy người sống thế này, nó tuyệt đối không muốn bỏ qua dễ dàng.

Lúc này, quả cầu đen từ tay Tần Mặc trực tiếp lao về phía gấu đen.

Con gấu đen quay đầu nhìn xung quanh, nhanh chóng chú ý đến lớp tuyết đọng không xa.

Nó di chuyển đến đống tuyết, hai tay gom lại tạo thành một quả cầu tuyết khổng lồ rồi ném thẳng vào quả cầu đen của Tần Mặc.

Hai luồng sức mạnh va chạm giữa không trung rồi nổ tung, năng lượng phản chấn đánh ngược lại cả hai.

Tần Mặc chỉ lùi lại hai bước, vẻ mặt vẫn thản nhiên, nhưng con gấu đen thì thảm hơn nhiều.

Tuy quả cầu tuyết có triệt tiêu bớt sức mạnh của Tần Mặc nhưng cánh tay nó vẫn bị thương.

Vốn dĩ bả vai đã bị đâm xuyên, giờ đây cả cánh tay nó không thể cử động được nữa.

Chương 384

Con gấu đen quay đầu nhìn lại thì phát hiện Tần Mặc đã biến mất tại chỗ từ lúc nào.

Tim nó đánh thót một cái.

Trước đó nó đã không phải đối thủ của anh, huống chi hiện tại thương thế lại nghiêm trọng thế này.

Nếu cứ tiếp tục ở lại, chẳng mấy chốc nó sẽ mất mạng.

Suy tính một hồi, nó vội vàng nhìn quanh, thấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở gần đó liền cười lạnh một tiếng, lao về phía hai người.

Ngay khi nó định ra tay, bóng dáng Tần Mặc đột ngột xuất hiện chắn giữa.

Bàn tay con gấu sắp chạm vào người Tần Mặc thì phải khựng lại rồi thu về trong sự sợ hãi.

Nó vội vã lùi lại vì thấy trên tay Tần Mặc đang cầm kiếm – chính là thanh kiếm đã đâm xuyên vai nó lúc nãy.

Điều này đồng nghĩa với việc uy lực của thanh kiếm đó cực kỳ đáng sợ.

Thấy con gấu sợ đến mức đó, Tần Mặc bất đắc dĩ lắc đầu: "Tôi có đáng sợ đến vậy sao?" Nghe Tần Mặc nói, con gấu đen hít sâu một hơi nhưng không đáp lại.

Tần Mặc quay sang dặn dò Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Nó đã định ra tay với hai anh một lần thì sẽ có lần thứ hai, hai anh cẩn thận một chút." Hai người nhìn nhau rồi đồng thanh đáp lời.

Họ hiểu rõ việc tự ý chạy ra ngoài đã làm liên lụy đến Tần Mặc,

nếu còn để bản thân trở thành gánh nặng thì thật không còn mặt mũi nào.

Dặn dò xong, Tần Mặc quay lại nhìn con gấu đen đang không ngừng lùi bước.

Anh biết nó đã bắt đầu sợ hãi, nhưng anh không định tha cho nó.

Chỉ cần giải quyết con gấu này, hệ thống sẽ ban thưởng bảo vật hoặc thuộc tính.

Dù là vì phần thưởng hệ thống, anh cũng phải giết nó.

Con gấu đen quay người định bỏ chạy, nhưng Tần Mặc trực tiếp tung người lộn ngược ra phía trước chặn đường.

Nó nhìn Tần Mặc, sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Tần Mặc bật cười: "Không cần phải sợ đến mức này chứ, dù sao thực lực của ngươi cũng khá đấy." Nghe vậy, con gấu đen nuốt nước bọt, cuối cùng cũng đứng thẳng dậy đối mặt với Tần Mặc.

Khi Tần Mặc định nói tiếp, móng vuốt của nó đột nhiên vung lên.

Tần Mặc đã đoán trước nó sẽ đánh lén nên không hề né tránh.

Khi móng vuốt sắp chạm vào mắt mình, Tần Mặc đột ngột đưa kiếm ra chặn lại.

Một tiếng "Đinh!" chói tai vang lên.

Tần Mặc cười lạnh, kình lực trên người bộc phát mạnh mẽ hất văng con gấu đen ra sau.

Khi con gấu vừa đứng vững, Tần Mặc gầm lên một tiếng: "Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số thanh kiếm từ bốn phương tám hướng lao tới bao vây con gấu đen vào giữa.

Chứng kiến cảnh tượng này, con gấu đen trừng lớn mắt kinh hãi.

Sao có thể chứ, Tần Mặc lại sở hữu sức mạnh như vậy?

Chưa đợi nó kịp phản ứng, Tần Mặc tụ lực vào lòng bàn tay, điều khiển vạn kiếm đồng loạt đâm vào trung tâm.

Con gấu đen bị vạn kiếm xuyên tâm, ngã gục ngay tại chỗ.

Máu chảy lênh láng, mùi tanh nồng bốc lên khiến Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở phía xa cũng cảm thấy buồn nôn.

Hai người nhìn nhau rồi lại nhìn Tần Mặc, thực lực của anh quả thực quá khủng khiếp.

Nếu không có anh ở đây, hai người họ đừng hòng giải quyết được con quái vật này.

Tần Mặc xoay cổ, cúi xuống nhìn xác con gấu đen: "Trời không dung, đất không tha, điều sai lầm nhất ngươi làm chính là nhắm vào hai người bạn của ta." Nói xong, anh vung Thất Tinh Kiếm đâm thẳng vào ngực con gấu một lần nữa để kết liễu hoàn toàn.

Con gấu đen chết hẳn, không còn dấu hiệu sự sống.

Tần Mặc thở hắt ra một hơi, cuối cùng cũng xong. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ giết chết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc lập tức vui mừng, dù sao thì cũng đã nhận được phần thưởng từ hệ thống.

Suy nghĩ một chút, anh quay lại nhìn hai người kia: "Hai anh bị làm sao vậy?

Tôi đã dặn là đừng tùy tiện ra ngoài rồi mà!" Nghe Tần Mặc mắng, Bàn Tử vội đẩy Hạo Thiên Chân ra đỡ lời.

Hạo Thiên Chân thở dài giải thích: "Chúng tôi chỉ hơi tò mò thôi, với lại anh không muốn biết bọn A Ninh rốt cuộc đã gặp phải chuyện

gì sao?" Tần Mặc im lặng một hồi rồi nhìn họ: "Dù sao đi nữa, hai anh cũng không được tự ý hành động." Cả hai đều cúi đầu không dám nói lời nào, giống như đứa trẻ làm sai bị mắng.

Tần Mặc thấy vậy cũng không nỡ trách phạt thêm, dù ban đầu anh đã định giáo huấn họ một trận.

"Được rồi, tôi hy vọng hai anh nhớ lấy bài học hôm nay.

Nếu không có tôi, hai anh đã bị con gấu đó xé xác rồi.

Sau này đừng có hành động bốc đồng như vậy nữa.

Nếu đã tò mò thì tôi sẽ dẫn hai anh đi thám hiểm khu rừng này xem có thứ gì bên trong." Nghe Tần Mặc nói thế, hai người nhìn nhau rồi lập tức reo hò: "Tất nhiên là được rồi!

Chúng tôi nhất định sẽ theo sát anh!" Tần Mặc bật cười nhưng không nghĩ ngợi thêm, chỉ quay đầu nhìn về phía xa: "Dù có tôi ở đây, nhưng tôi vẫn phải nhắc trước, nếu lát nữa gặp phải chuyện gì, hai anh phải tuyệt đối cẩn thận." Hai người gật đầu lia lịa.

Tần Mặc dẫn họ tiến về phía trước.

Không lâu sau, anh nghe thấy những âm thanh lạ vang lên giữa không trung.

Âm thanh này vừa xuất hiện, Tần Mặc đã biết chuyện không hề đơn giản. 【Đinh!

Phát hiện sinh vật tuyết sơn, yêu cầu lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, quay lại nhìn hai người bên cạnh.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vẫn còn đang sợ hãi, vội vàng đứng tựa lưng vào nhau hỏi Tần Mặc: "Xung quanh có thứ gì sao?" Tần Mặc gật đầu nhắc nhở: "Hai anh chắc vẫn nhớ lời tôi vừa nói chứ?

Lát nữa tôi sẽ để lại một luồng khí bảo vệ trên người hai anh, hai

anh cứ ngoan ngoãn đứng yên ở đây là được.” Họ hít sâu một hơi rồi gật đầu, biết rằng muốn sống sót thì chỉ có thể nghe theo lời Tần Mặc.

Chương 385

Tần Mặc đặt hai tay lên vai họ, một lúc sau Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cảm nhận được một luồng nhiệt lưu truyền vào.

Họ ngạc nhiên nhìn Tần Mặc: "Đây chính là luồng khí bảo vệ sao?" Vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân cảm thấy toàn thân ấm áp: "Sức mạnh này đúng là dễ chịu thật, hèn gì lúc trước anh có thể đối phó với những thứ đó." Tần Mặc đảo mắt nhìn quanh, chẳng hiểu sao anh luôn cảm nhận được mùi máu tanh nồng trong không khí.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng ngửi thấy, nhíu mày hỏi: "Đây rốt cuộc là thứ gì vậy?

Mùi kinh quá!" Tần Mặc thở dài: "Tôi cũng không rõ lắm." Thật sự lúc này anh cũng chưa phân biệt được đối phương là gì, chỉ có thể tùy cơ ứng biến: "Nếu nó không chủ động tấn công, chúng ta cứ tạm thời đi tiếp." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đáp lời rồi bám sát Tần Mặc.

Đang đi, đột nhiên có thứ gì đó lao tới tấn công Bàn Tử.

Bàn Tử trừng mắt kinh hô: "Cái gì vậy!" Tần Mặc lập tức vung Thất Tinh Kiếm.

Thanh kiếm chém trúng cái bóng đen, khiến nó đứt làm đôi ngã xuống đất.

Nhìn kỹ lại, Tần Mặc nheo mắt: "Không ngờ lại là Huyết Ô Nha." "Huyết Ô Nha là cái thứ gì?" Bàn Tử thắc mắc.

Tần Mặc trầm mặc một chút rồi giải thích: "Huyết Ô Nha cũng là một loại tà vật, chúng thích nhất là hút máu người." Nghe vậy, cả hai đều rùng mình.

Bàn Tử nhíu mày, nghĩ đến cảnh bị hút cạn máu mà sởn gai ốc.

Tần Mặc gật đầu: “Đúng là như vậy, nên tôi mới bảo hai anh phải cẩn thận.

Nếu chúng hút được máu của các anh, thực lực của chúng sẽ càng mạnh hơn.” Hai người vội vã vâng dạ.

“Số lượng của chúng có vẻ rất nhiều.” Hạo Thiên Chân thở dài, xem ra sắp có một trận chiến lớn.

“Đừng lo lắng quá, có tôi ở đây rồi.

Hai anh chỉ cần bảo vệ tốt bản thân, đừng để bị chúng hút máu là được.” “Rõ rồi, yên tâm đi, việc này chúng tôi làm được.” Cả hai mỉm cười nhìn Tần Mặc.

Anh tùy ý đáp lại rồi quan sát đám Huyết Ô Nha xung quanh.

Ngay lúc đó, một con quạ lao về phía Tần Mặc, anh ngưng tụ sức mạnh dễ dàng đánh lui nó.

Tần Mặc bật cười, lắc đầu: “Chỉ dựa vào lũ các ngươi mà cũng muốn đối phó với ta sao?

Ưng Kích Trường Không!” Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện giữa không trung.

Tần Mặc truyền luồng khí của mình vào nó.

Con đại bàng lập tức lao tới vồ chết hai con Huyết Ô Nha.

Khi quạ chết, máu văng tung tóe khiến những con còn lại càng thêm điên cuồng, chúng lao tới bao vây Tần Mặc.

Anh nheo mắt, có vẻ như chúng đã cảm nhận được luồng khí trên người mình.

Chỉ cần hấp thụ được nó, chúng sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ.

Nhưng có một điểm mà lũ quạ này quên mất: chúng vốn là tà vật

âm hàn, căn bản không thể hấp thụ được luồng kình lực chính đạo của anh.

Tần Mặc suy nghĩ một chút, nếu chúng đã muốn thì anh sẽ thành toàn.

Một luồng năng lượng khổng lồ bộc phát từ người anh tỏa ra xung quanh.

Đám Huyết Ô Nha vội vàng tụ lại để hấp thụ, nhưng chưa kịp hút hết thì thân thể chúng đã nổ tung.

Những con quạ khác ngơ ngác đứng hình.

Theo lý mà nói, sau khi hấp thụ thì chúng phải mạnh lên mới đúng, nhưng sự thật lại ngược lại.

Xem ra luồng khí này không hề dễ nuốt.

Lũ quạ tiếp tục bao vây Tần Mặc.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, không ngờ đến nước này mà chúng vẫn không chịu bỏ cuộc.

Cười lạnh một tiếng, Tần Mặc bộc phát năng lượng mạnh mẽ hơn.

Con đại bàng ban đầu sắp tan biến bỗng rực sáng trở lại, nó vỗ mạnh đôi cánh hất văng đám quạ, khiến chúng rơi xuống lẫn vào lớp tuyết đọng.

Nhận thấy Tần Mặc không dễ xơi, lũ quạ chuyển mục tiêu sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Chúng lao về phía hai người, nhưng Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đã nhanh chóng rút dao găm ra chống trả.

Chỉ sau một lúc, mấy con quạ đã bị đâm rơi xuống đất.

Hai người nhìn nhau vui mừng, hóa ra lũ quạ này cũng không đến nỗi nào.

Nhưng chưa kịp vui mừng xong, vô số bóng đen lại ùn ùn kéo đến.

Cả hai trừng mắt, vội vàng cầu cứu Tần Mặc: "Tần Mặc, sao quạ ở đây đột nhiên đông thế này?" Nghe tiếng gọi, Tần Mặc quay lại nhìn rồi nhanh chóng di chuyển đến cạnh họ: "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Toàn bộ lũ quạ bị khống chế tại chỗ.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con hổ khổng lồ xuất hiện, lao vào nuốt chửng đám quạ.

Thấy một lượng lớn quạ bị tiêu diệt, Tần Mặc cười lạnh: "Tiếp theo đến lượt các ngươi." Anh nhìn sang những con quạ còn lại.

Đám quạ thấy thế định quay đầu bỏ chạy, nhưng Tần Mặc sao có thể để chúng thoát.

Năng lượng khổng lồ tỏa ra từ người anh đánh thẳng vào đám quạ đang tháo chạy, khiến chúng rụng như sung.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lại nhíu mày vì nghe thấy âm thanh ở đằng xa.

Họ quay đầu lại thì thấy một mảng đen kịt khác đang bay tới.

"Chạy mau!" Tần Mặc nhắc nhở.

Hai người vội vàng đáp lời rồi chạy tháo thân.

Tần Mặc chạy bọc hậu, nhưng họ không hề lo lắng cho anh vì biết anh rất mạnh.

Nếu họ ở lại chỉ làm vướng chân anh mà thôi.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh kiếm khổng lồ xuất hiện trên

đầu Tần Mặc, anh đẩy mạnh nó về phía bầy quạ để cản đường, sau đó đuổi theo hai người kia.

Chương 386

Đám quạ thấy vậy định đuổi theo Tần Mặc, anh nhìn thấy nhưng không nói gì.

Một lúc sau, Tần Mặc chợt thấy một bóng người phía trước.

Hạo Thiên Chân cũng chú ý tới, kinh ngạc hỏi: "Kia không phải A Ninh sao?" Tần Mặc gật đầu: "Đúng là cô ta." "Chúng ta có nên giúp một tay không?" Tần Mặc xua tay: "Không cần thiết, cô ta muốn sống thì tự biết đi theo chúng ta, còn không thì mặc kệ." Nghe vậy, hai người cũng thôi vì hiện tại quạ quá đông, bản thân họ còn chưa chắc đã an toàn, lấy tư cách gì giúp người khác?

Họ tiếp tục chạy về phía trước.

Với tốc độ của mình, Tần Mặc nhanh chóng đuổi kịp A Ninh.

A Ninh thấy Tần Mặc thì thoáng kinh ngạc, rồi nhìn thấy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân phía sau liền đảo mắt: "Không ngờ các người cũng ra ngoài này." Tần Mặc quan sát A Ninh: "Đám thuộc hạ của cô đâu rồi?

Chẳng lẽ mất sạch rồi sao?" Anh tò mò hỏi thẳng.

A Ninh im lặng không biết trả lời thế nào.

Tần Mặc hiểu ý, bĩu môi: "Đã nói rồi, cái núi tuyết này không phải ai muốn xông vào cũng được, các người không nên ra ngoài, kết cục này là tự làm tự chịu." Nói rồi anh tiếp tục chạy, A Ninh cũng chú ý đến đám Huyết Ô Nha phía sau, nắm chặt tay lầm bầm: "Sao ở đây lại lắm quái vật thế này?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã chạy tới gần: "Đừng nghĩ nhiều nữa, thoát khỏi lũ quạ này mới là quan trọng nhất." Hạo Thiên Chân thấy bầy quạ này thực sự lợi hại, chưa chắc họ đã là

đối thủ nếu đánh trực diện, phải nhanh chóng rời đi.

Tần Mặc nhìn lại hai người bạn, tuy họ xuất phát trước nhưng giờ đã bị anh bỏ xa.

Tốc độ của bầy quạ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đuổi sát.

Tần Mặc lo lắng dặn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Hai anh cứ chạy tiếp đi, tôi sẽ chặn chúng ở đây." Hạo Thiên Chân lo lắng: "Anh làm được không?

Hay là cùng chạy đi, tôi không muốn bỏ anh lại một mình." "Yên tâm, tôi đối phó được.

Với lại các anh ở đây cũng không giúp được gì, chỉ làm vướng chân tôi thôi, nghe lời đi!" Hạo Thiên Chân bĩu môi nhưng đành chịu, dắt Bàn Tử và A Ninh chạy tiếp.

Tần Mặc đứng lại, ngưng tụ sức mạnh: "Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Có lẽ vì thời tiết ở đây rất lạnh nên khi chiêu này tung ra, vô số tinh thể băng lập tức đông cứng bầy quạ phía trước.

Tần Mặc nhếch môi cười lạnh, sau đó nhanh chóng quay đầu đuổi theo nhóm kia.

Bầy quạ bị đóng băng không ngừng va đập vào lớp băng.

Dù sức mạnh từng con nhỏ nhưng số lượng đông nên lớp băng bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Tần Mặc nheo mắt nhìn nhưng không quan tâm, lát sau anh thấy một căn nhà gỗ phía trước.

"Chúng ta vào đó lánh tạm!" Cả nhóm theo sau Tần Mặc vào trong nhà trú ẩn.

Tần Mặc thở phào, nhìn A Ninh hỏi: "Lần này ra ngoài có thu hoạch gì không?" A Ninh lắc đầu: "Anh đoán được rồi còn hỏi làm

gì?" Tần Mặc cười lạnh, không thèm đôi co với cô ta nữa mà quay sang hỏi hai người bạn: "Hai anh không sao chứ?" Cả hai xua tay ra hiệu ổn, nhưng vẫn lo lắng: "Đám quạ đang vây quanh đây, làm sao thoát ra được?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Bàn Tử cũng do dự đề xuất: "Hay là chúng ta chia nhau ra hành động để phân tán lũ quạ?" "Chia ra thì lúc gặp chuyện chẳng ai cứu được hai anh đâu, nên đừng có nghĩ quẩn, cứ đi theo tôi." Tần Mặc lại nhìn A Ninh: "Tôi nói trước, lát nữa nếu gặp chuyện, tôi sẽ không cứu cô đâu.

Cô có chết ở đây cũng không liên quan đến tôi." Tần Mặc nhún vai, khiến sắc mặt A Ninh trở nên rất khó coi: "Tôi có ra sao cũng không cần anh quản!" "Thế thì tốt nhất." Tần Mặc cười lạnh rồi dặn hai người kia: "Nghỉ ngơi hồi phục thể lực đi rồi lát nữa rời khỏi đây.

Nhưng suốt quãng đường, các anh phải tuyệt đối nghe lệnh tôi, không được hành động thiếu suy nghĩ, rõ chưa?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân gật đầu lia lịa, họ biết Tần Mặc muốn tốt cho mình nên nhất định sẽ nghe theo.

Tần Mặc thở hắt ra, không nói nhảm nữa mà ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nghĩ đến điều gì đó, anh lấy một ít đồ ăn mang theo ra đặt giữa phòng.

Phải công nhận, thời tiết bên ngoài thực sự rất lạnh.

Dù vừa mới chạy trốn thoát thân nhưng mặt của bọn họ đều đã bị đông cứng đến mức hơi đơ lại.

Bàn Tử thấy Tần Mặc lấy ra nhiều đồ ngon như vậy thì không nhịn được mà xoa xoa tay.

"Tần Mặc, tôi có thể ăn một chút không?" Bàn Tử chỉ vào số thức ăn trước mặt, Tần Mặc trực tiếp đáp lời: "Dĩ nhiên là được rồi." Dù

sao đi nữa, anh và Bàn Tử cũng được coi là bạn bè, Bàn Tử muốn ăn chút đồ cũng chẳng có gì to tát.

Chủ yếu là số đồ ăn này đối với Tần Mặc mà nói căn bản không đáng là gì, anh có mang theo Hệ Thống, bên trong Hệ Thống còn rất nhiều đồ dự trữ.

Bản thân Tần Mặc cũng ăn một chút, Hạo Thiên Chân do dự một lát rồi nói nhỏ với Tần Mặc: "Chúng ta có nên cho A Ninh một ít đồ ăn không?" Tần Mặc quay đầu nhìn một cái, A Ninh tùy ý xua tay: "Các anh tự xem mà làm đi, dù sao tôi cũng không cho cô ta ăn đâu, trước đó cô ta đã làm bao nhiêu chuyện bất lợi cho chúng ta rồi, việc gì phải quản cô ta chứ?" Nhưng Hạo Thiên Chân vẫn có chút do dự nhìn chằm chằm A Ninh, cậu đang nghĩ xem mình có nên giúp cô ta một chút không.

A Ninh cũng nhìn thấy ánh mắt của Hạo Thiên Chân, cô ta cười lạnh một tiếng rồi đứng dậy: "Không cần cậu thương hại." Nói xong, A Ninh tự mình ngồi vào một góc.

Bàn Tử thấy A Ninh không biết điều như vậy liền hừ lạnh một tiếng, nói với Hạo Thiên Chân: "Cậu nói xem cậu quản cô ta làm gì, giờ người ta còn chẳng thèm nhận cái tình này của cậu đâu." Hạo Thiên Chân không nói gì thêm, chỉ ngồi bên cạnh Bàn Tử vừa ăn vừa suy nghĩ, lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào căn nhà này.

"Căn nhà này thật sự có thể chắn được lũ Huyết Ô Nha kia sao?

Lát nữa lũ Huyết Ô Nha đó có trực tiếp xông vào không?" "Cái này tôi cũng không rõ lắm." Tần Mặc lắc đầu, nói thật lòng là anh cũng không quá hiểu rõ, nhưng dù thế nào anh cũng sẽ bảo vệ tốt cho hai người bọn họ.

"Có tôi ở đây, không ai có thể uy hiếp được hai người đâu." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức vui mừng hẳn lên, hai người vội vàng

đáp lời, Tần Mặc cũng nhân lúc này nhắm mắt dưỡng thần.

Không lâu sau, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy trước cửa truyền đến một đạo âm thanh, ngay lập tức anh vội đứng dậy.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cũng cảnh giác theo, ngay cả A Ninh ở trong góc cũng âm thầm đặt tay lên ủng.

Trên ủng của cô ta còn có một chuôi chuỷ thủ.

Mọi người cứ nín thở ngưng thần như vậy khoảng chừng hai phút, cửa mới đột nhiên bị người ta đạp ra, Tần Mặc cũng nhìn thấy Trương Kỳ Lân đang đứng ở ngoài cửa.

"Hoá ra là anh à." Trong mắt Tần Mặc mang theo nụ cười nhàn nhạt, còn Trương Kỳ Lân thì cau mày hỏi: "Sao các người lại ở đây?

Tôi vừa thấy mọi người không có ở đó nên muốn ra ngoài tìm một chút, không ngờ lại thấy căn nhà nát này." "Chúng tôi vừa bị Huyết Ô Nha truy đuổi, hơn nữa tôi có thể cảm nhận được trong đàn Huyết Ô Nha đó có một con thực lực đặc biệt cường hãn, nhưng nó vẫn luôn không lộ diện để đối phó với tôi.

Nếu tôi đoán không nhầm thì nó chắc đang điều khiển lũ Huyết Ô Nha kia, thậm chí còn đang triệu hồi đồng bọn của nó nữa." "Vì vậy tôi liền vội vàng đưa bọn họ tạm thời chạy trốn đến địa phương này, chúng tôi định đợi một lát nữa mới ra ngoài." Trương Kỳ Lân đã hiểu ra vấn đề liền gật đầu đáp: "Hoá ra là vậy, cơ mà chúng ta cũng đừng ở lại đây nữa, tôi cứ có một dự cảm không lành, vạn nhất lát nữa gặp phải nguy hiểm gì thì không hay." Tần Mặc cũng nghĩ như vậy, hiện tại có Trương Kỳ Lân ở đây thì không thứ gì có thể làm khó được bọn họ nữa.

Ngay lập tức Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Chúng ta đi thôi." Hạo Thiên Chân liếc nhìn A Ninh cách đó không xa, A Ninh

suy nghĩ một chút rồi lẳng lặng đi theo sau lưng bọn họ, cô ta cũng không nói gì thêm.

Bàn Tử bĩu môi: "Có bản lĩnh thì đừng đi theo bọn này, muốn hưởng sái mà nãy còn hung dữ với bọn này thế." A Ninh cau mày đứng nguyên tại chỗ, Tần Mặc nói: "Cô nếu thật sự muốn tiếp tục ở lại đây thì cứ đợi bị lũ Huyết Ô Nha đó hút máu đi." Nói xong Tần Mặc trực tiếp đi theo sau Trương Kỳ Lân, A Ninh cũng vội bám sát bên cạnh.

Dù lời Bàn Tử nói quả thực không lọt tai nhưng A Ninh cảm thấy vẫn nên coi trọng tính mạng của mình là trên hết.

Hơn nữa, lần này cô ta đi là có mục đích, vạn nhất thật sự táng thân tại đây thì không còn ai có thể giúp ông chủ của cô ta làm việc nữa.

Không bao lâu sau, lũ Huyết Ô Nha kia lại đánh hơi được mùi của bọn họ, bay tới bao vây bọn họ vào giữa.

"Cẩn thận một chút, lũ Huyết Ô Nha này cũng không dễ đối phó đâu." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân gật đầu, anh không phải kẻ ngốc, tự nhiên là có thể cảm nhận được.

Trương Kỳ Lân khẽ thở ra một hơi, siết chặt nắm đấm.

Tần Mặc thì lấy ra Thất Tinh Kiếm của mình, ngay khi một con quạ lao về phía anh, Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm chém tới.

Con quạ kia bị Tần Mặc tấn công liền lùi lại phía sau, đồng thời trên thân nó cũng xuất hiện một vết thương.

Tần Mặc cười lạnh, trong mắt mang theo ý châm chọc.

Chương 387

Anh hiểu rất rõ lũ quạ này căn bản không phải đối thủ của mình.

Hiện tại lại có thêm Trương Kỳ Lân giúp đỡ, cho dù con quạ lợi hại nhất trong đàn xuất hiện thì Tần Mặc cũng chẳng hề sợ hãi.

Ngay khi Tần Mặc vừa có ý nghĩ đó, đột nhiên có một con quạ với tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía anh, Tần Mặc vội vàng bước sang bên trái một bước, sau đó dùng Thất Tinh Kiếm trong tay đâm tới.

Nhưng điều khiến anh không ngờ tới là đối phương lại trực tiếp lách cánh một cái, khiến thanh kiếm của anh đâm vào không trung.

Chỉ thấy con quạ kia quay đầu lại, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, anh cũng nhìn thấy ánh mắt của nó, đôi mắt nó lại là màu đỏ máu.

Nhìn thấy ánh mắt đó, Tần Mặc biết con quạ này tuyệt đối không đơn giản, thế là anh vội vàng ngưng tụ sức mạnh, rót Long Khí vào trong Thất Tinh Kiếm.

Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc bộc phát ra sức mạnh cường đại.

Cảm nhận được uy lực từ thanh kiếm, lũ quạ xung quanh toàn bộ đều lùi lại phía sau.

Nhưng dường như chúng lại nhận được một nguồn sức mạnh ngoại lai nào đó, lại tiếp tục lao về phía Tần Mặc.

Không cần nghĩ anh cũng biết là có chuyện gì.

Ngay lập tức Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân ở phía bên kia: "Anh đối phó lũ quạ nhỏ này trước đi, để tôi lo con kia." Nói xong Tần Mặc dời mục tiêu sang con quạ mắt đỏ cách đó không xa.

Con quạ này có đôi mắt đỏ như máu, tuy rằng trên thân những con quạ khác cũng có màu đỏ máu nhưng mắt của chúng vẫn bình thường.

Chỉ có con quạ này là đặc biệt.

Tần Mặc đi tới bên cạnh nó, rút Thất Tinh Kiếm chỉ thẳng: "Tiếp theo ngươi hãy chết ở đây đi." Tần Mặc không hề có lòng thương hại với loại tà ác này, toàn thân anh bộc phát ra sức mạnh cường đại: "Lôi Đình Chi Nộ!" Một nguồn năng lượng khổng lồ bao trùm lấy con quạ.

Con quạ cảm nhận được điều đó nên trong lòng có chút lo lắng, không biết tại sao nó cứ có một dự cảm không lành.

Nhưng trước đây nó thường xuyên gặp những con người đó, bọn họ cơ bản đều chết dưới tay của chúng.

Chẳng lẽ hôm nay thật sự đụng phải đá tảng sao?

Con quạ âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc, anh cũng nhìn lại nó nhưng không nói lời nào.

Chỉ trong chớp mắt, Tần Mặc biến mất tại chỗ, hiện ra bên cạnh con quạ.

Tần Mặc chém từ trên xuống, con quạ vội vàng vỗ cánh né sang một bên.

Chưa đợi nó kịp phản ứng, thanh kiếm trong tay Tần Mặc đã đâm trúng cánh nó, con quạ phát ra một tiếng thảm thiết, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm vào cánh mình.

Nó có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ lạ từ cánh lan toả khắp cơ thể.

Con quạ phát ra tiếng kêu phẫn nộ nhìn Tần Mặc, anh chỉ cười lạnh một tiếng.

Tần Mặc tự nhiên hiểu con quạ này đang nghĩ gì nhưng anh chẳng

buồn phí lời với nó.

Anh nhìn lên những đám mây đen trên không trung, vừa rồi anh đối phó với nó chẳng qua là để chờ mây đen tích tụ đủ năng lượng.

Hiện tại năng lượng đã tích tụ gần xong, Tần Mặc không cần lãng phí thời gian nữa.

Anh trực tiếp dùng sức mạnh của mình bao phủ lấy con quạ, lúc này từ trong đám mây đen, một đạo kinh lôi bổ thẳng xuống, con quạ lập tức ngã gục xuống đất, thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Nó trực tiếp nôn ra một ngụm máu, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Đều tại tên này, nếu không phải tại anh, nó cũng không thể trở nên thảm hại như vậy, thế là nó đột nhiên lại lao về phía Tần Mặc, há miệng muốn mổ.

Tần Mặc thấy con quạ như vậy liền cười lạnh.

Dù nó có làm thế thì đã sao?

Nó căn bản không phải đối thủ của anh.

Tần Mặc lại nhìn kinh lôi giữa không trung, thêm hai đạo sấm sét nữa bổ xuống, một bên cánh của con quạ trực tiếp đứt lìa.

Vốn dĩ cánh nó vừa rồi đã bị Tần Mặc đâm bị thương, giờ đây đã hoàn toàn hoá thành tro bụi.

Con quạ phát ra một tiếng kêu thảm, lũ quạ khác toàn bộ lao tới vây quanh Tần Mặc muốn cứu viện, nhưng Trương Kỳ Lân đã nhân cơ hội này giải quyết một lượng lớn quạ.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì không ra tay mấy, vì mục tiêu chủ yếu của lũ quạ đều đặt trên người Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, hai người bọn họ cứ thế đứng xem náo nhiệt.

A Ninh thỉnh thoảng cũng ra tay giải quyết vài con quạ, vì cô ta

biết mình muốn đi theo bọn Tần Mặc trở về thì bọn họ chưa chắc đã đồng ý, nên chỉ có thể biểu hiện tốt một chút.

Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, con quạ kia lại bị đánh bị thương.

Anh nhìn sang Trương Kỳ Lân: "Đừng lãng phí thời gian với chúng nữa, mau giải quyết đi thôi." Trương Kỳ Lân biết Tần Mặc muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này nên gật đầu.

Tần Mặc nhìn con quạ trước mặt: "Lũ quạ các ngươi chắc đều là thứ mang tính âm hàn, chắc là rất sợ Thiên Hoả nhỉ?" Tần Mặc nhìn con quạ với nụ cười nhạt, nó cũng đang trừng mắt nhìn anh, nó không hiểu lời anh nói có ý gì nhưng nó biết anh là đối thủ của nó.

"Xích Luyện Thiên Hoả!" Một nguồn năng lượng khổng lồ lao về phía con quạ, vây nó vào giữa, con quạ lập tức cuống cuồng lên.

Vì nó có thể cảm nhận được bên trong Thiên Hoả này mang theo năng lượng cực kỳ kinh người.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con quạ đang bị Thiên Hoả bao vây, anh muốn xem nó sẽ làm gì.

Con quạ tìm kiếm lối thoát xung quanh nhưng tìm mãi vẫn không thấy đường ra.

Tim nó thắt lại một cái.

Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân, hiện tại anh ấy cũng sắp giải quyết xong rồi nên anh cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, trực tiếp khống chế ngọn lửa thu hẹp vào giữa.

Chỉ một lát sau, lông vũ của con quạ đã bị thiêu thành tro, trên người nó cũng truyền ra một mùi tanh tưởi cực kỳ khó ngửi.

"Nếu đoán không lầm thì chắc là sức mạnh trên người nó bị bốc

hơi.” Tần Mặc hơi chê bai bịt mũi lại, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cũng ngửi thấy, Bàn Tử trực tiếp chửi thề: “Cái thứ này đúng là không có gì tốt đẹp, trên người nồng nặc mùi máu tanh, không biết nó đã hại bao nhiêu mạng người rồi nữa.” “Đừng quản nhiều như vậy, tóm lại hiện giờ chúng đã chết dưới tay chúng ta rồi.” Tần Mặc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử gật đầu, còn Hạo Thiên Chân thì thở dài một tiếng: “Lũ quạ này thật là, việc gì cứ phải ăn thịt người chứ, nếu chúng cứ ngoan ngoãn ở yên một chỗ thì có khi đã sống được lâu rồi.” Tần Mặc không nói nhiều với Hạo Thiên Chân mà lại một lần nữa ngưng tụ ngọn lửa, trực tiếp thiêu rụi con quạ, nó đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Tuy rằng trên đất có rất nhiều tuyết, lửa của Tần Mặc có thể làm tuyết tan chảy nhưng cũng chẳng giúp con quạ giảm bớt thống khổ.

Rất nhanh sau đó con quạ nằm rạp xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sự sống nào, Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, dù sao thì cũng đã giải quyết xong con quạ này.

Ngay sau đó anh chú ý đến những đàn quạ còn lại.

“Tiếp theo là đến lượt các ngươi.” Lũ quạ này cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, sắc đỏ trên người chúng e rằng đều do hút máu người mới biến thành như vậy.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Chỉ thấy một cây búa khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, cây búa này chém về phía đàn quạ.

Chương 388

Chỉ cần bị sức mạnh của Tần Mặc quét trúng, những con quạ đó sẽ ngay lập tức bị chém làm đôi.

Hiện tại đã không còn con quạ đầu đàn làm loạn nên tốc độ Tần Mặc giải quyết lũ quạ còn lại khá nhanh.

Cứ như vậy, toàn bộ lũ quạ nhỏ đều bị Tần Mặc tiêu diệt, anh khẽ thở phào, quay sang nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc nhìn nhau, hai người gật đầu rồi quay lại nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, hai người họ vội vàng chạy tới.

"Giải quyết xong rồi thì đi thôi." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cười nhìn Tần Mặc, anh gật đầu đáp lại.

Lúc này Tần Mặc dời ánh mắt sang A Ninh, nhưng cô ta thế nào cũng chẳng liên quan đến anh nên anh cũng không muốn quản nhiều.

A Ninh do dự một chút rồi đi theo sau bọn họ, vì cô ta hiểu rất rõ với thực lực hiện tại, muốn sống sót trở về e là không đơn giản.

Trên đường đi bọn họ lại gặp thêm vài con quạ nhỏ khác nhưng lũ quạ đó cũng biết thực lực của nhóm người này rất mạnh nên căn bản không dám tới gần gây chiến.

Nhóm Tần Mặc nhanh chóng trở về khách sạn, khi đến nơi, anh quan sát mọi người bên trong.

Ai nấy đều chấn kinh nhìn bọn họ, không ngờ nhóm Tần Mặc lại có thể sống sót trở về.

Ngay khi Tần Mặc định nói gì đó thì từ phía bên kia, hai người đột nhiên xông vào.

Đó chính là Kiệt Sâm và một tên thủ hạ.

A Ninh thấy hai người bọn họ cũng còn sống trở về thì lộ vẻ kinh ngạc, sau đó nhìn ra sau lưng Kiệt Sâm, vì lúc Kiệt Sâm ra ngoài có mang theo rất nhiều người.

"Những người khác đâu?" A Ninh nhìn chằm chằm Kiệt Sâm, sắc mặt hắn cực kỳ âm trầm, hắn nhìn A Ninh nhưng không nói lời nào, vội vã đi qua.

Ở phía bên kia, thủ hạ của Kiệt Sâm nuốt nước bọt, nhìn A Ninh run rẩy: "Những người khác chết hết rồi, nơi này thực sự quá đáng sợ." Nói xong hắn vội vàng đuổi theo Kiệt Sâm.

Tần Mặc nhìn theo bóng lưng hai người họ cười lạnh, có vẻ như bọn họ cũng gặp phải chuyện gì đó nên mới bị dọa cho mất mật như vậy.

A Ninh có chút không hiểu nhìn Tần Mặc, dường như muốn hỏi ý kiến của anh nhưng Tần Mặc không giải thích nhiều, chỉ nói với những người bên cạnh: "Về nghỉ ngơi một lát đi, không bao lâu nữa trời sẽ sáng thôi." Hải Thúc thấy biểu hiện của Kiệt Sâm bất thường như vậy liền nhỏ giọng hỏi thăm Tần Mặc: "Có chuyện gì vậy?

Các người ở bên ngoài rốt cuộc đã gặp phải thứ gì?

Sao tôi thấy trạng thái của hai người kia có vẻ không ổn?" Tần Mặc liếc nhìn Hải Thúc, không cần nghĩ anh cũng biết mục đích Hải Thúc đến đây là gì nên không muốn giải thích: "Không liên quan đến ông, nếu muốn giữ mạng thì ngoan ngoãn ở lại đây, đừng đi đâu cả." Tim Hải Thúc thắt lại, ông ta cau mày nhìn Tần Mặc nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ thở dài: "Thôi được rồi, tùy cậu." Ông ta có thể hiểu tại sao Tần Mặc lại có thái độ như vậy, chẳng qua là vì ông ta cùng hội cùng thuyền với bọn A Ninh.

Hải Thúc vội vàng quay người rời đi, Tần Mặc nhìn mọi người rồi không nói gì thêm, đi thẳng về phía trước.

Trương Kỳ Lân chắc chắn là đi theo sau Tần Mặc nên mọi người cũng không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Kim Thuận Tử thấy bọn họ đều bình an vô sự mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh ta cũng không nói gì nhiều, người đã về cả rồi thì cũng chẳng cần quản nhiều, chỉ cần chờ thời gian thích hợp sẽ dẫn bọn Tần Mặc lên núi.

Tần Mặc sau khi trở về phòng thì luôn suy nghĩ, trên núi này rốt cuộc có thứ gì khiến lũ quạ kia biến thành như vậy?

Theo logic thông thường, quạ sẽ không ăn thịt người, càng không thể biến thành Huyết Ô Nha, điều này khiến anh có chút nghi hoặc.

Tần Mặc thở dài rồi không nghĩ nữa, chỉ yên lặng ở trong phòng mình.

Cứ như vậy qua một khoảng thời gian, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng thảm thiết, ngay lập tức anh cau mày, vội vàng đi xuống dưới.

Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cùng Trần Tứ Gia cũng đã ở đó.

"Có chuyện gì vậy?" Tần Mặc nghi hoặc hỏi một tên hỏa kế, tên đó nghe vậy thì nuốt nước bọt, chỉ về phía nhà bếp.

Tần Mặc thấy vậy liền vội vàng chạy tới.

Vào đến phòng bếp, Tần Mặc thấy chưởng quỹ đang nằm gục dưới đất, không còn chút dấu hiệu sự sống nào, không chỉ vậy, xung quanh thi thể đầy những vết máu.

Tần Mặc nheo mắt, không ngờ lại có thứ gì đó đến đây sát hại

người.

Cũng không biết chuyện này là do con người làm hay là lũ quái vật kia.

Tần Mặc quay đầu nhìn những người đang đứng xung quanh, tất cả đều lộ vẻ kinh hãi nhưng không ai lên tiếng.

Tần Mặc cười lạnh nhưng cũng chẳng buồn nói nhiều.

Thủ hạ của Kiệt Sâm lúc này lắc đầu lẩm bẩm: "Tại sao lại như vậy?" Tần Mặc nhìn Kiệt Sâm nhưng anh biết Kiệt Sâm và thủ hạ của hắn chắc cũng bị dọa cho ngốc luôn rồi, nên cũng chẳng buồn truy cứu, chỉ dặn dò mấy người bên cạnh: "Mấy ngày tới mọi người nên cẩn thận một chút, tình hình này có vẻ không ổn." Bọn họ lập tức gật đầu, tâm tình của Kim Thuận Tử cũng không tốt nên anh ta cứ cúi gầm mặt xuống.

Tần Mặc đi tới bên cạnh, vỗ vai anh ta: "Đừng nghĩ nhiều quá, chuyện đã thế này rồi, việc duy nhất chúng ta có thể làm là lo hậu sự cho ông ấy thật tốt." Kim Thuận Tử nhìn bọn Tần Mặc với vẻ không hiểu: "Hôm qua tại sao các anh lại ra ngoài?" Tần Mặc không biết nên trả lời thế nào, nhưng anh biết bọn họ dù sao cũng là người cùng làng, giờ chưởng quỹ chết rồi, Kim Thuận Tử thấy không thoải mái cũng là lẽ thường.

"Nếu anh cảm thấy là lỗi của chúng tôi thì chúng tôi xin lỗi anh." Hạo Thiên Chân cúi người với Kim Thuận Tử, anh ta xua tay rồi quay người rời đi.

Nhưng khi anh ta vừa mở cửa khách sạn ra thì đứng sững tại chỗ: "Nhất định là Nữ Thần, Nữ Thần sắp giáng tội xuống rồi." Nghe Kim Thuận Tử nói vậy, Tần Mặc nheo mắt đi tới bên cạnh: "Lời này của anh là ý gì?" "Các anh còn nhớ đội khảo cổ trước đây từng đến làng tôi không?

Khi đội khảo cổ đó tới tôi đã cảm thấy có gì đó không ổn, ngay cả cha tôi cũng nghĩ vậy.

Đội khảo cổ đó cứ nhất quyết đòi cha tôi dẫn bọn họ lên núi." "Nhưng ngày hôm đó lại đột nhiên mất điện, hơn nữa trên núi còn nổi sương mù rất lớn, cha tôi không muốn dẫn bọn họ đi nhưng mấy người đó cứ khăng khăng đòi đi, cha tôi không còn cách nào khác đành phải dẫn bọn họ lên núi." "Cũng chính vì vậy mà cha tôi mãi không trở về." Nghe Kim Thuận Tử nói, Tần Mặc mới nheo mắt lại, xem ra ngọn núi này quả thực rất kỳ quái, nhưng ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì anh cũng không rõ lắm.

"Các anh nói xem con quái vật đó có phải đang trốn trong lớp sương mù dày đặc kia không?" Người nói câu này là một đồ đệ của Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia nghe đồ đệ nói vậy, sắc mặt trở nên khó coi, ông ta tát một cái vào người hắn: "Nói bậy bạ gì đó?" Tên đồ đệ nuốt nước bọt không dám nói gì nữa, lo lắng nhìn quanh: "Con quái vật đó liệu có quay lại đây tấn công chúng ta không?" "Làm gì có con quái vật nào?" Trần Tứ Gia âm trầm trừng mắt nhìn đồ đệ.

Dù ở đây có gì đi chăng nữa thì đồ đệ cũng không nên nói ra những lời khiến mọi người hoang mang.

Tên đồ đệ thấy ánh mắt của Trần Tứ Gia liền vội vàng ngậm miệng, vì hắn biết nếu còn làm sư phụ không vui thì hắn xong đời.

Tần Mặc bất lực lắc đầu: "Chưởng quỹ chết chắc chắn không đơn giản như vậy, nhưng chúng ta vẫn chưa điều tra rõ ràng nên kết quả thế nào cũng không biết được.

Việc duy nhất có thể làm hiện giờ là xem thử trong lớp sương mù này có thứ gì không?" "Các người đừng có qua đó, những việc các người làm trước đây đã chọc giận Nữ Thần rồi, nếu Nữ Thần thật sự

giáng tội thì các người nhất định sẽ chết trong sương mù thôi." "Tôi thì lại không tin." Tần Mặc nhướng mày, anh muốn biết trong sương mù này rốt cuộc có thứ gì nên nhất định phải đi thám thính một chút.

Nói rồi Tần Mặc chuẩn bị đi về phía trước, nhưng Trương Kỳ Lân đã nắm lấy cánh tay anh.

"Tôi đi cùng anh." Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, cả hai đều mỉm cười nhưng không nói thêm gì, đồng thời tiến vào trong làn sương mù.

Ở phía bên kia, Trần Tứ Gia nhìn theo bóng lưng hai người họ nheo mắt lại, còn Hạo Thiên Chân thì lo lắng gọi với theo: "Hai người đừng đi mà, vạn nhất những gì Kim Thuận Tử nói đều là thật thì hai người tính sao?" Tần Mặc chỉ tùy ý xua tay.

Anh biết Hạo Thiên Chân vì quan tâm mình nên mới nói vậy, nhưng anh chẳng mảy may lo lắng.

Tần Mặc đi về phía trước, Trương Kỳ Lân đi sát bên cạnh anh, nhưng càng đi sâu, sương mù càng trở nên dày đặc.

Tần Mặc nheo mắt nhìn rồi quay sang dặn dò Trương Kỳ Lân: "Cẩn thận một chút, nếu lát nữa chúng ta cách nhau xa quá thì có khả năng sẽ lạc mất nhau đấy." Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, nhưng anh cũng biết thực lực của Tần Mặc rất mạnh, anh cũng khá tự tin vào thủ đoạn của mình nên dù trong sương có quái vật gì thì hai người cũng không cần phải sợ. 【 Đinh!

Chương 389

Phát hiện sinh vật tuyết sơn, yêu cầu lập tức tiêu diệt. 】 Nghe thấy âm thanh này, Tần Mặc cười lạnh, nếu đoán không lầm thì trong lớp sương mù này quả nhiên có thứ gì đó.

Tần Mặc không nghĩ nhiều, tiếp tục đi tới.

Một lát sau, đột nhiên có một bóng đen lướt qua sau lưng Tần Mặc, sau khi cảm nhận được, anh quay đầu lại nhưng điều khiến anh không ngờ là Trương Kỳ Lân không biết từ lúc nào đã lạc mất anh rồi.

"Trương Kỳ Lân, anh ở đâu?" Tần Mặc gọi mấy tiếng nhưng không có ai trả lời, tim anh thắt lại một cái nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ nhắm mắt lại giải phóng Long Khí của mình ra ngoài.

Sau khi giải phóng Long Khí, Tần Mặc có thể cảm nhận rõ ràng một luồng khí tức cách đó không xa, nhưng luồng khí tức này bắt nguồn từ đâu thì anh chưa rõ.

Sắc mặt Tần Mặc hơi kém, lông mày nhíu chặt, sau đó anh chậm rãi đi về phía đó, nhưng điều khiến anh không ngờ là luồng khí tức kia lại có thể di chuyển tức thời.

Tần Mặc cười lạnh: "Ngươi tưởng làm như vậy thì ta không có cách nào với ngươi sao?" Sau khi dứt lời, Tần Mặc lại cảm ứng một lần nữa, khi đã cảm nhận được vị trí của con quái vật, anh đột ngột mở mắt: "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Dứt lời, thân hình anh biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại đã ở ngay bên cạnh con quái vật.

Nhìn thấy con quái vật này, Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ lại là một con Lang Nhân.

Loại Lang Nhân này đều do sói biến hoá thành, nhưng chúng cao

cấp hơn loài sói bình thường và tư duy cũng phong phú hơn.

Chẳng lẽ chưởng quỹ là bị con Lang Nhân này giết chết sao?

Lang Nhân nhìn chằm chằm Tần Mặc, sắc mặt nó trở nên khó coi, sau đó nó vung bộ móng vuốt sắc lẹm vồ tới.

Tần Mặc không hề sợ hãi, trực tiếp rút Thất Tinh Kiếm chắn trước mặt, móng vuốt của Lang Nhân đập vào kiếm phát ra tiếng "đinh" giòn giã.

"Cuồng Phong Nhận!" Dứt lời, con Lang Nhân trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui, nó biến mất trong màn sương mù.

Tần Mặc biết tốc độ của Lang Nhân khá nhanh, chỉ tiếc là anh có Long Khí bao quanh nên có thể cảm nhận rõ ràng vị trí của đối phương.

Một lát sau, Tần Mặc lại chắn trước mặt con Lang Nhân đó: "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, cơn lốc này kẹp theo một chút gió tuyết, trực tiếp cuốn con Lang Nhân vào giữa.

Con Lang Nhân vất vả lắm mới trụ vững được thân hình, nó vung móng vuốt liên tục tấn công cơn lốc xoáy trước mặt.

Khi móng vuốt của nó rạch nát cơn lốc, uy lực của cơn lốc xoáy sẽ hơi yếu đi một chút.

Tên Lang Nhân này cũng chẳng thèm để tâm nhiều như vậy, hắn cứ không ngừng tấn công vào cơn lốc xoáy, chỉ trong chốc lát cơn lốc đã tan biến không còn dấu vết.

Lang Nhân khẽ thở hắt ra một hơi, hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc ở cách đó không xa, hừ lạnh một tiếng rồi lao thẳng về phía anh.

Tần Mặc cũng thấy rõ tốc độ của tên Lang Nhân này nhanh đến mức nào, nhưng anh không hề lo lắng, chỉ nhẹ nhàng bước sang một bên. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Một bàn tay khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, thủ ấn hình hoa sen này đánh thẳng vào ngực Lang Nhân, khiến hắn ngã gục xuống đất.

Tần Mặc tiến đến bên cạnh Lang Nhân, từ trên cao vung kiếm chém xuống, tên Lang Nhân lập tức đưa móng vuốt ra đỡ lấy Thất Tinh Kiếm.

Phải thừa nhận rằng móng vuốt của hắn vô cùng cứng rắn, chẳng khác nào một khối thép nguội.

Tần Mặc hừ lạnh, tên Lang Nhân này quả thực có chút khó nhằn. "U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện bên cạnh Lang Nhân, hắn vừa định chạy về phía đó thì đột nhiên khựng lại, không ngừng lùi về phía sau.

Chờ đến khi hắn kịp phản ứng thì Tần Mặc đã xuất hiện phía sau lưng, vung Thất Tinh Kiếm đâm vào cánh tay hắn.

Lang Nhân vội vàng né sang bên cạnh, nhưng lưỡi kiếm của Tần Mặc vẫn kịp để lại một vết thương trên tay hắn.

Tên Lang Nhân hét lên một tiếng thảm thiết rồi đột ngột quay người, chém xéo về phía Tần Mặc.

Nhưng trong mắt Tần Mặc, động tác của hắn như bị quay chậm lại, anh chỉ cần cúi người ra sau là đã dễ dàng tránh được đòn tấn công.

Hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc lại hiện ra sau lưng hắn, dùng đầu gối thúc mạnh vào khoeo chân, khiến tên Lang Nhân phải quỳ sụp xuống đất.

Tần Mặc đặt Thất Tinh Kiếm lên cổ hắn, nhưng tên Lang Nhân

vẫn cố dùng móng vuốt cào về phía anh, khiến anh phải lùi lại mấy bước.

Sau khi ổn định thân hình, Tần Mặc nhìn Lang Nhân, tên này cũng đang trừng mắt nhìn anh.

Tần Mặc biết hắn vẫn chưa phục, nhưng thì đã sao?

Anh tùy ý lắc đầu, lại tiếp tục dùng kiếm tấn công.

Lang Nhân không ngừng né tránh đòn tập kích, qua vài chiêu vừa rồi, hắn đã biết mình không phải đối thủ của Tần Mặc, nhưng muốn hắn chết ở đây cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đúng lúc này, Tần Mặc nghe thấy tiếng bước chân từ xa vọng lại, anh lập tức nhíu mày.

Trong mắt tên Lang Nhân lóe lên nụ cười khát máu, hắn nhìn Tần Mặc rồi đá mạnh vào lớp tuyết trên mặt đất.

Tuyết bay mù mịt về phía Tần Mặc, anh dùng cánh tay che chắn, đến khi hạ tay xuống thì tên Lang Nhân đã biến mất. "Hỏng rồi." Tần Mặc nói xong liền vội vàng chạy về hướng có tiếng động.

Lúc này Trương Kỳ Lân cũng vừa hay đi ngược chiều tới, cả hai cùng nhìn xuống thi thể nằm trên mặt đất. "Đây hình như là một đồ đệ của Trần Tứ Gia." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, anh gật đầu.

Hai người thở dài, trực tiếp bế thi thể người kia lên rồi đi về phía khách sạn.

Trương Kỳ Lân đặt thi thể xuống đất, Trần Tứ Gia thấy cảnh này thì sắc mặt sa sầm, nhìn chằm chằm hai người. "Tại sao hai người đi lâu như vậy mới quay lại?" Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, anh cũng nhìn lại anh. "Tôi gặp phải Lang Nhân." Cả hai gần như đồng thanh nói ra, nhưng sau đó đều cảm thấy kinh ngạc, nhìn đối phương một cái. "Anh cũng gặp phải sao?" Tần Mặc hỏi.

Trương Kỳ Lân khẽ ừ một tiếng, anh cũng cảm thấy khó tin.

Tuy ai nấy đều biết trên núi có sói hoang, nhưng sự tồn tại của Lang Nhân vốn luôn là lời đồn mê tín.

Không ngờ ở đây thực sự có Lang Nhân.

Tần Mặc nhíu mày thật chặt. "Ý hai người là đồ đệ của ta và chưởng quầy đều do tên Lang Nhân đó giết sao?" Trần Tứ Gia nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc hiểu rõ Trần Tứ Gia đang nghi ngờ mình và Trương Kỳ Lân nên chỉ cười lạnh.

Chương 390

"Với thực lực của hai chúng tôi, tất cả những người ngồi đây đều không phải đối thủ.

Nếu chúng tôi thực sự muốn làm gì thì chẳng cần phải dựa vào sương mù này." Trần Tứ Gia nghe vậy liền im lặng, thực ra lời Tần Mặc nói không sai chút nào, lão thở dài một tiếng. "Là ta đã hiểu lầm hai vị." Tần Mặc nhìn Trần Tứ Gia một cái, cũng lười giải thích nhiều, chỉ chú ý đến Trương Kỳ Lân ở phía bên kia. "Về phòng trước đã." Trương Kỳ Lân đáp lời, cả hai đi vào trong nhà.

Kiệt Sâm đặt ánh mắt lên người Tần Mặc và Trương Kỳ Lân. "Nhưng hai người nói gặp phải Lang Nhân, điều này thật khó khiến mọi người tin phục, chúng ta đều biết sự tồn tại của Lang Nhân vẫn luôn là một ẩn số.

Anh vừa nói với thực lực của anh có thể giải quyết tất cả mọi người ở đây, nhưng nếu không có chúng tôi, anh muốn tìm được kho báu cũng chẳng dễ dàng gì.

Biết đâu anh đang muốn làm suy yếu thực lực của chúng tôi thì sao." Kiệt Sâm nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt khi nghe Kiệt Sâm nói vậy, không ngờ hắn lại nghi ngờ lên đầu mình, vả lại lúc nãy anh đã giải thích rồi, hắn không có tai sao? "Tôi đã nói một lần rồi, không muốn nhắc lại lần thứ hai.

Ngoài ra, nếu anh không tin tôi thì cứ việc ra tay." Tần Mặc nhìn chằm chằm Kiệt Sâm.

Kiệt Sâm biết Tần Mặc nói vậy là đang coi thường mình, nên lửa giận lập tức bùng lên. "Anh có ý gì?

Anh thực sự nghĩ tôi không phải đối thủ của anh sao?" Thấy hai bên sắp cãi nhau, A Ninh vội vàng can ngăn. "Các anh nghĩ nhiều vậy làm gì?

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân chắc chắn không làm ra loại chuyện đó, hơn nữa với bản lĩnh của họ, muốn sống sót rời khỏi mộ huyệt cũng rất đơn giản.

Nhưng họ lại không biết vị trí của mộ huyệt ở đâu." Kiệt Sâm có chút không hiểu tại sao A Ninh lại giúp Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nói chuyện.

Tần Mặc cười lạnh, lười đáp lời Kiệt Sâm.

Bàn Tử đứng bên cạnh không nhịn được nữa. "Anh nghĩ ai cũng bỉ ổi vô sỉ như anh sao?

Hơn nữa lúc mới đầu các anh đòi ra ngoài, chúng tôi đã cảnh báo rồi, nếu không vì các anh thì chúng tôi cũng chẳng phải ra ngoài, càng không đụng độ tên Lang Nhân đó!" Thiên Chân ở bên cạnh cũng nhìn Kiệt Sâm. "Chúng tôi khá hiểu Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, họ tuyệt đối không làm chuyện đó, nên các anh đừng nói xằng bậy." "Các người cùng một hội, đương nhiên sẽ nói như vậy." Kiệt Sâm vẫn cứng miệng.

Tần Mặc nhìn hai người bạn bên cạnh. "Được rồi, hắn thích nói gì thì kệ hắn, dù sao cũng chẳng liên quan đến chúng ta." Tần Mặc cho rằng mình ngay thẳng là được.

Trần Tứ Gia suy nghĩ một chút rồi nói với Tần Mặc. "Thực ra ta cũng tin cậu không phải hạng người như vậy, nhưng dù thế nào, mọi người đều đã chứng kiến chuyện khó tin này, hắn có nghi ngờ cũng là lẽ thường." Tần Mặc bật cười, anh thừa hiểu tại sao Trần Tứ Gia lại nói giúp Kiệt Sâm.

Dù sao đồ đệ của lão cũng chết ở đây, lão nghi ngờ anh là chuyện bình thường.

Tần Mặc hiện giờ cũng lười nghĩ nhiều. "Muốn nghĩ sao thì tùy." Trần Tứ Gia nhìn ra thái độ của Tần Mặc, nhưng nghĩ đến việc sau này phải hợp tác với anh nên lão đành im lặng.

Nhóm của Tần Mặc vẫn ngồi đó.

Bàn Tử khẽ hỏi Thiên Chân và Tần Mặc. "Mọi người có nghĩ là do Trần Tứ Gia tự làm rồi đổ tội cho chúng ta không?" "Chắc là không đâu, trước đây tôi có nghe trưởng bối trong nhà kể về Trần Tứ Gia, tuy lão quả thực lạnh lùng vô tình, nhưng đó dù sao cũng là đồ đệ của lão." Thiên Chân nói. "Đồ đệ thì đã sao?

Cậu đã nói lão là kẻ lạnh lùng vô tình còn gì." Bàn Tử đảo mắt, gã thấy Thiên Chân quá tin người, nếu Trần Tứ Gia thực sự làm vậy thì sau này ra tay với họ thì sao? "Làm vậy chẳng có lợi lộc gì cho lão cả, nên anh đừng nghĩ nhiều nữa." Thiên Chân an ủi Bàn Tử, Bàn Tử nhìn sang Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày. "Tôi cũng thấy không phải lão làm.

Thôi, cứ yên tâm đi, lát nữa bảo Kim Thuận Tử dẫn chúng ta lên núi là được, giờ chỉ cần bình tĩnh thôi." Bàn Tử nghe Tần Mặc và Thiên Chân đều nói vậy mới miễn cưỡng bĩu môi.

Thôi được rồi, họ đã nói vậy thì gã còn biết nói gì nữa?

Một lúc sau, Thiên Chân phát hiện Hải Thư không có ở đây, anh ngạc nhiên hỏi nhỏ Tần Mặc. "Chuyện gì vậy?

Sao Hải Thư lại không có ở đây?" Tần Mặc lắc đầu. "Dù sao hắn cũng chẳng liên quan đến chúng ta, tôi đoán chắc hắn sợ quá nên bỏ trốn rồi." Tần Mặc nhún vai vẻ không quan tâm.

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc. "Nhưng những chuyện xảy ra gần

đây quả thực rất kỳ lạ." Tần Mặc mỉm cười, trong lòng anh tự hiểu rõ, nhưng anh có thể làm gì được đây? "Dù thế nào, mọi người cũng nên cẩn thận một chút." A Ninh nhắc nhở.

Tần Mặc liếc nhìn cô một cái.

Rất nhanh, một đồ đệ của Trần Tứ Gia cũng phát hiện ra việc Hải Thư đã rời đi. "Các người nói xem chuyện này có phải do Hải Thư làm không?" Hắn hỏi những người xung quanh.

Những người kia im lặng, nói thật họ cũng không biết là ai làm. "Cũng có khả năng đó." Trần Tứ Gia nheo mắt.

Trước đó lão luôn nghĩ Hải Thư không làm chuyện này, nhưng nếu không phải hắn, tại sao hắn lại vội vàng bỏ trốn như vậy? "Cũng có thể chỉ là muốn giữ mạng thôi, vả lại nếu hắn đã làm chuyện này thì sao có thể dễ dàng rời đi như vậy được, tôi nghĩ hung thủ chính là những người đang có mặt ở đây." Bàn Tử nói rồi lại nhìn về phía Trần Tứ Gia, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Chương 391

Đồ đệ của Trần Tứ Gia lập tức không nhịn được, vỗ bàn đứng phắt dậy nhìn chằm chằm Bàn Tử. "Anh nói vậy là có ý gì?" Bàn Tử bĩu môi. "Ý trên mặt chữ thôi, tôi thấy mình đã nói rất rõ rồi, còn cần hỏi sao?" Ngay khi tên đồ đệ định nói tiếp, Trần Tứ Gia đặt tay lên vai hắn, hắn mới hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống.

Thấy vậy, Bàn Tử bèn đảo mắt khinh bỉ.

Gã chẳng sợ gì cả vì gã thấy mình chẳng làm gì thẹn với lòng, không cần phải nghĩ nhiều.

Mọi người ai nấy về phòng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, khi Tần Mặc đang ngồi sưởi ấm, Kiệt Sâm và thuộc hạ từ trong phòng bước ra, chuẩn bị rời đi.

Tần Mặc có chút kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của hai người bọn họ.

Nếu đoán không lầm, chắc chắn hai kẻ này đã nhận được thông tin gì đó, nếu không chúng đã không vội vã rời đi như vậy.

Bàn Tử do dự một chút rồi tiến đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng hỏi. "Cậu thấy hai tên đó có gì mờ ám không?" Tần Mặc lườm Bàn Tử. "Anh hỏi thừa quá, chúng mà không có mờ ám thì đã chẳng lên núi vào lúc này." Do dự một lúc, Thiên Chân tiến lên vài bước hỏi. "Hai người định đi đâu thế?

Trước đó đã gặp nguy hiểm rồi, lẽ nào giờ còn muốn đi mạo hiểm tiếp sao?" Kiệt Sâm nhìn Thiên Chân hai cái nhưng không thèm trả lời, trái lại còn quay lưng rời đi, tuy nhiên tinh thần của thuộc hạ hắn có vẻ hơi hốt hoảng.

Tần Mặc đảo mắt, nhưng anh cũng lười nghĩ nhiều, vì họ đã xuất phát rồi nên đoàn của anh cũng không thể tiếp tục nán lại đây.

Trần Tứ Gia vừa lúc từ trên lầu đi xuống thấy cảnh này, Bàn Tử liền cười lạnh nói. "Lão xuống đúng lúc thật đấy, họ vừa đi là lão xuống ngay, xem ra lão cũng cử người canh chừng chúng tôi nhỉ." "Dù sao cũng liên quan đến mộ huyệt, ta chắc chắn không thể ngồi không, vả lại chẳng lẽ ta lại dâng toàn bộ đồ trong mộ cho các cậu sao?

Ta không thánh thiện đến thế đâu." Khi Bàn Tử định cãi tiếp, Tần Mặc kéo tay gã lại. "Vậy bây giờ lão định thế nào?" Tần Mặc hỏi Trần Tứ Gia, nếu lão muốn xuất phát thì anh chắc chắn sẽ đi cùng, vì trước đó hai bên đã thỏa thuận hợp tác.

Bên cạnh Tần Mặc có Trương Kỳ Lân, thực ra việc mấy người họ muốn vào mộ rồi ra ngoài an toàn là chuyện cực kỳ đơn giản.

Nhưng Tần Mặc nghĩ lại, có người hợp tác thì dù sao cũng sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

Suy nghĩ một lát, Trần Tứ Gia nói với Tần Mặc. "Nếu các cậu ở đây không có việc gì thì chúng ta cũng xuất phát thôi." Tần Mặc gật đầu, sau đó anh rời đi, đến gõ cửa phòng Kim Thuận Tử.

Kim Thuận Tử trông vẫn còn khá suy sụp, anh ta nhìn Tần Mặc. "Mọi người sang đây có việc gì không?" Tần Mặc đáp lời, vỗ vai Kim Thuận Tử.

Anh biết anh ta vẫn chưa nguôi ngoai nỗi đau, nhưng Tần Mặc thấy mình không thể tiếp tục nán lại đây. "Anh cũng biết đấy, thời gian đối với chúng tôi rất quý báu, nên chúng tôi phải xuất phát sớm nhất có thể, anh xem có thể dẫn đường cho chúng tôi không?" Kim Thuận Tử thở dài. "Đương nhiên là không vấn đề gì, vì lúc đầu chúng ta đã thỏa thuận rồi." Nói xong, Kim Thuận Tử đi xuống lầu, nhìn ra ngoài thấy sương mù đã tan mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhìn nhóm

Tần Mặc. "Vì giờ sương mù đã tan, tôi sẽ dẫn mọi người đi.

Chắc mấy ngày nay ở đây mọi người cũng ngột ngạt lắm rồi, vả lại còn xảy ra bao nhiêu chuyện quái dị." "Đúng rồi Thuận Tử, anh nghĩ chuyện này là do ai làm?

Có phải có kẻ cố ý hãm hại chưởng quầy không?" Kim Thuận Tử vội vàng xua tay. "Các anh đừng nói vậy, ngộ nhỡ Tuyết Sơn Nữ Thần nghe thấy, Người sẽ quở trách chúng ta mất, lúc đó Người lại giáng tội xuống thì không ai gánh nổi đâu." Bàn Tử bĩu môi. "Có cần thiết phải thế không?

Làm gì mà căng thẳng vậy, tôi thấy cái vị Nữ Thần anh nói chẳng tồn tại đâu." Tim Thuận Tử thắt lại, anh ta vội quay đầu nhìn về phía tuyết địa, quỳ xuống dập đầu một cái. "Tuyết Sơn Nữ Thần, họ chỉ là người từ nơi khác đến, xin Người đừng chấp nhặt, cứ coi như họ chưa nói gì đi." Thấy Kim Thuận Tử sợ hãi như vậy, Bàn Tử cũng thấy hoang mang.

Do dự một lúc, gã nhìn sang Tần Mặc hỏi nhỏ. "Cậu nghĩ sao?" "Nếu chưởng quầy thực sự bị hại thì chắc chắn có kẻ cố ý giả thần giả quỷ, còn Tuyết Sơn Nữ Thần gì đó xác suất cao là không tồn tại." Tần Mặc nói thật lòng mình, ngay cả khi có dã thú hại người thì đó cũng là vấn đề của dã thú, chứ không phải do con người làm hại nhau một cách bình thường.

Bàn Tử bấy giờ mới gật đầu, suy nghĩ của gã cũng giống Tần Mặc, nên lúc nãy gã mới nói vậy. "Nhưng tôi nghĩ thà tin là có còn hơn không, dù sao chúng ta cũng phải cẩn thận." Một đồ đệ của Trần Tứ Gia đã nghe thấy lời họ nói nên cũng trực tiếp nêu ý kiến.

Tần Mặc nhìn hắn nhưng không nói gì thêm. "Được rồi, nếu đã chuẩn bị xong để xuất phát thì đừng đứng đây nói nhảm nữa." Nói xong, Tần Mặc rời đi, về phòng thu dọn đồ đạc, những người khác

cũng làm theo.

Một lúc sau, tất cả tập trung dưới lầu.

Tần Mặc nhìn Trần Tứ Gia và các đồ đệ, ba lô của bọn họ đều căng phồng, tuy không biết bên trong có gì nhưng cũng chẳng liên quan đến anh. "Nếu mọi người đã sẵn sàng, tôi phải nói trước, đường đi sắp tới chắc chắn sẽ có nguy hiểm, tất cả phải hết sức cẩn thận, rõ chưa?" Mọi người đều gật đầu, họ tự hiểu rõ điều đó.

Những chuyện xảy ra ngày hôm qua vẫn còn in đậm trong tâm trí họ.

Tần Mặc không nói thêm, chỉ nhìn Kim Thuận Tử.

Kim Thuận Tử hiểu ý, đi lên phía trước, vừa đi vừa giải thích với mọi người. "Vùng này thực sự thường xuyên xảy ra những chuyện kỳ lạ, chúng tôi đều cho rằng đó là lời cảnh báo hoặc trừng phạt từ Tuyết Sơn Nữ Thần." Tần Mặc mỉm cười lắng nghe, không hề ngắt lời Kim Thuận Tử, nhưng Bàn Tử bên cạnh thì đầy vẻ hoài nghi, gã thấy thế giới này chẳng thể có chuyện gì kỳ quặc đến thế.

Một lúc lâu trôi qua, họ đã đi được một quãng đường khá xa, Tần Mặc cũng đã lấm tấm mồ hôi, những người khác cũng tiêu hao nhiều thể lực.

Nhưng Tần Mặc thì không thấy mệt mỏi mấy.

Đi được khoảng nửa ngày, Tần Mặc chợt thấy phía xa có một vật gì đó đặc biệt lấp lánh, anh bèn nhìn mọi người. "Mọi người nghỉ chân ở đây một lát đi." Tất cả đồng thanh đáp lời, còn Tần Mặc nhìn về phía sau.

Lúc nãy A Ninh đã đi cùng họ ngay từ khi xuất phát.

Chương 392

Tần Mặc có chút tò mò, chẳng phải A Ninh nên đi cùng Kiệt Sâm sao?

Sao đột nhiên lại đi cùng đoàn mình, xem ra mục đích của A Ninh lần này cũng không hề đơn giản.

Suy nghĩ một hồi, Tần Mặc nói nhỏ với Thiên Chân. "Lát nữa chúng ta phải chú ý hành tung của A Ninh đấy." Thiên Chân quay đầu nhìn một cái rồi gật đầu ngay, trong lòng anh cũng hiểu rõ.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

Một lúc sau, những người khác cũng đã hồi phục sức lực, họ nhìn anh. "Chúng ta đi tiếp chứ?" "Bổ sung thể lực đã." Nói rồi, Tần Mặc lấy từ trong hệ thống ra một ít đồ ăn, có cả gà rán và đồ nướng.

Thấy anh lấy ra những thứ này, đồ đệ của Trần Tứ Gia vô cùng ngạc nhiên. "Không ngờ anh lại mang theo những thứ này bên người, thật khiến tôi kinh ngạc đấy." Tần Mặc nghe vậy liền mỉm cười nhạt. "Có gì mà kinh ngạc, mỗi người mang một thứ khác nhau, với một kẻ thèm ăn như tôi thì đương nhiên phải chuẩn bị đồ ăn rồi, đúng không?" Tần Mặc nhìn những người còn lại, họ đều gật đầu tán thưởng.

Anh chia đồ nướng cho mỗi người vài xiên.

Đương nhiên ăn thứ này không thể no bụng nên anh lấy thêm một ít bánh mì.

Vừa ăn, Tần Mặc vừa quan sát vật lấp lánh ở phía xa.

Anh nói với họ: "Mọi người cứ ăn đi, tôi lên phía trước xem thử." Họ đã nhận đồ ăn của Tần Mặc nên đương nhiên không nghi ngờ gì,

tất cả đều đồng ý, chỉ có Trần Tứ Gia là vẫn nhìn chằm chằm anh.

Tần Mặc thấy ánh mắt của lão liền bật cười, đứng tại chỗ nói. "Yên tâm đi, tôi sẽ không làm gì đâu.

Vả lại mấy chuyện quái dị trước đó cũng chẳng phải do tôi làm, lão muốn tin thì tin, không tin thì chúng ta đường ai nấy đi cũng được." Trần Tứ Gia tùy ý xua tay, Tần Mặc đã nói đến nước này, nếu lão còn nghi ngờ thì thật không phải.

Hơn nữa chính lão là người chủ động đề nghị hợp tác, giờ mà đường ai nấy đi thì chẳng phải hơi muộn sao? "Được rồi, đúng là ta sai, không nên nói vậy.

Nếu đã thế, cậu cứ làm việc của mình đi, coi như lúc nãy ta chưa nói gì." Tần Mặc cười lớn, cũng lười chấp nhặt với lão.

Rời khỏi chỗ nghỉ, Tần Mặc tiến đến vật phát sáng phía xa.

Quan sát kỹ, anh nhận ra đó là một thiết bị lò xo, trông có vẻ như chưa từng được sử dụng. "Nếu đoán không lầm, có kẻ đã cố ý lắp thiết bị lò xo này ở đây, nhưng mục đích là gì?" Tần Mặc đầy vẻ nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều mà quay lại đội ngũ.

Bây giờ mọi người đã ăn gần xong, họ lại đổ dồn ánh mắt vào Tần Mặc. "Xem ra dọc đường này chúng ta được ăn ngon uống tốt rồi." Một người cười nói, mắt nhìn chằm chằm vào ba lô của Tần Mặc.

Lúc nãy họ thấy anh lấy đồ nướng từ trong đó ra, nếu đoán không lầm thì cái ba lô to đùng kia chắc toàn là đồ ăn.

Tần Mặc thấy ánh mắt của họ liền nhướng mày.

Thực ra trong ba lô của anh toàn là xốp.

Dù thể lực của anh rất tốt nhưng anh cũng chẳng muốn vác đồ

nặng trên lưng.

Nhưng vì không thể để họ biết mình có thể biến ra đồ vật từ hư không nên anh đành dùng cái ba lô này làm bình phong. "Mọi người ăn cũng hòm hòm rồi, thời gian trôi qua lâu rồi, chúng ta xuất phát thôi." Tần Mặc vừa nói vừa xua tay.

Chẳng biết từ lúc nào, Tần Mặc đã nghiễm nhiên trở thành người dẫn dắt, nhưng Trần Tứ Gia cũng không phản đối, vì lão thấy anh có vẻ thực sự có năng lực lãnh đạo.

Mọi người không nói thêm, tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng đi được một lúc, Tần Mặc nghe thấy tiếng động lạ, anh nheo mắt nhìn những người xung quanh. "Mọi người cẩn thận, nếu tôi đoán không lầm thì sắp có thứ gì đó xuất hiện đấy." Nghe anh nói vậy, tất cả đều cảnh giác, họ đứng tựa lưng vào nhau, quan sát xung quanh một cách thận trọng.

Tần Mặc nhắm mắt lại, cảm nhận xung quanh xem có thể phát hiện ra điều gì không.

Nhưng một lúc sau, anh có chút bất lực lắc đầu, thực sự anh chưa cảm nhận được gì rõ ràng.

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống vang lên nhắc nhở. 【Đinh!

Phát hiện sinh vật tuyết sơn, yêu cầu lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc hừ lạnh, xung quanh quả nhiên có thứ gì đó, chứng tỏ cảm ứng lúc nãy của anh không sai.

Kim Thuận Tử thấy biểu hiện của Tần Mặc liền nhíu chặt mày.

Thực ra ngay từ lần đầu gặp, anh ta đã thấy Tần Mặc không hề đơn giản, nhưng cụ thể là ở đâu thì anh ta chưa nhìn ra, giờ thì đã cảm nhận được một chút. "Tần Mặc đã nói vậy thì chúng ta hãy chú ý xung quanh đi, ngộ nhỡ lát nữa có thứ gì đó đến tập kích thì hỏng." Kim

Thuận Tử nhắc nhở mọi người.

Anh ta luôn thấy Tần Mặc là một người vô cùng bản lĩnh.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ khẽ thở ra.

Một lúc sau, đột nhiên có một vật lao tới tấn công họ, Tần Mặc bước sang trái một bước, né được đòn tấn công.

Khi đã ổn định thân hình, anh mới phát hiện đối phương là một con cáo. "Tại sao ở đây lại có cáo?" Tần Mặc ngạc nhiên nhìn Kim Thuận Tử.

Kim Thuận Tử nhíu mày giải thích: "Đây là Tuyết Sơn Bạch Hồ, loại cáo trắng này vô cùng đáng sợ.

Trước đây người trong làng tôi từng đến đây, họ thường xuyên bị loại cáo này bao vây tấn công, cuối cùng chỉ có nước bỏ mạng tại đây." Tần Mặc nghe vậy liền lập tức cảnh giác, điều này có nghĩa là con vật này không hề đơn giản.

Những người khác cũng vội vàng xích lại gần anh, ai nấy đều biết Tần Mặc có bản lĩnh nên hy vọng anh có thể bảo vệ được họ.

Tần Mặc thấy vậy chỉ biết bất lực thở dài, nhìn sang Trương Kỳ Lân ở phía bên kia. "Cẩn thận một chút." Trương Kỳ Lân gật đầu, trong lòng anh cũng đã rõ.

Chương 393

Một lúc sau, đột nhiên một bóng trắng lại lao về phía Tần Mặc tấn công. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Vừa dứt lời, một khối băng tinh cực lớn xuất hiện trước mặt Tần Mặc, trực tiếp chặn đứng đường đi của Tuyết Sơn Bạch Hồ.

Con cáo trắng đâm sầm vào khối băng, khiến trên mặt băng lập tức xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc nhìn con cáo với nụ cười lạnh lùng. "Cuối cùng cũng để ta bắt được cơ hội." Nói đoạn, Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm chém về phía Tuyết Sơn Bạch Hồ.

Nhưng tốc độ của nó vô cùng nhanh nhạy nên đã kịp thời giãn cách khoảng cách với anh, nhát kiếm của Tần Mặc chỉ chém rụng một ít lông của nó.

Dù vậy, Tần Mặc vẫn thấy được vẻ kinh ngạc lóe lên trong mắt con cáo trắng. "Không ngờ nó còn có ánh mắt như vậy, xem ra thực sự không đơn giản." Tần Mặc cười lạnh.

Anh cảm thấy khá hứng thú vì tò mò tại sao chúng lại có linh trí cao như vậy?

Ngay từ khi gặp lũ Lang Nhân lúc trước, anh đã thấy có điều bất thường rồi.

Lúc này, Trương Kỳ Lân cũng cầm thanh đại đao của mình, chém về phía con Tuyết Sơn Bạch Hồ ở cách đó không xa.

Con cáo trắng vội vàng lăn lộn sang một bên để né tránh.

Đại đao của Trương Kỳ Lân cắm thẳng xuống mặt đất, đôi mày anh nhíu chặt lại, nhưng anh không nói gì nhiều, chỉ nhìn về phía Tần

Mặc ở cách đó không xa rồi gật đầu.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân bắt đầu triển khai thế gọng kìm hai mặt.

Dù tốc độ phản ứng của con Tuyết Sơn Bạch Hồ này khá nhanh, nó cũng không tài nào chống đỡ nổi sự kẹp chém của hai người bọn họ.

Quả nhiên không lâu sau, Tần Mặc đã chém trúng một kiếm vào thân con hồ ly.

Trên người Tuyết Sơn Bạch Hồ lập tức xuất hiện những vệt máu, nhỏ giọt xuống lớp tuyết trắng xóa.

Có lẽ vì màu đỏ và trắng quá đỗi bắt mắt nên mọi người đều không kìm được mà hít vào một hơi khí lạnh, tốc độ của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thật sự quá đáng sợ.

Nếu là nhóm người bọn họ đi đối phó với con Tuyết Sơn Bạch Hồ kia, e rằng sẽ không đơn giản như thế.

Ở phía bên kia, Trần Tứ Gia cũng đã có toan tính, lão lập tức đứng dậy lao về phía con hồ ly để tập kích.

Một khi Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều đã ra tay, lão không có lý do gì để tiếp tục đứng ngoài cuộc.

Tần Mặc cũng thấy hành động của Trần Tứ Gia, vừa hay trước đó tôi chưa từng thấy lão ra tay, lần này có thể quan sát thật kỹ, lỡ như sau này hai bên thực sự xảy ra mâu thuẫn, trong lòng tôi cũng có sự chuẩn bị.

Trần Tứ Gia nhanh chóng áp sát cạnh Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Chẳng mấy chốc, trong tay lão xuất hiện một viên đạn châu, viên

đạn này bay vút về phía Tuyết Sơn Bạch Hồ, trúng ngay trên người nó, khiến con hồ ly trượt thẳng về phía sau.

Nhưng may là móng vuốt của nó rất sắc bén, nó cào cấu mạnh xuống mặt tuyết, tốc độ lùi lại nhanh chóng chậm lại, rồi nó lấy đà bật nhảy lao thẳng về phía Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia hừ lạnh một tiếng, lấy từ trên người ra Cửu Trảo Câu quăng về phía Tuyết Sơn Bạch Hồ.

Cửu Trảo Câu móc trúng ngay đuôi nó.

Thể lực của con hồ ly này thực tế đã bị Tần Mặc và Trương Kỳ Lân tiêu hao gần hết, nên khi bị móc trúng, nó phát ra một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất.

Nhưng cũng vì thế mà Cửu Trảo Câu bị nới lỏng, Tuyết Sơn Bạch Hồ vội vàng nhảy sang một tảng đá khác ở bên cạnh.

Nó quay đầu lại nhe răng trợn mắt trừng trừng nhìn đám người phía dưới, lũ người này thật đáng chết, lại dám đả thương nó đến mức này.

Ngay sau đó, nó lao thẳng về phía Tần Mặc, nhưng trong mắt Tần Mặc chỉ hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Nói thật, tôi căn bản không hề để nó vào mắt. "Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, lao thẳng về phía Tuyết Sơn Bạch Hồ.

Con đại bàng đến gần liền há to miệng mổ mạnh xuống.

Tuyết Sơn Bạch Hồ quật mạnh đuôi trúng ngay mỏ đại bàng, khiến con đại bàng bị ngã ngửa về phía sau.

Nhưng may thay, con đại bàng này là do sức mạnh của Tần Mặc ngưng tụ ra, anh có thể tùy ý điều khiển nó.

Đại bàng lại lao vào va chạm mạnh với Tuyết Sơn Bạch Hổ, khiến nó ngã gục xuống đất.

Tần Mặc nhướn mày, không nói gì thêm, chỉ nhìn sang hai người kia. "Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, trời lại bắt đầu đổ tuyết rồi, nếu lát nữa tuyết rơi lớn hơn, chúng ta muốn rời đi sẽ không còn đơn giản đâu." Trần Tứ Gia cũng biết mình không thể tiếp tục thử thách thực lực của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thêm nữa.

Dù sao hiện tại lão cũng đã hiểu sơ qua về năng lực của họ, tuy rằng lão cũng đã bộc lộ bản lĩnh của mình, nhưng không sao, dù sao hiện tại mọi người đang là đối tác.

Nếu sau này thực sự phải đối đầu, lão cảm thấy mình vẫn có sức để chiến một trận.

Nhưng lão không hề biết rằng, thực tế Tần Mặc mới chỉ phát huy ra hai phần mười thực lực, nếu anh thực sự dốc toàn lực, con Tuyết Sơn Bạch Hổ kia căn bản không thể trụ nổi ba chiêu trong tay anh.

Ba người bọn họ cứ thế từng bước ép sát, Tuyết Sơn Bạch Hổ nhanh chóng không chịu nổi nữa và ngã gục trên mặt đất.

Tần Mặc nhếch môi, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo nhưng không nói gì nhiều. 【Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Trong mắt Bàn Tử thoáng qua vẻ cảnh giác, trước đó anh ấy vốn đã nghi ngờ Trần Tứ Gia, nếu mọi chuyện trước đây đều do lão làm, liệu lão có giết người diệt khẩu không?

Bàn Tử nhìn Tần Mặc khi anh trở lại đội ngũ, rồi tranh thủ lúc không ai để ý liền ghé sát lại hỏi nhỏ: "Tiểu Tần đồng chí, cậu thấy thực lực của cậu và Tiểu Ca có đánh thắng được Trần Tứ Gia không?" "Anh nghĩ sao?" Tần Mặc hỏi ngược lại một câu.

Bàn Tử im lặng một lát rồi nói: "Tôi nghi ngờ chuyện trước đây là do lão làm, nếu đúng là lão, liệu lão có ra tay với tôi không?

Lúc đó hai người phải bảo vệ tôi cho kỹ đấy nhé." Tần Mặc bật cười, không ngờ Bàn Tử lại thú vị như vậy. "Yên tâm đi, nếu đối phương thực sự dám ra tay với anh, tôi nhất định sẽ bảo vệ anh, đừng nghĩ nhiều nữa." Tần Mặc vỗ vai Bàn Tử, chủ yếu là vì anh cảm thấy sự nghi ngờ của Bàn Tử là vô căn cứ, nên mới khẳng định như vậy.

Bàn Tử thở phào một tiếng rồi lại nhìn về phía Trần Tứ Gia.

Đúng lúc đó Trần Tứ Gia cũng đang quan sát Tần Mặc nên vô tình chạm mắt với Bàn Tử.

Tim Bàn Tử đánh thót một cái, vội vàng ra vẻ bình thản nhìn sang hướng khác.

Hạo Thiên Chân nhướn mày nhưng không nói gì, vì Tuyết Sơn Bạch Hồ đã bị giải quyết nên bọn họ cần tiếp tục đi lên phía trên.

Chương 394

Tần Mặc nhìn sang Kim Thuận Tử. "Nếu chúng ta tiếp tục đi lên phía trước, liệu có gặp nguy hiểm gì nữa không?" Kim Thuận Tử lập tức gật đầu, sự thật đúng là như vậy, ông ta không dám lừa dối Tần Mặc, chỉ có thể thành thật khai báo để giữ lấy mạng sống. "Phía sau chắc chắn sẽ còn dã thú hoặc những thứ khác tấn công, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý, có lẽ cả quãng đường này chúng ta sẽ luôn gặp nguy hiểm." Nếu không thì đội ngũ trước đó cũng không thể dễ dàng bỏ mạng ở đây như vậy.

Tần Mặc ừ một tiếng, không phí lời thêm mà chỉ dặn dò mấy người bên cạnh: "Mọi người cẩn thận một chút." Lời này Tần Mặc nói với những người thân cận của mình, bọn họ vốn rất nghe lời anh nên đều đồng thanh đáp ứng.

Trần Tứ Gia nhìn mọi người: "Nếu đã vậy, chúng ta tiếp tục xuất phát thôi." Nói đoạn lão nhìn Kim Thuận Tử, ông ta cũng tự giác đi phía trước dẫn đường cho cả đoàn.

Lúc nãy khi nhóm Tần Mặc động thủ, A Ninh vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát.

Suy nghĩ hồi lâu, cô ta quyết định rời khỏi nơi này.

Khi cô ta bỏ đi theo một hướng khác, Hạo Thiên Chân đã nhìn thấy.

Cậu ấy ghé lại gần Tần Mặc hỏi nhỏ: "Sao A Ninh tiểu thư lại đột ngột rời đi vậy?

Một mình cô ấy đi liệu có gặp nguy hiểm không?" Tần Mặc biết Hạo Thiên Chân vốn tính lương thiện, việc cậu ấy quan tâm cũng là bình thường, nên tôi nhỏ giọng đáp lại: "Đừng quản nhiều như vậy,

thực lực của cô ta cũng không tồi, nếu thực sự gặp nguy hiểm, cô ta chắc cũng có thể chống đỡ được phần nào.

Hơn nữa cô ta đâu có cùng hội cùng thuyền với chúng ta, quan tâm làm gì cho mệt?" Hạo Thiên Chân thấy lời Tần Mặc cũng có lý, cậu ấy gật đầu rồi tiếp tục bước đi.

Tần Mặc cũng theo đại đội ngũ tiến lên, không lâu sau, bọn họ cuối cùng cũng tới một khu rừng.

Mấy tên đồ đệ của Trần Tứ Gia đều đã thấm mệt, một tên trong số đó tựa vào gốc cây, thở hổn hển nói: "Chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, đường tuyết lại khó đi, sơ sẩy là lọt hố ngay, hay là chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút đi." Cân nhắc một lúc, Trần Tứ Gia nhìn sang Tần Mặc, lão cảm thấy cần phải hỏi ý kiến của anh, dù sao Tần Mặc mới là người mạnh nhất trong số họ.

Tần Mặc nhìn vào khu rừng này, không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy nơi này tràn ngập sát khí.

Chưa đợi Tần Mặc lên tiếng, Kim Thuận Tử đã đi tới khuyên can bọn họ: "Tôi thấy mọi người tốt nhất đừng nên ở lại đây, nơi này không đơn giản đâu, thường xuyên có dân làng vào đây treo cổ tự tử đấy." Bàn Tử nghe vậy liền hào hứng hẳn lên, tò mò hỏi Kim Thuận Tử: "Chuyện này là sao?

Tại sao dân làng lại vào đây treo cổ?" Kim Thuận Tử giải thích: "Cái này tôi cũng không biết nói sao cho mọi người hiểu, chỉ biết khu rừng này gọi là Điếu Tử Lâm.

Trước đây có một người chết ở đây, một dân làng khác lấy hết đồ trên người xác chết mang về, nhưng chỉ vài ngày sau, người đó cũng vào đây treo cổ." Tần Mặc nhướn mày, nơi này thực sự huyền bí vậy sao?

Nhìn vào khu rừng, hèn gì tôi lại cảm nhận được nhiều sát khí như thế. "Càng như vậy, tôi lại càng muốn ở lại đây xem sao." Tần Mặc đột nhiên cười nói, rồi nhìn sang Trương Kỳ Lân như muốn hỏi ý kiến, anh ấy chỉ im lặng gật đầu.

Trương Kỳ Lân tự nhiên sẽ ủng hộ Tần Mặc, anh ấy cảm thấy những quyết định trước đây của Tần Mặc chưa bao giờ sai.

Nhưng trong nhóm vẫn có kẻ nhát gan, ví dụ như một tên đồ đệ của Trần Tứ Gia. "Hay là chúng ta đừng ở đây nữa, tôi thấy Kim Thuận Tử nói nghe đáng sợ quá, lỡ trong rừng có thứ gì đó tìm đến chúng ta thì sao?" Vốn dĩ sau những chuyện kỳ quái ở khách sạn, mấy tên đồ đệ này đã bắt đầu sợ hãi, nếu không phải vì sợ Trần Tứ Gia trách tội, bọn chúng đã chẳng dám theo tới đây.

Tần Mặc đảo mắt: "Có tôi ở đây, các người cứ yên tâm đi, cho dù thực sự có yêu ma quỷ quái, tôi cũng có thể bảo vệ các người." "Anh cũng tự tin quá đấy." Tên kia hỏi lại, dù hắn khâm phục thực lực của Tần Mặc, nhưng nếu thực sự là yêu ma thì liệu anh có đánh lại không?

Những thứ đó không dễ đối phó chút nào. "Vậy các người cứ việc đi trước, dù sao chúng tôi cũng thấy mệt rồi, chúng tôi sẽ nghỉ ngơi ở đây." Dù trong lòng Bàn Tử cũng có chút sợ hãi, nhưng anh ấy vẫn chọn tin tưởng Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử mỉm cười, rồi ung dung ngồi xuống. "Các người cứ tự nhiên." Trương Kỳ Lân ngồi xuống cạnh Tần Mặc, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng ngồi theo.

Trần Tứ Gia thấy vậy liền nghĩ, nếu Tần Mặc đã không sợ, thì lão còn lo cái gì nữa? "Chúng ta cũng nghỉ ở đây." Trần Tứ Gia vốn có thể tách ra đi riêng, nhưng lão nhận ra nếu thực sự tách ra, việc có thể sống sót hay không còn chưa biết chừng.

Kim Thuận Tử thấy họ kiên quyết như vậy thì bất lực, lại lên tiếng khuyên Tần Mặc: "Tần tiên sinh, tôi thấy anh không nên làm vậy, nếu anh thực sự bất kính với những oan hồn đó, bọn họ nhất định sẽ tìm đến anh." Tần Mặc gật đầu: "Tìm tôi là đúng rồi, vì tôi thích nhất là trị những oan hồn này, tôi căn bản không sợ, nên ông đừng khuyên nữa." Nói xong, Tần Mặc nhắm mắt dưỡng thần, chẳng thèm quan tâm Kim Thuận Tử nói gì thêm.

Kim Thuận Tử thở dài ngao ngán, nhưng Tần Mặc đã quyết ý, ông ta cũng chẳng làm gì được.

Sau một hồi do dự, Kim Thuận Tử nhìn quanh quất, không hiểu sao cứ thấy gió lạnh rít từng cơn.

Nghĩ ngợi hồi lâu, ông ta liền quỳ xuống đất, dập đầu trước những cái cây phía trước. "Các vị đại ca đại tỷ, nếu trong lòng có oán hận thì đừng tìm đến tôi, tôi chỉ dẫn bọn họ lên núi thôi.

Các vị cũng biết trước đây có một đội ngũ từng đến làng chúng tôi, nhưng tất cả đều đã bỏ mạng trên núi tuyết này.

Tôi chỉ không muốn những người này dẫm vào vết xe đổ đó nên mới đưa họ qua đây, việc nghỉ chân trong rừng của các vị cũng là chuyện bất khả kháng." Thấy Kim Thuận Tử như vậy, Bàn Tử bật cười: "Ông làm thế này thực sự có ích sao?" Kim Thuận Tử gật đầu: "Tất nhiên là có ích, hơn nữa tôi nghĩ dù những quỷ hồn ở đây không chịu buông tha, thì ít nhất vẫn còn Tuyết Sơn nữ thần, lúc nãy tôi đã thành tâm cầu nguyện." Bàn Tử thở dài, cũng lười quản ông ta, dù sao Kim Thuận Tử cũng chẳng liên quan gì tới mình, có Tần Mặc bảo vệ là đủ rồi.

Tần Mặc uống chút nước, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, Trương Kỳ Lân cũng vậy.

Nhưng chưa được bao lâu, hệ thống lại một lần nữa cảnh báo Tần

Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật núi tuyết, thỉnh lập tức đánh giết.】 Đôi mày Tần Mặc nhíu lại, anh đột ngột mở mắt đứng bật dậy.

Trương Kỳ Lân cảm nhận được cử động của Tần Mặc liền nhìn anh đầy nghi hoặc.

Tần Mặc gật đầu với Trương Kỳ Lân, anh ấy lập tức hiểu ý.

Dù sao trước đây hai người cũng thường xuyên tác chiến cùng nhau, Trương Kỳ Lân quá hiểu suy nghĩ của Tần Mặc. "Mọi người cẩn thận!" Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng của Tần Mặc cũng biết có chuyện, vội vàng nhắc nhở mọi người.

Đồ đệ của Trần Tứ Gia sợ hãi nhìn sư phụ, Trần Tứ Gia liền hỏi Tần Mặc: "Trong này thực sự có thứ gì sao?" Tần Mặc ừ một tiếng.

Một tên đồ đệ không mấy tin tưởng liền cười lạnh: "Tôi chẳng thấy có cái gì cả.

Tuy Tiểu Vương đúng là rất sợ, nhưng đó hoàn toàn là do nó nhát gan, cộng thêm chuyện mấy ngày trước nữa thôi." Tần Mặc cười nhạt: "Nếu anh đã thấy không có gì thì cứ việc nghĩ như vậy đi." Vừa dứt lời, tên đồ đệ kia định cãi lại mấy câu, nhưng đột nhiên hắn cảm thấy sau lưng mình có từng cơn gió lạnh lẽo thổi qua.

Hắn trợn tròn mắt, vội vàng quay đầu nhìn lại nhưng chẳng thấy gì cả.

Tần Mặc thấy bộ dạng đó liền chế nhạo: "Nếu đã nghĩ không có gì, sao còn phải hốt hoảng như thế?

Chẳng phải trong thâm tâm anh vẫn tin là có thứ gì đó sao?" Tên đồ đệ nuốt nước bọt, mặt đầy vẻ lo âu: "Không lẽ... thực sự có thứ gì đó thật?" Tần Mặc không đáp, chỉ quan sát xung quanh, rồi tỏa ra Long khí của mình để trấn áp đối phương.

Anh biết bọn họ đều là người sống, đối phương chắc chắn muốn

hấp thụ dương khí, chỉ tiếc là Long khí trên người anh vừa vặn khắc chế được chúng.

Một lát sau, tên đồ đệ kia lại cảm thấy có thứ gì đó lướt qua sau lưng, hắn hoảng hốt kêu lớn: "Ai đó?" Nói rồi hắn hằn học nhìn ra sau, nhưng vẫn trống không.

Một người khác tát mạnh vào người hắn một cái: "Làm gì mà cứ hốt hoảng lên thế, rõ ràng là chẳng có gì cả." "Không đúng, vừa nãy tuyệt đối có thứ gì đó đi ngang qua sau lưng tôi, linh cảm của tôi chuẩn lắm." Bàn Tử không nhịn được mỉa mai: "Vừa nãy anh chẳng bảo là không có gì sao?

Chương 395

Sao giờ lại thế này rồi?

Có giỏi thì cứ giữ vững lập trường ban đầu đi, cái thứ đó chắc chắn sẽ tìm đến những kẻ không tin nó đấy." Bàn Tử vừa dứt lời, tên kia liền nhũn cả người, nhìn Tần Mặc cầu cứu: "Giờ phải làm sao?" Tần Mặc thấy hắn như vậy thì lắc đầu ngán ngẩm, nhưng cũng không thực sự muốn làm khó hắn nên bước lại gần. "Thứ đó thực sự đang nhắm vào anh đấy." Tên đồ đệ nuốt nước bọt, sợ hãi nhìn về phía Trần Tứ Gia: "Sư phụ, người nhất định phải cứu con, lỡ lát nữa thứ đó tấn công con, người phải bảo vệ con nhé." Sắc mặt Trần Tứ Gia có chút khó coi, lão không ngờ đồ đệ của mình lại nhát gan đến mức này. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, để người khác thấy lại cười cho." Tim tên đồ đệ đánh thót một cái, hắn hiểu rõ tính khí của Trần Tứ Gia, nếu nói thêm nữa chỉ càng làm lão bực mình.

Hắn thở dài gật đầu, rồi nhìn sang phía Trương Kỳ Lân.

Hiện tại hắn chỉ còn biết gửi gắm hy vọng vào Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Sau một hồi do dự, Trương Kỳ Lân cũng bước lại gần tên này.

Dù hắn không liên quan gì đến anh ấy, nhưng dù sao hiện tại mọi người cũng cùng một nhóm, vẫn nên bảo vệ một chút.

Chỉ chốc lát sau, một luồng hắc khí đột ngột tấn công về phía Tần Mặc, nhưng trước mặt anh trực tiếp xuất hiện một thủ ấn khổng lồ. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn đánh thẳng vào luồng hắc khí, khiến nó lập tức bị đánh tan.

Cùng lúc đó, Tần Mặc nghe thấy một tiếng thở dài, anh lập tức nhìn về hướng đó. "Tôi khuyên ngươi hãy mau chóng rời đi, đây

không phải nơi ngươi nên tới, hơn nữa hơi thở trên người tôi là gì, chắc hẳn ngươi cũng cảm nhận được." Trong không trung lập tức vang lên một giọng nói vô cùng hư ảo: "Thì đã sao?

Dù ta cảm nhận được, ta cũng sẽ không tùy tiện rời đi đâu.

Hơn nữa, sau khi giết ngươi và hấp thụ hơi thở trên người ngươi, ta sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn." Kim Thuận Tử lúc này đã sợ đến mức trốn vào một góc, ôm chặt lấy đầu như thể làm vậy sẽ không cảm nhận được gì nữa.

Tần Mặc gật đầu: "Nếu đã vậy, tôi chỉ còn cách ra tay với ngươi thôi, lỡ lát nữa ngươi bị tôi đánh tan xác thì đừng có trách tôi." Nhưng đối phương chỉ lạnh lùng hừ một tiếng. "Rốt cuộc đó là thứ gì vậy?" Tên đồ đệ nhát gan của Trần Tứ Gia lúc này hai chân đã run cầm cập, hắn nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đảo mắt, tên này không cần phải sợ đến mức này chứ? "Là sát khí trong rừng này, nếu tôi đoán không lầm thì chắc do oan hồn ở đây quá nhiều nên chúng tự nhiên hình thành một luồng sát khí.

Có người mang đồ của người chết đi, tự nhiên cũng mang theo sát khí, chỉ cần sát khí xâm nhập vào cơ thể, họ sẽ bị Âm Sát ở đây khống chế." Nghe đến đây, tên đồ đệ nhát gan đã hiểu ra, hắn gật đầu liên tục, nuốt nước bọt hỏi Tần Mặc: "Vậy các anh có nắm chắc đối phó được nó không?" "Yên tâm đi." Tần Mặc cho hắn một viên thuốc an thần bằng lời nói, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Thực tế hắn cảm thấy bây giờ lời Tần Mặc nói còn hiệu nghiệm hơn cả lời sư phụ mình.

Sư phụ mà nói thì hắn vẫn phải dè chừng, nhưng Tần Mặc đã mở miệng, hắn tin chắc anh sẽ làm được.

Tần Mặc nheo mắt nhìn về một hướng trên không trung, sau đó lao

vút về phía đó, đồng thời trong tay xuất hiện năng lượng màu kim sắc.

Mọi người có thể nghe rõ mồn một từ hướng đó truyền lại tiếng gió rít gào, nhưng họ lại chẳng thấy gì cả. "Xung quanh rốt cuộc có thứ gì vậy?" Một tên đồ đệ khác nhìn Tần Mặc hỏi. "Đừng quản nhiều, cứ đứng yên ở đó là được." Nói rồi Tần Mặc rút Thất Tinh Kiếm ra, đôi mắt cũng chuyển sang màu vàng kim rực rỡ.

Ở phía bên kia, Trương Kỳ Lân cũng kề vai sát cánh cùng Tần Mặc.

Hai người cùng lúc tấn công về một hướng.

Trong chớp mắt, Tần Mặc đã áp sát vị trí đó, vung kiếm chém mạnh.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì nấp sau một gốc cây, không hề có động thái nào khác.

Không lâu sau, mọi người nghe thấy một tiếng thảm thiết, trong mắt đều lộ rõ vẻ kinh ngạc. "Tiếng gì vậy?" Đồ đệ của Trần Tứ Gia chấn kinh nhìn những người xung quanh.

Tần Mặc giải thích: "Đó chính là Âm Sát Quái do sát khí hình thành." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trấn an mọi người: "Mọi người đừng nghĩ nhiều, cứ ở yên đây, thực lực của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân ở đây thì hai người họ nhất định sẽ giải quyết được thôi." Mọi người nghe vậy mới gật đầu đồng ý.

Đúng lúc này, Tần Mặc nhìn thấy Âm Sát Quái đang di chuyển về phía tên đồ đệ nhát gan của Trần Tứ Gia.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, Tần Mặc đã xuất hiện cạnh tên đồ đệ. "Cuồng Phong Nhận!" Những lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện sau lưng tên đồ đệ.

Sau khi phong nhận được tung ra, mọi người lập tức nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên trong không trung. "Chúng ta hiện tại không thấy được vị trí của đối phương, vậy chẳng phải cũng không cách nào né tránh sao?" Sắc mặt Trần Tứ Gia có chút khó coi khi nhìn Tần Mặc.

Biết thế lão đã không cho cả đoàn dừng lại ở đây, nếu không cũng chẳng gặp phải tình cảnh này. "Yên tâm, có tôi ở đây." Trong mắt Tần Mặc hiện lên nụ cười nhạt.

Nhưng nghĩ lại, anh thấy cũng không nên để mọi người mù mờ như thế. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Lần này Tần Mặc không chỉ khống chế thân hình Âm Sát Quái mà còn dựng lên một kết giới xung quanh nó. "Kết giới này do tôi dùng Long khí ngưng tụ ra, các người không cần sợ nữa." Long khí vốn là thứ khắc chế Âm Sát Chi Khí nhất, nên Âm Sát Quái không thể nào thoát ra khỏi kết giới này được.

Nghe Tần Mặc nói vậy, mọi người mới thở phào, đây quả thực là kết quả không thể tốt hơn.

Trần Tứ Gia nheo mắt, không ngờ thực lực của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lại mạnh đến mức này.

Vậy hiện tại chẳng phải lão không giúp gì được cho hai người họ sao?

Trần Tứ Gia thở dài, trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu.

Dù sao tuổi tác lão cũng sờ sờ ra đó, theo lẽ thường thì phải là lão bảo vệ đám hậu bối này mới đúng.

Lúc này, xung quanh Tần Mặc nổi lên một trận cuồng phong cực lớn. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy thổi mạnh về phía Âm Sát Quái.

Âm Sát Chi Khí trên người nó bị thổi bay, khiến sức mạnh của nó

yếu đi rất nhiều.

Nhưng Âm Sát Quái không nghĩ nhiều, nó hung tợn trừng mắt nhìn Tần Mặc rồi lại lao vào tấn công.

Chỉ trong chớp mắt, nó đã đến sát bên Tần Mặc.

Chương 396

Anh không hề hoảng loạn, trực tiếp rút Thất Tinh Kiếm ra đối đầu trực diện với nó.

Chưa đợi Âm Sát Quái kịp phản ứng, ở phía bên kia Trương Kỳ Lân đã áp sát mạn trái của nó.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân phối hợp nhịp nhàng, khiến hắc khí trên người con quái vật vơi đi đáng kể.

Do dự một lát, Âm Sát Quái quay đầu nhìn sang hướng khác.

Nếu không đối phó được Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, thì nhắm vào những người khác vậy, dù sao ở đây cũng có khá nhiều người.

Thấy ánh mắt của Âm Sát Quái, Tần Mặc cười lạnh, lắc đầu nói: "Ngươi không nghĩ rằng mình có thể thoát khỏi kết giới của tôi đấy chứ?" Nghe vậy, Âm Sát Quái hừ lạnh, lao đầu tông mạnh vào kết giới.

Chỉ tiếc là Tần Mặc đã truyền Long khí vào đó, nên cú tông này không những không thoát được mà còn làm sức mạnh của nó suy yếu thêm. "Sao có thể như vậy được?" Âm Sát Quái trợn tròn mắt quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc liếc nhìn nó rồi lao tới.

Vì anh biết hiện tại thực lực của nó đã suy giảm, khả năng tiêu diệt sẽ cao hơn.

Áp sát con quái vật, Tần Mặc tung một cú đá cực mạnh.

Âm Sát Quái lùi lại hai bước mới đứng vững, nhưng Trương Kỳ Lân đã xuất hiện ở phía bên kia, vung đao đâm vào cánh tay nó.

Âm Sát Quái căn bản không né được, cộng thêm thanh đao của Trương Kỳ Lân uy lực phi thường nên cánh tay nó trực tiếp bị chém đứt.

Âm Sát Quái hít một hơi khí lạnh, nhìn xuống đám người phía dưới với vẻ thèm khát.

Nó rất muốn giết sạch bọn họ để hấp thụ sức mạnh, chỉ tiếc Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cứ đứng đó chặn đường.

Thực lực của hai người này quá mạnh, nó căn bản không phải đối thủ.

Âm Sát Quái lúc này không biết phải làm sao, chỉ biết liên tục lùi bước, còn Tần Mặc thì vẫn dồn dập tấn công.

Tiến sát con quái vật, Tần Mặc dùng cùi chỏ húc mạnh khiến nó ngã nhào xuống đất.

Trương Kỳ Lân từ trên cao chém xuống nhắm thẳng đầu Âm Sát Quái.

May mắn là nó phản ứng nhanh nên kịp thời né sang bên cạnh một khoảng để ổn định lại.

Nhưng không biết từ lúc nào, Tần Mặc đã xuất hiện sau lưng nó, một kiếm đâm xuyên qua lưng.

Âm Sát Quái không thể tin nổi, cúi đầu nhìn vết thương của mình.

Tại sao lại ra nông nỗi này?

Còn những người phía dưới nhìn lên thì thấy vô cùng chấn kinh.

Bởi vì trong mắt bọn họ, hiện tại Tần Mặc và Trương Kỳ Lân dường như đang đánh nhau với không khí. "Các anh nói xem, có khi nào họ cố tình dọa chúng ta không?" Một tên đồ đệ vừa nói vừa nhìn Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia đảo mắt: "Thật hay giả, lẽ nào trong lòng ngươi không có cảm nhận gì sao?" Tên đồ đệ lúc này mới vội vàng ngậm miệng.

Phải rồi, lúc đầu hắn rõ ràng cảm nhận được sức mạnh của Âm Sát Quái kia mà.

Nếu không có Tần Mặc đứng ra ngăn chặn, có lẽ giờ hắn đã bỏ mạng ở đây rồi.

Bên cạnh, Bàn Tử cũng cười lạnh một tiếng.

“Cậu đúng là thú vị thật, Tần Mặc cứu cậu, cậu không biết cảm kích thì thôi, đằng này còn đứng đây nói lời mỉa mai.” Tên đệ tử kia cũng biết mình lỡ lời, vừa rồi bĩu môi, nhưng hắn biết Bàn Tử có mối quan hệ rất tốt với Tần Mặc, đã được Tần Mặc cứu thì hắn cũng không nên nói thêm gì về Bàn Tử.

Lúc này, bên kia, trong tay Tần Mặc xuất hiện ngọn lửa cực kỳ mạnh mẽ. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa khổng lồ di chuyển về phía Âm Sát Quái không xa, bao quanh nó.

Âm Sát Quái thấy cảnh này thì đứng sững tại chỗ. "Chuyện này là sao?" Nó khó hiểu nhìn xung quanh, theo lẽ thường thì người bình thường không thể điều khiển được lửa.

Chẳng lẽ Tần Mặc không giống người thường sao?

Nghĩ đến khí tức trên người Tần Mặc, Âm Sát Quái hít sâu một hơi.

Giờ phải làm sao đây, với khí tức nồng đậm như vậy trên người Tần Mặc, nó căn bản không phải đối thủ của anh.

Chưa kịp để Âm Sát Quái phản ứng, ngọn lửa của Tần Mặc đã càng lúc càng áp sát vào trung tâm.

Chỉ chốc lát, mọi người đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong không khí.

Nghe thấy âm thanh này, tên đệ tử kia lập tức cảm thấy sởn gai ốc, hắn vội vàng đưa tay xoa xoa cánh tay mình. "Âm thanh này đáng sợ quá đi mất." Tên đệ tử đó nuốt nước bọt nói, rồi quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Bàn Tử thấy tên đệ tử như vậy thì liếc mắt một cái. "Đáng lẽ phải sợ từ sớm rồi chứ." Tần Mặc và Trương Kỳ Lân trên không trung thì vẫn luôn quan sát, đợi đến khi thời gian gần đủ, hai người họ mới gật đầu với nhau rồi đi về phía này.

Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Trong mắt Tần Mặc xuất hiện ý cười nhàn nhạt, anh lập tức nhìn bảng trạng thái hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 425【Giới hạn con người 10】 Thể lực 430【Giới hạn con người 10】 Sức mạnh 430【Giới hạn con người 10】 Tinh thần 455【Giới hạn con người 10】.

Thấy trạng thái cơ thể của mình, các chỉ số đều đã tăng cao như vậy, trong mắt Tần Mặc cũng hiện lên vẻ hài lòng.

Trần Tứ Gia đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

Chương 397

"Lần này có thể giải quyết nguy hiểm, cũng là nhờ có anh và Trương Kỳ Lân." Tần Mặc tùy ý xua tay. "Đây vốn dĩ nằm trong khả năng của hai chúng tôi, hơn nữa giải quyết được con Âm Sát Quái này thì sau này người trong thôn cũng không cần phải lo lắng bị quấy phá nữa." Nghe Tần Mặc nói vậy, Kim Thuận Tử có chút kinh ngạc, trách nào ban đầu Tần Mặc lại muốn ở lại đây, hóa ra là muốn giúp họ trừ đi tai họa này.

Tần Mặc nhìn mọi người. "Các vị đã không có chuyện gì, vậy chúng ta tạm thời rời khỏi đây đi." Mọi người tự nhiên không có ý kiến gì, nhưng Trần Tứ Gia lại do dự một chút, rồi có vẻ quan tâm nói với Tần Mặc. "Anh và Trương Kỳ Lân không cần nghỉ ngơi một lát ở đây sao?" Tần Mặc tùy ý xua tay. "Tạm thời không cần đâu, dù sao đối phó với thứ đó cũng không tiêu hao nhiều thể lực của hai chúng tôi." "Nếu đã vậy, thì chúng ta tiếp tục lên đường thôi." Trần Tứ Gia thấy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều không sao, vậy ông cũng không cần nói thêm gì khác, dù sao thực lực của hai người này đã rõ ràng.

Thế là, mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Do dự một lát, Kim Thuận Tử cảm thấy mình vẫn nên nói vài câu với Tần Mặc. "Dù sao đi nữa, tôi vẫn muốn thay mặt người trong thôn, cảm ơn anh một tiếng thật lòng." Tần Mặc mỉm cười. "Không có gì đâu, dù sao anh cũng đã dẫn đường cho chúng tôi, cứ coi như đây là thù lao tôi trả cho anh." Mặc dù Tần Mặc và những người khác cũng đã đưa cho Kim Thuận Tử một ít tiền, nhưng ban đầu họ cảm thấy số tiền này đối với Kim Thuận Tử mà nói thì cũng không có tác dụng gì mấy.

Kim Thuận Tử ngậm miệng, tùy ý đáp một tiếng.

Mọi người thì tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh đã ra khỏi khu rừng này.

Vừa ra ngoài, mọi người liền cảm thấy dường như một luồng áp lực trên người đã biến mất.

Một đệ tử của Trần Tứ Gia cũng lúc này than thở với mọi người. "May mà giờ chúng ta đã ra ngoài rồi, vừa nãy ở trong thôn đó khó chịu chết đi được." Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, trong mắt cả hai đều mang ý cười nhàn nhạt.

Nhưng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều không nói gì, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Đi thêm một đoạn thời gian nữa, mọi người đều cảm thấy hơi mệt mỏi, nên mỗi người tự tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Hiện tại trời đã gần tối đen, nhưng gió tuyết lại càng lúc càng lớn. "Rốt cuộc bao giờ chúng ta mới vào được trong núi đây?" Bàn Tử có chút nghi hoặc nhìn Kim Thuận Tử ở bên kia.

Kim Thuận Tử thì nhíu chặt mày. "Nói thật với mọi người, tình hình hiện tại đối với chúng ta vẫn khá bất lợi.

Cho nên tôi cũng không rõ lắm, chúng ta cứ xem một thời gian nữa có tìm được căn lều ở đây không." "Vậy sao ông không nói sớm hơn, ông dẫn chúng tôi đến đây chịu chết à?" Một đệ tử của Trần Tứ Gia sắc mặt không tốt, trực tiếp mắng Kim Thuận Tử.

Kim Thuận Tử liếc mắt. "Tôi đã nói với các vị từ sớm rồi, nơi này thực sự rất nguy hiểm, là các vị tự muốn đến, vậy tôi cũng chẳng có cách nào khác, chỉ có thể dẫn đường cho mọi người." Tần Mặc thở dài một hơi. "Thôi được rồi, mọi người đừng nghĩ nhiều nữa, việc chúng ta cần làm là bảo tồn thể lực, dù có phải qua đêm trong tuyết

sơn này cũng chẳng sao cả." "Nhưng mà..." Kim Thuận Tử sắc mặt vô cùng khó coi.

Mọi người đều chú ý, nên ai nấy đều nhìn Kim Thuận Tử, có chút không hiểu. "Còn vấn đề gì nữa sao?" "Nếu tuyết cứ rơi mãi, dù mọi người có mang lều bạt cũng có khả năng bị chôn vùi, hơn nữa buổi tối dã thú xuất hiện còn nhiều hơn." Trên mặt Tần Mặc mang ý cười nhàn nhạt, thực ra những điều này đối với anh căn bản chẳng là gì. "Mọi người cứ yên tâm đi, có tôi ở đây rồi." Tần Mặc cảm thấy mình vẫn nên cho mọi người một viên định tâm.

Trần Tứ Gia đáp một tiếng, sau chuyện vừa rồi, ông đã có đủ lòng tin vào Tần Mặc. "Trước hết cứ nghe Tần Mặc đi, chúng ta lát nữa nghỉ ngơi ở đây một chút, rồi tiếp tục lên đường." Kim Thuận Tử thấy mọi người đều không sợ, vậy mình cũng chẳng có gì để nói. "Vậy thì cứ thế đi." Dù sao trước đó hắn cũng đã chứng kiến thực lực của Tần Mặc rồi, vậy thì cứ tin Tần Mặc thêm một lần nữa.

Tần Mặc ngồi trên tảng đá, có lẽ vì quá nhàm chán, anh lấy máy tính bảng ra xem video, lại nghĩ không có gì để ăn, Tần Mặc dứt khoát lấy ra một đĩa đuôi tôm hùm còn nóng hổi. "Người này không giống đi Hạ Đấu, mà giống đi nghỉ dưỡng hơn." Đệ tử của Trần Tứ Gia nói vậy, có chút bất lực lắc đầu.

Mấy người khác cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng họ đều không nói gì.

Tần Mặc nghĩ một lát, chia một ít đồ ăn này cho Hạo Thiên Chân và mọi người, một đệ tử của Trần Tứ Gia thấy vậy, trong lòng lập tức không cân bằng. "Tần Mặc tiên sinh, sao anh lại thiên vị chứ?

Chúng tôi cũng đói lắm." Trần Tứ Gia thấy đệ tử mình kém cỏi như vậy thì tức tối liếc mắt, cầm một nắm tuyết ném về phía hắn. "Sau này đừng theo ta ra ngoài nữa, sao lại chưa thấy qua chuyện đời

thế?" Thực ra trong lòng Trần Tứ Gia cũng hơi muốn ăn, nhưng ông cảm thấy dù thế nào cũng không thể mất mặt.

Đệ tử của Trần Tứ Gia có chút tủi thân cúi đầu, không dám nói lời nào, vì hắn rất rõ tính khí của Trần Tứ Gia, vạn nhất thật sự khiến Trần Tứ Gia không vui, vậy thì xong đời rồi.

Tần Mặc bật cười, nhưng anh không nói nhiều, chỉ lấy ra rất nhiều đồ ăn, chia cho họ.

Đệ tử của Trần Tứ Gia ăn một lúc, lúc này mới tán thán. "Được đi cùng Tần Mặc tiên sinh quả thật là phúc khí của mọi người chúng ta, nếu không thì chúng ta không thể nào được ăn những thứ này!" "Cho nên sau này các cậu nhớ đối xử tốt với mấy người chúng tôi đó!" Bàn Tử không nhịn được lên tiếng trêu chọc.

Mấy đệ tử của Trần Tứ Gia thì đang ăn ngấu nghiến, không nói thêm lời nào nữa.

Đợi đến khi thời gian gần đủ, Tần Mặc mới đứng dậy, quan sát một chút, rồi nhìn sang Kim Thuận Tử bên cạnh. "Ở đây có nơi nào khác có thể tránh gió tuyết không?

E rằng căn lều kia đã bị tuyết vùi rồi." Kim Thuận Tử có chút kinh ngạc, "Tại sao anh lại nghĩ như vậy?" "Nơi này đã liên tục đổ tuyết mấy ngày rồi, bị vùi lấp cũng là chuyện rất bình thường." Tần Mặc tùy ý nhún vai.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Kim Thuận Tử mới trầm mặc, nhìn Tần Mặc. "Nếu anh không biết thì chúng ta cũng chỉ có thể đi đâu hay đó, cuối cùng thật sự không được thì đành qua đêm trong tuyết địa này vậy." Trần Tứ Gia nhướn mày, "Không ngờ anh lại nhìn ra được cả việc căn lều đã bị vùi lấp." Tần Mặc mỉm cười, nhưng không giải thích gì thêm. "Gần đây còn có một suối nước nóng, chúng ta có thể đến đó." Kim Thuận Tử cảm thấy vẫn nên nói cho Tần Mặc và mọi

người biết, nếu Tần Mặc họ có chuyện gì, e rằng mình cũng không sống nổi.

Tần Mặc gật đầu. "Nếu đã vậy, thì chúng ta trực tiếp đi đến chỗ đó đi, không cần lãng phí thời gian ở đây nữa." Nói xong, Tần Mặc liền đi thẳng phía trước.

Cứ thế trôi qua một lúc, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy phía sau lại có tiếng động gì đó, anh lập tức nhíu mày quay đầu nhìn ra sau.

Nhưng phía sau họ lại không có gì cả.

Chương 398

Nghĩ đến việc Hệ Thống không nhắc nhở mình, Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều nữa, mà dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Nếu ngay cả Hệ Thống cũng không nói gì với mình, vậy chứng tỏ xung quanh đây không có gì cả.

Đi bộ khoảng một hai tiếng đồng hồ, họ vẫn không tìm thấy suối nước nóng đó.

Tần Mặc quay đầu nhìn Kim Thuận Tử bên cạnh. "À phải rồi, anh có tìm hiểu gì về ngọn tuyết sơn này của các anh không?

Chỗ các anh có Mộ Huyệt nào không?" Kim Thuận Tử thì xua tay. "Nói thật tôi không rõ chỗ chúng tôi còn có Mộ Huyệt tồn tại hay không." Tần Mặc nhướn mày, trong mắt mang ý cười nhàn nhạt. "Đi xa hơn về phía trước có rất nhiều đoạn đứt gãy, mọi người còn nhớ tôi từng nói với các vị về đội khảo cổ đó không, chính là đội đó đã mất tích ở khu vực này." "Nhưng sau đó họ có đi đến nơi nào khác không thì tôi không rõ, chỉ biết là họ thật sự không quay lại nữa." Tần Mặc đáp một tiếng. "Dù bên này có đoạn đứt gãy hay không, chúng ta đều phải tiếp tục đi về phía trước, đừng nghĩ nhiều." Cứ thế trôi qua một lúc, Kim Thuận Tử lại đột nhiên bước hụt, ngã xuống đất.

Tần Mặc nhíu mày, đi đến bên cạnh hắn. "Chuyện gì vậy?

Có phải hết thể lực rồi không?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, thực ra con đường núi thế này đối với mọi người mà nói quả thực hơi khó đi. "Chắc là ngất đi rồi." Nói xong, Tần Mặc thở dài một hơi, đứng dậy quay đầu nhìn xung quanh, lúc này Trần Tứ Gia có chút lo lắng nhìn Tần Mặc. "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?

Không có người dẫn đường.

E rằng không dễ đi chút nào." Tần Mặc gật đầu. "Nhưng nếu tôi đoán không sai, suối nước nóng kia hẳn là ở gần đây rồi, nên mọi người không cần lo lắng." Mọi người đều đáp một tiếng. "Vậy được rồi, Kim Thuận Tử thì sao đây?" Một đệ tử của Trần Tứ Gia nói, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Dù thế nào đi nữa, Kim Thuận Tử cũng đã ngất rồi, nếu họ cứ mang theo hắn thì e rằng không tiện lắm. "Còn có thể làm sao được?

Đương nhiên là cõng hắn cùng đi về phía trước rồi, nhưng mọi người cứ yên tâm, giao cho tôi là được." Tần Mặc biết mọi người vừa đi bộ lâu như vậy, đều đã cảm thấy hơi mệt mỏi rồi.

So với mọi người, thể lực của anh cao hơn rất nhiều, nên Tần Mặc cho rằng việc này nên để mình làm thì hơn.

Mọi người lúc này mới đồng loạt gật đầu. "Vậy được rồi." Vì Tần Mặc đã mở lời, vậy họ còn nghĩ nhiều làm gì nữa?

Trong mắt Tần Mặc mang ý cười nhàn nhạt, không nói thêm với mọi người nữa, mà buộc Kim Thuận Tử lên người mình. "Nhưng giờ không còn người dẫn đường nữa.

Chúng ta phải làm sao mới tìm được suối nước nóng đây?" Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc trầm mặc một lát, rồi nhìn mọi người, lúc này tất cả đều đang nhìn chằm chằm Tần Mặc, hy vọng anh có thể đưa ra một ý kiến cho mọi người.

Tần Mặc mỉm cười. "Nếu đã vậy, thì mọi người chúng ta chia nhau ra hành động, đi tìm vị trí của suối nước nóng đi, chúng ta không thể cứ mãi ở đây được." Nghe Tần Mặc nói vậy, mọi người đều đáp một tiếng.

Dù thế nào đi nữa, họ vẫn sẵn lòng tin tưởng Tần Mặc. "Mọi

người cứ trực tiếp buộc dây thừng này vào người, đợi đến khi dây thừng trên người mọi người dùng gần hết, thì quay lại chỗ này tập hợp." "Nếu tìm thấy vị trí suối nước nóng, mọi người nhất định phải liên hệ với đối phương." Hạo Thiên Chân nhìn họ, mọi người đều gật đầu, Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp quay người rời đi.

Mỗi người họ đi theo một hướng không giống nhau.

Nhưng Tần Mặc đi được một đoạn đường thì nhắm mắt lại, dùng sức mạnh của mình để cảm nhận một chút.

Một lát sau, Tần Mặc đặt ánh mắt vào một vị trí trong số đó, trong mắt cũng mang ý cười nhàn nhạt. "Nếu đoán không sai, hẳn là ở phía đó." Nói xong Tần Mặc quay người, chuẩn bị trở lại vị trí ban đầu, nhưng đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức phi thường không xa. "Cái gì đây?" Tần Mặc nhíu mày, suy nghĩ một chút, rồi trực tiếp đuổi theo về phía đó.

Không mất nhiều thời gian, Tần Mặc đã đến chỗ Hạo Thiên Chân.

Điều khiến Tần Mặc không ngờ là, lúc này Hạo Thiên Chân đang ôm đầu gối của mình, cả người run rẩy. "Chuyện gì vậy?" Sắc mặt Tần Mặc hơi khó coi, anh đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, vỗ vỗ vai cậu, nhưng Hạo Thiên Chân lại bị Tần Mặc dọa giật mình, cậu đột ngột ngẩng đầu nhìn Tần Mặc. "Thì ra là anh." Trong mắt Tần Mặc mang vẻ nghi hoặc. "Cậu bị sao vậy?" Hạo Thiên Chân lắc đầu. "Em cũng không rõ lắm, nhưng vừa nãy em lại thấy Tam thúc của em ở đây, rồi lại thấy Giải Liên Hoàn nữa." Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nhưng một lát sau, Hệ Thống của Tần Mặc lại nhắc nhở. 【Đinh, phát hiện sinh vật tuyết sơn, xin lập tức đánh giết.】 Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh quay đầu nhìn xung quanh. "Thì ra ở đây

thật sự có thứ gì đó." Nói xong, Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân ở bên kia. "Cậu cứ theo dây thừng quay về chỗ chúng ta đi, tôi sẽ ở đây giúp cậu giải quyết thứ đó một chút." Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu, quay người rời khỏi nơi này.

Xem ra Tần Mặc đang nghĩ liệu Hạo Thiên Chân có bị ảo giác hay không, nhưng bây giờ xem ra dường như không phải vậy.

Không lâu sau, đột nhiên có một cái bóng đen vụt qua bên cạnh.

Nhưng tốc độ phản ứng của Tần Mặc khá nhanh, anh kịp thời đưa mắt về phía đó. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc một đạo sức mạnh đánh về phía cái bóng đen trên không trung, cái bóng đen bị sức mạnh của Tần Mặc va chạm, sau đó trực tiếp ngã xuống đất.

Tần Mặc tiến đến gần nó.

Đến bên cạnh nó, Tần Mặc cẩn thận quan sát một chút, rồi cười lạnh một tiếng.

Chương 399

"Không ngờ lại là một Thực Mộng Thú." Ngay lúc này, con Thực Mộng Thú kia đột nhiên quay đầu nhìn Tần Mặc, vươn móng vuốt về phía anh mà cào tới.

May mà tốc độ phản ứng của Tần Mặc khá nhanh, anh kịp thời cúi người về phía sau, né tránh được đòn tấn công của đối phương.

Hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc liền rút Thất Tinh Kiếm ra, lại nhìn con Thực Mộng Thú trước mặt. "Ngươi có thể lớn đến mức này cũng không dễ dàng gì, ta khuyên ngươi đừng thách thức sự kiên nhẫn của ta ở đây, nếu không ngươi nhất định sẽ chết dưới tay ta!" Nhưng Thực Mộng Thú lại không thèm để ý đến Tần Mặc nhiều như vậy, nó lại xông về phía Tần Mặc, đến bên trái anh.

Tần Mặc gật đầu, đối phương đã đưa ra lựa chọn, vậy mình cũng không cần lãng phí thời gian nữa. "U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh dùng quả cầu này đánh về phía Thực Mộng Thú.

Thực Mộng Thú thì dùng móng vuốt của nó va chạm với quả cầu của Tần Mặc, quả cầu của Tần Mặc phát nổ, một luồng năng lượng khổng lồ đánh trúng thân Thực Mộng Thú.

Thực Mộng Thú lập tức bị đẩy lùi về phía sau, ngã xuống đất, sắc mặt nó cũng tái đi một chút.

Tần Mặc vặn cổ một cái, rồi bay lên không trung.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên người Tần Mặc xuất hiện một con đại bàng khổng lồ. "Ưng Kích Trường Không!" Đại bàng bay về phía Thực Mộng Thú không xa, rất nhanh đã đến bên cạnh Thực Mộng Thú, cái mỏ lớn của nó mổ về phía Thực Mộng Thú.

Thực Mộng Thú vội vàng cào tuyết ngã sang một bên khác.

Nó đặt ánh mắt lên tuyết địa này, sau đó liền giậm chân xuống mặt tuyết.

Rất nhiều tuyết bay về phía con đại bàng của Tần Mặc.

Sức mạnh trên người con đại bàng của Tần Mặc hơi yếu đi một chút.

Nhưng Tần Mặc không nói gì, chỉ tùy ý cười lạnh một tiếng.

Bởi vì Tần Mặc biết, con Thực Mộng Thú này chẳng qua chỉ đang giãy giụa trong tuyệt vọng mà thôi.

Tần Mặc quay đầu nhìn trận tuyết lớn ở bên kia.

Tần Mặc trực tiếp dùng sức mạnh của mình phóng lên những đống tuyết này. "Băng Thiên Tuyết Địa!" Những đống tuyết này rất tốt, giúp Tần Mặc cung cấp một lượng năng lượng nhất định.

Năng lượng này bay về phía Thực Mộng Thú không xa.

Có trận tuyết lớn này giúp Tần Mặc nâng cao năng lượng, con Thực Mộng Thú kia căn bản không phải đối thủ của Tần Mặc.

Quả nhiên, sau khi bị đống tuyết của Tần Mặc tấn công, Thực Mộng Thú liền ngã xuống đất.

Thực Mộng Thú hít sâu một hơi, âm trầm chờ đợi Tần Mặc.

Nếu không phải Tần Mặc, nó cũng sẽ không thê thảm như vậy, thấy vậy, thì cứ để Tần Mặc nhập mộng đi.

Nghĩ vậy, thân thể nó từ từ bay lên không trung, dùng năng lượng của mình truyền vào người Tần Mặc.

Tần Mặc tự nhiên cảm nhận được, anh lập tức cười lạnh một tiếng.

Thực ra trên người Tần Mặc vốn dĩ mang theo một luồng khí tức nhất định, chỉ cần Tần Mặc không muốn, đối phương sẽ không có cách nào kéo anh vào trong mộng cảnh.

Nhưng suy nghĩ một chút, Tần Mặc lại cảm thấy không cần thiết phải làm vậy.

Nếu đã vậy, thì cứ tiến vào mộng cảnh của Thực Mộng Thú, sau đó giải quyết đối phương luôn.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền nhắm mắt lại.

Một lúc sau, Tần Mặc phát hiện mình lại xuất hiện trong cửa hàng đồ cổ ban đầu.

Tần Mặc nhìn cửa hàng đồ cổ này, có chút bất lực lắc đầu.

Mặc dù đối phương thực sự đã kéo mình vào mộng cảnh, nhưng vì trên người mình có khí tức, nên đối phương căn bản không thể thăm dò được mình muốn gì.

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện không xa.

Tần Mặc nhìn một cái, phát hiện đối phương lại là Trương Kỳ Lân.

Nhưng Tần Mặc biết Trương Kỳ Lân tuyệt đối không thể xuất hiện ở đây, nên anh rất rõ đối phương là do Thực Mộng Thú ngưng tụ ra.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Không ngờ ngươi lại biến thành đồng đội của ta để lừa gạt ta, nếu đã vậy, ta cũng không cần giữ ngươi lại nữa." Nói xong Tần Mặc liền trực tiếp xông về phía đó, chỉ chốc lát đã đến bên cạnh đối phương.

Đối phương lại không né tránh, chỉ cứng nhắc đứng yên ở đó.

Đòn đánh này trúng vào người đối phương, Trương Kỳ Lân liền

ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu. "Trương Kỳ Lân" có chút không hiểu nhìn Tần Mặc. "Anh đang làm gì vậy?" Tần Mặc nhướn mày. "Đến nước này rồi, ngươi còn giả vờ sao?" "Tôi không biết anh đang nói gì." "Trương Kỳ Lân" hít sâu một hơi. "Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?" Tần Mặc gật đầu. "Dù ngươi không muốn thừa nhận cũng không sao, ta biết ngươi đang giả vờ." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó trên người anh bộc phát ra một luồng năng lượng mạnh mẽ.

Luồng năng lượng này lại đánh trúng vào người "Trương Kỳ Lân".

Có lẽ đối phương thực sự đang cược, nó lại ngã xuống đất rồi trừng mắt nhìn Tần Mặc. "Anh thật sự nhẫn tâm với tôi đến vậy sao?" Tần Mặc đáp một tiếng. "Phải đó, vốn dĩ ta cứ nghĩ ta không biết ngươi căn bản không phải Trương Kỳ Lân, ngươi chỉ là Thực Mộng Thú giả dạng thành Trương Kỳ Lân mà thôi." "Tôi thật sự không biết anh đang nói gì." "Trương Kỳ Lân" cúi đầu, trông vô cùng đáng thương.

Nhưng Tần Mặc biết đối phương chẳng qua chỉ đang giả vờ như vậy. "Không cần dùng cách này để đối phó ta, căn bản không có tác dụng gì đâu." Tần Mặc tùy ý lắc đầu, sau đó thân hình anh bay lên không trung.

Một luồng năng lượng khổng lồ từ trên người Tần Mặc phát ra, luồng năng lượng này đánh về phía "Trương Kỳ Lân".

Chương 400

"Trương Kỳ Lân" lại phun ra máu.

Nó ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt cũng mang vẻ thất vọng. "Dù thế nào đi nữa, mọi người chúng ta đều đã cùng nhau trải qua, nhưng bây giờ anh lại muốn giết tôi, thật sự quá khiến tôi thất vọng rồi, cho dù vậy tôi cũng sẽ không ra tay với anh!" "Cái đó thì tốt quá rồi, vậy ngươi cứ chết ở đây đi." "Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con hổ khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném con hổ này đi.

Con hổ nhanh chóng đến bên cạnh "Trương Kỳ Lân", chưa kịp để "Trương Kỳ Lân" phản ứng lại con hổ đã trực tiếp cắn vào cánh tay nó. "Anh thật sự muốn làm tuyệt tình đến vậy sao?" "Trương Kỳ Lân" nhìn Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lười để ý đến "Trương Kỳ Lân" nhiều như vậy, bởi vì Tần Mặc biết đây là một kẻ giả mạo.

Từng đạo năng lượng không ngừng đánh vào người "Trương Kỳ Lân".

Cuối cùng "Trương Kỳ Lân" cũng không chịu nổi nữa, nó ngã xuống đất.

Tần Mặc lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi anh quay đầu nhìn xung quanh. "Nó đã bị ta giải quyết rồi, chẳng lẽ ngươi vẫn không muốn xuất hiện sao?" Ngay sau khi Tần Mặc dứt lời, không xa đột nhiên xuất hiện một Thực Mộng Thú.

Thực Mộng Thú khó hiểu nhìn Tần Mặc. "Tại sao ngươi không bị mộng cảnh quấy nhiễu, chẳng lẽ ngươi thật sự có điều gì đó không giống người khác sao?" Tần Mặc gật đầu. "Đương nhiên rồi, trên người ta có khí tức hộ thể, năng lượng của ngươi đối với ta căn bản không có tác dụng gì, hơn nữa.

Ta và hắn có sự cảm ứng nhất định, cho nên cái này là giả." Trên người Tần Mặc có khí tức, còn trên người Trương Kỳ Lân luôn có hình xăm Kỳ Lân.

Cho nên Tần Mặc có thể cảm nhận được luồng năng lượng sôi trào trên người anh ấy.

Vừa rồi "Trương Kỳ Lân" này rất rõ ràng không có luồng năng lượng đó, cho nên Tần Mặc mới có thể nhận ra.

Thực Mộng Thú hiểu ra, liền gật đầu. "Thì ra là vậy, trách nào." Vừa nói câu đó, nó lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc. "Nhưng không sao cả, dù ngươi không mắc bẫy, ta cũng vẫn có thể giải quyết ngươi." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, thật không biết con Thực Mộng Thú này lấy tự tin ở đâu ra. "Nếu ngươi đã nghĩ vậy, thì cứ trực tiếp ra tay đi, vừa hay ta cũng muốn giải quyết nhanh gọn." Thực Mộng Thú không nói nhiều với Tần Mặc, xông về phía anh.

Tần Mặc phát hiện tốc độ của đối phương dường như nhanh hơn rất nhiều, lập tức trong mắt anh hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nhưng tốc độ phản ứng của Tần Mặc vẫn khá nhanh, anh trực tiếp điều khiển con hổ ở bên kia, khiến nó đến trước mặt mình, giúp mình chống đỡ đòn tấn công.

Móng vuốt của Thực Mộng Thú cũng lúc này cào trúng người con hổ này.

Vốn dĩ năng lượng trên người con hổ này khá mạnh, sau khi bị cào trúng một phát, sức mạnh lập tức yếu đi rất nhiều.

Tần Mặc nhướn mày, trong mắt mang theo một tia cười lạnh, nhưng anh không nói nhiều.

Con Thực Mộng Thú kia cũng chớp lấy cơ hội này, một cú lộn ngược ra sau đã đến sau lưng Tần Mặc, vung móng vuốt, muốn cào

vào lưng anh.

Nhưng Tần Mặc lại kịp thời quay người, dùng Thất Tinh Kiếm của mình chắn trước mặt.

Móng vuốt của Thực Mộng Thú cào trúng Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc, Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc vẫn khá cứng rắn, không hề xuất hiện vết nứt.

Tần Mặc nhân cơ hội này, một cước đá vào người Thực Mộng Thú, Thực Mộng Thú cũng bị Tần Mặc đá bay, va vào bức tường của môi trường xung quanh.

Nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ là, sau khi nó va vào bức tường này thì liền biến mất.

Trong mắt Tần Mặc xuất hiện vẻ kinh ngạc, đợi đến khi anh phản ứng lại, con Thực Mộng Thú kia đã đến trước mặt Tần Mặc.

Còn con hổ kia thì ngã xuống bên cạnh Tần Mặc, giúp anh chống đỡ đòn tấn công lần này.

Thực Mộng Thú lập tức cảm thấy hơi đáng tiếc, không ngờ như vậy mà vẫn bị Tần Mặc cướp mất.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Thực Mộng Thú. "Thì ra là vậy, ta muốn xem tiếp theo ngươi còn có chiêu trò gì nữa!" Nói xong câu này, Tần Mặc liền bước sang một bên, rồi không ngừng lùi về phía sau.

Sau khi kéo giãn khoảng cách với Thực Mộng Thú, trước mặt Tần Mặc liền xuất hiện một thanh kiếm cực lớn. "Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh kiếm cực lớn này trực tiếp chém về phía Thực Mộng Thú, Thực Mộng Thú vội vàng dùng hai móng vuốt của mình bắt chéo đặt trước mặt.

Thanh kiếm của Tần Mặc chém vào hai móng vuốt của nó, trên hai

móng vuốt của nó lập tức xuất hiện những vết nứt nhất định.

Thực Mộng Thú có chút kinh hãi nhìn hai móng vuốt của mình.

Chuyện này là thế nào?

Tại sao hai cái vuốt này lại bị Tần Mặc làm cho thành ra thế này?

Nó quay đầu nhìn Tần Mặc ở cách đó không xa, trong mắt anh cũng đang mang theo nụ cười lạnh lẽo.

"Ngươi không lẽ tưởng rằng ta không có cách nào xử lý ngươi sao?" Cho dù là ở trong hoàn cảnh của đối phương thì đã sao?

Chỉ có thế này mới có thể nhanh chóng giải quyết được đối phương.

Thanh kiếm không ngừng chém xuống bên dưới.

Lúc này Thực Mộng Thú đã bị Tần Mặc làm cho có chút luống cuống.

Nó thực sự có chút không hiểu, tại sao ở trước mặt Tần Mặc, nó lại trở nên thảm hại như vậy?

Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của Thực Mộng Thú, cho nên anh dứt khoát trực tiếp dập tắt hy vọng của nó.

Sau một tiếng nộ hống, thanh kiếm đó trực tiếp chém đứt hai cái vuốt của Thực Mộng Thú.

Thực Mộng Thú cũng lúc này ngã quỵ xuống đất, không thể tin được nhìn hai cái vuốt của mình.

Nói thật, hai cái vuốt này có từ lúc nó sinh ra, hơn nữa nó thường xuyên dùng chúng để đối phó kẻ địch.

Nhưng tại sao trước mặt Tần Mặc, hai cái vuốt này lại trở nên yếu ớt như vậy?

Thực Mộng Thú thực sự không hiểu nổi, vì thế nó cứ trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Ngay lúc nó đang ngẩn người, Tần Mặc đột nhiên di chuyển đến một bên khác của nó.

Chương 401

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số kiếm ảnh xuất hiện giữa không trung, vây chặt Thực Mộng Thú vào giữa.

Thực Mộng Thú vội vàng đứng dậy, nhìn những kiếm ảnh xung quanh.

Hiện tại đã mất đi vuốt, muốn đối phó với những kiếm ảnh này e rằng không phải chuyện đơn giản.

Nhưng nó còn có thể làm gì được đây?

Suy nghĩ một lát, nó không ngừng va chạm vào những kiếm ảnh đó.

Chỉ tiếc là sức mạnh của những kiếm ảnh này ngày càng trở nên cường đại.

Thực Mộng Thú chỉ có thể phẫn nộ nhìn Tần Mặc.

"Ngươi rốt cuộc đã làm gì?" "Tất nhiên là làm chuyện có thể giúp ngươi giải thoát rồi." Nói xong câu đó, Tần Mặc khống chế những kiếm ảnh xung quanh, khiến chúng ngày càng áp sát vào trung tâm.

Vị trí trung tâm nhất chính là nơi Thực Mộng Thú đang đứng.

Thực Mộng Thú hiện tại đã hoàn toàn hoảng loạn, bởi vì nó biết với thực lực của nó căn bản không phải đối thủ của Tần Mặc, nếu tiếp tục bị những kiếm ảnh này bao vây, nhất định sẽ bị đâm xuyên qua.

Nghĩ vậy, Thực Mộng Thú hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Phải làm thế nào ngươi mới chịu tha cho ta?" Tần Mặc có chút

thờ ơ nhún vai.

“Tại sao tôi phải tha cho ngươi?

Dù sao ngươi đối với tôi cũng chẳng có lợi ích gì, hơn nữa, nếu thật sự giết được ngươi, ngược lại còn có thể tăng thêm cho tôi một lượng sức mạnh nhất định.” Nghe Tần Mặc nói vậy, tim của Thực Mộng Thú thắt lại, nó đã hiểu ý của Tần Mặc, xem ra anh không có ý định buông tha cho nó.

“Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta cùng ngươi đồng quy vu tận!” Tuy Thực Mộng Thú buông lời độc địa, nhưng Tần Mặc chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn đầy mong đợi nhìn chằm chằm vào nó.

“Vậy tôi thật sự muốn hảo hảo lĩnh giáo thực lực của ngươi.” Tần Mặc nộ hống một tiếng, không lâu sau, những kiếm ảnh xung quanh trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể Thực Mộng Thú.

Nhưng điều Tần Mặc không ngờ tới là Thực Mộng Thú không vì thế mà chết đi, sức mạnh của nó trái lại còn trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

Tần Mặc nhíu chặt lông mày.

“Chuyện này là sao?” Thực chất, Thực Mộng Thú đã hiến tế những mộng cảnh mà nó thu thập được trước đó.

Mất đi những mộng cảnh này, thực lực của nó về sau sẽ giảm sút đáng kể, nhưng để có thể giải quyết được Tần Mặc lần này, nó chỉ có thể làm như vậy.

Nếu không, ngay cả việc giữ mạng cũng là một điều xa xỉ, chứ đừng nói đến việc giết chết Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, cho dù như vậy anh cũng căn bản không sợ.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Những khối băng tinh khổng lồ xuất hiện xung quanh Thực Mộng Thú, Thực Mộng Thú dùng vuốt của nó cào về phía băng tinh.

Phải thừa nhận rằng, sức mạnh của Thực Mộng Thú này vẫn khá mạnh, nên nó đã lập tức đập nát băng tinh thành từng mảnh vụn.

Tần Mặc gật đầu, giơ ngón tay cái về phía Thực Mộng Thú.

“Quả thực là khá lợi hại, nhưng chẳng có ích gì.” Tần Mặc mỉa mai nói xong câu đó, liền thi triển: “Hàn Băng Ma Trảm!” Một cái rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném cái rìu đó đi, cái rìu nhanh chóng lao đến bên cạnh Thực Mộng Thú.

Vuốt của Thực Mộng Thú vừa rồi đã bị Tần Mặc đánh gãy, nhưng hiện tại trên cánh tay nó lại mọc ra một loại vật chất giống như vảy.

Nó dùng cánh tay đó để đỡ lấy cái rìu của Tần Mặc, sau khi rìu chém vào cánh tay, trên đó xuất hiện một vết cắt cực sâu.

Tần Mặc nụ cười lạnh lẽo.

Xem ra không bao lâu nữa, con Thực Mộng Thú này sẽ bị mình giết chết.

Tần Mặc xoay cổ một cái, thân hình liền biến mất tại chỗ.

Thực Mộng Thú trừng lớn mắt, nhưng còn chưa kịp phản ứng, Tần Mặc đã xuất hiện ngay sát bên cạnh nó.

“Ngươi đang tìm tôi sao?” Sau khi lời của Tần Mặc vừa dứt, anh liền vung thanh Thất Tinh Kiếm trong tay, Thất Tinh Kiếm một lần nữa chém vào vết nứt vừa rồi.

Vốn dĩ cánh tay nó đã không ngừng chảy máu, bị kiếm của Tần Mặc chém trúng, vết thương sau đòn này càng trở nên sâu hơn, thậm chí còn có thể nhìn thấy xương.

“Làm sao có thể?

Tại sao sức mạnh của ngươi lại khủng khiếp như vậy?” Thực Mộng Thú không hiểu nổi nhìn Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại có chút thờ ơ nhún vai.

“Chuyện này chẳng phải rất bình thường sao?

Hơn nữa nếu tôi nói cho ngươi biết, sức mạnh tôi đang sử dụng còn chưa tới một nửa, thì trong lòng ngươi chẳng phải càng thêm chấn kinh sao?” Thực Mộng Thú trừng lớn mắt, sau đó vội vàng lắc đầu.

“Tuyệt đối không có chuyện đó, ngươi nhất định đang lừa ta.” Nếu Tần Mặc thực sự có năng lực đó, thì anh tương đương với việc có thể trực tiếp giết chết nó trong nháy mắt, nhưng Tần Mặc lại không làm vậy, nên nó cảm thấy Tần Mặc chỉ đang khoác lác để khiến nó sợ hãi.

“Ta sẽ không nghe ngươi nói nhảm!” Thực Mộng Thú nói xong liền một lần nữa lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, đối phương không chịu tin thì anh cũng chẳng còn gì để nói.

Hiện tại Tần Mặc cũng không muốn lãng phí thời gian với Thực Mộng Thú nữa, vì anh biết mấy người kia hiện tại chắc đang tìm kiếm vị trí của suối nước nóng.

Vì mình đã cảm ứng được hòm hòm rồi, nên nhanh chóng đưa bọn họ qua đó mới là quan trọng nhất.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Nguồn năng lượng khổng lồ bao quanh Thực Mộng Thú vào giữa, Thực Mộng Thú không ngừng va chạm vào lớp năng lượng trước mặt, nhưng dù nó có nỗ lực thế nào cũng không cách nào phá vỡ được đạo sức mạnh này.

“Tại sao lại như vậy?” Thực Mộng Thú không hiểu nổi lắc đầu,

nhìn thấy biểu cảm không thể tin được của nó, Tần Mặc thở dài một tiếng, anh đã không muốn lãng phí thời gian trên người nó nữa.

"Chơi đùa thế là đủ rồi, nên thật xin lỗi, ngươi tiêu đời rồi!" Thanh kiếm trong tay Tần Mặc từ từ bay lên không trung, lúc này nó đột nhiên trở nên cực lớn.

Tần Mặc dùng thanh kiếm này đâm về phía Thực Mộng Thú, trước mặt Thực Mộng Thú xuất hiện một chiếc khiên bảo vệ màu cam.

Nhưng ngay cả khi có chiếc khiên đó cũng không có tác dụng gì, thanh kiếm của Tần Mặc trực tiếp đâm xuyên qua lớp bảo vệ màu cam.

Chiếc khiên màu cam nổ tung tại chỗ.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Tần Mặc xuất hiện một nụ cười giễu cợt.

"Thấy chưa?

Dù có đến cuối cùng, ngươi cũng chỉ là đang kháng cự vô ích mà thôi, vậy nên tôi thấy ngươi cũng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa, kết thúc nhanh một chút đi." Thực Mộng Thú không nói nhiều với Tần Mặc, mà không ngừng đối kháng với anh.

Nhưng bất kể nó có cố gắng thế nào, cũng không cách nào triệt tiêu được sức mạnh từ thanh kiếm của Tần Mặc.

Chẳng mấy chốc sau lưng Thực Mộng Thú đã không còn đường lui, nó bị dồn đến tận rìa của mộng cảnh.

Chương 402

"Nếu đã như vậy, thì chỉ còn cách phá nát mộng cảnh này thôi." Thực Mộng Thú nói xong câu đó liền nhìn lên không trung, ngay sau đó, Tần Mặc nghe thấy tiếng nổ giòn giã.

Tần Mặc nhướng mày, anh tự nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh lười nói nhiều, chỉ tùy tiện gật đầu.

"Đây ngược lại là một lựa chọn chính xác hơn, nhưng dù ngươi có làm vậy cũng chẳng ích gì." Sau khi Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh liền ngưng tụ một nguồn năng lượng khổng lồ, đạo năng lượng này đánh về phía sức mạnh đang tan vỡ trước mặt.

Sức mạnh tan vỡ đó chính là năng lượng mộng cảnh của Thực Mộng Thú.

Chỉ tiếc là năng lượng mộng cảnh này căn bản không chịu nổi lực công kích của Tần Mặc.

Năng lượng mộng cảnh trực tiếp bị Tần Mặc xé nát, Thực Mộng Thú cũng bị hất văng ra ngoài, va vào một tảng đá rồi trượt xuống, nó ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

"Ta phải nói trước điều tồi tệ này, nếu một lát nữa ngươi tiếp tục công kích ta ở đây, ta nhất định sẽ dùng năng lượng của mình để khiến khu vực xung quanh xảy ra tuyết lở." Tần Mặc lập tức bật cười.

"Ngươi nghĩ tôi sẽ sợ sao?" Cho dù nơi này thật sự xảy ra tuyết lở, Tần Mặc cảm thấy với thực lực của mình cũng có thể chống đỡ được.

Thực Mộng Thú gật đầu, trong mắt nó xuất hiện một tia phẫn hận.

“Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta.” Nói xong, thân hình Thực Mộng Thú từ từ bay lên không trung, không lâu sau sức mạnh trên người nó tản phát ra ngoài, luồng lực lượng này lúc này đi vào những ngọn núi xung quanh.

Tần Mặc có thể cảm nhận rất rõ ràng những ngọn núi xung quanh rung chuyển dữ dội, lập tức anh hừ lạnh một tiếng.

“Cũng chẳng có ích gì.” Sau đó Tần Mặc dùng sức mạnh của mình bao phủ lấy những ngọn núi đó, đồng thời vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm này trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể Thực Mộng Thú, ngay cả khi chết, Thực Mộng Thú cũng chết không nhắm mắt, nó cúi đầu nhìn xuống ngực mình.

Rất nhiều máu đang chảy ra từ vết thương, nhỏ xuống lớp tuyết trắng xóa.

Thực Mộng Thú biết hiện tại nó đã không còn bất kỳ khả năng phản kháng nào nữa, nên nó dứt khoát đổ gục xuống đất.

Nó quay đầu nhìn những ngọn núi xung quanh, thấy tuyết trên núi đã bắt đầu đổ sập xuống, lúc này nó mới an tâm nhắm mắt lại. 【Đinh, giết chết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, không ngờ Thực Mộng Thú lại thực sự có năng lực này, nhưng Tần Mặc căn bản không sợ, vì thực lực của anh ở đây mà.

Tần Mặc nhắm mắt lại, từ từ bay lên không trung, ngay sau đó nguồn năng lượng khổng lồ từ trên người anh tản phát ra, bao quanh những ngọn núi đó.

Những ngọn núi vốn đang sụp đổ lúc này trực tiếp dừng lại tại chỗ, không còn bất kỳ biến hóa nào nữa.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt nhìn Thực Mộng Thú ở phía bên kia.

"Dù ngươi có làm vậy thì có ích gì chứ?

Chẳng phải vẫn bị tôi giải quyết rồi sao?" Tần Mặc lắc đầu rồi quay người rời khỏi nơi đó, có lẽ vì Hạo Thiên Chân đã dùng danh bạ liên lạc để thông báo cho những người khác, nên hiện tại mọi người đều đang ở tại chỗ đợi Tần Mặc quay về.

Thấy Tần Mặc trở lại, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Anh thế nào rồi?

Không sao chứ?

Nếu anh có chuyện gì, e rằng tôi sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho chính mình." Dù sao Tần Mặc cũng là vì cậu mới đi đến nơi đó.

Tần Mặc xua tay.

"Yên tâm đi, tôi không sao, vẫn tốt lắm, hơn nữa vừa rồi tôi đã thăm dò được vị trí của suối nước nóng, giờ tôi đưa mấy người qua đó." Nói xong, Tần Mặc dẫn bọn họ cùng rời khỏi nơi đó, tiến về phía trước, nhưng đi không được bao lâu Bàn Tử vô ý dẫm phải một khe nứt, thân hình anh ta lúc này không ngừng lăn xuống dưới.

Tất cả bọn họ đều được nối với nhau bằng một sợi dây thừng, cân nặng của Bàn Tử lại khá lớn, cộng thêm việc anh ta đang rơi xuống, nên Tần Mặc và mấy người kia cũng chỉ có thể bị kéo theo.

Tần Mặc nắm lấy một cơ hội liền giữ chặt lấy tảng đá lớn bên cạnh, sau đó anh dùng lực kéo sợi dây thừng, mọi người lúc này mới giữ vững được thân hình.

“May mà có Tần Mặc ở đây, nếu không chúng ta bây giờ chắc đã lăn thành một đống với nhau rồi.” Trần Tứ Gia khi nói câu này nhìn những người bên cạnh, tất cả đều gật đầu, hiện tại mấy người bọn họ đều đã tâm phục khẩu phục Tần Mặc đến mức ngũ thể đầu địa.

Tần Mặc nhìn mọi người một lượt.

“Cái suối nước nóng đó nằm ở vị trí không xa nơi này, chúng ta mau qua đó thôi.” Nói xong, Tần Mặc quay đầu nhìn Kim Thuận Tử ở phía bên kia, nhưng anh không nói gì thêm, chỉ vác cậu ta lên vai.

Hiện tại tình trạng của Kim Thuận Tử thực sự có chút không tốt, nhưng bọn họ lại không thể bỏ cậu ta lại đây.

Đi được một lúc, bọn họ nhìn thấy ở phía không xa có một tảng đá cực lớn, trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo vẻ kinh ngạc, cậu chạy về phía tảng đá đó.

“Ở đây sao lại có một tảng đá chắn đường thế này?” Hạo Thiên Chân nói đoạn quan sát tảng đá trước mặt, cậu phát hiện hình dạng của tảng đá này khá kỳ lạ.

“Đây rốt cuộc là quái vật gì vậy, nhìn cũng khá đáng sợ đấy.” Bàn Tử bên cạnh nheo mắt vuốt cằm hỏi những người trước mặt, những người này chắc chắn đều có kinh nghiệm hơn anh ta.

“Nếu tôi nhìn không nhầm, đường dẫn đến mộ huyệt chắc chắn là phải đi từ bên dưới tảng đá này.” “Ý anh là dưới tảng đá này có lối đi sao?” Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, nhưng anh không giải thích với Bàn Tử mà tiến đến bên cạnh tảng đá, không ngừng quan sát nó.

Hạo Thiên Chân lại có ý kiến khác.

“Tôi cảm thấy không phải như vậy, tảng đá này ngược lại giống như rơi từ trên không trung xuống, tuy tôi cũng không biết cụ thể là

rơi từ vị trí nào, nhưng trông nó thực sự không giống như vốn đã nằm ở đây." Trần Tứ Gia bên cạnh trợn trắng mắt.

"Đây đúng là dùng để lấp lối vào mộ huyệt, bên dưới này chính là lối đi rồi, việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm cách mở lối đi này ra." "Thế thì được rồi." Hạo Thiên Chân thở dài, ngay cả Tần Mặc và Trần Tứ Gia đều nói như vậy, nghĩa là suy nghĩ của cậu có lẽ thực sự đã sai, nhưng cũng chẳng sao, dù sao có người hiểu biết là được rồi.

Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Trước tiên hãy dọn dẹp lớp tuyết trên này đi, chúng ta cũng có thể xem xét hoa văn trên tảng đá này." Tuy rằng nhìn qua thì đây đúng là đá chặn đường mộ, nhưng họ vẫn phải xem hoa văn trên đó mới có thể xác định chắc chắn.

Không lâu sau bọn họ đã dọn sạch tuyết tích tụ bên trên, Bàn Tử ở bên cạnh nhìn rõ xong liền không nhịn được hỏi Tần Mặc.

"Anh chắc chắn đây là tảng đá dẫn đến Vân Thiên Cung chứ?

Nhìn sao mà đáng sợ vậy?" Thứ bên trên trông giống như một con rết trăm chân.

"Thời cổ đại rồng vốn có hình dáng như thế này, sau này mới dần tiến hóa thành hình ảnh rồng mà chúng ta thấy hiện nay." Tần Mặc giải thích với Bàn Tử một chút, Bàn Tử lúc này mới hiểu ra, gật gật đầu, lúc này một đệ tử của Trần Tứ Gia nhặt một cái xích sắt lên.

"Cái xích sắt này lại là cái gì?" Người đệ tử đó không hiểu nhìn mấy người trước mặt, Tần Mặc mỉm cười.

"Cái xích sắt này chắc chính là để mở lối vào mộ huyệt rồi." "Nếu chúng ta đã đến được nơi này, vậy có phải chúng ta không cần đi tìm suối nước nóng nữa không?" Hạo Thiên Chân hỏi Tần Mặc, Tần Mặc bật cười, chỉ tay vào tảng đá trước mặt.

“Thực ra dưới tảng đá này chính là suối nước nóng, nếu tôi đoán không nhầm, tiếp theo chúng ta sẽ từ chỗ này đi vào bên trong mộ, nhưng tình hình cụ thể còn cần xuống dưới mới biết được.” Hạo Thiên Chân lúc này mới vỡ lẽ gật đầu, cậu lại quay đầu nhìn Kim Thuận Tử ở phía bên kia.

“Hay là chúng ta gọi Kim Thuận Tử dậy trước, hỏi anh ta xem suối nước nóng này rốt cuộc là chỗ nào, sau đó hỏi thêm xem có từng thấy thứ gì đặc biệt trong suối nước nóng này không?” “Không cần thiết.” Tần Mặc cảm thấy về sau chắc chắn cũng sẽ gặp phải những nguy hiểm nhất định, nhưng cụ thể thế nào chắc hẳn Kim Thuận Tử cũng không rõ lắm, nên mình cũng chẳng cần phải hỏi anh ta.

Mọi người lúc này mới gật đầu.

Chương 403

Tần Mặc cũng lúc này nhìn mấy người bên cạnh.

"Mọi người tránh ra một chút, tôi sẽ tìm cách kéo tảng đá này ra." Mọi người đều đồng thanh đáp ứng, họ cũng biết Tần Mặc là người có bản lĩnh, nên khi Tần Mặc đã nói vậy, họ không cần phải ở đây gây cản trở.

Tần Mặc đi đến cạnh người đệ tử đó, đặt tay lên xích sắt, sau đó anh dùng lực kéo mạnh, không lâu sau Tần Mặc quả nhiên đã kéo tảng đá ra một vết nứt, lập tức trong mắt anh xuất hiện một nụ cười.

"Xong rồi." Nghe Tần Mặc nói vậy, mọi người mới gật đầu.

Nhưng một người đệ tử khác của Trần Tứ Gia chạy đến chỗ này, anh ta nuốt nước miếng rồi nhìn mấy người trước mặt.

"Tôi phát hiện một số hoa văn đặc biệt ở phía kia, chúng ta qua đó xem đi." Người đệ tử đó nhìn chằm chằm nhóm Tần Mặc, Trần Tứ Gia thì nhìn Tần Mặc, ông ấy chắc chắn vẫn muốn nghe theo ý kiến của anh.

Tần Mặc gật đầu.

"Dù sao cũng không bao lâu nữa chúng ta sẽ xuống dưới được, dù có trì hoãn một lát cũng không sao, biết đâu còn có thu hoạch ngoài dự kiến." Nói rồi Tần Mặc quay đầu nhìn sang hướng khác.

"Dẫn đường đi." Người đệ tử đó đi tiên phong, không lâu sau bọn họ đi đến một vách đá, đến đây xong anh ta chỉ vào những hoa văn ở phía không xa.

"Mọi người nhìn những hoa văn này xem." Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó anh quan sát kỹ những hoa văn trước mặt, nói thật những

hoa văn này là gì Tần Mặc cũng không rõ lắm.

"Cái này nhìn có vẻ không phải là văn tự của chủng tộc chúng ta." Hạo Thiên Chân xoa cằm, cậu vẫn có chút nghiên cứu về phương diện này, nhưng văn tự này cụ thể nói gì thì cậu không rõ lắm.

"Cứ ghi lại những văn tự này trước đã, biết đâu về sau còn có lúc dùng tới." Trần Tứ Gia nhìn mấy người trước mặt, mọi người đều gật đầu.

Tuy rằng họ thực sự không biết thứ này có ích gì, nhưng dù sao ghi lại vẫn tốt hơn.

Tần Mặc quay đầu nhìn sang hướng khác, anh phát hiện trên mặt đất có vài bộ hài cốt, trên người họ vẫn còn mang theo túi xách.

"Không lẽ mấy người này chính là những người đã lên ngọn núi này sao?

Họ đến đây có phải đã gặp phải tuyết lở không?" Bàn Tử hỏi Tần Mặc, Tần Mặc thì trực tiếp lắc đầu, nói thật Tần Mặc cũng không rõ lắm, dù sao anh cũng không có khả năng tra xét những chuyện đã xảy ra trước đó.

"Kệ đi, dù sao chúng ta đã đến nơi này rồi, kiểu gì cũng phải vào trong mộ đó xông pha một chuyến." Một đệ tử của Trần Tứ Gia mỉm cười nhìn Bàn Tử, Bàn Tử đáp lời.

Tiếp đó Bàn Tử đi đến cạnh mấy bộ hài cốt đó, tìm kiếm xung quanh, không lâu sau anh ta tìm thấy một quyển nhật ký từ trên người một bộ hài cốt, anh ta mở quyển nhật ký đó ra.

Ở phía bên kia, sắc mặt Trương Kỳ Lân có chút không tốt, Tần Mặc nhìn anh với vẻ mặt nghi hoặc.

"Anh bị làm sao vậy?" Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, anh cảm thấy mình cũng không cần phải giấu giếm Tần Mặc, nên anh khẽ giải

thích với Tần Mặc.

“Tôi dường như đã từng đến nơi này.” Tần Mặc nhướng mày, thực ra anh chẳng thấy kinh ngạc chút nào, vì bản thân Trương Kỳ Lân vốn dĩ là một tồn tại khá bí ẩn.

“Được rồi, giờ đã ghi lại văn tự xong rồi, chúng ta cũng không cần nán lại đây nữa, thời gian của chúng ta không còn nhiều, phải nhanh chóng tiến hành thôi.” Bàn Tử và mọi người cũng không muốn ở lại đây nữa, nên họ cùng Tần Mặc rời khỏi nơi đó, sau khi Tần Mặc quay lại vị trí cũ, anh liền nhìn về phía Kim Thuận Tử.

Nhưng suy nghĩ một lát, Tần Mặc vẫn không nói gì, Trương Kỳ Lân lại muốn đi về phía tấm gương, Tần Mặc nắm lấy tay anh, lắc đầu với anh.

Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc, lúc này mới thở dài một tiếng, vì Tần Mặc đã có dự tính, nên anh cũng không cần phải thay đổi kế hoạch của anh, dù sao Tần Mặc vẫn luôn rất lợi hại.

Tần Mặc quay đầu nhìn Trần Tứ Gia.

“Nếu đã vậy, chúng ta tạm thời xuống dưới trước, nhưng hiện tại Kim Thuận Tử đã hôn mê, chúng ta không thể đưa anh ta xuống dưới, nên bắt buộc phải để lại một người ở đây trông chừng anh ta.” Cân nhắc một lát, Trần Tứ Gia nhìn về phía một người đệ tử của mình.

“Nếu đã vậy, cậu ở lại đây đi, dù sao cậu đi theo cũng chẳng giúp được gì nhiều.” Người đệ tử đó lập tức nhăn mặt.

“Tại sao chứ ạ?

Con muốn đi theo mọi người, hơn nữa bất kể con có giúp được gì không, ít nhất con là đệ tử của thầy, con vẫn phải bảo vệ thầy chứ.” “Ta biết cậu nghĩ gì, nhưng lần này tạm thời chưa cần đến cậu, cậu ở đây trông chừng anh ta mới là quan trọng nhất, dù sao hiện tại anh ta

đang trong tình trạng hôn mê, vạn nhất lát nữa có dã thú nào đến đây, chẳng phải anh ta sẽ bị chúng tha đi sao?" Trần Tứ Gia an ủi đệ tử của mình.

Người đệ tử nghe Trần Tứ Gia nói vậy mới cúi đầu, sư phụ đã dặn dò, anh ta còn cách nào khác đâu, chỉ có thể làm theo ý sư phụ.

"Con biết rồi, vậy mọi người hãy cẩn thận một chút, nếu thực sự gặp vấn đề gì, nhất định phải nhanh chóng quay lên." Trần Tứ Gia đáp một tiếng, sau đó ông nhìn Tần Mặc, ông biết ý của Tần Mặc, vừa rồi Tần Mặc chính là muốn ông sắp xếp người ở lại trông chừng.

"Chúng ta đi thôi." Trần Tứ Gia nhắc nhở một tiếng.

Tần Mặc đi đến cạnh tảng đá đó, định trực tiếp xuống dưới, nhưng Trương Kỳ Lân lại nắm lấy tay Tần Mặc.

"Để tôi đi tiên phong." Trương Kỳ Lân nói rồi trực tiếp đi xuống dưới, Tần Mặc có chút bất lực lắc đầu, nhưng anh cũng biết Trương Kỳ Lân làm vậy chẳng qua là vì quan tâm mình mà thôi.

Tần Mặc bám sát ngay sau lưng Trương Kỳ Lân, để tránh lát nữa dưới này thực sự gặp nguy hiểm gì Trương Kỳ Lân không kịp phản ứng.

Nhưng sau khi đi xuống dưới này, bọn họ phát hiện ở đây chẳng có gì cả, họ cứ theo lối nhỏ này tiếp tục đi về phía trước, nhưng càng xuống dưới, họ càng cảm thấy rất nóng.

"Dưới này sao mà nóng thế nhỉ?

Nếu tôi không cảm giác sai, e rằng nhiệt độ dưới này phải hơn ba mươi độ rồi." Bàn Tử có chút bực bội nói với Tần Mặc, cái môi trường nóng nực này đối với những người béo như anh ta là khó chịu nhất.

Tần Mặc gật đầu, anh nhìn Bàn Tử.

“Không sao đâu, đừng nghĩ nhiều quá, nếu anh thực sự thấy nóng thì cởi bớt áo ra đi, tôi cầm hộ cho.” Dù sao mình có hệ thống, anh có thể ném tất cả đồ đạc vào trong hệ thống, mọi người cũng sẽ không nhận ra.

“Thôi, để tôi tự cầm, vạn nhất lát nữa vào trong lại trở nên lạnh thì sao?” Bàn Tử không muốn lãng phí thời gian, anh ta chỉ muốn nhanh chóng vào trong mộ để xem tình hình bên trong thế nào.

“Vậy được.” Tần Mặc dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước, một lúc sau mọi người đều cảm thấy hơi mệt mỏi, vì môi trường này thực sự có chút ngột ngạt nóng nực, cộng thêm việc họ đã đi bộ lâu như vậy, nên họ tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

“Ăn chút gì đi.” Tần Mặc lấy đồ từ trong không gian của mình ra, nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là thứ đó lại là kem.

“Tại sao anh còn có thể mang theo kem bên người được vậy?” Bàn Tử chấn kinh nhìn Tần Mặc, việc Tần Mặc trước đó có thể mang theo đồ nóng thì cũng thôi đi, vì Tần Mặc từng tiết lộ anh có phương pháp đặc biệt để giữ nhiệt cho đồ mình mang theo.

Nhưng hiện tại thậm chí còn có thể mang theo cả đồ lạnh như thế này.

“Chuyện này chẳng phải rất bình thường sao?

Bên ngoài núi tuyết nhiệt độ khá thấp, nên tôi cứ mang theo kem này thôi, vốn dĩ cũng không định ăn, chỉ là tiện tay mua một ít mang theo bên mình, không ngờ lại thực sự có lúc dùng đến.” Tần Mặc trực tiếp bịa đại một lý do, vì anh biết mọi người sẽ không nghi ngờ mình, cứ tùy tiện đưa ra một lý do là được.

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc thêm vài cái, nhưng sau hàng loạt sự việc vừa qua, anh biết Tần Mặc sẽ không làm chuyện gì bất lợi cho

họ, dù Tần Mặc có nói dối họ, anh cũng không cần thiết phải vạch trần.

Ở phía bên kia, bọn Trần Tứ Gia cũng nhận lấy đồ ăn Tần Mặc đưa qua, sau khi mỗi người ăn một cây kem, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tại sao bên này lại nóng như vậy?

Hơn nữa cũng không thấy ở đây có nước nào cả?" Nếu đây là suối nước nóng, đáng lẽ phải có nước suối nóng mới đúng.

"Đi xuống dưới nữa chắc là sẽ thấy thôi, vạn lại mọi người có phát hiện trên vách tường bên này có những văn tự nhất định không?" Tần Mặc vẫn luôn chú ý đến điều đó, nhưng anh không nói với họ, anh cảm thấy văn tự này chắc cũng không đặc biệt quan trọng.

"Tất nhiên là thấy rồi, nhưng đó cũng là chuyện bình thường thôi, dù sao đây cũng là lối đi dẫn đến mộ huyệt." Trần Tứ Gia liếc nhìn Tần Mặc một cái, không lẽ Tần Mặc đến cả kiến thức thông thường này cũng không biết sao?

Chương 404

Tần Mặc biết Trần Tứ Gia nghĩ gì, nên anh bật cười.

“Tôi tất nhiên là hiểu rồi, nhưng tôi cảm thấy vẫn phải nhắc nhở mọi người dưới này e rằng không đơn giản như vậy, chúng ta vẫn nên luôn luôn cẩn thận một chút.” “Phải đó, tôi vừa mới quan sát những nham thạch bên này, tôi phát hiện bên này dường như từng là một ngọn núi lửa.” “Thật sao?” Đệ tử của Trần Tứ Gia có chút kinh ngạc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân trực tiếp đáp lời.

“Phải, trước khi Tần Mặc nói dẫn tôi đến đây, tôi đã tra cứu một số tư liệu liên quan đến khu vực này, phát hiện nơi này đúng là một ngọn núi lửa, nhưng cách lần phun trào cuối cùng đã trôi qua rất lâu rồi.” “Theo quan sát của tôi, ngọn núi lửa này hẳn sẽ không phun trào trong thời gian ngắn, nên mọi người không cần lo lắng quá.” Mấy đồ đệ của Trần Tứ Gia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, còn Bàn Tử thì cau mày.

“Vậy lỡ như ngọn núi lửa ở đây không tầm thường, trực tiếp phun trào, thì chúng ta chẳng phải sẽ chết hết dưới nham thạch sao?” Lang Phong, một đồ đệ của Trần Tứ Gia, nghe vậy sắc mặt liền thay đổi, gã trừng mắt nhìn Bàn Tử.

“Nếu không có gì làm thì cứ ngồi yên mà nghỉ ngơi đi, đừng nói mấy lời xui xẻo đó.” Tần Mặc nghe Lang Phong nói vậy thì cau mày, sau đó nhìn Bàn Tử.

“Yên tâm đi, ngọn núi lửa này hẳn sẽ không phun trào đâu, vả lại có tôi ở đây, mọi người sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, anh ta có sự tin tưởng tuyệt đối vào Tần Mặc, thấy Tần Mặc đã nói vậy rồi, cũng có nghĩa là cho dù núi lửa có

bùng phát, thì Tần Mặc cũng có thể bảo vệ được họ.

"Nếu thật sự có chuyện gì, thì tôi sẽ là người đầu tiên ném Lang Phong xuống đó." Bàn Tử bĩu môi, dựa vào tảng đá phía sau, Lang Phong trợn to mắt.

"Cậu nói cái gì vậy?" Trần Tứ Gia ho khan một tiếng, Lang Phong mới vội vàng ngậm miệng, gã lại đưa mắt nhìn Tần Mặc.

"Có vẻ như cậu hiểu biết về nơi này." Tần Mặc liếc Trần Tứ Gia một cái.

"Cho dù núi lửa có phun trào thật, thì cũng nhất định sẽ có biến động sức mạnh, tôi có thể cảm nhận được." Trần Tứ Gia lúc này mới gật đầu, đã Tần Mặc lên tiếng rồi, thì Ngài cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, dù sao trên đường đi Ngài cũng đã chứng kiến bản lĩnh của Tần Mặc lớn đến mức nào.

Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa, mà lấy một ít đồ ăn ra, vừa ăn vừa quan sát tình hình xung quanh.

"Bên này hình như còn có một cái động huyệt." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, đi đến bên cạnh động huyệt, cảm nhận được nhiệt độ bên trong, mày liền cau lại.

"Xem ra muốn tiếp tục đi tiếp cũng không phải là chuyện đơn giản, vả lại đường hầm này hơi hẹp, chắc phải cởi bớt quần áo ra mới qua được." Trương Kỳ Lân liếc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc "ừ" một tiếng.

"Đúng là như vậy.

Hơn nữa cái động huyệt này trông thật sự quá nhỏ, nếu thực sự gặp nguy hiểm bên trong, muốn rút lui sẽ khá khó khăn." Lang Phong lo lắng nhìn Tần Mặc.

"Vậy bây giờ phải làm sao đây?

Chúng ta không thể cứ ngồi mãi ở đây được, với lại tôi cứ có cảm giác bên trong chắc chắn có gì đó." Tần Mặc gật đầu rồi lại nhìn mấy người trước mặt.

"Thế này đi, mọi người cứ ở lại đây trước, tôi tự mình vào xem sao, lát nữa sẽ quay lại gọi mọi người." "Hay là tôi đi cùng anh đi." Trương Kỳ Lân kéo tay Tần Mặc, Tần Mặc suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

"Vậy được, hai chúng ta cùng đi." Dù sao Trương Kỳ Lân cũng có chút bản lĩnh, có anh ấy bên cạnh, nếu gặp nguy hiểm, hai người họ cũng có thể giải quyết thuận lợi.

Nhưng Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lại không đồng ý.

"Không được, hai chúng tôi cũng phải đi cùng." Bàn Tử kéo tay Tần Mặc, nếu bên trong thật sự có chuyện gì, hai người họ cũng có thể giúp Tần Mặc một tay, dù thực lực của họ không bằng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc bật cười, nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân cũng trực tiếp gật đầu.

"Vậy được rồi, đã mọi người đều muốn đi cùng, thì tôi sẽ dẫn mọi người đi thôi." Chỉ cần người không quá đông thì không sao.

"Mọi người có muốn đi cùng không?" Bàn Tử quay đầu nhìn Trần Tứ Gia và mấy người kia, Trần Tứ Gia do dự một chút, rồi đưa mắt nhìn Tần Mặc, hình như là đang hỏi ý Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

"Mọi người tự mình quyết định đi, nếu muốn đi cùng, tôi cũng có thể bảo vệ mấy người, nhưng tôi phải nói trước, tôi chắc chắn sẽ ưu tiên sự an toàn của mấy người chúng tôi trước." "Hay là chúng ta không đi nữa đi, mọi người cứ đi xem trước đã." Lang Phong nhìn

Trần Tứ Gia, gã tuy đã đưa ra ý kiến của mình, nhưng quyết định cuối cùng vẫn phải nghe theo Trần Tứ Gia.

Tần Mặc nhìn Trần Tứ Gia.

"Vậy thì mọi người cứ tạm thời ở lại đây đi, dù sao tuổi của Ngài cũng đã lớn rồi, thân thủ chắc cũng không còn nhanh nhẹn lắm." Trần Tứ Gia đương nhiên hiểu điều này, Ngài tùy ý gật đầu, rồi nhìn theo bóng lưng Tần Mặc mà hô một tiếng.

"Mấy cậu đừng có chết ở trong đó đấy nhé." Tần Mặc không đáp lại Trần Tứ Gia nhiều lời, mà dẫn Trương Kỳ Lân và những người khác tiếp tục đi về phía trước.

Càng đi về phía trước, nhiệt độ bên trong càng ngày càng cao, rất nhanh Hạo Thiên Chân đã có chút không chịu nổi, Bàn Tử cũng tìm một tảng đá ngồi xuống, nhìn Tần Mặc ở đằng xa.

"Tần Mặc, nhiệt độ bên này thật sự quá cao rồi, chúng ta có cần tiếp tục đi về phía trước không?" Bàn Tử thở dài một hơi, Tần Mặc gật đầu.

"Đương nhiên phải tiếp tục đi về phía trước chứ, chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, nếu dừng lại ở đây chẳng phải là bỏ dở giữa chừng sao?" Tần Mặc nhìn hai người họ, thấy biểu cảm của họ, Tần Mặc liền biết, hai người họ quả thật đã bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ bên trong.

Do dự một chút, Tần Mặc lấy ra hai túi chườm đá từ trên người mình.

"Hai anh cứ cầm cái này trước đi, có cái này cơ thể hai anh sẽ dễ chịu hơn một chút." "Anh sao lại còn mang theo cái này vậy?" Bàn Tử ngạc nhiên nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

"Chỉ là vừa nãy nhiệt độ bên ngoài thật sự quá thấp, nên nước trên

người tôi bị đóng băng thành ra thế này, hai anh cứ cầm trước đi." Hai người họ lập tức gật đầu, nhưng đi xuống chưa được mấy phút, số băng trong tay họ đã trực tiếp tan chảy.

May mắn là hiện tại họ vẫn có thể kiên trì thêm một đoạn thời gian nữa, đi được khoảng nửa tiếng, Bàn Tử liền vội vàng vẫy tay.

"Bên trong này thật sự quá nóng rồi, Bàn Gia tôi sắp không chịu nổi nữa." Tần Mặc liếc nhìn Bàn Tử, rồi truyền sức mạnh của mình lên người hai người họ.

"Bây giờ có cảm thấy tốt hơn chút nào không?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức ngạc nhiên, hai người họ không ngờ Tần Mặc lại còn có bản lĩnh như vậy, nên hai người họ liền gật đầu.

"Đã đỡ hơn nhiều rồi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi." Hai người họ cười cười, cùng Tần Mặc tiếp tục đi xuống, Tần Mặc vừa dẫn họ đi vừa quan sát tình hình xung quanh.

Đồng thời, Tần Mặc còn chú ý đến Hệ Thống của mình.

Nếu bên dưới này thật sự gặp phải nguy hiểm gì, Hệ Thống nhất định sẽ nhắc nhở anh ngay lập tức, vì vậy Tần Mặc phải lắng nghe thật kỹ.

Một lúc sau, Tần Mặc thấy phía trước xuất hiện hai ngã rẽ, Tần Mặc liền nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận một chút, rồi nhìn về một trong các hướng.

"Chúng ta đi lối này." Tần Mặc đi về phía trước, Trương Kỳ Lân theo sau lưng Tần Mặc, mấy phút sau Tần Mặc nghe thấy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang đùa giỡn phía sau.

"Hai anh đang làm gì đó?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân chỉnh lại một chút, rồi cả hai với vẻ mặt đó đi về phía này.

"Tôi cứ có cảm giác bên trong này hình như có gì đó không ổn."

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo nụ cười nhạt.

"Không cần nghĩ nhiều như vậy, nếu lát nữa thật sự gặp phải chuyện gì, tôi cũng có thể bảo vệ mọi người tốt." "Điều này thì tôi đương nhiên biết rồi." Hạo Thiên Chân thở dài một hơi rồi ngậm miệng lại, Tần Mặc đã nói như vậy rồi, thì anh ta cũng không tiện nói thêm gì nữa, dù sao họ chỉ cần theo sát phía sau Tần Mặc là được.

Tần Mặc đến tảng đá này, liền đặt tay lên đó, nhắm mắt lại.

Vài giây sau, tảng đá đột nhiên nứt toác ra, trong mắt Tần Mặc mang theo nụ cười nhạt, mùi lưu huỳnh bên trong cũng xộc thẳng vào mũi.

"Sao bên trong này mùi nồng quá vậy?" Bàn Tử có chút khó chịu nhìn vào bên trong.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn Bàn Tử.

"Bên trong này vốn dĩ có suối nước nóng, có mùi như vậy là rất bình thường, đừng nghĩ nhiều, chúng ta mau đi thôi." Bàn Tử "ừ" một tiếng, rồi theo Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đi vào bên trong.

Đến bên trong, Bàn Tử liền vui vẻ hẳn lên, anh ta cũng nhìn về phía suối nước nóng ở đằng xa.

"Không ngờ suối nước nóng ở đây cũng khá tốt đấy chứ, lát nữa có thể ngâm mình trong suối này một trận." "Nhiệt độ suối nước nóng này hơi cao, thôi bỏ đi." Tần Mặc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử lúc này mới gật đầu, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Chương 405

"Tôi cảm thấy ở đây mặc áo cộc tay cũng thấy nóng, xem ra đây quả thực là một nơi rất tốt để nghỉ ngơi." Tần Mặc gật đầu, nhưng không đáp lại Bàn Tử nữa, mà nhìn về phía Trương Kỳ Lân bên kia, chỉ vào tảng đá ở đằng xa.

"Trước tiên cứ ngồi đây nghỉ ngơi một lát đi." Trương Kỳ Lân đương nhiên không có ý kiến gì, ngồi xuống ở đó, mấy người họ cũng lúc này đưa mắt nhìn bức bích họa ở đằng xa.

"Tại sao ở đây lại có bích họa chứ?" Bàn Tử kinh ngạc bước tới, vốn dĩ anh ta cảm thấy khá nóng, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, nhưng khi thấy câu nói này thì lập tức bị thu hút.

Bàn Tử đang cẩn thận quan sát ở đó, Tần Mặc vỗ vai Bàn Tử một cái.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, đã nơi này không có nguy hiểm gì, mà nhiệt độ cũng tạm ổn, thì gọi mấy người kia xuống đi, dù sao Kim Thuận Tử và họ vẫn còn ở bên ngoài mà." Bàn Tử "ừ" một tiếng, rồi đi về phía trên.

Chẳng mấy chốc, cả đội đều đã đến đây, Trần Tứ Gia nhìn Tần Mặc.

"Mấy cậu cảm thấy thế nào?" "Trừ hơi nóng một chút, còn lại thì không sao." Bàn Tử nhìn Trần Tứ Gia, Trần Tứ Gia gật đầu, sau đó Trần Tứ Gia cũng ngồi xuống tảng đá ở gần đó, do dự một chút, Tần Mặc liền lấy ra một ít đồ ăn, đưa cho mọi người.

"Mọi người cứ ăn chút gì đó để hồi phục thể lực đi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát, đợi đến khi bên ngoài tuyết ngừng rơi thì chúng ta sẽ ra ngoài." Lang Phong và Hoa Hòa Thượng lập tức "ừ" một tiếng,

họ nhận lấy những thứ Tần Mặc đưa rồi ăn.

Trần Tứ Gia cũng không từ chối Tần Mặc, bởi vì Ngài biết rằng sau này họ chắc chắn sẽ còn cần Tần Mặc giúp đỡ rất nhiều, nếu bây giờ mà khách sáo với Tần Mặc, thì sau này chẳng phải sẽ càng khó xử hơn sao?

Tần Mặc thì ngồi ở đó, một lúc sau, Tần Mặc liền đưa mắt nhìn sang Kim Thuận Tử bên kia.

Tần Mặc đi đến bên cạnh anh ta, truyền sức mạnh vào cơ thể anh ta, cuối cùng Tần Mặc liền cau mày.

"Sao vậy?" Trương Kỳ Lân có chút ngạc nhiên nhìn Tần Mặc, Tần Mặc tùy ý lắc đầu.

"Không có gì, cơ thể anh ta e rằng không đơn giản như vậy, lát nữa chúng ta phải cẩn thận một chút." Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc liền "ừ" một tiếng, sau đó anh ấy ngồi xuống tảng đá bên này, vừa ăn đồ ăn vừa quan sát bức bích họa ở đằng xa.

Bàn Tử đi về phía bức bích họa đó.

Lang Phong bên kia lúc này cũng tò mò nhìn bức bích họa trước mặt.

"Bức bích họa này rốt cuộc là sao vậy?

Tại sao lại ở chỗ này chứ?

Theo logic thông thường thì trong động suối nước nóng này không thể có thứ như vậy được." "Cái này thì chúng tôi không rõ rồi." Hoa Hòa Thượng vuốt cằm, sau đó nhìn Tần Mặc bên cạnh.

"Anh có nghiên cứu gì về bức bích họa này không?" Tần Mặc đi về phía bức bích họa đó, cẩn thận nhìn một chút, rồi nhướng mày, nhìn sang Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

“Nếu không đoán sai, thì bức bích họa này chúng ta hẳn là đã từng thấy rồi.” Hạo Thiên Chân có chút ngạc nhiên.

“Cái này là sao?” “Mọi người còn nhớ trước đây chúng ta từng gặp bích họa trong Mộ Huyệt dưới biển không?

Bức bích họa đó với bức vẽ trên này gần như giống nhau, đều là cảnh tiên nữ nhảy múa.” “Đúng vậy, hơn nữa bên cạnh còn có tuyết sơn tống táng, nếu anh không nói tôi thật sự không nhận ra.” Hạo Thiên Chân vuốt cằm, lại cẩn thận quan sát một bức tranh khác bên cạnh.

Ngay lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên cảm thấy một luồng gió nóng từ động huyệt bên kia thổi tới, anh ấy liền cau mày.

“Chỗ này hình như có một luồng gió nóng, mọi người nói đường hầm này thông đến nơi nào vậy?” Vừa nói, Hạo Thiên Chân liền đi về phía động huyệt đó, muốn đến đó để tìm hiểu rốt cuộc, nhưng Tần Mặc lại kéo tay Hạo Thiên Chân.

“Mặc kệ nó thông đến đâu, ban đầu chúng ta còn tưởng nơi này có thể dẫn đến Mộ Huyệt đó, nhưng bây giờ xem ra, chúng ta dường như không đặc biệt hiểu rõ về nơi này, đã vậy thì cứ ở lại đây trước đã.” Hiện tại bên ngoài gió tuyết thật sự quá lớn, lỡ không cẩn thận là có thể bước hụt, nên cứ ngồi yên ở đây thì tốt hơn.

Hạo Thiên Chân lúc này mới thở dài một hơi, gật đầu.

Ngay lúc này, Hoa Hòa Thượng bên kia đột nhiên kinh hô một tiếng.

“Bàn Tử, anh đang làm gì vậy?” Lúc này Bàn Tử đang dùng ngón tay không ngừng cào cào bức bích họa đó, Tần Mặc cũng đi đến bên cạnh anh ta, kéo tay anh ta một cái.

“Tôi chỉ thấy bức bích họa này hình như có gì đó không đúng lắm,

nên muốn xem bức bích họa này có chiêu trò gì không thôi.” Bàn Tử vừa nói vừa quay đầu nhìn chằm chằm bức bích họa đó, ngay lúc này anh ta đột nhiên thấy một trong những mỹ nữ trên đó, mỉm cười với mình.

Bàn Tử trợn to mắt, vội vàng đưa tay dụi dụi mắt mình.

“Mọi người có thấy gì không?” Bàn Tử nhìn chằm chằm Tần Mặc và Hạo Thiên Chân bên kia.

Tần Mặc cau mày.

“Có gì sao?” Ngay lúc này Hệ Thống liền nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật tuyết sơn, xin lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc lập tức quay đầu nhìn bức bích họa bên kia, không biết tại sao?

Tần Mặc cứ có cảm giác lần này Hệ Thống nhắc nhở mình có liên quan nhất định đến bức bích họa này.

Quả nhiên, không lâu sau, tiên nữ trên bức bích họa liền trực tiếp vung tay áo.

Tay áo của nàng trực tiếp dài ra, quấn lấy eo mấy người Tần Mặc bên này, còn chưa kịp để mấy người đó phản ứng lại, họ đã bị kéo vào trong bức bích họa.

Vốn dĩ Tần Mặc muốn trực tiếp dùng sức mạnh của mình để chấn nát tay áo đó, nhưng Tần Mặc nghĩ một chút, liền cảm thấy mấy người kia đều đã tiến vào trong Huyễn Cảnh rồi, mình ở đây cũng không tiện cứu họ ra, đã vậy thì mình cũng theo họ vào thôi.

Tần Mặc không từ chối, không lâu sau Tần Mặc liền tiến vào một Hư Vô Không Gian.

Ngay lúc này, Tần Mặc phát hiện cảnh sắc trước mặt họ đột nhiên thay đổi.

Tần Mặc và những người khác hiện đang ở trong một hoàng cung, xung quanh có rất nhiều ca nữ đang nhảy múa.

Tần Mặc quay đầu nhìn Bàn Tử và mấy người kia, Tần Mặc phát hiện mấy người họ hiện đang nói chuyện với các ca nữ đó.

Tần Mặc cau mày, suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền kéo tay Trương Kỳ Lân.

"Chuyện này là sao vậy?" "Tôi cũng không rõ lắm, họ có thể đã bị cảnh tượng ở đây mê hoặc rồi, hơn nữa tôi vừa khuyên Bàn Tử một chút, tôi phát hiện Bàn Tử gọi tôi là tướng quân." Tần Mặc nheo mắt lại, sau đó Tần Mặc lại nhìn những người trước mặt.

"Nếu không đoán sai, thì điều này e rằng có liên quan nhất định đến hoàn cảnh ở đây, đã vậy thì cứ phá vỡ cái mắt xích này đi." Vừa nói, Tần Mặc liền rút Thất Tinh Kiếm ra, ngay lúc này, đột nhiên có rất nhiều thị vệ đến đây, vây Tần Mặc ở giữa.

"Tần Mặc, tại sao lại rút kiếm?" Từ trên đài vọng xuống một giọng nói, Tần Mặc quay đầu nhìn đối phương, phát hiện đối phương lại là một hình tượng quái vật.

Tần Mặc nheo mắt lại, sắc mặt hơi khó coi.

"Mấy ngươi không cần giả vờ trước mặt ta nữa, ta có thể nhìn ra được." Ngay lúc này, người trên đài đột nhiên thay đổi hình tượng, khuôn mặt của nó biến thành hình dạng đầu lâu, còn thân thể thì lại giống những vũ nữ phía dưới.

"Nếu ngươi không bị mê hoặc, vậy thì không thể trách ta được!" Tần Mặc nghe người này nói vậy, liền cười lạnh một tiếng.

"Nói thẳng ra các ngươi là ai đi?" "Chúng ta đương nhiên là Cửu Thiên Nữ Thần." Một trong những vũ nữ vừa nói vừa vây Tần Mặc ở giữa, Tần Mặc thì quay đầu nhìn sang bên kia, Tần Mặc phát hiện lúc

này Bàn Tử và Hạo Thiên Chân họ đã ngã xuống đất.

"Không bao lâu nữa, mấy người bạn này của ngươi sẽ chết ở đây, cho nên ta khuyên ngươi cũng đừng giãy giụa vô ích nữa." Cửu Thiên Nữ Thần nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc thì nhìn cô ta.

"Vậy sao?

Vậy thì tôi phải gặp gỡ các ngươi thật tốt rồi." Vừa nói Tần Mặc liền nhìn sang Trương Kỳ Lân bên kia, "Lát nữa vẫn phải cẩn thận một chút, tôi cảm thấy thực lực của mấy người này cũng không đơn giản đâu." Trương Kỳ Lân lập tức gật đầu, anh ấy đương nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Chương 406

"Tôi biết rồi." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lao về phía Cửu Thiên Nữ Thần, vung Thất Tinh Kiếm của mình lên.

Nhưng Cửu Thiên Nữ Thần không hề hoảng sợ chút nào, cô ta trực tiếp dùng tay áo của mình để chống đỡ.

Tay áo của cô ta trông thật sự rất mềm mại, nhưng khi đối đầu với Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy một tiếng "đinh".

Ngay lập tức Tần Mặc nheo mắt lại, không cần nghĩ cũng biết, chuyện này e rằng không đơn giản như vậy.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, không lâu sau trong lòng bàn tay liền xuất hiện một luồng năng lượng màu vàng kim.

Năng lượng màu vàng kim từ từ biến đổi, không lâu sau liền hóa thành một ngọn lửa.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Tần Mặc ném ngọn lửa này ra, ngọn lửa nhanh chóng bay đến bên cạnh Cửu Thiên Nữ Thần, vây cô ta ở giữa.

"Nếu ngươi tiếp tục đối phó ta, ngươi nhất định sẽ không được chết tử tế đâu." Cửu Thiên Nữ Thần âm trầm trừng Tần Mặc, Tần Mặc lại có chút thờ ơ nhún vai, nói thật, Tần Mặc căn bản không hề đặt Cửu Thiên Nữ Thần vào trong mắt.

"Vậy thì tôi phải xem xét thật kỹ rồi." Vừa nói câu này, Tần Mặc liền lao về phía Cửu Thiên Nữ Thần, trong chốc lát anh đã đến bên cạnh Cửu Thiên Nữ Thần, vung nắm đấm của mình, đánh về phía đối phương.

Cửu Thiên Nữ Thần vội vàng dùng tay áo kéo lấy cánh tay Tần

Mặc, dùng sức kéo Tần Mặc, muốn Tần Mặc va vào ngọn lửa đó.

Chỉ tiếc là ngọn lửa này nghe lời Tần Mặc, nên nó liền bùng cháy về phía tay áo của Cửu Thiên Nữ Thần, tay áo của Cửu Thiên Nữ Thần lập tức biến thành tro tàn.

"Ngọn lửa này đáng sợ đến vậy sao?" Cửu Thiên Nữ Thần nheo mắt lại, cô ta lại quay đầu nhìn Tần Mặc ở đằng xa, Tần Mặc cũng đang chăm chú nhìn cô ta.

"Trông xấu xí như vậy mà cũng dám tự xưng là Cửu Thiên Nữ Thần sao?

Chi bằng đổi thành Cửu Thiên Yêu Ma đi!" Cửu Thiên Nữ Thần hiển nhiên là có chút tức giận, cô ta trực tiếp lao về phía ngọn lửa trước mặt, cũng không quản ngọn lửa này mạnh hay yếu.

Dùng tay áo bao quanh ngọn lửa đó, ngọn lửa liền đột nhiên bùng phát.

Sau đó tay áo của cô ta liền trực tiếp biến thành tro tàn, nhưng Tần Mặc lại phát hiện tay áo của Cửu Thiên Nữ Thần có thể tùy ý biến hóa.

"Có ngọn lửa này, ngươi căn bản không có cách nào làm tổn thương ta, cho nên ta khuyên ngươi vẫn nên từ bỏ đi." "Vậy thì sao chứ?

Những người bạn này của ngươi đang ở đây, ta có thể tùy ý hấp thụ năng lượng trên người họ, không bao lâu nữa họ sẽ biến thành khôi lỗi của ta." Cửu Thiên Nữ Thần vừa nói câu này vừa quay đầu nhìn những người đang nằm trên mặt đất, sau đó cô ta liền há to miệng.

Chỉ thấy năng lượng màu vàng kim bay ra từ miệng của mấy người đó.

Luồng năng lượng màu vàng kim này bay vào miệng Cửu Thiên Nữ Thần.

Tần Mặc có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh của Cửu Thiên Nữ Thần dường như đã mạnh hơn một chút.

Mặc dù sự thay đổi này không quá lớn, nhưng Tần Mặc vẫn có thể cảm nhận được rất rõ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Dám làm tổn thương đồng bạn của ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi chết ở đây!" Mặc dù Trần Tứ Gia và Tần Mặc thực sự không có giao tình gì sâu sắc, nhưng dù sao ở đây vẫn còn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc cùng nhìn chằm chằm Cửu Thiên Nữ Thần ở đằng xa.

"Tôi cùng anh đối phó cô ta." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc gật đầu, sau đó hai người họ liền từ hai bên tấn công về phía Cửu Thiên Nữ Thần, Cửu Thiên Nữ Thần vội vàng lùi lại một đoạn.

"Cho dù hai ngươi cùng đối phó ta thì cũng vô dụng thôi, bởi vì sức mạnh của đồng bạn các ngươi vẫn sẽ tiếp tục bị ta hấp thụ." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, Cửu Thiên Nữ Thần này sẽ không thật sự nghĩ rằng trong Huyễn Cảnh này cô ta là kẻ mạnh nhất chứ?

Tần Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó liền ngưng tụ sức mạnh, không lâu sau, trên người Tần Mặc liền xuất hiện một luồng năng lượng cường đại bao trùm lấy không gian này.

Cửu Thiên Nữ Thần đã cảm nhận được, nên trong mắt cô ta mang theo biểu cảm kinh ngạc.

"Chuyện này là sao?" Cửu Thiên Nữ Thần lại nhìn chằm chằm

Tần Mặc, Tần Mặc thấy ánh mắt của cô ta liền bĩu môi giải thích với cô ta.

"Trên người ta có Kong Khí, Kong Khí của ta có thể ngăn cách mọi sức mạnh." Dù sao năng lượng của Kong Khí không phải là sức mạnh bình thường có thể sánh ngang.

"Thì ra là vậy, nhưng cũng không sao cả, hai ngươi vẫn sẽ chết trong tay ta thôi." Cửu Thiên Nữ Thần lập tức lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, sau đó Tần Mặc liền điều khiển ngọn lửa bên cạnh.

Ngọn lửa từ từ tiến gần vào giữa, Cửu Thiên Nữ Thần cũng bị hạn chế ở giữa.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân mỗi người từ hai hướng khác nhau lao về phía Cửu Thiên Nữ Thần, Cửu Thiên Nữ Thần thì dùng sức mạnh của mình ngưng tụ trong lòng bàn tay, cô ta dùng hai tay của mình để ngăn cách Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Trong mắt Tần Mặc mang theo biểu cảm trào phúng, sau đó Tần Mặc liền dùng lực ấn mạnh xuống, sức mạnh của Cửu Thiên Nữ Thần lập tức không chống đỡ nổi, trực tiếp biến thành hai nửa, ngay cả tay của cô ta cũng bị thương, một ít máu từ tay cô ta chảy xuống.

Cửu Thiên Nữ Thần nhanh chóng ổn định thân hình, cô ta ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc ở đằng xa.

Ngay lúc này, ngọn lửa bên cạnh cũng cháy xém thân thể Cửu Thiên Nữ Thần, Cửu Thiên Nữ Thần hít vào một hơi khí lạnh, cô ta lại nhìn xuống người mình.

Y phục của cô ta vốn dĩ đã không còn nhiều, lại bị ngọn lửa này đốt một chút, thì càng trở nên thiếu thốn hơn.

Cửu Thiên Nữ Thần hít sâu một hơi, cô ta lại quay đầu nhìn luồng năng lượng chính xung quanh.

Dù thế nào đi nữa, trước tiên vẫn phải phá vỡ luồng năng lượng này của Tần Mặc, chỉ có như vậy mới có thể hấp thụ sức mạnh trên người Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Nếu không, với thực lực hiện tại của cô ta chắc chắn không phải đối thủ của Tần Mặc.

Cửu Thiên Nữ Thần suy nghĩ thông suốt rồi ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy trong tay cô ta xuất hiện một luồng năng lượng cường đại, cô ta ngưng tụ luồng năng lượng cường đại này thành một thanh kiếm.

Cửu Thiên Nữ Thần vung thanh kiếm này lên, thanh kiếm bay về phía luồng sức mạnh ở đằng xa, luồng sức mạnh này bị đánh trúng một cái, lập tức xuất hiện những vết nứt giống như mạng nhện.

"Xem ra sức mạnh này của ngươi cũng không mạnh lắm." Thấy Cửu Thiên Nữ Thần như vậy, Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng.

"Ngươi nghĩ ngươi thật sự có thể phá vỡ sức mạnh này của ta sao?" Lời nói của Tần Mặc vừa dứt, anh liền quay đầu nhìn vào luồng sức mạnh xung quanh, luồng sức mạnh này vốn dĩ đã xuất hiện một chút vết nứt, nhưng chỉ một thoáng Tần Mặc đã lấp đầy vết nứt đó.

"Thấy chưa?

Ngươi dùng hết toàn lực tấn công kết giới này của ta, kết quả ta tùy tiện cũng có thể sửa chữa kết giới này tốt lành." "Ngươi bớt đắc ý đi, ngươi sẽ không thật sự nghĩ rằng ngươi rất lợi hại chứ?" Sắc mặt của Cửu Thiên Nữ Thần hiện tại vẫn khá khó coi, Tần Mặc nhướng mày, hiện tại Tần Mặc đã lười nói nhảm với Cửu Thiên Nữ Thần nữa rồi, bởi vì Tần Mặc biết thời gian trì hoãn càng lâu, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân họ càng gặp nguy hiểm.

"Hai chúng ta nhanh hơn một chút đi." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân ở đằng xa, Trương Kỳ Lân "ừ" một tiếng, anh ấy đương nhiên

cũng hy vọng nhanh chóng giải quyết Cửu Thiên Nữ Thần này, chỉ có như vậy Hạo Thiên Chân họ mới có thể an toàn.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Lời nói của Tần Mặc vừa dứt, liền có rất nhiều tảng đá biến thành những mảnh vỡ, bay vào trong lốc xoáy của Tần Mặc, lốc xoáy này bao quanh Cửu Thiên Nữ Thần.

Ngọn lửa của Tần Mặc vốn dĩ chưa tắt, lại bị lốc xoáy này thổi một cái, ngọn lửa liền trở nên lớn hơn.

Tần Mặc nhướng mày, tất cả những điều này đều nằm trong dự liệu của Tần Mặc, Tần Mặc điều khiển ngọn lửa và lốc xoáy, khiến chúng không ngừng tiến gần vào giữa.

Ngọn lửa này vẫn khiến Cửu Thiên Nữ Thần khá khó chịu, vốn dĩ làn da của Cửu Thiên Nữ Thần vô cùng trắng, bị ngọn lửa này đốt một cái, liền trở nên vô cùng hồng hào.

Cửu Thiên Nữ Thần hít vào một hơi khí lạnh, nắm đấm của cô ta cũng siết chặt lại, âm trầm trừng Tần Mặc ở đằng xa, nhưng cho dù trong lòng cô ta có khó chịu đến mấy, Tần Mặc cũng sẽ không nhượng bộ.

Chương 407

Chỉ thấy Tần Mặc rút Thất Tinh Kiếm ra, đâm về phía Cửu Thiên Nữ Thần, Cửu Thiên Nữ Thần hiện tại bị ngọn lửa và lốc xoáy của Tần Mặc kẹp ở giữa, căn bản không thể động đậy.

Thanh kiếm của Tần Mặc đâm thẳng về phía ngực Cửu Thiên Nữ Thần, may mắn là Cửu Thiên Nữ Thần phản ứng khá nhanh, kịp thời lùi sang một bước.

Tần Mặc thấy cô ta như vậy liền có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cô ta sẽ không nghĩ rằng mình có thể trốn thoát được chứ?

Tần Mặc hơi dịch chuyển thanh kiếm của mình một chút, thanh kiếm liền đâm vào cánh tay Cửu Thiên Nữ Thần, Cửu Thiên Nữ Thần lập tức hít vào một hơi khí lạnh, sắc mặt cô ta cũng trở nên trắng bệch.

Tần Mặc mạnh mẽ thu kiếm của mình về, đồng thời, Trương Kỳ Lân đã đến bên cạnh Cửu Thiên Nữ Thần, chém vào vai còn lại của cô ta.

"Ngươi đúng là thảm hại thật đấy." Tần Mặc có chút thương hại nhìn Cửu Thiên Nữ Thần, Cửu Thiên Nữ Thần nghe Tần Mặc nói vậy, trong lòng liền càng thêm oán hận, cô ta thật sự không hiểu Tần Mặc có gì mà phải đắc ý.

Nhưng dù sao đi nữa, hiện tại cô ta và Tần Mặc đã trở thành đối thủ rồi, nhất định phải dùng hết toàn lực để đối phó Tần Mặc mới được.

Tần Mặc thấy Cửu Thiên Nữ Thần như vậy liền có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng Tần Mặc hiện tại lại lười đáp lại cô ta nhiều như vậy nữa.

Tần Mặc chỉ không ngừng ngưng tụ sức mạnh của mình để tấn công Cửu Thiên Nữ Thần.

Rất nhanh, Cửu Thiên Nữ Thần bị Tần Mặc đánh trúng một đòn, thân thể nàng lao thẳng về phía ngọn lửa của Tần Mặc.

Ngọn lửa của Tần Mặc lúc này vẫn đang cháy rất dữ dội, lưng nàng lập tức xuất hiện một vết bỏng, nàng cũng ngã xuống đất, ho ra một ngụm máu lớn.

Thấy sắc mặt Cửu Thiên Nữ Thần trắng bệch như vậy, Tần Mặc có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Tần Mặc sớm đã biết Cửu Thiên Nữ Thần không phải đối thủ của mình, nên từ trước đến giờ nàng ta chỉ đang cố gắng chống cự mà thôi. "Thôi cứ ngoan ngoãn từ bỏ đi, như vậy ít nhất sẽ không phải chịu nhiều đau khổ đến thế." Cửu Thiên Nữ Thần lười nói nhiều với Tần Mặc, chỉ thấy trên người nàng xuất hiện vô số dải lụa trắng.

Những dải lụa trắng này bay về phía Tần Mặc, tạo thành một cái lưới lớn, nhốt Tần Mặc vào giữa.

Tần Mặc thấy cái lưới bao vây xung quanh thì nhướng mày, nói thật, anh căn bản không để cái lưới này vào mắt, vì vậy toàn bộ năng lượng trên người Tần Mặc bùng phát.

Năng lượng của Tần Mặc trực tiếp phá vỡ cái lưới, ở một bên khác Trương Kỳ Lân cũng chứng kiến lưới bao quanh Tần Mặc nổ tung trong chớp mắt.

Nhưng sức mạnh của vụ nổ cũng ảnh hưởng đến kết giới mà Tần Mặc đã tạo ra.

Trên kết giới này xuất hiện thêm nhiều vết nứt, Cửu Thiên Nữ Thần nắm lấy cơ hội, lao vào tấn công kết giới của Tần Mặc, lập tức tạo ra một lỗ hổng rất lớn trên đó.

Cửu Thiên Nữ Thần lập tức vui mừng, nàng lao vào kết giới, nhưng đúng lúc đó, một bóng người xuất hiện trước mặt nàng, Thất Tinh Kiếm trong tay Tần Mặc từ trên xuống bổ thẳng vào đầu Cửu Thiên Nữ Thần.

Hiện tại Cửu Thiên Nữ Thần căn bản không thể né tránh, vì vậy trên đầu nàng lập tức xuất hiện một vết nứt lớn, rất nhiều máu chảy xuống theo đầu nàng.

Cửu Thiên Nữ Thần nhìn thấy máu trên khóe miệng mình thì thè lưỡi liếm một cái.

Thấy bộ dạng này của nàng, Tần Mặc cảm thấy hơi ghê tởm, nhưng anh cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu với Trương Kỳ Lân ở gần đó, cả hai người họ đều bùng phát ra năng lượng khổng lồ.

Hai loại năng lượng này hoàn toàn khác nhau, nhưng dù là loại nào, Cửu Thiên Nữ Thần cũng không thể chịu đựng nổi.

Cửu Thiên Nữ Thần nuốt nước bọt xong, liền vội vàng lùi về phía sau, nhưng Tần Mặc lại bất ngờ xuất hiện phía sau nàng.

Tần Mặc một kiếm đâm về phía lưng Cửu Thiên Nữ Thần, Cửu Thiên Nữ Thần vội vàng bước sang một bên.

Sau khi ổn định thân hình, Cửu Thiên Nữ Thần mới thở phào nhẹ nhõm, nàng quay đầu lại u ám trừng mắt nhìn Tần Mặc, "Sao Tần Mặc lại phản ứng nhanh như vậy chứ?" Nhưng chưa đợi Cửu Thiên Nữ Thần nói gì, kiếm của Tần Mặc đã làm nàng bị thương.

Cửu Thiên Nữ Thần vội vàng đưa tay che vết thương trên lưng, nhưng lúc này trên người nàng lại xuất hiện một luồng năng lượng màu trắng, luồng năng lượng này trói Tần Mặc lại. "Ta còn tưởng ngươi rốt cuộc lợi hại đến mức nào, giờ xem ra cũng chỉ có vậy thôi, lại còn bị một kế nhỏ bé của ta trói lại, ta muốn xem tiếp theo ngươi

có thể làm gì!" Cửu Thiên Nữ Thần hừ lạnh một tiếng, nhìn Tần Mặc, nàng ta ngẩng cằm, trong mắt đầy vẻ đắc ý.

Tần Mặc không ngờ nàng ta lại dùng chiêu này, nhưng anh không hề hoảng sợ chút nào. "Ngươi nghĩ chút thứ này có thể trói được ta sao?" Tần Mặc tùy ý lắc đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Ngay lập tức, trên người Tần Mặc đột nhiên xuất hiện một luồng khí tức khổng lồ, không ngừng tấn công luồng năng lượng màu trắng kia.

Luồng năng lượng màu trắng kia rất nhanh xuất hiện vết nứt, ở một bên khác Trương Kỳ Lân cũng nhân cơ hội này ngăn chặn Cửu Thiên Nữ Thần.

Sau khi Trương Kỳ Lân đẩy lùi Cửu Thiên Nữ Thần, anh liền quay đầu nhìn Tần Mặc ở một bên khác, cũng không biết Tần Mặc có thoát ra được khỏi luồng năng lượng màu trắng kia không.

Trương Kỳ Lân thở dài một hơi, nhưng hiện tại điều duy nhất anh cần làm là đối kháng với Cửu Thiên Nữ Thần.

Tần Mặc nhìn thấy bóng lưng Cửu Thiên Nữ Thần, trong mắt lóe lên một nụ cười lạnh.

Ngay sau đó, Tần Mặc đột nhiên há to miệng, một luồng Long Lực khổng lồ bùng phát từ miệng anh, tấn công về phía Cửu Thiên Nữ Thần, xuyên thẳng qua tim nàng như một thanh chủy thủ.

Cửu Thiên Nữ Thần khó tin cúi đầu nhìn trái tim mình, nàng lại quay đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc ở gần đó. "Sao có thể chứ?

Tần Mặc hiện tại không phải đang bị sức mạnh của mình khống chế sao?

Sao lại còn có thể thi triển ra năng lượng cường đại như vậy?" Luồng năng lượng này đã hoàn toàn làm tổn thương nguyên khí của

nàng, vì vậy hiện tại nàng căn bản không thể đối kháng với Tần Mặc.

Cửu Thiên Nữ Thần ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt nàng cũng càng trở nên trắng bệch.

Tần Mặc thấy biểu hiện như vậy của Cửu Thiên Nữ Thần, nhưng anh không nói nhiều, chỉ tiếp tục dùng khí tức của mình hoàn toàn thôn phệ luồng năng lượng màu trắng kia.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, đi đến bên cạnh Cửu Thiên Nữ Thần.

Cửu Thiên Nữ Thần đang nằm rạp trên đất, nàng không thể cử động chút nào, bởi vì sức mạnh của Tần Mặc đã áp chế nàng chặt cứng.

Cửu Thiên Nữ Thần ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt nàng đầy vẻ không cam lòng, nhưng dù nàng có không cam lòng đến mấy, cũng căn bản không thể làm gì được.

Tần Mặc vặn cổ một cái, sau đó trong tay anh xuất hiện một luồng Lôi Đình Năng Lượng.

Cửu Thiên Nữ Thần có chút sợ hãi, không ngừng lùi về phía sau, nhưng hiện tại nàng đã không còn đường lui, nàng chỉ có thể cứng rắn đối đầu với Tần Mặc. "Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta cùng chết đi!" Cửu Thiên Nữ Thần nói xong câu đó, trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Nhưng chưa kịp đến gần anh, một tia Lôi Đình khổng lồ đã từ giữa không trung giáng xuống.

Tia Lôi Đình khổng lồ này giáng xuống vai Cửu Thiên Nữ Thần, trên vai nàng lập tức xuất hiện một vết bỏng hình tròn, xung quanh có một ít thịt cháy, chính giữa đã hoàn toàn biến thành màu đen. "Sức mạnh đáng sợ quá." Cửu Thiên Nữ Thần nuốt nước bọt, lại ngẩng

đầu nhìn Tần Mặc, nói thật nàng thật sự có chút không cam lòng, nhưng như vậy thì có thể làm gì chứ?

Tần Mặc thấy biểu cảm của Cửu Thiên Nữ Thần thì bật cười, nhưng anh cũng không nói nhiều, chỉ nhìn sang Trương Kỳ Lân ở một bên.

Chương 408

"Ra tay thôi." Trương Kỳ Lân và Tần Mặc cùng nhau ngưng tụ ra một luồng năng lượng.

Luồng năng lượng này trực tiếp nghiền nát Cửu Thiên Nữ Thần thành tro bụi.

Chắc hẳn Cửu Thiên Nữ Thần không thể ngờ được, mình lại không để lại dù chỉ một cái xác.

Sau khi giải quyết Cửu Thiên Nữ Thần, huyễn cảnh này cũng không duy trì được nữa.

Thấy huyễn cảnh sắp sụp đổ, Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân ở một bên. "Trước đưa mấy người họ ra ngoài đã." Trương Kỳ Lân gật đầu, anh đương nhiên không có ý kiến gì.

Hơn nữa, vừa rồi khi giải quyết Cửu Thiên Nữ Thần, Tần Mặc đã hao phí quá nhiều năng lượng, anh không thể lại để Tần Mặc phải lo lắng nữa.

Trương Kỳ Lân đi đến bên cạnh mấy người kia, trực tiếp vác họ lên người, sau đó cùng Tần Mặc thoát ra khỏi huyễn cảnh này.

Ra đến bên ngoài, Trương Kỳ Lân thở phào nhẹ nhõm, lúc này anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh, những người này hiện tại vẫn còn hôn mê.

Do dự một chút, Trương Kỳ Lân liền đặt ánh mắt lên người Tần Mặc. "Anh chờ tôi ở đây một lát, tôi đi lấy chút nước, đánh thức mấy người họ dậy." Tần Mặc gật đầu.

Lúc này, Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc một tiếng. 【Đinh, đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng:

Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, dù sao đi nữa, hiện tại đã giải quyết con yêu quái trong bức bích họa, nơi này đối với họ mà nói vẫn tương đối an toàn.

Rất nhanh, Trần Tứ Gia tỉnh lại, trong mắt ông ta đầy vẻ nghi hoặc nhìn Tần Mặc bên cạnh. "Chuyện này là sao?" Tần Mặc nhìn Trần Tứ Gia một cái. "Mấy người vừa rồi đều tiến vào huyễn cảnh, nhưng hiện tại tôi và Trương Kỳ Lân đã giải quyết con yêu quái trong huyễn cảnh rồi, nên bây giờ mọi người đều không sao cả." Sau khi suy nghĩ một chút, Trần Tứ Gia liền quay đầu nhìn chiếc ba lô bên cạnh, ông ta cầm chiếc ba lô đến, vội vàng lục lọi xem có bị mất thứ gì không.

Tần Mặc đương nhiên biết Trần Tứ Gia có ý gì, nhưng anh lười chấp nhặt với ông ta nhiều như vậy.

Nếu anh muốn thứ gì trên người Trần Tứ Gia, anh có thể trực tiếp ra tay cướp, dù sao Trần Tứ Gia cũng không phải đối thủ của anh.

Trần Tứ Gia lục lọi một hồi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn Tần Mặc, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt. "Xin lỗi, dù sao tôi cũng không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, nên tôi vẫn phải hơi cẩn thận một chút." Tần Mặc tùy ý xua tay. "Dù sao tôi cũng không để ý mấy chuyện này, huống hồ ông thế nào cũng chẳng liên quan gì đến tôi." Trần Tứ Gia gật đầu, lại nhìn hai đồ đệ ở một bên, có chút bực bội đá hai người đồ đệ đó một cái. "Mấy đứa sao vậy?" Hai người đồ đệ này lúc này mới từ từ tỉnh lại, trên mặt cả hai đều mang vẻ xấu hổ, ho khan một tiếng rồi xua tay. "Chúng tôi cũng không biết." Đợi đến khi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều tỉnh lại, Tần Mặc mới nhìn mọi người. "Mấy người vừa rồi đều tiến vào huyễn cảnh của con yêu nữ này.

Nếu tôi đoán không sai, mọi người đều đã mơ một giấc mơ giống nhau, trong giấc mơ có mỹ nữ đang khiêu vũ với mọi người." Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Mặc. "Anh sao biết?" "Bởi vì cái huyễn cảnh kia thực ra là do con yêu nữ đó tạo ra, vừa rồi tôi và Trương Kỳ Lân đã giải quyết con yêu nữ đó rồi, nếu không thì tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây." Bàn Tử có chút chấn kinh.

Lúc này, Hoa Hòa Thượng nhìn Bàn Tử. "Chính là vì cậu đã động vào bức bích họa đó mới bị con yêu nữ kia mê hoặc, ngay cả chúng ta cũng bị liên lụy theo cậu." "Sao anh có thể nói như vậy?

Chuyện này liên quan gì đến tôi?" Bàn Tử lườm một cái.

Ngay cả khi cậu ta không động vào bức bích họa đó, nói không chừng con yêu nữ bên trong cũng sẽ ra tay với mọi người. "Thôi được rồi, đã an toàn rồi thì không cần nghĩ nhiều nữa, cứ ngồi đây nghỉ ngơi đi." Trần Tứ Gia thở dài một tiếng, nhìn đồ đệ của mình.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên mọi người, sau đó lại tìm một chỗ ngồi xuống, ở đây hồi phục thể lực một chút.

Mặc dù vừa rồi đúng là ở trong huyễn cảnh, nhưng trận chiến giữa Tần Mặc và con yêu nữ kia lại là thật, vì vậy Tần Mặc và mọi người nhất định phải nghỉ ngơi nhanh chóng mới được.

Ở một bên khác, Trương Kỳ Lân cũng lặng lẽ nhìn mọi người.

Ngay lúc này, họ đột nhiên nghe thấy âm thanh bên cạnh, Tần Mặc vội vàng đặt ánh mắt lên người Kim Thuận Tử.

Ngay từ đầu tình trạng của Kim Thuận Tử đã không ổn lắm, hiện tại lại càng trở nên phiền phức hơn.

Đến bên cạnh cậu ta, Tần Mặc liền truyền sức mạnh của mình vào cơ thể cậu ta.

Trương Kỳ Lân thì nghi hoặc hỏi Tần Mặc. "Cậu ta rốt cuộc bị

làm sao vậy?" "Nếu tôi không cảm giác sai, trong cơ thể cậu ta có một ít độc tố.

Chúng ta kiểm tra trước xem trên người cậu ta có vết thương nào không." Thực ra ngay từ đầu Tần Mặc đã cảm thấy Kim Thuận Tử có gì đó không đúng, nhưng cụ thể là chỗ nào không đúng, Tần Mặc cũng không nói rõ được, nên anh vẫn luôn không nói với mọi người.

Nhưng vừa rồi Tần Mặc có thể cảm nhận rất rõ ràng trong cơ thể Kim Thuận Tử có một luồng sức mạnh không ngừng chạy loạn, sức mạnh của Tần Mặc khi tiếp cận luồng năng lượng đó thì cảm nhận được một luồng khí tức màu đen.

Luồng khí tức màu đen này e rằng chính là độc tố. "Thì ra là vậy." Trương Kỳ Lân gật đầu.

Anh lại có chút nghi hoặc nhìn Tần Mặc, há miệng nhưng không biết nên nói gì, Tần Mặc hiểu anh có chút lo lắng cho sự an nguy của Kim Thuận Tử. "Yên tâm đi, tôi sẽ ở đây trông chừng cậu ta." Trương Kỳ Lân đáp một tiếng.

Lúc này, Hạo Thiên Chân cũng lấy một ít nước cho Kim Thuận Tử uống, sắc mặt Kim Thuận Tử hơi khá hơn một chút.

Tần Mặc kiểm tra xong thì phát hiện trên tay cậu ta có một vết thương. "Đây là vết thương gì vậy?" Hạo Thiên Chân nghi hoặc nhìn Tần Mặc, vết thương này trông khá đặc biệt. "Nếu tôi nhớ không lầm, ban đầu khi chúng ta gặp đám hồ ly kia, cậu ta có phải đã bị một trong số chúng tấn công, hơn nữa còn bị cắn một miếng không?" "Đúng vậy, tuy rằng lúc đó tôi đúng là đã cứu cậu ta, nhưng cậu ta quả thật đã bị thương." Trương Kỳ Lân gật đầu, chuyện này anh nhớ khá rõ. "Chắc hẳn trong miệng con hồ ly kia có mang độc tố, nên mới khiến Kim Thuận Tử ra nông nỗi này." Tần Mặc nhìn Kim Thuận Tử. "Vậy bây giờ phải làm sao?

Chúng ta có cách cứu cậu ta không?" Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn Tần Mặc, nếu không phải vì họ, Kim Thuận Tử cũng sẽ không đến ngọn núi này dẫn đường cho mọi người, càng sẽ không gặp phải chuyện như vậy.

Còn chưa đợi Tần Mặc nói chuyện, Hệ Thống đã nhắc nhở Tần Mặc một tiếng.

Chương 409

【Đinh, phát hiện sinh vật Tuyết Sơn, xin lập tức đánh giết.】 Tần Mặc nheo mắt lại, không cần nghĩ cũng biết tiếp theo nhất định sẽ có thứ gì đó tấn công họ.

Nhưng ngay sau đó, Kim Thuận Tử đột nhiên đứng dậy, vồ lấy Tần Mặc.

Tần Mặc sửng sốt một chút, nói thật, Tần Mặc không thể ngờ được, thứ mà Hệ Thống nhắc nhở lại là Kim Thuận Tử.

Tần Mặc lùi về phía sau hai bước, sau khi ổn định thân hình thì nhìn thẳng vào Kim Thuận Tử.

Trần Tứ Gia và mọi người đương nhiên cũng chú ý đến, nên sắc mặt Trần Tứ Gia có chút không tốt, ông ta đột nhiên đứng bật dậy nhìn Tần Mặc và những người khác. "Mấy người các cậu cứ nhất định muốn dẫn theo người này, không ngờ bây giờ cậu ta lại bắt đầu ra tay làm hại mấy người các cậu rồi." "Là vì độc tố trong cơ thể cậu ta kích thích cậu ta biến thành bộ dạng này, đây không phải ý muốn của cậu ta." Tần Mặc nhíu mày lắc đầu.

Trần Tứ Gia do dự một chút, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc. "Vì đã là mấy người các cậu dẫn cậu ta đến nơi này, vậy thì mấy người các cậu hãy tự mình giải quyết phiền phức này đi.

Nếu mấy người các cậu có thể loại bỏ độc tố trong cơ thể cậu ta, vậy thì mấy người các cậu cứ tùy ý dẫn cậu ta đi, chúng tôi chắc chắn sẽ không hỏi.

Nhưng tôi không hy vọng cậu ta uy hiếp đến sự an nguy của chúng tôi." Tần Mặc nghe ông ta nói vậy, liền tùy ý gật đầu. "Yên tâm đi." Nói rồi, Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên người Kim Thuận Tử.

Lúc này, màu đồng tử của Kim Thuận Tử đã hoàn toàn biến thành màu vàng kim. "Nghĩ cách chế phục cậu ta." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân ở một bên, chỉ có như vậy mới có thể nghĩ cách cứu chữa Kim Thuận Tử.

Trương Kỳ Lân gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn Kim Thuận Tử.

Một lát sau, anh đi đến một bên khác của Kim Thuận Tử, ra tay với cậu ta.

Kim Thuận Tử vội vàng bước sang một bên, tránh được đòn tấn công của Trương Kỳ Lân, cậu ta cười lạnh một tiếng.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì cùng nhau trốn sang một bên khác, vì hai người họ hiểu rõ, họ chắc chắn không thể giúp được Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Nếu đã như vậy, thà cứ trốn ở đây, tránh làm phiền hai người kia.

Tần Mặc chăm chú nhìn Kim Thuận Tử ở gần đó, lúc này Kim Thuận Tử cũng lao về phía Tần Mặc, chỉ trong chốc lát đã đến bên cạnh Tần Mặc, há to miệng muốn cắn vào cánh tay anh.

Tần Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, rút Thất Tinh Kiếm ra, đâm về phía Kim Thuận Tử.

Nhưng Kim Thuận Tử lại không hề né tránh, mặc dù độc tố đang khống chế cơ thể cậu ta, nhưng cậu ta hiểu rõ, Tần Mặc chắc chắn sẽ không làm hại mình.

Ngay khi thanh kiếm của Tần Mặc sắp đâm vào ngực Kim Thuận Tử, Tần Mặc đột nhiên dịch chuyển sang một bên khác, thanh kiếm của Tần Mặc đột nhiên biến thành một sợi dây thừng. "Đây là Huyễn Thuật sao?" Bàn Tử xoa cằm, có chút tò mò nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười nhàn nhạt. "Cũng có

thể.

Nhưng thực lực của Tần Mặc quả thật rất mạnh, anh ấy có thể thi triển chiêu này, tôi chẳng hề ngạc nhiên chút nào." Bàn Tử lườm một cái, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ tùy ý đáp một tiếng.

Một lát sau, Tần Mặc đã dùng sợi dây thừng đó trói Kim Thuận Tử lại.

Trương Kỳ Lân khẽ thở phào một hơi, đi đến bên cạnh Tần Mặc.

Kim Thuận Tử thì không ngừng giãy giụa muốn bẻ đứt sợi dây thừng, nhưng đây dù sao cũng là bảo vật của Tần Mặc, sao có thể dễ dàng bị đứt như vậy chứ? "Làm sao để giúp cậu ta giải độc đây?" Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã khống chế được Kim Thuận Tử, liền đi thẳng tới.

Tần Mặc nhướng mày. "Mấy người không cần quản, cứ giao cho tôi là được." "Hay là để cậu ta vào suối nước nóng đi, không bao lâu nữa chắc là có thể giải độc được rồi." "Nhưng thời gian ở suối nước nóng quá dài, e rằng không thích hợp." Tần Mặc lắc đầu, họ chắc chắn muốn nhanh chóng đi đến Mộ Huyệt, nếu ở đây trì hoãn quá lâu, thì không biết đến bao giờ mới có thể ra khỏi Mộ Huyệt được. "Vậy được." Trương Kỳ Lân cảm thấy đã Tần Mặc đã có phương pháp khác, anh cũng không cần nói nhiều với Tần Mặc nữa, cứ để Tần Mặc làm theo ý mình là được.

Tần Mặc mỉm cười, sau đó đi đến bên cạnh Kim Thuận Tử, truyền sức mạnh vào cơ thể cậu ta, từ từ tìm kiếm luồng độc tố kia.

Không thể không nói, năng lực của Tần Mặc vẫn khá mạnh, không bao lâu sau, Tần Mặc đã tìm thấy độc tố.

Tần Mặc dùng khí tức của mình bao bọc lấy luồng độc tố này, nhưng độc tố dường như không muốn dễ dàng bị Tần Mặc trục xuất,

vì vậy nó không ngừng va chạm vào sức mạnh của Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tăng cường năng lượng của mình.

Sức mạnh của Tần Mặc lúc này càng lúc càng mạnh, không bao lâu sau, Tần Mặc đã khiến độc tố biến mất.

Ngay lập tức, trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, bởi vì sau khi hấp thu độc tố này, thực lực của Tần Mặc lại trở nên mạnh hơn một chút.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, mà là thu hồi sức mạnh của mình, lại đặt ánh mắt lên người Kim Thuận Tử. "Mấy người xem tình trạng cơ thể cậu ta có tốt hơn chút nào không." Nói rồi Tần Mặc liền nhường ra một chỗ, từ trong không gian của mình lấy ra một ít đồ ăn, vừa ăn vừa nhìn tình hình trước mắt.

Sau khi Trương Kỳ Lân kiểm tra xong, trong mắt anh mang vẻ kinh ngạc, quay đầu lại gật đầu với Tần Mặc. "Đúng là đã tốt rồi." "Tốt là được rồi.

Nếu đã như vậy, vậy chúng ta cứ ở đây thêm một lát nữa, đợi đến khi cơ thể cậu ta hồi phục gần như xong, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này." "Vậy được." Trương Kỳ Lân mỉm cười, anh không nói gì khác nữa, mà cứ ngồi ở đây canh chừng Kim Thuận Tử.

Mấy người khác cũng không có việc gì, liền lấy những bộ quần áo bẩn trên người ra giặt trong suối nước nóng này. "Bàn Tử, cậu làm chuyện này không sợ ngọn núi lửa này trừng phạt sao?" Có lẽ vì hiện tại đúng là bình an vô sự, nên Lang Phong không nhịn được đùa cợt với Bàn Tử.

Bàn Tử lườm một cái. "Cậu nói vớ vẩn gì đấy?

Ngọn núi lửa này làm sao có thể trừng phạt tôi?" Cậu ta chỉ là giặt quần áo trong suối nước nóng này mà thôi, hơn nữa ngọn núi lửa này

cũng không phải người thật, cho dù cậu ta có giặt quần áo ở đây, thì ngọn núi lửa này có thể làm gì được chứ? "Cái tên Bàn Tử cậu đúng là thú vị thật." Một bên khác, Hoa Hòa Thượng xoa cằm nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử mỉm cười, không nói nhiều, chỉ ngồi yên ở đó.

Không bao lâu sau, Tần Mặc liền quay đầu, lại đặt ánh mắt lên bức bích họa ở một bên. "Bức bích họa này chúng ta trước đây quả thật đã thấy ở Mộ Huyệt dưới biển, nhưng bức bích họa này cụ thể nói lên điều gì?

Chương 410

Chúng ta thì không rõ lắm." Tần Mặc xoa cằm. "Nghĩ nhiều làm gì?

Chúng ta cứ ở đây ngồi một lát, nghỉ ngơi xong thì tiếp tục lên đường thôi." Trần Tứ Gia nhìn Tần Mặc một cái, Tần Mặc gật đầu.

Vì bức bích họa này hiện tại đã không còn tác dụng gì nữa, vậy thì cũng không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Ngay lúc này, Tần Mặc đột nhiên cảnh giác quay đầu lại, đặt ánh mắt lên một bên khác.

Trần Tứ Gia và những người khác cũng chú ý đến, nên mấy người họ cũng vội vàng đến bên cạnh Tần Mặc, luôn sẵn sàng ra tay. "Sao vậy?" Độ nhạy bén của Hạo Thiên Chân không cao như Tần Mặc, nên cậu ta có chút tò mò nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc chỉ vào vị trí không xa. "Có người đến rồi." Hạo Thiên Chân nhíu mày, đây là núi hoang rừng vắng, hơn nữa lại là một ngọn núi tuyết, làm sao có người đến đây được chứ?

Chẳng lẽ lại có quái vật gì sao? "Mọi người cẩn thận." Trần Tứ Gia nhắc nhở thuộc hạ của mình, nhưng Tần Mặc rất rõ, đối phương hẳn là một người, nếu không Hệ Thống đã nhắc nhở anh rồi.

Quả nhiên không bao lâu sau, đối phương đã xuất hiện trong tầm nhìn của mấy người họ.

Tần Mặc thấy hóa ra là Phan Tử, trong mắt liền mang vẻ kinh ngạc. "Sao anh lại đến đây?" Tần Mặc nhíu mày nhìn Phan Tử, trong mắt Phan Tử mang theo ý cười nhàn nhạt. "Tôi trước đây đúng là đã xuất phát rồi, nhưng tôi không hội hợp với Tam Gia, hơn nữa gió

tuyết trên núi này thực sự quá lớn, tôi muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, không ngờ lại vừa hay gặp được mấy người ở đây." Trần Tứ Gia không dễ bị lừa như vậy, nên trong mắt ông ta mang vẻ cảnh giác. "Anh không phải đã xuất phát rồi sao?

Tại sao lại quay lại?

Hay là anh cố ý đến đây, muốn giết chết tất cả chúng tôi?" Phan Tử có chút bất đắc dĩ nhìn Trần Tứ Gia. "Trần Tứ Gia, sao ông lại có thể nghĩ như vậy?

Dù sao thì mọi người chúng ta đều là người trong Cửu Môn, hơn nữa Tam Gia cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy với mọi người đâu, Tam Gia là người rất trọng tình trọng nghĩa." "Nếu Ngô Tam Gia cái tên đó thật sự nghĩ đến tôi, thì ông ta sẽ không dễ dàng dẫn chúng tôi đến đây đâu." Hạo Thiên Chân biết Trần Tứ Gia là người đa nghi, nên cậu ta vội vàng mở miệng nói. "Trần Tứ Gia, tôi biết trong lòng ông đang nghĩ gì, nhưng ông đừng nghĩ nhiều quá, Tam thúc của tôi tuy thỉnh thoảng sẽ tính toán chúng ta một chút, nhưng ông ấy sẽ không bỏ mặc sự an nguy của chúng ta đâu, huống hồ tôi còn ở đây nữa mà." "Cậu cũng còn dám nói lời này sao?

Lần này ông ấy cũng coi như đã tính kế cả cậu rồi, mà cậu lại còn giúp Tam thúc của mình nói tốt sao?" Trần Tứ Gia nhíu mày nhìn Hạo Thiên Chân, ông ta thật sự không biết Hạo Thiên Chân rốt cuộc đang nghĩ gì.

Hạo Thiên Chân há miệng, nhưng cũng chỉ tùy ý thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa.

Tần Mặc thấy hai bên sắp cãi nhau, lúc này mới đứng dậy ngăn cản màn kịch này. "Thôi được rồi, đã đến đây rồi, có giữ được tính mạng của mình hay không còn chưa chắc, đừng quan tâm người khác có tính toán gì hay không, trước tiên lo cho bản thân mới là quan trọng

nhất." Phan Tử và Trần Tứ Gia lúc này mới im lặng.

Một lát sau, Trần Tứ Gia lại đặt ánh mắt lên người Phan Tử. "Lần này tôi nể mặt Tần Mặc mới không làm gì anh, nhưng nếu trên đường này anh mà dám làm gì, thì đừng trách tôi trực tiếp ra tay loại bỏ anh." Phan Tử há miệng chuẩn bị nói tiếp gì đó, Hạo Thiên Chân kéo tay anh ta một cái.

Phan Tử lúc này mới ngậm miệng lại, quay đầu nhìn Tần Mặc bên cạnh. "Tần Mặc tiên sinh, tôi đưa anh đi xem bức bích họa thật." Trong mắt Tần Mặc mang vẻ kinh ngạc. "Bức bích họa thật là ý gì?

Chẳng lẽ bức bích họa này là giả sao?" Nói rồi Tần Mặc liền quay đầu đặt ánh mắt lên bức bích họa này.

Phan Tử thì trực tiếp gật đầu. "Đúng vậy, bức bích họa này quả thật là giả.

Vừa rồi tôi đã thấy bức bích họa thật ở một nơi khác, nhưng trên bức bích họa đó viết gì?

Tôi cũng không hiểu lắm.

Hơn nữa nơi đó cũng có một suối nước nóng, cũng không quá lạnh, chúng ta qua đó đi." "Nếu nơi đó cũng có suối nước nóng, vậy anh đến chỗ này làm gì?" Trần Tứ Gia khó hiểu nhìn Phan Tử.

Phan Tử im lặng một lát, lúc này mới giải thích. "Tôi vốn dĩ đúng là ở chỗ đó, nhưng tôi lại đi ra ngoài, kết quả bên ngoài quá lạnh, tôi hơi chịu không nổi, nên mới đến chỗ mấy người đây." Tần Mặc nhìn Trần Tứ Gia. "Bất kể anh ta có mục đích gì, ít nhất anh ta sẵn lòng dẫn chúng ta đi xem bức bích họa thật, như vậy là đủ rồi, còn những chuyện khác tôi không cần nghĩ nhiều đến thế." Trần Tứ Gia nhíu mày, nhưng ông ta biết Tần Mặc là một người có bản lĩnh, nếu đã như vậy, thì ông ta cứ nghe theo Tần Mặc vậy, dù sao Tần Mặc cũng

không sợ Phan Tử tính kế. "Vậy mọi người thu dọn đồ đạc một chút đi." "Tôi sẽ cõng Kim Thuận Tử đi cùng." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

Tần Mặc không nói gì khác nữa, chỉ đứng ở đây chờ đợi mọi người thu dọn hành lý.

Không bao lâu sau, mọi người đều đã chuẩn bị xong, Phan Tử lúc này mới dẫn họ cùng nhau rời khỏi nơi này.

Rất nhanh, họ đã đến một suối nước nóng khác. "Đây chính là bức bích họa thật." Bàn Tử đặt ánh mắt lên bức bích họa này, cậu ta xoa cằm đi tới.

Còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, Bàn Tử đã cạo lớp sơn bên ngoài này đi, trong mắt cậu ta mang ý cười, quay đầu nhìn Tần Mặc và mấy người kia. "Mọi người thấy chưa?

Lớp sơn bên ngoài này quả thật là giả, bên dưới này còn có một bức bích họa khác." Tần Mặc nhướng mày, anh không ngờ Bàn Tử lại thông minh như vậy.

Ngay lập tức, Tần Mặc đi tới, Tần Mặc gỡ bỏ lớp bích họa phía trên này, còn những người khác cũng cẩn thận quan sát bức bích họa trước mặt. "Bức bích họa này trông lạ thật." Lang Phong có chút nghi hoặc nhìn mấy người bên cạnh mình.

Nhưng Lang Phong cũng là người từng trải, trong mắt cậu ta mang theo ý cười nhàn nhạt, nhìn mấy người trước mặt nói. "Cái này thực ra là vào thời Đông Hạ.

Nước Đông Hạ tuy nói chỉ tồn tại hơn bảy mươi năm, nhưng tương truyền người của triều đại này có thể trường sinh bất lão.

Cụ thể là như thế nào thì tôi cũng không rõ lắm.

Chương 411

Mọi người xem bức bích họa hai quốc gia giao chiến này đi." "Đông Hạ Quốc có rất nhiều người hơn đối phương, nhưng người của Đông Hạ Quốc đều khá thanh tú." Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn Hoa Hòa Thượng.

"Ý anh nói là trên thế giới này thật sự có người trường sinh bất lão sao?" "Chính xác." Hoa Hòa Thượng gật đầu, Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân, Tần Mặc cũng liếc qua một cái, nhưng không nói thêm gì, mà lại nhìn Hoa Hòa Thượng.

"Nếu đã nói như vậy, thì việc các vị đến đây, muốn tiến vào ngôi Mộ huyệt đó, phải chăng chính là Mộ huyệt của vương triều Đông Hạ này?" "Không sai." Tần Mặc nhíu mày, nếu đúng là như vậy thì ngôi Mộ huyệt lần này thực sự rất thú vị.

"Anh làm sao mà biết được điều này?" Bàn Tử nhìn Hoa Hòa Thượng.

Hoa Hòa Thượng quay đầu nhìn Trần Tứ Gia, dường như đang hỏi ý kiến của ông.

Thấy Trần Tứ Gia gật đầu, Hoa Hòa Thượng mới lại nhìn mọi người và nói: "Đó là vì sư phụ tôi đang giữ một chiếc Xà Mi Đồng Ngư." Nói rồi Hoa Hòa Thượng đi về phía Trần Tứ Gia, Trần Tứ Gia cũng trực tiếp lấy chiếc Xà Mi Đồng Ngư đó ra.

Trong mắt Hạo Thiên Chân lộ vẻ kinh ngạc, anh ta không ngờ Trần Tứ Gia lại có Xà Mi Đồng Ngư trong tay.

Nghĩ đến những lời trưởng lão của bộ lạc kia đã nói trước đó, Hạo Thiên Chân liền hiểu ra.

Nếu đoán không sai, thì chiếc Xà Mi Đồng Ngư đó đã bị Trần Tứ Gia lấy đi lúc ban đầu.

Nhưng thủ đoạn của Trần Tứ Gia thật sự tàn nhẫn, không chỉ lừa gạt bộ lạc của họ mà còn giết hại rất nhiều người trong bộ lạc đó.

Tần Mặc nhướng mày, nhưng anh không nói thêm gì, Hoa Hòa Thượng liền cầm chiếc Xà Mi Đồng Ngư lên.

"Sở dĩ tôi biết những điều đó, chủ yếu là từ chiếc Xà Mi Đồng Ngư này, các vị nhìn xem." Nói rồi Hoa Hòa Thượng đặc biệt dùng một luồng sáng chiếu lên chiếc Xà Mi Đồng Ngư.

Lúc này mọi người cũng chú ý thấy trên bức tường phía xa bỗng nhiên xuất hiện một số ký tự.

"Kỳ diệu như vậy sao?" Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn Hoa Hòa Thượng, Hoa Hòa Thượng gật đầu.

"Đúng là như vậy, các vị nhìn kỹ những ký tự trên đó sẽ miêu tả tình trạng trên bích họa này." "Nhưng theo lẽ thường, Đông Hạ Quốc chỉ tồn tại hơn bảy mươi năm, không thể nào xây dựng được một Mộ huyệt lớn như vậy chứ?" Hạo Thiên Chân đưa ra thắc mắc của mình.

Hoa Hòa Thượng nhướng mày.

"Đây mới là điều khiến người ta kinh ngạc nhất.

Trước đây khi có người đồn rằng người Đông Hạ Quốc có thể trường sinh bất lão, mọi người đều rất kinh ngạc, hơn nữa cũng có rất nhiều người không tin.

Nhưng sau đó có người từng thấy người mặc trang phục Đông Hạ trong rừng sâu núi thẳm." "Ý anh là lúc đó sau khi thất bại, họ đã ẩn náu trong rừng sâu núi thẳm sao?" Hạo Thiên Chân nhìn Hoa Hòa Thượng, Hoa Hòa Thượng gật đầu.

Trần Tứ Gia nhìn mọi người.

“Bí mật trên Xà Mi Đồng Ngư này thật sự rất nhiều, nhưng Xà Mi Đồng Ngư không chỉ có một cái này.” Nghe vậy Hạo Thiên Chân lập tức căng thẳng, nắm chặt tay, sợ Trần Tứ Gia sẽ biết họ cũng có Xà Mi Đồng Ngư.

“Nhưng những chiếc Xà Mi Đồng Ngư khác ở đâu thì tôi tạm thời vẫn chưa rõ lắm.” Trần Tứ Gia lại nhìn Tần Mặc, trong mắt lộ ý dò xét.

“Vì anh có bản lĩnh như vậy, theo lẽ thường thì anh cũng nên có được loại kỳ trân dị bảo này chứ?” “Thật ra tôi không hề hứng thú với những thứ này.

Nếu không phải các vị mời tôi đến ngôi Mộ huyệt này, tôi căn bản sẽ không đến.” Tần Mặc lắc đầu, mặc dù trong lòng anh cũng có chút tò mò, nhưng điều này đối với Tần Mặc không có sức hấp dẫn lớn lắm.

Sở dĩ Tần Mặc đi cùng chỉ là muốn tìm hiểu một chút, ngoài ra là để bảo vệ Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân.

Trần Tứ Gia trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Thật ra nếu anh thực sự biết, thì chúng ta có thể trao đổi một chút, như vậy biết đâu sau này sẽ có ích cho tất cả chúng ta.” “Tôi thực sự không có.” Tần Mặc nhún vai, sau đó anh ngồi xuống một tảng đá bên cạnh.

Trần Tứ Gia im lặng một lát, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân.

“Dù các vị có biết hay không, nhưng Tam thúc của cháu từng lấy đi một chiếc Xà Mi Đồng Ngư của tôi, cụ thể ông ta đã đưa nó đi đâu thì tôi không rõ lắm, nhưng chuyện này chắc chắn sẽ tính vào đầu Trần gia các người.” “Tại sao ngài lại giao chiếc Xà Mi Đồng Ngư đó

cho Tam thúc của cháu vậy?" Hạo Thiên Chân không hiểu nhìn Trần Tứ Gia.

Sắc mặt Trần Tứ Gia có chút khó coi, khẽ hừ một tiếng.

"Lúc đó Tam thúc của cháu nói với tôi, nếu tôi bằng lòng giao chiếc Xà Mi Đồng Ngư này cho ông ta, đợi khi ông ta giải mã được bí mật trên đó, nhất định sẽ nói cho tôi biết.

Điều này đối với tôi chắc chắn là có lời mà không lỗ, hơn nữa ông ta còn đồng ý cho tôi hai tin tức về cổ mộ." "Nhưng tôi không ngờ rằng sau khi ông ta lấy chiếc Xà Mi Đồng Ngư đó đi thì liền biến mất, sau này tôi cũng thử tìm cách khác để tìm ông ta, nhưng không có tác dụng gì." Nghe Trần Tứ Gia nói vậy, Hạo Thiên Chân mới gật đầu.

"Ra là vậy à, nhưng Tam thúc của cháu cũng chưa chắc đã giải mã được bí mật trên chiếc Xà Mi Đồng Ngư đó." "Nếu ông ta không giải mã được thì sẽ không tự mình đến đây, hơn nữa còn bảo cháu đi cùng.

Kết quả bây giờ ông ta lại bỏ cháu ở đây, cháu nói xem có thú vị không chứ." Trần Tứ Gia nheo mắt, trên mặt Hạo Thiên Chân lộ vẻ ngượng nghịu.

"Ra là vậy à, nhưng Tam thúc của cháu…" "Vì ngài hiểu ông ta như vậy, thì ngài cũng nên biết người này là một người lão mưu thâm toán.

Chuyện này không liên quan gì đến chúng tôi, hơn nữa Hạo Thiên Chân cũng không hiểu rõ những việc Tam thúc mình đã làm, nếu không Tam thúc cũng sẽ không gọi cậu ấy đến nơi này." Tần Mặc lại đứng ra giúp Hạo Thiên Chân nói đỡ.

Trần Tứ Gia gật đầu không nói thêm gì, mà lại quay đầu nhìn bức bích họa ở phía trong.

Trong Mộ huyệt này rốt cuộc có bí mật gì?

Trần Tứ Gia bây giờ càng ngày càng tò mò, còn Tần Mặc thì ra hiệu cho Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân vội vàng ngồi xuống bên cạnh Tần Mặc, yên lặng ở đó.

Hiện tại sự nghi ngờ của Trần Tứ Gia đối với họ càng ngày càng sâu, anh ta biết mình tuyệt đối không thể gây phiền phức cho Tần Mặc, đã vậy thì anh ta cứ nghe lời Tần Mặc là được.

Kim Thuận Tử lúc này mới từ từ tỉnh lại, trong mắt anh ta lộ vẻ nghi hoặc nhìn mọi người.

"Đây là đâu vậy?" Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn Kim Thuận Tử.

"Chẳng lẽ anh quên hết chuyện lúc đầu rồi sao?" Kim Thuận Tử lắc đầu, nói thật, anh ta bây giờ thật sự không nhớ rõ nữa.

"Vừa rồi anh trúng độc, còn ra tay với mấy người chúng tôi nữa, nếu không phải Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã chế phục được anh, thì e rằng tất cả chúng tôi thật sự đã bị anh làm bị thương rồi đấy." Bàn Tử nhìn Kim Thuận Tử, Kim Thuận Tử liền sững người, anh ta lắc đầu.

"Tôi không biết là chuyện gì, hơn nữa chuyện này cũng không phải do tôi làm, nếu không thì tôi cũng sẽ không dẫn các vị đến đây." Tần Mặc mỉm cười.

"Yên tâm đi, chúng tôi đều hiểu rõ, tôi cũng sẽ không làm gì anh đâu, anh cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt đi." Kim Thuận Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm gật đầu, vì Tần Mặc đã nói vậy, thì anh ta có thể yên tâm dưỡng thương rồi.

"Hiện tại bên ngoài trời cũng đã khá muộn rồi, hơn nữa đây dù sao cũng là núi tuyết, nên chúng ta e rằng không tiện đi đường, cứ tạm

thời ở đây đi." Tần Mặc nhìn mọi người, họ nghe Tần Mặc nói vậy thì đều đồng thanh đáp lời.

Dù sao thì họ cũng cảm thấy hơi mệt mỏi rồi, đã vậy thì cứ nghỉ ngơi ở đây một lát.

Tần Mặc ngồi đó, quay đầu, lại nhìn Kim Thuận Tử.

Hiện tại sắc mặt anh ta đã tốt hơn nhiều.

"Tần Mặc anh, trên người anh có còn đồ ăn không, có muốn chia cho mọi người một ít không?" Lang Phong mặt dày ghé sát Tần Mặc, Tần Mặc có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng vẫn lấy ra một ít đồ ăn từ trên người.

"Thôi được rồi." Tần Mặc chia số đồ ăn đó cho họ, mọi người cũng ăn một ít.

Chương 412

Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói: "Anh đúng là thoải mái thật đấy." Lang Phong bĩu môi, nhưng cũng không nói gì, chỉ yên tâm ăn đồ.

Trần Tứ Gia thì vẫn luôn nhìn Kim Thuận Tử với vẻ cảnh giác trong mắt.

Tần Mặc biết ông ta e rằng vẫn chưa yên tâm về Kim Thuận Tử.

Nhưng Tần Mặc lười quản nhiều như vậy, dù sao thì bây giờ Kim Thuận Tử đã hoàn toàn khỏe lại rồi.

Cứ như vậy, không lâu sau, Trương Kỳ Lân thấy những người kia đều đã ngủ, mới đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"À phải rồi, có một chuyện tôi muốn hỏi anh, chiếc Xà Mi Đồng Ngư trong tay ông ta chắc là lấy được ở Kính Nhi Cung phải không?" Tần Mặc im lặng một lát rồi gật đầu, nếu đoán không sai thì chắc là vậy.

"Nếu đã nói như vậy, thì trước đây ông ta hẳn là đã gặp Trương Kỳ Lân rồi, nhưng tại sao bây giờ ông ta lại không hề kinh ngạc?" Hạo Thiên Chân có chút nghi hoặc xoa cằm hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu.

"Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, có thể là đang giả vờ." Nói rồi Tần Mặc lại nhìn Trần Tứ Gia và những người khác, lúc này Trần Tứ Gia và họ đang nằm ngủ.

"Các anh nói xem có phải ông ta đã quá già rồi nên quên hết rồi không?" Trong đầu Bàn Tử đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ kỳ lạ, Tần Mặc nghe anh ta nói vậy liền bật cười, không ngờ suy nghĩ của Bàn

Tử vẫn khá thú vị.

“Anh đang nghĩ gì vậy?

Nếu thật sự già rồi mà đến những chuyện này cũng quên hết, thì làm sao ông ta có thể đi cùng chúng ta đến đây chứ?” Tần Mặc vỗ vai Bàn Tử, Bàn Tử liền im lặng một lát, gật đầu.

Ngay khi họ chuẩn bị nói thêm điều gì, Tần Mặc giơ tay ngăn lại, họ liền im miệng.

Còn Tần Mặc thì quay đầu nhìn Trần Tứ Gia ở phía bên kia.

“Được rồi, mấy vị cũng đừng ở đây nữa, về nghỉ ngơi đi.

Đợi thêm vài ngày rồi tính, bây giờ chúng ta chắc chắn chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi.” Hơn nữa, Tần Mặc cảm thấy có mình ở đây, nhất định có thể bảo vệ Hạo Thiên Chân và mấy người họ.

Cho dù Trần Tứ Gia thật sự muốn ra tay, Tần Mặc cũng không hề sợ hãi.

Mấy người họ gật đầu, liền quay người rời khỏi nơi này, trở về vị trí của mình nghỉ ngơi.

Còn Tần Mặc cũng nằm đó, hồi tưởng lại những lời họ đã nói.

Theo lẽ thường mà nói, Trần Tứ Gia khi gặp Trương Kỳ Lân đáng lẽ không nên có biểu hiện như vậy.

Mặc dù những người kia gọi mình là ân nhân, nhưng Trần Tứ Gia chưa chắc đã thấy bức họa của mình.

Tần Mặc lắc đầu, thôi, bây giờ đừng suy nghĩ nhiều như vậy nữa, nghỉ ngơi thật tốt ở đây mới là quan trọng nhất, nếu không ngày mai căn bản không thể lên đường.

Ngay lập tức Tần Mặc nằm đó ngủ, còn Trần Tứ Gia ở phía bên

kia thì mở mắt ra nhìn Tần Mặc.

Nếu đoán không sai, Tần Mặc e rằng đã cảm nhận được mình tỉnh dậy rồi, cho nên mới ngăn cản mấy người kia, không cho họ nói tiếp.

Nhưng rốt cuộc họ đang nói gì vậy?

Trần Tứ Gia hít sâu một hơi rồi nhắm mắt lại nằm đó, tiếp tục ngủ.

Mãi cho đến sáng ngày hôm sau, Tần Mặc mới dậy thật sớm, nấu cháo cho mọi người.

"Không ngờ anh lại còn mang theo cả trứng muối và thịt nạc theo người nữa, anh đúng là thảnh thơi thật đấy." Lang Phong kinh ngạc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày, trong mắt lộ ý cười nhàn nhạt.

"Đương nhiên rồi, chúng ta đến đây dù sao cũng là để hạ đấu, chứ không phải lịch luyện, cho nên chắc chắn phải mang theo những đồ ăn này bên mình." Bất kể những đồ ăn này có dùng được hay không thì mình cũng phải mang theo, hơn nữa, mình dù sao cũng có Hệ Thống tùy thân, trong Hệ Thống có đủ mọi thứ.

"Mọi người cứ ăn một chút gì đó đi, ăn cháo này cũng có thể làm ấm người một chút, đợi lát nữa khi chúng ta lên đường sẽ đơn giản hơn nhiều." Mọi người đều gật đầu, vì Tần Mặc đã nấu sẵn cho họ ăn rồi, thì họ chắc chắn sẽ không từ chối ý tốt của Tần Mặc.

Tần Mặc mỉm cười, tự mình cũng uống một chút cháo này.

Bàn Tử ăn một chút xong không nhịn được gật đầu, anh ta lại nhìn Tần Mặc.

"Nếu không phải vì anh, e rằng tất cả chúng ta cũng chỉ có thể ăn lương khô ở đây, hơn nữa lần này tôi cứ có cảm giác chúng ta không phải đến đây thăm mộ, mà ngược lại giống như đi du lịch vậy." Kim Thuận Tử nghe Bàn Tử nói vậy thì nhíu mày.

“Trước đây tôi còn tưởng các vị đến đây thật sự là để du lịch đấy, bây giờ xem ra không phải.” Tần Mặc liếc Kim Thuận Tử một cái.

“Chắc chắn trên đường đi anh cũng đã cảm nhận được rồi, cho nên không có gì đáng nói cả.” Kim Thuận Tử đáp lời.

“Lời này nói cũng không sai, dù sao thì các vị đã trả tiền cho tôi, còn tôi là người dẫn các vị đi.

Cho nên chỉ cần các vị trả tiền đầy đủ, những chuyện khác tôi cũng không dám nói gì.” Tần Mặc gật đầu, đợi đến khi mọi người đều đã uống một bát cháo xong, mới thu dọn đồ đạc tiếp tục xuất phát.

Không thể không nói, đường núi tuyết này thật sự rất khó đi.

Cho nên họ đi hai tiếng đồng hồ mà vẫn chưa đi được bao xa.

Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Kim Thuận Tử.

“Thể lực của anh còn theo kịp không?

Dù sao bây giờ độc tố trong người anh mới vừa được giải trừ chưa lâu, nếu cảm thấy mệt mỏi thì nhất định phải nói với chúng tôi, chúng ta có thể nghỉ ngơi ở đây một lúc.” Kim Thuận Tử vội vàng lắc đầu.

“Không sao đâu, các vị cứ yên tâm, sức khỏe của tôi vẫn khá tốt.” “Nhưng Tần Mặc thật sự lợi hại đấy, hôm qua độc tố trong người anh còn rất nghiêm trọng, hôm nay lại có thể hoạt bát như thường.” Bàn Tử cười hắc hắc, Tần Mặc nhìn họ, mọi người liền nhướng mày.

Trương Kỳ Lân lúc này cũng nhìn Tần Mặc.

“Sức khỏe của anh thế nào?

Còn chịu được không?” Dù sao hôm qua Tần Mặc mới giúp Kim Thuận Tử xử lý độc tố, cũng không biết có tổn hao gì đến cơ thể Tần Mặc hay không.

Tần Mặc tùy ý xua tay.

“Yên tâm đi, cho dù tất cả các vị đều mệt lử, tôi cũng sẽ không cảm thấy gì cả.” Lời Tần Mặc nói quả thật là sự thật, chuyện này đối với Tần Mặc đơn giản chỉ là chuyện nhỏ.

Họ nghe Tần Mặc nói vậy thì liền đáp lời.

Trong mắt Tần Mặc cũng lộ ý cười nhàn nhạt, đi cùng họ tiếp tục tiến về phía trước.

Rất nhanh họ đã đến lưng chừng núi.

Lúc này Bàn Tử cũng quay đầu nhìn dãy núi phía bên kia, anh ta không nhịn được kinh ngạc nói: “Cảnh sắc ở đây cũng quá đẹp rồi.” Lang Phong đáp lời.

“Điều này anh nói không sai, cảnh sắc ở đây khiến người ta rất kinh ngạc.” Tần Mặc thì nhìn dãy núi ở phía xa, lại nhìn Trương Kỳ Lân ở phía bên kia.

Chương 413

“Các anh nhìn thấy dãy núi này chưa?” Hạo Thiên Chân cũng trực tiếp ghé lại.

“Dãy núi ở đây giống như những gì chúng ta đã thấy ở Mộ huyệt dưới biển trước đây.” Tần Mặc gật đầu, Bàn Tử bây giờ vẫn còn có chút sợ hãi.

“Tôi nhớ trước đây trong bức bích họa kia dường như cũng có một chút huyền cơ.” Bàn Tử còn từng bị hút vào trong bức bích họa đó, cho nên bây giờ anh ta vẫn cảm thấy có chút lo lắng.

“Các anh nói ở đây sẽ có thứ gì đó không?” “Điều đó thì không đến nỗi.” Tần Mặc liền bật cười, không ngờ Bàn Tử vẫn còn sợ cái này, cho nên Tần Mặc đi đến bên cạnh anh ta, hơi an ủi một chút.

“Có tôi ở đây, cho dù bên này thật sự có thứ gì, tôi cũng có thể bảo vệ tốt cho các vị.” “Tần Mặc nói lời này quả thật không sai, cho nên tất cả chúng ta không cần nghĩ nhiều như vậy, cứ dốc sức đi thẳng về phía trước là được rồi.” Trần Tứ Gia cũng nhìn họ, mọi người đều đáp lời.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi.” Vừa đi Kim Thuận Tử vừa giải thích cho mọi người.

“Cảnh sắc ở đây của chúng tôi thật sự rất đẹp, hơn nữa ở đây có rất nhiều dãy núi liên tiếp nhau, mỗi dãy núi đều có một cái tên khác nhau.” “Hơn nữa bất kể là nhìn từ đỉnh núi nào thì cảnh sắc đều hoàn toàn khác biệt.” Tần Mặc gật đầu, điều này Tần Mặc có thể hiểu được, dù sao thì những đỉnh núi này đều khá cao lớn.

“Nhưng phong thủy ở đây thì khá tốt đấy.” Hạo Thiên Chân nhìn mấy người bên cạnh mình, anh ta vẫn có chút hiểu biết về phong thủy

học.

Trần Tứ Gia ở phía bên kia cũng gật đầu.

“Quả thật nơi này nhất định sẽ có Mộ huyệt, hẳn là Mộ huyệt chúng ta cần tìm nằm ngay trong núi này.” “Các vị nhìn hai bên đỉnh núi này, những đỉnh núi này nối liền với nhau tương đương với một long mạch, còn hai bên này thì thấp hơn một chút so với đỉnh núi chính ở giữa, đỉnh núi chính này chính là long đầu mà chúng ta nói.” “Còn hai đỉnh núi bên cạnh, có thể là bồi táng.” “Ra là vậy à, không ngờ ông già này lại hiểu biết nhiều như vậy.” Bàn Tử nhướng mày, trong mắt lộ ý cười nhàn nhạt.

Sắc mặt Lang Phong thì có chút khó coi, anh ta trừng Bàn Tử.

“Nói linh tinh gì vậy chứ?

Sư phụ tôi vốn dĩ rất lợi hại.” Bàn Tử lúc này liền lườm một cái, đáp lời rồi không nói thêm gì nữa, mà lại quay đầu nhìn Kim Thuận Tử ở phía bên kia, vì Kim Thuận Tử vẫn đang tiếp tục kể về lịch sử của nơi này.

“Trước đây chưa từng có ai dám đến đây, vì núi ở đây khá cao, hơn nữa cũng dễ xảy ra tuyết lở, đặc biệt nguy hiểm.” Nghe Kim Thuận Tử nói vậy Hạo Thiên Chân liền sững người, mày cũng nhíu lại.

“Ý anh là trước đây anh chưa từng đến nơi này sao?” Kim Thuận Tử do dự một lát rồi gật đầu, anh ta cảm thấy mình vẫn không nên lừa dối mấy người này, đã vậy thì anh ta cứ nói thật thôi.

“Trước đây tôi thật sự chưa từng đến, cho nên tôi vẫn phải nói với các vị một chút, nhưng các vị yên tâm, tôi vẫn khá hiểu biết về nơi này.” “Dù sao thì khi còn nhỏ tôi đã từng đến đây một lần với cha tôi, mặc dù không nhớ rõ lắm, nhưng mọi người đều nói tôi là con của núi

lớn, cho nên tôi nhất định có thể dẫn các vị sống sót rời khỏi nơi này." Tần Mặc liền bật cười.

"Vì anh chưa từng đến nơi này, vậy tại sao anh còn dám đến chứ?

Anh không sợ chết ở đây sao?" "Tôi đương nhiên cũng sợ, nhưng tôi cũng có nỗi khổ riêng." Kim Thuận Tử nói câu này thì cúi đầu.

Tần Mặc thấy anh ta như vậy liền biết hẳn là anh ta đang nghĩ đến những chuyện không hay trước đây, cho nên anh đi đến bên cạnh anh ta, vỗ vỗ vai anh ta, rồi lại nhìn mấy người bên cạnh.

"Được rồi, tất cả chúng ta đừng ở đây nữa, tiếp tục đi thôi." Rất nhanh trời liền dần tối.

Trần Tứ Gia có chút bất đắc dĩ nhìn mọi người.

"Xem ra lát nữa chúng ta chỉ có thể qua đêm trên núi tuyết này thôi." "Phải đấy, nhưng đây cũng là điều không thể làm khác được." Lang Phong thở dài, lúc này Bàn Tử thì nói với mọi người.

"Vì bên dưới nhất định có Mộ huyệt, thì chúng ta phải nhanh chóng tìm được lối vào mới được." "Phải đấy, nhưng bây giờ tất cả chúng ta vẫn chưa có manh mối gì, chỉ có thể nghỉ ngơi ở đây một lát thôi, may mà tất cả chúng ta đều mang theo lều, nên chắc không có vấn đề gì đâu." "Nhưng trên núi này có xuất hiện dã thú không?" Bàn Tử nghi hoặc nhìn mọi người trước mặt, Tần Mặc im lặng một lát, lại nhìn Bàn Tử.

"Thật sự có khả năng này, hơn nữa nếu thật sự có dã thú, thì thứ chúng thích ăn nhất hẳn là thịt của anh, dù sao thì thịt của anh khá tươi ngon." Bàn Tử lườm một cái, nắm chặt tay, liền đấm vào vai Tần Mặc.

"Nói linh tinh gì vậy, có anh ở đây anh nhất định sẽ bảo vệ tốt cho tôi mà." Tần Mặc liền bật cười, nhưng anh không nói thêm gì khác,

mà lại nhìn mọi người trước mặt.

“Được rồi, mọi người đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng thu dọn lều của chúng ta đi, dù sao hôm nay chúng ta còn phải qua đêm ở đây nữa.” Mọi người đều đáp lời, liền bắt đầu dựng lều ở đây.

Do dự một lát, Trần Tứ Gia liền tìm đến Tần Mặc, bàn bạc với Tần Mặc nói: “Vậy bây giờ chúng ta có cần cử người ra canh gác đêm không?” “Phải đấy, dù sao chúng ta không rõ lắm về ngọn núi tuyết này, mặc dù Kim Thuận Tử đã nói nơi này có thể không có nguy hiểm lớn lắm, nhưng chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút.” Tần Mặc nói rồi lại nhìn mọi người.

“Đã vậy thì tôi sẽ sắp xếp một bảng phân công trực ban ở đây.

Chúng ta cứ theo bảng phân công này, đến lượt ai thì người đó sẽ đi trực ban.” Họ lập tức đáp lời, vì Tần Mặc đã sắp xếp xong rồi, thì họ nên nghe lời Tần Mặc.

Tần Mặc mỉm cười không nói thêm gì với mọi người, mà lại lấy giấy và bút ra ở đây, bắt đầu viết trên tờ giấy đó.

Không lâu sau Tần Mặc đã viết gần xong, đưa nó cho mọi người.

“Mọi người xem xem có vấn đề gì không, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta cứ theo cái này.” Họ tùy ý xua tay, thời gian của mỗi người đều gần như nhau, cho nên đương nhiên là không có vấn đề gì.

Tần Mặc không nói thêm gì, mà lại đặt tờ giấy lên một tảng đá, như vậy thì mọi người sẽ nhìn kỹ hơn.

Mọi người đều tự trở về lều của mình để nghỉ ngơi, nhưng điều Tần Mặc không ngờ là, vừa mới ở đây được một lúc, Hạo Thiên Chân đã đến.

“Tần Mặc ca.

Em vẫn còn có chút nghi hoặc.” Tần Mặc nhướng mày.

“Có gì muốn nói thì cứ nói thẳng đi, khỏi để trong lòng khó chịu.” “Theo lẽ thường mà nói, cho dù Đông Hạ lúc đó không bị diệt vong, thì số người còn lại của họ e rằng cũng không nhiều lắm.

Họ thật sự có thể xây dựng được một hoàng lăng lớn như vậy sao?

Điều này có chút không đúng lắm.” Tần Mặc liền bật cười.

“Điều này chắc chắn trong lòng anh đã có đáp án rồi phải không, nếu không anh cũng không thể hỏi tôi ở đây.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Trong lòng em quả thật có chút suy tính, nhưng em không biết suy nghĩ của em có đúng không.” Chưa đợi Hạo Thiên Chân nói thêm điều gì, Trương Kỳ Lân liền từ bên ngoài đi vào.

“Anh nghĩ chắc không có vấn đề gì đâu.” Trương Kỳ Lân ngồi xuống vị trí bên cạnh, rót một ngụm trà uống một ngụm, rồi lại nhìn Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

“Nhưng tôi cảm thấy chúng ta có thể đi đến chỗ Trần Tứ Gia dò hỏi một chút, xem những chuyện trước đây rốt cuộc là như thế nào.” Tần Mặc im lặng một lát, rồi gật đầu.

“Điều này cũng không phải là không được.” Tần Mặc mỉm cười, lại nhìn Hạo Thiên Chân.

“Hay là chuyện này cứ giao cho anh làm đi.” Hạo Thiên Chân liền lườm một cái.

“Bây giờ tôi còn không biết suy nghĩ của tôi là đúng hay sai, làm sao tôi đi dò hỏi ông ta được chứ?

Hay là hai người đi đi, dù sao hai người đều lợi hại hơn tôi một

chút." "Đặc biệt là Tần Mặc, ông ta vẫn phải nể mặt anh một chút." Tần Mặc thở dài đáp lời.

"Thôi được rồi, đã vậy thì tôi đi trước đây, hai người cứ ở đây đợi tin tức của tôi đi." Nói rồi Tần Mặc liền rời khỏi nơi này, đi đến lều của Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia ngẩng đầu nhìn Tần Mặc một cái.

"Anh sao đột nhiên lại đến chỗ tôi vậy?" Tần Mặc ngồi xuống bên cạnh Trần Tứ Gia.

"Chắc chắn trong lòng ngài đã có suy tính rồi phải không, cũng không cần phải giấu tôi nữa, cứ nói thẳng với tôi đi.

Dù sao bây giờ chúng ta là đối tác hợp tác, nếu ngài nói thật với tôi, đợi đến sau này đối với chúng ta giúp đỡ cũng rất lớn." Trần Tứ Gia im lặng một lát lại nhìn Tần Mặc.

"Chuyện này tôi không biết nên nói với anh thế nào, nhưng anh phải biết, vì bây giờ tất cả chúng ta đều đã là đối tác hợp tác rồi, thì tôi chắc chắn sẽ không thể tùy tiện lừa dối anh." Tần Mặc nhướng mày, trong mắt lộ ý cười nhàn nhạt.

Chương 414

“Nhưng tôi vẫn muốn hiểu rõ tình hình cụ thể.” Trần Tứ Gia thở dài, đứng dậy nhìn Tần Mặc.

“Tình hình cụ thể tôi cũng không nhớ rõ lắm rồi.” Nói rồi ông ta liền chỉnh lý lại chăn của mình.

“Bây giờ tôi cũng phải nghỉ ngơi rồi, dù sao ngày mai chúng ta còn phải tiếp tục xuất phát.

Nếu anh không có việc gì thì cũng tạm thời về đi.” Tần Mặc cứ như vậy nhìn Trần Tứ Gia, nhưng Tần Mặc cũng biết ông ta quả thật không có gì để nói với mình, nhưng ông ta nói là thật hay giả, Tần Mặc chắc chắn vẫn phải cân nhắc kỹ lưỡng một chút.

Ngay lập tức Tần Mặc liền quay người rời khỏi nơi này.

Trần Tứ Gia nhìn bóng lưng Tần Mặc, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng ông ta cũng không nói thêm nhiều.

Tần Mặc trở về lều, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân thì nhìn Tần Mặc, trong mắt đều lộ vẻ nghi hoặc.

Tần Mặc giải thích với hai người họ.

“Tôi không dò hỏi được tin tức gì, cũng không biết ông ta rốt cuộc là đã quên rồi, hay là thật sự không muốn nói cho chúng ta biết.” “Vậy nếu trong lòng ông ta thật sự có âm mưu gì, thì chẳng phải tất cả chúng ta đều sẽ bị ông ta tính kế sao?” Hạo Thiên Chân bây giờ vẫn còn có chút lo lắng, Tần Mặc giơ tay vỗ vỗ vai anh ta.

“Yên tâm đi, không có gì đâu, cho dù cả nhà ông ta cộng lại cũng không phải đối thủ của tôi, cho nên các anh cũng không cần lo lắng nữa.

Mục đích của ông ta e rằng chỉ là muốn chúng ta dẫn ông ta cùng nhau thăm dò Mộ huyệt này mà thôi." Cho dù ông ta không muốn nói nhiều, cũng e rằng là lo lắng mình sẽ tranh giành thứ gì đó với ông ta trong Mộ huyệt này.

"Vậy được rồi." Hạo Thiên Chân thở dài.

Tần Mặc đã nói vậy rồi, thì anh ta còn có gì để nói nữa chứ?

Họ chỉ cần nghe theo Tần Mặc là được.

Tần Mặc vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân, lại nhìn Trương Kỳ Lân ở phía bên kia.

"Anh cũng về nghỉ ngơi đi, dù sao trên đường đi này anh cũng khá mệt rồi." Trương Kỳ Lân đáp lời rồi quay người rời khỏi nơi này.

Tần Mặc cũng đi cùng hai người họ, đi ra bên ngoài nhìn thấy Kim Thuận Tử đang ở phía xa không xa, Tần Mặc trong mắt liền lộ ý cười nhàn nhạt đi về phía anh ta.

"Thế nào rồi?" Kim Thuận Tử quay đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

"Ý gì vậy?" "Có cảm thấy mệt mỏi không, nếu anh có chút mệt thì cứ tạm thời về nghỉ ngơi đi, tôi có thể thế chỗ anh một lát." Kim Thuận Tử vội vàng xua tay. "Không có gì đâu, tôi ở đây cũng rất tốt." Trên mặt anh ta mang theo nụ cười nhạt, Tần Mặc lúc này mới gật đầu, không nói thêm nữa, mà lấy ra một bình rượu, uống một ngụm. "Có muốn thử một chút không?" Kim Thuận Tử đáp lời, thời tiết bây giờ vẫn khá lạnh, nếu uống vài ngụm rượu nhỏ, có lẽ sẽ giúp nhiệt độ cơ thể anh ta phục hồi một chút. "Mấy anh đến đây rốt cuộc là vì muốn có được thứ gì vậy?" Kim Thuận Tử tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc trầm mặc một lát rồi giải thích với anh. "Thật ra cũng không có gì, chỉ là muốn khám phá bí mật của ngọn núi lớn này thôi, nhưng sao

anh lại mạo hiểm tính mạng để dẫn chúng tôi lên núi này?" Kim Thuận Tử quay đầu nhìn về phía xa xăm, ánh mắt anh ta không tập trung, có lẽ là đang chìm vào hồi ức.

Tần Mặc không làm phiền Kim Thuận Tử, mà cứ ngồi yên ở đó.

Đợi đến khi thời gian vừa đủ, Kim Thuận Tử mới quay đầu nhìn Tần Mặc và giải thích. "Nếu anh đã hỏi rồi, vậy tôi sẽ nói thật với anh nhé.

Thật ra trước đây cha tôi cũng từng dẫn một đội người lên ngọn núi này." "Nhưng ông ấy đã gặp chuyện gì trên núi thì tôi không rõ lắm." Tần Mặc hơi ngạc nhiên, nếu là như vậy, thì tình hình đúng là hơi phiền phức.

Ngọn núi này thực sự ẩn chứa một bí mật lớn, đừng nói là họ, ngay cả Tần Mặc e rằng cũng chưa khám phá rõ ràng được. "Tôi hiểu rồi, vậy anh vì cha mình nên mới dẫn chúng tôi đến đây, đúng không?" "Đúng vậy, tôi chỉ nghĩ rằng tôi dẫn các anh cùng đến đây, có lẽ có thể trải qua những chuyện mà cha tôi từng trải qua.

Tôi không biết anh có hiểu cho tôi không, dù sao từ nhỏ tôi đã sống cùng cha, sau đó cha tôi cứ thế mất đi." "Tôi biết ông ấy ở trong ngọn núi này, nhưng tôi không biết ông ấy bị tuyết lớn vùi lấp, hay là đã đi đâu đó.

Nhưng tôi hiểu, chỉ cần đi cùng các anh thì nhất định có thể tìm ra." "Sao anh lại có suy nghĩ như vậy?" Tần Mặc hơi nghi hoặc hỏi. "Vậy tôi nói thật với anh nhé, vì trước kia đội thám hiểm đó cũng có những người phi thường.

Nhưng đội thám hiểm đó cụ thể là thế nào thì tôi cũng không rõ lắm, bởi vì tôi không dẫn họ lên núi." "Họ cũng gần giống như các anh bây giờ." Tần Mặc bật cười, anh coi như đã hiểu tại sao Kim Thuận Tử lại mạo hiểm tính mạng để dẫn họ đến đây.

Nếu thực sự vì tiền, thì hoàn toàn không cần phải làm đến mức này.

Giống như những người khác trong thôn của anh ta, mặc dù những người đó cũng hơi quen thuộc với ngọn núi này, nhưng họ cũng không dám. "Tôi biết rồi." Tần Mặc gật đầu, rồi lại quay đầu nhìn về phía ngọn núi lớn. "Anh yên tâm đi, vì anh đã tình nguyện dẫn chúng tôi lên núi này, nên tôi cũng sẽ đưa anh bình an trở về, sẽ không để anh xảy ra chuyện gì." Kim Thuận Tử thở dài một hơi. "Thật ra anh cũng không cần nói với tôi những lời này.

Tôi biết tôi cũng có thể sẽ bỏ mạng ở đây, nhưng không sao cả, dù sao đây cũng là quê hương của chúng tôi, dù có chết ở đây, tôi cũng không cảm thấy có gì." Kim Thuận Tử nở nụ cười nhạt trong mắt.

Tần Mặc cười nhìn Kim Thuận Tử. "Tôi ở đây cùng anh canh gác đêm nay vậy." Trong lòng Kim Thuận Tử chợt có chút cảm động, nhưng anh ta chỉ gật đầu mà không nói thêm, mà cứ thế ngồi yên ở đó.

Cứ như vậy, đợi đến khi người tiếp theo đến thay ca, Tần Mặc và Kim Thuận Tử mới lần lượt về nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, Tần Mặc dẫn mọi người thu dọn lều trại. "Con đường phía trước e rằng cũng sẽ khá nguy hiểm, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút." Tần Mặc nhìn họ, tất cả mọi người đều đáp lời.

Họ đều không phải kẻ ngốc, những nguy hiểm đã gặp trên đường đi đã đủ khiến họ kinh hồn bạt vía rồi, huống hồ là những chuyện sắp xảy ra.

Tần Mặc cười cười không nói thêm với họ nữa, mà dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Kim Thuận Tử cũng ở bên cạnh Tần Mặc, có lẽ vì đã trải qua những chuyện trước đó, nên bây giờ Kim Thuận Tử cơ bản đã coi

Tần Mặc là bạn của mình.

Suốt quãng đường họ đều chạy vạy lao lực, đương nhiên, giữa chừng Tần Mặc cũng sẽ chia sẻ đồ ăn mà mình mang theo cho mọi người.

Họ đều khá cảm kích Tần Mặc, mặc dù Trần Tứ Gia và nhóm của ông ta vẫn có chút cảnh giác với Tần Mặc, nhưng dù sao Tần Mặc cũng đã cung cấp đồ ăn cho họ, họ cũng không thể làm gì Tần Mặc được.

Không lâu sau, họ đã đến Tiểu Thánh Sơn.

Có lẽ vì đã đi bộ cả ngày, nên mọi người đều cảm thấy hơi mệt mỏi, họ bây giờ đang đứng trên tuyết.

Lang Phong do dự một lát rồi đi đến bên cạnh Trần Tứ Gia, khẽ nói. "Sư phụ, lát nữa chúng ta có nên bỏ họ lại không?

Chương 415

Họ đi cùng chúng ta liệu có ổn không?" Trần Tứ Gia ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, ông ta thờ ơ xua tay. "Không cần, Tần Mặc và nhóm của họ vẫn khá quan trọng đối với chúng ta, hơn nữa nếu lát nữa thực sự gặp nguy hiểm gì, chúng ta còn phải dựa vào Tần Mặc và nhóm của họ để tiếp tục đi xuống đấy chứ." "Con hiểu rồi." Lang Phong đáp một tiếng rồi không nói thêm nữa, anh ta quay đầu nhìn về phía dãy núi.

Bàn Tử thấy Lang Phong lẩm bẩm nhỏ giọng bên cạnh Trần Tứ Gia, nên Bàn Tử cũng tụ tập lại với Tần Mặc và mấy người kia. "Bây giờ chúng ta tính sao đây?

Có nên tìm cách từ nơi khác đi vào Mộ Huyệt bên dưới không?" "Nhưng bây giờ chúng ta còn không biết làm sao để vào, nếu thực sự tách ra khỏi họ, nhỡ đâu lát nữa gặp nguy hiểm gì thì cũng không có người chiếu cố." Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, Tần Mặc thì nói với mọi người. "Bây giờ không cần nghĩ nhiều như vậy, tạm thời cứ ở đây đã, xem mấy người kia tính sao.

Nếu họ muốn tách ra, thì chúng ta cứ tách ra thôi, dù sao người ít thì tôi cũng có thể bảo vệ các anh được tốt hơn." Họ lập tức đáp lời, lời Tần Mặc nói quả thật không sai.

Phan Tử nhìn Tần Mặc. "Tần Mặc huynh đệ, lát nữa nếu thực sự xảy ra chuyện gì, mong anh có thể bảo vệ Hạo Thiên Chân thật tốt." Tần Mặc biết tâm tư của Phan Tử đối với Hạo Thiên Chân, nên Tần Mặc gật đầu. "Yên tâm đi, tôi hiểu mà." Phan Tử cười cười không nói thêm nữa, mà quay đầu nhìn sang Trần Tứ Gia và Lang Phong ở phía bên kia.

Trần Tứ Gia ra hiệu bằng mắt cho Lang Phong, Lang Phong liền đi về phía Tần Mặc và mấy người kia. "À đúng rồi, Tần Mặc huynh đệ, tiếp theo các anh định đi đường nào?" "Nếu đoán không sai, thì Mộ Huyệt hẳn là ở ngay dưới chân chúng ta, việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm cách đi vào trong Mộ Huyệt này." Nói rồi Tần Mặc nhìn xuống dưới chân, lúc này Trần Tứ Gia cũng gật đầu, đi về phía này. "Lời này nói quả thật không sai, nhưng mặc dù trước đây tôi cũng đã thăm dò rất nhiều Mộ Huyệt, nhưng đối với Mộ Huyệt này, tôi thực sự hơi bó tay chịu trói." Dù sao lớp tuyết vẫn khá dày, họ không biết phải làm thế nào mới có thể đi xuống. "Chúng ta vẫn nên tìm một chỗ tạm thời nghỉ ngơi đã, đợi đến ngày mai rồi tính." Hạo Thiên Chân nhìn họ, vì bây giờ mọi người đều không biết phải làm sao, thì việc bảo tồn thể lực mới là quan trọng nhất. "Nhưng chỗ này không thể dựng lều được, chúng ta bây giờ nhất định phải tìm một chỗ tương đối bằng phẳng, buổi tối trên núi này có thể sẽ có gió tuyết, ở đây không thích hợp." Kim Thuận Tử nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân chợt trở nên khó xử, vì bây giờ chỉ lát nữa thôi trời sẽ tối, nếu đi tìm chỗ bằng phẳng khác, e rằng sẽ mất rất nhiều thời gian, đến lúc đó trời tối rồi mà họ còn chưa dựng xong lều nữa. "Anh thấy chúng ta nên làm thế nào?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, hỏi ý kiến của Tần Mặc. "Bây giờ chúng ta e rằng chỉ có cách đi vào trong Mộ Huyệt thôi, vì tình hình hiện tại thực sự không mấy lạc quan." Tần Mặc thở dài, mặc dù thời gian khá gấp, nhưng một tiếng đồng hồ họ chắc cũng có thể đi xuống được rồi. "Có nên cho nổ tung chỗ này không?" Hoa Hòa Thượng đưa ra ý kiến của mình, Tần Mặc nhìn Hoa Hòa Thượng và nhíu mày. "E rằng không ổn đâu, mấy anh cũng thấy đấy, trên núi này toàn là tuyết, chỉ cần có một chút chấn động nhỏ thôi, cũng rất có khả năng sẽ dẫn đến lở tuyết, đến lúc đó tôi có bảo vệ được các anh hay không thì chưa chắc đâu." "Thật ra mấy người chúng tôi có thể tự bảo vệ mình." Lang Phong nhìn Tần Mặc,

Tần Mặc hơi bất lực lắc đầu. "Mấy anh cứ tùy tiện, dù sao mấy anh nghĩ sao thì cũng không liên quan gì đến tôi, đến lúc đó tôi cũng không cần bảo vệ mấy anh." Tần Mặc ngồi xuống một tảng đá, Trần Tứ Gia thì nhìn Tần Mặc. "Vậy các anh thấy nên làm thế nào?" Hạo Thiên Chân thấy không khí hơi khó chịu, liền vội vàng đứng ra. "Tôi nghĩ hay là chúng ta dùng xẻng để đào lớp tuyết bên dưới ra, như vậy chúng ta cũng có thể đi vào được mà." "Nhưng lớp tuyết ở đây hơi dày, chúng ta muốn đào hết lớp tuyết này thì phải mất bao lâu chứ?" Sắc mặt Trần Tứ Gia hơi khó coi, Trương Kỳ Lân bên cạnh cũng đáp lời. "Lời này nói quả thật không sai, lớp tuyết này khá dày, e rằng không dễ đào ra đâu." "Vậy mấy anh nói nên làm thế nào?" Lang Phong hơi bất lực nhìn họ.

Bàn Tử xoa cằm. "Chắc là phải dùng thuốc nổ để đánh sập chỗ này, chỉ tiếc là chúng ta không nhất thiết phải mang theo thuốc nổ bên mình, nên muốn mở chỗ này ra không đơn giản như vậy đâu." "Không thể dùng thuốc nổ đâu các vị, mấy anh cũng biết trên núi này quanh năm tuyết đọng, nếu mấy anh thật sự dùng, thì tất cả chúng ta đều sẽ bị chôn vùi dưới lớp tuyết lớn này." Kim Thuận Tử nhìn họ, nhíu mày.

Dù sao anh ta cũng đã sống trên núi này rất lâu rồi, nên anh ta có sự hiểu biết nhất định về nó, nếu thực sự xảy ra lở tuyết, thì tất cả họ đều sẽ chết ở đây. "Mọi người cũng đều nghe thấy rồi, Kim Thuận Tử dù sao cũng đã sống trên núi lâu hơn, nên anh ta chắc chắn hiểu rõ đặc biệt, vì vậy tôi khuyên các anh vẫn không nên làm như vậy." Sắc mặt Hạo Thiên Chân hơi khó coi. "Vậy mấy anh nói nên làm thế nào?" Lang Phong nhíu chặt mày, Hoa Hòa Thượng bên cạnh thì liếc nhìn Lang Phong, rồi giải thích với Tần Mặc và mấy người kia. "Thật ra tôi nghĩ để Lang Phong thử một chút cũng được, các anh có lẽ không biết đâu, Lang Phong trước đây thường xuyên làm công việc này, hơn

nữa anh ta đặc biệt hiểu rõ về việc pha chế thuốc nổ." "Anh ta trong giới của chúng ta còn có biệt danh là Pháo Thần." Tần Mặc chợt bật cười, cái gì mà Pháo Thần chứ, chẳng qua cũng chỉ là hư danh thôi, hơn nữa dù anh ta thực sự khá hiểu về thuốc nổ, nhưng dãy núi ở đây vẫn khá phức tạp, chỉ cần có một chút sai sót, thì sẽ có nguy hiểm lớn xuất hiện. "Mấy anh cứ tùy tiện đi, dù sao cũng không liên quan gì đến tôi, tôi thì có thể bảo vệ tốt những đồng đội bên phía chúng tôi." Tần Mặc thờ ơ nhún vai. "Thật ra tôi thực sự có thể kiểm soát tốt lượng thuốc nổ, sẽ không xảy ra nguy hiểm gì đâu." Lang Phong nhìn Tần Mặc, anh ta chắc chắn vẫn muốn nhận được sự cho phép của Tần Mặc, dù sao trong đội ngũ của họ, người có trọng lượng nhất có lẽ chính là Tần Mặc.

Ngay cả khi Trần Tứ Gia là sư phụ của anh ta, thì tương đối mà nói anh ta cũng sẵn lòng tin tưởng Tần Mặc hơn một chút.

Trần Tứ Gia nhìn Tần Mặc. "Lang Phong thực lực quả thật vẫn khá ổn, anh cứ để cậu ta thử một chút đi." "Đúng vậy, lượng thuốc nổ tôi pha chế, nhất định có thể phá tung tầng băng bên dưới, và không ảnh hưởng đến tuyết lở phía trên." "Tầng băng này quả thật khá dày, dù sao Trường Bạch Sơn quanh năm tuyết rơi, tuyết lâu ngày lại thêm nhiệt độ thấp, sẽ kết thành khối băng." Tần Mặc nhìn mọi người. "Nếu các anh muốn thử, tôi tự nhiên không có vấn đề gì, dù sao chúng ta bây giờ cũng không có cách nào tốt hơn, nhưng nếu lát nữa thực sự xảy ra chuyện gì, thì mọi người hãy tự cẩn thận một chút nhé." Tần Mặc cảm thấy mình đã khuyên rồi, nhưng họ muốn thử, vậy cứ để họ tự làm vậy.

Thật ra Tần Mặc có thể dùng sức mạnh của mình để phá khối băng này ra, nhưng Tần Mặc cảm thấy không cần thiết.

Dù sao anh không muốn thể hiện sức mạnh của mình trước mặt mọi người, mặc dù Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân khá hiểu về

anh, nhưng Trần Tứ Gia dù sao cũng có chuyện giấu giếm họ, anh không thể để Trần Tứ Gia cũng biết rõ ngọn ngành về mình được.

Trần Tứ Gia quay đầu nhìn về phía Lang Phong. "Nếu đã như vậy, vậy cậu cứ trực tiếp pha chế thuốc nổ đi." Lang Phong đáp lời, liền quan sát một lát, tìm một chỗ tương đối bằng phẳng ở đây, chuẩn bị pha chế thuốc nổ.

Kim Thuận Tử vội vàng đi tới. "Các anh tuyệt đối không thể dùng thuốc nổ ở đây đâu, nhỡ lát nữa thực sự xảy ra tuyết lở, thì chúng ta phải làm sao?

Các anh hãy nghe tôi đi, chúng ta cứ tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đã, đợi đến ngày hôm sau chúng ta sẽ từ từ đào." "Được rồi, anh đừng nói nhảm ở đây nữa." "Nếu anh còn làm chậm trễ thời gian của tôi, đừng trách tôi đánh anh đấy!" Vốn dĩ Lang Phong đã không thoải mái trong lòng vì Tần Mặc và mấy người kia nghi ngờ, thêm vào việc bây giờ Kim Thuận Tử lại nói như vậy, Lang Phong càng thêm bực bội.

Kim Thuận Tử há miệng, còn Bàn Tử thì vỗ vỗ vai Kim Thuận Tử. "Đừng nghĩ nhiều như vậy." Kim Thuận Tử thở dài, đáp lời, rồi đứng yên ở bên cạnh.

Không lâu sau, Lang Phong đã pha chế xong thuốc nổ, anh ta chế một kíp nổ, đặt kíp nổ xuống dưới. "Thật sự muốn phá tung chỗ này sao?

Các anh phải nghĩ kỹ đấy." Sắc mặt Kim Thuận Tử hơi khó coi, anh ta nhìn Tần Mặc, hy vọng Tần Mặc có thể đứng ra nói chuyện.

Tần Mặc cười cười, anh biết Kim Thuận Tử đang nghĩ gì. "Yên tâm đi, có tôi ở đây rồi." Kim Thuận Tử sững người một chút, không biết vì sao nghe Tần Mặc nói vậy, anh ta lại có một cảm giác an tâm lạ thường. "Vậy được rồi." Kim Thuận Tử dứt khoát ngậm miệng lại, yên lặng chờ đợi ở đây, lúc này Lang Phong đã chôn thuốc nổ

xuống dưới lớp tuyết.

Anh ta vội vàng chạy đến phía vách đá bên kia.

Bây giờ Kim Thuận Tử vẫn hơi lo lắng, anh ta liền nhắc nhở Lang Phong.

Chương 416

"Anh phải chắc chắn về lượng thuốc nổ mình đã pha chế đấy, nếu không lát nữa là hỏng bét đấy." Lang Phong lười giải thích nhiều như vậy với Kim Thuận Tử, anh ta cảm thấy Kim Thuận Tử nói như vậy hoàn toàn là đang nghi ngờ thực lực của mình.

Ngay lập tức Lang Phong liền nhấn điều khiển từ xa trong tay mình, mọi người cũng nghe thấy một tiếng nổ trầm đục.

Bàn Tử hơi ngạc nhiên nhìn Lang Phong. "Vậy là xong rồi sao?" Lang Phong ánh mắt lộ vẻ kiêu ngạo. "Đương nhiên rồi, tôi đã nói với các anh rồi mà, tôi khá hiểu về tỷ lệ pha chế thuốc nổ, nên hoàn toàn không có vấn đề gì." Hoa Hòa Thượng ở phía bên kia cũng cười đáp lời. "Đúng vậy, Lang Phong thực sự rất lợi hại, nên các anh vừa rồi không nên nghi ngờ anh ấy." Tần Mặc nghe họ nói vậy liền nhướng mày, quay đầu nhìn sang phía bên kia, thấy không xa có một khe đá, Tần Mặc liền có suy nghĩ.

Thật ra cho dù không có khe đá này, Tần Mặc cũng có thể bảo vệ tốt mọi người, nhưng có cái này tự nhiên là tốt nhất rồi, lát nữa mọi người đều có thể trú ẩn ở chỗ này.

Thính lực của Tần Mặc vẫn khá tốt, anh có thể nghe thấy âm thanh phía trên, phía trên chẳng qua chỉ xảy ra một phần sụt lở nhỏ, nên lớp tuyết này đối với họ không là gì cả.

Ngay khi mọi người chuẩn bị đi qua, Bàn Tử đột nhiên kéo Hạo Thiên Chân bên cạnh. "Có gì đó không ổn." Hạo Thiên Chân sững người một chút, ánh mắt mang vẻ nghi hoặc nhìn Bàn Tử. "Lời này là có ý gì?" "Mấy anh hãy nghe kỹ đi." Sắc mặt Trần Tứ Gia cũng chợt thay đổi, ông ta nhìn về phía Lang Phong, Lang Phong hơi khó tin lắc

đầu, anh ta nhìn mọi người, trong mắt mọi người cũng đều mang vẻ dò xét. "Tôi thật sự đã pha chế thuốc nổ rất tốt rồi, tôi cũng không biết tại sao lại như vậy, mấy anh hãy tin tôi đi." "Anh muốn chúng tôi tin anh thế nào chứ?

Anh vừa rồi còn thề thốt cam đoan là nhất định có thể làm tốt, nhưng bây giờ thì sao, anh thực sự quá làm chúng tôi thất vọng rồi." Kim Thuận Tử bây giờ vẫn khá lo lắng, anh ta thực sự không hiểu, tại sao Lang Phong lại không chịu nghe lời anh ta? "Tôi vừa nãy đã nói với các anh rồi, tuyệt đối không thể dùng thuốc nổ, bây giờ thì hay rồi, thực sự xảy ra tuyết lở, lát nữa tất cả chúng ta cứ chờ bị chôn vùi dưới lớp tuyết lớn này đi." "Không đâu, tuyệt đối không đâu." Lang Phong bây giờ vẫn không muốn tin là vấn đề năng lực của mình. "Được rồi, mọi người hãy nhỏ tiếng một chút đi, bây giờ phía trên đã xảy ra tuyết lở, mặc dù có thể chỉ là sụt lở nhỏ, nhưng cũng không dễ tránh khỏi đâu, việc duy nhất chúng ta cần làm bây giờ là tìm chỗ để vượt qua lúc nguy cấp này, chứ không phải ở đây mà nói những lời này." Nghe Trần Tứ Gia nói vậy, mọi người mới nhìn nhau gật đầu. "Tại sao lại xảy ra tuyết lở chứ?" Lang Phong vẫn đang lẩm bẩm một mình.

Thấy anh ta như vậy, Hạo Thiên Chân liền cảm thấy hơi bất lực, Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Tần Mặc bên cạnh. "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Tần Mặc thì chỉ tay về phía khe đá không xa, nhìn mọi người. "Thấy chỗ đó chưa?

Chúng ta bây giờ phải đến đó, ở chỗ đó sẽ không bị tuyết lớn vùi lấp." "Nhưng bây giờ đã xảy ra tuyết lở rồi, lát nữa chúng ta thực sự có thể bình an vô sự đi ra khỏi khe đá đó sao?

Có bị tuyết lớn chôn vùi không?" Trong lòng Bàn Tử hơi lo lắng, Tần Mặc xua tay. "Không có gì đâu, mọi người yên tâm đi." Nói rồi Tần Mặc lại nhìn về phía Trần Tứ Gia, Trần Tứ Gia thì gật đầu với

Tần Mặc, vì Tần Mặc đã tìm được vị trí rồi, thì mọi người chỉ cần đi qua là được.

Tần Mặc thì lấy ra một sợi dây thừng buộc vào người mình, rồi lại nhìn Bàn Tử, Bàn Tử đáp lời.

Ngay lập tức Bàn Tử liền đi về phía đó, buộc sợi dây thừng thật chặt, mọi người đều men theo sợi dây thừng đi qua phía đó.

Kim Thuận Tử vẫn luôn ngồi ở đây, đợi đến khi mọi người đều đi qua, Tần Mặc lúc này mới lại nhìn Kim Thuận Tử. "Đừng ở đây nữa, mau chóng đi qua đi!" Kim Thuận Tử hít một hơi thật sâu, gật đầu, Tần Mặc đã đề nghị rồi, vậy anh ta quả thực nên nhanh chóng đi qua mới phải, nhỡ đâu nếu còn chậm trễ ở đây một lát, khiến Tần Mặc và nhóm của họ không thể đi qua, thì sẽ rất tệ.

Đợi đến khi Kim Thuận Tử đi qua rồi, Tần Mặc lúc này mới men theo sợi dây, nhảy qua chỗ này.

Sau khi ổn định lại thân hình, tuyết lớn cũng theo vị trí vừa rồi sập xuống bên dưới.

Bây giờ Bàn Tử và nhóm của anh ta lại cảm thấy hơi sợ hãi. "May mà chúng ta chạy nhanh, nếu không vừa rồi thật sự đã bị tuyết vùi lấp rồi." "Bây giờ cũng coi như là hú vía nhưng không sao." Trần Tứ Gia cười cười, Tần Mặc thì thấy sắc mặt Kim Thuận Tử vẫn luôn khó coi, nên anh đi đến bên cạnh Kim Thuận Tử, vỗ vỗ vai đối phương, Kim Thuận Tử lúc này mới hoàn hồn nhìn Tần Mặc. "Sao vậy?" Kim Thuận Tử nghi hoặc hỏi.

Tần Mặc ánh mắt mang theo nụ cười nhạt. "Tôi thấy sắc mặt anh hình như hơi khó coi, đây là sao vậy?" "Tôi chỉ nghĩ đến đội thám hiểm trước đây có phải cũng đi xuống như vậy không, có thể chỗ này cũng đã xảy ra tuyết lở, cha tôi có lẽ đã bị chôn vùi dưới đó rồi." Nói rồi anh ta quay đầu, nhìn về phía lớp tuyết lớn vừa sụt lở.

Mọi người nhìn nhau.

Mọi người cũng không nói gì, vì họ rất rõ tâm trạng của Kim Thuận Tử bây giờ, quả thật hơi khó chịu. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, chuyện đã qua rồi, hơn nữa cha anh cũng không nhất thiết phải chết ở trong đó, biết đâu ông ấy đã đi vào Mộ Huyệt, vẫn luôn sống trong Mộ Huyệt thì sao." Bàn Tử cười nhìn Kim Thuận Tử, Kim Thuận Tử thì xua tay. "Anh không cần an ủi tôi, tôi biết ông ấy không thể nào còn sống được." Kim Thuận Tử trầm mặc cúi đầu, cho dù ông ấy thực sự ở trong Mộ Huyệt đó, thì ông ấy cũng đã phải tìm được cách đi ra rồi.

Hơn nữa, trong Mộ Huyệt đó e rằng căn bản không có đồ ăn, biết đâu ông ấy đã sớm chết đói ở trong đó rồi. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, việc duy nhất chúng ta cần làm bây giờ là nhanh chóng đi qua thôi." "Mọi người mau nhìn, cảnh sắc bên kia thật sự rất đẹp." Bàn Tử nhìn chằm chằm vào ngọn núi không xa, rồi lại quay đầu nhìn Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc ánh mắt mang theo vẻ ngạc nhiên, tiếp đó hai mắt cũng nhìn sang một chút.

Sau khi nhìn xong, Tần Mặc liền nhướng mày, vỗ vỗ vai Bàn Tử. "Không ngờ anh quan sát vẫn khá tỉ mỉ đấy." "Đương nhiên rồi, cũng không nhìn xem Bàn Gia tôi là ai." Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân ở phía bên kia cũng đã chú ý tới.

Nhưng Tần Mặc lại liếc một cái rồi nheo mắt nhìn Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân bên cạnh, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân cũng đang nhìn Tần Mặc, trong mắt đều mang vẻ kinh ngạc.

Không cần nghĩ Tần Mặc cũng biết, hai người họ hẳn là cũng đã nhìn ra huyền cơ trong đó rồi. "Mấy anh sao vậy?" Bàn Tử hơi nghi hoặc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc trầm mặc một lúc, rồi cảm thấy mình cũng không cần giấu giếm Bàn Tử. "Anh hãy nhìn kỹ cảnh sắc trước

mặt này xem, chúng ta có phải đã từng thấy ở đâu đó rồi không?" Bàn Tử nhìn một lát, sau đó anh ta liền đứng sững tại chỗ, lập tức gật đầu. "Hình như thật sự là vậy.

Nếu các anh không nhắc tôi, tôi đoán căn bản cũng không nghĩ ra." Nói rồi, Bàn Tử liền vội vàng đi vài bước về phía trước, nhìn chằm chằm vào cảnh sắc trước mặt này. "Trước đây tôi còn tưởng bên kia là lửa cháy, nhưng bây giờ nhìn lại hẳn chỉ là hoàng hôn thôi, là vì màu sắc của hoàng hôn quá đỏ, nên mới nhìn giống như lửa cháy." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc gật đầu. "Nếu là như vậy, thì có nghĩa là bên dưới chúng ta thực sự có Mộ Huyệt." "Nhưng bây giờ thuốc nổ cũng không có tác dụng, chúng ta phải làm sao mới đi xuống được đây." Bàn Tử bây giờ vẫn cảm thấy hơi lo lắng.

Họ đều đã nỗ lực ở đây lâu như vậy rồi, cũng không tìm được cách đi xuống.

Tần Mặc quay đầu nhìn về phía chỗ thuốc nổ vừa chôn, rồi lại cười cười, nhìn Bàn Tử. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy." Trần Tứ Gia nghe mấy người họ cứ nói mãi ở đây, liền quay đầu nhìn về phía Hoa Hòa Thượng, ra hiệu bằng mắt cho anh ta, Hoa Hòa Thượng hiểu ý Trần Tứ Gia, ánh mắt mang theo nụ cười nhạt nhìn Tần Mặc và mấy người kia. "Tôi muốn hỏi một chút, vừa rồi các anh đang nói gì vậy?" Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, hai người họ đồng thời nhìn về phía Tần Mặc, dường như đang hỏi ý kiến Tần Mặc.

Chương 417

Bàn Tử cũng không nói nhiều, vì Bàn Tử biết, nếu mình nói lung tung, tiết lộ thông tin mà họ đã có được trước đó, e rằng sẽ khá phiền phức.

Trần Tứ Gia vẫn luôn nhìn Tần Mặc, Tần Mặc do dự nửa ngày rồi cảm thấy mình cũng không cần giấu giếm, dù sao bây giờ mọi người thực sự cùng nhau đến đây chuẩn bị Tham Tác Mộ Huyệt. "Trước đây chúng ta từng đi đến một Mộ Huyệt dưới đáy biển, trong Mộ Huyệt đó có một bức bích họa, về phần cảnh tượng mà bức bích họa đó miêu tả, chính là cảnh tượng hiện tại." Tần Mặc nói rồi lại quay đầu nhìn về phía ngọn núi bên kia.

Trần Tứ Gia lúc này mới hiểu ra, ánh mắt ông ta mang vẻ kinh ngạc, nắm tay cũng siết chặt lại, suy nghĩ nửa ngày, ông ta liền cảm thấy mình vẫn nên bàn bạc kỹ lưỡng với Tần Mặc về con đường tiếp theo. "Vậy bây giờ anh nghĩ sao?" Tần Mặc nhìn Trần Tứ Gia. "Vì đã có cảnh tượng này, cũng có nghĩa là Mộ Huyệt thực sự ở dưới chân chúng ta, còn việc chúng ta cần làm bây giờ là đi xuống qua tầng băng này?" "Nhưng bây giờ làm sao mới đi xuống được chứ?" Lang Phong hơi bất lực thở dài, điều này cũng trách anh ta đã không pha chế tốt lượng thuốc nổ. "Nhất định phải tìm cách phá mở tầng băng này." Hoa Hòa Thượng nói rồi lại nhìn Tần Mặc, anh ta biết Tần Mặc vẫn rất có bản lĩnh, nếu đã như vậy, thì họ không ngại đặt hy vọng vào Tần Mặc. "Anh nghĩ sao, chúng ta phải làm thế nào mới tiếp tục đi xuống được?" Tần Mặc nhìn Trần Tứ Gia, Trần Tứ Gia cũng đang ngậm miệng, dường như đang hỏi ý kiến Tần Mặc, Tần Mặc thấy mọi người đều đặt hy vọng vào mình, ánh mắt lúc này mới mang theo nụ cười nhạt. "Nếu đã như vậy, vậy tôi sẽ nói rõ với các anh nhé." Tần

Mặc đi về phía đó, đến vị trí thuốc nổ vừa rồi. "Nếu dùng thuốc nổ thì không nhất định an toàn, hơn nữa nó đòi hỏi phải kiểm soát chính xác lượng thuốc nổ, chúng ta bây giờ không có nhiều thời gian để nán lại ở đây, dù sao trời sắp tối rồi." Sắc mặt Lang Phong hơi khó coi, Tần Mặc làm như vậy chẳng qua là đang nghi ngờ thực lực của anh ta, nhưng lại nghĩ đến vừa rồi chính vì anh ta mà mấy người suýt bị tuyết vùi lấp, anh ta dứt khoát ngậm miệng lại không nói thêm nữa. "Việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm cách phá mở tầng băng này, nhưng tôi nghĩ vẫn nên để chính tôi làm việc này." Giao cho người khác, anh không mấy yên tâm. "Anh có cách phá mở chỗ này sao?" Trần Tứ Gia tò mò nhìn Tần Mặc, ông ta vẫn rất muốn biết thực lực của Tần Mặc, nhưng trên suốt chặng đường Tần Mặc vẫn luôn che giấu. "Cái này anh cứ yên tâm đi, Tần Mặc thực lực vẫn khá mạnh, anh ấy nhất định có thể làm được." Hạo Thiên Chân cười nhìn Trần Tứ Gia, Trần Tứ Gia lườm một cái, nhưng Trần Tứ Gia cũng không nói nhiều, để tránh vì chuyện này mà khiến Tần Mặc nghi ngờ. "Mấy anh cứ ở trong khe đá bên kia đã." Tần Mặc chỉ tay về phía khe đá không xa, họ đáp lời rồi đi qua, mặc dù họ cũng khá tin tưởng Tần Mặc, nhưng dù sao Tần Mặc cũng đã lên tiếng rồi, họ vẫn nên ngồi yên ở đó thì hơn.

Kim Thuận Tử vẫn hơi lo lắng cho Tần Mặc. "Hay là anh đừng mạo hiểm như vậy nữa, vì vừa nãy anh ấy đã sử dụng thuốc nổ, thì chúng ta rất nhanh sẽ phá mở được tầng băng này, cũng không cần dùng phương pháp khác nữa." “Ngay cả nếu đã dùng thuốc nổ, ước chừng cũng phải mất gần một ngày mới đào xuyên qua được dòng sông băng này, đã vậy thì chi bằng tự tôi ra tay.” Nói rồi Tần Mặc vươn tay tháo găng ra, sau đó lại dùng tay ấn lên sông băng.

Sau khi nhắm mắt lại, Tần Mặc khống chế lực đạo của mình.

Một lát sau, Tần Mặc đã làm vỡ mặt băng, sau đó anh đeo găng tay lại, mỉm cười nhìn mấy người ở đằng xa.

“Tôi đã mở được chỗ này rồi.” Trần Tứ Gia và mấy người kia gật đầu, nhưng họ không vội vàng đi tới đây, vì họ không biết lát nữa có xảy ra tuyết lở hay không.

Ở đây một lúc lâu, Trần Tứ Gia mới thở phào nhẹ nhõm, Hạo Thiên Chân và mọi người cũng đi đến bên cạnh Tần Mặc.

“Tần Mặc huynh đệ, anh thật sự rất lợi hại đó.” Hoa Hòa Thượng không nhịn được giơ ngón cái khen Tần Mặc.

Trước đó, gã cứ nghĩ Lang Phong làm mấy chuyện này sẽ giỏi hơn, nhưng giờ Tần Mặc đã mở được sông băng rồi, gã lại thấy Lang Phong dường như cũng chẳng có bản lĩnh lớn đến vậy.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chúng ta hãy quan sát xem bên dưới sông băng rốt cuộc là gì đi.” Thực ra, bên dưới sông băng bình thường toàn là băng khối.

Nếu bên dưới này thật sự là Mộ Huyệt, thì họ hẳn có thể nhìn thấy cảnh vật bên trong.

Mấy người họ đều gật đầu, sau đó dùng đèn pin chiếu xuống dưới.

Còn Tần Mặc thì không làm vậy, mà nhắm mắt lại, thả khí tức của mình ra.

Khí tức men theo khe nứt xuống dưới đó, Tần Mặc không ngừng cảm nhận tình hình bên dưới.

Rất nhanh, Tần Mặc mở mắt ra, trong mắt mang theo nụ cười nhạt.

“Đúng là ở đây rồi.” Kim Thuận Tử nhíu mày, lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

“Tại sao anh có thể mở được khe nứt này mà không gây ra tuyết lở

trên núi vậy?" "Tôi không chế lực đạo mà." Tần Mặc giải thích với Kim Thuận Tử, nhưng anh biết Kim Thuận Tử sẽ không làm gì bất lợi cho mình, nên dù có nói ra hết thì đối phương cũng chẳng làm gì.

Kim Thuận Tử lúc này mới thở dài, gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy rồi thì gã cũng không tiện nói thêm gì nữa.

"Giờ chúng ta phải làm sao?

Xuống thẳng luôn à?" Bàn Tử nhìn những người bên cạnh, Lang Phong thì hơi sốt ruột.

"Vì chúng ta đã mở ra rồi, vậy chắc chắn phải xuống thôi, hơn nữa khe nứt này cũng khá rộng, hẳn là đủ cho một người đi qua." "Anh sốt ruột làm gì?" Hạo Thiên Chân nhíu mày.

"Hiện tại chúng ta còn chưa biết tình hình bên dưới ra sao, nếu cứ mạo hiểm xuống như vậy thì chắc chắn là khá nguy hiểm." "Được rồi." Lang Phong vội vàng ngậm miệng lại, để tránh làm mọi người nghi ngờ điều gì.

Tần Mặc thì nhìn Lang Phong thêm một cái, rồi lại nhìn sang Trần Tứ Gia ở phía bên kia.

Bàn Tử cũng nhìn những người trước mặt, nhưng sau khi nhìn một lượt, anh ta liền sững sờ tại chỗ, nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

"Vừa nãy Phan Tử không phải vẫn còn ở đây sao?

Giờ là sao vậy?" Tần Mặc nhíu mày, anh cũng đang quan sát lúc này.

Có lẽ là vì ánh mắt của Tần Mặc đã thu hút sự chú ý của mấy người khác, nên mọi người cũng nhìn quanh tìm đồng đội của mình.

Đợi đến khi xem xong, sắc mặt Trần Tứ Gia lập tức lạnh đi, ông ta đột nhiên đứng dậy, nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

“Tại sao Phan Tử không có ở chỗ này?” “Tôi làm sao biết được?” Hạo Thiên Chân có chút không hiểu, nhìn Trần Tứ Gia, đối phương tại sao lại nghi ngờ lên đầu mình chứ?

Nếu Phan Tử thật sự sợ nơi này có nguy hiểm gì, thì nhất định sẽ dẫn mình cùng rời đi.

“E là đã đi báo tin cho Ngô Tam Gia rồi.” Trần Tứ Gia cười lạnh một tiếng.

“Cái này tôi thật sự không rõ, hơn nữa trước đó chúng ta không phải vẫn luôn ở cùng nhau sao?

Nếu tôi làm gì sau lưng, anh hẳn là có thể nhìn ra được chứ.” “Tần Mặc vẫn còn ở đây, tôi cũng không thể nào không màng đến sự an nguy của mấy người họ được.” Trần Tứ Gia suy nghĩ một chút, cảm thấy mối quan hệ của mấy người này đúng là không tệ, ông ta cũng không hiểu đối phương có vì mình mà bán đứng Tần Mặc và mấy người họ hay không.

Nhưng nghĩ lại, Trần Tứ Gia lại cho rằng có lẽ mình thật sự không nên suy nghĩ nhiều như vậy.

“Thôi được, dù nó có đi báo tin cho Ngô Tam Gia cũng chẳng sao.” Trần Tứ Gia cười lạnh một tiếng, rồi lại nhìn Tần Mặc trước mặt.

“Được rồi, đã vậy Phan Tử đã đi báo tin cho Ngô Tam Gia rồi, vậy giờ chúng ta có nên bàn bạc xem tiếp theo phải làm gì không?” Tần Mặc bật cười, nhìn chăm chú vào Trần Tứ Gia.

“Tôi không mong anh nói chuyện với tôi với thái độ như vậy.

Nếu không có tôi, nói không chừng mấy người còn phải trải qua một trận tuyết lở nữa đấy.” Mặc dù trên mặt Tần Mặc mang theo nụ cười, nhưng trong mắt anh lại có hàn ý vô tận, khiến người ta không khỏi rùng mình, lạnh lẽo hơn cả cái thời tiết âm hai ba mươi độ này.

Trần Tứ Gia lúc này mới ngậm miệng lại.

Hòa Thượng lại dùng đèn pin chiếu xuống, lúc này mới nhìn thấy mấy người họ.

Chương 418

“Bên dưới nhìn hỗn độn quá, căn bản không thấy rõ gì cả, chúng ta thật sự phải xuống đó sao?” Tần Mặc gật đầu.

“Mộ Huyệt quả thực ở bên dưới này.” Tần Mặc có thể cảm nhận được khí tức của Mộ Huyệt, nhưng phía trên này dù sao cũng có rất nhiều băng xuyên, nên lúc đầu Tần Mặc mới không cảm nhận được.

Có khe nứt này, Tần Mặc có thể cảm nhận rất rõ ràng.

“Vậy chúng ta còn đợi gì nữa?” Bàn Tử xoa xoa tay, dường như đã có thể nắm được thứ gì đó bên dưới.

Tần Mặc thì nhìn Trần Tứ Gia ở đằng xa.

Lúc này Hạo Thiên Chân thì như thể phát hiện ra tân thế giới, nhìn mọi người.

“Mấy người mau nhìn xem bên dưới là gì kìa?” Mọi người lúc này mới lấy đèn pin ra, chiếu sáng xuống dưới.

Khi họ nhìn rõ, trong mắt đều mang vẻ kinh ngạc.

“Cái này sao nhìn cứ như một đứa trẻ khổng lồ đang cuộn mình ở đây vậy?” Lang Phong lập tức cảm thấy sởn gai ốc, bởi vì trước đó gã chưa từng gặp chuyện như thế này.

Ở phía bên kia, Hoa Hòa Thượng cũng lên tiếng đồng tình.

“Đúng vậy, nhìn hơi đáng sợ, cái thứ này rốt cuộc là gì vậy?

Sao tôi chưa từng thấy bao giờ?” Tần Mặc nhìn một cái đã hiểu ra cái bí ẩn bên trong, còn Trương Kỳ Lân ở phía bên kia cũng nhướng mày.

Hai người họ nhìn nhau một cái liền hiểu ý trong mắt đối phương.

Trần Tứ Gia thì giải thích cho mọi người.

“Thứ này gọi là Côn Luân Thai.

Đây là thứ hình thành tự nhiên, nhưng nó mang một ý nghĩa nhất định, thường xuất hiện ở Long Mạch nguyên đầu, chỉ cần có Côn Luân Thai ở đâu, nhất định sẽ thiên sinh thần vật.” Mọi người nghe Trần Tứ Gia nói vậy đều cảm thấy kinh ngạc, còn Bàn Tử cũng vội vàng nói với họ.

“Đã vậy thì chi bằng chúng ta xuống dưới đó xem trước đi.” “Tạm thời không thể vội vàng được, vì chúng ta còn chưa biết cấu trúc bên dưới như thế nào, hơn nữa chỗ này quả thực sâu không thấy đáy.

Nếu tôi đoán không sai, thì vị trí thai này cách linh cung chắc còn khoảng hơn một trăm mét nữa.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa tính toán.

“Nếu chúng ta cứ mạo hiểm xuống như vậy, rất có khả năng sẽ chết ở dưới đó, nên bây giờ chúng ta phải nghĩ kỹ đã.” Tần Mặc nhìn mọi người.

“Mấy người thì sao?

Lại nghĩ thế nào?” “Mộ Huyệt đã ở đây rồi, vậy chúng ta còn chần chừ gì mà không đi qua chứ.” Lang Phong thở dài, thật không biết mấy người này rốt cuộc nghĩ gì, đáng lẽ phải nhanh chóng đi xuống mới phải.

“Đúng vậy, bên dưới này hẳn là vị trí của Đông Hạ Hoàng Lăng.” Hoa Hòa Thượng cũng gật đầu.

“Nhưng mọi người không thấy rất kỳ lạ sao?” Hạo Thiên Chân cầm cuốn sổ nhỏ của mình, lại nhìn mấy người trước mặt và đưa ra thắc mắc của mình.

“Nếu nơi này thật sự là Côn Luân Thai, thì theo logic thông thường

mà nói, đây hẳn là vị trí của chủ linh Mộ Huyệt." "Nhưng mọi người đừng quên, chúng ta bây giờ đang ở trên Tam Thánh Sơn, đây hẳn phải là một bồi táng khanh mới đúng." Sở dĩ họ đến đây, chỉ vì cảm thấy nơi này có thể nối liền với chủ mộ thất ở phía bên kia, nên họ mới muốn từ đây đi xuống.

Nhưng nếu nơi này thật sự có Côn Luân Thai, theo logic thông thường mà nói, thì Mộ Huyệt hẳn phải ở bên dưới, bởi vì phong thủy ở nơi này tốt hơn rất nhiều so với những chỗ khác.

"Cái này có khả năng là giả không?" Trần Tứ Gia nhìn họ.

Bởi vì Trần Tứ Gia có nghiên cứu rất sâu về phương diện này, ông ta cũng cảm thấy Côn Luân Thai không nên xuất hiện ở vị trí này.

Nên hiện tại ông ta không có cách nào giải thích hiện tượng này, cũng chỉ có thể quy kết vào đó thôi.

"Nhưng chúng ta bây giờ ngay cả Côn Luân Thai có phải thật hay không còn không biết, làm sao mà xuống đây?" Hạo Thiên Chân thở dài, lại nhìn Tần Mặc bên cạnh, dường như đang hỏi ý kiến của Tần Mặc.

"Thực ra xuống cũng không có vấn đề gì quá lớn." Tần Mặc đưa ra suy nghĩ của mình, "Cho dù bên dưới này thật sự có nguy hiểm gì, có tôi ở đây cũng có thể bảo vệ mọi người, nhưng mấy người phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng." "Chúng tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi, dù sao chúng tôi đến Mộ Huyệt vốn dĩ là để thám hiểm mà." Bàn Tử cười hắc hắc.

"Mấy người nói xem, thứ này có phải do người tạo ra không, họ chỉ là muốn tạo thành một Côn Luân Thai giả ở đây cho chúng ta thôi." Hạo Thiên Chân xoa cằm, đưa ra suy nghĩ táo bạo này.

Tần Mặc không ngờ Hạo Thiên Chân lại có suy nghĩ phóng khoáng

như vậy, nhưng điều cậu ấy nghĩ có lẽ thật sự không sai.

"Cũng có khả năng này, nhưng chúng ta cứ đoán tới đoán lui ở đây cũng chẳng ích gì, chi bằng nghĩ cách xuống dưới đó đi." Ở phía bên kia, Kim Thuận Tử vẫn rất lo lắng, nên gã lại khuyên giải mọi người một chút.

"Nếu thật sự không ổn, chúng ta cứ quay về đường cũ đi, đừng đi xuống dưới đó nữa.

Vạn nhất thật sự gặp phải chuyện gì, chẳng phải chúng ta đều sẽ chết ở đây sao?" "Anh sợ cái gì?" Hoa Hòa Thượng hơi cạn lời nhìn Kim Thuận Tử, người này sao lại nhát gan đến vậy chứ?

Kim Thuận Tử lườm một cái.

"Không phải tôi sợ, chỉ là tôi cảm thấy nơi này thật sự không dễ xông vào, hơn nữa dân làng trên núi chúng tôi rất ít khi đến đây.

Nơi này có thể là nơi ở của Nữ Thần Tuyết Sơn." "Nếu xông vào nơi ở của bà ta, thì tất cả chúng ta đều có khả năng chết ở đây." Tần Mặc lườm một cái, thuyết pháp này Tần Mặc chắc chắn không tin.

"Có tôi ở đây mà, đã vậy mọi người đều không muốn xuống trước, vậy thì để tôi đi tiên phong vậy.

Lát nữa nếu xác định an toàn, tôi sẽ ra tín hiệu để mấy người xuống." "Anh thật sự có thể không?" Trương Kỳ Lân kéo tay Tần Mặc một chút, trong mắt mang theo vẻ lo lắng.

Anh ấy thật sự không muốn Tần Mặc cứ tùy tiện đi xuống như vậy, vạn nhất Tần Mặc gặp phải nguy hiểm thì phải làm sao?

Tần Mặc vỗ vỗ Trương Kỳ Lân.

"Yên tâm đi, người khác không hiểu thực lực của tôi chẳng lẽ anh còn không biết sao?

Chuyện này đối với tôi không khó khăn gì cả, mấy người cứ ở đây đợi tôi đi.” Nói rồi Tần Mặc quay đầu, nhìn sợi dây thừng bên cạnh.

Vừa nãy họ đã quan sát sợi dây này rồi, độ dài của nó vẫn ổn.

Trần Tứ Gia há miệng muốn nói, nhưng lại nghĩ đến trong số những người này, Tần Mặc là người có bản lĩnh nhất, nên ông ta dứt khoát đồng ý với ý tưởng của Tần Mặc.

Sau khi Tần Mặc buộc chặt sợi dây thừng, anh giao đầu dây còn lại cho Trương Kỳ Lân và mấy người kia.

“Yên tâm đi.” Trong mắt Tần Mặc mang theo nụ cười nhạt, anh cũng rất muốn biết rốt cuộc bên dưới này là chuyện gì.

Tần Mặc men theo sợi dây, rất nhanh đã đến trên một cây cột lớn.

Tần Mặc cẩn thận quan sát xung quanh, không phát hiện ra thứ gì, hơn nữa Hệ Thống cũng không nhắc nhở mình.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi nhìn kiến trúc lớn bên cạnh cây cột.

Kiến trúc này trông khá hoành tráng.

Tần Mặc thậm chí còn đi tới phía trước một chút, sau đó anh nhảy vọt lên, đến trên một cây cầu.

Chương 419

Tần Mặc men theo cây cầu tiếp tục đi về phía trước.

Con đường ở đây quả thực rất khó đi, nhưng không làm khó được Tần Mặc, hơn nữa nơi này cũng không có nguy hiểm gì, nên Tần Mặc rất nhanh đã đến trên nóc một cung điện.

Đến đây rồi, Tần Mặc cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó lại thả khí tức của mình ra, xác định nơi này không có nguy hiểm gì, lúc này mới muốn nhìn lên phía trên.

Sau khi Tần Mặc ra tín hiệu cho những người phía trên, họ liền lục tục kéo đến đây.

Bàn Tử không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

"Không ngờ nơi này lại thần kỳ đến vậy, nếu không phải Tần Mặc dẫn đường cho chúng ta, e là chúng ta căn bản không thể đến được chỗ này." Bàn Tử cười, nhìn Tần Mặc, nói thật, trước đó anh ta căn bản chưa từng gặp ai đặc biệt khiến anh ta bội phục, Tần Mặc là người đầu tiên.

Đương nhiên, mặc dù thực lực của Phạm Kỳ anh ta cũng thấy rất không tệ, nhưng so với Tần Mặc thì vẫn kém một chút.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều vậy." Tần Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử, lúc này mới quay đầu lại, nhìn Trần Tứ Gia ở phía bên kia.

Mấy người Trần Tứ Gia cũng đang nhìn chăm chú Tần Mặc.

"Quả thực là nhờ có anh, chúng tôi mới xuống được." Tần Mặc thì không hề kiêu ngạo, tùy ý gật đầu.

"Đã vậy thì chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước thôi." Nói rồi Tần Mặc lại nhìn xuống mái hiên cung điện bên dưới.

“Cứ xuống trước đã.” Tần Mặc nhảy vọt một cái liền nhảy xuống dưới.

Trương Kỳ Lân đi theo sau Tần Mặc, nhưng Bàn Tử và mấy người kia thì không có thân thủ tốt như Tần Mặc.

Mấy người họ chỉ có thể buộc một sợi dây ở đây, sau đó men theo sợi dây đó trèo xuống.

Đến được bên dưới, mọi người nhìn thấy cung điện có một cánh cổng đá khổng lồ, còn ở trước cổng đá thì có rất nhiều đồng khí.

“Mấy cái đồng khí này trông hoành tráng thật đó.” Hoa Hòa Thượng hơi kinh ngạc nhìn những người bên cạnh, tất cả mọi người đều gật đầu.

Tần Mặc cũng đang cẩn thận quan sát ở đây, muốn tìm xem có thứ gì thích hợp để dung nhập vào Hắc Long Huyết Mạch của mình hay không.

Nhưng Tần Mặc tìm rất lâu vẫn không tìm thấy thứ gì phù hợp, chỉ đành bất lực thở dài, quay người rời khỏi nơi này, nhìn cánh cổng lớn ở phía bên kia.

Trương Kỳ Lân đứng cạnh Tần Mặc, vai kề vai.

Hạo Thiên Chân ở đây quan sát một lúc, lúc này mới chạy đến bên cạnh Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

“Tôi nhìn mấy cái đồng khí bên kia một chút, mấy cái đồng khí đó hình như là phong cách Hán tộc, mấy người nói xem, những đồng khí này là do ai tạo ra vậy?” “Trong lòng anh không phải đã có đáp án rồi sao?” “Vậy mấy người nói cho tôi nghe đi, tôi cũng không biết.” Bàn Tử cũng xán lại nhìn Hạo Thiên Chân, anh ta mặc dù cũng có chút nghiên cứu về minh khí, nhưng lại không thể nhìn ra là do ai tạo ra.

“Cái này hiển nhiên là do Vương Tang Hải tạo ra, mặc dù bọn họ

quả thực đã tạo ra nhiều truyền thuyết và bích họa ở đây, nhưng phong cách này lại không lừa được ai." Hạo Thiên Chân giải thích một chút, Tần Mặc cũng ừ một tiếng.

"Lời này nói quả thực không sai, nhưng chúng ta cũng không cần ở lại đây lâu, vì nơi này đối với chúng ta không có thứ gì đặc biệt cần lưu lại." "Nơi này nhiều minh khí như vậy, sao lại không có lấy một món đồ đáng tiền nào vậy?" Bàn Tử bĩu môi, Tần Mặc bật cười, bởi vì Tần Mặc rất rõ, Bàn Tử đến đây là để có được đồ vật ở bên trong, sau đó mang ra ngoài bán.

Ngay lập tức, anh lại nhìn chăm chú vào cánh cổng lớn trước mặt, Bàn Tử cũng đã nhìn thấy cánh cổng này, Bàn Tử lập tức xoa xoa tay.

"Đằng sau cánh cổng lớn này hẳn là nơi chúng ta cần vào lần này rồi, mấy người nói xem đằng sau có rất nhiều bảo vật không?" "Trong cái đầu anh ngoài bảo vật ra thì không còn gì khác sao?" Hạo Thiên Chân không nhịn được mà châm chọc một câu.

Ở phía bên kia, Xuân Thiên không ngừng chụp ảnh, còn Hoa Hòa Thượng và Trần Tứ Gia cũng đang chú ý đến những đồng khí ở đây.

Mặc dù nói những đồng khí ở đây họ không thể mang đi, nhưng nhìn kỹ một chút, biết đâu lại có được vài manh mối.

"Không thể không nói, nhiệt độ bên dưới này quả thực rất thấp, mấy người nhìn xem những đồng khí này, chúng đều đã đóng băng rồi." Hoa Hòa Thượng quan sát khá cẩn thận, gã giải thích với những người trước mặt.

Tần Mặc và mọi người đều gật đầu, thực ra Tần Mặc đã sớm chú ý đến rồi, nhưng anh lại không nói nhiều, vì Tần Mặc cảm thấy họ không phải đến vì những đồng khí này.

Thấy Xuân Thiên ở phía bên kia vẫn luôn chụp ảnh, Tần Mặc nhìn

thêm hai cái, nhưng Tần Mặc cũng không để ý.

Dù có chụp hết tất cả những đồng khí này lại, cũng căn bản chẳng có tác dụng gì.

Bởi vì trên những thứ này không có manh mối gì, anh ta chụp lại rồi gửi cho người khác hoặc tự mình giữ lại, cũng chỉ có thể làm kỷ niệm mà thôi.

"Vậy chúng ta mau đi qua đi, Bàn Gia tôi đã không chờ được nữa rồi." Bàn Tử nói xong câu này, liền trực tiếp đi về phía cánh cổng lớn trước mặt, đến bên cạnh cánh cổng đá này, dùng sức muốn đẩy cánh cổng đá, nhưng lại phát hiện mình căn bản không đẩy nổi.

"Cánh cổng đá này cũng cứng quá đi." Nói rồi Bàn Tử liền lấy ra một cái xà beng sắt, muốn cạy cánh cổng đá này ra, nhưng anh ta vừa mới gõ một cái, đột nhiên có rất nhiều bột phấn rơi xuống.

Bàn Tử vội vàng lùi về phía sau.

Vẫn chưa đợi Trần Tứ Gia nói gì, Tần Mặc đã giải thích trước.

"Không cần lo lắng, đây là bột chống ẩm bên trong bức tường chống ẩm này đã đông cứng thành bột, nhiệt độ thực sự quá thấp.

Anh vừa mới cạy một cái, bột bên trong đã rơi xuống rồi." Nghe Tần Mặc nói vậy Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng yên tâm.

"Nhưng cánh cổng này quả thực quá cứng rồi, hay anh qua đây xem xem cánh cổng này nên mở thế nào?" Tần Mặc gật đầu, đi về phía cánh cổng lớn, đặt tay lên cánh cổng lớn này, cẩn thận quan sát.

"Cẩn thận một chút nha, trên cánh cổng lớn này có khả năng có cơ quan." Hạo Thiên Chân vẫn khá lo lắng cho sự an nguy của Tần Mặc, nên cậu ấy vội vàng nhắc nhở Tần Mặc một chút.

Tần Mặc gật đầu, Tần Mặc không phải kẻ ngốc, tự nhiên là hiểu điều này.

Nhưng quan sát rất lâu, Tần Mặc liền phát hiện trên đó không có gì cả, nên Tần Mặc dứt khoát dùng sức đẩy cánh cổng lớn này ra.

Vừa đẩy cánh cổng lớn ra, mọi người liền cảm thấy một luồng khí lạnh ập thẳng vào mặt.

"Cái này cũng lạnh quá đi." Khi Bàn Tử nói câu này, anh ta xoa xoa tay, hơn nữa còn không ngừng dậm chân ở đây.

"Không sao, dù có lạnh, chúng ta cũng phải tiếp tục đi về phía trước, nên tạm thời cứ cố gắng một chút đi." Hạo Thiên Chân vỗ vỗ vai Bàn Tử, Bàn Tử thở dài, anh ta còn có thể làm gì nữa đây?

Đã đến chỗ này rồi, tổng không thể bây giờ lại rời khỏi nơi này chứ, nếu thật sự như vậy, e là ngay cả một chút thứ gì cũng không thể có được.

"Được rồi, tiếp tục đi về phía trước thôi." Trần Tứ Gia nhìn mọi người, ngay khi mọi người tiếp tục đi về phía trước, họ phát hiện Xuân Thiên vẫn chưa đuổi kịp.

Họ đều quay đầu nhìn một chút, phát hiện Xuân Thiên vẫn đang chụp ảnh.

Sắc mặt Trần Tứ Gia hơi khó coi.

"Anh cứ ở đây chụp ảnh làm gì?" Sắc mặt Xuân Thiên hơi cứng lại một chút, anh ta vội vàng điều chỉnh thần sắc của mình, lúc này mới cười nói.

"Tôi chỉ nghĩ rằng lát nữa chúng ta biết đâu còn cần dùng đến những bức ảnh này, nên tạm thời cứ chụp lại đã." Trần Tứ Gia hừ lạnh một tiếng, rồi dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Họ dùng đèn pin chiếu sáng tình hình bên trong, cẩn thận nhìn những đồng khí trước mặt.

“Những đồng khí này hình như cũng gần giống với bên ngoài.” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng.

Chương 420

Mọi người từ từ đi về phía trước, Hạo Thiên Chân và nhóm người đi theo sau Tần Mặc.

Xuân Thiên vẫn không ngừng chụp ảnh ở đây, mặc dù nói trong lòng mọi người đều khá bất mãn, nhưng lại không có ai nói gì nữa.

Thấy bên trong tối đen như mực, Bàn Tử liền muốn đến thắp đèn.

Nhưng vẫn chưa đợi anh ta thắp đèn, Hạo Thiên Chân đã vội vàng kéo tay anh ta lại.

"Anh làm gì vậy?" "Tôi chỉ muốn thắp đèn lên một chút, như vậy thì mọi người chúng ta mới có thể nhìn rõ hơn.

Hơn nữa, bây giờ chúng ta dùng đèn pin vẫn tối om, chúng ta căn bản chẳng nhìn thấy gì cả.

Vạn nhất vì cái này mà bỏ lỡ mất bảo vật gì thì phải làm sao?" Hạo Thiên Chân lườm một cái, thật không biết cái đầu của Bàn Tử này nghĩ gì nữa.

"Vậy cũng không thể thắp đèn lên chứ!

Chúng ta còn chưa biết xung quanh là như thế nào, cứ thắp đèn lên rất dễ khiến những khối băng xung quanh tan chảy.

Đến lúc đó, cây cột sẽ không thể chống đỡ được, khối băng phía trên sẽ đè chết chúng ta ở đây đó." "Đâu có nghiêm trọng đến vậy, chẳng qua chỉ là thắp đèn thôi mà." "Được rồi, đừng thắp đèn nữa." Tần Mặc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử cảm thấy đã vậy Tần Mặc đã lên tiếng rồi, vậy thì tạm thời cứ như vậy đi, nên anh ta liền dập tắt lửa.

"Chỗ này cũng lạnh quá đi." Khi Bàn Tử nói câu này, anh ta không ngừng xoa tay, hơn nữa còn đi đi lại lại ở đây.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau một cái, hai người họ thì không có cảm giác gì.

"Trên người tôi có một vài thứ, chia cho mấy người đi." Tần Mặc nói rồi liền lấy ra một ít túi sưởi ấm từ trong Hệ Thống của mình.

Đây là những thứ Tần Mặc đã chuẩn bị trước khi đến núi tuyết, Tần Mặc biết nhiệm vụ ở núi tuyết lần này e là sẽ gian nan hơn trước, hơn nữa những thứ cần thiết trên núi tuyết cũng rất nhiều, Tần Mặc đã luôn chuẩn bị sẵn.

Nhưng may mắn là bây giờ cũng dùng được.

Tần Mặc chia những túi sưởi ấm này cho những người trước mặt.

"Không ngờ anh lại còn mang theo những thứ này bên mình, nhưng cái này cũng khá tốt đó, ít nhất cũng giúp mọi người chúng ta giữ ấm." Hoa Hòa Thượng cười nhìn Tần Mặc, Tần Mặc tùy ý gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Sau khi chia gần xong những túi sưởi ấm này, Tần Mặc lúc này mới cẩn thận quan sát ở đây.

"Chỗ này hình như cũng không có gì cả." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc một cái, Tần Mặc gật đầu.

"Nhưng chúng ta bây giờ mới chỉ ở bên ngoài mà thôi, vẫn chưa tiến vào bên trong, e là bên trong sẽ có nguy cơ nhất định.

Lát nữa mọi người chúng ta đều phải cẩn thận một chút." Tần Mặc nhắc nhở họ, họ đều ừ một tiếng.

"Hay là chúng ta cứ nghỉ ngơi một lát ở đây đi, chỗ này thật sự quá lạnh rồi, lát nữa rồi tiếp tục đi về phía trước cũng chưa muộn." Hoa Hòa Thượng xoa xoa tay nhìn Tần Mặc, Tần Mặc do dự một chút rồi gật đầu.

Đã vậy mọi người đều đã mở lời, thì nghỉ ngơi một lát ở đây cũng được.

Tần Mặc từ trong Hệ Thống của mình lấy ra một ít canh, chia cho mọi người.

"Không ngờ lại còn có thể uống canh nóng ở đây, nhưng anh tại sao lại mang theo những thứ này vậy?

Chẳng lẽ không thấy nặng sao?" Hoa Hòa Thượng tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười cười.

"Cái này cũng không nặng gì, hơn nữa tôi có phương thức đóng gói đặc biệt, còn có thể giữ ấm cho canh nóng.

Tôi biết, trên núi tuyết này thứ cần nhất chính là những thứ nóng hổi như thế này, nên mới mang theo." "Thì ra là vậy." Hoa Hòa Thượng gật đầu hiểu ra, rồi ừ một tiếng, cùng Tần Mặc và mấy người họ uống một ngụm canh.

Sau khi mọi người nghỉ chân một lát, lúc này mới chuẩn bị tiếp tục xuất phát.

"Không thể không nói, uống chút canh nóng này, cảm thấy người ấm lên rất nhiều." Bàn Tử cười nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày, nhưng Tần Mặc không nói thêm gì nữa, mà tiếp tục men theo hành lang này, rẽ một khúc cua, đến đại điện.

Đại điện vẫn khá lớn, hơn nữa ở đây cũng có rất nhiều cột.

"Sao lại cảm thấy nơi này còn lạnh hơn cả hành lang vừa nãy vậy?" Xuân Thiên hơi phiền não nhìn mọi người trước mặt.

Mọi người cũng đều ừ một tiếng, lời này nói quả thực không sai, nhiệt độ ở nơi này thấp hơn rất nhiều so với nơi vừa nãy.

"Vậy chúng ta làm sao đây?

Bây giờ có nên tiếp tục đi về phía trước không?

Nếu nhiệt độ lại giảm xuống một chút nữa, e là tất cả chúng ta căn bản không chịu nổi." Hạo Thiên Chân có chút lo lắng, nhìn Tần Mặc.

Trần Tứ Gia bên cạnh thì hừ lạnh một tiếng.

"Chúng ta đã đi đến chỗ này rồi, lẽ nào còn muốn quay ngược trở lại sao?

Đừng nói nhiều nữa, mau đi đi." Hạo Thiên Chân thở dài, gật đầu, rồi cùng họ tiếp tục đi về phía trước.

Đã vậy mọi người đều đã quyết định tiếp tục đi xuống, thì cậu ấy tổng không thể kéo mọi người lùi lại chứ, cho dù trong lòng không thoải mái, cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì.

"Nhưng bên trong này sao lại hơi khó nhìn vậy?" Khi Bàn Tử nói câu này, anh ta vẫy vẫy tay, vốn dĩ anh ta còn muốn thắp đèn bên trong lên, nhưng Hạo Thiên Chân không đồng ý, họ cũng chỉ có thể mò mẫm tiến về phía trước như vậy.

"Vạn nhất phía trước có nguy hiểm gì, chẳng phải chúng ta cũng không thể phát hiện ra sao?" "Yên tâm đi, có tôi ở đây mà, nếu thật sự có nguy hiểm gì, tôi có thể cảm nhận trước được.

Còn việc bên trong này khó nhìn, e là vì có sương mù." "Bây giờ sắp đến tối rồi, lát nữa sương mù này sẽ bám vào mặt băng, như vậy sẽ tốt hơn rất nhiều." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh Bàn Tử, gật đầu.

"Đúng vậy, cái này hẳn chỉ là hiện tượng hóa lỏng bình thường thôi, nhưng vì phân tử nước thực sự quá nhỏ, nên có thể bay lơ lửng trong không khí, nhìn cứ như sương mù vậy." "Bây giờ trời cũng đã hơi tối rồi, hơn nữa chúng ta cũng đã đi lâu như vậy, hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát ở đây đi?" Dù có túi sưởi ấm Tần Mặc đã cho, Bàn

Tử vẫn cảm thấy hơi lạnh.

“Mấy người thấy sao?” Tần Mặc nhìn những người khác, Trần Tứ Gia lúc này cũng hơi mệt mỏi rồi, dù sao tuổi tác của ông ta cũng đã lớn.

“Đã vậy thì cứ dựng một cái lều ở đây đi, có lều chúng ta cũng có thể trốn trong lều sưởi ấm.” Tần Mặc ừ một tiếng, rồi cùng họ, mọi người cùng nhau dựng lều ở đây.

Rất nhanh họ đã hoàn thành việc này, họ lại đốt một đống lửa.

“Thật sự là lạnh quá đi.” Bàn Tử bất lực lắc đầu, biết vậy đã không nên đến nơi này, nơi này vừa nguy hiểm lại vừa lạnh.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Tần Mặc liền lườm một cái.

“Tôi không phải đã đưa túi sưởi ấm cho mấy người rồi sao?

Nếu không đủ thì mấy người cứ đến chỗ tôi lấy thêm một ít.” Thông thường thì ở bên ngoài, túi sưởi này có thể dùng được hai ba tiếng, thậm chí cả buổi sáng, nhưng nhiệt độ ở đây quá thấp, chưa được một tiếng đã hết cảm giác rồi." Vừa nói, Bàn Tử vừa lấy ra một chiếc túi sưởi từ trên người mình, đưa cho Tần Mặc.

Túi sưởi này giờ đã không còn ấm lắm. "Cứ đốt lửa sưởi ở đây một lát đi, lát nữa về lều sẽ tốt hơn một chút." Tần Mặc ngồi xuống, nhưng lúc này, anh lại nghe thấy hình như có thứ gì đó đang phát ra tiếng vỡ vụn.

Chương 421

Ngay lập tức, Tần Mặc cau mày, đứng dậy, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Trương Kỳ Lân cũng đã chú ý tới, nên trong mắt cả hai đều lộ vẻ cảnh giác. "Có chuyện gì vậy?" Kim Thuận Tử lo lắng nhìn Tần Mặc.

Thấy Tần Mặc căng thẳng như vậy, trong lòng ông ta có chút hoảng hốt. "Các vị không nghe thấy có tiếng động gì sao?" "Không lẽ bên trong này có thứ gì à?" Hoa Hòa Thượng vội vàng cảnh giác rút một con dao găm ra. "Chắc không phải đâu." Vừa nói, Tần Mặc vừa nhắm mắt lắng nghe kỹ càng.

Một lúc sau, anh đưa mắt nhìn vào một trong những cây cột, rồi đi về phía đó.

Thấy cây cột đang tan chảy, Tần Mặc vội vàng nói. "Dập lửa đi, cây cột đang tan chảy!" Mọi người lập tức kinh hãi, vội vàng dập tắt ngọn lửa. "Cái quái gì thế này?

Chẳng lẽ bây giờ chúng ta ngay cả quyền sưởi ấm cũng không có sao?" Bàn Tử bực bội nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lườm một cái. "Nếu anh thật sự muốn bỏ mạng ở đây thì cứ sưởi tiếp đi, tôi sẽ đưa thêm cho anh vài cái túi sưởi nữa." Nói rồi Tần Mặc lấy ra mấy chiếc túi sưởi từ trên người mình đưa cho Bàn Tử.

Mặc dù họ có mang theo trang bị bên người, nhưng khả năng chống lạnh của những món đồ này không đặc biệt mạnh.

Trong môi trường nhiệt độ âm mười mấy độ, những bộ quần áo này vẫn có thể chịu được, nhưng ở đây đã gần âm hai ba mươi độ rồi.

"Lát nữa tiếp tục đi sâu vào bên trong e rằng sẽ còn lạnh hơn nữa, trang bị của chúng ta căn bản không thể chịu được lâu." Hạo Thiên Chân có chút lo lắng.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thì không thấy có gì, vì hai người họ căn bản không sợ lạnh, dù sao thể chất của hai người cũng khác thường, nhưng những người khác thì lại không như vậy. "Không còn cách nào khác, tạm thời cứ cố gắng chịu đựng đi." Tần Mặc thở dài một tiếng.

Mấy người kia lập tức đáp lời, không nói thêm gì nữa. "Vậy chúng ta còn muốn nghỉ ngơi ở đây không?" Bàn Tử nhìn mọi người.

Bây giờ không có đống lửa này, dù có ngủ trong lều e rằng cũng sẽ rất lạnh. "Hay là chúng ta rút ra ngoài đi?" Hoa Hòa Thượng do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn đề nghị.

Kim Thuận Tử bên cạnh vội vàng gật đầu. "Đúng vậy, nếu không được thì chúng ta cứ rút ra ngoài đi, chỗ này thật sự quá lạnh rồi." "Rút ra ngoài không ổn lắm đâu, bây giờ chúng ta còn không biết tình hình bên trên thế nào, vạn nhất tầng băng bên trên lại bị chặn thì sao?" "Hơn nữa, tôi thấy chúng ta xuống đây thì dễ, muốn lên lại e rằng không đơn giản như vậy." Hạo Thiên Chân lắc đầu.

Mọi người nghe Hạo Thiên Chân nói vậy thì đều ừ một tiếng.

Lời này cũng không sai, nhưng ở nơi lạnh lẽo như vậy, họ có thực sự muốn tiếp tục đi tới không? "Anh nghĩ sao?" Trần Tứ Gia nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc hơi nhún vai tỏ vẻ không sao cả. "Tôi thế nào cũng được, dù sao nhiệt độ này đối với tôi không thành vấn đề." Trần Tứ Gia im lặng một lát, rồi nhìn những người khác. "Nếu là như vậy, vậy chúng ta cứ tiếp tục đi.

Dù sao tôi cũng có thể kiên trì được.

Nếu các anh không chịu nổi thì cứ tự mình quay về trước đi, không cần thiết phải ở lại đây." Mọi người nhìn nhau, họ cũng biết tâm trạng Trần Tứ Gia không tốt lắm, xem ra họ cũng chỉ có thể tạm thời ở lại đây thôi. "Thôi được rồi, ngay cả Trần Tứ Gia cũng có thể kiên trì, chúng ta còn có gì để nói nữa chứ?" Hạo Thiên Chân nhìn mấy người bên cạnh.

Bàn Tử thì lườm một cái, nhưng mặc dù Bàn Tử cảm thấy rất lạnh, anh ta cũng biết mình phải kiên trì. "Thôi được rồi." Bàn Tử cũng không nói thêm gì nữa. "Nếu đã như vậy thì mọi người mau thu dọn đồ đạc, tiếp tục đi thôi." Tần Mặc cười cười, rồi đi đến bên cạnh chiếc lều của mình, thu gọn nó lại.

Mấy người còn lại cũng làm theo ngay lập tức.

Đợi đến khi mọi người thu dọn gần xong, họ mới tiếp tục đi về phía trước.

Kim Thuận Tử thì có chút bất lực nói với Tần Mặc và những người khác. "Chúng ta còn phải ở đây bao lâu nữa vậy?" "Ông hối hận rồi sao?" Tần Mặc nhìn Kim Thuận Tử, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Kim Thuận Tử xua tay. "Không phải ý đó, chỉ là tôi thấy chỗ này đúng là quá lạnh, không muốn ở lại thêm chút nào nữa." "Không sao, ông cứ đi theo chúng tôi là được rồi.

Nếu lát nữa thật sự có nguy hiểm gì, tôi sẽ bảo vệ tốt cho mọi người.

Nếu túi sưởi trên người các vị nguội rồi thì cứ nói với tôi, tôi có thể đổi cho các vị cái mới." Trong hệ thống của Tần Mặc có rất nhiều tài nguyên, cho dù ở lại đây một năm cũng không thành vấn đề.

Mọi người tùy ý xua tay.

Hiện tại, những chiếc túi sưởi trên người họ vẫn có thể dùng được thêm một lát nữa.

Hơn nữa, tài nguyên mà họ mang theo vốn đã không nhiều, cũng không thể làm phiền Tần Mặc như vậy.

Rất nhanh, họ đã đến trung tâm đại điện.

Đến đây, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, vì ở phía xa không xa có một pho tượng đá đặc biệt lớn. "Chúng ta cứ qua đó trước đi." Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh.

Họ đương nhiên là sẵn lòng vô điều kiện đi theo Tần Mặc, nên tất cả đều gật đầu, đi theo sát bên Tần Mặc.

Mọi người nhanh chóng đến bên cạnh pho tượng đá.

Lúc này, họ cũng cẩn thận quan sát thần tượng trước mặt.

Chương 422

"Trông nó thật sự đúng là có chút quỷ phủ thần công." Mặc dù trên đầu pho tượng đá có một chút băng, nhưng mọi người vẫn có thể thấy được pho tượng này được điêu khắc sống động đến mức nào. "Tôi có cảm giác như pho tượng này có thể bay lên ngay lập tức vậy." Xuân Thiên nói câu này khi nhìn mấy người bên cạnh.

Tất cả đều gật đầu, trong lòng mỗi người đều có một loại ảo giác như vậy.

Tần Mặc cau mày nhìn chằm chằm vào pho tượng đá trước mặt.

Mặc dù đây chỉ là một pho tượng đá, nhưng không hiểu sao, Tần Mặc luôn cảm thấy sau khi nhìn thấy pho tượng này, huyết mạch trong hệ thống của mình dường như có chút sôi trào.

Tần Mặc không nói nhiều, mà chỉ cẩn thận quan sát.

Bàn Tử thì vội vàng đi đến bên cạnh pho tượng đá, muốn xem bên trong có bảo vật gì không.

Bàn Tử thậm chí còn trực tiếp đưa tay ra, muốn cạy cục đá này xuống.

Hạo Thiên Chân vội vàng kéo cánh tay Bàn Tử lại. "Anh làm gì đấy?" "Tôi chỉ muốn xem bên trong có bảo vật gì không thôi.

Hơn nữa, chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, chẳng lẽ tôi còn không được lấy hai món đồ à?" Bàn Tử bĩu môi, thật không biết Hạo Thiên Chân ngày nào cũng làm sao vậy.

Tần Mặc liếc nhìn Bàn Tử nhưng không nói gì, mà chỉ quan sát.

Xung quanh pho tượng đá lớn này có bốn thứ trông giống như tế đàn.

Bốn cái này đều có đính ngọc thạch. "Thứ này có lấy xuống được không?" Bàn Tử vừa nói vừa đặt tay lên viên ngọc thạch đó, dùng sức muốn cạy nó ra.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn Bàn Tử. "Cẩn thận chạm phải cơ quan nào đó." Bàn Tử lúc này mới ho nhẹ một tiếng, gật đầu, buông tay ra, rồi lại quay đầu nhìn chằm chằm vào pho tượng đá lớn trước mặt.

Không hiểu sao, Tần Mặc luôn cảm thấy bên trong pho tượng đá này dường như có bí mật gì đó.

Lúc này, Bàn Tử thì vẫn luôn chú ý đến những thứ khác ở đây, dường như muốn thử tìm được một vài bảo vật. "Thứ này trông cứ như con đại bọ ngựa vậy, anh nhìn chằm chằm vào nó làm gì chứ, cái thứ này hình như cũng chẳng có tác dụng gì." Bàn Tử bĩu môi, nhìn pho tượng đá lớn trước mặt. "Bàn Tử, anh nói chuyện có thể cẩn thận một chút không?

Nghe nói đây là thần minh của Đông Hạ hoàng triều, nếu anh vì chuyện này mà đắc tội với thần minh của họ, thần minh của họ giáng xuống trừng phạt thì anh xong đời rồi đấy." Bàn Tử là người không tin mấy lời này nhất, nên anh ta bĩu môi. "Anh đừng có dọa tôi ở đây.

Chỉ với thứ này cũng có thể giáng xuống trừng phạt sao?

Thôi đi." Bàn Tử lắc đầu, rồi tiếp tục nhìn xung quanh, còn Tần Mặc thì quan sát pho tượng đá trước mặt.

Ngay lúc này, mọi người đột nhiên nghe thấy tiếng “cát sát”.

Ai nấy đều trở nên cảnh giác.

Hệ thống của Tần Mặc cũng đã nhắc nhở anh. 【Đinh, phát hiện mộ huyệt sinh vật, xin lập tức tiêu diệt.】 Trong lòng Tần Mặc chợt thịch một tiếng, xem ra có thứ gì đó sắp xuất hiện quanh đây. "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử đứng ngây tại chỗ, quay đầu nhìn mấy người bên

kia. "Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?" Kim Thuận Tử lúc này có chút sợ hãi, nấp sau cây cột bên kia.

Thấy Kim Thuận Tử có phản ứng bất thường như vậy, mọi người đều có chút không hiểu.

Lang Phong ở bên kia thì vẫn không ngừng chụp ảnh, dù có tiếng động như vậy, anh ta cũng chẳng hề bận tâm. "Được rồi, đừng chụp nữa, mau nghe xem rốt cuộc là tiếng gì?" Trần Tứ Gia với vẻ mặt không mấy vui vẻ nhìn chằm chằm.

Lang Phong lúc này mới vội vàng gật đầu, thu máy ảnh lại, rồi nhìn xung quanh. "Bên này hình như cũng chẳng có gì, tôi cũng không biết nguồn gốc của âm thanh này là gì." "Không… không…" Miệng Kim Thuận Tử cứ lẩm bẩm hai từ này.

Tần Mặc thì đi đến bên cạnh Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Trương Kỳ Lân cũng đứng cạnh mấy người họ. "Cẩn thận một chút, pho tượng đá này có chút bất thường." Trương Kỳ Lân nhìn mấy người bên cạnh.

Tất cả đều gật đầu, rồi quay đầu nhìn về phía pho tượng đá ở đằng xa.

Bàn Tử đột nhiên kinh hô nói. "Pho tượng đá này nháy mắt kìa!" Mấy người còn lại đều thấy kinh ngạc, vội vàng nhìn chằm chằm vào pho tượng đá trước mặt.

Nhưng hiện tại pho tượng đá này lại không hề có phản ứng gì, nên Hạo Thiên Chân cho rằng Bàn Tử nhìn nhầm rồi, liền vỗ một cái vào vai Bàn Tử. "Anh làm gì vậy?

Vốn dĩ có tiếng động này mọi người đã sợ lắm rồi, anh còn ở đây la hét ầm ĩ nữa." Bàn Tử khó hiểu nhìn mọi người. "Vừa nãy mọi người không nhìn thấy sao?

Chẳng lẽ mắt tôi có vấn đề rồi à?" Bàn Tử vội đưa tay dụi mắt.

Tần Mặc thì lắc đầu.

Họ đã đợi lâu như vậy mà không có quái vật nào xuất hiện, điều đó có nghĩa là có lẽ thật sự là pho tượng đá này có vấn đề. "Anh chắc không nhìn nhầm đâu.

Có lẽ pho tượng đá này thật sự có vấn đề." Bàn Tử nuốt nước bọt, vội vàng lùi lại hai bước. "Vậy phải làm sao đây?

Vừa nãy tôi còn nói nó là đại bọ ngựa, nó sẽ không xuống đây giết tôi chứ?" Bàn Tử lo lắng nhìn Tần Mặc.

Chương 423

Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Cho dù có nói nó thì sao chứ, nó cũng căn bản không làm được gì.

Nếu nó thật sự dám xuất hiện, tôi và Trương Kỳ Lân sẽ bảo vệ anh." "Vậy thì tốt!" Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta không muốn gặp phải thứ gì đó ở đây, không những không tìm được bảo vật mà còn mất mạng.

Tần Mặc chăm chú nhìn chằm chằm vào pho tượng đá ở đằng xa.

Trần Tứ Gia cũng vô cùng lo lắng đặt tay lên thắt lưng.

Trên thắt lưng ông ta có một sợi xích sắt, chắc chắn đầu kia của sợi xích đang buộc Cửu Trảo Câu của ông ta.

Không lâu sau, bên ngoài pho tượng đá đột nhiên xuất hiện một vết nứt, mọi người cũng vội vàng lùi về phía sau.

Pho tượng đá biến thành bộ dạng này, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, vết nứt bên ngoài càng lúc càng lớn, rất nhanh lớp xi măng đã rơi xuống đất, mọi người cũng nhìn thấy con rồng bên trong. "Đây chắc là rồng của Đông Hạ hoàng triều, trông đáng sợ quá." Hoa Hòa Thượng sắc mặt có chút tái.

Vào thời cổ đại, những con rồng mà họ miêu tả không phải là loại rồng bay mà hiện nay thường thấy, mà là loại rồng có hình thái tương tự như thế này. "Lát nữa các vị chỉ có thể tự bảo vệ mình thôi." Tần Mặc nhìn mấy người họ.

Mấy người kia đồng thời gật đầu, không cần Tần Mặc nói thì họ cũng tự nhiên hiểu.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, rồi từ trên người mình rút ra Thất Tinh Kiếm, chăm chú nhìn chằm chằm vào pho tượng đá ở đằng xa, cứ như thể chỉ cần pho tượng đó vừa tiến lại gần đây, Tần Mặc sẽ bổ một kiếm vào người nó vậy.

Không lâu sau, pho tượng đá kia đột nhiên bay vút lên trời, lơ lửng giữa không trung.

Tần Mặc cũng chăm chú nhìn con rồng trước mặt.

Con rồng này đưa mắt nhìn lên người mọi người, rồi sau đó khóa chặt ánh mắt vào Tần Mặc.

Con rồng này không nói gì cả, nó lập tức lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không phải là kẻ yếu ớt, anh vung Thất Tinh Kiếm của mình chém về phía con rồng, anh và con rồng lướt qua vai nhau.

Con rồng này bay đến một bên khác, rồi quay người lại, dùng cái đuôi của nó quật về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lăn mình sang bên cạnh một cái, cái đuôi của nó liền đập xuống đại điện.

Nền đại điện này cũng được tạo thành từ băng.

Sau khi cái đuôi của nó đập trúng, một vết nứt xuất hiện trên khối băng, nhưng vết nứt này rất nhanh đã liền lại. "Sức mạnh của nó lại lớn đến thế sao." Hoa Hòa Thượng bên cạnh hít vào một hơi khí lạnh.

Nếu cú đập này mà trúng vào người họ, chẳng phải họ sẽ bị đánh nát thành tro bụi sao?

Mọi người đều nhìn Tần Mặc, bây giờ hy vọng của họ đều đặt cả vào Tần Mặc.

Ở một bên khác, Trương Kỳ Lân nhảy vọt lên, lao về phía con rồng.

Con rồng dùng móng vuốt của nó va chạm với thanh kiếm của Trương Kỳ Lân.

Thanh kiếm của Trương Kỳ Lân phát ra tiếng "đinh", sau đó anh lùi lại hai bước, khẽ hừ một tiếng. "Cẩn thận một chút." Tần Mặc nhắc nhở Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân thì gật đầu, anh không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu đạo lý này. "Thứ này quả thực rất khó đối phó, anh cũng đừng lơ là." Trương Kỳ Lân biết Tần Mặc luôn rất tự tin vào thực lực của mình, nhưng anh sợ Tần Mặc vì điều này mà bị con rồng kia giết chết.

Tần Mặc "ừ" một tiếng.

Điều này Tần Mặc đương nhiên hiểu.

Hơn nữa, đây là một con rồng đúng nghĩa, bởi vì nó có sự liên kết nhất định với huyết mạch của Tần Mặc, nên Tần Mặc có thể cảm nhận được.

Tần Mặc cầm Thất Tinh Kiếm, chém về phía con rồng.

Cũng không biết chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc là ai, tại sao lại có thể có một con rồng thật sự ở đây?

Con rồng thì dùng móng vuốt của nó va chạm với Tần Mặc một cái.

Vừa nãy Trương Kỳ Lân đã bị móng vuốt rồng này đẩy lùi, nhưng Tần Mặc lại đứng vững đối chọi với nó.

Chỉ thấy trong mắt con rồng lóe lên vẻ kinh ngạc, vì nó không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh như vậy.

Nhưng cho dù thế, nó cũng không nói gì nhiều, mà lại quẫy cái đuôi của mình, đập về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lập tức lùi về phía sau, sau khi ổn định thân hình, anh lại

khẽ thở ra một hơi.

Sức mạnh của con rồng này quả thực có chút đáng sợ, nếu sơ suất một chút thôi cũng có thể bị nó đánh bại.

Con rồng này quay đầu nhìn lên người những người xung quanh, rồi sau đó khóa chặt ánh mắt vào Bàn Tử.

Nó lập tức lao về phía Bàn Tử, trong lòng Bàn Tử chợt thịch một tiếng. "Cái thứ này mày còn nhớ thù à?" Nói rồi, Bàn Tử vội vàng rút dao găm ra đâm về phía con rồng.

Đáng tiếc, con dao găm của anh ta đâm vào người con rồng nhưng không gây ra bất kỳ tổn thương nào, chỉ để lại một vết hằn nhạt trên vảy rồng của nó.

Con rồng lại dùng thân mình lao vào Bàn Tử, Bàn Tử liền ngã xuống đất.

Bàn Tử ngửi thấy một mùi hôi tanh, liền ngẩng đầu lên.

Anh ta thấy con rồng há to mồm, chuẩn bị cắn anh ta, liền trợn trừng mắt.

Nhưng chưa kịp đợi anh ta làm gì, Tần Mặc ở một bên khác đã chắn trước mặt anh ta.

Tần Mặc dùng Thất Tinh Kiếm chặn vào trong miệng con rồng.

Chương 424

Con rồng dùng sức cắn xuống, nhưng lại bị Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc chặn lại.

Con rồng có chút oán hận nhìn Tần Mặc.

Thằng nhóc này thật quá phiền phức, nếu không phải nó, e rằng mình đã sớm được no bụng một bữa rồi.

Tiếp đó, con rồng nhìn sang một bên khác, lao về phía Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia cũng không chịu thua kém, vội vàng vung Cửu Trảo Câu của mình ra.

Cửu Trảo Câu của ông ta bám vào đầu con rồng, ông ta dùng sức muốn thu Cửu Trảo Câu về, nhưng con rồng lại xoay người một cái, đầu của nó liền cắn chặt lấy Cửu Trảo Câu.

Con rồng dùng sức muốn giật Cửu Trảo Câu qua, Trần Tứ Gia ở bên kia cũng dốc sức kéo lại.

Hai bên đang giằng co ở đó, Tần Mặc nhảy vọt lên, chém vào sợi xích sắt.

Sợi xích sắt lập tức bị Tần Mặc chém đứt, còn con rồng kia cũng vì phản lực mà ngã xuống đất.

Trương Kỳ Lân vội vàng nhân cơ hội này đi đến bên cạnh con rồng, đâm từ trên xuống về phía nó.

Con rồng thì lật mình sang bên cạnh một cái, sau khi ổn định thân hình, nó lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Hai tên nhóc này xem ra vẫn có chút bản lĩnh, xem ra nó không thể

lơ là được.

Tần Mặc thấy ánh mắt của con rồng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, Tần Mặc vặn nhẹ cổ mình, giơ Thất Tinh Kiếm ra chỉ vào nó. "Tôi biết thực lực của ngươi quả thật không tồi, nhưng tôi không hy vọng ngươi ở lại đây tiếp tục đối phó với chúng tôi, nếu không ngươi chắc chắn sẽ chết dưới kiếm của tôi." Nhưng con rồng kia lại gầm lên một tiếng giận dữ, dường như đang đối thoại với Tần Mặc.

Thật ra Tần Mặc quả thật có thể nghe hiểu được.

Tần Mặc nghĩ điều này chắc chắn có liên quan đến huyết mạch chi lực của mình, còn những người khác thì đều đứng xung quanh với vẻ mặt ngơ ngác. "Tiểu lâu la như các ngươi không nên đến nơi này.

Nếu các ngươi nhanh chóng rời đi, ta còn có thể tha cho các ngươi." Con rồng này có thể cảm nhận được huyết mạch chi lực trên người Tần Mặc, nên nó cũng có chút kiêng dè Tần Mặc.

Nhưng muốn nó cúi đầu xưng thần thì không thể nào.

Tần Mặc gật đầu. "Nếu đã như vậy thì tôi chỉ còn cách ra tay thôi." Nói rồi Tần Mặc lại lao về phía con rồng trước mặt.

Con rồng cũng vội vàng va chạm với Tần Mặc, cả hai không ngừng đối kháng với nhau.

Rất nhanh, Tần Mặc đã đá một cước vào người con rồng.

Nếu là người bình thường tấn công con rồng này, có lẽ nó sẽ không cảm thấy đau đớn gì cả, nhưng Tần Mặc lại đá bay nó.

Con rồng đập vào cánh cửa đá bên kia, rồi trượt xuống dọc theo cánh cửa đó.

Tiếp đó, nó lại ngẩng đầu trừng Tần Mặc, ánh mắt cũng vô cùng âm trầm.

Tần Mặc thấy ánh mắt của con rồng, nhưng Tần Mặc không nói gì, mà lại ngưng tụ sức mạnh của mình, sử dụng một Phong Nhận đặc biệt lớn. "Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc dùng Phong Nhận này đánh về phía con rồng kia.

Con rồng vội vàng dùng đuôi của nó cản lại.

Phong Nhận đánh trúng đuôi nó, vảy trên đuôi nó lập tức vỡ nát.

Con rồng có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Sao có thể chứ?

Phong Nhận của Tần Mặc lại lợi hại đến mức này sao?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nên Tần Mặc lập tức bật cười, nhưng Tần Mặc lại lười nói nhảm với nó.

Một cú lăn mình, Tần Mặc đã đến bên cạnh con rồng.

Thất Tinh Kiếm nhanh chóng chém xuống con rồng.

Con rồng dùng móng vuốt của nó chặn lại, trên móng vuốt còn có một vài cục đá.

Nhưng cú chém này của Tần Mặc đã trực tiếp chém nát những cục đá đó.

Lúc này Trương Kỳ Lân cũng đá một cục đá, đánh vào đuôi con rồng.

Vảy trên đuôi con rồng vốn đã bị Tần Mặc đánh nát rồi, nên lại bị cục đá này đánh trúng, trở nên máu thịt be bét.

Con rồng cũng gầm lên một tiếng giận dữ, nó lại quay đầu nhìn Tần Mặc. "Các ngươi những người này thật sự là đang tìm chết.

Nếu đã như vậy thì ta sẽ thành toàn cho các ngươi." Nói rồi con rồng này liền trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Cùng lúc đó, nó cũng há to mồm, muốn cắn vào cánh tay Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, liền né sang một bên khác.

Tiếp đó Tần Mặc lại nhìn con rồng trước mặt.

Con rồng này nhảy vọt lên, rồi lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của con rồng, nhưng Tần Mặc không nói nhảm với nó, mà lại lao về phía nó. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện xung quanh Tần Mặc.

Con rồng cảm nhận được cơn lốc xoáy quanh Tần Mặc, nên trong mắt nó lộ vẻ kinh ngạc.

Tên nhóc này sao lúc nào cũng có thể khiến nó bất ngờ như vậy chứ?

Con rồng không nghĩ thêm gì nữa, mà nhìn cơn lốc xoáy ở đằng xa, nó trực tiếp lao thẳng vào cơn lốc xoáy đó.

Chương 425

Mọi người đều há hốc mồm. "Con rồng này điên rồi sao?

Nó lại đối phó với Tần Mặc như vậy, chẳng mấy chốc nó sẽ bị Tần Mặc giải quyết thôi." "Anh quan tâm nó làm gì, dù sao nó thế nào cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta.

Chúng ta chỉ cần ở đây xem náo nhiệt là được rồi, với lại Tần Mặc cũng không cần chúng ta giúp đỡ." Bàn Tử đang xoa cằm.

Lúc này, con rồng kia đã lao vào cơn lốc xoáy của Tần Mặc.

Sức mạnh của cơn lốc xoáy của Tần Mặc cũng vì thế mà yếu đi một chút.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Xem ra con rồng này sắp bị mình giải quyết rồi.

Quả nhiên, sau khi cơn lốc xoáy biến mất, con rồng kia liền trực tiếp ngã xuống đất.

Sau khi ngã xuống đất, nó lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc bây giờ đang nhìn con rồng đó, cứ như thể một kẻ mạnh đang nhìn một kẻ yếu vậy.

Huyết mạch của con rồng này không cho phép nó hèn yếu như vậy, nên nó liền cố gượng đứng dậy, rồi lại nhìn Tần Mặc. "Ngươi nghĩ ngươi thật sự có thể đánh bại ta sao?" Nói rồi con rồng liền quay đầu nhìn vào mấy khối đá kê xung quanh.

Mấy khối đá kê này đều có đính ngọc thạch, nó liền lao về phía những khối đá kê đó. "Nó đang làm gì vậy?" "Cái này chúng ta không biết rồi." Trong mắt Hạo Thiên Chân lộ vẻ lo lắng.

Lúc này con rồng kia đã nuốt một viên ngọc thạch trong số đó vào bụng.

Tần Mặc thấy chỗ ngực nó sáng lên một cái, đồng thời cũng cảm nhận được sức mạnh của nó đã tăng cường rất nhiều. "Không thể để nó nuốt thêm ngọc thạch nữa!" Tần Mặc vẫn có chút kinh ngạc.

Nếu nó thật sự ăn hết bốn viên ngọc thạch này, e rằng cho dù mình và Trương Kỳ Lân liên thủ cũng chưa chắc đã là đối thủ của nó.

Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc liền gật đầu.

Cả hai đồng thời lao về phía con cự long này. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc đánh thủ ấn này vào người con cự long, con cự long bị Tần Mặc đẩy lùi.

Nó lại âm trầm trừng Tần Mặc.

Nếu không phải Tần Mặc, e rằng nó đã không trở nên chật vật như vậy.

Vì thế, bất kể thế nào, nó cũng phải giết chết Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó liền hừ lạnh một tiếng, nhưng hiện tại Tần Mặc lại lười nói nhảm với nó, bởi vì Tần Mặc biết con cự long này quả thực rất khó đối phó.

Anh quay đầu nhìn những viên ngọc thạch ở bên kia. "Nếu đã như vậy thì cứ để lại một cái phong ấn ở đây đã." Sau khi Tần Mặc dứt lời, anh liền nhắm mắt lại.

Đợi đến khi Tần Mặc mở mắt ra lần nữa, trên người anh phát ra năng lượng màu hồng kim. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Năng lượng chính bao bọc mấy viên ngọc thạch này.

Hoàn thành tất cả những điều này, Tần Mặc lúc này mới thở phào

nhẹ nhõm.

Con cự long kia nhìn Tần Mặc, trong miệng phát ra một tiếng gầm. "Cho dù ngươi có phong ấn mấy viên ngọc thạch đó, ta cũng vẫn có thể đối phó được với ngươi, bởi vì bây giờ ta đã nuốt một viên ngọc thạch rồi." Đương nhiên, chỉ có Tần Mặc mới có thể nghe hiểu lời con cự long nói.

Tần Mặc lúc này cũng đáp lại con cự long. "Vậy thì sao chứ?

Cho dù ngươi có nuốt viên ngọc thạch đó cũng chẳng có tác dụng gì." Vừa nói câu này, Tần Mặc liền lao về phía con cự long trước mặt.

Chỉ thấy trước mặt Tần Mặc xuất hiện một quả cầu đặc biệt lớn. "U Minh Bạo Liệt!" Tần Mặc dùng quả cầu này đánh về phía con cự long.

Quả cầu đánh trúng người con cự long, trên người con cự long lại xuất hiện năng lượng màu vàng.

Năng lượng màu vàng trực tiếp triệt tiêu sức mạnh của Tần Mặc.

Còn Trương Kỳ Lân ở một bên khác thì âm thầm lẻn đến bên cạnh con cự long này, anh rút đại đao của mình ra chém về phía con cự long.

Con cự long này cũng không sợ hãi, nó trực tiếp dùng đuôi của mình va chạm với đại đao.

Vốn dĩ trên đuôi nó đã máu thịt be bét, nhưng không biết có phải là do vừa nuốt viên ngọc thạch kia hay không, bây giờ cái đuôi của nó đã hoàn toàn hồi phục.

Cú va chạm này trực tiếp đẩy Trương Kỳ Lân ra.

Trương Kỳ Lân lùi lại hai bước, lúc này mới ổn định thân hình, sắc mặt trở nên khó coi.

Tần Mặc có chút lo lắng đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân. "Sao rồi?" Trương Kỳ Lân tùy ý xua tay, anh không thấy có gì, chỉ sợ không có cách nào giải quyết được con rồng này. "Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trên đầu Tần Mặc.

Con đại bàng này cũng phát ra vài tiếng kêu vào lúc này.

Chỉ thấy con đại bàng này trực tiếp lao về phía con cự long ở đằng xa.

Hai bên va chạm vào nhau.

Con rồng há to mồm cắn vào cổ con đại bàng.

Chương 426

Cổ con đại bàng không hề xuất hiện vết thương nào, nhưng sức mạnh của nó lại yếu đi rất nhiều.

Tần Mặc biết, chỉ dựa vào con đại bàng này chắc chắn không thể so sánh với con rồng kia được.

Tần Mặc nhắm mắt lại.

Tiếp đó, Tần Mặc đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ.

Con đại bàng cũng nổ tung vào lúc này.

Toàn bộ sức mạnh của vụ nổ đều đánh vào người con cự long.

Con cự long vội vàng lùi về phía sau, đồng thời trên mặt nó cũng xuất hiện một vết thương, có máu chảy dọc theo khuôn mặt nó xuống.

Vốn dĩ con rồng này đã trông khá xấu xí, bây giờ lại có thêm máu tô điểm, trông có vẻ hơi đáng sợ. "May mà có Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đi cùng chúng ta.

Nếu hai chúng ta mà đến đây cùng nhau, e rằng đã sớm bị con cự long này ăn thịt rồi." Bàn Tử thở dài một hơi, nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Hạo Thiên Chân cũng gật đầu.

Lời này nói quả thật không sai.

Tần Mặc thấy con đại bàng kia không có cách nào đối kháng được với con cự long này, dứt khoát lại ngưng tụ ra một con hổ. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này lao về phía con cự long ở đằng xa.

Cả hai cứ thế không ngừng cắn xé đối phương.

Tần Mặc có thể thấy rất rõ ràng trên người con cự long kia cũng

đã xuất hiện một vài vết thương nhỏ.

Tuy nhiên, vết thương này căn bản không đủ để gây chết người.Tần Mặc nhắc nhở Trương Kỳ Lân: "Tranh thủ thời gian, lát nữa con hổ này biến mất rồi, hai chúng ta muốn đánh bại con Cự Long này, e rằng sẽ càng khó khăn hơn."Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc liền ừ một tiếng, hai người họ từ hai bên tấn công về phía con Cự Long.

Hiện tại con Cự Long này đang dồn toàn bộ tinh thần đối phó với con hổ kia, nên nó liền không cẩn thận bị Tần Mặc đâm trúng một cái.Con Cự Long bị dồn vào góc, nó oán hận nhìn chằm chằm mấy người trước mặt.Nó nói: "Hôm nay, tất cả các ngươi đều phải chết ở đây." Vừa nói nó vừa nhìn con hổ cách đó không xa, hiện tại con hổ này sức lực đã không còn bao nhiêu.

Chỉ thấy con Cự Long này vung cái đuôi của nó, trực tiếp quấn lấy con hổ kia, sau đó nó dùng đuôi siết mạnh vào giữa.Ngay lập tức, con hổ kia liền nổ tung, nhưng vảy trên đuôi của nó lại lần nữa bị nổ nát.Tần Mặc nheo mắt, không ngờ con Cự Long này lại còn bất chấp nguy hiểm bản thân bị thương mà làm ra chuyện như vậy.Nhưng không sao cả.Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó liền lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh.

Chỉ thấy trước mặt Tần Mặc xuất hiện một thanh bảo kiếm cực lớn."Vô Song Kiếm Quyết!"Thanh bảo kiếm này chém về phía con Cự Long cách đó không xa, rất nhanh đã rơi xuống người con Cự Long này.

Vảy của con Cự Long này cũng lúc này không ngừng phát ra tiếng ca sát ca sát.Thế nhưng dù vậy, con Cự Long này cũng căn bản không hề để tâm, nó lao về phía Tần Mặc, sau khi đến bên cạnh Tần Mặc liền dùng móng vuốt cào về phía tim Tần Mặc.Con Cự Long này rất rõ

ràng, chỉ có giết chết Tần Mặc, mới có thể chống lại những người khác.Tần Mặc thấy được ý đồ của con Cự Long này, liền nheo mắt.

Còn Trương Kỳ Lân cũng nhanh chóng tấn công vào đuôi con Cự Long này, nhằm ngăn chặn con Cự Long này.Con Cự Long này cũng trực tiếp bị hai người họ bức lui, nó có chút không cam lòng nhìn Tần Mặc, rõ ràng vừa nãy chỉ thiếu chút nữa là có thể xé nát tim Tần Mặc.Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, hừ lạnh một tiếng, sau đó lại lần nữa nhìn thanh kiếm khổng lồ kia trên không trung.Sức mạnh của thanh kiếm này đã không còn bao nhiêu, nhưng Tần Mặc lại muốn nó làm một chút cống hiến cuối cùng cho mình, nên Tần Mặc liền lại lần nữa khống chế thanh kiếm này, khiến nó đâm về phía Cự Long.Con Cự Long này vội vàng thò một cái móng vuốt ra chắn trước mặt, thanh kiếm này trực tiếp dùng sức mạnh đâm xuyên móng vuốt của nó.Con Cự Long này lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó có chút khó mà tin được nhìn móng vuốt của mình, cái này sao có thể chứ?Sức mạnh của Tần Mặc lại mạnh đến mức độ này, đánh nát móng vuốt của nó thành ra như vậy.Vẫn chưa đợi con Cự Long này phản ứng lại, Tần Mặc liền lại lần nữa ngưng tụ ra rất nhiều kiếm ảnh."Kiếm Vũ Bát Phương!"Chỉ thấy có tám thanh kiếm di chuyển tới từ bốn phía.Thấy tám thanh kiếm này, trong lòng con Cự Long liền chùng xuống.

Vừa nãy khi đối phó với thanh bảo kiếm cực lớn kia, nó đã hao phí nhiều sức lực như vậy rồi, càng đừng nói là bây giờ.Con Cự Long này nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của nó, nên Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng, đã nó đã cảm thấy sợ hãi rồi, vậy thì nó e rằng đã không trụ được bao lâu nữa.Tần Mặc nói: "Phá."Sau khi lời Tần Mặc nói dứt, tám thanh kiếm xung quanh liền đâm về phía giữa, tám thanh kiếm này lập tức đâm vào người Cự Long.

Cự Long phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể nó bây giờ

giống như một con nhím vậy.Con Cự Long này quay đầu nhìn tám thanh kiếm xung quanh, sau đó nó liền dùng móng vuốt không ngừng cào nát tám thanh kiếm này.Tám thanh kiếm này rất nhanh đã bị nó cào nát, thế nhưng dù vậy, vết thương trên người nó vẫn còn ở đó.Tần Mặc bĩu môi, không ngờ con Cự Long này lại còn có chiêu này, nhưng không sao cả."Băng Thiên Tuyết Địa!"Vốn dĩ nhiệt độ xung quanh đã khá thấp, Tần Mặc lại thi triển chiêu này xong, nhiệt độ xung quanh liền trở nên càng thấp hơn.

Một bên khác, Vương Bàn Tử vội vàng xoa xoa cánh tay của mình, nhắc nhở Tần Mặc.Vương Bàn Tử nói: "Tiểu Tần đồng chí, anh vẫn nên đừng dùng chiêu này nữa đi, chiêu này thật sự quá khủng khiếp.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng còn chưa đối phó được con Cự Long này, mấy anh em chúng ta sẽ bị đóng băng chết trước mất."Tần Mặc lúc này mới có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, gật đầu, thế nhưng con Cự Long kia lại nắm lấy cơ hội này, lao về phía Tần Mặc.Hạo Thiên Chân vội vàng dùng cùi chỏ huých vào Vương Bàn Tử một cái: "Anh vẫn nên im lặng đi, anh không phát hiện anh nói chuyện với Tần Mặc sẽ phân tán sự chú ý của anh ấy sao?

Chẳng may lát nữa, anh ấy bị con Cự Long này làm bị thương thì sao?"Vương Bàn Tử bĩu môi: "Được rồi, được rồi, tôi biết rồi.

Cậu sao lại quan tâm Tần Mặc thế?

Có thấy cậu đối với tôi tốt như vậy đâu."Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ đảo mắt trắng, thế nhưng cậu ta lại lười đáp lại Vương Bàn Tử nhiều lời, mà ngược lại lại quay đầu tiếp tục chăm chú nhìn Tần Mặc, cậu ta rất muốn biết Tần Mặc có thể chống lại con Cự Long này hay không.Tần Mặc tản đi sức mạnh của mình sau đó liền lùi về phía sau, tránh cho con Cự Long này làm mình bị thương.

Quả nhiên ngay khi Tần Mặc vừa lùi về phía sau, đuôi con Cự

Long liền đập vào vị trí Tần Mặc vừa đứng."Hàn Băng Ma Trảm!"Một cây búa khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc nắm lấy cơ hội này, trực tiếp dùng cây búa này đánh vào đuôi Cự Long.Con Cự Long này lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó nhìn đuôi mình, nó phát hiện vảy trên đó đã hoàn toàn biến mất, hơn nữa trên đuôi còn có một vết thương rất sâu, hiện tại có máu không ngừng chảy ra từ vết thương của nó.Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, con Cự Long này vội vàng quay đầu nhìn quanh, dường như đang tìm cách thoát ra ngoài.Tần Mặc thấy được ánh mắt của nó, thế nhưng Tần Mặc biết là do mấy người họ đến đây mới đánh thức con Cự Long này, dù thế nào cũng không thể thả con Cự Long này ra ngoài.Ngay khi con Cự Long này chạy về hướng mà Tần Mặc và đồng đội đã đến, Tần Mặc liền ngưng tụ ra một tảng băng tinh cực lớn."Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!"Tảng băng tinh cực lớn này trực tiếp chặn đứng con Cự Long.

Con Cự Long này đầu đập vào đó sau đó liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó lại quay đầu trừng mắt nhìn Tần Mặc.Thằng nhóc này sao mà phiền phức thế?

Nó bây giờ chỉ muốn thoát khỏi nơi này, thằng nhóc này lại không muốn thả nó đi, lẽ nào cứ phải để nó đồng quy vu tận với mấy người này sao?Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của nó, thế nhưng Tần Mặc lại lười nói nhiều với nó, chỉ là cười lạnh một tiếng.Dù ngươi là một con Cự Long, chắc ngươi cũng khá sợ sức mạnh của Lôi Đình.

Tiếp theo, ngươi hãy chuẩn bị chịu chết đi."Lôi Đình Chi Nộ!"Xung quanh Tần Mặc lập tức xuất hiện rất nhiều đám mây đen cực lớn, những đám mây đen này cũng lúc này bao phủ lấy.

Con Cự Long kia cảm nhận được sau đó liền đứng sững tại chỗ.Cái này sao có thể chứ, Tần Mặc chỉ là một con người bình thường, lại có thể triệu hồi loại Lôi Đình này.Trong lòng nó, chỉ có

thần linh mới có thể triệu hồi Lôi Đình.Tần Mặc thấy được ánh mắt của con Cự Long này, thế nhưng Tần Mặc không phí lời với nó, mà ngược lại lại dùng Lôi Đình này vung ra một luồng sức mạnh xuống phía dưới.Tia Lôi Đình này lập tức đánh vào người con Cự Long, trên người con Cự Long này lập tức xuất hiện một vết cháy đen, hơn nữa máu chảy ra từ vết thương của nó càng nhiều hơn.Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, con Cự Long này thật sự tưởng rằng nó có thể chống lại mình sao?

Chẳng phải là quá ngây thơ rồi sao.Lúc này Trương Kỳ Lân đã bôi máu của mình lên thanh đại đao kia rồi, vì anh ấy cảm thấy e rằng chỉ có như vậy mới có thể làm bị thương con Cự Long này.Trương Kỳ Lân lao về phía con Cự Long này, từ trên xuống dưới chém về phía con Cự Long.

Con Cự Long thì dùng đuôi của nó để chống đỡ, thế nhưng vì đại đao của Trương Kỳ Lân đã dính máu rồi, nên đuôi của nó căn bản không thể chống đỡ được.Vốn dĩ trên đuôi nó đã có một vết nứt rất lớn, hiện tại nửa đoạn đuôi này trực tiếp bị đứt lìa.Cự Long phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó vội vàng lùi về phía sau, Tần Mặc thì giáng xuống đạo Lôi Đình thứ hai.Đạo Lôi Đình thứ hai càng khiến con Cự Long này bị thương không thể đứng dậy được.

Con Cự Long này hiện tại đã nằm sấp trên mặt đất, nó có chút yếu ớt không gượng dậy nổi ngẩng đầu lên, dường như đang cầu xin Tần Mặc tha mạng.Nó nói: "Ngươi tha cho ta đi."Tần Mặc nói: "Muốn ta tha cho ngươi cũng được, trừ phi ngươi tự mình phong ấn bản thân."Con Cự Long này có chút khó mà tin được, lắc đầu.

Tự phong ấn, thì có khác gì chết đâu?Tần Mặc hừ lạnh một tiếng: "Ngươi nếu không muốn làm vậy, thì đừng trách ta."Sau đó Tần Mặc liền tiếp tục xông về phía con Cự Long này.

Con Cự Long thì cuộn tròn trong góc, nó đã thê thảm như vậy rồi, thì nó còn làm được gì nữa?Nó nói: "Ta đồng ý với ngươi là được."Tần Mặc lúc này mới gật đầu, thu hồi sức mạnh của mình, sau đó Tần Mặc liền lại nhìn mấy đôn đá xung quanh.Tần Mặc nói: "Ngươi hãy nói cho ta biết những viên ngọc thạch trên đôn đá này có tác dụng gì đối với ngươi?"Con Cự Long nói: "Chúng có thể giúp ta tăng cường năng lượng.

Ngươi nhìn ngực ta này, ngực ta có một bức tranh ghép.

Chỉ cần bức tranh ghép này có thể ghép hoàn chỉnh, thì sức mạnh của ta sẽ trở nên rất cường đại, đến lúc đó sẽ không có bất kỳ ai có thể chống lại năng lượng của ta."Tần Mặc bĩu môi, do dự một lát Tần Mặc liền nhìn nó."Tôi khá tò mò, trên người ngươi có huyết mạch rồng, vậy hai chúng ta có phải cũng có thể huyết mạch tương thông không?"Nghĩ một lát, Tần Mặc liền đi đến bên cạnh con Cự Long này.

Hạo Thiên Chân thì có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.Hạo Thiên Chân nói: "Tần Mặc anh đang làm gì vậy?

Anh không sợ con Cự Long này làm bị thương anh sao?"Trương Kỳ Lân thì đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, lắc đầu với cậu.

Hạo Thiên Chân hiểu ý Trương Kỳ Lân, lúc này mới thở dài một tiếng.Thôi đi, đã Trương Kỳ Lân ngăn cản rồi, vậy cậu ta vẫn nên đừng nói nhiều nữa.

Dù sao thì họ cũng có thể đứng đây nhìn Tần Mặc làm gì.Tần Mặc đặt tay lên người con Cự Long này, con Cự Long thì nhắm mắt lại.

Thế nhưng không lâu sau, nó liền đột nhiên trợn mắt mở bừng mắt.

Trong mắt nó, cũng mang vẻ mặt khó tin, nó lắc đầu."Cái này sao có thể chứ?"Tần Mặc lập tức cười bật ra tiếng.

Trong cơ thể đối phương xác thực là có huyết mạch rồng, thế nhưng huyết mạch rồng này không đặc biệt thuần túy.

Còn mình thì có Hắc Long Huyết Mạch hoàn toàn.Mặc dù Hắc Long Huyết Mạch này chưa dung hợp hoàn chỉnh, nhưng cũng thuần khiết hơn nhiều so với trên người đối phương.Tần Mặc hỏi: "Bây giờ ngươi có muốn tự phong ấn không?"Con Cự Long kia lập tức gật đầu, sau đó nó liền nhắm mắt lại.

Rất nhanh nó liền bay đến một bên trụ đá khác, tiếp tục nằm bò ở đó, vẫn như một con mã hoàng lớn vậy.Thế nhưng thân thể nó lại từ từ biến thành tượng đá.Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thu hồi Thất Tinh Kiếm của mình, đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và mấy người kia."Sức mạnh vừa rồi không lan đến các anh chứ."Hạo Thiên Chân nói: "Yên tâm đi, mấy anh em chúng tôi không sao đâu, nhưng vừa nãy nó lại tấn công Trần Tứ Gia, trước tiên hãy xem Trần Tứ Gia có sao không đã."Hạo Thiên Chân vừa nói vừa đặt ánh mắt lên người Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia cũng lúc này đi về phía bên này, trong mắt ông ta mang vẻ khó hiểu, nhìn Tần Mặc, tại sao thực lực của Tần Mặc lại khủng khiếp đến vậy?Nhưng lại nghĩ một chút, liền cảm thấy hiện tại Tần Mặc dù sao cũng là đồng đội của họ, đã như vậy, thì ông ta cũng đừng nghĩ nhiều nữa.Trần Tứ Gia nói: "Tôi cũng không sao, nhưng ngược lại là đã làm khổ mấy anh rồi.

Mỗi lần có nguy hiểm xuất hiện, đều là mấy anh xung phong đi đầu."Tần Mặc gật đầu, lại nhìn mấy viên ngọc thạch xung quanh.

Nếu đã như vậy, thì mấy viên ngọc thạch này chẳng phải cũng có thể giúp mình đề thăng Huyết Mạch Chi Lực sao?Vừa rồi Tần Mặc không giết chết con Cự Long này, nên Tần Mặc không nhận được phần thưởng.

Chương 427

Vậy thì thử xem mấy viên ngọc này có thể giúp mình không?Nghĩ như vậy, Tần Mặc liền đi về phía mấy viên ngọc thạch kia, anh đặt tay lên viên ngọc thạch này, tiếng Hệ Thống liền nhắc nhở Tần Mặc.【Đinh, kiểm trắc Chân Phẩm Tế Tự Ngọc Thạch, xin hỏi có dung hợp không?】Tần Mặc đáp: "Dung hợp."Viên ngọc thạch này cũng lúc này bắt đầu phát sáng.

Đương nhiên Hạo Thiên Chân và những người khác không cảm nhận được, họ chỉ có chút khó hiểu nhìn Tần Mặc, họ không hiểu Tần Mặc đang làm gì?Nhưng Tần Mặc làm việc từ trước đến nay không cần họ phải hỏi đến, đã như vậy, thì mấy người họ cứ đứng bên cạnh nhìn thôi.【Đinh, dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch thành công kích hoạt tám mươi phần trăm.】【Hoạch đắc tưởng lệ: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】Tần Mặc vui mừng ra mặt.Không ngờ dung hợp lần này, lại khiến Hắc Long Huyết Mạch của mình trực tiếp tăng lên năm phần trăm, xem ra thật sự rất không tồi.Hơn nữa hiện tại Hệ Thống lại thưởng cho mình nhiều chức năng cơ thể như vậy, chắc hẳn năng lượng của mình bây giờ đã trở nên rất mạnh rồi.Nghĩ một lát, Tần Mặc liền mở giao diện thuộc tính hiện tại của mình ra xem xét kỹ lưỡng.Tên: Tần Mặc.Tuổi: 24.Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi

Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm.Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 455【giới hạn nhân loại 10】 Thể Lực 460【giới hạn nhân loại 10】 Sức Mạnh 460【giới hạn nhân loại 10】 Tinh Thần 485【giới hạn nhân loại 10】Trạng thái cơ thể hiện tại quả thực đã vượt xa người bình thường rất nhiều, đây đúng là một hiện tượng rất tốt.Những người khác thì thấy Tần Mặc ở đây cười ngốc nghếch một mình, họ không biết Tần Mặc đang vui vẻ điều gì.Hạo Thiên Chân dùng tay chỉ Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân hiểu ý Hạo Thiên Chân, liền quay đầu nhìn Tần Mặc rồi đi về phía Tần Mặc.Trương Kỳ Lân nói: "Tần Mặc."Tần Mặc sực tỉnh, lúc này mới vội vàng quay đầu chú ý đến mấy người đồng đội trước mặt mình, anh ho nhẹ một tiếng rồi cười nói: "Không có gì, chỉ là xem viên ngọc thạch này thế nào thôi.

Tôi vừa phát hiện một tình huống, trên ngực bức tượng đá này có một viên ngọc thạch, chắc hẳn viên ngọc thạch này cũng phải có tác dụng nhất định.

Hơn nữa, nó không phải đã nuốt một viên ngọc thạch rồi sao?

Các anh hãy lại gần quan sát ngực nó một chút, trên ngực nó có thêm một mảnh ghép."Mọi người đều có chút nghi hoặc, nhưng họ vẫn đi tới, đợi sau khi họ quan sát xong thì có chút khó tin, họ không ngờ Tần Mặc lại quan sát tỉ mỉ đến thế."Quả thực có chút đáng sợ

nha, nếu anh không nói cho chúng tôi, nói không chừng chúng tôi còn không chú ý tới đâu."Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang ý cười nhàn nhạt: "Cái này không có gì, nhưng đã biết bí mật của viên ngọc thạch này rồi, chúng ta có nên đặt viên ngọc thạch này lên người con Cự Long không?""Đương nhiên có thể, chúng ta mau làm đi, bây giờ thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi, cũng không biết Jason và bọn họ đã đến đâu rồi.

Lỡ như bọn họ đến đây tranh đoạt bảo vật với chúng ta thì không hay."Hòa Thượng Hoa nhìn Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng rồi không nói thêm nữa.

Sau đó Tần Mặc liền đi về phía con Cự Long kia, nhìn bức tranh ghép trên ngực nó.Hạo Thiên Chân nói: "Cái này hình như là Cửu Cung Cách, chữ viết trên đó hình như cũng gần giống với chữ chúng ta đã tìm thấy trong tháp đá trước đây."Vừa nói Hạo Thiên Chân vừa nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

Lúc này Hạo Thiên Chân liền lấy những chữ viết mà họ đã lấy được từ trong tháp đá ra, cẩn thận xem xét ở đây.Vương Bàn Tử nói: "Các cậu cứ ở đây ghép tranh đi, tôi đi chỗ khác xem sao."Vừa nói cậu ta liền đi về phía khác, sau đó cậu ta chú ý tới một cánh cửa đá cách đó không xa, cậu ta đi về phía cánh cửa đá kia.Vương Bàn Tử nói: "Vừa nãy khi các cậu đang chiến đấu, tôi đã nhìn thấy cánh cửa đá này.

Cánh cửa đá này hình như là một loại ngọc thạch.

Nếu tôi nhớ không lầm, loại ngọc thạch này hình như đã từng xuất hiện trên sàn đấu giá, hơn nữa còn được bán với giá trên trời là bốn trăm triệu."Hạo Thiên Chân đảo mắt trắng dã: "Anh cũng quá là chưa từng thấy đời rồi, loại ngọc thạch này thật ra căn bản không quý giá đến thế đâu, hơn nữa đấu giá cũng chỉ là đang thao túng thôi."Vương

Bàn Tử bĩu môi, sau đó cậu ta liền đi về phía một trụ đá khác, vừa nãy cậu ta còn chưa kịp quan sát kỹ trụ đá bên này.Lang Phong thấy mình không có việc gì làm nữa, cô ta lập tức đi tới bên này, bắt đầu không ngừng chụp ảnh bằng điện thoại.

Vương Bàn Tử thấy cô ta lại 'tách tách tách' chụp ảnh, liền bĩu môi, nhưng Vương Bàn Tử cũng không nói gì, dù sao đối phương cũng là đệ tử của Trần Tứ Gia.Vương Bàn Tử ở đây cẩn thận quan sát những trụ đá xung quanh.

Một bên khác, Kim Thuận Tử không có việc gì làm cũng đi về phía bên này.Kim Thuận Tử nói: "Tôi đã xem mấy trụ đá bên này rồi, những bức họa trên đó hình như cũng gần giống với một truyền thuyết ở địa phương chúng tôi."Vương Bàn Tử tò mò nhìn Kim Thuận Tử: "Truyền thuyết gì vậy?"Kim Thuận Tử liền giải thích cho Vương Bàn Tử: "Tương truyền Nữ Thần Tuyết Sơn trước đây cũng là một người, cô ấy sống trong làng của chúng tôi, nhưng sau này chồng cô ấy ra ngoài đánh trận rồi.

Còn về sau chồng cô ấy thế nào, chúng tôi cũng không rõ lắm, nhưng chắc hẳn là không trở về, nên cô ấy đã hóa thành Nữ Thần Tuyết Sơn, luôn chờ đợi trên ngọn núi tuyết này của chúng tôi."Vương Bàn Tử đảo mắt trắng dã, cái này vừa nghe đã thấy là giả rồi, nên cậu ta cũng căn bản không hề có hứng thú, mà ngược lại vẫn tiếp tục xem xét ở đây.Lang Phong cũng cảm thấy Kim Thuận Tử có chút cản trở, cô ta dùng sức đẩy Kim Thuận Tử một cái: "Nếu ngươi thật sự không có việc gì làm, thì ngươi cứ ngồi ở đằng kia đi, đừng ở đây làm phiền chúng ta."Kim Thuận Tử thấy thái độ của bọn họ đối với mình đều không tốt lắm, lúc này mới bĩu môi đi đến bên cạnh Tần Mặc và đồng đội."Có cần tôi giúp gì không?" Kim Thuận Tử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thì tùy ý xua tay, những chuyện nhỏ này đối với họ vẫn

khá đơn giản, tạm thời vẫn chưa cần đến Kim Thuận Tử.Kim Thuận Tử thở dài một hơi rồi ngồi sang một bên khác.Hạo Thiên Chân và đồng đội rất nhanh đã ghép xong bức tranh này.

Sau khi họ đặt khối đá Cửu Cung Cách lên, liền cẩn thận xem xét ở đây.

Trần Tứ Gia nhàn rỗi không có việc gì làm cũng đi tới, nhưng sau khi nhìn một cái thì ông ta liền đứng sững tại chỗ.Tần Mặc thấy ánh mắt của Trần Tứ Gia, liền hỏi: "Ông sao vậy?

Bức tranh ghép Cửu Cung Cách này có vấn đề gì à?"Trần Tứ Gia nói: "Cũng không có vấn đề gì, mà là tôi cứ cảm thấy bức tranh ghép Cửu Cung Cách này hình như đã thấy ở đâu đó rồi, nhưng tôi lại quên mất là ở đâu."Tần Mặc nhìn chằm chằm Trần Tứ Gia: "Ông nghĩ kỹ lại xem."Mặc dù Tần Mặc không biết có thể nhận được thông tin hữu ích nào từ Trần Tứ Gia không, nhưng nếu ông ta thật sự nói ra được, chắc chắn sẽ có ích cho họ sau này.Trần Tứ Gia xua xua tay: "Thôi bỏ đi, tôi thật sự không nhớ ra là ở đâu nữa, nhưng chắc hẳn là ở trong một Mộ Huyệt nào đó."Tần Mặc thở dài một tiếng rồi ừ một tiếng, thế nhưng Tần Mặc không nói nhiều nữa, mà ngược lại lại chú ý đến bức tranh ghép Cửu Cung Cách trước mặt.Tần Mặc nói: "Các anh lùi lại một chút."Mấy người họ gật đầu, liền lùi lại mấy bước.

Còn Tần Mặc thì đặt tay lên bức tranh ghép Cửu Cung Cách này, truyền sức mạnh vào trong bức tranh ghép Cửu Cung Cách.Cánh cửa đá ở một bên khác lập tức được mở ra, Tần Mặc trong mắt mang ý cười nhàn nhạt, nhìn mấy người bên cạnh."Mở ra rồi, chúng ta đi qua thôi."Mấy người họ cười cười, sau đó liền đi về phía đó.Vương Bàn Tử cũng vội vàng chạy tới, cậu ta kể cho Tần Mặc nghe câu chuyện mà Kim Thuận Tử đã kể.

Tần Mặc sau khi nghe xong thì trầm mặc.Vương Bàn Tử khó hiểu

nhìn Tần Mặc: "Anh sao vậy?

Lẽ nào giữa chừng có gì không đúng à?"Tần Mặc thở dài một hơi, lấy những tờ giấy của bức tranh ghép Cửu Cung Cách vừa rồi ra đưa cho Vương Bàn Tử: "Anh xem cái này đi."Lang Phong cũng có chút tò mò đi tới.

Tần Mặc thấy Lang Phong đi tới liền lấy lại bản đồ cất cẩn thận."Cái này miêu tả cũng là một câu chuyện, chủ yếu là nói về Vạn Nô Vương.

Hắn ta hẳn là chủ nhân của Mộ Huyệt này, nhưng lúc đó hắn lại vứt vợ hắn xuống đáy biển, sau đó tự mình tiếp tục ra ngoài đánh trận."Vương Bàn Tử trợn tròn mắt: "Người này cũng quá đáng sợ đi!

Không ngờ Vạn Nô Vương lại là một kẻ độc ác như vậy."Một bên khác, Hòa Thượng Hoa cũng gật đầu, đồng ý với cách nói của Vương Bàn Tử."Đúng vậy, người này sao có thể đối xử với vợ mình như thế chứ?

Bất kể vợ hắn đối với hắn thế nào, thì dù sao hai người cũng là vợ chồng, hắn cũng không nên làm ra chuyện như vậy chứ."Tần Mặc lập tức cười phá lên một tiếng, không ngờ mấy người này lại người nào người nấy càng lúc càng kích động."Thật ra các anh cũng không cần nghĩ vậy, đây là chuyện của người ta, liên quan gì đến chúng ta chứ?

Theo như miêu tả trên này, Vạn Nô Vương đặc biệt yêu vợ mình, hắn cảm thấy chỉ có làm như vậy mới có thể khiến vợ hắn trường sinh bất lão.

Hơn nữa, bọn họ còn đặt vợ hắn vào một Mộ Huyệt.

Các anh đoán xem Mộ Huyệt này là ở đâu?"Vương Bàn Tử có chút nghi hoặc.

Còn một bên khác, Trương Kỳ Lân thì đưa ra đáp án: "Hải Đáy

Mộ."Tần Mặc gật đầu: "Quả thực là Hải Đáy Mộ.

Lúc đó Vạn Nô Vương đặt vợ hắn vào Hải Đáy Mộ, các anh còn nhớ người phụ nữ chúng ta đã gặp ở Hải Đáy Mộ không?"Vương Bàn Tử hỏi: "Anh nói không phải là con quái vật đó chứ?"Tần Mặc nói: "Đúng vậy, nếu tôi đoán không sai, thì một trong số đó hắn là vợ của Vạn Nô Vương.

Nhưng điều này cũng chưa chắc là thật, dù sao thì quái vật trong đó được tạo thành từ thứ gì, chúng ta đều không biết."Tần Mặc nói xong câu này liền tiếp tục đi về phía trước.

Vương Bàn Tử lập tức cảm thấy có chút sởn gai ốc."Người này e rằng có chút biến thái tâm lý rồi."Tần Mặc nói: "Phía sau còn viết một bài thơ tình, cái này hắn là Vạn Nô Vương viết cho vợ hắn."Hòa Thượng Hoa bĩu môi: "Vậy theo lẽ thường mà nói, bài thơ tình này hắn cũng rất thâm tình, sao hắn lại có thể đối xử với vợ mình như thế chứ?

Thật sự khiến người ta khó mà hiểu được."Vương Bàn Tử lúc này mới cười cười: "Chính vì điều này, tôi mới cảm thấy hắn có chút biến thái đó, nhưng may mắn là chúng ta không quen biết loại người này."Tần Mặc nhướng mày, thế nhưng Tần Mặc không nói nhiều nữa, mà ngược lại lại dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Bây giờ việc quan trọng nhất cần làm, là thoát khỏi Mộ Huyệt này.Tần Mặc và đồng đội đi về phía trước, rẽ vào một hành lang dài.Hai bên hành lang dài này chính là những bức bích họa, hơn nữa trên những bức bích họa này đều vẽ những con côn trùng."Những con côn trùng này nhìn thật ghê tởm."Vương Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Tần Mặc ở một bên khác: "Đúng vậy, đây hình như là bách túc trùng nhỉ, cũng khá giống với con đại mã hoàng chúng ta gặp ở bên ngoài, nhưng con đại mã hoàng kia trông cao cấp hơn một chút."Tần Mặc lắc

đầu nói thật, hiện tại Tần Mặc cũng không rõ lắm, nhưng dù sao thì họ đi đến cuối cùng cũng sẽ có được câu trả lời: "Ở đây sao lại có những con côn trùng ghê tởm như vậy?

Chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước đi."Vương Bàn Tử nói: "Cái này cũng có chút sởn gai ốc quá rồi, theo lẽ thường mà nói, những gì được miêu tả trên bích họa này hẳn phải là thân thuộc hoặc cận thần của chủ nhân Mộ Huyệt.

Hẳn phải là bích họa quan viên, hoặc là tranh vẽ cuộc sống vui vẻ mới đúng.

Các anh lại không biết Vạn Nô Vương kia còn khá biến thái sao?

Các anh nói xem có khi nào là vì chính bản thân Vạn Nô Vương là một con côn trùng, nên mới làm ra những bức bích họa này không?"Hòa Thượng Hoa cảm thấy da gà trên cánh tay mình sắp nổi hết lên rồi, ông ta vội vàng xoa xoa cánh tay mình, vỗ vào Vương Bàn Tử một cái: "Đừng ở đây nói mấy cái đó nữa, nghe cũng quá đáng sợ rồi."Vương Bàn Tử ho nhẹ một tiếng, lúc này mới không nói nhiều nữa.

Vừa nãy cậu ta suýt chút nữa đã dọa sợ chính mình rồi, chứ đừng nói là mấy người này.

Vương Bàn Tử ừ một tiếng rồi không nói nhiều nữa, mà ngược lại lại dẫn mấy người họ tiếp tục đi về phía trước.Vương Bàn Tử thở dài một hơi, trong lòng cảm thấy có chút phiền não: "Cũng không biết chúng ta ở đây rốt cuộc có lấy được bảo vật nào không."Hạo Thiên Chân có chút vô ngữ, nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: "Đến đây không phải là vì bảo vật sao?

Lẽ nào còn là vì cống hiến tình yêu thương sao?"Thế nhưng nghĩ

một lát, Vương Bàn Tử liền cảm thấy mình cũng không cần phải nói những điều đó với Hạo Thiên Chân, bởi vì Hạo Thiên Chân sẽ không hiểu tâm trạng của cậu ta.Tần Mặc thấy hai người họ ở đây cãi cọ ầm ĩ liền không nhịn được cười.

Thật ra như vậy cũng khá tốt, ít nhất sẽ không khiến con đường này của họ quá yên tĩnh.Tần Mặc dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh họ đã đến hậu điện.

Hậu điện cũng không đặc biệt lớn.Đến đây mọi người liền nhìn thấy, trước mặt thật sự có ba cỗ đình thi quan.Thấy ba cỗ quan tài này, mọi người đều nhìn nhau.

Họ cũng lúc này thấy một tảng đá lớn cách đó không xa.Tần Mặc nói: "Thấy tảng đá kia chưa, nếu đoán không sai, đó hẳn là lối vào địa cung, lát nữa chúng ta có thể đi qua bên đó."Tần Mặc và đồng đội đều gật đầu, nhưng ngay lúc này, Hệ Thống lại đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc.【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết.】Tần Mặc cau mày.

Chỗ nào?

Có quái vật gì sao?Lập tức Tần Mặc liền quay đầu nhìn xung quanh.

Lúc này mọi người lập tức nhìn thấy ba cỗ quan tài trước mặt, bên trong ba cỗ quan tài này lập tức bốc ra rất nhiều khí đen."Khí đen này là sao vậy?" “Chẳng lẽ zombie trong quan tài sắp ra rồi sao?” Bàn Tử hơi kinh ngạc lùi lại mấy bước, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Nếu là thật thì đúng là hơi phiền phức rồi.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, từ trên người phóng ra một ít dung khí, thứ dung khí này trực tiếp áp chế những luồng hắc khí kia.

Nhưng dù vậy, ba cỗ quan tài vẫn không ngừng rung chuyển.

“Cẩn thận một chút, bên trong ba cỗ quan tài này nhất định có thứ gì đó.” Nói rồi Tần Mặc rút Thất Tinh Kiếm từ người ra, nhìn chằm chằm vào ba cỗ quan tài trước mặt.

Chương 428

Chẳng bao lâu sau, một trong số đó trực tiếp nổ tung.

Tần Mặc vội vàng dẫn mọi người lùi lại mấy bước, mọi người nhìn thấy ba cỗ thi thể bước ra từ ba cỗ quan tài.

"Đây là ba con Tống Tử sao?" Bàn Tử nhíu mày.

"Đúng vậy, cũng không biết chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc có lai lịch thế nào mà lại có thể đồng thời đặt ba con Tống Tử ở đây." Hoa Hòa Thượng nhìn những người xung quanh, lần này e rằng thật sự gặp nguy hiểm rồi, ba con Tống Tử này không dễ đối phó chút nào.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, vì ba con Tống Tử này đã xuất hiện rồi, vậy việc chúng ta cần làm bây giờ là giải quyết chúng trước đã." Tần Mặc khẽ thở ra một hơi.

Ba con Tống Tử này nhìn có vẻ thực lực khá mạnh, chắc hẳn sắp tới lại là một trận ác chiến.

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, ra tay với Tống Tử đi." Nói rồi Trần Tứ Gia liền rút Cửu Trảo Câu của mình ra.

Dù sao thì trước đây khi hạ mộ ông ta cũng thường xuyên gặp loại Tống Tử này, nên bây giờ ông ta một chút cũng không sợ hãi.

Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân ở phía bên kia, thấy anh gật đầu với mình.

Hai người họ liền mỗi người lao vào tấn công một con Tống Tử, còn con còn lại thì giao cho mấy người kia.

Tần Mặc đến trước mặt con Tống Tử đó, gầm lên một tiếng.

"Ngưng Băng Quyết!" Một lưỡi dao găm khổng lồ xuất hiện

trước mặt Tần Mặc.

Lưỡi dao găm này do Tần Mặc ngưng tụ từ băng khối mà thành, trông vô cùng sắc bén.

Tần Mặc dồn sức mạnh vào băng khối, sau đó đánh nó ra.

Băng khối nhanh chóng lao đến bên cạnh Tống Tử, đâm về phía nó.

Con Tống Tử này không có bất kỳ suy nghĩ nào, nên nó cứ thế chịu đựng đòn tấn công của Tần Mặc.

Chỉ thấy trên người nó lập tức xuất hiện một lớp băng sương, ngay cả tốc độ của nó cũng chậm đi rất nhiều.

Tần Mặc nhướng mày, con Tống Tử đó liền lao về phía anh.

Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm, chém về phía con Tống Tử.

Con Tống Tử đưa cánh tay ra đỡ.

Nhát kiếm của Tần Mặc chém xuống cánh tay nó, lớp thịt thối rữa trên cánh tay liền xuất hiện vài vết nứt.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, xem ra con Tống Tử này thực lực cũng khá mạnh.

Con Tống Tử lao về phía Tần Mặc, chốc lát đã đến bên cạnh anh, dùng cùi chỏ cánh tay đánh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bước sang một bên.

Cùi chỏ của nó sượt qua mặt Tần Mặc, bay sang một bên.

Nhưng cú đánh này không trúng Tần Mặc, nên anh cũng không bị thương.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, một cước đá về phía con Tống Tử.

Chân Tần Mặc vừa chạm vào, con Tống Tử liền nửa quỳ xuống

đất, nhưng nó nhanh chóng đứng dậy.

Ngay khi con Tống Tử ở rất gần Tần Mặc, nó đột nhiên há to miệng, trong miệng xuất hiện rất nhiều hắc khí, những luồng hắc khí này lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, không ngờ con Tống Tử này cũng khá thú vị.

Chỉ thấy trên người Tần Mặc xuất hiện năng lượng màu vàng kim, năng lượng này trực tiếp chặn đứng luồng hắc khí của Tống Tử.

Con Tống Tử chú ý thấy cảnh này, nhưng nó vẫn lộn ngược ra phía sau Tần Mặc, muốn đá vào lưng anh.

Tần Mặc bước sang một bên, sau khi ổn định thân hình liền quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Tống Tử.

"Không ngờ ngươi cũng lắm mưu mẹo đấy, tiếc là ở đây của tôi, dù ngươi có bao nhiêu mưu mẹo cũng vô dụng mà thôi." Tần Mặc lắc đầu, chỉ thấy trên người anh lần nữa bùng phát ra sức mạnh cường đại.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Sau khi lời của Tần Mặc vừa dứt, một vài ngọn lửa liền xuất hiện xung quanh con Tống Tử này.

Nhưng Tần Mặc lại phát hiện, sau khi ngọn lửa xuất hiện, các khối băng xung quanh lập tức sắp tan chảy.

"Không được, nếu ngọn lửa này thật sự làm tan chảy các khối băng xung quanh, thì những khối băng này sẽ đổ sập xuống, đến lúc đó tất cả chúng ta đều sẽ bị chôn sống mất." Tần Mặc thở dài một hơi, vội vàng thu lại ngọn lửa của mình, rồi lại nhìn chằm chằm vào con Tống Tử.

Con Tống Tử đó lại tung ra một cú đấm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc dùng Thất Tinh Kiếm của mình chém vào nắm đấm của nó.

Trên nắm đấm của nó có một lớp thi du.

Lớp dầu này chặn được đòn tấn công của Tần Mặc, nhưng cú đánh lần này của Tần Mặc lại làm rách lớp dầu đó.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Thân hình con Tống Tử trực tiếp bị Tần Mặc khống chế.

Tần Mặc đến một bên khác, liền ngưng tụ ra một Cuồng Phong Nhận.

"Cuồng Phong Nhận!" Chỉ thấy lưỡi phong nhận đó xẹt qua cánh tay con Tống Tử, cánh tay con Tống Tử liền trực tiếp bị Tần Mặc chặt đứt.

Con Tống Tử cũng phát ra tiếng "ca ca" khô khốc.

Nó nhìn cánh tay của mình, trên đó máu đen không ngừng chảy ra.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, nhưng con Tống Tử đó lại vô cùng oán hận lao về phía Tần Mặc.

Rất nhanh, nó đã đến bên cạnh Tần Mặc, không ngừng tấn công anh.

Tần Mặc cũng liên tục né tránh.

Sau khi nắm bắt được cơ hội, Tần Mặc liền túm lấy cánh tay của con Tống Tử.

Hiện tại con Tống Tử này chỉ còn một cánh tay.

Chỉ cần Tần Mặc đánh gãy cánh tay đó, thì nó sẽ không còn bất kỳ sức tấn công nào nữa.

Chương 429

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị tấn công cánh tay nó, nó đột nhiên dùng chân đá về phía Tần Mặc.

Tần Mặc không còn cách nào khác đành phải cúi người né về phía sau.

Tần Mặc né tránh đòn tấn công của con Tống Tử, rồi lại hừ lạnh một tiếng.

Con Tống Tử không ngờ phản ứng của Tần Mặc lại nhanh nhạy đến vậy, nên nó lại kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, thực ra anh căn bản không hề để con Tống Tử này vào mắt.

Ngay lập tức, Tần Mặc quay đầu lại nhìn mấy người đồng đội khác.

Mấy người đồng đội của anh cũng đang không ngừng đối phó với hai con Tống Tử còn lại.

May mắn là thực lực của họ vẫn khá mạnh, nên những con Tống Tử đó tạm thời không thể đối phó được với họ.

"Tôi cũng không muốn tiếp tục chơi đùa với ngươi ở đây nữa, dù sao thì thời gian chúng ta ở đây cũng đã đủ lâu rồi." Tần Mặc nói xong liền gầm lên một tiếng, chỉ thấy trên người anh xuất hiện một hư ảnh Cự Long.

Bởi vì hiện tại Huyết Mạch của Tần Mặc đã dung hợp khá nhiều, nên Tần Mặc có thể dùng loại sức mạnh này để đối phó với sinh vật trong Mộ Huyệt.

Hơn nữa, sức mạnh này đối với chúng mà nói là sức mạnh áp đảo,

chúng căn bản không thể chịu đựng nổi.

Tần Mặc đánh hư ảnh Cự Long đó ra, hư ảnh Cự Long nhanh chóng đến trước mặt con Tống Tử này.

Con Tống Tử trừng lớn mắt, nắm đấm cũng siết chặt lại.

Tần Mặc đánh hư ảnh Cự Long đó ra, hư ảnh Cự Long nhanh chóng đến trước mặt con Tống Tử này.

Con Tống Tử trừng lớn mắt, nắm đấm cũng siết chặt lại.

Con Tống Tử thầm nghĩ: "Thằng nhóc này thật sự quá đáng ghét, lại có thể sử dụng kỹ năng lợi hại đến vậy.

Hơn nữa sức mạnh này như gánh nặng ngàn cân đè lên người mình." Con Tống Tử vốn dĩ muốn đi sang một bên khác để né tránh kỹ năng của Tần Mặc, nhưng nó lại phát hiện hai chân mình như bị rót chì, không thể nhúc nhích được.

Làm sao đây?

Con Tống Tử lập tức cảm thấy hơi sốt ruột, nhưng nó cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể cứng đối cứng với Tần Mặc.

Sau khi con Tống Tử hít sâu một hơi, nó liền lao vào cú kỹ năng của Tần Mặc.

Hư ảnh Cự Long của Tần Mặc cũng bùng phát ra năng lượng khổng lồ vào lúc này.

Luồng năng lượng này va chạm vào người con Tống Tử, khiến nó trực tiếp ngã xuống đất.

Không chỉ vậy, trên người con Tống Tử còn xuất hiện rất nhiều vết thương đáng sợ.

Nhưng dù vậy, con Tống Tử này vẫn không chết ở đây.

Nó gượng gạo bò dậy, rồi lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc có thể ngửi thấy rõ ràng mùi thịt thối rữa trên người nó.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ ghét bỏ, nhưng Tần Mặc không nói gì, mà lại một lần nữa rút Thất Tinh Kiếm của mình ra.

Dù con Tống Tử này đã bị thương thành ra nông nỗi này, Tần Mặc cũng không thể bỏ qua cho nó.

Khi con Tống Tử đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc cũng vung Thất Tinh Kiếm trong tay.

Con Tống Tử dùng cánh tay duy nhất còn lại của mình chắn trước mặt, muốn chống đỡ đòn tấn công của Tần Mặc.

Nếu là lúc nó chưa bị thương, biết đâu nó còn có thể chống đỡ được, nhưng bây giờ, nó căn bản không phải đối thủ của Tần Mặc.

Sau khi kiếm của Tần Mặc chém xuống, một ít máu liền phun thẳng vào mặt Tần Mặc.

May mắn là Tần Mặc phản ứng khá nhanh, kịp thời né tránh.

Ngửi thấy mùi máu tanh tưởi này, trên mặt Tần Mặc hiện lên vẻ ghét bỏ, nhưng Tần Mặc không nói gì, mà quay đầu nhìn sang mấy người bên kia.

Việc anh cần làm bây giờ là giúp mấy người đó giải quyết đối thủ của họ.

Tần Mặc đi thẳng đến chỗ Trương Kỳ Lân để giúp đỡ, dù sao thì bên Trần Tứ Gia có nhiều người hơn, nên mấy người họ tạm thời chắc chắn có thể trụ vững.

Trương Kỳ Lân thấy Tần Mặc đi đến, trong mắt hiện lên nụ cười nhạt.

Hai người họ gật đầu với nhau, rồi bắt đầu kẹp chặt con Tống Tử

này từ hai phía.

Con Tống Tử muốn đối phó với bất kỳ ai trong hai người họ đã là rất khó khăn rồi, huống chi là hai người họ liên thủ.

Vì vậy, không bao lâu sau, con Tống Tử này cũng bị họ giải quyết.

Mọi người lại phối hợp với nhau, giết chết con Tống Tử cuối cùng.

Sau khi giải quyết xong con Tống Tử cuối cùng, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm. [Đinh!

Đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, nhận thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.] Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Vì ba con Tống Tử này đã bị tiêu diệt rồi, vậy bây giờ chúng ta có nên đi xem dưới tảng đá kia rốt cuộc là gì không?" Về việc đó có phải là lối vào của địa cung hay không, hiện tại họ vẫn chưa rõ, lát nữa kiểm tra mới biết được.

"Đi thôi." Nói rồi Tần Mặc liền đi về phía đó, sau đó anh cẩn thận nhìn tảng đá trước mặt.

Tần Mặc phát hiện tảng đá này trông giống như một Bát Quái Trận Pháp.

Và ở hai bên tảng đá, lại có hình dạng của Nhân Diện Điểu Thú.

Tần Mặc nhíu mày, anh chăm chú nhìn tảng đá trước mặt.

Lúc này, Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh!

Phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết.] Tần Mặc nhíu mày, xung quanh hình như không có thứ gì, chẳng lẽ có liên quan đến tảng đá này sao?

Nhưng ngay lúc này, con Nhân Diện Điểu Thú kia đột nhiên mở

mắt.

Chương 430

Nó lao về phía Tần Mặc, há to miệng muốn mổ vào cánh tay anh.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lùi lại phía sau, kéo giãn khoảng cách với con Nhân Diện Điểu Thú.

Sau đó, Tần Mặc rút Thất Tinh Kiếm ra, đâm về phía nó.

Con Nhân Diện Điểu Thú thì vỗ cánh, chặn lại đòn tấn công của Tần Mặc.

Hai bên đều lùi về phía sau, con Nhân Diện Điểu Thú nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Đây không phải là nơi các ngươi nên đến, mau rời đi đi, nếu không đừng trách ta giữ các ngươi lại đây." Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Ngay cả con rồng lúc trước cũng không phải đối thủ của tôi, huống chi là ngươi.

Đừng tưởng rằng có Bát Quái Trận Pháp gia trì thì ngươi có thể làm được gì." Trong mắt Nhân Diện Điểu Thú hiện lên vẻ kinh ngạc, nó không ngờ Tần Mặc lại có thể nhìn ra được điều này.

Bát Quái Trận Pháp này quả thực đã cung cấp cho nó một lượng năng lượng nhất định, nếu không thì nó cũng không thể có được sức mạnh đó để chống lại Tần Mặc.

"Cho dù ngươi nhìn ra được thì sao chứ?

Các ngươi vẫn sẽ chết ở đây thôi!" Tần Mặc nhướng mày, nhưng anh lười nói nhiều với con Nhân Diện Điểu Thú này, mà quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân và mấy người kia ở phía bên kia.

“Đừng nói nhảm với nó nữa, trực tiếp ra tay đi.” Mấy người họ đồng thanh đáp.

Dù sao thì họ cũng muốn nhanh chóng mở tảng đá kia ra xem bên dưới rốt cuộc có gì.

Đã vậy, chi bằng nhanh chóng giải quyết con Nhân Diện Điểu Thú này, như vậy cũng có thể tạm thời rời khỏi đây.

Mấy người họ vây con Nhân Diện Điểu Thú này vào giữa.

Con Nhân Diện Điểu Thú thì phát ra một tiếng kêu thét, sau đó nó liền xông thẳng về phía Tần Mặc trước.

Nếu thằng nhóc Tần Mặc này không biết kiềm chế như vậy, vậy thì nó sẽ giải quyết Tần Mặc trước vậy.

Tần Mặc cũng thấy được tốc độ của con Nhân Diện Điểu Thú này nhanh đến mức nào, nhưng Tần Mặc lại không hề nói nhảm với nó, mà từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình.

Sau khi sức mạnh của Tần Mặc tụ tập lại, Tần Mặc liền tung luồng năng lượng đó ra.

Năng lượng nhanh chóng đánh trúng người Nhân Diện Điểu Thú.

Nhân Diện Điểu Thú lùi về phía sau, ngã xuống đất, lúc này mới ổn định được thân hình.

Nhưng nó nhanh chóng lại vỗ cánh bay lên không trung, từ trên cao nhìn xuống Tần Mặc.

“Không thể không nói, thực lực của thằng nhóc ngươi quả thực rất khá, tiếc là ngươi không phải đối thủ của ta.” Nói rồi nó đột nhiên ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy trên người nó bùng phát ra năng lượng cường đại, luồng năng lượng này còn mang theo một chút sắc vàng.

Tần Mặc nhìn Bát Quái Trận Pháp phía dưới, nếu đoán không sai

thì e rằng có liên quan nhất định đến Bát Quái Trận Pháp này.

Nếu có cơ hội có thể cắt đứt liên hệ giữa nó với Bát Quái Trận Pháp thì tốt rồi.

Nghĩ vậy, mắt Tần Mặc đột nhiên sáng lên, trong mắt anh mang theo một tia cười lạnh.

Tiếp đó, Tần Mặc gầm lên nói.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Chỉ thấy sức mạnh của Tần Mặc lao về phía con Nhân Diện Điểu Thú và Bát Quái Trận Pháp, ngăn cách chúng ở giữa.

Dù có luồng sức mạnh này của Tần Mặc, cũng không cách nào ngăn chặn được toàn bộ.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Không ngờ ngươi trông cũng khá đấy, càng như vậy, ta càng phải giải quyết ngươi." Con Nhân Diện Điểu Thú cũng nghe thấy lời Tần Mặc nói, nó khinh thường hừ lạnh một tiếng.

"Nếu đã vậy, vậy thì chúng ta hãy thử xem, ai có thực lực mạnh hơn một chút nào." Nói rồi, con Nhân Diện Điểu Thú liền lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, không ngờ con Nhân Diện Điểu Thú này lại không biết tự lượng sức mình.

Chỉ thấy Tần Mặc há to miệng, một tiếng Long Ngâm khổng lồ từ trong miệng anh phát ra.

Trong mắt con Nhân Diện Điểu Thú hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó nó liền gật đầu.

"Nếu đã vậy, ta sẽ cho thằng nhóc ngươi biết hoa vì sao lại đỏ!" "Kéc!" Con Nhân Diện Điểu Thú cũng phát ra một tiếng kêu thét

khổng lồ.

Tiếng kêu thét vang dội này đối chọi gay gắt với tiếng Long Ngâm của Tần Mặc.

Sức mạnh của hai bên lấy trung tâm làm vòng tròn, lan tỏa ra xung quanh theo hình xoáy ốc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lùi lại mấy bước rồi ngưng tụ năng lượng tạo ra một kết giới, chặn đứng kỹ năng âm thanh của đối phương.

Sau đó Tần Mặc liền quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Các anh thế nào rồi?

Không sao chứ?" Mấy người họ đồng loạt lắc đầu, họ thì không sao, nhưng họ hơi lo lắng, mấy người họ chưa chắc đã đánh lại con Nhân Diện Điểu Thú này.

Nhân Diện Điểu Thú cũng thấy mấy người họ suýt chút nữa bị chính mình thổi bay, nó cười lớn một tiếng.

"Thấy chưa, đây chính là thực lực của ta." Tần Mặc lười nói nhảm với nó, chỉ từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình.

Chỉ thấy trước mặt Tần Mặc xuất hiện một luồng cuồng phong khổng lồ.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Luồng cuồng phong đó từ từ hình thành một hình rồng.

Trong mắt Nhân Diện Điểu Thú hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Thực lực của Tần Mặc mạnh đến mức này sao?" Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của đối phương, nhưng anh không nói nhảm với nó, mà dùng luồng cuồng phong đó từ từ áp sát nó.

Chốc lát sau, luồng cuồng phong đã đến bên cạnh Nhân Diện Điểu

Thú, muốn cuốn nó vào trong.

Nhân Diện Điểu Thú vội vàng bước sang một bên, né tránh đòn tấn công của cuồng phong của Tần Mặc, nhưng cuồng phong của Tần Mặc vẫn bám sát nó.

"Nếu đã vậy, vậy thì tìm cách đánh tan luồng cuồng phong này của ngươi đi." Nói rồi Nhân Diện Điểu Thú liền vỗ cánh.

Cánh của nó đập mạnh vào luồng cuồng phong, cuồng phong lập tức phát ra tiếng "xì xì".

Mọi người đều cảm thấy hơi chấn kinh, nhưng không lâu sau, luồng cuồng phong liền từ từ yếu đi.

Chương 431

Nhân Diện Điểu Thú cũng gầm lên một tiếng, chỉ thấy sau khi hai cánh nó vỗ, hai cánh nó cũng tạo ra một trận lốc xoáy.

Lốc xoáy này đối chọi với cuồng phong của Tần Mặc.

Cuồng phong trực tiếp cuốn lốc xoáy kia vào trong, sau đó cuồng phong của Tần Mặc liền nổ tung.

Năng lượng từ vụ nổ đánh trúng người Nhân Diện Điểu Thú.

Trong mắt Nhân Diện Điểu Thú hiện lên vẻ kinh ngạc, nó nhìn Tần Mặc đầy khó hiểu.

"Chuyện này là sao?

Theo logic thông thường thì không nên xảy ra hiện tượng như vậy mới phải." Tần Mặc thấy nó như vậy thì hừ lạnh một tiếng, nhưng anh lười nói nhảm với nó.

Thân ảnh Tần Mặc từ từ bay lên không trung, sau đó một luồng sức mạnh khổng lồ từ trên người anh phát ra.

Cảm nhận được luồng năng lượng này, Nhân Diện Điểu Thú cũng trở nên căng thẳng.

Trên người Tần Mặc có Hắc Long Huyết Mạch chi lực.

Mặc dù Nhân Diện Điểu Thú này sẽ không bị luồng huyết mạch chi lực này của Tần Mặc áp chế, nhưng nó vẫn sợ rằng mình không đánh lại Tần Mặc.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn màu vàng kim xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Thủ ấn này mang theo một đóa sen, lao về phía Nhân Diện Điểu

Thú.

Nhân Diện Điểu Thú dùng vuốt của mình cào lên đóa sen này.

Đóa sen lập tức xuất hiện một vết nứt.

Lúc này Nhân Diện Điểu Thú mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra đóa sen này cũng chỉ có vậy mà thôi.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó liền cười lạnh một tiếng.

Sau đó, Tần Mặc khống chế đóa sen kia, khiến nó tăng tốc độ.

Vốn dĩ Nhân Diện Điểu Thú này có thể chặn được Liên Hoa của Tần Mặc, nhưng sau khi đóa sen tăng tốc độ, vuốt của Nhân Diện Điểu Thú liền bị thương, đồng thời thân thể nó cũng bị đóa sen này va chạm.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Con Nhân Diện Điểu Thú này lúc này mới nhận ra Tần Mặc không dễ đối phó chút nào.

Nhân Diện Điểu Thú u ám trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó thì nhướng mày.

Nhưng Tần Mặc không nói nhảm với nó, mà lao về phía nó.

Đến bên cạnh Nhân Diện Điểu Thú, Tần Mặc liền dùng chân đá về phía nó.

Nhân Diện Điểu Thú thì không ngừng né tránh.

May mắn là đôi cánh của nó có thể sử dụng được, nên nó có thể nhanh nhẹn né tránh đòn tấn công của Tần Mặc.

Trương Kỳ Lân cũng không muốn đứng đây xem kịch, anh nhìn mấy người ở phía bên kia.

“Mấy người cứ ở lại đây đi.

Trần Tứ Gia, thực lực của ông có lẽ là mạnh nhất trong số họ, lát nữa ông giúp tôi bảo vệ mấy người đó.” Trần Tứ Gia đáp lời.

Điểm này đối với Trần Tứ Gia mà nói đương nhiên không có gì khó khăn.

Vốn dĩ Trần Tứ Gia vẫn còn do dự, không biết có nên ra tay giúp đỡ hay không, dù sao thì ông ta đã già rồi, cũng chưa chắc đã đánh lại con Nhân Diện Điểu Thú kia.

Nhưng giờ Trương Kỳ Lân đã lên tiếng rồi, vậy thì ông ta cứ ngoan ngoãn đứng đây là được.

Trương Kỳ Lân đến bên cạnh Tần Mặc, gật đầu với anh, rồi cũng rút đại đao của mình ra, không ngừng tấn công Nhân Diện Điểu Thú.

Nhân Diện Điểu Thú thấy hai người họ kẹp chặt mình từ hai phía, liền vội vàng lên tiếng.

“Hai người các ngươi đúng là đáng ghét, muốn cùng nhau đối phó ta sao?

Có bản lĩnh thì từng người một lên!” Tần Mặc lại lười nói nhảm với nó.

“Dù hai chúng tôi có kẹp ngươi từ hai phía thì sao chứ?

Chỉ cần có thể giải quyết được ngươi là được.

Hơn nữa, vừa nãy ngươi không phải rất kiêu căng sao?

Sao bây giờ lại nói ra những lời như vậy.” Nói rồi Tần Mặc, lại ngưng tụ ra một luồng năng lượng.

“U Minh Bạo Liệt!” Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc ném quả cầu đó đi, quả cầu nhanh chóng đánh trúng người Nhân Diện Điểu Thú.

Trên người Nhân Diện Điểu Thú xuất hiện vết thương, nó ngã xuống đất rồi lại nhìn Tần Mặc.

“Cho dù như vậy thì sao chứ?

Ngươi nghĩ hai người các ngươi là đối thủ của ta sao?

Ta nói cho ngươi biết, cuối cùng hai người các ngươi nhất định sẽ chết dưới tay ta.” Nhân Diện Điểu Thú nói xong câu này liền trực tiếp gầm lên một tiếng, sau đó nó liền tăng tốc độ, không ngừng di chuyển về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ của nó, nhưng Tần Mặc cười lạnh một tiếng, không nói nhảm với nó.

Ở một bên khác, Trương Kỳ Lân cũng đang giúp đỡ Tần Mặc bên cạnh anh.

Hai người họ nắm lấy một cơ hội, liền đánh lui con Nhân Diện Điểu Thú này.

Nhưng con Nhân Diện Điểu Thú cười lạnh một tiếng, rồi lại quay đầu nhìn sang Bát Quái Trận Pháp ở phía bên kia.

Bát Quái Trận Pháp đó đang phát ra từng trận quang mang.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi.

Chương 432

Anh có thể cảm nhận được Bát Quái Trận Pháp này đang không ngừng giúp Nhân Diện Điểu Thú tăng cường một lượng năng lượng nhất định.

Xem ra người đặt Bát Quái Trận Pháp ở đây cũng không phải người bình thường.

"Anh đi tấn công Bát Quái Trận Pháp kia đi, tôi ở đây đối phó với nó là được rồi." Tần Mặc ám chỉ Trương Kỳ Lân.

Nếu phá hủy Bát Quái Trận Pháp này, thì họ muốn giải quyết Nhân Diện Điểu Thú vẫn khá đơn giản.

Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc liền đáp một tiếng, xoay người rời khỏi chỗ này.

Thấy Trương Kỳ Lân làm như vậy, trong lòng Nhân Diện Điểu Thú chợt thót lại một cái.

Nó không ngờ Tần Mặc lại có thể nhìn ra được.

"Các ngươi quả thật ti tiện." Tần Mặc lại quay đầu nhìn Nhân Diện Điểu Thú.

"Tôi cũng không muốn đối phó với ngươi như vậy đâu, nhưng đây cũng là việc không còn cách nào khác." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó liền ngưng tụ sức mạnh.

Một luồng năng lượng xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Luồng năng lượng này cũng vào lúc này, từ từ hình thành một con đại bàng.

"Ưng Kích Trường Không!" Con đại bàng này bị Tần Mặc ném ra

ngoài, cùng Nhân Diện Điểu Thú chiến đấu với nhau.

Trong mắt Nhân Diện Điểu Thú hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng nó nhanh chóng điều chỉnh lại.

“Chỉ bằng con đại bàng này mà cũng muốn đến đối phó với ta sao?

Cũng không nhìn xem con đại bàng này là cấp bậc gì.” Nói xong câu này, Nhân Diện Điểu Thú liền gầm lên một tiếng, từ trong miệng nó phát ra một tiếng kêu thét.

Tiếng kêu thét này trực tiếp tấn công vào người con đại bàng, sức mạnh của đại bàng lập tức yếu đi rất nhiều.

Tần Mặc có thể cảm nhận được điều đó, nhưng Tần Mặc lại không nói gì, tùy ý lắc đầu, liền đến bên cạnh Nhân Diện Điểu Thú, vung Thất Tinh Kiếm, chém về phía cánh của nó.

Cánh của Nhân Diện Điểu Thú vẫn khá cứng rắn, bản thân nó cũng cảm thấy rất tự tin, nên nó liền va chạm với Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc một chút.

Nhưng điều khiến nó không ngờ là, cánh của nó va vào Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc, cánh của nó liền xuất hiện một vết thương.

Nhân Diện Điểu Thú đứng sững tại chỗ, trong mắt nó mang theo vẻ kinh ngạc.

“Chuyện này làm sao có thể?

Theo logic thông thường thì kiếm của ngươi căn bản không thể làm ta bị thương mới phải.” Tần Mặc bật cười, nhưng Tần Mặc lại lười nói nhảm với nó.

“Hôm nay ngươi nhất định sẽ chết ở đây.” Nói xong câu này, Tần Mặc liền một lần nữa ngưng tụ năng lượng.

Luồng năng lượng này từ từ tiến gần đến Nhân Diện Điểu Thú,

đến trước mặt nó liền hình thành một thanh kiếm khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Chỉ thấy luồng sức mạnh khổng lồ này chém vào một cánh của Nhân Diện Điểu Thú, cánh của Nhân Diện Điểu Thú lập tức chảy ra một ít máu.

Đồng thời, Nhân Diện Điểu Thú cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nó quay đầu nhìn cánh của mình, nhưng nó không còn cách nào khác ngoài việc cố gắng chịu đựng, nó cũng vào lúc này dùng vuốt của mình xé nát con đại bàng kia.

Giải quyết xong con đại bàng này, Nhân Diện Điểu Thú lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nó lại nhìn Tần Mặc.

"Thằng nhóc này quả thật rất khó đối phó, nhưng vì hai bên đã giao chiến rồi, thì tuyệt đối không thể lùi bước." Nhân Diện Điểu Thú lại lao về phía Tần Mặc, nhưng thanh kiếm của Tần Mặc lại chắn trước mặt anh.

Thanh kiếm khổng lồ này hung hăng đè lên người Nhân Diện Điểu Thú.

Trên người Nhân Diện Điểu Thú lại xuất hiện năng lượng màu vàng kim.

Luồng năng lượng màu vàng kim này đang chống đỡ thanh kiếm của Tần Mặc.

Nhân Diện Điểu Thú lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

May mắn là nó vẫn còn Bát Quái Trận Pháp kia có thể hỗ trợ nó.

Nhưng ngay lúc này, luồng năng lượng màu vàng kim trên người nó đột nhiên yếu đi rất nhiều.

Nhân Diện Điểu Thú đứng sững tại chỗ, nó vội vàng quay đầu,

nhìn sang Bát Quái Trận Pháp ở phía bên kia.

Nó thấy Trương Kỳ Lân đang không ngừng đối phó với Bát Quái Trận Pháp, trong lòng liền thót lại một cái.

Nhân Diện Điểu Thú vội vàng tấn công về phía Trương Kỳ Lân, muốn ngăn cản Trương Kỳ Lân, nhưng Tần Mặc làm sao có thể để nó đạt được ý muốn chứ?

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, liền di chuyển đến trước mặt Trương Kỳ Lân, giúp Trương Kỳ Lân chống đỡ đòn tấn công của Nhân Diện Điểu Thú.

Sự oán hận của Nhân Diện Điểu Thú đối với Tần Mặc càng trở nên sâu sắc hơn, nó u ám trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Mau tránh ra!

Nếu thực sự mở được chỗ này ra, các ngươi cũng sẽ chết ở đây thôi, chi bằng bây giờ cứ đi đi." Tần Mặc không biết lời Nhân Diện Điểu Thú nói là thật hay giả, nhưng anh sẽ không nghe theo nó.

"Chúng ta đã tốn nhiều công sức như vậy mới đến được đây, ngươi nghĩ chúng ta sẽ dễ dàng rời đi sao?

Đừng nói nhảm ở đây nữa." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó liền đánh lui Nhân Diện Điểu Thú.

Đồng thời, thanh kiếm cực lớn của Tần Mặc chém vào đầu Nhân Diện Điểu Thú.

Đầu của Nhân Diện Điểu Thú là đầu người bình thường.

Sau khi bị chém một nhát này, giữa trán nó liền xuất hiện một vệt máu.

Mặc dù cú chém này không làm đầu nó bị chẻ đôi, nhưng rõ ràng tốc độ phản ứng của Nhân Diện Điểu Thú đã chậm đi rất nhiều.

Trong mắt Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Xem ra đầu của Nhân Diện Điểu Thú này hẳn là mệnh môn của nó rồi.

Nếu đã vậy, vậy thì tiếp theo anh chỉ cần tấn công đầu của nó là được.

Tần Mặc nghĩ rõ ràng xong liền cười lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc nhìn nó nói.

"Tiếp theo, ngươi hãy chịu đựng Cuồng Phong Bạo Vũ của tôi đi." Sau khi lời Tần Mặc dứt, rất nhiều kiếm liền xuất hiện xung quanh Nhân Diện Điểu Thú này.

Chương 433

“Kiếm Vũ Bát Phương!” Những thanh kiếm này trực tiếp lao thẳng vào đầu Nhân Diện Điểu Thú.

Mặc dù tốc độ phản ứng của Nhân Diện Điểu Thú quả thực đã chậm đi rất nhiều, nhưng nó cũng không phải kẻ ngốc, nó vội vàng vỗ cánh bay lên phía trên.

Nhìn thấy nó bay lên giữa không trung, Tần Mặc nhắm mắt lại, điều khiển những thanh kiếm đó truy đuổi yêu điểu mặt người.

Yêu điểu mặt người thấy những thanh kiếm này bám riết không tha, trong lòng càng thêm phiền não.

Nó vươn móng vuốt ra, chụp lấy một trong số những thanh kiếm, thanh kiếm đó lập tức bị nó bóp nát, nhưng mấy thanh kiếm khác đã vây quanh nó.

Yêu điểu mặt người hừ lạnh một tiếng, lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng nhận ra ánh mắt của nó, anh thờ ơ nhún vai.

Nhưng Tần Mặc càng như vậy, yêu điểu mặt người trong lòng càng căm hận.

Đã thế thì nó tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua Tần Mặc.

Nghĩ vậy, nó bay đến sau lưng Tần Mặc, dùng móng vuốt tấn công anh, nhưng sau lưng Tần Mặc lại xuất hiện một luồng năng lượng màu đen chặn đứng đòn tấn công của yêu điểu mặt người.

Đồng thời, Tần Mặc từ trong ống tay áo lấy ra Thất Tinh Kiếm.

Lúc này yêu điểu mặt người ở khá gần Tần Mặc, anh đâm thẳng về phía nó, móng vuốt của nó lập tức bị Tần Mặc đâm xuyên qua.

Yêu điểu mặt người khó tin nhìn móng vuốt của mình.

Trên móng vuốt của nó có sự gia trì sức mạnh của Bát Quái Trận Pháp, vậy mà vẫn bị Tần Mặc đâm xuyên.

Yêu điểu mặt người lại quay đầu nhìn Bát Quái Trận Pháp ở phía bên kia, thực ra hiện tại trận pháp này đã lung lay sắp đổ, bị Tần Mặc đánh thành ra thế này cũng rất bình thường.

Tần Mặc nhướng mày, thấy nó như vậy, Tần Mặc liền hừ lạnh một tiếng.

"Muốn đối phó với tôi, ngươi tốt nhất nên về lò đúc lại đi." Ngay lúc yêu điểu mặt người lơ đễnh, Tần Mặc đá một cước vào người nó, khiến nó ngã phịch xuống đất.

Sau khi ngã xuống đất, trên người nó lại xuất hiện thêm mấy vết thương.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Tần Mặc ngưng tụ ra một tảng đá cực lớn.

Thấy tảng đá này, yêu điểu mặt người hừ lạnh một tiếng, nó đứng tại chỗ vỗ cánh.

Tần Mặc đẩy tảng đá ra, hai cánh của nó liền va chạm vào tảng đá này, tảng đá lập tức biến thành bột mịn.

Yêu điểu mặt người thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn Tần Mặc, nhưng ở một bên khác lại phát ra tiếng "két".

Hạo Thiên Chân hơi vui vẻ nhìn Bàn Tử bên cạnh.

"Thấy chưa?

Bây giờ Trương Kỳ Lân đã phá vỡ Bát Quái Trận Pháp rồi, chắc yêu điểu mặt người kia cũng không chịu đựng nổi nữa đâu." Bàn Tử gật đầu, anh cũng âm thầm trừng mắt nhìn yêu điểu mặt người ở gần đó.

“Nhưng thứ này trông thật sự rất khó coi, cũng không biết rốt cuộc là cái gì?” “Ai mà biết được chứ, nếu đoán không sai thì chắc là chủ nhân ngôi mộ này đã để nó ở đây canh giữ mộ huyệt.

Chỉ tiếc là những người chúng ta mang đến đều là những người lợi hại, ví dụ như Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.” “Cho nên con yêu điểu mặt người này chắc chắn không thể trụ được.

Tôi cá là Tần Mặc có thể giải quyết con yêu điểu mặt người này trong vòng mười phút.” “Mười phút cái gì chứ?

Tôi cảm thấy năm phút là đủ rồi.” Bàn Tử vuốt cằm.

Trần Tứ Gia ở một bên khác thấy hai người họ tin tưởng Tần Mặc như vậy thì nhíu mày, xem ra Tần Mặc thật sự rất đáng sợ.

Tần Mặc không ngừng tấn công yêu điểu mặt người, bây giờ đã không còn Bát Quái Trận Pháp nữa, yêu điểu mặt người căn bản không đỡ nổi.

Nó rất nhanh đã bị Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc chém trúng cánh.

Yêu điểu mặt người quay đầu nhìn cánh của mình, trên cánh của nó đã xuất hiện mấy vết thương.

Yêu điểu mặt người có chút không cam lòng, vì vậy nó cứ trừng mắt nhìn Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại nắm lấy một cơ hội, vòng ra phía sau nó.

Ngay lúc yêu điểu mặt người chuẩn bị liều chết một trận với Tần Mặc, Trương Kỳ Lân ở một bên khác cũng xông đến tấn công nó.

“Hai ngươi thật sự khiến người ta bất ngờ.” Tần Mặc nhướng mày.

“Vậy bây giờ tôi hơi tò mò, liệu hai chúng tôi có mang lại bất ngờ cho ngươi không?” Yêu điểu mặt người hít một hơi thật sâu, nó đặc

biệt ghét Tần Mặc dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với nó, cứ như thể Tần Mặc là người ở trên cao vậy.

"Dù ta có chết ở đây, ta cũng muốn đồng quy vu tận với ngươi." Nói xong câu đó, yêu điểu mặt người không ngừng tấn công Tần Mặc, cho dù bị Thất Tinh Kiếm đâm bị thương, nó cũng căn bản không sợ hãi.

Còn Trương Kỳ Lân thì đứng chắn trước mặt Tần Mặc, giúp Tần Mặc đỡ một đòn tấn công xong, Trương Kỳ Lân liền đánh lui yêu điểu mặt người.

Tần Mặc nhìn nó nói.

"Tôi cũng muốn để ngươi làm bị thương tôi, chỉ tiếc là ngươi không có khả năng đó." Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó anh lại xông về phía yêu điểu mặt người.

Yêu điểu mặt người không còn cách nào khác, bởi vì hiện tại nó chỉ có thể sống tạm bợ, hơn nữa năng lượng của hai người này đều quá mạnh.

Đặc biệt là luồng sức mạnh cổ xưa trên người Tần Mặc, hiện tại đã đủ để áp chế nó, dù sao thì cũng đã không còn Bát Quái Trận Pháp nữa rồi.

Tần Mặc lại giải phóng sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch của mình, đối phương lập tức bị Tần Mặc áp chế, động tác chậm lại rất nhiều.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tần Mặc dùng băng tinh của mình chặn đường lui của yêu điểu mặt người.

Yêu điểu mặt người thấy mình không thể rút lui, chỉ đành dùng cánh của nó quay lại tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc dùng Thất Tinh Kiếm của mình va chạm với cánh của

nó, Thất Tinh Kiếm lập tức đâm xuyên cánh của nó, tiếp đó Tần Mặc liền cầm Thất Tinh Kiếm không ngừng di chuyển sang trái.

Cánh trái của nó trực tiếp bị Tần Mặc chém làm đôi.

Yêu điểu mặt người phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó vỗ cánh muốn bay lên giữa không trung, nhưng cánh còn lại của nó đã bị Tần Mặc đâm làm đôi, cho nên nó căn bản không thể bay lên được.

Yêu điểu mặt người cứ thế trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của nó, liền bật cười.

Nhưng Tần Mặc cũng biết, trong lòng yêu điểu mặt người quả thực rất căm hận mình, nhưng có thể làm gì được chứ?

Sau khi Tần Mặc lắc đầu, anh lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Trên người Tần Mặc lúc này cũng bay ra một Cự Long, Cự Long bao quanh yêu điểu mặt người ở giữa.

Chương 434

Chỉ thấy Cự Long hơi dùng sức, yêu điểu mặt người liền trực tiếp biến mất. 【Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh quay đầu nhìn khối đá vừa rồi, đi đến bên cạnh khối đá này.

Trương Kỳ Lân ở bên cạnh Tần Mặc, anh lại nhìn Tần Mặc.

"Tìm cách mở khối đá này ra đi, tôi cũng rất tò mò, rốt cuộc bên trong có thứ gì?" Tần Mặc cười gật đầu, đã Trương Kỳ Lân đã mở lời, vậy thì mình vẫn phải hành động nhanh chóng.

Tần Mặc đặt tay lên khối đá này, cẩn thận kiểm tra một chút.

"Thứ này thiết kế xảo diệu như vậy, liệu có cơ quan gì không?" Bàn Tử vuốt cằm nhìn Tần Mặc, Tần Mặc xua tay.

"Cái này tôi không rõ, nhưng đợi tôi xem xét kỹ một chút thì sẽ biết thôi." Tần Mặc kiểm tra một lúc, rồi lại lắc đầu.

"Chắc là không có gì đâu, chúng ta bây giờ cứ mở nó ra đi." Nói rồi Tần Mặc dùng sức đẩy khối đá trước mặt, Trương Kỳ Lân muốn qua giúp Tần Mặc, nhưng Tần Mặc tùy ý lắc đầu, Trương Kỳ Lân liền đứng tại chỗ, không đến nữa.

Tần Mặc gầm lên một tiếng, liền lật khối đá này ra, tiếp đó Tần Mặc nhìn thứ dưới khối đá, cảm thấy hơi kinh ngạc.

"Sao lại còn có sàn gỗ nữa?" Bàn Tử nhíu mày, không hiểu vì sao, anh luôn cảm thấy có vẻ không đơn giản lắm.

Anh quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó Tần Mặc liền dùng tay không muốn lật

tấm ván sàn này lên, nhưng tấm ván sàn này vẫn liền với mặt đất, nên hơi khó khăn một chút.

"Mấy cậu qua giúp một tay!" Trần Tứ Gia lúc này cũng có chút sốt ruột, không hiểu vì sao, ông ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Lang Phong và Hoa Hòa Thượng đi đến bên cạnh Tần Mặc, ở đây cùng Tần Mặc muốn lật tấm ván sàn này lên.

Nhưng sau khi lật được một đoạn, Tần Mặc liền nhíu chặt mày, bởi vì dưới tấm ván sàn này vẫn là mặt đất.

Tần Mặc đặt tay lên mặt đất này, dồn sức mạnh vào phía dưới mặt đất, nhưng Tần Mặc rất nhanh cảm nhận được, dưới đất đang có một luồng năng lượng không ngừng hồi quỹ cho Tần Mặc.

"Không đúng rồi." Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó anh nhìn mấy người bên cạnh.

"Tìm cách đào mặt đất này lên, xem dưới đó rốt cuộc có thứ gì?" Mấy người họ lập tức gật đầu, đã Tần Mặc đã mở lời, vậy thì họ cứ làm theo thôi.

Ngay sau đó Lang Phong và Hoa Hòa Thượng liền cầm xẻng, bắt đầu đào mặt đất.

Loại việc nặng nhọc này, Tần Mặc chắc chắn sẽ không làm, nên Tần Mặc liền ngồi sang một bên cùng Trương Kỳ Lân ở đây quan sát.

Cứ như vậy, không lâu sau, mặt đất cuối cùng cũng được đào lên.

Tần Mặc cũng đi qua, nhưng nhìn thấy thứ ở dưới đó, Tần Mặc liền nhíu mày.

"Vì sao lại là một con rùa?

Theo logic thông thường mà nói, đây không phải nên là một lối vào địa cung sao?" Trần Tứ Gia sững sờ tại chỗ.

Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó Tần Mặc lại một lần nữa cẩn thận cảm nhận một chút, nhưng còn chưa đợi Tần Mặc nói gì, Hạo Thiên Chân đã vội vàng nói.

"Đây hình như là Từ Thạch." Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, mọi người đều nhìn con rùa này, Trần Tứ Gia cũng lấy ra một chiếc la bàn.

Nhưng nhìn thấy hướng chuyển động của chiếc la bàn này, Trần Tứ Gia liền có chút bực bội ném chiếc la bàn xuống đất, rồi ngồi xuống một tảng đá ở một bên khác.

"Không ngờ chúng ta mất nhiều thời gian như vậy, vậy mà lại bị lừa." Tần Mặc nhíu mày, tiếp đó Tần Mặc lại nhìn tảng đá bên cạnh.

Trong lòng Bàn Tử cũng cảm thấy có chút phiền.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Bên trong không có bảo vật gì thì thôi đi, chúng ta còn lãng phí nhiều thời gian ở đây, nếu bây giờ quay về chẳng phải cũng không có cách nào được bảo vệ sao?" "Lời này là có ý gì?" Lang Phong bây giờ vẫn chưa hiểu rõ tình hình là gì.

Trần Tứ Gia nhìn anh ta.

"Bởi vì nơi này có một Từ Thạch rất lớn, cho nên ban đầu tôi định vị sai rồi, chúng ta đã bị Từ Trường của nơi này ảnh hưởng!

Chúng ta đều bị lừa!" "Nói như vậy, chúng ta bây giờ phải làm sao đây?" Lang Phong lập tức cảm thấy có chút sốt ruột, chẳng lẽ có nghĩa là tất cả những bức ảnh anh ta chụp trên đường đi đều vô ích sao?

"Cái này chúng ta không biết được." Hoa Hòa Thượng thở dài một hơi.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

“Thật không biết mấy ông dẫn đường kiểu gì, vậy mà lại dẫn chúng ta đến nơi này.” “Dẫn đường lại không phải là chúng tôi, cậu làm gì mà đổ lỗi chuyện này lên đầu chúng tôi?” Trần Tứ Gia lạnh mặt nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Kim Thuận Tử ở một bên khác nghe Trần Tứ Gia nói vậy liền ho khan một tiếng.

“Vậy thì dù sao cũng không thể trách tôi được, hơn nữa.

Mấy ông nói muốn đến đây, không liên quan gì đến tôi cả, tôi chỉ là một hướng đạo thôi, cầm tiền của mấy ông giúp mấy ông làm việc.” Tần Mặc thấy tâm trạng của mọi người đều có chút không ổn, lúc này mới quay đầu nhìn con rùa ở một bên khác.

Còn chưa đợi Tần Mặc nói gì, hệ thống đã lại nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức đánh giết.】 Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, con rùa này quả nhiên có vấn đề, nếu đoán không sai thì nó hẳn là có thể khống chế tâm trí con người, khiến người ta không ngừng nổi giận.

Tần Mặc nhìn Trần Tứ Gia và mấy người họ ở một bên khác.

“Thôi được rồi, mọi người đừng nói nữa, mấy cậu đã bị con rùa này ảnh hưởng rồi, mấy cậu đừng quên, trên người con rùa này có mang Từ Trường cực lớn, Từ Trường này có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của mấy cậu, nếu mấy cậu còn nói nữa nói không chừng sẽ trực tiếp đánh nhau đó.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Trần Tứ Gia lúc này mới liếc nhìn Bàn Tử, hừ lạnh một tiếng.

Vốn dĩ trong lòng Bàn Tử đã không mấy ưa Trần Tứ Gia, anh ta lập tức xắn tay áo.

“Ý gì?

Mấy ông cố ý gây sự phải không?” Bàn Tử muốn xông về phía

Trần Tứ Gia, Hạo Thiên Chân liền vội vàng kéo cánh tay Bàn Tử lại.

"Cậu quên Tần Mặc vừa mới nói gì rồi sao?

Đã chúng ta dễ dàng bị Từ Trường ở đây ảnh hưởng như vậy, thì nhất định phải nhanh chóng khống chế tốt cảm xúc của mình mới được, cậu sẽ không thật sự muốn đánh nhau với ông ta chứ, cậu không phải là đối thủ của ông ta đâu." Hạo Thiên Chân vẫn tương đối hiểu Trần Tứ Gia, Trần Tứ Gia tính tình cũng không tốt mấy, hơn nữa Trần Tứ Gia thực lực cũng đặc biệt mạnh.

Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, anh ta hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống vị trí đó.

"Xảy ra tình huống như vậy cũng không thể trách chúng ta được chứ, hơn nữa chúng ta cũng không muốn như vậy!" Lang Phong cũng bĩu môi, mặc dù trong lòng anh ta cũng đặc biệt không thoải mái, nhưng anh ta cũng căn bản không làm được gì.

Tần Mặc nhìn khối đá trước mặt, đã như vậy, thì nên hủy diệt khối đá này mới phải.

"Mấy cậu nói xem chúng ta bây giờ phải làm sao đây?" Hoa Hòa Thượng nhìn những người trước mặt, trong lòng ông ta không có ý kiến gì, cũng chỉ có thể hỏi họ.

Chương 435

Trần Tứ Gia thì nhìn Tần Mặc.

Thực ra Trần Tứ Gia bây giờ cũng không biết phải làm sao, cho nên ông ta cũng chỉ có thể nghe theo lời khuyên của Tần Mặc.

Trần Tứ Gia và Trương Kỳ Lân đều chú ý thấy Tần Mặc vẫn luôn nhìn khối đá trước mặt.

Trương Kỳ Lân đi đến bên cạnh Tần Mặc, kéo tay Tần Mặc.

"Anh sao vậy?" Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, nheo mắt chỉ vào con rùa trước mặt.

"Con rùa này có chút không ổn." "Ý gì?" Trương Kỳ Lân không hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì cười lạnh một tiếng.

Tần Mặc lấy ra Thất Tinh Kiếm, đâm về phía con rùa này, nhưng con rùa này lại đột nhiên cử động.

Mọi người đều có chút chấn động, tất cả đều đứng dậy, tự động lùi lại mấy bước, họ đều không ngờ con rùa này lại đột nhiên cử động.

"Chuyện này là sao?" Mấy người họ nhìn nhau, Tần Mặc thì nhìn con rùa trước mặt.

"Cảm xúc của mọi người bị con rùa này ảnh hưởng, chủ yếu là vì trong cơ thể con rùa này đã bị người ta chú nhập sức mạnh." "Thì ra là như vậy." Mấy người họ đều gật đầu.

Tần Mặc thì nhìn con rùa trước mặt.

"Ngươi tự mình hủy diệt, hay là muốn tôi giải quyết ngươi?" Con rùa kia tự nhiên là không muốn nghe Tần Mặc, chỉ thấy trên người nó

bùng phát ra sức mạnh cường đại, dường như muốn thay đổi cảm xúc của Tần Mặc.

Cảm xúc của Tần Mặc thì không bị ảnh hưởng, ngược lại ở phía bên kia, Trần Tứ Gia và mấy người họ lại trở nên nóng nảy, mấy người họ bắt đầu tấn công con rùa.

Tần Mặc nhíu chặt mày, chắc là con rùa này muốn khống chế mình, để mình qua tấn công nó.

Kết quả không ngờ hiện tại ngược lại lại khiến Trần Tứ Gia và mấy người họ bị liên lụy.

Trần Tứ Gia đi đến bên cạnh con rùa, con rùa này đột nhiên xông về phía Trần Tứ Gia, lão xương cốt Trần Tứ Gia trực tiếp ngã phịch xuống đất.

Trần Tứ Gia có chút khó tin ôm ngực mình, không ngờ năng lượng của con rùa này lại mạnh như vậy.

Tình huống của Trương Kỳ Lân tuy cũng có chút không ổn, nhưng so với những người khác thì tốt hơn rất nhiều, anh đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Có cần giải quyết con rùa này không?" Tần Mặc lập tức đáp lời, đương nhiên phải làm vậy, nếu không giữ con rùa này lại thì rốt cuộc vẫn là một tai họa.

"Lát nữa chúng ta ra ngoài chắc chắn cũng phải phân biệt phương hướng, nếu có con rùa này ở đây, chúng ta đi hướng nào cũng sẽ sai, cho nên nhất định phải giải quyết con rùa này trước." Nghe Tần Mặc nói vậy, Trương Kỳ Lân liền gật đầu.

"Vậy chúng ta hai người hợp tác một lần nữa đi." Nói rồi hai người họ liền nhìn chằm chằm con rùa trước mặt, trừ hai người họ

ra, những người khác đều đã bị con rùa đánh gục rồi.

Con rùa này cũng đang nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, nó có thể cảm nhận được thực lực của hai người này đều rất không tệ, nhưng dù sao đi nữa nó cũng phải giải quyết mấy người này.

Con rùa này lập tức lăn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy tốc độ của con rùa này, nên Tần Mặc liền từ trên người mình lấy ra Thất Tinh Kiếm, chém về phía con rùa này.

Con rùa này vội vàng lăn sang một bên khác, Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc chém vào mai của nó.

Không thể không nói, mai của nó vẫn khá cứng rắn, cú chém này của Tần Mặc cũng không làm nó bị thương.

"Lực phòng ngự mạnh như vậy sao?" Tần Mặc nhướng mày, tiếp đó Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Cho dù như vậy, ngươi cũng không phải là đối thủ của tôi." Nói rồi Tần Mặc liền lại một lần nữa xông về phía con rùa trước mặt.

Tần Mặc không ngừng tấn công con rùa này, con rùa này cũng phòng ngự đòn tấn công của Tần Mặc, đồng thời nó cũng có thể rụt thân mình vào trong mai của nó.

"Không được, nếu tiếp tục như vậy, vẫn sẽ rất phiền phức." "Mấy cậu sao lại vô dụng như vậy, ngay cả con rùa này cũng không đối phó nổi?" Trần Tứ Gia bò dậy nhìn mấy người bên cạnh mình, bởi vì cảm xúc của họ quả thực đã bị ảnh hưởng, cho nên Trần Tứ Gia lúc này đặc biệt nóng nảy.

"Ông có tư cách gì mà nói tôi?

Cũng không nhìn lại chính mình đi, ông chẳng qua cũng chỉ là một lão đồ vô dụng thôi." Bàn Tử cười lạnh một tiếng, bắt đầu trào phúng

Trần Tứ Gia.

"Bàn Tử cậu sao lại có thể nói như vậy chứ?

Mặc dù Trần Tứ Gia vừa rồi cũng không đúng, nhưng cậu cũng không thể nói ra loại lời này." Hạo Thiên Chân so với mấy người họ thì vẫn còn tương đối bình tĩnh một chút, chắc là cái này cũng có liên quan nhất định đến tính khí tốt của Hạo Thiên Chân.

"Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Ông ta vốn dĩ là một lão đồ vô dụng, thật không biết cái lão đồ vô dụng này có mặt mũi gì, chính mình không làm được, lại đổ lỗi chuyện này lên đầu chúng ta, không biết xấu hổ, tôi khinh." Bàn Tử càng nói càng hăng, dứt khoát trực tiếp phun ra một bãi nước bọt.

Sắc mặt Trần Tứ Gia trở nên càng khó coi hơn, ông ta trực tiếp lấy ra Cửu Trảo Câu của mình muốn vung về phía Bàn Tử, Bàn Tử vội vàng lùi lại một đoạn khoảng cách, Cửu Trảo Câu của ông ta cắm vào mặt đất ở một bên khác.

Tần Mặc nghe thấy tiếng động ở bên này, sắc mặt liền trở nên âm trầm.

"Nếu mấy cậu không muốn chết, vậy thì ngoan ngoãn ngồi đây, đừng gây phiền phức cho tôi." Nghe lời Tần Mặc nói, mấy người họ theo bản năng muốn phản bác, nhưng lại nghĩ đến đó là Tần Mặc, mấy người họ lúc này mới im lặng.

Tiếp đó Bàn Tử và Trần Tứ Gia liền trừng mắt nhìn đối phương, rồi ngồi xuống một bên khác.

"Có lẽ chúng ta thật sự đã bị con rùa đó ảnh hưởng, mọi người đều cố gắng hết sức để làm cho tâm trạng của mình bình phục, nếu không lát nữa chúng ta nhất định sẽ tự giết lẫn nhau." Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, khuyên giải mấy người trước mặt, mấy người họ lúc

này mới gật đầu.

Dù sao đi nữa, đã đến bước này rồi, thì họ chỉ có thể tạm thời ở lại, đợi Tần Mặc và Trương Kỳ Lân giải quyết xong con rùa đó mới có thể tiếp tục đi tiếp.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiếp đó Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con rùa trước mặt.

Hiện tại Trương Kỳ Lân đang không ngừng đối phó với con rùa, con rùa này đối với Trương Kỳ Lân cũng có tác dụng nhất định, nhưng Trương Kỳ Lân chỉ cảm thấy đau đầu, chứ không bị nó ảnh hưởng đến cảm xúc.

Thấy đầu Trương Kỳ Lân lại trở nên choáng váng, con rùa kia lập tức há to miệng cắn về phía cổ Trương Kỳ Lân.

Mắt thấy sắp cắn trúng cổ Trương Kỳ Lân, trong mắt con rùa này mang theo một tia kinh hỉ, nhưng còn chưa đợi nó đến gần Trương Kỳ Lân, Tần Mặc đã chắn trước mặt con rùa này.

“Ngươi đang nằm mơ sao?

Muốn làm tổn thương đồng bạn của tôi.” Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Thấy Tần Mặc đến, Trương Kỳ Lân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, còn thanh kiếm của Tần Mặc thì trực tiếp làm bị thương miệng con rùa.

Con rùa này vội vàng lùi lại phía sau.

Nó lại nhìn miệng mình, sức mạnh của Tần Mặc mạnh như vậy sao?

Tần Mặc cũng lười nói nhảm với con rùa này, bởi vì Tần Mặc biết mình lãng phí thời gian ở đây càng lâu, mấy người họ sẽ càng bị con

rùa này ảnh hưởng.

Chương 436

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Một con hổ khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc đánh con hổ này ra, con rùa kia thấy vậy liền trừng lớn mắt, trong mắt nó cũng mang theo vẻ khủng bố, tiếp đó nó liền vội vàng rụt vào trong mai.

Không sao cả, cho dù có con hổ này thì sao chứ?

Mai rùa là một công cụ bảo vệ rất tốt.

Thấy con rùa này như vậy Tần Mặc liền cảm thấy có chút tức giận.

“Ngươi có thể đừng suốt ngày rúc vào trong mai rùa của mình được không?

Có bản lĩnh thì ra đây đánh với tôi.” Nhưng con rùa này lại không bị phép khích tướng của Tần Mặc ảnh hưởng, bởi vì con rùa này là loại dễ dàng khống chế cảm xúc nhất, nó không chỉ có thể khống chế người khác, mà còn có thể khống chế chính mình.

Tần Mặc thấy con rùa này không mắc mưu, lúc này mới lại nhìn con hổ kia, Tần Mặc liền điều khiển con hổ này không ngừng cắn xé mai rùa của con rùa.

Chỉ tiếc là mai rùa của con rùa này thật sự quá cứng rắn, cho dù con hổ này cố gắng thế nào cũng không thể cắn vỡ mai rùa của con rùa.

Nhưng may mắn là sau khi con rùa này rụt vào trong mai, nó liền không thể di chuyển được nữa, cho nên Tần Mặc liền đi đến bên cạnh nó, lấy ra Thất Tinh Kiếm, chém từng nhát từng nhát vào mai rùa của

nó.

Mai rùa của nó quả thực rất cứng rắn, chỉ tiếc là trên người Tần Mặc có sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch, Tần Mặc cũng dồn sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch vào Thất Tinh Kiếm, cho nên Thất Tinh Kiếm đặc biệt sắc bén.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, con rùa này tuyệt đối không thể chịu đựng nổi.

Con rùa này dường như cũng nhận thức được điều này, nên nó vội vàng lại chui ra khỏi mai của mình, nó dùng bốn chi của mình khống chế mai rùa, vội vàng di chuyển sang một bên khác.

Đến đây xong, nó lại nhìn Tần Mặc, nó xông về phía Tần Mặc, nhưng con hổ kia lại thừa cơ chắn trước mặt Tần Mặc.

Con hổ này cắn về phía cổ con rùa, nhưng con rùa lại vội vàng rụt vào trong mai, con hổ này lại không có cách nào làm gì được nó.

"Xem ra nhất định phải phá vỡ mai rùa của con rùa này, nếu không chúng ta căn bản không có cách nào giải quyết nó." Trương Kỳ Lân đi đến bên cạnh Tần Mặc, đưa cho Tần Mặc một lời đề nghị, Tần Mặc gật đầu, Tần Mặc cũng nghĩ như vậy.

"Đã thế thì, hai chúng ta cứ dồn sức mạnh vào làm một, xem có thể tìm cách đánh nát mai rùa của nó không." "Vậy được." Hai người họ đồng thời đi đến bên cạnh con rùa này, Tần Mặc giơ Thất Tinh Kiếm của mình lên, Trương Kỳ Lân thì cầm đại đao của anh, hai người đồng thời chém về phía con rùa này.

Trong lòng con rùa này "thịch" một tiếng, sức mạnh của hai người này thật sự quá khủng khiếp, nếu nó tiếp tục ở lại đây, nhất định sẽ bị hai người này đánh vỡ mai rùa.

Nó vội vàng dùng một chân của mình dựng mai rùa lên, tiếp đó nó

liền lăn sang một bên khác, còn đòn tấn công của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thì đồng thời rơi xuống tảng đá trước mặt.

Tảng đá này lập tức xuất hiện vết nứt khổng lồ, có thể thấy sức mạnh của hai người họ mạnh đến mức nào.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân sững sờ một chút, không ngờ động tác của con rùa này lại nhanh nhạy như vậy, hai người họ nhìn nhau một cái xong liền đuổi theo con rùa kia.

Hai người họ vây con rùa này ở giữa, con rùa này thấy mình không thể thoát được, lúc này mới vội vàng dùng mai rùa của nó không ngừng đâm vào Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Mai rùa của nó đâm vào đại đao của Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân liền dùng sức ném con rùa này xuống đất.

Chỉ tiếc là có mai rùa bảo vệ, con rùa này căn bản không sợ hãi.

Tần Mặc lại nắm lấy cơ hội này, lập tức đâm vào mai rùa của con rùa này, mai rùa của con rùa này lập tức xuất hiện vết nứt.

Con rùa này sững sờ tại chỗ, sao có thể như vậy chứ?

Nó vậy mà lại bị Tần Mặc đánh thành ra thế này sao?

Phải biết rằng trên mai rùa của nó có sức mạnh bùa chú đặc biệt, sức mạnh bình thường căn bản không có cách nào phá vỡ nó.

Điều nó không biết là trên người Tần Mặc có Hắc Long Huyết Mạch, Hắc Long Huyết Mạch này của Tần Mặc có thể dễ dàng hóa giải sức mạnh của nó.

Tần Mặc có chút bất lực lắc đầu.

“Mai rùa của ngươi quả thực rất cứng rắn, chỉ tiếc là ở chỗ tôi thì chẳng có tác dụng gì.” Tần Mặc nói xong câu này, liền lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, không ngừng tấn công con rùa này.

Con rùa này vội vàng di chuyển sang bên cạnh, bởi vì nó biết nó tuyệt đối không thể lại bị Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc tấn công nữa.

Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc thật sự quá đáng sợ.

Tần Mặc thấy tốc độ của nó cũng tạm được, liền nhướng mày, nhưng Tần Mặc không nói gì.

Chỉ thấy Tần Mặc trực tiếp đuổi theo con rùa này, con rùa này cũng không ngừng né tránh.

Trương Kỳ Lân hừ lạnh một tiếng, tiếp đó Trương Kỳ Lân liền chắn trước mặt con rùa này.

"Ngươi e rằng không ổn rồi đấy." Trương Kỳ Lân quả thực cảm thấy rất đau đầu, cho nên anh cũng muốn nhanh chóng giải quyết con rùa này, chỉ khi nói ra loại lời này, ý chí của con rùa này mới bị họ tiêu hao đi.

Con rùa này thấy hai người họ một trước một sau chắn ở đây, nó liền vội vàng dùng năng lượng phù văn trên người mình để tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Tần Mặc đã không muốn lãng phí thời gian với con rùa này nữa, nên Tần Mặc liền triệu hồi ra sức mạnh Lôi Đình.

Tần Mặc dùng sức mạnh Lôi Đình đánh về phía con rùa này, sức mạnh Lôi Đình lập tức rơi xuống mai rùa của con rùa này.

Vốn dĩ trên mai rùa của con rùa này đã xuất hiện vết nứt, lại bị sức mạnh Lôi Đình tấn công một cái như vậy, vết nứt này càng trở nên sâu hơn.

Con rùa này lập tức trở nên sốt ruột, xem ra nó tuyệt đối không thể

trốn tránh nữa, nhất định phải tìm cách chủ động ra tay mới được.

Nghĩ đến đây, con rùa này lập tức quay đầu nhìn về phía Trần Tứ Gia và nhóm người kia ở gần đó.

Đã như vậy, chi bằng ra tay với mấy người này, dù sao thì mấy người này không có khả năng tự chủ tốt như Tần Mặc, họ cũng không thể khống chế tốt cảm xúc của mình.

Nghĩ thông suốt xong, con rùa này liền cười lạnh một tiếng, tiếp đó nó liền dùng sức mạnh của mình khống chế Trần Tứ Gia và mấy người họ, cảm xúc của Trần Tứ Gia và mấy người họ trở nên càng thêm nóng nảy.

Trần Tứ Gia lập tức đứng dậy nhìn Tần Mặc.

"Mấy cậu rốt cuộc có làm được không, nếu mấy cậu không làm được thì tránh ra để tôi đối phó với nó, mấy cậu đúng là đồ vô dụng." Tần Mặc nghe Trần Tứ Gia nói như vậy liền nhíu mày.

Thực ra, nếu những lời này mà nói với một người bình thường, thì người đó đã sớm nổi giận rồi.

Đáng tiếc Tần Mặc biết, đây là âm mưu của con rùa này.

Trần Tứ Gia lao về phía này, Tần Mặc thấy Trần Tứ Gia muốn đối phó con rùa đó thì cảm thấy bất đắc dĩ, sau đó anh lắc đầu, né sang một bên.

Đã Trần Tứ Gia muốn ra tay như vậy, vậy cứ để ông ta tự làm đi.

Trần Tứ Gia vung Cửu Trảo Câu, nhắm vào con rùa đó mà tóm lấy, con rùa thì rụt vào mai rùa, sau đó nó lao về phía Trần Tứ Gia.

Chương 437

Trần Tứ Gia lập tức ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu, ông ta nhìn Tần Mặc trước mặt.

“Anh vì sao không chịu giúp tôi?

Có phải anh cố ý muốn thấy tôi chết ở nơi này không?” Tần Mặc không ngờ Trần Tứ Gia lại nói ra những lời như vậy, nên sắc mặt anh lập tức lạnh đi.

“Ngươi có phải đối thủ của con rùa này không, lẽ nào trong lòng ngươi không rõ sao?

Là chính ngươi cố tình xông tới, hơn nữa ta vừa mới nói rồi, chúng ta có thể đối kháng được con rùa này.” Trần Tứ Gia lại không muốn nghe Tần Mặc nói nhiều như vậy, ông ta thẳng thừng lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy Trần Tứ Gia như vậy thì hừ lạnh một tiếng, đã đối phương làm ra chuyện này rồi, vậy anh cũng không cần phải khách khí nữa.

Khi Cửu Trảo Câu của Trần Tứ Gia đánh tới Tần Mặc, Tần Mặc liền vung kiếm của mình ra.

Cửu Trảo Câu của ông ta lập tức quấn quanh thanh kiếm của Tần Mặc, ông ta dùng sức muốn giật kiếm của Tần Mặc về, nhưng Tần Mặc lại đoạt lấy Cửu Trảo Câu của ông ta.

Thấy cảnh này, Trần Tứ Gia liền đứng sững tại chỗ, thế này thì làm sao?

Giờ binh khí của ông ta đều bị Tần Mặc đoạt mất rồi, ông ta làm sao đối kháng Tần Mặc đây?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Trần Tứ Gia, nên anh liền bật cười.

Với thực lực của ông ta mà muốn đối phó với mình, e là đang nằm mơ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, liền thẳng thừng đâm về phía Trần Tứ Gia, Trần Tứ Gia thì trừng lớn mắt, sau đó vội vàng né sang một bên khác.

Bởi vì Trần Tứ Gia rất rõ ràng, với thực lực hiện tại của ông ta mà muốn đối kháng Tần Mặc e là không đơn giản như vậy.

Ngay khi Tần Mặc đến gần Trần Tứ Gia, Tần Mặc đột nhiên thay đổi hướng của thanh Thất Tinh Kiếm.

Dù sao Tần Mặc cũng không muốn trực tiếp giết chết Trần Tứ Gia, bất kể thế nào, Trần Tứ Gia cũng là người đi cùng bọn họ.

Mà việc anh cần làm là tìm cách khống chế Trần Tứ Gia trước, như vậy cũng tránh cho đối phương lại tiếp tục tấn công mình.

Tần Mặc lấy dây thừng ra, trói Trần Tứ Gia lại.

Trần Tứ Gia bực bội ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, tên tiểu tử này sao mà phiền phức vậy chứ?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Trần Tứ Gia, nên anh nhướn mày, khóe mắt mang theo nụ cười nhạt.

“Hiện tại cảm xúc của ngươi đã bị con rùa này khống chế rồi, nên tôi tạm thời không có cách nào thả ngươi đi được, ngươi cứ ngoan ngoãn ngồi yên ở đây đi.” Nói rồi Tần Mặc dùng sức ấn mạnh một cái, Trần Tứ Gia ngồi phịch xuống một tảng đá, ông ta lúc này mới phản ứng lại.

Phải rồi, bất kể thế nào, Tần Mặc đối phó con rùa đó đều là để

bảo vệ bọn họ, sao ông ta có thể ra tay với Tần Mặc chứ?

Thấy ánh mắt của Trần Tứ Gia, Tần Mặc liền biết đối phương hẳn đã phản ứng lại rồi, nhưng anh lười nói nhiều với ông ta.

Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân ở một bên khác, hiện tại Trương Kỳ Lân đang không ngừng đối phó con rùa đó, đáng tiếc thực lực của con rùa này cũng khá tốt, trong thời gian ngắn Trương Kỳ Lân e là không có cách nào giải quyết được nó.

Tần Mặc vội vàng đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, dùng thanh Thất Tinh Kiếm trong tay đánh về phía con rùa.

Con rùa này vội vàng lùi lại một đoạn, nó lại quay đầu nhìn Trần Tứ Gia ở một bên khác.

Người này cũng quá vô dụng rồi, không ngờ ông ta lại căn bản không phải đối thủ của Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của con rùa đó thì cười lạnh một tiếng.

"Sao?

Muốn nó đến đối phó tôi đúng không, đáng tiếc bây giờ tôi đã trói nó lại rồi, không ai có thể đến giúp ngươi nữa." Con rùa đó nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt liền có chút oán hận, nó không ngừng phát động tấn công về phía Tần Mặc.

Tần Mặc muốn chính là con rùa này làm như vậy, nếu nó không động gì cả, vậy Tần Mặc muốn giải quyết nó còn không đơn giản như thế.

Tần Mặc lấy Thất Tinh Kiếm ra, đánh về phía con rùa này, con rùa thì lăn sang một bên, né tránh đòn tấn công của Tần Mặc, sau khi ổn định thân hình lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Nhưng còn chưa đợi con rùa này phản ứng lại, Trương Kỳ Lân ở

một bên khác đã chém một đao vào lưng nó.

Mai rùa của con rùa này vẫn khá cứng, nên nhát chém này của Trương Kỳ Lân cũng không gây ra thương tổn gì cho nó.

Con rùa cũng nhân cơ hội xoay người, lập tức cắn chặt lấy thanh đại đao của Trương Kỳ Lân, nó dùng sức đoạt lấy thanh đao đó của Trương Kỳ Lân, sau đó cắm thanh đao này sang một bên khác.

Thấy Trương Kỳ Lân mất vũ khí, con rùa lúc này mới hừ lạnh một tiếng, nó lao về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể tiếp tục đứng yên tại chỗ chứ?

Anh ấy vội vàng né sang một bên khác, mà Tần Mặc cũng thấy tình hình của Trương Kỳ Lân có chút không ổn, nên Tần Mặc liền vội vã đến đây.

Sau khi chắn trước mặt Trương Kỳ Lân, Tần Mặc nheo mắt nhìn con rùa đó.

"Không ngờ ngươi cũng khá ti tiện đấy." Con rùa này lại rất tò mò, Tần Mặc làm sao có tư cách nói ra những lời như vậy, nhưng rồi lại nghĩ Tần Mặc và nó dù sao cũng là kẻ địch, nó cũng lười đáp lại Tần Mặc nhiều như vậy.

Tần Mặc cứ thế không ngừng tấn công con rùa này.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc lại giáng xuống một đạo lôi đình, đạo lôi đình này đánh vào mai rùa phía sau của con rùa.

Tuy vừa rồi Trương Kỳ Lân không làm nát mai rùa phía sau của con rùa này, nhưng trên mai rùa của nó lại xuất hiện một vài vết nứt.

Sau khi Tần Mặc lại đánh trúng một lần nữa, vết nứt đó liền trở nên lớn hơn, nó cũng lúc này phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Không ngờ đánh mai rùa của nó thành ra thế này, vậy mà cũng có thể gây ra thương tổn cho nó.” Tần Mặc nhướn mày, nhưng anh không nghĩ nhiều nữa, mà tiếp tục lao về phía con rùa này, con rùa này cũng vội vàng không ngừng đối kháng với Tần Mặc.

Hiện tại nó căn bản không có thời gian để nghĩ nhiều như vậy.

Tần Mặc gầm lên một tiếng, trước mặt anh liền xuất hiện một khối Băng Tinh cực lớn.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Tần Mặc dùng khối Băng Tinh này khống chế con rùa đó, sau đó Tần Mặc đặt hai tay lại với nhau, chỉ thấy trên tay Tần Mặc hơi sáng lên một chút, trước mặt anh liền xuất hiện một cây búa cực lớn.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Tần Mặc dùng cây búa này đánh về phía con rùa.

Sau khi con rùa bị cây búa này chém trúng, mai rùa trên người nó liền trực tiếp vỡ nát.

Tần Mặc với vẻ mặt đắc ý nhìn con rùa này, hiện tại đối phương đã không còn bất kỳ phòng ngự nào nữa rồi, anh muốn xem đối phương còn có thể làm được gì.

Thấy ánh mắt của Tần Mặc, con rùa này liền cảm thấy có chút phẫn nộ.

Tên tiểu tử này thực sự quá đáng ghét, xông vào nơi này thì thôi đi, vậy mà còn làm nó bị thương thành ra thế này, xem ra nó tuyệt đối không thể tha cho Tần Mặc.

Chương 438

Nghĩ thông suốt rồi, trên người nó liền xuất hiện ánh sáng màu xanh lục, thấy ánh sáng màu xanh lục này, Tần Mặc liền cau mày, không biết vì sao Tần Mặc cứ cảm thấy ánh sáng màu xanh lục này không phải đến từ con rùa này.

"Đây là chuyện gì?

Vì sao con rùa này có thể sử dụng được loại năng lượng như vậy chứ?" Trương Kỳ Lân không hiểu nhìn Tần Mặc một cái, Tần Mặc cũng lắc đầu nói thật, anh cũng không rõ lắm.

Sau khi Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, liền lao về phía con rùa này, lập tức đến trước mặt con rùa.

Bất kể thế nào, phải giải quyết con rùa này trước, mới có thể hiểu rõ.

Tần Mặc từ trên xuống dưới chém về phía con rùa này, con rùa thì dùng năng lượng màu xanh lục của nó đối chọi với Tần Mặc, Tần Mặc bị sức mạnh này đánh lui.

Lùi lại mấy bước, Tần Mặc lúc này mới ổn định thân hình, sắc mặt Tần Mặc có chút không tốt.

"Không ngờ thực lực của con rùa này cũng khá mạnh." "E là sức mạnh này không phải đến từ con rùa này." Trương Kỳ Lân cũng nhìn ra được manh mối trong đó, nói với Tần Mặc một chút, Tần Mặc gật đầu.

Suy nghĩ của Tần Mặc và suy nghĩ của Trương Kỳ Lân là tương tự nhau, nên Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào con rùa này nói.

"Hiện tại ngươi đã lâm vào đường chết rồi, không cần thiết phải

lãng phí thời gian ở đây nữa, cứ ngoan ngoãn trở về cái hố kia đi, như vậy ta còn có thể giữ cho ngươi một cái xác toàn vẹn." Con rùa đó lại lười đáp lại Tần Mặc nhiều như vậy, sau khi nó ngưng tụ sức mạnh, trên đầu nó liền xuất hiện một khối ngọc thạch cực lớn.

"Đây là Trùng Hương Ngọc sao?" Hoa Hòa Thượng thấy khối Trùng Hương Ngọc này liền lập tức đứng sững tại chỗ, theo lẽ thường mà nói, khối Trùng Hương Ngọc này rất khó xuất hiện ở đây.

Trần Tứ Gia ở một bên khác thì cảm thấy có chút chấn kinh, ông ta đứng dậy nhìn chằm chằm vào khối Trùng Hương Ngọc trước mặt này.

"Dường như đúng là vậy." Hệ thống của Tần Mặc cũng lúc này nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện chân phẩm Trùng Hương Ngọc, xin hỏi có dung hợp không? 】 Tần Mặc không ngờ khối Trùng Hương Ngọc này vậy mà còn có thể dung hợp Hắc Long Huyết Mạch của mình, càng như vậy, thì mình càng phải có được khối Trùng Hương Ngọc này mới được.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào khối Trùng Hương Ngọc trước mặt, đã vậy thì chỉ có cách trừ bỏ con rùa này, mới có thể lấy được khối Trùng Hương Ngọc này.

Tần Mặc trong mắt mang theo một tia ý cười, anh chăm chú nhìn chằm chằm vào con rùa này trước mặt rồi lao về phía đối phương, mà con rùa này thì dùng Trùng Hương Ngọc để đối kháng Tần Mặc, sức mạnh bên trong khối Trùng Hương Ngọc này vẫn khá mạnh, nên Tần Mặc lại bị đánh lui.

Sau khi Tần Mặc ổn định thân hình liền nhắm mắt lại, sau đó trên người Tần Mặc xuất hiện khí thế vô cùng mạnh mẽ, mọi người cũng cảm thấy có chút chấn kinh.

"Khí thế này giống như vương giả trở về vậy." Hoa Hòa Thượng

ở một bên khác sau khi cảm nhận được liền nuốt nước bọt, đạo sức mạnh trên người Tần Mặc thật đáng sợ, e là tất cả mọi người có mặt ở đây đều không có cách nào đối kháng Tần Mặc được phải không?

Tần Mặc đột nhiên mở bừng mắt, trên người anh cũng lúc này bùng phát ra năng lượng khổng lồ, năng lượng khổng lồ này đối chọi với khối Trùng Hương Ngọc kia.

Đáng tiếc sức mạnh của Tần Mặc thực sự quá mạnh, khối Trùng Hương Ngọc này căn bản không thể kiên trì nổi, nên khối Trùng Hương Ngọc đó liền rơi xuống đất.

Tần Mặc thở phào một hơi, sau đó anh nhìn con rùa ở một bên khác.

"Ngươi có thể sống lâu như vậy đã khá không dễ dàng rồi, nên ngươi cứ đi chết đi." Tần Mặc biết có con rùa này tồn tại, vậy mọi người nhất định sẽ bị ảnh hưởng bởi Từ Trường, đã như vậy, thì cứ nhanh chóng giải quyết nó đi.

Sau khi Tần Mặc đến bên cạnh con rùa này, liền dùng thanh kiếm này đâm về phía tim con rùa.

Còn chưa đợi con rùa này phản ứng lại, nó đã trực tiếp bị Tần Mặc đâm xuyên thân thể, con rùa này cũng ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Mọi người thế nào?

Không có chuyện gì chứ?" Mọi người đều lắc đầu, có lẽ vì con rùa này thực sự đã bị Tần Mặc giải quyết rồi, nên bây giờ mọi người ngược lại đã tốt hơn rất nhiều. 【Đinh, đánh giết Mộ Huyệt Sinh Vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10,

Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Trần Tứ Gia cũng khôi phục lại sự tỉnh táo, ông ta nhìn Tần Mặc với vẻ mặt áy náy.

"Vừa rồi là tôi sai, là tôi đã không khống chế tốt cảm xúc của mình mà ra tay với anh." Tần Mặc xua tay, Tần Mặc tự nhiên biết là con rùa đó đang khống chế Trần Tứ Gia, nên Tần Mặc cũng không muốn chấp nhặt Trần Tứ Gia nhiều như vậy.

"Không có gì đâu, hơn nữa, bây giờ tôi không phải là không sao sao?" Trần Tứ Gia lúc này mới thở phào một hơi đáp một tiếng, đã như vậy, thì ông ta cũng không cần phải suy nghĩ những chuyện đó nữa.

Trần Tứ Gia quay đầu đặt ánh mắt lên xung quanh.

"Nhưng mà...

đã hiện tại chúng ta đều đã phát hiện con rùa này là giả rồi, vậy tiếp theo chúng ta phải đi đâu đây?" Tần Mặc lắc đầu, Tần Mặc cũng lúc này nghĩ đến điều gì đó, lại quay đầu đặt ánh mắt lên khối Trùng Hương Ngọc trên đất này.

Tần Mặc đi về phía khối Trùng Hương Ngọc này.

Hoa Hòa Thượng vội vàng nhắc nhở Tần Mặc.

"Chết tiệt, ở đây có khối Trùng Hương Ngọc này.

Chắc chắn không bao lâu nữa, sẽ có rắn rết côn trùng đến tấn công chúng ta." "Vì sao lại nói như vậy?" Tần Mặc chưa từng nghe nói về Trùng Hương Ngọc, nên cũng không hiểu lắm sao ông ta có thể nói ra lời như vậy.

"Khối Trùng Hương Ngọc này là đáng sợ nhất, nó có thể hấp dẫn rất nhiều rắn rết côn trùng, lát nữa sẽ có thứ bị nó triệu hồi đến, đến lúc đó thì tất cả chúng ta đều xong đời." Sắc mặt Tần Mặc có chút không tốt, sau đó Tần Mặc liền thu khối Trùng Hương Ngọc này lại.

“Dung hợp Trùng Hương Ngọc.” 【Đinh, dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch đã kích hoạt thành công tám mươi tám phần trăm. 】 Tần Mặc trong mắt mang theo nụ cười nhạt, không ngờ hiện tại Hắc Long Huyết Mạch của mình đã dung hợp nhiều đến vậy rồi, tuy nói lát nữa có thể sẽ thực sự có thứ đến tấn công bọn họ, nhưng bất kể thế nào, tóm lại chuyến này cũng không uổng công.

“Chúng ta bây giờ e là chỉ có thể tìm cách thoát ra ngoài thôi, nhưng cụ thể phải thoát ra như thế nào, chúng ta cần phải bàn bạc thật kỹ lưỡng một chút.” Tần Mặc gật đầu, anh lại nhìn mấy người trước mặt.

“Đã khối Trùng Hương Ngọc này có uy lực như vậy, vậy chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng mà ở đây hình như cũng không có lối thoát nào.” Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh, anh phát hiện Kim Tử đang liên tục nhìn chằm chằm vào một chỗ, Tần Mặc đặt ánh mắt lên đó, sau đó anh liền đi về phía này.

“Chỗ này hình như là một lối ra.” Tần Mặc vừa nói vừa quan sát cánh cửa đá trước mặt này, mấy người kia có chút nghi hoặc đi đến bên cạnh Tần Mặc.

“Vì sao lại nói như vậy?

Làm sao anh biết đây là một lối ra?” Mọi người đều có chút không hiểu, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc trầm mặc một lát, đặt ánh mắt lên người Kim Tử.

“Tôi thấy Kim Tử vẫn luôn chú ý vị trí này, trước đây cậu có từng đến đây không?” Tần Mặc cau chặt mày, Kim Tử thì xua tay.

“Tôi chưa từng đến đây, tôi cũng không biết là chuyện gì, hình như trong lòng tôi có một âm thanh vẫn luôn nói với tôi rằng, chúng ta có

thể đi ra từ đây.” “Nhưng mà cấu trúc của cánh cửa đá này tuyệt đối không phải mở từ bên này, cánh cửa đá này tương đương với một cánh cửa một chiều, chỉ có thể mở từ bên kia, hiện tại chúng ta căn bản không có cách nào đi qua từ đây.” Tần Mặc có chút do dự nhìn chằm chằm cánh cửa đá trước mặt này, nhưng đúng lúc này bọn họ đột nhiên nghe thấy một tiếng động truyền đến từ không xa.

Tần Mặc lập tức nhìn về phía đó, thấy vậy mà là Phan Tử, Tần Mặc liền cảm thấy có chút kinh ngạc.

Đi cùng Phan Tử còn có Ngô Tam Gia.

Tần Mặc nhìn Ngô Tam Gia một cái, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, phía sau ông ấy còn đi theo mấy người nữa.

Chương 439

“Không ngờ anh vậy mà thật sự ở đây.” Ngô Tam Gia đáp một tiếng, ông ấy đi đến bên cạnh Tần Mặc, đưa tay về phía Tần Mặc.

“Lâu rồi không gặp, Tần Mặc tiên sinh.” Tần Mặc bắt tay ông ấy một cái, còn Hạo Thiên Chân thì đi về phía Ngô Tam Gia, trong mắt mang vẻ không hiểu.

“Tam thúc, sao chú lại đến nơi này mà không chịu nói cho cháu biết?

Rốt cuộc chú có kế hoạch hay bí mật gì, có thể chia sẻ một chút không, như vậy cũng khiến cháu trong lòng có chút nắm chắc.” Sắc mặt Ngô Tam Gia lạnh đi một chút, ông ấy dùng nắm đấm của mình đấm nhẹ vào vai Hạo Thiên Chân.

“Thằng nhóc thối này nói nhảm gì đấy?

Không có gì đáng để chia sẻ cả.” Nói rồi, ông ấy lại quay đầu đặt ánh mắt lên mấy người ở một bên khác, Trần Tứ Gia cũng thấy Ngô Tam Gia, nhưng thái độ của ông ta đối với Ngô Tam Gia không được tốt lắm.

“Tôi còn tưởng ông định trốn mãi chứ, không ngờ các người lại tới rồi, nói đi, các người có ý đồ gì?” Trần Tứ Gia đứng dậy, cầm lấy Cửu Trảo Câu ở một bên khác.

Vừa rồi khi con rùa đó bị giải quyết, Lang Phong và Hoa Hòa Thượng đã đến thả Trần Tứ Gia ra.

Thấy Trần Tứ Gia đang không ngừng vung vẩy Cửu Trảo Câu, Ngô Tam Gia liền bật cười.

Tuy nói nhìn có vẻ Trần Tứ Gia thực sự đang uy hiếp ông ấy,

nhưng ông ấy một chút cũng không sợ hãi, chỉ rất thong thả đi đi lại lại ở đây.

"Tôi chỉ muốn đến xem tình hình của các người thế nào thôi." Tần Mặc thấy giữa bọn họ đang căng thẳng như vậy, liền vội vàng nói.

"Được rồi, đừng nói nhiều ở đây nữa, điều chúng ta cần nghĩ bây giờ là làm sao để ra khỏi đây, khối Trùng Hương Ngọc kia đã bị tôi thu lại rồi, nhưng không có nghĩa là nó sẽ không dẫn dụ những loài rắn rết côn trùng khác đến." Ngay khi lời nói của Tần Mặc vừa dứt, hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt Sinh Vật, xin lập tức đánh giết. 】 Trong lòng Tần Mặc thịch một tiếng, cái này chắc không phải là muốn gì được nấy chứ?

Tần Mặc lập tức quay đầu đặt ánh mắt lên một bên khác, mấy người kia đều không chú ý, nhưng Tần Mặc lại nghe thấy tiếng sột soạt.

Âm thanh này giống như có thứ gì đó đang bò, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Nắm đấm của Tần Mặc siết chặt lại, mà lúc này Phan Tử thì đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân.

"Tiểu Tam Gia, cậu thế nào?

Không có chuyện gì chứ?" Hạo Thiên Chân tùy ý xua tay, vỗ vỗ vai Phan Tử, cậu ấy biết Phan Tử thực sự rất quan tâm mình.

Bất kể Ngô Tam Gia có kế hoạch gì, nhưng ít nhất mấy người bọn họ đối với mình là thật lòng, vậy là đủ rồi.

Thấy Tần Mặc vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cái lối ra kia, Trương Kỳ Lân liền đi đến bên cạnh Tần Mặc, đặt tay lên vai Tần Mặc, Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

"Lát nữa hãy bảo vệ tốt mấy người bọn họ." Trương Kỳ Lân nghe

Tần Mặc nói vậy liền biết, tiếp theo chắc chắn sẽ xảy ra chuyện phi thường.

Ngay lập tức anh ấy vội vàng lấy thanh đại đao ở một bên khác đến, đeo lên lưng mình.

Quả nhiên không bao lâu sau, mọi người liền thấy có vô số Tường Xuyến Tử, đang di chuyển về phía bọn họ.

"Cho dù khối Trùng Hương Ngọc này có thể hấp dẫn những con Tường Xuyến Tử này, cũng không thể đến nhiều như vậy chứ?" Hoa Hòa Thượng nuốt nước bọt, vội vàng trốn sau tảng đá ở một bên khác, Bàn Tử thì siết chặt nắm đấm.

"Phải đấy, cái này cũng quá nhiều rồi, chúng ta bây giờ phải làm sao đây?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, ngay cả Ngô Tam Gia hiện tại cũng trở nên cảnh giác, ông ấy dường như cũng đang chờ Tần Mặc ra hiệu lệnh.

"Còn làm sao được nữa?

Đương nhiên là chạy rồi, thứ này thực sự quá nhiều, tuy tôi thật sự có thể đối phó được với bọn chúng, nhưng nếu chỉ có một mình tôi, tôi có thể bảo vệ tốt bản thân, nhưng lại có các người ở đây thì sao chứ?" Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh liền lấy ra Thất Tinh Kiếm của mình, đi ở phía trước nhất, vung kiếm về phía những con Tường Xuyến Tử kia.

Một vài con Tường Xuyến Tử ở phía trước nhất bị Tần Mặc đánh trúng một nhát liền bị đẩy lùi, Tần Mặc cũng lúc này hừ lạnh một tiếng, sau đó anh nhìn mấy người bên cạnh.

"Các người còn đứng sững ở đây làm gì?

Sao còn không mau chạy đi?" Mấy người bọn họ vội vàng gật đầu, còn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân thì có chút lo lắng nhìn

Tần Mặc.

"Anh cũng mau đi cùng chúng tôi đi, đừng đứng ở nơi này nữa, thứ đó không dễ đối phó như vậy đâu." Tần Mặc vỗ vỗ vai Trương Kỳ Lân.

"Yên tâm đi, bọn chúng không làm gì được tôi đâu, anh nên tin vào thực lực của tôi mới phải, nếu các người ở đây ngược lại sẽ càng làm tôi vướng bận, nên các người mau đi đi." Bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy, đáp một tiếng, liền quay người, rời khỏi nơi này, không ngừng chạy về phía trước, mà Tần Mặc thì nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đợi sau khi bọn họ đi rồi, lúc này mới có một con Tường Xuyến Tử khổng lồ xuất hiện ở đây.

Tần Mặc thấy con Tường Xuyến Tử khổng lồ này, liền hừ lạnh một tiếng.

"Xem ra hẳn là ngươi đang khống chế bọn chúng đúng không.

Đã như vậy thì cứ giải quyết ngươi trước đã." Nói rồi Tần Mặc liền lao về phía con Tường Xuyến Tử khổng lồ trước mặt này.

Con Tường Xuyến Tử khổng lồ này cũng không sợ Tần Mặc, nó không ngừng đối kháng với Tần Mặc, Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm của mình, liền đẩy lùi con Tường Xuyến Tử khổng lồ này.

Tiếp đó Tần Mặc lại nhìn Ngô Tam Gia ở một bên khác, mấy người bọn Ngô Tam Gia hiện tại đã chạy về hướng lối ra bên kia rồi, nhưng Tần Mặc phải ở đây giúp bọn họ cầm chân một lát.

Nghĩ một chút, Tần Mặc liền lấy Thất Tinh Kiếm của mình ra, nhắm mắt lại, trên người Tần Mặc bùng phát ra sức mạnh cường đại.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc xoáy khổng lồ lấy Tần Mặc làm trung tâm, cuốn về phía những con Tường Xuyến Tử kia, tất cả những con Tường Xuyến Tử đều bị cuốn vào trong cơn lốc xoáy

của Tần Mặc, bọn chúng cũng lúc này không ngừng giãy giụa, đáng tiếc sự giãy giụa của bọn chúng căn bản không có tác dụng gì.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, còn những con Tường Xuyến Tử ở một bên khác thì lại lao về phía Tần Mặc.

Bất kể thế nào, Tần Mặc đã làm đồng bọn của bọn chúng thành ra thế này rồi, bọn chúng đều không thể dễ dàng bỏ qua cho Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bọn chúng vậy mà còn dám chủ động tấn công, liền hừ lạnh một tiếng, sau đó trước mặt Tần Mặc xuất hiện một Phong Nhận cực lớn.

"Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc ném Phong Nhận này ra, Phong Nhận này trực tiếp đánh vào người những con Tường Xuyến Tử kia, có một số con Tường Xuyến Tử bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Mùi máu tanh khó chịu từ trong không khí truyền đến, Tần Mặc cau chặt mày, anh nhìn lối ra ở một bên khác, hiện tại đã trôi qua khoảng bốn năm phút rồi, bọn họ hẳn là đã chạy được một đoạn rồi.

Ngay lập tức Tần Mặc liền đuổi theo về phía đó, hơn nữa phía sau Tần Mặc vẫn còn vô số Tường Xuyến Tử đang đuổi theo anh.

Sau khi Tần Mặc chạy được một đoạn, liền phát hiện những con Tường Xuyến Tử kia sắp đuổi kịp mình, nên Tần Mặc liền một lần nữa dừng lại.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném thủ ấn này ra, thủ ấn này nhanh chóng đánh về phía những con Tường Xuyến Tử kia.

Những con Tường Xuyến Tử này trực tiếp bị sức mạnh của Tần Mặc tấn công, nhưng phía sau bọn chúng, vẫn còn vô số côn trùng không ngừng lao về phía Tần Mặc.

Trong lòng Tần Mặc cũng cảm thấy có chút phiền muộn, nhưng

anh không có cách nào, chỉ có thể không ngừng chạy về phía trước.

Rất nhanh Tần Mặc liền thấy bóng lưng của Hạo Thiên Chân và Trần Tứ Gia, Tần Mặc chạy về phía hai người bọn họ, kéo hai người bọn họ, tăng tốc độ.

Đoàn người bọn họ liền trốn vào trong đại điện, Tần Mặc thở phào một hơi, thấy Ngô Tam Gia ở không xa, Tần Mặc liền nhướn mày.

Chương 440

"Tôi nói anh cũng quá không có nghĩa khí rồi, anh tự mình chạy trốn, sao lại không biết quản cháu của mình chứ?" Ngô Tam Gia đáp một tiếng, ông ấy đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, vỗ vỗ vai cậu ấy, Hạo Thiên Chân thì hừ lạnh một tiếng, lùi sang bên cạnh hai bước, dường như đang giận Ngô Tam Gia.

Ngô Tam Gia cũng không thấy có gì, vì ông ấy có thể hiểu tâm trạng của Hạo Thiên Chân, e là đối phương cảm thấy mình không nói kế hoạch cho cậu ấy, nên trong lòng mới có chút không cân bằng.

Nhưng không sao cả, bất kể Hạo Thiên Chân nghĩ thế nào, ông ấy vẫn là Tam thúc của Hạo Thiên Chân.

"Tiếp theo anh tính sao?" Ngô Tam Gia nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc trầm mặc một lát rồi lắc đầu.

"Hiện tại tôi đối với cấu tạo của nơi này cũng không đặc biệt hiểu rõ, nhưng tôi cảm thấy...

Tiểu Vương có khả năng đã tạo ra con rùa đá khổng lồ kia ở đây, chính là để khiến hậu nhân lầm tưởng nơi này là giả, sau đó lại khiến hậu nhân chết ở nơi này." "Ý anh là tất cả chúng ta chính là những người bị tính kế sao?" Trần Tứ Gia cau mày nhìn Tần Mặc, nếu là như vậy, thì tất cả bọn họ cũng thật sự quá xui xẻo rồi.

"Cũng không nhất định là chúng ta, nói không chừng trước đó cũng có người khác bị tính kế ở đây rồi, cái này thì tất cả chúng ta đều không rõ, nhưng bất kể thế nào, chúng ta đều đã đến đây rồi, thì nhất định phải tìm cách thoát ra ngoài mới được." "Trong lòng tôi còn có một giả thuyết khác, có khả năng ở đây cũng có lối thông đến Vân Thiên Cung, hơn nữa ông ta sắp đặt cái này, chính là để khiến tất cả

chúng ta lầm tưởng nơi này là giả, nhưng trên thực tế chỉ có từ đây mới có thể tiến vào Vân Thiên Cung." "Thực ra cũng có khả năng này." Ngô Tam Gia có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, ông ấy không ngờ Tần Mặc lại thông minh như vậy, có thể nghĩ đến điểm này.

Tần Mặc cười cười.

"Bất kể tình hình thực tế là thế nào, điều duy nhất chúng ta cần làm bây giờ là nhanh chóng tìm ra tiếp theo phải đi về hướng nào." "À phải rồi, mọi người không phát hiện ra sao?

Thực ra lúc ban đầu chúng ta từ đại điện đi đến hậu điện bên kia, chỉ mất vài phút đường, nhưng khi chúng ta chạy thì lại chạy mười mấy phút." "Thậm chí mười mấy phút vẫn chưa chạy ra được." Tần Mặc nhìn mấy người bọn họ, mấy người bọn họ gật đầu, điểm này Tần Mặc nói đúng.

"Cái này có liên quan gì đến việc chúng ta giải quyết con rùa đó không?" Hạo Thiên Chân cau mày nhìn Tần Mặc, ngoài cái này ra cậu ấy không nghĩ ra được điều gì khác.

"Thực sự có khả năng này, vì chúng ta đã giết chết con rùa đó, nên nơi này có một số cơ quan bị kích hoạt, hoặc là ảnh hưởng của Từ Trường đã biến mất." "Nhưng cụ thể là tình huống thế nào, hiện tại chúng ta vẫn chưa rõ lắm." Tần Mặc lắc đầu, nhưng anh luôn cảm thấy bọn họ đến nơi này nhất định sẽ có thu hoạch.

"Chúng ta cứ nghỉ ngơi một lát ở đây đã, dù sao Tường Xuyến Tử bên kia thực sự quá nhiều, đợi khôi phục thể lực rồi hãy rời khỏi nơi này." Sau khi lời nói của Tần Mặc vừa dứt, lại một lần nữa nghe thấy tiếng sột soạt, đồng thời hệ thống lại nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt Sinh Vật, xin lập tức đánh giết. 】 Trong lòng Tần Mặc thịch một tiếng, vừa rồi bọn họ đã đóng cánh cửa lớn lại rồi, điều này cũng có nghĩa là những con Tường Xuyến Tử đó có thể

từ những nơi khác đến đây.

“Nơi này không đặc biệt an toàn, chúng ta mau đi thôi.” Tần Mặc nhìn mấy người trước mặt, Ngô Tam Gia thì cau mày, ông ấy thở dài một hơi.

“Tần Mặc à, bất kể thế nào thì anh cũng nên suy nghĩ kỹ cho tất cả chúng ta một chút, chúng ta chắc chắn không giống anh, vì chúng ta không có thể lực như anh, bây giờ chúng ta đã rất mệt mỏi rồi.” “Chúng ta thật sự còn muốn tiếp tục đi xuống sao?” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Mấy người tin tôi đi, chỗ này thật sự không an toàn, không bao lâu nữa, những con tường xuyến tử kia sẽ tới đó, mau đi đi.” Nói rồi, Tần Mặc định đi về phía cánh cửa, đúng lúc này bỗng nhiên có một người hét lên một tiếng.

Tần Mặc quay đầu lại thì thấy trên mặt người đó có mấy con tường xuyến tử.

Tần Mặc đang định nói, đột nhiên có mấy con tường xuyến tử rất lớn từ trên rơi xuống.

Tần Mặc vội vàng ngẩng đầu lên, thấy vô số tường xuyến tử dày đặc trên đỉnh đầu, lập tức cảm thấy hơi buồn nôn.

Mọi người đều ngây người tại chỗ.

“Đáng sợ quá đi, tại sao ở đây lại có nhiều tường xuyến tử như vậy chứ?” Một người trong số đó nuốt nước bọt, rồi vội vàng lùi lại mấy bước sang bên cạnh.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Sao không mau chạy đi?” Tần Mặc sắc mặt hơi khó coi, nhìn mấy người họ.

Mấy người đó vội vàng đáp một tiếng, sau đó rời khỏi chỗ này, chạy về phía lối ra khác.

Tần Mặc thì nhìn những con tường xuyến tử dày đặc, hừ lạnh một tiếng.Ở một bên khác, Ngô Tam Gia đang chạy về phía trước, như thể nghĩ ra điều gì đó, ông ấy đứng lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

"Đúng rồi, những con tường xuyến tử này hình như khá thích lửa, lát nữa cậu có thể thử xem sao." Tần Mặc hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu, tùy ý xua tay bảo họ rời khỏi nơi này.

Đợi sau khi họ đi, Tần Mặc mới lại nhìn những con tường xuyến tử trước mặt.

Bất kể những con tường xuyến tử này có thích lửa hay không, dù sao thì chúng cũng là một phiền phức đối với tôi, xem ra tôi phải tìm cách giải quyết chúng.

May mắn là ở đây không có con tường xuyến tử khổng lồ nào, nên Tần Mặc giải quyết tương đối đơn giản, tùy tiện cũng có thể giết chết một đống.

Nhưng Tần Mặc lại phát hiện có vô số tường xuyến tử không ngừng rơi xuống từ phía trên, thế này thì Tần Mặc không thể cầm cự lâu dài được.

Tần Mặc nhìn đồng hồ, thấy đã gần mười mấy phút kể từ khi họ bỏ chạy, chắc hẳn bây giờ mình cũng có thể đuổi kịp họ rồi.

Tần Mặc lại nhìn những con tường xuyến tử trước mặt, cười lạnh một tiếng.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đẩy quả cầu này đi, quả cầu này lập tức nổ tung.

Rất nhiều tường xuyến tử xung quanh trực tiếp bị quả cầu của Tần Mặc nổ bay đi, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại quay đầu nhìn

về phía lối ra khác.

Thấy bên ngoài cũng có rất nhiều tường xuyến tử, Tần Mặc liền giật mình.

Chẳng lẽ những con tường xuyến tử này đang đuổi theo Hạo Thiên Chân và bọn họ sao?

Xem ra mình không thể tiếp tục ở đây được nữa, phải nhanh chóng đi tìm họ, lỡ như mấy người họ xảy ra chuyện thì không hay rồi.

Tần Mặc nghĩ thông suốt xong thì nheo mắt lại, nhìn những con tường xuyến tử trước mặt.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Vì chúng khá thích lửa, vậy thì mình sẽ tìm cách nhốt chúng ở đây.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, ngọn lửa của Tần Mặc trực tiếp bao vây những con tường xuyến tử này ở giữa.

Còn những con tường xuyến tử khác thì không bị Tần Mặc nhốt lại, nhưng ngọn lửa của Tần Mặc khá mãnh liệt, chúng cảm nhận được liền di chuyển về phía ngọn lửa của Tần Mặc.

Và những con tường xuyến tử đó, chỉ cần tiến vào trong ngọn lửa của Tần Mặc, sẽ bị ngọn lửa này thiêu thành tro tàn, dù sao ngọn lửa của Tần Mặc cũng không phải lửa bình thường.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, dù sao thì những con tường xuyến tử trong đại điện này, lát nữa chắc sẽ không đuổi theo họ nữa.

Tần Mặc nghĩ thông suốt xong, liền xoay người rời khỏi nơi này.Không lâu sau, Tần Mặc đuổi kịp Hạo Thiên Chân.

Mặc dù mấy người họ xuất phát nhanh hơn Tần Mặc khoảng mười mấy phút, nhưng thực lực của Tần Mặc là điều không thể bàn

cãi.

Tần Mặc đến bên cạnh họ, thở dài bất lực nói với mấy người họ.

“Mấy người đứng đây làm gì?

Sao không mau chạy đi, không thấy những con tường xuyến tử kia sắp đuổi tới rồi sao?” Ngô Tam Gia hít sâu một hơi, ông ấy nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Tôi thực sự không chạy nổi nữa rồi, hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát ở đây đi?” Tần Mặc thấy tình hình mọi người đều không ổn lắm, liền thở dài gật đầu.

“Thôi được, đã vậy thì mọi người muốn nghỉ ngơi ở đây, vậy thì lát nữa hẵng đi.” Tần Mặc không nói thêm gì nữa, mà là luôn chú ý đến phía bên kia, dường như đang quan sát xem những con tường xuyến tử kia có đuổi tới hay không.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, Tần Mặc lập tức đặt ánh mắt về phía hành lang đó.

Chương 441

Không lâu sau, Tần Mặc nhìn thấy Lang Phong.

Lang Phong thấy họ, trong mắt mọi người đều hiện lên ý cười nhàn nhạt.

“Không ngờ các vị lại ở đây, tôi đã tìm các vị rất lâu rồi.” “Mấy người khác đâu?

Anh không đi cùng họ sao?” Tần Mặc nhíu mày, trong mắt mang theo vẻ đánh giá, Lang Phong thì xua xua tay.

“Vừa nãy tôi đã tách khỏi mấy người họ rồi, dù sao thì lũ trùng kia thực sự quá nhiều, nên tôi cũng không quản là hướng nào mà cứ thế chạy thôi.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, gật đầu.

Lúc này Lang Phong lại nhìn Trần Tứ Gia và mấy người họ.

“Mọi người thế nào rồi?

Không có chuyện gì chứ?” Trần Tứ Gia tùy ý xua tay, ông ấy đang ngồi trên tảng đá kia, vừa nãy nghe thấy giọng Tần Mặc mới hơi căng thẳng đứng dậy, nhưng thấy là Lang Phong thì ông ấy không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, vẫn là cứ nghỉ chân ở đây cho tốt đi.

Lúc này Lang Phong lại lấy điện thoại ra, chuẩn bị tiếp tục chụp ảnh ở đây.

Tần Mặc liền giật lấy điện thoại của anh ta.

Lang Phong thấy Tần Mặc như vậy thì ngây người tại chỗ, trong mắt anh ta mang theo vẻ không hiểu.

“Tần Mặc huynh đệ, anh đang làm gì vậy?

Tại sao lại giật điện thoại của tôi?” Tần Mặc bật cười, không ngờ

Lang Phong này còn khá giỏi đóng kịch.

“Tại sao tôi lại làm như vậy?

Chẳng lẽ trong lòng anh không rõ sao?” Lang Phong trong lòng giật mình một cái, nhưng anh ta biết muốn thoát khỏi sự giám sát của mọi người thì chỉ có thể tiếp tục giả ngu.

“Tôi không biết anh đang nói gì.” Lang Phong lắc đầu, thấy anh ta như vậy, Tần Mặc liền ừ một tiếng.

“Vậy được thôi.” Nói rồi Tần Mặc liền lấy dây thừng từ trên người ra, còn chưa đợi Lang Phong kịp phản ứng, Tần Mặc đã trói Lang Phong lại.

Lang Phong vội vàng nhìn Trần Tứ Gia ở gần đó.

“Sư phụ, thầy mau cứu con, thầy xem Tần Mặc đang làm gì vậy?” Trần Tứ Gia đứng dậy, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Mặc dù trên đường này cậu đã giúp đỡ mọi người rất nhiều.

Nhưng dù sao đi nữa, đây là đồ đệ của tôi, cậu không nên ra tay với đồ đệ của tôi.” Tần Mặc bật cười.

“Nếu ngài biết anh ta đã làm những chuyện gì, e rằng ngài sẽ không còn coi anh ta là đồ đệ của ngài nữa đâu.” “Lời này của anh có ý gì?” Trần Tứ Gia không hiểu, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc trầm mặc một lát, liền không ngừng lục soát trên người Lang Phong.

Lang Phong đương nhiên biết Tần Mặc đang làm gì, nên anh ta vội vàng kinh hãi nói.

“Thằng ranh này làm gì vậy?

Mau dừng tay lại!” Tần Mặc lại lười đáp lời, Lang Phong nói vậy, nhưng Tần Mặc vẫn tiếp tục lục soát trên người anh ta.

Không lâu sau, Tần Mặc liền mò ra một số thiết bị liên lạc, giơ thiết bị liên lạc này lên.

"Anh có thể giải thích một chút những thứ này là gì không?" Lang Phong hít sâu một hơi.

"Những thứ này chẳng qua chỉ là thiết bị liên lạc tôi mang theo bên người thôi, hơn nữa mọi người chúng ta rất dễ bị lạc nhau, cho dù có thứ này thì sao chứ?" "Vẫn không chịu thừa nhận sao?" Tần Mặc nói rồi mở điện thoại của Lang Phong ra, sau đó Tần Mặc điều chỉnh ra một khung chat, nhìn mọi người.

"Mọi người tự xem đi." Nói rồi Tần Mặc liền đưa điện thoại ưu tiên cho Trần Tứ Gia, dù sao Lang Phong cũng là đồ đệ của Trần Tứ Gia, nhất định phải để ông ấy hiểu Lang Phong là người như thế nào.

Trần Tứ Gia không hiểu nhìn chiếc điện thoại trước mặt, nhưng đợi đến khi ông ấy nhìn rõ nội dung trên đó, sắc mặt liền trở nên khó coi, ông ấy tát một bạt tai vào mặt Lang Phong.

"Không ngờ con lại là loại người như vậy." Lang Phong vội vàng lắc đầu.

"Mọi người đừng tin Tần Mặc, anh ta cố ý vu khống con." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nhưng Tần Mặc lại lười đáp lời anh ta nhiều như vậy, chỉ là lại nhìn những người xung quanh.

"Chuyện tiếp theo giao cho mọi người đi, tôi cũng không có rảnh rỗi để quản nhiều như vậy, dù sao anh ta cũng không phải đồng bọn của tôi." Nói rồi Tần Mặc liền đi sang một bên khác, Ngô Tam Gia sắc mặt hơi khó coi, ông ấy nhìn Trần Tứ Gia.

"Không ngờ dưới trướng ngài lại xuất hiện kẻ phản bội, rốt cuộc là ngài tự thẩm vấn hay chúng ta?" Trần Tứ Gia lập tức cảm thấy hơi đau lòng, dù sao đối phương cũng là đồ đệ của ông ấy, ông ấy đương

nhiên không tiện ra tay với đồ đệ của mình.

“Vẫn là mọi người làm đi.” Trần Tứ Gia nhắm mắt lại, ngồi bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không nói gì, đã vậy Trần Tứ Gia không nỡ ra tay, vậy thì cứ để Ngô Tam Gia và bọn họ làm đi, dù sao Ngô Tam Gia và bọn họ chắc hẳn là những người thường xuyên làm cái nghề này.

Ngô Tam Gia gật đầu, sau đó ông ấy dùng những thủ đoạn đó, đương nhiên là khiến người ta không dám nhìn thẳng, nhưng Tần Mặc cũng không nói gì.

Hạo Thiên Chân hơi không đành lòng, cậu ấy đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

“Hay là thôi đừng đánh nữa đi.” Tần Mặc lắc đầu, Tần Mặc lười đáp lời Hạo Thiên Chân nhiều như vậy, Hạo Thiên Chân có suy nghĩ này là rất bình thường.

Tần Mặc ngồi ở đây, không nói một lời nào.

Không lâu sau, Lang Phong liền không chịu nổi nữa, anh ta vội vàng nói.

“Mọi người đừng đánh nữa, tôi nói với mọi người là được mà?” Nghe Lang Phong nói vậy, mấy người họ mới gật đầu, còn Phan Tử cũng xoa xoa tay mình.

“Mau nói đi.” “Là Jason bảo tôi làm vậy, hắn ta cho tôi một khoản tiền lớn, hắn nói nếu tôi làm vậy thì sau này còn sẽ cho tôi rất nhiều lợi ích.

Tôi cũng đã nghe lời ngon ngọt của hắn ta, sư phụ, thầy cứu con đi, tha mạng cho con.” Trần Tứ Gia lại coi như mình không nghe thấy.

Tần Mặc nhìn Ngô Tam Gia.

“Tạm thời cứ giữ anh ta lại đi, cũng không cần thiết phải giết anh ta ngay.” Ngô Tam Gia bĩu môi, nhưng cũng không nói gì.Không lâu sau, Tần Mặc lại nghe thấy âm thanh đó, Tần Mặc lập tức có chút căng thẳng đứng dậy.

Hạo Thiên Chân biết Tần Mặc như vậy là chứng tỏ những con tường xuyến tử đã đuổi tới, cậu ấy vội vàng nhìn mấy người xung quanh.

“Không được, chúng ta không thể tiếp tục ở đây được nữa, mau chạy đi.” Sắc mặt Ngô Tam Gia hơi khó coi.

“Vừa nãy đã chạy lâu như vậy rồi, tôi sắp mệt chết rồi, chúng ta còn phải tiếp tục chạy sao?” Tần Mặc gật đầu, đương nhiên là phải tiếp tục chạy rồi, nếu không thì chẳng phải sẽ bị những con tường xuyến tử kia đuổi kịp sao?

“Nếu ngài muốn chết ở đây, vậy thì ngài cứ ở lại đi.” Tần Mặc ngữ khí hơi khó chịu, Ngô Tam Gia lúc này mới thở dài một hơi, đã vậy Tần Mặc đã mở miệng rồi, vậy thì ông ấy đừng nói nhảm nữa.

Ngô Tam Gia quay đầu nhìn mấy người xung quanh.

“Vậy mọi người còn đứng ngây ra đó làm gì?

Chương 442

Mau đi đi.” Tần Mặc thì tiếp tục đứng ở đây, bởi vì Tần Mặc biết chỉ có mình mới có thể kéo dài thời gian cho mấy người họ, nếu ngay cả mình cũng không quản mấy người họ thì mấy người họ càng chết ở đây.

Đợi đến khi mấy người họ chạy về phía bên kia, Tần Mặc cũng nhìn thấy những con tường xuyến tử.

Không chỉ vậy, con tường xuyến tử khổng lồ kia cũng đã chạy đến đây.

Tần Mặc thấy con tường xuyến tử khổng lồ này thì cười lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc liền rút Thất Tinh Kiếm ra chỉ vào nó.

“Không ngờ tốc độ của ngươi cũng khá nhanh.” Con tường xuyến tử khổng lồ kia thì cong người lên nhìn Tần Mặc, nó lập tức lao về phía Tần Mặc.

Trên đầu nó có hai cái kìm rất lớn, nó dùng cái kìm này kẹp về phía thanh kiếm của Tần Mặc.

Thanh kiếm của Tần Mặc chém vào hai cái kìm của nó, hai cái kìm đó lập tức phát ra một tiếng “đinh”.

Tần Mặc lùi về phía sau mấy bước, nhưng Tần Mặc rất nhanh đã ổn định lại thân hình.

Anh không ngừng tấn công con tường xuyến tử khổng lồ này, con tường xuyến tử khổng lồ này cũng chống trả Tần Mặc.

Tần Mặc nắm lấy cơ hội, liền vội vàng dùng sức mạnh của mình, khống chế thân hình con tường xuyến tử này.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Con tường xuyến tử khổng lồ

thấy mình không thể động đậy được thì trong lòng giật mình một cái, nó nhìn Tần Mặc.

Trên đầu Tần Mặc đã xuất hiện một con đại bàng.

"Ưng Kích Trường Không!" Tần Mặc dùng con đại bàng này đánh về phía con tường xuyến tử.

Con tường xuyến tử khổng lồ thấy cảnh này, liền vội vàng dùng hai cái kìm của nó kẹp về phía con đại bàng của Tần Mặc.

Con đại bàng phát ra một tiếng kêu kinh hãi, nhưng sức mạnh của nó vẫn đánh trúng vào người con tường xuyến tử này.

Con tường xuyến tử khổng lồ bị tấn công một đòn này liền vội vàng lùi về phía sau.

Nhưng không gian phía sau nó đã bị Tần Mặc khống chế, nên bây giờ nó tạm thời không thể động đậy.

Thấy con tường xuyến tử khổng lồ đứng yên tại chỗ, Tần Mặc liền nheo mắt lại.

Nhưng Tần Mặc lười nói nhảm với con tường xuyến tử khổng lồ này, mà là tiếp tục nhìn con đại bàng kia, Tần Mặc truyền không khí vào người con đại bàng này.

Con đại bàng này lập tức phát ra một tiếng kêu gào.

Tiếp đó, thân hình nó liền trực tiếp va chạm mạnh về phía con tường xuyến tử khổng lồ này.

Con tường xuyến tử khổng lồ để chống lại con đại bàng này, liền vội vàng dùng kìm của nó kẹp chặt con đại bàng này.

Con đại bàng lập tức nổ tung, làm cho cái kìm của con tường xuyến tử khổng lồ cũng bị nổ ra một số vết thương.

Con tường xuyến tử khổng lồ thấy hai cái kìm của mình biến

thành như vậy, trong lòng liền cảm thấy hơi phẫn nộ, nó lao về phía Tần Mặc.

Vừa nãy khi con đại bàng này nổ tung đã phá vỡ không gian, nên nó có thể tùy ý đến bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không sợ, dùng kiếm của mình đập vào cái kìm của tường xuyến tử.

Cái kìm của tường xuyến tử vốn dĩ đã có một số vết thương, bị Tần Mặc chém trúng một nhát này, cái kìm của nó lập tức đứt lìa một cái.

Chỉ đáng tiếc con tường xuyến tử này không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nó lại lao về phía Tần Mặc, muốn dùng cái kìm còn lại của nó, đâm trúng Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc lại dùng Thất Tinh Kiếm trong tay, đặt ngang trước mặt.

Cái kìm đó lập tức đâm vào Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc, Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc lúc này cũng cong đi một chút, nhưng Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc không trực tiếp tan biến.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, xoay chuyển Thất Tinh Kiếm của mình, Thất Tinh Kiếm đâm vào bụng của con tường xuyến tử.

Chỉ đáng tiếc trên bụng con tường xuyến tử này có một thứ giống như giáp phiến.

Tần Mặc chỉ đâm vào giáp phiến của nó, chứ không đâm xuyên qua con tường xuyến tử này.

Cảm thấy thời gian gần đủ rồi, Tần Mặc liền nheo mắt lại.

“Tôi không có thời gian để chơi với ngươi ở đây nhiều đâu.” Bởi

vì số lượng tường xuyến tử ở đây thực sự quá nhiều, lát nữa chắc chắn sẽ có nhiều hơn nữa kéo tới, Tần Mặc nếu ở lại đây cũng có thể sẽ gặp nguy hiểm nhất định.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Tần Mặc phóng ra một con hổ do sức mạnh của mình ngưng tụ thành, con hổ này lao về phía con tường xuyến tử khổng lồ ở không xa.

Con hổ đến bên cạnh con tường xuyến tử khổng lồ, liền há to miệng, cắn về phía con tường xuyến tử khổng lồ này, con trùng khổng lồ này vội vàng né tránh sang một bên.

Còn Tần Mặc thì xoay người rời khỏi nơi này, đuổi theo Hạo Thiên Chân và mấy người họ về phía bên kia.

Tần Mặc rất nhanh đã đuổi kịp mấy người họ, nhưng những con tường xuyến tử ở phía bên kia vẫn đang đuổi theo.

Con tường xuyến tử khổng lồ kia quả thực không đến đây, nhưng những con nhỏ khác thì đã đuổi tới đây rồi.

Ngô Tam Gia đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

"Tôi thực sự không muốn chạy nữa, hay là chúng ta cứ ở đây đối phó với những con tường xuyến tử này đi, tôi thấy những con tường xuyến tử này hình như cũng không khó đối phó lắm." Tần Mặc nghe Ngô Tam Gia nói vậy liền cảm thấy hơi bất lực, nhưng Tần Mặc quay đầu nhìn một cái, mấy người khác thấy trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy, lúc này mới gật đầu.

"Nếu mọi người đều muốn ở lại đây đối phó một chút với những con tường xuyến tử kia, vậy thì tôi sẽ như ý mọi người vậy." Nói rồi Tần Mặc liền quay đầu đặt ánh mắt lên những con tường xuyến tử ở phía sau.

Những con tường xuyến tử đó bây giờ đã đuổi kịp, chúng bò về

phía Ngô Tam Gia và mấy người họ, cố gắng muốn cắn chết họ.

Còn một số thì đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc đương nhiên không sợ, dù sao thực lực của Tần Mặc là điều không thể bàn cãi.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó liền vung Thất Tinh Kiếm của mình, Thất Tinh Kiếm lập tức đâm xuyên qua mấy con tường xuyến tử.

Còn về Ngô Tam Gia và mấy người họ cũng đang không ngừng cố gắng đối phó với những con tường xuyến tử này, nhưng rất nhanh, ở một bên khác Lang Phong liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Tần Mặc đặt ánh mắt về phía đó, bởi vì Lang Phong vừa nãy bị nghiêm hình bức cung đã bị thương, nên bây giờ thể lực của anh ta căn bản không theo kịp, cũng không phải đối thủ của những con tường xuyến tử đó.

Khi Tần Mặc muốn đi qua giúp đỡ Lang Phong, liền phát hiện con tường xuyến tử khổng lồ kia đã đến đây rồi.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, đã vậy con tường xuyến tử khổng lồ đã đến rồi, vậy thì anh chỉ có thể đi đối phó với con tường xuyến tử khổng lồ trước.

Hạo Thiên Chân thấy Lang Phong biến thành bộ dạng này, cậu ấy muốn đi đến bên cạnh Lang Phong giúp đỡ, nhưng những con tường xuyến tử xung quanh lại không ngừng ép cậu ấy lùi lại, cậu ấy không có cách nào chạy qua đó được.

Tần Mặc đã đến bên cạnh con tường xuyến tử khổng lồ, Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm, chém về phía lưng của con tường xuyến tử khổng lồ này, con tường xuyến tử khổng lồ này không né tránh, nó cứng rắn chịu đựng nhát chém này của Tần Mặc.

Chương 443

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc.

Không ngờ con tường xuyến tử khổng lồ này lại như vậy, nhưng không sao, dù sao trên lưng nó đã xuất hiện một vết nứt rồi, không lâu nữa con tường xuyến tử khổng lồ này chắc hẳn sẽ không chịu nổi nữa.

Tần Mặc phát hiện trên bụng con tường xuyến tử khổng lồ này có một vài vết thương nhỏ, nếu đoán không sai thì đây chắc hẳn là do con hổ của mình vừa nãy làm bị thương.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Sau khi ảo ảnh của Tần Mặc rơi xuống, trước mặt Tần Mặc liền xuất hiện một thanh bảo kiếm rất lớn, thanh bảo kiếm này lúc này cũng đã đến gần con tường xuyến tử khổng lồ này.

Con tường xuyến tử khổng lồ cảm nhận được sức mạnh bên trong thanh bảo kiếm này, trong lòng nó liền giật mình một cái, nhưng bất kể thế nào, nó cũng đã dẫn dắt những con tường xuyến tử khác đuổi đến nơi này rồi, chẳng lẽ cứ thế mà rút lui sao?

Vậy nên con tường xuyến tử khổng lồ liền cứng rắn dùng kìm của nó đâm về phía thanh bảo kiếm của Tần Mặc.

Cái kìm của nó bây giờ chỉ còn lại một nửa, nhưng nửa cái kìm này vẫn đâm trúng vào thanh kiếm của Tần Mặc.

Thanh kiếm của Tần Mặc lúc này cũng xuất hiện một vết nứt, nhưng sức mạnh của thanh kiếm của Tần Mặc vẫn khá mạnh, thanh kiếm này không ngừng đến gần tường xuyến tử, muốn giết chết con tường xuyến tử khổng lồ.

Trong lòng con tường xuyến tử khổng lồ bây giờ cũng không biết phải làm sao, nhưng để giết chết mấy người này, để ăn thịt mấy người này, nó chỉ có thể tiếp tục kiên trì.

Chỉ thấy trên người con tường xuyến tử khổng lồ này phát ra năng lượng màu đen, Tần Mặc cảm nhận được liền trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc.

Nói thật thì năng lượng màu đen này vẫn hơi mạnh, nhưng Tần Mặc lại không nói gì, mà là nhìn thanh kiếm trước mặt.

Thanh kiếm này nhất định có thể làm bị thương con tường xuyến tử khổng lồ này.

Quả nhiên thanh kiếm của Tần Mặc rất nhanh đã đánh gãy kìm của con tường xuyến tử khổng lồ này.

Tần Mặc lại nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ bên cạnh truyền đến, liền quay đầu nhìn về phía đó.

Thấy Lang Phong bây giờ đã ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mạng nào, sắc mặt Tần Mặc liền hơi khó coi.

Mặc dù nói Lang Phong quả thực đã phản bội họ, quả thực đáng bị trừng phạt, nhưng cũng không nên chết ở nơi này.

Tần Mặc thở dài một hơi, liền lại nhìn con tường xuyến tử khổng lồ trước mặt.

Dù sao đi nữa, tất cả đều là do con tường xuyến tử khổng lồ này mà ra, việc anh ta cần làm bây giờ là giải quyết con tường xuyến tử khổng lồ này.

Hạo Thiên Chân bây giờ lại cảm thấy khá mệt mỏi trong lòng, cậu ấy không ngờ Lang Phong lại chết ở nơi này.

Con tường xuyến tử khổng lồ lại một lần nữa bị Tần Mặc ép lùi,

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, xem ra không giải quyết con tường xuyến tử khổng lồ này thì những con tường xuyến tử khác cũng sẽ không rút lui.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Mấy thanh kiếm từ xung quanh tiếp cận con tường xuyến tử khổng lồ, con tường xuyến tử khổng lồ thấy cảnh này trong lòng liền giật mình một cái, bởi vì nó biết nhiều kiếm như vậy không dễ đối phó.

Con tường xuyến tử khổng lồ không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, bất kể thế nào nó cũng phải nhanh chóng giải quyết Tần Mặc, Tần Mặc thực sự quá khó đối phó.

Con tường xuyến tử khổng lồ lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng đụng độ với con tường xuyến tử khổng lồ, con tường xuyến tử khổng lồ lại một lần nữa bị Tần Mặc đánh lui, hơn nữa mấy thanh kiếm đó trực tiếp đâm vào người con tường xuyến tử khổng lồ, mặc dù trên người con tường xuyến tử khổng lồ quả thực có giáp sắt, nhưng bây giờ lớp giáp sắt này đã trở nên tan tác.

Chỉ cần Tần Mặc tấn công thêm mấy lần nữa, e rằng lớp giáp sắt trên người con tường xuyến tử khổng lồ sẽ không chịu nổi nữa.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, ngay lập tức, Tần Mặc liền khống chế những mảnh đá vỡ trong hành lang đó, khiến chúng tạo thành một tảng đá rất lớn.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" "Vẫn là phải nhanh chóng loại bỏ lớp vỏ sắt trên người ngươi, lớp vỏ sắt này thực sự quá phiền phức." Tần Mặc nói rồi liền ném tảng đá lớn trước mặt ra, tảng đá lớn nhanh chóng đập vào người con tường xuyến tử khổng lồ.

Con tường xuyến tử khổng lồ bị đánh bay ra ngoài, va vào một bức tường trong hành lang, trượt xuống theo bức tường đó.

Bây giờ con tường xuyến tử khổng lồ này có thể cảm thấy trên người rất đau, hơn nữa nó ý thức được mình đã bị trọng thương, nhưng bất kể thế nào nó cũng đã đến đây rồi, hơn nữa Tần Mặc còn đánh nó thành ra bộ dạng này, nó tuyệt đối không thể dễ dàng quay về như vậy được.

Nghĩ thông suốt xong, con tường xuyến tử khổng lồ lại lao về phía Tần Mặc, đồng thời nó cũng dùng cái kìm sắt còn lại của mình, đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, giơ Thất Tinh Kiếm lên, liền chém vào nửa cái kìm sắt còn lại của nó, nửa cái kìm này lập tức nổ tung.

Tần Mặc lùi về phía sau mấy bước, nhưng Tần Mặc rất nhanh đã ổn định lại thân hình.

Anh lại nhìn chằm chằm con tường xuyến tử khổng lồ trước mặt, cái kìm sắt của con tường xuyến tử khổng lồ này đã đứt rồi, hơn nữa con tường xuyến tử khổng lồ này trông có vẻ vô cùng đau đớn.

Tần Mặc đến bên cạnh nó, từ trên xuống dưới đâm xuống, muốn trực tiếp đâm xuyên qua thân hình con tường xuyến tử khổng lồ này, nhưng con tường xuyến tử khổng lồ này lại di chuyển cơ thể của nó, né sang một góc khác.

Nó lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, bất kể thế nào, nó cũng không thể dễ dàng chết trong tay Tần Mặc.

Nghĩ thông suốt xong, con tường xuyến tử khổng lồ lại lao về phía Tần Mặc, đồng thời nó cũng há to miệng, muốn cắn Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại né sang một bên khác.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Ánh sáng dữ dội xuất hiện trên thanh kiếm của Tần Mặc, thanh kiếm của Tần Mặc lúc này cũng bùng phát ra năng lượng mạnh mẽ.

Sau khi năng lượng này đánh vào người con tường xuyến tử khổng lồ, con tường xuyến tử khổng lồ liền ngã xuống đất, hơn nữa trên bụng nó đã xuất hiện một lỗ máu.

Bây giờ máu đang không ngừng chảy ra từ lỗ máu trên người con tường xuyến tử khổng lồ, trông vô cùng đáng sợ.

Con tường xuyến tử khổng lồ hít sâu một hơi, nó quay đầu nhìn Tần Mặc, đều là thằng ranh này, đã đánh nó ra nông nỗi này, cho dù nó sẽ chết ở đây, cũng nhất định phải giết chết thằng ranh này.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, nó liền vung vẩy cái đuôi của nó, muốn quay về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại đạp một bước sang bên cạnh, né tránh được đòn tấn công của con tường xuyến tử khổng lồ.

"Chỉ bằng ngươi cũng muốn kéo ta cùng chết sao?" Tần Mặc nhìn ra ý đồ của con tường xuyến tử khổng lồ này, lắc đầu liền ngưng tụ sức mạnh của mình.

"Ngưng Băng Quyết!" Một khối băng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, khối băng này từ từ hình thành một lưỡi dao rất lớn, lưỡi dao này tiếp cận con tường xuyến tử khổng lồ.

Khi lưỡi dao này ở rất gần con tường xuyến tử khổng lồ, xung quanh vết thương của con tường xuyến tử khổng lồ liền xuất hiện một ít băng sương, trông vô cùng đáng sợ.

Trong lòng con tường xuyến tử khổng lồ giật mình một cái, nó không hiểu nhìn Tần Mặc, tại sao Tần Mặc lại có thể tùy ý khống chế loại sức mạnh tự nhiên này?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của đối phương, nhưng Tần Mặc chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói nhảm với nó, mà là dùng lưỡi dao này đâm vào bụng con tường xuyến tử khổng lồ.

Bụng con tường xuyến tử khổng lồ quả thực có một lỗ máu, lại bị

Tần Mặc đâm trúng, lần này cái lỗ đó liền trở nên lớn hơn, nhưng cho dù vậy nó vẫn lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc dùng Thất Tinh Kiếm của mình đặt ngang trước mặt, chặn đứng đòn tấn công của con tường xuyến tử khổng lồ, sau đó anh liền đá một cước vào người con tường xuyến tử khổng lồ, con tường xuyến tử khổng lồ bị đá bay ra ngoài, va vào tảng đá rồi trượt xuống.

Mọi người thấy con tường xuyến tử khổng lồ bị Tần Mặc đánh cho thảm hại như vậy, trong mắt đều mang theo vẻ kinh ngạc, nhưng bây giờ họ cũng khá vui mừng, dù sao Tần Mặc là đồng đội của họ.

Tần Mặc lại đạp một cước lên người con tường xuyến tử khổng lồ, con tường xuyến tử khổng lồ liền bị Tần Mặc chế phục, nó dùng sức muốn giãy giụa, nhưng không có cách nào thoát khỏi dưới chân Tần Mặc.

Tần Mặc giơ Thất Tinh Kiếm lên, liền chém con tường xuyến tử khổng lồ thành hai nửa, đồng thời âm thanh của hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, sau đó Tần Mặc liền xem xét tình trạng hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Chương 444

Tuổi: 24 tuổi.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu.

Vũ khí: Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 495【Giới hạn con người 10】, Thể Lực 500【Giới hạn con người 10】, Sức Mạnh 500【Giới hạn con người 10】, Tinh Thần 525【Giới hạn con người 10】.

Chưa kịp nghĩ nhiều, Tần Mặc đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ bên cạnh, anh lập tức quay đầu nhìn sang mấy người ở phía kia.

Trong đó có một người bị một con Tường Xuyến Tử chui vào cánh tay.

Tần Mặc vội vàng đến bên cạnh người đó.

“Nhịn một chút.” Tần Mặc vừa nói vừa nắm chặt cánh tay người đó, tay kia từ không gian của mình lấy ra một cái nhíp, kéo con Tường Xuyến Tử ra.

Trên người con Tường Xuyến Tử còn dính máu tươi, máu nhỏ xuống đất, nở ra từng đóa hoa mai.

Người đó cũng hít một hơi khí lạnh, sắc mặt trở nên trắng bệch, nhưng ánh mắt vẫn lộ rõ vẻ cảm kích nhìn Tần Mặc.

“Cảm ơn anh.” Nếu không phải Tần Mặc, e rằng anh ta đã không giữ được mạng sống của mình.

Tần Mặc tùy ý vẫy tay, rồi nhìn sang phía bên kia, thấy trên người Hạo Thiên Chân có rất nhiều côn trùng đang bò, Tần Mặc liền vội vàng đến bên cạnh cậu ấy.

Tần Mặc có sức mạnh khá lớn, nên anh không ngừng dùng hai ngón tay kẹp những con Tường Xuyến Tử đó, rồi ném chúng xuống đất.

Những con Tường Xuyến Tử đó bị Tần Mặc ném xuống đất thì bỏ chạy khỏi đó, vì chúng biết mình không phải đối thủ của mấy người Tần Mặc.

Nếu chúng tiếp tục ở lại đây, e rằng sẽ chết ở đây mất.

Tần Mặc cũng không ngăn cản những con Tường Xuyến Tử đó.

Tần Mặc cảm thấy số lượng Tường Xuyến Tử quá kinh khủng, nếu anh thật sự muốn giải quyết từng con một thì sẽ lãng phí quá nhiều thời gian và tinh lực.

Nhưng hiện tại cục diện đối với họ vẫn khá có lợi.

Chẳng mấy chốc, tất cả Tường Xuyến Tử đều rút đi, vì chúng

cảm thấy không có con Tường Xuyến Tử khổng lồ kia, chúng căn bản không phải đối thủ của nhóm Tần Mặc.

Cho dù có tiếp tục ở lại đây, kết quả cuối cùng cũng vẫn vậy, vậy tại sao phải tự tìm khổ ăn chứ?

Thấy tất cả Tường Xuyến Tử đều đi hết, Tần Mặc mới nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh.

Nhưng hiện tại Tần Mặc cũng lười nghĩ nhiều như vậy.

Tần Mặc quay đầu đặt ánh mắt lên mấy người bên cạnh.

"Mọi người thế nào rồi?" Tình trạng của mấy người này đều không tốt lắm, ít nhiều đều có vết thương, Trần Tứ Gia và Ngô Tam Gia thì không có gì đáng ngại.

"Chúng tôi không sao, anh cứ xem những người khác đi." Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó Tần Mặc giúp những người khác băng bó một chút, xác định mọi người đều ổn rồi, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, lấy ra một ít đồ ăn từ người mình.

"Mọi người ăn một chút gì đó đi, lát nữa chúng ta lại tiếp tục đi về phía trước." Họ đều gật đầu, dù sao bây giờ họ đều cảm thấy khá mệt mỏi, hơn nữa vừa mới trải qua một trận đại chiến, họ bây giờ cũng không muốn tiếp tục đi xuống.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Đúng lúc này, Tần Mặc lại nghe thấy tiếng bước chân từ xa, anh đặt ánh mắt lên đó, không lâu sau liền thấy Hoa Hòa Thượng và Bàn Tử cùng nhau đi về phía này.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ hai người họ cuối cùng cũng theo kịp đại đội.

Bàn Tử cũng nhìn thấy Tần Mặc, anh ta vội vàng đến bên cạnh

Tần Mặc.

“Tần Mặc huynh đệ anh thế nào rồi?

Không có chuyện gì chứ?” Tần Mặc vẫy tay, nhìn Bàn Tử một cái, trong mắt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Tôi không có gì, nhưng bây giờ xem ra cậu cũng không sao.” Bàn Tử nhướng mày, nếu anh ta thật sự có chuyện gì thì đã không thể xuất hiện ở đây rồi.

Tần Mặc chỉ vào tảng đá bên cạnh, bảo Bàn Tử ngồi xuống tảng đá đó, sau đó Tần Mặc chia một ít đồ ăn cho Bàn Tử và Hoa Hòa Thượng.

Hoa Hòa Thượng thấy thi thể Lang Phong ở gần đó, lòng anh ta thót lên một tiếng, liền vội vàng đi về phía Lang Phong.

“Chuyện này là sao?” Hoa Hòa Thượng không hiểu, nhìn mọi người trước mặt.

Tuy nói Lang Phong quả thật đã phản bội đại đội, nhưng Hoa Hòa Thượng vẫn không rõ lắm, cũng không có ai giải thích cho anh ta.

“Bị những con Tường Xuyến Tử đó giết chết rồi.” Trần Tứ Gia nhẹ nhàng nói một câu.

Hoa Hòa Thượng hít sâu một hơi, không ngờ huynh đệ của mình lại chết ở đây như vậy.

Lúc này Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Ngô Tam Gia.

“Tam thúc, tại sao chú không chịu chia sẻ thông tin của chú cho chúng cháu?

Chú nghĩ cháu và Tần Mặc sẽ phản bội chú sao?” Ngô Tam Gia nhìn Hạo Thiên Chân và Tần Mặc một cái, ông tùy ý vẫy tay.

“Tôi không có gì nhiều để nói với hai cháu, nhưng điều duy nhất

tôi có thể nói là tôi tuyệt đối sẽ không hại hai cháu." "Nếu chú không hại chúng cháu, vậy chú hãy nói cho cháu biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra đi, chỉ như vậy cháu mới có thể yên tâm." "Chú thật sự không thể nói cho cháu biết, cháu cũng đừng tiếp tục truy vấn nữa.

Cháu dù sao cũng là độc đinh của Ngô gia, chú hy vọng cháu có thể tiếp tục sống tốt, chứ không phải bỏ mạng trong ngôi Mộ Huyệt này.

Cho dù thế nào, chú cũng nhất định sẽ bảo vệ tốt cho cháu." Nói xong, Trần Tứ Gia nhắm mắt lại, dường như không muốn nói nhiều với Hạo Thiên Chân nữa.

Hạo Thiên Chân còn muốn hỏi thêm, nhưng Tần Mặc đã kéo cánh tay cậu ấy lại.

"Được rồi, đã chú ấy không muốn nói, em cũng đừng hỏi nhiều nữa." Trần Tứ Gia thở dài rồi gật đầu, cậu ấy cũng ngồi xuống tảng đá lúc này.

Có lẽ cậu ấy ngày càng không hiểu Ngô Tam Gia, nhưng cậu ấy không biết Ngô Tam Gia đã trải qua những gì, e rằng cũng không có tư cách để phán xét.

Đã như vậy thì hãy tự lo cho bản thân đi.

Sau khi mọi người đã bổ sung đủ thể lực, họ lại bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì.

"Tôi cảm thấy nơi này chắc chắn có điều kỳ lạ, chi bằng chúng ta tiếp tục ở lại đây điều tra đi." Hoa Hòa Thượng nói ra suy nghĩ của mình với mấy người trước mặt.

"Nhưng nơi này nguy hiểm quá, chúng ta thật sự muốn ở lại đây sao?" Hạo Thiên Chân vẫn có chút lo lắng, cậu ấy sợ mọi người sẽ chết ở nơi này.

Chương 445

Tuy nói cái chết không đáng sợ, nhưng nếu thật sự mất mạng ở đây, chẳng phải rất đáng tiếc sao?

"Lời này nói đúng thật, nơi này rất nguy hiểm, nhưng tôi cảm thấy chúng ta muốn đến Thiên Cung thì chỉ có thể đi qua đây thôi." Tần Mặc nhìn mọi người, họ đều gật đầu, họ đương nhiên đồng ý với suy nghĩ của Tần Mặc.

"Tần Mặc huynh đệ, trong lòng anh nghĩ thế nào, anh cứ nói thẳng đi.

Mọi người chúng ta xem ý kiến của anh có đáng tin không, nếu đáng tin thì chúng ta cứ làm theo thôi." Trần Tứ Gia nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, ông cảm thấy Tần Mặc quả thật không phải người bình thường, đã như vậy thì cứ nghe theo kiến nghị của Tần Mặc đi.

"Xung quanh đây chắc chắn có Cơ Quan.

Việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm ra Cơ Quan đó, tìm cách đi vào trong Thiên Cung." Trần Tứ Gia đáp một tiếng.

"Tôi thấy đúng là có thể làm như vậy, dù sao lần này chúng ta đến đây là để vào Vân Thiên Cung, nếu cứ thế rời đi thì e rằng quá phí công." Trần Tứ Gia quay đầu nhìn những người bên cạnh.

Những người này đều gật đầu.

"Đã như vậy, vậy thế này đi, tôi chia cho mỗi người một bộ đàm.

Lát nữa chúng ta sẽ chia nhau hành động, nếu có bất kỳ tình huống gì thì lập tức báo cho tôi biết, rõ chưa?" Họ đều đáp một tiếng.

Dù sao thì họ cũng đều bằng lòng nghe lời Tần Mặc.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, không nói nhiều với họ nữa, mà dẫn đầu đi về một hướng.

Tần Mặc cẩn thận cảm nhận xung quanh.

Không lâu sau, Tần Mặc đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh truyền đến từ gần đó, anh đi về phía nơi đó.

"Sức mạnh này..." Tần Mặc nói nhỏ xong câu này thì đặt tay lên bức tường này, sau đó Tần Mặc nhắm mắt lại.

Không lâu sau, trong mắt Tần Mặc hiện lên nụ cười nhàn nhạt, anh đặt ánh mắt lên mặt đất này.

"Thì ra bên này quả nhiên còn có Huyền Cơ ẩn giấu." Tần Mặc lấy ra bộ đàm của mình, liên hệ với những người khác, bảo họ đều đến đây.

Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc.

"Sao tự nhiên lại gọi chúng tôi đến đây hết vậy, có phải đã phát hiện ra cái gì không?" Tần Mặc gật đầu, Tần Mặc cảm thấy mình không cần thiết phải lừa dối Hạo Thiên Chân.

"Quả thật đã phát hiện ra." Nói rồi Tần Mặc nhắm mắt lại, sau đó Tần Mặc dùng sức nhấn xuống phía dưới.

Đợi đến khi mọi người đều phản ứng lại, họ mới chú ý thấy trên con đường bên cạnh đã xuất hiện một đường Hầm bí mật rất lớn.

"Chuyện này là sao, tại sao ở đây lại có đường Hầm bí mật?" Họ đứng sững tại chỗ, không hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc liếc mắt trắng dã.

"Mấy người cũng không nghĩ xem, sau khi chúng ta giết con rùa kia xong, tình hình nơi này đã thay đổi.

Điều này đủ để chứng minh nơi đây quả thật không hề đơn giản." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ mới gật đầu.

Lời Tần Mặc nói dường như quả thật có lý.

"Vậy nếu từ đường Hầm bí mật này đi vào, có thể đến Vân Thiên Cung không?" "Có phải Vương Tang Hải cố ý tạo ra một đường Hầm bí mật ở đây để dụ chúng ta mắc bẫy không?

Dù sao trên đường đi chúng ta đã gặp quá nhiều thứ giả mạo rồi." "Bàn Bàn, tôi nói cậu nghĩ nhiều quá rồi đó." Ngô Tam Gia có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thật không biết đầu óc Bàn Tử sao lại phong phú đến thế.

"Không phải tôi nghĩ nhiều, mà là tôi thật sự nghĩ như vậy.

Nhưng nếu mọi người đều không nghĩ thế thì tôi cũng không còn gì để nói." Bàn Tử thở dài.

Tần Mặc trầm mặc một lát, rồi giải thích nói.

"Thật ra cậu cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, vì chúng ta bây giờ còn chưa hiểu rõ tình hình bên dưới.

Chi bằng chúng ta đi khám phá xem sao." "Nhưng mấy người đừng quên, bây giờ Jason và A Ninh có lẽ đã đến rồi.

Nếu chúng ta tiếp tục lãng phí thời gian ở đây thì có lẽ bảo vật trong Vân Thiên Cung sẽ bị họ lấy mất." "Chuyện này cũng là bất khả kháng, hơn nữa tôi thấy Tần Mặc nói rất đúng.

Chúng ta trên đường đi đã gặp nhiều nguy hiểm như vậy, điều đó cho thấy nơi này rất có khả năng quả thật có lối đi đến Vân Thiên Cung." Trần Tứ Gia nhìn Bàn Tử.

Phía bên kia Hạo Thiên Chân cũng nghĩ như vậy, nên cậu ấy liền vội vàng gật đầu.

“Tôi cũng cho rằng chúng ta có thể thử xem sao.” Bàn Tử nghe họ nói vậy thì trầm mặc một lát, sau đó lại nhìn mấy người trước mặt.

“Thôi được, mọi người đều đã nói như vậy rồi, tôi còn có thể nói gì nữa chứ?

Đã như vậy thì chúng ta cứ thế đi.” Bàn Tử nói rồi chuẩn bị trực tiếp đi vào đường Hầm này, nhưng một lát sau anh ta lại dừng lại, quay đầu nhìn mấy người phía sau.

“Nhưng tôi cảm thấy cho dù thế nào, tôi vẫn phải nói trước điều này, thật ra tôi không cho rằng nơi này có thể đi vào Vân Thiên Cung.” Sau đó Bàn Tử định nhảy xuống luôn, nhưng Tần Mặc lại kéo cánh tay anh ta lại.

“Cứ để tôi xuống trước đi, mấy người đợi một lát rồi hãy xuống.” Bàn Tử do dự một chút rồi gật đầu, đã Tần Mặc đã nói vậy thì anh ta cứ nghe lời Tần Mặc đi.

Tương đối mà nói Tần Mặc hẳn là người mạnh nhất trong số họ, cho dù bên dưới thật sự có nguy hiểm gì, Tần Mặc hẳn cũng có thể dễ dàng đối phó.

Nhưng những người khác thì không như vậy, nếu họ thật sự gặp nguy hiểm gì, rất có khả năng sẽ bỏ mạng dưới đó.

Tần Mặc nhảy xuống sau đó bắt đầu cẩn thận quan sát nơi đây.

Ngô Tam Gia và những người trên kia thì đợi.

Một lát sau Ngô Tam Gia mới mở miệng nói.

“Tần Mặc huynh đệ, tình hình bên dưới thế nào rồi?” Nói thật, trong lòng Ngô Tam Gia cũng có chút lo lắng, vì họ đã lãng phí thời gian ở đây quá lâu rồi.

Ngay cả Ngô Tam Gia cũng không rõ, nơi này rốt cuộc là thật hay

giả.

Tần Mặc nhìn mấy người phía trên.

“Mấy người đợi thêm một lát đi, bên này không có đường, tôi cảm thấy ở đây e rằng còn có Cơ Quan gì đó, mấy người tạm thời đừng xuống.” Mấy người họ lập tức gật đầu, họ đương nhiên bằng lòng tin tưởng Tần Mặc, hơn nữa Tần Mặc đã nói bên dưới có thể có nguy hiểm, mấy người họ không muốn tìm chết.

Tần Mặc vẫn luôn quan sát nơi đây.

May mắn là Tần Mặc cũng tinh thông Cơ Quan Thuật, chẳng mấy chốc Tần Mặc đã tìm thấy Cơ Quan.

Chương 446

Sau khi Tần Mặc nhấn Cơ Quan đó xuống, tấm ván gỗ dưới chân Tần Mặc liền biến mất.

Thân Tần Mặc cũng lúc này, trực tiếp rơi xuống phía dưới.

Hạo Thiên Chân không kìm được kêu lên kinh ngạc một tiếng.

"Cẩn thận." Nhưng thân thủ của Tần Mặc không phải người bình thường có thể sánh được, nên Tần Mặc vững vàng rơi xuống đất.

Anh lại ngẩng đầu nhìn mấy người phía trên.

"Mấy người đợi một lát đã." Họ đều đáp một tiếng, họ đương nhiên biết Tần Mặc nói nhất định là đúng.

Tần Mặc nhìn nơi đây lại nghĩ đến Hệ Thống, Hệ Thống không nhắc nhở anh, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay cả Hệ Thống cũng không nói gì, vậy chứng tỏ nơi đây hẳn là không có nguy hiểm gì.

Ngay lập tức Tần Mặc nhìn những người phía trên.

"Được rồi, mấy người có thể xuống rồi." Họ nghe Tần Mặc nói vậy thì vui mừng, sau đó họ đều gật đầu, từng người một đi xuống phía dưới.

"Không ngờ nơi này lại có một đường Hầm, thật sự khiến người ta kinh ngạc." Hoa Hòa Thượng nói câu này khi nhìn mấy người trước mặt, trong mắt Tần Mặc hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

"Đúng vậy, tôi cảm thấy nơi này quả thật phi thường, dù sao trên đường đi chúng ta đã gặp quá nhiều nguy hiểm rồi." Nếu thật sự chỉ là một ngôi lăng mộ bồi táng giả, hẳn sẽ không có tình huống như vậy

xuất hiện.

Tuy nói nơi này không có bảo vật gì, nhưng Tần Mặc cho rằng chỉ cần đến được Thiên Cung thật sự, nhất định sẽ thu hoạch được không tồi.

"Mấy người đã gặp những gì ở đây vậy?" Phan Tử có chút tò mò nhìn Tần Mặc và mấy người kia.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên Bàn Tử, bảo Bàn Tử giải thích cho Phan Tử.

Bàn Tử đáp một tiếng, liền kể lại những chuyện đã xảy ra trên đường đi cho Phan Tử nghe.

Phan Tử nghe xong thì cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Không ngờ trải nghiệm của mấy người lại phong phú đến thế, nhưng điều này cũng khá tốt." Phan Tử nắm cằm mình.

Tần Mặc nghe anh ta nói vậy, trong mắt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, sau đó Tần Mặc tiếp tục dò dẫm đi về phía trước.

Những người khác cũng đi theo sau Tần Mặc.

"Sao tôi lại cảm thấy bên dưới này âm u lạnh lẽo vậy?" Sắc mặt Bàn Tử có chút không tốt, anh ta nhìn mấy người bên cạnh.

Phan Tử không kìm được đùa Bàn Tử.

"Tôi nói cậu nhóc này sao lại thú vị vậy chứ, lúc đầu mấy người gặp nhiều nguy hiểm như thế cậu còn không sợ, bây giờ đi trong đường Hầm này cậu lại sợ sệt đến mức này." "Ai sợ sệt!

Nếu cậu trải qua những chuyện trên đường đi, e rằng cậu cũng sẽ giống tôi thôi." Bàn Tử cười gật đầu, anh ta không nói nhiều nữa, chỉ tùy ý đáp một tiếng.

Còn Tần Mặc thì đi ở phía trước nhất.

“Cậu cảm thấy không sai, bên này có lẽ quả thật âm u lạnh lẽo, vì nhiệt độ bên dưới này thấp hơn nhiệt độ bên kia một chút.” Tần Mặc nhìn Bàn Tử bên cạnh.

Bàn Tử lúc này mới vỗ vai Phan Tử.

“Nghe thấy chưa, bây giờ ngay cả Tần Mặc cũng nói như vậy rồi.” Phan Tử liếc mắt trắng dã.

“Cậu đây chẳng qua là mèo mù vớ cá rán thôi, có gì đáng để đắc ý chứ?” Nói rồi anh ta lại đặt ánh mắt lên Tần Mặc.

“Vậy đường Hầm này rốt cuộc còn dài bao nhiêu nữa?” “Cái này tôi cũng không rõ lắm.” Tần Mặc lắc đầu, dù sao mình cũng là lần đầu tiên đến, nơi này sao có thể biết được chứ?

Phan Tử lúc này mới thở dài gật đầu, vậy được rồi, Tần Mặc đã nói vậy, anh ta vẫn là đừng hỏi Tần Mặc nữa.

Tần Mặc từng bước từng bước tiến về phía trước.

“Nhưng cấu trúc nơi này nhìn khá kỳ lạ, lại là một con dốc.” Hạo Thiên Chân đặt ánh mắt lên Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

“Đúng vậy, nhưng khi chúng ta đến đây, không làm hỏng cấu trúc bên trong này, cũng không cần lo lắng gì.” Trong mắt Tần Mặc hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Nghe Tần Mặc nói vậy, mọi người đều đáp một tiếng, đã Tần Mặc đã nói nơi này không có nguy hiểm gì, vậy họ cũng không cần lo lắng nữa.

Không lâu sau, Bàn Tử đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô.

“Mấy người mau nhìn bên kia.” Tần Mặc và những người khác đặt ánh mắt lên đó, thấy trên mặt đất có rất nhiều thi thể, sắc mặt Tần

Mặc liền trở nên lạnh lùng, sau đó Tần Mặc cẩn thận quan sát xung quanh.

Chỉ tiếc là Hệ Thống không nhắc nhở Tần Mặc, nên bây giờ Tần Mặc cũng không biết xung quanh có nguy hiểm gì không.

"Những thi thể này sao nhìn lại giống cương thi vậy?" Bàn Tử nuốt nước bọt, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, sợ những thi thể này sẽ đột nhiên đứng dậy giết chết anh ta.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy.

Những thứ này đều đã là thi thể rồi, chúng không làm được gì đâu." Hạo Thiên Chân vỗ vai Bàn Tử.

"Những người này cố ý mài răng của mình thành hình dạng đó, vì dân tộc và thời đại của họ có phong tục như vậy." Tần Mặc gật đầu.

Có lẽ tình hình đúng là như vậy, nhưng hiện tại Tần Mặc cũng không đặc biệt rõ ràng.

"Mặc kệ đi, đã chúng ta đều đã đến đây rồi, việc chúng ta có thể làm là nghỉ ngơi ở đây." Phan Tử thì rất thản nhiên nhìn mọi người.

Nghe Phan Tử nói vậy, mọi người đều cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

"Chúng ta đều đã đến đây rồi, không nghỉ ngơi ở đây cũng không được, chúng ta đâu thể đi lên lại chứ." "Lát nữa trời sẽ tối rồi, tuyệt đối không thể đi lên lại.

Mấy người đừng quên, bên trên có Tường Xuyến Tử, Tường Xuyến Tử hoạt động rất mạnh vào ban đêm.

Nếu thật sự đi lên, rất dễ bị con Tường Xuyến Tử đó giết chết." Tần Mặc liếc mắt trắng dã.

"Nói như vậy, thì chúng ta càng không thể đi lên lại, vẫn là nghỉ

ngơi tại chỗ này đi, đợi đến ngày mai rồi tính.” Bàn Tử thở dài, anh ta sợ nhất những con Tường Xuyến Tử đó, nên anh ta nhất định không muốn đi lên.

Tần Mặc cười cười.

“Thật ra chúng ta cũng có thể tìm kiếm một chút ở đây.

Tôi cảm thấy tuy nơi này quả thật có rất nhiều thi thể, nhưng đây hẳn không phải chỉ để bảo tồn những thi thể này đơn giản như vậy.” “Đúng vậy, chúng ta cứ xem trước đi.” Hạo Thiên Chân nói rồi đi về phía xung quanh, muốn tìm kiếm thứ gì đó ở đây.

Chương 447

Tần Mặc cũng cẩn thận chú ý.

“Những thi thể này có phải bị đóng băng thành ra như vậy không?” Trần Tứ Gia nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

“Đúng là như vậy, nhưng chúng ta cũng không cần suy nghĩ nhiều như thế.” Tần Mặc cười nhìn họ, mọi người đều đáp một tiếng.

“Mấy người nói những thi thể này lát nữa có đột nhiên đứng dậy không?” Bàn Tử cười nói với mọi người.

Khi nói chuyện, Bàn Tử không cẩn thận giẫm phải một trong số những thi thể đó, anh ta vội vàng rụt chân lại, ho khan một tiếng rồi xin lỗi thi thể đó.

“Tôi không cố ý.” Đúng lúc này Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc đứng sững tại chỗ.

Cảm thấy tình hình này dường như có chút không ổn.

Ngay lập tức anh nhìn những thi thể xung quanh này, chưa kịp đợi Tần Mặc mở miệng, những thi thể đó liền chậm rãi đứng dậy.

Trong lòng Tần Mặc thót lên một tiếng, nhìn chằm chằm Bàn Tử.

“Giấc mơ của cậu thành sự thật rồi.” Bàn Tử cũng chú ý đến tình huống này, nên anh ta vội vàng đặt ánh mắt lên Tần Mặc.

“Chuyện này là sao vậy?

Chẳng lẽ những thi thể này thật sự Trá Thi sao?

Sao lại đáng sợ vậy chứ, hay là chúng ta đừng ở lại đây nữa?” Hạo Thiên Chân vội vàng đi về phía bên kia.

Tần Mặc híp mắt lại.

“Bây giờ đã không thể rời đi được nữa, nhưng mấy người không cần lo lắng.

Những thi thể này đã bị đông cứng rất cứng rồi, tùy tiện va chạm một cái là sẽ vỡ vụn thôi, chúng ta có thể đối phó với chúng.” Trong mắt Trần Tứ Gia hiện lên vẻ lo lắng.

“Anh chắc chắn chứ?

Bất kể chúng ta có đối phó được với chúng hay không, ít nhất số lượng của chúng cũng rất nhiều ở đây mà.” “Được rồi, đừng nói nhảm ở đây nữa.

Đã xảy ra tình huống như vậy, cho dù chúng ta không muốn đối phó, thì cũng không còn cách nào khác.” Ngô Tam Gia bất đắc dĩ lắc đầu, vì bây giờ những thi thể đó đã chặn lối ra, họ cũng không thể đi qua được nữa.

“Mọi người chúng ta hãy vây thành một vòng tròn, để đối phó với những thi thể này, tuyệt đối không thể để chúng xen vào giữa chúng ta, nếu không chúng ta sẽ bị địch tấn công cả trước lẫn sau.” Nếu vây thành một vòng tròn, thì chỉ cần đối kháng những thi thể ở phía trước thôi là được.

Nói rồi Tần Mặc dẫn đầu cùng Hạo Thiên Chân dựa lưng vào nhau, mấy người khác cũng vội vàng đến bên cạnh Tần Mặc và họ, vây thành một vòng tròn ở đây.

Những người này nhìn chằm chằm những thi thể trước mặt, sau đó họ không ngừng vung đao chém xuống để đối phó với những thi thể này.

Những thi thể này quả nhiên giống như Tần Mặc nói, rất giòn, Tần Mặc và họ tùy tiện một chút là có thể đập nát những thi thể này.

“May mắn là nhiệt độ nơi này khá thấp, chúng ta có thể đối kháng với chúng.

Nếu nhiệt độ cao hơn một chút, thì những thi thể này thật sự là cương thi rồi.” Bàn Tử thở dài.

Tần Mặc thì không nói gì, mà lại vung Thất Tinh Kiếm đánh vào một trong số những thi thể đó.

Cứ như vậy không lâu sau, Tần Mặc và họ cuối cùng cũng đã giải quyết xong những thi thể này.

Những thi thể này bị Tần Mặc và họ chất đống lại với nhau.

Hệ Thống cũng lúc này nhắc nhở Tần Mặc.

“Được rồi, mọi người nghỉ ngơi một lát ở đây đi, chắc hẳn mọi người chiến đấu lâu như vậy cũng hơi mệt rồi.

Hơn nữa sắp tối rồi, chúng ta hãy tìm kiếm một chút ở đây, xem có Cơ Quan hay lối ra gì đó thì nghỉ ngơi đi.” Họ đều đáp một tiếng.

Tần Mặc và họ bắt đầu tìm kiếm ở đây.

Một lát sau Bàn Tử quay đầu nhìn mọi người.

“Mọi người mau nhìn đây.” Tần Mặc đặt ánh mắt lên đó, chưa kịp đợi Tần Mặc và mấy người kia đi về phía đó, Hệ Thống lại một lần nữa nhắc nhở. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.】 Trong lòng Tần Mặc thót lên một tiếng, nơi này nhất định còn có thứ gì đó.

Tần Mặc theo bản năng quay đầu, đặt ánh mắt lên đống thi thể chất đống bên kia.

Chẳng lẽ vẫn là vấn đề của những thi thể này sao?

Nhưng chưa kịp đợi Tần Mặc phản ứng lại, Bàn Tử đã phát ra một tiếng kinh hô.

Tần Mặc lập tức quay đầu nhìn về phía đó, thấy bên kia có một con Tường Xuyến Tử khổng lồ, trong lòng Tần Mặc thót lên một tiếng.

Ở đây vậy mà còn có Tường Xuyến Tử khổng lồ tồn tại sao?

Xem ra trong ngôi Mộ Huyệt này có rất nhiều loại Tường Xuyến Tử khổng lồ này, đợi đến phía sau không chừng còn sẽ gặp nữa.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lấy ra Thất Tinh Kiếm của mình, chém vào hai chiếc càng của con Tường Xuyến Tử khổng lồ đó.

Con Tường Xuyến Tử khổng lồ này dùng hai chiếc càng của nó kẹp chặt Bàn Tử, nhưng sức mạnh của Tần Mặc khá mạnh.

Sau khi càng của nó bị đâm thủng thì vội vàng thu càng lại.

Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lùi lại mấy bước.

"Thứ này cũng quá đáng sợ rồi." Sắc mặt Bàn Tử có chút trắng bệch.

Phan Tử liếc mắt trắng dã.

"Cậu cũng không biết cẩn thận một chút à." Bàn Tử bĩu môi, nhưng đúng lúc này, con Tường Xuyến Tử khổng lồ đó đột nhiên xông tới, lại kẹp về phía Phan Tử, người gần nó nhất.

Còn Tần Mặc thì chắn trước mặt Phan Tử, chém ra Thất Tinh Kiếm của mình.

Thất Tinh Kiếm lại một lần nữa rơi vào càng của thứ này, thứ này cũng nhân cơ hội này đi ra bên ngoài.

Nó ở trong cái hang đó chắc chắn không thể đối kháng được với Tần Mặc, đã như vậy thì cứ chạy ra ngoài đi.

Thấy con Tường Xuyến Tử khổng lồ này có kích thước còn lớn

hơn con lúc trước, Trần Tứ Gia có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

Chương 448

“Con Tường Xuyến Tử khổng lồ này trông lớn như vậy, anh có đối phó được với nó không?” “Yên tâm đi, cứ giao cho tôi là được, mấy người tự mình cẩn thận một chút.” Nói rồi Tần Mặc liền xông thẳng về phía con Tường Xuyến Tử khổng lồ trước mặt.

Đến bên cạnh con Tường Xuyến Tử khổng lồ này, Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm trong tay đâm tới.

Con Tường Xuyến Tử khổng lồ đó thì dùng càng của nó chống đỡ một chút.

Không thể không nói con Tường Xuyến Tử khổng lồ này so với con trước đó, càng của nó cứng hơn một chút, nên Tần Mặc cũng không dễ đối phó như vậy.

Tần Mặc thấy một nhát chém này của mình không chém đứt càng của con Tường Xuyến Tử khổng lồ này, lông mày liền cau lại.

“Cuồng Phong Nhận!” Phong Nhận xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Bây giờ Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc đang mắc kẹt ở càng của con Tường Xuyến Tử khổng lồ này, càng của nó không thể động đậy được, nên Cuồng Phong Nhận của Tần Mặc liền đánh thẳng vào càng của con Tường Xuyến Tử khổng lồ này.

Trên càng của nó lập tức xuất hiện một vết nứt nông, nhưng vì càng của nó thật sự quá cứng, nên không bị Tần Mặc đánh đứt.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Xem ra con Tường Xuyến Tử khổng lồ này cũng không dễ đối phó như vậy.

Con Tường Xuyến Tử khổng lồ này cũng kéo giãn khoảng cách

với Tần Mặc, nó nhìn chằm chằm Tần Mặc, trong đôi mắt đen kịt phát ra một tia sáng xanh lục u tối.

Khoảnh khắc tiếp theo nó lại xông về phía Tần Mặc.

Có lẽ vì con Tường Xuyến Tử khổng lồ này có quá nhiều chân, nên tốc độ của nó cũng đặc biệt nhanh.

"Cẩn thận một chút." Sức mạnh của Hạo Thiên Chân vẫn còn yếu, bây giờ cậu ấy cũng chỉ có thể nhắc nhở Tần Mặc mà không làm được gì cả.

Tần Mặc tùy ý lật mình về phía trước một cái, đòn tấn công của con Tường Xuyến Tử khổng lồ này liền trượt đi.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nắm chặt nắm đấm đánh vào thân con Tường Xuyến Tử khổng lồ này.

Trên thân con Tường Xuyến Tử khổng lồ này cũng có một lớp vỏ sắt, tuy nói chức năng cơ thể của Tần Mặc bây giờ mạnh hơn nhiều người, nhưng nắm đấm của Tần Mặc đánh vào vỏ sắt của nó, cũng hơi đau.

"Lớp vỏ sắt của mày thật sự khá cứng, xem ra muốn giải quyết mày, nhất định phải đập nát lớp vỏ sắt của mày trước." Tần Mặc vừa nói câu này vừa nhìn chằm chằm con Tường Xuyến Tử khổng lồ.

Con Tường Xuyến Tử khổng lồ dường như có thể nghe hiểu lời Tần Mặc nói, trong mắt nó hiện lên một tia biểu cảm khinh thường.

Dường như nó đang nói Tần Mặc căn bản không phải đối thủ của nó vậy.

Tần Mặc thấy thế thì hừ lạnh một tiếng, còn Phan Tử bên kia thì lấy vũ khí ra, bắn một viên đạn về phía con Cự Hình Tường Xuyến Tử khổng lồ kia.

Con Cự Hình Tường Xuyến Tử bị công kích, trên giáp sắt chỉ xuất hiện một vài vết sứt nhỏ, nhưng không thể phá hủy được lớp giáp của nó.

"Không phải chứ, thứ này thật sự cứng đến vậy sao?" Phan Tử có chút kinh ngạc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Mấy người đó đều lắc đầu.

"Chúng tôi cũng không rõ lắm, nhưng nhìn có vẻ thật sự đáng sợ." Có lẽ vì Phan Tử đã sử dụng vũ khí, nên con Cự Hình Tường Xuyến Tử lập tức quay đầu, dồn ánh mắt lên người Phan Tử.

Chưa kịp để Phan Tử phản ứng, con Cự Hình Tường Xuyến Tử đã di chuyển về phía anh, há to miệng chuẩn bị cắn.

Phan Tử vội vàng lăn sang một bên, né tránh đòn tấn công của Cự Hình Tường Xuyến Tử, lông mày anh cau chặt.

Không ngờ con Cự Hình Tường Xuyến Tử này lại dồn điểm tấn công chính vào anh.

Đúng lúc con Cự Hình Tường Xuyến Tử chuẩn bị tấn công Phan Tử lần nữa, Tần Mặc đã đứng chắn trước mặt Phan Tử.

Phan Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, may mà có Tần Mặc ở đây, nếu không anh đã gặp xui rồi.

Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm đỡ lấy cặp càng của con Cự Hình Tường Xuyến Tử.

Con Cự Hình Tường Xuyến Tử dùng sức kẹp chặt Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc, muốn đoạt lấy thanh kiếm của anh.

Tần Mặc làm sao có thể không biết con quái vật này đang nghĩ gì chứ?

Anh cười lạnh một tiếng.

“Muốn cướp vũ khí của tôi sao?

Ngươi đang nằm mơ đấy.” Nói rồi Tần Mặc dùng sức rút Thất Tinh Kiếm về, trong tay Tần Mặc lúc này cũng xuất hiện một thủ ấn cực lớn.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Thủ ấn đánh thẳng vào Cự Hình Tường Xuyến Tử, con Cự Hình Tường Xuyến Tử bị thủ ấn của Tần Mặc công kích thì lùi về phía sau.

Nó nhanh chóng ổn định thân hình, rồi lại âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Thằng nhóc này thực lực đúng là không tệ, nhưng dù sao đi nữa nó cũng không thể nào bỏ qua đối phương.

Nghĩ vậy, con Cự Hình Tường Xuyến Tử lại lao về phía Tần Mặc, trong mắt Tần Mặc mang theo nụ cười lạnh.

Mặc dù vừa rồi thủ ấn đó không làm bị thương con Cự Hình Tường Xuyến Tử này, nhưng Tần Mặc tin rằng chỉ cần mình tiếp tục kiên trì, con Cự Hình Tường Xuyến Tử này nhất định không phải đối thủ của anh.

“U Minh Bạo Liệt!” Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc lại ném quả cầu này ra.

Tần Mặc chú ý thấy chỗ bị đạn bắn trên người con Cự Hình Tường Xuyến Tử có một vết nứt khá sâu, nên lần này Tần Mặc cũng đánh vào vết nứt đó.

Cự Hình Tường Xuyến Tử vội vàng lùi về phía sau, bởi vì nó biết bây giờ lưng mình thực sự khá yếu ớt.

Nếu thật sự bị Tần Mặc công kích vào chỗ đó, muốn quay lại đối kháng với Tần Mặc sẽ không đơn giản như vậy.

Tần Mặc thấy Cự Hình Tường Xuyến Tử như vậy thì hừ lạnh một tiếng, anh làm sao có thể dễ dàng bỏ qua nó được chứ?

Lập tức Tần Mặc đã đến con đường mà Cự Hình Tường Xuyến Tử đang lùi, để tránh con Cự Hình Tường Xuyến Tử này có thể chạy thoát khỏi đây.

Cự Hình Tường Xuyến Tử thấy Tần Mặc ở đây, mà kỹ năng của Tần Mặc lại ở phía bên kia, nó liền dứt khoát cứng đối cứng lao thẳng vào kỹ năng của Tần Mặc.

Trên người con Cự Hình Tường Xuyến Tử xuất hiện năng lượng màu vàng cam, năng lượng màu vàng cam va chạm với quả cầu của Tần Mặc, quả cầu của Tần Mặc lập tức nổ tung.

Sức mạnh của vụ nổ đã hoàn toàn triệt tiêu năng lượng màu vàng cam trên người Cự Hình Tường Xuyến Tử, và còn đánh trúng vào người con Cự Hình Tường Xuyến Tử, con Cự Hình Tường Xuyến Tử lùi về phía sau, đập vào đống xác chết bên kia.

Nó lại ổn định thân hình, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Không ngờ sức mạnh của Tần Mặc vẫn khá mạnh.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Cự Hình Tường Xuyến Tử, sau khi cười lạnh một tiếng, Tần Mặc liền lao về phía con Cự Hình Tường Xuyến Tử này.

Chương 449

Con Cự Hình Tường Xuyến Tử cũng không ngừng đối kháng với Tần Mặc.

Rất nhanh, trên người nó bùng phát ra năng lượng kịch liệt, nó muốn dùng luồng năng lượng này để đánh lùi Tần Mặc.

Chỉ tiếc là trên người Tần Mặc có Hắc Long Huyết Mạch, Hắc Long Huyết Mạch của Tần Mặc có thể dễ dàng đối phó với những sức mạnh này.

Năng lượng màu đen tỏa ra từ người Tần Mặc, luồng năng lượng này chặn đứng đòn tấn công của Cự Hình Tường Xuyến Tử, sau đó Tần Mặc dồn sức mạnh vào thanh Thất Tinh Kiếm trong tay.

Thất Tinh Kiếm tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Tần Mặc dùng thanh Thất Tinh Kiếm này đánh về phía con Cự Hình Tường Xuyến Tử ở gần đó, Thất Tinh Kiếm rất nhanh đã chém vào một chân của Cự Hình Tường Xuyến Tử.

Chân của Cự Hình Tường Xuyến Tử trực tiếp bị Tần Mặc chém đứt, chỉ tiếc là con Cự Hình Tường Xuyến Tử này có khá nhiều chân, nên Tần Mặc chém đứt một chân của nó căn bản không gây ra ảnh hưởng gì lớn cho nó.

Cự Hình Tường Xuyến Tử phát ra một tiếng kêu thảm thiết rồi trốn sang một bên.

Tần Mặc nhìn con Cự Hình Tường Xuyến Tử này.

Mặc dù một chân của con Cự Hình Tường Xuyến Tử này đã bị Tần Mặc chém đứt, nhưng lớp giáp của nó vẫn không hề bị phá hủy.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, Tần Mặc không nói nhiều, lại lao

về phía con Cự Hình Tường Xuyến Tử trước mặt.

Trong mắt con Cự Hình Tường Xuyến Tử mang theo vẻ cảnh giác, trong suốt khoảng thời gian giao đấu với Tần Mặc, nó đã nhận ra thực lực của Tần Mặc thực sự không thể xem thường.

Nhưng lại nghĩ đến đây có nhiều người như vậy, nó liền nghĩ mình nhất định phải liều mạng.

Lỡ như thật sự có thể giết chết Tần Mặc, thì tất cả những người này đều là thức ăn trong bụng nó.

Lập tức con Cự Hình Tường Xuyến Tử liền vươn hai càng của nó ra, kẹp lấy Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc.

Thất Tinh Kiếm vừa rơi vào càng của nó thì nó liền dùng sức ấn xuống.

Con Cự Hình Tường Xuyến Tử kia thì hừ lạnh một tiếng, nó vung đuôi đánh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, không ngờ thân thể con Cự Hình Tường Xuyến Tử này vẫn khá linh hoạt.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném con đại bàng này ra, con đại bàng nhanh chóng đánh trúng người Cự Hình Tường Xuyến Tử.

Con Cự Hình Tường Xuyến Tử lập tức nằm rạp xuống đất, đồng thời, lưng của nó cũng lộ ra.

Tần Mặc vội vàng nắm lấy cơ hội này, đến bên cạnh lưng Cự Hình Tường Xuyến Tử, sau đó Tần Mặc đâm trúng lưng nó, trên lưng nó lập tức xuất hiện một lỗ máu lớn.

Máu chảy ra từ lỗ máu đó, suýt bắn vào người Tần Mặc, may mà Tần Mặc né nhanh.

Ngửi thấy mùi máu tanh này, sắc mặt mọi người đều có chút khó coi.

"Cái mùi này khó ngửi quá." Bàn Tử có chút ghét bỏ bịt mũi mình lại.

Những người khác cũng gật đầu.

"Đúng vậy, vừa tanh vừa thối." Lông mày Hạo Thiên Chân cũng cau chặt.

Bây giờ Cự Hình Tường Xuyến Tử khá gần Hạo Thiên Chân, nó lập tức lao về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân trừng lớn mắt, anh vội vàng lăn sang một bên, nhờ đó mà không bị con Cự Hình Tường Xuyến Tử kia công kích.

Nhưng Cự Hình Tường Xuyến Tử lại không muốn dễ dàng bỏ qua Hạo Thiên Chân, nó lại quay người trừng mắt nhìn Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc thấy Hạo Thiên Chân gặp nguy hiểm, liền vội vàng gầm lên nói: "Chết đi!

Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Đòn tấn công này trực tiếp chặn đứng Cự Hình Tường Xuyến Tử.

Cự Hình Tường Xuyến Tử đâm vào tảng băng tinh này rồi nằm rạp xuống đất, nó lại quay đầu nhìn Tần Mặc, tất cả là tại Tần Mặc, nếu không bây giờ nó đã ăn thịt Hạo Thiên Chân vào bụng rồi.

Tần Mặc thấy ánh mắt của Cự Hình Tường Xuyến Tử thì nheo mắt, nhưng Tần Mặc cũng không muốn lãng phí thời gian với nó nữa.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con hổ đi cùng Tần Mặc lao về phía Cự Hình Tường Xuyến Tử, hai người họ kẹp Cự Hình Tường Xuyến Tử vào giữa, để tránh con Cự Hình Tường Xuyến Tử này lại đi công

kích những người khác.

Còn về phía bên phải thì là một bức tường đá.

Bây giờ Cự Hình Tường Xuyến Tử đã bị họ bao vây chặt chẽ, không cách nào thoát khỏi nơi này.

Cự Hình Tường Xuyến Tử có chút tức giận, nó lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng không sợ hãi, Tần Mặc dùng Thất Tinh Kiếm chém về phía Cự Hình Tường Xuyến Tử.

Cự Hình Tường Xuyến Tử va chạm với Tần Mặc một tiếng "đinh" vang lên trong không khí.

"Thứ này đúng là rất cứng rắn." "Nhưng bây giờ nó e rằng không phải đối thủ của Tần Mặc nữa rồi, bởi vì trên lưng nó đã xuất hiện một lỗ máu.

Thực ra, lực phòng ngự của nó giống như một quả trứng.

Dù chúng ta có dùng sức bóp trứng thế nào đi nữa, trứng cũng rất khó vỡ, nhưng nếu trên quả trứng đó xuất hiện một lỗ nhỏ, muốn làm vỡ quả trứng đó thì lại rất đơn giản." Hạo Thiên Chân giải thích cho mọi người một chút, họ đều đồng thanh đáp lời.

Ngô Tam Gia thì đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, khoác tay lên vai Hạo Thiên Chân.

"Xem ra thời gian này cháu được Tần Mặc bảo vệ rất tốt nhỉ." Hạo Thiên Chân đảo mắt, nhưng anh không nói nhiều với Ngô Tam Gia, mà tiếp tục quay đầu chú ý nhìn Tần Mặc ở gần đó.

Cũng không biết Tần Mặc có thể kiên trì được không.

Nhưng lại nghĩ lại, vì ban đầu Tần Mặc đối phó với con Cự Hình Tường Xuyến Tử này đã dễ dàng như vậy, thì chắc bây giờ cũng không có gì khó khăn cả.

“Chúng ta mấy người có chắc là không qua giúp một tay không?” Trần Tứ Gia nhìn Ngô Tam Gia, Ngô Tam Gia thì khoát tay.

“Anh không hiểu thực lực của Tần Mặc huynh đệ sao, anh ấy mạnh như vậy, muốn đối phó với thứ này thì không có gì khó khăn cả.” Trần Tứ Gia im lặng một lát rồi gật đầu.

“Vậy được rồi.” Lúc này Tần Mặc đã dồn con Cự Hình Tường Xuyến Tử này vào một góc, con Cự Hình Tường Xuyến Tử cứ cố gắng đột phá, nhưng dù nó có cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra ngoài.

Trong mắt Cự Hình Tường Xuyến Tử mang theo vẻ oán hận, Tần Mặc đúng là một người khó đối phó.

Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ này của Cự Hình Tường Xuyến Tử, nhưng nó càng như vậy, càng chứng tỏ nó sắp không phải đối thủ của mình nữa rồi.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền quay đầu nhìn con mãnh hổ bên cạnh.

Con mãnh hổ này bây giờ đang không ngừng đối kháng với Cự Hình Tường Xuyến Tử, mặc dù sức mạnh trên người con mãnh hổ này cũng đã bị triệt tiêu hơn một nửa, nhưng Cự Hình Tường Xuyến Tử đã có chút lực bất tòng tâm rồi.

Chỉ cần tiếp tục như vậy, không lâu sau con Cự Hình Tường Xuyến Tử này sẽ bị giết chết.

Chương 450

Con Cự Hình Tường Xuyến Tử này dường như cũng biết, bây giờ nó đã không thể kiên trì được bao lâu nữa, nó cũng không muốn tiếp tục làm cuộc chiến của con thú bị nhốt, vì vậy nó liền đột ngột lao thẳng vào con hổ của Tần Mặc.

Con hổ bị đâm trúng một cú, sức mạnh trên người liền trở nên hư vô một chút.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh không ngờ con Cự Hình Tường Xuyến Tử này vẫn khá lợi hại.

Cự Hình Tường Xuyến Tử lại quay đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt mang theo vẻ đắc ý, sau đó nó liền lao về phía bên kia, mà mục tiêu của nó chính là cái động huyệt vừa nãy.

Tần Mặc biết con Cự Hình Tường Xuyến Tử này muốn chạy vào trong động huyệt, nhưng Tần Mặc lại cảm thấy nó có khả năng sẽ mang những con Tường Xuyến Tử khác đến nơi này, nếu đã vậy thì tuyệt đối không thể để nó rời đi.

Tần Mặc một cú lộn ngược ra sau liền đến bên cạnh động huyệt này, Cự Hình Tường Xuyến Tử kịp thời dừng lại, nó vội vàng lùi lại một đoạn rồi nhìn Tần Mặc.

Thằng nhóc này sao mà phiền phức vậy chứ?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Cự Hình Tường Xuyến Tử, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, cầm Thất Tinh Kiếm chỉ vào Cự Hình Tường Xuyến Tử.

“Muốn rời khỏi đây, đó là chuyện không thể.” Nói rồi Tần Mặc liền lao về phía Cự Hình Tường Xuyến Tử, trong lòng Cự Hình

Tường Xuyến Tử tim đập thình thịch, nhưng nó cũng không còn cách nào, chỉ có thể dùng hết sức mình để đối kháng với Tần Mặc.

Cự Hình Tường Xuyến Tử dùng đuôi của nó đánh về phía Tần Mặc, trên đuôi của nó vẫn còn một ít giáp sắt.

Tần Mặc một kiếm chém vào đuôi nó, đuôi nó liền phát ra tiếng kim loại va chạm rất lớn.

Tần Mặc lại nhìn đuôi của Cự Hình Tường Xuyến Tử này, không ngờ đuôi của con Cự Hình Tường Xuyến Tử này lại không bị thương.

"Nếu đã vậy, thì ra tay từ vết thương của ngươi đi." Tần Mặc dồn ánh mắt lên vết thương của Cự Hình Tường Xuyến Tử, sau khi cười lạnh một tiếng, Tần Mặc liền gầm lên nói: "Kiếm Vũ Bát Phương!" Rất nhiều thanh kiếm từ xung quanh vọt ra, trực tiếp bao vây Cự Hình Tường Xuyến Tử, trong lòng Cự Hình Tường Xuyến Tử giật mình, bởi vì hướng của những thanh kiếm này chính là hướng vết thương của nó.

Nếu thật sự bị mấy thanh kiếm này đâm trúng vết thương, thì vết thương của nó sẽ ngày càng lớn, đến lúc đó nhất định sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Bây giờ nó đã vì mất quá nhiều máu mà hành động bị ảnh hưởng, nếu lại mất nhiều hơn nữa thì chẳng phải là toi rồi sao?

Nghĩ vậy nó liền trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thấy ánh mắt của nó thì có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng Tần Mặc lại không nói nhiều nữa.

Sau khi kéo dài khoảng cách với Cự Hình Tường Xuyến Tử, Tần Mặc liền cho những thanh kiếm đó đâm về phía Cự Hình Tường Xuyến Tử.

Cự Hình Tường Xuyến Tử không còn cách nào, chỉ có thể di

chuyển về phía trước một đoạn để tránh sát thương của những thanh kiếm này.

Nhưng những thanh kiếm này cứ như có mắt, không ngừng truy đuổi nó.

Không lâu sau, những thanh kiếm này liền đâm vào vết thương của nó.

Cự Hình Tường Xuyến Tử lại một lần nữa phát ra tiếng kêu thảm thiết, nó quay đầu trừng mắt nhìn Tần Mặc, tất cả là do Tần Mặc, nó mới biến thành ra nông nỗi này.

Dù thế nào đi nữa nó cũng phải khiến Tần Mặc phải trả giá.

Cự Hình Tường Xuyến Tử vặn vẹo thân thể của nó, lại lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc thấy Cự Hình Tường Xuyến Tử như vậy thì lắc đầu.

Chỉ dựa vào nó cũng muốn đối phó với mình sao?

Trên mặt Tần Mặc mang theo vẻ khinh thường, nhưng Tần Mặc không nói nhiều nữa, mà lại ngưng tụ ra một thanh kiếm cực lớn.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Trên lưng con Cự Hình Tường Xuyến Tử này đã có hai lỗ máu lớn, nên nó căn bản không thể chịu đựng được sát thương của mình.

Kiếm của Tần Mặc lần nữa rơi vào lưng Cự Hình Tường Xuyến Tử, trên lưng Cự Hình Tường Xuyến Tử lập tức xuất hiện một vết thương cực lớn.

Dù vậy, Cự Hình Tường Xuyến Tử cũng không dừng lại tại chỗ, nó đến bên cạnh Tần Mặc rồi quấn quanh người Tần Mặc.

Tần Mặc hiểu con Cự Hình Tường Xuyến Tử này muốn làm gì, anh liền vội vàng dùng kiếm của mình chống đỡ con Cự Hình Tường

Xuyến Tử này, không cho nó quấn chặt hơn.

Nhưng con Cự Hình Tường Xuyến Tử này lại há to miệng, muốn cắn vào vai Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt.

Tần Mặc lười nói nhảm với con Cự Hình Tường Xuyến Tử này, vì vậy Tần Mặc lại một lần nữa vung Thất Tinh Kiếm, không ngừng chém vào con Cự Hình Tường Xuyến Tử này.

Trên lưng Cự Hình Tường Xuyến Tử đã xuất hiện một vết nứt cực lớn, Tần Mặc một kiếm này nối tiếp một kiếm khác trực tiếp đâm xuyên thân thể nó, con Cự Hình Tường Xuyến Tử này rất nhanh đã không còn sức lực.

Cự Hình Tường Xuyến Tử dường như cũng không muốn dễ dàng bỏ qua Tần Mặc, nó càng siết chặt thân thể của mình, dù nó không còn nhiều sức lực như vậy, nó vẫn làm như vậy.

Tần Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, con Cự Hình Tường Xuyến Tử này sẽ không thực sự ngây thơ đến mức nghĩ rằng nó có thể đối kháng với mình chứ?

Tần Mặc dứt khoát không cho Cự Hình Tường Xuyến Tử bất kỳ cơ hội nào nữa.

Chỉ thấy trên người Tần Mặc xuất hiện luồng hắc khí kịch liệt, luồng hắc khí này lao về phía Cự Hình Tường Xuyến Tử, trực tiếp bao vây Cự Hình Tường Xuyến Tử vào giữa, trong mắt Cự Hình Tường Xuyến Tử mang theo vẻ kinh ngạc.

Sao có thể chứ?

Trên người Tần Mặc lại có hắc khí đáng sợ như vậy?

Luồng hắc khí này trực tiếp quấn quanh Cự Hình Tường Xuyến

Tử, ném nó sang một bên, Tần Mặc trừng mắt nhìn Cự Hình Tường Xuyến Tử nói: "Chỉ tiếc là trên người tôi có huyết mạch chi lực, ngươi căn bản không thể giết chết tôi." Lời Tần Mặc vừa dứt thì anh trực tiếp há to miệng, một tiếng Long Ngâm khổng lồ phát ra từ miệng Tần Mặc, đánh trúng vào người Cự Hình Tường Xuyến Tử, Cự Hình Tường Xuyến Tử lập tức ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại quay đầu nhìn mấy người bên kia.

Trần Tứ Gia thì trực tiếp đứng sững tại chỗ, dù sao trước đó ông chưa từng thấy Tần Mặc phát ra tiếng Long Ngâm như vậy.

Nhưng Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Gia thì đã quen rồi, Bàn Tử bên kia cũng thở phào nhẹ nhõm, đi đến bên cạnh Tần Mặc, vỗ vỗ vai Tần Mặc.

"Thằng nhóc cậu được lắm đấy." Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, lại nhìn Phan Tử bên kia, nghĩ đến vừa rồi Cự Hình Tường Xuyến Tử lao đến công kích Phan Tử, Tần Mặc lúc này mới cẩn thận kiểm tra một chút.

"Thế nào?

Không bị thương chứ?" "Không sao, chỉ là vừa rồi bị va chạm vào cánh tay thôi, xoa chút dầu gió là được." Phan Tử cười nhìn Tần Mặc, nếu vừa rồi không phải Tần Mặc kịp thời đến giúp đỡ anh, e rằng anh đã bị con Cự Hình Tường Xuyến Tử kia giết chết rồi.

"Không có chuyện gì thì tốt rồi." Hoa Hòa Thượng có chút kinh ngạc nói với Tần Mặc.

"Nhưng vừa rồi Tần Mặc cậu tại sao lại có thể phát ra tiếng Long Ngâm được vậy?

Âm thanh này thật kỳ lạ.” “Nếu không có chút bản lĩnh, ai dám đến nơi này hạ đấu?” Tần Mặc hỏi ngược lại một câu, không trực tiếp trả lời Hoa Hòa Thượng, Hoa Hòa Thượng lúc này mới gật đầu, lời Tần Mặc nói hình như cũng không sai.

Tần Mặc lại chú ý nhìn mọi người.

“Được rồi, bây giờ nguy hiểm này đã được chúng ta giải quyết rồi, mọi người hãy nghỉ ngơi ở đây đi.” “Nhưng chúng ta làm sao ngủ được chứ, vừa rồi con Cự Hình Tường Xuyến Tử này trực tiếp bò ra từ cái động đó, ai biết lát nữa trong cái động đó có bò ra những con Tường Xuyến Tử khác không?” Một trong số họ nói khi thở dài một cách bất đắc dĩ, Tần Mặc suy nghĩ một chút, liền nói với mọi người.

“Vì mọi người đều lo lắng như vậy, chi bằng chúng ta cử người canh gác đi, nếu có Tường Xuyến Tử nào xuất hiện, thì mọi người hãy gọi tôi dậy.” Họ lúc này mới vội vàng đồng thanh đáp lời.

Có người ở đây canh chừng thì họ mới dám ngủ, lỡ như lát nữa ngủ say, thật sự có sâu bọ bò ra lấy mạng họ thì phải làm sao?

Chương 451

Tần Mặc thì không sắp xếp lịch trực, trực tiếp nói miệng một chút, dù sao những người có mặt ở đây cũng khá đông, mỗi người canh một tiếng là được rồi.

Vốn dĩ Tần Mặc cũng sắp xếp mình trực ban, nhưng Ngô Tam Gia và mấy người kia bàn bạc một chút, liền cho rằng không nên để Tần Mặc ở đây canh gác, họ gặp nguy hiểm thì cần Tần Mặc đi đối phó, lỡ như Tần Mặc tinh bì lực tẫn, không thể đối kháng thì phải làm sao?

Tần Mặc không còn cách nào, cũng chỉ có thể đồng ý với lời nói của họ.

Tần Mặc tìm một khoảng đất trống ở đây nghỉ ngơi, Hạo Thiên Chân thì đến bên cạnh Tần Mặc.

"Tần Mặc, tôi cứ cảm thấy Tam thúc của tôi có chút không ổn, anh có muốn đi thăm dò khẩu phong của ông ấy không, tôi thấy ông ấy có vẻ khách khí với anh hơn, tôi có hỏi thế nào ông ấy cũng cứ giấu giếm tôi." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân.

"Yên tâm đi, Tam thúc của anh chỉ là lo lắng cho sự an nguy của anh thôi, dù sao anh cũng là độc miêu của Ngô gia, ông ấy muốn luôn đảm bảo anh được bình an là chuyện rất bình thường, anh đừng nghĩ nhiều quá." "Nhưng trong lòng tôi vẫn không thoải mái lắm, lỡ như sau này ông ấy lại lừa tôi thì sao?" Lông mày Hạo Thiên Chân cau chặt, Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, nhưng Tần Mặc không nói nhiều với Hạo Thiên Chân nữa, chỉ ngồi ở đó nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy Tần Mặc không muốn nói chuyện, Hạo Thiên Chân lúc này mới thở dài một tiếng, thôi vậy, Tần Mặc còn không muốn giúp anh đi

thăm dò khẩu phong, anh còn có thể nói gì được chứ?

Thôi thì cứ nghỉ ngơi ở đây trước đi, đợi một thời gian nữa rồi tính.

Phía bên kia Ngô Tam Gia thì đang canh gác ở đây, ông dồn ánh mắt lên người Hạo Thiên Chân, ông biết Hạo Thiên Chân đang nghĩ gì, nhưng ông thật sự không muốn kéo Hạo Thiên Chân vào cuộc chiến này.

Nếu không cẩn thận một chút, rất có khả năng sẽ khiến Hạo Thiên Chân mất mạng, ông tuyệt đối không cho phép tình huống như vậy xuất hiện.

May mắn thay, đêm đó không có con sâu bọ nào bò ra từ cái động huyệt đó nữa, nên Tần Mặc và họ đều ngủ rất yên ổn.

"Chúng ta có nên đi qua cái động huyệt đó không?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, anh ta chắc chắn muốn nhanh chóng đi đến Vân Thiên Cung, chỉ có như vậy mới có thể lấy được bảo vật trong đó.

"Tôi nghĩ chúng ta đừng đi qua vội, chúng ta hãy tìm kiếm xung quanh đây trước đã." Ngô Tam Gia nhìn mọi người.

"Hơn nữa, các cậu nhìn cái địa động này xem, cái địa động này nhìn như là từ bên kia đào sang bên này, tôi nghĩ có khả năng là con sâu bọ đó tự đào." "Cái này cũng không nhất định, có khả năng là do công tượng đào ra mà." Trần Tứ Gia cau mày, phản bác ý kiến của Ngô Tam Gia.

"Dù sao đi nữa, tóm lại bây giờ chúng ta vẫn chưa hiểu rõ tình hình, đừng tùy tiện đi vào." Ngô Tam Gia vừa nói vừa nhìn Tần Mặc, dường như hy vọng Tần Mặc có thể đứng về phía ông, Tần Mặc thì nhìn Ngô Tam Gia thêm một cái, lúc này mới chú ý nhìn mọi người.

"Nếu đã vậy, thì chúng ta hãy đi ra ngoài tìm kiếm một chút xem có

manh mối gì không, nếu không tìm được thì quay lại nơi này tập hợp, sau đó cùng nhau tìm hiểu đến cùng." Mọi người đều vội vàng gật đầu.

Tần Mặc đã mở lời rồi, vậy thì họ không nên có ý kiến khác nữa, dù sao họ sớm đã coi Tần Mặc là vị trí chủ đạo rồi.

Tần Mặc nhìn họ.

"Chúng ta tự mình chia đội đi, tôi và Hạo Thiên Chân cùng với Bàn Tử một đội." Ngô Tam Gia chia đội ở đây một chút, sau đó họ liền rời khỏi nơi này.

Tần Mặc từ trong động huyệt đi lên thì phát hiện những con Tường Xuyến Tử bên ngoài đã biến mất, anh lúc này mới nói với những người bên dưới.

"Không còn nữa rồi, mọi người lên đây đi." Mọi người đều gật đầu đi theo sau Tần Mặc, Tần Mặc cũng lúc này dẫn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử tìm kiếm xung quanh đây.

"Tôi cảm thấy bên này hình như cũng không có manh mối gì, có phải là cứ thế đi qua cái động huyệt kia không?" Bàn Tử không hiểu nhìn Tần Mặc, anh ta không hiểu tại sao Tần Mặc lại dẫn họ lên đây.

"Có lẽ là vậy đó, nhưng các cậu không muốn biết mục đích của Ngô Tam Gia là gì sao?" Bàn Tử đứng sững tại chỗ, trong mắt anh ta mang theo vẻ kinh ngạc.

"Ý anh là ông ấy đang giấu giếm chúng ta làm gì đó sao?" Tần Mặc im lặng một lát, lại chú ý nhìn Hạo Thiên Chân.

"Bất kể kết quả cuối cùng thế nào, tôi nghĩ chúng ta cũng không cần thiết phải gây gổ với Ngô Tam Gia, ít nhất bây giờ ông ấy vẫn chưa làm gì bất lợi cho chúng ta." Hạo Thiên Chân hiểu những lời này của Tần Mặc là đang an ủi mình, lập tức anh hít sâu một hơi, nén sự

tức giận trong lòng xuống.

“Tôi biết ý anh là gì, nhưng tôi nghĩ trong lòng tôi vẫn có tính toán riêng, nếu Tam thúc của tôi thật sự làm điều gì có lỗi với chúng ta, tôi cũng nhất định sẽ đại nghĩa diệt thân.” Khi Hạo Thiên Chân nói những lời này, trên mặt mang theo vẻ đau khổ, Tần Mặc làm sao có thể không biết chứ?

Tần Mặc vỗ vỗ vai anh.

“Được rồi, trước tiên hãy tìm kiếm manh mối ở đây đi, biết đâu cái động huyệt đó thật sự không phải như chúng ta nghĩ thì sao.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử liền bĩu môi.

“Cái đó chưa chắc đâu.” Tần Mặc một cái tát vỗ vào người Bàn Tử, vốn dĩ trong lòng Hạo Thiên Chân đã không thoải mái rồi, anh ta lại nói ra những lời như vậy để kích động Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử hiểu ý Tần Mặc, ho khan một tiếng, lúc này mới vội vàng nói với Hạo Thiên Chân.

“Thiên Chân à, cậu cứ coi như tôi vừa rồi không nói gì cả.” Hạo Thiên Chân làm sao có thể không biết chứ?

“Không sao cả, tùy các anh nói thế nào, trong lòng tôi sớm đã có tính toán rồi, thực ra khi mọi chuyện này xảy ra, tôi đã biết Tam thúc của tôi không đơn giản.” Hạo Thiên Chân thở dài một tiếng, chỉ tiếc là mọi chuyện đã phát triển đến mức này rồi, anh căn bản không làm được gì.

Chỉ hy vọng Ngô Tam Gia đừng làm điều gì có lỗi với họ.

Tần Mặc ba người họ tiếp tục tìm kiếm ở đây, nhưng không lâu sau, họ liền nghe thấy tiếng kêu gọi từ xa vọng lại.

“Sư phụ!

Sư phụ!" Sắc mặt Tần Mặc lạnh đi.

"Nếu tôi không nghe nhầm thì đây hình như là giọng của Hoa Hòa Thượng, lẽ nào Trần Tứ Gia đã xảy ra chuyện gì sao?

Chúng ta mau qua đó." Nói rồi Tần Mặc liền dẫn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đi về phía đó, không lâu sau họ liền nhìn rõ tình hình trước mặt.

Lúc này Trần Tứ Gia đang dựa vào một cây cột, còn đứng bên cạnh ông là Kim Thuận Tử và Hoa Hòa Thượng.

Toàn bộ người Trần Tứ Gia đều xụi lơ ở đó, cũng không biết là chuyện gì.

Tần Mặc nhìn Kim Thuận Tử một cái, rồi lại chú ý nhìn Hoa Hòa Thượng.

"Chuyện gì vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?" "Vừa rồi tôi và sư phụ cùng đến nơi này, kết quả sư phụ của tôi đột nhiên hôn mê ở đây, tôi cũng không biết ông ấy bị làm sao, Tần Mặc anh mau giúp tôi xem sao đi, tôi thật sự rất lo sư phụ của tôi xảy ra chuyện." Trước đây Lang Phong Tử đã ở đây, trong lòng cậu ta đã rất khó chịu.

Nếu Trần Tứ Gia ở đây lại gặp bất trắc gì nữa, thì cậu ta cũng không muốn tiếp tục sống nữa.

"Để tôi giúp anh xem sao." Nói rồi Tần Mặc liền muốn dồn sức mạnh của mình vào cơ thể Trần Tứ Gia, nhưng Trần Tứ Gia lại đột nhiên mở mắt ra, ông dùng tay vồ lấy Tần Mặc, may mà Tần Mặc phản ứng nhanh, kịp thời bước sang một bên.

"Xác chết bật dậy rồi!" Bàn Tử bên cạnh có chút kinh ngạc, anh ta vội vàng kéo Hạo Thiên Chân ra sau lưng mình, để tránh Hạo Thiên Chân xảy ra chuyện gì.

Hạo Thiên Chân đảo mắt.

“Anh không thấy ông ấy đã mở mắt ra rồi sao?

Điều này chứng tỏ ông ấy không có chuyện gì nữa.” Nói rồi Hạo Thiên Chân liền bước mấy bước về phía trước, nhưng lại nghĩ đến vừa rồi Trần Tứ Gia đột nhiên ra tay với Tần Mặc, anh lại đứng yên tại chỗ.

Tần Mặc cũng nheo mắt, trong mắt mang theo vẻ cảnh giác.

“Chuyện gì vậy?” Trần Tứ Gia lúc này mới phản ứng lại, ông ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, thở dài một tiếng.

“Tôi cũng không biết tôi bị làm sao, vừa rồi hình như đột nhiên cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, sau đó tôi liền hôn mê, tôi hình như đã nằm mơ rất dài.” Trần Tứ Gia nghiêng đầu, ông không biết phải giải thích với Tần Mặc tình trạng của mình như thế nào.

“Được rồi, đã không có chuyện gì thì mau đứng dậy đi.” Nói rồi Tần Mặc lại dồn ánh mắt lên người Hoa Hòa Thượng.

Chương 452

“Anh hãy chăm sóc tốt cho sư phụ của mình đi.” Hoa Hòa Thượng đáp lời, còn Tần Mặc thì lại quay đầu nhìn Kim Thuận Tử bên cạnh.

“Nếu anh không có chuyện gì cũng đừng đứng đây, mau đi tìm manh mối đi, chúng ta tìm được manh mối thì có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này rồi.” Tần Mặc lại quay người, dồn ánh mắt lên người Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Chúng ta cũng đừng ở đây nữa, mau đi tìm đi.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, họ lại liếc nhìn Tiểu Thành, sau đó mới rời khỏi nơi này.

Khi đã đi xa, Bàn Tử liền hỏi nhỏ Tần Mặc: “Trần Tứ Gia rốt cuộc là sao vậy?” “Tôi cũng không rõ.” Tần Mặc lắc đầu nói thật.

Anh cũng không quá hiểu, những chuyện kỳ lạ xảy ra trong Mộ huyệt này thật sự quá nhiều, nên anh không có thời gian để tìm hiểu từng cái một.

“Thôi được rồi, nhưng vừa nãy ánh mắt của ông ấy đột nhiên trở nên đáng sợ quá.” Hạo Thiên Chân bĩu môi.

Cậu ấy vừa rồi vẫn luôn cẩn thận quan sát, nên lúc Trần Tứ Gia mở mắt ra đã dọa cậu một phen.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, có thể là bị thứ gì đó ở đây va phải thôi.” Trong lòng Bàn Tử khẽ giật mình, khó tin nhìn Tần Mặc.

“Anh không định nói ở đây có thứ gì tà ác đấy chứ?” “Tôi đâu có nói thế, là anh tự tưởng tượng ra đấy chứ.” Tần Mặc bật cười, thấy Bàn Tử dáng vẻ đó, anh nhịn không được muốn trêu chọc một chút.

“Anh đừng cười nữa, rốt cuộc là sao vậy?

Anh mau nói cho tôi nghe đi.” Bàn Tử nuốt nước bọt, mặt lộ vẻ sợ hãi nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc xua tay.

“Thôi được rồi, tôi cũng không trêu anh nữa.

Tôi không biết là chuyện gì.

Chúng ta cứ tìm manh mối ở đây trước đi, không có thời gian quản nhiều chuyện như vậy.

Nếu sau này ông ta thật sự dám ra tay với chúng ta, tôi cũng có thể bảo vệ được mấy người.” “Tôi thì không nghi ngờ thực lực của anh.” Bàn Tử thở dài.

Anh ta chỉ sợ ở đây có gì đó tà ác thôi.

“Nghĩ nhiều làm gì chứ?

Tần Mặc đã nói rồi, anh ấy có thể bảo vệ được mấy chúng ta mà, vậy chúng ta nghe anh ấy chẳng phải được rồi sao?” Bàn Tử lườm một cái, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ tùy ý đáp một tiếng rồi đi theo sau lưng Tần Mặc.

Bọn họ tìm rất lâu ở đây mà không thấy manh mối nào.

Tần Mặc nhớ đến cái động huyệt kia liền nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

“Bây giờ đã qua khoảng sáu bảy tiếng rồi nhỉ, chúng ta về trước đi.” Mấy người bọn họ lập tức gật đầu, dù sao thì bọn họ cũng đã hẹn gần đến giờ đó sẽ hội hợp ở cái động huyệt kia.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị rời khỏi hành lang này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng động gì đó.

Anh đưa tay chặn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lại.

Bàn Tử vội vàng nấp sau lưng Tần Mặc.

“Chẳng lẽ mấy con Tường Xuyến Tử kia lại quay lại sao?

Hay là ở đây có thứ gì khác?” “Không phải.” Tần Mặc lắc đầu.

Nếu là hai loại đó, Hệ Thống chắc chắn sẽ nhắc nhở anh, nhưng Hệ Thống lại không có động tĩnh gì, chứng tỏ đó hẳn là người.

Ngay lúc Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang suy đoán, một người đột nhiên bước ra từ góc hành lang.

Người này chính là Trương Kỳ Lân.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, có chút bất đắc dĩ đi tới bên cạnh Trương Kỳ Lân, vỗ vai anh.

“Anh làm gì mà thần thần bí bí thế, dọa mấy anh em chúng tôi giật mình hết cả.” Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc.

“Hôm qua tôi vẫn luôn đi lại trong hành lang này, nhưng không tìm thấy manh mối nào.” Tần Mặc gật đầu.

“Điều đó có nghĩa là muốn đến Vân Thiên Cung, có lẽ không phải đi từ phía này.

Chỉ còn lại tầng dưới, có thể đúng là cái động huyệt kia.” Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nói vậy, trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Hai người nhìn nhau.

“Hai anh sẽ không phải là đã bàn bạc từ đầu rồi chứ, một người ở trên tìm kiếm, còn một người ở dưới tìm kiếm à?” Trong mắt Tần Mặc mang theo nụ cười nhạt.

“Cái này đương nhiên là không có.” Nói rồi Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân chỉ vào cái cơ quan cách đó không xa.

“Hôm qua tôi đã đến gần cơ quan, nhưng tôi lại cảm thấy phía dưới đó không nhất định là đường đi thật sự, nên tôi đã tìm kiếm ở phía trên một chút.” Tần Mặc gật đầu.

“Nếu đã vậy, vậy chúng ta tạm thời xuống dưới đi.

Dù sao ở phía trên này cũng không có manh mối nào, không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa.” Nếu đoán không sai, chắc chắn Kiệt Sâm và A Ninh bọn họ cũng đã vào rồi.

Còn họ đi đến đâu thì Tần Mặc vẫn chưa rõ.

Nếu họ đến Thiên Cung trước một bước, chắc chắn sẽ bất lợi cho anh.

“Đi thôi.” Tần Mặc dẫn đầu đi về phía trước, còn những người khác thì đi theo sau lưng anh.

Tần Mặc đến nơi thì thấy đa số mọi người đều đã có mặt, trừ Ngô Tam Gia không ở đây.

“Lạ thật, Tam thúc của tôi đâu rồi?” Trong mắt Hạo Thiên Chân lộ vẻ nghi hoặc, nhìn mấy người trước mặt, mọi người đều lắc đầu.

“Chúng tôi cũng không rõ.” “Phan Tử, anh không phải đi cùng phe với Tam thúc sao?

Sao Tam thúc lại không ở cùng anh vậy?” Hạo Thiên Chân khó hiểu nhìn Phan Tử.

Phan Tử bất đắc dĩ thở dài.

“Tôi cũng không biết Tam gia đi đâu rồi.” “Ở đây có một ký hiệu.” Trương Kỳ Lân chỉ vào một ký hiệu cách đó không xa.

Tần Mặc liếc nhìn một cái rồi nheo mắt.

Chương 453

“Quả nhiên là như vậy.

Tôi đã biết ông ta muốn tách chúng ta ra rồi đi trước, không ngờ lại là thật.” Mấy người bọn họ bất đắc dĩ thở dài một hơi.

“Nhưng dù sao thì bây giờ Ngô Tam Gia cũng đã xuống rồi, chúng ta cũng không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa.” Trần Tứ Gia nhìn mọi người.

Tần Mặc gật đầu, sau đó dẫn mấy người họ đi về phía trước.

Lúc đầu đường đi còn khá rộng, nhưng càng đi về phía trước, đường càng trở nên hẹp.

“Sao đường này lại hẹp thế, lát nữa tôi có đi qua được không đây?” Bàn Tử nhíu mày, thở dài một tiếng.

Nếu cứ thế này, lát nữa chắc anh ta sẽ không thể đến Vân Thiên Cung được, chỉ có thể để mấy người kia đi qua thôi.

Tần Mặc lườm một cái.

“Anh cũng không nghĩ xem, vóc dáng Ngô Tam Gia cũng gần như anh, ngay cả ông ấy còn chưa rút lui, điều đó chứng tỏ phía trước chắc chắn có đường đi, đừng lo lắng nữa.” Bàn Tử thấy lời Tần Mặc nói cũng có lý, nên không nghĩ nhiều nữa, chỉ im lặng đi theo bên cạnh mấy người kia.

Quả nhiên không lâu sau, con đường phía trước liền trở nên rộng rãi.

Thính lực của Tần Mặc khá nhạy bén, nên một lúc sau, anh nghe thấy tiếng nước chảy phía trước.

Trong mắt anh mang theo ý cười nhạt nhìn mấy người bên cạnh.

“Phía trước có tiếng nước chảy, chắc là đường chúng ta đi đúng rồi.” “Con đường này có lẽ dùng hang dung nham tự nhiên nhỉ?

Hang động tự nhiên được cải tạo một chút rồi biến thành thế này.” Mọi người đều biết Hạo Thiên Chân có nghiên cứu nhất định về mặt này, nên không ai phản bác gì.

Tần Mặc cũng dẫn mấy người họ tiếp tục đi về phía trước.

Một lúc sau, bọn họ đi đến một vách đá.

Tần Mặc nghe thấy tiếng động liền nheo mắt, Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc vào lúc này. [Đinh!

Phát hiện sinh vật Mộ huyệt, xin lập tức tiêu diệt.] Tần Mặc nhìn xung quanh, không lâu sau, anh thấy trên bức tường cách đó không xa đang bò đầy những con trùng dày đặc.

Bàn Tử cũng đứng sững tại chỗ, anh ta trừng to mắt nói: “Sao lại nhiều trùng thế này?” Tần Mặc vội vàng ra hiệu im lặng.

Nếu anh ta còn nói lớn tiếng như vậy, rất dễ dẫn dụ lũ Tường Xuyến Tử đến đây.

Bàn Tử hiểu ý Tần Mặc, vội vàng ngậm miệng lại.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy có chút sợ hãi.

“Tường Xuyến Tử nhiều quá, vạn nhất lát nữa chúng ta không cẩn thận kinh động đến chúng thì phải làm sao?” Phan Tử có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc suy nghĩ một chút, rồi nói nhỏ với mấy người họ: “Tắt đèn pin của chúng ta trước đã.” Kim Thuận Tử nói với mọi người: “Đây có thể là những người bảo vệ Nữ Thần Tuyết Sơn, chúng ta đừng kinh động đến họ.

Nếu không, họ nhất định sẽ tiêu diệt chúng ta, và Nữ Thần Tuyết Sơn cũng sẽ giáng xuống trừng phạt." Tần Mặc biết đây là cách nói quen thuộc của Kim Thuận Tử, nên lười để ý anh ta nhiều như vậy.

"Cảm giác nơi này khá nóng, bên kia sẽ không phải là suối nước nóng đấy chứ?" Bàn Tử hỏi Tần Mặc một chút.

Tần Mặc nhìn về phía đó rồi gật đầu.

"Chắc là vậy." Nước suối nhìn có chút màu vàng, rõ ràng là màu của nước suối nóng.

"Mấy người nhìn bên này." Quản chủ vừa nói vừa chỉ xuống phía dưới, vì nơi bọn họ đứng tương đương với một vách đá, phía dưới đối diện vách đá là những con trùng dày đặc.

"Nếu không cẩn thận mà rơi xuống ổ Tường Xuyến Tử kia, chẳng phải trong nháy mắt sẽ bị chúng ăn sạch không còn gì sao?" Trong mắt Hoa Hòa Thượng lộ vẻ sợ hãi.

Sớm biết vậy anh ta đã không nên đến cái nơi quỷ quái này, chỗ này thật sự quá đáng sợ.

Tần Mặc gật đầu.

"Chắc chắn là như vậy.

Nhưng mọi người không cần lo lắng, bây giờ chúng sẽ không gây bất lợi cho chúng ta, vì nhiệt độ ở nơi này hơi cao." Những người khác nghe Tần Mặc nói vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

"Thôi được rồi, mọi người đừng ở đây nữa, mau đi thôi, dù sao nơi này cũng khá nguy hiểm đối với chúng ta." Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh, sau đó chọn một trong các con đường rồi đi theo hướng đó.

Những người khác liền đi sát theo sau lưng Tần Mặc.

Rất nhanh, bọn họ đến một Thạch thất được hình thành tự nhiên.

“Bây giờ cũng đã hơi muộn rồi.

Ban đêm không thích hợp để đi đường, hơn nữa còn dễ bị lũ Tường Xuyến Tử kia để mắt tới.

Hôm nay chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây trước đi, lát nữa tính sau.” Mấy người bọn họ đều gật đầu.

Dù sao vừa rồi đi lâu như vậy, mọi người đều cảm thấy hơi mệt rồi.

“Cũng không biết Tam thúc của tôi rốt cuộc đi đâu rồi.” Hạo Thiên Chân nhíu mày, cậu lại quay đầu nhìn Tần Mặc bên cạnh.

Cậu cảm thấy Tần Mặc là người có bản lĩnh như vậy, chắc hẳn trong lòng đã có tính toán rồi.

“Tần Mặc, anh có biết không?” Tần Mặc không ngờ Hạo Thiên Chân lại trực tiếp hỏi mình, trong mắt anh mang theo ý cười nhạt.

“Cái này tôi thật sự không rõ lắm, tôi cũng không hiểu Tam thúc của cậu rốt cuộc muốn làm gì.” Tần Mặc nói xong câu này thì tựa vào bức tường phía sau.

“Tam thúc của tôi sẽ không thật sự muốn ra tay với chúng ta đấy chứ?” Sắc mặt Hạo Thiên Chân hơi khó coi.

Cậu cảm thấy Tam thúc của cậu thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Bàn Tử lườm một cái, vỗ bốp một cái lên vai Hạo Thiên Chân.

“Cái đầu nhỏ của cậu ngày nào cũng nghĩ linh tinh gì đâu không, nếu có thời gian đó, thà cậu nghĩ cách làm sao chúng ta đến được Vân Thiên Cung còn hơn.” “Tôi làm sao biết được chứ?

Hơn nữa có Tần Mặc ở đây, chúng ta còn cần phải lo lắng chuyện đó sao?” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, cậu biết Tần Mặc chắc hẳn

đã hiểu rõ.

Tần Mặc bật cười, ngồi xuống một tảng đá.

“Không ngờ cậu lại có lòng tin vào tôi như vậy.” Nói rồi, Tần Mặc lấy ra một ít đồ ăn từ trong không gian của mình, chia cho những người có mặt.

Chương 454

“Chắc mọi người ăn cá thịt lớn trước đó cũng hơi ngán rồi, hôm nay chúng ta cải thiện bữa ăn một chút nhé.” Tần Mặc chia cho mọi người một ít trái cây, bánh mì và sữa.

Nhưng ở nơi này mà có thể ăn được những thứ này thì đã là khá tốt rồi.

“Cảm ơn anh nha.” Hoa Hòa Thượng nhận được thức ăn của Tần Mặc, liền nói cảm ơn anh.

Tần Mặc tùy ý xua tay.

“Không có gì.” Hạo Thiên Chân thấy mọi người đều đang ăn, liền lén lút đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng nói với anh: “Tần Mặc, tôi cứ cảm thấy Tam thúc của tôi hình như có gì đó không đúng, hơn nữa ông ấy hình như không phải là Tam thúc của tôi.” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân.

“Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?” “Theo lẽ thường mà nói, vết sẹo trên đầu Tam thúc của tôi đáng lẽ đã không còn nữa rồi, nhưng mấy hôm trước khi tôi nói chuyện với ông ấy, tôi phát hiện vết sẹo trên đầu ông ấy lại càng ngày càng lớn.” Tần Mặc gật đầu.

“Vậy được, tôi đã biết.

Chuyện này cậu đừng quản nhiều nữa, cậu cứ xem như mình không biết gì cả.” Hạo Thiên Chân bĩu môi cúi đầu, dường như trong lòng rất không cam lòng.

Tần Mặc vỗ vai cậu.

“Tôi biết cậu nghĩ gì mà, cậu sợ Tam thúc của mình bị người này hại chết đúng không?” Hạo Thiên Chân ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

“Nếu anh đã hiểu lòng tôi nghĩ gì, vậy anh nên hiểu tâm tư của tôi mới phải chứ.” “Nhưng nếu cậu đã hiểu lầm Tam thúc của mình thì sao?

Hơn nữa, cho dù đối phương không phải là Tam thúc của cậu, ông ấy cũng chưa từng làm gì hại cậu, cậu cũng không nên nghi ngờ ông ấy như vậy.” Hạo Thiên Chân không biết phải giải thích với Tần Mặc thế nào, cậu chỉ có thể im lặng.

“Thôi được rồi, những chuyện này sau này sẽ có lời giải đáp, bây giờ việc chúng ta cần làm là nghỉ ngơi thật tốt.” Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc, liền vội vàng gật đầu, không nói nhiều với Tần Mặc nữa mà nằm xuống đây nghỉ một lát.

Không lâu sau, Tần Mặc nghe thấy tiếng động bên cạnh.

Do dự một chút, Tần Mặc liền đứng dậy đi đến đó, nhìn thấy Ngô Tam Gia đang ở trong góc.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười.

“Nói đi, dẫn tôi đến nơi này có mục đích gì?” Ngô Tam Gia im lặng một lúc, rồi lại nhìn Tần Mặc.

“Tôi cảm thấy trong đội ngũ chúng ta chắc chắn vẫn có kẻ phản bội, còn kẻ phản bội đó là ai... chắc anh cũng đã có chút nghi ngờ rồi.” Tần Mặc nhướng mày, trong lòng anh đương nhiên đã biết rõ.

“Vậy ông đến nói với tôi chuyện này làm gì?” Tần Mặc nhìn chằm chằm Ngô Tam Gia.

Ngô Tam Gia quay đầu nhìn sang một bên khác, xác nhận xung quanh không có ai, lúc này mới nhỏ giọng nói với Tần Mặc: “Tôi biết quan hệ giữa anh và Hạo Thiên Chân rất tốt, tôi hy vọng anh có thể bảo vệ an toàn cho Hạo Thiên Chân.” Dù thế nào, Ngô Tam Gia cũng không muốn Hạo Thiên Chân gặp chuyện.

Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm Ngô Tam Gia.

Ngô Tam Gia đương nhiên biết Tần Mặc đang nghĩ gì, nên trong mắt ông ta mang theo ý cười nhạt, rồi lại kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc.

"Tôi hiểu anh có chút nghi ngờ tôi.

Nhưng về chuyện của tôi, tôi không thể nói cho các anh biết." Tần Mặc nhướng mày.

Như vậy cũng có nghĩa là đối phương không muốn tin tưởng mình, nhưng không sao, đối phương đã nói hy vọng mình bảo vệ Hạo Thiên Chân, điều đó cũng có nghĩa là ông ta thật lòng thật dạ với Hạo Thiên Chân.

"Tôi hy vọng trong lòng anh cũng hiểu rõ, anh không muốn tôi làm gì bất lợi cho Hạo Thiên Chân, tôi cũng hy vọng anh đừng làm điều đó." Ngô Tam Gia gật đầu, rồi xoay người rời khỏi nơi này.

Đến khi ông ta đi rồi, Bàn Tử mới đi tới đây.

"Ê, Tần Mặc, sao anh lại ở đây vậy?" Bàn Tử có lẽ dậy đi vệ sinh, thấy Tần Mặc ở đây, trong mắt liền lộ vẻ nghi hoặc.

"Không có gì." Nói rồi Tần Mặc định rời khỏi nơi này, vừa hay lại thấy Hạo Thiên Chân đang đi tới.

"Không ngờ ở đây lại náo nhiệt như vậy." Bàn Tử bật cười.

Tần Mặc thì đưa mắt nhìn Bàn Tử.

Ngay lúc này, một thứ gì đó đột nhiên rơi ra từ trên người Bàn Tử.

Trong lòng Bàn Tử thót một cái, anh ta vội vàng dùng chân đạp Hạo Thiên Chân, định bước qua nhặt thứ đó lên.

Tần Mặc thì kéo cánh tay Hạo Thiên Chân một cái, rồi lắc đầu với cậu.

Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc, liền nháy mắt ra hiệu cho anh.

Tần Mặc rời khỏi nơi này trước, Hạo Thiên Chân đi vệ sinh xong cũng quay về.

"Cái thứ rơi ra từ trên người Bàn Tử là cái gì vậy?" Hạo Thiên Chân khó hiểu hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc do dự một chút, rồi nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân: "Đừng quản nhiều như vậy." Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc, chỉ có thể thở dài gật đầu.

Đến khi Hạo Thiên Chân rời khỏi nơi này, Tần Mặc mới nhìn Bàn Tử một cái.

Sau khi Tần Mặc và Hạo Thiên Chân rời đi, Bàn Tử mới đưa mắt nhìn cái thiết bị liên lạc trên mặt đất, sắc mặt trở nên khó coi.

Nhưng anh ta không còn cách nào khác, chỉ có thể nhặt cái thiết bị liên lạc đó lên.

May mà vừa rồi Tần Mặc và cậu kia không chú ý, nếu không anh ta chẳng phải đã bị bại lộ rồi sao?

Tần Mặc và Hạo Thiên Chân cùng nhau quay về, Hạo Thiên Chân liền ngồi xuống tảng đá, tiếp tục dựa vào bức tường phía sau nghỉ ngơi.

Sáng ngày thứ hai sau khi mọi người tỉnh dậy, Tần Mặc liền phát bữa sáng cho mọi người.

Hoa Hòa Thượng có chút khó hiểu nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc, tôi hơi tò mò.

Sao trên người anh lại mang nhiều đồ ăn đến vậy?" Túi của Tần Mặc rõ ràng không lớn lắm, theo lẽ thường mà nói, những thức ăn đó đáng lẽ đã phải chia hết rồi.

“Tần Mặc có phương pháp bảo quản đặc biệt, chuyện này chúng ta không nên hỏi nhiều, đây cũng là bản lĩnh của Tần Mặc mà.” Hạo Thiên Chân giải thích với mọi người.

Mọi người đều cảm thấy dù sao Tần Mặc cũng sẽ không làm gì bất lợi cho họ, nếu đã vậy thì họ cũng đừng hỏi thêm nữa.

Tần Mặc cũng không nói nhiều.

Đến khi ăn xong gần hết, Tần Mặc mới nhìn mọi người.

“Thôi được rồi, lát nữa chúng ta sẽ tiếp tục lên đường, mọi người nhanh tay một chút, mau thu dọn đồ đạc đi.” Mọi người đều đáp một tiếng, không lâu sau bọn họ đã thu dọn xong đồ đạc, và lúc này họ cũng tiếp tục lên đường.

Chương 455

Đi chưa được bao lâu thì họ đến một miệng núi lửa.

Mọi người nhìn xuống miệng núi lửa phía dưới, trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Nơi này nhìn hùng vĩ quá." Bàn Tử nói xong câu này, liền nhìn chằm chằm cảnh sắc trước mắt.

Mấy người bên cạnh cũng đồng thời gật đầu, nơi này nhìn thật sự có chút chấn động lòng người.

"Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?" Trần Tứ Gia quay đầu nhìn Tần Mặc, ông ta không biết phải đi về hướng nào, chắc chắn phải hỏi ý Tần Mặc.

Tần Mặc nói với mọi người: "Nếu đoán không sai, chúng ta chắc là phải đi xuống từ phía trên này." Mọi người đều gật đầu.

Nhưng Tần Mặc nhắm mắt lại, cảm nhận sức mạnh trong không khí, sau đó liền nhắc nhở những người trước mặt.

"Nếu tôi không cảm nhận sai, không khí ở nơi này hình như có chút không ổn, e rằng chúng ta phải đeo mặt nạ phòng độc." Mọi người đều đáp một tiếng.

Dù sao bây giờ họ cũng không còn cách nào khác, nếu đã vậy thì cứ nghe lời Tần Mặc thôi.

Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân ở một bên khác.

"Lát nữa tôi đi đầu tiên, anh đi cuối cùng." Thực lực của những người này so với Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thật sự kém quá nhiều, nhưng họ bắt buộc phải bảo vệ an toàn cho những người này.

“Được.” Trương Kỳ Lân từ lâu đã xem Tần Mặc là bạn, Tần Mặc nói sao anh ấy chắc chắn sẽ làm vậy.

Tần Mặc ném sợi dây xuống, sau đó anh liền trượt xuống theo sợi dây đó.

Những người khác thì đi theo Tần Mặc, họ mất rất lâu mới xuống được dưới đó.

Tần Mặc đưa mắt nhìn môi trường xung quanh, anh phát hiện độc tố trong không khí quả thật rất nghiêm trọng.

Nhưng Tần Mặc lại không hề chậm trễ ở đây, mà dẫn mọi người đi về phía trước.

Nhưng đi một lúc sau, Trần Tứ Gia và mấy người kia liền chịu không nổi nữa.

Trần Tứ Gia vội vàng nói với Tần Mặc: “E rằng không ổn rồi, hay là chúng ta cứ rút lui trước đi.” “Tôi cũng cảm thấy độc tố ở đây thật sự quá nồng đậm, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng chúng ta đều sẽ ngất xỉu ở đây mất.” Tần Mặc nhìn có vẻ không sao cả, nhưng mọi người đều biết Tần Mặc là một người có bản lĩnh, họ không thể so sánh được.

Trên người Tần Mặc có Hắc Long Huyết Mạch hộ thể, nên độc tố trong không khí căn bản không thể xâm nhập vào cơ thể anh.

Tần Mặc nhìn những người này, trừ Trương Kỳ Lân tình trạng hơi tốt hơn một chút, mấy người khác đều không ổn lắm.

“Vậy được rồi, chúng ta cũng chỉ có thể rút lui trước thôi.” Nói rồi Tần Mặc dẫn mấy người họ rời khỏi nơi này.

Đến khi lên đến vách đá vừa rồi, họ cũng không tháo mặt nạ phòng độc xuống.

“Bây giờ phải làm sao?” Hạo Thiên Chân nhìn những người trước mặt.

Tần Mặc thì chỉ vào khoảng đất trống trên con đường vừa rồi họ đã đi qua.

“Trước tiên hãy nghỉ ngơi ở đó một lát, chúng ta bàn bạc xem phải làm sao.” Mọi người đều đáp một tiếng.

Đến đó rồi thì mỗi người tự tìm chỗ ngồi xuống.

Trần Tứ Gia nhìn Tần Mặc.

“À đúng rồi, Tần Mặc, anh có hiểu biết đặc biệt gì về nơi này không?

Bây giờ chúng ta phải đi về phía trước như thế nào?

Con đường này đáng lẽ có thể thông đến Vân Thiên Cung, nhưng trên đường lại có nhiều độc tố như vậy, chúng ta căn bản không thể đi qua được.” “Đúng vậy, ngay cả đeo mặt nạ phòng độc cũng không ăn thua.” Trong lòng Bàn Tử vẫn còn chút lo lắng.

Nếu bọn họ cứ mãi không đi qua được, chẳng phải bảo vật sẽ bị những người khác lấy mất sao?

“Bây giờ e rằng cũng chỉ có thể nghĩ cách, xem thử có thể cách ly độc tố này được không.” Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ nhìn những người trước mặt.

Tần Mặc thì nhìn thời gian một chút.

“Bây giờ là khoảng hơn mười giờ sáng, nếu cứ tiếp tục chờ ở đây thì sẽ tốn quá nhiều thời gian.” “Tôi nghĩ xem.” Nói rồi Tần Mặc quay đầu nhìn xuống phía dưới, nhưng anh lại không phát hiện ở đây có con đường nào khác.

“Cấu trúc của nơi này không giống lắm, hơn nữa cấu trúc chịu lực

ở đây không cho phép có thêm một con đường nào nữa.

Bây giờ chúng ta chỉ có một con đường này để đi thôi." Hạo Thiên Chân giải thích với mọi người.

Tần Mặc gật đầu, quả thật là như vậy, phía này không có con đường nào thừa.

"Nhưng ở đây có nhiều độc tố như vậy, chúng ta căn bản không thể đi qua được." "Đúng vậy, độc này rốt cuộc là sao vậy?" Hoa Hòa Thượng khó hiểu nhìn họ.

"Nếu tôi không đoán sai, độc này có lẽ là do nơi này từng là miệng núi lửa, nên trong không khí có rất nhiều phân tử lưu huỳnh." "Tôi thì không sao cả, vì độc tố ở đây đối với tôi không đáng gì.

Nhưng tôi hơi lo cho mọi người, sợ rằng mọi người không chịu nổi.

Mọi người cứ chờ ở đây, tôi xuống xem tình hình một chút." Trương Kỳ Lân có chút lo lắng kéo cánh tay Tần Mặc.

"Hay là để tôi đi cùng anh đi." "Không cần, tôi có thể tự lo được." Tần Mặc vỗ tay Trương Kỳ Lân, sau đó xoay người rời khỏi nơi này.

Nhưng Tần Mặc tìm kiếm rất lâu ở đây mà không tìm thấy phương pháp tránh né thích hợp nào, nên anh cũng chỉ có thể tạm thời đi lên.

Mọi người đều nhìn chằm chằm Tần Mặc, vì họ rất hy vọng Tần Mặc có thể nhanh chóng tìm thấy một con đường ở phía dưới.

Tần Mặc thì nhìn mọi người rồi lắc đầu.

"Thật sự không có cách nào khác nữa rồi, bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể tạm thời chờ đợi.

Đợi đến khi độc tố trong không khí giảm bớt một chút, chúng ta sẽ

có thể tiếp tục đi về phía trước.” Mọi người đều cảm thấy có chút chán nản, sau đó họ đều tự đi đến chỗ trống vừa rồi rồi ngồi xuống.

Tần Mặc thì nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận độc tố trong không khí.

Nhưng một lúc sau, trong mắt Tần Mặc lại lộ vẻ kinh ngạc.

“Độc tố trong không khí hình như yếu hơn một chút so với lúc đầu.” Trần Tứ Gia có chút kinh ngạc, ông ta lập tức vui mừng.

“Vậy nếu nói như thế, bây giờ chúng ta chẳng phải có thể tiếp tục đi về phía trước rồi sao?” “Tôi không biết giữa đường mọi người có thể kiên trì nổi không, nhưng tôi có một linh cảm, độc tố này sẽ dần dần yếu đi theo thời gian.” Mọi người đều gật đầu.

“Vậy được rồi, nếu đã vậy thì chúng ta cứ đợi một chút rồi hãy đi tiếp.” Tần Mặc cũng không nói thêm lời thừa, trực tiếp đi đến khoảng đất trống vừa rồi, ở đó nhắm mắt dưỡng thần, vì quãng đường này đã tiêu hao quá nhiều tinh lực.

Mấy người khác cũng chỉ có thể tạm thời ở lại đây.

Chương 456

Tần Mặc còn không muốn đi tiếp, cho dù họ có tiếp tục đi cũng rất dễ gặp nguy hiểm, vậy thà ở cùng với Tần Mặc còn hơn.

Tần Mặc ngồi ở đây không lâu lại lần nữa cảm nhận một chút, sau đó trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nói với mọi người: "Bây giờ đã là hoàng hôn rồi, độc tố trong không khí càng ngày càng ít đi, chúng ta đi thôi." Mọi người đều đáp một tiếng.

Tần Mặc cùng họ đi đến bên cạnh vách đá này, nhưng đến đây rồi, mọi người đều nhìn thấy tình hình phía dưới, trong mắt họ đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Tôi không nhìn nhầm đấy chứ, phía dưới này lại có nhiều hoa màu tím như vậy, hơn nữa nhìn đẹp quá." Bàn Tử quay đầu nhìn mấy người bên cạnh, mọi người đều đáp một tiếng "Đúng vậy", họ không ngờ phía dưới này lại đẹp đến thế.

Tần Mặc nói với mấy người họ: "Mọi người vẫn nên đeo mặt nạ phòng độc vào đi, cho dù ở đây có hoa màu tím, e rằng nơi này cũng không đơn giản như vậy." Trương Kỳ Lân có suy nghĩ tương tự Tần Mặc, anh ấy cũng đáp một tiếng.

Mấy người kia suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

"Thôi được rồi, nếu bây giờ trong không khí không còn độc tố nào, vậy mọi người hãy tăng tốc tiến lên đi.

Nếu còn chần chừ thêm một lúc nữa, chúng ta có khi sẽ không qua được mất." "Đúng vậy, không thể để Kiệt Sâm và mấy người đó đi trước chúng ta.

Chắc bây giờ họ đã đi đến Vân Thiên Cung rồi.

Nếu họ thật sự đi trước, e rằng chúng ta sẽ không thể lấy được bảo vật ở đó nữa." Hạo Thiên Chân dùng khuỷu tay thúc vào Bàn Tử một cái.

"Cậu chỉ biết bảo vật, ngoài bảo vật ra cậu còn biết gì nữa không?" Bàn Tử lườm một cái.

"Không thể nói như vậy được, ai mà chẳng thích bảo vật chứ?

Huống hồ, nếu bảo vật này thật sự rơi vào tay bọn họ, họ chắc chắn cũng sẽ mang ra ngoài bán.

Vậy thà giao cho chúng ta còn hơn." Ngay lúc Hạo Thiên Chân chuẩn bị nói gì đó, Tần Mặc đã ngăn họ lại.

"Được rồi, đừng nói nhiều nữa.

Chúng ta phải tranh thủ thời gian, phải đi qua con đường này trước khi trời sáng.

Nếu không, độc tố trong không khí sẽ lại trở nên nồng đậm hơn.

Đến lúc đó, mọi người muốn tiếp tục đi về phía trước sẽ càng khó khăn hơn." Mọi người đều đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói vậy rồi, vậy thì họ cứ nghe lời Tần Mặc thôi.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng không nói nhiều nữa, họ đi theo sau lưng Tần Mặc.

Nhưng khi đến con đường này, họ phát hiện những bông hoa màu tím càng ngày càng trở nên yêu dã, hơn nữa cũng đặc biệt đẹp mắt.

"Ước gì được ngửi thử mùi vị của bông hoa này quá!" Bàn Tử nói xong câu này, liền trực tiếp tháo mặt nạ của mình ra, anh ta hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn.

Mùi hoa này thơm thật sự quá đi!" Mấy người khác đều hơi kinh ngạc, không ngờ Bàn Tử lại tháo thẳng mặt nạ xuống.

“Mấy đứa mau lại ngửi thử đi!” Bàn Tử vừa nói vừa đưa tay giật mặt nạ của Hạo Thiên Chân, chưa kịp để Hạo Thiên Chân phản ứng, mặt nạ của cậu ấy cũng đã bị gỡ ra.

Hạo Thiên Chân hít một hơi thật sâu, ánh mắt cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Có lẽ vì bị biểu cảm của hai người họ lây nhiễm, những người khác cũng làm theo.

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống Tần Mặc vang lên: “Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.”Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, nếu đoán không sai thì e rằng xung quanh đây có thứ gì đó.

Nghĩ vậy, anh quay đầu quan sát xung quanh, nhưng Tần Mặc lại không phát hiện ra điều gì.

Anh lại quay đầu nhìn chằm chằm vào đám người trước mặt, Tần Mặc nhận ra trên mặt họ đều mang biểu cảm điên cuồng, có thể thấy họ quả thực đã bị mùi hương hoa này ảnh hưởng.

“Không ổn rồi.” Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh, anh nhận thấy Trương Kỳ Lân không có chuyện gì, hơn nữa mặt nạ của anh ấy vẫn chưa bị người khác giật xuống.

“Anh không sao chứ?” Trương Kỳ Lân xua tay, anh ấy thì không sao, nhưng lại hơi lo lắng cho mấy người kia.

“Mấy người này e là đã bị thứ gì đó làm cho mê hoặc rồi.” “Đúng vậy, nên bây giờ tôi đang tìm nó.

Chúng ta cùng đi thôi.” Nói rồi Tần Mặc nhắm mắt lại, dùng sức mạnh của mình cẩn thận quan sát.

Một lúc sau, anh đột nhiên nhìn thấy những dây leo trên bệ đá trước mặt.

“Xem ra là những dây leo này.” Tần Mặc nói rồi dùng sức mạnh của mình đánh về phía dây leo đó.

Nhưng điều Tần Mặc không ngờ là dây leo đó lại né tránh đòn tấn công của Tần Mặc, đồng thời nó lại phát ra một mùi hương khác.

Nhưng Tần Mặc lại nhận ra trước mặt căn bản không có bông hoa nào cả, vừa rồi tất cả đều là ảo ảnh.

Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người Vương Bàn Tử bên cạnh, họ đang cầm một đoạn dây leo khô héo không ngừng ngửi.Tần Mặc nắm chặt nắm đấm.

“Thả mấy người bạn của tôi ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí!” Dây leo kia dường như có thể nghe thấy Tần Mặc nói chuyện, nhưng nó lại dùng hành động thực tế để nói cho Tần Mặc biết, nó tuyệt đối sẽ không buông tha cho mấy người này.

Dây leo khô héo vung vẩy, những nhánh dây leo vươn tới đánh Tần Mặc.

Tần Mặc rút Thất Tinh Kiếm ra chém vào dây leo.

Nhát chém này rơi xuống dây leo, tất cả lá trên đó đều bị Tần Mặc đánh rụng.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Sức mạnh của dây leo khô này cũng khá đấy chứ.” Nhưng lúc này, Vương Bàn Tử và mấy người kia lại vây Tần Mặc vào giữa.

Sắc mặt Tần Mặc có chút khó coi, anh nhìn chằm chằm vào những người trước mặt, miệng họ vẫn không ngừng lẩm bẩm.

“Cái tên Tống Tử này dám làm càn ở đây, giết hắn đi!” Vương Bàn Tử nói rồi lao thẳng vào Tần Mặc.

Không cần nghĩ, Tần Mặc cũng biết Vương Bàn Tử và những

người khác chắc chắn đã bị dây leo khô kia mê hoặc.

Tần Mặc lập tức nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Anh mau trói họ lại đi, tôi sẽ đối phó với dây leo khô kia.” “Anh tự mình làm được không?” Trương Kỳ Lân có chút do dự nhìn Tần Mặc, anh sợ Tần Mặc sẽ bị dây leo làm bị thương.

Tần Mặc không trả lời, Trương Kỳ Lân lại lao về phía dây leo ở đằng xa.

Trương Kỳ Lân đã hiểu ý Tần Mặc, nên chỉ đành làm theo lời Tần Mặc dặn, trói những người này lại.Hiện tại Tần Mặc đã đến bên cạnh dây leo, nhưng điều anh không ngờ là dây leo này lại có thể hóa ra rất nhiều dây leo nhỏ để đối kháng với anh.

Những dây leo nhỏ này không ngừng quất Tần Mặc từ bốn phương tám hướng.

Tần Mặc cũng thấy vậy, liền lạnh lùng hừ một tiếng, trong tay lập tức xuất hiện một luồng lửa.

Chương 457

Sau khi có ngọn lửa này, những dây leo kia đều lùi về phía sau, chúng vẫn khá sợ lửa của Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Xem ra chúng quả thực rất sợ lửa, đã vậy thì mình cũng có cách đối phó với chúng." Tần Mặc nghĩ rồi trong tay từ từ xuất hiện một quả cầu lửa cực lớn, quả cầu lửa này là do Tần Mặc dùng kỹ năng nghiên cứu ra.

"U Minh Bạo Liệt!" Luồng sức mạnh này được Tần Mặc đánh ra, quả cầu lửa này nổ tung ra xung quanh, ngọn lửa lập tức dính vào những dây leo kia.

Những dây leo đó đều bị Tần Mặc thiêu thành tro tàn, trong mắt Tần Mặc cũng mang ý cười nhàn nhạt, xem ra những dây leo này cũng chỉ có vậy mà thôi.

Nhưng không lâu sau, dây leo khô kia lại một lần nữa lan rộng ra rất nhiều dây leo khác, khiến chúng lao về phía Tần Mặc.

Sắc mặt Tần Mặc lạnh đi, vốn dĩ anh còn tưởng có thể dễ dàng đối phó với những dây leo này, không ngờ dây leo khô này lại còn có thể kéo dài ra thêm.

"Đã vậy thì chỉ có thể thiêu cháy ngươi trước, không có ngươi thì làm sao có thể đối kháng với ta." Nghĩ vậy Tần Mặc lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, lập tức đánh về phía dây leo khô ở đằng xa.

Nhưng lúc này lại đột nhiên xuất hiện rất nhiều dây leo vây quanh trước mặt Tần Mặc, khiến sức mạnh của Tần Mặc không thể tiến lên được.

Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, lập tức đánh vào những dây leo kia, có lẽ vì những dây leo này vừa mới mọc ra nên sức mạnh của chúng rất yếu.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt cũng mang ý cười nhàn nhạt, những dây leo này cũng chỉ có vậy mà thôi.Dây leo khô héo ở đằng xa dùng nhánh của nó quất về phía Tần Mặc.

Tần Mặc giơ Thất Tinh Kiếm trong tay lên chặn trước mặt, nhánh dây leo kia rơi xuống Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc.

Trên nhánh dây leo có một lớp vỏ, có lẽ vì sức mạnh của đối phương quá mạnh, nên sau nhát đánh này, trên nhánh dây leo đã xuất hiện vết nứt.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, dây leo khô này quả thực có chút khác biệt.

Đồng thời Tần Mặc cũng nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ bên cạnh truyền đến, anh quay đầu nhìn sang bên kia thì thấy Trương Kỳ Lân, khi đối phó với mấy người kia, đã vô tình làm họ bị thương.

Nhưng việc này cũng không sao, vừa hay có thể cho họ một bài học, tránh để sau này họ lại làm ra chuyện như vậy nữa.

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại quay đầu nhìn chằm chằm vào dây leo khô ở đằng xa.

Dây leo khô kia lại một lần nữa lan rộng ra, rất nhiều dây leo tiến đến gần Tần Mặc, vây anh vào giữa.

Tần Mặc nheo mắt lại, chỉ cần nhìn một cái là biết những dây leo khô này không dễ đối phó chút nào.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Tần Mặc dùng sức mạnh của mình khống chế những dây leo khô kia, khiến chúng không thể tiến lên được nữa.Quả nhiên, sau khi sức mạnh của Tần Mặc xuất hiện,

những dây leo khô kia liền đứng sững tại chỗ, còn Tần Mặc thì nhanh chóng ngưng tụ ra một thanh kiếm cực lớn.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh kiếm này chém về phía những dây leo khô kia, rất nhanh đã chém đứt toàn bộ chúng.

Nhưng những dây leo khô này giống như có sức sống vô tận, chúng không ngừng mọc ra những dây leo mới.

Tần Mặc nhíu mày.

"Không được, không thể tiếp tục như thế này nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy thì những dây leo này sẽ mọc ra mãi, chẳng lẽ mình phải mãi mãi đối phó với chúng sao?" Tần Mặc nghĩ thông suốt rồi liền quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân bên kia.

Hiện tại Trương Kỳ Lân đang ở đó trói những người kia lại, nên e rằng không có cách nào đến giúp anh.

Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, rồi quay đầu nhìn chằm chằm vào cây dây leo khô trước mặt.

"Đã vậy thì để tôi thử xem, rốt cuộc là ngươi mọc nhanh hơn hay tôi chém đứt nhanh hơn?" Nói xong câu này Tần Mặc liền nhắm mắt lại.

Ngay lập tức, có mấy thanh kiếm từ phía sau Tần Mặc bay lên, chúng lao về phía xung quanh theo hình quạt.

Không lâu sau, hình quạt này đã vây dây leo khô vào giữa.

Dây leo này cũng không hề vội vàng, chỉ thấy nó vung nhánh chính của mình đánh về phía những thanh kiếm này.

Mấy thanh kiếm này lập tức va chạm vào nhánh chính của dây leo.

Vốn dĩ sức mạnh trên nhánh chính của nó khá mạnh, nhưng bị tấn công một cái, sức mạnh liền suy yếu đi rất nhiều.

Đáng tiếc là mấy thanh kiếm của Tần Mặc cũng trực tiếp vỡ vụn thành năng lượng.

Tần Mặc nhướng mày, anh có thể cảm nhận được sau khi sức mạnh của nhánh chính dây leo yếu đi rất nhiều, ngay cả tốc độ của những dây leo mới mọc xung quanh cũng chậm lại một chút.

"Chẳng lẽ điều này có liên quan đến sức mạnh của nhánh chính dây leo sao?" Tần Mặc nghĩ thông suốt rồi, liền nhìn chằm chằm vào nhánh dây leo ở đằng xa.

"Đã vậy thì cứ lấy nhánh dây leo này làm mục tiêu tấn công chính vậy." Chỉ cần có thể làm cho nhánh dây leo này biến mất, những dây leo khác chắc cũng không đáng kể.Ngay lập tức, Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi lại nhìn chằm chằm vào nhánh dây leo ở đằng xa.

Nhánh dây leo đó lại hóa thành vô số dây leo nhỏ, quất về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, chỉ dựa vào những dây leo nhỏ này mà cũng muốn ngăn cản đòn tấn công của mình sao?

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Hiện tại Tần Mặc đã có mục tiêu tấn công chính, không còn như vừa rồi, cứ như ruồi không đầu.

Chỉ thấy ấn quyết của Tần Mặc đánh về phía dây leo ở đằng xa, còn những dây leo nhỏ bay đầy trời xung quanh, Tần Mặc thì vung Thất Tinh Kiếm của mình, đánh về phía những dây leo này.

Ấn quyết kia trực tiếp đánh vào nhánh chính của dây leo.

Nhưng điều Tần Mặc không ngờ là trên nhánh chính của dây leo này lại từ từ bốc lên một luồng năng lượng màu xanh lá cây, luồng năng lượng màu xanh lá cây này giống như lớp vỏ bọc bên ngoài của nó.

Luồng sức mạnh này trực tiếp va chạm vào ấn quyết của Tần

Mặc, ấn quyết của Tần Mặc cũng nổ tung vào lúc này, nhưng sức mạnh của vụ nổ vẫn phản lại lên người nhánh chính của dây leo.

Trên người nhánh chính của dây leo xuất hiện một vết nứt, dịch thể màu xanh lá cây chảy ra từ vết nứt này.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, xem ra không bao lâu nữa, nhánh chính của dây leo này chắc chắn sẽ không thể chống đỡ nổi nữa.

Nhánh chính của dây leo này dường như cũng biết sức mạnh của Tần Mặc mạnh đến mức nào, nên nó không dám lơ là nữa.

Chỉ thấy trên người nó lại vung ra rất nhiều dây leo, những dây leo này vây lấy Tần Mặc, muốn nhốt anh vào giữa.Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, trong mắt mang theo vẻ khinh thường.

Nhánh chính của dây leo kia liền quấn lấy Tần Mặc, tạo thành một cái lồng lớn đặc biệt, nhốt Tần Mặc vào giữa.

Cùng lúc đó, nhánh chính của dây leo này lại vươn ra, những nhánh cây khác quất về phía Trương Kỳ Lân bên kia.

May mắn thay, hiện tại Trương Kỳ Lân đã trói Hạo Thiên Chân và những người khác lại, nên Trương Kỳ Lân liền rút đại đao của mình ra, đối đầu với nhánh chính của dây leo.

Nhánh chính của dây leo này chỉ có thể ở đây đối phó với Trương Kỳ Lân, còn Tần Mặc thì ngưng tụ ra một con đại bàng cực lớn.

“Ưng Kích Trường Không!” Con đại bàng của Tần Mặc trực tiếp đâm vào cái lồng này.

Cái lồng này trông quả thực như không thể phá vỡ được, nhưng sau khi bị con đại bàng của Tần Mặc đâm vào, trên đó liền xuất hiện một vết nứt cực lớn.

Chương 458

Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, rút Thất Tinh Kiếm ra, không ngừng tấn công vết nứt này, vết nứt này cũng càng lúc càng lớn hơn.

Ngay lập tức Tần Mặc liền thoát ra khỏi cái lồng này.

Bên kia, nhánh chính của dây leo cũng nhận ra, nên nó lại vung một nửa nhánh còn lại của mình, tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Bây giờ tôi đã biết phải đối phó với ngươi thế nào rồi, nên ngươi không phải là đối thủ của tôi." "Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ lao về phía nhánh chính của dây leo, những dây leo khác còn muốn nhốt con hổ của Tần Mặc lại, nhưng sức mạnh của chúng căn bản không thể chống đỡ nổi con hổ này của Tần Mặc.

Con hổ này xông thẳng về phía trước không ngừng, rất nhanh đã đến bên cạnh nhánh chính của dây leo, con hổ này trực tiếp há miệng rộng ngoạm vào nhánh chính của dây leo.Nhưng điều Tần Mặc không ngờ là trên người nhánh chính của dây leo này lại đột nhiên mọc ra rất nhiều gai nhọn.

Con hổ ngoạm vào những gai nhọn này, sức mạnh liền suy yếu đi rất nhiều, đồng thời màu sắc của con hổ cũng lập tức biến thành màu đen.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc.

"Không ngờ còn mang theo một ít độc tố nữa, nhưng không sao." Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó anh lao về phía nhánh chính của dây leo này, lập tức chém vào những gai nhọn trên nhánh chính của dây leo, những gai nhọn đó trực tiếp bị Tần Mặc chém đứt.

Cùng lúc đó, nhánh chính của dây leo này lại vươn về phía Tần Mặc.

Vì Trương Kỳ Lân bên kia đang bị những nhánh cây khác của nó vây khốn, nên mục tiêu chính của nó chính là Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy vậy, liền ngưng tụ ra một cái búa cực lớn.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Cái búa này lập tức đánh về phía dây leo ở đằng xa, rất nhanh đã va chạm vào người dây leo.

Trên thân dây leo lại xuất hiện một vết nứt, máu lại chảy ra.

Tần Mặc cau chặt mày, vì anh có thể cảm nhận được, dường như có một ít độc tố đang không ngừng phát tán ra từ dòng máu màu xanh lá cây này.

"Dòng máu màu xanh lá cây này trông quả thực khá thú vị." Tần Mặc nheo mắt lại, đáng tiếc trên người anh có Hắc Long Huyết Mạch hộ thể.Nên máu của nó đối với anh căn bản không có tác dụng gì.

Như nghĩ đến điều gì đó, Tần Mặc vội vàng quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân bên kia, may mà hiện tại Trương Kỳ Lân cũng không sao.

Tần Mặc thở phào một hơi, tiếp đó anh lại nhìn nhánh chính của dây leo trước mặt.

"Vẫn là ngoan ngoãn từ bỏ đi." Nói rồi Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy tinh thể băng khổng lồ xuất hiện bên cạnh nhánh chính của dây leo.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tinh thể băng này trực tiếp giam cầm nhánh chính của dây leo, khiến nó không thể nhúc nhích.

Tần Mặc cầm Thất Tinh Kiếm của mình lao về phía nhánh chính của dây leo.

Một lúc sau, Tần Mặc đã đến bên cạnh nhánh chính của dây leo, từ trên xuống dưới chém về phía nó.

Lần tấn công này của Tần Mặc chính là vào chỗ nhánh chính của dây leo vừa mới bị thương.

Tần Mặc lại nhìn kỹ một lần nữa, có thể rất rõ ràng nhìn thấy kinh mạch của nó.

Kinh mạch của nó trông giống như màu trắng, nhưng trên màu trắng lại mang một chút màu xanh lá cây và màu vàng kim.

"Thần kỳ vậy sao?" Tần Mặc lại kéo giãn khoảng cách với dây leo một chút, vì anh có thể cảm nhận được trên người nó dường như đang phát tán ra độc tố nồng đậm, dù mình có Hắc Long Huyết Mạch hộ thể cũng phải cẩn thận một chút.

Nhánh chính của dây leo kia lại vung nhánh của nó, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy tốc độ của nó, nhưng cũng không hề sợ hãi một chút nào.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Ngay khi nhánh cây sắp sửa đến trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc trực tiếp chặn lại một cái.

Tiếp đó, Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm trong tay, chém vào nhánh cây của nó.

Nhánh cây này là từ thân chính của nó phát ra, nên nếu chém đứt nhánh cây này, chắc hẳn sức mạnh của nó cũng sẽ bị tổn hại nhất định.

Quả nhiên, sau khi Tần Mặc chém vào nhánh cây của nó, sức mạnh của nhánh cây liền yếu đi rất nhiều.

Cùng lúc đó, Tần Mặc cũng thấy những dây leo xung quanh cũng

thu lại một chút.

"Còn có thể chủ động thu lại sao?" Tần Mặc có chút kinh ngạc, nhưng anh lại nhìn sang Trương Kỳ Lân bên kia.

"Cứ tấn công nhánh chính của dây leo là được." Trương Kỳ Lân hiện tại cũng đã nhìn ra một vài điều kỳ lạ, nên anh gật đầu, cầm đại đao của mình lao về phía nhánh chính của dây leo ở đằng xa.Tần Mặc thì đưa tay ra.

Ngay lập tức, trên tay Tần Mặc xuất hiện một luồng Lôi Đình sức mạnh, giữa không trung cũng vang lên tiếng ầm ầm.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Tia Lôi Đình khổng lồ giáng xuống nhánh chính của dây leo, tia Lôi Đình rơi xuống người nhánh chính của dây leo, trên người nó liền xuất hiện một tia lửa nhất định.

Không thể không nói, tia lửa này có tác dụng khắc chế khá lớn đối với nhánh chính của dây leo, nên sức mạnh của nó lại yếu đi rất nhiều.

Còn Trương Kỳ Lân cũng nhân cơ hội này nhảy lên nhánh cây chính của dây leo.

Dịch thể màu xanh lá cây trên nhánh cây màu cam này càng ngày càng nhiều.

Tần Mặc biết, dịch thể màu xanh lá cây này chắc chắn là máu của nhánh chính dây leo.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi lại nhìn chằm chằm vào nhánh chính của dây leo ở đằng xa.

Nhánh chính của dây leo cũng vội vàng vung nhánh của nó về phía Tần Mặc.

Đáng tiếc, tia kinh lôi thứ hai của Tần Mặc lại trực tiếp giáng

xuống nhánh cây của nó, nhánh cây này lập tức bị Tần Mặc chém đứt.

Nhánh cây này khá thô, nó muốn ngưng tụ lại một nhánh cây như vậy, e rằng không dễ dàng gì.

Quả nhiên, trên người nó tuy nói là đang mọc ra những nhánh cây như vậy, nhưng tốc độ mọc lại vô cùng chậm chạp.

Tần Mặc biết, đây là vì trên người nó đã chảy quá nhiều máu.

Tần Mặc lắc đầu.

"Ngưng Băng Quyết!" Khối băng đến xung quanh nhánh chính của dây leo, giam cầm nhánh chính của dây leo vào giữa, khiến nó không thể nhúc nhích.

Những nhánh cây của nhánh chính của dây leo không ngừng đâm vào những khối băng này, muốn đâm xuyên chúng.

Đáng tiếc, nó không có sức mạnh lớn đến vậy, nên dù nó có cố gắng thế nào cũng không thể làm được.

"Đã vậy thì cứ thiêu cháy ngươi đi, cũng đỡ cho ngươi phải chịu đựng sự đau khổ này." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nói xong câu này, trên người anh liền xuất hiện ngàn vạn ngọn lửa.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Trương Kỳ Lân cảm nhận được sức mạnh ngọn lửa trên người Tần Mặc, liền vội vàng lùi lại mấy bước.

Chương 459

Ngọn lửa của Tần Mặc thì trực tiếp đến bên cạnh nhánh chính của dây leo, vây nhánh chính của dây leo vào giữa.

Nhánh chính của dây leo này muốn xông ra khỏi ngọn lửa của Tần Mặc, đáng tiếc nó không có khả năng đó.

Nếu nói đây chỉ là ngọn lửa bình thường, có lẽ nó thực sự có thể thoát ra được, dù sao sức mạnh của nó cũng khá mạnh.

Nhưng ngọn lửa mà Tần Mặc ngưng tụ ra lại là Thiên Hỏa, chỉ cần dính một chút thôi là trên người nó sẽ bốc cháy, đến lúc đó e rằng nó sẽ bị thiêu cháy đến cả tro cũng không còn.Nhánh chính của dây leo đột nhiên xoay người lại, đối diện với Tần Mặc.

Thấy nó như vậy, Tần Mặc liền biết nó đang cầu xin mình tha thứ, ngay lập tức Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Lúc đầu khi ngươi đối phó với bạn của ta, sao không nghĩ đến việc cầu xin ta tha thứ chứ?” Tần Mặc lắc đầu, muốn anh bỏ qua cho dây leo này thì đó là chuyện không thể.

Nhánh chính của dây leo này dường như cũng hiểu ý Tần Mặc, nên nó lại nhìn chằm chằm vào những ngọn lửa trước mặt.

“Đã vậy thì chỉ có thể liều chết một phen, nếu không nó chắc chắn sẽ chết ở đây.” Nghĩ thông suốt rồi, nhánh chính của dây leo liền trực tiếp dùng dịch thể màu xanh lá cây trên người nó bao bọc lấy thân mình, sau đó nó lao thẳng vào ngọn lửa trước mặt.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Có được sự dũng khí như vậy quả thực không tồi, đáng tiếc lần này nó phải đối phó là Thiên Hỏa của mình, chứ không phải ngọn lửa

bình thường.” Nhánh chính của dây leo lao vào ngọn Thiên Hỏa này, ngọn Thiên Hỏa lập tức thiêu cháy lên người nó, dù trên người nó có dịch thể màu xanh lá cây cũng căn bản không có tác dụng.

Dịch thể màu xanh lá cây bao phủ lên người nhánh chính của dây leo, nhưng bên ngoài thân nó đã biến thành một màu đen kịt.

Nhánh chính của dây leo này có chút không thể chống đỡ nổi, nó vội vàng bò xuống đất, không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Tần Mặc bất lực lắc đầu, nó đã thoát ra từ ngọn lửa của mình, đã là cửu tử nhất sinh rồi, muốn lại đối phó với mình thì đó là chuyện không thể, thực sự không biết nó rốt cuộc đang nghĩ gì.

Tần Mặc trực tiếp lao về phía nhánh chính của dây leo này, sau đó anh cầm Thất Tinh Kiếm chém về phía nó.

Nhánh chính của dây leo hiểu ý Tần Mặc, không ngừng di chuyển sang bên cạnh.

Tần Mặc thấy nhánh chính của dây leo như vậy liền nheo mắt lại, bây giờ nó còn muốn tránh né đòn tấn công của mình sao?

Đó là chuyện không thể.

Quả nhiên, tốc độ của nhánh chính của dây leo không thể sánh bằng Tần Mặc.

Không lâu sau, Tần Mặc đã đuổi kịp nhánh chính của dây leo.

Thanh kiếm của Tần Mặc lập tức chém vào người nhánh chính của dây leo, bên ngoài nhánh chính của dây leo mang một lớp màu đen.Màu đen này là do bị thiêu cháy.

Nhưng cũng chính vì điều này mà lớp biểu bì của nó vô cùng giòn.

Tần Mặc chém một nhát, lớp vỏ bên ngoài của nó về cơ bản đều đã rơi rụng, lộ ra phần màu xanh tươi mới nhất bên trong.

Nhưng đợi đến khi lớp vỏ đen bên ngoài hoàn toàn bong ra, Tần Mặc liền phát hiện phần màu xanh bên trong trở nên vô cùng mảnh mai.

"Chỉ còn lại chút này thôi sao?" Tần Mặc có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào nhánh chính của dây leo trước mặt.

Nhánh chính của dây leo vô cùng tức giận lao tới tấn công Tần Mặc, vì hiện tại sức mạnh của nó đã trở nên rất yếu, tất cả là do Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nhánh chính của dây leo như vậy liền cười lạnh một tiếng, vốn dĩ nó đã không phải là đối thủ của mình, vậy mà còn dám xông đến đây, xem ra nó muốn chết đến nơi rồi.

Tần Mặc lắc đầu rồi ngưng tụ sức mạnh.

Năng lượng màu đen từ trên người Tần Mặc phát ra, luồng năng lượng màu đen này lập tức va chạm vào người nhánh chính của dây leo.

Sau khi nhánh chính của dây leo bị luồng năng lượng màu đen của Tần Mặc va chạm, nó liền ngã xuống đất.

Thấy cảnh này, Tần Mặc liền nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

"Cái này không thể trách tôi được, là ngươi tự mình lao vào tôi, nếu muốn nói thì chỉ có thể nói là ngươi đang ăn vạ." Nghe Tần Mặc nói vậy, nhánh chính của dây leo lập tức cảm thấy có chút tức giận.

Nó làm sao có thể mặt dày nói ra những lời như vậy chứ?

Nếu không phải do anh ta thì làm sao nó có thể trở nên như thế này?

Thấy biểu cảm không cam lòng trên mặt nhánh chính của dây leo, Tần Mặc liền lắc đầu.

“Dù nó có không cam lòng đến mấy thì có thể làm được gì chứ?

Kết quả cuối cùng vẫn như nhau.” Có lẽ vì Tần Mặc cũng không muốn lãng phí thời gian với nhánh chính của dây leo này nữa, nên anh liền tăng tốc độ của mình, lao về phía nhánh chính của dây leo.

Nhánh chính của dây leo vội vàng dùng thân mình bện ra một sợi dây thừng.

Sợi dây thừng này trói lấy kiếm của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc chỉ khẽ dùng một chút sức, sợi dây thừng liền bị anh chém đứt một nửa.

Nhánh chính của dây leo thấy mình không thể chống đỡ nổi, trong lòng liền cảm thấy có chút tức giận.

“Cái này phải làm sao bây giờ?” Nhánh chính của dây leo suy nghĩ một chút liền muốn xoay người rời khỏi nơi này, đáng tiếc Tần Mặc sẽ không cho nó cơ hội đó.Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, trên người anh bộc phát ra sức mạnh cường đại, một con Hắc Long không ngừng cuộn trào trên người Tần Mặc.

Con Hắc Long này phát ra một tiếng gầm giận dữ, liền quấn lấy nhánh chính của dây leo ở đằng xa, nó cùng nhánh chính của dây leo quấn chặt vào nhau.

Sức mạnh của nhánh chính của dây leo không ngừng giao thoa với sức mạnh Hắc Long của Tần Mặc.

Đáng tiếc, năng lượng của nhánh chính của dây leo căn bản không thể chống đỡ nổi sức mạnh Hắc Long của Tần Mặc.

Con Hắc Long của Tần Mặc lập tức phát ra một tiếng gầm giận dữ, tiếp đó con Hắc Long này liền chia nhánh chính của dây leo thành hai đoạn.

Nhưng điều Tần Mặc không ngờ là thân cây này không vì thế mà

trực tiếp biến mất, mà rễ của nó lại không ngừng mọc ra những chồi non mới.

Con Hắc Long há miệng rộng, trực tiếp nuốt cái rễ đó vào bụng.

Tần Mặc biết, con Hắc Long này chắc chắn không thể tiêu hóa được nó, dù sao đây cũng là năng lượng do chính mình ngưng tụ ra.

Tần Mặc dùng con Hắc Long này không ngừng ép nén sức mạnh của dây leo, sức mạnh của dây leo rất nhanh liền không thể chống đỡ nổi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, như vậy muốn giải quyết dây leo này thì đơn giản hơn nhiều rồi.

Dây leo này thì không ngừng va chạm vào Tần Mặc, muốn đâm nát con Hắc Long của Tần Mặc.

Sức mạnh của con Hắc Long này thì vẫn luôn hạn chế nhánh chính của dây leo này, khiến nhánh chính của dây leo này không thể thoát ra được.

Nhưng Tần Mặc biết, đây tuyệt đối không phải là kế lâu dài.

Tần Mặc từ từ ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy trong tay Tần Mặc lại một lần nữa xuất hiện một tia Thiên Hỏa.

Chương 460

Bất kể thế nào, mình cũng phải dùng Thiên Hỏa này để đối phó nhánh chính của dây leo, vì Thiên Hỏa này quả thực rất khắc chế nhánh chính của dây leo.

Quả nhiên, sau khi nhánh chính của dây leo cảm nhận được năng lượng của Thiên Hỏa này, nó liền vội vàng lùi về phía bên kia.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên một tia cười lạnh.

"Bây giờ mới muốn thoát khỏi ngọn Thiên Hỏa này, có phải hơi muộn rồi không?" Hơn nữa, sức mạnh của nó hiện tại vốn dĩ đã không còn bao nhiêu, cộng thêm vừa rồi lại xông phá năng lượng Hắc Long, nên hiện tại nó căn bản không thể thoát ra được.

Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng xong, liền cầm Thất Tinh Kiếm trong tay chém về phía nhánh chính của dây leo.

Ngọn lửa của Tần Mặc hiện tại đã vây nhánh chính của dây leo vào giữa, nó không thể thoát ra khỏi ngọn lửa của Tần Mặc, cũng không thể né tránh thanh Thất Tinh Kiếm này của Tần Mặc.

Thanh Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc trực tiếp rơi xuống người nhánh chính của dây leo, thân nhánh chính của dây leo lại một lần nữa biến thành hai mảnh, sức mạnh của nó cũng yếu đi rất nhiều.

Với năng lượng hiện tại của nó, muốn đối phó một người bình thường e rằng cũng không thể, huống chi là Tần Mặc.

Quả nhiên, Tần Mặc đưa ngọn lửa này về phía giữa một chút, sau đó nhánh chính của dây leo liền không thể chống đỡ nổi nữa.

Bên ngoài nó lại một lần nữa xuất hiện một ít màu đen, không lâu sau, nó liền bị Tần Mặc thiêu thành tro tàn.Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra

một hơi.

“Bất kể thế nào, cuối cùng thì bây giờ cũng đã giải quyết được nó rồi.” Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, tiếp đó anh quay đầu nhìn sang bên Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

Sắc mặt của Hạo Thiên Chân và mấy người đó lúc này mới khôi phục bình thường, trong mắt họ mang vẻ nghi hoặc.

“Chuyện này là sao vậy?

Tại sao lại trói chúng tôi lại?” Vương Bàn Tử là người đầu tiên hỏi.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau một cái, hai người họ nhìn Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử.

“Vừa rồi mấy cậu có thấy hoa màu tím không?” Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử lập tức gật đầu, Trần Tứ Gia bên kia có chút nghi hoặc hỏi Tần Mặc.

“Cái này có gì không đúng sao?

Chẳng lẽ hai người không thấy?” “Đó là vì mấy cậu đã trúng độc.

Tuy nói trong không khí quả thực không có độc tố phân tử, nhưng lại có một dây leo, độc tố của dây leo đó vẫn khá đáng sợ.

Vừa rồi tất cả mấy cậu đều trúng độc, hơn nữa còn muốn tấn công hai chúng tôi, nên chúng tôi mới trói mấy cậu lại.” “Thì ra là vậy à.” Vương Bàn Tử hiểu ra, liền dùng sức giằng sợi dây trước mặt mình.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thì đi tới chém đứt toàn bộ dây trói của họ.

“May quá, hai người không sao, nếu không thì chúng tôi ai cũng phải tự trách rồi.” Khi Vương Bàn Tử nói câu này, anh ta nhìn Tần

Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thì lại thấy không có gì.

"Dù sao thì chúng ta ai cũng không bị thương, cứ nghỉ ngơi một chút ở đây đi.

Mấy cậu vừa mới trúng độc, độc tố chắc là đã bị trục xuất rồi, nhưng cơ thể mấy cậu có thể vẫn còn chút không thích ứng." Mấy người họ gật đầu, vì Tần Mặc đã nói vậy, nên họ đều ở đây nghỉ ngơi một lát.

"Thật ra chúng tôi vẫn thấy hơi ngại, dù sao thì vừa nãy chúng tôi cũng chẳng giúp được gì nhiều, còn làm liên lụy hai người nữa." Bàn Tử gãi đầu.

Hạo Thiên Chân bĩu môi.

"Chẳng phải Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lúc nào cũng mạnh mẽ đó sao?

Chúng ta đâu phải lần đầu thế này, đừng có cảm thấy ngại." Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, Tần Mặc lại chia thêm đồ ăn cho họ, để họ giữ sức.

"Mọi người cứ ăn một chút đi, lát nữa có khi chúng ta còn gặp phải thứ khác nữa, tránh để đến lúc đó không đối phó nổi." Mấy người họ lập tức đáp lời.

Vừa xuống đến đây đã gặp nguy hiểm thế này, e là về sau còn có thêm nhiều phiền phức nữa, cho nên họ nhất định phải nghe lời Tần Mặc.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên người Trương Kỳ Lân, đi về phía anh.

"Anh sao rồi?" Trương Kỳ Lân tùy ý vẫy tay.

"Tôi không sao, hơn nữa, anh thấy tôi trông có vẻ bất ổn sao?"

Tần Mặc nhướng mày, nhưng anh không nói gì thêm với Trương Kỳ Lân, chỉ gật đầu, rồi lại ngồi xuống vị trí đó, đợi mọi người nghỉ ngơi xong.

Suy nghĩ một lát, Tần Mặc cũng lấy ra một ít đồ ăn.

Mặc dù hiện tại anh không quá đói, nhưng nếu sau này họ thực sự gặp nguy hiểm mà không có thời gian bổ sung thể lực thì sẽ khá phiền phức.

Cứ thế trôi qua, khoảng nửa tiếng sau, Tần Mặc mới đứng dậy, đặt ánh mắt lên mọi người.

"Mọi người nghỉ ngơi thế nào rồi?" Mọi người đứng dậy nhìn Tần Mặc.

"Chúng tôi vốn dĩ không cảm thấy mệt đến thế, chỉ là thấy anh vừa chiến đấu xong, nên muốn đợi anh chỉnh đốn một chút thôi.

Nếu anh cũng đã chuẩn bị xong rồi thì chúng ta đi thôi." Trần Tứ Gia cảm thấy thời gian khá cấp bách, dù sao thì Kiệt Sâm và nhóm của hắn có lẽ đã vào trong rồi.

Tần Mặc gật đầu.

"Vậy thì đi." Nói rồi, Tần Mặc liền phân biệt phương hướng, sau đó dẫn mấy người họ tiếp tục đi về phía trước.

Đi thêm nữa là một hành lang rất lớn, hai bên hành lang đều có những bức tượng đá.

Những bức tượng đá này trông cũng sống động như thật.

"Những bức tượng đá này hình như vẫn là văn hóa Hán." "Đương nhiên rồi, những người xây lăng mộ đều là người Hán, huống chi là văn hóa tượng đá xung quanh đây." Bàn Tử nói, rồi tựa vào một trong các bức tượng đá, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân phía trước, tạo dáng

với cậu.

Hạo Thiên Chân bĩu môi, thấy hơi nhàm chán nên quay đầu nhìn sang Tần Mặc ở phía bên kia.

Tần Mặc lúc này đang nhìn chằm chằm về phía xa.

Mọi người cũng nhìn theo ánh mắt Tần Mặc, thấy trên cánh cổng đá không xa có khắc hai chữ "Thiên Môn".

"Thiên Môn là ý gì vậy?

Chẳng lẽ đây là cổng vào Vân Thiên Cung nên gọi là Thiên Môn sao?" Bàn Tử không hiểu rõ về phương diện này lắm, nên cứ đoán đại.

Hạo Thiên Chân bên cạnh nghe Bàn Tử nói vậy thì bĩu môi.

"Không phải vậy, Thiên Môn này là con đường mà những người phu mộ đi vào, nhưng sau khi họ ra ngoài sẽ bị những người phu mộ khác giết chết.

Đây còn được gọi là Âm Dương Môn." Sắc mặt Bàn Tử hơi biến đổi, lông mày cũng nhíu chặt lại.

Chương 461

“Những người này chẳng phải quá biến thái sao, để người khác giúp làm việc thì thôi đi, đằng này lại còn muốn giết người ta.” Tần Mặc nghe Bàn Tử càu nhàu, liền bật cười, sau đó anh nhìn sang mấy người còn lại.

“Chúng ta đi thôi.” Lúc đi, Trần Tứ Gia còn nhắc nhở mọi người.

“Cánh cửa này quả thực có chút phi phàm, mọi người đừng không tin.

Đến khi ra ngoài nhất định phải đi lùi, nếu không chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.” “Có huyền bí đến thế sao?” Bàn Tử không hiểu, nhìn chằm chằm Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia bĩu môi, nhưng cũng lười giải thích nhiều với loại người như Bàn Tử.

Bàn Tử hơi ngượng ngùng đưa tay gãi mũi, nhưng cũng không nói thêm lời thừa nào nữa, vì anh ta biết rằng ngay cả Tần Mặc cũng không phản đối, vậy thì chuyện này thực sự có thể là thật.

Tần Mặc có nghe thấy, nhưng anh lại lười tìm hiểu chuyện này.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, đi nữa vẫn là những bức điêu khắc.

Những bức tượng đá này trông như thật, Tần Mặc và nhóm của anh không chạm vào chúng nữa, mà từ từ đi tới.

Một lúc sau, Hạo Thiên Chân đột nhiên kêu lên.

“Bàn Tử!” Mọi người đều quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân thì không ngừng nhìn xung quanh.

“Bàn Tử, anh ở đâu vậy?” Bàn Tử lúc này mới đột nhiên xuất hiện từ phía sau Hạo Thiên Chân, trong mắt anh ta mang theo ý cười nói với Hạo Thiên Chân.

“Nóng ruột rồi chứ gì.” Hạo Thiên Chân bĩu môi, cậu chỉ vào bức tượng đá không xa.

“Anh vừa nãy có phải đứng cạnh bức tượng này không, tôi hình như thấy có một người đứng ở đây.” Bàn Tử ngẩn ra, tuy anh ta đúng là nghịch ngợm, nhưng anh ta đâu có đi về phía bức tượng đá đó, nên anh ta liền nhíu mày, vuốt cằm đánh giá Hạo Thiên Chân.

“Được lắm, bây giờ cậu lại học hư rồi, dám lừa tôi ở đây phải không?” Hạo Thiên Chân bĩu môi, Bàn Tử đang nghĩ gì vậy chứ?

“Tôi nói thật mà, tôi vừa nãy thật sự thấy có người đứng ở chỗ này, chẳng lẽ tôi nhìn nhầm rồi sao?” Hạo Thiên Chân quay đầu đặt ánh mắt lên Tần Mặc và mấy người họ.

Đúng lúc này, giọng nói của Hệ Thống trong Tần Mặc đột nhiên vang lên. [Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.] Tần Mặc nheo mắt, xem ra không phải là người nào đó, mà đoán chừng là có thứ gì đó xuất hiện ở đây.

“Đừng có dọa tôi nha.” Lúc Bàn Tử nói lời này, anh ta vội vàng quay đầu nhìn xung quanh, nhưng lại không thấy gì cả.

Điều này chứng tỏ hoặc là Hạo Thiên Chân nhìn nhầm, hoặc là ở đây có sinh vật khác.

Tần Mặc nói với Bàn Tử.

“Không cần nhìn nữa, đừng lãng phí thời gian ở đây, mau tiếp tục đi về phía trước.” Mặc dù Tần Mặc cũng không biết là thứ gì, nhưng anh hiểu rằng không nên ở lại đây lâu.

Tốc độ của đối phương nhanh như vậy, chứng tỏ e là không dễ

đối phó.

Bàn Tử vội vàng đáp một tiếng, Tần Mặc đã mở lời thì chứng tỏ ở đây có thể tồn tại nguy hiểm, nếu đã vậy thì họ nhất định phải nhanh chân lên.

Hoa Hòa Thượng thì tò mò hỏi Tần Mặc.

"Tần Mặc huynh đệ, anh có biết đây là chuyện gì không?" Tần Mặc nhìn Hoa Hòa Thượng một cái, nhưng anh không giải thích mà tiếp tục đi về phía trước.

Mọi người thấy Tần Mặc không muốn nói, đành chỉ có thể đi theo sau anh.

Bất kể ở đây có nguy hiểm hay không, họ đều phải bám sát Tần Mặc, vạn nhất lát nữa thực sự có chuyện gì thì sẽ không hay.

Tốc độ của mọi người ngày càng nhanh hơn, hơn nữa bầu không khí cũng trở nên căng thẳng vì điều này.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một bóng đen lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử giật thót một tiếng trong lòng, tốc độ phản ứng của anh ta khá nhanh, kịp thời lăn mình sang bên cạnh, né tránh được đòn tấn công của bóng đen đó.

Ngay lập tức, Bàn Tử vội vàng quay đầu, đặt ánh mắt vào phía không xa, khi thấy rõ diện mạo của đối phương, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi còn tưởng là thứ gì ghê gớm chứ." Tần Mặc và nhóm của anh lúc này mới dừng lại.

Lúc này, bóng đen kia đậu trên một trong các bức tượng.

Bàn Tử đi về phía thứ đó.

“Thứ này trông cũng khá kỳ lạ.” Bàn Tử vuốt cằm, còn sắc mặt Tần Mặc thì lạnh hẳn đi.

Ngay lúc Bàn Tử chuẩn bị đưa tay đến gần con Nhân Diện Hào đó, Tần Mặc đã kéo cánh tay Bàn Tử lại.

“Đừng chạm vào!” Bàn Tử bị Tần Mặc dọa giật mình, vội vàng rụt cánh tay lại, trong mắt anh ta mang theo vẻ khó hiểu.

“Chuyện gì vậy?” Tần Mặc chỉ vào phía sau con Nhân Diện Hào này.

Mọi người lúc này mới chú ý thấy phía sau con Nhân Diện Hào có vô số những con Nhân Diện Hào khác chen chúc nhau.

“Những con này trông cứ như mặt người vậy.

Hơn nữa vừa nãy chúng còn đột nhiên tấn công chúng ta, chúng lẽ nào…” Bàn Tử nuốt nước bọt, anh ta khó tin quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thì gật đầu.

Bàn Tử giật thót trong lòng, anh ta hét lớn.

“Còn đứng đây làm gì nữa?

Không mau chạy đi!” Nói rồi, Bàn Tử liền dẫn đầu chạy về phía trước, mấy người còn lại cũng theo sau Bàn Tử.

Nhưng những con Nhân Diện Hào kia lại không chịu bỏ qua dễ dàng như vậy.

Chỉ thấy những con Nhân Diện Hào này đuổi theo Bàn Tử.

May mà tốc độ phản ứng của Tần Mặc khá nhanh, kịp thời tạo ra một tấm bình chướng rất lớn ở phía trước.

Hạo Thiên Chân chạy được một đoạn, lúc này mới dừng lại tại chỗ, quay đầu nhìn Tần Mặc bên cạnh.

“Anh sao không chạy?

Anh đứng đờ ra đó làm gì?” Tần Mặc nhíu mày.

“Tôi tạm thời ở đây giúp các cậu cầm chân một lát, các cậu mau rời đi đi.

Chương 462

Đến khi các cậu đi đủ xa rồi, tôi sẽ đuổi theo." Bàn Tử thì vội vàng chạy tới, kéo cánh tay Hạo Thiên Chân.

"Được rồi, cậu đừng lo cho Tần Mặc nữa, vẫn nên lo cho cái mạng nhỏ của mình đi.

Nếu cậu mà bỏ mạng ở đây, Tần Mặc chắc chắn cũng sẽ không vui đâu." Hạo Thiên Chân muốn nói thêm gì đó, nhưng còn chưa kịp mở lời, Bàn Tử đã kéo cậu ta không ngừng chạy về phía trước, mà Hạo Thiên Chân chỉ có thể quay đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Hiện tại, những con Nhân Diện Hào đó không ngừng va đập vào tấm bình chướng của Tần Mặc, dường như muốn phá vỡ nó.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi ngưng tụ sức mạnh.

"Cuồng Phong Nhận!" Một luồng phong nhận khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc phóng luồng phong nhận đó đi.

Phong nhận đánh trúng một con Nhân Diện Hào, con Nhân Diện Hào đó lập tức bị phong nhận của Tần Mặc chém thành hai nửa, máu tươi đỏ thẫm rơi xuống đất.

Tần Mặc nhíu mày.

Nhưng những con Nhân Diện Hào khác thì không ngừng tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc hít sâu một hơi, xem ra tình hình vẫn hơi không đúng.

Tần Mặc nắm chặt tay, tiếp đó anh lấy ra Thất Tinh Kiếm.

Số lượng những con Nhân Diện Hào cũng ngày càng nhiều hơn.

Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm, chém về phía hai con Nhân Diện

Hào trong số đó.

Thất Tinh Kiếm này mang theo Hắc Long Huyết Mạch của Tần Mặc, cho nên chỉ cần Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm, là có thể giải quyết được vài con Nhân Diện Hào gần đó.

Nhưng hiệu quả như vậy vẫn rất nhỏ nhoi, vẫn có vài con đuổi theo Hạo Thiên Chân và nhóm của cậu.

Tần Mặc nheo mắt, liền tạo ra một luồng cuồng phong cực lớn.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy này xuất hiện không xa.

Tần Mặc biết những con Nhân Diện Hào này đều phải dựa vào đôi cánh của chúng mới có thể tăng tốc độ.

Bây giờ có cơn lốc xoáy này, chúng căn bản không thể đuổi theo phía trước được nữa, chỉ có thể bị gió ảnh hưởng, cuốn vào trong cơn lốc xoáy này.

Quả nhiên không lâu sau, đã có mấy con Nhân Diện Hào bị cuốn vào trong cơn lốc xoáy của Tần Mặc, thân thể chúng trực tiếp bị cơn lốc xoáy của Tần Mặc nghiền nát thành phấn vụn.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, may mà sức mạnh của cơn lốc xoáy này của anh vẫn khá mạnh, chắc cũng có thể cầm cự được một lúc.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền ngẩng đầu, đặt ánh mắt lên bóng lưng của Hạo Thiên Chân và mấy người họ ở phía không xa.

Giờ thì bóng lưng của mọi người đã biến thành một điểm nhỏ, rất khó nhìn rõ, xem ra họ cũng đã chạy được một đoạn khá xa rồi.

Nhưng Tần Mặc cho rằng muốn bảo toàn tính mạng của mấy người họ, vẫn phải cầm chân những con Nhân Diện Hào này thêm một chút nữa, vì số lượng của chúng quá nhiều.

Từng đợt Nhân Diện Hào không ngừng bị cuốn vào trong cơn lốc

xoáy của Tần Mặc, mùi máu tanh trong không khí ngày càng nồng nặc, đồng thời sức mạnh của cơn lốc xoáy này của Tần Mặc cũng yếu đi rất nhiều.

Mặc dù cơn lốc xoáy này đúng là do sức mạnh của Tần Mặc hóa thành, nhưng hiện tại nó không thể bị Tần Mặc khống chế nữa, Tần Mặc không thể tăng cường năng lượng cho nó.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Hành lang này cũng không quá lớn, nên sau khi thủ ấn của Tần Mặc xuất hiện, nó trực tiếp lấp đầy toàn bộ hành lang.

Tần Mặc nhìn những con Nhân Diện Hào ở phía không xa, chúng vẫn không ngừng lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc phóng thủ ấn đi, thủ ấn lập tức va chạm vào những con Nhân Diện Hào đó.

Toàn bộ những con Nhân Diện Hào đó đều ngã xuống đất, trong mắt Tần Mặc mang theo một tia ý cười.

"Dù sao thì bây giờ cũng đã giải quyết xong những đợt này rồi." Nhưng điều Tần Mặc không ngờ tới là, còn chưa kịp phản ứng, đã có thêm nhiều Nhân Diện Hào hơn bay ra từ chỗ tối.

Ngay cả sắc mặt Tần Mặc cũng trở nên khó coi.

Tần Mặc lập tức quay người chạy nhanh về phía trước, nhưng những con Nhân Diện Hào đó vẫn bám sát phía sau anh.

Tần Mặc giật thót trong lòng, nếu cứ để chúng bám riết lấy mình như vậy, không lâu sau mình sẽ đuổi kịp Hạo Thiên Chân và nhóm của cậu ấy, mà những con Nhân Diện Hào này e là cũng sẽ tấn công

mấy người họ.

Nghĩ rõ ràng xong, Tần Mặc liền đứng tại chỗ, tiếp đó anh tạo ra một quả cầu cực lớn.

"U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu này lại lấp đầy toàn bộ không gian.

Tần Mặc phóng quả cầu đó đi.

Quả cầu va chạm vào mấy con Nhân Diện Hào gần nhất, mấy con Nhân Diện Hào đó lập tức nổ tung thành phấn vụn.

Nhưng sức mạnh của vụ nổ cũng lan ra xung quanh, không lâu sau, tất cả những bức tượng đá xung quanh đều đổ sụp xuống đất.

Tần Mặc thấy cảnh này thì cảm thấy hơi bất lực.

Đây cũng là chuyện bất khả kháng, dù sao số lượng Nhân Diện Hào này quá nhiều, còn việc làm hỏng những bức tượng đá này cũng không phải ý của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc cũng chỉ có thể làm như vậy.

"Ưng Kích Trường Không!" Lại có một con đại bàng khổng lồ xuất hiện.

Con đại bàng này có kích thước lớn hơn nhiều so với những con Nhân Diện Hào kia, ước chừng lớn bằng mấy trăm con Nhân Diện Hào.

Bởi vậy, khi con đại bàng của Tần Mặc lao về phía những con Nhân Diện Hào đó, đã có mấy trăm con Nhân Diện Hào bị đại bàng của Tần Mặc giải quyết.

Nhưng sức mạnh của đại bàng của Tần Mặc cũng không ngừng hao tổn.

"Cậy vào anh." Nói xong câu này, Tần Mặc liền quay người, lại chạy về phía bên kia, vừa chạy Tần Mặc vừa hô.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Một tấm bình chướng không gian khổng lồ chắn trước mặt những con Nhân Diện Hào đó.

Khi những con Nhân Diện Hào muốn đuổi theo Tần Mặc, tất cả đều sẽ đâm vào tấm bình chướng này.

Chúng lập tức cảm thấy tức giận, đây vốn là “mồi ngon” của bọn đạo tặc, làm sao có thể để chúng cứ thế chạy thoát được.

Bởi vậy, những con Nhân Diện Hào đó không ngừng va đập vào tấm bình chướng không gian của Tần Mặc.

Ngay cả khi sức mạnh của tấm bình chướng không gian của Tần Mặc có mạnh đến đâu, cũng không thể chống đỡ nổi những cú va chạm liên tiếp của chúng.

Chương 463

Bởi vậy, trên tấm bình chướng không gian rất nhanh đã xuất hiện một vết nứt.

May mắn thay, bây giờ Tần Mặc đã chạy thoát được một đoạn khá xa, trong thời gian ngắn chúng không thể đuổi kịp Tần Mặc được.

Đến khi Tần Mặc đuổi kịp Hạo Thiên Chân và mấy người họ thì phát hiện đã đến một cung điện rất lớn.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, anh trực tiếp xông vào.

Lúc này, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vừa vặn phát hiện những vỏ đạn trên mặt đất.

"Xem ra có người đã đến đây trước." Lông mày của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhíu lại.

Tần Mặc đáp một tiếng, tiếp đó anh đặt ánh mắt lên mấy người này, phát hiện Trương Kỳ Lân không có ở đây.

"Trương Kỳ Lân anh ấy đi đâu rồi?" "Vừa nãy lúc chúng tôi chạy qua đây, trên đường lại gặp rất nhiều Nhân Diện Hào, Trương Kỳ Lân đã giúp chúng tôi chống đỡ một chút.

Lúc anh đến, trên đường không gặp sao?" Tần Mặc lắc đầu, nhưng lại nghĩ đến Trương Kỳ Lân cũng có năng lực nhất định, Tần Mặc liền không suy nghĩ nhiều nữa, mà nhìn mấy người họ.

"Được rồi, đã đến đây rồi thì trước tiên cứ nghỉ ngơi một lát đi." Nói xong lời này, Tần Mặc liền quay đầu đặt ánh mắt lên xung quanh.

Lúc này, Bàn Tử thì đang phân tích với mọi người.

"Vì trên đất có nhiều vỏ đạn thế này, cũng có nghĩa là có thể có

người đã đến đây trước chúng ta một bước.

Phía sau chúng ta e là còn sẽ gặp phải sự tấn công của những người đó nữa." "Anh nói những người này có khả năng là A Ninh và Kiệt Sâm không?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử thì trực tiếp gật đầu, có lẽ thật sự có khả năng này.

"Nếu là họ thì sẽ khá phiền phức." Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, dù sao nhóm người đó cũng không phải dễ dây vào.

Mặc dù trước đây họ cũng từng có mâu thuẫn nhất định với A Ninh, hơn nữa họ còn từng cùng A Ninh xông vào Mộ Huyệt.

Bất kể thế nào, A Ninh vẫn là kẻ địch của họ.

"Mau nhìn kìa." Lúc Bàn Tử nói lời này, anh ta chỉ vào mấy cỗ thi thể trên bức tượng không xa, anh ta đi về phía mấy cỗ thi thể đó.

"Trên người họ trang bị cũng khá tốt." Bàn Tử lấy một số trang bị trên người họ, đưa cho Tần Mặc và mấy người bên này.

Hoa Hòa Thượng và mấy người họ cũng không từ chối, bởi vì trên đường này quả thực có rất nhiều nguy hiểm, nếu có những thứ này để phòng thân cũng khá tốt.

"Xem ra họ ở đây cũng đã bị thứ gì đó tấn công." Trần Tứ Gia nhíu mày.

Tần Mặc đáp một tiếng.

"Trông đúng là như vậy, nhưng số lượng Nhân Diện Hào đó thực sự quá nhiều, nếu lát nữa chúng đuổi tới, chúng ta e là chỉ có nước bỏ chạy." "À đúng rồi, Tần Mặc ca, với thực lực của anh mà cũng không đối kháng nổi chúng sao?" Hoa Hòa Thượng khó hiểu nhìn Tần Mặc.

Thực ra sức mạnh của Tần Mặc vẫn rất mạnh, nếu ngay cả Tần Mặc cũng không đối kháng nổi, thì đừng nói đến nhóm người họ.

Tần Mặc thở dài một hơi, giải thích với Hoa Hòa Thượng.

“Không phải là tôi không thể đối kháng, mà là tôi sợ mấy người các cậu sẽ bị chúng hạ độc thủ.

Bởi vì số lượng của chúng thực sự quá nhiều, tôi không thể lo cho hết mấy người các cậu được.” Mấy người họ hiểu ra liền gật đầu.

“Những người này trông có vẻ là người khảo cổ, trên tai họ còn đeo máy liên lạc kìa.” Bàn Tử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thì nhìn Bàn Tử một cái, nhưng anh cũng không nói nhiều.

Tần Mặc tự nhiên biết Bàn Tử là ý gì, nhưng anh cho rằng dù sao trước đây Bàn Tử cũng đã cùng họ vào sinh ra tử lâu như vậy, Bàn Tử chắc chắn sẽ không làm ra chuyện gì bất lợi cho họ.

“Tôi thu thập trang bị trên người họ trước đã.” Bàn Tử nói xong câu này, liền bắt đầu không ngừng thu thập trang bị ở đây.

Hạo Thiên Chân hơi bất lực nhìn Bàn Tử.

“Anh cẩn thận một chút.” Bàn Tử tùy ý đáp một tiếng.

“Được rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.

Hơn nữa, nếu không có những trang bị này, lát nữa những con Nhân Diện Hào đó mà đuổi tới, chúng ta chẳng phải sẽ không thể đối kháng nổi chúng sao?

Vẫn phải mang theo những trang bị này thôi, dù sao những người này cũng đã chết rồi, giữ lại cũng chẳng có ích gì.” Ngay khi lời Bàn Tử vừa dứt, đột nhiên có một người kéo áo Bàn Tử.

Bàn Tử trợn tròn mắt, vội vàng nhảy xuống.

Chỗ này vẫn khá cao, nên sau khi Bàn Tử nhảy từ trên tượng xuống, suýt nữa thì vấp ngã, may mà Tần Mặc kịp thời đỡ lấy anh ta.

“Chuyện gì vậy?” Tần Mặc nhìn Bàn Tử một cái.

Bàn Tử thì chỉ vào một người đang nằm sấp trên thân tượng Phật không xa.

“Người này hình như vẫn chưa chết.” Tần Mặc ngẩn ra một lát, nhưng Tần Mặc cảm thấy vì họ muốn tiếp tục đi xuống, nên phải tìm hiểu rõ rốt cuộc là ai đã đến đây, sau đó xem xét là loài vật gì đã tấn công họ.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền dẫm mạnh xuống đất một cái.

Thân thể Tần Mặc lập tức bay đến chỗ cánh tay của tượng Phật kia, tiếp đó Tần Mặc ôm người này xuống.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vội vàng chạy đến bên cạnh người này.

Hoa Hòa Thượng thấy hai người họ như vậy thì hơi bất lực bĩu môi.

“Hai người làm vậy có ích gì chứ?

Nếu cứu tỉnh hắn, chúng ta có nên mang theo hắn cùng rời đi không?

Người này đối với chúng ta chỉ là một gánh nặng mà thôi.” Tần Mặc nhìn Hoa Hòa Thượng một cái, không nói nhiều, bởi vì Tần Mặc biết Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều khá thiện lương.

Mặc dù Bàn Tử bình thường trông có vẻ đại khái, nhưng anh ta cũng khá coi trọng mạng người.

Còn Trần Tứ Gia thì đứng bên cạnh quan sát, không nói lời nào.

Dù sao thì người này, cho dù có cứu một người, ông ta cũng sẽ không quan tâm đến tính mạng của người đó.

Còn kết quả cuối cùng của người này ra sao, cũng chẳng liên quan

gì đến ông ta.

Không lâu sau, người này tỉnh lại, anh ta nhìn thấy mấy người phía trước, trong mắt mang theo vẻ mặt sợ hãi, tiếp đó anh ta không ngừng lùi về phía góc phòng.

Chương 464

“Đại điểu...” Miệng người này không ngừng la hét.

Tần Mặc giật thót trong lòng, tiếp đó anh vội vàng đi đến bên cạnh người này, bịt miệng anh ta lại.

Nếu người này cứ tiếp tục la hét, e là không lâu sau sẽ dẫn những con Nhân Diện Hào đó đến đây.

“Không muốn chết thì im miệng!” Người này lúc này mới phản ứng lại, anh ta thấy mấy người phía trước là con người, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó anh ta vỗ vỗ tay Tần Mặc, Tần Mặc lúc này mới bỏ tay xuống.

“Các người đây là chuyện gì vậy?” Người này nuốt nước bọt, trong lòng vẫn còn chút sợ hãi, anh ta nhìn Tần Mặc.

“Những con đại điểu kia đâu rồi?” “Hiện tại những con đại điểu đó không có ở đây, anh phải nói cho tôi biết tình hình, tôi mới có thể nghĩ cách xem có cứu anh ra ngoài được không.” Người này vội vàng gật đầu, anh ta đã bị những con đại điểu đó dọa sợ rồi.

“Vừa nãy lúc chúng tôi đến đây, đột nhiên có một vài con đại điểu lao đến tấn công chúng tôi.

Trên người chúng tôi đều có mang trang bị, nên chúng tôi liền bắt đầu động thủ với những con đại điểu đó.

Nhưng không ngờ những con đại điểu đó thực lực rất mạnh, chúng tôi căn bản không đánh lại được chúng.” “Kết quả mấy người đồng đội của chúng tôi đều bị những con đại điểu đó quật chết rồi.” Người đàn ông chỉ vào những thi thể trên bức tượng đá không xa.

Tần Mặc hiểu ra liền gật đầu, tiếp đó anh quay đầu đặt ánh mắt

lên Bàn Tử và mấy người họ.

“Xem ra tình hình cũng tương tự như chúng ta nghĩ.” Bàn Tử và mấy người họ đáp một tiếng.

“Không ngờ những con Nhân Diện Hào này vẫn khá đáng sợ.” “Cũng không biết Trương Kỳ Lân đi đâu rồi.” Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo vẻ lo lắng, nếu Trương Kỳ Lân có chuyện gì, thì họ sẽ phải tự trách chết mất.

Dù sao Trương Kỳ Lân là vì để bảo vệ mấy người họ mới đi đối kháng những con Nhân Diện Hào đó.

Tần Mặc hiểu Hạo Thiên Chân đang nghĩ gì, nên trong mắt anh mang theo ý cười nhàn nhạt, vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân.

“Yên tâm đi, thực lực của Trương Kỳ Lân vẫn rất mạnh, không cần lo cho anh ấy, anh ấy tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.” Hạo Thiên Chân ngẩng đầu nhìn Tần Mặc một cái rồi gật đầu.

Tần Mặc lúc này lại nhìn mọi người phía trước.

“Mọi người cứ nghỉ ngơi một lát ở đây đi, đợi đến khi nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta sẽ tiếp tục xuất phát.” Mọi người đều đáp một tiếng.

Họ biết thời gian khá cấp bách, họ chỉ nghỉ một lát ở đây rồi sẽ phải nhanh chóng đi tiếp.

Dù sao vừa nãy họ chạy quá nhanh, thể lực e là có chút không theo kịp.

Nhưng sau một lát, Tần Mặc lại nghe thấy tiếng gì đó.

Thính lực của Tần Mặc khá tốt.

Ngay khi Tần Mặc vừa nghe thấy tiếng động này, Hệ Thống lại nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.] Tần Mặc giật thót trong lòng, anh đặt ánh mắt lên mọi

người.

“Kim Thuận Tử và Phan Tử cùng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử ở lại, Trần Tứ Gia, các anh dẫn người bị thương này rời đi.” Tình hình của người bị thương này vẫn khá nghiêm trọng, mặc dù người này quả thực có thể là người của đội khảo cổ, nhưng bất kể thế nào họ cũng không thể bỏ mặc người này ở đây.

“Hiểu rồi.” Trần Tứ Gia nói rồi nhìn sang Hoa Hòa Thượng bên cạnh, hai người họ dìu người bị thương này dậy, tiếp đó họ chạy về phía trong.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vội vàng nhặt súng dưới đất lên.

Ngay khi những con Nhân Diện Hào đó đến gần họ, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trực tiếp dùng súng dưới đất xả đạn lên trời.

Tần Mặc nheo mắt, lúc này lại có một con Nhân Diện Hào đến gần, từ phía sau Bàn Tử nó muốn vồ lấy Bàn Tử.

Tần Mặc phản ứng tốc độ khá nhanh, kịp thời lăn một vòng đến bên cạnh Bàn Tử, tiếp đó Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm trong tay.

Thất Tinh Kiếm chém về phía con Nhân Diện Hào đó, con Nhân Diện Hào này lúc này mới không vồ được Bàn Tử.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

“Xem ra con Nhân Diện Hào này không dễ đối phó.” Tần Mặc nheo mắt, quay đầu đặt ánh mắt lên xung quanh.

Số lượng Nhân Diện Hào ở đây thực sự quá nhiều, e là không dễ đối kháng.

Tần Mặc hít sâu một hơi, liền ngưng tụ sức mạnh.

Không lâu sau, trước mặt Tần Mặc xuất hiện một con hổ cực lớn.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Tần Mặc đẩy con hổ này ra.

Con hổ này nhanh chóng lao về phía những con Nhân Diện Hào phía trước.

Sau khi con hổ này đến gần những con Nhân Diện Hào đó, nó liền bắt đầu xé xác chúng.

Những con Nhân Diện Hào đó thì không ngừng né tránh ở đây.

Nhưng sau một lát, những con Nhân Diện Hào đó biết rằng chúng không thể trốn thoát được.

Nếu đã vậy, thì cứ giải quyết con hổ này đi.

Chúng nghĩ vậy, liền không ngừng tiến đến gần con hổ này, hơn nữa còn dùng móng vuốt không ngừng cào cấu con hổ này.

Móng vuốt của chúng quả thực rất sắc bén, nên con hổ của Tần Mặc nhất thời lại không đối phó nổi.

Không lâu sau, sức mạnh của con hổ này của Tần Mặc đã yếu đi rất nhiều.

Tần Mặc quay đầu đặt ánh mắt lên mấy người họ.

"Các cậu cẩn thận một chút." Họ lập tức gật đầu, không cần Tần Mặc nhắc nhở họ cũng tự nhiên hiểu.

Suy nghĩ một lát, Tần Mặc liền tách ra khỏi mấy người họ, bởi vì Tần Mặc cảm thấy lát nữa nếu mình thực sự đối phó với những con Nhân Diện Hào đó, không nhất định có thể khống chế tốt lực đạo, vạn nhất làm bị thương mấy người họ thì sẽ không hay.

Mấy người họ cũng chú ý thấy Tần Mặc đã kéo giãn khoảng cách với họ, nhưng mọi người không nói gì.

Dù sao thực lực của Tần Mặc đặt ở đó, họ cũng không có tư cách gì để nói Tần Mặc.

Dù sao Tần Mặc kéo giãn khoảng cách với họ cũng là để bảo vệ

mấy người họ, mấy người họ chỉ cần đi theo Tần Mặc cùng đối phó với những con Nhân Diện Hào này là được.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh kiếm khổng lồ xuất hiện xung quanh Tần Mặc, Tần Mặc vung thanh kiếm khổng lồ này.

Chỉ thấy thanh kiếm khổng lồ này không ngừng tấn công những con Dơi Mặt Người xung quanh.

Chỉ cần kiếm của Tần Mặc chém trúng chúng, chúng sẽ lập tức bị chém thành hai mảnh.

Chương 465

Đáng tiếc là số lượng Dơi Mặt Người ở đây quá nhiều, Tần Mặc nhất thời không thể giải quyết hết được.

Tần Mặc nheo mắt, sau đó nhìn sang đám Dơi Mặt Người khác.

Lúc này, Kim Thuận Tử không cẩn thận bị một con Dơi Mặt Người cắp lên không trung.

Lòng Tần Mặc chợt thót lại, anh liền buông thanh kiếm khổng lồ trong tay.

Thanh kiếm khổng lồ này được Tần Mặc điều khiển, không ngừng tấn công những con còn lại xung quanh, còn Tần Mặc thì nhảy vọt lên, bay đến bên cạnh con Dơi Mặt Người kia.

Con Dơi Mặt Người thấy Tần Mặc có thể nhảy lên, trong mắt liền lộ vẻ kinh ngạc: "Thằng nhóc này nhảy cao thật đấy!" Chưa kịp để con Dơi Mặt Người này phản ứng, thanh Thất Tinh Kiếm trong tay Tần Mặc đã chém thẳng vào móng vuốt của nó.

Vốn móng vuốt của nó đang cắp Kim Thuận Tử, bị đau đớn khiến nó đành phải buông tay.

Kim Thuận Tử rơi thẳng xuống đất.

May mắn Tần Mặc phản ứng nhanh, kịp thời bay xuống dưới, đỡ lấy Kim Thuận Tử. "Sao rồi?

Không sao chứ?" Kim Thuận Tử lắc đầu, khẽ thở ra một hơi.

Lúc này anh ta mới nhìn thấy những con Dơi Mặt Người đang lao đến chỗ hai người họ từ đằng xa, trừng mắt nói: "Cẩn thận!" Tần Mặc kịp thời vung Thất Tinh Kiếm ra sau, chém chết con Dơi Mặt Người kia ngay lập tức.

Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên Kim Thuận Tử. "Anh cứ tự mình cẩn thận ở đây nhé.

Mấy cậu chăm sóc Kim Thuận Tử một chút, thực lực của anh ấy không bằng mấy cậu đâu." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác.

Hạo Thiên Chân và đồng đội lập tức gật đầu, họ đương nhiên hiểu đạo lý này.

Tần Mặc lại quay đầu, chăm chú nhìn những con Dơi Mặt Người ở đằng xa.

Số lượng Dơi Mặt Người này quả thực quá nhiều, xem ra anh cũng không thể lơ là nữa.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó ngưng tụ sức mạnh. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Mấy thanh kiếm xuất hiện xung quanh những con Dơi Mặt Người này.

Một số bị kiếm của Tần Mặc vây kín ở giữa, trong lòng chúng lập tức cảnh giác, vì chúng biết thực lực của Tần Mặc khá mạnh, anh làm vậy chắc chắn có lý do.

Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của đám Dơi Mặt Người, trong mắt anh hiện lên vẻ cười lạnh. "Cho dù bây giờ chúng có cảnh giác thì sao chứ?

Chúng đã bị nhốt trong kiếm của mình, căn bản không thể thoát ra được." Sau khi Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, trên người anh bùng phát ra từng luồng năng lượng mạnh mẽ.

Tần Mặc tung luồng năng lượng mạnh mẽ này ra.

Năng lượng mạnh mẽ nhanh chóng tấn công những con Dơi Mặt Người kia.

Đám Dơi Mặt Người vội vàng ngưng tụ sức mạnh để chống cự.

Đáng tiếc những con Dơi Mặt Người này căn bản không thể chống đỡ được.

Những thanh kiếm của Tần Mặc trực tiếp đâm chết chúng, tất cả Dơi Mặt Người đều rơi xuống đất.

Còn Tần Mặc thì lại vung mấy thanh kiếm đó, tấn công những con Dơi Mặt Người khác xung quanh.

Đám Dơi Mặt Người không còn cách nào, chỉ đành đối đầu trực diện với những thanh kiếm của Tần Mặc.

Nhưng may mắn là sức mạnh của những thanh kiếm này sẽ dần suy yếu, nên những con Dơi Mặt Người cũng không quá sợ hãi.

Trên mặt đất đã có rất nhiều thi thể, nhưng chúng vẫn không ngừng tiếp cận Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Một tảng băng lớn xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc nhân lúc đám Dơi Mặt Người bị tảng băng này chặn lại, lập tức ngưng tụ ra một chiếc rìu cực lớn. "Hàn Băng Ma Trảm!" Trên chiếc rìu này có mang theo sương giá lạnh lẽo, sương giá này chém về phía những con Dơi Mặt Người ở đằng xa.

Những con Dơi Mặt Người trực tiếp bị sương giá lạnh của Tần Mặc tấn công, sau đó cơ thể chúng biến thành băng khối, đồng thời bị Tần Mặc chém thành hai mảnh, rơi xuống đất.

Tần Mặc thở phào một hơi.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu cực lớn từ đằng xa.

Anh nhìn về phía đó, phát hiện có một con Dơi Mặt Người có kích

thước lớn hơn hẳn những con khác.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp tấn công con Dơi Mặt Người này.

Con Dơi Mặt Người vội vàng vỗ cánh, dùng móng vuốt của nó chụp lấy Tần Mặc.

Tần Mặc giơ Thất Tinh Kiếm ngang trước mặt.

Móng vuốt của đối phương chụp thẳng vào Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc, thanh Thất Tinh Kiếm này cũng phát ra ánh sáng nhất định, đẩy lùi móng vuốt của đối phương.

Con Dơi Mặt Người có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Sức mạnh của Tần Mặc quả thực có chút đáng sợ, xem ra nó không thể lơ là nữa.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của con Dơi Mặt Người, vì vậy anh cười lạnh một tiếng, lập tức lại vung thanh Thất Tinh Kiếm trong tay.

Thất Tinh Kiếm không ngừng tấn công con Dơi Mặt Người.

Rất nhanh, con Dơi Mặt Người bị Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc đánh trúng, lùi về phía sau rồi ngã xuống đất.

Tần Mặc chớp lấy cơ hội này, đâm thẳng về phía nó.

Nó chỉ đành điều khiển những con Dơi Mặt Người nhỏ xung quanh, để chúng chắn trước mặt.

Những con Dơi Mặt Người nhỏ này trực tiếp bị Tần Mặc chém chết, đáng tiếc con lớn kia lại bay lên không trung, tránh được đòn tấn công của Tần Mặc.

Chương 466

"Trốn thoát được lần thứ nhất, ngươi còn muốn trốn lần thứ hai sao?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó gầm lên. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Một không gian khổng lồ đè ép con Dơi Mặt Người, khiến nó không thể nhúc nhích.

Con Dơi Mặt Người không ngừng va đập vào không gian trước mặt.

Không gian này từ từ xuất hiện một vết nứt, nhưng cho dù vậy, không gian này vẫn không lập tức biến mất.

Tần Mặc nheo mắt.

Tần Mặc sớm đã biết con Dơi Mặt Người này không dễ đối phó, nên anh cũng không kỳ vọng chiêu này có thể trực tiếp giết chết nó. "Lôi Đình Chi Nộ!" Trên không trung xuất hiện những luồng sức mạnh sấm sét.

Những con Dơi Mặt Người này khá sợ hãi sức mạnh sấm sét này, nên chúng đều cảm thấy có chút khủng hoảng.

Càng sợ hãi, chúng càng trở nên điên cuồng, không ngừng xông loạn, va loạn vào Hạo Thiên Chân và mấy người kia, khiến họ có thể sẽ phải chịu thiệt.

Nhưng may mắn là mấy người họ có thể phối hợp với nhau, hơn nữa có Tần Mặc ở đây giúp họ chống đỡ, nên họ vẫn có thể trụ vững.

Tần Mặc dùng sức mạnh sấm sét này giáng xuống con Dơi Mặt Người lớn nhất kia.

Con Dơi Mặt Người đó vẫn đang không ngừng va đập vào lồng giam không gian của Tần Mặc.

Đáng tiếc, nó không có khả năng phá vỡ lồng giam không gian của Tần Mặc.

Sấm sét lập tức giáng xuống cánh con Dơi Mặt Người.

Một cánh của nó trực tiếp bị Tần Mặc chém đứt, nó cũng kêu lên một tiếng thảm thiết.

Sau đó, nó dùng sức va đập vào không gian của Tần Mặc.

Không gian của Tần Mặc cũng lập tức vỡ tan, nhưng đạo sấm sét thứ hai lại giáng xuống cơ thể nó.

Trên cơ thể nó lập tức xuất hiện những vết cháy đen.

Vốn dĩ trên người nó có lông vũ, nhưng bây giờ những lông vũ đó đã biến mất, không chỉ vậy, lớp da thịt bên dưới lông vũ cũng lộ ra trước mặt mọi người, mọi người còn chú ý thấy trên lưng nó có một vết bỏng.

Con Dơi Mặt Người này cũng biết chúng không phải đối thủ của Tần Mặc.

Nó vội vàng kêu thêm vài tiếng, rồi nhanh chóng bỏ chạy khỏi nơi này.

Do dự một lát, Tần Mặc không đuổi theo, vì anh biết tốc độ của chúng khá nhanh, cho dù có đuổi theo cũng không chắc có thể đánh hạ chúng.

Đã như vậy, chi bằng tạm thời nghỉ ngơi tại chỗ.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác, trong mắt lộ vẻ lo lắng, rồi đi về phía họ. "Mấy cậu cảm thấy thế nào?

Không có chuyện gì chứ?" Mấy người họ nhìn nhau, rồi nhìn Tần Mặc lắc đầu.

Mọi người đều không sao. "Không sao là tốt rồi." Nói rồi Tần Mặc nhìn Kim Thuận Tử.

Cánh tay Kim Thuận Tử vừa bị con Dơi Mặt Người kia cào bị thương, nên Tần Mặc liền lấy một ít thuốc từ Hệ Thống ra, giúp Kim Thuận Tử xử lý vết thương. "Cuối cùng cũng đã xử lý xong đám Dơi Mặt Người này rồi, chúng ta bây giờ có nên tiếp tục đi về phía trước không?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc liền đáp lời.

Họ đương nhiên không thể tiếp tục ở lại đây. "Mấy anh nói xem những con Dơi Mặt Người này rốt cuộc là sao vậy?

Tại sao chúng lại xuất hiện số lượng lớn ở đây?" Tần Mặc trong mắt lộ ra một nụ cười lạnh. "Nếu đoán không sai, những thứ này hẳn là loài chim thú bồi táng của Vạn Nô Vương." "Vậy thì cái Vạn Nô Vương này cũng quá biến thái đi, lại dùng những loài chim thú này làm vật bồi táng của hắn." Bàn Tử bĩu môi.

Tần Mặc nghe Bàn Tử nói vậy, liền bật cười.

Lời Bàn Tử nói lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy thú vị.

Nhưng đúng lúc này, Hạo Thiên Chân chú ý thấy một chiếc máy liên lạc trên mặt đất.

Anh nhặt chiếc máy liên lạc đó lên, trong mắt lộ vẻ khó hiểu, rồi nhìn Bàn Tử. "Bàn Tử, chiếc máy liên lạc này rơi ra từ túi của anh phải không?" Bàn Tử nghe Hạo Thiên Chân nói vậy thì có chút kinh ngạc.

Anh đặt ánh mắt lên Hạo Thiên Chân, vội vàng đưa tay sờ vào túi mình.

Thấy anh ta như vậy, Hạo Thiên Chân liền biết phán đoán của mình là đúng.

Anh cười lạnh một tiếng. "Không ngờ anh lại làm ra chuyện này." Hạo Thiên Chân nắm chặt chiếc máy liên lạc.

Bàn Tử thì nhíu mày. "Cậu đừng nói bậy ở đây, tôi không biết cậu đang nói cái gì." Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc liền nhận lấy chiếc máy liên lạc này, sau đó anh cẩn thận quan sát.

Nghĩ đến chiếc máy liên lạc trên tai người mà họ vừa cứu sống lúc nãy, Tần Mặc nhìn Bàn Tử. "Chiếc máy liên lạc này quả thực y hệt cái trên tai người kia, hơn nữa anh vừa nhìn đã nhận ra, đó là người của Cửu Đức Khảo." Tần Mặc nhìn Bàn Tử.

Lòng Bàn Tử chợt thót lại. "Cậu cũng nghi ngờ tôi sao?" Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Hạo Thiên Chân có chút tức giận, giật lấy chiếc máy liên lạc.

Anh liền bấm nút mở, bên trong lập tức truyền ra một giọng nói.

Chương 467

"Vương tiên sinh, bên anh có thu hoạch gì không?

Có thể nói cho tôi biết một chút không?" Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, sau đó lại bấm nút ngắt cuộc gọi, giơ chiếc máy liên lạc trong tay lên, nhìn chằm chằm Bàn Tử. "Bây giờ anh còn gì muốn nói nữa không?" Phan Tử thấy họ sắp cãi nhau, vội vàng đứng dậy. "Chắc là có hiểu lầm gì đó, Tiểu Tam Gia, tôi nghĩ chúng ta nên điều tra rõ ràng rồi hãy nói chuyện này." Hạo Thiên Chân cười lạnh một tiếng. "Thật ra, trên suốt chặng đường này, tôi vẫn luôn cảm thấy có người đang truyền tin tức cho Cửu Đức Khảo, nhưng tôi không biết là ai.

Không ngờ lại là người mà tôi tin tưởng nhất." Bàn Tử hít sâu một hơi. "Cậu có thể đừng nghe gió mà đoán mưa được không?

Tại sao lại nghĩ chuyện này là do tôi làm?" "Trong lòng anh rõ ràng nhất, chiếc máy liên lạc này chính là từ túi của anh rơi ra, không phải anh thì còn ai nữa?" Hạo Thiên Chân hiện tại quả thực rất thất vọng.

Bàn Tử nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đang nhìn chằm chằm Bàn Tử. "Tôi cũng biết trên suốt chặng đường này anh đang truyền tin tức, nhưng tôi không vạch trần anh, vì tôi biết anh sẽ không làm gì bất lợi cho chúng ta." Trước đây, mọi người cùng nhau thám hiểm mộ huyệt, Bàn Tử chưa từng làm gì, thậm chí đã liều mạng bảo vệ mấy người họ, nên Bàn Tử tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.

Tần Mặc quả thực có một sự hiểu biết nhất định về Bàn Tử.

Cho dù đối phương bình thường có vẻ tham tiền đặc biệt, nhưng cũng chưa từng làm chuyện gì quá đáng. "Ngay cả Tần Mặc còn tin tôi, tại sao cậu còn nghi ngờ?" Bàn Tử nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân.

Trước đây anh ta còn cứu Hạo Thiên Chân mấy lần, vậy mà bây giờ Hạo Thiên Chân lại nói như vậy? "Anh bảo tôi phải tin anh thế nào đây?" Hạo Thiên Chân có chút tức giận, ném chiếc máy liên lạc xuống đất.

Chiếc máy liên lạc lập tức vỡ tan.

Bàn Tử cười lạnh một tiếng. "Vậy cậu muốn làm thế nào?" "Anh không cần phải đi theo chúng tôi nữa.

Anh đã làm ra chuyện như vậy rồi, anh đi theo chúng tôi chỉ khiến mọi người càng thêm nguy hiểm.

Trong đội ngũ của chúng tôi tuyệt đối không cho phép kẻ phản bội xuất hiện." Hạo Thiên Chân với giọng điệu cứng rắn quay đầu, đặt ánh mắt lên một bức tượng đá bên cạnh. "Cậu chắc chắn chứ?" Bàn Tử nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân không nói gì, chỉ nhắm mắt lại.

Thấy Hạo Thiên Chân như vậy, Bàn Tử cười lạnh một tiếng, gật đầu.

Ngay lúc Bàn Tử chuẩn bị rời đi, Tần Mặc đã kéo anh ta lại.

Bàn Tử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thì đặt ánh mắt lên Hạo Thiên Chân. "Suốt chặng đường này Bàn Tử đã đối xử với cậu như thế nào, trong lòng cậu rất rõ.

Hơn nữa Bàn Tử cũng chưa từng lấy đồ bên trong (mộ huyệt) ra bán, chẳng lẽ cậu không biết sao?" Hạo Thiên Chân há miệng, anh chỉ là có chút không cách nào chấp nhận việc Bàn Tử lại làm ra chuyện như vậy mà thôi. "Tôi biết anh làm vậy có nỗi khổ tâm, nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Tần Mặc lại nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử biết mọi chuyện đã đến nước này.

Anh ta không cần phải lừa dối những người này nữa, chi bằng cứ nói thật. "Cửa hàng của tôi đã bị Cừu Đức Khảo lừa lấy mất rồi.

Mấy cậu cũng biết cửa hàng đó đối với tôi rất quan trọng, tôi không thể bỏ mặc cửa hàng của mình, nên tôi đã đồng ý hợp tác với hắn." Nói rồi Bàn Tử lại đặt ánh mắt lên Hạo Thiên Chân. "Hơn nữa, chẳng lẽ trên suốt chặng đường này tôi chưa từng bảo vệ cậu sao?" Tuy rằng phần lớn thời gian Tần Mặc đều giúp họ giải quyết vấn đề, nhưng Bàn Tử cũng luôn chắn trước mặt Hạo Thiên Chân, điểm này đương nhiên là không thể nghi ngờ.

Nhưng trong lòng Hạo Thiên Chân vẫn có chút không cách nào chấp nhận. "Anh đã nói hành tung của chúng tôi cho Cừu Đức Khảo biết rồi, anh còn nói những thứ này với tôi làm gì?" Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi.

Bàn Tử cười lạnh một tiếng, gật đầu.

Anh ta lại quay đầu đặt ánh mắt lên Tần Mặc, dường như đang hỏi ý kiến Tần Mặc. "Được rồi, hai người không cần phải cãi nhau nữa." Tần Mặc nói rồi đặt ánh mắt lên Hạo Thiên Chân. "Tôi nghĩ cậu nên bình tĩnh lại một chút.

Có lẽ bây giờ cậu thấy chiếc máy liên lạc này, trong lòng quả thực rất tức giận, nhưng cậu hãy suy nghĩ kỹ xem, trong khoảng thời gian này Bàn Tử đã đối xử với cậu như thế nào." Bàn Tử lập tức gật đầu, lời Tần Mặc nói không sai chút nào.

Hạo Thiên Chân cho rằng Tần Mặc đã mở lời, vậy thì anh cũng không thể đuổi Bàn Tử đi nữa, anh chỉ đành thờ ơ đáp một tiếng. "Tùy tiện thôi." Nói rồi, Hạo Thiên Chân liền ngồi xuống bên cạnh một pho tượng đá, vì anh cho rằng mình đã không còn ý nghĩa gì để nói nữa.

Bàn Tử nhìn Tần Mặc, trong lòng vẫn cảm thấy có chút tự trách.

Tần Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử, sau đó Tần Mặc đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, ngồi xuống đây, lấy một ít đồ ăn đưa cho anh. "Việc cửa hàng của Bàn Tử bị mất cũng là điều mà tất cả chúng ta không ngờ tới.

Cửa hàng đó, dù sao cũng là cha mẹ anh ấy để lại cho anh, đối với anh ấy vẫn có ý nghĩa phi phàm, làm sao anh ấy có thể để cửa hàng này cứ thế mà mất được chứ?" "Cậu hãy nghĩ kỹ lại xem, trước đây mỗi lần cậu cần tiền, Bàn Tử đều lấy tiền ra đưa cho cậu, hơn nữa anh ấy cũng chưa từng lấy đồ trong mộ huyệt này ra bán." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

Lời Tần Mặc nói có lẽ quả thực không sai, anh ấy hiện tại chẳng qua là không cách nào vượt qua rào cản tâm lý của mình mà thôi.

Phan Tử và Kim Thuận Tử thấy họ đã gần như hóa giải được hiềm khích trước đó, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết rằng, đội ngũ đến đây thám hiểm mộ huyệt, điều sợ nhất chính là xuất hiện mâu thuẫn.

Vạn nhất nếu thật sự có mâu thuẫn, thì rất dễ dẫn đến việc đội ngũ của họ bị tổn thất nhân sự.

Đợi đến khi thời gian vừa đủ, Tần Mặc mới lại nhìn Kim Thuận Tử và những người khác. "Mấy anh cảm thấy thế nào?" Kim Thuận Tử vừa bị thương một chút, nhưng bây giờ vết thương đó đã đỡ nhiều rồi.

Chương 468

"Chúng ta có thể tiếp tục đi." Kim Thuận Tử nói vậy rồi chỉ vào cánh tay mình.

Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó Tần Mặc nhìn sang Bàn Tử bên kia.

Tuy rằng trong lòng Bàn Tử cũng có chút không thoải mái, nhưng Bàn Tử không nói gì thêm, chỉ đứng dậy.

Hạo Thiên Chân cũng đi theo một bên khác của Tần Mặc, hai người họ cách xa nhau. "Cứ tiếp tục đi thôi." Nói rồi Tần Mặc liền phân biệt phương hướng, sau đó anh dẫn mấy người họ đi về phía trước.

Khi đi về phía trước, họ lại đến một hành lang rất lớn.

Trong hành lang này chỉ đặt mấy pho tượng đá. "Sao ở đây lại có nhiều tượng đá như vậy?" Phan Tử tò mò quay đầu, đặt ánh mắt lên mấy người khác.

Mọi người đều lắc đầu, họ cũng không rõ lắm.

Nhưng đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy một âm thanh nào đó.

Anh liền nheo mắt, trong mắt lộ vẻ cảnh giác.

Mấy người khác cũng thấy Tần Mặc như vậy, nên họ lập tức cẩn thận, vội vàng rút vũ khí ra khỏi người. [Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức đánh giết.] Sau khi giọng nói của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc, từ đằng xa đã có rất nhiều Dơi Mặt Người bay tới.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Anh sớm đã biết những con Dơi Mặt Người này sẽ không chịu bỏ qua, nhưng đã vậy chúng đã đuổi tới rồi, thì cũng không cần phải tha cho chúng nữa.

Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Mọi người cẩn thận một chút." Mấy người họ lập tức đáp lời, sau đó họ giơ vũ khí lên.

Khi những con Dơi Mặt Người lao đến đây, họ đều dùng vũ khí của mình tấn công chúng.

Không lâu sau, đã có mấy con Dơi Mặt Người không chịu nổi nữa.

Nhưng vẫn có một phần tiếp cận Tần Mặc và mấy người họ.

Tần Mặc thì rút Thất Tinh Kiếm ra không ngừng đối phó với chúng, nhưng anh lại phát hiện số lượng Dơi Mặt Người lần này đến đây còn nhiều hơn rất nhiều so với lần trước. "Sao lần này lại có nhiều Dơi Mặt Người đến vậy chứ?" Bàn Tử khó hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt. "E rằng giữa những con Dơi Mặt Người này cũng có sự giao tiếp nhất định, chúng hẳn là đã báo cho những đồng loại khác của mình!" "Nếu không thì không thể nào có nhiều Dơi Mặt Người như vậy được.

Thế này thì làm sao bây giờ?" Tần Mặc nhìn xung quanh.

Xung quanh đây ngoại trừ tượng đá ra thì không có gì cả. "Mọi người đừng ở lại đây nữa, mau tiếp tục đi về phía trước." Họ đáp một tiếng.

Số lượng Dơi Mặt Người ở đây quả thực quá nhiều, họ căn bản không phải đối thủ, nên họ phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Khi họ chạy về phía sau, Tần Mặc cũng đi theo họ.

Đồng thời, Tần Mặc cũng ngưng tụ ra một luồng sức mạnh. "Ngưng Băng Quyết!" Rất nhiều khối băng hình thành từng viên băng tinh.

Những băng tinh này đâm về phía những con Dơi Mặt Người ở đằng xa.

Những băng tinh này rất nhanh đã đâm trúng mấy con Dơi Mặt Người ở gần nhất.

Mấy con Dơi Mặt Người đó lập tức biến thành tượng băng, rơi xuống đất vỡ vụn.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó anh vừa che chở Hạo Thiên Chân và mấy người họ đi về phía trước, vừa đối phó với những con Dơi Mặt Người này.

Có Tần Mặc ở đây chặn đám Dơi Mặt Người, chúng căn bản không có cơ hội làm hại Hạo Thiên Chân và những người khác.

Hơn nữa, Hạo Thiên Chân và mấy người họ trong tay cũng cầm vũ khí, họ bình an vô sự đi đến một cây cầu gãy. "Tại sao lại là cầu gãy chứ?" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày.

Anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Cái này thì chúng tôi không rõ." Mấy người họ đều có chút bất lực thở dài.

Tần Mặc nói với họ. "Mấy anh tự mình cẩn thận một chút." "Tôi sẽ yểm hộ mấy anh ở đây, mấy anh cứ nhảy qua đi." Họ nghe Tần Mặc nói vậy thì gật đầu, sau đó họ muốn nhảy qua đây.

Nhưng những con Dơi Mặt Người lại như phát điên, không ngừng tấn công về phía này.

Cho dù có kỹ năng của Tần Mặc chắn phía trước, chúng cũng căn bản không sợ hãi, thậm chí liều mạng xông đến đây.

Lòng Tần Mặc chợt thót lại. "Chúng có ý gì đây?" Tần Mặc có thể hiểu rất rõ.

Tần Mặc lập tức nhìn mấy người phía sau mình. "Đừng đứng ngây ra ở đây nữa, mau chạy qua đi." Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân. "Cậu qua trước đi." Sắc mặt Hạo Thiên Chân hơi khó coi.

Tuy rằng trước đó anh có ý kiến rất lớn với Bàn Tử, nhưng vào lúc này anh tuyệt đối không thể tự mình qua trước được. "Anh qua trước." Bàn Tử cảm thấy có chút cạn lời, nhưng để tiết kiệm thời gian, anh liền nhảy qua bên kia.

Sau khi Bàn Tử nhảy sang bên kia, anh ta liền dùng vũ khí trong tay không ngừng tấn công những con Dơi Mặt Người trên không trung.

Chương 469

Đồng thời, anh ta lại nhìn Hạo Thiên Chân ở bên này. "Nhìn cái gì mà nhìn, mau nhảy qua đây!" Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu, sau đó anh lùi lại một khoảng cách rất xa, lấy đà rồi vội vàng nhảy qua bên này.

Nhưng ngay khi anh đang bay qua và sắp đáp xuống vách đá bên kia, đột nhiên bị một con Dơi Mặt Người cắp lên.

Lòng Hạo Thiên Chân chợt thót lại, anh cũng lúc này la hét ầm ĩ.

Tần Mặc chú ý thấy, liền vội vàng vung thanh Thất Tinh Kiếm trong tay, đánh về phía con Dơi Mặt Người kia.

Con Dơi Mặt Người kia lại vỗ cánh vào lúc này.

Đồng thời, nó cũng buông móng vuốt của mình ra.

Hạo Thiên Chân rơi thẳng xuống phía dưới cầu gãy.

Tần Mặc muốn qua để túm lấy Hạo Thiên Chân, nhưng lại có một con Dơi Mặt Người khác tấn công Tần Mặc, khiến Tần Mặc không thể hành động.

Lòng Bàn Tử chợt thót lại, anh ta nhảy vọt lên túm lấy Hạo Thiên Chân, nhưng cơ thể anh ta cũng không chống đỡ được, rơi thẳng xuống phía dưới.

Sắc mặt Tần Mặc hoàn toàn lạnh xuống. "Các ngươi thật đáng chết!" Tần Mặc nói xong câu này, trên người anh liền xuất hiện một con cự long cực lớn.

Con cự long này cũng lúc này gầm lên một tiếng giận dữ.

Không lâu sau, con cự long này liền xông về phía những con Dơi

Mặt Người ở đằng xa.

Con cự long này va chạm vào những con Dơi Mặt Người.

Những con Dơi Mặt Người đó liền trực tiếp lùi về phía sau.

Đồng thời, mấy con Dơi Mặt Người ở gần nhất lập tức ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Con Hắc Long khổng lồ của Tần Mặc vẫn không ngừng va chạm vào đám Dơi Mặt Người trước mặt.

Có lẽ là vì con Hắc Long này quả thực cảm nhận được sự phẫn nộ của Tần Mặc, nên sức mạnh của nó cũng mạnh mẽ dị thường.

Tần Mặc quay đầu đặt ánh mắt lên phía cầu gãy.

Phan Tử cũng lúc này đang bám vào bên cạnh cầu gãy. "Tiểu Tam Gia, cậu đừng dọa tôi nhé!

Tam gia đã giao cậu cho tôi, nếu tôi làm cậu chết, Tam gia nhất định sẽ không tha cho tôi đâu." "Nếu cậu cứ thế mà mất đi, tôi thực sự có lỗi với Tam gia quá!" Phan Tử không ngừng la hét, trong lòng cũng vô cùng đau khổ.

Mọi người thấy Phan Tử như vậy thì nhíu mày.

Tần Mặc do dự một lát, rồi lấy dây thừng ra. "Cứ xuống trước đi." Phan Tử vội vàng gật đầu.

Bây giờ Tần Mặc đã mở lời, vậy thì họ cứ xuống xem sao.

Tần Mặc ném dây thừng xuống, sau đó Tần Mặc liền men theo sợi dây này xuống phía dưới.

Tốc độ của Tần Mặc nhanh hơn Phan Tử và mấy người họ rất nhiều, nên Tần Mặc rất nhanh đã lơ lửng giữa không trung.

Đến đây, Tần Mặc thấy trong không khí có rất nhiều xích sắt.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc.

Chợt nghĩ, trong mắt Tần Mặc liền xuất hiện nụ cười nhạt.

Tuy rằng Hạo Thiên Chân và Bàn Tử quả thực đã rơi từ độ cao như vậy xuống, nhưng ở đây có những xích sắt này, có thể giảm bớt tốc độ của hai người họ, nên hai người họ hẳn là không có chuyện gì.

Rất nhanh Tần Mặc đã đáp xuống đất.

Anh quả nhiên nhìn thấy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở đằng xa.

Hai người họ hiện tại tuy đã hôn mê, nhưng nhìn có vẻ không có gì đáng ngại lớn.

Tần Mặc đi về phía hai người họ, đứng bên cạnh họ.

Kiểm tra tình hình của hai người, Tần Mặc thở phào một hơi.

Lúc này, Kim Thuận Tử và Phan Tử thì từ từ đáp xuống. "Tình hình thế nào rồi?" Kim Thuận Tử và Phan Tử tò mò đặt ánh mắt lên Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn hai người, giải thích cho họ. "Yên tâm đi, hai người họ không sao, chắc là đã hôn mê rồi.

Chúng ta cứ ở đây đợi hai người họ tỉnh lại đi." Kim Thuận Tử và Phan Tử liền gật đầu.

Đã Tần Mặc đã mở lời, vậy thì mọi người cứ ở đây đợi một lát.

Phan Tử cũng lúc này thở phào một hơi, ngồi xuống bên cạnh Hạo Thiên Chân. "May mà Tiểu Tam Gia không sao, nếu không tôi sẽ tự trách đến chết mất." Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ cười nhạt, nhưng Tần Mặc biết Phan Tử quả thực rất tôn kính Hạo Thiên Chân, nên Tần Mặc cũng không cần phải mở lời nói đùa với đối phương.

Thấy cát bụi trong không khí, Tần Mặc liền nhíu chặt mày.

Kim Thuận Tử do dự một lát, rồi hỏi Tần Mặc. "Chúng không lẽ sẽ đuổi xuống đây chứ?" Tần Mặc lắc đầu. "Mấy anh hẳn cũng thấy rồi, cát bụi ở nơi này khá lớn, nếu chúng thực sự xuống đến đây, thì e rằng chúng không thể giữ vững thân hình, nên đương nhiên chúng sẽ không đuổi theo đâu." Kim Thuận Tử và Phan Tử lúc này mới thở phào một hơi.

Đã Tần Mặc đã nói vậy, vậy thì họ cứ tin Tần Mặc.

Hai người họ lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh. "Cũng không biết hai người này khi nào mới có thể tỉnh lại." "Mấy anh không cần quá sốt ruột, dù sao chúng ta cũng vừa mới chiến đấu xong, cũng cảm thấy hơi mệt mỏi rồi, cứ ở đây nghỉ ngơi một lát rồi hẵng nói." Hai người họ lập tức gật đầu.

Chương 470

Đã Tần Mặc đã mở lời, vậy thì họ cứ ngồi ở đây.

Tần Mặc cũng lúc này lấy nước ra, uống mấy ngụm.

Không lâu sau, Hạo Thiên Chân liền mơ mơ màng màng nói. "Nước." Tần Mặc thấy Hạo Thiên Chân tỉnh lại, trong mắt lập tức lộ ra nụ cười nhạt.

Sau đó Tần Mặc đi tới, đỡ Hạo Thiên Chân dậy. "Cảm thấy thế nào?" Hạo Thiên Chân ho khan mấy tiếng, lúc này mới lại đặt ánh mắt lên xung quanh, rồi nhìn Tần Mặc. "Đây là đâu?" "Chúng ta đã rơi xuống phía dưới cầu gãy rồi, cứ ở đây một lát đi." Dù sao thì tình hình của hai người các cậu cũng không được tốt lắm." Hạo Thiên Chân gật đầu không nói thêm gì nữa, còn Tần Mặc thì lấy ra một cốc nước từ Hệ Thống đưa cho Hạo Thiên Chân, cậu ấy uống mấy ngụm.

Bàn Tử cũng tỉnh lại, anh ấy nhíu chặt mày, tình hình của anh ấy tốt hơn Hạo Thiên Chân một chút, nên anh ấy ngồi dậy, có chút mơ màng nhìn Tần Mặc.

"Chúng ta đang ở đâu đây?" "Đây là bên dưới cây cầu đứt kia.

Chỗ này hẳn là khá an toàn, các cậu không cần lo." Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, rồi quay sang nhìn Hạo Thiên Chân, lo lắng đi đến bên cạnh cậu ấy.

"Thiên Chân, cậu sao rồi?

Không sao chứ?" Hạo Thiên Chân lúc này mới thở dài, nhìn chằm chằm Bàn Tử.

"Anh vừa làm cái quái gì vậy?

Con chim lớn đó làm tôi rơi xuống thì thôi đi, sao anh còn đuổi theo

xuống đây?

Anh không sợ chết ở đây à?" Bàn Tử ho khan một tiếng.

"Đây không phải vì thời gian quá gấp rút, tôi không kịp suy nghĩ sao?

Tôi chỉ muốn nhanh chóng túm lấy cậu, không thể để cậu rơi xuống, không ngờ sức mạnh quá lớn, tôi cũng không thể giữ nổi." Chủ yếu là vừa nãy tốc độ quá nhanh, nên Bàn Tử không kịp bám vào cây cầu đứt bên cạnh.

"May mà hai đứa mình không sao, chứ không thì cậu đã thành đồ chôn cùng của tôi rồi!" Hạo Thiên Chân bĩu môi đùa với Bàn Tử, Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân như vậy thì biết đối phương hẳn là không còn giận mình nữa, anh ấy đưa tay gãi đầu.

"Thôi được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, bây giờ thời gian vẫn khá gấp, chúng ta phải hành động thôi!" Bàn Tử quay sang nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đáp một tiếng.

"Thấy hai người các cậu có thể hòa bình ở chung, tôi cũng yên tâm rồi.

Đã vậy thì chúng ta tiếp tục lên đường thôi." Mọi người đều gật đầu, dù sao thì nãy giờ họ cũng nghỉ ngơi kha khá rồi, cũng thật sự nên đi thôi.

Tần Mặc không nói thêm lời thừa thãi với hai người họ nữa, mà tiếp tục đi về phía trước.

Thế nhưng trên đường gió cát thực sự quá lớn, cộng thêm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử hai người họ lại bị thương, hành động thực sự có chút bất tiện.

Một lát sau, Tần Mặc thấy không xa có mấy tòa thổ lâu, anh nhìn mấy người bên cạnh.

“Chúng ta đi qua đó trước đi.” Mấy người họ lập tức đáp một tiếng.

Đang lúc tiếp tục đi về phía trước, Tần Mặc chợt nghe thấy tiếng động gì đó phía sau, ngay lập tức anh nheo mắt, quay đầu nhìn ra phía sau.

Bàn Tử và mấy người kia lập tức cảnh giác.

“Có cái gì vậy?” Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, nhưng Tần Mặc không giải thích với Bàn Tử, mà lại rút Thất Tinh Kiếm ra.

Không lâu sau, một bóng người xuất hiện không xa.

Tần Mặc lúc này mới thở phào, cứ tưởng Hệ Thống của mình bị hỏng, không nhắc nhở mình, hóa ra lại là Trương Kỳ Lân.

“Anh sao lại ở đây?” Tần Mặc đặt ánh mắt lên Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân nhướng mày đi về phía Tần Mặc.

“Tôi đương nhiên là đi bộ tới đây.

Tình hình mấy người các cậu thế nào rồi?” Trương Kỳ Lân nói rồi nhìn mấy người kia, còn đánh giá từ trên xuống dưới, dường như lo lắng mọi người bị thương.

“Chỉ có Hạo Thiên Chân bị chút vết thương nhỏ, cậu ấy rơi từ trên xuống.

Tôi vừa nãy bị mấy con Nhân Diện Hổ giữ lại, không thể xuống cứu cậu ấy.” Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, giúp cậu ấy kiểm tra một chút.

“May mắn là không có vết thương lớn.” “Đúng vậy, Tần Mặc vừa nãy đã kiểm tra cho tôi rồi, không sao cả.

Chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau đi thôi.”

“Trước tiên cứ vào trong thổ lâu nghỉ ngơi một lát đã.” Tần Mặc nhìn mấy người họ, mấy người họ tuy không có ý kiến gì, nên họ đi theo Tần Mặc cùng vào trong một trong những tòa thổ lâu đó.

Đến đây rồi, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rồi anh nhìn mấy người kia.

“Trước hết cứ ở đây một lát đã.

Đi tiếp về phía trước sẽ gặp tình huống gì?

Chúng ta đều không rõ, cũng chỉ có thể nghỉ một lát rồi mới có thể tiếp tục tiến lên.” Mấy người họ đương nhiên không có ý kiến gì, nên họ đáp một tiếng.

Tần Mặc cũng ở đây, một lát sau, Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên Trương Kỳ Lân.

“À phải rồi, trên đường anh đến có gặp phải chuyện gì không?” Trương Kỳ Lân gật đầu.

“Thực sự có gặp một vài Nhân Diện Hổ và Tường Xuyến Tử.” Tần Mặc lúc này mới thở dài.

Tiếp theo họ muốn tiếp tục đi về phía trước, chắc chắn sẽ còn gặp nhiều nguy hiểm hơn, chỉ là không biết họ có thể kiên trì nổi không.

Tần Mặc cho rằng mình muốn sống sót ra khỏi Mộ Huyệt này thì chắc chắn không thành vấn đề, Trương Kỳ Lân cũng có bản lĩnh nhất định, chỉ là anh có chút lo lắng cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Tình hình của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử hiện tại thực sự hơi nguy hiểm.

“Dù thế nào, tôi cũng sẽ bảo vệ Tiểu Tam Gia thật tốt.” Phan Tử đặt ánh mắt lên Hạo Thiên Chân.

Dù thế nào, một khi Ngô Tam Gia đã giao Hạo Thiên Chân cho

anh, thì anh phải đảm bảo an toàn cho Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc bật cười, không ngờ Phan Tử lại tốt với Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Gia như vậy.

"Mọi người ăn một chút gì đó bổ sung thể lực, rồi uống chút nước đi." Tần Mặc lấy đồ từ Hệ Thống ra phát cho họ, mọi người đương nhiên không có ý kiến gì, có những thứ này họ mới có thể bổ sung thể lực tốt, tiếp tục đi về phía trước.

Ngay lúc này, giọng nói của Hệ Thống trong Tần Mặc chợt vang lên.

"Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức tiêu diệt." Tim Tần Mặc chợt thịch một tiếng, anh quay đầu nhìn xung quanh, vừa hay thấy có mấy cái vại đang không ngừng rung động.

Chương 471

"Chuyện này là sao?" Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nheo mắt rút Thất Tinh Kiếm ra, chắn trước mặt Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Ở một bên khác, Trương Kỳ Lân cũng đứng sóng vai với Tần Mặc.

Không lâu sau, cái vại đó trực tiếp nổ tung, thi thể bên trong cũng hiện ra trước mặt mọi người.

"Ghê tởm quá đi, đây là cái thứ gì vậy?" Bàn Tử không nhịn được thốt lên, anh ấy nhìn chằm chằm vào cái thi thể trước mặt.

Thi thể này dường như chỉ còn lại xương cốt, nhưng anh ấy không hiểu tại sao thi thể này lại bị đặt trong vại.

"Nếu tôi đoán không sai, người này đã bị đặt vào trong vại khi còn sống.

Trong lòng chất chứa oán khí, nên mới biến thành cái dạng này." Mọi người đều trợn tròn mắt.

"Nhưng tại sao nó lại bị đặt vào trong vại chứ?" Phan Tử khó hiểu nhìn Tần Mặc.

Một khi Tần Mặc đã nói với họ, thì họ nên hỏi Tần Mặc mới phải.

Tần Mặc lắc đầu.

"Cụ thể chuyện này tôi cũng không rõ lắm, nhưng lát nữa rồi nói, trước hết giải quyết cái thi thể này mới là quan trọng nhất." Nói rồi, Tần Mặc cầm Thất Tinh Kiếm trong tay, lao về phía thi thể không xa.

Mấy người khác cũng vội vã vây quanh chỗ đó, để tránh thi thể tấn

công họ từ phía sau.

Thi thể này về cơ bản đã biến thành một bộ xương, nhưng trên người nó lại dính một ít chất lỏng, trông khá ghê rợn.

Bộ xương này dùng xương của nó đánh về phía Tần Mặc, Tần Mặc giơ Thất Tinh Kiếm lên chắn trước mặt, rồi Tần Mặc đá một cước vào người bộ xương.

Bộ xương còn chưa kịp ổn định thân hình, nó đã cảm thấy một luồng hàn quang phía sau, ngay lập tức bộ xương quay đầu lại.

Mặc dù mọi bộ phận trên người nó đã bị ăn mòn, nhưng nó dường như vẫn có thể nhìn rõ cảnh tượng phía sau.

Trương Kỳ Lân đang ở phía sau bộ xương này, giơ thanh đại đao trong tay, chuẩn bị bổ xuống bộ xương.

Bộ xương chỉ lăn sang một bên, nó rất nhanh ổn định thân hình, rồi lại nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Không thể không nói, thực lực của hai người này vẫn khá mạnh.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Phỏng chừng không bao lâu nữa, bộ xương này sẽ phải hối hận vì đã xuất hiện đối phó với mấy người họ.

Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác ở một bên.

“Mấy cậu lui ra ngoài trước đi, tránh lát nữa sẽ làm bị thương mấy cậu.” Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

“Nhưng hai người các anh có đối phó được nó không?

Thứ này trông có vẻ thực lực khá mạnh đấy.” Tần Mặc trợn trắng mắt, Hạo Thiên Chân đang đùa với mình sao?

“Yên tâm đi, không thành vấn đề.” Hạo Thiên Chân lúc này mới thở dài gật đầu, một khi Tần Mặc đã nói vậy, thì họ cứ ra ngoài thôi.

Đợi Hạo Thiên Chân đi rồi, Tần Mặc lúc này mới quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân ở một bên khác, gật đầu với anh.

Trương Kỳ Lân cũng phối hợp với Tần Mặc, không ngừng tấn công bộ xương trước mặt.

Bộ xương này lúc này dường như có chút lực bất tòng tâm.

Nó không ngừng chống cự Tần Mặc, chỉ tiếc là nó căn bản không phải đối thủ của Tần Mặc.

Không lâu sau nó đã bị Tần Mặc đánh trúng một cái, ngã xuống đất.

Thế nhưng dù vậy, bộ xương này dường như cũng không muốn nhận thua.

Chỉ thấy bộ xương này lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh của nó, quay về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng va chạm với nó, Tần Mặc đá một cước vào cánh tay nó, nó liền va vào bức tường bên cạnh.

Vốn dĩ bộ xương này đã ở đây mấy ngàn năm, đã có chút mục nát rồi, bị va chạm một cái, trên xương nó liền xuất hiện vài vết nứt.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, cho dù trong lòng có oán khí, sản sinh Thi Biến, thì có thể làm gì chứ?

Kết quả cuối cùng chẳng phải vẫn như nhau sao?

Tần Mặc lắc đầu, rồi Tần Mặc lại một lần nữa giơ Thất Tinh Kiếm trong tay lên, chém về phía đối phương.

Đối phương đâu phải là kẻ ngốc, đứng ngây ra đó.

Nó vội vàng né sang một bên, cây kiếm của Tần Mặc cũng chém xuống mặt đất.

Trên mặt đất lập tức xuất hiện một vết nứt, mà vết nứt này trông khá lớn.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, xem ra tốc độ của thứ này vẫn khá nhanh, nhưng tốc độ này căn bản không thể cứu nó.

Tần Mặc cho rằng việc quan trọng nhất mình cần làm bây giờ là nhanh chóng giải quyết nó.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Tần Mặc trực tiếp biến mất.

Bộ xương đó cũng đứng sững tại chỗ, nhưng ở một bên khác Trương Kỳ Lân vẫn không ngừng tấn công bộ xương này, bộ xương không còn cách nào khác đành phải chống cự Trương Kỳ Lân.

Không sao, nó ngược lại muốn xem lát nữa Tần Mặc sẽ xuất hiện ở đâu.

Nhưng còn chưa đợi bộ xương này kịp phản ứng, Tần Mặc đã bất ngờ xuất hiện phía sau nó.

Tần Mặc đá một cước vào lưng nó, nó trực tiếp ngã vật xuống đất.

Trương Kỳ Lân cũng phối hợp với Tần Mặc cực kỳ ăn ý.

Đại đao của Trương Kỳ Lân chém vào lưng bộ xương này, trên lưng bộ xương liền xuất hiện một vết nứt.

Thế nhưng dù vậy, bộ xương này vẫn mạnh mẽ bật dậy.

Chỉ thấy nó quay đầu lại, dùng cái đầu của nó đối diện với Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc nhướng mày.

Chương 472

“Xương cốt đã biến thành thế này rồi, mà vẫn có thể tiếp tục kiên trì, quả thực là không dễ dàng gì.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, gật đầu.

Nghe Tần Mặc nói vậy, bộ xương đó có chút tức giận, nên nó lại một lần nữa tăng tốc độ của mình.

Trong chớp mắt, nó đã đến bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc cũng biết tốc độ của bộ xương này quả thực khá nhanh, nhưng Tần Mặc cũng không nói thêm lời thừa thãi với nó nữa, mà không ngừng dùng khuỷu tay của mình đánh về phía nó.

Khuỷu tay Tần Mặc đánh trúng lồng ngực bộ xương này.

Trên ngực bộ xương cũng xuất hiện vết nứt.

“Cái bộ xương này của ngươi đã trở nên lung lay rồi, mà vẫn có thể kiên trì ở đây, quả thực khá lắm.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm bộ xương.

Bộ xương này không ngờ Tần Mặc lại chế nhạo nó như vậy, nên nó liền tăng sức mạnh của mình, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc dùng hai cánh tay đặt trước ngực, chặn lại đòn tấn công của bộ xương.

Sau đó Tần Mặc liền lùi lại mấy bước.

Trương Kỳ Lân không xa cũng chứng kiến cảnh tượng này.

Trương Kỳ Lân biết sức mạnh của bộ xương này thực sự vẫn ổn, nên anh không thể tiếp tục đứng xem ở đây.

Ngay lập tức, Trương Kỳ Lân liền vội vã đến bên cạnh Tần Mặc,

giúp Tần Mặc cùng đối phó bộ xương này.

Tuy nhiên, cho dù không có Trương Kỳ Lân, Tần Mặc cho rằng mình cũng có thể dễ dàng đối phó bộ xương này, bởi vì thực lực của bộ xương này thực sự không ra sao cả.

Tần Mặc tùy ý lắc đầu, trong mắt mang theo vẻ chế nhạo.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Mấy thanh kiếm xuất hiện xung quanh Tần Mặc, mấy thanh kiếm này trực tiếp di chuyển từ phía Tần Mặc đến bên cạnh bộ xương.

Bộ xương thì quay đầu không ngừng nhìn chằm chằm mấy thanh kiếm xung quanh, không hiểu tại sao nó có thể cảm nhận được sức mạnh của mấy thanh kiếm này dường như khá mạnh.

Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian với bộ xương này nữa, nên Tần Mặc gầm lên một tiếng giận dữ.

Mấy thanh kiếm của Tần Mặc cũng lúc này trực tiếp đâm về phía bộ xương.

Bộ xương này lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, rồi nó ngã xuống đất.

Tần Mặc nhướng mày.

"Xem ra bộ xương này đã không ổn rồi." Trên người bộ xương này đã xuất hiện rất nhiều vết nứt, nó muốn đứng dậy cũng là một việc rất khó khăn, chứ đừng nói là đến đối kháng Tần Mặc.

Tần Mặc cũng chú ý đến tình huống này, nên Tần Mặc cười khẩy một tiếng.

"Đã đến nước này rồi mà còn muốn đứng dậy đối phó tôi, xem ra ngươi quả thực là bất khuất đó.

Nếu đã vậy, thì tôi sẽ đập tan mọi niềm tin của ngươi." Nói rồi,

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, trong không khí ẩn ẩn xuất hiện tiếng sấm sét.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Cảm nhận được tiếng sấm sét này, bộ xương lập tức sợ hãi, nó cũng lúc này vội vàng trốn vào một góc.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì nhướng mày, không ngờ đối phương lại sợ Lôi Đình của mình đến thế.

Sớm biết vậy thì nên triệu hồi Lôi Đình ra sớm hơn, như vậy thì bộ xương này chẳng phải đã trực tiếp bỏ chạy rồi sao?

Thế nhưng bộ xương này đã đến đối phó mình, Tần Mặc chắc chắn không thể bỏ qua cho nó.

Chỉ thấy một tia sấm sét khổng lồ từ giữa không trung từ từ rơi xuống, rơi trúng vào bộ xương này.

Màu sắc của bộ xương này vốn là trắng xám.

Bị tia sấm sét này đánh trúng một cái, bộ xương của nó trực tiếp biến thành màu đen.

Tần Mặc lắc đầu.

"Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao." Một khi đã biến thành màu đen, hẳn là khá yếu ớt, nên Tần Mặc lập tức lao về phía bộ xương này.

Bộ xương vội vàng giơ hai cánh tay ra để chống đỡ, nhưng đòn của Tần Mặc lại trực tiếp đánh nát bươm hai cánh tay nó.

"Quả thực rất giòn." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi Tần Mặc không ngừng tấn công bộ xương này.

Bộ xương này cuối cùng bị Tần Mặc đánh cho tan thành bột phấn.

Hệ Thống cũng tuyên bố cái chết của bộ xương này.

“Đinh, tiêu diệt Mộ Huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.” Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền nhìn bảng Hệ Thống của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 515 (Giới hạn nhân loại 10), Thể Lực 520 (Giới hạn nhân loại 10), Sức Mạnh 520 (Giới hạn sức mạnh 10), Tinh Thần 545 (Giới hạn nhân loại 10).

Trong mắt Tần Mặc mang theo nụ cười nhạt, không ngờ trạng thái Hệ Thống của mình lại đều tăng lên hơn năm trăm.

Nhưng điều này cũng tốt, bởi vì như vậy, khi mình đối phó với những sinh vật trong Mộ Huyệt, sẽ có thể tự tin hơn.

Một khi đã giải quyết xong bộ xương này, thì để Hạo Thiên Chân và họ trở lại tiếp tục nghỉ ngơi đi.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đi ra ngoài gọi Hạo Thiên Chân và mấy người kia vào, Hạo Thiên Chân và họ cũng đi vào trong thổ lâu này, ngồi trên cái giường.

"Tình trạng cơ thể cậu bây giờ vẫn hơi tệ, chúng ta nghỉ một lát rồi hẵng tiếp tục đi." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu, cậu ấy cũng biết, nếu cứ tiếp tục đi như vậy, nhất định sẽ làm liên lụy Tần Mặc và những người khác.

Hạo Thiên Chân nghỉ ngơi trên giường một lát, còn Tần Mặc thì ngồi bên cạnh sưởi ấm.

Cứ như vậy, nửa ngày trôi qua, Tần Mặc lúc này mới gọi Hạo Thiên Chân tỉnh dậy.

"Chúng ta đi tiếp thôi." Tần Mặc đặt ánh mắt lên mấy người họ, mấy người họ lập tức đáp một tiếng, điều này đương nhiên không có vấn đề gì.

Hơn nữa, mọi người đã nghỉ ngơi ở đây khá lâu rồi, nếu cứ tiếp tục ở lại, phỏng chừng những người khác đã thăm dò xong Mộ Huyệt này rồi.

Chương 473

“Mau đi thôi, lỡ như những bảo vật bên trong này bị A Ninh và nhóm người kia lấy mất thì không hay chút nào.” Hạo Thiên Chân trợn trắng mắt.

“Anh chỉ biết lấy bảo vật trong đây thôi phải không?

Anh trước đó báo tin cho Cầu Đức Khảo, là hắn ta đã hứa chia đồ trong Mộ Huyệt này cho anh à?” Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân.

“Tôi đúng là có báo tin cho hắn ta, nhưng tôi chỉ báo những chuyện không quan trọng thôi.

Hơn nữa, nếu tôi thật sự muốn đồ trong đây, tôi có hợp tác với hắn ta không?

Tôi tự mình lén lút lấy chẳng phải được rồi sao?

Trước đây tôi có lần nào xuống Mộ Huyệt mà lấy đồ từ trong đó đâu?

Hơn nữa, tôi đã nói rồi, đó là vì cửa hàng của bố mẹ tôi, tôi mới bất đắc dĩ phải hợp tác với hắn ta.” Hạo Thiên Chân bĩu môi, nhưng cậu ấy không nói thêm gì nữa.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc thấy hai người họ lại cãi nhau ở đây, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhưng Tần Mặc không nói nhiều, chỉ dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

“Chúng ta rốt cuộc phải đi bao lâu nữa đây?” Bàn Tử nhíu mày

nhìn Tần Mặc bên cạnh, bởi vì trên đường gió cát thực sự quá lớn, thổi vào mặt mọi người rất rát.

Tần Mặc trầm mặc một lát rồi nhắm mắt lại, sau đó Tần Mặc phóng ra Không Khí của mình, cẩn thận cảm ứng.

Mặc dù sức mạnh Mộ Huyệt chi lực vẫn còn yếu, nhưng Tần Mặc vẫn cảm nhận được.

Anh đặt ánh mắt vào một trong các phương vị.

"Hẳn là hướng đó." Khi mọi người tiếp tục đi về phía trước, họ thấy ở đây xuất hiện rất nhiều tượng đá.

"Sao ở đây lại có nhiều tượng đá đến vậy chứ?" Hạo Thiên Chân khó hiểu nhìn Tần Mặc.

"Theo logic thông thường mà nói, những tượng đá này chẳng phải nên là đồ tùy táng sao?

Hơn nữa, anh xem hướng của chúng dường như đều quay về cùng một phía." Hạo Thiên Chân nói rồi quay đầu nhìn về hướng đó, Tần Mặc nheo mắt, rồi Tần Mặc đứng đó, nhìn những tượng đá này.

"Quả thực là vậy, hơn nữa hướng mà những tượng đá này thờ bái chính là hướng của Vạn Nô Vương." Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc, không ngờ lần này mình lại nói đúng trọng tâm.

"Nhưng theo logic thông thường mà nói, những tượng đá này chẳng phải nên được điêu khắc rất tinh xảo sao?

Sao mà mặt mũi lại trở nên mơ hồ hết cả rồi." Khi Bàn Tử nói lời này, anh ấy đưa tay ra muốn chạm vào bức tượng đá trước mặt.

Tần Mặc kéo cánh tay Bàn Tử lại.

"Mấy cậu không thấy gió cát bên dưới này sao?

Nếu tôi đoán không sai, thì lúc ban đầu chỗ này hẳn là một con

sông, còn về khuôn mặt của những tượng đá này, phỏng chừng là bị nước sông ăn mòn thành ra thế này." Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh, mọi người đều gật đầu, bởi vì cách nói này của Tần Mặc quả thực có lý.

"Chỉ tiếc là những bức tượng này không thể mang ra ngoài, nếu không nhất định sẽ được đặt trong viện bảo tàng." Trong mắt Bàn Tử mang theo nụ cười nhạt, bởi vì những bức tượng này thực sự quá nặng, những người như họ căn bản không thể vác ra ngoài được.

Như những vật nhỏ hơn, nếu họ muốn mang ra ngoài thì còn được, nhưng những thứ này thì thực sự lực bất tòng tâm.

"Thôi được rồi, chúng ta đi tiếp thôi." Mấy người họ đều gật đầu.

Khi tiếp tục đi về phía trước, Bàn Tử thấy một cỗ xe ngựa, anh ấy đặt tay lên cỗ xe ngựa này, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc.

"Cái này trông thật thần kỳ!" Nhưng ngay lúc này, giọng nói của Hệ Thống trong Tần Mặc đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc.

"Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức tiêu diệt." Tim Tần Mặc chợt thịch một tiếng, rồi Tần Mặc vội vàng kéo cánh tay Bàn Tử một cái, giật anh ấy về phía mình.

Lúc này, rất nhiều tượng đá xung quanh đều bắt đầu rung động.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả chúng đều quay về phía Tần Mặc.

Rồi chúng không ngừng tiến lại gần phía này, đồng thời chúng cũng giơ vũ khí trong tay lên, muốn đâm về phía mấy người Tần Mặc.

"Bàn Tử, rốt cuộc anh đã làm gì vậy chứ?" Hạo Thiên Chân khó hiểu đặt ánh mắt lên Bàn Tử, Bàn Tử thì nuốt nước bọt.

"Tôi cũng không biết là chuyện gì nữa, tôi chỉ chạm nhẹ vào cỗ xe ngựa đó một cái thôi, sao những tượng đá này lại toàn bộ sống lại

chứ?" "Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau chạy đi." Tần Mặc nhìn mấy người phía sau, mấy người họ lập tức gật đầu.

Còn Trương Kỳ Lân thì đi đến bên cạnh Tần Mặc, đứng sóng vai với Tần Mặc.

"Để tôi giúp anh." Trương Kỳ Lân quay đầu nhìn Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc đáp một tiếng.

Tần Mặc không nói nhiều với Trương Kỳ Lân, mà lại quay đầu nhìn những tượng đá không xa.

Dù thế nào, họ cũng phải chặn những tượng đá này lại, tránh để chúng đi qua làm hại Hạo Thiên Chân và mấy người Bàn Tử.

Ở một bên khác, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không ngừng chạy về phía trước, đồng thời họ còn quay đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc và mấy người kia.

"Cậu nói Tần Mặc sẽ không gặp chuyện gì chứ?

Chúng ta có nên qua giúp Tần Mặc không?" Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Bàn Tử, Bàn Tử thì lắc đầu.

"Không cần thiết đâu, thực lực của Tần Mặc vẫn khá mạnh, tôi tin những tượng đá đó không thể làm gì được anh ấy đâu." Hạo Thiên Chân thở dài gật đầu.

"Vậy được rồi.

Thật ra lời Bàn Tử nói cũng có lý, nếu cậu ấy qua đó, cậu ấy vừa không thể đánh, vừa không thể đỡ, chẳng phải sẽ làm liên lụy Tần Mặc sao?" Tần Mặc cầm Thất Tinh Kiếm trong tay, chém một nhát vào những tượng đá này.

Sau khi chém trúng một nhát, Tần Mặc liền phát hiện trên người những tượng đá này xuất hiện một vết nứt, nhưng vết nứt của chúng

rất nhanh đã lành lại.

“Những tượng đá này vậy mà còn có khả năng tự phục hồi?” Tần Mặc nheo mắt, xem ra người thiết kế những tượng đá này quả thực rất lợi hại.

Trương Kỳ Lân nhìn chằm chằm Tần Mặc bên cạnh.

“Đừng ở đây nữa, mau đi.” Trương Kỳ Lân nói rồi, dẫn Tần Mặc không ngừng lùi về phía sau, Tần Mặc thì gật đầu.

Những tượng đá này có khả năng tự phục hồi lợi hại như vậy, e rằng họ không thể trực tiếp đánh nát chúng.

Nhưng những tượng đá này lại không ngừng tiến về phía Tần Mặc và họ.

Không lâu sau, những tượng đá này đã vây quanh Tần Mặc và mấy người kia.

Chương 474

Tần Mặc thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng.

“Không ngờ những tượng đá này lại còn biết vây họ lại.

Xem ra những tượng đá này hẳn là có thể nghe hiểu được họ đang nói gì.” “Tìm cách đột phá ra khỏi đây.” Trương Kỳ Lân nhìn chằm chằm Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc đáp một tiếng.

Tần Mặc không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu đạo lý này.

Vốn dĩ những tượng đá này đã khá khó đối phó rồi, nếu cứ dây dưa thêm một lúc nữa, không chừng những tượng đá khác lại kéo đến vây quanh.

Trong tay Tần Mặc xuất hiện một luồng năng lượng màu đen.

Tần Mặc phóng luồng năng lượng màu đen này ra, luồng năng lượng màu đen lập tức va chạm vào một trong những tượng đá.

Tượng đá đó trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui, nhưng nó vẫn chầm chậm tiến về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt.

“Xem ra những tượng đá này quả thực rất khó đối phó, nhưng không sao, có tôi ở đây, những tượng đá này căn bản không phải đối thủ.

Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Tần Mặc dùng sức mạnh của mình, khống chế không gian xung quanh.

Không gian xung quanh trực tiếp bị Tần Mặc phong tỏa, nên những tượng đá này tạm thời không thể tiến về phía trước.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Mau đi.” Trương Kỳ Lân đáp một tiếng rồi đi theo bên cạnh Tần Mặc, rồi hai người họ vội vàng chạy về phía trước.

Nhưng những tượng đá khác lại bám sát phía sau họ.

Tim Tần Mặc chợt thịch một tiếng.

“Tình huống này dường như hơi không đúng lắm.

Vừa nãy mình chẳng phải đã dùng Không Gian này phong tỏa chúng rồi sao?

Sao chúng lại đột phá Không Gian nhanh như vậy?” Chỉ tiếc là bây giờ họ không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, phải nhanh chóng thoát khỏi đây mới được.

Tần Mặc dẫn mấy người họ không ngừng chạy về phía trước.

Rất nhanh lại có mấy tượng đá nữa chặn trước mặt Tần Mặc và mấy người kia.

Tần Mặc không còn cách nào khác, chỉ có thể nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Tôi ở đây chặn chúng lại trước, anh mau đi đi.” Trương Kỳ Lân khó hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đây là ý gì?

“Có tôi ở đây giúp anh cùng đối phó chúng, anh mới có thể bình an vô sự.” Tần Mặc có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi.

“Anh đang nghĩ gì vậy?

Nếu anh thật sự ở đây cùng tôi đối phó chúng, thì không chừng cuối cùng cả hai chúng ta đều không thể thoát được.

Đã vậy chi bằng để anh đi trước đi, tôi có thể ở đây đối phó chúng, anh phải tin tôi.” Trương Kỳ Lân cứ thế nhìn Tần Mặc, nhưng một khi Tần Mặc đã nói ra những lời này, thì anh không có ý nghĩa gì khi ở lại đây.

Ngay lập tức, Trương Kỳ Lân liền quay người rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng Trương Kỳ Lân, Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi Tần Mặc quay đầu nhìn chằm chằm những tượng đá này.

"Dù thế nào, chỉ cần mình cầm chân được chúng một chút là được." Lúc đó, anh có thể để Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân hội họp an toàn, còn mình thì đuổi theo.

Nghĩ thông suốt xong, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, chẳng mấy chốc trên người anh đã xuất hiện năng lượng cường đại.

Tần Mặc ném luồng năng lượng này về phía đám tượng đá.

Chúng lập tức bị anh chặn lại.

Tần Mặc quay đầu, đưa mắt nhìn về phía sau.

Thấy bóng lưng Trương Kỳ Lân ở phía xa, Tần Mặc nheo mắt lại, sau đó anh dùng sức đẩy mạnh về phía trước, những pho tượng kia cũng đồng loạt đổ rạp xuống đất.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, anh nhất định phải nắm bắt cơ hội này.

Ngay lập tức, Tần Mặc vội vàng quay đầu, chạy về phía sau.

Còn những pho tượng đá khác thì không ngừng đối kháng với năng lượng của Tần Mặc.

Chẳng mấy chốc, năng lượng của Tần Mặc đã sụp đổ.

Đám tượng đá liền bám riết đuổi theo anh.

Tần Mặc thấy vậy sắc mặt hơi khó coi, sau đó anh không ngừng chạy về phía trước.

Nhưng Tần Mặc không còn cách nào khác, tốc độ truy đuổi của những thứ đó thực sự quá nhanh, anh chỉ đành tạm thời dừng lại tại

chỗ, quay người dùng sức mạnh của mình để đối kháng chúng.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Nhiều khối băng tinh xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc tạo ra những khối băng tinh này để đối phó với đám tượng đá, rồi tiếp tục đuổi theo Trương Kỳ Lân và những người khác, còn đám tượng đá kia thì không ngừng đối kháng với băng tinh của Tần Mặc.

Chúng dùng thân thể mình ra sức va vào băng tinh của Tần Mặc.

Những khối băng tinh của anh cũng không ngừng xuất hiện từng vết nứt.

Tần Mặc nheo mắt, lạnh lùng cười một tiếng rồi quay đầu, đưa mắt nhìn về phía Trương Kỳ Lân và những người khác ở phía xa.

Không sao, đằng nào mình cũng sắp đuổi kịp họ rồi.

Lúc này, đám tượng đá đã trực tiếp phá tan băng tinh của Tần Mặc.

Chúng cũng không ngừng đuổi theo anh, nhưng đáng tiếc tốc độ của chúng căn bản không thể so với Tần Mặc, và anh cũng đã đuổi kịp Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân.

"Mau đi!" Nói rồi, Tần Mặc lại một lần nữa chặn lại ở đây, sau đó trên người anh xuất hiện một con Hắc Long ẩn hiện.

Mặc dù Hắc Long Huyết Mạch của Tần Mặc vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, nhưng luồng sức mạnh này cũng đủ để cản lại đám tượng đá kia.

Tần Mặc đánh ra luồng sức mạnh này rồi dẫn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân tiếp tục chạy về phía trước, họ nhanh chóng đến một lối vào.

Chương 475

"Đây chắc là lối vào rồi phải không?" Hạo Thiên Chân có chút sốt ruột quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận bằng sức mạnh của mình, sau đó anh gật đầu, rồi nhìn sang Kim Thuận Tử và Phan Tử ở bên cạnh.

"Hai anh cũng đừng đứng đây nữa, mau vào đi." Hai người họ đáp lời rồi trực tiếp xông vào.

Tần Mặc cũng khẽ thở ra một hơi, sau đó anh quay đầu nhìn về phía sau lưng mình.

Tần Mặc biết những thứ này chắc chắn sẽ tiếp tục đuổi tới, nên anh vội vàng đi vào lối vào đó, sau đó Tần Mặc quay người lại.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên phát hiện sau khi họ đi vào lối vào này, đám tượng đá liền như phát điên mà di chuyển về phía sau, quay trở lại vị trí ban đầu của chúng.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc đưa mắt nhìn lên lối vào này.

"Chẳng lẽ là vì trên lối vào này có kết giới gì đó ư?

Bằng không không thể nào xuất hiện tình huống như vậy được." Mặc dù Tần Mặc không hiểu tại sao lại như vậy, nhưng anh cho rằng vì đám tượng đá đều đã quay về rồi, mình cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, chỉ cần mau chóng dẫn Hạo Thiên Chân và những người khác tiếp tục đi về phía trước là được.

Sau khi Tần Mặc hội hợp với Hạo Thiên Chân và những người khác, anh liền phát hiện thiếu mất một người.

Ngay lập tức, Tần Mặc nhíu mày.

"Trương Kỳ Lân đâu rồi?" Hạo Thiên Chân có chút khó hiểu quay đầu nhìn sang bên cạnh, cậu ta lắc đầu.

"Em nhớ vừa rồi anh ấy vẫn còn ở đây mà, sao thoáng cái đã biến mất rồi?" Thấy mọi người như vậy, Bàn Tử liền đảo mắt, có chút bất lực nói với mọi người.

"Mấy người làm gì vậy chứ?

Chẳng phải cái người đó luôn thần thần bí bí, đến vô ảnh đi vô tung sao?

Anh ta như vậy là rất bình thường, chúng ta không cần nghĩ nhiều." Tần Mặc trầm mặc một lát rồi khẽ "ừ" một tiếng, sau đó anh quay đầu, nhìn mấy người bên cạnh.

"Được rồi, mọi người cũng đừng đứng ngây ở đây nữa, mau đi về phía trước thôi." Mấy người họ gật đầu, liền đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc dẫn họ tiếp tục đi về phía trước, một lát sau anh nhìn thấy một Mộ Thất.

Tần Mặc đưa mắt nhìn khung cảnh bên trong, anh phát hiện trên nền đất bày rất nhiều chum rượu, hơn nữa số lượng còn đặc biệt lớn.

"Ngoài mấy chum rượu này ra thì cũng chẳng còn thứ gì khác," Bàn Tử không nhịn được mà châm chọc nói.

"Vạn Nô Vương lại thích uống rượu đến vậy sao?

Hơn nữa ở đây đã không còn thứ gì khác ngoài rượu, thật không biết cái Vạn Nô Vương này rốt cuộc nghĩ thế nào, không đặt một ít đồ tùy táng vào đây, chỉ đặt mấy thứ này thì có tác dụng gì chứ?" Tần Mặc bất lực lắc đầu.

“Cái này chẳng phải rất bình thường sao?

Hơn nữa, chúng ta cũng chỉ vừa mới đến Mộ Thất đầu tiên, còn phía sau có gì thì chưa biết được.” Bàn Tử cảm thấy lời Tần Mặc nói hình như cũng không sai, ngay lập tức, cậu ta nhìn xung quanh, rồi đưa mắt nhìn một chum rượu trong số đó, cầm nó lên.

“Mấy người nói xem, chum rượu này ít nhất cũng phải mấy nghìn năm rồi chứ, tôi có nên thử một ngụm không nhỉ?

Mùi vị của loại rượu này chắc chắn rất ngon.

Nếu đem chum rượu này ra ngoài bán, e rằng cũng có thể bán được một cái giá không tồi.

Mấy lão bợm rượu kia chắc chắn sẽ đặc biệt thích loại rượu bã này.” Tần Mặc nghe Bàn Tử nói vậy liền lạnh lùng cười một tiếng.

Đúng lúc này, giọng nói của Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc.

“Đing!

Phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết!” Tần Mặc nheo mắt, anh đưa mắt nhìn Bàn Tử.

“Mau buông chum rượu trong tay anh ra!” Bàn Tử đứng sững tại chỗ, Tần Mặc liền đá một cước vào chum rượu trong tay Bàn Tử.

Chum rượu đó lập tức rơi xuống đất, thứ bên trong liền bật dậy.

“Đây là cái quái gì vậy?” Bàn Tử lập tức cảm thấy hơi buồn nôn, sắc mặt cậu ta cũng hơi tái đi một chút.

May mà vừa rồi cậu ta không uống rượu ở đây, nếu không chẳng phải sẽ bị tào tháo đuổi sao?

“Đúng là con khỉ ngâm trong chum rượu này.” Phan Tử giải thích một chút.

Đúng lúc này, tất cả những chum rượu khác đều bắt đầu rung động.

Trong lòng Tần Mặc trầm xuống một tiếng, anh quay đầu nhìn mấy người họ.

"Đứng đây làm gì, mau chạy đi!" Mọi người đều không phải kẻ ngốc, những chum rượu ở đây sắp biến dị rồi, nếu họ cứ tiếp tục ở lại đây, rất dễ bị những con khỉ trong chum rượu tấn công.

Họ quay đầu nhìn xung quanh, nhưng lại phát hiện ở đây căn bản không có lối đi, vì vậy trong lòng họ có chút sốt ruột, đưa mắt nhìn Tần Mặc.

"Xung quanh đây hình như không có đường đi anh ơi." Sắc mặt Tần Mặc hơi khó coi, lát nữa anh chắc chắn phải đối phó với đám khỉ rượu này, nên không thể đi tìm công tắc được.

"Nếu đã như vậy, thì chúng ta chỉ có thể đối phó với đám khỉ rượu này ở đây trước thôi." Phan Tử nói rồi, từ trong ống ủng của mình rút ra một con dao găm, nhìn đám khỉ rượu xung quanh.

"Không sao đâu, có Tần Mặc ở đây chúng ta sợ gì chứ, tin rằng Tần Mặc nhất định có thể bảo vệ tốt cho tất cả chúng ta." Hạo Thiên Chân vẫn khá tin tưởng Tần Mặc.

Tần Mặc nghe đối phương nói vậy liền đảo mắt, nhưng anh không nói lời thừa thãi, chỉ tùy ý ừ một tiếng, sau đó Tần Mặc chém Thất Tinh Kiếm của mình về phía một con khỉ rượu.

Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc lập tức rơi xuống người con khỉ rượu đó, con khỉ rượu liền đổ rạp xuống đất.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó anh nhìn sang Hạo Thiên Chân và mấy người kia ở một bên khác.

Mấy người họ hiện đang đứng tựa lưng vào nhau để đối phó với

đám khỉ rượu, bởi vì như vậy thì họ không lo đám khỉ rượu sẽ tấn công bất ngờ từ phía sau, chỉ cần đối mặt với những con khỉ rượu ở phía trước là được.

Hơn nữa, sức mạnh của những con khỉ rượu này không quá mạnh, mấy người họ chắc hẳn có thể đối phó được.

Tần Mặc nghĩ thông suốt xong liền quay đầu, lại nhìn chằm chằm vào đám khỉ rượu trước mặt.

Vì mấy người họ không cần mình lo lắng, vậy thì mình cứ nhanh chóng giải quyết hết đám khỉ rượu này đi.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh.

Chỉ trong chốc lát, một luồng phong nhận đã xuất hiện trước mặt anh.

Chương 476

"Cuồng Phong Nhận!" Một luồng phong nhận khổng lồ bị Tần Mặc ném ra, luồng phong nhận này trực tiếp chém trúng mấy con khỉ rượu, khiến chúng bị Tần Mặc chém làm đôi, rơi xuống đất, hơn nữa trên người chúng vẫn còn dính chút rượu, những giọt rượu này cũng trực tiếp vương vãi ra.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nhưng hiện tại anh lười lãng phí thời gian ở đây, anh biết mình nhất định phải nhanh chóng giải quyết đám khỉ rượu này.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc ném cơn lốc xoáy này ra, nó cũng trực tiếp cuốn lấy mấy con khỉ rượu.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia cười lạnh, có những cơn lốc xoáy này, anh muốn xem đám khỉ rượu này có thể làm gì?

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, sau đó trên tay anh xuất hiện một luồng năng lượng khổng lồ.

Tần Mặc ném luồng năng lượng khổng lồ này ra.

Luồng năng lượng này lập tức va vào người đám khỉ rượu, khiến tất cả chúng đều đổ rạp xuống đất.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Đám khỉ rượu kia dường như căn bản không hề sợ hãi sức mạnh của Tần Mặc, nên chúng không ngừng tiếp cận anh, hơn nữa còn ùa lên muốn vồ lấy anh.

Sắc mặt Tần Mặc hơi khó coi, đám khỉ rượu này đang nghĩ gì

vậy?

Chúng cho rằng cứ tiếp cận mình như vậy là có thể làm gì được mình sao?

E rằng hơi quá ngây thơ rồi.

Tần Mặc lắc đầu xong liền tăng cường năng lượng của mình, sau đó trong lòng bàn tay anh xuất hiện một luồng sức mạnh màu đen, luồng sức mạnh màu đen này dần dần hình thành một Liên Hoa Thủ Ấn.

Tần Mặc ném Liên Hoa Thủ Ấn này ra, nó nhanh chóng bay đến bên cạnh mấy con khỉ rượu.

Liên Hoa Thủ Ấn đánh trúng người chúng, chúng liền đổ rạp xuống đất, hơn nữa trên người chúng còn xuất hiện vết thương nghiêm trọng.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc lại một lần nữa vung Thất Tinh Kiếm của mình, kiếm khí trực tiếp đánh tan đám khỉ rượu kia.

Mặc dù vậy, xung quanh vẫn còn rất nhiều chum rượu không ngừng nổ tung, hơn nữa những chum rượu đó cũng sẽ tiếp cận Tần Mặc.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Sau khi quả cầu màu đen này nổ tung, lại có rất nhiều khỉ rượu bị Tần Mặc giải quyết.

Nhưng Tần Mặc lại phát hiện những con khỉ rượu này, dường như sau khi bị mình giết chết, chúng lại ngâm mình trong rượu trên đất rồi đột nhiên đứng dậy.

Tần Mặc nghĩ đến điều gì đó, lại quay đầu nhìn mấy người bên

cạnh.

“Đám khỉ rượu này e rằng không đơn giản như vậy.

Tôi đi tìm lối ra, mấy người giúp tôi cầm chân chúng ở đây trước.” Mấy người họ lập tức gật đầu, đương nhiên họ cũng có thể nhìn ra được, bởi vì đám khỉ rượu này quả thực cứ như không thể giết chết vậy.

Tần Mặc đưa mắt nhìn những bức tường xung quanh, nếu đoán không sai thì lối ra chắc chắn nằm ở một trong bốn phía, sẽ không nằm ở phía trên hoặc phía dưới.

Huống hồ hiện tại những chum rượu này về cơ bản đều đã vỡ hết, trên đất toàn là rượu, muốn tìm kiếm ở đây cũng không phải chuyện đơn giản.

Tần Mặc đến bên cạnh một bức tường, sau đó anh đặt tay lên bức tường này, gõ nhẹ một cái xong, Tần Mặc liền phát hiện trên bức tường này không có gì cả?

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, anh quay đầu nhìn mấy người còn lại ở một bên khác.

Mấy người họ hiện đang dốc sức đối phó với đám khỉ rượu, nhưng không có Tần Mặc giúp đỡ, sức lực của mấy người họ muốn đối phó với nhiều như vậy vẫn hơi khó khăn, chẳng mấy chốc trên cánh tay Hạo Thiên Chân đã xuất hiện vài vết thương.

Tần Mặc hiện đã kiểm tra xong một bức tường, nhưng ở đây có ba bức tường, anh nhất định phải đi kiểm tra hai bức còn lại.

“Không được, Hạo Thiên Chân bây giờ đã bị thương rồi, tôi phải qua đó bảo vệ cậu ấy.” Tần Mặc nghĩ vậy liền vội vàng đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, sau đó Tần Mặc lập tức đánh lui tất cả đám khỉ rượu xung quanh Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cậu quay đầu nhìn xung quanh, thấy xung quanh không có lối ra, liền nhíu mày.

Cậu hiểu ý Tần Mặc, liền vỗ vai anh.

"Không sao đâu, bọn em có thể đối phó với đám khỉ rượu này ở đây, anh mau đi tìm lối ra đi." Tần Mặc suy nghĩ một chút, liền gầm lên nói.

"Ưng Kích Trường Không!" "Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con đại bàng và một con hổ khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc ném con đại bàng và con hổ này ra, anh lại nhìn mấy người bên cạnh.

"Con đại bàng và con hổ này chắc hẳn vẫn có thể cầm cự một lát.

Tôi bây giờ nhất định phải đi tìm lối ra, nếu không tất cả chúng ta chắc chắn sẽ chết ở đây." Mấy người họ đáp lời, họ cũng biết lời Tần Mặc nói quả thực không sai.

Tần Mặc liền quay đầu nhìn những bức tường xung quanh, sau đó anh tiếp tục gõ gõ đập đập ở đây.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc liền cảm thấy một trong những bức tường đó hơi không ổn, ngay lập tức, trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, còn Bàn Tử ở một bên khác thì vội vàng nhắc nhở anh.

"Tần Mặc cẩn thận!" Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó anh né sang một bên, còn ở vị trí Tần Mặc vừa đứng, có một con khỉ rượu đã đâm sầm vào tường.

Tần Mặc rút Thất Tinh Kiếm ra, lập tức chém xuống người con khỉ rượu đó, con khỉ rượu cũng bị Tần Mặc chém làm đôi.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn những con khỉ rượu khác.

"Bây giờ muốn giải quyết những thứ này vẫn khá đơn giản." Tần

Mặc không nghĩ nhiều nữa.

Chỉ thấy trong tay Tần Mặc ẩn hiện một luồng sức mạnh cường đại, Tần Mặc đưa mắt nhìn bức tường này.

Hiện tại việc tìm công tắc của bức tường này còn cần lãng phí thêm một khoảng thời gian, nhưng họ đã không thể ở lại đây lâu hơn nữa.

Nhưng đám khỉ rượu kia dường như có thể hiểu được ý Tần Mặc, nên chúng không ngừng tiếp cận anh, dường như sợ Tần Mặc sẽ mở bức tường này ra.

Tần Mặc thấy chúng như vậy liền hừ lạnh một tiếng.

“Những thứ này đang nghĩ gì vậy?

Chẳng lẽ chúng cho rằng cứ đối phó với mình ở đây thì sẽ có tác dụng sao?

Chỉ làm trì hoãn một chút thời gian thôi.” “Vô Song Kiếm Quyết!” Một thanh kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Thanh kiếm khổng lồ này di chuyển đến bên cạnh Tần Mặc, anh đánh thanh kiếm khổng lồ này ra, thanh kiếm khổng lồ này cũng lúc đó va vào người đám khỉ rượu.

Tần Mặc đặt thanh kiếm này chắn giữa mình và đám khỉ rượu, bởi vì Tần Mặc biết chỉ có như vậy, mình mới có thể mở bức tường này ra.

Chương 477

Sau khi có thanh kiếm này, đám khỉ rượu khác muốn tiếp cận Tần Mặc căn bản không phải chuyện đơn giản.

Chúng chỉ có thể dùng thân thể mình không ngừng va vào thanh kiếm của Tần Mặc, nhưng đáng tiếc thanh kiếm của anh vẫn có thể chịu đựng được.

Tần Mặc đặt tay lên bức tường này, dùng một chút sức mạnh, bức tường liền từ từ được Tần Mặc mở ra.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia ý cười, ở đây quả nhiên có một lối đi.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia cũng đã nhìn thấy, vì vậy trên mặt họ đều xuất hiện nụ cười, họ từ từ tiến lại gần Tần Mặc, luôn chú ý đến đám khỉ rượu xung quanh.

"Mấy đứa đi trước đi." Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn Tần Mặc, nhưng lại nghĩ đến bản lĩnh của Tần Mặc, cậu ta liền không ở lại đây lâu nữa, mà đi vào lối đi đó, sau đó cậu ta quay đầu nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc anh đừng ở đó, mau qua đây đi." Tần Mặc đáp lời, sau đó anh lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh của mình.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Một cây rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc ném cây rìu này ra, cây rìu này nhanh chóng va vào người đám khỉ rượu, tất cả thân thể chúng đều biến mất.

Tần Mặc lạnh lùng cười một tiếng.

Lúc này, Tần Mặc liền dẫn họ đi trong lối đi này.

Một lát sau, Tần Mặc quay đầu nhìn phía sau mình, thấy đám khỉ rượu kia không đuổi theo, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh nhìn mấy người bên cạnh.

"Mọi người thế nào rồi?

Không sao chứ?" Mấy người họ đều lắc đầu, họ thì không sao cả.

"Không sao là tốt rồi, vì hiện tại mọi người đều ổn, vậy chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước thôi, không thể ở lại đây quá lâu." Tần Mặc không biết tại sao đám khỉ rượu đó không đuổi theo, nhưng nếu lát nữa chúng đến đây, muốn chặn chúng lại không phải là chuyện đơn giản.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia vội vàng đáp lời.

Đã như vậy, vậy thì họ cứ đi theo Tần Mặc thôi, đằng nào Tần Mặc cũng luôn là một người có chủ kiến, hơn nữa bản lĩnh của anh cũng đã được thể hiện ở đây rồi, nếu những thứ khác có đến tấn công họ, họ nhất định có thể đối kháng được.

Khi họ đi theo lối đi này về phía trước, đột nhiên họ nhìn thấy bên cạnh có khắc chữ cái tiếng Anh.

Ngay lập tức, trong mắt mấy người họ đều mang theo vẻ kinh ngạc.

"Đây là cái gì vậy?" Hạo Thiên Chân dùng tay cạo cạo mấy chữ cái tiếng Anh trước mặt, Tần Mặc nhướng mày.

"Mấy người còn nhớ vừa rồi chúng ta thoát khỏi đám tượng đá, chạy về phía này, đã từng nhìn thấy một số dấu chân phải không?

Dấu chân đó e rằng chính là do đội ngũ ban đầu để lại." "Nếu nói như vậy, thì cha tôi vẫn còn cơ hội sống sót phải không?" Kim Thuận Tử ở bên cạnh có chút kích động nhìn Tần Mặc, bởi vì cậu ta không

biết lời Tần Mặc nói là thật hay giả.

Tần Mặc lắc đầu.

“Cái này thì tôi không rõ lắm, nhưng chúng ta cứ đi theo con đường này về phía trước trước đã, bởi vì chúng ta cũng không biết ở đây đã xảy ra chuyện gì, xem rồi sẽ biết thôi.” Mấy người họ đáp lời, lời Tần Mặc nói quả thực không sai.

Tần Mặc dẫn họ đi về phía trước, một lát sau họ nhìn thấy ở nơi này có một số đồ đồng.

Bàn Tử lập tức vui mừng, cậu ta muốn lén lút giấu một trong những món đồ đồng vào trong túi của mình, nhưng lại bị Hạo Thiên Chân phát hiện.

Hạo Thiên Chân vỗ một cái vào tay Bàn Tử.

“Đừng có tùy tiện lấy đồ ở đây.” Bàn Tử đảo mắt, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ có chút chán nản đặt món đồ đồng đó về vị trí cũ.

“Rõ ràng là đến đây để trộm mộ, kết quả anh lại không cho tôi lấy thứ gì.

Hơn nữa, bây giờ cửa hàng của cha mẹ tôi đều đã bị lừa mất rồi, anh muốn tôi phải làm sao đây?

Tôi chỉ có thể lấy hai món đồ từ đây rồi kiếm tiền.” Tần Mặc nhìn Bàn Tử một cái.

“Đợi sau khi ra ngoài tôi sẽ giúp anh giải quyết.” Trong mắt Bàn Tử mang theo vẻ kinh hỉ, cậu ta lập tức gật đầu.

“Vậy được, chúng ta cứ thống nhất như vậy nhé, anh không được lừa người đâu đấy, nếu anh lừa tôi thì anh là chó con!” Tần Mặc bật cười, không ngờ Bàn Tử vẫn khá thú vị, thế là Tần Mặc liền vỗ vai

Bàn Tử, sau đó anh tiếp tục quan sát ở đây.

Nơi này thì không có gì có thể khiến Tần Mặc lưu luyến, nên Tần Mặc lại nhìn mấy người trước mặt.

"Chúng ta có nên nghỉ ngơi một lát ở đây không?" "Nghỉ một lát đi, chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, hơn nữa vừa rồi em cảm giác chúng ta cứ luôn chạy trốn thoát thân." Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, chủ yếu là những thứ bên trong này quá đáng sợ.

"Nhưng mấy người nói xem, tại sao những thứ đó lại không thể giết chết được?" Hạo Thiên Chân không hiểu nhìn mấy người trước mặt.

Đừng nói là mấy người này, ngay cả Tần Mặc cũng không biết là chuyện gì, thế là Tần Mặc đưa mắt nhìn Hạo Thiên Chân, vỗ vỗ vai cậu ấy.

"Em suy nghĩ nhiều thật đấy." Hạo Thiên Chân đưa tay gãi đầu, nhưng cậu ta không nói nhiều nữa, chỉ nhìn Tần Mặc.

Một lát sau, Tần Mặc mới nói với mấy người họ.

"Mặc kệ thế nào, dù sao bây giờ những thứ đó cũng sẽ không đuổi theo nữa, chúng ta ăn chút gì rồi tiếp tục đi thôi." Mấy người họ đều đáp lời, vì Tần Mặc đã nói như vậy, vậy thì họ cứ nghe theo Tần Mặc thôi.

Tần Mặc lấy đồ ăn ra chia cho mọi người một ít, đợi ăn xong, Tần Mặc mới vươn vai một cái, dẫn mấy người họ cùng rời khỏi nơi này.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc và mấy người họ cùng nhau đến một hành lang.

"Bên này hình như có mấy đường lận, chúng ta bây giờ phải đi lối nào đây?" Phan Tử nói vậy khi nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thì đưa mắt nhìn lên hành lang này, sau đó anh quay đầu, lúc này anh cũng nhìn thấy một ký hiệu trên bức tường bên cạnh.

"Mấy người nhìn xem." Mấy người khác lúc này mới chú ý tới, sau đó họ đều đưa mắt nhìn vào đó, thấy ký hiệu trên đó, mấy người họ có chút không hiểu lắm, sau đó họ nói với Tần Mặc.

"Đây là cái gì vậy anh?" Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhạt.

"Nếu tôi đoán không sai, thì cái này chắc là do những người đi trước để lại." Mấy người họ gật đầu.

"Vậy nếu là như vậy, thì nó đại diện cho điều gì?" "Mấy người có thể nhìn hiểu ký hiệu này không?" Kim Thuận Tử tò mò nhìn Tần Mặc và mấy người họ.

Vì mấy người họ là đến đây thám hiểm, vậy trước đó họ chắc hẳn đã tìm hiểu qua những ký hiệu này rồi.

Tần Mặc lắc đầu.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia cũng trầm mặc.

Nói thật, ký hiệu này có ý nghĩa gì, mấy người họ cũng không rõ lắm.

Chương 478

"Thì ra mọi người đều không biết ư, vậy bây giờ chúng ta có nên tiếp tục đi về phía trước không?" Tần Mặc nhìn họ một cái.

"Vì chúng ta không hiểu ký hiệu này, vậy thì cứ đi qua đó xem tình hình cụ thể thế nào đi, đằng nào có tôi ở đây rồi." Tần Mặc cho rằng mình quả thực có thể bảo vệ tốt cho mấy người họ, vì vậy Tần Mặc cũng không hề lo lắng một chút nào.

Mấy người họ lập tức đáp lời, Tần Mặc đã nói như vậy rồi, vậy thì họ cứ đi theo Tần Mặc thôi.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhạt, sau đó anh dẫn mấy người họ đi về phía trước.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc và những người khác liền phát hiện trước mặt có một cái động đặc biệt lớn.

"Cái động này trông như là bị thuốc nổ nổ ra vậy." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc bên cạnh.

Tần Mặc gật đầu, cảm giác của Hạo Thiên Chân quả thực không sai.

"Chắc là như vậy, nhưng tình hình bên trong thế nào thì chúng ta vẫn chưa biết, vì vậy lát nữa mấy người cẩn thận một chút nhé." Mấy người họ lập tức đáp lời, Tần Mặc đã nói như vậy, điều đó chứng tỏ bên trong này chắc chắn không đơn giản.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, dẫn mấy người họ đi về phía trước, vừa đi, Tần Mặc vừa quan sát tình hình xung quanh.

Nhưng may mà ở đây không xuất hiện gì cả.

Một lát sau, họ lại nhìn thấy một cái động, họ cứ đi theo con

đường này về phía trước.

Rất nhanh, họ liền đi vào bên trong Mộ Thất này, bên trong Mộ Thất này vàng óng ánh, trông vô cùng chói mắt.

Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, cậu ta vội vàng nằm lên một ngọn núi vàng trong số đó.

"Không ngờ ở đây lại có nhiều vàng đến vậy, thật khó mà tin được." Phan Tử đáp lời.

"Đúng vậy, nếu có thể mang những thứ này ra ngoài, thì sẽ đáng giá bao nhiêu tiền chứ, lần này chúng ta thật sự phát tài rồi." Phan Tử hắc hắc cười một tiếng.

Tần Mặc thấy họ như vậy liền nhướng mày, sau đó Tần Mặc cẩn thận nhìn những thứ bên trong.

Bảo vật ở đây quả thực rất nhiều, phần lớn đều là vàng, còn có một số châu báu, thậm chí còn có một số đồ đồng các loại.

Hạo Thiên Chân thì quan sát ở bên trong, những thứ ở đây quả thực đã có từ rất lâu rồi.

"Chẳng trách chúng ta vừa mới đến Mộ Huyệt này mà không thấy thứ gì cả, hóa ra tất cả đều ở trong Tàng Bảo Thất này à.

May mà chúng ta đã phát hiện ra Tàng Bảo Thất này, chúng ta phải nhanh chóng lấy một ít đồ ra ngoài mới được." Nói rồi, mấy người họ liền bắt đầu nhét đồ vào túi của mình.

Tần Mặc thì cũng không từ chối họ.

Dù sao những thứ này quả thực rất đáng tiền, mặc dù nói những thứ này đối với Tần Mặc không có tác dụng gì, nhưng vì mấy người họ đã muốn mang đi, vậy thì cứ để họ mang một chút đi.

Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh, lúc này anh cũng chú ý đến

Kim Thuận Tử ở phía xa, hiện tại Kim Thuận Tử đang nhìn một chỗ, trên mặt mang theo vẻ khó tin.

Tần Mặc thấy cậu ta như vậy liền có chút không hiểu mà đi tới, sau đó Tần Mặc đi theo ánh mắt của cậu ta nhìn sang một bên khác.

Nhưng khi nhìn thấy mấy bộ thi thể trên đất, Tần Mặc liền hiểu tại sao Kim Thuận Tử lại có thái độ như vậy.

Tần Mặc đưa tay vỗ vai Kim Thuận Tử.

Kim Thuận Tử lúc này mới phản ứng lại, sau đó cậu ta đi đến bên cạnh một trong những thi thể đó, quỳ xuống cạnh thi thể, nước mắt cũng chảy dài theo khóe mắt cậu ta.

"Cha!" Mọi người đều nghe thấy tiếng Kim Thuận Tử, vì vậy họ liền tiến lại gần.

Bàn Tử nhìn thấy xong cũng không nhịn được mà cảm thấy có chút cảm xúc, nhưng Bàn Tử không nói nhiều, chỉ ngồi trên ngọn núi vàng ở một bên khác nhìn Kim Thuận Tử.

Hạo Thiên Chân thấy tình hình hiện tại, có chút bất lực.

Cậu ta đi đến bên cạnh Kim Thuận Tử.

"Đừng nghĩ nhiều nữa." Kim Thuận Tử gật đầu, cậu ta đưa mắt nhìn mấy người trước mặt.

"Tôi đã sớm biết theo mấy người thì có thể tìm được cha tôi, nhưng không ngờ cha tôi lại chết ở nơi này." Tần Mặc trầm mặc, nhưng anh không nói nhiều, chỉ đi đến một bên khác quan sát những thứ bên trong.

"Mấy người nói xem, chuyện gì đã xảy ra với họ vậy?

Tại sao lại chết ở đây?

Chẳng lẽ họ muốn tuẫn táng cùng với những vàng bạc này sao?"

Bàn Tử động não suy diễn lung tung.

Tần Mặc nghe cậu ta nói vậy liền đảo mắt, cái tên Bàn Tử này trong đầu ngày nào cũng nghĩ gì vậy không biết?

"Chắc chắn là không thể rồi, cho dù họ không mang những thứ bên trong này đi, cũng không thể nào chết ở đây được." Lời này đúng là đáng suy ngẫm.

Lời này nói quả thật không sai, cho nên cái chết của bọn họ nhất định có điểm khác biệt." Phan Tử xoa cằm, dường như nghĩ ra điều gì đó, rồi đột ngột trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Chẳng lẽ là bên trong này có thứ gì đó sao?" Tần Mặc lập tức lắc đầu.

"Bên trong này không thể có thứ gì, nếu không Hệ Thống nhất định sẽ nhắc nhở tôi, hơn nữa tôi cũng có thể cảm ứng được.

Họ hẳn là chết ở đây vì một lý do khác.

Nhưng các anh còn cần phải lo lắng sao?" Tần Mặc nhìn mấy người họ, có chút bất đắc dĩ.

Mấy người họ ừ một tiếng, lời Tần Mặc nói quả thật không sai, họ đúng là không cần lo lắng nhiều đến vậy.Tần Mặc liền đặt ánh mắt lên Kim Thuận Tử.

"Anh hãy tiết ai thuận biến, đừng nghĩ nhiều quá.

Mặc dù chúng tôi cũng không muốn thấy tình huống này, nhưng cha của anh quả thật đã không còn nữa." Kim Thuận Tử trước đó ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, lau đi khóe mắt giọt lệ.

Phải rồi, cho dù trong lòng có đau khổ đến mấy thì có thể làm gì được nữa, kết quả đã bày ra trước mắt rồi.Kim Thuận Tử lấy ra một ít vải từ trên người, gói thi thể cha mình lại, cõng lên lưng, rồi lại nhét

thêm một ít tiền vào túi.

Đằng nào thì những thứ này cứ để ở đây cũng chỉ là để không, chi bằng cứ lấy đi.

Như vậy, ra ngoài còn có thể bán được chút tiền, nửa đời sau cũng coi như cơm áo không lo.Tần Mặc nhìn mấy người họ.

"Được rồi, chúng ta vẫn nên ra ngoài thôi, đằng nào thì các anh cũng đã lấy gần hết rồi." Vừa rồi Tần Mặc cũng nhét một vài thứ vào trong Hệ Thống của mình, bởi vì Tần Mặc biết cái cửa hàng của Bàn Tử đã bị lừa mất, anh muốn lấy lại cửa hàng đó thì vẫn cần một chút tiền tài hỗ trợ.Mấy người họ thì không nói nhiều, chỉ cõng những bọc đồ cồng kềnh lên vai, Tần Mặc lườm một cái.

"Lát nữa chúng ta chắc chắn vẫn phải tiếp tục đi về phía trước, các anh mang nhiều đồ như vậy căn bản không mang đi được hết, chi bằng chỉ lấy một chút thôi." Mấy người họ nhìn nhau, nhưng tất cả đều lắc đầu.

Họ chắc chắn sẽ không nghe Tần Mặc, vì những vàng bạc châu báu này dù có để ở đây cũng chẳng có tác dụng gì.Tần Mặc bất lực thở dài, nhưng mấy người họ đã như vậy rồi, Tần Mặc cũng không có cách nào khuyên nhủ họ được nữa, chỉ có thể dẫn họ đi về phía trước.

Sau khi đi một lúc, họ phát hiện mình lại đến một căn phòng kho báu khác.Không thể nào, sao chỗ này lại giàu có thế?

Chương 479

Vừa rồi có một kho báu đã đành, giờ lại có thêm một cái kho báu thứ hai nữa.” Phan Tử vừa nói vừa đi về phía căn phòng đó, anh ta rất muốn lấy hết tất cả mọi thứ ở đây đi, chỉ tiếc là không có khả năng đó.Tần Mặc nheo mắt lại, sau đó xoay đầu nhìn xung quanh.

Không cần nghĩ, Tần Mặc cũng biết họ lại đi ngược trở lại.

“Không ổn lắm.” Tần Mặc lắc đầu, rồi nhắm mắt lại.

Mấy người khác thấy Tần Mặc như vậy, trong mắt đều lộ vẻ nghi hoặc.

Tần Mặc bị làm sao thế?Lúc này Hạo Thiên Chân liền đi đến cạnh mấy thi thể vừa rồi, anh nhìn một chút thì phát hiện mấy thi thể đó vẫn còn ở đây, chỉ riêng thi thể của cha Kim Thuận Tử là biến mất.

“Mấy anh mau lại đây xem!” Bàn Tử và mấy người kia đi tới, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bắt đầu lật tìm, họ phát hiện trên người mấy người này có sổ ghi chép, nhưng trong sổ cũng không viết gì cả.“Chuyện này là sao vậy?

Chẳng lẽ chúng ta lại đi ngược về rồi sao?

Chúng ta gặp phải mê trận quỷ sao?” Bàn Tử đứng sững tại chỗ nhìn mấy người trước mặt.

Hạo Thiên Chân lườm một cái, rồi vỗ mạnh vào người Bàn Tử.

“Nói linh tinh gì đấy, trên đời này căn bản không có mê trận quỷ tồn tại!” Bàn Tử bĩu môi, rồi lại nhìn Tần Mặc.

Dù thế nào đi nữa, anh ta vẫn muốn hỏi Tần Mặc rốt cuộc là tình huống gì.Tần Mặc im lặng một lát, rồi nói với mấy người họ.

“E rằng ở đây có thứ gì đó đang ảnh hưởng đến suy nghĩ của chúng ta.” Nói rồi Tần Mặc nhắm mắt lại, sau đó cẩn thận cảm ứng.

Ngay lúc này, giọng nói của Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết.] Tần Mặc có chút không hiểu, rồi anh mở mắt ra.

Lúc này Kim Thuận Tử lại đột nhiên trở nên cuồng bạo, anh ta ném thi thể trên lưng xuống đất, rồi lao về phía Hạo Thiên Chân, người gần anh ta nhất.May mắn là Tần Mặc cũng khá gần Hạo Thiên Chân, nên anh vội vàng kéo cánh tay Hạo Thiên Chân, đưa cậu ấy về bên cạnh mình.

Tần Mặc thấy Kim Thuận Tử biến thành dáng vẻ này thì hừ lạnh một tiếng.

“Nếu tôi đoán không sai, e rằng độc tố trên người anh ta lại phát tác rồi.”“Chuyện này là sao vậy?

Tại sao Kim Thuận Tử lại đột nhiên biến thành bộ dạng này?

Ban đầu anh ta không phải đã được chữa khỏi rồi sao?” Hạo Thiên Chân không hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc im lặng một lát rồi lắc đầu.

“Nếu tôi đoán không sai, e rằng độc tố trên người anh ta lại tái phát rồi.

Mặc dù tôi đã thực sự loại bỏ phần lớn độc tố, nhưng cũng không thể đảm bảo rằng trong huyết mạch của anh ta không còn sót lại chút nào.” “Vậy bây giờ phải làm sao?” “Các anh tự mình cẩn thận một chút là được rồi, tôi sẽ đối phó với anh ta.” Nói rồi Tần Mặc lao về phía Kim Thuận Tử, nhưng Kim Thuận Tử chỉ là một phàm nhân bằng xương bằng thịt, cho nên anh ta không phải đối thủ của Tần Mặc.Tần Mặc đấm một quyền vào người Kim Thuận Tử, Kim Thuận

Tử bị Tần Mặc tấn công liền lùi về phía sau.

Anh ta ho khan vài tiếng, rồi lại lao về phía Tần Mặc.

Mặc dù Kim Thuận Tử có thể cảm nhận được đau đớn, nhưng anh ta lại không hề sợ hãi.

Độc tố trong cơ thể khiến anh ta tiếp tục xông lên mà không lùi bước.Tần Mặc thấy Kim Thuận Tử như vậy thì hừ lạnh một tiếng.

"Nếu đã thế thì chỉ có thể chế phục đối phương trước, sau đó lại loại bỏ độc tố trong cơ thể anh ta." Ban đầu còn tưởng mình đã thực sự chữa khỏi hoàn toàn độc tố cho anh ta, nhưng bây giờ xem ra chắc là mình đã nghĩ nhiều quá rồi.Trên tay Tần Mặc xuất hiện một luồng ánh sáng màu đen.

Khi Kim Thuận Tử lại lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc liền nắm chặt lấy cánh tay Kim Thuận Tử.

Kim Thuận Tử dùng sức định dùng khuỷu tay đánh Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại dùng tay kia ôm chặt lấy khuỷu tay anh ta, khiến anh ta không thể động đậy.

Tần Mặc hơi xoay cánh tay Kim Thuận Tử, Kim Thuận Tử liền không thể dùng sức được nữa, anh ta cũng bị Tần Mặc đánh ngã xuống đống vàng bạc bên cạnh.Tần Mặc lấy ra một sợi dây từ Hệ Thống của mình, trực tiếp trói Kim Thuận Tử lại.

Ngay lập tức, Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi truyền sức mạnh vào cơ thể Kim Thuận Tử.

Trên mặt Kim Thuận Tử lộ vẻ thống khổ.Sắc mặt Kim Thuận Tử lúc này cũng trở nên trắng bệch đặc biệt.

Tần Mặc thấy vậy thì cau mày, nhưng Tần Mặc lại không hề có chút lòng trắc ẩn nào, bởi vì Tần Mặc biết chỉ có như vậy mới có thể chữa khỏi cho Kim Thuận Tử.

Sau một lúc, Tần Mặc liền dồn toàn bộ độc tố đến đầu ngón tay anh ta.

Tần Mặc lấy ra một con dao, rạch đứt ngón tay anh ta, máu đen trong ngón tay anh ta cũng chảy ra.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia thấy cảnh này, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đi về phía này, Phan Tử thì đứng chắn bên cạnh Hạo Thiên Chân.

Nếu lát nữa Kim Thuận Tử lại phát tác lần nữa, Phan Tử cũng có thể bảo vệ Hạo Thiên Chân thật tốt.Hạo Thiên Chân thì vỗ vỗ vai Phan Tử, cậu ta cảm thấy không sao cả, bởi vì xem ra Tần Mặc đã hoàn toàn khống chế được Kim Thuận Tử rồi.Sau khi giải phóng độc tố ra ngoài, Tần Mặc lại dùng sức mạnh của mình truyền vào cơ thể Kim Thuận Tử.

Lúc này Kim Thuận Tử mới dần dần hồi phục ý thức, trong mắt anh ta lộ vẻ không hiểu.

“Tôi bị làm sao vậy?” Bàn Tử bên cạnh không nhịn được đùa cợt nói.

“Anh còn dám hỏi chúng tôi à?

Nếu vừa rồi không phải Tiểu Tần đồng chí, e rằng anh đã giết chết mấy anh em chúng tôi rồi!” Kim Thuận Tử đứng sững tại chỗ, trong mắt lộ vẻ áy náy, đưa tay gãi đầu.

“Tôi cũng không biết vừa rồi mình bị làm sao nữa, dường như có một luồng sức mạnh đang khống chế cơ thể tôi.” Tần Mặc nhướng mày.

“Nếu tôi đoán không sai, anh chắc chắn đã bị một thứ gì đó ở đây ảnh hưởng, nhưng rốt cuộc thứ đó là gì nhỉ?” Nói rồi Tần Mặc quay

đầu nhìn xung quanh.Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau.

Hạo Thiên Chân muốn đi tới cởi sợi dây trên người Kim Thuận Tử ra, nhưng Bàn Tử lại trực tiếp ngăn cậu ấy lại.

“Cậu làm gì đấy?” Bàn Tử cau mày nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân thì chỉ vào Kim Thuận Tử ở đằng xa.

“Đương nhiên là cởi trói cho anh ta rồi.” “Cậu nghĩ gì vậy?

Ban đầu Tiểu Tần đồng chí còn tưởng đã loại bỏ hết độc tố trên người anh ta rồi, kết quả bây giờ anh ta lại tấn công chúng ta, điều đó có nghĩa là anh ta vẫn chưa hoàn toàn hồi phục đâu, vẫn là đừng cởi trói cho anh ta thì hơn.” Phan Tử bên cạnh cũng gật đầu.

“Mặc dù cứ trói người ta như vậy thì quả thật không lịch sự lắm, nhưng chúng ta cũng phải nghĩ cho sự an toàn của mình chứ.

Tiểu Tam Gia, lời Bàn Tử nói cũng khá có lý.

Ban đầu mấy anh em chúng ta đã không giúp được gì cho Tần Mặc rồi, nếu vì chuyện này mà lại liên lụy đến Tần Mặc nữa, thì chẳng phải chúng ta sẽ càng thêm áy náy sao?” Hạo Thiên Chân lúc này mới im lặng, ừ một tiếng.

Cậu nhìn Tần Mặc ở đằng xa, anh đang cẩn thận cảm ứng xung quanh.

Mấy người họ đều rất rõ, Tần Mặc bây giờ chắc là đang tìm cách để ra ngoài.

Điều duy nhất họ có thể làm bây giờ là đợi kết quả kiểm tra của Tần Mặc.Tần Mặc rất nhanh đột nhiên mở choàng mắt ra, anh đặt ánh mắt vào một trong các hướng, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Chương 480

“Chính là chỗ này rồi.” Nói rồi Tần Mặc đi về phía đó.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, Tần Mặc đang muốn làm gì?

Nhưng chưa kịp để họ nghĩ nhiều, Tần Mặc đã bắt đầu bới đống vàng bạc đó.

Họ nhìn nhau rồi cùng Tần Mặc giúp đỡ.

“Anh đang tìm gì?

Chúng tôi giúp anh.” “Thứ có thể ảnh hưởng đến suy nghĩ của chúng ta ở đây, e rằng chỉ có đồng xanh.” Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười.

Hạo Thiên Chân lúc này mới phản ứng lại, cậu gật đầu.

“Tôi nhớ trước đây khi chúng ta ở Tần Lĩnh, hình như đồng xanh quả thật sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của người khác.

Có lẽ Tần Mặc đoán đúng rồi.” Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn mấy người bên cạnh, tất cả mọi người đều không nói thêm gì nữa, chỉ không ngừng bới tìm ở đó.

Không lâu sau, họ đã bới tìm gần hết chỗ đó.“Sao lại không có nhỉ?” Hạo Thiên Chân cau mày.

Theo logic bình thường mà nói, Tần Mặc đoán chắc không sai mới phải.

Nhưng đúng lúc này, Tần Mặc lại đột nhiên đưa tay vào một chiếc bình hoa, lấy thứ bên trong bình hoa ra.

Mọi người lúc này cũng chú ý thấy thứ trong tay Tần Mặc chính là

một cành cây đồng xanh.

“Thứ này đúng là hại người không ít.” Bàn Tử bĩu môi.

Hạo Thiên Chân thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, cậu nhìn Tần Mặc.

“Vậy chúng ta có nên hủy bỏ thứ này không?” Tần Mặc ừ một tiếng, sau đó trên tay Tần Mặc xuất hiện ánh sáng màu đen.

Ánh sáng màu đen này dần dần hình thành một con cự long bao quanh cành đồng xanh đó.

Ngay lập tức, cành đồng xanh đó đã bị Tần Mặc làm cho tan biến.Tần Mặc lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình.

“Được rồi.” Mấy người họ gật đầu, sau đó cau mày.

Không ngờ cành đồng xanh này lại có năng lực lớn đến vậy.

“Nếu bây giờ đã không còn bất kỳ sức mạnh nào cản trở chúng ta nữa, vậy chúng ta có nên tiếp tục đi xuống không?” Bàn Tử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đương nhiên sẽ không phản đối, nên anh ừ một tiếng, dẫn mấy người họ rời khỏi nơi này.

Ngay lúc này, họ đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn.“Tiếng gì thế này?” Bàn Tử ngẩn ra, anh ta quay đầu nhìn Tần Mặc.

Đối với tiếng động này, anh ta đương nhiên không hiểu.

Tần Mặc nheo mắt lại.

“Nếu tôi đoán không sai, e rằng là Jason và đám người của hắn không biết đã gặp phải chuyện gì nên đã dùng đến bom.” “À, ra là vậy.” Mấy người họ đều gật đầu.

Tần Mặc thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhưng bất kể ở đây có thứ

gì, tất cả mọi người đều phải hành động cẩn thận.“Có khi nào là Tam gia không?” Phan Tử bên cạnh hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

“Cái này tôi không rõ, nhưng quả thật có người đang dùng bom.” Tần Mặc không nói nhiều với họ nữa, mà xác định lại phương hướng, dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Ngay lúc này, một người không ngờ tới xuất hiện trước mặt họ.

“Tiểu Hoa, cậu sao lại đến đây?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn Giải Tiểu Hoa ở đằng xa.

“Đương nhiên là để điều tra chân tướng sự việc năm xưa.” Giải Tiểu Hoa hít sâu một hơi, anh không biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao, nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng phải điều tra rõ ràng.Hạo Thiên Chân im lặng.

Giải Tiểu Hoa thì đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân.

“Không sao đâu, bất kể kết quả cuối cùng thế nào, tôi vẫn tin rằng hai chúng ta vẫn là những người bạn rất tốt.” Tần Mặc nhướng mày.

“Được rồi, đừng ở đây nữa.

Vừa nãy bên kia cũng có tiếng nổ, chúng ta đến đó xem tình hình thế nào đi.” Nói rồi Tần Mặc đi về phía trước, mấy người họ thì theo sát phía sau Tần Mặc.Nhưng vừa mới đi chưa được bao lâu, Kim Thuận Tử đã chặn Tần Mặc lại.

“Anh sao vậy?

Có chuyện gì sao?” Tần Mặc tò mò đặt ánh mắt lên Kim Thuận Tử.

Kim Thuận Tử suy nghĩ nửa ngày rồi vẫn nói với Tần Mặc.

“Tôi biết trên đường này mọi người đã rất chiếu cố tôi, nhưng tôi

không muốn tiếp tục đi cùng mọi người nữa.

Anh cũng biết tôi đến đây là vì cha tôi, bây giờ tôi đã tìm thấy ông ấy rồi, vậy thì không cần thiết phải đi cùng mọi người nữa." Tần Mặc nghe vậy liền cau mày.

Ý của người này là chuẩn bị rời đi sao?Nghĩ một lát, Tần Mặc liền lấy ra một cái bọc, đặt một ít thức ăn vào trong đó.

"Nếu anh muốn đi thì cứ đi đi.

Mặc dù chúng ta ở cùng nhau cũng khá lâu rồi, nhưng chúng tôi cũng không có tư cách gì để cản anh." Đối phương đã tìm thấy cha mình rồi, cũng coi như đã buông bỏ chấp niệm trong lòng.Thấy Tần Mặc như vậy, Kim Thuận Tử liền lùi về sau vài bước, cúi người về phía Tần Mặc, coi như cảm kích sự giúp đỡ của Tần Mặc trong khoảng thời gian này.

Tần Mặc thì tùy ý xua tay, những điều này đối với Tần Mặc đều không đáng gì.

Kim Thuận Tử lại quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Hạo Thiên Chân thì vỗ vai anh ta.

Trong mắt Bàn Tử cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt, Bàn Tử dùng nắm đấm huých nhẹ Kim Thuận Tử một cái.

"Được rồi, anh mau đi đi." Kim Thuận Tử nhìn mấy người trước mặt, nói thật, mặc dù trên đường đi này có rất nhiều nguy hiểm, nhưng sự giúp đỡ của mấy người này dành cho anh ta, anh ta sẽ mãi ghi nhớ trong lòng.

"Cảm ơn mọi người." Kim Thuận Tử nói xong lời này, liền xoay người rời khỏi nơi này.

Mọi người nhìn bóng lưng Kim Thuận Tử, thở dài một hơi, nhưng

không một ai nói thêm gì nữa.

Kim Thuận Tử trên đường này đã giúp đỡ họ một số việc rồi, họ cũng không có tư cách gì để yêu cầu Kim Thuận Tử tiếp tục đi cùng họ về phía trước.Đợi Kim Thuận Tử đi rồi, Tần Mặc lúc này mới quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Thấy sắc mặt mấy người họ đều hơi không tốt, Tần Mặc liền bật cười.

Chương 481

“Sao thế, trước đây các anh không phải còn than thở với tôi rằng trên người anh ta có độc tố, chúng ta đưa anh ta đi không hay sao?

Bây giờ người ta đi rồi, các anh lại đa sầu đa cảm thế.” Bàn Tử nhìn mấy người bên cạnh, lúc này mới ho khan.

“Tôi có nói gì đâu.” Nói xong lời này, Bàn Tử liền đi về phía trước.

Thấy anh ta như vậy, trong mắt Tần Mặc mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Nhưng Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều nữa.

Bất kể thế nào, tóm lại bây giờ họ vẫn phải tiếp tục đi về phía trước.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, tất cả mọi người đều không rõ, nhưng càng như vậy họ lại càng phải nỗ lực.Ngay lúc này, mấy người họ đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn truyền đến từ đằng xa.

Nghe thấy tiếng động này, Hạo Thiên Chân liền cau mày.

“Nếu tôi không đoán sai, tiếng động này hẳn là tiếng súng.” Tần Mặc lập tức gật đầu, lời Hạo Thiên Chân nói quả thật không sai, phía trước chắc chắn có người đang nổ súng.

“Mau qua đó!” Tần Mặc nói xong lời này, vội vàng đi về phía đó, bởi vì Tần Mặc không biết bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh phải qua đó xem sao.Mấy người khác thì theo sát phía sau Tần Mặc.

Không lâu sau, họ đến một vách đá.

Tần Mặc nhìn xuống phía dưới, anh phát hiện Jason và A Ninh lúc này đang ở đó, nhưng dưới đất lại la liệt đầy những con tường xuyến tử.Tần Mặc nheo mắt lại, Hạo Thiên Chân lúc này lại chú ý thấy Ngô Tam Gia ở đằng xa.

"Tam thúc!" Hiện tại Ngô Tam Gia hẳn là đã bị thương, hơn nữa ông ấy đang ẩn nấp trong một góc, nhìn những con tường xuyến tử trước mặt.

Những con tường xuyến tử này thì không ngừng tiếp cận ông ấy.

Ông ấy biết mình hiện tại đang bị thương, không có cách nào chống lại những thứ này.Tần Mặc nheo mắt lại.

Lúc này Hạo Thiên Chân thì muốn nhảy xuống giúp Ngô Tam Gia, Tần Mặc vội vàng ngăn cậu ấy lại.

"Cậu làm gì đấy?" "Đương nhiên là đi giúp Tam thúc của tôi rồi!

Anh không thấy Tam thúc của tôi bị thương sao?

Nếu bây giờ không qua đó, chẳng phải những con tường xuyến tử xung quanh sẽ ăn thịt Tam thúc của tôi sao?" Tần Mặc lườm một cái.

"Tỉnh táo lại đi, cứ đứng ở đây, tôi sẽ qua đó giúp." Ngay khi lời Tần Mặc vừa dứt, giọng nói của Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết.] Tần Mặc đột nhiên thấy cái quan tài ở đằng xa, bên trong đột nhiên bò ra một con cự hình tường xuyến tử.

"Sao lại là cự hình tường xuyến tử nữa vậy?" Sắc mặt mọi người hơi biến đổi.

Giải Tiểu Hoa bên cạnh không biết họ đang nói gì, nên trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

"Các anh trước đây đã từng gặp loại này sao?" "Đúng vậy, chúng

tôi đã gặp không chỉ một hay hai lần rồi.

Loại cự hình tường xuyến tử này thực sự quá đáng sợ, sức mạnh của nó đặc biệt mạnh, hơn nữa chỉ cần nó chọn trúng con mồi, nó cơ bản sẽ không bỏ cuộc." Ngay khi Bàn Tử vừa nói xong câu này, con cự hình tường xuyến tử đó liền trực tiếp chọn trúng một người trong số họ, kẹp người đó vào trong càng của mình, dùng sức giết chết người đó.Giải Tiểu Hoa suy nghĩ một chút, rồi quay đầu nhìn Tần Mặc bên cạnh.

"Bây giờ phải làm sao?" "Các anh cứ ở đây đi.

Lát nữa nếu những con tường xuyến tử đó bò lên, các anh hãy đối phó với chúng.

Tôi sẽ xuống giúp mấy người kia." Mặc dù những người khác sống hay chết không liên quan gì đến Tần Mặc, nhưng Tần Mặc vẫn phải đảm bảo an nguy cho Ngô Tam Gia.

Hạo Thiên Chân thì kéo tay Tần Mặc.

"Anh cẩn thận một chút." Tần Mặc lập tức ừ một tiếng, anh không phải kẻ ngốc, đương nhiên không thể tùy tiện đi đối phó với người khác.

Tần Mặc lập tức nhảy xuống.

Khi Tần Mặc đáp xuống, khí tức trên người anh liền trực tiếp phát tán ra.

Những con tường xuyến tử ở gần Tần Mặc vội vàng di chuyển ra xung quanh.

Chủ yếu là khí tức trên người Tần Mặc có tác dụng trấn áp quá mạnh, chúng đều có chút sợ hãi Tần Mặc.Nhưng lúc này, con cự hình tường xuyến tử đó lại đặt ánh mắt lên Tần Mặc.

Nó cảm nhận được khí tức trên người Tần Mặc, liền trực tiếp lao về phía anh.

Mặc dù khí tức trên người Tần Mặc quả thật khiến chúng cảm thấy có chút đáng sợ, nhưng chỉ cần nó có thể giết chết Tần Mặc và ăn thịt anh, thì công lực của nó nhất định sẽ tăng mạnh, đến lúc đó thân hình của nó sẽ trở nên càng lớn hơn.

Tần Mặc thấy cảnh này thì cười lạnh một tiếng.

"Chỉ bằng thứ này mà cũng muốn đối phó với tôi sao?

Cũng không nhìn xem nó có bản lĩnh đó không." Tần Mặc lập tức rút ra Thất Tinh Kiếm của mình, chém về phía con cự hình tường xuyến tử trước mặt.Jason và A Ninh ở đằng xa cũng thấy Tần Mặc, cả hai đều cau mày.

Cả hai đều không biết Tần Mặc là địch hay bạn, nhưng bất kể thế nào, tóm lại bây giờ phải ứng phó trước với những thứ bên trong Mộ Huyệt này.

Ngô Tam Gia thì vội vàng nhắc nhở Tần Mặc.

"Anh cẩn thận một chút, những thứ này e rằng không dễ đối phó đâu." Tần Mặc lập tức ừ một tiếng, anh cũng không phải kẻ ngốc, nếu những thứ này dễ đối phó như vậy, thì trước đó họ đã không bị chúng truy đuổi chạy tán loạn rồi.Chỉ thấy trên thanh kiếm của Tần Mặc xuất hiện ánh sáng màu đen.

Tần Mặc dùng luồng ánh sáng màu đen này đánh về phía con cự hình tường xuyến tử trước mặt.

Con cự hình tường xuyến tử đó thì dùng càng của nó va chạm với Tần Mặc một cái.

Không thể không nói, con cự hình tường xuyến tử này so với những con trước đó, sức mạnh quả thật mạnh hơn rất nhiều.

“Hèn chi ngươi dám ở nơi này đối phó mấy người này, xem ra thực lực của ngươi quả thật cũng không tệ.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhìn con cự hình tường xuyến tử đó.

Con cự hình tường xuyến tử không ngờ Tần Mặc lại coi thường nó như vậy, nên nó liền lao vào tấn công Tần Mặc, đồng thời cũng quật mạnh cái đuôi của nó.Nhưng Tần Mặc lại không hề sợ hãi.

Một đạo Phong Nhận xuất hiện trong lòng bàn tay Tần Mặc, Tần Mặc dùng đạo Phong Nhận này đánh vào đuôi con cự hình tường xuyến tử đó.

“Cuồng Phong Nhận!” Đuôi con cự hình tường xuyến tử đó lập tức phát ra tiếng “xoẹt” một tiếng, nó quay đầu nhìn cái đuôi của mình.

Nó phát hiện trên đuôi mình đã có một vết hằn màu trắng rồi.

Vết hằn màu trắng này chính là do đạo Phong Nhận của Tần Mặc gây ra.

Con cự hình tường xuyến tử lập tức cảm thấy có chút tức giận, nó lại đặt ánh mắt lên Tần Mặc.

Tần Mặc thì nhướng mày.

Chương 482

Nhưng Tần Mặc lười nói nhiều với nó, chỉ là lại một lần nữa ngưng tụ một đạo sức mạnh.

Trong lòng bàn tay Tần Mặc xuất hiện năng lượng màu đen, Tần Mặc dùng năng lượng màu đen này đánh về phía con cự hình tường xuyến tử đó.

Con cự hình tường xuyến tử đó có thể cảm nhận được luồng sức mạnh này của Tần Mặc rốt cuộc mạnh đến mức nào, nó chỉ có thể né tránh sang một bên.

Mà đạo sức mạnh này của Tần Mặc thì lại đánh trúng những con tường xuyến tử nhỏ trên mặt đất.

Những con tường xuyến tử đó lập tức bị Tần Mặc đánh cho tan nát.Lúc này, những người ở đằng xa lại truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên mấy người họ.

Thấy những người đó đều đã bị tường xuyến tử ép cho liên tục tháo chạy, Tần Mặc liền bất lực lắc đầu.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Tần Mặc tạo ra một cơn lốc xoáy khổng lồ, Tần Mặc ném cơn lốc xoáy này về phía mấy người đó.

Mấy cơn lốc xoáy này có thể nghe theo mệnh lệnh của Tần Mặc, chúng sẽ không cuốn những người sống vào trong, mà ngược lại sẽ không ngừng đối phó với những con tường xuyến tử nhỏ xung quanh.Tần Mặc thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó quay đầu đặt ánh mắt lên Hạo Thiên Chân và mấy người họ ở phía trên.

Mặc dù mấy người họ đang ở trên đỉnh cao nhất, nhưng những

con tường xuyến tử đó có thể ngửi thấy khí tức của họ, cho nên những con tường xuyến tử đó vẫn lao đến tấn công họ.

May mắn là những con đó chỉ là tường xuyến tử loại nhỏ hơn một chút, nên Tần Mặc cũng không cần quá lo lắng.Tần Mặc lại quay đầu đặt ánh mắt lên những con tường xuyến tử trước mặt, hừ lạnh một tiếng.

"Hôm nay ta sẽ khiến các ngươi có đi mà không có về." Nói xong lời này, Tần Mặc liền vung thanh kiếm trong tay mình.

Nơi nào kiếm khí của thanh kiếm này tấn công đến, những con tường xuyến tử đó đều sẽ chết.Con cự hình tường xuyến tử ở đằng xa thấy cảnh này, để ngăn cản Tần Mặc, nó chỉ có thể quay lại tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không hề sợ hãi.

Trong lòng bàn tay Tần Mặc xuất hiện hình dạng một đóa Liên Hoa.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc dùng hình dạng Liên Hoa này trực tiếp đâm vào bụng con cự hình tường xuyến tử.

Trên bụng con cự hình tường xuyến tử đó lập tức xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Tần Mặc nhân cơ hội này, cầm Thất Tinh Kiếm trong tay, đâm về phía bụng nó.

Chỉ tiếc là khi Tần Mặc đâm một nhát vào bụng nó, trên bụng nó chỉ phát ra một tiếng "đinh", không hề xuất hiện bất kỳ vết thương nào.

Tần Mặc nheo mắt lại.

Con cự hình tường xuyến tử này quả thật có chút khác biệt.

Nhưng không sao, bất kể thế nào thì chúng cũng không phải đối thủ của tôi.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng rồi kéo giãn khoảng cách với con cự hình tường xuyến tử.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay Tần Mặc xuất hiện một quả cầu màu đen, quả cầu màu đen này từ từ lớn dần.

"U Minh Bạo Liệt!" Nếu ở gần, vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh lửa cháy ẩn chứa trong quả cầu này.

Tần Mặc ném quả cầu này đi, bởi vì Tần Mặc biết những con tường xuyến tử này đều khá thích hơi nóng.

Chỉ cần mình ném quả cầu này đến gần con cự hình tường xuyến tử đó, con cự hình tường xuyến tử đó nhất định sẽ không tự chủ mà tiếp cận.

Quả nhiên, sau khi Tần Mặc ném quả cầu này ra, con cự hình tường xuyến tử đó liền trực tiếp lao thẳng về phía quả cầu của Tần Mặc.

Mặc dù nó cũng biết quả cầu này có thể khá nguy hiểm, nhưng bản năng khiến nó không thể phản ứng kịp.

Nó đến gần quả cầu này, quả cầu này lúc này mới đột nhiên phát nổ.

Toàn bộ sức mạnh của vụ nổ đều dồn vào người con cự hình tường xuyến tử đó.

Con cự hình tường xuyến tử đó thì bị nổ bay ra ngoài, va vào một cái quan tài.

Nhưng cái quan tài đó có lẽ đã bị thứ gì đó gắn chặt ở đó, cho nên cái quan tài đó không hề động đậy, còn thân thể con cự hình tường

xuyến tử cũng thuận thế trượt xuống đất.Tần Mặc nhướng mày.

“Không ngờ con cự hình tường xuyến tử này sức mạnh vẫn khá mạnh, nhưng vấn đề không lớn.” Tần Mặc lại giơ Thất Tinh Kiếm trong tay mình lên, chỉ vào con cự hình tường xuyến tử ở đằng xa.

“Ta khuyên ngươi vẫn nên mau chóng rời đi đi, nếu không ngươi nhất định sẽ chết ở đây.” Con cự hình tường xuyến tử đó chỉ là lại tiếp tục khống chế những con tường xuyến tử xung quanh, khiến những con tường xuyến tử đó không ngừng tấn công những người bên phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, gật đầu.

“Nếu ngươi đã không biết hối cải như vậy, vậy thì cũng đừng trách ta.” Vừa dứt lời, Tần Mặc lại tăng cường sức mạnh của mình, rất nhanh đã đến bên cạnh con tường xuyến tử khổng lồ này.

Con tường xuyến tử khổng lồ muốn quay sang tấn công Tần Mặc, nhưng khi nó cảm nhận được sức mạnh từ thanh kiếm trong tay anh thì có chút rụt rè, nó vội vàng lùi lại mấy bước.

Tần Mặc thấy vậy thì nheo mắt, không thể không nói, tốc độ của con tường xuyến tử khổng lồ này vẫn khá nhanh, dù sao thì chân của nó cũng rất nhiều.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi thực hiện một cú lộn nhào ra sau, đột nhiên xuất hiện phía sau con tường xuyến tử khổng lồ, khiến nó không thể tránh né.

Tần Mặc từ phía sau đâm tới, lưng con tường xuyến tử khổng lồ bị anh đâm xuyên thẳng qua.

Con tường xuyến tử khổng lồ phát ra một tiếng kêu thảm thiết kỳ lạ, nó phát điên, cái đuôi vung tới phía Tần Mặc.

Tần Mặc vội vàng né tránh sang một bên, bởi vì anh biết con

tường xuyến tử khổng lồ này không dễ đối phó như vậy.

Con tường xuyến tử khổng lồ quay đầu nhìn vào lưng mình, nó phát hiện lưng mình đã xuất hiện một lỗ máu, hiện tại máu đang không ngừng chảy ra từ đó.

Con tường xuyến tử khổng lồ lập tức cảm thấy tức giận, tên tiểu tử này cũng quá đáng rồi, vậy mà lại dùng sức mạnh lớn như vậy để đối phó với nó.

Tần Mặc nhướn mày, anh biết con tường xuyến tử khổng lồ này khá thích lửa, nếu đã như vậy thì mình sẽ dùng lửa để đối phó với nó.

Suy nghĩ kỹ xong, trong tay Tần Mặc liền xuất hiện một ít Thiên Hỏa.

Con tường xuyến tử khổng lồ cảm nhận được sức mạnh của ngọn lửa trong tay Tần Mặc, nó có chút sợ hãi, nhưng đồng thời lại muốn tiến gần tới Tần Mặc.

Sức mạnh của Thiên Hỏa thật sự khiến nó cảm thấy kính sợ, nhưng cơ thể nó lại bất giác lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, hiện tại việc khống chế Thiên Hỏa của anh đã khá thành thạo, vì vậy Tần Mặc liền ném Thiên Hỏa ra.

Ngọn lửa này lập tức tạo thành một cái lồng.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Cái lồng này vây con tường xuyến tử khổng lồ ở giữa.

Con tường xuyến tử khổng lồ đương nhiên biết cái lồng này nguy hiểm đến mức nào, nhưng cơ thể nó vẫn không tự chủ được mà đâm vào cái lồng này.

Chương 483

Tần Mặc nheo mắt, nhưng anh lười nói nhảm với con tường xuyến tử khổng lồ này, thay vào đó từ từ ngưng tụ ra một luồng sức mạnh.

"Ưng Kích Trường Không!" Tần Mặc ném luồng sức mạnh này ra.

Luồng sức mạnh này bay đến xung quanh con tường xuyến tử khổng lồ thì đột nhiên biến thành một con đại bàng khổng lồ.

Con đại bàng này trực tiếp đâm thẳng vào cơ thể con tường xuyến tử khổng lồ.

Vốn dĩ lưng con tường xuyến tử khổng lồ đã xuất hiện một lỗ máu, bị Tần Mặc đâm một cú này xong thì lỗ máu đó càng lớn hơn, hơn nữa máu vẫn không ngừng chảy ra từ cơ thể nó.

Cảm nhận được sức mạnh của Tần Mặc, con tường xuyến tử khổng lồ có chút sợ hãi, nhưng hiện tại nó cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.

Con tường xuyến tử khổng lồ nhìn chằm chằm vào cái lồng này.

Bản năng khiến nó muốn tiếp tục ở trong lồng, nhưng vừa bị Tần Mặc tấn công mấy nhát thì nó đã tỉnh táo hơn một chút.

Nó phải phá vỡ cái lồng lửa này, nếu không nó chắc chắn sẽ trở thành cá nằm trong chậu của Tần Mặc, chẳng bao lâu nữa nó sẽ bị Tần Mặc giết chết.

Suy nghĩ kỹ xong, nó không ngừng đâm vào cái lồng của Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, vì anh biết nó làm như vậy chỉ là sự giãy giụa vô ích mà thôi.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Một con hổ xuất hiện trong lòng bàn tay Tần Mặc.

Tần Mặc ném con hổ này ra.

Con hổ nhanh chóng bay vào trong lồng, không ngừng cắn xé con tường xuyến tử khổng lồ.

Con tường xuyến tử khổng lồ không còn cách nào, chỉ có thể không ngừng đối phó với con hổ này.

Đuôi nó quấn quanh người con hổ, dùng sức siết chặt đuôi mình.

Con hổ rất nhanh đã không chịu nổi nữa.

Tần Mặc thấy vậy thì giơ bàn tay ra, sau đó Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, và con hổ đó cũng đột nhiên nổ tung vào lúc này.

Sức mạnh của vụ nổ toàn bộ đều đánh vào người con tường xuyến tử khổng lồ, trên người nó lại xuất hiện rất nhiều vết thương nhỏ.

Con tường xuyến tử khổng lồ quay đầu nhìn Tần Mặc với vẻ oán hận.

Nếu không phải Tần Mặc, nó cũng sẽ không thảm hại như vậy, vì vậy bất luận thế nào nó cũng phải giết chết Tần Mặc.

Suy nghĩ kỹ xong, nó tiếp tục đâm vào cái lồng trước mặt.

Cái lồng này cũng vào lúc này từ từ xuất hiện từng vết nứt, nhưng dù vậy, cái lồng của Tần Mặc vẫn không biến mất.

Tần Mặc nhướn mày, trong mắt mang theo nụ cười nhạt.

“Ngươi vẫn thật sự không bỏ cuộc nhỉ.” Đáng tiếc là không có tác dụng gì, trong tay Tần Mặc lại xuất hiện một thanh kiếm khổng lồ.

“Vô Song Kiếm Quyết!” Tần Mặc ném thanh kiếm này ra.

Thanh kiếm này nhắm thẳng vào lỗ máu trên người con tường xuyến tử khổng lồ.

Con tường xuyến tử khổng lồ thấy cảnh này, nó không còn cách nào, chỉ có thể che giấu lỗ máu trên người mình.

Nó biết sức mạnh của Tần Mặc mạnh đến mức nào.

Nếu để Tần Mặc tiếp tục tấn công lỗ máu này, nó chắc chắn sẽ bị Tần Mặc giết chết.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì cười lạnh một tiếng, thứ này thật sự rất ngu ngốc.

Tần Mặc không nói nhảm, mà trực tiếp dùng thanh kiếm đó đâm xuống.

Nó đã dùng những chỗ khác trên cơ thể để chống đỡ, nhưng chỗ đó lại bị Tần Mặc đâm thêm một lỗ máu nữa, hơn nữa Tần Mặc cũng trực tiếp xuyên thủng cơ thể nó.

Con tường xuyến tử khổng lồ lập tức lại phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Có lẽ là vì những con tường xuyến tử khác cảm nhận được hơi thở của con tường xuyến tử khổng lồ, nên chúng trở nên điên cuồng hơn, khiến Jason và mấy người bọn họ vô cùng khó chịu.

Jason có chút bó tay mà nhìn Tần Mặc.

“Tốc độ của anh có thể nhanh hơn một chút được không?

Anh không thấy mấy người chúng tôi đều đã sắp không chống đỡ nổi nữa rồi sao?” Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Thật ra anh có chút tò mò, Jason làm sao lại có mặt mũi nói ra những lời này được chứ?

Nếu không có mình, bọn họ đã sớm bị những con tường xuyến tử

này giết chết rồi, vậy mà hắn ta lại còn ở đây nói mình như vậy.

Tần Mặc có chút không chịu nổi, nhưng anh cũng không còn cách nào, chỉ có thể lại nhìn về phía những con tường xuyến tử xung quanh.

Tần Mặc lại vung thanh Thất Tinh Kiếm trong tay, Thất Tinh Kiếm không ngừng chém vào những con tường xuyến tử xung quanh, những con tường xuyến tử đó lại bị Tần Mặc giải quyết thêm một phần.

Bàn Tử ở đằng xa thấy Jason như vậy thì nhịn không được mà châm chọc nói: "Mày tự mình không có bản lĩnh đối phó với những thứ xung quanh!

Mày đừng nói Tần Mặc, hơn nữa, Tần Mặc đều đã giúp đỡ chúng mày ở đây rồi, sao chúng mày còn được voi đòi tiên nữa vậy?" Tần Mặc nhướn mày, ngẩng đầu nhìn Bàn Tử, giơ ngón cái lên.

Bàn Tử thấy mình nhận được sự công nhận của Tần Mặc thì trong mắt mang theo nụ cười.

Sau đó Bàn Tử tiếp tục mắng Jason.

Jason thật sự không chịu nổi nữa, hắn liền chĩa vũ khí trong tay vào Bàn Tử.

Đáng tiếc Bàn Tử căn bản không sợ hãi, thêm nữa đối phương lại là Jason, hắn cười lạnh một tiếng nói: "Có bản lĩnh thì cứ trực tiếp động thủ với tôi, chẳng bao lâu nữa anh cũng sẽ bị Tần Mặc giết chết thôi." Jason lúc này mới im lặng một lát, A Ninh bên cạnh cũng vào lúc này ngăn hắn lại nói: "Anh điên rồi sao?

Vốn dĩ tình huống của chúng ta hiện tại đã khá khó khăn rồi, nếu anh còn giết Bàn Tử nữa, vậy chúng ta muốn tiếp tục đi xuống căn bản là không thể." Jason hít sâu một hơi.

A Ninh nói không sai chút nào.

Nếu đã như vậy, vậy hắn ta đành tạm thời chịu đựng một chút vậy.

Hắn lại nhìn về phía Bàn Tử phía trên.

“Có bản lĩnh thì cứ nói thêm mấy câu nữa đi, xem tôi có giết anh không.” Bàn Tử lại có vẻ không quan tâm mà nhún vai, sau đó hắn tiếp tục mắng Jason, đáng tiếc là những con tường xuyến tử xung quanh đã bò về phía Jason, Jason không còn cách nào chỉ có thể tạm thời đối phó với chúng.

Chương 484

Không lâu sau, Tần Mặc lại đánh ra thêm mấy vết thương trên người con tường xuyến tử khổng lồ, nhưng con tường xuyến tử khổng lồ lúc này đã phá vỡ cái lồng của Tần Mặc.

Con tường xuyến tử khổng lồ lại nhìn Tần Mặc, nó có chút tức giận mà lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng căn bản không sợ hãi.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Mấy thanh kiếm dựng thẳng đứng quanh Tần Mặc.

Tần Mặc chỉ vào con tường xuyến tử khổng lồ ở đằng xa, những thanh kiếm dựng thẳng này liền nhanh chóng đâm tới phía con tường xuyến tử khổng lồ.

Con tường xuyến tử khổng lồ trong lòng 'lộc cộc' một tiếng.

Mặc dù nó quả thật là một loài súc sinh, nhưng nó cũng có ý thức nhất định, hơn nữa nó đã sống mấy nghìn năm rồi, nó cũng biết những thứ này không dễ đối phó như vậy.

Con tường xuyến tử khổng lồ vội vàng di chuyển một đoạn khoảng cách sang một bên, đáng tiếc Tần Mặc không muốn dễ dàng bỏ qua cho nó, vì vậy Tần Mặc tiếp tục khống chế mấy thanh kiếm này, khiến chúng không ngừng tiếp cận con tường xuyến tử khổng lồ.

"Thực lực của Tần Mặc cũng quá khủng khiếp rồi." Giải Tiểu Hoa phía trên thấy cảnh này thì nhíu mày.

May mắn thay Tần Mặc là người hợp tác với bọn họ, nên bọn họ cũng không cần đặc biệt lo lắng.

Mấy thanh kiếm của Tần Mặc hiện tại đã tiếp cận con tường xuyến tử khổng lồ, trực tiếp đâm vào người nó.

Con tường xuyến tử khổng lồ cũng vào lúc này bị những thanh kiếm đó đâm xuyên.

Nhưng mấy thanh kiếm đó lại vào lúc này trực tiếp biến mất, bởi vì những thanh kiếm này đã hoàn thành việc chúng cần làm.

Hơn nữa hiện tại Tần Mặc cũng không dùng sức mạnh để duy trì chúng, nên chúng liền trực tiếp tan biến.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt mang theo nụ cười nhạt.

Con tường xuyến tử khổng lồ này không sợ mình dùng sức mạnh băng giá để đối phó với nó, vì vậy mình cũng chỉ có thể dùng năng lượng khác.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc dùng sức mạnh của mình lại khống chế con tường xuyến tử khổng lồ này.

Nếu cái lồng đó đã không còn, vậy thì chỉ có thể nghĩ cách khác để hạn chế con tường xuyến tử khổng lồ này, khiến nó không thể động đậy.

Con tường xuyến tử khổng lồ dường như cảm nhận được ý đồ của Tần Mặc, nó vội vàng dùng sức mạnh của mình, không ngừng đâm vào không gian xung quanh.

Không biết vì sao, nó luôn cảm thấy mình dường như sắp chết ở đây rồi, vì vậy nó phải chịu đựng.

Tần Mặc thấy con tường xuyến tử khổng lồ như vậy, trong mắt mang theo một tia cười lạnh, nhưng Tần Mặc không nói nhảm với nó nhiều như vậy, mà từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Một tia sét khổng lồ xuất hiện giữa không trung.

Tần Mặc dùng tia sét đánh xuống phía con tường xuyến tử khổng lồ.

Lưng con tường xuyến tử khổng lồ trực tiếp bị tia sét này đánh trúng.

Lưng của nó vốn dĩ vẫn khá cứng rắn, nhưng bị đánh trúng một cú này, hoàn toàn trở nên đen kịt.

Tần Mặc không tiếp tục dùng tia sét tấn công đối phương nữa, mà nhanh chóng đến bên cạnh đối phương, sau đó Tần Mặc dùng Thất Tinh Kiếm trong tay chém vào lưng đối phương.

Lưng nó vốn dĩ đã biến thành màu đen, lại bị Tần Mặc chém trúng, một cú này khiến màu đen trên lưng nó trực tiếp tiêu tan.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, hiện tại thịt của nó đã lộ ra trước mặt đối phương, lúc này không tấn công nó thì còn đợi đến khi nào nữa?

Tần Mặc lại nhìn tia sét trên không trung, Tần Mặc lại đánh tia sét thứ hai xuống.

Tia sét thứ hai này trực tiếp đánh vào người con tường xuyến tử khổng lồ.

Trong miệng con tường xuyến tử khổng lồ không ngừng phát ra những âm thanh kỳ quái, mọi người nghe thấy đều cảm thấy rợn người.

Jason ở đằng xa cũng nheo mắt vào lúc này, hắn lại nhìn về phía Tần Mặc.

"Tên tiểu tử này thật sự khủng khiếp đến mức này sao?

Nếu tên tiểu tử này sau này tranh giành bảo vật bên trong với bọn họ, vậy bọn họ chẳng phải không có cách nào chống lại Tần Mặc

sao?" Tần Mặc cũng cảm nhận được ánh mắt của Jason, anh nhìn về phía Jason, cười lạnh một tiếng xong, liền lại lao về phía con tường xuyến tử khổng lồ đó.

Bất luận Jason có kiêng kị mình hay không, mình đều phải giải quyết nguy hiểm này.

Bàn Tử phía trên thì ở đó tiếp tục cổ vũ Tần Mặc, bởi vì hắn biết thực lực của Tần Mặc ở đây, những con tường xuyến tử xung quanh đã không còn là đối thủ của Tần Mặc nữa rồi.

Tần Mặc đến bên cạnh con tường xuyến tử khổng lồ này, liền dùng thanh kiếm trong tay không ngừng tấn công con tường xuyến tử khổng lồ.

Những phần thịt trên lưng con tường xuyến tử khổng lồ vừa rồi đã bị Thiên Hỏa làm cháy xém, hiện tại e rằng nó đã không còn sức lực để đối phó với mình nữa.

Quả nhiên hiện tại con tường xuyến tử khổng lồ này muốn nhấc cái đuôi của nó lên để chống lại Tần Mặc, cũng đã không còn sức lực đó nữa rồi.

Tần Mặc có chút tiếc nuối mà lắc đầu, nhưng mình không thể dễ dàng bỏ qua cho đối phương.

"Ngươi nói xem ngươi đã sống mấy nghìn năm rồi, bây giờ ngươi đột nhiên xuất hiện để nộp mạng, thật sự quá đáng tiếc phải không?

Nhưng dù vậy, ta cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho ngươi đâu." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nói xong câu này, Tần Mặc lại tăng cường sức mạnh cho thanh Thất Tinh Kiếm trong tay.

Vốn dĩ con tường xuyến tử khổng lồ đã không phải là đối thủ của Tần Mặc, huống chi hiện tại Tần Mặc đã dùng hết toàn lực.

Nó rất nhanh đã bị Tần Mặc tấn công, cú này bị Tần Mặc ném bay

ra xa.

Ngã xuống đất xong, sức mạnh trên người con tường xuyến tử khổng lồ yếu đi rất nhiều, hiện tại nó đã không còn sức lực để phản kháng Tần Mặc nữa.

Tần Mặc cầm Thất Tinh Kiếm trong tay, từ từ đi đến bên cạnh con tường xuyến tử khổng lồ, giơ thanh kiếm chỉ vào nó.

"Ngươi vẫn nên tu luyện thêm mấy nghìn năm nữa, rồi hãy ra đây đối phó với ta đi." Nói xong Tần Mặc liền chém xuống một nhát.

Con tường xuyến tử khổng lồ vốn dĩ đã nát bét rồi, vì vậy cơ thể nó bị Tần Mặc chém làm đôi.

Mùi khó ngửi trực tiếp phát ra từ cơ thể nó, mọi người đều bịt mũi lại, trong mắt cũng mang vẻ mặt ghét bỏ.

Thật sự quá ghê tởm, nhưng bọn họ cũng không còn cách nào, bọn họ chỉ có thể tạm thời chấp nhận. [Đinh, đánh giết sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc giải quyết xong con tường xuyến tử khổng lồ này xong, những con tường xuyến tử khác dường như có cảm ứng, chúng vội vàng chạy khỏi nơi này, lại đến chỗ cái quan tài khổng lồ vừa rồi, theo cái quan tài này bò xuống.

Jason ở đằng xa thấy cảnh này thì vội vàng nhắc nhở Tần Mặc.

"Hỏi cái này làm gì?

Sao còn không mau giải quyết hết những thứ này đi." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh nhìn về phía Jason, sắc mặt Tần Mặc khá u ám.

Chương 485

Jason cảm nhận được ánh mắt của Tần Mặc, trong lòng hắn 'lộc cộc' một tiếng.

Không biết vì sao thấy Tần Mặc như vậy hắn đột nhiên có chút sợ hãi.

Tần Mặc nheo mắt, nhưng anh lười nói nhảm với hắn ta nhiều như vậy, mà quay đầu nhìn về phía mấy người bên cạnh.

"Được rồi, mấy người xuống đây trước đi." Mặc dù vừa rồi cũng có tường xuyến tử tấn công mấy người bọn họ, nhưng mấy người bọn họ nhìn qua đều không bị thương.

Mấy người bọn họ đều lên tiếng rồi đi xuống phía dưới, sau đó Bàn Tử nhìn Tần Mặc, vỗ vỗ vai Tần Mặc.

"Tôi phát hiện thực lực của anh hiện tại càng ngày càng mạnh rồi đấy, thật sự được đó." Tần Mặc nhướn mày, nhưng Tần Mặc không nói chuyện phiếm với Bàn Tử, mà nhìn về phía Hạo Thiên Chân ở bên kia.

"Thế nào?

Không sao chứ?" Bàn Tử lập tức cảm thấy mình bị phớt lờ, hắn bĩu môi.

"Suốt ngày chỉ biết quan tâm nó, cũng không biết quản tốt tôi." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc nghe Bàn Tử nói vậy, nhịn không được mà bật cười.

"Anh còn cần người khác quản sao?

Bất luận thế nào, thực lực của anh vẫn ở đó mà." Hạo Thiên Chân nghe Tần Mặc nói vậy thì ngây người ra, lông mày của cậu cũng nhíu

lại.

“Sao nghe lời anh nói có vẻ lạ thế nhỉ?” “Cái gì gọi là có chút kỳ lạ, Tần Mặc vốn dĩ đang nói thực lực của cậu không bằng tôi, hơn nữa, đây vốn dĩ cũng là sự thật, vì vậy cậu cũng không cần phải cảm thấy ngại ngùng.” Bàn Tử vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân lập tức cảm thấy có chút bó tay, cậu lại nhìn Tần Mặc.

“Những con tường xuyến tử này rốt cuộc là từ đâu đến?” Tần Mặc không trả lời, mà nhìn về phía Jason và mấy người bọn họ.

Thứ này là từ đâu đến?

Nên hỏi mấy người bọn họ mới phải.

Jason cảm nhận được ánh mắt của Tần Mặc, lập tức cảm thấy có chút chột dạ, hắn ho khan một tiếng, trừng mắt nhìn Tần Mặc nói: “Anh cứ nhìn tôi làm gì, chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi, cũng không phải tôi gọi chúng nó đến chỗ này.” Tần Mặc nhướn mày, nhưng Tần Mặc lười nói nhảm với hắn ta nhiều như vậy, chỉ nói với mấy người bên cạnh: “Nghỉ ngơi ở đây một chút đi, dù sao chúng ta vừa rồi đã đi lâu như vậy rồi, quả thật có chút mệt mỏi.” Mấy người bọn họ đều lên tiếng đồng ý, mặc dù vừa rồi mấy người bọn họ vẫn luôn không động thủ, nhưng bọn họ cũng phải thông cảm cho Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân nhìn về phía Ngô Tam Gia, đi về phía ông.

“Tam thúc, tình huống của chú thế nào rồi?” Ngô Tam Gia lúc này mới vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân.

Không ngờ cháu mình gần đây vẫn quan tâm ông như vậy.

“Yên tâm đi, chết không được đâu.” Tần Mặc thì nhìn về phía nhóm Jason ở đằng xa.

Jason vừa rồi dường như đã bị những con trùng đó dọa sợ rồi, hắn

nhìn hai người bên cạnh mình.

“Hai người đứng ngây ra đó làm gì?

Sao còn không mau đậy cái quan tài đó lại?” Vạn nhất đợi một lát nữa, lúc bọn họ nghỉ ngơi ở đây mà bị những con trùng khác tấn công thì không hay rồi.

Mấy người kia im lặng một lát rồi gật đầu, sau đó bọn họ đi đến bên cạnh cái quan tài đó, đậy cái quan tài lại.

Vừa rồi lúc bọn họ đến bên cạnh cái quan tài, bọn họ cũng cảm thấy có chút sợ hãi run rẩy, nhưng mọi người đều không còn cách nào khác.

Tần Mặc thấy bọn họ như vậy thì cười lạnh một tiếng, nhưng Tần Mặc lười quản nhiều như vậy, chỉ lấy ra một ít đồ ăn, chia cho những người trước mặt mình.

A Ninh bên kia suy nghĩ một lát, liền đi đến bên Tần Mặc, nhìn Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh, không biết có thể nói chuyện với anh được không?” Bàn Tử bĩu môi.

“Tôi không thấy giữa mấy người có gì hay để nói đâu.

Tần Mặc, anh cũng đừng nói nhảm với cô ta, đừng để cô ta lừa gạt.” Lúc này Hạo Thiên Chân thì thúc vào vai Bàn Tử một cái, cậu lại nhìn về phía A Ninh, nhưng cậu không nói thêm gì.

Tần Mặc nhướn mày, đứng dậy.

“Nếu cô muốn nói chuyện với tôi, vậy tôi đương nhiên đồng ý, nhưng tôi nghĩ những cấp dưới của cô nếu động thủ với đồng đội của tôi, thì đừng trách tôi trở mặt không quen biết.” A Ninh lắc đầu nói thật, sau này cô vẫn phải dựa vào mấy người Tần Mặc, vì vậy cô

tuyệt đối sẽ không để người của mình động thủ với mấy người Tần Mặc.

Tần Mặc và A Ninh cùng đi đến một bên khác, thì nhìn về phía bọn họ, nhưng Ngô Tam Gia không nói gì thêm.

Bất luận mấy người kia thế nào, cũng chẳng liên quan gì đến ông, ông cứ ở đây xem là được.

Hai người bọn họ cùng đi đến đây xong, Tần Mặc lúc này mới nhìn về phía A Ninh.

"Có gì muốn nói thì cứ nói thẳng đi." A Ninh gật đầu.

"Anh cũng đã thấy tình hình tổn thất nhân sự của chúng tôi khá lớn, tôi hy vọng sau này có thể hợp tác với anh, anh có thể bảo vệ chúng tôi." Tần Mặc bật cười một tiếng, anh nhìn A Ninh từ trên xuống dưới.

"Cô có phải là ở trong Mộ Huyệt này đầu bị cái gì đập trúng rồi không?

Cô nghĩ tôi sẽ bảo vệ tốt mấy người sao?

Hơn nữa mấy người chẳng liên quan gì đến tôi, tôi vì sao phải quản tính mạng của mấy người chứ?

Tôi chỉ cần trông chừng tốt mấy người đồng đội bên tôi là được rồi.

Nếu cô vì chuyện này mà muốn hợp tác với tôi, vậy thì không cần thiết đâu." A Ninh có chút không hiểu mà nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc sao có thể nói ra những lời như vậy chứ?

Nhưng Tần Mặc lại không nói nhiều với A Ninh, mà quay lại bên cạnh mấy người kia, ngồi xuống bên cạnh bọn họ.

Bàn Tử có chút tò mò hỏi Tần Mặc.

“Cô ta nói gì với anh vậy?” “Đương nhiên là muốn tôi bảo vệ tốt mấy người bọn họ, nhưng tôi đâu phải đồ ngốc, vì sao phải làm cái chuyện phí công vô ích này chứ?” Suy nghĩ một lát, A Ninh lại đi về phía Tần Mặc.

“Chẳng lẽ anh thật sự không có chút hứng thú nào với những thứ trong Mộ Huyệt này sao?” Tần Mặc nhướn mày.

“Đương nhiên là có hứng thú, nhưng đáng tiếc tôi sẽ không nói nhảm với cô nhiều như vậy, bởi vì cô đối với tôi cũng chẳng có ích gì, cho dù tôi giúp mấy người, mấy người cũng không thể đưa những thứ bên trong này cho tôi, nếu đã như vậy tôi làm gì phải hợp tác với mấy người chứ?” Tần Mặc đối với thực lực của mình có sự tự tin tuyệt đối, vì vậy anh cũng không cần làm như vậy.

Thấy Tần Mặc như vậy, A Ninh hít sâu một hơi, gật đầu.

“Anh đúng là gan dạ đấy, nếu đã như vậy thì tôi cũng không có gì để nói.” Nói xong câu này, A Ninh liền quay người rời khỏi nơi này.

Tần Mặc nhìn bóng lưng A Ninh, trong mắt mang theo một tia cười lạnh, nhưng anh cũng lười nói nhiều với A Ninh.

Dù sao A Ninh thế nào cũng chẳng liên quan gì đến mình.

A Ninh trở lại vị trí của mình xong liền lấy ra bộ đàm của cô, cô muốn liên lạc lại với ông chủ của mình, nhưng bất luận cố gắng thế nào cũng không thể liên lạc được.

Chương 486

Bàn Tử ăn đồ Tần Mặc đưa qua, trong mắt mang theo nụ cười nhạt.

"Xem ra cô ta sắp bị anh chọc tức chết rồi, nhưng sao bọn họ lại phái một người phụ nữ qua đây để đàm phán với anh chứ, chẳng lẽ bọn họ nghĩ anh sẽ thích người phụ nữ đó sao?" Tần Mặc lườm một cái, nắm chặt nắm đấm, một cái đánh vào người Bàn Tử.

"Anh nói linh tinh gì vậy?" Bàn Tử lúc này mới cố ý giả vờ đáng thương, đưa tay xoa xoa lưng mình.

"Anh không thể nhẹ tay một chút sao?

Anh có biết sức mạnh của anh lớn đến mức nào không?

Anh sắp đánh chết tôi rồi." Tần Mặc lại lười nói nhiều với Bàn Tử, mà nhìn về phía A Ninh ở đằng xa.

Tần Mặc biết mục đích bọn họ đến đây tuyệt đối không đơn thuần như vậy, nhưng bọn họ cụ thể muốn làm gì, Tần Mặc không muốn tìm hiểu.

Tần Mặc chỉ cần bảo vệ tốt mấy người này là được.

Hạo Thiên Chân nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

"Nhưng anh không thấy chuyện này vẫn khá kỳ lạ sao?

Từ lúc chúng ta tiến vào đây, mọi chuyện dường như đã trở nên có chút không thể tin được." Tần Mặc nhướn mày.

"Quả thật là kỳ lạ, nhưng chúng ta cũng không cần quá để ý đến nhiều như vậy, chuyện này đối với chúng ta không có ảnh hưởng gì." Hạo Thiên Chân gật đầu, cậu lại nhìn chằm chằm vào Ngô Tam Gia,

hừ lạnh một tiếng.

“Tam thúc, rốt cuộc là khi nào chú mới chịu nói rõ chuyện này cho cháu biết?” Ngô Tam Gia bất lực thở dài một hơi.

“Ta làm tất cả đều là vì cháu, cháu đừng hỏi hết cái này đến cái kia nữa, sau này cháu cũng phải đi theo Tần Mặc thật tốt, hiểu chưa?” Ngô Tam Gia biết Tần Mặc quả thật có bản lĩnh có thể bảo vệ tốt Hạo Thiên Chân, vì vậy ông phải sắp xếp ổn thỏa.

Hạo Thiên Chân lườm một cái.

“Chú đang nghĩ gì vậy?

Cháu sao lại có thể không biết chứ?

Cháu chỉ có chút tò mò, rốt cuộc chú đã giấu diếm chuyện gì?” Hạo Thiên Chân rất muốn biết tất cả mọi chuyện, nhưng bất luận cậu hỏi thế nào Ngô Tam Gia cũng không chịu nói cho cậu biết.

Ngô Tam Gia thì xoa bụng mình, nhắm mắt lại.

Tần Mặc nhìn về phía Ngô Tam Gia, lúc này từ đằng xa lại truyền đến một âm thanh.

“Ông chủ đâu?” Tần Mặc nhìn về phía đó.

Lúc này A Ninh đang nói chuyện với hai người.

Một trong số đó trên tay đeo hòm thuốc, nhìn qua giống như một bác sĩ, người còn lại thì khá nhanh nhẹn dứt khoát, chắc là người bảo vệ bác sĩ này đến đây.

“Một thời gian nữa ông chủ sẽ đến đây, nhưng ông ấy nói trước tiên hãy để hai chúng tôi đến tiếp ứng mấy người.” A Ninh lúc này mới thở phào một hơi, gật đầu, suy nghĩ một lát cô liền quay đầu nhìn về phía Ngô Tam Gia, nhưng cô không nói thêm gì, cũng không để người của mình đi qua.

Cô rất rõ ràng có Tần Mặc ở đó, Tần Mặc nhất định có thể chữa trị cho Ngô Tam Gia.

Quả nhiên lúc này Tần Mặc đã lấy từ người ra một ít gạc và đồ sát trùng rồi, Tần Mặc băng bó qua loa cho Ngô Tam Gia một chút, lúc này lại đưa cho ông ta một ít thuốc.

"Uống những thứ này đi, lát nữa chú sẽ cảm thấy tốt hơn rất nhiều." Ngô Tam Gia lập tức lên tiếng đồng ý, ông nhận lấy những thứ của Tần Mặc xong, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, cúi người về phía Tần Mặc.

"Cảm ơn cháu." Tần Mặc thì tùy ý xua tay.

Những thứ này đối với Tần Mặc mà nói đều không có độ khó gì, vì vậy Tần Mặc cũng lười nghe ông ta xin lỗi.

Ngay lúc này, mọi người nghe thấy từng âm thanh truyền đến từ bên cạnh, trong mắt mọi người đều mang vẻ mặt cảnh giác, nhìn về phía mộ đạo đó.

"Có phải có thứ gì đó sắp đến không?" Jason lập tức cảnh giác, hắn cũng vào lúc này nắm chặt vũ khí trong tay.

Tần Mặc thì cười lạnh một tiếng, rất rõ ràng là không có hệ thống nhắc nhở mình, cũng có nghĩa là căn bản không phải sinh vật trong Mộ Huyệt, chắc là một người.

Người trong mộ đạo cũng đi ra, chính là Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia thấy mấy người Tần Mặc bên này, ông liền đi về phía bên này, sau đó ông ho khan mấy tiếng, dựa vào tường ngồi xuống.

Hạo Thiên Chân nhìn về phía Trần Tứ Gia bên kia, cậu nhíu mày suy nghĩ một lát rồi nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc hiểu ý của Trần Tứ Gia, vì vậy anh đi đến bên cạnh Trần Tứ Gia.

“Trần Tứ Gia đi đến đây vẫn ổn chứ?” Trần Tứ Gia nhìn Tần Mặc, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, lên tiếng đồng ý, sau đó ông quay đầu nhìn về phía A Ninh ở đằng xa.

Vốn dĩ A Ninh đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, nhưng suy nghĩ một lát A Ninh lại cảm thấy không thích hợp lắm, vì vậy cô lại nói chuyện với mấy người bên cạnh mình.

Trần Tứ Gia nói nhỏ vào tai Tần Mặc: “Trương Kỳ Lân bảo tôi mang mấy lời cho cậu, anh ấy nói bảo mấy người rời khỏi nơi này, đừng tiếp tục đi xuống nữa, nếu không nhất định sẽ gặp nguy hiểm.” Tần Mặc nhướn mày.

“Cho dù có nguy hiểm thì sao?

Bất luận là thứ gì, cũng không có gì có thể ngăn cản bước chân của tôi.” Tần Mặc cố ý nói lớn tiếng: "Tôi biết rồi, nhưng quả thật trên đường đi của các anh có rất nhiều nguy hiểm." Trần Tứ Gia ho khan vài tiếng, rồi nhìn Tần Mặc. "Phải rồi, thực lực của tôi chắc chắn không thể sánh bằng cậu.

Đến cả đồ đệ của tôi cũng đã mất." Trần Tứ Gia thở dài một hơi. "Nhưng nơi này vẫn khá nguy hiểm, chúng ta cũng không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, việc quan trọng nhất bây giờ là bảo vệ tính mạng những người còn sống sót." "Ai mà chẳng biết chứ?" "Được rồi, vậy tạm thời anh cứ nghỉ ngơi ở đây đi, có gì cần cứ nói với chúng tôi, chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng." Nói xong câu này, Tần Mặc liền quay người rời đi.

Trần Tứ Gia nhìn bóng lưng Tần Mặc khẽ thở phào một hơi, nhưng anh ta cũng không nói gì.

Tần Mặc thì quay lại chỗ Hạo Thiên Chân và mọi người.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc hỏi: "Hiện tại là tình huống gì rồi?" Tần Mặc nghĩ một lát, cảm thấy mình cũng không cần giấu Hạo Thiên Chân, nên anh đã nói với cậu. "Anh ta nói với tôi, Trương Kỳ Lân nhờ anh ta nhắn một câu, bảo chúng ta đừng tiếp tục đi xuống nữa." Hạo Thiên Chân ngây người, lông mày cũng nhíu chặt lại. "Làm sao mà được?

Chúng ta đã đi đến đây rồi, sao có thể cứ thế rút lui?" Tần Mặc ừ một tiếng. "Tôi cũng nghĩ như vậy, nên chúng ta không cần suy nghĩ nhiều, cứ tiếp tục ở lại đây là được." "Trương Kỳ Lân tại sao lại nói thế, có phải vì bên trong này có rất nhiều nguy hiểm không?" Tần Mặc cứ thế nhìn Hạo Thiên Chân, chẳng phải cậu ấy đang nói chuyện vô ích sao?

Vương Bàn Tử bên cạnh thì véo cằm nói với Tần Mặc: "Nhưng ngay cả Tiểu Ca còn nói vậy, nếu chúng ta thật sự tiếp tục đi xuống, liệu có gặp nhiều nguy hiểm không?" Vương Bàn Tử vẫn hơi lo lắng.

Tần Mặc cười nói: "Điều này là không thể nghi ngờ, nhưng các anh cứ yên tâm đi, trên đường tôi sẽ bảo vệ tốt cho các anh, chỉ cần tôi không chết, các anh sẽ không gặp bất kỳ ngoài ý muốn nào." Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử nhìn nhau, cả hai cứ thế im lặng, không nói gì.

Chương 487

Tần Mặc biết hai người họ đang nghĩ gì, nên anh đưa tay vỗ vỗ vai họ. "Cứ yên tâm đi." Hai người họ lúc này mới thở phào một hơi, ừ một tiếng, dù họ không yên tâm thì cũng làm được gì chứ?

Ở một bên khác, Ngô Tam Gia quay đầu nhìn về phía A Ninh và những người của cô ta ở đằng xa.

Thấy mấy người họ không chú ý đến đây, ông ta mới lén lút đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và Tần Mặc. "Tiếp theo các cậu đừng đi về phía trước nữa, vì tình hình sẽ rất bất lợi cho các cậu." Tần Mặc nghe ông ta nói vậy thì cười lạnh một tiếng, lắc đầu. "Đó là điều không thể." Họ đã đi đến đây rồi, sao có thể tùy tiện lùi bước chứ?

Sắc mặt Ngô Tam Gia có chút không tốt. "Tại sao các cậu cứ phải kiên trì như vậy?

Điều này cũng chẳng có lợi gì cho các cậu, hơn nữa, nếu bây giờ các cậu quay về thì chắc chắn sẽ bình an vô sự." Tần Mặc sao lại không hiểu đạo lý này, nhưng dù vậy Tần Mặc cũng không thể nghe theo đối phương. "Không cần nói với chúng tôi những điều này, chúng tôi đã hạ quyết tâm rồi." "Phải đó Tam thúc, chỉ riêng thái độ thường ngày của chú đối với chúng cháu thì chúng cháu cũng không thể đi được rồi, chúng cháu phải điều tra rõ tình hình cụ thể này." Ngô Tam Gia hít sâu một hơi, đưa tay chỉ vào mấy người họ. "Tôi nói cho các cậu biết, các cậu đừng có được voi đòi tiên." Tần Mặc đứng dậy nhìn Ngô Tam Gia. "Đây không phải là chúng tôi được voi đòi tiên, Ngài đã để Hạo Thiên Chân đến tìm tôi trước đó, Ngài hẳn cũng biết tính cách của tôi thế nào.

Một khi tôi đã quyết định rồi thì tuyệt đối không thể dễ dàng đổi

ý." Ngô Tam Gia đột nhiên hơi hối hận. "Cậu muốn mạo hiểm ở đây, tôi sẽ không nói gì, nhưng cậu không thể lấy tính mạng của đại điệt tử nhà tôi ra làm trò đùa." Tần Mặc nhướng mày. "Ngài nghĩ tôi là loại người đó sao?

Cứ yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ tốt cho Hạo Thiên Chân." Nhưng Tần Mặc càng như vậy, Ngô Tam Gia trong lòng càng khó chịu. "Thôi được rồi, các cậu muốn sao thì tùy, dù sao sống chết của các cậu cũng không liên quan gì đến tôi.

Các cậu sống sót thì đương nhiên là tốt nhất, nếu không may chết ở đây, tôi cũng sẽ không chịu trách nhiệm cho các cậu đâu." Nói rồi Ngô Tam Gia liền quay về chỗ của mình.

Mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhạt.

Tần Mặc cũng biết ông ta đang lo lắng cho sự an nguy của Hạo Thiên Chân.

Nhưng dù thế nào đi nữa, mọi chuyện đã phát triển đến nước này, anh nhất định phải tiếp tục đi xuống.

Nghĩ một lát, Tần Mặc liền đặt ánh mắt lên Giải Tiểu Hoa. "Lát nữa anh có muốn tiếp tục đi xuống với chúng tôi không?

Anh phải suy nghĩ kỹ đấy, đây không phải chuyện đùa đâu." Nghe Tần Mặc nói vậy, Giải Tiểu Hoa có chút ngạc nhiên, anh ta không ngờ Tần Mặc lại đến khuyên mình. "Thái độ của các anh đã kiên quyết như vậy rồi, tôi làm sao còn lý do để lùi bước được nữa.

Cứ yên tâm, tôi sẽ đi theo sát các anh." Tần Mặc bật cười, không ngờ Giải Tiểu Hoa này cũng là một người không sợ chết. "Anh phải nghĩ kỹ đấy, những lời Ngô Tam Gia vừa nói, chắc anh đều đã nghe thấy rồi." "Đương nhiên tôi biết, nhưng tôi thấy không sao cả." Giải Tiểu Hoa nhún vai, Tần Mặc ừ một tiếng. "Vậy được thôi, ngay cả

anh cũng nói vậy, tôi cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Đã thế thì chúng ta cùng nhau đi xuống." Khi Tần Mặc nói câu này thì đưa tay ra, mấy người khác liền đặt tay lên tay Tần Mặc.

Ánh mắt mấy người họ đều mang theo ý cười nhạt.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc ở đây, Kiệt Sâm và nhóm của hắn mới đứng dậy chuẩn bị tìm lối ra.

Tần Mặc cũng quay đầu nhìn xung quanh.

Họ tiếp theo quả thật phải tiếp tục đi tới, nhưng đi bằng con đường nào thì e rằng không ai biết, họ phải quan sát kỹ lưỡng rồi mới nói tiếp được. "Cô nói xem có phải là từ mấy cái quan tài nhỏ xung quanh mà đi xuống không?" Khi Kiệt Sâm nói câu này thì nhìn A Ninh bên cạnh, A Ninh lắc đầu, theo logic bình thường mà nói thì không nên như vậy. "Xung quanh có bốn cái lận, nếu chúng ta lại mở ra, không chừng lại có mấy con côn trùng chui ra nữa." Nhân viên bên phía họ đã tổn thất nặng nề, tuyệt đối không thể vì chuyện này mà chết thêm nhiều người nữa.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ đặt ánh mắt vào cái quan tài lớn ban nãy.

Tần Mặc vừa mới đặt tay lên nắp quan tài này, Kiệt Sâm ở đằng xa liền vội vàng nói: "Thằng ranh nhà cậu đang làm gì đấy?" "Cậu muốn chết thì đừng có kéo chúng tôi theo." Tần Mặc liếc nhìn Kiệt Sâm, còn chưa kịp nói gì thì Vương Bàn Tử bên kia đã bắt đầu mắng Kiệt Sâm. "Anh là cái đồ nhát gan đến mức nào rồi hả?

Có Tiểu Tần đồng chí ở đây rồi, anh sợ cái gì, mấy con Tường Xuyến Tử đó tuyệt đối không dám chọc vào Tiểu Tần đồng chí đâu." Vương Bàn Tử có niềm tin tuyệt đối vào Tần Mặc, bởi vì anh ta có thể cảm nhận được Huyết Mạch Chi Lực trên người Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không nói nhiều với Kiệt Sâm, mà trực tiếp đẩy cái quan tài đó ra.

Theo hướng quan tài nhìn xuống, Tần Mặc phát hiện phía dưới sâu không thấy đáy.

Suy nghĩ một lát, Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Tần Mặc, cũng theo ánh mắt Tần Mặc nhìn xuống.

Lông mày cậu nhíu chặt lại. "Xem ra lối vào không phải ở chỗ này rồi." Khi Hạo Thiên Chân nói câu này thì quay đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng, lời Hạo Thiên Chân nói quả thật không sai. "Chúng ta phải tìm một con đường khác." Tần Mặc thở dài một hơi, sau đó anh quay đầu, đặt ánh mắt lên xung quanh.

Thấy bốn cái quan tài nhỏ xung quanh, Tần Mặc liền đi qua, nhưng anh lại phát hiện ra điều huyền diệu không nằm ở bốn cái quan tài này, bởi vì Tần Mặc có thể cảm nhận được.

Ngay lập tức, Tần Mặc nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng.

Một lát sau, Tần Mặc đột nhiên nhìn xuống đất.

Chỗ mặt đất đó có mấy cái đĩa tròn.

Mấy cái đĩa tròn này trông như được đúc sẵn, hơn nữa là bốn cái đĩa tròn rất lớn, trên đó còn khắc riêng hình Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Mắt Tần Mặc lập tức hiện lên ý cười nhạt, sau đó anh chú ý nhìn mấy pho tượng đá xung quanh. "Anh đã nhìn ra điều gì rồi sao?" Hạo Thiên Chân thấy biểu cảm như vậy của Tần Mặc thì nhíu mày, Tần Mặc ừ một tiếng.

Sau đó Tần Mặc dùng sức mạnh của mình nhấc một trong những cái đĩa tròn đó lên, đặt ra phía sau Thanh Long.

Chương 488

Nhưng đúng lúc này, pho tượng đá trước mặt đột nhiên chuyển động, nó cũng ngay lập tức quay đầu lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc kịp thời lùi lại một khoảng. "Anh đang làm gì vậy?" Ở một bên khác, Kiệt Sâm lập tức gào lên, nếu Tần Mặc vì chuyện này mà hại chết tất cả bọn họ ở đây thì phải làm sao?

Tần Mặc liếc nhìn Kiệt Sâm, nhưng anh không nói nhiều với hắn, mà lấy ra Thất Tinh Kiếm, chỉ vào Thanh Long trước mặt. "Ngoan ngoãn biến thành tượng điêu khắc đi." Thanh Long này không phải là Thanh Long theo nghĩa thực sự, mà là một cơ quan do người khác để lại ở đây.

Chỉ cần đặt viên ngọc thạch lên người nó, nó sẽ đột nhiên chuyển động.

Thanh Long này không hiểu những lời Tần Mặc nói, nó chỉ lao lung tung va vào Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì cười lạnh một tiếng, gật đầu.

Đã thế thì mình sẽ đánh nó trở về chỗ cũ vậy. "Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Một khối băng tinh khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc dùng khối băng tinh này chặn Thanh Long lại, Thanh Long thì không ngừng va đập, rất nhanh trên khối băng tinh của Tần Mặc đã xuất hiện một vết nứt.

Do dự một lát, Tần Mặc liền quay đầu nhìn sang mấy người bên cạnh. "Các anh lùi ra một chút đi." Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử mấy người họ vội vàng ừ một tiếng, họ đâu phải kẻ ngốc, Thanh

Long này trông lớn như vậy, hơn nữa sức mạnh còn rất mạnh, nếu họ thật sự ở lại đây thì có khả năng sẽ bị Thanh Long làm bị thương.

Chờ đến khi họ rời khỏi chỗ đó, Tần Mặc lúc này mới lại nhìn Kiệt Sâm ở đằng xa.

Kiệt Sâm và bọn họ đã sớm lùi ra xa tít tắp rồi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, Kiệt Sâm này quả thật rất nhát gan.

Nhưng Tần Mặc lười nói nhiều lời vô ích, chỉ lại quay đầu chú ý nhìn Thanh Long trước mặt. "Nếu ngươi không muốn trở về, vậy ta sẽ đưa ngươi trở về." Nói rồi Tần Mặc liền tấn công Thanh Long.

Mặc dù sức mạnh của Thanh Long quả thật rất mạnh, nhưng trên người nó có một cơ quan, mà Tần Mặc đã sớm phát hiện ra rồi.

Nắm bắt được cơ hội, Tần Mặc dùng sức mạnh của mình khống chế Thanh Long này.

Sau đó Tần Mặc đi đến gần cơ quan của Thanh Long, muốn ấn cơ quan đó xuống.

Thanh Long này dường như có thể cảm nhận được, nên nó dùng sức va chạm vào đạo năng lượng của Tần Mặc, năng lượng của Tần Mặc lập tức tiêu tán.

Tần Mặc nheo nheo mắt, ngay lập tức anh lấy kiếm ra, chỉ vào Thanh Long ở đằng xa. "Không ngờ ngươi lại có thể thoát ra khỏi sức mạnh của ta.

Nhưng không sao, ta sẽ cho ngươi nếm thử thế nào là một con rồng thật sự." Nói rồi Tần Mặc liền gầm lên một tiếng giận dữ, một tiếng Long Ngâm lớn phát ra từ miệng Tần Mặc.

Tiếng ngâm này trực tiếp khiến con Thanh Long kia đứng sững tại chỗ.

Mặc dù Thanh Long này không có bất kỳ tri giác nào, nhưng uy áp trên người Tần Mặc thật sự quá mạnh mẽ, hiện tại nó căn bản không thể động đậy được.

Mắt Tần Mặc mang theo biểu cảm trào phúng.

Sau đó từ trên người Tần Mặc từ từ bay ra một con Hắc Long khổng lồ.

Con Hắc Long này cũng lúc này bay đến bên cạnh Thanh Long, quấn Thanh Long vào trong thân thể mình.

Thanh Long này ra sức va đập, nó muốn thoát ra khỏi đây, nhưng tiếc là nó không có khả năng đó.

Nắm bắt được cơ hội, Tần Mặc liền khống chế Thanh Long này, khiến nó trở về vị trí ban nãy.

Thanh Long này cũng ngay lập tức cuộn tròn ở đó.

Nó hiện tại đã không dám đối đầu trực tiếp với Tần Mặc nữa, bởi vì nó biết sức mạnh Hắc Long của Tần Mặc rốt cuộc mạnh đến mức nào, nếu không thì thân thể nó nhất định sẽ bị hư hại.

Tần Mặc lúc này mới khẽ thở phào một hơi.

Vương Bàn Tử cũng ngay lập tức giơ ngón cái lên với Tần Mặc.

Anh ta lại quay đầu nhìn về phía nhóm Kiệt Sâm bên kia, châm chọc nói: "Có mấy người sợ đến nỗi không xong, kết quả bị Tiểu Tần nhà chúng tôi tùy tiện giải quyết xong rồi." Kiệt Sâm sao lại không biết Vương Bàn Tử đang nói mình chứ, trên mặt hắn ta hiện lên biểu cảm tức giận. "Vậy thì sao?

Mấy người các anh cũng có khác gì đâu?" "Đó là vì mấy người chúng tôi không muốn kéo chân Tiểu Tần, chứ không phải bị cái thứ đó làm cho sợ hãi, các anh thì lại khác rồi." Khi Vương Bàn Tử nói

câu này, anh ta đánh giá Kiệt Sâm và A Ninh.

Kiệt Sâm chuẩn bị nói gì đó, A Ninh kéo tay hắn ta lại. "Không cần thiết." Kiệt Sâm lúc này mới hừ lạnh một tiếng, sau đó hắn ta hất tay A Ninh ra, có thể thấy trong lòng hắn ta quả thật rất tức giận.

Lúc này Tần Mặc thì quay đầu lại đặt ánh mắt lên mấy cái đĩa tròn còn lại.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử muốn đến giúp Tần Mặc, Tần Mặc thì ngăn họ lại. "Lát nữa mấy pho tượng còn lại cũng sẽ chuyển động." "Thực lực của mấy anh không mạnh lắm, nếu các anh thật sự đi qua đó, rất dễ bị chúng phản công." Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử lúc này mới nhìn nhau, gật đầu.

Vậy được thôi, vì Tần Mặc đã nói vậy, họ sẽ nghe theo Tần Mặc vậy.

Tần Mặc thì lại đặt cái đĩa tròn này xuống, đi đến bên cạnh Bạch Hổ ở một bên khác, đặt cái đĩa tròn này lên người Bạch Hổ.

Mọi chuyện quả nhiên như Tần Mặc đã nói, con Bạch Hổ kia cũng lúc này đột nhiên chuyển động.

Nó lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thì lăn sang một bên, nhưng anh cũng rất nhanh ổn định được thân hình.

Sau khi anh đứng dậy, liền cầm Thất Tinh Kiếm chỉ vào Bạch Hổ ở đằng xa.

Con Bạch Hổ kia có thể cảm nhận được sức mạnh trong thanh kiếm của Tần Mặc, nhưng càng như vậy nó càng muốn giết Tần Mặc, nên nó không ngừng va chạm vào Tần Mặc.

Thấy con Bạch Hổ này không biết từ bỏ như vậy, Tần Mặc gật

đầu.

Dù nó có thế nào đi nữa thì sao chứ, kết quả cuối cùng vẫn như nhau thôi.

Chương 489

Quả nhiên không lâu sau, Tần Mặc liền một cước đá vào người con Bạch Hổ này, con Bạch Hổ này trực tiếp ngã xuống đất.

Tần Mặc cũng nắm bắt được cơ hội, dùng sức mạnh Lôi Đình trong tay tấn công lên người Bạch Hổ.

Con Bạch Hổ này cũng trở nên thoi thóp.

Nó không còn cách nào khác, chỉ có thể quay trở lại vị trí pho tượng ban nãy.

Thấy cảnh này, Tần Mặc lúc này mới thở phào một hơi.

Tần Mặc liền quay đầu, lại nhìn về phía Chu Tước và Huyền Vũ ở một bên khác. "Xem ra không lâu nữa là có thể mở được cơ quan ở đây rồi, nhưng đến phía sau e rằng cũng sẽ nguy hiểm trùng trùng." Tần Mặc nheo nheo mắt, hiện tại anh không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ có thể lại đi qua đặt những cái đĩa tròn này lên Chu Tước và Huyền Vũ, đánh thức cả Chu Tước và Huyền Vũ.

Nhưng may mắn là những pho tượng này đối với Tần Mặc mà nói thì không có sức chiến đấu gì.

Mặc dù chúng có thể gây thương tổn cho những người có mặt ở đây, nhưng Tần Mặc lại tùy tiện giải quyết chúng.

Sau khi đưa tất cả những pho tượng này trở về vị trí ban đầu của chúng, Tần Mặc lúc này mới thở phào một hơi.

Ở một bên khác, Kiệt Sâm thấy nơi này không có động tĩnh gì, hắn ta liền nhíu mày, khó hiểu nhìn Tần Mặc. "Chuyện gì vậy?

Có phải suy nghĩ của anh sai rồi không?

Hơn nữa, vừa nãy từ cái quan tài đó đã chui ra một con côn trùng lớn như vậy, có phải là phải từ cái quan tài đó mà đi xuống không?" Tần Mặc nghe Kiệt Sâm nói vậy, liền nhịn không được cười lạnh một tiếng. "Nếu anh đã nghĩ như vậy, vậy anh cứ từ đó mà đi xuống đi, tôi chắc chắn sẽ không ngăn cản anh đâu." Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh quay đầu đặt ánh mắt lên bốn pho tượng này.

Kiệt Sâm có chút không hiểu Tần Mặc, đây là ý gì?

Vì Tần Mặc đã nghĩ chỗ đó không phải lối vào, vậy tại sao bây giờ còn không mau chóng tìm ra lối vào?

Tần Mặc liếc nhìn Kiệt Sâm. "Nếu anh thật sự sốt ruột như vậy, vậy anh cứ để người của mình giúp anh mở mấy thứ xung quanh này ra đi, chứ không phải là để tôi." Kiệt Sâm lập tức cảm thấy có chút tức giận, hắn ta đưa tay chỉ vào Tần Mặc. "Có giỏi thì anh nói lại lần nữa xem." Thân ảnh Tần Mặc thì trực tiếp biến mất tại chỗ.

Trong lòng Kiệt Sâm giật thót một cái, còn chưa kịp phản ứng, Tần Mặc đã xuất hiện phía sau hắn ta, đặt tay lên cổ hắn ta. "Thật ngại quá, nếu lần sau anh còn chọc tôi tức giận nữa, thì tôi sẽ không nhẹ nhàng đặt tay lên cổ anh như vậy đâu, mà sẽ 'rắc'." Tần Mặc cuối cùng mô phỏng một tiếng động.

Kiệt Sâm nghe thấy âm thanh đó, thân thể hắn ta không nhịn được rùng mình, hơn nữa trên trán cũng xuất hiện vài giọt mồ hôi.

A Ninh bên cạnh khuyên nhủ Tần Mặc. "Không cần thiết phải như vậy đâu, dù thế nào đi nữa, đến phía sau chắc chắn vẫn sẽ gặp nguy hiểm nhất định.

Nếu anh thật sự giết Kiệt Sâm, vậy chúng ta tiếp theo phải đi thế nào?" Tần Mặc nghe thấy lời này thì cười lạnh một tiếng. "Cần đi thế nào thì đi thế đó thôi, hơn nữa, nếu không có hắn ta, trái lại chúng tôi còn có thể thoải mái hơn một chút." "Phải đó, các anh đối với chúng

tôi mà nói chẳng qua chỉ là một gánh nặng mà thôi.

Nếu không phải người của các anh khá đông, thích hợp làm bia đỡ đạn, chúng tôi mới chẳng thèm đi cùng các anh đâu." Cái miệng của Vương Bàn Tử này vẫn luôn rất độc, cộng thêm Kiệt Sâm lại không thích Tần Mặc đến vậy, nên anh ta có chút không nhịn được mà trực tiếp châm chọc Kiệt Sâm. "Tôi biết lỗi rồi." Kiệt Sâm không còn cách nào khác, chỉ có thể xin lỗi Tần Mặc, bởi vì Kiệt Sâm hiểu rằng, nếu hắn ta còn không nói, Tần Mặc có thể sẽ thật sự dùng sức.

Đến lúc đó, cổ hắn ta không chịu nổi cái vặn đó của Tần Mặc đâu.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ nhún vai, thu tay về. "Đây là anh chủ động xin lỗi tôi, chứ không phải tôi cưỡng ép anh đâu." Nói rồi Tần Mặc liền trực tiếp quay lại trung tâm, quay đầu nhìn mấy pho tượng đá xung quanh.

Sau đó Tần Mặc liền truyền sức mạnh vào bên trong mấy pho tượng đá này.

Mọi người cũng lúc này phát hiện những pho tượng đá này vậy mà đột nhiên sáng lên. "Chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân đột nhiên đứng phắt dậy, quay đầu nhìn Vương Bàn Tử bên cạnh.

Vương Bàn Tử cũng trực tiếp lắc đầu.

Giải Tiểu Hoa thì nói với hai người họ: "Nếu tôi đoán không sai, Tần Mặc hẳn là muốn dùng sức mạnh của mình để đánh thức mấy cơ quan này.

Như vậy thì mấy cơ quan này mới có thể vận hành, sau đó giúp chúng ta tìm thấy lối ra." "Thì ra là như vậy." Hạo Thiên Chân gật đầu như đã hiểu ra điều gì đó, sau đó cậu véo cằm nhìn Tần Mặc ở đằng xa, cũng không biết Tần Mặc khi nào mới có thể dừng lại.

Cứ như vậy trôi qua gần một giờ đồng hồ, những pho tượng này

đột nhiên đều phát ra ánh sáng mãnh liệt.

Rất nhanh sau đó ánh sáng tiêu tán, mọi người cũng lúc này cảm thấy đất rung núi chuyển. "Mọi người cẩn thận." A Ninh nhắc nhở mọi người.

Kiệt Sâm nhíu mày, nhỏ giọng nói với A Ninh: "Tần Mặc sẽ không vô ý chạm phải cơ quan bên trong này, sau đó tất cả chúng ta đều bị chôn vùi dưới đống đá này chứ?" A Ninh ngẩng đầu nhìn Tần Mặc bên này. "Chắc không đến mức đó đâu." Đây là lời trong lòng A Ninh.

Kiệt Sâm nheo nheo mắt, hắn ta không ngờ ngay cả A Ninh cũng tin Tần Mặc đến vậy.

Thật không biết Tần Mặc rốt cuộc có gì hay mà lại khiến mọi người như thế.

Lúc này Tần Mặc bên này cũng từ từ đáp xuống đất.

Anh cảm nhận được mặt đất rung chuyển mà không có chút dao động nào.

Không lâu sau đó, mọi người liền nghe thấy một bức tường đột nhiên phát ra âm thanh ầm ầm.

Mọi người đều đặt ánh mắt vào đó, giữa bức tường lập tức xuất hiện một vết nứt.

Từ từ, phần phía trên đi lên.

Phần phía dưới đi xuống, chỗ này mở ra một cái khe rất lớn. "Đây chính là lối vào sao?" Khi Kiệt Sâm nói câu này thì có chút kích động xoa tay, mấy người khác đều ừ một tiếng. "Nếu đoán không sai, khả năng lớn là như vậy." "Đi thôi." Tần Mặc nhìn những người bên cạnh, đi trước về phía đó.

Chương 490

Mấy người khác do dự một lát, liền đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Kiệt Sâm sợ Tần Mặc sẽ lấy được đồ vật bên trong này, hắn ta vội vàng dẫn người, vượt qua Tần Mặc.

Tần Mặc thấy hắn ta như vậy thì cười lạnh một tiếng. "Càng đi về phía trước có lẽ càng có nguy hiểm.

Vừa hay các anh có thể giúp chúng tôi thăm dò đường." Nghe Tần Mặc nói vậy, thân thể Kiệt Sâm hơi cứng lại.

Hắn ta quay đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt mang theo biểu cảm oán hận.

Nhưng nghĩ lại một chút, hắn ta lại cảm thấy người bên cạnh mình vẫn còn khá đông, cho dù những người đó chết ở đây thì sao chứ?

Kiệt Sâm hừ lạnh một tiếng, tiếp tục dẫn bọn họ đi ở phía trước nhất.

Tần Mặc cũng không ngăn cản, bởi vì Tần Mặc xác định bên trong này sẽ không đơn giản như vậy.

Họ nguyện ý đi trước giúp mình thăm dò nguy hiểm, tự nhiên là điều tốt nhất.

Ở một bên khác, A Ninh thì không vội vàng.

Mặc dù cô ta cũng muốn có được đồ vật bên trong này, nhưng cô ta đã thông báo cho ông chủ của mình rồi.

Ông chủ của cô ta hiện tại vẫn chưa đến đây, cô ta phải đợi ông chủ của mình.

Cho dù đi về phía trước, cô ta cũng không nhất định có thể xuống trước.

Tần Mặc cũng đã nói rồi, bên trong này có thể có nguy hiểm, vậy thì họ cứ ở phía sau là được.

Hạo Thiên Chân nhỏ giọng nói bên tai Tần Mặc: "Đi về phía trước nữa, thật sự có thể có quái vật sao?" "Cái này tôi cũng không rõ lắm, dù sao tôi cũng chưa từng đến đây.

Hơn nữa, trong số những người chúng ta có lẽ chỉ có Trương Kỳ Lân là hiểu biết một chút, kết quả là Trương Kỳ Lân hiện tại lại không ở cùng chúng ta." Hạo Thiên Chân lúc này mới ừ một tiếng, còn Giải Tiểu Hoa bên cạnh thì nhìn Tần Mặc nói: "Đúng rồi, Tần Mặc tiên sinh, anh có biết bí mật ẩn giấu bên trong này rốt cuộc là gì không?" Tần Mặc lắc đầu, cái này Tần Mặc quả thật không biết. "Quan tâm nhiều như vậy làm gì?

Chúng ta đã đến đây rồi, nhất định phải thăm dò tình hình thì mới được.

Dù chúng ta có nói gì ở đây nữa, cũng không có nghĩa là chúng ta đoán đúng, nên hiện tại chúng ta chỉ cần nhìn rõ tình thế phía sau là được." Mấy người họ đều gật đầu.

Về chuyện đồ vật bên trong này, họ có lấy được hay không còn chưa biết, nhưng dù thế nào đi nữa, bảo toàn tính mạng mới là quan trọng nhất.

Lúc này ở một bên khác, Ngô Tam Gia đặt ánh mắt lên Tần Mặc, trong mắt ông ta mang theo ý cười nhạt. "Không thể không nói, Tần Mặc người này quả thật rất thông minh." Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Ngô Tam Gia, nên anh liền đặt ánh mắt lên ông ta. "Xem ra Ngài đối với chuyện này hình như cũng hiểu biết đôi chút, có muốn chia sẻ với chúng tôi một chút không?" Ngô Tam Gia thì trực tiếp xua tay.

"Tôi hiểu biết gì chứ, hơn nữa, có cậu ở đây tôi mới dám đến nơi này, nếu không thì tôi chắc chắn sẽ không đến đâu." Tần Mặc nghe Ngô Tam Gia nói vậy liền bật cười, gật đầu.

Nhưng Tần Mặc không nói gì thêm nữa.

Nghĩ một lát, Tần Mặc lại nhìn ông ta. "Vết thương trên người Ngài thế nào rồi?

Trông hình như vẫn khá nghiêm trọng, hơn nữa đã hơi rỉ máu rồi, có cần nghỉ ngơi một lát ở đây không?" "Không cần." Ngô Tam Gia trực tiếp xua tay, bởi vì ông ta biết chuyện đằng sau không đơn giản như vậy.

Nếu dừng lại ở đây, nhất định sẽ bị những người khác đi trước khám phá ra bí mật bên trong này.

Tần Mặc ừ một tiếng rồi không nói gì thêm nữa.

Mấy người họ cũng lúc này thuận theo con đường này tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau đó, họ liền đến một cánh cửa bí mật.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên bên cạnh cánh cửa bí mật, phát hiện ở đây có một ký hiệu.

Hạo Thiên Chân cũng chú ý tới, nên cậu trợn tròn mắt, quay đầu nhìn Tần Mặc bên cạnh. "Cái này hình như là do Trương Kỳ Lân để lại phải không?" Tần Mặc gật đầu.

Kiệt Sâm bên cạnh nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, hắn ta liền trực tiếp đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, muốn kéo cổ áo Hạo Thiên Chân lên.

Nhưng Tần Mặc lại kịp thời kéo tay Hạo Thiên Chân, để cậu ấy ra phía sau mình. "Anh muốn làm gì?" Tần Mặc nhìn Kiệt Sâm.

Kiệt Sâm thì nheo nheo mắt, trừng Tần Mặc. "Trong đội của các anh đã có người đi xuống rồi phải không?

Chẳng trách trên đường đi các anh cứ chần chừ mãi, tôi thấy các anh đã sớm tính toán sẵn rồi, để bạn bè của các anh đi vào trước." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, người này đang nghĩ gì vậy? "Nếu anh cứ nhất định muốn nghĩ như vậy, vậy tôi cũng không có gì để nói.

Nhưng nếu anh muốn động thủ, thì có thể thử một phen xem sao." Giọng điệu Tần Mặc có chút lạnh lẽo.

Nghe thấy giọng nói của Tần Mặc, Kiệt Sâm lúc này mới rùng mình.

Bởi vì hắn ta biết thực lực của Tần Mặc thế nào, nếu thật sự động thủ với Tần Mặc, hắn ta chỉ có thể ở thế hạ phong. "Được thôi, vẫn là anh có bản lĩnh, tôi muốn xem anh có thể kiên trì được bao lâu." Kiệt Sâm nói rồi, quay đầu nhìn những người bên cạnh. "Đứng đợi làm gì?

Còn không mau mở cánh cửa này ra." Mấy người đó đều ừ một tiếng.

Sau đó họ dùng sức đẩy khối đá môn rất lớn trước mặt này, khối đá môn đó rất nhanh đã bị mở ra.

Mắt Tần Mặc mang theo ý cười lạnh, nhưng Tần Mặc cũng không trực tiếp đi về phía trước.

Bởi vì Tần Mặc biết, Trương Kỳ Lân đã đi vào rồi, mình cũng không cần quá vội vàng.

Nhưng bây giờ Kiệt Sâm lại có chút sợ hãi.

Chương 491

Hắn ta sợ đồ vật bên trong này sẽ bị nhóm Tần Mặc lấy đi, nên hắn ta chỉ có thể nhanh chóng tăng tốc bước chân của mình.

Tần Mặc thấy vậy cũng không nói gì.

Hạo Thiên Chân bên cạnh thì hỏi Tần Mặc: "Đây là anh và Trương Kỳ Lân đã thương lượng tốt rồi sao?" Tần Mặc xua tay. "Không có, tôi cũng không biết Trương Kỳ Lân đã đi xuống dưới này rồi.

E rằng phía dưới này quả thật có nguy hiểm, nếu không thì anh ấy cũng sẽ không bảo chúng ta rời khỏi nơi này.

Chỉ tiếc là với tính cách của mấy anh em chúng ta thì chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Mắt Tần Mặc mang theo ý cười.

Ký hiệu này chắc chắn không phải để lại cho mấy người họ, mà là để lại cho những người đến nơi này sau.

Nhưng điều này cũng không còn quan trọng nữa, bởi vì đối với Tần Mặc và bọn họ mà nói thì không có ảnh hưởng gì.

Tần Mặc tiếp tục đi về phía trước, nhưng sau một lát, họ liền phát hiện con đường phía trước vô cùng chật hẹp, chỉ đủ một người đi qua, hơn nữa con đường này trông đặc biệt dốc. chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ trực tiếp lăn xuống hoặc rơi xuống vách đá bên dưới.

Chúng ta có tiếp tục đi không?" Một tên thuộc hạ bên cạnh Cầu Đức Khảo cau mày nhìn hắn ta, Cầu Đức Khảo thì nheo mắt.

"Sao?

Con đường này dọa cậu sợ rồi à?

Sao cậu nhát gan thế?" Tên thuộc hạ lắc đầu, không phải cậu ta

nhát gan, mà là cậu ta cảm thấy nơi này thực sự khá nguy hiểm, nếu lát nữa lại đột nhiên có thứ gì đó xuất hiện tấn công họ, thì khả năng cao họ sẽ chết ở đây.

"Vậy thì mau đi cho tôi." Cầu Đức Khảo nói xong câu đó, liền mạnh mẽ kéo cánh tay của người trước mặt, kéo cậu ta ra phía trước.

Tên thuộc hạ không còn cách nào, chỉ có thể thở dài, gật đầu, cẩn thận từng bước đi về phía trước, dù sao thì con đường này đúng là dốc đứng, cậu ta sợ mình sơ ý một cái là sẽ ngã thẳng xuống.

Không lâu sau, họ đi đến một hành lang.

Nơi này được xây trên vách đá, nhìn xuống vách đá sâu không thấy đáy, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể thấy một số vật phát sáng.

Đến đây, Cầu Đức Khảo vội vàng nhìn xuống bên dưới, hắn ta nhanh chóng dùng pháo hiệu trong tay chiếu sáng nơi đó, rồi chăm chú quan sát tình hình bên dưới, phát hiện bên dưới lại có rất nhiều đài sen đen khổng lồ, bên trên còn treo một số vật không rõ tên.

"Chắc là ở dưới này rồi." Cầu Đức Khảo nheo mắt, lúc này hắn ta cũng quay đầu, đặt ánh mắt lên người A Ninh bên cạnh.

"Nếu tôi nhớ không nhầm thì bức bích họa vẽ rằng từ đây đi xuống, sẽ thấy một cánh Địa Môn dưới lòng đất đúng không?" "Đúng vậy." A Ninh nói xong lại quay đầu nhìn Tần Mặc và những người khác ở đằng xa, vì A Ninh biết từ đây đi xuống nhất định sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, đến lúc đó họ chắc chắn phải dựa vào Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của A Ninh, anh ta cười lạnh một tiếng, rồi nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Trước tiên, cởi dây thừng trên người chúng ta ra đi." Mấy người họ đều gật đầu, Tần Mặc lấy dây thừng ra, rồi định ném dây xuống.

Lúc này, anh ta vừa hay chú ý đến một ký hiệu bên cạnh vách đá.

Hạo Thiên Chân cũng thấy, nên cậu ta đi về phía Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu với Hạo Thiên Chân, cậu ta lập tức hiểu ý của Tần Mặc, xem ra Tần Mặc không muốn cậu ta tiết lộ tin tức Trương Kỳ Lân đã xuống dưới.

Nếu đã vậy, thì mình cứ im lặng vậy.

Cậu ta ngẩng đầu lên, đặt ánh mắt lên người A Ninh và những người khác ở đằng xa, mấy người họ cũng làm theo y hệt.

Ở phía bên kia, Ngô Tam Gia cau mày.

"Có phải đi xuống từ đây không?" Ngô Tam Gia vừa nói vừa nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì quay đầu, đặt ánh mắt lên người Ngô Tam Gia, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Có phải đi xuống từ đây không, lẽ nào ngài không rõ sao?" Ngô Tam Gia nghe Tần Mặc nói vậy thì im lặng, ông ta bị Tần Mặc làm cho nghẹn lời, nhưng ông ta chỉ thở dài mà không nói thêm gì nữa, chỉ liếc nhìn vách đá phía bên kia một cái, rồi ôm bụng đi tới.

"Vết thương trên bụng Tam thúc hồi phục thế nào rồi?" Hạo Thiên Chân cau mày nhìn chăm chú Ngô Tam Gia, vì cậu ta biết tình hình của Ngô Tam Gia thực sự khá nghiêm trọng, dù sao Ngô Tam Gia cũng là Tam thúc của cậu ta, cậu ta vẫn phải quan tâm một chút.

Cho dù đối phương vẫn luôn tính kế cậu ta, cậu ta cũng phải quan tâm Ngô Tam Gia.

"Yên tâm đi, còn chưa chết được đâu." Ngô Tam Gia nói xong câu đó, liền đi thẳng về phía đó, rồi đến bên một bức tường, dựa vào bức tường đó ngồi xuống, lúc này ông ta lại cau mày nhìn xuống bụng mình.

"Xem ra tình hình của Tam thúc anh không được tốt lắm, nghỉ ngơi ở đây một lát rồi hãy tiếp tục xuống." Hạo Thiên Chân "ừ" một

tiếng, cậu ta đương nhiên không có vấn đề gì.

Đúng lúc này, mọi người nghe thấy tiếng động từ đằng xa, họ đều hướng ánh mắt về phía đó.

Tần Mặc nheo mắt, đối phương chính là một người nước ngoài, nếu đoán không sai, thì đó hẳn là kẻ vẫn luôn ẩn mình sau màn.

Tần Mặc nhớ tên hắn ta là Cầu Đức Khảo.

Cầu Đức Khảo đi về phía này, hắn ta đặt ánh mắt lên người Ngô Tam Gia, đi đến bên cạnh Ngô Tam Gia, chìa tay ra với ông ta.

"Ngô Tam Gia, hợp tác vui vẻ." Ngô Tam Gia cười lạnh một tiếng, nhưng ông ta không nói nhiều với Cầu Đức Khảo, chỉ đút tay vào túi, rồi nhắm mắt lại, rõ ràng là đã phớt lờ Cầu Đức Khảo.

Cầu Đức Khảo cũng không thấy tức giận, hắn ta đứng dậy gật đầu.

"Không sao cả, đợi đến khi xuống dưới này, ngài sẽ trở nên vô cùng điên cuồng, vì dưới đây có bí mật trường sinh bất lão." Tần Mặc trong mắt mang theo vẻ khinh thường, tên này phát điên rồi sao?

Trong mộ huyệt làm sao có thể có bí mật trường sinh bất lão được?

Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng lắc đầu.

"Cũng không biết lão già ngoại quốc này rốt cuộc đang nghĩ gì, cứ nhất định phải đến mộ huyệt này, hắn ta đã lớn tuổi như vậy rồi, không chịu nghỉ ngơi tử tế, cứ ngày ngày nghiên cứu những thứ vô dụng này." "Chính vì đã lớn tuổi rồi, nên hắn ta mới sốt ruột như vậy." Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân nghe Tần Mặc nói vậy thì đứng sững tại chỗ, lúc này cậu ta cũng mở to mắt, lập tức hiểu ra ý của Tần Mặc.

Tần Mặc thì nháy mắt với Hạo Thiên Chân, rồi Tần Mặc ngồi xuống tảng đá bên cạnh.

"Các cậu không thể ở đó mãi được, chúng ta bây giờ phải xuống dưới." Cầu Đức Khảo nhìn mấy người trước mặt, Tần Mặc lắc đầu, mặc kệ hắn ta nói gì, đằng nào mình cũng sẽ không nghe.

Cầu Đức Khảo thấy Tần Mặc và mấy người họ bất động, liền thấy hơi sốt ruột, sau đó hắn ta nhanh chóng đi đến trước mặt Tần Mặc.

"Thực lực của cậu đúng là rất mạnh, nhưng cậu không muốn trường sinh bất lão sao?

Tôi nói cho cậu biết, dưới này thực sự có bí mật về trường sinh bất lão, chỉ cần cậu đi xuống cùng tôi, thì cậu cũng có thể trở nên trường sinh bất lão." Thấy ánh mắt của Cầu Đức Khảo, Tần Mặc nheo mắt.

"Muốn tôi cùng cậu xuống cũng được, nhưng cậu phải nghe lời tôi, cậu hẳn cũng biết bản lĩnh của tôi, nếu không thì người của Cửu Môn họ cũng sẽ không mời tôi đến đây đâu." Cầu Đức Khảo im lặng một lúc, hắn ta "ừ" một tiếng.

"Nói đi, cậu có yêu cầu gì?" "Trước tiên hãy cho tôi xem bức bích họa mà các cậu vừa nói, ngoài ra tôi hy vọng khi xuống dưới này, các cậu có thể nghe lời tôi, tôi nói rút lui thì sẽ rút lui." "Cậu biết dưới này rốt cuộc có gì không?

Cậu bảo chúng tôi rút lui là chúng tôi đi sao?

Tôi nói cho cậu biết, điều đó tuyệt đối không thể nào, thẳng ranh, cậu tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời tôi." Vốn dĩ trong lòng Cầu Đức Khảo đã khá bực bội, lại thấy Tần Mặc nói chuyện như vậy với hắn ta, trong lòng càng khó chịu hơn.

Chương 492

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, gật đầu, nếu đối phương không chịu nghe thì anh cũng không có gì để nói.

"Cậu đã nói vậy rồi, vậy thì chúng ta mạnh ai nấy đi, các cậu cũng đừng quản tôi, tôi cũng sẽ không để ý đến các cậu." Nói rồi Tần Mặc lấy từ trên người ra một ít đồ ăn, đưa cho Bàn Tử, Bàn Tử và mấy người họ cũng không từ chối Tần Mặc.

Đúng lúc Cầu Đức Khảo chuẩn bị nói thêm gì đó với Tần Mặc, thì A Ninh bên kia nhỏ giọng nói mấy câu vào tai Cầu Đức Khảo, Cầu Đức Khảo lúc này mới hừ lạnh một tiếng nhìn Tần Mặc.

"Được thôi." Nói rồi Cầu Đức Khảo đưa bức bích họa cho Tần Mặc, Tần Mặc nhìn một cái liền nhướng mày, hóa ra những gì bức bích họa này miêu tả, có cả tình huống đã gặp phải trong Hải Đáy Mộ trước đây, và cả những nguy hiểm sẽ gặp phải ở đây, nên tất cả mọi chuyện này, e rằng đã sớm được định sẵn trong số mệnh.

Tần Mặc nhướng mày, anh cũng không biết Cầu Đức Khảo này rốt cuộc có âm mưu gì, nhưng mục đích của hắn ta tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Suy nghĩ một lát, Tần Mặc "ừ" một tiếng, rồi trả lại thứ trong tay, nhìn Cầu Đức Khảo nói.

"Được rồi, tôi đã biết.

Tiếp theo chúng ta cần nghỉ ngơi một chút ở đây, vì mọi người vừa mới đi đường lâu như vậy, hơi mệt mỏi rồi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Cầu Đức Khảo đứng sững tại chỗ, rồi hắn ta đưa tay chỉ vào Tần Mặc.

“Thằng nhóc nhà cậu đang đùa tôi đấy à?” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sao Cầu Đức Khảo này lại dễ nổi giận như vậy chứ?

“Cậu thấy thế nào thì là thế đó đi, nhưng tôi phải khuyên cậu một câu, bây giờ cậu cũng đã lớn tuổi rồi, nếu cậu cứ tiếp tục nổi nóng ở đây, chỉ khiến cậu già đi nhanh hơn thôi.” Trong lòng Cầu Đức Khảo chấn động một cái, hắn ta vội vàng lắc đầu.

Tần Mặc đã nói vậy rồi, hắn ta tuyệt đối không thể giận nữa, nếu không, nếu hắn ta thật sự già đi, thì sau này còn làm sao đi tìm bí mật trường sinh bất lão nữa chứ?

Tần Mặc thấy Cầu Đức Khảo như vậy, trong mắt lại hiện lên vẻ châm chọc, rồi Tần Mặc nhìn Ngô Tam Gia bên cạnh.

“Có cần tôi đổi thuốc cho Ngài không?” Ngô Tam Gia cũng không muốn xuống nhanh như vậy, nên ông ta “ừ” một tiếng, Tần Mặc lấy ra một ít thuốc, rắc lên bụng Ngô Tam Gia rồi cẩn thận băng bó lại cho ông ta.

“Tiếp theo vẫn không được làm động tác quá mạnh, hiểu không?” Ngô Tam Gia gật đầu, trong lòng ông ta đương nhiên hiểu rõ, nhưng ông ta cũng không nói nhiều với Tần Mặc nữa, chỉ thở dài rồi nhắm mắt dưỡng thần ở đây.

Cầu Đức Khảo muốn nói với Tần Mặc để anh ta tiếp tục đi lên, nhưng Tần Mặc căn bản không thèm để ý Cầu Đức Khảo, Cầu Đức Khảo không còn cách nào, chỉ có thể tạm thời bảo A Ninh và những người khác cắm trại ở đây.

“Ông chủ, chúng ta thật sự phải đợi ở đây sao?” Cầu Đức Khảo gật đầu, hắn ta lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

“Những thứ bên dưới đó thực sự không phải thứ mà chúng ta có thể đối phó được, nên chúng ta nhất định phải đợi Tần Mặc ở đây, để

Tần Mặc đi trước mở đường cho chúng ta." A Ninh lúc này mới thở dài, lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, nhưng nghĩ lại, cô ta thấy mình cũng không cần nói nhiều với Tần Mặc.

Một lúc sau, Tần Mặc và mấy người họ đã hồi phục gần như hoàn toàn, nhưng Tần Mặc cũng không đi thẳng, vì Tần Mặc biết, họ càng trì hoãn lâu, Cầu Đức Khảo càng có ý kiến với họ, đến lúc sau họ mới càng dễ dàng cắt đuôi được đám người của Cầu Đức Khảo.

"Tần Mặc, chúng ta thật sự phải dẫn bọn họ xuống sao?" Bàn Tử lén lút đến bên cạnh Tần Mặc, hỏi anh, Tần Mặc nhướng mày.

"Cậu thấy sao?

Trước đây cậu còn hợp tác với hắn ta mà, bây giờ cậu không muốn dẫn hắn ta đi sao?" Bàn Tử có chút bất lực.

"Có thể đừng nhắc chuyện này nữa không, tôi đã biết sai rồi, Hạo Thiên Chân ngày nào cũng lấy chuyện này ra nói tôi thì thôi đi, sao anh cũng giống cậu ta vậy?" Tần Mặc lúc này mới bật cười, nhưng Tần Mặc không nói gì khác, mà quay đầu nhìn về phía đám người Cầu Đức Khảo bên kia.

"Thực sự phải xuống thôi, tôi cũng muốn biết dưới này rốt cuộc có bí mật gì?" Bàn Tử im lặng một lúc.

"Nhưng anh còn nhớ lời dặn của Trương Kỳ Lân trước đây không?

Nếu chúng ta thật sự đi qua đó, nhất định sẽ gặp nguy hiểm." "Không sao cả." Nói rồi Tần Mặc lại nhìn Trần Tứ Gia ở đằng xa, nhưng Tần Mặc không nói gì nữa, mà chuẩn bị ngủ ở đó.

Bàn Tử nghĩ rằng Tần Mặc đã thản nhiên như vậy rồi, thì cậu ta còn để ý nhiều làm gì nữa?

Cậu ta thà nghe lời Tần Mặc còn hơn.

Ngay lập tức, Bàn Tử cũng đi sang bên cạnh ngủ cùng Hạo Thiên Chân, không lâu sau, Cầu Đức Khảo lại gọi Tần Mặc dậy.

"Bây giờ đã lâu như vậy rồi, hơn nữa các cậu cũng đã nói chuyện rất lâu rồi, chúng ta có nên tiếp tục đi xuống không?" Tần Mặc nhướng mày, đứng dậy, quay đầu nhìn mấy người bên kia, mấy người họ đều đã hồi phục rất tốt, trái lại đám người Cầu Đức Khảo lại không được khỏe lắm.

Vì Cầu Đức Khảo vừa nãy vẫn luôn tức giận, hắn ta đang trút giận lên những người xung quanh mình.

Tần Mặc đứng dậy, đặt ánh mắt lên những người phía sau Cầu Đức Khảo, cười nói với họ.

"Tiếp theo gặp phải chuyện gì tôi e là không biết rõ, nên tôi vẫn phải khuyên các vị một câu, nếu các vị thật sự gặp nguy hiểm dưới này, thì hãy tự bảo vệ tính mạng của mình đi, dù sao ông chủ của các vị chưa chắc đã quan tâm đến các vị đâu." Mấy người đó nghe Tần Mặc nói vậy, trong lòng chấn động một cái, lời này của Tần Mặc là có ý gì?

Tần Mặc lại nhìn Cầu Đức Khảo.

"Nhưng người bên phía tôi chắc chắn không thể mở đường, cậu cũng thấy Ngô Tam Gia đã bị thương rồi, mấy người bạn của ông ấy cũng ít nhiều có vết thương, nếu họ đi trước, thì chúng ta chắc chắn sẽ không có đường quay lại." "Nếu đã vậy, thì đành để người của cậu đi trước vậy." "Thằng nhóc, cậu có ý gì?" Jason bên kia lập tức có chút sốt ruột, cậu ta âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc bảo họ đi trước, không nghi ngờ gì là bảo họ đi chịu chết.

Tần Mặc cau mày.

"Cậu không nghe hiểu tiếng người à?

Ồ, tôi quên mất cậu là chó, dù sao cậu mỗi ngày chỉ biết sủa thôi." "Những lời tôi nói này đương nhiên cậu không hiểu, nhưng không sao." "Chó là người bạn chân thành nhất của con người, nên tôi sẽ không trách cậu đâu." Jason định ra tay với Tần Mặc, nhưng Cầu Đức Khảo đã chặn cậu ta lại.

Jason có chút không phục nhìn Cầu Đức Khảo.

"Tôi nói cho ông biết, đừng tưởng mình lợi hại lắm, ông ở trong công ty chúng ta cũng chỉ là một nhân viên mà thôi." Cầu Đức Khảo quay đầu nhìn Jason.

"Được thôi, tôi cũng cảnh cáo cậu, tốt nhất cậu nên ngoan ngoãn cho tôi, nếu tôi không có cách khám phá bí mật dưới này, thì cậu cũng không sống được đâu!" Thấy vẻ mặt điên cuồng của Cầu Đức Khảo, Jason đứng sững tại chỗ.

Cầu Đức Khảo lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

"Không sao, tôi sẽ để người của tôi đi trước, nhưng nếu người của tôi gặp nguy hiểm gì, sau khi cậu xuống dưới thì nhất định phải ra tay giúp đỡ." Cầu Đức Khảo biết thực lực của Tần Mặc, chỉ cần Tần Mặc đồng ý, thì họ đi trước cũng không thành vấn đề.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Đương nhiên có thể." Dù thế nào thì mình cũng phải đồng ý trước, còn về sau mình làm thế nào, thì không phải là chuyện bọn họ có thể quản được.

"Vậy thì tốt." Nói xong, Cầu Đức Khảo quay đầu nhìn những người khác.

"Các cậu còn đứng ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau xuống đi." Mấy người đó nhìn nhau, rồi gật đầu.

Trông có vẻ như thái độ của Cầu Đức Khảo hơi không ổn, nếu họ không nghe lời, thì biết đâu Cầu Đức Khảo sẽ giết chết những người này.

Tần Mặc thấy cảnh này thì nhướng mày, Bàn Tử bên kia lúc này cũng mở miệng nói.

"Thật đáng tiếc, các cậu vì người khác mà bán mạng, nhưng người khác lại không màng đến tính mạng của các cậu." Mấy người đó lúc này mới nhìn Bàn Tử một cái, lời Bàn Tử nói không sai chút nào.

Họ vất vả làm nhiều việc cho Cầu Đức Khảo như vậy, nhưng bây giờ Cầu Đức Khảo lại không màng đến tính mạng của họ, thật khiến người ta thấy lạnh lòng.

Tần Mặc thấy ánh mắt của họ, không nhịn được cười lạnh một tiếng, nhưng Tần Mặc không nói nhiều như vậy.

"Thôi được rồi, nếu Cầu Đức Khảo đã điên rồi, cứ để bọn họ đi trước, chúng ta quản nhiều làm gì?" Là Cầu Đức Khảo không màng đến tính mạng của họ, chứ đâu phải mấy người mình.

Chương 493

"Cũng đúng ha." Bàn Tử "ừ" một tiếng, mấy người kia lập tức cảm thấy hơi sợ hãi, họ lùi lại mấy bước, nhưng Cầu Đức Khảo lại đá vào người hai trong số họ.

"Không được lùi lại, nếu không thì bây giờ các cậu hãy chết ở đây cho tôi!" Cầu Đức Khảo nói xong câu đó, lấy từ trên người ra một khẩu súng, chĩa vào mấy người trước mặt.

Mấy người họ sợ hãi không thôi, vội vàng giơ tay lên.

Họ đâu phải kẻ ngốc, tuy rằng xuống dưới này, thực sự có khả năng sẽ chết ở đó, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc bị bắn chết ngay bây giờ.

Nhìn bóng lưng của họ, Cầu Đức Khảo lúc này mới thở phào một hơi, hắn ta lại quay đầu âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc và mấy người họ.

"Đều là do Tần Mặc và mấy người họ nói bậy, nếu không thì mấy người này cũng sẽ không sợ hãi đến mức này." Tần Mặc thấy ánh mắt của Cầu Đức Khảo, cười lạnh một tiếng.

"Sao?

Cậu còn có gì không phục à?" Tuy trong lòng Cầu Đức Khảo vô cùng tức giận, nhưng hắn ta cũng biết phía sau nhất định phải dựa vào Tần Mặc, hắn ta không thể so đo nhiều với Tần Mặc.

Nghĩ thông suốt rồi, hắn ta lại quay đầu đặt ánh mắt lên mấy người kia, bây giờ mấy người này đã theo dây thừng đi xuống dưới, hắn ta liền đi theo sau lưng họ.

Không lâu sau, mấy người họ cùng nhau đến gần những xích sắt.

Thấy những Thi Biệt treo trên xích sắt, tất cả những người này đều mở to mắt, trong lòng họ cũng có chút sợ hãi.

Tần Mặc đang ở trên cùng, đúng lúc này Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện mộ huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết.】 Không cần nghĩ Tần Mặc cũng biết chuyện gì đang xảy ra, anh liền hừ lạnh một tiếng, theo sợi dây trượt xuống, đến chỗ một xích sắt.

Chỉ thấy những Thi Biệt kia từ từ biến thành người sống, chúng xông về phía này.

Mấy người ở phía trước lập tức sợ hãi nhắm mắt lại, nhưng điều mà họ không ngờ tới là những Thi Biệt đó lại không tấn công vào người họ, mấy người họ trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc, thấy Tần Mặc đang chặn ở đó thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Cầu Đức Khảo cũng đang ở trên dây thừng, hắn ta vội vàng quở trách thuộc hạ của mình.

"Không thấy Tần Mặc đang giúp đỡ ở đó sao?

Mấy cậu còn không mau xuống đi?" Nếu cứ tiếp tục ở lại, rất dễ chết ở đây.

Mấy người họ vội vàng "ừ" một tiếng, họ đâu phải kẻ ngốc, nếu cứ tiếp tục đứng yên ở đây, rất dễ bị những Thi Biệt khác nuốt chửng.

Ngay lập tức, họ nhanh chóng trượt xuống dưới, còn Tần Mặc thì không ngừng đối phó với mấy con Thi Biệt trước mặt trên sợi xích sắt này.

Có lẽ vì những Thi Biệt này đã nhiễm hơi người, nên chúng liền trực tiếp biến đổi.

Tần Mặc dùng Thất Tinh Kiếm trong tay không ngừng chém vào

người chúng.

Chúng đã ở đây mấy nghìn năm rồi, nên thân thể của chúng vẫn khá cứng rắn.

Tần Mặc chém trúng xương của một trong những Thi Biệt, trên đó phát ra tiếng "đinh" một cái, nhưng con Thi Biệt này không hề biến mất vì chuyện đó, trái lại nó còn xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sớm đã biết những Thi Biệt này không đơn giản như vậy.

"Cuồng Phong Nhận!" Một lưỡi gió khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đánh lưỡi gió này vào người một con Thi Biệt, lưỡi gió trực tiếp xé xác con Thi Biệt đó thành hai nửa.

Con Thi Biệt này vì thế mà rơi thẳng xuống, Tần Mặc lúc này mới thở phào một hơi, sau đó Tần Mặc lại nhìn mấy người bên kia.

Bây giờ đa số mọi người đều đã xuống dưới, chỉ còn lại mấy người, nhưng Tần Mặc cũng không thể lơ là, nhất định phải đợi tất cả mọi người an toàn xuống đất Tần Mặc mới có thể đi qua.

Trước đây Tần Mặc đã nghĩ liệu mình có nên để ý đến tính mạng của mấy người này không, nhưng suy nghĩ một lát Tần Mặc lại thấy họ cũng là những người đáng thương, nếu có thể cứu, thì cứ cứu một chút vậy.

Còn về sau mấy người họ có sống được hay không, thì đành xem tạo hóa của họ thôi, cũng không liên quan gì đến Tần Mặc.

"Tần Mặc, anh mau xuống đây đi." Bây giờ ngay cả Bàn Tử và mấy người họ cũng đã xuống dưới đó rồi, nên cậu ta có chút lo lắng ngẩng đầu nhìn Tần Mặc ở đằng xa.

Tần Mặc gật đầu, theo sợi dây trượt xuống, không lâu sau Tần Mặc đã đến được chỗ thấp nhất này.

Nhưng điều Tần Mặc không ngờ tới là, những Thi Biệt kia lại đuổi theo họ xuống cùng.

Ngay lập tức, sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, anh hừ lạnh một tiếng.

"Không ngờ những Thi Biệt này lại không sợ chết như vậy, nếu đã thế thì cứ giải quyết hết chúng đi." "Các cậu lùi lại." Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người phía sau mình, để tránh làm bị thương họ.

Mấy người họ lập tức "ừ" một tiếng, họ đâu phải kẻ ngốc, với sức mạnh của họ muốn đối phó với những Thi Biệt này không đơn giản chút nào, nên vẫn là để Tần Mặc ra tay đi.

Trên người Tần Mặc xuất hiện một cơn lốc xoáy khổng lồ.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy này bị Tần Mặc ném ra, xông về phía hai con Thi Biệt trong số đó, hai con Thi Biệt đó trực tiếp bị Tần Mặc đánh bay.

Để ngăn chặn hai con Thi Biệt đó đứng dậy lần nữa, Tần Mặc thân ảnh biến mất tại chỗ, xuất hiện bên cạnh hai con Thi Biệt, rồi Tần Mặc từ trên xuống dưới đâm vào cơ thể của chúng.

Đồng thời Tần Mặc cũng phóng thích khí của mình.

Luồng khí này trực tiếp giết chết hai con Thi Biệt đó.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, lại quay đầu nhìn bốn Thi Biệt còn lại.

Bây giờ chỉ còn lại bốn con này, giải quyết bốn con này đối với mình mà nói không có độ khó nào.

Ở phía bên kia, Cầu Đức Khảo thì vô cùng tham lam nhìn Tần Mặc, chỉ cần thực lực của Tần Mặc đủ mạnh, thì sau này thời gian hắn ta sống sẽ càng lâu.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném thủ ấn này ra, thủ ấn nhanh chóng đánh trúng người một con Thi Biệt.

Con Thi Biệt đó cũng bị Tần Mặc đánh tan thành bột mịn, bây giờ còn lại ba con khác, nhưng một trong số đó đã đến bên cạnh Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, xông về phía hai người họ.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bây giờ đang giao chiến với con Thi Biệt này, may mà hai người họ đã ở bên cạnh Tần Mặc lâu như vậy, cũng coi như đã học được một ít công phu, nên tạm thời có thể đối kháng với con Thi Biệt này.

“U Minh Bạo Liệt!” Tần Mặc lại một lần nữa giết chết một con Thi Biệt, bây giờ còn lại hai con cuối cùng.

Tần Mặc trong mắt mang theo một nụ cười lạnh, hai con còn lại này đối với mình mà nói hẳn không có độ khó nào.

“Ưng Kích Trường Không!” Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, con đại bàng này lại đâm vào người một con Thi Biệt, con Thi Biệt đó cũng ngay lập tức bị Tần Mặc đánh cho ngã xuống đất tan xương nát thịt.

Hiện tại chỉ còn lại con cuối cùng, thấy chỉ còn lại một con này, Cầu Đức Khảo bên kia mới thở phào một hơi, hắn ta nhìn mấy người bên cạnh mình.

“Không cần quan tâm đến mấy người họ.” Cầu Đức Khảo nói rồi đi về phía bên kia, nhìn bóng lưng của Cầu Đức Khảo, Bàn Tử không nhịn được nổi giận, cậu ta ở đây mắng chửi nói.

“Các người đúng là đồ không biết xấu hổ, cứ thế bỏ rơi chúng ta ở đây đúng không?” Nhưng Cầu Đức Khảo không hề quan tâm Bàn Tử nói gì, hắn ta chỉ chậm rãi đi về phía trước.

Chương 494

"Tần Mặc, chúng ta không nên hợp tác với bọn họ, anh xem thái độ của bọn họ bây giờ kìa, đợi lát nữa chúng ta giải quyết xong con Thi Biệt này, thì sẽ tìm cách đuổi bọn họ đi." "Vạn nhất bảo vật trong này bị những kẻ lòng lang dạ sói này lấy được, thì không hay rồi." Tần Mặc nghe Bàn Tử nói vậy liền bật cười, Bàn Tử này vẫn thú vị như vậy.

Nhưng Tần Mặc không nói nhiều, mà lại ngẩng đầu nhìn con Thi Biệt trước mặt.

"Nếu đã vậy, thì mau chóng giải quyết ngươi đi thôi." Nói rồi Tần Mặc há miệng, một luồng khí khổng lồ từ trong miệng Tần Mặc phát ra, luồng khí này lập tức tấn công vào người đối phương.

Con Thi Biệt đó cũng bị luồng khí của Tần Mặc giải quyết xong. 【Đinh, đánh giết mộ huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc lại quay đầu nhìn xung quanh, đặt ánh mắt lên phía sau lưng Cầu Đức Khảo và những người khác ở đằng xa, ngay lập tức Tần Mặc nheo mắt nói với mấy người bên cạnh mình.

"Đi thôi, chúng ta cũng đừng đứng đây nữa, xem xem bên kia rốt cuộc có gì." Mấy người họ lập tức "ừ" một tiếng.

Không lâu sau, Tần Mặc đến chỗ Ngô Tam Gia và Cầu Đức Khảo, Ngô Tam Gia lúc này đang nhìn chằm chằm vào một cỗ quan tài ở chính giữa.

"Cỗ quan tài này trông thật xa hoa a." Bàn Tử vừa nói vừa mở to mắt, lúc này cậu ta cũng lấy kính viễn vọng từ trên người ra, nhìn cỗ quan tài ở đằng xa.

Tần Mặc trong mắt mang theo một nụ cười lạnh, nhưng Tần Mặc không nói gì.

Bàn Tử xem xong thì đứng sững tại chỗ, rồi cậu ta vội vàng đưa kính viễn vọng trong tay cho Tần Mặc.

"Anh xem xem, xung quanh cỗ quan tài đó có phải là những Tường Xuyến Tử khổng lồ không?" Tần Mặc không nói gì, chỉ cầm lấy kính viễn vọng, rồi anh nhìn về phía đó.

Thấy cỗ quan tài bên kia, xung quanh thật sự có bốn con Tường Xuyến Tử khổng lồ, Tần Mặc nheo mắt.

"Những Tường Xuyến Tử khổng lồ này bây giờ dường như chưa tỉnh lại, nếu lát nữa chúng tỉnh dậy, thì chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn." Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh mình, mọi người đều gật đầu, lời Tần Mặc nói quả thực không sai.

"Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao đây?" Bàn Tử có chút lo lắng nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì lắc đầu.

"Không làm gì cả.

Nếu tôi nhìn không nhầm, đây hẳn là Cửu Long Tái Quan." Không ngờ mình lại gặp phải cỗ quan tài này, Thi Biệt được đặt trong cỗ quan tài này e rằng chính là Vạn Nô Vương.

"Anh nói Thi Biệt được đặt trong này là Vạn Nô Vương sao?" Tần Mặc gật đầu, mình thật sự không cần lừa họ.

"Đúng là Vạn Nô Vương." Mấy người họ lúc này mới có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, không ngờ lại là quan tài của Vạn Nô Vương.

"Cuối cùng cũng gặp mặt rồi." Cầu Đức Khảo cứ thế nhìn chằm chằm cỗ quan tài đặc biệt lớn ở đằng xa, tuy rằng hắn ta không biết bên trong cỗ quan tài lớn này chứa đựng thứ gì, nhưng bây giờ hắn ta

chỉ cần đợi Thanh Đồng Môn mở ra là được.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên người Cầu Đức Khảo.

“Nếu tôi đoán không nhầm, mục đích cậu đến đây e rằng chính là Thanh Đồng Môn.” Cầu Đức Khảo nhướng mày, hắn ta không ngờ Tần Mặc lại biết, ngay lập tức, trong mắt hắn ta mang theo vẻ đắc ý.

“Đúng vậy, nhưng cậu có thể vào cùng tôi, như vậy chúng ta sẽ đồng thời có thể đạt được trường sinh.” Cầu Đức Khảo cứ thế nhìn Tần Mặc, Tần Mặc trong mắt mang theo vẻ châm chọc.

“Cậu đang mơ mộng à?

Trên thế giới này căn bản không có cái gọi là trường sinh, nếu cậu thật sự đi vào, thì cậu cũng chỉ chết ở trong đó mà thôi.” “Tôi không tin.” Trên mặt Cầu Đức Khảo mang theo vẻ mặt điên cuồng, lúc này hắn ta cũng quay đầu nhìn những người khác.

“Còn các cậu thì sao, lẽ nào ngay cả các cậu cũng không muốn đạt được trường sinh sao?

Các cậu có biết trường sinh có ý nghĩa gì không?” Hoặc có lẽ mấy người bây giờ còn trẻ, nên không hiểu được, đợi đến khi cơ thể mấy người bắt đầu xuất hiện những dấu hiệu suy yếu, mấy người sẽ nhận ra trường sinh rốt cuộc có sức hấp dẫn lớn đến mức nào đối với chúng ta.” A Ninh ngây người tại chỗ.

“Ông chủ.” Cầu Đức Khảo liếc nhìn A Ninh, nhưng ông ta không nói nhiều với cô.

“Chỉ tiếc bây giờ Thanh Đồng Môn vẫn chưa đến lúc mở ra.” Ngô Tam Gia đặt ánh mắt lên Cầu Đức Khảo, Cầu Đức Khảo thì liếc nhìn Ngô Tam Gia thêm một cái.

“Chuyện này không liên quan gì đến anh, nếu mọi người sẵn lòng đi cùng tôi, tôi có thể chia sẻ bí mật này với mọi người, nhưng nếu

không muốn, tôi cũng chẳng có gì phải bận tâm, mọi người cũng đừng làm phiền tôi ở đây, Thanh Đồng Môn này tôi nhất định phải đi." "Anh tự mình muốn đi thì cũng chẳng liên quan gì đến chúng tôi cả." Tần Mặc cười khẽ một tiếng, rồi quay đầu, đặt ánh mắt lên chiếc quan tài Vạn Nô Vương không xa.

Không hiểu sao, Tần Mặc luôn cảm thấy bên trong đó dường như có một sức mạnh kỳ diệu, lẽ nào Vạn Nô Vương sắp thức tỉnh rồi sao?

Ngay lúc này, Tần Mặc đột nhiên nhìn thấy Bàn Tử đang trèo lên giữa không trung, lập tức sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi.

"Bàn Tử, cậu không muốn sống nữa à?" Bàn Tử đặt ánh mắt lên Tần Mặc.

"Chẳng phải tôi muốn nhanh chóng lấy được đồ bên trong này sao?

Anh cũng không muốn để mấy lão ngoại quốc này lấy mất đồ bên trong chứ?" "Cậu thật điên rồi!" Tần Mặc biết ý của Bàn Tử, anh chỉ không muốn những thứ này rơi vào tay mấy người nước ngoài đó, tiếc là cậu ta không biết mức độ nguy hiểm ở đây.

Tần Mặc đột ngột né tránh xuống đất, bay vút lên không trung đến chỗ dây xích sắt này, thân thể Bàn Tử suýt nữa rơi xuống đất, may mà cậu ta bám khá chắc, còn Tần Mặc thì men theo sợi xích sắt này đến bên cạnh Bàn Tử, kéo cánh tay cậu ta.

"Nhanh theo tôi qua đây." Tần Mặc vừa nói vừa kéo cánh tay Bàn Tử, đưa cậu ta xuống đất.

"Bao giờ thì mới mở được đây?" Cầu Đức Khảo quay đầu nhìn Thanh Đồng Môn phía sau, trên mặt ông ta cũng mang vẻ sốt ruột, không ngừng đi đi lại lại.

Ngô Tam Gia cười lạnh một tiếng, nhưng Ngô Tam Gia không nói gì thêm.

Giọng nói của Hệ Thống Tần Mặc đột nhiên nhắc nhở anh. [Ting, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.] "Chết tiệt." Tần Mặc nheo mắt, anh sớm đã cảm thấy tình hình bên kia có gì đó không đúng, ngay khi Tần Mặc vừa đến sợi xích sắt kia, mới phát hiện thi thể Vạn Nô Vương cũng có thể cảm nhận được khí tức của con người.

Chỉ cần có người đến đây, Vạn Nô Vương sẽ thức tỉnh, nó sẽ nuốt chửng những người này.

Ngay lúc này, bốn con bọ rết khổng lồ* xung quanh đột nhiên chuyển động, chúng từ từ bò về phía này.

Bàn Tử chú ý thấy, lập tức trợn tròn mắt, nuốt nước bọt, vội vàng quay đầu nhìn Tần Mặc.

"Chuyện gì thế này?

Sao mấy con côn trùng lớn kia lại thức tỉnh rồi?" Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Là do chúng ta xuống đây đã đánh thức thứ đó." Nói rồi, Tần Mặc lại quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Ngô Tam Gia thì trừng mắt nhìn Cầu Đức Khảo.

"Tôi đã nói với anh rồi, đây không phải lúc để xuống, anh cứ nhất quyết xuống vào giờ này, giờ thì hay rồi, đánh thức Vạn Nô Vương, tôi muốn xem lần này chúng ta thoát khỏi nơi này bằng cách nào?" "Đừng nói với tôi những điều vô nghĩa đó." Cầu Đức Khảo quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Mấy người đứng đực ra đó làm gì?

Còn không mau xông lên cho tôi!" Ông ta vừa nói vừa không ngừng lùi về phía sau, Tần Mặc thấy bộ dạng tham sống sợ chết đó của ông ta, không nhịn được mà cười khẩy một tiếng, trên mặt còn mang theo vẻ trào phúng.

E rằng Cầu Đức Khảo cũng chỉ có thể đến thế mà thôi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tần Mặc xem xét trạng thái cơ thể hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc Tuổi: 24 Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Chương 495

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn: 535 (Giới hạn con người: 10) Thể lực: 540 (Giới hạn con người: 10) Sức mạnh: 540 (Sức mạnh giới hạn: 10) Tinh thần: 565 (Giới hạn con người: 10) Với thực lực hiện tại của mình, đối phó hai ba con thì không thành vấn đề, nhưng vấn đề là tổng cộng có bốn con cơ.

Tần Mặc bắt đầu lo lắng, anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình, cũng không biết mấy người họ có giúp được mình không.

Bàn Tử cũng nhìn thấy ánh mắt Tần Mặc, cậu ta nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi Tần Mặc.

"Giờ phải làm sao đây?

Ở đây có nhiều thế, e rằng với thực lực của anh cũng không phải đối thủ của chúng nó đâu." Tần Mặc đáp lời Bàn Tử, lời cậu ta nói đúng là không sai.

"Sức mạnh của chúng trông quả thực rất mạnh, với khả năng của một mình tôi thì không thể đối kháng được, nên nhất định cần mấy người giúp tôi một tay." Hạo Thiên Chân bên cạnh vội vàng nói.

"Anh nói chúng tôi giúp anh thế nào, chúng tôi nhất định vạn tử bất từ." "Xì xì xì, nói gì mà chết với chả không chết?" Bàn Tử vỗ một cái vào vai Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân lúc này mới vội vàng bịt miệng mình lại, đúng vậy, họ nhất định sẽ không chết ở đây.

Tần Mặc thấy bọn họ như vậy, trong mắt lộ ra ý cười nhạt, sau đó Tần Mặc lại nhìn mấy con bọ rết khổng lồ phía trước.

"Chúng sắp đến rồi, lát nữa tôi sẽ giữ chân hai con trong số chúng ở đây, còn mấy người kia sẽ đối phó hai con còn lại." "Nhưng chúng tôi chưa chắc đã làm được." Jason vừa nói vừa run rẩy lùi lại mấy bước, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Nếu không làm được thì chết ở đây đi." "Đúng vậy, chúng ta không thể gây thêm gánh nặng cho Tần Mặc nữa, vốn dĩ Tần Mặc đã phải đối phó hai con rồi." "Nếu chúng ta ngay cả hai con này cũng không giữ chân được, thì chúng ta đúng là quá vô dụng rồi." Bàn Tử hít sâu một hơi, dù thế nào đi nữa, họ cũng sẽ cố gắng hết sức.

"Anh cứ yên tâm đối phó hai con kia, đừng có áp lực gì cả." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, nắm chặt tay, cho dù mấy người họ có chết ở đây, cũng sẽ giúp Tần Mặc giữ chân hai con còn lại.

"Mấy người cẩn thận." Tần Mặc nhắc nhở mấy người họ rồi quay đầu, lại đặt ánh mắt lên con bọ rết khổng lồ không xa.

Mấy người họ lập tức đáp lời, họ đâu có ngốc, làm sao lại không biết chứ?

Tần Mặc nhìn bóng dáng mấy người họ, trong mắt mang theo ý cười nhạt, sau đó Tần Mặc cầm Thất Tinh Kiếm, chỉ vào hai con bọ rết khổng lồ không xa.

"Đến đây!" Nói rồi, Tần Mặc xông thẳng về phía một con bọ rết khổng lồ trong số đó, dùng Thất Tinh Kiếm trong tay chém vào thân nó.

Mấy con bọ rết khổng lồ này lớn hơn rất nhiều so với bất kỳ con nào Tần Mặc từng gặp trong Mộ Huyệt trước đây.

Vì vậy Tần Mặc rất rõ ràng rằng mấy con bọ rết khổng lồ này

tuyệt đối không dễ giải quyết như vậy.

Nhưng càng như thế, anh càng phải nỗ lực, dù sao anh cũng phải bảo vệ những người bên cạnh mình.

Con bọ rết khổng lồ kia cũng lúc này vẫy đuôi đánh về phía Tần Mặc, một con bọ rết khổng lồ khác cũng làm tương tự.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó trong lòng bàn tay Tần Mặc xuất hiện năng lượng màu đen, giây tiếp theo năng lượng màu đen này từ từ biến thành một con hổ.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Năng lượng màu đen bị Tần Mặc ném ra ngoài.

Năng lượng nhanh chóng bay đến xung quanh con bọ rết khổng lồ, sau khi thấy vậy, con bọ rết khổng lồ trong lòng chùng xuống.

Ngay lập tức nó dùng sức mạnh của mình không ngừng va chạm vào con mãnh hổ phía trước, còn Tần Mặc thì đối phó với con bọ rết khổng lồ còn lại.

"Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!" Tần Mặc vừa nói, trước mặt anh liền xuất hiện một thanh bảo kiếm khổng lồ, thanh bảo kiếm khổng lồ này cũng lúc này bay đến trước mặt con bọ rết khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Sau khi giọng nói của Tần Mặc dứt, thanh bảo kiếm khổng lồ này trực tiếp chém về phía con bọ rết khổng lồ.

Con bọ rết khổng lồ có thể cảm nhận được sức mạnh bên trong thanh bảo kiếm này, nó lập tức di chuyển thân thể né tránh sang một bên.

Nhưng thanh bảo kiếm của Tần Mặc lại bám riết lấy nó, không lâu sau, thanh bảo kiếm của Tần Mặc trực tiếp chém vào lưng nó, nó cũng lúc này phát ra một tiếng kêu thảm thiết, rồi quay đầu nhìn lưng

mình.

Trước đây khi Tần Mặc đối phó với những con bọ rết khổng lồ đó đều còn giữ lại sức lực, nhưng Tần Mặc biết bây giờ tuyệt đối không được phép như vậy, bởi vì chỉ một lát nữa, Vạn Nô Vương chắc chắn sẽ thức tỉnh.

Nếu trong khoảng thời gian này không thể giải quyết những con bọ rết khổng lồ này, thì sẽ rất phiền phức.

Con bọ rết khổng lồ này thấy trên lưng mình xuất hiện vết nứt, nó liền vặn vẹo thân thể quay về phía Tần Mặc.

Nếu không phải Tần Mặc, lưng nó cũng sẽ không biến thành bộ dạng này, nên nó nhất định phải giết chết Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, tiếp đó anh liền ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy xung quanh Tần Mặc lập tức xuất hiện mấy thanh kiếm.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Tần Mặc ném mấy thanh kiếm này ra, mấy thanh kiếm nhanh chóng bay đến xung quanh con bọ rết khổng lồ kia, vây quanh ở đó.

Tần Mặc cau chặt mày, anh muốn xem lần này con bọ rết khổng lồ đó làm sao để thoát ra.

Con bọ rết khổng lồ cũng nhìn thấy mấy thanh kiếm xung quanh này, nên nó vội vàng vẫy đuôi, va vào mấy thanh kiếm này.

Tổng cộng có tám thanh kiếm, nó va một cái, hai thanh kiếm trong số đó liền biến mất.

Tần Mặc để không cho nó tiêu hao năng lượng của mình, chỉ có thể điều khiển sáu thanh kiếm còn lại, khiến tất cả đều đâm vào lưng con bọ rết.

Vốn dĩ trên lưng con bọ rết khổng lồ này đã xuất hiện một vết nứt,

giờ lại bị đâm trúng, vết nứt này liền trở nên lớn hơn, đồng thời cũng có máu rỉ ra từ vết nứt.

Trên mặt con bọ rết khổng lồ mang vẻ đau khổ, nó đặt ánh mắt lên Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy bộ dạng đó của nó, nhưng Tần Mặc chỉ cười lạnh một tiếng, không phí lời nhiều với nó.

Lúc này ở phía bên kia.

Con bọ rết khổng lồ kia đã giải quyết xong con hổ mà Tần Mặc ngưng tụ ra, nó lén lút vòng ra sau lưng Tần Mặc, còn chưa kịp tấn công Tần Mặc, Tần Mặc đã quay đầu đá một cước vào thân nó.

Nó cũng lúc này bị đẩy lùi một đoạn đường rất xa về phía sau, sau khi ổn định thân hình, nó lại âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Anh biết loại bọ rết khổng lồ này khá thích lửa, vậy thì tạm thời dùng lửa để vây khốn con bọ rết khổng lồ này trước đã.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa của Tần Mặc trực tiếp đánh vào con bọ rết khổng lồ có màu cam đó, còn con bị thương ban đầu thì nhân cơ hội này đến bên cạnh Tần Mặc, nó lao đến kẹp lấy Tần Mặc.

Hai cái càng của nó trông khá cứng rắn, nếu có thể kẹp trúng Tần Mặc, e rằng thân thể Tần Mặc sẽ trực tiếp bị xé thành hai mảnh.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh.

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Một quả cầu tuyết khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc nhìn con bọ rết khổng lồ không xa, con bọ rết khổng lồ cũng nhìn thấy quả cầu tuyết này, nên trong lòng nó liền chùng xuống.

Nó có thể cảm nhận được sức mạnh của quả cầu tuyết này khá mạnh, nếu cố chấp đối đầu trực diện với quả cầu tuyết này, nó vẫn sẽ

bị thương.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại nó thấy mình ngoài cách này ra thì không còn cách nào khác, nó chỉ có thể cứng rắn lao thẳng vào quả cầu tuyết của Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của con bọ rết khổng lồ này, không nhịn được lắc đầu, nhưng Tần Mặc không phí lời với nó.

Anh sớm đã biết con bọ rết khổng lồ này không phải là đối thủ của mình.

Quả cầu tuyết của Tần Mặc trực tiếp va vào thân con bọ rết khổng lồ, con bọ rết khổng lồ bị Tần Mặc đánh bay ra, va vào một bên mặt đất, mặt đất đó lập tức xuất hiện một vết nứt.

Chương 496

Đồng thời nó lại điều chỉnh thân thể một chút, vết thương trên lưng nó trở nên lớn hơn, nhưng nó vẫn nhúc nhích thân thể lao về phía Tần Mặc.

"Xem ra ngươi đúng là rất kiên trì đó." Tần Mặc gật đầu, tiếp đó trước mặt anh liền xuất hiện một cây phủ tử* khổng lồ, cây phủ tử này còn mang theo một ít băng sương.

Thấy con bọ rết màu cam này tốc độ khá nhanh, Tần Mặc cảm thấy cây phủ tử của mình chưa chắc đã đánh trúng nó, nên Tần Mặc liền ngưng tụ rất nhiều băng tinh, chắn xung quanh con bọ rết khổng lồ này.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Có những băng tinh này, thân thể con bọ rết khổng lồ sẽ bị hạn chế, quả nhiên sau khi băng tinh xuất hiện, con bọ rết khổng lồ không thể nhúc nhích được nữa.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh lại nhìn cây phủ tử phía trước.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Tần Mặc trực tiếp ném cây phủ tử này ra, con bọ rết khổng lồ kia chú ý thấy, nên trong lòng nó liền chùng xuống, nhưng nó không còn cách nào khác.

Những băng tinh mà Tần Mặc ngưng tụ ra thực sự quá cứng rắn, hiện tại nó không thể thoát ra khỏi những băng tinh này.

Nhìn thấy ánh mắt của con bọ rết khổng lồ kia, Tần Mặc nheo mắt, nhưng Tần Mặc không phí lời với nó.

Tần Mặc biết con bọ rết khổng lồ này chắc chắn không kiên trì được lâu.

Quả nhiên ngay khi Tần Mặc có suy nghĩ này, cây phủ tử của Tần

Mặc trực tiếp chém vào thân con bọ rết khổng lồ kia.

Vốn dĩ trên bụng con bọ rết khổng lồ này không có vết thương, bị Tần Mặc chém trúng, bụng nó lập tức xuất hiện một vết nứt lớn, máu không ngừng chảy ra từ vết nứt.

Vệt máu này trông cũng vô cùng đáng sợ.

Trong lòng con bọ rết khổng lồ chùng xuống, nhưng nó không còn cách nào khác, chỉ có thể âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bộ dạng này của con bọ rết khổng lồ, liền nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười nhạt.

"Ngươi nói xem, ngươi đang ngủ đông yên ổn ở đó, mắc gì cứ phải đến đây đối phó với ta?

Ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta!" Tần Mặc vừa nói vừa lần nữa ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy trong không khí xuất hiện tiếng sấm sét ẩn hiện.

Ở phía bên kia, con bọ rết khổng lồ bị Tần Mặc vây khốn trong ngọn lửa đang không ngừng va chạm vào ngọn lửa của Tần Mặc, mặc dù nó thực sự rất thích ngọn lửa này, nhưng nó cũng có thể thấy đồng loại của mình sắp không kiên trì được nữa.

Nếu nó tiếp tục ở trong cái lồng lửa này, thì không lâu sau, đồng loại của nó sẽ bị Tần Mặc giải quyết xong, đến lúc đó nó cũng chỉ có một kết cục.

Thân thể Tần Mặc thì lúc này từ từ bị một luồng khí lưu nâng lên giữa không trung, năng lượng trong tay Tần Mặc cũng trực tiếp biến thành mây đen.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Đám mây đen đột nhiên đánh xuống hai tia sét kinh hoàng.

Hai tia sét này lập tức đánh về phía hai con bọ rết khổng lồ kia, con bọ rết khổng lồ bị thương vốn đã khó chịu, sau khi bị tia sét của Tần Mặc đánh trúng, trên lưng nó xuất hiện một số vết cháy đen.

"Xem ra tiếp theo có thể đập nát cái vỏ của ngươi rồi." Tần Mặc vừa nói xong câu này liền xông về phía con bọ rết khổng lồ kia, tiếp đó Tần Mặc dùng sức giơ cao Thất Tinh Kiếm của mình, sau khi Thất Tinh Kiếm hạ xuống, cái vỏ của nó quả nhiên bị Tần Mặc đánh thành hai mảnh lớn.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nhưng con bọ rết khổng lồ này lại đột nhiên quay đầu cắn về phía Tần Mặc.

Trên thân nó mang theo độc tố nồng đậm, chỉ cần nó có thể cắn trúng Tần Mặc, thì Tần Mặc nhất định sẽ trúng độc mà chết.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng đó của nó, lập tức Tần Mặc nheo mắt, anh nhét thanh Thất Tinh Kiếm trong tay vào miệng con bọ rết khổng lồ này.

Con bọ rết khổng lồ dùng sức muốn cắn đứt thanh Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc, tiếc là nó căn bản không có năng lực đó, Tần Mặc dùng sức xoay một cái, miệng con bọ rết khổng lồ này liền trực tiếp bị Tần Mặc chém nát.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiếp đó Tần Mặc liền vặn vẹo cổ mình một cái.

"Chịu chết đi!" Vừa nói xong câu này, Tần Mặc đột nhiên đạp mạnh xuống đất, bay đến trên đầu con bọ rết khổng lồ này, Tần Mặc đạp lên đầu con bọ rết khổng lồ, từ trên xuống dưới chém vào đầu nó.

Trên đầu con bọ rết khổng lồ lập tức xuất hiện một vết thương lớn, máu chảy dọc theo vết thương của nó.

Con bọ rết khổng lồ này không ngừng vặn vẹo đầu nó, muốn hất

Tần Mặc ra, nhưng Tần Mặc lại dùng sức nắm chặt Thất Tinh Kiếm của mình, bất kể con bọ rết khổng lồ cố gắng thế nào, nó cũng không thể hất Tần Mặc đi.

Tần Mặc cười khẩy một tiếng, trên mặt mang vẻ khinh thường.

"Ngươi cũng chỉ có thế thôi." Tần Mặc vừa nói vừa lắc đầu, tiếp đó Tần Mặc liền rút thanh kiếm của mình ra, lùi về phía sau một đoạn.

Con bọ rết khổng lồ nhìn thấy bộ dạng này của Tần Mặc, mặc dù trong lòng nó vô cùng oán hận, nhưng nó cũng căn bản không làm được gì, nó chỉ có thể âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Suy nghĩ một chút, nó lại lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc thấy tốc độ của nó vẫn khá nhanh, nhưng Tần Mặc cũng không do dự, một cú lộn ngược ra sau liền đến sau lưng nó.

Tấm giáp sắt trên lưng nó bây giờ đã bị Tần Mặc đập nát, nên Tần Mặc có thể dễ dàng làm tổn thương da thịt nó.

Tần Mặc từ trên xuống dưới đâm vào da thịt nó, đối phương không thể né tránh, nên da thịt nó trực tiếp bị Tần Mặc đâm xuyên, nó cũng lúc này phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Tần Mặc nheo mắt, nói thật, Tần Mặc đối với nó không hề có chút lòng thương hại nào.

Anh rất rõ ràng, nếu lần này không giải quyết con bọ rết khổng lồ này, thì người chết sẽ là những người họ.

Tần Mặc lại gia tăng sức mạnh của mình, sức mạnh của Tần Mặc cũng lúc này trượt dọc thân con bọ rết khổng lồ không ngừng hướng lên trên, cái đuôi của con bọ rết khổng lồ rất nhanh biến thành hai mảnh.

Con bọ rết khổng lồ cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết bi ai, nó vội vàng vẫy đuôi, đánh về phía Tần Mặc, Tần Mặc dùng hai cánh tay

mình khoanh lại trước mặt liền chặn đứng đòn tấn công của nó.

"Cái đuôi của ngươi đã biến thành hai mảnh rồi, vậy mà vẫn còn dùng được, quả thực là không tệ đó, nhưng ngươi nói xem, nếu ta chém đứt nó, ngươi còn dùng được không?" Tần Mặc cứ thế trừng mắt nhìn con bọ rết khổng lồ, trong lòng con bọ rết khổng lồ chùng xuống, nó có thể hiểu Tần Mặc đang nói gì, nên nó vội vàng muốn thu đuôi về.

Chỉ tiếc Tần Mặc căn bản sẽ không cho nó cơ hội này, Tần Mặc giơ cao thanh Thất Tinh Kiếm trong tay.

Anh ta truyền khí* trong người vào Thất Tinh Kiếm, trên Thất Tinh Kiếm lập tức phát ra ánh sáng màu đen, hơn nữa trên đó còn mang theo một chút sáng rực.

Tần Mặc trực tiếp chém về phía con bọ rết khổng lồ, nhát chém này rơi xuống thân con bọ rết khổng lồ, con bọ rết khổng lồ liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Tần Mặc nhìn cái đuôi của nó, Tần Mặc phát hiện cái đuôi của nó quả thực đã bị mình chém thành hai mảnh.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt cũng mang theo một tia cười lạnh.

Nửa thân trên của con bọ rết khổng lồ này vẫn có thể di chuyển, nó không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng nửa thân trên của mình quay về phía Tần Mặc.

Nếu không phải Tần Mặc, nó cũng sẽ không trở nên thảm hại như vậy, nên nó nhất định phải khiến Tần Mặc chết dưới tay nó.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng này của con bọ rết khổng lồ, lập tức Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Đã đến nước này rồi, còn muốn đến đối phó ta, e rằng có chút quá

hoang đường rồi.” Tần Mặc nheo mắt, tiếp đó Tần Mặc lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh.

Giây tiếp theo trước mặt Tần Mặc liền xuất hiện một lưỡi băng.

“Ngưng Băng Quyết!” Tần Mặc ném lưỡi băng này ra, lưỡi băng này trực tiếp đâm xuyên thân con bọ rết khổng lồ, con bọ rết khổng lồ cũng lúc này ngã xuống đất.

Tần Mặc thở phào một hơi, ngay lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy một tiếng “phanh” từ bên cạnh truyền đến.

Chương 497

Tần Mặc lập tức nhìn về phía đó, anh phát hiện con bọ rết khổng lồ mà mình vây khốn đã thoát ra khỏi lồng lửa của mình.

"Vừa đúng lúc." Tần Mặc cười lạnh nói xong câu này, trên tay anh liền phát ra sức mạnh cường đại, tiếp đó Tần Mặc liền nắm chặt nắm đấm, lao về phía con bọ rết khổng lồ kia.

Trên thân con bọ rết khổng lồ này đã có một số vết cháy đen, dù sao vừa nãy nó đã bị tia thiên lôi của Tần Mặc đánh trúng rồi.

Cộng thêm nó lại vì muốn phá vỡ cái lồng này, dùng thân mình cứng rắn đối đầu với thiên hỏa kia, nên bây giờ trên người nó cũng đã bị một số vết thương.

Nắm đấm của Tần Mặc trực tiếp đánh vào thân con bọ rết khổng lồ, con bọ rết khổng lồ bị Tần Mặc đánh bay ra.

Nó rất nhanh ngã xuống đất, nhưng nó giãy giụa đứng dậy, lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của con bọ rết màu cam này, nhưng Tần Mặc thì lại cảm thấy không có gì, chỉ từ từ giơ cao thanh Thất Tinh Kiếm trong tay mình lên.

Giây tiếp theo trên thanh Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc liền xuất hiện một con rồng cực lớn, con rồng này cũng lúc này lượn lờ, từ từ di chuyển về phía mũi kiếm.

Sau đó con rồng này đột nhiên chuyển động, lao về phía con bọ rết khổng lồ không xa kia.

Trong lòng con bọ rết khổng lồ chùng xuống, nó vội vàng lăn sang một bên, muốn tránh thoát đòn tấn công của con rồng của Tần Mặc,

nhưng Tần Mặc căn bản không thể dễ dàng bỏ qua nó như vậy.

"Chịu chết đi!" Nói xong câu này, con rồng của Tần Mặc liền đâm vào thân con bọ rết khổng lồ.

Con rồng quấn quanh thân con bọ rết khổng lồ, rồi há to miệng, cắn về phía thân con bọ rết khổng lồ, con bọ rết khổng lồ thì dùng sức chống cự.

E rằng với khả năng của nó không thể trực tiếp giết chết con rồng khổng lồ này, nó cũng chỉ có thể đảm bảo bản thân không bị thương, sau đó từ từ tiêu hao năng lượng của con rồng khổng lồ này.

Tần Mặc không phải kẻ ngốc, sao lại không hiểu chứ, anh nghĩ thêm một chút, lập tức Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiến lại gần phía này.

Con bọ rết khổng lồ nhìn thấy thanh kiếm trong tay Tần Mặc, trong lòng nó liền chùng xuống, nó cũng lúc này vội vàng lùi về phía sau, nhưng thanh kiếm của Tần Mặc lại chém vào thân nó.

Vết thương trên thân con bọ rết khổng lồ trở nên nghiêm trọng hơn, nó cũng lúc này nằm sấp xuống đất, Tần Mặc thấy nó trở nên thoi thóp, liền lắc đầu.

Ngay cả khi con bọ rết khổng lồ này đang ở đỉnh phong, nó cũng không phải là đối thủ của mình, huống chi là bây giờ.

Nhưng ngay lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng "kẽo kẹt kẽo kẹt" từ không xa truyền đến.

Trong lòng Tần Mặc chùng xuống, anh đặt ánh mắt lên không xa, vừa vặn nhìn thấy chiếc quan tài kia đang từ từ lay động.

"Chết tiệt." Tần Mặc vừa nói xong câu này liền quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người họ bên cạnh, mấy người họ hiện đang dốc sức đối phó với chúng, con bọ rết khổng lồ phía trước không chú

ý đến Tần Mặc cũng không nhìn thấy chiếc quan tài bên kia.

"Không được." Tần Mặc trừng mắt nhìn con bọ rết khổng lồ, vốn dĩ Tần Mặc còn cảm thấy mình không cần thiết phải nhanh chóng giết chết con bọ rết khổng lồ này, bây giờ xem ra mình nhất định phải tranh thủ thời gian.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, trong tay Tần Mặc liền xuất hiện một luồng sáng lớn, Tần Mặc cũng lúc này ném luồng sáng trong tay ra, luồng sáng này nhanh chóng bay đến bên cạnh con bọ rết khổng lồ.

Luồng sáng đột nhiên tấn công vào ngực con bọ rết khổng lồ, con bọ rết khổng lồ cũng lúc này nằm sấp xuống đất, thổ ra một ngụm máu.

Thấy con bọ rết khổng lồ như vậy, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nó cũng chỉ có thế mà thôi.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn chiếc quan tài không xa kia.

Hệ Thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. [Ting, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.] Không cần nghĩ Tần Mặc cũng biết, ước chừng trong thời gian rất ngắn đối phương sẽ thoát ra, xem ra mình nhất định phải tranh thủ thời cơ.

Tần Mặc lại quay đầu trừng mắt nhìn con bọ rết khổng lồ không xa.

Trên thân con bọ rết khổng lồ này bây giờ đã có rất nhiều vết thương, nhưng mặc dù như vậy nó vẫn kiên trì ở đây, nó lại đứng dậy lao về phía Tần Mặc.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Dù sao phía dưới này là miệng núi lửa, nên ở đây có rất nhiều đá, những tảng đá này trực tiếp ngưng tụ thành một khối đá cực lớn, lao về phía con bọ rết khổng lồ không xa.

Trong lòng con bọ rết khổng lồ chùng xuống, nhưng nó vẫn bị

tảng đá này đánh trúng, nó trực tiếp ngã xuống đất.

Tần Mặc trong mắt mang theo một tia cười lạnh.

"Xem ra con bọ rết khổng lồ này đã không còn ổn lắm rồi." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc lại lần nữa nghiên cứu sức mạnh.

Một luồng năng lượng khổng lồ lại xuất hiện trong lòng bàn tay Tần Mặc, luồng sức mạnh này cũng lúc này hình thành một con Hắc Long, mặc dù nói bây giờ Hắc Long Huyết Mạch chi lực của Tần Mặc vẫn chưa hoàn toàn được kích phát ra, nhưng đã có thể sử dụng loại Hắc Long này.

Con Hắc Long này bay về phía con bọ rết khổng lồ không xa, rất nhanh liền đến bên cạnh con bọ rết khổng lồ.

Con bọ rết khổng lồ cảm nhận được sức mạnh của con Hắc Long này, nên trong lòng nó liền chùng xuống, nó không ngừng lùi về phía sau.

Mọi người lúc này mới nghe thấy tiếng "phanh" từ chiếc quan tài không xa truyền đến, tất cả đều đặt ánh mắt lên đó, lúc này mới nhìn thấy Vạn Nô Vương từ bên trong bò ra.

"Tôi không nhìn nhầm chứ, thứ này trông đáng sợ quá đi mất." Hạo Thiên Chân nắm chặt nắm đấm, trên mặt cậu ta cũng mang vẻ kinh hãi, mặc dù trước đây cậu ta cũng đã từng nhìn thấy rất nhiều thứ trong Mộ Huyệt, nhưng một Vạn Nô Vương lớn như thế này, đây vẫn là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy.

"Mấy người có thấy Vạn Nô Vương này trông quen quen không?" Bàn Tử quay đầu trừng mắt nhìn Tần Mặc, mấy người họ Tần Mặc gật đầu.

"Chúng ta từng thấy Vạn Nô Vương này ở Hải Đáy Mộ rồi." Mấy

người họ lúc này mới trợn tròn mắt, lập tức nhớ ra lai lịch của Vạn Nô Vương này, đây chẳng phải là chồng của Mười Hai Phu Nhân sao?

Lúc này, bọn họ cảm thấy hơi kinh hãi, tất cả đều nhìn Tần Mặc.

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Bọn họ bị hai con Cự Hình Tường Xuyến Tử kia áp đảo, căn bản không có cách nào phản kháng, càng đừng nói đến việc đối đầu với Vạn Nô Vương nữa.

Tần Mặc bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào con Cự Hình Tường Xuyến Tử trước mặt.

Dù sao con Cự Hình Tường Xuyến Tử này sắp bị mình giải quyết, bọn họ phải giết chết nó trong vòng hai phút mới có thể qua đó đối phó Vạn Nô Vương.

Sau khi suy nghĩ kỹ, thanh kiếm trong tay Tần Mặc liền phát ra năng lượng khổng lồ.

Lúc này, con Hắc Long đã hoàn toàn quấn quanh thân Cự Hình Tường Xuyến Tử, khiến nó không thể động đậy.

Tần Mặc đi đến bên cạnh Cự Hình Tường Xuyến Tử, từ trên xuống dưới đâm tới, thanh kiếm của anh trực tiếp đâm xuyên qua thân nó.

Cự Hình Tường Xuyến Tử lập tức đổ gục xuống đất.

Tần Mặc cũng khẽ thở phào một hơi, rồi lại nhìn chằm chằm vào Vạn Nô Vương ở phía xa.

Con Vạn Nô Vương kia cũng đã khóa chặt Tần Mặc, bởi vì nó có thể cảm nhận được sức mạnh của anh rất cường đại.

Chỉ cần có thể nuốt chửng Tần Mặc, sức mạnh của nó nhất định sẽ rất mạnh, nói không chừng chẳng bao lâu nữa nó có thể thoát ra khỏi đây.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó, trên người anh bộc phát ra một luồng năng lượng cường đại, lao thẳng về phía Vạn Nô Vương.

Mặc dù con Cự Hình Tường Xuyến Tử vừa nãy đã bị Tần Mặc đánh trọng thương, nhưng anh vẫn chưa giải quyết nó.

Chương 498

Tần Mặc phải giết chết con Cự Hình Tường Xuyến Tử đó trước.

Khi luồng năng lượng này lao về phía Vạn Nô Vương, Tần Mặc nhân cơ hội đi đến bên cạnh Cự Hình Tường Xuyến Tử, chém một nhát vào thân nó, khiến nó lập tức bị anh chém thành hai nửa.

Nửa thân còn lại của nó vẫn có thể công kích Tần Mặc, nhưng anh lại đá một cước vào thân nó, khiến nó đổ gục xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giải quyết xong con Cự Hình Tường Xuyến Tử này.

Ngay lập tức, Tần Mặc quay đầu nhìn sang Vạn Nô Vương ở phía bên kia.

Hiện tại, Vạn Nô Vương cũng đã đánh tan luồng năng lượng của Tần Mặc, hơn nữa, trên người nó còn có một bộ áo giáp khổng lồ, trông vô cùng cứng rắn.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, không cần nghĩ cũng biết, bộ áo giáp của Vạn Nô Vương này không dễ đối phó chút nào.

Vạn Nô Vương cũng thấy Tần Mặc đã giải quyết hai con Cự Hình Tường Xuyến Tử, vì vậy trong mắt nó đầy vẻ phẫn nộ, lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hiểu rằng hai con Cự Hình Tường Xuyến Tử kia đối với Vạn Nô Vương mà nói giống như tả hữu hộ pháp của nó, nên việc nó tức giận như vậy là điều rất bình thường.

Cầu Đức Khảo thấy cảnh này liền cười lạnh một tiếng, đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, khẽ thở ra một hơi.

“Không ngờ thằng nhóc này thực lực lại mạnh đến vậy, nhưng như thế cũng tốt.” Nói xong câu này, Cầu Đức Khảo quay đầu nhìn cánh cửa đồng bên cạnh mình, cũng không biết cánh cửa đồng này bao giờ mới mở ra.

Suy nghĩ một lát, hắn liền đi đến bên cạnh cánh cửa đồng, dùng tay gõ mạnh vào.

Nhưng dù vậy, cánh cửa đồng vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

“Chuyện này là sao?” Sắc mặt Cầu Đức Khảo hơi khó coi, suy nghĩ một lát, hắn lại nhìn Tần Mặc ở phía xa.

Chẳng lẽ phải giải quyết con Vạn Nô Vương kia, cánh cửa này mới mở ra sao?

Ngô Tam Gia thấy Cầu Đức Khảo như vậy thì không nhịn được cười lạnh một tiếng.

“Ngươi tưởng cánh cửa đồng này dễ mở đến vậy sao?

Ta nói cho ngươi biết, chẳng bao lâu nữa ngươi sẽ chết ở đây thôi, vì ngươi không nghe lời Tần Mặc khuyên nhủ, cứ khăng khăng đến đây vào lúc này.” Cầu Đức Khảo hừ lạnh một tiếng, lười quản nhiều như vậy, hắn chỉ dùng sức đấm vào cánh cửa đồng trước mặt.

Mặc dù hiện tại cánh cửa đồng không có bất kỳ phản ứng nào, hắn vẫn gia tăng sức lực, cố gắng đập mở.

Ở một bên khác, Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ của Cầu Đức Khảo, anh nheo mắt lại.

“Người này đúng là điên rồi.” Nhưng Tần Mặc lười quan tâm nhiều đến thế, ngược lại lại đặt ánh mắt lên người Vạn Nô Vương trước mặt.

Việc Vạn Nô Vương muốn làm bây giờ là giải quyết Tần Mặc,

còn những người khác có thể để sau đối phó, dù sao Tần Mặc đang ở đây chờ nó.

Thấy sức mạnh của Vạn Nô Vương trở nên mạnh hơn một chút, lòng Tần Mặc chợt thắt lại, nhưng dù vậy anh vẫn không bỏ cuộc.

Tần Mặc lao về phía Vạn Nô Vương một lúc, anh liền đến gần nó, đồng thời anh cũng dùng khuỷu tay đánh về phía nó.

Cú đánh này của anh trúng vào bộ áo giáp của nó.

Bộ áo giáp của nó lập tức phát ra tiếng 'đinh'.

Tần Mặc thấy cảnh này liền nhướng mày, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh.

"Bộ áo giáp này đúng là cứng thật, nhưng tôi rất tò mò, bộ áo giáp của ngươi có thể kiên trì được bao lâu?" Nói xong, Tần Mặc liền kéo giãn khoảng cách với Vạn Nô Vương, tiếp đó trước mặt anh xuất hiện một Cuồng Phong Nhận khổng lồ.

"Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc không nói hai lời, trực tiếp ném Cuồng Phong Nhận ra.

Chiêu Phong Nhận này trực tiếp đánh vào áo giáp của Vạn Nô Vương, nhưng không thể không nói, bộ áo giáp của nó quả thật khiến người ta kinh ngạc, cú đánh này của Tần Mặc thậm chí còn không tạo ra một vết nứt nào trên áo giáp của nó.

"Cứng đến vậy sao?" Tần Mặc hít sâu một hơi, tiếp đó anh lại giơ thanh kiếm trong tay lên, chém một nhát vào bộ áo giáp của Vạn Nô Vương.

Áo giáp của Vạn Nô Vương cũng phát ra tiếng 'đinh' vào lúc này.

Nhưng ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân và đồng đội lại không phải đối thủ của hai con Cự Hình Tường Xuyến Tử kia.

Hiện tại, Hạo Thiên Chân đã bị một trong số chúng húc bay ra xa, ngã vật xuống đất và phun ra một ngụm máu.

Con Cự Hình Tường Xuyến Tử còn lại thấy cảnh này liền cảm thấy phải nắm bắt cơ hội, nó lập tức lao về phía Hạo Thiên Chân.

Nhưng đúng lúc nó sắp đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, đột nhiên có một bóng người chắn trước mặt Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân thấy người đến mới thở phào nhẹ nhõm.

Người này chính là Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc đã chú ý thấy, nhưng anh không nói nhiều, chỉ đặt ánh mắt lên người Vạn Nô Vương trước mặt.

Anh biết với thực lực của Trương Kỳ Lân, muốn đối phó hai con Cự Hình Tường Xuyến Tử kia cũng là điều có thể, hơn nữa bên cạnh còn có những người khác giúp đỡ, mình hẳn là không cần lo lắng cho anh ấy.

Nhưng bản thân mình hiện tại lại đang ở trong tình cảnh khó khăn.

Tần Mặc nhìn con Vạn Nô Vương trước mặt.

Vạn Nô Vương cũng thấy bên Tần Mặc đã có người đến giúp.

Nó cũng vào lúc này trực tiếp nói tiếng người: "Hôm nay tất cả mọi người đều phải chết ở đây." Bàn Tử nghe xong liền hừ lạnh một tiếng, anh ta đưa tay chỉ vào Vạn Nô Vương.

"Ngươi con sâu bọ thối tha, muốn bọn ta chết ở đây à, điều đó là không thể đâu." Vạn Nô Vương nghe thấy lời Bàn Tử nói, nó lập tức đặt ánh mắt lên người Bàn Tử, tiếp đó liền há to miệng, một luồng sóng âm khổng lồ lao về phía Bàn Tử.

May mắn thay, Tần Mặc phản ứng khá nhanh, kịp thời chắn trước mặt Bàn Tử, trên tay anh xuất hiện một luồng năng lượng màu đen.

Luồng năng lượng màu đen này trực tiếp chặn đứng sóng âm của Vạn Nô Vương.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, rồi nói với Bàn Tử.

"Anh qua bên kia giúp Trương Kỳ Lân đi, không có việc gì thì đừng mở miệng nói chuyện, với thực lực của anh căn bản không đỡ nổi một chiêu của nó đâu." Bàn Tử nghe vậy mới vội vàng gật đầu, anh ta vừa nãy chỉ là hơi tức giận nên mới nói ra những lời như vậy, nhưng anh ta vẫn hiểu rõ sức mình.

Tần Mặc cũng không nói nhiều với Bàn Tử nữa, ngược lại quay đầu nhìn Vạn Nô Vương ở phía xa.

"Sức mạnh của ngươi quả thật rất mạnh, nhưng đáng tiếc lần này ngươi gặp phải là tôi, không phải người khác." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nói xong câu này, trước mặt anh liền xuất hiện một cơn lốc xoáy khổng lồ.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Tần Mặc dùng cơn lốc xoáy khổng lồ này đánh về phía Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương cảm nhận được cơn lốc của Tần Mặc, lòng nó chợt thắt lại, bởi vì nó biết sức mạnh của Tần Mặc vẫn rất mạnh, xem ra nó phải tìm cách né tránh đòn tấn công của anh.

Chương 499

Nhưng đáng tiếc tốc độ của nó làm sao có thể nhanh bằng tốc độ cơn lốc của Tần Mặc được chứ.

Nó bị cơn lốc này cuốn bay ra xa, đâm sầm vào vách đá.

Nhưng rất nhanh nó đã ổn định lại thân hình, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Thằng nhóc ngươi có thể đi đến nơi này quả thật không đơn giản." Tần Mặc nghe nó nói câu này, liền cười lạnh một tiếng, gật đầu.

"Điều này cần ngươi nói sao?

Tôi đối với thực lực của bản thân mình vẫn khá hiểu rõ.

Nếu lần này đến đây là người khác, ngươi có thể đối phó được, nhưng là tôi thì không giống vậy đâu." Tần Mặc lắc đầu, nói xong câu này, anh liền lao thẳng về phía Vạn Nô Vương, đến bên cạnh nó.

Tần Mặc vung Thất Tinh Kiếm trong tay, chém một nhát vào áo giáp của nó.

Áo giáp của nó bị Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc công kích, liền phát ra tiếng 'đinh', đồng thời trên đó cũng xuất hiện một vết xước.

Tuy nhiên vết xước này vẫn khá nông, nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ không thấy được.

"Chỉ có chút năng lực này thôi sao?" Vạn Nô Vương nói xong câu này liền vung đuôi, đánh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc không còn cách nào, chỉ có thể giơ thanh Thất Tinh Kiếm trong tay lên chắn trước mặt.

Đuôi của Vạn Nô Vương lập tức đập vào Thất Tinh Kiếm của Tần Mặc, nhưng đuôi nó vẫn bị sức mạnh của Tần Mặc đẩy lùi.

Vạn Nô Vương lại nhìn Tần Mặc, không ngờ sức mạnh của anh lại mạnh đến vậy.

Nhưng không sao, nó nhất định sẽ nuốt chửng tất cả những người này vào bụng.

Nghĩ vậy, nó lại gầm lên một tiếng, chỉ thấy nó duỗi ra mấy cái chân, vung về phía Tần Mặc.

Chân của Vạn Nô Vương này vẫn khá dài, mấy cái chân của nó lao vào cánh tay Tần Mặc.

Tần Mặc dùng thanh kiếm của mình dựng ngang trước mặt, chống đỡ những cái chân của nó.

Tiếp đó, anh dùng sức chém về phía trước một cái, hai cái chân của nó suýt nữa bị anh chém đứt.

Nhưng may mắn thay, tốc độ phản ứng của nó khá nhanh, kịp thời rút chân về, nhờ đó tránh được đòn tấn công của Tần Mặc.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, Vạn Nô Vương lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng vào lúc này nhướng mày, tiếp đó trong tay anh xuất hiện một thủ ấn.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc ném thủ ấn ra.

Thủ ấn này nhanh chóng bay về phía Vạn Nô Vương ở phía xa.

Thủ ấn này nhanh chóng đánh vào người Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương bị Tần Mặc công kích, liền lùi về phía sau, đồng thời trên ngực nó cũng xuất hiện một vài vết nứt nhỏ.

Nhưng vết nứt nhỏ này đối với nó mà nói không là gì cả.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó liền nhướng mày, tiếp đó Tần Mặc liền xoay cổ tay một cái.

"Tiếp theo, ngươi hãy nghênh chiến tôi đi." Nói xong, Tần Mặc liền lao về phía đối phương.

Một lát sau, Tần Mặc đã đến bên cạnh đối phương.

Tần Mặc cũng vào lúc này vung Thất Tinh Kiếm trong tay.

Vạn Nô Vương cũng biết, nó muốn cứng đối cứng với thanh Thất Tinh Kiếm trong tay Tần Mặc không đơn giản như vậy, nó chỉ có thể quay người lại, dùng lưng để đối kháng Tần Mặc.

Nhát kiếm này của Tần Mặc trực tiếp chém vào lưng nó.

Lưng của Vạn Nô Vương lập tức phát ra tiếng 'đinh'.

Ngay lập tức, trong mắt Tần Mặc xẹt qua vẻ ngạc nhiên, có chút không hiểu lùi lại hai bước, cau chặt mày.

"Bộ áo giáp này cứng đến vậy sao?" Vạn Nô Vương cảm nhận được ý của Tần Mặc, nó đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, trong mắt mang theo ý cười trào phúng.

"Cho dù sức mạnh của ngươi khá mạnh thì có thể làm gì chứ?

Ta nói cho ngươi biết, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, bởi vì bộ áo giáp trên người ta không ai có thể phá vỡ, đây là chủ nhân của ta tặng cho ta." "Chủ nhân của ngươi?" Tần Mặc hơi ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Vạn Nô Vương trước mặt.

Tại sao Vạn Nô Vương lại nói ra những lời như vậy?

Anh không ngờ nó lại còn có chủ nhân?

"Đây đáng lẽ là Mộ Huyệt của ngươi mới phải chứ, chẳng lẽ chủ nhân của ngươi là Uông Tang Hải sao?" "Tên đó cũng xứng sao?

Hắn là bị ta bắt đến nơi này để xây lăng mộ cho ta, còn chủ nhân của ta là ai...” Vạn Nô Vương ngừng lại một chút, nó lại nhìn Tần Mặc.

“Tại sao ta phải nói cho ngươi biết chứ?

Dù sao chẳng mấy chốc ngươi sẽ trở thành bữa ăn trong đĩa của ta, nên ngươi cũng không xứng đáng biết điều này.” Nói xong, nó lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc đá một cước vào người nó.

Cả hai bên đều lùi về phía sau một đoạn.

Tần Mặc thì quay đầu đặt ánh mắt lên cánh cửa đồng, ngay lập tức trong lòng anh nảy ra một phỏng đoán táo bạo.

“Nếu tôi đoán không sai, chủ nhân của ngươi hẳn là ở phía sau cánh cửa đồng này phải không?

Ngươi ở đây có phải là để canh giữ chủ nhân của ngươi không?” Vạn Nô Vương trợn tròn mắt, nó không ngờ Tần Mặc lại có thể đoán được, ngay lập tức nó hừ lạnh một tiếng.

“Cho dù ngươi biết thì có thể làm gì chứ?

Ngươi nhất định sẽ chết dưới tay ta, vậy ta sẽ để ngươi làm một con quỷ hiểu chuyện vậy.” “Chủ nhân của ta quả thật đã đi vào trong cánh cửa đồng, sau đó hắn không bao giờ đi ra nữa.

Vì vậy ta mới ở nơi này canh giữ, các ngươi muốn tiến vào cánh cửa đồng là điều không thể, nên hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết ở nơi này.” Cầu Đức Khảo có chút không hiểu nhìn chằm chằm vào Vạn Nô Vương.

“Sao có thể như vậy chứ?

Chương 500

Theo tôi được biết, cánh cửa đồng này có thể giúp người ta trường sinh bất lão mà, tại sao lại đi vào trong đó rồi chết ở đây?" "Cái này thì ngươi không biết rồi, đây là do chủ nhân của ta dụng tâm sắp đặt, ngoài hậu nhân của hắn ra, không ai có thể tiến vào trong cánh cửa đồng." Vạn Nô Vương nói xong câu này liền cười lớn một tiếng, nó lại nhìn Tần Mặc.

"Mặc dù thằng nhóc ngươi quả thật có chút bản lĩnh, nhưng ngươi cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu!" Nói xong câu này, Vạn Nô Vương lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không hề sợ hãi, hừ lạnh một tiếng rồi ngưng tụ sức mạnh.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc ném quả cầu này ra.

Quả cầu nhanh chóng bay đến trước mặt Vạn Nô Vương, chặn đứng nó.

Vạn Nô Vương thì dùng thân mình đâm vào quả cầu này.

Quả cầu cũng vào lúc này đột nhiên nổ tung.

Mặc dù sức mạnh của vụ nổ vẫn khá mạnh, nhưng vẫn không thể làm vỡ bộ áo giáp của Vạn Nô Vương.

Tần Mặc nheo mắt lại, anh không ngờ thực lực của Vạn Nô Vương này lại mạnh đến vậy.

Ngay lập tức, Tần Mặc liền gật đầu.

“Tôi không tin không có cách nào đánh nát bộ áo giáp này của ngươi.” Nói xong câu này, Tần Mặc liền giơ cao thanh Thất Tinh Kiếm trong tay.

Tần Mặc ném Thất Tinh Kiếm ra.

Thất Tinh Kiếm nhanh chóng rơi xuống người Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương lùi về phía sau một đoạn, tiếp đó nó dùng đuôi của mình va chạm với Thất Tinh Kiếm.

Thanh kiếm của Tần Mặc đánh vào đuôi nó, đuôi nó liền phát ra tiếng 'đinh', nhưng đuôi nó cũng không vì thế mà bị thương.

Tần Mặc có chút không hiểu ổn định lại thân hình, anh lại đặt ánh mắt lên thanh kiếm trong tay mình, chẳng lẽ thanh kiếm này bây giờ đã phế vật đến vậy sao?

Xem ra sau này mình phải tìm cách kiếm được vũ khí khác, nếu không gặp lại những sinh vật trong Mộ Huyệt này, e rằng còn không thể đối kháng được chúng nữa.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào Vạn Nô Vương trước mặt.

Vạn Nô Vương hiện tại cũng đã đến gần Tần Mặc, nó dùng mấy cái chân của mình lại lao vào Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc liền giơ thanh kiếm trong tay lên.

Thanh kiếm này trực tiếp chắn trước mặt Vạn Nô Vương.

Chân của Vạn Nô Vương, mặc dù va chạm vào kiếm của Tần Mặc, nhưng chân nó cũng không bị thương.

“Ưng Kích Trường Không!” Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Con đại bàng này trực tiếp vỗ cánh, lao về phía Vạn Nô Vương trước mặt, há to mồm, cắn vào một trong những móng vuốt của Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đồng thời trên chân nó cũng xuất hiện một vết thương.

Nó dùng sức muốn phản kháng, nhưng con đại bàng này vẫn xé đứt một cái chân của nó.

Nó cũng nhân cơ hội này dùng đuôi của mình va chạm vào đầu con đại bàng.

Con đại bàng bị nó đánh, lăn một vòng sang một bên.

Nhưng con đại bàng này rất nhanh đã phản ứng lại, nó lại lao về phía Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương rất rõ, thực lực của con đại bàng này vẫn rất mạnh.

Ngay lập tức, nó liền ngưng tụ sức mạnh, không ngừng công kích con đại bàng này.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc liền nhân cơ hội này đến bên cạnh Vạn Nô Vương.

"Tiếp theo tôi muốn xem ngươi còn có thể cứng miệng như vừa nãy không." Nói xong, Tần Mặc liền dùng thanh kiếm trong tay đâm về phía áo giáp của Vạn Nô Vương.

Trên áo giáp của Vạn Nô Vương đã có một vết nứt nhỏ, Tần Mặc đâm trúng vào đó, cú này dùng sức xoay một cái, vết nứt kia liền trở nên lớn hơn một chút.

Nhưng nó lại vào lúc này kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc, dùng đuôi của mình va chạm vào cánh tay Tần Mặc.

Tần Mặc lăn một vòng sang bên cạnh, đuôi nó liền đập vào vách tường bên cạnh.

Nhưng nó không làm Tần Mặc bị thương, vì vậy nó cảm thấy hơi phẫn nộ, nó lại âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Không ngờ thực lực của ngươi vẫn khá mạnh, xem ra ta thật sự đã xem thường ngươi rồi." Tần Mặc nghe nó nói vậy liền cười lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc lại nhìn con đại bàng ở phía xa.

Tần Mặc điều khiển con đại bàng đó, khiến khoảng cách giữa con đại bàng và Vạn Nô Vương trở nên gần hơn một chút.

Trong lòng Vạn Nô Vương hiện tại khá phẫn nộ, nó trực tiếp dùng thân mình đâm vào con đại bàng này.

Con đại bàng đó lập tức biến mất tại chỗ, nhưng toàn bộ sức mạnh của con đại bàng đều đánh vào áo giáp của nó.

Trên áo giáp của nó vốn đã có một vết nứt nhỏ, nay lại bị đánh trúng một lần nữa, vết nứt này liền trở nên lớn hơn một chút.

"Tại sao lại như vậy?" Vạn Nô Vương không hiểu, đặt ánh mắt lên bộ áo giáp của mình.

Theo lẽ thường mà nói, con đại bàng này căn bản không thể đánh nát áo giáp của nó mới đúng.

Đúng lúc Vạn Nô Vương lơ đãng, thân hình Tần Mặc biến mất tại chỗ.

Đến khi Tần Mặc xuất hiện trở lại, anh đã ở phía sau nó.

"Chết đi." Nói xong câu này, Tần Mặc dồn toàn bộ sức mạnh của mình vào thanh Thất Tinh Kiếm trong tay.

Thất Tinh Kiếm từ trên xuống dưới chém về phía Vạn Nô Vương, trực tiếp chém vào lưng nó, đâm xuyên qua lưng nó.

Vạn Nô Vương phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó quay đầu âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, bởi vì nơi Tần Mặc vừa công kích chính là chỗ áo giáp của nó xuất hiện vết nứt.

Tần Mặc thuận theo vết nứt đó đâm vào trong cơ thể nó.

"Thằng nhóc ngươi đúng là ti tiện." Vạn Nô Vương nói xong câu này, vội vàng đẩy thân mình về phía sau.

Tiếp đó nó lại quay đầu nhìn Tần Mặc, há to miệng, trong miệng nó xuất hiện một ít độc khí.

Chương 501

"Xem ra độc tố trên người ngươi vẫn khá mãnh liệt, nhưng không sao cả." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó trước mặt anh xuất hiện một con hổ do kỹ năng của anh ngưng tụ ra.

Con hổ này trực tiếp lao về phía Vạn Nô Vương, đến bên cạnh Vạn Nô Vương liền va chạm vào người nó.

Vạn Nô Vương thì đấu trí đấu dũng với con hổ này.

"Thằng nhóc này thật sự quá nhiều quỷ kế, xem ra mình tuyệt đối không thể dây dưa với nó thêm nữa." Vạn Nô Vương nghĩ thầm trong lòng, suy nghĩ một lát, nó lại nhìn Tần Mặc ở phía xa hừ lạnh một tiếng, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ đó của nó, vì vậy Tần Mặc liền nheo mắt lại.

"Không có tác dụng gì đâu." Tần Mặc nói xong câu này liền lắc đầu.

Tiếp đó, Tần Mặc liền giơ cao thanh kiếm trong tay lên, thanh kiếm này lập tức chém về phía Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương cứng rắn chịu đựng cú đánh này của Tần Mặc, tiếp đó nó lại dùng chân của mình vung về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lăn một vòng liền tránh được đòn tấn công của nó, nhưng cũng vì thế mà kéo giãn khoảng cách với Vạn Nô Vương.

Chỉ thấy Vạn Nô Vương trực tiếp há to miệng, trong miệng nó phát ra một âm thanh.

Âm thanh này khiến màng nhĩ của Tần Mặc hơi khó chịu, nhưng Tần Mặc lại cười lạnh một tiếng.

“Ngươi tưởng ai cũng không biết sao?” Tần Mặc nói xong câu này cũng há to miệng, một tiếng Long Ngâm khổng lồ gầm ra từ miệng Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh lại nhìn Vạn Nô Vương ở phía xa.

Chỉ đáng tiếc Vạn Nô Vương hiển nhiên không biết Tần Mặc sẽ phát ra âm thanh như vậy, nên toàn thân nó đều sững sờ tại chỗ.

Còn chưa đợi nó phản ứng lại, trước mặt Tần Mặc đã xuất hiện một thanh kiếm cực lớn.

“Vô Song Kiếm Quyết!” Thanh kiếm này trực tiếp đâm về phía Vạn Nô Vương.

Sau khi Vạn Nô Vương bị thanh kiếm này đâm trúng, bộ áo giáp trên người nó liền lõm vào một chút, hơn nữa trên bụng nó cũng xuất hiện một vết thương.

Ngay lập tức, nó bị thanh kiếm này đẩy bay về phía quan tài phía sau, thân mình đâm sầm vào quan tài.

Sau đó, thân mình Vạn Nô Vương liền trượt xuống theo quan tài, ngã vật xuống đất.

Nó lại ngẩng đầu âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của Vạn Nô Vương, vì vậy trong mắt anh mang theo một nụ cười lạnh.

“Giờ thì biết không thể khinh địch nữa rồi chứ.” Vạn Nô Vương nghe Tần Mặc nói vậy liền cảm thấy càng thêm tức giận, nó lập tức lao về phía Tần Mặc, đồng thời nó cũng tăng nhanh tốc độ của mình, vung đuôi.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lại đặt ánh mắt lên thanh kiếm này.

Thanh kiếm này vừa nãy bị Vạn Nô Vương đánh bay, vì vậy thanh kiếm này lại xuất hiện trước mặt Vạn Nô Vương, chắn ở đó.

Đuôi của nó va chạm vào thanh kiếm này.

Thanh kiếm này trực tiếp làm đuôi nó bị thương, tiếp đó thanh kiếm liền nổ tung, toàn bộ sức mạnh đều phản lại vào đuôi nó.

Trên đuôi nó ban đầu có một lớp vỏ sắt, hiện tại lớp vỏ sắt này cũng hơi nát rồi.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Lại có rất nhiều kiếm từ xung quanh ùa tới, chúng đến bên cạnh Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương thấy nhiều kiếm như vậy, lòng nó chợt thắt lại, nhưng nó cũng biết không thể dễ dàng bại dưới tay Tần Mặc.

Ngay lập tức, Vạn Nô Vương lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy dáng vẻ đó của nó liền nhướng mày, nhưng Tần Mặc không nói nhiều, ngược lại điều khiển mấy thanh kiếm kia, khiến chúng tất cả đều đâm vào người Vạn Nô Vương.

Trên người Vạn Nô Vương có áo giáp, cú này trực tiếp làm áo giáp của nó bị đâm vỡ nát rất nhiều.

"Ngay từ đầu áo giáp của ngươi đã sắp không chịu nổi rồi, lần này tôi muốn xem, áo giáp của ngươi còn có tác dụng gì nữa." Tần Mặc trào phúng nói xong câu này liền gầm lên một tiếng, một luồng sức mạnh khổng lồ từ trên người Tần Mặc bộc phát ra.

Vạn Nô Vương bị Tần Mặc đánh bay ra xa, ngã vật xuống đất.

Đồng thời, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh.

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Nhiệt độ trong không khí lập tức giảm xuống rất nhiều, ngay cả Vạn Nô Vương cũng chịu ảnh hưởng nhất định, dù sao chúng rất thích nóng.

Chỉ cần nhiệt độ giảm xuống, chúng sẽ có chút ý nghĩ muốn tiến vào trạng thái ngủ đông.

Vì vậy hiện tại đầu óc Vạn Nô Vương hơi choáng váng, nó vội vàng lắc lắc đầu để giữ mình tỉnh táo, lại âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Thằng nhóc ngươi có hơi quá đáng rồi đấy." Nếu muốn dùng cách này để nó chịu đựng thì chắc chắn nó không phải đối thủ của Tần Mặc rồi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo ý cười trào phúng.

"Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Có bản lĩnh thì ngươi có thể tiếp tục kiên trì đến đây đối phó tôi, chỉ đáng tiếc ngươi không có năng lực đó." Nói xong câu này, Tần Mặc liền dùng sương gió trong không khí ngưng tụ ra từng con dao nhỏ, không ngừng cắt vào da thịt Vạn Nô Vương.

Rất nhanh, trên da Vạn Nô Vương xuất hiện rất nhiều vết thương nhỏ li ti.

Đồng thời, những hàn băng đó cũng tiến vào trong cơ thể nó, khiến nó vô cùng khó chịu.

Vạn Nô Vương thì không ngừng lắc lư thân mình, dường như muốn chống cự đòn tấn công của hàn băng, chỉ đáng tiếc không có tác dụng gì.

"Nếu đã như vậy, thì chỉ có thể giết chết ngươi thôi." Vạn Nô Vương nói xong câu này lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó liền lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy tốc độ của nó rốt cuộc nhanh đến mức nào,

nhưng Tần Mặc lười nói nhiều với nó, chỉ chậm rãi giơ thanh Thất Tinh Kiếm trong tay lên.

"Vậy thì phân định thắng bại thôi." Nói xong câu này, Tần Mặc liền giơ thanh kiếm trong tay lên, chém một nhát vào người Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương thì phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Ngay lập tức, Vạn Nô Vương bị Tần Mặc đánh bay ra xa, ngã vật xuống đất.

Nó phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt cũng trở nên vô cùng tái nhợt.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Lại là một chiếc rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Chương 502

Tần Mặc nhìn Vạn Nô Vương trước mặt.

Vạn Nô Vương có thể cảm nhận được sức mạnh của chiếc rìu này của Tần Mặc.

Vốn dĩ bên trong cơ thể nó đã bị những hàn sương kia xâm nhập rồi, nếu lại bị chiếc rìu này công kích nữa, thì nó nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, nó liền đột ngột đứng dậy, lao về phía Tần Mặc.

Nó biết chỉ có giải quyết Tần Mặc, những kỹ năng này của Tần Mặc mới không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho nó.

Đúng lúc nó sắp đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc đột nhiên cười lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc liền dùng sức mạnh của mình chặn đứng thân ảnh của đối phương.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Băng Tinh xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Băng Tinh này trực tiếp cản trở thân hình của Vạn Nô Vương, nó lập tức sững sờ tại chỗ, nhưng chiếc rìu phía sau lưng nó lại trực tiếp chém vào lưng nó.

Vạn Nô Vương lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó quay đầu đặt ánh mắt lên chiếc rìu phía sau lưng mình, duỗi ra mấy cái chân, lập tức đánh vào chiếc rìu này.

Chiếc rìu này lập tức nổ tung, nhưng hàn ý vẫn thuận theo vết thương của nó tiến vào trong huyết mạch của nó.

Có lẽ là vì Vạn Nô Vương này quả thật rất sợ băng sương, nên

trên người nó liền xuất hiện một tầng hàn ý.

Ngay lập tức, nó vội vàng ngã vật xuống đất, lăn lộn.

"Nếu ngươi đã khó chịu như vậy, vậy tôi sẽ cho ngươi một cái chết sảng khoái đi, tránh để ngươi đến âm phủ địa phủ rồi lại oán hận tôi." Nói xong câu này, Tần Mặc liền lao thẳng về phía Vạn Nô Vương.

Nhưng ngay khi Tần Mặc đến gần, nó đột nhiên dùng cái đuôi quật về phía anh, dường như muốn đánh lén.

Tần Mặc không nhịn được mà khẽ cười khẩy.

"Muốn dùng cách này để lừa tôi à?

Cũng không xem thử ngươi có bản lĩnh đó không." Tần Mặc vừa nói xong câu đó liền mạnh mẽ đánh một cái lên đuôi đối phương, đuôi nó lập tức truyền đến tiếng "cạch cạch".

Tần Mặc nhìn một cái, phát hiện trên đuôi nó đã xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Tần Mặc nhướng mày, nhưng không nói gì, mà lại kéo giãn khoảng cách với nó.

Vạn Nô Vương có chút phẫn nộ đứng dậy.

Chỉ tiếc là nó duy trì thân hình của mình đã là chuyện khá khó khăn, chứ đừng nói là qua đối phó với Tần Mặc.

"Nếu không phải vì ngươi có thể khống chế hàn băng, ngươi nghĩ mình có thể là đối thủ của ta sao?" Tần Mặc nghe Vạn Nô Vương nói vậy, một chút cũng không thấy tức giận, chỉ có chút bất đắc dĩ nhún vai.

"Đó cũng là chuyện không có cách nào khác, ai bảo ngươi cứ nhất định bị ta khắc chế cơ chứ?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, từ từ đến

gần nó.

Vạn Nô Vương xoay người, muốn chạy trốn khỏi nơi này, chỉ tiếc Tần Mặc sẽ không cho nó cơ hội đó.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" "Sao?

Giờ đã muốn rời đi rồi à?

Ngươi vừa nãy không phải còn nói muốn thay chủ nhân của mình bảo vệ cánh Thanh Đồng Môn này sao?

Giờ thì sao?" Tần Mặc châm biếm hỏi Vạn Nô Vương, Vạn Nô Vương nghe Tần Mặc nói vậy, trong lòng liền chùng xuống một tiếng, trên mặt nó hiện lên vẻ phẫn nộ.

Thằng nhóc này đúng là quá đáng rồi, nó lại dám dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với mình.

"Ngưng Băng Quyết!" Tần Mặc biết, đã đối phương sợ hãi công kích bằng hàn băng như vậy, thì mình nhất định phải dùng kỹ năng này để đối kháng đối phương, chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng giải quyết đối phương.

Tần Mặc trực tiếp ném hàn băng ra, hàn băng nhanh chóng bay đến xung quanh Vạn Nô Vương, vây nó lại giữa.

Vạn Nô Vương thấy những cây chủy thủ lớn xung quanh, trong lòng liền chùng xuống một tiếng, bởi vì những cây chủy thủ này đều được ngưng tụ từ hàn băng.

Chỉ cần đến gần một chút, cơ thể nó đã có chút không chịu nổi, chứ đừng nói là đi đối phó với những hàn băng này.

"Có bản lĩnh thì ngươi đừng dùng những năng lượng này để đối phó ta." Vạn Nô Vương nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nghe nó nói vậy, ánh mắt châm biếm càng thêm nồng đậm.

“Tôi tại sao lại không dùng năng lượng này chứ, vốn dĩ năng lượng này có thể khắc chế ngươi, tôi đâu phải đồ ngốc.” Tần Mặc có chút thờ ơ nhún vai, Vạn Nô Vương hít sâu một hơi, gật đầu.

“Thằng nhóc ngươi đúng là đáng đánh, đợi lát nữa ta đánh bại ngươi xong, ta nhất định sẽ cắn từng miếng thịt ngươi xuống.” Nói xong câu này, Vạn Nô Vương liền lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy được tốc độ của nó, nhưng Tần Mặc không nói nhảm nhiều với nó, mà điều khiển những cây băng sương chủy thủ xung quanh.

Những cây băng sương chủy thủ đó đều bay vào bên trong cơ thể Vạn Nô Vương, nó lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đồng thời những cây băng sương chủy thủ này cũng khống chế thân thể nó, khiến nó không thể nhúc nhích.

“Lôi Đình Chi Nộ!” Tần Mặc nhân cơ hội triệu hoán sức mạnh Lôi Đình.

Sức mạnh Lôi Đình này công kích liên tiếp lên người Vạn Nô Vương, Vạn Nô Vương rất nhanh liền không thể chống đỡ được nữa, nó ngã xuống đất.

Tần Mặc bây giờ một chút cũng không muốn bỏ qua đối phương, vì vậy anh liền cầm Thất Tinh Kiếm của mình, từng bước từng bước đi đến gần Vạn Nô Vương, Vạn Nô Vương hấp hối nhìn Tần Mặc.

Chỉ tiếc là nó bây giờ căn bản không phải đối thủ của Tần Mặc, chỉ có thể trở thành cá nằm trên thớt của Tần Mặc.

Đến bên cạnh nó, Tần Mặc lúc này mới giơ cao cây Thất Tinh Kiếm trong tay mình, Thất Tinh Kiếm lập tức rơi xuống người Vạn Nô Vương, Vạn Nô Vương cũng vào lúc này ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mạng nào.

Giải quyết xong Vạn Nô Vương, Tần Mặc lúc này mới thở phào

một hơi, sau đó anh quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân ở một bên khác.

Trương Kỳ Lân lúc này đang đối phó hai con tường xuyến tử khổng lồ, hai con tường xuyến tử khổng lồ đó giờ cũng đã bị Trương Kỳ Lân đánh cho không thể phản kháng nữa, lại một cú nữa, Trương Kỳ Lân liền thuận lợi giải quyết hai con tường xuyến tử khổng lồ này.

Đồng thời, Hệ Thống của Tần Mặc cũng nhắc nhở anh. 【Đinh, đánh giết mộ huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, không ngờ tốc độ giải quyết của mình và Trương Kỳ Lân lại vừa đúng lúc gần như nhau, anh đi về phía Trương Kỳ Lân.

"Sao rồi, không bị thương chứ?" Trương Kỳ Lân đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, tùy ý lắc đầu, Tần Mặc lúc này mới đáp một tiếng, sau đó Tần Mặc nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở một bên khác.

"Hai cậu thì sao?

Bây giờ vẫn ổn chứ?" Hai người họ nhìn nhau, rồi có chút ngượng ngùng đưa tay gãi đầu.

"Thật ra hai tụi tôi hình như cũng chẳng giúp được gì, nên anh không cần lo cho hai tụi tôi đâu, hai tụi tôi không sao cả." Tần Mặc gật đầu, đã hai người họ không sao thì mình cũng không cần lo lắng nữa, anh lại nhìn về phía Cầu Đức Khảo ở đằng xa.

Cầu Đức Khảo thấy ánh mắt của Tần Mặc, liền mang theo ý cười nhàn nhạt, đi về phía Tần Mặc.

Đến bên cạnh Tần Mặc, lúc này mới lại vươn tay ra với Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh, thực lực của anh đúng là rất mạnh, nếu có thể, tôi thật sự hy vọng anh có thể đến bên cạnh tôi, trở thành vệ sĩ của tôi.” Tần Mặc không ngờ Cầu Đức Khảo lại có thể mơ mộng hão huyền như vậy, nên Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng, lùi về phía sau mấy bước, kéo giãn khoảng cách với đối phương.

Chương 503

“Kẻ muốn tôi làm vệ sĩ thì vẫn chưa ra đời đâu.

Đương nhiên rồi, nếu bây giờ ngươi bằng lòng tự sát ở đây thì chưa biết chừng ngươi có thể xuống địa phủ mà khoe khoang với những người khác như vậy đấy.” Cầu Đức Khảo không ngờ Tần Mặc lại nói ra loại lời này, vì vậy nắm đấm của hắn liền siết chặt lại, Bàn Tử ở bên cạnh cũng không nhịn được mà cười nhạo thành tiếng.

“Đúng là thú vị thật đấy, lại dám muốn Tần Mặc nhà chúng ta đi làm vệ sĩ cho ngươi, ngươi cũng không tự nhổ bọt nhìn xem mình là cái thứ xấu xí gì.” Tần Mặc giơ ngón cái lên với Bàn Tử.

“Biết nói thì nói nhiều thêm chút đi.” Tần Mặc nhướng mày, Bàn Tử lúc này mới nhìn Cầu Đức Khảo ở đằng xa, Cầu Đức Khảo bị hai người họ chọc tức không nhẹ, nhưng hắn cũng không có cách nào.

“Không sao đâu, Tần Mặc tiên sinh, chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ có thể tiến vào bên trong Thanh Đồng Môn, đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ đạt được trường sinh.” “Chỉ tiếc là đối với chuyện trường sinh này, tôi thực sự không mấy hứng thú.

Điều đó đối với tôi cũng không có sức hấp dẫn gì.” Tần Mặc có chút thờ ơ nhún vai.

Cầu Đức Khảo thì cười lạnh một tiếng.

“Nếu anh đã muốn nói vậy, thì tôi cũng không có gì để nói, nhưng tôi vẫn hy vọng sau này chúng ta có thể hợp tác tốt đẹp.” Nói xong câu này, Cầu Đức Khảo liền không nói gì khác với Tần Mặc nữa, vì hắn biết loại người như Tần Mặc thực sự rất khó ở chung, đã vậy chi bằng nói ít lời với Tần Mặc còn hơn.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn sang Ngô Tam Gia ở một bên khác, Ngô Tam Gia cũng đang như có điều gì đó mà nhìn Tần Mặc, thấy Tần Mặc nhìn về phía mình, Ngô Tam Gia liền mang theo ý cười nói với Tần Mặc.

"Đúng là sóng sau xô sóng trước mà!

Tần Mặc tiên sinh thực sự phi thường lợi hại." Tần Mặc nhìn Ngô Tam Gia một cái, nhưng Tần Mặc không nói nhiều, mà lại quay đầu đặt ánh mắt lên cánh Thanh Đồng Môn ở một bên khác.

Cánh Thanh Đồng Môn này bây giờ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền đi về phía đó.

Cũng không biết rốt cuộc phía sau cánh Thanh Đồng Môn này có bí mật gì?

Tần Mặc cũng trở nên hiếu kỳ, Cầu Đức Khảo thấy Tần Mặc đi tới, hắn liền nhướng mày.

"Sao?

Xem ra anh muốn cùng tôi tiến vào bên trong Thanh Đồng Môn à, nhưng anh yên tâm đi, đã có loại chuyện trường sinh bất lão này, thì tôi chắc chắn sẽ chia sẻ với mọi người, không thể tự mình giấu giếm được, anh nói đúng không?" Tần Mặc đáp một tiếng.

"Thật sao?" Tần Mặc không nói nhiều với Cầu Đức Khảo, mà lại nhìn cánh Thanh Đồng Môn trước mặt.

Không lâu sau, mọi người nhìn thấy Thanh Đồng Môn đột nhiên xuất hiện một khe nứt, đồng thời có rất nhiều khói xanh từ bên trong bốc ra.

"Mọi người mau nhìn." Hạo Thiên Chân có chút chấn kinh quay đầu lại, đặt ánh mắt lên mấy người bên cạnh, mọi người đều có chút hiếu kỳ nhìn chằm chằm Thanh Đồng Môn.

Trương Kỳ Lân thì đi đến bên cạnh Tần Mặc, kéo cánh tay Tần Mặc.

Tần Mặc biết Trương Kỳ Lân có ý gì, Cầu Đức Khảo thì đột ngột đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

"Anh cùng tôi vào trong." Nói xong câu này, Cầu Đức Khảo liền muốn đến kéo cánh tay Tần Mặc, Tần Mặc vội vàng lùi xa một đoạn, rồi lại nhìn Cầu Đức Khảo.

"Muốn tôi cùng ngươi vào trong, có phải cũng nên nói cho tôi biết bí mật của cánh Thanh Đồng Môn này không?" Ngay khi Tần Mặc hỏi xong một tiếng, âm thanh của Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện mộ huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết.】 Tần Mặc lập tức quay đầu đặt ánh mắt lên phía trên Thanh Đồng Môn.

Không cần nghĩ Tần Mặc cũng biết nhất định có thứ gì đó sắp sửa chui ra từ bên trong, vì vậy trong lòng Tần Mặc liền chùng xuống một tiếng, Cầu Đức Khảo này đã muốn trường sinh bất lão, thì hẳn phải có đủ sự hiểu biết về nơi này mới đúng.

Nhưng tại sao bây giờ bên trong lại có mộ huyệt sinh vật xuất hiện chứ?

Tần Mặc suy nghĩ một chút liền siết chặt nắm đấm.

"Thôi được rồi, đừng nói nhảm nhiều nữa, ngươi mau cùng ta vào trong, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi đâu, ta cũng biết trên người ngươi có Huyết Mạch Chi Lực!" Tần Mặc nheo nheo mắt, anh lập tức hiểu ra.

"Ngươi là muốn Huyết Mạch Chi Lực trên người tôi chuyển sang người ngươi, sau đó giúp ngươi tăng thọ đúng không?" Cầu Đức Khảo không ngờ Tần Mặc lại thông minh như vậy, hắn cười lạnh

một tiếng, rút ra một khẩu súng lục, chĩa vào Tần Mặc.

"Ngươi tự mình suy nghĩ cho kỹ đi, nếu như ngươi không làm vậy, đừng trách ta không khách khí với ngươi." Tần Mặc nghe Cầu Đức Khảo nói vậy liền không nhịn được siết chặt nắm đấm, không ngờ đối phương lại còn dám uy hiếp mình, cũng không xem thử mình có mấy cân mấy lạng.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, thân hình liền biến mất tại chỗ, không lâu sau Tần Mặc đã đến bên kia Cầu Đức Khảo, anh cầm khẩu súng đó dí vào đầu Cầu Đức Khảo.

"Có bản lĩnh thì ngươi nói thêm câu nữa đi." Trong lòng Cầu Đức Khảo chùng xuống một tiếng, trước đó hắn đã biết Tần Mặc tốc độ rất nhanh, thực lực cũng đặc biệt mạnh, nhưng không ngờ Tần Mặc lại mạnh đến mức độ này.

Ngay lúc này, A Ninh và nhóm người cô ta đột nhiên lùi về phía sau, đồng thời cô ta cũng vội vàng nói với Tần Mặc.

"Anh làm gì vậy, mau thả ông chủ ra." Tần Mặc thấy A Ninh như vậy liền nhướng mày.

"Cô vừa nãy cũng thấy rồi đấy, là ông chủ của cô ra tay trước với tôi, chuyện này đâu thể trách tôi được." Cho dù hôm nay anh có giết Cầu Đức Khảo, thì cũng là do Cầu Đức Khảo tự chuốc lấy.

"Tần Mặc, anh vẫn đừng cố chấp nữa, hai chúng ta cùng nhau đi vào có thể cùng nhau chia sẻ Huyết Mạch Chi Lực, hơn nữa hai chúng ta cũng đều có thể trường sinh bất lão, hà cớ gì mà không làm chứ?" "Ai nói cho ngươi biết, trên người tôi có Huyết Mạch Chi Lực?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, hỏi Cầu Đức Khảo.

Cầu Đức Khảo thì ngậm chặt miệng, dường như không muốn nói cho Tần Mặc biết, Tần Mặc nhướng mày, lại nhìn A Ninh ở đằng xa.

“Các ngươi bây giờ lập tức rời đi.” A Ninh suy nghĩ một chút liền quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở bên cạnh, cô ta muốn trực tiếp khống chế Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, nhưng Trương Kỳ Lân lại chặn trước mặt cô ta.

“Cô muốn làm gì?” A Ninh lại nhìn sang Ngô Tam Gia ở một bên khác, Ngô Tam Gia nhìn ra ý của A Ninh, ông ta cười khẩy một tiếng.

“Đừng nói là cô không có bản lĩnh khống chế tôi, cho dù cô có khống chế được tôi, cô nghĩ cô có thể dùng tôi để uy hiếp Tần Mặc sao?

Tôi và Tần Mặc đâu có quan hệ gì đặc biệt, anh ta sẽ không quan tâm đến tính mạng của tôi đâu.” Tần Mặc xem như đã hiểu ra, Cầu Đức Khảo này không biết nghe từ đâu rằng cánh Thanh Đồng Môn này có thể chuyển một nửa Huyết Mạch Chi Lực trên người anh sang người đối phương, như vậy thì đối phương có thể trường sinh bất lão, nhưng chuyện này đơn giản là hoang đường.

Huyết Mạch Chi Lực căn bản không dễ dàng bị chuyển di như vậy.

Lúc này, phía sau Thanh Đồng Môn đột nhiên truyền đến tiếng cạch cạch, mọi người lập tức nhận ra không đơn giản.

Tần Mặc cũng đặt ánh mắt vào đó, không cần nghĩ Tần Mặc cũng biết phía sau này tuyệt đối có quái vật đặc biệt đáng sợ nào đó.

Con Vạn Nô Vương kia thực lực đã đủ cường hãn rồi, nhưng quái vật phía sau Thanh Đồng Môn này còn lợi hại hơn con Vạn Nô Vương đó.

“Các cậu đi trước đi.” Tần Mặc nói câu này khi nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, trong lòng Bàn Tử và Hạo Thiên Chân chùng xuống một tiếng, hai người họ trong mắt mang theo vẻ lo lắng, nhìn chằm

chằm Tần Mặc.

"Thế này sao được chứ?" Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

"Được rồi, đừng ở đây nói những lời vô ích này nữa, phía sau Thanh Đồng Môn này căn bản không có bí mật trường sinh bất lão gì cả, bên trong toàn bộ đều là quái vật." "Nếu các cậu còn không đi, thì nhất định sẽ chết ở đây." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đương nhiên tin tưởng Tần Mặc, vì vậy hai người họ liền đặt ánh mắt lên người Ngô Tam Gia ở một bên khác.

Ngô Tam Gia và Tần Mặc nhìn nhau một cái, ông ta liền hít sâu một hơi.

"Đã như vậy, thì chúng tôi tin anh." Nói xong, Ngô Tam Gia liền nhìn mấy người bên cạnh ra hiệu bằng mắt, tất cả bọn họ lập tức lùi về phía sau.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn sang Thanh Đồng Môn ở một bên khác.

Anh biết, nếu muốn những người khác sống sót, anh nhất định phải đi qua, giúp đỡ những người này chống đỡ một lúc.

Trương Kỳ Lân nhìn ra ý của Tần Mặc, lập tức đi đến bên cạnh Tần Mặc, vỗ vỗ vai Tần Mặc.

Chương 504

“Chỗ này có tôi giúp anh.” Cầu Đức Khảo có chút không hiểu nhìn mấy người họ.

“Bên trong này có bí mật trường sinh, các người sợ hãi làm gì?” Cầu Đức Khảo cười lạnh một tiếng, sau đó hắn liền trực tiếp lao thẳng vào Thanh Đồng Môn, Tần Mặc thấy hắn không sợ chết như vậy liền hừ lạnh một tiếng, nhưng thứ bên trong sắp sửa chui ra rồi.

“Các cậu đi trước đi.” Tần Mặc nhìn về phía Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở phía sau mình, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu, bởi vì họ biết nếu họ tiếp tục ở lại đây, sẽ càng thêm liên lụy Tần Mặc.

Phan Tử đỡ Ngô Tam Gia.

“Tam gia, chúng ta mau đi thôi.” Ngô Tam Gia không từ chối, bởi vì Ngô Tam Gia biết, đã Tần Mặc đều đã khẩn trương như vậy, thì chứng tỏ thứ bên trong thực sự rất đáng sợ.

Tất cả họ đều rời khỏi nơi này, còn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thì tiến vào bên trong Thanh Đồng Môn.

Nhưng khi tiến vào bên trong, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Bởi vì thứ bày ra trước mắt chính là Bách Vạn Âm Binh.

“Đây là thật sao?” Tần Mặc nheo nheo mắt nhìn những Bách Vạn Âm Binh trước mặt, Trương Kỳ Lân ở bên cạnh cũng hít vào một hơi khí lạnh.

Ngay lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết ở đằng xa, anh quay đầu nhìn về phía đó, liền thấy Cầu Đức Khảo đã bị

mấy tên âm binh trong số đó dồn vào góc tường.

Nhưng Tần Mặc lại lười để ý đến hắn nhiều như vậy, chỉ từ từ ngưng tụ sức mạnh của mình.

"Tốc độ của chúng ta phải nhanh hơn một chút, nếu không những âm binh này có khả năng sẽ thoát ra ngoài." Tần Mặc nhìn chằm chằm Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân thì trực tiếp đáp một tiếng.

Nói thật, cảnh tượng ở đây thực sự khiến họ chấn kinh, phía sau Thanh Đồng Môn này lại có nhiều âm binh như vậy, số lượng âm binh này trông cũng đặc biệt đáng sợ.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân bây giờ dùng sức mạnh của mình có thể bay lên giữa không trung, vì vậy họ nhìn thấy đặc biệt rõ ràng, bên dưới là những cái đầu người dày đặc.

"Cuồng Phong Nhận!" Phong Nhận xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném Phong Nhận ra, Phong Nhận nhanh chóng đánh vào hàng âm binh đầu tiên.

Hàng âm binh đó trực tiếp ngã xuống đất, nhưng ngay lúc này Tần Mặc lờ mờ nhìn thấy, giữa những âm binh này dường như có một chiếc quan tài.

"Kia có phải còn có một chiếc quan tài không?" Tần Mặc nhíu mày, quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân đáp một tiếng.

"Anh không nhìn lầm đâu, hai chúng ta có nên qua đó không?" Trương Kỳ Lân hỏi Tần Mặc, Tần Mặc trầm mặc một lát liền nheo nheo mắt.

"Trước tiên đối phó những âm binh này đã, những âm binh này cũng không dễ đối phó chút nào." "Được thôi." Trương Kỳ Lân không biết hôm nay anh và Tần Mặc có thể thoát khỏi đây không, nhưng dù

thế nào đi nữa, họ nhất định sẽ nỗ lực.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân tiếp tục ở đây đối kháng những âm binh xung quanh.

Không lâu sau, những âm binh này liền bị Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đánh lui, suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền nhìn chằm chằm chiếc quan tài ở đằng xa.

"Tôi lại rất tò mò, rốt cuộc là người nào có thể ở đây thống trị Bách Vạn Âm Binh?" Tần Mặc nheo nheo mắt, sau đó trên người Tần Mặc liền xuất hiện một con Hắc Long khổng lồ, nhưng không biết tại sao khi con Hắc Long khổng lồ này xuất hiện, những âm binh bên dưới đều sững sờ, rồi sau đó tất cả đều quỳ xuống đất.

Tần Mặc nhướng mày, chuyện này là sao?

Tại sao Bách Vạn Âm Binh này lại quỳ xuống khi thấy con Hắc Long của mình chứ?

Những âm binh này dường như không biết nói, nhưng chúng lúc này lại đang hướng về Tần Mặc mà quỳ lạy.

Lúc này, Cầu Đức Khảo ở một bên khác đã sợ đến không dám nhúc nhích, nhưng hắn phát hiện mấy tên âm binh trước mặt đột nhiên quỳ xuống đất, liền mang theo vẻ nghi hoặc, quay đầu nhìn sang bên cạnh thấy Tần Mặc đang lơ lửng giữa không trung, hắn liền hiểu ra.

"Chẳng lẽ những thứ này đang sợ Tần Mặc sao?" Trong lòng Cầu Đức Khảo có ý niệm này, nhưng dù sao đi nữa, hắn cảm thấy điều mình cần làm bây giờ là nhanh chóng đến chỗ chiếc quan tài kia, hắn cảm thấy bí mật trường sinh nhất định nằm trong chiếc quan tài này.

Cầu Đức Khảo lập tức lao về phía chiếc quan tài đó, hắn đến bên cạnh chiếc quan tài này, liền muốn mở nó ra.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, anh nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh ra

hiệu gật đầu, sau đó hai người họ liền đáp xuống bên cạnh chiếc quan tài này.

Tần Mặc không biết những âm binh này có tiếp tục ra tay hay không, nhưng dù thế nào đi nữa, tóm lại họ không thể để Cầu Đức Khảo tùy tiện mở chiếc quan tài này.

Tần Mặc đặt tay lên người Cầu Đức Khảo, lập tức ném hắn ra.

Cầu Đức Khảo ngã xuống đất, ho ra một ngụm máu tươi, hắn lại nhìn Tần Mặc.

"Ngươi muốn tự mình độc chiếm bí mật trường sinh này sao?

Ta nói cho ngươi biết, điều đó là không thể." Nói xong câu này, Cầu Đức Khảo liền trực tiếp rút ra một khẩu súng lục từ người mình, chĩa vào Tần Mặc, nhưng còn chưa kịp nổ súng, một tên âm binh bên cạnh đã đột nhiên chém vào cánh tay hắn.

Vũ khí trong tay âm binh này là vũ khí bằng đồng, nhưng vũ khí bằng đồng này hình như đã có gỉ đồng, nên nhát chém này không chặt đứt cánh tay Cầu Đức Khảo, mà chỉ chém ra một vết thương đặc biệt lớn.

Cầu Đức Khảo phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó hắn ngã xuống đất, không ngừng lăn lộn, đồng thời hắn cũng ôm lấy tay mình, nhưng trên tay hắn đã máu chảy lênh láng.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh không ngờ âm binh ở đây lại bảo vệ mình đến vậy, nhưng suy nghĩ một chút, Tần Mặc vẫn nhìn chằm chằm chiếc quan tài trước mặt.

Anh đột nhiên nhớ đến chiếc quan tài của Tần gia mà anh đã gặp ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung hồi trước.

Chẳng lẽ đây cũng là quan tài của tổ tiên Tần gia sao?

Nếu không, tại sao những âm binh này lại đối xử với mình như vậy chứ?

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền nhìn chiếc quan tài này, trên chiếc quan tài này khắc họa chính là Hắc Long, nhưng chiếc quan tài này cũng không có trang sức đặc biệt nào khác.

Con Hắc Long này trông rất tinh xảo, dường như sắp sửa bay ra ngoài.

Tần Mặc không mấy hiểu, nhưng suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền cảm thấy đã mình không rõ chuyện gì đang xảy ra, thì chi bằng mở chiếc quan tài này ra, như vậy có phải sẽ hiểu được không?

Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân gật đầu với Tần Mặc, bởi vì Trương Kỳ Lân biết bên trong chiếc quan tài này là thứ gì, tất cả họ đều không rõ, vì vậy anh cũng muốn Tần Mặc mở nó ra.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói thật, Tần Mặc bây giờ trong lòng hơi có chút khẩn trương.

Anh mạnh mẽ đẩy chiếc quan tài này ra, người bên trong quan tài lại trông y hệt Tần Mặc.

"Đây là?" Trương Kỳ Lân không mấy hiểu, nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng sững sờ tại chỗ.

"Đây hẳn không phải tôi." Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh nhìn chằm chằm thi thể trước mặt, anh phát hiện thi thể này đang nằm ngay ngắn trong chiếc quan tài, hơn nữa trên người nó còn mặc một bộ long bào, bộ long bào này chính là Hắc Long Long Bào.

"Tôi nhớ hình như trong lịch sử chúng ta không có vị hoàng đế nào mặc Hắc Long Long Bào cả." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, trong đầu anh cũng không có,

mặc dù ký ức của anh tàn phá không chịu nổi, nhưng đối với lịch sử anh vẫn còn nhớ.

Tần Mặc nheo nheo mắt, nếu đã là như vậy, thì càng có nghĩa thi thể này không hề đơn giản.

Ngay lúc này, trên thi thể này đột nhiên bay ra một luồng năng lượng màu đen, luồng năng lượng màu đen này lập tức tiến vào bên trong cơ thể Tần Mặc.

Trong đầu Tần Mặc cũng vang lên một giọng nói.

Chương 505

"Cuối cùng cũng đến rồi." Tần Mặc nhắm mắt lại, liền thấy trong đầu mình xuất hiện một người.

Người này chính là thi thể kia, nhưng bây giờ hắn lại là một người sống động.

"Ngài là?" Tần Mặc không mấy hiểu, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, người đàn ông này thì cười lớn một tiếng, hắn nhìn Tần Mặc.

"Ngươi quả nhiên không phụ lòng mong đợi của ta, đã thành công tiến vào phía sau Thanh Đồng Môn." Tần Mặc nhíu mày, nếu đã nói như vậy, thì việc mình đến đây hẳn là đã được đối phương sắp đặt sẵn.

"Ngài là tổ tiên của Tần gia." Tần Mặc không phải hỏi mà là trần thuật nói ra câu này, người đàn ông kia nhướng mày giơ ngón cái lên với Tần Mặc.

"Thằng nhóc ngươi vẫn khá thông minh đấy." Tần Mặc trầm mặc, anh không trả lời người đàn ông này, người đàn ông kia thì từ trên người mình lấy ra một thanh kiếm đưa cho Tần Mặc.

"Đây là vật tùy thân của ta, tên là Thần Hoàng Kiếm." Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, kiểm tra Thần Hoàng Kiếm chính phẩm, hỏi có dung hợp không?】 "Dung hợp." 【Đinh, dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch thành công kích hoạt chín mươi phần trăm.】 "Đợi đến khi huyết mạch của ngươi thức tỉnh một trăm phần trăm, ngươi sẽ hóa thân thành Long." Người đàn ông trước mặt đột nhiên lại nói câu này với Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày, không ngờ người đàn ông này lại còn biết chuyện trên người

mình có Hệ Thống.

"Nếu đã nói vậy, thì các ngài sớm đã biết tôi sẽ đến đây." "Phải đó, ngươi dù sao cũng là hậu nhân của ta, ta làm sao có thể không biết chứ, Tần gia bây giờ thế nào rồi?" "Cũng tạm thôi." Tần Mặc có chút thờ ơ nhún vai, anh không ngờ người đàn ông này lại còn quan tâm đến Tần gia, hơn nữa Tần Mặc cảm thấy hơi kỳ lạ.

"Đã các ngài là người Tần gia, vậy tại sao lại chọn phân biệt chôn quan tài ở những mộ huyệt khác nhau chứ?

Tôi trước đây ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung cũng từng thấy một chiếc quan tài của Tần gia." "Chuyện này cần đợi ngươi sau này tự mình đi thám hiểm." Trong mắt người đàn ông mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Nhưng ngươi chỉ cần nhớ, ta thực sự là người của Tần gia, thứ ta để lại cho ngươi chính là thanh bảo kiếm này, còn những thứ khác ta cũng không có gì có thể cho ngươi, con đường phía sau còn cần ngươi tự mình tiến bước." "Bách Vạn Âm Binh này... e rằng ngươi cũng không có cách nào mang qua được." Tần Mặc gật đầu, cánh Thanh Đồng Môn này giống như đã ngăn cách Địa Phủ và Nhân Gian vậy, phía sau Địa Phủ chính là Bách Vạn Âm Binh, còn phía bên kia thì là Nhân Gian.

"Được rồi, đã nhận được thứ này, thì các ngươi có thể tạm thời rời đi rồi, mà sứ mệnh của ta cũng coi như đã hoàn thành." "Sứ mệnh?" Tần Mặc hỏi ngược lại một câu, không hiểu nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, trên mặt người đàn ông mang theo một nụ cười thần bí.

"Xin thứ lỗi ta không thể nói." Ngay khi thân hình người đàn ông này sắp sửa biến mất, hắn lại nói với Tần Mặc.

"Hắc Long Huyết Mạch trên người ta cũng không thuần khiết, vì

vậy ta hy vọng ngươi có thể đi đến cuối cùng." Tần Mặc không hiểu, không biết tại sao, anh luôn cảm thấy người này mặc dù là tổ tiên của Tần gia, nhưng khi nói chuyện với mình, trong ngữ khí dường như luôn mang theo một chút cung kính.

Anh không biết cảm giác của mình là đúng hay sai.

Nhìn thân hình người đàn ông biến mất ở đây, Tần Mặc liền thở dài một hơi, anh cũng vào lúc này đột ngột mở mắt ra, đặt ánh mắt vào bên trong chiếc quan tài này.

Lúc này, người bên trong chiếc quan tài này đã từ từ tiêu tán đi, chỉ còn lại một bộ xương khô.

Trong lòng Tần Mặc đột nhiên cảm thấy hơi thương cảm.

Trương Kỳ Lân bên cạnh nhìn ra cảm xúc của Tần Mặc, anh vươn tay vỗ vỗ vai Tần Mặc, dường như đang an ủi Tần Mặc, Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh mình, trong mắt Trương Kỳ Lân mang theo ý cười nhàn nhạt.

Dù thế nào đi nữa, tóm lại mình vẫn còn có một người bạn như Trương Kỳ Lân.

Cầu Đức Khảo ở một bên khác thì vào lúc này đứng dậy, sau đó hắn vội vàng chạy đến bên cạnh chiếc quan tài này, hắn nhìn thi thể bên trong, hắn phát hiện thi thể chỉ là một bộ xương khô, liền sững sờ tại chỗ.

"Tại sao lại như vậy?" Cầu Đức Khảo lắc đầu, Tần Mặc nhìn hắn một cái, nhưng Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại lười nói nhiều với hắn, mà từ từ đóng chiếc quan tài này lại.

Đã mục đích của đối phương là giao Thần Hoàng Kiếm cho mình, vậy bây giờ hắn cũng đã đi rồi, cũng coi như đi một cách an lành.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Chúng ta rời khỏi đây đi.” Trương Kỳ Lân thì gật đầu, dù sao họ ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì nữa, hơn nữa những âm binh xung quanh này cũng khá nghe lời Tần Mặc, e rằng chúng cũng sẽ không ra ngoài.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên những âm binh này.

“Các ngươi cứ tiếp tục ở lại đây là được.” Những âm binh này thì tất cả đều cúi đầu về phía Tần Mặc, dường như là đã nghe theo phân phó của Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn về phía Cầu Đức Khảo ở đằng xa, cười lạnh một tiếng, nhưng anh cũng lười giết Cầu Đức Khảo, người này sống hay không sống đối với mình mà nói, cũng không có ảnh hưởng gì.

Tần Mặc rời khỏi nơi này, nhìn bóng lưng Tần Mặc, Cầu Đức Khảo vội vàng đi theo sau.

“Ngươi mau nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì, tại sao bí mật trường sinh bất lão lại không còn nữa?” Cầu Đức Khảo bám chặt lấy Tần Mặc, dường như muốn hỏi ra điều gì đó từ miệng Tần Mặc, Tần Mặc thì dừng lại tại chỗ lại nhìn chằm chằm Cầu Đức Khảo.

“Chuyện này tôi thực sự không thể nói.” “Về phần bí mật trường sinh bất lão này, tôi cũng không rõ lắm.” Tần Mặc nhún vai khi nói câu này, nhưng Cầu Đức Khảo đương nhiên sẽ không nghe Tần Mặc, ông ta giơ ngón tay chỉ vào Tần Mặc.

“Anh tưởng tôi không biết sao, anh chính là muốn độc chiếm bí mật trường sinh bất lão này, tôi nói đúng không?” Tần Mặc chợt bật cười, sau đó gật đầu.

“Anh nói không sai, nếu anh cảm thấy tôi đang độc chiếm thì cứ là độc chiếm đi, tôi không bận tâm.” Tần Mặc lại quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Nếu anh ấy muốn ở lại đây bầu bạn với đám Âm binh kia, thì chúng ta cũng không cần quản nữa, hai chúng ta rời đi.” Trương Kỳ Lân không đáp lại Tần Mặc, mà kiên định đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc đi đến Thanh đồng môn, sau đó đặt tay lên đó.

Vừa rồi người đàn ông kia đã dạy Tần Mặc cách mở Thanh đồng môn này.

Hắc Long Huyết Mạch theo tay Tần Mặc rót vào Thanh đồng môn, cánh cửa đồng này cũng đột nhiên được mở ra.

Tần Mặc nhướn mày, anh lại quay đầu nhìn Cầu Đức Khảo phía sau.

“Cánh Thanh đồng môn này chỉ mở mười giây thôi, nếu anh không muốn ra ngoài thì cứ ở lại đây đi, nhưng mà sau khi tôi đi, đám Âm binh này có lẽ sẽ giết chết anh đấy.” Nói xong, Tần Mặc liền trực tiếp bước ra ngoài.

Trong lòng Cầu Đức Khảo chợt chùng xuống một tiếng, nhưng ông ta không còn cách nào, Tần Mặc đã nói ra những lời như vậy, ông ta chỉ có thể tạm thời đi theo Tần Mặc.

Rất nhanh Cầu Đức Khảo đã cùng Tần Mặc đi ra bên ngoài, lúc này ông ta âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, hừ lạnh một tiếng.

“Mau nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?” Tần Mặc nghe Cầu Đức Khảo nói vậy, trong mắt lộ ra ý cười trào phúng.

“Anh nói bảo tôi kể là tôi phải kể sao?

Dựa vào cái gì chứ?” Tần Mặc không thèm trả lời Cầu Đức Khảo nữa, mà dẫn Trương Kỳ Lân cùng đi ra ngoài.

Cầu Đức Khảo vẫn không bỏ cuộc, ông ta cứ thế bám sát theo sau Tần Mặc.

Rất nhanh bọn họ đã ra khỏi Mộ huyệt này, vừa ra đến bên ngoài, Tần Mặc đã thấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang đợi ở đó, trong mắt Tần Mặc lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tôi không phải đã bảo hai người đi rồi sao?

Sao hai người vẫn còn ở đây?” Hai người thấy Tần Mặc trở về mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười chạy về phía Tần Mặc.

“Tuyệt quá, anh đã trở về an toàn.” Bàn Tử nói xong liền vội vàng ôm lấy Tần Mặc, Tần Mặc đảo mắt trắng dã, hơi bất lực đẩy anh ta ra.

“Không cần phải khoa trương như vậy đâu.” Bàn Tử bĩu môi, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

“Tôi và Thiên Chân đã thương lượng rồi, nếu hai người không ra thì chúng tôi sẽ cứ ở đây đợi mãi.” “Đúng vậy, hai người đã vào đó mấy ngày rồi, tôi và Bàn Tử lo muốn chết, may mà Tam thúc của tôi lúc đi đã để lại cho chúng tôi một ít đồ ăn.” Hạo Thiên Chân rất may mắn nhìn Tần Mặc.

Chương 506

Tần Mặc nghe vậy thì ngẩn người, mày cũng cau chặt lại.

“Anh nói chúng ta đã vào đó mấy ngày rồi sao?” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

“Đúng vậy, tính ra, bây giờ hình như đã là ngày thứ năm rồi.” Cầu Đức Khảo bên cạnh lúc này mới cười lớn một tiếng, ông ta lại nhìn Tần Mặc, rồi chợt đi đến bên cạnh Tần Mặc, muốn túm lấy cổ áo Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại bước sang một bên.

Cầu Đức Khảo vô cùng phẫn nộ nhìn Tần Mặc, ông ta lại nhìn mấy người bên cạnh.

“Tôi nói cho các người biết, tên nhóc này đã nắm giữ bí mật trường sinh bất lão, hắn không muốn nói cho các người biết, hắn căn bản không hề coi các người là bạn!” Hạo Thiên Chân nghe Cầu Đức Khảo nói vậy thì bĩu môi.

“Trên thế giới này làm gì có bí mật trường sinh bất lão nào, là chính anh tự mình hóa điên rồi thì có?” Bàn Tử bên cạnh cũng đáp một tiếng, nhưng anh ta vẫn rất tò mò nhìn Tần Mặc.

“Đúng rồi, Tần Mặc huynh đệ, rốt cuộc anh đã nhìn thấy gì phía sau Thanh đồng môn đó vậy?” Tần Mặc trong mắt lộ ra ý cười, anh quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân cũng im lặng, không lên tiếng nói chuyện.

“Sao hai người đều không chịu nói vậy?” Tần Mặc lắc đầu, nhưng Tần Mặc không nói nhiều nữa, mà chỉ về hướng không xa.

“Chúng ta đi trước đi.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau.

Thật lòng mà nói, Tần Mặc càng như vậy, hai người họ càng tò

mò, nhưng họ biết, nếu Tần Mặc không muốn mở miệng, thì dù họ có hỏi thế nào, Tần Mặc cũng sẽ không nói.

"Vậy được rồi." Ngay lập tức, họ theo Tần Mặc chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Cầu Đức Khảo nhìn bóng lưng Tần Mặc, trong mắt lộ ra vẻ oán hận, nhưng dù thế nào, ông ta cũng nhất định sẽ tiếp tục tìm kiếm bí mật trường sinh bất lão.

Tần Mặc và mấy người họ đang đi trên đường thì lại nhớ đến Ngô Tam Gia, nếu không nhớ nhầm thì Ngô Tam Gia hình như vẫn còn bị thương khá nặng, vì vậy anh nhìn Hạo Thiên Chân.

"Tam thúc của anh đâu rồi, hình như Tam thúc của anh bị thương khá nặng, sao anh không ở bên Tam thúc anh vậy?" "Hai hôm nay tôi đã về rồi, là Bàn Tử vẫn luôn ở đây trông chừng.

Mặc dù Tam thúc quả thực giấu tôi rất nhiều chuyện, có lẽ ông ấy cũng căn bản không phải Tam thúc thật của tôi.

Nhưng tôi cũng đã sống với ông ấy mấy năm rồi." Hạo Thiên Chân nói câu này khi cúi đầu, trong mắt anh lộ ra một tia bi thương, Tần Mặc hiểu ý anh, vỗ vỗ vai anh.

"Bất kể người này có phải Tam thúc của anh hay không, ít nhất ông ấy đối xử với anh vẫn rất tốt." Hạo Thiên Chân lúc này mới điều chỉnh lại tâm trạng của mình, trong mắt lộ ra ý cười nhạt đáp một tiếng.

"Đúng vậy, anh nói đúng thật, hơn nữa khi gặp nguy hiểm cũng là Tam thúc giúp tôi, lúc vừa ra ngoài, Jason và A Ninh bọn họ định ra tay với tôi, là Tam thúc đã bảo vệ tôi." Tần Mặc gật đầu.

"Anh hiểu điều này là tốt rồi, nhưng bây giờ việc quan trọng nhất của chúng ta vẫn là về trước rồi tính sau, lát nữa tôi sẽ qua thăm Tam

thúc của anh.” Dù thế nào đi nữa, dù sao anh và Ngô Tam Gia cũng coi như có tình nghĩa sống chết, qua thăm một chút cũng là chuyện rất bình thường.

“Vậy được.” Tần Mặc dẫn họ đi về phía trước.

Một lát sau, Tần Mặc lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Tiếp theo anh có dự định gì không?” Trương Kỳ Lân lắc đầu.

Thật lòng mà nói, hiện tại anh cũng không rõ lắm, vì vậy anh định đi theo bên cạnh Tần Mặc, tính đến đâu hay đến đó.

Tần Mặc nhướn mày, sau đó anh lại nhìn Bàn Tử.

“Tôi nhớ trước đây anh đã nói với tôi rằng cửa hàng của anh đã bị Cầu Đức Khảo lừa gạt lấy đi phải không?

Lát nữa tôi sẽ cùng anh quay về xem thử.” Bàn Tử lập tức vui mừng, vì anh ta cảm thấy chỉ cần Tần Mặc ra tay, nhất định có thể giải quyết được chuyện này.

“Vậy tôi xin cảm ơn anh trước.” Bàn Tử đặc biệt lùi lại mấy bước, rất trịnh trọng cúi người về phía Tần Mặc.

Mặc dù cửa hàng này có rất nhiều đồ cổ giả, nhưng dù thế nào, đây cũng là thứ cha mẹ anh ta để lại, anh ta chắc chắn hy vọng cửa hàng này có thể quay trở lại tay mình.

“Không cần đâu.” Tần Mặc vội vàng đỡ Bàn Tử, dù sao chuyện nhỏ này đối với anh không có độ khó gì.

Không lâu sau, bọn họ đã đến một nhà hàng gần đó, dù sao suốt thời gian này vẫn luôn ở trong Mộ huyệt, tuy Tần Mặc có mang theo rất nhiều đồ ăn, nhưng họ vẫn muốn đến nhà hàng này ăn một bữa thịnh soạn.

“Cuối cùng cũng có thể ăn đồ ngon rồi.” Bàn Tử cười hắc hắc khi

nói câu này, nhìn mấy người bên cạnh mình.

Tần Mặc nghe anh ta nói vậy thì nhướn mày.

"Không thể đừng như người đã lâu không ăn gì sao?" Tần Mặc đảo mắt trắng dã.

Bàn Tử không đáp lại Tần Mặc, mà tiếp tục đợi ở đó.

Không lâu sau, nhân viên phục vụ liền mang món ăn đến.

Trong bữa ăn, Trương Kỳ Lân vẫn luôn không nói nhiều.

Nghĩ một lát, Hạo Thiên Chân liền nhìn mấy người trước mặt.

"Tiếp theo mấy người định làm gì, là rời khỏi nơi này hay là có kế hoạch nào khác?" Tần Mặc nhướn mày.

"Tôi nghĩ tôi sẽ tạm thời quay về cửa hàng của mình trước, còn về kế hoạch sau này thì đợi sau hãy nói." Dù sao mấy người họ cũng đã để lại số điện thoại, cũng có thể liên hệ qua điện thoại.

"Cũng được." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, sau đó anh ta duỗi người.

Trương Kỳ Lân ở bên kia thì im lặng không nói, nghĩ một lát Hạo Thiên Chân liền hỏi anh.

"Trương Kỳ Lân, vậy anh định đi đâu?" Trương Kỳ Lân quay đầu nhìn Tần Mặc, "Tôi đến cửa hàng của anh đi." Tần Mặc ngẩn người, sau đó anh cười rồi gật đầu.

Về điều này Tần Mặc đương nhiên sẽ không từ chối.

"Đương nhiên là được rồi, dù sao anh cũng không có nơi nào để đi." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, hai người họ cũng không nói nhiều nữa, vì hai người họ cũng biết mối quan hệ giữa Tần Mặc và Trương Kỳ Lân quả thực rất tốt, hơn nữa Tần Mặc cũng sẽ không hại Trương Kỳ Lân, để Trương Kỳ Lân đi theo Tần Mặc cũng rất tốt.

Không lâu sau, bữa ăn của họ đã kết thúc, Tần Mặc là người trả tiền bữa ăn này.

“Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta có lẽ sẽ mỗi người một ngả, còn về sau có cơ hội gặp lại hay không, thì cứ đợi sau này hãy nói.” Tần Mặc nhìn mấy người trước mặt, họ gật đầu, còn Bàn Tử thì vỗ vỗ vai Tần Mặc.

“Anh có thời gian thì nhớ ghé qua chỗ tôi nhé.” Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó Tần Mặc dẫn Trương Kỳ Lân quay về cửa hàng của mình trước.

Tiền Sanh Đào đang ở trong cửa hàng của Tần Mặc, Tần Mặc vừa mới bước vào cửa, Tiền Sanh Đào đã nói.

“Chào mừng quý khách, có gì muốn xem thì cứ tự nhiên xem đi ạ.” Tiền Sanh Đào đang cắm một bình hoa ở đó, Tần Mặc thấy đối phương như vậy, trong mắt lộ ra ý cười nhạt.

“Là tôi đã về rồi.” Tiền Sanh Đào ngẩn người, thấy Tần Mặc, cậu ta liền vội vàng đi về phía Tần Mặc, ôm chầm lấy Tần Mặc.

“Lão bản, anh cuối cùng cũng về rồi.” Trước đây Tần Mặc đã cứu Tiền Sanh Đào một lần, Tiền Sanh Đào nhớ rất rõ, vì vậy cậu ta vô cùng biết ơn Tần Mặc.

Nếu không cậu ta cũng sẽ không cam tâm tình nguyện ở đây giúp Tần Mặc trông coi cửa hàng này.

Chương 507

Tần Mặc vỗ vỗ vai Tiền Sanh Đào.

"Tôi về rồi, đoạn thời gian này không có chuyện gì xảy ra chứ?" Tiền Sanh Đào im lặng một lát, rồi lại nhìn Tần Mặc.

"Tôi luôn cảm thấy hình như có người đang theo dõi cửa hàng của chúng ta, nhưng tôi không biết là ai." Tần Mặc đáp một tiếng.

"Được rồi, không cần quản nhiều như vậy, hai chúng ta đã ở trong Mộ huyệt khá lâu rồi, chuẩn bị chút nước nóng cho hai chúng ta tắm đi." Tiền Sanh Đào đáp một tiếng, rồi quay người rời đi.

Tần Mặc ở nhà nghỉ ngơi khoảng một ngày, sau đó mới dẫn Trương Kỳ Lân cùng đến cửa hàng của Bàn Tử.

Đến đây Tần Mặc liền phát hiện trước cửa hàng của Bàn Tử có hai người đang canh gác, còn Bàn Tử thì không ở trong cửa hàng.

Không cần nghĩ Tần Mặc cũng biết, chắc là hôm qua Bàn Tử quay về sau thì bị người ta đuổi ra ngoài rồi.

Tần Mặc còn chưa bước vào, Bàn Tử đã từ bên cạnh nhảy ra.

"Tần Mặc à, anh cuối cùng cũng đến rồi." Tần Mặc thấy Bàn Tử, trong mắt lộ ra ý cười nhạt.

"Xem ra anh bị người ta ức hiếp, hơn nữa còn trông khá thảm hại." Tần Mặc nói xong liền đánh giá Bàn Tử một lượt, khóe mắt Bàn Tử có một vết bầm tím.

"Đừng nhắc nữa, nếu không phải bọn họ đông người bắt nạt ít người thì làm sao có thể là đối thủ của tôi chứ?" Tần Mặc gật đầu, Bàn Tử quả thực cũng có chút thân thủ nhất định, mặc dù thân thủ của anh ta không thể so với mình, nhưng đối phó với bảo tiêu bình

thường chắc chắn không thành vấn đề.

“Đi thôi.” Nói xong câu này, Tần Mặc liền chuẩn bị đi vào cửa hàng, nhưng hai người ở cửa lại trực tiếp chặn họ lại.

“Cửa hàng này hiện giờ là của ông chủ chúng tôi, không phải ai cũng có thể vào.” Bảo tiêu ở cửa nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Không ngờ các người còn bán mạng cho ông chủ nước ngoài cơ đấy.” Đối với những người nước ngoài khác, Tần Mặc không có ý kiến gì, nhưng đối với Cầu Đức Khảo này, Tần Mặc chắc chắn là có chút suy nghĩ.

Hai bảo tiêu nghe Tần Mặc nói vậy, sắc mặt chợt thay đổi, sau đó họ có chút tức giận nói với Tần Mặc.

“Thằng nhóc này sống chán rồi phải không?” Tần Mặc tháo kính râm của mình xuống.

“Vậy để tôi xem rốt cuộc là ai sống chán rồi?” Nói xong câu này, Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, đánh về phía bảo tiêu kia, bảo tiêu kia cũng phản kháng Tần Mặc, nhưng hắn ta lại bị Tần Mặc một quyền đánh bay ra ngoài, đâm vào bức tường bên kia.

“Nhẹ nhàng thôi, đừng có đập hỏng tường của tôi chứ.” Bàn Tử có chút đau lòng nhìn vị trí bảo tiêu kia ngã xuống không xa, Tần Mặc đảo mắt trắng dã.

Một bảo tiêu khác thì nuốt nước bọt, hắn ta vội vàng đi vào trong cửa hàng.

Không lâu sau, chợt có một đám người đi ra bao vây Tần Mặc.

Trương Kỳ Lân nắm chặt nắm đấm, Tần Mặc vỗ vỗ vai Trương Kỳ Lân, bảo anh ấy cứ yên tâm, Trương Kỳ Lân lúc này mới đáp một tiếng.

Không lâu sau Cầu Đức Khảo đi ra, trong mắt ông ta lộ ra ý cười nhạt, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, tôi biết anh nhất định sẽ không bỏ mặc đồng đội của mình.

Cửa hàng của Bàn Tử hiện giờ nằm trong tay tôi, anh nhất định sẽ đến." Tần Mặc cười đáp một tiếng.

"Không ngờ anh lại hiểu tôi đến vậy à, nói đi, anh muốn bao nhiêu tiền?" Cầu Đức Khảo lại có chút vô vị nhún vai.

"Anh nghĩ tôi giống người thiếu tiền sao?" Tần Mặc gật đầu, hình như quả thực không giống lắm.

"Vậy được rồi, anh nói mục đích của anh đi, nếu yêu cầu của anh tôi có thể làm được, tôi sẽ cố gắng hết sức đáp ứng anh." Nghe Tần Mặc nói vậy, Cầu Đức Khảo chợt bật cười.

Ông ta làm một động tác mời.

"Nếu đã như vậy, thì anh là khách quý của tôi, mời anh vào trong trước đi." Kỳ thực Tần Mặc đại khái có thể đoán được Cầu Đức Khảo muốn thứ gì, nhưng Tần Mặc cảm thấy, hiện tại mình phải lừa đối phương trước rồi tính sau.

Bọn họ cùng đi vào trong cửa hàng, Cầu Đức Khảo kéo một chiếc ghế cho Tần Mặc, để Tần Mặc ngồi xuống đó, có thể thấy ông ta đối xử với Tần Mặc vẫn khá chu đáo.

Tần Mặc đương nhiên biết mục đích của ông ta, vì vậy Tần Mặc liền ngồi xuống vị trí này, dựa vào đó rồi lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

"Anh cũng ngồi đây một lát đi." Trương Kỳ Lân gật đầu, anh ấy lại nhìn Cầu Đức Khảo, nếu lát nữa Cầu Đức Khảo động thủ, anh ấy cũng nhất định sẽ trực tiếp khống chế Cầu Đức Khảo lại.

“Không ngờ đều ở đây cả rồi.” Bên ngoài cửa lại truyền đến một giọng nói, Tần Mặc nhìn về phía đó, vừa hay thấy Hạo Thiên Chân ở bên ngoài.

Không ngờ Hạo Thiên Chân cũng sẽ đến, vì vậy Tần Mặc liền chỉ vào chiếc ghế không xa.

“Ngồi ở đây một lát đi.” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, sau đó anh ta đi đến đó, ngồi xuống chiếc ghế này, đặt chiếc vali trên tay lên bàn.

“Xem đi.” Hạo Thiên Chân nói xong liền mở chiếc vali của mình ra, bên trong chứa chính là một ít tiền.

Bàn Tử không ngờ Hạo Thiên Chân lại trượng nghĩa như vậy, vì vậy anh ta có chút cảm động.

“Anh đối xử với tôi tốt quá rồi.” Hạo Thiên Chân đảo mắt trắng dã.

“Thôi đi, nếu không phải vì tôi, anh cũng sẽ không bị Cầu Đức Khảo tính kế, vì vậy giúp anh lấy số tiền này là rất bình thường, hơn nữa số tiền này cũng là Tam thúc của tôi dặn tôi mang đến, ông ấy cảm thấy có chút áy náy với anh.” Bàn Tử không ngờ Ngô Tam Gia lại làm như vậy, anh ta đáp một tiếng.

“Tiền đều ở đây rồi.” Bàn Tử chỉ vào số tiền không xa, nhưng Cầu Đức Khảo lại khoát tay.

“Chỉ tiếc là tôi không có hứng thú với số tiền này, thứ tôi muốn Tần Mặc chắc chắn biết là gì.” Nói xong câu này, ông ta liền nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Anh cứ thế mà tin chắc trong tay tôi có bí mật trường sinh bất lão sao?” Hạo Thiên Chân lập tức cảm thấy hơi cạn lời.

“Anh muốn bí mật trường sinh bất lão thì là không thể nào, bởi vì trên thế giới này không có trường sinh bất lão theo đúng nghĩa, nếu đã

như vậy, thì anh còn không bằng nhận số tiền này đi." Mặc dù Hạo Thiên Chân nói vậy, nhưng trong lòng Cầu Đức Khảo lại không nghĩ như vậy.

"Đừng nói với tôi những chuyện vớ vẩn này, Tần Mặc tuyệt đối đã nắm giữ bí mật trường sinh bất lão, nếu không thì ban đầu làm sao hắn có thể sống sót đi ra từ Thanh đồng môn?" Tần Mặc gật đầu.

"Nếu anh cứ nhất quyết nói như vậy, thì tôi cũng không có gì để nói, bí mật trường sinh bất lão này tôi quả thực không có.

Nếu anh bằng lòng giao cửa hàng này ra, chúng ta vẫn có thể nói chuyện đàng hoàng ở đây, thậm chí còn đưa số tiền này cho anh, nếu không bằng lòng, thì cũng đừng trách tôi." Tần Mặc nheo mắt nhìn Cầu Đức Khảo.

Cầu Đức Khảo không ngờ Tần Mặc lại làm như vậy, vì vậy ông ta liền mạnh mẽ đập bàn chỉ vào Tần Mặc.

"Anh đúng là quá tự tư rồi đấy." Nói xong, Cầu Đức Khảo liền nhìn những người khác.

"Mấy người các anh chắc cũng không có bí mật trường sinh bất lão của Tần Mặc phải không, tôi nói cho các anh biết, Tần Mặc chính là biết cách trường sinh bất lão, hắn lại không chịu chia sẻ cho các anh, có thể thấy hắn căn bản không coi các anh là bạn." "Thôi đi, anh đừng có ở đây mà chia rẽ chúng tôi, anh nghĩ chúng tôi sẽ nghe anh sao?

Cho dù có bí mật trường sinh bất lão, Bàn Gia tôi cũng không ham, tôi chỉ cần cửa hàng này của mình là đủ rồi." Bàn Tử biết Tần Mặc thật lòng muốn giúp đỡ anh ta, nếu không Tần Mặc căn bản không thể đến đây.

Hơn nữa, vốn dĩ chuyện này không liên quan gì đến Tần Mặc, anh

ta kéo Tần Mặc vào đã là có lỗi với Tần Mặc, anh ta làm sao có thể để Cầu Đức Khảo uy hiếp Tần Mặc chứ?

"Vậy được thôi, nếu các người không chịu giao bí mật trường sinh bất lão này cho tôi, thì chuyện này chúng ta khỏi bàn, còn về cửa hàng này tôi cũng tuyệt đối không thể trả lại cho các người." Nói xong, Cầu Đức Khảo liền quay đầu nhìn hai bảo tiêu bên cạnh.

"Đuổi khách." Hai bảo tiêu gật đầu, đi đến sau lưng Tần Mặc và mấy người họ.

Chương 508

“Mấy vị tiên sinh mời.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhìn Bàn Tử bên cạnh.

“Nếu lát nữa không cẩn thận đập vỡ cái gì trong cửa hàng của anh, thì anh phải chịu khó một chút đấy.” “Vẫn phải hết sức cẩn thận đấy.” Bàn Tử có chút đau lòng nhìn Tần Mặc, nhưng vì muốn lấy lại cửa hàng này, anh ta cũng chỉ có thể để Tần Mặc làm như vậy.

Tần Mặc trong lòng đương nhiên đã có tính toán, giây tiếp theo, thân hình Tần Mặc liền biến mất tại chỗ.

Trong lòng Cầu Đức Khảo chùng xuống một tiếng, nhưng còn chưa kịp phản ứng, Tần Mặc đã xuất hiện bên cạnh ông ta, đồng thời trong tay Tần Mặc còn có một con dao găm, anh đặt con dao găm này lên cổ Cầu Đức Khảo.

“Bây giờ anh vẫn nghĩ như vậy sao?” Trong lòng Cầu Đức Khảo căng thẳng, ông ta biết Tần Mặc là người thực lực quả thực rất mạnh, vì vậy ông ta cũng không dám đắc tội Tần Mặc.

“Anh cho dù chia sẻ bí mật này ra thì có thể làm sao chứ?

Đối với anh cũng không có gì xấu, chẳng lẽ anh lại ích kỷ như vậy, muốn độc chiếm cái này sao?” “Tùy anh nói thế nào, anh phải nghĩ cho kỹ, rốt cuộc là mạng của anh quan trọng hơn, hay là cửa hàng này quan trọng hơn.” Tần Mặc trong mắt lộ ra ý cười.

Ngay lúc này, A Ninh đột nhiên dẫn một nhóm người đến đây, cô ta âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

“Nhanh thả ông chủ của tôi ra.” “Nếu như vậy, để tôi thả ông chủ của cô cũng có thể.

Giao địa khế của cửa hàng cho tôi và cam đoan sau này tuyệt đối sẽ không đến đây gây phiền phức, tôi sẽ thả ông ta, nếu không thì khỏi bàn." A Ninh vội vàng nhìn Cầu Đức Khảo, cô ta chắc chắn vẫn phải lo lắng cho tính mạng của Cầu Đức Khảo.

Cầu Đức Khảo hít một hơi thật sâu.

"Giao cho bọn họ đi." A Ninh không còn cách nào, chỉ có thể lấy địa khế từ trên người mình ra.

Sau khi cô ta giao địa khế cho Tần Mặc, Tần Mặc liền gật đầu, nhìn Bàn Tử rồi đưa cái này cho anh ta.

"Nếu bọn họ lại đến tìm anh gây phiền phức, lúc nào cũng có thể đến tiệm của tôi tìm tôi." Tần Mặc cho rằng mình và Bàn Tử đã là tình nghĩa sống chết, vì vậy anh cũng sẽ lo cho cửa hàng này của Bàn Tử.

Bàn Tử cảm thấy có chút cảm động, anh ta lập tức gật đầu.

"Cảm ơn anh." Tần Mặc tùy ý khoát tay, vì chuyện nhỏ này đối với Tần Mặc căn bản không đáng là gì.

"Nếu anh muốn cảm ơn tôi, thì đợi đến khi cửa hàng của anh kiếm được tiền, nhớ mời tôi ăn mấy bữa cơm nhé." Bàn Tử vội vàng gật đầu, điều này đối với anh ta không có độ khó gì, hơn nữa trước đây trong Mộ huyệt Tần Mặc không biết đã cứu anh ta bao nhiêu lần rồi, anh ta mời Tần Mặc ăn cơm là rất bình thường.

"Vậy được rồi, tôi đi trước đây." Tần Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử, anh lại nhìn Hạo Thiên Chân.

"Còn anh thì sao?

Anh định về à?" "Đương nhiên rồi, Tam thúc của tôi bây giờ vẫn còn ở bệnh viện, cơ thể ông ấy chắc phải mất một thời gian nữa mới có thể hồi phục." Hạo Thiên Chân thở dài một tiếng, bất kể Tam thúc của anh ta trước đây đã làm gì, ít nhất người này là Tam thúc của anh

ta, hiện tại tình trạng cơ thể đối phương tệ như vậy, anh ta phải chăm sóc thật tốt.

Tần Mặc đáp một tiếng.

"Vừa hay mấy hôm nay tôi không có việc gì, cùng anh đi thăm hỏi một chút Tam thúc của anh đi." Hạo Thiên Chân cười cười, anh lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân cũng nói.

"Tôi đi cùng các anh." Vốn dĩ Bàn Tử cũng muốn đi theo hóng chuyện, nhưng Hạo Thiên Chân cảm thấy không cần thiết.

"Cửa hàng của anh mới vừa lấy lại, anh cứ dọn dẹp cửa hàng của mình trước đi, đợi qua hai ngày nữa có thời gian thì anh hãy đi." Hạo Thiên Chân vỗ vỗ vai Bàn Tử, anh biết Bàn Tử cũng khá quan tâm Ngô Tam Gia.

"Vậy được rồi." Bàn Tử bất lực thở dài một tiếng, lời này nói cũng không sai, dù sao cửa hàng của mình bây giờ còn chưa hoàn toàn dọn dẹp xong.

"Nếu đã như vậy, thì chúng ta đi trước." Tần Mặc nói xong câu này với Bàn Tử, liền dẫn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân rời khỏi nơi này.

Không lâu sau, họ đã đến bệnh viện.

Tần Mặc nhìn Ngô Tam Gia trên giường bệnh, Ngô Tam Gia đang ngủ ở đó.

Tần Mặc nhẹ giọng nói với Hạo Thiên Chân.

"Bác sĩ bên đó nói sao?" "Họ nói cần nằm viện thêm vài ngày nữa là sẽ ổn." Trong mắt Hạo Thiên Chân lộ ra ý cười, mặc dù vết thương trên người Ngô Tam Gia quả thực rất nghiêm trọng, hơn nữa còn bị

những Tường xuyến tử bám vào người, nhưng may mà hiện tại đã được xử lý xong rồi.

“Không sao là tốt rồi.” Tần Mặc gật đầu, sau đó Tần Mặc liền ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Lúc này Ngô Tam Gia vừa hay tỉnh lại, thấy Tần Mặc đến ông ta có chút kinh ngạc.

“Tần Mặc huynh đệ, anh đến thăm tôi sao?” Ngô Tam Gia nói xong liền cố gắng muốn ngồi dậy, còn Hạo Thiên Chân vội vàng đi đến bên cạnh ông ta, đỡ ông ta ngồi dậy, rồi đặt một chiếc gối tựa phía sau ông ta.

“Vâng, nghe nói ngài đang ở bệnh viện, tôi thấy mình quả thực nên đến thăm một chút.” “Tôi không sao đâu.” Ngô Tam Gia trong mắt lộ ra ý cười, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

“Không có chuyện gì là tốt rồi, nhưng hiện tại tình trạng cơ thể của ngài vẫn chưa ổn lắm, ngài cứ ở bệnh viện nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa đi.” Ngô Tam Gia thở dài một tiếng.

“Chỉ tiếc là bên công việc làm ăn của tôi vẫn còn rất nhiều việc, e rằng không có nhiều thời gian ở đây nữa.” Tần Mặc nhướn mày.

“Bất kể những công việc làm ăn đó quan trọng đến đâu, cũng phải đặt sức khỏe của mình lên hàng đầu chứ.

Nếu cơ thể không thể hồi phục tốt, thì dù ngài có đến đó, người khác cũng chưa chắc đã nghe ngài đâu.” Ngô Tam Gia cười, nhìn Tần Mặc.

“Tôi với cậu chắc chắn không giống nhau, dù sao cậu cũng chỉ có một cửa hàng, bình thường không có việc gì mấy, nhưng tôi đây còn cả nhà già trẻ phải nuôi sống.” “Thôi đi, ngài có cả nhà già trẻ nào

chứ?" Hạo Thiên Chân đảo mắt trắng dã, nhưng anh ta cũng biết Ngô Tam Gia rất coi trọng những công việc làm ăn đó của mình, tự nhiên trong lòng có chút sốt ruột.

"Được rồi, thấy ngài không sao tôi cũng có thể yên tâm rồi, tôi còn phải về cửa hàng đồ cổ của mình nữa." Tần Mặc đứng dậy, Ngô Tam Gia tùy ý khoát tay, ông ta đương nhiên không có ý kiến gì.

Tần Mặc cũng lúc này dẫn Trương Kỳ Lân cùng rời khỏi nơi này.

Về đến cửa hàng, Tần Mặc liền dọn dẹp lại những thứ trong cửa hàng.

Tuy nhiên, phần lớn những thứ trong cửa hàng đồ cổ này đều là đồ giả, Tần Mặc cũng không có ý định kiếm tiền nhờ cái này.

Suy nghĩ một lát, Tần Mặc liền từ trên người mình lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, giao cho Tiền Sanh Đào.

"Cậu ở cửa hàng của tôi cũng khá vất vả, cầm lấy tấm thẻ này đi.

Nếu sau này tôi không có ở đây, cậu cần tiền thì có thể dùng tấm thẻ này mà quẹt." Nghe Tần Mặc nói vậy, Tiền Sanh Đào liền ngẩn người, cậu ta vội vàng khoát tay.

"Lão bản, anh đã tốt với tôi lắm rồi, không cần phải cho tôi thứ này nữa đâu.

Vả lại, bình thường tôi đều ở cửa hàng, cũng không dùng đến tiền mấy." "Đã đưa cho cậu rồi thì cậu cứ cầm lấy đi, không cần nghĩ nhiều như vậy." Tần Mặc biết Tiền Sanh Đào đang nghĩ gì, nhưng Tần Mặc cảm thấy cậu ta cũng không cần phải khách khí với mình như vậy.

Tiền Sanh Đào im lặng một lát, lúc này mới gật đầu, cúi người về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thì khoát tay, dẫn Trương Kỳ Lân cùng đến phòng của anh.

“Tiếp theo anh định sẽ ở mãi chỗ tôi sao?” Trương Kỳ Lân lắc đầu.

Chương 509

“Hiện tại tôi vẫn chưa nghĩ ra tiếp theo nên làm gì.” Tần Mặc cười cười rồi không nói nhiều với Trương Kỳ Lân nữa.

Nghĩ đến Thần Hoàng Kiếm mình đã có được trước đây, anh liền lấy nó ra rồi lại nhìn Trương Kỳ Lân.

“Vừa hay sân sau của tôi khá rộng, hai chúng ta có muốn tỉ thí một chút không?” Trương Kỳ Lân đương nhiên là không có ý kiến gì, cho nên anh ấy cùng Tần Mặc đi ra ngoài, hai người nhìn nhau, giây tiếp theo, cả hai liền động thủ.

Tần Mặc vẫn giữ lại thực lực, nên cuối cùng hai người chỉ bất phân thắng bại.

“Anh không cần nhường tôi.” Nói xong câu này, Trương Kỳ Lân ngồi xuống vị trí của mình.

Tần Mặc nghe anh ấy nói vậy, trong mắt toát lên ý cười nhàn nhạt.

“Thực lực hai chúng ta vốn dĩ sàn sàn nhau, tôi cũng chỉ mạnh hơn anh một chút thôi.” “Đi thôi, cùng đi ăn cơm.” Khi Tần Mặc chuẩn bị dẫn Trương Kỳ Lân ra ngoài, anh phát hiện Hạo Thiên Chân đột nhiên đến đây.

Tần Mặc lộ vẻ ngạc nhiên.

“Sao anh lại đến đây?” Tần Mặc nhướng mày, ánh mắt mang ý cười, Hạo Thiên Chân thì lấy ra thứ kia, đặt lên bàn.

“Cho anh xem cái này.” Đó là một cuộn băng video kiểu cũ, mà trong nhà Tần Mặc lại vừa khéo có máy phát băng video loại này.

“Sao anh lại có thứ đồ cũ này vậy?” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân chỉ vào cuộn băng.

“Anh tự mở ra xem sẽ biết thôi.” Tần Mặc không nói nhiều với Hạo Thiên Chân, mà trực tiếp cầm cuộn băng đến bên cạnh chiếc máy, đặt cuộn băng vào.

Không lâu sau, cảnh tượng trên băng liền hiện ra trước mặt mọi người.

“Đây là ai?” Tần Mặc quay đầu, hơi tò mò nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân thở dài một hơi.

“Cái này là có người nặc danh gửi cho tôi, cụ thể là ai thì tôi cũng không rõ lắm, nhưng người trên đó chính là Hoắc Linh.” Tần Mặc vuốt cằm.

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì Hoắc Linh này hình như trước đây từng tham gia đội khảo cổ mộ dưới biển thì phải?” “Đúng vậy, nên tôi mới cảm thấy chuyện này có điều mờ ám.” Tần Mặc nhướng mày, ánh mắt mang ý cười nhàn nhạt, lại nhìn sang cuộn băng khác.

“Thế còn cái này?

Bên trong là cái gì?” “Cái này tôi không rõ, tôi đặt cuộn băng này vào máy thì phát hiện nó không thể mở được.” Tần Mặc hiểu ra, anh trực tiếp tháo cuộn băng đó ra, chiếc chìa khóa và địa chỉ bên trong hiện ra trước mặt mọi người.

“Xem ra đối phương muốn thông qua cách này để truyền địa điểm cho chúng ta.” Tần Mặc nói rồi mở địa chỉ ra, thấy địa điểm trên đó, Tần Mặc liền nhướng mày.

“Xem ra tôi đoán không sai.” Hạo Thiên Chân cũng nhìn qua và gật đầu.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Anh lo lắng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc suy nghĩ một lát, rồi nhìn sang Trương Kỳ Lân.

“Anh thấy sao?” Chưa kịp để Trương Kỳ Lân nói, một giọng nói đã vọng từ ngoài cửa vào.

“Thứ này không biết ai gửi tới.

Chúng ta nên suy nghĩ kỹ một chút.” Tần Mặc quay đầu lại thì thấy Bàn Tử, lập tức Tần Mặc bật cười.

“Sao anh cũng đến đây?” “Đương nhiên là tôi đến để cảm ơn anh rồi, anh đã giúp tôi lấy lại cửa hàng, tôi còn chưa mời anh ăn cơm tử tế nữa mà, nên tôi mang ít quà tới đây.” Bàn Tử vừa nói vừa giơ hộp giấy trong tay lên.

Tần Mặc gật đầu, Bàn Tử đặt hộp giấy xuống đây, bên trong là một ít rượu và mấy món nhắm nhỏ.

“Cái này là tôi mua mang về từ một nhà hàng lớn gần chỗ chúng ta đấy, ăn chút đi.” Bàn Tử nói rồi trực tiếp mở hộp ra, Tần Mặc cười cười, nhưng anh cũng không từ chối, mà nhìn mấy người bên cạnh.

“Mấy anh chắc cũng chưa ăn cơm phải không, tôi vừa định đưa Trương Kỳ Lân đi ăn thì mấy anh đến rồi, ăn chút gì đó trước đã.” Họ đều gật đầu, sau đó vừa ăn vừa bàn bạc về chuyện địa chỉ này.

Đúng lúc này, điện thoại của Hạo Thiên Chân đột nhiên reo lên.

Anh nghe xong những gì người bên kia nói thì im lặng cúp máy, anh hơi do dự quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đương nhiên biết chuyện này không đơn giản như vậy, nên liền hỏi thẳng.

“Ai gọi điện cho anh vậy?” “Là A Ninh.” Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, anh không biết đối phương là địch hay bạn, nhưng dù sao đi nữa, họ cũng phải cẩn thận một chút.

“À, ra là cô ta.” Bàn Tử bĩu môi, anh lại nhìn Hạo Thiên Chân

trước mặt.

“Cái cô này có phải thầm thích cậu không vậy?

Nếu không thì sao tự nhiên lại gọi điện cho cậu?” “Chắc không phải đâu, cô ta nói với tôi là bên cô ta có một cuộn băng video, hy vọng tôi có thể xem qua.” Bàn Tử nheo mắt, không hiểu sao anh luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, nên anh liền chuyển ánh mắt sang Tần Mặc.

“Tần Mặc, anh thấy chúng ta có nên gặp cô ta không?” “Cô ta làm chuyện này chắc chắn là vì lợi ích của Cầu Đức Khảo.

Vì cô ta đã nói trong tay có cuộn băng video đó, vậy thì chúng ta cứ xem thử đi, dù sao đối với chúng ta cũng không có ảnh hưởng gì xấu.” Tần Mặc cười nhìn mấy người trước mặt, Trương Kỳ Lân đương nhiên không có ý kiến gì, nên anh gật đầu.

Hạo Thiên Chân bên cạnh thì suy nghĩ nhiều hơn một chút.

“Tần Mặc, anh nói cái này sẽ không phải là Cầu Đức Khảo gửi cho tôi chứ?

Ông ta có âm mưu gì không?” Tần Mặc lắc đầu.

“Cuộn băng video này đã cũ như vậy rồi, chứng tỏ tuyệt đối không thể là ông ta gửi cho anh được, nếu không, ông ta không thể nào dùng một thứ có niên đại cảm giác mạnh như vậy chỉ để gửi cho anh, mà sẽ dùng những thứ khác như đĩa CD chẳng hạn.” Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát, liền cảm thấy lời Tần Mặc nói quả thực có lý, anh gật đầu.

“Vậy được rồi.

Vậy chúng ta nói xem có nên gặp cô ta không?” “Đương nhiên có thể.” Tần Mặc cũng muốn xem trong cuộn băng video của A Ninh rốt cuộc là cái gì.

“Vậy tôi gửi địa chỉ của anh cho cô ta nhé.” Tần Mặc ừ một tiếng, dù sao thì những người dưới trướng Cầu Đức Khảo cũng không dám ra tay với cửa hàng của anh, nếu không thì họ sẽ không dễ chịu đâu.

Hạo Thiên Chân lại lấy điện thoại ra, gọi cho A Ninh bên kia.

“Tôi có thể gặp cô.

Nhưng cô chỉ có thể đến một mình.” “Không vấn đề.” A Ninh bên kia trực tiếp đồng ý, nói xong câu này cô ta liền cúp điện thoại, sau đó quay đầu nhìn Cầu Đức Khảo bên cạnh.

“Ông chủ, ông chắc chắn muốn tôi đi một mình sao?” “Cứ yên tâm, không có vấn đề gì đâu.” Ánh mắt Cầu Đức Khảo lộ ra một tia cười lạnh, dù sao đi nữa ông ta cũng phải tiếp tục điều tra.

“Đương nhiên phải đi, hơn nữa, tuy Tần Mặc đã nắm giữ bí mật Trường Sinh Bất Lão, nhưng rõ ràng anh ta không muốn nói cho người khác biết.

Vậy thì chúng ta sẽ nghĩ cách để anh ta mở miệng, hoặc là tìm kiếm từ hướng khác.” A Ninh ừ một tiếng.

“Vậy được rồi.

Chương 510

Nhưng mà...

ông chủ, ông chắc chắn trên thế giới này thực sự có chuyện Trường Sinh Bất Lão sao?" Thực ra trước đây cô ta thấy bộ dạng phát điên của Cầu Đức Khảo thì cũng bị dọa cho giật mình.

Nhưng dù sao đi nữa, vì ông ta muốn có được bí mật đằng sau đến thế, vậy thì cô ta chỉ có thể ra tay giúp đỡ.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tối hôm đó đã ở lại nhà Tần Mặc, mãi đến sáng sớm hôm sau, A Ninh đến đây, họ mới tiếp đón A Ninh.

A Ninh nhìn qua cửa hàng đồ cổ này, sau đó nhướng mày, lại nhìn Tần Mặc.

"Không ngờ cửa hàng đồ cổ của anh làm ăn cũng khá đấy chứ, chỉ là chắc không kiếm được bao nhiêu tiền đâu nhỉ?" Tần Mặc lại không trả lời cô ta, mà tựa vào ghế sô pha phía sau.

"Cô không phải nói muốn cho chúng tôi xem cuộn băng video của cô sao?

Bây giờ có phải nên lấy cuộn băng đó ra không?" A Ninh hít sâu một hơi rồi gật đầu, sau đó cô ta đặt cuộn băng đó lên bàn, lại đàm phán với Tần Mặc.

"Thực ra tôi nghĩ anh có thể hợp tác với chúng tôi.

Chỉ cần anh đồng ý nói bí mật Trường Sinh Bất Lão cho ông chủ của tôi, ông chủ tôi nhất định sẽ cho anh rất nhiều tiền, đến lúc đó anh sẽ không cần phải tiếp tục ở trong cửa hàng đồ cổ này nữa." Tần Mặc bật cười, trong mắt mang ý vị trào phúng.

"Cô nghĩ tôi sẽ hợp tác với mấy người sao?

Chưa nói đến việc tôi có biết bí mật về Trường Sinh Bất Lão hay không, cho dù tôi biết, tôi có nói cho loại người như mấy người không?" Sắc mặt A Ninh thay đổi, nắm đấm cũng siết chặt lại.

"Tôi nói cho anh biết, anh đừng có quá kiêu ngạo.

Nếu anh thật sự đắc tội với ông chủ của tôi, thì anh sẽ có quả đắng để mà nếm đấy." Tần Mặc lại lười đáp lời A Ninh nhiều như vậy, chỉ đặt cuộn băng video vào máy và xem.

Không lâu sau, Tần Mặc nhìn thấy nội dung trên đó, lập tức Tần Mặc nhướng mày.

"Đây không phải là tôi sao?" Hạo Thiên Chân đứng sững tại chỗ, không hiểu lắm mà nhìn A Ninh.

"Cuộn băng video này cô lấy ở đâu ra vậy?" "Đây là ông chủ tôi đưa cho tôi." A Ninh cười, lại nhìn Tần Mặc.

"Anh cũng thấy rồi đấy, ông chủ tôi mang theo thành ý tuyệt đối để tôi đến đây, nên tôi cũng hy vọng các anh có thể thành thật đối đãi." "Rồi sao nữa, cuộn băng video này hình như không giải thích được điều gì?" Tần Mặc lắc đầu, A Ninh siết chặt nắm đấm.

"Chẳng lẽ anh không muốn điều tra bí mật đằng sau này sao?

Chỉ cần anh hợp tác với chúng tôi, nhất định có thể điều tra ra." "Thế nhưng tôi cảm thấy dù tôi không hợp tác với mấy người, tôi cũng vẫn có thể điều tra ra.

Đã vậy thì tôi dựa vào mấy người làm gì?" Nói rồi Tần Mặc đứng dậy.

"Mời đi." A Ninh hừ lạnh một tiếng.

"Anh đúng là không ăn rượu mừng mà muốn ăn rượu phạt.

Vạn nhất sau này ông chủ của tôi làm gì đó với anh, thì anh đừng

có khóc lóc quay lại cầu xin tôi đấy.” Bàn Tử hơi cạn lời.

“Cô đừng có nghĩ tất cả mọi người đều giống cô nhé, tôi nói cho cô biết, chúng tôi với cô không cùng một loại người đâu.” A Ninh khựng lại một chút, nhưng cô ta không trả lời lại, mà không ngừng đi về phía trước.

“Thật là hết nói nổi.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, anh ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh, lại nhìn Tần Mặc.

“Anh nghĩ sao?” Tần Mặc nhướng mày, lại nhìn Hạo Thiên Chân.

“Tôi muốn đến chỗ này xem thử kỹ càng.” Hạo Thiên Chân cảm thấy dù người trên cuộn băng video có phải là anh ấy hay không, anh ấy cũng phải đến xem xét tình hình cụ thể.

Tần Mặc trong mắt mang ý cười, anh sớm đã biết Hạo Thiên Chân nghĩ như vậy, nên anh gật đầu.

“Vậy được rồi, đã vậy anh đã quyết định rồi, chúng tôi đương nhiên cũng không thể can thiệp anh, dù sao người trên đó trông y hệt anh mà.” Nói rồi Tần Mặc nhìn sang Bàn Tử bên cạnh.

“Anh cũng về cửa hàng đồ cổ của anh trước đi, đợi đến khi chúng tôi điều tra ra tình hình cụ thể sẽ báo cho anh.” Bàn Tử ừ một tiếng.

Đã vậy Tần Mặc đã nói rồi, vậy thì anh cứ về trông cửa hàng của mình vậy.

“Vậy nếu các anh có chuyện gì, nhất định phải thông báo cho tôi ngay lập tức, hiểu chưa?” Tần Mặc nhướng mày, anh không đáp lại Bàn Tử, mà quay người rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng Bàn Tử, Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, anh lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Anh định làm gì, đi cùng chúng tôi hay sao?” “Đi cùng các anh.”

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, dù sao đi nữa, anh ấy cũng phải ở cùng Tần Mặc, bởi vì anh ấy luôn cảm thấy lần này đến chỗ đó có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Tần Mặc cười gật đầu, đã vậy Trương Kỳ Lân đã nói rồi, vậy thì mình không cần nói nhiều nữa.

Ngay lập tức Tần Mặc cùng Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân rời khỏi nơi này, lái xe của mình, đi đến địa điểm ghi trên địa chỉ.

Rất nhanh họ đã đến Viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Đến đây, Hạo Thiên Chân nhẹ nhàng thở ra một hơi, anh cũng hơi căng thẳng mà nắm chặt ghế ngồi bên cạnh.

Tần Mặc thấy anh ấy như vậy thì vỗ vỗ vai anh ấy.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, bất kể bên trong này có thứ gì, chúng ta đều phải đối mặt thật tốt, anh nói phải không?" Hạo Thiên Chân đương nhiên hiểu đạo lý Tần Mặc nói, nhưng trong lòng anh ấy vẫn hơi khó chịu.

"Chúng ta đi thôi." Hạo Thiên Chân nói rồi xuống xe, anh ấy cũng lúc này cùng Tần Mặc và mấy người khác đi vào trong viện điều dưỡng này.

Thế nhưng viện điều dưỡng này trông rất cũ kỹ, ngay cả cánh cổng lớn cũng bị một lớp gỉ sắt bao phủ.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên Chân liền cau mày.

"Chỗ này e là đã rất lâu rồi không có người đến phải không?" Tần Mặc gật đầu.

"Thế nhưng vì địa chỉ trên đó ghi đúng là nơi này, thì chứng tỏ ở đây thực sự có manh mối nhất định." Hạo Thiên Chân ừ một tiếng rồi đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Khi họ đi về phía trước thì phát hiện trên đường cũng có rất nhiều cỏ dại mọc um tùm.

"Cẩn thận một chút." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân đều ừ một tiếng, đồng thời Trương Kỳ Lân cũng đặt tay lên vũ khí sau lưng mình.

Không lâu sau, họ đã đi vào bên trong viện điều dưỡng này.

"Sao tôi cảm thấy bên trong này âm u quá vậy?" Hạo Thiên Chân nói câu này thì cau mày chặt lại, không hiểu lắm mà nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

"Nơi này có chút không bình thường." Nhưng Tần Mặc không nói gì thêm, mà lấy đèn pin ra từng bước từng bước đi về phía trước, tuy không có đèn pin, Tần Mặc vẫn có thể nhìn rõ.

Nhưng để đề phòng Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân không cẩn thận bị thứ gì đó tấn công, anh vẫn phải lấy đèn pin ra.

Chương 511

Thấy trên mặt đất có nhiều bụi như vậy, Hạo Thiên Chân có chút không hiểu.

"Vì địa chỉ đó chính là vị trí này, tại sao ở đây lại trông như đã nhiều năm không có ai đến vậy?" "Anh đừng quên, cuộn băng video đó là từ rất lâu trước đây rồi, việc xuất hiện tình huống như thế này thì vẫn khá bình thường." Hạo Thiên Chân trầm mặc một lát rồi gật đầu, lời Tần Mặc nói hình như quả thực không sai.

Một lúc sau, Tần Mặc và họ đã đến một hành lang, đến hành lang này, Hạo Thiên Chân liền trợn tròn mắt, anh ấy có chút kinh ngạc nói với Tần Mặc.

"Đây không phải là nơi mà người trên cuộn băng video trông y hệt tôi đã bò qua sao?" Tần Mặc gật đầu.

"Anh nói không sai, quả thực là nơi này." Tần Mặc nheo mắt, sau đó Tần Mặc dẫn hai người họ tiếp tục đi về phía trước.

Một lúc sau họ đã đến tận cùng sâu nhất, Tần Mặc cũng lúc này nhìn thấy một căn phòng ở cuối hành lang, họ đi theo căn phòng đó vào bên trong.

Đúng lúc này, giọng nói của Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết. 】 Tần Mặc lập tức quay đầu nhìn xung quanh, nếu đoán không sai thì bên trong này chắc hẳn có thứ gì đó?

Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc căng thẳng như vậy, anh ấy lập tức cũng sợ hãi.

"Sao vậy?

Ở đây có gì sao?" Tần Mặc ừ một tiếng.

"E là thực sự có thứ gì đó không sạch sẽ, nhưng cụ thể là gì thì tôi cũng không rõ lắm." "Mấy anh mau nhìn bên kia." Trương Kỳ Lân đặt ánh mắt lên Tần Mặc và mấy người, Tần Mặc cũng nhìn thấy ở đó có một lối đi, Tần Mặc dẫn hai người họ đi xuống lối đi đó.

Rất nhanh họ đã đến tận cùng bên dưới.

Đến đây rồi, Tần Mặc liền phát hiện ở đây đang đặt một cỗ quan tài.

"Chẳng lẽ là trong quan tài này có thứ gì sao?" Tần Mặc nheo mắt, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng lúc này kéo cánh tay Tần Mặc, trên mặt anh ấy lộ vẻ căng thẳng.

"Thứ không sạch sẽ mà anh nói có phải ở đây không?" Tần Mặc lắc đầu, nói thật, Tần Mặc cũng không rõ lắm, nhưng anh vẫn đi về phía cỗ quan tài đó.

Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc dũng cảm như vậy, trong lòng anh ấy liền thịch một tiếng, nhưng anh ấy cũng không có cách nào, chỉ có thể đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc đi đến một bên khác thì phát hiện cỗ quan tài này đã sớm bị người khác mở ra rồi.

"Xem ra không phải cái này." Cho dù trong cỗ quan tài này thực sự có thứ gì đó, thì e là nó cũng đã ra ngoài từ lâu rồi, không thể tiếp tục ở lại đây được.

"May quá." Hạo Thiên Chân thấy cảnh này, lúc này mới thở phào một hơi, bởi vì cảnh tượng hiện tại thật sự quá đáng sợ.

Tần Mặc bật cười vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân, sau đó Tần Mặc đột nhiên cảm nhận được, có người đang nhìn chằm chằm họ từ trong bóng tối, khi anh quay đầu nhìn về phía đó, thì phát hiện đối phương

đã biến mất.

"Ở đây sao còn có cái cửa này nữa?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc kêu lên một tiếng, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lúc này mới thu hồi ánh mắt của mình, nhìn về phía bên này.

"Vậy chìa khóa đâu?" Tần Mặc hỏi Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân thì lấy chìa khóa từ trên người ra, đưa cho Tần Mặc.

Tần Mặc trực tiếp dùng chìa khóa mở cái cửa đó ra.

Ngay lập tức Tần Mặc cùng Hạo Thiên Chân và họ cùng đi vào bên trong.

Bước vào trong phòng, Hạo Thiên Chân lúc này mới lờ mờ nhớ ra, căn phòng này hình như chính là căn phòng mà Hoắc Linh sơ khai.

"Đây không phải là..." Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

"Chính là chỗ này." Sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên hơi tái đi, anh ấy ho một tiếng rồi nói với Tần Mặc.

"Vậy người này gửi cuộn băng video này cho chúng ta, mục đích là để chúng ta đến căn phòng này sao?" Tần Mặc ừ một tiếng, sau đó anh lại nhìn sang chiếc bàn bên cạnh, anh phát hiện trên bàn này có mấy ngăn kéo, nhưng những ngăn kéo này lại bị khóa.

Tần Mặc đặt tay lên khóa đó, dùng sức giật xuống một cái, cái khóa liền bị Tần Mặc mở ra.

Tần Mặc trong mắt mang ý cười nhàn nhạt, sau khi kéo ngăn kéo ra, liền thấy một quyển sổ ghi chép bên trong.

Ngay lập tức Tần Mặc liền xem qua quyển sổ ghi chép này.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân đứng cạnh Tần Mặc, đặt ánh mắt lên quyển sổ ghi chép.

Càng đọc xuống dưới, Hạo Thiên Chân càng cảm thấy kinh hãi, đến sau đó anh ấy thậm chí còn kéo cánh tay Tần Mặc lên.

"Không phải chứ, trên này nói bọn họ trên suốt chặng đường đều bị giám sát sao?" Tần Mặc gật đầu.

"Thực ra cũng quả thực có khả năng này, điều này không có gì đáng kinh ngạc cả." Tần Mặc nói câu này thì nheo mắt, sau đó anh thở dài một hơi, cất quyển sổ ghi chép đó đi.

"Nếu nói như vậy, thì họ vẫn luôn tìm kiếm Trường Sinh Chi Mạch.

Thế nhưng Tháp Mộc Đà lại cách Trường Sinh Chi Mạch xa như vậy." Tần Mặc cau mày.

Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng gật đầu, anh ấy lại cầm lấy quyển sổ ghi chép trong tay Tần Mặc, lại nhìn Trường Sinh Chi Mạch trên đó.

"Thế nhưng Trường Sinh Chi Mạch này nhìn qua hình như cũng hơi giống Long Mạch nhỉ?" Hạo Thiên Chân nói câu này thì chỉ vào mấy vị trí trên đó, Tần Mặc gật đầu, mấy vị trí này chính là những nơi mà họ từng đến trước đây.

Ví dụ như Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Hải Để Mộ và Vân Thiên Cung.

Thế nhưng chỉ có Tháp Mộc Đà là ở khá xa.

Tần Mặc nheo mắt, "Chẳng lẽ Cầu Đức Khảo muốn hợp tác với chúng ta, cũng là muốn đi Tháp Mộc Đà sao?" "Có lẽ có khả năng đó, dù sao thứ mà ông ta luôn theo đuổi, chẳng phải là Trường Sinh Bất Lão sao?" Tần Mặc chuẩn bị tiếp tục nhìn xuống, nhưng lại đột nhiên

nghe thấy tiếng động không xa, lập tức Tần Mặc nheo mắt, vội vàng kéo Hạo Thiên Chân bên cạnh lại.

Chỉ thấy một người phụ nữ mặc đồ trắng trực tiếp ngã vật xuống đất.

Cô ta lại đột ngột quay đầu nhìn chằm chằm mấy người trước mặt.

Tần Mặc lúc này mới nhận ra hệ thống nhắc nhở mình chẳng phải là người phụ nữ này sao?

"Đây là Hoắc Linh sao?

Sao cô ấy lại biến thành Cấm bà rồi?" Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, chưa kịp đợi Tần Mặc trả lời, Hoắc Linh đã lao thẳng về phía Tần Mặc.

Trong lòng bàn tay Tần Mặc đã sớm xuất hiện một cỗ năng lượng, khi Hoắc Linh đến trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc trực tiếp dùng cỗ năng lượng này đánh vào người đối phương, đối phương bị Tần Mặc đánh ngã xuống đất.

Chương 512

Thế nhưng Hoắc Linh dường như không sợ đau đớn vậy.

Cô ta lại đứng dậy nhe nanh múa vuốt lao đến bên cạnh Tần Mặc.

Chỉ thấy cô ta đưa móng vuốt ra, muốn vồ lấy Tần Mặc.

Tần Mặc thì lấy ra Thần Hoàng Kiếm của mình chắn trước mặt.

Móng vuốt của cô ta vồ trúng Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc, Tần Mặc hơi xoay nhẹ một cái, móng vuốt của cô ta liền chảy ra một ít máu tươi.

Nhưng dù vậy, Hoắc Linh cũng không hề sợ hãi, cô ta dùng sức ấn móng vuốt xuống dưới, dường như rất muốn đâm trúng Tần Mặc.

Tần Mặc lùi về phía sau mấy bước, móng vuốt của Hoắc Linh liền trực tiếp cào xuống đất, cô ta có chút tức giận ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, không ngờ Tần Mặc phản ứng nhanh đến vậy.

Tần Mặc cũng nhìn thấy ánh mắt của cô ta, hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, trước mặt anh lập tức xuất hiện một đạo phong nhận.

"Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc ném đạo phong nhận này ra, đạo phong nhận nhanh chóng bay đến trước mặt Hoắc Linh.

Hoắc Linh vội vàng đạp một bước sang bên cạnh, tránh thoát đòn tấn công này.

Đúng lúc cô ta chuẩn bị tiếp tục lao về phía Tần Mặc, Trương Kỳ Lân đột nhiên xuất hiện phía sau cô ta, một cước đá vào lưng cô ta, cô ta cũng lúc này ngã vật xuống đất.

Thế nhưng cô ta vẫn đột ngột vỗ mạnh xuống đất đứng dậy, có

chút phẫn nộ nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

Không ngờ hai người này thực lực cũng khá mạnh, nhưng dù vậy cô ta cũng phải đối phó với hai người này ở đây.

Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của cô ta thì nheo mắt, nhưng Tần Mặc cũng lười nói nhiều với cô ta.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Lại một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trong lòng bàn tay Tần Mặc, Tần Mặc ném cơn lốc xoáy này ra.

Cơn lốc xoáy nhanh chóng bay đến trước mặt Hoắc Linh.

Hoắc Linh thì dùng móng vuốt của mình không ngừng cào vào cơn lốc xoáy trước mặt, nhưng cơn lốc xoáy này cứ như từng lưỡi dao nhỏ, cắt bị thương tay cô ta.

Hoắc Linh cúi đầu nhìn móng vuốt của mình, cô ta lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy tốc độ của Hoắc Linh nhanh như vậy thì hừ lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc lại vung Thần Hoàng Kiếm.

Tần Mặc lần này không đánh trúng cánh tay Hoắc Linh, mà chém vào móng vuốt của cô ta, chặt đứt móng tay của cô ta.

Nếu không có móng tay này, Hoắc Linh muốn đối phó với mình cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Hoắc Linh trợn tròn mắt, có chút khó tin nhìn Tần Mặc, cô ta không ngờ Tần Mặc lại chính xác đến vậy.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Chúng ta rời khỏi nơi này trước đã." Hai người họ gật đầu, dù sao thì ba người Tần Mặc cũng đã lấy được quyển sổ ghi chép này rồi, cho dù tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì, đã vậy thì cứ nhanh chóng rời khỏi đây trước đã.

Đợi đến khi quay về rồi, họ cũng có thể xem xét kỹ càng những gì viết trong quyển sổ ghi chép này.

Thế nhưng Hoắc Linh lại trực tiếp chặn đường họ, khiến họ không thể thoát được.

Tần Mặc cau mày, không ngờ Hoắc Linh này cũng khá thông minh.

Hoắc Linh lại lao về phía Tần Mặc, đồng thời cô ta cũng vung móng vuốt lớn của mình.

Chỉ tiếc là móng vuốt của cô ta bây giờ đã không còn móng tay nữa, Tần Mặc cũng không hề sợ hãi.

Tần Mặc một cú đá ngang liền đá vào đầu cô ta, cô ta lập tức ngã vật xuống chiếc bàn bên cạnh.

"Đi!" Hai người họ ừ một tiếng, liền đi về phía bên kia, nhưng Hoắc Linh vẫn đi theo sau họ.

Sắc mặt Tần Mặc có chút khó coi.

"Ban đầu còn muốn giữ lại mạng cho cô đấy, nhưng cô đã làm như vậy rồi, thì đừng trách tôi." Tần Mặc nói xong, trong tay Tần Mặc liền xuất hiện một thủ ấn khổng lồ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn này bị Tần Mặc ném ra, thủ ấn nhanh chóng đánh vào người Hoắc Linh, Hoắc Linh bị đánh bay ra ngoài, đập vào tường, trượt xuống theo tường, ho ra một ngụm máu lớn.

Tần Mặc cầm Thần Hoàng Kiếm đi đến bên cạnh cô ta.

Và Hạo Thiên Chân bên kia thì vội vàng lên tiếng nói.

"Đừng đối xử với cô ấy như vậy, bất kể chừng nào, cô ấy cũng coi như là cô cô của tôi." Tuy không phải cô ruột, nhưng trên danh nghĩa thì nên là như vậy.

Tần Mặc thở dài một hơi, nhưng Tần Mặc cũng không có cách nào, Hạo Thiên Chân đã nói như vậy rồi, anh tổng không thể lại giết chết người này chứ?

Tần Mặc thu kiếm của mình lại, nhưng đối phương lại lúc này đột ngột lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Cô đúng là muốn nếm mùi đau khổ mà." Nói rồi trước mặt Tần Mặc, rất nhanh liền xuất hiện một quả cầu khổng lồ, Hoắc Linh lao vào quả cầu này của Tần Mặc, quả cầu này của Tần Mặc liền trực tiếp nổ tung.

Hai cánh tay của Hoắc Linh xuất hiện những vết thương nghiêm trọng, cô ta cũng bị Tần Mặc đánh bay ra ngoài, ngã vật xuống đất.

Thế nhưng dù vậy, Tần Mặc cũng không hề có bất kỳ chút lòng trắc ẩn nào với cô ta, là cô ta cứ nhất định muốn đến lén lút tấn công mình nên mới biến thành như vậy.

Trong lòng Hạo Thiên Chân hơi khó chịu, dù sao trong ký ức của anh ấy, cô cô Hoắc Linh vẫn khá xinh đẹp.

Tuy đó đã là chuyện từ rất lâu trước đây, nhưng anh ấy vẫn nhớ rất rõ ràng.

"Đi thôi." Tần Mặc nói rồi dẫn mấy người họ nhanh chóng rời khỏi đây, không lâu sau họ liền nhìn thấy một cái bóng đen trong sân, Tần Mặc nheo mắt, tấn công về phía đối phương.

Đối phương vội vàng tránh thoát đòn tấn công của Tần Mặc, anh ta cười nói với Tần Mặc.

"Là tôi, Hắc Hạt Tử." Tần Mặc lúc này mới thở phào một hơi, không ngờ lại là anh ta.

Trước đây Tần Mặc còn từng gặp đối phương trong Mộ Huyệt nữa.

“Anh làm gì ở đây?” Tần Mặc cau mày, nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử, Hắc Hạt Tử nhướng mày.

“Đương nhiên là đến đây đón các anh rồi.” Nói xong câu này anh ta liền dẫn Tần Mặc và họ đến cổng.

Ở cổng đang đỗ một chiếc xe, Tần Mặc nghĩ đến Hoắc Linh phía sau, liền đi về phía chiếc xe.

Vì Hạo Thiên Chân đã nói rồi, không hy vọng Tần Mặc làm tổn thương Hoắc Linh, vậy thì Tần Mặc cũng chỉ có thể tạm thời đi theo họ rời khỏi nơi này.

Chương 513

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân đương nhiên đi theo sau Tần Mặc, nhưng đến trên chiếc xe này, Tần Mặc lúc này mới phát hiện đối phương lại là A Ninh.

Ngay lập tức Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng.

“Cô là người của bọn họ, tôi thật sự không ngờ đấy.” Tần Mặc đặt ánh mắt lên Hắc Hạt Tử, Hắc Hạt Tử thì đưa tay sờ sờ mũi.

“Cái này cũng không thể trách tôi được, dù sao người ta cho nhiều tiền hơn, tôi cũng chỉ có thể làm việc cho họ thôi.” A Ninh nhìn Tần Mặc một cái.

“Thôi được rồi, đừng nói nhiều lời vô nghĩa nữa.

Vì tôi đã đến đây đón các anh rồi, các anh cứ tạm thời đi theo tôi đi, dù sao bên trong này cũng không có gì tốt đẹp.” Nói rồi cô ta lái xe, đưa Tần Mặc và mấy người họ đi về phía trước.

Không lâu sau đó, họ đã đến một khu lều trại, Tần Mặc nhíu mày. "Xem ra các cô chuẩn bị hành động rồi." Tần Mặc khẽ cười nói.

A Ninh không giấu Tần Mặc, vì cô ta biết, rất có thể sau này còn cần Tần Mặc giúp đỡ. "Đúng là phải hành động rồi, dù sao anh cũng đã nắm giữ bí mật trường sinh bất lão, sếp của tôi bây giờ cũng rất sốt ruột." Tần Mặc không đáp lại A Ninh, vì bọn họ đã nghĩ mình biết bí mật trường sinh bất lão, vậy mình còn nói nhiều với họ làm gì?

Trương Kỳ Lân bên cạnh thì cau mày thật chặt, nhưng anh cũng không mở miệng.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến một khu trại, trông giống như một sa mạc.

Đến khu trại, Tần Mặc xuống xe, nhìn Hắc Hạt Tử bên cạnh. "Xem ra lần này anh hợp tác với bọn họ rồi." Hắc Hạt Tử thấy không cần giấu Tần Mặc, nên đáp thẳng. "Đúng vậy, dù sao bọn họ cho tôi nhiều tiền hơn, tôi chắc chắn phải làm việc cho họ chứ." Nói rồi, anh ta lại ghé sát Tần Mặc, thì thầm. "Đương nhiên rồi, nếu anh cũng có thể cho tôi nhiều tiền như vậy, tôi cũng sẵn lòng vì anh mà cống hiến." Tần Mặc lườm một cái. "Thôi đi, anh nghĩ tôi cần sao?" Hắc Hạt Tử khẽ hắng giọng, lời Tần Mặc nói hình như cũng không sai, dù sao thực lực của Tần Mặc đã rõ ràng, anh ta căn bản không cần người khác giúp đỡ.

Tần Mặc nhướng mày.

Sau đó, Tần Mặc lại nhìn sang Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân. "Đi thôi, đã bị họ dẫn đến đây rồi, chúng ta cũng tìm một chỗ nghỉ ngơi tử tế chút." Hai người họ lập tức gật đầu, dù sao tối qua họ đã không nghỉ ngơi rồi, nếu hôm nay không ngủ một lát thì lát nữa e là không thể lên đường được.

Tần Mặc tìm một chỗ khá sạch sẽ, dựng một cái lều ở đó, Hạo Thiên Chân lộ vẻ kinh ngạc. "Không thể nào, cái túi bé tí của anh mà lại đựng được một cái lều sao?" "Anh đừng quên tôi có phương thức đóng gói đặc biệt, cái lều này bị tôi nén lại, trong túi của tôi chỉ còn bé tí như vậy thôi." Tần Mặc ra dấu bằng nắm đấm, Hạo Thiên Chân lúc này mới gật đầu, cậu ta đúng là quên mất bản lĩnh của Tần Mặc, Tần Mặc vốn dĩ đã có năng lực lợi hại như vậy.

Tần Mặc mỉm cười, lập tức dựng một cái lều ở chỗ đó.

Cái lều này chắc đủ cho ba người họ ngủ. "Tối nay chúng ta cứ tạm bợ ở đây một đêm vậy." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân, hai người họ đáp một tiếng. "Anh ngủ được thì hai chúng tôi chắc chắn cũng được thôi, hơn nữa hai chúng tôi vốn không

kén chọn chuyện này." Tần Mặc nở nụ cười hào sảng, vì hai người họ dễ nói chuyện như vậy, mình cũng không cần nói thêm gì nữa.

Đúng lúc này, A Ninh đột nhiên đến chỗ lều của họ, nói từ bên ngoài. "Các anh đi cùng tôi một lát nhé." Tần Mặc nhướng mày, Hạo Thiên Chân thì kéo tay Tần Mặc, vẻ mặt lo lắng. "Chúng ta thật sự phải qua đó sao?

Em lo cô ta sẽ làm gì chúng ta." "Yên tâm đi." Tần Mặc mỉm cười, rồi dẫn Hạo Thiên Chân cùng nhau đi ra ngoài.

Ra đến ngoài, Tần Mặc nhìn A Ninh chằm chằm, khẽ cười. "Xem ra cô đã quyết tâm muốn hợp tác với chúng tôi rồi." A Ninh đáp một tiếng. "Nếu các anh thật sự muốn đi Tháp Mộc Đà, vậy các anh phải đi theo tôi." Hạo Thiên Chân bên cạnh nghe A Ninh nói vậy, liền nhíu mày thật chặt. "Chúng tôi dù không hợp tác với cô thì cô làm được gì?" A Ninh thờ ơ nhún vai. "Tôi đương nhiên không làm gì được rồi, tôi chỉ nói vậy với các anh thôi, nếu các anh không tin, vậy cứ tự nhiên." A Ninh khi đi về phía trước, lại dừng lại tại chỗ, quay đầu nhìn Tần Mặc và mấy người kia. "Đương nhiên rồi, nếu các anh không có hứng thú với tất cả những chuyện này, thì cứ tự mình làm gì thì làm." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, Hạo Thiên Chân nắm chặt nắm đấm. "Em rất muốn điều tra ngọn ngành chuyện này, em muốn biết người trên cuộn băng ghi hình năm xưa rốt cuộc là ai?" Hạo Thiên Chân nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc mỉm cười đáp một tiếng. "Được thôi, vì em đã muốn điều tra như vậy, tôi chắc chắn sẽ phối hợp với em." Nói rồi, Tần Mặc nhìn bóng lưng A Ninh ở đằng xa mà đi theo.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân đương nhiên đi theo Tần Mặc.

Chẳng bao lâu, họ đã đến một cái lều, trong lều có ba người.

Trong đó có một người trông như một bà lão, còn hai người kia là

một cặp vợ chồng. "Vị này là hướng dẫn viên mà đội khảo cổ năm xưa ở Tháp Mộc Đà đã tìm, tên bà ấy là Định Chủ Trác Mã, còn hai người bên cạnh là con trai và con dâu bà ấy, con trai bà tên là Trát Khê." A Ninh giới thiệu sơ qua, Tần Mặc gật đầu. "Nếu bà là hướng dẫn viên của đội khảo cổ năm xưa, vậy bà hẳn phải biết những người trong đội khảo cổ đó chứ?

Nếu tôi đoán không sai, người dẫn đầu hẳn là Trần Văn Kim phải không?" Định Chủ Trác Mã dùng ngôn ngữ của tộc mình nói vài câu, Tần Mặc chưa đợi Trát Khê phiên dịch đã hiểu, sau đó Tần Mặc cũng dùng ngôn ngữ đó giao tiếp với Định Chủ Trác Mã. "Vậy bây giờ bà có biết cách vào trong đó không?" Mấy người khác đều hơi kinh ngạc, thật ra đây là vật phẩm Hệ Thống thưởng cho Tần Mặc khi trước: Tinh Thông Ngữ Chủng.

Định Chủ Trác Mã không ngờ Tần Mặc có thể giao tiếp với bà, bà đáp một tiếng, rồi nói với Tần Mặc. "Đúng là tôi biết, anh có thấy mảnh sứ này không?

Mảnh sứ này chính là bản đồ đi đến nơi đó, chỉ tiếc là mảnh sứ này thiếu một chút, phần thiếu đó thì đang ở Lan Thố." Tần Mặc hiểu ra liền gật đầu, anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Bản đồ này hiện tại bị thiếu rồi, chúng ta phải tìm cách đến Lan Thố lấy mảnh bản đồ đó về." Nghe vậy, A Ninh nhíu mày thật chặt, trước đó cô ta chưa từng gặp Định Chủ Trác Mã, nên cũng không biết ngọn ngành chuyện này. "Sao bà không nói rõ với chúng tôi sớm hơn?" Vốn dĩ A Ninh đã chuẩn bị dẫn đội ngũ này xuất phát rồi, nhưng không ngờ lại xảy ra tình huống như vậy. "Chuyện này tôi không tiện nói.

Tôi phải đợi đến thời cơ thích hợp mới có thể nói cho các anh biết." Tần Mặc nghe vậy trầm mặc một lát rồi quay đầu nhìn mấy người khác. "Thôi được rồi, không cần ở trong cái lều này nữa, chẳng có ý nghĩa gì.

Chương 514

Chúng ta có thời gian đó chi bằng nhanh chóng đi đến Lan Thố tìm cho đủ mảnh sứ này." A Ninh cũng đi theo Tần Mặc ra ngoài, đến bên ngoài cô ta mới nói với Tần Mặc. "Để ai đi lấy mảnh sứ này?" "Có tiền không?" Hắc Hạt Tử đột nhiên từ một bên nhảy ra, đặt ánh mắt lên A Ninh, A Ninh thấy Hắc Hạt Tử như vậy thì lườm một cái, rút ra một tấm thẻ đưa cho anh ta. "Vẫn là sếp A Ninh hào phóng, đã vậy thì để tôi đi đi." "Mau chóng lấy mảnh sứ đó về đi, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa." Hắc Hạt Tử đáp một tiếng, rồi quay người rời khỏi nơi này, Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân. "Đã vậy thì chúng ta cứ đợi ở đây đi, dù sao bây giờ cũng không có việc gì chúng ta có thể làm, chi bằng chúng ta đi chuẩn bị ít đồ tiếp tế." Lát nữa họ có thể sẽ phải tiến vào Tháp Mộc Đà, vì vậy bây giờ họ phải tìm được vật tư thích hợp để sử dụng sau này.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân đương nhiên không có ý kiến gì, hai người họ đi theo Tần Mặc rời khỏi nơi này, đến một thị trấn nhỏ gần đó mua rất nhiều đồ. "Cứ tạm dùng tạm những thứ này đi, chúng ta trước đó không chuẩn bị kỹ lưỡng, dẫn đến việc chỉ có bấy nhiêu đồ thôi." Hạo Thiên Chân thở dài, nhìn hai người trước mặt, Tần Mặc vỗ vai cậu ta. "Có được chừng này đồ đã là rất tốt rồi." Hạo Thiên Chân nghĩ một lát thì thấy đúng là như vậy, nếu bây giờ họ đã vào trong Tháp Mộc Đà rồi, e rằng ngay cả một chút đồ ăn cũng không có.

Họ không ở lại đây lâu, mà nhanh chóng trở về lều, bây giờ trời đã hơi tối, họ ăn uống chút rồi đi ngủ.

Tối hôm đó, đột nhiên có người tiến vào lều của Tần Mặc và đồng đội, Tần Mặc chợt tỉnh giấc, thấy đó lại là Trát Khê, Tần Mặc liền

nhíu mày. "Sao lại là anh?" Trát Khê thì vội vàng làm động tác giữ im lặng, anh ta nhìn Tần Mặc, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân. "Các anh đi cùng tôi một lát." Nói rồi, anh ta dẫn mấy người này cùng nhau vào trong lều, đặt ánh mắt lên Định Chủ Trác Mã. "Bà nói với họ đi." Định Chủ Trác Mã nhìn Tần Mặc, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân. "Trần Văn Kim nhờ tôi chuyển lời cho các anh, cô ấy nói cô ấy sẽ đợi các anh ở đó, mười ngày sau, nếu các anh vẫn chưa đến, cô ấy sẽ tự mình tiến vào Tháp Mộc Đà trước." Tần Mặc nhướng mày. "Xem ra Trần Văn Kim vẫn khá mong chúng ta đến, nhưng sao cô ấy biết chúng ta ở đây?" "Chuyện này tôi không thể nói cho các anh biết, các anh chỉ cần hiểu điểm này là được, nhưng tôi khuyên các anh vẫn nên nhanh chóng đi đi, nếu bỏ lỡ thì các anh chỉ có thể tự mình tiến vào thôi." Tần Mặc gật đầu. "Tôi hiểu rồi, đợi đến khi mảnh sứ này được thu thập đầy đủ, chúng tôi sẽ xuất phát." Định Chủ Trác Mã đáp một tiếng, không nói thêm với Tần Mặc nữa, mà chỉ tùy ý vẫy tay, còn Tần Mặc thì dẫn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân rời khỏi nơi này. "Cái cô Trần Văn Kim này thật kỳ lạ, cô ấy đặt cuốn sổ tay đó ở viện điều dưỡng trước, có phải là biết chúng ta sẽ đến không?" "Không nhất định." Tần Mặc lắc đầu nói thật, Tần Mặc cảm thấy đây cũng là một bí ẩn lớn. "Nhưng cái thế lực thần bí mà cô ấy viết trong cuốn sổ tay đó rốt cuộc là ai?" Tần Mặc khẽ cười nói. "E rằng trước đó, chúng ta đã từng chạm trán với thế lực thần bí này rồi, bọn chúng còn từng cho người đến Tần gia của tôi." Tần Mặc nhớ rất rõ, người đó năm xưa còn sai người nhà họ Tần đến cửa hàng đồ cổ của mình trộm đồ, chỉ tiếc là bị mình phát hiện. "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Lỡ như trong nhóm của chúng ta thật sự có thế lực thần bí đó tồn tại, vậy tất cả hành động của chúng ta chẳng phải đều nằm dưới sự giám sát của bọn chúng sao?" Tần Mặc đáp một tiếng. "Nhưng không sao đâu, có tôi ở đây, em không cần lo lắng nhiều như vậy." Tần Mặc mỉm cười nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân lúc này mới im lặng,

lời Tần Mặc nói quả thực không sai, cậu ta chỉ cần đi theo Tần Mặc là được.

Tần Mặc lại nhìn sang Trương Kỳ Lân. "Ngủ trước đi." Trương Kỳ Lân gật đầu, anh cùng Tần Mặc vào trong lều, đợi đến ngày thứ hai, Hắc Hạt Tử mới trở về đây.

Không chỉ vậy, đi cùng anh ta còn có Giải Tiểu Hoa.

Thấy Giải Tiểu Hoa, Hạo Thiên Chân lộ vẻ kinh ngạc. "Sao lại là cậu?

Cậu tại sao lại đến đây?" Giải Tiểu Hoa nhìn Hắc Hạt Tử bên cạnh một cái. "Tôi cùng anh ta đến Lan Thố, anh ta muốn lấy hai mảnh sứ từ tay tôi, tôi không giao, thế là anh ta dẫn tôi đến đây thôi." "Ra là vậy à, mảnh sứ đó là vật quan trọng để đi Tháp Mộc Đà, chúng tôi quả thực muốn tranh đoạt, cậu có thể đưa mảnh sứ đó cho chúng tôi không?" Hạo Thiên Chân đưa tay gãi đầu, cậu ta và Giải Tiểu Hoa vẫn khá quen thuộc, nên cậu ta hy vọng Giải Tiểu Hoa có thể nể tình.

Giải Tiểu Hoa lườm một cái. "Hồi đó ở Vân Thiên Cung các anh không thèm dẫn tôi đi, là tôi tự mình đến, hơn nữa sau đó các anh tuy có dẫn tôi xuống dưới, nhưng tôi cũng không vào được phía sau Cổng Đồng, lần này các anh không thể vứt bỏ tôi nữa." Nghe anh ta nói vậy, Tần Mặc liền bật cười, sau đó gật đầu. "Yên tâm đi, không thành vấn đề." Tần Mặc vỗ vai Giải Tiểu Hoa, Giải Tiểu Hoa lúc này mới đáp một tiếng. "Vậy được thôi, các anh đều nói vậy rồi, vậy cứ thế đã." "Tôi không đồng ý." Từ một bên khác truyền đến một giọng nói, Tần Mặc nhìn về phía đó thì thấy A Ninh đang đi đến. "Tần Mặc, anh không phải người trong đội ngũ của chúng tôi, ngay cả việc anh đi cùng cũng là do tôi phải trăm phương nghìn kế thương lượng với sếp của chúng tôi.

Bây giờ anh lại muốn dẫn theo người khác, anh thấy có hợp lý

không?" Tần Mặc nhướng mày. "Có gì mà không hợp lý?

Nếu cô không muốn, vậy tôi sẽ dẫn anh ta vào Tháp Mộc Đà mà không đi cùng các cô nữa.

Lỡ như sau này, các cô thật sự gặp nguy hiểm gì, thì sẽ không có ai có thể bảo vệ tốt cho các cô đâu." Tần Mặc mỉm cười nhìn A Ninh, A Ninh thì nheo mắt lại. "Anh đây là đang uy hiếp tôi sao?" "Cô có thể nghĩ như vậy, nhưng tôi thấy tôi đã nói rất rõ ràng rồi.

Cô tự mình suy nghĩ kỹ đi." Tần Mặc lại nhìn sang Giải Tiểu Hoa bên cạnh. "Cậu đi đường đến đây chắc chưa ăn gì phải không, vừa hay lát nữa chúng ta cũng ăn cơm, ăn cùng luôn nhé." Giải Tiểu Hoa vội vàng đáp một tiếng.

Tần Mặc thì đi vào lều của mình, sau đó lại lấy ra một ít đồ ăn từ không gian.

Những món này là Tần Mặc đã chuẩn bị từ trước, Tần Mặc mang đồ ăn đến.

Hắc Hạt Tử thấy Tần Mặc có nhiều đồ như vậy, liền lộ vẻ kinh ngạc, lập tức xoa xoa mũi nói với Tần Mặc. "Tần Mặc huynh đệ, tôi có thể ăn một chút không?" Tần Mặc nhìn Hắc Hạt Tử nhướng mày, khẽ mỉm cười. "Đương nhiên là được." Dù sao số đồ ăn này đối với Tần Mặc cũng chẳng đáng là gì, cho dù mời tất cả mọi người ăn, trong tay Tần Mặc vẫn còn rất nhiều.

Hắc Hạt Tử đáp một tiếng rồi đi đến, chưa kịp ăn đã dừng lại, lại nhìn Tần Mặc. "Mấy thứ này chắc không mất tiền chứ?" Tần Mặc bất đắc dĩ lườm một cái. "Yên tâm đi, không phải ai cũng giống anh, tôi không cần nhiều tiền như vậy, số tiền đó đối với tôi cũng không có tác dụng gì." Hắc Hạt Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, thấy Tần Mặc đã nói như vậy, anh ta cũng không cần lo lắng nữa.

Lập tức Hắc Hạt Tử bắt đầu ăn.

Chẳng mấy chốc anh ta đã ăn gần xong, trong mắt hiện lên ý cười nói với Tần Mặc. "Cảm ơn anh nhiều nhé Tần Mặc huynh đệ, sau này anh chính là đại ca của tôi, anh bảo tôi làm gì tôi sẽ làm cái đó!" Tần Mặc xua tay. "Không cần thiết phải như vậy." Lúc này, A Ninh cũng đi đến đây, cô ta đặt ánh mắt lên Tần Mặc. "Sếp của chúng tôi đã đồng ý cho Giải Tiểu Hoa đi cùng, nhưng các anh phải phối hợp hành động với tôi, nếu không thì sẽ không ai có thể đi qua được, dù sao bây giờ Định Chủ Trác Mã là hướng dẫn viên của chúng ta." Tần Mặc mỉm cười, cho dù đi cùng với bọn họ, đợi đến nơi đó cũng chưa chắc sẽ tiếp tục đi cùng, vì vậy điểm này đối với Tần Mặc không có gì đáng ngại.

Chương 515

"Đương nhiên là được." Thấy Tần Mặc đồng ý, A Ninh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vì Tần Mặc đã nói như vậy, cô ta cũng không cần suy nghĩ thêm gì nữa, chỉ cần thuận theo ý Tần Mặc là được. "Vậy các anh dọn dẹp một chút đi, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát." Tần Mặc đáp một tiếng.

Giải Tiểu Hoa vẫn luôn ở cùng Tần Mặc, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân.

Bởi vì Giải Tiểu Hoa rất rõ, những người khác đều là người anh ta không thể tin tưởng, trừ phe của Tần Mặc.

Hơn nữa, thực lực của Tần Mặc cũng đã rõ ràng, ở cùng Tần Mặc càng có thể đảm bảo tính mạng của mình.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Mặc đã dậy sớm, anh dọn dẹp đồ đạc ở đây một chút, rồi thu lều lại.

Làm xong tất cả, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười nhìn mấy người kia. "Các anh ăn sáng rồi đi." Họ đáp một tiếng, vừa hay họ cũng chưa ăn gì, Tần Mặc cũng chia cho họ một ít bánh mì và sữa, họ phải nhanh chóng ăn, ăn xong thì cùng Tần Mặc đi.

Chẳng mấy chốc họ đã ăn gần xong, họ lại đặt ánh mắt lên Tần Mặc. "Bây giờ chúng ta xuất phát sao?" Tần Mặc đáp một tiếng, rồi nhìn A Ninh ở đằng xa, đội xe của A Ninh đã sớm chuẩn bị xong, chỉ còn chờ mấy người Tần Mặc. "Các anh sao rồi?" A Ninh nhíu mày, đặt ánh mắt lên mấy người Tần Mặc, Tần Mặc mỉm cười, đi về phía đó. "Yên tâm đi, chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi." A Ninh lúc này mới gật đầu, cô ta không nói thêm gì nữa, chỉ dẫn mấy người bên cạnh lên xe.

Lập tức, nhóm người này lái xe đi về phía trước, đương nhiên chiếc xe này cũng là xe địa hình, nên họ đi trong sa mạc vẫn khá dễ dàng.

Giải Tiểu Hoa suy nghĩ một chút rồi khẽ nói với Tần Mặc. "Lần hành động này thật sự phải hợp tác với A Ninh và bọn họ sao?

Anh lại không phải không hiểu họ là người như thế nào, lỡ sau này họ ra tay với chúng ta thì sao?" Giải Tiểu Hoa quả thực hơi lo lắng.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân bên cạnh thì khá hiểu Tần Mặc, nên Hạo Thiên Chân mỉm cười giải thích với Giải Tiểu Hoa. "Yên tâm đi, có Tần Mặc ở đây, chúng ta không cần lo lắng nhiều như vậy.

Tần Mặc có thể giúp chúng ta giải quyết mọi phiền phức." Giải Tiểu Hoa trầm mặc một lát, lúc này mới gật đầu, vậy được rồi, vì hai người họ đều nói vậy, mình cũng không thể nói gì khác nữa. "Cứ nhắm mắt nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa chúng ta còn có chuyện hay ho để làm đấy." Nói rồi, Tần Mặc quay đầu, đặt ánh mắt lên sa mạc này, sa mạc này quả thực không đơn giản như vậy.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Giải Tiểu Hoa lúc này mới gật đầu, anh ta nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Cứ như vậy, một lúc sau, cơn bão cát trở nên ngày càng lớn, Giải Tiểu Hoa hơi không chịu nổi, anh ta nhìn mấy người bên cạnh. "Chuyện gì thế này?" Sắc mặt Giải Tiểu Hoa hơi khó coi, Tần Mặc nhướng mày. "Trong sa mạc xuất hiện tình huống này vẫn khá bình thường, xem ra lát nữa chúng ta không thể tiếp tục lái xe đi về phía trước được nữa, có lẽ phải xuống xe trước, sau đó tìm một chỗ có thể tránh gió." "Nhưng cơn bão cát này lớn như vậy, lát nữa chúng ta xuống xe chẳng phải sẽ bị tách ra sao?" Tần Mặc mỉm cười. "Không

sao, lát nữa chúng ta dùng dây an toàn buộc chặt vào nhau là được rồi." Mấy người họ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm đáp một tiếng, bây giờ Tần Mặc đã nói như vậy, vậy họ cứ tạm thời làm theo thế đã.

Lúc này, từ bộ đàm cũng truyền đến giọng A Ninh. "Bão cát thật sự quá lớn, mọi người bây giờ phải xuống xe đi bộ, lát nữa tôi sẽ bắn pháo hiệu để các anh đi đến vị trí an toàn." Sau đó, bộ đàm lại không ngừng phát ra tiếng xẹt xẹt, nhưng không thể nghe rõ đối phương đang nói gì. "Có phải vì tín hiệu trong sa mạc không tốt lắm nên mới như vậy không?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, Tần Mặc đáp một tiếng, nhưng Tần Mặc vẫn dừng xe lại rồi bước xuống, lấy dây thừng từ cốp sau ra, buộc vào người mấy người họ. "Xe cứ tạm thời để ở đây vậy." Tần Mặc nói với mấy người họ, mấy người họ lập tức gật đầu.

Tần Mặc buộc những sợi dây thừng này vào người, sau đó lại phân biệt phương hướng, dẫn mấy người họ đi về phía trước.

Mấy người họ chỉ có thể bám chặt lấy Tần Mặc, một lúc sau Tần Mặc quả nhiên phát hiện vị trí pháo hiệu đã bắn.

Tần Mặc nhướng mày nhìn mấy người họ. "Chúng ta hành động độc lập, hay là ở cùng với họ?" "Em nghĩ chúng ta cứ qua đó trước đi, dù sao bây giờ chúng ta không có bản đồ, hơn nữa Định Chủ Trác Mã cũng ở chỗ họ, nếu chúng ta tự mình hành động thì e rằng không tìm được vị trí." Tần Mặc đáp một tiếng. "Đã vậy thì chúng ta qua đó thôi." Khi đi về phía trước, mấy người họ đi sát bên Tần Mặc, nhưng một lúc sau, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy một tiếng động từ bên cạnh.

Giọng Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc lúc này. "Đinh!

Phát hiện sinh vật sa mạc, xin lập tức tiêu diệt!" Ngay lập tức, sắc mặt Tần Mặc trở nên lạnh lùng, nếu đoán không sai, e rằng bên trong có thứ gì đó khác.

Tần Mặc nhìn chằm chằm vào đó, nhưng vì bão cát ở đây thực sự quá lớn, nên Tần Mặc và đồng đội căn bản không thể nhìn rõ tình hình phía trước. "Tiếng gì vậy?" Hạo Thiên Chân đã nghe thấy, nên trên mặt cậu ta hiện vẻ cảnh giác nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nheo mắt lại. "Xem ra chúng ta gặp phải mấy tên nhóc rồi." Tần Mặc nói xong liền cười lạnh một tiếng, đồng thời anh cũng lấy ra Thần Hoàng Kiếm từ người mình, chỉ về phía đó.

Đúng lúc này, một cái bóng đen đột nhiên tấn công Tần Mặc, Tần Mặc vung Thần Hoàng Kiếm trong tay, đối phương lập tức bị Tần Mặc chém làm đôi.

Tần Mặc nheo mắt nhìn đối phương, phát hiện đây lại là một con hưởng vĩ xà. "Không đúng, ở đây còn có thứ khác." Tần Mặc lắc đầu, mình đã giải quyết con hưởng vĩ xà này rồi, nhưng Hệ Thống lại không nhắc nhở mình, điều đó cũng có nghĩa là Hệ Thống nhắc nhở căn bản không phải thứ này.

Chỉ một lát sau, đột nhiên có một cái bóng rất lớn lao về phía họ, Tần Mặc di chuyển sang một bên, nhưng đối phương lại trực tiếp cắn đứt dây thừng của họ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nói với mấy người họ. "Chắc là sa mạc ngạc ở đây, mấy anh tự mình cẩn thận một chút." Nhưng Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt. "Tại sao ở đây lại xuất hiện sa mạc ngạc chứ?

Đáng sợ quá đi, hơn nữa mấy người chúng ta có phải đối thủ của nó không?" "Có Tần Mặc ở đây mà, yên tâm đi, mấy anh em chúng ta chỉ cần cẩn thận phòng bị, đừng để nó làm bị thương là được rồi." Ngay khi Giải Tiểu Hoa vừa nói xong câu đó, con sa mạc ngạc liền lao về phía Giải Tiểu Hoa, hơn nữa còn há to mồm muốn cắn Giải Tiểu Hoa.

Giải Tiểu Hoa chỉ có thể né tránh đòn tấn công của đối phương, nhưng đối phương lại cắn đứt sợi dây thừng dưới người anh ta. "Thứ này không phải muốn tách chúng ta ra, rồi sau đó từng bước đánh bại sao?" "Có khả năng đó, mấy anh cứ vây lại với nhau là được, tôi sẽ đối phó với nó." Tần Mặc nói xong liền trực tiếp tấn công sa mạc ngạc, trong tay Tần Mặc cầm Thần Hoàng Kiếm.

Hơn nữa trên người Tần Mặc có khí tức Hắc Long Huyết Mạch, con sa mạc ngạc này vẫn hơi sợ hãi, nó thấy Tần Mặc đột nhiên lao đến, liền vội vàng lùi lại một khoảng cách.

Nhưng cho dù vậy, Tần Mặc vẫn bám sát nó, chỉ một lát, trước mặt Tần Mặc xuất hiện một con đại bàng khổng lồ. "Ưng Kích Trường Không!" Tần Mặc ném con đại bàng này đi, con đại bàng nhanh chóng lao về phía mắt con sa mạc ngạc mà mổ tới, con sa mạc ngạc thì há to mồm muốn cắn con đại bàng này.

Chương 516

Nhưng con đại bàng này là do sức mạnh của Tần Mặc ngưng tụ mà thành, cho dù nó cắn vào người con đại bàng này, con đại bàng này cũng không bị thương vì điều đó.

Con đại bàng này né tránh đòn tấn công đó một chút, liền đột nhiên quay đầu dùng cánh của mình vỗ vào đầu con sa mạc ngạc, một đòn này đã đánh trúng đầu sa mạc ngạc, trên đầu sa mạc ngạc lập tức xuất hiện một vết thương.

Nhưng cho dù vậy, con sa mạc ngạc vẫn chịu đựng cơn đau, lại một lần nữa cắn vào người con đại bàng, sức mạnh của con đại bàng lại yếu đi một chút.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, xem ra con đại bàng này cũng không dễ đối phó như vậy.

Nghĩ vậy, Tần Mặc từ từ ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy trên tay Tần Mặc xuất hiện năng lượng màu đen, năng lượng màu đen này lại hình thành một con mãnh hổ khổng lồ.

Tần Mặc đẩy con mãnh hổ này đi, con mãnh hổ nhanh chóng đánh vào người con đại bàng kia, nhưng cùng lúc đó Tần Mặc đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ bên cạnh.

Tần Mặc quay đầu lại thì thấy Giải Tiểu Hoa đã bị lún vào trong lưu sa, lòng Tần Mặc thót lại. "Sớm đã biết trong sa mạc này sẽ có lưu sa, nên mới bảo các anh thắt dây an toàn, nhưng bây giờ dây an toàn lại bị nó cắn đứt rồi." Tần Mặc nắm chặt tay, lại quay đầu trừng mắt nhìn con sa mạc ngạc bên cạnh, tất cả là do con sa mạc ngạc này, nếu không thì họ đã không thảm hại như vậy.

Tần Mặc suy nghĩ một lát, liền vội vàng lấy ra một sợi dây thừng

từ người mình, ném về phía đối phương, sau đó Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân. "Anh qua đó cầm chân nó một lát đi, tôi sẽ cứu Giải Tiểu Hoa ra." Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc, liền cầm đại đao của mình tấn công con sa mạc ngạc kia.

May mắn thay, bây giờ đại bàng và mãnh hổ của Tần Mặc đang không ngừng đối phó với sa mạc ngạc ở đó, nên con sa mạc ngạc này tạm thời không thể rút lui, hơn nữa lại có thêm Trương Kỳ Lân ở đây, con sa mạc ngạc này muốn đối phó với họ càng không đơn giản.

Tần Mặc ném sợi dây thừng cho Giải Tiểu Hoa xong, liền mạnh mẽ kéo anh ta ra.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh. "Em cứ ở đây trông chừng anh ta một lát, tôi qua đó đối phó con sa mạc ngạc kia." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, cậu ta biết bản lĩnh của Tần Mặc, nếu không có Tần Mặc ở đây, e rằng hôm nay tất cả mọi người họ đều sẽ bị con cá sấu đó ăn thịt.

Khi Tần Mặc đi qua tấn công con sa mạc ngạc kia, Hạo Thiên Chân lấy ra một ít nước đưa cho Giải Tiểu Hoa, bảo anh ta uống một chút.

Giải Tiểu Hoa lúc này mới cảm thấy đỡ hơn nhiều, anh ta thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn Tần Mặc ở đằng xa. "Cảm ơn anh." Tần Mặc cũng biết Giải Tiểu Hoa đang xin lỗi mình, nhưng Tần Mặc không đáp lại anh ta, vì Tần Mặc không có thời gian đó, hiện tại anh đang toàn tâm toàn ý đối phó với con sa mạc ngạc trước mặt.

Mãnh hổ và đại bàng của Tần Mặc bây giờ đã biến mất, nhưng trên người con sa mạc ngạc này cũng đã xuất hiện mấy vết thương, ngay cả cái đuôi của nó cũng đã bị Trương Kỳ Lân chém đứt. "Đánh nhanh thắng nhanh thôi, chúng ta phải mau chóng đi qua đó." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, hiểu ý Tần Mặc,

anh bắt đầu phối hợp với Tần Mặc ở đây, tấn công con cá sấu trước mặt. "Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném thanh bảo kiếm này về phía con Sa mạc ngạc.

Thanh bảo kiếm trực tiếp đâm vào lưng Sa mạc ngạc, lập tức tạo ra một vết rách lớn.

Rất nhiều máu chảy từ lưng nó xuống đất, nhuộm đỏ cả một vùng.

Tần Mặc lạnh hừ một tiếng, dù vậy anh cũng không có ý định buông tha con Sa mạc ngạc này, nên Tần Mặc một lần nữa đến gần nó, rất nhiều thanh kiếm xuất hiện xung quanh Tần Mặc. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Tần Mặc tùy ý chỉ tay, những thanh kiếm này liền đồng loạt bay đến bên cạnh Sa mạc ngạc.

Sa mạc ngạc nhìn thấy những thanh kiếm vây quanh mình, trong lòng nó chợt thót lại một tiếng, vì nó biết những thanh kiếm này không hề đơn giản.

Ngay lập tức, Sa mạc ngạc không ngừng lùi về phía sau, trong mắt nó mang theo vẻ hung tợn, nhưng những thanh kiếm này căn bản không hề sợ hãi nó.

Đúng lúc này, những thanh kiếm đột nhiên đâm thẳng về phía Sa mạc ngạc, nó căn bản không kịp né tránh, vì vậy tất cả những thanh kiếm đều đâm vào lưng Sa mạc ngạc.

Những thanh kiếm này được Tần Mặc dùng sức mạnh ngưng tụ thành, sau khi gây thương tích cho Sa mạc ngạc thì chúng liền biến mất.

Sa mạc ngạc không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, nó lại âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc. "Tất cả là do thằng nhóc này, nếu

không phải nó thì mình đã không bị thương nặng như vậy, nên mình nhất định phải giết chết nó." Nghĩ vậy, Sa mạc ngạc liền trực tiếp xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì nheo mắt, không ngờ nó trong tình trạng này mà vẫn dám xông đến đối phó với mình.

Tần Mặc lạnh hừ một tiếng, sau đó anh lại rút Thần Hoàng Kiếm ra.

Khi con Sa mạc ngạc đến gần Tần Mặc, anh vung Thần Hoàng Kiếm trong tay, Thần Hoàng Kiếm lập tức chém trúng người con Sa mạc ngạc.

Vốn dĩ lưng Sa mạc ngạc đã có một vết rách rất lớn, lại bị Tần Mặc chém thêm một kiếm này, vết rách đó càng sâu hơn, hơn nữa con Sa mạc ngạc còn phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó nhân cơ hội quay đầu cắn về phía cánh tay Tần Mặc.

Chưa kịp cắn trúng Tần Mặc thì Trương Kỳ Lân đã chém một đao vào đầu nó, đầu nó lập tức nát bét.

Tần Mặc nhướng mày, nhìn Trương Kỳ Lân một cái, hai người nhìn nhau cười, rồi cùng nhau tiếp tục tấn công Sa mạc ngạc.

Sa mạc ngạc không còn cách nào khác, vì thực lực của nó căn bản không thể so với hai người này, nên nó chỉ đành tạm thời chạy trốn khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc nó quay người chuẩn bị rời đi, Tần Mặc đột nhiên thực hiện một cú lộn ngược, chặn trước mặt nó, rút kiếm chỉ vào nó. "Bây giờ mới muốn rời khỏi nơi này, có phải hơi muộn rồi không?" Tần Mặc vừa nói vừa cầm kiếm đâm về phía nó.

Nó bị Tần Mặc đâm trúng một nhát, xương sọ trên đầu lộ ra trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc hơi dùng sức thì xương sọ trên đầu nó liền

nứt toác.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo vẻ châm chọc, sau đó trên người Tần Mặc liền xuất hiện một con Hắc Long.

Con Hắc Long này lượn quanh Tần Mặc không bao lâu, nó liền há to miệng cắn về phía Sa mạc ngạc.

Sa mạc ngạc kinh hãi đứng sững tại chỗ, sau đó nó không ngừng lùi về phía sau, nó có chút khó hiểu trừng mắt nhìn Tần Mặc. "Đây là chuyện gì vậy?

Tại sao Tần Mặc có thể sử dụng sức mạnh như vậy?" Ở phía bên kia, Giải Tiểu Hoa cũng đứng sững tại chỗ, cô nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi Hạo Thiên Chân: "Tôi sao lại cảm thấy thực lực của Tần Mặc hình như còn lợi hại hơn trước rất nhiều, con Hắc Long này khí thế thật mạnh mẽ, tôi trước đây chưa từng gặp ai có thể sử dụng sức mạnh như vậy." "Đó là đương nhiên rồi, Tần Mặc đâu phải người bình thường, thực lực của anh ấy quả thật rất mạnh, xem ra con Sa mạc ngạc này gặp rắc rối rồi." Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo vẻ hả hê, ai bảo con Sa mạc ngạc này vừa rồi xông đến tấn công bọn họ, hơn nữa còn cắn đứt dây thừng trên người bọn họ, khiến Giải Tiểu Hoa suýt nữa bị mắc kẹt trong bãi cát lún.

Lúc này, Tần Mặc đã khống chế được con Hắc Long, con Hắc Long trực tiếp cắn vào cơ thể Sa mạc ngạc.

Cơ thể Sa mạc ngạc đã xuất hiện rất nhiều vết thương, vết thương của nó càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Sa mạc ngạc không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, nó quay đầu lại cắn về phía con Hắc Long, nhưng nó làm sao có thể là đối thủ của con Hắc Long này chứ?

Chỉ một lát sau, con Sa mạc ngạc này không còn chút sinh khí nào,

nó ngã xuống đất.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên. "Đinh, đánh giết mộ huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10." Tần Mặc nhìn bảng thuộc tính hiện tại của mình. "Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Chương 517

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 545 (Giới hạn nhân loại 10), Thể Lực 550 (Giới hạn nhân loại 10), Sức Mạnh 550 (Giới hạn nhân loại 10), Tinh Thần 575 (Giới hạn nhân loại 10)." Với thực lực này mà muốn đi ra khỏi sa mạc này thì hẳn là chuyện dễ dàng.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, sau đó anh ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về phía mấy người không xa, rồi đi về phía bọn họ. "Mấy người thế nào rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Mấy người bọn họ nhìn Tần Mặc một cái rồi đồng loạt lắc đầu. "Chúng tôi làm sao có chuyện được?" Tần

Mặc đáp một tiếng, sau đó anh nhìn xung quanh bãi cát đang bị gió thổi, phát hiện bãi cát này vẫn còn khá rộng lớn, hơn nữa gió thổi cát vào mặt bọn họ, khiến mặt họ hơi đau. "Chúng ta đi thôi." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân một cái, Trương Kỳ Lân gật đầu, anh không đáp lại Tần Mặc mà đi ở phía trước.

Tần Mặc kéo tay anh, để anh đi phía sau mình.

Trương Kỳ Lân hiểu ý của Tần Mặc, trong lòng có chút cảm động, nhưng anh cũng biết thực lực của Tần Mặc không thể coi thường, những sinh vật trong sa mạc này cũng không thể làm tổn thương Tần Mặc, nếu Tần Mặc muốn đi trước thì anh sẽ không tranh giành vẻ oai phong này nữa.

Mấy người bọn họ tiếp tục đi về phía trước, gió cát xung quanh quả thật rất lớn, khiến họ khó mà mở mắt ra được.

Nhưng dù vậy, mấy người bọn họ vẫn kiên trì, vì họ biết chỉ khi đến được nơi hẹn với mấy người kia thì mới có thể nghỉ ngơi.

Sau một lúc, Tần Mặc lại nhìn thấy tín hiệu không xa, trong mắt anh mang theo ý cười, nhìn mấy người bên cạnh. "Nhanh lên một chút đi, khoảng cách chắc không còn xa nữa, chúng ta đến đó là có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi, vừa hay trên người tôi còn mang theo một ít đồ ăn." Mấy người bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy lập tức có thêm sức, sau đó họ liền tăng tốc độ theo sát bên cạnh Tần Mặc.

Rất nhanh, bọn họ đã đến vị trí của doanh địa.

A Ninh đã đợi ở đây từ sớm, thấy Tần Mặc và mọi người trở về, A Ninh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Những người khác đâu?" Tần Mặc đi đến chỗ A Ninh, cau mày hỏi một tiếng, A Ninh thì lắc đầu. "Bọn họ vẫn chưa trở về đây, không biết có gặp chuyện bất trắc gì không." Tần Mặc đáp một tiếng rồi không nói nhiều nữa, mà rút lều của mình ra, dựng lên ở đây. "Tạm thời chúng ta cứ nghỉ ngơi trong

lều trước đã." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân và mấy người bên cạnh.

Trương Kỳ Lân gật đầu, anh đương nhiên không có ý kiến gì.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười.

Cứ như vậy, sau một thời gian, những người khác cũng lần lượt đến đây.

A Ninh thì bảo cấp dưới của mình kiểm đếm nhân sự, nhưng cô lại phát hiện, có mấy người lại biến mất. "Bốn người trên chiếc xe của Lão Cao đều biến mất, không trở về đây." Cấp dưới của A Ninh cau mày, báo cáo với cô. "Trước tiên cử người tìm kiếm xung quanh đây, xem có thể tìm thấy không." Mấy người bọn họ đáp một tiếng, vì A Ninh đã ra lệnh rồi, thì họ nhất định phải làm theo.

Nhưng sau khi tìm kiếm gần cả buổi chiều ở đây, những người đó vẫn không tìm thấy dấu vết của bốn người kia, lúc này họ chỉ đành bỏ cuộc.

A Ninh thì bảo cấp dưới của mình phân phát những đồ ăn này, nghĩ đến việc Tần Mặc và mấy người kia căn bản không cần, cô cũng không tiến lại gần đó.

Dù sao trước đây cô và mấy người Tần Mặc cũng không có quan hệ tốt đẹp gì, nếu bây giờ lại tiến đến, ngược lại sẽ khiến người khác không vui, vạn nhất sau này Tần Mặc không còn đồng ý hợp tác nữa thì phiền phức lớn rồi. "Khi nào chúng ta có thể xuất phát?" Tần Mặc đi đến bên cạnh Trưởng làng Trác Mã, Trưởng làng Trác Mã thì đưa mắt nhìn con trai mình. "Tôi tuổi đã cao, e là đi lại không được tiện lợi lắm, sau này cứ để con trai tôi dẫn các anh đi cùng." Tần Mặc nghe vậy thì nhướng mày, anh thì không có ý kiến gì, chỉ xem Trát Khê có đồng ý hay không thôi.

Trát Khê thì không có ý kiến gì, vì mẹ anh ta đã phân phó rồi, thì

anh ta nhất định phải làm theo. "Tối nay có lẽ tạm thời không thể xuất phát được, chúng ta đợi đến sáng mai rồi nói." Trát Khê nhìn mấy người trước mặt. "Nhưng chúng ta đã nghỉ ngơi ở đây lâu như vậy rồi, nếu cứ tiếp tục trì hoãn, thì bao giờ mới có thể đuổi kịp chứ?" Sắc mặt của một người cấp dưới của A Ninh không tốt, dù sao bọn họ vừa mới trải qua bão cát, lại thêm bốn người anh em mất tích, trong lòng bọn họ quả thật không thoải mái. "Sắp đến Ma Quỷ Thành rồi, chúng ta nhất định phải vòng qua Ma Quỷ Thành, quãng đường này sẽ mất rất nhiều thời gian, nếu không thì chúng ta có thể chết trong Ma Quỷ Thành, nhưng chúng ta đi đường vào ban đêm e là không được tiện lợi lắm." "Ma Quỷ Thành?

Đó là cái gì?" Hạo Thiên Chân có chút tò mò đưa mắt nhìn Trát Khê, Trát Khê trầm mặc một lúc rồi giải thích với bọn họ. "Ma Quỷ Thành là một thành phố khá đáng sợ ở chỗ chúng tôi, nghe nói thành phố này trước đây có rất nhiều bách tính, hơn nữa những bách tính này cũng đặc biệt đoàn kết, họ thường xuyên cùng nhau lao động." "Nhưng không biết vì họ đã làm sai điều gì, mà lại bị thần linh trừng phạt, thần linh đã giết chết tất cả những người trong thành phố này." "Những bách tính ở đây chết oan uổng, nên mỗi đêm họ đều sẽ đi ra khóc lóc." "Những người chúng tôi ở sa mạc này, chỉ cần đến gần Ma Quỷ Thành vào ban đêm thì đều sẽ nghe thấy loại âm thanh này, nên bất luận thế nào, chúng ta đều không thể đi qua đó, càng không thể xuất phát vào ban đêm." Hạo Thiên Chân bĩu môi, lời nói này cũng quá huyền ảo rồi, nói thật lòng anh ta căn bản không tin những điều này.

Tần Mặc thấy Hạo Thiên Chân như vậy thì cười một tiếng, đưa tay vỗ vỗ vai anh ta, sau đó Tần Mặc lại nhìn Trát Khê không xa. "Thôi được rồi, nếu các anh đã nói không xuất phát, thì chúng ta cứ đợi ở đây." Nhưng ở một bên khác, A Ninh lại vô cùng sốt ruột, vì Lão Cao và bốn người kia vẫn chưa trở về đây, nghĩ một lát, A Ninh liền

nhìn hai người cấp dưới của mình. "Bây giờ chúng ta xuất phát, tìm kiếm bọn họ xung quanh đây." Cấp dưới nghe vậy thì có chút do dự, dù sao lời Trát Khê vừa nói, bọn họ đã nghe thấy rồi. "Hay là đợi sáng mai chúng ta xuất phát rồi hẵng đi tìm bọn họ đi ạ, tôi cũng luôn cảm thấy khu vực này có chút không bình thường." Trong mắt cấp dưới mang theo vẻ lo lắng, A Ninh cười lạnh một tiếng. "Anh chắc chắn không đi sao?" Nghe A Ninh nói vậy, trong lòng cấp dưới chợt thót lại một tiếng.

Tần Mặc cũng đã nghe thấy, nên Tần Mặc liền đi về phía này. "Cô sốt ruột làm gì?

Dù bây giờ cô xuất phát cũng không nhất định có thể tìm thấy bọn họ, nếu đã vậy thì không bằng cứ nghỉ ngơi ở đây trước đã." A Ninh nheo mắt, cô nhìn Tần Mặc, nhưng cô biết Tần Mặc có kiến giải rất lớn về phương diện này, cô lạnh hừ một tiếng rồi quay về lều của mình.

Mãi đến sáng sớm ngày hôm sau, mọi người lúc này mới bắt đầu xuất phát, họ trước tiên đi về phía Ma Quỷ Thành, vì họ biết, đi vòng qua Ma Quỷ Thành là đường gần nhất.

Nhưng khi tiếp tục đi về phía trước, Hạo Thiên Chân đột nhiên phát ra một tiếng hét chói tai, Tần Mặc cau mày, đưa mắt nhìn anh ta. "Anh bị làm sao vậy?" "Mau nhìn bên kia." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa chỉ vào một hướng không xa, ở nơi đó đang lộ ra một bàn tay người, Tần Mặc nheo mắt, sắc mặt trở nên lạnh lùng, A Ninh cũng đã chú ý tới.

A Ninh nhìn mấy người bên cạnh mình nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Sao không mau qua đó?" Lập tức, nhóm người bọn họ liền chạy đến đây bắt đầu đào bới, không bao lâu thì họ đã đào được người bên

trong ra. "Đây không phải là một trong bốn người bị mất tích ngày hôm qua sao?" Giải Tiểu Hoa cau mày thật chặt, A Ninh gật đầu, quả thật là vậy, cô đặt tay xuống mũi người này. "Vẫn chưa chết, mau cứu người!" A Ninh quay đầu đưa mắt nhìn phía sau mình, những người đó đều đáp một tiếng, sau đó họ liền chạy đến đây.

Nghĩ một lát, A Ninh liền đứng dậy, đưa mắt nhìn về phía Ma Quỷ Thành trước mặt. "E là những người khác cũng đã đi vào thành phố này rồi, mấy người theo tôi!" A Ninh nhìn mấy người bên cạnh, trong lòng mấy người này đều có chút do dự, vì họ biết, theo lời Trát Khê nói thì bên trong đây có những ác quỷ khá đáng sợ, nếu họ thật sự đi vào, liệu có bị những ác quỷ đó ăn thịt không?

Chương 518

"Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Chẳng lẽ các ngươi cứ như vậy vứt bỏ tính mạng của đồng đội mình sao?" Sắc mặt A Ninh trở nên lạnh lùng, mấy người kia lúc này mới thở dài một tiếng gật đầu, theo sát phía sau A Ninh.

A Ninh thì nhìn chằm chằm Trát Khê. "Ngươi dẫn đường cho chúng ta." Trát Khê lại vội vàng lắc đầu, anh ta khó mà tin được lùi về phía sau, anh ta không ngờ A Ninh lại nói như vậy. "Chuyện này là không thể nào, tôi tuyệt đối sẽ không dẫn đường cho các người, các người không biết Ma Quỷ Thành đáng sợ đến mức nào đâu, chỉ cần có người sống đi vào, chưa từng có ai đi ra cả, các người đừng tự tìm đường chết nữa." A Ninh cười lạnh một tiếng. "Ngươi chắc chắn sao?

Ngươi đừng quên, mẹ ngươi vẫn đang trong tay ta, bao gồm cả mạng của ngươi nữa, nếu ngươi không sợ chết thì ta sẽ không nói gì, nhưng mẹ ngươi bị ngươi liên lụy đến chết, ngươi cảm thấy mình có thể an lòng sao?" Sắc mặt Trát Khê trở nên lạnh lùng, nhưng A Ninh đã uy hiếp anh ta như vậy, anh ta còn có thể làm gì nữa chứ?

Hạo Thiên Chân nhỏ giọng nói với Tần Mặc: "Chúng ta có nên đi qua đó không?" Chưa kịp đợi Tần Mặc đáp lại, Trát Khê liền đưa mắt nhìn Tần Mặc. "Anh đi cùng chúng tôi." Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Mất tích là đồng đội của các người, đâu phải đồng đội của tôi, tôi đi cùng các người làm gì?

Hơn nữa bây giờ anh nên cầu xin tôi giúp anh mới phải, người cầu xin thì phải có thái độ của người cầu xin." Trát Khê thở dài một tiếng, tiếp tục khuyên giải. "Thật ra chúng ta thật sự không nên đi vào Ma

Quỷ Thành đâu, các anh nghĩ xem người vừa rồi bị chôn vùi dưới cát, tuy người này không chết, nhưng đây đã là lời cảnh báo của ông trời đối với chúng ta rồi, ông trời đang nói rằng nếu chúng ta thật sự đi vào Ma Quỷ Thành, nhất định sẽ chết ở đây." "Đừng nói với tôi những điều vô dụng đó." A Ninh rút dao ra, đặt vào cổ Trát Khê.

Trát Khê lúc này mới vội vàng ngậm miệng lại.

A Ninh thì lại quay đầu đưa mắt nhìn Tần Mặc, dường như đang hỏi ý kiến của Tần Mặc, Tần Mặc cười một tiếng, quay đầu nhìn Ma Quỷ Thành trước mặt.

Thật ra anh rất tò mò, bên trong Ma Quỷ Thành rốt cuộc có thứ gì, mà lại khiến người dân địa phương sợ hãi đến mức đó. "Nếu đã vậy, thì chúng ta hãy đi vào Ma Quỷ Thành xem sao." Trương Kỳ Lân kéo tay Tần Mặc, dường như muốn đi cùng Tần Mặc, Tần Mặc thì vỗ vỗ vai Trương Kỳ Lân. "Anh ở đây yên vị, giúp tôi chăm sóc Hạo Thiên Chân là được rồi." Nhưng Trương Kỳ Lân lại cau mày thật chặt, anh nhìn bóng lưng Tần Mặc.

Nhưng lúc này anh cũng không có cách nào khác, chỉ đành nhìn Hạo Thiên Chân ở phía bên kia. "Vậy chúng ta cứ đợi Tần Mặc ở đây." Trương Kỳ Lân biết thực lực của Tần Mặc không hề yếu, cho dù đi vào Ma Quỷ Thành, nếu anh ấy thật sự gặp phải chuyện gì thì cũng có thể đối phó được.

Hạo Thiên Chân thở dài một tiếng. "Hay là tôi đi cùng các anh đi?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa đứng dậy, Tần Mặc đưa mắt nhìn anh ta, phất phất tay. "Không cần đâu." Cứ để bọn họ đợi ở đây là được rồi, nếu đi cùng, ngược lại có thể gặp nguy hiểm.

Anh ta nghe vậy thì gật đầu, bây giờ bọn họ cũng không có cách nào khác rồi.

A Ninh quay đầu đưa mắt nhìn Hắc Hạt Tử, cô vẫy tay về phía

Hắc Hạt Tử, Hắc Hạt Tử liền đi về phía cô, A Ninh nói mấy câu vào tai Hắc Hạt Tử, khóe miệng Hắc Hạt Tử mang theo một nụ cười. "Yên tâm đi, chỉ cần tiền đến đủ, tôi nhất định sẽ giúp cô trông coi doanh địa này thật tốt." A Ninh gật đầu, rồi nhìn đội ngũ trước mặt mình. "Nếu đã vậy, thì mau xuất phát đi, đừng ở đây lãng phí thời gian nữa." Tần Mặc đi theo A Ninh và mọi người về phía trước, một lát sau Trát Khê liền nhìn chằm chằm A Ninh. "Vậy các người nhất định phải nghe tôi, nếu tôi nói không thể tiếp tục đi về phía trước, thì các người phải quay về, hiểu chưa?" A Ninh biết muốn Trát Khê dẫn đường tốt, thì nhất định phải đồng ý với anh ta, nên A Ninh liền gật đầu, trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười lạnh, nhưng Tần Mặc cũng không vạch trần A Ninh.

Trát Khê lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh ta liền dẫn mấy người này tiếp tục đi về phía trước.

Nghĩ một lát, Tần Mặc liền dọc đường để lại ký hiệu của mình.

Tần Mặc biết, nếu một lát nữa Hạo Thiên Chân và mấy người kia đuổi theo vào, thì có thể dựa vào ký hiệu này mà tiếp tục đi về phía trước.

Đi thêm khoảng hai giờ nữa, máy bộ đàm của A Ninh đột nhiên phát ra một âm thanh nhất định, trong mắt cô mang theo vẻ kinh ngạc, nhìn Tần Mặc bên cạnh. "Nếu tôi đoán không lầm, thì mấy người đó e là ở gần đây, dù sao bộ đàm này đã có âm thanh rồi." Tần Mặc gật đầu, nhưng anh không đáp lại A Ninh. "Bây giờ cũng đã gần giữa trưa rồi, chúng ta có nên nghỉ ngơi ở đây một chút, ăn một chút gì đó không?" Nghe vậy, A Ninh trầm mặc một lúc, cô cau mày nhìn Tần Mặc. "Tôi còn tưởng anh cũng sẽ quan tâm đến tính mạng của người khác, không ngờ anh lại là một người lạnh lùng như vậy." Tần Mặc bật cười. "Xem ra tôi trong lòng cô vẫn khá vĩ đại, tôi nghĩ mấy người đó chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Tần Mặc vừa nói vừa tìm

một tảng đá ngồi xuống, tự mình lấy một ít đồ ăn từ trong ba lô ra, vừa ăn vừa nhìn Trát Khê bên cạnh. "Anh cũng ngồi đây một lát đi." Trát Khê đưa mắt nhìn A Ninh. "Chúng ta quả thật đã đi một đoạn đường rồi, hơn nữa bây giờ cũng đã đến giữa trưa." "Nếu không ăn một chút gì đó bổ sung thể lực, thì tiếp theo chúng ta chưa chắc đã có thể tiếp tục đi về phía trước." A Ninh lúc này mới thở dài một tiếng, bọn họ đều đã nói như vậy rồi, cô còn có thể làm gì nữa chứ?

Nên A Ninh cũng nhìn mấy người bên cạnh. "Nếu đã vậy, thì chúng ta cũng nghỉ ngơi ở đây một lát rồi tiếp tục xuất phát." Bọn họ lập tức gật đầu, A Ninh đã ra lệnh rồi, bọn họ không mong gì hơn là được ở đây nghỉ ngơi, như vậy bọn họ còn không nhất định sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Sau khi ăn một chút đồ ăn bổ sung thể lực, Tần Mặc lúc này mới vươn vai. "Thật sự là có chút mệt mỏi mà, thật hy vọng sau một thời gian nữa có thể nghỉ ngơi thật tốt." A Ninh nghe Tần Mặc nói vậy thì bĩu môi, thật ra Tần Mặc đã bị cuốn vào vòng xoáy này rồi, làm sao có thể dễ dàng thoát ra được chứ?

Nhưng nghĩ một lát, A Ninh liền không nói nhiều nữa, chuyện này cũng không có gì liên quan đến cô.

Cứ như vậy, sau một lúc, Tần Mặc cảm thấy thời gian đã gần đủ rồi, anh nhìn Trát Khê bên cạnh. "Chúng ta tiếp tục xuất phát thôi." Mức độ thiện cảm của Trát Khê đối với Tần Mặc vẫn khá cao, anh ta cảm thấy vì Tần Mặc đã mở lời rồi, thì anh ta nhất định phải đi đầu dẫn đường, anh ta đáp một tiếng rồi nhìn những người khác. "Vậy được, mấy người cứ đi theo tôi." Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, đồng thời cũng nghe máy bộ đàm trong tay, một lát sau, bên trong bộ đàm lại một lần nữa phát ra một âm thanh nhất định.

Lúc này Tần Mặc vừa hay chú ý đến trên mặt đất không xa có một

số dấu chân, Tần Mặc lập tức đi về phía đó, cúi xuống kiểm tra một chút, trong mắt liền mang theo ý cười. "Xem ra hướng đi của chúng ta không sai." Mấy người bọn họ đều gật đầu, tiếp theo họ chỉ cần đi theo Tần Mặc tiếp tục đi về phía trước là được rồi.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười, sau đó Tần Mặc liền dẫn mấy người bọn họ tiếp tục xuất phát.

Đồng thời Tần Mặc cũng sẽ tiếp tục để lại ký hiệu trên đường, như vậy cũng tiện cho Trương Kỳ Lân và mấy người kia đến tìm mình.

Bọn họ lại đi về phía trước, nhưng đi được hai ba giờ mà vẫn không thấy gì, Tần Mặc cau mày thật chặt, sau đó Tần Mặc liền nhắm mắt lại cẩn thận cảm ứng một chút, không biết tại sao anh đột nhiên cảm nhận được trong Ma Quỷ Thành có một luồng năng lượng đặc biệt kỳ lạ.

Luồng năng lượng kỳ lạ này là gì đây?

Tần Mặc đưa mắt nhìn về phía không xa, nhưng bất luận luồng năng lượng đó là gì, bọn họ đều phải đi về phía đó. "Tiếp tục xuất phát." Đi thêm khoảng nửa giờ nữa, bọn họ đột nhiên nhìn thấy một chiếc thuyền cổ không xa.

Chương 519

"Thì ra lời đồn đại là thật, bên trong đây có một chiếc thuyền, chúng ta không thể tiếp tục đi về phía trước." Trát Khê vừa nói vừa nuốt nước bọt, anh ta đột ngột kéo tay Tần Mặc, Tần Mặc thấy anh ta như vậy thì vỗ vỗ vai an ủi anh ta một chút. "Không cần lo lắng, có tôi ở đây rồi." Nhưng Trát Khê lại khoát tay. "Không được, các anh nghe tôi đi, nếu các anh thật sự đi về phía trước nữa, nhất định sẽ gặp ác độc, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây." Bây giờ đã gần năm sáu giờ chiều rồi, trong không khí đột nhiên truyền đến tiếng "ô ô" của gió. "Các anh nghe thấy không?

Đây là tiếng khóc than của những người trong Ma Quỷ Thành, bọn họ đang cảnh cáo chúng ta, nếu chúng ta không rời đi, chúng ta cũng sẽ có kết cục giống như bọn họ, đó là chết." Trát Khê nhắc nhở mấy người bên cạnh, cấp dưới của A Ninh lập tức bị Trát Khê dọa sợ, anh ta nuốt nước bọt nhìn chằm chằm A Ninh. "Lão đại, tôi nghĩ chúng ta không thể tiếp tục đi về phía trước được, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?" "Ngươi cứ như vậy bị anh ta dọa sợ sao?" A Ninh cười lạnh một tiếng, cấp dưới không biết phải nói sao, nhưng anh ta luôn cảm thấy nơi này quả thật rất nguy hiểm.

A Ninh lại đưa mắt nhìn Trát Khê, rút dao găm đặt vào cổ anh ta. "Nếu ngươi dám tiếp tục nói bừa, thì đừng trách tôi trực tiếp giết chết ngươi." Đúng lúc này, âm thanh trong bộ đàm cũng trở nên ngày càng rõ ràng, A Ninh nhìn Tần Mặc. "Anh nói sao?" "Những người đó có thể ở trong chiếc thuyền cổ này rồi, nhưng tôi thì không sợ những thứ bên trong này, chỉ xem các người thôi." Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhìn chằm chằm A Ninh, A Ninh đương nhiên cũng không sợ hãi, cô nói với mấy người bên cạnh. "Nếu đã vậy, thì hãy tìm đường,

đi vào chiếc thuyền cổ này." Trát Khê đứng sững tại chỗ, cả người anh ta như mất hồn vậy, nhưng thấy những người trước mặt đã xuất phát rồi, anh ta lại đưa mắt nhìn Tần Mặc, không biết tại sao, trực giác của anh ta mách bảo anh ta Tần Mặc là một người có bản lĩnh, nếu mấy người này đều đi về phía trước, thì anh ta cứ đi theo sát bên cạnh Tần Mặc vậy.

Có lẽ chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn tính mạng của mình.

Ngay lập tức Trát Khê liền đi theo Tần Mặc.

Tần Mặc thấy anh ta đi theo, trong mắt liền mang theo một nụ cười, nhưng Tần Mặc không nói gì, người bản địa bọn họ sợ hãi những thứ này là rất bình thường.

Cứ như vậy, sau một thời gian, bọn họ cuối cùng cũng đã đến phía trên chiếc thuyền cổ này. "Tôi đi qua đó xem tình hình trước, mấy người đợi ở đây một lát." Mấy người bọn họ đều gật đầu, vì Tần Mặc đã nguyện ý xông lên phía trước nhất, thì bọn họ đương nhiên sẽ không từ chối, dù sao Trát Khê đã nói bên trong này có thể có điều gì đó khác thường, tuy bọn họ không biết đó là thứ gì, nhưng nhìn dáng vẻ sợ hãi của Trát Khê, bọn họ liền biết không đơn giản như vậy.

Tần Mặc lập tức nhảy lên chiếc thuyền cổ này, sau đó Tần Mặc liền cẩn thận quan sát. "Dưới boong tàu này chắc còn có một không gian nữa." Tần Mặc vừa nói vừa cúi người xuống, nghĩ một lát, anh liền nhìn chằm chằm một cái lỗ không xa, anh đi về phía cái lỗ này, nhìn xuống phía dưới qua cái lỗ này. "Nơi này quả thật có không gian, nên Tần Mặc không ở lại đây lâu, mà quay đầu nhìn mấy người phía sau. "Dưới này còn có đồ vật, mấy người đi cùng tôi." Trong lòng mọi người đều có chút căng thẳng, nhưng bây giờ họ không có cách nào khác, Tần Mặc đã nói như vậy rồi, thì cũng có nghĩa là Tần Mặc nhất định sẽ đi xuống dưới đó.

Nếu họ cứ ở lại phía trên này, ngược lại có thể sẽ chết ở đây.

Ngay lập tức, bọn họ liền đi theo Tần Mặc cùng nhảy xuống dưới đó.

Tần Mặc lúc này cũng cẩn thận cảm ứng, đưa mắt nhìn về phía không xa.

Ở nơi đó đang có rất nhiều cát, A Ninh và mấy người kia cũng đã chú ý tới, nhìn thấy mấy bóng người đó, trong mắt A Ninh liền xuất hiện một nụ cười. "Đây chắc là Lão Cao cùng hai người kia." Vừa nói, A Ninh liền xông về phía đó.

Tần Mặc cũng không ngăn cản.

Chẳng bao lâu sau, A Ninh và nhóm người của cô ấy đã đến đây, dừng lại, đào mấy người trong cát lên. "Vẫn chưa chết." A Ninh nhìn những người bên cạnh. "Mau nghĩ cách đưa họ ra ngoài." Mấy người này lập tức gật đầu, sau đó họ định kéo những người đó lên, nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một cỗ quan tài đập thẳng về phía đó.

Tần Mặc nheo mắt, nhanh chóng kéo hai người bên cạnh ra.

Ngay tại vị trí hai người đó vừa đứng là một cỗ quan tài cực lớn. "May mà Tần Mặc phản ứng nhanh, nếu không thì hai chúng ta đã bị đè bẹp dưới này rồi." Một người vừa nói vừa đưa tay gãi đầu, người còn lại cũng đồng tình. "Đúng vậy, hai chúng ta còn phải cảm ơn Tần Mặc tử tế nữa chứ." Vừa nói, người này lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, nhưng Tần Mặc chỉ phẩy tay. "Không cần đâu." Sau đó, Tần Mặc cẩn thận quan sát xung quanh, rất nhanh anh đã phản ứng lại. "Nếu tôi đoán không lầm, đây căn bản không phải là một loại thuyền cổ nào cả, khu vực này hẳn là một **Mộ Huyệt** chôn dưới biển." A Ninh lộ vẻ kinh ngạc, nhíu mày. "Vậy nếu là như vậy, nơi này chẳng phải cũng sẽ có nguy hiểm sao?" Tần Mặc ừ một tiếng, anh lại đưa mắt nhìn cỗ quan tài ở không xa.

Lúc này Trát Khê đang khuyên nhủ cô. "Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, đừng có ý định gì với chỗ này nữa.

Mấy người đừng quên ở đây có **ác đồng**, nếu không thì mấy người đó làm sao có thể bị hấp dẫn đến đây được chứ?" Trát Khê vừa nói vừa chỉ vào mấy người đang bất tỉnh trước mặt. "Anh nghĩ sao?" A Ninh nhìn Tần Mặc, cô ấy chắc chắn vẫn muốn hỏi ý kiến của Tần Mặc.

Nếu Tần Mặc có ý định gì với **Mộ Huyệt** này, thì họ có thể tìm hiểu thêm.

Nếu không, thì có thể rời khỏi nơi này.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt hiện lên một nụ cười lạnh, anh lại đặt ánh mắt lên **Mộ Huyệt** này. "Đương nhiên là phải xem xét kỹ rồi." Đã đến được cái thành ma quỷ này rồi, giữa đường cũng không gặp nguy hiểm gì, điều đó cũng có nghĩa là nơi đây có lẽ không có gì quá đặc biệt.

Tần Mặc đi đến bên cỗ quan tài, đặt tay lên đó, nhưng Trát Khê lại kéo tay Tần Mặc lại. "Nếu anh thật sự làm chuyện này, nhất định sẽ khiến **ác đồng** bất mãn, đến lúc đó tất cả chúng ta đều phải chết ở đây." "Thôi được rồi, nghe Tần Mặc đi." Sắc mặt A Ninh không được tốt lắm, cô khuyên giải.

Trát Khê lúc này mới siết chặt nắm đấm, nhưng Tần Mặc vẫn kiên định, anh mạnh mẽ dứt khoát mở nắp cỗ quan tài trước mặt ra.

A Ninh cùng mấy người khác đi theo, thấy cảnh này họ có chút kinh ngạc. "Chuyện này là sao?" Mấy người đó không hiểu lắm nhìn Tần Mặc. "Người bên trong vốn dĩ còn nguyên vẹn, nhưng sau khi mở quan tài ra, người bên trong liền bắt đầu thối rữa." "Chuyện này rất bình thường, hẳn là nhờ một phương pháp bảo tồn đặc biệt nên mới không bị phân hủy, nhưng cơ thể hắn hình như có chút không đúng."

"Đây nhất định là **ác đồng**." Ở bên kia, Trát Khê nuốt nước bọt, trên mặt cũng lộ vẻ sợ hãi, không ngừng lùi về phía sau.

Tần Mặc nghe vậy liền liếc trắng mắt, nhưng anh lười nói nhiều với hắn ta. "Quả thực không đúng." Vừa nói Tần Mặc vừa quay đầu nhìn sang một bên, anh rất nhanh đã phát hiện ra thân thế của mộ chủ nhân trên cỗ quan tài này.

Một lúc sau, Tần Mặc trong mắt hiện lên ý cười, anh đã hiểu rõ.

A Ninh bên cạnh thấy Tần Mặc như vậy liền nghi hoặc hỏi.

Chương 520

"Chuyện này là sao?

Đã phát hiện ra gì rồi à?" Tần Mặc gật đầu. "Đã phát hiện ra vì sao cơ thể hắn lại biến thành thế này.

Trên đó ghi chép lại cả đời của mộ chủ nhân, hắn là thân thích của **Tây Vương Mẫu Mẫu**." "Hắn đến đây chính là để cầu xin **Tây Vương Mẫu Mẫu** ban thuốc trường sinh bất lão.

Sau khi hắn uống viên thuốc đó, liền biến thành bộ dạng này, mà thân thể hắn cũng bị teo lại, biến thành hình dạng một đứa trẻ." Mấy người này lúc này mới hiểu ra, họ thở phào nhẹ nhõm, gật đầu. "Thì ra là vậy." Nhưng đúng lúc này, **Hệ Thống** đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện **Mộ Huyệt** sinh vật, xin lập tức đánh giết.】 Tim Tần Mặc thót một tiếng, anh nheo mắt lại, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là cỗ thi thể trước mặt sắp xảy ra **Thi Biến**.

Tần Mặc lập tức nhắc nhở những người bên cạnh. "Mau lùi lại." Mọi người nghe Tần Mặc nói vậy, trong lòng đều thót một tiếng, nhưng họ không nói gì, chỉ gật đầu, cùng Tần Mặc không ngừng lùi về phía sau.

Chẳng bao lâu sau, những người này đã lùi vào góc, trong mắt họ hiện lên vẻ nghi hoặc nhìn Tần Mặc. "Chuyện này là sao?" Tần Mặc lại không trả lời họ, mà rút **Thần Hoàng Kiếm** từ người mình ra.

Thi thể trong quan tài lúc này cũng bật mạnh dậy, nó quay đầu nhìn những người xung quanh.

Trát Khê thấy vậy liền nuốt nước bọt, hắn ta nhìn chằm chằm vào những người trước mặt mình. "Tôi đã sớm nói với mấy người rồi, đừng có tùy tiện động vào những thứ này, kết quả là mấy người nhất

quyết không nghe, còn muốn mở cái quan tài này ra.

Bây giờ thì hay rồi, dẫn **ác đồng** bên trong ra ngoài, lần này tất cả chúng ta đều phải chết ở đây." Sắc mặt A Ninh không được tốt lắm. "Im miệng!" Người đó nghe A Ninh nói vậy liền vội vàng ngậm miệng lại, sợ rằng giây tiếp theo A Ninh sẽ trực tiếp đi qua giải quyết hắn ta.

Suy nghĩ một chút, A Ninh liền đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc. "Có nắm chắc giải quyết được không?" Tần Mặc gật đầu. "Mấy người cứ đứng ở đây là được rồi, không cần quản nhiều như vậy." Họ nghe Tần Mặc nói vậy liền gật đầu, vì Tần Mặc đã nói vậy, thì họ sẽ nghe theo Tần Mặc.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên thi thể trước mặt, cười lạnh một tiếng, liền xông về phía đối phương.

Thi thể đó lúc này cũng đưa tay ra, cánh tay của nó vung về phía Tần Mặc.

Cánh tay nó đập vào thanh kiếm của Tần Mặc, **Thần Hoàng Kiếm** của Tần Mặc phát ra tiếng "đinh".

Nhưng Tần Mặc thay đổi góc độ của thanh kiếm, thanh kiếm liền với một góc độ cực kỳ hiểm hóc đâm về phía thi thể trước mặt.

Cánh tay của thi thể lập tức bị Tần Mặc đâm trúng.

Mùi thối rữa xộc thẳng vào mũi Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày.

A Ninh và mấy người kia cũng ngửi thấy mùi, nên A Ninh có chút ghét bỏ lấy một mảnh vải che trước mũi. "Chúng ta có nên chạy thoát trước không?" Trát Khê có chút căng thẳng nhìn những người bên cạnh.

A Ninh thì lắc đầu. "Nhưng trước hết đừng nghĩ gì cả, bản lĩnh của Tần Mặc vẫn rất lớn, tôi tin anh ấy có thể giải quyết được cái thi thể này." Vừa nói, A Ninh vừa quay đầu nhìn một người bên cạnh, người này biết một chút y thuật. "Mau cứu mấy người kia đi." Người đó nghe vậy liền "ừ" một tiếng, sau đó đi đến bên cạnh mấy người kia, giúp họ cấp cứu.

Chẳng bao lâu sau, mấy người này liền tỉnh lại. "Cảm thấy thế nào?" A Ninh nhíu mày, nhìn Lão Cao.

Lão Cao thở dài một hơi. "Tôi đã cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.

Đó là cái gì vậy?" Lão Cao lúc này mới chú ý đến Tần Mặc và cỗ thi thể đang giao chiến ở không xa. "Tần Mặc cùng chúng ta đến đây để cứu mấy người.

Cái thi thể kia đã xảy ra **Thi Biến**, Tần Mặc đang đối phó với nó ở đây." Lão Cao lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, "ừ" một tiếng, nhỏ giọng hỏi A Ninh. "Tần Mặc có đối phó được không?

Tôi thấy anh ấy tay chân nhỏ nhắn thế kia, e rằng không nhất định là đối thủ của cái thi thể đó đâu." "Anh ấy có thể đối phó được." A Ninh nhìn bóng dáng Tần Mặc, cô ấy có một sự tin tưởng nhất định vào Tần Mặc.

Lúc này, Tần Mặc đạp một cước vào thi thể.

Thi thể đó lùi về phía sau một đoạn, nó giận dữ trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Giây tiếp theo nó phát ra một tiếng kêu, lại xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, trước mặt liền xuất hiện một đạo phong nhận. "**Cuồng Phong Nhận**!" Tần Mặc đánh đạo phong nhận đó về phía thi thể trước mặt.

Đạo phong nhận đó lập tức va vào người thi thể, thi thể lùi về phía

sau một đoạn.

Sau đó nó cúi đầu nhìn cơ thể mình, nó phát hiện trên ngực đã có một vết hằn, vết hằn này chính là do Tần Mặc gây ra.

Thi thể đó có chút giận dữ trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của nó, nhưng anh lười nói nhiều với nó. "**Cuồng Phong Huyễn Vũ**!" Lại một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện xung quanh Tần Mặc.

Tần Mặc ném cơn lốc xoáy đó ra ngoài, cơn lốc xoáy nhanh chóng đến bên cạnh thi thể kia.

Thi thể đó có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy.

Chương 521

Tần Mặc thấy nó như vậy liền nhướng mày, trong mắt hiện lên một nụ cười, cầm **Thần Hoàng Kiếm** chỉ vào nó. "Nếu bây giờ ngươi rời khỏi đây, ta còn có thể cân nhắc tha mạng cho ngươi, nếu không thì kết cục của ngươi chỉ có một, đó là chết ở đây." Thi thể đó có thể nghe hiểu lời Tần Mặc nói, nhưng trên mặt nó lại lộ vẻ tức giận, vì nó cảm thấy Tần Mặc đang uy hiếp nó.

Giây tiếp theo, thi thể đó lại xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nó như vậy liền gật đầu. "Nếu đã vậy, thì hãy để ta thiêu ngươi thành tro bụi đi, dù sao ta cũng không có nhiều thời gian để lãng phí với ngươi ở đây." Tần Mặc nói xong liền gầm lên một tiếng. "**Không Gian Ngưng Tụ Thuật**!" Thi thể đó lập tức bị Tần Mặc khống chế, nó dùng sức đấm vào không gian trước mặt, muốn thoát ra khỏi không gian đó, nhưng nó lại không có sức mạnh đó.

Tần Mặc trong mắt lộ vẻ trào phúng, sau đó Tần Mặc tùy ý lắc đầu, trong lòng bàn tay anh cũng xuất hiện một đạo năng lượng.

Tần Mặc xông về phía thi thể đó, thi thể đó trực tiếp bị đạo năng lượng của Tần Mặc tấn công, nó ngã xuống đất, đồng thời vết thương trên người nó cũng trở nên nghiêm trọng hơn.

Chỉ tiếc là máu trên người nó đã sớm biến mất hoàn toàn, nên nó căn bản sẽ không chảy máu.

Nó mạnh mẽ đập xuống đất bật dậy, còn chưa kịp phản ứng, một con hỏa long đã xuất hiện xung quanh nó, bao vây nó ở giữa. "Cái này quả thực là thần minh rồi!" Trát Khê có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, hắn không ngờ thực lực của Tần Mặc lại đáng sợ đến mức này.

Tần Mặc cũng nghe thấy lời Trát Khê nói, nhưng Tần Mặc lại

không nghĩ nhiều, mà lại xông về phía thi thể trước mặt.

Tần Mặc siết chặt nắm đấm đánh vào thi thể đó.

Thi thể đó thấy Tần Mặc như vậy, trong lòng liền thót một tiếng.

Nhưng lại nghĩ đến ngọn lửa trước mặt, thi thể đó không suy nghĩ nhiều nữa, nó không tin Tần Mặc có thể xuyên qua ngọn lửa để đối phó với nó.

Ngay giây tiếp theo, một tình huống không ngờ đã xảy ra, vì Tần Mặc lại lao ra từ trong ngọn lửa, không chỉ vậy, nó còn không thể chống lại Tần Mặc.

Vì vậy, nó lập tức bị Tần Mặc tấn công, cơ thể nó lúc này cũng va mạnh vào ngọn lửa phía sau.

Ngọn lửa này cháy khá dữ dội, nên cơ thể nó căn bản không thể chịu đựng được, nó lúc này cũng không ngừng lăn lộn trên mặt đất. "Bỏ cuộc đi, ngọn lửa này không phải người bình thường có thể chống lại được, đây là Thiên Hỏa của ta." Tần Mặc cười lạnh nhìn cỗ thi thể trước mặt.

Cỗ thi thể này có thể nghe hiểu Tần Mặc đang nói gì, nhưng dù vậy nó cũng không bỏ cuộc, nó không ngừng muốn dập tắt ngọn lửa trên người mình.

Nhưng cứ như vậy một lúc, cơ thể nó liền bị thiêu thành tro bụi.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn chưa kịp phản ứng, Trát Khê ở bên kia lại phát ra tiếng kêu thảm thiết. "Là **ác đồng**, mọi người mau nhìn!" Mọi người đều quay đầu nhìn sang bên kia, họ lúc này cũng chú ý thấy ở không xa có một cái bóng trẻ con, cái bóng trẻ con này từ từ tiến về phía họ.

Âm thanh của **Hệ Thống** lại nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát

hiện **Mộ Huyệt** sinh vật, xin lập tức đánh giết. 】 Không ngờ vừa mới giải quyết xong một cái, bây giờ lại có cái thứ hai.

Nhưng điều này cũng khá bình thường, nếu trong cái **Mộ Huyệt** này chỉ có một con quái vật thì mới không đúng.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc cầm **Thần Hoàng Kiếm**, chỉ vào **ác đồng** ở không xa. "Xem ra lại đến một con **Tống Tử** nữa rồi." Cái **ác đồng** đó thì phát ra tiếng cười như trẻ con, nó lại xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy tốc độ của nó nhanh như vậy liền hừ lạnh một tiếng.

Nhưng Tần Mặc cũng không nói nhảm với nó, mà giơ cao thanh kiếm trong tay, đâm về phía **ác đồng** đó.

Cái **ác đồng** đó bị Tần Mặc đâm trúng, lập tức trên người nó xuất hiện một vết thương, nhưng dù vậy nó vẫn không ngừng tiến lại gần Tần Mặc. "Đáng sợ đến thế sao?" Tần Mặc không hề sợ hãi, trong mắt anh hiện lên một nụ cười lạnh.

Giây tiếp theo, trước mặt Tần Mặc liền xuất hiện rất nhiều thủ ấn.

Đằng sau cái **ác đồng** đó còn có rất nhiều ngọn lửa, những ngọn lửa này trông vô cùng đáng sợ, trông rất giống loại U Minh Hỏa trên phim truyền hình, phát ra ánh sáng xanh lam nhàn nhạt. "Ngọn lửa này là lửa gì vậy, trông đáng sợ quá!" Có lẽ vì Lão Cao vừa mới tỉnh lại, nên hắn có chút sợ hãi kéo kéo cánh tay A Ninh bên cạnh.

Sắc mặt A Ninh không được tốt lắm. "Tần Mặc đang chặn ở phía trước chúng ta kia, anh ấy còn chưa nói gì, mấy người ở đây sợ cái gì chứ?" Lúc này họ mới nhíu mày.

Tuy nói đúng là như vậy, nhưng họ vẫn có chút sợ hãi, dù sao đó

cũng là **ác đồng**, phía sau nó còn có loại ngọn lửa xanh lam đó. "Đó chỉ là lân tinh thôi." Tần Mặc có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Vừa rồi Tần Mặc đã sử dụng Thiên Hỏa, nên nhiệt độ xung quanh tăng lên rất nhiều, chính vì vậy mới khiến lân tinh này bốc cháy. "Thì ra là vậy." Mấy người này lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nếu thật sự là như vậy, họ cũng không cần phải sợ hãi nữa, điều đó cũng có nghĩa là hiện tại họ chỉ có **ác đồng** là một kẻ địch.

Thêm vào đó, lại có Tần Mặc đứng chặn ở phía trước, nên họ căn bản không cần phải sợ **ác đồng** có thể đến làm hại họ.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh, sau đó Tần Mặc lại xông về phía **ác đồng** trước mặt.

Cái **ác đồng** đó vừa rồi đã giải quyết được thủ ấn của Tần Mặc, hơn nữa trên người nó còn không hề bị thương.

Đến bên cạnh cái **ác đồng** đó, Tần Mặc liền giơ **Thần Hoàng Kiếm** trong tay lên, lập tức chém vào vai đối phương.

Trên vai cái **ác đồng** đó liền xuất hiện một vết thương.

Nó lúc này cũng trực tiếp đưa móng vuốt ra, nắm chặt **Thần Hoàng Kiếm** của Tần Mặc, dùng sức muốn đoạt lấy **Thần Hoàng Kiếm** của Tần Mặc.

Nếu lần này cái **ác đồng** đó gặp phải người bình thường, có lẽ thật sự có thể giải quyết được đối phương.

Chỉ tiếc là lần này nó đã gặp phải đối thủ cứng cựa, đó chính là Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, một cú đá nghiêng, liền đá vào đầu cái **ác đồng** đó.

Chương 522

Cái **ác đồng** đó trực tiếp ngã vật xuống đất, nhưng đối phương cũng mạnh mẽ vỗ xuống sàn bật dậy.

Cái **ác đồng** đó quay đầu nhìn A Ninh và mấy người kia ở không xa, giây tiếp theo thân thể cái **ác đồng** đó biến mất.

Tần Mặc hiểu rõ ý đồ của nó, Tần Mặc cũng trực tiếp dịch chuyển tức thời đến trước mặt A Ninh và nhóm người của cô ấy.

Một cái móng vuốt trực tiếp đâm thẳng về phía Tần Mặc.

May mắn thay, Tần Mặc phản ứng nhanh, kịp thời dùng **Thần Hoàng Kiếm** chắn trước mặt.

Tần Mặc lại đấm một cú vào mặt đối phương.

Cái **ác đồng** đó trực tiếp ngã vật xuống đất. "**U Minh Bạo Liệt**!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc đánh quả cầu đó vào người **ác đồng**.

Trên người **ác đồng** lập tức xuất hiện những vết thương do nổ, hơn nữa xương trên người nó cũng xuất hiện một số vết đen.

Có thể thấy, cú đánh này của Tần Mặc thực sự đã gây ra không ít thương tổn cho nó. **Ác đồng** oán hận trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của nó, nên Tần Mặc vặn vẹo cổ một chút rồi nói với nó. "Thật ngại quá, tôi cũng không cố ý." **Ác đồng** ngược lại càng thêm oán hận, nó lại bật dậy xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nó như vậy liền cười lạnh một tiếng, gật đầu. "Nếu ngươi đã bất khuất như vậy, thì ta sẽ mau chóng giải quyết

ngươi, sau đó thu công trở về." "**Ưng Kích Trường Không**!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Con đại bàng này lại va vào người cái **ác đồng** đó.

Cái **ác đồng** đó lúc này cũng trực tiếp ngã vật xuống đất.

Không chỉ vậy, vết thương trên người **ác đồng** đã trở nên khá nghiêm trọng, ngay cả xương của nó cũng bị con đại bàng này làm gãy.

Miệng **ác đồng** vẫn không ngừng phát ra tiếng cười the thé, khiến Trát Khê và những người khác ở bên kia đều cảm thấy rợn tóc gáy. "Không sao đâu, vị thần minh này nhất định có thể đối phó được với **ác đồng**." Trát Khê nuốt nước bọt, nhìn Tần Mặc, trong mắt hắn ta lóe lên một tia sáng.

Hắn ta thực sự có niềm tin vào Tần Mặc, hắn ta cho rằng Tần Mặc nhất định có thể giải quyết được đối phương.

Ngay khi đối phương vừa bật dậy, lại bị một con hổ (tự sinh ra từ kỹ năng) vồ lấy, không ngừng cắn xương trên người nó, muốn cắn đứt xương của nó. **Ác đồng** thì siết chặt nắm đấm, không ngừng chống lại con hổ trước mặt, nhưng con hổ đó vẫn bám trên người nó, bất kể nó tấn công thế nào, con hổ đó vẫn bất động.

Rất nhanh năng lượng trên người con hổ đó hoàn toàn biến mất, con hổ đó lúc này cũng đột nhiên nổ tung. **Ác đồng** sau khi bị sức mạnh này tấn công, trên người nó liền xuất hiện vết thương lớn, nó lúc này cũng vật lộn đứng dậy, trừng mắt nhìn Tần Mặc ở không xa.

Dù vậy, nó cũng không vì điều này mà bỏ cuộc.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh giơ ngón cái lên với **ác đồng**. "Không ngờ đã đến lúc này rồi mà ngươi vẫn chưa bỏ cuộc, nhưng điều này cũng khá tốt.

Nếu đã vậy, hãy để ta giải quyết ngươi thật tốt đi." Sau khi lời Tần Mặc dứt, trước mặt anh liền xuất hiện một thanh bảo kiếm khổng lồ. "**Vô Song Kiếm Quyết**!" Thanh bảo kiếm khổng lồ này lúc này cũng trực tiếp xông về phía **ác đồng** ở không xa. **Ác đồng** thấy cảnh này liền vội vàng dùng hai tay chéo lại đặt trước ngực.

Thanh bảo kiếm của Tần Mặc tấn công vào hai cánh tay của nó.

Hai cánh tay của nó trực tiếp phát ra tiếng "rắc" rồi đứt lìa. **Ác đồng** hít một hơi khí lạnh, lại nhìn hai cánh tay của mình.

Nó phát hiện hai cánh tay của mình đã bị thương rất nghiêm trọng.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng, Tần Mặc đột nhiên xuất hiện sau lưng nó. "Ngươi xong rồi." Tần Mặc vừa nói câu này vừa đấm một cú vào lưng đối phương.

Đối phương lúc này cũng ngã vật xuống sàn tàu.

Sàn tàu phát ra tiếng "rắc".

Thấy sàn tàu sắp hỏng, Tần Mặc nhanh chóng đến bên cạnh nó, cầm thanh kiếm trong tay, từ trên xuống dưới đâm về phía nó. **Ác đồng** vội vàng lăn sang một bên.

Tần Mặc thấy cảnh này liền hừ lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc gầm lên nói. "**Băng Tinh Ngưng Kết Thuật**!" Một tảng băng tinh khổng lồ xuất hiện sau lưng cái **ác đồng** này.

Cái **ác đồng** này bây giờ đã không thể lùi lại được nữa, nó chỉ có thể đứng dậy, dùng móng vuốt của nó vồ lấy Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc lại đá một cước vào móng vuốt của nó.

Xương cánh tay nó vốn đã sắp gãy, lại bị Tần Mặc đá trúng, cú này khiến nó lại ngã vật xuống đất.

Tần Mặc nhân cơ hội đẩy **Thần Hoàng Kiếm** trong tay ra. **Thần Hoàng Kiếm** đâm vào cơ thể **ác đồng**, **ác đồng** không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào, ngã vật tại chỗ. **Hệ Thống** lập tức nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, đánh giết **Mộ Huyệt** sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *20, Thể Lực *20, Sức Mạnh *20, Tinh Thần *20. 】 Tần Mặc nhướng mày.

Xem ra việc giải quyết cái thi thể và **ác đồng** này đã mang lại cho mình không ít phần thưởng.

Chương 523

Trát Khê trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, hắn ta nhìn Tần Mặc, không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy.

Ngay lập tức hắn ta quỳ xuống trước mặt Tần Mặc. "Anh thật sự là thần minh của chúng tôi!" Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, anh nhanh chóng đi đến bên cạnh Trát Khê, đỡ hắn ta dậy. "Anh tuyệt đối đừng nói như vậy, nếu anh cứ tiếp tục như thế sẽ bị giảm thọ đấy." Trát Khê lúc này mới đứng dậy, lại nhìn Tần Mặc chằm chằm. "Bất kể thế nào, thực sự phải cảm ơn anh thật nhiều." Tần Mặc trong mắt hiện lên ý cười, nhưng Tần Mặc không trả lời hắn ta nữa, mà nhìn A Ninh bên cạnh. "Trên người mấy người họ đều có vết thương, trước hết hãy đưa mấy người đó lên trên băng bó một chút, sau đó hãy gọi những người khác đến đây rồi nói chuyện." A Ninh gật đầu.

Cô ấy cùng Tần Mặc đi ra ngoài.

Chẳng bao lâu sau, đoàn người họ đã đến bên ngoài.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhìn những người bị thương bên cạnh, kiểm tra cẩn thận một chút, xác định mấy người họ không có nguy hiểm đến tính mạng, lúc này mới lại nhìn A Ninh. "Mấy người họ không có chuyện gì lớn đâu, đợi lát nữa người của cô đến, băng bó cho họ một chút là được." A Ninh "ừ" một tiếng.

Cô ấy biết Tần Mặc là một người có bản lĩnh, vì Tần Mặc đã nói thuộc hạ của cô không sao, thì hẳn là không có gì đáng ngại. "Bất kể thế nào, chuyện hôm nay vẫn làm phiền anh rồi." A Ninh nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Dù sao Tần Mặc đã bảo vệ cả nhóm người bọn họ.

Tần Mặc tùy ý phẩy tay. "Chuyện này đối với tôi chỉ là việc nhỏ

thôi, không có gì đáng để cảm ơn." Mặc dù Tần Mặc nói vậy, nhưng trong lòng A Ninh vẫn hiểu rõ, nếu không có Tần Mặc, e rằng mấy người họ căn bản không thể sống sót rời khỏi đây. "Anh cứ nghỉ ngơi ở đây một lát đi." A Ninh chỉ vào một tảng đá ở không xa.

Tần Mặc trong mắt hiện lên một nụ cười lạnh. "Nhưng tôi lại khá tò mò, cô vậy mà còn biết nói cảm ơn với người khác sao?" A Ninh sửng sốt một chút, cô ấy quay đầu nhìn Tần Mặc một cái, nhưng cô ấy không nói thêm gì với Tần Mặc, mà ở đây chăm sóc mấy người bị thương khác, lại lấy ra thiết bị liên lạc, liên hệ với những người đang chờ ở doanh trại bên kia.

Chẳng bao lâu sau, những người đang chờ ở doanh trại bên kia đã đến đây.

Họ vừa đến liền vội vàng giúp mấy người bị thương đó chữa trị vết thương.

Tần Mặc lại không quản chuyện này nữa, dù sao Tần Mặc cho rằng chuyện này không có quá nhiều liên quan đến mình.

Hơn nữa, dù mình có giúp họ, họ cũng không nhất định sẽ cảm kích mình, vậy thì thà không tự rước lấy khổ vào thân.

Tần Mặc lẳng lặng ngồi ở đây.

Cũng không biết phía sau có gặp nguy hiểm gì không, xem ra họ vẫn phải cẩn thận một chút.

Rất nhanh, người của doanh trại bên kia đã đến đây, nhưng trên người họ đều có một số vết thương.

Họ nhìn A Ninh. "**Trương Kỳ Lân** và **Hạo Thiên Chân** đã chạy thoát rồi." Sắc mặt A Ninh hơi cứng lại, cô ấy quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của cô liền cười lạnh một tiếng. "Sao?

Cô không nghĩ chuyện này là do tôi làm đấy chứ?" "Cho dù không phải anh làm, họ cũng nhất định sẽ tìm anh, nên anh phải đi theo bên cạnh chúng tôi." Tần Mặc lại lười đáp lời cô ấy nhiều như vậy, chỉ yên vị ngồi ở đó. "Thế còn **Giải Tiểu Hoa** và **Hắc Hạt Tử** đâu?" "Hai người họ cũng mất tích vào tối hôm qua, không biết hai người họ đã đi đâu rồi." Một thuộc hạ thở dài.

Sắc mặt A Ninh không được tốt lắm, cô ấy gật đầu, sau đó liền chỉ huy những người khác, bảo họ tiếp tục làm việc ở đây.

Thuộc hạ của A Ninh thì nhìn Tần Mặc, siết chặt nắm đấm. "Nếu không phải vì thằng nhóc nhà ngươi, nhiều anh em của ta đã không bị thương, hôm nay nhất định phải cho thằng nhóc nhà ngươi một bài học." Thuộc hạ của A Ninh vừa nói, liền chuẩn bị xông về phía Tần Mặc.

Còn chưa đợi Tần Mặc ra tay, cô ấy đã kịp thời ngăn cản thuộc hạ của mình. "Thôi được rồi, mấy người không phải đối thủ của anh ấy đâu." "Mấy người không thể động thủ với thần minh, nếu mấy người động thủ với thần minh, thì mấy người nhất định sẽ nhận lấy bài học đau đớn!" Trát Khê bên cạnh cũng mở miệng nói.

Thuộc hạ của A Ninh cười lạnh một tiếng, hắn ta không thể gây sự với Tần Mặc, chẳng lẽ còn không thể trút giận lên người Trát Khê sao?

Ngay lập tức hắn ta đi đến bên cạnh Trát Khê, nắm cổ áo Trát Khê lên.

Còn chưa đợi hắn ta động thủ, Tần Mặc đã xuất hiện sau lưng hắn ta. "Xem ra ngươi không ngoan lắm nhỉ." Tần Mặc vừa nói vừa đặt con dao găm trong tay lên cổ người này.

Trong lòng người này thót một tiếng.

Hắn không ngờ tốc độ của Tần Mặc lại nhanh đến vậy, tốc độ này thực sự quá đáng sợ, với thực lực hiện tại của hắn căn bản không phải là đối thủ của Tần Mặc. "Nếu ngươi ngoan ngoãn, tôi còn có thể cân nhắc không ra tay với tất cả các ngươi, nếu không thì đừng trách tôi ra tay giải quyết các ngươi." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, liền thu con dao găm của mình lại, sau đó Tần Mặc tìm một chỗ ngồi xuống.

Mặc dù trong lòng thuộc hạ của A Ninh vô cùng tức giận, nhưng hắn ta cũng không thể làm gì được.

Trát Khê thì thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tần Mặc khom lưng cảm ơn. "Thần minh, đa tạ ngài." Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, không ngờ hắn ta lại luôn miệng gọi mình là thần minh. "Đừng nói vậy, tôi không phải thần minh gì cả, tôi chỉ là không quen nhìn họ ức hiếp người bình thường thôi." Trát Khê gật đầu.

Hắn biết, mặc dù Tần Mặc miệng nói vậy, nhưng Tần Mặc vẫn khá quan tâm đến hắn.

Tần Mặc không nói thêm lời vô nghĩa nào nữa, mà lại ngồi trên tảng đá bên cạnh.

Một lúc sau, Tần Mặc phát hiện có mấy người mang ra một số lọ gốm.

Tần Mặc trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, anh đi về phía những lọ gốm đó. "Không biết bên trong đựng cái gì nhỉ?" Một trong những người làm thuê vừa nói câu này vừa tò mò mở lọ gốm ra.

Thấy đồ vật bên trong, hắn ta trợn tròn mắt.

Chương 524

"Vậy mà lại là xương!" Tần Mặc đặt ánh mắt lên lọ gốm đó, thấy những khúc xương bên trong Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, anh giải thích với những người trước mặt. "Cái này trông giống xương trẻ con." Tôi từng thấy trên sách, đây là một kiểu hình phạt khá tàn khốc, họ sẽ nhốt những đứa trẻ đó vào trong những cái bình gốm này, sau đó cho chúng ăn, đợi đến khi cơ thể chúng lớn lên đặc biệt, và đầu không thể chui ra khỏi cái bình gốm này nữa, họ sẽ ngừng cho ăn.

Sau đó, họ sẽ giết những người này, để uy hiếp kẻ địch.

Nghe những lời này, ai nấy trong lòng đều rùng mình.

Họ không ngờ những kẻ đó lại quá đáng đến vậy, làm ra những chuyện trái với lương tâm như thế.

Tần Mặc mắt ánh lên ý cười, nhưng anh không nói nhiều nữa mà đi sang một bên.

Đúng lúc này, hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc: "Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt!" Trong lòng Tần Mặc giật thót một tiếng, không cần nghĩ anh cũng biết nhất định là thứ được mang lên từ dưới đáy biển có vấn đề.

Anh lập tức đặt ánh mắt lên những chiếc bình gốm đó.

Còn chưa kịp để Tần Mặc nhắc nhở mọi người, đã có một số sinh vật từ trong những chiếc bình gốm đó bay ra.

Sinh vật này chính là Thi Miết Vương mà Tần Mặc đã từng gặp ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Một trong số những con Thi Miết Vương đó trực tiếp nhắm vào người gần nhất, người đó lập tức ngã xuống đất, mặt mũi đau đớn,

không ngừng lăn lộn.

"Nhanh lên!" Tần Mặc nhắc nhở mọi người, họ nghe Tần Mặc nói vậy thì vội vàng gật đầu, không cần nghĩ cũng biết chuyện này e rằng không đơn giản như vậy.

Tần Mặc nhìn sang A Ninh bên cạnh.

"Cô cũng đừng ở đây, mau rời khỏi đây trước đã." A Ninh lập tức gật đầu, cô biết thực lực của Tần Mặc không hề yếu, ngay cả Tần Mặc còn căng thẳng như vậy, có thể thấy thứ này đáng sợ đến mức nào.

Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng rồi ngưng tụ sức mạnh của mình, bao bọc lấy đám Thi Miết Vương này.

"Mấy người cứ đi thẳng về phía trước, chạy được bao xa thì chạy!" Những người này nghe Tần Mặc nói vậy thì nuốt nước bọt, họ lại nhìn vào người đồng đội vừa ngã xuống đất, họ phát hiện người đó bị thương đặc biệt nghiêm trọng, hơn nữa trông rất đáng sợ, họ tuyệt đối không muốn rơi vào kết cục này, vậy thì họ chỉ có thể tạm thời rời đi trước.

Đợi đến khi họ quay người rời khỏi Tần Mặc, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Đám Thi Miết Vương lại chuyển ánh mắt sang Tần Mặc, vì Tần Mặc đã che chở cho những người đó rời đi, vậy thì chúng sẽ tiêu diệt Tần Mặc vậy.

Tần Mặc cũng nhận ra ý đồ của đám Thi Miết Vương này, ngay lập tức Tần Mặc cười lạnh một tiếng: "Chỉ bằng các ngươi mà cũng muốn đối phó với tôi ư?" Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó trong tay anh xuất hiện một thanh Thần Hoàng Kiếm.

Tần Mặc trực tiếp dùng Thần Hoàng Kiếm này chém về phía đám

Thi Miết Vương không xa.

Một số con Thi Miết Vương ở gần Tần Mặc nhất, sau khi bị Tần Mặc chém trúng thì trực tiếp biến thành hai nửa.

Những người khác đã thoát ra được một khoảng cách, Tần Mặc cũng chuẩn bị quay người rời khỏi nơi này, nhưng đám Thi Miết Vương đó lại bám riết lấy Tần Mặc.

Sắc mặt Tần Mặc có chút khó coi, số lượng Thi Miết Vương này quá nhiều, Tần Mặc không thể giải quyết hết trong thời gian ngắn.

Hơn nữa, nếu mình không cẩn thận bị những con Thi Miết Vương này cắn trúng, mình nhất định sẽ trúng độc.

Mặc dù trên người mình có Hắc Long Huyết Mạch, không quá sợ hãi, nhưng dù sao đi nữa, tình huống như vậy đối với mình mà nói tóm lại là bất lợi.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi ngưng tụ sức mạnh, không lâu sau, trước mặt Tần Mặc xuất hiện một Phong Nhận khổng lồ: "Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc tung Phong Nhận này ra, Phong Nhận nhanh chóng bay đến trước mặt đám Thi Miết Vương.

Phong Nhận trực tiếp tấn công vào mấy con Thi Miết Vương ở phía trước nhất, mấy con Thi Miết Vương này trực tiếp bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Tần Mặc thấy cảnh này thì nhướn mày, trong mắt cũng ánh lên một nụ cười lạnh.

Còn những con khác thì có chút sợ hãi, lùi lại một khoảng cách, nhưng chúng cũng không vì thế mà bỏ qua Tần Mặc, vẫn luôn vây quanh Tần Mặc, dường như muốn tiêu hao hết tinh thần của Tần Mặc.

Tần Mặc nhận ra ý đồ của chúng, có chút bất lực lắc đầu: "Các

ngươi thật sự khá thú vị, nhưng điều này đối với tôi mà nói thì chẳng có tác dụng gì." Tần Mặc nói xong thì ngưng tụ sức mạnh, không lâu sau, trước mặt Tần Mặc xuất hiện một cơn lốc xoáy khổng lồ: "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đẩy cơn lốc xoáy này ra.

Có cơn lốc xoáy này, những con Thi Miết Vương muốn bay lên không trung sẽ không dễ dàng nữa.

Quả nhiên, những con Thi Miết Vương này thực sự đã bị ảnh hưởng nhất định, nhưng chúng lại dùng thân mình không ngừng va đập vào cơn lốc xoáy, cố gắng làm suy yếu sức mạnh của cơn lốc xoáy này một chút.

Tuy nhiên, việc chúng làm cũng thực sự có hiệu quả nhất định, không lâu sau, sức mạnh của cơn lốc xoáy đã yếu đi rất nhiều.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, chúng sẽ không nghĩ rằng như vậy là xong chứ?

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đẩy thủ ấn này ra.

Thủ ấn nhanh chóng đánh vào cơn lốc xoáy kia, tất cả Thi Miết Vương bên trong cơn lốc xoáy đều bị Tần Mặc tiêu diệt hết.

Nhưng cơn lốc xoáy kia cũng vì thế mà bị Tần Mặc phá hủy.

Những con Thi Miết Vương khác lại vây quanh Tần Mặc.

Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, những con Thi Miết Vương này luôn ở bên cạnh Tần Mặc, nhưng lại không dám đến gần Tần Mặc, bởi vì Hắc Long khí tức trên người Tần Mặc quá nặng nề, chúng chỉ cần đến gần Tần Mặc một chút thôi là sẽ vô cùng khó chịu.

"U Minh Bạo Liệt!" Lại một quả cầu khổng lồ nữa xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném quả cầu này ra, quả cầu nhanh

chóng đánh vào người những con Thi Miết Vương này.

Quả cầu của Tần Mặc vừa chạm vào người chúng, lập tức nổ tung, nhưng sức mạnh này cũng khiến chúng tan thành bột mịn.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại nhìn đám Thi Miết Vương xung quanh.

Đám Thi Miết Vương này dường như cũng nhận ra Tần Mặc không dễ đối phó, chúng trực tiếp vòng qua Tần Mặc, đuổi theo những người khác ở phía bên kia.

Tần Mặc nheo mắt, không ngờ những con Thi Miết Vương này lại còn biết yếu mà tránh mạnh.

"Nếu đã như vậy, vậy thì tôi sẽ đi cùng với các ngươi." Nói rồi Tần Mặc liền đi theo phía sau đám Thi Miết Vương này, đám Thi Miết Vương không ngừng bay về phía trước, còn Tần Mặc thì bám sát theo chúng.

Cứ như vậy, không lâu sau, đám Thi Miết Vương đã đuổi kịp A Ninh.

Tần Mặc thấy một con Thi Miết Vương đã bám vào người A Ninh.

Tần Mặc lộn người về phía sau một cái liền đến bên cạnh A Ninh, vung thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay đánh vào con Thi Miết Vương đó.

Nhưng Tần Mặc đã khống chế lực rất tốt, nên A Ninh không hề bị thương vì điều này.

A Ninh thở phào nhẹ nhõm, cô lại nhìn Tần Mặc: "Cảm ơn anh." Tần Mặc phẩy tay một cách tùy ý, sau đó Tần Mặc tiếp tục ở đây đối phó với những con Thi Miết Vương này.

Đám Thi Miết Vương này cũng biết chúng không phải đối thủ của Tần Mặc, vì Tần Mặc muốn bảo vệ A Ninh, vậy thì chúng sẽ đi đuổi những người khác vậy.

Thấy đám Thi Miết Vương này rời đi, Tần Mặc mới muốn đi theo, nhưng lại nghĩ đến A Ninh, Tần Mặc liền nhíu mày: "Cô đi cùng tôi đi." A Ninh gật đầu, nhưng vì A Ninh ở đây nên tốc độ của Tần Mặc đã chậm đi rất nhiều.

Trên đường, họ lại gặp một số thi thể.

Chương 525

“Không ngờ đám Thi Miết Vương lại đáng sợ đến vậy.” A Ninh nắm chặt nắm đấm, sắc mặt cô cũng có chút khó coi.

Tần Mặc thở dài: “Trước hết đừng bận tâm nhiều như vậy nữa, cứ đi tiếp đi.” A Ninh đáp lời, Tần Mặc đã mở lời, cô cũng chỉ có thể nghe Tần Mặc.

Hai người họ từ từ đi về phía trước.

Nhưng không lâu sau, A Ninh cảm thấy vô cùng mệt mỏi, hơn nữa cô cũng đặc biệt khát nước, dù sao thì hai người họ cũng không mang theo thứ gì.

A Ninh tìm một tảng đá ngồi xuống, cô nhíu chặt mày, đặt ánh mắt lên người Tần Mặc: “Tôi hơi đi không nổi nữa rồi.” Tần Mặc thấy A Ninh như vậy, sắc mặt anh có chút khó coi, anh lại quay đầu nhìn xung quanh.

Bây giờ không biết đám Thi Miết Vương đó đã chạy đi đâu, nhưng A Ninh đã mệt mỏi đến mức này, nếu hai người họ tiếp tục đi, A Ninh e rằng sẽ kiệt sức mà chết.

“Vậy thì cứ nghỉ ngơi ở đây một lát đi.” Tần Mặc cũng tìm một chỗ ngồi xuống, thấy môi A Ninh đã nứt nẻ đến mức này, Tần Mặc đột nhiên từ trong túi mình lấy ra một chai nước ném cho A Ninh.

A Ninh mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, cô không ngờ trên người Tần Mặc lại còn mang theo nước.

“Không phải anh cũng không mang theo đồ tiếp tế sao?” “Trước đó tôi đã để chai nước này vào túi rồi, cứ uống một ít đi, tình trạng của cô không thể tiếp tục đi được nữa.” A Ninh thở dài rồi gật đầu,

cô uống một ngụm nước, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cô lại nhìn Tần Mặc: "Cảm ơn anh." Tần Mặc phẩy tay, thực ra Tần Mặc vốn dĩ không phải là người tốt bụng gì, nhưng lại nghĩ đến lần trước ở viện điều dưỡng, dù sao A Ninh cũng đã đến tiếp đón họ, nên Tần Mặc mới đối xử khách sáo với cô như vậy.

Nghỉ ngơi một lúc, Tần Mặc mới đứng dậy nhìn A Ninh, A Ninh đưa chai nước trong tay cho anh: "Nếu không chê thì anh cũng uống một chút đi." Tần Mặc lắc đầu: "Không cần, chúng ta phải nhanh chóng đi tiếp.

Bây giờ hai chúng ta đã tập hợp lại, nếu cứ tiếp tục đi, không biết phải mất bao lâu nữa mới có thể ra khỏi đây." A Ninh thở dài, gật đầu.

Không lâu sau, A Ninh cảm thấy bụng rất đói, nhưng vừa nãy đã uống mấy ngụm nước, cô liền cố gắng nhịn.

Nhưng Tần Mặc đã nhận ra, nên Tần Mặc từ trên người mình lấy ra một gói bánh quy đưa cho A Ninh: "Vừa đi vừa ăn đi, chúng ta phải nhanh chóng tìm được đại đội, sau đó đi xuống phía dưới mới được." Thực ra trong không gian của Tần Mặc còn có đồ ăn khác, nhưng Tần Mặc cho rằng mình và A Ninh không quen thân, không cần thiết phải đưa những thứ đó cho cô.

Hơn nữa, mình vốn không mang ba lô, nếu lấy ra những đồ ăn có thể tích khá lớn, A Ninh chắc chắn sẽ nghi ngờ.

A Ninh ngây người tại chỗ, cô không ngờ Tần Mặc lại như vậy, nhưng cô vẫn đáp lời, nhận lấy gói bánh quy đó.

Dù sao đi nữa, Tần Mặc thực sự đã đối xử khá tốt với cô, xem ra sau này cô nhất định phải cảm ơn Tần Mặc thật tốt.

"Không ngờ anh lại khác xa với những gì tôi tưởng tượng." A

Ninh nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nghe cô nói vậy, trong mắt ánh lên một nụ cười lạnh: "Tôi không muốn thu thập xác cô." A Ninh lúc này mới hít sâu một hơi rồi gật đầu, bất kể Tần Mặc nói gì, cô đều cảm thấy Tần Mặc thực sự đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Nhưng một lúc sau, trời dần tối xuống, hơn nữa ở đây cũng trở nên rất lạnh.

A Ninh không ngừng xoa xoa cánh tay mình, Tần Mặc cũng thấy cô như vậy, suy nghĩ một lát, Tần Mặc liền quay đầu nhìn xung quanh, thấy không xa có một cái hang động, Tần Mặc liền nói với A Ninh: "Chúng ta cũng đã đi lâu như vậy rồi, trước tiên hãy vào đó nghỉ ngơi một lát đi." A Ninh đáp lời, đến trong hang động, A Ninh lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, nhưng môi cô vẫn hơi tái nhợt, cô lại nhìn Tần Mặc: "Dù sao đi nữa, khi tìm được đại đội, tôi nhất định sẽ cảm kích anh thật tốt." Tần Mặc phẩy tay, điều này đối với Tần Mặc mà nói thì không sao cả, nên Tần Mặc cũng không muốn đôi co với cô nhiều như vậy: "Ở đây còn một nửa bánh quy, cô có muốn ăn một chút không?" A Ninh không biết trong tay Tần Mặc có bao nhiêu thức ăn, vạn nhất nếu cô ăn hết, khiến Tần Mặc chết đói hoặc chết khát ở đây thì không hay chút nào.

"Không cần." Với tình trạng cơ thể hiện tại của Tần Mặc, kiên trì một tháng không thành vấn đề lớn.

A Ninh nhíu mày, không hiểu lắm nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thật sự lợi hại đến vậy sao?

Nhưng cô lại cảm thấy vì là Tần Mặc không muốn ăn những thứ này, vậy thì cô cũng không cần thiết phải ép buộc Tần Mặc.

Cứ để dành những thứ này bù đắp thể lực cho mình.

A Ninh không nghĩ nhiều nữa, mặc dù bây giờ thực sự có chút

lạnh, nhưng cô phải nằm ở đây ngủ một lúc.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Mặc tỉnh dậy xong liền từ trong không gian của mình lấy ra một chai nước, uống mấy ngụm, rồi lại cất vào.

Đợi đến khi A Ninh tỉnh dậy, cô phát hiện Tần Mặc đã ở bên ngoài.

"Anh đang làm gì vậy?" A Ninh mắt ánh lên vẻ nghi hoặc, cô đi ra ngoài, phát hiện Tần Mặc đang ở đây quan sát bầu trời.

"Tôi đang xác định phương hướng." Tần Mặc nhìn A Ninh một cái.

Họ không thể cứ ở mãi đây được, phải nhanh chóng đi tìm người của đại đội mới được.

A Ninh có chút kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu: "Đã xác định được chưa?" "Đi theo hướng này." Tần Mặc chỉ vào một trong các hướng, sau đó chủ động đi về phía đó, còn A Ninh thì đi theo phía sau Tần Mặc, lại lấy ra một ít bánh quy còn lại trước đó, ăn.

Tần Mặc cũng nhìn thấy, nhưng Tần Mặc không nói gì.

Còn lại miếng bánh quy cuối cùng, A Ninh nhìn Tần Mặc: "Dù sao anh cũng ăn một chút đi, nếu anh không ăn gì cả, lát nữa gặp Thi Miết Vương thì sẽ không có ai bảo vệ tôi nữa." Tần Mặc nghe vậy liền không khỏi cười lạnh một tiếng: "Cô không biết cái kế khích tướng của cô rất ấu trĩ sao?

Nếu tôi thực sự đói, tôi sẽ tự ăn, không cần cô nhắc nhở tôi." Nghe Tần Mặc nói với giọng điệu lạnh lùng như vậy, A Ninh liền bĩu môi.

Tần Mặc không muốn mình xen vào chuyện của anh ta, mình cũng không muốn đôi co với anh ta nhiều nữa.

Vì Tần Mặc đã như vậy, vậy thì mình cũng không cần thiết phải phí lời những chuyện này nữa, cô cũng không nên giữ cái bánh quy này lại cho Tần Mặc, ai bảo anh ta không biết điều như vậy chứ?

A Ninh nói rồi, liền muốn ăn nốt miếng bánh quy cuối cùng này, nhưng suy nghĩ một lát cô vẫn thở dài rồi cất cái bánh quy đó đi.

Tần Mặc dẫn A Ninh tiếp tục đi về phía trước, nhưng một lúc sau, A Ninh cảm thấy hướng này có chút không đúng, cô nhíu mày nhìn Tần Mặc: "Hình như có vấn đề." Tần Mặc gật đầu, Tần Mặc cũng có cảm giác này, sau đó anh liền tinh tế quan sát ở đây, một lúc sau, trong mắt Tần Mặc liền xuất hiện một nụ cười lạnh: "Nếu tôi đoán không lầm, ở đây hẳn là có Kỳ Môn Độn Giáp." A Ninh có chút kinh ngạc, cô thở hắt ra một hơi lạnh: "Không thể nào, Tây Vương Mẫu Mẫu lại có thực lực như vậy sao?

Có thể bày ra loại Kỳ Môn Độn Giáp này sao?" "Chính xác là như vậy, nếu không thì chúng ta có lẽ đã ra ngoài từ lâu rồi, là tôi sơ ý nên mới thành ra thế này, nhưng cô yên tâm, tôi sẽ đưa cô ra ngoài." Tần Mặc lại nhìn A Ninh một cái, A Ninh hé miệng, nhưng không hiểu sao Tần Mặc nói xong câu này, cô lại có một cảm giác yên tâm lạ thường.

Tần Mặc xác định lại phương hướng rồi tiếp tục đi về phía trước, mặc dù đối với người bình thường mà nói thì Kỳ Môn Độn Giáp này quả thực rất hữu ích, nhưng đối với Tần Mặc mà nói thì chẳng là gì cả.

Trong chốc lát, Tần Mặc đã phá giải được Kỳ Môn Độn Giáp ở đây, anh cũng đã đi ra khỏi trận pháp này.

Vừa mới đi ra khỏi đây, Tần Mặc đã nghe thấy tiếng động không xa, anh đặt ánh mắt lên đó, trong mắt xuất hiện vẻ cảnh giác.

Đối phương đi ra từ phía sau tảng đá đó, Tần Mặc nhìn thấy hóa ra là Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân cùng với Phan Tử, trong mắt

liền lộ vẻ kinh ngạc: “Sao lại là mấy người?” Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc lập tức vui mừng khôn xiết, cậu chạy về phía Tần Mặc, ôm chầm lấy Tần Mặc: “Tần Mặc, anh làm em sợ chết khiếp rồi, anh không sao chứ?” Tần Mặc phẩy tay: “Không sao cả, tôi rất an toàn.” Nói rồi Tần Mặc lại nhìn Trương Kỳ Lân không xa, Trương Kỳ Lân chỉ tùy ý gật đầu với Tần Mặc, không nói gì, nhưng Tần Mặc có thể thấy rõ ánh mắt đối phương đã trở nên dịu dàng hơn.

Lúc này A Ninh lại nhìn mấy người họ: “Nếu các vị không có việc gì thì đừng ở đây luyên thuyên nữa, tiếp tục đi thẳng về phía trước đi.” Vương Bàn Tử nghe A Ninh nói vậy thì liếc mắt khinh bỉ: “Sao cô cũng ở đây?

Thật đáng ghét cô, chỗ nào cũng có cô.” A Ninh cười lạnh một tiếng: “Ngươi tưởng ta thích ngươi sao?

Ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi ở đây.

Nếu ngươi không muốn gặp ta, vậy thì chúng ta mau chóng đi tiếp đi, chỉ cần tìm được Tây Vương Mẫu Mẫu Cung là chúng ta không cần ở cùng nhau nữa, cứ thế ai đi đường nấy là được.” Tần Mặc thấy họ như vậy tương ái tương sát thì cảm thấy có chút bất lực, nhưng Tần Mặc vẫn dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

“Nhưng điều này thực sự khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, ở đây lại có sự tồn tại của Kỳ Môn Độn Giáp.” Hạo Thiên Chân nói những lời này khi nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đáp lời: “Không ngờ các cậu cũng nhìn ra.” “Chúng tôi đâu có khả năng đó, là Trương Kỳ Lân nói cho chúng tôi biết, nếu không thì chúng tôi có lẽ căn bản không thể phân biệt được phương hướng.” Tần Mặc lập tức cười lớn: “Được rồi, tôi còn tưởng mấy người đã giỏi giang hơn rồi chứ, không ngờ chỉ dựa vào Trương Kỳ Lân mới có thể ra khỏi đó, nhưng điều đó cũng tốt.” Tần Mặc gật đầu, Hạo Thiên Chân nói nhỏ với Tần Mặc:

“Anh không biết đâu, vừa nãy khi chúng tôi đi ngang qua khu cắm trại đó, đã thấy một cái xác, hơn nữa còn có rất nhiều bình gốm vỡ nát, chúng tôi sợ chết khiếp.

Em còn tưởng anh đã xảy ra chuyện gì.” Tần Mặc liếc mắt khinh bỉ: “Các cậu nghĩ có thứ gì có thể làm khó được tôi sao?

Yên tâm đi, ai chết thì chết chứ tôi sẽ không chết đâu.” Tần Mặc cười nhìn mấy người họ, mấy người họ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm rồi gật đầu: “Anh không sao thì tốt rồi.” Tần Mặc không nói nhiều với mấy người họ nữa, mà dẫn họ tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa trò chuyện.

A Ninh luôn ở bên cạnh, lắng nghe những gì họ nói.

Khi nói đến những chuyện bí mật hơn, mấy người họ sẽ nói rất nhỏ, A Ninh cười lạnh một tiếng: “Các người không lẽ nghĩ tôi rất muốn nghe những chuyện các người nói sao, tôi nói cho các người biết, tôi một chút cũng không thèm.” Vương Bàn Tử bĩu môi: “Cô nói gì thì nói đi, dù sao chúng tôi cũng không tin cô, hơn nữa chúng tôi không thể để cô nghe được bí mật của chúng tôi, nếu không cô sẽ về kể cho ông chủ của cô mất.” A Ninh lập tức cảm thấy cạn lời, cô đơn giản là đi ở phía trước nhất, để khỏi phải nghe mấy người này phí lời với mình.

Như nghĩ đến điều gì đó, Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên người Phan Tử: “À phải rồi, sao anh lại ở đây?

Chương 526

Cả anh nữa?" Nói rồi Tần Mặc lại nhìn Vương Bàn Tử một chút.

Vương Bàn Tử và Phan Tử nhìn nhau, mặt họ đều lộ vẻ ngại ngùng, nhưng hai người họ ai cũng không mở miệng nói chuyện, nhưng Tần Mặc vẫn đoán ra được.

Hạo Thiên Chân có chút phẫn nộ không bằng lòng, cậu mách Tần Mặc: "Nếu lần sau gặp lại Tam thúc của em, anh có thể giúp em dạy dỗ Tam thúc một trận được không, e rằng những người ở đây ngoại trừ anh ra không ai dám làm việc này, Tam thúc của em thật sự quá đáng.

Ông ấy lại dẫn theo nhiều người như vậy đến đây, hơn nữa còn không nói cho em biết mục đích cuối cùng là gì, em còn là cháu của ông ấy sao?" Tần Mặc mắt ánh lên ý cười, thực ra trên đường đi, Tần Mặc đã sớm nhận ra những điểm bất thường: "Điều này cũng chưa chắc." Hạo Thiên Chân ngây người, không hiểu lắm nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân, nhưng Tần Mặc cho rằng mình cũng không cần thiết phải giải thích nhiều cho cậu ta, nếu cậu ta thực sự không hiểu, đối với cậu ta ngược lại là một điều tốt.

Hạo Thiên Chân lại quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân cũng lắc đầu: "Hai người là ý gì vậy?

Dù sao đi nữa, hai người đều là anh em tốt của tôi mà.

Hai người không muốn nói cho tôi biết phải không?" Nhưng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân vẫn luôn đi về phía trước.

Hạo Thiên Chân không còn cách nào, đành đặt ánh mắt lên người Phan Tử và Vương Bàn Tử: "Vậy hai người nói cho tôi biết lời Tần

Mặc vừa nói là có ý gì?" "Hai chúng tôi cũng không hiểu a, lời Tần Mặc nói thâm sâu như vậy, làm sao chúng tôi có thể hiểu được?" Phan Tử thở dài bất lực.

Hạo Thiên Chân bĩu môi, nhưng hình như quả thật là như vậy.

Ngay lập tức Hạo Thiên Chân liền vội vàng đuổi theo Tần Mặc: "Tần Mặc anh giải thích rõ ràng cho em đi, nếu anh cứ không nói cho em biết, trong lòng em sẽ luôn canh cánh chuyện này, vạn nhất lát nữa gặp phải chuyện gì, em vì chuyện này mà phân tâm, chẳng phải sẽ không giúp gì được cho mọi người sao?" Tần Mặc lập tức cười lớn: "Nếu đã như vậy thì ngược lại rất tốt, dù sao như vậy cậu sẽ không bị thương." Hạo Thiên Chân trừng lớn mắt nhìn Tần Mặc, cậu không ngờ Tần Mặc lại nói ra loại lời này.

Tần Mặc vỗ vỗ vai cậu ta, rồi dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

"Nhưng bây giờ chúng ta phải đi đâu?

Có phải là phải ra khỏi Ma Quỷ Thành này không?" Phan Tử không hiểu lắm hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc dừng lại một chút, lại nhìn anh ta: "Các cậu còn nhớ quyển sổ chúng ta đã xem trước đó không?" Mấy người họ gật đầu.

Tần Mặc liền ở đây giải thích cho mọi người: "Nếu tôi đoán không lầm, Ma Quỷ Thành này vào thời cổ đại có lẽ là một chiến trường.

Mà Tây Vương Mẫu Mẫu lại khá tinh thông thuật Kỳ Môn Độn Giáp, nên bà ấy đã bố trí Kỳ Môn Độn Giáp ở đây, muốn dùng nó để mê hoặc kẻ địch, khiến kẻ địch vĩnh viễn bị mắc kẹt ở đây.

Đối với những người đó mà nói, có lẽ đây là một sự tiêu hao tinh thần, dù cho những người đó có mang theo nước và thức ăn, họ cũng

không nhất định có thể thoát ra khỏi đây, các cậu nên hiểu ý tôi chứ." Mấy người họ trước đây đã từng cùng Tần Mặc xông qua nhiều Mộ Huyệt như vậy, họ đương nhiên là có thể hiểu được, nên họ liền trực tiếp đáp lời: "Cái này chúng tôi đương nhiên biết." Tần Mặc đáp lời, sau đó Tần Mặc liền ở đây tiếp tục nói với họ.

Mấy người họ đều lắng nghe đặc biệt chăm chú, nhưng một lúc sau Hạo Thiên Chân liền chợt hiểu ra: "Vậy nếu theo lời anh nói, chiếc thuyền cổ mà chúng ta đã đi vào trước đó lẽ ra phải bị nước cuốn đến đây, nhưng vì thời gian trôi qua quá lâu, thời tiết ở đây cũng đã thay đổi, nên mực nước đã hạ xuống.

Còn những bình gốm sứ đã được mang ra trước đó, cũng là vật bồi táng của vị phú quý nhân đó.

Nên trong đó mới có Thi Miết Vương, đúng không?" Tần Mặc gật đầu, suy nghĩ của Hạo Thiên Chân hoàn toàn không sai, mấy người còn lại cũng đồng tình, điểm này họ cũng coi như đã hiểu ra.

"Vậy cũng có nghĩa là Ma Quỷ Thành và Tây Vương Mẫu Mẫu Cung có liên quan mật thiết với nhau, chúng ta phải làm thế nào mới có thể đến được Tây Vương Mẫu Mẫu Cung?" Hạo Thiên Chân lại ném ra một vấn đề.

Tần Mặc suy nghĩ một lát, liền nói với mấy người họ: "Tôi nghĩ chúng ta đi dọc theo con sông cổ đó thì có lẽ sẽ tìm thấy, nhưng bây giờ con sông cổ đã biến mất, chúng ta chỉ có thể tìm cách xem có thể tìm thấy manh mối nào không." Vương Bàn Tử và mấy người họ lập tức hiểu ra: "Vậy có phải là có nghĩa là hướng chúng ta đang đi bây giờ có thể là sai, chúng ta có muốn quay lại đi lại không?" Vương Bàn Tử nhíu mày, nhìn mấy người trước mặt.

Tần Mặc liếc mắt khinh bỉ: "Không cần quay lại, chúng ta cứ đi tiếp theo con đường này trước đã, xem lát nữa trên đường có thể tìm

thấy manh mối nào không." Mấy người họ gật đầu, Tần Mặc đã nói như vậy, vậy thì họ cứ đi thử một lát vậy.

Không lâu sau, trời đột nhiên đổ mưa, Tần Mặc nhíu chặt mày, anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh: "Xem ra chúng ta không thể tiếp tục đi tiếp được, vốn dĩ trong Ma Quỷ Thành này đã dễ bị lạc phương hướng rồi.

Lại thêm bây giờ trời đổ mưa nữa, lát nữa có thể sẽ rất lạnh, chúng ta hãy tìm một chỗ để nghỉ ngơi trước đi." Mấy người họ gật đầu, sau đó họ liền cùng Tần Mặc đi đến một hang động.

Đến trong hang động xong, Hạo Thiên Chân liền đưa ba lô của Tần Mặc cho anh: "À phải rồi, đây là túi của anh." Tần Mặc đáp lời, Tần Mặc mở ba lô ra, từ bên trong lấy ra một ít đồ ăn, đưa cho những người trước mặt: "Tần Mặc anh vẫn lợi hại như mọi khi, không ngờ anh lại mang theo nhiều đồ ăn như vậy." Phan Tử cười nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướn mày: "Đương nhiên rồi." Nói rồi Tần Mặc cũng tự mình ăn một ít.

Không lâu sau, Tần Mặc đã ăn gần xong, anh lại quay đầu đặt ánh mắt lên người A Ninh không xa.

A Ninh đang ăn nốt miếng bánh quy cuối cùng, vì ba lô của cô ấy không còn nữa, nên cô ấy cũng không có đồ tiếp tế gì.

Tần Mặc do dự một lát, liền lấy ra một ít đồ ăn, đưa cho A Ninh.

Mặc dù đối phương quả thực là kẻ thù của anh, nhưng dù sao đi nữa, vừa nãy đối phương cũng đã nghĩ đến việc đưa bánh quy cho anh, điều đó có nghĩa là đối phương cũng đã cân nhắc đến tính mạng của anh.

A Ninh thấy Tần Mặc như vậy thì cảm thấy có chút kinh ngạc, cô lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu nhìn sang phía bên kia: "Tôi sẽ

không chấp nhận lòng bố thí của anh." Tần Mặc nghe cô nói vậy liền lập tức cười lớn, có chút bất lực lắc đầu: "Cô không muốn ăn thì tôi cũng không có gì để nói, tôi cứ để đồ ăn này ở đây." Vương Bàn Tử thấy A Ninh không biết điều như vậy, liền khuyên giải Tần Mặc: "Anh làm sao vậy?

Nó đã không muốn ăn thì cứ để nó đói đi, đợi đến lúc nó thực sự không đi nổi nữa, nó sẽ phải xin chúng ta đồ ăn, nó chỉ có thể cầu xin chúng ta!" Hạo Thiên Chân vội vàng vỗ vào vai Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng: "Mấy người các cậu đúng là quá phụ nhân chi nhân (quá đàn bà), đừng quên, trước đây nó từng đối phó với chúng ta đó." Tần Mặc mắt ánh lên vẻ bất lực, nhưng Tần Mặc cũng không nói nhiều.

Ngoài trời vẫn đổ mưa rất lớn, A Ninh rất nhanh đã đói không chịu nổi nữa, cô đành phải mở đồ ăn Tần Mặc đã cho ra.

Vương Bàn Tử cũng thấy, đúng lúc Vương Bàn Tử chuẩn bị mở miệng thì Tần Mặc kéo cánh tay anh ta một cái: "Thôi được rồi, nếu trên đường cô ấy thực sự đói đến ngất đi, chẳng phải hành trình của chúng ta sẽ bị trì hoãn sao?

Cứ để cô ấy ăn đi." Vương Bàn Tử cảm thấy lời Tần Mặc nói cũng có lý, anh ta đáp lời: "Vậy được thôi, tôi coi như là nể mặt anh." Tần Mặc cười bất lực, nhưng Tần Mặc gật đầu, không nói nhiều nữa.

Rất nhanh, cơn mưa bên ngoài đã tạnh.

Tần Mặc đi ra ngoài kiểm tra một lượt, xác định trời đã quang mây tạnh hoàn toàn, lúc này mới thở phào một hơi, rồi đi vào trong động nói với mọi người: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục xuất phát.

Mọi người đã nghỉ ngơi ở đây lâu như vậy rồi, tiếp theo chúng ta nhất định phải tìm thấy Tây Vương Mẫu Mẫu Cung mới được." Họ

đều đáp lời, rồi cùng Tần Mặc đi ra ngoài.

Không lâu sau, Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy một bức họa ở đằng xa, trong mắt anh ta lộ vẻ kinh ngạc: "Mấy cậu mau lại đây!" Nghe thấy tiếng gọi, Tần Mặc liền đi về phía đó.

Lúc này, mọi người lập tức chú ý đến những hóa thạch được đặt ở đây.

Bàn Tử có chút kích động xoa xoa tay, nhìn chằm chằm vào mấy hóa thạch này: "Nếu tôi không nhìn nhầm, đây chắc là thứ còn sót lại từ nghìn năm trước nhỉ?" "Phải." Tần Mặc gật đầu, sau đó anh quay đầu nhìn sang một bên khác, tỉ mỉ quan sát bức bích họa trước mặt: "Xem ra đây hẳn là cổ hà đạo." "Nhưng nhìn nó thật kỳ lạ.

Tại sao phần đầu của hóa thạch này lại là mặt người, mà thân nó lại là hình dạng con cá?" Tần Mặc lắc đầu nói thật, về điều này anh cũng không rõ lắm.

Đúng lúc này, giọng nói của Hệ Thống trong đầu Tần Mặc đột nhiên vang lên nhắc nhở: 【Đinh!

Phát hiện Mộ Huyệt Sinh Vật, xin lập tức tiêu diệt!】 Tần Mặc nheo mắt, xem ra đây chính là Nhân Diện Ngư hóa thạch.

Quả nhiên, ngay lập tức, Nhân Diện Ngư hóa thạch đột nhiên cử động, lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, Thần Hoàng Kiếm trong tay trực tiếp xuất hiện.

Nhân Diện Ngư hóa thạch lao tới Tần Mặc, muốn xé nát thịt trên người anh.

Nhưng Tần Mặc lại tung một quyền đánh vào thân Nhân Diện Ngư hóa thạch, khiến nó bị đánh bay ra xa.

Tuy Nhân Diện Ngư hóa thạch này đã ở đây hàng nghìn năm, nhưng nó căn bản không có chút sức mạnh nào.

Tần Mặc lập tức đến gần nó, Thần Hoàng Kiếm trong tay từ trên xuống dưới chém xuống, nó liền bị Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc tấn công.

Nhân Diện Ngư hóa thạch lập tức biến thành hai nửa.

Tần Mặc thở phào một hơi, giọng nói của Hệ Thống lại một lần nữa nhắc nhở anh: 【Đinh!

Chương 527

Tiêu diệt Mộ Huyệt Sinh Vật thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Trương Kỳ Lân đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhíu mày: "Thế nào?

Anh không sao chứ?" Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh nhìn chằm chằm vào Nhân Diện Ngư hóa thạch trước mặt: "Không ngờ Nhân Diện Ngư hóa thạch ở đây lại có linh tính như vậy, xem ra ở đây lâu ngày cũng đã hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa." Trương Kỳ Lân đáp lời: "Phải, nếu không phải anh phản ứng nhanh, e rằng đã bị nó làm bị thương rồi." Bàn Tử thì có chút đau lòng, ngồi xổm xuống: "Mấy cậu đúng là không biết quý trọng mấy cái Nhân Diện Ngư hóa thạch này gì cả, phải biết mấy hóa thạch này có giá trị khảo cổ cực cao, nếu mang ra ngoài có thể bán được không ít tiền đó!" Tần Mặc nghe vậy liền không nhịn được mà liếc mắt coi thường, không ngờ Bàn Tử vẫn không bỏ được cái suy nghĩ này.

Phan Tử bên cạnh vỗ vào cánh tay Bàn Tử: "Anh đang nghĩ gì vậy?

Nếu Tần Mặc không giải quyết Nhân Diện Ngư hóa thạch này, không chừng nó đã ăn thịt anh rồi." "Xì!

Bàn Gia tôi lợi hại thế này, làm sao Nhân Diện Ngư này có thể đối phó được?

Nếu Nhân Diện Ngư này mà dám đến đối phó với tôi, tôi sẽ một quyền giải quyết nó ngay!" Thấy Bàn Tử khoác lác ở đây, Hạo Thiên Chân liền bật cười: "Thôi đi, đừng nói mấy lời vô ích đó nữa, nó đến tấn công chúng ta, chúng ta lẽ nào lại không làm gì nó sao?

Tuy đúng là có giá trị khảo cổ, nhưng đội khảo cổ cũng không thể đến đây mà mang cái Nhân Diện Ngư hóa thạch này đi được phải không?

Huống chi thứ này lớn như vậy, anh căn bản không thể mang ra ngoài được." Hạo Thiên Chân nói xong liền quay đầu nhìn Tần Mặc: "Vì không có chuyện gì, chúng ta lên đường thôi." Tần Mặc gật đầu: "Được rồi, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước, thời gian của chúng ta khá eo hẹp." Tần Mặc nhìn mấy người họ, họ đều đáp lời rồi đi theo Tần Mặc.

A Ninh cũng đi cùng họ.

Bởi vì A Ninh biết hiện tại mình đã tách khỏi đội lớn, nếu không đi theo mấy người Tần Mặc, rất có khả năng sẽ chết ở đây.

Bất kể trước đó giữa họ có ân oán gì, hiện tại việc quan trọng nhất là tìm thấy Tây Vương Mẫu Mẫu Cung trước đã.

Tần Mặc dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Một lát sau, họ đột nhiên nhìn thấy mấy chiếc xe ở đằng xa, hơn nữa còn có một số trang bị nằm rải rác.

A Ninh với vẻ kinh ngạc trong mắt, đi về phía đó, tìm thấy ba lô của mình và đeo lên lưng, lúc này mới nhìn mấy người bên cạnh: "Nếu tôi nhớ không nhầm, lúc mưa gió ở đây rất lớn phải không?

E rằng những thứ này đều bị thổi đến đây." Tần Mặc gật đầu: "Đúng là như vậy, mọi người cứ tìm kiếm trang bị trước đi, tìm xong rồi chúng ta tiếp tục đi xuống." Tuy trên người họ có một số trang bị, nhưng những thứ này có thể không đủ dùng.

Họ đều đáp lời, không nói thêm gì nữa.

Không lâu sau, họ đã chuẩn bị đầy đủ trang bị, rồi rời khỏi đây.

Đúng lúc mọi người tiếp tục đi về phía trước, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó, anh đặt ánh mắt lên không trung.

Trương Kỳ Lân trên mặt cũng lộ vẻ cảnh giác.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử bên cạnh thấy Tần Mặc đột nhiên dừng lại, liền ngẩn ra, họ nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân: "Mấy anh sao vậy?" Bàn Tử hỏi ra, đúng lúc này, giọng nói của Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc: 【Đinh!

Phát hiện Mộ Huyệt Sinh Vật, xin lập tức tiêu diệt!】 Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, xem ra lại có thứ gì đó rồi.

Lúc này trong đầu Tần Mặc đột nhiên hiện lên hình ảnh những Thi Biệt Vương.

Hạo Thiên Chân cũng đặt tay lên chuôi đao của mình.

Quả nhiên, một lúc sau, mọi người liền nhìn thấy những Thi Biệt Vương ở đằng xa lao về phía họ.

"Xem ra quả đúng là như vậy." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh rút Thần Hoàng Kiếm ra, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người bên cạnh: "Đừng đứng ngẩn ra ở đây nữa, mau đi đi." Hạo Thiên Chân gật đầu, anh quay đầu nhìn những người bên cạnh: "Chúng ta đi trước, đừng làm phiền Tần Mặc và Trương Kỳ Lân." Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thì ở lại đây.

Không lâu sau, những Thi Biệt Vương đó liền lao về phía này.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, hai người họ tản ra, đứng ở hai bên đường chặn những Thi Biệt Vương này lại.

Những Thi Biệt Vương này thấy có người dám đứng ở đây, liền lao về phía hai người, muốn ăn thịt họ.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, những Thi Biệt Vương này có lẽ

quá ngây thơ rồi?

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném con đại bàng này ra, con đại bàng liền lao về phía những Thi Biệt Vương ở đằng xa.

Những Thi Biệt Vương này cũng nhìn thấy con đại bàng, chúng cứ thế lao thẳng vào con đại bàng.

Nhưng năng lượng trên người con đại bàng lại liên tục đánh tan những Thi Biệt Vương này.

Tuy nhiên, dù vậy, những Thi Biệt Vương này cũng không vì thế mà lùi bước.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh quay đầu, đặt ánh mắt lên người Trương Kỳ Lân ở một bên khác.

Với thực lực của Trương Kỳ Lân, muốn đối phó với những Thi Biệt Vương này cũng không khó khăn gì, nên Tần Mặc không cần lo lắng.

Tần Mặc lại rút Thần Hoàng Kiếm của mình ra.

Trên Thần Hoàng Kiếm mang theo một luồng năng lượng màu đen.

Tần Mặc ném luồng năng lượng màu đen này đi.

Luồng năng lượng màu đen nhanh chóng va chạm vào thân thể những Thi Biệt Vương trước mặt.

Thực ra với sức mạnh của một mình Tần Mặc, muốn giải quyết những Thi Biệt Vương này không hề đơn giản.

Chỉ tiếc là hiện tại có Trương Kỳ Lân ở đây giúp đỡ mình đối phó với những thứ này thì không có gì khó khăn cả.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, liền điều khiển Thần Hoàng Kiếm

trong tay, không ngừng tấn công những Thi Biệt Vương trước mặt.

Những Thi Biệt Vương này rất nhanh không thể chịu đựng được nữa, chúng từ từ biến thành hai mảnh rồi ngã xuống đất.

Tần Mặc thấy chúng như vậy liền nheo mắt, nhưng Tần Mặc cũng không nói lời thừa.

Con đại bàng ở đằng xa đã sắp không thể chịu đựng được nữa, Tần Mặc lập tức triệu hồi ra một con mãnh hổ.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Mãnh hổ lại lao về phía những Thi Biệt Vương này, những Thi Biệt Vương này lập tức bị đâm vào, tan nát tứ phân ngũ liệt.

Nhưng những Thi Biệt Vương này vẫn không ngừng tấn công con mãnh hổ, sức mạnh của con mãnh hổ cũng rất nhanh sắp tiêu tán.

Tần Mặc trực tiếp vỗ hai lòng bàn tay vào nhau, con mãnh hổ lập tức nổ tung.

Năng lượng nổ tung lại giải quyết nốt những Thi Biệt Vương ở gần đó.

Những Thi Biệt Vương còn lại thì vây quanh Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, chúng dường như đang do dự.

Nghĩ một lát, chúng dứt khoát tách ra, lao về phía Hạo Thiên Chân và mấy người ở đằng xa.

Sắc mặt Tần Mặc lạnh xuống, anh hừ lạnh một tiếng: "Muốn rời khỏi đây cũng phải hỏi tôi có đồng ý không đã." Nói xong câu này, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy không gian ở đằng xa đều trở nên vặn vẹo.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Những Thi Biệt Vương này trực tiếp bị Tần Mặc khống chế, chúng không ngừng va chạm vào không

gian trước mặt, nhưng không gian lại liên tục khống chế chúng, khiến chúng không thể tiếp tục đi về phía trước.

Chương 528

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném thanh kiếm này đi, thanh kiếm nhanh chóng chặn những Thi Biệt Vương đó lại.

Thanh kiếm chém ngang về phía những Thi Biệt Vương đó, những Thi Biệt Vương đó trực tiếp bị kiếm của Tần Mặc chém thành hai nửa.

Đương nhiên, vẫn còn một số Thi Biệt Vương chưa bị Tần Mặc tấn công tới, hiện tại chúng đã đánh rách một khe hở trong không gian của Tần Mặc, chúng theo khe hở đó mà lao ra ngoài.

Nhưng chưa kịp vui mừng, ở đằng xa đã xuất hiện rất nhiều băng tinh, chặn chúng lại.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Lại một đòn nữa giết chết rất nhiều Thi Biệt Vương, những Thi Biệt Vương này lập tức có chút tức giận, chúng quay đầu nhìn Tần Mặc phía sau.

Lúc này lại có một chiếc rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt chúng, chiếc rìu này còn là một chiếc rìu băng lạnh giá.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Chiếc rìu này lại chém vào rất nhiều Thi Biệt Vương, mấy con Thi Biệt Vương này đều bị Tần Mặc đánh cho tan biến.

Thấy những Thi Biệt Vương này dễ dàng bị mình giải quyết như vậy, Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng, anh lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân hiện tại cũng đã giết chết rất nhiều Thi Biệt Vương, nên hai người họ không cần lo lắng nữa.

“Nếu đã như vậy, thì tìm cách giam các ngươi ở đây đi, chúng ta cũng không có thời gian ở lại với các ngươi nhiều.” Nghĩ như vậy Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một con hỏa long khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném con hỏa long này đi, con hỏa long trực tiếp vây quanh những Thi Biệt Vương đó.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Những Thi Biệt Vương này khá sợ hỏa diễm, nên chúng không dám trực tiếp va chạm với hỏa diễm.

Tần Mặc nhìn chằm chằm Trương Kỳ Lân bên cạnh: “Chúng ta đi trước đi.” Trương Kỳ Lân đáp lời, anh chắc chắn không muốn tiếp tục chiến đấu ở đây, nên anh liền đi theo bên cạnh Tần Mặc, hai người họ chạy về phía trước, không lâu sau họ đã đuổi kịp Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

Hạo Thiên Chân và nhóm của mình hiện đã đến một vách đá.

Tần Mặc nhíu mày, Tần Mặc cũng đi đến vách đá.

Hạo Thiên Chân liền hỏi Tần Mặc và Trương Kỳ Lân: “Những Thi Biệt Vương đó đâu rồi?” “Chúng tạm thời bị hỏa diễm của Tần Mặc khống chế, không thể rời đi.” Nghe vậy Bàn Tử lúc này mới thở phào một hơi, anh đưa tay sờ lên trán mình.

Nhưng A Ninh bên cạnh lại nhíu chặt mày: “Chúng ta không thể tiếp tục ở đây được, lỡ lát nữa những Thi Biệt Vương đó đuổi tới thì sao?” Suy nghĩ của Tần Mặc cũng tương tự như A Ninh: “Nhưng phía trước chúng ta đã hết đường, bây giờ phải làm sao?” Hạo Thiên Chân nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc suy nghĩ một lát liền nhắm mắt lại, sau đó anh phóng thích sức mạnh trên người mình để cảm nhận.

Cảm nhận được có sinh mệnh khí tức ở phía dưới, trong mắt Tần Mặc lộ ra một nụ cười: “Chúng ta từ đây đi xuống.” Nói xong Tần

Mặc liền trực tiếp lấy ra một sợi dây từ không gian của mình và thả xuống phía dưới.

Phan Tử nhíu mày: "Anh chắc sợi dây này đủ dài chứ?

Lỡ lát nữa chúng ta ngã chết thì sao?" Hạo Thiên Chân bên cạnh vỗ vỗ vai anh: "Yên tâm đi, chúng ta phải tin Tần Mặc.

Tần Mặc bao giờ lừa chúng ta chứ?" Phan Tử nghĩ một lát, liền thấy cũng đúng lý, anh đáp lời, rồi cùng Tần Mặc và mấy người kia, men theo sợi dây trượt xuống phía dưới.

Không lâu sau họ đã đến tận đáy, trong mắt Tần Mặc lộ ra một nụ cười, anh nhìn mấy người bên cạnh: "Xem ra cách làm của chúng ta không sai." "Không ngờ ở đây lại có một khu rừng mưa." Phan Tử nhíu mày, điều này thực sự khiến anh cảm thấy chấn động, phải biết rằng phía trên là sa mạc.

Tần Mặc nhướng mày: "Nếu tôi đoán không nhầm, thì Tây Vương Mẫu Mẫu Cung hẳn là nằm sâu trong khu rừng mưa này." A Ninh bên cạnh cảm thấy vì mọi người đã đi cùng nhau, nên cô cũng không cần phải giấu giếm gì nữa, vì vậy cô liền giải thích với mấy người này: "Lời Tần Mặc nói quả thực không sai, Tây Vương Mẫu Mẫu Cung chính là ở đây." Mọi người nghe A Ninh lại mở miệng nói chuyện, trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bàn Tử lúc này cũng cười lạnh một tiếng: "Được đó, không ngờ cô lại nói điều này cho chúng tôi, tôi còn tưởng cô sẽ giấu mãi chứ." A Ninh nhíu mày, nhưng cô không nghĩ nhiều, mà tiếp tục đi về phía trước.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên phát hiện chân mình vô ý giẫm nát một thứ gì đó: "Đây là cái gì vậy?" Bàn Tử tò mò nhìn mọi người trước mặt, Tần Mặc đặt ánh mắt xuống chân anh ta, sau đó Tần Mặc nhíu mày: "Nếu tôi không nhìn nhầm, đây chắc là một loại Ma Cô

Noãn.” Bàn Tử có chút ghét bỏ hất hất giày của mình.

Nhưng lúc này Hệ Thống lại đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc: 【Đinh!

Phát hiện Vũ Lâm Sinh Vật, xin lập tức tiêu diệt!】 Tần Mặc lập tức đặt ánh mắt xuống Ma Cô Noãn trên mặt đất: “Lẽ nào là cái Ma Cô Noãn này sao?” Chưa kịp để Tần Mặc nghĩ nhiều, đã có rất nhiều thứ giống nấm lao về phía họ.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi.

Phan Tử bên cạnh đã từng huấn luyện trong rừng mưa, anh lập tức nhắc nhở mọi người: “Đây e rằng là một loại Ký Sinh Ma Cô.” Bàn Tử nghe vậy liền trừng lớn mắt, anh đột nhiên nhìn xuống chân mình, nuốt nước bọt, rồi hỏi mấy người trước mặt: “Vậy tôi vừa giẫm nát Ma Cô Noãn này, cái Ma Cô Noãn này sẽ không ký sinh vào người tôi chứ?” Phan Tử nhìn Bàn Tử: “Chúc mừng anh đã đoán đúng, trước đây tôi đã tận mắt chứng kiến một đồng đội của tôi bị cái nấm này hành hạ đến sống không bằng chết.” Chưa kịp để Bàn Tử nói nhiều, những Ký Sinh Ma Cô xung quanh đã đến gần họ hơn.

Tần Mặc nheo mắt, không ngờ tốc độ của những Ký Sinh Ma Cô này lại nhanh như vậy.

Chỉ thấy chúng lập tức bay ra, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc liền rút Thần Hoàng Kiếm của mình ra, chém về phía chúng.

Nhưng tốc độ phản ứng của những Ký Sinh Ma Cô này lại cực kỳ nhanh nhẹn, chúng trực tiếp né sang một bên, sau đó chúng liền bám vào da Tần Mặc.

Chưa kịp để chúng đi vào cơ thể Tần Mặc, trên người Tần Mặc liền phát ra một luồng năng lượng màu đen đẩy lùi những Ký Sinh Ma

Cô này.

Những Ký Sinh Ma Cô này không còn cách nào khác, đành phải chuyển mục tiêu, lại tấn công về phía Phan Tử và mấy người kia.

Phan Tử luôn bảo vệ Hạo Thiên Chân bên cạnh, bởi vì anh biết thực lực của Hạo Thiên Chân còn khá yếu, nếu không cẩn thận bị những Ký Sinh Ma Cô này tiếp cận, rất có khả năng sẽ chết dưới tay chúng.

Nhưng Bàn Tử ở một bên khác thì có chút không ổn, đầu óc anh ta truyền đến một trận choáng váng, sau đó anh ta lại nhìn Tần Mặc, đưa tay về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cảm nhận được Bàn Tử không ổn, nên Tần Mặc lập tức đến bên cạnh Bàn Tử, đỡ lấy anh ta: "Anh cố gắng chịu đựng một lát nữa." Nói xong lời này, Tần Mặc liền truyền sức mạnh vào cơ thể Bàn Tử.

Tần Mặc có thể cảm nhận rất rõ, trong cơ thể Bàn Tử có một luồng năng lượng đặc biệt, luồng năng lượng đặc biệt này dường như đang hấp thụ huyết nhục của Bàn Tử.

Tần Mặc nhíu mày, sau đó Tần Mặc dùng sức mạnh của mình bao bọc lấy luồng năng lượng đó, từ từ đẩy luồng năng lượng này ra khỏi cơ thể Bàn Tử.

Bàn Tử hiện tại rất yếu ớt, anh ta nhìn Tần Mặc, cười với Tần Mặc, hơn nữa sắc mặt anh ta cũng đặc biệt tái nhợt.

Tần Mặc thấy anh ta như vậy trong lòng liền chùng xuống, sau đó Tần Mặc nhìn những Ký Sinh Ma Cô xung quanh: "Nếu các ngươi nhất định muốn như vậy, thì chúng ta liều một trận sống chết đi." Tần Mặc nói xong câu này liền ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy xung quanh Tần Mặc xuất hiện rất nhiều băng tinh.

Những băng tinh này lao về phía những Ký Sinh Ma Cô ở đằng xa.

Những Ký Sinh Ma Cô này, cảm nhận được sức mạnh của băng tinh, tốc độ của chúng liền trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

"Thì ra những Ký Sinh Ma Cô này cũng bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc nhìn mấy người khác: "Mọi người lùi ra xa một chút, để lát nữa sẽ không vô tình làm bị thương mọi người." Họ nghe Tần Mặc nói vậy liền đáp lời, sau đó họ vội vàng lùi ra phía sau, đợi đến khi ổn định thân hình, lúc này mới nhìn Tần Mặc.

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống.

Mấy người họ đều cảm nhận được, nên họ liền nhíu chặt mày, có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

Nhưng đúng lúc này, họ đột nhiên phát hiện hành động của những Ký Sinh Ma Cô này lại trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

"Thì ra Tần Mặc đã phát hiện ra điều này." Trương Kỳ Lân trong mắt lộ ra một nụ cười, anh không giải thích với những người xung quanh, mà tiếp tục đứng đó quan sát.

Không lâu sau, những Ký Sinh Ma Cô xung quanh liền bị sức mạnh của Tần Mặc tấn công, chúng ngã xuống đất, đồng thời thân thể của chúng cũng trở nên cứng đờ.

Tần Mặc rút Thần Hoàng Kiếm ra, chém về phía chúng, thân thể của chúng thật sự quá cứng, nên liền bị Tần Mặc chém thành hai mảnh.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng Tần Mặc cũng lười nói thêm với những Ký Sinh Ma Cô khác.

"Ngưng Băng Quyết!" Những băng sương xung quanh, từ từ hình

thành từng chiếc chủy thủ, những chiếc chủy thủ này đâm về phía những Ký Sinh Ma Cô.

Chương 529

Những Ký Sinh Ma Cô này sau khi bị đâm xuyên, sức mạnh trên người chúng liền hoàn toàn biến mất, hơn nữa chúng cũng trực tiếp ngã xuống đất.

Thấy chúng không còn bất kỳ phản ứng nào, Tần Mặc lúc này mới thở phào một hơi, sau đó Tần Mặc nhìn những mảnh đá vụn xung quanh, lại gầm lên một tiếng: "Phi Sa Tẩu Thạch!" Những mảnh đá vụn này từ từ hình thành một tảng đá khổng lồ, lao về phía những Ký Sinh Ma Cô trước mặt, những Ký Sinh Ma Cô này trực tiếp bị tảng đá này nghiền thành bột mịn.

Còn về những bột mịn này, Tần Mặc cũng trực tiếp triệu hoán Thiên Hỏa, đốt thành tro bụi.

Rất nhanh Tần Mặc đã giải quyết hết tất cả những Ký Sinh Ma Cô, trong mắt Tần Mặc cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, dù sao thì trong thời gian ngắn, họ hẳn đã an toàn rồi.

Giọng nói của Hệ Thống cũng lúc này nhắc nhở Tần Mặc: 【Đinh!

Tiêu diệt Mộ Huyệt Sinh Vật thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ lo lắng, nghĩ một lát, Tần Mặc liền nhìn tình trạng cơ thể hiện tại của mình: "Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24 tuổi.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần

Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 585 [Giới hạn con người 10], Thể lực 590 [Giới hạn con người 10], Sức mạnh 590 [Sức mạnh giới hạn 10], Tinh thần 615 [Giới hạn con người 10].

Nói thật, Tần Mặc không biết với trạng thái cơ thể này liệu có thể xông ra khỏi đây không?

Nếu gặp phải những mộ huyệt đơn giản thì muốn thoát ra vẫn khá dễ dàng, nhưng dù sao đây cũng là Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Tần Mặc thở dài, rồi lại quay đầu nhìn Bàn Tử đang nằm bất tỉnh trên mặt đất.

Tần Mặc vội vàng đi đến bên cạnh Bàn Tử, truyền sức mạnh vào cơ thể anh ta.

Sắc mặt Bàn Tử hiện tại vẫn còn rất tái nhợt, nhưng Tần Mặc biết tình trạng của anh ta, tuy đúng là có chút không ổn, nhưng dù thế nào mình cũng phải tranh thủ thời gian, nếu không những Ký Sinh Ma Cô này sẽ chiếm cứ cơ thể Bàn Tử.

Không lâu sau, Tần Mặc đã đẩy toàn bộ sức mạnh trong cơ thể Bàn Tử ra ngoài, sau đó Tần Mặc nhìn cánh tay Bàn Tử, trên cánh tay anh ta có một vật hình nấm cực lớn.

Tần Mặc lấy ra một chiếc chủy thủ, cắt mở chỗ đó trên cánh tay Bàn Tử, sau đó Tần Mặc liền dùng sức kéo mạnh cái nấm đó ra.

Xong xuôi tất cả, Tần Mặc lúc này mới thở phào một hơi, sau đó Tần Mặc lấy ra băng gạc và thuốc từ trên người mình, bôi thuốc lên vết thương của Bàn Tử, rồi băng bó kỹ càng cho anh ta.

Những người khác nhìn Tần Mặc: "Chúng ta tiếp tục ở đây hay đi về phía trước?

Ở đây có nhiều xác Ký Sinh Ma Cô như vậy, e rằng rất dễ dẫn dụ những con khác đến đây." Tần Mặc gật đầu: "Phải, cho nên hiện tại chúng ta không thể tiếp tục ở đây được, mọi người đi cùng tôi về phía trước đi." Tần Mặc thở dài, mấy người họ không còn cách nào khác, đành đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Không lâu sau họ đã rời khỏi khu vực này, họ cũng lúc này đến một con suối nhỏ.

Tần Mặc tỉ mỉ cảm nhận một chút, xác định ở đây không có thứ gì, Tần Mặc lúc này mới thở phào một hơi, sau đó anh lại nhìn Bàn Tử bên cạnh, đặt anh ta lên một tảng đá, rồi giúp anh ta rửa sạch vết thương.

Nắm tay Bàn Tử siết chặt lại, anh ta nghiến răng ken két, có thể thấy anh ta vẫn khá đau đớn.

"Nhẹ tay một chút." Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Tần Mặc một cái, Tần Mặc liếc mắt coi thường rồi gật đầu, sau đó Tần Mặc cẩn thận giúp Bàn Tử xử lý, không lâu sau anh đã làm xong cho Bàn Tử.

"Cảm thấy thế nào rồi?" Tần Mặc hỏi Bàn Tử, Bàn Tử có chút bất

lực: “Đỡ hơn nhiều rồi, nhưng tôi đã thành ra thế này, liệu chúng ta có thể tiếp tục đi về phía trước nữa không?” “Yên tâm đi.” Tần Mặc an ủi Bàn Tử, anh không nói thêm gì nhiều với Bàn Tử nữa, mà quay đầu nhìn mấy người khác: “Mấy cậu cảm thấy thế nào?” “Mấy chúng tôi thì không sao cả, chỉ là có chút lo lắng cho Bàn Tử thôi.” Ánh mắt Hạo Thiên Chân vẫn còn hơi căng thẳng, dù sao từ trước đến nay Bàn Tử đã giúp đỡ mọi người rất nhiều, mọi người đều nhìn thấy.

Nếu Bàn Tử thực sự gặp chuyện gì, trong lòng họ chắc chắn cũng không dễ chịu.

“Tôi không sao.” Bàn Tử lắc đầu, sau đó anh thở dài, lại nhìn cánh tay của mình.

Tuy vết thương trên cánh tay quả thực rất nghiêm trọng, nhưng anh cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng như vậy.

“Nếu mọi người đều không sao, thì chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi.” Tần Mặc cười nhìn họ, mọi người đều đáp lời, Tần Mặc đã mở lời rồi, họ chắc chắn phải nghe Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không nói thêm lời thừa với họ nữa, sau khi phân biệt một chút phương hướng, Tần Mặc liền dẫn họ đi về phía trước.

Mọi người đều đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Một lát sau, Phan Tử lại nhìn mọi người: “Đúng rồi, còn một chuyện tôi muốn nói với mọi người, mọi người nhất định phải cẩn thận một chút, dù sao đây là rừng mưa, ở đây có thể có rất nhiều đỉa và muỗi, cùng với các loại côn trùng độc hại khác.

Lỡ không cẩn thận rất có thể sẽ bị chúng ký sinh, đến lúc đó chúng ta sẽ bị trúng độc, muốn tiếp tục đi xuống sẽ không phải là chuyện đơn giản.” Mọi người nghe vậy đều hít một hơi khí lạnh, nói thật,

điều này thực sự khá đáng sợ đối với họ, dù sao trước đây họ chưa từng sống trong rừng mưa.

"Mọi người cũng không cần quá căng thẳng, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút thôi là được." Phan Tử bất lực nhìn họ.

Mọi người nghĩ một lát, Bàn Tử liền nhỏ giọng nói với Phan Tử: "Lỡ không may thực sự bị đỉa ký sinh, thì có cách nào để lấy nó ra không?" "Đương nhiên có thể, nhưng chắc chắn sẽ phải chịu đau đớn một chút, anh cũng không nghĩ sao, con đỉa khi đi vào cơ thể người rất khó lấy ra, trừ khi dùng lửa đốt vết thương của anh." Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, chỉ cần nghĩ đến thôi anh đã cảm thấy có chút đáng sợ rồi, chứ đừng nói đến việc dùng hỏa diễm đốt trên người mình.

"Tôi biết rồi, vậy tôi nhất định phải cẩn thận một chút, lỡ không may thực sự bị những con đỉa đó ký sinh, thì chẳng phải toi đời sao?" Phan Tử liền bật cười, có chút bất lực lắc đầu.

Tần Mặc bên cạnh cũng nhướng mày: "Anh đúng là nghĩ nhiều thật đấy." Bàn Tử thì đưa tay gãi gãi đầu, đây không phải chuyện đùa sao?

Dù sao đây cũng là một nơi nguy hiểm như rừng mưa, suy nghĩ của anh ta đương nhiên phải nhiều hơn một chút.

Chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn tính mạng của mình.

Được rồi, chúng ta đi nhanh hơn một chút.

Tần Mặc lại nhìn mấy người họ, cũng không biết những người khác có vào rừng rậm chưa, nhưng họ phải nhanh chóng tìm được Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Sau đó Tần Mặc liền tăng tốc độ của mình, mấy người kia thì cảm thấy không sao, chỉ có Bàn Tử hơi mệt mỏi một chút, dù sao Bàn Tử đã bị thương.

Một lát sau, Tần Mặc phát hiện phía trước không còn đường đi, mày khẽ nhíu lại.

Suy nghĩ một chút, anh liền lấy ra một ít đồ ăn đưa cho mọi người.

Mọi người ăn chút gì đi, chúng ta rồi tiếp tục đi.

Đường ở đây bị chặn rồi, xem ra lát nữa phải nghĩ cách mở ra mới được.

Mọi người đều gật đầu.

Đã đi đường lâu như vậy, quả thực có hơi đói rồi.

Đợi ăn xong xuôi, Tần Mặc mới nói với mấy người họ.

Trước tiên nghĩ cách mở chỗ này ra đã.

Tôi mang theo lôi quản, có cần cho nổ chỗ này không?

Bàn Tử hỏi Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng, đây có lẽ là phương pháp đơn giản nhất.

Mặc dù Tần Mặc có thể dùng sức mạnh của mình để mở chỗ này, nhưng anh không biết phía sau có gì, anh phải cố gắng bảo toàn năng lượng của mình.

Chương 530

Bàn Tử đi tới dùng lôi quản phá vỡ con đường này, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, anh dẫn mọi người đi tiếp.

Nhưng đến đây, Tần Mặc lại phát hiện nơi này yên tĩnh một cách lạ thường.

Ngay lập tức, Tần Mặc nhíu mày, trong mắt anh lộ vẻ nghi hoặc nhìn mấy người bên cạnh.

Cẩn thận một chút, nơi này không đơn giản như vậy.

Mọi người lập tức gật đầu, Tần Mặc đã nói như vậy, có nghĩa là nơi đây chắc chắn có nguy hiểm.

Nhưng họ đợi rất lâu ở đây, vẫn không phát hiện ra điều gì.

Hệ Thống cũng không có nhắc nhở, Tần Mặc đối với điều này lại càng cảm thấy kinh ngạc.

Quả thực có chút không đúng, theo lẽ thường, trong rừng rậm này phải có rất nhiều động thực vật mới phải, nhưng mọi người nhìn xem, ở đây tuy thực vật rất nhiều, lại không có một con vật nào.

Tần Mặc gật đầu.

Mọi người cứ đợi ở đây một lát, tôi qua đó xem tình hình.

Tần Mặc vừa định đi về phía trước, Trương Kỳ Lân liền kéo tay anh lại, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Tần Mặc đưa tay vỗ vỗ vai anh ấy.

Yên tâm đi, không sao đâu.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Trương Kỳ Lân mới thở dài một tiếng, ừ một tiếng.

Tần Mặc đã nói vậy rồi, vậy anh ấy sẽ ở đây đợi Tần Mặc.

Tần Mặc thì trực tiếp đi vào, sau đó anh liền phóng thích sức mạnh của mình, cẩn thận cảm nhận xung quanh.

Nhưng Tần Mặc lại không cảm nhận được gì.

Quái lạ thật.

Tần Mặc nói xong câu đó liền quay đầu, đặt ánh mắt lên mấy người kia.

Ở đây quả thực không có gì, mọi người cứ đợi ở đó một lát, tôi tiếp tục xem sao.

Mọi người đều không trả lời Tần Mặc mà vẫn tiếp tục ngồi đó.

Sau một hồi lâu, Tần Mặc xác định nơi này không có gì nguy hiểm, lúc này mới nói với mấy người họ.

Hình như không có gì cả.

Họ nhìn nhau rồi đi tới, sau đó cẩn thận quan sát xung quanh, cũng không phát hiện ra điều gì kỳ lạ.

Ở đây ngoài những pho tượng Nhân Diện Điểu ra thì không có gì khác.

Phan Tử cũng quan sát một lúc rồi nói với mấy người họ.

Nhưng càng như vậy, càng có nghĩa là nơi này không ổn.

Mọi người nhìn xem.

Bàn Tử chỉ vào bên dưới pho tượng Nhân Diện Điểu trước mặt, mọi người đi tới, phát hiện bên dưới pho tượng Nhân Diện Điểu có một số bức vẽ.

Những người này hình như đang tiễn tang à?

Phan Tử nhíu mày, Hạo Thiên Chân bên cạnh gật đầu.

Đúng vậy, anh nhìn không sai đâu, những người này quả thực đang tiễn tang.

Nói rồi Hạo Thiên Chân lại quay đầu, nhìn một pho tượng khác ở không xa, rồi đi về phía đó.

Mọi người mau nhìn, ở đây cũng có tượng, là hành động tiếp theo của họ.

Tần Mặc ừ một tiếng.

Xem ra những pho tượng bên kia miêu tả toàn bộ cảnh tượng khi tiễn tang.

Sau đó Tần Mặc nheo mắt lại.

Nhưng càng như vậy thì càng có nghĩa là nơi này không ổn, mọi người cũng không nghĩ xem, theo lẽ thường, loại Nhân Diện Điểu này phải là thứ ở Vân Thiên Cung, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Mọi người đều gật đầu.

Lời này nói không sai chút nào, dù sao đây là Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

A Ninh chụp mấy tấm ảnh ở đây, rồi nhìn họ nói.

Mọi người nghĩ nhiều làm gì?

Đã không biết tình hình ở đây ra sao, vậy thì cứ tiếp tục đi thôi.

Tần Mặc thở dài một tiếng, gật đầu, rồi dặn dò mọi người.

Nhưng dù sao đi nữa, mọi người đều phải cẩn thận một chút, nơi này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Chỉ dựa vào môi trường yên tĩnh xung quanh cũng có thể nhận ra điều đó.

Mọi người ừ một tiếng, đi theo Tần Mặc tiếp tục về phía trước.

Một lát sau, Tần Mặc phát hiện số người trên pho tượng ở không xa vậy mà lại ít đi.

Tần Mặc trong lòng chợt giật mình, anh biết rằng nếu những bức vẽ này miêu tả cảnh tượng khi tiễn tang, thì có nghĩa là những người đó đã gặp phải điều gì đó trên đường, nên mới có nhiều người chết như vậy.

Ngay khi Tần Mặc còn đang nghi hoặc thì A Ninh bên cạnh, đột nhiên cảm thấy trong người vô cùng khó chịu, cô tìm một chỗ ngồi xuống, đưa tay xoa đầu mình.

Tần Mặc nhíu mày, Bàn Tử ở khá gần A Ninh, tuy rằng anh ta và A Ninh không hòa hợp cho lắm, nhưng anh ta vẫn có chút lo lắng.

Cô bị sao vậy?

Bàn Tử hỏi, A Ninh thì lắc đầu.

Chương 531

Sắc mặt A Ninh càng trở nên trắng bệch, Tần Mặc đi tới bên cạnh cô, truyền sức mạnh vào cơ thể cô, cảm nhận được sự thay đổi bên trong nội tạng của cô, trong lòng Tần Mặc chợt giật mình.

Không đúng.

Chúng ta lại bị tấn công vô hình.

Họ nghe Tần Mặc nói vậy liền trợn tròn mắt.

Vậy thì phải làm sao đây?

Chưa đợi Tần Mặc nói thêm, ngay cả sắc mặt của Hạo Thiên Chân cũng trở nên trắng bệch rất nhiều, cậu ấy cũng ngồi trên một tảng đá, vô cùng khó chịu nhìn Tần Mặc.

Rốt cuộc là thứ gì đang tấn công chúng ta vậy?

Tần Mặc lắc đầu, vì Hệ Thống không nhắc nhở mình, có nghĩa là chắc chắn không phải thứ gì sống.

Vậy thì còn có thể là gì chứ?

Tần Mặc ngẩng đầu, đặt ánh mắt lên xung quanh, anh đột nhiên nhìn thấy mấy cái lỗ trên pho tượng ở không xa.

Chẳng lẽ là mấy cái lỗ này gây ra sao?

Tần Mặc nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng một chút, quả nhiên từ bên trong cảm nhận được một luồng sức mạnh tấn công.

Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó anh quay đầu, đặt ánh mắt lên xung quanh, lấy mấy cọng cỏ dại bên cạnh ra, chặn kín miệng lỗ đó.

Sau đó Tần Mặc vội vàng đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, truyền

sức mạnh vào cơ thể cậu ấy, Hạo Thiên Chân lúc này mới đỡ hơn một chút.

Tương đối mà nói, Trương Kỳ Lân và Phan Tử tình trạng cũng không tốt lắm, nhưng hai người họ không nghiêm trọng như Hạo Thiên Chân và A Ninh, nhiều nhất cũng chỉ là sắc mặt trắng bệch một chút mà thôi.

Tại sao tôi lại không sao?

Bàn Tử khó hiểu nhìn mọi người, Tần Mặc lắc đầu, nói thật, Tần Mặc hiện tại cũng không rõ lắm, nhưng dù sao đi nữa, mấy người họ đều đã thành ra thế này, phải nhanh chóng chữa trị cho họ.

Xác định tình hình của mấy người họ đã khá hơn một chút, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cảm thấy thế nào rồi?

Họ lắc đầu.

Chúng tôi không sao rồi.

Thấy mấy người họ đã ổn hơn nhiều, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh liền ngồi xuống tảng đá bên cạnh.

Nhưng chưa đợi Tần Mặc nói gì, giọng nói của Hệ Thống đã nhắc nhở Tần Mặc.

Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết.

Tần Mặc lập tức cảnh giác đứng dậy, quay đầu nhìn xung quanh.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia thấy Tần Mặc như vậy liền biết chắc chắn không đơn giản, ngay lập tức mấy người họ cũng cảnh giác.

Sắc mặt A Ninh vẫn còn hơi trắng bệch, nhưng cô không còn cách nào khác, cô cũng chỉ có thể kiên trì.

Những lớp đá trên các pho tượng Nhân Diện Điểu xung quanh cũng lúc này từ từ rơi ra, không lâu sau liền có Nhân Diện Điểu xuất hiện trước mặt họ.

Không ngờ những Nhân Diện Điểu này lại còn có thể phục sinh.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, mấy người kia thì có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

Vậy bây giờ phải làm sao?

Những người chúng ta có thể là đối thủ của Nhân Diện Điểu này sao?

Ở đây có hơn mười con, họ muốn đối phó, e rằng không đơn giản như vậy.

Tần Mặc nhìn chằm chằm mấy người họ.

Những Nhân Diện Điểu này vẫn khá khó đối phó, hơn nữa trên người chúng còn có những sức mạnh tấn công khác.

Đây hẳn là công kích tinh thần phải không?

Mọi người vẫn phải cẩn thận một chút.

Trương Kỳ Lân nhắc nhở mọi người, tuy nói quả thực có Tần Mặc ở đây, Tần Mặc có thể giúp họ đối phó những Nhân Diện Điểu này, nhưng những Nhân Diện Điểu này dường như không đơn giản như vậy.

Tần Mặc gật đầu.

Đúng vậy, mọi người nhất định phải tự bảo vệ mình thật tốt, lát nữa nếu chúng sử dụng công kích tinh thần, thì mọi người tạm thời cứ trốn đi, tôi sẽ đối phó với chúng.

Không sao đâu, bây giờ chúng tôi đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều, chúng tôi có thể giúp anh cầm chân mấy con trong số đó trước.

Họ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng, Tần Mặc không nói thêm lời thừa thãi nào nữa, mà liền ngưng tụ sức mạnh.

Cuồng Phong Nhận!

Một lưỡi phong nhận khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc liền đánh lưỡi phong nhận này ra ngoài.

Lưỡi phong nhận nhanh chóng va chạm vào mấy con Nhân Diện Điểu ở không xa.

Mấy con Nhân Diện Điểu đó trực tiếp bị Tần Mặc đánh ngã xuống đất, nhưng chúng rất nhanh lại vẫy cánh bay lên không trung.

Tần Mặc thấy chúng như vậy liền nheo mắt, nhưng Tần Mặc không nói lời thừa thãi.

Sau một tiếng cười lạnh, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy trước mặt Tần Mặc xuất hiện một cơn lốc xoáy khổng lồ.

Cuồng Phong Huyễn Vũ!

Tần Mặc ném cơn lốc xoáy này ra ngoài, cơn lốc xoáy này cũng lúc đó bay về phía Nhân Diện Điểu ở không xa, theo lẽ thường mà nói, cơn lốc xoáy này hẳn là có thể khống chế thân hình của chúng, nhưng mấy con Nhân Diện Điểu này lại không hề bị cơn lốc xoáy của Tần Mặc ảnh hưởng.

Tuy rằng đá trên người chúng đã bong ra, nhưng thân thể chúng dường như vẫn được làm bằng đá.

Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh.

Lúc này, thanh đại đao trong tay Trương Kỳ Lân đã chém trúng một con Nhân Diện Điểu.

Chương 532

Nhưng con Nhân Diện Điểu này không hề bị thương, ngược lại trên người nó xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Quả thực là như vậy, nếu đã thế thì chúng ta cũng chỉ có thể dùng sức mạnh cơ bắp.

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc một cái, suy nghĩ của Tần Mặc cũng gần giống với suy nghĩ của anh ấy.

Càng như vậy, chúng ta càng phải cẩn thận.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, sau đó trước mặt anh liền xuất hiện một thủ ấn khổng lồ.

Liên Hoa Thiên Ấn!

Tần Mặc ném thủ ấn này ra ngoài, thủ ấn nhanh chóng đánh tới trước mặt mấy con Nhân Diện Điểu này.

Mấy con Nhân Diện Điểu đó thì không ngừng lùi về phía sau, chúng muốn tránh thoát công kích của Tần Mặc, nhưng thủ ấn của Tần Mặc vẫn va chạm vào người chúng.

Trên người con Nhân Diện Điểu xông lên phía trước nhất, lập tức xuất hiện một vết nứt khổng lồ, Tần Mặc thừa cơ đến bên cạnh nó, vung thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay lên.

Thần Hoàng Kiếm trực tiếp chém con Nhân Diện Điểu này thành hai nửa, thân thể con Nhân Diện Điểu này đổ xuống đất, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lập tức, Tần Mặc quay đầu, lại đặt ánh mắt lên những con Nhân Diện Điểu khác, bây giờ còn lại chín con.

U Minh Bạo Liệt!

Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trong lòng bàn tay Tần Mặc, Tần Mặc ném quả cầu này ra ngoài, quả cầu nhanh chóng va chạm vào một con Nhân Diện Điểu.

Con Nhân Diện Điểu đó thì cứng rắn chịu đòn của Tần Mặc, chính vì vậy mà trên ngực nó xuất hiện một cái lỗ đen khổng lồ.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, không ngờ nó lại dám đối đầu trực diện với mình.

Nhưng Tần Mặc thì không nghĩ nhiều nữa, mà liền cầm Thần Hoàng Kiếm xông về phía nó.

Con Nhân Diện Điểu này vẫy cánh, đánh về phía Tần Mặc, cánh của nó chạm vào thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay Tần Mặc, nhưng Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc lại cứng rắn chém đứt cánh của nó.

Con Nhân Diện Điểu này trực tiếp rơi xuống đất, anh cũng thừa cơ đến bên cạnh nó, từ trên xuống dưới đâm vào người nó.

Thân thể của nó trực tiếp biến thành một đống đá vụn.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng Tần Mặc không hề có chút lòng thương xót nào, mà lại nhìn những con Nhân Diện Điểu khác.

Bây giờ còn những con Nhân Diện Điểu khác đang đợi mình đối phó.

Ưng Kích Trường Không!

Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném con đại bàng này ra ngoài, con đại bàng này liền đối đầu trực diện với những con Nhân Diện Điểu kia.

Nhưng Tần Mặc lúc này lại vừa vặn nghe thấy một tiếng động ngã xuống đất từ bên cạnh truyền đến, anh quay đầu nhìn về phía đó,

liền thấy A Ninh đã ngã xuống đất rồi.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, anh lại nhìn mấy người khác.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử tình trạng hiện tại cũng không tốt, chỉ có Bàn Tử và Trương Kỳ Lân là còn có thể kiên trì.

Hai người các cậu trước tiên đưa họ sang bên kia đi.

Tần Mặc chỉ vào vị trí không xa.

Hai người họ nhìn nhau rồi gật đầu, họ cũng biết với thực lực của Tần Mặc hẳn là có thể đối phó được với những Nhân Diện Điểu này.

Nếu họ tiếp tục ở lại, chỉ sẽ liên lụy Tần Mặc, điều này đối với Tần Mặc chắc chắn là vô cùng bất lợi.

Đợi họ đi rồi, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại quay đầu, đặt ánh mắt lên những Nhân Diện Điểu trước mặt này.

Không ngờ sức mạnh của các ngươi cũng khá mạnh, nhưng không sao.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nói xong câu này, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh.

Không lâu sau, Tần Mặc lại đến bên cạnh một con Nhân Diện Điểu.

Trên người Tần Mặc mang theo sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch, vì vậy những Nhân Diện Điểu này căn bản không có cách nào dùng công kích tinh thần của chúng đánh bại Tần Mặc.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, sức mạnh của con đại bàng ở không xa đã vô cùng yếu ớt, Tần Mặc dứt khoát điều khiển con đại bàng này, khiến con đại bàng này nổ tung, sức mạnh vụ nổ đánh vào mấy con Nhân Diện Điểu gần anh nhất.

Trên người mấy con Nhân Diện Điểu này lập tức xuất hiện một số vết nứt.

Tần Mặc đến bên cạnh một con Nhân Diện Điểu, một kiếm chém vào người con Nhân Diện Điểu này, con Nhân Diện Điểu này liền trực tiếp ngã xuống đất.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó anh liền quay đầu, đặt ánh mắt lên xung quanh.

Hiện tại ở đây vẫn còn tám con Nhân Diện Điểu, nhưng trong số đó đã có mấy con bị thương rồi.

Với thực lực của mình, muốn đối phó tám con Nhân Diện Điểu này, hẳn là vẫn khá đơn giản.

Thanh kiếm trong tay Tần Mặc chém vào một con Nhân Diện Điểu, cánh của con Nhân Diện Điểu đó bị Tần Mặc chém đứt, nó trực tiếp ngã xuống đất.

Một con Nhân Diện Điểu khác thấy Tần Mặc dũng mãnh như vậy liền xông về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại cũng bẻ gãy cánh của nó.

Cười lạnh một tiếng, Tần Mặc liền đặt ánh mắt lên mặt đất, Tần Mặc ngưng tụ ra một con hổ rồi ném xuống đất.

Mãnh Hổ Xung Kích!

Con hổ này trực tiếp vồ lấy hai con Nhân Diện Điểu đó.

Trên người hai con Nhân Diện Điểu này đều có một số vết nứt, vì vậy con hổ này hẳn là có thể giết chết chúng.

Còn về sáu con khác.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Vô Song Kiếm Quyết!

Tần Mặc không muốn cho sáu con Nhân Diện Điểu này bất kỳ cơ hội nào nữa, vì vậy Tần Mặc liền ném thanh bảo kiếm khổng lồ này ra ngoài.

Chương 533

Thanh bảo kiếm này nhanh chóng đến bên cạnh sáu con Nhân Diện Điểu này, trực tiếp chém về phía chúng, trong số đó hai con Nhân Diện Điểu trực tiếp bị Tần Mặc chém nát.

Tuy nhiên, vì điều này mà thanh bảo kiếm của Tần Mặc biến mất, nhưng Tần Mặc lại không hề lo lắng chút nào.

Kiếm Vũ Bát Phương!

Kỹ năng này lại giải quyết thêm một con Nhân Diện Điểu.

Chỉ còn lại ba con cuối cùng sao?

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc liền quay đầu, đặt ánh mắt lên mặt đất, anh phát hiện con hổ dưới đất khi đối phó hai con Nhân Diện Điểu đó vẫn khá đơn giản.

Cũng có nghĩa là hiện tại mình không cần lo lắng nhiều như vậy.

Hàn Băng Ma Trảm!

Một cái rìu khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc ném cái rìu này qua, đánh vào một con Nhân Diện Điểu, cái rìu và con Nhân Diện Điểu đó đồng thời biến mất.

Hai con Nhân Diện Điểu còn lại suy nghĩ một chút, chúng liền quay đầu, đặt ánh mắt lên vị trí của Trương Kỳ Lân và mấy người kia ở không xa.

Nếu không có cách nào đối phó được Tần Mặc, vậy thì chúng sẽ giải quyết đồng đội của Tần Mặc đi, như vậy trong lòng Tần Mặc chắc chắn cũng sẽ khó chịu.

Tần Mặc hiểu rõ ý đồ của chúng, liền cười lạnh một tiếng.

Muốn ra tay với đồng đội của ta, cũng phải xem các ngươi có thực lực đó không.

Lời Tần Mặc vừa dứt, anh liền ngưng tụ ra một số băng tinh, những băng tinh này chắn trước mặt hai con chúng, khiến hai con chúng không thể động đậy.

Lôi Đình Chi Nộ!

Một tiếng sấm sét khổng lồ giáng xuống, tia sét đánh vào một con Nhân Diện Điểu, con Nhân Diện Điểu này liền trực tiếp biến thành đá vụn, rơi xuống đất.

Bây giờ còn lại con Nhân Diện Điểu cuối cùng, con Nhân Diện Điểu này thì dùng thân thể của nó liên tục phát ra loại công kích vô hình vào người Tần Mặc.

Chỉ tiếc là loại công kích này đối với Tần Mặc không có tác dụng gì, trong mắt Tần Mặc lộ ra một tia châm chọc.

Nếu lần này đối thủ của ngươi là người khác, nói không chừng ngươi quả thực có thể chống lại, chỉ tiếc ngươi gặp phải là ta.

Nói xong câu này, Tần Mặc liền lại ngưng tụ ra một số khối băng.

Ngưng Băng Quyết!

Những khối băng này từ từ hình thành mấy thanh chủy thủ nhỏ, những thanh chủy thủ nhỏ này bay về phía Nhân Diện Điểu ở không xa, bao quanh con Nhân Diện Điểu này.

Con Nhân Diện Điểu này muốn va chạm vào những chủy thủ này, làm vỡ chúng, chỉ tiếc sức mạnh của nó căn bản không làm được.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc liền điều khiển những chủy thủ xung quanh này.

Những chủy thủ này trực tiếp va chạm vào bên trong thân thể

Nhân Diện Điểu, thân thể Nhân Diện Điểu lập tức vỡ tan.

Giải quyết xong con Nhân Diện Điểu này, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên hai con Nhân Diện Điểu trên mặt đất.

Hiện tại chỉ còn lại hai con Nhân Diện Điểu này, anh phải nhanh chóng giải quyết chúng.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, không lâu sau, một khối đá khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Phi Sa Tẩu Thạch!

Tần Mặc ném khối đá này về phía một con Nhân Diện Điểu, khối đá này va chạm vào người con Nhân Diện Điểu, vậy mà không làm vỡ nó.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng lại nghĩ đến bản thể của Nhân Diện Điểu này là đá, Tần Mặc cũng không còn cảm thấy chấn động gì nữa.

Cười lạnh một tiếng, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh.

Xích Luyện Thiên Hỏa!

Một ngọn Thiên Hỏa khổng lồ xuất hiện xung quanh Tần Mặc.

Tần Mặc ném ngọn Thiên Hỏa này ra ngoài, ngọn Thiên Hỏa này liền trực tiếp bao quanh khối đá bên cạnh.

Có lẽ vì sức mạnh của ngọn Thiên Hỏa này quả thực rất mạnh, nên trên khối đá đó lập tức xuất hiện rất nhiều lỗ hổng.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Nếu đoán không sai, những khối đá này của nó bây giờ đã không còn cứng rắn như vậy nữa.

Tần Mặc đến bên cạnh con Nhân Diện Điểu này, vung thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay lên.

Quả nhiên, Thần Hoàng Kiếm chém trúng người con Nhân Diện Điểu này, thân thể con Nhân Diện Điểu này liền trực tiếp vỡ tan.

Quả thực rất giòn yếu.

Hiện tại chỉ còn lại con Nhân Diện Điểu cuối cùng.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền đặt ánh mắt lên con Nhân Diện Điểu cuối cùng này.

E rằng con Nhân Diện Điểu cuối cùng này cũng chưa chắc đã trụ được.

Không Gian Ngưng Tụ Thuật!

Tần Mặc dùng không gian khổng lồ khống chế con Nhân Diện Điểu cuối cùng này lại ở đây.

Con Nhân Diện Điểu này đã nhận ra.

Nó vội vàng dùng sức mạnh tinh thần của mình để tấn công không gian trước mặt này.

Không thể không nói sức mạnh tinh thần của nó vẫn khá mạnh, vì vậy không gian trước mặt này lập tức xuất hiện một vết nứt.

Nhân Diện Điểu lại va chạm về phía vết nứt trước mặt này, muốn phá vỡ không gian này.

Nhưng trong thời gian ngắn, nó không thể làm được.

Tần Mặc nắm bắt cơ hội này, ngưng tụ sức mạnh, giữa không trung cũng xuất hiện tiếng sấm sét.

Chương 534

Lôi Đình Chi Nộ!

Một tia sét khổng lồ giáng xuống, tia sét lập tức đánh vào người con Nhân Diện Điểu.

Trên người Nhân Diện Điểu vốn đã có một vết nứt rồi, lại bị công kích, lần này vết nứt đó lại càng sâu hơn.

Trong lòng Nhân Diện Điểu chợt giật mình, sau đó nó lại đột ngột đâm sầm vào không gian trước mặt này, phá vỡ nó.

Nhưng Tần Mặc lúc này cũng đã đến bên cạnh nó, Tần Mặc lại vung thanh kiếm trong tay lên.

Thanh kiếm này lại chém trúng người Nhân Diện Điểu, Nhân Diện Điểu lập tức ngã xuống đất.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã giải quyết xong con Nhân Diện Điểu cuối cùng.

Giọng nói của Hệ Thống cũng lúc này nhắc nhở Tần Mặc.

Đinh, đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.

Trong mắt Tần Mặc lộ ra một nụ cười nhạt, không ngờ lại dễ dàng như vậy mà giải quyết được Nhân Diện Điểu này.

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Mặc vội vàng đến bên cạnh Trương Kỳ Lân và mấy người họ.

Tình trạng của Trương Kỳ Lân và Bàn Tử thì vẫn tạm ổn, nhưng sắc mặt của mấy người khác đều hơi trắng bệch.

Cảm thấy thế nào rồi?

Nói xong, Tần Mặc từ trên người mình lấy ra một ít nước, đưa cho mấy người họ.

Mấy người họ đều uống một ngụm, lúc này mới cảm thấy khá hơn.

Rất nhanh, Hạo Thiên Chân thở dài một hơi nói với Tần Mặc.

Từ trước tới nay chưa từng trải qua chuyện như vậy, quả thực là quá khó chịu.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, dù sao thì bây giờ chúng ta đã giải quyết xong những Nhân Diện Điểu đó, tiếp theo chỉ cần tiếp tục đi về phía trước là được.

Mấy người họ đều ừ một tiếng.

Nhưng vì mấy người họ hiện tại vẫn chưa hồi phục, Tần Mặc cũng chỉ có thể tạm thời đợi ở đây.

Cứ như vậy qua một đoạn thời gian, mấy người họ cuối cùng cũng đã tốt hơn rất nhiều, Tần Mặc cười nói với mấy người họ.

Xem ra lần này quả thực đã khiến mấy người các cậu chịu tội rồi.

Mấy người họ nhìn nhau, rồi vội vàng lắc đầu nói thật, so với nỗ lực của Tần Mặc, mọi người căn bản không làm gì cả.

Vậy được, đã không ai có ý kiến gì, chúng ta cứ tiếp tục đi thôi.

Nói rồi Tần Mặc liền đứng dậy, mấy người khác cũng ừ một tiếng, đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Khi Tần Mặc dẫn họ đi về phía trước, trời đột nhiên đổ mưa phùn.

Tần Mặc nhíu mày, anh nhìn mấy người bên cạnh.

Chúng ta phải tìm một chỗ trú mưa mới được.

Mọi người đều gật đầu, Tần Mặc cũng lúc này dẫn họ, mọi người đi về phía trước, nhưng một lát sau giọng nói của Hệ Thống lại một lần nữa nhắc nhở Tần Mặc.

Đinh, phát hiện Vũ Lâm sinh vật, xin lập tức đánh giết.

Sắc mặt Tần Mặc hơi khó coi, không ngờ ở đây lại gặp phải nhiều quái vật như vậy.

Chưa đợi Tần Mặc nghĩ gì, liền nghe thấy tiếng sột soạt, anh lập tức quay đầu, đặt ánh mắt lên không xa, liền thấy một lượng lớn Thảo Ti Tử xuất hiện ở đây.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, nắm đấm của anh cũng nắm chặt.

Mấy người khác cũng nuốt nước bọt.

Không nhìn lầm chứ, mấy thứ dày đặc này là cái gì vậy?

Bàn Tử đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu, sau đó Tần Mặc liền từ trên người mình lấy ra Thần Hoàng Kiếm chỉ vào những Thảo Ti Tử ở không xa.

Ngay lúc này, Tần Mặc đột nhiên chú ý thấy trong số những Thảo Ti Tử này vậy mà lại có một con có thể hình đặc biệt lớn.

Đáng sợ quá, đây là Thảo Ti Tử Vương sao?

Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt, sắc mặt cậu ấy trở nên căng thẳng.

Tần Mặc nhìn hai người họ.

Cẩn thận một chút, chuyện này không đơn giản như vậy.

Nói xong Tần Mặc liền phóng thích sức mạnh trên người mình,

sức mạnh của Tần Mặc đương nhiên là năng lực Hắc Long Huyết Mạch.

Những Thảo Ti Tử ở không xa này cảm nhận được sức mạnh trên người Tần Mặc, vì vậy chúng liền vây quanh ở đây, không trực tiếp xông lên.

Nhưng một lát sau, chúng đột nhiên trở nên cuồng bạo, xông về phía những người bên Tần Mặc, Tần Mặc vội vàng nhắc nhở mấy người họ.

Cẩn thận một chút, chúng hẳn là bị con Thảo Ti Tử Vương kia khống chế.

Mọi người đều ừ một tiếng, ngay cả Tần Mặc trên người có sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch, cũng không có cách nào chống cự được, huống chi là những người như họ.

Mấy người các cậu cứ ở đây cẩn thận những Thảo Ti Tử này là được rồi, tôi sẽ giải quyết con Thảo Ti Tử Vương kia trước.

Mấy người họ vội vàng gật đầu.

Chuyện này không phải đùa đâu, số lượng Thảo Ti Tử này nhiều như vậy, sơ suất một chút là có thể bị chúng gặm thành xương trắng.

Đừng để những Thảo Ti Tử này đến gần, những Thảo Ti Tử này có thể dễ dàng giết chết một số quái vật khổng lồ.

A Ninh nắm chặt nắm đấm, trong tay cô đang cầm một thanh chủy thủ.

Yên tâm đi, chúng tôi đều hiểu.

Chương 535

Bàn Tử nói rồi liền đá văng một con Thảo Ti Tử, con Thảo Ti Tử đó trực tiếp bị anh ta đá bay, nhưng lại có vô số Thảo Ti Tử khác xông đến gần.

Hiện tại Tần Mặc đã đến bên cạnh Thảo Ti Tử Vương rồi, Tần Mặc cầm Thần Hoàng Kiếm chém về phía Thảo Ti Tử Vương.

Thảo Ti Tử Vương có cánh, nhưng cánh của nó không thể dùng để bay lượn, nó chỉ có thể dùng cánh của mình để chống đỡ công kích của Tần Mặc.

Đinh!

Một tiếng động lớn truyền ra, trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc.

Cánh vậy mà lại cứng rắn như vậy sao?

Thảo nào.

Loại cánh của Thảo Ti Tử Vương này hẳn là dùng để chống đỡ công kích của người khác.

Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, một lưỡi phong nhận khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Cuồng Phong Nhận!

Lưỡi phong nhận này trực tiếp va chạm vào người Thảo Ti Tử Vương, cánh của con trùng bị lưỡi phong nhận này tạo ra một vết hằn.

Trên người nó nhìn có vẻ có loại ấn ký thất sắc kia, nhưng hiện

tại ấn ký thất sắc này đã xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, xem ra cánh của Thảo Ti Tử Vương này cũng không khó đối kháng như vậy.

Thảo Ti Tử Vương cảm nhận được sức mạnh của Tần Mặc, nó vội vàng điều khiển những Thảo Ti Tử khác, khiến chúng xông đến gần Tần Mặc, muốn cắn chết Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc lại làm sao có thể cho chúng cơ hội này chứ?

Tần Mặc vung Thần Hoàng Kiếm trong tay, Thần Hoàng Kiếm liền đẩy lùi đám Thảo Ti Tử xung quanh.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một luồng gió xoáy khổng lồ cuốn về phía đám Thảo Ti Tử, toàn bộ cơ thể chúng đều bị cuốn vào trong gió xoáy.

Chúng cảm nhận được sức mạnh của cơn gió xoáy này và có chút chấn kinh.

Thành thật mà nói, cơn gió xoáy này đối với chúng mà nói vẫn rất khó đối phó.

Không lâu sau, thân thể đám Thảo Ti Tử trực tiếp hóa thành tro bụi, có thể thấy sức mạnh của Cuồng Phong Huyễn Vũ của Tần Mặc rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Thảo Ti Tử Vương ở cách đó không xa trợn tròn mắt.

Nó cảm nhận được điều đó, nên lúc này cũng trở nên có chút căng thẳng.

Mặc dù vậy, nó vẫn vỗ cánh, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc dùng Thần Hoàng Kiếm của mình chắn ngang trước mặt, chặn lại cánh của nó.

Sức mạnh của kiếm Tần Mặc vẫn khá mạnh.

Khi cánh của nó đập vào kiếm của Tần Mặc, trên cánh liền xuất hiện một vết thương.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Ngươi đúng là nằm mơ giữa ban ngày." Vừa nói xong, kiếm của Tần Mặc liền biến thành một thanh bảo kiếm khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Tần Mặc ném thanh bảo kiếm khổng lồ này đi.

Thanh bảo kiếm lập tức va chạm vào hai cánh của Thảo Ti Tử Vương.

Một bên cánh của Thảo Ti Tử Vương trực tiếp bị bảo kiếm của Tần Mặc chém nát thành tro bụi.

Hiện tại nó chỉ còn lại một bên cánh, nhưng sức mạnh của bảo kiếm Tần Mặc lúc này cũng đã tiêu tán hết.

Thảo Ti Tử Vương không ngờ bảo kiếm của Tần Mặc lại lợi hại như vậy, nên nó trở nên cảnh giác.

Nhưng Tần Mặc không hề nói nhảm với nó, mà ngược lại xông thẳng về phía nó.

Kiếm của Tần Mặc vung vài cái, liền có rất nhiều kiếm ảnh xuất hiện giữa không trung.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Những kiếm ảnh này dần dần biến thành kiếm thật, tiếp cận Thảo Ti Tử Vương ở không xa.

Những thanh kiếm này đều vây quanh Thảo Ti Tử Vương.

Nó cảm nhận được điều đó, nên có chút chấn kinh.

Không ngờ Tần Mặc lại có thể thi triển kỹ năng mạnh mẽ như vậy.

Tần Mặc thì điều khiển những thanh kiếm đó, khiến chúng toàn bộ đâm về phía con côn trùng.

Trên người Thảo Ti Tử Vương có một lớp vỏ sắt.

Khi những thanh kiếm này đâm vào lớp vỏ sắt trên người nó, lớp vỏ sắt liền vỡ nát.

Đồng thời, chất lỏng màu xanh lá cây lại chảy ra từ người nó, khiến người ta cảm thấy vô cùng ghê tởm.

"Cái quái gì thế này?" Bàn Tử bĩu môi, nhìn sang mấy người bên cạnh.

"Cái này e là máu của nó, nhưng máu của nó đúng là đáng sợ thật." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa ghét bỏ vung con dao găm trong tay.

Ngược lại, Trương Kỳ Lân không hề nói cười, vẫn luôn đối phó với đám Thảo Ti Tử xung quanh.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Anh ta nhìn cánh tay của mình.

Mặc dù đám Thảo Ti Tử này không mạnh đến vậy, nhưng số lượng của chúng thực sự quá nhiều.

"Cái quỷ gì thế?

Sao mà nhiều thế này?" Bàn Tử không nhịn được buột miệng kêu lên.

Chỉ là một con Thảo Ti Tử, thoáng cái đã bay lên vai Bàn Tử.

May mà Trương Kỳ Lân phản ứng nhanh, kịp thời chém nát con Thảo Ti Tử đó.

Chương 536

“Làm sao đây?

Chúng ta mà cứ ở đây mãi, chắc chắn sẽ còn bị đám Thảo Ti Tử này tấn công.” Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn mấy người trước mặt.

Tần Mặc suy nghĩ một chút, rồi nói với mấy người họ.

“Mấy anh cứ chạy lên phía trước đi, tôi sẽ ở đây giúp mọi người cản một lúc.” “Thế này sao được chứ?

Ở đây Thảo Ti Tử nhiều thế này, một mình anh chắc chắn không phải đối thủ của chúng.” Hạo Thiên Chân lắc đầu, ngay cả A Ninh cũng nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Được rồi, anh đừng nói nhảm nữa.

Vì chúng ta đều đã hoạn nạn có nhau rồi, vẫn nên cùng nhau đối phó với mấy thứ này đi.” Vừa nói, A Ninh cũng rút con dao găm của mình ra, không ngừng tấn công đám Thảo Ti Tử xung quanh.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Tần Mặc ngưng tụ ra một thủ ấn.

Thủ ấn khổng lồ này được Tần Mặc ném đi, nhanh chóng đánh trúng Thảo Ti Tử Vương.

Vốn dĩ trên người Thảo Ti Tử Vương đã có một số vết thương, lại bị tấn công thêm lần này, vết thương trên người nó càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Lúc này nó cũng nhanh chóng di chuyển về phía Tần Mặc, dùng bên cánh còn lại đánh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc siết chặt nắm đấm đánh vào cánh nó.

Hai bên đều lùi về phía sau.

Thảo Ti Tử Vương này thân hình quả thực khá to lớn, nên khi bị Tần Mặc đánh lùi, nó vẫn có chút chấn kinh.

Chưa kịp chờ nó phản ứng lại, Tần Mặc đã kịp thời đến sau lưng nó, vung Thần Hoàng Kiếm trong tay.

Thần Hoàng Kiếm lập tức đánh vào người Thảo Ti Tử Vương, trên người nó lại xuất hiện một vết nứt.

Chất lỏng màu xanh lá cây tiếp tục chảy ra.

Thảo Ti Tử Vương lúc này cũng có chút lo lắng, xem ra nó sợ không đối phó được Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"U Minh Bạo Liệt!" Tần Mặc ném quả cầu này đi.

Quả cầu nhanh chóng va chạm vào người Thảo Ti Tử Vương.

Đồng thời, quả cầu này cũng trực tiếp nổ tung.

Trên người Thảo Ti Tử Vương vốn chỉ có một số vết thương, nhưng sau khi quả cầu này phát nổ, những vết thương đó trên người nó liền biến thành những vết cháy đen.

Thảo Ti Tử Vương cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, nên nó lại nhìn về phía Tần Mặc, lao về phía Tần Mặc.

Đáng tiếc, với sức mạnh của nó, căn bản không thể làm Tần Mặc bị thương.

Vì vậy, Tần Mặc liền đá một cước vào người nó, khiến nó bị Tần Mặc đá bay đi.

Thân thể Thảo Ti Tử Vương trực tiếp va vào cái cây kia, cái cây đó cũng lập tức gãy đổ.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Ngay lập tức, anh lại cẩn thận quan sát Thảo Ti Tử Vương trước mặt.

Anh phát hiện vết thương phía sau của Thảo Ti Tử Vương đã đặc biệt nghiêm trọng.

Đối phương muốn chống lại mình e rằng không đơn giản như vậy.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc đẩy con đại bàng này đi.

Con đại bàng nhanh chóng bay đến bên cạnh Thảo Ti Tử Vương.

Trong khi đó, Hạo Thiên Chân cũng bị đám Thảo Ti Tử này bám đầy người.

Tần Mặc trong lòng giật thót.

Không cần nghĩ, Tần Mặc cũng biết, xem ra mấy người họ chưa chắc đã đối phó được đám Thảo Ti Tử này.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con hổ đen khổng lồ được Tần Mặc ngưng tụ ra.

Tần Mặc đẩy con hổ đen này đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và nhóm của cậu ấy.

"Có con hổ này ở đây, mấy anh có thể thở phào nhẹ nhõm một chút rồi." Mọi người lúc này mới gật đầu.

Nhưng Trương Kỳ Lân bên cạnh vẫn nhắc nhở họ.

"Mặc dù có Tần Mặc ở đây giúp chúng ta, nhưng chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút, hiểu chưa?" "Yên tâm đi, chúng tôi biết rồi."

Khi họ nói câu này, họ thở dài một hơi.

Lúc này, Tần Mặc thì điều khiển con đại bàng kia, khiến con đại bàng va chạm vào người Thảo Ti Tử Vương.

Vốn dĩ trên người Thảo Ti Tử Vương đã có một số vết thương, lại bị va chạm lần này, vết thương trên người nó càng trở nên nghiêm trọng hơn, hơn nữa rất nhiều máu chảy ra từ người nó.

Thảo Ti Tử Vương đau đớn lao về phía Tần Mặc, dường như chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt sự đau đớn của nó.

Hơn nữa, Thảo Ti Tử Vương cũng rất rõ ràng, chỉ cần giải quyết Tần Mặc, nó mới có thể sống sót ở đây.

Tần Mặc thấy nó như vậy liền cười lạnh một tiếng.

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Chỉ thấy những hạt mưa trong không khí, dần dần hình thành tuyết.

Khi tuyết lớn rơi xuống người Thảo Ti Tử Vương, vết thương trên người nó càng trở nên nghiêm trọng hơn, ngay cả miệng vết thương cũng xuất hiện một số băng sương.

"Sức mạnh của Tần Mặc ngày càng mạnh." Thực ra, Bàn Tử và mấy người họ cũng cảm thấy hơi khó chịu, nhưng họ không nghĩ nhiều.

Trương Kỳ Lân nheo mắt.

"Thực lực của Tần Mặc đúng là ngày càng lợi hại.

Chúng ta đừng nghĩ nhiều, trước tiên giải quyết đám Thảo Ti Tử xung quanh mới là quan trọng nhất." Mọi người đều gật đầu, câu nói này không sai chút nào.

Chương 537

Có lẽ vì băng sương của Tần Mặc thực sự quá lợi hại, nên hành động của Thảo Ti Tử Vương đều bị Tần Mặc hạn chế.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại một chiếc rìu băng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Rìu băng va chạm vào người Thảo Ti Tử Vương.

Vốn dĩ trên miệng vết thương của Thảo Ti Tử Vương đã xuất hiện một số băng sương, lại bị rìu băng này va chạm, băng sương liền bị phá vỡ, nhưng máu bên trong lại ngưng tụ thành băng.

Thảo Ti Tử Vương cũng vì thế mà đứng sững tại chỗ, có thể thấy nó đã bị sức mạnh này ảnh hưởng.

Quả thực là như vậy, lúc này máu trong cơ thể Thảo Ti Tử Vương đã biến thành băng sương.

Thảo Ti Tử Vương muốn tiếp tục cử động không phải là chuyện đơn giản.

Thảo Ti Tử Vương cố gắng dùng sức mạnh của mình để làm tan chảy băng sương trong cơ thể, nhưng ngay khi Tần Mặc đến bên cạnh nó, nó vẫn chưa làm tan chảy băng sương được.

Thần Hoàng Kiếm trong tay Tần Mặc lập tức va chạm vào người Thảo Ti Tử Vương, trên lưng nó lại xuất hiện một vết nứt.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Một tia sét khổng lồ trực tiếp giáng xuống người Thảo Ti Tử Vương.

Lớp băng sương trên lưng nó trực tiếp bị sức mạnh sấm sét này phá tan.

Đồng thời, trên người nó cũng xuất hiện những vết thương nghiêm trọng hơn.

Lưng của Thảo Ti Tử Vương này đã biến thành màu đen.

Vốn dĩ lưng nó xanh biếc, giờ lại có thêm màu đen, trông càng thêm quỷ dị.

Nhưng chỉ có Tần Mặc biết Thảo Ti Tử Vương này đã không thể chống đỡ được nữa.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng rồi đến bên cạnh nó.

Đồng thời, Tần Mặc lại dùng sức mạnh của mình ngưng tụ ra một số khối băng.

"Ngưng Băng Quyết!" Ngay cả những hạt mưa trong không khí cũng biến thành băng sương, rơi xuống người Thảo Ti Tử Vương.

Tần Mặc đánh sức mạnh này về phía Thảo Ti Tử Vương, thân thể Thảo Ti Tử Vương lại một lần nữa bị Tần Mặc đông cứng lại.

Thảo Ti Tử Vương cố gắng dùng sức mạnh của mình để va chạm vào sức mạnh của Tần Mặc, phá vỡ sức mạnh của Tần Mặc, nhưng nó lại không có khả năng đó.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Một tảng đá khổng lồ lại đập vào người Thảo Ti Tử Vương.

Phần lưng của Thảo Ti Tử Vương trực tiếp bị biến dạng.

Lúc này, chất lỏng màu xanh lá cây vẫn không ngừng chảy ra từ người nó.

Ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân và nhóm của cậu ấy thấy cảnh này liền thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì, bên Tần Mặc quả thực đang chiếm thế thượng phong.

Chỉ cần mọi người kiên trì thêm một lát nữa, Tần Mặc nhất định có thể đến giúp họ.

Tuy nhiên, Tần Mặc lúc này lại không hề lơ là.

Sức mạnh của Tần Mặc lại từ từ ngưng tụ.

Chỉ thấy trên người Tần Mặc xuất hiện một con Hắc Long khổng lồ.

Con Hắc Long khổng lồ này được Tần Mặc ném ra.

Con Hắc Long trực tiếp va chạm vào người Thảo Ti Tử Vương.

Thân thể Thảo Ti Tử Vương cũng ngã xuống đất lúc này.

Nó đã đầy rẫy vết thương, căn bản không thể đứng dậy đối phó với Tần Mặc nữa.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười lạnh.

Tiếp đó, Tần Mặc liền đến bên cạnh nó, trực tiếp dùng sức mạnh của mình giải quyết nó.

Giết chết Thảo Ti Tử Vương này, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh lại quay đầu nhìn xung quanh, thấy ở đây vẫn còn rất nhiều Thảo Ti Tử, sắc mặt Tần Mặc liền trở nên khó coi.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa khổng lồ xuất hiện xung quanh Tần Mặc.

"Đúng, tôi lại quên mất điều này.

Đám Thảo Ti Tử này khá sợ lửa, nhưng trời đang mưa lớn, diêm của chúng ta chẳng có tác dụng gì." A Ninh nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

“Không sao, trận mưa lớn này không thể dập tắt ngọn lửa của tôi.

Mấy người lùi ra một chút đi.” Họ nghe Tần Mặc nói vậy liền vội vàng lùi về phía sau.

Tần Mặc thì dùng sức mạnh của mình tập hợp đám Thảo Ti Tử này lại một chỗ.

Đám Thảo Ti Tử này căn bản không dám va chạm với ngọn lửa của Tần Mặc, bởi vì ngọn lửa của Tần Mặc là Thiên Hỏa, sức mạnh này thực sự quá mạnh.

Tần Mặc tiếp tục dùng ngọn lửa xung quanh này để thiêu đốt đám Thảo Ti Tử.

Đám Thảo Ti Tử này trong chốc lát đã bị Tần Mặc thiêu thành tro bụi.

Tần Mặc lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, anh nhìn mấy người trước mặt.

“Mấy anh cảm thấy thế nào?” Mấy người họ nhìn nhau, không ai nói gì.

A Ninh thì kéo ống tay áo của mình lên, có thể thấy rõ trên ống tay áo của cô ấy có hai vết thương đặc biệt đáng sợ.

Tần Mặc nhíu mày, rút một con dao găm ra đi đến bên cạnh A Ninh.

“Chịu khó một chút nhé.” Nói xong, Tần Mặc liền dùng Thiên Hỏa của mình nung nóng con dao găm trong tay, moi toàn bộ Thảo Ti Tử trong vết thương của A Ninh ra.

Ngay lập tức, Tần Mặc lại nhìn mấy người khác.

Chương 538

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng có chút chật vật.

Trong số họ, người duy nhất không sao chính là Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc thì không nghĩ nhiều, lại giúp Hạo Thiên Chân và Bàn Tử xử lý một chút.

"Xung quanh đây chắc có thảo dược, hai chúng ta đi tìm một chút đi.

Cứ để ba người họ nghỉ ngơi ở đây một lát." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng, rồi Tần Mặc liền cùng Trương Kỳ Lân đi tìm xung quanh.

Khi đi về phía trước, Tần Mặc lại nhìn Trương Kỳ Lân.

"À đúng rồi, anh sao rồi?

Chắc trên người anh không bị đám Thảo Ti Tử đó làm bị thương chứ?" "Yên tâm đi, tôi không sao." Chủ yếu là cho dù đám Thảo Ti Tử kia có tiếp cận Trương Kỳ Lân, chúng cũng không dám chui vào cơ thể anh ấy, dù sao máu của anh ấy thực sự quá đáng sợ.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân rất nhanh đã tìm thấy thảo dược ở gần đó.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền cất một phần thảo dược vào không gian của mình.

Đương nhiên, Tần Mặc không để Trương Kỳ Lân nhìn thấy.

Tần Mặc biết, sau này họ vẫn có thể gặp phải những con Thảo Ti Tử khác, mình nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi cất kỹ thảo dược, Tần Mặc lúc này mới cùng Trương Kỳ

Lân quay trở lại vị trí mà Hạo Thiên Chân và mấy người kia đang ở.

Mấy người họ đã xử lý xong vết thương trên người, hơn nữa những con côn trùng bên trong cũng đã bị đốt cháy toàn bộ.

Tần Mặc lấy thảo dược ra, đặt thảo dược lên đống lửa nung nóng một chút, rồi lại đắp một ít lên vết thương của mấy người họ.

"Dùng thảo dược này đắp lên vết thương của mọi người, không lâu sau mọi người sẽ khỏi thôi." Họ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm gật đầu.

Phan Tử thì có chút bất lực nói với Tần Mặc.

"Không ngờ mấy chúng tôi lại chật vật như vậy, chỉ có anh và Trương Kỳ Lân là không sao." "Đó là đương nhiên rồi, anh cũng không nhìn xem Tần Mặc và Trương Kỳ Lân có thực lực thế nào.

Hai người họ mạnh như vậy, sao có thể bị đám Thảo Ti Tử này làm bị thương chứ?" Bàn Tử vừa nói vừa cười hắc hắc.

Mặc dù anh ta thực sự bị thương, nhưng dù sao Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều là niềm tự hào của anh ta.

Tần Mặc đảo mắt trắng dã, đưa tay vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Tiếp đó, Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người bên cạnh.

"Mấy anh cũng nghỉ ngơi ở đây một lát đi.

Chúng ta lát nữa hãy tiếp tục xuất phát, dù sao bây giờ vẫn đang mưa mà." Nói xong, Tần Mặc tìm một tảng đá ngồi xuống, muốn hồi phục thể lực ở đây.

Mấy người khác cũng làm theo.

Đợi đến khi thời gian gần đủ, Tần Mặc lúc này mới dẫn mấy người họ tiếp tục đi về phía trước.

“Đợi thêm một lát nữa chắc là đến tối rồi, chúng ta phải tìm một chỗ nghỉ ngơi mới được.” Tần Mặc nhìn mấy người họ.

Mấy người họ ừ một tiếng, nhưng hiện tại họ vẫn chưa biết chỗ nào tương đối an toàn.

Nếu họ tùy tiện tìm một chỗ để nghỉ ngơi, rất dễ bị côn trùng độc ở đây tấn công.

Nhưng rất nhanh Tần Mặc đã tìm thấy một chỗ khá bằng phẳng, nhìn mấy người họ.

“Chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi.” Mấy người họ gật đầu.

Dù sao thì mọi người cũng đã đi một đoạn đường dài như vậy rồi, quả thực cũng có chút mệt mỏi.

Hơn nữa họ hiểu rằng muốn tìm được Tây Vương Mẫu Mẫu Cung không phải là chuyện đơn giản.

Hiện tại trời đã không còn mưa.

Tần Mặc đốt một đống lửa ở đây, tiếp đó lại dựng lều của họ ở đây.

Đồng thời, anh lại lấy ra con gà đã ướp sẵn trước đó từ không gian của mình.

“Có thể đặt cái này lên giá nướng nướng một chút, mùi vị chắc cũng khá ngon.” Nói xong, Tần Mặc liền xiên con gà này vào một cành cây.

Mấy người khác đều biết Tần Mặc có phương pháp bảo quản thực phẩm đặc biệt.

Mặc dù họ không biết Tần Mặc làm thế nào, nhưng đây là sở trường của Tần Mặc, họ cũng không có tư cách hỏi Tần Mặc.

Không lâu sau, con gà này đã được Tần Mặc nướng chín.

Anh đưa cho mấy người trước mặt, để mọi người ăn.

Đợi đến khi ăn gần xong, họ lúc này mới tự mình quay về nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Mặc vừa mới tỉnh dậy, hệ thống liền đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh!

Phát hiện sinh vật Vũ Lâm, xin lập tức đánh giết.】 Tần Mặc trong lòng giật thót.

Không cần nghĩ, Tần Mặc cũng biết chuyện này không đơn giản.

Ngay lập tức, Tần Mặc liền hừ lạnh một tiếng, đứng dậy.

Bước ra ngoài, Tần Mặc liền nghe thấy tiếng xì xào từ trong không khí.

Ngay lập tức, Tần Mặc liền hừ lạnh một tiếng.

Anh vội vàng gọi mấy người khác dậy.

"Đây là tiếng gì vậy?" Trong mắt A Ninh mang theo vẻ lo lắng, quay đầu nhìn xung quanh.

Xem ra xung quanh đây chắc có sinh vật gì đó.

Tần Mặc nhìn lên bầu trời, lập tức hiểu ra, tiếp đó Tần Mặc liền nhắc nhở mấy người họ.

Chương 539

“Lát nữa mọi người phải cẩn thận một chút.

Lần này thứ này cũng không dễ đối phó đâu.

Trước tiên hãy thu lều của chúng ta lại đi.” Nói xong, Tần Mặc liền vội vàng dọn dẹp lều của mình, bởi vì Tần Mặc biết, vạn nhất lát nữa những thứ kia đến, bò lên lều của họ thì không hay chút nào.

Ngay khi họ vừa dọn dẹp xong lều, đột nhiên có rất nhiều kiến xuất hiện xung quanh.

“Không phải chứ, sao mà nhiều thế này?” Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt quay đầu nhìn đám kiến xung quanh.

Không những vậy, trên người những con kiến này còn có cánh.

“Những con kiến này cũng sẽ đốt người, mọi người phải cẩn thận một chút, đừng để bị chúng đốt.” Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh.

Họ đều vội vàng gật đầu.

Họ đương nhiên biết Tần Mặc đã nhắc nhở họ, cũng có nghĩa là đám kiến xung quanh này chắc chắn rất đáng sợ.

Tần Mặc thì không nói thêm gì nữa, mà ngược lại cẩn thận dùng sức mạnh của mình cảm nhận chúng, rất nhanh đã tìm thấy một con kiến chúa ở đây.

“Mấy anh đối phó với những con kiến khác, tôi sẽ đối phó với con kiến chúa kia.” Mấy người họ nghe vậy đều vội vàng gật đầu.

Vì Tần Mặc đã phân công nhiệm vụ cho mọi người rồi, họ cứ nghe theo Tần Mặc là được, dù sao ý kiến của Tần Mặc nhất định sẽ không sai.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con kiến chúa kia, tiếp đó Tần Mặc liền xông về phía nó.

Những con kiến nhỏ khác cũng biết Tần Mặc muốn tấn công kiến chúa, chúng liền vội vàng vỗ cánh bay lên giữa không trung, ý đồ muốn cản Tần Mặc lại.

Chưa kịp chờ Tần Mặc vung Thần Hoàng Kiếm của mình, Trương Kỳ Lân đã đến bên cạnh Tần Mặc, giải quyết mấy con kiến này.

"Có chúng tôi ở đây, anh cứ yên tâm đi đối phó con kiến chúa kia là được." Trương Kỳ Lân liếc Tần Mặc một cái.

Tần Mặc gật đầu, tiếp đó Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Rất nhanh Tần Mặc đã đến bên cạnh con kiến chúa này.

Con kiến chúa thì dùng răng của nó cắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc vội vàng dùng Thần Hoàng Kiếm của mình chắn trước mặt.

Nó cắn vào Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc, nhưng khi Tần Mặc xoay nhẹ, răng của nó liền trực tiếp bị Tần Mặc bật ra, rơi xuống đất.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Ngươi vẫn còn quá non nớt.

Ngươi nghĩ răng của ngươi có thể cắn nát thanh kiếm này của ta sao?

Vậy thì ngươi quá coi thường thanh kiếm này của ta rồi." Nói xong, Tần Mặc liền đá một cước về phía con kiến chúa này.

Con kiến chúa thì vỗ cánh, lùi về phía sau một đoạn.

Tiếp đó, nó liền điều khiển những con kiến xung quanh, bảo chúng

tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc đã thấy điều đó, nhưng Tần Mặc không hề sợ hãi, mà ngược lại ngưng tụ ra một đạo Thiên Hỏa.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Đạo Thiên Hỏa này trực tiếp thiêu đốt mấy con kiến ở cự ly khá gần.

Mấy con kiến này trong chốc lát đã bị Tần Mặc thiêu thành tro bụi.

Tần Mặc nhướng mày.

Tiếp đó anh lại nhìn chằm chằm con kiến chúa ở không xa.

Kiến chúa cũng chú ý đến đạo Thiên Hỏa này, nên trong mắt nó mang theo vẻ chấn kinh.

Tần Mặc thì ném đạo Thiên Hỏa này về phía nó.

Đạo Thiên Hỏa này mang theo một luồng khí tức cường đại đến bên cạnh con kiến này.

Con kiến chúa rất nhanh đã cảm nhận được, nên nó bị luồng khí tức này áp chế không thể động đậy.

Nghĩ một lát, nó liền vội vàng vỗ cánh lao về phía ngọn lửa.

Nó phải dập tắt ngọn lửa này càng nhanh càng tốt, chỉ có như vậy mới có thể đối kháng với năng lượng của Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy nó như vậy, nhưng Tần Mặc không hề lo lắng.

"Cuồng Phong Nhận!" Một đạo phong nhận được Tần Mặc ném ra.

Đạo phong nhận này trực tiếp đánh vào cánh của con kiến chúa.

Hai cánh của con kiến chúa trực tiếp bị Tần Mặc đánh nát.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười trào phúng.

Con kiến chúa này đã chú ý đến điều đó, nên nó trở nên càng thêm phẫn nộ.

Nó không ngờ Tần Mặc lại quá đáng như vậy.

Tần Mặc lại nhìn đạo Thiên Hỏa trước mặt.

“Thiêu cháy mạnh hơn một chút đi.” Lời vừa dứt, Tần Mặc liền lại truyền sức mạnh của mình vào đạo Thiên Hỏa này.

Năng lượng của đạo Thiên Hỏa lúc này cũng trở nên mạnh mẽ hơn một chút, từ từ hình thành một cái lồng khổng lồ, vây con kiến chúa ở giữa.

Ngay lập tức, Tần Mặc lại nhìn những con kiến khác.

Vì đã khống chế được con kiến chúa này rồi, vậy thì mình cứ giúp Trương Kỳ Lân và mấy người họ giải quyết đám kiến xung quanh đi.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền xông về phía đám kiến trước mặt.

Trong chốc lát, Tần Mặc đã giết chết toàn bộ mấy con kiến ở rất gần mình.

Nhưng mặc dù vậy, Tần Mặc cũng không cảm thấy có gì.

Chương 540

Dù sao thì đám kiến này đến đây, chính là muốn giải quyết họ.

Tần Mặc lại nắm bắt một cơ hội, lao về phía đám kiến trước mặt.

Đồng thời, trong tay Tần Mặc cũng xuất hiện một luồng gió xoáy khổng lồ.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Luồng gió xoáy khổng lồ này trực tiếp cuốn toàn bộ đám kiến xung quanh vào bên trong.

Đám kiến này dần dần biến thành tro bụi.

Nhưng đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng động từ bên cạnh truyền đến.

Ngay lập tức, Tần Mặc nhíu mày.

Anh quay đầu nhìn về phía đó, liền thấy lúc này có rất nhiều kiến đã đến bên cạnh cái cây kia, cắn đứt cái cây đó.

Cái cây đó liền đổ thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc vung Thần Hoàng Kiếm trong tay, liền trực tiếp chém cái cây đó thành hai nửa.

Cái cây này lúc này cũng đập vào người đám kiến.

Mấy con kiến ở gần nhất trực tiếp bị Tần Mặc nghiền nát thành thịt nát.

Tuy nhiên, Tần Mặc không chú ý rằng, lúc này đã có hai con kiến bò lên người anh.

Ngay khi đám kiến đó chuẩn bị cắn thịt Tần Mặc, trên người Tần Mặc đột nhiên phát ra năng lượng màu đen, chấn bay toàn bộ đám kiến này.

Sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch trên người Tần Mặc không phải chuyện đùa.

Những con kiến đó bị Tần Mặc chấn bay đi, ngã xuống đất.

Tần Mặc thấy chúng như vậy liền cười lạnh một tiếng.

"Không ngờ các ngươi còn muốn cắn thịt ta à, đáng tiếc điều đó không đơn giản như vậy đâu." Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó Tần Mặc lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc ném thủ ấn này đi.

Thủ ấn nhanh chóng đánh trúng mấy con kiến.

Mấy con kiến này lại bị Tần Mặc giết chết.

Đúng lúc này, Tần Mặc vừa hay nghe thấy tiếng động từ bên cạnh.

Anh quay đầu lại liền thấy con kiến chúa lúc này đã dập tắt đạo Thiên Hỏa của Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, trong mắt mang theo một nụ cười.

"Không ngờ sức mạnh của ngươi cũng không tệ, lại có thể giải quyết đạo Thiên Hỏa này của ta.

Nhưng không sao cả." Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó trước mặt Tần Mặc liền xuất hiện một thanh bảo kiếm khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Tần Mặc ném thanh bảo kiếm này đi.

Thanh bảo kiếm nhanh chóng đâm về phía con kiến chúa ở không xa.

Con kiến chúa vội vàng vỗ cánh, né tránh tấn công của Tần Mặc.

Nhưng mặc dù vậy, bảo kiếm của Tần Mặc vẫn đánh trúng người nó.

Lưng của nó bị Tần Mặc đánh mở ra một cái miệng, máu màu đen chảy ra từ người nó.

Trong mắt Tần Mặc mang theo vẻ ghét bỏ.

Anh không hề nói nhảm với con kiến chúa này, mà ngược lại lại cầm một tảng đá bên cạnh ném về phía nó.

Con kiến chúa này lại bị Tần Mặc đập trúng.

Ngay lập tức, con kiến chúa này cảm thấy có chút cạn lời.

Nó ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Tần Mặc một cách u ám.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, cười lạnh một tiếng, liền lười nói nhảm với nó.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Mấy thanh kiếm lao về phía con kiến chúa kia.

Không lâu sau, chúng đã đến xung quanh kiến chúa, trực tiếp đâm về phía nó.

Lưng của kiến chúa trực tiếp bị mấy thanh bảo kiếm này đâm xuyên.

Kiến chúa phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nó cũng lúc này bò rạp xuống đất, dấu hiệu sinh mệnh trở nên vô cùng yếu ớt.

Nhưng vì điều này lại hấp dẫn những con kiến khác.

Những con kiến khác đều vội vàng đến bên cạnh kiến chúa, truyền sức mạnh vào cơ thể kiến chúa.

Còn những con khác thì trở nên càng thêm cuồng loạn, dù sao thì

kiến chúa này đối với chúng mà nói tương đương với vua của chúng, chúng không thể trơ mắt nhìn kiến chúa bị Tần Mặc giết chết.

Tần Mặc cũng thấy chúng như vậy, lắc đầu, mà ngược lại càng tăng cường năng lượng của mình.

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Nhiệt độ xung quanh này lập tức giảm xuống.

Hơn nữa, trong không khí cũng xuất hiện từng bông tuyết.

Tuyết lớn lúc này cũng dần dần biến thành một số lưỡi băng.

Những lưỡi băng này trực tiếp rơi xuống người đám kiến.

Đám kiến đó trong chốc lát đã bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chương 541

Tiếp theo chính là giải quyết con kiến chúa kia.

Chỉ cần giết chết con kiến chúa này, những con kiến khác chắc hẳn sẽ không có gì khó khăn.

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con kiến chúa ở không xa.

Ngõa hậu lúc này cũng lao về phía Tần Mặc, đồng thời nó há to miệng muốn cắn anh.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, con ngõa hậu này muốn đối phó anh, cũng phải xem nó có bản lĩnh đó không.

Hàn Băng Ma Trảm!

Một cây phủ đầu băng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Anh dùng cây phủ đầu này đánh tới, nó bị phủ đầu băng của Tần Mặc tấn công trực diện, rồi bị anh bức lui.

Đồng thời, trên người nó cũng xuất hiện một ít băng sương, khiến cơ thể nó di chuyển trở nên cực kỳ khó khăn.

Tần Mặc chú ý thấy những con kiến khác vẫn muốn xông tới tấn công mình thì nhíu mày, có chút chịu không nổi.

Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!

Những khối băng lớn trực tiếp chặn đứng lũ kiến, khiến chúng không thể tiếp cận Tần Mặc nữa.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn chằm chằm con ngõa hậu phía trước. "Tôi muốn xem, nếu không có sự chỉ huy của ngươi, lũ kiến khác còn làm được gì?" Đúng lúc này, Tần Mặc nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ bên cạnh, anh quay đầu lại thì thấy Bàn Tử đã

bị một con kiến chích.

Mọi người đều nhìn Bàn Tử, Bàn Tử cũng cảm thấy rất mất mặt.

Anh ta ho khan một tiếng rồi nói với mọi người. "Không có gì, chỉ là không cẩn thận dẫm phải một hòn đá, bị nó kẹp vào chân thôi." Mọi người lúc này mới thấy hơi cạn lời, ai nấy đều im lặng, nhưng họ cũng biết, dù bị con kiến này chích một cái thì cũng không có gì đáng ngại.

Tần Mặc lại nhìn con ngõa hậu ở đằng xa.

Trong lúc Tần Mặc đối phó với ngõa hậu, tình hình của Hạo Thiên Chân và A Ninh cũng không ổn, vì bọn họ cũng bị lũ kiến bò lên người, thậm chí bị cắn vài nhát.

Tần Mặc biết muốn cứu bọn họ, chỉ có thể nhanh chóng giải quyết con ngõa hậu này.

Thần Hoàng Kiếm trong tay Tần Mặc nhanh chóng giáng xuống người ngõa hậu.

Ngõa hậu lùi lại phía sau, di chuyển một đoạn rồi ổn định lại thân hình.

Tiếp đó, nó vỗ đôi cánh, đôi cánh vỗ tới Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại dùng Thần Hoàng Kiếm trong tay chắn ngang trước mặt.

Cánh của nó trực tiếp đập vào Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc, anh nhân cơ hội xoay nhẹ Thần Hoàng Kiếm của mình.

Thần Hoàng Kiếm trực tiếp đâm xuyên cánh của ngõa hậu, Tần Mặc lại dùng thêm chút sức, chiếc cánh của con ngõa hậu này liền bị anh chém đứt.

Có thể thấy ngõa hậu vẫn còn chút phẫn nộ, nó trực tiếp lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bộ dạng đó của nó, liền châm chọc nói. "Chỉ tiếc lần này các ngươi gặp phải chúng tôi trong Vũ Lâm chứ không phải người khác, nếu không thì các ngươi thật sự có thể ăn thịt người sống đấy." Tần Mặc nhận ra loại kiến này, loại kiến này vốn lấy thịt người làm thức ăn, nhưng lần này chúng thật sự xui xẻo rồi.

Không Gian Ngưng Tụ Thuật!

Tần Mặc dùng sức mạnh của mình khống chế con ngõa hậu ở đằng xa, ngõa hậu bây giờ đã không thể nhúc nhích nữa.

Nó dùng sức va đập vào không gian trước mặt, muốn phá nát không gian này.

Nhưng không gian của Tần Mặc có liên hệ mật thiết với anh, không dễ dàng bị nó phá hủy.

Ngõa hậu suy nghĩ một lát, liền điều khiển những con kiến nhỏ xung quanh, cho chúng đến gần không gian này, không ngừng cắn xé không gian, muốn cắn nát nó.

Nhưng không thể không nói, cách làm này khá hiệu quả, sức mạnh của không gian Tần Mặc bây giờ đã không còn nhiều.

Tần Mặc với vẻ mặt kinh ngạc trong mắt, gật đầu. "Ngươi quả nhiên đã tìm ra phương pháp, chỉ tiếc tốc độ cắn phá của chúng quá chậm, trong thời gian ngắn chúng không thể phá vỡ không gian của tôi được." Nói xong câu đó, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, trong không khí ẩn hiện tiếng sấm sét.

Lôi Đình Chi Nộ!

Bàn Tử và mấy người kia đều cảm thấy kinh ngạc, họ còn tưởng trời lại sắp mưa, nhưng khi thấy năng lượng màu đen trong tay Tần Mặc, mọi người liền hiểu ra. "Xem ra không bao lâu nữa chúng ta sẽ được nghỉ ngơi rồi." Bàn Tử nói lời này với vẻ mỉm cười trong mắt,

nhìn mấy người khác.

Trong lòng mọi người đều nghĩ vậy, nên họ đều gật đầu.

Chỉ thấy sấm sét giữa không trung, trực tiếp giáng xuống con ngõa hậu ở đằng xa.

Sấm sét đánh vào người ngõa hậu, ngõa hậu liền ngã lăn ra đất, đồng thời trên người nó cũng xuất hiện một vết nứt lớn.

Ngõa hậu lập tức cảm thấy phẫn nộ, nó ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Chỉ tiếc với năng lượng hiện tại của nó, muốn di chuyển cơ thể cũng không thể, huống chi là tới đối kháng Tần Mặc.

Ngưng Băng Quyết!

Một con dao găm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Đương nhiên, con dao găm này cũng được ngưng tụ từ băng.

Tần Mặc phóng con dao găm này về phía ngõa hậu, thân thể ngõa hậu trực tiếp bị Tần Mặc đâm xuyên, hơn nữa cơ thể nó bây giờ bị con dao găm này đóng chặt vào một thân cây.

Tần Mặc lại đi đến bên cạnh con ngõa hậu, không ngừng vung Thần Hoàng Kiếm trong tay, con ngõa hậu này rất nhanh đã bị Tần Mặc giết chết.

Sau khi giải quyết xong con ngõa hậu, Tần Mặc mới thở phào một hơi, tiếp đó anh quay đầu lại, nhìn những con kiến khác. "Tiếp theo là giải quyết đám kiến này." Tần Mặc lại dùng sức mạnh của mình không ngừng tấn công lũ kiến xung quanh, đồng thời Tần Mặc cũng ngưng tụ ra một tảng đá cực lớn.

Phi Sa Tẩu Thạch!

Những tảng đá này trực tiếp đè xuống lũ kiến, lũ kiến trong nháy mắt bị nghiền nát thành bột.

Chương 542

Cứ như vậy, chưa đầy nửa giờ, tất cả lũ kiến đều bị Tần Mặc giải quyết xong.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt. "Cuối cùng cũng đã giết chết hết rồi." Nói xong câu này, giọng nói của hệ thống cũng vang lên nhắc nhở Tần Mặc. "Đinh, đánh giết Vũ Lâm sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10." Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói thật, Tần Mặc vẫn khá hài lòng với trạng thái cơ thể hiện tại của mình, bởi vì trạng thái của anh đã gấp mấy trăm lần người thường.

Cũng có nghĩa là một mình Tần Mặc có thể sánh ngang với mấy trăm người.

Nghĩ một lát, Tần Mặc lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

Bọn họ bây giờ vẫn đang không ngừng chém giết những con kiến nhỏ xung quanh.

Tần Mặc đến đó giúp bọn họ giải quyết một chút, sau đó anh nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tần Mặc lại nhìn sang Bàn Tử. "Cảm thấy thế nào?" Bàn Tử lập tức thấy hơi mất mặt, anh ta ho nhẹ một tiếng rồi nói với Tần Mặc. "Đâu phải chỉ có tôi bị con kiến này chích, mấy người bọn họ cũng bị chích đó thôi, anh đi hỏi mấy người đó đi, hỏi tôi làm gì?" Tần Mặc bật cười, anh đáp một tiếng rồi đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân. "Sao rồi?

Đã đỡ hơn chưa?" Hạo Thiên Chân không sĩ diện như Bàn Tử, cậu ta cười cười. "Anh yên tâm, tôi đã đỡ hơn nhiều rồi, không có vấn đề

gì lớn đâu." Tần Mặc gật đầu, tìm một chỗ ngồi xuống, rồi nhìn mấy người bọn họ. "Vì chúng ta đã lãng phí nhiều thể lực ở đây rồi, nên phải nghỉ ngơi cho tốt một chút." Mấy người bọn họ đương nhiên không có ý kiến gì.

Rảnh rỗi không có việc gì, Tần Mặc liền đi xung quanh xem xét.

Không lâu sau, giọng nói của hệ thống lại nhắc nhở Tần Mặc. "Đinh, phát hiện Vũ Lâm sinh vật, xin lập tức tiêu diệt." Tần Mặc nhíu mày, không cần nghĩ anh cũng biết ở đây chắc chắn có thứ gì đó, vì vậy Tần Mặc liền cẩn thận quan sát.

Rất nhanh, anh thấy trên đất có một xác rắn.

Tần Mặc lập tức ngồi xổm xuống, rồi cẩn thận quan sát.

Đúng lúc này, đột nhiên có một thứ bay về phía Tần Mặc.

May mà tốc độ phản ứng của Tần Mặc khá nhanh, anh kịp thời giơ hai ngón tay kẹp lấy đối phương, rồi ném đối phương xuống đất.

Phan Tử và mấy người kia rất nhanh nghe thấy tiếng động bên này, bọn họ vội vàng chạy đến, nhìn Tần Mặc có chút không hiểu. "Đây là chuyện gì vậy?" Tần Mặc chỉ vào xác rắn trên mặt đất. "Lại là rắn cỏ." Nói rồi Tần Mặc nhìn mấy người bọn họ. "Mấy người các anh lùi lại một chút." Mấy người bọn họ vội vàng gật đầu, tiếp đó liền lùi thẳng về phía sau.

Tần Mặc quay đầu lại, nhìn vào xác chết trước mặt.

Cuồng Phong Nhận!

Phong nhận đánh vào xác chết, xác chết lập tức nổ tung, rất nhiều rắn cỏ cũng xuất hiện trước mặt mọi người. "Nhiều rắn cỏ thế này ư?" Bàn Tử nheo mắt, sau đó vội vàng rút ra một con dao găm.

Không kịp nghĩ nhiều, anh ta vội vung dao găm đánh về phía lũ rắn

cỏ trên mặt đất.

Lũ rắn cỏ thì không ngừng uốn lượn ở đó, né tránh đòn tấn công của Bàn Tử.

Một lát sau, Tần Mặc một cước đá vào một trong những con rắn cỏ.

Con rắn cỏ này bị Tần Mặc đá bay, văng ra rồi ngã lăn ra đất.

Nhưng những con khác lại vây quanh Tần Mặc, Tần Mặc nhắc nhở mấy người kia. "Mấy người các anh đều đã thấy sự lợi hại của lũ rắn cỏ này rồi, nên phải cẩn thận một chút, đừng để chúng chui vào trong cơ thể nữa." Mấy người bọn họ vội vàng đáp lời Tần Mặc, lời này anh nói một chút cũng không sai.

Tần Mặc lại nhìn đám rắn cỏ trước mặt.

Cuồng Phong Huyễn Vũ!

Một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc ném cơn lốc xoáy này ra ngoài, cơn lốc xoáy nhanh chóng đến bên cạnh đám rắn cỏ.

Chỉ thấy cơn lốc xoáy trực tiếp cuốn đám rắn cỏ vào trong, tiếp đó cơn lốc xoáy bùng phát, sức mạnh khổng lồ nghiền nát đám rắn cỏ thành bột.

Đám rắn cỏ thì dùng sức muốn thoát khỏi cơn lốc xoáy của Tần Mặc, chỉ tiếc chúng không có sức mạnh đó.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo ý cười châm chọc. "Muốn thoát khỏi cơn lốc xoáy của tôi, cũng phải xem các ngươi có sức mạnh đó không." Nói xong lời này, Tần Mặc liền xòe lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay đang đặt một ấn ký cực lớn.

Liên Hoa Thiên Ấn!

Ấn ký này được Tần Mặc ném ra ngoài, ấn ký nhanh chóng đánh về phía mấy con rắn cỏ ở đằng xa.

Mấy con rắn cỏ này trong nháy mắt bị Tần Mặc oanh thành bột.

Đương nhiên, rắn cỏ ở nơi này vẫn còn khá nhiều, chúng không ngừng đối kháng Tần Mặc, Tần Mặc thì né tránh đòn tấn công của chúng.

May mà trước đây Tần Mặc đã từng đối phó với lũ rắn cỏ này, anh cũng biết điểm yếu của chúng là gì, vì vậy trong tay anh liền xuất hiện một quả cầu lớn.

U Minh Bạo Liệt!

Tần Mặc ném quả cầu lớn này ra ngoài, quả cầu nhanh chóng đánh trúng lũ rắn cỏ.

Lũ rắn cỏ trực tiếp bị quả cầu của Tần Mặc tấn công, sau đó chúng ngã lăn ra đất.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh, cuối cùng cũng đã giải quyết xong chúng.

Chương 543

Nhưng còn chưa kịp đợi Tần Mặc quay đầu chào hỏi bọn họ, đã lại có thêm nhiều rắn cỏ khác bay ra từ xác rắn. "Con rắn này không lẽ là bị lũ rắn cỏ này cắn chết ư?" Tần Mặc nheo mắt, nhưng anh không trả lời, mà lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh, không ngừng tấn công chúng.

Ưng Kích Trường Không!

Lại một đạo năng lượng khổng lồ được Tần Mặc ném ra ngoài, lại có rất nhiều rắn cỏ bị Tần Mặc giải quyết.

Sức mạnh trên người Tần Mặc cứ thế không ngừng được sử dụng.

Khoảng nửa giờ sau, bọn họ mới giết chết toàn bộ rắn cỏ ở hiện trường.

Hệ thống cũng lúc này nhắc nhở Tần Mặc. "Đinh, đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10." Lúc này, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì đang ngồi bệt dưới đất, A Ninh và Phan Tử thì lại không cảm thấy gì.

Trương Kỳ Lân nhân cơ hội đi đến bên cạnh xác chết này, ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát xác chết. "Cái xác chết này e là đã nuốt người vào rồi." Nói rồi anh ta quay đầu lại, nhìn Tần Mặc ở đằng xa.

Tần Mặc nheo mắt, đi tới.

Ngồi xổm xuống, Tần Mặc liền cẩn thận nhìn.

Trong bụng con rắn này quả thật có một cái ba lô của người, hơn nữa còn có một gã. "Không ngờ con rắn này lại thật sự ăn thịt người,

thật đáng sợ!

Xung quanh đây sẽ không còn những con rắn như vậy nữa chứ?" Bàn Tử nhíu mày, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Tần Mặc lắc đầu.

Nói thật, Tần Mặc bây giờ cũng không rõ lắm, nhưng anh vẫn nhìn mấy người trước mặt nhắc nhở. "Bất kể ở đây có hay không, mấy người chúng ta đều phải cẩn thận một chút, lỡ như thật sự có rắn nào đó.

Vậy thì thực lực của đối phương chắc chắn sẽ rất mạnh." Mấy người bọn họ vội vàng đáp lời, bọn họ đâu phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu đạo lý này.

Còn chưa đợi Tần Mặc nói gì, đã nghe thấy một tiếng động từ bên cạnh truyền đến.

Đồng thời, hệ thống lại lần nữa nhắc nhở Tần Mặc. "Đinh, phát hiện Vũ Lâm sinh vật, xin lập tức tiêu diệt." Lòng Tần Mặc chợt giật mình, anh quay đầu lại thì thấy trên cây ở đằng xa đang cuộn tròn một con rắn hổ mang màu vàng.

Tần Mặc nheo mắt, còn trong lòng Bàn Tử thì giật thót một cái. "Không thể nào, tôi nói trúng thế sao?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Tần Mặc thấy hơi bất lực, nhưng anh lười nói nhiều, chỉ lấy đồ của mình ra, chỉ vào con rắn hổ mang màu vàng ở đằng xa.

Con rắn hổ mang màu vàng lập tức lao về phía Tần Mặc, rất nhanh đã đến bên cạnh anh.

Tần Mặc thấy nó xông đến hung hãn như vậy liền vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm lập tức chém vào người rắn hổ mang màu vàng, chỉ tiếc vảy của nó quá dày, Tần Mặc căn bản không thể làm nó bị

thương.

Ngay lập tức, Tần Mặc vội vàng quay đầu lại, nhìn xung quanh. "Mấy người các anh còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau đi đi?" Bọn họ vội vàng đáp lời, Tần Mặc đã nói vậy rồi, bọn họ cũng chỉ có thể tạm thời rời khỏi nơi này.

Đúng lúc bọn họ chạy về phía đó, đuôi của con rắn hổ mang màu vàng đột nhiên quất sang, chắn trước mặt bọn họ, khiến bọn họ không thể đi tiếp.

Ngay lập tức, sắc mặt bọn họ trở nên trắng bệch, quay đầu lại nhìn con rắn hổ mang màu vàng phía sau. "Không ngờ con rắn hổ mang màu vàng này phản ứng cũng nhanh thật." Trương Kỳ Lân nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia nói. "Tôi ở đây giúp Tần Mặc cùng đối phó nó, mấy người các anh mau rời khỏi đây trước đi." Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu, cậu ta biết thực lực của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân rất mạnh, nếu mấy người bọn họ tiếp tục ở lại đây thì sẽ làm vướng chân hai người này.

Đã như vậy, chi bằng cứ đi theo mấy người kia rời đi trước, rất nhanh Tần Mặc sẽ đến tìm bọn họ.

Đợi bọn họ đi rồi, Tần Mặc mới thở phào một hơi, nhìn Trương Kỳ Lân, gật đầu với anh.

Hai người bọn họ, người trước người sau, tấn công con rắn hổ mang màu vàng này.

Trên người Tần Mặc mang theo sức mạnh của Hắc Long Huyết Mạch, con rắn hổ mang màu vàng này đặc biệt sợ năng lượng của Tần Mặc.

Khi sức mạnh của Tần Mặc áp chế lên người nó, sức mạnh của nó lại suy yếu đi rất nhiều. "Xem ra sức mạnh long mạch trên người

anh thật sự có ảnh hưởng đến nó." Trương Kỳ Lân nói lời này khi nhìn Tần Mặc.

Còn về Trương Kỳ Lân, trên người anh là Kỳ Lân Huyết Mạch, so với Tần Mặc thì vẫn kém một chút.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt. "Phải đó, với sức mạnh của nó mà muốn đối kháng tôi, thật sự không đơn giản như vậy." Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, không lâu sau, trước mặt anh xuất hiện một con hổ.

Mãnh Hổ Xung Kích!

Tần Mặc ném con hổ này ra ngoài, con hổ nhanh chóng đến trước mặt rắn hổ mang màu vàng, đánh vào người nó.

Rắn hổ mang màu vàng lúc này cũng lùi lại phía sau.

Sắc mặt rắn hổ mang màu vàng trở nên khó coi, nó không ngờ con hổ của Tần Mặc lại có thực lực mạnh đến vậy.

Nhưng không sao, dù thế nào nó cũng không thể dễ dàng bỏ cuộc.

Ngay lập tức, rắn hổ mang màu vàng lại uốn lượn cơ thể, di chuyển về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy tốc độ của nó, nhưng anh không nói nhiều, mà tiếp tục khống chế con hổ kia.

Con hổ kia trực tiếp cắn trúng đuôi của rắn hổ mang màu vàng.

Vảy trên đuôi rắn hổ mang màu vàng lập tức rơi ra, hơn nữa trên đuôi nó còn xuất hiện một vết thương.

Tần Mặc thấy cảnh này thì cười lạnh một tiếng, tiếp đó anh giơ cao thanh kiếm trong tay.

Chương 544

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Tần Mặc biến mất tại chỗ, lao về phía rắn hổ mang màu vàng.

Thanh kiếm trong tay Tần Mặc trực tiếp đâm về phía rắn hổ mang màu vàng.

Rắn hổ mang màu vàng vội vàng lăn sang bên cạnh một cái, né tránh đòn tấn công của Tần Mặc.

Tiếp đó, nó dùng thân mình quấn quanh Tần Mặc, muốn cuộn anh lại ở giữa.

Tần Mặc làm sao có thể không biết nó đang nghĩ gì chứ, ngay lập tức Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nắm chặt thanh kiếm trong tay, trừng mắt nhìn con rắn hổ mang màu vàng trước mặt. "Người ta đều nói đánh rắn phải đánh vào bảy tấc, tôi thì rất tò mò, ngươi có sợ người khác đánh vào bảy tấc của ngươi không?" Tần Mặc nói lời này khi nhìn chằm chằm rắn hổ mang màu vàng.

Đồng tử rắn hổ mang màu vàng thì co rút lại, có thể thấy nó nghe Tần Mặc nói đến từ "bảy tấc", trong lòng vẫn còn kiêng kỵ.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì hiểu ra, ngay lập tức Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại lao về phía rắn hổ mang màu vàng.

Lần này Tần Mặc tấn công vào một bộ phận trên người rắn hổ mang màu vàng.

Rắn hổ mang màu vàng thì vội vàng vặn mình một cái, né tránh đòn tấn công của Tần Mặc.

Thanh kiếm của Tần Mặc vẫn chém vào người nó, nhưng vảy ở vị trí này của nó khá cứng, Tần Mặc không làm nó bị thương.

Rắn hổ mang màu vàng nhân cơ hội này muốn cắn Tần Mặc, nhưng còn chưa kịp đến gần Tần Mặc, Trương Kỳ Lân đã chắn giữa hai người bọn họ.

Trương Kỳ Lân dùng thanh đao trong tay chặn vào miệng rắn hổ mang màu vàng.

Tần Mặc nhướng mày, may mà có Trương Kỳ Lân ở đây, tốc độ giải quyết của anh có thể nhanh hơn một chút.

Mặc dù với thực lực của Tần Mặc, muốn đối phó con rắn hổ mang màu vàng này vẫn khá đơn giản, nhưng có Trương Kỳ Lân ở đây thì tốc độ sẽ càng nhanh hơn.

Vô Song Kiếm Quyết!

Một thanh kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Rắn hổ mang màu vàng thấy thanh kiếm này, trong mắt liền lộ vẻ kiêng kỵ.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng, thanh kiếm này đã đến gần bảy tấc của nó.

Nó không còn cách nào khác ngoài việc dùng thân mình cứng rắn chịu đựng đòn tấn công này.

Trải qua một thời gian dài như vậy, Tần Mặc coi như đã hiểu ra, nó vẫn rất sợ anh tấn công vào bảy tấc của nó.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi lần nữa ngưng tụ sức mạnh.

Dồn sức mạnh vào thanh kiếm khổng lồ này, thanh kiếm khổng lồ như sống lại, nó không ngừng dùng bản thân mình tấn công rắn hổ mang màu vàng.

Rắn hổ mang màu vàng rất nhanh không chống đỡ nổi nữa, vì thanh kiếm này mỗi lần đều đâm vào bảy tấc của nó, nó chỉ có thể

cứng rắn dùng những bộ phận khác trên cơ thể để chặn lại.

Rắn hổ mang màu vàng suy nghĩ một lát, liền quay đầu nhìn thanh bảo kiếm này.

Chỉ thấy rắn hổ mang màu vàng há to miệng, trực tiếp cắn về phía thanh kiếm này.

Thanh kiếm cũng lúc này bộc phát ra năng lượng khổng lồ, trực tiếp làm gãy một cái răng của rắn hổ mang màu vàng. "May mà trên người nó không có độc tố, nếu không thì hai chúng ta muốn đối phó nó cũng không đơn giản như vậy." Trương Kỳ Lân nói lời này khi nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, suy nghĩ của Tần Mặc cũng gần giống anh ta. "Nhưng hai chúng ta phải nhanh tay lên một chút, dù sao Vũ Lâm này vẫn khá nguy hiểm, cũng không biết Hạo Thiên Chân và mấy người kia bây giờ thế nào rồi, lỡ như bọn họ ở trong này xảy ra chuyện thì không hay chút nào." Suy nghĩ của Trương Kỳ Lân cũng gần giống suy nghĩ của Tần Mặc, anh đáp một tiếng. "Tôi biết rồi." Nói rồi Trương Kỳ Lân lại quay đầu, nhìn con rắn hổ mang màu vàng ở đằng xa. "Vậy thì cứ giải quyết con rắn hổ mang màu vàng này trước đi." Nói rồi Trương Kỳ Lân liền lao về phía rắn hổ mang màu vàng.

Tần Mặc cũng lúc này dùng sức mạnh của mình ngưng tụ ra mấy thanh kiếm.

Kiếm Vũ Bát Phương!

Mấy thanh kiếm này trực tiếp đến gần đuôi rắn hổ mang màu vàng.

Rắn hổ mang màu vàng ý thức được Tần Mặc muốn làm gì, vì vậy trong mắt nó lộ vẻ lo lắng.

Nó vội vàng dùng đuôi mình đánh vào mấy thanh kiếm của Tần

Mặc.

Trên mấy thanh kiếm của Tần Mặc lập tức xuất hiện một vết nứt, nhưng mấy thanh kiếm này không vì thế mà biến mất, ngược lại lại bùng phát ra năng lượng càng mạnh mẽ hơn.

Năng lượng của mấy thanh kiếm này trực tiếp đánh vào đuôi rắn hổ mang màu vàng, tạo ra mấy cái lỗ máu.

Rất nhiều máu chảy ra từ những lỗ máu đó.

Trên mặt rắn hổ mang màu vàng lộ vẻ đau đớn, nó còn ngẩng đầu lên, hung ác trừng Tần Mặc.

Nếu không phải vì Tần Mặc trên người có sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch, nó đã sớm giết chết Tần Mặc rồi.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, vì vậy Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Đã đến nước này rồi, mà ngươi còn dám dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, ngươi không nên ngoan ngoãn cầu xin sao?

Nếu ngươi cầu xin, nói không chừng tôi còn tha cho ngươi, nhưng bây giờ đã không còn khả năng đó nữa rồi." Nói xong câu này, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh.

Băng Thiên Tuyết Địa!

Xung quanh lập tức xuất hiện tuyết trắng, tuyết trắng này trực tiếp bay về phía rắn hổ mang màu vàng.

Trên người rắn hổ mang màu vàng xuất hiện một ít băng sương, đồng thời cơ thể nó cũng chịu ảnh hưởng nhất định.

Chỉ cần nhiệt độ hạ xuống, rắn hổ mang màu vàng sẽ cảm thấy mình hơi buồn ngủ.

Hiện tại cũng không ngoại lệ.

Nhưng rắn hổ mang màu vàng rất nhanh đã phản ứng lại, nó đột

nhiên lắc mạnh đầu, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bộ dạng đó của nó, ngay lập tức Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lao về phía nó, đồng thời lại vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm nhanh chóng giáng xuống người rắn hổ mang màu vàng.

Chương 545

Vị trí này trên người rắn hổ mang màu vàng vốn đã có một vết thương, nay lại bị Tần Mặc tấn công, vết thương này trở nên càng nghiêm trọng hơn, lại có rất nhiều máu chảy ra.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó, liền nhướng mày. "Xem ra ngươi cũng không nhất định là đối thủ của hai chúng tôi." Rắn hổ mang màu vàng hiểu ý Tần Mặc, liền vung đuôi đánh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thì dùng thanh kiếm của mình dựng ngang trước mặt.

Đuôi của nó đánh vào thanh kiếm của Tần Mặc, sức mạnh của thanh kiếm này cũng lúc đó bùng nổ.

Sức mạnh của thanh kiếm trực tiếp đánh lùi đối phương.

Rắn hổ mang màu vàng có chút phẫn nộ lùi lại phía sau, nó lại trừng Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

Hàn Băng Ma Trảm!

Một cây phủ đầu băng khổng lồ xuất hiện xung quanh Tần Mặc.

Để ngăn con rắn hổ mang màu vàng di chuyển nữa, Tần Mặc vội vàng dùng Băng Tinh của mình khống chế nó.

Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!

Có băng tinh này, tốc độ di chuyển của rắn hổ mang màu vàng sẽ trở nên cực kỳ chậm chạp, vì dưới sự gia trì của hàn băng này, sức mạnh của nó quả thật sẽ suy yếu đi rất nhiều, hơn nữa cơ thể nó cũng sẽ không tự chủ mà chậm lại.

Tần Mặc dùng cây phủ đầu này đánh về phía rắn hổ mang màu

vàng, mắt thấy sắp đánh trúng bảy tấc của nó, rắn hổ mang màu vàng vội vàng di chuyển một chút.

Cây phủ đầu này chỉ sượt qua bảy tấc của nó, lún vào trong thịt nó. "Không ngờ chỉ còn kém một chút xíu thôi." Tần Mặc nói lời này khi nhướng mày, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh.

Nhưng Tần Mặc không nói lời thừa nữa, vì Tần Mặc biết thời gian của mình không còn nhiều.

Dù sao Hạo Thiên Chân và mấy người kia đã rời khỏi đây một thời gian dài rồi, nếu anh còn tiếp tục trì hoãn ở đây một lát nữa, bọn họ có khi sẽ bị những con độc trùng trong này giết chết.

Không Gian Ngưng Tụ Thuật!

Lại một lần nữa khống chế cơ thể rắn hổ mang màu vàng.

Rắn hổ mang màu vàng dùng sức va đập vào không gian và khối băng tinh trước mặt.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng, lôi đình của Tần Mặc đã trực tiếp giáng xuống người nó.

Lôi Đình Chi Nộ!

Một đạo lôi đình khổng lồ giáng xuống bên cạnh bảy tấc của rắn hổ mang màu vàng.

Miếng thịt này đều trở nên thối rữa, dù sao ban đầu miếng thịt này đã bị kỹ năng của Tần Mặc đánh cho máu thịt lẫn lộn, bây giờ tất cả những miếng thịt này đều biến thành màu đen.

Thấy rắn hổ mang màu vàng vẫn không ngừng va đập vào không gian của mình, Tần Mặc liền lắc đầu. "Đáng tiếc không có tác dụng gì." Nói xong câu này, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, một đạo Thiên Hỏa khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Xích Luyện Thiên Hỏa!

Tần Mặc ném đạo Thiên Hỏa này ra ngoài, Thiên Hỏa nhanh chóng đến xung quanh rắn hổ mang màu vàng, tạo thành một thứ giống như nhà tù ở đây, nhốt nó lại ở giữa.

Rắn hổ mang màu vàng có chút phẫn nộ không ngừng va đập vào Thiên Hỏa trước mặt.

Nhưng dù nó cố gắng thế nào cũng không thể phá vỡ được Thiên Hỏa này.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh, tiếp đó Tần Mặc liền lắc đầu. "Không ngờ ngươi lại còn dám cứng đối cứng với Thiên Hỏa của tôi, ngươi đừng quên ngươi là sinh vật máu lạnh." Nói xong câu này, Tần Mặc lại lần nữa đưa Thiên Hỏa đến gần nó một chút.

Rắn hổ mang màu vàng lập tức cảm thấy khó chịu, nó dùng đuôi không ngừng va đập vào Thiên Hỏa.

Thiên Hỏa rất nhanh đã cháy đến đuôi nó, đuôi nó đều bị thiêu cháy đen, nhưng nó cũng không bỏ cuộc.

Thấy rắn hổ mang màu vàng biến thành bộ dạng này, Tần Mặc liền bĩu môi. "Không ngờ ngươi vẫn không chịu bỏ cuộc, nhưng điều này cũng tốt, vì dù ngươi không bỏ cuộc, ngươi cũng không trụ được bao lâu đâu." Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó Tần Mặc liền ngưng tụ ra một tảng đá khổng lồ.

Phi Sa Tẩu Thạch!

Tảng đá khổng lồ này trực tiếp va đập vào đuôi rắn hổ mang màu vàng.

Đuôi rắn hổ mang màu vàng vốn đã bị thiêu cháy, sau khi bị tảng đá của Tần Mặc đập trúng, đuôi nó liền trực tiếp biến thành bột.

Rắn hổ mang màu vàng cũng lúc này phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó quay đầu nhìn đuôi mình, liền thấy đuôi đã biến mất.

Rắn hổ mang màu vàng trừng lớn mắt, nó lại quay đầu nhìn Tần Mặc, nhưng Tần Mặc đã cầm thanh kiếm kia đến bên cạnh bảy tấc của nó rồi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Ngươi xong rồi." Vừa nói dứt lời, Tần Mặc dùng Đông Thiên đâm về phía thất thốn của nó.

Con rắn hổ mang vàng chỉ có thể dùng đầu của nó để đỡ lấy chỗ thất thốn.

Tần Mặc một nhát đâm trúng đầu nó, trực tiếp xuyên thủng mắt nó, con rắn hổ mang vàng này cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nó há to miệng cắn về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại một cước đá vào miệng nó.

Miệng nó bị Tần Mặc đá văng xuống đất, sau đó nó lại vùng vẫy đứng dậy, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ đó của nó, nhưng quả thực anh không muốn lãng phí thời gian với nó.

Bây giờ một mắt của nó đã bị anh đâm mù, muốn đối phó với anh thì không thể nào.

Ngay lập tức, Tần Mặc lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh của mình, Hắc Long Huyết Mạch bộc phát từ trên người Tần Mặc, áp chế con rắn hổ mang vàng này, khiến nó không thể động đậy.

Trong con ngươi của rắn hổ mang vàng lộ ra vẻ kinh ngạc, nó trừng Tần Mặc, không ngờ huyết mạch chi lực trên người Tần Mặc lại thuần khiết đến vậy.

Tuy trước đó nó cũng có thể mơ hồ cảm nhận được sức mạnh trên người Tần Mặc, nhưng giờ phút này bộc phát ra lại hoàn toàn khác với cảm giác trước đó.

Chương 546

Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay, dứt khoát đâm về phía rắn hổ mang vàng.

Con rắn hổ mang vàng lúc này không thể động đậy, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Mặc đâm vào thất thốn của mình.

Trên người Tần Mặc cũng bộc phát ra một con Hắc Long, con Hắc Long này cũng tiến vào thất thốn của nó.

Ngay sau đó, con rắn hổ mang vàng này liền trực tiếp đổ gục xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, quay đầu đặt cây côn gỗ xuống bên cạnh Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân thì thu thanh đại đao của mình lại, thở dài một hơi.

"Không ngờ tôi vẫn không thể giúp gì cho anh." Tần Mặc nghe anh nói vậy thì bật cười.

"Có gì đâu chứ, không sao cả." [Đinh!

Đánh giết Vũ Lâm sinh vật thành công, nhận được thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.] Tần Mặc nhìn qua thuộc tính hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ,

Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 625 [Giới hạn nhân loại 10] Thể Lực 630 [Giới hạn nhân loại 10] Sức Mạnh 630 [Sức mạnh giới hạn 10] Tinh Thần 655 [Giới hạn nhân loại 10].

Xem ra thực lực của mình lại trở nên mạnh mẽ hơn nhiều rồi, sau này trong Mộ Huyệt chắc hẳn không có thứ gì có thể cản được anh.

Chỉ cần đợi Hắc Long Huyết Mạch thức tỉnh đến một trăm phần trăm, thì anh sẽ càng lợi hại hơn.

Tần Mặc mỉm cười.

Như nghĩ đến điều gì, Tần Mặc vội vàng quay đầu, đưa mắt nhìn về phía Hạo Thiên Chân và những người khác đã rời đi.

“Hai chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, e rằng Hạo Thiên Chân và họ đã chạy xa lắm rồi, vạn nhất họ gặp phải nguy hiểm thì không hay chút nào.” Trương Kỳ Lân vội vàng gật đầu, anh ấy đi theo bên cạnh Tần Mặc, lao về phía mà Hạo Thiên Chân và họ đã chạy

thoát.

Không lâu sau, Tần Mặc liền thấy mấy người đang chạy ngược về phía này.

Tần Mặc ngẩn ra một chút, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, vội vàng đi về phía họ.

"Mấy người sao vậy?" "Phía sau chúng tôi có rất nhiều dã kê cổ dài, hơn nữa trên người chúng còn có kịch độc!" Bàn Tử vừa nói vừa quay đầu nhìn về phía sau.

Tần Mặc nghe vậy thì nheo mắt lại, sau đó anh và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, hai người họ đứng chắn ở phía trước nhất của nhóm người.

Tiếng Hệ Thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh!

Phát hiện Vũ Lâm sinh vật, xin lập tức đánh giết.] Quả nhiên, không bao lâu, Tần Mặc liền thấy những con dã kê cổ dài ở không xa.

Ngay lập tức, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, cầm Đông Thiên trong tay chỉ về phía chúng.

Những con dã kê cổ dài đó có thể cảm nhận được sức mạnh trên người Tần Mặc, nên chúng cứ quanh quẩn ở đó, dường như hơi do dự không biết có nên tiếp tục tiến lên hay không.

Nhưng một lúc sau, chúng như thể bị thứ gì đó thúc đẩy, dứt khoát lao về phía những người bên Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Không ngờ đến lúc này rồi mà các ngươi vẫn còn dám xông đến tấn công chúng ta, vậy thì ta sẽ cho các ngươi nếm thử sự lợi hại của ta." Vừa nói, Tần Mặc liền đưa mắt nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Mặc dù những con dã kê cổ dài này có thân hình khá nhỏ, nhưng trên người chúng lại mang theo độc tố nồng đậm, nên thực lực của chúng còn mạnh hơn con rắn hổ mang vàng mà chúng ta gặp trước đó một chút.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Trương Kỳ Lân vội vàng gật đầu, anh ấy cũng siết chặt nắm đấm, có thể thấy anh ấy cũng hơi căng thẳng.

Tần Mặc thấy vẻ mặt Trương Kỳ Lân như vậy, trong mắt hiện lên một nụ cười, sau đó Tần Mặc vươn tay vỗ vỗ vai anh.

“Thật ra cũng không cần như vậy đâu, với thực lực của hai chúng ta đối phó mấy con này hẳn vẫn khá đơn giản.” Vừa nói, Tần Mặc liền quay đầu nhìn chăm chú vào những con dã kê cổ dài phía trước.

Lúc này, một con dã kê cổ dài đã nhảy vọt lên, đến bên cạnh Tần Mặc, há to miệng muốn cắn Tần Mặc.

Tần Mặc biết độc tố trên người loại dã kê cổ dài này quả thực đặc biệt đáng sợ, nên Tần Mặc vội vàng vung thanh kiếm trong tay, đánh vào người con dã kê cổ dài này.

Con dã kê cổ dài này trực tiếp bị Tần Mặc đánh lùi, nó đổ xuống đất, sau đó những con dã kê cổ dài khác lại xông về phía Tần Mặc.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Một con hỏa long khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném con hỏa long này ra ngoài, con hỏa long nhanh chóng vây quanh những con dã kê cổ dài.

Ngay lúc này, những con dã kê cổ dài bắt đầu triệu hồi đồng bọn của chúng.

Sắc mặt Tần Mặc hơi khó coi, sau đó Tần Mặc lại khống chế không gian xung quanh.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Có sức mạnh này, chúng không dễ dàng triệu hồi đồng bọn của mình đến đây.

Ngay lập tức, Tần Mặc dùng Đông Thiên chỉ vào chúng.

“Muốn triệu hồi đồng bọn của các ngươi cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không chứ.” Nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt những con dã kê cổ dài liền lộ ra vẻ oán hận, chúng lại xông về phía Tần Mặc.

Trong đó, một con dã kê cổ dài muốn vượt qua biển lửa của Tần Mặc để tấn công anh, nhưng khi nó vừa nhảy lên, ngọn lửa đột nhiên bốc cao đặc biệt, nuốt chửng thân thể nó, nó cũng bị ngọn lửa của Tần Mặc thiêu thành tro bụi.

Tần Mặc bĩu môi, cũng không biết những con dã kê cổ dài này rốt cuộc nghĩ gì, chúng muốn vượt qua sức mạnh của anh thì căn bản là không thể.

Chúng cũng thấy Tần Mặc như vậy, nên chúng càng trở nên phẫn nộ hơn, hơn nữa bây giờ chúng cũng đặc biệt cuồng bạo.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt lộ ra một nụ cười lạnh.

Một con dã kê cổ dài trong số đó lại quay về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy tốc độ của nó như vậy, nên Tần Mặc liền ngưng tụ ra một Phong Nhận.

“Cuồng Phong Nhận!” Phong Nhận này trực tiếp đánh vào người con dã kê cổ dài, con dã kê cổ dài bị đẩy lùi về phía sau.

Tần Mặc thấy dáng vẻ của con dã kê cổ dài này, nhưng Tần Mặc lại lười nói nhiều lời vô ích với nó ở đây, ngược lại là lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh của mình.

Sức mạnh trên người Tần Mặc càng lúc càng mạnh, chỉ một lát sau, những con dã kê cổ dài này liền toàn bộ bị Tần Mặc giải quyết.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, phần thưởng của Hệ Thống cũng được phân phát cho Tần Mặc. [Đinh!

Chương 547

Đánh giết Vũ Lâm sinh vật thành công, nhận được thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.] Tần Mặc cười lạnh một tiếng, ngay lập tức anh quay đầu, đưa mắt nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người kia, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

"Mấy người cảm thấy thế nào?

Không sao chứ?" Mấy người họ nhìn nhau, rồi lắc đầu nhìn Tần Mặc.

Mặc dù tốc độ và độc dịch của những con dã kê cổ dài này khá đáng sợ, nhưng mấy người họ không bị thương.

"Không có chuyện gì thì tốt rồi, chúng ta đi tiếp thôi." Vừa nãy những con dã kê cổ dài đó đã triệu hồi đồng bọn của chúng, mặc dù đồng bọn của chúng có thể không đến được đây trong thời gian ngắn, nhưng Tần Mặc vẫn muốn dẫn họ rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Mấy người họ đáp lời, rồi đi theo bên cạnh Tần Mặc, vừa đi về phía trước, Phan Tử còn khen ngợi Tần Mặc.

"Tần Mặc, thực lực của anh đúng là quá mạnh rồi, những con dã kê cổ dài đó tôi từng thấy qua, độc tố của chúng đặc biệt đáng sợ, chỉ cần dính phải độc tố của chúng, dù là một con voi cũng sẽ gục ngã trong vài giây." Tần Mặc mỉm cười.

"Chỉ cần không bị chúng cắn trúng, thì không có gì to tát cả." Vừa nói, Tần Mặc liền tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, họ dừng lại bên một con suối nhỏ, Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh.

"Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát đi." Mấy người họ đều gật đầu,

sau đó họ ngồi xuống bên con suối nhỏ.

Dù sao bây giờ họ đang rảnh rỗi không có việc gì, chi bằng rửa sạch mùi hôi trên người.

Dù sao trong Vũ Lâm này, họ vẫn luôn chạy trốn hoặc chiến đấu, mùi trên người đã sớm trở nên khó ngửi vô cùng rồi.

Tần Mặc cũng thấy họ như vậy, Tần Mặc mỉm cười, rồi cũng rửa tay và mặt mình ở đó.

So với họ, Tần Mặc vẫn tốt hơn nhiều, dù sao thể chất của Tần Mặc đã gấp mấy trăm lần người thường, cho dù họ đặc biệt mệt mỏi, hoặc trên người đổ mồ hôi rất nhiều, Tần Mặc cũng không có bất kỳ cảm giác gì.

Ngay khi mọi người đang nghỉ ngơi ở đây, Hệ Thống của Tần Mặc đột nhiên lại nhắc nhở một tiếng. [Đinh!

Phát hiện Vũ Lâm sinh vật, xin lập tức đánh giết.] Tần Mặc giật mình trong lòng, anh đột nhiên ngẩng đầu, quay đầu nhìn về phía xung quanh, cẩn thận quan sát.

Lúc này, trong nước bên cạnh A Ninh đang sủi bọt ùng ục, Tần Mặc vội vàng đi đến bên cạnh cô, nắm chặt cánh tay cô, đột ngột kéo cô ra phía sau mình.

A Ninh khó hiểu nhìn Tần Mặc.

Ngay lúc này, trong nước đột nhiên nhảy vọt lên một vật thể màu vàng rất lớn, tấn công về phía Tần Mặc.

Tần Mặc một quyền đánh vào người đối phương, đối phương liền rơi xuống nước, nhưng Tần Mặc lại cảm thấy nắm đấm của mình dính dính.

Tần Mặc nhìn vào nắm đấm của mình, thấy chất lỏng trên nắm

đấm, trên mặt Tần Mặc lộ vẻ ghê tởm.

"Cái này cũng quá ghê tởm rồi." Vừa nói câu này, Tần Mặc lại nhìn vào trong nước, bên trong chính là một con đỉa khổng lồ.

"Không thể nào, sao ở đây lại có con đỉa to như vậy chứ?" Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt nhìn Phan Tử và Bàn Tử bên cạnh.

Bàn Tử cũng nuốt nước miếng.

"Cái này đúng là mở mang tầm mắt rồi, tôi trước giờ chưa từng thấy con đỉa nào to như vậy." "Đừng nói là cậu, ngay cả tôi cũng ít khi thấy." Phan Tử nheo mắt lại.

Trước đây, anh ấy thường xuyên ở trong quân đội, hơn nữa những đội quân đặc thù như họ thường xuyên có nhiệm vụ dã ngoại, dù vậy, họ cũng chưa từng thấy con đỉa khổng lồ như vậy.

Tần Mặc thì lấy Đông Thiên ra chỉ vào con đỉa khổng lồ phía trước.

"Mấy người cẩn thận một chút, đã có một con đỉa khổng lồ lớn như vậy ở đây, e rằng còn có những con đỉa khác nữa." Quả nhiên, ngay sau khi Tần Mặc dứt lời, Hạo Thiên Chân đột nhiên cảm thấy chân mình rất đau.

Cậu vén ống quần lên, liền thấy trên chân mình có một con đỉa, con đỉa này muốn chui vào trong cơ thể cậu.

Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt, còn chưa kịp phản ứng, Phan Tử đã dùng dao găm trong tay đâm xuyên con đỉa này, dứt khoát kéo con đỉa ra.

Hạo Thiên Chân thấy chân mình chảy máu, liền vội vàng lấy băng gạc ra, tùy tiện băng bó một chút, rồi lại nhìn chằm chằm vào trong nước.

“Mấy người mau nhìn kìa!” Vừa nói, Hạo Thiên Chân vừa chỉ vào vùng nước phía trước, bên trong nước toàn là những thứ màu vàng nhạt.

Không cần nghĩ cũng biết, trong nước này toàn bộ đều là đỉa.

“Mau chóng rời khỏi con suối này!” Phan Tử nhíu mày nhìn mấy người phía trước, mấy người họ lập tức gật đầu, sau đó họ vội vàng lùi về phía sau, lúc này mới ổn định thân hình.

Lúc này, Tần Mặc thì lại đưa mắt nhìn vào con đỉa khổng lồ phía trước.

“Vậy thì ta sẽ giải quyết ngươi trước vậy.” Vừa nói dứt lời, trước mặt Tần Mặc liền xuất hiện một cơn lốc xoáy cực lớn.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ là, con đỉa khổng lồ này thấy cơn lốc xoáy của Tần Mặc lại không hề sợ hãi, thân thể nó thậm chí còn bị Tần Mặc cuốn vào trong cơn lốc.

Tần Mặc nheo mắt lại, “Chuyện này là sao?” Còn chưa đợi Tần Mặc kịp phản ứng, liền thấy thân thể con đỉa khổng lồ này trực tiếp bị cơn lốc xoáy cuốn thành hình dạng giống như lò xo, nhưng nó cũng không vì vậy mà bị thương.

“Thân thể của nó khá mềm dẻo, nên phương pháp này đối với nó không có tác dụng.” Trương Kỳ Lân nhắc nhở Tần Mặc một tiếng, Tần Mặc lúc này mới ừ một tiếng, sau đó Tần Mặc liền làm tan cơn lốc xoáy của mình.

Lúc này con đỉa khổng lồ thì lại quay về phía Tần Mặc, hơn nữa trên người nó còn mang theo sức mạnh khổng lồ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, liền từ từ ngưng tụ ra một thủ ấn.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Tần Mặc ném thủ ấn này ra ngoài, thủ ấn

nhanh chóng đến trước mặt con đỉa khổng lồ.

Sau khi thấy, trong lòng con đỉa khổng lồ liền giật thót một cái, nhưng nó không có cách nào khác, chỉ có thể đối đầu cứng rắn với thủ ấn của Tần Mặc.

Thân thể nó đột ngột va chạm vào thủ ấn của Tần Mặc.

Sức mạnh này của Tần Mặc cũng ngay lập tức toàn bộ đổ dồn vào người đối phương, nhưng vì thân thể đối phương quả thực khá mềm dẻo, nên chỉ là trên da nó xuất hiện một vết nứt, cũng không vì vậy mà bị thương đặc biệt nghiêm trọng.

Máu chảy ra từ trên người con đỉa khổng lồ này, Tần Mặc nheo mắt lại.

"Con đỉa khổng lồ này không biết đã sống ở đây bao lâu rồi mới có thể lớn đến mức này, xem ra chúng ta mọi người phải cẩn thận một chút, vạn nhất không cẩn thận bị nó chui vào trong cơ thể, thì e rằng máu trên người chúng ta trong nháy mắt sẽ bị nó hút khô." Mấy người khác đều gật đầu, họ biết lời Tần Mặc nói không sai chút nào.

Tần Mặc hít sâu một hơi, liền từ từ quan sát con đỉa khổng lồ phía trước.

Con đỉa khổng lồ này thì lại quay về phía Tần Mặc, hơn nữa nó còn lao thẳng về phía cánh tay Tần Mặc, dường như muốn từ cánh tay Tần Mặc chui vào trong cơ thể anh.

Nó có thể cảm nhận được máu của Tần Mặc vô cùng thơm ngọt, nếu nó thật sự có thể hoàn toàn hấp thu máu của Tần Mặc, thì nó sẽ không cần lo lắng nữa.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì hừ lạnh một tiếng, sau đó trước mặt Tần Mặc liền xuất hiện một viên cầu rất lớn.

"U Minh Bạo Liệt!" Tần Mặc trực tiếp ném viên cầu này ra ngoài,

viên cầu nhanh chóng đến trước mặt con đỉa khổng lồ.

Chương 548

Viên cầu này trực tiếp va chạm vào người con đỉa khổng lồ, trên thân thể con đỉa khổng lồ lập tức xuất hiện một vết tích rất lớn, bây giờ chỗ đó đã xuất hiện một cái lỗ tròn, nhưng nhục thể của nó lại từ từ tiến sát về phía cái lỗ tròn này, dường như muốn lấp đầy cái lỗ tròn này.

"Không thể nào, khả năng hồi phục của nó mạnh đến vậy sao?" Bên kia Bàn Tử hít vào một hơi khí lạnh, Tần Mặc thì trực tiếp gật đầu.

"Đúng vậy, sức sống của loại đỉa khổng lồ này quả thực vô cùng ngoan cường, hơn nữa con đỉa khổng lồ này đã sống lâu đến mức này rồi, khả năng tự lành của nó còn lợi hại hơn những con khác một chút, nên mấy người phải cẩn thận." Tần Mặc nhắc nhở mấy người họ.

Hiện tại những con đỉa trong nước cũng đã lên bờ, hơn nữa còn không ngừng tiến sát về phía họ, họ chỉ có thể dùng dao găm của mình để tấn công những con đỉa này.

Ngay khi họ tấn công những con đỉa đó, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đẩy con đại bàng này ra ngoài, con đại bàng nhanh chóng đến chỗ con đỉa khổng lồ.

Con đỉa khổng lồ này thấy sức mạnh của con đại bàng này, rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Nhưng dù vậy, nó cũng không sợ hãi, nó trực tiếp va chạm cứng rắn với con đại bàng của Tần Mặc.

Con đại bàng của Tần Mặc thì trực tiếp há to miệng cắn trúng nhục thể của con đỉa khổng lồ.

Mảng thịt đó của con đỉa khổng lồ trực tiếp bị con đại bàng này xé rách xuống, nhưng dù vậy, mảng thịt đó của con đỉa khổng lồ vẫn từ từ hồi phục.

"Bị cắn mất một mảng thịt lớn như vậy mà vẫn có thể hồi phục sao?

Xem ra quả thực rất lợi hại." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, điều này cũng có nghĩa là tốc độ tấn công của anh nhất định phải nhanh hơn tốc độ hồi phục của nó một chút, nếu không thì tất cả những người họ nhất định sẽ bỏ mạng ở đây.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân bên kia.

Trương Kỳ Lân đang giúp mấy người khác giải quyết những con đỉa này.

Nhưng điều này cũng rất bình thường, dù sao thực lực của mấy người họ hơi yếu, nếu bị đỉa hút khô máu, thì coi như xong.

Tần Mặc lại nhìn vào con đỉa khổng lồ phía trước.

Con đỉa khổng lồ này thì dùng thân thể nó va chạm vào người con đại bàng, nên con đại bàng này bây giờ đã biến mất.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Lại một con hổ xuất hiện, Tần Mặc ném con hổ này về phía con đỉa khổng lồ.

Con đỉa khổng lồ này cũng thấy sức mạnh của con hổ này, nó dùng thân thể mình quấn lấy con hổ này.

Con hổ này thì thừa cơ cắn trúng con đỉa khổng lồ, hai con cứ như vậy, không ai buông tay ai.

Tần Mặc biết con hổ của mình khẳng định không thể kiên trì

được, dù sao sức mạnh trên người con đỉa khổng lồ này thật sự là quá mạnh.

Quả nhiên, khi con đỉa khổng lồ co rút thân thể nó lại, Tần Mặc liền cảm nhận được sức mạnh của con hổ của mình càng lúc càng yếu đi.

Ngay lập tức, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Cho dù như vậy thì sao chứ?" Tần Mặc lắc đầu, sau đó Tần Mặc liền tăng thêm sức mạnh của mình.

Nhưng sức mạnh của Tần Mặc và đỉa khổng lồ đang không ngừng đối kháng, một lát sau sức mạnh của hai bên liền đột nhiên bùng nổ.

Năng lượng của Tần Mặc cũng ngay lập tức trực tiếp đánh ra một vết thương máu rất lớn trên người con đỉa khổng lồ, máu tươi đỏ thẫm chảy ra.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Xem ra tốc độ hồi phục của ngươi sắp không theo kịp rồi." Vừa nói, Tần Mặc liền cầm Đông Thiên lại chém về phía con đỉa khổng lồ, con đỉa khổng lồ thì dùng thân thể nó đối đầu với Tần Mặc một chút.

Nhưng thân thể của nó mềm nhũn, hơn nữa còn đặc biệt dính nhớp, Tần Mặc một nhát chém vào người nó, nhưng cũng không thể đánh ra vết thương.

Tần Mặc nhướng mày, con đỉa khổng lồ này quả thực có chút khác biệt.

Nhưng Tần Mặc lại lười lãng phí thời gian lâu như vậy với nó, ngược lại là lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh của mình, truyền vào thanh Đông Thiên trong tay.

Sức mạnh của Đông Thiên lập tức trở nên cực kỳ mạnh mẽ, đạo

sức mạnh mạnh mẽ này trực tiếp va chạm vào con đỉa khổng lồ, con đỉa khổng lồ bị Đông Thiên này đâm xuyên qua.

Nhưng dù vậy, con đỉa khổng lồ này cũng không bị Tần Mặc giải quyết.

Con đỉa khổng lồ ngược lại từ từ uốn éo thân thể nó, thân thể nó lại bắt đầu hồi phục.

Tần Mặc nhướng mày, "Cái này quả thực có chút nằm ngoài dự liệu của mình." "Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, trên đó còn mang theo năng lượng màu đen.

Tần Mặc ném thanh bảo kiếm này ra ngoài, thanh bảo kiếm nhanh chóng đến bên cạnh con đỉa khổng lồ, một nhát chém vào người nó.

Trên người nó lại xuất hiện thêm vài vết thương, nhưng nó cũng biết tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại đây nữa, nếu không nhất định sẽ bị Tần Mặc giết chết.

Ngay lập tức, con đỉa khổng lồ liền uốn éo thân thể nó lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ đó của nó, nhưng Tần Mặc lại không để ý nhiều như vậy.

Khi nó sắp đến bên cạnh Tần Mặc, nó trực tiếp dùng chất dịch nhầy nhụa của mình để tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc lập tức cảm thấy hơi ghê tởm.

"Ngươi có thể dùng lực tấn công của ngươi để đối kháng với ta, nhưng ngươi dùng loại phương thức ghê tởm này, khiến ta không muốn đánh với ngươi, thì đây chính là lỗi của ngươi rồi." Tần Mặc vừa nói liền lộn một vòng ra phía sau lưng nó, từ trên xuống dưới đâm về phía cái đuôi của nó.

Nó dường như đã sớm dự liệu được Tần Mặc sẽ làm như vậy, nên nó dùng cái đuôi của mình va chạm vào thanh kiếm của Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Chỉ bằng cái đuôi của ngươi mà cũng muốn đối kháng sao, cũng phải xem ngươi có bản lĩnh này không đã chứ?" Vừa nói dứt lời, thanh kiếm của Tần Mặc đột nhiên biến thành tám thanh kiếm.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Tám thanh kiếm này trực tiếp từ các hướng khác nhau đâm về phía cái đuôi của nó, cái đuôi của nó liền bị đâm xuyên.

Con đỉa khổng lồ này cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhưng âm thanh này lại vô cùng chói tai, khiến Tần Mặc cảm thấy rất khó chịu.

Những con đỉa nhỏ khác dường như cũng cảm nhận được tình trạng của con đỉa khổng lồ, chúng lập tức hành động, thân thể chúng trở nên cuồng loạn.

Mà con đỉa khổng lồ này thì lại quay đầu, nhìn vào những con đỉa nhỏ gần nhất, trực tiếp há to miệng, nuốt chúng vào trong bụng mình.

Vì điều này, vết thương trên người nó bắt đầu hồi phục.

Tần Mặc hơi kinh ngạc, ngay lập tức anh nheo mắt lại, cười lạnh một tiếng.

"Ngươi đối phó đồng bọn của ngươi như vậy sao?

Thật khiến người ta cảm thấy ghê tởm." Tần Mặc vừa nói vừa hừ lạnh một tiếng, lắc đầu, sau đó anh lại giơ thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay lên.

Chương 549

Thanh Thần Hoàng Kiếm này trực tiếp giáng xuống người đối phương, thân thể đối phương lại bị Tần Mặc đâm xuyên một nhát.

Tần Mặc kéo giãn khoảng cách với nó, từ từ ngưng tụ một đạo sức mạnh, một cái rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Tần Mặc dùng cái rìu này, đánh về phía con đỉa khổng lồ.

Con đỉa khổng lồ bị Tần Mặc tấn công một nhát này, lập tức lùi lại một đoạn.

Một lúc sau nó liền ổn định thân hình, có chút phẫn nộ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nhưng Tần Mặc chỉ tùy ý cười lạnh một tiếng.

"Nuốt chửng đồng bọn của ngươi cũng không giúp tăng cường thực lực của ngươi sao, xem ra ngươi cũng không được tích sự gì." Vừa nói, Tần Mặc liền nghiên cứu sức mạnh, sau đó Tần Mặc dùng không gian khống chế thân hình con đỉa khổng lồ.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Con đỉa khổng lồ muốn rời khỏi nơi này, thấy sức mạnh của Tần Mặc khống chế mình ở đây, trong lòng liền cảm thấy càng thêm sốt ruột.

Nó lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại ngưng tụ ra một tảng đá rất lớn.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Đá vụn xung quanh đây rất nhiều, nên sức mạnh của tảng đá này cũng rất mạnh.

Tần Mặc dùng tảng đá này đánh về phía con đỉa khổng lồ ở không

xa.

Con địa khổng lồ trực tiếp bị tảng đá của Tần Mặc đè chặt.

Vết thương trên cái đuôi của nó vẫn khá nghiêm trọng, thấy cảnh này trong lòng nó liền giật thót một cái.

Không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại mạnh đến vậy, còn chưa đợi nó kịp phản ứng, Tần Mặc đã kịp thời đến bên cạnh nó.

Tần Mặc lại một cước đá vào cái đuôi của nó, nó liền bị Tần Mặc đá bay ra ngoài, đổ xuống đất.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì cười lạnh một tiếng, nhưng đối phương lại vào lúc này muốn chui vào con suối nhỏ kia.

"Đã đến nước này rồi, còn muốn suy tính đến chỗ đó thì có phải hơi muộn rồi không?" Tần Mặc vừa nói liền trực tiếp lao về phía nó.

Thanh kiếm trong tay Tần Mặc mang theo năng lượng khổng lồ, nên con địa khổng lồ này căn bản không thể tránh khỏi.

Địa khổng lồ không còn cách nào, chỉ có thể uốn éo thân thể nó, thân thể nó lõm xuống tạo thành một cái rãnh, thanh kiếm của Tần Mặc trực tiếp đánh vào cái rãnh đó.

Nhưng dù vậy, thân thể nó vẫn xuất hiện những vết thương nhất định.

Tần Mặc bĩu môi.

"Loại động vật thân mềm này thật khiến người ta ghê tởm, tôi chịu không nổi nữa rồi." Vừa nói, Tần Mặc liền lại ngưng tụ sức mạnh, một đạo năng lượng lôi đình xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Tần Mặc dùng sức mạnh lôi đình này đánh về phía nó, thân thể nó trực tiếp bị đạo sức mạnh này của Tần Mặc tấn công.

Ngay lập tức, con đỉa khổng lồ này liền trực tiếp đổ gục xuống đất, nó quay đầu nhìn thân thể mình, nó phát hiện trên người mình đã biến thành màu đen.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt cũng lộ ra nụ cười trào phúng.

"Xem ra ngươi đã không thể kiên trì được bao lâu nữa rồi." Vừa nói, Tần Mặc liền tiếp tục thừa thắng xông lên, đã thấy thân thể nó đều đã xuất hiện màu đen, vậy thì anh sẽ dùng ngọn lửa đốt thêm một chút vào thân thể nó vậy.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Chỉ cần sức mạnh của mình đủ mạnh, thì thân thể nó nhất định sẽ bị anh thiêu thành thịt khô.

Ngọn lửa của Tần Mặc trực tiếp đến xung quanh thân thể nó, vây nó vào giữa.

Ngọn lửa này cháy khá dữ dội, hơn nữa ngọn lửa này của Tần Mặc lại là Thiên Hỏa, nó căn bản không thể kiên trì được.

Tần Mặc hơi thu bớt ngọn lửa này lại, ngọn lửa liền tiến sát về phía thân thể nó.

Hơi nước trên người nó lập tức bị bốc hơi một ít, ngược lại cũng vì điều này mà thân thể nó trở nên nhỏ đi rất nhiều.

Tần Mặc phát hiện thân thể nó biến thành dáng vẻ này, khả năng hồi phục của nó vậy mà cũng yếu đi rất nhiều.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, ngay lập tức anh cười lạnh một tiếng, gật đầu.

"Cũng khá đấy chứ.

Chỉ tiếc là đối với tôi thì chẳng có tác dụng gì." Tần Mặc lắc đầu, sau đó Tần Mặc lại lần nữa tăng thêm năng lượng của mình.

Ngọn lửa này cũng ngay lập tức trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

Địa khổng lồ không thể chống đỡ được ngọn lửa của Tần Mặc, rất nhanh nó đã bị ngọn lửa của Tần Mặc thiêu cháy, chỉ còn lại một chút xíu.

Nó dứt khoát lao về phía ngọn lửa phía trước.

Nó biết không thể để ngọn lửa này tiếp tục cháy ở đây nữa, nếu không nó nhất định sẽ chết ở đây.

Tần Mặc cũng thấy hành động như vậy của nó.

Tần Mặc lúc này lắc đầu: "Anh làm thế này chắc chắn là thiêu thân lao vào lửa, đối với anh mà nói căn bản chẳng có chút trợ giúp nào." Nghe Tần Mặc nói vậy, Đại Mã Hoàng càng thêm sốt ruột, nhưng dù vậy nó vẫn kiên trì.

Tần Mặc lại một lần nữa đốt cháy lên người nó, thân thể nó bị Tần Mặc thiêu cháy, nó cũng lúc này ngã rạp xuống đất.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì cười lạnh một tiếng, tùy ý lắc đầu: "Thấy chưa, trước đây tôi đã nói với anh những lời này rồi, kết quả anh cứ không nghe, thế thì có thể làm được gì nữa đây?" Vừa nói, Tần Mặc vừa tranh thủ đến bên cạnh Đại Mã Hoàng, đồng thời vung thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay, trực tiếp chém xuống người nó.

Đại Mã Hoàng cứng đờ bị thanh kiếm của Tần Mặc chém ra một vết thương, vết thương này trông đặc biệt đáng sợ.

Đại Mã Hoàng có chút phẫn nộ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ đó của nó, trong mắt Tần Mặc mang theo một tia cười lạnh.

Tiếp đó, Tần Mặc lại gia tăng sức mạnh, thân thể nó trực tiếp bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Nhưng điều Tần Mặc không ngờ tới là, một nửa thân thể còn lại của nó lại có thể phối hợp với nửa thân thể này để tấn công Tần Mặc.

“Cái này đúng là ngoài dự liệu của tôi, nhưng sau khi thân thể anh bị tách ra, sức mạnh căn bản không còn mạnh như vậy nữa.” Tần Mặc lắc đầu, lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh, tiếp đó Tần Mặc lại đánh nát thân thể nó.

Thân thể nó cứ thế biến thành từng đoạn, những đoạn này trực tiếp bao vây lấy Tần Mặc.

Ở một bên khác, Hạo Thiên Chân chú ý tới, Hạo Thiên Chân lập tức cảm thấy có chút buồn nôn, cậu ta bĩu môi nói với Tần Mặc: “Tần Mặc, anh làm nhanh một chút đi, tôi thực sự không chịu nổi nữa rồi, ở đây thêm một khắc thôi là tôi thấy muốn nôn ra mất.” Tần Mặc nghe cậu ta nói vậy thì bật cười, nhưng Tần Mặc vẫn gật đầu.

Dù sao thì suy nghĩ của Tần Mặc cũng gần giống cậu ta, vì vậy Tần Mặc lại nhìn Đại Mã Hoàng trước mặt.

Tần Mặc lập tức đến bên cạnh Đại Mã Hoàng.

Đại Mã Hoàng thấy Tần Mặc như vậy, nó vội vàng lùi về phía sau.

Chương 550

Tần Mặc không ngừng vung kiếm trong tay, chém hai nửa thân thể nó thành phấn mạt, sau đó Tần Mặc lại dùng lửa thiêu cháy thân thể nó thành tro bụi.

Thiêu thành như vậy, thân thể nó cũng coi như hoàn toàn không còn cách nào động đậy nữa, Tần Mặc cũng lúc này nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Xem ra mình cũng đã nắm được phương pháp đối phó với nó, tiếp theo mình cũng không cần phải lo lắng nữa.

Ở một bên khác, Hạo Thiên Chân và nhóm của cậu ta cũng giải quyết khá nhanh, dù sao thì những con Mã Hoàng nhỏ này đối với họ không có bất kỳ khả năng kháng cự nào.

Trong chốc lát, Tần Mặc lại giải quyết nốt hai con Mã Hoàng còn lại trước mặt.

Tần Mặc cứ thế xuống tay dứt khoát, hơn nữa còn không ngừng dùng lửa thiêu cháy đối phương.

Cứ thế không lâu sau, đối phương đã hoàn toàn bị Tần Mặc giải quyết.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia cười trào phúng.

"Đinh, đánh giết Vũ Lâm Sinh Vật thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10." Tần Mặc lúc này quay đầu nhìn sang phía Hạo Thiên Chân và những người khác.

Hiện tại họ giải quyết những con Mã Hoàng này cũng không mấy khó khăn, nhưng Tần Mặc vẫn đến bên cạnh giúp đỡ họ.

Rất nhanh những con Mã Hoàng này đã không còn, Tần Mặc lúc này mới thở phào một hơi, anh lại quay đầu nhìn những người bên cạnh.

"Mọi người cảm thấy thế nào?" "Chúng tôi thì vẫn ổn, trên người không bị thương gì đặc biệt nghiêm trọng, nhiều nhất là bị những con Mã Hoàng kia cắn một hai vết thôi, nhưng vẫn khá mệt mỏi." Tần Mặc nghe họ nói vậy thì đáp một tiếng, tiếp đó Tần Mặc tìm một tảng đá ngồi xuống, vừa lúc cũng đã gần trưa, họ nên ăn chút gì đó.

Nghĩ vậy, Tần Mặc lấy ra một ít đồ ăn, rồi đưa cho mỗi người một phần.

"Không ngờ ở đây cũng có thể ăn được cá hương nhục ti, xem ra đi theo Tần Mặc thật sự không tệ chút nào." Phan Tử trong mắt mang theo ý cười, nhìn chằm chằm mấy người trước mặt, Tần Mặc đáp một tiếng.

"Cái này còn cần phải nói sao?

Mấy người đã đi theo tôi đến đây rồi, tôi nhất định không thể để mấy người chịu thiệt được." Cười nói xong câu này, Tần Mặc bắt đầu ăn cơm trước mặt một cách ngon lành, dù sao thì họ cũng không biết bữa tiếp theo có thể ăn được lúc nào.

Vạn nhất nếu chậm một chút, họ lại gặp nguy hiểm gì đó, thì thời gian họ có thể nghỉ ngơi sẽ càng ít đi.

Sau một lúc, họ đã ăn gần xong, Tần Mặc cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn chằm chằm họ.

"Sao rồi?" "Mấy người chúng tôi vẫn ổn, ăn những thứ này bổ sung thể lực xong, cảm thấy tốt hơn nhiều rồi." Tần Mặc trong mắt mang theo một nụ cười đáp một tiếng.

"Vậy được rồi, đã vậy nơi này là địa bàn của những con Mã

Hoàng, e rằng sẽ không có những thứ khác nữa, chúng ta ở đây nghỉ ngơi thêm một chút cũng được." Mấy người kia đương nhiên cũng nghĩ như vậy, dù sao thì tình trạng cơ thể của họ vốn không tốt lắm, không thể so với Tần Mặc.

Khi họ đang nghỉ ngơi ở đây, giọng nói của Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc.

"Đinh, phát hiện Vũ Lâm Sinh Vật, xin lập tức đánh giết." Tần Mặc nheo mắt lại, không ngờ ở địa bàn của Mã Hoàng này lại có những Vũ Lâm Sinh Vật khác.

Tần Mặc lập tức căng thẳng, Hạo Thiên Chân và mấy người kia thấy dáng vẻ này của Tần Mặc, trong lòng họ thót tim một tiếng, bởi vì mỗi lần Tần Mặc như vậy, xung quanh lại sắp gặp nguy hiểm nhất định.

"Tần Mặc, anh sao thế?" Bàn Tử nói lời này khi nhíu mày, Tần Mặc thì làm động tác ra hiệu im lặng, tiếp đó Tần Mặc đứng dậy quan sát xung quanh, một lúc sau, Tần Mặc đột nhiên phát hiện một con Dã Cơ Bột Tử xuất hiện ở cách đó không xa.

"Là Dã Cơ Bột Tử." Nói rồi Tần Mặc vội vàng cầm Thần Hoàng Kiếm của mình lên, nếu như gặp phải những Vũ Lâm Sinh Vật khác, có lẽ họ cũng không cần căng thẳng đến vậy.

Đáng tiếc là trên người những con Dã Cơ Bột Tử này mang rất nhiều độc tố, họ nhất định phải cẩn thận một chút.

Thấy Tần Mặc như vậy, mấy người kia cẩn thận cầm dao găm lên nhìn những con Dã Cơ Bột Tử cách đó không xa.

Một con Dã Cơ Bột Tử gần Tần Mặc nhất trực tiếp nhảy vọt lên, bay về phía Tần Mặc, muốn cắn Tần Mặc, nhưng Tần Mặc đã kịp thời vung Thần Hoàng Kiếm trong tay, trực tiếp đánh đối phương

thành hai nửa.

Giải quyết xong con Dã Cơ Bột Tử này, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc nắm chặt thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay.

“Xem ra những thứ này không dễ đối phó, mấy người cẩn thận một chút.” Tần Mặc nói lời này khi quay đầu nhìn những người bên cạnh mình, mọi người đều đáp một tiếng.

Họ không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết lời Tần Mặc nói không sai.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại cầm Thần Hoàng Kiếm chỉ vào những con Dã Cơ Bột Tử cách đó không xa mà nói: “Tôi khuyên các người vẫn nên nhanh chóng rời đi đi, nếu không đừng trách tôi ra tay giải quyết các người.” Nhưng những con Dã Cơ Bột Tử này sao có thể nghe lời Tần Mặc chứ, chúng lại xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy chúng như vậy thì cười lạnh một tiếng, gật đầu: “Vậy được thôi, đã vậy thì đừng trách tôi.” Vừa nói Tần Mặc vừa ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy trước mặt Tần Mặc xuất hiện một tia băng khối.

“Ngưng Băng Quyết!” Tần Mặc chậm rãi ngưng tụ khối băng này thành một con dao găm cực lớn, con dao găm này đánh về phía mấy con Dã Cơ Bột Tử gần Tần Mặc nhất.

Mấy con Dã Cơ Bột Tử kia bị dao găm của Tần Mặc đâm trúng, thân thể chúng trực tiếp biến thành tượng băng, Tần Mặc một cước giẫm lên người chúng, chúng liền trực tiếp biến thành phấn mạt.

Tần Mặc cười lạnh hai mắt cũng mang theo ý cười trào phúng, lại nhìn những con Dã Cơ Bột Tử khác.

Những con Dã Cơ Bột Tử khác cũng ở đây nhìn chằm chằm Tần Mặc đầy hung hãn.

Lúc này, Hạo Thiên Chân và mấy người kia vội vàng đến bên cạnh Tần Mặc, lưng đối lưng với Tần Mặc, để tránh bị những con Dã Cơ Bột Tử này tập kích từ phía sau.

"Cái này phải làm sao đây?

Số lượng Dã Cơ Bột Tử ở đây còn khá nhiều, chúng ta phải cứ ở mãi đây sao?" Tần Mặc lắc đầu: "Bây giờ e rằng chúng ta không có nơi nào để đi, nhất định phải xông ra khỏi vòng vây." Họ đáp một tiếng, lời Tần Mặc nói không sai chút nào.

Tần Mặc quan sát hướng xung quanh một chút, tiếp đó Tần Mặc chỉ vào một trong các hướng: "Lát nữa chúng ta sẽ đi về phía này, bây giờ trước tiên tìm cách xông ra khỏi đây đã." Mấy người kia gật đầu.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc nhìn những người bên cạnh: "Tôi đi ở phía trước, Trương Kỳ Lân bọc hậu ở phía sau, còn mấy người thì ở giữa, cẩn thận hai bên Dã Cơ Bột Tử là được." Tần Mặc biết, ở đây chỉ có mình và Trương Kỳ Lân là thực lực mạnh hơn một chút, mấy người còn lại đều không mấy khá khẩm.

Họ chỉ cần không cẩn thận một chút là rất có khả năng bị những con Dã Cơ Bột Tử xung quanh cắn bị thương, đến lúc đó muốn tiếp tục sống sót thì không đơn giản chút nào.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, nhưng Tần Mặc không nghĩ đến việc dùng cơn lốc xoáy này để giải quyết những con Dã Cơ Bột Tử, mà chỉ để cơn lốc xoáy cuốn lấy chúng.

Những con Dã Cơ Bột Tử này trực tiếp bị cơn lốc xoáy của Tần Mặc cuốn vào một chỗ, chúng cũng lúc này dùng sức muốn xông ra khỏi cơn lốc xoáy của Tần Mặc, nhưng điều đó không hề đơn giản.

Thấy ở đây có một con đường, Tần Mặc lúc này mới thở phào

một hơi nhìn những người bên cạnh mình.

"Chúng ta đi thôi." Họ đáp một tiếng, liền theo bên cạnh Tần Mặc, họ cũng lúc này, vội vàng chạy về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, A Ninh lại không cẩn thận vấp phải một tảng đá, ngã rạp xuống đất.

Trong lòng A Ninh thót tim một tiếng, cô quay đầu lại thì thấy lúc này, một con Dã Cơ Bột Tử há to miệng, cắn về phía chân cô.

A Ninh vội vàng vung dao găm trong tay, nhưng dù vậy, đối phương vẫn cắn được vào chân cô.

Tần Mặc nghe thấy tiếng động bên này thì quay đầu nhìn về phía đó, thấy A Ninh đang ngã rạp trên đất, Tần Mặc nheo mắt lại, sau đó Tần Mặc đi tới, cõng cô lên lưng mình.

"Nhanh đi thôi." Tần Mặc nói lời này, nhìn những người còn lại, những người còn lại đều đáp một tiếng.

Chương 551

Tần Mặc rất nhanh đã đưa A Ninh cùng nhau đến một sơn động.

Đến đây, Tần Mặc lúc này mới lấy dao găm ra, lại rạch vết thương của A Ninh rộng thêm một chút.

Sau đó Tần Mặc truyền sức mạnh vào trong cơ thể A Ninh.

Sắc mặt A Ninh vô cùng tái nhợt, trông đặc biệt đau đớn, dường như việc này đã gây ra thương tổn rất lớn cho cô.

Tần Mặc nheo mắt lại, Hạo Thiên Chân bên cạnh thì cắn răng không dám nhìn thêm nữa.

Rất nhanh Tần Mặc đã dùng sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch của mình, ép độc tố trong cơ thể A Ninh ra vết thương của cô.

Thực ra trong Hệ Thống của Tần Mặc có huyết thanh, suy nghĩ một chút, Tần Mặc vẫn dùng cho A Ninh.

Làm xong tất cả những điều này, Tần Mặc lúc này mới giúp A Ninh băng bó, A Ninh thì có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, cô không ngờ Tần Mặc lại như vậy.

Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ này của A Ninh.

"Không cần dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi chỉ cảm thấy nếu mang theo thi thể cô thì đối với chúng ta khá phiền phức." A Ninh lúc này mới ngậm miệng lại, nhưng trong lòng cô rất rõ, sự giúp đỡ của Tần Mặc đối với cô quả thực rất lớn.

Bất kể Tần Mặc vì nguyên nhân gì mà cứu cô, nhưng Tần Mặc thực sự đã làm việc này, cũng có nghĩa là cô nợ Tần Mặc một ân tình, sau này nhất định phải trả cho Tần Mặc.

Mọi người không ở lại đây, mà tiếp tục đi về phía trước, bởi vì họ biết chặng đường tiếp theo còn khá xa, hơn nữa họ sắp gặp rất nhiều rắc rối.

Cứ thế một khoảng thời gian trôi qua, cuối cùng cũng đến tối, Tần Mặc tìm một chỗ có thể nghỉ ngơi, lại nhìn những người kia.

"Chúng ta trước tiên nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai lại xuất phát." Mấy người kia lập tức đáp một tiếng, sau đó họ tìm một chỗ ngồi xuống, chờ dựng lều.

Trong chốc lát, lều đã được dựng lên.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc lấy từ trên người mình ra Hùng Hoàng Phấn, nhìn họ nói: "Tối vẫn rất có khả năng gặp những con rắn kia, chúng ta vẫn nên chuẩn bị trước đi." Mấy người kia đều gật đầu, Tần Mặc đã nói như vậy, thì họ chắc chắn phải nghe lời Tần Mặc.

Tần Mặc đặt Hùng Hoàng Phấn ở đây, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiếp đó Tần Mặc trở về lều của mình nghỉ ngơi.

Chờ đến khi những người khác đều ngủ say, Tần Mặc vẫn chưa ngủ.

Lúc này Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng động gì đó từ xung quanh, Tần Mặc lập tức ngồi dậy.

Tần Mặc nheo mắt lại, hừ lạnh một tiếng rồi đi ra ngoài, anh nhìn về phía bụi cây cách đó không xa, nếu cảm giác không sai, nơi đó hẳn là có một thứ gì đó.

Vì hiện tại Hệ Thống không nhắc nhở mình.

Điều đó cũng có nghĩa là ở nơi đó không phải là Vũ Lâm Sinh Vật, mà là người bình thường.

Tần Mặc quay đầu nhìn cái lều bên cạnh, nhưng Tần Mặc không

gọi họ dậy, đúng lúc Tần Mặc tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên có một người vỗ vai Tần Mặc, Tần Mặc cảnh giác quay đầu lại thì thấy chính là Trương Kỳ Lân.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng động bên cạnh, người kia đã rời khỏi nơi này.

Tần Mặc trực tiếp đuổi theo, Trương Kỳ Lân cũng đi theo sau họ, cứ thế một khoảng thời gian trôi qua, họ cuối cùng cũng đuổi kịp đối phương.

Thấy người này đang đứng ở đây, Tần Mặc nheo mắt lại, Tần Mặc lập tức xông về phía đối phương.

Đối phương có chút giật mình trước tốc độ của Tần Mặc, nhưng cô ta vẫn né tránh một chút, tiếp đó cô ta rất nhanh ổn định thân hình, lại quay đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thấy trên mặt đối phương toàn là bùn, lúc này mới nheo mắt.

"Cô là ai?" Tần Mặc đánh giá đối phương một chút, phát hiện thân hình đối phương trông giống như một người phụ nữ.

Tại sao lại có phụ nữ xuất hiện ở đây chứ?

Phải biết đây là con đường thông đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Trong mắt người phụ nữ mang theo một tia ý cười.

"Anh hẳn là người đàn ông mà Cửu Môn đã mời đến đúng không?" Tần Mặc nhướng mày, người phụ nữ này lại biết điều này?

Lại nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trước đó, Tần Mặc thốt ra một cái tên: "Cô là Trần Văn Kim sao?" Trần Văn Kim lại không đáp lại, Tần Mặc ngược lại quay đầu nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

"Xem ra anh và chúng tôi quả nhiên không giống nhau lắm." Trương Kỳ Lân trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc, Trần Văn Kim

nhíu mày, không mấy hiểu nhìn Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc kéo Trương Kỳ Lân lại, bảo anh ấy đến sau lưng mình, lúc này mới giải thích với Trần Văn Kim: "Những chuyện trước đây anh ấy đều đã không còn nhớ rõ rồi, nhưng tại sao cô lại xuất hiện ở đây?" Tần Mặc nhíu mày, Trần Văn Kim trong mắt mang theo ý cười.

"Đương nhiên là đến để nói cho các anh biết làm thế nào để đối phó với những con Dã Cơ Bột Tử kia, những con Dã Cơ Bột Tử đó đối với các anh rất khó chịu đúng không?" "Cũng tạm thôi." Đối với Tần Mặc mà nói thì thực sự không sao cả, hơn nữa trên người Tần Mặc còn mang theo rất nhiều vật phẩm trị liệu, cho dù những người khác bị Dã Cơ Bột Tử cắn trúng, Tần Mặc cũng có cơ hội chữa trị cho họ.

"Tôi muốn đi cùng các anh." Trần Văn Kim nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc nghe lời này thì trầm mặc một chút.

"Cô xác định chứ?" Trần Văn Kim đáp một tiếng, bất kể thế nào cô ta cũng nhất định phải tiến vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

"Chuyện này đối với tôi rất quan trọng." Tần Mặc thì nhìn chằm chằm cô ta, cẩn thận cảm nhận một chút, lúc này mới có chút bất lực lắc đầu: "Nếu tôi không cảm nhận sai thì e rằng không bao lâu nữa, cô sẽ biến dị đúng không?" Giống như Hoắc Linh mà họ đã gặp trong viện điều dưỡng ban đầu.

Lúc này trên bầu trời tí tách đổ mưa nhỏ.

Nghe Tần Mặc một lời nói toạc ra, Trần Văn Kim liền trầm mặc, cô ta không đáp lại Tần Mặc, trong mắt Tần Mặc thì mang theo một tia cười lạnh.

"Tôi không biết trước đây các cô đã xảy ra chuyện gì, cũng không có bất kỳ hứng thú nào với chuyện này, nhưng cô muốn đi cùng chúng

tôi thì được thôi, dù sao cô cũng coi như là người của Cửu Môn, có một câu tôi phải nói trước, nếu cô dám làm ra bất cứ chuyện gì bất lợi cho người bên phía chúng tôi, thì đừng trách tôi lòng dạ độc ác." "Có lẽ thân thủ của cô so với những người khác quả thực khá nhanh nhẹn, nhưng cô hẳn phải biết trước mặt tôi, cô không qua được mấy chiêu đâu." Trần Văn Kim đáp một tiếng: "Chính vì điều này, nên tôi mới muốn đi cùng anh." Trần Văn Kim không biết tiếp theo sẽ gặp phải nguy hiểm gì, nên cô ta nhất định phải đi cùng Tần Mặc.

Tần Mặc nghe cô ta nói vậy thì gật đầu, đã vậy thì mình nói nhiều lời vô ích làm gì nữa?

Cứ đưa cô ta đi cùng thôi.

"Vậy được rồi, cô đi theo tôi đi." Vừa nói Tần Mặc vừa dẫn Trần Văn Kim đi về phía trước, suy nghĩ một chút, Trần Văn Kim liền giải thích với Tần Mặc: "Chắc hẳn anh đã biết sự tồn tại của thế lực kia, mặc dù tôi không biết mục đích của thế lực kia là gì, nhưng họ lại luôn thúc đẩy sự phát triển của bao nhiêu năm nay, tôi cảm thấy mục đích của họ có thể là trường sinh bất lão." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, anh lại quay đầu nhìn Trần Văn Kim một chút.

"Qua lâu như vậy rồi, cô vẫn giống như trong bức ảnh trước đây, xem ra cô không bị ảnh hưởng gì cả." Trần Văn Kim nghe lời này thì trầm mặc, cô ta làm sao có thể không biết Tần Mặc có ý gì chứ?

"Nhưng điều này cũng phải trả giá, anh đã nhắc đến Hoắc Linh rồi, anh hẳn cũng biết cái giá phải trả là gì?" Tần Mặc gật đầu: "Bất kể lúc đó có phải các cô chủ động biến thành như vậy hay không, nhưng dù sao thì các cô cũng coi như là những người đáng thương, cô nguyện ý đi cùng tôi đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, thì tôi sẽ đưa cô đến đó, cũng coi như là một tâm nguyện của cô." "Huống hồ quan hệ của tôi với Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân đều không tệ, hai

người họ và Cửu Môn lại có mối liên hệ sâu sắc, đây cũng là một nguyên nhân khác tôi giúp cô." Trần Văn Kim trầm mặc không đáp lại Tần Mặc, Tần Mặc thì dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Trong chốc lát, họ lại đến khu vực lều.

Nhưng giọng nói của Hệ Thống lúc này lại nhắc nhở Tần Mặc.

"Đinh, phát hiện Vũ Lâm Sinh Vật, xin lập tức đánh giết." Lúc này Tần Mặc nheo mắt lại, anh vội vàng lao về phía lều, trong chốc lát anh đã đến bên cạnh cái lều này, vừa đúng lúc thấy Hạo Thiên Chân và mấy người kia đang ở đây đối phó với những con Dã Cơ Bột Tử.

Tần Mặc nhìn Trần Văn Kim bên cạnh.

"Thân thủ của cô khá nhanh nhẹn, tự bảo vệ tốt cho bản thân là được rồi." Trần Văn Kim trầm mặc không đáp lại Tần Mặc, mà là nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tần Mặc, Tần Mặc thì lao về phía lều, cầm con dao trong tay đâm về phía những con Dã Cơ Bột Tử.

Một số con Dã Cơ Bột Tử gần Tần Mặc nhất trực tiếp bị Tần Mặc đâm chết, Tần Mặc lại nhìn sang phía Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân cũng đã gia nhập vào trận chiến.

Chương 552

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, trong tay liền xuất hiện một thủ ấn.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc trực tiếp ném đạo sức mạnh này ra ngoài, đạo sức mạnh này đánh trúng mấy con Dã Cơ Bột Tử gần mình nhất, mấy con Dã Cơ Bột Tử đó trong nháy mắt đã bị Tần Mặc đánh thành phấn mạt.

"U Minh Bạo Liệt!" Lại một bộ kỹ năng được Tần Mặc ném ra, bộ kỹ năng này hóa thành một quả cầu, đánh trúng những con Dã Cơ Bột Tử cách đó không xa.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại nhìn những người bên cạnh mình.

Thấy họ, mọi người đều không bị những con Dã Cơ Bột Tử này cắn bị thương, lúc này mới lại nói với họ.

"Tôi quên mất vừa rồi có đổ một chút mưa nhỏ.

E rằng Hùng Hoàng Phấn xung quanh đã bị cuốn trôi, nên những con Dã Cơ Bột Tử này mới đến đây." Mấy người kia đều gật đầu.

"Sao cảm thấy những con Dã Cơ Bột Tử này hình như luôn biết hành tung của chúng ta vậy, đây là chuyện gì thế?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng giải thích: "Nếu đoán không sai, số lượng của chúng rất nhiều, trong khu rừng này mỗi nơi đều bố trí một số cương ti, nên chúng mới có thể biết chúng ta ở đây." Mấy người kia trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc, nhưng suy nghĩ một chút họ lại cảm thấy có chút rợn người.

"Vậy nếu là như vậy, chúng ta trong khu rừng này bất kể đi đến đâu, chẳng phải đều có thể bị chúng phát hiện sao?" Tần Mặc gật đầu:

“Đúng là như vậy, nên chúng ta phải cẩn thận một chút.” Vừa nói Tần Mặc vừa cầm dao trong tay lại chém về phía một con Dã Cơ Bột Tử gần mình nhất, con Dã Cơ Bột Tử kia lại bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Vừa đúng lúc có một con Dã Cơ Bột Tử nhảy vọt lên, muốn lao về phía Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân thì kịp thời nắm chặt lấy thân thể đối phương, lập tức chém đối phương thành hai nửa.

Giải quyết xong con Dã Cơ Bột Tử này, Hạo Thiên Chân lúc này mới thở phào một hơi, cậu ta lại quay đầu nhìn những người bên cạnh.

“Hay là chúng ta đừng ở lại đây nữa, dù sao thì số lượng Dã Cơ Bột Tử ở đây thực sự quá nhiều, chỉ cần chúng ta không cẩn thận một chút là rất có khả năng bị chúng cắn chết.” Tần Mặc gật đầu, suy nghĩ của Tần Mặc cũng gần giống suy nghĩ của họ.

“Vẫn chiến thuật như trước, tôi xông lên phía trước, để Trương Kỳ Lân bọc hậu cho mọi người ở phía sau, mấy người thì ở giữa.” Mấy người kia lập tức đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói như vậy, thì họ cứ nghe lời Tần Mặc thôi.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại quay đầu nhìn về phía xa, tiếp đó Tần Mặc dẫn họ đi về phía trước.

Họ nhanh chóng đi về phía trước, không lâu sau, họ đã đến một vùng phế tích.

Thấy tình trạng trước mặt, trong mắt Tần Mặc mang theo một tia kinh ngạc, tiếp đó anh cười nhìn những người bên cạnh.

“Xem ra chúng ta đã đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung rồi.” Mấy người kia nhìn nhau, lúc này mới gật đầu.

“Đúng vậy.” Nói rồi họ có chút căng thẳng nhìn về phía sau, xác

nhận những con Dã Cơ Bột Tử kia không đuổi theo, họ lúc này mới thở phào một hơi.

"Đã vậy những con Dã Cơ Bột Tử kia không đến, vậy chúng ta có thể yên tâm rồi sao?" Hạo Thiên Chân cười nhìn những người bên cạnh, Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

"Chúng không muốn đuổi theo, hoặc là vì ở đây còn có Dã Cơ Bột Tử khác.

Hoặc là…" Tần Mặc nói đến đây thì ngừng lại, Phan Tử bên cạnh thì bổ sung lời Tần Mặc: "Ở đây có thứ còn đáng sợ hơn." Tần Mặc gật đầu, anh lại nhìn những người bên cạnh.

"Nhưng cụ thể thế nào chúng ta đều không biết, đã vậy chúng ta đều đã gần đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung rồi, chúng ta vẫn nên tiếp tục đi về phía trước thôi." Nói rồi Tần Mặc dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường Hạo Thiên Chân nhìn về phía Trần Văn Kim, có chút nghi hoặc nhỏ giọng hỏi Tần Mặc: "Tần Mặc, người này là ai vậy?" "Cậu nghĩ là ai?" Tần Mặc hỏi ngược lại một câu, lông mày của Hạo Thiên Chân thì nhíu lại, cậu ta cẩn thận quan sát người phụ nữ trước mặt, lúc này mới trừng lớn mắt.

"Đây là cô Trần sao?" Tần Mặc gật đầu.

Đã vậy Hạo Thiên Chân đã đoán ra rồi, thì mình cũng không cần phải tiếp tục lừa Hạo Thiên Chân nữa.

Bàn Tử bên cạnh cũng lúc này cẩn thận đánh giá Hạo Thiên Chân, thấy bùn đất trên mặt Hạo Thiên Chân, cậu ta bĩu môi.

"Chẳng nhìn ra được gì cả." Nói xong câu này, Bàn Tử cùng Tần Mặc và những người khác tiếp tục đi về phía trước.

Trần Văn Kim cũng ở bên cạnh tiếp nhận sự đánh giá của họ, mọi

người không nói gì cả, dù sao thì mấy người này khẳng định sẽ không làm ra chuyện gì bất lợi cho cô ta, vậy những người này muốn làm gì thì làm thôi.

Nhưng không lâu sau, giọng nói của Hệ Thống lại lần nữa nhắc nhở Tần Mặc.

"Đinh, phát hiện Vũ Lâm Sinh Vật, xin lập tức đánh giết." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, không ngờ nhanh như vậy đã gặp nguy hiểm rồi, nhưng không sao cả, bất kể ở đây có thứ gì, anh hẳn đều có thể đối phó được.

Quả nhiên không lâu sau, có rất nhiều muỗi từ giữa không trung bay đến.

Thấy những con muỗi này, Tần Mặc nheo mắt lại, không kịp nghĩ nhiều, anh vội vàng ngưng tụ sức mạnh.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném con đại bàng này ra ngoài, con đại bàng nhanh chóng đến bên cạnh những con muỗi tấn công chúng.

Những con muỗi này có kích thước lớn gấp ba lần so với những con muỗi bình thường mà Tần Mặc và họ gặp trong thế giới thực.

Nhưng chúng trước mặt con đại bàng mà Tần Mặc đã nghiên cứu ra vẫn khá nhỏ, dù vậy chúng vẫn ào ạt xông lên, lao về phía con đại bàng này.

Có thể là trên người chúng có năng lượng đặc biệt, con đại bàng này rất nhanh đã không chịu nổi nữa, phát nổ tại chỗ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm cực lớn.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Tần Mặc dùng thanh bảo kiếm này chém về phía chúng, nhưng thân hình của chúng lại vô cùng linh hoạt, luôn

né tránh những đòn tấn công của Tần Mặc, Tần Mặc có chút không chịu nổi nữa, lúc này mới lại ngưng tụ ra rất nhiều băng tinh, nhốt chúng vào trong băng tinh.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Có những băng tinh này, Tần Mặc đã dùng thanh bảo kiếm kia giết chết rất nhiều con muỗi.

Nhưng bên cạnh vẫn còn rất nhiều muỗi đang bay lượn, chúng bay về phía những người bên Tần Mặc, vì tốc độ của chúng đặc biệt nhanh, mấy người bên phía Tần Mặc căn bản không thể né tránh.

Trong chốc lát, Bàn Tử không cẩn thận bị những con muỗi này chích trúng, cậu ta cũng lúc này không ngừng gãi ngứa, mặc dù trên người đã xuất hiện những vết máu nhưng cậu ta vẫn không dừng lại.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên rất lạnh, lúc này anh nắm lấy tay Bàn Tử.

"Đừng gãi nữa, nếu cậu cứ tiếp tục gãi, nhất định sẽ cào rách da thịt mình, sức mạnh của những con muỗi này không đặc biệt mạnh, nhưng độc tố trên người chúng lại cao hơn muỗi thông thường gấp mấy lần, nên cậu mới cảm thấy ngứa như vậy, nếu cậu cứ tiếp tục gãi, da cậu sẽ bị rách nát đấy." Bàn Tử lúc này mới cắn chặt răng nắm chặt dao găm trong tay, nhìn những con muỗi xung quanh.

"Thật hết nói nổi mà, mấy con muỗi rách nát này dám đến châm chích Bàn gia à, Bàn gia sẽ cho các ngươi chôn theo ta." Nói xong, Bàn Tử không ngừng công kích lũ muỗi xung quanh, lũ muỗi nhanh chóng không chịu nổi, bị Bàn Tử đập thành hai mảnh.

Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng, đã có vô số muỗi khác lại bay đến.

Lúc này, Tần Mặc liền triệu hồi mấy thanh kiếm.

Những thanh kiếm này có thể rất linh hoạt để đối phó với lũ muỗi

kia.

“Kiếm Vũ Bát Phương!” Lũ muỗi này lập tức bị những thanh kiếm của Tần Mặc đâm nát thành hai mảnh đổ rạp xuống đất.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên nụ cười châm chọc.

Anh sớm đã biết lũ muỗi này không thể chống đỡ được, nên cũng không cảm thấy có gì.

Nghĩ một lát, Tần Mặc liền nhận ra vì lũ muỗi này xuất hiện khi thời tiết thích hợp, vậy nếu mình làm cho nhiệt độ ở đây trở nên cực kỳ thấp, chẳng phải hành động của chúng sẽ rất chậm chạp sao?

Sau khi suy nghĩ kỹ, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh.

Chương 553

“Băng Thiên Tuyết Địa!” Nhiệt độ xung quanh lập tức trở nên rất thấp.

Ngay cả Bàn Tử và mấy người kia cũng cảm thấy hơi lạnh, nhưng ánh mắt của họ lại sáng lên, vì họ biết Tần Mặc muốn làm gì.

Tần Mặc lại nhìn đám muỗi trước mặt.

Hành động và tốc độ của chúng quả nhiên đã chậm hẳn đi.

Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng.

“Đã như vậy, vậy thì giải quyết hết các ngươi sớm đi.” Sau khi Tần Mặc dứt lời, anh ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một cái rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Tần Mặc ném cái rìu này ra, cái rìu nhanh chóng bay về phía đám muỗi cách đó không xa.

Lũ muỗi này nhanh chóng bị rìu của Tần Mặc đánh trúng.

Vốn dĩ tốc độ của chúng đã cực kỳ chậm chạp, lại bị đòn tấn công phụ trợ của Tần Mặc đánh trúng, chúng liền đổ rạp xuống đất.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng cho dù vậy, Tần Mặc vẫn chưa hài lòng, bởi vì vẫn còn những con muỗi khác ở đây.

“Ngưng Băng Quyết!” Lại một kỹ năng hạ thấp nhiệt độ khác được Tần Mặc sử dụng.

Những khối băng Tần Mặc ngưng tụ trực tiếp biến thành từng con dao găm nhỏ, những con dao găm nhỏ này đâm về phía lũ muỗi cách đó không xa.

Lũ muỗi vội vàng vỗ cánh, muốn tránh đòn tấn công của Tần Mặc,

nhưng những con dao găm nhỏ của Tần Mặc lại cực kỳ linh hoạt.

Còn chưa kịp đấu trí với những con dao găm, chúng đã bị những con dao găm này đâm xuyên qua.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giải quyết xong lũ muỗi này.

Nghĩ đến điều gì đó, Tần Mặc lúc này mới quay đầu lại nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Tình trạng của mấy người họ vẫn hơi tệ, nên Tần Mặc liền đến bên cạnh họ giúp đỡ.

Một lát sau, Tần Mặc đã giúp hai người họ diệt sạch lũ muỗi xung quanh.

Còn Trương Kỳ Lân ở một bên cũng đã giải quyết xong.

Về phần Trần Văn Kim thì đương nhiên không cần lo lắng, tình hình của A Ninh cũng tốt hơn rất nhiều, vì A Ninh vẫn luôn đi cùng Trần Văn Kim.

Thấy mọi người đều đã giải quyết xong, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc.

"Đinh, đánh giết Vũ Lâm sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10." Tần Mặc nở nụ cười nhạt trong mắt, không ngờ nhanh như vậy đã giải quyết xong lũ muỗi này, nhưng điều này cũng khá tốt, tiếp theo họ có thể tiếp tục tiến lên.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Tần Mặc liền quay đầu lại nhìn mấy người bên cạnh.

"Mấy người cảm thấy thế nào?

Có thể tiếp tục đi tiếp không?" Mấy người họ nhìn nhau, rồi trực tiếp gật đầu.

"Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu, tình hình của chúng tôi bây giờ rất tốt." Tần Mặc lúc này mới cười đáp một tiếng, sau đó Tần Mặc liền dẫn mấy người họ đi về phía trước.

Một lát sau, Tần Mặc liền nhìn thấy cách đó không xa có một bức tượng, bức tượng này chính là một con thanh điểu.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ ở đây lại có thanh điểu xuất hiện, điều đó cũng có nghĩa là họ quả thực đang ngày càng gần Cung Tây Vương Mẫu Mẫu hơn.

"Cuối cùng cũng sắp đến rồi." Trần Văn Kim nói câu này khi cô ấy nắm chặt nắm đấm, hơn nữa trên mặt cô ấy cũng hiện lên vẻ căng thẳng.

Thấy cô ấy như vậy, Tần Mặc liền nhíu mày, nhưng Tần Mặc lại lười quan tâm đến cô ấy nhiều như vậy.

Có lẽ cô ấy thực sự đã chịu đựng sự hành hạ của một số thứ trong cơ thể mình, nhưng đối với điểm này Tần Mặc không muốn quản nhiều.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi dẫn mấy người họ tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng một lát sau, họ liền phát hiện mình đi tới đi lui vẫn ở trong khu vực này, điều đó cũng có nghĩa là họ có thể đã gặp phải Quỷ Đả Tường.

"Chuyện này là sao vậy?

Sao cứ mãi quanh quẩn gần con thanh điểu này?" Tần Mặc nghe thấy lời này liền nhíu mày, anh nhìn lên con thanh điểu này.

Nếu đoán không sai, e rằng có liên quan đến con thanh điểu này.

Tần Mặc đi đến bên cạnh con thanh điểu này, truyền sức mạnh vào cơ thể nó.

"Đinh, phát hiện Vũ Lâm sinh vật, xin lập tức đánh giết." Còn chưa kịp phản ứng, đã có rất nhiều Thất Thải Phi Nga bay ra từ bên trong con thanh điểu này, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, vội vàng ngưng tụ sức mạnh.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Luồng năng lượng này trực tiếp chặn lại những con Thất Thải Phi Nga trước mặt.

Tần Mặc nheo mắt nhìn những con Thất Thải Phi Nga này.

Đôi cánh của chúng đều có bảy màu, có thể thấy trên người chúng có mang theo một số độc tố.

"Mấy người cẩn thận một chút, Thất Thải Phi Nga này có độc, không gian của tôi e rằng không thể khống chế được chúng, lát nữa chúng rất có thể sẽ tấn công mấy người." Mấy người họ nghe thấy lời này, lúc này mới căng thẳng, gật đầu.

Dù thế nào đi nữa, họ đều phải đối phó với những con Thất Thải Phi Nga này.

Tần Mặc nắm lấy một cơ hội, liền ngưng tụ ra một con hổ, rồi ném con hổ này ra.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này nhanh chóng tấn công về phía những con Thất Thải Phi Nga trước mặt.

Nhưng những con Thất Thải Phi Nga lại vỗ cánh vào lúc này, trên cánh của chúng xuất hiện một ít phấn màu bảy sắc.

Những phấn màu bảy sắc này trực tiếp đánh trúng con hổ của Tần Mặc.

Sức mạnh của con hổ của Tần Mặc cũng bị ảnh hưởng nhất định.

Ngay lập tức, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Không ngờ độc tố của Thất Thải Phi Nga này lại mãnh liệt đến vậy.

Nhưng Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, mà lại tập trung nhìn vào con hổ trước mặt, ngưng tụ sức mạnh.

Chương 554

Tần Mặc làm cho sức mạnh của con hổ này trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

Con hổ này cũng mở to miệng vào lúc này, cắn về phía những con Thất Thải Phi Nga kia.

Lần này con hổ đã nuốt rất nhiều Thất Thải Phi Nga vào bụng.

Mặc dù đây chỉ là sức mạnh do Tần Mặc ngưng tụ ra, nhưng bị nuốt vào bụng, những con Thất Thải Phi Nga đó lập tức không còn dấu hiệu sinh mệnh nào nữa.

Tuy nhiên, số lượng Thất Thải Phi Nga xung quanh vẫn còn khá nhiều, mặc dù con hổ này đã cố gắng hết sức, nhưng vẫn không thể giải quyết hết được tất cả những con Thất Thải Phi Nga này.

Tần Mặc cũng không vội vàng, vì Tần Mặc biết Thất Thải Phi Nga này tương đối khó đối phó.

Nghĩ một lát, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh.

Một con Hỏa Long bay ra từ trên người Tần Mặc.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Con Hỏa Long này trực tiếp bay đến bên cạnh những con Thất Thải Phi Nga gần đó, bao vây chúng ở đây.

Những con Thất Thải Phi Nga này vẫn còn hơi kinh hãi, nhưng dù sao đi nữa, chúng rốt cuộc cũng chỉ là một loại bướm đêm.

Nhìn thấy ngọn lửa này, chúng quả thực rất phấn khích, nên chúng liền lao về phía ngọn lửa này.

Tần Mặc không ngờ Thất Thải Phi Nga này lại giống hệt bướm đêm bình thường.

Nếu sớm biết điều này, vậy thì mình đã sử dụng ngọn lửa này ngay từ đầu rồi.

Những con Thất Thải Phi Nga này trực tiếp đâm vào ngọn lửa của Tần Mặc.

Chỉ cần chúng chạm vào ngọn lửa của Tần Mặc, thân thể của chúng sẽ biến thành tro bụi.

Bây giờ Tần Mặc hoàn toàn không lo lắng, vì Tần Mặc biết nếu cứ như vậy, chúng sẽ không thể trụ được bao lâu.

Ngay cả những con Thất Thải Phi Nga vừa tấn công Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân, chúng cũng không thể trụ được nữa, cũng bay về phía này.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên một nụ cười.

Xem ra những con Thất Thải Phi Nga này cũng chỉ có vậy thôi.

Sẽ không mất quá nhiều thời gian, chắc chắn có thể giải quyết được chúng hoàn toàn.

Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia ở một bên, tình hình của mấy người họ thì không có gì bất ổn.

Tần Mặc lại nhìn những con Thất Thải Phi Nga trước mặt.

Đã như vậy, vậy thì mình hãy giải quyết hết những con Thất Thải Phi Nga này càng sớm càng tốt.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, tấn công về phía những con Thất Thải Phi Nga trước mặt.

Anh nhanh chóng đến bên cạnh vài con Thất Thải Phi Nga.

Mặc dù những con Thất Thải Phi Nga này không ngừng lao vào ngọn lửa của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc vẫn muốn giải quyết chúng càng sớm càng tốt.

Cứ như vậy, một lúc sau, những con Thất Thải Phi Nga xung quanh cuối cùng cũng biến mất.

Tần Mặc nhướng mày, sau đó Tần Mặc liền quay đầu lại nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân.

"Mấy người thế nào rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Mấy người họ nhìn nhau rồi lắc đầu.

Họ bây giờ quả thực không có gì bất ổn.

Tiếng Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc vào lúc này.

"Đinh, đánh giết Vũ Lâm sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10." Ngay khi Tần Mặc vừa thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị dẫn mấy người họ tiếp tục đi về phía trước thì Hệ Thống lại nhắc nhở Tần Mặc.

"Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết." Tần Mặc nhíu chặt mày, chuyện này là sao vậy?

Tần Mặc hơi khó hiểu, quay đầu nhìn xung quanh.

Còn chưa kịp nói gì, bức tượng đá cách đó không xa liền động đậy.

Trong lòng Tần Mặc thót một tiếng, xem ra họ đã giải quyết những con Thất Thải Phi Nga này, sẽ kích hoạt cơ quan trên bức tượng đá này.

Tần Mặc vội vàng kéo Phan Tử, người đang đứng gần bức tượng đá nhất.

Bức tượng đá này là một con thanh điểu.

Con thanh điểu vỗ cánh, cánh của nó suýt chút nữa đã cắt vào lưng Phan Tử.

Cánh của nó trông cũng khá sắc bén, nếu cú đánh này thực sự trúng vào người Phan Tử, e rằng trên lưng Phan Tử sẽ xuất hiện một vết thương rất lớn.

Phan Tử mở to mắt, trong mắt hiện lên vẻ khó tin, không ngờ con thanh điểu này lại lợi hại đến vậy.

Nghĩ một lát, Phan Tử liền quay đầu nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc huynh đệ, cảm ơn anh.

Nếu không phải anh, e rằng tôi không thể đối phó được với nó." Nghe thấy lời này, Tần Mặc nở nụ cười nhạt trong mắt, lắc đầu.

"Không có gì đâu." Nói xong, Tần Mặc lại đối mặt trực diện với con thanh điểu trước mặt.

"Thực lực của mấy người muốn đối phó với nó không đơn giản như vậy, cứ để tôi xông lên đầu đi." Mấy người họ nghe Tần Mặc nói vậy thì nhìn nhau, rồi gật đầu.

Tần Mặc đã nói như vậy, vậy thì họ cứ nghe Tần Mặc thôi.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn chằm chằm vào con thanh điểu trước mặt.

Con thanh điểu cũng quay về phía Tần Mặc vào lúc này.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, không ngờ nó cũng khá lớn mật.

"Cuồng Phong Nhận!" Một lưỡi gió khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc ném lưỡi gió này ra, lưỡi gió nhanh chóng đánh vào người con thanh điểu.

Chương 555

Con thanh điểu lập tức bị Tần Mặc đánh lui.

Nó có vẻ âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy nó như vậy, nhưng Tần Mặc lại cảm thấy không sao cả.

Dù sao đi nữa, nó như thế nào cũng chắc chắn không liên quan gì đến mình.

"Ngươi chết đi!" Bàn Tử cách đó không xa nói câu này, rồi trực tiếp lấy ra một cục đá ném vào người con thanh điểu.

Con thanh điểu bị cục đá này đánh trúng.

Vốn dĩ cơ thể nó là tượng đá, nhưng bị đánh trúng như vậy cũng không gây tổn hại lớn.

Tần Mặc nhướng mày, một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Nếu con thanh điểu này là sinh vật bình thường, nó có lẽ sẽ bị cơn lốc xoáy của Tần Mặc ảnh hưởng, nhưng bây giờ hoàn toàn không, vì cánh của nó cũng được làm bằng đá.

Tần Mặc nhíu chặt mày, không ngờ con thanh điểu này lại có thể giữ vững cơ thể của mình.

Nhưng không sao.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, cầm thanh Đông Thiên trong tay, chém về phía con thanh điểu.

Con thanh điểu di chuyển cơ thể, tránh một nhát chém của Đông

Thiên, nhưng Đông Thiên vẫn rơi xuống cánh của nó.

Trên cánh của nó lập tức xuất hiện một vết nứt.

Con thanh điểu có vẻ tức giận trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó.

Tần Mặc không ngờ con thanh điểu làm bằng đá này lại cũng có biểu cảm?

Ngay lập tức, Tần Mặc lại nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Cẩn thận một chút, thứ này e rằng không dễ đối phó đâu." "Đúng vậy, con thanh điểu này là sứ giả của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Quả thực không dễ đối phó, chúng ta cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân nói câu này khi anh ấy nheo mắt lại.

Tần Mặc ừ một tiếng, sau đó Tần Mặc liền ngưng tụ ra một ấn ký khổng lồ.

Tần Mặc ném ấn ký này ra.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Ấn ký này nhanh chóng đến bên cạnh con thanh điểu.

Con thanh điểu dùng cánh của nó va chạm với ấn ký này.

Trên ấn ký này lập tức xuất hiện một vết nứt.

Thấy cảnh này, Tần Mặc liền nhướng mày, trong mắt cũng hiện lên một nụ cười lạnh.

"Vốn dĩ còn tưởng thứ này của ngươi nên khá dễ đối phó, bây giờ xem ra hơi khác so với tưởng tượng của tôi." Con thanh điểu cũng nhận ra nó đã bị Tần Mặc đánh giá thấp.

Ngay lập tức, nó phát ra một tiếng kêu, rồi lại lao về phía Tần Mặc, dùng cái mỏ nhọn của nó đâm về phía Tần Mặc.

Nếu cú đâm này có thể đâm trúng Tần Mặc, Tần Mặc e rằng cũng sẽ bị trọng thương.

Chỉ tiếc Tần Mặc lại không phải kẻ ngốc, làm sao có thể đứng yên tại chỗ được?

Thế là Tần Mặc liền cầm Đông Thiên đâm thẳng vào miệng nó.

Con thanh điểu va chạm với Đông Thiên của Tần Mặc, khối đá trên miệng nó đã xuất hiện một vết nứt.

Con thanh điểu lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó lùi về phía sau, nhưng nhanh chóng giữ vững thân hình.

Con thanh điểu kéo giãn một khoảng cách với Tần Mặc, trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác.

Tần Mặc cũng thấy nó như vậy, nhưng Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lười nói nhảm với nó nhiều như vậy, mà lại ngưng tụ ra một quả cầu.

"U Minh Bạo Liệt!" Tần Mặc ném quả cầu này ra phía sau con thanh điểu, khiến nó không thể lùi về phía sau nữa.

Con thanh điểu cũng đã chú ý tới, nó có thể cảm nhận được sức mạnh phía sau khá mạnh.

Xem ra thằng nhóc này không dễ đối phó.

Sau khi có suy nghĩ này, con thanh điểu liền hít một hơi thật sâu, rồi lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nhưng Tần Mặc lười nói nhảm với nó, mà lại bóp nát quả cầu này.

Sức mạnh của quả cầu này đều lan ra, ảnh hưởng đến con thanh điểu gần nó nhất.

Con thanh điểu lập tức bị đánh văng sang một cái cây ở phía đối

diện.

Tuy nhiên, cơ thể của con thanh điểu dù sao cũng là đá ngưng tụ thành, nên cú va chạm này cũng không khiến nó bị thương.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt hiện lên một nụ cười lạnh, xem ra con thanh điểu này quả thực không dễ đối phó.

Con thanh điểu thì lại vỗ cánh bay lên không trung.

Ngay lập tức, trên người nó xuất hiện năng lượng màu xanh.

Năng lượng màu xanh này vẫn khá mạnh.

Luồng năng lượng này bay về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc liền ngưng tụ ra một con đại bàng khổng lồ.

"Ưng Kích Trường Không!" Con đại bàng này va chạm với luồng năng lượng màu xanh kia, nhưng sức mạnh trên người con đại bàng dần dần yếu đi.

Một lát sau, con đại bàng này lập tức biến mất.

Ngay khi con thanh điểu đang đắc ý, con đại bàng kia đột nhiên xuất hiện phía sau con thanh điểu, lập tức mổ vào lưng con thanh điểu.

Lưng con thanh điểu cũng được làm bằng đá, nhưng bị mổ mạnh một cú này, trên lưng nó lập tức xuất hiện một vết nứt lớn.

Chương 556

Làm sao có thể chứ?

Con thanh điểu có vẻ khó tin, quay đầu nhìn con đại bàng phía sau, nhưng con đại bàng này lại nhân cơ hội mổ rơi con mắt của nó.

Mặc dù con thanh điểu này quả thực là do đá đúc thành, nhưng sở dĩ nó có thể cử động, cũng là vì trên người nó có con mắt được chạm khắc bằng đá.

Sau khi con mắt bị mổ rơi, nó liền không thể nhìn rõ tình hình trước mặt nữa.

Con thanh điểu có vẻ tức giận, nó vội vàng vỗ cánh.

Cánh của nó được tu sửa đặc biệt sắc bén.

Cánh của nó trực tiếp va chạm vào người con đại bàng này.

Con đại bàng này cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết vào lúc này, sau đó con đại bàng này liền biến mất tại chỗ.

Nhưng Tần Mặc không hề cảm thấy tiếc nuối chút nào, dù sao con đại bàng này cũng đã giúp mình làm được khá nhiều việc.

Sau khi cười lạnh một tiếng, Tần Mặc liền đột ngột xuất hiện bên cạnh con thanh điểu.

Con thanh điểu căn bản không hề ý thức được, nó vội vàng dùng hai cánh chắn trước mặt.

Nhưng nhát kiếm này của Tần Mặc vẫn rơi xuống cánh của nó.

Trên cánh của nó lập tức xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên nụ cười châm chọc.

Xem ra thứ này vẫn khá dễ đối phó.

Con thanh điểu lại kéo giãn một khoảng cách với Tần Mặc, sau đó trên người nó lại xuất hiện năng lượng màu xanh.

Năng lượng màu xanh này cũng biến thành một con chim lớn vào lúc này, có hình dạng giống hệt nó.

Con chim lớn này trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhân cơ hội ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm cực lớn.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Bảo kiếm va chạm với con chim lớn kia.

Sau khi con chim lớn bị bảo kiếm tấn công, con chim lớn đó liền trực tiếp biến thành hai mảnh.

Thấy con chim lớn biến mất, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lắc đầu.

Con chim lớn này xem ra cũng chỉ có vậy thôi.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào con thanh điểu cách đó không xa.

Con thanh điểu cũng không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy, nên nó còn chưa kịp phản ứng, thanh kiếm của Tần Mặc đã rơi xuống người nó.

Một cánh của nó trực tiếp bị Tần Mặc chém đứt.

Con thanh điểu lập tức cảm thấy hơi tức giận, nó lại âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nhưng Tần Mặc lại không hề cảm thấy gì.

Không ngờ không có một cánh, nó lại vẫn có thể bay lên.

Xem ra cơ quan trên người nó quả thực rất tinh xảo, chỉ tiếc cơ

quan này đối với mình lại không có tác dụng gì.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Lại có mấy thanh kiếm khác từ xung quanh đâm về phía con thanh điểu.

Con thanh điểu chắc chắn không muốn cứng đối cứng với Tần Mặc nữa, nên nó liền tránh né đòn tấn công của Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc lại ngưng tụ ra một số tinh thể băng khổng lồ vào lúc này.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tinh thể băng này trực tiếp chắn trước mặt con thanh điểu.

Con thanh điểu có vẻ tức giận quay đầu nhìn Tần Mặc.

Không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy.

Nhưng Tần Mặc lười nói nhảm với nó nhiều như vậy.

Có tinh thể băng này xong, Tần Mặc liền dùng mấy thanh kiếm này đâm vào người nó.

Con thanh điểu nhất thời không thể phản ứng lại được, nó trực tiếp bị mấy thanh kiếm này đâm xuyên qua người.

Mấy thanh kiếm này đâm vào cơ thể nó.

Tuy nhiên, vì cơ thể nó được làm bằng đá đã lâu, mặc dù sau khi mấy thanh kiếm này đâm vào, trên người nó xuất hiện rất nhiều vết nứt, nhưng nó cũng không vì vậy mà bị hạn chế cơ thể.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Một cái rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc ném cái rìu này ra, cái rìu nhanh chóng bay tới người con thanh điểu.

Con thanh điểu có vẻ tức giận trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nhưng Tần Mặc lười nói nhảm với nó nhiều như vậy, mà lại nhìn chằm chằm vào cơ thể nó.

"Xem ra cơ thể của ngươi chắc không trụ được bao lâu nữa rồi." Con thanh điểu làm sao có thể không hiểu đạo lý này chứ?

Nó có vẻ tức giận lao về phía Tần Mặc, đồng thời vỗ cánh đánh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lăn sang bên cạnh một chút, rồi giữ vững thân hình.

Tiếp đó Tần Mặc lại quay đầu nhìn con thanh điểu.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc liền dùng không gian khống chế con thanh điểu này.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Con thanh điểu quả nhiên không thể thoát ra khỏi không gian của Tần Mặc.

Nó chỉ có thể dùng cơ thể của mình không ngừng va chạm vào không gian này của Tần Mặc.

Dù sao cơ thể của nó là do đá ngưng tụ thành, nó sẽ không cảm thấy đau đớn, nhiều nhất là sau khi cơ thể nó tan rã, nó không thể đến đối phó với mấy người Tần Mặc nữa thôi.

Chương 557

Nhưng nó càng như vậy, trong mắt Tần Mặc càng hiện lên ý cười, vì bây giờ những vết nứt trên người nó đã càng lúc càng nhiều.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, xem ra thực lực của Tần Mặc lại mạnh hơn rất nhiều.

Ngay cả khi mấy người họ không qua giúp đỡ, Tần Mặc cũng vẫn có thể giải quyết được.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Sức mạnh sấm sét khổng lồ xuất hiện trên không trung.

Những đám mây sấm sét không ngừng phát ra tiếng ầm ầm.

Con thanh điểu nghe thấy, nó vội vàng quay đầu nhìn Tần Mặc, không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy.

Có lẽ vì sức mạnh sấm sét này quả thực quá đáng sợ, nên con thanh điểu này không ngừng lảng vảng ở đây, không biết mình nên làm gì.

Tần Mặc cũng thấy nó như vậy, cười lạnh một tiếng.

Con thanh điểu lại nhìn Tần Mặc.

Vì sức mạnh sấm sét này là do Tần Mặc ngưng tụ ra, vậy thì nó hãy tìm cách giải quyết Tần Mặc đi.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, nó lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nó như vậy liền nheo mắt lại.

Không ngờ tốc độ của nó lại khá nhanh.

Tần Mặc lấy Đông Thiên ra, chỉ vào con thanh điểu cách đó không xa.

Nhưng ngay khi nó sắp đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc liền đánh sức mạnh sấm sét vào người con thanh điểu.

Thân thể con thanh điểu lập tức tan rã.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tiếng Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc.

"Đinh, đánh giết Vũ Lâm sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10." Tần Mặc lập tức vui mừng, dù thế nào đi nữa, bây giờ tình hình đối với mình vẫn tương đối có lợi.

Nghĩ một lát, Tần Mặc liền quay đầu, anh nhìn mấy người trước mặt.

Sau khi xác định mọi người đều không có chuyện gì, anh mới cười nói với họ.

"Đã giải quyết xong con thanh điểu này rồi, vậy thì chúng ta hãy tiếp tục đi về phía trước thôi." Mấy người họ đương nhiên sẽ không từ chối Tần Mặc.

Họ ừ một tiếng, rồi đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc dẫn mấy người họ đi về phía trước.

Trên đường, Bàn Tử bàn bạc với Tần Mặc.

"Vậy thì tiếp theo chúng ta sẽ trực tiếp tiến vào Cung Tây Vương Mẫu Mẫu, hay là đợi ở đây một thời gian?" Tần Mặc dừng lại một chút, nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử thì đưa tay gãi đầu, khẽ ho một tiếng.

Tần Mặc nhìn sang Phan Tử bên cạnh, liền hiểu ý của họ.

"Mấy người là muốn đợi Tam gia đúng không?" "Đúng vậy, Tam

gia nói để chúng ta cùng anh tiến vào Cung Tây Vương Mẫu Mẫu.

Ông ấy nói ông ấy cũng sẽ đến.

Chúng ta đợi ông ấy ở đây, hay là đi trước?

Nếu đi trước, chúng ta có thể sẽ gặp nguy hiểm." Phan Tử nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc làm sao có thể không hiểu ý của họ chứ?

Suy nghĩ một lát, Tần Mặc liền nói với họ.

"Sao cũng được, dù sao tôi cũng không có ý kiến gì, điều này đối với tôi cũng không ảnh hưởng lớn." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền thở dài một hơi, ừ một tiếng.

"Vậy được thôi." Rất nhanh trời đã tối.

Tần Mặc nhìn thấy sắc trời dần tối, lúc này mới lại nói với mọi người.

"Xem ra chúng ta không thể tiếp tục đi tiếp được nữa.

Ban đêm, trong Vũ Lâm này có thể sẽ có rất nhiều côn trùng độc gì đó.

Nếu chúng ta tiếp tục đi tiếp, rất có thể sẽ bị chúng ảnh hưởng." Mọi người đều ừ một tiếng, vậy thì họ cắm trại ở đây thôi.

Ngay lập tức, mọi người liền dựng một số lều ở đây để nghỉ ngơi.

Tần Mặc cũng rắc bột lưu huỳnh xung quanh.

Tần Mặc không biết bên này có còn những con dã kê kia nữa không, nhưng dù sao mình cũng phải cẩn thận một chút.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng thấy Tần Mặc như vậy, nên hai người họ liền ở đây giúp Tần Mặc, đồng thời cũng trò chuyện với Tần Mặc.

“Cũng không biết tiếp theo chúng ta có gặp nguy hiểm gì ở đây không.” Trong mắt Bàn Tử hiện lên vẻ lo lắng.

Anh ta tìm một chỗ ngồi xuống.

Tần Mặc lườm một cái.

Trương Kỳ Lân rảnh rỗi không có việc gì làm cũng đi ra nhìn hai người họ.

“Nghĩ nhiều làm gì?

Chẳng phải vẫn còn Tần Mặc ở đây sao?” “Đúng vậy, tôi tin Tần Mặc có thể bảo vệ tốt cho tất cả chúng ta.” Trong mắt Hạo Thiên Chân hiện lên ý cười, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ họ lại tin tưởng mình đến vậy.

“À đúng rồi, tôi thấy thực lực của anh dạo này có phải đã tăng lên rất nhiều không?” Họ nói câu này khi nhíu mày, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười.

Chương 558

“Đúng vậy.” Chỉ cần giải quyết sinh vật trong Vũ Lâm này, thực lực của Tần Mặc liền có thể tăng lên.

Hoặc là tiến vào Mộ Huyệt bên trong, tiêu diệt sinh vật bên trong Mộ Huyệt, Tần Mặc cũng sẽ trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

“Được rồi, đã tối muộn rồi, chúng ta đừng ở đây nữa, về ngủ một lát đi.” Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười, sau đó Tần Mặc liền chuẩn bị trực tiếp tiến vào lều, nhưng đúng lúc này Hạo Thiên Chân đột nhiên kêu lên.

“Mấy người mau nhìn bên kia.” Phan Tử đang ở trong lều nghe thấy tiếng này, anh liền đi ra, sau đó lông mày của anh liền nhíu chặt lại.

“Nếu tôi đoán không sai, cái này có lẽ là do Tam gia bắn ra.” Mọi người đều gật đầu.

“Tôi cũng cảm thấy giống như vậy.” Suy nghĩ một lát, Tần Mặc liền nhìn mấy người họ.

“Vậy thì bây giờ mấy người nghĩ sao?

Chúng ta qua tìm họ hay là tiếp tục ở đây nghỉ ngơi, sáng mai rồi xuất phát?” “Hay là hôm nay đi qua đi, tôi hơi lo cho Tam thúc của tôi.” Nắm đấm của Hạo Thiên Chân nắm chặt lại.

Dù Tam thúc có dẫn anh ấy đến Cung Tây Vương Mẫu Mẫu này hay không, ít nhất đối phương cũng là Tam thúc của anh ấy, anh ấy vẫn phải quan tâm đến an nguy của đối phương.

“Vậy được thôi.” Tần Mặc chắc chắn phải tôn trọng ý của Hạo Thiên Chân.

Vì anh ấy quan tâm đến Tam thúc của mình như vậy, vậy thì mình đi cùng anh ấy cũng không có gì đáng trách.

Ngay lập tức, mọi người liền thu dọn một chút đồ đạc.

A Ninh đi theo bên cạnh họ.

Mặc dù Ngô Tam Gia không có quan hệ gì với A Ninh, nhưng cô ấy cảm thấy vì mình đã đi cùng nhóm người này đến đây, vậy thì hãy cùng họ đi qua xem sao.

Tần Mặc đi theo hướng mà pháo hiệu được bắn ra.

Vừa mới đi được một lúc, tiếng Hệ Thống đã nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật rừng, xin lập tức tiêu diệt. 】 Tần Mặc giật thót trong lòng, không cần nghĩ cũng biết, chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy, ngay lập tức, anh cảnh giác quay đầu nhìn xung quanh.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia cũng thấy Tần Mặc như vậy, đồng thời Tần Mặc cũng dặn dò họ.

"Mọi người cẩn thận một chút, dù sao đây cũng là ban đêm, sinh vật rừng xung quanh có thể hung dữ hơn." Mấy người họ lập tức đồng thanh đáp lời.

Không lâu sau, Tần Mặc nghe thấy tiếng rít "xè xè" từ bên cạnh.

Anh quay đầu lại, thấy xung quanh có rất nhiều Dã Cơ Bột Tử đang bò về phía này.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là những Dã Cơ Bột Tử này.

Như vậy thì anh cũng không cần lo lắng nhiều, dù sao trước đây họ cũng từng đối phó với chúng rồi.

Chỉ cần cẩn thận một chút, đừng để bị chúng cắn trúng là được.

Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh.

“Cẩn thận một chút, độc tố trên người những Dã Cơ Bột Tử này khá mạnh.

Lỡ như các cậu bị cắn trúng mà trong thời gian ngắn chúng ta không thoát ra được khỏi đây, rất có thể các cậu sẽ bị chúng giết chết đấy.” Mấy người kia gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy thì họ nhất định phải nghe theo anh.

Tần Mặc rút Thần Hoàng Kiếm ra, chỉ vào đàn Dã Cơ Bột Tử trước mặt.

Lúc này, một con Dã Cơ Bột Tử lập tức bay về phía Tần Mặc.

Khả năng nhảy của loại Dã Cơ Bột Tử này quả thực rất đáng sợ, nhưng Tần Mặc chỉ dùng Thần Hoàng Kiếm chém ngang một nhát, con Dã Cơ Bột Tử kia liền bị anh chém thành hai nửa, rơi xuống đất.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, những con Dã Cơ Bột Tử khác cũng đã tấn công mấy người bên phía Tần Mặc.

Với thực lực của mấy người họ, muốn đối phó với những Dã Cơ Bột Tử này vẫn có chút khó khăn, nhưng may mắn có Tần Mặc ở phía trước che chắn cho họ, nên cũng không cần quá lo lắng.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Tần Mặc dùng sức mạnh này khống chế phần lớn Dã Cơ Bột Tử, sau đó anh ngưng tụ ra một Phong Nhận.

“Cuồng Phong Nhận!” Những Dã Cơ Bột Tử này có thể cảm nhận được sức mạnh của Tần Mặc, ngay lập tức chúng xoay tròn tại chỗ, muốn thoát khỏi đây, nhưng Tần Mặc sao có thể cho chúng cơ hội này chứ?

Cười lạnh một tiếng, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, đạo Phong Nhận này cũng bay về phía chúng.

Chúng nhanh chóng bị Phong Nhận của Tần Mặc tấn công trúng.

Những Dã Cơ Bột Tử này tương đối yếu ớt so với Tần Mặc, chúng trực tiếp ngã xuống đất, hơn nữa mấy con bị thương nặng trên người còn xuất hiện vết nứt toạc.

Mặc dù vậy, Tần Mặc vẫn không buông tha chúng, chỉ hừ lạnh một tiếng, một lần nữa ngưng tụ ra một cơn lốc xoáy.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Những khối băng tinh này giờ đã sắp bị chúng phá vỡ rồi, anh nhất định phải giải quyết thêm một số con trong khoảng thời gian này, chỉ có như vậy mới đảm bảo hoàn toàn tiêu diệt chúng.

Ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân và những người khác cũng thấy Tần Mặc như vậy, họ khẽ thở phào nhẹ nhõm, vì họ biết thực lực của Tần Mặc ở đây.

Nếu không có Tần Mặc, e rằng họ đã sớm bị những Dã Cơ Bột Tử này giết chết rồi.

Họ lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa, dù sao bây giờ điều quan trọng nhất mà họ phải làm là giúp Tần Mặc giải quyết hoàn toàn những Dã Cơ Bột Tử xung quanh.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đẩy thủ ấn này đi, thủ ấn nhanh chóng đánh trúng mấy con Dã Cơ Bột Tử gần Tần Mặc nhất.

Mấy con Dã Cơ Bột Tử này lập tức bị Tần Mặc đánh tan thành bột mịn, còn mấy con Dã Cơ Bột Tử khác thì phun ra chất độc của chúng về phía mấy người bên Tần Mặc.

Tần Mặc kịp thời nhận ra, ngay lập tức anh hừ lạnh một tiếng.

Tuy nhiên, Tần Mặc cũng biết chất độc của những Dã Cơ Bột Tử này khá lợi hại, anh tuyệt đối không thể lơ là.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Một rào chắn không gian xuất hiện trước mặt Tần Mặc, có rào chắn không gian này, chất độc của chúng như chạm vào thứ gì đó, trực tiếp rơi xuống đất.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh lại nhìn những Dã Cơ Bột Tử này.

Những Dã Cơ Bột Tử này cũng thấy ánh mắt của Tần Mặc, chúng vây quanh Tần Mặc.

Thấy vậy, Tần Mặc cũng không hề tức giận, vì Tần Mặc biết, dù chúng có như vậy cũng không thể chống lại anh.

“U Minh Bạo Liệt!” Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Chương 559

Quả cầu này bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng đánh trúng mấy con Dã Cơ Bột Tử, chúng lập tức bị quả cầu của Tần Mặc đánh tan thành nhiều mảnh.

Nhưng những đồng loại của chúng cũng không hề thấy có gì, tiếp tục nhảy về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, những Dã Cơ Bột Tử này quả thực không sợ chết, nhưng không sao, dù chúng có không sợ chết đến mấy thì cũng phải ở lại đây.

"Ưng Kích Trường Không!" Lại một con chim ưng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném con chim ưng này đi, nó nhanh chóng bay đến bên cạnh mấy con Dã Cơ Bột Tử gần nhất, trực tiếp mổ trúng chúng.

Những Dã Cơ Bột Tử này bị chim ưng mổ trúng một phát, thân thể liền biến thành hai nửa.

Con chim ưng này cũng lúc đó vỗ cánh, lại tấn công những Dã Cơ Bột Tử khác.

Những Dã Cơ Bột Tử này không phải đồ ngốc, chúng không ngừng phun chất độc từ miệng về phía con chim ưng.

Con chim ưng này là do Tần Mặc ngưng tụ từ sức mạnh, nhưng chất độc của chúng bắn trúng con chim ưng này, sức mạnh của nó sẽ suy giảm rất nhiều.

Mặc dù vậy, con chim ưng này vẫn không ngừng đối phó với những Dã Cơ Bột Tử trước mặt, rất nhanh những Dã Cơ Bột Tử này liền bị chim ưng xua tan một chút.

Nhưng đợi đến khi con chim ưng này hoàn toàn biến mất, những Dã Cơ Bột Tử đó lại bò về phía này.

Tần Mặc nheo mắt, quay đầu nhìn xung quanh, hiện tại không xa có một con đường nhỏ, Tần Mặc liền nhắc nhở mấy người họ.

"Chúng ta cứ đi về phía đó trước đi." Họ đồng thanh đáp lời, sau đó họ tiến về phía đó, nhưng đi một lúc, họ phát hiện phía sau họ lại xuất hiện rất nhiều Dã Cơ Bột Tử, còn một hướng khác thì không có.

Tần Mặc khá thông minh, anh lập tức nhìn ra ý đồ của những Dã Cơ Bột Tử này, ngay lập tức Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, giải thích với mấy người bên cạnh.

"Nếu tôi đoán không lầm, chúng hẳn là muốn dồn chúng ta vào một chỗ." Mấy người họ lập tức gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy, chứng tỏ những gì Tần Mặc nói nhất định là đúng, nên họ có chút căng thẳng.

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Tần Mặc cau mày thật chặt, anh không giải thích gì với mấy người này.

Trần Văn Kim suy nghĩ một chút, liền nói với Tần Mặc và những người khác.

"Nếu cháu đoán không lầm, chúng muốn dồn chúng ta vào hang ổ của chúng." Tần Mặc nheo mắt.

"E rằng cũng chỉ có một lời giải thích như vậy.

Đã vậy, chúng ta không thể đi theo ý chúng được.

Nếu cứ tiếp tục đi về hướng đó, chắc chắn sẽ tiến vào hang ổ của chúng, đến lúc đó số lượng Dã Cơ Bột Tử sẽ chỉ càng nhiều hơn.

Ước chừng mấy người các cậu căn bản không phải đối thủ của chúng, lỡ như bị chúng giải quyết thì phiền phức rồi." Mấy người họ

nghe Tần Mặc nói vậy liền đồng thanh đáp lời.

Đã như vậy, họ nhất định phải cẩn thận một chút.

Tần Mặc cũng không nói nhiều với họ nữa, ngược lại một con Mãnh Hổ xuất hiện.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" "Vậy một lát nữa tôi sẽ mở đường, các cậu cứ theo sát phía sau tôi là được, nhất định không được lạc đội, rõ chưa?" Mấy người họ đều có chút căng thẳng, Tần Mặc đã nói vậy, chứng tỏ ngay cả Tần Mặc cũng cảm thấy rất khó nhằn lần này, mấy người họ có đối phó được hay không thì càng không thể nói trước được?

Tần Mặc cũng không nói nhiều với họ nữa, ngược lại dùng con Mãnh Hổ này lao về phía những Dã Cơ Bột Tử trước mặt.

Những Dã Cơ Bột Tử kia trực tiếp bị Mãnh Hổ của Tần Mặc tông trúng, sau đó chúng không ngừng lùi về phía sau, nhưng mặc dù vậy, con Mãnh Hổ của Tần Mặc vẫn không ngừng cắn xé chúng.

Vốn dĩ những Dã Cơ Bột Tử này muốn xua đuổi Tần Mặc và những người khác, nhưng bị sức mạnh của Tần Mặc tấn công, sau đó chúng chỉ có thể không ngừng lùi về phía sau, còn Tần Mặc thì tiến về phía có Dã Cơ Bột Tử.

"Xác định muốn như vậy sao?

Xung quanh có nhiều Dã Cơ Bột Tử như vậy, chúng ta rất dễ bị chúng cắn trúng đấy." A Ninh đã từng bị cắn một lần, nên A Ninh vẫn có chút lo lắng, cô biết độc tố này lợi hại đến mức nào.

Lúc đó khi cô bị Dã Cơ Bột Tử cắn trúng, toàn thân cô đều tê liệt.

Vương Bàn Tử bên cạnh đảo mắt trắng dã.

"Nếu cô không muốn như vậy, thì cô chỉ có thể đi theo chúng vào

hang rắn, đến lúc đó số lượng Dã Cơ Bột Tử sẽ chỉ càng nhiều hơn, chẳng lẽ chúng ta không dễ bị chúng cắn trúng hơn sao?" A Ninh suy nghĩ một chút liền cảm thấy tuy thái độ của Vương Bàn Tử quả thực không tốt lắm, nhưng những gì cậu ta nói đều là sự thật, ngay lập tức A Ninh thở dài một tiếng gật đầu.

"Vậy được rồi." Mấy người họ đều đã nói vậy, vậy mình chỉ có thể đi theo họ, hơn nữa, tương đối mà nói, thực lực của Tần Mặc sẽ mạnh hơn một chút, đi theo bên cạnh Tần Mặc hẳn sẽ không bị thương.

Tần Mặc dùng con Mãnh Hổ không ngừng xông về phía trước, sức mạnh của con Mãnh Hổ này vẫn rất mạnh, rất nhanh đã tiêu diệt hết những Dã Cơ Bột Tử trước mặt, những Dã Cơ Bột Tử kia cũng không cam chịu kém cỏi, chúng không ngừng lùi về phía sau, đồng thời cũng phun ra độc tố của chúng.

Ngay khi con Mãnh Hổ này sắp không chống đỡ nổi nữa, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh.

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống, tốc độ di chuyển của những Dã Cơ Bột Tử này cũng chậm lại rất nhiều, vì chúng quả thực sẽ bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ.

Tần Mặc trong mắt mang theo một nụ cười lạnh lùng, nhìn những Dã Cơ Bột Tử trước mặt, những Dã Cơ Bột Tử này cảm thấy rất khó chịu, chúng không có cách nào khác ngoài lùi về phía sau, vì nhiệt độ phía sau chúng tương đối cao hơn một chút.

Tần Mặc cũng thấy chúng như vậy, nhưng Tần Mặc lại nắm bắt cơ hội này, khiến con Mãnh Hổ trước mặt càng trở nên dũng mãnh hơn một chút.

Quả nhiên con Mãnh Hổ này không ngừng cắn xé những Dã Cơ Bột Tử trước mặt, rất nhanh đã cắn chết một số con Dã Cơ Bột Tử.

Nhưng những Dã Cơ Bột Tử này lại không cam chịu kém cỏi, chúng tiếp tục xông về phía con Mãnh Hổ của Tần Mặc, dù sao sức mạnh trên người con Mãnh Hổ này đã không còn nhiều nữa, chỉ cần chúng kiên trì thêm một chút nữa, con Mãnh Hổ này nhất định không phải đối thủ của chúng.

Vẫn chưa đợi đến khi con Mãnh Hổ này hoàn toàn biến mất, Tần Mặc đã ngưng tụ sức mạnh.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném bảo kiếm khổng lồ này đi, bảo kiếm trực tiếp đánh trúng những Dã Cơ Bột Tử xung quanh.

Sau khi Dã Cơ Bột Tử bị bảo kiếm của Tần Mặc tấn công trúng, thân thể của chúng đều bị chặt thành nhiều mảnh.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, vì Tần Mặc đã sớm biết kết quả là như vậy rồi, Tần Mặc một chút cũng không thấy kinh ngạc, anh ngược lại quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Bên cạnh mấy người này cũng có mấy con Dã Cơ Bột Tử, nhưng may mắn có Tần Mặc ở phía trước che chắn, nên họ muốn đối phó với những Dã Cơ Bột Tử này vẫn khá đơn giản.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó Tần Mặc lại nhìn những Dã Cơ Bột Tử trước mặt, đã như vậy, anh tự mình giải quyết nhanh hơn một chút đi, khỏi phải tiếp tục dây dưa ở đây.

Dù sao cũng đã qua lâu như vậy rồi, Hạo Thiên Chân chắc cũng khá lo lắng cho Tam thúc của mình.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Lại một bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném bảo kiếm này đi, bảo kiếm liền chém về phía những Dã Cơ Bột Tử xung quanh.

Những Dã Cơ Bột Tử này không có cách nào khác ngoài không

ngừng lùi về phía sau, còn Tần Mặc và những người khác thì từng chút một tiến về phía trước.

Vì Tần Mặc biết số lượng Dã Cơ Bột Tử này rất nhiều, họ cũng chỉ có thể từ từ từng chút một di chuyển, nếu không họ chắc chắn không thể rời khỏi khu vực này.

Di chuyển một đoạn đường, Tần Mặc phát hiện số lượng Dã Cơ Bột Tử xung quanh lại tăng thêm một chút, ngay lập tức Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Xem ra chúng còn có thể triệu hoán đồng loại nữa, chúng hẳn là vẫn không ngừng triệu hoán đồng loại, chúng ta phải nhanh lên một chút." Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh, Hạo Thiên Chân thì nắm chặt nắm đấm, có chút lo lắng nhìn Tần Mặc bên cạnh.

Chương 560

“Tam thúc của cháu đã phát ra khói đỏ rồi, có phải có nghĩa là bên chú ấy cũng gặp phải những Dã Cơ Bột Tử này không?” Tần Mặc gật đầu.

“Quả thực có khả năng này, nên dù thế nào đi nữa, mọi người cũng không thể lơ là nữa, nhất định phải nhanh lên.” Mấy người họ hít sâu một hơi rồi đồng thanh đáp lời.

Tần Mặc đã nói vậy, họ cũng chỉ có thể theo sát bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc dẫn họ tiếp tục đi về phía trước, một lúc sau, những Dã Cơ Bột Tử xung quanh lại một lần nữa tràn đến, trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười trào phúng.

“Không ngờ các ngươi lại thật sự không sợ chết, nhưng điều này cũng chẳng có tác dụng gì, vì các ngươi căn bản không phải đối thủ của ta.” Nói xong câu này, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, lại có rất nhiều băng tinh xuất hiện xung quanh.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Những băng tinh khổng lồ vây Dã Cơ Bột Tử xung quanh lại một chỗ.

Những Dã Cơ Bột Tử này thấy cảnh này, chúng dùng sức va vào băng tinh trước mặt, muốn thoát ra khỏi băng tinh này.

Nhưng sức mạnh của chúng sao có thể so sánh được với Tần Mặc chứ?

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, liền ngưng tụ ra một chiếc búa băng.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Chiếc búa băng này trực tiếp bị Tần Mặc ném đi, nhanh chóng đánh trúng mấy con Dã Cơ Bột Tử gần Tần Mặc

nhất.

Mấy con Dã Cơ Bột Tử này cũng bị búa băng của Tần Mặc tấn công trúng, nên chúng ngã về phía sau.

Tần Mặc cười khẩy một tiếng, anh đã sớm biết những Dã Cơ Bột Tử này không có tác dụng gì rồi.

Những Dã Cơ Bột Tử này cũng lúc đó trở nên cuồng bạo, không ngừng xông về phía Tần Mặc, Tần Mặc thấy chúng như vậy liền nhướng mày, sau đó Tần Mặc tùy ý lắc đầu.

Dù chúng có cuồng bạo đến mấy, chúng cũng không có cách nào để tăng cường sức mạnh của mình, nên chúng định sẵn không phải đối thủ của anh.

Nghĩ đến đây, Tần Mặc đã ngưng tụ ra rất nhiều khối băng.

"Ngưng Băng Quyết!" Những khối băng này từ từ hình thành từng con dao găm nhỏ, những con dao găm nhỏ này trực tiếp bay đến trước mặt những Dã Cơ Bột Tử này.

Thấy cảnh này, trong mắt Tần Mặc liền mang theo ý cười trào phúng, Tần Mặc đã sớm biết chúng nhất định không chống đỡ nổi.

Quả nhiên những con dao găm nhỏ này bay đến trên người chúng, xoay tròn tại chỗ.

Những Dã Cơ Bột Tử kia dường như cũng biết những con dao găm nhỏ này đáng sợ đến mức nào, thân thể của chúng không ngừng chuyển động tại chỗ, có thể thấy chúng bất an đến mức nào.

"Bây giờ mới biết lo lắng sao?

Đã muộn rồi." Tần Mặc cười lạnh nói ra câu này, sau đó Tần Mặc liền khống chế sức mạnh của mình, đẩy những băng tinh kia rơi xuống.

Những Dã Cơ Bột Tử này trực tiếp bị băng tinh của Tần Mặc tấn công trúng.

Ngay lập tức chúng ngã xuống đất, hơn nữa còn có mấy con Dã Cơ Bột Tử trên người không ngừng chảy máu, trông vô cùng đáng sợ.

Còn những Dã Cơ Bột Tử còn sống sót thì lại lớn hơn một chút, miệng chúng phun ra một số chất độc, tấn công về phía Tần Mặc.

"Đáng tiếc những chất độc này đối với tôi mà nói không có bất kỳ tác dụng nào." Tần Mặc nói xong câu này còn lắc đầu, sau đó Tần Mặc lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, chặn lại chất độc của chúng, chất độc của chúng căn bản không thể ăn mòn được sức mạnh của Tần Mặc.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Một tiếng sấm sét khổng lồ xuất hiện giữa không trung, tiếng sấm sét này cũng lúc đó không ngừng phát ra tiếng "ầm ầm".

Những Dã Cơ Bột Tử này cũng lúc đó muốn thoát khỏi nơi này, xem ra mấy người này không dễ đối phó như vậy, chúng tuyệt đối không thể tiếp tục đối kháng với mấy người bên Tần Mặc ở đây, nếu không chúng nhất định sẽ chết ở đây.

Ngay cả khi chúng muốn rời khỏi đây, Tần Mặc cũng không muốn dễ dàng buông tha chúng, hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc liền đẩy tiếng sấm sét này rơi xuống về phía chúng.

Chúng lập tức bị sức mạnh sấm sét của Tần Mặc tấn công trúng, sau đó có rất nhiều Dã Cơ Bột Tử chết dưới tay Tần Mặc.

Tần Mặc khẽ thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn chằm chằm vào những Dã Cơ Bột Tử trước mặt, những Dã Cơ Bột Tử này hiện tại đã tán loạn khắp nơi.

Vốn dĩ chúng còn tưởng rằng số lượng của chúng đủ nhiều, thì

nhất định có thể giải quyết được Tần Mặc, bây giờ xem ra là chúng tự mình nghĩ nhiều rồi.

Thấy chúng như vậy, Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng, trong mắt cũng mang theo ý cười trào phúng.

Không ngờ chúng còn có chút tự biết mình, biết mình không phải đối thủ của anh thì vội vàng rời đi.

Nhưng Tần Mặc vẫn rất rõ ràng, tuy hiện tại những Dã Cơ Bột Tử này đã rời khỏi đây, nhưng sau này anh chắc chắn sẽ gặp phải nhiều Dã Cơ Bột Tử hơn nữa.

Nhưng không sao, chuyện này cứ để sau hẵng nói, cho dù thực lực của những Dã Cơ Bột Tử kia có mạnh đến mấy, Tần Mặc cũng có cách giải quyết được chúng.

Ngay lập tức Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Đi thôi, chúng ta không thể tiếp tục ở lại đây nữa, nếu không nhất định sẽ bị những Dã Cơ Bột Tử đó tiếp tục vây công." Mấy người họ không phải đồ ngốc, tự nhiên biết những gì Tần Mặc nói nhất định là đúng, nên họ vội vàng theo sát bên cạnh Tần Mặc, cùng nhau tiến về phía trước.

Tốc độ của Tần Mặc vẫn khá nhanh, nhưng Tần Mặc lại có thể cảm nhận được xung quanh vẫn có Dã Cơ Bột Tử tồn tại, ngay lập tức Tần Mặc nhìn mấy người họ.

"Xem ra khu rừng này ở đâu cũng có dấu vết của chúng, chúng cũng vẫn luôn theo dõi chúng ta, tuy không biết mục đích của chúng là gì, nhưng chúng nhất định không muốn chúng ta sống yên, chúng ta phải cẩn thận một chút." Tần Mặc nhắc nhở mấy người họ, mấy người họ thì đồng thanh đáp lời, họ lại không phải đồ ngốc, sao có thể không biết đạo lý này chứ?

“Khói đỏ bây giờ đã tan rồi, xem ra chúng ta phải nhanh lên một chút.” Tần Mặc nói câu này lúc ngẩng đầu lên, nhìn giữa không trung, mấy người họ thì trực tiếp đồng thanh đáp lời.

“Không biết Tam thúc của cháu bây giờ sao rồi, lỡ như chú ấy có chuyện gì thì cháu phải làm sao?” Hạo Thiên Chân nói câu này lúc cúi đầu, có thể thấy cậu ấy quả thực rất quan tâm đến Tam thúc của mình.

Trương Kỳ Lân bên cạnh thì đưa tay vỗ vỗ vai cậu ấy, Vương Bàn Tử cũng khuyên nhủ cậu ấy.

“Yên tâm đi, không sao đâu.” Trần Văn Kim bên cạnh suy nghĩ một chút, liền nhìn Hạo Thiên Chân.

“Ở cùng Tam thúc của cậu lâu như vậy, chẳng lẽ cậu không nhận ra trên người chú ấy có gì đó không ổn sao?” Nghe thấy câu này, Hạo Thiên Chân liền ngẩn ra một chút, trong mắt cậu ấy mang theo biểu cảm không hiểu nhìn Trần Văn Kim, lời của Trần Văn Kim là có ý gì?

Ngay khi Trần Văn Kim chuẩn bị tiếp tục nói gì đó, Tần Mặc liền kéo cánh tay cô ấy, cau mày lắc đầu với cô ấy.

Trần Văn Kim lúc này mới im lặng, thở dài một tiếng đáp lời.

Đã vậy Tần Mặc không muốn cô ấy nói, vậy cô ấy vẫn đừng tiếp tục nói nữa thì hơn, kẻo vì chuyện này mà gây ra điều gì đó cho Hạo Thiên Chân.

Nhưng họ càng như vậy, Hạo Thiên Chân càng tò mò, cậu ấy nhìn Tần Mặc cau mày thật chặt.

“Tần Mặc, dì Văn Kim nói câu này là có ý gì?” “Không có gì, cậu đừng nghĩ nhiều, chuyện này không liên quan gì đến cậu.” Nghe thấy lời Tần Mặc nói, Hạo Thiên Chân liền im lặng, cậu ấy cau mày thật chặt, lại quay đầu nhìn Trần Văn Kim bên cạnh.

Thực ra Hạo Thiên Chân rất rõ ràng chuyện này chắc chắn có liên quan đến mình, chỉ là Tần Mặc không muốn nói mà thôi.

Nhưng suy nghĩ một chút, cậu ấy liền thở dài một tiếng tùy ý lắc đầu, thôi bỏ đi, đừng nghĩ nhiều nữa, đã vậy Tần Mặc không muốn nói, vậy cậu ấy còn có thể nói gì chứ?

"Chúng ta tiếp tục xuất phát thôi." Nói xong, Tần Mặc liền dẫn họ tiếp tục đi về phía trước, đồng thời tiếng Hệ Thống lại một lần nữa nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật rừng, xin lập tức tiêu diệt.

Chương 561

】 Tần Mặc lập tức quay đầu nhìn về một nơi, sau đó Tần Mặc liền rút Thần Hoàng Kiếm ra, mấy người kia cũng đặc biệt cẩn thận, nhưng đúng lúc này, phía sau họ, đột nhiên có một cái đuôi cực lớn đánh về phía Phan Tử.

Tốc độ phản ứng của Tần Mặc khá nhanh, anh kinh ngạc kéo cánh tay Phan Tử, để đối phương không bị con Xích Sắc Mãng Xà kia đánh trúng.

"Không ngờ lại là một con Xích Sắc Mãng Xà." Phan Tử lùi về phía sau một đoạn, nheo mắt, nhìn con Xích Sắc Mãng Xà không xa.

Đối với mục đích của con Xích Sắc Mãng Xà này, Phan Tử chắc chắn rất rõ ràng, nên bây giờ cậu ta đặc biệt cảnh giác.

Tần Mặc rút Thần Hoàng Kiếm ra, chỉ vào con Xích Sắc Mãng Xà không xa, cười lạnh một tiếng, liền lao về phía nó.

Trương Kỳ Lân thấy cảnh này, cũng đến bên cạnh Tần Mặc, giúp đỡ Tần Mặc.

"Mấy người các cậu cẩn thận một chút." Trương Kỳ Lân còn nhắc nhở họ một chút, Trần Văn Kim thì từ trên người mình lấy ra dao găm, luôn sẵn sàng giúp đỡ Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Hiện tại Tần Mặc đã đến bên cạnh Xích Sắc Mãng Xà.

Vung thanh kiếm trong tay, Tần Mặc liền đánh về phía Xích Sắc Mãng Xà, Xích Sắc Mãng Xà lập tức bị Tần Mặc đánh lùi.

Nhưng nó lại lúc đó chuyển động thân thể của nó, há miệng lớn lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc thấy nó như vậy, Tần Mặc liền ngưng tụ ra một Phong Nhận.

“Cuồng Phong Nhận!” Phong Nhận này bị Tần Mặc đánh ra, Phong Nhận nhanh chóng bay đến trước mặt Xích Sắc Mãng Xà.

Xích Sắc Mãng Xà vẫn cảm thấy có chút kinh ngạc, nó dùng đuôi của mình đánh về phía Phong Nhận này, đuôi của nó va chạm với Phong Nhận, Phong Nhận lập tức nổ tung, đánh lùi đuôi của nó.

Xích Sắc Mãng Xà quay đầu nhìn vào đuôi của mình, nó không ngờ Tần Mặc lại có sức mạnh như vậy, nhưng không sao, nó nhất định có thể chống lại Tần Mặc.

Hơn nữa Tần Mặc đã giết chết một đồng loại của nó, dù thế nào đi nữa nó cũng không thể dễ dàng buông tha Tần Mặc.

Chỉ thấy nó cuộn lấy cây cối bên cạnh, ném về phía Tần Mặc, Tần Mặc thì dùng Thần Hoàng Kiếm của mình chắn trước mặt, cây cối kia đập vào thanh kiếm của Tần Mặc, lập tức biến thành hai nửa.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lao về phía Xích Sắc Mãng Xà, đến bên cạnh nó, liền vung thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay, Thần Hoàng Kiếm lập tức chém vào người Xích Sắc Mãng Xà.

Xích Sắc Mãng Xà vẫn cảm thấy có chút tức giận, nó lại lùi về phía sau, nhìn thấy mấy đồng loại bên phía Tần Mặc lại không có cách nào chống lại Tần Mặc, vậy thì tìm cách giết chết mấy đồng loại bên phía Tần Mặc đi.

Nghĩ thông suốt, nó liền di chuyển thân thể của nó, trườn về phía Tần Mặc không xa.

Xích Sắc Mãng Xà nhanh chóng đến bên cạnh Tần Mặc, nó cuộn lấy Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại lăn về phía bên cạnh một chút, liền tránh được đòn tấn công của nó, nhưng điều Tần Mặc không ngờ là con Xích Sắc Mãng Xà này lại trực tiếp di chuyển về phía Hạo Thiên Chân và mấy người kia ở phía bên kia.

Trong lòng Hạo Thiên Chân và mấy người kia liền giật thót một tiếng, vẫn chưa đợi đến khi con Xích Sắc Mãng Xà này đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và mấy người kia, liền bị sức mạnh của Tần Mặc chặn lại.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Sức mạnh không gian khổng lồ xuất hiện trước mặt họ, Xích Sắc Mãng Xà muốn phá vỡ sức mạnh không gian này, nhưng lại không có năng lực đó.

Tần Mặc thấy nó như vậy liền nhướng mày, sau đó Tần Mặc liền ngưng tụ ra một cơn lốc xoáy.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy này bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng đánh trúng người Xích Sắc Mãng Xà.

Xích Sắc Mãng Xà bị cơn lốc xoáy này tấn công trúng, nên nó lùi về phía sau một đoạn, va vào một cái cây, cái cây đó trực tiếp bị nó tông gãy.

Nhưng may mắn là Xích Sắc Mãng Xà rất nhanh đã ổn định thân hình, nó lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì đã đến bên cạnh nó.

Tần Mặc từ trên xuống dưới đâm về phía Xích Sắc Mãng Xà, Xích Sắc Mãng Xà thì di chuyển thân thể của nó về phía bên cạnh, nó rất nhanh đã ổn định thân hình, lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nhưng hiện tại Tần Mặc đã đến bên cạnh con Xích Sắc Mãng Xà này rồi, nên Tần Mặc liền một kiếm chém vào trán nó.

Xích Sắc Mãng Xà phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó vội vàng dùng đuôi của mình xoay về phía Tần Mặc, Tần Mặc thì ngưng tụ ra một thủ ấn.

Thủ ấn này bị Tần Mặc đánh ra, liền tông trúng đuôi của Tần Mặc

(lỗi chính tả trong bản gốc: đuôi của Xích Sắc Mãng Xà), đuôi của Tần Mặc (Xích Sắc Mãng Xà) cũng lúc đó xuất hiện một vết thương.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh lùng.

Ngay khi nó chuẩn bị tiếp tục đến đối kháng Tần Mặc, Tần Mặc đã ngưng tụ ra một quả cầu cực lớn.

"U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu này bị Tần Mặc ném đi, nhanh chóng đánh trúng trước mặt Xích Sắc Mãng Xà.

Xích Sắc Mãng Xà đã thấy quả cầu này, nó nheo mắt.

Nhưng nó không có cách nào khác, chỉ có thể dùng thân thể của mình cứng đối cứng với quả cầu này, thân thể của nó lập tức va vào quả cầu này, quả cầu này cũng lúc đó nổ tung, sức mạnh nổ tung toàn bộ đều phản lại vào đuôi của con Xích Sắc Mãng Xà này.

Trên đuôi của Xích Sắc Mãng Xà thì xuất hiện một vết thương lớn.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh đã sớm biết Xích Sắc Mãng Xà không chống đỡ nổi.

Xích Sắc Mãng Xà lùi về phía bên cạnh một đoạn, sau đó nó lại nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy nó như vậy, nhưng Tần Mặc lại lười biếng nói nhảm với nó.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con chim ưng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném con chim ưng này đi, con chim ưng này nhanh chóng đánh trúng người Xích Sắc Mãng Xà.

Con chim ưng này há miệng lớn mổ về phía Xích Sắc Mãng Xà, thấy nó sắp mổ trúng người Xích Sắc Mãng Xà, Xích Sắc Mãng Xà thì giằng co với nó.

Không lâu sau, sức mạnh của con chim ưng này liền hoàn toàn tiêu tan.

Tuy nhiên, con chim ưng này bỗng nhiên phát nổ, toàn bộ sức mạnh của vụ nổ đều đánh trúng Xích Sắc Mãng Xà.

Con mãng xà cũng bị con chim ưng này đánh lui, thân thể nó va vào tảng đá phía sau.

Tảng đá đó lập tức biến mất.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, xem ra Xích Sắc Mãng Xà này vẫn rất mạnh, vì vậy anh liền cầm Thần Hoàng Kiếm xông tới.

Ở phía bên kia, Trương Kỳ Lân đến bên cạnh Tần Mặc, muốn giúp đỡ, nhưng Tần Mặc lại ngăn anh lại.

"Anh cứ ở đó bảo vệ những người khác là được, cứ để tôi ở đây đối phó với Xích Sắc Mãng Xà này." Ánh mắt Trương Kỳ Lân lộ vẻ lo lắng, nhưng chưa kịp nói gì với Tần Mặc thì Tần Mặc đã xông đến trước mặt Xích Sắc Mãng Xà.

Xích Sắc Mãng Xà vẫn còn khá tức giận, nên nó dùng thân thể mình lao về phía Tần Mặc.

Đương nhiên, nó quả thực không phải đối thủ của Tần Mặc, nên đã bị anh đánh lui.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Đúng là tự tìm khổ mà." Vừa dứt lời, Tần Mặc liền ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm khổng lồ này bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng bay đến bên cạnh Xích Sắc Mãng Xà, định đánh vào thân nó.

Nhưng Xích Sắc Mãng Xà lại lăn sang một bên, ổn định lại thân

hình.

Xích Sắc Mãng Xà giờ đã hiểu rằng nếu cứ đối đầu trực diện thì chắc chắn không phải đối thủ của Tần Mặc, nên nó phải nghĩ cách khác để chống lại anh.

Chương 562

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, nó quay đầu nhìn xung quanh, rồi dùng đuôi quấn lấy một tảng đá, ném tảng đá đó về phía Tần Mặc.

Tần Mặc dùng bảo kiếm của mình chém vào tảng đá đó.

Tảng đá lập tức bị bảo kiếm của Tần Mặc chém nát thành bột.

Sau đó Tần Mặc điều khiển bảo kiếm, khiến nó bay đến bên cạnh Xích Sắc Mãng Xà.

Thanh bảo kiếm lập tức rơi xuống thân Xích Sắc Mãng Xà, trên người nó liền xuất hiện một vết thương lớn, máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ vết thương, nó cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại mạnh đến vậy.

Tần Mặc thấy bộ dạng của nó, liền nhướng mày.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Lại một luồng sức mạnh khổng lồ được Tần Mặc thi triển.

Luồng sức mạnh này trực tiếp di chuyển về phía Xích Sắc Mãng Xà, bao vây xung quanh nó.

Những thanh kiếm này muốn trực tiếp đâm vào người Xích Sắc Mãng Xà, nhưng nó không phải kẻ ngốc, nó biết bản thân đã bị trọng thương, nếu bị đâm trúng một lần nữa thì sẽ mất máu quá nhiều, không thể là đối thủ của Tần Mặc.

Ngay khi nó định tránh đòn tấn công của Tần Mặc, Tần Mặc đã điều khiển những thanh kiếm này, khiến chúng bay đến gần thất thốn của nó.

"E rằng ngươi cũng sợ những thanh kiếm này của ta đâm trúng

thất thốn của ngươi nhỉ.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Tần Mặc lại ngưng tụ ra một con hổ.

Con hổ này cùng với mấy thanh kiếm của Tần Mặc cùng nhau đối kháng Xích Sắc Mãng Xà.

Trong chốc lát, Xích Sắc Mãng Xà lại không biết nên đối phó với ai.

Sau khi suy nghĩ, Xích Sắc Mãng Xà liền vẫy đuôi, chiếc đuôi lập tức quấn lấy con hổ, muốn nghiền nát con hổ thành bột.

Nhưng con hổ này không vì thế mà biến mất, ngược lại nó từ từ ngưng tụ sức mạnh, không ngừng chống lại đuôi của Xích Sắc Mãng Xà.

Lúc này, con hổ bỗng nhiên phát nổ, đương nhiên, toàn bộ sức mạnh của vụ nổ đều đánh trúng Xích Sắc Mãng Xà.

Xích Sắc Mãng Xà lập tức nằm bò trên mặt đất, ánh mắt đầy phẫn nộ ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười khẩy một tiếng, ngay sau đó lại xông về phía Xích Sắc Mãng Xà, rất nhanh đã đến bên cạnh nó.

Xích Sắc Mãng Xà lại dùng đuôi quất về phía Tần Mặc, đuôi của nó vẫn rất thô, chỉ cần quất trúng Tần Mặc một cái, anh dù không chết cũng sẽ trọng thương.

Tần Mặc dùng Thần Hoàng Kiếm trong tay chắn trước mặt, thanh Thần Hoàng Kiếm nhanh chóng chặn đứng Xích Sắc Mãng Xà.

“Băng Thiên Tuyết Địa!” Tần Mặc nhân cơ hội ngưng tụ sức mạnh của mình, trong không khí lập tức xuất hiện vô số bông tuyết trắng.

Những bông tuyết trắng này trực tiếp đâm về phía Xích Sắc Mãng

Xà, trên thân nó liền xuất hiện rất nhiều vết thương nhỏ li ti, trông đặc biệt đáng sợ.

Tuy nhiên, Xích Sắc Mãng Xà dường như không bị ảnh hưởng quá lớn bởi nhiệt độ này, Tần Mặc cũng nhận ra điều đó, nên anh không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa, mà ngưng tụ ra một chiếc rìu khổng lồ.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Chiếc rìu này bị Tần Mặc tung ra, nhanh chóng bay đến trước mặt Xích Sắc Mãng Xà, đánh lui nó.

Mặc dù Xích Sắc Mãng Xà luôn muốn tránh né đòn tấn công này của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại không cho nó bất kỳ cơ hội nào.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Những tinh thể băng xuất hiện xung quanh Xích Sắc Mãng Xà.

Xích Sắc Mãng Xà thấy những tinh thể băng này, liền cảm thấy tức giận, nó lùi về phía sau một đoạn rồi ổn định lại thân hình.

Nó còn muốn né tránh sang một bên khác, nhưng bên đó cũng xuất hiện rất nhiều tinh thể băng.

Xích Sắc Mãng Xà giờ đã không còn đường thoát, nó bất lực chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn chiếc rìu trước mặt, vì không thể tránh được, vậy thì đành đối đầu trực diện với chiếc rìu này vậy.

Chiếc rìu này trực tiếp bay đến bên cạnh Xích Sắc Mãng Xà, nó há miệng toan cắn vào chiếc rìu, chiếc rìu cũng nát vụn vào lúc đó.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Bởi vì bây giờ xung quanh miệng Xích Sắc Mãng Xà toàn là máu, xem ra đã bị chiếc rìu của Tần Mặc làm bị thương không nhẹ.

Nhưng vì nhiệt độ của chiếc rìu Hàn Băng quá thấp, nên xung quanh miệng Xích Sắc Mãng Xà xuất hiện rất nhiều băng sương.

“Lôi Đình Chi Nộ!” Sấm sét khổng lồ xuất hiện giữa không trung, tiếng sấm không ngừng cuộn trào, rất nhanh sức mạnh của sấm sét đã giáng xuống.

Xích Sắc Mãng Xà di chuyển thân thể, tránh né tiếng sấm không ngừng đánh xuống những cây cối xung quanh, thậm chí có vài cái cây trực tiếp bị Tần Mặc đánh gãy.

Con Xích Sắc Mãng Xà nhanh chóng chui vào một hang động, nhưng dù vậy, Tần Mặc cũng không muốn bỏ qua nó, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, đánh những tảng đá vỡ trên hang động xuống.

Những tảng đá này rơi xuống thân Xích Sắc Mãng Xà, trong miệng nó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó Xích Sắc Mãng Xà quay đầu bơi về phía Tần Mặc.

Vì Tần Mặc muốn tìm chết như vậy, vậy thì nó sẽ giết chết Tần Mặc.

Nhưng ngay khi nó lao về phía Tần Mặc, tiếng sấm của Tần Mặc trực tiếp đánh trúng người nó.

Sau khi thân thể nó bị sấm sét của Tần Mặc đánh trúng, liền xuất hiện những vết thương cháy đen.

Tần Mặc nhướng mày, anh sớm đã biết Xích Sắc Mãng Xà sẽ có kết cục này, nên cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Trong lòng Xích Sắc Mãng Xà vẫn còn khá sốc, nó không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại mạnh đến vậy, nhưng nó cũng không thể dễ dàng bỏ qua Tần Mặc như thế, liền bơi về phía anh.

Rất nhanh nó đã đến bên cạnh Tần Mặc, nhưng trong tay anh bỗng nhiên xuất hiện một ngọn lửa.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Ngọn lửa này hóa thành một con rồng

khổng lồ, di chuyển về phía Xích Sắc Mãng Xà, nhốt con mãng xà này vào trong ngọn lửa.

Xích Sắc Mãng Xà quả thật cảm thấy hơi kinh ngạc, nó không ngờ Tần Mặc lại sử dụng loại Thiên Hỏa này.

Hơn nữa, sức mạnh của loại Thiên Hỏa này vẫn rất mạnh, nó căn bản không có cách nào phá vỡ được Thiên Hỏa.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc thu hẹp Thiên Hỏa về phía trung tâm, Xích Sắc Mãng Xà muốn thoát ra khỏi Thiên Hỏa của Tần Mặc, nhưng nó lại không có sức mạnh đó, thân thể nó đã bị cháy đen.

Tần Mặc nhân cơ hội này, cầm Thần Hoàng Kiếm đâm về phía thất thốn của nó.

Xích Sắc Mãng Xà thấy Tần Mặc như vậy, liền vội vàng di chuyển thân thể sang một bên, nhưng vì chỗ đó của nó đã bị cháy xém, nên căn bản không có bất kỳ khả năng phòng ngự nào, Tần Mặc một kiếm đâm xuyên thân thể nó.

Chương 563

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Bây giờ xem ra, thực lực của ngươi quả thực chẳng ra sao." Tần Mặc vừa nói vừa lắc đầu, sau đó lại xông về phía nó.

Lần này, anh nhất định phải nắm bắt cơ hội này, đánh nát thất thốn của Xích Sắc Mãng Xà, nếu không, con mãng xà này vẫn có thể tiếp tục đối kháng với mấy người bọn họ.

Xích Sắc Mãng Xà sao có thể không biết ý đồ của Tần Mặc chứ, nên nó không ngừng né tránh đòn tấn công của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại không cho nó cơ hội này.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Lại một luồng sức mạnh không gian được Tần Mặc thi triển, Xích Sắc Mãng Xà muốn thoát ra khỏi luồng sức mạnh này, nhưng luồng sức mạnh đó lại siết chặt lấy nó, khiến nó không thể động đậy.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Một tảng đá khổng lồ đè lên thân Xích Sắc Mãng Xà, khiến nó giờ càng không thể nhúc nhích.

Tần Mặc nhân cơ hội đến bên cạnh thất thốn của nó, một nhát đâm thẳng vào thất thốn của nó.

Xích Sắc Mãng Xà lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó nó liền nằm vật xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Giải quyết xong Xích Sắc Mãng Xà, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh cười lạnh một tiếng, lắc đầu.

"Xem ra thực lực của ngươi cũng chẳng đặc biệt lắm nhỉ." Nói xong câu này, Tần Mặc lại quay đầu nhìn mấy người bên kia.

“Mấy người sao rồi?

Không sao chứ?” Mấy người họ đồng loạt lắc đầu, họ quả thực không có gì đáng ngại, dù sao cũng có Tần Mặc ở đây.

Tiếng Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, đánh giết Vũ Lâm Sinh Vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.] Trần Văn Kim nhìn Tần Mặc một cái.

“Xem ra được cùng đội với các bạn quả là may mắn của tôi, chẳng bao lâu nữa, tôi có thể dẫn các bạn tìm thấy Tây Vương Mẫu Cung.” Tần Mặc lại nhìn Trần Văn Kim với vẻ mặt nghi hoặc, tại sao Trần Văn Kim nhất định phải tìm thấy Tây Vương Mẫu Cung?

Trần Văn Kim cũng thấy ánh mắt của Tần Mặc, cô im lặng một lát, rồi mỉm cười giải thích với Tần Mặc.

“Cứ yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ nói cho anh biết.” Tần Mặc lại không nghĩ nhiều như vậy, mà quay đầu xác định phương hướng, sau đó lại nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

“Chúng ta đi thôi, tiếp tục tiến về phía trước.” Mấy người họ đáp lời, rồi cùng Tần Mặc đi về phía trước.

Trên đường đi, Bàn Tử còn quay đầu nhìn Tần Mặc một cái.

“Anh chắc chắn mình còn trụ nổi không?

Thể lực của anh vẫn còn ổn chứ?” Tần Mặc nhướng mày, mặc kệ mấy người kia thế nào, ít nhất anh thì không sao cả.

“Yên tâm, tôi không sao.” Bàn Tử lúc này mới gật đầu, sau đó cùng mấy người Tần Mặc tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, họ đã thấy không xa có một doanh trại, ánh mắt Tần Mặc lộ vẻ ngạc nhiên, anh nhìn những người bên cạnh.

“Chúng ta cứ qua đó trước đã.” Mấy người họ gật đầu, rồi đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Đến doanh trại này, Tần Mặc liền cẩn thận quan sát một lát, phát hiện ở đây không có bất kỳ ai.

“Lạ thật.” Tần Mặc nhíu mày, nhưng anh vẫn đi về phía trước.

Sau khi đi một vòng quanh doanh trại, anh xác định ở đây quả thực không có ai.

Thở dài một tiếng, Tần Mặc quay đầu, nhìn mấy người bên kia.

“Mấy người cũng tìm xung quanh đây xem, có ai ở đây không.” Mấy người họ đáp lời, rồi bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng một lúc sau, Bàn Tử bỗng nhiên kêu lên một tiếng.

Tần Mặc và những người khác nhíu mày, đi về phía đó, mọi người lúc này mới chú ý thấy trên mặt đất đang có một con độc xà.

“Đây không phải là độc xà mà chúng ta đã gặp trước đó sao?” “Đúng vậy.” Tần Mặc không nghĩ gì khác, mà chỉ đứng nhìn.

Hệ Thống cũng không nhắc nhở anh, điều đó có nghĩa là xung quanh đây đã không còn sinh vật sống nào.

“Không sao cả, mọi người không cần lo lắng, chúng ta cứ ở đây một lát, xem xem ở đây có manh mối gì không.

Nếu không có, tối nay chúng ta tạm thời nghỉ lại đây, sáng mai rồi lại lên đường.” Mấy người họ gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy rồi, thì họ đương nhiên phải nghe theo anh.

Ngay lập tức, họ bắt đầu tìm kiếm ở đây, nhưng tìm rất lâu mà không thấy bất kỳ manh mối nào, nên họ đã nói chuyện này với Tần Mặc.

Tần Mặc thở dài một hơi.

“Nếu ở đây không có manh mối gì, vậy thì tối nay chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây đã, sáng mai tính sau.” Mấy người họ nhìn nhau, lúc này Trần Văn Kim nhíu mày nói với Tần Mặc.

“Anh phải nghĩ kỹ đó, ở đây đã có vết trượt của độc xà, điều đó chứng tỏ tối nay rất có khả năng sẽ có những con độc xà đó quay lại.” “Không sao đâu, đây không phải là đã sáng rồi sao?

Hơn nữa, chúng ta cứ tìm ở đây một lát đi, lỡ như họ thật sự để lại manh mối gì, chúng ta cứ theo manh mối đó biết đâu lại tìm được họ.” Tần Mặc trong mắt mang ý cười.

Nhưng Bàn Tử lúc này lại nói với mọi người.

“Mấy người mau nhìn xem đây là gì?” Tần Mặc và những người khác nhìn nhau rồi chạy về phía đó, cẩn thận quan sát những gì được viết trên tấm bia đá trước mặt.

Chữ trên đó hẳn là do Ngô Tam Gia để lại, nội dung đại khái là cảm ơn Tần Mặc đã luôn bảo vệ Hạo Thiên Chân, còn nói Tần Mặc hãy nhanh chóng đưa Hạo Thiên Chân rời đi, đây không phải là nơi họ nên đến.

Sau khi đọc xong, Trương Kỳ Lân liền đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, hỏi ý kiến anh, Trần Văn Kim cũng nhắc nhở Tần Mặc.

“Nếu các bạn không muốn đi cùng tôi, vậy thì tôi có thể đi một mình, không sao cả.” Trần Văn Kim nhún vai.

Tuy có Tần Mặc ở đây, cô cảm thấy khả năng đến được Tây Vương Mẫu Cung có thể sẽ lớn hơn một chút, nhưng dù sao đi nữa, cô vẫn tôn trọng ý kiến của mấy người này.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

“Anh nghĩ sao?” “Đã đến đây rồi, tôi nhất định phải làm rõ sự thật, tuyệt đối không thể dễ dàng rời đi như vậy.” Phan Tử thấy thái độ

của Hạo Thiên Chân như vậy, liền cảm thấy hơi lo lắng.

“Tiểu Tam Gia, anh chắc chắn muốn như vậy sao?

Tam Gia đã sắp xếp rồi, điều đó chứng tỏ nguy hiểm phía trước chắc chắn là không thể lường trước được, nếu chúng ta cùng nhau đi qua, rất dễ bị những thứ đó giết chết ở đây.” “Anh nghĩ xem, trước đó ở Vân Thiên Cung, Tam Gia cũng đã nói những lời tương tự, bây giờ Tam Gia lại nói vậy, càng chứng tỏ ông ấy cảm thấy chuyện này không đơn giản.” Trên mặt Hạo Thiên Chân lại mang vẻ kiên định.

“Tôi biết ông ấy không muốn tôi đi tìm kiếm câu trả lời, có lẽ cũng là vì an toàn tính mạng của tôi, nhưng câu trả lời này tôi nhất định phải có.” Nghe anh nói vậy, Tần Mặc trong mắt liền mang ý cười, dù sao anh cũng đã nói ra những lời này rồi, Tần Mặc cũng không cần nói thêm gì nữa.

“Vậy được, trùng hợp là suy nghĩ của tôi cũng gần giống anh, tôi cũng không muốn dễ dàng rời đi như vậy.” Tần Mặc lại nhìn sang Trương Kỳ Lân bên kia.

“Có muốn cùng nhau xông vào một phen không?” Thực lực của Trương Kỳ Lân vẫn khá tốt, có anh ấy ở đây, mấy người họ sẽ có cơ hội chiến thắng lớn hơn một chút.

Chương 564

“Không vấn đề.” Tần Mặc lại nhìn Bàn Tử và Phan Tử.

Bàn Tử vỗ mạnh vào ngực mình một cái.

“Mấy người đã muốn xông vào đây rồi, tôi sao có thể có ý nghĩ khác được chứ?” Nghe Bàn Tử nói vậy, Tần Mặc liền giơ ngón cái lên cho anh ta, trong mắt mang ý cười nhàn nhạt.

“Quả nhiên rất trượng nghĩa.” Phan Tử bên cạnh liền tiếp lời họ.

“Vì Tiểu Tam Gia muốn ở lại đây, vậy thì tôi chắc chắn cũng không thể dễ dàng rời đi được.” Vốn dĩ Phan Tử muốn khuyên Hạo Thiên Chân cùng rời khỏi đây, nhưng bây giờ xem ra không cần thiết nữa.

Huống hồ, dù sao cũng có Tần Mặc ở đây, Tần Mặc vẫn có thể bảo vệ tốt cho Hạo Thiên Chân.

Vì vậy, anh ta cũng không cần khuyên mấy người này nữa.

“Vậy được, đã vậy mọi người đều đã quyết định rồi, hôm nay chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây một lát, sau đó xem xem doanh trại bên này có vật tư gì còn sót lại không.” Mấy người họ gật đầu.

Vừa nãy họ đã bắt đầu tìm kiếm ở đây, vừa rồi họ có thấy có người chết ở đây, nhưng vì Tần Mặc bảo họ tìm manh mối, nên họ đã không lục soát trên người người chết.

Rất nhanh, họ đã tìm thấy một số đồ ăn và vật dụng, họ đưa tất cả những thứ này cho Tần Mặc, để anh tổng hợp lại.

“Vậy được, chúng ta cứ chia những thứ này ra đã.” Thực ra Tần Mặc trên người vẫn còn khá nhiều vật tư, nhưng suy nghĩ một lát, anh cảm thấy sau này họ rất có khả năng sẽ chia ra, nên nhất định phải

chia những thứ này cho họ.

Tối hôm đó, Tần Mặc đặc biệt ra ngoài săn được một con gà rừng và một con thỏ rừng.

Họ nhóm lửa ở đây, nướng gà rừng và thỏ rừng.

Nhưng lúc này, Bàn Tử bên cạnh bỗng nhiên phát ra một tiếng.

"Mấy người mau lại đây xem." Tần Mặc nghe vậy liền nhíu mày, nhìn về phía đó, rồi đi tới.

Thấy nơi này có vết trượt của rắn, Tần Mặc liền nhíu mày.

"Tôi nhớ sáng nay khi chúng ta đến đây, đâu có vết trượt này phải không?" Tần Mặc nhìn những người bên cạnh, họ đều gật đầu.

Quả thực là như vậy.

Nghe vậy, Tần Mặc liền im lặng.

Nếu đúng là như vậy, thì điều đó chứng tỏ tối nay ở đây rất có khả năng sẽ lại xuất hiện độc xà.

Trên mặt mấy người họ cũng mang vẻ ngưng trọng.

Họ biết ngay cả Tần Mặc cũng đã quan tâm đến chuyện này như vậy, càng chứng tỏ mức độ nghiêm trọng của nó.

"Mọi người cứ ăn chút gì đó để bổ sung thể lực đã, còn những chuyện khác, đợi lát nữa hẵng nói." Mấy người họ đều đáp lời.

Tần Mặc đã nói vậy rồi, họ chắc chắn sẽ nghe theo anh.

Tần Mặc sau đó dẫn họ trở lại đống lửa, sau khi ăn chút đồ, anh lại nhìn mấy người họ.

"Tối nay nhất định sẽ xảy ra chuyện, mấy người nhất định phải tự bảo vệ mình cho tốt, hiểu chưa?" "Chẳng lẽ ngay cả anh cũng không có cách nào ngăn chặn chuyện này xảy ra sao?" Phan Tử bên cạnh

nhíu mày, trong lòng anh ta, Tần Mặc luôn là một người đặc biệt lợi hại.

Tần Mặc im lặng.

"Những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, mọi người đều đã thấy rồi, hơn nữa ở đây có nhiều độc xà như vậy, tuyệt đối không dễ đối phó đâu." Mấy người họ đều đáp lời, lời Tần Mặc nói quả thực không sai.

"Được rồi, dù sao thì trong lòng mấy người cũng tự biết là được rồi, cho dù có nguy hiểm gì, tôi nhất định sẽ đứng ở phía trước nhất." Tần Mặc cười nhìn mấy người họ, mấy người họ lại im lặng.

Nói thật, Tần Mặc nói vậy ngược lại khiến mọi người cảm thấy có chút ngại.

Dù sao từ trước đến nay đều là Tần Mặc bảo vệ họ, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, họ lại để Tần Mặc xông lên phía trước.

Tần Mặc cũng thấy biểu cảm của mọi người, nên anh liền an ủi họ.

"Mấy người không cần phải như vậy, cho dù để mấy người đứng ở phía trước, mấy người cũng chưa chắc đã là đối thủ của những con độc xà đó, so với mấy người, tôi vẫn lợi hại hơn một chút." Mấy người họ đều đáp lời.

Dù sao sự việc đã đến nước này, bây giờ rời khỏi đây, e rằng cũng không thực tế lắm.

Sau khi ăn uống xong, mọi người liền chen chúc trong cùng một cái lều.

Mặc dù A Ninh là một cô gái, nhưng mọi người cũng không còn cách nào khác, bởi vì tối nay nhất định sẽ xuất hiện nguy hiểm.

“Mọi người cứ ngủ ở đây đã, tôi canh gác.” Suy nghĩ một lát, Trương Kỳ Lân liền gật đầu.

“Vậy chúng ta cứ luân phiên nhau đi, lát nữa tôi sẽ canh.” Tần Mặc gật đầu.

Đối với điểm này, Tần Mặc lại cảm thấy không sao cả, bởi vì chức năng cơ thể của anh đã cao hơn người bình thường gấp mấy trăm lần.

Tần Mặc cũng không nói thêm gì với mấy người họ nữa, mà nhắm mắt dưỡng thần ở đó.

Cứ như vậy, một lúc sau, Trương Kỳ Lân ngủ đủ rồi, tỉnh dậy, đi đến vỗ vai Tần Mặc, bảo anh nằm xuống ngủ.

Tần Mặc vừa định đi qua, thì đột nhiên nghe thấy tiếng Hệ Thống. [Đinh, phát hiện Vũ Lâm Sinh Vật, xin lập tức đánh giết.] Cùng lúc đó, Tần Mặc đột nhiên cảm nhận được khí độc trong không khí.

Ngay lập tức, Tần Mặc nheo mắt nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Trong không khí có khí độc.” Vừa nói, Tần Mặc liền lấy từ Hệ Thống của mình ra mặt nạ phòng độc, đưa cho Trương Kỳ Lân, sau đó lại lấy thêm mấy cái nữa, đánh thức mấy người kia dậy.

“Trong không khí có khí độc, loại khí độc này không đơn giản đâu, mau đeo mặt nạ này vào.” Mấy cái mặt nạ này có thể ngăn chặn khí độc.

Mấy người họ đều đáp lời, cầm lấy mặt nạ, rồi tò mò nhìn Tần Mặc.

“Mặt nạ phòng độc này từ đâu ra vậy?” “Tôi vẫn luôn mang theo người.

Mấy người cứ cầm lấy đã, đợi lát nữa chúng ta ra ngoài, e rằng sẽ

phải đối phó với những con độc xà đó, không có mặt nạ phòng độc này, e rằng sẽ không phải là đối thủ của chúng." Mấy người họ đều gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy rồi, thì họ cứ nghe theo anh vậy.

Họ đều cầm lấy mặt nạ phòng độc, đeo lên người, sau đó quay đầu nhìn xung quanh.

"Xung quanh đây hình như quả thực có động tĩnh gì đó." Ánh mắt Bàn Tử mang vẻ cảnh giác, Tần Mặc đáp một tiếng, không nói thêm gì nữa, mà đứng dậy cầm Thần Hoàng Kiếm đi ra ngoài.

Những người còn lại thì đi theo Tần Mặc.

Mấy người họ biết với thực lực của mình, muốn đối phó với những con độc xà xung quanh đây không hề đơn giản, nên họ chỉ có thể dựa vào Tần Mặc.

Chương 565

Số lượng độc xà xung quanh quả nhiên rất nhiều, chúng không ngừng di chuyển quanh đây, dường như vẫn còn đang do dự.

Thấy chúng như vậy, Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo ý cười châm biếm.

"Không ngờ các ngươi lại đến nộp mạng rồi." Những con độc xà xung quanh đều có thể nghe hiểu Tần Mặc đang nói gì, nên chúng liền cong người lên chuẩn bị tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy chúng như vậy, nên anh không hề lơ là, mà nắm chặt Thần Hoàng Kiếm trong tay, anh lại nhìn những người bên cạnh nhắc nhở họ.

"Cẩn thận một chút, những con độc xà này không dễ đối phó đâu." Trương Kỳ Lân và những người khác đương nhiên hiểu rõ đạo lý này, Phan Tử thì kéo cánh tay Hạo Thiên Chân, đặt cậu ra phía sau mình.

"Tiểu Tam Gia, tôi bảo vệ anh." Trong lòng Hạo Thiên Chân có chút cảm động, không ngờ Phan Tử từ trước đến nay đều tốt với cậu như vậy.

Trần Văn Kim thì nói với họ.

"Độc tố trên người những con rắn này vẫn khá đáng sợ, chỉ cần bị chúng cắn trúng, nếu trong thời gian ngắn không thể tiêm huyết thanh thì rất có khả năng sẽ chết." Tần Mặc đáp một tiếng, "Tôi có mang theo thuốc giải độc rắn, nhưng độc xà ở đây nhiều như vậy, mọi người vẫn phải cố gắng cẩn thận một chút, lỡ như bị chúng cầm chân cả đêm, muốn cứu sống mấy người nữa thì không đơn giản đâu." Mấy người họ đều đáp lời, lời Tần Mặc nói quả thực không sai, nên tiếp theo họ tuyệt đối sẽ không lơ là.

Tần Mặc rút Thần Hoàng Kiếm ra, thẳng tắp chỉ vào con độc xà ở không xa, sau đó anh liền xông về phía nó, chỉ trong chốc lát Tần Mặc đã đến bên cạnh nó, dùng Thần Hoàng Kiếm trong tay đánh tới.

Con độc xà này thấy Tần Mặc như vậy, liền vặn vẹo thân thể sang một bên, sau đó nó há miệng muốn cắn về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại dùng Thần Hoàng Kiếm chắn vào trong miệng nó.

Mấy người còn lại cũng đã bắt đầu chiến đấu với những con độc xà này, mặc dù thực lực của những con độc xà này quả thực rất mạnh, hơn nữa độc tố trên người chúng đặc biệt khó đối phó, nhưng Tần Mặc đã nói rồi, bảo họ ở đây đối kháng với những thứ này, vậy thì họ chỉ có thể tạm thời làm vậy.

Tần Mặc trong mắt mang theo một nụ cười lạnh, sau đó trong tay anh xuất hiện một lưỡi gió.

"Cuồng Phong Nhận!" Lưỡi gió này bị Tần Mặc tung ra, đánh trúng mấy con độc xà gần anh nhất, mấy con độc xà này trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Tần Mặc nhướng mày, những con độc xà này đối với anh quả thực không đáng là gì, nên anh cũng không muốn lãng phí thời gian với chúng nữa.

Lại nắm bắt một cơ hội, Tần Mặc liền xông về phía chúng, Tần Mặc không ngừng vung Thần Hoàng Kiếm trong tay, chỉ cần Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc chạm vào chúng, chúng sẽ trực tiếp bị anh chém thành hai nửa.

Những con độc xà này cũng biết rằng, so với Tần Mặc, mấy người kia có thực lực yếu hơn một chút, chúng có thể đối phó với mấy người đó.

Ngay lập tức, chúng liền xông về phía mấy người kia.

Một con độc xà há miệng toan cắn về phía Hạo Thiên Chân, nhưng Phan Tử lại rút dao găm ra, một nhát đâm vào người con độc xà này, thân thể con độc xà này lập tức biến thành hai mảnh.

Phan Tử trong mắt mang theo ý cười châm biếm, hừ lạnh một tiếng.

"Xem ra tôi quả thực vẫn còn phong độ lắm chứ." "Cẩn thận." Bàn Tử bên cạnh nhắc nhở một câu, sau đó liền đánh một trong những con độc xà đang lao đến thành hai mảnh.

Thấy những con độc xà này đều trở nên thảm hại như vậy, Tần Mặc liền nhướng mày, sau đó anh nhìn Trần Văn Kim và mấy người bên kia.

Trần Văn Kim và A Ninh tuy là hai người phụ nữ, nhưng thực lực của hai người họ cũng rất mạnh, hơn nữa khi đối phó với những con độc xà này, hai người họ một chút cũng không sợ hãi.

So với những người ủy mị khác, hai người họ quả thực rất lợi hại.

Những con độc xà bị họ chém thành hai nửa vẫn không ngừng quấn lấy thân thể họ, dường như không muốn dễ dàng chết đi, chỉ tiếc là chúng đã không còn khả năng đứng dậy nữa.

Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh của mình.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy bị Tần Mặc ném ra, đánh trúng những con độc xà đó, mấy con độc xà ở gần Tần Mặc nhất trực tiếp bị cơn lốc xoáy của anh cuốn vào trong, sức mạnh của cơn lốc xoáy này vẫn rất mạnh, thân thể chúng trực tiếp bị Tần Mặc cuốn thành bột mịn.

Trong không khí truyền đến một mùi khó ngửi, Tần Mặc nhíu chặt mày, anh nhìn những người bên cạnh, may mà trên mặt họ đều đeo

mặt nạ phòng độc, nên cũng không cần quá lo lắng.

"Ưng Kích Trường Không!" Tần Mặc ngưng tụ một luồng sức mạnh, ném luồng sức mạnh này đến bên cạnh Trần Văn Kim và A Ninh.

Dù thế nào đi nữa, tổng thể thì thực lực của hai người họ so với những người khác vẫn yếu hơn một chút, vậy thì hãy dùng luồng sức mạnh này để giúp đỡ họ.

Hai người họ cũng nhận ra, trong mắt liền ánh lên ý cười.

Mặc dù thực lực của họ có thể yếu hơn một chút so với những người khác, nhưng với luồng sức mạnh của Tần Mặc, hai người họ cũng không cần lo lắng nữa.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" "U Minh Bạo Liệt!" Tần Mặc liên tục phóng ra từng luồng sức mạnh, những con Dã Cơ Bột Tử xung quanh đều trở thành vật bị Tần Mặc nghiền nát.

Thế nhưng, một lát sau, Tần Mặc phát hiện số lượng Dã Cơ Bột Tử ngày càng nhiều, thậm chí cả trên cây cách đó không xa cũng toàn là chúng.

"Sao những con Dã Cơ Bột Tử này lại bò lên cây vậy?" Hạo Thiên Chân nói với vẻ căng thẳng, vì cậu cảm thấy những con Dã Cơ Bột Tử này muốn tấn công họ từ trên cây xuống vẫn khá dễ dàng.

Tần Mặc nhíu mày, sau đó một luồng sức mạnh được Tần Mặc phóng ra.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Luồng sức mạnh này đánh về phía cái cây cách đó không xa, tất cả những con rắn trên cây đều bị sức mạnh của Tần Mặc đánh chết, đồng thời cành cây cũng bị Tần Mặc chặt đứt.

"Bây giờ không có cành cây này thì việc giải quyết sẽ dễ hơn một chút." Mọi người đều đáp lời.

Sự thật đúng là như vậy, nếu không những con Dã Cơ Bột Tử đó có thể từ cành cây kia tấn công họ.

Tần Mặc lại nhìn những con Dã Cơ Bột Tử trước mặt, sau đó Tần Mặc nghiên cứu và tạo ra một con hổ.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này được Tần Mặc phóng ra, nó nhanh chóng đánh vào những con Dã Cơ Bột Tử, liên tục đối kháng với chúng.

Độc tố trên người những con Dã Cơ Bột Tử quả thực rất đáng sợ, nhưng chúng không thể đối phó được con hổ của Tần Mặc.

Dù sao thì con hổ này do sức mạnh của Tần Mặc ngưng tụ thành, sẽ không bị độc tố của chúng ảnh hưởng, cùng lắm thì thực lực sẽ yếu đi một chút mà thôi.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Một luồng năng lượng khổng lồ bay ra từ người Tần Mặc, lại di chuyển về phía những con Dã Cơ Bột Tử cách đó không xa.

Thế nhưng, đúng lúc này, đột nhiên có một con Dã Cơ Bột Tử rơi xuống người Phan Tử.

Phan Tử kinh hãi kéo con Dã Cơ Bột Tử đó ra, nhưng con Dã Cơ Bột Tử lại nhân cơ hội cắn vào tay Phan Tử.

Sắc mặt Phan Tử trở nên khó coi, Hạo Thiên Chân ở bên cạnh chứng kiến cảnh này, nuốt nước bọt nhìn Tần Mặc cách đó không xa.

"Tần Mặc, bây giờ phải làm sao?

Phan Tử bị con độc xà này cắn rồi." Nghe lời đó, lòng Tần Mặc thắt lại, sau đó Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh.

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Tốc độ của những con Dã Cơ Bột Tử xung quanh lập tức chậm lại, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ

nhõm, sau đó Tần Mặc nhìn Phan Tử lấy ra một lọ thuốc từ người mình.

“Dùng cho cậu đi.” Phan Tử đáp lời, đúng lúc định tự mình sử dụng thì lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

“Bên anh còn bao nhiêu?” “Yên tâm đi, còn nhiều lắm, cậu cứ dùng trước đi.” Phan Tử lúc này mới gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì anh cũng không cần lo lắng nữa.

Ngay lập tức, Phan Tử tiêm lọ thuốc này vào cơ thể mình, lúc này mới cảm thấy khá hơn nhiều, anh thở phào nhẹ nhõm rồi ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

“Bây giờ phải làm sao?

Chương 566

Số lượng Dã Cơ Bột Tử ở đây thực sự quá nhiều, nếu cứ tiếp tục đối phó với chúng ở đây, chúng ta không chắc có phải là đối thủ của chúng không." Tần Mặc lắc đầu nói thật, hiện tại Tần Mặc cũng không chắc chắn lắm.

Thấy Tần Mặc như vậy, họ liền nhíu mày, nhưng không ai nói gì, chỉ có thể dùng chủy thủ liên tục đối phó với những con Dã Cơ Bột Tử xung quanh.

Nghĩ một lát, Tần Mặc liền đặt ánh mắt lên chiếc lều cách đó không xa.

"Mấy người cứ vào trong lều trước đi, những con Dã Cơ Bột Tử này không thể làm gì được tôi.

Sau khi mấy người vào, tôi sẽ thiết lập một kết giới xung quanh mấy người." Họ nhìn nhau, sau đó liền lắc đầu.

"Sao có thể được chứ?" Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng, anh bĩu môi.

"Dù thế nào đi nữa, tất cả chúng ta đều ở cùng nhau, để anh một mình ở lại đây chắc chắn là không được, cho nên anh đừng nghĩ đến chuyện đó nữa." Tần Mặc nghe anh ta nói vậy liền im lặng, nhưng sau khi cân nhắc hồi lâu, Tần Mặc vẫn cho rằng ý tưởng của mình không sai.

"Mấy người cứ tin tôi đi, những con Dã Cơ Bột Tử này thực sự không thể làm tôi bị thương.

Sức mạnh trên người tôi không phải là thứ mà chúng có thể sánh bằng." Tần Mặc có sức mạnh áp chế những con Dã Cơ Bột Tử này,

chúng căn bản không dám cắn xé Tần Mặc.

Thấy Tần Mặc nói vậy, họ liền nhìn nhau.

Trương Kỳ Lân nhìn mấy người họ.

"Cứ nghe lời Tần Mặc đi, mọi người đâu phải không hiểu anh ấy, vì anh ấy đã nói vậy thì chúng ta cứ làm theo lời anh ấy đi." Mọi người đều đáp lời, sau đó họ quay người rời đi.

Thấy họ như vậy, Tần Mặc trong mắt ánh lên nụ cười nhẹ nhàng.

Trở lại trong lều, Trần Văn Kim lúc này mới quay đầu nhìn Tần Mặc, nhắc nhở anh.

"Anh cẩn thận một chút đi, nơi này thực sự không an toàn mấy." Tần Mặc gật đầu, điều này Tần Mặc đương nhiên rất rõ ràng.

"Yên tâm đi." Nghe lời Tần Mặc nói, họ liền kiên quyết đi vào.

Tần Mặc đã nói vậy thì họ cũng không cần nói gì khác.

Chiếc lều của họ có khả năng phòng hộ khá tốt, những con rắn bên ngoài căn bản không thể vào được.

Họ vào trong lều, Phan Tử nghĩ một lát, liền rút một con dao găm và rạch một lỗ ở đây, mọi người đều ở đây nhìn Tần Mặc bên ngoài.

Hiện tại Tần Mặc đang không ngừng đối phó với những con Dã Cơ Bột Tử xung quanh, con hổ của Tần Mặc đã bị những con Dã Cơ Bột Tử đó giải quyết, nhưng vì nhiệt độ xung quanh đã bị Tần Mặc làm cho rất thấp, nên tốc độ hành động của chúng đặc biệt chậm chạp.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Lại một luồng sức mạnh được Tần Mặc phóng ra, luồng sức mạnh này trực tiếp đánh vào mấy con Dã Cơ Bột Tử gần Tần Mặc nhất, mấy con Dã Cơ Bột Tử này ngay lập tức bị Tần Mặc giải quyết gọn.

Tần Mặc trong mắt ánh lên một tia cười lạnh.

Xem ra chỉ trong chốc lát, chúng sẽ hoàn toàn bị anh giết chết.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Xung quanh xuất hiện rất nhiều tinh thể băng, sức mạnh của những tinh thể băng này vẫn khá mạnh, trực tiếp khống chế những con Dã Cơ Bột Tử đó.

Thế nhưng, trên những cái cây xung quanh vẫn còn một số Dã Cơ Bột Tử, chúng lập tức nhảy xổ về phía Tần Mặc, Tần Mặc thì vung Thần Hoàng Kiếm chém chúng thành hai nửa.

Ngay lập tức Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lại nhìn những con Dã Cơ Bột Tử trong tinh thể băng trước mặt.

Bây giờ cần phải giải quyết những con Dã Cơ Bột Tử này.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Tia sét khổng lồ giáng xuống, tia sét này đánh vào những con Dã Cơ Bột Tử, những con Dã Cơ Bột Tử này ngay lập tức biến thành tro bụi.

Những con Dã Cơ Bột Tử trên cây và những con ở dưới đất bắt đầu phối hợp tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không nói lời thừa thãi, mà ngưng tụ ra một con hỏa long.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Con hỏa long này lao về phía những con Dã Cơ Bột Tử trước mặt, không ngừng tấn công vào chúng.

Những con Dã Cơ Bột Tử này muốn tránh né đòn tấn công của Tần Mặc, nhưng chúng lại không có thực lực đó.

Tần Mặc trên mặt lộ ra vẻ châm chọc.

Nói thật, Tần Mặc cảm thấy với thực lực của chúng mà muốn đối kháng với anh, đó là điều không thể.

Con hỏa long này ngay lập tức thiêu đốt rất nhiều Dã Cơ Bột Tử,

những con Dã Cơ Bột Tử này ra sức muốn dập tắt ngọn lửa, nhưng chúng lại không có khả năng đó, vì ngọn lửa này là Thiên Hỏa do Tần Mặc ngưng tụ ra.

Trong chốc lát, tất cả những con Dã Cơ Bột Tử đều bị Tần Mặc giết chết.

Tần Mặc lắc đầu, anh lại quay đầu nhìn sang phía chiếc lều bên kia.

Hiện tại trên chiếc lều đó cũng có một số Dã Cơ Bột Tử, hơn nữa chúng đang không ngừng bò trèo ở đó.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Nghĩ một lát, anh liền dùng sức mạnh huyết mạch của mình, một con Hắc Long khổng lồ bay ra từ người Tần Mặc, con Hắc Long này vồ về phía những con Dã Cơ Bột Tử đó.

Không biết vì sao, Tần Mặc luôn cảm thấy những con Dã Cơ Bột Tử này sẽ run rẩy dưới Hắc Long của mình.

Tuy nhiên Tần Mặc cảm thấy điều này cũng khá bình thường, dù sao thì những con Dã Cơ Bột Tử này chỉ là loài rắn, còn Hắc Long huyết mạch trên người anh lại là Hắc Long chân chính.

Con Hắc Long này đã giết chết tất cả những con Dã Cơ Bột Tử, có lẽ vì sự tồn tại của một con Hắc Long ở đây, nên những con Dã Cơ Bột Tử khác không dám lại gần nữa.

Tần Mặc lắc đầu, nhưng anh không nghĩ nhiều như vậy. 【Đinh, đánh giết sinh vật rừng thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc đi về phía chiếc lều.

Khi anh kéo chiếc lều ra, vừa vặn nhìn thấy mấy người đang cảnh giác trước mặt.

“Mấy người thế nào, không ai bị rắn cắn chứ?” “Không sao đâu, chỉ có Phan Tử vừa bị cắn, hơn nữa bây giờ tôi đã băng bó cho anh ấy, cộng thêm huyết thanh anh đưa cho, anh ấy hẳn là không sao.” Hạo Thiên Chân báo cáo với Tần Mặc.

“Không có chuyện gì thì tốt rồi.” Tần Mặc cười nhìn mấy người trước mặt.

“Bây giờ trời sắp sáng rồi, chúng ta ở đây nghỉ ngơi một lát nữa, sau đó xuất phát.” Mấy người họ đương nhiên không có ý kiến gì, hơn nữa hiện tại thể lực của họ thực sự đã kém đi rất nhiều, vậy thì cứ ở đây một lát rồi tiếp tục lên đường.

Tần Mặc thì lấy bánh bao ra từ không gian của mình, đưa cho những người trước mặt.

Ăn bánh bao vào buổi sáng là điều tuyệt vời nhất.

Mấy người họ đều cảm thấy có chút ngạc nhiên, hơn nữa bánh bao trong tay Tần Mặc lại còn nóng hổi?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của mấy người họ, nhưng Tần Mặc không đáp lại, mà tự mình cũng đang ăn bánh bao.

Chương 567

Chẳng mấy chốc họ đã nghỉ ngơi gần xong, Tần Mặc vươn vai, lại nhìn mấy người họ.

"Chúng ta đi thôi." Mấy người họ đáp lời, rồi cùng nhau rời khỏi nơi này.

Khi đi về phía trước, Tần Mặc vẫn đang phân tích với mấy người bên cạnh.

"Tiếp theo chúng ta còn không biết sẽ phải đối mặt với bao nhiêu nguy hiểm nữa, tất cả mọi người nhất định phải cẩn thận, biết chưa?" Mọi người đáp lời, Hạo Thiên Chân thở dài một tiếng.

"May mà tối qua có anh ở đây, nếu chỉ có mấy người chúng tôi thì e rằng chúng tôi đã chết ở đây rồi phải không?" Tần Mặc lắc đầu, thực ra thực lực của Trương Kỳ Lân cũng khá ổn, cho dù không có anh ở đây thì họ hẳn cũng không sao.

"Cũng không biết tình hình bên Tam thúc của tôi thế nào rồi, họ có gặp phải xà triều không." Hạo Thiên Chân nói với vẻ càng lo lắng hơn, Tần Mặc đưa tay vỗ vai cậu.

"Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc một cái, lúc này mới đáp lời, Tần Mặc đã nói vậy thì cậu tin Tần Mặc đi.

Trần Văn Kim bên cạnh cũng đang an ủi Hạo Thiên Chân lúc này.

"Yên tâm đi, Tam gia của mấy người không phải là người đơn giản như vậy đâu, những con Dã Cơ Bột Tử này chắc chắn không thể giải quyết được ông ấy." Hạo Thiên Chân thì không nói thêm nữa, mà đi theo họ tiếp tục tiến về phía trước.

“Tam thúc cũng không biết có để lại ký hiệu cho chúng ta không.” Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày, Tần Mặc nghe lời này liền bật cười.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?

Tam thúc của cậu căn bản không muốn chúng ta đi theo, ông ấy lại làm sao có thể để lại ký hiệu cho chúng ta chứ?” Hạo Thiên Chân cảm thấy lời Tần Mặc nói cũng không sai, cậu đáp lời.

“Dù sao thì tôi cũng phải tìm được Tam thúc của tôi mới được.” Tần Mặc thì không nói gì thêm với cậu, vì Tần Mặc biết, cho dù mình có khuyên Hạo Thiên Chân thì cậu ấy cũng chưa chắc đã nghe mình, hơn nữa Tần Mặc cũng muốn ở đây thám hiểm một phen thật kỹ càng.

Mấy người họ tiếp tục tiến về phía trước.

Một lát sau, họ liền đến một tấm bia đá ở đây.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên những tấm bia đá này, phát hiện trên đó có những bức bích họa.

“Mấy người mau qua xem đi.” Bàn Tử nói với mấy người kia, mấy người kia đều đáp lời, sau đó họ đi đến bên cạnh bức bích họa, tỉ mỉ quan sát.

“Cái này hình như mô tả tình hình cung điện Tây Vương Mẫu Mẫu ở đây.” Tần Mặc gật đầu.

“Đúng là như vậy.” Nói rồi Tần Mặc vén cái dây leo trước mặt ra, lại nhìn tình hình trên bức bích họa.

“Trên này mô tả hẳn là tình huống chiến tranh phải không?” Bàn Tử tò mò đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, vì đối với những chuyện liên quan đến phương diện này anh ta không hiểu rõ lắm, cũng chỉ có thể thông qua lời Tần Mặc mới biết được.

Tần Mặc đáp lời, sau đó Tần Mặc tiếp tục nhìn xuống dưới.

"Đúng là như vậy, ban đầu họ suýt chút nữa đã chiến bại, nhưng họ lại phóng ra một sát thủ, sát thủ này chính là những con Dã Cơ Bột Tử mà chúng ta vẫn luôn gặp phải." Nghe lời này, mấy người họ liền gật đầu, không ngờ những con Dã Cơ Bột Tử này lại là vũ khí bí mật của cung Tây Vương Mẫu Mẫu.

"Nhưng vũ khí bí mật này cũng quá đáng sợ đi, ngay cả chúng ta những người này còn không thể đối kháng được những con Dã Cơ Bột Tử này, nói chi là những chiến sĩ kia." Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì đáp lời.

"Đúng vậy, hơn nữa lúc đầu Tây Vương Mẫu Mẫu suýt chút nữa đã chiến bại, vẫn là nhờ những con Dã Cơ Bột Tử này mới có thể giành được thắng lợi.

Trên này cũng hiển thị những đường hầm ngầm bên dưới đều thông với nhau, và bên trong toàn bộ đều chứa Dã Cơ Bột Tử." Lòng Bàn Tử thắt lại.

"Vậy nếu chúng ta tiếp tục đi về phía trước, chẳng phải còn có khả năng sẽ gặp phải những con Dã Cơ Bột Tử đó sao?" Tần Mặc gật đầu, điều này chắc chắn là không thể nghi ngờ, anh cũng không cần lừa Bàn Tử, vạn nhất Bàn Tử vì điều này mà lơ là, dẫn đến xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sẽ rất phiền phức.

"Còn về bức bích họa này." Nói rồi Tần Mặc đi đến đó, tỉ mỉ quan sát, lúc này mới lại giải thích với những người trước mặt.

"Hẳn là có những người khác đến đây tìm Tây Vương Mẫu Mẫu để xin học phép trường sinh, còn về người trên đó.

Hẳn là người Tây Chu." Tần Mặc quan sát y phục của người trước mặt.

Mọi người đều đáp lời.

"Vậy nên Tây Vương Mẫu Mẫu đặc biệt chia sẻ điều này cho người Tây Chu đúng không, vì nhìn bức bích họa này, bà ấy còn khá cung kính với người Tây Chu này." "Có thể là Tây Vương Mẫu Mẫu khá thích người Tây Chu này, nên mới khắc anh ta lên bức bích họa sao?" Bàn Tử nhìn mấy người trước mặt giải thích, Tần Mặc gật đầu.

"Hẳn là đúng như vậy, mấy người nhìn bức bích họa này, Tây Vương Mẫu Mẫu tự khắc họa mình khá lớn, còn về những người khác thì đều rất nhỏ, người duy nhất gần bằng bà ấy chính là người Tây Chu này." "Nhưng Tây Vương Mẫu Mẫu này thật sự rất thú vị.

Yêu thầm người khác mà không biết nói thẳng ra, chỉ khắc họa trên bức bích họa này." "Sao cậu biết bà ấy không nói ra chứ, biết đâu là do người Tây Chu này không đồng ý thì sao!" Hạo Thiên Chân nói với vẻ vuốt cằm, Tần Mặc thấy hai người họ suy đoán thì đảo mắt, nhưng Tần Mặc không nói nhiều, mà tiếp tục nhìn bức bích họa bên cạnh.

"Cái này hẳn là tình cảnh Tây Vương Mẫu Mẫu tiễn người Tây Chu này rời đi, đây là một vị quân vương.

Nếu suy đoán theo thời gian, người này hẳn là Chu Mục Vương?" Mọi người đều đáp lời, về mặt thời gian thì đúng là như vậy, nhưng họ cũng không chắc người này rốt cuộc là ai.

"Có khả năng là một người giống với văn minh Tây Chu đến đây không?" "Hẳn là không mấy khả năng." Tần Mặc lắc đầu, dù sao đây cũng là người Tây Vương Mẫu Mẫu tiếp kiến, bà ấy lại làm sao có thể tiếp kiến những người bình thường chứ?

Mọi người lúc này mới đáp lời, họ tiếp tục quan sát ở đây, tiếp theo là một bức bích họa khác.

Trương Kỳ Lân nhìn bức bích họa trước mặt nheo mắt, Tần Mặc cũng đi qua, tỉ mỉ quan sát, lúc này mới có chút ngạc nhiên nhướn mày, mấy người khác cũng thấy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân như vậy, nên họ liền có chút tò mò đi tới.

"Cái này là sao vậy?

Sao mọi người ai nấy cũng có vẻ mặt như vậy?" Bàn Tử và Phan Tử đi tới, Hạo Thiên Chân cũng lúc này tỉ mỉ nhìn chằm chằm, cậu ta trừng lớn mắt.

"Không ngờ trên này lại có nhiều Dã Cơ Bột Tử như vậy, cái này cũng quá đáng sợ đi." "Đúng vậy.

Mấy người nhìn hai con mãng xà này, hai con mãng xà này không phải là hai con mà chúng ta đã gặp trước đây sao?" Hạo Thiên Chân nói với vẻ chỉ vào hai con mãng xà trước mặt, còn về những con Dã Cơ Bột Tử khác thì vây quanh hai con mãng xà này.

"Nếu tôi đoán không sai, ban đầu ở đây có hai loại rắn này, còn về việc chúng là bạn hay thù, hiện tại vẫn chưa chắc chắn lắm." "Nhưng điều này cũng đủ để chứng minh, Dã Cơ Bột Tử là một loài rắn có tính xã hội." Phan Tử bên cạnh cảm thấy da đầu tê dại, anh lại nhìn người trước mặt.

"Vậy có nghĩa là vào thời kỳ đó, nơi này đã tồn tại hai loại rắn, hơn nữa hai loại rắn này còn có thể cùng tồn tại phải không?" Tần Mặc gật đầu, theo như mô tả trên bức bích họa, đúng là như vậy.

Sau đó họ lại nhìn xuống dưới một chút.

Tần Mặc trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, còn Phan Tử bên cạnh thì trực tiếp hỏi ra.

"Vậy chúng đang làm gì vậy?" "Chắc là đang giao phối." Tần Mặc nheo mắt, nếu mình đoán không sai, đúng là như vậy.

Trương Kỳ Lân bên cạnh cũng đáp lời.

“Là để hai con mãng xà này giao phối sao?

Nhưng cũng không cần thiết phải để những con Dã Cơ Bột Tử vây quanh như vậy chứ.” Tần Mặc cũng cảm thấy có chút không đúng lắm, nên Tần Mặc liền nhìn kỹ lại, một lát sau Tần Mặc đột nhiên phát hiện một phần nội dung bị dây leo che khuất, Tần Mặc sau khi vén dây leo ra, liền hít một hơi khí lạnh.

Mấy người khác cũng trừng lớn mắt, họ sao cũng không ngờ rằng trên thế giới này lại có một con mãng xà to đến vậy?

“Con mãng xà này e rằng gấp ba lần những con chúng ta đã gặp trước đây phải không?” “Đúng vậy.

Nếu đoán không sai, con mãng xà này hẳn là rắn cái.” Tần Mặc nheo mắt, không ngờ Tây Vương Mẫu Mẫu này lại đáng sợ đến vậy, lại nuôi nhiều Dã Cơ Bột Tử và một con mãng xà như vậy ở đây.

Chương 568

“Trông đáng sợ quá.” Hạo Thiên Chân nói với vẻ xoa xoa cánh tay mình, Trần Văn Kim bên cạnh thấy Hạo Thiên Chân như vậy thì cảm thấy có chút bất lực.

“Xem ra Ngô Tam Gia đã bảo vệ cậu quá tốt rồi, dẫn đến việc cậu thấy những thứ này đều cảm thấy có chút kinh hãi.” “Đúng vậy, dù sao thì tôi cũng chưa hạ mộ được mấy lần.” Hạo Thiên Chân đưa tay gãi đầu, cậu không cảm thấy Trần Văn Kim giáo huấn cậu như vậy có gì là sai, dù sao thì đối phương cũng là trưởng bối của cậu.

Trần Văn Kim thở dài một tiếng, nhưng cô không nói gì khác nữa, chỉ quay đầu nhìn Tần Mặc.

“Dù thế nào đi nữa chúng ta cũng phải tiếp tục đi về phía trước, cho dù thực sự có một con rắn như vậy tồn tại, chúng ta cũng phải đối kháng với nó.” Tần Mặc đáp lời, lời này nói quả thực không sai, ngay lập tức Tần Mặc quay đầu, lại nhìn mấy người trước mặt.

“Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, cái tượng này đối với chúng ta cũng không có tác dụng gì, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước đi, cùng lắm thì cũng chỉ là tìm hiểu một chút câu chuyện trước đây mà thôi.” Họ thở dài một tiếng, cũng không nói gì, chỉ đi theo bên cạnh Tần Mặc, cùng nhau đi về phía trước.

Không lâu sau, họ liền đến gần một con suối nhỏ.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân đặt ánh mắt lên một thi thể cách đó không xa.

Cậu đi về phía thi thể đó, Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân như vậy liền nhíu mày.

“Yên tâm đi, đây chắc chắn không phải Tam thúc của cậu.” Hạo Thiên Chân thì không nói gì, chỉ lật người đàn ông trước mặt lên, thấy mặt người đàn ông này, Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm rõ rệt.

Tần Mặc đi tới, vỗ vai Hạo Thiên Chân.

“Yên tâm đi, Tam thúc của cậu hẳn sẽ không gặp chuyện gì.” Mặc dù Hạo Thiên Chân hiện tại vẫn còn có chút kinh hồn bạt vía, cậu cũng chỉ có thể tùy ý gật đầu.

Chưa kịp đợi Hạo Thiên Chân nói gì thì âm thanh hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức đánh giết.】 Lòng Tần Mặc thắt lại, không cần nghĩ cũng biết chuyện này không đơn giản như vậy, nên Tần Mặc liền quay đầu nhìn sang bên cạnh, một lát sau, Tần Mặc liền thấy một con Dã Cơ Bột Tử đang tiến lại gần từ cách đó không xa.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rút Thần Hoàng Kiếm của mình ra tấn công về phía nó, con Dã Cơ Bột Tử này ngay lập tức bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

“Nhưng thi thể này từ đầu đến chân hình như chỉ có một vết thương này, nếu tôi đoán không sai, e rằng những con Dã Cơ Bột Tử đó đã vận chuyển anh ta đến đây.” Bàn Tử nhíu mày nhìn mấy người trước mặt, Tần Mặc nghe lời đó liền đáp lời, có lẽ đúng là như vậy.

“Nếu tôi đoán không sai, ban đầu chúng xua đuổi chúng ta, là muốn đưa chúng ta đến nơi này, vì đây là kho lương thực của chúng.” Hạo Thiên Chân bên cạnh đột nhiên phản ứng lại, cậu lại nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng nhớ lại chuyện những con Dã Cơ Bột Tử đó xua đuổi họ đến đây một thời gian trước.

Tần Mặc nheo mắt, lại nhìn xung quanh.

“Nếu nói như vậy, thì nơi này e rằng sẽ có rất nhiều Dã Cơ Bột

Tử tồn tại, chúng ta càng phải cẩn thận hơn một chút." Tần Mặc nhắc nhở mấy người họ, mấy người họ thì nắm chặt nắm đấm, có chút cảnh giác nhìn xung quanh, lời Tần Mặc nói chắc chắn không sai.

Tần Mặc cũng không phí lời với họ, mà nắm chặt Thần Hoàng Kiếm trong tay.

"Chúng ta đi về phía trước trước.

Không thể tiếp tục ở đây được nữa." Mấy người họ đều đáp lời, sau đó họ đi theo Tần Mặc cùng nhau đi về phía trước, nhưng một lát sau, họ liền thấy cách đó không xa, có rất nhiều thi thể, Tần Mặc và họ đang chuẩn bị qua kiểm tra, thì thấy rất nhiều Dã Cơ Bột Tử ở gần con suối nhỏ này.

"Chúng đến rồi." Bàn Tử có chút căng thẳng rút ra một con dao găm, anh ta biết với thực lực của mình, muốn đối phó với những con Dã Cơ Bột Tử này không đơn giản như vậy.

Tần Mặc cũng thấy vẻ mặt này của Bàn Tử, nhưng Tần Mặc không nói nhiều.

Trước đây họ đã từng chứng kiến những con Dã Cơ Bột Tử này mạnh mẽ đến mức nào, Bàn Tử có vẻ mặt như vậy là rất bình thường.

Bàn Tử thì có chút căng thẳng quay đầu nhìn Tần Mặc bên cạnh.

"Nơi này không có chỗ nào cho chúng ta trốn cả, hơn nữa cho dù chúng ta có bột lưu huỳnh trong tay e rằng cũng không có tác dụng gì, vì nơi này ở bên cạnh con suối nhỏ." Nước suối nhỏ chảy khá nhanh, cho dù họ có lấy bột lưu huỳnh ra thì cũng sẽ bị con suối nhỏ này cuốn trôi đi, điều đó có nghĩa là bột lưu huỳnh căn bản không có tác dụng gì lớn.

Tần Mặc trong mắt cũng ánh lên vẻ căng thẳng.

Chủ yếu là Tần Mặc không biết mình có thể bảo vệ tốt mấy người họ hay không, với thực lực của Tần Mặc mà muốn sống sót đi ra khỏi tay những con Dã Cơ Bột Tử này thì không có gì khó khăn.

"Dù thế nào đi nữa, mấy người vẫn phải cẩn thận hành sự, hiểu chưa?" Mấy người họ đều gật đầu, họ đâu phải kẻ ngốc, làm sao có thể không biết đạo lý này chứ?

Tần Mặc thì tỉ mỉ quan sát những con Dã Cơ Bột Tử xung quanh, sau đó Tần Mặc liền chém về phía con gần mình nhất, con Dã Cơ Bột Tử đó trực tiếp bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Còn những con khác thì tụ tập thành đàn, bơi về phía mấy người Tần Mặc ở đây, Tần Mặc nhìn những thi thể trước mặt, liền nhắc nhở Bàn Tử và mấy người họ.

"Xem ra chúng ta không thể đi kiểm tra những thi thể này được rồi, bất kể chúng là kho lương thực hay chuyện gì, chúng ta đều phải rời khỏi nơi này trước." Mấy người họ đáp lời, Tần Mặc nói câu này là hoàn toàn đúng, vì số lượng Dã Cơ Bột Tử ở đây thực sự quá nhiều, họ căn bản không phải là đối thủ của những con Dã Cơ Bột Tử này.

Tần Mặc dẫn mấy người họ chạy về phía trước, không lâu sau họ lại gặp phải một số Dã Cơ Bột Tử, những con Dã Cơ Bột Tử này chặn trước mặt họ.

"Xem ra những con Dã Cơ Bột Tử này đã sớm thương lượng xong rồi, đây hẳn là kế hoạch của chúng." Nói xong câu này Tần Mặc liền hừ lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc rút Thần Hoàng Kiếm ra chỉ vào những con Dã Cơ Bột Tử trước mặt, đã vậy thì cứ quyết tử chiến đấu với chúng đi.

Tần Mặc không biết mấy người bạn đồng hành bên cạnh mình có thể kiên trì được hay không, nhưng dù thế nào anh cũng phải nỗ lực.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một tảng đá khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném tảng đá này về phía những con Dã Cơ Bột Tử cách đó không xa.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Tảng đá này ngay lập tức đập vào mấy con Dã Cơ Bột Tử gần Tần Mặc nhất, trên người mấy con Dã Cơ Bột Tử đó lập tức xuất hiện những vết thương khá nghiêm trọng, hơn nữa còn có mấy con đặc biệt nghiêm trọng, trực tiếp bị sức mạnh của Tần Mặc đập nát thành tro bụi.

Tần Mặc nhướn mày, xem ra thực lực của mình vẫn khá tốt.

Mấy người họ cũng lúc này thở phào nhẹ nhõm, có Tần Mặc ở đây, tổng thể khả năng họ đối phó với những con Dã Cơ Bột Tử này lại trở nên lớn hơn một chút.

"Mấy người chỉ cần cẩn thận một chút, đừng để bị những con Dã Cơ Bột Tử này cắn bị thương là được, tôi sẽ đi trước mở đường cho mấy người, mấy người đi theo bên cạnh tôi." Mấy người họ đều đáp lời, Trần Văn Kim cũng lúc này nhắc nhở Tần Mặc.

"Anh tự mình cẩn thận một chút đi, những con Dã Cơ Bột Tử này e rằng không đơn giản như vậy đâu." Tần Mặc thì không nói thêm nữa, mà dẫn mấy người họ tiếp tục đi về phía trước, một lát sau liền có một bầy Dã Cơ Bột Tử lớn chặn trước mặt Tần Mặc, chúng dường như không muốn mấy người Tần Mặc rời khỏi nơi này.

"Chỉ bằng mấy người mà cũng muốn chúng ta ở lại đây làm lương thực cho mấy người sao?

E rằng hơi quá ngây thơ rồi đấy." Tần Mặc nói với vẻ cười lạnh, sau đó Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một cơn lốc xoáy khổng lồ được Tần Mặc triệu hoán ra.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Tần Mặc ném cơn lốc xoáy khổng lồ

này đi, cơn lốc xoáy nhanh chóng đến bên cạnh những con Dã Cơ Bột Tử, cuốn chúng vào trong lốc xoáy, những con Dã Cơ Bột Tử này trực tiếp bị cơn lốc xoáy của Tần Mặc giết chết.

Trước mặt cũng xuất hiện một con đường, Tần Mặc lập tức dẫn mấy người họ đi về phía trước, nhưng đi một lúc, Tần Mặc phát hiện mấy người họ không đuổi kịp, quay đầu lại thì thấy họ vừa rồi cách mình hơi xa, nên giờ đang bị đám Dã Cơ Bột Tử cản lại.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném quả cầu đó ra ngoài, quả cầu trực tiếp đánh trúng đám Dã Cơ Bột Tử gần Tần Mặc nhất, con đường lại hiện ra.

"Mấy người mau qua đây." Mấy người họ gật đầu, họ nhất định phải bám sát Tần Mặc mới có thể sống sót, nếu không vẫn rất có khả năng sẽ chết ở đây.

Không lâu sau, họ đã đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc lúc này cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi Tần Mặc lại lần nữa ngưng tụ một đạo sức mạnh.

"Cuồng Phong Nhận!" Một đạo phong nhận khổng lồ bị Tần Mặc ném ra.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rồi anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Thấy mọi người đều không bị cắn bị thương, Tần Mặc mới thở ra một hơi.

Việc tiếp theo cần làm là đột phá vòng vây khỏi đây.

Chương 569

Tần Mặc tiếp tục chém giết không ngừng ở phía trước, mấy người bên cạnh đám Dã Cơ Bột Tử chỉ có thể đi theo sát Tần Mặc.

Lúc này, một con Dã Cơ Bột Tử đột nhiên nhảy lên, lao về phía Bàn Tử tấn công, Bàn Tử cầm dao găm chém đứt con Dã Cơ Bột Tử đó.

"Xem ra tình hình rất bất lợi cho chúng ta." Bàn Tử nói khi cau chặt mày, nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đáp một tiếng, anh đương nhiên có thể cảm nhận được điều đó.

Nghĩ một lát, Tần Mặc liền phóng xuất sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch trên người mình.

Đạo sức mạnh này lập tức dâng trào ra xung quanh, Tần Mặc dùng nó không ngừng cảm nhận Mộ Huyệt Chi Lực.

Rất nhanh, anh đã cảm nhận được phương hướng của mộ huyệt, trong mắt anh hiện lên một nụ cười nhạt.

"Không ngờ khoảng cách đã rất gần chúng ta rồi, mấy người đi theo tôi." Tần Mặc nói xong câu này liền quay đầu, đặt ánh mắt lên mấy người bên cạnh.

Mấy người họ đều đáp một tiếng.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc ném thủ ấn đó ra ngoài.

Thủ ấn lại mở ra một chút con đường, nhưng con đường này vừa mới xuất hiện, đám Dã Cơ Bột Tử khác đã lại vây tới.

"Số lượng Dã Cơ Bột Tử này thật sự quá nhiều, xem ra chúng ta phải tranh thủ thời gian thôi." Không chỉ phía trước có Dã Cơ Bột Tử

vây đến, mà phía sau cũng vậy, khi họ đi về phía trước, Dã Cơ Bột Tử lại quay về đây.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh.

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Tần Mặc không dùng lực lượng này để tấn công họ, mà chỉ khống chế nhiệt độ xung quanh, khiến nhiệt độ giảm xuống.

Thực tế chứng minh, cách làm này của Tần Mặc khá hiệu quả, vì nhiệt độ xung quanh quả thực đã giảm đi rất nhiều.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt hiện lên một nụ cười nhạt.

Tiếp theo mình không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, chỉ cần đối phó tốt với bọn chúng là được.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Tốc độ của đám Dã Cơ Bột Tử chậm lại một chút, vì vậy con đường mà Tần Mặc mở ra không nhanh chóng bị chúng vây kín, Tần Mặc vội vàng đi về phía trước, mấy người còn lại bám sát Tần Mặc.

Họ cứ thế khó khăn tiến lên.

Tần Mặc không ngừng dùng năng lượng của mình để giúp mọi người mở đường, mọi người cũng vô cùng cảm kích Tần Mặc.

Cả đoàn người từ từ tiến về phía trước, cứ thế không lâu sau, cuối cùng họ cũng đến một vách đá.

Thấy vách đá này, Hạo Thiên Chân và mấy người kia đều hơi kinh ngạc, Phan Tử đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

"Cái này là sao vậy?

Tại sao lại đưa chúng ta đến chỗ này?" Tần Mặc nhìn mấy người họ, rồi đặt ánh mắt xuống dưới vách đá, nếu cảm giác của anh không sai thì lối vào chắc là ở đây rồi.

“Tần Mặc chắc chắn có tính toán riêng của anh ấy.” Hạo Thiên Chân nói khi vỗ vai Phan Tử, mặc dù trong lòng Hạo Thiên Chân cũng không chắc chắn, nhưng dù sao đi nữa, Tần Mặc không thể nào hại họ được.

“Mấy người cứ nhảy xuống trước, lát nữa sẽ biết thôi.” Trần Văn Kim nhìn mọi người.

“Trước đây tôi cũng từng tra ra lối vào quả thực ở sâu dưới lòng sông, nhưng không biết có phải ở đây không.” “Mặc kệ nó có phải hay không, Tần Mặc đã nói rồi, vậy thì tôi sẽ nghĩa vô phản cố mà nhảy xuống.” Bàn Tử nói xong liền đi đến bờ sông, rồi anh ta không suy nghĩ gì mà nhảy xuống, thấy Bàn Tử như vậy, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng không lãng phí thời gian nữa.

Hạo Thiên Chân đi theo Bàn Tử xuống dưới, Phan Tử liền có chút lo lắng, anh ta không biết Hạo Thiên Chân có gặp chuyện gì không, nên anh ta cũng đi xuống dưới.

Mọi người cứ thế từng người một nhảy xuống, cuối cùng chỉ còn lại Tần Mặc, Tần Mặc đặt ánh mắt lên đám Dã Cơ Bột Tử trước mặt, cười lạnh một tiếng.

“Mấy ngươi cứ ở đây mà tự chơi đi, chúng ta thì không có thời gian đâu.” Nói xong, Tần Mặc liền quay người, cũng lập tức nhảy vào trong dòng nước, đám Dã Cơ Bột Tử thì cứ lảng vảng ở đó, nhưng chúng không tùy tiện xuống theo.

Nhảy xuống dưới, mấy người họ liền lún sâu vào trong xoáy nước.

Sức mạnh của xoáy nước này khá mạnh, dường như sắp nghiền nát xương cốt của họ, Tần Mặc nhíu mày, Tần Mặc thì không sao, nhưng thấy mấy người kia có vẻ khó chịu.

Một lúc sau, họ bị dòng nước đẩy vào một đường hầm dưới lòng đất.

Hạo Thiên Chân xoa mông mình, rồi mới đứng dậy, nhìn mấy người trước mặt.

"Mấy người sao rồi, không có chuyện gì chứ?" "Không sao cả." Mấy người họ đều lắc đầu khi nói vậy, Tần Mặc thì đặt ánh mắt lên người mấy người họ.

"Xem ra lần này mọi người đều ngã không nhẹ, mấy người nghỉ ngơi một lát ở đây đi, chúng ta rồi sẽ tiếp tục đi tiếp." Họ đều đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói như vậy, họ chắc chắn phải nghe lời Tần Mặc, lập tức họ liền tự tìm một chỗ ngồi xuống.

"Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức tiêu diệt." Tần Mặc nhíu mày.

Nhưng đúng lúc này, họ đột nhiên nghe thấy một giọng nói trầm thấp.

"Tiểu Tam Gia." Nghe thấy giọng nói này, Hạo Thiên Chân liền sửng sốt một chút, anh ta đứng dậy đặt ánh mắt lên một tảng đá.

"Ai đó?" Tần Mặc cũng nghe thấy, Tần Mặc nheo mắt lại đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, kéo anh ấy ra phía sau mình.

Một con Dã Cơ Bột Tử đột nhiên xông ra từ phía sau tảng đá đó.

Nó trực tiếp lao về phía Hạo Thiên Chân.

May mắn là có Tần Mặc ở đây chắn, Tần Mặc rút Thần Hoàng Kiếm ra, một nhát chém lên người con Dã Cơ Bột Tử đó, con Dã Cơ Bột Tử liền bị chém thành hai nửa.

"Xem ra ở đây cũng có Dã Cơ Bột Tử, chúng ta không thể tiếp tục ở đây nữa, đi về phía trước một chút đi." Nghe Tần Mặc nói, họ liền

gật đầu, rồi đi theo sát Tần Mặc, tiến về phía trước, đồng thời cũng luôn cẩn thận tình hình dưới nước.

Rất nhanh, Tần Mặc đã nghe thấy âm thanh từ đằng xa, mấy người khác cũng nghe thấy.

Nhưng Tần Mặc lại không để ý, nếu thật sự có thứ gì ở đây, thì hệ thống nhất định sẽ nhắc nhở anh.

Vì hệ thống không nhắc nhở, cũng có nghĩa là xung quanh đây không có gì cả.

Trương Kỳ Lân thì cực kỳ cảnh giác đặt tay lên thanh đại đao của mình, Tần Mặc cũng không ngăn cản anh ấy, dù sao thì điều này cũng là một chuyện tốt, nếu sau này mình không thể đi cùng họ, Trương Kỳ Lân cũng có thể bảo vệ tốt những người này.

Không lâu sau, Tần Mặc và những người khác đã thấy một nhóm người đang nghỉ ngơi ở đằng xa, trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ suy tư, anh nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Thấy chưa?" Tần Mặc chỉ vào Ngô Tam Gia ở đằng xa, Hạo Thiên Chân đương nhiên đã chú ý tới, trong mắt anh ta hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Tam thúc!" Hạo Thiên Chân nói xong liền vội vàng chạy về phía đó, Trương Kỳ Lân cũng có thể thấy rõ là thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Không lâu sau, họ đã đi đến đó, Ngô Tam Gia đặt ánh mắt lên người Hạo Thiên Chân, sắc mặt hơi khó coi, hừ lạnh một tiếng.

"Không phải tôi đã nói với cháu rồi sao?

Bảo cháu đừng có đi xuống nữa, cháu làm sao vậy?" Hạo Thiên Chân bĩu môi.

Chương 570

“Chú đã ở đây rồi, cháu làm sao có thể không đi xuống được chứ?” Nói xong, anh ta nhìn Tần Mặc bên cạnh.

“Vậy chúng ta cứ nghỉ ngơi một lát ở đây đã, rồi cùng Tam thúc và những người khác đi tiếp.” Đối với điểm này, Tần Mặc đương nhiên đồng ý, anh đáp một tiếng, liền tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn mấy người bên cạnh.

“Ăn chút gì đó, bổ sung thể lực đi.” Mấy người họ đều đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn phải làm theo.

Lập tức, những người đó liền ngồi xuống ở đây, Tần Mặc chia đồ ăn trên người mình cho những người này, ở một bên khác, Hắc Hạt Tử nhìn thấy liền cười hắc hắc, đi về phía Tần Mặc.

“Tần Mặc ca có thể chia cho tôi một ít không?” Tần Mặc không ngờ thái độ của Hắc Hạt Tử đối với mình lại tốt như vậy, anh nhướng mày đáp một tiếng, rồi lấy ra một phần đồ ăn đưa cho Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử quay đầu đặt ánh mắt lên Giải Tiểu Hoa ở một bên khác, rồi nói nhỏ với Tần Mặc.

“Có thể cho cái tên ngốc kia một phần không?” Tần Mặc trước đây đã biết Giải Tiểu Hoa, nên Tần Mặc liền trực tiếp đồng ý, lại đưa thêm một phần cho Hắc Hạt Tử, Hắc Hạt Tử đi về phía Giải Tiểu Hoa.

Tần Mặc không biết hai người họ đã nói chuyện gì, nhưng họ lại ở đây, anh đuổi tôi đánh.

Tần Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng anh không nói gì, mà chỉ ở đây

ăn uống đàng hoàng.

Đợi đến khi thời gian gần đủ, Tần Mặc mới vươn vai, rồi nhìn mấy người trước mặt.

Ở đây ngoài Ngô Tam Gia, còn có một nhóm người khác, nhóm người này chắc là do Ngô Tam Gia gọi đến.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên người Ngô Tam Gia, hiện tại Ngô Tam Gia cũng đã giáo huấn Hạo Thiên Chân vài câu, cơn giận cũng đã vơi đi không ít.

"Tần Mặc huynh đệ, cảm ơn anh đã giúp tôi đưa Hạo Thiên Chân đến đây, hơn nữa còn giữ cho cậu ấy bình an vô sự." Tần Mặc nghe vậy liền xua tay, đối với điểm này Tần Mặc lại cảm thấy không sao cả, vì Tần Mặc biết mấy người họ đã đi theo mình, vậy thì mình phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của họ.

"Không có gì đâu, chỉ là chuyện nhỏ thôi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Ngô Tam Gia mới cười đáp một tiếng, ông lại vỗ một cái vào người Hạo Thiên Chân.

"Có người bạn như Tần Mặc là phúc khí của cháu, nếu không phải Tần Mặc vẫn luôn bảo vệ cháu, e rằng cháu đã sớm bị mấy thứ đó giết chết rồi." Hạo Thiên Chân bĩu môi, nhưng trong lòng anh ta cũng biết những lời Ngô Tam Gia nói đều đúng.

"Mấy người đó là ai vậy?" Tần Mặc tò mò đặt ánh mắt lên người Ngô Tam Gia, người dẫn đầu ở đằng xa lại đi về phía Tần Mặc, trên mặt mang theo nụ cười chắp tay với Tần Mặc.

"Anh chắc là Tần Mặc huynh đệ lừng danh rồi, tôi trước đây đã từng nghe danh tiếng của anh, tên tôi là Tha Bá, mọi người đều gọi tôi là Tha Bá ca." Tần Mặc nghe Tha Bá ca nói vậy, liền thấy hơi kinh ngạc, anh bật cười một tiếng, gật đầu.

“Được thôi, tôi biết rồi.” “À phải rồi, trên đường đến đây mấy người có gặp Dã Cơ Bột Tử không?” Tần Mặc tò mò nhìn Ngô Tam Gia, Ngô Tam Gia thì trực tiếp đáp một tiếng, ông thở dài.

“Đám Dã Cơ Bột Tử đó quả thực rất đáng sợ, lúc đầu tôi phát tín hiệu cho mấy người, chính là khi bị đám Dã Cơ Bột Tử vây quanh, sau đó có Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa đến chi viện, chúng ta mới không bị đám Dã Cơ Bột Tử giết chết.” Tha Bá ca bên cạnh nghe vậy liền im lặng, một lát sau anh ta lại nhìn Ngô Tam Gia.

“Tam gia, dù sao đi nữa, thuộc hạ của tôi vì chuyện này mà thiệt hại rất nhiều ở đây, đợi sau khi ra ngoài ông nhất định phải trả thêm tiền cho tôi đấy.” Ngô Tam Gia nhíu mày, ông tùy ý đáp một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa, vì ông cũng lười đáp lại Tha Bá ca nhiều như vậy.

Suy nghĩ một lát, Ngô Tam Gia liền kéo tay Tần Mặc, đưa anh sang một bên, nhỏ giọng nói chuyện với Tần Mặc.

“Mấy người đó tôi không tin tưởng lắm, hơn nữa họ còn có khả năng sẽ ra tay với chúng ta, trên đường này chúng ta phải cẩn thận một chút.” Tần Mặc gật đầu, Ngô Tam Gia đã nói với mình như vậy rồi, mình lại không phải là kẻ ngốc, đương nhiên là hiểu đạo lý này.

“Yên tâm đi, tôi hiểu mà.” Ngô Tam Gia đáp một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, lập tức ông liền cùng Tần Mặc quay lại chỗ đó, nhưng vừa mới đến đây, ông đã nhìn thấy Trần Văn Kim ở đằng xa.

Trong mắt Ngô Tam Gia hiện lên vẻ kinh ngạc, ông hít vào một ngụm khí lạnh, tại sao lại là Trần Văn Kim chứ?

Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ này của Ngô Tam Gia, nên Tần Mặc liền nhướng mày.

“Không sao đâu, đừng để ý nhiều như vậy.” Ngô Tam Gia im lặng,

rồi lại nhìn đối phương một cái.

Trần Văn Kim thì đứng dậy, vì bà cũng chú ý thấy Ngô Tam Gia đã nhìn thấy bà, trong mắt bà hiện lên một nụ cười.

"Lâu rồi không gặp nhỉ." Ngô Tam Gia im lặng, ông không đáp lại Trần Văn Kim, nghĩ một lát ông liền nói với Trần Văn Kim.

"Tôi rất bình an." Trần Văn Kim nhíu mày, không hiểu lắm, nhìn Ngô Tam Gia, lời này của Ngô Tam Gia là có ý gì?

Ngô Tam Gia thì không đáp lại nữa, chỉ ngồi xuống tảng đá bên cạnh, nghỉ ngơi ở đó.

Tối hôm đó, họ lại gặp phải sự tấn công của đám Dã Cơ Bột Tử.

Đám Dã Cơ Bột Tử này vẫn khá hung hãn, thấy một thuộc hạ của Tha Bá ca sắp bị một con Dã Cơ Bột Tử cắn trúng, Tần Mặc kịp thời đến bên cạnh người đó, một cước đá vào con Dã Cơ Bột Tử kia, con Dã Cơ Bột Tử liền bị Tần Mặc đá bay.

Con Dã Cơ Bột Tử đó lập tức ngã xuống đất.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại đặt ánh mắt lên người Tha Bá ca, nói với anh ta.

"Cẩn thận một chút, Dã Cơ Bột Tử ở đây vẫn rất hung hãn, chỉ cần một chút sơ suất là có thể bị chúng cắn trúng, trên người chúng mang theo độc tố mãnh liệt như vậy, nếu thật sự bị cắn chết thì coi như xong rồi." Họ đều đáp một tiếng.

Tiếp theo họ bắt đầu đối phó Dã Cơ Bột Tử ở đây, nhưng mấy thuộc hạ của Tha Bá ca thực lực không ra sao, rất nhanh một người trong số đó đã bị rắn độc cắn bị thương.

Trong lòng Tha Bá ca thì thót lên một tiếng, nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải anh ta cũng sẽ chết ở đây sao?

Cứ thế qua một lát, Tần Mặc dẫn dắt họ, mọi người đã giải quyết hết đám Dã Cơ Bột Tử, sau khi thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Mấy người sao rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Họ nhìn nhau rồi lắc đầu, hiện tại họ quả thực không sao.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đáp một tiếng, rồi Tần Mặc quay đầu đặt ánh mắt lên người Tha Bá ca ở một bên khác.

"Cái này đưa cho thuộc hạ của anh dùng đi." Nói xong, Tần Mặc lấy ra một ống thuốc từ trên người mình, đưa cho Tha Bá ca.

Tha Bá ca hơi kinh ngạc, nhưng anh ta biết vì Tần Mặc đã đưa cái này cho mình, thì chứng tỏ thứ này chắc chắn hữu dụng, anh ta vội vàng cầm nó đến bên cạnh thuộc hạ của mình, tiêm vào cơ thể thuộc hạ.

Thuộc hạ của anh ta từ từ hồi phục lại, trong mắt mang theo vẻ mơ màng, không hiểu lắm mà đặt ánh mắt lên người Tha Bá ca.

Tha Bá ca lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rồi anh ta quay đầu nhìn Tần Mặc, cúi người với Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, cảm ơn anh." Tần Mặc thì tùy ý xua tay nói thật, Tần Mặc cảm thấy điều này đối với anh không đáng là gì, cũng không cần thiết phải để đối phương cảm kích mình.

"Vì anh ấy đã không sao rồi, vậy thì mấy người cứ nghỉ ngơi một lát ở đây đi, chỗ này e rằng không thể ở lâu được." Suy nghĩ một lát, Tha Bá ca mới nhỏ giọng hỏi Tần Mặc.

"À phải rồi, Tần Mặc ca, trong tay anh còn bao nhiêu loại dược tề này vậy?" Tần Mặc nghe anh ta nói vậy liền cười lạnh một tiếng, người này là đến thăm dò mình sao?

Nhưng bất kể anh ta có mục đích gì, Tần Mặc chắc chắn không thể tùy tiện nói cho anh ta biết, nên Tần Mặc liền lắc đầu.

"Hết rồi, đây là cái cuối cùng." Tha Bá ca trợn tròn mắt, anh ta quay đầu đặt ánh mắt lên người thuộc hạ bên cạnh, phát hiện ống thuốc đó đã bị tiêm vào rồi.

"Xong rồi, xong rồi, bây giờ không còn dược tề nữa, vậy sau này nếu lại bị rắn độc cắn trúng, chẳng phải là sẽ chết ở đây sao?" Nghe anh ta nói vậy, Tần Mặc liền bật cười, nhưng Tần Mặc vẫn gật đầu.

"Có lẽ là vậy đó." Anh không ngờ Tha Bá ca này lại khá hài hước.

Trong lòng Tha Bá ca thì thót lên một tiếng, anh ta lại nhìn mấy thuộc hạ bên cạnh.

Chương 571

“Vốn dĩ trên đường này đã có mấy người gặp chuyện rồi, không ngờ bây giờ ngay cả tôi cũng sắp chết ở đây rồi.” Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, nhưng Tần Mặc lại không nói gì, chỉ yên lặng ngồi ở đó.

Một hồi lâu sau họ cũng nghỉ ngơi gần xong, Tha Bá ca đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, suy nghĩ hồi lâu, anh ta vẫn lén lút chuẩn bị dẫn người rời khỏi nơi này.

Nhưng không ngờ Tần Mặc lại chắn trước mặt anh ta.

“Anh xác định muốn rời đi bây giờ sao?

Bên ngoài có rất nhiều Dã Cơ Bột Tử, chỉ cần mấy người sơ suất chạm phải chúng, mấy người nhất định sẽ chết dưới miệng chúng đó.” Trong lòng Tha Bá ca thót lên một tiếng, anh ta có chút ủ rũ nói với Tần Mặc.

“Nhưng thuộc hạ của tôi đã thiệt hại nhiều như vậy rồi, nếu tôi cũng ở lại đây, vậy tôi cũng có thể sẽ chết ở đây, đến lúc đó thì biết làm sao, nên anh đừng cản tôi nữa.” Nói xong, Tha Bá ca liền muốn rời khỏi đây, Tần Mặc gật đầu, nhưng còn chưa đợi Tần Mặc nói gì, Hắc Hạt Tử đã xuất hiện trước mặt Tha Bá ca này.

“Anh thật sự muốn đi sao, vậy hay là anh cứ để lại vật tư trên người cho chúng tôi đi, dù sao sau khi anh ra ngoài cũng sẽ bị đám rắn độc đó cắn chết thôi, những vật tư này anh mang theo cũng chẳng có ích gì.” Tha Bá ca nuốt nước bọt, anh ta không ngờ hai người này lại dọa dẫm mình như vậy.

Ở một bên khác, Bàn Tử cũng nghe thấy, trong mắt Bàn Tử mang theo một nụ cười, nhưng Bàn Tử cảm thấy Tần Mặc và những người

kia đã đùa cợt với Tha Bá ca rồi, vậy thì mình cũng nên thuận theo lời đó mà nói tiếp thôi.

Lập tức Bàn Tử liền đứng dậy, nhìn Tha Bá ca đáp một tiếng.

"Đúng vậy, lời này nói quả thực không sai, tôi thấy anh không cần thiết phải mang vật tư này đi đâu, cứ để lại ở đây cho chúng tôi đi." "Mấy vị gia, mấy người đừng dọa tôi nữa, tôi thật sự đã sợ vỡ mật rồi, tôi không muốn tiếp tục ở lại đây nữa." Hạo Thiên Chân cũng nghe thấy tiếng động bên này, anh ta nhíu mày đi về phía đó, thở dài rồi nói với Tha Bá ca.

"Thật ra tôi thấy anh không cần phải lo lắng như vậy, vì có Tần Mặc ở đây, anh ấy có thể bảo vệ tốt cho tất cả chúng ta, sẽ không để anh gặp chuyện gì đâu." Mặc dù Hạo Thiên Chân đã nói vậy, nhưng trong lòng Tha Bá ca vẫn sợ hãi.

"Tôi thật sự không muốn ở đây nữa, tôi cầu xin mấy người đó, mấy người cứ để tôi đi đi." Tần Mặc thở dài, quay đầu đặt ánh mắt lên mấy người bên cạnh.

"Mấy người tự nói với anh ta đi." Mấy người họ đáp một tiếng, rồi ở đây nói chuyện với Tha Bá ca, nhưng một lát sau, Tha Bá ca vẫn lắc đầu.

"Mấy người đều lợi hại như vậy, ở đây chắc chắn không có chuyện gì, nhưng tôi thì khác." "Cứ để anh ta đi đi, lát nữa anh ta bị rắn độc cắn rồi, sẽ bò về tìm chúng ta thôi." "Đáng tiếc là trên người tôi đã không còn thuốc gì nữa rồi, cho dù anh ta có bò về cũng chẳng có ích gì." Tần Mặc liếc nhìn Tha Bá ca.

Không phải Tần Mặc không cho anh ta rời khỏi đây, mà là Tần Mặc biết, chỉ cần anh ta đi, anh ta nhất định sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Tha Bá ca không biết mình phải làm gì nữa, anh ta nghĩ đến thực lực của Tần Mặc, liền chỉ có thể cầu xin Tần Mặc.

"Tần Mặc ca, tôi cầu xin anh, anh có thể bảo vệ tôi một chút không?" Nghe anh ta nói vậy, Tần Mặc liền bật cười, nhưng Tần Mặc lắc đầu rồi cũng lười phí lời thêm với anh ta.

Thấy Tần Mặc như vậy, trong lòng Tha Bá ca thót lên một tiếng, anh ta vội vàng quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Tiểu Tam Gia, Tần Mặc ca đây là có ý gì vậy?" "Anh cứ yên tâm đi theo chúng tôi là được, Tần Mặc từ trước đến nay không phải là loại người thấy chết không cứu, chỉ cần anh đi theo bên cạnh chúng tôi, nếu anh gặp chuyện gì, Tần Mặc nhất định sẽ giúp anh." Tha Bá ca nuốt nước bọt, nhưng anh ta vẫn vội vàng gật đầu, mặc dù anh ta không biết lời Hạo Thiên Chân nói là thật hay giả, nhưng bất kể thế nào anh ta cũng phải làm vậy.

Thấy anh ta như vậy, trong mắt Hạo Thiên Chân hiện lên một nụ cười nhạt, nhưng anh ta không nói nhiều nữa, mà lại rời khỏi chỗ đó.

Nhìn bóng lưng của Hạo Thiên Chân, Tha Bá ca nhẹ nhàng thở ra một hơi.

May mắn thay, mấy người này vẫn sẵn lòng bảo vệ mình, vậy là đủ rồi, chỉ cần có Tần Mặc ra tay, vậy anh ta nhất định có thể sống sót bình an.

Lập tức Tha Bá ca liền đi về phía đó, nghỉ ngơi ở đây.

Cứ thế không lâu sau, mọi người đều nghỉ ngơi gần xong, Ngô Tam Gia lúc này mới đến bên cạnh Tần Mặc.

"Chúng ta có nên tiếp tục đi xuống không?" Tần Mặc đáp một tiếng, điều này đương nhiên là cần thiết.

Nhưng còn chưa đợi Tần Mặc và những người khác gọi những

người còn lại dậy, Trần Văn Kim đã đến đây.

“Ngô Tam Gia thật sự ở đâu?

Có phải đã không còn nữa rồi không?” Trần Văn Kim nhíu mày nhìn chằm chằm Ngô Tam Gia, Ngô Tam Gia nghe lời này liền sửng sốt một chút, ông im lặng, nhưng ông biết mình chắc chắn phải đáp lại một cách trực diện.

Ngô Tam Gia quay đầu nhìn Tần Mặc một cái, Trần Văn Kim thì nhắc nhở ông.

“Yên tâm đi, Tần Mặc e rằng đã sớm đoán ra điểm này rồi, nếu không thì hôm qua anh ấy đã không ngăn cản tôi.” Ngô Tam Gia gật đầu.

“Anh ấy không chết, khoảng thời gian này hai chúng tôi luân phiên nhau, đôi khi là anh ấy, đôi khi là tôi.” Chủ yếu là hai người họ trông quá giống nhau, cho dù hai người họ có hoán đổi thân phận, cũng sẽ không có bất kỳ ai phát hiện ra.

Trần Văn Kim nhíu mày.

“Ông xác định chứ?” Bà ấy vẫn khá quan tâm Ngô Tam Gia, bất kể thế nào bà ấy cũng không hy vọng Ngô Tam Gia gặp chuyện.

“Yên tâm đi, tôi nói là thật đó.” Trần Văn Kim nhìn chằm chằm Ngô Tam Gia, Ngô Tam Gia im lặng một lát mới gật đầu.

“Tôi biết rồi.” Bà ấy không nói gì khác nữa, mà quay người rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng của bà ấy, Ngô Tam Gia thở dài, lại quay đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng đang nhìn ông, Ngô Tam Gia nhíu mày.

“Sao ngay cả anh cũng không chịu tin tôi à?” “Không phải vậy, tôi biết mấy người vẫn luôn đối kháng với thế lực kia, nhưng không sao

cả, tôi sẽ giúp mấy người." Nói xong, Tần Mặc đứng dậy rồi quay đầu đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân và Bàn Tử, gọi họ dậy.

Bàn Tử lúc này mới vươn vai, thở dài.

"Mấy anh em chúng ta hình như đã rất lâu rồi không được ngủ một giấc ngon nhỉ?" Phan Tử bên cạnh đáp một tiếng.

"Đúng vậy, mấy ngày nay chúng ta ngày nào cũng trốn đông trốn tây, hoặc là đối phó với đám Dã Cơ Bột Tử kia, mà đám Dã Cơ Bột Tử đó thực lực lại mạnh như vậy, chúng ta cứ phải chạy trốn mãi." Mấy người họ quả thực rất chật vật, mặc dù luôn có Tần Mặc đi theo bên cạnh, nhưng số lượng Dã Cơ Bột Tử quá nhiều, chỉ cần một chút sơ suất, họ rất có khả năng sẽ bị đám Dã Cơ Bột Tử cắn chết.

"Không ngờ chúng lại còn tự chuẩn bị lương thảo nữa, thật đáng sợ." Hạo Thiên Chân bĩu môi, nghĩ đến những chuyện xảy ra hôm qua, anh ta liền muốn rùng mình.

Ngô Tam Gia bên cạnh nghe họ nói vậy liền nhíu mày.

"Mấy cháu nói là lương thảo gì vậy?" "Hôm qua trước khi chúng cháu đến đây là ở một con suối nhỏ, chúng vận chuyển rất nhiều thi thể đến một chỗ, nếu đoán không sai thì chúng chắc là đã coi đó là lương thảo của chúng." Ngô Tam Gia lườm một cái.

"Chắc chắn không phải vậy, dùng não mà nghĩ thì sẽ biết, lần trước chúng ta cũng gặp mấy người đó, lúc đó đám Dã Cơ Bột Tử không hề phát hiện ra chúng ta, chúng ta quan sát kỹ một chút, phát hiện bên trong thi thể có trứng Dã Cơ Bột Tử." Tần Mặc nheo mắt.

"Vậy cũng có nghĩa là chúng vận chuyển những thi thể đó đến đó, chỉ để cho chúng sinh sôi nảy nở phải không?" Tần Mặc nhìn chằm chằm Ngô Tam Gia, Ngô Tam Gia thì trực tiếp gật đầu.

“Đúng vậy, mặc dù tôi cũng rất không muốn tin, nhưng tình hình quả thực là như vậy, nếu mấy cháu không tin thì đợi lát nữa chúng ta quay lại đó, mấy cháu xem thử là biết thôi.” Tần Mặc lúc này mới gật đầu, đối phương đã nói vậy rồi, Tần Mặc cũng không có lý do gì để không tin nữa.

“Vậy được rồi, tôi biết rồi, nhưng đám Dã Cơ Bột Tử này quả thực rất thông minh, không ngờ lại nghĩ ra việc xây dựng một nơi như vậy ở đây.” “Ai mà chẳng nói thế?” Ngô Tam Gia nói khi vẫn luôn im lặng, điều này cũng có nghĩa là tiếp theo chúng ta chắc chắn sẽ lại gặp phải một vài Dã Cơ Bột Tử nữa, hơn nữa độc tố trên người đám Dã Cơ Bột Tử này lại mãnh liệt như vậy, họ còn không chắc là đối thủ của đám Dã Cơ Bột Tử đó.

“Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, đã đến bước này rồi, điều duy nhất chúng ta có thể làm là tiếp tục tiến về phía trước.” Họ đều đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói như vậy, vậy họ chắc chắn sẵn lòng nghe Tần Mặc.

Sau khi mọi người đều bị Tần Mặc gọi dậy, Tần Mặc liền nói với tất cả.

“Được rồi, tiếp theo chúng ta sẽ phải tiếp tục tiến về phía trước, nhưng phía sau sẽ gặp phải nguy hiểm gì, tất cả chúng ta đều không rõ, tôi hy vọng mấy người có thể nghe lời tôi, tránh để xảy ra chuyện gì không thể vãn hồi được, hiểu chưa?” Tần Mặc nhìn mọi người, mọi người thì trực tiếp đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy, họ lại không phải kẻ ngốc, đương nhiên là hiểu đạo lý này.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rồi Tần Mặc dẫn họ, mọi người cùng nhau tiếp tục đi về phía trước, nhưng không lâu sau họ đã thấy phía trước xuất hiện một thứ giống như một đường hầm.

Đường hầm này trông có màu trắng.

Tần Mặc đi về phía đó.

Chương 572

Quan sát kỹ lưỡng một lượt, Tần Mặc lúc này mới nheo mắt lại, đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân.

"Anh còn nhớ bức bích họa chúng ta đã thấy trước đó không?" Trương Kỳ Lân lập tức phản ứng, anh ta đáp một tiếng, Tần Mặc liền giải thích: "Nếu tôi đoán không sai, cái này chắc chắn là lớp da con rắn đó lột ra." Tần Mặc cao một mét tám, nhưng đứng ở đây anh vẫn không thể chạm tới đỉnh của lớp da rắn này, đủ để thấy đường kính của con rắn này ít nhất cũng phải hơn một mét tám.

Mọi người nghe vậy đều trợn tròn mắt, Bàn Tử bên cạnh nuốt nước bọt.

"Anh chắc chắn chứ?

Nếu vậy thì con rắn đó to quá rồi, e rằng chúng ta hợp sức lại cũng chưa chắc đã là đối thủ của nó." Tần Mặc gật đầu.

"Sự thật đúng là như vậy, tuy rằng không muốn tin, nhưng đây là điều không cần nghi ngờ gì nữa." Tần Mặc lắc đầu, mấy người bọn họ đều im lặng, bởi vì con rắn mẹ mà họ thấy trên bích họa lúc trước thực sự quá lớn.

"Con rắn mẹ này thật sự là do Tây Vương Mẫu Mẫu nuôi sao?

Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu Mẫu không sợ nó nuốt chửng mình sao?" "Cậu nghĩ những con chó sẽ cắn chủ nhân của chúng không?" Tần Mặc hỏi Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân lúc này mới gật đầu, lời Tần Mặc nói hình như cũng không sai.

"Nhưng bất kể thế nào, chúng ta đã không thể hiểu rõ chân tướng của chuyện này, vậy thì trước tiên cứ tiếp tục đi về phía trước rồi tính

sau.” Mấy người bọn họ thở dài một hơi rồi đáp lời, Tần Mặc đã nói như vậy thì bọn họ cũng chỉ có thể nghe theo lời phân phó của Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không phí lời thêm với họ nữa.

Đoàn người họ tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau thì họ đến một hành lang đá.

“Tiếp tục đi tới thôi.” Nói rồi Tần Mặc đi cùng họ, tiếp tục tiến vào hành lang này.

Trên đường, Ngô Tam Gia tìm đến Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh, hẳn anh đã hiểu rõ những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này rồi, vậy thì tôi sẽ nói cho anh biết tất cả tình hình thực tế.” Ngô Tam Gia đi bên cạnh Tần Mặc, ông ta vừa đến chỗ Tần Mặc thì Hạo Thiên Chân đã nhận ra, nên cậu vội vàng chạy tới.

“Tam thúc, chú muốn nói gì vậy?

Kể cho cháu nghe với!” Ngô Tam Gia trợn mắt.

“Thằng nhóc này quản nhiều chuyện vậy làm gì?” “Rõ ràng cháu và Tần Mặc tuổi tác xấp xỉ nhau, tại sao cháu lại không được quản mà Tần Mặc lại được?” Hạo Thiên Chân có chút không phục.

“Thôi được rồi, đừng ở đây nói mấy chuyện tào lao đó với ta, ta không muốn cháu nghe thì cháu đừng nghe là được.” Trần Văn Kim đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, vỗ vỗ vai cậu, Hạo Thiên Chân lúc này mới bĩu môi, hừ lạnh một tiếng.

Mọi người đều đã nói như vậy rồi, ngoài việc nghe lời ra thì cậu còn có thể làm gì nữa?

Ngô Tam Gia thì nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

“Thực ra chuyện về cuộn băng video mà các cậu nhận được tôi

cũng đã biết, hơn nữa trong tay tôi cũng có một cuộn băng video." "Nếu tôi đoán không sai, cuộn băng này chắc là Trần Văn Kim đã gửi cho tôi." Tần Mặc im lặng gật đầu, cuộn băng của bọn họ cũng có thể là do cô ấy gửi.

"Nội dung đại khái trong cuộn băng của tôi là họ nói về cái gọi là Thanh Đồng Môn, rồi lại nói rằng 'nó' đã đến." Tần Mặc nhướng mày, anh đương nhiên biết 'nó' trong lời họ nói là gì, chính là thế lực thần bí kia.

"Tôi biết Trần Văn Kim đã gửi cuộn băng này cho tôi, chứng tỏ cô ấy có lẽ không còn nhiều thời gian nữa.

Dù thế nào đi nữa, cô ấy cũng là người trong đội ngũ của chúng ta, tôi nhất định phải đến đây, tôi biết cô ấy sẽ đi cùng chúng ta." Tần Mặc nhướng mày, bất kể Ngô Tam Gia và người thật sự mà ông ta hoán đổi thân phận có ý nghĩa gì, nhưng dù sao đi nữa, cả hai bọn họ đều sẽ không làm hại đoàn người anh.

Hơn nữa, Ngô Tam Gia còn vì Trần Văn Kim, điều đó cũng có nghĩa là lương tâm của ông ta chưa mất.

"Lúc mới gặp cô ấy, tôi đã ngửi thấy mùi hương trên người cô ấy, đây chắc là Cấm Bà Cốt Hương đúng không?" Giống như mùi mà Tần Mặc đã ngửi thấy ở viện dưỡng lão và dưới Hải Để Mộ lúc trước, điều đó có nghĩa là Trần Văn Kim cũng sắp biến dị, nên cô ấy mới vội vàng đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung này.

Hy vọng duy nhất của cô ấy có lẽ nằm ở đây, chỉ cần vài ngày nữa, biết đâu cô ấy sẽ biến dị.

"Phải." Ngô Tam Gia gật đầu.

"Thực ra lúc đó đã xảy ra chuyện gì, tôi không rõ lắm." Bởi vì lúc đó Ngô Tam Gia không đi cùng những người kia, ông ta cũng không

biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở nơi đó.

Trần Văn Kim đi bên cạnh họ, nghe thấy lời đó cô ấy liền dừng lại, nhìn Tần Mặc và Ngô Tam Gia.

Những người khác trong đội thì đều đổ dồn ánh mắt về phía họ, Tần Mặc cười nói với mọi người.

"Mọi người cứ tiếp tục đi trước đi, chuyện này không liên quan gì đến mọi người." Mọi người đều đáp lời rồi đi về phía trước, Ngô Tam Gia nhìn Tần Mặc.

"Thực ra tôi cũng có thể đoán được mục đích của những người lớn tuổi đời trước của chúng ta khi mời anh đến đây, e rằng là muốn anh giúp chúng ta đối phó với thế lực kia, nên chúng tôi mới nói tất cả những điều này cho anh mà không giấu giếm gì." Trần Văn Kim cũng gật đầu.

"Đúng vậy.

Hơn nữa hình như trong bóng tối có một thế lực đang thúc đẩy chúng ta tiếp tục tiến lên, đối với thế lực này chúng ta không sờ không thấy, chúng ta cũng không biết rốt cuộc bọn họ là ai." Khi Trần Văn Kim nói những lời này, cả người cô ấy đều có chút không ổn về mặt cảm xúc.

"Lúc trước chúng ta ở Hải Để Mộ, đã bị người ta ép ăn một thứ.

Chúng ta không biết gì về thứ đó, nhưng chúng ta rất rõ, chúng ta đã bị người ta dùng làm vật thí nghiệm." "Vậy họ đã cho mấy người ăn gì?" Tần Mặc cau mày nhìn Trần Văn Kim, sắc mặt Trần Văn Kim rất khó coi, nhưng cô ấy biết mình cũng chỉ có thể chia sẻ với Tần Mặc.

"Là Thi Biệt Hoàn." Tần Mặc nheo mắt lại.

"Tôi nhớ mình từng thấy Tây Vương Mẫu Mẫu trên bích họa,

nghiên cứu ra thuốc trường sinh bất lão, chắc hẳn là cái này." "Phải, đúng là nó, nhưng ăn thứ này vào, không bao lâu sau, cơ thể của chúng ta sẽ biến dị, giống như Hoắc Linh ở viện dưỡng lão lúc trước, các cậu chắc đã gặp cô ấy rồi." Tần Mặc gật đầu, điểm này Tần Mặc đương nhiên rất rõ ràng.

"Cho nên tôi biết mình không còn nhiều thời gian nữa, mới đến nơi này, còn gửi băng video cho tất cả mọi người, tôi chỉ hy vọng mọi người có thể đến giúp tôi, còn về việc thế lực kia có nhúng tay vào chuyện này hay không, tôi không rõ lắm, hơn nữa biết đâu trong đội ngũ của chúng ta đã có người của chúng rồi." Tần Mặc cười nói.

"Thôi được rồi, không cần nghĩ nhiều như vậy nữa, đã không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nghĩ mấy cái này làm gì?

Dù sao hiện tại mọi người vẫn bình an vô sự, tôi vẫn có thể dẫn mọi người tiếp tục đi xuống." Ngô Tam Gia và Trần Văn Kim nhìn nhau, hai người họ không ngờ Tần Mặc lại cảm thấy chuyện này nhẹ nhàng đến vậy.

"Tần Mặc tiên sinh, thực ra chúng tôi cảm thấy thế lực phía sau này thực lực vẫn khá mạnh đấy." Ngô Tam Gia nói đến đây thì dừng lại, Tần Mặc nhướng mày, nhìn chằm chằm Ngô Tam Gia.

"Đã đưa tôi đến nơi này rồi, vậy cũng có nghĩa là tôi đã bị cuốn vào chuyện này, hai người yên tâm đi, tôi sẽ giúp đỡ mọi người." Tần Mặc cho rằng mình e rằng sớm đã giao đấu với thế lực kia rồi, nhưng thế lực này rốt cuộc là gì thì Tần Mặc hiện tại vẫn chưa rõ, Tần Mặc biết không bao lâu nữa bọn họ sẽ từ từ lộ diện.

"Vậy được rồi, chúng tôi đã biết." Bọn họ nói những lời này rồi thở dài một hơi, Tần Mặc cũng không nói thêm gì với họ, dù sao vẫn là dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh bọn họ đã đi đến cuối đường, nhìn thấy những bức

tường xung quanh đây, Ngô Tam Gia liền cau mày.

"Không đúng, theo logic bình thường mà nói, ở đây nhất định phải có đường đi." Tần Mặc gật đầu, sau đó Tần Mặc cẩn thận quan sát, lúc này mới chợt phát hiện ra, dưới chân Tần Mặc khom người xuống, tiếp đó Tần Mặc đào một ít cát đất ra.

"Chắc là ở đây rồi." Mấy người khác thì đi đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc đưa mắt nhìn A Khuê.

"Để người của cậu đào cái chỗ này ra đi." A Khuê đáp một tiếng, cậu ta cảm thấy sau này mình chắc chắn vẫn phải dựa vào Tần Mặc bảo vệ, đã như vậy thì cậu ta nhất định phải nghe lời Tần Mặc.

Ngay lập tức cậu ta vẫy tay, những người thuộc hạ của cậu ta đều cầm xẻng đến đây, đào cái chỗ này ra, rất nhanh mọi người liền thấy, ở đây thật sự có một cơ quan.

Ngô Tam Gia nhìn Tần Mặc một cái, ông ta biết Tần Mặc cũng có hiểu biết về cơ quan gì đó, Tần Mặc thì khom người xuống cẩn thận quan sát một chút, sau đó Tần Mặc nhấn một trong các nút, trên cánh cửa này lập tức xuất hiện một cái vòng kéo.

Tần Mặc dùng sức kéo cánh cửa này ra, anh lại nhìn mấy người trước mặt.

"Mấy người cứ ở đây đã, tôi xuống xem một chút." Trương Kỳ Lân lập tức kéo cánh tay Tần Mặc lại, cau mày, trên mặt lộ vẻ lo lắng, Tần Mặc thấy anh ta như vậy thì trong mắt hiện lên một nụ cười mờ nhạt, vỗ vỗ tay anh ta.

Chương 573

“Yên tâm đi, không sao đâu, mấy người cứ ở đây là được rồi.” Nói xong câu này Tần Mặc liền nhảy xuống.

Hạo Thiên Chân nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Chúng ta thật sự không đi theo sao?

Lỡ như Tần Mặc gặp nguy hiểm thì sao?

Chúng ta sẽ không giúp được anh ấy.” “Yên tâm đi, thực lực của Tần Mặc cao hơn cậu nhiều, dù cậu có chết ở đây, Tần Mặc cũng sẽ không chết đâu.” Hạo Thiên Chân lúc này mới bĩu môi, nhưng cậu biết lời nói thô nhưng lý không thô.

Một lúc sau Tần Mặc liền đi lên, đưa mắt nhìn họ.

“Bên dưới thực sự có đường đi, chúng ta xuống thôi.” Mọi người đều đáp lời, sau đó họ đi theo Tần Mặc, đến bên dưới, họ mới nhận thấy những bức tường xung quanh đều có những lỗ khoét.

Hạo Thiên Chân nhìn kỹ một chút thì phát hiện những cái này trông giống như những cái kén.

“Những cái kén này là thứ gì?” Hạo Thiên Chân tò mò nhìn mấy cái kén này.

Tần Mặc cau mày.

“Bên trong này chắc hẳn là một số thi thể.” Tần Mặc đã cảm nhận được mùi thối rữa từ trong thi thể của bọn chúng.

Hạo Thiên Chân hiểu ra, vội vàng rụt tay lại.

Nhìn thấy những thi thể bên cạnh hành lang, Tần Mặc có một dự cảm không lành, chưa kịp để Tần Mặc nghĩ nhiều, âm thanh của hệ

thống đã nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.】 Ngay khi âm thanh của hệ thống vừa dứt, những tượng bùn xung quanh đều đứng dậy, bọn chúng đi về phía Tần Mặc và đồng đội, trông cứ như những bức tượng.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, không cần nghĩ Tần Mặc cũng biết chuyện này không đơn giản như vậy, anh rút Thần Hoàng Kiếm của mình ra, chỉ vào những tượng bùn ở phía xa.

"Mấy người cẩn thận một chút, trên thi thể của những người này đều được bao bọc một lớp bùn, lớp bùn này có thể bảo vệ bọn chúng rất tốt, chỉ khi đánh nát lớp bùn này mới có thể giải quyết được bọn chúng." Mọi người đều đáp lời, may mắn là số người họ đang ở đây vẫn khá đông, nên những tượng bùn này chưa chắc đã đối phó được với họ.

A Khuê thì nuốt nước bọt, cậu ta đưa mắt nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, anh chắc chắn chúng ta có thể sao?" Tần Mặc nghe cậu ta nói vậy, liền không nhịn được trợn mắt.

"Vậy thì cậu cứ để cho những tượng bùn này giết chết đi." A Khuê trong lòng thót tim, thôi được rồi, Tần Mặc đã nói như vậy thì bọn họ cứ đánh một trận sống chết với những tượng bùn này thôi.

A Khuê nuốt nước bọt, rút con dao găm trên người ra, chỉ vào những tượng bùn ở phía xa.

Những tượng bùn này thì cứ thế lao thẳng về phía họ, A Khuê không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng con dao găm trong tay đâm về phía bọn chúng.

Nhưng A Khuê lại phát hiện thân thể của những tượng bùn này vẫn khá cứng rắn, cậu ta một nhát này căn bản không thể đâm xuyên qua tượng bùn.

A Khuê đứng sững tại chỗ, lúc này cậu ta cũng trợn tròn mắt, không hiểu nhìn Tần Mặc, chuyện này là sao vậy, Tần Mặc thì nhắc nhở một câu.

"Lớp bùn trên người bọn chúng vốn là đặc chế, không dễ dàng đối phó đâu, mấy người tự mình cẩn thận một chút, tự bảo vệ mình là được rồi." A Khuê không còn cách nào khác, chỉ có thể nghiến chặt răng nhìn chằm chằm những tượng bùn này nói.

"Tôi không tin là không đối phó được với tụi mày, đã không phải mày chết thì là tao, vậy thì tụi mày cứ chết hết ở đây đi." Nói rồi A Khuê liền xông về phía bọn chúng, nhìn thấy A Khuê như vậy Tần Mặc liền cảm thấy có chút buồn cười, nhưng Tần Mặc không nói gì, mà ngược lại đi đến bên cạnh mấy người đồng đội của mình, bảo vệ mấy người bọn họ.

"Tần Mặc, anh cứ yên tâm đi, bây giờ tôi cũng không phải là vô dụng đâu." Hạo Thiên Chân cười nói, nhìn Tần Mặc, trải qua thời gian dài như vậy, cậu cũng đã có chút thân thủ nhất định.

Tần Mặc nhướng mày, lại nhìn sang bên kia Bàn Tử.

"Cẩn thận một chút đi, thực lực của những tượng bùn này, trông cũng không tồi đâu." Bàn Tử đáp lời.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn sang bên kia Trương Kỳ Lân, thực lực của Trương Kỳ Lân đương nhiên là không cần nghi ngờ, Tần Mặc cũng không cần phải lo lắng cho anh ta nhiều như vậy, những tượng bùn này dưới tay anh ta thì chỉ có phần chết mà thôi.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn những tượng bùn trước mặt.

"Nếu đã như vậy, thì cứ dùng các ngươi để luyện tay vậy, dù sao sau này chúng ta chắc chắn còn gặp những nguy hiểm khác." Nói xong câu này, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một luồng năng

lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Cái rìu này bổ về phía mấy tượng bùn ở phía xa, cái rìu rất nhanh đã bổ nát mấy tượng bùn trong số đó, tuy rằng lớp bùn trên người bọn chúng không rơi ra, nhưng bọn chúng cũng căn bản không thể đối kháng với Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc liền điều khiển cái rìu này, khiến nó không ngừng tấn công những tượng bùn xung quanh.

Rất nhanh những tượng bùn này đã bị Tần Mặc giết chết mấy con, mấy tượng bùn đó đều ngã xuống đất.

Thấy những tượng bùn này còn biết né tránh đòn tấn công của mình, Tần Mặc liền dùng sức mạnh ngưng tụ khống chế thân hình của bọn chúng.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Lập tức chặn đứng mấy tượng bùn, mấy tượng bùn này bị Tần Mặc nhốt trong khối Băng Tinh, mấy tượng bùn đó thì vung nắm đấm không ngừng tấn công Băng Tinh của Tần Mặc.

Nhưng Băng Tinh của Tần Mặc làm sao có thể dễ dàng đối kháng được như vậy chứ?

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Vô dụng thôi, dù các ngươi có như vậy, các ngươi cũng không thể thoát ra khỏi khối Băng Tinh này đâu!" Nếu lần này gặp phải những nguy hiểm khác, có lẽ Tần Mặc còn chưa chắc có nắm chắc, nhưng những thứ này đối với Tần Mặc mà nói căn bản không là gì cả.

Tần Mặc lại dùng cái rìu đó không ngừng tấn công những tượng bùn này, rất nhanh những tượng bùn này đã bị Tần Mặc giải quyết hết.

Nhưng sau khi mấy tượng bùn này chết đi, vẫn sẽ có những tượng bùn khác xuất hiện, Tần Mặc liền không ngừng ngưng tụ sức mạnh của mình.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Lôi đình khổng lồ đánh lên người mấy tượng bùn, mấy tượng bùn này chỉ cần bị Tần Mặc đánh trúng, thân thể của bọn chúng sẽ trực tiếp biến thành bột phấn, bởi vì Thiên Lôi của Tần Mặc thực sự quá lợi hại.

Thiên Lôi cứ thế một đạo lại một đạo giáng xuống, những tượng bùn đó rất nhanh đã bị Tần Mặc giết chết mấy con.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc lại dùng đạo sức mạnh này khống chế bọn chúng, tiếp đó Tần Mặc liền phóng ra Thiên Hỏa.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Thiên Hỏa lập tức bao vây xung quanh những tượng bùn đó, những tượng bùn đó thì không ngừng dùng sức mạnh của bọn chúng va chạm vào không gian này của Tần Mặc.

Nhưng bất kể bọn chúng cố gắng thế nào, bọn chúng cũng không thể phá vỡ không gian này, ngọn lửa của Tần Mặc cũng trực tiếp thiêu đốt lên người bọn chúng, tuy rằng trên người bọn chúng toàn là bùn đất, nhưng chỉ cần ngọn lửa của Tần Mặc đủ mạnh liệt, thì thân thể của bọn chúng sẽ trở nên vô cùng giòn, Tần Mặc chỉ cần tùy tiện chạm vào một cái, bọn chúng sẽ bị Tần Mặc làm vỡ nát.

Quả nhiên lớp đất trên người một tượng bùn trong số đó đã bị Tần Mặc thiêu gần hết, sau đó Tần Mặc liền cầm Thần Hoàng Kiếm đánh một cái lên người nó, thân thể nó biến thành bột phấn đổ xuống đất.

Tần Mặc trong mắt lộ vẻ cười cợt, tiếp đó Tần Mặc liền không ngừng tấn công những tượng bùn này.

Một lát sau, những tượng bùn này đã bị Tần Mặc giải quyết hết, Tần Mặc lại quay đầu nhìn mấy người khác, mấy người khác vẫn

đang không ngừng đối phó với đối thủ của mình.

Tần Mặc thì đi qua giúp đỡ họ một chút, rất nhanh những tượng bùn này đã bị Tần Mặc giết chết hết, âm thanh của hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền xem xét trạng thái hệ thống hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24 tuổi.

Chương 574

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Tình trạng cơ thể: Nhanh nhẹn 705【giới hạn con người 10】 Thể lực 720【giới hạn con người 10】 Sức mạnh 720【sức mạnh giới hạn 10】 Tinh thần 735【giới hạn con người 10】 Không ngờ hiện tại trạng thái lại tăng lên nhiều như vậy.

Tuy nhiên Tần Mặc cảm thấy điều này vẫn có lợi cho mình, hơn nữa tiếp theo, bọn họ còn phải tiếp tục đi tới ở đây, chỉ riêng ở đây đã gặp nhiều nguy hiểm như vậy rồi, mà bên ngoài còn có rất nhiều Phượng Vĩ Kê Quan Xà, việc cơ thể mình được tăng cường trạng thái là một điều tốt.

Tần Mặc cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Mấy người thế nào rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Mấy người họ nhìn nhau, rồi đồng thời lắc đầu, mấy người họ quả thực bình an vô sự.

Tần Mặc lúc này mới quay đầu đưa mắt nhìn hành lang này, nói với mọi người.

"Đã không có chuyện gì thì chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi." Nói xong câu này, Tần Mặc liền dẫn bọn họ, mọi người tiếp tục đi về phía trước, những người khác thì đi theo bên cạnh Tần Mặc, bởi vì họ biết thực lực của Tần Mặc đang ở đây, họ chỉ cần đi theo Tần Mặc thật tốt thì nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tần Mặc dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh họ đã đến một mật thất.

Đến đây Tần Mặc liền cau mày, anh cẩn thận quan sát mật thất trước mặt này.

Nhưng Tần Mặc lại không phát hiện mật thất này có chỗ nào không ổn.

Suy nghĩ một chút Tần Mặc liền quay đầu đưa mắt nhìn mấy người bên cạnh, mấy người họ cũng đang nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhắc nhở họ.

"Vì xung quanh đây có nhiều dây leo chằng chịt như vậy, trước tiên cứ loại bỏ những dây leo này đi." Mọi người đều đáp lời, sau đó họ đi qua, nhưng chưa kịp đến gần bên kia thì âm thanh của hệ thống đã nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc trong lòng thót tim, không cần nghĩ anh cũng biết ở đây nhất định có nguy hiểm, anh lập tức nhắc nhở mọi người.

“Đừng đi về phía đó nữa, mau lại đây.” Mọi người nghe Tần Mặc nói vậy liền trợn tròn mắt, tiếp đó họ vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Mặc, chưa kịp phản ứng thì xung quanh đã xuất hiện rất nhiều Phượng Vĩ Kê Quan Xà.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, A Khuê bên cạnh càng vô cùng sợ hãi kéo cánh tay Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh, bây giờ phải làm sao đây?

Xung quanh đây có nhiều Phượng Vĩ Kê Quan Xà như vậy, chúng ta có phải là đối thủ của bọn chúng không?” Sắc mặt Tần Mặc liền lạnh đi, hừ lạnh một tiếng.

“Sao có thể không phải là đối thủ của bọn chúng được, cậu đừng nói loại lời này, mọi người nghe xong trong lòng sẽ không thoải mái đâu, điều này cũng tương đương với việc làm xao động lòng người, hiểu chưa?” A Khuê lúc này mới nuốt nước bọt gật đầu.

Thực ra Tần Mặc nói như vậy chủ yếu là vì Tần Mặc cảm thấy những Phượng Vĩ Kê Quan Xà này thực sự không dễ đối phó, nếu mình cũng nói ra những lời lẽ chán nản như vậy, e rằng mọi người sẽ càng không có lòng tin.

“Cẩn thận một chút.” Tần Mặc nhìn chằm chằm Ngô Tam Gia bên cạnh và mấy người khác, những người này đều đáp lời, Tần Mặc đã nói như vậy, họ đâu phải là kẻ ngốc, sao lại không hiểu đạo lý này chứ?

Một con Phượng Vĩ Kê Quan Xà gần đó lập tức xông về phía Tần Mặc, Tần Mặc thấy nó như vậy liền cười lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc rút ra một con dao găm, chém về phía đối phương.

Con Phượng Vĩ Kê Quan Xà này trực tiếp bị Tần Mặc chém ngã xuống đất, tiếp đó Tần Mặc lại nhìn mấy người bên cạnh.

Mọi người cũng đang không ngừng đối phó với những Phượng Vĩ Kê Quan Xà xung quanh đó, hơn nữa thực lực của họ cũng đều tương đương, ít nhất khi họ đơn đả độc đấu với những Phượng Vĩ Kê Quan Xà này sẽ không bị những Phượng Vĩ Kê Quan Xà này giết chết.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần mọi người không có chuyện gì là tốt rồi, mục đích duy nhất tiếp theo của mình chính là giải quyết những Phượng Vĩ Kê Quan Xà xung quanh đây.

Tần Mặc nhìn những Phượng Vĩ Kê Quan Xà trước mặt, nheo mắt lại.

"Đã các ngươi muốn để chúng ta chết ở đây như vậy, vậy thì chúng ta hãy xem rốt cuộc ai sẽ chôn thây tại đây đi." Sau khi lời Tần Mặc dứt liền ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc không dùng cơn lốc xoáy này để tấn công những Phượng Vĩ Kê Quan Xà trước mặt, mà ngược lại điều khiển cơn lốc xoáy này đi đến xung quanh những dây leo đó.

Cơn lốc xoáy này trực tiếp cuốn lấy những dây leo, những dây leo này không chịu nổi sức mạnh của cơn lốc xoáy của Tần Mặc, nên chúng liền trực tiếp bị Tần Mặc làm cho rơi rụng.

Tần Mặc lúc này mới nheo mắt lại, tiếp đó Tần Mặc liền nhìn mấy người bên cạnh.

"Chỗ này chắc chắn có đường đi về phía trước, đợi một lát tôi sẽ tìm kiếm cơ quan ở đây, mọi người hơi cẩn thận một chút, trên người tôi đã không còn nhiều thuốc nữa." Thực ra trong hệ thống của Tần Mặc có rất nhiều, nhưng trước đó Tần Mặc đã lấy ra nhiều thứ như vậy rồi, cái túi của mình nhỏ như vậy, nếu lại lấy ra nhiều hơn nữa, mọi người chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Mọi người đều đáp lời, họ cũng không nói thêm lời vô nghĩa nào nữa, dù sao trước đó Tần Mặc đã đưa cho họ nhiều thuốc như vậy

rồi, họ cũng hiểu Tần Mặc không phải là thánh nhân, chắc chắn không thể lấy ra nhiều hơn nữa.

Tần Mặc thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại quay đầu đưa mắt nhìn những bức tường xung quanh, khi Tần Mặc chuẩn bị tiến đến gần bức tường đó, liền thấy xung quanh bức tường, lại xuất hiện rất nhiều Phượng Vĩ Kê Quan Xà.

Trong miệng bọn chúng còn không ngừng phát ra âm thanh, dường như đang gọi đồng bọn của mình.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó Tần Mặc liền tạo ra một Phong Nhận khổng lồ.

Cái Phong Nhận này trực tiếp bị Tần Mặc ném ra ngoài, đánh vào mấy con Phượng Vĩ Kê Quan Xà gần Tần Mặc nhất.

"Cuồng Phong Nhận!" Thân thể của mấy con Phượng Vĩ Kê Quan Xà đó lập tức bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

"Mấy người đợi một lát vây thành một vòng tròn, đừng để những Phượng Vĩ Kê Quan Xà này từ phía sau tấn công mấy người, hiểu chưa?" Tần Mặc nhắc nhở mấy người họ, bây giờ có mình ở đây giúp đỡ mấy người họ, mấy người họ mới không bị những Phượng Vĩ Kê Quan Xà này cắn bị thương, nhưng nếu mình đi tìm cơ quan, thì cũng có nghĩa là mấy người họ sẽ giao lưng cho những Phượng Vĩ Kê Quan Xà này.

Mọi người đều đáp lời.

"Yên tâm đi, chúng tôi hiểu rồi." Tần Mặc lúc này mới không nói thêm lời vô nghĩa nào với họ, mà ngược lại đi đến gần những bức tường xung quanh này mò mẫm tìm kiếm, rất nhanh Tần Mặc liền tìm thấy cơ quan, Tần Mặc trong mắt lộ vẻ cười mờ nhạt, nhưng chưa kịp để Tần Mặc nhấn cái cơ quan này thì đã có một con rắn lao về

phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rút Thần Hoàng Kiếm ra, một nhát chém vào thân thể con rắn này.

Tần Mặc chuẩn bị tiếp tục đi qua mở cơ quan, nhưng Tần Mặc lại phát hiện bên kia đã vây rất nhiều rắn.

Tần Mặc lập tức hiểu ra.

"Xem ra các ngươi cũng biết, ta đã phát hiện ra cơ quan, các ngươi quả thực rất thông minh, tuyệt đối không thể giữ lại các ngươi nữa." Nói xong câu này, Tần Mặc liền không ngừng ngưng tụ sức mạnh của mình.

"Ưng Kích Trường Không!" Đạo sức mạnh này đánh về phía những Phượng Vĩ Kê Quan Xà trước mặt, những Phượng Vĩ Kê Quan Xà này đều khá sợ đại bàng, nên bọn chúng liền bị những con đại bàng này giải quyết.

Nhưng vẫn có vô số Phượng Vĩ Kê Quan Xà bò ra, Tần Mặc biết mình nhất định phải nhanh chóng nhấn cái công tắc kia, nếu không sẽ gặp phiền phức.

Suy nghĩ rõ ràng xong, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, nhiệt độ xung quanh đây lập tức trở nên thấp đi.

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Với cỗ lực lượng này, tốc độ của những Phượng Vĩ Kê Quan Xà đó liền trực tiếp trở nên chậm chạp, Tần Mặc lúc này cũng ngưng tụ ra một thủ ấn khổng lồ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn này bị Tần Mặc ném ra ngoài, thủ ấn nhanh chóng đánh vào những Phượng Vĩ Kê Quan Xà đang bám trên cơ quan, những Phượng Vĩ Kê Quan Xà đó trực tiếp bị Tần Mặc đánh nổ tung, Tần Mặc lập tức đi đến bên cạnh cơ quan này, nhấn cái cơ quan này.

Sau khi cơ quan này bị Tần Mặc nhấn xuống, những Phượng Vĩ Kê Quan Xà xung quanh đó liền như thể nhận được lời triệu hồi nào đó, bọn chúng vội vàng rời khỏi nơi này.

Thấy cảnh này Tần Mặc liền cau mày, nhưng Tần Mặc biết mình hiện tại cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, anh nhìn mấy người bên cạnh.

"Mau đến chỗ cửa động kia." Nghe thấy lời đó họ đều đáp lời, tiếp đó họ đi theo Tần Mặc cùng nhau tiến vào bên trong cửa động, đến đây, họ mới phát hiện họ đã đến một nơi khá huyền diệu, nơi này trông vàng son lộng lẫy, cứ như thể được xây bằng vàng vậy.

"Trời đất ơi!" A Khuê nói xong câu này thì khom người xuống.

Chương 575

Hắn nhìn mảng đất màu vàng kim trên sàn, muốn cạy nó lên, nhưng Tần Mặc lại nhắc nhở.

"Muốn mở chỗ này ra không đơn giản vậy đâu, anh từ bỏ đi.

Hơn nữa nơi này là tự nhiên hình thành." Nghe Tần Mặc nói vậy, hắn nhíu chặt mày, nhưng rồi thở dài một hơi, không suy nghĩ nhiều nữa, chỉ đứng dậy đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?" Tần Mặc lắc đầu, trong khi đó Trần Văn Kim lại nhìn lên lò luyện đan lơ lửng giữa không trung, rồi nhìn những người bên cạnh.

"Mọi người mau nhìn kìa." Trần Văn Kim vừa nói vừa đưa tay chỉ lên.

Mọi người cũng chú ý đến lò luyện đan giữa không trung, thế là cả đám liền đi về phía đó.

"Đây là đan dược luyện chế ra sao?" Hắn vừa nói vừa đặt tay lên mặt bàn đá trước mặt, trên bàn đặt chi chít những viên đan dược.

Ngay lập tức, hắn cầm một viên đan dược lên.

"Nếu ăn viên đan dược này, có phải tôi cũng sẽ trở nên trường sinh bất lão không?" Thấy bộ dạng của hắn, sắc mặt Tần Mặc lạnh đi, nhưng anh cũng không nói nhảm, mà nhìn những pho tượng ngọc xung quanh.

"Nếu tôi đoán không lầm, những pho tượng ngọc kia đều là binh lính của Tây Vương Mẫu Mẫu." Tần Mặc đi về phía một pho tượng, đến gần rồi cẩn thận quan sát, nhưng anh cũng biết không thể tùy tiện dùng tay chạm vào những thứ này.

Ở phía bên kia, mấy người còn lại cũng vội vàng đến bên cạnh bàn đan dược, cầm chúng lên.

Nhưng đúng lúc này, hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời lập tức tiêu diệt.】 Sắc mặt Tần Mặc lạnh đi, những thứ có thể cử động ở đây e rằng chỉ có những pho tượng này.

Đúng lúc đó, cánh cửa đá cách đó không xa đột nhiên bị đóng sập lại.

Tim Tần Mặc khẽ "thịch" một tiếng, anh liền nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người kia, bọn họ cũng đang sững sờ tại chỗ.

Trương Kỳ Lân lập tức đến bên cạnh Tần Mặc.

“Xem ra chuyện này không đơn giản.” Tần Mặc đáp lại một tiếng, suy nghĩ của anh cũng tương tự Trương Kỳ Lân.

Ngay lúc này, một pho tượng gần Tần Mặc nhất đột nhiên vung vũ khí trong tay chém tới.

May mà Tần Mặc phản ứng nhanh, kịp thời giữ chặt cánh tay đối phương.

“Những pho tượng này vốn không cử động được, xem ra chúng ta đã kích hoạt cơ quan nào đó.” Tần Mặc vừa nói vừa nheo mắt, rồi lại nhìn về phía mấy người đang cầm đan dược cách đó không xa.

“Nếu tôi đoán không lầm, e là có liên quan đến những viên đan dược này.

Những người đến đây có lẽ đều vì chúng, cho dù không phải, khi thấy chúng chắc chắn cũng sẽ cầm lên.

Chỉ cần cầm đan dược lên là tương đương với việc kích hoạt cơ quan, những pho tượng này sẽ tấn công họ.” Nghe vậy, người kia vội

vàng đặt viên đan dược trong tay xuống bàn.

Nhưng dù vậy cũng đã muộn, vô số pho tượng xung quanh bắt đầu cử động, chúng từng bước tiến về phía này.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"E rằng lũ này còn khó đối phó hơn cả đám người bùn chúng ta gặp trước đây." Nghe Tần Mặc nói vậy, mọi người đều trở nên cảnh giác.

Tần Mặc đã nói như thế, có nghĩa là những pho tượng này thực sự rất đáng sợ.

Tần Mặc nhìn Ngô Tam Gia và mấy người kia.

"Mấy người còn ngây ra đó làm gì?

Còn không mau đối phó với chúng." Ngô Tam Gia và những người khác lập tức đáp lời, sau đó họ rút dao găm ra, nhìn chằm chằm vào những pho tượng đang tiến đến.

Lúc này, những pho tượng đã đến bên cạnh Tần Mặc.

Anh dùng Thần Hoàng Kiếm trong tay chém về phía một pho tượng, trên người nó liền xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc nhíu mày, dù vậy, hành động của pho tượng này vẫn không bị cản trở, hơn nữa nó còn liên tục vung vũ khí tấn công anh, dường như quyết giết chết Tần Mặc bằng được.

"Không ổn rồi, tôi xem thử trên người chúng có cơ quan gì không.

Mọi người tự bảo vệ mình là được, trước khi tôi tìm ra, đừng hành động thiếu suy nghĩ." Mọi người đều đáp lời.

Họ không ngốc, thực lực của họ so với Tần Mặc kém xa như vậy, nếu bây giờ lãng phí hết thể lực thì làm sao đối phó nổi với lũ tượng này?

Thấy họ như vậy, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, rồi tập trung vào pho tượng trước mặt.

Tuy nó khá lợi hại, nhưng Tần Mặc tự tin mình có thể vừa đối phó vừa kiểm tra tình hình trên người nó.

Tần Mặc cầm Thần Hoàng Kiếm trong tay, chém một nhát vào cánh tay đối phương.

Cánh tay nó lập tức nứt ra, nhưng vẫn có thể cử động.

Suy nghĩ một lúc, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh.

"U Minh Bạo Liệt!" Một đòn này trực tiếp đánh ngã pho tượng xuống đất.

Đúng lúc này, một con rắn đột nhiên chui ra từ trong cơ thể pho tượng, lao tới cắn Tần Mặc.

May mà Tần Mặc phản ứng nhanh, nếu không có lẽ đã bị con rắn này cắn trúng.

Tần Mặc vội vàng vung vũ khí trong tay, đánh thẳng vào người con rắn.

Con rắn lập tức bị Tần Mặc chém thành hai nửa, không còn dấu hiệu sinh mệnh.

Nhưng những pho tượng xung quanh vẫn không ngừng lao về phía nhóm Tần Mặc.

Anh nhíu mày, biết rằng thời gian của mình không còn nhiều, Tần Mặc lập tức đến bên cạnh pho tượng vừa bị hạ gục, cẩn thận quan sát.

"Hóa ra không có cơ quan gì, lẽ nào liên quan đến con rắn trong cơ thể nó?" Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền quan sát kỹ hơn và phát hiện ra ở vị trí tim của những pho tượng này có một hệ thống điều

khiển đặc biệt.

“Xem ra là những con rắn này ở trong cơ thể pho tượng, sau đó điều khiển chúng đến đối phó với chúng ta.

Vậy có phải chỉ cần tấn công vào tim của chúng là được không?” Tần Mặc nhìn mấy người trước mặt.

“Tấn công vào tim của chúng.” Họ lập tức gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy thì họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Chương 576

Tần Mặc liền lao vào tấn công những pho tượng trước mặt.

Mỗi một đòn của anh đều nhắm vào tim của chúng.

Chỉ cần Tần Mặc đánh trúng tim đối phương, nó sẽ lập tức ngã xuống đất.

Sau đó, con rắn sẽ chui ra định cắn Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc hoàn toàn không sợ, vì anh hiểu rõ những con rắn này không phải là đối thủ của mình.

"Không ổn rồi, xung quanh có nhiều tượng quá, chẳng mấy chốc thể lực của chúng ta sẽ không trụ nổi." Bàn Tử nhíu mày quay sang nhìn Tần Mặc, hy vọng anh có thể nhanh chóng nghĩ ra cách.

Tần Mặc nhíu mày, cẩn thận quan sát xung quanh.

"Mọi người cứ ở đây đối phó với lũ ngọc dũng này, tôi đến xem cánh cửa đồng kia có cơ quan gì không." Họ đều gật đầu.

Tần Mặc quay lại cánh cửa vừa đóng lúc nãy, cẩn thận dò dẫm.

Lúc này, một ngọc dũng vừa hay tấn công Tần Mặc, anh liền đối đầu với nó một chút, rồi tung một cước đá vào người nó, khiến nó ngã sõng soài trên đất.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn cánh cửa đồng trước mặt.

Nhưng anh nhìn hồi lâu mà không phát hiện ra manh mối nào, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Chuyện gì thế này?

Tại sao ở đây không có gì cả?" Tần Mặc nheo mắt, rồi lại quay đầu nhìn những ngọc dũng bên cạnh.

Thể lực của nhóm anh đã tiêu hao gần một nửa, nếu anh không tìm ra cơ quan, họ rất có thể sẽ chết ở đây.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn những bức tường xung quanh, muốn tìm kiếm manh mối từ đó, nhưng vẫn không tìm thấy gì.

Hiện tại, Tần Mặc chỉ có thể đến bên những bức tường này, cẩn thận tìm kiếm.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Tần Mặc ngưng tụ ra một luồng sức mạnh, luồng sức mạnh này hóa thành một con hổ, đến bên cạnh bảo vệ mọi người.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, có chút cảm kích nhìn Tần Mặc.

Anh vội vàng lắc đầu.

"Đừng ngây ra đó nữa, mau đối phó với đám ngọc dũng xung quanh đi." Họ đáp lời.

Họ cũng biết, tuy có Tần Mặc bảo vệ, nhưng họ cũng không thể bình an vô sự mà ra ngoài.

Chỉ cần đợi đến khi thể lực của họ cạn kiệt, họ chắc chắn sẽ không phải là đối thủ của đám ngọc dũng này.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi lại ngưng tụ sức mạnh.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Lại một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Anh dùng luồng năng lượng này tấn công hai ngọc dũng gần mình nhất.

Hai ngọc dũng này trực tiếp ngã xuống đất, còn những con rắn lông đen bên trong cũng xuất hiện trước mặt Tần Mặc, và anh đã giết hết chúng.

Tần Mặc đã kiểm tra cả bốn bức tường một lượt, nhưng phát hiện cả bốn bức tường đều không có cơ quan, điều đó có nghĩa là cơ quan hoặc là ở dưới, hoặc là ở trên.

Tây Vương Mẫu Mẫu sao có thể xây dựng một mật thất như thế này chỉ để họ chết ở đây chứ.

Nhưng Hạo Thiên Chân bên cạnh đã có chút tuyệt vọng.

"Tần Mặc ca, bây giờ phải làm sao đây?

Em hết sạch sức lực rồi, mà đám ngọc dũng này vẫn không ngừng tấn công chúng ta." Tần Mặc nhíu mày.

"Cậu cố gắng thêm một chút nữa, chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ ra được khỏi đây thôi." Nghe vậy, Hạo Thiên Chân thở dài một hơi.

Nói thật, trong lòng cậu vẫn rất khó chịu.

Tần Mặc cũng không nói nhảm nhiều nữa, mà lại cẩn thận quan sát mật thất trước mặt.

Lúc này, Tần Mặc vừa hay nhìn thấy lò luyện đan giữa không trung, lẽ nào có liên quan đến cái lò này?

Ánh mắt Tần Mặc sáng lên.

Nếu cơ quan không ở những nơi khác, thì rất có khả năng sẽ ở đây.

Nếu đã vậy, mình cứ thử một lần xem sao.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc mạnh mẽ giậm chân một cái, thân hình bay lên trên lò luyện đan, rồi cẩn thận quan sát.

Không bao lâu sau, Tần Mặc đã mở được lò luyện đan, đan dược bên trong cũng hiện ra trước mắt anh.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc lại cẩn thận quan sát lò luyện đan

trước mặt.

“Không đúng.” Tần Mặc khá am hiểu về cơ quan, trên lò luyện đan này rõ ràng không có cơ quan gì, nghĩa là cơ quan ở nơi khác.

Ngay lập tức, Tần Mặc nhảy xuống, anh nhìn chằm chằm vào cái bàn đặt đầy đan dược.

“Lẽ nào là ở đây?” Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền nhảy lên chiếc bàn này, rồi rút dao găm ra, đâm một nhát vào mặt bàn.

Chiếc bàn cũng lúc này xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, nhưng bên cạnh vừa hay có một ngọc dũng tấn công tới.

Phản ứng của Tần Mặc khá nhanh nhạy, anh trực tiếp tung một cước vào người đối phương.

Đối phương bị Tần Mặc đá bay ra, ngã xuống đất.

Tần Mặc lúc này mới dùng sức đẩy chiếc bàn ra.

May mà sức mạnh của Tần Mặc đủ lớn, nếu không trong thời gian ngắn, anh chắc chắn không có cách nào mở được nơi này.

Ngẩng đầu lên, Tần Mặc thấy con hổ của mình đã bị giải quyết, anh vội vàng ngưng tụ ra một lưỡi đao gió.

“Cuồng Phong Nhận!” Lưỡi đao gió này trực tiếp tấn công vào mấy ngọc dũng gần mình nhất.

Chương 577

Mấy ngọc dũng đó toàn bộ đều ngã xuống đất.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rồi quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

“Tôi đã tìm thấy lối ra rồi, mọi người đừng ngây ra đó nữa, mau qua đây.” Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền gật đầu.

Họ không ngốc, số lượng ngọc dũng xung quanh nhiều như vậy, lại còn liên tục lao về phía họ, nếu họ cứ ở lại đây, nhất định sẽ chết vì kiệt sức.

Họ đến bên cạnh Tần Mặc, anh cũng lúc này thở phào nhẹ nhõm, rồi quay đầu nhìn xung quanh.

Đám ngọc dũng xung quanh vẫn không ngừng tấn công họ, Tần Mặc biết mình bây giờ phải ở đây giúp họ câu giờ một lúc.

“Mọi người xuống trước đi, tôi ở đây chặn giúp.” Mấy người họ nghe Tần Mặc nói vậy thì trừng lớn mắt, rồi vội vàng lắc đầu.

“Sao thế được?

Với thực lực của anh, tuy có thể đối phó với đám tép riu này, nhưng số lượng của chúng thực sự quá nhiều, anh vẫn nên đi cùng chúng tôi thì hơn.” Hạo Thiên Chân nói rồi kéo tay Tần Mặc, nhưng anh lại lắc đầu.

Ngô Tam Gia bên cạnh thì cứng rắn kéo Hạo Thiên Chân xuống.

“Được rồi, thực lực của Tần Mặc mạnh như vậy, không cần cháu phải lo lắng.

Cháu ở đây chỉ càng làm vướng chân nó thôi.” Hạo Thiên Chân

không còn cách nào khác, đành phải nghe lời.

Trương Kỳ Lân thì đến bên cạnh Tần Mặc, gật đầu với anh một cái.

Tần Mặc cũng hiểu ý của Trương Kỳ Lân.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Thực ra với thực lực của anh, cho dù Trương Kỳ Lân không ở đây, Tần Mặc cũng có thể đối phó được với những thứ này.

Nhưng Tần Mặc cũng biết, thái độ của Trương Kỳ Lân đối với mình khá tốt, nếu đã vậy, mình cũng không cần phải bận tâm nhiều.

Hai người họ liên thủ, không ngừng đối kháng với đám tép riu này.

Đám tép riu tự nhiên không phải là đối thủ của hai người Tần Mặc, dù sao thực lực của họ cũng đã thể hiện rõ ở đây.

Thấy những người bên dưới đều đã xuống hết, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

"Anh xuống trước đi, tôi ở đây cản một lát." Trương Kỳ Lân nhíu mày, nhưng Tần Mặc lại đưa tay vỗ vỗ vai anh.

Anh liền đáp một tiếng, nhảy xuống dưới.

Tần Mặc nhân cơ hội lại ngưng tụ ra một cơn lốc xoáy.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy này bị Tần Mặc tung ra, nhanh chóng đến xung quanh đám ngọc dũng, cuốn chúng lại với nhau.

Tần Mặc cũng lúc này vội vàng xuống dưới, dùng sức đóng hai tấm đá lại.

Làm xong tất cả, Tần Mặc liền đuổi theo về phía trước, không bao lâu sau đã đến bên cạnh mọi người.

Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc quay lại, lúc này mới bật khóc, cậu

không ngừng lau nước mắt nơi khóe mắt, nói với Tần Mặc.

“Tần Mặc ca, cuối cùng anh cũng đến rồi, lúc nãy em sợ chết khiếp luôn anh không biết đâu, em sợ anh xảy ra chuyện.” Tần Mặc bật cười.

“Làm gì thế?

Sợ tôi xảy ra chuyện rồi không có ai bảo vệ cậu chứ gì.” Hạo Thiên Chân nức nở một chút, rồi lắc đầu.

“Sao em có thể là người như vậy được, em quan tâm đến tính mạng của anh nên mới thế.” Tần Mặc cười gật đầu, nhưng anh cũng lười tranh cãi với cậu nhiều, mà quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người bên cạnh.

“Mọi người sao rồi, không bị thương chứ?” “Yên tâm đi, chúng tôi rất an toàn.” Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc quay lại cũng coi như là yên lòng.

Dù sao lúc nãy Tần Mặc ở trên giúp họ câu giờ, nếu Tần Mặc xảy ra chuyện gì, những người có mặt ở đây đều không thoát khỏi trách nhiệm.

“Lúc nãy mọi người đã chiến đấu lâu như vậy rồi, cứ ở đây nghỉ ngơi một lát rồi hẵng đi tiếp.” Họ nghe Tần Mặc nói vậy thì đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói như vậy, họ cứ ở đây một lúc vậy.

Tần Mặc cũng tìm một chỗ ngồi xuống, rồi từ trong hệ thống của mình lấy ra một ít đồ ăn, đưa cho những người trước mặt.

Dù sao vật tư trên người Tần Mặc là vô tận, chia cho họ một ít cũng không sao.

Họ thấy Tần Mặc như vậy thì nhìn nhau, nhưng cũng không nói

nhiều, chỉ ăn một ít đồ.

Sau đó họ lại nghỉ ngơi ở đây khoảng nửa giờ, Tần Mặc lúc này mới đứng dậy, nhìn mọi người trước mặt.

"Mọi người chắc cũng đã nghỉ ngơi gần xong rồi nhỉ, tiếp theo chúng ta phải đi tiếp.

Đương nhiên, đi xuống nữa chắc chắn sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn, tôi hy vọng mọi người đều có thể cẩn thận một chút, rồi đoàn kết nhất trí để đối phó với những con quái vật đó." Trong lòng họ đều có chút không thoải mái, vì họ biết những trải nghiệm tiếp theo chắc chắn sẽ rất đáng sợ.

Nhưng họ cũng không còn cách nào khác, dù sao họ cũng đã đến đây rồi, không thể quay về được.

"Chúng tôi biết rồi." Họ nhìn Tần Mặc, anh cũng không nói nhiều nữa, mà đứng dậy, dẫn theo họ, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đi được một lúc, Tần Mặc lại thấy một ký hiệu bên cạnh, trong mắt anh hiện lên vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Ký hiệu này là ký hiệu độc quyền của Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân thấy vậy cũng sững sờ một chút, mày nhíu chặt lại.

Tần Mặc coi như đã nhìn ra, anh ấy có lẽ vẫn không nhớ lại được ký ức trước đây.

"Không sao đâu, dù thế nào đi nữa, điều này đã chứng tỏ anh từng đến nơi này, vậy chúng ta chắc chắn có thể bình an vô sự ra ngoài." Tần Mặc cười, vỗ vỗ vai Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân lúc này mới đáp một tiếng, anh cũng biết Tần Mặc

đang an ủi mình, vì anh đã mất đi ký ức, trong lòng rất không thoải mái.

Tần Mặc cũng không ở lại đây lâu, mà dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Một lúc sau, họ đột nhiên đến một phòng thí nghiệm.

Thấy tình hình trong phòng thí nghiệm, Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc.

"Không ngờ ở thời đại đó đã có phòng thí nghiệm." Họ đều gật đầu, điều này cũng thực sự quá đáng sợ rồi.

Chương 578

Tần Mặc nhíu mày, rồi cẩn thận quan sát trong phòng thí nghiệm.

Cách đó không xa có đặt hai ngọc dũng.

Trước đó Tần Mặc và họ đã bị ngọc dũng tấn công, nên Tần Mặc liền đi qua, giải quyết hai ngọc dũng này trước.

Trong cơ thể hai ngọc dũng này bò ra hai con rắn, Tần Mặc đã giết hết cả hai.

Tiếp đó, Tần Mặc lại cẩn thận quan sát phòng thí nghiệm trước mặt.

"Xem ra ý định trường sinh của Tây Vương Mẫu Mẫu này thật sự rất kiên định." "Nhưng trên thế giới này làm gì có trường sinh chứ." Giải Tiểu Hoa đảo mắt, anh ta thực sự không tin vào điều này.

Nghe anh ta nói vậy, trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Chuyện trên thế giới này thật thật giả giả, giả giả thật thật, lại có ai biết được rốt cuộc là như thế nào?

Vì vậy Tần Mặc không đáp lại Giải Tiểu Hoa.

Lúc này Hắc Hạt Tử lại nhìn về phía Trương Kỳ Lân, anh ta cũng không nói nhiều.

Tần Mặc lại nhìn mấy người họ.

"Được rồi, đừng đứng đây nữa, dù sao nơi này cũng không có manh mối gì.

Chúng ta tìm xem làm thế nào để từ phòng thí nghiệm này đi tiếp đã." Họ đều đáp một tiếng, tự nhiên họ cũng hiểu đạo lý này.

Hơn nữa họ đã đến đây rồi, cũng có nghĩa là họ đã rất gần với cung điện của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Họ tuyệt đối không thể tiếp tục ở đây, phải nhanh chóng đi tìm manh mối mới được.

Trần Văn Kim bây giờ vẫn khá kích động, cô cười nhìn đám người trước mặt.

"Lúc nãy chúng ta đã trải qua phòng luyện đan, bây giờ lại là phòng thí nghiệm này, nơi tiếp theo chắc chắn là cung điện của Tây Vương Mẫu Mẫu." Thấy cô như vậy, Hạo Thiên Chân liền nhíu mày.

"Cũng không cần kích động như vậy chứ." Trần Văn Kim lắc đầu.

"Mọi người không biết những gì tôi đã trải qua trong thời gian này, nếu không mọi người tuyệt đối không thể nói ra những lời như vậy.

Chúng tôi là sản phẩm thí nghiệm của loại đan dược này." Ngô Tam Gia bên cạnh lộ vẻ khổ sở.

Ban đầu ở mộ dưới đáy biển, tất cả mọi người đều bị ép uống loại đan dược này, chỉ có ông là không.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân một cái.

"Đây cũng là lý do Trần Văn Kim đến đây, không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Chúng ta tìm lối ra trước đi." Hạo Thiên Chân im lặng, gật đầu, nhưng cậu đáp một tiếng rồi không nói nhiều nữa.

Tần Mặc thì ở đây cẩn thận quan sát.

Rất nhanh, anh thấy một bức bích họa trên tường, anh lập tức nhìn mấy người bên cạnh.

"Mọi người qua đây xem này." Mọi người biết Tần Mặc đã tìm

thấy manh mối liền vội vàng chạy về phía anh, rồi họ cẩn thận quan sát.

Không bao lâu sau, họ thấy nội dung trên bức bích họa trước mặt, trong mắt họ đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Người được vẽ trên bức bích họa này không phải là vị quân vương chúng ta gặp trước đây sao?" Mọi người đều gật đầu, đúng là như vậy.

"Bà ta đã vẽ bức bích họa như thế này ở nhiều nơi, có phải cũng có nghĩa là bà ta đặc biệt coi trọng người này không?

Nếu bà ta đã tìm ra bí mật trường sinh bất lão, mọi người nói xem bà ta có nói bí mật này cho người này không?" Nghe vậy, Tần Mặc liền đáp một tiếng, trong lòng anh cũng nghĩ như vậy, mấy người còn lại cũng nghĩ thế.

"Nếu đã nói cho đối phương rồi, vậy có phải nghĩa là hai người này đều đã trường sinh bất lão rồi không?" Trong lòng Phan Tử đột nhiên có một suy nghĩ táo bạo như vậy.

Nghe anh ta nói thế, Ngô Tam Gia có chút bất lực đảo mắt.

"Đừng nói những chuyện vớ vẩn này, sự tình thế nào chúng ta đều không biết rõ." Ngô Tam Gia im lặng một lúc, lúc này mới gật đầu, lời này nói ra hình như cũng không sai.

Ông đáp một tiếng rồi không nói nhiều nữa.

Trong mắt Tần Mặc thì lại mang theo ý cười nhàn nhạt, rồi anh dẫn họ tiếp tục quan sát những bức bích họa này.

"Nhưng đây hình như là bức bích họa tiễn vị quân vương này rời đi mà.

Vị quân vương này đã biết bí mật trường sinh bất lão rồi, tại sao

lại phải rời khỏi nơi này?" "Anh đừng quên, nếu đối phương là quân vương, thì đối phương chắc chắn có một quốc gia, ông ta không thể ở đây mãi được." Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh, họ đều đáp lời, lời này của Tần Mặc nói ra hình như cũng không sai.

"Nhưng tình hình sau đó lại không được miêu tả nữa, có phải vị quân vương đó không quay lại đây, ông ta đã bỏ rơi Tây Vương Mẫu Mẫu?" Trong lòng Hạo Thiên Chân đột nhiên có một suy nghĩ táo bạo như vậy.

Tần Mặc nghe vậy thì bật cười, nhưng anh không đáp lại.

"Mọi người xem tảng đá lớn bên cạnh bà ấy là gì?" Hạo Thiên Chân tò mò nhìn mấy người bên cạnh.

Trên bức bích họa cuối cùng, bên cạnh Tây Vương Mẫu Mẫu chính là một tảng đá lớn.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, rồi anh đi qua, dùng tay mình cẩn thận vuốt ve.

Hạo Thiên Chân đột nhiên suy nghĩ bay xa.

"Mọi người nói xem, vị quân vương đó không phải đã biến thành tảng đá này chứ?

Hay là tảng đá này là do vị quân vương đó để lại, cố ý để lại cho Tây Vương Mẫu Mẫu làm kỷ niệm?" Tần Mặc bật cười.

"Chắc không đến mức đó đâu." Anh nói vậy rồi lắc đầu.

Mấy người còn lại thì nhìn nhau, nếu không đến mức đó, vậy rốt cuộc là chuyện gì?

"Lẽ nào tảng đá này có liên quan đến bí mật trường sinh bất lão?

Nếu không tại sao bà ta lại vẽ bức bích họa cuối cùng là mình cùng với tảng đá chứ." Giải Tiểu Hoa bên cạnh cũng mạnh dạn suy đoán.

Ngô Tam Gia nghe họ nói vậy thì có chút bất lực đảo mắt, nhưng ông cũng không thảo luận với họ, mà đi đến bên cạnh những cái bình chứa ở phía khác.

Trong những cái bình này chứa chính là con rết lớn mà họ đã gặp trong cung điện trên mây, còn một cái khác là nửa sau của xà hậu.

"Có lẽ thật sự có chút giống như mọi người tưởng tượng." Tần Mặc nhíu mày, mọi người nghe Tần Mặc đột nhiên lên tiếng, trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Chương 579

Tần Mặc liền giải thích cho họ.

“Điều này có thể thật sự liên quan đến bí mật trường sinh, nhưng trên thế giới này quả thực không có cái gọi là trường sinh theo đúng nghĩa.” Muốn dùng đan dược để đạt được trường sinh là không thể, trừ khi những người đó có năng lực đặc biệt mới có khả năng không lão hóa.

Ví dụ như Trương Kỳ Lân, trên người anh có huyết mạch Kỳ Lân, chính vì điều này, anh mới có thể sống tiếp.

Nhưng điều này đối với anh cũng là một loại đau khổ dằn vặt, vì cứ cách một khoảng thời gian, anh sẽ mất đi ký ức của mình.

Mấy người họ ở đây bàn tán sôi nổi, nhưng Tần Mặc lại không nghĩ nhiều như vậy.

Tiếp đó, Tần Mặc đến một cánh cửa đá.

Nhìn một lúc, Tần Mặc liền phát hiện ra manh mối, trong mắt anh hiện lên ý cười nhàn nhạt.

“Mọi người mau qua đây xem này.” Mọi người đều đến đây, họ chú ý đến tình hình trước mặt, trong mắt liền lộ vẻ nghi hoặc.

“Chuyện gì thế này?” Tần Mặc nhướng mày.

“Nếu tôi đoán không lầm, trên bức bích họa này chính là miêu tả bí mật trường sinh bất lão của họ.

Mọi người xem người phụ nữ này, thân thể của bà ta là loài rắn, còn thân thể của người đàn ông bên cạnh, thì là một con rết.” “Tình hình này càng lúc càng không ổn rồi.

Mọi người nói xem, bà ta nghiên cứu bí mật trường sinh bất lão, không lẽ chính là cộng sinh với những động vật này sao?" Hạo Thiên Chân nói câu này, lập tức cảm thấy có chút kinh khủng.

Nếu là như vậy, thì cần thuật trường sinh này để làm gì?

Tần Mặc lại không đáp lại nhiều như vậy, mà quay đầu nhìn những cái bình chứa ở phía khác.

"Xem ra muốn mở cánh cửa này, có lẽ phải dùng những cái bình chứa đó." Nói rồi Tần Mặc đi qua, nhấc bình chứa lên, đặt vào khe hở trên cửa đá.

Quả nhiên, cửa đá từ từ chuyển động, nhưng giọng nói của hệ thống lại nhắc nhở Tần Mặc. 【Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc nhíu mày, vội vàng kéo mấy người bên cạnh, dẫn họ lùi về phía sau.

Họ thấy Tần Mặc như vậy, trong mắt liền lộ vẻ khó hiểu.

Tần Mặc thì chỉ vào cánh cửa đá trước mặt.

Bức tượng điêu khắc hai người đó đột nhiên sống lại, chúng bước xuống từ trên cửa đá, nhìn chằm chằm vào nhóm người.

Nhưng chúng không nói nhiều, mà lao về phía nhóm Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

"Anh đối phó với người phụ nữ đó, tôi đối phó với người đàn ông này." Trương Kỳ Lân không nói nhiều, chỉ đáp một tiếng.

Rồi hai người họ đồng thời tấn công hai con quái vật đó.

Mấy người còn lại ở phía khác thì nhìn nhau.

Bọn họ nhíu chặt mày, có vẻ đang do dự không biết có nên qua giúp một tay không.

Tần Mặc cũng nhận ra ý của họ, nên liền nhắc nhở.

"Các anh cứ đứng yên đó là được rồi, đừng làm gì cả." Mấy người họ im lặng một lúc rồi mới gật đầu, vì ai cũng biết rõ thực lực của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đang bày ra trước mắt, hai con quái vật này tuyệt đối không thể nào chống lại Tần Mặc được.

Tần Mặc lại quay đầu, dồn ánh mắt lên người con quái vật đực trước mặt.

Con quái vật đực đột nhiên quất đuôi tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi ngưng tụ ra một thủ ấn.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn này trực tiếp va chạm với đối phương, sau khi bị thủ ấn của Tần Mặc tấn công, nó lùi về sau một khoảng rất xa mới ổn định lại được thân hình, rồi trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Nhưng phải nói rằng tốc độ của nó khá nhanh, hơn nữa chân cũng đặc biệt nhiều, vì thế nó rất nhanh đã áp sát Tần Mặc.

Trong tay nó không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con dao găm, đâm thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy cảnh này liền cười lạnh.

Vì Tần Mặc biết nó không phải là đối thủ của mình, nên lập tức rút Thần Hoàng Kiếm ra, va chạm với con dao găm của nó.

Hai người dùng sức va chạm một cái, mỗi người đều lùi về sau một khoảng xa mới ổn định lại được thân hình.

Tần Mặc nhíu mày, anh không ngờ thực lực của con quái vật đực này cũng không tệ.

Lại nghĩ đến thời gian của bọn họ không còn nhiều, Tần Mặc cảm thấy mình phải giải quyết nó trong thời gian ngắn.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc lại nhìn con quái vật đực trước mặt.

Nó đã biến mất tại chỗ, Tần Mặc bèn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận sự lưu động sức mạnh xung quanh.

Một lúc sau, Tần Mặc dồn ánh mắt vào một vị trí, rồi tấn công về phía đó, nơi đó vừa hay có một bóng đen lướt qua.

Không khí vang lên tiếng kim loại va chạm, Tần Mặc ngẩng đầu nhìn đối phương, phát hiện con dao găm của nó đang gắng gượng chống đỡ Thần Hoàng Kiếm của anh.

Nhưng Tần Mặc chỉ hơi ấn xuống một chút, con dao găm đó liền xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc lại dùng thêm chút sức, con dao găm lập tức gãy đôi.

Tần Mặc cũng nhân cơ hội đá về phía con quái vật đực.

Nó bị Tần Mặc đá trúng một cái, liền lùi về sau một đoạn, rồi lại dùng đuôi tấn công Tần Mặc.

Cái đuôi của nó rất nhanh đã quất đến bên cạnh Tần Mặc, nhưng đúng lúc này Tần Mặc lại tung ra một thanh kiếm cực lớn.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh kiếm này trực tiếp chặn đứng đòn tấn công của đối phương, đối phương thấy Tần Mặc như vậy trong lòng có chút khó chịu, nó hừ lạnh một tiếng rồi lùi về sau một đoạn.

Nhưng thanh kiếm của Tần Mặc cũng không vì thế mà biến mất, nó lao thẳng về phía con quái vật đực.

Con quái vật đực vội né sang một bên, thanh kiếm của Tần Mặc liền chém vào bức tường gần đó.

Bức tường đó lập tức xuất hiện một vết cắt, Tần Mặc nhướng mày.

Con quái vật đực cũng thấy cảnh này, nên có chút kinh ngạc, rồi

lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Chương 580

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó liền hừ lạnh một tiếng, rồi lại lao về phía nó.

Tốc độ của Tần Mặc khá nhanh, nên chỉ một lát sau đã đến bên cạnh con quái vật đực.

Con quái vật đực vội vàng dùng sức mạnh của mình để né tránh.

Hai cánh tay của nó là cánh tay người bình thường, nó dùng cánh tay đỡ đòn tấn công của Tần Mặc, cánh tay nó lập tức bị thương.

"Ngươi không nghĩ rằng lớp da trên cánh tay ngươi có thể đỡ được Thần Hoàng Kiếm của ta đấy chứ, Thần Hoàng Kiếm của ta là một thần binh lợi khí đấy." Nghe Tần Mặc nói vậy, con quái vật đực có chút tức giận.

"Các ngươi tất cả đều phải chết ở đây." Tần Mặc không ngờ con quái vật đực này lại có thể nói tiếng người, anh liền gật đầu.

"Cũng không tệ đấy, nhưng chẳng có tác dụng gì." Cười lạnh một tiếng, Tần Mặc lại lao về phía con quái vật đực.

Đồng thời, thanh kiếm của Tần Mặc cũng di chuyển về phía nó, tạo thành thế gọng kìm.

Con quái vật đực có thể cảm nhận được sức mạnh từ bảo kiếm của Tần Mặc, nó chỉ có thể đối đầu với Tần Mặc, nhưng nó cũng không phải là đối thủ của anh.

Tần Mặc một cước đá vào người nó, cơ thể nó liền bị thanh kiếm kia chém trúng.

Thanh kiếm này ở phía sau nó, nên lưng nó lập tức xuất hiện một vết rách cực lớn, không chỉ vậy, Tần Mặc còn nhìn thấy cả xương sau

lưng nó.

Tần Mặc bĩu môi, vẻ mặt tỏ ra ghê tởm, nhưng anh cũng không nói nhảm nữa, mà lại ngưng tụ sức mạnh của mình.

Năng lượng khổng lồ xuất hiện trên người Tần Mặc, con quái vật đực cảm nhận được điều đó, nó liền kéo dãn khoảng cách với Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của nó, nên cười lạnh một tiếng.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Năng lượng khổng lồ hóa thành vô số mũi tên bắn thẳng về phía quái vật đực.

Nó vội vàng dùng đuôi để chống đỡ, tất cả mũi tên đều găm vào đuôi nó, trên đuôi nó lập tức xuất hiện một vết nứt.

Mặc dù trên đuôi nó có một lớp vỏ sắt, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

"Xem ra thực lực của ngươi cũng chỉ đến thế, so với thứ ta gặp ở Vân Thiên Cung thì kém xa." Nghe Tần Mặc nói vậy, con quái vật đực có chút kinh ngạc, nó lại âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Thứ ngươi nói đó cuối cùng thế nào rồi?" "Đương nhiên là bị ta giết rồi.

Nó nói nó ở đó chờ chủ nhân, còn cứ nhất quyết ra tay với ta và đồng đội của ta, ta cũng chỉ có thể làm vậy thôi." Con quái vật đực phát ra tiếng kêu thảm thiết, rồi lại lao về phía Tần Mặc.

Thấy bộ dạng của nó, Tần Mặc biết nó và con quái vật kia chắc chắn có mối liên hệ nào đó.

"Ngươi có tức giận cũng vô dụng thôi, ngươi cũng sẽ chết trong tay ta." Tần Mặc nghĩ đến điều gì đó, rồi lại nhìn nó với nụ cười nhàn nhạt trong mắt.

“Ta nhớ những thứ đó hình như đều khá thích lửa thì phải, ngươi cũng vậy sao?” Vừa nói, Tần Mặc vừa ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy trong lòng bàn tay anh xuất hiện một ngọn lửa, Tần Mặc ném ngọn lửa đó ra, tấn công về phía con quái vật đực.

Xung quanh nó xuất hiện những ngọn lửa, lúc này trong mắt con quái vật đực lóe lên một tia sáng.

Thấy bộ dạng của nó, Tần Mặc liền bật cười, xem ra suy đoán của mình hoàn toàn không sai.

Con quái vật đực cũng thấy Tần Mặc như vậy.

Tim nó chợt thót lên, rồi vội vàng lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, bây giờ nó đang bị lửa của mình vây khốn, muốn đến tấn công mình là chuyện không thể nào.

Thực tế quả nhiên là như vậy, vì khi con quái vật đực đến bên cạnh vòng lửa, cơ thể nó bất giác muốn đến gần ngọn lửa.

Trên lưng nó có dính máu, sau khi cơ thể nó đến gần ngọn lửa, máu sau lưng liền bị bốc hơi, hơn nữa sau lưng nó cũng vô cùng đau đớn, lúc này nó mới phản ứng lại, nhìn ngọn lửa trước mặt.

“Ta không tin không thể dập tắt được ngọn lửa này.” Nói xong, con quái vật đực liền quất đuôi, đuôi nó quất thẳng vào ngọn lửa.

Ngọn lửa lúc này cũng không ngừng phát ra tiếng nổ lách tách, Tần Mặc bĩu môi.

“Ngươi không tin thì cứ không tin thôi, chỉ tiếc là sự không tin của ngươi cũng chẳng có tác dụng gì.” Nói xong, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, rồi dùng năng lượng khống chế cơ thể con quái vật đực.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” “Nếu ta đoán không sai, ngọn lửa này đối với ngươi có lực sát thương rất lớn, mặc dù ngươi đặc biệt

thích lửa, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.” Nói xong, Tần Mặc lại khống chế những ngọn lửa xung quanh, khiến chúng không ngừng dồn vào giữa.

Cơ thể con quái vật đực có chút không chịu nổi, vì bây giờ không gian xung quanh đã bị Tần Mặc khống chế, nó căn bản không thể động đậy.

Con quái vật đực nắm chặt nắm đấm, không ngừng đấm vào không gian trước mặt, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Không lâu sau, ngọn lửa đã đến bên cạnh nó, bùng cháy trên đuôi nó.

Trên đuôi nó có một lớp vỏ sắt.

Chỉ tiếc là lớp vỏ sắt này cũng không chịu nổi sức mạnh của Tần Mặc, chỉ một lát sau, màu đen trên lớp vỏ sắt càng đậm hơn.

Tần Mặc nhân cơ hội đến bên cạnh nó.

Ngọn lửa này là do Tần Mặc ngưng tụ ra, nên anh không hề sợ hãi, vung thanh kiếm trong tay, chém thẳng vào lớp vỏ sắt của nó.

Con quái vật đực biết lớp vỏ sắt của mình bây giờ đã khá yếu, không thể bị kiếm của Tần Mặc tấn công nữa, nó vội lùi về sau, nhưng lưng nó lại va vào ngọn lửa.

Ngọn lửa trực tiếp bùng cháy trên lưng con quái vật đực, nó cũng hét lên một tiếng thảm thiết, quay đầu nhìn lưng mình.

Không ngờ sức mạnh của ngọn lửa này lại mạnh như vậy, xem ra nó không phải là đối thủ của Tần Mặc rồi.

Bây giờ phải làm sao đây?

Muốn trốn khỏi đây cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của con quái vật đực, nên trong mắt

anh hiện lên một nụ cười giễu cợt.

“Dù bây giờ ngươi có muốn rời khỏi đây cũng không thể, vẫn là ngoan ngoãn chịu trói đi.” Nói xong, Tần Mặc giơ thanh kiếm trong tay lên, lao về phía đối phương.

Con quái vật đực cũng thấy Tần Mặc như vậy, nó vội lùi về sau một đoạn.

Nhưng không lâu sau, con quái vật đực đã ổn định lại thân hình, nó không ngừng xoay vòng trong vòng lửa.

Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian với nó nữa, liền nhìn những ngọn lửa xung quanh, khiến chúng biến thành một con rồng lửa, lao về phía con quái vật đực.

Nó vội dùng độc tố trên người để chống đỡ, hơn nữa trên người nó cũng có một nguồn năng lượng nhất định, dù vậy, con rồng lửa vẫn thiêu cháy người nó.

Cái đuôi của nó trực tiếp bị thiêu rụi.

Chương 581

Thấy vẻ mặt đau đớn của con quái vật đực, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, ngay sau đó thân hình anh biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở bên cạnh con quái vật đực này rồi.

Tần Mặc một kiếm chém vào người con quái vật đực.

Nó trợn to mắt, khó tin quay đầu nhìn đuôi mình, phát hiện đuôi nó đã bị Tần Mặc chém đứt.

Thực ra lực tấn công chủ yếu của nó chính là sức mạnh trên người và cái đuôi, bây giờ đuôi không còn, muốn chống lại Tần Mặc về cơ bản là không thể.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của nó, nên cười lạnh một tiếng, lao về phía đối phương.

Con quái vật đực thấy Tần Mặc như vậy, mày nó nhíu chặt, có chút không hiểu trừng mắt nhìn Tần Mặc, tại sao sức mạnh của Tần Mặc lại có thể mạnh như vậy chứ?

Thấy ánh mắt của con quái vật đực, Tần Mặc cười khẩy.

"Tiếp theo chính là ngày chết của ngươi." Nói xong, Tần Mặc lao về phía đối phương, con quái vật đực muốn né đòn tấn công của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại dùng sức mạnh của mình khống chế nó.

"Ngưng Băng Quyết!" Trong chốc lát, con quái vật đực căn bản không thể lùi về sau, nó chỉ có thể đối đầu trực diện với Tần Mặc.

Nó quay đầu nhìn sang bên cạnh, rồi trực tiếp nhấc một tảng đá trên đất lên, Tần Mặc một kiếm chém vào tảng đá đó.

Tảng đá trực tiếp bị Tần Mặc chém thành hai nửa, Tần Mặc lắc đầu.

“Xem ra ngươi đã không còn sức rồi.” Con quái vật đực cũng nghe Tần Mặc nói vậy, nó hừ lạnh một tiếng, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nên cười khẩy.

“Tiếp theo ngươi vẫn là ngoan ngoãn chết trong tay ta đi.” Nói xong, Tần Mặc lao về phía con quái vật đực, chỉ một lát sau Tần Mặc đã đến bên cạnh nó, rồi dùng cùi chỏ đánh vào người nó.

Con quái vật đực trực tiếp bị đẩy lùi về sau một đoạn, khó khăn lắm mới ổn định lại được thân hình, nó lại trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của nó.

Tiếp đó, Tần Mặc dùng Thần Hoàng Kiếm đâm về phía con quái vật đực.

Nó không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng sức mạnh của mình để không ngừng chống cự.

Chỉ tiếc là bây giờ nó ngay cả đuôi cũng không còn, căn bản không phải là đối thủ của Tần Mặc.

Tần Mặc lại nắm lấy một cơ hội, một cước đá vào người con quái vật đực.

Nó trực tiếp ngã sõng soài trên đất, Tần Mặc nhân cơ hội đến bên cạnh nó, từ trên xuống dưới đâm về phía nó.

Thấy thanh kiếm của Tần Mặc sắp đâm vào đầu mình, nó vội di chuyển đầu sang một bên.

Kiếm của Tần Mặc đâm xuống đất, Tần Mặc nhíu mày, không ngờ con quái vật đực này né đòn cũng không tệ.

Con quái vật đực cũng thấy ánh mắt của Tần Mặc, nó nheo mắt trừng Tần Mặc.

Thực lực của tên nhóc này thật sự có chút đáng sợ rồi, xem ra nó

tuyệt đối không thể ở đây đối đầu trực diện với tên nhóc này.

Nó liền nhân cơ hội đấm một quyền về phía Tần Mặc, Tần Mặc bèn né sang một bên.

Con quái vật đực vội đứng dậy, nhìn người đồng bạn ở phía bên kia.

Trên người đồng bạn của nó cũng xuất hiện rất nhiều vết thương nghiêm trọng, hai bọn chúng tuyệt đối sẽ chết ở đây, nó liền vội nói.

"Đừng ở đây nữa, mau rời khỏi đây." Nghe vậy, đồng bạn của nó do dự một chút, rồi gật đầu, sau đó cả hai cùng di chuyển về phía cánh cửa đá phía trước, cánh cửa đá đó cũng lập tức mở ra, chúng tiến vào bên trong.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Đã đến nước này rồi còn muốn chạy trốn sao?" Nói xong, anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Chúng ta đuổi theo." Mấy người họ nhìn nhau một cái, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu, cùng Tần Mặc đi về phía trước.

Không lâu sau, bọn họ đã đến một địa đạo, thấy địa đạo này Tần Mặc nhíu chặt mày, nhìn mấy người bên cạnh.

"Cẩn thận một chút, nơi này e là không đơn giản như vậy." Bọn họ lập tức đáp một tiếng, không cần Tần Mặc nhắc nhở họ cũng biết.

Tần Mặc bèn dẫn mấy người họ đi về phía trước, một lúc sau Tần Mặc thấy một ký hiệu ở bên cạnh.

Thấy ký hiệu này, Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân cũng đã thấy, nên mày anh nhíu chặt lại, nhìn Tần Mặc một cái.

Xem ra nơi này Trương Kỳ Lân cũng đã từng đến, nếu đã như vậy, thì họ cứ tiếp tục đi về phía trước thôi.

Nghĩ thông suốt rồi, hai người họ tiếp tục đi về phía trước, một lúc sau, bọn họ nhìn thấy một bức tượng chim mặt người.

"Tại sao ở đây lại có tượng chim mặt người chứ?" Nghe vậy Tần Mặc liền lắc đầu.

"Chúng ta trước đây cũng từng thấy loại tượng chim mặt người này ở nơi này rồi.

Nhưng điều này cũng đủ chứng minh, những mộ huyệt chúng ta đi qua trong khoảng thời gian này đều có liên quan đến nhau." Bọn họ đáp một tiếng, lời Tần Mặc nói không sai chút nào, nếu không thì ở đây cũng không thể xuất hiện tượng chim mặt người này.

Đúng lúc này, hệ thống lại nhắc nhở Tần Mặc. [Keng, phát hiện sinh vật trong mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.] Tần Mặc lập tức hiểu ra, chắc là bức tượng trước mặt có vấn đề gì đó.

Quả nhiên bức tượng lập tức động đậy, nó mở mắt ra rồi lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, không ngờ tốc độ của nó cũng khá nhanh.

Anh liền ngưng tụ sức mạnh, một lưỡi đao gió xuất hiện trước mặt.

"Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc dùng lưỡi đao gió này tấn công về phía bức tượng trước mặt, bức tượng trực tiếp va chạm với Tần Mặc, đồng thời trên người nó cũng xuất hiện một vài vết nứt.

Trương Kỳ Lân đặt tay lên vũ khí sau lưng, Tần Mặc bèn nhìn anh một cái rồi nói.

“Tạm thời chưa cần anh giúp, thực lực của tôi đối phó với bức tượng này vẫn khá đơn giản.” Trương Kỳ Lân im lặng một lúc, rồi mới gật đầu.

Thấy Tần Mặc đã lên tiếng, vậy anh cũng tạm thời giữ lại thực lực của mình, lỡ như sau này thật sự gặp phải nguy hiểm gì, anh cũng có thể giúp Tần Mặc.

Tần Mặc bèn ngẩng đầu, dồn ánh mắt lên bức tượng chim mặt người trước mặt, cười lạnh một tiếng, lại cầm Thần Hoàng Kiếm chém về phía nó.

Bức tượng chim mặt người vội né sang một bên, thanh kiếm của Tần Mặc chém thẳng xuống đất.

Tần Mặc nhướng mày, nhưng cũng không nghĩ nhiều nữa, mà lại ngưng tụ sức mạnh.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, luồng năng lượng này lúc này cũng hình thành một cơn lốc xoáy cực lớn, cơn lốc xoáy tấn công về phía bức tượng chim mặt người không xa, bức tượng chim mặt người vội né sang một bên.

Chương 582

Nhưng sức mạnh cơn lốc xoáy của Tần Mặc khá mạnh, căn bản không phải là thứ bức tượng chim mặt người này có thể né được.

Quả nhiên một lúc sau, cơn lốc xoáy của Tần Mặc trực tiếp đánh trúng người bức tượng chim mặt người, bức tượng chim mặt người cũng bị đẩy lùi về sau một khoảng rất xa.

Tần Mặc lúc này lại đột ngột xuất hiện sau lưng nó.

Tần Mặc một kiếm chém thẳng vào người bức tượng chim mặt người, sau lưng bức tượng chim mặt người lập tức xuất hiện một vết nứt, nó cũng hét lên một tiếng thảm thiết, rồi trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của bức tượng chim mặt người, Tần Mặc lập tức cười khẩy.

"Ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta." Nhưng bức tượng chim mặt người này lại không hiểu Tần Mặc đang nói gì, dù sao nó cũng chỉ là một bức tượng mà thôi.

Nó liền lại vỗ cánh, kéo dãn khoảng cách với Tần Mặc, nó dùng sức mạnh của mình tấn công về phía Tần Mặc, sức mạnh của nó lúc này cũng dần dần biến thành một tảng đá cực lớn.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, nhưng anh vẫn đáp một tiếng.

"Xem ra quả thực có chút không đơn giản." "Phi Sa Tẩu Thạch!" Một tảng đá cực lớn xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ngược lại rất tò mò, rốt cuộc là tảng đá của mình cứng hơn một chút, hay là tảng đá của bức tượng này lợi hại hơn?

Năng lượng của Tần Mặc va chạm với tảng đá của bức tượng,

hai tảng đá của họ đồng thời hóa thành bột mịn.

“Xem ra tảng đá này chắc là được làm từ dược liệu đặc biệt, nếu không thì tuyệt đối không thể cứng như vậy.” Sau khi có suy đoán này, Tần Mặc lại ngẩng đầu nhìn bức tượng chim mặt người trước mặt.

Bức tượng chim mặt người đã đến bên cạnh Tần Mặc, nó dùng mỏ mổ về phía Tần Mặc, Tần Mặc vội dùng kiếm của mình chắn trước mặt.

Mỏ của nó mổ vào thanh kiếm của Tần Mặc, Tần Mặc lúc này lại một cước đá vào người nó.

Bức tượng chim mặt người lập tức bị Tần Mặc đá bay ra ngoài, ngã xuống đất.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của nó, nên hừ lạnh một tiếng.

“Ngoan ngoãn chết ở đây đi.” Nói xong, Tần Mặc lao về phía nó.

Phải nói, sức mạnh của Tần Mặc quả thực rất mạnh, chỉ một lát sau Tần Mặc đã khống chế được thân hình của bức tượng chim mặt người này.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Bức tượng chim mặt người tạm thời không thể lùi về sau được nữa, Tần Mặc cũng thấy cảnh này, nên vội ngưng tụ ra một bộ sức mạnh.

“Ưng Kích Trường Không!” Sức mạnh này trực tiếp tấn công vào người bức tượng chim mặt người, bức tượng chim mặt người lập tức ngã xuống đất, vết nứt trên người nó cũng lớn hơn.

Tần Mặc nhân cơ hội đến bên cạnh bức tượng chim mặt người, chém về phía nó.

Chỉ thấy cơ thể bức tượng chim mặt người trực tiếp bị Tần Mặc chém thành bột mịn.

Thấy cảnh này, trong mắt Tần Mặc hiện lên nụ cười giễu cợt. [Keng, tiêu diệt sinh vật trong mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.] Tần Mặc thu lại Thần Hoàng Kiếm của mình cũng không nói thêm gì nữa, mà nhìn mấy người bên cạnh.

"Chúng ta đi thôi." Cả nhóm men theo đường hầm tiếp tục đi về phía trước.

Một lúc sau, bọn họ đã đến một gian mộ thất.

Nơi này có một hồ nước, Tần Mặc dồn ánh mắt lên hồ nước đó.

"Ước chừng không lâu nữa, chúng ta sẽ có thể đến được đích." Nói xong, Tần Mặc đứng dậy, nhìn mấy người sau lưng, bọn họ đều đáp một tiếng, vẻ mặt mỗi người đều khác nhau.

Trần Văn Kim thì có chút phấn khích, nhìn mấy người trước mặt.

"Không lâu nữa tôi có thể đến được điểm cuối của mình rồi, chúng ta mau đi thôi." Nghe anh ta nói vậy, mọi người liền nhìn nhau một cái, nhưng cũng không nói nhiều, mà cùng Trần Văn Kim tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đúng lúc họ tiến vào trong hồ nước, giọng nói của hệ thống Tần Mặc lại vang lên. [Keng, phát hiện sinh vật trong mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.] Tim Tần Mặc chợt thót lên, không cần nghĩ cũng biết chuyện này không đơn giản như vậy, anh lập tức quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Cẩn thận." Mọi người nghe Tần Mặc nói vậy liền ngẩn ra, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Tần Mặc bèn rút Thần Hoàng Kiếm ra, chém về một hướng.

Không lâu sau, mọi người nhìn thấy ở nơi đó có một con tôm hùm rồng.

“Trời đất ơi, con tôm hùm rồng này to thế sao?” “Con này ăn được không nhỉ?” Hạo Thiên Chân bên cạnh đột nhiên nảy ra ý nghĩ, nhìn mấy người bên cạnh, Tần Mặc có chút bất lực mà đảo mắt.

“Đừng nghĩ nhiều thế, mau rời khỏi đây trước đã.” Nghe Tần Mặc nói, bọn họ liền đáp một tiếng, rồi định chạy về phía trước, nhưng lại có rất nhiều tôm hùm rồng chắn trước mặt họ.

Tần Mặc nheo mắt.

“Không ngờ lại có loại sinh vật này, nếu đã như vậy, thì mọi người cẩn thận hành động.” Mọi người đều đáp một tiếng, họ không phải là kẻ ngốc, tự nhiên hiểu đạo lý này.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một thủ ấn cực lớn xuất hiện trước mặt anh, Tần Mặc đánh thủ ấn này ra.

Thủ ấn nhanh chóng đánh trúng hai con tôm hùm rồng gần Tần Mặc nhất.

Hai con tôm hùm rồng này trực tiếp ngã xuống đất, và cũng không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Nhưng số lượng tôm hùm rồng ở đây thực sự quá nhiều, Tần Mặc và bọn họ chưa chắc đã là đối thủ của chúng.

Tần Mặc dồn ánh mắt lên vùng nước, lại quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

“Nếu ta đoán không sai, chỉ cần chúng ta vượt qua vùng nước này, chắc sẽ không có tôm hùm rồng tấn công chúng ta nữa.” Bọn họ đều gật đầu, bây giờ đám tôm hùm rồng này có thể bay lên không, nhưng có lẽ là vì mọi người đều đang đứng trong nước, nên chúng mới có thể làm vậy.

Chỉ cần họ đi về phía trước, sẽ không cần phải sợ nữa.

Một trong những con tôm hùm rồng lớn há to miệng, cắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc dùng kiếm của mình chém về phía con tôm hùm rồng lớn đó.

Vỏ của con tôm hùm rồng lớn này quả thực khá cứng, nó gắng gượng đỡ được đòn tấn công lần này của Tần Mặc, rồi dùng đuôi của mình vẩy nước, tạt về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, không ngờ con tôm hùm rồng lớn này cũng khá thông minh, nhưng thế thì có tác dụng gì chứ?

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Sau khi Tần Mặc dứt lời, toàn bộ nước xung quanh đều biến thành băng, và trong không khí cũng rơi xuống một ít băng sương.

Những tảng băng sương này đâm thẳng về phía con tôm hùm rồng lớn, cơ thể con tôm hùm rồng lớn trở nên cứng đờ, nhưng đồng đội bên cạnh Tần Mặc cũng có chút không ổn.

Mọi người đều run cầm cập, không ngừng xoa hai cánh tay, nhưng cũng không dám nói gì.

Thấy bọn họ như vậy Tần Mặc liền nhíu mày, Tần Mặc cũng biết, xem ra mấy người họ cũng không thể chịu được cái lạnh này.

Chương 583

Dù sao thì bây giờ nước đã biến thành băng, mọi người đều đang đứng trong băng, nhiệt độ cơ thể ai có thể chịu nổi chứ?

Cũng chỉ có tình hình của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân là tốt hơn nhiều so với mọi người.

Tần Mặc có chút bất lực lắc đầu, rồi rút Thần Hoàng Kiếm ra, chém một nhát về phía con tôm hùm rồng lớn không xa.

Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc chém xuống người con tôm hùm rồng lớn, sau lưng con tôm hùm rồng lớn lập tức vang lên một tiếng "rắc".

Vốn dĩ vỏ của con tôm hùm rồng lớn này quả thực khá cứng, nhưng bị Tần Mặc đóng băng, lúc này vỏ của nó trở nên vừa giòn vừa cứng.

Chỉ tiếc là độ cứng này căn bản không thể so với Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc, vì thế vỏ của nó mới bị Tần Mặc đánh nát.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ vẻ khinh thường, lại nhìn chằm chằm vào con tôm hùm rồng lớn trước mặt.

"Ngươi căn bản không phải là đối thủ của chúng ta, mau dẫn đám lâu la của ngươi lui đi." Vừa nói Tần Mặc vừa ngưng tụ sức mạnh, làm tan chảy khối băng xung quanh.

Không còn khối băng, mọi người cũng cảm thấy khá hơn nhiều, nhưng con tôm hùm rồng lớn cũng trở nên kiêu ngạo hơn.

Nó lại ngưng tụ nước trong hồ, nước trong hồ lúc này biến thành một thanh kiếm sắc bén, đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, gật đầu, rồi dùng thanh kiếm trong

tay chặn lại thanh kiếm này, trực tiếp chặn đứng thanh thủy kiếm.

“Nếu các ngươi đã không biết điều như vậy, thì Bàn Gia ta đây sẽ diệt sạch các ngươi.” Vừa nói, Bàn Tử vừa quay đầu nhìn Tần Mặc, dường như đang hỏi ý kiến Tần Mặc.

Tần Mặc cảm thấy Bàn Tử đã nói vậy rồi, thì mình chắc chắn phải thuận theo ý của Bàn Tử.

Hơn nữa đám tôm hùm rồng lớn này quả thực quá đáng, mình đã muốn tha mạng cho chúng rồi, kết quả chúng vẫn không chịu rời đi, vậy thì tìm cách giải quyết chúng thôi.

Đúng lúc Tần Mặc chuẩn bị tiếp tục ra tay, bên cạnh đột nhiên có một bóng đen tấn công về phía Tần Mặc.

May mà Tần Mặc phản ứng khá nhanh, kịp thời đá một cước vào người đối phương.

Con quái vật đực đó lập tức bị Tần Mặc đá bay lùi về sau một đoạn mới ổn định lại được thân hình, nó khó tin nhìn Tần Mặc, không ngờ nó ra tay đánh lén Tần Mặc mà lại bị Tần Mặc chặn được.

Tần Mặc nheo mắt, không ngờ lại là con quái vật đực lúc trước, anh liền nhìn mấy người bên cạnh.

“Thể lực của hai tên này đã không còn lại bao nhiêu đâu.” Hơn nữa trên người bọn chúng đều đang bị thương, chẳng bao lâu nữa tôi và Trương Kỳ Lân có thể giải quyết xong hai đối thủ này.

Các người cứ lo đối phó với lũ tôm hùm khổng lồ xung quanh trước đi." "Yên tâm đi, đối phó với mấy con tôm hùm này thì có gì khó khăn đâu.

Bàn gia tôi còn đang đợi, lát nữa giết xong bọn chúng sẽ nướng lên ăn đây." Nghe câu này của Bàn Tử, Tần Mặc bật cười, Ngô Tam Gia đứng bên cạnh cũng gật đầu. "Đúng vậy, cậu không cần lo lắng cho

chúng tôi, bản thân cậu cẩn thận một chút là được." A Ninh thân thủ cũng không tệ, nhưng cô ta biết mình chưa chắc đã hòa nhập được với nhóm người này, vì thế cô ta không mở miệng nói chuyện, ngược lại chỉ không ngừng chém giết lũ tôm hùm khổng lồ xung quanh.

Tần Mặc lại nhìn về phía tên quái vật nam trước mặt. "Ngươi đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, đã chạy thoát rồi còn một hai đòi quay lại đối phó chúng ta.

Đã vậy thì không cần thiết phải giữ lại mạng của ngươi nữa, miễn cho sau này ngươi lại quay lại đánh lén." Vừa dứt lời, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, trực tiếp tạo ra một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt. "U Minh Bạo Liệt!" Tần Mặc ném quả cầu này ra ngoài, quả cầu lao đi vùn vụt trúng vào người tên quái vật nam.

Hắn ta lập tức bị Tần Mặc đánh lui, vẻ mặt có chút câm nín nhìn Tần Mặc.

Sức mạnh của tên nhóc này cũng quá kinh khủng rồi.

Ngay khi tên quái vật nam muốn tiếp tục lao về phía Tần Mặc, quả cầu năng lượng kia đột nhiên phát nổ.

Toàn bộ sức mạnh vụ nổ đều đánh vào người tên quái vật, khiến ngực hắn lập tức xuất hiện một vết thương nghiêm trọng.

Tên quái vật nam phát ra một tiếng thảm thiết, hắn cúi đầu nhìn vết thương trên ngực mình, rồi lại phẫn nộ nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc cũng nhìn thấy ánh mắt của hắn, liền hừ lạnh một tiếng. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Tần Mặc đã không muốn lãng phí thời gian với tên này nữa, vì thế hắn ngưng tụ ra một con mãnh hổ.

Tần Mặc cùng con mãnh hổ này hai mặt giáp công, lao về phía tên quái vật nam tập kích.

Lớp phòng ngự của tên quái vật này vốn đã bị Tần Mặc phá vỡ, do đó hiện tại hắn căn bản không phải là đối thủ của Tần Mặc.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã bị Tần Mặc đánh lui, trượt về phía sau một đoạn khá xa, đập mạnh vào một tảng đá mới ổn định được thân hình.

Không chỉ vậy, vết thương sau lưng hắn càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Tên quái vật nam hít sâu một hơi khí lạnh, hắn quay đầu nhìn về phía đồng bọn ở cách đó không xa.

May mà xung quanh còn có lũ tôm hùm khổng lồ cùng nhau đối phó với Trương Kỳ Lân, cho nên Trương Kỳ Lân tạm thời chưa thể giải quyết xong đồng bọn của hắn.

Mặc dù lũ tôm hùm khổng lồ kia cũng không ngừng trợ giúp tên quái vật nam, nhưng căn bản chẳng có tác dụng gì mấy.

Bởi vì thực lực của chúng chẳng ra làm sao cả.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia trào phúng, hắn tùy ý lắc đầu. "Sớm đã biết ngươi không phải là đối thủ của tôi." Nói xong câu này, Tần Mặc lại lao về phía tên quái vật nam.

Cho dù xung quanh có lũ tôm hùm giúp đỡ, bọn chúng cũng hoàn toàn không phải đối thủ của Tần Mặc.

Tần Mặc suy nghĩ một chút liền dùng sức mạnh của mình khống chế tên quái vật ở cách đó không xa. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Cảm nhận được luồng sức mạnh này, trong lòng tên quái vật nam liền "lộp bộp" một tiếng, hắn biết sức mạnh của Tần Mặc cực kỳ lớn.

Con mãnh hổ bên cạnh vẫn chưa biến mất, nó lại một lần nữa quay sang lao vào hắn.

Tên quái vật vội vàng dùng sức mạnh của mình đối chọi lại với con mãnh hổ.

Sức mạnh trên người con mãnh hổ trong nháy mắt yếu đi rất nhiều, nhưng nó cũng không trực tiếp tiêu tán mà bị đẩy lùi về phía sau một đoạn.

Tên quái vật nam có chút phẫn nộ trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt đó nhưng lại lười nói nhảm với hắn.

Lại một luồng sức mạnh xuất hiện trong lòng bàn tay Tần Mặc. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Tần Mặc ném luồng sức mạnh này ra, nó trực tiếp va chạm vào người tên quái vật nam.

Chương 584

Bởi vì không gian xung quanh hiện tại đang bị Tần Mặc khống chế, nên tên quái vật này căn bản tránh cũng không thể tránh.

Sau khi bị Tần Mặc công kích, tên quái vật nam ngã gục xuống đất.

Không chỉ vậy, vết thương sâu hoắm trên người hắn trông cũng cực kỳ đáng sợ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó chuẩn bị tiếp tục lao về phía tên quái vật, nhưng lũ tôm hùm khổng lồ xung quanh lại chắn trước mặt Tần Mặc.

Tuy nhiên, đám tôm hùm này đối với Tần Mặc mà nói căn bản chẳng là gì, Tần Mặc tùy ý vung thanh kiếm trong tay, lũ tôm hùm liền bị chém thành hai nửa.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ước chừng không quá bao lâu nữa, nguy cơ ở nơi này sẽ được giải trừ.

Nghĩ thông suốt, Tần Mặc quay đầu nhìn về phía mấy người kia.

Thực lực của bọn họ cũng được coi là khá, đối phó với lũ tôm hùm xung quanh hoàn toàn không có gì khó khăn.

Tần Mặc gật đầu, tiếp đó lại nhìn về phía tên quái vật nam trước mặt.

Hiện tại tên này đã bị con mãnh hổ cắn bị thương, bất quá sức mạnh của con mãnh hổ cũng đã tiêu biến.

Cười lạnh một tiếng, Tần Mặc lại lao về phía tên quái vật.

Tên quái vật nam không ngừng né tránh đòn tấn công của Tần

Mặc, nhưng hắn làm sao có thể là đối thủ của Tần Mặc chứ?

Chỉ một lát sau, hắn lại bị Tần Mặc đánh ngã xuống đất.

Tần Mặc nhân cơ hội triệu hồi ra một thanh bảo kiếm cực lớn. "Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm này trực tiếp chém lên người tên quái vật nam, thân thể hắn bị chém làm hai nửa.

Hơn nữa sức mạnh của hắn đã không còn bao nhiêu, Tần Mặc nhân cơ hội lao đến phần thân trên của hắn, từ trên cao đâm mạnh xuống ngực.

Ngực hắn trực tiếp bị Tần Mặc đâm xuyên.

Tên quái vật nam gục trên mặt đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sự sống nào.

Sau khi giải quyết xong tên này, Tần Mặc quay đầu nhìn sang phía bên kia, nơi đồng bọn của hắn đang chiến đấu.

Dù sao hiện tại nhóm Hạo Thiên Chân đều có thể cầm cự được, bản thân cũng không cần thiết phải giúp họ giải quyết lũ tôm hùm kia.

Đã vậy thì giúp Trương Kỳ Lân một tay đi.

Tần Mặc lập tức đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, giúp anh đối phó với ả quái vật nữ.

Ả quái vật thấy Tần Mặc cũng qua đây thì sững người một chút, tiếp đó ả quay đầu nhìn sang bên cạnh, thấy đồng bạn ở cách đó không xa đã bị Tần Mặc giết chết, ả cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Ả quái vật lập tức dùng cái đuôi quật về phía Tần Mặc. "Hôm nay ta nhất định phải khiến tất cả các ngươi chôn cùng hắn." Tần Mặc nghe ả nói vậy thì cười lạnh một tiếng.

Ả quái vật này vị tất cũng quá ngây thơ rồi, ả tưởng ả thật sự có thể chống lại được mấy người bên phía mình sao?

Tần Mặc lười nói nhảm với ả, ngược lại ngưng tụ sức mạnh, không ngừng công kích ả quái vật trước mặt.

Trên người Tần Mặc mang theo năng lực của Hắc Long Huyết Mạch, cho nên ả quái vật có thể cảm nhận được áp lực đến từ Tần Mặc, nhưng dù vậy, ả cũng không muốn dễ dàng bỏ cuộc như thế. "Hàn Băng Ma Trảm!" Một chiếc rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, hắn ném chiếc rìu này ra.

Ả quái vật kia có thể cảm nhận được năng lượng bên trong chiếc rìu của Tần Mặc, hết cách chỉ đành lăn sang một bên, muốn né tránh đòn tấn công.

Nhưng Tần Mặc lại chẳng cho ả cơ hội nào, ngược lại ngưng tụ ra băng tinh chắn trước mặt ả. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Có tảng băng tinh này, ả quái vật hoàn toàn không thể trốn thoát, ả lập tức dùng đuôi quật vào tảng băng.

Ngay khi ả đập vỡ tảng băng tinh, chiếc rìu của Tần Mặc cũng đã chém tới đuôi của ả.

Cái đuôi trong nháy mắt bị Tần Mặc chém đứt.

Ả quái vật khó tin nhìn cái đuôi của mình.

Sau khi đuôi bị đứt, máu trên người ả không ngừng chảy ra. "Không còn cái đuôi này, ta cũng mất đi năng lực trường sinh bất lão rồi." Nói xong câu đó, ả quái vật quay đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc, phẫn nộ lao tới.

Tần Mặc thấy bộ dạng này của ả thì hừ lạnh một tiếng. "Ngươi tưởng làm vậy thì có tác dụng gì sao?" Dứt lời, Tần Mặc lao về phía ả quái vật, hai bên liên tục giao thủ.

Rất nhanh Tần Mặc đã đâm trúng người ả, khiến ả lại phát ra một tiếng thảm thiết.

Tiếp đó ả quái vật lùi lại kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc, cúi đầu nhìn xuống thân thể mình, phát hiện trên người đã thương tích đầy mình.

Vốn dĩ lần trước giao phong với nhóm Tần Mặc, ả đã bị Trương Kỳ Lân đánh bị thương, càng đừng nói là hiện tại.

Ả quái vật cũng ý thức được bản thân đã vô lực phản kích, ả trừng mắt nhìn mấy người trước mặt. "Đã như vậy, thì nhất định phải kéo mấy người các ngươi chôn cùng." Nói xong, ả quái vật ngưng tụ sức mạnh.

Chỉ thấy trên người ả lúc này xuất hiện một con Thi Biệt khổng lồ.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, nhưng suy nghĩ một chút liền hiểu ra.

Nếu đám người kia dùng bọn Trần Văn Cẩm để làm thí nghiệm, hơn nữa Trần Văn Cẩm cũng luôn ý thức được sự thay đổi của cơ thể mình, xem ra chuyện này có quan hệ nhất định với Thi Biệt trong cơ thể bọn họ.

Sau khi Thi Biệt Vương xuất hiện, thân thể ả quái vật liền biến mất tại chỗ.

Tần Mặc nheo mắt lại, không ngờ bây giờ lại phải đối phó với con Thi Biệt Vương này.

Như nhớ ra điều gì, Tần Mặc quay đầu nhìn về phía thi thể tên quái vật nam bên kia.

Thân thể tên quái vật nam kia cũng đã hoàn toàn biến mất, hơn nữa cũng hóa thành một con Thi Biệt Vương.

Trong lòng Tần Mặc "lộp bộp" một tiếng, không ngờ chỗ nào cũng có loại Thi Biệt Vương này.

Hắn lập tức nhìn về phía Hạo Thiên Chân đang ở gần Thi Biệt Vương nhất, con Thi Biệt Vương kia đang trực tiếp lao về phía Hạo Thiên Chân tập kích.

Chương 585

Sức mạnh của Thi Biệt Vương này khá cường hãn, không phải loại Thi Biệt bình thường có thể so sánh.

Tần Mặc biết chỉ cần bị nó cắn trúng, chẳng bao lâu nữa sẽ chết chắc.

Ngay lập tức Tần Mặc vội vàng lao đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, kéo tay cậu ta một cái.

Hạo Thiên Chân suýt nữa ngã sấp xuống đất, cậu ta có chút tò mò nhìn Tần Mặc.

Thấy ánh mắt Tần Mặc, cậu nhìn theo hướng đó, vừa vặn thấy con Thi Biệt Vương đang ở cực gần mình, lập tức trừng lớn hai mắt.

Tần Mặc quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân bên kia. "Anh đối phó con Thi Biệt Vương kia, tôi xử lý con này." May mà ở đây chỉ có hai con Thi Biệt Vương, đối với bọn họ mà nói cũng không quá khó khăn.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Trương Kỳ Lân gật đầu.

Anh không nói nhảm nữa mà lao thẳng về phía con Thi Biệt Vương trước mặt.

Tần Mặc cũng bắt đầu đối phó với con còn lại.

Hai con Thi Biệt Vương này căn bản không phải là đối thủ của hai người họ. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" "Lôi Đình Chi Nộ!" Sau khi khống chế được con Thi Biệt Vương, Tần Mặc triệu hồi ra sấm sét khổng lồ.

Tia sét giáng thẳng xuống người Thi Biệt Vương, thân thể nó lập tức bị Tần Mặc đánh cho tách làm hai nửa.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười trào phúng, nhưng hắn không nghĩ nhiều nữa mà lại lao tới, chém con Thi Biệt Vương kia thành phấn vụn.

Không phải Tần Mặc quá tàn nhẫn, mà hắn cảm thấy giữ lại cái xác Thi Biệt Vương này e rằng chẳng có lợi ích gì, hơn nữa trên người nó chỗ nào cũng là độc tố.

Sau khi giải quyết hoàn toàn con Thi Biệt Vương này, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân, anh cũng đang không ngừng đối kháng với đối thủ của mình.

Tần Mặc đi đến bên cạnh giúp anh một tay, con Thi Biệt Vương kia rất nhanh cũng bị Tần Mặc và Trương Kỳ Lân hợp lực giết chết.

Tần Mặc thở hắt ra, Hệ Thống lúc này cũng vang lên thông báo. 【Đinh, đánh giết mộ huyệt sinh vật thành công, hoạch đắc thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc nhướng mày, nhưng hắn không nghĩ nhiều mà quay đầu nhìn về phía lũ tôm hùm khổng lồ xung quanh.

Lũ tôm hùm này vẫn đang không ngừng tấn công mấy người đồng bạn của Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, đã như vậy thì hắn cũng không cần thiết phải tha cho chúng.

Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một con Hắc Long khổng lồ bay ra từ người hắn.

Tần Mặc ném con Hắc Long này ra, nó lao nhanh đến bên cạnh lũ tôm hùm, trực tiếp áp chế khiến chúng không thể động đậy.

Tiếp đó Hắc Long há to miệng, nuốt chửng toàn bộ đám tôm hùm vào bụng.

Tần Mặc lúc này mới an tâm, trong mắt mang theo một tia cười lạnh, sau đó quay sang nhìn nhóm Hạo Thiên Chân. "Chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này trước đi." Nếu không, bọn họ chỉ sẽ lãng phí thêm thời gian ở đây, điều này đối với bọn họ chắc chắn không có lợi ích gì.

Mọi người đều đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói như vậy, bọn họ lại không phải kẻ ngốc, sao có thể tiếp tục đứng ngẩn ra ở đây chứ?

Ngay lập tức mấy người bọn họ vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc cũng dẫn họ rời khỏi nơi này.

Không lâu sau, bọn họ đi qua một hồ nước, đến được một gian mộ thất.

Nhìn thấy cỗ quan tài ở cách đó không xa, trong mắt Tần Mặc lộ ra vẻ kinh ngạc. "Quan tài đằng kia sao lại phát sáng thế nhỉ?" Hạo Thiên Chân nhìn thấy thì có chút chấn động, quay sang nhìn những người bên cạnh.

Tần Mặc lắc đầu, đừng nói là Hạo Thiên Chân không biết, ngay cả bọn họ cũng không rõ lắm.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc đưa mắt nhìn về phía hồ nước này.

Ngay khi Tần Mặc định nói gì đó, mấy tên thuộc hạ của Tam Thúc đã định lội qua hồ nước để đến chỗ quan tài.

Tần Mặc nhìn thấy nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì âm thanh của Hệ Thống đã vang lên nhắc nhở. 【Đinh, phát hiện mộ huyệt sinh vật, thỉnh lập tức đánh giết.】 Tần Mặc nhíu mày, nơi này nhất định có thứ gì đó.

Hắn lập tức quan sát xung quanh.

Nhưng xung quanh chẳng có gì cả, chẳng lẽ là vấn đề ở hồ nước này?

Nghĩ vậy Tần Mặc nhìn chăm chú xuống hồ nước, quả nhiên bên trong có những con trùng nhỏ li ti, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thể phát hiện ra.

Những con trùng nhỏ này trực tiếp chui vào cơ thể mấy người kia, bọn họ lập tức phát ra tiếng kêu đau đớn.

Thấy cảnh này, trong lòng Tần Mặc "lộp bộp" một tiếng, hắn vội vàng rút ra Thần Hoàng Kiếm, nhìn mấy người bên cạnh. "Hồ nước này có vấn đề, mọi người cẩn thận một chút." Bọn họ trừng lớn mắt gật đầu, sau đó cũng nhìn chằm chằm vào hồ nước. "Trong này xác thực là có trùng, nghĩ cách đi, đừng để bọn chúng đến gần chúng ta." Một người trong số đó vừa nói vừa nhìn đồng bạn, mấy người kia đều đáp lại.

Trong chốc lát, Tần Mặc đã đánh chết một con trùng hút máu, thấy con trùng này đã trở nên đỏ rực, Tần Mặc hừ lạnh. "Đừng đứng dưới nước nữa, lui về đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, bọn họ gật đầu định quay lại bờ, nhưng lũ trùng hút máu làm sao có thể buông tha?

Bọn chúng không ngừng ùa tới chặn đường, không cho nhóm Tần Mặc lên bờ.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, không ngờ lũ trùng này còn khá thông minh, bất quá không sao, dù gì thực lực người bên mình cũng tạm được. "Mọi người cẩn thận ứng phó." Nói xong Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, trên người hắn xuất hiện một lưỡi phong đao khổng lồ. "Cuồng Phong Nhận!" Hắn ném lưỡi phong đao ra, nó lao vun vút chém vào mấy con trùng hút máu gần nhất, khiến chúng biến mất trong nháy mắt.

Thấy vậy, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc lại liếc nhìn Hạo Thiên Chân bên kia, thực lực của Thiên Chân thì không so được với lũ trùng này, nhưng may là có Trương Kỳ Lân ở bên cạnh.

Chương 586

Ngô Tam Gia cũng cẩn thận bảo vệ Hạo Thiên Chân, mày ông nhíu chặt, nhìn về phía trước. "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta nghĩ cách đi đến chỗ quan tài kia, xem có thể mở nó ra không, tôi cứ cảm thấy chuyện này có liên quan gì đó đến cái quan tài." Mọi người đều đồng ý, sau đó lao về phía đó.

Nhưng lũ trùng hút máu lại một lần nữa chắn trước mặt, khiến bọn họ lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi. "Giải quyết lũ trùng hút máu này trước đã." Mọi người đều đáp lại.

Tần Mặc lúc này quan sát kỹ lưỡng xung quanh, rất nhanh hắn phát hiện trên cỗ quan tài kia có một con trùng hút máu cực lớn đang cuộn mình.

Hơn nữa sau khi đám trùng con hút máu xong, màu đỏ trên người con trùng lớn kia lại càng đậm thêm một chút. "Tôi hiểu rồi." Tần Mặc cười lạnh, nhìn mọi người. "Mọi người tự mình cẩn thận, đừng để bị hút máu nữa là được, tôi đi giải quyết cái phiền toái này cho." Bọn họ nhìn nhau rồi gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy chứng tỏ hắn có cách.

Lúc này Tần Mặc đã đến bên cạnh con trùng hút máu khổng lồ, hắn cầm Thần Hoàng Kiếm chém tới.

Con trùng lập tức né tránh đòn tấn công của Tần Mặc, nó không thể tiếp tục quấn quanh quan tài nữa mà dùng thân thể lao về phía Tần Mặc.

Người nó đỏ lòm, còn mang theo dịch thể nhớp nháp, trông vô

cùng buồn nôn.

Thấy thân thể nó sắp va vào mình, Tần Mặc vội vàng đưa kiếm chắn ngang trước mặt, chặn lại đòn tập kích.

Tiếp đó Tần Mặc tạo ra một cơn lốc xoáy. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy được Tần Mặc ném ra, đánh nhanh vào người con trùng hút máu, khiến nó bị đẩy lùi.

Tần Mặc nhìn nó nói: "Nếu cắt rách da nó, thì máu bên trong có phải sẽ chảy hết ra không nhỉ?" Nghĩ vậy Tần Mặc lại nhìn con trùng trước mặt, nó cũng nhìn thấy Tần Mặc, liền di chuyển thân thể lao tới.

Tần Mặc nheo mắt, lười lãng phí thời gian với nó.

Lại một luồng sức mạnh xuất hiện trước mặt Tần Mặc. "Ưng Kích Trường Không!" Luồng sức mạnh hóa thành một con lão ưng lao về phía con trùng hút máu, đến bên cạnh liền há mỏ mổ tới.

Con trùng lăn mình sang bên cạnh né tránh, rất nhanh đã ổn định lại thân hình.

Tiếp đó nó dùng đuôi quất về phía Tần Mặc, dịch thể trên người nó cũng bắn tới.

Tần Mặc cạn lời lùi sang một bước. "Không ngờ ngươi lại buồn nôn như vậy, tao thật sự không chịu nổi." Nói xong, Tần Mặc cầm Thần Hoàng Kiếm đâm tới, con trùng không ngừng né tránh vì biết đối phó với Tần Mặc không đơn giản.

Tần Mặc hừ lạnh, nhưng hắn phát hiện màu đỏ trên người con trùng này lại đậm hơn.

Hắn quay đầu nhìn sang bên kia, phát hiện một tên thuộc hạ của Tam Thúc đã bị cắn chết, đang nằm trong hồ nước, máu trên người không ngừng lan ra.

Xem ra máu của người này đã chuyển hết sang người con trùng khổng lồ, thảo nào người nó đỏ như vậy.

Trong mắt Tần Mặc mang theo vẻ cảnh giác.

Khi hắn quay đầu lại thì đã thấy cái đuôi của con trùng quét tới bên cạnh.

Tần Mặc vội vàng dùng Thần Hoàng Kiếm chắn trước mặt, cái đuôi đập mạnh vào thân kiếm.

Dịch thể trên đuôi bảo vệ nó rất tốt, nhưng dù vậy, trên người nó vẫn xuất hiện một vết thương nhỏ.

Tuy vết thương này không chí mạng, nhưng máu của nó cũng đang không ngừng rỉ ra. "Tốc độ chảy máu này quá chậm, cứ thế này không biết bao giờ mới giải quyết được nó." Tần Mặc hừ lạnh, quay sang nhìn con lão ưng bên cạnh.

Con lão ưng lúc này bộc phát năng lượng cực lớn, đánh toàn bộ vào người con trùng hút máu.

Sức mạnh trên người con trùng hoàn toàn tiêu tán.

Trên người nó lại xuất hiện thêm một vết thương, máu không ngừng chảy xuống.

Nếu là người thường thì tốc độ chảy máu này đã tính là nhanh, nhưng con trùng này toàn thân đều là máu, nó căn bản không lo lắng điểm ấy.

Tần Mặc nghĩ thầm chỉ cần nỗ lực thêm chút nữa là có thể giải quyết được nó.

Trong mắt hắn hiện lên ý cười trào phúng.

Con trùng hút máu thấy vậy liền lao tới.

Tần Mặc bĩu môi.

Hai bên lại va chạm, Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc chém lên người nó.

Con trùng lại kéo giãn khoảng cách, tạt nước về phía mặt Tần Mặc, sau đó dùng đuôi đập mạnh xuống mặt nước.

Nước bắn thẳng vào Tần Mặc khiến hắn suýt không mở được mắt.

May mà phản ứng của Tần Mặc nhanh, khi con trùng lao đến định đánh lén, hắn kịp thời đấm một quyền vào người nó.

Cảm giác nhớp nháp khiến Tần Mặc vô cùng khó chịu, hắn có chút ghét bỏ nhìn tay mình.

Con trùng chú ý thấy điều đó, nhân cơ hội lại húc tới, nó biết bây giờ là thời cơ tốt nhất để đối phó Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc đánh chưởng ấn này lên người con trùng, khiến nó bị đẩy lùi đập vào cỗ quan tài.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con trùng, việc quan trọng nhất bây giờ là đánh nó bị thương nặng để máu chảy ra hết.

Con trùng lại di chuyển thân thể lao tới.

Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian nữa, ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm khổng lồ. "Vô Song Kiếm Quyết!" Năng lượng của thanh kiếm này rất mạnh, Tần Mặc ném nó đi, thanh kiếm lao nhanh chém trúng con trùng, tạo ra một vết thương lớn.

Chương 587

Nhưng lúc này nó cũng đã đến bên cạnh Tần Mặc, cuộn lấy chân hắn.

Tần Mặc nheo mắt, cầm Thần Hoàng Kiếm đâm từ trên xuống.

Con trùng cảm nhận được nhưng không né tránh mà dùng lực siết chặt chân Tần Mặc, muốn kéo ngã hắn.

Bởi vì trong nước có rất nhiều trùng con, chỉ cần Tần Mặc ngã xuống nước, toàn thân hắn sẽ bị chúng tấn công.

Đến lúc đó nó muốn đối phó Tần Mặc là điều có thể.

Tần Mặc hừ lạnh, tung một cước đá bay con trùng ra xa, khiến nó rơi tõm xuống nước.

Tần Mặc nhướng mày cười nhạo, nhưng không nghĩ nhiều mà từ từ ngưng tụ sức mạnh. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Lại một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc đẩy nó đi, lao vùn vụt về phía con trùng.

Năng lượng trực tiếp đâm vào người nó, tạo thêm một vòng thương tích.

Nhưng con trùng cũng đã ổn định lại thân hình, nó ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Suy nghĩ một chút, nó quay sang nhìn mấy người đồng bạn của Tần Mặc.

Tuy không phải đối thủ của Tần Mặc, nhưng nếu hút máu của mấy người kia, thực lực của nó sẽ mạnh hơn, đối phó Tần Mặc cũng dễ dàng hơn.

Nghĩ vậy, nó liền lao về phía Bàn Tử đang ở gần nhất.

Dù sao Bàn Tử béo như vậy, máu trên người chắc chắn cũng nhiều.

Bàn Tử thấy con trùng lao tới thì hừ lạnh, cầm dao găm chỉ vào nó. "Người ta nói quả hồng phải chọn quả mềm mà nắn, xem ra mày nghĩ tao là quả hồng mềm hả?

Đã vậy tao cho mày biết sự lợi hại của Bàn gia." Nói xong, Bàn Tử cầm dao găm lao tới tấn công con trùng.

Trong chốc lát anh ta đã đến bên cạnh nó, vung dao chém xuống.

Con trùng không biết nói, nên mặc kệ Bàn Tử nói gì, nó chỉ dùng toàn lực đối kháng.

Chỉ thấy nó quất đuôi, va chạm mạnh với con dao găm của Bàn Tử, khiến con dao trong nháy mắt bị cong vòng. "Hả?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn con dao trong tay, không ngờ sức mạnh của con trùng này lại lớn như vậy.

Nếu phòng ngự của nó dày thế này, thì Tần Mặc làm sao đánh lại nó?

Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc một cái.

Con trùng nhân cơ hội quất đuôi định đánh Bàn Tử.

Tần Mặc vội vàng di chuyển đến bên cạnh bảo vệ anh ta.

Tần Mặc tung một cước đá lui con trùng, nó lại ổn định thân hình nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, nhắc nhở Bàn Tử: "Cẩn thận một chút, thứ này không dễ đối phó đâu." Bàn Tử lập tức đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói vậy nghĩa là hắn nói đúng, xem ra mình phải cẩn thận rồi.

Thấy Bàn Tử nghe lời, Tần Mặc mới thở phào, tiếp đó lại nhìn về phía con trùng hút máu trước mặt.

"Xem ra ngươi cũng khá thông minh đấy, biết mình không phải đối thủ của ta nên bắt đầu đối phó với đồng đội của ta phải không?" Thế nhưng con Hấp Huyết Trùng chẳng buồn để ý đến Tần Mặc, bởi vì nó biết mình đúng là không phải đối thủ của anh, nên chỉ có thể nhắm vào những người khác.

Hấp Huyết Trùng lại lao về phía một người bên phe Tần Mặc.

Lần này, nó tấn công một thuộc hạ của Tha Bả Ca.

Tên thuộc hạ vội vàng rút dao găm ra, cẩn thận nhìn nó, hai chân không ngừng run rẩy.

Thấy cảnh này, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi lại ngưng tụ sức mạnh.

"Dù ngươi có sợ hãi đến đâu thì có ích gì chứ?" Vừa nói, Tần Mặc vừa ngưng tụ ra một luồng năng lượng.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném nó ra, quả cầu nhanh chóng tấn công về phía Hấp Huyết Trùng.

Trong nháy mắt, quả cầu đã đến gần Hấp Huyết Trùng và phát nổ, toàn bộ sức mạnh của vụ nổ đều đánh trúng cơ thể nó.

Trên người Hấp Huyết Trùng lập tức xuất hiện thêm một cái lỗ máu, máu tươi không ngừng tuôn ra.

Thấy cảnh này, Tần Mặc mới hài lòng gật đầu.

"Vết thương này mới ra hồn chứ." Nghe Tần Mặc nói vậy, Hấp Huyết Trùng có chút tức giận.

Không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại mạnh đến thế, nhưng

không sao, nó phải nghĩ cách để chống lại Tần Mặc.

Ngay lập tức, nó lại vung đuôi tấn công về phía anh.

Tần Mặc thấy bộ dạng này của nó, trong mắt liền lộ ra ý cười giễu cợt.

Dù nó có làm thế nào cũng không phải là đối thủ của mình, tại sao cứ phải khổ sở kiên trì ở đây làm gì?

Dù sao cuối cùng kết cục cũng chỉ có một mà thôi.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền ngưng tụ ra vô số tinh thể băng bao vây quanh con Hấp Huyết Trùng, khiến nó không còn cách nào né tránh.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Con Hấp Huyết Trùng lập tức bị Tần Mặc khống chế, nó ra sức va đập vào những tinh thể băng trước mặt, nhưng Tần Mặc đã nhân cơ hội đó ngưng tụ ra một chiếc rìu lớn.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Sức mạnh này được Tần Mặc tung ra, nhanh chóng va vào người Hấp Huyết Trùng.

Trên mình nó lại xuất hiện thêm một vết thương, đồng thời cơ thể cũng bị bao phủ bởi một lớp băng sương.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, bởi vì lớp chất nhầy trên người con Hấp Huyết Trùng này đều đã biến thành băng sương.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, bất kể thế nào, cuối cùng mình cũng đã nghĩ ra cách đối phó với nó.

Sau khi cân nhắc kỹ, Tần Mặc lao về phía Hấp Huyết Trùng, trong nháy mắt đã đến bên cạnh nó.

Tần Mặc chém một kiếm về phía con Hấp Huyết Trùng, nó liền né sang một bên để tránh đòn tấn công.

Chương 588

Tần Mặc cũng lập tức giữ vững thân hình, rồi lại nhìn nó.

“Dù ngươi có né tránh thế nào cũng vô dụng thôi.” Nói xong câu đó, trong tay Tần Mặc xuất hiện sức mạnh sấm sét, anh hướng luồng sức mạnh đó về phía con Hấp Huyết Trùng.

“Lôi Đình Chi Nộ!” Năng lượng sấm sét toàn bộ đánh trúng người Hấp Huyết Trùng, trên mình nó lúc này xuất hiện một vết thương cực kỳ nghiêm trọng, nó lập tức lăn lộn trên mặt đất.

Sau đó nó lại nhìn những con Hấp Huyết Trùng nhỏ trên đất, phát hiện ra chúng hoàn toàn không thể giúp nó cung cấp thêm máu nữa.

Tần Mặc lại đến bên cạnh con Hấp Huyết Trùng, rồi ngưng tụ sức mạnh của mình, không ngừng tấn công nó.

“Ngưng Băng Quyết!” Lại một luồng năng lượng hàn băng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Lớp chất nhầy trên người nó đã biến thành băng sương, nên bây giờ Tần Mặc có thể dễ dàng đánh trúng nó.

Quả nhiên, đòn tấn công này lại trúng đích, trên người nó lập tức xuất hiện thêm mấy cái lỗ nhỏ.

Nhưng vì sức mạnh của Tần Mặc là sức mạnh băng sương, nên máu của nó đã bị đông thành đá, hoàn toàn không thể chảy ra ngoài.

Tần Mặc nhướng mày, tuy anh không biết mình làm vậy là đang giúp hay hại nó, nhưng dù sao đi nữa, mình cũng phải nhanh chóng làm cho vết thương của nó trở nên nghiêm trọng hơn.

Sau khi cân nhắc kỹ, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Một ngọn thiên hỏa khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném nó ra ngoài.

Ngọn thiên hỏa nhanh chóng bao vây lấy con Hấp Huyết Trùng, không ngừng thiêu đốt ở đó.

Hấp Huyết Trùng cảm nhận được nên trong lòng có chút hoảng hốt, nó vội vàng dùng đuôi đập về phía ngọn thiên hỏa trước mặt.

Sức mạnh của nó đập trúng ngọn thiên hỏa, năng lượng của thiên hỏa lúc này có yếu đi một chút, nhưng lớp băng sương trên người nó lại bị thiên hỏa của Tần Mặc làm cho tan chảy.

Vốn dĩ trên vết thương của nó toàn là băng, bây giờ sau khi tan chảy, máu tươi từ vết thương không ngừng tuôn ra, trông vô cùng khủng khiếp, hiện tại cơ thể nó lại biến thành màu đỏ máu.

Vốn dĩ nó đã mất rất nhiều máu, màu đỏ trên người đã nhạt đi, nhưng bây giờ màu đỏ này không phải ở bên trong, mà là ở bên ngoài.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi cầm Thần Hoàng Kiếm lại lao về phía nó.

Bây giờ nó đã không còn là đối thủ của Tần Mặc, cộng thêm việc đã đầy thương tích, nó nhanh chóng lại bị Tần Mặc đả thương.

Vết thương của nó ngày càng nhiều hơn.

Khoảng nửa giờ sau, sức mạnh của con Hấp Huyết Trùng đã không còn bao nhiêu.

Hấp Huyết Trùng lùi về phía sau một đoạn, rồi quay đầu nhìn về phía chiếc quan tài kia, nó trực tiếp di chuyển về phía đó.

Tần Mặc biết nó muốn động vào chiếc quan tài.

“Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.” Vừa nói, Tần Mặc đã xuất hiện bên cạnh Hấp Huyết Trùng, chặn đường nó, dùng Thần Hoàng Kiếm

trong tay chém vào người nó.

Hấp Huyết Trùng thấy mình không thể mở được cơ quan trên quan tài, liền trực tiếp tan vào trong nước.

Tần Mặc ngẩn người, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Ở một bên khác, Hạo Thiên Chân lúc này lên tiếng nhắc nhở Tần Mặc.

"Tần Mặc, anh mau nhìn cái quan tài kia đi." Tần Mặc cau mày, anh nhìn về phía chiếc quan tài, thấy màu sắc của nó, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, rồi anh hừ lạnh một tiếng, lùi về phía sau một đoạn.

Tần Mặc không phải kẻ ngốc, anh tự nhiên biết chiếc quan tài này không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, chiếc quan tài lúc này cũng bắt đầu chuyển động ầm ầm, không bao lâu sau, nắp quan tài đã được mở ra.

Tần Mặc cau mày.

"Chuyện gì thế này?" [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời lập tức tiêu diệt.] Chưa kịp để Tần Mặc và mọi người phản ứng, đã có rất nhiều con Dã Kê Bột Tử từ trong quan tài bò ra.

Tần Mặc nhíu mày.

Vẻ mặt của Hạo Thiên Chân cũng đầy kinh ngạc, nắm chặt quả đấm, nhìn mấy người trước mặt.

"Không ngờ lại là Dã Kê Bột Tử, xem ra chúng ta lại phải đối phó với chúng rồi." Tần Mặc gật đầu.

"Đúng vậy, các cậu phải cẩn thận một chút, trên người Dã Kê Bột Tử có độc tố rất mạnh." Mấy người họ đều đáp lời, họ không phải kẻ ngốc, làm sao có thể không hiểu đạo lý này?

Tần Mặc thì nhìn chiếc quan tài trước mặt, anh đi đến bên cạnh,

muốn đóng nó lại.

Nhưng ngay lập tức có một con Dã Kê Bột Tử tấn công về phía anh.

Tần Mặc lùi về sau một đoạn mới giữ vững được thân hình, nhìn con Dã Kê Bột Tử trước mặt.

"Nếu đã như vậy, thì trước hết giết sạch các ngươi đã." Vừa nói, Tần Mặc vừa rút Thần Hoàng Kiếm ra, chém về phía một con Dã Kê Bột Tử trong đó.

Tần Mặc rất nhanh đã đến bên cạnh con Dã Kê Bột Tử này, thanh kiếm trong tay thẳng tắp chém xuống đối phương.

Thanh kiếm chém trúng người con Dã Kê Bột Tử kia, nó lùi về phía sau một khoảng rất xa mới giữ vững được thân hình.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của nó, liền hừ lạnh một tiếng.

Nhưng lúc này, rất nhiều con Dã Kê Bột Tử khác đã di chuyển về phía Tần Mặc, vây anh vào giữa.

Tần Mặc cũng đã thấy, nhưng anh không hề để ý nhiều, ngược lại còn ngưng tụ sức mạnh của mình, nhiệt độ xung quanh lập tức trở nên rất thấp.

"Băng Thiên Tuyết Địa!" Ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân và những người khác đều cảm nhận được, nhưng họ lại cảm thấy không sao cả, bởi vì họ cho rằng chỉ có như vậy, Tần Mặc mới có thể nhanh chóng giải quyết đám Dã Kê Bột Tử này, họ ở đây chờ cũng không vấn đề gì.

Dù sao thì bây giờ họ đang chiến đấu, nhiệt độ cơ thể cũng có thể tăng lên một chút.

Tần Mặc thì cười lạnh một tiếng, ngay lập tức anh cầm Thần

Hoàng Kiếm, chỉ về phía đám Dã Kê Bột Tử không xa.

Thần Hoàng Kiếm trực tiếp được Tần Mặc ném ra, nhanh chóng lao đến chỗ hai con Dã Kê Bột Tử gần anh nhất, cơ thể hai con này trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Trước đó, cơ thể chúng còn khá linh hoạt, có thể tùy ý né tránh các đòn tấn công của Tần Mặc, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Tần Mặc cũng thấy cảnh này, anh liền nhướng mày.

"Các ngươi vẫn nên ngoan ngoãn chết ở đây đi." Vừa nói, Tần Mặc vừa phát động công kích càng thêm mãnh liệt vào đám Dã Kê Bột Tử này.

"Cuồng Phong Nhận!" Một lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném nó ra, lưỡi đao gió nhanh chóng đánh trúng người một con Dã Kê Bột Tử.

Chương 589

Cơ thể nó trực tiếp bị chém thành hai nửa, nhưng những con Dã Kê Bột Tử xung quanh lại không ngừng kéo đến vây quanh Tần Mặc.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Lại một luồng năng lượng khổng lồ nữa xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh đánh luồng năng lượng đó về phía chúng.

Chúng bị năng lượng của Tần Mặc tấn công, lùi về phía sau một khoảng rất xa.

Nhưng chúng rất nhanh lại giữ vững được thân hình, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, một thủ ấn khổng lồ xuất hiện.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn được Tần Mặc ném ra, nhanh chóng đánh trúng hai con Dã Kê Bột Tử gần anh nhất, hai con này lập tức biến thành tro bụi.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân cũng thấy thực lực mạnh mẽ của Tần Mặc, cả hai thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử thì liếc nhìn Tần Mặc, khen ngợi nói: "Tần Mặc, cậu đúng là càng ngày càng lợi hại." Nghe Bàn Tử nói vậy, Tần Mặc nhướng mày, nhưng anh cũng không nói nhiều, bởi vì anh biết thời gian của mình không còn nhiều, phải nhanh chóng giải quyết đám Dã Kê Bột Tử này mới được.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ trực tiếp phát nổ, những con Dã Kê Bột Tử xung quanh đều bị ảnh hưởng, chúng cũng ngã xuống đất.

Nhìn thấy xác Dã Kê Bột Tử trên đất, Tần Mặc nhíu chặt mày.

Không ngờ ở đây lại có nhiều Dã Kê Bột Tử như vậy.

Nghĩ đến điều gì đó, Tần Mặc mới ngẩng đầu, lại nhìn về phía chiếc quan tài trước mặt, anh đi về phía đó, dùng sức muốn đóng chiếc quan tài lại.

Nhưng khi Tần Mặc chuẩn bị đóng quan tài, lại có rất nhiều con Dã Kê Bột Tử khác bò ra.

Tần Mặc vừa đối phó chúng, vừa đóng quan tài.

"Ưng Kích Trường Không!" "Mãnh Hổ Xung Kích!" Hai luồng năng lượng khổng lồ được Tần Mặc tung ra, hai luồng năng lượng này lần lượt hóa thành một con hổ và một con chim ưng.

Hổ và ưng đến bên cạnh Tần Mặc, chúng có thể bảo vệ anh rất tốt.

Tần Mặc lúc này cũng thở phào một hơi, vậy thì mình cứ nắm lấy cơ hội này, trước hết đóng chiếc quan tài lại đã.

Ngay lập tức Tần Mặc dùng sức đẩy chiếc quan tài trước mặt, trong chốc lát anh đã đóng nó lại.

Tần Mặc cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, may mà bây giờ thời gian vẫn còn khá sớm.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn về phía mấy người bên cạnh, mọi người cũng đang không ngừng đối phó với đám Dã Kê Bột Tử.

Tần Mặc dứt khoát tham gia cùng họ, dù sao thực lực của mấy người họ so với mình vẫn còn kém một chút.

Có Tần Mặc tham gia, việc đối phó với đám Dã Kê Bột Tử này trở nên đơn giản hơn một chút.

Bàn Tử giết chết một con Dã Kê Bột Tử, mới cười lớn nói: "Lũ rắn độc chết tiệt các ngươi dám đến tấn công Bàn Gia, hôm nay đám

người bọn ta sẽ cho các ngươi chết hết ở đây.” Tần Mặc nghe câu nói của Bàn Tử không nhịn được mà bật cười, nhưng anh cũng không nói gì, bởi vì anh biết suốt chặng đường này, Bàn Tử cũng đã chịu không ít uất ức, bây giờ lấy chúng ra trút giận cũng rất bình thường.

Hơn nữa, đám Dã Kê Bột Tử này bây giờ vốn dĩ không phải là đối thủ của họ, Tần Mặc cũng không cần phải suy nghĩ nhiều.

Lúc này, ở một bên khác, một thuộc hạ của Tha Bả Ca đột nhiên hét lên thảm thiết.

Tần Mặc quay đầu nhìn sang, liền thấy một con Dã Kê Bột Tử đã quấn quanh người hắn.

Tần Mặc lập tức đi tới, dùng Thần Hoàng Kiếm đâm xuyên qua thân con Dã Kê Bột Tử.

Sau đó Tần Mặc từ trên người mình lấy ra một liều thuốc, ném cho tên thuộc hạ này.

“Tiêm liều thuốc này vào người đi, nếu muộn thì tự mình xảy ra chuyện gì, đừng có trách tôi.” Nghe Tần Mặc nói vậy, thuộc hạ của Tha Bả Ca nuốt nước bọt, vội vàng đáp lời.

“Tôi biết rồi.” Nói xong câu đó, hắn vội vàng tiêm liều thuốc vào người mình, sau khi tiêm hết, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, hắn đưa tay lau mồ hôi trên trán, lại nhìn về phía Tần Mặc, cúi người chào anh.

“Tần Mặc huynh đệ, cảm ơn cậu.” Tần Mặc nghe hắn nói vậy liền liếc nhìn hắn một cái, tùy ý phất tay.

Chuyện này đối với Tần Mặc mà nói chẳng là gì, hơn nữa Tần Mặc biết rõ những người này biến thành như vậy, mình không thể thực sự không giúp họ được.

Người nọ không nói thêm gì nữa, còn Tần Mặc thì lại nhìn đám Dã Kê Bột Tử xung quanh, nhắc nhở mấy người họ.

"Các cậu phải cẩn thận một chút, độc tố trên người đám Dã Kê Bột Tử này quả thực rất đáng sợ, nếu lát nữa mọi người không cẩn thận bị cắn, thì các cậu sẽ phải chết dưới nọc độc của rắn độc này đấy." "Tôi vừa thấy trên người cậu, không phải vẫn còn một ít thuốc sao?" Tha Bả Ca nuốt nước bọt, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười, nhìn về phía Tha Bả Ca.

"Trên người tôi đúng là có thuốc này, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ chia cho các anh.

Hơn nữa, tôi với các anh không thân không thích, bằng lòng cho các anh một ít đã là rất không dễ dàng rồi, các anh còn muốn gì nữa?" Tha Bả Ca cảm thấy lời Tần Mặc nói cũng không sai, hắn đáp lời rồi gật đầu.

"Vậy được rồi, cậu đã nói như vậy, tôi cũng không tiện nói thêm gì nữa, chúng ta trước hết đối phó với đám Dã Kê Bột Tử này rồi hãy nói." Tần Mặc thì cầm Thần Hoàng Kiếm của mình, không ngừng vung lên chém xuống.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh dùng thanh bảo kiếm này chém về phía đám Dã Kê Bột Tử xung quanh.

Chỉ cần bị thanh bảo kiếm này của Tần Mặc tấn công, cơ thể chúng sẽ trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiếp theo mình cũng không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, cứ đối phó tốt với những thứ này là được rồi.

Tần Mặc lại tấn công về phía mấy con Dã Kê Bột Tử gần mình

nhất.

Ở một bên khác, Trương Kỳ Lân cũng đặc biệt dũng mãnh, còn những người khác thì đang cầm cự ngang tay với đám Dã Kê Bột Tử.

Cứ như vậy không bao lâu, Tần Mặc đã giải quyết hết toàn bộ đám Dã Kê Bột Tử, trong mắt anh lộ ra ý cười nhàn nhạt, lại quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Các cậu cảm thấy thế nào?

Không có chuyện gì chứ?" Họ nhìn nhau rồi lắc đầu, làm sao họ có thể xảy ra chuyện được?

Dù sao cũng có Tần Mặc ở đây.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

"Mọi người không có chuyện gì là tốt rồi.

Nếu đã như vậy, thì tiếp theo chúng ta tạm thời quan sát ở đây một chút, xem xem ở đây có cơ quan gì khác không." Họ đều đáp lời.

Giọng nói của hệ thống cũng vang lên nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Ngay lập tức Tần Mặc liền xem xét trạng thái cơ thể của mình.

Chương 590

【Tên: Tần Mặc】【Tuổi: 24】【Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.】【Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.】【Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 725 (giới hạn nhân loại 10), Thể lực 740 (giới hạn nhân loại 10), Sức mạnh 740 (giới hạn nhân loại 10), Tinh thần 755 (giới hạn nhân loại 10)】Tần Mặc cười cười, rồi anh cũng cẩn thận tìm kiếm ở đây.

Một lúc sau Tần Mặc đã phát hiện ra một cơ quan, ngay lập tức anh liền ấn nút đó xuống, cánh cửa đồng trước mặt từ từ mở ra.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Chúng ta qua đó xem tình hình thế nào trước đã." Mấy người họ lập tức đáp lời, Tần Mặc đã nói như vậy, họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Tần Mặc dẫn mấy người họ cùng nhau đến sau cánh cửa đồng thì thấy một người phụ nữ đang ngồi bên trong.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, nhìn mấy người bên cạnh.

"Đây hẳn là Tây Vương Mẫu Mẫu rồi nhỉ?" Họ đều gật đầu, e rằng đúng là như vậy.

Bàn Tử thì có chút tò mò chạy qua.

"Nhưng mà Tây Vương Mẫu Mẫu này cũng đáng sợ quá đi, bà ta đã ở đây mấy nghìn năm rồi, mà các cậu xem, thân thể bà ta hoàn toàn không bị mục rữa, chẳng lẽ đây chính là tác dụng của thuốc trường sinh bất lão sao?" Tần Mặc nghe vậy liền lắc đầu, rồi anh cẩn thận quan sát bà ta, lúc này anh cũng nhìn vào khuôn mặt của Tây Vương Mẫu Mẫu.

"Không đúng lắm, khuôn mặt của bà ta hẳn là được làm từ mặt nạ giả." Vừa nói, Tần Mặc vừa định trực tiếp đưa tay ra, gỡ mặt bà ta xuống, nhưng hệ thống lại nhắc nhở anh. [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời lập tức tiêu diệt.] Trong lòng Tần Mặc chùng xuống một tiếng, không cần nghĩ cũng biết, e rằng chuyện này không đơn giản như vậy.

Ngay lập tức Tần Mặc vội vàng kéo mấy người bên cạnh lùi về phía sau.

Tây Vương Mẫu Mẫu trước mặt cũng đột nhiên mở mắt, bà ta nhìn về phía mấy người, rồi lập tức tấn công.

"Không phải chứ, thi thể của người này đã ở đây nhiều năm như vậy rồi, sao bây giờ lại đột nhiên động đậy?" Bàn Tử không hiểu lắm, nhìn mấy người trước mặt.

Tần Mặc thì trực tiếp lắc đầu.

"Chuyện này chúng ta ai cũng không biết, nhưng các cậu đừng

nghĩ nhiều như vậy, nếu thi thể đã sống dậy rồi, chúng ta phải nghĩ cách đối phó với bà ta mới đúng." Bàn Tử và mấy người họ lập tức gật đầu, câu nói này của Tần Mặc không sai chút nào, nếu họ không cẩn thận bị Tây Vương Mẫu Mẫu này đả thương thì không hay rồi.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, rút Thần Hoàng Kiếm ra, chỉ vào Tây Vương Mẫu Mẫu trước mặt.

"Nếu tôi đoán không lầm, bà hẳn không phải là Tây Vương Mẫu Mẫu.

Vậy Tây Vương Mẫu Mẫu thật sự ở đâu?" Nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt bà ta lộ vẻ kinh ngạc, nhưng bà ta không nghĩ nhiều như vậy, mà lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bà ta như vậy, liền cười lạnh gật đầu.

"Xem ra bà không muốn thừa nhận nhỉ, nhưng không sao." Vừa nói, Tần Mặc vừa lao về phía Tây Vương Mẫu Mẫu, không bao lâu sau, anh đã đối đầu một quyền với bà ta, cả hai đều lùi về phía sau, mới giữ vững được thân hình.

Tần Mặc đứng tại chỗ, lại nhìn chằm chằm vào Tây Vương Mẫu Mẫu trước mặt.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném luồng năng lượng đó ra, nó lập tức bao vây xung quanh Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tây Vương Mẫu Mẫu đã thấy, bà ta nhíu chặt mày, hừ lạnh một tiếng, rồi đối đầu với Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không ngừng đối phó với bà ta.

Tần Mặc biết thực lực của Tây Vương Mẫu Mẫu này cũng không tệ, nhưng dù sao đi nữa mình cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho bà ta, có lẽ cũng chỉ có bà ta biết Tây Vương Mẫu Mẫu thật sự ở đâu.

Tây Vương Mẫu Mẫu cũng thấy thanh kiếm mà Tần Mặc ngưng tụ ra, ngay lập tức bà ta hừ lạnh một tiếng, trên người bà ta lúc này cũng xuất hiện một con chim xanh.

Tần Mặc nhướng mày, lập tức hiểu ra.

"Tôi nhớ trước đây tôi từng đọc trong một tài liệu, bên cạnh Tây Vương Mẫu Mẫu có một Thanh Điểu Tướng Quân.

Nếu tôi đoán không lầm, chiếc quan tài vừa rồi hẳn là do bà để lại, bà đặt quan tài ở đây là để bảo vệ Tây Vương Mẫu Mẫu phải không?" Nghe Tần Mặc có thể đoán ra, Tây Vương Mẫu Mẫu giả này liền nheo mắt, nhưng bà ta không nói nhảm với Tần Mặc.

Con chim xanh trên người bà ta trực tiếp tấn công về phía Tần Mặc, mà luồng năng lượng này của Tần Mặc cũng va vào con chim xanh đó, sức mạnh của hai bên trực tiếp phát nổ, lan ra xung quanh.

Tiếp đó, Tây Vương Mẫu Mẫu lại siết chặt thanh kiếm trong tay, tấn công về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng này của bà ta, nên anh đã ngưng tụ ra một tinh thể băng chặn trước mặt bà ta.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, bây giờ việc anh cần làm là dùng tinh thể băng này tạm thời chặn Tây Vương Mẫu Mẫu lại, rồi mới nghĩ cách đối phó với bà ta.

Ngay lập tức Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một chiếc rìu lớn khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Tần Mặc lại nhìn về phía Tây Vương Mẫu Mẫu không xa, bà ta thấy chiếc rìu này của Tần Mặc, trong lòng chùng xuống một tiếng, nhưng bà ta cũng không vì thế mà lo lắng, ngược lại còn giơ cao thanh kiếm trong tay.

Chiếc rìu này của Tần Mặc trực tiếp đánh về phía bà ta, bà ta dùng

thanh kiếm của mình chặn trước mặt.

Thanh kiếm của bà ta trực tiếp chặn được chiếc rìu của Tần Mặc, sức mạnh trên chiếc rìu của Tần Mặc cũng lúc này trực tiếp phát nổ.

Ngay lập tức Tần Mặc liền nhướng mày, trong mắt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhưng Tần Mặc lười lãng phí thời gian với Tây Vương Mẫu Mẫu này.

Thân hình Tần Mặc biến mất tại chỗ, rồi đột nhiên xuất hiện sau lưng Tây Vương Mẫu Mẫu, tiếp đó Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay, một kiếm chém về phía bà ta.

Trong lòng Tây Vương Mẫu Mẫu chùng xuống một tiếng, nhưng bà ta cũng không vì thế mà sợ hãi, ngược lại còn dùng thanh kiếm của mình đặt lên vai.

Thanh kiếm này của Tần Mặc chém xuống vai bà ta, nên mới không làm đối phương bị thương.

Tần Mặc cau mày, không ngờ Tây Vương Mẫu Mẫu này lại có thể kiên trì như vậy, nhưng điều này cũng không sao cả, dù sao bà ta cũng không phải là đối thủ của mình.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, trong không khí lập tức truyền đến tiếng sấm sét.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Có tiếng sấm sét này, trong mắt Tần Mặc lộ ra một nụ cười giễu cợt, rồi anh nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu trước mặt.

Tây Vương Mẫu Mẫu cũng thấy Tần Mặc như vậy, bà ta trực tiếp lao về phía anh.

Tần Mặc thì hừ lạnh một tiếng, đối đầu với bà ta.

Hai bên đều lùi về phía sau một khoảng rất xa, mới giữ vững được thân hình.

Nhưng Tần Mặc lại biến mất tại chỗ, khi anh xuất hiện lần nữa, đã đến bên cạnh Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tây Vương Mẫu Mẫu chú ý đến tốc độ của Tần Mặc nhanh như vậy, nên bà ta có chút cảnh giác nhìn anh.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của bà ta, anh liền bật cười.

“Yên tâm đi, bà tuyệt đối không thể nào là đối thủ của tôi, nếu bà ngoan ngoãn từ bỏ, không chừng tôi còn có thể tha cho bà một mạng.” Tây Vương Mẫu Mẫu này có thể hiểu Tần Mặc đang nói gì, nhưng bà ta lại lười nói nhảm với anh, ngược lại còn dùng thanh kiếm của mình lại đâm về phía Tần Mặc.

Thấy Tây Vương Mẫu Mẫu vẫn cứ muốn đối đầu với mình ở đây, Tần Mặc liền gật đầu, nếu đã như vậy, thì mình cũng không cần phải bỏ qua cho bà ta.

Chương 591

Sức mạnh sấm sét trực tiếp giáng xuống Tây Vương Mẫu Mẫu.

Bà ta vội vàng dùng thanh kiếm của mình chặn trên đỉnh đầu, nhưng sấm sét của Tần Mặc vẫn giáng xuống cánh tay bà ta.

Tây Vương Mẫu Mẫu hét lên một tiếng thảm thiết, bà ta quay đầu nhìn cánh tay của mình.

Có lẽ vì đã trải qua mấy nghìn năm, nên thịt trên cánh tay bà ta căn bản không thể chống lại đòn tấn công của sấm sét này, bây giờ thịt trên cánh tay bà ta đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một khúc xương trắng.

Tần Mặc cũng thấy cảnh này, nên anh liền nhướng mày, lại giáng xuống một đạo sấm sét nữa.

Lại một đạo sấm sét nữa đánh trúng cánh tay Tây Vương Mẫu Mẫu, cánh tay bà ta lập tức trở nên đen kịt.

Tây Vương Mẫu Mẫu hét lên một tiếng thảm thiết, bà ta nghiến răng trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng này của Tây Vương Mẫu Mẫu, nên anh liền khinh bỉ cười một tiếng.

"Tôi biết mục đích của bà, nhưng bà cũng nên hiểu tôi đến đây là để làm gì.

Nếu bây giờ bà bằng lòng buông vũ khí trong tay xuống, tôi có thể bỏ qua chuyện cũ." Tây Vương Mẫu Mẫu nghe những lời này của Tần Mặc, trong lòng càng thêm tức giận, nhưng bà ta lại lười để ý đến anh, chỉ lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bà ta như vậy liền gật đầu, nếu đối phương đã như

vậy, mình cũng không cần phải bỏ qua cho bà ta.

Sau khi cân nhắc kỹ, Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay chém về phía đối phương.

Kiếm của đối phương cũng va vào kiếm của Tần Mặc, nhưng có lẽ vì cánh tay của đối phương đã bị thương, nên trên người bà ta không có chút sức lực nào.

Đối phương bị ép quỳ một gối xuống đất, nhưng bà ta vẫn giơ cao thanh kiếm trong tay.

Chỉ thấy Tần Mặc một cước đá vào ngực đối phương, đối phương liền ngã xuống đất.

Tây Vương Mẫu Mẫu quay đầu liếc nhìn Tần Mặc một cái, nhưng Tần Mặc đã ngưng tụ ra một luồng năng lượng còn lớn hơn. "Ngưng Băng Quyết!" Một khối băng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, giây tiếp theo, khối băng này biến thành một con dao găm cực lớn.

Con dao găm đâm thẳng về phía Tây Vương Mẫu Mẫu ở cách đó không xa.

Tây Vương Mẫu Mẫu đã nhìn thấy, bà ta hừ lạnh một tiếng rồi rút kiếm ra chém vào khối băng của Tần Mặc, khối băng của Tần Mặc cũng xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc nhíu mày, không ngờ sức mạnh của Tây Vương Mẫu Mẫu này cũng khá đáng gờm.

Dù vậy, Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều, ngược lại còn gia tăng sức mạnh của mình.

Năng lượng của Tần Mặc lại va chạm với sức mạnh của Tây Vương Mẫu Mẫu, giây tiếp theo, khối băng của Tần Mặc nổ tung, dĩ nhiên toàn bộ năng lượng từ vụ nổ đều đánh trúng người Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tây Vương Mẫu Mẫu ngã sõng soài trên đất, trong mắt bà ta lộ vẻ kinh ngạc nhìn Tần Mặc, không ngờ sức mạnh của anh lại lớn đến vậy.

Tây Vương Mẫu Mẫu quay đầu nhìn lại người mình, bà ta phát hiện trên người đã có một vết thương, hơn nữa máu chảy ra từ vết thương này lập tức biến thành băng khối.

Điều này đủ để thấy sức mạnh của Tần Mặc rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nhưng dù vậy, Tây Vương Mẫu Mẫu vẫn không chịu thua, bà ta gắng gượng đứng dậy, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn ra ý đồ của bà ta, liền hừ lạnh một tiếng.

"Ngươi có phản kháng thế nào cũng vô ích thôi." Tần Mặc lắc đầu, nói xong câu này liền ngưng tụ ra một luồng năng lượng.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Một luồng sức mạnh không gian khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Anh cười lạnh một tiếng, liền đánh luồng sức mạnh không gian này ra, nó nhanh chóng bay đến bên cạnh Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tây Vương Mẫu Mẫu đã nhìn thấy, vì vậy bà ta liền nhíu mày.

Bà ta cầm thanh kiếm trong tay chém vào không gian trước mặt, muốn phá vỡ nó, nhưng không gian này sao có thể dễ dàng đối phó như vậy được?

Tần Mặc nhân cơ hội này, ngưng tụ ra một tảng đá khổng lồ. [Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, hãy lập tức tiêu diệt.] Tần Mặc ném tảng đá khổng lồ này ra, nó nhanh chóng bay đến trước mặt Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tây Vương Mẫu Mẫu dùng kiếm chém vào tảng đá, nhưng sau khi

chém vỡ nó, bà ta phát hiện Tần Mặc đã biến mất tại chỗ, đến khi phản ứng lại thì cảm thấy ngực mình đột nhiên đau nhói.

Tây Vương Mẫu Mẫu cúi đầu, liền thấy ngực mình đã bị Tần Mặc đâm xuyên.

Bà ta nuốt nước bọt, rồi quay đầu nhìn Tần Mặc, anh đang đứng sau lưng bà ta với một nụ cười lạnh trên môi.

"Thật ngại quá, vẫn là tôi cao tay hơn một bậc." Nói rồi Tần Mặc rút Thần Hoàng Kiếm của mình ra, nhưng Tây Vương Mẫu Mẫu không lập tức ngã xuống đất.

Dù máu trên người không ngừng chảy, bà ta vẫn cầm kiếm xông về phía Tần Mặc.

Thấy Tây Vương Mẫu Mẫu như vậy, Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, rồi gật đầu.

"Xem ra thực lực cũng khá đấy, nhưng chẳng có tác dụng gì." Vừa dứt lời, một ngọn lửa khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, ngọn lửa này biến thành một con hỏa long cực lớn.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Sức mạnh của con hỏa long này khá đáng sợ, nó bay thẳng đến bên cạnh Tây Vương Mẫu Mẫu, bao vây bà ta ở giữa.

Tây Vương Mẫu Mẫu nhíu mày, bà ta siết chặt nắm đấm đánh vào người con hỏa long, nhưng nó cũng không hề biến mất.

Ngay sau đó, bà ta siết chặt thanh kiếm trong tay, dùng sức đâm về phía con hỏa long.

Thanh kiếm này đã đâm xuyên qua thân thể hỏa long, nhưng nó vẫn bình an vô sự.

"Chuyện gì thế này?" Tây Vương Mẫu Mẫu có chút không hiểu,

nhìn thanh kiếm trong tay mình, theo lẽ thường thì bà ta phải giải quyết được con hỏa long này mới đúng.

Tần Mặc cũng thấy cảnh này, nên anh cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo một tia chế giễu.

"Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn từ bỏ đi, vô ích thôi." Nói xong, Tần Mặc giơ cao Thần Hoàng Kiếm, chém về phía Tây Vương Mẫu Mẫu.

Bà ta dùng kiếm của mình đỡ đòn của Tần Mặc, nhưng Thần Hoàng Kiếm của anh quá sắc bén, trực tiếp chém gãy thanh kiếm của bà ta.

Cùng lúc đó, lưỡi kiếm của Tần Mặc chém lên vai Tây Vương Mẫu Mẫu, trên vai bà ta lại xuất hiện thêm một vết thương.

Bà ta hít một hơi khí lạnh, kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc, rồi nhìn xuống vết thương của mình.

Bây giờ cả vai và ngực của bà ta đều có vết thương, hơn nữa máu cũng đã mất quá nhiều, chưa chắc đã đối phó được với Tần Mặc.

"Dù thế nào ta cũng không thể để các ngươi đi tiếp." Nói xong câu này, Tây Vương Mẫu Mẫu nhắm mắt lại, chỉ thấy trên người bà ta xuất hiện một con thanh điểu khổng lồ.

Chương 592

Con thanh điểu này hoàn toàn khác với kỹ năng bà ta ngưng tụ ra lúc nãy, nó trông giống như vật sống vậy.

Tần Mặc thấy bà ta như vậy, liền cười lạnh, gật đầu.

"Nếu đã thế, vậy tôi sẽ cho ngươi tuyệt vọng hoàn toàn." Dứt lời, từ người Tần Mặc bay ra một con hắc long.

Sức mạnh của con hắc long này khá lớn, nó lao thẳng về phía con thanh điểu.

Tim Tây Vương Mẫu Mẫu hẫng một nhịp, nhưng bây giờ bà ta đã không còn cách nào ngăn cản được nữa.

Con rồng của Tần Mặc đâm thẳng vào con thanh điểu của bà ta, con thanh điểu lập tức biến mất, ngay cả bà ta cũng bị hất vào ngọn lửa của Tần Mặc.

Ngọn lửa lập tức bùng cháy trên người Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tây Vương Mẫu Mẫu ngã xuống đất không ngừng lăn lộn, nhưng Tần Mặc không ngăn cản, vì anh biết, người này vốn dĩ là người của ngàn năm trước, không nên tồn tại đến bây giờ.

Cứ như vậy, không bao lâu sau, Tây Vương Mẫu Mẫu đã bị Tần Mặc giết chết, anh cũng thở phào một hơi. [Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị rời đi, anh phát hiện dưới thi thể của Tây Vương Mẫu Mẫu đột nhiên có một viên ngọc báu cực kỳ sáng.

Tần Mặc lập tức đi tới, nhặt viên ngọc lên, đây chẳng phải là Hắc Long Ngọc Bội sao?

Tần Mặc có chút kinh ngạc, hệ thống cũng nhắc nhở anh vào lúc này. [Keng, phát hiện Hắc Long Ngọc Bội thật, có muốn dung hợp không?] "Dung hợp." Một luồng năng lượng từ trong Hắc Long Ngọc Bội đột nhiên tiến vào cơ thể Tần Mặc, hệ thống lại lần nữa nhắc nhở anh. [Keng, dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch đã kích hoạt thành công chín mươi ba phần trăm.] Tần Mặc mỉm cười, chỉ cần thêm một thời gian nữa, hệ thống của mình sẽ có thể nâng cấp lên một trăm phần trăm.

Tần Mặc thở phào một hơi rồi đứng dậy, sau đó anh quay đầu nhìn về phía mấy người bên cạnh.

"Trước tiên cứ tìm ở đây xem có manh mối gì không, người lúc nãy tuyệt đối không phải Tây Vương Mẫu Mẫu, Tây Vương Mẫu Mẫu thật sự vẫn chưa biết ở đâu." Mấy người họ đều gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẽ nghe theo, vì vậy họ bắt đầu cẩn thận tìm kiếm ở đây.

Nhưng họ tìm rất lâu mà không thấy manh mối nào, trong mắt họ đều lộ vẻ nghi hoặc, lại nhìn về phía Tần Mặc, anh cũng có chút không hiểu.

"Không đúng lắm." Trần Văn Kim vừa nói vừa lắc đầu, nắm đấm siết chặt.

Thấy cô ta như vậy, Tần Mặc nheo mắt, người này có ý gì?

Trần Văn Kim lại nhìn về phía Tần Mặc, vội vàng chạy tới, kéo lấy cánh tay anh.

"Tần Mặc, tuyệt đối không phải ở đây." Thấy Trần Văn Kim như vậy, Tần Mặc biết cô ta hẳn là muốn tìm Tây Vương Mẫu Mẫu thật sự.

Tần Mặc đưa mắt nhìn sang bên này, sau đó anh cẩn thận quan sát

ngai vàng ở cách đó không xa, đi về phía đó, sau khi quan sát kỹ lưỡng, Tần Mặc mới nhấn vào một cơ quan.

Phía sau ngai vàng đột nhiên phát ra tiếng ầm ầm, mọi người lập tức thấy ở đây xuất hiện một lối đi rất lớn, họ nhìn nhau rồi đi thẳng qua đó.

Lúc này, một tảng đá khổng lồ cũng xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng tảng đá này trông lại có ánh sáng của ngọc.

"Chính là nơi này rồi." Trần Văn Kim lộ vẻ vui mừng, cô ta quay đầu nhìn về phía mấy người bên cạnh.

"Mọi người thấy không?" Thấy Trần Văn Kim như vậy, Tần Mặc có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

"Cô không cần phải kích động như vậy, tôi biết cô tìm lâu như thế chính là vì muốn đến đây." Trần Văn Kim gật đầu, nhưng Ngô Tam Gia bên cạnh lại có chút không hiểu.

"Vậy mục đích thật sự của cô khi đến đây là gì?" Trần Văn Kim nhìn về phía mấy người họ.

"Mọi người còn nhớ nội dung những bức bích họa chúng ta xem trước đây không?

Chỉ cần vào trong tảng đá này, tôi sẽ có thể trường sinh bất lão, và cơ thể tôi cũng sẽ không còn thay đổi nữa." Nghe cô ta nói vậy, Tần Mặc có chút bất đắc dĩ lắc đầu, trong đầu người này chứa cái gì vậy?

Phải biết rằng cho dù có thể trường sinh bất lão, cũng phải trả một cái giá nhất định.

Nhưng Trần Văn Kim lại không nghĩ nhiều như vậy, ngược lại cô ta nhìn về một cửa động cách đó không xa.

Khi cô ta chuẩn bị lao về phía cửa động đó, Tần Mặc đã giữ lấy

cánh tay cô ta.

“Cô đã nghĩ kỹ chưa?

Nếu thật sự vào trong đó, e là lành ít dữ nhiều.” Trần Văn Kim mỉm cười nhàn nhạt, cô ta nhìn Tần Mặc.

“Không sao đâu, tôi vốn dĩ đến đây là vì điều này, bây giờ đã đến đây rồi, sao tôi có thể không vào được chứ?” Nghe Trần Văn Kim nói vậy, Tần Mặc im lặng, dù sao đối phương cũng đã quyết định rồi, anh còn có thể thay đổi được gì?

Ngay sau đó, Tần Mặc gật đầu.

“Vậy cô tự nhiên đi, nếu cô muốn vào trong đó, chúng tôi chắc chắn cũng không có ý kiến gì, dù sao cuối cùng nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cũng không phải mấy người chúng tôi trả giá.” Nhưng Trần Văn Kim không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, ngược lại cô ta muốn lao thẳng về phía cửa động cách đó không xa.

Trương Kỳ Lân do dự một chút rồi nhìn cô ta.

“Cô phải suy nghĩ cho kỹ.” Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng giữ lấy Trần Văn Kim.

“Dì Trần Văn Kim, cháu biết dì muốn vào trong đó, nhưng bên trong chắc chắn rất nguy hiểm, hay là chúng ta cùng nhau vào đi.” “Không cần đâu, đây không phải là nơi các cậu nên đến.” Trần Văn Kim nhìn mấy người trước mặt, Tần Mặc bỗng bật cười, nhưng anh không nói thêm gì.

Trần Văn Kim lại quay đầu nhìn về phía cửa động, lập tức lao tới.

Thấy cô ta như vậy, Hạo Thiên Chân trừng lớn mắt, cậu không ngờ Trần Văn Kim lại không nghe khuyên như vậy, ngay sau đó cậu vội vàng kéo lấy cánh tay Tần Mặc.

“Tần Mặc, anh mau qua cứu dì Trần Văn Kim đi.” Tần Mặc nghe thấy câu nói của Hạo Thiên Chân, ngay sau đó anh đảo mắt một vòng, rồi quay đầu nhìn những người trước mặt.

“Các cậu đừng vào, bên trong không đơn giản như vậy đâu, nếu các cậu vào, cơ thể có thể sẽ xảy ra một vài thay đổi, cứ ngoan ngoãn ở đây là được rồi.” Nghe Tần Mặc nói vậy, họ nhìn nhau, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải gật đầu.

Tần Mặc thì quay đầu nhìn về phía cửa động, ngay khi anh chuẩn bị xông vào, Trương Kỳ Lân đã kéo lấy cánh tay anh.

“Tôi đi cùng anh.” Bàn Tử bên cạnh có chút không phục.

“Sao mấy người các anh đều vào được, còn bọn tôi thì không chứ, với lại, cho dù bên trong thật sự có nguy hiểm, hai người các anh cũng chưa chắc đối phó được, hay là để tôi đi cùng các anh đi.” Tần Mặc thở dài, nhìn Bàn Tử.

“Anh đừng đi theo nữa, bên trong thật sự rất phiền phức, nếu anh thật sự đi, tôi và Trương Kỳ Lân cũng chưa chắc bảo vệ được anh đâu.” Bàn Tử trừng lớn mắt, ngay cả Tần Mặc cũng nói ra những lời này, có thể thấy bên trong thật sự rất nguy hiểm, nếu đã vậy thì tạm thời đừng qua đó nữa.

“Vậy được rồi, nhưng hai người các anh nếu thật sự gặp phải chuyện gì, thì phải mau chóng rút lui, đừng ở trong đó cứng đối cứng với mấy thứ đó, biết chưa?” Không cần Bàn Tử nói, Tần Mặc cũng hiểu đạo lý này, ngay sau đó anh gật đầu.

“Yên tâm.” Nói xong, Tần Mặc đưa tay vỗ vai Trương Kỳ Lân, cùng anh ta tiến vào cửa động, hai người họ men theo cửa động tiếp tục đi về phía trước.

Cửa động này ngoằn ngoèo, một lúc sau, hai người họ lại nhìn

thấy một vài con Gà Cổ Dài.

Những con Gà Cổ Dài này dĩ nhiên cũng tấn công Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, nhưng đối với hai người họ, chúng không có chút độ khó nào.

Chương 593

Chỉ trong chốc lát, hai người họ đã giải quyết hết đám Gà Cổ Dài này.

Tần Mặc thở phào một hơi rồi nhìn Trương Kỳ Lân.

"Chúng ta tiếp tục đi về phía trước, tôi đi trước, anh cứ đi theo sau tôi là được rồi." Trương Kỳ Lân im lặng một lúc rồi gật đầu, vì anh ta biết năng lực của Tần Mặc, nếu anh đã nói vậy, vậy thì anh ta cứ nghe theo Tần Mặc thôi.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn về phía trước, phía trước trông tối đen như mực, không có thứ gì cả.

Nhưng Tần Mặc không lãng phí thời gian ở đây nữa.

Vì Tần Mặc biết Trần Văn Kim đã vào trong khá lâu rồi, e là bây giờ cô ta sắp gặp phiền phức rồi.

Tần Mặc thở dài một hơi rồi tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh họ đã đến một gian mộ thất vàng son lộng lẫy.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh nhìn vào gian mộ thất này, liền thấy trong quan tài cách đó không xa đang có một người nằm.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, rồi mỗi người cẩn thận tiến lại gần phía đó, một lúc sau, họ đã nhìn thấy người bên trong.

"Lại là Trần Văn Kim?" Trương Kỳ Lân nheo mắt, anh ta nhìn sang Tần Mặc bên cạnh.

Đúng lúc này, một luồng năng lượng đột nhiên đánh về phía hai người họ, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân vội vàng né tránh.

Tiếp đó, Tần Mặc quay đầu nhìn về người phụ nữ ở cách đó

không xa.

Người phụ nữ này giống hệt người họ gặp bên ngoài lúc nãy.

“Ngươi mới là Tây Vương Mẫu Mẫu thật sự phải không?” Tây Vương Mẫu Mẫu nghe Tần Mặc nói vậy liền siết chặt nắm đấm, bà ta không ngờ Tần Mặc lại có thể đoán ra.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Tần Mặc, bà ta lại sững sờ tại chỗ, có điều Tần Mặc không chú ý đến sự khác thường của bà ta.

Tần Mặc mỉm cười, anh lại quay đầu nhìn Trần Văn Kim trong quan tài.

“Tình hình của cô ấy thế nào rồi?” Tây Vương Mẫu Mẫu hừ lạnh một tiếng.

“Hình như không liên quan gì đến ngươi cả.” Nói xong câu này, Tây Vương Mẫu Mẫu liền xông về phía Tần Mặc.

Thấy bà ta như vậy, Tần Mặc gật đầu, nếu đối phương đã không khách sáo như vậy, vậy mình còn lãng phí thời gian làm gì?

Tần Mặc và Tây Vương Mẫu Mẫu va chạm vào nhau, hai bên đều lùi về sau một khoảng, sau khi ổn định thân hình, Tần Mặc liền nhìn về phía Trương Kỳ Lân ở bên kia.

“Anh qua xem tình hình của Trần Văn Kim đi.” Trương Kỳ Lân đáp một tiếng rồi đi qua, anh ta đến bên cạnh Trần Văn Kim, đang chuẩn bị đỡ cô ta dậy, Tây Vương Mẫu Mẫu liền hừ lạnh một tiếng.

“Muốn cứu cô ta đi đã không còn khả năng nữa rồi, cô ta đã vào đây, trở thành vật tế của ta.” Tần Mặc nghe vậy liền nhíu mày, không ngờ bà ta lại nói như vậy.

“Nếu đã thế, vậy tôi sẽ giết ngươi, cô ấy sẽ không phải là vật tế của ngươi nữa.” Nói xong câu này, Tần Mặc liền xông về phía Tây

Vương Mẫu Mẫu.

Bà ta siết chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

“Ngươi đúng là một kẻ phụ bạc, ta đã ở đây chờ ngươi lâu như vậy, không ngờ ngươi cũng đã có được bí mật trường sinh, lại không muốn chia sẻ với ta, cả đời ta chỉ có thể ở đây, còn ngươi thì sao?!

Ngươi lại có thể bình an vô sự sống sót, còn có thể ngao du bên ngoài!” Tần Mặc nghe bà ta nói vậy liền sững sờ, lời này của bà ta là có ý gì?

“Cái gì mà tôi là kẻ phụ bạc?

Tôi vốn không hề quen biết ngươi, được không?” “Đừng ở đây giả vờ.” Nói rồi Tây Vương Mẫu Mẫu lại xông về phía Tần Mặc, trong chốc lát bà ta đã đến bên cạnh anh, dùng khuỷu tay đánh về phía Tần Mặc, Tần Mặc tùy ý đỡ một chút, sau đó lùi về sau một khoảng.

“Ý của ngươi không lẽ là nói tôi là vị quân vương trước kia?” “Hắn ta chỉ là vỏ bọc của ngươi mà thôi.

Năm đó ngươi cùng hắn ta đến đây, nhưng bây giờ ngươi lại làm ra chuyện gì?” Tây Vương Mẫu Mẫu trừng mắt nhìn Tần Mặc, anh lập tức cảm thấy có chút khó hiểu, người này rốt cuộc đang nói cái gì vậy?

“Hay là thế này đi, nếu ngươi nói tôi là kẻ phụ bạc, chúng ta không bằng ngồi xuống nói chuyện cho rõ ràng, xem rốt cuộc trước đây tôi đã làm chuyện gì.” Tây Vương Mẫu Mẫu lại cười lớn một tiếng, bà ta lắc đầu.

“Đừng nói với ta những lời vô ích đó nữa, đã đến nước này rồi mà ngươi vẫn còn lừa gạt ta.” Nói xong câu này, bà ta lại xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hít sâu một hơi, đối phương đã như vậy, anh còn có gì

để nói nữa?

"Vậy được thôi, tôi sẽ khống chế ngươi trước, sau đó sẽ tra hỏi cẩn thận." Ngay sau đó, Tần Mặc tấn công về phía Tây Vương Mẫu Mẫu, thanh kiếm trong tay anh chém về phía bà ta.

Tây Vương Mẫu Mẫu bị Tần Mặc tấn công, lập tức bị đẩy lùi về sau một khoảng, sau đó bà ta nhíu chặt mày, nhìn thanh kiếm trong tay Tần Mặc rồi hừ lạnh một tiếng.

"Không ngờ bây giờ ngươi lại nhẫn tâm vứt bỏ ta thì thôi đi, còn làm ra chuyện thế này, ta thật sự không thể dung thứ cho ngươi." Nói xong câu này, Tây Vương Mẫu Mẫu lại tấn công về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bà ta như vậy liền gật đầu.

"Tôi cũng không thể dung thứ cho ngươi được." Ngay sau đó, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc ném lưỡi đao gió này ra, nó nhanh chóng bay đến bên cạnh Tây Vương Mẫu Mẫu, va vào ngực bà ta.

Quần áo của bà ta lập tức bị rách một mảng, dưới cổ cũng có một vết thương.

Tây Vương Mẫu Mẫu nghiến răng trừng mắt nhìn Tần Mặc, anh cũng thấy bộ dạng này của bà ta, nên nhướng mày.

"Nhìn tôi như vậy làm gì?

Là chính ngươi cứ muốn động thủ với tôi, chẳng lẽ tôi còn không thể phản kích sao?" "Thật đáng ghê tởm." Nói rồi Tây Vương Mẫu Mẫu lại xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cho rằng đối phương đã hết lần này đến lần khác nói với mình những lời như vậy, vậy mình còn tha cho bà ta làm gì, phải dạy

dỗ bà ta một bài học, cho bà ta biết sự lợi hại của mình.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc ném cơn lốc này ra, Tây Vương Mẫu Mẫu siết chặt nắm đấm, trên tay bà ta xuất hiện một luồng năng lượng màu cam.

Bà ta dùng năng lượng màu cam này va vào cơn lốc của Tần Mặc, cơn lốc của anh lập tức nổ tung.

Bà ta thở phào một hơi rồi lại nhìn Tần Mặc.

"Ta vẫn luôn nương tay với ngươi, nhưng không ngờ ngươi lại nhẫn tâm như vậy, nếu đã thế, vậy hai chúng ta hãy cùng đồng quy vu tận." Nói xong câu này, Tây Vương Mẫu Mẫu lại xông về phía Tần Mặc.

Anh lập tức cảm thấy khó hiểu, nhưng đối phương đã nói vậy, anh cũng không cần phải nói nhiều lời vô nghĩa nữa.

"Vậy được thôi!" Ngay sau đó, trước mặt Tần Mặc xuất hiện một quả cầu khổng lồ, anh ném quả cầu này ra.

"U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu nhanh chóng bay về phía Tây Vương Mẫu Mẫu, bà ta đã nhìn thấy năng lượng của quả cầu này, mày nhíu chặt lại.

Sức mạnh của quả cầu này quả thực có chút đáng sợ.

Tần Mặc cũng nhìn thấy ánh mắt của bà ta, nên anh cười lạnh một tiếng.

Chương 594

“Ngươi chết đi cho ta.” Nói xong câu này, Tần Mặc tung một cước về phía Tây Vương Mẫu Mẫu, bà ta vội vàng né sang một bên, nhưng quả cầu lại đến trước mặt bà ta vào lúc này và nổ tung.

Luồng khí khổng lồ này đánh bà ta ngã xuống đất.

Tây Vương Mẫu Mẫu mạnh mẽ đập tay xuống đất rồi đứng dậy, mỉm cười.

“Không ngờ ngươi lại muốn ta chết.” Tần Mặc thấy Tây Vương Mẫu Mẫu như vậy liền cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

“Ngươi đã động thủ với tôi, tôi còn không thể động thủ với ngươi sao, ngươi như vậy không phải là quá tiêu chuẩn kép rồi sao?” Tây Vương Mẫu Mẫu cười lớn, khóe mắt mang theo một tia lệ, bà ta gật đầu rồi lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

“Vậy được thôi, ngươi đã nói ra những lời này, vậy thì quyết một trận tử chiến đi.” Nói xong câu này, Tây Vương Mẫu Mẫu lại tấn công về phía Tần Mặc.

Thấy bà ta như vậy, Tần Mặc cũng không muốn lãng phí thời gian với bà ta nữa, ngược lại anh cầm Thần Hoàng Kiếm trong tay chém về phía bà ta.

Tây Vương Mẫu Mẫu ngưng tụ sức mạnh, dùng thanh kiếm trong tay chặn trước mặt, Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc chém vào thanh kiếm của bà ta, thanh kiếm phát ra một tiếng “keng”.

Nhưng sức mạnh của Tây Vương Mẫu Mẫu rõ ràng không bằng Tần Mặc, nên bà ta bị anh đánh lùi về sau mấy bước.

Sau khi ổn định thân hình, bà ta lại nhìn Tần Mặc, nhưng chưa kịp

phản ứng lại, một thủ ấn khổng lồ đã xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc dùng thủ ấn này đánh về phía Tây Vương Mẫu Mẫu, sau khi bà ta bị thủ ấn của Tần Mặc tấn công, liền bị đẩy lùi về sau một khoảng rất xa, lúc này mới ổn định được thân hình.

Bà ta lại âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, sau đó lao về phía anh.

Tần Mặc cũng nhìn thấy bộ dạng này của bà ta, nên anh hừ lạnh một tiếng.

"Vô ích thôi." Nói xong câu này, Tần Mặc siết chặt Thần Hoàng Kiếm trong tay, xông về phía Tây Vương Mẫu Mẫu, bà ta không còn cách nào khác, chỉ có thể không ngừng đối phó với Tần Mặc.

Rất nhanh, Tần Mặc đã tung một cước đá ngã Tây Vương Mẫu Mẫu xuống đất.

Sau khi ổn định thân hình, bà ta lại ngẩng đầu, mạnh mẽ đập tay xuống đất rồi bay lên không trung, sau đó ống tay áo dài màu đen trên người bà ta trực tiếp vươn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc có chút kinh ngạc.

"Sống mấy ngàn năm, cũng khó trách ngươi có thể dùng ra năng lực như vậy." Nói rồi Tần Mặc vung Thần Hoàng Kiếm trong tay, thanh kiếm chém về phía ống tay áo của bà ta.

Ống tay áo của bà ta bị Tần Mặc chém đứt, Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiếp đó anh ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm này lao thẳng về phía Tây Vương Mẫu Mẫu, trong chốc lát đã đến bên cạnh bà ta.

Tây Vương Mẫu Mẫu đã nhìn thấy thanh kiếm này, tim bà ta hẫng một nhịp.

Chỉ cần nhìn thanh kiếm này của Tần Mặc cũng có thể thấy sức mạnh của nó lớn đến mức nào, xem ra bà ta chưa chắc đã là đối thủ của Tần Mặc.

"Không ngờ ngươi lại tuyệt tình như vậy, hôm nay cho dù có chết ở đây, ta cũng phải kéo ngươi chôn cùng!" Nói xong câu này, Tây Vương Mẫu Mẫu vung ống tay áo về phía Tần Mặc, mắt thấy ống tay áo của bà ta sắp vung trúng người Tần Mặc, thanh kiếm của anh đã trực tiếp chém đứt nó.

Tiếp đó, Tần Mặc lại nhìn về phía Tây Vương Mẫu Mẫu, giây tiếp theo, thân hình anh biến mất tại chỗ, anh đột nhiên xuất hiện sau lưng Tây Vương Mẫu Mẫu, vung thanh kiếm trong tay, chém vào người bà ta.

Tây Vương Mẫu Mẫu né không kịp, bà ta bị Tần Mặc chém trúng vai, sau khi hít một hơi khí lạnh, bà ta lại quay người vươn ống tay áo về phía Tần Mặc, ống tay áo của bà ta lập tức quấn lấy eo Tần Mặc.

Tây Vương Mẫu Mẫu vung ống tay áo, mắt thấy Tần Mặc sắp va vào tảng đá bên cạnh, tảng đá đó lại đặc biệt nhọn, chỉ cần Tần Mặc bị đâm trúng thì chắc chắn sẽ chết.

Tây Vương Mẫu Mẫu lại do dự một chút, vung ống tay áo của mình sang một bên khác.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, trong tay anh đã xuất hiện năng lượng, chuẩn bị đập vỡ tảng đá đó, nhưng không ngờ Tây Vương Mẫu Mẫu lại thu tay.

"Ngươi có ý gì?" Tần Mặc nhíu mày nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu, bà ta quay đầu, nhìn vào vết thương của mình, trong mắt lộ ra một nụ cười lạnh.

"Xem ra ta thật sự chưa nếm đủ đau khổ, nếu đã vậy thì hai chúng

ta hãy cùng đồng quy vu tận đi, tất cả đều chết ở đây.” Nói xong câu này, Tây Vương Mẫu Mẫu ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy năng lượng trên người bà ta tỏa ra không khí, Tần Mặc cũng ngửi thấy mùi này, đây không phải là Cấm Bà Cốt Hương sao?

Tần Mặc có chút kinh ngạc nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu, nói như vậy, bà ta hẳn là đã ăn thuốc trường sinh bất lão do chính mình nghiên cứu ra, nên mới biến thành tình trạng như vậy.

Tần Mặc thở dài.

“Ngươi hà tất phải làm vậy, cho dù sống ngàn năm thì có thể thế nào?” Tây Vương Mẫu Mẫu nghe thấy câu nói của Tần Mặc, bà ta dừng lại tại chỗ, hít sâu một hơi rồi gật đầu.

“Phải, ta đã ở đây chờ đợi ngàn năm, chỉ để chờ ngươi, nhưng không ngờ ngươi đến đây lại là để chĩa đao vào ta, vậy ta còn sống có ý nghĩa gì nữa?” Nói xong câu này, bà ta lại âm lãnh trừng mắt nhìn Tần Mặc.

“Hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết ở đây, ta biết đến đây cùng ngươi không chỉ có một mình ngươi, còn có những đồng bạn của ngươi nữa.” Tần Mặc càng ngày càng không hiểu, sao người này lại nói bà ta ở đây chờ đợi mình chứ?

Mình vốn không hề quen biết bà ta, với lại, theo ký ức của nguyên chủ, anh ta rõ ràng mới sống hơn hai mươi năm.

Tần Mặc thở dài lắc đầu, nhưng đã đến tình trạng này, Tần Mặc cũng không còn cách nào khác.

Chỉ có khống chế Tây Vương Mẫu Mẫu, mới có thể hỏi bà ta ngọn ngành.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh.

“Kiếm Vũ Bát Phương!” Một luồng năng lượng khổng lồ xuất

hiện trước mặt Tần Mặc, anh dùng luồng năng lượng này tấn công về phía Tây Vương Mẫu Mẫu.

Bà ta bị đẩy lùi về sau một khoảng, nhưng trên người bà ta cũng có một luồng sức mạnh màu đen, luồng sức mạnh này lao thẳng về phía mấy thanh kiếm của Tần Mặc.

Sức mạnh màu đen trực tiếp hóa thành một con rắn độc, con rắn độc này cắn trúng mấy thanh kiếm của Tần Mặc, mấy thanh kiếm của anh cũng trực tiếp biến mất.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ năng lực màu đen này của bà ta lại khá mạnh.

Tây Vương Mẫu Mẫu lại nhìn Tần Mặc, bà ta cười lạnh một tiếng, rồi lại xông về phía anh.

Tần Mặc nheo mắt, tiếp đó anh không ngừng đối phó với Tây Vương Mẫu Mẫu.

Ở bên kia, Trương Kỳ Lân thấy Trần Văn Kim không thể tỉnh lại, anh ta chỉ có thể nhìn về phía Tây Vương Mẫu Mẫu, nếu đã vậy, vậy thì anh ta sẽ cùng Tần Mặc khống chế bà ta trước.

Nghĩ thông suốt rồi, Trương Kỳ Lân trực tiếp đến bên cạnh Tần Mặc giúp đỡ, Tần Mặc cũng thấy Trương Kỳ Lân như vậy.

Nghe vậy, Tần Mặc chỉ cười cười, còn Tây Vương Mẫu ở bên cạnh thì lại càng thêm thương tâm nói: "Ngươi vậy mà giúp một kẻ ngoại nhân để đối phó ta." Hừ lạnh một tiếng, Tây Vương Mẫu ngưng tụ sức mạnh, lại lao về phía Tần Mặc tập kích.

Tần Mặc không còn cách nào khác đành phải chống đỡ, sau đó hắn lùi lại phía sau một đoạn khá xa mới ổn định được thân hình.

Cái gì gọi là hắn giúp người ngoài đối phó Tây Vương Mẫu chứ?

Rõ ràng là Tây Vương Mẫu muốn giết bọn hắn, chẳng lẽ bọn hắn còn không thể phản kích sao?

Tần Mặc bĩu môi, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Đối phương đã nói ra những lời như vậy, hắn cũng chỉ đành tiếp tục đối phó với bà ta.

Chương 595

Tây Vương Mẫu quay đầu trừng mắt nhìn Trương Kỳ Lân.

Bà ta đối với Tần Mặc còn có chút dung nhẫn, nhưng tên Trương Kỳ Lân này dựa vào cái gì mà dám đối phó bà ta chứ?

Chỉ bằng một tên phàm nhân nhỏ bé mà cũng muốn kêu gào với bà ta sao?

Tây Vương Mẫu hừ lạnh một tiếng, tiếp đó trong lòng bàn tay bà ta xuất hiện một luồng năng lượng màu đen.

Bà ta điều khiển luồng hắc khí này, biến nó thành từng đạo khí tức tản ra xung quanh.

Chỉ trong chốc lát, nơi này liền xuất hiện rất nhiều Dã Kê Bột Tử (rắn cổ gà).

Tần Mặc có chút kinh ngạc, nhưng nhớ tới những tình huống đã thấy trên bích họa trước đó, hắn liền hiểu ra.

Xem ra đám Dã Kê Bột Tử này thật sự là do Tây Vương Mẫu nuôi dưỡng mà thành.

Tây Vương Mẫu cười lạnh một tiếng, đưa mắt nhìn về phía Trương Kỳ Lân. "Ngươi chết ở đây cho ta." Vừa dứt lời, Tây Vương Mẫu liền ngưng tụ sức mạnh, điều khiển đám Dã Kê Bột Tử lao tới tấn công Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân híp mắt lại, với năng lực của anh, muốn đối phó đám rắn này cũng không có gì khó khăn.

Tuy nhiên, Trương Kỳ Lân vẫn có chút lo lắng cho Tần Mặc, anh đưa mắt nhìn về phía hắn.

Tần Mặc liền ra hiệu bằng ánh mắt. "Yên tâm đi, tôi đối phó được bà ta." Trương Kỳ Lân thở dài một hơi rồi gật đầu.

Thấy Tần Mặc đã nói như vậy, anh liền tập trung đối phó với đám Dã Kê Bột Tử xung quanh trước, dù sao thực lực của đám rắn này cũng khá mạnh.

Ngay lập tức, Trương Kỳ Lân dồn sự chú ý vào đám Dã Kê Bột Tử và lao về phía chúng.

Đám Dã Kê Bột Tử tự nhiên cũng không cam lòng yếu thế, chúng không ngừng tấn công Trương Kỳ Lân.

Mắt thấy Trương Kỳ Lân sắp bị một con rắn trong số đó cắn trúng, Tần Mặc vội vàng lao đến bên cạnh anh, giúp anh đỡ đòn.

Tây Vương Mẫu ở bên kia nhìn Tần Mặc với ánh mắt đầy ghen tị. "Ngươi chưa từng đối tốt với ta như vậy, không ngờ ngươi lại đối xử với hắn như thế." "Không phải chứ đại tỷ, tôi căn bản không quen biết bà được không?

Anh ấy là bạn tôi, đương nhiên tôi phải giúp anh ấy rồi." "Không quen biết..." Tây Vương Mẫu lẩm bẩm mấy chữ này, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh, tiếp đó bà ta lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc. "Chung quy là ta đã cho bản thân hy vọng quá lớn rồi." Vừa dứt lời, Tây Vương Mẫu lại lao về phía Tần Mặc.

Hiện tại bà ta hoàn toàn khác hẳn lúc nãy, vừa rồi dường như bà ta vẫn luôn nương tay, nhưng bây giờ bà ta đã dùng toàn lực để đối phó Tần Mặc.

Tần Mặc cũng nhận ra ý định của Tây Vương Mẫu, hắn bĩu môi, lập tức ngưng tụ sức mạnh. "Băng Thiên Tuyết Địa!" Sau khi luồng năng lượng này xuất hiện, tốc độ di chuyển của đám Dã Kê Bột Tử ở phía bên kia lập tức trở nên chậm chạp, Trương Kỳ Lân đối phó với

chúng cũng sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

Việc tiếp theo hắn cần làm là đối phó với Tây Vương Mẫu này.

Suy nghĩ rõ ràng, Tần Mặc liền dồn sự chú ý vào Tây Vương Mẫu.

Thấy Tần Mặc như vậy, bà ta phẫn nộ cầm kiếm chém tới. "Hàn Băng Ma Trảm!" Tần Mặc ngưng tụ ra một chiếc rìu rồi lao tới va chạm với bà ta.

Thanh kiếm của bà ta chém trực tiếp lên chiếc rìu của Tần Mặc, chiếc rìu ngay lập tức nổ tung.

Nhưng năng lượng từ vụ nổ lại phản đòn toàn bộ lên người Tây Vương Mẫu.

Bà ta ngã văng xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Thấy Tây Vương Mẫu ra nông nỗi này, Tần Mặc thở dài một hơi, sau đó lại nhìn sang phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân hiện đang đối phó với đám Dã Kê Bột Tử, may mắn là tốc độ của chúng đã chậm lại nên anh xử lý không gặp khó khăn gì.

Tây Vương Mẫu hít sâu một hơi, bà ta lại đứng dậy, nhưng trong tay Tần Mặc lại xuất hiện một luồng năng lượng. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Những khối băng tinh khổng lồ xuất hiện xung quanh Tây Vương Mẫu.

Bà ta cũng chú ý tới, nhưng không hề lùi bước, ngược lại còn cầm thanh kiếm trong tay điên cuồng chém vào những khối băng tinh trước mặt. "Đại tỷ, tôi thấy hay là thế này, hai chúng ta ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng một chút, xem xem bà rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, cùng tôi lại có qua cát gì, bà thấy sao?" Nhưng Tây Vương Mẫu lại không muốn nghe Tần Mặc nói, bà ta tiếp tục tấn công đám băng tinh

trước mặt, phảng phất chỉ có như vậy mới có thể phát tiết.

Tần Mặc trợn trắng mắt, bà ta đã như vậy thì mình khoan hãy khuyên can, đợi lát nữa đánh bà ta bị thương rồi trói lại, sau đó sẽ hỏi cho ra lẽ.

Quyết định xong, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Một tảng đá khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, hắn ném tảng đá đó đi, tảng đá bay thẳng về phía Tây Vương Mẫu.

Bà ta dùng thanh kiếm trong tay chém vào tảng đá của Tần Mặc.

Tảng đá lập tức nổ tung, sức mạnh từ vụ nổ tản ra xung quanh.

Tần Mặc thở dài, có chút bất lực.

Nhưng Tần Mặc không còn cách nào khác, chỉ đành lần nữa ngưng tụ sức mạnh để khống chế Tây Vương Mẫu thâm tình này. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tây Vương Mẫu lại không thể cử động được nữa, bà ta hít sâu một hơi.

Còn Tần Mặc thì ngưng tụ ra một đạo lôi đình khổng lồ. "Lôi Đình Chi Nộ!" Đạo lôi đình này đánh thẳng về phía Tây Vương Mẫu.

Nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ là Tây Vương Mẫu lại không hề né tránh, hơn nữa bà ta còn vươn đôi tay ra, dường như muốn hứng lấy năng lượng lôi đình.

Mắt thấy lôi đình sắp đánh trúng người Tây Vương Mẫu, Tần Mặc vội vàng thu tay, hắn không hiểu nổi nhìn bà ta.

Người này bị làm sao vậy?

Tây Vương Mẫu thấy Tần Mặc như thế liền cười lạnh, nhìn chằm chằm hắn. "Ngươi còn nói ngươi không quen biết ta, cũng không nhớ chuyện ngàn năm trước, vậy tại sao hiện tại ngươi lại làm như thế?" Tần Mặc trợn trắng mắt.

Chương 596

"Thật không biết cái bà điên này đang nói cái gì, bà cứ kể cho tôi nghe ngàn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi, tôi cái gì cũng không biết, bà cứ nói với tôi những thứ này làm gì?" Nhưng Tây Vương Mẫu lại không nói nhảm với Tần Mặc nữa.

Bà ta ngược lại lao về phía Tần Mặc.

Thấy bà ta như vậy, Tần Mặc bĩu môi, hắn cảm thấy mình cũng không cần thiết phải buông tha cho bà ta nữa.

Đối phương đã năm lần bảy lượt muốn giết mình, chẳng lẽ mình còn phải đứng yên chịu trận sao? "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Một con hỏa long khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, hắn ném con hỏa long đó ra.

Hỏa long nhanh chóng bay đến bao vây Tây Vương Mẫu, hình thành một cái lồng giam cực lớn.

Tây Vương Mẫu cũng nhìn thấy cái lồng giam trước mặt, bà ta híp mắt nhìn Tần Mặc. "Ngươi muốn vĩnh viễn nhốt ta ở chỗ này sao?" "Tôi cũng không có ý đó, tôi chỉ muốn nghe bà kể một chút về câu chuyện đã xảy ra trước kia của bà.

Đương nhiên tôi không phải là nhân vật chính trong câu chuyện đó, tôi năm nay mới hơn hai mươi tuổi, mà bà đã sống mấy ngàn năm, bà cảm thấy hai chúng ta là người cùng một thời đại sao?" Thấy đã đến nước này mà Tần Mặc vẫn không chịu thừa nhận, sắc mặt Tây Vương Mẫu có chút khó coi, bà ta trừng mắt nhìn Tần Mặc. "Ngươi thật sự không quen biết ta sao?

Vậy tại sao ngươi lại tới nơi này?" "Tôi tới đây chỉ là để giúp bạn tôi mà thôi." "Bạn..." Tây Vương Mẫu lặp lại từ này, bà ta nhíu mày

nhìn Tần Mặc, sau đó chỉ vào Trương Kỳ Lân ở cách đó không xa. "Là người bạn này sao?" "Cũng coi là vậy đi, bất quá còn có những người khác nữa, dù sao chúng tôi đều là một nhóm.

Còn về phần bà, tôi xác thực là không quen biết, tôi tới đây cũng không phải vì bà, có khả năng chỉ là do tôi trông khá giống với người mà bà quen trước kia thôi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Tây Vương Mẫu điên cuồng lắc đầu. "Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, ta đã nói cho hắn bí mật trường sinh bất lão, hắn nhất định sẽ tới đây, hắn sẽ tới tìm ta, nhưng tại sao đến bây giờ hắn vẫn chưa tới chứ?" Thấy Tây Vương Mẫu như vậy, Tần Mặc trợn trắng mắt.

Nói thật hắn cũng cảm thấy rất bất lực, nhưng đối phương không chịu nghe hắn nói, vậy hắn còn có thể nói gì đây?

Tây Vương Mẫu cứ đứng đó lắc đầu, hơn nữa còn không ngừng đi qua đi lại. "Không thể nào như vậy được, nhất định là ngươi đang lừa gạt ta, ngươi không muốn ở lại đây cùng ta, những thứ đó đều không quan trọng, ngươi nói với ta ngươi tới đây là để thăm ta, vậy là ta mãn nguyện rồi." "Tôi không thể để bà chìm đắm trong lời nói dối của chính mình, tôi xác thực không phải vì bà mà tới đây, cho nên tôi muốn nói rõ với bà trước, tôi và bà không có bất kỳ quan hệ nào." Tần Mặc nhíu mày nhìn Tây Vương Mẫu.

Hắn biết nói như vậy với Tây Vương Mẫu có thể hơi tàn nhẫn, nhưng nếu hắn lừa gạt bà ta, sẽ càng khiến bà ta đau khổ hơn.

Tây Vương Mẫu nhìn chằm chằm Tần Mặc, bà ta hít sâu một hơi rồi gật đầu. "Được, nếu ngươi đã muốn biết như vậy, thì ta sẽ nói cho ngươi." Ngay sau đó, Tây Vương Mẫu bắt đầu kể lại. "Năm đó hắn vì bí mật trường sinh bất lão mà tới nơi này.

Lúc đó ta đã đang nghiên cứu, hơn nữa nghiên cứu cũng coi như có thành quả, đã tiến vào giai đoạn thử nghiệm.

Các ngươi hẳn là đã gặp qua hai người mà ta dùng để thử nghiệm rồi." Tần Mặc nhớ tới hai người ở trên cửa lúc mới bắt đầu, lập tức hiểu ra. "Bất quá hai người bọn họ dường như không còn hình dạng con người nữa." Tây Vương Mẫu gật đầu. "Lúc mới bắt đầu, dược hoàn ta nghiên cứu ra xác thực là như vậy, nhưng ta biết như thế chắc chắn là không được, cho nên ta đã tiến hành cải tiến dược hoàn, trong lúc cải tiến hắn vẫn luôn ở đây cùng ta." "Mãi cho đến sau này khi ta đã cải tiến xong dược hoàn, ta liền nói với hắn về công hiệu cũng như cái giá phải trả của nó." Tần Mặc quay đầu nhìn về phía Trần Văn Kim. "Bộ dạng này của Trần Văn Kim hẳn chính là cái giá phải trả đúng không?

Chỉ cần cô ấy không tới địa điểm đặc định, thì thân thể cô ấy sẽ phát sinh dị biến, cuối cùng biến thành một con quái vật." "Xác thực là như vậy." Tây Vương Mẫu gật đầu, bà ta không cần thiết phải lừa gạt Tần Mặc.

Tần Mặc đã hỏi, bà ta liền kể lại những chuyện này, bà ta muốn xem Tần Mặc là cố ý giả ngu hay thật sự bà ta đã nhận nhầm người. "Ta với hắn sớm đã nảy sinh tình cảm.

Ta nói với hắn chuyện này, hắn nói hắn muốn về trước để nói lại với chủ nhân bên kia của hắn về chuyện trường sinh bất lão này.

Ta đã đồng ý, hơn nữa ta còn nói với hắn ta sẽ uống viên thuốc này, sau đó ở đây đợi hắn." "Hắn hứa với ta nhất định sẽ quay lại tìm ta.

Ta vẫn luôn ở đây đợi hắn, ta không biết đã qua bao lâu, hắn vẫn không tới, mãi cho đến khi các ngươi tới đây, ta mới gặp được ngươi, ta biết ngươi chắc chắn là tới tìm ta." "Vậy những bức bích họa chúng tôi nhìn thấy trước đó là sao?" Tần Mặc không hiểu lắm nhìn Tây Vương Mẫu.

Trong mắt Tây Vương Mẫu mang theo nụ cười khổ, bà ta tiếp tục giải thích. "Đó chính là nội dung ta định nói tiếp với ngươi.

Ta xác thực đã ước định với hắn để hắn tới tìm ta, nhưng ta lại lo lắng những người khác sẽ dòm ngó bí mật này, sau đó tìm được hắn và làm hại hắn, cho nên ta mới đặc biệt vẽ ra những bức bích họa đó.

Trên những bức bích họa đó, đại bộ phận đều là thật." "Chỉ có nhân vật quân vương kia là hư cấu, căn bản không có quân vương nào cả, người thực sự tới đây chính là ngươi.

Nhưng ngươi lại nói sau khi trở về muốn báo cáo với chủ nhân của ngươi về chuyện trường sinh bất lão, cho nên ta mới thả ngươi về." "Ta còn đặc biệt khắc họa một hình tượng quân vương, coi hình tượng quân vương đó là ngươi, để mọi người hiểu lầm." Tần Mặc đã hiểu ra, hắn gật đầu.

Tây Vương Mẫu này quả thật là một người đáng thương, vì người kia mà làm đến bước này, nhưng người kia lại không hề quay lại tìm bà ta. "Sự tình đại khái là như vậy.

Ta không tin người đó thật sự không phải là ngươi, ngươi nhất định đang lừa gạt ta, ngươi chỉ là không muốn nhận nhau với ta mà thôi.

Ta biết, tuy rằng hiện tại ta xác thực đã uống thuốc trường sinh bất lão, nhưng thân thể ta cũng đã xảy ra biến hóa, ngay cả khuôn mặt ta cũng không còn như trước." Khi nói những lời này, Tây Vương Mẫu sờ lên mặt mình, nhưng rồi bà ta lại mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc. "Nhưng niềm tin để ta chờ đợi ở đây vẫn luôn là ngươi a, hiện tại ngươi không chịu nhận ta, ngươi bảo ta phải làm sao đây?" Tần Mặc trợn trắng mắt, đều đã đến lúc này rồi, sao người này vẫn còn nói là mình chứ? "Tôi đã nói với bà rồi, tôi thật sự không quen biết bà, còn chuyện bà nói tôi và bà từng yêu nhau, tôi cũng căn

bản không biết, bởi vì người đó không phải là tôi." Tần Mặc không biết người đó là ai, nhưng hắn khẳng định cũng không thể cứ thế mà thừa nhận.

Tây Vương Mẫu cúi đầu không ngừng khóc lóc.

Thấy bà ta như vậy, Tần Mặc cảm thấy có chút bất lực.

Bất kể thế nào bà ta cũng đã làm ra chuyện khiến thiên địa phong vân biến sắc, sao lại còn vì một người đàn ông mà khóc lóc chứ? "Bà không cần thiết phải như vậy.

Tuy rằng bà xác thực đã trường sinh bất lão, nhưng bà cũng nếm trải nỗi thống khổ của sự trường sinh, hiện tại bà còn cảm thấy trường sinh bất lão là một chuyện tốt sao?" Tây Vương Mẫu nhìn Tần Mặc một cái rồi vẫn không ngừng khóc.

Thấy bà ta như thế, Tần Mặc cũng bó tay, hắn dứt khoát ngồi xuống một bên nhìn bà ta.

Dù sao hắn cũng không có cách nào an ủi Tây Vương Mẫu, bà ta thích khóc thì cứ để bà ta khóc đi.

Một lát sau, Tây Vương Mẫu mới lại đưa mắt nhìn về phía Tần Mặc. "Cho nên hiện tại ngươi nghĩ như thế nào?

Ngươi có muốn ở lại đây cùng ta không?" Tần Mặc trừng lớn mắt, Tây Vương Mẫu này sợ không phải đầu óc có vấn đề chứ?

Chương 597

"Tại sao tôi phải ở lại đây cùng bà?

Tôi đâu phải người đàn ông kia, chỉ là trông hơi giống hắn mà thôi." Tần Mặc bĩu môi, ngay lúc này hắn đột nhiên nhớ tới người đàn ông hắn đã gặp sau cánh cửa Thanh Đồng trước đó.

Người đàn ông đó hình như là tổ tiên của hắn, chẳng lẽ người đàn ông đó có quan hệ gì với Tây Vương Mẫu sao?

Tần Mặc nhìn Tây Vương Mẫu một cái.

Nếu là như vậy, chẳng phải tổ tiên của hắn đã từng lừa gạt Tây Vương Mẫu sao?

Trong lòng Tần Mặc cảm thấy có chút chấn kinh, nhưng hắn lắc đầu không nghĩ nhiều nữa.

Tây Vương Mẫu thì phẫn nộ nhìn Tần Mặc. "Rốt cuộc là ngươi không chịu thừa nhận, hay là ngươi thật sự không phải hắn?" Tần Mặc trợn trắng mắt. "Đại tỷ à, nam tử hán đại trượng phu, nếu tôi thật sự là hắn tôi khẳng định sẽ thừa nhận, nhưng quan trọng tôi không phải a, bà bảo tôi thừa nhận thế nào?

Nếu tôi thật sự làm chuyện phụ lòng bạc tình, thì tôi cũng nhận thôi." Câu nói này của Tần Mặc là lời nói thật.

Thấy Tần Mặc như vậy, Tây Vương Mẫu mới ngậm miệng lại, bà ta hít sâu một hơi rồi gật đầu. "Ta biết rồi, xem ra thật sự là ta vọng tưởng." "Bà có từng nghĩ tới, hoặc là hắn căn bản đã không còn trường sinh bất lão?" Tần Mặc hỏi Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu sững sờ, mày bà ta nhíu chặt lại.

Bà ta không biết lời này của Tần Mặc là thật hay giả, nhưng nếu

thật sự là như vậy, thì nỗ lực bao lâu nay của bà ta chẳng phải đều uổng phí sao?

Tần Mặc lắc đầu, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại nhìn về phía Trần Văn Kim. "Dù sao bà cứ suy nghĩ kỹ đi, về sau này bà định thế nào." "Nếu hắn thật sự không trường sinh bất lão, vậy ta tiếp tục sống còn có ý nghĩa gì?" Trên mặt Tây Vương Mẫu mang theo biểu tình thống khổ.

Tần Mặc há miệng định nói gì đó nhưng lại thôi, hắn cảm thấy mình dường như không có lời nào có thể an ủi được, người này quả thật là một kẻ si tình.

Đã như vậy thì mình đừng xen vào chuyện này nữa, vốn dĩ mình và người đàn ông kia trông rất giống nhau, nếu mình lại nói sai cái gì, Tây Vương Mẫu chẳng phải sẽ càng coi mình là người đàn ông kia sao? "Ta không quan tâm, dù sao ngươi nhất định phải ở lại đây." Tây Vương Mẫu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc trừng lớn mắt, trong mắt mang theo biểu tình khó tin. "Đại tỷ, đầu óc bà không có vấn đề gì chứ?

Đã nói tôi không phải là hắn, bà bắt tôi ở lại đây thì có tác dụng gì?" Tần Mặc trong lòng xác thực nghĩ như vậy, nhưng Tây Vương Mẫu lại không nói nhảm với hắn nữa. "Ngươi tự mình liệu đi, dù sao ngươi nhất định phải ở lại đây.

Dược hoàn này là thuốc trường sinh bất lão ta nghiên cứu ra, ngươi hãy uống nó đi." Tây Vương Mẫu vừa nói vừa trực tiếp lấy ra một viên thuốc từ trong người.

Tần Mặc híp mắt lại, không cần nghĩ hắn cũng biết trong viên thuốc này chứa cái gì. "Trong này là Thi Biệt (bọ xác chết) chứ gì, tôi tuyệt đối không ăn thứ này." Ăn xong sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này, hơn nữa Tần Mặc căn bản không hâm mộ trường sinh bất

lão, càng không muốn ở lại đây.

Thấy Tần Mặc như vậy, Tây Vương Mẫu hừ lạnh một tiếng. "Không do ngươi quyết định." Vừa dứt lời, Tây Vương Mẫu liền lao về phía Tần Mặc.

Thấy bộ dạng này của bà ta, Tần Mặc nhíu mày thật chặt. "Nếu bà cứ một hai phải như vậy, thì tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ đành giáo huấn bà một chút." Tây Vương Mẫu bĩu môi, bà ta không nói nhảm với Tần Mặc nữa mà dùng hết toàn lực, cầm thanh kiếm trong tay đâm về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng chỉ đành phải đối phó bà ta.

Xung quanh Trương Kỳ Lân hiện tại vẫn còn rất nhiều rắn độc, anh tạm thời không thể rút tay ra giúp Tần Mặc.

Tần Mặc cảm thấy không sao cả, cho dù anh không tới, Tần Mặc cũng có thể giải quyết được.

Chỉ trong chốc lát, trong lòng bàn tay Tần Mặc xuất hiện một luồng năng lượng khổng lồ, hắn dùng luồng năng lượng này đánh về phía Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu bị năng lượng công kích trúng liền lùi lại hai bước, nhưng bà ta vừa ổn định thân hình liền không nói nhiều lời, lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bà ta như vậy thì cười lạnh, gật đầu.

Đối phương đã như thế, Tần Mặc khẳng định cũng không thể dễ dàng buông tha cho bà ta. "Lôi Đình Chi Nộ!" Lôi đình khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, hắn dùng lôi đình đánh thẳng về phía Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu nhìn thấy sức mạnh của lôi đình này, trong lòng bà ta "thót" một cái.

Sức mạnh này mạnh như vậy, bà ta có thể chống lại được Tần Mặc sao?

Tần Mặc thấy bộ dạng của Tây Vương Mẫu nhưng lại lười nói nhảm với bà ta, trực tiếp giáng lôi đình xuống người bà ta.

Đạo lôi đình này đánh thẳng vào người Tây Vương Mẫu.

Bị đòn này đánh trúng, Tây Vương Mẫu ngã sấp xuống đất, bà ta quay đầu nhìn lưng mình, phát hiện trên lưng đã có một vết thương cực lớn.

Tây Vương Mẫu lập tức cảm thấy phẫn nộ, bà ta nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh. "Bà không phải đối thủ của tôi, vẫn là ngoan ngoãn từ bỏ đi!" Nói xong, Tần Mặc cầm Thần Hoàng Kiếm lao về phía bà ta.

Trong chốc lát, Tần Mặc đã đến bên cạnh Tây Vương Mẫu.

Mắt thấy kiếm của Tần Mặc sắp rơi xuống người mình, Tây Vương Mẫu vội vàng dùng thanh kiếm của mình chắn ngang trước mặt, đỡ được đòn tập kích lần này của Tần Mặc.

Kiếm của Tần Mặc va vào kiếm của bà ta.

Tây Vương Mẫu nhìn kỹ thanh kiếm trước mặt, lúc này mới hừ lạnh một tiếng. "Ngươi còn nói không phải là ngươi, thanh kiếm này rõ ràng là của ngươi, tại sao ngươi không chịu thừa nhận?" Tần Mặc sững sờ.

Hắn lùi lại một bước, nhìn thanh kiếm trong tay.

Tây Vương Mẫu bĩu môi nói: "Vừa rồi ta không nhìn kỹ, hiện tại mới phát hiện thanh kiếm này chính là vật tùy thân của ngươi, ngươi tuyệt đối không thể rời xa nó!" Tần Mặc có chút bất lực, xem ra suy

đoán của mình quả nhiên không sai.

Người đàn ông hắn gặp sau cửa Thanh Đồng năm đó chính là người có quan hệ với Tây Vương Mẫu, nhưng tại sao người đàn ông đó sau này lại ở đó?

Chương 598

Tần Mặc không hiểu lắm, hắn lại nhìn Tây Vương Mẫu.

Nếu người đàn ông đó thật sự là tổ tiên của hắn, vậy đợi khi hắn trở về, hắn là có thể tra được chuyện của đối phương. "Ngươi thật sự là đáng hận." Nói rồi Tây Vương Mẫu lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lùi lại một đoạn, lúc này mới nói với bà ta: "Chuyện này thật sự không liên quan đến tôi, thanh kiếm này là tôi nhặt được trong Vân Đỉnh Thiên Không trước đó.

Trong Vân Đỉnh Thiên Không có một người đàn ông nằm đó, hắn trông giống hệt tôi, hơn nữa thi thể hắn không hề thối rữa, nhưng hắn không trường sinh bất lão." Nghe vậy Tây Vương Mẫu sững sờ, bà ta lắc đầu. "Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, hắn đều đã biết bí mật trường sinh bất lão rồi, làm sao có thể vì tuế nguyệt tồi tàn mà chết đi được, ngươi là đang gạt ta, ta nhất định phải bắt ngươi thừa nhận." Nói rồi Tây Vương Mẫu lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hết cách, lại một đạo sức mạnh đánh vào người Tây Vương Mẫu.

Đạo lôi đình này rơi xuống người bà ta khiến bà ta lần nữa bị thương, ngã xuống đất, trên ngực cũng xuất hiện một vết cháy đen.

Tây Vương Mẫu nghiến răng nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của bà ta, nhưng hắn lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, ngược lại lao tới, đặt thanh Thần Hoàng Kiếm lên cổ bà ta. "Tôi nói lại với bà một lần nữa, tôi thật sự không phải là hắn!" Những lời này Tần Mặc đều đã nói đến chán rồi, nhưng đối phương căn bản không chịu tin, Tần Mặc còn có thể làm sao?

Tây Vương Mẫu nhìn Tần Mặc, bà ta dường như muốn nhìn thấu qua ánh mắt Tần Mặc để thấy được những trải nghiệm trước kia, nhưng bà ta lại không có năng lực làm được điều đó.

Bà ta bất ngờ vung mạnh thanh kiếm trong tay chém về phía cổ tay Tần Mặc.

Tần Mặc đành phải lùi lại một đoạn để tránh né.

Sau khi đứng vững, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Tây Vương Mẫu lại lao tới.

Tần Mặc lắc đầu, lại một đạo lôi đình giáng xuống.

Lôi đình đánh vào lưng Tây Vương Mẫu, nhưng bà ta không hề né tránh, trực tiếp đâm kiếm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bước sang bên cạnh một bước, né tránh thanh kiếm của đối phương.

Kiếm đâm vào tảng đá phía sau Tần Mặc, bà ta dùng lực muốn kéo tảng đá lại nhưng không đủ sức.

Thấy đối phương như vậy, Tần Mặc lắc đầu. "Bà đừng giãy giụa vô ích nữa, tôi cũng chưa từng làm chuyện đó, bà cũng đừng tìm tôi gây phiền phức nữa." Tuy Tần Mặc nói vậy, nhưng trong lòng Tây Vương Mẫu vẫn vô cùng không phục.

Bà ta dùng lực lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bắt chéo hai tay trước ngực đỡ đòn, nhưng vẫn bị đẩy lùi về sau vài bước.

Thấy đối phương như thế, Tần Mặc gật đầu. "Bà đã khăng khăng một mực làm theo ý mình, vậy tôi cũng không còn cách nào khác." Vừa dứt lời, trên người Tần Mặc xuất hiện một con hắc long.

Hắc long từ từ bay lên giữa không trung, há to miệng lao về phía

Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu sững sờ tại chỗ, căn bản không kịp phản ứng, trực tiếp bị hắc long húc trúng.

Tây Vương Mẫu ngã mạnh xuống đất, phun ra một ngụm máu lớn.

Có lẽ vì sức mạnh của hắc long quá mạnh nên bà ta không thể đứng dậy nổi.

Thấy Tây Vương Mẫu như vậy, Tần Mặc lắc đầu. "Chuyện này không trách được tôi, là do bà cứ muốn đối phó tôi, tôi vì để không bị bà giết chết nên cũng chỉ đành phản kích." Tây Vương Mẫu nghe Tần Mặc nói vậy lập tức cười lên, sau đó bà ta lại nhìn Tần Mặc, gật đầu. "Là ta quá ngây thơ rồi, xác thực không phải là ngươi." Nói rồi Tây Vương Mẫu nằm trên mặt đất, bà ta quay đầu nhìn về phía thanh kiếm bên cạnh, sau đó trực tiếp dùng thanh kiếm đó đâm vào tim mình.

Tần Mặc sững sờ, hắn không ngờ Tây Vương Mẫu lại làm như vậy.

Tây Vương Mẫu lại đưa mắt nhìn Tần Mặc. "Xin lỗi!" Nói xong câu đó, Tây Vương Mẫu không còn bất kỳ dấu hiệu sự sống nào nữa.

Hệ thống lúc này cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【 Đinh, đánh giết mộ huyệt sinh vật thành công, hoạch đắc tưởng lệ: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10. 】 Tần Mặc có chút không hiểu, Tây Vương Mẫu rốt cuộc là có ý gì?

Nhưng nghĩ một chút, Tần Mặc liền lắc đầu, đã không nghĩ ra thì thôi không nghĩ nữa, nếu không cũng chỉ tự chuốc thêm phiền não cho mình.

Ngay sau đó Tần Mặc quay đầu, nhìn về phía Trương Kỳ Lân ở bên kia, hắn đi về phía anh. "Anh cảm giác thế nào?" Trương Kỳ Lân

lắc đầu, anh thì không sao cả.

Tần Mặc lại nhìn về phía Trần Văn Kim, hắn đi tới kiểm tra kỹ lưỡng một chút, phát hiện Trần Văn Kim đã không còn dấu hiệu sự sống.

Tần Mặc có chút bất lực. "Xem ra đây e rằng chính là quy túc của cô ấy." Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân bên cạnh đột nhiên lắc đầu, trên mặt anh mang theo biểu tình thống khổ.

Thấy Trương Kỳ Lân như vậy, Tần Mặc sững sờ. "Anh làm sao vậy?" Trương Kỳ Lân chỉ vào thi thể trước mặt.

Tần Mặc nhìn theo, thấy bên cạnh thi thể có một khối ngọc thạch, hắn liền ngẩn ra.

Hệ thống lúc này lại nhắc nhở Tần Mặc. 【 Đinh, kiểm trắc thấy chân phẩm Vẫn Ngọc, xin hỏi có dung hợp hay không? 】 Tần Mặc sửng sốt, chẳng lẽ khối ngọc thạch này chính là bí mật giúp Tây Vương Mẫu trường sinh bất lão sao?

Tần Mặc cầm khối ngọc thạch lên kiểm tra kỹ, nhưng Trương Kỳ Lân bên cạnh lại trực tiếp ngất đi.

Tần Mặc nhíu mày, nếu đoán không sai thì e là khối ngọc thạch này ảnh hưởng đến Trương Kỳ Lân.

Chương 599

"Chẳng lẽ là vì khối ngọc thạch này làm thay đổi từ trường trong cơ thể con người, cho nên mới có thể khiến người ta trường sinh bất lão sao?

Căn bản không phải do tác dụng của thi miết hoàn?" Tần Mặc không rõ suy đoán của mình là đúng hay sai, nhưng bất kể thế nào, hắn cũng đã lấy được khối ngọc thạch này.

Chi bằng để hệ thống dung hợp nó đi. "Dung hợp." Lời Tần Mặc vừa dứt, khối ngọc thạch kia liền trực tiếp biến mất, hóa thành một luồng sức mạnh tiến vào trong cơ thể hắn.

Tần Mặc cũng cảm nhận được năng lượng trên người mình đang tăng lên ngay lúc này. [Đinh, dung hợp thành công, Hắc Long Huyết Mạch thành công kích hoạt 98%] Xem ra chỉ cần qua một thời gian nữa, huyết mạch này của mình sẽ có thể kích hoạt đến một trăm phần trăm.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, hắn quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, lúc này mới vội vàng cõng anh ta lên lưng, lại chăm chú nhìn Trần Văn Kim ở trong quan tài. "Đã như vậy, cô cứ ở lại đây đi, dù sao cũng là thiên tân vạn khổ mới đến được chốn này." Tần Mặc cho rằng mình không cần thiết phải đưa Trần Văn Kim đi, ngay lập tức hắn xoay người rời khỏi nơi này.

Hắn cõng Trương Kỳ Lân quay lại cung điện lúc mới bắt đầu.

Đến nơi, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn thấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang ngồi cạnh một cây cột thì ngẩn người.

Hai người này sao lại ngồi đây?

Tần Mặc lập tức đi tới, vỗ vỗ vai hai người, bọn họ lúc này mới tỉnh táo lại.

Cả hai ngẩn ra một chút.

Tần Mặc thấy bộ dạng này của bọn họ, trong mắt hiện lên nụ cười nhàn nhạt. "Hai người ngồi đây làm gì thế?" "Tần Mặc, cuối cùng anh cũng ra rồi." Lúc Hạo Thiên Chân nói câu này liền trực tiếp ôm chầm lấy Tần Mặc.

Thấy đối phương như vậy, Tần Mặc đảo mắt xem thường, sau đó vươn tay vỗ vỗ lưng cậu ta. "Được rồi được rồi, tôi không phải đã ra rồi sao?

Đừng lo lắng nữa." Tần Mặc cười nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lúc này mới ừ một tiếng, lùi về sau một đoạn, còn Bàn Tử ở bên cạnh thì bĩu môi. "Cậu không biết đâu, bọn tôi đợi cậu ở đây lâu lắm rồi, cậu cứ mãi không ra, hai thằng bọn tôi sắp chết đói đến nơi rồi đây này." Tần Mặc cười cười.

Chưa đợi được bao lâu, bụng hai người kia đã kêu ùng ục.

Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc. "Tôi vào trong đó lâu lắm à?" "Đúng thế, quả thực đã khá lâu rồi." Hai người bọn họ thở dài một hơi.

Tần Mặc lúc này mới trầm mặc, nếu đoán không sai thì chuyện này e là có liên quan đến khối ngọc thạch kia. "Thôi được rồi, hai người đã đói như vậy thì ăn chút gì trước đi." Nói rồi Tần Mặc lấy từ trên người ra một ít đồ ăn, đưa cho hai người bọn họ.

Hạo Thiên Chân lại đưa mắt nhìn về phía Trương Kỳ Lân, vẻ mặt đầy nghi hoặc. "Trương Kỳ Lân làm sao thế này?" Tần Mặc thở dài: "Tình trạng cơ thể anh ấy hơi có chút không ổn, tôi cũng không biết là chuyện gì, e là bị sức mạnh bên trong kia ảnh hưởng rồi.

Nhưng hai người cứ yên tâm, không có vấn đề gì quá lớn đâu." Hai người lúc này mới ừ một tiếng.

Tần Mặc đã nói như vậy thì bọn họ cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa.

Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên người Trương Kỳ Lân.

Cũng không biết sau này Trương Kỳ Lân có khôi phục lại được hay không, nhưng mặc kệ thế nào, đã đến nước này rồi, mình bắt buộc phải đưa anh ta cùng rời khỏi đây trước đã.

Nhìn thấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang ngấu nghiến ăn đồ, Tần Mặc liền truyền sức mạnh vào cơ thể Trương Kỳ Lân, cẩn thận cảm ứng tình trạng hiện tại của anh.

Một lát sau, Tần Mặc mới nhíu mày thật chặt.

E là huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể anh ta đang phát huy tác dụng, mới dẫn đến việc anh ta biến thành bộ dạng này.

Huyết mạch Kỳ Lân này phỏng chừng là đang bảo vệ anh ta.

Chỉ tiếc trên người Tần Mặc là Hắc Long Huyết Mạch, không có cách nào giúp đỡ Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, quay sang nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cách đó không xa.

Đợi bọn họ ăn uống gần xong, Tần Mặc mới cười nói: "Được rồi, chúng ta đừng ở đây nữa, rời khỏi chỗ này trước đi." Hai người bọn họ gật đầu.

Ngay lập tức cả nhóm đi về phía trước.

Bọn họ rất nhanh đã đến khu vực hồ chứa nước, nhưng còn chưa đợi Tần Mặc đi tiếp, âm thanh của hệ thống đã vang lên nhắc nhở. [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết.] Tần Mặc

nheo mắt.

Không ngờ ở đây lại còn có thứ gì đó.

Tây Vương Mẫu đã không còn, tại sao vẫn còn thứ khác?

Tần Mặc không hiểu lắm, quay đầu quan sát xung quanh thật kỹ.

Chỉ một chốc lát, Tần Mặc liền nghe thấy tiếng ầm ầm.

Giây tiếp theo, hắn nhìn thấy bức phù điêu trên vách tường cách đó không xa chuyển động. "Cái này là..." Hạo Thiên Chân trừng lớn mắt, vẻ mặt khó tin.

Nếu nhìn không nhầm thì đây hẳn là Xà Mẫu? "Trước đây chúng ta từng nhìn thấy con Xà Mẫu này trên bích họa, không ngờ nó lại thực sự tồn tại." Mấy người bọn họ đều gật đầu, nuốt nước bọt cái ực, lại dồn ánh mắt về phía Tần Mặc.

Chuyện này phải làm sao mới tốt?

Với thực lực của bọn họ, e là hoàn toàn không phải đối thủ của con Xà Mẫu này.

Tần Mặc nhắc nhở mấy người bọn họ: "Mấy người đưa Trương Kỳ Lân vào góc kia trốn trước đi, tôi sẽ đối phó với nó." Nhưng Hạo Thiên Chân lại có chút lo lắng: "Thật sự phải làm vậy sao?

Chương 600

Anh có thể là đối thủ của nó ư?

Nhìn hình thể của nó lớn như thế kia mà." Con Xà Mẫu này ít nhất cũng phải dài hai ba mươi mét, đường kính thân mình xấp xỉ hai mét.

Xà Mẫu như vậy cũng quá đáng sợ rồi. "Yên tâm đi." Hai người bọn họ nhìn nhau rồi gật đầu.

Tần Mặc đã nói như vậy thì bọn họ cũng đừng làm vướng chân hắn nữa.

Ngay lập tức, hai người đưa Trương Kỳ Lân đến một góc, nấp kỹ ở đó.

Tần Mặc nhìn con Xà Mẫu trước mặt, nói: "Ngươi đã sống mấy ngàn năm rồi, nếu cứ như vậy bị ta giết chết ở đây thì cũng quá đáng tiếc.

Chi bằng ngươi thả chúng ta đi, ta cũng sẽ không giải quyết ngươi." Tần Mặc cảm thấy với thực lực hiện tại của mình, muốn đối phó con Xà Mẫu này cũng khá đơn giản, nhưng hiện tại hắn chưa rõ tình trạng của Trương Kỳ Lân, cho nên muốn cố gắng đàm phán với nó.

Nhưng con Xà Mẫu này lại phát ra một tiếng rít, sau đó trực tiếp lao tới cắn Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, đã như vậy thì hắn cũng chỉ có thể chiến đấu thôi.

Cân nhắc xong, Tần Mặc giơ Thần Hoàng Kiếm trong tay lên, đâm về phía con Xà Mẫu.

Xà Mẫu va chạm với Tần Mặc một cái liền bị đẩy lùi về sau một

đoạn, nhưng nó rất nhanh đã ổn định lại thân hình, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy hừ lạnh một tiếng, phóng thích khí tức Hắc Long Huyết Mạch trên người ra.

Con Xà Mẫu này cảm nhận được, trong mắt nó hiện lên vẻ chấn kinh.

Nó không ngờ Tần Mặc lại có sức mạnh như vậy. "Người ta đều nói đánh rắn đánh dập đầu, ngươi đã sống mấy ngàn năm rồi, không biết thất thốn của ngươi còn là điểm yếu hay không?" Khi Tần Mặc nói câu này, hắn nhìn chằm chằm vào thân thể Xà Mẫu.

Xà Mẫu nghe thấy lời Tần Mặc, nó thè lưỡi, quất mạnh đuôi về phía hắn.

Cái đuôi của nó khá thô to.

Tần Mặc không chút do dự, dùng hết sức chém Thần Hoàng Kiếm vào đuôi nó.

Thần Hoàng Kiếm trực tiếp chém lên đuôi rắn.

Đuôi của nó có lớp vảy rất lớn, lớp vảy này trực tiếp đỡ được đòn tập kích của Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày thật chặt.

Không ngờ lớp vảy của nó trông cũng cứng phết.

Xà Mẫu thấy vậy, nó có thể cảm nhận được uy lực thanh kiếm của Tần Mặc, cho nên nó cảm thấy mình tiếp theo phải cẩn thận một chút.

Chỉ thấy nó há to miệng, từ trong miệng xuất hiện một luồng gió.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, nhưng chuyện này cũng khá bình thường.

Con rắn này đã lớn đến mức này rồi, không biết hút người mới là lạ. "Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc dùng phong nhận đánh trả.

Phong nhận trực tiếp đánh vào miệng Xà Mẫu, trong mắt nó hiện lên vẻ đau đớn.

Nhưng Xà Mẫu rất nhanh đã phản ứng lại, nó lại nhìn Tần Mặc hừ lạnh, quất đuôi đánh tới.

Tần Mặc cũng chẳng hề sợ hãi. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc xoáy khổng lồ chắn trước mặt Tần Mặc.

Hắn dùng cơn lốc này tấn công Xà Mẫu.

Xà Mẫu dùng đuôi va chạm với cơn lốc của Tần Mặc, sau đó cả hai bên đều lùi lại một đoạn.

Xà Mẫu rất nhanh ổn định thân hình, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt: "Xem ra thực lực của ngươi cũng khá đấy, nhưng chỉ tiếc là ở trước mặt ta thì chẳng có tác dụng gì đâu." Nói xong câu này, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh. "Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Đại bàng vốn khắc chế loài rắn.

Cho nên con Xà Mẫu này nhìn thấy con đại bàng kia, trong mắt liền hiện lên vẻ cảnh giác.

Con đại bàng lao thẳng về phía Xà Mẫu.

Xà Mẫu dùng thân mình cuốn lấy con đại bàng, sau đó hơi dùng sức, sức mạnh của nó trực tiếp ép con đại bàng không cách nào thi triển năng lượng.

Nhưng Tần Mặc lại nhân cơ hội này đến bên cạnh Xà Mẫu, tìm được điểm thất thốn của đối phương, đâm thẳng tới.

Đáng tiếc con Xà Mẫu này sống đã bao nhiêu năm, nó cũng có cảm ứng lực nhất định.

Nó lập tức quay đầu nhìn sang, thấy Tần Mặc cầm kiếm sắp đâm vào thất thốn của mình, nó liền vội vàng né sang một bên.

Tuy nhiên sức mạnh lần này của Tần Mặc khá mạnh, tuy không đâm trúng thất thốn nhưng vẫn làm đối phương bị thương.

Xà Mẫu có chút phẫn nộ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó liền nhướng mày: "Chuyện này không trách ta được, ai bảo ngươi cứ một hai phải đối phó với chúng ta chứ?

Chỉ có giải quyết ngươi thì mấy người bọn ta mới có thể bình an vô sự rời khỏi đây." Nói xong, Tần Mặc lại lao về phía Xà Mẫu.

Tốc độ của Tần Mặc rất nhanh, Xà Mẫu căn bản không phải đối thủ của hắn.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, Xà Mẫu đã bị Tần Mặc đánh lui.

Thân thể nó va vào vách tường bên kia.

Nó quay đầu nhìn quanh, thấy cỗ quan tài cách đó không xa liền dùng đuôi cuốn lấy.

Cỗ quan tài cũng ngay lúc này bị nó mở ra.

Chương 601

Bên trong xuất hiện một đám Dã Kê Bột Tử ngay trước mặt mọi người.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ cảnh giác, không ngờ con Xà Mẫu này cũng thông minh phết.

Xà Mẫu thấy Tần Mặc như vậy, nó hừ lạnh một tiếng, sau đó lao tới húc vào Tần Mặc.

Tần Mặc không còn cách nào khác, đành nhìn về phía Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Hai người cẩn thận một chút, trên người đám Dã Kê Bột Tử này có kịch độc đấy, đừng để chúng cắn phải." Trước đó Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã từng giao thủ với đám rắn này nên tự nhiên hiểu rõ đạo lý đó.

Ngay lập tức bọn họ cảnh giác lùi về phía sau.

Tần Mặc thì nhìn chằm chằm Xà Mẫu trước mặt. "Ngươi đúng là khá thông minh, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì đâu." Tần Mặc lắc đầu, sau đó nhìn con đại bàng bên cạnh, ngưng tụ sức mạnh.

Con đại bàng trực tiếp nổ tung, toàn bộ sức mạnh vụ nổ đều ập lên người Xà Mẫu.

Trong miệng Xà Mẫu lập tức phát ra tiếng rít "tè tè".

Tần Mặc thấy vậy liền quay đầu nhìn cái đuôi của Xà Mẫu, thấy trên đuôi đối phương đã xuất hiện một vết thương, máu đang không ngừng chảy ra.

Nhưng chuyện này cũng nằm trong dự liệu của Tần Mặc, cho nên hắn lại nhìn Xà Mẫu nói: "Ngươi quả thực không phải đối thủ của ta.

Nếu bây giờ ngươi ngoan ngoãn quay về trên vách tường kia, nói

không chừng còn có thể giữ được tính mạng, bằng không thì e là ngươi chỉ có nước chết ở đây thôi." Nghe thấy lời Tần Mặc, trong lòng Xà Mẫu có chút khó chịu.

Nó há to miệng cắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng căn bản không hề né tránh. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Đạo sức mạnh này lao về phía Xà Mẫu, đánh thẳng vào miệng nó.

Xà Mẫu phát ra một tiếng thảm thiết, sau đó dùng đuôi cuốn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc biết con rắn này lớn như vậy, sức mạnh của nó nhất định rất khủng bố, nếu không cẩn thận bị nó cuốn trúng, e là ngay cả mình cũng chưa chắc thoát ra được.

Khi cái đuôi của nó tập kích tới, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ ra một quả cầu. "U Minh Bạo Liệt!" Tuy nhiên Tần Mặc không né tránh cái đuôi của nó.

Đợi đuôi nó đến gần, Tần Mặc mới đạp mạnh xuống đất một cái, thân mình bay lên giữa không trung, còn quả cầu trong tay thì bị hắn ném xuống đất.

Con Xà Mẫu dùng đuôi cuốn lấy quả cầu của Tần Mặc.

Nó dùng sức một cái, cái đuôi liền bóp nát quả cầu.

Sức mạnh từ quả cầu của Tần Mặc toàn bộ đánh lên đuôi nó.

Vốn dĩ đuôi nó đã bị thương, giờ lại bị quả cầu tấn công, nó lại lần nữa phát ra một tiếng rống to.

Tần Mặc thấy bộ dạng này của nó liền trào phúng nói: "Đúng là tự không biết lượng sức!" Nói xong câu này, Tần Mặc quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Nói thật, điều duy nhất Tần Mặc lo lắng hiện giờ chính là hai

người bọn họ.

Bởi vì Tần Mặc rất rõ thực lực của hai người so với mình vẫn còn kém một chút, muốn đối phó với đám Dã Kê Bột Tử kia cũng không đơn giản như vậy.

Hai người bọn họ thấy ánh mắt Tần Mặc liền an ủi hắn: "Yên tâm đi, không cần lo cho bọn tôi, có hai đứa tôi ở đây, Trương Kỳ Lân cũng sẽ không bị đám Dã Kê Bột Tử cắn bị thương đâu." Tần Mặc thở dài gật đầu, e là hiện tại hắn cũng không có thời gian nghĩ chuyện khác, bởi vì hắn bắt buộc phải tụ tinh hội thần đối phó con Xà Mẫu này.

Xà Mẫu lại thè lưỡi húc về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy liền cầm Thần Hoàng Kiếm chắn trước mặt, miệng nó cắn phập vào Thần Hoàng Kiếm.

Nó dùng sức muốn cắn gãy thanh kiếm của Tần Mặc, chỉ tiếc sức mạnh Thần Hoàng Kiếm thực sự quá lớn, nó căn bản không có đủ sức lực đó.

Xà Mẫu có chút phẫn nộ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đạp một cước lên đầu nó, sau đó lùi về sau một đoạn, trong mắt mang theo vẻ trào phúng.

Giây tiếp theo, một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc. "Vô Song Kiếm Quyết!" Tần Mặc ném thanh bảo kiếm này đi.

Hiện tại Tần Mặc đã khóa chặt vị trí thất thốn của Xà Mẫu, cho nên hắn liền phóng thanh kiếm này đi.

Thanh bảo kiếm lao thẳng về phía thất thốn của Xà Mẫu.

Xà Mẫu cũng biết sức mạnh của Tần Mặc rốt cuộc mạnh đến

mức nào nên cũng không dám lơ là, chỉ đành dùng đầu húc vào thanh kiếm của Tần Mặc.

Kiếm của Tần Mặc chém trúng đầu nó.

Trên đầu nó có một cái vảy cực lớn, cú chém này trực tiếp nện trúng vảy, khiến vảy xuất hiện vết nứt.

Xà Mẫu có chút chấn kinh nhìn Tần Mặc.

Phải biết cái vảy này của nó vô cùng cứng rắn, tại sao lại bị Tần Mặc đánh nứt dễ dàng như vậy?

Tần Mặc thấy bộ dạng Xà Mẫu liền trào phúng: "Ta hiện tại cũng chỉ là muốn thử xem thực lực của ngươi thôi, nếu ta thật sự muốn đối phó ngươi, e là ngươi căn bản không phải đối thủ của ta." Nói rồi Tần Mặc không còn nương tay nữa, ngược lại ngưng tụ sức mạnh, khống chế thân hình Xà Mẫu. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Xà Mẫu lập tức không thể cử động.

Nó dùng sức húc vào lớp băng tinh trước mặt, nhưng đám băng tinh lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Xà Mẫu có chút không hiểu nhìn về phía Tần Mặc.

Mà thanh kiếm của Tần Mặc lúc này lại đâm trúng thân thể nó, xuyên thủng qua người.

Xà Mẫu kinh hãi, quay đầu nhìn vết thương trên người, sau đó dùng lưỡi liếm liếm, hy vọng vết thương có thể mau chóng lành lại.

Tần Mặc thấy vậy liền gia tăng năng lượng. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Rất nhiều bảo kiếm từ trên người Tần Mặc tuôn ra, hắn phóng những thanh kiếm này đi.

Chúng lao đến bên cạnh Xà Mẫu, đâm thẳng vào thất thốn.

Nó không còn cách nào khác, chỉ có thể di chuyển thân mình để né

tránh.

Hai thanh kiếm của Tần Mặc cắm xuống đất tạo ra vết nứt, nhưng vẫn có mấy thanh trực tiếp xuyên thủng thân thể nó.

Chương 602

Xà Mẫu lại phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nó có chút chấn kinh, không ngờ thực lực Tần Mặc lại khủng bố như vậy.

Chẳng lẽ đúng như lời Tần Mặc nói, ban đầu hắn chỉ là đang bảo lưu thực lực sao?

Tần Mặc thấy ánh mắt nó, cười nói: "Ngươi biết vì sao ta đối phó với ngươi nhẹ nhàng như vậy không?" Con Xà Mẫu kia có thể nghe hiểu lời Tần Mặc, nó lắc đầu.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, trực tiếp phóng ra một con Hắc Long khổng lồ từ trên người.

Xà Mẫu nhìn thấy liền ngẩn người tại chỗ.

Sao có thể chứ?

Trên người Tần Mặc cư nhiên có sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch.

Thảo nào Tần Mặc đối phó với nó dễ dàng như vậy, xem ra là do huyết mạch chi lực này tác quái.

Xà Mẫu đã hiểu ra, nó lại âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Nếu cứ như vậy, nói không chừng nó thật sự không phải đối thủ của hắn.

Nhưng chẳng lẽ cứ thế rời đi sao?

Không được, nó không cam lòng.

Hơn nữa Tần Mặc đã giết chết Tây Vương Mẫu, sao nó có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn?

Suy nghĩ xong, Xà Mẫu lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc cười nhạo một tiếng, lao về phía Xà Mẫu.

Bất kể trong lòng nó nghĩ gì, ít nhất hắn bắt buộc phải giải quyết nó trong thời gian ngắn, bởi vì tình hình của nhóm Hạo Thiên Chân bên kia có chút không ổn. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Tần Mặc ngưng tụ ra một con hổ, ném về phía nhóm Hạo Thiên Chân.

Trong mắt Hạo Thiên Chân hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tần Mặc nói với bọn họ: "Yên tâm đi, tôi sẽ rất nhanh giải quyết xong con Xà Mẫu này, mọi người kiên trì thêm một chút." Bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy liền vội vàng đáp lại.

Tần Mặc đã nói thế, bọn họ nhất định phải nghe theo, cố gắng đối phó với đám Dã Kê Bột Tử này.

Dù sao có con hổ của Tần Mặc ở đây, đám Dã Kê Bột Tử cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Tần Mặc quay lại nhìn Xà Mẫu, hừ lạnh một tiếng, sau đó ngưng tụ một luồng năng lượng khổng lồ trước mặt. "Băng Thiên Tuyết Địa!" Tần Mặc ném luồng sức mạnh này ra.

Trên người Tần Mặc có sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch, cộng thêm nhiệt độ bị Tần Mặc hạ thấp, con Xà Mẫu kia căn bản không thể cử động, trực tiếp bị con Hắc Long của Tần Mặc cuốn lấy.

Hắc Long há to miệng cắn thẳng vào Xà Mẫu.

Xà Mẫu bị cắn trúng, kêu lên thảm thiết, sau đó cũng dùng miệng cắn lại Hắc Long.

Hai bên không ngừng cắn xé nhau, nhưng Hắc Long đối với Xà Mẫu mà nói dù sao cũng có năng lượng áp chế, nó căn bản không chống lại được.

Chỉ một lát sau nó đã bị Hắc Long cắn bị thương, trên người toàn là máu.

Tần Mặc nhắm vào thất thốn của Xà Mẫu.

Sau đó hắn dùng sức mạnh công kích vào đó.

Con Xà Mẫu tự nhiên sẽ không ngu ngốc để Tần Mặc đánh trúng, nó vội vàng di chuyển thân mình, nhưng phần thịt bên cạnh thất thốn vẫn bị đánh trúng.

Nó lập tức cảm thấy phẫn nộ, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đã không muốn lãng phí thời gian với nó nữa, cho nên tiếp theo hắn dùng toàn lực. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Thân thể Xà Mẫu lần nữa bị Tần Mặc khống chế.

Trong khi con Hắc Long không ngừng công kích, Tần Mặc còn ngưng tụ ra một cây rìu. "Hàn Băng Ma Trảm!" Cây rìu được Tần Mặc ném ra, lao nhanh về phía Xà Mẫu.

Xà Mẫu không còn cách nào khác, đành dùng thân mình để chống đỡ.

Cú đánh này của Tần Mặc trực tiếp chém vào người Xà Mẫu.

Trên người nó vốn đã thương tích đầy mình, lại bị Tần Mặc công kích, thương thế càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng dù vậy nó cũng không bỏ cuộc.

Nó dùng thân mình siết chặt lấy Hắc Long của Tần Mặc.

Con Hắc Long này tuy chỉ là kỹ năng do Tần Mặc ngưng tụ ra nhưng cũng không dễ đối phó như vậy.

Quả nhiên, giây tiếp theo Hắc Long há to miệng, cắn thẳng vào thất thốn của Xà Mẫu.

Xà Mẫu lại dùng khối thịt kia để đỡ, hiện tại khối thịt đó đã bị cắn nát bấy.

Xà Mẫu cảnh giác, nhưng chưa đợi nó phản ứng lại, cây rìu của Tần Mặc đã chém thẳng vào đuôi nó.

Vốn đuôi nó đã có mấy vết thương, bị chém một cái này liền đứt lìa một nửa.

Xà Mẫu khó tin quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười nhạo: "Lôi Đình Chi Nộ!" Sấm sét khổng lồ xuất hiện giữa không trung, giáng thẳng xuống đầu Xà Mẫu.

Con Xà Mẫu này căn bản không có cách nào né tránh, sấm sét đánh trúng vào vết thương của nó.

Vết thương vốn đang chảy máu, bị đánh trúng liền biến thành màu đen đỏ.

Ngay cả miệng vết thương cũng trở nên khủng bố hơn.

Xà Mẫu kinh hãi nhìn Tần Mặc.

Chương 603

Tần Mặc nhướng mày, xem ra đối phương không ngờ mình còn có thể triệu hồi sấm sét?

Xà Mẫu vội vàng dùng thân mình húc về phía Tần Mặc.

Đã như vậy thì nó không thể để mặc Tần Mặc đứng đó, nếu không hắn chắc chắn sẽ còn dùng năng lượng khác công kích nó, đến lúc đó chẳng phải nó sẽ bị hắn giết chết sao?

Tần Mặc gật đầu, nhưng hắn cũng không muốn lãng phí thời gian. "Ngưng Băng Quyết!" Băng nhận khổng lồ đâm vào cơ thể Xà Mẫu, trên người nó lập tức xuất hiện một lớp băng sương.

Có lớp băng sương này, Tần Mặc cảm thấy lực phòng ngự của nó sẽ trở nên đặc biệt yếu ớt.

Hắn chém một cái vào người nó, quả nhiên thân thể nó trực tiếp bị chém bị thương.

Tần Mặc biết hiện tại nó đã hoàn toàn không phải đối thủ của mình, cho nên hắn lại nhìn về phía con Hắc Long bên kia.

Sức mạnh của Hắc Long đã không còn bao nhiêu, đã vậy thì trực tiếp giết chết con Xà Mẫu này đi.

Nghĩ xong, Tần Mặc điều khiển Hắc Long, con rồng đen trực tiếp xuyên qua thân thể Xà Mẫu.

Thân thể Xà Mẫu đổ rạp xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sự sống nào.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, vội vàng đến bên cạnh giúp bọn họ đối phó đám Dã Kê Bột Tử xung quanh.

Đám Dã Kê Bột Tử này tự nhiên không phải đối thủ của Tần Mặc, cộng thêm sức mạnh của hắn bày ra đó, chúng rất nhanh đã bị đánh lui. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Tần Mặc ngưng tụ ra một con hỏa long, sau đó quay đầu nhìn hai người bên cạnh: "Đừng ở đây nữa, mau đưa Trương Kỳ Lân rời khỏi thôi." Hai người lập tức đáp lời.

Tần Mặc đã nói vậy, bọn họ lại không phải kẻ ngốc, tự nhiên sẽ không ở lại đây, hơn nữa nơi này quả thực khá nguy hiểm.

Sau khi rời khỏi mộ huyệt, bọn họ đi qua khu rừng mưa.

Có điều trong rừng mưa này bọn họ lại không gặp phải những con rắn độc hay côn trùng độc nào khác.

Tần Mặc suy nghĩ một chút liền cảm thấy chuyện này có thể thật sự liên quan đến đám Dã Kê Bột Tử.

Dù sao năng lực của Dã Kê Bột Tử cũng khá đáng sợ, có sức mạnh trấn áp như vậy cũng rất bình thường.

Nhóm Tần Mặc rất nhanh đã đi khỏi rừng mưa, đến được vùng sa mạc. "Đúng rồi, Tam thúc của cậu và nhóm người kia đâu?" Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân hỏi.

Hạo Thiên Chân thở dài: "Tam thúc tôi bọn họ đi trước rồi, còn đi đâu thì tôi cũng không rõ lắm.

Nhưng chúng ta cứ kệ đi, dù sao lão hồ ly kia chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Tần Mặc ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, tiếp tục cõng Trương Kỳ Lân.

Một lát sau, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử có chút lo lắng nhìn Tần Mặc: "Thể lực của anh còn chịu được không?

Hay là để bọn tôi cõng đỡ một lúc?" Tần Mặc lắc đầu: "Tạm thời chưa cần đâu, tôi cõng anh ấy là được rồi." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau thở dài gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy thì cứ tùy hắn, dù sao thể lực của hắn cũng bày ra đó.

Tuy nhiên sa mạc này khá lớn, trong thời gian ngắn bọn họ tạm thời không có cách nào đi ra được.

Đợi đến khi thời gian cũng kha khá rồi, Tần Mặc mới lấy từ trong ba lô ra một cái lều trại, dựng lên ở đó.

Thấy Tần Mặc làm vậy, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhíu mày: "Thực phẩm trên người cậu còn bao nhiêu thế?

Chúng ta thật sự có thể tiếp tục ở lại đây sao?" Tần Mặc cười nhìn bọn họ gật đầu: "Yên tâm đi, đồ đạc trên người tôi còn nhiều lắm, chắc là không thành vấn đề đâu." Hai người nhìn nhau rồi ừ một tiếng, Tần Mặc đã nói thế thì bọn họ cũng đừng nghĩ nhiều nữa.

Tần Mặc không nói gì thêm, chui vào trong lều, đặt Trương Kỳ Lân lên giá đỡ.

Qua không bao lâu, Trương Kỳ Lân bỗng nhiên tỉnh dậy, anh quay đầu nhìn Tần Mặc, nhíu mày: "Đây là đâu?" Tần Mặc bất đắc dĩ thở dài.

“Chúng ta đã ra khỏi mộ rồi, đây là cái sa mạc chúng ta từng đi qua trước đó.” Lúc này Trương Kỳ Lân mới hiểu ra, anh gật đầu, mày nhíu chặt, lại nhìn sang Tần Mặc.

“Tôi bị làm sao vậy?” Tần Mặc thở dài, lúc này mới giải thích với Trương Kỳ Lân.

“Nếu tôi đoán không lầm, anh hẳn là bị Vẫn Ngọc bên trong ảnh hưởng nên mới thành ra như vậy.” “Cảm ơn anh.” Trương Kỳ Lân nói câu này trong khi chăm chú nhìn Tần Mặc.

Nếu không phải là Tần Mặc, anh khẳng định không cách nào tỉnh lại được, có sống sót rời khỏi đây hay không còn chưa biết.

Tần Mặc thì trực tiếp xua tay.

"Có gì đâu mà cảm ơn, đây vốn là việc nằm trong khả năng của tôi, huống hồ dù thế nào thì anh cũng là bạn của tôi, sao tôi có thể để anh ngẩn ngơ ở đó một mình được?

Nếu vậy anh nhất định sẽ chết ở đó." Trương Kỳ Lân cười, ừ một tiếng.

Bọn họ ở lại đây một đêm, sáng sớm hôm sau mới xuất phát.

Điều khiến bọn họ không ngờ tới là bọn họ lại gặp Trát Khê trên đường.

Tần Mặc vẫn có chút kinh ngạc, Trát Khê thì chạy về phía nhóm Tần Mặc, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt nói với Tần Mặc.

"Là Tam gia bảo tôi tới đây đón các anh." Hạo Thiên Chân ở bên cạnh lập tức vui vẻ hẳn lên.

"Thế Tam thúc tôi đâu, ông ấy đi đâu rồi?" Hạo Thiên Chân hỏi thăm Trát Khê, Trát Khê lắc đầu.

"Cái này tôi cũng không rõ lắm." Nếu cậu ta biết thì chắc chắn sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận, nhưng lúc đối phương rời đi căn bản không nói cho cậu ta biết, cậu ta cũng không cách nào biết được.

Hạo Thiên Chân thở dài một hơi.

"Vậy được rồi, nếu đã thế thì đành đi bước nào tính bước nấy vậy." Trong lòng Hạo Thiên Chân vẫn có chút khó chịu, nhưng hiện tại cậu cũng hết cách, chỉ đành thuận theo sự việc để nó tiếp tục phát triển.

Tần Mặc vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân.

“Nghĩ nhiều thế làm gì, tóm lại hiện giờ ông ấy xác thực là bình an vô sự, thế còn chưa đủ sao?” Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát, cảm thấy lời Tần Mặc nói hình như cũng không sai, cậu ừ một tiếng.

“Vậy được, tôi biết rồi, cảm ơn anh nhé Tần Mặc.” Tần Mặc trực tiếp xua tay, tiếp đó Tần Mặc quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Chúng ta rời khỏi đây trước đã.” Hạo Thiên Chân gật đầu, không bao lâu sau, bọn họ đã ra đến đường lớn.

Trát Khê nhìn mấy người trước mặt.

Chương 604

“Tôi cũng chỉ có thể tiễn các anh đến đây thôi, tiếp theo đi thế nào phải xem chính các anh, tốt nhất các anh vẫn là đi nhờ xe người khác rời khỏi đây, dù sao nơi này là đường quốc lộ vẫn sẽ có người đi qua.” “Chỗ này hoang vu hẻo lánh, thật sự sẽ có người qua đây sao?” Bàn Tử có chút hoài nghi nhìn Trát Khê.

Trát Khê trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Yên tâm đi, sẽ có mà, các anh cứ ở đây chờ là được, nếu thực sự không được thì các anh lại đến nhà tôi, ở nhà tôi một đêm, sáng mai lại đi.

Dù sao kiểu gì cũng sẽ đợi được xe.” “Vậy được, cậu về trước đi, cảm ơn cậu thời gian qua đã giúp đỡ chúng tôi.” Tần Mặc nhìn Trát Khê, Trát Khê vội vàng lắc đầu.

“Tần Mặc tiên sinh, ngài ngàn vạn lần đừng nói vậy, trong lòng tôi ngài chính là thần minh.” Bất kể thế nào, Tần Mặc xác thực đã giúp cậu ta trừ bỏ những thứ tà ác trong lòng.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ xua tay.

“Đừng nói vậy nữa, được rồi, cậu mau đi làm việc đi.” Trát Khê ừ một tiếng rồi xoay người rời đi, nhìn bóng lưng của cậu ta, Tần Mặc nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi.

Dù thế nào đi nữa, chuyện trong khoảng thời gian này coi như đã cáo một đoạn lạc, tiếp theo mình cũng không cần thiết phải nghĩ nhiều như vậy.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều đang trò chuyện ở đó, chỉ có Trương Kỳ Lân bên cạnh là vẫn luôn trầm mặc, Tần Mặc cũng không

mở miệng nói chuyện.

Đợi một lúc lâu, bọn họ mới đợi được xe, Tần Mặc thương lượng với đối phương một chút, đối phương liền đồng ý.

"Các cậu đến đây làm gì thế?" Tài xế có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt giải thích với ông ấy.

"Chúng tôi chỉ đến đây du lịch thôi." Tài xế gật đầu, tiếp đó ông ấy lại nói chuyện với mấy người Tần Mặc.

Rất nhanh bọn họ đã đến thành phố lớn, tài xế thả bọn họ xuống, lại chào hỏi một tiếng rồi rời đi.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười, nhìn mấy người bên cạnh.

"Được rồi, chúng ta ai về nhà nấy trước đi." Bọn họ đều ừ một tiếng, Tần Mặc lại nhìn sang Trương Kỳ Lân.

"Anh tính sao?

Có muốn về cùng tôi trước không?" "Được." Trương Kỳ Lân gật đầu, dù sao hiện tại anh rảnh rỗi cũng chẳng có việc gì, chi bằng đi theo Tần Mặc.

Tần Mặc dẫn Trương Kỳ Lân cùng rời khỏi nơi này, không bao lâu sau, Tần Mặc đã đưa Trương Kỳ Lân về đến cửa hàng đồ cổ của mình.

"Dù sao hiện tại hai ta rảnh rỗi cũng không có việc gì, cứ nghỉ ngơi một thời gian trước đã rồi tính sau." Tần Mặc nhìn chăm chú Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân tự nhiên là không có gì để nói, anh ừ một tiếng rồi không nói gì thêm, ngược lại cứ ở lì tại đây.

Hai ngày sau, Hạo Thiên Chân đột nhiên tìm đến chỗ Tần Mặc, Tần Mặc có chút nghi hoặc nhìn cậu ta.

"Cậu sao thế này?" Hạo Thiên Chân thở dài, cậu đưa cuộn băng ghi hình trong tay cho Tần Mặc.

"Anh xem cái này trước rồi nói sau." Tần Mặc nhướng mày, nhưng Hạo Thiên Chân đều đã đưa cái này cho mình, vậy thì mình xem thử xem sao.

Tần Mặc cùng Trương Kỳ Lân đi về phía đầu máy video bên cạnh, bọn họ bỏ cuộn băng vào đầu máy, tình huống bên trong cuộn băng liền hiện ra trước mặt bọn họ.

Xem xong, Tần Mặc nhíu mày.

"Có phải cậu đã sớm biết cái này rồi không?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, không ngờ đối phương lại không phải là Tam thúc của cậu, tuy rằng đối phương vẫn luôn nói coi cậu như cháu ruột mà đối đãi, nhưng bất kể thế nào, tóm lại ông ta xác thực không phải là chú ruột của cậu.

"Tôi xác thực đã sớm phát giác ra rồi, nếu tôi đoán không lầm, ông ta hẳn là Giải Liên Hoàn, người có ngoại hình rất giống Tam thúc cậu." "Đúng vậy.

Sao tôi lại không sớm phát giác ra nhỉ?

Cho nên tuy nói hiện tại ông ấy đang ở đâu, tình hình thế nào rồi?" "Yên tâm đi, Tam thúc cậu khẳng định là không có việc gì, hơn nữa ông ấy trốn tránh cậu như vậy, cũng chỉ là để đề phòng thế lực phía sau ra tay với cậu thôi, cậu không cần nghĩ nhiều, Tam thúc cậu là vì tốt cho cậu." Tần Mặc an ủi Hạo Thiên Chân, nhưng trong lòng Hạo Thiên Chân vẫn có chút không thoải mái.

"Tại sao lại như vậy chứ?

Tam thúc tôi và ông ta rốt cuộc là có chuyện gì?

Tại sao hai người họ không chịu chính miệng nói cho tôi biết?" Tần Mặc vươn tay vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân.

"Cho dù trong lòng cậu không thoải mái, cậu cũng không làm được gì, chi bằng cứ coi như xong đi." Hạo Thiên Chân há miệng nhưng lại chẳng nói được lời nào, chỉ đành tùy tiện gật đầu.

Tần Mặc cũng không nói thêm nữa, ngược lại quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân ở một bên khác.

Trương Kỳ Lân cũng đang cau mày thật chặt, thấy anh như vậy Tần Mặc có chút nghi hoặc hỏi thăm.

"Anh làm sao thế?" Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc một cái rồi lắc đầu.

"Không có gì." "Vậy tiếp theo cậu định thế nào?" Tần Mặc nhìn chăm chú Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân trầm mặc không nói gì, Trương Kỳ Lân bên cạnh lại mở miệng.

"Tôi muốn đi tìm những nơi có ký ức của tôi." Nghe Trương Kỳ Lân nói vậy Tần Mặc có chút kinh ngạc, Tần Mặc cũng biết ký ức của Trương Kỳ Lân tàn phá không chịu nổi, đối phương nói ra lời này, xem ra là thật sự muốn tìm hiểu chuyện trước kia rồi.

Năm đó anh ta đi theo mấy người Ngô Tam Gia cùng tiến vào Hải Để Mộ, nhưng lúc đó Trương Kỳ Lân cũng không xảy ra chuyện gì.

Có thể là vì nhìn thấy cuộn băng ghi hình này, anh ta cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản như vậy nên mới muốn tìm hiểu sâu hơn chăng.

"Anh có đi tra cứu cùng tôi không?" Trương Kỳ Lân nhìn Tần

Mặc.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, hắn không ngờ Trương Kỳ Lân lại hỏi mình như vậy, bất quá Tần Mặc vẫn trực tiếp đồng ý, ừ một tiếng.

"Đương nhiên là được." Tần Mặc cười nhìn Trương Kỳ Lân, hắn không nói gì thêm nữa, ngược lại quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân ở bên kia.

"Vậy cậu có muốn đi cùng chúng tôi không?" "Đương nhiên là có rồi." Hạo Thiên Chân cười cười.

Tần Mặc ừ một tiếng, ngay lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói.

"Mấy người các cậu trong lòng đều đã có kế hoạch, tại sao không chịu nói cho tôi biết?" Tần Mặc nhìn về phía đó liền thấy Bàn Tử cũng đã đến đây, Bàn Tử đi về phía này, ngồi xuống sô pha bên cạnh hừ lạnh một tiếng nói với mấy người bọn họ.

"Đừng bảo tôi là các cậu muốn giấu tôi để hành động một mình nhé." "Cũng không phải vậy, mà là chúng tôi vẫn luôn cân nhắc xem tiếp theo nên làm thế nào." Tần Mặc xoa cằm, mấy người khác cũng đều ừ một tiếng.

"Hiện tại ngay cả bản thân Trương Kỳ Lân cũng không biết những mảnh vỡ trong đầu mình là ở đâu, chúng ta chắc chắn cũng không cách nào tra rõ ràng được.

Đã như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể tìm kiếm một chút, xem xem có manh mối gì về anh ấy không." "Giờ đúng là phiền thật, chuyện gì cũng không có kết cục." Trong lòng Hạo Thiên Chân quả thực vô cùng khó chịu, Tam thúc cậu rời khỏi đây thì cũng thôi đi, hiện tại ngay cả chuyện trên người Trương Kỳ Lân bọn họ cũng không làm rõ được.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị nói tiếp gì đó thì A Ninh tìm đến.

Tần Mặc trong mắt mang theo biểu cảm kinh ngạc, hắn dựa vào sô pha phía sau, nhìn A Ninh.

Chương 605

“Là ông chủ cô bảo cô tới à?

Ông ta có gì muốn nói?” “Lần này là tự tôi muốn tới.” Tần Mặc nhíu mày, hắn không ngờ A Ninh lại nói ra lời này.

A Ninh lúc này mới lấy ra một tấm thẻ ngân hàng muốn đưa cho Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp từ chối.

“Đừng có đưa tôi cái này, tôi không thể bị mua chuộc đâu.” “Cái này là để cảm kích anh vì trước đó anh đã cứu tôi mấy lần.” Nếu không có Tần Mặc, A Ninh chắc chắn không cách nào sống sót tới được nơi này, cho nên cô mới giao cái này cho Tần Mặc.

“Chỗ này là tất cả tiền tiết kiệm của tôi, ông chủ tôi chắc chắn không muốn để tôi thoái ẩn như vậy, hơn nữa ông chủ tôi trước đó cũng từng nuôi nấng tôi.

Thẻ ngân hàng này sở dĩ đưa cho anh, là tôi không muốn nợ anh.” Ánh mắt Bàn Tử lập tức sáng lên, gã trực tiếp nhận lấy thẻ ngân hàng, lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không từ chối, bởi vì Tần Mặc biết A Ninh nghĩ gì trong lòng.

“Vậy được, cảm ơn nhé.” Nói rồi Tần Mặc trực tiếp cất thẻ ngân hàng đi, thấy Tần Mặc như vậy A Ninh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu các anh thật sự muốn tìm manh mối gì, vậy các anh chi bằng đi đến nơi này xem sao.” Sau đó cô lại lấy ra một tờ giấy đặt lên bàn, Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười.

“Cái này hẳn là ông chủ cô bảo cô đưa cho chúng tôi đúng không, rốt cuộc ông ta có mục đích gì?” “Tôi cũng không rõ lắm, tôi chưa bao

giờ quá hỏi chuyện của ông chủ, ông chủ bảo tôi làm gì tôi sẽ làm cái đó, bất kể việc này là thương thiên hại lý hay là thế nào." Nghe cô nói vậy, Tần Mặc nhướng mày gật đầu, nếu đối phương đều đã nói thế, mình cũng không cần thiết phải bức hỏi thêm.

"Vậy được, cảm ơn cô, nếu đồ vật đã đưa tới rồi, cô cũng không cần thiết phải ở lại đây." A Ninh lại nhìn Tần Mặc một cái, cô xoay người rời khỏi nơi này, không nói thêm lời nào nữa.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, hắn lại nhìn sang Bàn Tử, Bàn Tử cũng đang nhìn tấm thẻ ngân hàng trong tay.

"Cũng không biết trong này có bao nhiêu tiền." Bàn Tử vuốt cằm, Tần Mặc thì trợn trắng mắt, hắn lại nhìn sang Trương Kỳ Lân.

"Anh nghĩ sao?

Chúng ta có nên đi đến địa chỉ A Ninh đưa xem thử không?" "Chỉ cần có thể tìm được manh mối trên người tôi, tôi nhất định sẽ qua đó." Trương Kỳ Lân cũng muốn biết mình bị cuốn vào chuyện gì.

Tần Mặc nhướng mày ừ một tiếng, nếu Trương Kỳ Lân cũng nói vậy thì mình cứ xem thử.

Ngay lập tức Tần Mặc cầm lấy tờ giấy, nhìn thấy địa chỉ trên đó, Tần Mặc liền đứng dậy.

"Chúng ta đi thôi." Tần Mặc rời khỏi nơi này, dẫn theo mấy người bọn họ cùng đi đến địa chỉ viết trên tờ giấy.

Đến nơi, bọn họ phát hiện cách đó không xa có một cửa hàng đồ cổ, bọn họ lập tức đi tới.

Ông chủ cửa hàng đồ cổ đang lau chùi một món đồ nhỏ trên tay, Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt vỗ vỗ bàn, đối phương lúc này mới ngẩng đầu, có chút nghi hoặc nhìn Tần Mặc.

“Các cậu là?” Tần Mặc quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân, ông chủ cửa hàng đồ cổ lập tức nhận ra ngay, trong lòng ông ta “lộp bộp” một tiếng liền xoay người muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng Tần Mặc sao có thể buông tha cho ông ta chứ?

Tần Mặc lập tức kéo đối phương lại.

“Được rồi, không cần chạy đâu, cho dù ông muốn chạy cũng chạy không thoát, chi bằng cứ thành thật khai báo sự việc một chút, như vậy nói không chừng còn có cơ hội sống sót.” Thấy Tần Mặc như vậy, ông chủ nuốt nước miếng, lại nhìn mấy người trước mặt.

“Tôi cái gì cũng không biết a, các cậu cũng không cần thiết phải hỏi tôi ở đây.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Nếu ông thành thật khai báo, tôi còn có thể tha cho ông, bằng không thì...” Dứt lời, Tần Mặc nhìn về phía một cái bình hoa trong đó, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra bình hoa này là đồ giả, hắn hơi dùng sức một chút, bình hoa này liền trực tiếp biến thành bột phấn.

Ông chủ nuốt nước miếng.

Ông ta sao cũng không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh như vậy, Tần Mặc đều đã nói thế rồi.

Ông ta hiện tại nên làm gì đây?

Tần Mặc cũng không nói nhảm, chỉ nhìn chằm chằm ông chủ.

Ông chủ nghĩ nửa ngày, vẫn là hít sâu một hơi nói với Tần Mặc.

“Các cậu muốn biết cái gì?” “Nếu tin tức của ông trong cái vòng này linh mẫn như vậy, thế thì ông hẳn là từng nghe nói về Trương Kỳ Lân.” Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân, ông chủ ừ một tiếng.

“Tôi xác thực là có biết, các cậu muốn hỏi thăm chuyện liên quan đến cậu ta sao?” “Không sai.” Ông chủ trầm mặc một lát, lúc này mới

lại nhìn mấy người bọn họ.

“Vậy được rồi, nếu các cậu đã muốn biết như vậy, tôi sẽ kể cho các cậu nghe một chút.

Thực ra trước kia cậu ta sống ở Quảng Tây, Tam thúc ngẫu nhiên đi đến bên đó tìm được cậu ta, phát hiện cậu ta là một kỳ nhân, hơn nữa thân thủ cũng đặc biệt tốt, liền đưa cậu ta về.” “Sau này Tam gia đưa cậu ta cùng đi đến Lỗ Vương Cung, về điểm này hẳn là cậu biết.” Tần Mặc ừ một tiếng, những chuyện này Tần Mặc tự nhiên là hiểu rõ.

“Cho nên nói trước kia anh ta ở Quảng Tây sao?” “Không sai.” Ông chủ nói rồi lấy từ trong ngăn kéo ra một tấm ảnh chụp, đưa cho Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn kỹ một chút, liền phát hiện người trong ảnh này là một người đàn ông, hơn nữa thân thể người đó dường như có chút không bình thường.

“Hắn ta kỳ quái quá!

Các cậu nhìn vai hắn xem!” Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Tần Mặc và Bàn Tử, Bàn Tử cũng có chút kinh ngạc, gật đầu.

“Tấm ảnh này không phải là giả chứ?” “Chắc là không phải đâu, ảnh này nhìn không giống như là ghép.” Tần Mặc nheo mắt.

Nhìn kỹ tấm ảnh này một chút, Tần Mặc mới lật ra sau, Tần Mặc phát hiện phía sau viết chính là tên một viện điều dưỡng.

“Xem ra những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này xác thực là tức tức tương quan, chúng ta hiện tại cũng coi như là có manh mối rồi.” Tần Mặc lại nhìn sang ông chủ.

“Tấm ảnh này ông tìm được ở đâu?” “Là ở trong một thôn nhỏ tại Quảng Tây, nơi đó hình như gọi là... gọi là Ba Nãi!” Tần Mặc hiểu ra

liền gật đầu, hắn lại nhìn mấy người bên cạnh.

"Đã như vậy, chúng ta cứ đi đến nơi đó xem thử trước đã." Mấy người bọn họ ừ một tiếng, Tần Mặc đều đã tính như vậy, bọn họ khẳng định là phải nghe theo Tần Mặc, dù sao bọn họ cũng muốn giúp Trương Kỳ Lân tìm kiếm tin tức về thân thế.

Ngay lập tức Tần Mặc rời khỏi nơi này tìm một chiếc xe, lái xe đưa mấy người bọn họ cùng đi tới Quảng Tây.

Không bao lâu sau bọn họ đã tìm được Ba Nãi, cái thôn này trông có vẻ hơi rách nát, mày Tần Mặc nhíu lại, hắn nhìn mấy người bên cạnh.

"Được rồi, đừng làm lỡ thời gian nữa, chúng ta mau qua đó đi." Bọn họ ừ một tiếng rồi đi theo bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc cũng dẫn bọn họ đi về phía trước.

Không bao lâu sau, nhóm Tần Mặc đã tiến vào trong thôn, Tần Mặc tìm một người dân trong thôn hỏi thăm một chút.

"Xin chào, xin hỏi nhà trưởng thôn các vị ở đâu?" Người dân kia có chút kinh ngạc, nhưng vẫn chỉ cho nhóm Tần Mặc một hướng, Tần Mặc cười gật đầu, tiếp đó Tần Mặc liền dẫn Hạo Thiên Chân cùng Trương Kỳ Lân đi tới nhà trưởng thôn.

Trưởng thôn nhìn thấy Tần Mặc, trong mắt ông mang theo biểu cảm kinh ngạc.

"Các cậu là ai?" Trưởng thôn hỏi câu này trong khi nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì nhướng mày.

"Chúng tôi đến đây muốn khai phát một số hạng mục du lịch.

Chương 606

Muốn qua đây giao thiệp với bên các ông một chút." Trưởng thôn lập tức vui vẻ hẳn lên, nếu là như vậy, nhất định có thể kéo động sự phát triển kinh tế của thôn bọn họ, ông tự nhiên là hoan nghênh mấy người này.

Ngay lập tức ông vội vàng mời mấy người vào, tìm ghế để nhóm Tần Mặc ngồi xuống.

Tần Mặc cũng không từ chối, sau khi ngồi xuống, Tần Mặc mới lại nhìn trưởng thôn, trong mắt mang theo ý cười.

"Tôi thấy phong quang thôn các ông cũng khá được, hơn nữa dải núi bên này của các ông cũng đặc biệt nhiều." Trưởng thôn ừ một tiếng, ông cảm thấy mình không cần thiết phải đánh trống lảng với mấy người này.

"Thôn chúng tôi xác thực có thể dùng để phát triển, hơn nữa mấy chục năm trước cũng đã có người đến thôn chúng tôi, muốn phát triển thôn chúng tôi, bất quá bọn họ là qua đây khảo cổ." Tần Mặc có chút kinh ngạc, trực giác mách bảo Tần Mặc chuyện này không đơn giản như vậy, nghĩ một chút Tần Mặc liền cười nói với trưởng thôn.

"Hay là thế này đi, trước tiên cho chúng tôi ở lại đây, muộn một chút chúng tôi sẽ đi lên ngọn núi bên kia xem thử, sau đó sẽ quyết định xem phát triển hạng mục du lịch này ở chỗ các ông thế nào." Trưởng thôn lập tức ừ một tiếng, ngay sau đó ông quay đầu nhìn vào trong phòng.

"Vân Thải, con ra đây một chút." Vân Thải nghe vậy liền đi ra, nhìn thấy mấy người trước mặt, trong mắt cô mang theo biểu cảm kinh ngạc, tiếp đó cô đi đến bên cạnh trưởng thôn, thành thành thật

thật đứng đó.

Trưởng thôn giới thiệu với mấy người Tần Mặc.

“Đây là con gái tôi, tên nó là Vân Thải.” Tần Mặc gật đầu.

“Vân Thải, con dẫn mấy vị khách này đến phòng cho khách ở tạm trước đi.” Trưởng thôn nói rồi lại nhìn mấy người Tần Mặc.

“Có điều phòng khách bên chúng tôi có thể hơi đơn sơ một chút, các cậu đừng chê nhé, cứ ở tạm trước đã.” Tần Mặc ừ một tiếng, ngay lập tức Tần Mặc đi tới phòng khách mà họ nói, ngồi ở đây một lúc, Tần Mặc mới lại nhìn mấy người bọn họ.

“Chúng ta qua hỏi chuyện tấm ảnh kia trước đi, vừa khéo trên tấm ảnh này hiển thị có một cái Điếu Cước Lâu.” Bọn họ gật đầu, đi theo Tần Mặc cùng đến chỗ trưởng thôn.

Tần Mặc đưa tấm ảnh cho trưởng thôn, trong mắt mang theo một tia ý cười.

“Trưởng thôn chào ông, tôi muốn hỏi một chút, trong thôn các ông có kiến trúc nào như thế này không?” “Còn đúng là có thật.” Trưởng thôn có chút kinh ngạc, không ngờ trong tay Tần Mặc lại có một tấm ảnh như vậy.

“Sao các cậu lại có ảnh chụp kiến trúc thôn chúng tôi?” Trưởng thôn hiếu kỳ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, hắn cất tấm ảnh đi.

“Đây là tôi ngẫu nhiên nhìn thấy.” “Tôi cảm thấy thôn các ông khá thú vị, nên muốn qua đây xem thử, không ngờ thấy phong cảnh bên các ông đẹp thế này, mới muốn đầu tư cho các ông.” “Hóa ra là thế, hèn gì...

Vậy được, đợi ngày mai tôi dẫn các cậu qua đó, cậu thấy thế nào?" Tần Mặc gật đầu, hắn tự nhiên là sẽ không từ chối.

"Làm phiền ông rồi." Trưởng thôn xua tay rồi không nói gì thêm.

Sáng sớm hôm sau, trưởng thôn liền dẫn nhóm Tần Mặc đi tới cái Điếu Cước Lâu kia.

Đến nơi này, Tần Mặc liền quan sát kỹ lưỡng một chút, hắn lại quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân.

Trên mặt Trương Kỳ Lân luôn mang theo biểu cảm khẩn trương, thấy anh như vậy Tần Mặc liền biết, anh cũng là muốn biết quá khứ của mình.

"Tôi hiểu anh rất muốn tìm hiểu xem trước kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng đừng lo nghĩ nhiều quá, chẳng phải chúng ta đã đến đây rồi sao?" Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc một cái rồi gật đầu, Tần Mặc đều đã nói như vậy, anh khẳng định là sẽ không nghĩ ngợi lung tung nữa.

Tần Mặc nhướng mày, liền dẫn theo Trương Kỳ Lân cùng đi về phía trước.

Chỉ một lát sau, bọn họ đã tới nơi, quan sát kỹ lưỡng kiến trúc phòng ốc trước mặt cũng như thiết bị bên trong.

Thiết bị bên trong ngược lại không có gì to tát, căn nhà này trông cũng có chút rách nát, bên cạnh đặt một cái giường.

Do dự một chút, Trương Kỳ Lân lại nhìn sang Tần Mặc.

"Ở trong này." Nói rồi Trương Kỳ Lân chỉ chỉ cái giường trước mặt.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, bất quá Tần Mặc vẫn gật đầu dời cái giường này đi, mọi người lập tức nhìn thấy dưới gầm giường có một

cái lỗ.

Ngay lúc Trương Kỳ Lân chuẩn bị lấy đồ vật trong cái lỗ này ra, cái hộp đột nhiên bị người ta cướp mất.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều sững sờ một chút, hai người bọn họ vội vàng đuổi theo đối phương.

Bất kể đối phương là ai, nếu đã cướp đồ của bọn họ, vậy bọn họ khẳng định là không thể dung tha.

Không bao lâu sau Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã đuổi kịp đối phương, hai người bọn họ đều nhíu mày, nhìn người đàn ông này.

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, Tần Mặc cũng nhận ra đối phương.

"Nếu tôi nhớ không lầm, người này hình như là người chúng ta từng thấy trên tấm ảnh kia thì phải." Tần Mặc hỏi Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân lập tức gật đầu, lời Tần Mặc nói một chút cũng không sai.

"Tôi hy vọng anh bây giờ mau chóng giao đồ ra đây, như vậy tôi còn có thể tha cho anh, bằng không thì anh cũng chỉ có thể chết ở đây thôi." Nghe Tần Mặc nói vậy, người đàn ông kia nheo mắt, tiếp đó gã quay đầu nhìn xung quanh, đột nhiên đá mạnh vào một tảng đá, tảng đá kia bay thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng Tần Mặc không nói gì, chỉ lấy ra Thần Hoàng Kiếm của mình đỡ một chút.

Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc va chạm với tảng đá kia, tảng đá đó trong nháy mắt liền vỡ vụn, Tần Mặc nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi.

Đối phương xoay người muốn trốn khỏi nơi này, nhưng Trương Kỳ Lân lộn ngược ra sau một cái liền chắn trước mặt đối phương.

Trương Kỳ Lân nheo mắt, cầm thanh đại đao trong tay chỉ vào đối phương.

Người này cũng ý thức được gã tạm thời không cách nào rời khỏi đây, gã lại quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở bên kia.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng thấy gã như vậy, cho nên bốn người bọn họ từ bốn hướng vây lấy người này.

Người này nheo mắt.

"Chỉ bằng các ngươi cũng muốn giữ ta lại đây sao, các ngươi cũng vị miễn có chút quá ngây thơ rồi." Nói xong câu này, người này liền húc về phía Hạo Thiên Chân yếu nhất.

Trong lòng Hạo Thiên Chân "lộp bộp" một tiếng, cậu cũng biết mình có khả năng không phải là đối thủ của người đàn ông này, nhưng bất kể thế nào cậu cũng phải kiên trì ở đây.

Tần Mặc cũng thấy Hạo Thiên Chân như vậy, trong mắt hắn mang theo ý cười nhàn nhạt, nhưng Tần Mặc cũng không hề sốt ruột, bởi vì Tần Mặc rất rõ ràng, tuy nói thực lực Hạo Thiên Chân trong mấy người bọn họ coi như là khá yếu, nhưng so với người bình thường thì vẫn coi như là được.

Người đàn ông kia va chạm với Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân trực tiếp bị đẩy lùi về phía sau một đoạn rất xa mới ổn định lại thân hình, mày cậu cũng nhíu chặt, vội vàng nhìn về phía Tần Mặc như cầu cứu.

Tần Mặc lúc này đã lộn ngược ra sau, đi đến trước mặt Hạo Thiên Chân.

"Không ngờ thực lực người đàn ông này cũng khá đấy." Hạo Thiên Chân gật đầu, trong lòng cậu cũng nghĩ như vậy, cho nên hiện tại cậu cũng chỉ có thể để Tần Mặc giúp cậu đối phó người đàn ông

này.

Tần Mặc xoay cổ một chút, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nói với người đàn ông trước mặt.

“Nếu bây giờ anh nguyện ý cứ thế rời đi, tôi ngược lại có thể tha cho anh, bằng không e rằng anh cũng chỉ có nước chết ở đây.” Người đàn ông không ngờ Tần Mặc lại nói ra loại lời nói khoác lác này, gã nheo mắt cười lạnh một tiếng, gật đầu.

“Ta ngược lại muốn xem xem lời ngươi nói có phải là thật hay không.” Ngay lập tức gã lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ này của gã, đã như vậy thì mình cũng không cần thiết phải tha cho đối phương.

Chương 607

Tần Mặc lại lập tức công kích lên người gã đàn ông này, gã đàn ông không ngừng bị Tần Mặc đánh trúng.

Rất nhanh, Tần Mặc liền dùng Thần Hoàng Kiếm trong tay chém một cái vào cánh tay gã đàn ông, gã đàn ông phát ra một tiếng kêu thảm thiết, gã khó có thể tin nhìn cánh tay của mình, tại sao lại như vậy chứ?

Người đàn ông không quá hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng này của gã, cho nên Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Người bình thường vốn dĩ không phải là đối thủ của tôi, cho nên anh tốt nhất là ngoan ngoãn từ bỏ đi, như vậy nói không chừng còn có thể giữ lại tính mạng của mình." Cho dù Tần Mặc nói ra lời này, đối phương vẫn không cam lòng cứ thế bại dưới tay Tần Mặc, gã lại húc về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy gã như vậy thì gật đầu, đã thế thì mình cũng không cần thiết phải tha cho đối phương nữa.

Tần Mặc vớ lấy một tảng đá đặc biệt lớn bên cạnh, đánh về phía người đàn ông này.

Gã đàn ông lập tức bị Tần Mặc đánh lui, gã khó khăn lắm mới ổn định lại thân hình, lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, lúc muốn lao về phía Tần Mặc thì Tần Mặc lại đạp một cước vào ngực gã.

Gã đàn ông lập tức nằm rạp trên mặt đất, tiếp đó gã quay đầu nhìn cái hộp sắt bên cạnh, cân nhắc nửa ngày gã vẫn là xoay người rời khỏi đây.

Cái hộp sắt này đối với gã mà nói đã không quan trọng như vậy nữa.

Dù sao hiện tại sinh mệnh đều sắp gặp nguy cơ rồi, gã lại không phải kẻ ngốc, sao có thể tiếp tục ở đây bảo vệ cái hộp sắt này chứ.

Tần Mặc nhìn thấy bộ dạng của gã đàn ông kia, lập tức bĩu môi khinh thường.

Anh quay sang nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh: "Rốt cuộc trong cái hộp sắt này đựng thứ gì vậy?" Trương Kỳ Lân lắc đầu, nói thật thì chính anh cũng không rõ lắm.

Tần Mặc thở dài bất lực, nhưng hiện tại cũng chẳng còn cách nào khác.

Đến cả Trương Kỳ Lân còn không biết, thì hai người bọn họ cũng chỉ có thể từ từ tìm kiếm manh mối mà thôi.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này mới nói với Tần Mặc: "Hay là bây giờ chúng ta mở cái hộp này ra luôn đi!" Tần Mặc chuyển ánh mắt sang Trương Kỳ Lân.

Về việc này, anh chắc chắn muốn nghe ý kiến của Trương Kỳ Lân, dù sao cái hộp sắt này cũng là của anh ấy.

Trương Kỳ Lân trầm mặc một lúc rồi gật đầu.

Ký nhiên mọi người đều muốn mở hộp sắt ra, bản thân anh cũng không có lý do gì để từ chối. "Nếu các người đã muốn xem đến thế, vậy thì xem đi." Nghe Trương Kỳ Lân nói vậy, trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười.

Ngay lập tức, bọn họ mở cái hộp ra, khối sắt bên trong lộ diện trước mặt mọi người.

Nhưng Tần Mặc nhìn qua một chút, ánh mắt liền mang theo vẻ

nghi hoặc, không hiểu lắm mà nhìn chăm chú vào Trương Kỳ Lân. "Khối sắt này là thứ gì?" Trương Kỳ Lân trực tiếp lắc đầu.

Đừng nói là Tần Mặc, ngay cả anh cũng không rõ. "Vậy thì phiền phức rồi, đến anh cũng không biết." Tần Mặc thở dài một hơi, tiếp đó anh lại quan sát kỹ khối sắt trước mặt.

Nhưng quan sát một hồi, trong lòng anh bỗng nhiên "thót" một cái.

Không biết tại sao, anh luôn cảm thấy chuyện này có chút không đúng.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc ngẩng đầu nhìn về phía cách đó không xa, vừa vặn chú ý tới làn khói trắng đang không ngừng bay lên. "Hỏng rồi." Nói xong câu đó, Tần Mặc liền dẫn mấy người bọn họ cùng nhau quay lại.

Chỉ một lát sau, Tần Mặc đã nhìn thấy tòa nhà sàn (điếu cước lâu) kia đã bị người ta phóng hỏa thiêu rụi.

Tần Mặc nheo mắt lại.

Không ngờ lại xảy ra tình huống như thế này.

Mấy người kia cũng nhìn thấy, bọn họ nhìn nhau, sau đó cùng thở dài. "Còn tưởng là thật sự tìm được manh mối gì, không ngờ cuối cùng manh mối này lại bị người ta hủy hoại trong chốc lát." "Đúng vậy." Tần Mặc gật đầu đồng tình, đưa tay day day mi tâm.

Không biết tại sao, anh luôn cảm thấy những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này dường như có chút không bình thường. "Mọi người nói xem chuyện này có phải do gã đàn ông ban nãy làm không?

Hắn ta muốn dụ chúng ta ra ngoài, cho nên mới để chúng ta mang khối sắt đi, nếu không hắn lẽ ra không nên đốt tòa nhà này mới đúng." "Quả thực có khả năng này." Tần Mặc gật đầu, cũng trách tư tưởng của mình quá hạn hẹp, không kịp thời phát hiện ra điểm này, nếu

không thì cũng sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

Tần Mặc lại nhìn về phía Trương Kỳ Lân, thấy trong mắt anh thoáng hiện vẻ lạc lõng.

Không cần nghĩ Tần Mặc cũng biết trong lòng Trương Kỳ Lân đang nghĩ gì, anh vươn tay vỗ vỗ vai đối phương. "Đừng suy nghĩ nhiều nữa, xảy ra chuyện như vậy là điều không ai muốn thấy, nhưng sự đã rồi, việc duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là tìm cách tìm ra kẻ đó." "Anh nói không sai." Hạo Thiên Chân gật đầu, cậu lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Cảm thấy mọi người đều đã nói như vậy, mình còn có gì để nói nữa đâu? "Về trước đã." Trương Kỳ Lân nói xong liền đi thẳng lên phía trước.

Nhóm Tần Mặc nhìn nhau rồi cùng đi theo.

Dù sao bọn họ ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, chi bằng cùng Trương Kỳ Lân quay về rồi tính tiếp.

Về đến nơi, Tần Mặc nhìn sang thôn trưởng.

Thôn trưởng thấy mấy người Tần Mặc quay lại liền lập tức đón tiếp, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt. "Mấy vị, các cậu suy nghĩ thế nào rồi?

Hơn nữa tôi cũng đã đưa các cậu đi xem tòa nhà sàn kia, hiện tại trong lòng các cậu nghĩ sao?" Tần Mặc nhướng mày, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc vẫn nói với đối phương: "Chúng tôi hiện tại vẫn chưa nghĩ kỹ, hơn nữa chúng tôi muốn đến lúc đó lên núi dạo một vòng rồi hãy nói." Nghe Tần Mặc nói vậy, thôn trưởng nhíu mày, nhưng ông ta cũng không còn cách nào khác, chỉ đành thở dài một hơi, gật đầu rồi gọi Vân Thải đến chăm sóc mấy người họ.

Vân Thải đi làm cơm trưa cho mọi người.

Ăn cơm xong, ba người nhóm Tần Mặc trực tiếp trở về phòng.

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên cảm nhận được khí tức cách đó không xa.

Tần Mặc đi về phía đó, mở cửa ra thì thấy vừa vặn là Vân Thải.

Chương 608

Trong mắt Vân Thải mang theo ý cười, cô bưng đĩa hoa quả trên tay đưa lên. "Em mang hoa quả đến cho các anh.

Em thấy các anh ăn cơm xong là về phòng luôn, mọi người ăn chút hoa quả đi, cũng tốt cho sức khỏe." Bàn Tử nghe Vân Thải nói vậy thì lập tức cao hứng, vội vàng đi tới bưng lấy đĩa hoa quả từ tay Vân Thải. "Được rồi, cảm ơn em nhé Vân Thải." Vân Thải xua tay, tỏ vẻ không có gì.

Tiếp đó cô lại liếc nhìn Tần Mặc bên cạnh.

Tần Mặc cũng đang chằm chằm nhìn Vân Thải khiến trong lòng cô thót một cái, vội vàng nói: "Cái đó... em còn chút việc, em tạm thời không ở đây lâu nữa, các anh cứ tự nhiên nhé." Vân Thải cười nói xong câu đó liền xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng cô, Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Cứ như vậy qua một khoảng thời gian không lâu, nhóm Tần Mặc cũng coi như đã bàn bạc xong ý định tiếp theo.

Ký nhiên gã đàn ông kia đang ở đây, vậy bọn họ chi bằng cũng tạm thời ở lại đây, như vậy cũng có thể tìm kiếm chút manh mối, dù sao hiện tại bọn họ cũng chẳng có nơi nào để đi.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc quyết định đi tìm thôn trưởng nghe ngóng thêm.

Dù sao đặc điểm cơ thể của gã đàn ông kia cũng khá dễ nhận biết, nếu hắn là người trong thôn này, chắc hẳn thôn trưởng sẽ có ấn tượng với hắn.

Tần Mặc đi thẳng đến phòng thôn trưởng.

Nhưng anh vừa vặn chú ý tới bức ảnh treo trên tường cách đó không xa.

Ngay lập tức, trong mắt Tần Mặc hiện lên biểu tình chấn kinh.

Anh rời khỏi đó trước, gọi cả đám Trương Kỳ Lân qua.

Thôn trưởng thấy Tần Mặc như vậy thì trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, không hiểu lắm tại sao Tần Mặc lại thế này.

Tần Mặc cười hỏi thôn trưởng: "Thôn trưởng, tôi muốn hỏi bức ảnh này chụp từ bao giờ vậy?" "Chắc là mấy chục năm trước rồi, đây chính là đội khảo cổ mà trước đây tôi từng kể với các cậu.

Đội khảo cổ đó từng đến thôn chúng tôi, tuy rằng bọn họ cũng không làm chuyện gì quá to tát ở đây, nhưng tôi vẫn có chút ấn tượng với họ." Nghe vậy Tần Mặc gật đầu, anh chỉ vào một người trong ảnh. "Người này là ai vậy?" Thôn trưởng nhíu mày giải thích với Tần Mặc: "Người này là bố tôi.

Vì trước đây ông ấy từng giúp đỡ những người trong đội ngũ này, nên về sau tôi mới có thể lên làm thôn trưởng." Tần Mặc vỡ lẽ, gật đầu.

Thôn trưởng lại có chút nghi hoặc hỏi Tần Mặc: "Bức ảnh này có vấn đề gì sao?" Tần Mặc cười nhạt, tùy ý xua tay: "Không có vấn đề gì lớn, chỉ là tôi có quen người phụ nữ trong ảnh này, hơn nữa cô ấy là bạn của tôi, cho nên tôi mới muốn qua đây hỏi một chút." Người phụ nữ này chính là Trần Văn Kim.

Anh không hiểu lắm tại sao Trần Văn Kim lại xuất hiện ở nơi này.

Nhưng hiện tại Trần Văn Kim đã mất tích, anh cũng hết cách, không thể hỏi được từ chính miệng cô ấy thì chỉ có thể hỏi thôn trưởng. "Ra là như vậy." "Ông có thể kể chi tiết cho tôi nghe về

chuyện đội khảo cổ này không?" Thôn trưởng gật đầu, tiếp đó ông ta kể cho Tần Mặc nghe. "Đó là tại..." Thôn trưởng kể lại ngọn ngành, một lúc sau ông ta mới lại nhìn Tần Mặc. "Tuy nhiên, trong quá trình đó cũng xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái." Nghe vậy, ánh mắt Tần Mặc hiện lên vẻ nghi hoặc, khó hiểu nhìn thôn trưởng, dường như đang dò hỏi ý tứ của ông ta.

Thôn trưởng giải thích: "Đội khảo cổ này tuy rằng ra tay rất hào phóng, nhưng cả đội ngũ bọn họ đều cực kỳ quỷ dị.

Trước đó bọn họ sắp xếp người trong thôn chúng tôi cứ cách ba ngày phải mang vật tư qua cho bọn họ một lần, không được sớm hơn cũng không được muộn hơn." "Có một lần người hướng đạo của chúng tôi ngày hôm sau có việc đột xuất, liền muốn mang qua cho họ trước một ngày.

Nhưng khi mang đồ đến, lại phát hiện tất cả mọi người đều đã biến mất!" Nghe vậy Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh quay đầu nhìn sang mấy người bên cạnh.

Bọn họ cũng cảm thấy có chút giật mình, bèn để thôn trưởng nói tiếp. "Các cậu đoán xem thế nào?

Sau đó đến ngày thứ ba, ông ấy đặc biệt hoãn lại mọi việc của mình, lại mang vật tư qua cho những người đó lần nữa.

Nhưng hôm nay khi ông ấy đến nơi, lại phát hiện tất cả những người đó đều đang ở đó, hơn nữa hiện trường còn đặc biệt náo nhiệt, chính điều này làm ông ấy cảm thấy khó hiểu." Tần Mặc đảo mắt, chuyện này chắc chắn là giả, bị bọn họ đồn thổi lên đến mức thần thánh hóa rồi. "Chúng tôi đều nói rằng đội khảo cổ này có khả năng đã làm giao dịch gì đó với Sơn Thần, muốn đào bới bảo vật gì đó ở đây." Tần Mặc thở dài.

Về điểm này Tần Mặc không muốn nói nhiều với ông ta, ngược

lại quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Trong lòng mọi người nghĩ sao?" Bọn họ nhìn nhau rồi lắc đầu nói thật, hiện tại trong lòng họ cũng không rõ lắm. "Vậy các ông chủ rốt cuộc có muốn đầu tư cho chúng tôi không?

Không thể vì đội khảo cổ từng khảo cổ ở đây mà các cậu không chịu nữa chứ?" Thôn trưởng có chút sốt ruột nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười nhạt, lắc đầu: "Yên tâm đi, cũng không đến mức đó, chúng tôi vẫn sẽ đầu tư cho các ông bình thường.

Nhưng trước đó tôi còn muốn tìm hiểu một chút, người hướng đạo đưa đồ cho họ năm xưa tên là gì?

Nhà ông ấy ở đâu?" "Người này tên là Bàn Mã Lão Đa, nếu các cậu muốn qua xem ông ấy, tôi có thể dẫn các cậu đi." Tần Mặc gật đầu.

Bọn họ chắc chắn muốn tìm hiểu tình hình cụ thể, ký nhiên đối phương đã nói có thể dẫn đi, vậy tại sao lại không đồng ý chứ?

Thôn trưởng cũng không ở lại đây lâu, mà dẫn nhóm Tần Mặc cùng đến nhà Bàn Mã Lão Đa.

Đến nơi, Tần Mặc sờ cằm, đưa mắt nhìn mấy người bên cạnh.

Bọn họ vừa vặn nhìn thấy A Ninh ở cách đó không xa.

A Ninh đang nói gì đó với con trai của Bàn Mã Lão Đa, nhưng hai người dường như đàm phán không thành công. "Vậy đợi lần tới bố anh về, anh nhớ hỏi một chút, ông ấy bắt buộc phải nhanh chóng giao thứ đó cho tôi, hiểu chưa?" Con trai Bàn Mã Lão Đa lập tức đáp một tiếng.

A Ninh quay đầu lại liền nhìn thấy Tần Mặc đang ở phía sau, trong mắt cô hiện lên vẻ chấn kinh, không ngờ nhóm Tần Mặc thế mà cũng xuất hiện ở đây.

Tần Mặc cũng bắt gặp ánh mắt của A Ninh, anh nhướng mày.

Tuy nhiên chưa đợi nhóm Tần Mặc nói nhiều, A Ninh đã vội vàng xoay người rời đi, lên một chiếc xe.

Tần Mặc nhìn người ngồi trong chiếc xe đó, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh.

Cầu Đức Khảo.

Chương 609

Hồi ở Vân Thiên Cung, kẻ này còn muốn trường sinh bất lão, kết quả bị đám âm binh bên trong dọa cho phát khiếp, cuối cùng vẫn là lúc nhóm Tần Mặc rời đi, kẻ này mới đi theo bọn họ cùng chạy thoát ra ngoài.

Có điều kẻ này cũng thật đáng thương, ở đó trải qua bao nhiêu trắc trở như vậy mà vẫn không chịu từ bỏ giấc mộng trường sinh.

Bọn họ đến đây có mục đích gì?

Chẳng lẽ nơi này lại có bí mật trường sinh bất lão sao?

Nghĩ vậy, Tần Mặc nhìn chằm chằm vào chiếc xe đó.

Anh có thể cảm nhận rất rõ ràng ánh mắt nóng rực truyền tới từ trong xe.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, xem ra kẻ này vẫn muốn tòm tem huyết mạch Hắc Long trên người mình.

Đáng tiếc cũng chẳng có tác dụng gì, lão ta không phải đối thủ của mình, cũng không có cách nào hại chết mình, nên chỉ đành thông qua những phương thức tà đạo khác để đạt được trường sinh bất lão.

Nghĩ một chút, Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh: "Qua đó trước đi." Bọn họ đáp một tiếng rồi đi theo Tần Mặc vào trong sân.

Lúc này trong xe, Cầu Đức Khảo nhìn A Ninh bên cạnh: "Không ngờ bọn chúng cũng tới nơi này.

Xem ra chúng ta bắt buộc phải nhanh chân hơn.

Tuy không có cách nào lấy được huyết mạch Hắc Long của Tần Mặc, nhưng dù thế nào chúng ta cũng phải tra rõ bí mật nơi này, biết

chưa?" Nghe vậy A Ninh vội vàng đáp một tiếng.

Cô cũng biết mình trước mặt Cầu Đức Khảo không có bất kỳ quyền tiếng nói nào, chỉ đành nghe lời.

Nghĩ vậy, cô lại nhìn về phía nhóm Tần Mặc cách đó không xa, cũng không biết sau này có phải lại đối đầu với họ không, đây là điều A Ninh không muốn thấy.

Nhưng nếu thực sự như vậy, cô cũng chỉ đành nghe lời ông chủ.

A Ninh thở dài, lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa.

Nhóm Tần Mặc thì đang giao lưu với gã thanh niên kia. "Vị huynh đệ này, tôi vừa nghe cô ta nói, trong tay anh có một món bảo vật đúng không?" Nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt gã thanh niên lập tức xuất hiện vẻ cảnh giác, nhíu mày nhìn Tần Mặc: "Anh có việc gì không?" Gã thanh niên nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc trực tiếp ừ một tiếng, ký nhiên mục đích của mình đúng là món bảo vật trong miệng đối phương, vậy cũng không cần thiết phải vòng vo tam quốc. "Không biết có thể cho tôi xem qua món bảo vật mà cô ta nói không?" Gã thanh niên quay đầu nhìn sang thôn trưởng, ý là muốn hỏi thân phận của mấy người Tần Mặc.

Thôn trưởng nghĩ một chút rồi thấy cũng không cần thiết phải giấu, liền giải thích với gã thanh niên: "Mấy vị này đều là ông chủ lớn từ thành phố tới, họ nói muốn đầu tư phát triển hạng mục du lịch ở chỗ chúng ta.

Nếu cậu thực sự có hàng tốt, chi bằng để họ xem thử, biết đâu còn có thể cho cậu một cái giá đặc biệt cao, cũng đỡ để cậu bán bị hớ, cậu nói xem có phải không?" Gã thanh niên suy nghĩ một chút, cảm thấy hình như cũng đúng là đạo lý này, gã lại nhìn Tần Mặc: "Vậy được thôi.

Có điều hiện tại thứ đó không ở trên người tôi, bị bố tôi giấu đi rồi, đợi bố tôi về rồi tính tiếp." "Bố anh chính là Bàn Mã Lão Đa sao?" Thấy Tần Mặc đoán được, gã thanh niên quay đầu nhìn.

Thôn trưởng ở bên cạnh giải thích: "Mấy người này muốn hỏi một chút chuyện liên quan đến đội khảo cổ trước đây.

Tôi biết bố cậu là người hướng đạo cho đội khảo cổ năm xưa nên muốn đưa họ qua đây gặp.

Đúng rồi, bố cậu đi đâu rồi?" Cân nhắc một lúc, gã thanh niên giải thích: "Bố tôi đi vào núi rồi.

Dạo này ông ấy cứ hay chạy vào trong núi, có khả năng là vì ông ấy biết tôi muốn bán thứ đó đi.

Có điều thứ đó đối với bố tôi quả thực khá quan trọng, trước đây ông ấy còn chẳng chịu cho chúng tôi xem qua." Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Nếu nói như vậy, càng chứng tỏ món bảo vật kia đối với Bàn Mã Lão Đa là vô cùng quan trọng. "Hóa ra là như vậy.

Thế đợi bố anh về, anh qua báo cho chúng tôi một tiếng nhé.

Chúng tôi rất muốn mua món bảo vật mà anh nói, giá cả anh không cần lo, chỉ cần đồ hợp ý là được." Nghe Tần Mặc nói vậy, gã thanh niên có chút kinh ngạc, ánh mắt lập tức sáng lên.

Dạo này gã đang khá thiếu tiền, cộng thêm việc Tần Mặc nói ra những lời hào phóng như vậy, nếu gã thực sự có thể thuyết phục được Bàn Mã Lão Đa, nhất định sẽ bán cho Tần Mặc. "Anh yên tâm đi." Gã thanh niên cười nói với Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

Ký nhiên đối phương đã nói như vậy, mình cũng không cần nghĩ

nhiều nữa. "Vậy được, tôi biết rồi, tạm thời cứ như vậy đi." Nói rồi Tần Mặc quay sang nhìn mấy người bên cạnh. "Nếu đã thế thì chúng ta tạm thời về trước đi, dù sao Bàn Mã Lão Đa cũng không có ở đây, chúng ta không gặp được ông ấy, đợi sau này hãy nói." Nhóm Hạo Thiên Chân nhìn nhau rồi gật đầu: "Được, chúng tôi biết rồi." Sau đó bọn họ xoay người rời khỏi nơi này.

Tần Mặc đưa mọi người cùng về nhà thôn trưởng.

Thôn trưởng xoa xoa tay, lại hỏi Tần Mặc về chuyện đầu tư.

Tần Mặc cười nói: "Yên tâm đi, sau này có cơ hội quả thực có thể đầu tư một chút vào nơi này của các ông." Nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt thôn trưởng hiện lên một nụ cười, ông ta đáp một tiếng.

Ký nhiên Tần Mặc đã nói thế, ông ta cũng không cần nói thêm gì khác.

Tần Mặc nhướng mày, sau đó trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Bên cạnh, Hạo Thiên Chân do dự một chút rồi đến bên Tần Mặc, nhỏ giọng hỏi: "Tần Mặc, anh thật sự muốn đầu tư cho họ sao?" Tần Mặc nhướng mày: "Đúng vậy." Nghe Tần Mặc nói thế, bọn họ ừ một tiếng. "Nhưng tôi thấy nơi này hình như cũng chẳng có gì cần thiết để đầu tư cả." "Chẳng phải bên này có một ngọn núi sao?

Hơn nữa chúng ta đã nói với người ta như vậy rồi, lừa gạt người ta chắc chắn là không hay, ít nhiều cũng đầu tư cho họ một chút.

Còn việc nơi này có phát triển được hay không thì phải xem bọn họ tự tuyên truyền về sau, họ tuyên truyền không được thì cũng không liên quan đến chúng ta." Tần Mặc quả thực muốn đầu tư một ít tiền vào ngọn núi bên này.

Nghe vậy bọn họ nhìn nhau, gật đầu.

Tần Mặc đã nói thế thì họ còn nói gì nữa? "Có điều cậu nói xem

đám Tiểu Trần (A Ninh) đến đây làm gì?" Bàn Tử sờ cằm hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười: "Cái này tôi không rõ, nhưng cô ta thích làm gì thì làm, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng đến chúng ta, đúng không?" Bàn Tử cảm thấy Tần Mặc nói cũng không sai, bèn đáp: "Vậy được rồi.

Nhưng tôi cứ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, chắc chắn có quan hệ dây mơ rễ má với những gì chúng ta từng trải qua." Bàn Tử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc phì cười, vẻ mặt đầy bất lực.

Chương 610

Thấy Tần Mặc như vậy, Bàn Tử trợn trắng mắt, gã đã sớm nhìn ra Tần Mặc chắc hẳn là đoán được rồi, bĩu môi nói: "Tôi nói này, cậu nhóc cậu sao cứ cái kiểu này thế hả?

Ký nhiên trong lòng cậu biết, sao cậu không nói cho chúng tôi một tiếng để trong lòng chúng tôi còn liệu tính?" "Có gì đâu mà nói, hơn nữa chính tôi cũng không biết bọn họ ở đây làm gì, làm sao nói với các anh được?

Cho nên chúng ta bây giờ đừng nghĩ nhiều nữa, cứ ở đây trước đã." Bọn họ nhìn nhau rồi gật đầu.

Tần Mặc đều đã nói vậy, họ còn nghĩ ngợi gì nữa?

Nghĩ một chút, Tần Mặc lấy khối sắt lấy được trước đó ra.

Anh quan sát kỹ khối quặng sắt trước mặt.

Bàn Tử thấy thế cũng đi đến bên cạnh Tần Mặc, sờ cằm cười hỏi: "Cậu nói xem chúng ta có nên mở khối sắt này ra không?" Tần Mặc trợn mắt.

Suy nghĩ một chút, anh nhìn sang Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân nhíu mày suy tư kỹ càng rồi giải thích với Tần Mặc: "Cái này rất nguy hiểm." Tần Mặc nghe anh nói vậy liền nhìn chằm chằm vào khối sắt.

Đến cả Trương Kỳ Lân còn nói nguy hiểm, đủ thấy khối sắt này đáng sợ đến mức nào. "Nhưng hiện tại chúng ta cũng không có manh mối gì, đã vậy chi bằng cứ mở cái này ra trước xem bên trong có thứ gì.

Nói không chừng còn có thể nghĩ cách tra được những chuyện liên

quan trước kia." Thực ra trong lòng Tần Mặc cũng nghĩ vậy, nhưng dù sao khối sắt này cũng là của Trương Kỳ Lân, nếu Trương Kỳ Lân không chịu nói, bọn họ cũng không có cách nào mở thứ này ra. "Tùy tiện đi, dù sao có tôi và Tần Mặc ở đây." Trương Kỳ Lân nói xong lại liếc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân ngẩn người, bĩu môi nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân: "Nói như vậy là các anh đang châm chọc tôi và Bàn Tử là hai phế vật sao?" Tần Mặc phì cười, nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, hai người lắc đầu. "Hai chúng tôi không có ý đó, là các anh tự nghĩ nhiều thôi.

Hơn nữa, mặc kệ trong lòng hai chúng tôi nghĩ gì, dù sao các anh cũng đã muốn mở khối sắt này ra rồi, chúng tôi cũng không ngăn cản được, vậy thì chúng tôi chỉ có thể cố gắng hết sức bảo vệ hai người các anh, đúng không?" Tần Mặc hỏi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hai người lúc này mới gật đầu.

Tần Mặc nói cũng không sai, có điều trước mặt Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, hai người bọn họ đúng là được tính là "phế vật". "Thôi bỏ đi, chúng tôi cũng không muốn tranh luận với các cậu nhiều thế." Nói rồi Hạo Thiên Chân cầm lấy khối sắt.

Cậu gật đầu với Bàn Tử, hai người đi ra ngoài.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, cũng đi ra sân.

Bọn họ lôi cưa sắt ra, định cưa khối sắt, nhưng lại phát hiện khối sắt này còn cứng hơn cả cưa.

Hai người ngẩn ra tại chỗ, khó tin nhìn khối sắt trước mặt.

Sao lại có thể như vậy được?

Tần Mặc thấy ánh mắt của họ liền bật cười, lắc đầu: "Được rồi, thôi bỏ đi." Nói rồi Tần Mặc đi tới cầm khối sắt lên.

Trương Kỳ Lân cũng cảnh giác nhìn chằm chằm khối sắt.

Tần Mặc nhắm mắt lại, truyền sức mạnh vào bên trong, anh có thể cảm nhận được trong khối sắt này có một luồng lực lượng thần bí.

Ngay lập tức, Tần Mặc đặt khối sắt xuống đất, lấy ra Thần Hoàng Kiếm của mình, từ trên cao chém xuống khối sắt.

Nhát kiếm này trực tiếp chém trúng thân khối sắt.

Khối sắt trong nháy mắt bị Tần Mặc chém làm đôi.

Vật chất thần bí bên trong cũng lộ diện trước mắt mọi người.

Hệ thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc: [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết.] Tần Mặc cười lạnh, anh biết ngay chuyện này không đơn giản như vậy, hiện tại xem ra cũng không khác dự đoán của mình là bao.

Lúc này khối sắt trước mặt từ từ hình thành một hình dáng giống con người, hơn nữa nhìn qua nó có màu xanh lục.

Thấy cảnh này, Tần Mặc nhíu mày. "Thế mà lại là dạng này." Nói rồi Tần Mặc cầm Thần Hoàng Kiếm chỉ vào khối sắt.

Khối sắt kia trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh, chém một kiếm vào người đối phương.

Đối phương bị Tần Mặc chém trúng liền lùi lại phía sau một đoạn, nhưng Tần Mặc lại phát hiện trên người nó không xuất hiện bất kỳ vết thương nào. "Da của ngươi cũng cứng đấy, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì đâu." Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó trong tay anh xuất hiện một luồng sức mạnh.

Tần Mặc ném luồng sức mạnh đó ra, nhanh chóng hình thành một thủ ấn khổng lồ. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn trực tiếp va chạm vào người sinh vật mộ huyệt kia, đánh cho nó văng ra phía sau.

Tần Mặc cũng lười nói nhảm nhiều, nhìn sang phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân lộn một vòng ra sau không trung, đáp xuống phía sau người đá kia.

Hai người bọn họ trước sau giáp kích, tấn công về phía người đá.

Người đá này đương nhiên không phải đối thủ của hai người Tần Mặc.

Tần Mặc nắm bắt cơ hội, dùng thanh kiếm trong tay đâm mạnh một cái trúng thân thể người đá.

Người đá ngã ngửa ra sau.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thu hồi Thần Hoàng Kiếm.

Hệ thống lại lần nữa nhắc nhở: [Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, hoạch đắc tưởng lệ: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc lập tức kiểm tra bảng thuộc tính nhân vật hiện tại của mình. **[Tính danh]:** Tần Mặc **[Tuổi]:** 24 tuổi **[Kỹ năng]:** Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ,

Tinh Thông Ngữ Chủng. **[Vũ khí]:** Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm. **[Thân thể trạng thái]:** * Mẫn tiệp: 755 [Nhân loại cực hạn 10] * Thể lực: 770 [Nhân loại cực hạn 10] * Sức mạnh: 770 [Sức mạnh cực hạn 10] * Tinh thần: 785 [Nhân loại cực hạn 10] Không ngờ hiện tại thuộc tính nhân vật của mình cũng khá tốt, cũng không biết dựa vào bảng thuộc tính này có thể xông pha ra một phương trời ở đây hay không?

Tần Mặc biết đội khảo cổ kia đến đây nhất định có nghĩa là nơi này có thứ gì đó, còn rốt cuộc là thứ gì thì Tần Mặc cũng không rõ lắm.

Chương 611

Nhưng dù thế nào anh cũng phải cẩn thận một chút, dù sao có câu nói rất hay, cẩn thận mới lái được vạn năm thuyền.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Qua đây xem thứ này đi." Hai người nhìn nhau rồi gật đầu, đi tới ngồi xổm xuống.

Vừa rồi khi Tần Mặc giết chết thứ kia, nó đã hóa thành một vũng chất lỏng.

Tần Mặc quan sát kỹ.

Lúc này Hạo Thiên Chân trợn to mắt nói với Tần Mặc: "Loại vật liệu này hình như là một loại vật chất đặc thù, hơn nữa loại vật chất này đặc biệt sợ chất kiềm mạnh." Tần Mặc nhướng mày, vỡ lẽ, đáp một tiếng.

Tuy nhiên chưa đợi anh mở miệng, Bàn Tử đã kinh hô với mọi người: "Mọi người mau nhìn cái này đi!" Chúng nhân đều nhìn xuống dưới vũng chất lỏng kia, phát hiện bên dưới lớp vật chất đó lại đang có một con rắn. "Nếu đoán không sai, e rằng chính con rắn này đã điều khiển thứ vừa rồi." “Để nó qua đây tấn công chúng ta, không ngờ con rắn này cũng lợi hại thật.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, bọn họ cũng đều gật đầu.

Con rắn này phối hợp với lớp vật chất cứng rắn bên ngoài kia, quả thực có thể đối phó với người bình thường, nhưng chỉ tiếc lần này đối thủ của nó lại là Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, hắn đứng dậy nói với mấy người bọn họ: “Trước tiên thu dọn đống này đi.” Bọn họ đáp một tiếng rồi không nói nhảm nữa, lập tức thu gom những thứ này lại.

Đợi đến khi xử lý hoàn toàn sạch sẽ, bọn họ lại tụ tập trong phòng, thảo luận về những chuyện liên quan đến nơi này.

"Đã Trương Kỳ Lân từng xuất hiện ở đây, cũng có nghĩa là nơi này quả thực không đơn giản như vậy, hơn nữa ngay cả đội khảo cổ cũng từng xuất hiện ở đây." "Ai nói không phải chứ?

Nhưng tình huống hiện tại rốt cuộc là như thế nào, trong lòng mọi người đều không rõ lắm." Bàn Tử thở dài một hơi.

Những chuyện xảy ra gần đây khiến bọn họ cảm thấy có chút phỉ di sở tư.

Nhưng dù sao sự việc cũng đã đến nước này, bọn họ hiện tại cũng chẳng thể nói gì hơn, chỉ cần đợi Bàn Mã lão đa trở về, xem thử Bàn Mã lão đa trước kia đã lấy được thứ gì từ phía đội khảo cổ.

Khi Tần Mặc và mọi người đang chuẩn bị nói tiếp gì đó, thì ở bên kia, thôn trưởng vội vàng chạy đến.

Ông ta nhìn mấy người Tần Mặc: "Mấy vị, chuyện các cậu nói trước đó, muốn lấy được thứ trong tay Bàn Mã lão đa, e rằng không có cách nào thực hiện được rồi, bởi vì hiện tại Bàn Mã lão đa có khả năng đã gặp nguy hiểm." Nghe thấy lời này, Tần Mặc sững người một chút, nhíu mày đứng dậy, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc: "Ý ông là sao?

Sao đột nhiên lại nói với chúng tôi những lời này?" Thôn trưởng thở dài một hơi, ông dẫn mấy người Tần Mặc cùng ra sân trước.

Đứng ở sân trước chính là người thanh niên kia, hơn nữa tại hiện trường còn có vài gã tráng hán khác.

"Các cậu nghe nó kể đi." Thôn trưởng vừa nói vừa chỉ vào người thanh niên đứng cách đó không xa.

Người thanh niên này chính là người bọn họ gặp ở nhà Bàn Mã lão

đa hôm nay.

Tần Mặc nhìn hắn với ánh mắt nghi hoặc.

Người thanh niên lấy ra chiếc áo dính máu đang cầm trong tay: "Các anh xem đi, hôm nay tôi thấy cha tôi vẫn chưa về, tôi liền muốn lên núi xem thử, nhưng không ngờ lại tình cờ gặp được cái này.

Đây là bộ quần áo cha tôi mặc lúc đi.

Tôi nghi ngờ cha tôi đã gặp chuyện chẳng lành, hiện tại chúng ta nhất định phải vào núi xem sao." "Các người không phải đều sinh sống trên núi sao?

Tại sao còn lo lắng chuyện này?" Tần Mặc không hiểu lắm, chăm chú nhìn đối phương.

Nghe Tần Mặc hỏi vậy, người thanh niên trầm mặc một chút, rồi lại nhìn Tần Mặc: "Tuy nói chúng tôi đúng là người miền núi, nhưng tình hình trong núi sâu ngay cả chính chúng tôi cũng không nắm rõ lắm." Tần Mặc hiểu ra, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nhưng hắn cảm thấy nếu quần áo đã ở đây, thì chứng tỏ người chắc là không có chuyện gì, nếu không thì không thể nào chỉ nhìn thấy mỗi cái áo máu.

"Được rồi, các người không cần lo lắng quá, mấy người chúng tôi sẽ đi cùng các người." Tần Mặc quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tự nhiên cũng không có ý kiến gì, hai người bọn họ đáp một tiếng.

Ở bên kia, Vân Thải cũng nghe thấy những lời bọn họ nói, suy nghĩ hồi lâu cô vẫn chạy tới: "Em cũng muốn đi theo các anh." Cô quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Trong mắt Hạo Thiên Chân cũng mang theo vẻ kinh ngạc, không

ngờ cô bé này cũng muốn qua đó góp vui.

Nhưng thôn trưởng lại không đồng ý, sắc mặt ông ta vô cùng khó coi: "Cháu qua đó làm gì?

Ở yên đây cho ta, không có ta phân phó, cháu không được đi đâu hết, hiểu chưa?" Mặc dù thôn trưởng nói vậy, nhưng trong lòng Vân Thải lại không nghĩ thế, cô hừ lạnh một tiếng: "Cháu không quan tâm, dù sao cháu nhất định phải đi cùng các anh ấy.

Cho dù bác không cho cháu đi, cháu cũng sẽ đi theo.

Nếu bác không đưa cháu đi, cháu sẽ lén đi, đến lúc đó cháu cũng sẽ gặp nguy hiểm, để bác vĩnh viễn không tìm thấy cháu." Thôn trưởng không ngờ Vân Thải lại nói ra những lời này, ông tức đến mức ngực phập phồng liên hồi, phải đưa tay vuốt ngực cho thuận khí.

Trong lòng Vân Thải cũng có chút không dễ chịu: "Cha, cha cứ để bọn con đi cùng họ đi?

Hơn nữa người trong thôn chúng ta mất tích con cũng không muốn thấy, con có thể đi cùng tìm kiếm mà, như vậy con cũng có thể góp một phần sức lực." "Thôn trưởng, tôi thấy Vân Thải đã nói vậy rồi, thì ông cứ để cô ấy đi theo đi, không sao đâu." Thôn trưởng trầm mặc một hồi, lúc này mới gật đầu.

Ngay sau đó ông dẫn mọi người cùng đi về phía trước, nhưng rất nhanh tất cả đều dừng lại, ngay cả trên mặt người thanh niên kia cũng mang theo một vẻ u ám.

"Mọi người làm sao vậy?" Tần Mặc khó hiểu nhìn bọn họ.

Bọn họ nhìn nhau một cái, tiếp đó thôn trưởng giải thích với Tần Mặc.

"Đi tiếp về phía trước là nơi gọi là Thủy Ngưu Đầu Câu (Khe Đầu Trâu).

Nơi này vô cùng nguy hiểm, xưa nay chưa từng có ai sống sót rời khỏi đây, cho nên tôi không thể dẫn các cậu tiếp tục đi sâu vào nữa, nếu không chính là mang mạng sống của các cậu ra đùa giỡn." Tuy Tần Mặc đúng là không phải người trong thôn bọn họ, nhưng ông ta cũng không thể làm ra chuyện thất đức như vậy.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, hắn quay đầu nhìn về phía Thủy Ngưu Đầu Câu: "Vậy rốt cuộc nơi này có nguy hiểm gì mà khiến các người sợ hãi như vậy?" Tần Mặc không hiểu lắm, chăm chú nhìn thôn trưởng.

Thôn trưởng không biết nên nói với Tần Mặc thế nào, ông chỉ tùy ý xua tay: "Cậu đừng hỏi tôi nữa, dù sao nơi này không phải chỗ chúng ta nên đến, chúng ta rời khỏi đây trước đi." Nói rồi thôn trưởng lại nhìn về phía người thanh niên kia, người thanh niên cũng xoay người muốn rời khỏi nơi này.

Tần Mặc sững sờ tại chỗ, không ngờ người thanh niên này cũng làm như vậy.

"Cậu thật sự không tìm cha mình nữa sao?" Tần Mặc hỏi người thanh niên.

Người thanh niên nhìn Tần Mặc há miệng, cậu ta biết có lẽ Tần Mặc rất khó hiểu cách làm của người trong thôn bọn họ, nhưng cậu ta cảm thấy những gì cần nói đều đã nói rồi: "Trong thôn chúng tôi không ai có thể sống sót đi ra từ đây, trừ cha tôi ra.

Giờ ngay cả cha tôi cũng đã có vết máu xuất hiện ở bên này, thì càng đừng nói là chúng tôi, cho nên hay là thôi đi." Trên mặt người thanh niên mang theo biểu cảm tuyệt vọng.

Tần Mặc có thể nhìn ra, nếu không phải đến tình huống vạn bất đắc dĩ, đối phương tuyệt đối không thể nào từ bỏ cha mình.

“Được rồi, đã các người nói nơi này nguy hiểm như vậy, thì tôi sẽ dẫn mấy người dưới trướng tôi đi xông pha một chuyến.” Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, nhìn về phía Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân.

Hai người bọn họ đều gật đầu, Bàn Tử bên cạnh cũng vỗ ngực mình: “Mọi người yên tâm giao chuyện này cho chúng tôi, chúng tôi nhất định có thể đưa Bàn Mã lão đa sống sót trở về.” Sắc mặt thôn trưởng biến đổi, ông không ngờ Bàn Tử lại nói như vậy: “Không được, các cậu tuyệt đối không được qua đó!” Thôn trưởng vừa nói vừa lắc đầu, trên mặt mang theo vẻ khẩn trương, vội vàng kéo cánh tay Tần Mặc: “Các cậu nếu thật sự qua đó, khẳng định không có cách nào sống sót đi ra, cho nên các cậu đừng có bướng bỉnh như vậy.” Nghe thấy lời này, Tần Mặc nhíu mày, hắn không ngờ thôn trưởng lại nói thế: “Tại sao chứ?

Chúng tôi đều đã đến đây rồi.

Hơn nữa, đã biết ông ấy ở trong Thủy Ngưu Đầu Câu, chúng tôi muốn đưa ông ấy về cũng không có khó khăn gì.” Thấy Tần Mặc như vậy, thôn trưởng giậm chân: “Cái cậu này, ngàn vạn lần đừng nói như vậy!” Tần Mặc cảm thấy có chút bất lực, lắc đầu: “Tùy ý trong lòng ông nghĩ thế nào đi, dù sao chúng tôi đều đã suy nghĩ kỹ rồi, chúng tôi nhất định sẽ qua đó.” Ngay lập tức Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình: “Chúng ta đi thôi.” Mấy người bọn họ tự nhiên sẽ không từ chối Tần Mặc, bọn họ cũng biết Tần Mặc đã có kế hoạch, bọn họ chỉ cần đi theo bên cạnh Tần Mặc là có thể bình an vô sự.

Ngay lập tức bọn họ cùng nhau đi về phía trước.

Chương 612

Thôn trưởng thấy bọn họ như vậy, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu, nhưng ông không còn cách nào khác, đành trơ mắt nhìn mấy người này rời đi.

Không bao lâu sau, nhóm Tần Mặc đã tiến vào trong khu rừng này.

Hắn quay đầu nhìn mấy người bên cạnh: "Cẩn thận một chút, nơi này không đơn giản như vậy đâu." Mấy người bọn họ lại không phải kẻ ngốc, tự nhiên hiểu đạo lý này, cho nên bọn họ cứ từ từ dò dẫm về phía trước, đồng thời cũng thời khắc chú ý tình huống xung quanh.

Một lúc sau, Bàn Tử nhìn thấy trước mặt có một chiếc áo dính máu, anh ta nhíu mày, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh: "Mọi người mau nhìn xem." Tần Mặc cũng đã nhìn thấy, cho nên hắn đi về phía đó, bất quá hắn không lấy thứ đó xuống mà lại quan sát tỉ mỉ xung quanh: "Quả thực không đơn giản.

Tôi cứ cảm thấy ông ta không xảy ra chuyện gì cả." Tần Mặc không biết mình đoán đúng hay sai, nhưng tình huống hiện tại quả thực có chút không đúng.

Bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy thì sững sờ, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc.

"Mọi người cũng không nghĩ xem, nếu ông ta thật sự xảy ra chuyện gì, thì sao ở đây lại xuất hiện thêm một chiếc áo máu nữa?

Điều này đủ để chứng minh xác thực là có người cố ý ném áo máu này ở đây." "Cậu nói người này chẳng lẽ chính là người chúng ta gặp trước đó sao?" Bàn Tử trừng to mắt nói.

Tần Mặc gật đầu, quả thực có khả năng này.

Thấy Bàn Tử như vậy, mọi người nhìn nhau một cái, nhưng cũng không nói nhiều, ngược lại đi theo Tần Mặc tiếp tục tiến về phía trước.

Đi được không bao lâu, bọn họ nhìn thấy cách đó không xa có một cái mạng nhện đặc biệt lớn.

Tần Mặc nhíu mày, nhưng hắn cũng không nói gì, đi về phía mạng nhện đó rồi vòng qua.

Bàn Tử tính tình đại khái lại không cảm thấy có gì, ngược lại trực tiếp đâm đầu vào cái mạng nhện này.

Anh ta không cẩn thận liền bị mạng nhện dính chặt, lập tức có chút chấn kinh, vội vàng nhìn Tần Mặc: "Tiêu rồi Tần Mặc, tôi bị mạng nhện dính vào rồi." Nghe thấy lời này, Tần Mặc nhíu mày, vội vàng đi tới nhìn Bàn Tử.

Hắn dùng sức muốn gỡ tay Bàn Tử ra, nhưng mạng nhện này quả thực rất dính, bất kể bọn họ nỗ lực thế nào cũng không có cách nào gỡ ra.

Suy nghĩ một chút, trong tay Tần Mặc xuất hiện một ngọn lửa, hắn lại nhìn Bàn Tử: "Cẩn thận một chút." Bàn Tử gật đầu, nhưng anh ta cũng không còn cách nào khác, đành phải dùng ngọn lửa này để đốt đám tơ nhện.

Không bao lâu sau, mạng nhện đã bị Tần Mặc thiêu thành tro bụi.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt cũng mang theo ý cười: "Coi như là giải quyết xong." Tần Mặc cười cười, sau đó dập tắt ngọn lửa.

Đúng lúc này, bọn họ đột nhiên thấy cách đó không xa lóe lên một bóng đen.

Tần Mặc nheo mắt, không cần nghĩ hắn cũng biết người này là ai,

lập tức nhìn mấy người bên cạnh: "Đi cùng tôi, hay là để tôi tự mình đuổi theo?" Cho dù bọn họ không đi theo Tần Mặc, Tần Mặc cũng giống như vậy có thể đuổi kịp đối phương.

Mấy người kia có chút chấn kinh, vội vàng mở miệng: "Nhưng chúng tôi đi cùng cậu, một mình cậu sức lực chưa chắc đã là đối thủ của hắn." Nghe vậy, Tần Mặc mới gật đầu, dẫn theo những người này chạy về phía trước.

Không bao lâu sau, Tần Mặc đã đuổi kịp bóng đen kia, một cái lộn mèo ra sau liền đáp xuống trước mặt đối phương, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh.

"Còn muốn đi đâu?

Đã đến đây rồi, thì có phải nên giao đồ trên người ông ra không?" Sắc mặt Bàn Mã lão đa trở nên khó coi, nắm tay ông ta siết chặt, trừng mắt nhìn Tần Mặc: "Nơi này không phải chỗ các người nên đến, tôi khuyên các người tốt nhất nên mau chóng quay về đi, nếu không các người rất dễ chết ở đây đấy." Nghe thấy lời này, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lắc đầu.

Nói thật, hắn tịnh không để đối phương vào mắt.

"Thôi đừng nói những lời vô nghĩa nữa, thời gian của chúng tôi khá gấp, không có công phu lãng phí với ông ở đây.

Ông nếu thành thật khai báo thì chuyện này coi như xong, nếu không đừng trách chúng tôi ra tay với ông." Tần Mặc giơ thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay lên, chỉ vào Bàn Mã lão đa.

Bàn Mã lão đa thấy Tần Mặc như vậy thì nheo mắt, ông ta không ngờ Tần Mặc lại to gan như thế, lập tức gật đầu: "Đã các người muốn chết ở đây như vậy, thì tùy các người." Nói xong lời này, Bàn Mã lão đa trực tiếp thổi còi, lúc này xung quanh lập tức xuất hiện rất

nhiều nhện độc. 【Đinh, phát hiện sinh vật núi sâu, vui lòng tiêu diệt ngay lập tức.】 Nhìn thấy đám nhện độc này, sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, không ngờ đám nhện độc này lại còn nghe lời Bàn Mã lão đa.

Trong mắt Bàn Mã lão đa cũng mang theo ý cười trào phúng: "Tôi chống mắt xem các người bị giết chết như thế nào." Nói rồi Bàn Mã lão đa vội vàng xoay người rời khỏi nơi này.

Tần Mặc muốn đuổi theo, nhưng một con nhện độc trong số đó lại trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc không còn cách nào khác đành phải huy động thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay chém vào người đối phương.

Tần Mặc không ngừng giao thủ với con nhện độc trước mặt.

Còn ở bên kia, Trương Kỳ Lân và Bàn Tử lúc này mới đuổi tới, hai người bọn họ thở hồng hộc nhìn Tần Mặc: "Tốc độ của cậu cũng nhanh quá đấy, người kia đâu?" "Tôi vốn dĩ đã đuổi kịp ông ta, nhưng ông ta lại triệu hồi đám nhện độc này ra, mọi người cẩn thận một chút." Bọn họ lập tức đáp một tiếng.

Tần Mặc đều đã nói ra lời này, bọn họ lại không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết sự lợi hại của những thứ này.

Ngay lập tức bọn họ ai nấy đều rút dao găm ra.

Lúc này một con nhện độc đột nhiên lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc huy động dao găm trong tay, trực tiếp chém vào người con nhện độc đó.

Con nhện bị Tần Mặc tấn công liền lùi về phía sau.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười trào phúng, hắn nhìn những thứ xung quanh.

Nói thật, dùng thanh Thần Hoàng Kiếm để tấn công đám nhện độc này cũng thật sự không đơn giản như vậy, nhưng dùng dao găm thì khác, dao găm tương đối nhỏ, hơn nữa cũng đặc biệt linh hoạt, tùy tùy tiện tiện là có thể giết chết đám nhện độc này.

Bên kia, Trương Kỳ Lân cũng dùng thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay không ngừng tấn công đám nhện độc.

Tìm được một cơ hội, trong tay Tần Mặc xuất hiện một luồng gió xoáy, hắn ném luồng gió xoáy này ra ngoài.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc nhanh chóng đánh về phía đám nhện độc trước mặt, mấy con nhện độc ở gần Tần Mặc trực tiếp bị cơn lốc của Tần Mặc nghiền thành bột mịn.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ mấy con nhện độc này cũng khá kiên trì, nhưng thế thì đã sao?

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại nhìn về phía những con nhện độc khác xung quanh.

"Cuồng Phong Nhận!" Một đạo phong nhận được Tần Mặc ném ra, trong đó có mấy con nhện đang ở trên mạng, bị Tần Mặc tấn công một cái, cái mạng kia liền trực tiếp nổ tung, hơn nữa thân thể đối phương cũng rơi thẳng xuống đất.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, hắn biết đám nhện độc này khẳng định không phải đối thủ của mình.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh: "Mọi người cảm thấy thế nào?" Mấy người bọn họ nhìn nhau một cái rồi lắc đầu nói thật, bọn họ hiện tại đều không sao, nhưng ngược lại có chút lo lắng cho Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của bọn họ, cho nên có chút bất lực đảo mắt.

“Mọi người làm gì vậy?

Chẳng lẽ mọi người cảm thấy thực lực của tôi còn không bằng mọi người sao?” Bọn họ nghĩ một chút, cảm thấy hình như đúng là đạo lý này, nên cũng không nói nhiều nữa.

Mà Tần Mặc cũng ngưng tụ ra một quả cầu khổng lồ.

“U Minh Bạo Liệt!” Đạo sức mạnh này bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng đánh trúng cái cây kia.

Chương 613

Cái cây trực tiếp gãy đôi, đập vào đám mạng nhện bên trên.

Đám mạng nhện này trong nháy mắt bị Tần Mặc giải quyết.

Tần Mặc lại nhìn mười mấy con nhện trước mặt, đám nhện này thể hình đều tương đối lớn, hơn nữa nhìn qua cũng đặc biệt hung mãnh.

Chỉ tiếc bọn chúng ở trước mặt Tần Mặc căn bản không đáng nhắc tới.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lại huy động dao găm trong tay, dao găm đâm vào một con nhện trong số đó, con nhện này trực tiếp bị Tần Mặc giết chết.

Tần Mặc lại nhìn sang những con khác.

Đám nhện này cũng biết thực lực Tần Mặc khá mạnh, do đó bọn chúng trở nên cuồng bạo, cứ thế bò về phía người của Tần Mặc.

Lúc này bên kia Bàn Tử phát ra một tiếng thảm thiết, Tần Mặc cũng vừa vặn thấy một con nhện đã bò lên người anh ta.

Tần Mặc vội vàng đi tới, dùng dao găm đâm vào người con nhện đó, Bàn Tử mới không sao.

Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng tình trạng của Hạo Thiên Chân lại có chút không tốt, dù sao so với những người khác, thực lực của Hạo Thiên Chân vẫn hơi thấp hơn một chút.

Tần Mặc vội vàng nói với Trương Kỳ Lân: "Hai chúng ta phải bảo vệ họ mới được, hiện tại đã không biết Bàn Mã lão đa kia chạy đi đâu rồi, hai ta cũng không thể ở lại đây quá lâu." Dù thế nào bọn họ cũng nhất định phải đuổi theo Bàn Mã lão đa, bọn họ muốn hỏi xem rốt

cuộc Bàn Mã lão đa có ý đồ gì mà không muốn để bọn họ tiếp tục ở lại đây.

Hơn nữa đối phương dường như muốn hại chết mấy người bọn họ, đã đối phương có tâm tư như vậy, bọn họ việc gì phải tha cho hắn?

Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, tiếp đó anh đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, cùng Hạo Thiên Chân đối phó với những thứ xung quanh.

Rất nhanh hai người bọn họ liền liên thủ, giết sạch toàn bộ những thứ xung quanh, đám nhện cũng toàn bộ ngã xuống đất.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lúc này mới nhìn nhau một cái.

Còn chưa đợi bọn họ thở phào nhẹ nhõm, lại có rất nhiều nhện xuất hiện.

"Sao lại thế này?

Tại sao tôi cảm thấy nhện ở đây giết mãi không hết vậy?" Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc trực tiếp đáp một tiếng, lời Bàn Tử nói quả thực không sai, nhện độc xung quanh vẫn sẽ liên tục sinh ra.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Tần Mặc ngưng tụ một đạo sức mạnh, nhìn mấy người trước mặt: "Nhìn đây, chúng ta đuổi theo hướng Bàn Mã lão đa đào tẩu." Bọn họ đáp một tiếng, đã Tần Mặc nói vậy, bọn họ khẳng định phải nghe theo.

Ngay lập tức bọn họ cùng Tần Mặc chạy về phía đó.

Nhưng đám nhện độc này dường như không định tha cho Tần Mặc, bọn chúng lao về phía nhóm Tần Mặc.

Nhưng vì Tần Mặc có bảo kiếm chắn phía trước, đám nhện độc căn bản không cách nào vượt qua, cho nên trong mắt Tần Mặc cũng

mang theo ý cười trào phúng, tiếp tục di chuyển không ngừng về phía trước.

Cứ như vậy không bao lâu sau, Tần Mặc và nhóm Bàn Tử cũng coi như thoát khỏi khu vực kia.

Bàn Tử vội vàng tìm một chỗ ngồi xuống, anh ta đưa tay lau trán, trên trán toàn là mồ hôi, lúc này mới nhìn mấy người trước mặt: "Vừa rồi suýt chút nữa hù chết tôi, số lượng nhện đó cũng quá nhiều rồi đấy?" Bàn Tử nhíu mày nói.

Tần Mặc đáp một tiếng, lời Bàn Tử nói quả thực không sai.

Số lượng cũng như thể hình của đám nhện đó đều đặc biệt khủng bố.

"Đối phương dẫn chúng ta đến nơi này, khẳng định là muốn giết chết chúng ta.

Chúng ta quay lại thôn trước, xem hắn đã về chưa." Tần Mặc chăm chú nhìn mấy người trước mặt, bọn họ trực tiếp đáp một tiếng, Tần Mặc đã nghĩ vậy, bọn họ khẳng định không cần thiết phải nghĩ cái khác.

Ngay lập tức bọn họ đi theo Tần Mặc chuẩn bị rời khỏi nơi này, nhưng đi đến phía trước, Tần Mặc lại cảm giác xung quanh không đúng, đợi đến khi mọi người phản ứng lại, xung quanh lại xuất hiện nhện.

"Có thôi đi không, đám nhện độc này sao mà phiền phức thế?" Bàn Tử có chút cạn lời, lại giơ dao găm trong tay lên, trong lòng anh ta quả thực có chút không thoải mái.

Thấy Bàn Tử như vậy, Tần Mặc nheo mắt, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, ngược lại quay đầu nhìn xung quanh, muốn tìm con đường rời khỏi đây.

Tần Mặc chọn một con đường nhỏ trong số đó, lại nhìn mấy người bên cạnh: "Đợi một lát tôi sẽ chặn đám nhện độc này trước, mọi người men theo con đường nhỏ kia chạy về phía trước." Nghe Tần Mặc nói vậy bọn họ liền nhíu mày, còn chưa đợi bọn họ nói gì, Tần Mặc đã dẫn đầu xông về phía đám nhện.

Bàn Tử do dự một chút, muốn qua đó giúp Tần Mặc, nhưng Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân đồng thời kéo Bàn Tử lại: "Yên tâm đi, thực lực Tần Mặc bày ra ở đó, đám nhện độc này không làm gì được Tần Mặc đâu, ngược lại mấy người chúng ta tiếp tục ở lại đây chỉ làm vướng chân cậu ấy thôi." Nghe vậy Bàn Tử há miệng, nhưng cũng không nói được gì, tùy ý đáp một tiếng rồi đi theo hai người kia.

Cũng may là có Trương Kỳ Lân đi theo bên cạnh Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, cho nên đám nhện độc xung quanh cũng không làm gì được bọn họ, mà Tần Mặc thì đang không ngừng ứng đối với những thứ trước mặt.

"Bằng vào mấy thứ nhỏ nhặt các ngươi cũng muốn làm hại chúng ta sao?

Cũng không xem lại chính mình được mấy cân mấy lượng." Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Nhưng ngay khi Tần Mặc vừa nói xong câu này, cách đó không xa xuất hiện một con nhện có thể hình đặc biệt lớn.

Con nhện này cao xấp xỉ Tần Mặc, Tần Mặc thấy cảnh này cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nếu nói lúc đầu là Bàn Mã lão đa điều khiển đám nhện kia tới tấn công mình, thì hiện tại e rằng chính là con nhện lớn này đang khống chế chúng.

"Không ngờ nơi này lại có một con nhện thể hình lớn như vậy,

thảo nào những người dân trong thôn đều nói đến đây rồi thì không có cách nào trở về nữa, điều này cũng khá bình thường." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, chằm chằm nhìn con nhện trước mặt.

Con nhện này cũng nghe hiểu lời Tần Mặc nói, nó trực tiếp vươn móng vuốt, vỗ về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lăn một vòng sang bên cạnh, rất nhanh đã ổn định thân hình, tiếp đó Tần Mặc lại ngẩng đầu nhìn nó.

Nó cũng thấy bộ dạng này của Tần Mặc, cho nên lại huy động chân, không ngừng tấn công hắn.

Tần Mặc thấy bộ dạng của con nhện độc này, nhưng hắn một chút cũng không sợ hãi.

Tìm được một cơ hội, Tần Mặc dùng khuỷu tay đánh về phía con nhện độc, con nhện bị Tần Mặc va phải, lùi về phía sau một đoạn rất xa mới giữ vững được thân hình.

Tần Mặc cũng chú ý tới điều này, hắn nhướng mày, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh.

Nhưng trong lòng hắn rất rõ, con nhện độc này căn bản không phải đối thủ của mình.

Con nhện độc cân nhắc một chút liền há to miệng, từ trong miệng nó lập tức xuất hiện rất nhiều tơ độc.

Đám tơ độc này trực tiếp lao về phía Tần Mặc, mắt thấy sắp cuốn lấy hắn, Tần Mặc lộn một vòng ra sau né tránh.

Đám tơ độc thấy Tần Mặc liền bám lấy, hắn cầm dao găm chém một cái vào tơ độc, nhưng tơ độc lại dính chặt lấy dao găm của Tần Mặc.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, hắn muốn dùng sức lấy dao găm

xuống, phát hiện tơ nhện này thực sự dính quá chặt.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc dứt khoát bỏ dao găm, lùi về phía sau một đoạn, tiếp đó hắn lấy ra Thần Hoàng Kiếm, truyền sức mạnh vào thân kiếm.

Chương 614

Năng lượng của Tần Mặc vẫn rất mạnh, có đạo sức mạnh này, khi Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc chém vào tơ nhện kia, tơ nhện sẽ không còn dính được vào kiếm nữa.

Thấy cảnh này, trong lòng con nhện vẫn có chút kinh ngạc, lập tức nó huy động móng vuốt lại đánh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc dùng kiếm chắn trước mặt, móng vuốt của con nhện đánh mạnh vào kiếm.

Thanh kiếm của Tần Mặc lập tức phát ra một tiếng "keng", tiếp đó trước mặt Tần Mặc xuất hiện một đạo sức mạnh khổng lồ.

“Ưng Kích Trường Không!” Tần Mặc dùng đạo sức mạnh này đánh về phía con quái vật cách đó không xa.

Con quái vật bị năng lượng của Tần Mặc tấn công, nó lùi về phía sau một đoạn rất xa mới ổn định lại thân hình.

Sắc mặt con quái vật trở nên khó coi, nó lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng này của nó.

Cười lạnh một tiếng, Tần Mặc lao tới bên cạnh con nhện, huy động thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay chém mạnh vào người nó.

Con nhện này biết sức mạnh của Tần Mặc mạnh thế nào, nó vội vàng di chuyển sang bên cạnh một đoạn, né tránh đòn tập kích của Tần Mặc, tiếp đó nó lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nó như vậy liền nheo mắt.

“Không ngờ tốc độ của ngươi cũng khá nhanh đấy, chỉ tiếc ở chỗ ta chút tốc độ này chẳng có tác dụng gì.” Nói xong câu này, thân ảnh

Tần Mặc biến mất tại chỗ.

Trong lòng con nhện thót lên một cái, không ngờ tốc độ Tần Mặc lại nhanh như vậy.

Còn chưa đợi con nhện phản ứng lại, Tần Mặc đã xuất hiện trên đỉnh đầu nó, hắn dùng thanh kiếm trong tay đâm thẳng xuống thân mình con nhện.

Chỉ cần có thể đâm trúng nhát này, con nhện nhất định sẽ bị Tần Mặc giết chết.

Nhưng con nhện lại dịch chuyển cái đầu sang bên cạnh một chút, thanh kiếm của Tần Mặc trượt theo đầu nó đâm thẳng xuống đất.

Trong mắt Tần Mặc mang theo vẻ kinh ngạc, không ngờ tốc độ con nhện này lại nhanh thật.

Nhưng không sao, Tần Mặc cảm thấy con nhện này hẳn không phải đối thủ của mình.

Tần Mặc lăn một vòng sang bên cạnh, lại đáp xuống đất.

Con nhện kia thì dùng tơ nhện quấn về phía Tần Mặc.

Dù sao tính dính của tơ nhện vẫn khá lớn, chỉ cần tơ của nó có thể dính vào Tần Mặc, thì có thể nghĩ cách kéo Tần Mặc về phía nó.

Muốn đánh bại Tần Mặc đâu phải chuyện dễ dàng như vậy?

Tơ của Độc Tri Chu quả nhiên đã quấn lấy người Tần Mặc.

Thế nhưng lúc này, trong tay Tần Mặc lại xuất hiện một ngọn lửa. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa bùng lên, tơ nhện lập tức biến thành tro bụi.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhàn nhạt. "Tơ nhện của ngươi đối với tôi mà nói chẳng có tác dụng gì đâu." Tần Mặc nhìn Độc Tri Chu nói.

Con nhện độc dường như cũng nghe hiểu lời Tần Mặc, nó hừ lạnh một tiếng, rồi lại dùng chân tấn công về phía hắn.

Mấy cái chân nhện sắp sửa đánh trúng người Tần Mặc, hắn vội vàng rút kiếm ra đỡ trước mặt, thân kiếm va chạm trực tiếp với chân nhện.

Chân của đối phương bị Tần Mặc đỡ lại, nhân cơ hội này, hắn lao đến bên cạnh Độc Tri Chu, nhắm vào một cái chân khác của nó mà chém tới.

Nhát kiếm của Tần Mặc chém trúng chân nhện, để lại một vết thương sâu hoắm.

Con Độc Tri Chu này dường như cũng cảm nhận được đau đớn, nó phát ra một tiếng thảm thiết, sau đó lại phun tơ về phía Tần Mặc.

Hiện tại khoảng cách giữa nó và Tần Mặc khá gần, nó nghĩ rằng tơ nhện chắc chắn sẽ quấn được hắn.

Nhưng trong tay Tần Mặc lại một lần nữa xuất hiện hỏa diễm, thiêu rụi tơ nhện.

Thấy Tần Mặc bình an vô sự, Độc Tri Chu mới thở dài một hơi. "Băng Thiên Tuyết Địa!" Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống.

Độc Tri Chu cảm thấy khó chịu, nó lại liên tục dùng chân tấn công Tần Mặc.

Vì số lượng chân của nó khá nhiều, chỉ cần tìm được cơ hội đánh trúng Tần Mặc thì hắn sẽ gặp rắc rối to.

Tần Mặc làm sao không biết ý đồ của Độc Tri Chu, nên hắn liên tục phòng thủ.

Rất nhanh, Tần Mặc đã tìm được cơ hội, ngưng tụ ra một con hổ

cực lớn. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ bị Tần Mặc ném ra, lao nhanh về phía Độc Tri Chu.

Con nhện cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng lùi lại phía sau, lăn một vòng mới ổn định được thân hình.

Thấy Độc Tri Chu chật vật như vậy, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, vặn vẹo cổ một chút. "Không bao lâu nữa ngươi sẽ chết dưới tay ta thôi." Nói xong, thân hình Tần Mặc biến mất, khi xuất hiện lại đã ở ngay trên đầu Độc Tri Chu.

Tần Mặc từ trên cao chém mạnh xuống đầu nó.

Độc Tri Chu vội vàng nghiêng đầu né tránh, nhát kiếm của Tần Mặc chém trúng thân nó.

Tần Mặc hơi kinh ngạc, không ngờ phản ứng của con nhện này lại linh hoạt đến thế.

Độc Tri Chu lại phun tơ quấn về phía Tần Mặc, nhưng hắn tùy ý vung kiếm chém đứt. "Ngươi tưởng tơ nhện của ngươi dính được dao găm của ta thì cũng dính được thanh kiếm này sao?

Kiếm của ta không phải vật tầm thường đâu." Độc Tri Chu nghe Tần Mặc nói vậy thì vô cùng phẫn nộ.

Tuy nhiên, nó vẫn tin rằng mình có thể đối phó được Tần Mặc.

Tần Mặc lại ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm khổng lồ. "Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm khổng lồ lao vun vút về phía con nhện, đánh trúng lưng nó, lập tức để lại một vết thương nghiêm trọng.

Chương 615

Độc Tri Chu quay đầu nhìn vết thương trên lưng, cơn giận dữ bùng lên, nó há cái miệng rộng ngoác cắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc vung Thần Hoàng Kiếm chém thẳng vào miệng nó.

Máu từ miệng Độc Tri Chu chảy ra.

Tần Mặc cười lạnh, liếc nhìn con hổ mãnh thú cách đó không xa, con hổ lập tức lao đến cắn vào một chân của Độc Tri Chu.

Cú cắn này trực tiếp làm đứt lìa một cái chân của nó.

Độc Tri Chu phẫn nộ trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thấy thế liền bật cười chế giễu.

Nó trừng hắn thì có ích lợi gì?

Tần Mặc lắc đầu, quan sát mấy cái chân còn lại của đối phương.

Nếu chặt hết chân của nó, chẳng phải nó sẽ không thể di chuyển để tấn công hắn nữa sao?

Trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ trào phúng, hắn nhìn chằm chằm Độc Tri Chu.

Con nhện thấy Tần Mặc chế giễu mình thì càng thêm tức giận.

Tên nhãi này có ý gì?

Hắn nghĩ mình chắc chắn sẽ thua sao?

Độc Tri Chu nghĩ vậy liền dùng thân mình húc về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy thế chỉ lắc đầu.

Cho dù nó làm thế nào cũng không phải là đối thủ của hắn. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số thanh kiếm bao vây xung quanh, lao về phía

Độc Tri Chu.

Để tấn công tốt hơn, Tần Mặc lộn một vòng ra sau lưng nó, điều khiển những thanh kiếm đâm vào cơ thể con nhện.

Sắc mặt Độc Tri Chu trở nên khó coi, miệng phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Tần Mặc cười lạnh.

Chỉ thế này mà cũng muốn đối phó với hắn sao?

Độc Tri Chu ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, nó đã ý thức được mình không phải đối thủ của hắn, nhưng nghĩ đến cái chân bị chặt đứt, nó lại cảm thấy không cam lòng.

Cho dù hôm nay phải chết ở đây, nó cũng phải khiến Tần Mặc nếm mùi đau khổ.

Ngay lập tức, nó vung hai cái chân còn lại tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy liền ngưng tụ một khối băng tinh. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Khối băng tinh trực tiếp khống chế Độc Tri Chu.

Bị băng tinh chặn lại, con nhện cảm thấy vô cùng khó chịu, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Thấy Độc Tri Chu như vậy, Tần Mặc nhướng mày, hắn không muốn phí lời với nó nữa, liền ngưng tụ ra một cây rìu. "Hàn Băng Ma Trảm!" Đã khống chế được Độc Tri Chu, hắn phải tranh thủ tấn công ngay.

Cây rìu trên tay Tần Mặc chém thẳng về phía con nhện.

Độc Tri Chu muốn né tránh nhưng thân thể đã bị băng tinh giữ chặt, không còn cách nào khác, nó đành dùng mấy cái chân còn lại để đỡ.

Cây rìu của Tần Mặc chém xuống, trực tiếp chặt đứt mấy cái chân

đó.

Tần Mặc cười lạnh quan sát, phát hiện Độc Tri Chu giờ chỉ còn lại ba cái chân có thể sử dụng.

Sắc mặt Độc Tri Chu vô cùng khó coi, nó trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh: "Nếu vừa rồi ngươi bỏ chạy, không ở lại đây cứng đối cứng với ta, biết đâu còn có cơ hội sống sót.

Nhưng hiện tại đã không còn khả năng đó nữa rồi." Nghe những lời cuồng vọng của Tần Mặc, Độc Tri Chu gầm lên giận dữ, tiếp tục phun tơ về phía hắn.

Tần Mặc nhìn tơ nhện mà ngán ngẩm, dù có tơ nhện thì nó cũng đâu thắng được hắn.

Tần Mặc thở dài, bắt đầu ngưng tụ sức mạnh.

Giữa không trung lập tức truyền đến tiếng sấm ầm ầm.

Tần Mặc biết Độc Tri Chu không cầm cự được bao lâu nữa, hắn vung kiếm chém về phía tơ nhện.

Tơ nhện bị chém trúng lập tức đứt đoạn.

Dù vậy, con nhện vẫn không chịu bỏ cuộc, nó lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc muốn giải quyết nhanh gọn, liền điều khiển sấm sét giữa không trung giáng xuống đầu nó.

Tia sét đánh trúng người Độc Tri Chu, gây ra một vết thương nghiêm trọng.

Tần Mặc nhướng mày nói: "Ngươi nói xem, ngươi việc gì phải tiếp tục chống cự?

Ta sớm giải quyết ngươi, cũng có thể sớm rời khỏi nơi này, như vậy cả hai bên đều nhẹ nhàng hơn, đúng không?" Độc Tri Chu nghe Tần Mặc nói vậy thì càng thêm phẫn nộ, lao thẳng về phía hắn.

Nhưng thân thể nó lại bị băng tinh của Tần Mặc khống chế, nó đành dùng sức húc mạnh vào khối băng.

Khối băng vỡ nát, nhưng đòn tấn công tiếp theo của Tần Mặc đã tới. "Ngưng Băng Quyết!" Một con dao găm bằng băng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, lao thẳng vào người Độc Tri Chu, khiến nó ngã gục xuống đất.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, trong mắt hiện lên ý cười trào phúng: "Mọi thứ kết thúc rồi." Nói xong, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh.

Độc Tri Chu cảm nhận được năng lượng khủng khiếp từ người Tần Mặc, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng, vội vàng lùi lại phía sau. "Bây giờ mới muốn chạy trốn, không phải là hơi muộn rồi sao?" Tần Mặc cười lạnh, vung Thần Hoàng Kiếm chém thẳng vào chân đối phương.

Bị trúng đòn, Độc Tri Chu ngã lăn ra đất.

Chương 616

Tần Mặc nhướng mày, trên người hắn xuất hiện một con rồng đen.

Hắc Long gầm lên một tiếng, lao về phía Độc Tri Chu, định xuyên thủng thân thể nó.

Độc Tri Chu không còn cách nào khác, ba cái chân còn lại đã sắp gãy, không thể dùng để đỡ đòn, nếu không nó chắc chắn không thể chạy thoát.

Vì vậy, nó ngưng tụ ra rất nhiều tơ nhện, tạo thành một tấm khiên hộ thân màu trắng.

Kiếm của Tần Mặc chém vào tấm khiên, tấm khiên lập tức xuất hiện vết nứt.

Độc Tri Chu thấy vậy, ánh mắt đầy cảnh giác, vội vàng lùi lại.

Tần Mặc cười lạnh, lười lãng phí thời gian, lộn người áp sát, chém thêm một kiếm vào chân nó.

Cái chân đó vang lên tiếng "rắc" gãy lìa.

Chưa đợi Độc Tri Chu phản ứng, con Hắc Long đã quấn chặt lấy người nó, siết mạnh khiến thân thể Độc Tri Chu không chịu nổi.

Không lâu sau, Độc Tri Chu bị Hắc Long nuốt chửng, Hắc Long sau đó phát nổ, sức mạnh vụ nổ làm gãy đổ toàn bộ cây cối xung quanh.

Tiếng thông báo của Hệ Thống vang lên trong đầu Tần Mặc: [Đinh, tiêu diệt sinh vật thâm sơn thành công, nhận thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc nhướng mày hài lòng, cuối cùng cũng giải quyết xong.

Hắn quay đầu nhìn về hướng nhóm Trương Kỳ Lân bỏ chạy, lập tức đuổi theo.

Rất nhanh, Tần Mặc đã đuổi kịp Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân.

Bọn họ dường như cũng đang đứng đợi ở đó.

Thấy Tần Mặc tới, cả nhóm mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử nói: "Tạ ơn trời đất, cậu cuối cùng cũng tới rồi, bọn tôi còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì chứ." Nghe vậy, Tần Mặc đảo mắt, lắc đầu: "Tôi làm sao có thể xảy ra chuyện được?

Yên tâm đi, tôi vẫn khỏe chán." Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười, mọi người cũng gật đầu: "Không sao là tốt rồi." Tần Mặc tùy ý đáp lại một tiếng, rồi nói: "Được rồi, nếu đã không có việc gì thì chúng ta đi tìm Bàn Mã lão cha đi." Cả nhóm gật đầu.

Mục đích họ đến đây là để tìm Bàn Mã lão cha, nếu ông ta không sao thì chắc sẽ tìm thấy nhanh thôi.

Tần Mặc nhắm mắt cảm nhận khí tức, sau đó khóa chặt một phương hướng, cười khẩy nói với mọi người: "Đi thôi, ông ta ở đằng kia." Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân đáp lời.

Không lâu sau, nhóm Tần Mặc đã tiếp cận được vị trí đó.

Tần Mặc nhìn thấy cách đó không xa có hai người, chính là Bàn Mã lão cha và một người đàn ông lạ mặt. "Bọn chúng chắc chắn không thể sống sót rời khỏi khu rừng này đâu." Bàn Mã lão cha nói với người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông gật đầu, chưa kịp nói gì thì đã cảm nhận được khí tức lạ, lập tức quay đầu nhìn về phía này.

Tần Mặc cười lạnh, dẫn theo nhóm Hạo Thiên Chân bước ra.

"Không ngờ hai người các ngươi lại ở đây, làm chúng tôi tìm muốn chết." Thấy cảnh này, người đàn ông bất mãn quay sang nhìn Bàn Mã lão cha.

Bàn Mã lão cha cũng trố mắt kinh ngạc, sao có thể như vậy được?

Nhóm Tần Mặc sao có thể sống sót bước ra từ khu rừng đó?

Thấy vẻ mặt của Bàn Mã lão cha, Tần Mặc châm chọc: "Ông không nghĩ là mấy con nhện trong rừng đó thực sự làm gì được chúng tôi đấy chứ?" Bàn Mã lão cha không ngờ bọn họ còn sống, hừ lạnh: "Cho dù các ngươi đến được đây thì sao chứ, kết cục cũng chỉ có một, đó là chết tại đây." Tần Mặc gật đầu: "Có lẽ đúng như ông nói, nhưng trước đó chúng tôi có thể giải quyết các ngươi trước." Người đàn ông lạ mặt bước lên hai bước, khí tức trên người tỏa ra mạnh mẽ.

Tần Mặc cảm nhận được ngay: "Nếu tôi không lầm, khí tức trên người ngươi là Cùng Kỳ đúng không?" Người đàn ông không ngờ Tần Mặc lại nhận ra, ánh mắt hiện lên vẻ cảnh giác.

Tần Mặc liếc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân cũng hiểu ý, không nói nhiều. "Đã tìm được rồi thì giải quyết bọn họ trước đã." Tần Mặc nói.

Mọi người đều đồng ý.

Tần Mặc rút Thần Hoàng Kiếm, lao thẳng về phía người đàn ông lạ mặt.

So với gã đàn ông này, thực lực của Bàn Mã lão cha yếu hơn nhiều, nên Tần Mặc không cần lo lắng.

Bên kia, Trương Kỳ Lân lao về phía Bàn Mã lão cha.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau gật đầu, định đến giúp Tần Mặc, nhưng hắn ngăn lại: "Hai người không cần qua đây, mình tôi đối

phó hắn là được rồi." Tần Mặc không biết tại sao gã đàn ông này lại đốt nhà sàn của Trương Kỳ Lân, nhưng dù thế nào hắn cũng không thể tha cho gã.

Về chuyện năm xưa, gã này chắc chắn biết nội tình.

Có lẽ vì không còn che giấu huyết mạch Cùng Kỳ nữa nên sức mạnh của gã đàn ông này khá mạnh.

Chỉ tiếc là huyết mạch Cùng Kỳ của gã còn không sánh bằng huyết mạch Kỳ Lân của Trương Kỳ Lân, thì làm sao so được với Tần Mặc?

Tần Mặc lắc đầu: "Ngươi không phải nghĩ rằng vừa rồi ta tốn sức đối phó con nhện kia nên bây giờ không đánh lại ngươi chứ?" Tần Mặc cười lạnh, ngưng tụ sức mạnh, trong lòng bàn tay xuất hiện một luồng năng lượng khổng lồ. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Năng lượng hóa thành một thủ ấn khổng lồ lao về phía người đàn ông.

Gã ta kinh ngạc, nheo mắt trừng Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày nói: "Ngươi không phải đối thủ của ta đâu, tốt nhất là ngoan ngoãn đầu hàng, kể lại chuyện năm xưa, biết đâu ta còn tha cho." Nhưng người đàn ông lắc đầu, không nói lời nào mà tiếp tục lao vào đánh nhau với Tần Mặc.

Tần Mặc lười lãng phí thời gian, thủ ấn trực tiếp đánh trúng người gã, hất gã văng ra xa, ngã xuống đất với vết thương nghiêm trọng.

Tần Mặc cau mày.

Hắn chán phải dây dưa rồi. "Cuồng Phong Nhận!" Một lưỡi dao gió khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc ném nó về phía đối thủ.

Phong nhận chém trúng ngực người đàn ông, để lại một vết thương dài, đồng thời xé toạc áo, để lộ hình xăm Cùng Kỳ trước mặt mọi người.

Tần Mặc hừ lạnh.

Không ngờ tên này cũng khá dai sức.

Suy tính một chút, Tần Mặc kích hoạt Hắc Long Huyết Mạch.

Huyết mạch Kỳ Lân của đối phương lập tức bị Hắc Long Huyết Mạch của Tần Mặc áp chế, khiến máu huyết trong người gã sôi trào.

Chương 617

Sắc mặt gã trở nên khó coi tột độ.

Tần Mặc chế giễu: "Ngươi không phải đối thủ của ta.

Lẽ ra ngươi phải hiểu điều đó từ trước chứ không phải cố chấp như bây giờ." Nói rồi, Tần Mặc ngưng tụ một quả cầu năng lượng lớn. "U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu bay thẳng về phía người đàn ông.

Cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp đó, gã nhíu chặt mày.

Tần Mặc nói: "Ngươi vốn dĩ không thắng được ta đâu." Tần Mặc cười lạnh, bơm thêm sức mạnh vào quả cầu, khiến nó phát nổ ngay lập tức.

Người đàn ông bị vụ nổ hất văng ra sau, nằm rạp xuống đất thổ huyết, sắc mặt trắng bệch.

Không ngờ huyết mạch chi lực của Tần Mặc lại có tác dụng áp chế hắn mạnh đến thế.

Tần Mặc cầm Thần Hoàng Kiếm bước đến bên cạnh gã: "Ngoan ngoãn khai ra chuyện năm xưa, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết." Người đàn ông cười lạnh, đột nhiên một hư ảnh Cùng Kỳ từ người gã bay ra.

Tần Mặc nheo mắt, hư ảnh Cùng Kỳ này trông cũng khá lớn. "Sức mạnh cũng tạm được đấy, nhưng trước mặt ta thì không đáng nhắc tới." Dứt lời, Tần Mặc ngưng tụ năng lượng hóa thành một con Hắc Long, lao thẳng vào húc tan hư ảnh Cùng Kỳ.

Trong lúc Tần Mặc ra đòn, người đàn ông nhân cơ hội định bỏ trốn.

Tần Mặc lộn một vòng ra sau chặn đầu hắn.

Tim gã thót lên một cái, gã đã hoàn toàn hiểu rõ thực lực của Tần Mặc.

Loại người này gã không thể đối phó được, nếu cứ ở lại đây chắc chắn sẽ bị Tần Mặc giết chết.

Nghĩ vậy, gã ngẩng đầu nhìn Tần Mặc: "Bây giờ biết sợ thì đã muộn rồi chứ?" Tần Mặc định lao lên tấn công, người đàn ông liền tung một quyền về phía hắn.

Tần Mặc nghiêng người né tránh, nheo mắt đánh giá, tên này cũng không đơn giản.

Người đàn ông lăn một vòng sang bên cạnh định chạy trốn, nhưng Tần Mặc cứ chắn trước mặt.

Bất chợt, gã nhìn thấy Bàn Mã lão cha cách đó không xa đang bị Trương Kỳ Lân đánh cho tơi tả.

Trong nháy mắt, gã lao đến bên cạnh Bàn Mã, túm lấy tay ông ta đẩy mạnh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc sững người, cau mày phóng một luồng năng lượng đánh văng Bàn Mã lão cha vào tảng đá, khiến ông ta nằm rạp xuống đất hộc máu.

Lợi dụng lúc Tần Mặc phân tâm, người đàn ông kia đã chạy thoát.

Tần Mặc nhíu mày, không ngờ tên đó nhanh thật.

Hắn quay sang nhìn Bàn Mã lão cha, ông ta lúc này mới hoàn hồn, không thể tin nổi nhìn theo bóng lưng kẻ vừa bỏ chạy.

Tên đó sao lại tàn nhẫn như vậy, cứ thế vứt bỏ ông ta ở lại đây sao?

Tần Mặc nghĩ, kẻ kia đã chạy mất, giờ người duy nhất để tra hỏi chỉ còn lại Bàn Mã lão cha.

Hắn bước đến bên cạnh ông ta, cười lạnh: "Không ngờ ông bán mạng vì người ta, người ta lại ném ông ở lại đây làm bia đỡ đạn." Bàn Mã lão cha nghiến răng không dám nói gì, chỉ biết nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng chẳng muốn nói nhiều, hỏi thẳng: "Gã đàn ông đó tên là gì?

Tại sao ông lại cùng hắn tính kế chúng tôi?" Bàn Mã lão cha lắc đầu, không nói một lời, nhưng Tần Mặc biết chắc ông ta nắm rõ nội tình. "Không muốn nói?" Tần Mặc rút dao găm ra, khoa tay múa chân trước mặt Bàn Mã.

Tim ông ta đập thình thịch: "Cậu định làm gì?

Cậu có biết giết người là phạm pháp không?" Tần Mặc gật đầu: "Giết người đúng là phạm pháp, nhưng ngay từ đầu ông đã định ra tay với chúng tôi, ông nghĩ tôi còn tha cho ông sao?

Hơn nữa, cho dù tôi có giết ông rồi vứt xác ở đây, người ta tìm thấy cũng chỉ nghĩ ông bị thú dữ hại chết mà thôi." Tần Mặc cười lạnh.

Nghe vậy, Bàn Mã lão cha sợ mất mật, vội vàng cầu xin: "Tôi không cố ý đối đầu với các cậu, là hắn ép tôi làm vậy, tôi không còn cách nào khác." Tần Mặc nhướng mày, quay sang nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân có hình xăm Kỳ Lân, gã đàn ông kia có hình xăm Cùng Kỳ, chắc chắn giữa họ có mối liên hệ nào đó.

Tần Mặc tiếp tục tra hỏi: "Đã vậy thì tại sao ông lại giúp hắn?

Hắn cho ông lợi ích gì?" Bàn Mã lão cha há miệng nhưng lại không dám nói.

Thấy ông ta cứ im lặng, Tần Mặc nói: "Được rồi, tôi sẽ đưa ông về thôn, xem người trong thôn nói thế nào." Tần Mặc nhìn nhóm Bàn

Tử: "Chúng ta đi thôi." Nhóm Bàn Tử đương nhiên không từ chối, họ áp giải Bàn Mã lão cha rời khỏi khu rừng, chẳng bao lâu đã về đến thôn.

Tần Mặc đưa ông ta về nhà, rồi nhìn sang con trai của ông ta: "Tôi đã đưa cha anh về rồi, bây giờ anh hỏi xem cha anh giấu thứ đó ở đâu đi." Tần Mặc nhìn Bàn Mã lão cha, ông ta thót tim, cố tình giả vờ không hiểu: "Cậu đang nói cái gì vậy?

Tôi không biết cậu nói thứ gì?" Bàn Mã lão cha lắc đầu, nhưng người thanh niên bên cạnh lại nói nhỏ với ông ta: "Cha, mấy người này đều là đại gia, nếu chúng ta đưa thứ đó cho họ, họ sẽ cho chúng ta một khoản tiền lớn.

Sau này chúng ta ăn mặc không lo, hơn nữa cha cũng biết cháu trai sắp đi học, nhà mình không có tiền thì làm sao cho nó đi học được?" Sắc mặt Bàn Mã lão cha khó coi, trừng mắt nhìn con trai: "Hóa ra là mày nói chuyện này cho bọn họ biết?

Trong đầu mày chứa cái gì vậy, mày không biết thứ đó không thể tùy tiện đưa cho người khác sao?" "Con biết, nhưng dù thế nào thì hoàn cảnh gia đình mình hiện giờ rất khó khăn, nếu không lấy thứ đó ra thì chúng ta sống thế nào đây?

Vật là chết, người là sống, chúng ta không thể vì chút đồ vật mà để bản thân lâm vào cảnh khốn cùng được." Tần Mặc gật đầu tán thành: "Tư tưởng của anh ta rất đúng đấy, cho nên tôi nghĩ ông cứ giao thứ đó ra đi.

Bây giờ ông muốn giấu chúng tôi cũng không được đâu, chỉ tổ lãng phí thời gian thôi." Tần Mặc nhún vai.

Bàn Mã lão cha im lặng.

Ông ta không ngờ Tần Mặc lại nói vậy, hít sâu một hơi nhìn hắn.

Tần Mặc thấy ánh mắt đó liền cười lạnh: "Được rồi, không cần nhìn tôi bằng ánh mắt đó đâu.

Tự ông quyết định xem có muốn giao thứ đó ra hay không." "Tôi có thể bỏ qua chuyện cũ, bao gồm cả việc ông ra tay với chúng tôi, tôi cũng sẽ không hỏi thêm nữa." Người thanh niên bên cạnh nghe vậy thì sững sờ, ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc nhìn Bàn Mã lão cha. "Cha, tại sao cha lại ra tay với họ?" Trong lòng người thanh niên quả thực rất sợ hãi, cậu ta sợ Tần Mặc không chịu hợp tác nữa.

Dù sao Tần Mặc cũng là người có tiền, nếu thực sự lấy được tiền từ tay Tần Mặc, thì gia đình họ sẽ không phải lo lắng vì chút chuyện này nữa. "Liên quan gì đến mày?

Không có việc gì thì cút ngay, đừng ở đây nữa." Suy nghĩ một chút, người thanh niên thở dài, xoay người rời khỏi nơi này.

Cậu ta cảm thấy mình e là cũng chẳng có quyền lên tiếng, đã vậy thì đừng ở lại đây làm gì.

Chương 618

Nhìn bóng lưng đối phương rời đi, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó hắn nhìn chăm chú vào Bàn Mã lão cha trước mặt. "Giao đồ ra trước đi." Bàn Mã lão cha im lặng một hồi, nhưng ông ta hiện tại cũng không còn cách nào khác, chỉ đành xoay người đi vào trong phòng.

Không lâu sau, ông ta mang ra một cái hộp. "Nếu cậu đã biết chuyện về thứ này rồi, tôi có giấu giếm thế nào thì cậu cũng nhất định sẽ tìm ra, chi bằng tôi chủ động giao nộp." Tần Mặc gật đầu, nhận lấy cái hộp. "Trong lòng ông nghĩ được như vậy là tốt nhất." Ngay lập tức, Tần Mặc mở chiếc hộp ra.

Nhìn thấy thứ bên trong, Tần Mặc quay sang nhìn Bàn Tử, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nói: "Cái này chẳng phải giống hệt cái khối sắt mà chúng ta gặp trước đó sao?" Tần Mặc gật đầu, cậu ấy nói không sai chút nào. "Chính xác là nó." Tần Mặc liền thu lại thứ đó, đặt sang một bên, rồi lại nhìn Bàn Mã lão cha. "Nói đi, thứ này ông lấy từ đâu ra?" Bàn Mã lão cha nghe vậy thì trầm mặc, dường như đang do dự xem có nên kể chuyện này cho Tần Mặc hay không.

Tần Mặc thấy ánh mắt của Bàn Mã, bèn nói thẳng: "Ông tự cân nhắc xem có nên nói cho chúng tôi biết hay không.

Tuy nhiên, ông cũng đừng hòng trốn thoát khỏi đây, vì ông không thoát khỏi lòng bàn tay chúng tôi đâu." Tần Mặc lắc đầu.

Bàn Mã lão cha thở dài, mở miệng nói: "Nếu các cậu đã muốn biết đến thế, tôi sẽ kể cho các cậu nghe." Tần Mặc nhướng mày, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, sau đó cùng mấy người kia ngồi xuống.

Bàn Mã lão cha bắt đầu kể lại cho Tần Mặc. "Các cậu chắc cũng nhìn ra được, thực ra khi còn trẻ, tôi là một thợ săn khá có tiếng trong thôn.

Hồi đó khi đội khảo cổ kia đến đây, trong thôn cũng ủy thác tôi, bảo tôi làm hướng đạo cho họ, vì tôi đặc biệt thông thạo vùng núi này." "Thứ họ muốn tìm là một cái hồ.

Sau đó họ đóng quân trong hồ suốt gần hai tháng trời.

Tôi cũng chẳng thấy có gì lạ, cứ ba ngày họ lại bảo tôi mang đồ đến tiếp tế một lần.

Sau đó có một lần, tôi mang đồ ăn đến, lại phát hiện họ đang vận chuyển đồ đạc ra ngoài, hơn nữa những thứ được dùng đều là những cái hộp màu đen." "Hộp màu đen?" Tần Mặc sững sờ, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân.

Chẳng phải thứ giấu trong phòng Trương Kỳ Lân lúc trước cũng là một cái hộp màu đen sao?

Tần Mặc không biết hộp đen này có công dụng gì, nhưng dù sao Bàn Mã lão cha đã kể, bọn họ cứ nghe tiếp xem sao.

Bàn Mã lão cha gật đầu: "Đúng vậy, hồi đó có một cái hộp đen vô tình bị ném xuống, tôi vừa hay nhìn thấy nên định qua đó giấu cái hộp đi.

Nhưng không ngờ người phụ nữ kia đột nhiên chặn tôi lại, cô ta bảo với tôi rằng những thứ trong này đều là đồ có thể nguy hại đến tính mạng con người, bảo tôi đừng có tùy tiện chạm vào." "Tuy tôi rất tò mò, nhưng nửa lời cũng không dám nói, chỉ đành nghe theo đối phương." Tần Mặc nhướng mày, người phụ nữ mà ông ta nói hẳn là Trần Văn Cẩm rồi.

Tuy nhiên, rốt cuộc những thứ họ vận chuyển ra ngoài lúc đó là

gì?

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục nhìn chằm chằm Bàn Mã lão cha.

Ông ta giải thích: "Cái mùi trong hộp đó khá khó ngửi.

Nhưng rốt cuộc bên trong đựng cái gì thì tôi cũng không rõ lắm.

Đội khảo cổ bọn họ làm việc thực sự quá nghiêm ngặt, tôi muốn lén xem thử nhưng căn bản không làm được." Tần Mặc nhướng mày: "Vậy nên, hiện tại vì sao ông lại giúp gã đàn ông kia làm việc?

Hắn ta rốt cuộc đã cho ông lợi ích gì?" Bàn Mã lão cha im lặng một lúc rồi nhìn Tần Mặc: "Tôi thấy mấy người các cậu thực lực khá mạnh, chắc là có thể đánh bại hắn, nên mới nói những chuyện này.

Tôi hy vọng các cậu đừng tiết lộ cho người khác." Tần Mặc cười nhạt, hắn biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến đội khảo cổ kia, nên ưng thuận. "Được, ông cứ kể trước đi." Bàn Mã lão cha hít sâu một hơi rồi gật đầu, tiếp tục kể: "Được rồi.

Thực ra lúc đó thôn chúng tôi rất nghèo, nhà nào cũng không có gì ăn, nhưng đội khảo cổ kia lại mang theo rất nhiều lương thực.

Nhất thời hồ đồ, chúng tôi để cháu ngoại lẻn vào trộm lương thực của họ, nhưng không ngờ họ lại phát hiện ra." "Lúc đó chúng tôi cực kỳ sợ hãi, sợ họ sẽ không cấp lương thực cho chúng tôi, hoặc trực tiếp động thủ với chúng tôi.

Không còn cách nào khác, chúng tôi mới trực tiếp giết người diệt khẩu." Tần Mặc nheo mắt, không ngờ Bàn Mã lão cha này cũng khá tàn nhẫn. "Hồi đó chúng tôi ngay trong đêm đã đem xác bọn họ chôn ở Thủy Ngưu Đầu Câu." Tần Mặc cười lạnh một tiếng: "Vì ông khá quen thuộc ngọn núi này, ông cũng biết trên người lũ nhện đó có độc, cho nên ông đã nuôi rất nhiều nhện ở đó để tránh việc người ta phát

hiện ra những cái xác này, đúng không?" Tần Mặc nhớ lại những con nhện độc gặp ở đó liền hiểu ra.

Hắn nhìn Bàn Mã lão cha.

Bàn Mã hít sâu một hơi, không ngờ Tần Mặc lại thông minh như vậy, nhưng ông ta vẫn gật đầu xác nhận.

Tần Mặc đã đoán ra rồi, ông ta cứ thành thật kể lại thôi. "Đúng là như vậy.

Nhưng còn một chuyện khiến tôi ngàn vạn lần không ngờ tới, đó là sáng hôm sau khi tôi quay lại bờ hồ đó...

Tôi phát hiện đám người bọn họ lại xuất hiện ở đó, hơn nữa tất cả đều bình an vô sự, không hề hấn gì, cũng không hề chết." Tần Mặc có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn sang mấy người bên cạnh.

Bàn Tử nhíu mày: "Ông già, ông không phải đang nằm mơ đấy chứ?

Có khi nào ông vốn dĩ chưa từng giết người, chỉ là tối ngủ nằm mơ thấy thôi?" Bàn Tử nhìn chằm chằm Bàn Mã, nhưng Bàn Mã vội vàng lắc đầu: "Tuyệt đối không phải như vậy, chẳng lẽ tôi giết người hay không mà tôi lại không biết sao?

Sau đó ngày nào tôi cũng gặp ác mộng, chuyện này tuyệt đối không phải là giả." "Liệu có phải tinh thần ông bị thứ gì đó ảnh hưởng không?" Hạo Thiên Chân nhíu mày hỏi.

Bàn Mã lão cha lắc đầu: "Chuyện này tuyệt đối không thể nào, tôi không bị ảnh hưởng, tôi hoàn toàn bình thường." Tần Mặc suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Vậy ông kể tiếp đi." Hạo Thiên Chân bên cạnh định mở miệng nói gì đó, Tần Mặc liền kéo tay cậu, lắc đầu ra hiệu ngăn lại.

Hạo Thiên Chân không còn cách nào, đành thở dài ưng thuận, nghe

đối phương kể tiếp. "Lúc đó tôi không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, hơn nữa bọn họ cứ như người không có việc gì vậy, vẫn cứ bận rộn ở đó mỗi ngày.

Tôi cũng không dám làm ầm ĩ, các cậu cũng biết dù sao tôi cũng đã giết người, nếu tôi nói chuyện này cho người khác biết thì tôi sống thế nào được?" "Sau đó lại qua mấy chục năm, những người kia đều lục tục qua đời, chỉ còn lại một mình tôi.

Cũng không biết gã đàn ông kia làm sao biết được chuyện này, hắn lấy chuyện đó ra uy hiếp tôi, bắt tôi làm việc cho hắn." Tần Mặc hiểu ra, gật đầu, mày nhíu lại.

Gã đàn ông kia biết chuyện Bàn Mã làm năm xưa, chứng tỏ hắn có thể đã có mặt tại hiện trường, hoặc là một trong những kẻ sống sót, hoặc là người cùng làm việc với Bàn Mã. "Vậy những người cùng giết người với ông năm xưa, ông còn biết ai không?" "Đương nhiên là tôi biết, nhưng bọn họ đều chết hết rồi.

Tuyệt đối không thể là gã đàn ông kia.

Tôi rất tò mò về lai lịch của hắn, tôi không biết hắn tên gì, càng không biết hắn từ đâu tới, cũng không biết mục đích của hắn là gì.

Chỉ biết hắn muốn tôi giải quyết mấy người các cậu." Tần Mặc nhướng mày, điều này có nghĩa là đối phương không muốn họ tiếp tục điều tra theo manh mối này.

Chương 619

Chẳng lẽ kẻ này lại là người của thế lực bí ẩn kia? "Phải rồi.

Trước đó những người cùng tôi làm chuyện này đều tự sát mà chết, tôi cảm thấy bọn họ căn bản không phải tự sát, mà là bị những người kia về đòi mạng." Tần Mặc trợn trắng mắt, chuyện quỷ hồn đòi mạng chắc chắn là không thể xảy ra, có lẽ Bàn Mã bị dọa đến ngốc rồi nên mới có suy nghĩ đó. "Được rồi, tôi biết rồi." Tần Mặc gật đầu. "Còn nữa, sau này khi tôi gặp lại đám người đó ở bờ hồ, trên người họ đều có một mùi rất kỳ lạ, giống hệt mùi trong khối sắt này." "Sau khi mấy người cùng làm việc với tôi đều tự sát, tôi không dám ở lại trong thôn nữa, bèn trốn ra ngoài, ở trong rừng sâu ba ngày ba đêm.

Sau đó tôi quay lại bờ hồ một lần nữa, bọn họ đã không còn ở đó, nhưng tôi lại tìm thấy một thứ dưới đống quần áo, chính là khối sắt này." Nói đến đây, ông ta chỉ vào cái hộp bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, đáp: "Hóa ra là vậy, tôi hiểu rồi." Bàn Mã lão cha lại nhìn Tần Mặc: "Vậy mấy cậu có thể giúp tôi giải quyết gã kia được không?" Chưa đợi Tần Mặc nói gì, hắn đã cảm nhận được khí tức cách đó không xa.

Ngay lập tức Tần Mặc cười lạnh, nhìn sang Trương Kỳ Lân rồi gật đầu.

Trương Kỳ Lân lập tức hiểu ý, hai người cùng rời khỏi chỗ này, rất nhanh sau đó đã chặn trước mặt gã đàn ông kia.

Gã đàn ông thấy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân như vậy liền hừ lạnh: "Không ngờ phản ứng của hai người các ngươi lại nhanh như vậy." "Hiện tại chẳng phải đã biết rồi sao?

Hay là ngoan ngoãn nói cho chúng tôi biết năm xưa rốt cuộc đã xảy

ra chuyện gì, tại sao ngươi lại biết những chuyện đó?

Nếu vậy, biết đâu chúng tôi còn có thể tha cho ngươi." Nhưng gã đàn ông lại trực tiếp lắc đầu, hắn không nói lời nào với Tần Mặc, ngược lại dùng nắm đấm đánh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc đối kháng với hắn một chút.

Có Trương Kỳ Lân ở đây cùng Tần Mặc, gã đàn ông này căn bản không phải là đối thủ của hai người họ.

Rất nhanh Tần Mặc đã đánh lui gã đàn ông.

Gã cũng ý thức được mình đánh không lại hai người này, liền lấy từ trong người ra một cái hộp, ném về phía hai người.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều né sang một bên.

Cái hộp rơi xuống đất, bất ngờ hóa thành một đám bột phấn trắng xóa che khuất tầm nhìn của Tần Mặc và mọi người.

Tần Mặc nhíu mày, không ngờ phản ứng của gã này cũng nhanh thật.

Gã đàn ông nhân cơ hội kịp thời rời khỏi nơi này.

Ở bên kia, Bàn Mã lão cha lúc này mới bước ra, trố mắt nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân. "Hai cậu mau đuổi theo đi, nếu hắn thực sự ra tay với tôi thì tôi chắc chắn không phải đối thủ của hắn." Nghe vậy, Tần Mặc liếc nhìn Bàn Mã một cái, nhíu mày, nhưng hắn lười nói nhảm với ông ta.

Đợi đến khi khói trắng tan đi, Tần Mặc mới phát hiện bóng dáng gã đàn ông đã biến mất.

Tần Mặc thở dài, quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân cũng cảm thấy có chút đáng tiếc. "Đã không bắt được hắn, vậy chúng ta tạm thời quay về trước đi." Trương Kỳ Lân

tự nhiên sẽ không từ chối Tần Mặc, anh gật đầu, rồi nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cách đó không xa.

Hai người họ cũng đi đến bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, từ người hắn bay ra một luồng năng lượng màu đen, luồng năng lượng này trực tiếp bao phủ lấy căn nhà của Bàn Mã. "Luồng năng lượng này có thể bảo vệ ông, ông không cần lo lắng nữa." Bàn Mã lão cha lúc này mới thở phào, Tần Mặc đã nói vậy thì ông cũng không cần nghĩ nhiều nữa.

Tần Mặc liền dẫn Trương Kỳ Lân và Bàn Tử rời khỏi đó.

Nhóm người Tần Mặc, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân cùng quay trở lại nhà thôn trưởng.

Thôn trưởng vẫn luôn đợi ở đây, thấy mấy người Tần Mặc bình an trở về, trong mắt ông hiện lên vẻ kinh ngạc, đánh giá Tần Mặc từ trên xuống dưới. "Mấy cậu thế nào rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Ánh mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt: "Yên tâm đi, chúng tôi không sao." Thôn trưởng lúc này mới thở phào, gật đầu, không sao là tốt rồi. "Mấy cậu đúng là tài thật, người bình thường vào Thủy Ngưu Đầu Câu cơ bản đều sẽ chết ở đó." Tần Mặc nhướng mày, nhưng về chuyện này hắn cũng không muốn tiết lộ nhiều, bèn đưa mọi người về phòng. "Tiếp theo anh định thế nào?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc suy nghĩ một chút rồi nói với họ: "Đã tìm được manh mối rồi, chi bằng chúng ta đi đến cái hồ kia xem thử trước." "Nhưng chuyện này cũng quá quỷ dị rồi.

Ông ta nói ngày hôm sau lại gặp những người đó, rốt cuộc là tinh thần ông ta thác loạn hay là sao?" Bàn Tử không hiểu lắm, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc suy nghĩ một chút rồi nhướng mày: "Chắc chắn sẽ không có chuyện người chết sống lại, nghĩa là có thể có một nhóm người khác thay thế bọn họ.

Tuy nhiên đây cũng chỉ là phỏng đoán của tôi, hiện tại tôi cũng không rõ lắm, e là chỉ có thể đợi chúng ta đến nơi đó mới biết được." Nghe vậy, Bàn Tử mới ưng thuận, thở dài: "Vậy được rồi, tôi biết rồi." Bàn Tử không nói gì thêm nữa.

Ngày hôm sau, Tần Mặc đề xuất với thôn trưởng việc muốn đi đến cái hồ kia.

Thôn trưởng nhíu chặt mày: "Chắc chắn là không được, cái hồ đó có thể rất nguy hiểm, các cậu nếu thực sự qua đó, có khả năng sẽ gặp chuyện không hay." "Không sao đâu, tôi không tin nơi đó còn nguy hiểm hơn Thủy Ngưu Đầu Câu.

Thủy Ngưu Đầu Câu chúng tôi còn đi rồi, huống chi là chỗ này." Tần Mặc cười cười.

Thôn trưởng im lặng một hồi, cảm thấy hình như cũng đúng là đạo lý này, bèn gật đầu. "Vậy được rồi, nếu các cậu đã muốn đi, tôi cũng ngại từ chối.

Nhưng trước đó tôi phải nói rõ, nếu trên đường gặp chuyện gì, nhất định phải quay lại." Tần Mặc gật đầu, về điểm này hắn tự nhiên sẽ không phản đối. "Đi thôi." Nói rồi Tần Mặc dẫn mọi người đi về phía trước, họ cũng đi theo sau Tần Mặc. "Phải rồi thôn trưởng, chúng tôi đi đến hồ cũng là để xem xét đầu tư cho thôn các ông, chúng tôi muốn xem tình hình bên đó rồi mới quyết định, dù sao nơi đó cũng từng có đội khảo cổ ở lại." Tần Mặc cười nói với thôn trưởng.

Vốn dĩ thôn trưởng còn có chút dè dặt, nghe Tần Mặc nói vậy thì ngạc nhiên, ánh mắt sáng lên ngay lập tức. "Vậy thì không vấn đề gì, cậu đã nói thế thì chúng ta mau qua đó thôi." Thôn trưởng cười nói,

lập tức đi lên dẫn đầu.

Nhóm Tần Mặc đi theo sau lưng thôn trưởng.

Vân Thải cũng có mặt ở đó.

Tần Mặc nhìn sang Vân Thải: "Cô nói xem cô là con gái con lứa, cứ đi theo chúng tôi làm gì?" Vân Thải nhìn Tần Mặc, bĩu môi: "Chỉ là cảm thấy đi theo các anh khá thú vị thôi mà." Tần Mặc trợn mắt, nhưng cũng lười nghĩ nhiều, chỉ tùy ý gật đầu.

Chương 620

Người ta đã nói thế, Tần Mặc nói thêm nữa ngược lại không thích hợp lắm.

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau họ đã đến được cái hồ kia, hơn nữa trên đường đi không gặp phải thứ gì.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, nếu gã đàn ông kia không muốn họ đến đây, tại sao trên đường lại không ra tay ngăn cản?

Nghĩ một chút Tần Mặc lắc đầu, thôi bỏ đi, đã không biết tại sao thì đừng quản nhiều nữa, cứ tiếp tục đi theo manh mối này là được.

Tần Mặc quay đầu nhìn thôn trưởng: "Đã đến đây rồi, chúng ta dựng lều ở đây đi." Ánh mắt thôn trưởng hiện lên vẻ do dự: "Các cậu xác định muốn như vậy sao?

Tôi cứ cảm thấy nơi này có thể có nguy hiểm, các cậu ở lại đây rất có khả năng sẽ bỏ mạng đấy." Tần Mặc thở dài bất lực: "Yên tâm đi, chút chuyện này đối với chúng tôi không là gì cả, hơn nữa chúng tôi cái gì cũng không sợ." Bọn họ đã gặp qua bao nhiêu thứ rồi, sao có thể lo lắng gặp phải quái vật ở cái hồ này chứ?

Thấy Tần Mặc kiên quyết, thôn trưởng mới gật đầu.

Tần Mặc đã nói đến thế, ông còn có thể nói gì nữa?

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, cùng Hạo Thiên Chân và mọi người dựng lều trại.

Sau khi xong xuôi, Tần Mặc mới vươn vai, đi đến bên hồ, quan sát kỹ lưỡng mặt hồ.

Nước hồ nhất định không bình lặng.

Chưa đợi Tần Mặc nghĩ nhiều, hắn thấy giữa hồ xuất hiện một cái xoáy nước khổng lồ.

Tần Mặc kinh ngạc, mày nhíu chặt. "Chuyện gì thế này?" Tần Mặc nhìn mặt hồ trước mắt.

Trương Kỳ Lân cũng nhìn thấy, anh lập tức chạy đến bên hồ.

Cả Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng chạy tới. "Xuất hiện tình trạng thế này tuyệt đối không đơn giản, nếu đoán không lầm thì hồ này nối với một cái hồ lớn hơn, cho nên ở đây mới xuất hiện phản ứng xi-phông." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, điểm này hắn tự nhiên hiểu rõ. "Cái hồ này chắc chắn không đơn giản." Tần Mặc nheo mắt nói.

Trương Kỳ Lân bên cạnh cũng lên tiếng đồng tình, suy nghĩ của anh cũng giống Tần Mặc.

Nhưng hiện tại họ ở trên mặt hồ, căn bản không cách nào nhìn thấy tình hình bên dưới.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc nhìn mọi người: "Thế này đi, mọi người cứ ở trên này, tôi xuống dưới xem thử." Mọi người nhíu mày: "Nhưng cho dù bên dưới thực sự có thứ gì, một mình anh xuống đó chắc chắn cũng không được.

Hay là thế này, chúng ta nghĩ cách kiếm vài bộ đồ lặn trước đã, rồi tính sau." Tần Mặc nhướng mày, nếu vậy cũng được. "Thôn trưởng, ông có biết chỗ nào có đồ lặn không?" Tần Mặc nhìn sang thôn trưởng.

Thôn trưởng nghe Tần Mặc nói muốn xuống dưới thì kinh hãi, vội vàng lắc đầu: "Dù thế nào cậu cũng không thể xuống dưới đó, dưới đó chắc chắn cực kỳ nguy hiểm.

Nếu các cậu thực sự xuống, rất dễ chết ở dưới đó, đến lúc đấy tôi chẳng phải thành tội nhân sao?" Trong lòng thôn trưởng quả thực nghĩ như vậy.

Tần Mặc thở dài bất lực: "Yên tâm đi, chúng tôi thực sự sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Tôi thì có thể xuống dưới vì tôi không sợ nước, nhưng họ thì khác, họ nhất định phải có đồ lặn mới được." Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân.

Trong mấy người họ, bản thân Tần Mặc có thể năng siêu cường, cộng thêm tố chất cơ thể gấp mấy trăm lần người thường, nên cho dù Tần Mặc sống dưới nước vài năm cũng không thành vấn đề.

Nhưng mấy người kia thì khác.

Thôn trưởng há miệng định nói gì đó, nhưng lại thở dài bất lực.

Mấy người này đã quyết định rồi, ông có khuyên giải thế nào họ cũng chưa chắc đã nghe. "Vậy được rồi.

Nhưng các cậu cũng biết chỗ chúng tôi là vùng sâu vùng xa nghèo nàn, chắc chắn không có đồ lặn, cho nên các cậu chỉ có thể tự đi kiếm thôi." Tần Mặc gật đầu: "Hiểu rồi.

Đã không có việc gì, mọi người tạm thời quay về trước đi, ở lại đây cũng không có lợi gì cho mọi người." Tần Mặc nhìn thôn trưởng, nhưng thôn trưởng lắc đầu, ông chắc chắn không thể cứ thế rời đi. "Thôi bỏ đi." Vạn nhất Tần Mặc bọn họ xảy ra chuyện gì, ông ở lại đây cũng có thể giúp đỡ một chút, coi như có người chiếu ứng.

Tần Mặc nhướng mày, nếu thôn trưởng không muốn đi thì hắn cũng không nói gì nữa.

Tần Mặc quay sang nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác. "Đã phải tự đi tìm trang bị, vậy chúng ta tạm thời rời khỏi đây."

Trước kia trong hệ thống của Tần Mặc có đồ lặn, nhưng sau đó Tần Mặc đã dùng hết, hắn cũng quên bổ sung lại.

Xem ra lần này ra ngoài phải bổ sung thêm một ít vật tư. "Vậy tôi ở lại đây trước." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đồng ý, sau đó nhìn sang Hạo Thiên Chân: "Vậy hai chúng ta ra ngoài kiếm vật tư." Hạo Thiên Chân gật đầu, việc này cậu tự nhiên sẽ không từ chối. "Được." Tần Mặc cười, không nói thêm gì nữa, dẫn Hạo Thiên Chân cùng rời đi.

Ra đến bên ngoài, Tần Mặc nói với Hạo Thiên Chân: "Nhưng đã ra ngoài rồi, chi bằng tra thêm thông tin về thân phận gã đàn ông kia." "Chúng ta hiện giờ không có bất kỳ manh mối nào, tra thế nào đây?" Hạo Thiên Chân thở dài, vẻ mặt bất lực.

Cậu thực sự muốn tra chuyện này, nhưng hiện tại họ căn bản không có năng lực đó.

Tần Mặc nhướng mày, cười nhạt: "Anh đừng quên chúng ta có hình xăm Cùng Kỳ trên người hắn, chúng ta cứ dùng hình xăm đó mà tra." Hạo Thiên Chân kinh ngạc, suy nghĩ một chút rồi gật đầu, có lẽ cách của Tần Mặc thực sự khả thi. "Nhưng tôi không còn nhớ hình xăm đó trông thế nào nữa, anh vẽ lại được không?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lập tức đồng ý, việc này với hắn dễ như trở bàn tay.

Tần Mặc lái xe đưa cậu rời khỏi nơi đó.

Không lâu sau, họ đến cung điện của Tần Mặc (nơi ở tạm), Tần Mặc vẽ lại hình xăm. "Có điều hình xăm này chắc phải giao cho các anh tra rồi." Thế lực Cửu Môn của Hạo Thiên Chân rắc rối phức tạp, nhân lực cũng đông, họ chắc chắn sẽ tra ra được.

Hạo Thiên Chân gật đầu ngay, chuyện này cậu chắc chắn sẽ

không từ chối.

Chương 621

"Yên tâm đi, anh là người thế hệ trước mời đến, đã muốn biết chuyện này thì chắc chắn sẽ không ai giấu anh đâu.

Bây giờ tôi đi làm việc này ngay, anh ở đây đợi tôi một chút." Tần Mặc ừ một tiếng.

Hạo Thiên Chân rời đi, Tần Mặc suy nghĩ một chút rồi đi chuẩn bị đồ lặn.

Đã không có việc gì thì phải tìm được trang bị trước, có như vậy sau này họ mới giải quyết công việc nhanh chóng được.

Không lâu sau, Tần Mặc đã kiếm được một ít đồ lặn.

Hắn đưa đồ lặn vào trong hệ thống, nhưng lại đeo thêm một cái ba lô.

Hắn nhét cái ba lô căng phồng, nhưng bên trong thực ra toàn là xốp.

Dù sao cũng chẳng ai kiểm tra ba lô của hắn, chỉ cần hắn lấy từ trong ba lô ra, những người kia sẽ không nghi ngờ đồ lặn ở đâu ra.

Bởi vì ai cũng biết hắn có phương thức trang bị đặc thù, cho dù có món đồ rất lớn cũng có thể nhét vào ba lô.

Một lúc sau, Hạo Thiên Chân vội vàng quay lại, báo cho Tần Mặc tình hình cậu tra được. "Tôi đã tra cứu rồi, người báo tin cho tôi là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Họ nói hình xăm này hình như là hình xăm trên người Trương Đại Phật Gia năm xưa." Nghe vậy Tần Mặc nhướng mày, trong mắt hiện lên ý cười nhạt.

Nếu thực sự là vậy, thì chuyện này thú vị rồi đây. "Tôi biết rồi." "Vậy bây giờ chúng ta tra tiếp thế nào?

Nếu hình xăm này là của Trương Đại Phật Gia, chẳng lẽ gã đàn ông kia cũng là người Trương gia?

Hắn với Trương Đại Phật Gia có quan hệ gì?" "Cái này tôi cũng không rõ, nhưng dù sao đi nữa, chúng ta đã tra được đến đây rồi, muốn tra tiếp cũng khá đơn giản." Tần Mặc cười nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân gật đầu, lại tò mò hỏi: "Phải rồi, mấy bộ đồ lặn anh đã kiếm được chưa?

Tiếp theo chúng ta làm thế nào?

Có trực tiếp vào núi không?" Tần Mặc lắc đầu: "Tạm thời khoan hãy qua đó, để tôi nghĩ xem tiếp theo nên tiếp tục tra tin tức về gã đàn ông kia hay là vào núi trước." Tần Mặc vuốt cằm, thở dài một hơi, tìm một chỗ ngồi xuống, không nói thêm gì nữa.

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Mặc nói với cậu: "Đợi ở đây hai ngày nữa hãy đi, dù sao bây giờ thời gian vẫn còn sớm." Hơn nữa có Trương Kỳ Lân ở bờ hồ, Tần Mặc cho rằng mình cũng không cần lo lắng.

Hạo Thiên Chân thở dài rồi gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy thì cậu tốt nhất đừng tự ý quyết định, ngoan ngoãn nghe theo Tần Mặc là được.

Tần Mặc cười cười.

Nhưng chưa đợi Tần Mặc nói gì thêm, chuông điện thoại của hắn đã vang lên.

Tần Mặc mở ra xem, phát hiện lại là điện thoại của Giải Tiểu Hoa.

Tần Mặc nhướng mày, trực giác mách bảo chuyện này không đơn giản như vậy, nên hắn bắt máy. "Sao thế?" "Tôi có một số tin tức muốn chia sẻ với cậu, cậu có thời gian không, chúng ta ra quán ăn gặp mặt một chút?" Tần Mặc gật đầu: "Được, cậu gửi vị trí cho tôi đi, tôi sẽ đến đó ngay." Giải Tiểu Hoa không nói thêm gì nữa, trực tiếp gửi vị trí cho Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn qua một chút rồi cất điện thoại, lập tức đi đến địa điểm hẹn.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc đã bước vào nhà hàng.

Ông chủ nhà hàng liền đi về phía hắn. "Tần Mặc tiên sinh." Nghe thấy giọng nói này, Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Hắn nhìn đối phương, trong mắt hiện lên nụ cười nhàn nhạt: "Hóa ra là anh à." Người này chính là Tha Bả Ca mà nhóm Tần Mặc từng gặp ở Tây Vương Mẫu cung trước đó.

Tha Bả Ca cười hì hì, đưa tay gãi đầu: "Không ngờ anh lại đến đây, có việc gì sao?" "Là Giải Tiểu Hoa gọi tôi đến, chẳng lẽ cậu ấy không ở đây à?" "Hóa ra là Hoa Gia, cậu ấy không nói với tôi chuyện này.

Anh đi theo tôi." Tha Bả Ca biết Tần Mặc và Giải Tiểu Hoa cùng một phe, nên cũng không cần giấu giếm, trực tiếp dẫn Tần Mặc lên một nhã gian trên tầng hai.

Đến nơi, Tần Mặc phát hiện Hoắc Tụ Tụ cũng đang ở đó.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười, hắn nhướng mày nhìn Hoắc Tụ Tụ: "Đã lâu không gặp, sao cô cũng ở đây thế này?" Nghe Tần Mặc nói vậy, Hoắc Tụ Tụ cũng nhướng mày, ánh mắt mang theo nét cười: "Đương nhiên là phải ở đây rồi.

Tôi nghe nói anh sắp đến, nên mới tới gặp mặt một lần.

Tôi đã nghe nói về những chuyện xảy ra thời gian trước, anh đúng là một nhân vật thần kỳ đấy." Tần Mặc cười cười: "Vậy tôi coi như cô đang khen tôi lợi hại nhé." Hoắc Tụ Tụ đáp một tiếng, trong lòng cô quả thực nghĩ như vậy nên cũng không phản bác, sau đó quay đầu nhìn sang Giải Tiểu Hoa bên cạnh: "Đúng rồi, Tiểu Hoa ca ca, không phải anh nói có chuyện muốn bàn với Tần Mặc sao?" Giải Tiểu Hoa nhìn Tần Mặc, chỉ tay vào chỗ ngồi đối diện mời mọi người ngồi xuống.

Tần Mặc cũng không từ chối. "Đúng lúc mấy ngày nay tôi bận tối tăm mặt mũi, sắp mệt chết rồi." Tần Mặc vừa nói vừa vươn vai.

Giải Tiểu Hoa thấy vậy thì có chút bất lực. "Tôi gọi cậu đến đây chỉ để nói một chuyện.

Tôi biết các cậu thời gian qua đang làm gì, và người mà Hạo Thiên Chân đang điều tra tôi cũng biết.

Tôi còn đích thân đến Cửu Môn hỏi Trương Phó Quan." Tần Mặc nhướng mày.

Trương Phó Quan trong miệng cậu ta hẳn là người phó quan năm xưa đi theo Trương Đại Phật Gia. "Vậy thì sao?" "Vừa khéo bên tôi cũng có một số tin tức muốn nói với cậu." "Chuyện này rắc rối phức tạp, tôi sợ thực lực của mình không đủ để đối phó, cho nên mới gọi cậu tới, mong cậu có thể ra tay giúp đỡ." Giải Tiểu Hoa nhìn Tần Mặc với vẻ mặt nghiêm túc.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, hắn không ngờ Giải Tiểu Hoa lại dùng thái độ và ngữ khí này nói chuyện với mình, điều này có nghĩa là đối phương thực sự cảm thấy chuyện này không hề tầm thường. "Cậu nói trước cho tôi nghe xem nào." Giải Tiểu Hoa thở dài, gật đầu: "Tuy nhiên chuyện này quan hệ đến Cửu Môn, mong Tần Mặc tiên sinh đừng tùy tiện nói cho người khác." Tần Mặc bật cười: "Nếu cậu

thực sự lo lắng tôi sẽ tiết lộ cho người khác thì tốt nhất đừng nói với tôi, tự cậu đi mà giải quyết." Nói xong, Tần Mặc làm bộ muốn rời đi, nhưng Giải Tiểu Hoa vội gọi lại: "Chờ đã." Tần Mặc dừng lại, quay đầu nhìn Giải Tiểu Hoa, nhướng mày, sau đó lại ngồi xuống vị trí cũ: "Nói đi." Giải Tiểu Hoa thở dài.

Tần Mặc đã nói đến thế, cậu cũng chỉ đành chia sẻ toàn bộ những gì mình tra được cho hắn. "Được rồi.

Tôi tra được năm xưa Phật Gia từng ở đường cổ Hương Khê lấy được một số thứ, nhưng những thứ này bị ngài ấy cất vào mật thất.

Cậu cũng biết chuyện đã qua mấy chục năm rồi, mật thất rốt cuộc nằm ở đâu tôi cũng không rõ lắm.

Cho nên tôi vẫn luôn cho người đi tra." Tần Mặc nhướng mày: "Hóa ra là vậy, có bản đồ nơi đó không?" "Có." Nói rồi, Giải Tiểu Hoa đưa bản đồ cho Tần Mặc.

Chương 622

Tần Mặc nhận lấy, quan sát tỉ mỉ một hồi rồi nhìn đối phương: "Cậu có từng hỏi người trong Cửu Môn chưa?" "Tôi hỏi Trương Phó Quan rồi, ông ấy nói không biết." Giải Tiểu Hoa thở dài.

Tần Mặc quan sát kỹ bản đồ thêm chút nữa rồi cười: "Hẳn là ở ngay khu vực này của chúng ta." Giải Tiểu Hoa kinh ngạc, không hiểu lắm nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc liền giải thích cho đối phương.

Sau khi nghe giải thích xong, Giải Tiểu Hoa mới vỡ lẽ, gật đầu: "Hóa ra là như vậy, tôi hiểu rồi." Tần Mặc cười cười, cất bản đồ đi: "Tiếp theo chuyện tìm người giao cho cậu, việc này tôi chắc chắn không thạo bằng cậu." Giải Tiểu Hoa thở phào đáp một tiếng.

Không mất quá nhiều thời gian, bọn họ đã tìm được người cần tìm và đưa đến đây. "Người này là cháu trai của người canh giữ mật thất năm xưa." Giải Tiểu Hoa giải thích với Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, chăm chú nhìn người đàn ông kia: "Anh biết gì thì kể cho chúng tôi nghe một chút." Nói rồi Tần Mặc liếc mắt sang Giải Tiểu Hoa.

Giải Tiểu Hoa hiểu ý, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng đặt lên bàn.

Người đàn ông kia có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh chóng cầm lấy thẻ ngân hàng, gật đầu giải thích với Tần Mặc: "Tôi quả thực biết một số chuyện.

Có điều tôi không biết đó có phải thứ các anh muốn tìm hay không." Tần Mặc nhướng mày: "Anh cứ nói trước đi." "Ông nội tôi luôn bảo tôi đến một nơi để chụp ảnh, sau đó đặt bức ảnh vào một

chỗ nhất định, mỗi năm đều sẽ có người gửi tiền cho tôi, số tiền là mười vạn tệ." Cho nên người đàn ông này bình thường không làm việc, chỉ ở nhà, thỉnh thoảng rảnh rỗi thì ra ngoài đi dạo.

Tần Mặc nhướng mày, gật đầu: "Được rồi, tôi biết rồi, anh tạm thời rời đi đi." Người đàn ông kia đáp một tiếng, vội vàng cầm thẻ ngân hàng rồi xoay người rời khỏi.

Nhìn bóng lưng đối phương, Giải Tiểu Hoa nhíu mày nhìn Tần Mặc: "Cậu đã biết rồi sao?" Tần Mặc gật đầu: "Đi theo tôi trước đã." Ngay sau đó, Tần Mặc dẫn Giải Tiểu Hoa bắt đầu tra cứu tư liệu.

Không lâu sau, họ đã tìm thấy thông tin cần thiết. "Xem đi." Giải Tiểu Hoa xem xong liền nhíu mày, khó tin nhìn Tần Mặc: "Ý của cậu là có liên quan đến chiếc bình phong xuất thổ năm xưa sao?" Tần Mặc đáp: "Hẳn là như vậy.

Dù thế nào chúng ta cứ tìm chiếc bình phong đó trước đã." Giải Tiểu Hoa cảm thấy Tần Mặc đã nói vậy thì cứ thử tìm xem sao, biết đâu lại thực sự có manh mối.

Suy nghĩ kỹ càng, cậu nhìn Tần Mặc: "Được, tôi biết rồi.

Có điều chiếc bình phong kia đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn chưa biết Trương Phó Quan có nguyện ý cho tôi mượn hay không." Tần Mặc cười: "Quản nhiều thế làm gì?

Cứ qua đó xem rồi tính." Hoắc Tụ Tụ bên cạnh thấy vậy vội kéo tay Tần Mặc và Giải Tiểu Hoa: "Tôi cũng muốn đi cùng các anh." Nghe Hoắc Tụ Tụ nói vậy, Tần Mặc cảm thấy hơi bất lực, hắn nhìn sang Giải Tiểu Hoa hỏi ý kiến.

Giải Tiểu Hoa tự nhiên không muốn để Hoắc Tụ Tụ đi theo. "Em vẫn là đừng đi thì hơn, hành động lần này có thể khá nguy hiểm, nếu em xảy ra chuyện gì, anh làm sao gánh vác nổi." Hoắc Tụ Tụ giậm

chân: "Không được, em mặc kệ, dù sao em nhất định phải đi theo." Khi nói câu này, Hoắc Tụ Tụ chằm chằm nhìn Giải Tiểu Hoa.

Giải Tiểu Hoa có chút bất lực: "Thôi được rồi, em muốn theo thì theo." Cùng lắm thì đợi đến lúc sau tìm cách đưa cô ấy về là được.

Nghe được câu này, Hoắc Tụ Tụ mới vui vẻ trở lại, cười hì hì gật đầu.

Tần Mặc thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu ngao ngán, nhưng cũng không nói thêm gì.

Ngay sau đó, Tần Mặc cùng Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tụ Tụ xuất phát.

Mất một khoảng thời gian khá lâu họ mới đến được Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Người gác cổng Tân Nguyệt Phạn Điếm nhận ra Giải Tiểu Hoa nên trực tiếp mở cửa cho họ vào. "Cũng không biết Trương gia gia có chịu đưa thứ đó cho chúng ta không." Tuy nói Trương Phó Quan diện mạo vẫn không thay đổi, nhưng tuổi tác đã bày ra đó, xét theo vai vế, quả thực có thể gọi là ông của bọn họ. "Đã đến đây rồi thì cứ thử xem sao, hơn nữa tôi cảm thấy có Tần Mặc ở đây chắc không thành vấn đề gì đâu." Hoắc Tụ Tụ gật đầu, lời này có lẽ không sai.

Sau khi vào trong, Tần Mặc quan sát tỉ mỉ.

Trước đây hắn đã biết Tân Nguyệt Phạn Điếm là một nơi không tồi, nhưng đây đúng là lần đầu tiên hắn tận mắt chứng kiến.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người phụ nữ đi tới.

Người phụ nữ trang điểm tinh tế, thân hình lồi lõm quyến rũ, phía sau còn có hai người đi theo. "Không ngờ lại có quý khách đại giá quang lâm." Doãn Nam Phượng nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nghe vậy liếc nhìn đối phương, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt: "Trước kia từng nghe nói đương gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm là một đại mỹ nữ, không ngờ trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên là như vậy." Doãn Nam Phượng cười cười, đánh giá Tần Mặc từ trên xuống dưới: "Không ngờ cậu cũng biết khen người khác đấy." "Không phải biết khen, chỉ là nhìn thấy mỹ nữ thì buột miệng nói ra những lời thật lòng thôi." Tần Mặc nhún vai.

Doãn Nam Phượng đáp: "Được rồi, tôi tin cậu.

Các người đi theo tôi, ông ấy đã đợi các người từ sớm rồi." Tần Mặc không nói thêm gì, ngược lại Giải Tiểu Hoa bên cạnh có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đi theo bọn họ lên lầu.

Chẳng bao lâu sau, họ đã vào trong một căn phòng trên lầu.

Trương Phó Quan quay đầu nhìn Tần Mặc, nhướng mày, trong mắt mang theo một tia cười ý vị: "Không ngờ cậu lại bình an vượt qua tất cả những chuyện đó." Tần Mặc tự nhiên kéo một cái ghế ngồi xuống, nhìn đối phương: "Tôi đã vì các người bán mạng lâu như vậy, cũng chẳng thấy ông cho tôi chút lợi lộc gì." Tần Mặc biết, người lúc trước bảo Hạo Thiên Chân đi tìm mình e rằng khả năng rất lớn chính là Trương Phó Quan.

Trương Phó Quan nhướng mày, sau đó đáp: "Đợi đến khi mọi chuyện xong xuôi rồi tính tiếp." Tần Mặc cười cười, cũng không nói nhiều nữa, chỉ nhìn sang Giải Tiểu Hoa ra hiệu cho cậu ta mở miệng.

Giải Tiểu Hoa đối với Trương Phó Quan vẫn khá tôn kính, cậu cúi người chào đối phương rồi mới nói: "Trương gia gia, chúng cháu đến đây là vì chiếc bình phong của Phật Gia, ngài xem có thể cho chúng cháu xem qua chiếc bình phong đó được không?" Trương Phó Quan liếc nhìn Tần Mặc một cái, lúc này mới dẫn bọn họ đến một căn phòng khác, chỉ vào chiếc bình phong cách đó không xa: "Các người tự

mình chụp ảnh đi." Tần Mặc nhìn Giải Tiểu Hoa, chuyện này chắc chắn phải để Giải Tiểu Hoa làm.

Sau khi chụp ảnh xong, Giải Tiểu Hoa cất đi, thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn Trương Phó Quan: "Đa tạ." "Có gì mà cảm ơn, chúng ta vốn dĩ là giúp cậu ta làm việc, đáng lẽ cậu ta phải cảm ơn chúng ta mới đúng." Khi nói câu này, Tần Mặc liếc nhìn Trương Phó Quan.

Trương Phó Quan cười cười: "Cậu nói phải." Tuy Tần Mặc tuổi mới hơn hai mươi, nhưng bản lĩnh bày ra đó, e rằng ngay cả ông cũng không phải đối thủ của Tần Mặc, nếu không ông cũng sẽ không để người trong Cửu Môn đi mời Tần Mặc giúp đỡ.

Giải Tiểu Hoa bên cạnh ngạc nhiên, không hiểu lắm nhìn Trương Phó Quan.

Trương Phó Quan lại không giải thích gì với Giải Tiểu Hoa, ngược lại còn hơi cúi người với Tần Mặc: "Đa tạ những việc cậu đã làm trong thời gian qua." Tần Mặc xua tay, đối phương đã tỏ thái độ đúng mực, hắn cũng không cần thiết phải làm cao: "Không có gì.

Nếu ông thực sự nhớ ơn tôi, sau này cho tôi nhiều bảo vật một chút là được." Trương Phó Quan bật cười, gật đầu.

Không nói thêm gì nữa, Tần Mặc xoay người rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng Tần Mặc, Trương Phó Quan khẽ thở ra một hơi, nhưng cũng không suy nghĩ gì thêm.

Tần Mặc và Giải Tiểu Hoa cùng rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hiện tại họ không có chỗ nào khác để đi, nên tạm thời quay lại nhà hàng lúc trước. "Tiếp theo chúng ta xem thử chiếc bình phong này có đặc điểm gì." Nói rồi Giải Tiểu Hoa lấy bức ảnh ra, quan sát tỉ mỉ.

Một lát sau, cậu bỗng trừng lớn mắt, nhìn Hoắc Tụ Tụ: "Em có thấy cái này hình như hơi giống với thứ trên quả địa cầu kia không?"

"Quả địa cầu gì?" Tần Mặc nhìn Giải Tiểu Hoa.

Giải Tiểu Hoa trầm mặc một chút, cậu cảm thấy Tần Mặc đã tham gia vào chuyện này, hơn nữa Tần Mặc cũng đã biết hết mọi chuyện, chi bằng nói thẳng cho hắn biết. "Trước đây chúng tôi tìm thấy một quả địa cầu trong phòng Ngô Tam Gia, trên quả địa cầu đó cũng có những cái lỗ như thế này." "Vậy bây giờ các cậu đi lấy quả địa cầu đó tới đây, chúng ta đối chiếu hai thứ này lại, chắc là sẽ tìm ra manh mối." Tần Mặc nói.

Chương 623

Giải Tiểu Hoa đáp một tiếng rồi rời đi.

Không lâu sau, cậu mang quả địa cầu đến giao cho Tần Mặc.

Tần Mặc quan sát kỹ, phát hiện quả địa cầu này quả thực có điểm bất thường.

Bọn họ đối chiếu hai thứ với nhau, chẳng bao lâu sau liền phát hiện trên đó hiển thị rất nhiều địa điểm.

Ánh mắt Giải Tiểu Hoa lập tức sáng lên, nhìn Tần Mặc cười nói: "Vậy có phải nghĩa là chúng ta đã tìm được manh mối rồi không?" Tần Mặc gật đầu, về điểm này hắn không cần thiết phải lừa gạt Giải Tiểu Hoa: "Đúng là như vậy, chúng ta xem trước đã." Tần Mặc chú ý đến mấy địa điểm trước mặt, rất nhanh hắn phát hiện ra một trong số đó.

Hắn nheo mắt giải thích với Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tụ Tụ: "Nơi này hẳn là nơi chúng tôi sắp đến, gọi là Ba Nãi." Nghe vậy, Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tụ Tụ trừng lớn mắt, trong mắt cả hai đều lộ vẻ chấn kinh.

Nếu là như vậy, chuyện này quả thật không đơn giản. "Tôi nhớ cậu từng nói với tôi nơi các cậu sắp đi cũng tên là Ba Nãi phải không?" Giải Tiểu Hoa nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

Chuyện này hắn không cần giấu, chi bằng nói rõ để Giải Tiểu Hoa nắm được tình hình: "Đúng là như vậy, nhưng lần này cũng coi như chó ngáp phải ruồi.

Chúng tôi đến đó chỉ vì nghe ngóng được Trương Kỳ Lân từng

sống ở đó, muốn tìm chút manh mối mà thôi.

Không ngờ nơi này lại trùng khớp với nơi Trương Đại Phật Gia năm xưa từng đến." "Được rồi, đã tìm thấy manh mối, tiếp theo tôi sẽ đi cùng cậu." Giải Tiểu Hoa kiên quyết.

Tần Mặc nhíu mày, lắc đầu: "Tạm thời chưa cần thiết, cậu đi theo tôi làm gì?

Mấy người chúng tôi đã đủ giải quyết chuyện này rồi." "Nhưng tôi đã bị cuốn vào rồi, sao có thể không đi chứ?

Cậu cứ dẫn tôi theo đi." Giải Tiểu Hoa nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Nếu Tần Mặc kiên quyết không cho đi, cậu chắc chắn sẽ không làm trái ý hắn.

Tần Mặc im lặng một lúc rồi nhìn cậu: "Vậy tùy cậu, nếu cậu thực sự muốn đi, tôi cũng không từ chối, tự cậu biết chừng mực là được." Ngay khi Tần Mặc định nói tiếp gì đó với Giải Tiểu Hoa, điện thoại của hắn đột nhiên vang lên.

Là Hạo Thiên Chân gọi tới.

Vốn dĩ lúc Tần Mặc đi tra chuyện này, Hạo Thiên Chân định đi theo, nhưng nghĩ lại cậu ta thấy đã về đến đây thì chi bằng đi tra chuyện của Tam thúc cậu ta, nên đã đi làm việc riêng. "Sao vậy?" "Không hay rồi, tôi không liên lạc được với Bàn Tử và Trương Kỳ Lân.

Mấy ngày nay ngày nào tôi cũng gọi điện cho hai người họ để báo bình an, nhưng vừa rồi gọi thì điện thoại cả hai đều tắt máy." Nghe vậy Tần Mặc nhíu mày, nếu thật sự là như thế thì phiền phức rồi.

Tần Mặc nhìn sang Giải Tiểu Hoa: "Hiện tại phải xuất phát ngay, cậu tự liệu đi." Nói rồi Tần Mặc xoay người định rời đi, nhưng Giải Tiểu Hoa kéo tay hắn lại: "Tôi cũng đi cùng cậu, không thể để hai

người các cậu tự đi lo liệu việc này được." Tần Mặc nhướng mày, đối phương đã nói đến mức này, hắn cũng không thể từ chối: "Được." Ngay sau đó Tần Mặc dẫn Giải Tiểu Hoa rời đi.

Trên đường đi, điện thoại của Giải Tiểu Hoa lại reo lên, là Hắc Hạt Tử gọi. "Cậu đang ở đâu?" "Tôi chuẩn bị đi Ba Nãi, đang trên đường rồi." Hắc Hạt Tử nghe vậy thì nhíu mày: "Cậu khoan hãy đi, tôi có chút việc cần tìm cậu, cậu đợi tôi một chút." "Chắc chắn là không được rồi, tôi đi cùng Tần Mặc.

Hơn nữa hiện tại Bàn Tử và Trương Kỳ Lân e rằng đã gặp chuyện, chúng tôi phải khẩn trương đến đó." Hắc Hạt Tử sững người, không ngờ bọn họ đã xuất phát: "Cậu đợi tôi một lát đi, không bao lâu nữa tôi sẽ đuổi kịp." "Không đợi được đâu, anh tự mình qua đi, lát nữa tôi gửi vị trí cho anh." Nói xong Giải Tiểu Hoa cúp máy.

Tần Mặc cũng rất nhanh đón được Hạo Thiên Chân.

Đến nơi, Tần Mặc nhìn sang Hoắc Tụ Tụ bên cạnh: "Cô là con gái thì đừng đi theo chúng tôi nữa.

Hành động lần này khá nguy cấp, nếu cô thật sự đi theo, không biết chừng sẽ gặp nguy hiểm gì đâu." Hoắc Tụ Tụ sững sờ, khó tin nhìn Tần Mặc, mày nhíu chặt: "Sao anh lại nói vậy, tôi mặc kệ, dù sao tôi nhất định phải đi cùng các anh." Tần Mặc nhìn Giải Tiểu Hoa.

Giải Tiểu Hoa hiểu ý, cùng Tần Mặc khuyên giải Hoắc Tụ Tụ: "Em nghe lời đi, đừng đi theo bọn anh nữa.

Nếu em gặp nguy hiểm gì, anh biết ăn nói sao với bà nội em đây.

Vốn dĩ bà em đã có ý kiến với anh rồi, giờ anh mà để em đi theo, bà em càng thêm không hài lòng." Hoắc Tụ Tụ bĩu môi, lại nhìn sang Tần Mặc: "Tần Mặc, anh ở trong Cửu Môn có địa vị quan trọng, hay là anh gọi điện cho bà nội tôi nói một tiếng đi.

Chỉ cần anh mở miệng, bà nội tôi chắc chắn sẽ không từ chối đâu." Tần Mặc thở dài: "Cô nghĩ tôi sẽ làm chuyện đó sao?

Cô vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời đi, đừng đi theo chúng tôi, hành động lần này thực sự rất nguy hiểm." Hoắc Tụ Tụ tức giận giậm chân: "Các anh cứ không chịu dẫn tôi theo, không cho tôi đi thì thôi!" Nói xong Hoắc Tụ Tụ quay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cô, Tần Mặc thở dài bất lực, nhưng cũng hết cách, chỉ đành nhìn mấy người bên cạnh: "Chúng ta đi thôi." Nói rồi Tần Mặc dẫn Giải Tiểu Hoa và Hạo Thiên Chân cùng rời đi.

Hắn quay sang nói với Giải Tiểu Hoa: "Trên người chúng ta có mang theo một số thiết bị lặn.

Lát nữa đến đó có thể bắt đầu hành động ngay." Giải Tiểu Hoa gật đầu.

Bọn họ tiếp tục xuất phát, không lâu sau đã đến ngôi làng nhỏ kia.

Đến nơi, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhìn mấy người trước mặt: "Chúng ta qua bên kia trước đã." Nói rồi Tần Mặc dẫn bọn họ vào nhà trưởng thôn.

Trưởng thôn thấy Tần Mặc bọn họ quay lại mới thở phào: "Các cậu cuối cùng cũng đến rồi." Tần Mặc nhíu mày: "Bàn Tử và Trương Kỳ Lân rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tại sao chúng tôi mất liên lạc với hai người họ?" Trưởng thôn vẻ mặt hối hận, im lặng không nói gì.

Tần Mặc nhìn sang Vân Thải đang ngồi bên cạnh.

Thấy trưởng thôn như vậy, Vân Thải hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc biết Vân Thải hẳn là biết gì đó, nên dứt khoát hỏi cô: "Cô nói đi." Vân Thải cảm thấy Tần Mặc cùng một phe với hai người

kia, nên cũng cần cho hắn biết sự tình: "Vốn dĩ chúng tôi đang ở bên bờ hồ, nhưng trời đột nhiên đổ mưa.

Cha tôi cảm thấy bên kia có thể gặp nguy hiểm nên khuyên hai vị đó rời đi, nhưng bọn họ thế nào cũng không chịu nghe.

Cha tôi liền cưỡng ép kéo tôi đi." Nghe vậy, Tần Mặc mới vỡ lẽ, gật đầu.

Vân Thải thì có chút không phục nhìn trưởng thôn: "Thật không hiểu sao cha lại nhát gan như vậy, hai người họ đều không sợ, chúng ta sợ cái gì chứ?

Chúng ta ở đó thì làm sao nào?

Hơn nữa, hai cha con mình thường xuyên sống trong núi, còn không hiểu tình hình trong núi sao?

Chỉ là mưa mấy ngày thôi, đâu có xảy ra chuyện gì lớn." "Mấy năm nay thường xuyên xảy ra sạt lở hoặc lũ bùn, chẳng lẽ trong lòng con không rõ sao?" Trưởng thôn sắc mặt không tốt nhìn Vân Thải.

Vân Thải im lặng, hừ lạnh một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Tần Mặc cũng biết trưởng thôn làm vậy là không thể trách cứ, dù sao đối phương cũng phải bảo toàn tính mạng.

Bàn Tử và Trương Kỳ Lân cứ khăng khăng ở lại đó, trưởng thôn chắc chắn không thể ở lại chịu chết cùng. "Không sao, chuyện này tôi sẽ không trách ông.

Chương 624

Nhưng hiện tại chúng tôi bắt buộc phải vào núi một chuyến." Trưởng thôn lắc đầu nguầy nguậy: "Tuyệt đối không được, hiện tại tình hình trong núi thế nào còn chưa rõ, hơn nữa đã mưa mấy ngày rồi, trong núi chắc chắn cực kỳ nguy hiểm.

Nếu các cậu thực sự đi vào, lỡ xảy ra sạt lở, các cậu nhất định sẽ bị chôn vùi bên dưới." "Loại thời tiết này ngay cả chúng tôi là người hiểu rõ ngọn núi cũng không dám đi, huống chi là các cậu.

Các cậu vẫn nên nghe tôi, đừng đi nữa." Tần Mặc lắc đầu: "Trước đây ông chẳng phải cũng nói Thủy Ngưu Đầu Câu là nơi chúng tôi không thể đi sao?

Chúng tôi vẫn sống sót đi ra đó thôi.

Cho nên nơi này đối với chúng tôi mà nói chắc chắn cũng không có gì khó khăn.

Ông đừng nói nhiều nữa, bất kể ông nói gì, chúng tôi cũng sẽ không nghe đâu." Trưởng thôn há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ thở dài, lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Vân Thải bên cạnh giơ ngón tay cái lên với Tần Mặc: "Anh nói đúng lắm, không giống một số người cứ lo trước sợ sau." Tần Mặc nhướng mày, sau đó lại nhìn trưởng thôn: "Vậy chúng tôi tự mình đi, dù sao đường trong núi tôi cũng khá quen thuộc." Trưởng thôn thở dài, chỉ tùy tiện đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói đến thế, ông ta còn làm gì được nữa?

Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh: "Chúng ta đi thôi." Họ gật đầu, đi theo Tần Mặc, trực tiếp đi bộ vào núi.

Trong núi quả thực rất ẩm ướt, trời lại vẫn đang mưa, nhóm Tần Mặc đội mưa tiếp tục tiến về phía trước.

Tuy nhiên Tần Mặc cảm thấy dù trời có mưa mãi cũng không sao cả.

Nhưng đi chưa được bao lâu, Hệ thống liền nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật thâm sơn, thỉnh lập tức đánh giết.】 Tần Mặc nhíu mày, không cần nghĩ hắn cũng biết chuyện này không đơn giản, vì vậy hắn quan sát tỉ mỉ, rất nhanh đã thấy cách đó không xa có rất nhiều côn trùng.

Đám côn trùng này từ từ bay về phía nhóm Tần Mặc.

Tần Mặc liếc mắt liền nhận ra đám này có độc, hắn nhắc nhở những người bên cạnh: "Đám côn trùng này là độc trùng, đừng để chúng cắn phải, nếu không e rằng sẽ bị tê liệt toàn thân rồi chết ở đây đấy." Nghe vậy Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa vội vàng đáp ứng.

Tần Mặc đã nói thế, bọn họ chắc chắn phải nghe theo.

Tần Mặc lúc này rút ra một con dao găm, chỉ vào đám côn trùng trước mặt, sau đó vung dao chém tới.

Hai con trong số đó lập tức bị Tần Mặc chém đứt.

Nhưng những con còn lại vẫn không ngừng bay về phía họ. "Mấy thứ này sao còn biết bay vậy?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày: "Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Hơn nữa hiện tại trong núi đang mưa, xuất hiện loại độc trùng như vậy cũng không có gì lạ.

Mau giải quyết đám độc trùng này đi, chúng ta không thể chậm trễ

thời gian nữa, tình hình bên phía Bàn Tử và Trương Kỳ Lân còn chưa biết thế nào đâu." Hai người kia vội vàng đáp ứng.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, trước mặt hắn xuất hiện một luồng gió xoáy.

Tần Mặc ném luồng gió xoáy đó ra ngoài. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Đám độc trùng bị sức mạnh gió xoáy của Tần Mặc khống chế.

Chúng vốn có cánh, bị gió xoáy của Tần Mặc thổi quét liền không trụ vững nổi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh: "Mấy người các cậu sao rồi, không có việc gì chứ?" Bọn họ đều lắc đầu, hiện tại quả thực không sao cả.

Tần Mặc tiếp tục ra tay với đám độc trùng trước mặt, nhưng số lượng của chúng lại ngày càng nhiều hơn.

Ngay khi nhóm Tần Mặc chuẩn bị tiếp tục tiêu diệt đám độc trùng, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói: "Tôi đến rồi." Nghe thấy giọng nói này, Tần Mặc nhìn sang, vừa khéo thấy được Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử cũng rút ra một con dao găm, bắt đầu công kích đám độc trùng trước mặt.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên một tia cười, không ngờ hắn ta cũng đến tận đây.

Có điều Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều nữa.

Tần Mặc gia tăng sức mạnh của bản thân, rốt cuộc thì đám độc trùng này chắc chắn không có cách nào giải quyết được vài người bọn họ, nhưng tình trạng hiện tại của Bàn Tử và Trương Kỳ Lân ra sao thì không ai xác định được.

Do đó, Tần Mặc cho rằng mình cần phải nhanh chóng xử lý đám độc trùng này mới được.

Trên người Tần Mặc lại ngưng tụ ra một lượng năng lượng lớn, hắn đánh luồng năng lượng này ra ngoài, đám độc trùng lập tức bị nghiền thành phấn vụn.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn quay sang nhìn mấy người bên cạnh. "Lũ độc trùng này vẫn sẽ ùn ùn kéo đến không dứt, chúng ta không thể chậm trễ thời gian ở đây nữa, phải mau chóng rời khỏi nơi này." Nghe Tần Mặc nói vậy, bọn họ đều lên tiếng đáp lời.

Lời Tần Mặc nói hoàn toàn không sai, bọn họ phải theo sát bước chân của hắn.

Cứ như vậy qua không bao lâu, từ trên người Tần Mặc bay ra một con Hắc Long.

Con Hắc Long này lao thẳng vào một vị trí phía trước, nơi bị nó va chạm lập tức xuất hiện một con đường.

Nhìn thấy con đường này, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, quay đầu nhìn mấy người sau lưng. "Đi mau." Ngay lập tức, bọn họ cùng nhau chạy về phía trước.

Đám độc trùng phía sau vẫn không ngừng truy đuổi, nhưng tốc độ của chúng khá chậm, căn bản không cách nào đuổi kịp.

Không lâu sau, nhóm Tần Mặc đã đến bên bờ hồ.

Đến đây, Tần Mặc nhíu mày nhìn xung quanh, phát hiện nơi này chỉ còn trơ trọi hai cái lều, chẳng còn gì khác.

Tần Mặc bước vào trong lều, phát hiện Bàn Tử và Trương Kỳ Lân không có ở đây.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ lo lắng, hắn suy nghĩ một chút rồi

nhìn sang mấy người bên cạnh. "Chúng ta tìm quanh đây trước đã.

Tuy đúng là không thấy họ đâu, nhưng chúng ta cũng không thể cứ thế mà bỏ cuộc." Mấy người kia lập tức gật đầu.

Lời Tần Mặc nói rất đúng, bọn họ bắt đầu tản ra tìm kiếm xung quanh, Tần Mặc cũng cùng tìm với họ.

Chẳng bao lâu sau, Hạo Thiên Chân chạy tới, thở hồng hộc nhìn Tần Mặc. "Tôi tìm thấy rồi!" Tần Mặc ngẩn ra, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

Chương 625

Hạo Thiên Chân lúc này mới chỉ tay về phía không xa. "Ở đằng kia có rất nhiều lều trại, tôi quan sát một chút, những người đó có vẻ đều là người nước ngoài.

Nếu tôi đoán không lầm, bọn họ chắc là thủ hạ của Cầu Đức Khảo." Nghe vậy, Tần Mặc híp mắt lại.

Nếu đúng là như thế thì bản thân phải cẩn thận một chút.

Sau khi cân nhắc kỹ, hắn nhìn mấy người bên cạnh. "Nếu là vậy thì chúng ta đừng đến gần đó, lỡ như bị bọn họ phát hiện, e rằng xung đột giữa hai bên là khó tránh khỏi." Tần Mặc vừa mới dặn dò xong thì đã thấy có người đi tới từ đằng xa.

Ngay lập tức Tần Mặc nhíu mày, A Ninh đến đây để làm gì?

A Ninh đi đến trước mặt Tần Mặc, lúc này mới nói với hắn: "Tôi không có ác ý, chỉ là muốn qua đây nói với anh một tiếng.

Ông chủ của chúng tôi muốn mời các anh qua nói chuyện, hơn nữa ông ấy biết tung tích của Bàn Tử và Trương Kỳ Lân." Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, suy nghĩ một chút rồi gật đầu. "Được thôi." Nhưng Giải Tiểu Hoa ở bên cạnh lại kéo cánh tay Tần Mặc, ánh mắt đầy vẻ lo lắng. "Anh thực sự muốn tin Cầu Đức Khảo sao?

Tôi cứ cảm thấy lão gọi chúng ta qua đó chẳng có ý tốt gì." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, hắn vươn tay vỗ vỗ Giải Tiểu Hoa. "Yên tâm đi, bất kể lão có ý đồ gì hay không, những kẻ đó đều không làm gì được tôi đâu.

Cậu cũng đâu phải không biết bản lĩnh của tôi." Giải Tiểu Hoa cảm thấy lời Tần Mặc nói hình như cũng không sai, bèn đáp một

tiếng, còn Tần Mặc thì đi thẳng về phía trước.

Nhóm Hạo Thiên Chân đi theo sau lưng Tần Mặc.

Không lâu sau, bọn họ đã đến khu lều trại, A Ninh dẫn nhóm Tần Mặc vào một cái lều khá lớn.

Cầu Đức Khảo đang ở trong đó, nhìn vào một chiếc máy tính trước mặt.

Lão chuyển ánh mắt sang người Tần Mặc, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt. "Tần Mặc tiên sinh, đã lâu không gặp." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn đối phương. "Năm xưa ông ở sau Thanh Đồng Môn muốn tìm kiếm bí mật trường sinh bất lão, kết quả bị đám Âm binh bên trong dọa cho chạy trối chết, vậy lần này ông lại vì cái gì?" Cầu Đức Khảo không ngờ Tần Mặc lại vạch trần điểm yếu của lão trước mặt mọi người, lão lập tức nắm chặt nắm đấm, nhưng nghĩ lại, dù sao mình cũng cần hợp tác với Tần Mặc, tốt nhất không nên so đo với hắn nhiều như vậy. "Đương nhiên là tôi muốn cung cấp cho anh tung tích của bạn bè anh, có điều anh cũng nên làm cho tôi một số việc, anh thấy đúng không?" Nghe vậy, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, gật đầu. "Có lẽ ông nói không sai, nhưng thế thì đã sao?" Tần Mặc lắc đầu.

Nói thật, Tần Mặc quả thực không muốn giúp lão làm việc, hơn nữa Tần Mặc cũng biết thứ mà lão luôn theo đuổi là gì, nhưng hắn lại không muốn nhúng tay vào. "Nếu ông thực sự muốn có được bí mật trường sinh bất lão, thì tôi chắc chắn không thể giúp ông." Thấy Tần Mặc như vậy, Cầu Đức Khảo híp mắt lại, gật đầu nhìn hắn. "Nếu anh đã nói thế thì tôi cũng chẳng còn gì để nói.

Nhưng chẳng lẽ ngay cả bạn bè của mình mà anh cũng không muốn cứu sao?" Suy nghĩ một chút, Tần Mặc kéo một cái ghế bên cạnh ngồi xuống, chăm chú nhìn đối phương. "Vậy có phải ông nên

cho tôi xem vốn liếng của ông trước không?" Cầu Đức Khảo nhướng mày.

Lão biết bản lĩnh của Tần Mặc, người có bản lĩnh thường có tính khí kỳ quái như vậy.

Lão cũng không so đo nhiều với Tần Mặc, ngược lại xoay màn hình máy tính qua, cho Tần Mặc xem một đoạn hình ảnh.

Đoạn hình ảnh đó chính là cảnh Bàn Tử đang câu cá trên bè, nhưng rất nhanh chiếc bè tre của Bàn Tử bắt đầu chuyển động.

Còn chưa đợi Tần Mặc xem tiếp, Cầu Đức Khảo đã chuyển cảnh đi. "Giờ chắc anh đã biết rồi chứ." Tần Mặc gật đầu. "Tôi không ngờ ông lại còn đặt thiết bị giám sát ở đây, nhưng không sao.

Đã là ông nắm giữ thứ này trong tay, thì tôi tự nhiên cũng nguyện ý giúp ông.

Nói đi, ông muốn cái gì?" "Người của tôi đã lặn xuống đáy hồ này, tôi cũng phát hiện dưới đáy hồ có Trương Gia Cổ Lâu.

Đối với Trương gia, chắc hẳn anh cũng có chút hiểu biết." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, hắn đương nhiên biết rõ. "Cho nên ông cho rằng bí mật trường sinh bất lão nằm trong Trương Gia Cổ Lâu, muốn tôi ra tay giúp ông vào đó thám thính một chuyến, đúng không?" Cầu Đức Khảo gật đầu.

Trong lòng lão vốn dĩ nghĩ như vậy nên cũng chẳng cần lừa gạt Tần Mặc, bằng không chỉ khiến Tần Mặc cảm thấy lão là kẻ không thành thật. "Nhưng bí mật trường sinh bất lão căn bản không tồn tại.

Ông nghĩ thực sự có người trường sinh bất lão sao?

Cho dù có, đó cũng là vì huyết mạch chi lực trong cơ thể họ." Ví dụ như Trương Kỳ Lân có Kỳ Lân huyết mạch, còn bản thân hắn thì có Hắc Long huyết mạch.

Trước đây bọn họ gặp Tây Vương Mẫu ở Tây Vương Mẫu cung, bà ta vì ăn Thi Biệt Đan và có Thi Biệt tác quái trong cơ thể nên mới sống lâu, nhưng đối phương đã biến thành quái vật.

Người bình thường làm sao có thể trường sinh bất lão được?

Cầu Đức Khảo lại không nói nhiều với Tần Mặc về chuyện này, lão tùy ý lắc đầu. "Đừng nói với tôi mấy chuyện có hay không đó.

Dù sao tôi cũng đã quyết định rồi, bất kể anh có đồng ý hay không, tôi đều phải xuống xem Trương Gia Cổ Lâu kia một chút.

Hơn nữa người của tôi đã nhìn thấy tòa cổ lâu dưới đó rồi, nhưng không cách nào vào được.

Tôi hiểu rõ thực lực của anh, việc này đối với anh mà nói chắc không có gì khó khăn." Tần Mặc cười nhạt, đáp một tiếng.

Có lẽ bản thân hắn đúng là có thể tiến vào trong đó. "Được thôi, muốn tôi giúp ông cũng được, nhưng có phải ông nên cho tôi xem nốt đoạn hình ảnh giám sát vừa rồi không?" Với điểm này, Cầu Đức Khảo tự nhiên sẽ không từ chối.

Lão lại đặt máy tính trước mặt Tần Mặc.

Mấy người Tần Mặc chăm chú xem xét, không bao lâu sau, họ đã nhìn rõ tình huống trước mắt, lập tức nhíu mày.

Trên mặt hồ xuất hiện một xoáy nước cực lớn.

Chương 626

Nếu đoán không lầm, đó chính là hiện tượng xi-phông mà Tần Mặc từng gặp. "Được rồi, đã là bạn bè tôi đều bị cuốn xuống đáy hồ này, vậy tôi chắc chắn phải xuống xem họ thế nào." Giải Tiểu Hoa bên cạnh nói nhỏ với Tần Mặc: "Anh chắc chứ?

Đã qua lâu như vậy rồi, liệu họ có khi nào đã chết dưới đáy hồ không?" Giải Tiểu Hoa biết lời mình nói có thể khó nghe, nhưng cậu vẫn phải nhắc nhở Tần Mặc, tránh để Tần Mặc bị Cầu Đức Khảo lừa gạt. "Không thể nào." Tần Mặc lắc đầu, sau đó lại nhìn về phía Cầu Đức Khảo. "Tôi có thể giúp ông xuống dưới." Cầu Đức Khảo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lão biết bản lĩnh Tần Mặc thế nào, chỉ cần Tần Mặc chịu giúp, lão nhất định có thể biết được bí mật dưới đáy hồ, đến lúc đó lão còn phải lo lắng mình không thể trường sinh bất lão sao? "Vậy được, hợp tác vui vẻ." Nói rồi Cầu Đức Khảo đưa tay ra với Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại lười đáp lại lão, chỉ cười lạnh một tiếng rồi quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Các cậu muốn xuống cùng tôi hay thế nào?" "Tôi chắc chắn phải xuống cùng anh rồi." "Tôi cũng vậy." Giải Tiểu Hoa gật đầu, nhưng Cầu Đức Khảo lại nhíu mày. "Không được, các người tuyệt đối không thể xuống nhiều người như vậy, bắt buộc phải để lại hai người." Điều này cũng đồng nghĩa với việc hai người đó sẽ làm con tin cho lão.

Nghe vậy, Tần Mặc không nhịn được châm chọc: "Không ngờ ông tính toán cũng kỹ đấy nhỉ." Cầu Đức Khảo vẫn luôn chăm chú nhìn Tần Mặc. "Tôi hiểu bản lĩnh của anh, nếu anh thực sự muốn vào cổ lâu kia thì là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nếu anh vào rồi mà không quay lại thì tôi phải làm sao?

Tôi cũng phải giữ chút bảo đảm cho mình chứ?" Cầu Đức Khảo nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nghe lão nói vậy, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh, gật đầu. "Được thôi, không thành vấn đề." Tần Mặc không nói thêm gì nữa, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Mấy người các cậu ở lại đây đi, không bao lâu nữa tôi sẽ quay lại." Bất kể thế nào, hắn chắc chắn phải xuống cứu Bàn Tử và Trương Kỳ Lân.

Nhưng nếu không để họ ở lại đây, e rằng Cầu Đức Khảo cũng sẽ không dễ dàng để bọn họ xuống dưới. "Tôi đi cùng anh." Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, sau đó nhìn sang Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử. "Hai người các cậu nghĩ sao?" "Nói nhảm với bọn họ nhiều thế làm gì, chúng ta muốn đi thì bọn họ chắc chắn không cản được." Giải Tiểu Hoa nói nhỏ với Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười. "Có lẽ về sau chúng ta vẫn cần hợp tác với bọn họ, đừng nghĩ nhiều quá.

Tôi đưa Hạo Thiên Chân cùng xuống là được rồi, hai người các cậu cứ ở đây chờ." Giải Tiểu Hoa còn muốn nói gì đó, nhưng Hắc Hạt Tử bên cạnh lại kéo tay cậu. "Đừng lo chuyện bao đồng nữa, dù sao Tần Mặc đã nói vậy rồi, chúng ta cứ nghe theo Tần Mặc đi." Giải Tiểu Hoa thở dài một hơi rồi gật đầu.

Đã là Tần Mặc và Hắc Hạt Tử đều nói vậy, cậu ngoài thỏa hiệp ra còn có thể làm gì? "Vậy được." Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ quay đầu nhìn Cầu Đức Khảo. "Tôi để bạn bè tôi ở lại đây, nếu bạn tôi chịu uất ức gì ở chỗ ông, đợi tôi quay lại, tuyệt đối sẽ không có chuyện hợp tác nữa đâu.

Ông cũng biết với bản lĩnh của tôi, muốn đưa họ rời đi là chuyện dễ như trở bàn tay." "Yên tâm đi." Trong mắt Cầu Đức Khảo mang theo ý cười nhàn nhạt.

Dù sao hiện tại Tần Mặc đã chịu hợp tác với lão, đây là một chuyện tốt.

Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó quay sang nhìn Hạo Thiên Chân. "Chúng ta đi thôi." Nói rồi Tần Mặc dẫn Hạo Thiên Chân cùng đi đến bên hồ, Cầu Đức Khảo và những người khác cũng đi theo.

Đến nơi, Tần Mặc lấy ra bộ đồ lặn, đưa cho Hạo Thiên Chân. "Mặc vào đi." Tần Mặc ở dưới nước có thể tự do hành động, căn bản không cần dùng đồ lặn này.

Hạo Thiên Chân thở dài, nói thật cậu rất hâm mộ bản lĩnh của Tần Mặc, nhưng không còn cách nào khác, ai bảo cậu không có thực lực đó chứ.

Cậu mặc bộ đồ lặn vào xong, nhìn sang Tần Mặc. "Chúng ta đi thôi." Tần Mặc đáp một tiếng, rồi cùng Hạo Thiên Chân nhảy xuống nước.

Cầu Đức Khảo nhìn bóng lưng Tần Mặc, trong mắt lộ vẻ kích động.

Nghĩ đến việc không bao lâu nữa lão sẽ có thể biết được bí mật trường sinh bất lão.

Xuống dưới nước, Tần Mặc và Hạo Thiên Chân cứ thế lặn sâu xuống.

Nhưng một lát sau, hắn nhìn thấy tình hình dưới đáy, Tần Mặc liền cảm thấy có chút kinh ngạc. "Đây là Trương Gia Cổ Lâu sao?" Tần Mặc nói câu này, mày nhíu chặt.

Hắn quan sát kỹ những kiến trúc trước mặt, lại cảm thấy hình như

không giống lắm. "Chúng ta cứ qua xem thử trước đã, bất kể phải hay không cũng không thể bỏ qua, biết đâu Trương Kỳ Lân và Bàn Tử đang ở dưới đó." Tần Mặc cũng nghĩ vậy, dẫn cậu ta cùng lặn về phía đó.

Lại gần hơn, Tần Mặc mới phát hiện trước mắt là một cái Dao trại (trại người Dao).

Nhưng trong Dao trại này lại có một kiến trúc kiểu Hán, Tần Mặc nhướng mày, kiến trúc kiểu Hán này là thế nào?

Hắn cũng không kịp nghĩ nhiều, mau chóng tiếp cận kiến trúc đó, sau đó chú ý đến Hạo Thiên Chân bên cạnh. "Lát nữa anh đi theo sau tôi, nếu có nguy hiểm gì thì mau chóng tránh đi." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, điều này cậu tự nhiên rất rõ.

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị đi xuống, Hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện sinh vật hồ nước, thỉnh lập tức đánh giết.] Tần Mặc híp mắt lại, xem ra nơi này có thứ gì đó.

Hắn vội kéo tay Hạo Thiên Chân.

Ngay tại vị trí Hạo Thiên Chân vừa đứng, vừa vặn xuất hiện một con cá mập màu xanh lam. "Ở đây sao lại có cá mập?" Hạo Thiên Chân trợn to mắt, khó tin nhìn Tần Mặc.

Trong lòng Tần Mặc cũng mang theo một tia cảnh giác, hắn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Chương 627

Nhưng dù thế nào, con cá mập này đã xuất hiện, hai người bọn họ phải giải quyết nó trong thời gian ngắn. "Anh cứ nấp bên cạnh là được, để tôi đối phó nó." Hạo Thiên Chân suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Cậu biết bản lĩnh của Tần Mặc, cảm thấy nếu mình giúp Tần Mặc ở đây, biết đâu lại càng làm vướng chân hắn, vậy nên cậu cứ sang một bên chờ thì hơn.

Hạo Thiên Chân nấp sang một bên.

Con cá mập kia dán mắt vào người Tần Mặc, nó há to miệng bơi về phía hắn.

Mắt thấy nó sắp đến gần, Tần Mặc lấy ra Thần Hoàng Kiếm, chém mạnh về phía nó.

Trên người con cá mập này có một lớp vảy, hơn nữa lớp vảy trông rất trơn trượt.

Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc chém lên người nó, vậy mà lại bị trượt đi.

Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Xem ra con cá mập này không đơn giản, nếu đoán không lầm, hẳn là có người cố ý thả nó ở đây để chặn đường bọn họ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó ngưng tụ sức mạnh, trong tay xuất hiện một lưỡi dao gió. "Cuồng Phong Nhận!" Lưỡi dao gió bị Tần Mặc ném ra, lao vùn vụt về phía con cá mập, đánh thẳng lên người nó.

Lớp vảy trên người cá mập trông khá cứng rắn, nhưng khi trúng

đòn này, vảy của nó liền xuất hiện một vết hằn.

Trên mặt con cá mập cũng lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ con cá mập này cũng biết kinh ngạc.

Tuy nhiên Tần Mặc không có thời gian nghĩ nhiều, vì hắn hiểu mình phải giải quyết con cá mập này trong thời gian ngắn nhất.

Hắn không biết hiện tại Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang ở đâu (ý nói Bàn Tử và Tiểu Ca), phải nhanh chóng giết chết con cá mập này mới được.

Sau khi tính toán xong, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, trước mặt lại xuất hiện một quả cầu khổng lồ. "U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu lại đánh lên người cá mập.

Con cá mập dùng đuôi va chạm với quả cầu, quả cầu trong nháy mắt phát nổ, sức mạnh vụ nổ lan ra xung quanh.

Đương nhiên, năng lượng này cũng đánh trúng con cá mập, khiến nó lập tức bị đẩy lùi.

Ngay cả dòng nước xung quanh cũng bị quả cầu của Tần Mặc làm ảnh hưởng.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra con cá mập này không đơn giản.

Thấy Tần Mặc như vậy, con cá mập lại bơi về phía hắn.

Phải nói rằng, ở dưới nước, tốc độ của nó khá nhanh.

Tần Mặc cũng trở nên cảnh giác.

Khi con cá mập lại lao tới, Tần Mặc vung Thần Hoàng Kiếm trong tay, chém mạnh về phía nó.

Lần này Thần Hoàng Kiếm chém thẳng vào người cá mập.

Dù trên người nó có lớp dịch bảo vệ cũng chẳng có tác dụng gì, trên người nó vẫn xuất hiện một vết thương.

Máu tươi lập tức chảy ra, nhưng đám máu này cũng chắn mất tầm nhìn của Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Xem ra con cá mập này thật không đơn giản.

Nghĩ vậy, Tần Mặc chăm chú nhìn con cá mập trước mặt.

Lúc này nó lại lao tới, trước mặt Tần Mặc xuất hiện một thủ ấn khổng lồ. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn bị Tần Mặc ném ra, đánh nhanh vào đầu con cá mập, khiến thân hình nó không kìm được va mạnh vào tảng đá phía sau.

Sau khi va vào tảng đá, nó lại xoay người, chĩa đầu về phía Tần Mặc.

Thấy nó như vậy, Tần Mặc nhướng mày.

Có vẻ con cá mập này không dễ chơi, tiếp theo mình phải cẩn thận một chút.

Suy nghĩ xong, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con cá mập.

Nó uốn éo thân mình, há to miệng định cắn tới, Tần Mặc liền đấm một quyền vào đầu nó.

Con cá mập lại bị Tần Mặc đánh lui.

Nhưng dù vậy, nó cũng không muốn dễ dàng bỏ cuộc, lại lao đến bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc thấy con cá mập dai dẳng như thế thì cảm thấy hơi phiền phức.

Sao con cá mập này còn lì lợm ở đây thế nhỉ?

Tần Mặc chắc chắn muốn nhanh chóng giải quyết nó, vì hiện tại hắn không rõ tình trạng của Bàn Tử và Trương Kỳ Lân ra sao. "Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, hắn phóng thanh kiếm đi, lao vùn vụt về phía con cá mập.

Con cá mập lùi lại một đoạn, rất nhanh ổn định lại thân hình.

Nó quay đầu thấy trên người mình đang không ngừng chảy máu, trong lòng cũng vô cùng phẫn nộ, nên lại lao về phía Tần Mặc.

Thấy tốc độ của con cá mập, Tần Mặc không hề lo lắng, vì hắn biết nó không phải đối thủ của mình, dù sao hiện tại nó đã thương tích đầy mình rồi.

Tần Mặc híp mắt, hắn biết ngay con cá mập này không đơn giản.

Tần Mặc và con cá mập va chạm nhau, cả hai bên đều bị đẩy lùi về phía sau.

Trong lòng Tần Mặc hiện tại đã cảm thấy hơi sốt ruột, cho nên một con Hắc Long khổng lồ từ trên người hắn bay ra, lao thẳng vào con cá mập.

Con cá mập kia kinh hãi trừng to mắt.

Chương 628

Sao có thể chứ?

Trên người Tần Mặc lại có thể bay ra một con Hắc Long lớn như vậy?

Tần Mặc cũng nhìn thấy ánh mắt của con cá mập, hắn cười lạnh một tiếng. "Giờ chết của ngươi đến rồi." Ai bảo nó cứ nhất quyết muốn đối đầu với hắn ở đây chứ?

Không lâu sau, con Hắc Long khổng lồ trực tiếp đâm sầm vào người cá mập, hất văng nó đi.

Đồng thời trên người cá mập xuất hiện một vết rách lớn, rất nhiều máu từ vết thương chảy ra, trông vô cùng khủng khiếp.

Tần Mặc cũng không muốn chậm trễ thời gian nữa, hắn vội vàng lao đến bên cạnh con cá mập, vung Thần Hoàng Kiếm trong tay, chém xuống người đối phương.

Con cá mập lập tức trúng đòn, bị Tần Mặc chém làm đôi, không còn chút dấu hiệu sự sống nào.

Làm xong tất cả, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, trong mắt mang theo nụ cười lạnh, cuối cùng cũng giết được con cá mập này.

Âm thanh hệ thống cũng vang lên nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, đánh giết sinh vật hồ nước thành công, nhận thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Lúc này Tần Mặc mới quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân ở bên kia.

Hạo Thiên Chân đang nấp rất kỹ ở đó, Tần Mặc vẫy tay, Hạo Thiên Chân liền bơi lại chỗ hắn. "Con cá mập này chắc là để canh giữ khu vực này, chúng ta phải mau chóng qua đó thôi." Hạo Thiên Chân

vội vàng gật đầu.

Sau đó bọn họ bơi sâu xuống dưới, không lâu sau thì tiến vào bên trong kiến trúc kia.

Đến nơi, Tần Mặc phát hiện trước mặt treo rất nhiều chuông đồng (thanh đồng linh đang), mày hắn nhíu chặt.

Không ngờ ở đây lại có chuông đồng.

Nhưng Tần Mặc không nghĩ nhiều, chỉ nhắc nhở Hạo Thiên Chân bên cạnh. "Cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân lập tức đáp lời.

Cậu cùng Tần Mặc bơi về phía trước, thuận tiện né tránh những chiếc chuông đồng này, tránh chạm phải chúng.

Nếu lỡ tay chạm vào, e rằng chuông sẽ phát ra âm thanh, đến lúc đó cả cậu và Tần Mặc đều gặp rắc rối.

Âm thanh hệ thống lúc này lại nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện sinh vật hồ nước, thỉnh lập tức đánh giết.] Nhưng Tần Mặc lại phát hiện nơi này chẳng có gì cả, trong mắt hắn lộ vẻ kinh ngạc.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc nói với Hạo Thiên Chân: "Chúng ta đi tiếp thôi." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

Cứ như vậy qua một lúc, bọn họ rốt cuộc cũng xuyên qua bức tường nước.

Đến bên này, Tần Mặc mới phát hiện nơi này lại có thể hô hấp được.

Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, lập tức cởi bỏ trang bị lặn trên người, Hạo Thiên Chân cũng làm theo. "Bàn Tử và Trương Kỳ Lân liệu có ở đây không?" Tần Mặc thở dài, lắc đầu. "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng dù thế nào, hai chúng ta cứ qua xem thử trước đã." Tần Mặc nhắc nhở Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân gật đầu, hiện tại e rằng chỉ có thể làm như vậy, cậu đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Rất nhanh bọn họ đã đến một lối đi, tại đây Tần Mặc nhìn thấy trước mặt có một bức tượng Nhân Diện Điểu (chim mặt người).

Tần Mặc híp mắt lại, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng chú ý tới, cậu nuốt nước bọt nói với Tần Mặc: "Xem ra nơi này không đơn giản." Tần Mặc đáp một tiếng, suy nghĩ của hắn cũng giống Hạo Thiên Chân.

Hắn đi về phía bức tượng, đặt tay lên bức tường, bức tường lập tức truyền đến một lực lượng khổng lồ.

Tần Mặc hừ lạnh, nắm chặt nắm đấm, đấm mạnh vào bức tường.

Bức tường trong nháy mắt bị Tần Mặc phá vỡ.

Lúc này, cách đó không xa lập tức xuất hiện một tòa cổ lâu hùng vĩ. "Đây đúng là kỳ quan a." Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười, sau đó dẫn Hạo Thiên Chân đi về phía trước.

Rất nhanh bọn họ phát hiện trước mặt có một hồ nước khổng lồ. "Chúng ta qua đó bằng cách nào?" Tần Mặc suy nghĩ một chút, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hắn thử bước về phía hồ nước, phát hiện hai người bọn họ lại có thể đi trên mặt hồ.

Tần Mặc lập tức hiểu ra, hắn cười lạnh một tiếng, nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh. "Chúng ta cứ qua trước đã." Hạo Thiên Chân gật đầu, hai người cùng tiến về phía trước, rất nhanh đã đến trước kiến trúc kia. "Vào thôi." Tần Mặc nói rồi đẩy cửa ra.

Hạo Thiên Chân có chút bất lực, nhưng vẫn đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Bước vào bên trong, bọn họ không gặp phải thứ gì, nhưng Hạo Thiên Chân lại nhỏ giọng hỏi Tần Mặc: "Sao cảm giác nơi này có chút không đúng?

Lúc trước ở Hải Để Mộ chúng ta từng gặp Cấm Bà, ở đây sẽ không có nữa chứ?" Tần Mặc cười cười, nhưng chưa đợi hắn nói gì, một bóng người màu trắng đã xuất hiện.

Bóng trắng đó lao thẳng về phía Tần Mặc tập kích.

Tần Mặc nhướng mày, còn Hạo Thiên Chân thì trợn to mắt, khó tin nhìn Tần Mặc. "Không ngờ ở đây lại xuất hiện Cấm Bà." Tần Mặc không nói nhiều, siết chặt nắm đấm lao tới tấn công đối phương.

Không bao lâu sau hắn đã va chạm với nó, con Cấm Bà trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui.

Cứ như vậy, chỉ trong chốc lát, Tần Mặc đã giết chết con Cấm Bà này.

Thấy Tần Mặc lợi hại như vậy, Hạo Thiên Chân cười cười, lại nhìn sang hắn. "Chúng ta đã vào đến đây rồi, sao vẫn chưa thấy Bàn Tử và Trương Kỳ Lân đâu nhỉ?" Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên xuất hiện hai bóng người, bọn họ đi về phía bên này.

Chương 629

"Hai người các cậu cuối cùng cũng tới, bọn tôi đợi ở đây lâu lắm rồi." Hạo Thiên Chân ngẩn ra, trên mặt lộ vẻ cổ quái, chăm chú nhìn Bàn Tử và Trương Kỳ Lân.

Hai người này tại sao ngay khi mình vừa nghĩ đến thì lại đột nhiên xuất hiện?

Hạo Thiên Chân không hiểu lắm, quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc vỗ vai Hạo Thiên Chân. "Đừng nghĩ nhiều." Hai người bọn họ tiếp tục đi về phía trước, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân lúc này mới nói với họ: "Bọn tôi đã xông pha ở đây một lúc rồi, chúng ta đi tiếp về phía trước đi." Rất nhanh bọn họ đến một tầng hầm.

Hạo Thiên Chân trợn to mắt, không biết vì sao, cậu cứ cảm thấy tình hình trước mắt dường như có chút quen thuộc. "Tần Mặc.

Tôi cảm thấy hơi đáng sợ." Hạo Thiên Chân kéo tay áo Tần Mặc.

Thấy Hạo Thiên Chân như vậy, Tần Mặc mới nhướng mày. "Cậu mới phát hiện ra sao?" Hạo Thiên Chân gật đầu, quả thực cậu mới vừa phát hiện ra. "Có chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân không hiểu lắm nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc suy nghĩ một chút rồi giải thích với cậu. "Chúng ta ngay từ đầu đã rơi vào trong huyễn cảnh này rồi.

Hiện tại trong huyễn cảnh này có thứ gì tôi cũng không rõ lắm." Tần Mặc vừa nói vừa lắc đầu, tiếp đó ánh mắt hắn lại tập trung vào mật thất phía trên. "Nhưng bất kể thế nào, dù sao chúng ta cũng đã đến đây rồi, cứ xông vào thử xem sao." Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia cười, chăm chú nhìn Hạo Thiên Chân.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu.

Tần Mặc đã nói thế thì cậu sẽ đi cùng hắn. "Đã anh nói đây là huyễn cảnh, vậy tất cả những gì chúng ta gặp hiện tại đều là ảo ảnh sao?

Bao gồm cả Bàn Tử và Trương Kỳ Lân?" Khi nói câu này, giọng Hạo Thiên Chân rất nhỏ, tránh để hai người kia nghe thấy.

Tần Mặc lập tức ừ một tiếng: "Đúng vậy, cho nên lát nữa hai người họ có khả năng sẽ ra tay với chúng ta, cậu phải cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân gật đầu ngay.

Tần Mặc đã dặn dò như vậy, cậu cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên sẽ đề phòng.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ đi thẳng về phía trước.

Một lát sau, bọn họ nhìn thấy trước mặt có một cỗ quan tài. "Quả nhiên y hệt như cái chúng ta nhìn thấy ở viện điều dưỡng lúc trước." Hạo Thiên Chân nheo mắt lại, nhưng chưa đợi cậu nói gì thêm, bên trong đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Bóng người này từ từ bò ra ngoài. "Không phải trong huyễn cảnh mà còn xảy ra hiện tượng trá thi đấy chứ?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhìn Tần Mặc với vẻ lo lắng.

Tần Mặc trực tiếp lắc đầu: "Chắc không đến mức đó đâu, nếu tôi đoán không lầm, đây e rằng chỉ là ảo tưởng trong đầu cậu mà thôi." Tần Mặc đã sớm biết đây là huyễn cảnh nên thứ này cũng không ảnh hưởng đến hắn.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân nắm chặt nắm đấm.

Nếu quả thực là như thế thì cậu phải cẩn thận hơn mới được.

Ngay lúc này, bóng người kia bò thẳng xuống đất, từ từ trườn về

phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân có chút sợ hãi lùi lại hai bước, kéo lấy cánh tay Tần Mặc.

Bàn Tử và Trương Kỳ Lân lúc này cũng lên tiếng nhắc nhở Hạo Thiên Chân: "Cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân gật đầu, cậu cũng biết hai người này là giả.

Nhưng dù sao thì hai người họ cũng là đang nhắc nhở mình, mình cũng không thể nói gì.

Chưa được bao lâu, kẻ kia bỗng nhiên ngẩng phắt đầu lên.

Hạo Thiên Chân cũng nhìn rõ khuôn mặt người trước mắt, khuôn mặt hắn ta thế mà lại giống hệt cậu.

Hạo Thiên Chân trừng lớn mắt, vẻ mặt đầy vẻ khó tin, không hiểu nổi nhìn Tần Mặc: "Chuyện này là sao?" Tần Mặc nhướng mày: "Còn nhớ cuốn băng ghi hình trước đó không?

Nếu tôi đoán không lầm, người trong cuốn băng đó đã ảnh hưởng sâu sắc đến cậu, cho nên cậu mới sinh ra ảo tưởng như vậy." Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt, chuyện này cũng quá đáng sợ rồi?

Cậu nhìn chằm chằm vào người có ngoại hình giống hệt mình đang nằm trên đất: "Ngươi là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?" Nghe vậy, kẻ kia cười lớn một tiếng, ánh mắt âm trầm trừng trừng nhìn Hạo Thiên Chân: "Không bao lâu nữa, mày sẽ chết ở đây thôi, cứ đợi đấy." Hạo Thiên Chân sững sờ, trong mắt hiện lên vẻ chấn kinh.

Tần Mặc thì nhíu mày.

Vốn dĩ hắn không định ra tay với bóng người này, nhưng kẻ này đã nói ra lời hù dọa Hạo Thiên Chân như vậy, hắn cũng không thể

nhịn được nữa.

Ngay lập tức, Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, đánh về phía bóng người kia.

Bóng người kia lăn sang một bên né tránh, sau đó bắt đầu giao đấu với Tần Mặc.

Tuy nhiên, bóng người này đương nhiên không phải đối thủ của Tần Mặc, bởi vì trong tiềm thức của Hạo Thiên Chân, thực lực của Tần Mặc là mạnh mẽ nhất.

Chỉ một lát sau, Tần Mặc đã đánh tan bóng người kia.

Hạo Thiên Chân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử và Trương Kỳ Lân ở bên cạnh liếc nhìn nhau, rồi bất ngờ lao vào tập kích Tần Mặc.

Tần Mặc thấy hai người họ hành động như vậy liền hừ lạnh một tiếng, tiếp đó lao vào đối đầu với cả hai.

Cũng may thực lực của Tần Mặc khá mạnh, cho dù hai người họ hợp sức lại cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Sự thật đúng là như vậy, không lâu sau, cả hai đã bị Tần Mặc đánh lui, nhưng bọn họ vẫn tiếp tục lao lên tấn công.

Tần Mặc không hề lo lắng, vì hắn biết rõ hai kẻ này đánh không lại mình.

Suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy vẫn nên giải quyết nhanh bọn họ, có như vậy mới sớm thoát khỏi huyễn cảnh này được.

Sau khi cân nhắc, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn.

Chương 630

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Dứt lời, thủ ấn khổng lồ trực tiếp đánh về phía hai người trước mặt.

Thủ ấn giáng thẳng xuống người bọn họ.

Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn hai người kia, bọn họ thực sự là ảo tưởng của mình sao?

Bàn Tử và Trương Kỳ Lân thì nhìn về phía Hạo Thiên Chân, vội vàng cầu cứu: "Hạo Thiên Chân, cậu còn ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau qua đây giúp bọn tôi?" Nghe vậy, Hạo Thiên Chân nhíu mày.

Cậu không ngờ hai người này lại đột nhiên gọi mình, cậu quay đầu nhìn Tần Mặc bên cạnh: "Tần Mặc, tôi nên làm gì đây?" Thấy bộ dạng này của Hạo Thiên Chân, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rút ra Thần Hoàng Kiếm, chỉ thẳng vào hai kẻ trước mặt: "Đã đến nước này rồi mà các ngươi còn dám mê hoặc đồng bạn của ta, xem ra các ngươi thực sự muốn chết ở đây." Nói rồi, Tần Mặc lại lao tới tấn công.

Hai kẻ kia không còn cách nào khác, đành phải dùng toàn lực để đối kháng Tần Mặc.

Nhưng sự thật chứng minh, bọn họ quả thực không phải đối thủ của Tần Mặc.

Không bao lâu sau, cả hai đã bị Tần Mặc đánh văng ra, nằm rạp trên đất, hộc ra một ngụm máu.

Tần Mặc đi đến bên cạnh Bàn Tử, trực tiếp dùng Thần Hoàng Kiếm trong tay đâm tới.

Thân thể Bàn Tử bị Tần Mặc đâm xuyên, ngã xuống đất, không

còn dấu hiệu sự sống.

Giải quyết xong Bàn Tử, Tần Mặc mới thở phào, quay sang nhìn Trương Kỳ Lân. "Tiếp theo đến lượt ngươi." Trương Kỳ Lân nhìn thấy ánh mắt của Tần Mặc, trong mắt lộ vẻ lo sợ.

Bởi vì hắn biết mình không đánh lại Tần Mặc, liền liên tục lùi về phía sau.

Tần Mặc cười lạnh.

Hắn tưởng làm như vậy là mình sẽ tha cho hắn sao?

Vị chi là quá ngây thơ rồi.

Ngay lập tức, Tần Mặc lao về phía Trương Kỳ Lân, thực hiện một cú lộn nhào ra sau, đáp xuống ngay sau lưng Trương Kỳ Lân, khiến hắn không còn đường lui.

Trương Kỳ Lân thấy vậy thì kinh hãi.

Tốc độ của tên nhóc này cũng quá đáng sợ rồi.

Tần Mặc cười nhạt: "Tiếp theo ngươi sẽ chết ở đây, hơn nữa ngươi không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào đâu." Nói xong, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, trong chốc lát một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn.

Tần Mặc đánh luồng năng lượng này về phía Trương Kỳ Lân, nó lập tức hóa thành một thanh bảo kiếm khổng lồ. "Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm trực tiếp đánh trúng người Trương Kỳ Lân, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch.

Hắn khó tin nhìn Tần Mặc, sao có thể chứ?

Tên nhóc này thế mà một chiêu đã giết chết hắn!

Sau khi giải quyết xong Trương Kỳ Lân, Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân: "Tiếp theo chúng ta sẽ cùng rời

khỏi nơi này, nhưng lát nữa khi ra khỏi huyễn cảnh, có lẽ sẽ gặp phải thứ đó." Hạo Thiên Chân có chút căng thẳng đáp: "Nếu thứ đó có thể kéo hai chúng ta vào huyễn cảnh, vậy có phải nghĩa là nó không hề đơn giản?" Tần Mặc gật đầu, sự thật đúng là như vậy, hắn không cần thiết phải lừa gạt Hạo Thiên Chân. "Cho nên lát nữa cậu nhất định phải cẩn thận." Hạo Thiên Chân sao có thể không hiểu đạo lý này chứ.

Tần Mặc không nói thêm gì nữa, chỉ quan sát toàn bộ huyễn cảnh.

Giây tiếp theo, một con Hắc Long khổng lồ từ trên người Tần Mặc bay ra.

Con Hắc Long khổng lồ húc thẳng vào huyễn cảnh, khiến không gian xung quanh rung chuyển dữ dội.

Nhìn thấy một vết nứt cách đó không xa, trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhàn nhạt, hắn kéo tay Hạo Thiên Chân, đưa cậu cùng thoát ra ngoài qua vết nứt đó.

Ra đến bên ngoài, Tần Mặc mới nhìn thấy một con cá ở cách đó không xa.

Nếu đoán không lầm, chính là con cá này đã đưa bọn họ vào huyễn cảnh.

Đây là một con cá đen khổng lồ (Hắc Ngư), nó đang bơi lội không ngừng trong không gian này.

Thấy hai người Tần Mặc thoát ra, nó liền lao thẳng tới húc vào Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, hắn cũng không nuông chiều con cá này. "Đã dám đưa bọn ta vào huyễn cảnh, ta cũng không cần thiết phải tha cho ngươi." Nói xong câu này, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy xung quanh hắn xuất hiện rất nhiều bảo kiếm. "Kiếm Vũ Bát

Phương!" Tần Mặc điều khiển mấy thanh bảo kiếm đánh thẳng về phía con Hắc Ngư.

Những thanh kiếm va chạm vào thân thể nó, nhưng lớp vảy trên người Hắc Ngư trông vẫn khá cứng rắn.

Đòn này không giết chết được nó ngay, chỉ để lại một vệt xước trên lớp vảy.

Con Hắc Ngư cũng nhận ra sự lợi hại của Tần Mặc, nên nó cảnh giác kéo giãn khoảng cách.

Tiếp đó, nó quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân, có vẻ tên nhóc này dễ đối phó hơn.

Đã vậy thì nó sẽ xử lý tên nhóc này trước.

Nghĩ đoạn, Hắc Ngư liền bơi thẳng về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân kinh hãi, vội vàng rút dao găm ra định tấn công.

Nhưng khi Hắc Ngư đến gần, ánh mắt nó đột nhiên sáng lên, khiến Hạo Thiên Chân ngẩn người đứng chôn chân tại chỗ.

Tần Mặc biết con Hắc Ngư này có khả năng khống chế tâm thần con người, nếu không lúc nãy nó đã chẳng thể kéo cả hai vào cùng một hoàn cảnh.

Ngay lập tức, Tần Mặc hừ lạnh, lao vụt đến trước mặt Hạo Thiên Chân: "Muốn tấn công đồng bạn của ta, cũng phải xem ta có đồng ý hay không đã." Vừa nói, Tần Mặc vừa vung Thần Hoàng Kiếm đâm về phía con Hắc Ngư.

Con cá thấy vậy liền cảnh giác nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó thì không nhịn được cười khẩy, hắn lười nói nhảm với nó.

Hắn biết mình phải giải quyết nó trong thời gian ngắn nhất.

Tần Mặc lại lao tới, khi đến gần Hắc Ngư, hắn dùng năng lượng trong tay đánh ra. "Hàn Băng Ma Trảm!" Lưỡi rìu khổng lồ bổ vào người Hắc Ngư.

Chương 631

Trên người nó vốn chỉ có vài vết xước nhỏ, nhưng trúng đòn này của Tần Mặc, vết thương trở nên sâu hơn, thậm chí có chỗ đã rỉ ra chút máu loãng.

Tuy máu chảy không nhiều lắm nhưng nhìn cũng khá đáng sợ.

Con Hắc Ngư đã biết năng lực của Tần Mặc, nó tập trung vào hắn, dùng tinh thần chi lực để đối phó.

Chỉ tiếc lần này nó đối đầu với Tần Mặc.

Nếu là người khác, có lẽ đã thực sự bị nó mê hoặc, nhưng Tần Mặc thì khác.

Tần Mặc cười lạnh, tung một cước đá vào người con cá.

Con Hắc Ngư không ngờ huyễn cảnh của nó lại chẳng có chút ảnh hưởng nào đối với Tần Mặc.

Sao lại như vậy được?

Nó lại nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng bắt gặp ánh mắt của nó, nhưng hắn lười lãng phí thời gian, bèn gia tăng sức mạnh, khống chế con cá khiến nó không thể động đậy. "Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Dứt lời, xung quanh xuất hiện rất nhiều tinh thể băng, vây khốn con Hắc Ngư vào giữa.

Trong lòng con cá cũng cảm thấy chấn kinh, không ngờ Tần Mặc lại mạnh như vậy.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một lưỡi băng khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn. "Ngưng Băng Quyết!" Tần Mặc phóng lưỡi băng về phía con Hắc Ngư, thân thể nó lập tức bị lưỡi băng đâm trúng.

Chỉ thấy trên người nó xuất hiện một lớp sương băng, dù đang ở trong nước, lớp sương băng này cũng không hề tan chảy.

Con Hắc Ngư đã biết sức mạnh của Tần Mặc nên trở nên cẩn thận hơn.

Tần Mặc hừ lạnh, lại lao tới tấn công.

Hai bên không ngừng giao đấu.

Nhưng hiện tại trên người con Hắc Ngư đã đầy thương tích, nó làm sao có thể là đối thủ của Tần Mặc?

Tần Mặc lại nắm bắt cơ hội, chém một kiếm lên người nó, tạo ra một vết thương sâu hoắm.

Tần Mặc nheo mắt, nắm chặt nắm đấm đánh tiếp một quyền.

Con Hắc Ngư bị đấm văng vào vách tường bên kia.

Vách tường ở đây vẫn khá kiên cố.

Con cá lại ngẩng đầu, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy lại lao tới.

Đáng tiếc, nó không phải đối thủ của hắn. "Lôi Đình Chi Nộ!" Tần Mặc ngưng tụ một luồng năng lượng khổng lồ, giữa không trung truyền đến tiếng ầm ầm.

Vì bọn họ đang ở dưới nước nên âm thanh nghe hơi trầm đục.

Con Hắc Ngư cảm nhận được sức mạnh này thì thót tim, không cần nghĩ cũng biết đòn này mạnh cỡ nào.

Nó cảm giác thực lực của mình không thể chống lại được, bèn vội vàng quay đầu tìm chỗ ẩn nấp.

Nhưng Tần Mặc sao có thể cho nó cơ hội đó?

Cười lạnh một tiếng, hắn lao tới, Thần Hoàng Kiếm trong tay

chém thẳng xuống.

Con Hắc Ngư bị trúng đòn, thương thế càng thêm nghiêm trọng.

Nó há to miệng định cắn Tần Mặc, nhưng lại quên mất tinh linh sấm sét mà Tần Mặc vừa triệu hồi.

Tia sét giáng thẳng xuống người con Hắc Ngư, máu tươi lập tức tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ cả vùng nước xung quanh.

Tần Mặc thấy vậy thì nhíu mày, trong mắt lộ vẻ ghét bỏ.

Không ngờ máu của con cá này lại nhiều thế.

Nhìn thể hình nó cũng không lớn lắm, sao lại nhiều máu vậy?

Tần Mặc không nghĩ nhiều, lại lao tới húc vào con cá.

Con Hắc Ngư cũng biết mình không phải đối thủ của Tần Mặc, nhưng chỉ có thể cố gắng cầm cự.

Ánh mắt nó lại sáng lên, có lẽ do mất máu nhiều nên mắt nó chuyển sang màu đỏ.

Chính vì điều này mà tâm thần Tần Mặc suýt chút nữa bị ảnh hưởng.

Cũng may hắn phản ứng kịp thời, lắc đầu xua đi ảo giác rồi lại tập trung vào con cá.

Con Hắc Ngư thấy vậy thì nheo mắt, lại lao tới húc Tần Mặc.

Hai bên cứ thế giao đấu không ngừng.

Nhưng rất rõ ràng, con cá không đánh lại Tần Mặc.

Một lát sau, thân thể con Hắc Ngư bị Tần Mặc đâm xuyên, trên mặt nó lộ vẻ đau đớn.

Tần Mặc xoay mũi kiếm, trên người nó lập tức xuất hiện một lỗ máu.

Trông con cá khá đáng sợ, Tần Mặc thấy vậy thì nhướng mày.

Hắn sớm đã biết nó không phải đối thủ của mình.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc lại lao tới.

Hai bên giao đấu thêm khoảng mười phút nữa thì con Hắc Ngư hoàn toàn bị Tần Mặc giết chết.

Tiếng Hệ Thống vang lên nhắc nhở Tần Mặc: 【Đinh, đánh giết mộ huyệt sinh vật thành công, hoạch đắc tưởng lệ: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc nhướng mày, xem lại bảng thuộc tính hiện tại của mình: **Họ tên:** Tần Mặc. **Tuổi:** 24 tuổi.

Chương 632

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng. **Vũ khí:** Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm. **Thân thể trạng thái:** Mẫn tiệp 785 (Nhân loại cực hạn 10), Thể lực 800 (Nhân loại cực hạn 10), Sức mạnh 800 (Sức mạnh cực hạn 10), Tinh thần 815 (Nhân loại cực hạn 10).

Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhàn nhạt, dù sao thì bảng thuộc tính hiện tại cũng khá tốt.

Hắn quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Đã không sao rồi." Hạo Thiên Chân ừ một tiếng, bơi đến bên cạnh Tần Mặc: "Vậy giờ chúng ta nên đi đâu?" Khi nói câu này, Hạo Thiên Chân nhíu mày, trong lòng vẫn thấy lo lắng, không biết Bàn Tử và Trương Kỳ Lân hiện giờ ra sao.

Tần Mặc trầm mặc một lát rồi nhìn cậu: "Chúng ta chắc chắn phải đi tìm bọn họ, nhưng có vẻ như hai người họ không ở trong khu vực này." Nói rồi Tần Mặc quan sát khu vực trước mặt.

Hạo Thiên Chân nói với Tần Mặc: "Nếu vừa rồi trong huyễn cảnh, chúng ta xuyên qua một bức tường nước, vậy ở đây có khi nào cũng giống thế không?" Tần Mặc lắc đầu: "Chắc không đến mức đó, nếu tôi đoán không lầm, cái đó là huyễn cảnh của hai chúng ta, trong lòng chúng ta nghĩ gì thì sẽ xuất hiện cái đó.

Cậu thử nghĩ xem, vừa rồi trong đầu cậu xuất hiện thứ gì?" Hạo Thiên Chân cảm thấy Tần Mặc nói cũng có lý, chỉ trong khoảnh khắc, trong đầu cậu xuất hiện hình ảnh viện điều dưỡng.

Không ngờ cuối cùng hai người họ lại thực sự đến tầng hầm của viện điều dưỡng.

Cho nên Hạo Thiên Chân cảm thấy lời Tần Mặc nói khá có lý. "Vậy được rồi, tôi hiểu rồi.

Nếu chúng ta đã hiểu rõ lai lịch sự tình, vậy giờ nên đi đâu tìm?" "Nếu tôi đoán không lầm, bên này chắc vẫn còn lối đi khác." Nói rồi Tần Mặc bơi đi trước, Hạo Thiên Chân bám theo sát bên cạnh.

Một lát sau, Tần Mặc cảm nhận được một con cá trong cơ thể mang theo một tia huyết mạch Kỳ Lân.

Tần Mặc có chút kinh ngạc nhìn con cá đó.

Nếu đúng là vậy, chẳng lẽ con cá này do Trương Kỳ Lân thả ra?

Ngay lập tức, Tần Mặc bơi đến bên cạnh con cá, tóm lấy nó.

Hắn truyền sức mạnh vào cơ thể con cá, quả nhiên cảm nhận được huyết mạch Kỳ Lân. "Vẫn còn." Tần Mặc nói rồi nhìn sang Hạo Thiên Chân. "Vậy giờ chúng ta phải đi đâu mới tìm được bọn họ?" Hạo Thiên Chân vừa hỏi dứt lời thì nhìn thấy cách đó không xa xuất

hiện một cái xoáy nước. "Chắc là cái xoáy nước này." Nói rồi Tần Mặc bơi về phía đó.

Hạo Thiên Chân do dự một chút rồi cũng bám theo Tần Mặc.

Sau khi đi vào trong xoáy nước, Tần Mặc cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ diệu đang lan tràn khắp cơ thể mình.

Nhưng trên mặt Hạo Thiên Chân lại lộ vẻ đau đớn. "Đau quá." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy thì nhíu mày: "Sao thế?" "Xoáy nước này cuốn lấy cơ thể anh, anh không thấy đau sao?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lúc này mới nhớ ra cơ năng thân thể mình cao hơn người bình thường gấp mấy trăm lần, nên hiện tại hắn không cảm thấy đau là chuyện bình thường.

Nhưng Hạo Thiên Chân thế này thì hắn không thể bỏ mặc được. "Cậu lại gần tôi một chút." Hạo Thiên Chân vội vàng tiến lại gần Tần Mặc.

Trên người Tần Mặc tỏa ra một luồng sức mạnh bao bọc lấy Hạo Thiên Chân.

Lần này Hạo Thiên Chân cảm thấy đỡ hơn nhiều, cậu thở phào một hơi rồi nhìn Tần Mặc: "Đỡ rồi." Tần Mặc mỉm cười gật đầu: "Không sao là tốt rồi, không bao lâu nữa chúng ta chắc sẽ đến được chỗ của Bàn Tử và Trương Kỳ Lân." Hạo Thiên Chân không biết Tần Mặc nói thật hay giả, nhưng cũng chỉ đành gật đầu.

Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa.

Cứ như vậy trôi qua không bao lâu, hai người bọn họ rốt cuộc cũng đến được một không gian mới.

Tần Mặc nhìn về phía hai người cách đó không xa, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc. "Hóa ra đúng là hai người." Hạo Thiên Chân cũng ý thức được bộ đồ lặn trên người mình không còn tác dụng gì nữa nên cởi bỏ ra.

Bàn Tử và Trương Kỳ Lân nghe thấy giọng Tần Mặc thì vui mừng khôn xiết. "Hai người các cậu cuối cùng cũng tới rồi." Bàn Tử nói, mắt rưng rưng lệ, vội vàng đi về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy Bàn Tử như vậy thì thở dài, đảo mắt một cái: "Nhìn bộ dạng râu ria xồm xoàm của hai người, xem ra cũng đã lâu không được ăn cơm rồi." Tần Mặc cho tay vào túi, một lát sau lấy ra hai phần cơm: "Ăn cơm trước đã rồi nói sau." Bàn Tử và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, cả hai đều gật đầu, nhận lấy cơm từ tay Tần Mặc, vừa ăn vừa kể lại sự tình. "Vốn dĩ tôi đang câu cá, không ngờ bị cuốn vào cái xoáy nước này, sau đó hai bọn tôi đến được đây, nhưng cố gắng thế nào cũng không thoát ra được." Hai người họ vừa nói vừa thở dài.

Tần Mặc ừ một tiếng tỏ vẻ đã hiểu: "Được rồi, tôi biết rồi.

Con cá kia là do Trương Kỳ Lân thả ra đúng không?" Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân cũng không giấu giếm: "Là tôi làm." Bọn họ cũng chỉ đành đặt một tia hy vọng vào con cá đó, nếu con cá không gặp được người phát hiện ra huyết mạch Kỳ Lân, e rằng bọn họ có khả năng sẽ chết ở đây. "Chúng tôi thực sự là cùng đường bí lối rồi, đã ở đây hai ba ngày, đói sắp chết, hơn nữa cũng chẳng có nước uống." Hai người họ thở dài.

Tần Mặc vội vàng lấy nước trên người ra đưa cho họ: "Vậy hai người không có cách nào thoát ra sao?" Hạo Thiên Chân vừa hỏi vừa quan sát kỹ không gian trước mặt.

Không gian này trông có vẻ kín mít, chỉ có một lối ra ở phía trên.

Lối ra này chắc chính là nơi Tần Mặc và cậu vừa đi vào.

Nhưng áp lực nước ở lối ra đó ước chừng rất lớn, bọn họ muốn từ đó đi lên e là không có khả năng.

Có lẽ Tần Mặc còn có thể rời đi, nhưng mấy người bọn họ thì chịu. "Bọn tôi đã thử tìm lối ra rồi, nhưng cậu nhìn bộ dạng này của bọn tôi giống tìm được lắm sao?" Bàn Tử có chút bất lực.

Trương Kỳ Lân vốn ít nói, Bàn Tử đành phải tự mình kể lể.

Tần Mặc gật đầu: "Được rồi, tôi hiểu rồi.

Nhưng hiện tại chúng ta cũng không còn cách nào khác, bắt buộc phải tìm lối ra từ đây." Bọn họ đều ừ một tiếng, tự nhiên hiểu rõ điều này. "Ăn xong thì uống chút nước đi." Tần Mặc lại lấy ra một chai nước đưa cho họ.

Hai người cũng không từ chối, vì họ biết Tần Mặc có phương thức bảo quản đặc biệt.

Ăn uống xong xuôi, họ mới cảm thấy khá hơn nhiều.

Chương 633

Trong lúc đó, Tần Mặc vẫn luôn tìm kiếm xung quanh.

Một lát sau, Tần Mặc đi đến một bức tường, hắn truyền sức mạnh vào vách tường thì phát hiện bên trong lại có năng lượng kỳ lạ.

Ngay lập tức, Tần Mặc nhíu mày, ánh mắt đầy nghi hoặc, lùi lại một đoạn.

Nhưng chưa đợi mọi người phản ứng lại, bên trong đột nhiên xuất hiện một thứ hình người. 【Đinh, phát hiện mộ huyệt sinh vật, thỉnh lập tức đánh giết.】 Tần Mặc nheo mắt, Hệ Thống nhắc nhở, nghĩa là trong bức tường này chắc chắn có thứ gì đó.

Chưa đợi đám người Tần Mặc phản ứng, thứ hình người kia trực tiếp biến thành một người màu xanh lục, lao tới tập kích Tần Mặc. "Đây không phải thứ chúng ta từng thấy trong khối sắt trước kia sao?" Hạo Thiên Chân kinh hãi nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Đúng là nó, mọi người cẩn thận một chút, thứ này cũng không dễ đối phó đâu." Tần Mặc nhắc nhở mấy người bọn họ.

Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên hiểu rõ đạo lý này, liền nắm chặt nắm đấm, lao vào tấn công mấy thứ hình người trước mặt.

Chỉ tiếc là những thứ hình người này không sợ chết cũng không sợ đau. "Lũ Mật Lạc Đà này cũng đáng sợ quá đi mất." Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đáp: "Đúng vậy, bọn chúng quả thực không dễ đối phó, nhưng bắt buộc phải giải quyết chúng càng sớm càng tốt.

Cố gắng tấn công vào tim của chúng, tim chính là điểm yếu." Tần

Mặc mỗi lần tấn công vào tim, chúng đều sẽ chết ngay tại chỗ.

Nghe Tần Mặc nói vậy, bọn họ đều lên tiếng đáp lại, Tần Mặc đã nói thế thì họ cũng hiểu rõ.

Hạo Thiên Chân thì còn đỡ hơn một chút, nhưng Bàn Tử và Trương Kỳ Lân vừa mới bổ sung năng lượng xong, thể lực hai người họ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, cho nên sức mạnh của cả hai hơi yếu đi một chút.

Tần Mặc thấy cảnh này liền nhíu mày, tiếp đó hắn vội vàng đi tới bên cạnh hai người họ để trợ giúp.

Hai người nhìn Tần Mặc với ánh mắt có chút cảm kích, Tần Mặc thì đảo mắt, an ủi nói: "Được rồi, hai anh cũng đừng nhìn tôi như thế, tình trạng hiện tại của hai anh không tốt lắm, nếu tôi không qua giúp thì chẳng phải hai anh sẽ chết ở đây sao?" Hai người họ trầm mặc một chút rồi gật đầu, có lẽ lời Tần Mặc nói không sai.

Tần Mặc cũng không lãng phí thời gian ở đây nữa, ngược lại quay đầu nhìn về phía những con Mật Lạc Đà kia.

Sức phòng ngự của đám Mật Lạc Đà này khá mạnh, Tần Mặc muốn giải quyết chúng cũng phải dốc toàn lực mới được, huống chi là mấy người Bàn Tử.

Cân nhắc một chút, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Tần Mặc ném cơn lốc xoáy ra, cơn lốc nhanh chóng lao về phía những thứ trước mặt.

Đám quái vật này bị lốc xoáy của Tần Mặc cuốn lấy, Tần Mặc nhướng mày.

Bên kia, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân thấy cảnh này liền nhìn nhau gật đầu, tiếp đó hai người họ đi tới bên cạnh cơn lốc của Tần Mặc,

dùng sức mạnh tấn công về phía đám Mật Lạc Đà.

Ở đây dù sao cũng có lốc xoáy của Tần Mặc giúp đỡ, cho nên họ cũng không cần quá lo lắng.

Sức mạnh của họ đâm vào cơ thể đám Mật Lạc Đà, khiến chúng chết ngay lập tức.

Bàn Tử và Trương Kỳ Lân lúc này mới vui vẻ lên được, hai người nhìn nhau, lại gia tăng sức mạnh tấn công liên tục.

Đáng tiếc đám quái vật này căn bản không phải đối thủ của họ, không bao lâu sau đã ngã rạp xuống đất.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn sang Tần Mặc.

Hiện tại Tần Mặc cũng đang không ngừng đối phó với đám quái vật trước mặt.

Hắn cầm thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay, thủ khởi kiếm lạc.

Đương nhiên, đám này chắc chắn không phải đối thủ của Tần Mặc, nên chẳng mấy chốc đã bị hắn chém làm đôi.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý vị trào phúng nồng đậm, tiếp đó hắn lại ngưng tụ sức mạnh, một lưỡi phong nhận khổng lồ xuất hiện trước mặt. "Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc phóng luồng sức mạnh này đi, nó nhanh chóng đánh trúng vào người đám Mật Lạc Đà, khiến chúng ngã gục xuống đất.

Chỉ tiếc là, sau khi đám Mật Lạc Đà này bị giết chết, lại có những con khác xuất hiện, dường như chúng sinh ra liên tục không ngừng. "Đám Mật Lạc Đà này hình như có thể sinh ra từ trong vách tường xung quanh, chúng ta hiện tại bắt buộc phải tìm cách thoát ra ngoài." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, trong lòng hắn cũng nghĩ như vậy, nên hắn nhìn

mấy người trước mặt: "Mọi người kiên trì ở đây một chút, tôi đi xem vách tường đằng kia có nút bấm hay cơ quan gì không?" Họ đều gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì họ chỉ có thể nghe theo phân phó.

Tần Mặc chạy về phía vách tường, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Đúng lúc này, từ vách tường đột nhiên có một con Mật Lạc Đà sống lại, lao về phía Tần Mặc tấn công.

May mà tốc độ phản ứng của Tần Mặc khá nhanh, hắn kịp thời bắt chéo hai cánh tay trước ngực đỡ đòn.

Nắm đấm của đối phương nện lên hai cánh tay Tần Mặc, hắn lùi lại hai bước mới ổn định được thân hình, lập tức hừ lạnh một tiếng. "Ngươi chết đi cho ta!" Vừa dứt lời, một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc. "U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu này lập tức đánh vào người con Mật Lạc Đà, đừng nói là nó, ngay cả vách tường phía sau lưng nó cũng bị Tần Mặc đánh nát.

Làm xong tất cả, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó hắn lại vội vàng đi tới bên cạnh vách tường, nhưng lần này hắn đã có tâm lý phòng bị.

Để đề phòng vách tường đột nhiên có Mật Lạc Đà sống lại, Tần Mặc ngưng tụ một đạo thủ ấn, nhưng giữ nó trong lòng bàn tay chứ không ném ra ngay.

Tần Mặc kiểm tra một hồi, phát hiện nơi này căn bản không có cơ quan gì.

Lại có một con Mật Lạc Đà sống lại lao tới húc vào hắn, Tần Mặc liền trực tiếp giết chết nó. "Đã không có ở đây, vậy thì ở chỗ khác." Tần Mặc nheo mắt, quay đầu nhìn sang vách tường bên kia, đi qua đó tìm kiếm kỹ lưỡng.

Cứ như vậy qua không bao lâu, Tần Mặc cũng coi như tìm được

một nút bấm trên vách tường, trong mắt hắn hiện lên ý cười, nhìn về phía đám Trương Kỳ Lân: "Tôi tìm thấy rồi." Đám Trương Kỳ Lân lúc này mới thở phào, may mà Tần Mặc đã tìm được cách thoát ra, họ cũng không cần tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa.

Tần Mặc trực tiếp ấn xuống nút bấm, vách tường trước mặt lập tức phát ra tiếng ầm ầm.

Theo lối ra mở ra, lại có rất nhiều Mật Lạc Đà sinh ra, chúng trực tiếp lao về phía nhóm người Tần Mặc bao vây. "Sao cảm giác tốc độ sinh thành của đám Mật Lạc Đà này càng lúc càng nhanh vậy?" Trên trán Bàn Tử đã lấm tấm mồ hôi, hắn nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Đúng là như vậy, mọi người phải cẩn thận một chút." Nghe Tần Mặc nói thế, họ cắn chặt răng.

Thế này thì làm sao mà cẩn thận nổi?

Chương 634

Những thứ xung quanh nhiều như vậy, đâu phải thứ họ có thể đối kháng mãi được.

Tần Mặc thấy ánh mắt của họ liền thở dài: "Tôi biết mọi người cũng hiểu những thứ này không dễ đối phó, nhưng mặc kệ thế nào, chúng ta đều phải kiên trì, biết chưa?" Họ nhìn nhau rồi gật đầu, hiện tại đương nhiên họ đã hiểu.

Tần Mặc cũng không lãng phí thời gian nữa, lao về phía đám quái vật.

Đám quái vật này không ngừng tấn công nhóm Tần Mặc, mục đích chính là muốn tiêu hao thể lực của bọn họ, sau đó khiến họ chết ở đây. "Mấy người đi theo sau lưng tôi, tôi nghĩ cách đột phá vòng vây." Hiện tại Mật Lạc Đà xung quanh quá nhiều, họ tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại đây.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cùng Trương Kỳ Lân đều vội vàng gật đầu.

Tần Mặc ngẩng đầu nhìn lối ra trước mặt, việc duy nhất cần làm bây giờ là thoát khỏi đó.

Nghĩ thông suốt, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một con Hắc Long khổng lồ xuất hiện trên người hắn.

Tần Mặc phóng con Hắc Long ra, nó nhanh chóng đánh vào lối ra trước mặt.

Đám Mật Lạc Đà xung quanh lối ra toàn bộ đều bị Hắc Long của Tần Mặc tiêu diệt.

Tần Mặc lúc này mới thở phào, trong mắt mang theo nụ cười nhàn

nhạt, nhìn mấy người bên cạnh: "Chúng ta mau đi thôi." Mấy người gật đầu, đi theo sát bên cạnh Tần Mặc.

Không bao lâu sau, Tần Mặc dẫn họ tới lối ra, cả nhóm lao vụt ra ngoài.

Tần Mặc mỉm cười, cuối cùng cũng thoát khỏi đó.

Nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ tới là, xung quanh lại xuất hiện rất nhiều Mật Lạc Đà khác. "Sao vẫn còn nhiều thế này?" Tần Mặc nhíu mày.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh trong lòng cũng thót một cái. "Vốn dĩ thể lực mấy anh em chúng tôi e là đã không chống đỡ nổi, giờ chắc càng không xong rồi." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thở dài nói.

Tần Mặc gật đầu: "Đúng thế.

Hai người lùi về phía sau trước đi, tôi đi đầu." Trương Kỳ Lân thì tự giác đi ra phía sau, bởi vì anh ta cảm thấy Tần Mặc đã đánh mở đường phía trước, anh ta bắt buộc phải ở lại đoạn hậu.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, không ngừng công kích đám quái vật trước mặt.

Bởi vì trên mặt đất có rất nhiều đá vụn, nên Tần Mặc ngưng tụ ra một tảng đá khổng lồ. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Tảng đá bị Tần Mặc ném đi, va chạm mạnh vào người đám Mật Lạc Đà, hất văng chúng ra xa.

Tần Mặc nheo mắt cảnh giác, siết chặt nắm đấm tiếp tục tấn công.

Đám Mật Lạc Đà đương nhiên không phải đối thủ của Tần Mặc, nên hắn liên tục mở đường về phía trước.

Tuy nhiên phía sau cũng có rất nhiều Mật Lạc Đà, sức mạnh của Trương Kỳ Lân hiện tại đã không còn kiên trì được nữa, sắc mặt anh

ta trở nên tái nhợt đi một chút.

Tần Mặc thấy vậy, trong lòng lộp bộp một tiếng, tiếp đó hắn lộn ngược ra sau, đáp xuống bên cạnh Trương Kỳ Lân.

Tới nơi, Tần Mặc vung thanh Thần Hoàng Kiếm trong tay, đuổi hết đám Mật Lạc Đà xung quanh đi. "Sao rồi?

Còn kiên trì được không?" Tần Mặc có chút lo lắng nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân hít sâu một hơi: "Yên tâm đi, tôi còn chịu được." Trương Kỳ Lân nói vậy, trên mặt hiện lên nụ cười, nhưng sắc mặt đã rất khó coi.

Tần Mặc biết Trương Kỳ Lân có thể kiên trì đến giờ đã là chuyện khá khó khăn, nên hắn không thể tiếp tục lãng phí thời gian.

Tần Mặc xoay người trở lại vị trí ban đầu, tiếp tục mở đường phía trước.

Những người khác bám sát sau lưng Tần Mặc, họ biết một khi rớt lại phía sau thì rất dễ chết ở đây.

Tần Mặc cứ đi về phía trước, nhưng rất nhanh họ lại đi vào một ngõ cụt.

Tần Mặc nhíu chặt mày, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Không ngờ lại là ngõ cụt." Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người nhìn nhau thở dài: "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?" Tần Mặc nhướng mày: "Không còn cách nào khác, chỉ có thể xông ra từ đây, mọi người đợi ở đây." Nói rồi, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh đánh mạnh vào vách tường trước mặt, nhưng vách tường cũng không trực tiếp bị phá vỡ. "Xem ra nơi này cũng có cơ quan." Sau đó Tần Mặc đi tới quan sát vách tường để tìm cơ quan.

Trong mắt Tần Mặc mang theo vẻ nghi hoặc, đúng lúc này, trên

vách tường xung quanh lại xuất hiện rất nhiều Mật Lạc Đà.

Tần Mặc lập tức nắm chặt tay, quay đầu nhìn đồng đội. "Xem ra không ổn rồi, muốn mở vách tường này ra không đơn giản như vậy, bắt buộc phải tìm được cơ quan mới được, nhưng hiện tại có nhiều Mật Lạc Đà thế này, chúng ta phải đối phó với bọn chúng trước." Hạo Thiên Chân cắn chặt răng: "Đám này thật sự đáng ghét, cũng không biết khi nào mới có thể giải quyết hết bọn chúng." "Muốn giải quyết hoàn toàn thì không đơn giản như vậy đâu, dù sao hiện tại trong vách tường xung quanh toàn là đám Mật Lạc Đà này." Nói rồi, Tần Mặc hít sâu một hơi, siết chặt Thần Hoàng Kiếm, không ngừng công kích xung quanh.

Đám Mật Lạc Đà này đương nhiên không phải đối thủ của Tần Mặc, nhưng Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân và Bàn Tử đã sắp không kiên trì nổi nữa. "Mấy người đều hết thể lực rồi sao?" Tần Mặc nhíu mày nhìn họ.

Bọn họ cắn răng nhìn Tần Mặc: "Hay là anh tự mình rời khỏi đây đi, chúng tôi không sao đâu." Tần Mặc nheo mắt lắc đầu, hắn chắc chắn không thể bỏ họ lại đây, nên Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một con hỏa long khổng lồ xuất hiện trên người hắn. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Tần Mặc ném hỏa long ra, nó nhanh chóng đánh vào người đám Mật Lạc Đà, đẩy lùi chúng.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại siết nắm đấm.

Đám Mật Lạc Đà vây quanh nhưng vì nhiệt độ ngọn lửa quá cao nên căn bản không dám tới gần.

Tần Mặc thở phào, quay đầu nhìn mấy người kia: "Mọi người cảm thấy thế nào?" Họ nhìn nhau rồi lắc đầu: "Chúng tôi vẫn không còn chút sức lực nào." Tần Mặc nheo mắt, tiếp đó hắn lại quan sát kỹ vách tường trước mặt, tiến lại gần một chỗ, cảm ứng kỹ càng thì phát

hiện nơi này lại có một luồng sức mạnh huyền diệu.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, suy nghĩ nửa ngày, hắn vẫn quyết định truyền sức mạnh của mình vào vách tường.

Vách tường dường như tương thích với năng lượng của Tần Mặc, ngay sau đó nó trực tiếp mở ra.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng không biết vì sao, mặc kệ họ nỗ lực thế nào cũng không cách nào đi ra khỏi đây.

Tần Mặc nhíu chặt mày, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng ý thức được có chút không ổn. "Hơi ly kỳ rồi đấy." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng gật đầu.

Chương 635

Nhưng chuyện này cũng khá bình thường, nếu nơi này dễ đi ra như vậy thì Bàn Tử và Trương Kỳ Lân cũng không thể bị kẹt mãi ở đây.

Tần Mặc nhắm mắt lại, một lát sau, một luồng năng lượng khổng lồ bay ra từ người hắn, Tần Mặc truyền năng lượng này vào trong tường.

Năng lượng của Tần Mặc khá lớn nên rất nhiều vách tường bên này đều bị hắn xuyên thủng.

Tần Mặc cười lạnh: "Hóa ra là như vậy." Hắn quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cũng ý thức được Tần Mặc đã biết sự huyền diệu trong đó, nhíu mày nhìn hắn.

Tần Mặc giải thích: "Nếu tôi đoán không sai, e là trong những bức tường này có một phần có thể cho chúng ta đi qua, phần còn lại tuy cũng có cơ quan nhưng chỉ là để mê hoặc người khác." Sức mạnh này quả thực có chút tương thích với Tần Mặc, tuy hắn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng dù thế nào hắn cũng phải xông ra khỏi đây.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân vui vẻ lên hẳn, quay sang nhìn Bàn Tử và Trương Kỳ Lân: "Chúng ta rốt cuộc cũng có thể ra ngoài rồi." Bàn Tử và Trương Kỳ Lân gật đầu, tuy nói thể lực hai người đã sắp cạn kiệt, nhưng hiện tại Tần Mặc lại cho họ hy vọng, họ nhất định sẽ tiếp tục cố gắng.

Tần Mặc lại nhìn mấy bức tường trước mặt, tìm được một bức tường tương thích với sức mạnh của mình.

Nhưng chưa đợi Tần Mặc làm gì, xung quanh lại xuất hiện rất nhiều Mật Lạc Đà. "Mẹ kiếp, Bàn Gia liều mạng với đám quái vật các ngươi!" Bàn Tử nắm chặt tay, nheo mắt lại.

Tần Mặc thấy vậy liền bảo Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân: "Hai người giúp Bàn Tử một chút, tôi mở bức tường này ra trước." Hai người vội vàng gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy nghĩa là không bao lâu nữa hắn sẽ làm được.

Bọn họ liền tới bên cạnh giúp Bàn Tử, trong mắt Bàn Tử cũng hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Đã có người tới giúp thì không cần lãng phí thời gian, ba người cùng nhau đối phó là được.

Tần Mặc thấy ba người đang ra sức chống lại đám Mật Lạc Đà, nên hắn biết mình cũng phải khẩn trương, nếu không e là họ không kiên trì được nữa.

Suy nghĩ xong, Tần Mặc gia tăng sức mạnh muốn phá vỡ bức tường, nhưng chỉ khi sức mạnh của Tần Mặc truyền vào đến một cảnh giới nhất định, vách tường mới xuất hiện một cái lỗ.

Cứ như vậy qua không bao lâu, vách tường rốt cuộc cũng bị Tần Mặc phá khai.

Tần Mặc thở phào, nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài, hắn cười lạnh một tiếng. "Cuối cùng cũng có thể từ đây đi ra ngoài rồi." Nói xong, Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh: "Đừng ngẩn ra đó nữa, mau đi theo tôi." Họ lên tiếng đáp lại, bọn họ đâu phải kẻ ngốc, hiện tại Tần Mặc đã mở đường, nếu không đi theo thì e là bị đám quái vật giết chết mất.

Mấy người đi theo Tần Mặc, rất nhanh đã thoát ra ngoài.

Thể lực đám Bàn Tử thực sự không chống đỡ nổi nữa, trực tiếp

ngồi bệt xuống đất, sắc mặt cũng trở nên có chút trắng bệch.

Tần Mặc thấy vậy liền nhíu mày: "Mọi người vất vả rồi." Họ vội vàng xua tay, họ có gì mà vất vả, chỉ là đối phó với đám quái vật kia thôi, còn Tần Mặc lại phải dùng sức mạnh phá vỡ cả vách tường. "Chúng tôi không sao đâu, nhưng mà có phải chúng ta đã ở trong đó rất lâu rồi không?" Bàn Tử nuốt nước miếng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc ừ một tiếng, đúng là như vậy. "Mọi người đã mệt thế này rồi thì ở đây nghỉ một lát rồi hãy đi tiếp." Mấy người cười cười không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi đó nghỉ ngơi.

Một lát sau, Tần Mặc lấy từ trong không gian ra một ít đồ ăn, chia cho mỗi người một phần. "Đợi ăn xong chúng ta hãy đi." Họ nhìn nhau gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì họ chắc chắn sẽ không từ chối, hơn nữa hiện tại họ cũng thực sự cảm thấy rất mệt mỏi.

Qua một lúc, họ cũng ăn xong, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc. "Chúng ta đi thôi." Tần Mặc dẫn họ đi về phía trước, nhờ đã ăn đồ Tần Mặc đưa nên thể lực của họ cũng phục hồi được kha khá, không cần lo lắng nữa.

Không bao lâu sau, họ đã về tới doanh trại.

Tần Mặc nhìn những túp lều cách đó không xa, dẫn mọi người đi tới.

Người trong doanh trại vẫn luôn chờ đợi.

Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử đang đợi ở đó, thấy Tần Mặc trở về, trong mắt lộ vẻ vui mừng, cũng thấy được mấy người sau lưng Tần Mặc đều bình an vô sự. "Cậu cuối cùng cũng về rồi." Giải Tiểu Hoa vỗ vai Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, hắn đã sớm nói là sẽ quay lại mà.

Bên kia, Cầu Đức Khảo cũng nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy

tới, có chút kích động nhìn Tần Mặc. "Tình hình thế nào rồi?" Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt chăm chú nhìn Cầu Đức Khảo: "Nếu tôi đoán không sai, e là ông đã sớm cho người lặn xuống đáy hồ, nhìn thấy tình trạng dưới đó rồi phải không?" Cầu Đức Khảo trầm mặc, Tần Mặc nói không sai chút nào, nhưng lão không muốn thừa nhận sự thật này. "Thế thì đã sao?" Cầu Đức Khảo hỏi ngược lại. "Nếu tôi đoán không sai, người của ông chắc là không một ai trở về nhỉ?" Tần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm Cầu Đức Khảo.

Sắc mặt Cầu Đức Khảo khá khó coi, nắm tay siết chặt, không ngờ cái gì Tần Mặc cũng đoán được. "Cho nên?

Cậu muốn nói cái gì?" "Dưới đó không phải Trương Gia Cổ Lâu." Tần Mặc lắc đầu, hắn cho rằng mình vẫn nên nói thật với đối phương.

Cầu Đức Khảo hừ lạnh: "Cậu đừng lừa tôi, Trương Gia Cổ Lâu rõ ràng ở ngay dưới đó." Tần Mặc cười lạnh: "Ông tự mình muốn tin hay không thì tùy.

Ông có biết tại sao người của ông không ai quay về không?

Bởi vì dưỡng khí dưới đó đã cạn kiệt." Thấy Cầu Đức Khảo nghi hoặc, Tần Mặc giải thích: "Tôi biết trong lòng ông không hiểu.

Bởi vì sau khi bọn họ xuống dưới đó, toàn bộ đều bị tiếng chuông thanh đồng bên trong mê hoặc, chìm sâu vào ảo cảnh, không cách nào thoát ra khỏi ảo cảnh đó nên mới có kết cục như vậy." Cầu Đức Khảo nghe hiểu, lại nhíu mày nhìn Tần Mặc: "Vậy thì sao?" "Nếu tôi đoán không sai, ông hẳn là biết dưới đó là ảo cảnh, ông muốn tôi xuống dưới đó cũng là để giúp ông thăm dò một chút." Cầu Đức Khảo không nói gì khác, bởi vì Tần Mặc đoán toàn bộ đều đúng, lão không cần thiết phải phản bác, hơn nữa Tần Mặc là người thông minh.

Nếu lão phản bác chỉ khiến Tần Mặc cảm thấy lão giả tạo. "Có điều hiện tại tôi đã xuống dưới giúp ông thăm dò rồi, tiếp theo có phải không còn chuyện gì của tôi nữa không?" Tần Mặc cười lạnh.

Sắc mặt Cầu Đức Khảo có chút không tốt: "Dựa vào cái gì chứ?

Tôi đã giúp cậu tìm thấy bạn bè, cậu cũng nên dốc sức giúp đỡ tôi mới đúng." Tần Mặc nhướng mày: "Ai nói tôi bắt buộc phải giúp ông?

Hơn nữa, ông muốn tìm Trương Gia Cổ Lâu, tôi cảm thấy Trương Gia Cổ Lâu không phải thứ ông nên tìm, mắc mớ gì tôi phải giúp ông?" Tần Mặc lắc đầu, hắn cho rằng mình đã nói rất rõ ràng, nếu đối phương tiếp tục như vậy thì hắn cũng hết cách, chỉ có thể cưỡng ép rời khỏi đây. "Các ngươi muốn đi cũng phải hỏi xem người dưới tay tôi có đồng ý hay không đã?" Nói xong câu đó, Cầu Đức Khảo quay sang đám thuộc hạ, những người này lập tức vây quanh nhóm Tần Mặc.

Tần Mặc trào phúng gật đầu: "Các ngươi đúng là có thể giữ ở đây tiếp tục đối phó tôi, nhưng các ngươi phải nghĩ cho kỹ, tự lượng sức mình xem có phải đối thủ của tôi không đã." A Ninh bên cạnh nói nhỏ với Cầu Đức Khảo: "Ông chủ, tôi thấy chúng ta không thể cứng đối cứng với hắn, chúng ta thực sự đánh không lại, thực lực của hắn ông cũng biết mà." Dù A Ninh nói vậy, trong lòng Cầu Đức Khảo vẫn không thoải mái, lão nắm chặt tay, quay đầu trừng mắt nhìn A Ninh: "Cô rốt cuộc là người của tôi hay người của hắn?" A Ninh lúc này mới trầm mặc, không nói gì thêm.

Cầu Đức Khảo đã nói đến mức này, nếu cô còn nói gì nữa e là đối phương sẽ nghĩ cô và Tần Mặc cùng một phe.

Chương 636

Nhưng mặc kệ thế nào, trước giờ cô vẫn luôn tận tâm tận lực với Cầu Đức Khảo, sao lão có thể nói ra những lời như vậy chứ?

A Ninh thở dài, lùi lại hai bước.

Nếu Cầu Đức Khảo không chịu nghe cô, vậy đợi đến khi người bên phe họ tổn thất thảm trọng, trong lòng lão tự khắc sẽ rõ.

Thấy cảnh này, Cầu Đức Khảo mới thở phào, quay sang nhìn Tần Mặc cười lạnh: "Cậu tự mình suy nghĩ đi, cho dù cậu có thể đối phó được đám người dưới tay tôi, nhưng cậu cũng phải lo cho bạn bè của cậu chứ.

Thực lực mấy người bạn của cậu so với cậu thì kém xa đấy." Tần Mặc siết chặt nắm đấm, không ngờ Cầu Đức Khảo lại dùng tính mạng bạn bè để uy hiếp hắn, nhưng lão đã đánh giá thấp hắn rồi. "Thế thì đã sao?" Tần Mặc thực sự chẳng thèm để ý, hắn cho rằng có hắn ở đây, đám người này căn bản không phải đối thủ, cũng không cách nào làm hại đồng đội của hắn.

Nghĩ xong, Tần Mặc quay sang nhìn kẻ gần nhất, trực tiếp ra tay.

Trương Kỳ Lân, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều hiểu rõ Tần Mặc, thấy Tần Mặc bắt đầu ra tay, họ cũng không đứng yên mà lao tới sát cánh cùng hắn.

Tần Mặc thấy vậy thì nhướng mày cười, họ nguyện ý cùng hắn phản kháng đương nhiên là chuyện tốt nhất, hơn nữa đám người này chưa chắc đã là đối thủ của họ. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện, trực tiếp di chuyển về phía đám người kia.

Ngay cả những thứ trong mộ còn không phải đối thủ của Tần Mặc, huống chi là người thường.

Bọn họ bị lốc xoáy cuốn vào, trên người xuất hiện rất nhiều vết thương nhỏ, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Trong lòng họ cũng thót lại, biết mình không đánh lại Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, nếu họ muốn tiếp tục kiên trì ở đây thì hắn cũng không có ý kiến gì, nhưng hắn nghĩ vẫn nên giải quyết bọn họ cho xong.

Mấy người này không ngừng giao thủ với Tần Mặc, nhưng quả thực đánh không lại, chẳng bao lâu sau đã bị Tần Mặc đánh lui toàn bộ.

Nhìn bóng dáng bọn họ, Tần Mặc cười lạnh: "Cũng không tự xem lại bản thân mình cân lượng thế nào mà đòi đối phó tôi ở đây?

Chẳng lẽ ông chủ các ngươi bắt các ngươi bán mạng thì các ngươi làm thật sao?

Lão ta không coi trọng tính mạng các ngươi thì thôi, ngay cả các ngươi cũng không để ý à?" "Nếu các ngươi muốn có kết cục giống như mấy đồng bạn kia của các ngươi, thì cứ việc xông lên, xem xem thực lực ai mạnh hơn." Nói rồi, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, khí thế trên người hắn cuộn trào trong không khí khiến ai cũng cảm nhận được. "Ông chủ không xong rồi, chúng ta thực sự không phải đối thủ của hắn." Một người bên cạnh nói nhỏ với Cầu Đức Khảo.

Cầu Đức Khảo siết chặt nắm đấm, quay đầu trừng mắt nhìn thủ hạ: "Tao đã nói rồi, tụi bây bắt buộc phải bắt bọn chúng lại cho tao." Cầu Đức Khảo cho rằng, muốn tham tra bí mật trong Cổ Lâu, bắt buộc phải có Tần Mặc giúp đỡ.

Nếu Tần Mặc không ra tay, e rằng đám người này căn bản không

thể nào thành công được.

Mấy người đó nhìn nhau, nhưng họ cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể nghe theo lời Cầu Đức Khảo.

Ngay lập tức, họ lại xông về phía Tần Mặc.

Thấy vậy, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng lần này anh không còn nương tay nữa.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Khi luồng năng lượng khổng lồ này được Tần Mặc ném ra, cả chiếc lều lập tức nổ tung.

Không chỉ vậy, mấy người đứng gần Tần Mặc nhất trực tiếp bị luồng khí của anh đánh bay ra ngoài, ngã sõng soài trên đất.

Thấy bộ dạng thảm hại của bọn họ, Tần Mặc bĩu môi, nhưng trong lòng không hề có chút thương hại nào.

Anh sớm đã biết họ không phải là đối thủ của mình, nhưng họ cứ nhất quyết ở lại đây đối đầu, vậy thì còn trách ai được nữa?

Tần Mặc lại nhìn Trương Kỳ Lân ở cách đó không xa.

Trương Kỳ Lân lúc này cũng đang ở đây giúp đỡ Tần Mặc.

Tuy ban đầu thể lực của anh và Bàn Tử có chút không chống đỡ nổi, nhưng bây giờ đã khá hơn nhiều.

Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử cũng hoàn toàn đứng về phía Tần Mặc.

Suy nghĩ một chút, Cầu Đức Khảo liền dời tầm mắt sang Hắc Hạt Tử.

"Chẳng phải anh rất thích tiền sao?

Hay là thế này đi, anh giúp tôi, hai chúng ta cùng nhau bắt Tần Mặc, sau đó cùng đi thăm dò Trương Gia Cổ Lâu.

Đồ vật bên trong Trương Gia Cổ Lâu, tôi có thể chia cho anh một nửa.” Hắc Hạt Tử cười lạnh một tiếng, gã này chắc là đã nhắm vào tính cách ham tiền của mình rồi, nhưng tiếc là, bây giờ anh chỉ muốn kề vai sát cánh chiến đấu cùng Tần Mặc.

“Không thể nào đâu, ông đừng có mơ mộng nữa.” Nói rồi, Hắc Hạt Tử cũng ra tay đối phó với những người xung quanh.

Thực lực của mấy người bên phe Tần Mặc đều mạnh như vậy, đối phương sao có thể là đối thủ được.

Chẳng bao lâu sau, phe Tần Mặc đã giải quyết toàn bộ kẻ địch.

Tần Mặc cũng thở phào một hơi, trong mắt ánh lên vẻ lạnh lùng, rồi anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

“Các anh cảm thấy thế nào?” Họ nhìn nhau rồi đều lắc đầu.

Hiện tại họ không sao cả, và họ cũng có thể nhận ra Tần Mặc vẫn còn nương tay, nếu không e rằng tất cả những người này đều đã bỏ mạng ở đây rồi.

Nhưng họ cũng hiểu tính cách của Tần Mặc, có lẽ anh không muốn tùy tiện nhuốm máu người.

Hơn nữa, những người này chỉ là giúp Cầu Đức Khảo làm việc, bán mạng cho Cầu Đức Khảo mà thôi, chứ không có nghĩa là họ không có gia đình, không có con cái.

Tần Mặc bằng lòng nương tay cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

“Tôi khuyên các người thêm một câu, Cầu Đức Khảo không phải là một ông chủ tốt.

Đi theo ông ta, các người chỉ tự chôn vùi mình trong một ngôi mộ nào đó thôi, tự mình suy nghĩ cho kỹ đi.” Nói xong, Tần Mặc lại quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Đừng ở đây nữa, chúng ta đi thôi.” Trương Kỳ Lân lập tức đáp một tiếng, sau đó cả nhóm rời khỏi nơi này.

Họ đã thăm dò rõ ràng, Trương Gia Cổ Lâu quả thực không ở dưới đáy hồ này, điều đó có nghĩa là họ phải đến nơi khác tìm kiếm.

Không bao lâu sau, nhóm Tần Mặc đã đến nhà của thôn trưởng.

Thôn trưởng thấy Tần Mặc và mọi người bình an vô sự trở về, trong mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc, nhưng nghĩ lại bản lĩnh của Tần Mặc, ông ta liền hiểu ra, cười nói với anh.

“Tần Mặc tiên sinh, các vị đúng là lợi hại thật, lại có thể ở trong núi lâu như vậy.

Trong núi có xảy ra sạt lở đất đá không?” Tần Mặc và mấy người còn lại nhìn nhau, lắc đầu.

Chương 637

“Không có.” Thôn trưởng lúc này mới thở phào một hơi, gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi, nếu đã hiện tại các vị đều đã vào núi xem xét, các vị định khi nào sẽ đầu tư cho chúng tôi?” “Chuyện này để sau đi, chúng tôi hiện tại còn có việc quan trọng cần bàn bạc.” Thôn trưởng im lặng một lát rồi đáp một tiếng.

Ông ta cũng không còn cách nào khác, đành quay người rời đi.

Tần Mặc thì dẫn mấy người họ vào một căn phòng, lúc này mới nhìn về phía họ.

“Về chuyện xảy ra gần đây, các anh nghĩ sao?” Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ nhìn nhau, thở dài.

“Chúng tôi hiện tại cũng không rõ lắm.” Tần Mặc nhướng mày, rồi tìm một chỗ ngồi xuống, nói với mọi người.

“Nếu Trương Gia Cổ Lâu không ở dưới đáy nước, nhưng dưới nước lại có công trình kiến trúc như vậy, điều đó có nghĩa là, Trương Gia Cổ Lâu có thể có một phần nằm dưới nước.

Nhưng chúng ta chưa thăm dò rõ ràng.” Mấy người họ đều gật đầu.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?” Họ vừa nói vừa nhìn Tần Mặc.

Mấy người họ quả thực không có chủ kiến gì, hơn nữa họ cho rằng có Tần Mặc ở đây, họ chỉ cần nghe theo anh là được, còn những chuyện khác không cần phải nghĩ nhiều.

Tần Mặc véo cằm, cẩn thận suy tư.

Một lúc sau, anh mới lại nhìn mấy người trước mặt.

“Tôi cho rằng những người trong đá mà họ tạo ra là để bảo vệ Trương Gia Cổ Lâu của họ.” Mọi người đều gật đầu, trong lòng họ cũng nghĩ như vậy.

“Đúng là như thế.” Tần Mặc lại dời tầm mắt sang Trương Kỳ Lân.

Nếu Trương Kỳ Lân là người của Trương gia, vậy anh ấy có khả năng tìm được Trương Gia Cổ Lâu.

Trương Kỳ Lân cũng thấy ánh mắt của Tần Mặc, anh thở dài.

“Hiện tại có rất nhiều ký ức tôi không còn nhớ, nên anh nói với tôi chuyện này cũng không có tác dụng gì.” Tần Mặc im lặng một lát rồi đáp một tiếng.

Có lẽ lời Trương Kỳ Lân nói quả thực không sai, vậy nên mình phải suy nghĩ lại cho kỹ.

Tần Mặc lại nhìn mấy người họ.

“Có lẽ chúng ta tìm kiếm trong dãy núi này sẽ có kết quả.” Tần Mặc mỉm cười nói.

Nghe anh nói vậy, Trương Kỳ Lân có chút kinh ngạc.

“Anh chắc chắn muốn làm vậy sao?

Như thế chẳng khác nào mò kim đáy bể, vì khu vực núi non ở đây khá nhiều, lại còn đặc biệt rộng lớn, chúng ta muốn tìm được manh mối nhất định trên núi không hề đơn giản.” Tần Mặc cười cười.

“Rồi sẽ có phát hiện thôi, huống hồ chúng ta bây giờ cũng không còn việc gì khác để làm.” Mấy người họ nhìn nhau rồi gật đầu lia lịa.

Lời Tần Mặc nói quả thực không sai, tạm thời họ cũng chỉ có thể làm như vậy.

Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Nếu không có chuyện gì, chúng ta cứ tạm thời nghỉ ngơi ở đây đã." Dù sao họ cũng vừa mới từ dưới nước lên, vẫn còn hơi mệt mỏi, cứ ở đây một thời gian rồi tính tiếp.

Mọi người đều đáp lời.

Cả nhóm ở lại đây nghỉ ngơi vài ngày.

Năm ngày sau, Tần Mặc tập hợp mọi người lại, nhìn họ rồi nói.

"Chúng ta bắt đầu hành động đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ đều đồng thanh đáp lời.

Tần Mặc đã lên tiếng, họ tự nhiên sẽ không từ chối.

Tần Mặc cũng mỉm cười, dẫn mọi người cùng vào núi.

Bây giờ việc họ cần làm là thăm dò khu vực núi non này.

Nhưng chưa kịp để nhóm Tần Mặc hành động, một người đã xuất hiện.

Tần Mặc nhướng mày, nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Hạo Thiên Chân cũng nhận ra người đó, cậu nhìn về phía nhị thúc của mình.

"Nhị thúc, sao chú lại đến đây?" Hạo Thiên Chân không hiểu lắm, người đến là Ngô Nhị Gia.

Sắc mặt Ngô Nhị Gia có chút không tốt, ông ta nheo mắt, thở dài.

"Nếu ta thật sự không đến đây, e rằng cháu gặp nguy hiểm gì ta cũng không biết.

Mau cùng ta trở về đi." Nói rồi Ngô Nhị Gia bước tới, định kéo Hạo Thiên Chân cùng rời khỏi nơi này, nhưng Hạo Thiên Chân lại

giật mạnh tay ra.

“Cháu không thể về cùng chú đâu, chú cũng đừng ép cháu.

Cháu đã đến đây rồi, phải tra cho rõ ngọn ngành câu chuyện này mới trở về.” Ngô Nhị Gia khó tin nhìn Hạo Thiên Chân.

“Cháu chắc chắn muốn như vậy sao?

Ngô gia chúng ta khó khăn lắm mới thoát ra khỏi vòng xoáy đó, nếu cháu cứ tiếp tục điều tra, chúng ta rất có khả năng sẽ đối đầu với thế lực kia, cháu nghĩ cháu có thể chống lại được thế lực đó sao?” Hạo Thiên Chân cười lạnh một tiếng.

“Vậy thì đã sao?

Cháu không quan tâm thế lực đó là thế lực gì, nếu cháu đã bị cuốn vào vòng xoáy này, vậy thì cháu không thể thoát ra được.

Hơn nữa, có Tần Mặc ở đây, cháu không sợ gì cả.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, anh không ngờ Hạo Thiên Chân lại nói như vậy.

Ngô Nhị Gia bị Hạo Thiên Chân làm cho tức không nhẹ, ông ta giậm mạnh chân một cái.

“Cháu đúng là đứa bất hiếu, nhà chúng ta chỉ có một mình cháu là hậu duệ, cháu còn cứ nhất quyết làm chuyện này, chẳng lẽ cháu không sợ thật sự chết ở đây sao?

Nếu cháu thật sự xảy ra chuyện, vậy ta phải làm sao?

Tam thúc của cháu phải làm sao?” “Tam thúc của cháu bây giờ ngay cả xuất hiện còn không muốn, nếu chú ấy đã muốn thoát khỏi chuyện này như vậy, vậy thì cháu phải gánh vác trách nhiệm này, cháu phải thay thế chức trách của chú ấy.” Ngô Nhị Gia khó tin nhìn Hạo

Thiên Chân, ông không ngờ Hạo Thiên Chân lại dám nói ra những lời ngông cuồng như vậy.

Chương 638

“Cháu tưởng mình có thực lực gì chứ?

Cháu muốn làm gì là có thể làm được sao?” Hạo Thiên Chân hừ lạnh một tiếng.

“Cháu nghĩ cháu đã nói rất rõ ràng rồi, hơn nữa chú cũng biết là các bậc trưởng bối trong Cửu Môn bảo chúng cháu đến tìm Tần Mặc.

Bây giờ Tần Mặc đang điều tra chuyện này, cháu ở bên cạnh anh ấy giúp đỡ, cũng có nghĩa là cháu đang thuận theo ý của Cửu Môn.

Dù sao chúng ta cũng là người trong Cửu Môn, chẳng lẽ chú muốn thoát ly Cửu Môn sao?” Hạo Thiên Chân trực tiếp dùng Cửu Môn để gây áp lực cho Ngô Nhị Gia.

Ngô Nhị Gia không ngờ, Hạo Thiên Chân lại ngang ngược đến vậy.

“Cho dù cháu có lôi Cửu Môn ra cũng vô dụng, ngay cả Cửu Môn cũng chưa chắc là đối thủ của thế lực kia, nên họ mới kéo Tần Mặc vào, để Tần Mặc đến giúp chúng ta.

Nhưng ta không hy vọng cháu tiếp tục điều tra nữa, nếu không sẽ không có bất kỳ lợi ích nào cho cháu đâu.” Ngô Nhị Gia lắc đầu, ông cũng chỉ có thể tiếp tục khuyên giải Hạo Thiên Chân, nhưng Hạo Thiên Chân sao có thể nghe lọt tai?

“Chú đừng nói với cháu mấy chuyện vô ích này nữa, dù sao cháu cũng sẽ không để ý đến chú nhiều đâu.

Cháu đã bị cuốn vào chuyện này rồi, cháu phải điều tra cho ra nhẽ mới được.” Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi.

Cậu chính là người quật cường như vậy, một khi đã quyết định

chuyện gì thì sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Thấy Hạo Thiên Chân như vậy, Ngô Nhị Gia tức không nhẹ, còn Tần Mặc thì chắn trước mặt Hạo Thiên Chân, mỉm cười nói với Ngô Nhị Gia.

"Tôi thấy thực ra ông cũng không cần phải quá để tâm.

Cho dù là thế lực kia thì đã sao chứ?" Ngô Nhị Gia đánh giá Tần Mặc một lượt, ông ta lập tức nhận ra Tần Mặc chắc chắn là người mà Cửu Môn mời đến, dù sao trong số những người này cũng chỉ có khí thế của Tần Mặc là bất phàm nhất.

"Tần Mặc tiên sinh, tôi nghĩ có lẽ anh không hiểu rõ về thế lực đó lắm, nếu không anh không thể nào nói ra những lời này.

Thế lực đó ngay cả Cửu Môn chúng tôi cũng chưa chắc đã dám chọc vào, huống chi là anh." Ngô Nhị Gia cảm thấy mình đã nói hết lời rồi, nếu Tần Mặc cứ nhất quyết muốn điều tra rõ ràng, đó là chuyện của Tần Mặc, không liên quan gì đến ông ta, việc duy nhất ông ta cần làm là bảo vệ huyết mạch của Ngô gia.

Ngô Nhị Gia lại nhìn Hạo Thiên Chân.

"Đừng ở đây nữa, mau đi cùng ta." Nói rồi ông ta định qua kéo Hạo Thiên Chân, nhưng một giọng nói khác lại vang lên từ bên kia.

"Vội vàng thế làm gì?" Tần Mặc nhìn sang, thì thấy Cầu Đức Khảo đang dẫn rất nhiều người đến đây, bọn họ đã bao vây sân nhà.

Trong mắt Cầu Đức Khảo ánh lên vẻ lạnh lùng, hắn nhìn thuộc hạ của mình.

Một tên thuộc hạ của hắn đang cầm một con dao găm kề vào cổ Vân Thái.

Tần Mặc không ngờ đối phương lại làm như vậy, anh cười lạnh

một tiếng.

“Các người quả nhiên vẫn vô liêm sỉ như vậy, cứ nhất quyết phải lôi người vô tội vào.” “Chẳng lẽ trong chuyện này còn có người vô tội sao?

Khi anh đến đây thì đáng lẽ đã phải đoán được rồi, họ đã bị cuốn vào chuyện này, nên họ không thể là người vô tội.

Anh cũng đừng nói với tôi những lời lẽ cao thượng đó nữa.” Cầu Đức Khảo hừ lạnh một tiếng, hắn trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Hắn quả thực rất ghen tị với thực lực của Tần Mặc, và hắn cũng muốn có được năng lực trường sinh bất lão của Tần Mặc.

Nhưng trong lòng hắn rất rõ, hắn chắc chắn không thể làm được, vì vậy hắn cũng chỉ có thể để Tần Mặc tiếp tục giúp hắn tìm cách, xem có thể lấy được huyết mạch Kỳ Lân hay không.

Tần Mặc nheo mắt, Hạo Thiên Chân bên cạnh có chút lo lắng, nói nhỏ với Tần Mặc.

“Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng không thể làm hại tính mạng người vô tội.” Bàn Tử bên cạnh cũng vội vàng phụ họa.

“Đúng vậy, chúng ta ở đây lâu như vậy, Vân Thái đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều, chúng ta sao có thể không cứu cô ấy được?” Tần Mặc nhìn Cầu Đức Khảo.

“Ông tưởng bắt cô ấy là có thể uy hiếp được tôi sao?” Tần Mặc khinh bỉ cười một tiếng.

Cầu Đức Khảo thì hít sâu một hơi.

“Tôi biết bản lĩnh của anh, nhưng tôi nghĩ tôi vẫn phải nói rõ với anh, nếu anh thật sự tự mình đi điều tra, chưa chắc anh đã tra ra được.

Hợp tác với tôi ngược lại xác suất sẽ lớn hơn một chút, anh thấy

sao?" Cầu Đức Khảo hỏi ngược lại Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười, anh không ngờ Cầu Đức Khảo lại nói như vậy, liền gật đầu.

"Có lẽ đúng là như vậy, nhưng ông đã làm ra chuyện bất lợi cho bạn bè của tôi, vậy tại sao tôi phải giúp ông?" Tần Mặc nhìn Cầu Đức Khảo, Cầu Đức Khảo nheo mắt.

"Bên chúng tôi có rất nhiều thứ tiên tiến, có những thứ này, chúng ta muốn điều tra ra kết quả cuối cùng, chẳng phải là chuyện đơn giản sao." Cầu Đức Khảo cười nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

"Có lẽ ông nói vậy cũng không có gì sai, nhưng…" Tần Mặc nói rồi dừng lại một chút, rồi đột nhiên dồn ánh mắt vào kẻ đang khống chế Vân Thái.

Giây tiếp theo, thân hình Tần Mặc biến mất tại chỗ, đến khi Tần Mặc xuất hiện trở lại, tên đó đã hét lên một tiếng thảm thiết, con dao găm trong tay cũng rơi xuống đất.

Tần Mặc nắm lấy cánh tay Vân Thái, đưa cô thoát khỏi nơi đó, trực tiếp đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân.

"Bây giờ ông đã không còn con tin, vậy nên ông không có tư cách đàm phán với tôi." Cầu Đức Khảo nhíu chặt mày.

Ngô Nhị Gia bên cạnh cũng lên tiếng vào lúc này.

"Đây là đất nước của chúng tôi, đến lượt một người nước ngoài như ông ở đây nói ba nói bốn từ khi nào." Ngô Nhị Gia hừ lạnh một tiếng.

Có lẽ với thực lực của ông ta quả thực không thể chống lại thế lực đứng sau, nhưng muốn đối phó với một Cầu Đức Khảo thì vẫn khá đơn giản.

Sắc mặt Cầu Đức Khảo trở nên khó coi, hắn không ngờ Ngô Nhị Gia cũng dám nói ra những lời này.

Người này cũng không xem lại địa vị của mình là gì, lại dám ở trước mặt hắn la lối.

"Không muốn nói nhiều với các người nữa, các người tự tiện đi.

Nếu các người thật sự hợp tác với tôi, tôi có thể lấy trang bị của mình ra cho các người sử dụng, nếu không muốn, vậy các người muốn tìm ra bí mật trong núi này cũng rất khó." Tần Mặc nhướng mày.

"Hợp tác đương nhiên là có thể." Tần Mặc bây giờ đã nhìn ra, Ngô Nhị Gia quả thực không muốn để họ tiếp tục điều tra, nhưng Tần Mặc chắc chắn không thể nghe theo Ngô Nhị Gia, cũng chỉ có hợp tác với Cầu Đức Khảo mới có thể khiến Ngô Nhị Gia từ bỏ ý định.

"Nhưng trong quá trình đó nếu có xảy ra chuyện gì, các người phải nghe theo tôi, để tôi làm người lãnh đạo, ông nhiều nhất cũng chỉ là thuộc hạ của tôi." Tần Mặc cười nhìn Cầu Đức Khảo.

"Nếu sau này, chúng ta thật sự có thể tìm ra bí mật trong núi, tôi có thể hào phóng chia sẻ bí mật này cho ông, ông thấy thế nào?" Tần Mặc cho rằng mình đã nhượng bộ lớn nhất rồi, nếu các người không đồng ý, vậy mình cũng không cần phải bàn chuyện hợp tác với hắn nữa.

Cầu Đức Khảo nhíu mày.

Hắn lúc này dường như đang cân nhắc chuyện này.

Chương 639

Một lúc sau, Tần Mặc nhìn về phía Ngô Nhị Gia bên cạnh.

"Ông vẫn nên tạm thời rời khỏi đây đi, chúng tôi đã quyết định rồi, nên dù ông có nói thế nào, chúng tôi cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình." Ngô Nhị Gia hít sâu một hơi.

"Nếu thật sự như vậy, sớm muộn gì có một ngày các người sẽ hối hận." Tần Mặc cười gật đầu.

"Có lẽ lời ông nói quả thực không sai, nhưng tôi là người thích sống cho hiện tại.

Người khác nói gì với tôi hay đề nghị tôi làm gì, tôi trước nay đều không nghe, tôi chỉ đi theo ý của mình thôi." Lời Tần Mặc nói quả thực là lời thật lòng, anh cũng không lừa dối Ngô Nhị Gia.

Ngô Nhị Gia nhìn Tần Mặc chằm chằm, nhưng khi thấy vẻ mặt kiên định trên mặt Tần Mặc, Ngô Nhị Gia biết, e rằng mình thực sự không thể quyết định được gì.

Nếu Hạo Thiên Chân đã không muốn đi cùng ông ta, vậy ông ta chắc chắn cũng không thể ép buộc được Hạo Thiên Chân, xem ra chuyện này cũng chỉ có thể tạm thời như vậy.

"Ta hiểu suy nghĩ của các ngươi, nếu đã vậy, ta ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì nữa." Ngô Nhị Gia lắc đầu, ông ta quay người, chuẩn bị rời đi, nhưng đi được vài bước, ông ta lại dừng lại, nhìn về phía Tần Mặc.

"Hy vọng anh có thể bảo vệ Hạo Thiên Chân thật tốt, đừng để nó gặp nguy hiểm gì." Tần Mặc gật đầu, dù sao đi nữa, Hạo Thiên Chân cũng là đi theo mình, mình chắc chắn phải bảo vệ cậu ấy.

Đợi đến khi Ngô Nhị Gia rời đi, Tần Mặc mới lại nhìn Cầu Đức Khảo.

"Nếu bây giờ tôi đã đồng ý hợp tác với các người rồi, các người bây giờ có nên rời khỏi nơi này không?

Không cần phải canh giữ ở đây nữa chứ?" Cầu Đức Khảo nhíu mày.

"Anh sẽ không bỏ rơi chúng tôi, rồi tự mình lén lút hành động một mình chứ?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Nếu ông thật sự lo lắng như vậy, vậy thì để người của ông rút khỏi sân này, có thể để họ canh gác bên ngoài sân, nhưng đừng qua đây làm phiền cuộc sống của người ta." Cầu Đức Khảo cân nhắc một chút, liền cho rằng Tần Mặc đã nói ra những lời này, vậy chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Hắn đáp một tiếng, rồi nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Chúng ta đi thôi." Nói rồi họ liền lui ra ngoài, còn Tần Mặc thì quay đầu nhìn về phía Vân Thái.

"Cô thế nào rồi?

Không sao chứ?" Vân Thái lập tức lắc đầu, trên mặt lộ vẻ cảm động, cô cúi người về phía Tần Mặc.

"Tần Mặc ca, cảm ơn anh." Tần Mặc mỉm cười, tùy ý xua tay.

"Không có gì." Sau đó Tần Mặc lại quay đầu, nhìn mấy người trước mặt.

"Mấy người chúng ta vào bàn bạc kế hoạch trước đã." Tần Mặc dẫn mấy người họ cùng vào phòng.

Vân Thái nhìn bóng lưng của họ, thở dài một hơi, không ngờ lần này lại là mình làm liên lụy đến họ.

Nhưng đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Vân Thái suy nghĩ một chút, rồi tự mình đi làm một bữa cơm, mang đến cho nhóm Tần Mặc.

Nhóm Tần Mặc vừa hay đang ở đây bàn chuyện, Vân Thái nghe thấy vậy liền không vào, mà ở bên ngoài cửa chờ đợi.

"Nếu bây giờ chúng ta đã hợp tác với họ, vậy tiếp theo chúng ta có thể dùng thiết bị và máy móc của họ.

Như vậy, chúng ta hẳn có thể nhanh chóng tìm ra bí mật trong núi này." Cân nhắc một chút, Bàn Tử thở dài.

"Nhưng tôi cứ cảm thấy hợp tác với Cầu Đức Khảo không phải là một hành động sáng suốt.

Anh lại không phải không biết nhân phẩm của Cầu Đức Khảo thế nào, chúng ta mà thật sự hợp tác với hắn, vậy sau này chúng ta có thể tiếp tục phát triển được không?" Như vậy, chẳng phải chuyện gì cũng bị đối phương biết hết sao?

Tần Mặc cũng hiểu ý của Bàn Tử, anh đưa tay vỗ vỗ vai Bàn Tử.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, những thiết bị trong tay hắn quả thực có thể giúp được chúng ta, về điểm này hắn đúng là không nói sai.

Nếu đã như vậy, vậy tại sao chúng ta phải từ chối hắn chứ?

Hắn bằng lòng cho chúng ta dùng mọi thứ của hắn, vậy chúng ta cứ hợp tác với hắn một chút, cũng chẳng có gì to tát." Tần Mặc trong lòng quả thực nghĩ như vậy.

Bàn Tử há miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được lời nào, chỉ có thể tùy ý gật đầu.

"Vậy được rồi, tôi biết rồi, anh đã quyết định rồi, tôi cũng không thể can thiệp vào quyết định của anh, cứ tạm thời như vậy đi." Tần

Mặc nhướng mày.

Dù sao Bàn Tử cũng đã đồng ý, mình cũng không cần phải nghĩ những chuyện vô ích kia, thay vào đó anh quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

"Anh nghĩ sao?" "Tôi thế nào cũng được, nếu bây giờ anh đã quyết định rồi, vậy cứ làm theo suy nghĩ của anh đi, tôi thấy suy nghĩ của anh chắc chắn không sai." Trương Kỳ Lân chắc chắn là tin tưởng Tần Mặc vô điều kiện.

Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng lập tức đáp lời.

"Không sai, tôi cũng nghĩ vậy, vậy nên bây giờ chúng ta có thể qua đó tìm họ." Tần Mặc thì nhìn về phía Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử.

"Vậy hai người cứ tạm thời rời khỏi đây trước đi, có một số chuyện cần hai người đi điều tra một chút." Hai người họ nhíu mày, không ngờ Tần Mặc lại muốn đuổi họ đi.

"Sao có thể được chứ?

Hai chúng tôi chắc chắn phải ở lại đây cùng các anh." "Yên tâm đi, đợi đến khi bên này chúng tôi điều tra ra manh mối, nhất định sẽ báo cho các anh.

Nhưng bây giờ các anh quả thực phải giúp tôi làm một việc, việc này đối với chúng ta cũng khá quan trọng." Hai người họ im lặng một lát rồi gật đầu.

Tần Mặc đã nói như vậy, hai người họ còn có thể làm gì nữa?

Ngay lập tức, hai người họ đi ra ngoài cùng Tần Mặc.

Tần Mặc thấy Vân Thái đang ở trong sân, liền dẫn Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử đến một nơi an toàn, nói với họ vài câu.

Hai người họ đáp một tiếng.

“Vậy được rồi, chúng tôi biết rồi, vậy chúng tôi đi điều tra trước đây.” Nhìn bóng lưng của hai người họ, Tần Mặc mới thở phào một hơi.

Tần Mặc cũng không nghĩ những chuyện vô ích kia, mà nhìn Vân Thái đang đi về phía mình.

“Sao cô lại ở đây?” Vân Thái đang ở đây đan giỏ tre, nghe thấy giọng Tần Mặc, cô mới quay đầu nhìn lại.

Tần Mặc chỉ vào hộp thức ăn trên bàn.

“Tôi muốn cảm ơn anh thật tốt, dù sao anh vừa mới cứu tôi.” Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh gật đầu.

“Vậy được, tôi biết rồi, cảm ơn cô đã chuẩn bị thức ăn cho chúng tôi.

Chương 640

Tôi tạm thời đi làm việc trước, nếu không có chuyện gì thì cô không cần phải qua làm phiền chúng tôi đâu." Vân Thái cười đáp một tiếng, còn Tần Mặc thì quay trở lại phòng, cùng mọi người ăn cơm xong, mới lại nói với họ.

"Được rồi, nếu đã ăn xong rồi, vậy chúng ta cùng đến chỗ Cầu Đức Khảo." Mấy người họ nhìn nhau, thở dài, nhưng bây giờ họ cũng không còn cách nào khác.

Tần Mặc đã nói như vậy, e rằng họ cũng chỉ có thể nghe theo Tần Mặc.

Tần Mặc dẫn mấy người họ rời khỏi nơi này.

Không bao lâu sau, họ đã đến khu lều trại của Cầu Đức Khảo.

Tần Mặc nhìn Cầu Đức Khảo, trong mắt ánh lên một nụ cười.

"Nếu chúng ta đã hợp tác rồi, vậy các người bây giờ chuẩn bị chỗ ở cho chúng tôi trước đi, ngoài ra đồ ăn của chúng tôi cũng phải tươi ngon hơn, tốt nhất là để người trong đội của các người lên núi, giúp chúng tôi săn vài con gà rừng, thỏ rừng gì đó." Cầu Đức Khảo nhíu mày, hắn nhìn A Ninh.

"Bảo người đi làm chuyện này đi." A Ninh thở dài, cô cũng không từ chối, đáp một tiếng rồi quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của đối phương, Tần Mặc nhướng mày, lại nhìn Cầu Đức Khảo.

"Xem ra có thuộc hạ này đối với ông cũng đỡ tốn sức không ít." "Thuộc hạ của tôi vốn dĩ nên làm việc cho tôi, tôi bảo họ làm gì, họ phải làm nấy." Tần Mặc bật cười.

“Ông nói vậy cũng không có gì sai, nhưng ông như vậy, những thuộc hạ kia của ông có thật sự bằng lòng phục ông không?” Nói rồi, Tần Mặc lại nhìn những người xung quanh, bọn họ nghe thấy lời Tần Mặc, liền nhíu mày, Tần Mặc đây là muốn làm gì?

Ly gián sao?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của họ, cười lạnh một tiếng, rồi tìm một chỗ ngồi xuống, lại nhìn Trương Kỳ Lân, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trước mặt.

“Vừa hay chúng ta rảnh rỗi không có việc gì làm, hay là chúng ta đánh bài đi, đợi đến khi họ mang thức ăn đến, chúng ta lại ăn chút gì đó.” Sắc mặt Cầu Đức Khảo có chút không tốt.

“Các ngươi có ý gì?

Chẳng phải đã nói rồi sao, chia sẻ bí mật của các ngươi cho tôi, sau đó chúng ta cùng nhau ở đây tìm kiếm Trương Gia Cổ Lâu sao?

Các ngươi bây giờ là sao?” Tần Mặc nhướng mày.

“Đương nhiên là phải tìm, nhưng bây giờ chúng tôi đều cảm thấy hơi đói, phải ăn chút gì đó mới có thể đi tìm được.

Hay là ông cứ để thuộc hạ của mình đi tìm trước đi, nếu họ có thể tìm thấy thì tự nhiên là tốt nhất.” Tần Mặc cười nhìn Cầu Đức Khảo.

Cầu Đức Khảo lúc này đã hiểu ra, Tần Mặc chắc chắn là đang cố ý trêu chọc hắn.

Hắn lập tức rút ra một khẩu súng chĩa vào Tần Mặc.

“Tôi nói cho anh biết, đừng có ở trước mặt tôi giở trò gì, nếu không, tôi nhất định sẽ giết anh.” Tần Mặc cũng biết Cầu Đức Khảo bây giờ đã hoàn toàn điên cuồng, dù sao đối phương vẫn luôn muốn có được bí mật trường sinh bất lão.

Ngay lập tức Tần Mặc cười khẩy, anh đứng dậy.

"Có bản lĩnh thì cứ giết tôi đi, tôi lại muốn xem, giết tôi rồi thì ai sẽ dẫn ông đi tìm cổ lâu của Trương gia, ai sẽ dẫn ông vào trong, hoặc là dẫn ông bình an ra ngoài." Nghe Tần Mặc nói vậy, tim Cầu Đức Khảo mới "thịch" một tiếng.

Đúng vậy, lời Tần Mặc nói không sai.

"Tôi biết rồi." Nói rồi, Cầu Đức Khảo liền cất khẩu súng đi.

Thấy bộ dạng của hắn, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng anh cũng lười nói nhảm với hắn nhiều như vậy, chỉ lại nhìn mấy người bên cạnh.

"Được rồi, chúng ta đánh bài thôi." Sau đó Tần Mặc liền lấy bài ra, họ bắt đầu chơi ở đó.

Mặc dù trong lòng Cầu Đức Khảo vô cùng tức giận, nhưng hắn cũng không làm được gì, hơn nữa hắn biết thân thủ của Tần Mặc rất giỏi, cộng thêm tên tiểu ca áo đen bên cạnh Tần Mặc, hai người này có lẽ có thể san bằng cả doanh trại của họ.

Hắn tuyệt đối không thể xảy ra xung đột trực diện với Tần Mặc.

Nghĩ thông suốt rồi, Cầu Đức Khảo liền đi thẳng vào lều của mình.

Suy nghĩ một lúc, một tên thuộc hạ của hắn liền đi tới bên cạnh.

"Lão bản, chúng ta thật sự cứ mặc kệ bọn họ như vậy sao?

Bọn họ cũng quá đáng quá rồi, hoàn toàn không coi ngài ra gì cả." "Ngoài mặc kệ bọn họ ra thì còn làm gì được?

Nếu thực lực của các người mạnh hơn một chút, ta cũng không đến nỗi phải khổ não như vậy." Cầu Đức Khảo hừ lạnh một tiếng, mặt hắn lộ vẻ tức giận, nhưng dù có tức giận thế nào, hắn cũng

chẳng làm được gì, chỉ có thể đứng đây nhìn.

Ở một bên khác, Tần Mặc và mọi người vẫn tiếp tục đánh bài.

Qua khoảng hai ba ngày, Cầu Đức Khảo phát hiện bọn họ suốt ngày ngoài đánh bài, ăn cơm ra thì chính là ngủ.

Mấy người này rốt cuộc có ý gì đây?

Nếu không muốn hợp tác với mình thì có thể nói thẳng, cớ sao cứ phải làm mấy trò vô nghĩa này.

Thế là Cầu Đức Khảo có chút tức giận, hắn đặc biệt tìm đến mấy người họ để hỏi cho ra nhẽ.

"Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Thấy Cầu Đức Khảo như vậy, Tần Mặc nhướng mày, trong mắt ánh lên một tia cười lạnh.

"Sao thế?

Chẳng lẽ chúng tôi không được đánh bài ở đây à?

Hơn nữa, là ông mời chúng tôi đến đây giúp ông làm việc, bây giờ chúng tôi không có thời gian, đợi đến khi nào chúng tôi chơi chán rồi hẵng nói." Nói xong câu đó, Tần Mặc lại quay đầu nhìn vào mấy lá bài trên tay, rồi tiếp tục chơi cùng mọi người.

Cầu Đức Khảo vô cùng tức giận, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời quay về lều của mình.

Suy nghĩ một lúc, tên thuộc hạ lại nói nhỏ với hắn.

"Tôi nhớ A Ninh tiểu thư có quen biết với mấy người họ mà?

Hay là chúng ta tìm A Ninh tiểu thư, hỏi xem cô ấy có thể nói chuyện với mấy người đó không?" Ánh mắt Cầu Đức Khảo sáng lên, sao hắn lại quên mất A Ninh nhỉ?

"Ngươi lập tức gọi A Ninh đến đây cho ta." Không lâu sau, A

Ninh được đưa tới, trong mắt cô mang vẻ nghi hoặc nhìn Cầu Đức Khảo.

“Lão bản, có chuyện gì vậy?” “Cô qua đó tìm mấy người bọn họ, bảo họ hành động nhanh lên.” A Ninh sững sờ, mày nhíu chặt lại.

“Nhưng tôi cũng không chắc có thể làm được.

Hơn nữa, tôi và họ cũng không có giao tình gì sâu đậm, họ chưa chắc đã nghe lời tôi.” Trong lòng A Ninh đúng là nghĩ như vậy, hơn nữa Cầu Đức Khảo lại là kẻ đa nghi.

Nếu mình thật sự có thể gọi được họ, liệu Cầu Đức Khảo có nghĩ mình và họ có quan hệ đặc biệt gì không, rồi sau này lại bắt mình đi làm những chuyện tương tự?

Chương 641

Cầu Đức Khảo nắm chặt tay, mặt lộ vẻ tức giận.

“Sao?

Ta nuôi cô lớn thế này chỉ để cô nói với ta những lời này sao?

Cô hãy hợp tác cho tốt.

Ta đã bảo cô qua đó nói với họ, thì cô nhất định phải làm được.” Thấy vẻ mặt điên cuồng của Cầu Đức Khảo, A Ninh sững người, im lặng một lúc rồi thở dài, gật đầu.

“Được rồi, tôi biết rồi.” A Ninh cảm thấy nếu mình không hợp tác, nói không chừng đối phương sẽ ra tay với mình, vì hắn lúc này trông thật đáng sợ.

A Ninh không dám chần chừ, lập tức đi đến lều của nhóm Tần Mặc.

Bàn Tử thấy cô, bĩu môi, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh, nhìn sang Tần Mặc bên cạnh.

“Cậu nói xem có phải người này định dùng mỹ nhân kế không?” Tần Mặc nhướng mày, nhìn về phía A Ninh, cười lạnh một tiếng.

“Có gì muốn nói thì nói thẳng đi.” “Tôi đến đây để thay mặt lão bản của chúng tôi nói với các vị.

Nếu các vị đã đến đây để giúp chúng tôi, tại sao lại lãng phí thời gian ở đây?

Chúng ta làm xong sớm, cả hai bên đều có thể về sớm, các vị nói có phải không?” “Tôi cũng biết các vị không thích lão bản của tôi, nếu các vị hợp tác nhanh chóng với ông ấy, làm xong hết mọi chuyện,

chẳng phải sẽ không cần phải ở lại đây nữa sao?" Bàn Tử bĩu môi.

"Thôi đi, đừng ở đây nói mấy lời vô ích đó với chúng tôi.

Lão bản của cô muốn chúng tôi bán mạng cho ông ta, cũng phải hỏi xem chúng tôi có đồng ý không đã chứ?" Nói rồi, Bàn Tử trực tiếp ném ra lá bài trên tay.

"Vua Tạc." "Anh ra cả Vua Tạc rồi, còn mong chúng tôi đỡ nổi sao?" Hạo Thiên Chân đảo mắt.

Trương Kỳ Lân cũng lắc đầu.

Bàn Tử lại ra một sảnh rất dài, mặt anh ta lộ ra nụ cười.

"Lần này các người hết cửa rồi nhé?" Tần Mặc nhướng mày, rồi ném ra một quả bom.

"Ba quả bom." Thấy cảnh này, Bàn Tử trợn tròn mắt, khó tin nhìn Tần Mặc.

"Không thể nào, tôi không có con ba nào, kết quả trong tay anh lại có ba quả bom, ván bài này mà ra được ba quả bom thì khó quá rồi?" Tần Mặc cười cười.

"Thì biết làm sao bây giờ?" Tần Mặc nhún vai vẻ bất cần, sau đó ném hết bài trên tay xuống.

"Thật ngại quá, tôi thắng rồi." Mấy lá bài Tần Mặc đánh ra vừa hay lớn hơn sảnh của Bàn Tử một chút, Bàn Tử liền đảo mắt.

"Anh làm vậy có cần thiết không, rõ ràng anh có thể dùng sảnh này đè tôi, lại cứ phải dùng bom để nổ tôi, anh đúng là thú vị thật." "Thì sao nào?

Chẳng phải như vậy có thể khiến anh thua thêm chút tiền sao?" Tần Mặc cười nói.

A Ninh thấy họ coi mình như không khí thì nhíu mày, lại nhìn về

phía Tần Mặc.

“Các vị thật sự không muốn hợp tác sao?

Vậy các vị đến đây có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ chỉ vì không muốn lão bản của tôi ra tay với gia đình trưởng thôn sao?” Tần Mặc ngẩng đầu nhìn A Ninh.

“Cô đừng nghĩ nhiều nữa, khi nào chúng tôi muốn làm việc, tự nhiên sẽ làm.” A Ninh im lặng một lúc, rồi quay người rời đi.

Sau khi cô báo cáo lại với Cầu Đức Khảo, hắn liền tát thẳng vào mặt cô một cái.

“Sao cô vô dụng vậy?” A Ninh ôm mặt, nói thật, cô cảm thấy rất tủi thân.

Cầu Đức Khảo bảo cô đi tìm nhóm Tần Mặc, cô cũng đã đi rồi, nhưng họ không đồng ý thì cô biết làm sao?

Nhưng nghĩ đến thân phận của đối phương, A Ninh cũng chỉ có thể ngậm miệng, không nói lời nào.

Cầu Đức Khảo thì đi đi lại lại, một lúc sau, hắn lại nhìn về phía A Ninh.

“Cô đi thêm một lần nữa, bất kể thế nào cũng phải khiến bọn họ đồng ý, hiểu chưa?” A Ninh mấp máy môi, nhưng cũng không nói được lời nào, chỉ có thể miễn cưỡng đáp một tiếng rồi quay người rời đi.

Không lâu sau, cô lại đến lều, nhìn nhóm Tần Mặc.

“Mấy vị đừng đánh bài nữa, mau chóng làm xong việc đi, như vậy đôi bên chúng ta đều có thể bàn giao.” Tần Mặc nhìn A Ninh.

“Cô không cần vội, khi nào chúng tôi muốn hành động thì sẽ hành động.

Nếu chúng tôi không muốn động, cô có thúc giục thế nào cũng vô ích, ngược lại còn khiến chúng tôi phản cảm, như vậy chúng tôi càng không muốn giúp Cầu Đức Khảo." Nghe Tần Mặc nói vậy, A Ninh thở dài, cô cũng biết Tần Mặc nói không sai chút nào, nên cô quay người rời đi.

Nhưng A Ninh cũng biết bây giờ mình chưa hoàn thành nhiệm vụ, cũng không cần phải đến trước mặt Cầu Đức Khảo để mất mặt nữa.

Thế là A Ninh quay về lều của mình, còn nhóm Tần Mặc thì vẫn tiếp tục chơi.

Lại qua khoảng một ngày, khi Cầu Đức Khảo dẫn người đến lều của nhóm Tần Mặc thì phát hiện họ đã biến mất.

Sắc mặt Cầu Đức Khảo lập tức trở nên khó coi, hắn gọi A Ninh tới.

"Người đâu?" A Ninh lắc đầu, nói thật, cô cũng không rõ.

Sau đó A Ninh quay đầu nhìn tên đội trưởng canh gác quanh lều.

"Bọn họ đi đâu rồi?" Trán tên đội trưởng lấm tấm mồ hôi, hắn nuốt nước bọt.

"Tôi cũng không biết, tối qua chúng tôi vẫn luôn canh gác ở đây, ngay cả ngủ cũng không ngủ, sao đối phương có thể rời đi không một tiếng động như vậy?" Điều này thực sự khiến hắn cảm thấy kinh hãi.

Nếu nói Tần Mặc có bản lĩnh này, hắn chắc chắn sẽ tin, nhưng những người còn lại hắn là không thể làm được.

Thấy bộ dạng của hắn, Cầu Đức Khảo càng thêm tức giận, hắn đá một cước vào người tên đó, khiến hắn ngã lăn ra đất.

Hắn nằm trên đất nhưng không dám nói gì, chỉ có thể quỳ đó, mặt hướng về phía Cầu Đức Khảo.

Cầu Đức Khảo nắm chặt tay.

“Còn đứng đây làm gì?

Còn không mau đi tìm cho ta?” Bọn họ không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu bừa, bây giờ họ còn có thể làm gì nữa?

Chương 642

Lúc này nhóm Tần Mặc đang ở trong núi, họ đang tìm kiếm bí mật liên quan đến Trương Gia Cổ Lâu.

Tần Mặc đã đoán được Trương Gia Cổ Lâu chắc chắn ở trong núi này, nhưng cụ thể ở đâu thì Tần Mặc không rõ, hơn nữa phần lớn kiến trúc chính chắc chắn nằm dưới nước.

Khi nhóm Tần Mặc đang tìm kiếm, Cầu Đức Khảo và người của hắn lại tìm đến đây.

Thấy Tần Mặc ở đây, Cầu Đức Khảo mới thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì Tần Mặc cũng không bỏ trốn.

Hắn liền nheo mắt, đi về phía Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, sao các vị đến đây mà không nói một tiếng?" Trong mắt Tần Mặc ánh lên một tia cười lạnh.

"Chúng tôi đến đây chỉ để giúp ông, chứ không phải để báo cáo mọi hành tung của mình cho ông.

Hơn nữa chúng tôi cũng không có nghĩa vụ đó, chúng tôi chỉ cần hợp tác với ông là được rồi, còn những chuyện khác, chúng tôi không cần phải nói với ông." Cầu Đức Khảo suy nghĩ một chút, rồi gật đầu, có lẽ Tần Mặc nói không sai.

Nhưng dù sao đi nữa, bây giờ nhóm Tần Mặc đã bắt đầu hành động, đây là một chuyện tốt.

"Xin lỗi, Tần Mặc tiên sinh, vừa rồi là thái độ của tôi không đúng." Tần Mặc lại lười nói nhảm với hắn, chỉ tiếp tục quan sát xung quanh.

Không lâu sau, Tần Mặc nhướng mày, trong mắt lộ ra vẻ đã hiểu

rõ.

“Thì ra là như vậy.” Nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt Cầu Đức Khảo lộ vẻ nghi hoặc.

“Tần Mặc tiên sinh, ngài phát hiện ra điều gì sao?” Tần Mặc nhìn Cầu Đức Khảo, lắc đầu.

“Không có gì cả.” Tần Mặc chắc chắn không muốn nói cho Cầu Đức Khảo biết.

Thấy Tần Mặc như vậy, Cầu Đức Khảo nhíu chặt mày, hắn không ngờ Tần Mặc lại không nói cho mình.

Suy nghĩ một lúc, hắn lại cười nói với Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh, dù sao bây giờ chúng ta cũng là đối tác hợp tác, ngài làm như vậy e là không thích hợp cho lắm.” Tần Mặc liếc Cầu Đức Khảo một cái, nhưng lười đáp lại hắn.

Sau đó Tần Mặc lại tiếp tục quan sát.

Trương Kỳ Lân bên cạnh cũng lộ ra một nụ cười lạnh, Bàn Tử thì không nhịn được mà châm chọc.

“Ông đừng có lải nhải ở đây nữa, nếu ông cứ tiếp tục ồn ào, lỡ như lát nữa Tần Mặc phát hiện ra điều gì bị ông làm gián đoạn thì chẳng phải xong đời sao?” Cầu Đức Khảo nhíu mày, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đứng yên tại chỗ.

Không lâu sau, Tần Mặc đã quan sát xong, anh vươn vai, trong mắt ánh lên một tia cười lạnh, nhìn Trương Kỳ Lân và những người khác bên cạnh.

“Được rồi, chúng ta về tiếp tục đánh bài thôi.” Mấy người họ lập tức đáp lời, Hạo Thiên Chân lúc này cũng cười nói.

“Hôm qua Bàn Tử đã thua đủ thảm rồi, không chừng hôm nay lại

đến lượt Bàn Tử thua." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

"Sao tôi có thể thua được?

Hơn nữa, sở dĩ tôi thua thảm như vậy hoàn toàn là vì Tần Mặc, ai bảo Tần Mặc tính kế tôi chứ?

Anh ta rõ ràng có bom, lại cứ giấu không lộ ra, đến lúc quan trọng thì nổ tôi một phát, ai mà chịu nổi?" Thấy Bàn Tử như vậy, Tần Mặc bật cười, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ dẫn mấy người họ quay về.

Trong mắt Cầu Đức Khảo đầy vẻ nghi hoặc, nhưng hắn cũng chỉ có thể đi theo mấy người này, bây giờ ngoài việc đi theo, e là hắn cũng chẳng làm được gì.

Không lâu sau, họ cùng nhau về đến khu lều.

Suy nghĩ một lúc, Cầu Đức Khảo liền bảo A Ninh qua mời Tần Mặc.

A Ninh cũng làm theo, đến nơi, A Ninh cúi người chào Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, lão bản của chúng tôi có chút chuyện muốn mời ngài qua một chuyến, ông ấy nói chuyện này rất quan trọng, nhất định là ngài muốn biết." Tần Mặc nhướng mày, nhưng đối phương đã nói vậy, mình cũng nên qua nghe thử xem sao.

"Đương nhiên là được." Tần Mặc cười nói xong, liền quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Vậy mấy người cứ tạm thời ở đây chờ, tôi qua xem sao." Mấy người họ nhìn nhau, rồi thở dài, gật đầu.

Bây giờ ngoài nghe theo Tần Mặc, họ còn có thể làm gì nữa?

Tần Mặc rời đi, rồi đến lều của Cầu Đức Khảo.

Tần Mặc tự mình kéo một chiếc ghế ngồi xuống, sau đó nhìn Cầu

Đức Khảo trước mặt.

“Có lời thì nói, có rắm thì thả, thời gian của tôi rất gấp, lát nữa chúng tôi còn phải qua đó đánh bài, không có thời gian lãng phí với ông ở đây đâu.” Cầu Đức Khảo nhíu mày, nói thật, thái độ của Tần Mặc khiến hắn rất khó chịu, nhưng bây giờ hắn lại cần hợp tác với Tần Mặc, nên cũng chỉ có thể nhượng bộ.

“Tôi chỉ có một thứ nhỏ cần cho ngài xem.” Cầu Đức Khảo cười nói xong, liền quay đầu nhìn A Ninh bên cạnh.

A Ninh mang một cái hộp qua, đưa cho Cầu Đức Khảo.

Cầu Đức Khảo đến bên cạnh Tần Mặc, đưa chiếc hộp trong tay cho anh.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi cầm lấy chiếc hộp, mở ra thấy bên trong là một cuộn bạch thư, Tần Mặc liền nhướng mày.

“Cái này từ đâu ra?” “Tần Mặc tiên sinh có nên chia sẻ trước với tôi không?

Hôm nay ngài đã phát hiện ra điều gì trên núi?” Chỉ như vậy, hắn mới bằng lòng chia sẻ thông tin của mình cho Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, không ngờ Cầu Đức Khảo còn dám cò kè mặc cả với mình.

“Đừng nghĩ nữa, tôi không thể nghe lời ông được.” Tần Mặc lắc đầu.

Thấy Tần Mặc như vậy, Cầu Đức Khảo nhíu chặt mày, hắn không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy, nên nắm tay lại.

“Vậy rốt cuộc ngài muốn thế nào mới bằng lòng chia sẻ cho tôi?” “Cái này tự nhiên là phải xem tâm trạng của tôi, nếu tâm trạng tôi tốt, không chừng tôi sẽ nói cho ông biết, nhưng nếu tâm trạng tôi không

tốt, ông cũng đừng hòng.” Tần Mặc nói rồi tựa vào ghế sau, Cầu Đức Khảo hít sâu một hơi, gật đầu.

“Được rồi, nếu ngài đã muốn biết như vậy, tôi sẽ nói cho ngài một chút.

Đây chỉ là một bản sao, nó có nguồn gốc từ Hoắc gia trong Cửu Môn.” Nghe vậy, Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh nhướng mày, anh đương nhiên cũng có hiểu biết nhất định về Hoắc gia.

Hoắc lão thái thái của Hoắc gia chính là Hoắc Tiên Cô, cũng là người đứng đầu gia tộc của họ.

Nghe nói người đứng đầu này khá lợi hại, hơn nữa bình thường làm việc cũng rất quyết đoán, có địa vị rất cao trong giới.

Trong mắt Tần Mặc ánh lên một nụ cười.

“Ý ông là từ rất lâu trước đây, bọn họ đã phát hiện ra cuộn bạch thư này phải không?” “Phải, trong lòng tôi đúng là nghĩ như vậy, cho nên bây giờ tôi rất tò mò bí mật đằng sau nó rốt cuộc là gì?” Cầu Đức Khảo nhíu mày nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười cười, rồi tiếp tục quan sát cuộn bạch thư trước mặt.

Chương 643

“Không biết Tần Mặc tiên sinh có biết không?

Nếu ngài biết, tôi cho rằng ngài có thể chia sẻ cho tôi, như vậy đôi bên chúng ta cũng coi như đã trao đổi thông tin, sau này có chuyện gì chúng ta cũng có thể hợp tác tốt hơn, ngài nói có phải không?” Cầu Đức Khảo hỏi Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, anh lại nhìn đối phương một cái.

“Có lẽ lời này của ông nói đúng là không sai, nhưng tôi lại không có hứng thú, cho nên thôi đi.” Nói rồi, Tần Mặc phủi người, chuẩn bị rời đi.

Cầu Đức Khảo nắm chặt tay.

“Tần Mặc tiên sinh, cho dù ngài không suy nghĩ cho mình và những người bạn của ngài, có phải cũng nên suy nghĩ cho dân làng trong thôn đó không?

Nếu họ xảy ra chuyện gì, ngài có thể yên tâm không?” Tần Mặc đã hiểu, Cầu Đức Khảo này muốn dùng dân làng trong thôn đó để uy hiếp mình, Tần Mặc liền đáp một tiếng.

“Tôi ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Hơn nữa, những người đó với tôi không thân không thích, ông nghĩ tôi sẽ lo lắng chuyện này sao?” Tần Mặc cười khẩy.

“Nhưng có một câu ông nói rất đúng, nhân lực bên ông đúng là rất nhiều, có lẽ sau này tôi còn cần sự giúp đỡ của ông, cho nên đợi đến khi có cơ hội tôi sẽ nói cho ông biết.

Còn bây giờ nếu ông muốn ra tay với người khác, vậy thì tùy ông, dù sao cũng không ảnh hưởng đến tôi.” Tần Mặc lắc đầu, Tần Mặc

cho rằng chỉ có mình nghĩ như vậy mới có thể bảo vệ được tính mạng của dân làng trong thôn đó.

Thấy Tần Mặc như vậy, Cầu Đức Khảo càng thêm tức giận, cũng không biết Tần Mặc rốt cuộc quan tâm đến thứ gì.

Tần Mặc cũng không ở lại đây nữa, chỉ quay về lều của mình, tiếp tục cùng mọi người đánh bài.

Tuy trong lòng Cầu Đức Khảo vô cùng khó chịu, nhưng bây giờ hắn cũng không có cách nào, cũng chỉ có thể thuận theo ý Tần Mặc.

Tần Mặc không muốn làm việc, chẳng lẽ hắn còn có thể ép buộc Tần Mặc sao?

Cầu Đức Khảo đành tự an ủi mình, nếu Tần Mặc đã nói, đến lúc sẽ nói cho hắn, vậy hắn cũng không nên quá vội vàng.

Nhưng chiều hôm đó, trưởng thôn đột nhiên đến chỗ nhóm Tần Mặc, đưa cho Tần Mặc một tờ giấy.

"Tần Mặc, không hay rồi, có người bắt cóc Vân Thải rồi." Tần Mặc nheo mắt, anh cầm lấy tờ giấy, rồi cẩn thận xem.

Xem xong, Tần Mặc liền nói với trưởng thôn.

"Yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ giúp ông giải quyết." Trưởng thôn lúc này mới thở phào một hơi, gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy, ông cũng chỉ có thể nghe theo Tần Mặc.

Tần Mặc thì quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân và mấy người họ.

"Tôi đi một chuyến." Nói rồi, Tần Mặc muốn rời đi, nhưng Trương Kỳ Lân lại chặn trước mặt Tần Mặc, nhíu mày.

"Tôi đi cùng anh." Bất kể phía trước có nguy hiểm gì, anh cũng phải đi cùng Tần Mặc, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ tốt cho Tần Mặc.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

"Yên tâm đi, một mình tôi có thể giải quyết được, không cần anh đến giúp cũng vậy thôi.

Hơn nữa, nếu anh thật sự đi, vậy ai ở đây bảo vệ bọn họ?" Tần Mặc nói rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Chúng tôi hai người cũng đi cùng anh." Tần Mặc nghe vậy thì im lặng một chút, nhưng Tần Mặc cũng không có cách nào, chỉ có thể tùy ý đáp một tiếng.

"Vậy được rồi." Thế là Tần Mặc dẫn họ cùng rời khỏi nơi này, đến Thủy Ngưu Đầu Câu, Tần Mặc lúc này lại nhìn trưởng thôn bên cạnh.

"Ông đừng vào, mấy người chúng tôi sẽ đưa Vân Thải ra ngoài an toàn." Trưởng thôn lúc này mới có chút căng thẳng nắm chặt tay.

"Cảm ơn ngài, Tần Mặc tiên sinh." Tần Mặc thì tùy ý xua tay, sau đó dẫn Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân đi về phía trước.

Không lâu sau, giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. [Tinh, phát hiện sinh vật núi sâu, xin lập tức tiêu diệt.] Họ lại gặp phải những con nhện lúc trước.

Những con nhện này có kích thước khá lớn, chúng vây quanh nhóm Tần Mặc, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Không ngờ đã đến lúc này rồi, lũ chúng bay còn dám ra đây chọc chúng ta, xem ra chúng bay thật sự chê mình sống quá lâu rồi.

Nếu đã như vậy, ta sẽ cho chúng bay đi gặp Diêm Vương." Nói xong câu đó, Tần Mặc liền lấy ra Thần Hoàng Kiếm của mình, tấn công về phía những con nhện trước mặt.

Những con nhện này cũng thấy Tần Mặc như vậy, nhưng chúng

không hề sợ hãi mà tấn công về phía mấy người Tần Mặc.

Trong chốc lát, thanh kiếm của Tần Mặc đã chém trúng mấy con nhện trong đó, thân thể của mấy con nhện này trực tiếp bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Trong mắt Tần Mặc cũng mang một nụ cười châm biếm, sau đó anh tiếp tục tấn công những con nhện còn lại.

Những con nhện này đương nhiên không phải là đối thủ của Tần Mặc, không lâu sau, chúng đã bị Tần Mặc giết chết mấy con.

Tần Mặc nhìn thi thể trên đất, không nhịn được bĩu môi, nhưng Tần Mặc cũng không nghĩ đến những chuyện vô ích, vì Tần Mặc biết mình phải nhanh chóng giết hết lũ nhện này.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền quay đầu, nhìn mấy người đồng bạn bên cạnh, dặn dò.

"Tốc độ của chúng ta nhanh hơn một chút, cố gắng giết hết chúng nó." Mấy người đều đáp một tiếng, Tần Mặc đã nghĩ như vậy, họ tự nhiên bằng lòng nghe theo Tần Mặc.

Thế là, họ cùng Tần Mặc tấn công về phía những con nhện trước mặt.

Mấy con trong đó bị Tần Mặc giết chết, chúng trực tiếp ngã xuống đất, trong mắt Tần Mặc cũng mang một nụ cười châm biếm.

Tần Mặc tùy ý lắc đầu, sau đó, mấy người họ lại tiếp tục đối kháng với chúng.

Không lâu sau, tất cả lũ nhện đều bị người của Tần Mặc giải quyết xong, Tần Mặc lúc này cũng thở phào một hơi, sau đó anh dẫn mấy người họ chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ là, trước mặt lại xuất hiện

một con nhện cực lớn.

Lập tức, Tần Mặc nhíu mày, không ngờ con nhện này cũng khá thông minh, nó lại biết dùng những con nhện nhỏ này để tiêu hao thể lực của mấy người mình trước, sau đó mới đến tấn công.

"Dù có như vậy, thì có thể làm gì?

Ngươi cũng vậy, không phải là đối thủ của chúng ta." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lắc đầu, sau đó anh tiếp tục tấn công thứ trước mặt.

Con nhện này có kích thước thật sự khá lớn, hơn nữa trên người nó cũng mang theo độc tố vô cùng nồng nặc.

Chỉ tiếc là Tần Mặc căn bản không hề lo lắng.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, liền vung thanh kiếm trong tay.

Chương 644

Chỉ thấy thanh kiếm của Tần Mặc, trực tiếp tấn công về phía đối phương.

Thanh kiếm này cũng trực tiếp chém trúng người đối phương, đối phương trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui, Tần Mặc lúc này lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Sau khi Tần Mặc dứt lời, trước mặt liền xuất hiện một tảng đá khổng lồ, tảng đá này trực tiếp tấn công về phía con nhện trước mặt.

Con nhện này cũng bị tảng đá của Tần Mặc đập trúng, hai chân của nó trực tiếp bị Tần Mặc đập gãy, nó lúc này cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, khó tin nhìn Tần Mặc.

Tại sao lại như vậy?

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của nó, cho nên Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng.

"Cũng không xem lại mình là cái thứ gì." Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh của mình, Tần Mặc bây giờ không muốn lãng phí thời gian với nó nữa, cho nên trên người Tần Mặc liền xuất hiện một luồng năng lượng khổng lồ.

Luồng năng lượng khổng lồ này lúc này cũng từ từ hình thành một con cự long, Tần Mặc ném con cự long ra, con cự long nhanh chóng đánh vào người con nhện này.

Sau khi con nhện bị cự long của Tần Mặc tấn công, nó liền lùi về phía sau, đồng thời, trên người nó cũng xuất hiện một ít máu màu đen, máu màu đen này trông đặc biệt khủng bố.

Máu màu đen trực tiếp chảy ra từ người nó.

Thấy con nhện này như vậy, Tần Mặc liền hừ lạnh một tiếng.

Thực ra Tần Mặc sớm đã biết con nhện này không đơn giản như vậy, cho nên anh cũng đặc biệt cẩn thận.

Nhưng không sao cả, bất kể con nhện này thế nào, nó cũng không thể đánh thắng được mình.

Huống chi bên mình còn có mấy người khác nữa.

Bây giờ Trương Kỳ Lân cũng đang không ngừng tấn công con nhện này.

Sức mạnh của Trương Kỳ Lân vẫn rất mạnh, anh đến bên cạnh con nhện này, liền vung thanh đại đao trong tay, thanh đại đao này chém vào lưng con nhện.

Trên lưng con nhện này có một lớp vỏ đặc biệt cứng, nhát chém này vào lớp vỏ của đối phương, lớp vỏ của đối phương liền phát ra một tiếng "keng".

Nhưng lớp vỏ của con nhện này cũng không vì vậy mà trực tiếp vỡ ra, trên đó chỉ xuất hiện một vết xước nông.

Con nhện này có chút bực bội ngẩng đầu, nhìn Trương Kỳ Lân trước mặt, không ngờ tên nhóc này cũng mạnh như vậy.

Hai người này đều lợi hại như vậy, nó nhất định không phải là đối thủ của hai người này.

Nếu đã như vậy, nó ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì, nếu không rất dễ chết ở đây.

Suy nghĩ rõ ràng xong, con nhện này liền muốn trực tiếp rời khỏi nơi này, nhưng Tần Mặc làm sao có thể cho nó cơ hội này chứ?

Tần Mặc châm chọc nói.

“Đã đến lúc này rồi ngươi mới muốn chạy, cũng có phần quá coi thường chúng ta rồi, ngươi nghĩ chúng ta sẽ cho ngươi cơ hội này sao?” Nói xong câu đó, Tần Mặc lại xông về phía con nhện này, trong lòng con nhện này thì chùng xuống một tiếng.

Không ngờ mấy người này lại đuổi cùng giết tận như vậy, nếu đã như vậy, nó cũng chỉ có thể cùng bọn họ đồng quy vu tận.

Nhưng trên người con nhện này bây giờ đã đầy vết thương, nó làm sao có thể đánh thắng được mấy người này?

Lập tức con nhện này trực tiếp phun ra tơ nhện của nó.

Tơ nhện trực tiếp đến xung quanh Tần Mặc, vây Tần Mặc ở giữa, Tần Mặc cũng thấy được, cho nên Tần Mặc liền nheo mắt.

“Tơ nhện này trông đúng là không đơn giản, nhưng cũng không có tác dụng gì.” Tần Mặc cười lạnh lắc đầu, sau đó Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, trên người Tần Mặc lúc này cũng xuất hiện một con hỏa long khổng lồ.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Con hỏa long này trực tiếp bị Tần Mặc ném ra, hỏa long nhanh chóng đến bên cạnh tơ nhện, thiêu tơ nhện thành tro bụi.

Con nhện này cũng nhân cơ hội này quay người rời đi.

Nhưng Tần Mặc làm sao có thể cho nó cơ hội này chứ?

Tần Mặc trực tiếp một cú lộn ngược ra sau, đến trước mặt đối phương, sau đó Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, tấn công về phía đối phương.

Nhát kiếm này của Tần Mặc là trực tiếp chém vào người đối phương, thân thể đối phương cũng bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Tần Mặc lúc này mới thở phào một hơi, cuối cùng cũng giải quyết

được con nhện này.

Tiếng hệ thống cũng lúc này nhắc nhở Tần Mặc. [Tinh, tiêu diệt sinh vật núi sâu thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc lại không muốn lãng phí thời gian ở đây, vì anh biết mình phải nhanh chóng tìm thấy Vân Thải và cứu cô ấy ra.

"Mau đi thôi." Nói rồi, Tần Mặc đi lên phía trước nhất, mấy người còn lại theo sát sau lưng anh, bọn họ biết bây giờ thời gian đối với họ quả thật rất gấp gáp, không thể chậm trễ một khắc nào.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc đã dẫn họ đến sâu trong Thủy Ngưu Đầu Câu.

Ở đây, nhóm Tần Mặc lại gặp phải một vài con nhện, nhưng tất cả chúng đều là nhện nhỏ, đối phó với chúng không có gì khó khăn.

Tần Mặc tiếp tục đi về phía trước.

Đi được một đoạn không xa, Tần Mặc nghe thấy một âm thanh lạ, ánh mắt anh lập tức trở nên cảnh giác.

Hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc ngay lúc này. 【Đinh, phát hiện sinh vật núi sâu, mời lập tức tiêu diệt.】 Không cần nghĩ nhiều, Tần Mặc cũng biết chuyện này không đơn giản, anh lập tức cảnh giác nhìn quanh.

Rất nhanh, một con hổ xuất hiện ở phía không xa, điều khiến Tần Mặc không ngờ là, tên mặc đồ đen mà họ gặp trước đó cũng ở đây.

Gã mặc đồ đen đang đứng cạnh con hổ, mắt ánh lên một nụ cười lạnh khi nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

"Hóa ra là ngươi à." Tần Mặc lạnh lùng nói.

Nghe vậy, gã mặc đồ đen hừ lạnh một tiếng.

“Con hổ này đã được ta nuôi ở đây rất lâu rồi.

Tiếp theo đây, chính là lúc nó phục vụ cho ta.” Nói rồi, gã mặc đồ đen trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Thấy bộ dạng của hắn, Tần Mặc khẽ thở ra một hơi rồi gật đầu.

“Vậy được thôi, ngươi đã nói như vậy rồi, thì để ta thử xem thực lực của con vật này thế nào.” Thật ra, Tần Mặc không hề sợ hãi chút nào, nhưng anh nghĩ rằng đối phương đã thả thứ này ra để đối phó với mình, thì việc duy nhất anh có thể làm là giết chết nó.

Nghe Tần Mặc nói vậy, gã mặc đồ đen lại hừ lạnh, vẻ mặt đầy khinh thường.

Chương 645

“Ta thừa nhận thực lực của tên nhóc nhà ngươi quả thực rất mạnh, nhưng muốn đối phó với con hổ của ta thì không đơn giản vậy đâu.” Nói xong, gã quay đầu nhìn con hổ bên cạnh.

“Xé xác tất cả bọn chúng cho ta.” Con hổ nghe lệnh liền gầm lên một tiếng giận dữ, rồi lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng biết con hổ này tuyệt đối không phải loại tầm thường.

Tìm được một cơ hội, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một đạo phong nhận xuất hiện trước mặt anh.

“Cuồng Phong Nhận!” Đạo phong nhận được Tần Mặc tung thẳng ra, đánh trúng người con hổ, nó lập tức bị đòn tấn công này hất văng về phía sau, ngã xuống đất.

Ngay sau đó, con hổ lật người lại, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, lần này là do nó đã bất cẩn.

Nhìn thấy ánh mắt của con hổ, Tần Mặc cười lạnh.

Không ngờ con hổ này trông cũng hung hãn ra phết.

Con hổ cũng thấy bộ dạng của Tần Mặc, trong lòng nó cảm thấy có chút phẫn nộ, liền lao về phía anh.

Tần Mặc đã thấy tốc độ của nó nhanh đến mức nào, vì vậy anh chỉ lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

“Tốc độ nhanh như vậy thì có ích gì, ngươi căn bản chẳng có chút sức sát thương nào cả.” Con hổ lập tức cảm thấy mình bị Tần Mặc sỉ nhục, sao Tần Mặc có thể nói nó không có sức sát thương chứ?

Con hổ gầm lên giận dữ rồi lao thẳng về phía Tần Mặc.

Thấy con hổ như vậy, Tần Mặc không nhịn được buông lời chế nhạo, sau đó anh quay sang nhìn mấy người Trương Kỳ Lân bên cạnh.

"Mấy người các anh cũng đừng đứng đây nữa, mau tìm cách tóm lấy hắn, rồi cứu Vân Thải ra.

Tốc độ của chúng ta phải nhanh hơn một chút." Trương Kỳ Lân và những người khác nghe vậy liền đáp lời.

Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn phải nghe theo.

Hơn nữa, Tần Mặc đã cầm chân con hổ ở đây, nếu tốc độ của họ chậm thêm chút nữa, không chừng cả đám sẽ bị con hổ này xé xác.

Thấy mấy người họ lao về phía gã mặc đồ đen, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng bản lĩnh của mấy người họ có kém hơn mình một chút, nhưng đối phó với gã mặc đồ đen kia hẳn là không có vấn đề gì.

Tần Mặc cho rằng việc quan trọng nhất mình cần làm bây giờ là giết chết con hổ này trước, dù sao thì vóc dáng của nó trông cũng khá to lớn, thực lực chắc cũng không thể xem thường.

Con hổ cũng đang âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Chủ nhân của nó đã ra lệnh phải giết chết đám người Tần Mặc, vậy thì nó tuyệt đối không thể nương tay.

Ngay lập tức, con hổ lại lao về phía Tần Mặc.

Thấy con hổ như vậy, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi nắm chặt tay, tấn công về phía đối phương.

Cú đấm của Tần Mặc đánh thẳng vào người con hổ.

Vốn dĩ nó còn nghĩ, nếu Tần Mặc muốn đối đầu trực diện, chắc

chắn anh sẽ không phải là đối thủ của nó, nhất định sẽ bị nó làm cho gãy xương, nhưng không ngờ Tần Mặc lại không hề hấn gì.

Thấy Tần Mặc như vậy, con hổ trong lòng cảm thấy có chút phẫn nộ, nó trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, liền bĩu môi.

Là chính nó không đối phó được anh, có liên quan gì đến anh chứ, vậy mà đối phương lại nhìn anh với ánh mắt oán hận như thế.

Nhưng không sao, dù gì họ cũng là đối thủ rồi, dù trong lòng đối phương có oán hận đến đâu cũng không phải là đối thủ của anh, anh vẫn phải nhanh chóng kết liễu nó.

Suy nghĩ rõ ràng xong, Tần Mặc lại nắm chặt tay, nhìn con hổ trước mặt.

Con hổ cũng thấy ánh mắt của Tần Mặc, nó nhảy vọt lên, lao thẳng về phía anh.

Thấy tốc độ của con hổ, Tần Mặc nheo mắt lại, không thể không nói con hổ này quả thực có chút đáng sợ, nhưng đáng tiếc đối thủ của nó lại là mình.

Nếu đã vậy, nó không thể nào thắng được anh, chẳng bao lâu nữa, nó vẫn sẽ phải chết dưới tay anh.

Trước mặt Tần Mặc xuất hiện một cơn lốc xoáy khổng lồ.

Cơn lốc được anh ném ra, những ngọn cỏ trên mặt đất bị cuốn vào đều bị nhổ bật cả gốc rễ.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy trực tiếp lao đến bên cạnh con hổ, bao vây nó vào giữa.

Con hổ lập tức cảm thấy cơ thể mình đau nhói, như thể bị dao cắt.

Nó hét lên một tiếng thảm thiết, rồi vươn móng vuốt ra, đập vào

cơn lốc.

Móng vuốt của nó quả nhiên có thể ảnh hưởng đến cơn lốc, tốc độ của nó chậm lại một chút.

Vì vậy, con hổ bây giờ cảm thấy đỡ hơn nhiều, nó thở phào một hơi rồi lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, anh bĩu môi.

Thật lòng mà nói, bây giờ Tần Mặc lười lãng phí thời gian với nó, anh lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, liên tục tấn công con hổ.

Con hổ cũng đối đầu với Tần Mặc.

Sau khi tìm được một cơ hội, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, tạo ra một thủ ấn.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thủ ấn được Tần Mặc ném thẳng ra, nhanh chóng lao đến trước mặt con hổ, đánh trúng người nó.

Bị Tần Mặc tấn công, con hổ lùi về phía sau.

Nó không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại lớn đến vậy.

Tiếp đó, nó lại nhìn sang một tảng đá bên cạnh, rồi lao thẳng vào tảng đá đó.

Tảng đá nhanh chóng bay về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt lại, không thể không nói tốc độ của tảng đá này khá nhanh, nhưng anh cũng không hề lo lắng.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, đấm một phát vào tảng đá, tảng đá lập tức bị anh đánh nát.

Bụi đá tan vào không khí, Tần Mặc thấy vậy thì nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, mà lại nhìn con hổ.

Chương 646

Con hổ hít một hơi thật sâu, rồi lại lao về phía Tần Mặc.

Cả hai không ngừng giao đấu ở đây, nhưng rõ ràng, con hổ căn bản không phải là đối thủ của Tần Mặc.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném nó ra, quả cầu nhanh chóng bay đến trước mặt con hổ.

Con hổ còn tưởng thực lực của Tần Mặc chẳng ra sao, nên nó dùng thân mình cứng rắn va chạm với quả cầu của anh.

Ngay khi va chạm, quả cầu lập tức nổ tung, năng lượng từ vụ nổ toàn bộ đều đánh vào người con hổ.

Con hổ bị đánh bay ra xa, ngã xuống đất, nó khó tin nhìn vào cơ thể mình, phát hiện trên bụng đã xuất hiện một vết thương, máu đang không ngừng chảy ra từ đó.

"Đừng có tiếp tay cho giặc nữa." Tần Mặc nheo mắt, nhìn con hổ trước mặt.

Nhưng làm sao con hổ có thể nghe lời Tần Mặc được?

Nó lại lao về phía anh, dù thế nào đi nữa, chủ nhân đã nuôi lớn nó, vậy thì nó có nghĩa vụ phải giúp chủ nhân tiêu diệt đám người Tần Mặc.

Thấy con hổ như vậy, Tần Mặc cười lạnh, gật đầu.

"Nếu đã như vậy, thì cũng không thể trách người khác được.

Nếu ngươi chết dưới tay ta, thì chỉ có thể trách chủ nhân của ngươi, là hắn cứ nhất quyết bắt ngươi đến đối phó với ta." Nói rồi,

Tần Mặc lao về phía con hổ, lần này anh không còn nương tay nữa.

Phải nói rằng, tốc độ của Tần Mặc quả thực rất kinh khủng.

Vì vậy, khi anh đến bên cạnh con hổ, nó còn chưa kịp phản ứng gì.

Đợi đến khi con hổ nhận ra thì đã quá muộn.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh dùng nó đánh vào người con hổ.

Con hổ lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, rồi cơ thể nó ngã xuống đất.

Nó quay đầu nhìn vào người mình, phát hiện xương cốt đã lộ ra ngoài không khí.

Con hổ kinh hãi nhìn Tần Mặc, sao lại có thể như vậy chứ?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của con hổ, vì vậy anh cười lạnh nói.

"Cái này thì trách ai được?

Là chính ngươi cứ nhất quyết đối đầu với ta ở đây." Nói rồi, Tần Mặc lại lấy ra Thần Hoàng Kiếm của mình, chém một nhát về phía con hổ.

Con hổ cũng biết mình tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại đây, nếu không nhất định sẽ bị Tần Mặc giết chết.

Ngay lập tức, con hổ há to miệng, cắn lấy thanh kiếm trong tay Tần Mặc, nó dùng sức muốn đoạt lấy thanh kiếm, nhưng làm sao Tần Mặc có thể cho nó cơ hội đó?

Tần Mặc dùng khuỷu tay của mình đập mạnh vào người con hổ, nó liền lăn sang một bên.

Nó ổn định lại thân hình, lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, nhưng

chưa kịp đến đối phó với anh, Tần Mặc lại tung ra một kỹ năng khác.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số kỹ năng từ bốn phương tám hướng ập đến, đánh vào người con hổ.

Nó lập tức bị tấn công, trên người xuất hiện những vết thương lớn.

Con hổ lập tức cảm thấy có chút phẫn nộ, nó ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, nhưng anh chỉ bĩu môi, lười lãng phí thời gian với nó, ngược lại còn gia tăng năng lượng của mình, không ngừng tấn công đối phương.

Con hổ muốn né tránh đòn tấn công của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc bây giờ lại không có cách nào trực tiếp giết chết nó, vì vậy anh nghĩ một chút rồi tìm được một cơ hội, ngưng tụ ra một ít băng tinh.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Những tảng băng tinh này chặn xung quanh con hổ, khiến nó không thể động đậy.

Con hổ thấy cảnh này thì sững sờ, nhưng chưa kịp phản ứng, năng lượng của Tần Mặc lại một lần nữa đánh vào người nó.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Một chiếc rìu khổng lồ trực tiếp đánh vào bụng con hổ.

Vốn dĩ bụng nó đã có một vết thương lớn, bị Tần Mặc tấn công thêm một đòn này, vết thương trên bụng nó càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Không chỉ vậy, trên đó còn xuất hiện một lớp sương băng.

"Đáng sợ đến vậy sao?" Tần Mặc nhướng mày, thật lòng mà nói, đạo năng lượng này ngay cả chính Tần Mặc cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, huống chi là con hổ.

Vẻ mặt con hổ đầy phẫn nộ, nó trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Thấy con hổ như vậy, Tần Mặc không nhịn được bĩu môi.

"Là chính ngươi đến đối phó với ta, chẳng lẽ ta còn không được ra tay với ngươi sao?" Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi lại ngưng tụ sức mạnh.

Nếu con hổ này đã không biết điều như vậy, thì mình cứ nhanh chóng giết chết nó đi.

Lại một đạo năng lượng nữa xuất hiện trước mặt Tần Mặc, trong không khí vang lên tiếng nổ ầm ầm.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Thấy cảnh này, gã mặc đồ đen ở phía không xa cảm thấy có chút kinh ngạc, hắn nhìn chằm chằm vào Tần Mặc.

Sao có thể chứ?

Tên nhóc này lại có thể triệu hồi sấm sét, điều này thực sự nằm ngoài dự đoán của hắn.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của gã mặc đồ đen, vì vậy anh bĩu môi, chế nhạo nói.

"Ngươi tưởng ai cũng giống như ngươi sao?

Ta nói cho ngươi biết, lần này cả hai các ngươi đều không chạy thoát được đâu." Nói xong, Tần Mặc tập trung nhìn vào con hổ trước mặt, đợi đến khi mình giết chết con hổ này xong, sẽ qua đối phó với gã mặc đồ đen kia.

Nghĩ rõ ràng xong, Tần Mặc nhìn lên đám mây đen trên không trung, anh ngưng tụ sức mạnh, đám mây đen lập tức giáng xuống một tia sét.

Tia sét đó đánh thẳng vào người con hổ, nó lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, rồi quay đầu nhìn vào cơ thể mình.

Người nó trở nên cháy đen, và vết thương đó trông cũng vô cùng đáng sợ, ngay cả máu của nó cũng không ngừng chảy ra.

Tuy nhiên, xung quanh vết thương lại có những vết cháy xém.

Tần Mặc bĩu môi.

Chương 647

"Thật đúng là đáng thương, nếu ngươi là một con thỏ trắng gì đó, không chừng ta còn thương hại một chút, nhưng là một con hổ lớn thì thôi đi, hơn nữa là ngươi đến gây sự với chúng ta trước." Nói rồi, Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian nữa, anh lại giáng xuống tia sét thứ hai.

Tia sét thứ hai lại đánh vào người con hổ, nó lại hét lên một tiếng thảm thiết.

Nhưng dù nó có thảm thiết đến đâu, Tần Mặc cũng không hề có chút thương hại nào, vì anh sớm đã biết con hổ này không phải là đối thủ của mình, hơn nữa lúc đầu anh cũng đã cho nó một cơ hội.

Là chính con hổ không biết nắm bắt, không liên quan gì đến anh.

Tần Mặc nheo mắt lại, rồi quay đầu nhìn sang gã mặc đồ đen ở phía bên kia.

Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang không ngừng đối phó với gã mặc đồ đen này, gã tạm thời không phải là đối thủ của họ.

Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vậy tiếp theo có thể yên tâm đối phó với con hổ này rồi.

Con hổ này quả thực không dễ đối phó, vì vậy Tần Mặc cũng phải cẩn thận một chút.

Con hổ lúc này cũng đã phản ứng lại, nó lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, trong ánh mắt mang theo một tia oán hận, và trông nó có vẻ như sắp phát điên.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ đối phương lại còn muốn phát

điên, mình còn chưa nghĩ cách giải quyết nó, nó ngược lại còn muốn ra tay với mình trước.

Tần Mặc cười lạnh, nói.

"Cũng không xem lại mình là cái thá gì, ngươi cũng muốn đối phó với ta ở đây sao?

Ta nói cho ngươi biết, điều đó là không thể." Tần Mặc lắc đầu, rồi ngưng tụ sức mạnh.

Con hổ lập tức đứng dậy, nhảy sang một bên, nó chắc chắn là muốn né tránh đòn tấn công của Tần Mặc.

Thấy nó như vậy, Tần Mặc có chút kinh ngạc, rồi gật đầu.

"Không ngờ ngươi lại học được cách thông minh rồi, nhưng điều đó thì có tác dụng gì chứ?" Nói xong, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, không gian xung quanh liền bị anh khống chế.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Bây giờ đạo năng lượng này của Tần Mặc đã trở nên ngày càng lợi hại hơn, chỉ cần anh tùy tiện giơ tay lên, không gian xung quanh sẽ bị anh ngưng tụ lại.

Tần Mặc bĩu môi, sau đó, trong lòng bàn tay anh xuất hiện một ngọn lửa.

Nhìn thấy ngọn lửa đó, con hổ cảm thấy có chút sợ hãi, nó lùi lại vài bước.

Tần Mặc biết loại mãnh thú này quả thực rất sợ lửa, đó là chuyện rất bình thường.

Nhưng dù vậy, Tần Mặc cũng không muốn dễ dàng tha cho con hổ này, vì vậy anh trực tiếp ném ngọn lửa trong tay mình ra.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa nhanh chóng biến thành một con hỏa long khổng lồ, con hỏa long này lao thẳng về phía con hổ ở

phía không xa, rồi quấn lấy nó vào trong thân mình, ngọn lửa cũng không ngừng cháy, lông trên người con hổ trực tiếp bị thiêu thành tro.

Thấy da thịt của con hổ đã lộ ra ngoài, Tần Mặc nhướng mày, rồi lại gia tăng năng lượng của mình.

Con hổ thực sự không chịu nổi nữa, nó hét lên một tiếng thảm thiết, rồi quay đầu nhìn về phía gã mặc đồ đen ở phía không xa, hy vọng gã có thể đến cứu nó.

Chỉ đáng tiếc bây giờ gã mặc đồ đen này đã tự thân khó bảo, làm sao có thể giúp được con hổ chứ?

Vì vậy, gã mặc đồ đen thấy cảnh này, trong lòng liền chùng xuống.

"Vốn còn tưởng có thể thông qua con hổ này giải quyết hết mấy tên nhóc này, không ngờ con hổ này lại vô dụng như vậy, xem ra ta cũng tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại đây, nếu không kết cục của ta cũng chỉ có một." Có suy nghĩ này trong lòng, gã mặc đồ đen liền đá một cước vào người Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân dùng hai tay bắt chéo trước ngực, lùi lại vài bước.

Sau khi ổn định lại thân hình, Trương Kỳ Lân lộn một vòng về phía sau, muốn tấn công đối phương, nhưng đối phương lại né được đòn tấn công của anh.

Trương Kỳ Lân khẽ thở ra một hơi, ánh mắt mang theo một nụ cười chế nhạo, trước đó anh đã biết gã mặc đồ đen này tuyệt đối không phải là đối thủ của mình, không ngờ gã lại có thể kiên trì đến vậy.

Gã mặc đồ đen tự nhiên cũng thấy ánh mắt của Trương Kỳ Lân, hắn biết mình chắc chắn không phải là đối thủ của Trương Kỳ Lân, nhưng hắn cũng chỉ có thể tiếp tục giằng co ở đây.

Chỉ có như vậy mới có thể tìm được cơ hội, nghĩ cách trốn khỏi

nơi này.

Nghĩ rõ ràng xong, hắn lại lao về phía Trương Kỳ Lân.

Mắt thấy hắn sắp đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân đột nhiên né sang một bên, rồi trực tiếp nắm lấy nắm đấm của đối phương.

Gã mặc đồ đen trợn to mắt, hắn dùng sức muốn rút nắm đấm của mình về, nhưng làm sao Trương Kỳ Lân có thể cho hắn cơ hội đó chứ?

Trương Kỳ Lân dùng sức kéo một cái, cơ thể đối phương không tự chủ được lao về phía Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân nhân cơ hội dùng đầu gối của mình đập vào bụng đối phương.

Gã mặc đồ đen này trực tiếp phun ra một ngụm máu, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, rồi cơ thể hắn bay ra ngoài, đập vào cái cây phía sau, rồi trượt xuống.

Gã mặc đồ đen hít một hơi thật sâu, lại nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân cũng thấy bộ dạng của hắn, rồi quay đầu, nhìn sang Tần Mặc ở phía bên kia.

Bây giờ Tần Mặc đối phó với con hổ kia cũng là dư sức, Trương Kỳ Lân cảm thấy mình không cần lo lắng cho Tần Mặc, chỉ cần bắt được gã mặc đồ đen này là được.

Hiện tại có quá nhiều bí ẩn, họ cần phải biết được từ miệng gã mặc đồ đen này.

Tần Mặc cũng không có tâm trí để ý đến Trương Kỳ Lân, vì anh biết Trương Kỳ Lân chắc chắn có thể đối phó được gã mặc đồ đen kia.

Vậy bây giờ việc quan trọng nhất mình cần làm là giết chết con hổ

này trước.

Sau khi cười lạnh một tiếng, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, trong chốc lát, trước mặt anh xuất hiện một luồng năng lượng khổng lồ.

“Ngưng Băng Quyết!” Con hổ cảm nhận được điều đó, trong mắt nó lộ vẻ cảnh giác.

Không ngờ Tần Mặc lại vừa có thể sử dụng kỹ năng lửa, vừa có thể sử dụng loại kỹ năng lạnh đặc biệt này, cũng không biết sát thương của loại kỹ năng này thế nào?

Con hổ lùi về phía sau.

Thấy ánh mắt của con hổ, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi biến tảng băng đó thành nhiều con dao găm nhỏ.

Những con dao găm nhỏ này trực tiếp tấn công về phía con hổ, nó liền lăn sang một bên để né tránh đòn tấn công của Tần Mặc.

Nhưng làm sao Tần Mặc có thể cho nó cơ hội đó chứ?

Tần Mặc tùy ý lắc đầu, rồi dùng những tảng băng đó vây quanh con hổ.

Con hổ thấy mình không thể trốn đi đâu được, mới há to miệng, cắn về phía một trong những tảng băng, nhưng tảng băng đó lại trực tiếp đâm xuyên qua lưỡi nó.

Con hổ lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, nó cúi đầu nhìn vào lưỡi của mình, phát hiện xung quanh lưỡi toàn là băng.

Chương 648

Con hổ nghiến chặt răng, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt oán hận của nó, vì vậy anh cười lạnh một tiếng.

"Sớm đã không muốn lãng phí thời gian với ngươi ở đây rồi, nếu ngươi cũng không muốn nói nhảm với ta, vậy thì cả hai chúng ta cứ trực tiếp giải quyết đối phương đi." Nói rồi, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy từ trên người anh bay ra một con hắc long khổng lồ.

Con hắc long này trực tiếp quấn quanh con hổ.

Trước đó Tần Mặc đã dùng kỹ năng tương tự để đối phó với con hổ, nhưng lần này ngưng tụ ra hoàn toàn không cùng đẳng cấp với lần trước.

Vì lúc đầu Tần Mặc chỉ muốn thử nghiệm thực lực của con hổ, nên mới tùy tiện nghiên cứu ra một đạo kỹ năng, nhưng lần này Tần Mặc đã sử dụng toàn bộ năng lực của mình.

Cộng thêm trên người Tần Mặc lại có Hắc Long huyết mạch, vì vậy anh không hề lo lắng.

Đạo năng lượng này trực tiếp đến bên cạnh con hổ, quấn lấy nó vào trong.

Con hổ không ngừng va chạm vào đạo năng lượng trước mặt, muốn thoát ra khỏi đó.

Chỉ đáng tiếc nó không có cơ hội đó.

Chẳng bao lâu, sức mạnh của Tần Mặc ngày càng siết chặt vào giữa.

Con hổ lập tức cảm thấy có chút bực bội, nó lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, nhưng đạo năng lượng của Tần Mặc lại siết chặt khiến nó không thể thở được.

Con hổ có chút oán hận nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của nó, anh cười lạnh một tiếng, rồi gầm lên.

Con hắc long lúc này cũng trực tiếp phát ra một tiếng gầm lớn, rồi há to miệng, nuốt con hổ vào bụng, ngay sau đó con hắc long liền nổ tung.

Tuy rằng con hắc long này không chịu được sức mạnh của con hổ, nhưng con hổ cũng đã bị con hắc long này làm cho nát tan.

Trong không khí lập tức thoang thoảng mùi máu tanh nồng nặc, Tần Mặc nhíu chặt mày, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật núi sâu thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Nghĩ một chút, Tần Mặc liền xem bảng trạng thái hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ

Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 795【Giới hạn con người 10】 Thể lực 810【Giới hạn con người 10】 Sức mạnh 810【Giới hạn con người 10】 Tinh thần 825【Giới hạn con người 10】 Phải nói rằng, bây giờ năng lực của mình đã trở nên ngày càng mạnh hơn, Tần Mặc rất tò mò, nếu thực sự đến cuối cùng, giới hạn cơ thể của mình có thể đạt đến mức nào?

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc lại nhìn gã mặc đồ đen, nếu đã vậy, thì mình muốn giải quyết gã mặc đồ đen này, chẳng phải là chuyện trong chốc lát sao?

Gã mặc đồ đen nghe thấy tiếng động bên này, hắn nhìn sang, thấy cảnh tượng đó, trong lòng liền chùng xuống.

Ngay sau đó, hắn vội vàng lấy ra một quả cầu ném xuống đất.

Quả cầu đó ngay lập tức nổ tung, làm đất đá bắn lên.

Nhóm Tần Mặc cũng vì vậy mà bị cản lại phía sau, sắc mặt Tần Mặc lập tức trở nên khó coi, anh trừng mắt nhìn gã mặc đồ đen ở phía không xa.

Không ngờ tốc độ của gã mặc đồ đen này khá nhanh, nhưng không sao, Tần Mặc cảm thấy mình chắc chắn có thể đuổi kịp đối phương.

Nghĩ rõ ràng xong, Tần Mặc liền đuổi theo đối phương, nhưng

chạy được một đoạn không xa, đối phương đã đến bên cạnh một cái cây, Vân Thải đang bị trói vào đó.

Gã mặc đồ đen lấy ra một con dao găm, đặt lên cổ Vân Thải, trong mắt hắn lộ vẻ cười lạnh, nhìn Tần Mặc.

“Tên nhóc, ta biết tốc độ của ngươi rất nhanh, nhưng ngươi phải nghĩ cho kỹ, sức của ta cũng không yếu đâu.

Nếu ngươi không có cách nào hạ gục ta trong một chiêu, thì ta sẽ cắt đứt cổ họng con bé này ngay lập tức.” Nghe gã mặc đồ đen nói vậy, Tần Mặc nheo mắt lại.

“Ngươi rốt cuộc có mục đích gì?

Ngươi muốn làm gì?” “Nơi này không phải là nơi các ngươi nên đến, ta khuyên các ngươi nên mau chóng rời khỏi đây, nếu không, các ngươi cũng chỉ có thể chết ở đây.” Tần Mặc cười lạnh, không ngờ mục đích của hắn lại là đuổi mấy người mình đi.

“Nếu ngươi thực sự có ý định đó, thì ta có thể nói cho ngươi biết, suy nghĩ của ngươi nhất định sẽ thất bại, vì chúng ta sẽ không dễ dàng rời khỏi đây như vậy.” Gã mặc đồ đen nheo mắt lại.

“Ngươi chắc chứ?

Các ngươi đừng quên, bây giờ cô ta đang ở trong tay ta, nếu các ngươi thực sự làm ra chuyện gì khiến ta không vừa ý, không chừng con dao găm này của ta sẽ trực tiếp cắt đứt cổ họng cô ta đấy.” Tần Mặc hừ lạnh một tiếng. "Có bản lĩnh thì ngươi cứ thử xem, nếu ngươi thật sự giết cô ta, vậy ngươi cũng sẽ chết ở đây, huống hồ ngươi nghĩ tôi sẽ quan tâm đến mạng sống của người khác sao?" Nói rồi, Tần Mặc quay đầu nhìn Vân Thải bên cạnh, Vân Thải thì trợn tròn mắt, cô không thể ngờ Tần Mặc lại nói như vậy.

Trước đó khi nhóm Tần Mặc đến đây, cô vẫn còn khá lo lắng cho

họ, nhưng bây giờ Tần Mặc lại nói ra những lời như vậy, thật khiến cô thấy lạnh lòng.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Vân Thải, nhưng anh không nhìn lại cô nữa mà quay sang nhìn tên áo đen trước mặt. "Ngươi tự mình suy nghĩ cho kỹ đi, nếu bây giờ ngươi chịu rời khỏi đây, có khi còn giữ được mạng sống.

Nếu ngươi tiếp tục ở lại, kết cục của ngươi chỉ có một, đó là chết." "Dù ngươi có lôi Vân Thải này ra làm đệm lưng cũng vô ích thôi, vì tôi không thèm để ý đến tính mạng của cô ta chút nào." Tần Mặc mỉm cười, Hạo Thiên Chân bên cạnh nghe Tần Mặc nói vậy, lòng nguội lạnh đi một nửa, anh nói nhỏ với Tần Mặc. "Chúng ta sao có thể làm vậy được chứ, dù sao đi nữa, trước đó cô ấy đã giúp chúng ta, bây giờ chúng ta bỏ mặc cô ấy, e là không hợp đạo nghĩa giang hồ." Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân. "Anh còn cần phải nghi ngờ quyết định của tôi sao?" Hạo Thiên Chân nghe Tần Mặc nói vậy liền mấp máy môi, nhưng anh thở dài một hơi rồi cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn tên áo đen cách đó không xa.

Tên áo đen cũng nhìn Tần Mặc, trong mắt thoáng ý cười. "Nhóc con, ta phải nói trước lời khó nghe, nếu ngươi thật sự không lo cho tính mạng của người này, vậy lát nữa ta sẽ giết cô ta ngay lập tức." Tần Mặc thì cứ nhìn chằm chằm vào tên áo đen này.

Tên áo đen bịt mặt, nhưng ánh mắt lại lộ ra ngoài, Tần Mặc có thể thấy rõ trong mắt hắn có một tia sợ hãi, điều đó có nghĩa là đối phương rất lo Tần Mặc sẽ không nghe lời hắn.

Tần Mặc nhướng mày. "Vậy ngươi cứ thử đi, có bản lĩnh thì giết cô ta luôn đi, xem hai chúng ta ai sẽ chết ở đây trước." Tần Mặc mỉm cười, nghe Tần Mặc nói vậy, tên áo đen siết chặt nắm đấm, hắn không ngờ Tần Mặc lại nghĩ như vậy, chẳng lẽ Tần Mặc định liều

mạng sao?

Tần Mặc thở dài. "Tôi thật sự không có thời gian lãng phí với ngươi ở đây đâu.

Ngươi cũng đừng nói với tôi mấy lời vô ích đó nữa, mau ra tay đi." Nói rồi, Tần Mặc lấy ra thanh Thần Hoàng Kiếm của mình chỉ vào đối phương.

Chương 649

Tên áo đen lúc này đã hoàn toàn hoảng loạn, hắn không ngờ Tần Mặc lại có thái độ như vậy.

Thấy bộ dạng của tên áo đen, Tần Mặc biết cơ hội của mình đã đến, ngay lập tức thân hình anh biến mất tại chỗ, đến khi Tần Mặc xuất hiện lần nữa thì đã ở bên cạnh tên áo đen này.

Tần Mặc rút ra một con dao găm, đâm về phía tên áo đen, sau khi bị Tần Mặc đâm trúng, hắn liền lùi lại một khoảng.

Vừa đứng vững, tên áo đen căm hận nhìn Tần Mặc, hắn không ngờ Tần Mặc lại quá đáng như vậy.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của tên áo đen, nên anh cười lạnh một tiếng. "Sao?

Bây giờ có chút hối hận rồi à?" Tên áo đen nghiến chặt răng, hắn không ngờ tốc độ của Tần Mặc vừa rồi lại nhanh như vậy, hắn chỉ lơ là một chút đã bị Tần Mặc đánh lui.

Tần Mặc lại ném con dao găm sang một bên, vào tay Hạo Thiên Chân để anh cứu Vân Thải.

Tên áo đen thấy cảnh này liền muốn xông qua bắt Vân Thải lại, nhưng Tần Mặc đã chặn ngay trước mặt hắn, khiến hắn không thể qua được. "Sao nào, đã đến nước này rồi còn muốn qua đây à?

Ngươi cũng không xem thử tôi có đồng ý không?" Tên áo đen nghiến chặt răng. "Vậy nên những lời ngươi vừa nói đều là lừa ta, ngươi chỉ muốn làm ta hoảng loạn, như vậy ngươi có thể tìm cách cứu người khỏi tay ta, đúng không?" Tần Mặc cười gật đầu, anh cảm thấy mình chắc chắn không cần phải lừa gạt tên áo đen này nữa.

"Cũng xem như ngươi khá thông minh, đã biết rồi thì tôi cũng không cần nói nhảm với ngươi nữa.

Bây giờ ngươi chỉ có hai lựa chọn.

Một là quỳ xuống xin tha, hai là để tôi giết ngươi." Tần Mặc không hề nói khoác, anh cảm thấy với năng lực hiện tại của mình có thể đối phó được tên áo đen này.

Tên áo đen siết chặt nắm đấm, hắn trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì xoay vai một cái. "Vừa rồi đánh với con hổ kia của ngươi vẫn chưa đã ghiền, bây giờ lại gặp ngươi, nhưng cũng tốt thôi, cả hai các ngươi đều sẽ chết dưới tay ta." Nói rồi, Tần Mặc lại nhìn tên áo đen, tên áo đen nuốt nước bọt, vì hắn cũng biết mình chắc chắn không phải đối thủ của Tần Mặc, bây giờ việc duy nhất hắn có thể làm là rời khỏi đây.

Suy nghĩ kỹ xong, hắn quay đầu nhìn xung quanh, rồi đưa tay ra.

Không lâu sau, xung quanh xuất hiện rất nhiều nhện. "Không ngờ ngươi lại có thể điều khiển được lũ nhện xung quanh đây." Tần Mặc có chút kinh ngạc nhìn tên áo đen, tên áo đen hừ lạnh một tiếng. "Nếu không ngươi nghĩ ta không có bản lĩnh gì mà dám đến đây đối phó các người sao?

Ta không có năng lực đó đâu." Nói rồi, tên áo đen lắc đầu, rồi đột nhiên chuẩn bị lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy tốc độ của hắn nhanh đến mức nào, ngay lập tức anh hừ lạnh một tiếng. "Cũng không xem lại mình là cái thá gì, ngươi muốn đối phó ta, đó là chuyện không thể nào." Sau đó Tần Mặc và tên áo đen va vào nhau, cả hai đều lùi về phía sau, nhưng Tần Mặc rất nhanh đã đứng vững lại.

Tần Mặc cau mày, không ngờ tốc độ của tên áo đen này cũng khá nhanh, xem ra mình cũng không thể lơ là.

Tên áo đen thì quay đầu nhìn lũ nhện xung quanh, ra lệnh cho chúng tấn công Tần Mặc, Tần Mặc không còn cách nào khác đành phải tạm thời đối phó với lũ nhện này.

May mà lũ nhện này đều là những con khá nhỏ, nên chúng chắc chắn không phải là đối thủ của Tần Mặc.

Bên kia, Trương Kỳ Lân và những người khác cũng đang không ngừng chống lại lũ nhện.

Tần Mặc tìm được cơ hội liền muốn qua tấn công tên áo đen.

Điều Tần Mặc không ngờ là tên áo đen này lại không né cú đá của anh, khi bị đá trúng, hắn liền mượn lực đó mà không ngừng chạy về phía trước.

Tần Mặc ngẩn người. "Này, ngươi cũng hèn hạ quá rồi đấy?" Tần Mặc bất lực nhìn bóng lưng của tên áo đen, nhưng tên áo đen lại không thèm để ý đến Tần Mặc, hắn cứ chạy về phía trước, tốc độ ngày càng nhanh.

Tần Mặc bĩu môi, thở dài rồi lắc đầu, nhưng đã đến nước này rồi, Tần Mặc cũng không thể nói gì thêm.

Ngay lập tức Tần Mặc quay đầu nhìn về phía mấy người Trương Kỳ Lân.

Chưa đợi Tần Mặc nói nhiều đã nghe thấy một tiếng hét thảm từ phía không xa, Tần Mặc nhìn qua, phát hiện ra đó là Vân Thải.

Dù vừa rồi Vân Thải đã được cởi trói, nhưng năng lực của cô quả thực không thể chống lại lũ nhện độc xung quanh, vì vậy cô đã bị cắn.

Trong lòng Tần Mặc "lộp bộp" một tiếng, rồi anh vội vàng chạy qua.

Trương Kỳ Lân lúc này mới phản ứng lại, anh cũng cau chặt mày,

rồi vung thanh đại đao trong tay, đẩy lùi toàn bộ lũ nhện xung quanh Vân Thải.

Khi họ đến nơi, Vân Thải đã ngã xuống đất, môi cô cũng chuyển sang màu tím, cô nhìn Tần Mặc. "Tần Mặc ca, anh không phải là không muốn cứu em, đúng không?" Nghe Vân Thải nói vậy, trong lòng Tần Mặc có chút khó chịu. "Làm sao tôi có thể bỏ mặc em được chứ?

Tôi chỉ muốn nhân cơ hội làm loạn tâm trí hắn, sau đó mới tìm cách cứu em, không phải là tôi đã cứu được em rồi sao." Trương Kỳ Lân bên cạnh thấy Tần Mặc như vậy, liền thở dài. "Xin lỗi, là tôi không tốt, tôi nên chú ý đến tình hình của Vân Thải, không nên cứ nhìn chằm chằm vào tên áo đen đó." Vốn dĩ Tần Mặc muốn đuổi theo tên áo đen kia, nhưng bây giờ tình hình của Vân Thải đã trở nên thế này, Tần Mặc chắc chắn không thể đi được nữa. "Không sao đâu, em không trách các anh, có trách thì chỉ trách số em không tốt, lại gặp phải chuyện như vậy." Trong mắt Vân Thải thoáng nét cười khổ, nước mắt cô cũng rơi xuống vào lúc này. "Nếu em thật sự chết ở đây, phiền các anh sau khi về hãy nói với cha em, bảo ông đừng đau lòng.

Ông có một đứa con gái nghịch ngợm như em là bất hạnh của ông.

Hy vọng sau này ông có thể quên em đi." Bàn Tử bên cạnh thấy cảnh này, trong lòng có chút khó chịu, anh đưa tay lau khóe mắt, Hạo Thiên Chân cũng thở dài. "Sau khi về chúng tôi sẽ nói với cha cô." Hạo Thiên Chân nhìn Vân Thải, Vân Thải lúc này mới cười gật đầu, rồi cô tiếp tục khóc, lại nhìn Tần Mặc. "Tần Mặc ca, thật ra em rất thích các anh, các anh đến đây, em cũng rất vui, nhưng không ngờ..." Vân Thải nói rồi dừng lại một chút, nước mắt cô tiếp tục rơi xuống, thấy cô như vậy Tần Mặc liền đảo mắt, anh lại nhìn mấy người bên cạnh, Tần Mặc cũng thấy sắc mặt của họ đều có chút tái nhợt.

Tần Mặc nói với họ. "Các anh đau lòng cái gì chứ?

Tôi có nói là tôi không cứu được Vân Thải đâu, chỉ là nọc độc nhện thông thường thôi mà, các anh có cần phải ra vẻ như vậy không?" Họ nghe vậy liền ngẩn người, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, ngay cả Vân Thải cũng cau mày, lời này của Tần Mặc là có ý gì?

Chẳng lẽ Tần Mặc có thể cứu sống cô sao?

Tần Mặc cười nhìn Vân Thải.

Chương 650

"Yên tâm đi, em sẽ không sao đâu." Nói rồi, Tần Mặc lại quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Còn mấy người các anh cũng đừng nghĩ nhiều nữa, các anh qua bên cạnh hộ pháp cho tôi là được rồi, đề phòng những con nhện khác qua tấn công chúng ta.

Tôi sẽ ép nọc độc trong cơ thể cô ấy ra, đến lúc đó cô ấy sẽ bình an vô sự." Bàn Tử bĩu môi. "Chết tiệt, sao anh không nói sớm, hại Bàn Gia đây tốn bao nhiêu nước mắt." Bàn Tử nói rồi đứng dậy, nhìn lũ nhện độc xung quanh.

Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy có chút bất lực, nhưng Hạo Thiên Chân cảm thấy như vậy tự nhiên là rất hả lòng hả dạ, đã vậy Vân Thải sẽ không sao, họ cũng không cần quá lo lắng.

Bên kia, Trương Kỳ Lân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vốn dĩ trong lòng anh vẫn cảm thấy rất áy náy, vì anh cho rằng Vân Thải ra nông nỗi này hoàn toàn là do anh không chú ý đến lũ nhện xung quanh, nếu anh thấy được thì Vân Thải đã không trở nên như vậy.

Nhưng may mà bây giờ Tần Mặc có thể cứu Vân Thải về, như vậy anh cũng không cần quá lo lắng nữa.

Tần Mặc thì nhìn Vân Thải, rồi truyền sức mạnh vào cơ thể cô, sắc mặt Vân Thải cũng trở nên tái nhợt, Tần Mặc tiếp tục chữa trị cho cô.

Không lâu sau, Vân Thải phun ra một ngụm máu độc, sắc mặt cô cũng hồng hào trở lại một chút, Tần Mặc cười nói với Vân Thải. "Yên tâm đi, tiếp theo em không sao rồi." Vân Thải có chút kinh ngạc, rồi cô cử động một chút, phát hiện ra mình bây giờ quả thực không sao cả.

Vân Thải mỉm cười. "Vậy được, em biết rồi." Thấy Vân Thải như

vậy, Tần Mặc nhướng mày. "Được rồi, đừng nghĩ những chuyện vớ vẩn nữa, đã không sao rồi thì cũng không cần ở lại đây, lỡ lát nữa bị trúng độc lần hai thì em chắc chắn sẽ gặp xui xẻo đấy." Vân Thải vội vàng đáp một tiếng.

Tần Mặc quay đầu, nhìn về phía Bàn Tử và Trương Kỳ Lân. "Tên áo đen kia đã chạy rồi, chúng ta cũng đừng ở lại đây nữa, ở đây không có ý nghĩa gì." Mấy người họ nhìn nhau, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẽ nghe theo Tần Mặc, nên họ liền cùng Tần Mặc rời khỏi nơi này.

Tần Mặc dẫn họ đi về phía trước, không bao lâu sau, họ đã quay về thôn.

Vân Thải nhìn Tần Mặc, xin lỗi anh. "Tần Mặc ca, xin lỗi anh, nếu không phải vì em, các anh chắc chắn đã bắt được tên áo đen đó, rồi hỏi được một số thông tin hữu ích từ miệng hắn, nhưng bây giờ vì em mà hắn đã chạy thoát." "Không sao đâu, nếu nói như vậy, em là bị chúng tôi hại nên mới bị hắn bắt, sao chúng tôi có thể trách em được chứ?

Em đừng nghĩ những chuyện vớ vẩn nữa, bây giờ đã không sao rồi, em cứ ở đây sống tốt là được." Vân Thải nghiêng đầu, suy nghĩ kỹ một chút rồi gật đầu.

Đúng vậy, lời Tần Mặc nói quả thực không sai.

Tần Mặc mỉm cười, rồi không ở lại lâu nữa, chỉ xoay người rời khỏi nơi này.

Còn Bàn Tử và mấy người kia tự nhiên đi theo sau Tần Mặc, vì họ ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì.

Không lâu sau, họ đã quay về thôn, lúc này trưởng thôn đang đứng ở cửa, thấy mấy người họ quay về, ánh mắt trưởng thôn mới sáng

lên.

Ông vội vàng đến bên cạnh Vân Thải. "Cảm thấy thế nào rồi?" Trưởng thôn có chút căng thẳng nhìn Vân Thải, trong mắt Vân Thải thoáng nét cười, cô lắc đầu, rồi lại quay đầu, nhìn Tần Mặc, nói với trưởng thôn. "Là anh Tần Mặc đã cứu con, vừa rồi anh ấy đặc biệt dũng mãnh, nếu không có anh ấy, e là con đã chết dưới tay tên áo đen kia." Trưởng thôn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ông đáp một tiếng, rồi nhìn Tần Mặc, cúi người chào anh, thậm chí còn muốn quỳ thẳng xuống đất, may mà Tần Mặc kịp thời đỡ ông dậy. "Ông làm gì vậy?" Tần Mặc bất lực nhìn trưởng thôn, trưởng thôn thì đưa tay lau nước mắt ở khóe mắt, cảm ơn Tần Mặc. "Nếu không có hai vị, e là con gái tôi cũng không thể bình an trở về, tôi chắc chắn phải cảm ơn hai vị thật nhiều." Trưởng thôn nói rồi nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân lập tức lắc đầu, anh thì cảm thấy không sao cả. "Tôi không có chuyện gì." Trong mắt Trương Kỳ Lân thoáng nét cười, nghe Trương Kỳ Lân nói vậy, trưởng thôn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ông đáp một tiếng. "Vậy được." Trưởng thôn lúc này lại nhìn Tần Mặc, muốn tiếp tục cảm ơn anh, nhưng Tần Mặc lại đưa tay ra hiệu dừng lại. "Thật sự không cần như vậy, huống hồ chúng tôi đến thôn của ông, cũng xem như đã gây ra cho thôn không ít phiền phức, ông mà cảm ơn tôi, tôi ngược lại có chút ngại." Nghe vậy, trưởng thôn mới đưa tay gãi đầu, vậy thôi, Tần Mặc đã nói vậy, ông cũng không cần nghĩ những chuyện vớ vẩn nữa. "Tôi biết rồi, nhưng dù sao các vị cũng đã cứu con gái tôi, tối nay các vị ở lại đây đi, tôi làm cho các vị một bữa ngon." Tần Mặc không nhịn được mà bật cười, rồi gật đầu, đối phương đã mở lời, Tần Mặc chắc chắn sẽ không từ chối. "Vậy được." Tần Mặc nói rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh. "Trưởng thôn đã thịnh tình không thể chối từ, vậy chúng ta ở lại đây một ngày đi, dù sao một ngày cũng không lỡ bao lâu." Hai người

họ nhìn nhau, rồi gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, hai người họ đương nhiên sẽ nghe theo Tần Mặc.

Tần Mặc mỉm cười, rồi họ ở lại đây, vì rảnh rỗi không có việc gì làm, họ lại bắt đầu chơi bài.

Vân Thải thì qua mang cho họ một ít hoa quả, đặt hoa quả lên bàn, rồi cười nhìn nhóm Tần Mặc. "Mấy vị thử hoa quả ở đây đi, hoa quả này đều là chúng tôi hái trên núi về, vị rất ngon." Tần Mặc đáp một tiếng, Vân Thải đã nói vậy, nhóm Tần Mặc chắc chắn sẽ thử một chút.

Sau khi ăn xong, họ không nhịn được mà cười gật đầu, không thể không nói vị hoa quả này quả thực rất ngon. "Vậy được, các vị cứ tiếp tục chơi bài ở đây, em đi giúp cha nấu cơm." Vân Thải mỉm cười, rồi cô xoay người rời khỏi nơi này, không bao lâu sau, cơm đã được bưng lên, không thể không nói họ chuẩn bị khá là thịnh soạn, Tần Mặc thấy vậy liền giơ ngón tay cái với trưởng thôn. "Trông thực sự rất ngon." Trưởng thôn nghe Tần Mặc nói vậy, liền vội vàng xua tay. "Dù sao đi nữa, các vị đã cứu con gái tôi, tôi chuẩn bị cho các vị những món này là rất bình thường, các vị mau ăn đi, ăn xong rồi nghỉ ngơi cho tốt, không phải các vị còn có việc lớn phải làm sao?" Tần Mặc đáp một tiếng, anh không nói những lời vớ vẩn nữa, chỉ cùng mọi người ăn uống ở đây.

Đến khi họ ăn xong, trưởng thôn muốn họ ở lại thêm một ngày.

Tần Mặc thì trực tiếp từ chối trưởng thôn. "Không cần thiết đâu, ông cũng biết mấy người chúng tôi còn có việc rất quan trọng phải đi lo, đợi chúng tôi lo xong mới có thể quyết định có qua đây đầu tư cho các ông không, ông nói có đúng không?" Trưởng thôn nghĩ một chút, rồi gật đầu, không sai, lời Tần Mặc nói quả thực rất đúng.

Tần Mặc mỉm cười, rồi xoay người rời khỏi nơi này, không bao

lâu sau, Tần Mặc và Hạo Thiên Chân cùng Trương Kỳ Lân đã quay về bên hồ.

Cầu Đức Khảo thấy nhóm Tần Mặc quay về, liền cau mày. "Tần tiên sinh, không ngờ anh lại quay về đây." Trong mắt Tần Mặc thoáng nét cười. "Tại sao tôi không thể quay về đây chứ?

Hơn nữa, chúng tôi vốn dĩ không định hủy hợp tác với các ông, là do các ông tự mình nghĩ nhiều quá thôi?

Nhưng hôm nay muộn rồi, chúng tôi phải ở đây nghỉ ngơi một ngày, ngày mai mới có thể tiếp tục hành động." Cầu Đức Khảo nheo mắt, không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy. "Rốt cuộc nhóc con nhà ngươi có ý đồ gì?

Hơn nữa các người nói đi cứu người, bây giờ cứu người thế nào rồi?" "Đương nhiên là đã cứu được người ra rồi, hơn nữa, chúng tôi thế nào có cần phải báo cáo với ông không?

Chương 651

Ông là cái thá gì chứ?" Tần Mặc cười lạnh, anh quả thực không phải là người nói nhiều lời vô ích, huống hồ anh vốn dĩ không thích Cầu Đức Khảo, nên giọng điệu mới gay gắt như vậy.

Cầu Đức Khảo thấy bộ dạng này của Tần Mặc, nắm đấm liền siết chặt, trên mặt cũng lộ vẻ tức giận, nhưng Tần Mặc lại lười nói nhảm với ông ta, chỉ nhìn mấy người bên cạnh rồi cười nói. "Chúng ta đi thôi, qua bên kia nghỉ ngơi trước đã." Mấy người họ lập tức gật đầu, họ đương nhiên sẽ không từ chối Tần Mặc.

Sau khi Tần Mặc đi qua, liền ở lại nơi đó.

Nhóm Cầu Đức Khảo thấy bộ dạng của Tần Mặc, liền hừ lạnh một tiếng, nhưng họ cũng không nói gì thêm.

Dù sao bây giờ Tần Mặc quả thực đang ở chỗ họ, hơn nữa vừa rồi Tần Mặc có một câu nói, họ vẫn nhớ khá rõ, Tần Mặc nói vẫn sẽ hợp tác với họ, như vậy họ cũng không cần lo lắng nhiều nữa, chỉ cần xem Tần Mặc giúp họ làm việc là được.

Bàn Tử bên cạnh nói nhỏ với Tần Mặc. "Tại sao chúng ta cứ phải hợp tác với bọn họ chứ?

Bọn họ có phải người tốt gì đâu." Tần Mặc có chút bất lực. "Dù sao đi nữa, bên họ có rất nhiều thiết bị tiên tiến, chúng ta muốn tìm được Trương Gia Cổ Lâu ở nơi này thì bắt buộc phải dựa vào những thiết bị đó của họ." Nghe vậy, Bàn Tử lúc này mới thở dài, gật đầu. "Vậy thôi được, anh đã nói vậy, tôi cũng không thể nói gì khác, vậy tôi nghe theo anh." Trong mắt Bàn Tử thoáng nét cười, Tần Mặc đáp một tiếng, rồi anh nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân. "Được rồi, hai người cũng mau đi ngủ đi, đợi đến sáng mai chúng ta lại thương

lượng với họ, dùng một chút thiết bị của họ để tìm kiếm ở đây." Họ gật đầu, Trương Kỳ Lân thì nằm xuống đó, nhưng một lúc sau, Trương Kỳ Lân phát hiện mình không ngủ được, anh đi ra ngoài, đứng đó nhìn trăng.

Chưa đợi anh phản ứng lại, Tần Mặc đã đến bên cạnh anh, trong mắt Tần Mặc thoáng nét cười, nhìn Trương Kỳ Lân. "Sao thế?

Có phải không biết chuyện gì đã xảy ra với mình, cảm thấy bản thân toàn là những bí ẩn, cho nên nhất thời trở nên mông lung không?" Trương Kỳ Lân thở dài, gật đầu, không ngờ Tần Mặc đoán lại khá đúng, anh quả thực là như vậy. "Tôi chỉ rất tò mò trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với tôi?" Nghe Trương Kỳ Lân nói vậy, Tần Mặc mỉm cười, rồi anh nhìn mặt trời đằng xa, nói với Trương Kỳ Lân. "Dù đã xảy ra chuyện gì, anh chỉ cần giữ vững bản tâm của mình là được, làm việc theo bản tâm của mình thì chắc chắn sẽ không sai." Trương Kỳ Lân cảm thấy lời này của Tần Mặc nói hình như cũng không sai, anh lập tức đáp một tiếng. "Vậy được, tôi biết rồi, sau này tôi nhất định sẽ cố gắng, cùng mấy người các anh đi tìm những chuyện liên quan đến tôi." Trương Kỳ Lân cười nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày. "Vậy được, trong lòng anh hiểu là tốt rồi, chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi trước đi." Tần Mặc cũng không nói gì khác, đợi đến khi Trương Kỳ Lân có chút buồn ngủ, hai người họ mới cùng nhau quay về.

Sáng hôm sau, Tần Mặc đến lều của Cầu Đức Khảo, Cầu Đức Khảo mới vừa dậy, không bao lâu sau thấy Tần Mặc đến, ông ta liền cau mày. "Tần tiên sinh, các vị có chuyện gì sao?" Tần Mặc mỉm cười, tự mình kéo một chiếc ghế ngồi xuống, rồi lại nhìn về phía Trương Kỳ Lân. "Xem ra ông vì trường sinh bất lão mà đúng là chuyện gì cũng làm được nhỉ, tôi đã đối xử với ông như vậy rồi mà ông vẫn còn khách sáo với tôi như thế." Nghe vậy, Cầu Đức Khảo liền cau mày.

Đúng vậy, Tần Mặc nói không sai chút nào, nếu chuyện này mà

xảy ra với người bình thường, e là ông ta đã sớm giết đối phương rồi.

Nhưng đáng tiếc người đối xử với ông ta như vậy là Tần Mặc, ông ta bắt buộc phải thuận theo ý Tần Mặc, chỉ có như vậy mới có thể khiến Tần Mặc khoan dung với ông ta hơn, rồi sau đó nói cho ông ta biết những chuyện đã xảy ra trước đó và bí mật trường sinh bất lão.

Dù cho là tính toán xấu nhất, Tần Mặc có khi cũng có thể nói cho ông ta biết vị trí của Trương Gia Cổ Lâu, như vậy, ông ta có thể tự mình đi tìm bí mật trường sinh bất lão. "Đã vậy ông muốn biết, vậy tôi sẽ nói cho ông nghe." Tần Mặc nói với Cầu Đức Khảo, Cầu Đức Khảo thì chăm chú lắng nghe, không ngờ Tần Mặc lại thật sự nói hết mọi chuyện cho ông ta nghe, suy nghĩ hồi lâu, ông ta lại cau mày nhìn Tần Mặc. "Những gì anh nói với tôi rốt cuộc là thật hay giả?" Trong mắt Tần Mặc thoáng nét cười. "Ông nghĩ sao?

Tôi chắc chắn sẽ không lừa ông, ông nói xem." Nghe Tần Mặc nói vậy, Cầu Đức Khảo đáp một tiếng, có lẽ Tần Mặc nói vậy, quả thực không có gì sai, nhưng trong lòng ông ta vẫn có chút không cam lòng. "Vậy tại sao trước đó anh lại có thái độ như vậy với tôi?" "Ông cũng không phải là đồng đội của tôi, tại sao tôi phải có thái độ tốt với ông?

Bây giờ tôi chịu nói những chuyện này cho ông nghe đã là không dễ dàng rồi, ông cũng đừng nói những lời vớ vẩn với tôi nữa, bây giờ ông cứ trực tiếp suy nghĩ xem có muốn hợp tác với tôi không, nếu chịu hợp tác, vậy thì cống hiến những thiết bị kia của ông ra đi." "Nếu ông không chịu, tôi cũng có thể nhanh chóng tìm người khác cùng tôi tìm kiếm trong núi này." Cầu Đức Khảo véo cằm, rồi lại cau mày nhìn Tần Mặc. "Anh chắc chắn Trương Gia Cổ Lâu ở trong ngọn núi này sao?

Trước đó các người ở trong lòng núi à?" "Cái này ông cứ yên tâm, tôi đoán chắc là không sai đâu.

Tuy phần lớn Trương Gia Cổ Lâu có lẽ vẫn ở dưới nước, nhưng lối vào thì hẳn là phải tìm từ trong ngọn núi này." Cầu Đức Khảo lúc này mới hít sâu một hơi, gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, vậy ông ta tin Tần Mặc một lần. "Tôi biết rồi, đã vậy anh đã nói với tôi như thế, vậy tôi sẽ cho anh một cơ hội, nếu anh lừa tôi, vậy anh nên biết tính khí của tôi." Tần Mặc không nhịn được mà bật cười, không ngờ đã đến lúc này rồi, Cầu Đức Khảo lại còn dám uy hiếp mình, chẳng lẽ đối phương không muốn biết bí mật của cổ lâu nữa sao? "Ông chắc chắn muốn có thái độ như vậy với tôi sao?

Nếu ông tiếp tục như vậy, tôi không chắc sẽ giúp ông đâu, đến lúc đó ông lại muốn ai qua đây giúp ông đây?" Tần Mặc véo cằm, suy nghĩ kỹ. "Là người trong Cửu Môn, hay là đám phế vật này của ông?" Nói rồi, Tần Mặc nhìn sang những người khác, đứng bên cạnh anh là A Ninh, A Ninh nghe Tần Mặc nói vậy, sắc mặt liền hơi thay đổi.

Nhưng A Ninh cũng biết mình không thể nói gì, cô chỉ có thể thở dài, lại nhìn Cầu Đức Khảo. "Thưa sếp, tôi thấy lời anh ta nói quả thực rất có lý.

Bây giờ chúng ta chỉ có thể thuận theo ý anh ta thôi, nếu không chúng ta cũng không thể nào tìm ra bí mật cuối cùng." Sắc mặt Cầu Đức Khảo có chút không tốt, ông ta trừng mắt nhìn đối phương. "Cần cô nói với tôi những điều này sao?" Thấy Cầu Đức Khảo như vậy, A Ninh lúc này mới ngậm miệng lại, cô sớm đã biết kết quả sẽ là như vậy, dù sao tâm trạng của đối phương dạo này vẫn luôn không được tốt cho lắm, sớm biết vậy cô đã không xen vào.

Cầu Đức Khảo lại nhìn Tần Mặc, trong mắt thoáng nét cười. "Tần tiên sinh đã có thành ý như vậy, hơn nữa còn nói cho chúng tôi biết, cuối cùng phải làm thế nào để tìm được Trương Gia Cổ Lâu, vậy tôi chắc chắn sẽ tin tưởng anh, tiếp theo chúng tôi sẽ làm theo lời anh nói." Tần Mặc gật đầu. "Vậy được, trong lòng các ông biết là tốt rồi,

nhưng mấy ngày nay chúng tôi còn phải lên núi quan sát thêm một chút, ông mau cho những thiết bị kia của ông hành động đi." Nói rồi, Tần Mặc đứng dậy, nhìn mấy người bên cạnh. "Chúng ta đi thôi." Họ nhìn nhau, rồi trực tiếp gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẽ nghe theo Tần Mặc, nên họ liền đi theo bên cạnh anh.

Không lâu sau, họ đã đến ngọn núi bên này.

Tần Mặc lấy ra một tờ bản đồ, xem xét một lúc.

Sau khi xem xong, anh mới mỉm cười nhìn mấy người bên cạnh.

“Ngôi làng này giống hệt ngôi làng tôi thấy dưới đáy hồ.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân và những người khác đều sững sờ, ánh mắt họ nhìn Tần Mặc đầy kinh ngạc.

“Ý anh là ngôi làng trên này có quan hệ gì đó với ngôi làng dưới kia sao?” Tần Mặc không giải thích mà lại nhìn vào tờ bản đồ trước mặt.

“Đừng nghĩ nhiều quá, cứ đợi máy móc của họ quét xong rồi tính tiếp.

Dù sao thì sau này chắc chắn sẽ xảy ra nhiều chuyện, còn lời giải thích cuối cùng cho việc này là gì, bây giờ tôi cũng không thể đoán mò được.” Họ nhìn nhau, rồi thở dài gật đầu.

Chương 652

Tần Mặc đã nói vậy rồi, họ còn có thể nói gì nữa chứ?

Chỉ đành miễn cưỡng đồng ý.

Tần Mặc mỉm cười, nhưng không nói thêm những chuyện vẩn vơ với họ.

“Nhưng trong thời gian này họ đã bắt đầu tìm kiếm trên núi, vậy chúng ta cũng phải đi làm vài việc có ý nghĩa.” Tần Mặc nhìn mấy người họ.

Nghe vậy, họ đều ngẩn ra, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, lời này của Tần Mặc là có ý gì?

Mặc dù họ vẫn luôn đi theo Tần Mặc, nhưng họ luôn cảm thấy lời nói của Tần Mặc bây giờ khiến họ có chút khó hiểu.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của họ, anh không nhịn được mà bật cười, rồi an ủi mấy người.

“Được rồi, mấy người đừng nghĩ nhiều quá, chuyện này không liên quan nhiều đến các cậu đâu.

Các cậu cứ ở lại đây, giúp tôi trông chừng người trong làng này là được.” “Lời này là có ý gì?

Chẳng lẽ anh thấy người trong làng này có vấn đề sao?” “Cũng không hẳn là vậy.

Các cậu đừng quên gã mặc đồ đen kia đã ra tay với dân làng ở đây, vậy thì có khả năng hắn sẽ ra tay lần thứ hai.

Cho nên dù thế nào đi nữa, các cậu cũng phải ở lại đây để bảo vệ họ.” Trương Kỳ Lân nghe Tần Mặc nói vậy, vẻ mặt lộ rõ sự lo lắng,

anh kéo tay Tần Mặc.

“Hay là tôi đi cùng anh, để hai người họ ở lại đây.” Tần Mặc đảo mắt.

“Thôi đi, anh đi cùng tôi cũng chẳng giúp được gì, thà tôi tự mình đi còn hơn.

Hơn nữa, nếu anh để hai người họ ở lại đây, lỡ như họ không bảo vệ tốt được người trong làng này, anh có thể yên tâm được không?” Suy nghĩ một lúc, Trương Kỳ Lân cảm thấy lời của Tần Mặc nói cũng không sai, anh đáp một tiếng.

“Vậy được, tôi biết rồi.” Trương Kỳ Lân không nói thêm những lời vô ích nữa, chỉ khẽ thở dài, còn Tần Mặc thì mỉm cười nhàn nhạt.

Ngay sau đó, Tần Mặc quay người rời khỏi nơi này.

Nhưng Tần Mặc vừa đi được một đoạn không xa, Hạo Thiên Chân đã đuổi kịp, anh ta cười nói với Tần Mặc.

“Anh Tần Mặc, tôi đi cùng anh nhé, để Bàn Tử và Trương Kỳ Lân ở lại là được rồi.

Thực lực của hai người họ cũng khá tốt, cho dù gã mặc đồ đen kia muốn ra tay với người trong làng, hai người họ chắc chắn có thể bảo vệ tốt cho dân làng.” Tần Mặc suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Dù sao thì so với hai người kia, thực lực của Hạo Thiên Chân vẫn còn yếu, cho dù cậu ta đi cùng mình cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Sau khi về, cậu về Cửu Môn trước, còn tôi về cửa hàng đồ cổ của mình.” “Vậy mục đích anh về đó là gì?” Hạo Thiên Chân không hiểu lắm, hỏi Tần Mặc, trong mắt lộ vẻ do dự.

Cậu ta chắc chắn muốn hành động cùng Tần Mặc, nhưng bây giờ Tần Mặc lại muốn tách ra.

“Đương nhiên là để người của tôi giúp tôi tìm một người rồi.” Tần Mặc cười cười, không giải thích thêm với Hạo Thiên Chân nữa.

Hạo Thiên Chân vẻ mặt khó hiểu, nhưng Tần Mặc đã nói vậy, cậu ta cũng đành nghe theo.

Thế là hai người họ cùng nhau rời đi.

Hạo Thiên Chân quay về Cửu Môn, còn Tần Mặc, sau khi về đến cửa hàng đồ cổ thì tìm nhân viên của mình, nhờ anh ta giúp tìm một người.

Nhân viên của anh cũng có chút tiếng nói trong giới, nên không lâu sau, Tần Mặc đã tìm được người kia.

Khi Tần Mặc gặp đối phương là ở trong một quán cà phê.

Tần Mặc cũng gọi cả Hạo Thiên Chân đến đây.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc với vẻ mặt nghi hoặc.

“Tại sao lại đến gặp ông ta?” Người này chính là người đã đưa cho họ bức ảnh lúc trước, bức ảnh đã chỉ đường cho họ tìm đến ngôi làng.

Tần Mặc bây giờ cảm thấy người này không đơn giản, nên mới quay về một chuyến.

“Lát nữa cậu sẽ biết.” Không lâu sau, người kia đến nơi.

Anh ta nhìn về phía này, thấy cả Tần Mặc và Hạo Thiên Chân đều ở đó, anh ta suy nghĩ một chút rồi vẫn bước tới.

“Tần tiên sinh, lâu rồi không gặp.

Đã lâu không gặp mà không ngờ anh vẫn phong độ như xưa.” Nghe vậy, Tần Mặc bật cười, không ngờ đối phương lại nịnh nọt mình, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

“Tôi đến đây tự nhiên là có vài lời muốn nói với ông.” Người kia cau mày, nhưng anh ta cho rằng Tần Mặc đã nói ra những lời như vậy, thì cứ nghe xem Tần Mặc muốn hỏi gì.

“Anh nói đi.” “Bức ảnh đó là ai đưa cho ông?” Tần Mặc mỉm cười tựa vào lưng ghế.

Nghe Tần Mặc hỏi vậy, trong lòng anh ta chợt thót lên một tiếng, không ngờ Tần Mặc lại hỏi chuyện này.

“Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Tần Mặc nghiêng đầu, suy nghĩ cẩn thận một chút, rồi lại nói với đối phương.

“Thứ này chắc chắn không phải tự dưng ông có được.

Nói đi, rốt cuộc là ai?

Đây là cơ hội của ông, nếu ông bằng lòng nói cho tôi biết, có lẽ tôi còn có thể tha cho ông, nếu không…” Tần Mặc dừng lại một chút, trong mắt lóe lên một tia cười.

Thấy bộ dạng này của Tần Mặc, anh ta biết rằng nếu mình không chịu nói, thì Tần Mặc chắc chắn sẽ dạy dỗ mình.

“Là Tam gia bảo tôi đưa cho các anh.” Tần Mặc cau mày, còn Hạo Thiên Chân bên cạnh thì trừng lớn mắt, anh ta nhìn người đàn ông này với vẻ khó tin.

“Ông nói là Tam thúc của tôi sao?

Tại sao Tam thúc lại đưa cái này cho các anh?

Chú ấy có nói mục đích gì không?” “Chuyện này thì tôi thật sự không rõ lắm.

Người ta đưa tiền thì tôi làm việc cho họ.

Ông ấy bảo tôi giao bức ảnh này cho các anh, tôi cũng chỉ có thể làm theo thôi.

Cụ thể vì sao thì các anh chỉ có thể đi hỏi Tam gia.” Tần Mặc gật đầu.

“Được rồi, tôi biết rồi.

Chương 653

Nếu đã vậy, ở đây cũng không còn việc của ông nữa, ông đi đi." Người đàn ông đáp một tiếng rồi quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của đối phương, Hạo Thiên Chân thở dài, rồi lại nhìn về phía Tần Mặc.

"Vậy bây giờ anh định thế nào?" Hạo Thiên Chân chắc chắn muốn hỏi ý kiến của Tần Mặc.

Tần Mặc thì xoa cằm, suy nghĩ cẩn thận một lúc, một lát sau mới cười nói với Hạo Thiên Chân.

"Cậu thấy nên xử lý thế nào?" Hạo Thiên Chân lắc đầu.

"Tôi cũng không biết, dù sao bây giờ cũng không tìm được Tam thúc, chúng ta chỉ có thể điều tra từ những phương diện khác thôi." Tần Mặc tựa vào lưng ghế, nếu đã như vậy, thì họ phải tìm kiếm manh mối thật kỹ lưỡng.

Không lâu sau, Tần Mặc nhận được một email.

Tần Mặc xem qua, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, rồi anh mỉm cười nhìn Hạo Thiên Chân.

"Tuy rằng bây giờ đúng là không biết Tam thúc của cậu ở đâu, nhưng dù thế nào đi nữa, tóm lại ông ấy đã cung cấp bằng chứng cho chúng ta rồi." Hạo Thiên Chân ngẩn người, không hiểu lắm nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không giải thích, chỉ cất món đồ đi.

"Được rồi, nếu không có chuyện gì thì về thu dọn đồ đạc đi, e là chúng ta phải đến một thành phố khác." Mặc dù trong lòng Hạo Thiên Chân không hiểu, nhưng cậu ta vẫn gật đầu.

Dù sao đi nữa, Tần Mặc đã nói rồi, cậu ta chỉ cần làm theo lời Tần Mặc là được.

Thế là Hạo Thiên Chân quay về thu dọn đồ đạc, rồi cùng Tần Mặc đến nơi này.

Tần Mặc cũng đưa cậu ta lên tàu hỏa.

Không bao lâu, họ đã đến thành phố bên cạnh.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc với vẻ mặt nghi hoặc.

"Tại sao lại đến đây?" Tần Mặc cười cười.

"Tự nhiên là có việc quan trọng cần làm." Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ dẫn cậu ta đến một viện nghiên cứu khảo cổ khá cũ kỹ.

"Chúng ta đi thôi." Nói rồi, Tần Mặc dẫn Hạo Thiên Chân cùng đi vào.

Hạo Thiên Chân cũng không từ chối, đi cùng Tần Mặc.

Hai người bảo vệ ở cửa thấy Tần Mặc và Hạo Thiên Chân thì cau mày.

"Hai người đến đây làm gì?" Tần Mặc mỉm cười nhàn nhạt, sau đó lấy ra một tấm thẻ bài từ trên người.

"Nếu tôi nhớ không lầm, nơi này bây giờ hẳn là thuộc sở hữu của Tần gia chúng tôi phải không?

Tôi là gia chủ của Tần gia, Tần Mặc." Nghe Tần Mặc nói vậy, người kia sững sờ, sau đó vội vàng làm một động tác mời.

"Hóa ra là gia chủ đại nhân đã đến, mời ngài vào." Tần Mặc đáp một tiếng rồi đi vào.

Không lâu sau, Tần Mặc đến một phòng tư liệu.

Trong phòng tư liệu nồng nặc mùi ẩm ướt, dường như còn có chút

mùi mốc.

Tần Mặc cau mày.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc cảm thấy nếu mình muốn tìm manh mối ở đây, có người ngoài chắc chắn không được, nên Tần Mặc xua tay.

"Nếu không có việc gì, các anh tạm thời cứ rời đi đi, hai chúng tôi tự xem ở đây là được." Bảo vệ gật đầu, anh ta cũng biết Tần Mặc là ông chủ của mình, chắc chắn không thể nói gì với Tần Mặc, nên anh ta quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của đối phương, Tần Mặc mỉm cười nhàn nhạt, sau đó cẩn thận quan sát xung quanh.

Không lâu sau, Tần Mặc nhìn thấy giá sách ở không xa, trên đó có một số tài liệu.

Tần Mặc bước tới, xem xét cẩn thận.

Nhưng Tần Mặc lại phát hiện, những tài liệu này chẳng có gì đặc biệt.

Tần Mặc lại nhìn lên những giá sách này, muốn từ đây sàng lọc ra manh mối mình cần tìm, quả thật không dễ dàng chút nào.

Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc, rốt cuộc anh muốn tìm thứ gì vậy?

Nếu anh muốn tìm gì, có thể nói với tôi một tiếng, tôi giúp anh tìm là được." Tần Mặc lắc đầu.

"Không có gì, tôi tự tìm ở đây là được rồi." Nói rồi, Tần Mặc lại cẩn thận quan sát giá sách trước mặt.

Rất nhanh, Tần Mặc phát hiện vị trí đặt một cuốn sách có chút không đúng.

Tần Mặc lấy cuốn sách đó ra, lật vài trang thì có mấy tờ giấy rơi ra từ bên trong.

Tần Mặc lập tức nhặt mấy tờ giấy đó lên, sau khi xem xong, Tần Mặc nheo mắt.

"Không ngờ lại là những công trình kiến trúc đặc biệt như vậy." Tần Mặc mỉm cười nhàn nhạt, nhưng có những bản vẽ kiến trúc này, Tần Mặc bây giờ cũng đã hoàn toàn hiểu rõ.

Hạo Thiên Chân không hiểu lắm, hỏi Tần Mặc.

"Chúng ta đến đây, chẳng lẽ chỉ vì mấy tờ giấy này sao?" Tần Mặc không trả lời cậu ta, mà lại nhìn vào cuốn sách trong tay.

Sau khi xem xong, trong lòng Tần Mặc cũng đã rõ ràng.

"Được rồi, tôi biết rồi.

Nếu đã lấy được thứ này, cũng không cần phải ở lại đây nữa." Hạo Thiên Chân ngẩn người, chưa kịp nói gì, Tần Mặc đã quay người rời đi.

Nhưng Hạo Thiên Chân cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo Tần Mặc.

Không lâu sau, hai người họ cùng nhau rời khỏi nơi này, quay về cửa hàng đồ cổ của Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân cẩn thận nhìn mấy tờ giấy trước mặt, cậu ta phát hiện những công trình kiến trúc trên mấy tờ giấy này khá kỳ lạ, nhưng cụ thể chỗ nào không đúng, cậu ta lại không nhìn ra được.

"Tần Mặc, mấy tờ giấy này là sao vậy?" Tần Mặc cười cười.

"Nếu tôi đoán không lầm, e là mấy tờ giấy này có quan hệ mật thiết với Trương Gia Cổ Lâu." "Vậy tại sao thứ này lại ở một địa chỉ khảo cổ của nhà anh?" Chuyện này thực sự có chút vô lý, chẳng lẽ

Tần gia của Tần Mặc có quan hệ với Trương Gia Cổ Lâu sao?

Chương 654

Tần Mặc nhướng mày.

“Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, chỉ là lúc trước ở sau cửa Đồng, tôi có nói chuyện với người đó, ông ta tình cờ nói với tôi một cái tên như vậy.

Lúc đó tôi rất tò mò, nên đã ghi nhớ lại, không ngờ lại tìm thấy một nơi như vậy trong sản nghiệp của nhà chúng tôi.” “Nhưng lúc đó tôi cảm thấy rất kinh ngạc, dù sao thì thời đại mà người đó sống và địa chỉ này hoàn toàn không giống nhau, nên theo logic thông thường, đáng lẽ sẽ không có mối liên quan nào.” “Nhưng sau đó tôi lại nghĩ, có thể là vì những thứ quan trọng của nhà chúng tôi được truyền lại thông qua thứ này, nên tôi mới nghĩ đến việc qua xem thử, không ngờ lại thật sự tìm được manh mối.” Tần Mặc nhướng mày.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân đã hiểu ra.

“Vậy nếu là như vậy, tổ tiên của nhà anh muốn thông qua địa chỉ này để truyền lại cho anh, thông tin này có phải có nghĩa là thứ này đã tồn tại từ hàng nghìn năm trước không?” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Đúng vậy, e là Trương Gia Cổ Lâu cũng như vậy.” Tuy nhiên, Tần Mặc không biết mối quan hệ giữa Tần gia và Trương gia hiện tại là gì, nhưng sau này có lẽ sẽ hiểu rõ.

Tần Mặc nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

“Nếu đã lấy được thứ này, chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa.

Chuẩn bị vào núi thôi.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Được, tôi biết rồi.” Lúc này, ở một nơi khác, Giải Tiểu Hoa đột

nhiên liên lạc với Tần Mặc.

“Điều tra được chưa?” Hai ngày trước Tần Mặc có nhờ Giải Tiểu Hoa giúp mình điều tra một chuyện, bây giờ đã qua một thời gian dài như vậy, e là Giải Tiểu Hoa cũng nên có phản hồi cho mình.

“Đã điều tra ra rồi, người đó mở một cửa hàng đồ cổ ở gần đây, họ Vạn.

Anh có muốn đi tìm ông ta không?” Tần Mặc nhướng mày.

“Tự nhiên là phải qua đó.

Nếu đã điều tra rõ ràng rồi, tôi phải tìm hiểu tình hình cụ thể.” Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ dẫn Hạo Thiên Chân rời khỏi nơi này.

Không lâu sau, Tần Mặc đã đến cửa hàng đồ cổ gần đó.

Giải Tiểu Hoa đã đợi sẵn ở đây, thấy Tần Mặc liền vội vàng vẫy tay.

Tần Mặc cũng bước tới, thấy Hoắc Tú Tú bên cạnh Giải Tiểu Hoa, Tần Mặc cười cười.

“Lâu rồi không gặp.” Hoắc Tú Tú lập tức đáp lại.

“Đúng vậy, anh Tần Mặc, các anh đi làm việc mà không dẫn em theo, em sắp chán chết rồi.” Tần Mặc nhướng mày.

“Đây không phải là dẫn em ra ngoài điều tra sao?” “Nhưng sau này các anh vào núi lúc nào cũng không cho em đi.” Hoắc Tú Tú bĩu môi, tiếp tục oán trách, nhưng Tần Mặc không nói nhiều với cô, chỉ nhìn vào cửa hàng đồ cổ.

Phần lớn đồ vật trong cửa hàng đồ cổ đều là đồ giả, nhưng điều này cũng khá bình thường, dù sao thì cửa hàng đồ cổ nào cũng như vậy.

Không lâu sau, Vạn lão bản đến nơi.

Ông ta nhìn đám người trước mặt rồi nhướng mày.

"Các vị ghé thăm, không biết muốn mua thứ gì." Tần Mặc mỉm cười nhàn nhạt, anh nhìn mấy người đứng sau lưng Vạn lão bản.

"Lần này chúng tôi muốn bàn với Vạn lão bản một vụ làm ăn lớn, có người khác ở đây e là không tiện lắm." Vạn lão bản có chút kinh ngạc, ông ta suy nghĩ một lúc, rồi quay đầu nhìn mấy người sau lưng mình, nói với họ.

"Nếu đã vậy, các cậu tạm thời cứ rời khỏi đây đi, tôi muốn bàn chuyện với mấy vị khách quý này." Mấy người đó nhìn nhau, họ gật đầu, sau đó rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng của họ, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào Vạn lão bản.

"Nếu Vạn lão bản đã nể mặt chúng tôi như vậy, thì chúng tôi cũng nói thẳng trước." Vạn lão bản nhướng mày.

"Các vị có gì muốn nói thì cứ nói nhanh đi, thời gian của tôi cũng không nhiều." "Tôi muốn hỏi một chút, lúc trước có phải có một người nước ngoài đã mua của ông một tấm lụa trắng không?" Nếu đoán không lầm, tấm lụa trắng trong tay Cầu Đức Khảo hẳn là mua từ tay ông ta.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Vạn lão bản sững sờ, ông ta có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

"Làm sao anh biết?" "Về điểm này ông không cần hỏi nhiều, ông chỉ cần trả lời là phải hay không phải." Vạn lão bản im lặng, sau khi hít một hơi thật sâu, ông ta gật đầu.

"Đúng là như vậy, anh muốn nói gì?" Vạn lão bản cảm thấy Tần Mặc đã đoán ra rồi, thì ông ta cũng không cần nói những lời vô ích nữa, cho dù ông ta nói, Tần Mặc cũng chưa chắc đã tin.

Tần Mặc không ngờ Vạn lão bản lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, anh mỉm cười nhàn nhạt nhìn đối phương.

"Nếu đã vậy, ông cứ kể rõ cho tôi tình hình cụ thể là được." Nói xong câu đó, Tần Mặc lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng từ trên người.

Bây giờ số tiền này đối với Tần Mặc không là gì, nếu có thể dùng tiền để giải quyết chuyện này, Tần Mặc chắc chắn muốn làm như vậy.

Vạn lão bản cau mày thật chặt, ông ta không ngờ Tần Mặc lại làm như vậy.

Nhưng suy nghĩ nửa ngày, ông ta cho rằng nếu mình đã định nói cho Tần Mặc, thì chi bằng nhận lấy số tiền này.

"Được rồi, anh muốn biết như vậy thì tôi sẽ kể rõ cho anh nghe.

Nhưng tôi hy vọng sau khi ngài đây hiểu rõ rồi thì đừng tùy tiện kể chuyện này cho người khác." Vạn lão bản không phải kẻ ngốc, ông ta liếc mắt là có thể nhìn ra Tần Mặc không giống người thường.

Nếu ông ta không nói trước những lời này với Tần Mặc, thì Tần Mặc chưa chắc đã giúp ông ta giữ bí mật, đến lúc đó ông ta có thể tiếp tục sống sót hay không còn chưa chắc.

Tần Mặc cười cười.

"Yên tâm đi, tôi hiểu mà." Vạn lão bản thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới không nói những lời vô ích nữa, chỉ tựa vào lưng ghế, giải thích với Tần Mặc.

"Thực ra chuyện này phải nói từ mấy chục năm trước.

Lúc đó có rất nhiều người có tuyệt kỹ cùng tôi vào trong núi sâu, họ định tiến hành một hoạt động." "Hoạt động lần này quy mô đặc biệt lớn, nhưng tôi muốn hỏi thăm họ, họ lại không chịu nói cho tôi

biết, ngay cả nhân viên của họ cũng rất bảo mật." "Tôi chỉ biết công việc của mình là mỗi ngày giúp họ tu sửa một số sách cổ gì đó." "Lúc đó tôi cảm thấy việc phục chế sách cổ đặc biệt khô khan, nhàm chán, mỗi ngày đều muốn ra ngoài xem một chút, nhưng không ngờ sau này có một ngày tôi ra ngoài thì phát hiện rất nhiều người đều bị thương." "Lúc đó tôi muốn hỏi thăm họ tình hình cụ thể, nhưng họ vẫn không chịu nói, cho dù trong số họ đã có nhiều người bị thương như vậy, miệng của họ vẫn rất kín.

Tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục làm việc ở đó, vì những người này thật sự quá đáng sợ, tiền cho lại khá nhiều, tôi chỉ có thể làm theo ý họ thôi." Tần Mặc bật cười.

"Rốt cuộc là vì họ quá đáng sợ, hay là vì tiền cho khá nhiều, ông mới chịu làm việc ở đó?" Vạn lão bản lập tức ho khan một tiếng, ông ta vội vàng lắc đầu.

"Sao có thể là như anh nghĩ được chứ?

Anh cứ nghe tôi nói đã, dù sao bây giờ anh rảnh rỗi cũng không có việc gì, đợi tôi kể xong, anh có vấn đề gì thì hỏi tôi cũng được." Tần Mặc gật đầu, để Vạn lão bản tiếp tục kể.

Vạn lão bản liền nói.

"Sau này có một ngày tôi phát hiện cuốn sách cổ họ mang ra hoàn toàn khác với trước đây.

Tôi ý thức được cuốn sách cổ này tuyệt đối không đơn giản như vậy, nên sau khi phục chế xong, tôi đã lén giấu đi một bản.

Tôi tưởng họ sẽ không phát hiện, nhưng không ngờ cuối cùng họ vẫn điều tra ra tôi." "Gã cầm đầu của họ thật sự quá đáng sợ, toàn thân toát ra một luồng tử khí, tôi thật sự có chút không chịu nổi áp lực của đối phương, hơn nữa tay hắn đặt lên đỉnh đầu tôi, cả người tôi

cảm thấy đầu đau như búa bổ, không có cơ hội phản ứng nào cả.”
“Tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể lấy thứ đó ra.

Chương 655

Nhưng không ngờ họ lại vì tôi làm chuyện như vậy mà đuổi tôi ra khỏi đội khảo cổ, sau này xảy ra chuyện gì, tôi cũng không rõ lắm." Nghe ông ta nói vậy, Tần Mặc nhướng mày.

"Cho nên sau này sau khi ông rời đi, ông đã dựa theo hình dạng của cuốn sách cổ đó, lén mô phỏng ra một bản phải không?" Vạn lão bản có chút kinh ngạc, không ngờ Tần Mặc lại có thể đoán ra được mọi chuyện, ông ta liền gật đầu.

"Đúng là như vậy, tôi đã mô phỏng một bản, họ không biết, hơn nữa tôi còn bán cái này cho một người nước ngoài, người nước ngoài đó ra giá khá cao, tôi chỉ có thể đưa cho ông ta." "Đầu đuôi câu chuyện đại khái là như vậy, bây giờ các anh đều đã biết rồi, mong các anh có thể giơ cao đánh khẽ, đừng nói chuyện này ra ngoài." "Ông lo người lúc đó sẽ lại đến tìm ông phải không?" Tần Mặc nhìn chằm chằm vào Vạn lão bản, Vạn lão bản không nhịn được thở dài.

"Đúng vậy, tôi thật sự có chút sợ hãi.

Thực lực của người đó quả thực rất đáng sợ, lỡ như ông ta thật sự tìm đến tôi, chẳng phải tôi tiêu đời sao?" "Ông cũng đã nói là chuyện đã qua mấy chục năm rồi, ông ta có tìm được ông hay không còn chưa chắc!

Hơn nữa nếu tuổi thọ của ông ta không đủ, chẳng phải ông ta đã sớm qua đời rồi sao?" Vạn lão bản lập tức lắc đầu.

"Điều đó tuyệt đối không thể, ngay cả người như tôi cũng có thể tiếp tục sống, huống chi là người như ông ta.

Ông ta trông giống như một tử thần vậy.

Diêm Vương sao có thể lấy đi mạng sống của tử thần chứ?" Tần Mặc đảo mắt, nhưng anh cảm thấy nếu Vạn lão bản đã tiết lộ nhiều thông tin như vậy, anh cũng không cần lãng phí thời gian với ông ta nữa.

"Được rồi, cảm ơn ông đã nói cho chúng tôi những điều này, tôi đã ghi nhớ cả rồi." Nói rồi, Tần Mặc định rời đi, Vạn lão bản thì nhìn vào tờ bản đồ trên bàn, ông ta có chút kinh ngạc, ông ta đã nhìn thấy một phần nội dung trên tờ bản đồ đó.

"Tờ bản đồ này…" Vạn lão bản nói rồi định trực tiếp lấy tờ bản đồ đó, Tần Mặc thấy ông ta như vậy thì sắc mặt lạnh đi, sau đó Tần Mặc vội vàng lấy lại tờ bản đồ.

Tay của Vạn lão bản lập tức khựng lại, ông ta ho khan một tiếng, rồi lại cười nói với Tần Mặc.

"Tần tiên sinh, dù sao đi nữa, tôi cũng là một người có kiến thức rộng, tờ bản đồ trong tay anh tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Không biết anh có thể cho tôi xem tờ bản đồ này không?" Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

"Điều này là không thể." Nói rồi, Tần Mặc cất tờ bản đồ đi, đứng dậy, nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Nếu bây giờ chúng ta đã biết chuyện mình muốn biết rồi, cũng không cần ở lại đây nữa, chúng ta đi thôi." Họ nhìn nhau, gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn phải nghe theo Tần Mặc, nên họ đi theo sau lưng Tần Mặc.

Đi được một lúc, Giải Tiểu Hoa mới hỏi Tần Mặc.

"Vậy rốt cuộc hành động của họ lúc đó là gì?" Tần Mặc nheo mắt.

"Bây giờ tất cả chúng ta đều không biết, nhưng cũng không cần

suy nghĩ nhiều như vậy, đợi sau này có lẽ sẽ hiểu rõ." Tần Mặc luôn cảm thấy chuyện này tuyệt đối có tính liên kết, nhưng Tần Mặc bây giờ vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc có sự ràng buộc gì giữa chúng.

"Vậy được rồi, tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Giải Tiểu Hoa hỏi.

Tần Mặc cười cười.

"Tạm thời không cần quan tâm, về nghỉ ngơi rồi nói sau." Sau khi rời khỏi nơi này, Tần Mặc quay về cửa hàng đồ cổ của mình.

Nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ là, sáng sớm hôm sau đã có người tìm đến tận cửa.

"Ông chủ, có người muốn tìm ngài." Tiền Sinh Đào cung kính gõ cửa phòng Tần Mặc.

Tần Mặc nghe thấy tiếng bên ngoài, lúc này mới nhướng mày, sau đó Tần Mặc rời khỏi phòng.

Sau khi ra ngoài, Tần Mặc mới phát hiện Vạn lão bản dẫn theo một người đến đây, Tần Mặc mỉm cười nhàn nhạt.

"Không ngờ Vạn lão bản lại nhanh chóng giới thiệu đối tác cho tôi như vậy." Vạn lão bản nghe Tần Mặc nói vậy, sắc mặt ông ta hơi cứng lại, ông ta ho khan một tiếng, trên mặt nở nụ cười.

"Tần tiên sinh, đừng nói vậy, tôi giới thiệu khách hàng cho anh cũng chỉ là để kiếm chút lợi lộc từ đó mà thôi." Tần Mặc nhướng mày.

"Không biết vị tiên sinh này có phải đến vì tờ bản đồ của tôi không?" Hôm qua mình đến chỗ Vạn lão bản, chỉ để lộ ra tờ bản đồ này, hơn nữa trong cửa hàng đồ cổ của mình căn bản không có thứ gì đáng để đối phương đến một chuyến.

“Tiên sinh quả thật thông minh.” Người đàn ông mỉm cười nhàn nhạt, anh ta ngồi xuống ghế sô pha đối diện Tần Mặc, rồi lại nói với Tần Mặc.

“Tôi nghe nói trong tay Tần tiên sinh có một tờ bản đồ, không biết Tần tiên sinh có thể bán tờ bản đồ đó cho tôi không, về giá cả không phải là vấn đề.” Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

“Xin lỗi, tờ bản đồ này tôi sẽ không bán, bất kể anh là người do ai giới thiệu đến cũng vậy thôi.” Vạn lão bản ở không xa nghe vậy thì ho khan một tiếng, trên mặt ông ta nở nụ cười.

“Tần tiên sinh, dù sao anh giữ tờ bản đồ đó cũng không có ý nghĩa gì, vậy anh chi bằng bán nó đi, vừa hay có thể kiếm được một khoản tiền, anh nói có đúng không?

Hơn nữa đối phương còn là một người có thân phận, số tiền ông ta đưa cho anh, tuyệt đối đủ nuôi anh mấy đời.” “Ông có biết một đời tôi cần tiêu bao nhiêu tiền không?” Tần Mặc quay đầu, nhìn về phía Vạn lão bản.

Vạn lão bản sững sờ, ông ta chỉ có thể ngậm miệng lại.

Ông ta cảm thấy ánh mắt của Tần Mặc thật sự quá đáng sợ, so với gã cầm đầu lúc đó còn lợi hại hơn.

Tần Mặc lại nhìn người đàn ông trước mặt.

“Thật sự xin lỗi, tờ bản đồ này tôi thật sự sẽ không bán.

Nếu anh không có việc gì thì tạm thời cứ rời khỏi đây đi, tôi còn có rất nhiều việc phải làm.” Nói rồi, Tần Mặc định quay người rời đi, người đàn ông đó liền lớn tiếng nói.

“Tần tiên sinh, chẳng lẽ anh thật sự không muốn biết tôi ra giá bao nhiêu sao?” Tần Mặc cười cười, anh lại ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào đối phương.

“Vậy anh nói xem, anh định đưa tôi bao nhiêu tiền?” Người đàn ông đó liền ra một dấu tay với Tần Mặc.

Tần Mặc cố ý tỏ ra kinh ngạc.

“Ông định đưa tôi năm mươi tỷ sao?” Người đàn ông kia nghe vậy liền sững sờ, hắn nhìn xuống tay mình, Tần Mặc không thật sự nghĩ hắn có nhiều tiền đến thế đấy chứ?

“Không phải đâu, Tần Mặc tiên sinh.” Chưa đợi người đàn ông nói tiếp, Tần Mặc đã xua tay.

“Nếu không trả được cái giá này thì không cần lãng phí thời gian ở đây nữa.

Trừ khi anh có thể đưa ra nhiều tiền như vậy, tôi còn có thể cân nhắc một chút, nếu không thì miễn bàn.” Nói rồi, Tần Mặc nhìn Tiền Sanh Đào bên cạnh.

“Tiễn khách đi.” Tiền Sanh Đào lập tức đáp một tiếng.

Ở bên cạnh Tần Mặc lâu như vậy, anh ta cũng biết Tần Mặc là người làm việc lớn, chắc chắn sẽ nghe lời Tần Mặc.

Vì vậy, anh ta lại nhìn về phía người đàn ông và Vạn lão bản.

“Hai vị mời đi cho.” Vạn lão bản nhíu mày, ông ta nhìn bóng lưng Tần Mặc, sao Tần Mặc lại ngốc thế nhỉ?

Có tiền mà cũng không muốn làm ăn.

“Tần Mặc tiên sinh, tôi nghĩ anh vẫn nên cân nhắc lại một chút, người ta ra giá đã khá cao rồi.” Tần Mặc lại nhìn Vạn lão bản.

Chương 656

“Nếu Vạn lão bản còn nói nhiều, tôi không ngại châm một mồi lửa đốt trụi tiệm đồ cổ của ông đâu.

Như vậy thì Vạn lão bản có phải sẽ không còn tư cách bàn chuyện làm ăn với người khác nữa không?” Trong lòng Vạn lão bản "lộp bộp" một tiếng, tên nhóc này thật sự quá đáng sợ, ông ta không thể tiếp tục ở đây được nữa.

Ngay lập tức, ông ta nhìn người đàn ông kia.

“Hay là hai chúng ta đi trước đi, ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.” Người đàn ông kia hừ lạnh một tiếng, không ngờ Vạn lão bản lại là một kẻ nhát gan.

“Đi thôi.” Dù sao Vạn lão bản đã nói vậy, hắn ở lại đây cũng chẳng có ích gì, nên hắn liền đưa Vạn lão bản rời khỏi nơi này.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi quay người chuẩn bị rời đi.

Thấy Hạo Thiên Chân ở sau lưng, Tần Mặc nhướng mày.

“Đi thôi, lát nữa chuẩn bị vào núi.” Hạo Thiên Chân nghĩ một lát rồi nói với Tần Mặc.

“Anh không thấy chuyện này rất kỳ lạ sao?

Anh vừa mới cho Vạn lão bản xem bản vẽ đã có người muốn mua lại nó.

Chúng ta có nên điều tra người đứng sau không?” Tần Mặc cười cười.

“Chuyện này để tôi cân nhắc đã, tôi báo cho Trương Kỳ Lân và Bàn Tử trước.” Nói rồi, Tần Mặc lấy điện thoại ra gọi cho Trương

Kỳ Lân và Bàn Tử ở đầu dây bên kia.

Người nghe máy là Bàn Tử.

“Tần Mặc à, cuối cùng anh cũng gọi tới rồi, hai chúng tôi ở đây đợi đến hoa cũng tàn hết rồi đây.” Tần Mặc cười cười.

“Được rồi, đừng dẻo mỏ nữa.

Nói đi, bên các anh có thu hoạch gì không?” “Tạm thời vẫn chưa có.

Hai ngày nay chúng tôi sắp rảnh đến phát điên rồi.

Nhưng bên Cầu Đức Khảo đã mang đến một lượng lớn thiết bị, họ đang tìm kiếm ngọn núi này.

Bây giờ tôi với Trương Kỳ Lân chẳng có việc gì làm cả.” “Vậy tốt, bên tôi lại có một vài chuyện muốn nói với các anh.” Sau khi Tần Mặc nói xong, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân đều cảm thấy hơi kinh ngạc.

Suy nghĩ một lát, Trương Kỳ Lân liền cầm lấy điện thoại.

“Chúng tôi qua đó một chuyến đi.

Tôi luôn cảm thấy bản vẽ trong tay anh không đơn giản như vậy.

Chúng ta điều tra trước xem ai là người muốn có nó.” Tần Mặc gật đầu.

“Không vấn đề.

Chắc không lâu nữa họ sẽ quay lại tìm tôi một lần nữa.

Mục đích của họ chính là bản vẽ trong tay tôi.

Không lấy được nó, họ tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.” “Vậy được, tôi biết rồi.” Trương Kỳ Lân không nói nhiều nữa, chỉ cúp máy.

Nhìn điện thoại của mình, anh khẽ thở ra một hơi rồi nhìn Bàn Tử

bên cạnh.

“Chúng ta đi thôi.” Bàn Tử đương nhiên không có lý do gì để từ chối Trương Kỳ Lân, dù sao họ cũng là một thể.

Ngay lập tức, Bàn Tử quay về phòng mình thu dọn đồ đạc.

Không lâu sau, hai người họ cùng nhau rời khỏi nơi đó, tiến về phía tiệm đồ cổ của Tần Mặc.

Tần Mặc thì vẫn luôn chờ ở đây.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tần Mặc, ngày hôm sau họ lại đến đây, muốn có bản vẽ trong tay Tần Mặc.

Tần Mặc mỉm cười, nhìn người đàn ông trước mặt.

“Nếu anh đã muốn có bản vẽ trong tay tôi như vậy, sao không nói cho tôi biết ông chủ của anh là ai?

Bảo ông chủ của anh đến đây bàn chuyện hợp tác với tôi, như vậy may ra tôi còn có thể cân nhắc một chút.” Nghe Tần Mặc nói vậy, người đàn ông lập tức nhíu mày, hắn không ngờ Tần Mặc lại trực tiếp yêu cầu ông chủ của mình ra mặt.

“Anh chắc chắn muốn biết ông chủ của tôi là ai sao?” Tần Mặc gật đầu.

“Anh đã đến lần thứ hai, nghĩa là anh thật sự rất muốn có bản vẽ trong tay tôi.

Anh không nói cho tôi biết ông chủ của anh là ai thì tại sao tôi phải đưa nó cho anh?

Anh nói xem có đúng không?” Người đàn ông suy nghĩ một lát rồi nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Thế này đi, tôi về nói lại với ông chủ của tôi trước.

Nếu ông ấy đồng ý cho tôi nói với anh thì tôi sẽ nói, còn nếu không đồng ý thì tôi cũng đành chịu.” Tần Mặc tùy ý đáp một tiếng.

Đợi người đàn ông kia rời đi, Tần Mặc mới bĩu môi, ông chủ của hắn ta ra vẻ cũng thật lớn, lại còn phải hỏi ý mới biết có muốn gặp mình hay không.

Nhưng không sao, dù sao mục đích thật sự của mình cũng chỉ là muốn biết ông chủ của hắn là ai mà thôi.

Không lâu sau, Trương Kỳ Lân và Bàn Tử đã quay lại đây.

Bốn người họ lại ngồi lại với nhau, Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

“Vậy anh định đợi sau khi chúng ta điều tra ra ông chủ của hắn là ai rồi thì định làm thế nào?” “Còn có thể làm thế nào?

Đương nhiên là tìm hiểu thế lực của đối phương rồi.” Dù sao thì bản vẽ trong tay không thể đưa cho ai được, Tần Mặc định tự mình giữ lấy trước, sau này hẳng tính.

“Vậy được rồi.” Hạo Thiên Chân gật đầu, còn Trương Kỳ Lân bên cạnh thì nheo mắt lại.

“Chuyện này không đơn giản như vậy, hơn nữa nó đã liên quan đến chuyện của mấy chục năm về trước rồi.” Lúc nói câu này, Trương Kỳ Lân thở dài một hơi, Tần Mặc đáp lời.

“Ai nói không phải chứ?

Cho nên bây giờ chuyện này xem như rắc rối phức tạp, ngay cả chúng ta cũng bị cuốn vào rồi.

Chúng ta chỉ có thể cố gắng điều tra rõ ràng mọi chuyện đằng sau thôi.” Nếu không, e rằng ngay cả họ cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Chương 657

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, dù sao cũng đã đến nước này rồi, chúng ta chỉ có thể thuận theo tự nhiên thôi.” Họ không nói thêm những chuyện linh tinh nữa, Tần Mặc cũng cứ ở lại đây.

Cứ như vậy, không bao lâu sau, người kia đã gọi lại cho Tần Mặc.

“Ông chủ của chúng tôi nói quả thực có thể gặp anh, nhưng là ba ngày sau, tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Tần Mặc nhướng mày.

“Không vấn đề gì, ba ngày sau tôi sẽ đến.” Nói xong, Tần Mặc cúp máy, anh lại nhìn mấy người trước mặt.

“Xem ra lần này chúng ta bắt buộc phải đi một chuyến rồi.” Mấy người họ nhìn nhau rồi gật đầu.

“Vậy được thôi.” Tần Mặc sắp xếp chỗ ở cho cả mấy người họ.

Khoảng hai ba ngày sau, Tần Mặc cùng Bàn Tử, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tần Mặc nhìn cổng khách sạn, thấy nơi này khá là huy hoàng, trong mắt anh liền ánh lên ý cười.

“Xem ra cũng không tệ thật, chúng ta vào trước đi.” Nói rồi, Tần Mặc dẫn họ đi về phía trước, nhưng khi đến cổng lại bị hai người bảo vệ chặn lại.

“Thưa các vị, mời xuất trình thư mời.” Nghe vậy, Tần Mặc nhướng mày, không ngờ còn có cả chuyện thư mời.

“Chúng tôi không có thư mời.” Tần Mặc lắc đầu.

Vẻ mặt của người bảo vệ trở nên cứng rắn, anh ta nhíu mày.

“Nếu không có thư mời, vậy các người đến đây làm gì?” Lúc nói

câu này, người đó đánh giá mấy người Tần Mặc.

"Ý là hôm nay chỉ những người nhận được thư mời mới có thể đến đây sao?" Tần Mặc cười nhạt, người bảo vệ suy nghĩ một lát mới trả lời Tần Mặc.

"Cũng không hẳn là vậy, nếu các vị mang đủ tiền tài cũng có thể vào trong." Tần Mặc gật đầu, nói sớm có phải xong rồi không?

Ngay sau đó, Tần Mặc lấy thẻ ngân hàng của mình ra, đưa cho người bảo vệ trước mặt.

"Kiểm tra đi." Người bảo vệ này cũng không nói nhiều, chỉ cầm thẻ ngân hàng rồi rời đi.

Không lâu sau, anh ta quay lại với thái độ vô cùng cung kính, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Ngài có phải là Tần Mặc tiên sinh không?" Tần Mặc không ngờ họ lại từng nghe nói về mình, nhưng khi nghĩ đến mối quan hệ giữa Tân Nguyệt Phạn Điếm và Cửu Môn thì anh liền hiểu ra, anh gật đầu.

"Đúng là tôi." "Thì ra là ngài à, ngài nói sớm là ngài thì chúng tôi đã cho ngài vào từ lâu rồi.

Mời ngài mau vào đi." Nói rồi, người bảo vệ vội vàng nhường đường.

Tần Mặc gật đầu, không nghĩ nhiều nữa, chỉ đi vào bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đến nơi, Tần Mặc phát hiện ở đây khá đông người.

Bàn Tử nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

"Tần Mặc, anh có nhiều tài sản như vậy từ khi nào thế, sao không nói cho chúng tôi biết một tiếng?" Tần Mặc đảo mắt.

"Sao?

Tôi có bao nhiêu tiền cũng phải báo cáo cho anh à?" Thực ra số tiền này đều là do hệ thống thưởng cho Tần Mặc, chỉ là anh vẫn luôn không lấy ra gửi vào thẻ mà thôi.

"Lần này anh em mình đúng là được nở mày nở mặt." Bàn Tử nói xong thì cười hắc hắc.

Trương Kỳ Lân bên cạnh không nhịn được vạch trần Bàn Tử.

"Dù vậy, đó cũng là tài sản của Tần Mặc, không có bất kỳ quan hệ gì với anh." Hạo Thiên Chân cũng gật đầu lia lịa.

"Đúng vậy, câu này nói không sai, anh đừng nghĩ nhiều nữa." Bàn Tử bĩu môi.

"Đồ của anh em tôi cũng là đồ của tôi, tôi nghĩ một chút cũng không được à?" Tần Mặc bật cười, anh tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó mới quay đầu nhìn xung quanh.

Những người có mặt ở đây đều là những nhân vật lớn có máu mặt.

Về những người này, Tần Mặc phần lớn đều không quen biết.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì lại biết rất nhiều, hai người họ nhỏ giọng giới thiệu cho Tần Mặc, Tần Mặc vừa nghe vừa gật đầu.

"Vậy ai mới là người muốn có bản vẽ của chúng ta?" Trương Kỳ Lân hỏi thẳng.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đồng thời im lặng, hai người họ lắc đầu.

"Cái này thì chúng tôi không biết." "Cứ ở đây một lúc rồi tính." Nói xong câu đó, Tần Mặc tựa vào ghế phía sau, nhìn lên sân khấu.

"Nếu tôi nhớ không lầm, Tân Nguyệt Phạn Điếm này chắc là một nhà đấu giá phải không?" Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân

bên cạnh, Hạo Thiên Chân chắc hẳn hiểu biết về Tân Nguyệt Phạn Điếm nhiều hơn.

Hạo Thiên Chân lập tức đáp một tiếng, cậu chắc chắn không cần phải lừa Tần Mặc.

"Đúng là như vậy, hơn nữa bối cảnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm đặc biệt sâu rộng, không một ai dám đắc tội." Tần Mặc nhướng mày, nếu đã vậy, anh thật sự phải quan sát kỹ ở đây một chút.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có một đám người đi vào.

Hắn ta nhìn về phía Hạo Thiên Chân, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh, rồi đi thẳng về phía cậu.

"Hạo Thiên Chân, cậu còn nhớ tôi không?" Lúc nói câu này, trong mắt hắn mang theo ý cười nhàn nhạt, Hạo Thiên Chân sao có thể không nhận ra hắn chứ?

"Lưu Ly Tôn." Hạo Thiên Chân nói thẳng tên hắn.

Lưu Ly Tôn cười gật đầu, hắn đi một vòng quanh chiếc bàn này, rồi lại nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

"Đúng rồi, tam thúc của cậu đâu?

Tam thúc của cậu có phải chết rồi không?" Nghe vậy, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên khó coi, nắm đấm cũng siết chặt, trên mặt lộ vẻ tức giận.

Thấy Hạo Thiên Chân lại nổi giận, Lưu Ly Tôn cười càng lớn hơn.

"Cậu cũng không xem lại mình là cái thá gì mà cũng dám trừng tôi.

Cậu tin tôi cho người móc mắt cậu ra không?" Lúc nói câu này, Lưu Ly Tôn đưa tay ra, định véo vào vai Hạo Thiên Chân.

Nhưng hắn không ngờ tay mình còn chưa chạm vào vai đối

phương thì đã bị một người khác giữ lại.

Tần Mặc hơi dùng sức một chút, cánh tay của Lưu Ly Tôn liền gãy lìa.

Chương 658

Hắn khó tin nhìn Tần Mặc, rồi lùi lại một khoảng.

“Thằng nhóc mày lại là ai?” Tần Mặc đứng dậy, nhìn chằm chằm hắn.

“Tên tôi là Tần Mặc, có lẽ anh chưa từng nghe nói về tôi, nhưng không sao, Hạo Thiên Chân là bạn của tôi, có tôi ở đây, anh không thể bắt nạt được cậu ấy.” Trong lòng Hạo Thiên Chân cảm thấy hơi cảm động, cậu nhìn về phía Tần Mặc.

“Cảm ơn anh, Tần Mặc ca.” Tần Mặc đảo mắt, với mình mà còn cần khách sáo sao?

Nghĩ đến còn có người ngoài ở đây, Tần Mặc mới lại nhìn về phía Lưu Ly Tôn.

“Nếu biết điều thì mau cút khỏi đây, nếu không, thứ bị gãy có thể không chỉ là một cánh tay đâu.” Nói rồi, Tần Mặc lại nhìn vào cánh tay của Lưu Ly Tôn.

Lưu Ly Tôn lập tức cảm thấy hơi tức giận, sắc mặt hắn vô cùng khó coi.

“Bọn bây lên cho tao.” Những người này trực tiếp vây Tần Mặc vào giữa, Tần Mặc cười nhạt.

Các nhân viên phục vụ xung quanh cũng chú ý đến cảnh này, hai người tụ lại một chỗ nhỏ giọng nói.

“Có cần báo cho lão gia không?” Một nhân viên phục vụ khác còn chưa kịp mở miệng, họ đã nghe thấy tiếng cầu xin tha thứ ở không xa.

“Tần Mặc gia gia, là tôi sai rồi, xin lỗi, cầu xin ngài, ngài tha cho tôi.” Tần Mặc không ngờ Lưu Ly Tôn nhận sai cũng nhanh thật.

Ngay lập tức, anh cười lạnh một tiếng, thu tay mình lại, rồi nâng đầu Lưu Ly Tôn lên, bắt hắn nhìn Hạo Thiên Chân.

"Nhớ kỹ, đây là bạn của tôi.

Sau này nếu còn dám gây sự với bạn tôi thì cứ đợi đấy." Nói xong câu đó, Tần Mặc buông tay xuống, anh lại quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Chúng ta gọi đồ ăn đi." Họ đều đáp một tiếng.

Nhưng ngay khi Tần Mặc vừa cầm lấy thực đơn, một nhân viên phục vụ đã đi tới, cười nói với Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, có người trên lầu hai mời ngài lên." Nghe vậy, Tần Mặc nhướng mày, anh cười nhạt nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Xem ra đã có manh mối rồi." Mấy người họ nghe vậy thì nhíu mày, sau đó họ có chút căng thẳng siết chặt nắm đấm, lại nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

"Nếu như đối phương đặc biệt lợi hại, vậy chúng ta còn có nên hỏi mục đích mua bản vẽ của đối phương không?" Người hỏi câu này chính là Bàn Tử, anh cảm thấy những người ở đây đều là kẻ giàu sang quyền quý, tuyệt đối không phải người anh có thể đắc tội.

Tần Mặc nhìn về phía Bàn Tử.

"Anh thấy sao?" Bàn Tử há miệng, nhưng lại không nói ra được gì, chỉ có thể thở dài một hơi.

Tần Mặc cũng không nói thêm nữa, chỉ đi theo nhân viên phục vụ lên lầu hai.

Sau khi đến nơi, Tần Mặc quan sát kỹ bài trí ở đây, bài trí ở lầu hai hoàn toàn khác với lầu một.

Ngay cả khung cửa ở đây cũng đều được làm bằng gỗ tử đàn, có

thể thấy Tân Nguyệt Phạn Điếm ra tay hào phóng đến mức nào.

Tần Mặc đi theo nhân viên phục vụ, không lâu sau liền vào trong một phòng riêng.

Thấy đối phương, Tần Mặc mỉm cười, Hạo Thiên Chân bên cạnh càng kinh ngạc kêu lên.

"Hoắc nãi nãi, tại sao lại là bà?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, không hiểu nhìn bà lão trước mặt.

Hoắc lão thái thái nghe vậy thì nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

"Sao lại không thể là ta được?" "Thảo nào bà không chịu trực tiếp đến tìm chúng tôi để đòi bản vẽ này." Dù sao họ đều là người trong Cửu Môn, hơn nữa Hoắc gia cũng không giống những người khác trong Cửu Môn.

Tần Mặc cười cười, tự mình tìm một chỗ ngồi xuống.

Một người bảo vệ bên cạnh thấy Tần Mặc như vậy, sắc mặt liền lạnh đi.

"To gan." Hoắc lão thái thái vội vàng ngăn người bảo vệ lại, bà sợ người bảo vệ này nói thêm vài câu nữa, Tần Mặc sẽ trực tiếp ra tay.

"Tần Mặc tiên sinh." Tần Mặc nhìn về phía Hoắc lão thái thái, tựa vào ghế phía sau, lại nghiêng đầu.

"Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Hoắc lão thái thái im lặng, bà không biết mình có nên nói cho Tần Mặc biết chuyện này không, dù sao đây cũng là bí mật của Cửu Môn.

"Tần Mặc tiên sinh, tôi cho rằng chuyện này không có quan hệ gì với anh, anh không cần phải dính vào.

Những việc anh làm trước đây tôi đều biết cả, tôi cũng rất cảm kích anh đã che chở cho những tiểu bối trong Cửu Môn chúng tôi."

Đối phương có thể nói là đã nói hết những lời hay ý đẹp, chỉ tiếc là Tần Mặc hoàn toàn không ăn bộ này.

"Cho nên, đây chính là mục đích bà đến chỗ tôi mua bản vẽ sao?" Tần Mặc hỏi Hoắc lão thái thái, Hoắc lão thái thái hít sâu một hơi.

"Thứ lỗi tôi không thể cho biết, nhưng tôi vẫn khá tôn trọng Tần Mặc tiên sinh, cho nên mới để thủ hạ của tôi đến cửa, mời Tần Mặc tiên sinh bán thứ này cho tôi.

Thứ này ở trong tay anh không có bất kỳ ý nghĩa gì, không bằng giao cho tôi." Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

"Tôi chắc chắn không thể đưa thứ này cho bà được, cho nên bà đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa.

Nếu bà chịu nói cho tôi biết bí mật đằng sau bản vẽ này, may ra tôi còn có cơ hội hợp tác với các người, nếu không thì miễn bàn." Hoắc lão thái thái không ngờ thái độ của Tần Mặc lại kiên quyết như vậy, sắc mặt bà có chút không tốt.

"Tần Mặc tiên sinh, nếu anh tiếp tục dính vào chuyện này, rất có khả năng sẽ mất mạng, lẽ nào dù vậy anh cũng không sợ sao?" "Có gì mà phải sợ, vốn dĩ đã có sinh lão bệnh tử.

Nếu thật sự có thứ gì đó giết được tôi, vậy mới thật sự lợi hại." Tần Mặc cười đầy mỉa mai, anh lại nhìn về phía Hoắc lão thái thái.

"Hoắc lão thái thái tự mình suy nghĩ kỹ đi, nếu bà thật sự chịu nói cho tôi biết, vậy tôi chắc chắn sẽ rửa tai lắng nghe.

Nhưng nếu không nói, tôi cũng sẽ tiếp tục điều tra, cũng không cần sự giúp đỡ của bà.

Còn về bản vẽ trong tay tôi, bà cũng không thể lấy được đâu." Nói xong câu đó, Tần Mặc đứng dậy.

Thấy Tần Mặc như vậy, Hoắc lão thái thái vội vàng chặn Tần Mặc lại.

"Tần Mặc tiên sinh, tôi thấy làm việc không cần phải tuyệt tình như vậy." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh lại nhìn Hoắc lão thái thái.

"Nhưng Hoắc lão thái thái hôm nay đến đây, chắc không chỉ vì bản vẽ trong tay tôi thôi đâu nhỉ?" Nếu không đối phương cũng không thể hẹn mình đến nơi này được.

Hoắc lão thái thái nghe Tần Mặc nói vậy, trong lòng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Mọi người đều nói Tần Mặc là một người lợi hại, bây giờ xem ra quả nhiên là vậy, nếu không Tần Mặc không thể đoán được cả mục đích bà đến đây.

"Tần Mặc tiên sinh quả nhiên thông minh." Tần Mặc tùy ý xua tay.

"Cái này không cần bà phải nói, nhưng tôi thấy nếu đã đến đây rồi, cũng không cần phải nghĩ những chuyện linh tinh nữa, bà nói có phải không?" Tần Mặc lại nhìn Hoắc lão thái thái, Hoắc lão thái thái gật đầu, đúng vậy, câu này của Tần Mặc nói quả thực không sai.

Chương 659

"Nếu Tần Mặc tiên sinh thật sự muốn biết, sao không giao bản vẽ này cho tôi trước, tôi có thể cân nhắc xem có nên nói cho anh biết không?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Những lời này của Hoắc lão thái thái lừa mấy tiểu bối thì còn được, nếu thật sự dùng thái độ như vậy để nói với tôi, vậy bà chắc hẳn biết tính khí của tôi rồi đấy." Dù sao Hoắc lão thái thái này cũng là người trong Cửu Môn, ban đầu họ để Hạo Thiên Chân đến cầu cứu mình, cũng có nghĩa là họ đã tìm hiểu thực lực và bối cảnh của mình rồi.

"Không ngờ Tần gia sa sút lâu như vậy, lại có thể sinh ra một người như cậu." Hoắc lão thái thái thở dài một hơi.

Thực ra ban đầu lúc người của Cửu Môn định đi tìm Tần Mặc, Hoắc lão thái thái không mấy coi trọng, vì bà cảm thấy thực lực của Tần Mặc cũng chỉ ở mức bình thường, Tần gia bây giờ cũng đã hoàn toàn sa sút rồi.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như có chút không giống với những gì bà tưởng tượng.

Chỉ nói đến khí chất trên người Tần Mặc thôi, cũng không phải người bình thường có thể sánh được.

"Cho nên à, Hoắc lão thái thái, bà tự xem xem phải làm thế nào đi.

Nếu bà thật sự muốn có được bản vẽ trong tay tôi, vậy thì bắt buộc phải thể hiện thành ý ra để đổi, nếu không, đây là chuyện tuyệt đối không thể." "Ngoài ra, bà cũng biết thực lực của tôi, nếu bà thật sự cùng tôi làm chuyện này, xác suất thành công của chúng ta cũng sẽ lớn hơn một chút, bà thấy sao?" Tần Mặc nhìn chằm chằm Hoắc lão

thái thái.

Sắc mặt Hoắc lão thái thái có chút không tốt, bà quả thực không muốn để người khác xen vào chuyện này.

Tần Mặc cũng không vội, chỉ ngồi ở đó.

Không bao lâu sau, buổi đấu giá ở dưới lầu đã bắt đầu.

Suy nghĩ một lúc, Hoắc lão thái thái mới lại quay đầu nhìn về phía Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, anh có biết lần này vật phẩm được bán đấu giá là gì không?" Tần Mặc lắc đầu, nói thật, Tần Mặc quả thực không biết, nhưng Tần Mặc cũng không hứng thú.

"Là gì cũng không có quan hệ gì lớn với tôi." "Vậy lát nữa anh sẽ biết." Hoắc lão thái thái hít sâu một hơi, bà lại nhìn người dẫn chương trình ở dưới.

"Thứ này không đơn giản đâu." Tần Mặc bật cười, sau đó Tần Mặc gật đầu, nhưng Tần Mặc cũng không nói gì, chỉ cũng nhìn xuống dưới.

Một lát sau, buổi đấu giá trực tiếp bắt đầu, Tần Mặc cũng cầm lấy quyển tạp chí bên cạnh, xem qua thì thấy trên đó viết chính là nội dung của buổi đấu giá lần này.

Nhưng mỗi lần đấu giá đều sẽ có vật phẩm áp chót, lần này cũng có ba vật phẩm áp chót, ba vật phẩm này không được ghi rõ trên đó.

Mọi người đều không biết ba vật phẩm áp chót này là gì?

Tần Mặc ngẩng đầu nhìn xung quanh, Tần Mặc phát hiện người ở đây khá đông, hơn nữa ở phía đối diện Tần Mặc còn thấy cả bóng dáng của Giải Tiểu Hoa.

Hoắc Tụ Tụ cũng lúc này đến đây, cô cười nói với Tần Mặc.

“Tần Mặc ca ca, anh cũng ở đây à?” Tần Mặc gật đầu.

“Lần này những nhân vật có máu mặt đến đây cũng khá nhiều.” Tần Mặc nhìn Hoắc Tụ Tụ, Hoắc Tụ Tụ nhướng mày.

“Đúng vậy, nghe nói lần này vật phẩm được bán đấu giá không phải tầm thường, cho nên mọi người mới ở lại đây, chỉ là không biết cuối cùng thứ này sẽ thuộc về tay ai?” Tần Mặc cũng không rõ lắm, vì vậy Tần Mặc ngồi ở đó, quan sát tình hình bên dưới.

Không lâu nữa, họ chắc là sẽ biết thôi.

“Tần Mặc tiên sinh hay là thế này đi, nếu anh có thể có được vật phẩm cuối cùng này, tôi sẽ đồng ý hợp tác với anh.” Nghe vậy, Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo một nụ cười.

“Chỉ là không biết câu này của Hoắc lão thái thái rốt cuộc là đang khen tôi hay là thế nào?” Chỉ cần nhìn những người đến đây lần này, Tần Mặc đã biết vật phẩm cuối cùng tuyệt đối không đơn giản như vậy, không có tiền chắc chắn không thể giành được.

Hoắc lão thái thái cười cười.

“Tin hay không hoàn toàn tùy vào một ý nghĩ của Tần Mặc tiên sinh?

Nếu anh chịu giành lấy vật phẩm cuối cùng này, vậy tôi tự nhiên sẽ đồng ý cân nhắc, nếu không, vậy thì miễn bàn, tôi sẽ có cơ hội có được bản vẽ đó.” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Vậy được, vậy tôi sẽ xem xem bà có thể có được nó không.” Nói rồi, Tần Mặc đi đến bên lan can, từ lan can nhìn xuống dưới, hiện tại đang bán đấu giá chính là một chiếc bình hoa.

Tần Mặc có thể nhìn ra được đồ vật ở đây là thật hay giả, Tần Mặc phát hiện chiếc bình hoa này không phải là giả.

Nhưng trước đây Tần Mặc đã biết danh tiếng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, những món đồ được bán đấu giá bên trong phần lớn chắc là đều là thật, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ không xuất hiện hàng giả.

Nhưng ở sàn đấu giá, bất kể là hàng thật hay hàng giả, chỉ cần được bán ra thì xem như đã giao dịch thành công.

Không bao lâu sau, buổi đấu giá đã đến hồi kết.

Giải Tiểu Hoa ở không xa cũng đã thấy Tần Mặc.

Suy nghĩ một lát, anh ta lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tần Mặc.

Tần Mặc thấy được, anh liếc nhìn một cái, rồi mới nói cho Giải Tiểu Hoa biết yêu cầu của Hoắc lão thái thái.

Giải Tiểu Hoa lập tức cảm thấy hơi kinh ngạc, anh ta lại trả lời Tần Mặc.

"Anh có biết món đồ cuối cùng này là gì không?

Đó là Quỷ Tỳ đấy, anh chắc là đã nghe nói về Quỷ Tỳ rồi chứ?" Tần Mặc nhướng mày, cái này Tần Mặc tự nhiên là đã nghe qua.

Thảo nào Hoắc lão thái thái lại bảo mình giành được vật phẩm cuối cùng này, xem ra bà ta muốn mình biết khó mà lui đây mà?

Chỉ tiếc là bà ta không hiểu mình là người như thế nào.

Tần Mặc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại quay đầu nhìn về phía Hoắc lão thái thái, đi đến đây ngồi xuống.

Không bao lâu sau đã đến vật phẩm cuối cùng.

Giải Tiểu Hoa ở không xa thì có chút căng thẳng nhìn Tần Mặc, lông mày anh ta cũng nhíu chặt lại, mà Tần Mặc lúc này cũng trực tiếp ngồi vào ghế chủ vị.

Thấy Tần Mặc như vậy, trong lòng Giải Tiểu Hoa liền "lộp bộp" một tiếng, anh ta vội vàng gọi điện cho Tần Mặc.

Sao Tần Mặc lại dám ngồi ở vị trí này chứ?

Không biết rằng, ngồi ở vị trí này tương đương với việc trực tiếp bao trọn gói, Tần Mặc có nhiều tiền như vậy sao?

Dù Tần Mặc có đi chăng nữa, vị trí này cũng không phải ai cũng có thể dễ dàng ngồi được.

Dù sao ban đầu cũng chỉ có Trương Đại Phật Gia từng làm vậy, những người đời sau không ai dám ngồi ở vị trí này nữa.

Tần Mặc đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, anh nhìn vào chiếc cốc bên cạnh, cầm chiếc cốc lên.

Ở một nơi khác, Trương Lão Gia cũng rất nhanh đã biết chuyện này.

Trương Lão Gia này tự nhiên chính là Trương Phó Quan đi theo bên cạnh Trương Đại Phật Gia.

Chương 660

Nhưng bây giờ ông ta trông vẫn như một người trẻ tuổi.

Lúc Doãn Nam Phượng nói cho ông ta biết tin tức này, trong mắt ông ta mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Tên nhóc này quả nhiên không phụ kỳ vọng của ta, cứ để cậu ta ngồi ở đó đi.” “Vậy nếu cuối cùng cậu ta không lấy ra tiền được thì phải làm sao?” Doãn Nam Phượng không hiểu nhìn Trương Lão Gia.

Trương Lão Gia nhướng mày.

“Cô quản nhiều như vậy làm gì?

Dù sao đây cũng là chuyện của cậu ta, chúng ta không cần xen vào, để cậu ta tự mình giải quyết là được rồi.” “Ông có lòng tin với cậu ta như vậy sao?” Doãn Nam Phượng tò mò nhìn Trương Lão Gia, Trương Lão Gia đáp một tiếng.

“Nếu cô hiểu cậu ta là người như thế nào, vậy cô cũng sẽ có lòng tin với cậu ta, huống hồ…” Nói đến đây, Trương Lão Gia liền dừng lại, ông ta không nói tiếp nữa.

Doãn Nam Phượng bĩu môi.

“Thật không biết ông đang nghĩ gì, tùy ông vậy, dù sao ông cũng không muốn quản chuyện này, tôi quản nhiều như vậy làm gì?” Tuy nói bây giờ cô là chủ của khách sạn này, nhưng Trương Lão Gia mới là người quản sự, có chuyện gì cô vẫn phải hỏi ý Trương Lão Gia.

Trương lão gia liếc mắt một cái.

“Có thời gian rồi, cô nên tìm hiểu kỹ về vị Tần Mặc tiên sinh kia đi, cậu ta là một người không tồi đâu.” Trương lão gia nói xong liền bước ra ngoài.

Phòng của ông là căn phòng cao nhất, có thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

Khi ông vừa nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng cảnh giác ngẩng đầu lên, đối mặt với ông một lúc, sau đó mỉm cười, gật đầu với đối phương.

Không cần nghĩ, Tần Mặc cũng biết thân phận của người kia là gì, nếu không thì ông ta cũng không thể ở đây.

Trương lão gia ngược lại có chút kinh ngạc, Doãn Nam Phượng bên cạnh cũng nhíu mày.

"Tên nhóc này phản ứng nhanh vậy sao?" Doãn Nam Phượng nhìn Trương lão gia bên cạnh, ông đáp một tiếng.

"Đúng vậy, đó chính là điểm đặc biệt của cậu ta, nếu cô từng cùng cậu ta xuống mộ huyệt, cô sẽ càng biết cậu ta lợi hại thế nào.

Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, tiếp tục buổi đấu giá đi." Buổi đấu giá tiếp theo đã đến vật phẩm cuối cùng.

Sau khi vật phẩm cuối cùng được đưa lên, những người bên dưới đều không còn giữ được bình tĩnh, mọi người đều đứng dậy, đổ dồn ánh mắt vào món đồ này.

Rất nhanh, người dẫn chương trình bắt đầu công bố giá, những người bên dưới cũng toàn bộ tham gia đấu giá.

Tần Mặc cũng thấy được, anh liền quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

"Món đồ này chúng ta phải lấy được." Trương Kỳ Lân híp mắt lại, anh cũng cảm thấy món đồ này tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác.

Ngay cả Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng có chút kinh ngạc, cậu vội

vàng đi đến lan can nhìn Tần Mặc.

“Không ngờ Tân Nguyệt Phạn Điếm lại có thứ này.” “Thứ này không phải là đồ giả chứ?” Bàn Tử bên cạnh không hiểu lắm nhìn Tần Mặc, Tần Mặc mỉm cười.

“Thứ này chắc không phải là giả.” Hơn nữa Tần Mặc có thể phân biệt được, anh đã xem xét rất kỹ lưỡng.

Bàn Tử im lặng một lúc rồi mới gật đầu, sau đó anh ta lại quay đầu, nhìn về phía bên kia, về phía Hoắc lão thái thái.

“Vậy anh nói xem Hoắc lão thái thái bảo chúng ta lấy món đồ này là có mục đích gì?

Không thể nào thật sự là vì chia sẻ thông tin cho chúng ta được, tôi cứ cảm thấy bà ta không đơn giản như vậy.” “Lấy được món đồ này cũng có nghĩa là sẽ trở thành mục tiêu của mọi người, anh thấy sao?” Tần Mặc cho rằng người này chắc là muốn thử thực lực của mình, chỉ tiếc là bà ta đã tính sai.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại quay đầu nhìn vào Quỷ Tỳ.

Bất luận thế nào, món đồ này Tần Mặc nhất định phải lấy được.

Dù không có những lời của Hoắc lão thái thái, Tần Mặc cũng sẽ lấy nó.

Không lâu sau, buổi đấu giá bắt đầu, Tần Mặc vững vàng ngồi ở vị trí đó, bất kể những người khác ra giá bao nhiêu, tiền này đều do Tần Mặc trả.

Những người bên dưới ra giá ngày càng cao.

Hoắc Tú Tú bên cạnh có chút kinh ngạc, cô vội vàng đến bên cạnh Tần Mặc.

“Anh Tần Mặc, nếu thật sự không được thì anh đừng ngồi đây

nữa, lỡ như lát nữa bọn họ ra giá thật sự quá cao, anh sẽ phải bỏ tiền ra rồi mang món đồ này đi đó." "Không sao." Tần Mặc lắc đầu, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân bên cạnh.

"Cứ ở đây chờ một lát đã." Hai người họ gật đầu, họ cho rằng Tần Mặc đã nói vậy thì họ chắc chắn sẽ nghe theo, huống chi bây giờ họ cũng không có suy nghĩ nào khác.

Không lâu sau, Tần Mặc lại nhìn lên trên, lúc này Trương lão gia cũng đang nhìn anh.

Do dự một chút, Trương lão gia quay đầu, nhìn Doãn Nam Phượng bên cạnh.

"Đi lấy một ly rượu đến đây." Doãn Nam Phượng liếc mắt, nhưng cô cũng làm theo ngay, không lâu sau đã mang đến một ly rượu.

Trương lão gia trực tiếp nâng ly rượu lên, lại nhìn xuống phía Tần Mặc bên dưới, Tần Mặc cũng thấy được bộ dạng của ông, anh liền dứt khoát nâng tách trà bên cạnh lên.

Tuy rằng mình không có rượu, nhưng uống một tách trà cũng coi như là chào hỏi.

Hoắc lão thái thái bên cạnh đã thấy được, trong mắt bà ta lộ vẻ kinh ngạc, bà ta biết địa vị của Trương lão gia dưới trướng Trương Đại Phật Gia năm xưa.

Không ngờ bây giờ ngay cả Trương lão gia cũng đối xử khách sáo với Tần Mặc như vậy, có thể thấy Tần Mặc đáng sợ đến mức nào?

Hoắc lão thái thái hít sâu một hơi, bà ta bây giờ vẫn còn hơi do dự, không biết có nên hợp tác với Tần Mặc hay không.

Nếu thật sự hợp tác, cũng có nghĩa là phải kéo Tần Mặc xuống nước, hơn nữa tất cả bí mật liên quan đến chuyện này bà ta đều phải chia sẻ cho Tần Mặc.

Đây có thật sự là một chuyện tốt đối với bà ta không?

Hoắc lão thái thái không biết phải làm sao, đành tiếp tục ngồi đây, đợi sau khi buổi đấu giá kết thúc rồi tính tiếp.

Nếu Tần Mặc thật sự có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy, thì cũng thôi.

Không lâu sau, giá bên dưới đã cao hơn nữa, thậm chí lên đến mấy chục triệu.

Đầu óc Hạo Thiên Chân giật giật, cậu đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng nói với anh.

"Tần Mặc, anh thật sự có nhiều tiền như vậy sao?" "Dĩ nhiên là không rồi." Tần Mặc cười phá lên, nhưng anh cảm thấy muốn an toàn rời khỏi đây, không chỉ cần có tiền là làm được.

Hạo Thiên Chân mở to mắt, không thể tin nổi nhìn Tần Mặc.

"Vậy mà anh còn bình tĩnh như thế." Bàn Tử bên cạnh cũng có chút bất đắc dĩ.

Chương 661

“Xem ra lát nữa lại phải đại chiến một trận với bọn họ rồi, hơn nữa ở đây có nhiều người như vậy.

Chắc là chúng ta phải giải quyết hết tất cả những người này mới có thể bình an vô sự rời khỏi đây.” Tần Mặc gật đầu, lời này nói quả thực không sai, anh liền nhìn về phía Hoắc lão thái thái bên cạnh.

“Hoắc lão thái thái, bà phải nhớ những lời bà đã nói, đến lúc đó tôi sẽ đến Hoắc gia, nếu bà không muốn chia sẻ bí mật cho chúng tôi, vậy thì đừng trách tôi.” Hoắc lão thái thái nhíu mày.

“Tần Mặc tiên sinh vẫn nên nghĩ xem làm thế nào để bình an vô sự rời khỏi đây, rồi hãy mặc cả với tôi đi, đợi cậu có thể bình an trở về rồi hãy nói những chuyện đó.” Tần Mặc bật cười, Hoắc lão thái thái này cho rằng mình ngay cả bản lĩnh rời khỏi đây cũng không có sao?

Bà ta cũng quá coi thường mình rồi.

Trương Kỳ Lân thì đến bên cạnh Tần Mặc, nhìn anh, Tần Mặc cũng biết ý của Trương Kỳ Lân, anh liền đưa tay vỗ vỗ vai Trương Kỳ Lân, coi như an ủi.

“Những người xung quanh đều đang nhìn chúng ta đó.” Chỉ vì Tần Mặc ngồi ở vị trí này, nên mọi người đều chú ý đến đây.

Ngay cả Lưu Ly Tôn bên dưới cũng vậy.

Vừa rồi Lưu Ly Tôn quả thực đã bị Tần Mặc dạy dỗ một trận, bây giờ hắn cũng coi như ghi hận trong lòng, vì vậy hắn liên tục nâng giá.

Không lâu sau, đã có người không thể gọi giá được nữa.

Tần Mặc nhướng mày, rồi quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên

cạnh.

“Xem ra không lâu nữa, chúng ta phải ra tay rồi.” Trương Kỳ Lân nắm chặt nắm đấm, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh.

“Lát nữa, hai người phải cẩn thận một chút, thật sự không được thì tìm chỗ nào đó trốn đi, hoặc là để Giải Tiểu Hoa đưa hai người rời khỏi đây.” Tần Mặc bật cười.

“Không cần thiết, hơn nữa bây giờ Giải Tiểu Hoa nghĩ gì, chúng ta cũng không rõ.” Hoắc Tú Tú bên cạnh có chút căng thẳng, nhìn Tần Mặc, cô lại đến bên cạnh anh.

“Anh Tần Mặc, em biết trước đây anh đã xuống nhiều mộ huyệt, có thể cũng lấy được rất nhiều đồ, nhưng em nghe nói những thứ đó anh đều đã đưa hết cho Hạo Thiên Chân, để cậu ấy chuyển giao cho nhà nước rồi.

Vậy bây giờ trong tay anh còn bao nhiêu tài sản chứ?” Kết quả là Tần Mặc vẫn ngồi ở đây, hơn nữa còn ngồi rất vững.

“Yên tâm đi, chuyện này em không cần lo lắng, tôi có thể giải quyết được.” Hoắc Tú Tú mấp máy môi, nhưng cũng không nói ra được lời nào, chỉ có thể dậm chân, rồi lại quay đầu nhìn về phía Hoắc lão thái thái.

“Bà nội, hay là bà khuyên anh Tần Mặc đi, không thể để anh ấy tiếp tục ngồi đây được, nếu không thì Tần gia của bọn họ coi như xong đời.” “Đây là chuyện của Tần gia, có liên quan gì đến chúng ta?” Những người xung quanh thì đang nhỏ giọng bàn tán, dù sao bây giờ đã không còn ai có thể gọi giá được nữa, họ vẫn luôn nói về lai lịch của Tần Mặc.

“Trước đây sao chưa từng thấy tên nhóc này ở Tân Nguyệt Phạn Điếm nhỉ?

Chẳng lẽ tên nhóc này thật sự có tài lực hùng hậu như vậy sao?" "Ai mà biết được, nhưng chuyện này cũng không liên quan gì đến chúng ta, nếu cậu ta không lấy ra được tiền, thì người cuối cùng đối đầu với cậu ta cũng là khách sạn này, bọn họ chắc chắn phải bỏ mạng lại đây mới có thể bình an ra ngoài." "Tôi vừa thấy tên nhóc này, thực lực của cậu ta khi giao đấu với Lưu Ly Tôn ở dưới lầu khá đáng sợ, cho dù bọn họ thật sự muốn rời khỏi đây, e rằng người của khách sạn này cũng không làm gì được." "Anh đang mơ à, người của khách sạn này thực lực mạnh như vậy, hơn nữa sau lưng còn có rất nhiều cao thủ, sao có thể không có cách nào bắt được tên nhóc này chứ?" "Chúng ta nghĩ nhiều làm gì?

Dù sao chúng ta cứ ở đây xem kịch thôi, tên nhóc này đã ngồi vào vị trí đó, vậy thì cậu ta phải trả một cái giá nhất định." Dù sao vị trí này năm xưa chỉ có Trương Đại Phật Gia từng ngồi.

"Tôi hình như đã nghe qua danh tiếng của tên nhóc này, tên cậu ta là Tần Mặc, hình như là người của Tần gia." "Tần gia là gia tộc nào vậy?

Sao tôi chưa từng nghe qua?" "Cái này chúng tôi cũng không biết." "Ông tôi trước đây hình như có kể cho tôi nghe về Tần gia này, nghe nói Tần gia này trước đây rất thịnh vượng, thậm chí còn lợi hại hơn các gia tộc trong Cửu Môn, nhưng sau đó không biết vì sao lại dần dần suy tàn, tên nhóc này không phải là người của gia tộc đó chứ?" "Cho dù là người của gia tộc đó thì sao?

Gia tộc đó bây giờ đã suy tàn, sao có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy cho cậu ta, để cậu ta đấu giá được món đồ này chứ?" Mọi người đều gật đầu, họ đều cảm thấy bây giờ có lẽ thật sự có kịch hay để xem rồi.

Tần Mặc cũng nghe được những lời bàn tán của mọi người,

nhưng anh chỉ cười lạnh một tiếng, không nghĩ nhiều nữa, chỉ đi về phía trước vài bước.

Thấy Tần Mặc như vậy, bọn họ thở dài một hơi, nhưng cũng không nghĩ những chuyện linh tinh nữa.

Không lâu sau, giá cả đã hoàn toàn chốt lại ở đó, người dẫn chương trình bên dưới nhướng mày, anh ta lại nhìn lên Tần Mặc ở lầu hai.

"Vật phẩm cuối cùng thuộc về Tần Mặc tiên sinh ở lầu hai." Tần Mặc gật đầu, nhưng anh cũng không nghĩ những chuyện linh tinh nữa, chỉ bị người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đưa đến hậu trường.

"Tần Mặc tiên sinh, tiếp theo chúng tôi cần kiểm tra tài chính của ngài." Tần Mặc nghe vậy liền nhướng mày, sau đó anh chuẩn bị lấy thẻ ngân hàng trên người ra, nhưng Hạo Thiên Chân bên cạnh lại nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

"Anh Tần Mặc, không phải anh không có nhiều tiền sao?" Bên cạnh người dẫn chương trình có một người hầu, người này nghe được câu đó, sắc mặt lập tức thay đổi, hắn nhìn về phía người dẫn chương trình, nhỏ giọng nói vài câu, sắc mặt người dẫn chương trình liền trở nên khó coi.

"Tần Mặc tiên sinh, nếu tiền không đủ, các vị có lẽ phải bỏ mạng lại đây rồi, không ai có thể gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm này." Trong lòng Hạo Thiên Chân chùng xuống, sao đối phương lại nghe được những lời mình nói?

Tần Mặc mỉm cười.

"Các người cứ đi kiểm tra trước đi." Nói rồi, Tần Mặc trực tiếp đưa thẻ ngân hàng cho đối phương, sau đó anh lại cẩn thận quan sát xung quanh.

“Anh đang xem gì vậy?” Bàn Tử tò mò hỏi Tần Mặc, Tần Mặc nhìn về phía người hầu kia, rồi mới đưa tay che miệng.

“Dĩ nhiên là lên kế hoạch cho đường lui của chúng ta lát nữa.” Người hầu kia thì nhíu chặt mày, sao hắn lại không nghe được Tần Mặc đang nói gì?

Theo logic thông thường, chỉ cần ở trong căn phòng này, lời nói của mọi người, hắn đều có thể nghe được rõ ràng.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của hắn, anh mỉm cười.

“Sao, muốn nghe lén chúng tôi nói chuyện à?” Người này không ngờ Tần Mặc lại có thể nhìn ra, trên mặt hắn nở nụ cười, rồi mới nói với Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh biết chúng tôi làm ăn thế này, vậy thì chúng tôi chắc chắn phải cẩn thận một chút, ngài nói có phải không?” Người này nói cũng không phải là lời nói dối.

Tần Mặc gật đầu, nhưng anh cũng không nói gì thêm, chỉ tìm một chỗ ngồi xuống.

Bàn Tử lúc này mới phát hiện Trương Kỳ Lân không có ở đây, anh ta không hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thì xua tay với Bàn Tử, ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói lung tung, Bàn Tử hiểu ý của Tần Mặc, liền vội vàng ngậm miệng lại.

Không lâu sau, bên ngoài truyền đến một giọng nói, Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng.

“Đi!” Nói xong câu đó, Tần Mặc trực tiếp xông ra ngoài, lúc này Trương Kỳ Lân đã lấy được Quỷ Tỳ.

Trương Kỳ Lân nhìn về phía Tần Mặc, anh trực tiếp ném cái bọc cho Tần Mặc, anh biết thực lực của Tần Mặc, Tần Mặc cầm thứ này sẽ an toàn hơn anh rất nhiều.

Tần Mặc đeo ba lô lên lưng, rồi mới nhìn những người xung quanh, trong mắt mang theo một tia cười.

"Bây giờ thứ này tôi đã lấy được rồi, các người cũng không phải là đối thủ của tôi, tôi khuyên các người vẫn nên ngoan ngoãn từ bỏ đi, nếu không kết cục của các người chỉ có một." Bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy, liền nhìn nhau, nhưng họ vẫn vây quanh đây.

Một lúc sau, một bóng người xuất hiện ở lầu hai.

"Dừng lại." Mọi người đều nhìn lên lầu hai, về phía bóng người đó.

Người này chính là Doãn Nam Phượng.

Doãn Nam Phượng từ từ đi xuống, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào cô, vì ai cũng biết người quản lý hiện tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm chính là cô.

"Mấy vị thân thủ quả nhiên bất phàm." Doãn Nam Phượng nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nghe cô nói vậy, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, chắp tay với đối phương.

"Gây rối ở đây, thực sự không phải là bản ý của tôi.

Nhưng dù là hành động bất đắc dĩ cũng đã gây ra tình trạng như vậy, mong đừng trách tội." Tần Mặc cúi người với Doãn Nam Phượng, Doãn Nam Phượng thì trực tiếp xua tay.

Chương 662

"Không sao cả." Dù sao ở đây cũng không có ai chết, chỉ là người của mình bị thương mà thôi.

Doãn Nam Phượng nhướng mày, lại đi một vòng quanh Tần Mặc.

"Nhưng thực lực của anh quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi, có ý định ở lại đây làm vệ sĩ cho tôi không?" Doãn Nam Phượng hỏi Tần Mặc, Tần Mặc nghe vậy liền bật cười, anh lắc đầu.

"Thôi bỏ đi." Dù sao chuyện của mình vẫn còn rất nhiều, sao có thể ở lại đây được chứ?

Doãn Nam Phượng thở dài một hơi, gật đầu.

"Vậy được rồi, nhưng cũng không sao, đợi sau này có thời gian anh lại đến đây, làm vệ sĩ cho tôi, còn về món đồ này, cứ coi như là tiền đặt cọc cho anh." Những người xung quanh đang xem nghe vậy không khỏi hít một ngụm khí lạnh, họ không nghe lầm chứ?

Mọi người đều hiểu rõ mức độ quý giá của món đồ này, nhưng không ngờ, lại bị Doãn Nam Phượng tùy tiện tặng đi như vậy.

"Doãn tiểu thư, cô làm vậy có phải là không hợp lý không?

Chúng tôi đều đến đây để đấu giá đồ, nhưng cô lại cứ thế tặng đồ cho người ta, vậy cô coi chúng tôi là gì?" Doãn Nam Phượng bật cười, cô nhìn về phía đối phương.

"Đây là địa bàn của tôi, có cần anh ở đây nói bậy không?" Người kia cảm nhận được ánh mắt của Doãn Nam Phượng, trong lòng mới chùng xuống một cái, không ngờ Doãn Nam Phượng tuổi còn nhỏ, ánh mắt nhìn lại rất đáng sợ.

Ngay lập tức, người này vội vàng quay đầu, nhìn về phía khác,

thấy bộ dạng của hắn, Tần Mặc mới nhướng mày.

"Nếu đã như vậy, vậy thì đa tạ, nếu sau này có cơ hội, tôi sẽ trả lại cô ân tình này." Nói xong câu đó, Tần Mặc cất kỹ món đồ, lại quay đầu nhìn về phía những người khác.

"Các vị, thật xin lỗi, món đồ này tôi xin phép mang đi trước, nếu các vị muốn lấy nó từ tay tôi, vậy thì cứ tự nhiên, tiền đề là thực lực của các vị đủ mạnh." Nói xong câu đó, Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân bên cạnh, gật đầu với hai người họ, rồi dẫn hai người cùng rời khỏi nơi này.

Hai người họ tự nhiên bằng lòng đi theo Tần Mặc.

Không lâu sau, Tần Mặc và họ đã rời khỏi nơi này, nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ là, lại thật sự có kẻ không có mắt đến đây gây phiền phức.

Người này Tần Mặc quen biết.

Tần Mặc nhìn về phía Lưu Ly Tôn, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, nhướng mày.

"Không ngờ tôi chỉ nói bừa một câu, lại thật sự có người đến đây, muốn cướp món đồ này, nhưng cũng rất bình thường." Tần Mặc nói xong liền gật đầu.

Lúc này Lưu Ly Tôn thì cẩn thận quan sát, hắn thấy chiếc ba lô sau lưng Tần Mặc liền híp mắt lại, cười lạnh một tiếng, nói với Tần Mặc.

"Thằng nhóc, món đồ này không phải của mày, mày vẫn nên ngoan ngoãn giao ra đây, nếu như vậy, không chừng mày còn có thể tiếp tục sống." Tần Mặc gật đầu.

"Vậy sao?

Nếu tôi nhớ không lầm, ban nãy hình như anh còn quỳ xuống đất cầu xin tôi tha mạng cơ mà, sao bây giờ lại giỏi giang thế?

Dựa vào những người bên cạnh anh sao?

Chỉ tiếc là những người bên cạnh anh có lẽ chỉ là một đám phế vật." Giọng điệu của Tần Mặc đầy vẻ chế giễu, những người kia không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy, họ đều trừng to mắt.

Tần Mặc cũng quá kiêu ngạo rồi.

"Ban đầu chúng tao không phải là đối thủ của mày, chỉ vì thực lực của mày quả thực đủ mạnh, mà nhân lực bên tao cũng không đủ, nhưng bây giờ thì khác rồi." Lưu Ly Tôn lắc đầu, bất kể thế nào, hắn đều phải lấy được Quỷ Tỳ trong tay Tần Mặc.

Hắn biết mức độ quý giá của Quỷ Tỳ, nếu thật sự có thể lấy được nó, vậy sau này hắn không phải là kê cao gối mà ngủ sao?

Huống chi, nếu nó thật sự giống như trong truyền thuyết, có thể tùy ý triệu hồi âm binh, vậy cả thiên hạ này không phải là của hắn rồi sao?

Nghĩ vậy Lưu Ly Tôn lại nhìn Tần Mặc, trong mắt mang theo một tia tham lam.

"Thằng nhóc, mày nhanh một chút đi, đừng ở đây lãng phí thời gian nữa." Hắn đã không thể chờ đợi được nữa để lấy được Quỷ Tỳ.

Tần Mặc thấy bộ dạng của Lưu Ly Tôn, liền gật đầu.

"Nếu đã như vậy, vậy thì quả thực phải dạy dỗ các người một trận." Nói xong câu đó, Tần Mặc lại quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân đương nhiên bằng lòng cùng Tần Mặc, anh gật đầu với Tần Mặc, một giây sau hai người cùng xông về phía đám người trước mặt.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở bên cạnh Tần Mặc lâu như vậy, thân thủ của hai người cũng đã tốt hơn một chút, vì vậy khi Tần Mặc chiến đấu với những người kia, hai người họ cũng tham gia vào cuộc chiến.

Chỉ tiếc là những người này sao có thể là đối thủ của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân chứ?

Một lúc sau, Tần Mặc một cước đá vào người một tên, thân thể tên đó trực tiếp va vào người Lưu Ly Tôn.

Lưu Ly Tôn ngã sõng soài trên đất, sắc mặt hắn cũng trở nên khó coi hơn một chút, hắn lại ngẩng đầu, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thấy ánh mắt của hắn, liền cười lạnh một tiếng.

"Anh nói xem anh làm vậy để làm gì?" Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh lập tức đến bên cạnh Lưu Ly Tôn, cầm thanh kiếm trong tay chỉ vào cổ hắn.

"Mày có phục không?" Lưu Ly Tôn nghe Tần Mặc nói vậy, liền nuốt nước bọt, hắn vội vàng gật đầu.

"Tôi phục rồi, quả thực là tôi không đúng, tôi xin lỗi anh." Lưu Ly Tôn nói câu đó, lại lén lút đặt tay bên cạnh giày, Tần Mặc cũng chú ý đến bộ dạng của hắn, trong mắt Tần Mặc mang theo một tia cười chế giễu, nhưng anh không ngăn cản Lưu Ly Tôn.

Ngay khi Lưu Ly Tôn rút con dao găm trong giày ra, Tần Mặc một cước đá vào cánh tay hắn, cánh tay hắn đau nhói, con dao găm liền rơi xuống đất, hắn cũng hét lên một tiếng thảm thiết.

Vì thanh kiếm trong tay Tần Mặc đã đâm vào vai hắn rồi, nhưng Tần Mặc không trực tiếp giết hắn, dù sao đây cũng là giữa ban ngày ban mặt, nếu mình thật sự giết người, vậy mình cũng khó thoát tội.

Làm cho Lưu Ly Tôn ra nông nỗi này, trong mắt Tần Mặc lại

mang theo một tia cười chế giễu, anh ngồi xổm xuống, nhìn đối phương.

"Cảm giác thế nào?" Tần Mặc hỏi Lưu Ly Tôn, sắc mặt Lưu Ly Tôn đã trở nên tái nhợt, hắn nuốt nước bọt, nói với Tần Mặc.

"Tại sao mày lại làm như vậy?" Tần Mặc có chút thờ ơ nhún vai.

"Tôi không thấy tôi làm vậy có gì không đúng, hơn nữa, anh đã ra tay với người của tôi, chẳng lẽ tôi còn không thể cho anh một bài học sao?" Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó anh lại đứng dậy, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình.

"Mấy người sao rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Bọn họ lắc đầu, họ sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Tần Mặc thì lại nhìn Lưu Ly Tôn trước mặt.

"Hy vọng anh có thể rút kinh nghiệm, nếu sau này còn dám đến đối phó với tôi, vậy thì đừng trách tôi trực tiếp giết anh." Nói xong câu đó, Tần Mặc đứng dậy, dẫn theo mấy người sau lưng mình cùng rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng của Tần Mặc, Lưu Ly Tôn nghiến chặt răng, trừng mắt nhìn Tần Mặc, không ngờ Tần Mặc lại quá đáng như vậy.

Nhưng người muốn có được món đồ trong tay Tần Mặc, sao có thể chỉ có một mình hắn chứ?

Không lâu sau lại có những người khác vây quanh Tần Mặc và họ.

Tần Mặc cười gật đầu, lại nhìn mấy người bên cạnh.

Chương 663

"Xem ra lần này chúng ta thật sự lời to rồi, không chỉ lấy được bảo vật, còn có thể rèn luyện quyền cước một chút." Mấy người họ im lặng.

Nói thật, bây giờ mấy người họ quả thực không có gì để nói.

Tần Mặc cũng thấy mấy người họ như vậy, anh liền nắm chặt nắm đấm, tấn công về phía một vệ sĩ gần nhất.

Vệ sĩ kia cũng vội vàng đánh trả Tần Mặc, nắm đấm của hắn va chạm với Tần Mặc, hắn liền cảm thấy cánh tay mình phát ra một tiếng "rắc".

Ngay lập tức, sắc mặt vệ sĩ này trở nên tái nhợt, hắn khó tin nhìn Tần Mặc.

Sao lại như vậy?

Tần Mặc một cước đá vào người hắn, hắn liền bị Tần Mặc đá bay ra ngoài, trượt dọc theo bức tường rơi xuống đất.

Tần Mặc lại quay đầu, nhìn những vệ sĩ xung quanh, những vệ sĩ này bị ánh mắt của Tần Mặc nhìn chằm chằm, họ liền có chút sợ hãi lùi về sau vài bước.

Thấy họ đều nhát gan như vậy, Tần Mặc bật cười.

"Các người nói xem các người làm vậy để làm gì?

Đến gây sự với tôi, nhưng lại không có cách nào trực tiếp giết tôi, cuối cùng cũng chỉ có thể nhận lấy một kết cục thảm bại." Nói xong câu đó, Tần Mặc lại nhìn về phía người cầm đầu của họ, lập tức xông về phía người này, trong nháy mắt, chân của Tần Mặc đã đạp lên ngực người cầm đầu, người này ra sức giãy giụa, nhưng hắn không

phải là đối thủ của Tần Mặc.

"Nhớ kỹ, sau này đừng tùy tiện gây sự với người của tôi." Nói xong câu đó, Tần Mặc rời khỏi nơi này, khi Tần Mặc dẫn theo mấy người họ đi về phía trước, lại có những người khác đến chặn đường Tần Mặc.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân vẫn giải quyết được họ.

Sau khi giải quyết một nhóm người, có một vài chiếc xe chặn trước mặt Tần Mặc và họ, Tần Mặc thấy những chiếc xe này, nhướng mày, trong mắt mang theo một tia cười nhạt.

"Lên xe đi." Giải Tiểu Hoa ló đầu ra, nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc suy nghĩ một chút, liền cảm thấy bất kể thế nào, dù sao Giải Tiểu Hoa cũng sẽ không làm hại mấy người mình.

Tần Mặc và họ lên xe, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mấy con chó này biết chúng ta có Quỷ Tỳ, liền muốn cướp đi Quỷ Tỳ trong tay chúng ta, quá đáng thật." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, thấy Bàn Tử như vậy, Tần Mặc bật cười, anh nhướng mày.

"Thì sao nào?

Quỷ Tỳ này cũng là chúng ta cướp từ tay người khác, nên họ đến cướp của chúng ta cũng rất bình thường, huống chi đã ra khỏi khách sạn đấu giá đó rồi, họ thích làm gì thì làm, chúng ta cũng không có cách nào nói được." Chỉ tiếc là đối phương không có bản lĩnh cướp được món đồ này.

Trương Kỳ Lân gật đầu, anh lại nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

"Tiếp theo chúng ta có kế hoạch gì?" "Trước tiên làm rõ chuyện tấm bản đồ kia đã." Tần Mặc biết tấm bản đồ đó chắc chắn không đơn giản như vậy, nhưng anh không hiểu tấm bản đồ đó rốt cuộc dùng để làm gì.

Vì vậy bất kể thế nào, họ đều phải điều tra rõ chuyện này trước, sau đó mới thương lượng chuyện tiếp theo.

Không lâu sau, xe của họ dừng lại, Tần Mặc nhìn về phía Giải Tiểu Hoa, trong mắt mang theo một tia cười.

"Cậu đưa chúng tôi đến nơi nào vậy, sao ngay cả cậu cũng muốn món đồ trong tay chúng tôi à?" Nghe Tần Mặc nói vậy, Giải Tiểu Hoa thở dài một hơi.

"Anh nói gì vậy, sao tôi có thể làm chuyện bất lợi với anh được chứ?

Chỉ là Hoắc lão thái thái nói có chuyện muốn thương lượng lại với các anh, nên tôi mới đưa các anh đến đây, mong các anh đừng trách tôi." Trên mặt Giải Tiểu Hoa lộ vẻ khó xử, Tần Mặc biết họ đều là người trong Cửu Môn, như vậy cũng rất bình thường.

"Không sao." Xuống xe, Tần Mặc thấy Hoắc Tú Tú cũng ở đây, Tần Mặc mỉm cười, nói với Hoắc Tú Tú.

"Em cũng ở đây à." Hoắc Tú Tú gật đầu, cô cười nhìn Tần Mặc.

"Anh Tần Mặc, cuối cùng anh cũng đến rồi, chúng em vẫn luôn ở đây đợi anh đó, hơn nữa vừa rồi em cứ lo ngay ngáy, sợ anh sẽ bị những người kia bắt được." Tần Mặc lại nhìn Hoắc Tú Tú.

"Vậy lỡ như tôi thật sự bị những người kia bắt được thì sao, các người cũng không có cách nào cả." Hoắc Tú Tú thở dài một hơi.

"Đúng vậy, nhưng em nhất định sẽ nói với bà nội, bảo bà cho người qua cứu anh về." Tần Mặc nhướng mày, nhưng anh không nói gì, chỉ đáp lại một cách tùy ý rồi cùng Hoắc Tú Tú và Giải Tiểu Hoa đi vào phòng khách của họ.

Sau khi vào đây, Hoắc lão thái thái mới đưa mắt nhìn về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, rồi cúi người chào hai người họ. "Hai vị mời

ngồi." Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, cả hai không từ chối, tìm một chỗ ngồi xuống rồi lại nhìn Hoắc lão thái thái. "Không biết Hoắc lão thái thái đưa chúng tôi đến đây là có ý gì?" Trong mắt Tần Mặc thoáng hiện ý cười, anh cầm tách trà bên cạnh lên uống hai ngụm rồi đặt xuống, nhìn chăm chú vào Hoắc lão thái thái.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hoắc lão thái thái không khỏi thở dài. "Không có ý gì khác, chỉ là Hoắc gia chúng tôi cũng có địa vị nhất định ở đây, nếu các cậu đến nhà tôi, sẽ không có ai dám ra tay với các cậu.

Ngoài ra còn một chuyện nữa, tôi muốn nói với các cậu." Hoắc lão thái thái nhìn Tần Mặc, sao Tần Mặc có thể không biết bà ta đang nghĩ gì chứ?

Tần Mặc lắc đầu. "Tôi khuyên bà tốt nhất đừng nhòm ngó bản đồ trong tay tôi nữa.

Bản đồ này tuyệt đối không thể đưa cho bà được." Hoắc lão thái thái im lặng.

Không ngờ Tần Mặc lại như vậy, chuyện này quả thật có chút phiền phức rồi.

Tần Mặc thì ngả người ra sau, rồi lại nhìn đối phương. "Ngoài ra, không phải bà nói muốn kể cho tôi nghe tình hình cụ thể về bản đồ này sao?

Sao lại không nói nữa?" Nghe Tần Mặc nói vậy, Hoắc lão thái thái không khỏi nheo mắt lại, bà ta gật đầu.

Nếu Tần Mặc muốn biết như vậy, thì bà ta sẽ cảnh cáo anh một phen trước. "Tôi nói lại với cậu một lần nữa, biết được thứ này tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp, cho nên tôi khuyên cậu tốt nhất đừng hỏi nữa." Tần Mặc cười đứng dậy, rồi nhìn mấy người bên cạnh mình. "Nếu người ta đã nói như vậy rồi, chúng ta cũng không cần

thiết phải ở lại đây nữa, đi thôi." Nói rồi, Tần Mặc liền đi về phía trước.

Hoắc lão thái thái vội vàng chặn trước mặt Tần Mặc, bà ta nheo mắt, lại nói với anh. "Các cậu cầm thứ này thật sự không có tác dụng gì, chi bằng giao nó cho tôi, như vậy ít nhất mấy người các cậu còn có thể sống sót, nếu không chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Tần Mặc nhướng mày. "Chỉ tiếc là tôi lại thích thử thách độ khó cao, càng không có kết cục tốt đẹp thì tôi càng muốn làm, tôi lại muốn xem xem có ai có thể làm gì được tôi." Tần Mặc quả thực không sợ hãi, ngay lập tức anh dẫn mấy người họ chuẩn bị rời đi, Hoắc lão thái thái lại nói với họ. "Cậu phải suy nghĩ cho kỹ, ra khỏi cánh cửa này, các cậu rất có khả năng sẽ bị những người khác nhắm vào, đến lúc đó cậu sẽ làm thế nào?" "Huống hồ, cha mẹ cậu hình như có để lại cho cậu một cửa hàng đúng không, lỡ như cửa hàng đó xảy ra chuyện gì, thì cậu làm sao đối mặt được với cha mẹ mình?" Tần Mặc quay đầu nhìn Hoắc lão thái thái. "Không ngờ bà còn cho người đi điều tra chuyện của tôi, xem ra bản đồ này đối với bà quả thực rất quan trọng, nhưng càng quan trọng thì tôi càng không thể giao cho bà.

Tôi nhất định phải bắt bà nói cho tôi biết bí mật đằng sau bản đồ này, bà không nói thì tôi cũng không thể phí lời với bà nữa." Sau đó, Tần Mặc rời khỏi nơi này.

Chương 664

Nhìn bóng lưng Tần Mặc, Hoắc lão thái thái càng thêm tức giận, nhưng bà ta cũng không có cách nào, chỉ đành nhìn sang Giải Tiểu Hoa ở bên cạnh. "Nếu nó là bạn của cậu, vậy cậu đi cùng nó đi." Giải Tiểu Hoa vẫn luôn biết Hoắc lão thái thái không ưa mình, anh bằng lòng đưa Tần Mặc đến đây cũng chỉ vì muốn nghe từ miệng Hoắc lão thái thái về những chuyện đã xảy ra trong những năm qua.

Nhưng không ngờ, cuối cùng vẫn không thể biết được, nếu đã như vậy, anh cũng chỉ đành tạm thời đưa Tần Mặc đi.

Không lâu sau, Giải Tiểu Hoa đã ra đến cửa, lúc này Tần Mặc nhìn anh, cười nói. "Sao thế, anh cũng bị người ta đuổi đi à?" Giải Tiểu Hoa có chút bất đắc dĩ thở dài. "Anh đừng mỉa mai tôi nữa được không?

Nhưng mà nếu các anh không muốn giao bản đồ trong tay ra thì thôi vậy." Giải Tiểu Hoa cảm thấy đây dù sao cũng là đồ của Tần Mặc, Tần Mặc muốn làm gì thì làm, anh chắc chắn không có tư cách xen vào, bất cứ ai cũng không có tư cách.

Tần Mặc gật đầu, họ lại cùng nhau lên xe của Giải Tiểu Hoa, lần này Bàn Tử lại cẩn thận hơn. "Cậu sẽ không lại đưa chúng tôi đến nhà người khác nữa chứ?

Lỡ như đối phương đánh chúng tôi một trận thì cậu tính sao?" Giải Tiểu Hoa đảo mắt. "Làm sao có thể?

Nhà chúng tôi cũng có thể bảo vệ được các anh, nhưng tôi không muốn vì chuyện này mà gây phiền phức cho gia tộc mình.

Tôi tạm thời đưa các anh đi tìm một nơi an toàn trước." Đúng lúc này, Giải Tiểu Hoa đột nhiên nhận được điện thoại của Hoắc Tú Tú.

"Anh Tiểu Hoa, tình hình bên anh thế nào rồi?" Giải Tiểu Hoa có chút bất lực. "Anh tạm thời chuẩn bị đưa họ về nhà anh, sau đó tìm một nơi thích hợp hơn để họ ở lại đã." Suy nghĩ một lát, Hoắc Tú Tú mới lại lên tiếng. "Hay là các anh đến tìm em đi, em đưa các anh đến một nơi, nơi đó tuyệt đối an toàn." Giải Tiểu Hoa do dự một lúc rồi trả lời. "Để anh tạm thời bàn bạc với Tần Mặc đã, xem thái độ của anh ấy thế nào." Nói xong câu đó, Giải Tiểu Hoa tạm thời cúp máy, anh lại quay đầu nhìn Tần Mặc ở phía sau hỏi. "Anh nghĩ sao?

Hoắc Tú Tú nói bảo chúng ta đến chỗ cô ấy, nhưng anh cũng biết đấy, dù sao cô ấy cũng là người nhà họ Hoắc, nếu anh bằng lòng tin tưởng cô ấy, thì tôi sẽ đưa anh qua, không muốn tin, thì tôi sẽ tìm nơi khác." Suy nghĩ một chút, Tần Mặc mỉm cười, nếu đối phương thật sự do Hoắc lão thái thái phái tới, vậy mình cũng có thể thử dò xét một chút, biết đâu còn có thể tìm ra manh mối gì đó, còn nếu không phải, cũng không sao, cứ tạm thời qua đó trước. "Đương nhiên là được." Trương Kỳ Lân bên cạnh thì nhíu mày, có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nói nhỏ với anh vài câu, Trương Kỳ Lân lúc này mới hiểu ra, gật đầu.

Dù sao Tần Mặc cũng đã quyết định rồi, vậy anh sẽ làm theo ý của Tần Mặc.

Không bao lâu sau, họ đã thực sự đến chỗ của Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú cười nói với Tần Mặc. "Anh Tần Mặc, không ngờ cũng có ngày anh trở nên thảm hại như vậy, trước đây thấy thực lực của anh mạnh như thế, em vẫn luôn cảm thấy anh rất lợi hại." Tần Mặc nhướng mày, không ngờ Hoắc Tú Tú lại nói như vậy, nhưng anh cũng không quan tâm. "Đây không phải là chuyện rất bình thường sao?" Hoắc Tú Tú đáp một tiếng.

Nếu Tần Mặc đã nói vậy, thì cũng không cần nói nhiều với anh nữa, đưa Tần Mặc đi trước mới là quan trọng nhất.

Không bao lâu, họ đã đến một căn hộ, Hoắc Tú Tú nói với Tần Mặc. "Căn hộ này tuy là của nhà chúng em, nhưng nhà em rất ít người đến đây, ngay cả bà nội em cũng không qua bên này, nên các anh ở đây là tuyệt đối an toàn." Tần Mặc gật đầu. "Tôi biết rồi, nhưng tôi còn có chút chuyện phải đi làm." Trương Kỳ Lân hiểu Tần Mặc muốn đi làm gì, anh kéo tay Tần Mặc. "Để tôi đi cùng anh." Tần Mặc đưa tay vỗ vỗ tay Trương Kỳ Lân, sao anh có thể để Trương Kỳ Lân đi cùng mình được?

Hơn nữa, đây vốn dĩ cũng không phải chuyện gì to tát. "Không sao đâu, anh không cần đi, một mình tôi đi là được rồi." Trương Kỳ Lân nhíu chặt mày, không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy, nếu thật sự như thế, lỡ Tần Mặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì phải làm sao?

Tần Mặc cũng biết Trương Kỳ Lân đang nghĩ gì, anh cười cười. "Yên tâm đi, không có gì đâu." Nói xong câu đó, Tần Mặc mới lại quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú trước mặt. "Vậy phiền cô tạm thời chăm sóc mấy người bạn này của tôi." Hoắc Tú Tú gật đầu, chuyện này cô đương nhiên sẽ không từ chối.

Tần Mặc rời khỏi nơi này, không có bất kỳ ai đi cùng, anh một mình quay về cửa hàng đồ cổ.

Quả nhiên có một đám người đang vây quanh cửa hàng đồ cổ.

Lúc này Tiền Sinh Đào đang đứng ở cửa đối đầu với đối phương. "Tôi khuyên các người tốt nhất đừng ở đây nữa, đợi ông chủ của tôi quay về, các người tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp đâu." Tiền Sinh Đào hừ lạnh một tiếng, khuyên giải đám người trước mặt, nhưng đám người này sao có thể nghe lời Tiền Sinh Đào chứ?

Bọn họ đều nheo mắt lại. "Không thể, trừ phi ngươi để Tần Mặc

xuất hiện, sau đó giao Quỷ Tỳ ra, như vậy chúng ta mới có khả năng rời khỏi đây, nếu không, thằng nhóc nhà ngươi nhất định sẽ chết dưới tay chúng ta.

Để bảo toàn tính mạng của mình, ngươi tốt nhất mau chóng để Tần Mặc xuất hiện đi, nếu không thì xong đời đấy." Tiền Sinh Đào nắm chặt nắm đấm, anh không ngờ những người này lại kiêu ngạo như vậy, ngay lập tức anh gật đầu. "Vậy được thôi, các người đã nói như vậy rồi, thì cứ ở đây mà chờ đi." Nói rồi Tiền Sinh Đào muốn đi vào trong cửa hàng đồ cổ, nhưng lại có hai người trực tiếp chặn trước mặt anh. "Đừng vội đi như vậy chứ." Thấy họ như vậy, trong lòng Tiền Sinh Đào chùng xuống, anh không ngờ lại có người đến đây chặn mình. "Các người rốt cuộc muốn làm gì?" Sắc mặt Tiền Sinh Đào cực kỳ khó coi, thấy Tiền Sinh Đào như vậy, bọn họ mới nhìn nhau. "Nếu người đó là ông chủ của ngươi, vậy nếu chúng ta bắt ngươi lại, ông chủ của ngươi có đến tìm chúng ta, bảo chúng ta thả ngươi ra không?

Đến lúc đó, chúng ta bảo ông chủ của ngươi lấy Quỷ Tỳ ra, như vậy chẳng phải chúng ta đã tiết kiệm được rất nhiều sức lực sao?" Bọn họ đều biết thực lực của Tần Mặc, vì vậy trước khi đến đây, bọn họ đã tập hợp rất nhiều người, chính là để cùng Tần Mặc phân cao thấp, nhưng không ngờ Tần Mặc lại không có ở đây.

Không sao cả, dù Tần Mặc có ở đây hay không, ít nhất nhân viên của hắn cũng ở đây.

Tiền Sinh Đào hừ lạnh một tiếng. "Các người đừng hòng làm vậy, cho dù ông chủ của tôi thật sự đến, các người cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của anh ấy, không bao lâu nữa các người sẽ bị anh ấy giết chết, cho nên tôi khuyên các người tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ." Trong lòng Tiền Sinh Đào cũng không chắc chắn, anh không biết bây giờ Tần Mặc đã đi đâu, lỡ như Tần Mặc không quan tâm đến anh, chẳng phải là xong đời sao?

Nhưng lại nghĩ đến lời Tần Mặc dặn dò, anh lại không dám tùy ý rời khỏi cửa hàng đồ cổ này, chỉ đành tạm thời ở lại đây. "Nếu ngươi đã rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy cũng đừng trách chúng ta." Một trong số đó nói xong câu này liền trực tiếp vẫy tay, lập tức có hai người đến đây, muốn bắt lấy Tiền Sinh Đào, nhưng Tần Mặc lại vào lúc này thực hiện một cú lộn ngược ra sau, đến trước mặt Tiền Sinh Đào, nhìn những người xung quanh.

Chương 665

"Tôi lại muốn xem xem ai dám động." Thấy Tần Mặc ở đây, Tiền Sinh Đào mới thở phào nhẹ nhõm, trong mắt anh lộ ra vẻ mừng rỡ, đưa tay níu lấy Tần Mặc. "Ông chủ, cuối cùng anh cũng đã về, anh không biết vừa rồi bọn họ kiêu ngạo đến mức nào đâu, anh phải dạy dỗ bọn họ một trận, cho bọn họ biết sự lợi hại của anh, chỉ có như vậy sau này bọn họ mới không dám tùy tiện đến cửa hàng đồ cổ này nữa." Tần Mặc quay đầu nhìn Tiền Sinh Đào, Tiền Sinh Đào bằng lòng ở lại đây vào lúc này, có thể thấy đối phương đối với mình cũng xem như là khá trung thành, cho nên Tần Mặc cũng không muốn làm khó anh ta. "Vất vả cho anh rồi." Tiền Sinh Đào vội vàng xua tay, sao anh có thể cảm thấy vất vả chứ?

Là Tần Mặc bảo anh ở đây, vậy anh chắc chắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời Tần Mặc.

Tần Mặc lại quay đầu, đưa mắt nhìn về phía mọi người, cười lạnh một tiếng. "Xem ra mọi người thật sự rất muốn có được thứ trong tay tôi." Bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy, mới nhìn nhau, hừ lạnh một tiếng, nói với Tần Mặc. "Vậy thì thế nào?

Chúng tôi khuyên anh tốt nhất mau chóng lấy đồ ra đi, như vậy biết đâu còn có thể để anh sống thêm một thời gian, nếu không thì chỉ có thể chết dưới tay chúng tôi thôi." Tần Mặc không khỏi bật cười lớn, trong mắt anh lộ ra vẻ khinh thường. "Vậy sao?

Vậy thì để tôi xem thực lực của các người rốt cuộc mạnh đến đâu, mà có thể nói ra những lời khoác lác như vậy." Nói xong, Tần Mặc liền xông về phía họ.

Bọn họ cũng đã thấy tốc độ của Tần Mặc nhanh đến mức nào,

ngay lập tức trong lòng họ chùng xuống.

Phải làm sao bây giờ?

Với thực lực của họ, e rằng căn bản không phải là đối thủ của Tần Mặc, chẳng lẽ thật sự phải ở đây giao thủ với Tần Mặc sao?

Trong chốc lát, thân hình Tần Mặc đã biến mất, đến bên cạnh một tên cầm đầu, đặt tay lên cổ hắn, rồi lại nhìn mấy người còn lại. "Đã thấy thực lực của tôi chưa?" Những người đó nghe Tần Mặc nói vậy, trong lòng liền chùng xuống, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó coi, bọn họ không ngờ Tần Mặc lại lợi hại như vậy, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh.

Phải làm sao đây?

Thấy bọn họ như vậy, Tần Mặc mới bẻ cổ mình một cái. "Nếu các ngươi thật sự muốn ở lại đây giao đấu với ta, vậy thì ta có thể thành toàn cho các ngươi, để các ngươi biết thực lực của ta.

Nhưng nếu ta ra tay không biết nặng nhẹ, không cẩn thận đánh gãy tay hoặc chân của các ngươi, thì đừng có trách ta." Sắc mặt của những người xung quanh đều trở nên tái nhợt đi một chút, dù sao vừa rồi bọn họ đã được chứng kiến tốc độ cũng như thực lực của Tần Mặc rồi, bọn họ thật sự muốn liều chết với Tần Mặc sao?

Nhưng cuối cùng vẫn có người không sợ chết, một trong số đó trực tiếp cầm con dao găm trong tay đâm về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc chỉ tiện tay đã bẻ gãy cánh tay của hắn.

Ngay sau đó, Tần Mặc lại một cước đá vào người hắn, hắn bị Tần Mặc đá bay ra ngoài, ngã xuống đất, miệng không ngừng la hét thảm thiết.

Mọi người thấy cảnh này, tất cả đều nhìn nhau, thực lực của tên nhóc này cũng quá đáng sợ rồi.

Với năng lực hiện tại của họ, căn bản không phải là đối thủ của Tần Mặc, nhưng bọn họ cũng không muốn cứ như vậy rời khỏi nơi này.

Trong lúc nhất thời, bọn họ lại không biết phải làm sao.

Tần Mặc cũng đã thấy họ như vậy, nhưng anh lại lười ra tay với họ nữa, thay vào đó dùng sức đá một cái vào người trước mặt, rồi mới nhìn Tiền Sinh Đào bên cạnh. "Đi thu dọn đồ đạc của anh, cùng tôi rời khỏi nơi này." Tiền Sinh Đào do dự một chút, rồi gật đầu, tiếp đó anh rời khỏi nơi này.

Không bao lâu sau, anh cầm theo bọc đồ của mình đi ra, lại nhìn Tần Mặc với vẻ mặt do dự, Tần Mặc cũng biết anh ta có ý gì, anh cười cười. "Yên tâm đi, nếu anh là nhân viên của tôi, tôi sẽ bảo vệ anh.

Đi theo tôi." Nói rồi, Tần Mặc trực tiếp đi về phía trước, Tiền Sinh Đào vội vàng đi theo sau Tần Mặc.

Mặc dù anh không biết Tần Mặc đang nói khoác hay sao, nhưng dù sao Tần Mặc cũng bằng lòng đưa anh cùng rời khỏi nơi này, như vậy là đủ rồi.

Những người xung quanh thì nhìn nhau, họ lại đưa mắt nhìn về phía Tần Mặc, họ vẫn luôn do dự, nhưng lại không dám trực tiếp ra tay với Tần Mặc.

Tần Mặc cũng đã thấy họ như vậy, anh cười lạnh một tiếng, nhưng lại lười phí lời nhiều như vậy, chỉ chậm rãi đi về phía trước.

Không bao lâu sau, Tần Mặc nhìn Tiền Sinh Đào bên cạnh. "Lên đi." Nói rồi, Tần Mặc ngồi xổm xuống đất.

Tiền Sinh Đào thấy Tần Mặc như vậy, liền ngẩn ra.

Anh không ngờ, Tần Mặc lại như vậy, anh do dự nói với Tần

Mặc. "Ông chủ, hay là thôi đi?" Tần Mặc đảo mắt, nhưng anh lại không phí lời nhiều như vậy nữa, chỉ dùng sức đưa Tiền Sinh Đào lên lưng mình, rồi mới đưa anh ta cùng rời khỏi nơi này.

Những người xung quanh thấy cảnh này liền vội vàng muốn đuổi theo, nhưng bọn họ sao có thể bì được với tốc độ của Tần Mặc chứ?

Không bao lâu, Tần Mặc đã đưa Tiền Sinh Đào cùng rời khỏi nơi này, lên đến giữa không trung.

Những người xung quanh cũng đã thấy Tần Mặc như vậy, họ không khỏi nhìn nhau, nhưng họ cũng không có cách nào.

Tần Mặc trèo qua bức tường này, liền chạy về phía trước.

Về phần những người đó, thì vội vàng đuổi theo Tần Mặc, nhưng tốc độ của họ chắc chắn không thể bì được với Tần Mặc.

Rất nhanh, Tần Mặc đã đưa Tiền Sinh Đào cùng đến một nơi an toàn, thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn về phía Tiền Sinh Đào. "Theo tôi." Nói rồi, Tần Mặc đi vòng vèo, Tiền Sinh Đào chắc chắn đi theo bên cạnh Tần Mặc, còn những người vẫn luôn đuổi theo họ, cũng ở trong khu vực này.

Chỉ tiếc là, bọn họ lại căn bản không bì được với tốc độ của Tần Mặc, đuổi theo một lúc, bọn họ liền phát hiện mình đã mất dấu, lúc đó trong lòng họ có chút bực bội, không ngờ Tần Mặc chỉ chớp mắt đã không thấy người đâu. "Tốc độ của tên nhóc này cũng quá nhanh rồi, sớm biết vậy đã không nên để hắn rời xa chúng ta như vậy." Tên cầm đầu trong số đó nói câu này thì dậm chân, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Mấy người bên cạnh nghe hắn nói vậy liền không khỏi cười lạnh, mỉa mai nói. "Vừa rồi ngươi bị Tần Mặc bắt nạt thành ra cái dạng gì rồi, mà còn có thể nói ra những lời này, cho dù ngươi thật sự đuổi kịp

Tần Mặc, ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn, chẳng phải vẫn bị hắn đá bay một cách hèn hạ sao?" Tên cầm đầu này nheo mắt lại, nhìn mấy người trước mặt. "Các ngươi có tư cách gì nói ra những lời này, chẳng lẽ các ngươi có thể đánh thắng được Tần Mặc sao?

Cũng không nhìn lại cái bộ dạng hèn nhát của mình, vừa rồi lúc Tần Mặc ở trước mặt các ngươi, ta cũng không thấy các ngươi dám ra tay với hắn." "Có cần ngươi ở đây chỉ tay năm ngón với chúng ta không?

Chúng ta muốn thế nào thì thế đó, có liên quan gì đến ngươi?" Thấy bọn họ sắp cãi nhau, một trong số đó có chút bực bội nói. "Các người làm gì vậy?

Chúng ta còn chưa bắt được Tần Mặc, mấy người các ngươi ngược lại đã lục đục nội bộ trước, các ngươi đây không phải là để cho đàn em dưới tay xem trò cười sao?" Bọn họ lúc này mới quay đầu, đưa mắt nhìn về phía những người dưới tay.

Chương 666

Thấy trên mặt mọi người quả nhiên đều đang nén cười, sắc mặt của họ lúc này mới trở nên khó coi, hừ lạnh một tiếng, đều không nói gì nữa.

Về phần Tần Mặc bên này, sau khi cắt đuôi bọn họ, liền trực tiếp đưa Tiền Sinh Đào đến căn hộ này.

Nhưng Tần Mặc tìm ở đây rất lâu cũng không tìm thấy mấy người họ.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, suy nghĩ một chút, anh mới lại nhìn Tiền Sinh Đào. "Anh ở đây đợi một chút." Tiền Sinh Đào có chút do dự nói với Tần Mặc. "Ông chủ, đây là nơi nào vậy?

Anh có chắc chắn nơi này đủ an toàn không?

Lát nữa có người khác đến đây bắt tôi đi không?" "Yên tâm đi, đây là căn hộ của nhà bạn tôi, căn hộ này tương đối an toàn, sẽ không có ai biết đâu, hơn nữa căn hộ này là của Hoắc gia, tuyệt đối không có khả năng có người động thủ với Hoắc gia, cho nên anh cứ yên tâm đi." Tiền Sinh Đào thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Tần Mặc đã nói như vậy, vậy anh sẽ nghe lời Tần Mặc.

Thấy Tần Mặc muốn rời khỏi nơi này, Tiền Sinh Đào mới lại hỏi. "Ông chủ, vậy anh chuẩn bị đi đâu vậy?" Tần Mặc có chút bất lực, anh lại giải thích với Tiền Sinh Đào. "Yên tâm đi, tôi không đi đâu cả, chỉ đi tìm mấy người bạn của tôi thôi, vừa rồi bọn họ còn ở đây, bây giờ lại toàn bộ đã biến mất không thấy đâu, không bao lâu nữa tôi sẽ quay lại." Tiền Sinh Đào lúc này mới đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói như vậy, vậy thì tùy thôi.

Tần Mặc rời khỏi nơi này, không bao lâu sau, Tần Mặc đã tìm khắp cả căn hộ này, nhưng vẫn không phát hiện ra bóng dáng của họ. "Thật là kỳ lạ." Nghĩ vậy, Tần Mặc lại tìm lại một lần nữa, mãi cho đến khi Tần Mặc lại đến nhà vệ sinh, mới phát hiện nơi này có chút không đúng.

Chẳng lẽ là ở đây sao?

Tần Mặc cẩn thận nghiên cứu một chút, mới phát hiện nơi này quả thực có chút không đúng, suy nghĩ một lúc, Tần Mặc lại đi ra ngoài, nhìn Tiền Sinh Đào. "Tôi phải đi tìm họ, anh không cần quan tâm nhiều, trong thời gian này cứ tạm thời ở đây là được rồi." Nói rồi, Tần Mặc lại lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, đưa cho đối phương. "Tấm thẻ ngân hàng này anh cứ cầm dùng trước đi, bên trong có một ít tiền, đợi anh dùng hết, tôi tự nhiên cũng sẽ xuất hiện." Nghe Tần Mặc nói vậy, Tiền Sinh Đào liền ngẩn ra, lông mày của anh nhíu chặt, có chút do dự nói với Tần Mặc. "Ông chủ, anh lại muốn đi đâu sao?" "Đây không phải là chuyện anh nên hỏi." Tần Mặc nhìn chằm chằm vào Tiền Sinh Đào, Tiền Sinh Đào thở dài, gật đầu, anh bây giờ cũng không có cách nào, chỉ đành tùy ý gật đầu, còn Tần Mặc thì rời khỏi đây, lại đến bên nhà vệ sinh.

Cẩn thận nghiên cứu một chút, Tần Mặc lúc này mới ấn xuống một trong những cái nút, ngay lập tức Tần Mặc liền trực tiếp rơi vào trong cát lún.

Sau khi ổn định thân thể, Tần Mặc liền tìm cách rời khỏi đoạn cát lún này, thở phào nhẹ nhõm, lại đưa mắt nhìn về phía không gian trước mặt. "Không ngờ trong lão trạch của Hoắc gia lại còn có không gian như thế này." Trong mắt Tần Mặc thoáng hiện ý cười nhàn nhạt, nhưng không cần nghĩ, anh cũng biết đây rốt cuộc là chuyện gì, Tần Mặc đi về phía trước.

Không bao lâu sau, Tần Mặc đã thấy Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân, mấy người họ đang ngồi trên mặt đất, tựa vào vách đá phía sau.

Nghe thấy tiếng động bên này, họ liền quay đầu nhìn sang, thấy lại là Tần Mặc, trên mặt mấy người họ đều lộ ra vẻ mừng rỡ. "Tần Mặc, anh đến rồi." Tần Mặc gật đầu, nhìn mấy người họ. "Các anh cảm thấy thế nào?" Bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy, mới nhìn nhau, thở dài. "Chúng tôi có thể thế nào chứ?

Cứ như vậy thôi, hơn nữa, chúng tôi vẫn luôn ở đây đợi anh, nếu anh đã đến rồi, vậy chúng ta hãy nghĩ cách ra khỏi đây đi." Bọn họ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày, suy nghĩ của Tần Mặc cũng giống với suy nghĩ của họ. "Tất nhiên là được." Nói xong, Tần Mặc liền ở đây cẩn thận nghiên cứu.

Không bao lâu sau, Tần Mặc phát hiện nơi này lại giống hệt với bản đồ trong tay mình.

Tần Mặc lấy bản đồ từ trong túi ra, đưa mắt nhìn về phía không gian trước mặt, trong mắt thoáng hiện ý cười nhàn nhạt, nhìn mấy người họ. "Các anh xem đi." Bọn họ ngẩn ra, đi về phía Tần Mặc, thấy bản đồ này, họ liền có chút kinh ngạc. "Thật quá kỳ lạ, tại sao bản đồ trong tay anh lại giống với không gian dưới lòng đất của Hoắc gia này vậy?" Trương Kỳ Lân tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu. "Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy." Mặc dù bây giờ xem ra, không gian này quả thực là giống nhau, nhưng trong lòng Tần Mặc rõ ràng, không gian này có khả năng chỉ là do người của Hoắc gia tự mình xây dựng nên. "Có khả năng nào nơi này là một sân huấn luyện không?

Hoắc gia sở dĩ xây dựng sân huấn luyện này, chỉ là để sau này có cơ hội có thể tiến vào những ngôi mộ khác." Hạo Thiên Chân nói suy

đoán của mình cho họ nghe, Tần Mặc gật đầu. "Chắc là cũng giống như anh nghĩ, nhưng tình hình bây giờ rốt cuộc là thế nào, chúng ta vẫn chưa biết, cứ đi xuống dưới một chút là sẽ rõ." Tần Mặc mỉm cười, bọn họ nhìn nhau, liền đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói như vậy, vậy bọn họ sẽ nghe theo Tần Mặc.

Tần Mặc không nói những lời vô ích nữa, chỉ đi về phía trước, mấy người họ đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Không bao lâu sau, Tần Mặc họ đã đến một cánh cửa đá, lúc này Tần Mặc đưa mắt nhìn về phía cánh cửa đá này, phát hiện trên đó có hai chữ Lối Vào.

Trong mắt Tần Mặc thoáng hiện ý cười, nhưng Tần Mặc không nói gì nữa, chỉ đưa họ đi qua.

Rất nhanh, họ đã tiến vào trong không gian này.

Tần Mặc phát hiện nơi này hẳn là một công trình kiến trúc đặc biệt lớn, hơn nữa là một căn phòng hình bát giác. "Sao cái này trông giống như một tòa tháp vậy?" Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu. "Cái này thì tôi không rõ, nhưng chúng ta đã đến đây rồi, vậy thì cứ xông vào đây một phen đi, bất kể đây là nơi nào, chúng ta đều phải xông ra ngoài." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói như vậy, vậy anh chắc chắn sẽ nghe theo Tần Mặc, anh đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc đưa mấy người họ đi vào bên trong, một lúc sau, Tần Mặc phát hiện trên bức tường cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một màn hình hiển thị, hơn nữa trên màn hình hiển thị này còn có một bộ đếm ngược.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh. "Lại còn có cả đếm ngược, xem ra chúng ta phải tìm cách ra khỏi đây

rồi." Mấy người họ đều có chút căng thẳng. "Bây giờ phải làm sao?

Ở đây đã xuất hiện đếm ngược rồi, lát nữa sau khi đếm ngược kết thúc, chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Tần Mặc lắc đầu. "Chắc là không đến mức đó, bọn họ ước chừng là đang mô phỏng kiến trúc của nơi đó, cho nên đồ vật ở nơi này của họ không nhất định lợi hại đến vậy, các anh không cần lo lắng." Tần Mặc khuyên giải mấy người họ, mấy người họ đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói như vậy, vậy họ chắc chắn sẽ nghe theo Tần Mặc.

Chương 667

Tần Mặc ở đây cẩn thận quan sát, một lúc sau, Tần Mặc phát hiện cách đó không xa đột nhiên có một bức tượng đá.

Tần Mặc đi về phía bức tượng đá này, quan sát kỹ một chút.

Mấy người họ cũng đã chú ý tới, ngay lập tức họ liền nhìn nhau, lại đưa mắt nhìn về phía Tần Mặc.

Về việc làm thế nào để phá giải nơi này, bọn họ không rõ lắm, cũng chỉ có thể hỏi Tần Mặc.

Rất nhanh, Tần Mặc đã nghiên cứu rõ ràng, anh đưa bản đồ trong tay cho mấy người này, mấy người này cũng cẩn thận xem.

Đợi sau khi bọn họ xem xong, ánh mắt liền sáng lên. "Chúng tôi biết rồi, vậy tiếp theo chúng ta hãy tìm cách xông ra khỏi đây đi." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày, đương nhiên là như vậy.

Trương Kỳ Lân lại vào lúc này đến bên bức tượng đá này, anh cẩn thận quan sát, sắc mặt cũng trở nên hơi tái nhợt. "Bức tượng này..." Tần Mặc thấy Trương Kỳ Lân như vậy, lúc này mới nhíu mày, tiếp đó Tần Mặc liền đến đây, cẩn thận nhìn nó.

Thấy Kỳ Lân Thần Thú trước mặt, anh lập tức nheo mắt lại. "Không ngờ lại là một Kỳ Lân Thần Thú." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc một cái, hít sâu một hơi.

“Điểm cuối của ta.” Trương Kỳ Lân nói một câu như vậy, Tần Mặc sững sờ, rồi lập tức hiểu ra ý của Trương Kỳ Lân, anh thở dài một hơi.

“Nhưng may là nơi này chỉ là mô phỏng, không phải cổ lâu thật,

nên anh không cần lo lắng.” Trong mắt Trương Kỳ Lân thoáng hiện một nụ cười khổ, anh dĩ nhiên cũng hiểu đạo lý này, nhưng anh cũng rất rõ, một khi tòa nhà này đã có liên quan đến mình, thì sau này bản thân sẽ không thể thoát khỏi nó.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, bất kể kết quả cuối cùng thế nào, ít nhất chúng ta đã đến được đây rồi, tìm cách thoát khỏi chỗ này mới là quan trọng nhất.” Bàn Tử khuyên giải bọn họ.

Tần Mặc dĩ nhiên hiểu đạo lý này, nên anh không nghĩ ngợi thêm nữa, chỉ nhìn lại bản vẽ trước mặt, cẩn thận quan sát cây cột ở cách đó không xa.

“Nếu ấn những thứ này xuống, cánh cửa kia có lẽ sẽ mở ra.” Tần Mặc nói xong liền đi về phía cây cột, nhưng sau một thoáng suy nghĩ, trong mắt anh lóe lên một nụ cười lạnh, rồi Tần Mặc cứ thế ấn bừa một cái.

Quả nhiên không lâu sau, một cánh cửa ở phía xa trực tiếp mở ra.

Tần Mặc mỉm cười, ngay cả đồng hồ đếm ngược trên tường cũng lập tức kết thúc.

Tần Mặc chuẩn bị dẫn họ đi về phía trước, nhưng đúng lúc này, Kỳ Lân Thần Thú ở bên cạnh đột nhiên phát ra một tiếng kêu.

Tần Mặc nhìn sang Kỳ Lân Thần Thú, rồi nheo mắt lại, nhưng con Kỳ Lân Thần Thú lại không có biểu hiện gì đặc biệt.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc cho rằng có lẽ việc này liên quan đến sự mô phỏng của bọn họ.

“Nếu chúng ta thật sự tiến vào kiến trúc thật sự bên trong, e rằng tình hình sẽ không như thế này.” Tần Mặc lắc đầu, mấy người kia nhìn nhau rồi nhìn Tần Mặc, lời này nói quả thực không sai.

Bên trong kiến trúc thật sự, các thiết bị chắc chắn không đơn giản

như vậy.

Tần Mặc dẫn họ tiếp tục đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc và mọi người đã đến tầng thứ hai.

Tần Mặc nhìn lướt qua tầng hai, lại cẩn thận quan sát.

Lúc này, Hạo Thiên Chân tò mò hỏi Tần Mặc.

"Nhưng tại sao kiến trúc này lại liên quan mật thiết đến bản vẽ trong tay anh vậy?

Chẳng lẽ chúng ta đến đây là do có người cố tình sắp đặt sao?

Thứ đối phương muốn có là bản vẽ trong tay chúng ta." Tần Mặc nhướng mày, không ngờ Hạo Thiên Chân bây giờ lại thông minh như vậy, anh liền đáp một tiếng.

"Đúng là như vậy, không ngờ cậu ngay cả những điều này cũng đoán ra được." Hạo Thiên Chân ho khan một tiếng, rồi đưa tay gãi đầu.

"Chuyện này không phải rất bình thường sao, hơn nữa, tôi đã đi theo anh lâu như vậy rồi, nếu ngay cả chút đầu óc này cũng không có, chẳng phải tôi quá ngốc rồi sao?" Tần Mặc mỉm cười, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn vào không gian trước mặt.

"Nhưng tiếp theo chúng ta vẫn phải cẩn thận, trước tiên thoát khỏi nơi này, sau đó đi chất vấn Hoắc lão thái thái." "Ý anh là bà ta cố tình đưa chúng ta đến nơi này, chỉ để lấy được bản vẽ trong tay chúng ta?" Tần Mặc gật đầu.

"Có khả năng này, nhưng nếu chúng ta không làm gì đó với bản vẽ trong tay, e rằng chúng ta sẽ không thể rời khỏi đây." Bọn họ nhìn nhau, hiểu ý của Tần Mặc, rồi thở dài một hơi.

Nhưng Tần Mặc đã nói vậy, họ cũng chỉ có thể đi theo anh.

Tần Mặc đến bên cây cột ở đây, dựa theo nội dung trên bản vẽ tiếp tục ấn xuống.

Không lâu sau, họ đã đến tầng thứ ba.

Tần Mặc cẩn thận nhìn tầng thứ ba, tỉ mỉ nghiên cứu.

Không lâu sau, họ lại đi ra khỏi tầng thứ ba, nhưng một lúc sau, Tần Mặc phát hiện họ đã đi vào một mê cung.

Tần Mặc nheo mắt, sắc mặt cũng trở nên khó coi, anh nhìn mấy người trước mặt.

"Cẩn thận một chút, mê cung này e là không đơn giản." Bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy, liền nhìn nhau, nuốt nước bọt.

Nói thật, bây giờ ai cũng cảm thấy có chút lo lắng.

Nhưng hiện tại họ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe theo ý Tần Mặc, Tần Mặc bảo họ làm gì thì họ làm nấy.

Không lâu sau, Tần Mặc đã đi về phía sinh môn của mê cung, chẳng mấy chốc họ đã rời khỏi mê cung, trong mắt Tần Mặc ánh lên một nụ cười.

"Cuối cùng cũng ra được rồi." Mấy người kia nhìn nhau rồi gật đầu, sau đó họ tiếp tục đi xuống.

Một lát sau, họ đã đến tầng thứ tư.

Tần Mặc phát hiện tầng thứ tư cũng có một bức tượng.

Tần Mặc nhướng mày, nhìn vào bức tượng trước mặt, cẩn thận nghiên cứu mới phát hiện, đây là một bức tượng Nhân Diện Quy.

Nhưng bức tượng này cũng không có gì bất thường, Tần Mặc và mọi người chỉ có thể tiếp tục tìm cách đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, họ đã đi ra được.

Tiếp theo, Tần Mặc và mọi người đến tầng cao nhất.

Tần Mặc cẩn thận nghiên cứu tầng cao nhất trước mặt, phát hiện xung quanh có rất nhiều tượng điêu khắc, và tất cả đều là tượng kỳ lân.

“Tại sao những người này lại thích tượng kỳ lân đến vậy?” Bàn Tử bĩu môi, rồi liếc nhìn Tần Mặc bên cạnh.

Chương 668

Tần Mặc lắc đầu, nói thật, anh cũng không rõ lắm, Tần Mặc lại nhìn kỹ một lần nữa.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc đã hiểu ra, anh mỉm cười, đến bên cạnh Trương Kỳ Lân và nói.

"Chẳng trách anh lại nói đây là điểm cuối của anh, xem ra ngay từ đầu anh đã hiểu ra đôi chút rồi." Trương Kỳ Lân gật đầu, rồi lại nhìn Tần Mặc.

"Nhưng…" Trương Kỳ Lân do dự nhìn Tần Mặc, Tần Mặc sao có thể không biết Trương Kỳ Lân có ý gì?

Anh đảo mắt.

"Yên tâm đi, tôi biết anh đang nghĩ gì, nhưng dù sao đi nữa, chúng ta đã đến đây rồi, việc duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là tìm cách thoát khỏi đây trước, còn kết quả cuối cùng sẽ ra sao thì tính sau.

Tôi sẽ không để anh xảy ra chuyện gì đâu." Trương Kỳ Lân hít sâu một hơi, anh cũng không nói gì thêm, dù sao quan hệ của anh và Tần Mặc đã rõ ràng như vậy, cho dù sau này anh thật sự có đi đến nơi nào, hay xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ bảo vệ an toàn cho Tần Mặc.

Tần Mặc cẩn thận nghiên cứu xung quanh.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở bên cạnh nhìn nhau, hai người nhíu mày, rồi nhìn Tần Mặc.

"Hai người các anh rốt cuộc đang úp mở chuyện gì thế?

Sao chúng tôi nghe không hiểu gì cả?

Dù sao chúng ta cũng là một hội, không cần phải đề phòng chúng

tôi chứ.” Bàn Tử nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc bật cười, trong mắt anh mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Cũng không có gì, chuyện này có liên quan mật thiết đến Trương Kỳ Lân, không liên quan gì đến mọi người cả, nên mọi người không cần nghĩ nhiều.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, không ngờ Tần Mặc lại không muốn nói cho họ biết, nhưng hai người cũng đành chịu.

“Vậy được rồi, chúng tôi biết rồi.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thở dài.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân không muốn nói, cũng có nghĩa là chuyện này không có quan hệ gì lớn với họ, hơn nữa họ biết, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

“Bây giờ chúng ta mau chóng ra khỏi đây thôi.” Trương Kỳ Lân nhìn họ.

Một khi kiến trúc này là mô phỏng, điều đó cũng có nghĩa là, cho dù loại kiến trúc này là điểm cuối của anh, cũng phải đợi đến khi thật sự đến được kiến trúc đó rồi mới tính.

Tần Mặc quay đầu, nhìn xung quanh, không gian này khá lớn, nhưng những bức tường xung quanh lại được làm bằng vật liệu đặc biệt, không dễ dàng thoát ra được.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân.

“Hai chúng ta hợp lực phá mở nơi này đi.” Suy nghĩ của Trương Kỳ Lân cũng tương tự như Tần Mặc, anh đáp một tiếng, sau đó hai người bắt đầu tìm kiếm trong không gian này.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc đã tìm thấy điểm bất thường, trong mắt anh lóe lên một nụ cười nhàn nhạt, rồi nhìn Trương Kỳ Lân.

“Chắc là ở đây rồi.” Trương Kỳ Lân gật đầu, sau đó hai người họ

ngưng tụ sức mạnh, đánh nát nơi đó trong nháy mắt.

Tần Mặc nhướng mày, rồi nhìn sang một bức tường cách đó không xa.

Hoắc lão thái thái nhìn Tần Mặc, rồi sững sờ tại chỗ.

"Chẳng lẽ tên tiểu tử này đã biết từ trước?" Hoắc lão thái thái thầm nghĩ, rồi quay đầu nhìn sang bản vẽ ở phía bên kia, nếu vậy, bản vẽ này có thể tiếp tục sử dụng được hay không vẫn chưa chắc.

Hoắc lão thái thái nắm chặt tay, vẻ mặt cũng trở nên căng thẳng, bà ta lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía xa.

Nếu bản vẽ này thật sự có vấn đề, chẳng phải bà ta lại phải đi tìm Tần Mặc hay sao?

Ở phía bên kia, Tần Mặc bây giờ đã thoát ra khỏi không gian đó.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh.

"Chúng ta tìm một nơi an toàn trước đã." Mấy người kia đáp một tiếng, không lâu sau, họ đến một khách sạn.

Lúc này Tần Mặc bước vào trong khách sạn mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nhìn mấy người họ.

"Khách sạn này tạm thời chắc là khá an toàn." Họ gật đầu.

"Tôi đi đón Tiền Sinh Đào qua đây trước." Dù thế nào đi nữa, Tiền Sinh Đào là thuộc hạ của anh, anh tuyệt đối không thể để Tiền Sinh Đào xảy ra chuyện.

Mấy người kia nhìn nhau, họ cũng không nói gì, dù sao đây là chuyện của Tần Mặc, không liên quan gì đến họ.

Tần Mặc trực tiếp rời khỏi nơi này.

Không lâu sau, Tần Mặc lại quay về căn hộ đó, nhìn Tiền Sinh

Đào.

“Đi với tôi.” Tiền Sinh Đào có chút nghi hoặc, nhưng anh ta biết lời Tần Mặc nói chắc chắn không sai, anh ta vội vàng đi theo Tần Mặc rời khỏi nơi này.

Nhưng khi đến cửa, Tần Mặc mới phát hiện Hoắc Tú Tú đang ở đây.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Xem ra mọi chuyện xảy ra từ trước đến nay, cô đều biết.” Hoắc Tú Tú lắc đầu, vẻ mặt căng thẳng.

“Làm sao em biết được chứ?

Anh Tần Mặc, em sẽ không phản bội anh đâu.

Em đến đây bây giờ chính là để đưa anh đi, em biết bà nội đã tính kế, em cũng tính kế anh, chuyện này là em không đúng, em xin lỗi anh.” Hoắc Tú Tú nói xong liền cúi người chào Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu.

“Không cần xin lỗi, nhưng trong thời gian ngắn tôi sẽ không tin tưởng bất kỳ ai nữa.

Dù trong lòng cô nghĩ gì, tôi cũng sẽ không đi theo cô.” Hoắc Tú Tú suy nghĩ một chút rồi gật đầu, cô biết Tần Mặc lo lắng như vậy là rất bình thường, nên cô không cảm thấy có gì lạ, chỉ lấy ra một tấm thẻ ngân hàng đưa cho Tần Mặc.

“Trong này có một ít tiền, anh cầm lấy mà dùng, nếu không đủ thì cứ gọi điện cho em.” Dù sao đi nữa, cũng là do cô làm sai, mới khiến Tần Mặc và mọi người bị Hoắc lão thái thái tính kế.

Tần Mặc mỉm cười, nhưng anh nghĩ mình cũng không cần phải quá khắt khe với Hoắc Tú Tú, nên anh nhận lấy tấm thẻ ngân hàng rồi

rời đi.

Không lâu sau, Tần Mặc dẫn Tiền Sinh Đào đến khách sạn.

Phía sau họ không có truy binh, nên Tần Mặc cũng không cần sợ hãi.

Tần Mặc nhìn Tiền Sinh Đào.

“Tạm thời cứ ở đây một lát đi.” Tiền Sinh Đào gật đầu.

Một lát sau, Tần Mặc đã làm xong thủ tục, anh dẫn Tiền Sinh Đào lên lầu, cùng Trương Kỳ Lân và mọi người vào một phòng.

“Tôi đã đặt thêm một phòng khác ở đây rồi, lát nữa cứ để Tiền Sinh Đào tạm thời ở đó, còn mấy người chúng ta sẽ bàn bạc chuyện tiếp theo.” “Bây giờ chúng ta thật sự đã thành mục tiêu của mọi người rồi.” Hạo Thiên Chân nắm chặt tay, cậu không nhịn được thở dài, nhưng bây giờ tình hình đã như vậy, cậu còn có thể làm gì nữa?

Chương 669

Quỷ Tỳ trên người họ chắc chắn không thể giao ra được.

Nhưng nếu cứ trốn đông trốn tây thế này cũng không phải là cách.

Lúc này, Tần Mặc nhận được điện thoại của Giải Tiểu Hoa.

"Sao vậy?" "Tần Mặc huynh đệ, tôi vẫn khuyên cậu một câu, bây giờ trên người mấy người các cậu đang mang theo bảo vật quan trọng như vậy, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, chi bằng cậu hãy nói chuyện tử tế với Hoắc lão thái thái một lần." Tần Mặc bật cười.

"Trước đó tôi đã nói chuyện với bà ta rồi, là bà ta tự mình không muốn hợp tác với tôi, tôi còn có thể làm gì nữa?

Cho nên anh đừng khuyên tôi nữa, nếu anh thật sự muốn bà ta hợp tác với tôi, thì qua đó mà nói với bà ta đi." "Tôi đã nói với bà ta rồi, bà ta nói sẵn lòng gặp lại các cậu một lần nữa, lúc nói chuyện các cậu có thể nói năng tử tế được không?

Đừng có như lần trước, giương cung bạt kiếm nữa." Tần Mặc nhướng mày.

"Nếu bà ta chịu nói hết ra, thì tôi chắc chắn sẽ đồng ý hợp tác với bà ta." Giải Tiểu Hoa gật đầu, anh ta không nói thêm gì nữa, chỉ bảo Tần Mặc và mọi người đến biệt thự nhà họ Hoắc.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Nếu đã như vậy, chúng ta lại đi một chuyến nữa vậy." Bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy, liền nhìn nhau, rồi nhíu mày.

"Nhưng chúng tôi vẫn có chút lo lắng, cho dù chúng ta có qua đó, bà ta có thật sự muốn hợp tác với chúng ta không?" Suy nghĩ một chút, Tần Mặc lại nhìn mấy người họ.

“Chắc là có.” Chắc hẳn Hoắc lão thái thái đã biết bản vẽ trong tay bà ta là giả, bà ta muốn có được bản vẽ thật sự thì phải hợp tác với mình.

Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân im lặng một lúc, rồi mới gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy, thì họ cứ đi thôi.

Ngược lại, Bàn Tử bĩu môi.

“Cũng không biết trong đầu bà lão đó đang nghĩ gì nữa, bà ta hành hạ chúng ta như vậy là vì chúng ta trẻ khỏe hơn sao.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Tần Mặc bật cười.

“Anh đừng có tấu hài nữa được không?

Bất kể mục đích của bà ta là gì, một khi đã bảo chúng ta qua đó, thì chúng ta cứ qua đó thôi.” Tần Mặc cất bản vẽ trong tay, rồi dẫn mấy người họ cùng rời khỏi nơi này.

Tần Mặc đã dặn dò Tiền Sinh Đào, bảo anh ta tạm thời ở lại khách sạn này, và anh đã trả trước tiền phòng một tháng cho anh ta rồi.

Trong vòng một tháng, họ có lẽ sẽ giải quyết được một phần sự việc, đến lúc đó sẽ quay lại tìm Tiền Sinh Đào.

Tiền Sinh Đào dĩ nhiên đồng ý, anh ta biết bản lĩnh của Tần Mặc, Tần Mặc đã nói bảo anh ta ở đây, thì anh ta cứ ngoan ngoãn nghe theo Tần Mặc là được.

Hơn nữa, nếu Tần Mặc thật sự không muốn quan tâm đến tính mạng của anh ta, Tần Mặc cũng không thể nào quay lại cửa hàng đồ cổ để tìm anh ta, cho nên Tần Mặc đối với anh ta vẫn rất tốt.

Hoắc Tú Tú đến đón Tần Mặc.

Khi họ xuống xe, Hoắc Tú Tú mới có chút ngại ngùng nói với Tần

Mặc.

“Anh Tần Mặc, không ngờ lại đưa mọi người đến đây lần nữa.” Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, anh lại cảm thấy không có gì.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta vào trước đi.” Nói xong câu này, Tần Mặc bước vào kiến trúc nhà họ, Hoắc Tú Tú thì nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

“Đúng rồi, anh Tần Mặc, thật ra trước đây bà nội em cũng nhận được một số cuộn băng ghi hình, nếu em đoán không sai, e rằng bà nội em cũng có chút hiểu biết về những chuyện này.” Cho nên từ trước đến nay, bà nội cô chưa từng làm gì, cũng có nghĩa là bà nội cô rất rõ ràng về chuyện đằng sau, nhưng lại vẫn luôn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Điều này cũng đủ chứng minh thế lực đứng sau đáng sợ đến mức nào.

Tần Mặc nghe vậy, liền cười lạnh một tiếng.

“Tiếc là con người tôi từ trước đến nay không sợ những thứ này.” Tần Mặc lắc đầu, anh không nói gì thêm, chỉ đi về phía phòng khách nhà họ.

Không lâu sau, Tần Mặc đã đến phòng khách, anh nhìn về phía Hoắc lão thái thái ở cách đó không xa, rồi tự nhiên ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh.

Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đi theo Tần Mặc, họ cũng đều ngồi xuống.

Hoắc lão thái thái thấy họ như vậy, liền nhíu mày, nhưng lại nghĩ đến mục đích của mình, Hoắc lão thái thái cũng không nổi giận.

“Không ngờ cậu tiểu tử này lại khá thông minh, e rằng cậu đã sớm

đoán ra tôi muốn có bản vẽ trong tay cậu rồi." Tần Mặc mỉm cười.

"Bất kể bà có để Hoắc Tú Tú giúp bà làm những chuyện này hay không, tôi quả thực đã đoán ra rồi, cho nên tất cả bản vẽ đều là giả.

Bà muốn có bản vẽ này, thì phải nghe theo tôi, hợp tác với tôi." Hoắc lão thái thái im lặng, bà ta lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

"Cậu tiểu tử này quả nhiên có chút khác biệt, chẳng trách nhà họ Tần các người đến giờ vẫn chưa tuyệt diệt, xem ra có quan hệ nhất định với cậu tiểu tử này." "Vậy thì chắc bà nghĩ nhiều rồi, vì tôi từ trước đến nay chưa từng quản chuyện nhà chúng tôi, chuyện nhà chúng tôi luôn do người khác quản lý." Trong mắt Tần Mặc lóe lên một nụ cười, những lời anh nói đều là sự thật.

Hoắc lão thái thái nhíu mày, không ngờ bà ta khen Tần Mặc trước mặt anh, mà Tần Mặc lại có thái độ như vậy, điều này thật sự ngoài dự liệu của bà ta.

Nhưng càng như vậy, càng chứng tỏ Tần Mặc không phải người bình thường.

"Vậy được thôi.

Cậu nói đi, muốn hợp tác thế nào?" "Hãy kể cho tôi nghe toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, nếu tôi cảm thấy những gì bà nói tương tự như những gì tôi nghĩ, thì tôi có thể hợp tác với bà, nếu không thì khỏi bàn." "Tôi khuyên bà tốt nhất đừng nói dối trước mặt tôi, tôi nhìn người khá chuẩn đấy." Hoắc lão thái thái im lặng một lúc, rồi nhìn chằm chằm Tần Mặc, bà ta dường như đang cân nhắc có nên nói cho Tần Mặc biết những chuyện này hay không.

Nhìn thấy Trương Kỳ Lân bên cạnh Tần Mặc, Hoắc lão thái thái mới thở dài một hơi.

"Thôi bỏ đi, hai người các cậu đã liên hợp với nhau rồi, tôi còn có

gì để nói nữa đâu?

Một khi hai người các cậu đã muốn biết như vậy, tôi sẽ nói cho hai người các cậu nghe." Tần Mặc nhướng mày, không ngờ Hoắc lão thái thái lại chịu nói hết ra, nhưng điều này dĩ nhiên là tốt nhất, hơn nữa anh cũng không hề ép hỏi đối phương.

"Nói đi." Tần Mặc tựa vào ghế phía sau, Hoắc lão thái thái bắt đầu kể lể.

"Ban đầu chúng tôi quả thực đã lấy được rất nhiều tư liệu.

Những tư liệu này đều liên quan đến một số mộ huyệt sau này, nhưng chúng tôi không hề hành động thiếu suy nghĩ với những tư liệu này." "Sau đó chúng tôi tham gia một hoạt động.

Sau hoạt động đó, chúng tôi dường như bị một thế lực nào đó nhắm đến." "Về việc họ rốt cuộc là ai, tôi không rõ lắm, nhưng tôi biết chuyện này không đơn giản như vậy." "Những người trong đội của chúng tôi bây giờ gần như đã chết hết, chỉ còn lại một mình tôi.

Sau này con gái tôi tham gia một đội khảo cổ, nhưng sau khi trở về, cả con người nó đã thay đổi.

Tôi biết người trở về tuyệt đối không phải con gái tôi.

Tôi không biết người đó là ai, nhưng cô ta trông giống hệt con gái tôi." Hoắc lão thái thái tiếp tục kể, Tần Mặc cũng cẩn thận lắng nghe, đến khi nghe gần hết, Tần Mặc mới nhướng mày.

"Hóa ra là như vậy.

Tôi đã hiểu gần hết rồi, bây giờ bà nghĩ sao?" "Bản vẽ trong tay cậu rốt cuộc là thứ gì?

Chương 670

Chắc hẳn cậu đã đoán ra rồi chứ?

Tôi nhất định phải đến nơi đó.” Nghe bà ta nói câu này, Tần Mặc liền gật đầu, điều này cũng nằm trong dự liệu của Tần Mặc.

Nếu đối phương không muốn đi, cũng sẽ không tốn nhiều công sức như vậy để có được bản vẽ trong tay mình.

“Vậy tại sao bà lại muốn đến nơi đó?” “Chỉ là để kết thúc mọi chuyện mà thôi.” Hoắc lão thái thái có chút đau khổ nhắm mắt lại.

Ban đầu sau khi họ tham gia hoạt động đó, không ngờ lại ảnh hưởng đến nhiều hậu nhân của Cửu Môn đến vậy.

Nếu thật sự biết trước như vậy, bà ta chết cũng không tham gia hoạt động đó.

Tần Mặc bật cười.

“Vậy được, nhưng bây giờ bản vẽ đang ở trong tay tôi, bà muốn cướp nó từ tay tôi chắc chắn là không thể, cho nên, tôi phải hành động cùng các người, bao gồm cả mấy người bạn đồng hành của tôi.” Sắc mặt Hoắc lão thái thái có chút không tốt.

“Cậu phải nghĩ cho kỹ, chuyện này khá nguy hiểm, không phải người bình thường có thể làm được, cho nên tôi khuyên cậu tốt nhất đừng làm chuyện này.” Tần Mặc nhướng mày.

“Đây không phải là lời bà nên nói, bà chỉ cần biết, tôi chỉ muốn tham gia hoạt động này của bà là được rồi, còn những chuyện khác, không liên quan gì đến bà.” Hoắc lão thái thái không ngờ khí thế trên người Tần Mặc lại khác biệt đến vậy, bà ta liền gật đầu.

“Tên tiểu tử này quả nhiên không giống bình thường, chỉ hy vọng

hành động lần này không có nguy hiểm gì.” Nghe vậy, trong mắt Tần Mặc lóe lên một nụ cười nhàn nhạt, nhưng Tần Mặc không nói thêm gì nữa.

“Một khi đã quyết định xong, vậy tiếp theo chúng ta có nên bắt đầu hành động của mình không.” Hoắc lão thái thái gật đầu.

“Bên tôi cần chuẩn bị trước một số thứ, các cậu cũng về chuẩn bị đi.

Nhà họ Hoắc của tôi sẽ tung tin ra ngoài, các cậu là người của nhà họ Hoắc, sẽ không có ai dám động đến các cậu nữa, cho nên các cậu có thể tùy ý đi lại bên ngoài.” Tần Mặc mỉm cười, Hoắc lão thái thái đã nói vậy, mình cũng không cần phải nghĩ đến những chuyện linh tinh nữa.

“Không vấn đề.” Ngay sau đó, Tần Mặc cùng Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân rời khỏi nơi này.

Bàn Tử có chút tò mò hỏi Tần Mặc.

“Vậy bây giờ chúng ta phải đi chuẩn bị những thứ gì?

Là đồ để hạ đấu sao?” Tần Mặc đảo mắt.

“Anh nghĩ sao?” Bàn Tử lúc này mới ho khan một tiếng, vỗ vỗ vào miệng mình, còn Tần Mặc thì quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân ở phía bên kia.

“Nếu lần này thật sự có thể đến nơi đó.” Trong mắt Trương Kỳ Lân lóe lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Không sao đâu, dù sao tôi cũng đã quen rồi, hơn nữa anh cũng đừng có cảm thấy khó chịu gì.” Tần Mặc gật đầu, Trương Kỳ Lân đã nói vậy, mình cũng không cần phải nghĩ đến những chuyện linh tinh nữa.

“Tôi biết rồi.” Chuyện sau này cứ để sau này tính, có lẽ Trương Kỳ Lân thật sự sẽ không thể ra khỏi nơi đó, cũng có lẽ mình có thể giúp anh ta giải quyết những chuyện này.

Nhưng đây đều là chuyện sẽ xảy ra sau này, ai có thể đoán trước được chứ?

Tần Mặc lắc đầu, không nghĩ đến những chuyện linh tinh nữa, chỉ dẫn họ đi mua một số thứ.

Tiếp theo họ chắc chắn sẽ đến mộ huyệt đó, cho nên họ cần chuẩn bị trước một ít đồ ăn.

Không lâu sau, Tần Mặc và mọi người đã chuẩn bị gần xong.

“Chúng ta không chuẩn bị trang bị gì sao?” Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc mỉm cười.

“Cái này tạm thời không cần.” Về trang bị, Tần Mặc chắc chắn không thiếu, hơn nữa lần này họ hành động cùng người của nhà họ Hoắc, có họ ở đó, mình căn bản không cần lo lắng về chuyện trang bị.

Hạo Thiên Chân im lặng một lúc, rồi mới đáp một tiếng.

Không lâu sau, họ lại quay về chỗ của Hoắc lão thái thái.

Hoắc lão thái thái và người của bà ta cần chuẩn bị trước rất nhiều thứ, cho nên phải một thời gian dài sau, Hoắc lão thái thái mới chuẩn bị gần xong, bà ta lại nhìn Tần Mặc.

“Lần này khi hành động, chúng ta phải hành động ở hai nơi cùng lúc, cho nên các cậu phải chia ra.” Nghe vậy, Tần Mặc liền nhướng mày, anh nhìn mấy người trước mặt, suy nghĩ một chút, Tần Mặc mới sắp xếp.

“Hạo Thiên Chân và Bàn Tử một đội, tôi và Trương Kỳ Lân một đội đi.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, hai người nhíu mày.

“Anh chắc chắn muốn để hai chúng tôi đi cùng nhau sao?

Hai con gà mờ chúng tôi…” Hai người họ nói đến đây thì dừng lại, Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân, nói thật, Tần Mặc vẫn có chút lo lắng cho Trương Kỳ Lân.

Nếu mình không đi cùng Trương Kỳ Lân, anh ấy xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Trương Kỳ Lân mỉm cười.

“Yên tâm đi, tôi không sao đâu.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nói không sai, thực lực của hai chúng ta khá tốt, nếu hai chúng ta một đội, mà hai người họ thật sự gặp nguy hiểm, trong lòng hai chúng ta chắc chắn cũng sẽ tự trách, cho nên chúng ta vẫn nên sắp xếp lại đi.” Tần Mặc thở dài một hơi, Trương Kỳ Lân đã nói vậy, mình cũng chỉ có thể quy hoạch lại lần nữa.

“Vậy lần này phải đi những nơi nào?” Tần Mặc hỏi Hoắc lão thái thái.

“Một đội sẽ đến Tứ Cô Nương Sơn.

Còn đội còn lại thì đi cùng tôi đến ngọn núi mà các cậu đã từng đến trước đây.” Tần Mặc hiểu ra liền gật đầu, nhìn mấy người họ.

“Ngọn núi mà chúng ta đã ở trước đây, chắc hẳn là nơi có Trương Gia Cổ Lâu, cho nên Trương Kỳ Lân bắt buộc phải đến đó.” Mấy người kia đáp một tiếng, điều này họ dĩ nhiên biết.

“Vậy có nghĩa là anh phải đến Tứ Cô Nương Sơn sao?” Tần Mặc cho rằng bây giờ e rằng cũng chỉ có thể sắp xếp như vậy.

“Đúng vậy.” Tần Mặc lại nhìn sang Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Còn hai người các anh phân chia thế nào, hai người tự xem mà lo liệu đi.” “Tôi vẫn đến ngọn núi trước đây của chúng ta đi, dù sao trong

ngọn núi đó có mỹ nữ." Bàn Tử nói câu này thì cười hắc hắc, Tần Mặc thấy anh ta như vậy liền đảo mắt, rồi nhìn Hạo Thiên Chân.

"Vậy cậu hành động cùng tôi." Hạo Thiên Chân gật đầu, cậu dĩ nhiên sẽ không từ chối, hơn nữa Tần Mặc đã nói ra rồi, vậy thì cậu đi theo Tần Mặc thôi, dù sao đi theo Tần Mặc hay Trương Kỳ Lân đều khá an toàn.

"Vậy được, một khi đã sắp xếp xong cả rồi, chúng ta cũng không cần nghĩ nhiều nữa, cứ trực tiếp tiến hành theo kế hoạch của chúng ta là được." Bọn họ nhìn nhau, rồi gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, họ cũng không cần phải nghĩ đến những chuyện linh tinh nữa.

Tần Mặc mỉm cười.

Không lâu sau, bên phía Hoắc lão thái thái đã chuẩn bị gần xong, bà ta lại nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

"Các cậu sắp xếp thế nào rồi?" "Tôi và Hạo Thiên Chân cùng đến Tứ Cô Nương Sơn, còn hai người họ thì hành động cùng các người." Nghe vậy, Hoắc lão thái thái nhíu mày, bà ta vẫn nói với Tần Mặc.

"Các cậu phải bàn bạc cho kỹ, đi cùng tôi có thể sẽ có rất nhiều nguy hiểm, cho nên hai người họ rất có thể sẽ xảy ra chuyện, còn bên các cậu sẽ an toàn hơn một chút." Tần Mặc mỉm cười.

"Yên tâm đi, chúng tôi hiểu, đợi khi chúng tôi làm xong việc bên này, chúng tôi sẽ qua đó tìm các người, cho nên các người không cần lo lắng." Hoắc lão thái thái có chút bất lực lắc đầu, nhưng bà ta không nghĩ nhiều nữa.

Chương 671

“Vậy được, một khi các cậu đã tự mình quyết định rồi, tôi cũng không tiện xen vào chuyện giữa các cậu nữa.

Ngày mai bắt đầu hành động rồi, sự phối hợp của hai bên chúng ta nhất định phải tốt một chút, nếu không rất có thể sẽ xảy ra chuyện.” Tần Mặc đáp một tiếng, không nói gì thêm.

Chẳng bao lâu sau, hai bên Tần Mặc đã chuẩn bị gần như xong xuôi.

Sau đó họ bắt đầu hành động, Tần Mặc dẫn Hạo Thiên Chân cùng đến núi Tứ Cô Nương.

Mọi thứ ở đây đã được sắp xếp từ sớm.

Người của Tần Mặc vừa đến nơi liền trực tiếp gặp gỡ những người này, điều khiến anh không ngờ là Giải Tiểu Hoa vậy mà cũng có mặt.

Tần Mặc nhìn Giải Tiểu Hoa với một nụ cười nhàn nhạt. "Anh cũng ở đây à?" Giải Tiểu Hoa gật đầu. "Phải, dù sao đây cũng là chuyện trong Cửu Môn chúng ta, tôi thấy mình vẫn nên nhúng tay vào, huống hồ tổ tiên Cửu Môn chúng ta đều đã gặp phải chuyện như vậy, đặc biệt là chú tôi.

Bây giờ chú ấy vẫn bặt vô âm tín." Tần Mặc hiểu suy nghĩ của Giải Tiểu Hoa, anh cho rằng hiện tại mình không cần phải nghĩ nhiều như vậy, dù cho hai người chú của họ rốt cuộc đã đi đâu, ít nhất bây giờ họ vẫn được xem là tương đối an toàn. "Được rồi, tôi biết rồi, chúng ta bắt đầu hành động thôi." Nói rồi, Tần Mặc dẫn họ tiến vào ngọn núi này, nhìn thấy hàng trăm hàng ngàn cái hang trên đó, anh không khỏi nheo mắt lại. "E rằng đây chính là những hang động mà

năm xưa nhà họ Hoắc và người trong Cửu Môn đã thăm dò." Những cuộn sách lụa trắng gì đó hẳn là được lấy ra từ đây. "Phải, nhưng bây giờ bên trong đã chẳng còn gì nữa rồi.

Tiếp theo chúng ta chỉ cần hành động theo kế hoạch là được." Tần Mặc gật đầu. "Vậy được." Ngay lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía xa. "Tần Mặc huynh đệ." Tần Mặc nghe thấy giọng nói này liền ngẩng đầu nhìn sang, thấy người đó là Hắc Hạt Tử, trong mắt anh liền ánh lên một nụ cười nhàn nhạt. "Sao lại là anh?" Hắc Hạt Tử nhướng mày, bước về phía này. "Sao lại không thể là tôi?

Tôi nghe nói các người định đến đây hành động, nên đã đến đây chờ trước." Tần Mặc cười. "Lẽ nào anh cũng biết về hành động của chúng tôi sao?" Tần Mặc đã tìm hiểu qua về Hắc Hạt Tử, tuy thân phận của đối phương khá bí ẩn, nhưng cũng có mối quan hệ mật thiết với Cửu Môn.

Hơn nữa, thân thủ của anh ta cũng không tệ, nếu anh ta chịu giúp đỡ ở đây thì mọi việc tự nhiên sẽ thuận lợi hơn nhiều. "Đó là điều tự nhiên." Hắc Hạt Tử cười cười, rồi đi đến bên cạnh Giải Tiểu Hoa, vỗ vỗ vai cậu ta. "Dạo này cậu thế nào rồi?" Giải Tiểu Hoa nghe anh ta nói vậy, không nhịn được mà đảo mắt, dùng sức đẩy anh ta một cái. "Đừng có lại gần tôi thế, ghét anh nhất." Thấy Giải Tiểu Hoa như vậy, Hắc Hạt Tử bĩu môi, nhưng cũng không để tâm nhiều, chỉ cười rồi nhìn sang Tần Mặc. "Hành động lần này, cậu nắm chắc bao nhiêu phần?" "Cái này thì tôi không biết, nhưng chúng tôi hành động chia làm hai ngả, tôi định sau khi hoàn thành nhiệm vụ ở đây sẽ đi tìm họ." Hắc Hạt Tử gật đầu. "Như vậy cũng tốt." Bằng cách đó, cả hai bên đều có thể an toàn.

Tần Mặc cười cười, rồi lại nhìn chằm chằm vào những cái hang trước mặt. "Chỉ là không biết tiếp theo sẽ có bao nhiêu nguy hiểm." Tần Mặc không nhịn được thở dài một hơi, thấy anh như vậy, Hắc

Hạt Tử liền im lặng, anh ta không biết nên nói gì, nhưng dù thế nào đi nữa, họ đều phải tiếp tục. "Đến cũng đến rồi, nghĩ mấy chuyện vớ vẩn này làm gì?

Tiếp theo chúng ta nên suy nghĩ kỹ xem làm thế nào để hành động nhanh gọn hơn đi." Tần Mặc đáp một tiếng, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh. "Chúng ta qua đó trước đi." Nói rồi, họ đi đến vách núi bên này, nhà họ Hoắc đã để lại người ở đây từ sớm, Tần Mặc và mọi người men theo dây thừng tạm thời leo lên lưng chừng núi. "Ở đây có nhiều hang động như vậy, lẽ nào chúng ta phải tìm từng cái một sao?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhìn Tần Mặc và mọi người, bây giờ họ chắc chắn phải tìm cái hang nơi sách lụa trắng được khai quật. "Đương nhiên rồi." Tần Mặc gật đầu, đã đến đây rồi thì họ chắc chắn phải tìm kiếm cho kỹ. "Cho dù chúng ta có nhiều người như vậy, tìm từng cái một cũng không biết phải mất bao lâu nữa." Giải Tiểu Hoa thở dài, thấy cậu ta như vậy, Tần Mặc liền cười. "Cậu chưa nghe câu 'xe đến trước núi ắt có đường' sao?

Cho nên bây giờ chúng ta không cần quá vội vàng, đợi một thời gian nữa là có thể tìm thấy, đến lúc đó là có thể cùng họ hành động rồi." Giải Tiểu Hoa đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy rồi thì cậu ta cũng không cần phải nghĩ ngợi lung tung nữa, cứ ở đây chờ đợi là được.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc và mọi người đã tìm kiếm suốt hai ba ngày.

Nhưng trong hai ba ngày này, họ không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Lúc ăn cơm, Giải Tiểu Hoa không nhịn được thở dài. "Đã qua lâu như vậy rồi, e là họ cũng đã đến khu núi bên kia rồi, nếu bên chúng ta cứ mãi không có tiến triển gì, e là sẽ có ảnh hưởng rất lớn." Tần Mặc

gật đầu. "Nhưng các người cũng không cần quá lo lắng.

Tôi có cách." Họ nghe Tần Mặc nói vậy thì sững sờ. "Cái gì cơ, nếu anh có cách sao không nói sớm cho chúng tôi, như vậy chẳng phải sẽ không lãng phí thời gian của chúng ta sao?

Uổng công chúng tôi tìm kiếm suốt thời gian qua." Nghe họ nói vậy, Tần Mặc bật cười. "Tất nhiên là không thể nói ngay cho các người được, hơn nữa, chúng ta phải đợi họ đến khu núi bên kia mới có thể hành động, nếu không, dù chúng ta tìm được cũng chẳng có tác dụng gì, thà không nói cho các người còn hơn." Để tránh cho họ quá sốt ruột.

Thấy Tần Mặc như vậy, họ không khỏi bĩu môi, nhưng dù sao bây giờ Tần Mặc đã biết phải làm gì, họ cũng không cần phải nghĩ nhiều nữa.

Tần Mặc cười cười, không nói gì thêm, chỉ vươn vai một cái. "Được rồi, sáng mai tôi sẽ bắt đầu tìm kiếm cái hang đó một cách nghiêm túc, tối nay các người cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, tất cả chúng ta đều không biết, nhưng chắc chắn sẽ có nguy hiểm." Họ đồng thanh đáp.

Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẽ làm theo ý anh, huống hồ Tần Mặc đã có manh mối, họ vẫn nên nghe theo anh thì hơn.

Nếu họ tự ý hành động, rất dễ gặp nguy hiểm.

Tần Mặc cũng không nói gì thêm, chỉ tìm một chỗ nằm xuống.

Mấy người còn lại thấy Tần Mặc ung dung bình tĩnh như vậy, đều không nhịn được mà nhìn nhau, không ngờ sắp hành động rồi mà Tần Mặc vẫn giữ thái độ này.

Nhưng điều này cũng khá bình thường, dù sao thực lực của Tần Mặc cũng bày ra đó, nếu họ có bản lĩnh như Tần Mặc, e là họ cũng sẽ

giống anh.

Chương 672

Họ lắc đầu, không nghĩ ngợi nữa, chỉ đi theo Tần Mặc tìm một chỗ bằng phẳng, nằm xuống nghỉ ngơi.

Mãi cho đến sáng sớm hôm sau, tia nắng đầu tiên chiếu vào mắt Tần Mặc, anh mới từ từ mở mắt ra, đứng dậy vươn vai, rồi nhìn mấy người bên cạnh.

Mấy người này cũng dần dần tỉnh lại, thấy Tần Mặc đã dậy, họ mới thở phào một hơi. "Hôm nay có phải bắt đầu hành động không?" Tần Mặc gật đầu, trong mắt ánh lên ý cười. "Nhưng các người cứ yên tâm, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, có tôi ở đây, tôi sẽ bảo vệ tốt cho các người." Họ nghe Tần Mặc nói vậy thì nhìn nhau, gật đầu, Tần Mặc đã nói thế, họ chắc chắn sẵn lòng tin tưởng anh.

Tần Mặc cũng không nói gì thêm, chỉ dẫn mấy người họ cùng đi về phía trước.

Chẳng bao lâu sau, họ lại đến vách núi này. "Đi theo tôi." Nói rồi, Tần Mặc liền leo lên trên, leo được một lúc, anh tìm một chỗ đứng lại, rồi nhìn mấy người bên cạnh.

Họ đi theo Tần Mặc đến đây, lúc này mới thấy hang động ở đây có chút khác thường. "Chuyện gì thế này?" Họ có chút nghi hoặc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười cười, nói với họ. "Hẳn là nơi này rồi, các người không phát hiện vách tường ở đây có chút khác biệt so với những nơi khác sao?" Họ sững sờ một lúc, quan sát kỹ mới phát hiện, quả thật có chút không đúng, bèn gật đầu, tò mò hỏi Tần Mặc. "Cho nên vách tường như thế này là vì đây chính là nơi chúng ta cần tìm sao?" Tần Mặc đáp một tiếng, ít nhất trong lòng anh là nghĩ như vậy, nhưng tình hình rốt cuộc thế nào, Tần Mặc vẫn chưa rõ lắm. "Chúng

ta qua đó xem thử rồi nói sau." Nói xong câu này, Tần Mặc liền đi thẳng qua, sau đó quan sát kỹ vách tường trước mặt, rút kiếm ra, chém về phía vách tường.

Lưỡi kiếm của Tần Mặc chém lên vách tường, vách tường xuất hiện một vài vết nứt nhỏ, nhưng Tần Mặc phát hiện đá trên vách tường này được làm từ dược liệu đặc biệt, không dễ dàng phá vỡ như vậy.

Tần Mặc nheo mắt, nhìn mấy người bên cạnh. "Xem ra vách tường này không đơn giản, mọi người cẩn thận một chút, các người lùi về phía sau đi." Họ đồng thanh đáp, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Thấy họ như vậy, Tần Mặc mới cười cười, sau đó tiếp tục công kích vách tường trước mặt, đồng thời Tần Mặc cũng dùng năng lượng trên người mình đánh lên vách tường này.

Rất nhanh, vết nứt trên vách tường ngày càng nhiều, Tần Mặc dùng sức đấm mạnh lên đó một cái, vách tường liền vỡ ra một chút.

Nhưng dù dùng năng lượng của Tần Mặc, cũng không cách nào phá vỡ hoàn toàn vách tường này. "Phải làm sao đây?

Sớm biết vậy chúng ta nên hành động sớm hơn, bây giờ không mở được vách tường này, lỡ như bên kia họ bắt đầu hành động rồi, chúng ta chẳng phải là trễ rồi sao?" Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười cười, trong mắt lộ vẻ thờ ơ. "Không cần nghĩ những chuyện này, có tôi ở đây mà." Nghĩ vậy, Tần Mặc tiếp tục công kích vách tường trước mặt, đợi đến khi cảm thấy hơi mệt, anh mới tìm một chỗ nghỉ ngơi, để mấy người họ tiếp tục đào vách tường.

Tốc độ của họ tương đối chậm, vì vậy họ lại triệu tập thêm những người khác, để mọi người đến đây giúp một tay.

Những người đó tự nhiên sẽ làm theo, dù sao họ cũng đã nhận tiền, nếu không làm việc cho tốt thì cũng có chút không phải.

Chẳng bao lâu sau, vết nứt trên vách tường ngày càng lớn, từng giỏ đá được vận chuyển ra ngoài. "Sao cảm giác màu sắc của những vách tường này ngày càng không đúng vậy?

Các người có phát hiện trên đó dường như xuất hiện màu đỏ không?" Giải Tiểu Hoa có chút không hiểu nhìn mấy người họ, Tần Mặc đáp một tiếng. "Đúng là như vậy, hơn nữa nếu tôi không đoán sai, đây hẳn là toàn bộ đều là máu." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền hít một hơi khí lạnh, có nhiều máu như vậy, bên trong phải chết bao nhiêu người chứ? "Những người này không phải đều là người trong Cửu Môn chứ?" Họ trợn to mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu. "Cái này tôi cũng không rõ lắm, cũng có thể là năm xưa họ lấy được những tài liệu đó từ đây, nên đã đặc biệt giết người diệt khẩu.

Nhưng cũng có thể là người xây dựng hang động này năm xưa đã làm chuyện như vậy." Nhưng dù chuyện này là do ai làm, cũng đều rất tàn nhẫn, chảy ra nhiều máu như vậy, có thể thấy bên trong rốt cuộc đã chết bao nhiêu người.

Khi những người này tiếp tục đào, đột nhiên nhìn thấy bên trong có một thi thể, một người làm thuê lập tức sợ hãi lùi về phía sau, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt đi rất nhiều, nhìn mấy người bên cạnh mình. "Các người mau nhìn đi." Mấy người này thấy cảnh tượng này, cũng lập tức cảm thấy buồn nôn, họ cúi xuống nôn ọe bên cạnh, thấy họ như vậy, Tần Mặc cảm thấy có chút bất đắc dĩ. "Thật sự không được thì để tôi làm cho." Nói rồi, Tần Mặc kéo tay một người làm thuê, để anh ta ngồi sang một bên, sau đó Tần Mặc cầm búa, bắt đầu đào ở đây.

Có công cụ, tốc độ đào của Tần Mặc nhanh hơn một chút, qua

khoảng một ngày một đêm, Tần Mặc đã mở được nơi này.

Hắc Hạt Tử thấy Tần Mặc như vậy, liền giơ ngón tay cái lên với anh. "Cậu cũng lợi hại quá rồi đó, không ngờ lại mở được nơi này nhanh như vậy." Tần Mặc đảo mắt. "Có gì lợi hại đâu, hơn nữa, chúng ta đến đây vốn là để làm việc này, tôi chắc chắn phải cố hết sức." "Chúng ta vào trong xem tình hình thế nào trước đi?" Nói xong câu này, Tần Mặc đi ở phía trước nhất, mấy người còn lại thì nhìn nhau, họ có chút cảnh giác đi theo sau lưng Tần Mặc.

Tần Mặc đã hành động rồi, mấy người họ chắc chắn không thể cứ đứng đây mãi.

Dù bên trong thật sự có nguy hiểm gì, dù sao cũng có Tần Mặc ở đây che chắn, mấy người họ chắc chắn sẽ không bỏ mạng ở nơi này.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc và mọi người đã tiến vào không gian bên trong, nhưng đập vào mắt toàn là những hũ gốm. "Tại sao trên mặt đất lại có nhiều hũ gốm như vậy?" Giải Tiểu Hoa có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc và mấy người họ.

Tần Mặc lắc đầu, nói thật, anh cũng không biết bên trong có thứ gì, nhưng anh vẫn nhắc nhở mấy người trước mặt. "Cẩn thận một chút." Nói xong câu này, Tần Mặc lại nhìn sang Hạo Thiên Chân, hỏi. "Nếu tôi nhớ không lầm, những hũ gốm mà chúng ta gặp ở bên ngoài cung điện của Tây Vương Mẫu Mẫu, có giống với những cái này không?" Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu. "Không sai, bên trong toàn là Thi Miết Vương biến dị." Nếu họ không cẩn thận làm vỡ những cái hũ này, thì phiền phức to.

Tần Mặc nheo mắt, sau đó quay đầu nhìn lên hai bên vách tường.

Thấy những thứ trên hai vách tường này, Tần Mặc liền nheo mắt.

Không ngờ trên vách tường này lại còn có một số sách làm bằng

thẻ tre. "Xem ra chúng ta đến đúng chỗ rồi, nhưng trên mặt đất có nhiều hũ gốm như vậy, làm sao chúng ta có thể đi qua đây được." Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng biết nơi này chắc chắn không đơn giản như vậy, anh liền quan sát kỹ, thấy bên dưới hai vách tường có một chút chỗ để đặt chân, Tần Mặc mới cười cười. "Tôi qua bên kia xem thử, các người ở đây chờ tôi." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền nhìn nhau, tuy bây giờ họ thực sự rất căng thẳng, nhưng họ cũng không có cách nào.

Tần Mặc nhảy một cái, đặt chân lên chỗ đặt chân dưới vách tường, liền đến được phía đối diện.

Chương 673

Tần Mặc mỉm cười quay đầu lại, nhìn mấy người sau lưng mình. "Các người ở đây chờ tôi." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ liền nhìn nhau, gật đầu.

Dù sao thực lực của Tần Mặc cũng bày ra đó, cho dù anh có đi qua, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, ngược lại là mấy người họ, nếu đi theo bên cạnh Tần Mặc, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, cho nên họ vẫn nên ở lại đây thì hơn.

Tần Mặc tiếp tục đi về phía trước, một lúc sau, anh đến một không gian khác, cách đó không xa có một cái đĩa tròn rất lớn. "Lẽ nào mục đích chúng ta đến đây chính là thứ này sao?" Tần Mặc tự lẩm bẩm, nhưng bây giờ anh không rõ lắm, vẫn là đợi bên Trương Kỳ Lân gửi tin tức cho mình rồi tính sau.

Nghĩ một lúc, Tần Mặc định đi thẳng ra ngoài, nhưng đúng lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên nhắc nhở anh. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc nheo mắt, xem ra không đơn giản như vậy.

Nghĩ một lúc, Tần Mặc cẩn thận nhìn xung quanh, một lát sau, một bóng đen vụt qua đây, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó đánh về phía bóng đen này.

Nắm đấm của Tần Mặc đánh lên bóng đen, phát hiện nắm đấm của mình vậy mà mềm nhũn vô lực.

Lập tức, Tần Mặc nhíu chặt mày, trong mắt cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Nghĩ một lúc, Tần Mặc cẩn thận cảm ứng, đồng thời cũng phóng ra khí của mình.

Một lát sau, Tần Mặc đã bắt được bóng dáng của đối phương, anh lại ngưng tụ sức mạnh, đánh về phía đối phương. "Cuồng Phong Nhận!" Lưỡi đao gió khổng lồ đánh lên bóng đen này, đợi Tần Mặc nhìn lại, mới phát hiện bóng đen này vậy mà là một Hắc Mao Tống Tử.

Sắc mặt Tần Mặc có chút khó coi, may mà mấy người họ không đi theo mình đến đây, nếu không e là họ cũng sẽ bị thương.

Tần Mặc không ngừng công kích con Hắc Mao Tống Tử trước mặt.

Con Hắc Mao Tống Tử này thì dùng nắm đấm của nó đánh về phía Tần Mặc, nắm đấm của Tần Mặc đánh lên nắm đấm của nó, liền phát hiện tóc của nó vậy mà đang lan về phía mình.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là chẳng bao lâu nữa, tóc của nó sẽ bao phủ toàn thân mình.

Cho nên tiếp theo mình phải cẩn thận một chút.

Suy nghĩ một lúc, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, lại chặn xung quanh con Hắc Mao Tống Tử này. "Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Con Hắc Mao Tống Tử này lập tức bị Tần Mặc khống chế, nó không thể cử động được nữa, Tần Mặc cũng nhân cơ hội ngưng tụ sức mạnh. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Một ấn thủ khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném ấn thủ này ra, ấn thủ nhanh chóng đánh lên người con Hắc Mao Tống Tử này.

Hắc Mao Tống Tử bị Tần Mặc công kích một đòn này, liền lùi về phía sau, đồng thời nó lại vung tóc, quấn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, trong mắt cũng lộ vẻ chế giễu, sau đó Tần Mặc lại ngưng tụ năng lượng. "U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ

xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh đánh quả cầu này đi, quả cầu trực tiếp va vào người con Hắc Mao Tống Tử này.

Ở một bên khác, Hạo Thiên Chân và mọi người nghe thấy tiếng động bên này, họ lập tức có chút sốt ruột. "Phải làm sao đây?" Hạo Thiên Chân giậm chân, Hắc Hạt Tử bên cạnh thì an ủi cậu ta. "Không sao đâu, cậu phải tin vào thực lực của Tần Mặc, Tần Mặc tuyệt đối có thể đánh bại thứ đó." "Chúng ta vẫn nên qua đó xem thử đi, tôi thật sự có chút lo lắng, lỡ như Tần Mặc xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?" Hạo Thiên Chân lại nhìn sang bên kia, dù thực lực của anh thế nào, cậu vẫn muốn ở đó nhìn Tần Mặc, xác định anh không sao thì mới có thể yên tâm. "Vậy hay là thế này đi, cậu ở đây, tôi và Giải Tiểu Hoa cùng qua, hai chúng tôi coi như có chút năng lực, hẳn là có thể giúp được Tần Mặc, nếu cậu qua đó, chúng tôi không chắc có thể lo cho cậu được." Hạo Thiên Chân cũng biết là vì thực lực của mình quá yếu, nhưng cũng không có cách nào.

Hai người họ đã nói vậy, vậy thì mình cứ ở đây ngoan ngoãn chờ đợi, để hai người họ qua đó xem thử.

Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử nhìn nhau, hai người họ liền lao thẳng về phía bên kia.

Rất nhanh, họ đã đáp xuống bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc thấy hai người họ thì nhướng mày. "Hai người tự mình cẩn thận một chút, lông tóc trên người con Hắc Mao Tống Tử này có thể lây nhiễm sang người chúng ta, lỡ lát nữa các người biến thành quái vật lông đen, thì đừng trách tôi không nhắc nhở nhé." Hai người họ nghe vậy thì sững sờ, nhíu chặt mày, rồi lại nhìn chằm chằm vào con Hắc Mao Tống Tử trước mặt. "Đừng nói nhiều nữa, giải quyết con Hắc Mao Tống Tử này trước đi, đùa chắc." Lập tức Tần Mặc phối hợp với họ, không ngừng công kích con Hắc Mao Tống Tử trước mặt.

Con Hắc Mao Tống Tử này tự nhiên không phải là đối thủ của Tần Mặc, chẳng bao lâu sau, nó lại bị Tần Mặc đánh lui, hơn nữa lông đen trên người nó đều bị Tần Mặc giật phăng một nhúm.

Con Hắc Mao Tống Tử này lập tức cảm thấy có chút tức giận, Tần Mặc cũng quá đáng quá rồi?

Thực ra Tần Mặc có thể cảm nhận được cảm xúc của nó, anh lập tức bật cười.

Con Hắc Mao Tống Tử này đang tấu hài sao?

Nó đã ra tay đối phó với mình, mình lại không thể giật đứt lông đen trên người nó sao.

Tần Mặc liền lắc đầu, thôi kệ nó đi, nó đã như vậy rồi, thì mình cứ giết nó trước đã rồi tính sau. "Ngươi nên chấp nhận sự phán xét đi." Nói xong câu này, Tần Mặc lại lao về phía con Hắc Mao Tống Tử.

Tốc độ của Tần Mặc tương đối nhanh, một lát sau đã đến bên cạnh con Hắc Mao Tống Tử.

Tần Mặc vung thanh kiếm trong tay, thanh kiếm này lập tức đâm về phía Hắc Mao Tống Tử, Hắc Mao Tống Tử vội vàng dùng lông tóc của nó quấn lấy thanh kiếm của Tần Mặc, dùng sức muốn ném thanh kiếm của Tần Mặc đi.

Nhưng Tần Mặc chắc chắn không thể cho nó cơ hội này, cho nên anh dùng sức nắm chặt.

Giải Tiểu Hoa thấy vậy, liền hừ lạnh một tiếng, sau đó dùng con dao găm trong tay chém mạnh lên đó.

Lông tóc của nó trực tiếp bị dao găm của Giải Tiểu Hoa chém đứt.

Hắc Mao Tống Tử lại nhìn sang Giải Tiểu Hoa, nếu Giải Tiểu

Hoa thích đối phó với nó như vậy, thì nó sẽ cho Giải Tiểu Hoa biết sự lợi hại của nó.

Suy nghĩ rõ ràng xong, Hắc Mao Tống Tử lại dùng lông tóc của nó quấn về phía Giải Tiểu Hoa.

Giải Tiểu Hoa đã nhìn thấy, cậu bĩu môi, lùi về phía sau mấy bước, rồi lấy ra một cái mồi lửa từ trên người. "Lâu rồi không dùng thứ cổ xưa như vậy, trước đây chỉ có trong mộ huyệt mới dùng đến." Nói xong câu này, Giải Tiểu Hoa trực tiếp dùng mồi lửa trong tay đốt lên lông tóc của đối phương.

Không ngờ lông tóc của đối phương khá dễ cháy, bốc cháy rất nhanh, lông tóc của nó trực tiếp bị đốt trụi.

Mọi người cũng chú ý đến con Tống Tử phía sau đám lông tóc, thịt thối trên người con Tống Tử này đã không còn, lộ ra trước mặt mọi người chỉ là từng khúc xương, hơn nữa trên những khúc xương này còn có dấu vết bị răng cắn, trông vô cùng kinh khủng. "Tại sao lại như vậy?" Giải Tiểu Hoa có chút không hiểu quay đầu nhìn Tần Mặc, theo logic thông thường, xương của đối phương không nên biến thành như vậy mới đúng. "Bây giờ tôi cũng không rõ lắm, nhưng cứ giải quyết nó trước, rồi điều tra những chuyện tiếp theo sau." Nghe Tần Mặc nói vậy, Giải Tiểu Hoa liền đáp một tiếng, lời Tần Mặc nói quả thực không sai, vậy thì cậu không nên lãng phí thời gian nữa?

Chương 674

Sau đó Giải Tiểu Hoa dùng dao găm trong tay tiếp tục công kích con Hắc Mao Tống Tử này.

Rất nhanh, con Hắc Mao Tống Tử này đã bị họ dồn vào một góc, sau đó nó nắm chặt nắm đấm, đánh về phía Hắc Hạt Tử ở bên kia.

Thực ra vừa rồi Hắc Hạt Tử không ra tay nhiều, cho nên con Hắc Mao Tống Tử này cho rằng Hắc Hạt Tử là người dễ đối phó nhất.

Nhưng không ngờ, con Hắc Mao Tống Tử này vừa mới đến bên cạnh Hắc Hạt Tử, Hắc Hạt Tử đã đấm một quyền lên cánh tay của nó, cánh tay của nó lập tức phát ra tiếng "rắc".

Tần Mặc nghe thấy liền không nhịn được mà bĩu môi. "Ngươi tưởng nó không ra tay nhiều thì dễ đối phó sao?" Hắc Mao Tống Tử lại kéo dài khoảng cách với họ, nhìn mấy người này.

Thực lực của mấy người này đều không tầm thường, xem ra lần này thật sự phiền phức rồi.

Nhưng dù trong lòng nó nghĩ vậy, nó vẫn tiếp tục ra tay.

Thấy nó như vậy, Tần Mặc liền gật đầu.

Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh mình. "Chúng ta cũng cho nó biết sự lợi hại của chúng ta." Nói rồi, Tần Mặc tiếp tục công kích đối phương.

Một lúc sau, Tần Mặc chớp lấy một cơ hội, lại ngưng tụ ra một luồng năng lượng. "Không Gian Ngưng Tụ!" Luồng sức mạnh này trực tiếp hạn chế thân hình của Hắc Mao Tống Tử, Hắc Mao Tống Tử thấy cảnh này, trong lòng có chút căng thẳng.

Phải làm sao đây?

Với thực lực hiện tại của nó, e là căn bản không phải là đối thủ của mấy người Tần Mặc, nếu thật sự bị Tần Mặc hạn chế ở đây, thì toi đời rồi.

Lập tức, con Hắc Mao Tống Tử này vội vàng nắm chặt nắm đấm của nó, đánh về phía không gian trước mặt.

Nhưng Tần Mặc lúc này lại ngưng tụ ra một kỹ năng mới. "Vô Song Kiếm Quyết!" Sau khi Tần Mặc dứt lời, luồng năng lượng này trực tiếp hóa thành một thanh bảo kiếm rất lớn, chặn trước mặt con Hắc Mao Tống Tử này.

Hắc Mao Tống Tử thấy cảnh tượng này, liền biết lần này nó thật sự lành ít dữ nhiều rồi, nhưng dù vậy, nó cũng không muốn dễ dàng từ bỏ như vậy, vì vậy nó đánh về phía luồng năng lượng này của Tần Mặc.

Thanh bảo kiếm của Tần Mặc va vào nắm đấm của Hắc Mao Tống Tử, nắm đấm của Hắc Mao Tống Tử lập tức phát ra tiếng "rắc", nó khó tin nhìn nắm đấm của mình.

Sao lại như thế này?

Hắc Mao Tống Tử lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thấy nó như vậy, trong mắt liền lộ vẻ cười lạnh, nhưng Tần Mặc cũng không nói gì, vì Tần Mặc biết nó thực sự không phải là đối thủ của mình.

Tiếp theo muốn giải quyết nó, hẳn là không có gì khó khăn.

Suy nghĩ rõ ràng xong, Tần Mặc lại nhìn mấy người bên cạnh, họ do dự một lúc, rồi tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn Tần Mặc đối phó với con Hắc Mao Tống Tử này.

Tần Mặc đảo mắt, mấy người họ quả nhiên vẫn như vậy, nhưng không sao, dù sao cho dù mấy người họ không ra tay giúp đỡ, một mình anh cũng có thể giải quyết được.

Lập tức, Tần Mặc lại nhìn con Hắc Mao Tống Tử trước mặt, Hắc Mao Tống Tử cũng thấy ánh mắt của Tần Mặc, nó cảm thấy có chút sốt ruột, vội vàng kéo dài khoảng cách với Tần Mặc.

Bây giờ Hắc Mao Tống Tử đã hoàn toàn hiểu rõ thực lực của Tần Mặc, nó chắc chắn không phải là đối thủ của Tần Mặc, cho nên nó phải cẩn thận một chút.

Thấy Hắc Mao Tống Tử như vậy, Tần Mặc liền bật cười, nhưng anh lại lười nói nhảm nhiều như vậy, chỉ từ từ lại ngưng tụ sức mạnh. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Rất nhiều bảo kiếm từ xung quanh hội tụ lại về phía trung tâm, Hắc Mao Tống Tử đã nhìn thấy, trong lòng nó chùng xuống một nhịp, không ngờ sức mạnh xung quanh lại nhiều như vậy.

Tần Mặc cũng thấy nó như vậy, cho nên Tần Mặc liền cười cười, anh không lãng phí thời gian nữa, chỉ để những năng lượng xung quanh này tiếp tục đến gần nó, đến trên đỉnh đầu nó.

Hắc Mao Tống Tử hít sâu một hơi, xem ra chỉ có thể liều mạng với nguồn năng lượng này của Tần Mặc, chứ không thể chết vô ích dưới kiếm của hắn được.

Sau khi suy nghĩ kỹ, nó bèn lao thẳng vào thanh kiếm của Tần Mặc, và mấy nhát kiếm của hắn cũng đâm thẳng vào lưng nó.

Hắc Mao Tống Tử hét lên một tiếng thảm thiết, trong miệng không ngừng phát ra tiếng "răng rắc", Tần Mặc nghe thấy mà cảm thấy hơi khó chịu, mày nhíu chặt lại. "Thứ âm thanh này thật sự khiến người ta hơi khó chấp nhận." Tần Mặc lắc đầu, nói xong liền tiếp tục tấn công Hắc Mao Tống Tử.

Hiện tại, Tần Mặc đang ở khá gần Hắc Mao Tống Tử, dĩ nhiên nó không phải là đối thủ của hắn.

Rất nhanh, Tần Mặc đã tung một cước đá vào ngực nó, khiến nó ngã lăn ra đất.

Hắc Mao Tống Tử nghiến chặt răng, nhìn Tần Mặc với vẻ khó tin.

Thấy bộ dạng của nó, Tần Mặc bật cười, nhưng chuyện này nằm trong dự liệu của hắn, Tần Mặc sớm đã biết nó không phải là đối thủ của mình.

Lập tức, Tần Mặc lại lao về phía Hắc Mao Tống Tử, đến bên cạnh nó, hắn tiếp tục dùng thanh kiếm trong tay tấn công đối phương.

Dĩ nhiên Hắc Mao Tống Tử không phải là đối thủ của Tần Mặc, nhưng đáng tiếc là hiện tại nó đang bị Tần Mặc khống chế trong một không gian cực nhỏ, căn bản không thể cử động, chỉ có thể dùng hết sức để chống cự.

Chớp lấy cơ hội, Tần Mặc dùng thanh kiếm trong tay chém về phía nó, nó vội vàng dùng cánh tay đỡ lấy nhát kiếm của Tần Mặc.

Xương trên cánh tay của Hắc Mao Tống Tử lập tức gãy nát.

Nói thật, ngay cả chính Tần Mặc cũng có chút kinh ngạc, không ngờ sức mạnh của mình lại lớn đến vậy.

Hắc Mao Tống Tử cũng thấy được, mày nó nhíu chặt lại.

Nghĩ một lúc, Hắc Mao Tống Tử cảm thấy mình tuyệt đối không thể ở lại đây nữa, nếu không rất có thể sẽ chết ở đây.

Nó không muốn sống lâu như vậy rồi lại đột nhiên bỏ mạng tại nơi này.

Lập tức, Hắc Mao Tống Tử muốn rời khỏi đây, nhưng Tần Mặc sao có thể cho nó cơ hội đó?

Tần Mặc lộn một vòng ra sau rồi đáp xuống ngay trước mặt Hắc Mao Tống Tử. "Muốn chạy trốn à, cũng phải hỏi xem tôi có đồng ý

không đã." Nếu nó thật sự rời khỏi đây, sau này khi người của mình làm việc chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, lỡ như gặp phải nguy hiểm gì thì phiền phức.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hắc Mao Tống Tử trong lòng càng thêm sốt ruột, nó không ngừng lùi về phía sau, rồi quay đầu nhìn về phía nhóm người kia.

Nếu đã vậy, thì đột phá từ phía đó vậy.

Nghĩ thông suốt, nó liền lao về phía bên này.

Tần Mặc thấy vậy thì cười lạnh một tiếng, nó đúng là tự tìm đường chết.

Chương 675

Ban đầu, mấy người Giải Tiểu Hoa không định ra tay, nhưng thấy nó đột nhiên lao tới, họ đành thở dài, được thôi, hai người họ sẽ xử lý nó cho gọn.

Sau đó, mấy người Giải Tiểu Hoa liền tấn công nó.

Dĩ nhiên nó không phải là đối thủ của mấy người này, chẳng mấy chốc, Hắc Mao Tống Tử đã nằm bẹp trên đất.

Tần Mặc cũng nhân cơ hội ngưng tụ sức mạnh một lần nữa. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Những tinh thể băng khổng lồ xuất hiện xung quanh Hắc Mao Tống Tử, khiến nó không thể cử động.

Hắc Mao Tống Tử đã chú ý thấy.

Những tinh thể băng xung quanh trông khá cứng rắn, liệu nó có cách nào thoát ra khỏi đây không?

Hắc Mao Tống Tử trong lòng có chút sợ hãi, nhưng dù thế nào đi nữa, nó cũng phải thử một lần, không thể trơ mắt nhìn mình chết ở đây được.

Lập tức, Hắc Mao Tống Tử dùng khuỷu tay đập vào tinh thể băng trước mặt.

Tinh thể băng liền tỏa ra ánh sáng chói lòa, sau đó trên bề mặt xuất hiện một vết nứt.

Nhưng chưa kịp để Hắc Mao Tống Tử vui mừng, thanh kiếm của Tần Mặc đã đâm xuyên qua người nó.

Tần Mặc dùng sức rút kiếm về, trong mắt mang theo một tia cười châm chọc. "Đáng tiếc thật." Nói xong câu đó, Tần Mặc lại ngưng tụ một luồng năng lượng nữa. "Lôi Đình Chi Nộ!" Lại một luồng năng

lượng nữa giáng thẳng xuống người Hắc Mao Tống Tử.

Sức mạnh trên người nó lập tức tan biến, cùng lúc đó, xương cốt của nó cũng chuyển sang màu đen kịt.

Thấy cảnh này, Tần Mặc bật cười, rồi nói với Hắc Mao Tống Tử. "Chỉ tiếc là bây giờ ngươi đã biến thành bộ dạng này, coi như là thân tàn ma dại, cho nên ngươi đã không còn khả năng phản kháng nào nữa." Vừa nói, Tần Mặc vừa tiếp tục tấn công nó.

Dĩ nhiên Hắc Mao Tống Tử đã không còn bất kỳ khả năng phản kháng nào, chẳng bao lâu, Tần Mặc đã trực tiếp giải quyết xong nó.

Âm thanh của hệ thống cũng vang lên nhắc nhở Tần Mặc vào lúc này. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc khẽ mỉm cười, không ngờ phần thưởng hệ thống cho mình cũng khá tốt.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền xem xét trạng thái hiện tại của mình.

Họ tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung

Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 805 【Giới hạn con người 10】 Thể lực 820 【Giới hạn con người 10】 Sức mạnh 820 【Giới hạn con người 10】 Tinh thần 835 【Giới hạn con người 10】 Tần Mặc mỉm cười, không ngờ trạng thái cơ thể của mình hiện tại lại tốt đến vậy, nhưng điều này cũng rất tốt.

Nếu cứ tiếp tục thế này, chẳng bao lâu nữa, mình có thể đi ngang trong cái mộ huyệt này rồi.

Gặp phải mấy con Hắc Mao Tống Tử này, chẳng phải mình có thể giải quyết chúng chỉ bằng một chiêu hay sao?

Mấy người khác thấy thực lực của Tần Mặc đã mạnh đến vậy, không nhịn được nhìn nhau, Giải Tiểu Hoa bước về phía Tần Mặc. "Anh bây giờ cũng lợi hại quá rồi đấy?" "Đúng vậy.

Ngay cả tôi cũng thấy rất kinh ngạc." Hắc Hạt Tử bên cạnh cũng gật đầu.

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống lại vang lên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc nheo mắt, xem ra bên trong vẫn còn thứ gì đó. "Cẩn thận một chút, vẫn còn thứ chúng ta chưa giải quyết xong đâu." Nghe Tần Mặc nói

vậy, Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử có chút kinh ngạc, hai người nhìn nhau.

Nhưng họ cũng luôn biết rằng Tần Mặc rất nhạy cảm với các sinh vật trong mộ huyệt, nếu Tần Mặc đã nói vậy, có nghĩa là bên trong thật sự có thứ gì đó.

Họ cẩn thận quay đầu lại, đưa mắt nhìn xung quanh.

Chẳng bao lâu sau, họ đột nhiên nghe thấy tiếng bò trườn.

Sắc mặt Giải Tiểu Hoa trở nên khó coi, anh ta nheo mắt, lại nhìn mấy người bên cạnh mình. "Cẩn thận một chút." Mấy người họ cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Tần Mặc lấy vũ khí từ trên người ra, lại cẩn thận quan sát xung quanh.

Rất nhanh, từ xung quanh đã bò ra rất nhiều rắn cổ gà.

Tần Mặc nhíu chặt mày, không ngờ ở đây lại có rắn cổ gà tồn tại. "Sao có thể chứ?" Giải Tiểu Hoa cũng có chút khó tin, dù sao trước đây anh ta cũng đã từng thấy loại rắn cổ gà này, đây rõ ràng là sản vật của cung Tây Vương Mẫu, vậy mà lại xuất hiện ở đây. "Xem ra những phỏng đoán trước đây của chúng ta đều đúng, từ trước đến nay những chuyện chúng ta gặp phải đều được nối thành một đường thẳng.

Bây giờ cứ giải quyết hết đám rắn cổ gà xung quanh trước đã, tuyệt đối không được để chúng cắn phải, biết chưa?" Mấy người họ vội vàng gật đầu, lúc này họ đương nhiên rất tỉnh táo.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại lấy ra bảo kiếm của mình, không ngừng tấn công đám rắn cổ gà xung quanh.

Đám rắn cổ gà này căn bản không phải là đối thủ của họ, chẳng bao lâu, chúng đã bị tiêu diệt sạch.

Tần Mặc khẽ mỉm cười, rồi nhìn mấy người họ. "Mọi người cẩn thận một chút nhé." Họ đáp một tiếng.

Dù sao thực lực của Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử cũng khá mạnh, nên Tần Mặc không cần quá lo lắng.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, nắm chặt nắm đấm, lại tấn công đám rắn cổ gà trước mặt.

Đám rắn cổ gà này cũng không ngừng chống trả Tần Mặc.

Chương 676

Một trong số chúng lao thẳng về phía Tần Mặc, muốn cắn chết hắn, nhưng Tần Mặc lại dùng một kiếm đâm xuyên qua người nó.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia cười châm chọc, hắn sớm đã biết đám rắn cổ gà xung quanh không phải là đối thủ của mình, nhưng Tần Mặc cũng không nói gì thêm, chỉ không ngừng tấn công chúng.

Dù chúng không đánh lại mình, cũng phải nhanh chóng giải quyết chúng, chỉ có như vậy mới có thể tiếp tục làm việc.

Tần Mặc vung thanh kiếm trong tay hết nhát này đến nhát khác.

Một lúc sau, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một ngọn lửa khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Tần Mặc ném ngọn lửa ra, nó nhanh chóng bay đến bên cạnh đám rắn cổ gà, bao vây chúng ở giữa.

Đám rắn cổ gà cũng có chút sợ hãi, chúng vội vàng lao vào ngọn lửa xung quanh, nhưng với năng lực của chúng, làm sao có thể phá vỡ được ngọn lửa của Tần Mặc?

Chỉ thấy ngọn lửa của Tần Mặc cháy càng lúc càng dữ dội, chẳng bao lâu sau, ngọn lửa của hắn đã phát ra tiếng nổ "bùm bùm".

Không chỉ vậy, những con rắn cổ gà ở vòng ngoài cũng đều bị Tần Mặc tiêu diệt hết.

Tần Mặc bĩu môi, hắn sớm đã biết mấy thứ này không ra gì, bây giờ xem ra cũng không khác gì so với tưởng tượng của hắn.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc khống chế toàn bộ đám rắn cổ gà, chúng muốn thoát ra khỏi

năng lượng của Tần Mặc, nhưng chúng không có năng lực đó.

Tần Mặc cũng nhân lúc này tiếp tục khống chế ngọn lửa xung quanh, để ngọn lửa tiến lại gần đám rắn cổ gà thêm một chút.

Đám rắn cổ gà cũng không phải kẻ ngốc, sao chúng có thể đứng yên tại chỗ?

Chúng dùng sức lao vào ngọn lửa trước mặt.

Năng lượng của ngọn lửa cũng dần dần giảm xuống.

Nhưng dù vậy, chúng cũng không có cách nào thoát ra khỏi ngọn lửa của Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt cũng mang theo ý cười nhàn nhạt, sau đó hắn lại dùng sức co ngọn lửa vào giữa, toàn bộ đám rắn cổ gà đều bị Tần Mặc thiêu thành tro bụi.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, âm thanh của hệ thống cũng vang lên nhắc nhở hắn vào lúc này. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc nhướng mày, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, dù sao cũng đã giải quyết xong đám rắn cổ gà xung quanh. "Được rồi, chúng ta cứ quan sát ở đây một lúc đi, tôi muốn xem xem nơi này có thứ gì mà lại khiến chúng phải canh giữ như vậy." Mấy người họ đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy, thì họ chắc chắn phải ở lại đây xem xét.

Tần Mặc đưa mắt nhìn không gian này, sau đó hắn phát hiện nơi này có một cái đĩa tròn khổng lồ.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, hắn nhìn mấy người bên cạnh. "Các anh nhìn kỹ đi." Họ gật đầu, nhưng sau khi xem xong, họ phát hiện những hình điêu khắc trên đó khá kỳ lạ, chỉ tiếc là họ không nhận ra. "Cũng không biết những hình điêu khắc này rốt cuộc là thứ

gì, anh có biết không?" Giải Tiểu Hoa hỏi Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu, nhưng hắn luôn cảm thấy những hình điêu khắc này có chút quen mắt.

Một lúc sau, Tần Mặc đột nhiên nhớ ra những hình điêu khắc này, hình như đã từng gặp ở bên Tần gia. "Thật kỳ lạ, tại sao nơi này lại có liên quan đến Tần gia?

Theo logic thông thường, nơi thực sự có liên quan phải là Trương Gia Cổ Lâu mới đúng." Dù Tần Mặc hiện tại không rõ lắm, nhưng dù sao cũng đã đến đây rồi, họ chắc chắn phải tạm thời chờ đợi tin tức từ phía Trương Kỳ Lân. "Nếu bây giờ rảnh rỗi không có việc gì, vậy chúng ta ra ngoài trước đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, hai người họ liền đáp một tiếng, sau đó đi theo Tần Mặc ra ngoài.

Hạo Thiên Chân thấy họ như vậy mới thở phào nhẹ nhõm. "Mấy người các anh cuối cùng cũng ra rồi, các anh không biết vừa rồi tôi lo chết đi được, may mà bây giờ không có chuyện gì." Tần Mặc mỉm cười, tùy ý xua tay. "Có gì phải lo chứ, thực lực của mấy chúng tôi, anh lại không biết sao?

Chúng tôi chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng tình hình bên trong chúng tôi đã xem qua rồi, chỉ cần chờ tin tức từ phía Trương Kỳ Lân là được." "Tôi bây giờ cũng rất lo cho Trương Kỳ Lân, không biết tình hình bên họ thế nào rồi?" Hạo Thiên Chân nói câu này lúc bĩu môi, trong mắt cũng lộ vẻ bất đắc dĩ.

Thấy anh ta như vậy, Tần Mặc bật cười, hắn không ngờ Hạo Thiên Chân lại nghĩ nhiều như vậy. "Suy nghĩ nhiều thế làm gì?

Anh lại không hiểu thực lực của Trương Kỳ Lân sao, cậu ấy chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, anh xem tôi và Trương Kỳ Lân quan hệ tốt như vậy, tôi còn không lo lắng đây này." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, đúng vậy, lời Tần Mặc nói cũng không sai, anh ta lại nhìn

sang Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa bên cạnh. "Thật ghen tị với các anh, các anh luôn có thể đi cùng Tần Mặc, chỉ tiếc là thực lực của tôi không đủ, không có cách nào đi qua đó được." Tần Mặc lại đưa mắt nhìn những cái vò trước mặt. "Vừa rồi có một số rắn cổ gà đến tấn công chúng tôi, tôi cứ có cảm giác những thứ đó là từ trong mấy cái vò này chui ra." "Chắc không đến mức đó đâu, mấy cái vò này không phải vẫn còn nguyên vẹn sao?

Làm sao chúng có thể bò ra được?

Cho dù bên trong thật sự có loại đó, chúng cũng nên đang bị nhốt mới đúng." Hạo Thiên Chân không hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, tuy nói là vậy, nhưng trong lòng hắn luôn có linh cảm như thế. "Thôi bỏ đi, không nghĩ nhiều nữa, dù sao chúng ta cũng đã giải quyết xong mấy thứ đó rồi, không cần phải suy nghĩ những chuyện vớ vẩn." Tần Mặc mỉm cười, họ nghe Tần Mặc nói vậy liền gật đầu.

Đúng vậy, lời này nói không sai chút nào. "Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lúc đi, cũng không biết tình hình bên Trương Kỳ Lân thế nào rồi, đợi đến lúc họ qua đây đưa tin cho chúng ta rồi hẵng tính." Mấy người họ gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, thì cứ ở đây đợi vậy.

Nhưng họ đợi cả một ngày cũng không có bất kỳ tin tức nào được gửi đến.

Tần Mặc rảnh rỗi không có việc gì, liền tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Mãi đến sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Tần Mặc tỉnh dậy, liền phát hiện Hắc Hạt Tử không có ở đây.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ nghi hoặc, nghĩ một lúc, Tần Mặc liền cẩn thận tìm kiếm ở đây, cũng không phát hiện ra tung tích của Hắc Hạt Tử.

Sau khi Giải Tiểu Hoa tỉnh lại, thấy Tần Mặc đang tìm kiếm, trong

mắt anh ta lộ vẻ nghi hoặc hỏi Tần Mặc. "Tần Mặc, anh sao vậy?" Tần Mặc đưa mắt nhìn Giải Tiểu Hoa, suy nghĩ một chút mới nói cho anh ta biết, sau khi Giải Tiểu Hoa nghe xong, trong lòng liền chùng xuống. "Người này không lẽ là cùng một phe với những người chúng ta gặp trước đây sao?

Không ngờ anh ta phát hiện ra cái đĩa tròn đó liền rời khỏi đây." Tần Mặc lắc đầu. "Chắc không đến mức đó, nhưng tôi nghĩ chắc là anh ta có việc riêng cần làm nên mới rời đi, đừng nghĩ nhiều thế, anh ta thế nào cũng không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta chỉ cần lo cho hành động tiếp theo của mình là được rồi." Mấy người họ nhìn nhau, gật đầu, được thôi, Tần Mặc đã nói vậy, họ còn có thể nói gì nữa?

Trong mắt Tần Mặc lộ ra một tia cười, dù sao mấy người họ cũng đã không nghĩ nhiều nữa, mình cứ ở đây chờ tin tức là được.

Chương 677

Nhưng họ ở đây không bao lâu, đã có người gửi tin tức đến cho họ. "Các anh xem đi." Tần Mặc đưa tấm ảnh cho Trương Kỳ Lân và Giải Tiểu Hoa.

Sau khi Giải Tiểu Hoa xem xong liền nhíu chặt mày, anh ta nhìn Tần Mặc. "Tôi hiểu rồi.

Nếu đoán không sai, hành động của chúng ta bên này và bên của Trương Kỳ Lân quả thực có liên quan rất lớn, chẳng trách Hoắc lão thái thái lại bảo chúng ta đến đây." Tần Mặc gật đầu. "Đối với hành động năm xưa, sự hiểu biết của chúng ta chắc chắn không nhiều bằng Hoắc lão thái thái, nếu bà ấy đã làm vậy, chắc chắn có lý do.

Bây giờ tôi cũng coi như đã hiểu, nếu tôi đoán không sai, hai nơi này tuyệt đối có quan hệ không thể tách rời, chúng ta cứ mang tấm ảnh này qua đó xem trước đi." Nói xong, Tần Mặc dùng khinh công nhảy một cái sang đầu bên kia của dãy vò.

Thấy Tần Mặc như vậy, Giải Tiểu Hoa cũng đi theo.

Hạo Thiên Chân có chút sốt ruột, anh ta không nhịn được dậm chân. "Sao hai người đều qua đó hết vậy?

Không thể nào chỉ để lại một mình tôi ở đây chứ." Nghe anh ta nói vậy, Tần Mặc bật cười. "Anh cũng có thể qua đây, nhưng anh tự nghĩ cách đi nhé, hai chúng tôi sẽ quan sát ở đây trước." Hạo Thiên Chân bĩu môi, nhưng anh ta không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa mắt nhìn những cái vò này.

Những cái vò này trông quả thực khá mỏng manh, nếu theo lời Tần Mặc nói, bên trong toàn là rắn cổ gà, vậy thì anh ta chắc chắn không thể tùy tiện đi qua.

Suy nghĩ một chút, Hạo Thiên Chân mới nghiêng người, từ từ bò qua đây.

Bên này, Tần Mặc và Giải Tiểu Hoa đã đến chỗ cái đĩa tròn, hai người họ cẩn thận quan sát những bức tường xung quanh.

Tần Mặc lại đối chiếu với tấm ảnh trong tay, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt. "Xem ra chúng ta phải nghĩ cách để bức tường này xảy ra một sự thay đổi nhất định, chỉ có như vậy mới có thể có được kết quả cuối cùng, sau đó gửi kết quả cuối cùng này cho Trương Kỳ Lân là được." Giải Tiểu Hoa đáp một tiếng.

Suy nghĩ của Tần Mặc chắc là không sai.

Hạo Thiên Chân đến đây, nghe được những lời này của hai người họ, anh ta nhíu mày. "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Tần Mặc đánh giá Hạo Thiên Chân một lượt, rồi mới mỉm cười. "Không ngờ anh lại thật sự có cách chạy đến đây, nhưng điều này cũng khá bình thường.

Nếu bây giờ chúng ta đều không biết, vậy thì chúng ta cứ mở cái đĩa tròn này ra trước đi." Nói xong, Tần Mặc cẩn thận nhìn cái đĩa tròn trước mặt.

Đúng lúc này, Giải Tiểu Hoa đột nhiên nhận được tín hiệu từ bên ngoài, anh ta rời khỏi đây, đến khi quay lại, phát hiện trong tay họ cũng có một cái đĩa tròn. "Anh xem nhanh đi." Giải Tiểu Hoa đưa cái này cho Tần Mặc, Tần Mặc cẩn thận xem một lúc, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt. "Thì ra là như vậy." Trên cái đĩa tròn đó có rất nhiều vết máu, trên cái đĩa tròn của Tần Mặc họ cũng có.

Hôm qua khi Tần Mặc họ qua xem, Tần Mặc đã phát hiện trên cái đĩa tròn này có thứ màu đỏ, Tần Mặc còn tưởng thứ màu đỏ đó chỉ là lớp sơn trên đĩa.

Nhưng bây giờ xem ra, có chút khác biệt so với tưởng tượng của mình, nhưng không sao, nếu đã biết phải làm thế nào để mở cái đĩa tròn này ra, vậy thì không có gì khó cả.

Lập tức, Tần Mặc liền lấy ra từng bình lớn từ trên người mình, thấy Tần Mặc như vậy, Giải Tiểu Hoa liền nhíu mày. "Anh lấy được số máu này từ khi nào vậy?" Tần Mặc mỉm cười. "Trên người tôi lúc nào cũng chuẩn bị sẵn mấy thứ này, dù sao chúng ta cũng là đi hạ đấu, thứ này là không thể thiếu." Rất nhiều Tống Tử đều khá thích máu, cho nên chỉ cần Tần Mặc đối phó với chúng là có thể dùng đến số máu này.

Giải Tiểu Hoa hiểu ra, gật đầu, thì ra là như vậy, nhưng điều này cũng khá bình thường, dù sao Tần Mặc cũng đã lấy thứ này ra, vậy thì họ cứ nghĩ cách mở nó ra đi.

Tần Mặc trực tiếp đổ máu từ những bình lớn này ra, máu chảy thẳng xuống cái đĩa tròn, cái đĩa tròn cũng bắt đầu từ từ di chuyển.

Chẳng bao lâu sau, cái đĩa tròn đã trực tiếp nâng lên.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười, hắn nhìn hai người trước mặt. "Tôi xuống trước, hai người ở lại đây." Hai người họ nghe vậy liền nhìn nhau, mày cũng nhíu chặt lại. "Làm sao được chứ?

Hay là để chúng tôi đi cùng anh, lỡ như ở dưới gặp phải nguy hiểm gì thì phải làm sao?" "Hai người không cần lo lắng, yên tâm đi, một mình tôi nhất định sẽ bình an vô sự.

Hai người đi theo tôi, ngược lại tôi sẽ có chút vướng víu." Hai người họ nghe Tần Mặc nói vậy, mới lại nhìn nhau, có lẽ lời Tần Mặc nói thật sự không sai, dù sao thực lực của Tần Mặc ở đây rành rành, không có hai người họ đi theo, không chừng hành động sẽ còn thuận lợi hơn. "Vậy được rồi, chúng tôi biết rồi." Giải Tiểu Hoa và Hạo Thiên Chân gật đầu, Tần Mặc cũng không nói nhiều nữa, chỉ

nhảy xuống dưới cái đĩa tròn.

Sau khi vào bên dưới, Tần Mặc cẩn thận quan sát, đi về phía trước.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc phát hiện nơi này có một phòng điều khiển, và trên phòng điều khiển còn có một quả cầu đặc biệt lớn, quả cầu này được khống chế bởi rất nhiều dây xích sắt.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, nghĩ một lúc, Tần Mặc liền kéo một trong những dây xích sắt, sau đó hắn rời khỏi đây.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc lại lên trên. "Những bức phù điêu xung quanh có thay đổi gì không?" Nói câu này lúc, Tần Mặc quay đầu, đưa mắt nhìn xung quanh, cẩn thận quan sát những bức tường này, phát hiện những bức tường này quả thực đã di chuyển.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, đưa mắt nhìn hai người họ. "Tôi biết rồi, được rồi, hai người cùng xuống đây với tôi đi." Hai người họ nghe vậy liền nhìn nhau, gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn phải đi cùng Tần Mặc.

Sau đó, Tần Mặc dẫn hai người họ cùng xuống dưới, lại vào trong phòng điều khiển này, tiếp theo Tần Mặc nhìn những dây xích sắt trước mặt. "Lát nữa, chúng ta cần kéo dây xích sắt này, sau đó ghi nhớ mật mã cụ thể." Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ liền nhìn nhau, đáp một tiếng. "Nhưng dây xích sắt ở đây có nhiều như vậy, chúng ta phải thử bao lâu mới ra được?" Tần Mặc không trả lời hai người họ, mà cẩn thận suy nghĩ, sau đó trong mắt hắn lại lộ vẻ vui mừng, hắn lại nói với hai người kia. "Tôi biết rồi." Tần Mặc đột nhiên nhớ lại lúc mình nhìn thấy những hình ảnh này, là trên một cuốn bí tịch của Tần gia, cuốn bí tịch đó Tần Mặc đã xem rất kỹ, và trên cuốn bí tịch đó cũng có một vài con số.

Ban đầu Tần Mặc không biết những con số đó là gì, nhưng Tần

Mặc lại là người có trí nhớ siêu phàm.

Bây giờ nghĩ lại, e rằng có quan hệ rất lớn với nơi này.

Tần Mặc đưa mắt nhìn những dây xích sắt trước mặt, sau đó hắn bắt đầu làm theo những con số trong đầu mình.

Chương 678

Chẳng bao lâu sau, những dây xích sắt thật sự đã được Tần Mặc làm xong, quả cầu khổng lồ cũng trực tiếp vận hành, Tần Mặc nhướng mày, đợi đến khi vận hành kết thúc, Tần Mặc liền cười nói với hai người họ. "Được rồi đấy." Hai người họ nghe vậy, nhìn nhau, gật đầu, sau đó họ liền ghi lại cái này. "Nhưng làm sao anh lại biết được cái này?" Hai người họ có chút tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu, không giải thích với hai người họ, mà dẫn hai người họ cùng lên trên, lại chụp ảnh bức tường này, rồi giao ảnh cho người của Hoắc gia. "Gửi cái này cho họ đi." Người của Hoắc gia gật đầu, rồi rời khỏi nơi này.

Tần Mặc họ rảnh rỗi không có việc gì liền tiếp tục đợi ở đây, mãi đến một lúc sau, mới lại cần họ cung cấp mật mã một lần nữa.

Tần Mặc bên này cũng trực tiếp làm theo, chẳng bao lâu, mật mã này cũng được Tần Mặc giải ra, Tần Mặc giao mật mã cho người của Hoắc gia.

Tiếp theo là cơ quan thứ ba.

Tần Mặc họ lại xuống dưới, chuẩn bị mở cơ quan thứ ba này, nhưng chưa kịp để Tần Mặc họ có hành động gì, xung quanh lại truyền đến tiếng động gì đó, sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, âm thanh của hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 "Chết tiệt, lại có thứ gì đó xuất hiện ở đây." Nghe Tần Mặc nói vậy, hai người họ liền nhìn nhau, Tần Mặc lại nói với hai người họ một con số. "Hai người nghĩ cách mở cái này ra đi." Hai người họ vội vàng làm theo con số Tần Mặc nói, kéo dây xích sắt trước mặt.

Đúng lúc này, đám rắn cổ gà xung quanh lại xuất hiện lần nữa, Tần Mặc thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng.

Hắn sớm đã biết chuyện này không đơn giản như vậy, quả nhiên xem ra mật mã cuối cùng này khá khó để có được, nhưng may mà có mình ở đây, mình không cần quá lo lắng.

Chẳng bao lâu, quả cầu lại phát ra tiếng ầm ầm, Hạo Thiên Chân và hai người họ lại đưa mắt nhìn Tần Mặc. "Chúng ta đã có được mật mã rồi, chúng ta mau rời khỏi đây đi." Thấy xung quanh có nhiều rắn cổ gà như vậy, Tần Mặc nheo mắt, xem ra mình tạm thời không thể rời khỏi đây, nếu không, đám rắn cổ gà này nhất định sẽ bò ra ngoài. "Hai người qua đó trước đi, tôi ở đây cầm chân đám rắn cổ gà này, lát nữa tôi sẽ qua tìm hai người." Nghe Tần Mặc nói vậy, hai người họ nhìn nhau, gật đầu, sau đó hai người họ vội vàng rời khỏi đây, hai người họ biết với thực lực của Tần Mặc, chắc chắn có thể đối phó được với đám rắn cổ gà này.

Nếu hai người họ ở lại đây, sẽ càng trở thành gánh nặng cho Tần Mặc, đến lúc đó, Tần Mặc có thể sống sót ra ngoài hay không cũng là một vấn đề.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện trước mặt.

“Cuồng Phong Nhận!” Tần Mặc ném lưỡi đao gió về phía đám quái vật cổ gà trước mặt.

Lưỡi đao chém trúng vài con trong số đó, trực tiếp cắt chúng thành hai nửa.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp theo lại là một cơn lốc xoáy.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Tần Mặc biết muốn giải quyết hết đám quái vật cổ gà này không hề đơn giản, nhưng cũng chỉ có thể cố

gắng giết chúng càng nhanh càng tốt.

Tần Mặc vung kiếm ngày càng nhanh, còn đám quái vật cổ gà xung quanh cũng không ngừng vây công.

Chúng muốn xé xác Tần Mặc, nhưng đáng tiếc là chúng còn chẳng có cách nào đến gần anh, huống chi là giết anh.

Trong mắt Tần Mặc ánh lên vẻ giễu cợt, rồi tốc độ của anh ngày càng nhanh hơn.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Lại một thủ ấn khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc dùng nó đánh vào một vài con quái vật cổ gà.

Tiếp đó, Tần Mặc lại nhìn về phía những chiếc hũ sành trước mặt.

Nếu đoán không lầm, e rằng đám quái vật cổ gà này đúng là đã thoát ra từ đây.

"Nếu đã vậy, thì cứ đập vỡ hết đám hũ sành này là được." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nói xong liền ngưng tụ một luồng năng lượng khổng lồ, đánh vào những chiếc hũ sành.

Quả nhiên, tất cả chúng đều vỡ tan.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt cũng ánh lên nụ cười chế giễu, nhưng anh không nghĩ nhiều nữa mà chỉ tiếp tục tấn công những thứ xung quanh.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ lại xuất hiện, Tần Mặc dùng nó tấn công đám quái vật cổ gà trước mặt.

Tần Mặc phát hiện, sau khi anh đập vỡ những chiếc hũ sành đó, số lượng quái vật cổ gà quả nhiên ngày càng nhiều hơn.

Nhưng Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều, chỉ tiếp tục tấn công chúng.

Bất kể số lượng quái vật cổ gà có bao nhiêu, ít nhất thực lực của

anh vẫn ở đây, chúng không có cách nào làm anh bị thương được.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Lại một luồng năng lượng đánh trúng đám quái vật cổ gà xung quanh, thân thể chúng lập tức bị chém thành hai nửa.

"Vô Song Kiếm Quyết!" "Hàn Băng Ma Trảm!" Sau khi giải quyết thêm một nhóm nhỏ, Tần Mặc lại nhìn đám quái vật cổ gà xung quanh, số lượng của chúng quả thực ngày càng nhiều.

Anh có thể trực tiếp giải quyết hết chúng, nhưng Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian ở đây.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc trực tiếp dùng năng lượng của mình phong tỏa không gian này.

Thấy Tần Mặc làm vậy, đám quái vật cổ gà có chút sốt ruột, chúng tiếp tục áp sát anh, há to miệng muốn cắn chết Tần Mặc, nhưng đáng tiếc chúng không có thực lực đó.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ chế giễu sâu sắc, rồi anh lại ngưng tụ sức mạnh, một luồng sấm sét khổng lồ xuất hiện trước mặt.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Tần Mặc dùng sấm sét đánh vào đám quái vật cổ gà xung quanh, chúng lại bị anh đánh lui.

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị tiếp tục tấn công, một giọng nói đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

Tần Mặc nhìn sang thì phát hiện Hắc Hạt Tử lại xuất hiện ở đây.

Tần Mặc nhíu mày, tại sao anh ta lại ở nơi này?

"Sao anh lại đột nhiên xuất hiện?" Thấy Tần Mặc như vậy, Hắc Hạt Tử có chút ngại ngùng.

Anh ta đưa tay gãi đầu rồi giải thích với Tần Mặc.

"Hai hôm trước tôi thấy các anh tìm được cái đĩa tròn đó, nghĩ là

chắc cũng không cần đến tôi, nên tôi xuống dưới cái đĩa tròn đó trước để xem xét một chút.

Không ngờ chẳng phát hiện được gì, lại còn chọc phải đám quái vật cổ gà này." Tần Mặc bật cười.

"Anh nói xem có phải anh đáng đời không?

Đã không đi cùng chúng tôi thì thôi, lại còn một mình hành động, kết quả bị đám quái vật cổ gà này truy đuổi thành ra thế này.

Được rồi, trước tiên cùng tôi đối phó với đám này đã, đợi hai chúng ta giải quyết xong rồi cùng ra ngoài." Hắc Hạt Tử gật đầu, anh ta biết bản lĩnh của Tần Mặc.

Bây giờ Tần Mặc đã nói sẽ đưa anh ta ra ngoài, anh ta còn nghĩ nhiều làm gì nữa?

Chương 679

Tần Mặc và Hắc Hạt Tử cùng nhau đối phó với đám quái vật cổ gà xung quanh, chẳng bao lâu sau, họ đã giải quyết được hơn một nửa.

"Được rồi, bây giờ chỉ còn lại một chút này thôi, anh rời khỏi đây trước đi, tôi sẽ đến sau." Hắc Hạt Tử biết thực lực của Tần Mặc, anh đã nói vậy thì anh ta cũng không cần phải ở lại đây nữa, dù sao thực lực của Tần Mặc cũng đã rõ ràng.

"Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Những khối băng tinh khổng lồ xuất hiện xung quanh.

Thấy vậy, trong mắt Tần Mặc ánh lên nụ cười.

"Ngưng Băng Quyết!" "Phi Sa Tẩu Thạch!" Dù sao cũng có băng tinh khống chế đám quái vật cổ gà xung quanh, chúng tạm thời không thể động đậy, vì vậy Tần Mặc trực tiếp dùng hai kỹ năng này đánh vào người chúng.

Toàn bộ đám quái vật cổ gà đều bị Tần Mặc tiêu diệt, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm, giọng nói của hệ thống lại vang lên. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc mỉm cười, không ngờ năng lượng mình nhận được lại ngày càng nhiều.

Nhưng đối với anh mà nói thì đây là một chuyện tốt.

Cho dù sau này thật sự có chuyện gì cần mình làm, anh cũng không cần lo lắng, dù sao thực lực của anh vẫn ở đây.

Tần Mặc không ở lại lâu, chỉ vội vàng rời khỏi nơi này.

Anh không biết liệu đám quái vật cổ gà có bị mình tiêu diệt hoàn toàn không, nhưng dù sao anh cũng đã nhận được phần thưởng của hệ thống, cũng đã đến lúc đi lên.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc đã lên đến bên trên.

Đến nơi, anh thở phào một hơi rồi nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa.

"Thế nào rồi?" Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa nghe Tần Mặc hỏi vậy liền mỉm cười.

"Yên tâm đi, chúng tôi vừa đến đây đã gửi bức ảnh qua rồi, chắc là bây giờ họ đã vào trong rồi." Tần Mặc gật đầu, sau đó nhìn những bức tường xung quanh.

Nhưng đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn.

Anh lập tức đi đến một bức tường trong số đó.

Tần Mặc lấy một viên đá trên bức tường xuống, một khối đá khác trên tường lập tức bật ra.

Thấy cảnh này, Giải Tiểu Hoa và Hạo Thiên Chân chết sững tại chỗ.

Cả hai trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Sắc mặt Tần Mặc cũng lạnh đi, anh siết chặt nắm đấm, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa.

"Gửi bức ảnh đó cho họ lúc nào?" "Đã gửi rồi, khoảng một hai tiếng trước." Vì Tần Mặc vẫn luôn ở dưới đó đối phó với đám quái vật cổ gà, nên hai người họ đã vội vàng gửi bức ảnh đi, sợ chậm trễ một khắc.

Nhưng không ngờ bây giờ lại xảy ra tình huống thế này.

Sắc mặt Tần Mặc cực kỳ khó coi, anh lập tức rời khỏi nơi này.

Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa cũng biết mình đã làm sai, liền đi theo sát Tần Mặc.

Hắc Hạt Tử nghĩ một lát, cảm thấy chuyện này dù sao cũng không liên quan đến mình, mình cũng không cần phải xen vào, vậy thì không nên đi theo mấy người này nữa, dù sao họ cũng biết mình phải làm gì.

Tần Mặc đi về phía trước, Giải Tiểu Hoa và Hạo Thiên Chân lập tức đi theo sát bên cạnh.

Cả hai đều mang vẻ mặt tự trách, nói với Tần Mặc: "Lần này là do chúng tôi làm sai, chúng tôi sẽ đi cùng anh." Tần Mặc dừng lại, nhìn hai người họ.

"Mật mã đã sai thì tiếp theo sẽ có rất nhiều nguy hiểm, mấy người họ có còn sống hay không cũng là chuyện chưa biết.

Vì vậy, bây giờ các cậu phải đi chuẩn bị đồ đạc trước, còn việc hai cậu có đi hay không, chúng ta sẽ nói sau." "Chúng tôi đã làm sai, sao có thể không đi chứ?

Anh đừng ngăn cản chúng tôi nữa." Tần Mặc lắc đầu.

"Hai cậu không cần nghĩ nhiều, chuyện này tuy đúng là hai cậu làm sai, nhưng không sao cả.

Dù sao tôi cũng đi cùng các cậu, hơn nữa nếu vừa rồi tôi không ở dưới đó đối phó với quái vật cổ gà thì cũng sẽ không xảy ra chuyện này, cũng là lỗi của tôi." Hai người họ im lặng một lúc, sao có thể là lỗi của Tần Mặc được?

Họ không hề thấy Tần Mặc có gì sai cả.

Hơn nữa, Tần Mặc ở lại đó cũng là để câu giờ cho họ.

Là do hai người họ đã làm sai, tuyệt đối không thể để Tần Mặc

gánh trách nhiệm.

“Không thể nào, cho dù cuối cùng chúng tôi có chết ở nơi đó, chúng tôi cũng thấy không sao cả.

Bất kể thế nào chúng tôi cũng không thể để anh đi một mình.” Mật mã đã sai, nghĩa là nơi đó có rất nhiều nguy hiểm, sao họ có thể để Tần Mặc một mình lâm vào cảnh hiểm nghèo được?

Thực ra Tần Mặc biết hai người họ đang nghĩ gì.

“Nếu đã quyết định đi, vậy bây giờ chúng ta đi chuẩn bị trang bị trước.

Hai cậu là người của Cửu Môn, việc chuẩn bị trang bị đối với hai cậu chắc là dễ như trở bàn tay.

Tôi đi sắp xếp chuyện bên tôi trước đã.” Tần Mặc cảm thấy, Tần gia và Trương Gia Cổ Lâu có mối liên quan mật thiết, vậy nên anh phải trở về một chuyến.

Hai người họ nhìn nhau rồi gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy thì họ cũng không cần nghĩ nhiều nữa, chuẩn bị trang bị mới là quan trọng nhất.

Tần Mặc cũng không ở lại lâu.

Anh biết thời gian bây giờ khá cấp bách, nếu họ chậm một khắc, nguy hiểm của Trương Kỳ Lân và những người khác sẽ càng lớn hơn.

Tần Mặc rời khỏi nơi này, chẳng bao lâu sau đã quay về Tần gia.

Tần Mặc bước vào, lúc này người trong Tần gia đang khá hỗn loạn.

Thực lực của Tần Mặc quả thực rất mạnh mẽ, người Tần gia cũng đặc biệt sợ anh.

Nhưng Tần Mặc bình thường không đến Tần gia, nên trong nhà vẫn luôn có nội đấu vì chuyện người đứng đầu.

Họ đều nghĩ Tần Mặc sẽ không ở đây.

Nếu Tần Mặc ở đây, anh có thể xử lý các công việc của Tần gia, nhưng nếu anh không có mặt, họ cần phải tự thương lượng.

Dĩ nhiên họ không muốn thương lượng, chỉ muốn tự mình đề cử ra một người thích hợp đáng tin cậy.

Chương 680

Khi Tần Mặc đến nơi thì phát hiện người Tần gia đang họp.

Trong mắt anh lập tức ánh lên nụ cười lạnh, anh bước tới.

"Xem ra mọi người rất hứng thú với vị trí của tôi nhỉ." Thấy Tần Mặc đến, lòng các trưởng lão Tần gia chùng xuống, không ngờ anh lại đột nhiên đến đây.

"Gia chủ, sao ngài lại đến đây?" Trong mắt Tần Mặc ánh lên nụ cười lạnh, không ngờ họ còn mặt dày hỏi câu đó.

Nhưng họ đã hỏi, vậy thì anh sẽ nói thật cho họ biết.

"Tôi đến đây tự nhiên là có việc, nhưng nếu tôi không về, thật sự không biết các vị lại lén lút họp sau lưng tôi.

Nói đi, nội dung cuộc họp của các vị là gì?

Bầu ra một gia chủ thích hợp sao?" Nói rồi, Tần Mặc tìm một chỗ ngồi xuống.

Ban đầu họ đều đã chứng kiến thủ đoạn của anh, vì vậy sau khi cha con Tần Danh bị anh đuổi đi, những người này của Tần gia đã coi Tần Mặc là gia chủ của họ.

Bởi vì họ rất rõ thủ đoạn của Tần Mặc, nếu họ tự đề cử mình làm gia chủ, Tần Mặc chưa chắc đã tha cho họ, nên họ chỉ có thể phục tùng anh.

"Làm gì có chuyện đó?

Chúng tôi chỉ thấy gia chủ vẫn luôn không có ở nhà, nên muốn đề cử một người ra làm người tạm thời quản lý Tần gia mà thôi." Người Tần gia nói câu này trong khi cúi người xuống.

Tần Mặc bật cười.

“Chuyện này không cần các vị lo lắng, tôi đã tìm được người thích hợp rồi.” Tần Mặc vỗ tay, Tiền Sinh Đào liền xuất hiện.

Người Tần gia thấy cảnh này thì sững sờ, trong mắt họ đều mang vẻ nghi hoặc.

“Chuyện này là sao?

Tại sao lại để một người ngoài họ đến đây làm chủ?” “Đúng vậy, gia chủ, tuy chúng tôi đều công nhận thực lực của ngài, cũng sẵn lòng để ngài làm gia chủ, nhưng ngài thường xuyên phải ra ngoài làm việc, chuyện của Tần gia chắc chắn phải do chúng tôi tự xử lý.” “Bất kể thế nào cũng không thể để một người ngoài họ làm chuyện này, phải để người của Tần gia chúng ta tự xử lý chuyện nhà mình, nếu không, nhất định sẽ để kẻ khác có cơ hội ra tay với Tần gia chúng ta.” Tần Mặc nhìn đám người này, ai nấy đều có lòng dạ riêng.

“Chuyện này các vị không cần nói nhiều với tôi nữa.

Tôi đã nói rồi, các vị chỉ cần làm theo những gì tôi nói là được.” Họ nghe Tần Mặc nói vậy liền nhìn nhau.

“Gia chủ, tôi thấy ngài làm vậy chẳng khác nào đang hãm hại Tần gia chúng ta.” Một trưởng lão đứng thẳng ra, dùng cây gậy của ông ta đập mạnh xuống đất.

Nghe vậy, Tần Mặc mỉm cười, rồi nhìn vào cây gậy của ông ta, dùng sức đánh một cái, cây gậy của ông ta lập tức vỡ tan.

Trưởng lão trừng lớn mắt, ông ta không bao giờ ngờ Tần Mặc lại làm vậy.

Những người khác cũng nhìn nhau, tuy trong lòng họ đều có suy nghĩ tương tự như vị trưởng lão này, nhưng Tần Mặc đã dùng thủ đoạn như vậy, họ chỉ có thể khuất phục.

Nhưng vị trưởng lão này lại cảm thấy mình không xuống đài được, ông ta âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

“Gia chủ, sao ngài có thể làm ra chuyện như vậy?” Tần Mặc nhướng mày.

“Sao?

Xem ra ông vẫn rất không hài lòng với cách làm của tôi.

Hay là thế này đi, chúng ta để mọi người nói xem.” Tần Mặc quay đầu nhìn mọi người, tất cả đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào anh.

Đây không phải là chuyện đùa sao?

Vừa rồi Tần Mặc có thể dễ dàng đánh gãy cây gậy đó, vậy muốn giết họ chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Họ không muốn chết dưới tay Tần Mặc.

Thấy họ như vậy, Tần Mặc mỉm cười, rồi lại nhìn chằm chằm vào vị trưởng lão trước mặt.

“Bây giờ ông còn gì để nói không?” “Các người đúng là một lũ không có cốt khí, thật không biết tại sao các người lại bị dọa thành ra thế này.” “Được rồi, ông tự về suy nghĩ cho kỹ đi, hai ngày này tạm thời đóng cửa sám hối.” Tần Mặc phất tay, lập tức có hai người đến lôi vị trưởng lão này đi.

Vị trưởng lão cố sức giằng tay họ ra, rồi lại gầm lên: “Bọn mày cứ đợi đấy, dù sao Tần Mặc cũng không thường xuyên ở đây, đến lúc đó tao nhất định sẽ cho bọn mày biết tay.” “Ông muốn cho ai biết tay?” Tần Mặc trực tiếp hỏi ngược lại, nhìn chằm chằm vào vị trưởng lão.

Nếu đã quyết định cho họ một đòn phủ đầu, vậy thì anh phải tiếp

tục làm vậy.

Tần Mặc lại nhìn sang mấy người bên cạnh.

“Mấy người không cần lo, ông ta không dám làm gì các người đâu.

Nếu ông ta thật sự làm gì, các người cứ đến nói với tôi là được, tôi sẽ bảo vệ các người.” Mấy người họ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không ngờ Tần Mặc lại làm vậy, nhưng như thế cũng tốt, ít nhất họ không cần phải lo lắng nữa.

Trưởng lão nghiến chặt răng, nhưng Tần Mặc đã nói ra những lời này, ông ta còn có thể làm gì nữa?

Chỉ có thể để mặc mình bị mấy người này lôi đi.

Đợi họ rời đi, Tần Mặc mới nhìn đám người trước mặt.

“Bây giờ những người khác còn gì để nói không?” Họ nhìn nhau, rồi vội vàng lắc đầu.

Họ còn dám nói gì nữa, Tần Mặc đã như vậy rồi, họ chỉ có thể nghe lời.

Nếu không cẩn thận đắc tội với Tần Mặc, bị đuổi khỏi gia tộc thì thật khổ sở.

Tần Mặc hài lòng gật đầu.

“Vậy được, nếu trong lòng các vị đã biết rõ, tôi cũng lười lãng phí thời gian với các vị ở đây nữa.

Các vị nên làm gì thì làm đi, những chuyện sau này tôi sẽ để Tiền Sinh Đào sắp xếp cho các vị.” Tần Mặc nhìn Tiền Sinh Đào, anh ta vội vàng gật đầu.

Tần Mặc đã sắp xếp như vậy, anh ta chắc chắn phải nghe lời Tần Mặc.

Hơn nữa, Tần Mặc đã đối xử với anh ta tốt như vậy, để anh ta quản lý một gia tộc lớn như thế, anh ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để làm tốt.

"Cậu vừa mới đến đây, họ có thể không phục sự sắp xếp của cậu lắm, nhưng nếu họ thật sự làm gì, cậu cứ nói với tôi là được." Tần Mặc nói câu này trong khi nhìn những trưởng lão đó với vẻ đe dọa, lòng họ lại chùng xuống.

Bây giờ họ còn dám nói gì nữa, Tần Mặc đã nói ra những lời này, họ chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

"Gia chủ ngài cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ nghe lời vị tiểu huynh đệ này." Một trưởng lão vội vàng bày tỏ thái độ của mình, mấy người khác cũng vội vàng nói theo.

"Đúng vậy, người do gia chủ sắp xếp đến chắc chắn sẽ không sai, chúng tôi nhất định sẽ nghe lời cậu ấy." Tần Mặc gật đầu, vẻ mặt hài lòng.

Chương 681

Anh không nói thêm gì nữa, chỉ đưa tay vỗ vai Tiền Sinh Đào rồi quay người rời đi.

Chuyện của anh còn khá nhiều, không thể ở đây mãi được.

Suy nghĩ một lát, Tần Mặc đến Tàng Thư Các.

Ban đầu anh nhìn thấy những bức ảnh đó ở đây, bây giờ tìm thử xem có manh mối gì không.

Chẳng bao lâu sau, anh tìm thấy một cuốn sách, nội dung trong sách khá giống với những bản vẽ anh từng gặp trước đây.

"Thì ra là vậy." Tần Mặc híp mắt, rồi cất kỹ cuốn sách đi, anh luôn cảm thấy sau này chắc chắn sẽ dùng đến nó.

Tần Mặc không tiếp tục ở lại đây nữa, dù sao anh cũng đã lãng phí gần hai ba ngày rồi, chắc là Hạo Thiên Chân và những người khác cũng đã chuẩn bị xong trang bị.

Ngay lập tức, Tần Mặc liên lạc với Hạo Thiên Chân, nhưng điều khiến anh không ngờ là giọng của cậu ta đặc biệt thất vọng.

"Sao vậy?" Tần Mặc nhíu mày, không hiểu hỏi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nghe Tần Mặc nói vậy, liền thở dài, nói thật cho anh biết.

"Những người đó không phục, họ không chịu đưa trang bị cho tôi.

Tần Mặc ca, xin lỗi, là tôi làm anh thất vọng rồi." Tần Mặc nghe vậy, liền cười lạnh một tiếng.

"Bọn họ chẳng phải là như vậy sao?

Bây giờ tam thúc của cậu không còn, họ tự nhiên không muốn

nghe lời cậu, thậm chí còn muốn tự mình trở thành người đứng đầu.

Cậu đừng so đo với họ, cứ coi như họ không tồn tại là được.

Bên cậu không lấy được trang bị cũng không sao, bên tôi sẽ cố gắng hết sức." Dù sao cũng có hệ thống ở đây, và trong hệ thống còn có rất nhiều thứ, dù không có trang bị của Hạo Thiên Chân cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Nhưng Tần Mặc cảm thấy để họ mang theo một ít trang bị sẽ tiện hơn.

"Tôi biết rồi." Hạo Thiên Chân thở dài.

Suy nghĩ một lát, Tần Mặc cảm thấy mình không cần phải ở lại đây nữa, vì vậy anh liền rời đi, đến nơi Hạo Thiên Chân đang ở.

Nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ là, vừa đến nơi đã thấy có người đang vây quanh Hạo Thiên Chân.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, anh đi về phía đó, chắn trước mặt Hạo Thiên Chân.

"Ngươi là ai?" Tần Mặc nhìn Vương Bát Cầu.

Vương Bát Cầu thấy Tần Mặc liền nhìn anh từ trên xuống dưới.

"Mày lại là ai?

Tao đến đây để thu hồi sản nghiệp của Ngô gia." Tần Mặc nhíu mày, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Hạo Thiên Chân liền nói nhỏ với Tần Mặc: "Anh ta là thuộc hạ của tam thúc tôi, tên là Vương Bát Cầu.

Sau khi tam thúc không xuất hiện nữa, anh ta liền trở thành lão đại ở đây.

Trước đây tôi từng đến tìm anh ta, muốn xin một ít trang bị, nhưng

anh ta không chịu đưa, thậm chí còn chiếm đoạt toàn bộ sản nghiệp của Ngô gia chúng tôi." Nghe vậy, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại nhìn Vương Bát Cầu.

"Thì ra chỉ là một kẻ thừa nước đục thả câu, ngươi có tư cách gì ở đây?" Vương Bát Cầu trừng lớn mắt, không ngờ Tần Mặc lại nói ra những lời này, hắn ta liền đưa tay chỉ vào Tần Mặc.

"Có gan thì mày nói lại lần nữa xem." Tần Mặc nhướng mày, lại nhìn chằm chằm vào đối phương.

"Tôi thấy anh cũng giống cái tên của mình đấy, đúng là một tên vương bát." Tần Mặc bật cười.

Vương Bát Cầu không ngờ Tần Mặc lại chế giễu mình như vậy, hắn ta lập tức siết chặt nắm đấm, đấm về phía Tần Mặc.

Nhưng điều hắn không ngờ là, Tần Mặc trực tiếp nắm lấy cánh tay hắn, hơi dùng sức một chút, cánh tay hắn liền vang lên một tiếng "rắc".

Vương Bát Cầu không thể tin nổi trừng lớn mắt, hắn nhìn vào tay mình, sao có thể chứ?

Tần Mặc lại có thể làm tay hắn thành ra thế này.

Tần Mặc buông tay hắn ra, phủi phủi tay, có chút ghét bỏ bĩu môi.

"Đúng là bẩn tay tôi.

Nói thật, tôi rất không muốn động thủ với anh, nhưng tự anh cứ thích gây sự, cũng không thể trách tôi được." Tần Mặc lắc đầu.

Vương Bát Cầu híp mắt, Tần Mặc đã làm ra chuyện này, hắn tuyệt đối không thể tha cho anh.

"Mày chết đi cho tao." Nói xong, Vương Bát Cầu dùng khuỷu tay đánh về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lại né sang một bên, rồi đá một cước vào người hắn, hắn bị Tần Mặc đá ngã sấp xuống đất.

Vương Bát Cầu có chút tức giận ngẩng đầu, nhìn mấy tên thuộc hạ của mình.

"Bọn mày còn ngây ra đó làm gì?

Không thấy tao bị bắt nạt à?

Còn không mau động thủ với nó." Mấy người này nuốt nước bọt, đáp một tiếng rồi vội vàng tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc thấy họ như vậy liền cười lạnh, rồi tiếp tục tấn công mấy người họ.

Dĩ nhiên họ không phải là đối thủ của Tần Mặc.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc đã đánh ngã tất cả bọn họ, anh lại nhìn chằm chằm vào tên cầm đầu, cũng chính là Vương Bát Cầu.

"Bây giờ ngươi phục chưa?" Nếu hắn không chịu thừa nhận thực lực của mình, vậy thì anh sẽ đánh cho đến khi hắn thừa nhận.

Vương Bát Cầu ho khan một tiếng, vội vàng lùi lại một khoảng, rồi quay người định rời đi.

Nhưng Tần Mặc sao có thể cho hắn cơ hội đó?

Anh lộn một vòng ra sau, chặn trước mặt hắn.

"Nói." Nói xong, Tần Mặc lại đá một cước vào đầu gối hắn, hắn trực tiếp quỳ xuống đất.

Chương 682

Tần Mặc lại di chuyển đến trước mặt hắn, từ dưới nâng cằm đối phương lên.

"Sao?

Không muốn nói à?" Tần Mặc hỏi người đàn ông trước mặt.

Người này nghiến chặt răng trừng mắt nhìn Tần Mặc, không ngờ anh lại làm vậy.

Hạo Thiên Chân thấy cảnh này mới thở phào nhẹ nhõm, cậu đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Phan Tử bị bọn họ đánh vào bệnh viện rồi." Tần Mặc híp mắt.

Nói thật, trước đây Tần Mặc từng cùng Phan Tử làm rất nhiều việc, đối phương cũng coi như là một người bạn đồng hành không tồi của anh.

Không ngờ họ lại đối xử với anh ta như vậy.

Nếu đã thế, anh cũng phải cho họ biết sự lợi hại của mình.

Tần Mặc dẫm một chân lên cánh tay của Vương Bát Cầu, cánh tay hắn liền phát ra những tiếng "rắc rắc".

Một lát sau, hắn vội vàng cầu xin tha thứ.

"Xin lỗi, là lỗi của tôi, cầu xin anh, anh tha cho tôi đi." Tần Mặc lúc này mới thu chân về, trong mắt cũng mang vẻ chế giễu nhìn hắn.

"Tôi còn tưởng anh lợi hại đến đâu, xem ra cũng chỉ có vậy, chẳng qua chỉ là một thằng nhãi ranh thôi." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nói xong lại nhìn Vương Bát Cầu.

"Tình hình của Phan Tử thế nào rồi?

Cậu đưa tôi qua đó xem anh ấy.” Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu.

Tình trạng của Phan Tử không tốt lắm, nên cậu phải đưa Tần Mặc đi cùng.

Chẳng bao lâu, hai người cùng đến bệnh viện.

Phan Tử thấy Tần Mặc, trong mắt liền lộ vẻ kinh ngạc.

“Tần Mặc ca, sao anh lại đến đây?” Tần Mặc mỉm cười.

“Chỉ là đến xem tình hình của anh thôi, bây giờ cảm thấy thế nào?

Có khá hơn chút nào không?” Phan Tử im lặng một lúc, thở dài, lắc đầu.

“Vẫn vậy thôi, không sao đâu, tôi ra nông nỗi này cũng là do chính mình.” Tần Mặc đảo mắt.

“Thôi đi, anh đừng có ôm hết mọi chuyện vào người nữa.

Tôi biết, từ trước đến nay, anh luôn rất trung thành với Tam gia, nên tôi thấy anh làm rất tốt.” “Thế này đi, một thời gian nữa tôi và Hạo Thiên Chân sẽ rời đi vào trong mộ huyệt, nên có một số việc muốn giao cho anh làm.” Trong mắt Phan Tử lộ vẻ kinh ngạc.

“Chuyện gì mà với thực lực của anh còn cần tôi giúp sao?” Tần Mặc mỉm cười.

“Không phải tôi cần anh giúp, mà là Hạo Thiên Chân cần.

Giờ cậu ấy sắp phải rời đi rồi.

Tam gia sẽ không xuất hiện nữa, vậy nên tất cả mọi chuyện của Ngô gia đều đổ lên vai cậu ấy.” Phan Tử lập tức hiểu ý của Tần Mặc.

“Tôi hiểu rồi, anh muốn tôi tiếp quản những việc này trước, sau đó đợi Hạo Thiên Chân trở về sẽ giao lại cho cậu ấy phải không?”

Tần Mặc gật đầu, suy nghĩ của anh đúng là như vậy.

"Hơn nữa, lần này chúng ta xuống mộ huyệt khá nguy hiểm, tôi không muốn anh đi theo." Nhưng Phan Tử lại lắc đầu.

"Không được.

Tam gia đã không biết đi đâu rồi, nếu Tiểu Tam Gia lại xảy ra chuyện gì, làm sao tôi có thể tha thứ cho chính mình được?" Tần Mặc đảo mắt.

"Anh không cần lo, có tôi ở đây mà.

Hơn nữa, dù anh có đi cũng chưa chắc đã giúp được gì, bây giờ anh đã bị thương nặng như vậy rồi." E rằng đối phương vì những sản nghiệp của Ngô gia mới liều mạng như vậy, Tần Mặc cũng không muốn anh ta đi theo.

Phan Tử còn định nói gì nữa thì Hạo Thiên Chân bên cạnh đã lên tiếng.

"Anh cứ nghe lời Tần Mặc đi.

Anh đâu phải không biết thực lực của anh ấy, Tần Mặc chắc chắn có thể đưa tôi bình an trở về.

Nếu anh đi theo, không chừng chỉ làm vướng chân chúng tôi thôi." Phan Tử mấp máy môi, nhưng lại cảm thấy lời của Hạo Thiên Chân cũng rất có lý, anh ta đáp một tiếng: "Được rồi, tôi biết mọi người nghĩ gì rồi, cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ ở đây dưỡng bệnh cho tốt." Tần Mặc nhướng mày: "Tôi sẽ ở đây hai ngày, hy vọng hai ngày sau anh có thể cùng tôi đến một nơi." Trong mắt Phan Tử lộ vẻ nghi hoặc, nhưng Tần Mặc không giải thích thêm mà dẫn Hạo Thiên Chân rời đi.

"Tiếp theo anh có kế hoạch gì?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi Tần Mặc, chẳng lẽ Tần Mặc thật sự không đi cùng cậu sao?

Tần Mặc im lặng một lúc rồi mới nói: “Mấy ngày này, chúng ta phải điều tra kỹ một số chuyện mới được.

Nếu không tra ra những chuyện này, chúng ta không thể đi thẳng đến đó, nếu không chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.” Hạo Thiên Chân thở dài, cậu biết Tần Mặc chắc chắn suy tính nhiều hơn cậu rất nhiều.

Nếu đã vậy, cậu cũng không cần nghĩ nhiều nữa, chỉ cần nghe theo Tần Mặc là được.

“Tôi hiểu rồi, tiếp theo anh bảo tôi làm gì thì tôi sẽ làm đó.” Hạo Thiên Chân nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc đáp một tiếng, không ngờ Hạo Thiên Chân lại như vậy, nhưng thế cũng tốt, mình sẽ không phải lo lắng nhiều nữa.

“Vậy được, chúng ta quyết định vậy đi, trước tiên đi tìm Giải Tiểu Hoa đã.” Nói xong, Tần Mặc liền rời đi.

Không lâu sau, Tần Mặc đã đến chỗ Giải Tiểu Hoa, anh ta đã chuẩn bị sẵn một số trang bị và giao chúng cho Tần Mặc.

“Tiếp theo chuẩn bị làm gì?” Giải Tiểu Hoa nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười: “Tiếp theo chúng ta chắc chắn sẽ đến ngôi mộ đó, nhưng anh tự mình nghĩ kỹ xem, có muốn đi cùng chúng tôi không?

Tôi phải nói trước cho rõ, chuyến này chắc chắn nguy hiểm hơn trước rất nhiều.

Nếu anh thật sự đi, rất có thể sẽ chết ở đó, nên anh tự mình cân nhắc cho kỹ đi.” Giải Tiểu Hoa nheo mắt, nhìn những trang bị trước mặt.

Thật ra, anh ta đã chuẩn bị một phần cho mình, nhưng Tần Mặc

nói những lời này chứng tỏ nơi đó quả thực vô cùng nguy hiểm.

Nếu anh ta thật sự đi, sau này Giải gia sẽ thế nào?

Nhưng nếu không đi, anh ta lại không có cách nào hoàn thành tâm nguyện của mình.

Chương 683

“Tôi đi cùng các người.” Giải Tiểu Hoa nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Thấy ánh mắt kiên định của anh ta, Tần Mặc cười rồi đáp: “Được, nếu anh đã nghĩ thông suốt rồi thì chúng ta cùng đi.

Nhưng trên đường đi, anh phải nghe lời tôi, không được tự ý hành động, biết chưa?” Tần Mặc cho rằng mình phải sắp xếp mọi chuyện cho rõ ràng trước.

Nếu họ chịu nghe lời mình, mình còn có thể bảo vệ được tính mạng của họ, nếu không thì sẽ rất phiền phức.

Giải Tiểu Hoa hít sâu một hơi: “Trong lòng tôi đã rõ.” Tần Mặc gật đầu, không nói thêm những lời vô nghĩa, chỉ quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân: “Còn cậu thì sao?

Tiếp theo cậu có suy nghĩ gì khác không?” Hạo Thiên Chân lắc đầu, cậu còn có thể nghĩ gì được nữa, chỉ có thể đi theo Tần Mặc thôi.

Tần Mặc mỉm cười, không nói gì thêm, chỉ xoay người rời đi.

Bây giờ đã lấy được trang bị, mình phải đến cửa hàng đồ cổ một chuyến.

Không lâu sau, Tần Mặc đã đến cửa hàng đồ cổ.

Tại đây, Tần Mặc lấy tất cả Hắc Long Ngọc Bội trước đó ra và cất vào không gian của mình.

Không hiểu vì sao, Tần Mặc luôn cảm thấy Hắc Long Ngọc Bội này sẽ có lúc dùng đến, tuy không biết suy nghĩ của mình có đúng không, nhưng cứ lấy theo đã.

Ngày hôm sau, Tần Mặc lại đến Tần gia một chuyến.

Mặc dù bây giờ anh đã giao Tần gia cho Tiền Sinh Đào, nhưng Tần Mặc không biết hiện tại anh ta đã nắm quyền Tần gia hay chưa, nên vẫn phải quay về xem thử.

Nhưng khi đến Tần gia, Tần Mặc phát hiện họ đang họp.

Suy nghĩ một lúc, Tần Mặc không đi vào ngay mà tìm một chỗ để lén nghe họ nói chuyện.

Một trong những cửa hàng đồ cổ của họ đã xảy ra vấn đề, bây giờ họ đang cân nhắc nên xử trí ông chủ đó thế nào.

"Ông chủ đó cũng là vô ý thôi, tôi thấy chúng ta không cần phải so đo với ông ta nhiều như vậy.

Hơn nữa ông ta đã ở gia tộc chúng ta nhiều năm rồi, không có công lao cũng có khổ lao, tôi cho rằng có thể cho ông ta một cơ hội nữa, xem ông ta có thể bù đắp được không?" Một vị trưởng lão trực tiếp nêu ra suy nghĩ của mình, một người khác cũng gật đầu.

"Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế." Nhưng sắc mặt Tiền Sinh Đào lại có chút không tốt, anh ta nhìn chằm chằm vào đám người trước mặt: "Ông ta đã làm nhiều chuyện bất lợi cho gia tộc chúng ta như vậy, chẳng lẽ các vị còn muốn dung túng cho ông ta sao?

Hơn nữa sổ sách bên đó của ông ta hoàn toàn không khớp, nếu không khớp cũng có nghĩa là ông ta có thể đã tự ý lấy đi số tiền đó, đây là chuyện ăn cây táo rào cây sung, vậy mà các vị lại không hề để tâm, rốt cuộc trong lòng các vị đang nghĩ gì vậy?" Tiền Sinh Đào hỏi mấy người trước mặt, họ lại nhìn nhau rồi tiếp tục giải thích: "Còn có thể nghĩ gì được nữa, chúng tôi chỉ cảm thấy ông ta quả thực có rất nhiều công lao.

Hơn nữa, mặc dù lần này sổ sách của ông ta làm không đúng,

nhưng trước đây ông ta chưa từng mắc sai lầm nào cả, nhân vô thập toàn, chỉ vì chuyện này mà không tha thứ cho ông ta sao?" "Đúng vậy, chúng ta cứ xem tiếp theo ông ta sẽ làm gì đã." Tiền Sinh Đào nhìn mấy người đó rồi bật cười: "Các vị tưởng tôi không biết sao?

Tôi đã cho người đi điều tra rồi, quan hệ giữa ông ta và mấy vị rất tốt.

Nếu tôi đoán không lầm, e là số tiền đó mấy vị cũng đã biển thủ rồi phải không, thảo nào mấy vị cứ luôn nói giúp cho ông ta." Một trong số các trưởng lão trừng mắt, đột nhiên đứng bật dậy, nhìn chằm chằm Tiền Sinh Đào: "Cậu nói bậy bạ gì đó?

Sao chúng tôi có thể làm ra chuyện như vậy được?

Hơn nữa, chúng tôi là trưởng lão của Tần gia, sự phát triển của Tần gia có quan hệ rất lớn đến chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối không thể làm như vậy." Tiền Sinh Đào hít sâu một hơi, không ngờ đã đến lúc này rồi mà mấy người này vẫn không chịu thừa nhận.

"Cho dù các vị có thừa nhận thì cũng chẳng sao cả, dù sao tôi cũng chưa có địa vị cao trong gia tộc này." Tiền Sinh Đào cười lạnh nhìn họ.

Nhưng chỉ cần mấy người họ chịu thừa nhận, đợi Tần Mặc trở về, anh ta có thể đem chuyện này nói cho Tần Mặc, Tần Mặc tự nhiên có thể trừng phạt mấy người này.

"Thằng nhóc, cho dù là gia chủ bảo cậu làm chuyện này, cậu cũng đừng quá kiêu ngạo trước mặt chúng tôi.

Dù sao địa vị của mấy người chúng tôi trong gia tộc vẫn rất cao, nếu chúng tôi không vui, cậu nghĩ cậu còn tư cách ngồi ở vị trí này không?" "Sao lại không có tư cách?" Tần Mặc hỏi vặn lại, rồi anh bước vào, tìm một chỗ ngồi xuống, ánh mắt đặt lên người mấy kẻ kia.

Khi mấy vị trưởng lão chạm phải ánh mắt của Tần Mặc, họ lập tức cảm thấy có chút chột dạ, liền nhìn sang hướng khác để Tần Mặc không chú ý đến mình.

Tần Mặc bật cười, không ngờ bây giờ bọn họ cũng biết chột dạ rồi.

"Sao, bây giờ đã hiểu mình làm sai rồi, phải không?" Mấy người họ nuốt nước bọt, nói thật, họ cảm thấy giọng điệu và thái độ của Tần Mặc có chút đáng sợ.

Nếu họ còn cãi lại Tần Mặc, chẳng phải sẽ gặp rắc rối sao?

Tần Mặc chắc chắn sẽ không tha cho họ.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ quay đầu nhìn sang Tiền Sinh Đào ở bên cạnh.

Thấy Tần Mặc, Tiền Sinh Đào thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vẫn có chút tủi thân, anh ta nhỏ giọng kể lại mọi chuyện cho Tần Mặc nghe.

Tần Mặc đưa tay vỗ vỗ vai Tiền Sinh Đào: "Không sao đâu, cậu không cần nghĩ nhiều nữa, có tôi ở đây rồi." Tiền Sinh Đào gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, anh ta tự nhiên không cần để ý những chuyện vặt vãnh đó nữa, cứ để Tần Mặc xử lý là được.

Hơn nữa, thủ đoạn của Tần Mặc không phải là thứ anh ta có thể so bì.

"Về tên chưởng quỹ cửa hàng đồ cổ mà các ngươi nói, cứ trực tiếp sa thải đi, ông ta không còn là người của Tần gia chúng ta nữa.

Về phần số tiền kia, cũng phải bắt ông ta trả lại, nếu không trả được thì cứ theo trình tự pháp luật mà làm." "Còn nữa, về phần các ngươi, lúc nãy nói chuyện cũng kiêu ngạo lắm, hay là các ngươi nói lại những lời vừa rồi một lần nữa đi." Trên trán mấy vị trưởng lão

lập tức rịn ra mồ hôi lạnh.

Không hiểu tại sao, họ luôn cảm thấy trên người Tần Mặc có một loại khí thế đặc biệt, khí thế này đè nén khiến họ không thể mở miệng nói chuyện.

"Chúng tôi biết sai rồi." Một trong số các trưởng lão vội vàng đứng dậy, cúi người chào Tần Mặc.

Ông ta cũng không phải kẻ ngốc, Tần Mặc đã dùng thái độ như vậy đối đãi với ông ta, chẳng lẽ ông ta còn muốn dùng thái độ cứng rắn đó để nói chuyện với Tần Mặc sao?

Nếu thật sự như vậy, e là vị trí này của ông ta cũng không còn nữa.

Tần Mặc lại nhìn mấy người còn lại, ánh mắt lướt qua họ một vòng, mấy người họ nhìn nhau, tiếp tục xin lỗi Tần Mặc: "Chúng tôi cũng biết sai rồi, gia chủ hãy cho chúng tôi một cơ hội nữa." "Ta nhớ lần trước các ngươi hình như đã biết sai rồi, sao lần này lại như vậy nữa?" Tần Mặc cười lạnh, nhìn chằm chằm họ.

Mấy người họ nuốt nước bọt, họ cũng đâu biết lần này Tần Mặc sẽ đến, nếu không thì họ tuyệt đối không thể nào đối đầu với Tiền Sinh Đào.

Tần Mặc đã đưa Tiền Sinh Đào đến đây, điều đó có nghĩa đối phương là tâm phúc của Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn sang Tiền Sinh Đào: "Sau này nếu có chuyện gì nữa cậu cứ tự mình xử lý là được, không cần phải họp với họ nữa.

Nếu ai dám có ý kiến phản đối, đợi tôi về rồi nói cho tôi biết, tôi sẽ trực tiếp đuổi họ ra khỏi gia tộc." Sau đó, Tần Mặc lại nhìn mọi người: "Nếu trước khi tôi về, Tiền Sinh Đào xảy ra chuyện gì, hoặc là cậu ta vô ý bị thương, bất kể thế nào tôi cũng sẽ tính lên đầu các

người, cho nên các người tốt nhất nên bảo vệ cậu ta cho tốt." "Chẳng lẽ có kẻ thù ra tay với cậu ta?

Chúng tôi cũng phải bảo vệ tính mạng của cậu ta sao?" Một người trong số họ nhíu mày, không hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, tiến lại gần anh ta một chút, đi một vòng quanh anh ta: "Tôi nghĩ những gì tôi vừa nói là tiếng người mà nhỉ, hay là anh không phải người nên không hiểu tôi đang nói gì?" Lòng người kia chùng xuống, anh ta không ngờ thái độ nói chuyện của Tần Mặc lại kiêu ngạo đến vậy.

Nhưng nghĩ lại thực lực và thân phận của Tần Mặc, anh ta cũng không có gì để nói, chỉ có thể hít sâu một hơi, gật đầu.

"Được rồi, tôi biết sai rồi, tôi không nên đưa ra ý kiến khác." Tần Mặc hài lòng gật đầu: "Tốt, nếu đã như vậy, tiếp theo cậu cứ ở đây cho tốt, nếu thật sự có vấn đề gì thì cứ báo cho tôi là được." Trước đây mình đã cho mấy trưởng lão này một đòn phủ đầu rồi, lần này lại đến giáo huấn họ một phen, chắc là họ sẽ không làm ra những chuyện ngang ngược đó nữa.

Chương 684

Tiền Sinh Đào vội vàng đáp một tiếng, lại cúi người chào Tần Mặc: "Cảm ơn ông chủ." Không ngờ có một ngày, anh ta lại có thể đi đến vị trí cao như vậy, nhưng đây cũng là nhờ Tần Mặc.

Nếu không phải Tần Mặc cho anh ta quyền lợi này, anh ta chắc chắn không có tư cách đó.

Tần Mặc cười cười, không ở lại đây lâu, chỉ xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Tần Mặc, Tiền Sinh Đào mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao Tần Mặc cũng đã giúp anh ta trải đường sẵn rồi, anh ta cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa.

Hiện tại đã qua hai ngày, Phan Tử cũng đã xuất viện.

Tuy cơ thể anh ta vẫn chưa hoàn toàn khỏe mạnh nhưng cũng đã gần như bình thường, dù sao trước đây anh ta thường xuyên xuống mộ, thường xuyên bị thương.

Vết thương nhỏ này đối với anh ta chỉ cần cắn răng chịu đựng là qua.

"Thuốc này là do tôi tự bào chế, khá hiệu quả, anh cầm lấy mà dùng đi." Nói rồi, Tần Mặc đưa một bình sứ cho Phan Tử.

Vốn dĩ hai ngày trước Tần Mặc đã định đưa thuốc này cho anh ta, nhưng suy nghĩ lại, Tần Mặc cảm thấy vẫn chưa nên làm vậy, dù sao anh cũng không thể để Phan Tử đi cùng bọn họ.

Nếu cơ thể Phan Tử thật sự hồi phục, đối phương nhất định sẽ khăng khăng đi theo, như vậy sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, Tần Mặc chắc chắn không muốn thấy cảnh đó.

Thuốc này là do hệ thống thưởng cho Tần Mặc, hiệu quả khá tốt, chỉ cần Phan Tử dùng, không bao lâu sau cơ thể anh ta sẽ hồi phục.

"Vậy bây giờ anh định đưa tôi đi đâu?" Trong mắt Phan Tử mang theo vẻ nghi hoặc.

Tần Mặc không giải thích, mà dẫn anh ta đi tìm Hạo Thiên Chân, sau đó lại đến địa bàn của họ.

Ngô gia có khá nhiều địa bàn, một trong số đó do Vương Bát Cầu quản lý.

Tần Mặc đi thẳng đến nơi này.

Đã quyết định cho bọn họ một đòn phủ đầu, vậy thì việc đầu tiên mình cần làm là giải quyết kẻ có thực lực mạnh nhất trong số họ, để đối phương thần phục mình.

Hơn nữa, cũng chỉ có Vương Bát Cầu là kẻ không chịu nghe lời nhất.

Nghe tin có người đến gây sự, Vương Bát Cầu vội vàng chạy ra.

Thấy Tần Mặc đang đứng bên ngoài, sắc mặt Vương Bát Cầu trở nên khó coi, hắn hừ lạnh một tiếng: "Không ngờ lại là thằng nhóc nhà ngươi, nếu đã đến đây rồi, ngươi đã chuẩn bị tinh thần mất mạng chưa?" Tần Mặc lộ vẻ chế giễu, người này đang đùa sao?

"Tại sao tôi phải chuẩn bị tinh thần mất mạng?

Tôi sẽ không chết ở đây đâu." Tần Mặc nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, trong lòng anh thật sự nghĩ như vậy.

Vương Bát Cầu hừ lạnh: "Cho dù thực lực của thằng nhóc nhà ngươi không tệ, nhưng chỉ dẫn theo vài người thế này, ngươi chắc chắn sẽ chết ở đây." Nói xong, Vương Bát Cầu quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Phan Tử: "Ối chà chà, đây không phải là Tiểu Tam

Gia và Phan Tử sao?

Không ngờ hai người cũng ở cùng với thằng nhóc này, sao, các người muốn ra tay với sản nghiệp của chính mình à?

Nếu đã vậy, ta sẽ thay Tam gia xử lý các người, coi như là dọn dẹp nhà cửa." "Ngươi có tư cách gì mà nói thay Tam gia?" Phan Tử có chút không phục nhìn Vương Bát Cầu.

Vương Bát Cầu hừ lạnh một tiếng, dường như không muốn nói nhiều nữa, trực tiếp vẫy tay, để đám người sau lưng vây lấy Tần Mặc và những người khác.

Thấy đám người xung quanh, Tần Mặc gật đầu, rồi bẻ bẻ khớp tay, cảnh cáo bọn họ: "Tôi khuyên mấy người nên mau chóng rời đi, nếu không, lát nữa nếu tôi thật sự ra tay, các người không chết cũng bị thương." Bọn họ không ngờ Tần Mặc lại dám kiêu ngạo như vậy, lập tức cầm dao găm chỉ vào Tần Mặc: "Thằng nhóc, đã đến đây gây rối rồi thì chắc cũng biết thực lực của bọn tao rồi, còn nhiều lời với mày làm gì?

Trực tiếp ra tay thôi." Nói rồi, họ trực tiếp xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, gật đầu, họ đã nói vậy rồi, thì mình cũng nên giao đấu với họ một trận cho ra trò.

"Cuồng Phong Nhận!" Một lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, lao về phía đám người xung quanh.

Mấy người đứng gần Tần Mặc nhất sau khi bị tấn công thì ngã vật ra đất.

Cùng lúc đó, trên người họ cũng xuất hiện những vết thương khá nghiêm trọng.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Mấy người kia cũng có chút khó tin, nhìn vào vết thương trên người mình, sao có thể như vậy được?

Năng lực của Tần Mặc lại mạnh đến thế.

Thấy ánh mắt của họ, Tần Mặc lộ vẻ âm trầm, rồi tiếp tục tấn công.

Bọn họ đương nhiên không phải là đối thủ của Tần Mặc, vì vậy họ tiếp tục chống cự, chỉ tiếc là không bao lâu sau, Tần Mặc đã đánh lui tất cả.

Tần Mặc bĩu môi, tùy ý lắc đầu, rồi mới nhìn về phía Vương Bát Cầu ở không xa.

"Thấy chưa?

Đám người dưới trướng ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta, cho nên ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn từ bỏ đi, nếu không lát nữa ngươi chết rất khó coi, đừng có trách ta." Nói rồi, Tần Mặc chậm rãi đi về phía Vương Bát Cầu.

Vương Bát Cầu nuốt nước bọt, hắn không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại lớn đến vậy, thực lực của anh quả thực ngoài dự đoán của hắn.

Thấy hắn đã trở nên sợ hãi, Tần Mặc nheo mắt, người này cũng thật buồn cười, lúc nãy không phải còn rất kiêu ngạo sao?

Nhưng Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian, chỉ một cú lộn người ra sau đã đến bên cạnh Vương Bát Cầu, rồi Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc xoáy khổng lồ lại đánh vào người hắn.

Vương Bát Cầu bị Tần Mặc đánh ngã vật ra đất, đồng thời quần

áo trên người hắn cũng bị cuốn bay đi.

Tần Mặc cầm một con dao găm đâm thẳng vào lưng hắn, Vương Bát Cầu hét lên một tiếng thảm thiết, hắn khó tin quay đầu nhìn Tần Mặc.

"Sao có thể?" Thấy bộ dạng này của Vương Bát Cầu, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc sớm đã biết hắn không phải là đối thủ của mình, nên không nói gì, mà dứt khoát đạp lên người hắn.

Vương Bát Cầu vội vàng né sang một bên, sau khi ổn định thân hình, hắn lại đứng dậy nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, lại nhìn Vương Bát Cầu từ trên xuống dưới.

Vương Bát Cầu có chút sợ hãi hỏi Tần Mặc: "Ngươi có ánh mắt gì thế?

Ngươi muốn làm gì?" Tần Mặc lại trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng: "Đương nhiên là giết chết ngươi rồi, ngươi nghĩ ngươi còn cần thiết phải sống nữa sao?

Cho dù ngươi tiếp tục sống cũng không đối phó được ta, chi bằng mau chóng chết ở đây đi." Nói xong, thân hình Tần Mặc trực tiếp biến mất, đến khi Tần Mặc xuất hiện trở lại, anh đã ở bên cạnh Vương Bát Cầu.

Tần Mặc một cước đá vào đầu gối Vương Bát Cầu, hắn liền quỳ một chân xuống đất.

Chương 685

“Lần trước ta còn nể mặt ngươi một chút, để ngươi tiếp tục sống, nhưng lần này ngươi lại không biết sống chết như vậy, vậy thì ta trực tiếp giải quyết ngươi luôn, quả thực không cần phải giữ lại ngươi nữa.” Nói rồi, Tần Mặc dùng sức đạp gãy chân hắn, còn cánh tay của hắn cũng bị Tần Mặc bẻ trật khớp.

Làm xong tất cả, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn sang đám lâu la ở bên kia.

“Các ngươi còn muốn tiếp tục phản kháng không?” Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Tần Mặc.

Ở bên kia, Phan Tử lúc nãy vẫn đang bảo vệ Hạo Thiên Chân, thấy cảnh này, trong mắt anh ta lộ vẻ vui mừng, không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy.

Nếu Tần Mặc đã đánh Vương Bát Cầu thành ra thế này, chẳng phải anh ta không cần phải lo lắng nữa sao?

Sự thật cũng đúng như Phan Tử nghĩ, mọi người đều vội vàng bỏ vũ khí trong tay xuống.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân: “Hiện tại đã giải quyết xong bọn họ rồi, vậy cậu nói xem nên đối phó với họ thế nào.

Bọn họ đã làm ra chuyện đại bất kính như vậy rồi, nếu cậu muốn giết chết họ, tôi sẽ ra tay ngay bây giờ.” Tần Mặc cảm thấy dù sao Hạo Thiên Chân cũng là người của Ngô gia, cậu chắc chắn có tư cách để lên tiếng.

Chỉ tiếc là Hạo Thiên Chân vốn dĩ là người lương thiện, cậu lắc

đầu: “Thôi bỏ đi, dù sao họ cũng là bị Vương Bát Cầu sai khiến, hơn nữa bây giờ Vương Bát Cầu đã bị anh phế rồi, họ cũng không thể nghe lời Vương Bát Cầu nữa.” “Tiếp theo, địa bàn này sẽ do Phan Tử tiếp quản, các người nếu ai có gì không phục, có thể nêu ra ngay bây giờ, nếu không để sau này chúng tôi biết các người có ý đồ gì, thì các người chỉ có thể chết ở đây.” Những người này nghe Hạo Thiên Chân nói vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đầu khi Tần Mặc nói muốn ra tay với họ, ai nấy đều sợ Tần Mặc sẽ thật sự giết chết họ.

Tần Mặc gật đầu: “Các người nghe rõ cả rồi chứ, lần này là Tiểu Tam Gia đã xin ân điển cho các người, các người phải nhớ kỹ mà báo đáp.

Nếu Tiểu Tam Gia mà để tôi biết các người ăn cây táo rào cây sung, thì tôi vẫn sẽ giải quyết các người như thường.” Bọn họ đều vội vàng đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy, họ lại không phải kẻ ngốc, tự nhiên là sẵn lòng nghe lời Tần Mặc: “Yên tâm đi, vị tiên sinh này, sau này chúng tôi tuyệt đối không làm ra chuyện bất lợi cho Tiểu Tam Gia.” Tần Mặc nhìn sang Phan Tử: “Vậy nơi này giao cho anh, chiều nay đến tìm tôi, chắc là biết tôi sẽ đi đâu rồi chứ?” Phan Tử gật đầu.

Đợi Tần Mặc rời đi, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó Tần Mặc dẫn Hạo Thiên Chân trở về cửa hàng đồ cổ của mình.

“Hôm nay tôi trực tiếp phế đi Vương Bát Cầu, có phải cậu thấy tôi rất sát phạt quả đoán không?” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lại trực tiếp lắc đầu: “Tôi không nghĩ vậy, nếu là lúc đầu, có lẽ tôi sẽ nghĩ thế, nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy nếu không có thủ đoạn như vậy, căn bản không thể nào chế ngự được bọn

họ.

Nếu đã như vậy, chi bằng để anh cứ mạnh dạn mà làm." Tần Mặc cười cười, không ngờ Hạo Thiên Chân cũng đã trưởng thành lên rất nhiều, Tần Mặc đáp một tiếng: "Cậu trong lòng hiểu rõ là được rồi, chiều nay chúng ta lại đến các địa bàn khác là được.

Chắc là họ cũng đã nghe nói chuyện xảy ra ở đây, sẽ không làm ra chuyện gì bất lợi cho chúng ta nữa đâu." Hạo Thiên Chân gật đầu, suy nghĩ của cậu cũng giống như của Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không nói thêm những lời vô nghĩa nữa.

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Tần Mặc liền lau chùi hết một lượt những món đồ trong cửa hàng.

Không bao lâu sau, Phan Tử đã quay lại, anh ta cúi người chào Tần Mặc: "Tần Mặc huynh đệ, đại ân đại đức của anh, tôi nhất định sẽ ghi nhớ." Thấy bộ dạng này của anh ta, Tần Mặc liền đảo mắt một vòng, ánh mắt mang theo vẻ bất đắc dĩ nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân vội vàng qua kéo Phan Tử, bảo anh ta tìm một chỗ ngồi xuống.

"Anh không cần phải khách khí với tôi như vậy, hơn nữa, từ trước đến nay chúng ta cũng coi như là đã vào sinh ra tử cùng nhau rồi, anh như vậy ngược lại chỉ khiến trong lòng tôi không thoải mái." Phan Tử im lặng một lúc, gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy, anh ta chắc chắn không có gì để nói nữa.

"Vậy tiếp theo phải làm sao?" "Tôi sẽ dẫn anh đến các địa bàn khác, chúng ta chỉ cần nói với họ một chút, họ sẽ giao quyền quyết định địa bàn cho anh.

Đến lúc đó anh cứ ở đây là được, như vậy cũng coi như là giúp chúng ta làm việc rồi, không cần phải đi cùng chúng ta xuống mộ, hiểu

chưa?" Tần Mặc nhìn Phan Tử.

Phan Tử cười cười: "Tôi đã biết Tần Mặc huynh đệ dụng tâm lương khổ rồi, yên tâm đi, tuy tôi quả thực là người khá bốc đồng, nhưng tôi cũng biết lúc nào nên làm chuyện gì." Tần Mặc nhướng mày, không ngờ Phan Tử cũng khá thông minh.

Nếu đã vậy, mình cũng không cần phải nói những lời vô nghĩa nữa.

"Tốt, anh trong lòng có số là được rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi, lát nữa chúng ta sẽ đi." Lại qua khoảng một tiếng đồng hồ, Tần Mặc dẫn Phan Tử và Hạo Thiên Chân rời đi.

Họ đến các địa bàn khác, người ở đó đều khá khách khí với họ, dù sao thực lực của Tần Mặc cũng đã bày ra đó.

Nói rõ mục đích đến đây của mình, những người đó liền vội vàng đồng ý.

"Tần Mặc huynh đệ, anh cứ yên tâm đi, chúng tôi trước đây đã nghe danh của anh rồi, có anh và Phan Tử huynh đệ quản lý chúng tôi, địa bàn này của chúng tôi chỉ sẽ ngày càng lớn mạnh hơn." Tần Mặc cười lớn: "Các người cũng không cần phải nói những lời này để tâng bốc tôi, vì tôi sẽ không ở lại đây đâu.

Nhưng tôi phải nói trước những lời khó nghe, nếu tôi từ trong mộ ra, nếu từ miệng Phan Tử nghe nói các người đã làm chuyện gì bất kính với tôi, hoặc là bất kính với Phan Tử…" "…thì các người nên biết thủ đoạn của tôi." Tần Mặc uy hiếp nhìn họ, mấy người họ vội vàng đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói ra những lời này, họ lại không phải kẻ ngốc, sao có thể không biết Tần Mặc nghĩ gì?

"Tốt, tôi bên này còn có việc, không ở lại đây lâu nữa, nếu Phan

Tử xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ tìm các người hỏi tội." Nói xong, Tần Mặc xoay người rời đi, còn Phan Tử và Hạo Thiên Chân thì đi cùng Tần Mặc, trở về cửa hàng đồ cổ.

Tại đây, Tần Mặc lại sắp xếp một chút các công việc cụ thể.

"Tiếp theo còn khá nhiều việc phải làm, nhưng những việc lặt vặt này đều phải do anh tự mình làm, anh có tự tin làm xong không?" Tần Mặc nhìn chằm chằm Phan Tử, nếu anh ta không được, thì chỉ có thể để Hạo Thiên Chân ở lại đây giúp anh ta.

"Yên tâm đi, trước đây tôi đi theo Tam gia cũng thường làm những việc này, lần trước bị thương cũng chủ yếu là do bọn họ đông người mà thôi." Có Tần Mặc trấn áp, họ tuyệt đối sẽ không nói gì.

Tần Mặc cười cười, sau đó đáp một tiếng, lại nhìn sang Hạo Thiên Chân: "Nếu đã vậy, sáng mai chúng ta xuất phát đi.

Bây giờ cũng đã qua khoảng hai, ba ngày rồi, cũng không biết tình hình bên đó của họ thế nào, nhưng dù sao chúng ta cũng không thể ở đây lãng phí thời gian nữa." "Tôi biết rồi." Hạo Thiên Chân cười cười.

Cậu biết lần này nếu thật sự đến ngôi mộ đó, có khả năng sẽ hung nhiều lành ít, nhưng dù thế nào đi nữa, cậu cũng phải đi theo Tần Mặc cho tốt.

Không bao lâu sau, Giải Tiểu Hoa đã đến đây.

Thấy Giải Tiểu Hoa, Tần Mặc nhướng mày, trong mắt cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Anh sao lại đến đây?

Đã nghĩ xong rồi sao?" Giải Tiểu Hoa hít sâu một hơi: "Tôi sẽ đi cùng các người, dù sao đi nữa, chuyện này cũng liên quan đến Cửu Môn, tôi phải nhúng tay vào." Tần Mặc gật đầu, nếu Giải Tiểu Hoa đã có suy nghĩ như vậy, Tần Mặc chắc chắn sẽ không từ chối anh ta.

“Được rồi, trang bị bên anh chuẩn bị thế nào rồi?

Lần trước không phải tôi đã lấy đi một phần sao?

Phần còn lại anh phải tự mình giữ lấy, nếu không, chúng ta vào trong mộ cổ e là cũng không có nhiều phần thắng.” “Điểm này anh cứ yên tâm, tôi cũng không phải kẻ ngốc, tôi cũng thường xuyên xuống mộ nên việc này đối với tôi không có gì khó.” Tần Mặc nhướng mày.

“Vậy thì được, tối nay anh nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Tôi và Hạo Thiên Chân đã quyết định rồi, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát, nên sáng mai anh nhất định phải nhớ đến đây.

Nếu quá chín giờ mà anh vẫn chưa tới thì hai chúng tôi sẽ đi trước đó.” Giải Tiểu Hoa nắm chặt nắm đấm, nói thật, lần này trong lòng cậu ta có chút căng thẳng, tuy trước đây cũng đã đến những nơi khác, nhưng không thể so sánh với lần này được.

“Tôi hiểu rồi.” Giải Tiểu Hoa không nói thêm những lời vô nghĩa nữa mà chỉ xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng cậu ta, Tần Mặc mỉm cười, rồi lại quay đầu, nhìn sang Hạo Thiên Chân bên cạnh.

“Nếu tôi đoán không lầm, hành động lần này của chúng ta chắc sẽ khá thuận lợi.

Chương 686

Xem ra không bao lâu nữa là chúng ta có thể tìm được Bàn Tử và những người khác." Thực ra Tần Mặc biết thực lực của Trương Kỳ Lân, rất có khả năng anh ấy sẽ không gặp chuyện gì.

Nhưng bây giờ Tần Mặc cũng không chắc chắn, vì vậy anh phải nhanh chóng hoàn thành việc ở đây, sau đó qua đó hỗ trợ họ.

Sáng sớm hôm sau, hơn tám giờ bọn họ đã chuẩn bị xuất phát.

Giải Tiểu Hoa cũng đã đến từ rất sớm, trong mắt Tần Mặc thoáng hiện ý cười.

"Xem ra đối với hành động lần này, anh cũng khá nôn nóng, nhưng như vậy cũng tốt.

Đã đến cả rồi thì chúng ta xuất phát thôi." Nói xong câu đó, Tần Mặc liền dẫn mấy người họ cùng rời đi, không bao lâu sau, họ đã đến khu vực miền núi đó.

Tần Mặc dẫn họ đến nhà trưởng thôn trước.

Thấy Tần Mặc đến, trưởng thôn có chút kinh ngạc.

"Tần tiên sinh, không ngờ các vị lại tới." Tần Mặc nhướng mày.

"Trong khoảng thời gian này, ở đây có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?" "Tôi nói thật với anh nhé, mấy người nước ngoài kia vẫn còn ở đây đấy.

Chúng tôi không biết mục đích của họ là gì, cho nên…" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, không ngờ Cầu Đức Khảo và đám người của hắn vẫn chưa đi, hơn nữa cũng không đi cùng nhóm Trương Kỳ Lân.

Xem ra mấy kẻ này đang đứng ngoài quan sát.

Tần Mặc không nói nhiều với trưởng thôn nữa mà rời đi, tiến về phía lều của Cầu Đức Khảo.

Khi đến nơi, Tần Mặc đi thẳng vào trong lều của Cầu Đức Khảo.

Nhìn thấy Tần Mặc, Cầu Đức Khảo tỏ vẻ kinh ngạc.

“Tại sao anh lại đến đây?” Cầu Đức Khảo nhìn Tần Mặc với vẻ khó hiểu.

Tần Mặc bật cười, tự kéo cho mình một chiếc ghế rồi ngồi xuống, cả người trông có vẻ hơi kiêu ngạo.

“Tại sao tôi lại không thể đến đây?” “Nói đi, tình hình của mấy người kia bây giờ thế nào rồi?

Đã vào trong bao lâu rồi, và tại sao ông lại không vào?” Thấy bộ dạng vênh váo của Tần Mặc, Cầu Đức Khảo tức giận không chịu nổi, hắn bĩu môi.

“Tại sao tôi phải nói cho anh biết những chuyện này?

Anh nghĩ mình có tư cách lấy thông tin từ tôi sao?

Tôi nói cho anh biết, đừng tưởng thái độ như vậy thì tôi sẽ nói.

Trước mặt tôi, anh chẳng là cái thá gì cả.” Tần Mặc gật đầu, rồi lại đứng dậy.

“Nếu tôi nhớ không lầm, từ trước đến nay ông vẫn luôn muốn có được bí mật trường sinh bất lão đúng không?

Nếu ông không chịu nói cho tôi biết, vậy thì bí mật này ông cũng đừng hòng có được!” Nói xong, Tần Mặc định xoay người rời đi.

Cầu Đức Khảo quả nhiên không giữ được bình tĩnh nữa, vội vàng chặn Tần Mặc lại.

“Mấy người đó đã vào trong một thời gian rất lâu rồi, ngày cụ thể

chắc anh cũng tính ra được.

Nhưng từ trước đến nay họ không hề gửi cho tôi bất kỳ tin tức nào, tôi nghĩ họ rất có khả năng đã gặp phải chuyện bất trắc ở bên trong." "Người của ông cũng đi cùng họ sao?" Tần Mặc hỏi Cầu Đức Khảo.

Cầu Đức Khảo cảm thấy sự việc đã đến nước này, hắn thực sự không cần phải lừa Tần Mặc nữa, cứ nói hết cho anh biết là được.

"Đi cùng họ rồi, còn có một số người được tôi cử đi trước để vào đó thám hiểm, nhưng tất cả đều không ra được.

Bây giờ tôi không thể không nghi ngờ rằng bên trong đó thật sự có nguy hiểm đặc biệt nào đó, nếu không sẽ không xảy ra tình trạng như vậy." Tần Mặc đột nhiên nhớ đến những người đá mà mình đã gặp trước đây.

Nếu đoán không lầm, e rằng lần này họ vào trong mộ cổ đó, chắc cũng sẽ gặp phải người đá.

Tần Mặc thở dài, anh lại nhìn về phía Cầu Đức Khảo.

"Được rồi, tôi biết rồi." Sau đó, Tần Mặc định rời đi, nhưng Cầu Đức Khảo lại một lần nữa chặn anh lại.

"Vậy tiếp theo anh có dự định gì?

Có thể nói cho tôi biết được không?

Dù sao đi nữa, bây giờ chúng ta cũng đã được xem là đối tác hợp tác rồi đúng không?" Tần Mặc bật cười, không ngờ Cầu Đức Khảo lại nói ra những lời lẽ cao sang như vậy, anh gật đầu.

"Nếu đã là đối tác hợp tác, vậy tiếp theo ông có muốn đi cùng tôi vào trong đó không?

Không phải ông muốn có được bí mật trường sinh bất lão sao?

Nếu ông thật sự vào được Trương Gia Cổ Lâu, vậy thì ông chắc chắn sẽ có được nó, ông thấy thế nào?" Tần Mặc hỏi Cầu Đức Khảo, sắc mặt Cầu Đức Khảo có chút khó coi, hắn âm trầm lườm Tần Mặc.

"Anh bảo tôi đi cùng anh vào đó làm gì?

Tôi đã là một lão già, cũng coi như là kẻ trói gà không chặt, tôi căn bản không làm được gì cả.

Cho nên dù tôi có đi cùng anh, tôi cũng không thể ra tay được, vẫn là anh tự mình đi đi." Tần Mặc thở dài.

"Thôi được rồi, bí mật trường sinh bất lão đã đưa đến tận tay ông rồi mà ông lại không muốn, vậy cũng không thể trách tôi.

Nếu đã như vậy, ông cứ tự mình ở đây từ từ chờ tin tức đi, cho dù ông có đợi đến chết cũng sẽ không có ai gửi tin ra cho ông đâu." Nói xong, Tần Mặc đi thẳng.

Nhìn bóng lưng của Tần Mặc, sắc mặt Cầu Đức Khảo có chút khó coi, nhưng hắn cũng biết, những gì Tần Mặc nói quả thực không sai.

Nhưng về việc hành động, hắn vẫn chưa suy nghĩ kỹ.

Hắn phải có một kế hoạch hoàn chỉnh.

Bây giờ số người dưới trướng hắn đã không còn nhiều, hơn nữa tập đoàn đứng sau hắn cũng không ủng hộ những việc hắn đang làm, vì vậy hắn phải nắm bắt cơ hội.

Đợi đến khi tập đoàn sau lưng xử lý hắn, vậy thì hắn sẽ không còn cách nào tiếp tục làm những việc mình muốn nữa. ...

Tần Mặc rời khỏi đó, quay về chỗ Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa, kể lại chuyện này cho hai người họ nghe, cả hai đều nhíu mày.

"Vậy bây giờ phải làm sao?

Chương 687

Tiếp theo chúng ta có đến nơi đó không?" Tần Mặc gật đầu.

"Chắc chắn phải đi.

Các anh còn nhớ lúc chúng ta ra ngoài lần trước là từ một khe nứt không?

Bây giờ chúng ta đến khe nứt đó trước đi." Mấy người họ nhìn nhau, Tần Mặc đã nói vậy thì họ cũng đi theo anh.

Không bao lâu sau, họ đã đến chỗ khe nứt.

Tần Mặc cẩn thận quan sát khe nứt trước mặt, nhưng khe nứt này lại không có dấu vết gì đặc biệt.

Tần Mặc thở dài, nhưng đúng lúc này, bên trong đột nhiên vang lên một tiếng "ầm".

Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, anh nhìn sang những người bên cạnh.

"Các anh có nghe thấy không?" Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa lập tức gật đầu, hai người họ đương nhiên đã nghe thấy.

"Vậy bây giờ chúng ta có nên hành động không?

Tuy chúng ta chỉ có ba người, nhưng thực lực của ba chúng ta cũng xem như ngang nhau.

Tôi nghĩ cho dù chúng ta vào trong đó, chắc cũng có thể xông pha một phen, không đến nỗi chết ngay tại đây chứ." Tần Mặc híp mắt.

"Tôi cũng có suy nghĩ này, nhưng bây giờ tôi vẫn còn do dự.

Nếu chúng ta thật sự đi, chắc chắn sẽ phải ở trong đó một thời gian rất dài, đồ đạc trên người chúng ta chưa chắc đã đủ." Ban đầu Tần Mặc nghĩ họ có thể trực tiếp vào trong mộ cổ, nhưng vừa rồi khi

nói chuyện với Cầu Đức Khảo, Tần Mặc nghe ra được sự kiêng dè của hắn đối với ngôi mộ này.

Điều đó cũng có nghĩa là, Trương Gia Cổ Lâu chắc chắn không dễ vào như vậy.

Tần Mặc nhìn hai người họ.

"Chúng ta đừng hành động vội.

Ở đây quan sát một lúc rồi tính, hơn nữa hôm nay cũng khá muộn rồi, chúng ta đợi đến sáng mai hãy xuất phát." Giải Tiểu Hoa và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, họ nghĩ Tần Mặc đã nói vậy thì cứ nghe theo anh, thế là họ ngồi xuống tại chỗ chờ đợi, xem khe nứt này có biến hóa gì không.

Nhưng không bao lâu sau, Bàn Tử lại chạy ra.

Tần Mặc nhìn thấy Bàn Tử, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ Bàn Tử lại từ trong này đi ra.

"Sao lại là cậu?" Tần Mặc đi tới đỡ Bàn Tử, trên người anh ta đã có rất nhiều vết thương, sắc mặt cũng đặc biệt tái nhợt, anh ta nhìn Tần Mặc.

"Không ngờ lại là các cậu, vậy thì tôi yên tâm rồi." Bàn Tử nói xong câu đó thì ngất đi.

Tần Mặc khẽ hừ một tiếng, rồi vội vàng cõng Bàn Tử lên, đưa anh ta đến một nơi tương đối an toàn, dựng một cái lều.

Sau khi kiểm tra cho Bàn Tử, Tần Mặc mới phát hiện trên người anh ta có rất nhiều vết thương.

Những vết thương này trông có chút rợn người, trong đó nghiêm trọng nhất là vết thương trên lưng, xung quanh còn có một ít dịch màu xanh lá.

Nếu đoán không lầm, e rằng chính là vết thương do những người đá kia gây ra.

Tần Mặc lại nhìn kỹ hơn, phát hiện trên ngực Bàn Tử cũng có một vết thương, vết thương này trông giống như do thuốc nổ gây ra.

Lại nhớ đến tiếng "ầm" nghe thấy bên trong vừa rồi, Tần Mặc liền hiểu ra.

Anh thở dài, xem ra Bàn Tử hẳn là mang theo tin tức ra ngoài.

Tần Mặc giúp Bàn Tử khử trùng, lại lấy ra một ít thuốc bột từ trong không gian, rắc lên người Bàn Tử, giúp anh ta băng bó xong, lại truyền sức mạnh của mình vào cơ thể anh ta.

Bàn Tử từ từ tỉnh lại, trong mắt anh ta lộ vẻ mơ màng, nhìn về phía Tần Mặc.

"Tần Mặc, hóa ra thật sự là cậu.

Lúc đầu nhìn thấy cậu, tôi còn tưởng mình đang nằm mơ, bây giờ xem ra cậu thật sự đã đến nơi này." Tần Mặc nhíu mày.

"Vậy sau đó các cậu đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao cậu lại mình đầy thương tích đến đây?" Nghe thấy vậy, Bàn Tử im lặng, anh ta thở dài một hơi, cảm thấy sự việc đã đến nước này, cũng thực sự nên nói cho Tần Mặc biết tình hình cụ thể.

"Sau khi chúng tôi lấy được mật mã thì đi thẳng đến đó, nhưng điều tôi không ngờ là chúng tôi không vào được Trương Gia Cổ Lâu, mà lại đến một thông đạo vô cùng đặc biệt." "Sau đó tôi và Trương Kỳ Lân bị lạc nhau, cụ thể lạc nhau như thế nào, ngay cả chính tôi cũng không rõ." Trên mặt Bàn Tử lộ ra nụ cười cay đắng.

Tần Mặc nghe vậy liền im lặng, nếu tình hình như vậy, càng chứng tỏ Trương Gia Cổ Lâu này có gì đó rất kỳ quái.

“Tôi biết rồi, cậu cũng đừng tự trách, chuyện này không liên quan gì đến cậu.

Sau khi lạc họ, cậu một mình chạy thoát ra ngoài đúng không?” Bàn Tử đáp một tiếng.

“Đúng vậy, may mà trên người tôi mang theo khá nhiều trang bị, nếu không tôi thật sự đã chết ở trong đó rồi.” “Bây giờ cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Bây giờ đã là đêm khuya, đợi đến sáng mai chúng ta sẽ xuất phát đi tìm Trương Kỳ Lân và những người khác.” Bàn Tử gật đầu.

“Lần này là lỗi của tôi, nếu không phải vì tôi không cẩn thận, e là cũng sẽ không lạc họ.

Bây giờ tôi thật sự rất lo họ sẽ xảy ra chuyện gì.” Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa nhìn nhau, họ nhìn về phía Bàn Tử.

“Anh đừng nói như vậy, thực ra lần này là do hai chúng tôi.

Hai chúng tôi đã làm sai mật mã, nếu không phải Tần Mặc kịp thời phát hiện, e là đến bây giờ hai chúng tôi vẫn không biết mình đã đưa sai mật mã.” Bàn Tử trợn tròn mắt, anh ta vạn lần không ngờ kết quả lại như vậy.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Anh ta và Trương Kỳ Lân đã giao cả tính mạng cho hai người này, không ngờ hai người này lại làm việc bất cẩn như vậy.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa đều có chút không tốt, họ nhìn nhau, rồi mới giải thích cho Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ra thì im lặng, anh ta không nói gì cả, nhưng anh ta cũng biết trong lòng hai người này chắc chắn đã rất tự trách rồi, anh ta tốt nhất là đừng nghĩ nhiều nữa.

“Được rồi, hai người đừng nghĩ đến những chuyện vô ích đó nữa.

Tôi biết giọng điệu của tôi không nên quá đáng như vậy, hai người cứ coi như tôi chưa nói gì là được.” “Nhưng hai chúng tôi cũng thực sự đã làm sai.

Lần này hai chúng tôi đến đây cũng chủ yếu là muốn bù đắp.” Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử đáp một tiếng.

“Bây giờ tôi chỉ hy vọng Trương Kỳ Lân và những người khác không xảy ra chuyện gì, nếu không, ngay cả chính tôi cũng khó thoát khỏi trách nhiệm.” ...

Chương 688

“Về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai hãy nói.” Tần Mặc nhìn mấy người họ, mấy người họ đều gật đầu với nhau.

Tần Mặc đã nói vậy, họ liền tạm thời quay về, đợi đến sáng mai hãy xuất phát.

Cho dù bây giờ họ có lo lắng thế nào cũng không làm được gì, dù sao họ đang ở đây, không thể qua đó giúp Trương Kỳ Lân được.

Tần Mặc lại nhìn Bàn Tử.

“Sáng mai lúc xuất phát cùng họ, cậu cũng đừng trách móc hai người họ quá.

Vốn dĩ trong lòng hai người họ đã rất khó chịu rồi, nếu lại nói những lời như vậy với họ, e là sau này hai người họ sẽ liều mạng làm việc.” Bàn Tử cười đáp một tiếng.

“Yên tâm đi, tôi là người lạc quan, cậu không phải không biết.

Hơn nữa tôi cảm thấy Trương Kỳ Lân nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, chúng ta có thể sống sót khỏe mạnh, cũng có thể đưa anh ấy cùng ra ngoài.” Tần Mặc gật đầu.

“Đúng vậy, dù sao đây cũng là Trương Gia Cổ Lâu, tôi cũng tin anh ấy sẽ không chết ở nơi này.” Nếu đến chính nhà của mình mà còn xảy ra chuyện, vậy thì cũng quá đáng sợ rồi.

Tần Mặc không nói thêm gì nữa, chỉ quay về lều của mình ngủ.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, Tần Mặc mới gọi mấy người họ dậy.

“Bàn Tử, tình hình của cậu thế nào rồi?

Có thể tiếp tục đi được không?” Tần Mặc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử

tùy ý xua tay.

“Yên tâm đi, Bàn Gia tôi thân thể cường tráng lắm, không xảy ra chuyện gì đâu.

Nếu anh đã chuẩn bị xong rồi, vậy ngày mai chúng ta cứ trực tiếp xuất phát là được.” Tần Mặc gật đầu, không nghĩ đến những chuyện vớ vẩn nữa, chỉ ở đây chờ đợi.

Không bao lâu sau, Bàn Tử và những người khác đã thu dọn xong, mọi người cũng đi thẳng đến vị trí cửa hang ngày hôm qua.

Nhưng khi đến đây, Tần Mặc lại phát hiện cửa hang đã sớm đóng lại, sắc mặt Tần Mặc trở nên có chút không tốt.

“Chúng ta có nên cho nổ tung cửa hang này lần nữa không?” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, anh nhìn mấy người trước mặt.

“Nếu tôi không đoán sai, e là ở đây vẫn còn lối vào khác.

Chúng ta cứ tìm ở đây trước đi, tôi cũng có thể dùng sức mạnh của mình để dò tìm một chút.” Mấy người họ đều đáp một tiếng, còn Tần Mặc thì tìm một chỗ ngồi xuống, nhắm mắt lại, phóng ra năng lực của mình.

Tần Mặc quả thực có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Lúc mới có được năng lực này, anh chỉ có thể đoán được vị trí đại khái, nhưng bây giờ đã có thể tìm được một điểm chính xác.

Không bao lâu sau, Tần Mặc từ từ mở mắt ra, trong mắt anh hiện lên ý cười, nhìn mấy người kia.

“Tôi tìm được rồi, chúng ta đi thôi.” Mấy người họ gật đầu, đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Không lâu sau, Tần Mặc đến một sơn động.

Khi anh chuẩn bị dẫn họ đi vào sơn động thì đột nhiên nghe thấy tiếng động gì đó, Tần Mặc liền híp mắt lại.

“Không đúng, bên trong có người.” Nói xong câu đó, Tần Mặc liền kéo tay mấy người bên cạnh, nhưng họ trốn sang một bên khác, rồi lại nhìn về phía sơn động.

Mấy người họ nhìn Tần Mặc với vẻ khó hiểu.

“Rốt cuộc là thứ gì vậy?

Ngay cả anh cũng cảnh giác như vậy.” “Tôi cũng không biết là gì, nhưng dù thế nào đi nữa, chúng ta đều phải cẩn thận một chút, để tránh bị đối phương phát hiện mà không kịp phản ứng.” Mấy người họ nhìn nhau, gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẵn lòng nghe theo.

Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ ra hiệu cho họ, rồi tự mình đi vào.

Sau khi vào trong sơn động, Tần Mặc mới cẩn thận quan sát.

Hành động của Tần Mặc rất nhẹ, nên đối phương không phát hiện ra tung tích của anh.

Một lúc sau, Tần Mặc thấy đối phương lại chính là người áo đen mà họ đã gặp trước đây.

Sắc mặt Tần Mặc có chút khó coi, tại sao người áo đen này lại ở đây?

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc lại nhìn ra sau lưng, thấy Bàn Tử và những người khác không đuổi theo, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù lát nữa mình và người áo đen có giao đấu ở đây, cũng không cần lo sẽ làm họ bị thương.

Thân hình Tần Mặc bỗng chốc biến mất tại chỗ, khi anh xuất hiện lần nữa, đã ở bên cạnh người áo đen, đồng thời trong tay Tần Mặc còn cầm một thanh kiếm đặt lên cổ người áo đen.

"Tại sao ngươi lại ở đây?" Người áo đen quay đầu, nhìn Tần Mặc, trong mắt hắn lộ ra ý cười nhàn nhạt, nói với Tần Mặc: "Ta sớm đã biết các ngươi cũng sẽ đến đây, bây giờ xem ra cũng không khác gì ta tưởng tượng." Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Vậy thì sao, bây giờ ngươi nói với ta điều này là có ý đồ gì?

Ngươi muốn làm gì?" "Ta không muốn làm gì cả, ta biết các ngươi muốn vào trong cổ lâu đó, ta có thể đi cùng các ngươi, thậm chí có thể dẫn đường cho các ngươi." "Mục đích của ngươi là gì?" Tần Mặc hỏi thẳng, dù sao đi nữa, mình chắc chắn phải hỏi trước, lỡ như đối phương làm ra chuyện gì bất lợi cho mấy người bên mình thì phải làm sao?

Trương Kỳ Lân và những người khác đã mất tích, nếu mấy người mình lại gặp nguy hiểm, vậy thì càng thêm phiền phức.

Đến lúc đó ai sẽ đi cứu Trương Kỳ Lân đây?

"Không có mục đích gì cả, chỉ hy vọng các ngươi chết ở trong đó mà thôi.

Chỉ có các ngươi chết, ta mới có thể sống lâu dài." Người áo đen cười lạnh một tiếng.

Tần Mặc không ngờ hắn lại nói ra những lời như vậy, Tần Mặc liền nhíu chặt mày.

"Tại sao lại nói như vậy?

Ngươi nghĩ chúng ta nhất định sẽ chết ở đó sao?" Người áo đen đáp một tiếng.

“Đó là điều tự nhiên, cổ lâu đó không dễ vào và sống sót ra được, cho nên các ngươi nhất định sẽ chết ở đó.

Nếu ngươi muốn, ta có thể đưa các ngươi đến nơi đó, sau đó ta tự mình ra ngoài.” Tần Mặc bật cười.

“Nếu ta đoán không lầm, hoạt động lần trước ngươi chắc cũng đã tham gia đúng không?” Người áo đen nhướng mày, hắn lại nhìn Tần Mặc.

Chương 689

“Vậy thì sao, chuyện này có liên quan gì đến ngươi, ngươi không nên nhúng tay vào chuyện này, đây là chuyện của nhà họ Trương.” “Vậy còn ngươi?

Ngươi cũng là người nhà họ Trương sao?” Tần Mặc hỏi người áo đen.

Người áo đen nghĩ Tần Mặc chắc chắn sẽ chết ở nơi đó, nên hắn nói thật cho Tần Mặc biết.

“Ta tự nhiên là người nhà họ Trương, nhưng về việc ta là ai, ngươi không cần phải biết.” “Chuyện này cũng không có bất kỳ quan hệ nào với ngươi, bây giờ ngươi chỉ cần hiểu, ta có thể đưa các ngươi đi.

Nếu các ngươi muốn hợp tác, vậy ta sẽ đưa các ngươi đến đó bình an vô sự, sau này các ngươi sẽ thế nào, thì tùy vào bản lĩnh của các ngươi.” Nguy hiểm bên trong đó thật sự quá nhiều, người áo đen không cho rằng Tần Mặc và mấy người họ có thể sống sót ra khỏi đó, hơn nữa mục đích của hắn cũng là để cho mấy người Tần Mặc chết ở nơi đó, cho nên hắn phải làm như vậy.

Tần Mặc gật đầu.

“Tốt thôi, nếu ngươi đã nói như vậy, ta lại muốn xem bên trong đó rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào, có thể khiến ngươi nói ra những lời như vậy.

Nếu đã thế, ngươi hãy đưa chúng ta đi đi.” Tần Mặc quay đầu, nhìn về phía cửa hang rồi lớn tiếng gọi.

“Mấy người qua đây đi.” Bàn Tử do dự một chút rồi đi về phía

này, anh ta nhìn Tần Mặc, nhíu mày.

“Chuyện gì vậy?” Tần Mặc kể cho Bàn Tử nghe những lời mà người áo đen vừa nói, sắc mặt Bàn Tử có chút không tốt, anh ta nhìn chằm chằm người áo đen.

“Ngươi có lòng tốt như vậy sao?

Đừng tưởng ta không biết, ngươi chắc chắn là muốn giải quyết chúng ta trên đường đi nên mới nói ra những lời này.” Người áo đen phá lên cười, hắn nhìn Bàn Tử, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

“Ngươi nghĩ ai cũng giống như ngươi tưởng tượng sao?

Ta nói cho ngươi biết, ta căn bản không phải loại người đó, cho nên ngươi cũng đừng nói những lời vô ích này.

Nếu các ngươi muốn đi, ta sẽ đưa các ngươi đi, nếu không muốn, chúng ta cứ như vậy đường ai nấy đi là được.” “Có Tần Mặc ở đây, ngươi nghĩ mình còn có thể thoát khỏi đây sao?” Bàn Tử bĩu môi, anh ta lại quay đầu, nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

“Lúc trước chúng ta không ít lần chịu thiệt trong tay hắn.

Chúng ta có nên giải quyết hắn không?” Trước đây hắn đã trăm phương ngàn kế muốn tính kế mấy người mình, Bàn Tử làm sao có thể tin hắn được?

Tần Mặc đảo mắt một cái.

Thực ra vừa rồi khi nói chuyện với người áo đen, Tần Mặc phát hiện những lời hắn nói chắc không phải là giả, vì vậy Tần Mặc liền ngăn Bàn Tử lại.

“Được rồi, không cần thiết.

Nếu hắn đã nói sẽ giúp chúng ta, chúng ta cứ đi theo hắn là được.

Hơn nữa có tôi ở đây, cho dù thật sự gặp phải chuyện gì, tôi cũng

có thể bảo vệ mấy người, cho nên chúng ta không cần lo hắn sẽ ra tay với chúng ta." Bàn Tử há miệng, nhưng Tần Mặc lại đưa tay ra ngăn anh ta lại.

Thấy Tần Mặc như vậy, Bàn Tử mới thở dài một hơi.

"Thôi kệ, tùy cậu vậy, dù sao có cậu ở đây, tôi nói cũng không tính.

Cứ làm theo lời cậu đi.

Nếu như hắn thật sự ra tay với chúng ta, chúng ta sẽ xử lý tên thỏ con này sau." Bàn Tử nhìn về phía người áo đen.

Người áo đen thì bĩu môi, không ngờ Bàn Tử nói chuyện cũng khá ngông cuồng.

"Nếu không có Tần Mặc, ngươi nghĩ mình là cái thá gì?

Ta bây giờ cũng sẽ không bình tĩnh nói chuyện với các ngươi, cho nên bây giờ ta sẵn lòng đưa các ngươi đến nơi đó, các ngươi nên thắp hương bái Phật mới phải, lại còn chê bai ta." Người áo đen hừ lạnh một tiếng, nhưng hắn không nói thêm gì nữa, chỉ dẫn Tần Mặc và mấy người họ đi về phía trước.

Nhưng đi được không bao lâu, xung quanh liền xuất hiện một vài bóng đen.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, anh nhìn chằm chằm người áo đen trước mặt.

"Yên tâm đi, những bóng đen này chỉ là động vật trong núi, sẽ không làm hại chúng ta đâu." Bàn Tử thì trực tiếp rút ra một con dao găm, nhìn chằm chằm người áo đen trước mặt.

"Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi thật sự dám giở trò gì, bây giờ ta sẽ qua đó xử lý ngươi ngay.

Bàn Gia ta, dao găm của ta không phải để đùa đâu." Người áo đen lại liếc nhìn Bàn Tử một cái, nhưng hắn không nói nhiều, chỉ từ từ đi về phía trước.

Mấy người này thích nói gì thì nói, dù sao sau này họ cũng sẽ chết trong tòa lầu đó, cho nên mình không cần lo lắng, cũng không cần phải nói nhảm với họ.

Không bao lâu sau, họ đã đến một sơn động.

"Chính là ở đây." Nói xong, người áo đen dẫn Tần Mặc và mấy người họ vào trong sơn động.

Tần Mặc phát hiện nơi này là một thông đạo đặc biệt lớn, anh liền nhíu mày.

"Ngươi chắc chắn nơi này có thể thông đến cổ lâu đó không?" "Yên tâm đi, ta đã sống ở đây nhiều năm như vậy rồi, đối với nơi này cũng coi như là thuộc như lòng bàn tay, cho nên có thể đưa các ngươi qua đó bình an." Tần Mặc gật đầu, nếu người áo đen đã nói như vậy, mình cũng không cần phải nghĩ đến những chuyện vớ vẩn nữa, cứ đi theo hắn về phía trước xem sao.

Dù sao người áo đen cũng ở đây, nếu hắn thật sự dám giở trò gì, mình cũng có thể chế ngự hắn ngay lập tức, đến lúc đó hắn sẽ không làm được gì cả.

Không bao lâu sau, họ đã đến sâu trong sơn động.

Tần Mặc lại phát hiện trong sơn động này có một chút vết tích màu xanh lá, Tần Mặc đột nhiên nhớ đến những người đá trước đây.

Chẳng lẽ đây đều là người đá sao?

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền nhìn về phía người áo đen.

"Nếu ta đoán không lầm, khe nứt trong sơn động này sở dĩ cứ thay

đổi, e là có quan hệ nhất định với màu xanh lá này đúng không?" Người áo đen có chút kinh ngạc, hắn liếc nhìn Tần Mặc, trong mắt lộ ra ý cười nhàn nhạt.

"Không ngờ tên nhóc nhà ngươi cũng khá thông minh.

Nếu các ngươi thật sự có bản lĩnh đó, có lẽ có khả năng ra khỏi Trương Gia Cổ Lâu, nhưng khả năng này… nhiều nhất cũng chỉ là một phần trăm thôi." Tần Mặc đảo mắt một cái.

"Đây không phải là chuyện ngươi nên quản, ngươi chỉ cần biết, phải nhanh chóng đưa chúng ta đi tìm Trương Kỳ Lân và những người khác là được." Người áo đen hừ lạnh một tiếng, nhưng hắn cũng lười nói nhảm, chỉ dẫn Tần Mặc và mấy người họ tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đi được không bao lâu, người áo đen liền dừng lại, nhìn về phía không gian trước mặt.

"Đến rồi." Người áo đen nói xong câu đó, quay đầu nhìn Tần Mặc.

Giọng nói của hệ thống cũng vang lên nhắc nhở Tần Mặc vào lúc này. 【 Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời tiêu diệt ngay lập tức.

Chương 690

】 Sắc mặt Tần Mặc có chút không tốt, nếu đoán không lầm, e là có thứ gì đó sắp đến tấn công mình.

Nhưng Tần Mặc chỉ nắm chặt nắm đấm, lấy kiếm ra từ trong không gian của mình, nhìn vào không gian xung quanh.

Ở một bên khác, Bàn Tử và những người khác nhìn thấy Tần Mặc, trong mắt họ lộ vẻ nghi hoặc.

Tần Mặc đây là làm sao vậy?

Tần Mặc cũng không giấu giếm bọn họ, nói ra sự thật. "Nếu tôi đoán không lầm, e rằng những người đá mà chúng ta từng gặp trước đây đã xuất hiện ở đây." Mấy người họ tim đập thịch một tiếng, nếu thật sự như vậy, thì chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, vì trước đây anh ta đã từng gặp những người đá này và cũng biết chúng đáng sợ đến mức nào.

Anh ta lập tức nhắc nhở Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa bên cạnh. "Nếu lát nữa những người đá này thật sự xuất hiện, chúng ta phải tìm cách chống lại đòn tấn công của chúng, nếu bị chúng làm bị thương thì phiền phức to." Hai người lập tức gật đầu.

Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên xuất hiện một lượng lớn người đá, và còn có rất nhiều người đá đang không ngừng đi xuống từ trên vách núi.

Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay, đâm về phía một tên trong số đó.

Tần Mặc đâm trúng tim đối phương, và nó lập tức bị anh giết chết.

Sau đó, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện trước mặt anh. "Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc ném lưỡi đao gió ra, nó nhanh chóng chém trúng mấy người đá.

Thân thể của mấy người đá này lại một lần nữa hóa thành tro bụi.

Tuy nhiên, Tần Mặc lại phát hiện số lượng người đá xung quanh ngày càng nhiều.

Tần Mặc quay đầu nhìn về không gian phía sau, phát hiện con đường phía sau lưng vừa rồi đã bị chặn lại.

Tần Mặc nhìn người áo đen cách đó không xa. "Bây giờ phải làm sao?" "Anh hẳn là có thể tìm được đường đi chứ, anh thử tìm cách xem có thể tìm ra vị trí yếu nhất không, chúng ta sẽ đột phá từ chỗ đó." Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền gật đầu, e rằng hiện tại cũng chỉ có cách này.

Vì thế, Tần Mặc nhìn vào không gian này, rất nhanh đã khóa chặt một vị trí.

Tần Mặc đi đến chỗ đó, dùng thanh kiếm trong tay chém mạnh vào.

Nơi này lập tức xuất hiện một cái lỗ rất nhỏ, nhưng hiện tại cái lỗ này vẫn chưa đủ cho một người đi qua, sắc mặt Tần Mặc có chút không tốt.

Ngay lúc Tần Mặc chuẩn bị tiếp tục mở rộng cái lỗ này, lại có rất nhiều người đá kéo đến, chặn kín cái lỗ. "Thì ra là vậy, xem ra chúng cũng có trí tuệ nhất định." Tần Mặc nói xong câu đó liền hừ lạnh một tiếng, tiếp đó anh ngưng tụ sức mạnh, một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trước mặt, Tần Mặc dùng cơn lốc tấn công những người đá xung quanh. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một vài người đá bị cuốn vào trong cơn lốc của Tần Mặc, cơn lốc của anh lập tức phát ra năng

lượng cực lớn, nghiền nát những người đá này thành bột mịn.

Tần Mặc bĩu môi, anh biết những người đá này không đơn giản như vậy, vì thế dù hiện tại anh đã xử lý chúng thành ra thế này, anh cũng không cảm thấy có gì ghê gớm. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Lại một thủ ấn khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc ném thủ ấn này lên người mấy tên người đá gần nhất.

Trong số họ, chỉ có thực lực của Hạo Thiên Chân là thấp nhất, vì thế không lâu sau, Hạo Thiên Chân đã bị hai người đá đánh trúng, cậu phun ra một ngụm máu, rồi lại nhìn về phía Tần Mặc. "Không ổn rồi, chúng ta không thể cứ ở mãi đây được, hơn nữa tôi phát hiện những người đá trên vách tường xung quanh hết rồi lại có người đá từ nơi khác được vận chuyển đến, chẳng lẽ cả ngọn núi này toàn là loại người đá này sao?" Người áo đen nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia cười lạnh, hắn ta mở miệng nói. "Bây giờ mới phát hiện ra à?

Cậu nói quả thật không sai, cả ngọn núi này đều là loại người đá này, chỉ cần chúng ta tiến vào trong núi, chúng sẽ không ngừng kéo đến tấn công chúng ta.” Tần Mặc nghe vậy liền nheo mắt lại.

Nếu thật sự như vậy, thì mình tuyệt đối không thể xem thường nữa.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Tần Mặc nhìn về phía cái lỗ hổng.

Trong lúc giải quyết những người đá này, mình phải mở cái lỗ này ra trước.

Tần Mặc lại nắm chặt nắm đấm, đấm về phía cái lỗ trước mặt, nhưng cú đấm này cũng không có tác dụng lớn. "U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc dùng nó đánh về phía cái lỗ trước mặt.

Quả cầu bay đến miệng lỗ liền phát ra một tiếng "bùm", rồi đột

nhiên nổ tung, năng lượng từ vụ nổ toàn bộ đều đánh vào miệng lỗ.

Cái lỗ này lập tức bị Tần Mặc đánh ra một cái lỗ lớn bằng nửa thân người.

Với cái lỗ lớn như vậy, Tần Mặc định chui ra ngoài, nhưng lại nhận ra nếu mình rời đi, bỏ lại mấy người họ thì không ổn.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân. "Cậu qua trước đi." Hạo Thiên Chân nghe vậy, do dự một chút rồi gật đầu.

Nhưng ngay khi cậu đến chỗ cái lỗ, nó lại khép lại.

Tần Mặc nheo mắt. "Tốc độ liền lại của cái lỗ này thật sự quá nhanh.

Lát nữa cậu phải nắm chặt cơ hội nhanh chóng qua bên kia, không lâu sau chúng tôi sẽ qua, biết chưa?" Hạo Thiên Chân cũng không ngốc, cậu đương nhiên hiểu điều này.

Hơn nữa, nếu cậu cứ ở lại đây, chỉ làm liên lụy mấy người Tần Mặc, vậy thì cứ nghe lời Tần Mặc, mình qua trước vậy.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại nắm chặt nắm đấm, đấm về phía cái lỗ trước mặt, cái lỗ lại bị Tần Mặc đấm hé ra một chút.

Tần Mặc phát hiện chỉ dùng sức của mình để mở chỗ này sẽ tốn rất nhiều năng lượng, xem ra chỉ có thể dùng kỹ năng của mình. "Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh dùng nó chém về phía cái lỗ trước mặt, cái lỗ lại xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, anh lại nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu, sau đó cậu liền đi sang phía đối diện.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn vào cái lỗ trước mặt.

Tần Mặc phát hiện những người đá bên trong cái lỗ này vẫn đang không ngừng tăng lên.

Ngay cả Bàn Tử cũng sắp bị thương, Tần Mặc vội vàng lộn một vòng ra sau, đến trước mặt Bàn Tử, giúp anh ta chặn lại người đá phía sau lưng, Bàn Tử lúc này mới thở phào.

Chương 691

"Nếu không phải vì Bàn Gia đây, tôi đã bị thương từ trước rồi, chỉ bằng mấy thứ các ngươi mà cũng đòi đánh thắng được tôi sao?" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy khinh thường.

Thấy bộ dạng của anh ta, Tần Mặc liền bật cười. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, việc quan trọng nhất bây giờ là giải quyết chúng trước, hoặc là nhanh chóng rời khỏi nơi này." Số lượng của chúng thật sự quá nhiều, muốn giết sạch hết, e là không đơn giản như vậy.

Bàn Tử lập tức đáp một tiếng, còn Tần Mặc thì lại ngưng tụ sức mạnh. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Những người đá xung quanh lại bị Tần Mặc đẩy lùi, anh thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử bên cạnh đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, anh ta nhìn Tần Mặc. "Đúng rồi, mấy thứ này tương đối sợ lạnh, nếu anh có thể dùng những kỹ năng trước đây để đối phó với chúng, e là chúng sẽ không ra được nữa." Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, nhưng nếu đã Bàn Tử đã nói vậy, thì mình cũng nên thử xem sao.

Ngay lập tức, Tần Mặc ngưng tụ năng lượng, trước mặt anh lập tức xuất hiện một chiếc rìu khổng lồ. "Hàn Băng Ma Trảm!" Tần Mặc trực tiếp ném chiếc rìu khổng lồ ra, nó chém trúng hai người đá, kéo theo những người đá bên cạnh cũng bị đông cứng tại chỗ.

Tần Mặc không ngờ phương pháp này lại thực sự hữu dụng, anh liền mỉm cười, rồi quay đầu nhìn Bàn Tử bên cạnh. "Được đấy, không ngờ cách của anh cũng khá hay.

Nếu đã vậy, chúng ta cứ dùng cách này để đối phó với chúng đi, có năng lượng của tôi ở đây, chúng sẽ không thể động đậy." Nói xong câu đó, Tần Mặc liền nhắm mắt lại, đến khi anh mở mắt ra lần nữa,

xung quanh đã xuất hiện rất nhiều tinh thể băng. "Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Những tinh thể băng này trực tiếp chặn đường những người đá kia.

Khi những người đá đến gần tinh thể băng, chúng sẽ phát hiện cơ thể mình không thể cử động được.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhìn về phía cái lỗ vừa rồi.

Hiện tại cái lỗ này đã liền lại, nhưng không sao, đối với Tần Mặc mà nói, việc này không có gì khó khăn.

Tần Mặc lập tức đến bên cái lỗ này, rồi lại nhìn mấy người trước mặt. "Mọi người mau qua đây." Người áo đen kia lại có chút do dự, suy nghĩ một chút, hắn ta liền nói với Tần Mặc. "Thôi vậy, tôi không tiếp tục mạo hiểm cùng mấy người nữa.

Mấy người hắn là có thể tìm được vị trí Trương Gia Cổ Lâu, dù không có tôi giúp, chắc cũng không có vấn đề gì, dù sao cũng có Tần Mặc ở đây, mấy người tự lo liệu đi." Nói xong, người áo đen liền quay người rời đi.

Bàn Tử có chút tức giận dậm chân. "Sao gã này lại lâm trận bỏ chạy chứ?

Cũng quá đáng quá rồi?

Vừa rồi mấy người chúng ta hợp sức lại còn không giải quyết được hết đám người đá kia, bây giờ lại thiếu mất một người, e là cũng không ổn đâu." Tần Mặc gật đầu, có lẽ cũng gần giống như Bàn Tử nghĩ, nhưng dù thế nào đi nữa, bọn họ đã đến đây rồi, thì không thể vì chuyện này mà lùi bước. "Đừng nghĩ nhiều nữa, dù không có hắn ta ở đây, chúng ta nhất định cũng có thể bình an vô sự đi ra ngoài.

Bây giờ việc quan trọng nhất là đi tìm Hạo Thiên Chân hội hợp."

Mấy người họ đáp một tiếng, lời Tần Mặc nói quả thật không sai.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, lại một lần nữa đấm vào bức tường trước mặt.

Nhưng Tần Mặc lại phát hiện sức mạnh này hiện tại không có hiệu quả lớn đối với bức tường. "Tôi hiểu rồi, khi những người đá đó xuất hiện, bức tường này sẽ ở trạng thái lưu động, lúc tôi tấn công chúng sẽ đỡ tốn sức hơn một chút, nhưng bây giờ thì khác rồi." Mấy người họ nhìn nhau, về điểm này, bọn họ chắc chắn không hiểu rõ, nhưng Tần Mặc nói sao thì chắc là vậy thôi. "Lôi Đình Chi Nộ!" Một tia sét khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh dùng nó đánh về phía cái lỗ trước mặt.

Cái lỗ lập tức bị Tần Mặc đánh vỡ, anh thở phào nhẹ nhõm, dẫn mấy người họ đi vào.

Sau khi vào trong không gian này, Tần Mặc mới đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, mấy người kia cũng đã mệt lả, họ tìm một chỗ ngồi xuống.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc. "Mọi người không sao chứ?

Vừa rồi tôi ở đây một mình, lo chết đi được, may mà bây giờ mọi người đã qua đây rồi." Tần Mặc tùy ý xua tay, bọn họ chắc chắn không có chuyện gì, nếu không thì sao có thể bình an vô sự đến được đây? "Ở đây có mấy thứ đó không?" "Tôi cũng không rõ lắm, vừa rồi không phải chỉ có mình tôi ở đây sao?

Chắc là do nhiệt độ trên người tôi quá thấp, không đủ để chúng xuất hiện, nhưng bây giờ mọi người đều ở đây, thì không chắc đâu." Dù sao mấy người Tần Mặc cũng vừa mới trải qua trận chiến, nhiệt lượng trên người họ vẫn còn khá nhiều, nếu truyền đến vách tường xung quanh, những người đá này nhất định sẽ lại xuất hiện.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền nói với bọn họ. "Nếu đã vậy, thì đành tạm thời để mọi người chịu thiệt một chút vậy." Nói xong câu đó, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, nhiệt độ xung quanh lập tức trở nên thấp đi, Tần Mặc cũng gầm lên một tiếng vào lúc này. "Ngưng Băng Quyết!" Sau khi năng lượng của Tần Mặc xuất hiện, những bức tường xung quanh dường như phát ra tiếng "rắc rắc".

Tần Mặc nhìn những bức tường này, phát hiện trên đó lại xuất hiện một lớp sương băng.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, đây cũng là một chuyện tốt, ít nhất chúng sẽ không xuất hiện để tấn công mấy người họ.

Bàn Tử và mấy người kia thì có chút lạnh, cơ thể họ không ngừng run rẩy.

Thấy họ như vậy, Tần Mặc cảm thấy có chút bất đắc dĩ, bèn khuyên giải. "Ráng chịu một chút đi, đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Tôi biết mọi người không chịu được nhiệt độ này, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể như vậy." Mấy người họ đáp một tiếng.

Có lẽ vì hiện tại mấy người Tần Mặc đã thực sự an toàn, giọng nói của hệ thống cũng trực tiếp nhắc nhở Tần Mặc. "[Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.]" Nghĩ đến nơi này nguy hiểm như vậy, Tần Mặc liền mở bảng trạng thái hiện tại của mình ra xem. "Họ tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24 tuổi.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ,

Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Trang bị: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 835 (Giới hạn của con người: 10), Thể lực 850 (Giới hạn của con người: 10), Sức mạnh 850 (Giới hạn của con người: 10), Tinh thần 865 (Giới hạn của con người: 10)." Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, không ngờ thể chất hiện tại của mình lại tốt như vậy, thảo nào vừa rồi có thể trụ được ở nơi đó lâu như thế.

Chương 692

Nếu thể chất của mình không đạt đến trình độ này, e là mình cũng không thể trụ được ở đó.

Tần Mặc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhìn mấy người trước mặt, bọn họ đều mệt đến mức nằm liệt tại chỗ, xem ra tiếp theo không thể tiếp tục đi tới.

Tần Mặc cũng biết mấy người họ quả thật rất vất vả, dù sao thì bọn họ cũng không cần thiết phải đến đây, là vì mình lo lắng cho an nguy của Trương Kỳ Lân nên họ mới đi theo.

Tần Mặc lấy ra một ít đồ ăn, đưa cho mấy người họ. "Ăn chút gì đi, lát nữa chúng ta sẽ tiếp tục lên đường, hồi phục thể lực đã rồi nói, nếu không đến lúc sau thật sự gặp phải thứ gì, e là cũng không có sức chống lại." Mấy người họ nhìn nhau rồi gật đầu, họ biết Tần Mặc mang theo rất nhiều thức ăn, nên có thể ăn nhiều một chút.

Sau khi ăn xong, họ mới lại nhìn về phía Tần Mặc, bây giờ chỉ cần Tần Mặc dẫn họ tiếp tục đi tới.

Tần Mặc thấy họ đều đã nghỉ ngơi gần xong, lúc này mới mỉm cười, sau đó liền dẫn họ cùng đi về phía trước.

Tần Mặc lại cẩn thận quan sát không gian trước mặt. "Bây giờ làm sao đây?

Chúng ta không thể quay lại đường cũ được chứ?

Nơi này cũng là một không gian kín." Giải Tiểu Hoa nhíu mày nhìn Tần Mặc, cô cảm thấy Tần Mặc hẳn là có cách tìm được đường đi, vì thế bây giờ chỉ cần đặt hy vọng vào Tần Mặc là được.

Tần Mặc thì nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận một chút, sau đó

liền nhìn về một nơi, Tần Mặc lại một lần nữa đập vỡ bức tường đó.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc liền nói với mấy người họ. "Được rồi, chúng ta qua trước đi." Nói rồi, Tần Mặc liền đi về phía trước, nhưng điều khiến anh không ngờ là, trước mặt lại có hai con đường.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền mở miệng nói với họ. "Nếu nơi này có hai con đường, vậy hẳn là chỉ có một con đường đúng.

Tôi đi trước xem thử, mọi người ở đây đợi." Mấy người họ nhìn nhau, nhíu mày rồi lắc đầu. "Làm sao được chứ?

Hay là chúng tôi đi cùng anh đi, dù sao nơi này thật sự quá nguy hiểm, nếu lát nữa anh thật sự gặp phải thứ gì, e là cũng không đối phó được với chúng." Tần Mặc bất đắc dĩ thở dài. "Thôi đi, chẳng lẽ mọi người còn không hiểu thực lực của tôi sao?

Yên tâm đi." Mấy người họ đáp một tiếng.

Tần Mặc đi về phía trước, nhưng không lâu sau, anh lại nghe thấy tiếng động gì đó.

Ngay lập tức, anh nhíu mày, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình.

Mấy người này cũng trở nên cảnh giác, họ không phải kẻ ngốc, tự nhiên cũng nghe thấy, vì thế họ có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc ra hiệu cho họ, mấy người họ cũng hiểu ý Tần Mặc, gật đầu rồi nấp sang một bên.

Đợi đối phương chạy đến đây, Tần Mặc mới chặn trước mặt đối phương.

Thấy mấy người họ, Tần Mặc liền nhíu mày. "Các người là ai?" Bàn Tử bên cạnh lại nhận ra mấy người họ, Bàn Tử nhíu chặt mày,

giải thích với Tần Mặc. "Mấy người này là những người đi vào cùng chúng ta, lúc đầu họ đi cùng Trương Kỳ Lân.

Tại sao các người lại tách khỏi Trương Kỳ Lân?" Mấy người họ thấy Bàn Tử, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, giải thích với anh ta. "Chúng tôi quả thật đi cùng Trương Kỳ Lân, nhưng chúng tôi đi không được bao lâu thì tách khỏi anh ấy, sau đó chúng tôi gặp phải một người đá rất lớn, mấy người chúng tôi đều sợ chết khiếp, chúng tôi cứ thế chạy, rồi chạy đến đây." Tần Mặc im lặng một lúc, lúc này mới lại nhìn mấy người họ. "Các người tách khỏi Trương Kỳ Lân bao lâu rồi?" "Chắc cũng được hai ba ngày rồi, bây giờ tình hình của họ thế nào chúng tôi cũng không rõ, sau khi tách khỏi họ chúng tôi không tìm được đường, cũng không thể đi theo Trương Kỳ Lân được." Tần Mặc thở dài, vốn tưởng có manh mối, không ngờ kết quả lại có chút khác với tưởng tượng của mình. "Vậy được, tôi biết rồi.

Nếu đã vậy, các người cũng không cần nghĩ nhiều nữa, tìm cách ra ngoài đi." Mấy người họ nhìn nhau. "Nhưng chúng tôi không tìm được cách ra ngoài, các anh có thể đưa chúng tôi ra ngoài không?" Người kia nói câu này lúc có chút khó xử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thì đảo mắt một cái, mấy người này đang nghĩ gì vậy?

Mình làm sao có thời gian đưa họ ra ngoài chứ? "Chúng tôi còn phải đi tìm Trương Kỳ Lân, hơn nữa bây giờ tình hình của họ thế nào chúng tôi còn không rõ, nên chúng tôi phải ở lại đây." Nghe vậy, mấy người này mới im lặng, còn Tần Mặc thì nói cho họ biết cách rời đi cụ thể. "Hàn khí ở bên đó bây giờ chắc vẫn chưa tan hết, các người qua đó có lẽ vẫn có thể tìm được đường." Mấy người họ đều lộ vẻ kinh ngạc, nhưng Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn phải nghe lời Tần Mặc, vì thế họ liền rời khỏi nơi này.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ đến những chuyện linh

tinh nữa, chỉ nhìn mấy người Bàn Tử. "Nếu những người này đã nói họ gặp phải người đá rất lớn, xem ra sau này chúng ta sẽ gặp phải nguy hiểm khá nhiều, nên bây giờ chúng ta phải cẩn thận một chút." Bàn Tử và mấy người kia đáp một tiếng, làm sao họ lại không hiểu đạo lý này chứ? "Cũng không biết bao giờ mới gặp được Trương Kỳ Lân, thật là phiền phức quá." Bàn Tử không nhịn được lắc đầu, Tần Mặc thì không nghĩ nhiều như vậy, chỉ dẫn họ tiếp tục đi tới.

Không lâu sau, họ đến một vách núi, lúc này Tần Mặc nhìn về khu vực trước mặt. "Cũng không biết tiếp theo nên đi thế nào." Tần Mặc nheo mắt, Bàn Tử lại nhận ra nơi này, trước đây họ đã đi qua con đường này. "Tôi biết rồi, mọi người theo tôi." Bàn Tử nói rồi trực tiếp lấy ra dây thừng, thả xuống dọc theo vách núi, sau đó anh ta liền trèo xuống dưới.

Tần Mặc thấy cảnh này có chút kinh ngạc, nhưng anh vẫn đi theo Bàn Tử.

Không lâu sau, họ đã đến dưới vách núi.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử. "Là ở đây sao?" Bàn Tử gật đầu, anh ta cảm thấy mình không cần thiết phải lừa Tần Mặc. "Đúng là ở đây." Không lâu sau, họ đã đến đáy vách núi, nơi này là một không gian rất lớn.

Thấy cảnh này, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm. "May mà chúng ta không tìm sai chỗ." Tần Mặc trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt, lại nhìn sang Bàn Tử bên cạnh. "Vậy tiếp theo chúng ta nên đi thế nào?" Bàn Tử cẩn thận quan sát một lúc, mày anh ta nhíu chặt lại.

Chương 693

"Không đúng lắm.” Bàn Tử nghi hoặc nhìn không gian trước mặt.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử, không nói gì.

Bàn Tử thì cẩn thận quan sát một lúc, lúc này mới nói với Tần Mặc. "Thật sự không đúng, theo logic thông thường, nơi này hẳn là có lối đi mà chúng ta đã mở ra, nhưng tôi vừa quan sát một chút, vách tường ở đây không có gì khác biệt so với những nơi khác.” Tần Mặc nheo mắt. "Nơi này quả thật có chút kỳ quái, hơn nữa ngọn núi này có thể tùy ý thay đổi, vì thế không đơn giản như vậy.” Nói xong câu này, Tần Mặc trực tiếp nhắm mắt lại, phóng ra năng lượng của mình, cẩn thận tìm kiếm xung quanh.

Không lâu sau, Tần Mặc đã tìm thấy một vị trí, anh đi đến đó, rồi lại nhìn mấy người bên cạnh. "Cẩn thận!" Mấy người họ đều đáp một tiếng, còn Tần Mặc thì ngưng tụ sức mạnh, không lâu sau, trên người Tần Mặc lại xuất hiện một ít hàn băng. "Hàn Băng Ma Trảm!" Tần Mặc ném hàn băng ra, cái lỗ trước mặt lập tức bị Tần Mặc đập mở.

Những thứ màu xanh lục xung quanh đang từ từ nhu động, nhưng có lẽ vì có năng lượng của Tần Mặc ở đây, tốc độ nhu động của chúng đặc biệt chậm.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm. "Xem ra cũng gần giống như tôi tưởng tượng, tuy rằng có năng lượng của tôi ở đây, chúng vẫn có thể cử động một chút, càng đi vào trong, e là sức mạnh của người đá sẽ càng mạnh.” Mấy người họ im lặng, nếu thật sự như vậy, vậy thì tiếp theo họ càng phải cẩn thận hơn.

Tần Mặc và họ đi vào từ lối đi này, nhưng khi vào bên trong, Tần

Mặc lại phát hiện nơi này lạnh lẽo dị thường.

Tần Mặc nhíu chặt mày, anh nhìn mấy người bên cạnh. "Cẩn thận một chút." Nói rồi, Tần Mặc lại nhìn Bàn Tử. "Con đường này có giống với con đường các anh đi lúc đầu không." Bàn Tử cười. "Đúng là cùng một nơi.

Con đường này chính là con đường chúng ta đã đi qua trước đây, đi tiếp về phía trước là có một cái bàn tròn rất lớn, sau cái bàn tròn đó chính là mật mã mà chúng ta cần sử dụng." Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó liền dẫn họ đi về phía trước.

Không lâu sau, họ đã đến chỗ bàn tròn, mở cái bàn tròn đó ra.

Sau khi vào dưới bàn tròn, Tần Mặc và họ bắt đầu sử dụng mật mã.

Trước khi sử dụng mật mã cuối cùng, Tần Mặc nhìn mấy người họ. "Mọi người phải nghĩ kỹ, nếu tiếp tục đi xuống cùng tôi, e là chúng ta thật sự sẽ gặp phải những thứ kỳ quái." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ nhìn nhau. "Không sao đâu, chúng tôi không sợ, hơn nữa đã đến đây rồi, chẳng lẽ chúng tôi còn lâm trận lùi bước sao?" Tần Mặc thở dài, dù sao mình vẫn phải dặn dò cho rõ ràng. "Mật mã thứ ba này là sai, tiếp theo chúng ta có thể sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm." Mấy người họ cười. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau đi về phía trước đi.

Bây giờ tình hình của Trương Kỳ Lân thế nào chúng ta còn không biết, mau tìm thấy họ mới là quan trọng nhất, nếu không, e là họ sẽ xảy ra chuyện gì đó không hay." Tần Mặc mỉm cười, mấy người họ đã nói vậy, mình cũng không cần phải nói những lời thừa thãi nữa, cứ dẫn họ tiếp tục đi tới thôi.

Ngay lập tức, Tần Mặc liền làm theo mật mã đó, không lâu sau, họ đã tiến vào không gian kia.

Tần Mặc phát hiện họ lại đến một sơn động, và xung quanh sơn động này có rất nhiều bóng đen rất lớn. "Những cái bóng này có phải là những người đá kia không?

Không ngờ hình thể của những cái bóng này lại lớn như vậy." Giải Tiểu Hoa bên cạnh nói câu này lúc nuốt nước bọt, nếu những người đá này đột nhiên xuống đối phó với họ, vậy thì sức mạnh của những người đá này phải mạnh đến mức nào, họ có phải là đối thủ của những người đá này không? "Những thứ mà mấy người kia nói lúc nãy e là chính là những thứ này rồi." "Nhưng mấy người đó cũng quá vô dụng rồi, dù gặp phải những thứ này, cũng không cần phải sợ đến mức đó chứ, lại còn muốn lâm trận bỏ chạy, thật đáng khinh." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, vừa rồi Bàn Tử định mắng họ một trận, nhưng Hạo Thiên Chân đã ngăn Bàn Tử lại, Bàn Tử mới không nói gì.

Thấy Bàn Tử như vậy, Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, anh lắc đầu. "Anh nghĩ nhiều làm gì?

Chuyện này cũng không liên quan gì đến anh, mấy người họ muốn đi thì cứ để họ đi.

Hơn nữa, con người không phải thánh hiền, họ cũng không giống như những vị thánh thật sự, không sợ chết.

Họ sợ mất mạng, ở đây là chuyện rất bình thường." Nghe vậy, Bàn Tử mới gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, anh ta chắc chắn cũng không thể trách mắng mấy người kia nữa, hơn nữa bây giờ việc quan trọng nhất là tìm đường đi. "Vậy tiếp theo phải làm sao đây?

Trước đây tôi và Trương Kỳ Lân chính là tách ra ở đây, sau đó tôi không biết gì nữa." Tần Mặc im lặng một lúc, lúc này mới cẩn thận nhìn sơn động trước mặt. "Điều này cũng đủ chứng minh là sơn động này có vấn đề, nên chúng ta phải tìm kiếm ở trong sơn động này." Mấy người họ gật đầu, lời Tần Mặc nói không sai, nếu không thì Bàn

Tử cũng không thể đột nhiên lạc mất Trương Kỳ Lân ở đây.

Tần Mặc cẩn thận quan sát sơn động trước mặt, sau đó anh liền phóng ra năng lượng của mình, nhưng Tần Mặc lại phát hiện năng lượng của mình ở đây không có tác dụng gì. "Lạ thật." Năng lượng trên người Tần Mặc là năng lượng Hắc Long Huyết Mạch, không thể nào ở đây lại không có chút tác dụng nào.

Điều này thật sự có chút vô lý.

Bàn Tử tò mò hỏi. "Anh sao vậy?" "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử hơi nghi hoặc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, không giải thích gì với Bàn Tử mà tiếp tục quan sát không gian trước mặt.

Trực giác mách bảo Tần Mặc rằng không gian này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Nhưng Tần Mặc càng không nói, Bàn Tử lại càng thấy kỳ quái, mày anh ta nhíu chặt lại.

"Chỗ này có vấn đề gì à?

Sau khi tôi với Trương Kỳ Lân lạc nhau ở đây, tôi cứ tìm mãi tung tích của cậu ta, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không tìm được." Bàn Tử thở dài một hơi, trong mắt lộ vẻ bất lực.

Những gì anh ta nói đều là sự thật.

Tần Mặc im lặng một lúc rồi mới nói với Bàn Tử.

"Có lẽ có khả năng đó." Nói xong, Tần Mặc lại cẩn thận quan sát không gian trước mắt, dường như muốn tìm ra thứ gì đó.

Nhưng anh vẫn không thể tìm thấy điểm nào khác biệt trong không gian này.

"Các anh mau nhìn chỗ kia kìa." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa chỉ

vào một vật đang di chuyển ở phía xa.

Chương 694

Thấy thứ đó, Tần Mặc nhíu mày, nó có vóc dáng thật to lớn.

Nhận ra sự việc không đơn giản, Tần Mặc siết chặt nắm đấm, rồi nói với mấy người họ.

“Mọi người cẩn thận một chút.

Thể hình của thứ này quá lớn, e rằng ngay cả tôi cũng chưa chắc là đối thủ của nó.

Nếu các anh không cẩn thận, e là chúng ta đều sẽ chết dưới tay nó.” Nghe Tần Mặc nói vậy, họ hít sâu một hơi rồi đáp lại.

Ngay cả Tần Mặc cũng đã nói thế, họ chắc chắn sẽ nghe theo.

“Nhưng lỡ lát nữa nó thật sự xông đến tấn công thì chúng ta phải làm sao?” Bàn Tử nhìn Tần Mặc, trong mắt Tần Mặc thoáng qua vẻ lạnh lùng.

“Cho dù nó có tấn công, chúng ta cũng không cần lo lắng.

Dù sao cũng có tôi ở đây, tôi sẽ bảo vệ tốt cho các anh.

Mọi người cứ ngoan ngoãn ở đây là được.” Họ im lặng một lát rồi đồng ý.

Tần Mặc đã nói vậy, họ đương nhiên sẽ nghe theo.

Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ siết chặt nắm đấm.

“Nếu đã đến rồi thì đừng lãng phí thời gian nữa, lên thôi.” Tần Mặc nhìn cái bóng đen kia.

Cái bóng đen này trông giống như một người đá, nhưng vóc dáng lớn hơn người đá rất nhiều.

Người đá này không hiểu Tần Mặc đang nói gì, nhưng nó vẫn không ngừng di chuyển tại chỗ.

Dường như nó đang do dự không biết có nên tấn công nhóm Tần Mặc hay không?

Tần Mặc cũng biết người đá đang nghĩ gì, anh bèn nhỏ giọng nhắc nhở.

"Tôi có cảm giác phải giải quyết tên người đá này thì mới có thể rời khỏi đây." Họ im lặng.

Có lẽ suy nghĩ của Tần Mặc quả thực không sai.

Nhưng dù thế nào, họ cũng phải giúp Tần Mặc, vì người đá này trông khá lợi hại.

Một lúc sau, âm thanh của hệ thống vang lên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh!

Phát hiện Mộ huyệt sinh vật, mời lập tức tiêu diệt. 】 Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Anh đã sớm biết người đá này chắc chắn sẽ đến đối phó với họ, bây giờ xem ra đúng là như vậy.

Người đá xuất hiện cách Tần Mặc không xa, rồi nó vung thẳng cánh tay đánh tới.

Tần Mặc phát hiện cánh tay của nó đặc biệt dài, khoảng hai ba mét.

Tần Mặc vội vàng rút vũ khí ra đỡ lấy.

Cánh tay của nó va chạm với vũ khí của Tần Mặc, trong không khí lập tức vang lên một tiếng "keng".

Tần Mặc lùi về sau hai bước, nhưng nhanh chóng ổn định lại thân hình.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ người đá này lại có chút khác biệt, sức mạnh của nó cũng quá lớn rồi.

Ở bên kia, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều hít một hơi khí lạnh.

Cả hai đều hiểu thực lực của Tần Mặc, ngay cả Tần Mặc cũng chỉ có thể đấu ngang tay với người đá này, đủ thấy nó đáng sợ đến mức nào.

"Xem ra lần này chúng ta phải cẩn thận rồi.

Nếu không đối phó nổi nó, chúng ta phải mau chóng đưa Tần Mặc rời khỏi đây." Bàn Tử nói với Hạo Thiên Chân.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân có chút không tốt.

"Nhưng chúng ta vẫn chưa tìm thấy lối ra mà.

Hơn nữa, lần trước anh đến đây hình như không gặp phải thứ này đúng không?" Hạo Thiên Chân hỏi Bàn Tử, Bàn Tử gật đầu, lời của Hạo Thiên Chân quả thực không sai.

"Lần trước tôi không thấy nó.

Cho nên lần này tôi cũng thấy hơi kỳ lạ." Lẽ nào là vì Trương Kỳ Lân họ đã vào trong cổ lâu, nên bây giờ mới có một người đá ở đây sao?

Bàn Tử không biết phỏng đoán của mình có đúng không, nhưng dù sao đi nữa, thứ này đã xuất hiện thì anh ta phải cẩn thận, không thể lơ là.

Tần Mặc thấy hai người họ như vậy thì có chút bất lực.

"Được rồi, bây giờ đừng nghĩ nhiều nữa, giải quyết thứ này trước là quan trọng nhất.

Còn những chuyện linh tinh khác, đợi chúng ta xử lý xong nó rồi nói sau." Mấy người họ đồng thanh đáp.

Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẽ nghe theo, vì vậy họ đến bên cạnh giúp đỡ Tần Mặc.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Có mấy người họ giúp, anh cũng không cần lo lắng nhiều.

Tần Mặc cùng mấy người họ xông về phía người đá.

Người đá bị Tần Mặc húc một phát, lùi lại một đoạn khá xa mới ổn định được thân hình, sau đó nó lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Nó không ngờ Tần Mặc lại lợi hại như vậy, ngoài dự đoán của nó.

Tần Mặc thấy người đá như vậy thì bĩu môi, anh lại đến bên cạnh nó, không ngừng tấn công.

Người đá đương nhiên không phải đối thủ của Tần Mặc, vì vậy nó nhanh chóng bị Tần Mặc đánh ngã ngồi bệt xuống đất.

Người đá kia lại đứng dậy, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Chương 695

Tần Mặc thấy nó như vậy thì bĩu môi, nhưng anh cũng không nói nhảm, vì anh biết người đá này không dễ đối phó.

Thể hình của nó lớn như vậy, có nghĩa là sức mạnh của nó cũng ngoài dự đoán, và chắc chắn nó vẫn chưa dùng hết sức.

Sự thật cũng gần như Tần Mặc nghĩ, người đá này đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tần Mặc, tấn công anh.

Vì người đá biết rằng trong mấy người này, chỉ có Tần Mặc là mạnh nhất, chỉ cần giết được Tần Mặc, những người còn lại không đáng kể.

Tần Mặc cười lạnh, nhìn chằm chằm người đá.

"Không ngờ ngươi còn biết rằng giải quyết được ta thì những người khác không còn là mối đe dọa nữa.

Nhưng điều đó vô dụng thôi." Tần Mặc lắc đầu.

Những người còn lại có chút căng thẳng.

Thật lòng mà nói, họ không biết liệu Tần Mặc có giải quyết được người đá này hay không.

Nhưng dù thế nào, họ cũng chỉ có thể ở đây hỗ trợ Tần Mặc đối phó với nó.

Tìm được cơ hội, Tần Mặc liền áp sát người đá, dùng thanh kiếm trong tay đâm tới.

Người đá vội vàng né sang một bên.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh không ngờ lần này người đá lại có thể né được.

Nhưng không sao, né được thì đã sao?

Kết quả cuối cùng vẫn như vậy thôi.

Tần Mặc cười lạnh, rồi lại đến bên cạnh người đá.

Người đá không ngờ Tần Mặc lại dám cả gan đến gần nó như vậy, nó liền húc về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bước sang một bên, ổn định lại thân hình, bĩu môi rồi lại nhìn người đá.

"Ngươi không phải đối thủ của ta đâu, ngoan ngoãn từ bỏ đi." Nói xong, Tần Mặc đến bên cạnh người đá, dùng cùi chỏ đánh tới.

Người đá tiếp tục ứng chiến.

Bất kể có đánh lại được Tần Mặc hay không, Tần Mặc đã ở đây, nó bắt buộc phải giết Tần Mặc.

Bên kia, Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa nhìn nhau, cả hai cảm thấy với thực lực của mình, e là không thể giúp Tần Mặc, chỉ có thể đứng đây nhìn.

Tìm được cơ hội, Tần Mặc tung một cú đá ngang vào đầu người đá, khiến nó ngã sấp xuống đất.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra Tần Mặc đã sớm biết người đá này không phải đối thủ của mình, nhưng anh cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian.

Anh hiểu rằng mình đã lạc Trương Kỳ Lân lâu như vậy, phải mau chóng giải quyết người đá này để đi tìm anh ta.

Bây giờ Tần Mặc chỉ hy vọng Trương Kỳ Lân không xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh, Tần Mặc đã đến phía bên kia của người đá, rồi lại

chém một nhát lên người nó.

Lớp vỏ màu xanh trên người nó bị Tần Mặc chém ra một vết nứt, nhưng lúc này nó lại dùng một tảng đá bên cạnh ném về phía Tần Mặc.

Tần Mặc né được, nhanh chóng ổn định thân hình rồi lại nhìn chằm chằm người đá trước mặt.

Người đá thấy vậy, liền lăn một vòng đến bên cạnh Tần Mặc, dùng nắm đấm nện xuống.

Tiếc là Tần Mặc lại dễ dàng tóm gọn nắm đấm của nó.

Tần Mặc cười lạnh.

"Cũng không xem lại mình là cái thá gì, chỉ bằng ngươi mà cũng đòi đối phó ta sao?" Tần Mặc lắc đầu, rồi tung một cước đạp vào ngực nó, khiến nó ngã sấp xuống đất.

Ngay lúc này, một luồng năng lượng xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Tần Mặc biết loại người đá này khá sợ loại năng lượng của mình, nên bây giờ dùng loại sức mạnh có thể làm không gian xung quanh lạnh đi để đối phó với nó là tốt nhất.

Người đá cảm nhận được luồng năng lượng này, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, nó vội vàng lùi về phía sau.

Người đá biết Tần Mặc tuyệt đối không đơn giản.

Tần Mặc thấy người đá như vậy không nhịn được cười lạnh, rồi cầm kiếm trong tay, thoáng cái đã xuất hiện sau lưng người đá, khiến nó không còn đường lui.

Người đá hết cách, chỉ có thể lao về phía luồng năng lượng của Tần Mặc.

Toàn bộ năng lượng của Tần Mặc đánh trúng người đá.

Trên người nó lập tức xuất hiện một vết thương, nó có chút tức giận, phẫn nộ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy người đá như vậy, bèn cười lạnh.

Hành động của người đá đã chậm đi rất nhiều, nó nhận ra là do nhiệt độ xung quanh, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Không được, nhiệt độ xung quanh hạn chế rất lớn đến hành động của nó, nếu cứ tiếp tục đối đầu với Tần Mặc ở đây, nó tuyệt đối không phải là đối thủ.

Tần Mặc thấy người đá muốn rời đi, liền chặn ngay trước mặt nó.

"Muốn rời khỏi đây cũng được, nhưng phải nói cho ta biết làm thế nào mới có thể rời đi, nếu không thì đừng hòng đi." Người đá nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Thật ra, nó không hề để Tần Mặc vào mắt, nó cảm thấy dù Tần Mặc có nói vậy cũng không thể ngăn cản được nó.

Lập tức, người đá lăn sang một bên, dồn sức chạy về phía trước, tiếc là Tần Mặc không muốn để nó đi.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Một luồng năng lượng khổng lồ đổ xuống trước mặt người đá, khiến nó không thể động đậy.

Nó quay đầu lại nhìn Tần Mặc, trong mắt cũng lộ vẻ phẫn nộ.

Không ngờ tên nhóc này lại lợi hại đến vậy, có thể dễ dàng chặn đường đi của nó.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, rồi đến bên cạnh người đá, lại ngưng tụ năng lượng.

Chương 696

"Ngươi nên suy nghĩ cho kỹ đi, nếu cứ tiếp tục phản kháng ở đây, ta chỉ có thể đập nát ngươi, đến lúc đó ngươi ngay cả cơ hội sống cũng không có." Tần Mặc biết thứ này tuy vẫn luôn đối phó mình, nhưng nó cũng có linh trí nhất định, anh nói chuyện với nó, nó có thể hiểu được.

Nhưng dù vậy, người đá cũng không muốn để ý đến Tần Mặc, nó nhìn vào tấm lá chắn ở bên kia, dùng năng lượng của mình đánh vào đó.

Tấm lá chắn lập tức xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc thấy vậy, cười lạnh.

"Ngươi nghĩ mình có thể phá vỡ được lá chắn năng lượng này của ta sao?

Cũng không xem lại mình là cái thá gì." "Liên Hoa Thiên Ấn!" Một ấn tay khổng lồ đập thẳng vào người đá, hất văng nó ra xa.

Cùng lúc đó, tấm lá chắn của Tần Mặc cũng nổ tung, nhưng năng lượng từ vụ nổ lại phản ngược lại toàn bộ lên người đá.

Vết thương trên người nó càng thêm nghiêm trọng, nó khó tin nhìn Tần Mặc.

Tại sao lại như vậy?

Người đá không hiểu lắm, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc thấy người đá như vậy, bĩu môi.

"Thấy chưa?" Người đá hít sâu một hơi, nó đương nhiên thấy rồi, nhưng tại sao lại thế?

Người đá thật sự có chút không hiểu.

Tần Mặc cười phá lên, rồi đến bên cạnh người đá, dùng thanh kiếm trong tay đâm từ trên xuống.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ đâm thẳng vào cơ thể người đá, chất lỏng màu xanh lục bên trong lập tức chảy ra, Tần Mặc cảm thấy hơi buồn nôn.

Bên kia, Bàn Tử không nhịn được mà càm ràm.

"Thứ này trông xấu xí thì thôi đi, sao mùi bên trong cơ thể nó cũng khó ngửi thế này, lại còn chảy ra thứ ghê tởm như vậy nữa.

Thật không muốn nhìn nó nữa, mau giết quách nó đi." Giải Tiểu Hoa liếc mắt.

"Anh nói thì hay lắm, nếu có bản lĩnh thì tự đi mà giết nó đi, sao phải dựa vào Tần Mặc?" Tần Mặc ho khan một tiếng.

"Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa.

Lát nữa tôi sẽ giải quyết nó.

Sau khi tôi giết nó xong, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này, tuyệt đối không thể ở lại đây lâu." Tần Mặc luôn cảm thấy nơi này không đơn giản, và chắc chắn còn có những thứ khác.

Ngay lập tức, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, một luồng năng lượng khổng lồ lại xuất hiện xung quanh anh.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Luồng năng lượng này hóa thành vô số thanh kiếm.

Những thanh kiếm này đâm thẳng về phía người đá, xuyên qua cơ thể nó.

Người đá gầm lên một tiếng giận dữ, ép những thanh kiếm này ra ngoài, và chúng cũng nổ tung ngay lập tức.

Tần Mặc nhướng mày.

“Chiêu này cũng lợi hại đấy, nhưng ngươi còn dùng được mấy lần nữa?” Tần Mặc hừ lạnh, rồi ngưng tụ sức mạnh, một tảng băng khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

“Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!” Tảng băng này chặn đứng người đá.

Thấy vậy, người đá nhíu mày, siết chặt nắm đấm, nện vào tảng băng trước mặt.

Phải nói rằng, nắm đấm của nó khá cứng rắn, nhưng cú đấm này cũng không làm tảng băng vỡ nát.

Tần Mặc nhân cơ hội lại ngưng tụ một luồng năng lượng khổng lồ.

“Ngưng Băng Quyết!” Luồng năng lượng này từ từ hóa thành từng con dao găm nhỏ, đâm thẳng về phía người đá ở cách đó không xa.

Người đá cúi người về phía trước, sắc mặt có chút khó coi, rồi nó lăn sang một bên.

Tần Mặc thấy người đá như vậy, bĩu môi, cũng không xem lại mình là cái thá gì.

Tần Mặc vội vàng dùng những tảng băng xung quanh chặn đường đi của nó, khiến nó không thể động đậy.

Người đá lập tức cảm thấy cạn lời, và những con dao găm băng kia cũng đâm thẳng vào cơ thể nó.

Hơi lạnh xuyên qua cơ thể người đá, nó vốn định tiếp tục phản kháng Tần Mặc, nhưng lại phát hiện cơ thể mình không thể cử động được nữa.

Người đá kinh ngạc đứng sững tại chỗ, lúc này Tần Mặc đã đến bên cạnh nó.

"Ngươi không phải không biết, hành động của các ngươi bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ.

Bây giờ nhiệt độ ở đây thấp như vậy, ngay cả chất lỏng trên người ngươi cũng đã đóng thành băng, ngươi còn đối phó ta thế nào được?" Nói xong, Tần Mặc dùng kiếm đâm thẳng vào cơ thể người đá.

Người đá lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, nó lùi về sau, rồi lại nhìn cơ thể mình.

Chất lỏng màu xanh lục bên trong cơ thể nó đã không thể chảy ra được nữa, vì chúng đều đã bị đóng thành băng.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, rồi thu kiếm lại, nhìn người đá trước mặt.

"Được rồi, tiếp theo ngươi cứ ngoan ngoãn chờ ta giết đi." Nói xong, Tần Mặc lại đến bên cạnh người đá, liên tục tấn công nó.

Nó đương nhiên không phải đối thủ của Tần Mặc, rất nhanh đã bị Tần Mặc đánh ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tần Mặc thở phào.

Dù sao đi nữa, cuối cùng cũng đã giết được người đá này.

Âm thanh của hệ thống cũng vang lên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, tiêu diệt Mộ huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.】 Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhàn nhạt, anh nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người họ ở cách đó không xa.

“Được rồi, cuối cùng cũng giải quyết xong thứ này.

Nếu đã không còn nó nữa, chúng ta hãy tìm cách rời khỏi hang động này trước đã.” Mấy người họ đồng thanh đáp.

Tần Mặc đã nói vậy, họ cũng chỉ có thể nghe theo.

Chương 697

Tần Mặc cẩn thận quan sát hang động trước mặt, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Anh lại cẩn thận sờ lên những bức tường, một lúc sau, Tần Mặc phát hiện một chỗ trên tường có chút không đúng.

"Chắc là ở đây." Nói xong, Tần Mặc siết chặt nắm đấm, đấm một phát vào bức tường trước mặt, bức tường lập tức xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc nhíu mày, rồi lại nhìn mấy người bên cạnh.

"Mọi người lùi lại một chút, để lát nữa đá vụn không văng trúng người." Mấy người họ nhìn nhau rồi gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Tần Mặc thở phào, rồi dùng năng lượng của mình đánh vào bức tường.

Bức tường lập tức xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười, anh đến bên cạnh vết nứt, lắng nghe động tĩnh bên trong, phát hiện có tiếng nước chảy róc rách.

Tần Mặc càng kinh ngạc hơn, anh lại nhìn mấy người bên cạnh.

"Thật kỳ lạ, nhưng tôi sẽ phá mở chỗ này trước, chúng ta vào xem bên trong có gì." Họ cảm thấy Tần Mặc đã nói vậy thì cũng không cần nghĩ ngợi linh tinh nữa, bèn vội vàng gật đầu.

Tần Mặc rút kiếm ra, chém mạnh vào bức tường trước mặt, bức tường lập tức vỡ tan.

Tần Mặc cười cười, rồi dẫn mấy người họ đi về phía trước, tiến

vào bên trong bức tường, phát hiện trước mặt là một vũng nước khổng lồ.

"Đây là cái gì?" Vừa nói, Tần Mặc vừa cẩn thận quan sát vũng nước.

Mấy người còn lại nhìn nhau rồi lắc đầu.

"Chúng tôi cũng không rõ." Tần Mặc quay sang nhìn Bàn Tử.

"Trước đây anh có thấy vũng nước nào như thế này không?" Bàn Tử lắc đầu, làm sao anh ta thấy được chứ?

"Tôi không biết, tôi đã lạc Trương Kỳ Lân họ ở chỗ kia, sau đó họ gặp phải chuyện gì tôi cũng không rõ.

Bây giờ những gì tôi biết cũng chỉ ngang ngửa các anh thôi." Tần Mặc thở dài, gật đầu.

Nếu đúng là như vậy, sự việc này e là không đơn giản.

Tần Mặc cẩn thận quan sát vũng nước trước mặt, rồi đưa tay vào, phát hiện nhiệt độ nước khá thấp.

Anh nhíu mày rút tay về, nhìn mấy người họ.

"Vũng nước này xem ra không đơn giản, chúng ta phải cẩn thận." Mấy người họ nhìn nhau, gật đầu.

Ngay cả Tần Mặc cũng nói vậy, họ cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên hiểu đạo lý này.

Tần Mặc khẽ thở ra, lấy đèn pin ra quan sát cẩn thận.

Ngay lúc này, Tần Mặc đột nhiên phát hiện dưới mặt nước lại xuất hiện Trương Gia Cổ Lâu.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, anh nhìn mấy người họ.

"Mọi người mau qua đây xem." Nghe vậy, họ đi tới, cẩn thận quan

sát.

Nhưng khi nhìn rõ, họ đều hít một hơi khí lạnh.

“Sao có thể chứ?

Trương Gia Cổ Lâu ở dưới nước sao?” Họ vừa nói vừa nhìn nhau.

Tần Mặc nheo mắt, rồi cất đèn pin, đưa cho Hạo Thiên Chân bên cạnh.

“Anh cầm đi, tôi xuống xem thử.” Nói xong, Tần Mặc định nhảy xuống, nhưng Hạo Thiên Chân lại kéo tay anh lại.

“Đừng vội thế, lỡ dưới nước có cạm bẫy thì sao?

Anh cứ thế đi xuống, nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao?” Tần Mặc lắc đầu, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt.

“Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Nói xong, Tần Mặc nhảy thẳng xuống.

Mấy người họ nhìn nhau, nhưng cũng hết cách, Tần Mặc đã xuống rồi, họ không thể lôi anh lên lại được.

Họ bèn cẩn thận quan sát Tần Mặc.

Tần Mặc đã bơi xuống đáy nước, đến bên cạnh Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng sau khi quan sát kỹ, anh nhận ra có gì đó không ổn, bèn bơi trở lại mặt nước, thở dài.

“Đúng là có chút không ổn.

Đây căn bản không phải Trương Gia Cổ Lâu, mà là một tấm gương khổng lồ, nó phản chiếu hình ảnh Trương Gia Cổ Lâu.” “Vậy thì lạ thật, tại sao ở đây lại có một tấm gương?” Mấy người họ nhìn nhau, không hiểu lắm nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, rồi xoa cằm suy nghĩ.

“Cho dù là gương, nó cũng chỉ nên phản chiếu lại mấy người chúng ta thôi chứ, tại sao lại có thể phản chiếu được Trương Gia Cổ Lâu?

Điều này thật ngoài dự đoán của chúng ta.” Bàn Tử thở dài.

Tần Mặc cất đèn pin đi, rồi nhìn lên phía trên, nhưng chỉ thấy rất nhiều đá, không có gì khác.

“Anh nghĩ tấm gương này phản chiếu cảnh tượng phía trên sao?” Tần Mặc nhướng mày.

“Cái này thì tôi không rõ lắm, nhưng tôi cảm thấy tấm gương này e là không đơn giản.

Hoặc là nó có thể phản chiếu tình hình của cổ lâu, nhưng theo lẽ thường, thời cổ đại không có thiết bị tiên tiến như vậy, cũng không thể nào lắp đặt camera giám sát được.” Bây giờ thì có thứ gọi là camera giám sát, nhưng thời cổ đại chắc chắn không có.

Vậy tấm gương này rốt cuộc là thứ gì?

Mấy người họ nhìn nhau, bây giờ cũng cảm thấy có chút không ổn.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ ngồi xổm xuống, lại cẩn thận nhìn tấm gương trước mặt, rồi dùng đèn pin tiếp tục soi.

“Nhưng Trương Gia Cổ Lâu này trông có vẻ quỷ dị, sao toàn bộ đều là màu xanh thế?

Chương 698

Có phải đây là nơi dành cho người chết ở, nên mới như vậy không?" Hạo Thiên Chân hỏi Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

"Đúng là có khả năng đó.

Nhưng dù sao đi nữa, chúng ta cũng đã không biết làm cách nào để đến Trương Gia Cổ Lâu, chỉ có thể nghiên cứu kỹ tấm gương này thôi." "Liệu có khả năng tấm gương này chỉ được đặt ở đây để khơi dậy sự tò mò của chúng ta về vị trí của Trương Gia Cổ Lâu, sau đó khiến chúng ta từ bỏ ý định đi tiếp không?" Tần Mặc im lặng một lúc, anh nhìn Giải Tiểu Hoa, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt.

"Không ngờ suy nghĩ của anh cũng phong phú đấy.

Nhưng nếu anh đã nói ra rồi, tôi sẽ thử cảm nhận kỹ một chút." Nói xong, Tần Mặc nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng, nhưng anh lại phát hiện nơi này cũng không có gì cả, hoặc là anh không cảm nhận được.

"Không đúng, nơi này không có con đường nào khác, có nghĩa là chúng ta phải từ đây tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, nhưng rõ ràng dưới kia chỉ là một tấm gương." "Hay là chúng ta có thể đi xuyên qua tấm gương đó?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc liếc mắt, lời này của Hạo Thiên Chân chắc chắn là nói bừa.

"Anh đừng vội phủ nhận suy nghĩ của cậu ấy.

Tôi thấy chúng ta bây giờ cũng không biết phải làm gì, chi bằng cứ thử xem, biết đâu lại được thật." Giải Tiểu Hoa nói, ánh mắt sáng lên.

Tần Mặc im lặng một lúc, không ngờ suy nghĩ của mấy người họ lại gần giống nhau.

Anh lại nhìn sang Bàn Tử, Bàn Tử đưa tay gãi đầu.

“Anh đừng nhìn tôi thế, thật ra tôi cũng không rõ lắm đâu.

Nếu thật sự muốn thử, thì chúng ta cứ xuống xem sao.” Tần Mặc thở dài.

Mấy người họ đều nói vậy, anh còn biết làm sao nữa?

“Vậy được, tôi sẽ xuống đó một lần nữa.

Mọi người cứ ở đây, lỡ dưới nước thật sự có nguy hiểm gì, tôi cũng có thể giúp mọi người chống đỡ.” Mấy người họ nhìn nhau, nhưng họ cũng biết thực lực của Tần Mặc khá mạnh, dù anh thật sự gặp nguy hiểm dưới nước cũng không thể xảy ra chuyện gì được.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, lại lặn xuống nước, cẩn thận quan sát tấm gương trước mặt, nhưng anh vẫn không phát hiện có gì bất thường.

Tần Mặc thử đến bên cạnh tấm gương.

Tiếp đó, Tần Mặc định đi thẳng vào trong tấm gương này, nhưng lại phát hiện đây là một tấm gương thật chính hiệu, hoàn toàn không thể đi xuyên qua.

Tần Mặc có chút bất lực thở dài, sớm đã biết sẽ như thế này, sao mình lại ngốc như vậy chứ?

Lại đi tin lời mấy người này?

Ngay lập tức, Tần Mặc lại trèo lên bên cạnh, rồi nhìn mấy người họ.

“Mấy người các anh vừa nãy chắc đã thấy rồi chứ?” Bọn họ nhìn nhau rồi gật đầu.

“Thế thì lạ thật, theo logic thông thường, nếu nơi này có thể nhìn thấy Trương Gia Cổ Lâu thì lối vào phải ở đây mới đúng, hơn nữa

chẳng phải anh cũng nói rồi sao?

Nơi này đã không còn đường tiến về phía trước nữa." Tần Mặc im lặng, đưa mắt nhìn xung quanh.

Thật lòng mà nói, bây giờ anh cũng không hiểu nổi đây là chuyện gì.

"Chẳng lẽ vấn đề nằm ở phía trên?" Tần Mặc lẩm bẩm một mình, anh lại ngẩng đầu nhìn lên trên, sau đó lấy dây thừng từ trong ba lô ra, nhìn mấy người họ rồi nói.

"Vậy mấy người cứ tạm thời ở đây đi, tôi lên trên xem thử." Mấy người họ nhìn nhau rồi gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì họ cứ nghe theo anh.

Tần Mặc liền quăng dây thừng lên trên, rồi thuận thế trèo lên.

Không lâu sau, anh phát hiện phía trên quả thật có thứ gì đó, nhưng nó khá nhỏ, anh không nhìn rõ được.

Tần Mặc cau mày, nhưng thứ đó lại ở trên đỉnh cao nhất, anh tiếp tục trèo lên.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc đã lên tới nơi cao nhất.

Sau khi nhìn rõ, sắc mặt anh trở nên khó coi, lông mày nhíu chặt, rồi anh nhảy xuống.

"Sao rồi?" Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc.

Trong mấy người họ, chỉ có Tần Mặc là thân thủ tốt nhất, nên bây giờ chỉ có thể hỏi anh.

Tần Mặc thở dài.

"Tôi vừa nhìn rõ thứ ở trên rồi, đó là mô hình của Trương Gia Cổ Lâu.

Nếu tôi đoán không lầm, ở đây có rất nhiều tấm gương, hơn nữa vừa rồi khi nhìn từ trên xuống, tôi phát hiện lúc các anh dùng đèn pin rọi vào mặt nước, ánh sáng quả thực sẽ phản chiếu đến bên cạnh mô hình đó." Mấy người họ trợn tròn mắt.

"Vậy có nghĩa là thứ chúng ta nhìn thấy vừa rồi hoàn toàn là mô hình đó, bây giờ phải làm sao đây?" Mấy người họ thở dài, nhìn Tần Mặc, bây giờ họ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe theo anh.

Tần Mặc lắc đầu, làm sao anh biết được chứ?

Bọn họ không biết phải làm gì, Tần Mặc đương nhiên cũng không hiểu.

Anh lại ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm vào tấm gương trước mặt.

"Thật là vô lý, nếu nơi này chỉ có mô hình Trương Gia Cổ Lâu, vậy có nghĩa là lối vào không phải ở đây." "Có khả năng nào là họ vào đây rồi lại đi ra, sau đó từ một nơi khác để vào cổ lâu không?" "Hay là họ vốn dĩ chưa vào được?" Mấy người họ đều đưa ra phỏng đoán của riêng mình, Tần Mặc đảo mắt.

"Sao có thể được?

Nếu Trương Kỳ Lân thật sự không vào được Trương Gia Cổ Lâu thì anh ấy chắc chắn sẽ báo tin cho chúng ta, nhưng anh ấy không làm vậy, điều đó có nghĩa là tình hình thật sự không ổn." Mấy người họ im lặng, có lẽ lời Tần Mặc nói cũng không sai, nhưng bây giờ họ thật sự không biết phải làm sao, chỉ đành nghe theo anh.

Tần Mặc lại đứng dậy, quay đầu nhìn xung quanh.

"Tôi cứ cảm thấy nơi này có thứ gì đó mà chúng ta chưa phát hiện ra, nên mới không tìm được mấu chốt." Nói rồi, Tần Mặc cẩn thận

quan sát những bức tường trước mặt.

Mấy người kia nhìn nhau, chẳng phải Tần Mặc đã xem qua rồi sao?

Còn nói xung quanh đây không có lối vào nào cả.

“Hay chúng ta cũng đi xem thử đi, dù sao mấy người chúng ta ở đây cũng không có việc gì làm.” Bàn Tử nói xong liền phủi tay, sau đó họ bắt đầu cẩn thận quan sát không gian trước mặt.

Một lúc sau, Hạo Thiên Chân nhận ra có điều không ổn, cậu đến bên một khe nứt, nhìn Tần Mặc và những người khác.

“Mọi người mau lại đây.” Tần Mặc nghe vậy liền đi tới, sau đó anh cẩn thận quan sát, phát hiện bên trong khe nứt này chứa rất nhiều dầu hỏa, hơn nữa còn có một ít bông gòn, e rằng chỗ bông này là dụng cụ để châm lửa đốt dầu.

Tần Mặc nheo mắt.

“Nếu chúng ta muốn có manh mối, xem ra chỉ có thể châm lửa đốt chỗ dầu hỏa này thôi.” “Nhưng nếu nơi này thông với một quả bom hay thứ gì đó khác thì sao?

Chương 699

Chẳng phải chúng ta sẽ chết ở đây à?" Trí tưởng tượng của Hạo Thiên Chân lúc nào cũng bay cao bay xa, vì vậy cậu nói thẳng ra suy đoán của mình.

Tần Mặc đảo mắt.

"Chắc không đến nỗi vậy đâu." Nói rồi, Tần Mặc lại quan sát khe nứt trước mặt.

"Hơn nữa, lượng dầu hỏa ở đây tạm thời chưa đủ để gây nổ.

Còn việc nó có nối với nơi có bom hay không, tôi thấy cũng không có khả năng lắm, nếu không thì họ đã chẳng đặt dầu hỏa ở một nơi kín đáo như vậy." "Thực ra tôi thấy lời Tần Mặc nói không sai chút nào.

Nếu đã vậy, hay là chúng ta tìm cách châm lửa đốt chỗ dầu hỏa này, rồi xem có manh mối gì không?" Bàn Tử nói vậy trong khi nhìn về phía Tần Mặc, anh ta cảm thấy nhất định phải hỏi ý kiến Tần Mặc, dù sao trong số họ cũng chỉ có Tần Mặc là người có bản lĩnh nhất.

Hơn nữa, suy nghĩ của Tần Mặc luôn khác với họ, nếu Tần Mặc xác định không có vấn đề gì thì có thể làm.

"Hay là đừng hành động bộp chộp như vậy." Giải Tiểu Hoa nhìn mấy người họ.

"Tôi cứ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, nếu chúng ta châm lửa mà thật sự chết ở đây thì phải làm sao?" Giải Tiểu Hoa thở dài.

"Không phải tôi tham sống sợ chết, mà chúng ta đã trải qua bao nhiêu gian khổ mới đến được đây, tôi chắc chắn không hy vọng mấy

người chúng ta lại chết ở đây vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy." Tần Mặc gật đầu, thực ra lời Giải Tiểu Hoa nói cũng không sai, ngay lập tức anh lại cẩn thận quan sát không gian này.

"Nhưng ở đây cũng không còn nơi nào khác.

Hơn nữa... nếu họ thật sự muốn dùng cách này để giết chúng ta ở đây..." "...thì họ hoàn toàn có thể sắp đặt một thiết bị ở đây, chúng ta vừa bước vào thì thiết bị tự động kích hoạt, rồi cho nổ bom, chẳng phải tốt hơn sao?" "Có khả năng nào là đầu óc họ không tiên tiến đến thế không?" Hạo Thiên Chân xoa cằm, Tần Mặc bật cười, Bàn Tử đứng bên cạnh cũng đảo mắt.

"Này Hạo Thiên Chân, đầu óc cậu cả ngày nghĩ cái gì vậy?

Họ đã xây dựng được những thứ như thế này, sao lại không thể làm ra cái thiết bị tự động kia chứ?" "Vậy được rồi, tôi thấy Tần Mặc đã nói vậy thì chúng ta cứ thử xem sao.

Dù sao cũng có Tần Mặc ở đây, cho dù có xảy ra chuyện gì, tôi tin anh ấy cũng có thể bảo vệ được chúng ta." Giải Tiểu Hoa hít một hơi thật sâu, trong lòng cậu có chút căng thẳng, nhưng dù sao cũng đã đến bước này, họ chỉ có thể tạm thời làm vậy.

Tần Mặc lấy thẳng một chiếc bật lửa ra, ném vào trong, ngọn lửa lập tức bùng lên.

Không lâu sau, dầu hỏa từ từ cháy, Tần Mặc phát hiện ngọn lửa đang cháy ngược lên trên.

Ánh mắt Tần Mặc lộ vẻ nghi hoặc, ngọn lửa này cháy lên trông cũng khá đẹp, giống như một con rắn lửa vậy.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ im lặng chờ đợi ở đây.

Chẳng mấy chốc, dầu hỏa ở nơi này đã cháy hết, trong không khí còn thoang thoảng một mùi khó ngửi.

Bàn Tử vội đưa tay bịt mũi.

“Hình như cũng không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra, đây là sao vậy?” Mấy người họ vừa nói vừa nhìn nhau, Tần Mặc lắc đầu, thật lòng mà nói, bây giờ anh cũng không rõ lắm, hơn nữa tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, anh cũng không đoán được.

“Có chút không ổn.” Tần Mặc nheo mắt, ngay lúc anh chuẩn bị nói tiếp điều gì đó, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng “ầm ầm”, tim Tần Mặc hẫng một nhịp, anh vội nhắc nhở mấy người họ.

“Hỏng rồi, chuyện này không đơn giản như vậy, chúng ta mau rời khỏi đây, tôi nghi nơi này sắp sập rồi.” Nói rồi, Tần Mặc định chạy về phía cửa hang bên kia, nhưng anh lại phát hiện cửa hang đó không biết từ lúc nào đã bị chặn lại, sắc mặt anh lập tức trở nên khó coi, anh vội ngưng tụ sức mạnh, đánh vào cửa hang.

Chỉ tiếc là cửa hang này vô cùng cứng rắn, một đòn của Tần Mặc hoàn toàn không thể phá vỡ.

Sắc mặt Tần Mặc cực kỳ khó coi, tiếp đó anh đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện đầm nước kia đột nhiên lan ra, từ từ di chuyển về phía họ.

Tần Mặc càng thêm kinh ngạc.

Đây là chuyện gì vậy?

Nhưng không đợi Tần Mặc nói gì, những tảng đá dưới chân họ bắt đầu biến đổi, rất nhanh sau đó họ đã rơi vào trong đầm nước, và Tần Mặc phát hiện tấm gương dưới đáy đầm đã biến mất.

“Chuyện gì vậy?

Tấm gương vừa nãy đâu rồi?” Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh, họ đều lắc đầu, dưới nước họ không thể nói chuyện được, không giống như Tần Mặc.

Tần Mặc im lặng, nếu thật sự như vậy, lần này anh đúng là đã làm hỏng chuyện rồi.

Nhưng không hiểu sao, Tần Mặc cứ có cảm giác làm như vậy sẽ tìm được Trương Gia Cổ Lâu.

Ngay lúc này, trong nước đột nhiên xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, xoáy nước này lập tức cuốn lấy Tần Mặc và mấy người họ.

Tần Mặc ngay lập tức cảm nhận được năng lượng của xoáy nước khá lớn, đến nỗi cuốn thân thể anh phát ra tiếng "rắc rắc".

"Cẩn thận một chút, năng lượng trong nước này rất mạnh.

Mọi người lại gần đây, tôi sẽ dùng sức mạnh của mình bao bọc lấy mọi người, để tránh bị nghiền nát xương cốt." Họ đều gật đầu, đến bên cạnh Tần Mặc.

Anh dùng sức mạnh của mình bao bọc lấy họ.

Sau khi được sức mạnh của Tần Mặc bao bọc, mấy người họ mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại cẩn thận quan sát xung quanh.

Xung quanh toàn là nước, cũng không có gì đặc biệt.

Rất nhanh, họ bị cuốn đến một nơi.

Tần Mặc giữ vững thân hình, sau đó quay đầu nhìn những người bên cạnh, vội kiểm tra xem họ có bị thương không.

May mà luôn có năng lượng của Tần Mặc bảo vệ, nên mấy người họ không sao cả.

Họ thở phào nhẹ nhõm, nhìn xung quanh, nhưng lúc này lại phát hiện cơ thể mình đang không ngừng lún xuống.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, anh đột nhiên vỗ mạnh xuống đất, thân hình liền bay lên không trung, nhưng mấy người kia thì

không được như vậy, cơ thể họ vẫn không ngừng chìm xuống.

Mặc dù Tần Mặc có thể kéo họ ra khỏi bãi cát này, nhưng anh lại không thể tìm được một nơi an toàn để họ ở lại.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền lấy từ trong ba lô ra một tấm ván, đặt lên trên bãi cát lún.

Tần Mặc đáp xuống tấm ván, sau đó giữ vững thân hình.

Tấm ván này khá lớn, nên tạm thời có thể chống đỡ được Tần Mặc.

Tần Mặc quay đầu nhìn, phát hiện cơ thể mấy người họ đã lún xuống hơn một nửa, gần đến ngực rồi, nhưng họ lại nhận ra mình không thể chìm xuống thêm được nữa.

Họ nhìn Tần Mặc với ánh mắt nghi hoặc.

“Dưới chân chúng ta hình như có một tảng đá, bây giờ chúng ta đang được tảng đá này đỡ lấy, tạm thời không sao.” Tần Mặc càng thêm nghi hoặc.

Chương 700

“Lạ thật, theo logic thông thường, nếu nơi này có cát thì phải để chúng ta lún vào trong cát rồi chết ở đây mới đúng, tại sao mấy người chúng ta lại không sao cả?” Họ nhìn nhau rồi lắc đầu, làm sao họ biết được chứ?

Ngay cả Tần Mặc cũng không hiểu, họ chỉ có thể tạm thời ở lại đây.

Ngay lúc Tần Mặc chuẩn bị nói gì đó, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên. 【Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời lập tức tiêu diệt.】 Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, anh quay đầu nhìn xung quanh, liền thấy cách đó không xa có một cái bóng khổng lồ, cái bóng này dài khoảng mười mấy, hai mươi mét.

Thân hình nó gần giống với những con Mật Lạc Đà Quái Vật mà Tần Mặc đã gặp trước đây.

“Sao lại là thứ này nữa?” Sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, anh ta nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu.

Thật lòng mà nói, Tần Mặc bây giờ cũng không rõ lắm.

Nhưng anh cứ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Tần Mặc siết chặt nắm đấm, sau đó nhìn về phía mấy người họ.

“Dù sao đi nữa, cứ đưa mọi người ra ngoài trước đã.

Lỡ như lát nữa thứ này thật sự đến tấn công chúng ta, chúng ta cũng có thể thuận lợi giải quyết nó.” Mấy người kia đáp một tiếng, thực lực của họ so với Tần Mặc tuy kém một chút, nhưng cũng không thể cứ ở mãi đây được.

Tần Mặc kéo họ lên, đặt lên tấm ván gỗ, mấy người họ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tần Mặc lại phát hiện dưới lớp cát cách đó không xa lại có xương trắng.

Ánh mắt Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, sau khi anh gạt lớp cát ra thì phát hiện bên dưới có khá nhiều xương trắng.

"Tại sao ở đây lại có nhiều xương trắng như vậy?" Bàn Tử nói vậy thì hít một hơi khí lạnh, rồi lại nhìn mấy người họ.

"Những thứ này không phải đều chết ở đây cả chứ, vậy chúng ta phải làm sao?" "Tôi nghĩ không chừng là bị con Mật Lạc Đà kia giết chết." Giải Tiểu Hoa vừa nói vừa chỉ vào con Mật Lạc Đà cách đó không xa, con Mật Lạc Đà đó thân hình thật sự quá lớn, trông vô cùng đáng sợ.

Tần Mặc gật đầu.

"Đúng là có khả năng này, nhưng dù sao đi nữa, chúng ta cũng phải cẩn thận một chút." Tần Mặc nhắc nhở mấy người họ, họ đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẽ nghe theo anh.

Tần Mặc bĩu môi, sau đó anh đột nhiên dẫm mạnh xuống đất, bay lên không trung, nhìn con Mật Lạc Đà cách đó không xa.

"Mọi người mau tìm cách qua bên kia đi, tôi thấy bên đó có một cái bệ đá rất lớn." Mấy người họ nghe vậy thì sững sờ một chút, rồi gật đầu.

Tần Mặc đã lên tiếng, vậy họ cứ tạm thời qua đó trước đã, hơn nữa họ cũng không có bản lĩnh đối phó với Mật Lạc Đà Quái Vật.

Tần Mặc thì nhìn chằm chằm vào con Mật Lạc Đà ở đằng xa, anh

thở dài, nói với đối phương.

"Ta cũng không cố ý đến đây để đối phó với ngươi, nhưng ta phải bảo vệ đồng đội của mình, nên ngươi tự xem mà làm.

Nếu bây giờ ngươi có thể rời khỏi đây, không chừng ta còn có thể tha cho ngươi, nếu không thì chỉ có thể giết ngươi thôi." Con Mật Lạc Đà kia không ngờ Tần Mặc lại nói chuyện ngông cuồng như vậy, nó lao thẳng về phía Tần Mặc, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến bên cạnh anh.

Tần Mặc nhướng mày, nếu con Mật Lạc Đà này đã đến rồi, vậy mình cũng không cần phải lãng phí thời gian với nó nữa.

Tần Mặc dùng cùi chỏ đánh thẳng về phía con Mật Lạc Đà.

Con Mật Lạc Đà này lại lăn sang một bên, nó nhanh chóng giữ vững thân hình, rồi lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nó như vậy, bĩu môi, sau đó ngưng tụ sức mạnh.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Những tinh thể băng lập tức bao vây lấy con Mật Lạc Đà, nhưng Tần Mặc lại phát hiện con Mật Lạc Đà này không hề bị năng lượng băng tinh ảnh hưởng.

Ánh mắt Tần Mặc lộ vẻ nghi hoặc, anh nhanh chóng có một phán đoán.

"Chẳng lẽ là vì thân hình của thứ này quá lớn, nên không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ sao?" Tần Mặc cảm thấy bây giờ chỉ có một lời giải thích như vậy, anh không nhịn được hít sâu một hơi, lại nhìn chằm chằm đối phương.

"Kể cả như vậy cũng không sao, dù thế nào đi nữa, ta vẫn có thể giết được ngươi." Nói xong câu đó, Tần Mặc liền lao về phía nó.

Cùng lúc đó, anh vung thanh kiếm trong tay lên.

Thanh kiếm của Tần Mặc chém thẳng về phía nó.

Kiếm chém trúng thân con Mật Lạc Đà, phát ra một tiếng "keng".

Tần Mặc phát hiện thân thể nó có độ cứng ngang với đá.

Con Mật Lạc Đà này lợi hại hơn nhiều so với con mà Tần Mặc và họ gặp ở sơn động lúc đầu.

Tần Mặc hít sâu một hơi, sau đó ngưng tụ sức mạnh, một lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc ném lưỡi đao gió ra, nó nhanh chóng bay đến bên cạnh con Mật Lạc Đà, va vào cánh tay nó, trên cánh tay lập tức xuất hiện một vết thương, có rất nhiều chất lỏng màu xanh lá cây nhỏ li ti chảy ra từ vết thương.

Tần Mặc cau mày, không ngờ một đòn này chỉ làm nó bị thương nhẹ.

Con Mật Lạc Đà này liền lao về phía Tần Mặc, đến bên cạnh anh, nó dùng cùi chỏ quật về phía anh.

Tần Mặc phát hiện cánh tay nó khá dài, khoảng hơn mười mét.

Tần Mặc vội dùng thanh kiếm trong tay đỡ lấy cánh tay nó.

Cánh tay quật thẳng vào thanh kiếm của Tần Mặc, phải nói là thanh kiếm này khá cứng rắn, sau khi quật một cái, nó liền hét lên một tiếng thảm thiết.

Tần Mặc bật cười, trong mắt cũng lộ vẻ khinh thường.

"Ngươi nói xem ngươi làm vậy để làm gì?

Ngươi đến tấn công ta, ngược lại còn tự làm mình bị thương.

Hay là hai chúng ta cứ đường ai nấy đi, ngươi đừng đến đối phó ta, ta cũng không động thủ với ngươi, ngươi thấy thế nào?" Con Mật

Lạc Đà này lại hừ lạnh một tiếng, nó dường như không muốn lãng phí thời gian với Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy, liền gật đầu.

“Xem ra ngươi rất muốn giết ta, nhưng vì mấy người đồng đội của ta, ta tuyệt đối không thể chết ở đây được.

Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn chịu trói đi.” Nói xong câu đó, một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Chương 701

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy này bị Tần Mặc ném thẳng ra, nó nhanh chóng đánh trúng thân con Mật Lạc Đà, con Mật Lạc Đà bị hất văng về phía sau, thân thể nó va vào tảng đá kia, tảng đá đó trong nháy mắt biến thành bột mịn.

Tần Mặc nhướng mày, sau đó anh lại ngưng tụ ra một quả cầu khổng lồ.

"U Minh Bạo Phá!" Nếu nhiệt độ đã không còn ảnh hưởng nhiều đến con Mật Lạc Đà này, cho dù mình có sử dụng kỹ năng như vậy, chắc cũng không sao.

Nhiệt độ tăng lên thì cứ tăng lên thôi.

Quả cầu của Tần Mặc bay thẳng đến trước mặt con Mật Lạc Đà, nó không biết quả cầu này là thứ gì, liền siết chặt nắm đấm, đánh về phía quả cầu của Tần Mặc.

Quả cầu của Tần Mặc lại đột nhiên nổ tung, năng lượng từ vụ nổ toàn bộ đánh trúng thân con Mật Lạc Đà, nó ngã thẳng xuống đất.

Nhưng con Mật Lạc Đà này cũng rất nhanh phản ứng lại, nó vỗ mạnh xuống đất, thân thể lại đứng lên.

Tần Mặc thấy vậy, liền nhìn về phía bãi cát lún, cũng không biết bãi cát lún này có tác dụng gì với con Mật Lạc Đà không.

Nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần mình có thể nghĩ cách đưa nó vào trong bãi cát lún này, thì có thể giữ chân nó lại.

Đến lúc đó dùng năng lượng của mình để đối phó với nó, chẳng phải sẽ dễ dàng hơn nhiều sao?

Nghĩ thông rồi, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Mật Lạc Đà

trước mặt, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Nếu đã vậy, thì thử xem sao.

Khi con Mật Lạc Đà lại tấn công Tần Mặc, anh liền không ngừng né tránh.

Con Mật Lạc Đà cảm thấy có chút nghi hoặc, Tần Mặc đây là có ý gì?

Lúc đầu không phải rất ngông cuồng sao?

Tìm được một cơ hội, Tần Mặc liền né sang một bên.

Thân thể con Mật Lạc Đà lao thẳng vào trong bãi cát lún, nó hoàn toàn không có cơ hội phản ứng, Tần Mặc lại đá một cước vào người nó, khiến nó càng lún sâu hơn vào trong cát.

Con Mật Lạc Đà trợn tròn mắt, sau đó nó định tấn công Tần Mặc, nhưng lại phát hiện thân thể bị cát khống chế, tạm thời không thể động đậy.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" "Vô Song Kiếm Quyết!" "Kiếm Vũ Bát Phương!" Tần Mặc liên tiếp tung ra ba kỹ năng, cả ba đều đánh trúng thân con Mật Lạc Đà, trên ngực nó lập tức xuất hiện một vết thương khổng lồ, chất lỏng màu xanh lá cây không ngừng chảy ra từ ngực nó.

Con Mật Lạc Đà ngẩng đầu, nhìn Tần Mặc, tên nhóc này thật quá đáng.

Tần Mặc cũng thấy con Mật Lạc Đà như vậy, trong mắt anh lóe lên một tia cười lạnh, nhưng anh cũng không nghĩ nhiều nữa, vì anh biết mình tuyệt đối không thể lãng phí thời gian với nó nữa, bây giờ đã khá cấp bách rồi.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc trực tiếp khống chế thân hình con Mật Lạc Đà.

Vốn dĩ nó định chạy ra khỏi bãi cát lún, nhưng lại phát hiện sau khi sức mạnh này của Tần Mặc xuất hiện, nó hoàn toàn không thể động đậy.

"Hàn Băng Ma Trảm!" "Ngưng Băng Quyết!" Lại là hai luồng năng lượng, toàn bộ đánh trúng thân con Mật Lạc Đà.

Nó ngã sấp xuống đất.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, đột nhiên nghĩ đến một kỹ năng khác của mình.

Nếu nơi này có nhiều cát như vậy, thì kỹ năng đó có phải cũng có tác dụng rất lớn không?

Nghĩ thông rồi, Tần Mặc liền trực tiếp sử dụng bộ kỹ năng đó.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Xung quanh, cát lập tức cuộn trào, không bao lâu sau, cát đã hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, cuốn con Mật Lạc Đà vào giữa.

Con Mật Lạc Đà dùng sức vung tay, muốn phá vỡ cơn lốc xoáy này.

Toàn bộ cát đều bị Tần Mặc khống chế, vì vậy con Mật Lạc Đà không bị cát ảnh hưởng, thân thể cũng có thể cử động được.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Chỉ tiếc là không có tác dụng gì." Tần Mặc lắc đầu.

Tiếp đó, anh liền đến bên cạnh con Mật Lạc Đà, tiếp tục tấn công nó.

Con Mật Lạc Đà bây giờ đã không thể né tránh, nó bất cẩn bị thanh kiếm của Tần Mặc đâm xuyên qua người.

Con Mật Lạc Đà lại hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó nó cúi đầu nhìn thân thể mình, phát hiện chất lỏng màu xanh lá cây trên người

đang không ngừng chảy ra ngoài.

Con Mật Lạc Đà lập tức cảm thấy có chút tức giận, nó lại nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, anh bây giờ không muốn lãng phí nhiều thời gian với nó, vì vậy anh lại sử dụng một kỹ năng khác.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa khổng lồ bay đến bên cạnh con Mật Lạc Đà.

Dù sao bây giờ nó cũng đã bị lốc xoáy của mình khống chế, ngọn lửa này trực tiếp bao quanh thân thể nó.

Con Mật Lạc Đà lập tức có chút phẫn nộ, sau đó nó không ngừng tấn công cơn lốc xoáy trước mặt, sức mạnh của cơn lốc xoáy rất nhanh đã yếu đi.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ con Mật Lạc Đà này cũng khá mạnh, nhưng điều đó thì có tác dụng gì chứ?

Sức mạnh của mình đã không phải là thứ con Mật Lạc Đà này có thể chống lại được.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ trên người Tần Mặc liền bay ra một con hắc long, con hắc long khổng lồ này trông vô cùng uy vũ, nó bay thẳng đến bên cạnh con Mật Lạc Đà.

Con Mật Lạc Đà sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Con hắc long của Tần Mặc quấn quanh thân con Mật Lạc Đà, sau đó nó trực tiếp nổ tung, thân thể con Mật Lạc Đà cũng biến mất.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, trong mắt cũng lóe lên một tia cười lạnh, sau đó anh quay đầu, nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người họ ở bên kia.

Giọng nói của hệ thống lúc này vang lên. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật

mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc sớm đã biết mình sẽ nhận được phần thưởng, nên cũng không có gì kinh ngạc.

Nhưng nghĩ đến thời gian bây giờ khá cấp bách, Tần Mặc liền nhanh chóng đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và mấy người họ, lên trên bệ đá, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn mấy người họ.

"Mọi người sao rồi?

Không sao chứ?" Mấy người họ nghe Tần Mặc nói vậy, liền nhìn nhau rồi lắc đầu.

"Yên tâm đi, chúng tôi không sao, nhưng vừa rồi không phải anh đang đối phó với con Mật Lạc Đà kia sao?

Chương 702

Anh không sao chứ?

Chúng tôi thấy anh hình như đã lãng phí rất nhiều năng lượng.” Tần Mặc tùy ý xua tay.

“Các anh nghĩ với thực lực của con Mật Lạc Đà đó, nó có thể đánh thắng tôi sao?

Yên tâm đi, nó đã bị tôi giải quyết rồi, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước thôi.

Nếu nơi này có một cái bệ đá, vậy chúng ta chắc sẽ rất nhanh tìm được Trương Gia Cổ Lâu.” Mấy người họ nhìn nhau rồi gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẵn lòng nghe theo anh, hơn nữa họ đến đây chính là để tìm Trương Gia Cổ Lâu.

Tần Mặc dẫn họ chuẩn bị tiến về phía trước, nhưng anh lại nghe thấy tiếng “rắc rắc”.

Ngay lập tức, Tần Mặc cau mày, anh nghe thấy âm thanh đó hình như là từ trên truyền xuống, anh liền ngẩng đầu nhìn lên trên.

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái giật cả mình.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên cực kỳ khó coi, anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh, mấy người họ cũng đều hít một hơi khí lạnh.

“Sao có thể chứ?

Nơi này lại có nhiều thi thể như vậy, hơn nữa tất cả đều bị dính chặt lên trên đó, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Tần Mặc lắc đầu, thật lòng mà nói, bây giờ anh cũng không rõ lắm.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, tất cả những thi thể đó đều

bắt đầu cử động.

Chúng tụ lại với nhau, tạo thành hình dạng một người có cái đầu cực lớn, thân thể thì bò rạp dưới đất, và có đến tám cánh tay.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Xem ra nơi này hẳn là cơ quan do người khác sắp đặt, chỉ cần chúng ta lên đến cái đài này thì cơ quan sẽ được kích hoạt." "Chẳng lẽ đây là do người nhà họ Trương làm ra sao?" Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đáp một tiếng.

"Có khả năng đó, nhưng bây giờ chúng ta cũng không rõ lắm.

Nếu đã không hiểu thì cứ giải quyết thứ này trước đã." Cả nhóm đều thở dài, không ngờ tiếp theo lại là một trận ác chiến.

Nhưng với thực lực của họ, e rằng không thể giúp được gì cho Tần Mặc.

Tần Mặc cũng hiểu rõ điều này, nên anh nói với họ: "Các anh không cần ở lại đây.

Một mình tôi đối phó với nó là được rồi, các anh tự tìm cách rời khỏi đây đi." Họ nghe Tần Mặc nói vậy liền đồng ý.

Tần Mặc đã nói thế thì họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Tần Mặc thì đưa mắt nhìn con quái vật trước mặt.

"Nếu thân thể của con quái vật này đều do xương cốt tạo thành, lại còn có tám cánh tay, vậy thì cứ gọi nó là quái vật tám tay đi." "Cho dù là cơ quan do người nhà họ Trương sắp đặt, ta cũng đành phải phá vỡ, thật là ngại quá." Nói xong, Tần Mặc dùng thanh kiếm trong tay đâm về phía con quái vật tám tay.

Con quái vật tám tay này thân hình khá nhanh nhẹn, nó nhanh chóng né sang một bên, sau đó chớp lấy cơ hội dùng một tay nắm lấy

thanh kiếm của Tần Mặc.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, không ngờ tốc độ phản ứng của nó lại nhanh như vậy.

Ngay lập tức, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, anh dùng sức rút kiếm về, sau đó kéo giãn khoảng cách với nó.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trên người Tần Mặc, một con hỏa long cực lớn từ trên người anh bay ra.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Con hỏa long này trực tiếp bay đến bên cạnh quái vật tám tay, bao vây nó ở giữa, sau đó con hỏa long của Tần Mặc không ngừng gầm thét.

Con hỏa long há to miệng, cắn về phía con quái vật tám tay.

Con quái vật tám tay liền né sang một bên, nó không ngờ năng lượng từ con hỏa long của Tần Mặc lại mạnh đến thế.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa, con quái vật tám tay này vẫn chưa đến mức không thể đối phó.

Hỏa diễm của Tần Mặc khá lợi hại, xương cốt trên người con quái vật tám tay trong nháy mắt đã biến thành màu trắng xám.

Con quái vật tám tay cũng nhận ra, tuyệt đối không thể để hỏa diễm của Tần Mặc tiếp tục nung đốt xương của nó, nếu không nó nhất định sẽ bị Tần Mặc giết chết.

Suy nghĩ một lúc, quái vật tám tay nhìn thấy tảng đá cách đó không xa, nó trực tiếp dùng mấy cánh tay tóm lấy tảng đá, nghiền thành bột rồi rắc lên trên ngọn lửa của Tần Mặc.

Như vậy, ngọn lửa của Tần Mặc sẽ không thể tiếp xúc với không

khí và không thể cháy được nữa.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ con quái vật tám tay này lại khá thông minh, chỉ tiếc là chẳng có tác dụng gì.

Hai tay Tần Mặc khẽ chập lại, ngọn lửa lập tức bùng nổ, toàn bộ năng lượng bắn ra đều trúng vào người con quái vật tám tay, thân thể nó cũng thẳng tắp ngã xuống đất.

Một tiếng "ầm" vang lên.

Ở phía bên kia, mấy người kia nghe thấy tiếng động đều có chút kinh ngạc, họ đều nhìn về phía này.

Thấy con quái vật tám tay đã ngã xuống đất, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì Tần Mặc không sao là tốt rồi.

Tần Mặc thoáng cái đã đến bên cạnh con quái vật tám tay, sau đó ngưng tụ sức mạnh đánh vào người nó.

Sau khi bị năng lượng của Tần Mặc tấn công, con quái vật tám tay lùi về phía sau một đoạn khá xa, nhưng nó nhanh chóng ổn định lại thân hình.

Quái vật tám tay có chút không phục, nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của nó, anh cười lạnh một tiếng.

"Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?

Dù sao ngươi cũng đã là một bộ xương khô rồi.

Cho dù ngươi có nhiều tay hơn, cũng không có nghĩa là ngươi có thể chống lại ta được." Con quái vật tám tay cũng hiểu được những lời Tần Mặc nói, nó lười lãng phí thời gian với Tần Mặc nữa, cứ thế lao thẳng về phía anh.

Thấy tốc độ của nó nhanh như vậy, Tần Mặc nheo mắt lại, anh cũng không nói đùa nữa, vì Tần Mặc biết mình phải nhanh chóng giải

quyết nó, sau đó đi tìm Hạo Thiên Chân và những người khác.

Dù sao họ cũng đang ở bên kia chờ mình, vạn nhất lát nữa lại xảy ra chuyện gì thì không hay.

Đến bên cạnh con quái vật tám tay, Tần Mặc dùng kiếm trong tay chém tới, con quái vật tám tay liền dùng một cánh tay để đỡ.

Tần Mặc xoay nhẹ thanh kiếm, trên cánh tay nó liền xuất hiện một vết hằn, nó cũng hét lên một tiếng thảm thiết.

Tiếp đó, con quái vật tám tay lùi về phía sau một đoạn khá xa, nó lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bộ dạng của nó thì không nhịn được bĩu môi.

Chương 703

"Không ngờ thứ này còn biết lúc nào nên tấn công mình, lúc nào nên lùi lại." Chỉ tiếc là chẳng có tác dụng gì.

"Cuồng Phong Nhận!" Lại một luồng năng lượng xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh đánh luồng năng lượng đó đi, đối phương vội vàng dùng hai cánh tay bắt chéo trước mặt.

Luồng năng lượng của Tần Mặc trực tiếp đánh trúng hai cánh tay của nó.

Hai cánh tay của nó lập tức xuất hiện hai vết nứt cực lớn, Tần Mặc nhướng mày, sau đó anh nhân cơ hội đến bên cạnh nó, lần này trực tiếp chém đứt một cánh tay của đối phương.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh cũng không vì thế mà kiêu ngạo, vì Tần Mặc biết thực lực của nó cũng không yếu.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con quái vật tám tay trước mặt, con quái vật tám tay trừng mắt nhìn Tần Mặc, dù sao nó cũng đã giao đấu với Tần Mặc, nó không thể dễ dàng bị Tần Mặc đánh bại được.

Tần Mặc thấy ánh mắt của quái vật tám tay thì bật cười, anh không lãng phí thời gian với nó nữa, mà tiếp tục đến bên cạnh nó.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Khoảng cách giữa Tần Mặc và con quái vật tám tay bây giờ khá gần, vì vậy cơn lốc này trực tiếp cuốn lấy thân thể con quái vật.

Xương cốt trên người nó lập tức phát ra tiếng "rắc rắc".

Tần Mặc phát hiện ra, sau khi bị hỏa diễm của anh thiêu đốt lúc đầu, xương của con quái vật này đã trở nên đặc biệt giòn.

Cú đánh này trúng vào người nó, trên thân thể nó xuất hiện rất

nhiều vết nứt, nhưng chỉ là một vài vết nứt mà thôi, xương của nó không vì thế mà sụp đổ hoàn toàn.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Tần Mặc biến mất tại chỗ, xuất hiện bên cạnh nó.

Tần Mặc dùng nắm đấm của mình đánh tới.

Con quái vật tám tay đương nhiên bị Tần Mặc tấn công trúng, nó lùi về phía sau một đoạn khá xa mới ổn định lại thân hình, sau đó nó lại nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, rồi ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm cực lớn.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm cực lớn này bị Tần Mặc ném ra ngoài.

Vốn dĩ trên cánh tay của con quái vật tám tay đã có rất nhiều vết nứt, cú chém này của Tần Mặc chém trúng cánh tay nó, cánh tay đó lại bị Tần Mặc chém đứt.

"Lúc đầu có tám tay, bây giờ chỉ còn lại sáu tay, ngươi nói xem sáu tay này của ngươi có thể cầm cự được bao lâu nữa?" Tần Mặc hỏi con quái vật tám tay trước mặt, con quái vật nghe thấy lời này thì có chút tức giận, Tần Mặc cũng quá kiêu ngạo rồi phải không?

Cho dù Tần Mặc làm nó bị thương thì sao chứ?

Tần Mặc chẳng lẽ thật sự cho rằng có thể giết chết nó sao?

Ngay lập tức, con quái vật tám tay lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy, không ngờ nó còn dám chủ động tấn công mình, anh liền cười gật đầu.

"Ngươi thật sự ngoài dự liệu của ta, nhưng không sao, vì ngươi vốn dĩ không làm được gì." Nói xong câu đó, Tần Mặc lại xuất hiện

trên lưng nó.

Thân thể nó đang bò rạp trên mặt đất, Tần Mặc vừa đến nơi, nó liền vội vàng dùng mấy cánh tay còn lại chộp về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, sau đó dùng thanh kiếm trong tay chặn lại mấy cánh tay của nó, rồi xoay nhẹ thanh kiếm, một cánh tay nữa của nó lại bị Tần Mặc chém đứt.

Quái vật tám tay có chút không hiểu, nhìn mấy cánh tay rơi trên đất, tại sao lại như vậy?

Rõ ràng mấy cánh tay của nó đều rất cứng rắn, nhưng trước mặt Tần Mặc lại không chịu nổi một đòn.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném thủ ấn đó ra, thủ ấn nhanh chóng bay đến trước mặt quái vật tám tay.

Quái vật tám tay không còn cách nào khác, đành phải đối đầu trực diện với Tần Mặc, nhưng làm sao nó có thể là đối thủ của Tần Mặc được chứ?

Sau khi lại bị luồng năng lượng này của Tần Mặc tấn công, con quái vật tám tay trực tiếp nằm rạp trên mặt đất.

Tần Mặc nhướng mày, rồi lại nhìn về phía mấy người kia.

Bây giờ họ đang không ngừng chạy về phía trước, ở phía bên kia có một cánh cửa đồng khổng lồ, chắc là không bao lâu nữa họ sẽ chạy đến đó, đến lúc đó mình cũng không cần phải bó tay bó chân nữa.

Thì ra lúc đối phó với con quái vật tám tay này, Tần Mặc vẫn luôn không dùng hết toàn lực, vì anh cảm thấy năng lực của con quái vật này cũng khá mạnh, nếu mình đối phó với nó, rất dễ ảnh hưởng đến mấy người ở bên kia.

Nếu thật sự như vậy thì phiền phức rồi.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi tiếp tục giao đấu với con quái vật tám tay.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ trực tiếp va vào người con quái vật tám tay, nó bị Tần Mặc hất bay ra ngoài, thân thể nó lại đập vào tảng đá phía sau, tảng đá đó lập tức xuất hiện một vết nứt lớn.

Quái vật tám tay có chút bực bội ngẩng đầu lên, nhìn Tần Mặc, tại sao lại như vậy?

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của quái vật tám tay, anh bĩu môi, lười nói nhảm với nó.

Dù sao con quái vật này đã không phải là đối thủ của mình, mình cũng không cần lãng phí nhiều thời gian với nó nữa, nhanh chóng giết chết nó mới là quan trọng nhất.

Lại một luồng năng lượng xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Luồng năng lượng này trực tiếp bay đến bên cạnh con quái vật tám tay, nó vội vàng dùng sức mạnh của mình để chống đỡ, nhưng mấy thanh kiếm của Tần Mặc lại trực tiếp đâm vào người nó.

Lưng của nó có rất nhiều xương cốt, lần này Tần Mặc trực tiếp đâm xuyên qua xương của nó.

Con quái vật tám tay lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, nó khó tin quay đầu lại nhìn lưng mình, nhưng sức mạnh của mấy thanh kiếm của Tần Mặc đã tiêu hao hết, trực tiếp tan biến.

Quái vật tám tay có chút không phục, nhìn chằm chằm Tần Mặc, sao lại như vậy?

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của quái vật tám tay, nên anh bật cười.

Nó nhìn mình như vậy thì có tác dụng gì chứ?

Kết quả cuối cùng chẳng phải vẫn như nhau sao?

Tần Mặc thở dài, sau đó lao về phía con quái vật tám tay, bay lên không trung, khoảnh khắc tiếp theo, trước mặt Tần Mặc liền xuất hiện những tia sét mờ ảo.

Con quái vật tám tay thấy vậy, nó có chút kinh hãi nhìn Tần Mặc, sức mạnh của luồng sét này mạnh như vậy, nếu thật sự giáng xuống người nó, chẳng phải nó tiêu đời rồi sao?

Nhưng chưa đợi nó phản ứng lại, luồng sét của Tần Mặc đã thật sự đánh xuống.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Sau khi Tần Mặc dứt lời, luồng sét trực tiếp đánh trúng người con quái vật tám tay, trên người nó lập tức xuất hiện mấy vết cháy đen, không chỉ vậy, những khúc xương cũng nát đến mức ngày càng đáng sợ.

Quái vật tám tay vội vàng dùng sức mạnh của mình không ngừng chống lại đòn tấn công của Tần Mặc, chỉ trong một lúc, ba cánh tay của nó lại bị Tần Mặc đánh gãy.

Chương 704

Tần Mặc cười cười, bây giờ chỉ còn lại hai cánh tay cuối cùng.

Mà mấy người ở phía bên kia đã chạy đến chỗ cửa lớn, họ muốn mở cánh cửa đó ra, nhưng bây giờ họ không có khả năng đó, đành phải tạm thời ở đây chờ Tần Mặc.

Tần Mặc chính là phát hiện ra điểm này, mới muốn nhanh chóng giải quyết con quái vật tám tay.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Một chiếc rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném chiếc rìu đó đi, con quái vật tám tay vội vàng dùng hai cánh tay cuối cùng của mình để chống đỡ, nhưng hai cánh tay của nó cũng vậy, bị Tần Mặc đánh gãy.

Cùng lúc đó, Tần Mặc đến phía bên kia của con quái vật tám tay, sau đó anh từ trên xuống dưới bổ vào lưng nó, lưng nó trực tiếp bị Tần Mặc đánh trúng.

Trong chốc lát, trên lưng nó xuất hiện một vết rách cực lớn, rất nhiều dịch thể từ vết rách chảy ra, Tần Mặc phát hiện ra những dịch thể này hẳn là tủy trong xương.

"Không đúng, đã qua lâu như vậy rồi, những tủy xương này đáng lẽ đã bị mục nát từ lâu rồi mới phải." Tuy Tần Mặc không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng giết chết con quái vật tám tay này trước là quan trọng nhất.

Rất nhanh, Tần Mặc lại đến bên cạnh đầu của con quái vật, anh cảm thấy đầu của nó hẳn là nguồn gốc kiểm soát mọi thứ, nếu đã vậy thì trực tiếp chặt đầu nó là xong.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, thanh kiếm trong tay Tần Mặc trực tiếp

chém xuống đầu nó, đầu nó lập tức rơi xuống đất.

Trong mắt Tần Mặc lộ ra một tia cười lạnh, âm thanh của hệ thống cũng trực tiếp nhắc nhở anh. [Tinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Nếu đã giết chết con quái vật tám tay này rồi, thì mình cũng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa.

Tần Mặc quay đầu, nhìn về phía mấy người kia, đi đến bên cạnh họ, đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt từ phía sau truyền đến. [Tinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Tần Mặc lộ vẻ nghi hoặc, mày nhíu chặt.

"Chuyện gì thế này?" Tuy Tần Mặc có chút không hiểu.

Qua một lúc, từ phía đó đột nhiên có rất nhiều con bọ nhỏ bò tới, sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi.

"Tại sao những con bọ này lại màu trắng?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh vừa nói vừa nhìn Tần Mặc, Tần Mặc hít sâu một hơi, giải thích cho họ.

"Nếu tôi đoán không lầm, e rằng những con bọ này rơi ra từ cơ thể của con quái vật vừa rồi, thảo nào cảm thấy những dịch thể đó có chút không ổn, xem ra những dịch thể đó chính là những con bọ này." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi lấy vũ khí ra.

"Không cần quan tâm đến những con bọ này, chúng ta rời khỏi đây trước đã." Họ đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy thì họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Tần Mặc nhìn vào cánh cửa lớn trước mặt, sau đó lấy thanh kiếm của mình ra, dùng sức đánh vào cánh cửa, nhưng Tần Mặc phát hiện một đòn này không thể mở được.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, anh lại quay đầu nhìn những con bọ xương phía sau.

Tốc độ di chuyển của những con bọ xương này cực kỳ nhanh.

Chỉ trong chốc lát, chúng đã đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc thấy vậy liền nói với mấy người bên cạnh: "Không được, tôi phải ở đây đối phó với chúng trước, các anh tự cẩn thận một chút, đừng qua bên này.

Các anh thử xem có thể mở được cánh cửa này không, nếu không mở được thì đợi tôi đuổi hết lũ bọ xương này đi rồi nói sau." Họ im lặng một lúc rồi gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì họ sẽ nghe theo.

Chỉ thấy Tần Mặc trực tiếp cầm kiếm trong tay, chém về phía những con bọ xương, những con bọ đó trực tiếp bị Tần Mặc giết chết.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, sau đó anh hừ lạnh một tiếng.

"Cuồng Phong Nhận!" Phong nhận khổng lồ đánh vào người những con bọ xương, chúng cũng trực tiếp bị Tần Mặc đánh chết.

Tần Mặc nghĩ đến việc những con bọ xương này khá sợ lửa, liền ngưng tụ sức mạnh.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném ngọn lửa ra, nó nhanh chóng bay đến bên cạnh những con bọ xương.

Ngọn lửa này trực tiếp thiêu cháy chúng.

Tần Mặc bật cười.

Thật ra Tần Mặc đã sớm biết những con bọ xương này chắc chắn không thể chống lại được đòn tấn công của ngọn lửa, nhưng anh cũng không từ bỏ, mà nhìn về phía mấy người bên cạnh.

“Thế nào rồi?” Họ có chút lo lắng, nhìn về phía Tần Mặc.

“Không được rồi, mấy người chúng tôi không đủ sức để mở cái cửa này.” Hạo Thiên Chân bất lực nhìn Tần Mặc, cậu cũng rất muốn thực lực của mình mạnh hơn một chút, sau đó húc văng cánh cửa này ra.

Nghe thấy vậy, Tần Mặc lại nhìn những con bọ xương trước mặt, nếu đã vậy thì để họ đến đây chặn lũ bọ xương này, mình mở cửa rồi nói sau.

“Vậy các anh qua đây trước đi.” Họ nhìn nhau, gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì họ chắc chắn sẽ nghe theo, hơn nữa thực lực của họ quả thực không ra sao, Tần Mặc đã ra lệnh thì họ cũng chỉ có thể làm theo.

Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ cầm kiếm trong tay, chém một nhát vào cánh cửa trước mặt.

Cánh cửa xuất hiện một vết nứt, Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, nhưng anh không nói gì.

Dù sao đây cũng là cửa bảo vệ của Trương Gia Cổ Lâu, nên có độ cứng như vậy là rất bình thường.

Tiếp theo Tần Mặc liên tục tấn công cánh cửa trước mặt, cánh cửa đó đương nhiên không thể chống lại được sức mạnh của Tần Mặc, trong chốc lát, nó đột nhiên nổ tung.

Tần Mặc cười cười, anh quay đầu, nhìn về phía mấy người sau lưng mình.

“Được rồi.” Họ nghe thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó họ muốn cùng Tần Mặc rời khỏi nơi này, nhưng đi được không bao xa, những con bọ phía sau lại đuổi theo.

“Các anh đi trước đi, tôi ở đây chặn lũ bọ này, lát nữa sẽ đến tìm

các anh.” Bàn Tử có chút do dự nói với Tần Mặc.

“Anh chắc chứ?

Tôi thấy thực lực của lũ bọ xương này cũng khá mạnh đấy.” Tần Mặc đảo mắt.

“Yên tâm đi, không sao đâu.

Tôi có thể đối phó được với chúng.” Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ liền gật đầu, Tần Mặc đã nói thế thì họ tạm thời rời khỏi đây trước vậy, dù sao thực lực của họ cũng không thể giúp được Tần Mặc.

Đợi họ đi rồi, Tần Mặc mới lại nhìn những con bọ xương sau lưng mình.

“Nếu đã vậy, thì ta sẽ chơi đùa với các ngươi một chút, ai bảo các ngươi cứ đuổi theo chúng ta.” Nói xong, Tần Mặc đến bên cạnh chúng, sau đó anh không ngừng dùng năng lượng của mình đánh vào người chúng.

Trên người Tần Mặc có năng lượng của Hắc Long huyết mạch, nên những con bọ xương này chỉ dám vây quanh Tần Mặc, không dám tấn công anh, nhưng chúng lại muốn ăn thịt uống máu của Tần Mặc.

Trong lúc nhất thời, chúng trở nên do dự, không biết có nên tấn công hay không.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của chúng, trong mắt anh lộ ra vẻ chế giễu nồng đậm.

Chúng càng như vậy, mình càng dễ giết chúng.

Chương 705

Nghĩ vậy, Tần Mặc đến bên cạnh chúng, sau đó anh một cước đạp về phía những con bọ xương này.

Những con bọ xương bị Tần Mặc đạp trúng, thân thể chúng trực tiếp ngã xuống tại chỗ.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ mình lại có thể đạp chết chúng.

Nhưng điều này cũng không có gì, dù sao năng lượng của mình cũng có thể giết chết chúng, nên bây giờ đã không còn quan trọng nữa.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc khổng lồ cuốn lấy những con bọ xương, khi cơn lốc cuốn vào trong lũ bọ, thân thể chúng trực tiếp biến thành bột mịn.

Tần Mặc cứ như vậy không ngừng tấn công những con bọ xương này, chúng quả thực không thể đánh lại Tần Mặc.

Rất nhanh, Tần Mặc lại ổn định thân hình, anh lại nhìn những thứ trước mặt.

Dù sao cũng đã đánh những con bọ xương này thành ra như vậy, mình cũng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa, phải nhanh chóng đuổi kịp Hạo Thiên Chân và những người khác.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, thân thể Tần Mặc từ từ bay lên không trung, khoảnh khắc tiếp theo, trên người anh trực tiếp xuất hiện một con hắc long.

Tần Mặc đẩy con hắc long trước mặt, nó liền bay đến cửa động.

Con hắc long này chặn ở cửa động, Tần Mặc nhướng mày, rồi quay đầu đi, bây giờ đã có hắc long ở đây, mình cũng không cần quá lo

lắng.

Tần Mặc trực tiếp đuổi theo Hạo Thiên Chân và những người khác, không bao lâu sau, Tần Mặc đã đến trước Trương Gia Cổ Lâu.

Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, anh nhìn Trương Gia Cổ Lâu trước mặt, không ngờ Trương Gia Cổ Lâu này lại lớn đến vậy.

Tần Mặc quay đầu, nhìn về phía mấy người kia.

"Sao các anh không vào?" Họ nghe Tần Mặc nói vậy thì không nhịn được nuốt nước bọt, thở dài nói với Tần Mặc: "Chúng tôi có chút lo lắng, vạn nhất chúng tôi vào trong này gặp phải thứ gì thì phải làm sao?

Anh cũng không phải không biết thực lực của chúng tôi chắc chắn không thể đánh lại được thứ bên trong, đây dù sao cũng là do người nhà họ Trương để lại." Tần Mặc gật đầu, lời này nói cũng không sai.

"Được rồi, tôi biết rồi, nhưng chúng ta đã đến đây rồi, cũng không cần phải ở đây nữa, các anh vào cùng tôi đi." Trương Gia Cổ Lâu trông khá nguy nga, hơn nữa bên trong vô cùng yên tĩnh, không có âm thanh gì cả.

Tần Mặc luôn cảm thấy, Trương Kỳ Lân và những người khác có khả năng sẽ xảy ra chuyện, nhưng tình hình bây giờ thế nào vẫn chưa biết được.

Tần Mặc mở cánh cửa lớn ra, ngay lập tức họ tiến vào không gian tầng thứ nhất.

Bên trong không gian tầng thứ nhất là một mặt phẳng rất lớn, không có bất cứ thứ gì, bên cạnh có bốn cây cột.

Tần Mặc lộ vẻ nghi hoặc.

"Lạ thật, sao nơi này không có gì cả?" Họ nhìn nhau, rồi lại nhìn

Tần Mặc.

“Nhưng dù sao chúng ta cũng đã đến đây rồi, phải tìm được đường xuống tầng tiếp theo.

Chúng ta đến đây là để tìm Trương Kỳ Lân, không thể cứ ở đây mãi được.” Tần Mặc gật đầu, lời này nói quả thực không sai, nên anh cẩn thận quan sát không gian trước mặt, muốn từ trong không gian này tìm ra cơ quan hữu dụng.

Nhưng Tần Mặc tìm kiếm ở đây rất lâu cũng không tìm thấy, anh nheo mắt lại, nếu thật sự như vậy thì phiền phức rồi.

Ngay lập tức Tần Mặc nói với họ: “Không ngờ lại không thể tìm thấy cơ quan.” “Lạ thật, chúng ta không phải có một bản vẽ sao?

Tại sao bản vẽ đó lại không giống với nơi này?” Tần Mặc lấy bản vẽ ra, bản vẽ quả thực không giống lắm, anh cẩn thận quan sát, nhưng Tần Mặc phát hiện ra trên bản vẽ tầng thứ nhất có một con kỳ lân.

Điều này cũng có nghĩa là, nơi này tuyệt đối có một cơ quan có thể gọi con kỳ lân này ra.

Tần Mặc nhìn xung quanh, sau đó anh khóa mục tiêu vào một trong những cây cột, anh đến bên cạnh cây cột đó, cẩn thận quan sát, sau đó Tần Mặc cười cười.

“Thì ra cũng không khác biệt lắm?” Ngay khi Tần Mặc vừa dứt lời, xung quanh xuất hiện rất nhiều phèn xanh.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, anh nhìn mấy người bên cạnh.

“Hỏng rồi, nếu phèn xanh này cứ rơi xuống người các anh, e rằng các anh sẽ bị thiêu chết mất.” “Vậy bây giờ phải làm sao?” Họ có chút do dự nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của họ, anh hít sâu một hơi.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, đã đến nước này rồi, chúng ta phải nhanh lên một chút.” Họ nhìn nhau, gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì họ chắc chắn sẽ nghe theo, nên họ không nói những lời vô ích nữa.

Tần Mặc nhấn mấy nút trên con kỳ lân, trên đó liền xuất hiện một cầu thang rất lớn, Tần Mặc vừa định đi xuống cầu thang thì một bóng ảo ảnh xuất hiện trước mặt mọi người.

Âm thanh của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. [Tinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Tần Mặc thấy bóng ảo ảnh này, lập tức cảm thấy có chút kinh ngạc, anh nhíu chặt mày.

“Không ngờ lại là một con Kỳ Lân Thần Thú.” Mấy người kia cũng nuốt nước bọt.

“Chúng ta không nhìn lầm chứ.” Sau khi quan sát kỹ lại, Tần Mặc đã hiểu ra, trong mắt anh lộ ra một tia cười lạnh, giải thích với mấy người: “Nếu tôi không nhìn lầm, e rằng đây lại là cơ quan do người nhà họ Trương làm ra.” Họ nhìn về phía Tần Mặc, không hiểu lắm hỏi: “Ý anh là thứ này chỉ là do người nhà họ Trương đặt ở đây để dọa chúng ta thôi.” “Cũng không hẳn, nó hẳn là sẽ ra tay.” Ngay khi Tần Mặc vừa dứt lời, Kỳ Lân Thần Thú trực tiếp lao về phía Tần Mặc, Bàn Tử ở bên cạnh cũng không nhịn được chửi một câu.

“Cái nhà họ Trương này rốt cuộc có sở thích quái đản gì vậy?

Sao cứ làm ra những cơ quan kỳ quái như thế, ở bên ngoài gặp phải cơ quan như vậy thì thôi đi, sao ở trong này cũng có, họ không sợ cơ quan này sẽ làm bị thương người của mình sao?” Tần Mặc có chút bất lực giải thích với họ: “Đúng là có khả năng đó, nhưng tôi nghĩ khả năng này khá nhỏ.” “Đúng vậy, các anh cũng không nghĩ xem người nhà họ Trương có thực lực như thế nào, cho dù họ thật sự đến đây, cũng sẽ không bị thứ này giết chết.” Giải Tiểu Hoa thở dài, chỉ tiếc là

lần này gặp phiền phức là họ, mấy người họ có đối phó được với thứ này hay không còn chưa chắc.

Tần Mặc cũng không nói nhảm nữa, chỉ tấn công về phía con Kỳ Lân Thần Thú trước mặt, đồng thời nhắc nhở mấy người họ.

"Mấy anh tự mình cẩn thận một chút.

Thứ này chắc là được bọn họ chế tạo từ dược liệu đặc thù, lớp vỏ ngoài vô cùng cứng rắn, tôi tạm thời không có cách nào đánh nát nó, e là phải mất một lúc." Mấy người họ thở dài, đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói vậy, họ cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên hiểu rõ đạo lý này.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném nó ra ngoài, thủ ấn nhanh chóng đánh trúng lên người thứ này.

Trên người nó xuất hiện vài vết nứt nhỏ, nhưng vẫn không vì thế mà bị Tần Mặc đánh vỡ.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi nói với mấy người họ.

"Cũng may, với thực lực của tôi thì có thể đối phó được nó, nên các anh tạm thời tìm một chỗ trốn đi đã.

Xung quanh đây vẫn còn rất nhiều bụi phấn, nếu thứ này thật sự xâm nhập vào cơ thể, e là các anh sẽ phải bỏ mạng ở đây, tự bảo vệ tốt cho mình đi." Họ nhìn nhau, Tần Mặc đã nói vậy, họ tự nhiên bằng lòng nghe theo, dù sao họ cũng không phải kẻ ngốc.

Thấy họ như vậy, Tần Mặc mỉm cười, bây giờ mình cũng không cần phải nói nhảm nữa.

Tần Mặc lại quay đầu, nhìn chằm chằm vào con Kỳ Lân Thần Thú trước mặt.

“Nếu đã vậy, thì để ta đây thử sức với ngươi xem sao, chỉ không biết trước đó ngươi có từng gặp Trương Kỳ Lân chưa?” Con Kỳ Lân Thần Thú này là một cơ quan bằng sắt, nó tự nhiên không hiểu Tần Mặc đang nói gì, chỉ biết há to miệng ngoạm về phía anh.

Chương 706

Tần Mặc thở dài, nếu đã đến nước này, vậy mình cũng không nên lãng phí thời gian với nó nữa.

Giải quyết nó càng nhanh càng tốt mới có thể tiếp tục đi xuống dưới.

Nếu đã lo lắng cho sự an nguy của Trương Kỳ Lân như vậy, thì cứ tìm được anh ấy trước rồi nói.

Suy nghĩ rõ ràng xong, Tần Mặc liền lấy thanh kiếm của mình ra, dùng nó chém về phía Kỳ Lân Thần Thú.

Thanh kiếm chém thẳng lên người nó.

Trên thân Kỳ Lân Thần Thú lập tức xuất hiện một vết nứt, nhưng nó vẫn không vì thế mà bị Tần Mặc đánh nát.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, lập tức nheo mắt lại, nhưng cũng không nói thêm lời thừa thãi nào.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ lại xuất hiện, Kỳ Lân Thần Thú lao thẳng về phía quả cầu của Tần Mặc.

Đến bên cạnh Tần Mặc, Kỳ Lân Thần Thú há to miệng.

Nó trực tiếp nuốt quả cầu này vào bụng, Tần Mặc thấy vậy liền bật cười.

"Chỉ tiếc là chẳng có tác dụng gì cả." Nói xong câu đó, Tần Mặc tung một cước đá về phía Kỳ Lân Thần Thú, nó bị Tần Mặc đá trúng, ngã nhào xuống đất, rồi lại nhìn Tần Mặc.

Thực lực của tên nhóc này quả thật có chút đáng sợ, nhưng dù thế nào đi nữa, nó cũng phải chặn được Tần Mặc.

Con Kỳ Lân Thần Thú này lại lao về phía Tần Mặc, anh không ngờ nó lại không sợ chết đến thế.

Tần Mặc dồn toàn bộ năng lượng của mình vào thanh kiếm, thanh kiếm lập tức tỏa ra ánh sáng chói lòa, Tần Mặc đâm thẳng thanh kiếm vào trong cơ thể Kỳ Lân Thần Thú.

Trên thân nó lập tức xuất hiện một vết nứt, Tần Mặc thấy vậy liền nói với nó.

"Ngươi vẫn nên mau chóng rời đi đi, ngươi đã không còn là đối thủ của ta." Tần Mặc dùng sức xoay thanh kiếm một cái, vết nứt trên người nó càng lớn hơn.

Tần Mặc cũng giữ khoảng cách với nó, nhưng nó lại gầm lên một tiếng giận dữ.

"Lại còn có thể phát ra tiếng gầm lớn như vậy, đúng là khiến tôi kinh ngạc thật." Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, mà đến bên cạnh con Kỳ Lân Thần Thú, sau đó không ngừng tấn công nó.

Con Kỳ Lân Thần Thú cũng chống trả Tần Mặc, nhưng rất nhanh đã bị anh đá bay đi.

Sau khi ổn định lại thân hình, Kỳ Lân Thần Thú bay đến một bức tường khác, sau đó cong người lại, giây tiếp theo nó liền nhảy vọt lên, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy thế, hừ lạnh một tiếng, không nói lời thừa.

"Đáng tiếc." Nói xong câu đó, Tần Mặc đã đến bên cạnh con Kỳ Lân Thần Thú, sau đó tiếp tục tấn công nó.

Tìm được một cơ hội, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, dùng luồng năng lượng này chặn trước mặt Kỳ Lân Thần Thú.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Kỳ Lân Thần Thú không thể

động đậy được nữa, nó dùng sức va vào luồng năng lượng của Tần Mặc, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể phá vỡ được.

Kỳ Lân Thần Thú càng thêm kinh ngạc.

Nó nhìn Tần Mặc với vẻ không hiểu.

Tần Mặc lúc này lại ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm cực lớn, rồi ném nó ra ngoài.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Bảo kiếm trực tiếp đâm trúng người Kỳ Lân Thần Thú, nó bị bảo kiếm hất văng ra xa, sau đó nằm rạp trên mặt đất.

Không chỉ vậy, trên người nó còn xuất hiện vô số vết nứt.

Những vết nứt này trông vô cùng đáng sợ.

Tần Mặc thấy vậy, nhướng mày, trong mắt ánh lên nụ cười lạnh, rồi anh đi đến bên cạnh nó.

"Nơi này lại có nhiều bụi phấn như vậy, mấy người họ sẽ gặp nguy hiểm lớn, nên tôi không thể lãng phí thời gian với ngươi ở đây nữa, ngoan ngoãn chịu chết đi." Nói xong câu đó, Tần Mặc gầm lên một tiếng, trong không khí cũng xuất hiện tiếng sấm sét.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Tiếng sấm này, từng đạo từng đạo vô cùng mạnh mẽ.

Trong chốc lát, những tia sét này đã giáng thẳng xuống người Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú bị những tia sét này tấn công, nó lùi về phía sau, rồi nhìn Tần Mặc với vẻ khó hiểu.

Đây là chuyện gì?

Tần Mặc lúc này lại cười nói với nó.

“Vừa rồi tia sét đó chỉ là thử nghiệm năng lượng của ngươi thôi, tiếp theo ngươi sẽ bị sấm sét này đánh thành tro bụi.” Quả nhiên, lời Tần Mặc vừa dứt, toàn bộ sấm sét đều giáng xuống người con Kỳ Lân Thần Thú, thân thể nó cũng trực tiếp tan thành từng mảnh, giọng nói của hệ thống vang lên nhắc nhở Tần Mặc. 【Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.】 Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, anh sớm đã biết con Kỳ Lân Thần Thú này không phải là đối thủ của mình, nên việc nhận được phần thưởng của hệ thống cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc cảm thấy khoảng thời gian này mình nhận được không ít phần thưởng, vẫn nên xem qua tình trạng hiện tại của mình đã. 【Tên: Tần Mặc】 【Tuổi: 24】 【Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.】 【Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.】 【Trạng thái cơ thể:】 【Nhanh nhẹn: 875 (giới hạn nhân loại: 10)】 【Thể lực:

890 (giới hạn nhân loại: 10)】【Sức mạnh: 890 (giới hạn nhân loại: 10)】【Tinh thần: 905 (giới hạn nhân loại: 10)】Xem ra không bao lâu nữa, trạng thái cơ thể của mình có thể đột phá 1000, như vậy, những thứ trong mộ huyệt này càng không thể làm gì được mình.

Nhưng lại nghĩ đến việc bây giờ đã đến Trương Gia Cổ Lâu, Tần Mặc cảm thấy tiếp theo có thể đi đến các mộ huyệt khác nữa hay không vẫn chưa chắc, xem ra mình phải vừa đi vừa trân trọng.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ quay đầu nhìn mấy người ở phía bên kia, họ cũng vội vàng đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Không ngờ anh giải quyết nhanh thật đấy, nhưng nếu đã giết nó rồi, chúng ta có cần phải ở lại đây nữa không?" Tần Mặc lập tức đáp lời.

"Đúng vậy, nhưng tiếp theo sẽ còn nguy hiểm gì, chúng ta không biết được, nên tôi hy vọng mấy anh có thể bảo vệ tốt tính mạng của mình, nếu thật sự gặp phải thứ gì, nhất định phải bám sát tôi." Mấy người họ hít sâu một hơi, Tần Mặc đã nói vậy, họ tự nhiên biết anh nói không sai chút nào.

Lúc này, Tần Mặc chú ý thấy trên cánh tay của Hạo Thiên Chân có một vết thương, trong mắt anh lộ vẻ nghi hoặc, anh lấy ra một ít thuốc, đưa cho Hạo Thiên Chân.

"Không ngờ cánh tay cậu lại bị thương, vết thương này chắc là bị đám bụi phấn vừa rồi làm bỏng phải không, thuốc này có hiệu quả nhất định đối với vết bỏng do bụi phấn gây ra, cậu cầm lấy bôi một ít đi." Hạo Thiên Chân không ngờ Tần Mặc lại có tầm nhìn xa trông rộng như vậy.

"Sao anh lại chuẩn bị cả thuốc này?" Tần Mặc im lặng một lát, anh không thể nói với Hạo Thiên Chân rằng những loại thuốc này vẫn luôn ở trong không gian của mình được, Tần Mặc cười nói với cậu.

“Chỉ là tình cờ mang theo thôi, cậu cứ lấy dùng trước đi, đừng nghĩ nhiều.” Hạo Thiên Chân cũng không nghi ngờ gì nữa, Tần Mặc đã nói vậy, cậu chắc chắn bằng lòng nghe theo, vì thế liền cất kỹ thứ này đi.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó đưa mắt nhìn lên cầu thang.

“Tiếp theo chắc sẽ không có nguy hiểm gì lớn nữa, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước đã, nếu như đến tầng hai lại gặp phải thứ gì thì lúc đó hãy nói.” Mấy người họ gật đầu.

Tần Mặc dẫn họ cùng nhau lên tầng hai, vừa đến nơi, Tần Mặc liền phát hiện bên này đặt rất nhiều giường.

Tần Mặc cảm thấy có chút nghi hoặc, anh đi về phía những chiếc giường này, phát hiện trên đó toàn là những tượng người bằng sắt.

Chương 707

Tần Mặc càng thêm kinh ngạc.

"Lạ thật, sao trên giường ở đây lại đặt nhiều tượng sắt người thế này?" Tần Mặc véo cằm, sau đó quay đầu, nhìn về phía mấy người bên cạnh mình.

"Mấy anh có biết không?" Mấy người họ nhìn nhau, lắc đầu, làm sao họ có thể biết được chứ?

Hơn nữa, nếu đã xuất hiện những tượng sắt người này, liệu chúng có đột nhiên đứng dậy tấn công họ không?

Hạo Thiên Chân nói ra suy nghĩ của mình, Tần Mặc gật đầu.

"Cũng có khả năng này, nhưng tôi nghĩ chúng ta nên tìm kiếm ở đây một chút trước, xem Trương Kỳ Lân và những người khác có ở đây không?" Mấy người kia đáp một tiếng, Tần Mặc đã lên tiếng, vậy thì họ sẽ tìm ở đây một chút, lỡ như Trương Kỳ Lân thật sự ở đây mà họ không phát hiện ra thì phiền phức rồi.

Nhưng họ tìm ở đây rất lâu mà không tìm thấy Bàn Tử, lập tức cảm thấy có chút mệt mỏi, anh ta tìm một chỗ ngồi xuống, lại nhìn Tần Mặc.

"Tiếp theo làm sao đây?

Chúng ta hoàn toàn không tìm được Trương Kỳ Lân và những người khác, rốt cuộc họ có ở đây không vậy?" Tần Mặc lắc đầu, nói thật, anh cũng không rõ lắm.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên phát hiện ở cách đó không xa có một chiếc ba lô rất lớn, anh đi về phía chiếc ba lô đó, quan sát kỹ một lúc, lúc này mới nói với mấy người kia.

“Nếu tôi nhớ không lầm, đây hình như là ba lô của Trương Kỳ Lân thì phải?” Mấy người họ nhìn nhau, gật đầu.

“Đúng vậy, đúng là của Trương Kỳ Lân, nhưng sao ba lô của anh ấy lại ở đây?” “Có phải họ đã gặp nguy hiểm ở đây, nên mới như vậy không?” Tần Mặc im lặng.

“Cũng có khả năng này, nên bây giờ chúng ta cũng phải cẩn thận một chút, nếu thật sự có thứ gì, e là mấy người chúng ta cũng chưa chắc đối phó được.” Ngay cả người có thực lực như Trương Kỳ Lân cũng phải vứt ba lô ở đây để rời đi, huống chi là bọn họ.

Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên phát ra tiếng “ầm ầm”, giọng nói của hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Keng!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, hãy lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc sắc mặt trở nên khó coi, không cần nghĩ cũng biết nơi này chắc chắn sắp xảy ra chuyện gì đó.

Quả nhiên, những tượng sắt người lúc này đều đứng dậy, chúng từ từ đi về phía Tần Mặc.

Anh hừ lạnh một tiếng, sau đó nắm chặt thanh kiếm trong tay, rồi nhìn mấy người bên cạnh.

“Mấy tượng sắt người này không dễ đối phó đâu, e là lát nữa mấy anh sẽ gặp phiền phức đấy.

Chúng ta mau rời khỏi đây, đi về phía trung tâm, để tôi xem có thể đưa mấy anh rời đi không.” Họ gật đầu, sau đó đến bên cạnh Tần Mặc, anh vội vàng dẫn họ đến khu vực trung tâm nhất.

Đến nơi, Tần Mặc liền nhắc nhở họ.

“Tôi sẽ tìm cách làm cho cầu thang xuất hiện trước, sau đó các anh men theo cầu thang tạm thời rời khỏi đây.

Còn những chuyện khác các anh không cần quan tâm nữa, tôi sẽ ở đây cầm chân bọn chúng, để chúng không thể đuổi theo các anh." Mấy người họ cau mày thật chặt, nói thật, họ cảm thấy thực lực của Tần Mặc tuy cũng khá mạnh, nhưng số lượng tượng sắt người này nhiều như vậy, Tần Mặc thật sự có thể đối phó được sao?

Tần Mặc cũng nhìn ra suy nghĩ của họ, nên nói với mấy người.

"Yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu, các anh cứ ngoan ngoãn rời khỏi đây là được." Mấy người họ im lặng một lúc, rồi gật đầu.

Tần Mặc nhìn lên mấy cây cột, sau đó quan sát kỹ, rất nhanh anh đã tìm thấy điểm bất thường, rồi anh tác động vào cây cột, và một chiếc cầu thang lập tức xuất hiện ở xung quanh.

"Mấy anh lên trước đi, tôi ở đây cầm cự một lúc." Mấy người họ nhìn nhau.

"Vậy anh cũng phải nhanh một chút, lát nữa cũng mau đến chỗ chúng tôi, nếu không những thứ này chắc chắn sẽ làm hao hết sức mạnh của anh." Tuy Tần Mặc cũng rất lợi hại, nhưng số lượng tượng sắt người ở đây thật sự quá nhiều, họ có chút lo lắng cho anh.

Tần Mặc mỉm cười.

"Yên tâm đi, trong lòng tôi biết rõ, các anh cứ ngoan ngoãn nghe lời tôi là được, còn những chuyện khác thì không cần phải suy nghĩ." Mấy người họ quả thật không nghĩ thêm chuyện gì khác nữa.

Nhìn bóng lưng của họ, Tần Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh nhìn chằm chằm vào những tượng sắt người xung quanh.

"Vậy để ta đây thử sức với các ngươi xem sao, cũng không biết các ngươi có phải là người của Trương gia hay không.

Hay là cái gì khác?

Nhưng dù thế nào, ta cũng phải cho các ngươi biết sự lợi hại của ta.” Nói xong câu đó, Tần Mặc liền tấn công về phía họ, họ cũng thấy Tần Mặc như vậy, vì thế liền lao vào giao chiến với anh.

Năng lượng trên người chúng khá mạnh, nên Tần Mặc đã bị năng lượng của chúng tấn công một cái, anh lùi về sau mấy bước.

“Thân thể các ngươi lại cứng rắn như vậy sao?

Đúng là ngoài dự liệu của ta, nhưng cũng không sao.” Tần Mặc lắc đầu, sau đó ngưng tụ sức mạnh, một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

“Vô Song Kiếm Quyết!” Tần Mặc ném thanh bảo kiếm ra, nó nhanh chóng chém trúng lên người tượng sắt gần anh nhất, tượng sắt này trực tiếp bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

“Tuy nói thân thể các ngươi quả thực rất cứng rắn, nhưng bây giờ xem ra cũng chẳng có tác dụng gì.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi lại ngưng tụ sức mạnh.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Những tinh thể băng khổng lồ xuất hiện xung quanh Tần Mặc, chúng chặn bên cạnh những tượng sắt người này, sau đó Tần Mặc lại tung ra một kỹ năng.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Vốn dĩ có những tinh thể băng đó, nhiệt độ xung quanh đã giảm đi rất nhiều, sau khi Tần Mặc sử dụng chiếc rìu này, nhiệt độ lại càng giảm xuống thấp hơn.

Tần Mặc dùng chiếc rìu này đánh về phía những tượng sắt người trước mặt.

Trên người chúng lập tức kết thành một lớp băng sương.

Nhưng những tượng sắt người này không có bất kỳ cảm xúc vui buồn giận hờn nào, vì thế chúng cũng không biểu đạt gì, chỉ cứng đờ lao về phía Tần Mặc, anh thấy vậy liền bĩu môi.

“Cũng không xem lại mình là cái thá gì, các ngươi nghĩ mình có thể đối phó được ta sao?” Tần Mặc lắc đầu, anh biết chúng không phải là đối thủ của mình, nhưng dù sao đi nữa mình cũng phải cầm cự ở đây một lúc.

Đến bên cạnh chúng, Tần Mặc lại ngưng tụ ra một thanh kiếm cực lớn.

“Kiếm Vũ Bát Phương!” Thanh kiếm này lập tức hóa thành vô số kiếm ảnh, chúng bao vây xung quanh Tần Mặc, từ bốn phương tám hướng đâm về phía những bức tượng xung quanh.

Tần Mặc mỉm cười, dù thế nào đi nữa, trông những thanh kiếm này cũng khá ổn.

Quả nhiên, những thanh kiếm này đâm thẳng về phía những thứ trước mặt.

Vài tượng sắt người bị những thanh kiếm của Tần Mặc đâm xuyên qua người, chúng cũng ngã xuống đất, trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt.

Bây giờ xem ra, những thứ này cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tần Mặc lắc đầu, nhưng không nghĩ đến những chuyện vớ vẩn nữa, chỉ tiếp tục tấn công chúng.

Rất nhanh, một số tượng sắt người đã bị Tần Mặc chặt đứt, thân thể chúng cũng chỉ có thể rơi xuống đất.

Chương 708

Ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân đã lên đến tầng ba, cậu lớn tiếng gọi xuống dưới.

"Tần Mặc, anh mau lên đi, chúng tôi an toàn rồi." Nhưng Tần Mặc ở dưới lại không nghe thấy gì cả, anh vẫn tiếp tục đối phó với những thứ này, Tần Mặc biết trong thời gian ngắn chúng không thể làm gì được mình.

"Ngưng Băng Quyết!" Lại một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc dùng nó tấn công về phía những tượng sắt người, đồng thời anh lại ngưng tụ ra một con đại bàng khổng lồ.

"Ưng Kích Trường Không!" Con đại bàng này cùng với kỹ năng vừa rồi trực tiếp va vào người những tượng sắt người, chúng đương nhiên không phải là đối thủ của Tần Mặc, vì thế thân thể chúng lại bị anh đánh thành mấy mảnh.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, may mà năng lượng của mình đủ mạnh, nếu không họ đã hoàn toàn chết dưới tay mình.

Tần Mặc không suy nghĩ đến những chuyện vớ vẩn nữa, chỉ quay đầu nhìn về phía cầu thang bên kia.

Thấy bóng dáng mấy người họ đã hoàn toàn biến mất, Tần Mặc lúc này mới nói với những tượng sắt người này.

"Được rồi, chơi với các ngươi thêm một lúc nữa, ta phải rời khỏi đây rồi, ta biết các ngươi đã không còn là đối thủ của ta nữa." Nói xong câu đó, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy con đại bàng kia trực tiếp nổ tung.

Toàn bộ năng lượng của đại bàng đều đánh trúng lên người những

tượng sắt này, chúng cũng bị năng lượng của Tần Mặc đánh cho nằm rạp trên mặt đất.

Tần Mặc thở phào, trong mắt cũng ánh lên nụ cười lạnh, sau đó anh quay đầu định đi về phía cầu thang.

Nhưng những tượng sắt người này lại không muốn dễ dàng tha cho Tần Mặc như vậy.

Tần Mặc đã dồn chúng đến nước này, làm sao chúng có thể để anh dễ dàng rời đi như thế?

Tần Mặc cũng thấy chúng như vậy, lập tức hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trở nên khó coi, lại quay đầu nhìn chằm chằm vào chúng.

"Vốn dĩ ta còn định tha cho các ngươi một con đường sống, để các ngươi ở lại đây, nếu đã như vậy, thì cho các ngươi một bài học." Mấy tượng sắt người này ở khá gần Tần Mặc, anh đã nghĩ kỹ rồi, lại một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện.

"Chúng Thần Ngâm Xướng!" Sau khi luồng năng lượng này xuất hiện, liền có vô số sóng âm tấn công về phía những tượng sắt người, thân thể chúng đứng sững tại chỗ, dường như không biết phải làm gì nữa.

Tần Mặc bật cười, sau đó lại ngưng tụ ra một con hổ khổng lồ.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này trực tiếp lao về phía những thứ trước mặt.

Những tượng sắt người này tự nhiên bị con hổ của Tần Mặc va trúng, tất cả chúng đều ngã xuống đất, Tần Mặc bĩu môi, sau đó quay đầu, nhìn cầu thang trước mặt.

Anh không cần thiết phải tiếp tục lãng phí thời gian ở đây, hơn nữa vừa rồi những tượng sắt người này đã bị anh giải quyết đi rất nhiều. 【Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được

phần thưởng: Nhanh nhẹn +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.】 Giọng nói của hệ thống lại nhắc nhở Tần Mặc một lần nữa, nhưng bây giờ anh lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ tiếp tục chạy lên trên.

Rất nhanh, Tần Mặc đã lên đến tầng ba, Hạo Thiên Chân và mấy người họ đang ở đây chờ anh.

Thấy Tần Mặc bình an vô sự đi tới, Hạo Thiên Chân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cậu vội vàng nói với Tần Mặc.

"Anh sao rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Tần Mặc lắc đầu, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Yên tâm đi, sao tôi có thể xảy ra chuyện được chứ?

Các anh cũng không xem những thứ đó là cái gì, chúng chắc chắn không thể làm tôi bị thương." Mấy người kia lúc này mới đáp một tiếng, dù sao đi nữa, bây giờ Tần Mặc quả thực không có chuyện gì, vậy là đủ rồi.

"Vậy được.

Nhưng bây giờ cũng đang rảnh rỗi, không có chuyện gì, chúng ta quan sát kỹ ở đây một chút đi." Mấy người họ gật đầu, khi họ đang quan sát ở đây, Bàn Tử không nhịn được nói.

"Lúc nãy bọn tôi hỏi tình hình của cậu, sao cậu không trả lời một tiếng thế, bọn tôi suýt nữa là không nhịn được mà xuống tìm cậu rồi đấy." Tần Mặc ngẩn ra, cau mày.

"Lúc nãy các anh đâu có nói gì đâu, tôi không nghe thấy tiếng các anh." "Lạ thật đấy, nơi này rõ ràng chỉ cách một cái cầu thang thôi, sao có thể không nghe thấy được chứ?

Chẳng lẽ nơi này có năng lượng đặc thù gì đó khiến anh không nghe thấy chúng tôi nói chuyện sao?" Tần Mặc im lặng một lúc, có lẽ đúng là có khả năng này.

"Xem ra nơi này càng ngày càng quỷ dị, chúng ta phải cẩn thận một chút, lỡ như xảy ra chuyện gì thì không hay rồi." Mấy người họ hít một hơi khí lạnh, ngay cả Tần Mặc cũng nói vậy, có nghĩa là vừa rồi anh thật sự không nghe thấy, họ còn tưởng Tần Mặc đang đùa với họ, bây giờ xem ra là họ đã nghĩ nhiều rồi.

"Vậy thì gay go rồi.

Nếu chúng ta thật sự gặp phải thứ gì ở đây thì phải làm sao?" Tần Mặc đảo mắt.

"Những thứ chúng ta gặp phải, chẳng lẽ còn ít sao?

Hơn nữa, chúng ta đã ở đây lâu như vậy rồi mà vẫn bình an vô sự, các anh không cần nghĩ nhiều, vả lại đây dù sao cũng là cổ lâu của Trương gia, có Trương Kỳ Lân ở đây mà!" "Bây giờ Trương Kỳ Lân đang trong tình trạng thế nào, chúng ta còn không biết nữa." Giải Tiểu Hoa thở dài, mặc dù cậu đúng là đã cùng Tần Mặc và mấy người này đến đây, nhưng sau khi trải qua một thời gian dài rèn luyện, trong lòng cậu đã không còn tự tin nữa.

Khi gặp phải những thứ đó, cậu phát hiện, mình hoàn toàn không có sức phản kháng, đặc biệt là những tượng sắt người vừa rồi.

Thân thể những tượng sắt người đó cứng rắn như vậy, nếu cậu chỉ có một mình ở đây, e là sớm đã bị chúng giết chết rồi, làm gì còn cơ hội ở lại đây nữa?

Tần Mặc đưa tay vỗ vỗ vai Giải Tiểu Hoa.

"Được rồi, tôi biết trong lòng cậu đang nghĩ gì, nhưng chúng ta đã đi đến tầng ba này rồi, tiếp theo là tầng bốn, tầng năm, biết đâu chúng

ta sẽ sớm gặp được Trương Kỳ Lân thì sao, đừng nói những lời nản lòng đó, Trương Kỳ Lân tuyệt đối không có chuyện gì, chúng ta cũng sẽ không chết ở đây." Giải Tiểu Hoa lấy lại tinh thần, cậu đáp một tiếng, đúng vậy, dù thế nào đi nữa, họ đều phải cố gắng hết sức, không thể biết nơi này nguy hiểm mà trực tiếp chết ở đây được.

Tần Mặc mỉm cười, không nói gì thêm, chỉ dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Đi không được bao lâu, Tần Mặc liền phát hiện, nơi này lại xuất hiện một bức tượng Nhân Diện Quy.

Tần Mặc quan sát kỹ con Nhân Diện Quy trước mặt, khuôn mặt của nó trông khá đáng sợ, giống như những con chim mặt người mà họ gặp ở Vân Thiên Cung lúc trước.

"Sao tôi có cảm giác con Nhân Diện Quy này khá giống với mấy con chim mặt người mà chúng ta gặp trước đây nhỉ." Tần Mặc không ngờ Hạo Thiên Chân cũng có suy nghĩ này, lập tức anh nhìn Bàn Tử, hỏi ý kiến của anh ta, Bàn Tử đảo mắt.

"Cậu nhìn tôi thế làm gì?

Tôi cũng có suy nghĩ này, chỉ là không tiện nói ra thôi, hơn nữa, cậu còn chưa lên tiếng, tôi sao có thể nói gì khác?" Tần Mặc nhướng mày, anh không ngờ Bàn Tử lại trở nên như vậy.

"Tôi còn tưởng ông là kẻ thô kệch, nghĩ gì nói nấy chứ." Tần Mặc lắc đầu, Bàn Tử ho khan.

"Nói bậy gì thế, tôi tuy đúng là kẻ thô kệch, nhưng tôi cũng biết quan sát kỹ lưỡng.

Nhưng lời của Hạo Thiên Chân nói quả thực không sai, bức tượng Nhân Diện Quy này trông có chút không bình thường." Tần Mặc nhìn bức tượng Nhân Diện Quy trước mặt, nếu thật sự như vậy, vậy mình

phải suy nghĩ kỹ một chút.

Tần Mặc véo cằm đi đến bên cạnh con Nhân Diện Quy, sau đó đặt tay lên trên nó, cẩn thận cảm nhận.

Nhưng Tần Mặc lại không phát hiện có gì bất thường.

"Lạ thật." Tần Mặc lắc đầu, có chút không hiểu nhìn mấy người họ, họ thì nhìn nhau rồi lại nhìn Tần Mặc, lời này là có ý gì?

Tần Mặc cũng không giải thích gì, mà quay đầu nhìn những nơi khác.

Chương 709

“Theo logic thông thường, tầng này cũng nên có rất nhiều nguy hiểm mới đúng, nhưng bây giờ chúng ta lại không gặp phải, hơn nữa nếu con Nhân Diện Quy này thật sự có vấn đề, thì bây giờ nó nên có phản ứng rồi mới phải.

Vừa rồi tôi cũng đã truyền sức mạnh vào cơ thể nó, nhưng không cảm nhận được có gì bất thường.” “Có khả năng nào, con Nhân Diện Quy này cũng cần cơ quan ở đây điều khiển, không có cơ quan thì nó sẽ không động đậy không?” Bàn Tử nhìn Tần Mặc, đưa ra suy nghĩ của mình, Tần Mặc nhướng mày.

“Cũng có khả năng này thật.” Tần Mặc đưa mắt nhìn xung quanh, cẩn thận quan sát.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền nói với mấy người họ.

“Có lẽ lát nữa khi chúng ta tìm được lối vào tầng bốn thì sẽ đánh thức con Nhân Diện Quy này dậy.

Đến lúc đó mấy anh phải cẩn thận một chút, biết chưa?” Mấy người họ nhìn nhau.

Bọn họ cũng không ngốc, đương nhiên hiểu rõ đạo lý này, lập tức đồng thanh đáp rồi lại nhìn Tần Mặc.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Có nên tiếp tục đi về phía trước không?

Cứ cảm thấy tiếp theo sẽ có rất nhiều nguy hiểm.” Tần Mặc chăm chú quan sát, một lúc sau, anh đột nhiên phát hiện trên trần nhà lại có từng chiếc hộp nhỏ.

Tần Mặc lập tức sững người, anh nói với mấy người bên cạnh:

“Các anh mau nhìn kìa.” Mọi người đều ngẩng đầu, nhìn vào những chiếc hộp nhỏ đó, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

“Mấy cái hộp nhỏ này là gì vậy?” Tần Mặc lắc đầu, đừng nói là họ không biết, ngay cả chính Tần Mặc cũng không rõ lắm.

Vì vậy, Tần Mặc bỗng nhiên đạp mạnh xuống đất, bay lên không trung, sau đó lấy xuống một chiếc hộp rồi ném xuống đất.

“Trong hộp này không phải là thứ gì đó bọn họ nuôi chứ?

Mấy người cẩn thận một chút.” Bàn Tử nhắc nhở mấy người trước mặt, tuy anh ta không biết suy đoán của mình là thật hay giả, nhưng dù sao cũng phải nói cho họ biết.

Tần Mặc gật đầu.

“Đúng là có khả năng này, nên mấy người tạm thời đừng đến gần, để tôi mở cái hộp này ra xem bên trong có gì.” Mấy người họ thở dài, bây giờ cũng chỉ có thể nghe theo Tần Mặc, mặc dù họ có chút lo lắng.

Tần Mặc trực tiếp mở thứ này ra, nhìn thấy vật phẩm bên trong, ai nấy đều cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Tại sao lại là thứ này?” Bên trong toàn là xương, nếu không nhìn lầm thì đây là xương ngón tay người.

“Các anh có phát hiện ra những đốt xương này trông gần giống với xương ngón tay của Tiểu Ca không?” Hạo Thiên Chân ở bên cạnh hỏi Tần Mặc và Bàn Tử.

Tần Mặc và Bàn Tử ở cùng Tiểu Ca tương đối nhiều, hai người họ hẳn là có thể nhận ra.

Còn về Giải Tiểu Hoa, cậu ta bình thường không mấy khi gặp Tiểu Ca, nên không biết cũng là chuyện bình thường.

Tần Mặc xem xong liền gật đầu.

"Đúng là rất giống, điều này cũng đủ chứng minh Trương Gia Cổ Lâu của bọn họ quả thực không đơn giản, nên chúng ta càng phải cẩn thận hơn." Mấy người họ nhìn nhau, dù hiểu rõ đạo lý này nhưng cũng không có gì để nói, dù sao Tần Mặc vẫn còn ở đây, họ chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của Tần Mặc là được.

Tần Mặc quay đầu, nhìn xung quanh, rồi lại nhìn những chiếc hộp ở trên.

"Nếu nơi này không có thi thể nào, vậy có nghĩa là những chiếc hộp này không có vấn đề gì." Mấy người họ nhìn nhau, Tần Mặc đã nói vậy rồi, họ còn có thể nói gì nữa?

Huống hồ, những thứ họ thấy chắc chắn không nhiều bằng Tần Mặc.

"Được rồi, nếu không biết thứ này có tác dụng gì, chúng ta cũng đừng quan tâm nữa, tiếp theo chỉ cần đi xuống tầng dưới là được." Thực ra Tần Mặc cảm thấy chẳng bao lâu nữa, họ sẽ có thể tìm thấy nhóm của Tiểu Ca.

"Trước tiên tìm lối xuống tầng dưới đã." Nói rồi, Tần Mặc bắt đầu cẩn thận tìm kiếm, anh phát hiện nơi này không có gì cả, ngoại trừ con Nhân Diện Quy kia.

"Vậy có nghĩa là muốn xuống tầng dưới, bắt buộc phải đi qua con Nhân Diện Quy này." Tần Mặc liền nhìn chằm chằm vào con Nhân Diện Quy, quan sát kỹ lưỡng.

Không lâu sau, Tần Mặc đã tìm ra điểm bất thường, trong mắt anh lộ ra ý cười nhàn nhạt.

"Được rồi, tôi biết rồi." Mấy người kia sững sờ, họ không hiểu lắm nên hỏi: "Sao tôi không thấy chỗ nào bất thường cả?

Có vấn đề gì à?" Mấy người họ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đảo mắt một vòng, nhưng anh không giải thích nhiều với họ, mà tiếp tục nhìn nơi trước mặt.

"Các anh không biết là bình thường mà?

Trong lòng tôi hiểu là được rồi." Sau đó, Tần Mặc đến phía sau con Nhân Diện Quy, truyền một lượng năng lượng nhất định vào sau lưng nó, rồi lại đi ra phía trước, nhấn một cái nút trong đó.

Vừa nhấn xong, Tần Mặc phát hiện con Nhân Diện Quy bắt đầu từ từ chuyển động, mấy người còn lại cũng thấy vậy, họ không khỏi trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

"Đây là chuyện gì vậy?" Tần Mặc cười cười, nhưng không giải thích nhiều, chỉ im lặng chờ đợi.

Không lâu sau, cơ quan đã vận hành gần xong, lúc này trước mặt họ xuất hiện một cầu thang khổng lồ.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Vừa dứt lời, Tần Mặc nghe thấy tiếng "cạch cạch" phát ra từ bên cạnh, sắc mặt anh lập tức thay đổi.

"Xem ra cũng giống như tôi tưởng tượng, không ngờ lại như thế này." Tần Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, mấy người kia thì nuốt nước bọt.

Giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【 Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy tiêu diệt ngay lập tức. 】 Tần Mặc nói với mấy người họ: "Mấy người tự mình cẩn thận một chút, lỡ lát nữa thứ này tấn công các anh, tôi sẽ cố gắng hết sức để cản lại, nhưng nếu tôi không cản được, thì các anh tự cầu phúc đi." Mấy người họ trợn tròn mắt.

"Sao thế được?

Với thực lực của mấy chúng ta, e là không đối phó nổi con Nhân

Diện Quy này đâu, hay là chúng ta mau rời khỏi đây đi, dù sao cầu thang cũng đã xuất hiện rồi, ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì." Tần Mặc cảm thấy như vậy cũng được, nên anh chuẩn bị dẫn mấy người họ chạy lên cầu thang.

Nhưng những tảng đá bên ngoài con Nhân Diện Quy đã hoàn toàn bong ra, nó trực tiếp chặn trước mặt mấy người Tần Mặc.

Khuôn mặt nó là mặt của một người phụ nữ, nhưng trông có vẻ hung dữ.

Người phụ nữ này lập tức mở miệng: "Các ngươi muốn đi đâu?" Nghe câu nói đó, Bàn Tử ở bên cạnh không nhịn được mà chửi: "Liên quan quái gì đến mày hả con mụ xấu xí, à không, mày không được gọi là phụ nữ, mày là một con rùa xấu xí." Người phụ nữ không ngờ bọn họ lại nói như vậy, nên trong lòng có chút khó chịu, lập tức hừ lạnh một tiếng.

"Tên nhóc nhà ngươi đúng là tìm chết." Nói xong câu đó, nó liền lao thẳng về phía Bàn Tử, tim Bàn Tử hẫng một nhịp, sau đó anh ta vội vàng lùi lại một khoảng.

Anh ta cũng không ngốc, biết mình không phải là đối thủ của con Nhân Diện Quy này, sao còn phải ở đây đối đầu trực diện với nó làm gì?

Tần Mặc đảo mắt một vòng, nhưng anh không còn cách nào khác, tuy đúng là Bàn Tử đã chọc giận nó, nhưng mình cũng phải giúp Bàn Tử thôi.

Tần Mặc đến bên cạnh Bàn Tử, dùng thanh kiếm trong tay chém về phía con Nhân Diện Quy.

Chương 710

Con Nhân Diện Quy dùng lưng để đỡ, lưng nó là một cái mai rùa, Tần Mặc phát hiện cái mai rùa này bây giờ lại biến thành màu vàng kim.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, Bàn Tử ở bên cạnh cũng chú ý tới, anh ta nói nhỏ với Tần Mặc: "Anh nói xem mai rùa của nó đã biến thành thế này rồi, nếu chúng ta giết được nó, có thể mang mai của nó ra ngoài bán lấy tiền không?" Tần Mặc bất đắc dĩ thở dài, anh không ngờ Bàn Tử lại nói ra những lời như vậy, lập tức nói với Bàn Tử: "Được rồi, đừng nói mấy chuyện vớ vẩn này nữa, dù chúng ta có giết được nó hay không, cũng phải cố hết sức, không thể cứ ở lại đây mãi." Bàn Tử đáp lại Tần Mặc một tiếng, lời này nói không sai, anh ta lại nhìn chằm chằm vào con Nhân Diện Quy trước mặt.

"Nếu đã như vậy, mấy người chúng ta phối hợp một chút đi, vốn dĩ trước đây đều là chúng ta rời khỏi đây trước, lần này tôi sẽ ở lại đây giúp anh, dù sao tôi cũng thấy cái thứ này rất chướng mắt." Tần Mặc không ngờ Bàn Tử lại nói ra những lời như vậy, anh có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

"Hay là thôi đi, với thực lực của anh, e là không đối phó nổi con Nhân Diện Quy này, mấy người còn lại cũng vậy, các anh không cần phải ở lại đây." "Không được." Mấy người họ bĩu môi, Tần Mặc đã ở lại đây, vậy thì họ phải ở cùng Tần Mặc.

"Sao lúc đầu không thấy các anh như vậy?" Tần Mặc đảo mắt một vòng, họ nhìn nhau, rồi mới nói: "Bởi vì những thứ gặp phải trước đây, chúng tôi đều cảm thấy đối với anh chẳng là gì, dù sao mấy người chúng tôi cũng có thể đối phó được, nhưng lần này thì khác, có

thể cảm nhận rõ ràng khí thế trên người nó." Tần Mặc im lặng một lúc rồi gật đầu.

"Vậy được thôi, các anh muốn ở lại đây cũng không sao, thực ra có một câu tôi vẫn phải nói với các anh, ngay cả Tiểu Ca cũng có thể ra khỏi đây, huống chi là tôi, những thứ này không đánh lại tôi đâu." Điều Tần Mặc nói quả thực là sự thật, thực lực của Tần Mặc còn mạnh hơn Trương Kỳ Lân một chút, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng có thể bình an vô sự rời đi, huống chi là Tần Mặc.

Nhưng mấy người họ cũng không muốn cứ thế mà đi.

"Được rồi, anh đừng nói mấy chuyện vớ vẩn này nữa, mấy người chúng tôi đã quyết tâm ở lại đây rồi, anh cứ tập trung đối phó với thứ này là được." Tần Mặc cười cười, mấy người họ nói không sai, vậy được thôi, họ đã nói vậy, thì mình cùng họ đối phó với thứ này vậy.

Lập tức, Tần Mặc nhìn chằm chằm vào con Nhân Diện Quy trước mặt, con Nhân Diện Quy cũng thấy mấy người họ đoàn kết như vậy, nó liền hừ lạnh một tiếng.

"Các ngươi nghĩ đông người thì có tác dụng sao?

Ta nói cho các ngươi biết, tất cả các ngươi đều sẽ chết ở đây, không có kết cục tốt đẹp đâu." Tần Mặc nghe vậy liền gật đầu, nói thật, Tần Mặc khá coi thường con Nhân Diện Quy này.

"Thật sao?

Vậy để ta xem thực lực của ngươi rốt cuộc mạnh đến đâu, mà có thể khiến ngươi nói ra những lời như vậy." Nói xong, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, truyền vào thanh kiếm trong tay, thanh kiếm của Tần Mặc cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sau đó Tần Mặc cầm kiếm chém về phía con Nhân Diện Quy.

Thanh kiếm lại một lần nữa chém vào người con Nhân Diện Quy,

nó lăn sang một bên, rồi nhìn vào lưng mình.

Trên lưng con Nhân Diện Quy đã xuất hiện từng vệt trắng, nó lập tức cảm thấy có chút phẫn nộ, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Không ngờ sức mạnh của tên nhóc nhà ngươi cũng khá mạnh, chỉ tiếc là không có tác dụng gì, vì thực lực của mấy người bên cạnh ngươi đều không ra sao, chẳng bao lâu nữa, ta sẽ giết hết bọn chúng, rồi nuốt vào bụng, lúc đó thực lực của ta sẽ tăng lên rất nhiều, muốn giải quyết tên nhóc nhà ngươi chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?" Tần Mặc nghe nó nói vậy, không khỏi bĩu môi, đáp một tiếng.

"Vậy được thôi, ngươi nói gì thì là cái đó.

Dù sao chẳng bao lâu nữa, ngươi sẽ chết dưới tay ta, bây giờ coi như ngươi đang trăn trối trước mặt ta đi." Nói xong câu đó, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, một lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Cuồng Phong Nhận!" Lưỡi đao gió này bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng bay đến bên cạnh con Nhân Diện Quy.

Con Nhân Diện Quy cảm nhận được luồng sức mạnh này, nó bĩu môi, lập tức cảm thấy có chút tức giận, sau đó nó ngưng tụ sức mạnh, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy con Nhân Diện Quy như vậy, cũng không cảm thấy có gì lạ, vì Tần Mặc biết với thực lực của nó thì không phải là đối thủ của mình, cho dù có cho đối phương thêm vài cơ hội, kết quả cuối cùng cũng vẫn như vậy.

Con Nhân Diện Quy đến bên cạnh Tần Mặc, dùng đuôi quất về phía anh, tiếc là Tần Mặc đã sớm phản ứng lại, nên anh đỡ được một đòn, rồi nhìn vào cái đuôi rùa đó.

“Thật kỳ lạ, không ngờ đuôi của ngươi lại dài như vậy, theo logic thông thường, đuôi rùa không phải nên rất ngắn sao?” Con Nhân Diện Quy nghe Tần Mặc nói vậy, liền cảm thấy có chút tức giận.

“Liên quan gì đến ngươi, ta mặc kệ đuôi ta dài hay ngắn?

Ngươi chỉ cần biết hôm nay mấy tên nhóc các ngươi đều sẽ chết ở đây là được.

Nhưng sức mạnh của tên nhóc nhà ngươi cũng khá mạnh, đến lúc đó ta có thể nuốt ngươi vào bụng, rồi thực lực của ta sẽ tăng lên rất nhiều, đối phó với mấy người bạn của ngươi, chẳng phải còn dễ hơn sao.” Tần Mặc không ngờ nó lại nhòm ngó sức mạnh của mình, lập tức anh cười phá lên, gật đầu.

“Thật sao?” Nói rồi, Tần Mặc lao về phía con Nhân Diện Quy, trong chốc lát, Tần Mặc đã đến bên cạnh nó, Tần Mặc từ trên cao đâm xuống.

Con Nhân Diện Quy tiếp tục dùng mai rùa để đỡ, vì mai rùa của nó màu vàng kim, lại đặc biệt cứng rắn, nên cú đâm này của Tần Mặc hoàn toàn không thể xuyên thủng.

Tần Mặc không khỏi nhíu mày.

“Cái mai rùa của ngươi đúng là rất cứng.” Tần Mặc tiếp tục tấn công con Nhân Diện Quy, tìm được một cơ hội liền ngưng tụ ra một luồng năng lượng.

“Cuồng Phong Nhận!” Luồng năng lượng này trực tiếp đánh vào người con Nhân Diện Quy, nó bị Tần Mặc đánh trúng, lùi về phía sau một khoảng rất xa.

Sau khi ổn định thân hình, nó ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười, sau đó anh ngưng tụ ra một cơn lốc khổng lồ.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Cơn lốc này di chuyển về phía con Nhân Diện Quy, không lâu sau đã đến bên cạnh nó, chuẩn bị cuốn nó vào trong.

Tốc độ phản ứng của con Nhân Diện Quy khá nhanh, nó kịp thời giữ khoảng cách với cơn lốc, sau đó nhíu chặt mày, lại nhìn sang Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy con Nhân Diện Quy như vậy, anh bật cười.

“Không ngờ ngươi cũng biết sức mạnh trong luồng năng lượng này của ta, nhưng đã không còn cơ hội nào nữa rồi, quá muộn rồi.” Nói rồi, Tần Mặc đẩy luồng năng lượng trước mặt mình ra, luồng năng lượng này nhanh chóng bay đến bên cạnh con Nhân Diện Quy.

Con Nhân Diện Quy cảm nhận được, nó không khỏi trợn tròn mắt, khó tin nhìn Tần Mặc, tại sao lại biến thành thế này?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của con Nhân Diện Quy, nhưng anh lười nói nhảm, chỉ dùng cơn lốc này tiếp tục tấn công nó.

Rất nhanh, con Nhân Diện Quy đã bị cơn lốc tấn công, thân thể nó đập thẳng vào bức tường phía sau, rồi trượt xuống, có chút không cam tâm lại ngẩng đầu lên.

Tần Mặc thở phào một hơi, sau đó thân hình anh bay thẳng lên không trung, đồng thời, Tần Mặc lại giơ cao thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm của Tần Mặc chém thẳng về phía con Nhân Diện Quy, không lâu sau đã đáp xuống người nó.

Thân thể con Nhân Diện Quy cứng rắn chống đỡ nhát kiếm này của Tần Mặc.

Không ngờ năng lượng của Tần Mặc lại mạnh đến vậy.

Con Nhân Diện Quy nhìn lại thân thể mình, phát hiện trên người

đã xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Nó lập tức cảm thấy có chút tức giận, lại quay đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc, há to miệng, muốn cắn về phía anh.

Tần Mặc vội vàng dùng thanh kiếm trong tay chặn miệng nó, sau đó anh kéo ra một khoảng cách, bĩu môi.

"Ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?

Đối phó không lại ta thì quay ra cắn ta à?" Con Nhân Diện Quy hít sâu một hơi.

"Thì sao?

Có bản lĩnh thì ngươi cứ tiếp tục tấn công ta đi, dù sao ngươi cũng không có năng lực đó, mà ta cũng không coi ngươi ra gì." Nói xong, con Nhân Diện Quy tiếp tục tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, con Nhân Diện Quy đã nói vậy rồi, thì mình còn khách sáo với nó làm gì nữa?

"Vậy được thôi, nếu đã vậy, thì trực tiếp giết ngươi luôn." Nói rồi, Tần Mặc lại ngưng tụ năng lượng khổng lồ, một thủ ấn cực lớn xuất hiện trước mặt anh.

Chương 711

"Vô Song Kiếm Quyết!" Tần Mặc dùng thủ ấn này ném về phía con Nhân Diện Quy, nó liền di chuyển sang một bên.

Thủ ấn của Tần Mặc va vào người con Nhân Diện Quy, trực tiếp nổ tung.

Năng lượng từ vụ nổ trực tiếp đánh lui con Nhân Diện Quy, nó nhanh chóng ổn định thân hình, rồi lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, có chút bực bội nói: "Thôi được, ta cho mấy người các ngươi rời khỏi nơi này, các ngươi mau đi đi." Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, anh không thể nào ngờ con Nhân Diện Quy lại nói ra những lời như vậy, lập tức anh đánh giá nó.

"Ngươi chắc chứ?

Nếu ngươi thật sự để chúng tôi rời khỏi đây, thì tôi đi trước đây." Con Nhân Diện Quy gật đầu, nó không nói nhiều, chỉ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bộ dạng của nó, liền ý thức được có chút không đơn giản, lập tức anh nhíu mày.

Nhưng suy nghĩ một chút, Tần Mặc cảm thấy nếu đối phương đã mở lời, thì mình cứ dẫn mấy người họ đi về phía trước, nếu con Nhân Diện Quy này lại ra tay, thì mình phản kích cũng không muộn.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc quay đầu, nhìn mấy người bên cạnh.

"Nếu đã vậy, chúng ta rời khỏi đây thôi, không cần phải ở đây nữa, dù sao nó cũng không làm hại chúng ta nữa đâu." Hạo Thiên Chân nhíu mày, cậu ta luôn cảm thấy con Nhân Diện Quy này không đơn giản như vậy.

“Chắc chắn là nghe theo nó sao?” Tần Mặc cười cười, trong mắt lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Không sao đâu, chúng ta cứ đi trước đã, nếu nó thật sự dám ra tay, thì lát nữa chúng ta đối phó với nó cũng không muộn.

Hơn nữa, với thực lực của nó thì căn bản không phải là đối thủ của chúng ta, nên các anh không cần phải lo lắng nhiều như vậy, có tôi ở đây rồi.” Mấy người họ cảm thấy nếu thật sự có thể không cần động thủ mà rời khỏi đây, thì đương nhiên là chuyện tốt nhất, hơn nữa con Nhân Diện Quy cũng đã thực sự nói ra những lời đó.

“Vậy được, chúng tôi biết rồi.” Sau đó mấy người họ cùng Tần Mặc đi về phía trước, vừa mới đến chỗ cầu thang, chuẩn bị bước lên thì con Nhân Diện Quy đột nhiên xuất hiện sau lưng Tần Mặc.

Nó dùng đầu húc về phía Tần Mặc, cú húc này sức mạnh khá lớn, nếu nó thật sự húc trúng Tần Mặc, e là Tần Mặc không chết cũng bị trọng thương.

May mà Tần Mặc đã sớm biết con Nhân Diện Quy này không có ý tốt, nên anh đã lùi về phía sau.

Sau khi ổn định thân hình, sắc mặt Tần Mặc có chút khó coi, anh lại nhìn con Nhân Diện Quy.

“Không ngờ thứ như ngươi lại quá đáng như vậy.” Con Nhân Diện Quy nghe Tần Mặc nói vậy, trong mắt lộ ra một tia cười lạnh, nó khinh thường nói: “Thì sao nào?

Nếu không phải vì tên nhóc nhà ngươi, ta cũng không đến nỗi bị đánh thành ra thế này, nên ta tuyệt đối không thể tha cho mấy người các ngươi.

Ngươi tưởng ta nói gì thì là cái đó sao?” Khóe miệng Tần Mặc bây giờ có một vệt máu, con Nhân Diện Quy tự nhiên cảm thấy Tần Mặc

chưa chắc đã đánh lại nó, nên bây giờ nó mới kiêu ngạo như vậy.

Tần Mặc bật cười, thực ra vệt máu trên khóe miệng Tần Mặc chỉ là do vừa rồi sử dụng năng lượng quá mạnh.

"Vậy được thôi, tiếp theo cho dù ngươi có cầu xin ta thế nào, ta cũng sẽ không tha cho ngươi.

Ngươi phải nhớ, là chính ngươi đã dùng thủ đoạn hèn hạ này trước, nên ta mới như vậy, nếu ta thật sự đánh ngươi đến mức không đứng dậy nổi, thì cũng không thể trách ta." Nói xong câu đó, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"U Minh Bạo Liệt!" Tần Mặc trực tiếp ném quả cầu này ra, nó nhanh chóng bay đến bên cạnh con Nhân Diện Quy, đến trước mặt nó.

Trong mắt con Nhân Diện Quy lộ vẻ kinh ngạc, lại nhìn Tần Mặc.

"Thật kỳ lạ, sức mạnh của tên nhóc nhà ngươi đã không còn nhiều, tại sao vẫn có thể sử dụng ra năng lượng mạnh mẽ như vậy?" Tần Mặc lại lười để ý đến nó, chỉ nhìn vào quả cầu trước mặt.

Quả cầu này cũng vào lúc này trực tiếp nổ tung, sức mạnh từ vụ nổ toàn bộ đều đánh vào người con Nhân Diện Quy.

Sau khi bị sức mạnh này tấn công, thân thể con Nhân Diện Quy không khỏi lùi về phía sau.

Nó rất nhanh đã ổn định thân hình, sau đó có chút bực bội nhìn Tần Mặc.

"Tên nhóc nhà ngươi cũng hơi quá đáng rồi đấy." Tần Mặc nghe con Nhân Diện Quy nói vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng, nhưng anh lười nói nhảm với nó nhiều như vậy.

"Vậy thì sao, ngươi nói với ta những lời này thì có tác dụng gì,

ngươi không phải là đối thủ của ta, ta khuyên ngươi nên mau chóng từ bỏ đi." Nói xong, Tần Mặc đã đến bên cạnh nó, đồng thời anh lại dùng thanh kiếm trong tay đâm về phía nó.

Con Nhân Diện Quy bây giờ đột nhiên cảm thấy có chút hối hận, sớm biết lúc đầu không nên cầu xin Tần Mặc, nên tiêu hao một chút năng lượng của Tần Mặc trước, đợi đến khi năng lượng của Tần Mặc tiêu hao gần hết, rồi mới cầu xin Tần Mặc, sau đó tìm cách tấn công lén Tần Mặc, như vậy hẳn là không có vấn đề gì.

Sau khi Tần Mặc và con Nhân Diện Quy đối đầu một chút, hai bên đều lùi về phía sau, sau đó Tần Mặc lại nhìn con Nhân Diện Quy.

"Thực ra Trương Kỳ Lân bình thường làm việc cũng khá quang minh lỗi lạc, nên tôi cứ nghĩ dù ngươi là cơ quan do nhà họ Trương thiết lập, cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy, không ngờ là do tôi tự mình nghĩ nhiều." Nhưng điều này cũng khá bình thường, dù sao đối phương cũng chỉ là cơ quan do người nhà họ Trương thiết lập, chứ không có linh trí của người nhà họ Trương để lại.

Con Nhân Diện Quy lập tức cảm thấy có chút khó chịu.

"Ngươi nói với ta những lời này thì có tác dụng gì, ngươi nghĩ ngươi nói vậy thì ta sẽ tha cho ngươi sao?

Ta nói cho ngươi biết, đây là chuyện tuyệt đối không thể, có bản lĩnh thì ngươi trực tiếp đánh bại ta đi." Tần Mặc gật đầu, con Nhân Diện Quy đã nói ra những lời như vậy, thì mình còn khách sáo với nó nhiều như vậy làm gì?

"Vậy ngươi cứ nhìn cho kỹ đi, dù sao chẳng bao lâu nữa ngươi cũng sẽ chết dưới tay ta, nên cho dù bây giờ ngươi có cứng miệng thế nào cũng không có tác dụng gì." "Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném thanh bảo kiếm này ra, nó nhanh chóng bay đến trước mặt con Nhân Diện Quy.

Sau đó, thanh bảo kiếm này trực tiếp va vào người con Nhân Diện Quy, sau khi bị thanh bảo kiếm va vào, nó liền lùi về phía sau một khoảng rất xa.

Nhưng con Nhân Diện Quy lập tức ổn định thân hình, nó có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại mạnh như vậy.

Tần Mặc cũng thấy con Nhân Diện Quy như vậy, nên anh cười cười.

"Đây là ánh mắt gì vậy?

Ngươi không phải cảm thấy ngươi có thể đối phó được ta sao?

Lại nhìn ta như vậy làm gì?" Con Nhân Diện Quy hít sâu một hơi, bây giờ nó lười nói nhảm với Tần Mặc.

"Được rồi, đừng nói mấy chuyện vớ vẩn này nữa, đã đến nước này rồi, lẽ nào ngươi còn muốn lãng phí thời gian với ta nữa sao?" Tần Mặc gật đầu, lời này nói không sai chút nào.

"Nếu ngươi đã một lòng muốn chết như vậy, thì ta trực tiếp giết ngươi luôn, dù sao ngươi cũng không sống được bao lâu nữa." Tần Mặc đến bên cạnh con Nhân Diện Quy, sau đó anh dùng thanh kiếm trong tay tiếp tục tấn công nó, con Nhân Diện Quy muốn tiếp tục chống đỡ, nhưng làm sao nó chống đỡ nổi đòn tấn công của Tần Mặc?

Rất nhanh, Tần Mặc lại một lần nữa chém vào mai rùa của con Nhân Diện Quy, nó trực tiếp hét lên một tiếng thảm thiết, Tần Mặc lại tung một cú đá, con Nhân Diện Quy bị Tần Mặc đá bay.

Nó trực tiếp nằm sấp trên mặt đất, Hạo Thiên Chân ở bên cạnh không nhịn được mà chửi: "Nếu tôi là Tần Mặc thì nên trực tiếp nghiền nát ngươi thành bột, còn để ngươi ở đây nói chuyện làm gì?

Hơn nữa, vừa rồi ngươi lại dám tấn công lén chúng tôi, thật quá đáng.” “Đúng vậy, tiểu nhân hèn hạ, chẳng trách mặt mày lại xấu xí như vậy, hóa ra là lòng dạ ngươi bẩn thỉu, nên mới có bộ dạng xấu xí như thế.” Bàn Tử lại bồi thêm mấy câu, nghe những lời này, trong lòng con Nhân Diện Quy càng thêm khó chịu.

Nó gầm lên một tiếng.

“Mấy người các ngươi đúng là đáng chết, nếu không có Tần Mặc ở đây, các ngươi nghĩ mấy người các ngươi có thể sống sót rời khỏi nơi này sao?” “Thì sao nào?

Tần Mặc chính là ở lại đây để giúp đỡ mấy người chúng tôi.

Cho dù ngươi có tức giận thế nào cũng không có tác dụng.” Giải Tiểu Hoa cũng bật cười, nếu Nhân Diện Quy và Bàn Tử đã mở lời, thì cậu ta cũng không cần phải giữ mồm giữ miệng nữa, huống hồ cũng đúng là do con Nhân Diện Quy làm sai.

Trong lòng con Nhân Diện Quy càng thêm phẫn nộ, nhưng nó cũng chỉ có thể trút giận lên người Tần Mặc.

Chương 712

“Đều tại ngươi, Tần Mặc, nếu không phải vì ngươi, e là mấy người bạn của ngươi cũng sẽ không trách ta, nên bây giờ ta chỉ cần giết ngươi, mấy người còn lại chẳng là gì cả.” Tần Mặc lắc đầu, không ngờ đã đến lúc này rồi mà con Nhân Diện Quy vẫn không biết hối cải.

“Vậy được thôi, vốn dĩ ta còn đang nghĩ có nên để lại cho ngươi một toàn thây hay không, bây giờ xem ra không cần thiết nữa rồi.” Nói xong câu đó, Tần Mặc lập tức đến bên cạnh con Nhân Diện Quy, sau đó anh ngưng tụ sức mạnh.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Một chiếc rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh trực tiếp dùng chiếc rìu này va vào người con Nhân Diện Quy, sau khi bị chiếc rìu tấn công, nó liền lùi về phía sau, rồi lại nhìn vào thân thể mình.

Vừa rồi cú đánh của Tần Mặc đã trúng vào bụng nó, trên bụng nó cũng có mai rùa, nhưng mai rùa trên bụng thì không cứng rắn bằng mai rùa trên lưng.

Vì vậy, bây giờ trên bụng nó đã xuất hiện một vết thương, máu không ngừng chảy xuống từ bụng, trông vô cùng đáng sợ.

“Lại còn chảy máu nữa, ta còn tưởng thứ như ngươi chỉ là cơ quan không có phản ứng gì chứ.” Con Nhân Diện Quy nhìn Tần Mặc, nhưng nó không nói nhảm nữa, chỉ lại lao về phía Tần Mặc, bất kể Tần Mặc nói gì, nó đều phải giết Tần Mặc, chỉ có như vậy mới có thể cho Tần Mặc biết sự lợi hại của nó.

Tần Mặc thấy con Nhân Diện Quy như vậy, anh hừ lạnh một tiếng, chính mình đã muốn tha cho nó một mạng, là nó không cần, sao

có thể trách mình được?

Vì vậy, cho dù có giết con Nhân Diện Quy ở đây, cũng là do nó tự chuốc lấy, không thể trách người khác.

Nghĩ vậy, Tần Mặc tiếp tục tấn công con Nhân Diện Quy.

Không lâu sau, nó đã bị Tần Mặc đánh bay ra ngoài, vết thương trên người đã nhiều hơn, và nó cũng đã không đánh lại Tần Mặc, coi như hết cách cứu chữa.

Tần Mặc thở dài.

"Vốn dĩ ngươi có thể tiếp tục sống, kết quả ngươi lại cứ phải ở đây giở trò khôn vặt, bây giờ ta không cần phải giữ lại tính mạng của ngươi nữa." Con Nhân Diện Quy vẫn rất không phục, dù Tần Mặc đã nói vậy, nó vẫn lao về phía Tần Mặc.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Nhân Diện Quy cảm nhận được thì có chút sợ hãi.

Nếu đã không phải là đối thủ của Tần Mặc thì mau chóng trốn khỏi nơi này thôi.

Nhân Diện Quy nghĩ thông suốt liền muốn quay người rời đi, trong mắt Tần Mặc ánh lên một tia cười lạnh.

"Ban đầu tôi đã cho ngươi cơ hội, là tự ngươi không muốn rời đi, bây giờ muốn đi thì đã muộn rồi." Tần Mặc lắc đầu, nói xong câu này, anh trực tiếp ngưng tụ năng lượng khổng lồ, không gian trước mặt Nhân Diện Quy lập tức bị hạn chế, nó có phần khó tin quay đầu nhìn Tần Mặc.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Giọng Tần Mặc nhàn nhạt vang lên.

Thấy Tần Mặc như vậy, trong lòng Nhân Diện Quy càng thêm sợ

hãi, nó biết mình không phải là đối thủ của Tần Mặc, nhưng không ngờ lại thảm đến mức này trước mặt anh.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của nó, anh hừ lạnh một tiếng.

"Sớm biết bây giờ thì cần gì phải như lúc nãy?

Vẫn là ngoan ngoãn chết dưới tay ta đi." Tiếng nói vừa dứt, luồng sấm sét khổng lồ liền trực tiếp đánh lên người nó, bị Tần Mặc dùng sấm sét tấn công, nó lập tức lùi về phía sau.

Có lẽ vì sức mạnh của Tần Mặc thực sự quá lớn, nên một số tảng đá xung quanh trực tiếp biến thành bột mịn, bụi bột này ảnh hưởng đến tầm nhìn của Tần Mặc, anh nhíu mày.

Bên kia, Hạo Thiên Chân chú ý tới, cậu có chút căng thẳng nhìn Bàn Tử bên cạnh.

"Sao thế?" "Không biết, nhưng bây giờ Tần Mặc chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ, nếu không thì cậu ấy cũng không thể bình tĩnh như vậy." Tần Mặc bĩu môi, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

"Yên tâm đi, chỉ bằng nó thì chưa phải là đối thủ của tôi." Hạo Thiên Chân gật đầu, Tần Mặc đã lên tiếng rồi, vậy cậu cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa.

Chẳng bao lâu sau, khói bụi tan đi, Tần Mặc cũng nhìn rõ tình hình trước mắt.

Nhân Diện Quy nhìn chằm chằm vào Tần Mặc, anh quan sát kỹ nó, phát hiện trên lưng nó đã xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Những vết nứt này trông dày đặc như mạng nhện.

Ngay sau đó, thân thể Nhân Diện Quy lại một lần nữa biến mất.

Tần Mặc thấy vậy, không nhịn được cười lạnh một tiếng, đã đến nước này rồi mà đối phương vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

Nhưng không sao, dù vậy, nó cũng không phải là đối thủ của mình.

Quả nhiên không lâu sau, Tần Mặc dùng thanh kiếm trong tay, đâm một nhát vào không trung.

Đợi đến khi mọi người nhìn rõ lại, thì phát hiện thanh kiếm của Tần Mặc đã đâm xuyên qua thân thể của Nhân Diện Quy.

Thân thể Nhân Diện Quy trực tiếp rơi xuống đất.

Tần Mặc đi đến bên cạnh nó, đá một cước vào người nó.

Nhân Diện Quy bị Tần Mặc đá bay ra, ngã trên mặt đất, đồng thời, những vết nứt trên người ngày càng nhiều.

Tần Mặc thở dài một hơi, nhưng dù vậy, anh cũng không hề có chút thương hại nào.

Dù sao thì ngay từ đầu là nó nhất quyết ở lại đây đối phó với mình, không liên quan gì đến mình cả.

"Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tần Mặc lại dùng năng lượng khổng lồ khống chế Nhân Diện Quy, Nhân Diện Quy nhìn thấy những tinh thể băng trước mặt thì có chút kinh ngạc.

Tại sao lại như thế này?

Tần Mặc cũng thấy Nhân Diện Quy như vậy, anh mỉm cười, nhưng không nói lời vô ích.

Dù sao bây giờ thân thể nó đã bị mình khống chế, mình cũng không cần lo lắng nữa.

Chỉ thấy một con hắc long khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném con hắc long ra ngoài.

Hắc long nhanh chóng lao tới bao vây xung quanh Nhân Diện Quy, nhốt nó vào giữa.

Nhân Diện Quy chú ý thấy, nó khó tin lùi về phía sau.

Sức mạnh của con hắc long này thực sự quá lớn, nếu thật sự bị tấn công, nó chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Chỉ tiếc là tốc độ của Nhân Diện Quy căn bản không thể so sánh với con hắc long này, nên không lâu sau nó đã bị con hắc long quấn chặt, con hắc long từ từ siết chặt vào giữa.

Nhân Diện Quy dùng sức muốn lao ra ngoài, nhưng tiếc là nó không có đủ năng lượng.

Chẳng bao lâu sau, con hắc long đột nhiên nổ tung, sức mạnh của vụ nổ toàn bộ đều đánh vào người Nhân Diện Quy.

Nhân Diện Quy cũng trực tiếp ngã trên mặt đất, những vết nứt trên người nó càng lớn hơn, căn bản không thể động đậy được nữa.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh đi đến bên cạnh nó, ngồi xổm xuống.

Tần Mặc sớm đã biết nó không phải là đối thủ của mình, điều này nằm trong dự liệu của anh.

"Cần gì phải vậy chứ?" Tần Mặc lắc đầu, sau đó dùng thanh kiếm trong tay đâm về phía Nhân Diện Quy.

Chương 713

Nhân Diện Quy vội vàng lăn sang một bên.

Tần Mặc không ngờ đã đến nước này rồi mà Nhân Diện Quy vẫn có thể chống cự, điều này thực sự ngoài dự đoán của anh.

Nhưng dù vậy, cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó lại là một luồng năng lượng khổng lồ từ trên người anh bay ra, trực tiếp đánh tan Nhân Diện Quy thành bột mịn.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, trong mắt lộ vẻ vui mừng, đi về phía Tần Mặc.

"Tần Mặc, anh cũng lợi hại quá rồi đấy?" Tần Mặc đảo mắt, sau đó, anh lại nhìn con Nhân Diện Quy ở không xa.

"Nếu đã giải quyết xong rồi, thì tìm lối ra đi, chúng ta không thể ở đây trì hoãn quá lâu, bây giờ Trương Kỳ Lân họ thế nào vẫn chưa rõ." Tần Mặc có chút lo lắng cho Trương Kỳ Lân.

Mấy người họ đều đáp một tiếng, âm thanh của hệ thống cũng vang lên nhắc nhở Tần Mặc vào lúc này. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền xem trạng thái hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy

Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 895 [Giới hạn nhân loại 10], Thể lực 910 [Giới hạn nhân loại 10], Sức mạnh 910 [Giới hạn nhân loại 10], Tinh thần 925 [Giới hạn nhân loại 10].

Xem ra với thực lực hiện tại của mình, muốn ra khỏi đây cũng khá đơn giản.

Mọi người tìm kiếm ở đây, nhưng vẫn không tìm thấy lối ra, trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc.

Một lúc sau, Hạo Thiên Chân đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc.

"Anh xem kia là cái gì?" Tần Mặc nhìn theo tay của Hạo Thiên Chân, phát hiện trên không trung lại treo rất nhiều cái hộp.

Tần Mặc lắc đầu, nói thật, trong hộp này là gì?

Tần Mặc cũng không rõ lắm, vì vậy anh liền mạnh mẽ đạp xuống đất, bay lên không trung, dùng thanh kiếm trong tay chém xuống một

cái hộp.

Cái hộp trực tiếp rơi xuống đất.

Mọi người đều vây quanh cái hộp này, họ nhìn chằm chằm vào cái hộp, trong mắt đều lộ vẻ lo lắng.

“Trong này không phải có thứ gì nguy hiểm đấy chứ?” Giải Tiểu Hoa nhìn Tần Mặc.

Trong số họ, cũng chỉ có thực lực của Tần Mặc là mạnh nhất, nên cậu ta hy vọng Tần Mặc sẽ mở thứ này ra.

“Sợ gì chứ, tôi không thấy trong này có gì cả.” Bàn Tử bĩu môi, sau đó trực tiếp cầm cái hộp lên, Tần Mặc kéo tay Bàn Tử.

“Cẩn thận một chút.” Bàn Tử thấy Tần Mặc cũng như vậy, trong nháy mắt có chút chùn bước.

“Vậy hay là anh làm đi.” Ban đầu Bàn Tử cảm thấy dù sao đây cũng là cổ lâu của Trương gia, họ chắc sẽ không đặt những thứ kỳ quái ở đây, nhưng nếu Tần Mặc cũng cảnh giác như vậy, thì anh ta vẫn nên giao cho Tần Mặc thì hơn.

Giải Tiểu Hoa đảo mắt.

“Anh nói xem, anh làm vậy là để làm gì?

Chẳng qua chỉ là lãng phí thời gian thôi.” “Thì sao?

Tôi có một tấm lòng muốn giúp đỡ mọi người mà.” Tần Mặc bật cười, nhưng anh cũng biết bây giờ không phải là lúc để đùa.

“Mấy người lùi lại đi, tôi sẽ mở cái này ra.” Mọi người đều đáp một tiếng, đợi đến khi họ lùi lại, Tần Mặc mới đặt cái hộp xuống đất, sau đó anh mạnh mẽ đập một phát vào khóa của cái hộp.

Khóa hộp lập tức vỡ tan, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó cầm thanh kiếm trong tay, mở nó ra.

Thứ bên trong xuất hiện trước mặt mọi người, trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, anh đi tới.

"Đây là gì?" Hạo Thiên Chân không hiểu lắm nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, giải thích cho mọi người.

"Nếu tôi đoán không lầm, e rằng đây là ngón tay." "Thảo nào." Bàn Tử nói câu này trong khi bĩu môi, trong mắt lộ vẻ khó hiểu.

"Mấy người nói xem người Trương gia này nghĩ gì vậy?

Tại sao lại đặt ngón tay vào trong hộp, lại còn treo ở đây, chẳng lẽ họ có sở thích đặc biệt gì à?" "Cái này thì không đến mức đó đâu." Tần Mặc lắc đầu.

Nhưng họ đặt những thứ này ở đây, cụ thể là để làm gì, Tần Mặc cũng không rõ lắm.

"Ngón tay của Trương Kỳ Lân không phải cũng ở đây chứ?" Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc có chút bất lực.

"Cái này thì không đến mức đó, hơn nữa cậu không phát hiện sao?

Những cái hộp trên này đều đã bám đầy bụi rồi, có nghĩa là chúng đã ở đây được một thời gian rồi." Nghe những lời này, Hạo Thiên Chân mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

"Trương Kỳ Lân không sao là tốt rồi, nhưng chúng ta đừng ở đây nữa, mau chóng đi tìm anh ấy đi." "Vậy lại quay về vấn đề ban đầu, lối ra rốt cuộc ở đâu?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Cậu không biết làm thế nào để ra khỏi đây, chỉ có thể xem Tần Mặc có tìm được không.

Tần Mặc thì cẩn thận quan sát không gian trước mắt, một lúc sau, anh nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng.

Tần Mặc có năng lực đặc biệt trên người, mấy người họ đều biết, nên họ đều cố gắng hạ thấp tiếng thở của mình, để không làm phiền Tần Mặc.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc đã hướng ánh mắt vào một vị trí, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn mấy người họ.

"Chính là ở đây rồi, mọi người theo tôi." Nói rồi, họ đi theo sau Tần Mặc, họ có chút tò mò nhìn anh.

"Tại sao lại là nơi này?" Suy nghĩ một chút, Tần Mặc ngồi xổm xuống vẽ vời ở đó, mấy người họ nhìn một lúc thì đã hiểu ra.

"Hóa ra chúng ta đi là sinh môn." Nói xong câu này, Giải Tiểu Hoa lại cẩn thận quan sát một chút, nhưng sau khi xem xong, cậu ta hít một hơi lạnh, lại nhìn Tần Mặc.

"Không đúng, chúng ta đi là tử môn, tại sao lại đi tử môn?

Chương 714

Theo logic thông thường, không phải chúng ta nên đi sinh môn sao?

Lỡ như chúng ta chết ở đây thì sao?" "Cậu nghĩ xem, nơi chúng ta đang ở bây giờ là để làm gì?" Giải Tiểu Hoa không hiểu lắm nhìn mấy người bên cạnh, e rằng cũng chỉ có Tần Mặc hiểu, mấy người họ làm sao biết được chứ?

Hạo Thiên Chân bừng tỉnh ngộ, cậu nhìn Bàn Tử.

"Tôi biết rồi." Giải Tiểu Hoa tò mò nhìn Hạo Thiên Chân.

Mấy người họ đều không biết, nên bây giờ cũng chỉ có thể hỏi Hạo Thiên Chân tình hình cụ thể.

"Mấy người nghĩ kỹ xem, nơi này là để chôn cất thi thể của những người đó, cũng có nghĩa là nó không giống với người bình thường, người chúng ta đi có thể đúng là sinh môn, vậy còn những thi thể này thì sao?" Mọi người đều gật đầu, hóa ra là vậy.

"Vậy sao anh không giải thích cho chúng tôi?

Vừa rồi suýt nữa làm tôi sợ chết khiếp." Giải Tiểu Hoa thở dài một hơi.

Tần Mặc có chút bất lực.

"Tôi cũng không biết các cậu có hiểu không nữa?" Thứ này đối với Tần Mặc mà nói căn bản không là gì, nên Tần Mặc cũng không biết mấy người họ lại không rõ cả điểm này.

Hạo Thiên Chân đột nhiên bị Tần Mặc nói cho cứng họng, không biết nên nói gì.

Đúng vậy, cậu và Tần Mặc quả thực không giống nhau, Tần Mặc

hiểu rõ điều này là rất bình thường, nhưng đầu óc của mấy người họ so với Tần Mặc có hơi kém một chút, mới phải suy nghĩ lâu như vậy.

"Được rồi, đừng ở đây trì hoãn nữa, chúng ta mau chóng xuất phát đi, không lâu nữa, chúng ta chắc sẽ tìm được Trương Kỳ Lân họ." Tần Mặc hy vọng có thể nhanh nhất có thể, chỉ cần hội ngộ với Trương Kỳ Lân, tảng đá trong lòng anh mới có thể hạ xuống.

Đến lúc đó, dù có gặp phải chuyện gì Tần Mặc cũng không cần lo lắng, vì những thứ này đối với Tần Mặc mà nói, căn bản không là gì.

Mấy người họ cũng không nói nhiều nữa, chỉ đi theo sau Tần Mặc, quan hệ của Trương Kỳ Lân với mấy người họ cũng không tệ, họ đều hy vọng Trương Kỳ Lân có thể bình an vô sự.

Vì vậy, bây giờ họ chỉ cần tranh thủ thời gian là có thể nhanh chóng đến giúp Trương Kỳ Lân.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc đã thấy cầu thang ở không xa, trong mắt anh mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn mấy người bên cạnh.

"Chúng ta đến rồi." Mấy người họ đều gật đầu.

Tần Mặc đi lên theo cầu thang này, nhưng đi chưa được bao lâu, Tần Mặc đã nghe thấy có tiếng động gì đó xung quanh.

Sắc mặt Tần Mặc lập tức trở nên khó coi, anh lại nhìn mấy người bên cạnh.

"Cẩn thận một chút, ở đây chắc chắn có thứ gì đó." Lời Tần Mặc vừa dứt, âm thanh của hệ thống lập tức nhắc nhở anh. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc lập tức nhìn xung quanh, nhưng anh lại không phát hiện ra gì, Tần Mặc lập tức cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Sao thế nhỉ?

Theo logic thông thường, nếu hệ thống đã nhắc nhở mình, cũng có nghĩa là ở đây nên có thứ gì đó xuất hiện mới đúng chứ." Dù Tần Mặc không hiểu, nhưng anh vẫn từ từ đi về phía trước.

Một lúc sau, đột nhiên có một bóng đen lao về phía Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân cách Tần Mặc khá gần, mắt thấy thứ đó sắp đâm vào người Tần Mặc và Hạo Thiên Chân, Tần Mặc vội vàng đẩy Hạo Thiên Chân một cái, Hạo Thiên Chân ngã sõng soài trên đất.

Hạo Thiên Chân không hiểu lắm ngẩng đầu lên, chuyện gì vậy?

Đợi đến khi cậu nhìn rõ, thì phát hiện bên cạnh Tần Mặc lại có một con Kỳ Lân Thần Thú đặc biệt lớn, trên người con Kỳ Lân Thần Thú này còn tỏa ra một luồng ánh sáng chói mắt.

"Sao có thể?" Hạo Thiên Chân khó tin lắc đầu, sau đó cậu đưa tay dụi mắt, xác định con Kỳ Lân Thần Thú này là thật, Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt, quay đầu nhìn Bàn Tử và mấy người họ.

"Tôi đang nằm mơ à?" Dù trước đây họ cũng từng gặp Kỳ Lân Thần Thú trong mộ huyệt, nhưng những con Kỳ Lân Thần Thú đó đều là giả, đều là do cơ quan ngưng tụ thành.

Con trước mắt này chắc chắn là thật.

Tần Mặc nhìn họ một cái.

"Con Kỳ Lân Thần Thú này là thật, tôi có thể cảm nhận được huyết mạch chi lực trong cơ thể nó." Tần Mặc cẩn thận nhìn chằm chằm vào con Kỳ Lân Thần Thú trước mặt, trực tiếp hỏi.

"Ngươi là thần thú bảo hộ ở đây." Kỳ Lân Thần Thú không ngờ Tần Mặc lại biết cả điều này, nó quan sát Tần Mặc từ trên xuống dưới một lượt, cẩn thận cảm ứng một chút, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Trên người ngươi có huyết mạch của cố nhân, nếu ta đoán không lầm, ngươi chắc là hậu duệ của nhà họ Tần.” Tần Mặc không ngờ con Kỳ Lân Thần Thú này lại nhận ra ngay lập tức, anh gật đầu.

“Theo logic thông thường, đã qua hàng vạn năm rồi, ngươi đáng lẽ đã phải chết rồi mới đúng, tại sao vẫn có thể ở đây?” “Bởi vì đây là Trương Gia Cổ Lâu, Trương Gia Cổ Lâu có một luồng sức mạnh thần bí, luồng sức mạnh thần bí này đã nuôi dưỡng ta, để ta ở lại đây, nên ta mới bảo vệ Trương Gia Cổ Lâu.” Nếu không có luồng sức mạnh thần bí này chống đỡ, e rằng nó cũng đã giống như những người bạn tốt trước đây của nó mà qua đời rồi.

Nghe những lời này, trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó anh gật đầu.

“Hóa ra là vậy, tôi hiểu rồi.” Còn Kỳ Lân Thần Thú thì lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Nếu ngươi là huyết mạch của cố nhân, ta cũng không muốn làm khó ngươi quá, ngươi mau chóng rời khỏi nơi này đi, đây không phải là nơi ngươi nên đến, đây là cổ lâu của Trương gia, người của Trương gia có thể bình an vô sự đi vào, nhưng ngươi thì không.” Kỳ Lân Thần Thú có thể cảm nhận được huyết mạch của Trương gia, nên nó có thể cho người của Trương gia đi vào.

Tần Mặc trong mắt lóe lên một tia bất lực, nhìn Kỳ Lân Thần Thú.

“Tôi cũng không muốn đến nơi này, nguy cơ ở đây thực sự quá nhiều, nhưng tôi không còn cách nào khác, bạn của tôi ở đây, ngươi chắc cũng biết một thời gian trước có người của Trương gia đi vào nơi này.” Kỳ Lân Thần Thú gật đầu.

“Cái này ta tự nhiên hiểu rõ, nhưng điều này không liên quan gì đến ngươi, trong cơ thể ngươi là Hắc Long huyết mạch, vậy ngươi nên đến cổ trạch của tổ tiên nhà họ Tần của ngươi mới đúng.” Tần

Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ tổ tiên của nhà họ Tần lại cũng có cổ trạch.

Nhưng nghĩ đến những gì mình đã gặp phải từ trước đến nay, cũng có thể hiểu được, anh lại nhìn con thú trước mặt.

"Bạn của tôi hiện giờ sống chết chưa rõ, tôi biết tình hình của anh ấy có thể không tốt lắm, nên tôi chỉ muốn đến đây, đưa bạn tôi đi mà thôi, không có ý gì khác, cũng không muốn mạo phạm ngươi, mong ngươi có thể tạo điều kiện." Tần Mặc nói xong câu này thì cúi người chào Kỳ Lân Thần Thú, Kỳ Lân Thần Thú thở dài một hơi.

"Không phải ta không muốn tạo điều kiện cho ngươi, mà là nơi này thực sự không thích hợp với ngươi." Kỳ Lân Thần Thú lắc đầu.

Nó không muốn ra tay với Tần Mặc, nhưng nếu Tần Mặc nhất quyết muốn ở lại nơi này, vậy nó cũng chỉ có thể làm như vậy.

Tần Mặc nhíu chặt mày.

"Ngươi chắc có thể cảm nhận được trạng thái hiện tại của bạn tôi, cũng biết tình hình của anh ấy, có chút không ổn." Kỳ Lân Thần Thú không trả lời Tần Mặc, bởi vì nó quả thực có thể cảm nhận được, thực ra Tần Mặc căn bản không biết tình hình của Trương Kỳ Lân hiện tại, chỉ muốn thăm dò con Kỳ Lân Thần Thú này mà thôi, nhưng thấy biểu cảm của nó, Tần Mặc liền hiểu Trương Kỳ Lân nhất định đang trong tình huống nguy hiểm.

"Tôi nhất định phải đưa bạn tôi đi, nếu tiền bối không muốn nhường đường, vậy tôi cũng chỉ có thể…" Tần Mặc nói đến đây thì dừng lại.

Kỳ Lân Thần Thú đã sống hàng vạn năm rồi, mình có thể là đối thủ của nó không?

Dù có hệ thống hỗ trợ, nhưng đối phương là một lão yêu quái mà.

Nghe những lời này của Tần Mặc, Kỳ Lân Thần Thú không nhịn được cười lớn một tiếng, nó nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Ngươi đúng là thú vị, không ngờ một hậu bối nhỏ bé như ngươi lại dám khiêu khích ta, thật sự ngoài dự đoán của ta, nhưng xem xét ngươi là hậu duệ của Hắc Long, ta sẽ không làm khó ngươi quá, thế này đi, hai chúng ta đặt một giao ước, nếu ngươi có thể chống đỡ được trăm chiêu từ tay ta, ta sẽ để ngươi qua.” “Ngươi chắc chứ?” Mắt Tần Mặc sáng lên, chỉ là một trăm chiêu thôi, Tần Mặc cảm thấy mình chắc có thể chống đỡ được.

Chương 715

“Đúng vậy, nhưng ta phải nói trước, ngay cả lão tổ nhà ngươi, nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh hòa với ta mà thôi, ngươi ở đây đối phó với ta xác suất thắng rất mong manh, hơn nữa ta tuyệt đối sẽ không nương tay, lỡ như không cẩn thận đánh ngươi bị thương, hoặc là đánh tàn phế, hậu quả đó ngươi phải tự gánh đấy.” “Sao ngươi có thể như vậy?

Nếu ngươi là thần thú bảo hộ của Trương gia, vậy ngươi nên một lòng vì người Trương gia suy nghĩ mới đúng.

Bây giờ Trương Kỳ Lân xảy ra chuyện, ngươi nên nhường đường!” Hạo Thiên Chân không nhịn được nói lý với Kỳ Lân Thần Thú, Kỳ Lân Thần Thú nhìn Hạo Thiên Chân một cái.

“Trên người ngươi không có bất kỳ huyết mạch chi lực nào, nên ta lười nói nhảm với ngươi nhiều như vậy, ngươi cũng không có tư cách đối thoại với ta.” Hạo Thiên Chân không ngờ mình lại bị coi thường, cậu nhìn Tần Mặc một cái.

“Không sao đâu, chỉ là một trăm chiêu thôi, tôi nghĩ tôi có thể chống đỡ được.” Nói rồi, Tần Mặc lại hướng ánh mắt vào con Kỳ Lân Thần Thú trước mặt.

Thấy Tần Mặc như vậy, Kỳ Lân Thần Thú không nhịn được cười lớn một tiếng, nó gật đầu.

“Vừa hay ta đã nhiều năm rồi không hoạt động gân cốt, hôm nay sẽ đấu với tiểu tử nhà ngươi một trận ra trò, để ngươi hiểu cái gì gọi là tiền bối, cái gì gọi là hậu bối.” Sau đó, Kỳ Lân Thần Thú lao về phía Tần Mặc, trong nháy mắt, nó đã đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc cũng không dám lơ là, dù sao con Kỳ Lân Thần Thú này không giống

với những sinh vật trong mộ huyệt.

Tần Mặc biết, nếu mình không chú ý một chút, có thể sẽ bị đối phương đánh bị thương, đến lúc đó, muốn cứu Trương Kỳ Lân ra, về cơ bản là không thể.

Thấy Tần Mặc như vậy, Kỳ Lân Thần Thú mỉm cười, nhưng nó không nói nhảm nữa, mà mở to miệng cắn về phía Tần Mặc, Tần Mặc vội vàng lăn sang một bên, sau đó cầm thanh kiếm trong tay chỉ vào Kỳ Lân Thần Thú.

"Vậy thì tôi sẽ không nương tay vì nể nang ngươi là tiền bối nữa." Nói xong câu này, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một con hổ khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Tần Mặc trực tiếp ném con hổ ra ngoài, con hổ nhanh chóng đến bên cạnh Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, nó không nhịn được gật đầu, cười nhìn Tần Mặc.

"Thực lực của hậu bối nhà ngươi cũng tạm được, bây giờ ta chỉ còn lại hai thành sức mạnh so với trước đây, nhưng cũng đủ để đối phó với ngươi rồi." Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Nhưng lại nghĩ đến đã qua hàng vạn năm, con Kỳ Lân Thần Thú này chưa chết đã là tốt lắm rồi, chỉ còn lại hai thành sức mạnh, cũng là chuyện trong dự liệu.

Tần Mặc cảm thấy nó chỉ có hai thành sức mạnh thôi, mình chắc có thể đối phó được.

Chẳng bao lâu sau, sức mạnh của hai bên va chạm vào nhau, luồng sức mạnh này của Tần Mặc trực tiếp bị Kỳ Lân Thần Thú phá vỡ.

Kỳ Lân Thần Thú nhướng mày, lại nhìn Tần Mặc.

“Không ngờ thực lực của ngươi cũng không thể xem thường.” Nghe những lời này, Tần Mặc mỉm cười.

“Nếu như tiền bối thật sự có mười thành năng lượng, có lẽ tôi thật sự không chống đỡ được mấy chiêu, nhưng bây giờ thì khác rồi.” Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, anh cảm thấy bây giờ mình đối chiến với Kỳ Lân Thần Thú chắc là có sức đánh một trận.

Kỳ Lân Thần Thú bây giờ lại càng thêm tán thưởng Tần Mặc, nó không nhịn được đáp một tiếng.

“Nếu đã như vậy, vậy hai chúng ta hãy đánh một trận cho đã đi.” Sau đó, Kỳ Lân Thần Thú tiếp tục đối chiến với Tần Mặc, và Tần Mặc cũng không còn giữ lại thực lực của mình, vì anh biết con Kỳ Lân Thần Thú này quả thực có chút phi thường.

Một lúc sau, trước mặt Tần Mặc xuất hiện một phong nhận khổng lồ.

“Cuồng Phong Nhận!” Phong nhận này bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng đến xung quanh Kỳ Lân Thần Thú, va chạm vào người nó, chỉ tiếc là lớp vảy trên người Kỳ Lân Thần Thú quá cứng rắn, một đòn này căn bản không thể phá vỡ được lớp vảy.

Tần Mặc nheo mắt, nhưng anh cũng không hề lơ là, mà tiếp tục ngưng tụ năng lực của mình.

Năng lượng của Tần Mặc vẫn rất mạnh, ngay cả Kỳ Lân Thần Thú cũng không khỏi phải nhìn bằng con mắt khác.

“Xem ra mục tiêu ta đặt ra cho mình quá cao rồi, vậy tiếp theo ta cũng tuyệt đối sẽ không nương tay nữa.” Sớm biết vừa rồi không nên nói khoác lác, lỡ như lần này thật sự không đối phó được Tần Mặc, để Tần Mặc rời khỏi nơi này thì phải làm sao?

Nó không nhịn được thở dài một hơi, nhưng nó cũng không còn

cách nào khác, nếu đã nói với Tần Mặc rồi, thì chắc chắn không thể ăn vạ được, ai bảo nó là tiền bối chứ?

Ngay lập tức nó nhìn Tần Mặc, ngay sau đó nó mạnh mẽ mở to miệng, năng lượng trong miệng nó trực tiếp đánh về phía Tần Mặc, Tần Mặc suýt chút nữa không đỡ được.

May mà Tần Mặc kịp thời lăn sang một bên, dù Tần Mặc như vậy có chút chật vật, nhưng đã né được chiêu kỹ năng này của nó.

Tần Mặc quay đầu nhìn lại sau lưng mình, nơi này của Tần Mặc là một bức tường, bức tường này đã xuất hiện một vết nứt khổng lồ, có thể thấy nếu luồng năng lượng này thật sự đánh trúng người anh, sẽ gây ra hậu quả như thế nào?

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhìn chằm chằm vào con Kỳ Lân Thần Thú trước mặt.

"Quả thực rất mạnh." Tần Mặc gật đầu, Kỳ Lân Thần Thú nghe Tần Mặc lại đang đánh giá mình, nó không nhịn được mỉm cười.

"Tiếp theo còn mạnh hơn nữa đấy." Nói xong câu này, Kỳ Lân Thần Thú lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, không lâu sau, trước mặt nó lại xuất hiện một hố đen khổng lồ, hố đen này trông vô cùng đáng sợ.

Tần Mặc thấy vậy, hít sâu một hơi, may mà bây giờ huyết mạch chi lực trên người mình đã thức tỉnh khá nhiều, nếu không thật sự không có năng lực đối kháng với Kỳ Lân Thần Thú.

Nhưng không sao, bây giờ mình chắc có thể chống đỡ được mấy chiêu.

"Ưng Kích Trường Không!" Lại là một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném luồng năng lượng ra ngoài, luồng năng lượng này nhanh chóng đến trước mặt Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú thấy vậy, không nhịn được cười.

“Hậu sinh khả úy nha, Lão Hắc.

Nếu ngươi thấy hậu duệ của mình lợi hại như vậy, có phải ngươi sẽ rất vui không?” Kỳ Lân Thần Thú không nhịn được tự lẩm bẩm những lời này, sau đó nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Luồng năng lượng này của Tần Mặc đã đến trước mặt nó, nó cũng chỉ có thể gắng gượng đỡ lấy luồng năng lượng này của Tần Mặc.

Luồng năng lượng trực tiếp va chạm vào người Kỳ Lân Thần Thú, dù với năng lượng của Kỳ Lân Thần Thú, cũng không nhịn được lùi lại hai bước, nhưng lần này nó không có may mắn dùng năng lượng của mình để chống đỡ, nên xuất hiện kết quả như vậy, là nằm trong dự liệu của nó.

Ngay sau đó, thân thể Kỳ Lân Thần Thú biến mất tại chỗ.

Tần Mặc sững sờ.

Tần Mặc cảm thấy tốc độ của mình đã đủ nhanh rồi, nhưng bây giờ Tần Mặc căn bản không thể bắt được bóng dáng của Kỳ Lân Thần Thú, có thể thấy tốc độ của đối phương nhanh hơn mình rất nhiều.

“Khủng bố đến vậy sao?

Thảo nào dám nói trong vòng một trăm chiêu sẽ hạ được mình.” Tần Mặc thở dài một hơi, nhưng dù vậy, anh cũng phải dùng toàn bộ sức lực của mình để đối phó với đối phương.

“Trương Kỳ Lân, anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ tìm được anh.” Tần Mặc vừa nghĩ, vừa nhìn chằm chằm vào bóng dáng mơ hồ trước mặt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Mặc ngưng tụ ra một cơn lốc xoáy

khổng lồ, cơn lốc này lao đến xung quanh, định cản trở Kỳ Lân Thần Thú, nhưng tốc độ của nó quá nhanh, thậm chí có thể xuyên qua cả cơn lốc của Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, một lần nữa gia tăng sức mạnh của mình.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Cơn lốc xoáy này trở nên đáng sợ hơn.

Ở một bên khác, Bàn Tử và mấy người kia đều cảm nhận được, sắc mặt ai nấy đều tái như tro.

“Lần này phải làm sao đây?

Tôi cảm giác Tần Mặc hình như đã dốc toàn lực rồi.” “Đúng vậy, trước đây lúc cùng chúng ta vào mộ, Tần Mặc lúc nào cũng cà lơ phất phơ, xem ra lần này đối thủ của anh ấy quả nhiên không tầm thường.” “Cậu nói thừa à?

Chương 716

Phải biết lần này đối thủ Tần Mặc gặp phải là một con Kỳ Lân Thần Thú đấy, là Kỳ Lân Thần Thú đó, chỉ từng thấy trong sách, chưa bao giờ gặp thật cả." Hạo Thiên Chân thở dài một hơi.

Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, Bàn Tử không nhịn được mà trợn mắt, nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ hơi lo lắng nhìn Tần Mặc.

Giải Tiểu Hoa thì nói với hai người họ.

"Vậy bây giờ chúng ta có giúp được gì không?

Chẳng lẽ chỉ có thể đứng đây nhìn thôi sao?" "Nói gì vậy, vòng chiến đấu của họ trông đáng sợ thế kia, nếu chúng ta thật sự tham gia, chẳng phải là toi đời sao?" Sức của mấy người họ không thể so được với Tần Mặc và Kỳ Lân Thần Thú, nếu họ chỉ đến gần một chút, không chừng sẽ bị cơn lốc xoáy cuốn vào, đến lúc đó chỉ làm vướng chân Tần Mặc.

"Vậy chúng ta chỉ có thể đứng đây nhìn thôi.

Nhưng nói đi cũng nói lại, hai người họ chiến đấu rõ ràng đáng sợ như vậy, mà chúng ta lại không hề bị ảnh hưởng gì." Giải Tiểu Hoa tò mò nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, quả thật mấy người họ không hề bị thương.

"Chắc là có liên quan đến Trương Gia Cổ Lâu này." Hạo Thiên Chân đưa ra phỏng đoán của mình, dĩ nhiên, cậu cũng không biết mình nói có đúng không.

"Quan tâm nhiều thế làm gì?

Đã ở đây rồi thì cứ ở yên đây với Tần Mặc đi, dù sao chúng ta cũng không thể tham gia vào vòng chiến đấu, chỉ có thể làm những

việc trong khả năng thôi.” Bàn Tử thở dài, cũng không biết Tần Mặc có đối phó được với Kỳ Lân Thần Thú này không.

Mấy người còn lại cũng gật đầu, họ lại hướng ánh mắt về phía vòng chiến đấu.

Tốc độ của hai người bên trong đều cực nhanh, họ căn bản không nhìn rõ, nên chỉ có thể cố gắng hết sức để ý trạng thái của cả hai.

Một lúc sau, Tần Mặc đã bắt được bóng dáng của Kỳ Lân Thần Thú, trong mắt anh thoáng hiện lên một nụ cười nhạt, anh vội vàng ngưng tụ một luồng sức mạnh.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Nếu bỏ lỡ lần này, không biết đến khi nào mới bắt được bóng dáng đối phương lần nữa.

Năng lượng khổng lồ này trực tiếp đánh về phía Kỳ Lân Thần Thú, sau khi bị luồng năng lượng này tấn công, thân thể nó lùi về phía sau.

Nhưng Kỳ Lân Thần Thú rất nhanh đã ổn định lại thân hình, nó lại nhìn chằm chằm vào Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bộ dạng này của nó, anh thở phào một hơi, cầm thanh kiếm trong tay chỉ vào đối phương.

Kỳ Lân Thần Thú trong mắt mang theo ý cười, nói với Tần Mặc.

“Thực lực của ngươi quả thật ngoài dự liệu của ta.” Tần Mặc gật đầu.

“Đúng vậy, nhưng dù thế, tôi cũng biết mình không có bất kỳ cơ hội thắng nào khi đối phó với ngươi, nên tiếp theo tôi sẽ tiếp tục cẩn thận, tuyệt đối không để ngươi có bất kỳ kẽ hở nào để lợi dụng, vì chỉ cần tôi lơ là một chút thôi là rất có thể sẽ khiến bạn bè của tôi phải bỏ mạng ở đây.” May mà bây giờ đã qua được hơn mười chiêu, gần hai mươi chiêu rồi, nên mình không cần quá lo lắng, chỉ cần tiếp

theo cẩn thận một chút là được.

Kỳ Lân Thần Thú đáp một tiếng.

"Đúng vậy, ngươi quả thật không có cơ hội thắng đâu, nên tiếp theo cả hai chúng ta đều dùng toàn lực đi." Kỳ Lân Thần Thú trực tiếp há to miệng, trong miệng nó lại hiện ra một luồng năng lượng, luồng năng lượng này trực tiếp va chạm với thủ ấn của Tần Mặc.

Sức mạnh của hai bên phát ra một tiếng va chạm cực lớn, sau đó Tần Mặc lùi về phía sau, nhưng anh rất nhanh đã ổn định lại thân hình, lại nhìn chằm chằm vào Kỳ Lân Thần Thú trước mặt.

Kỳ Lân Thần Thú cũng thấy Tần Mặc như vậy, nó cau mày thật chặt, điều này quả thật ngoài dự liệu của nó.

Tần Mặc nheo mắt, anh sớm đã biết Kỳ Lân Thần Thú này không đơn giản như vậy, bây giờ xem ra tình hình cũng giống như mình tưởng tượng.

Kỳ Lân Thần Thú hừ lạnh một tiếng, rồi lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thì lăn sang một bên, anh sớm đã biết Kỳ Lân Thần Thú này không dễ đối phó.

Kỳ Lân Thần Thú rất nhanh đã ổn định lại thân hình, nó lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc một lần nữa ngưng tụ ra một vòng tròn khổng lồ.

"U Minh Bạo Liệt!" Tần Mặc trực tiếp ném quả cầu này ra ngoài.

Quả cầu nhanh chóng lao về phía Kỳ Lân Thần Thú, nó thấy vậy, vội vàng ngưng tụ sức mạnh để né tránh đòn tấn công của Tần Mặc.

Kỳ Lân Thần Thú rất nhanh đã ngưng tụ ra một tấm chắn cực lớn, quả cầu của Tần Mặc va vào tấm chắn này, trên tấm chắn lập tức xuất hiện một vết nứt, dù vậy, tấm chắn cũng không vì thế mà vỡ tan,

năng lượng của Tần Mặc vẫn tiếp tục xoay chuyển giữa không trung.

Tần Mặc lập tức cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng tiếp theo anh lại gia tăng năng lượng của mình.

Sức mạnh của quả cầu này trở nên lớn hơn, Kỳ Lân Thần Thú cảm nhận được, nó bất chợt cười lớn.

"Đáng sợ đến vậy sao?" Ngay lập tức, Kỳ Lân Thần Thú vội vàng né sang một bên, tấm chắn của nó trực tiếp nổ tung, quả cầu của Tần Mặc cũng hóa thành một luồng năng lượng khổng lồ, lấy vị trí vừa rồi làm trung tâm, khuếch tán ra xung quanh.

Tần Mặc bị luồng sức mạnh này tấn công, vì vậy anh lùi về phía sau, khóe miệng cũng rỉ ra một tia máu.

Tần Mặc đưa tay lau đi vết máu ở khóe miệng, thở phào một hơi, lại nhìn chằm chằm vào Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú thấy bộ dạng này của Tần Mặc, nó không nhịn được mà lắc đầu.

"Ngươi nói xem ngươi hà tất phải làm vậy?

Bây giờ ngươi đã bị thương, tiếp theo càng không phải là đối thủ của ta, nên ta thấy ngươi đừng có tiếp tục cố chấp ở đây nữa, chẳng có ý nghĩa gì cả." Tần Mặc lại không trả lời, mà cầm thanh kiếm trong tay, trực tiếp lao về phía Kỳ Lân Thần Thú.

Trong chốc lát, Tần Mặc đã đến bên cạnh Kỳ Lân Thần Thú, anh dùng thanh kiếm trong tay đâm về phía nó, nó thì né sang một bên.

Sau khi ổn định lại thân hình, Kỳ Lân Thần Thú lại nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy bộ dạng này của nó, anh lại gia tăng sức mạnh của mình.

Kỳ Lân Thần Thú thì lăn sang một bên, nó rất nhanh đã ổn định lại

thân hình.

Vị trí mà nó vừa đứng đã bị thanh kiếm của Tần Mặc đánh ra một vết nứt khổng lồ.

"Sức mạnh của tiểu tử nhà ngươi cũng khá mạnh đấy." Kỳ Lân Thần Thú gật đầu, còn Tần Mặc thì không nói nhiều lời vô ích.

Nếu đối phương cứ né tránh đòn tấn công của mình, vậy thì mình phải tìm cách khống chế cơ thể nó.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, những tinh thể băng khổng lồ xuất hiện xung quanh.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Kỳ Lân Thần Thú cảm nhận được sức mạnh của những tinh thể băng này, không khỏi nheo mắt.

Nói thật, trước đó nó vẫn luôn cảm thấy, tuy sức mạnh của Tần Mặc đủ mạnh, nhưng đối với nó mà nói thì không đáng là gì.

Nhưng những tinh thể băng này lại có thể hạn chế rất tốt cơ thể nó.

Ngay lập tức, Kỳ Lân Thần Thú không khỏi có chút tán thưởng nói.

"Tiểu tử nhà ngươi, nếu là hậu duệ của ta thì tốt rồi, ta nhất định sẽ vô cùng kiêu ngạo mà nhường đường cho ngươi, nhưng tiếc là ngươi lại là hậu duệ của lão Hắc." Kỳ Lân Thần Thú thở dài, nhưng lúc này Tần Mặc đã ngưng tụ ra một luồng năng lượng khổng lồ, luồng năng lượng này trực tiếp bị Tần Mặc ném ra ngoài.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Một chiếc rìu khổng lồ lao đến xung quanh Kỳ Lân Thần Thú, nó vội vàng né sang một bên, nhưng luồng sức mạnh này của Tần Mặc vẫn va vào người nó, trên người nó lập tức xuất hiện một vết thương, máu tươi từ vết thương chảy xuống.

Chương 717

Kỳ Lân Thần Thú lập tức cảm thấy hơi kinh ngạc, nó không hiểu sao Tần Mặc lại có thể làm được như vậy?

Theo logic thông thường, tiểu tử này không nên có thực lực như thế mới phải.

Tần Mặc cười cười, ngay lập tức nói với nó.

"Tôi biết thực lực của ngươi quả thật đủ mạnh, nên trước mặt ngươi tôi căn bản không có cơ hội thắng.

Nhưng ngươi lại quá khinh địch, ngươi cho rằng tôi chỉ là một hậu bối, không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi lại không nghĩ rằng sức mạnh của tôi cũng rất mạnh, hơn nữa huyết mạch chi lực của tôi đã sắp thức tỉnh đến một trăm phần trăm." Hiện tại chỉ còn thiếu hai phần trăm nữa là đạt đến mức tối đa.

Tần Mặc biết mình chỉ thiếu một cơ hội, chỉ cần cơ hội đó đến, mình nhất định có thể đột phá.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Kỳ Lân Thần Thú không khỏi gật đầu.

"Ta lại không ngờ huyết mạch chi lực của ngươi đã thức tỉnh nhiều đến vậy, chỉ cảm thấy huyết mạch trong cơ thể ngươi khá đậm đặc mà thôi.

Nếu đã vậy, tiếp theo ta sẽ không chơi đùa với ngươi nữa." Đã qua ba bốn mươi chiêu rồi, nếu nó không cẩn thận thêm chút nữa, e rằng Tần Mặc thật sự có thể rời khỏi đây.

Ngay lập tức, Kỳ Lân Thần Thú thở dài một hơi, nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, anh cầm thanh kiếm trong tay nhìn nó.

“Vậy tiếp theo hai chúng ta hãy đối chiến một trận ra trò đi.” Nói xong câu này, thân hình Tần Mặc biến mất tại chỗ, thân hình của Kỳ Lân Thần Thú cũng không thấy đâu nữa.

Bên này, Hạo Thiên Chân và mấy người kia thấy cảnh này không khỏi dậm chân.

“Sao hai người họ lại như vậy nữa rồi?

Họ cứ như thế, chúng ta căn bản không nhìn thấy bóng dáng họ đâu cả.” “Đúng vậy, nhưng dù thế, chúng ta cũng chẳng có cách nào, ai bảo thực lực của hai người họ rành rành ra đó.

Nếu mấy người chúng ta cũng mạnh hơn một chút thì tốt rồi.” “Lại chẳng phải ai cũng yêu nghiệt như Tần Mặc, tôi cũng muốn trở nên lợi hại như vậy, tham gia vào vòng chiến đấu giúp đỡ Tần Mặc.” Bàn Tử bất lực thở dài, trước khi gặp Tần Mặc, anh vẫn luôn cho rằng mình trong giới đạo mộ đã thuộc hàng nhất nhì.

Nhưng bây giờ xem ra, anh so với Tần Mặc còn kém quá xa, hơn nữa trước đây Tần Mặc lại vẫn luôn che giấu thực lực, Tần Mặc bây giờ mới thật sự đáng sợ.

“Thôi bỏ đi, đừng nghĩ nhiều thế, dù sao chúng ta có suy nghĩ thêm cũng chẳng làm được gì, chỉ có thể đứng đây nhìn thôi.” Sau khi Tần Mặc và Kỳ Lân Thần Thú kéo dãn khoảng cách, mọi người mới phát hiện trên người Kỳ Lân Thần Thú có thêm một vết thương, còn khóe miệng Tần Mặc cũng rỉ máu.

“Xem ra hai người họ đánh thật sự ngang tài ngang sức.” Giải Tiểu Hoa nheo mắt.

Hạo Thiên Chân cũng gật đầu, đúng vậy, thực lực của cả hai đều mạnh như vậy, tự nhiên có thể đánh thành ra thế này.

“Cũng không biết tình hình của Trương Kỳ Lân bây giờ thế nào

rồi, thật sự rất muốn qua đó xem tình hình của anh ấy." "Thôi đi, chúng ta ở đây lo lắng cũng chẳng có tác dụng gì, chi bằng cổ vũ cho Tần Mặc còn hơn." "Thôi đi, nếu chúng ta thật sự cổ vũ cho anh ấy, có khi anh ấy lại thua đấy, nên chúng ta cứ ngoan ngoãn đứng đây nhìn là được rồi." Hạo Thiên Chân bĩu môi.

Họ không nói thêm lời vô ích nào nữa, mà lại hướng ánh mắt về phía vòng chiến đấu.

Bên trong vòng tròn, một người một thú vẫn đang không ngừng chiến đấu.

"Ngưng Băng Quyết!" Lại một luồng năng lượng khổng lồ bị Tần Mặc ném ra ngoài.

Luồng năng lượng này cũng đặc biệt đáng sợ, hơn nữa còn mang theo ánh sáng trắng chói lòa, sau khi ánh sáng trắng biến mất, chỉ còn lại một khối hình nón cực lớn.

Trên khối hình nón này có những tinh thể băng khổng lồ, hơn nữa còn tỏa ra từng tia hàn khí, nhìn thôi đã cảm thấy đặc biệt lạnh.

"Sao đột nhiên cảm thấy hơi đáng sợ?" Bàn Tử nói câu này xong thì nuốt nước bọt, nếu là anh đối phó với luồng năng lượng này của Tần Mặc, e rằng không bao lâu sẽ bị Tần Mặc giết chết mất?

"Tôi cũng có cảm giác này, nhưng chúng ta không giúp được Tần Mặc thì thôi, không thể lại nói những lời nản lòng như vậy để dọa Tần Mặc được." Ngay lập tức mấy người họ đều lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, chỉ tiếp tục chú ý tình hình trước mắt.

Tình hình hiện tại thế nào?

Bọn họ đều không biết, nên chỉ có thể đứng đây xem kịch.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhạt, sau đó Tần Mặc bất chợt xuất hiện ở một bên khác của Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú thấy Tần Mặc như vậy, không khỏi mở miệng nói.

"Ngươi nghĩ ngươi đứng ở đây là có thể chặn được ta sao?" Tần Mặc gật đầu.

"Tôi quả thật có suy nghĩ như vậy, chỉ là không biết suy nghĩ của tôi có đúng không, nhưng dù thế nào tôi cũng sẽ tiếp tục kiên trì." Tần Mặc hít sâu một hơi, sau đó anh tiếp tục ngưng tụ sức mạnh của mình, không ngừng đối phó với Kỳ Lân Thần Thú.

Khối hình nón của Tần Mặc cũng trực tiếp va vào người Kỳ Lân Thần Thú, chỉ tiếc là không có tác dụng gì lớn.

Kỳ Lân Thần Thú cũng cảm thấy không đau không ngứa, nó bĩu môi.

"Ta còn tưởng lợi hại thế nào." Tần Mặc cười cười, nhưng anh không giải thích với Kỳ Lân Thần Thú, vì Tần Mặc biết chỉ có đánh đối phương một đòn bất ngờ, mới có thể để mình tiếp tục kiên trì.

Lỡ như đối phương biết được ý đồ thật sự của luồng năng lượng này của mình, chẳng phải là tiêu đời sao?

Tiếp theo, Tần Mặc tiếp tục giao đấu với đối phương ở đây, không bao lâu sau, Tần Mặc lại sử dụng một kỹ năng khác.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Một luồng năng lượng khổng lồ rơi xuống phía đối phương, đối phương thì tùy ý né tránh một chút, lại nhìn tảng đá trước mặt, không khỏi gật đầu.

"Tảng đá này trông cũng không tệ." Tần Mặc có chút bất lực, không ngờ đối phương lại đánh giá mình như vậy, nhưng không sao.

Tần Mặc không để ý nhiều thế, mà tiếp tục lao về phía đối phương, hai người họ không ngừng giao đấu.

Kỳ Lân Thần Thú tìm được một cơ hội, liền dùng chân sau đá vào người Tần Mặc, ngực Tần Mặc bị trúng đòn này, lùi về phía sau mấy bước mới ổn định lại được.

Sau đó, Tần Mặc hừ một tiếng, sắc mặt cũng trở nên hơi tái nhợt, anh lại nhìn chằm chằm vào đối phương.

Kỳ Lân Thần Thú cũng thấy Tần Mặc như vậy, nó bĩu môi, nhưng Tần Mặc lúc này lại ngưng tụ ra một luồng năng lượng khác.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Kỳ Lân Thần Thú nhướng mày, thanh bảo kiếm này của Tần Mặc trông cũng không tệ.

Nó há to miệng, chỉ thấy trong miệng nó xuất hiện một luồng ánh sáng trắng khổng lồ.

Luồng ánh sáng trắng này lao về phía thanh bảo kiếm của Tần Mặc, năng lượng của hai bên đột nhiên nổ tung, sức mạnh từ vụ nổ khuếch tán ra xung quanh, Tần Mặc lùi về phía sau một khoảng rất xa mới ổn định lại được thân hình.

Sau đó, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào luồng năng lượng trước mặt, luồng năng lượng này bây giờ đã tan biến.

Nhưng, Kỳ Lân Thần Thú lại không hề bị luồng năng lượng này ảnh hưởng, trong mắt nó mang theo ý cười nhạt, nhưng chưa đợi nụ cười của nó tắt đi, nó đã cảm thấy cơ thể mình có gì đó không ổn.

"Tại sao lại cảm thấy tốc độ lưu thông máu của mình chậm đi rất nhiều?" Nếu cứ như vậy, năng lượng của nó tiếp theo sẽ bị ảnh hưởng nhất định.

Tần Mặc thấy Kỳ Lân Thần Thú như vậy, Tần Mặc nhướng mày.

“Xem ra ngươi đã cảm nhận được rồi.” Kỳ Lân Thần Thú lập tức hiểu ra, nó có chút không hiểu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Chương 718

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vừa bắt đầu ta rõ ràng không có chuyện gì, tại sao bây giờ lại thành ra thế này?” Tần Mặc nhún vai, nhưng Tần Mặc cảm thấy nếu đối phương đã trúng chiêu rồi, vậy mình cũng có thể giải thích cho nó một chút.

“Đó là vì ta đã gieo một luồng năng lượng vào trong cơ thể ngươi, cũng chính là kỹ năng vừa rồi, không phải ngươi nói kỹ năng đó đánh vào người ngươi không đau không ngứa sao?

Là vì ngươi cảm thấy ta chỉ là một hậu bối, nên ngươi căn bản không quan sát kỹ tình hình trong cơ thể ngươi, mới bị ta thừa cơ xâm nhập.” Kỳ Lân Thần Thú lập tức hiểu ra, nó không khỏi thở dài một hơi, gật đầu.

“Xem ra quả thật là ta sai rồi, ta vẫn luôn cho rằng ngươi chỉ là một hậu bối mà thôi, ở trước mặt ta có thể kiên trì được mấy chiêu đã rất không tệ rồi, bây giờ xem ra là ta quá lơ là cảnh giác.” Tần Mặc cười cười.

“Đúng vậy, nên tiền bối tiếp theo đừng như vậy nữa, nếu không, hậu quả sẽ khó lường đấy.” Tần Mặc lắc đầu.

Tần Mặc trong lòng rất rõ, tiếp theo đối phương nhất định sẽ dùng toàn lực để đối phó với mình, mà Tần Mặc nói những lời này, chỉ là để cho đối phương một chút thể diện mà thôi.

Kỳ Lân Thần Thú đáp một tiếng.

“Hiểu rồi.” Tiếp theo Kỳ Lân Thần Thú không còn giữ lại thực lực nữa, tốc độ của nó vô cùng đáng sợ, ngay cả Tần Mặc cũng không

thể bắt được, nên không bao lâu sau, Tần Mặc bị đánh trúng một đòn, anh phun ra một ngụm máu.

Cơ thể của Kỳ Lân Thần Thú bây giờ cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

"Đã qua sáu mươi chiêu rồi phải không?" Bàn Tử có chút lo lắng nhìn bóng dáng Tần Mặc, hai người họ bây giờ tách ra, mọi người mới có thể chú ý đến tình hình của cả hai.

"Đúng vậy, cũng không biết tiếp theo Tần Mặc có thể kiên trì được không." Giải Tiểu Hoa siết chặt nắm đấm.

"Chắc chắn không vấn đề gì." Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, dù thế nào, họ cũng phải có niềm tin vào Tần Mặc, nếu ngay cả họ cũng không tin tưởng Tần Mặc, vậy Tần Mặc làm sao có thể kiên trì được chứ?

"Đúng vậy, tôi cũng thấy không có vấn đề gì lớn." Bàn Tử đáp một tiếng, họ đều hướng ánh mắt về phía Tần Mặc, dù bây giờ Tần Mặc đã bị thương, họ cũng phải tin tưởng Tần Mặc, Tần Mặc nhất định có thể sống sót rời khỏi nơi này.

Lúc này, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, vô số kiếm ảnh xuất hiện xung quanh anh.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Những kiếm ảnh này không ngừng tấn công về phía Kỳ Lân Thần Thú, nó thấy vậy, vội vàng né sang một bên.

Tuy Kỳ Lân Thần Thú cảm thấy thực lực của Tần Mặc không ra sao, nhưng bây giờ nó đã bị Tần Mặc tính kế, nếu lại không cẩn thận bị những kiếm ảnh này tấn công, vậy thì tiêu đời.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh đến bên cạnh Kỳ Lân Thần Thú.

Tần Mặc chặn trước mặt nó, khiến nó không thể động đậy, thấy

Tần Mặc như vậy, sắc mặt Kỳ Lân Thần Thú có chút không tốt, nó không ngừng tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc thì đá một cước về phía nó.

Hai người họ không ngừng giao đấu ở đây, mà kiếm ảnh của Tần Mặc lúc này cũng lao về phía Kỳ Lân Thần Thú, nó vội vàng lăn sang một bên, rất nhanh đã ổn định lại thân hình, lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của Kỳ Lân Thần Thú, trong mắt anh mang theo một nụ cười nhạt.

"Thế nào?

Sức mạnh của tôi cũng được chứ?" Kỳ Lân Thần Thú gật đầu, những kiếm ảnh này của Tần Mặc quả thật rất mạnh, hơn nữa một trong số đó đã đâm vào người nó, trên người nó để lại một tia máu.

"Không ngờ ngươi lại có thể làm ta bị thương." Điều này thật sự quá mất mặt, nếu để những người bạn cũ đó biết, chẳng phải họ sẽ cười nhạo mình sao?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Kỳ Lân Thần Thú, Tần Mặc cười nói với nó.

"Thật ra điều này cũng rất bình thường, dù sao sức mạnh của ngươi tuy cũng không tệ, nhưng cũng chỉ còn lại hai phần mười so với trước đây thôi." "Nhưng ta đã sống nhiều năm như vậy rồi, điều này tuyệt đối không bình thường." Kỳ Lân Thần Thú lắc đầu.

Thông thường mà nói, nó nên có thể trực tiếp giết chết Tần Mặc mới phải, nhưng bây giờ không những không giết được Tần Mặc, còn bị Tần Mặc làm cho thê thảm như vậy.

Tần Mặc thì không nói nhiều nữa, mà lại ngưng tụ năng lượng của mình.

Thanh kiếm trong tay Tần Mặc tỏa ra ánh sáng rực rỡ, Tần Mặc dùng thanh kiếm này đâm về phía Kỳ Lân Thần Thú, nó không ngừng né tránh.

Kỳ Lân Thần Thú trong lòng rất rõ, thực lực của Tần Mặc vẫn tương đối mạnh, nó chỉ có thể làm như vậy, mới có thể từ từ tiêu hao năng lực của Tần Mặc, khiến Tần Mặc không thể thoát ra khỏi đây.

Một lúc sau, trên người Tần Mặc vang lên tiếng ầm ầm.

Trong mắt Kỳ Lân Thần Thú mang theo vẻ kinh ngạc, sao có thể như vậy được?

Tần Mặc lại có thể triệu hồi thiên lôi.

Tần Mặc cũng thấy Kỳ Lân Thần Thú như vậy, nên anh cười lớn.

"Xin lỗi, thật ra trên người tôi cũng có năng lượng phi thường, nên mới có thể sử dụng kỹ năng như vậy." Trong mắt Kỳ Lân Thần Thú mang theo vẻ ngưng trọng.

Năng lực của thiên lôi không phải chuyện nhỏ, tiếp theo nó tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác nữa, nếu không thật sự sẽ bị Tần Mặc làm cho không còn mặt mũi nào gặp lại những người bạn cũ.

Tần Mặc lúc này lại trực tiếp khống chế thiên lôi giữa không trung, khiến thiên lôi rơi xuống phía Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú thì dùng sức mạnh của mình né tránh một chút, sau đó nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, tiểu tử này thật sự có chút bất thường.

Nhưng càng như vậy, nó càng phải coi trọng tiểu tử này, sau đó lại cẩn thận thăm dò thực lực của đối phương, nếu có thể, cũng có nghĩa là lão Hắc quả thật hậu kế có người, nên tiếp theo nó tuyệt đối sẽ không lơ là cảnh giác nữa.

Thiên lôi của Tần Mặc tổng cộng có mấy đạo, đạo thiên lôi đầu tiên không rơi trúng người Kỳ Lân Thần Thú, Tần Mặc cũng không hề nản lòng.

Sau khi ngưng tụ sức mạnh, thân thể của Kỳ Lân Thần Thú bị Tần Mặc khống chế, nó sững sờ một chút.

Tần Mặc cũng lúc này trực tiếp hét lên.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Sau khi Tần Mặc dứt lời, anh có thể cảm nhận rõ ràng trên người Kỳ Lân Thần Thú xuất hiện một luồng năng lượng đặc biệt mạnh mẽ, luồng năng lượng này dường như muốn chống lại thiên lôi của Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, anh biết Kỳ Lân Thần Thú không dễ đối phó như vậy, nhưng bây giờ cảm nhận được luồng năng lượng này, Tần Mặc vẫn tương đối kinh ngạc.

Tần Mặc không nói gì, mà tiếp tục khống chế đạo kinh lôi thứ hai của mình, đạo kinh lôi thứ hai này từ từ rơi xuống phía Kỳ Lân Thần Thú.

Sau khi rơi xuống người Kỳ Lân Thần Thú, nó lùi về phía sau một khoảng rất xa, nó rất nhanh đã ổn định lại thân hình, sau đó lại nhìn chằm chằm vào đạo kinh lôi này.

Đạo kinh lôi này còn lợi hại hơn đạo vừa rồi một chút.

Nhưng bây giờ thân thể nó đã bị Tần Mặc khống chế, muốn phá vỡ không gian xung quanh không đơn giản như vậy, hơn nữa trong lúc nó phá vỡ không gian xung quanh, đạo kinh lôi này của Tần Mặc e rằng đã rơi xuống người nó, nên không kịp suy nghĩ nhiều, nó chỉ có thể cứng rắn chịu đựng đạo kinh lôi này.

Đạo kinh lôi thứ hai này, quả nhiên trực tiếp rơi xuống người Kỳ Lân Thần Thú, nó lập tức nằm rạp xuống đất.

Không chỉ vậy, trên người nó còn xuất hiện một mảng cháy đen, trông vô cùng đáng sợ.

Tần Mặc thì thở phào một hơi, vì Tần Mặc biết nó vốn không phải là đối thủ của mình, bây giờ thấy cảnh này, Tần Mặc vẫn tương đối vui mừng.

Kỳ Lân Thần Thú thì nhìn chằm chằm Tần Mặc, nheo mắt.

Chương 719

Tiểu tử này thật sự quá đáng sợ.

Tần Mặc lúc này lại tiếp tục khống chế luồng năng lượng giữa không trung, đám mây đen đó tiếp tục cuồn cuộn.

Tần Mặc lại cảm nhận được từng trận sức mạnh bên trong, Tần Mặc cười nhìn Kỳ Lân Thần Thú trước mặt.

Đạo kinh lôi thứ ba sắp rơi xuống rồi, Kỳ Lân Thần Thú thì vội vàng lao về phía không gian xung quanh, vì nó biết, chỉ cần phá vỡ không gian này của Tần Mặc, nó sẽ không bị kinh lôi của Tần Mặc làm bị thương.

Tần Mặc lại lắc đầu.

"Tôi biết kinh lôi này đối với ngươi có tổn thương tương đối lớn, nên lúc đầu tôi không tiết lộ sức mạnh của mình cũng như những đạo kinh lôi này, chỉ không ngừng tiêu hao năng lượng của ngươi, bây giờ năng lượng của ngươi đã bị tôi tiêu hao gần một nửa rồi phải không." Tần Mặc nhìn chằm chằm Kỳ Lân Thần Thú, nó nheo mắt, tiểu tử này lại mưu sâu kế hiểm như vậy.

"Tôi cũng biết mấy đạo kinh lôi này của tôi chắc chắn không thể trực tiếp giải quyết được ngươi, nên tôi cũng chỉ muốn làm ngươi bị thương, như vậy, tiếp theo tôi sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Bây giờ đã qua gần bảy tám mươi chiêu rồi, cũng chỉ còn lại hai mươi chiêu cuối cùng.

Chỉ cần sức mạnh của mấy đạo kinh lôi này của Tần Mặc qua đi, e rằng cũng chỉ còn lại mấy chiêu cuối cùng, mình cũng không cần quá lo lắng.

Kỳ Lân Thần Thú hít sâu một hơi, tiểu tử này quả thật có chút đáng sợ, nên tiếp theo nó phải dùng toàn lực để đối phó với Tần Mặc, nếu không thì thật sự mất mặt.

Đạo kinh lôi thứ ba của Tần Mặc sắp rơi xuống rồi, đám mây đen giữa không trung không ngừng cuồn cuộn, có thể thấy sức mạnh của đạo kinh lôi này của Tần Mặc rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Kỳ Lân Thần Thú có thể cảm nhận được, nó nheo mắt, sau đó trên người nó xuất hiện một số năng lượng màu đỏ, năng lượng màu đỏ này trông đặc biệt đáng sợ.

Tần Mặc thấy vậy, ánh mắt anh sáng lên, anh lại nói với Kỳ Lân Thần Thú.

"Năng lượng màu đỏ này trông có vẻ không bình thường." Trong mắt Kỳ Lân Thần Thú mang theo ý cười nhạt, gật đầu, lời này của Tần Mặc nói không sai chút nào.

"Lúc đầu ta vẫn luôn cho rằng ngươi là hậu duệ của lão Hắc, nên vẫn luôn giữ lại năng lượng, vì thực lực của ta tổng cộng còn lại năm phần." Lúc đối phó với Tần Mặc, nó chỉ dùng hai ba phần trong đó mà thôi, nhưng bây giờ nó tuyệt đối không thể giữ lại nữa, nếu không thì quá mất mặt.

Tần Mặc cau mày, nhưng anh không nói nhiều, chỉ lại nhìn đạo kinh lôi thứ ba giữa không trung.

Lực của kinh lôi này không phải là năng lượng bình thường có thể chống lại, nên cho dù thực lực của Kỳ Lân Thần Thú đủ mạnh, Tần Mặc cũng không sợ hãi, vì kinh lôi này là sản vật của trời đất tự nhiên.

Đạo kinh lôi thứ ba này, bất chợt rơi xuống phía Kỳ Lân Thần Thú, năng lượng màu đỏ trên người nó lập tức tiêu tan hơn nửa, đồng

thời, nó cũng phát ra một tiếng hét kinh hãi, đạo kinh lôi này của Tần Mặc cũng trực tiếp tiêu tan, Tần Mặc quan sát kỹ, phát hiện trên người Kỳ Lân Thần Thú đã xuất hiện một số vết thương.

Vết thương này trông vẫn có chút đáng sợ, Tần Mặc hít sâu một hơi, nhưng anh không nói gì, mà lại nhìn chằm chằm vào Kỳ Lân Thần Thú trước mặt.

Kỳ Lân Thần Thú nhìn chằm chằm Tần Mặc, cười nói.

"Bây giờ đạo kinh lôi này kết thúc rồi, chắc không có đạo thứ tư nữa chứ?" Tần Mặc gật đầu, về điểm này, anh không cần thiết phải lừa Kỳ Lân Thần Thú.

"Vừa hay sức mạnh của ta cũng không còn lại bao nhiêu.

Những chiêu số tiếp theo cứ để ta lĩnh giáo cho thật tốt." Vừa dứt lời, Kỳ Lân Thần Thú liền lao về phía Tần Mặc.

Cảm nhận được tốc độ của nó, Tần Mặc không khỏi kinh hãi.

Tần Mặc biết lần này Kỳ Lân Thần Thú chắc chắn sẽ không nương tay nữa, điều đó cũng có nghĩa là anh phải dùng toàn bộ sức lực của mình.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Một con hỏa long khổng lồ từ trên người Tần Mặc bay ra, lao thẳng về phía Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú nhìn thấy, không khỏi gật gật đầu, con hỏa long này của Tần Mặc quả thực nằm ngoài dự liệu của nó.

Nhưng dù sức mạnh của con hỏa long này có mạnh đến đâu, nó cũng không cần phải sợ hãi.

Ngay lập tức, Kỳ Lân Thần Thú đã đến bên cạnh con hỏa long của Tần Mặc, cơ bắp trên người nó trực tiếp căng phồng lên.

Kỳ Lân Thần Thú va chạm vào con hỏa long, sức mạnh của con

hỏa long cũng yếu đi rất nhiều.

Tần Mặc nheo mắt lại, thực lực của Kỳ Lân Thần Thú quả nhiên có chút phi thường, may mà con hỏa long của mình cũng tạm ổn, nên không bị nó húc vỡ ngay lập tức.

Tần Mặc hít một hơi thật sâu.

Kỳ Lân Thần Thú thì nhíu mày.

Nó còn tưởng một đòn này có thể trực tiếp giải quyết con hỏa long của Tần Mặc, nhưng không ngờ sức mạnh chỉ yếu đi một chút.

Tuy nhiên, Kỳ Lân Thần Thú cũng không nghĩ nhiều, mà dùng chân đá về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nghiêng người sang một bên, chân của Kỳ Lân Thần Thú lướt sát qua người anh, đá sang phía bên kia, nên cú này không làm Tần Mặc bị thương.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhìn chằm chằm vào Kỳ Lân Thần Thú, một cú lộn người ra sau đã đến bên kia của nó, sau đó anh dùng thanh kiếm trong tay đâm tới.

Thanh kiếm của Tần Mặc mang theo ánh sáng chói mắt, có thể thấy nó sắc bén đến mức nào.

Thấy thanh kiếm sắp đâm vào người Kỳ Lân Thần Thú, nó đột nhiên lăn sang một bên, né được đòn tấn công của Tần Mặc.

Tần Mặc không khỏi nheo mắt lại.

Không sao, bây giờ đã không còn lại bao nhiêu chiêu nữa, mình chỉ cần kiên trì là được.

Tần Mặc lại nhìn con hỏa long ở cách đó không xa, tiếp tục điều khiển nó lao về phía Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú nhìn thấy, không khỏi nheo mắt, nhưng nó

không nói gì cả.

Tần Mặc hít một hơi thật sâu, rồi né sang một bên, còn cơ thể Kỳ Lân Thần Thú thì bị con hỏa long kia húc trúng.

Con hỏa long cũng vào lúc này lấy Kỳ Lân Thần Thú làm trung tâm, lan ra xung quanh.

Sóng nhiệt ập về phía Tần Mặc, may mà anh đã kịp thời chuẩn bị, nên trước mặt xuất hiện một tấm chắn khổng lồ.

Tấm chắn này trực tiếp chặn lại sóng nhiệt, đợi đến khi nó tan biến, Tần Mặc mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Trên người Kỳ Lân Thần Thú đã xuất hiện một vết bỏng, có thể thấy năng lượng của Tần Mặc vẫn khá mạnh.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng anh không nói gì, chỉ hít một hơi thật sâu.

Kỳ Lân Thần Thú cũng nheo mắt, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Bây giờ chỉ còn lại mười chiêu cuối cùng.

Chuẩn bị nhận chiêu cho tốt.” Dứt lời, Kỳ Lân Thần Thú liền lao về phía Tần Mặc, mà Tần Mặc cũng không ngừng đối phó với nó.

Không lâu sau, Tần Mặc và Kỳ Lân Thần Thú đã đối đầu với nhau.

Sức mạnh của cả hai tiêu hao tương đương nhau, vì vậy lần này họ lại hòa nhau.

Chương 720

Càng giao thủ với Tần Mặc, trong lòng Kỳ Lân Thần Thú càng thêm chấn kinh.

Thực lực của tên nhóc này cũng quá đáng sợ rồi?

Ngay lập tức, Kỳ Lân Thần Thú hít một hơi thật sâu, nó lại kéo dãn khoảng cách với Tần Mặc, mà Tần Mặc lúc này cũng âm trầm nhìn chằm chằm vào nó.

Tần Mặc biết sức mạnh của Kỳ Lân Thần Thú bây giờ đã đạt đến cực hạn, cũng có nghĩa là nó đang ém một chiêu lớn nào đó.

Quả nhiên không lâu sau, trên người Kỳ Lân Thần Thú xuất hiện một luồng năng lượng màu vàng kim, trông đặc biệt đáng sợ.

Tần Mặc nhíu chặt mày, Kỳ Lân Thần Thú thì cười nói với anh.

"Còn lại ba chiêu cuối cùng." Chỉ tiếc là ba chiêu này e rằng Tần Mặc không thể chống đỡ nổi.

Tần Mặc gật đầu, sau đó trước mặt anh cũng xuất hiện năng lượng màu đen.

"Đây là…" Kỳ Lân Thần Thú có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, nó không ngờ Tần Mặc lại có thể thể hiện sức mạnh Hắc Long một cách trọn vẹn và sâu sắc như vậy.

Luồng năng lượng này thật sự rất giống với người bạn cũ của nó.

Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của Kỳ Lân Thần Thú, đột nhiên bật cười, rồi nhắc nhở.

"Tiền bối, nếu ngài cứ tiếp tục như vậy, sẽ bị Hắc Long của tôi đánh bị thương đấy." Kỳ Lân Thần Thú lúc này mới phản ứng lại, nó

nhìn Tần Mặc, gật đầu.

“Tên nhóc nhà ngươi quả thực có chút nằm ngoài dự liệu của ta.” Kỳ Lân Thần Thú lắc đầu.

Tần Mặc cười.

“Vậy sao?

Chỉ không biết luồng năng lượng này của tôi có thể đỡ được sức mạnh của tiền bối không?” Kỳ Lân Thần Thú không nói nhiều, mà nhìn kỹ năng trước mặt, rồi dùng nó quăng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy, lập tức dùng Hắc Long của mình va vào luồng năng lượng kia.

Năng lượng của hai bên trực tiếp phát ra một tiếng “bùm”, Tần Mặc lùi về sau hai bước mới ổn định được thân hình.

Nhưng anh lại nhìn chằm chằm vào luồng năng lượng màu vàng kim trước mặt, Kỳ Lân Thần Thú cũng thấy được ánh mắt của Tần Mặc.

Nó điều khiển luồng năng lượng màu vàng kim đó bay về phía Tần Mặc, cuốn anh vào bên trong.

Tần Mặc lập tức cảm nhận được áp lực cực lớn truyền đến từ trên người, đồng thời, khóe miệng anh xuất hiện một vệt máu.

Ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân thấy vậy thì có chút căng thẳng, nắm chặt nắm đấm, nhìn hai người bạn đồng hành bên cạnh.

“Phải làm sao bây giờ?

Chúng ta cũng không có cách nào qua đó giúp đỡ cả.” “Không sao đâu, chỉ còn lại hai chiêu cuối cùng, tôi tin Tần Mặc nhất định có thể kiên trì được, hơn nữa con Hắc Long của Tần Mặc bây giờ cũng chưa tan biến mà?” Quả nhiên, con Hắc Long của Tần Mặc trực tiếp lao về

phía Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú cũng nhìn thấy, nó hít một hơi thật sâu, rồi đến bên cạnh con Hắc Long của Tần Mặc, há to miệng, cắn về phía nó.

Thế nhưng năng lượng của Hắc Long lúc này lại toàn bộ va vào người Kỳ Lân Thần Thú, khiến cơ thể nó lăn sang một bên.

Thấy Kỳ Lân Thần Thú cũng trở nên chật vật như vậy, mấy người kia ngẩn ra, không hiểu lắm.

"Kỳ Lân Thần Thú này là có ý gì?" "Tôi thấy luồng sức mạnh vừa rồi e là cũng đã tiêu hao hết năng lượng của nó, cho nên bây giờ nó đã không còn sức để chống cự nữa." Bàn Tử nói ra suy nghĩ của mình, Giải Tiểu Hoa bên cạnh gật đầu, cậu ta nghĩ cũng không khác Bàn Tử là mấy.

"Vậy nên bây giờ hai người họ cũng chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân, chỉ xem ai có thể kiên trì được hai chiêu cuối cùng." Lúc này trên người Tần Mặc lại xuất hiện một luồng sức mạnh màu đen, luồng sức mạnh này dường như đang bảo vệ anh, không để anh bị luồng năng lượng màu vàng kim kia nghiền thành bột mịn.

Tần Mặc nhướng mày, rồi nhìn Kỳ Lân Thần Thú ở cách đó không xa.

Bây giờ Kỳ Lân Thần Thú vẫn còn khá chật vật, nó cũng thấy được tình hình của Tần Mặc, mày nhíu chặt, rồi đứng dậy.

Xem ra là huyết mạch chi lực trong cơ thể Tần Mặc đang bảo vệ anh, nhưng nó cũng đã cố gắng hết sức, không còn cách nào khác.

Chỉ thấy sức mạnh của hai bên đột nhiên nổ tung, năng lượng từ vụ nổ hất văng cả hai ra ngoài.

Hắc Long của Tần Mặc và luồng năng lượng màu vàng kim của Kỳ Lân Thần Thú đều đã biến mất.

Tần Mặc rất nhanh đã ổn định lại thân hình, rồi lại nhìn về phía Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú thấy bộ dạng này của Tần Mặc.

Nó đứng dậy, nhìn chằm chằm anh, Tần Mặc bật cười, rồi từ từ ngưng tụ năng lượng.

Một luồng sức mạnh khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh dùng nó lao về phía Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú thì không ngừng đối đầu với sức mạnh của Tần Mặc.

Năng lượng của hai bên phát ra âm thanh "xèo xèo", âm thanh này vô cùng chói tai, Tần Mặc và Kỳ Lân Thần Thú đều nhíu mày, nhưng cả hai đều không nói gì.

Không lâu sau, luồng năng lượng đột nhiên nổ tung, Tần Mặc và Kỳ Lân Thần Thú đều bị nó tấn công, nên cả hai đều ngã xuống đất.

Tần Mặc hít một hơi thật sâu, rồi nhìn Kỳ Lân Thần Thú.

Kỳ Lân Thần Thú lúc này cũng đứng dậy, vừa rồi đã là chiêu cuối cùng.

Nó không thể giải quyết được Tần Mặc, cũng có nghĩa là nó phải nhường đường, để Tần Mặc đi vào trong.

Kỳ Lân Thần Thú cười nhìn Tần Mặc.

"Tên nhóc nhà ngươi quả thực rất khá.

Nói thật, nếu cả hai chúng ta đều dùng toàn lực, ta chưa chắc đã là đối thủ của ngươi đâu." Nhưng bây giờ nó chỉ còn lại năm thành năng lượng, nên cũng không quá mất mặt.

Tần Mặc vội vàng xua tay.

“Tiền bối đừng nói vậy, tôi biết ngài đã nương tay.” Tần Mặc nói những lời này cũng chỉ là để giữ thể diện cho đối phương, vì anh biết đối phương dù sao cũng là một tiền bối, không thể thật sự để người ta phải hạ mình nói chuyện với mình như vậy.

“Nhưng sức mạnh của tiền bối bây giờ đã không còn lại bao nhiêu, ngài vẫn nên quay về tĩnh dưỡng đi, nếu không…” Tần Mặc dừng lại, nó đã sống nhiều năm như vậy, nếu cứ thế mà chết đi, ngược lại là lỗi của anh.

Kỳ Lân Thần Thú nghe Tần Mặc nói vậy, không khỏi cười lớn một tiếng, tùy ý lắc đầu.

“Đã không còn quan trọng nữa rồi, ta sống nhiều năm như vậy, những thứ này đối với ta đều đã là hư vô mờ mịt, hơn nữa bây giờ ta cũng chỉ là để bảo vệ Trương Gia Cổ Lâu này mà thôi.” Tần Mặc thở dài.

“Xin lỗi.” Sự xuất hiện lần này của mình, xem như đã phá vỡ lời hứa của Kỳ Lân Thần Thú.

Chương 721

Kỳ Lân Thần Thú lại cảm thấy không có gì.

“Ngươi đã đánh bại ta rồi, còn cần phải nói những lời này sao?

Được rồi, các ngươi mau qua đi, đồng đội của các ngươi đang đợi đấy, nếu đi muộn, e là cậu ta thật sự sẽ gặp nguy hiểm.” Nghe thấy lời này, tim Tần Mặc chợt thót lại, anh không dám lãng phí thời gian ở đây, chỉ có thể nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

“Tôi qua trước đây.” Họ lập tức gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, thì họ cũng không cần phải nghĩ ngợi lung tung nữa.

Ngay lập tức, Tần Mặc dẫn theo mấy người họ đi vào trong tòa nhà, không lâu sau, họ đã tiến vào một hành lang.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên một tia kinh ngạc, rồi anh cẩn thận quan sát.

Tần Mặc phát hiện trên hành lang này có rất nhiều căn phòng, mỗi căn phòng đều không giống nhau.

Suy nghĩ một lúc, Tần Mặc đến trước cửa phòng đầu tiên, lại nhìn mấy người bên cạnh.

“E là bên trong sẽ có nguy hiểm nhất định, mấy người cẩn thận một chút.” Họ nghe Tần Mặc nói vậy, liền nhìn nhau, gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, thì họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Tần Mặc thì đẩy cửa ra, đi vào.

Trước mặt là một chiếc quan tài khổng lồ, trên quan tài còn có rất nhiều bụi bặm.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên một tia kinh ngạc, anh cẩn thận quan

sát căn phòng này, phát hiện trong phòng ngoài chiếc quan tài này ra thì không có gì khác.

"Trong quan tài này là gì vậy?" Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu.

"Bây giờ tôi cũng chưa rõ lắm, nhưng nếu chúng ta không biết, thì mở ra xem thử." "Đợi đã." Hạo Thiên Chân níu lấy cánh tay Tần Mặc, trong mắt mang theo vẻ do dự.

"Nếu chúng ta thật sự mở ra, lát nữa có gặp phải thứ gì kỳ quái không?" Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, dù có gặp phải thứ kỳ quái hay không, chúng ta cũng không thể ở mãi chỗ này được, đã đến đây rồi, vẫn phải xem trước đã." Hạo Thiên Chân thở dài, lời Tần Mặc nói cũng không sai, cho nên dù thứ bên trong thật sự sống lại, thì họ cũng chỉ có thể đối phó với nó.

Tần Mặc đặt thanh kiếm của mình vào khe hở của quan tài, dùng sức nạy một cái, chiếc quan tài liền bị anh mở ra.

Tần Mặc cẩn thận nhìn vào, bên trong truyền ra một mùi ẩm thối, anh nhíu mày, trên mặt lộ vẻ chán ghét, nhưng không nói gì, chỉ cẩn thận quan sát thi thể bên trong.

"Cái thi thể này ước chừng đã có hơn trăm năm." Mấy người còn lại đều gật đầu, nhưng may mà cũng chỉ có hơn trăm năm, nên dù thứ bên trong có sống lại, họ cũng không cần phải sợ.

Sau đó, Tần Mặc lại xem những thứ được đặt bên trong, đều là một vài món đồ không đáng tiền.

"Cũng không biết mấy thứ này thì có gì tốt mà chôn theo, sao không đặt thêm vài món đồ cổ vào chứ?" Bàn Tử không nhịn được thở dài, Tần Mặc nghe thấy lời cậu ta, liền đảo mắt.

“Đặt vài món đồ cổ vào đây, rồi để cậu lấy ra ngoài bán lại à?

Cậu cũng không nghĩ xem, đây là cổ lâu của Trương gia, không chừng đây còn là tổ tiên của Tiểu Ca đấy?

Nếu cậu thật sự làm vậy, Tiểu Ca có tha cho cậu không?” Bàn Tử gật đầu, lời này nói ra hình như cũng không sai.

“Với cái tính cách khó ưa của Trương Kỳ Lân, không chừng sẽ lật tung tôi lên ngay lập tức.” Bàn Tử nói xong lại im lặng, nhìn Tần Mặc.

“Cũng không biết khi nào chúng ta mới tìm được Trương Kỳ Lân.” Tần Mặc cười cười.

“Không sao đâu, không lâu nữa, chúng ta sẽ có thể đón Trương Kỳ Lân về.” Giải Tiểu Hoa và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, cả hai cũng không biết Tần Mặc có làm được không, nhưng dù sao đi nữa, họ đều đã cùng nhau đến đây, bây giờ cũng chỉ có thể dũng cảm tiến lên.

Tần Mặc lại nhìn vào chiếc quan tài trước mặt.

“Trước tiên hãy xem xét kỹ chiếc quan tài này, không chừng có thể tìm được thông tin hữu ích nào đó.” Mấy người họ đều gật đầu, đúng lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. [Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Tim Tần Mặc chợt thót lại, nếu đoán không lầm, e là có liên quan đến cái thi thể trong quan tài này.

Quả nhiên, cái thi thể trước mặt đột nhiên đứng bật dậy, nó nhìn về phía mấy người Tần Mặc, không nói một lời liền tấn công họ.

“Chuyện gì vậy?

Tại sao thi thể bên trong này lại nổi dậy?” “Không biết, nhưng những người này đều là người của Trương gia, thực lực của họ có mạnh không?

Mọi người cẩn thận một chút.” Hạo Thiên Chân nói xong câu này liền vội vàng lùi về phía sau.

Nhưng cái thi thể lại nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên Chân, rồi di chuyển về phía cậu ta, Tần Mặc vội vàng chặn trước mặt Hạo Thiên Chân, một cước đá vào người cái thi thể.

“Các người tự mình cẩn thận một chút, nó đã ở đây nhiều năm như vậy, e là trên người cũng có độc tố nhất định, nếu không cẩn thận chạm vào, có thể sẽ trúng thi độc.” Mọi người nghe thấy lời này, đều không khỏi gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, thì họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Tần Mặc nhân cơ hội này ngưng tụ ra một luồng năng lượng, đẩy lùi cái thi thể.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Cái thi thể lập tức lùi về sau một đoạn khá xa, nhưng đối phương rất nhanh đã ổn định lại thân hình, nó lại nhìn Tần Mặc.

Không ngờ thực lực của tên nhóc này cũng khá mạnh, nhưng không sao, nó nhất định có thể giết chết tên nhóc này.

Còn Tần Mặc thì thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn chằm chằm vào cái thi thể trước mặt, thực lực của nó trông cũng tạm ổn, cho nên tiếp theo anh phải cẩn thận một chút.

Cái thi thể lúc này lại trực tiếp lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc di chuyển sang một bên.

Sau khi ổn định thân hình, Tần Mặc lại nhìn vào cái thi thể.

Thế nhưng nó lại đột nhiên xuất hiện sau lưng Tần Mặc, Tần Mặc nhân cơ hội dùng cùi chỏ đánh về phía nó, nó cũng trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui.

“Ưng Kích Trường Không!” Lại một luồng năng lượng xuất hiện

trước mặt Tần Mặc, anh có thể cảm giác được thực lực của cái thi thể này không mạnh đến thế, cho nên anh phải giải quyết đối phương trong thời gian ngắn.

Năng lượng này lập tức va vào người cái thi thể, khiến nó ngã sõng soài trên đất.

Nhưng nó cũng rất nhanh đã ổn định lại thân hình.

Tần Mặc thở phào, rồi giơ thanh kiếm trong tay lên.

Tần Mặc dùng thanh kiếm ném về phía cái thi thể, nó vội vàng né sang một bên.

Thanh kiếm của Tần Mặc thì va vào cây cột trước mặt.

Tần Mặc không khỏi nhướng mày, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt, không ngờ cái thi thể này cũng khá lợi hại.

Cái thi thể lúc này đột nhiên đập mạnh xuống đất, một chân đá về phía Tần Mặc.

Tần Mặc biết sức mạnh của nó so với mình kém xa, vì vậy anh căn bản không né tránh, mà cứng rắn đối đầu với nó.

Cái thi thể trực tiếp bị Tần Mặc đánh bay, nó va vào một cây cột trước mặt.

Chương 722

Trên cây cột lập tức xuất hiện một vết nứt, còn Tần Mặc thì nheo mắt, xem ra tiếp theo mình không thể dùng quá nhiều sức, nếu không, nơi này sẽ bị mình phá hỏng mất.

Lỡ như vì chuyện này mà chọc giận Trương Kỳ Lân, thì không hay rồi.

Cái thi thể lại ổn định thân hình, rồi đứng dậy, nhìn Tần Mặc, tên nhóc này khó đối phó như vậy, phải làm sao đây?

Tần Mặc lại nhân cơ hội này ngưng tụ ra năng lượng khổng lồ.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc trước tiên khống chế thân hình của cái thi thể, nó dùng sức va vào luồng năng lượng trước mặt, nhưng lại không thể phá vỡ.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Sấm sét khổng lồ giáng xuống người cái thi thể, sát thương của sấm sét đối với thi thể khá cao, cho nên nó lập tức ngã sõng soài trên đất.

Không chỉ vậy, sức mạnh của nó đã không còn lại bao nhiêu.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên một nụ cười nhàn nhạt, anh sớm đã biết cái thi thể này không phải đối thủ của mình, bây giờ xem ra quả thực cũng tạm ổn.

Tần Mặc lại nhân cơ hội này ngưng tụ ra một luồng năng lượng.

Luồng năng lượng này từ từ bao bọc xung quanh cái thi thể.

Cái thi thể cảm nhận được, nhưng bây giờ sức mạnh của nó đã không còn lại bao nhiêu, nó cũng chỉ có thể đấm từng quyền vào năng lượng của Tần Mặc, hy vọng có thể phá vỡ nó.

Nhưng đáng tiếc, suy nghĩ của nó cuối cùng cũng sẽ thất bại.

Quả nhiên không lâu sau, Tần Mặc lại lần nữa đánh ngã nó xuống đất, rồi nhìn vào chiếc quan tài trước mặt.

Lúc này, Tần Mặc mới phát hiện trên nắp quan tài có một vài văn tự, ban đầu anh không để ý, bây giờ mới thấy.

Suy nghĩ một lúc, Tần Mặc cho rằng phải giải quyết cái Tống Tử này trước, mới có thể cẩn thận nghiên cứu văn tự trên đó.

Ngay lập tức, Tần Mặc lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh, một ngọn lửa khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Tần Mặc dùng ngọn lửa này thiêu về phía cái Tống Tử, sau khi bị Tần Mặc thiêu, nó trực tiếp ngã sõng soài trên đất.

Trong mắt Tần Mặc mang theo nụ cười nhàn nhạt, anh sớm đã biết cái Tống Tử này chắc chắn không thể chống đỡ được, bây giờ quả nhiên cũng không khác những gì anh nghĩ.

Giọng nói của hệ thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. [Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc cười cười, ngay lập tức, anh nhìn mấy người trước mặt.

"Trước tiên khiêng cái Tống Tử này vào quan tài đi." Mấy người họ đều gật đầu, rồi khiêng cái Tống Tử, đặt nó lại vào trong quan tài.

Trong quan tài này không có thứ gì đáng tiền, hơn nữa Tần Mặc cũng đã quan sát rồi, không có manh mối gì, cũng có nghĩa là họ chỉ có thể xem văn tự trên quan tài kia.

"Khiêng cái này lên." Lúc mấy người này khiêng nắp quan tài, lại phát hiện nó đặc biệt nặng.

Ngay lập tức họ đều nhíu mày, chuyện gì thế này?

"Sao nắp quan tài này nặng thế?" Họ không hiểu lắm nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu.

"Bây giờ tôi cũng không rõ lắm, nhưng trên nắp quan tài này có chữ, trước tiên đọc những văn tự này là biết." Họ đều gật đầu.

Nếu Tần Mặc đã nói, thì cứ để Tần Mặc giải mã những văn tự này trước, đợi lát nữa hẵng nói.

Tần Mặc thì đặt nắp quan tài lên trên, rồi cẩn thận xem.

Mấy người kia nhìn nhau, họ không làm phiền Tần Mặc, vì họ hiểu rằng những văn tự trên đó họ không đọc được, cũng chỉ có thể dựa vào Tần Mặc.

Không lâu sau, Tần Mặc đã xem xong, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Trên này miêu tả cuộc đời của người này, ông ta là một người của Trương gia, khoảng thời kỳ Dân Quốc, trong thời đại đó, ông ta từng làm rất nhiều việc có lợi cho đất nước." "Cái này hình như cũng không có manh mối gì hữu ích." Hạo Thiên Chân không hiểu lắm nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

"Đúng vậy, quả thực không có gì, chúng ta qua mộ thất tiếp theo trước đi." Nói xong, Tần Mặc liền rời khỏi nơi này, tiến đến mộ thất tiếp theo.

Chỉ có quan sát nhiều hơn, mới có thể biết được ý nghĩa của những văn tự này.

Tiếp đó Tần Mặc và họ đã đến mộ thất thứ hai.

Mộ thất này cũng tương tự như cái vừa rồi, bên trong cũng chỉ đặt một chiếc quan tài, không có bài trí gì khác.

“Nếu thi thể trong quan tài vừa rồi đã biến thành Tống Tử, vậy cái này có khả năng cũng vậy không?” Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

“Có lẽ đúng là như vậy, hơn nữa thi thể trong quan tài này đến nay đã bao nhiêu năm, chúng ta cũng không rõ, cho nên lát nữa mấy người lùi ra sau là được, tôi sẽ đối phó với nó.” Tần Mặc cảm thấy với thực lực hiện tại của mình, muốn đối phó với những thứ trong mộ huyệt của Trương gia, chắc không có gì khó.

Quả nhiên, sau khi nắp quan tài bị mở ra, giọng nói của hệ thống lại lần nữa nhắc nhở Tần Mặc. [Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Tần Mặc cũng không quá kinh ngạc, vì anh biết thứ bên trong này vốn dĩ là một cái Tống Tử.

Họ muốn sống sót rời khỏi đây, thì phải giải quyết cái Tống Tử này.

Tần Mặc cẩn thận quan sát chiếc quan tài trước mặt, không lâu sau, Tống Tử bên trong trực tiếp bay ra.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia vội vàng lùi về phía sau, vì họ rất rõ thực lực của mình, không phải là đối thủ của cái Tống Tử này.

Tần Mặc thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi cầm thanh kiếm trong tay, chỉ vào Tống Tử trước mặt.

Tiếp theo, anh chỉ cần giải quyết cái Tống Tử này là được.

Tống Tử này thì lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc và Tống Tử đối đầu với nhau.

Đương nhiên, cái Tống Tử này cũng không phải đối thủ của Tần Mặc, nhưng nó có niên đại xa hơn cái vừa rồi một chút, khoảng chín trăm năm.

Nhưng dù vậy, nó cũng không đánh lại được Tần Mặc.

Vì vậy không lâu sau, Tần Mặc cũng đã giải quyết xong nó.

Giọng nói của hệ thống lại nhắc nhở Tần Mặc. [Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc thở phào, rồi lại xem chiếc quan tài này, văn tự trên đó cũng tương tự như cái vừa rồi, nhưng cống hiến của người này lớn hơn một chút.

"Thật kỳ lạ, nơi này của họ trông giống như một nơi để chứa thi thể." "Đúng vậy." Tần Mặc gật đầu, rồi dẫn theo mấy người còn lại tiếp tục đến mộ thất tiếp theo.

Việc họ cần làm bây giờ là tìm kiếm manh mối từ đây, dù sao họ vẫn chưa biết Trương Kỳ Lân ở đâu.

Chương 723

Mãi cho đến khi đến mộ thất thứ năm, Tần Mặc phát hiện bài trí bên trong đã hoàn toàn khác.

"Chuyện gì vậy?

Tại sao bên trong lại có nhiều quan tài như vậy?" Hạo Thiên Chân không hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu, rồi nhìn vào một cái có sức mạnh tương đối lớn.

"Nếu tôi đoán không lầm, cái này chắc là quan trọng nhất, còn mấy cái khác thì không cần quan tâm." Họ nhìn nhau, nếu Tần Mặc đã nói vậy, thì họ chắc chắn sẽ nghe theo.

"Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?" Họ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu.

"Mọi người lùi lại là được, tôi sẽ mở cái quan tài này ra, đợi xem văn tự bên trong, chắc là sẽ hiểu thôi." Họ đều gật đầu.

Bây giờ cũng chỉ có thể như vậy.

Sau khi lùi sang một bên, Hạo Thiên Chân mới thở dài, có chút bất đắc dĩ nhìn mấy người bên cạnh.

"Chúng ta thật là phế vật, ngay cả khả năng giúp đỡ Tần Mặc cũng không có." "Cái này cũng không có cách nào, dù sao chúng ta cũng không bằng Tần Mặc, hơn nữa Tống Tử ở đây quá hung hãn." "Đúng vậy, Tống Tử trước đó chúng ta còn đối phó không được, huống chi là cái bên trong này, vừa nhìn đã cảm thấy có gì đó không ổn." "Không chừng chúng ta có thể tìm thấy manh mối nào đó ở đây, cho nên chúng ta đừng quan tâm đến những chuyện linh tinh này nữa, đợi Tần Mặc giải quyết xong cái Tống Tử này là được rồi." "Nhưng

với thực lực của Tần Mặc, thật sự có thể giải quyết được cái Tống Tử này không?" Giải Tiểu Hoa đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng.

Tần Mặc nghe thấy mấy người họ nói chuyện, cảm thấy có chút bất đắc dĩ, đảo mắt.

"Được rồi, nếu các ngươi có thời gian đó, không bằng ngồi yên ở đây đi, đừng quan tâm nhiều như vậy nữa." Mấy người họ đều thở dài, đúng vậy, họ nên giữ lại chút sức lực, lỡ như lát nữa thật sự tìm được Trương Kỳ Lân, không chừng họ còn phải đưa Trương Kỳ Lân ra ngoài nữa.

Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài trước mặt.

Không cần nghĩ cũng có thể đoán được Tống Tử bên trong tuyệt đối không đơn giản, cho nên tiếp theo anh phải cẩn thận.

Tần Mặc dùng sức mở chiếc quan tài ra.

Một lát sau, từ trong quan tài trực tiếp bay ra một cái Tống Tử.

Giọng nói của hệ thống cũng trực tiếp nhắc nhở Tần Mặc. [Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Tần Mặc nheo mắt lại.

Xem ra tiếp theo mình phải cẩn thận một chút.

Hiện tại trong này vẫn còn mấy cỗ quan tài khác, cũng không biết trong những cỗ quan tài đó có phải là Tống Tử hay không, tuyệt đối không thể đập vỡ chúng.

Tần Mặc cẩn thận quan sát con Tống Tử bay ra từ trong quan tài.

Con Tống Tử này cũng đã đối diện với Tần Mặc, nó lao về phía anh, Tần Mặc liền né sang một bên.

"Không ngờ lại là một Lục Mao Tống Tử." Tần Mặc nheo mắt,

thực lực của loại Lục Mao Tống Tử này cũng tương đối mạnh, hơn nữa trông nó cũng đã có lịch sử vài trăm năm.

"Đừng lằng nhằng với nó nữa, giải quyết nó nhanh đi." Hạo Thiên Chân ở phía xa nói vọng ra, Tần Mặc gật đầu, chăm chú nhìn Lục Mao Tống Tử trước mặt.

"Để tôi xem ngươi rốt cuộc có lai lịch thế nào, lại có thể ở trong một mật thất lớn như vậy, còn dùng cỗ quan tài xa hoa đến thế." Tần Mặc vừa rồi đã cẩn thận quan sát cỗ quan tài này, nó quả thực không giống với những mật thất khác.

Lục Mao Tống Tử này dường như có thể hiểu được lời Tần Mặc nói, trong miệng nó phát ra tiếng "cà cà".

"Các ngươi là ai?

Tại sao lại đến cổ lâu của Trương gia?" Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ nó còn biết nói chuyện.

Trong miệng Tần Mặc cũng phát ra âm thanh tương tự, giao tiếp với đối phương.

"Chúng tôi chỉ đến đây để tìm đồng bạn của mình, không có ý gì khác." "Các ngươi dám tự ý tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, vậy thì chỉ có một kết cục, đó là chết ở đây." Lục Mao Tống Tử nói xong liền lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, anh thản nhiên né đi một chút rồi lại nhìn đối phương.

"Nếu ngươi nhất quyết phải nói như vậy, thì tôi cũng không còn gì để nói, chỉ có thể giải quyết ngươi, sau đó tìm kiếm manh mối để tìm đồng bạn của tôi." "Ngươi nghĩ ngươi có thực lực đó sao?" Lục Mao Tống Tử đánh giá Tần Mặc, nhưng Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ rút bảo kiếm của mình ra.

“Vậy thì để ngươi xem tôi có thực lực đó hay không?” Nói rồi, Tần Mặc lao về phía Lục Mao Tống Tử, Lục Mao Tống Tử cũng đối đầu với Tần Mặc, hai người không ngừng đối kháng với nhau.

Không bao lâu sau, Tần Mặc tìm được một cơ hội, đá một cước vào người Lục Mao Tống Tử, nó lập tức ngã ngồi trên mặt đất, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Nó không ngờ Tần Mặc lại có thực lực như vậy.

Tần Mặc cũng không ngờ Lục Mao Tống Tử này đã biến thành bộ dạng như vậy mà vẫn còn có tình cảm.

Nhưng càng như vậy lại càng chứng tỏ sự bí ẩn khó lường của Trương gia.

Tần Mặc lại nhìn Lục Mao Tống Tử trước mặt.

Lúc này, Lục Mao Tống Tử lại lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc đối đầu với nó một quyền, sau đó lùi lại hai bước.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt cũng mang theo ý cười nhàn nhạt.

Lục Mao Tống Tử hít sâu một hơi, năng lực của tên nhóc này quả thực vượt ngoài dự liệu của nó, nhưng không sao cả, nó nhất định phải giết chết tên nhóc này.

Là người của Trương gia, tuy đã chết, nó cũng phải bảo vệ Trương Gia Cổ Lâu.

Tần Mặc lúc này lại ngưng tụ ra một luồng năng lượng khổng lồ.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Một thủ ấn xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đánh thủ ấn đó ra.

Thủ ấn nhanh chóng đánh trúng người Lục Mao Tống Tử, Lục Mao Tống Tử bị thủ ấn của Tần Mặc tấn công, lùi về phía sau.

Sau khi ổn định thân hình, Lục Mao Tống Tử không hiểu nổi tại sao năng lực của tên nhóc này lại mạnh như vậy?

Hơn nữa, nó có thể cảm nhận được trên người tên nhóc này dường như có một loại năng lượng khiến nó sợ hãi.

"Luồng năng lượng trên người ngươi là gì?" Lục Mao Tống Tử hỏi thẳng, Tần Mặc cười cười, không ngờ nó lại có thể cảm nhận được, tuy đối phương là hậu duệ của tộc Kỳ Lân, nhưng dù sao cũng đã biến thành Tống Tử, việc sợ hãi năng lượng trên người mình cũng là chuyện bình thường.

"Hắc Long Huyết Mạch." Lục Mao Tống Tử lập tức cảm thấy có chút kinh ngạc, nó nheo mắt, đánh giá Tần Mặc.

"Thì ra là người của Tần gia, nếu đã vậy, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, đây không phải là nơi ngươi nên đến, mau chóng rời khỏi đây." Nói rồi, Lục Mao Tống Tử lùi về phía sau một khoảng, Tần Mặc bĩu môi.

"Tôi nghĩ câu đó nên là tôi nói với ngươi mới đúng, huống hồ ngươi đã chết rồi, không nên can thiệp vào chuyện của người sống, tôi đến đây chỉ để đưa đồng bạn của mình đi, không có ác ý gì với các ngươi, chỉ cần ngươi chịu dừng tay, tôi có thể không gây náo loạn ở đây." Lục Mao Tống Tử không ngờ Tần Mặc lại nói ra những lời ngông cuồng như vậy, trong lòng nó lập tức cảm thấy có chút khó chịu.

"Ta chịu tha cho ngươi đã là ân huệ lớn nhất cho ngươi rồi, cũng là nể mặt tổ tiên Tần gia các ngươi, không ngờ ngươi lại không biết điều như vậy." Tần Mặc lắc đầu.

"Người không biết điều không phải là tôi, mà là các ngươi.

Hơn nữa, ngươi bây giờ đã chết rồi.

Chương 724

Tôi không biết người của Trương gia các ngươi đã dùng phương pháp gì để biến tất cả hậu duệ của mình thành Tống Tử, nhưng tôi phải nói rằng tôi nhất định phải ở lại đây, tìm đồng bạn của tôi, đồng bạn của tôi cũng là người của Trương gia các ngươi, tôi đến đây là để cứu cậu ấy." "Không cần phải nói những lời hoa mỹ đó, nếu đã không muốn rời đi, vậy thì tiếp chiêu đi." Lục Mao Tống Tử lại lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc thở dài, đối phương đã nói đến mức này, vậy thì hai người họ đành phải giao đấu một trận cho ra trò.

Tần Mặc vung thanh kiếm trong tay, chém về phía đối phương.

Lục Mao Tống Tử dùng cánh tay của mình để đỡ, thanh kiếm của Tần Mặc chém thẳng vào cánh tay nó, sau đó Tần Mặc lùi lại hai bước.

Nhưng Lục Mao Tống Tử cũng không bị thương, nó âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Thực lực của tên nhóc này quả thực rất đáng sợ.

Tần Mặc lúc này lại ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Tần Mặc dùng bảo kiếm này đánh về phía Lục Mao Tống Tử, Lục Mao Tống Tử lập tức bị Tần Mặc đánh lui.

Lục Mao Tống Tử không hiểu nhìn Tần Mặc.

Tại sao lại như vậy?

Năng lượng trên người Tần Mặc quả thực vượt ngoài dự liệu của nó, hơn nữa nó căn bản không phải là đối thủ của năng lượng Tần Mặc.

Thanh bảo kiếm của Tần Mặc đột nhiên nổ tung, lấy Tần Mặc làm trung tâm, đánh về phía Lục Mao Tống Tử.

Sau khi bị bảo kiếm của Tần Mặc va trúng, Lục Mao Tống Tử trực tiếp ngã sõng soài trên đất.

Không chỉ vậy, trên người nó còn xuất hiện hết vết nứt này đến vết nứt khác.

Nếu cứ tiếp tục ở lại đây đối chiến với Tần Mặc, nó nhất định sẽ chết dưới tay anh.

Tần Mặc đứng dậy, nhìn Lục Mao Tống Tử.

"Bạn tôi là người của Trương gia, tôi không muốn xuống tay hạ sát người của Trương gia, trước đó khi đối phó với những Tống Tử khác, tôi cũng chỉ đánh cho chúng không còn sức phản kháng." "Nếu ngươi cứ nhất quyết đối phó với tôi, vậy thì tôi cũng chỉ có thể làm như vậy." Tần Mặc thản nhiên lắc đầu.

Lục Mao Tống Tử nghe Tần Mặc nói vậy liền hừ lạnh một tiếng, nó lười nói nhảm với Tần Mặc, thay vào đó không ngừng tấn công anh.

Tần Mặc thở dài, nếu đã như vậy, thì chỉ có thể chế ngự nó.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc đẩy quả cầu đó ra, quả cầu trực tiếp đánh trúng người Lục Mao Tống Tử, trên người nó phát ra một tiếng "bùm", sau đó quả cầu trực tiếp nổ tung.

Lục Mao Tống Tử nhìn thấy màu đen trên người mình, sắc mặt trở nên lạnh lùng, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tại sao lại như vậy?

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của Lục Mao Tống Tử, Tần

Mặc bật cười, nhún vai.

"Cái này không thể trách tôi được, là chính ngươi lao vào quả cầu đen này của tôi, năng lượng bên trong quả thực rất đáng sợ, nên ngươi bị thương thành ra thế này cũng là chuyện bình thường." Tần Mặc gật đầu.

Lục Mao Tống Tử không ngờ Tần Mặc còn hả hê, nó hừ lạnh một tiếng.

Không bao lâu sau, Lục Mao Tống Tử đã đến bên cạnh Tần Mặc, sau đó nó tiếp tục tấn công anh.

Tần Mặc thấy Lục Mao Tống Tử như vậy, nhưng Tần Mặc biết mình muốn nhanh chóng tìm được Tiểu Ca, cũng chỉ có thể mau chóng giải quyết Lục Mao Tống Tử này.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tinh thể băng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, tinh thể băng này trực tiếp chặn xung quanh Lục Mao Tống Tử.

Lục Mao Tống Tử muốn né sang bên cạnh, nhưng nó căn bản không né được, chỉ có thể quay đầu lại, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của Lục Mao Tống Tử, bật cười, sau đó Tần Mặc ngưng tụ ra mấy đạo kiếm ảnh.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Những kiếm ảnh này đến xung quanh Lục Mao Tống Tử, vây nó ở giữa, Lục Mao Tống Tử thấy vậy, lập tức cảm thấy có chút tức giận, sức mạnh của những kiếm ảnh này của Tần Mặc trông có vẻ đều rất mạnh, nó có thể là đối thủ của Tần Mặc sao?

Tần Mặc nhướng mày, nhưng anh không nói nhiều, thay vào đó lại lùi về phía sau một khoảng, vì Tần Mặc biết luồng năng lượng này

của mình cũng rất đáng sợ.

Quả nhiên, sau khi sức mạnh của Tần Mặc nổ tung, ngay cả Hạo Thiên Chân và mấy người ở phía bên kia cũng không nhịn được mà lùi lại mấy bước, hơn nữa luồng khí này khiến họ cảm thấy rất khó chịu.

"Sao tôi cảm thấy sức mạnh của Tần Mặc hình như ngày càng mạnh hơn vậy?" Hạo Thiên Chân nói câu này trong lúc nhìn Bàn Tử bên cạnh, Bàn Tử ho khan một tiếng, gật đầu.

"Đúng vậy, đã qua thời gian dài như vậy, Tần Mặc vẫn luôn mạnh lên, chỉ có hai chúng ta là phế vật." Thực lực của Trương Kỳ Lân cũng tạm được, có thể sánh ngang với Tần Mặc, nhưng hai người họ lại chẳng có tiến bộ gì.

"Anh đừng nói vậy, tôi không phải phế vật, anh mới là phế vật." "Đi chết đi!" Bàn Tử không nhịn được đấm Hạo Thiên Chân một cái, nhưng lần này anh ta không dùng sức.

Giải Tiểu Hoa bên này thấy hai người họ như vậy liền đảo mắt.

"Xem ra hai người các anh quá tin tưởng vào Tần Mặc rồi, Tần Mặc đang ở phía trước nỗ lực đối phó với Tống Tử, hai người các anh lại ở đây nói đùa." Hạo Thiên Chân cười hắc hắc, nhưng cậu ta không nói nhiều, chỉ lại đưa mắt nhìn vào vòng chiến đấu.

"Thật ra không cần nghĩ cũng biết Tần Mặc chắc chắn sẽ thắng, nên dù có xem tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì, chi bằng tìm cách kiếm một ít thông tin hữu ích." "Hay là chúng ta qua xem mấy cỗ quan tài bên kia đi, biết đâu tìm được cái gì thì sao?" "Vẫn là đừng tùy tiện qua đó đụng vào mấy cỗ quan tài đó, lỡ như thứ bên trong lại chui ra, mấy người chúng ta không phải là đối thủ của chúng, Tần Mặc đối phó một con còn được, nhưng nếu thêm mấy con nữa thì e là hơi khó." Giải Tiểu Hoa lắc đầu.

Cậu ta lại nhìn cỗ quan tài mà Lục Mao Tống Tử vừa chui ra.

"Tôi thấy chúng ta nên xem chữ viết trên nắp quan tài đó, biết đâu chúng ta lại nhìn ra được cái gì?" "Tôi thấy được đó, chúng ta đi xem thử đi." Hạo Thiên Chân gật đầu, sau đó họ đến bên cạnh nắp quan tài, cẩn thận nghiên cứu chữ viết trên đó, nhưng những chữ này họ đều không đọc được.

"Mấy người chúng ta đúng là phế vật thật, ngay cả một chút việc nhỏ này cũng không giúp được, bây giờ chỉ có thể đợi Tần Mặc giải quyết con Tống Tử đó xong, rồi để Tần Mặc qua xem." Hạo Thiên Chân nói câu này trong lúc thở dài.

Vốn dĩ Hạo Thiên Chân còn nghĩ rằng trước đây mình đã nghiên cứu nhiều tài liệu chữ viết như vậy, đáng lẽ phải đọc được những chữ này, nhưng mà… Thôi bỏ đi, so với Tần Mặc, họ vẫn kém một chút.

"Cứ đợi đi, tôi thấy Tần Mặc vẫn đang chiếm thế thượng phong, chắc không bao lâu nữa anh ấy sẽ chế ngự được con Lục Mao Tống Tử này." Bàn Tử nói câu này trong lúc lại nhìn mấy cỗ quan tài khác, nhưng anh ta không động đậy gì, chỉ đứng yên đó.

Sự thật quả đúng là như vậy, vì sức mạnh của con Tống Tử này bây giờ đã bị Tần Mặc tiêu hao gần hết.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Lại một luồng năng lượng nữa được Tần Mặc tung ra, chiếc rìu này trực tiếp đánh trúng người Lục Mao Tống Tử, sau khi nó ngã sõng soài trên đất, trên người nó liền xuất hiện một lớp sương băng.

Không chỉ vậy, thân hình của Lục Mao Tống Tử cũng bị ảnh hưởng nhất định, nó có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng anh không nói nhảm, thay

vào đó tiếp tục khống chế thân hình của Lục Mao Tống Tử.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” “Vốn dĩ tôi không muốn để ngươi chịu nhiều đau khổ như vậy, nhưng đây là lựa chọn của chính ngươi, không liên quan gì đến tôi.” Lời của Tần Mặc vừa dứt, giữa không trung liền truyền đến tiếng ầm ầm, trong mắt Lục Mao Tống Tử mang theo vẻ khó tin, nếu nó không cảm giác sai, đây hình như là sức mạnh của tự nhiên.

Sự thật quả đúng là như vậy, đây là sấm sét mà Tần Mặc triệu hồi.

“Lôi Đình Chi Nộ!” Tần Mặc không lãng phí thời gian, trực tiếp đánh xuống ba đạo sấm sét, cả ba đạo sấm sét này đều giáng xuống người Lục Mao Tống Tử, nó lập tức cảm thấy có chút khó chịu, xương cốt trên người đều biến thành màu đen, nó không ngừng lăn lộn tại chỗ.

Nhưng Tần Mặc lại không hề có chút thương hại nào.

Bởi vì Tần Mặc biết e rằng Trương Kỳ Lân không còn nhiều thời gian.

Họ đã đến đây lâu như vậy, còn gây ra động tĩnh lớn như thế, nếu như Trương Kỳ Lân bây giờ hành động tự do, nhất định sẽ đến đây tìm họ.

Chương 725

Nhưng Trương Kỳ Lân không hề xuất hiện.

Cho nên Tần Mặc phải mau chóng qua đó tìm cậu ấy.

Dù Tần Mặc đã dùng những sức mạnh này, con Lục Mao Tống Tử đó vẫn có thể đứng dậy.

Tần Mặc biết Hắc Long Huyết Mạch của mình có thể khắc chế năng lượng trên người chúng, vì vậy Tần Mặc dứt khoát triệu hồi Hắc Long trên người mình.

Hắc Long này trực tiếp đến bên cạnh Lục Mao Tống Tử, vây nó ở giữa.

Tần Mặc phát hiện ra một hiện tượng kỳ diệu, trong cơ thể Lục Mao Tống Tử không ngừng có năng lượng màu đen bay vào trong cơ thể Hắc Long của mình.

Không bao lâu sau, Hắc Long của Tần Mặc trực tiếp biến mất, còn Lục Mao Tống Tử đó cũng ngã xuống tại chỗ.

Thấy Lục Mao Tống Tử biến thành một cái xác, Hạo Thiên Chân và mấy người nhìn nhau, họ từ từ tiến lại gần, sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào.

Nhưng khi đến bên cạnh Lục Mao Tống Tử, nó vẫn không động đậy, họ liền biết Lục Mao Tống Tử này có lẽ đã hoàn toàn mất đi sức mạnh.

"Cuối cùng cũng giải quyết được con Lục Mao Tống Tử này." Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm, hai người còn lại cũng gật đầu, họ lại có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

"Phải rồi, Tần Mặc anh sao rồi?" Tần Mặc thản nhiên xua tay.

“Tôi không sao.” Giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đing, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền xem xét trạng thái cơ thể hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 925 【Giới hạn nhân loại 10】 Thể lực 940 【Giới hạn nhân loại 10】 Sức mạnh 940 【Giới hạn nhân loại 10】 Tinh thần 955 【Giới hạn nhân loại 10】 Chẳng trách vừa rồi đối phó với con Lục Mao Tống Tử đó lại dễ dàng như vậy, xem ra

có quan hệ rất lớn với trạng thái cơ thể hiện tại của mình.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

"Xem thử ở đây có manh mối gì không." Nói rồi, Tần Mặc cúi xuống quan sát Lục Mao Tống Tử, trên người nó không có gì đặc biệt, vì vậy Tần Mặc đến bên cạnh cỗ quan tài.

"Nếu đã vậy, chúng ta hãy xem lại chữ viết trên quan tài này đi, tôi cứ cảm thấy nơi này khác với những mật thất khác, nhất định là có gì đó không đúng." Sau đó Tần Mặc nhìn nắp quan tài bên cạnh.

Trên nắp quan tài này quả thực có chữ viết, Tần Mặc cẩn thận quan sát.

Chữ viết trên đó cũng không có gì đặc biệt, nhưng sau khi nhìn thấy lạc khoản phía sau, Tần Mặc liền trợn tròn mắt.

"Đây là…" Mấy người họ thấy vẻ kinh ngạc của Tần Mặc liền sững sờ, Tần Mặc sao vậy?

"Có vấn đề gì sao?" Hạo Thiên Chân hỏi, Tần Mặc hít sâu một hơi, tuy có chút khó tin, nhưng vẫn phải giải thích cho họ.

"Tên được viết trên đây là Trương Kỳ Lân." Lần này không chỉ Tần Mặc có biểu cảm như vậy, mấy người còn lại cũng thế, họ trợn tròn mắt, nhìn Tần Mặc.

"Sao có thể?

Ý của anh là… Trương Kỳ Lân đã biến thành một Lục Mao Tống Tử rồi sao?" Bàn Tử ho khan một tiếng.

"Tuyệt đối không thể như vậy, Lục Mao Tống Tử này trông đã mấy trăm tuổi rồi, sao có thể là Trương Kỳ Lân được?" Hạo Thiên Chân lắc đầu.

"Tên được viết trên đây quả thực là cái tên đó, nhưng vừa rồi

tuyệt đối không phải Trương Kỳ Lân." Dù Trương Kỳ Lân có biến thành Tống Tử, Tần Mặc cũng tuyệt đối có thể nhận ra, nên đây không phải là cậu ấy.

"Nhưng mà…" Giải Tiểu Hoa do dự một chút, cậu ta cảm thấy nếu đã viết tên Trương Kỳ Lân trên đây, vậy có khả năng Trương Kỳ Lân thật sự đã xảy ra chuyện.

"Chuyện không thể chậm trễ, chúng ta không thể tiếp tục ở lại đây, đi đến mật thất tiếp theo." Mấy người nhìn nhau, nhưng họ cũng chỉ có thể nghe theo Tần Mặc.

Hai ba mật thất tiếp theo đều không có gì đặc biệt, bên trong cũng đều là người của Trương gia.

Nhưng khi đi đến mật thất tiếp theo, Tần Mặc phát hiện nơi này lại có cách bài trí giống hệt mật thất có tên Trương Kỳ Lân lúc nãy.

"Trong này cũng có mấy cỗ quan tài." "Tôi đột nhiên có một suy nghĩ táo bạo." Tần Mặc nói xong, đưa mắt nhìn về phía cỗ quan tài lớn nhất, rồi nhìn mấy người còn lại.

"Các ngươi lùi lại." Lời của Tần Mặc vừa dứt liền trực tiếp qua đó mở cỗ quan tài này ra, giọng nói của hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đing, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy tiêu diệt ngay lập tức.】 Không kịp nghĩ nhiều, Tần Mặc vội vàng dùng sức mạnh của mình để đối phó với sinh vật trong mộ.

Còn mấy người kia thì vây quanh Tần Mặc, vì họ biết mấy người họ e là không giúp được Tần Mặc, cũng chỉ có thể đứng xem.

Nhưng con Tống Tử này cũng là một Lục Mao Tống Tử, nhưng nó cũng không phải là đối thủ của Tần Mặc.

Không bao lâu sau, Tần Mặc cũng đã chế ngự được con Lục Mao Tống Tử này.

Phần thưởng của hệ thống vẫn được phát. 【Đing, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh vội vàng đến bên cạnh cỗ quan tài này, cẩn thận xem lạc khoản trên đó, lúc này mới mỉm cười.

Mấy người nhìn nhau, Tần Mặc sao lại thay đổi cảm xúc thất thường như vậy, chẳng lẽ lại nhìn ra được điều gì rồi sao?

"Anh đừng vội, giải thích cho chúng tôi trước đã." Tần Mặc gật đầu, nếu họ đã hỏi, vậy thì mình sẽ nói rõ cho họ.

"Lạc khoản này cũng là Trương Kỳ Lân." Họ sững sờ.

Bàn Tử còn đột nhiên vỗ mạnh vào đùi mình.

"Quá sốc rồi, không ngờ trong này lại có hai Trương Kỳ Lân, vậy cái nào mới là thật?" Tần Mặc liếc nhìn Bàn Tử, như nhìn một tên ngốc.

Bàn Tử thấy ánh mắt của Tần Mặc, đưa tay gãi đầu, Tần Mặc nhìn anh ta như vậy làm gì, chẳng lẽ anh ta nói không đúng sao?

"Điều này cũng có nghĩa là, Trương gia có thể có rất nhiều người được gọi bằng cái tên Trương Kỳ Lân." Hạo Thiên Chân nói ra suy nghĩ của mình, Tần Mặc gật đầu, suy nghĩ của Tần Mặc và Hạo Thiên Chân giống hệt nhau.

"Không sai, hơn nữa tôi vừa mới xem miêu tả của những chữ viết này, nếu tôi đoán không sai, người được gọi bằng cái tên Trương Kỳ Lân thực ra là tộc trưởng của Trương gia." Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ đều sững sờ, nếu thật sự là vậy, thì Trương Kỳ Lân chính là tộc trưởng của Trương gia.

"Nhưng tại sao Trương Kỳ Lân lại không nhớ gì cả?" "Có lẽ là do trước đó trên người cậu ấy đã xảy ra một số chuyện, nên mới như

vậy.” “Tốt quá rồi, may mà hai con Lục Mao Tống Tử này không phải là Trương Kỳ Lân, nếu không chẳng phải chúng ta sẽ phải kề vai chiến đấu với Tống Tử sao?” Tần Mặc bật cười, Bàn Tử quả nhiên vẫn hài hước như trước.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, việc chúng ta cần làm bây giờ là mau chóng tìm được Trương Kỳ Lân, nếu đã biết trong mật thất này không có bóng dáng Trương Kỳ Lân, vậy chúng ta đi đến nơi tiếp theo.” Tiếp theo họ tiếp tục xông xáo trong những mật thất này, Tần Mặc lại gặp thêm mấy “Trương Kỳ Lân” nữa.

Nhưng trong số những “Trương Kỳ Lân” này lại không có người bạn của họ.

Chương 726

Mãi cho đến khi sắp kết thúc, Tần Mặc mới thở dài.

"Không đúng." Tần Mặc lắc đầu.

Mấy người họ nhìn nhau, tiếp theo đã là mật thất cuối cùng, nếu như mật thất cuối cùng cũng không có, thì phải làm sao đây?

"Cứ đi về phía trước xem thử đã." Nói rồi, Tần Mặc đi về phía trước, mấy người đáp một tiếng, đi theo bên cạnh Tần Mặc, sau đó họ tiếp tục tìm kiếm ở đây.

Nhưng đến mật thất cuối cùng, họ vẫn không thấy Trương Kỳ Lân.

"Điều này cũng có nghĩa là, họ không ở tầng này." "Nhưng tôi vừa mới quan sát rồi, đây đã là tầng cao nhất, không còn tầng nào xuống dưới nữa." Hạo Thiên Chân trầm mặc, cậu ta học đại học chuyên ngành kiến trúc, đối với những thứ này cũng tương đối hiểu biết.

Điều đó cũng có nghĩa là, Trương Kỳ Lân không ở trong này.

"Tuyệt đối không thể." Tần Mặc lắc đầu, cậu ấy nhất định ở trong Trương Gia Cổ Lâu, chỉ là họ chưa phát hiện ra mà thôi.

"Cứ ra khỏi mật thất này trước đã, lát nữa tính sau." Mấy người nhìn nhau, họ biết Tần Mặc rất khó tin vào điều này, dù sao quan hệ giữa Tần Mặc và Trương Kỳ Lân không tồi, nhưng nếu lát nữa thật sự không tìm thấy Trương Kỳ Lân, họ phải khuyên giải Tần Mặc mới được.

Sau khi ra khỏi mật thất này, Tần Mặc liền cẩn thận quan sát tầng này.

Tầng này hình như thật sự không còn đường lên trên nữa.

Tần Mặc nắm chặt tay, bây giờ phải làm sao đây?

Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Tần Mặc, kéo cánh tay anh.

"Thật ra tôi thấy chúng ta nên rời khỏi đây trước, biết đâu Trương Kỳ Lân đã ra ngoài rồi thì sao." Tần Mặc đảo mắt, điều này tuyệt đối không thể.

"Tôi sẽ tìm kiếm cẩn thận ở đây trước." Tần Mặc cứ tìm kiếm ở đây, tìm gần nửa ngày, mọi người đều cảm thấy có chút đói, Tần Mặc vẫn đang tìm.

"Hay là ăn chút gì bổ sung thể lực trước đi, cho dù Trương Kỳ Lân thật sự ở trong này, thể lực của chúng ta không đủ, cũng không có cách nào đưa cậu ấy ra ngoài." Tần Mặc im lặng một lúc rồi gật đầu, câu này nói không sai, ngay lập tức Tần Mặc ăn một chút đồ, mấy người còn lại cũng làm theo.

Sau khi bổ sung xong thể lực, Tần Mặc lại tiếp tục tra xét.

Nhưng dù Tần Mặc cố gắng thế nào, cũng không thể tìm được lối đi xuống tầng tiếp theo, điều này thật sự vượt ngoài dự liệu của anh.

"Có lẽ ở đây thật sự không có lối đi nữa, hơn nữa Trương Kỳ Lân họ đến đây, biết đâu đã mang đồ trong này đi rồi thì sao." Tần Mặc lắc đầu.

"Tuyệt đối không thể." Nói rồi, Tần Mặc cẩn thận quan sát ở đây, một lúc sau, Tần Mặc đưa mắt nhìn về một vị trí trong đó.

"Không đúng, trong này hình như có thứ gì đó." Sau đó, Tần Mặc đến một cây cột, ở đây Tần Mặc ấn vào một cái nút, cách đó không xa liền truyền đến tiếng ầm ầm.

Mấy người sững sờ, họ không ngờ rằng, Tần Mặc lại thật sự có thể tìm được manh mối.

Xem ra Tần Mặc vẫn lợi hại hơn họ nhiều.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, anh nhìn mấy người bên cạnh.

"Thấy chưa?" Mấy người đều đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói rồi, họ đương nhiên là chú ý tới.

Sau đó, họ đi theo bên cạnh Tần Mặc, đi về phía trước.

Không bao lâu sau, họ đã tiến vào trong mật thất này.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc phát hiện trong mật thất này, có một cỗ quan tài.

Tần Mặc quay đầu, nhìn mấy người bên cạnh.

"Cẩn thận một chút." Mấy người họ đều gật đầu, còn Tần Mặc thì mở cỗ quan tài này ra, nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ là, trong quan tài này không có gì cả.

"Kỳ lạ, những cỗ quan tài trước đó đều có thi thể, sao cái này lại không có?" Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh cẩn thận quan sát, phát hiện trên đó đã phủ một lớp bụi.

"Các người xem." Bàn Tử nói câu này trong lúc chỉ vào một vị trí trước mặt, vị trí này đặt hai chiếc vòng và một món vũ khí.

"Hình dáng của món vũ khí này quen quá." Hạo Thiên Chân nhíu mày, còn Tần Mặc thì nói thẳng ra.

"Đây là món vũ khí mà Trương Kỳ Lân vẫn luôn mang theo, điều này cũng có nghĩa là món vũ khí này có thể là vật gia truyền của người Trương gia họ." "Vậy hai chiếc vòng này là gì?" Bàn Tử tò mò nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, bây giờ anh cũng không rõ lắm.

Ngay lúc Tần Mặc định nói gì đó, đột nhiên nghe thấy một âm

thanh, sau đó, phía trên đột nhiên xuất hiện một cái hố.

Tần Mặc sững sờ, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc, nhìn mấy người bên cạnh.

"Chuyện gì vậy?

Tại sao lại có một cái hố?" Nhưng chưa đợi Tần Mặc nói, đột nhiên có một cỗ thi thể từ trên rơi xuống, Tần Mặc quan sát quần áo của người này liền mỉm cười.

"Tôi đã sớm biết Trương Kỳ Lân nhất định ở đây, nhưng mà…" Tần Mặc dừng lại, vì người này đã chết, điều đó cũng có nghĩa là họ nhất định đã gặp nguy hiểm.

Tần Mặc nhìn về phía cái hố trên vách, không kịp nghĩ nhiều, anh liền đạp mạnh xuống đất rồi bay lên.

Mấy người Hạo Thiên Chân còn lại cảm thấy có chút bất lực.

"Thân thủ của Tần Mặc đúng là không tồi, anh ấy cứ thế tùy tiện bay lên được, khổ cho mấy người chúng ta rồi." "Hết cách, chúng ta chỉ đành dùng dây thừng thôi." Hạo Thiên Chân nói xong liền lấy dây thừng từ trên người ra, ném lên trên, sau đó mấy người họ men theo dây thừng từ từ leo lên.

Không lâu sau, họ đã lên đến tầng này, trông nó giống như một tầng lửng nhỏ.

Nhưng vừa đến nơi, họ liền ngửi thấy một mùi hôi thối khó chịu, khiến ai nấy đều phải nhíu mày.

"Mùi gì vậy?" "Sao lại có cảm giác như mùi phân, lại còn có mùi khai của nước tiểu nữa." Mấy người họ vừa nói, mặt vừa lộ vẻ ghê tởm, rồi đưa mắt nhìn lên phía trên thì phát hiện trên mặt đất có rất nhiều thi thể.

Những người này dường như đều là người do Trương Kỳ Lân mang đến.

"Trương Kỳ Lân đâu?" Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn Tần Mặc, lúc này Tần Mặc đã đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, sắc mặt anh ta vô cùng tái nhợt, đang nằm đó.

"Chẳng lẽ..." Giải Tiểu Hoa nói đến đây lại liếc nhìn Tần Mặc, sợ Tần Mặc sẽ đau lòng nên không nói tiếp, còn Tần Mặc thì ngồi xổm xuống, truyền sức mạnh vào cơ thể Trương Kỳ Lân, anh ta lúc này mới từ từ tỉnh lại.

"Bọn họ..." Trương Kỳ Lân mấp máy môi, nhìn những người có mặt ở đây.

Những người này hiện tại đã không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

"Không cứu được." Tần Mặc lắc đầu, vừa rồi anh đã kiểm tra tình trạng của những người này, tuy Tần Mặc cũng cảm thấy rất bất lực nhưng anh thực sự không có khả năng đó.

Trương Kỳ Lân hít sâu một hơi, không ngờ những người này cuối cùng lại rơi vào hoàn cảnh thảm thương như vậy.

Chương 727

Tần Mặc quay đầu lại, quan sát xung quanh và phát hiện ra rằng Trương Kỳ Lân và những người của anh ta đã niêm phong nơi này lại.

"Tại sao lại chủ động phong tỏa nơi này?" "Có độc khí." Trương Kỳ Lân thở dài, tuy anh ta là người của Trương gia nhưng lại không hiểu rõ về nơi này.

Tần Mặc im lặng một lúc rồi gật đầu, sau đó cõng Trương Kỳ Lân lên lưng mình, rồi nhìn mấy người còn lại.

"Chúng ta phải rời khỏi đây thôi." Giải Tiểu Hoa lại nhìn về một góc, vì ở đó, Hoắc Lão Thái Thái đang nằm.

Tần Mặc mấp máy môi, nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ có thể bước qua vỗ vỗ vai Giải Tiểu Hoa.

Tần Mặc biết mối quan hệ giữa Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú rất tốt, cậu ta thường xuyên đến nhà Hoắc Tú Tú, cho nên dù Hoắc Lão Thái Thái bình thường có hơi nghiêm khắc với Giải Tiểu Hoa, nhưng tình cảm giữa hai người họ vẫn rất sâu đậm.

"Đừng ở lại đây nữa, lỡ lát nữa độc khí tràn vào thì không hay đâu." Tần Mặc nhắc nhở Giải Tiểu Hoa, cậu ta hít sâu một hơi rồi đi đến bên cạnh Hoắc Lão Thái Thái, xác nhận bà đã không còn sống, lúc này mới lấy một vật trên người bà ra.

"Đi thôi." Tuy trong lòng Giải Tiểu Hoa rất khó chịu, nhưng cậu ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể cùng mấy người Tần Mặc tìm cách rời khỏi nơi này.

Tần Mặc thì cẩn thận quan sát tầng lửng nhỏ này, nếu đoán không lầm thì e rằng Trương Kỳ Lân và những người của anh ta không phải

đi từ dưới lên.

Vậy thì họ đến từ đâu?

Tần Mặc quan sát xung quanh một lúc thì thấy cách đó không xa có một cây cột, anh lập tức đến bên cạnh cây cột đó.

Thấy dấu ấn trên cột, trên mặt Tần Mặc lộ ra nụ cười nhàn nhạt, anh nhắc nhở mấy người bên cạnh.

"Các anh qua đây một chút." Bọn họ đều gật đầu.

Sau khi Tần Mặc nhấn nút, cây cột liền phát ra tiếng "ầm ầm", không lâu sau, phía trên xuất hiện một lối đi.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh đạp mạnh xuống đất, nhảy lên trên rồi thả dây thừng xuống, mấy người Hạo Thiên Chân cũng vội vàng men theo dây thừng đi vào lối đi đó.

"Không ngờ ở đây lại có một lối đi, lẽ nào Trương Kỳ Lân và mấy người họ đã đi từ lối này đến sao?" Bàn Tử tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, quả thực có khả năng này.

"Bất kể họ đến từ đâu, tóm lại nơi này đã có ký hiệu, nghĩa là rất có thể đây là lối ra, chúng ta cứ đi về phía trước xem sao, nếu không được nữa thì quay lại đường cũ." Tuy nhiên, từ tầng dưới đi lên thì có đường, nhưng muốn từ trên này đi xuống thì e là không đơn giản như vậy.

Tần Mặc dẫn mấy người họ đi về phía trước, không bao lâu sau, họ đã đến một lối đi đặc biệt chật hẹp.

"Lối đi này nhỏ quá rồi, lỡ lát nữa có thứ gì đó xông ra từ phía kia, chúng ta chẳng phải là không có đường lui sao?" Bàn Tử nhíu chặt mày, Tần Mặc liếc nhìn anh ta một cái.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, bây giờ chúng ta phải nắm

chặt cơ hội.” Bàn Tử cảm thấy Tần Mặc đã lên tiếng thì chỉ có thể nghe theo, bèn đáp một tiếng.

Mọi người cũng lúc này tiến về phía trước.

Tuy rằng lối đi này quả thực có hơi nhỏ, nhưng bọn họ cũng không còn cách nào khác.

Không lâu sau, mấy người Tần Mặc đã đến trước một cánh cửa đá, Tần Mặc cẩn thận quan sát nó.

Trên cánh cửa đá này có một nguồn năng lượng kỳ diệu, Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân sau lưng mình, lúc này anh ta đã ngủ thiếp đi, có thể thấy cơ thể suy yếu đến mức nào.

Tần Mặc hết cách, đành phải tự mình phá giải cánh cửa đá này.

Anh liền gọi Hạo Thiên Chân qua, bảo Hạo Thiên Chân đỡ Trương Kỳ Lân, sau đó Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá trước mặt, truyền sức mạnh vào bên trong.

Một lúc sau, cánh cửa đá phát ra tiếng “ầm ầm”, Tần Mặc nhướng mày, trong mắt ánh lên nụ cười nhàn nhạt.

Xem ra cánh cửa đá này sắp bị mình mở ra rồi.

Quả nhiên, cánh cửa đá đột ngột tách ra hai bên, Tần Mặc cũng nhìn thấy bên trong có một cỗ quan tài, trong mắt anh thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhưng anh không nói gì thêm, chỉ dẫn mấy người kia đi vào.

“Tại sao lại có một cỗ quan tài lớn như vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh đặt tay lên cỗ quan tài, dùng sức muốn mở nó ra.

Bàn Tử vội kéo tay Tần Mặc lại.

“Cậu chắc là muốn mở cỗ quan tài này ra sao?

Lỡ như bên trong đột nhiên xuất hiện Tống Tử thì chúng ta phải làm sao?

Hơn nữa Tiểu Ca bây giờ còn đang bị thương đó." Tần Mặc đảo mắt.

"Có tôi ở đây, hơn nữa muốn làm rõ tình hình bên trong thì bắt buộc phải mở cỗ quan tài này ra." Mấy người họ nhìn nhau, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tùy ý gật đầu.

Tần Mặc liền mở cỗ quan tài ra, bên trong quả nhiên xuất hiện một thi thể, nhưng thi thể này trông đã rất cũ kỹ.

"Sao cảm giác thi thể này cũng có lịch sử cả trăm năm rồi nhỉ?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, quả thực là như vậy, anh cẩn thận quan sát một lúc thì phát hiện thi thể này có chút khác thường.

"Hình như cái này là bị người ta cố ý đặt ở đây, hơn nữa thi thể này có chút không ổn." Vừa nói, Tần Mặc vừa truyền sức mạnh vào bên trong thi thể, anh phát hiện ra thi thể này có lẽ đã bị người ta cố ý truyền vào một nguồn năng lượng nhất định.

"Thi thể này đã trải qua dị biến." Về phần cụ thể là sức mạnh gì đã khiến thi thể này xảy ra dị biến, Tần Mặc vẫn chưa rõ lắm.

"Vậy ý của anh là..." Giải Tiểu Hoa còn chưa nói xong, cỗ quan tài đã phát ra một tiếng "bùm", thi thể bên trong đột ngột đứng dậy, cùng lúc đó, trên người nó mọc ra lông màu đỏ.

"Ôi trời, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Hồng Mao Tống Tử." Bàn Tử nói xong nuốt nước bọt, trong mắt lộ vẻ kinh hãi, lại nhìn về phía Tần Mặc.

"Sao tôi lại cảm thấy con Tống Tử này có vẻ không đơn giản, giờ phải làm sao đây?" Tần Mặc đảo mắt.

“Cần anh nói nhiều sao?

Chỉ nhìn con Hồng Mao Tống Tử này, năng lượng trong cơ thể nó đã không phải là thứ các anh có thể chịu đựng được, các anh mau đưa Trương Kỳ Lân trốn sang một bên đi.” Mấy người họ đáp một tiếng, kéo Trương Kỳ Lân trốn vào một góc, còn Tần Mặc thì nhìn chằm chằm con Hồng Mao Tống Tử trước mặt.

Toàn thân con Hồng Mao Tống Tử này đều mọc đầy lông đỏ, trong ấn tượng của Tần Mặc, Tống Tử màu đỏ là loại mạnh nhất.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con Hồng Mao Tống Tử.

Con Hồng Mao Tống Tử lúc này cũng từ từ đi về phía Tần Mặc, trong miệng phát ra tiếng “răng rắc”.

“Cuối cùng cũng có người đến đây, ta đã rất lâu rồi chưa được bổ sung năng lượng.” “Là ai đã đặt ngươi ở đây?” Tần Mặc híp mắt, hỏi con Hồng Mao Tống Tử trước mặt.

Con Hồng Mao Tống Tử không ngờ Tần Mặc lại có thể giao tiếp với nó, nó liền đánh giá Tần Mặc một lượt.

“Ngươi lại biết ngôn ngữ của chúng ta.” Tần Mặc nhướng mày, nhưng anh không giải thích, thay vào đó vung bảo kiếm trong tay, chỉ vào con Hồng Mao Tống Tử trước mặt.

“Nếu ngươi chịu thành thật khai báo, ta còn có thể tha cho ngươi, nếu không...” Tần Mặc dừng lại một chút, con Hồng Mao Tống Tử hiểu ý của Tần Mặc, trong mắt nó lộ vẻ khinh thường, nói thật, nó cảm thấy thực lực của mình cũng coi như là ổn, Tần Mặc muốn đối phó với nó, đó là điều không thể.

“Vậy thì để ta thử xem.

Làm sao ngươi có thể nói ra những lời khoác lác như vậy?” Con Hồng Mao Tống Tử nói xong liền lao về phía Tần Mặc, móng vuốt

của nó trông vô cùng sắc bén, hơn nữa trên đó còn có một vệt màu đỏ.

Chương 728

"Tần Mặc, anh cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân không nhịn được nhắc nhở Tần Mặc, nếu Tần Mặc xảy ra chuyện gì, e là tất cả bọn họ đều phải chết ở đây.

Tần Mặc gật đầu, trong lòng anh tự nhiên là rất rõ, anh vung thanh kiếm trong tay, đánh vào móng vuốt sắc bén của đối phương.

Sức mạnh của cả hai đều khá mạnh, cho nên hai người đều lùi về phía sau.

Tần Mặc rất nhanh đã ổn định lại thân hình, anh híp mắt lại.

Con Hồng Mao Tống Tử thì âm trầm nhìn Tần Mặc, thực lực của tên nhóc này quả thực nằm ngoài dự đoán của nó, muốn đối phó với tên nhóc này e là không đơn giản.

Tần Mặc lúc này lại ngưng tụ năng lượng, một lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc ném lưỡi đao gió ra, nó nhanh chóng bay đến bên cạnh con Hồng Mao Tống Tử, đập mạnh vào người nó, con Hồng Mao Tống Tử lùi về phía sau, nhưng nó rất nhanh đã ổn định lại thân hình, đồng thời thân thể nó cũng biến mất tại chỗ.

Mấy người Hạo Thiên Chân trợn to mắt, vì lúc này một bóng ảnh màu đỏ đã xuất hiện trước mặt họ, đồng thời dùng móng vuốt sắc bén trong tay cào về phía họ.

Nhưng chưa đợi móng vuốt của con Hồng Mao Tống Tử chạm vào người Hạo Thiên Chân, Tần Mặc đã kịp thời đến nơi, thanh kiếm trong tay anh chặn đứng móng vuốt của nó.

"Lại dám làm hại đồng bạn của ta, cũng phải xem ngươi có thực

lực đó không đã." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó anh xoay thanh kiếm trong tay, móng vuốt của đối phương lập tức bị Tần Mặc đẩy lùi, hơn nữa trên móng vuốt của nó còn xuất hiện một dấu vết.

Vết hằn đó không ngừng chảy ra chất lỏng màu đen, chất lỏng này tỏa ra mùi tanh hôi, vô cùng khó ngửi.

Bàn Tử bĩu môi, lại nhìn về phía Tần Mặc.

"Cái mùi này khó ngửi quá, mau giải quyết nó đi, chúng ta cũng đừng ở lại đây nữa." Bàn Tử biết với thực lực của Tần Mặc, chắc chắn có thể đối phó được con Hồng Mao Tống Tử này.

Tần Mặc gật đầu, sau đó anh giơ thanh kiếm trong tay lên, đâm thẳng về phía con Hồng Mao Tống Tử.

Con Hồng Mao Tống Tử lăn sang một bên, nó rất nhanh đã ổn định lại thân hình, lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nó như vậy liền hừ lạnh một tiếng, sau đó thân hình anh biến mất tại chỗ, khi Tần Mặc xuất hiện trở lại, đã ở bên cạnh nó.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Trên người Tần Mặc lập tức xuất hiện một hư ảnh mãnh hổ, hư ảnh này trực tiếp va vào người con Hồng Mao Tống Tử, nó lùi về phía sau, rất khó khăn mới ổn định lại được thân hình.

Con Hồng Mao Tống Tử khó tin nhìn Tần Mặc, không ngờ sức mạnh của tên nhóc này lại mạnh đến vậy!

Tần Mặc cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh lại cầm thanh kiếm trong tay, chỉ vào con Hồng Mao Tống Tử.

"Đừng nhìn ta như vậy, không lâu nữa ngươi sẽ chết dưới tay ta.

Vừa rồi ta đã cho ngươi cơ hội, là tự ngươi không biết nắm bắt, cho nên cũng không thể trách ta." Lời Tần Mặc vừa dứt, thân hình anh

liền biến mất, khi Tần Mặc xuất hiện trở lại, đã ở bên cạnh con Hồng Mao Tống Tử.

Thanh kiếm trong tay Tần Mặc chém thẳng vào cánh tay của con Hồng Mao Tống Tử, nó muốn né tránh, nhưng lại không có khả năng đó.

Cánh tay của con Hồng Mao Tống Tử bị Tần Mặc đâm bị thương, nó cũng hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó lại nhìn chằm chằm vào cánh tay của mình.

Không ngờ trước mặt Tần Mặc, mình lại thảm hại đến vậy.

Trong mắt Tần Mặc lại ánh lên một tia cười lạnh, sau đó anh lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném nó ra ngoài.

Con đại bàng nhanh chóng bay đến bên cạnh con Hồng Mao Tống Tử, nó đã nhìn thấy, vội vàng lùi về phía sau, nhưng đã quá muộn, con đại bàng này trực tiếp va vào người nó.

Trên ngực con Hồng Mao Tống Tử lập tức xuất hiện một vết nứt khổng lồ, trông vô cùng đáng sợ.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa đợi Tần Mặc nói thêm gì, vết nứt trên ngực con Hồng Mao Tống Tử đã bắt đầu từ từ lành lại.

"Sao có thể?

Cái này cũng quá khủng bố rồi đi?" Ở bên kia, Bàn Tử vừa nói vừa trợn to mắt, khó tin nhìn mấy người bên cạnh.

Bọn họ cũng nhìn nhau, nhưng cho dù họ có không tin đến đâu thì tình hình hiện tại đã bày ra trước mắt, họ chỉ có thể dựa vào Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người bên cạnh.

"Các anh tự mình cẩn thận một chút, nếu đã nó có khả năng hồi phục mạnh như vậy, chứng tỏ bản thân nó thực lực cũng rất không tồi, lỡ lát nữa tôi không để ý được đến các anh, các anh cố gắng né tránh nó." Mấy người kia vội vàng gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy rồi, họ lại không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ nghe theo Tần Mặc.

Còn Tần Mặc thì nhìn chằm chằm con Hồng Mao Tống Tử trước mặt.

Con Hồng Mao Tống Tử đột ngột lao về phía Tần Mặc, trong miệng tiếp tục phát ra tiếng "răng rắc".

"Thấy chưa, thực lực của ta rất mạnh, khuyên ngươi tên nhóc này đừng tiếp tục chống cự ở đây nữa, nếu không ngươi nhất định sẽ chết dưới tay ta." Tần Mặc không ngờ con Hồng Mao Tống Tử này lại thú vị như vậy, anh hừ lạnh một tiếng.

"Ngươi đang đùa sao?

Cho dù bây giờ ngươi quả thực có thể hồi phục, điều đó cũng không có nghĩa ngươi là đối thủ của ta, cho nên ngươi đừng ở đây nói những lời vô ích nữa.

Có thời gian đó không bằng nghĩ cách xem làm sao để giải quyết ta đi." Lời Tần Mặc vừa dứt, xung quanh đột nhiên nổi gió lớn.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Lời Tần Mặc vừa dứt, cách đó không xa lập tức xuất hiện một cơn lốc xoáy cực lớn, cơn lốc này bay thẳng về phía con Hồng Mao Tống Tử.

Con Hồng Mao Tống Tử đã nhìn thấy, nó vội vàng né sang một bên, nhưng cơn lốc xoáy vẫn cuốn nó vào bên trong.

Cơn lốc xoáy không ngừng xé rách cơ thể con Hồng Mao Tống

Tử, trên người nó cũng phát ra tiếng vỡ vụn.

Nhưng dù vậy, con Hồng Mao Tống Tử cũng không hề bỏ cuộc, nó âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Xem ra chuyện này có liên quan rất lớn đến Tần Mặc, nếu đã vậy, nó không thể tha cho Tần Mặc.

Bất luận thế nào, bây giờ giải quyết cơn lốc xoáy trước mặt mới là quan trọng nhất.

Con Hồng Mao Tống Tử nghĩ thông suốt rồi liền nhìn chằm chằm vào cơn lốc xoáy trước mặt, sau đó nó ngưng tụ sức mạnh, đánh một phát vào thân cơn lốc xoáy.

Năng lượng của cơn lốc xoáy lập tức yếu đi rất nhiều, Tần Mặc cũng cảm nhận được, vì vậy anh khẽ nắm tay lại, cơn lốc xoáy đột nhiên nổ tung.

Năng lượng từ vụ nổ toàn bộ đều bắn vào người con Hồng Mao Tống Tử, nó lập tức ngã sấp xuống đất.

Phải nói rằng, con Hồng Mao Tống Tử này vẫn khá đáng sợ, vì bây giờ trên người nó lại xuất hiện một vài vết nứt, nhưng những vết nứt này lại đang từ từ lành lại.

Con Hồng Mao Tống Tử đột ngột lao về phía Tần Mặc, đến bên cạnh anh, nó dùng khuỷu tay đánh về phía Tần Mặc, còn Tần Mặc thì lăn sang một bên.

Sau khi ổn định thân hình, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Hồng Mao Tống Tử, nó cũng thấy Tần Mặc như vậy, bĩu môi, nhưng không nói gì.

Bất kể thực lực của Tần Mặc mạnh đến đâu, nó đều có cách giải quyết anh.

Chương 729

Ngay lập tức, con Hồng Mao Tống Tử lao về phía Tần Mặc, còn Tần Mặc cũng di chuyển sang một bên một khoảng cách.

Sau khi ổn định thân hình, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Ngay lúc con Hồng Mao Tống Tử sắp đến gần Tần Mặc, anh vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm của Tần Mặc chém thẳng vào móng vuốt của con Hồng Mao Tống Tử, trên móng vuốt của nó lập tức xuất hiện một vết nứt, nhưng vết nứt này cũng rất nhanh đã khép lại.

"Không được, khả năng hồi phục của nó quá mạnh, phải tìm cách ngăn chặn khả năng hồi phục của nó." Cách đó không xa, Hạo Thiên Chân nhắc nhở Tần Mặc, anh cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể giúp Tần Mặc chiến thắng.

Nếu Tần Mặc thật sự chết ở đây, e là tất cả bọn họ đều không có kết cục tốt đẹp.

Tần Mặc gật đầu, trong lòng anh rất rõ, vì vậy anh lại nhìn chằm chằm con Hồng Mao Tống Tử trước mặt.

Trong mắt con Hồng Mao Tống Tử cũng ánh lên một tia cười lạnh, sau đó nó lao về phía Tần Mặc.

Dù thế nào đi nữa, nó chỉ cần tìm được một cơ hội, giết chết Tần Mặc là được.

Tần Mặc đã thấy con Hồng Mao Tống Tử như vậy, anh hừ lạnh một tiếng, sau đó trước mặt anh xuất hiện một luồng năng lượng khổng lồ, Tần Mặc đánh luồng năng lượng đó về phía con Hồng Mao Tống Tử.

Năng lượng lập tức va vào người con Hồng Mao Tống Tử, nó lùi về phía sau một khoảng cách rất xa.

Sau khi ổn định thân hình, con Hồng Mao Tống Tử hít sâu một hơi.

Tên nhóc này quả thực có chút đáng sợ.

Nhưng dù sao đi nữa, thực lực của cả hai đều khá cao cường, chỉ cần xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng là được.

Con Hồng Mao Tống Tử nghĩ thông suốt rồi quay đầu nhìn mấy người đồng bạn bên phía Tần Mặc.

Vậy bây giờ có phải nó có thể nghĩ cách ra tay từ mấy người đồng bạn của Tần Mặc không?

Ngay lập tức, con Hồng Mao Tống Tử lao về phía mấy người Hạo Thiên Chân, trong lòng Hạo Thiên Chân chùng xuống, anh đang đỡ Trương Kỳ Lân, cho nên căn bản không có cách nào đối phó với con Hồng Mao Tống Tử này.

Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa nhìn nhau, hai người họ vội vàng chắn trước mặt Hạo Thiên Chân, nhưng lần này ra ngoài, hai người họ cũng mang theo rất nhiều trang bị, cho nên trang bị này trực tiếp chặn con Hồng Mao Tống Tử lại.

Trong mắt con Hồng Mao Tống Tử lộ vẻ kinh ngạc, nó nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

Nhưng dù sao đi nữa, hai người họ đã chặn được mình, vậy tiếp theo mình phải cẩn thận với Tần Mặc.

Trong lòng vừa mới có suy nghĩ này, nó quay đầu lại đã thấy Tần Mặc, trực tiếp đá vào ngực nó.

Con Hồng Mao Tống Tử bị Tần Mặc đá bay ra ngoài, ngã sấp

xuống đất.

Nhưng con Hồng Mao Tống Tử lại đột ngột đập mạnh xuống đất, đứng dậy trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc hít sâu một hơi, may mà nó không làm hại đến Hạo Thiên Chân, nếu không thì phiền phức to.

Nhưng thân hình con Hồng Mao Tống Tử này lại một lần nữa biến mất.

Tần Mặc có thể cảm nhận được nó đang ở xung quanh mình, cho nên anh không nói gì, mà lại ngưng tụ ra một thủ ấn khổng lồ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc ném thủ ấn này ra ngoài, thủ ấn nhanh chóng bay đến bên cạnh con Hồng Mao Tống Tử, va vào người nó, con Hồng Mao Tống Tử bị đánh bay ra ngoài, ngã sấp xuống đất.

Con Hồng Mao Tống Tử giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng nó lại không có khả năng đó, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Mặc.

Còn Tần Mặc thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh lại quay đầu nhìn mấy người Hạo Thiên Chân ở bên kia.

Mấy người này không có chuyện gì, cho nên Tần Mặc cũng không cần quá lo lắng.

"Cẩn thận!" Cách đó không xa, Hạo Thiên Chân nhắc nhở Tần Mặc.

Tần Mặc nghe thấy âm thanh này, liền quay đầu nhìn sang bên cạnh mình, quả nhiên thấy con Hồng Mao Tống Tử kia đã đứng dậy, hơn nữa nó còn đến bên cạnh Tần Mặc, muốn tấn công anh.

Tần Mặc bĩu môi, nó cho rằng mình thực sự không có chút phòng bị nào sao?

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt

Tần Mặc, anh đẩy quả cầu đó ra ngoài, quả cầu đột nhiên nổ tung.

Năng lượng từ vụ nổ toàn bộ đều bắn vào người con Hồng Mao Tống Tử, trên ngực nó lại một lần nữa xuất hiện một cái hố khổng lồ, hơn nữa Tần Mặc có thể nhìn thấy rất nhiều tủy xương đang không ngừng chảy trong cái hố đó.

Tần Mặc sững sờ một lúc.

Mấy người Hạo Thiên Chân ở bên kia lập tức cảm thấy có chút buồn nôn, họ gục xuống đó nôn khan.

Nhưng con Hồng Mao Tống Tử lại nhân cơ hội này đột ngột đến bên cạnh mấy người họ, ngay lúc nó chuẩn bị ra tay, Tần Mặc lại xuất hiện ở đây.

"Chỉ bằng ngươi cũng muốn đối phó với đồng bạn của ta sao?" Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó anh đạp một phát lên người con Hồng Mao Tống Tử, nó ngã xuống đất.

Sau khi ổn định thân hình, nó lại âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, tại sao lần nào cũng là Tần Mặc đến đây phá hỏng chuyện tốt?

Nếu không phải có Tần Mặc, mấy người kia e là đã sớm trở thành thức ăn của nó.

Còn Tần Mặc thì thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía mấy người Hạo Thiên Chân.

"Mấy người các anh cẩn thận một chút đi, vừa rồi tôi còn không có phản ứng sinh lý, các anh cũng cố gắng đừng như vậy." Trong mắt mấy người họ đều lộ vẻ áy náy, họ cũng biết, nếu không phải Tần Mặc, e là vừa rồi họ đã bị con Hồng Mao Tống Tử này giết chết rồi.

Họ thở dài một hơi.

Bất luận thế nào, Tần Mặc đã nói vậy, họ không thể tiếp tục làm

gánh nặng cho Tần Mặc như vậy nữa, nếu không nhất định sẽ khiến Tần Mặc rất thất vọng.

Còn Tần Mặc thì giơ cao thanh kiếm trong tay, anh dùng thanh kiếm này chém về phía con Hồng Mao Tống Tử, nó lăn sang một bên.

Thanh kiếm của Tần Mặc chém thẳng xuống đất.

Tần Mặc nhíu mày, không ngờ tốc độ phản ứng của con Hồng Mao Tống Tử này lại khá nhanh.

Ở bên kia, trong mắt mấy người Hạo Thiên Chân lại ánh lên nụ cười nhàn nhạt, xem ra Tần Mặc muốn giải quyết con Hồng Mao Tống Tử này chắc không có gì khó.

"Tuy rằng khả năng hồi phục của con Hồng Mao Tống Tử này quả thực rất mạnh, nhưng may mà tốc độ tấn công của Tần Mặc cũng rất nhanh." Hạo Thiên Chân nắm chặt nắm đấm, trong lòng vẫn khá căng thẳng.

"Đúng vậy, bây giờ chỉ xem hai người họ ai thực lực hơn ai." Giải Tiểu Hoa thở dài.

Lúc này Tần Mặc và con Hồng Mao Tống Tử đang không ngừng giao thủ ở đây, không lâu sau, Tần Mặc đã tìm được một cơ hội, đá một phát vào người nó.

Con Hồng Mao Tống Tử lùi về phía sau, nó rất nhanh đã ổn định lại thân hình, sau đó lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Chương 730

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, trên người con Hồng Mao Tống Tử đột nhiên xuất hiện một luồng năng lượng màu đỏ, trong mắt Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc, lần này quả thực nằm ngoài dự đoán của anh.

Anh còn tưởng con Hồng Mao Tống Tử này nhiều nhất chỉ có một chút khả năng tự chữa lành, nhưng bây giờ xem ra, hình như không đơn giản như vậy.

Tần Mặc vẫn luôn nhìn chằm chằm con Hồng Mao Tống Tử.

Con Hồng Mao Tống Tử cũng thấy Tần Mặc như vậy, nó cười lạnh một tiếng, sau đó ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm cực lớn.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm này bị Tần Mặc ném ra ngoài, con Hồng Mao Tống Tử lùi về phía sau.

Nhưng thanh bảo kiếm của Tần Mặc lại cứ truy đuổi nó, khiến nó không cách nào né tránh.

Sắc mặt con Hồng Mao Tống Tử vô cùng âm trầm, nhưng bây giờ nó cũng chỉ có thể liều mạng với Tần Mặc.

Nghĩ thông suốt rồi, nó liền dùng luồng năng lượng màu đỏ đó đánh về phía Tần Mặc, luồng năng lượng này lập tức va vào thanh bảo kiếm của Tần Mặc.

Thanh bảo kiếm của Tần Mặc đột nhiên nổ tung, năng lượng từ vụ nổ lan ra xung quanh.

Những tảng đá ở gần Tần Mặc trực tiếp bị đánh thành bột mịn.

Con Hồng Mao Tống Tử thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mặc lúc này lại đá một phát vào một tảng đá, tảng đá này trực

tiếp va vào người con Hồng Mao Tống Tử, nó không còn cách nào khác, đành phải giơ tay lên.

Tảng đá này lập tức va vào cánh tay của con Hồng Mao Tống Tử.

Nó rất nhanh đã ổn định lại thân hình, lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Nhưng bây giờ Tần Mặc đã biến mất tại chỗ, con Hồng Mao Tống Tử trợn to mắt, sao có thể như vậy?

Khi Tần Mặc xuất hiện trở lại, đã ở bên cạnh con Hồng Mao Tống Tử.

Tần Mặc dùng khuỷu tay của mình đánh về phía con Hồng Mao Tống Tử, nó lập tức bị Tần Mặc đánh lui.

Sắc mặt con Hồng Mao Tống Tử cũng trở nên tái nhợt, nó nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Còn Tần Mặc thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh lại nhìn chằm chằm mấy người ở bên kia.

Mấy người họ không sao cả, chỉ là vẫn luôn nhìn chằm chằm Tần Mặc ở đây, vì họ không biết Tần Mặc có đánh thắng được con Hồng Mao Tống Tử này không.

Tần Mặc không nói những lời vô ích, lại nhìn về phía con Hồng Mao Tống Tử.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số kiếm ảnh xuất hiện xung quanh Tần Mặc.

Tần Mặc ném những kiếm ảnh này ra ngoài, toàn bộ đều bắn vào người con Hồng Mao Tống Tử.

Nó bị Tần Mặc đánh cho lùi về phía sau mấy bước mới ổn định lại được thân hình.

Nhưng những kiếm ảnh này của Tần Mặc bây giờ đều đã biến mất không còn dấu vết, cho nên nó cũng không cần quá lo lắng.

Con Hồng Mao Tống Tử lại một lần nữa lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc phát hiện móng tay của nó hình như lại trở nên sắc bén hơn rất nhiều, Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Dù vậy, Tần Mặc cũng không nói gì, mà ngưng tụ ra một chiếc rìu khổng lồ.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Chiếc rìu này lao thẳng về phía Hồng Mao Tống Tử.

Móng vuốt của Hồng Mao Tống Tử đột nhiên dài ra, rồi nó dùng chính móng vuốt đó để va chạm trực diện với chiếc rìu của Tần Mặc.

Tần Mặc nghe thấy một tiếng "rắc", liền quan sát kỹ Hồng Mao Tống Tử trước mặt, quả nhiên thấy móng vuốt của nó đã bị mình chém đứt.

Tần Mặc bĩu môi, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Ở bên kia, mấy người kia cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ Tần Mặc đã chém đứt móng vuốt của nó, vậy chắc nó không còn là đối thủ của Tần Mặc nữa rồi?

Tần Mặc thì nhướng mày.

"Tiếp theo ngươi cứ cố gắng cho tốt đi." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi lao thẳng về phía nó.

Sau khi đến bên cạnh, anh vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm của Tần Mặc chém thẳng về phía Hồng Mao Tống Tử.

Hồng Mao Tống Tử vội vàng chống đỡ, nhưng vì bây giờ nó đã mất móng vuốt nên đã bị thương.

Thanh kiếm trong tay Tần Mặc chém thẳng vào vai của Hồng Mao Tống Tử, nó lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, quay đầu nhìn vào vai mình.

Trên vai đã xuất hiện một vết thương khổng lồ, và đám lông đỏ xung quanh cũng đã bị Tần Mặc chém đứt.

Hồng Mao Tống Tử lại nhân cơ hội dùng đám lông đỏ trên người quấn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bất cẩn bị đám lông đỏ của nó quấn lấy, nhưng anh chỉ hừ lạnh một tiếng, một quả cầu khổng lồ nhanh chóng xuất hiện trước mặt.

"U Minh Bạo Liệt!" Tần Mặc ném quả cầu ra, nó va thẳng vào người Hồng Mao Tống Tử.

Hồng Mao Tống Tử bị Tần Mặc đánh bay, và đám lông đỏ kia cũng bị luồng năng lượng này của Tần Mặc chấn vỡ.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, may mà đã giải quyết được con Hồng Mao Tống Tử này.

Nhưng lúc này, Hồng Mao Tống Tử lại đang trừng mắt nhìn Tần Mặc một cách âm u.

Tần Mặc lười nói nhảm với nó, thay vào đó từ từ ngưng tụ sức mạnh.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Tiếng sấm rền vang khổng lồ xuất hiện giữa không trung, Hồng Mao Tống Tử lập tức trở nên hoảng sợ, vì nó biết tiếng sấm này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, một lúc sau, một đám mây sét đột nhiên xuất hiện ở gần đó.

Đám mây sét giáng xuống tia sét đầu tiên, đánh trúng vào vai của

Hồng Mao Tống Tử.

Vốn dĩ vai nó đã bị Tần Mặc chém bị thương, nay lại bị đánh trúng một lần nữa, vết thương càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Hồng Mao Tống Tử không thể tin nổi mà nhìn chằm chằm vào vai mình.

Tại sao lại ra nông nỗi này?

Chương 731

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của nó, anh hừ lạnh một tiếng.

Nhưng trong lòng Tần Mặc rất rõ, con Hồng Mao Tống Tử này quả thực không phải là đối thủ của mình.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Để ngăn con Hồng Mao Tống Tử này trốn thoát, Tần Mặc vội vàng khống chế thân hình nó.

Hồng Mao Tống Tử đâm sầm vào khối băng tinh của Tần Mặc.

Nhưng đúng lúc này, tia sét thứ hai giáng xuống người Hồng Mao Tống Tử, đồng thời khối băng tinh của Tần Mặc cũng bị phá hủy một phần.

Dù vậy, con Hồng Mao Tống Tử này vẫn không có cách nào trốn thoát.

Hồng Mao Tống Tử lại đưa tay ra, móng vuốt trên tay nó từ từ mọc lại.

Tần Mặc thấy vậy liền nhướng mày, xem ra nó định dùng móng vuốt để phá hủy khối băng tinh của mình.

Nhưng điều đó còn phải xem mình có cho nó cơ hội hay không.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi thân hình biến mất tại chỗ.

Khi Tần Mặc xuất hiện lần nữa, anh đã ở bên cạnh Hồng Mao Tống Tử.

Tần Mặc vung thanh kiếm trong tay, chém thẳng vào móng vuốt của Hồng Mao Tống Tử.

Móng vuốt của nó lại một lần nữa bị Tần Mặc chém đứt.

Hồng Mao Tống Tử nghiến chặt răng, tên nhóc này thật sự quá

đáng.

Hồng Mao Tống Tử trực tiếp dùng vuốt tóm về phía Tần Mặc.

Mặc dù móng vuốt đã không còn, nhưng trên tay nó vẫn mang theo thi độc nhất định.

Chỉ cần tóm được Tần Mặc, Tần Mặc chắc chắn sẽ trúng độc mà chết.

Tần Mặc lại không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không đứng yên tại chỗ, nên anh đã vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm và móng vuốt của Hồng Mao Tống Tử va chạm vào nhau, cả hai bên đều lùi lại phía sau.

Tần Mặc nhanh chóng ổn định thân hình, rồi lại nhìn về phía Hồng Mao Tống Tử, nhưng lúc này nó đã quay người tấn công khối băng tinh sau lưng.

Tần Mặc bật cười.

"Không ngờ ngươi cũng khá thông minh, có chút khác biệt so với những con Tống Tử thông thường.

Nhưng dù vậy, cũng chẳng có tác dụng gì, vì kết cục cuối cùng vẫn như nhau thôi." Tần Mặc lắc đầu, rồi lại một lần nữa ngưng tụ năng lượng.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc trực tiếp khống chế thân hình của Hồng Mao Tống Tử.

Hồng Mao Tống Tử muốn cử động, nhưng lại phát hiện không gian xung quanh đang không ngừng ép chặt lấy nó, khiến nó không thể động đậy.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Một con hỏa long khổng lồ bay ra từ người Tần Mặc, con hỏa long này giống hệt con hắc long của anh, vô

cùng dũng mãnh.

Hỏa long bay thẳng về phía Hồng Mao Tống Tử, quấn quanh người nó.

Vốn dĩ trên người Hồng Mao Tống Tử vẫn còn một ít lông đỏ, nhưng bây giờ đám lông này đều đã biến mất, chỉ còn lại bộ xương trơ trọi.

Tần Mặc bĩu môi, bây giờ đám xương này đều đã bắt đầu chuyển sang màu đen, điều này có nghĩa là con hỏa long của mình vẫn khá lợi hại.

Hồng Mao Tống Tử đương nhiên cũng cảm nhận được, nên nó đã siết chặt nắm đấm, đánh vào con hỏa long của Tần Mặc.

Con hỏa long của Tần Mặc không hề tiêu tan, ngược lại, những đốt xương trên tay Hồng Mao Tống Tử đều bị hun đến biến thành màu đen.

Hồng Mao Tống Tử nghiến chặt răng, lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng này của Hồng Mao Tống Tử, anh không nhịn được cười lạnh một tiếng, lười nói nhảm với nó.

Thân hình Tần Mặc lại biến mất, khi anh xuất hiện lần nữa, đã ở một bên khác, bên cạnh những tảng đá kia.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Tần Mặc ngưng tụ ra một tảng đá khổng lồ, tảng đá này đập thẳng vào người Hồng Mao Tống Tử, khiến nó ngã sõng soài trên mặt đất.

Nhưng tảng đá và không gian của Tần Mặc vẫn khống chế thân hình của nó, khiến nó không thể cử động.

Hồng Mao Tống Tử nghiến răng, trừng mắt nhìn Tần Mặc, phải làm sao bây giờ?

Nhưng Tần Mặc lại cười lạnh một tiếng, anh quay đầu nhìn về phía con hỏa long bên kia.

Tần Mặc trực tiếp điều khiển con hỏa long, nó lại đến bên cạnh Hồng Mao Tống Tử, không ngừng thiêu đốt xương cốt của nó.

Hồng Mao Tống Tử cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng nó cũng không làm được gì, chỉ có thể không ngừng gào thét thảm thiết.

Tần Mặc bĩu môi, rồi lại nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

Bọn họ thấy tình hình trước mắt, tất cả đều ngây người, vì họ đều không ngờ thực lực của Tần Mặc lại đạt đến mức độ này.

Tần Mặc đảo mắt, rồi lại nhìn về phía Hồng Mao Tống Tử.

Nhưng lúc này, sức mạnh không gian của Tần Mặc đối với Hồng Mao Tống Tử đã không còn ảnh hưởng lớn nữa, nó dùng nắm đấm đánh vào tảng đá kia, tảng đá liền nổ tung.

Hồng Mao Tống Tử thở phào nhẹ nhõm, rồi lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của Hồng Mao Tống Tử, hừ lạnh một tiếng, nhưng anh cũng không để trong lòng.

Anh sớm đã biết con Hồng Mao Tống Tử này không phải là đối thủ của mình, đã vậy, sao phải lãng phí thời gian với nó?

Thân hình Tần Mặc biến mất tại chỗ, khi anh xuất hiện lần nữa, đã ở một bên khác của Hồng Mao Tống Tử.

"Để ngươi cảm nhận một chút băng hỏa lưỡng trọng thiên." "Ngưng Băng Quyết!" Một lưỡi băng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh đánh lưỡi băng ra, lưỡi băng và hỏa long tấn công Hồng Mao Tống Tử từ hai hướng khác nhau.

Nhưng điều khiến Hồng Mao Tống Tử không thể tin nổi là, nhiệt độ của lưỡi băng và hỏa long rõ ràng khắc chế lẫn nhau, nhưng cả hai đều không hề suy yếu sức mạnh, ngược lại còn trở nên ngày càng mạnh hơn.

Một lúc sau, trên người Hồng Mao Tống Tử phát ra một tiếng "bùm", hai luồng năng lượng của Tần Mặc cũng trực tiếp biến mất.

Tần Mặc nhìn Hồng Mao Tống Tử, phát hiện xương cốt trên người nó đã trở nên đặc biệt giòn yếu.

Tần Mặc đá thẳng về phía Hồng Mao Tống Tử, sau khi bị Tần Mặc đá trúng, xương cốt của nó liền vỡ vụn.

Chương 732

Mặc dù khả năng hồi phục của Hồng Mao Tống Tử khá mạnh, nhưng cũng không có cách nào hồi phục lại những mảnh xương đã vỡ vụn này.

Hồng Mao Tống Tử trợn to mắt, nhìn vào thực lực của tên nhóc Tần Mặc, lại có thể mạnh đến vậy sao?

Xem ra nó tuyệt đối không thể ở lại đây, tiếp tục chiến đấu với tên nhóc này được.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Hồng Mao Tmongo Tử vội vàng lùi về phía sau.

Thấy Hồng Mao Tống Tử muốn trốn khỏi đây, Tần Mặc liền cười lạnh một tiếng.

"Muốn rời khỏi nơi này, cũng phải hỏi xem ta có đồng ý không đã?" Tần Mặc vừa nói vừa ngưng tụ năng lượng khổng lồ.

Sau đó, thân hình Tần Mặc biến mất tại chỗ.

Một lúc sau, Tần Mặc đã xuất hiện trước mặt Hồng Mao Tống Tử, luồng năng lượng trong tay anh toàn bộ đều đánh vào người nó.

Hồng Mao Tống Tử ngã xuống đất, ngay cả thân thể cũng vỡ tan tành.

"Ta hỏi ngươi một lần nữa, rốt cuộc là ai đã đặt ngươi ở đây, mục đích của đối phương là gì?" Hồng Mao Tống Tử trừng mắt nhìn Tần Mặc, nhưng bây giờ dù nó không nói cũng không được nữa.

"Là người khác đưa ta đến nơi này, cụ thể bọn họ làm gì thì ta cũng không rõ lắm.

Bọn họ ném ta ở đây rồi không quản nữa." "Vậy tại sao ngươi lại xảy ra dị biến?" "Ta không biết, hình như là bọn họ đã tiêm thứ gì đó vào thi thể của ta." Tần Mặc nheo mắt, nếu đúng là như vậy, thì mình cũng không cần phải nói nhảm nữa.

Tần Mặc chỉ vào chiếc quan tài ở gần đó.

"Bây giờ ngươi quay lại quan tài, ta sẽ phong ấn ngươi ở đây, ngươi vẫn có thể giữ được thi thể của mình, nếu không…" Tần Mặc dừng lại một chút, dù sao mình cũng đã nói rất rõ ràng, còn việc con Hồng Mao Tống Tử này có nghe theo mình hay không, còn phải xem nó.

Hồng Mao Tống Tử trợn to mắt, nó vội vàng lắc đầu.

"Không được, ta không muốn quay lại chiếc quan tài đó nữa." Tần Mặc cười lạnh, chuyện này không phải do con Hồng Mao Tống Tử này quyết định.

Tần Mặc trực tiếp ném nó vào trong quan tài, đậy nắp lại, rồi lại ngưng tụ năng lượng, một con hắc long khổng lồ bay ra từ người anh, dán lên trên nắp quan tài.

"Chỉ cần ta không chết, con hắc long này sẽ không biến mất, và ngươi cũng vĩnh viễn không có cách nào thoát ra khỏi chiếc quan tài này." Nói xong, Tần Mặc quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người kia, bọn họ cũng vội vàng đến bên cạnh anh.

"Anh không sao chứ?" Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc tùy ý xua tay, rồi lại nhìn vào chiếc quan tài trước mặt.

"Tôi cứ cảm thấy chiếc quan tài này không đơn giản như vậy, nhưng bây giờ chúng ta vẫn chưa biết là ai đã đặt nó ở đây." "Kệ nó đi, dù sao bây giờ chúng ta đã giải quyết xong con Tống Tử này, không

cần thiết phải ở lại đây nữa.

Mau đưa Trương Kỳ Lân ra ngoài thôi, tình hình của cậu ấy thế nào chúng ta vẫn chưa rõ đâu." Bàn Tử vẫn khá quan tâm đến sức khỏe của Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc đáp một tiếng: "Được." Nói xong, Tần Mặc liền dẫn mấy người bọn họ đi về phía trước.

Đồng thời, giọng nói của hệ thống cũng vang lên nhắc nhở Tần Mặc. 【Ting, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.】 Tần Mặc quay đầu nhìn lại chiếc quan tài sau lưng mình.

Vốn dĩ nếu Hồng Mao Tống Tử không phản kháng, quả thực có thể giữ được thân thể của nó, nhưng có lẽ nó đã đối đầu trực diện với con hắc long này của mình, nên mới bị con hắc long phản phệ.

Nhưng điều này cũng không thể trách mình, ai bảo nó rảnh rỗi không có việc gì làm lại đi thử cơ chứ.

Không lâu sau, bọn họ đến trước một cánh cửa đá.

Tần Mặc đặt tay lên cửa, đúng lúc này, trên cửa đá xuất hiện một cái đầu thú khổng lồ.

Cái đầu thú này cũng từ từ sống lại, Tần Mặc nheo mắt, lùi về phía sau.

"Hình như đây là Cùng Kỳ." Hạo Thiên Chân đã từng thấy loại sinh vật này trong sách, nên liền nhắc nhở Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, nhìn chằm chằm vào cái đầu thú trước mặt.

"Nếu ta đoán không lầm, e rằng ngươi đang canh giữ cánh cửa đá này phải không?

Bây giờ nếu ngươi rời đi, ta còn có thể tha cho ngươi." Cùng Kỳ

không ngờ Tần Mặc lại dám nói như vậy.

Nó hừ lạnh một tiếng.

"Nhóc con, ngươi tuổi còn trẻ, trông chỉ mới hai ba mươi tuổi, mà dám nói những lời ngông cuồng như vậy trước mặt ta, lẽ nào ngươi không sợ ta giết chết ngươi sao?" Tần Mặc lắc đầu.

"Nếu ngươi cảm thấy mình có thực lực đó, thì có thể đến đây thử xem, hai chúng ta ai mạnh ai yếu, còn chưa chắc đâu." Tần Mặc cười lạnh, anh quả thực không coi con Cùng Kỳ này ra gì.

Cùng Kỳ nheo mắt, nhìn chằm chằm vào tên nhóc Tần Mặc, thật quá đáng, nếu nó không dạy dỗ tên nhóc này một trận, tên nhóc này thật sự nghĩ thực lực của nó không ra gì.

Cùng Kỳ há to miệng, một ngọn lửa khổng lồ bay ra từ miệng nó, phun về phía Tần Mặc.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, xung quanh lập tức nổi lên cuồng phong.

"Cuồng Phong Nhận!" Những lưỡi đao gió khổng lồ đánh về phía đầu thú Cùng Kỳ.

Bị tấn công một đòn, đầu thú của Cùng Kỳ trở nên hư ảo hơn một chút, nó không ngờ Tần Mặc lại có thực lực như vậy.

"Lần này đúng là ta đã sơ suất." Cùng Kỳ hừ lạnh một tiếng.

Nó lại lao về phía Tần Mặc, trong chốc lát đã đến bên cạnh anh.

Tần Mặc không ngờ cái đầu thú này rõ ràng ở trên cửa đá, mà lại có thể tùy ý đi xuống, nhưng cũng không sao.

Cùng Kỳ há to miệng, muốn cắn về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc đã rút thanh bảo kiếm của mình ra.

Tần Mặc dùng thanh kiếm này chặn ngay miệng Cùng Kỳ, Cùng

Kỳ dùng sức cắn xuống, nhưng lại không hề gây ra chút tổn hại nào cho thanh kiếm của Tần Mặc.

"Thanh kiếm của ngươi lại đặc biệt đến vậy." Cùng Kỳ nhìn chằm chằm vào Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười: "Đó là điều tự nhiên, nếu không ngươi nghĩ làm sao ta có thể có thực lực để đối phó với ngươi ở đây?" Tần Mặc lắc đầu, rồi một con hổ khổng lồ lại xuất hiện trước mặt anh.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng lao về phía Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ cũng há to miệng, cắn vào người con hổ.

"Kỳ lạ thật, thứ này không phải nên bị người ta vẽ ở đây thôi sao?

Tại sao thực lực của nó lại mạnh như vậy?" Hạo Thiên Chân không hiểu lắm, nhìn về phía Tần Mặc.

Chương 733

Tần Mặc đảo mắt.

“Anh cũng không nghĩ xem, thứ này đang canh giữ Trương Gia Cổ Lâu, cũng tương tự như con Kỳ Lân mà chúng ta gặp trước đó.

Sự khác biệt duy nhất là Kỳ Lân Thần Thú là thực thể, còn nó chỉ là một ảo ảnh thôi.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân liền hiểu ra, thảo nào lại như thế.

Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào con Cùng Kỳ trước mặt.

Con hổ của Tần Mặc đột nhiên nổ tung, năng lượng từ vụ nổ toàn bộ đều đánh vào người con Cùng Kỳ, thân hình nó lại trở nên hư ảo hơn một chút.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, xem ra thực lực của con Cùng Kỳ này cũng chỉ đến thế.

Nếu đã vậy, thì tiếp theo mình không cần phải quá lo lắng.

Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, lại có những cơn cuồng phong khổng lồ xuất hiện.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Cơn cuồng phong này bay thẳng về phía con Cùng Kỳ kia.

Nhưng con Cùng Kỳ này dù sao cũng là ảo ảnh, nên cuồng phong đối với nó tác dụng không đặc biệt lớn, chỉ làm suy yếu sức mạnh của nó đi một chút.

Cùng Kỳ không hề sợ hãi, nó chỉ âm u nhìn chằm chằm vào Tần Mặc.

Thực lực của tên nhóc này khá mạnh, khi đối phó với hắn, nó phải cẩn thận một chút.

Tần Mặc lúc này lại cứ nhìn chằm chằm vào Cùng Kỳ, vì Tần Mặc biết thực lực của mình, nhưng Tần Mặc không biết luồng năng lượng này có thể đánh bại được Cùng Kỳ hay không.

Sau khi thân hình Cùng Kỳ bị năng lượng của Tần Mặc va vào, nó lại trở nên hư ảo đi rất nhiều.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ bay về phía Cùng Kỳ, Cùng Kỳ chỉ có thể há to miệng, dùng sức mạnh của mình để đối phó với con đại bàng này.

Từ trong miệng Cùng Kỳ bay ra một luồng năng lượng lửa, luồng năng lượng lửa này thiêu đốt con đại bàng của Tần Mặc, con đại bàng của Tần Mặc lúc này cũng trở nên hư ảo đi rất nhiều.

Tần Mặc đẩy về phía trước một cái, con đại bàng này liền đâm sầm vào đầu Cùng Kỳ.

Mặc dù con Cùng Kỳ này quả thực sẽ không bị thương, nhưng sức mạnh của nó sẽ trở nên ngày càng yếu đi.

Tần Mặc lại quay đầu, nhìn về phía cánh cửa đá kia, trên cánh cửa đá quả thực có hình vẽ của Cùng Kỳ, nếu đoán không lầm, sau khi mình đánh bại nó, hình vẽ Cùng Kỳ phía sau vẫn sẽ sinh ra một cái đầu thú như vậy.

Vì vậy, dù mình có đánh tan con Cùng Kỳ này, cũng không sao cả.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tần Mặc lại nhìn về phía con Cùng Kỳ trước mặt.

Dù cho con Cùng Kỳ này là kẻ bảo vệ Trương gia, anh cũng phải

đánh bại đối phương.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân bây giờ đang mê man, nhưng anh ấy cũng có thể nhận ra tình hình trước mắt.

"Nếu tôi giải quyết cái đầu thú này, anh đừng trách tôi nhé." Trương Kỳ Lân tùy ý lắc đầu.

Thấy anh ấy như vậy, Tần Mặc liền mỉm cười, xem ra Trương Kỳ Lân đã hiểu ý của mình rồi.

Tần Mặc lại nhìn về phía con Cùng Kỳ trước mặt.

"Tên nhóc ngông cuồng, ngươi sẽ phải trả giá cho sự kiêu ngạo của mình." Cùng Kỳ nói xong câu này, thân hình nó đột nhiên run lên.

Không lâu sau, xung quanh xuất hiện một ít năng lượng hư vô, luồng năng lượng hư vô này trực tiếp ép về phía Tần Mặc, Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Tiếp đó, Tần Mặc nhìn lên tầng không gian phía trên.

Tần Mặc phát hiện trên đỉnh đầu bọn họ cũng có vẽ một số phù chú, nếu đoán không lầm, những phù chú này liên kết với đầu thú Cùng Kỳ.

"Điều này quả thật ngoài dự liệu của ta, nhưng cũng không có tác dụng gì.

Nếu ta đoán không lầm, bản thể của ngươi đã sớm vẫn lạc, sức mạnh còn lại bây giờ cũng không thể chống đỡ được bao lâu, nên mới kết hợp với những phù chú này để đối phó với người ngoài." Trong mắt Cùng Kỳ lóe lên vẻ kinh ngạc.

Mặc dù nó chỉ là năng lượng còn sót lại ở đây, nhưng nó cũng có hỉ nộ ái ố, nên nó có thể hiểu được những lời này của Tần Mặc, thậm chí có thể có phản ứng nhất định đối với những lời này của Tần Mặc.

“Tên nhóc nhà ngươi lại thông minh đến vậy.” Tần Mặc nhướng mày: “Ta thấy ngươi hình như luôn dùng hỏa diễm để tấn công, không biết kỹ năng băng giá có khắc chế ngươi không nhỉ?” Tần Mặc hỏi con Cùng Kỳ, trong mắt con Cùng Kỳ lóe lên một tia âm u.

Tần Mặc biết mình đoán chắc không sai, Tần Mặc mỉm cười.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Những khối băng tinh khổng lồ xuất hiện xung quanh Cùng Kỳ, năng lượng phù chú phía trên cũng rơi xuống những khối băng tinh này, khiến chúng xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Nhưng con Cùng Kỳ này lại không hề bị ảnh hưởng bởi băng tinh của Tần Mặc.

Năng lượng băng tinh của Tần Mặc quả thực rất mạnh, nhưng con Cùng Kỳ này lại là hư vô, nó có thể tùy ý xuyên qua băng tinh của Tần Mặc.

Điều này cũng có nghĩa là loại kỹ năng khống chế này của Tần Mặc không có tác dụng gì với nó.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, vậy không biết Không Gian Ngưng Tụ Thuật của mình còn có tác dụng không?

Nghĩ một chút, Tần Mặc liền thử nghiệm.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Sau khi dứt lời, sức mạnh không gian khổng lồ xuất hiện xung quanh con Cùng Kỳ này, nhưng luồng năng lượng này cũng không có tác dụng gì.

Tần Mặc thở dài, lần này quả thật ngoài dự liệu của anh.

Nhưng không sao, dù không có tác dụng gì, cũng không sao cả.

Tần Mặc cười, đưa mắt nhìn về phía Cùng Kỳ, Cùng Kỳ không ngờ đã đến lúc này rồi, Tần Mặc lại vẫn có thể cười được.

Tần Mặc lẽ nào thật sự nghĩ thực lực của mình rất mạnh sao?

Cùng Kỳ lắc đầu.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, luồng năng lượng này biến thành một chiếc rìu khổng lồ, chém về phía Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ không ngờ Tần Mặc lại thật sự có thể sử dụng ra sức mạnh như vậy, nên nó càng thêm chấn kinh.

Nếu thật sự như vậy, thì lần này muốn đối phó Tần Mặc, e rằng không đơn giản như vậy nữa.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Cùng Kỳ, Tần Mặc bật cười.

Nhưng bây giờ Tần Mặc lại lười nói nhảm với nó, chỉ cần giải quyết nó càng nhanh càng tốt trong thời gian ngắn là được.

Chương 734

Trong miệng Cùng Kỳ lại xuất hiện một ít hỏa diễm, nó tưởng rằng những hỏa diễm này của nó đối với Tần Mặc sẽ khá hiệu quả, nhưng hỏa diễm lại không có cách nào làm tan chảy chiếc rìu của Tần Mặc.

Không chỉ vậy, sức mạnh của chiếc rìu Tần Mặc ngược lại còn trở nên mạnh hơn, rồi chiếc rìu của Tần Mặc liền mạnh mẽ bay về phía trước, va vào đầu Cùng Kỳ.

Đầu Cùng Kỳ trở nên hư ảo hơn một chút.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhưng đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên phát hiện hỏa diễm của Cùng Kỳ lại không hề tiêu tan, hỏa diễm lan ra xung quanh.

Trong lòng Tần Mặc giật thót một cái.

Anh đưa mắt nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người ở gần đó, quả nhiên mấy người bọn họ không hề có phản ứng.

Tần Mặc vội vàng đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và bọn họ.

Nếu như mình không ở đây giúp họ chống đỡ hỏa diễm, e rằng bọn họ sẽ bị hỏa diễm này giết chết.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền ngưng tụ ra một cái thủ ấn khổng lồ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Cái thủ ấn này bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng đánh vào những ngọn lửa kia, những ngọn lửa này trong nháy mắt nổ tung.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, cuối cùng cũng dập tắt được ngọn lửa này.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia lúc này mới phản ứng lại, bọn họ vội vàng vỗ vỗ ngực.

“Vừa nãy suýt dọa chết tôi rồi, lúc ngọn lửa kia lao về phía chúng tôi, chúng tôi căn bản không phản ứng kịp.

Nếu không phải anh đứng chắn trước mặt chúng tôi, e rằng chúng tôi đã bị ngọn lửa đó nuốt chửng rồi.” “Các anh tự mình cẩn thận một chút, tốt nhất tìm một chỗ trốn đi.

Tôi đối phó nó trước, chỉ có giải quyết được nó, chúng ta mới có thể đi ra khỏi cánh cửa đá này.” Mấy người bọn họ đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói như vậy, bọn họ chắc chắn không cần phải suy nghĩ linh tinh, chỉ cần ngoan ngoãn nghe theo Tần Mặc là được.

Tần Mặc thì lại nhìn về phía Cùng Kỳ ở gần đó.

Sức mạnh của con Cùng Kỳ này đã không còn bao nhiêu, nên tiếp theo mình không cần phải quá lo lắng.

“Ngưng Băng Quyết!” Lại một lưỡi băng xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném lưỡi băng ra, lưỡi băng nhanh chóng đánh về phía Cùng Kỳ, Cùng Kỳ né sang một bên.

Sức mạnh của nó đã không còn bao nhiêu, nếu bị Tần Mặc tấn công thêm vài lần nữa, e rằng nó sẽ tiêu đời.

Thấy bộ dạng này của Cùng Kỳ, Tần Mặc không nhịn được lắc đầu, nhưng anh cũng không nói gì cả, mà tiếp tục điều khiển năng lượng của mình.

Dù cho con Cùng Kỳ này muốn né tránh, Tần Mặc cũng sẽ không cho nó cơ hội đó.

Không lâu sau, năng lượng của Tần Mặc toàn bộ đều đánh vào người Cùng Kỳ.

Vốn dĩ Cùng Kỳ đã không chống đỡ nổi, lại bị kỹ năng băng giá này của Tần Mặc tấn công, sức mạnh trên người nó càng trở nên yếu hơn.

Tần Mặc không nhịn được lắc đầu.

"Năng lượng của ngươi đã không còn bao nhiêu, ta khuyên ngươi vẫn nên mau chóng quay lại cánh cửa đá kia đi, nếu không lát nữa ta sẽ đánh tan ngươi." Mặc dù Tần Mặc nói vậy, nhưng con Cùng Kỳ này vẫn không chịu từ bỏ, nó nhìn chằm chằm vào Tần Mặc, rồi lao thẳng về phía anh.

"Ngươi đã sử dụng nhiều năng lượng như vậy rồi, ta không tin trên người ngươi còn bao nhiêu, nên ta sẽ không sợ." Cùng Kỳ lắc đầu.

Thấy nó sắp đến trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc lại đột nhiên ném ra một luồng năng lượng khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm xuyên thẳng qua đầu Cùng Kỳ, Cùng Kỳ không ngờ Tần Mặc còn có chiêu này, nên năng lượng của nó bây giờ chỉ còn lại một chút.

"Nếu đã vậy, thì để ta tiếp tục thúc đẩy phù chú ở đây vậy." Cùng Kỳ ngẩng đầu, nhìn lên phía trên, việc duy nhất nó có thể làm bây giờ là dùng năng lượng phù chú này để đối phó Tần Mặc.

Sau khi suy nghĩ kỹ, nó liền ngưng tụ sức mạnh, đánh luồng năng lượng phù chú về phía Tần Mặc.

Sắc mặt Tần Mặc có chút không tốt, anh vội vàng lùi sang một bên.

Luồng năng lượng phù chú kia thì rơi xuống vị trí Tần Mặc vừa đứng.

Trên vị trí này lập tức xuất hiện một vết nứt khổng lồ, và vết nứt

này trông vô cùng đáng sợ.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh lại cầm thanh kiếm trong tay, chỉ về phía Cùng Kỳ ở gần đó.

Cùng Kỳ cũng thấy Tần Mặc, nó hừ lạnh một tiếng.

"Chỉ cần tiếp theo ta tiếp tục điều khiển những năng lượng linh phù này, thì ngươi không phải là đối thủ của ta." Ít nhất trong lòng Cùng Kỳ quả thực là nghĩ như vậy.

Tần Mặc bật cười, nó cũng quá tin tưởng vào những phù chú này rồi, mặc dù năng lượng của những phù chú này quả thực rất mạnh, nhưng lại không làm gì được mình.

"Trên người ta có sức mạnh của Hắc Long Huyết Mạch." Tần Mặc nói với Cùng Kỳ, Cùng Kỳ nghe thấy lời này liền không nhịn được trợn to mắt, trong mắt mang theo vẻ khó tin, còn Tần Mặc lúc này lại ngưng tụ ra một luồng năng lượng.

"Cho nên nói, thứ này đối với ta tác dụng khắc chế không lớn." "U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, quả cầu này trực tiếp đánh về phía linh phù phía trên.

Sau khi quả cầu nổ tung, sức mạnh của linh phù phía trên liền yếu đi rất nhiều, và Tần Mặc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cùng Kỳ lắc đầu, tuyệt đối không thể để Tần Mặc tiếp tục tấn công linh phù như vậy nữa, nếu không chẳng bao lâu nữa, những linh phù này đều sẽ bị Tần Mặc phá hủy.

Ngay lập tức, Cùng Kỳ liền vội vàng ngưng tụ sức mạnh, để linh phù tiếp tục ngưng tụ ra kỹ năng khổng lồ.

Một thanh đại đao xuất hiện giữa không trung, Tần Mặc thấy thanh đại đao này liền hít sâu một hơi.

“Kiếm Vũ Bát Phương!” Mặc dù hình thể của những thanh kiếm này của Tần Mặc nhỏ hơn thanh đại đao kia rất nhiều, nhưng kiếm ảnh của Tần Mặc lại rất nhiều.

Những thanh kiếm này trực tiếp bao vây xung quanh thanh đại đao, rồi chúng trực tiếp đâm về phía trung tâm.

Thanh đại đao bị năng lượng của những thanh kiếm này đâm xuyên, nhưng sức mạnh của thanh đại đao cũng phản hồi lại lên những thanh kiếm này.

Ngay lập tức, trong không khí vang lên một tiếng “rầm”.

Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Va chạm mạnh đến thế sao?

May là cả năng lượng của Tần Mặc và Cùng Kỳ đều đã tan biến.

Tần Mặc thở dài, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Còn con Cùng Kỳ kia thì thở phào nhẹ nhõm, may mà năng lượng bùa chú phía trên có thể giúp nó, nó không cần phải quá lo lắng.

“Lôi Đình Chi Nộ!” Sau khi Tần Mặc dứt lời, trong không khí vang lên tiếng sấm rền vang dội.

Chương 735

Con Cùng Kỳ ở cách đó không xa có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, theo logic thông thường, người bình thường không thể nào triệu hồi được sấm sét.

Tần Mặc mỉm cười.

"Tại sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy?

Nếu trên người tôi có huyết mạch Hắc Long, có thể triệu hồi sức mạnh sấm sét này, chẳng lẽ không phải là chuyện bình thường sao?" Cùng Kỳ hít một hơi thật sâu, rồi lại nhìn lên trên.

Nếu đã vậy, thì bây giờ việc duy nhất nó có thể làm là dùng những lá linh phù trên đó để đối phó với Tần Mặc.

Không khí ngưng tụ năng lượng cuối cùng, rót vào những lá linh phù phía trên, chúng cũng phát ra từng hồi âm vang.

Sức mạnh của hai bên đã sẵn sàng, chỉ chờ xem ai mạnh hơn.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt thoáng hiện ý cười nhàn nhạt.

Anh biết con Cùng Kỳ này quả thực có thể lợi dụng những lá linh phù trên đó, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng có thể làm gì được anh.

Luồng sấm sét này của Tần Mặc đánh thẳng vào những lá linh phù phía trên.

Ngay lúc đó, linh phù cũng tỏa ra ánh huỳnh quang mờ ảo, rồi bộc phát một nguồn năng lượng khổng lồ, va chạm với luồng sấm sét của Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, rồi lại tiếp tục tăng cường năng lượng, đồng

thời giáng xuống luồng sấm sét thứ hai.

Linh phù có thể chống đỡ được luồng sấm sét đầu tiên của Tần Mặc, nhưng không có nghĩa là nó có thể chống đỡ được những luồng sau đó.

Quả nhiên, sau khi luồng sấm sét thứ hai xuất hiện, năng lượng linh phù đã biến mất, ngay cả ánh sáng trên đó cũng mờ đi rất nhiều.

Con Cùng Kỳ ở cách đó không xa trừng lớn mắt, không được, tuyệt đối không thể để Tần Mặc phá hủy những lá linh phù này.

Nghĩ vậy, Cùng Kỳ liền lao về phía Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia cũng đã thấy, sắc mặt họ có chút không ổn.

"Sao con Cùng Kỳ này lại chơi không có võ đức thế nhỉ?

Chẳng phải nó đang dùng linh phù để đối phó với Tần Mặc sao?

Sao lại đích thân lao đến gần anh ấy rồi?" "Ai biết được, có lẽ là vì nó cảm thấy mình không phải là đối thủ của Tần Mặc nên mới làm vậy." Giải Tiểu Hoa nắm chặt tay, lại nhìn chằm chằm vào những lá linh phù trước mặt.

"Bây giờ phải xem Tần Mặc có thể giải quyết nhanh gọn những lá linh phù này không, nếu không thì anh ấy sẽ không thể rảnh tay để đối phó với Cùng Kỳ." Nghe những lời này, Tần Mặc không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ, anh đảo mắt.

"Mấy người đang nghĩ gì vậy?

Cho dù tôi muốn đối phó với nó, cũng không nhất thiết phải rảnh tay ra mới được." Dứt lời, Tần Mặc ngưng tụ một luồng năng lượng khổng lồ, đây là luồng sấm sét thứ ba của anh.

Tần Mặc cho rằng luồng sấm sét thứ hai của mình đã đủ để đối

phó với những lá linh phù kia, nên bây giờ anh chỉ cần giải quyết con Cùng Kỳ này là được.

Luồng sấm sét thứ ba đánh thẳng vào người Cùng Kỳ, vốn dĩ sức mạnh của nó đã chẳng còn bao nhiêu, sau khi bị Tần Mặc tấn công, sức mạnh của nó càng tan biến trực tiếp.

Tần Mặc không khỏi bĩu môi, trong mắt lộ vẻ khinh thường, anh lại quay đầu nhìn mấy người kia.

Mấy người họ đều sững sờ, không ngờ luồng sấm sét thứ ba của Tần Mặc lại lợi hại đến vậy.

Còn Tần Mặc thì ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào những lá linh phù phía trên.

Sức mạnh của những lá linh phù này lúc này cũng đột nhiên tan biến, do dự một chút, Tần Mặc thu lại luồng sấm sét thứ hai của mình.

"Sao lại dừng tay?" Bàn Tử ở cách đó không xa tò mò hỏi Tần Mặc, Tần Mặc đảo mắt.

"Anh cũng không nghĩ xem, dù thế nào đi nữa, Trương Kỳ Lân cũng là người của Trương gia, nếu tôi phá hủy đồ của Trương gia, thì làm sao ăn nói với cậu ấy được?" Bàn Tử hiểu ý Tần Mặc, anh đáp một tiếng.

"Huống hồ những thứ ở đây cũng chỉ để bảo vệ Trương Gia Cổ Lâu này mà thôi, chúng ta tuy không phải người của Trương gia, nhưng cũng không cần thiết phải làm quá đáng như vậy." Nghe Kỳ Lân Thần Thú nói, tổ tiên của mình hẳn là có giao tình không tệ với người của Trương gia.

Vậy thì mình càng không thể làm chuyện như vậy.

Tần Mặc lại nhìn Trương Kỳ Lân, thấy tình trạng của cậu ấy có

chút không ổn, Tần Mặc liền vội vàng nói.

“Được rồi, mọi người đừng ở đây nữa, mau tiếp tục đi về phía trước đi.” Họ đều đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Tần Mặc thì đi ở phía trước.

Không bao lâu sau, Tần Mặc lại đến chỗ cửa đá, vừa rồi họ đã giải quyết xong cái đầu thú trên đó, nên có thể tùy ý mở cửa đá ra.

Sau khi Tần Mặc đẩy cửa đá ra, giọng nói của hệ thống cũng vang lên nhắc nhở anh. [Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, rồi nhìn mấy người bên cạnh.

“Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi.” Tiếp theo, Tần Mặc và họ bước vào một gian thạch thất khổng lồ.

Tần Mặc nhìn gian thạch thất trước mặt, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Không ngờ gian thạch thất này lại lớn như vậy, cách đó không xa có hai cây cầu vòm, dưới cầu là một con sông nhỏ.

“Sao lại không có đường?” Bàn Tử có chút kinh ngạc đi về phía trước vài bước, cẩn thận quan sát không gian trước mặt, không phải anh nhìn nhầm, mà là phía trước thật sự không có đường.

Bàn Tử quay đầu lại, nhìn mấy người bên cạnh, phải làm sao bây giờ?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Bàn Tử, nhưng anh không nói nhiều, mà cẩn thận quan sát con sông nhỏ trước mặt.

“Sao anh cứ nhìn con sông nhỏ này mãi vậy?

Chẳng lẽ nó có gì đó mờ ám sao?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, mọi người đều là đồng đội, anh chắc chắn không cần thiết phải lừa dối Hạo Thiên Chân.

"Quả thực có chút không đúng, các cậu không cảm thấy nước sông này hình như đang chảy sao?

Nhìn xem hai bên đều là đá, theo logic thông thường thì nó không thể chảy bình thường được, điều đó cũng có nghĩa là bên dưới tuyệt đối có một lối đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người kia lập tức vui mừng, nếu thật sự là như vậy, thì họ có phải là không cần lo lắng nữa không?

Tần Mặc lại nhìn mấy người họ.

"Mấy người ở đây trước đi, tôi xuống dưới sông xem thử." Mấy người họ có chút do dự, trong mắt lộ vẻ lo lắng, Tần Mặc cũng biết họ đang nghĩ gì, anh đưa tay vỗ vai mấy người họ.

"Yên tâm đi, không sao đâu, tôi sẽ bình an trở về." Mấy người họ nghe Tần Mặc nói vậy, nhìn nhau, nhưng họ cũng không còn cách nào khác, chỉ đành tùy ý đáp một tiếng.

Tần Mặc thì thở phào nhẹ nhõm, rồi lặn xuống nước, nhìn hai bên, quả nhiên hai bên đều bị chặn lại.

Chương 736

Sau khi lên bờ, Tần Mặc liền kể lại cho họ, mấy người họ đều gật đầu.

"Tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm ở dưới đó, xem có thể tìm thấy lối đi không, mấy người ở đây, đừng đi lung tung, biết chưa?" Tần Mặc nhắc nhở mấy người họ.

Mấy người họ trong lòng tự nhiên hiểu rõ, họ không nói nhiều, chỉ nhìn Tần Mặc, còn Tần Mặc lại lặn xuống nước.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời lập tức tiêu diệt.] Tần Mặc nheo mắt, không ngờ dưới nước lại có thứ gì đó.

Không bao lâu sau, Tần Mặc thấy cách đó không xa lại xuất hiện một con Tống Tử, hơn nữa con Tống Tử này còn khá quen thuộc với nước.

"Chẳng lẽ đây chính là thủy quỷ trong truyền thuyết sao?" Tần Mặc có chút kinh ngạc, nhưng anh cũng biết đây chỉ là một cách gọi mà thôi, thực chất bản chất của nó vẫn là Tống Tử.

Tần Mặc bật cười.

"Thật sự là chưa từng đối phó với Tống Tử dưới nước, hôm nay hãy để tôi thử xem." Tần Mặc có thể hít thở bình thường dưới nước mà không cần nín thở, nên ở dưới nước, ảnh hưởng duy nhất đối với Tần Mặc nhiều nhất chỉ là lực cản của nước mà thôi.

Về phần những thứ khác, Tần Mặc không hề lo lắng.

Nghĩ một lát, Tần Mặc liền xông về phía con Tống Tử kia trước.

Con Tống Tử lúc này cũng há to miệng, muốn cắn Tần Mặc, nó

tưởng Tần Mặc là người bình thường, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp đá một cước vào người nó, nó bị Tần Mặc đá văng ra một khoảng rất xa, con Tống Tử có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Sao lại như vậy?

Tần Mặc thì đang đánh giá con Tống Tử trước mặt, trong mắt thoáng hiện một tia cười lạnh.

"Không ngờ người Trương gia cũng khá đặc biệt, lại dùng Tống Tử để canh cửa." Con Tống Tử này nghe được lời của Tần Mặc, nó không khỏi nheo mắt, nhưng nó không nói nhiều, mà lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng ngưng tụ ra một luồng năng lượng khổng lồ.

Một kỹ năng được Tần Mặc tung ra, nhanh chóng lao về phía con Tống Tử này.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Thấy con hổ sắp va vào người con Tống Tử kia, nó vội vàng né sang một bên, còn con hổ của Tần Mặc thì sượt qua vai nó, đâm vào bức tường bên kia.

Có lẽ vì Tần Mặc và con Tống Tử này đang không ngừng chiến đấu dưới nước, nên dưới nước xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, Hạo Thiên Chân và mấy người kia ở bên kia thấy vậy thì có chút kinh ngạc.

"Chuyện gì thế này?" Hạo Thiên Chân không hiểu nhìn mấy người bên cạnh, mấy người họ đều lắc đầu, nói thật, bây giờ họ cũng không rõ lắm.

"Chẳng lẽ Tần Mặc gặp phải nguy hiểm gì ở dưới đó sao?" Sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, nắm đấm của anh cũng siết chặt lại.

"Nếu Tần Mặc thật sự xảy ra chuyện, thì mấy người chúng ta e là cũng không thể tiếp tục ở đây được, tôi xuống xem thử." Giải Tiểu

Hoa nói rồi định nhảy xuống nước, Hạo Thiên Chân ở bên cạnh liền kéo tay cậu ta lại.

"Cậu đừng tùy tiện xuống thì hơn, lỡ như Tần Mặc đang đối phó với Tống Tử dưới đó, cậu qua đó chỉ tổ thêm phiền cho Tần Mặc thôi, không bằng cứ ở đây." Giải Tiểu Hoa hít một hơi thật sâu, gật đầu, lời của Hạo Thiên Chân nói cũng không sai.

"Tôi biết rồi, vậy tôi ở đây một lát trước, lát nữa rồi tính." Giải Tiểu Hoa lại nhìn mặt nước, lỡ như Tần Mặc mãi không lên, thì cậu cũng chỉ có thể xuống nước cứu Tần Mặc.

Lúc này Tần Mặc thì đang không ngừng đối phó với con Tống Tử trước mặt, vì Tần Mặc biết con Tống Tử này tuyệt đối không phải là đối thủ của mình, nhưng mình phải nhanh chóng giải quyết nó, Hạo Thiên Chân và họ còn đang trên bờ chờ mình.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện bên cạnh Tần Mặc, anh lại tung con đại bàng đó ra, lần này con Tống Tử muốn tiếp tục né tránh, nhưng Tần Mặc lại không cho nó cơ hội này.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc dùng không gian khống chế thân thể con Tống Tử này, nó không thể động đậy, còn con đại bàng của Tần Mặc thì va vào người Tống Tử.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, Tần Mặc lại phát hiện con Tống Tử này lại có thể khống chế dòng nước xung quanh, chặn dòng nước trước mặt con đại bàng, con đại bàng va vào dòng nước rồi biến mất.

Tần Mặc nheo mắt.

Con Tống Tử này thì thở phào nhẹ nhõm, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, thực lực của tên nhóc này không đơn giản như vậy, nên tiếp theo nó phải cẩn thận hơn.

Tần Mặc lúc này lại đến bên cạnh con Tống Tử, rồi không ngừng tấn công nó.

Con Tống Tử cũng có thể đối phó Tần Mặc, hai người họ không ngừng giao thủ ở đây.

Nhưng không bao lâu, con Tống Tử này đã bị Tần Mặc đánh lui.

Con Tống Tử không ngờ Tần Mặc lại có thực lực như vậy, nên trong mắt nó lộ vẻ lo lắng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa, nó sẽ chết dưới tay Tần Mặc, như vậy thì Tần Mặc và họ nhất định có thể rời khỏi nơi này.

Con Tống Tử nghĩ thông suốt rồi, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, nếu đã vậy, thì nó sẽ kéo dài khoảng cách với Tần Mặc, rồi dùng dòng nước này để đối phó anh.

Ngay lập tức, con Tống Tử này khống chế dòng nước xung quanh, tạo thành một xoáy nước khổng lồ, xoáy nước này ép thẳng về phía Tần Mặc, Tần Mặc cảm nhận được sức mạnh của xoáy nước, liền hít một hơi thật sâu.

Nhưng Tần Mặc biết, sức mạnh này không phải của con Tống Tử, mà là của dòng nước.

Nhưng dòng nước này lại có thể bị con Tống Tử này tùy ý khống chế, nên anh không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng năng lượng để chống lại áp lực của dòng nước.

Sau khi Tần Mặc ngưng tụ năng lượng, xung quanh liền xuất hiện sức mạnh màu đen, sức mạnh này bao bọc lấy người Tần Mặc, để anh không bị xoáy nước này đè chết.

Con Tống Tử ở cách đó không xa lập tức cảm thấy có chút kinh ngạc, vì nó cảm nhận được trong năng lượng màu đen này lại có một

tia sức mạnh khiến nó kính sợ.

Tần Mặc nheo mắt.

Xem ra con Tống Tử này có chút sợ hãi, nhưng cũng không có tác dụng gì.

"Cuồng Phong Nhận!" Một lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Anh ném lưỡi đao gió ra.

Lưỡi đao gió nhanh chóng đánh vào người con Tống Tử, con Tống Tử lập tức bị đánh lui.

Vì thân hình con Tống Tử bị ảnh hưởng, nên trong thời gian ngắn nó không thể khống chế dòng nước xung quanh được nữa.

Tần Mặc cảm nhận được điều đó liền không khỏi cười lạnh một tiếng, sau đó anh xông về phía trước.

Đến bên này, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một đòn đánh vào người Tống Tử.

Tống Tử bị Tần Mặc tấn công, liền lùi về phía sau một khoảng, rồi trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Nhưng chưa kịp phản ứng, Tần Mặc đã lại dùng thanh kiếm trong tay đâm về phía nó, nó chỉ có thể dùng móng vuốt của mình bắt lấy thanh kiếm của Tần Mặc, rồi dùng sức muốn đoạt lấy thanh kiếm, nhưng nó lại không mạnh bằng Tần Mặc.

Tần Mặc nhân cơ hội dùng thanh kiếm của mình ngưng tụ ra năng lượng khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Trên thanh kiếm này tỏa ra ánh sáng khổng lồ, ánh sáng này đâm thẳng vào người Tống Tử.

Chương 737

Con Tống Tử lập tức bị đánh lui, lùi một khoảng rất xa mới ổn định được thân hình, nó lại nhìn Tần Mặc.

Sức mạnh của tên nhóc này mạnh như vậy, nó căn bản không phải là đối thủ của hắn, phải làm sao bây giờ?

Tần Mặc cũng thấy con Tống Tử như vậy, liền cười lạnh một tiếng.

"Chỉ cần tôi tìm cách kìm chân ngươi, ngươi sẽ không thể khống chế được nước xung quanh, nên ngươi đã không còn là đối thủ của tôi nữa." Con Tống Tử nghe Tần Mặc nói vậy, trong lòng liền chùng xuống, vì lời của Tần Mặc nói không sai chút nào.

Con Tống Tử âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy nó như vậy, nhưng anh lại lười nói nhảm với nó, mà lại ngưng tụ ra rất nhiều kiếm ảnh.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Những năng lượng này vây quanh con Tống Tử, nó khống chế nước xung quanh, biến nước xung quanh thành một tấm khiên khổng lồ.

Những thanh kiếm của Tần Mặc đâm vào tấm khiên này, tấm khiên liền trực tiếp chặn lại kiếm của Tần Mặc, nhưng tấm khiên lại không ngừng run rẩy, hơn nữa trên đó còn xuất hiện từng vết nứt nhỏ.

Sức mạnh của Tống Tử và Tần Mặc tất nhiên là có chênh lệch, nên nó căn bản không đánh lại Tần Mặc.

Không bao lâu, Tần Mặc hơi dùng sức một chút, con Tống Tử đã bị Tần Mặc đánh ngã xuống đất, nó ngẩng đầu lại nhìn Tần Mặc, trong mắt lộ vẻ phẫn nộ.

Thực lực của tên nhóc này thực sự quá mạnh, nó căn bản không đánh lại hắn, phải làm sao đây?

Tần Mặc cũng thấy Tống Tử như vậy, anh không khỏi cười lạnh một tiếng, tiếp theo lại là một thủ ấn khổng lồ được Tần Mặc ngưng tụ ra.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc ném thủ ấn này ra, thủ ấn nhanh chóng đánh vào người Tống Tử, trên người nó lại xuất hiện một vết thương.

Con Tống Tử gắt gao nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy con Tống Tử như vậy, anh bật cười, rồi lại đá về phía nó.

Con Tống Tử lúc này lại nhanh chóng ngưng tụ ra một mũi thủy tiễn.

Mũi thủy tiễn này bắn về phía Tần Mặc, nhưng anh lại tùy ý né được.

Tần Mặc thở dài.

"Cho dù ngươi có cố gắng thế nào đi nữa, cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi, không bằng mau chóng lui xuống, để ta và đồng đội của ta rời khỏi đây, như vậy còn có thể bảo toàn được mạng sống của ngươi." "Nếu ta đoán không sai, ngươi hẳn không phải là người Trương gia để lại đây bảo vệ lối đi này phải không?" Trong mắt con Tống Tử này thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhưng nó không trả lời Tần Mặc, mà tiếp tục tấn công anh, nếu Tần Mặc đã biết những điều này, thì nó không thể để anh tiếp tục sống sót.

Thấy nó tức giận đến mức này, Tần Mặc liền bật cười, càng như vậy càng chứng minh mình nói không sai.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện, quả cầu này

đâm thẳng vào người Tống Tử, trên ngực nó liền xuất hiện một vết nứt khổng lồ, vết nứt này trông vô cùng đáng sợ.

Con Tống Tử cũng trực tiếp hét lên một tiếng thảm thiết.

Ở bên kia, những người trên bờ nghe được âm thanh này, họ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"May mà Tần Mặc có thể đối phó được con Tống Tử này, nếu không chúng ta coi như xong đời." Hạo Thiên Chân nói câu này, nhìn mấy người đồng đội bên cạnh, Bàn Tử đáp một tiếng.

"Bàn Gia ta ở trong những ngôi mộ này tung hoành bấy lâu, nhưng khi gặp những con Tống Tử đó vẫn có chút tê dại da đầu, không thể so với Tần Mặc được." "Đó là đương nhiên, thực lực của Tần Mặc bày ra ở đây, e là không có bao nhiêu người có thể sánh được với Tần Mặc đâu." Giải Tiểu Hoa cũng gật đầu, Hạo Thiên Chân bật cười.

"Mấy người đừng quên Trương Kỳ Lân, thực lực của Trương Kỳ Lân cũng rất mạnh, thực ra nếu bây giờ cậu ấy không có chuyện gì, e là đang kề vai chiến đấu với Tần Mặc rồi, chỉ tiếc là..." Giải Tiểu Hoa nói đến đây thì dừng lại, mấy người họ nhìn nhau, nhưng họ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ tùy ý gật đầu.

Mấy người họ thì tiếp tục ở đây chờ đợi, dù sao tình hình dưới nước thế nào, họ vẫn chưa rõ lắm, chỉ có thể ở đây chờ Tần Mặc xuất hiện.

Tần Mặc ở dưới nước, đã khuấy đảo nước ở đây đến long trời lở đất.

Con Tống Tử này cũng chú ý tới, nhưng nó không nghĩ nhiều, chỉ hít một hơi thật sâu, rồi lại xông về phía Tần Mặc.

Dù thế nào đi nữa, nó cũng không thể dễ dàng tha cho Tần Mặc như vậy, phải giết chết Tần Mặc mới được.

Tần Mặc cũng thấy con Tống Tử như vậy, anh bật cười, nhưng lười nói nhảm với nó, mà từ từ ngưng tụ năng lượng của mình, tạo thành một chiếc rìu khổng lồ.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Chiếc rìu này lập tức bị Tần Mặc ném ra, chiếc rìu lao về phía Tống Tử, nó thấy vậy, trong lòng liền chùng xuống.

Năng lượng của chiếc rìu này vừa nhìn đã biết rất mạnh, cộng thêm đây là ở dưới nước, chỉ cần chiếc rìu đi qua nơi nào cũng sẽ biến thành băng tinh, nên nó căn bản không thể né tránh.

Con Tống Tử hít một hơi thật sâu, liền ngưng tụ năng lượng của nó, chỉ thấy trước mặt nó xuất hiện một luồng hắc khí, luồng hắc khí này đâm thẳng vào chiếc rìu của Tần Mặc.

Chiếc rìu của Tần Mặc rung chuyển dữ dội, Tần Mặc không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc, không ngờ đã đến lúc này rồi, nó lại còn có thể ngưng tụ ra một luồng hắc khí mạnh như vậy, nhưng tác dụng không lớn lắm.

Tần Mặc lắc đầu, rồi di chuyển thân mình.

Có lẽ là ở dưới nước, nên tốc độ của Tần Mặc bị ảnh hưởng nhất định, nhưng anh vẫn rất nhanh đến sau lưng con Tống Tử này.

Con Tống Tử này tự nhiên cảm nhận được, nó đưa chân đá về phía Tần Mặc, Tần Mặc né sang một bên liền tránh được đòn tấn công của nó, rồi bật cười.

"Ngươi đang đùa sao?

Ngươi nghĩ cách làm này của ngươi có tác dụng gì à?" Tần Mặc lắc đầu, rồi tiếp tục tấn công con Tống Tử này.

Con Tống Tử này cũng thấy Tần Mặc như vậy, nó không khỏi hừ lạnh một tiếng, rồi cùng Tần Mặc không ngừng đối kháng.

Nhưng đáng tiếc, với thực lực của nó, căn bản không phải là đối thủ của Tần Mặc, hơn nữa luồng hắc khí kia cũng chỉ tạm thời khống chế được chiếc rìu của Tần Mặc, bây giờ nó dùng hết sức để đối phó Tần Mặc, luồng hắc khí kia lại bị nó buông ra.

Vì vậy, chiếc rìu của Tần Mặc đâm thẳng vào lưng con Tống Tử này, vốn dĩ lưng của nó không có vết thương gì, bị đánh trúng một phát, trên lưng nó xuất hiện một vết nứt khổng lồ, hơn nữa tủy xương bên trong cũng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nhưng vì nó đã ngâm mình dưới nước quá lâu, tủy xương của nó sớm đã hòa làm một với chất lỏng ở đây, nên nó mới có thể khống chế được nước ở đây.

Tần Mặc nhíu chặt mày, không biết tại sao, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, anh đột nhiên cảm thấy có chút buồn nôn.

Nhưng Tần Mặc không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Vốn dĩ vì tác dụng của chiếc rìu, nước xung quanh đã bị Tần Mặc ngưng tụ thành băng tinh, anh lại sử dụng kỹ năng này, thân thể con Tống Tử liền bị anh khống chế không thể động đậy.

Con Tống Tử này có thể khống chế chất lỏng xung quanh, nó không ngừng dùng chất lỏng xung quanh va vào băng tinh của Tần Mặc, nhưng tác dụng không lớn lắm.

Tần Mặc bật cười, nó tưởng dùng chất lỏng va vào băng tinh của mình là có tác dụng sao?

Đúng là mơ mộng hão huyền.

Nhưng Tần Mặc lười nói nhảm, mà không ngừng đối phó với con Tống Tử này.

Anh dùng thanh kiếm trong tay đâm về phía Tống Tử, sau khi bị thanh kiếm của Tần Mặc đâm trúng, trên người nó lại xuất hiện vết thương, Tần Mặc lại rót sức mạnh của mình vào thanh kiếm này.

Sức mạnh của thanh kiếm này, chỉ cần bị Tần Mặc dùng hết, anh sẽ lại rót vào, như vậy, thanh kiếm này sẽ sắc bén vô cùng.

Băng tinh xung quanh lúc này cũng xuất hiện một số vết nứt, dù sao nước ở đây vẫn còn khá nhiều, cộng thêm Tần Tử lại có thể tùy ý khống chế, nên áp lực nước cũng có một số tác dụng.

Chương 738

Tần Mặc lắc đầu, cho dù như vậy, thì có thể làm gì được?

"Ngưng Băng Quyết!" Lại một luồng năng lượng bay ra từ người Tần Mặc, luồng năng lượng này biến thành một chiếc dao găm khổng lồ.

Kỹ năng này của Tần Mặc lại là kỹ năng băng giá.

Nhiệt độ dưới nước đều trở nên thấp hơn rất nhiều, hơn nữa ngay cả trên mặt băng cũng kết thành những tảng băng khổng lồ, nhưng Tần Mặc lại không có cảm giác gì, dù sao thực lực của anh bày ra ở đây, cho dù nhiệt độ có thấp hơn nữa cũng không ảnh hưởng đến anh.

Nhưng Hạo Thiên Chân ở trên, mấy người họ lại có chút không chịu nổi, Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày.

"Sao mặt nước lại đóng băng rồi?" "Nghĩ một chút là biết, chắc chắn là Tần Mặc dùng kỹ năng kia của anh ấy rồi, kỹ năng đó nhiệt độ thấp như vậy, mấy người chúng ta bây giờ cảm thấy lạnh như thế, đủ để chứng minh năng lượng của Tần Mặc mạnh đến mức nào, thứ dưới nước kia chắc chắn không phải là đối thủ của Tần Mặc." Mấy người họ không xuống nước, cũng không biết thứ dưới nước đó rốt cuộc là gì, nên cũng chỉ có thể tùy tiện đoán mò.

"Nói cũng đúng, nhưng mặt nước đóng băng rồi, Tần Mặc còn có cách nào lên được không?" Giải Tiểu Hoa ở bên cạnh nhíu mày.

Bàn Tử có chút bất đắc dĩ nhìn cậu ta.

"Có phải là ở bên cạnh Tần Mặc, không cần động não, nên não của mấy người đều có chút rỉ sét rồi không, cậu cũng không nghĩ xem, mặt băng này là do Tần Mặc tạo ra, anh ấy chắc chắn có cách phá vỡ,

hơn nữa, chỉ là một mặt băng nhỏ nhoi mà thôi, nếu đến cả mặt băng này cũng làm khó được Tần Mặc, thì Tần Mặc còn xứng làm lão đại của chúng ta sao?" Mấy người họ nghĩ một lát, liền cảm thấy lời của Bàn Tử nói hình như cũng rất có lý, họ đáp một tiếng.

"Vậy được rồi, nếu đã vậy, chúng ta cũng chỉ có thể ở đây trước." Họ không nói thêm những lời vô nghĩa nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào mặt băng trước mặt.

Lúc này Tần Mặc thì đang không ngừng đối phó với con Tống Tử dưới nước.

Anh biết thực lực của con Tống Tử này cũng không tồi, nên dù anh đã đánh nó đến không còn bao nhiêu sức mạnh, Tần Mặc cũng không hề lơ là cảnh giác.

Chiếc dao găm này đâm xuyên qua thân thể Tống Tử, thân thể nó và nước luôn nối liền với nhau, nên trên người nó cũng xuất hiện một lớp băng sương.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhìn chằm chằm con Tống Tử, nó dường như có chút không cam tâm, nó gầm lên, trong miệng không ngừng phát ra tiếng "cà cà".

Tần Mặc có thể nghe hiểu được.

"Nếu đã vậy, thì hai chúng ta cùng chết đi, cho dù ta không thể tiếp tục ở đây, ngươi cũng phải chết ở đây, ngoan ngoãn ở lại với ta." Dù sao nó cũng đã chết một lần rồi, cũng không cần sợ Tần Mặc, dù sao chân đất không sợ đi giày.

Tần Mặc bật cười.

"Ngươi nghĩ chuyện đồng quy vu tận, là chuyện ngươi muốn làm là có thể làm được sao?

Ngươi có hơi ngây thơ quá rồi đấy." Tần Mặc lắc đầu, con Tống

Tử nghe vậy, không khỏi trừng lớn mắt, nhưng nó vội vàng lắc đầu, nó không tin, dù sao đây là ở dưới nước, nó có thể tùy ý khống chế, nó nhất định có thể giết chết Tần Mặc.

Suy nghĩ kỹ rồi, nó liền khống chế những dòng nước xung quanh, biến những dòng nước này thành một con thủy xà khổng lồ.

Tần Mặc thấy vậy, bĩu môi, thủy xà thì có tác dụng gì chứ?

Tần Mặc gầm lên một tiếng, tiếng gầm này lại có một tiếng long ngâm, khiến con Tống Tử này có chút sững sờ.

Nhưng Tần Mặc lại không dùng tiếng long ngâm này để tấn công nó, mà từ trên người anh bay ra một con hắc long khổng lồ.

Hạo Thiên Chân và mấy người họ cũng thấy vậy, thấy con hắc long bay lên rồi lại lặn xuống nước, mấy người họ liền trừng lớn mắt, rồi cẩn thận nhìn chằm chằm mặt nước.

"Xem ra không bao lâu nữa, Tần Mặc hẳn là có thể giải quyết được, không có con Tống Tử nào có thể chịu được đòn tấn công lần này của Tần Mặc." "Đúng vậy, thật sự rất ngưỡng mộ trên người Tần Mặc có sức mạnh huyết mạch này, những sinh vật trong mộ huyệt đều sẽ bị anh ấy áp chế." "Ai nói không phải chứ?

Ngay cả Trương Kỳ Lân cũng không thể so với Tần Mặc, tuy rằng trên người Trương Kỳ Lân cũng có sức mạnh huyết mạch, nhưng cậu ấy lại không thể triệu hồi ra Kỳ Lân, chỉ có thể dùng máu của mình để đối phó." "Cũng có một khả năng là vì con Kỳ Lân kia vẫn chưa chết, nên mới không thể triệu hồi ra được." Bàn Tử đưa ra suy nghĩ của mình, mọi người đều gật đầu, có lẽ đúng là có khả năng này, nhưng cụ thể thế nào thì không ai biết, chuyện này cũng không liên quan gì nhiều đến họ.

Lúc này dưới nước.

Tần Mặc đã dùng Hắc Long của mình nuốt chửng con Tống Tử kia, năng lượng trên người Tống Tử hoàn toàn biến mất.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, cuối cùng cũng giải quyết xong con Tống Tử này.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc liền đưa mắt nhìn xuống đáy nước, nếu đã mình đã đến đây rồi, vậy thì cứ quan sát xem dưới này có thứ gì không?

Tần Mặc cẩn thận quan sát, một lúc sau thì thấy cách đó không xa có một cửa động cực lớn.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhàn nhạt, nếu đã bây giờ đã tìm thấy cửa động này, chắc không lâu nữa là có thể dẫn bọn họ rời khỏi nơi này rồi.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc vội vàng bơi lên.

Khi Tần Mặc lên đến bờ, thấy ánh mắt của mấy người họ, anh có chút kinh ngạc hỏi.

"Mấy người các anh sao vậy?" Nghe Tần Mặc nói vậy, họ nhìn nhau.

"Bọn tôi chỉ hơi tò mò, anh gặp phải thứ gì dưới nước vậy?" Tần Mặc đảo mắt.

"Thật ra cũng không có gì, chỉ là gặp một con Tống Tử, sau đó giải quyết nó thôi." Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lại vang lên nhắc nhở Tần Mặc. [Tinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc có chút kinh ngạc, trạng thái cơ thể của mình hiện tại chắc là khá tốt rồi nhỉ?

Cân nhắc một chút, Tần Mặc liền xem xét tình trạng hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 945 [Giới hạn con người 10], Thể lực 960 [Giới hạn con người 10], Sức mạnh 960 [Giới hạn con người 10], Tinh thần 975 [Giới hạn con người 10].

Đúng là không tệ, chắc không bao lâu nữa là có thể đột phá trạng thái cơ thể lên 1000.

Đến lúc đó, muốn tung hoành ngang ngược trong mộ huyệt này chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Tần Mặc không nghĩ đến những chuyện vẩn vơ đó nữa, chỉ nhìn lại mấy người kia.

“Nếu các anh rảnh rỗi không có gì làm thì cùng tôi xuống nước đi, dưới đó có lối ra đấy.” “Vậy Trương Kỳ Lân thì sao?” Nói đến đây, họ đều nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc do dự một chút rồi nói với họ.

“Giao Trương Kỳ Lân cho tôi, mấy người các anh theo sát tôi.” Nói rồi, Tần Mặc cõng Trương Kỳ Lân lên lưng, sau đó lặn xuống nước, mấy người kia cũng theo sát phía sau.

Chẳng bao lâu sau, họ đã chui qua cửa động đó và ra ngoài.

Tần Mặc phát hiện họ lại đến một cửa động khác, nhưng trước mặt lại chi chít mạng nhện.

Tần Mặc thở phào một hơi, sau đó đặt Trương Kỳ Lân sang một bên, giúp anh ta loại bỏ nước trong khoang mũi.

Chương 739

"May là tốc độ của tôi khá nhanh, không ở dưới nước quá lâu." Lời của Tần Mặc vừa dứt, mấy người kia mới lên được bờ.

Họ đều thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn Tần Mặc.

"May mà thứ dưới nước đã bị anh giải quyết rồi, nếu không chắc mấy người bọn tôi đã chết ở đó." Tần Mặc đảo mắt, chuyện đó cũng không có gì to tát, anh lại nhìn Trương Kỳ Lân trước mặt.

"Trương Kỳ Lân cũng không sao, nếu đã chúng ta đã bình an đến đây rồi, vậy tiếp theo chúng ta đi thôi." Mấy người họ đều gật đầu, Tần Mặc đã lên tiếng, họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Còn Tần Mặc thì đứng dậy, nhìn về phía cửa động, không biết tại sao, anh luôn cảm thấy cửa động này không hề đơn giản.

Đúng lúc này, trong không khí đột nhiên xuất hiện rất nhiều sương trắng, Tần Mặc có thể cảm nhận được trong sương trắng có độc tố nồng nặc.

Tần Mặc thì không sao, nhưng sắc mặt của mấy người kia đều trở nên đỏ ửng, rõ ràng là đã trúng độc.

"Tạm thời đừng hít thở." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ nhìn nhau, Tần Mặc thì có thể nín thở, nhưng bọn họ làm sao chịu nổi?

Tần Mặc thở dài, lấy máy thở từ trong ba lô ra đưa cho họ.

"Trong này có một ít dưỡng khí, trong thời gian ngắn có thể giúp các anh hô hấp." Họ đều đáp một tiếng, đeo máy thở lên người.

Đúng lúc này, hệ thống lại nhắc nhở Tần Mặc. [Tinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, hãy lập tức tiêu diệt.] Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, anh sớm đã cảm thấy nơi này không đơn giản, nếu đoán không lầm, e

rằng độc khí này chính là do sinh vật mộ huyệt kia tỏa ra.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc quay đầu, quan sát xung quanh, rồi dừng mắt ở một vị trí không xa.

Tần Mặc có thể cảm nhận được nơi đó dường như có thứ gì đó, ngay lập tức anh nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác.

"Các anh ở yên đây, tôi qua đó xem tình hình." Hạo Thiên Chân có chút lo lắng níu lấy cánh tay Tần Mặc.

"Hay là anh đừng qua đó nữa, lỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao?" Tần Mặc tùy ý xua tay.

"Không sao đâu, cho dù tôi có gặp phải thứ gì trong đó, chúng cũng không phải là đối thủ của tôi.

Nếu lát nữa dưỡng khí trong máy thở của các anh hết, thì cứ tạm thời rời đi, không cần lo cho tôi." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ nhìn nhau, nhưng chưa kịp nói thêm gì, Tần Mặc đã rời đi.

Họ có chút bất lực thở dài, nhưng bây giờ họ chỉ có thể ở đây chờ Tần Mặc.

Không lâu sau, Tần Mặc đã đến góc tường, anh phát hiện nơi này vậy mà lại có một con cóc vàng, hơn nữa con cóc vàng này lại có sự sống.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con cóc vàng trước mặt, lúc này miệng nó đang không ngừng phun ra sương trắng.

"Hóa ra là ngươi phun ra độc khí này." Tần Mặc nói xong liền hừ lạnh một tiếng.

Con cóc vàng ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, không ngờ Tần Mặc lại có thể nhìn ra, nhưng thế thì đã sao?

Nó lập tức lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc cười lạnh, bây giờ thứ

gì cũng dám so tài với mình sao?

Tần Mặc đá một cước vào người nó, nhưng anh phát hiện sau khi tiếp xúc với con cóc vàng này, thực lực của nó lại mạnh hơn một chút.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, suy nghĩ một chút, anh liền nhìn chằm chằm vào nó.

"Nếu tôi đoán không lầm, e rằng ngươi có liên quan đến sinh khí xung quanh đây.

Chỉ cần xung quanh còn tồn tại sinh khí, thực lực của ngươi sẽ từ từ tăng lên." Lúc Tần Mặc và mọi người mới đến đây, anh không hề cảm nhận được có thứ gì, mãi cho đến khi họ ở đây được vài giây, mới dần cảm thấy có gì đó không ổn.

Vì vậy Tần Mặc cho rằng suy đoán của mình chắc là không có vấn đề gì.

Con cóc vàng có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, không ngờ Tần Mặc ngay cả chuyện này cũng biết, nhưng thế thì có tác dụng gì chứ?

Con cóc vàng há to miệng, một lượng lớn độc khí từ miệng nó bay ra, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, sau đó xung quanh anh xuất hiện một cơn cuồng phong cực lớn.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn cuồng phong trực tiếp va vào người con cóc, con cóc lập tức bị cơn cuồng phong đánh bay, lùi về phía sau, sau khi ổn định thân hình, nó có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Vừa rồi nó đã phun ra rất nhiều độc khí, nhưng độc khí đó lại bị Tần Mặc thổi tan.

Tần Mặc mỉm cười, lại nhìn con cóc vàng.

"Độc khí của ngươi căn bản không làm gì được ta, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn từ bỏ đi, như vậy không chừng ta còn có thể tha cho ngươi." Con cóc vàng âm trầm nhìn Tần Mặc, không ngờ tên nhóc này lại dám nói những lời như vậy.Nếu đã thế, nó càng phải dạy dỗ tên nhóc này một bài học, để cho hắn biết thực lực của nó, tránh cho hắn tiếp tục nói khoác ở đây.

Con cóc vàng nghĩ thông suốt rồi, liền lao thẳng về phía Tần Mặc.

Trong chốc lát, nó đã đến bên cạnh Tần Mặc, thè lưỡi ra, quấn về phía anh.

"Cuồng Phong Nhận!" Một lưỡi đao gió chém vào lưỡi của con cóc vàng, trên lưỡi nó lập tức xuất hiện một vết thương, dịch thể màu vàng chảy xuống từ lưỡi.

Tần Mặc nhướng mày, e rằng đây cũng là thứ do người Trương gia nuôi.

Người Trương gia này thật sự có chút khác người.

Tần Mặc có chút bất lực lắc đầu, nhưng anh không nói nhiều, mà lại nhìn chằm chằm con cóc vàng trước mặt.

Con cóc vàng này lập tức lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng, sau đó đá một cước vào người nó, nó liền bị Tần Mặc đá bay đi.

Nhưng con cóc vàng rất nhanh đã ổn định lại thân hình, nó lại dùng lưỡi cuốn lấy một tảng đá bên cạnh, ném tảng đá về phía Tần Mặc.

Tần Mặc tùy ý bước sang một bên là đã né được, sau đó trước mặt anh xuất hiện một con hổ khổng lồ.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này bị Tần Mặc ném ra, nhanh

chóng bay về phía con cóc vàng.

Đến bên cạnh con cóc, nó há to miệng, cắn về phía con cóc.

Con cóc vàng vội vàng né tránh liên tục, nhưng với thực lực của nó, làm sao có thể là đối thủ của Tần Mặc, mà con hổ của Tần Mặc cũng không hề thua kém.

Tần Mặc không nhịn được cười lạnh, sau đó anh liền đến bên cạnh con cóc vàng này.

Tần Mặc và con hổ hai mặt giáp công, không ngừng tấn công con cóc vàng.

Con cóc vàng rất nhanh đã bị con hổ cắn trúng, trên người nó cũng xuất hiện một vết thương.

Dịch thể màu vàng không ngừng rơi xuống đất, Tần Mặc cũng cảm nhận được thực lực của con cóc vàng dường như đang từ từ giảm xuống.

Chương 740

Tần Mặc không khỏi gật đầu, càng như vậy, con cóc vàng càng không thể đánh bại mình.

Tần Mặc cười rộ lên, sau đó lại nói với đối phương.

"Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn từ bỏ đi, nếu không ngươi chỉ có thể bị ta đánh nát, đến lúc đó ngươi ngay cả tư cách ở lại đây cũng không có." Con cóc vàng nghe được những lời này của Tần Mặc, nó bĩu môi, nhưng không nói nhảm, mà lại tiếp tục tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, nó đã không muốn nghe mình, vậy cũng không thể trách mình.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng bị Tần Mặc ném ra, con đại bàng này trực tiếp mổ vào người con cóc vàng.

Trên da con cóc vốn có rất nhiều mụn cóc, lần này trực tiếp làm nát một cái mụn cóc của nó, cái mụn đó không ngừng chảy ra dịch thể màu trắng, trông vô cùng đáng sợ.

Tần Mặc nhíu mày, vì anh phát hiện sau khi dịch thể màu trắng này xuất hiện, độc khí xung quanh lại càng trở nên đậm đặc hơn.

Con cóc vàng có chút không hiểu nhìn Tần Mặc, theo logic thông thường, độc tố xung quanh tăng lên, Tần Mặc đáng lẽ phải ngất đi mới đúng.

Nhưng tại sao Tần Mặc bây giờ lại dường như không có chuyện gì?

Tần Mặc quay đầu, nhìn sang một bên khác, nói thật, anh bây giờ có chút lo lắng cho Hạo Thiên Chân và những người khác.

Tuy rằng bản thân anh đúng là không có chuyện gì, nhưng liệu họ

có gặp chuyện không?

Nghĩ một chút, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào con cóc vàng trước mặt.

Tuy Tần Mặc không biết, nhưng việc anh cần làm bây giờ vẫn là phải nhanh chóng giải quyết con cóc vàng này.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc ném quả cầu về phía con cóc vàng.

Con cóc vàng tất nhiên không chịu yếu thế, nên nó đã đối đầu với quả cầu của Tần Mặc, sức mạnh của hai bên không ngừng va chạm trong không khí.

Nhưng sức mạnh của Tần Mặc vẫn cao hơn năng lượng của con cóc vàng, tuy rằng con cóc này có thể hấp thụ sinh khí xung quanh, nhưng cũng không có tác dụng gì.

Cho dù nó hấp thụ thế nào đi nữa, nó cũng không thể đánh bại Tần Mặc.

Quả cầu khổng lồ trực tiếp nổ tung, năng lượng từ vụ nổ toàn bộ đều đánh vào người con cóc vàng.

Con cóc vàng lập tức lăn đi rất xa mới ổn định lại được thân hình.

Con cóc vàng có chút không hiểu, nhìn Tần Mặc, tại sao lại như vậy?

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của con cóc vàng, anh cười lạnh.

"Cũng không xem lại mình là cái thá gì, ngươi nghĩ ngươi có thể là đối thủ của ta sao?" Tần Mặc lắc đầu, sau đó một thủ ấn khổng lồ lại xuất hiện.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn này trực tiếp lao về phía con cóc vàng.

Thủ ấn lập tức va vào người con cóc vàng, những mụn cóc màu vàng trên người nó vốn đã nát, lại bị Tần Mặc đánh trúng, lần này mụn cóc của nó đã hoàn toàn không còn nữa.

Con cóc vàng không ngờ mình tu luyện lâu như vậy mới có được những mụn cóc này, vậy mà lại bị Tần Mặc đánh vỡ như vậy.

Làm sao nó có thể chấp nhận được chứ?

Ngay lập tức, con cóc vàng ngẩng đầu, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy con cóc vàng như vậy không khỏi cười lạnh, sau đó lắc đầu.

"Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?

Vốn dĩ ngươi không phải đối thủ của ta, là chính ngươi cứ muốn ở lại đây, muốn giết chết mấy người bọn ta.

Nếu như ngươi không tham lam, thì ngươi cũng sẽ không thảm hại như vậy dưới tay ta." Tần Mặc nói xong, thân hình liền biến mất tại chỗ, khi anh xuất hiện lần nữa, đã ở một bên khác của con cóc vàng, đồng thời Tần Mặc lại vung thanh kiếm trong tay.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ từ thanh kiếm của Tần Mặc bay ra, thanh bảo kiếm này trực tiếp va vào người con cóc vàng.

Trên lưng con cóc vàng lập tức xuất hiện một vết nứt khổng lồ, Tần Mặc phát hiện dưới vết nứt lại là lớp da cóc vô cùng xấu xí.

Tần Mặc lộ vẻ ghét bỏ, bĩu môi, nhìn chằm chằm con cóc vàng.

"Cái thứ gì vậy, tại sao phía sau của ngươi lại như thế này?" Con cóc vàng nghe Tần Mặc nói vậy, liền vô cùng tức giận, lớp vỏ bên ngoài là một lớp phấn vàng do nó tu luyện ra.

Tần Mặc đánh nát lớp phấn vàng này, tự nhiên lộ ra lớp da bên dưới, nó không ngờ Tần Mặc lại ghét bỏ nó như vậy, nó phải cho Tần Mặc một bài học.

Nghĩ vậy, con cóc vàng liền há to miệng, lưỡi của nó trực tiếp thè ra, quấn về phía Tần Mặc.

Thấy lưỡi nó sắp quấn đến eo Tần Mặc, Tần Mặc ngưng tụ ra một luồng năng lượng khổng lồ.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Luồng năng lượng này lại va vào người con cóc vàng, con cóc lập tức bị Tần Mặc đánh bay, sau khi nằm bẹp trên đất, con cóc vàng lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thở phào một hơi, sau đó trong mắt anh hiện lên ý cười nhàn nhạt, dùng thanh kiếm trong tay chỉ vào đối phương.

"Ngươi không phải đối thủ của ta, vẫn nên ngoan ngoãn từ bỏ đi, không bao lâu nữa ngươi sẽ chết dưới tay ta." Nói rồi, Tần Mặc lao về phía nó, trên tay anh xuất hiện một luồng năng lượng màu xanh nhạt, luồng năng lượng này lại đánh vào người con cóc vàng.

Con cóc vàng lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, nhưng không có tác dụng gì.

Bên kia, Hạo Thiên Chân và những người khác phát hiện sương mù trong không khí đã bớt đi rất nhiều, và họ cũng nghe thấy tiếng hét đó, mấy người không khỏi kinh ngạc nhìn nhau.

"Xem ra không bao lâu nữa, Tần Mặc chắc sẽ quay lại đây." Giải Tiểu Hoa thở phào một hơi, đáp một tiếng, may mà thực lực của Tần Mặc ở đây, bọn họ cũng không cần quá lo lắng.

Bàn Tử nhướng mày.

"Các cậu nói xem sinh vật trong mộ huyệt này phải xui xẻo đến mức nào mới gặp phải đám người chúng ta chứ, tuy rằng thực lực

của mấy người chúng ta không được, nhưng Tần Mặc thật sự quá đáng sợ rồi." Mấy người kia vội vàng đáp lời, lời Bàn Tử nói không sai chút nào.

Bàn Tử lại nhìn về phía sương mù trước mặt.

"Hy vọng Tần Mặc có thể giải quyết nhanh chóng, cũng không biết bây giờ Trương Kỳ Lân thế nào, đợi Tần Mặc giết chết thứ trong sương mù này, chúng ta liền mau chóng đưa Trương Kỳ Lân trở về, sau đó để anh ấy được điều trị." Nếu như Trương Kỳ Lân xảy ra chuyện gì, Tần Mặc nhất định sẽ rất đau lòng, họ không muốn nhìn thấy Tần Mặc như vậy.

Mấy người họ cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng đứng đây.

Lúc này, Tần Mặc đang không ngừng đối phó với con cóc vàng trước mặt.

Con cóc vàng ý thức được mình không phải đối thủ của Tần Mặc, liền muốn trốn khỏi nơi này, nhưng làm sao Tần Mặc có thể cho nó cơ hội đó chứ?

Tần Mặc cười lạnh, sau đó những tinh thể băng khổng lồ xuất hiện xung quanh.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" "Tiếp theo ta sẽ đánh bay lớp phấn vàng trên người ngươi, để ngươi tự mình nhìn thấy bộ mặt xấu xí của mình." Tần Mặc lắc đầu, sau đó thân hình anh bay lên không trung, khoảnh khắc tiếp theo xung quanh liền vang lên tiếng ầm ầm.

Chương 741

“Lôi Đình Chi Nộ!” Lời của Tần Mặc vừa dứt, một tia sét từ trên trời giáng xuống, tia sét này lập tức đánh vào người con cóc vàng.

Trên người con cóc vốn đã có mấy vết nứt, bị Tần Mặc đánh một phát này, vết nứt của nó càng lớn hơn, đồng thời nó cũng chú ý đến lớp da trên người mình.

Con cóc vàng trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào những tinh thể băng trước mặt, vốn dĩ những tinh thể băng này của Tần Mặc chỉ khống chế cơ thể nó, bây giờ lại khiến nó nhìn thấy bộ mặt thật của mình.

Con cóc vàng lắc đầu.

“Không phải.

Ta đã tu luyện ra một lớp phấn vàng trên người, không bao lâu nữa, ta sẽ có thể giống như Kỳ Lân Thần Thú.” Tần Mặc bất lực thở dài.

“Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Cho dù là Kỳ Lân Thần Thú cũng sẽ chết, ngươi nghĩ tu luyện thành như vậy là có thể biến thành kim cương bất hoại sao?” Trên thế giới này, người muốn trường sinh thật sự quá nhiều, nếu đoán không lầm, e rằng con cóc vàng này cũng nghĩ như vậy.

Con cóc vàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

“Ta không tin ngươi biết người Trương gia, người Trương gia về cơ bản đều có thể trường sinh, họ có thể sống mấy trăm năm, ta cũng có thể giống như họ.” Tần Mặc bật cười, xem ra con cóc vàng này thật sự đã điên rồi, nhưng anh cũng lười nói nhảm với nó nữa.

“Nếu đã thế, vậy ngươi xuống dưới địa ngục hỏi những người Trương gia xem, trên thế giới này rốt cuộc có thuật trường sinh không?” Tần Mặc lắc đầu, cho dù người Trương gia có thể sống lâu hơn một chút, cũng chỉ là vì huyết mạch chi lực trên người họ mà thôi.

Giống như mình, vì trên người có huyết mạch chi lực, nên những thứ trong mộ huyệt này đều sẽ bị mình áp chế một phần.

Cho dù thực lực của chúng có mạnh đến đâu, chúng cũng sẽ sợ hãi hắc long khí tức trên người mình.

Huyết mạch chi lực không phải là thứ mà bất kỳ ai cũng có thể giải thích được.

Nhưng Tần Mặc cảm thấy con cóc vàng này đã biến thành bộ dạng này rồi, cũng không có khả năng sống sót nữa, nếu đã thế, vậy mình cho nó một cái kết thúc đi.

Tiếp theo, hai tia sét nữa giáng xuống, hai tia sét này lại lần nữa đánh vào người con cóc vàng, vết thương trên người nó càng nghiêm trọng hơn, Tần Mặc cũng ngửi thấy một mùi khét.

Tần Mặc bĩu môi, sau đó lại nhìn chằm chằm vào con cóc vàng trước mặt.

Điều khiến Tần Mặc không ngờ là, con cóc vàng này vậy mà vẫn còn kiên trì ở đây, hơn nữa mắt nó trừng rất lớn, dường như vẫn đang suy nghĩ tại sao nó không thể trường sinh bất lão.

Tần Mặc đảo mắt, đã đến lúc này rồi, nó không nghĩ cách đối phó mình, mà lại còn đang cân nhắc những chuyện này, thật hết thuốc chữa.

“Vậy được rồi, ta cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng.” Nói xong câu đó, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, sau đó một luồng năng lượng nữa xuất hiện.

Một con Hắc Long khổng lồ từ trên người Tần Mặc bay ra, lao về phía con cóc vàng.

Con cóc vàng thấy vậy, vội vàng lăn sang một bên.

Tần Mặc không ngờ bây giờ con cóc vàng này lại phản ứng kịp.

"Đã đến lúc này rồi, cho dù ngươi có phản ứng kịp thì có tác dụng gì?" Nói rồi, Tần Mặc lại nhìn về phía con Hắc Long kia.

Con cóc vàng có chút kinh hãi nhìn Tần Mặc, nó hít một hơi khí lạnh.

"Hóa ra ngươi cũng không phải người thường, ngươi có thể trường sinh bất lão, đúng không?

Ngươi mau nói cho ta biết phương pháp trường sinh bất lão." Con cóc vàng nói xong liền đột ngột nhảy lên bức tường bên cạnh, thân hình nó trở nên rất cao, nhìn xuống Tần Mặc từ trên cao, dường như làm vậy có thể khiến Tần Mặc sợ nó.

Tần Mặc cạn lời, xem ra con cóc vàng này đã hoàn toàn điên rồi.Nếu đã thế, vậy thì mau chóng giết chết nó đi, không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền nhìn về phía con Hắc Long kia.

Con Hắc Long trực tiếp va vào người con cóc vàng, con cóc bị va ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tần Mặc thở phào một hơi, giọng nói của hệ thống cũng vang lên vào lúc này. [Tinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc không khỏi lắc đầu, nói thật, con cóc vàng này cũng thật đáng thương, bị người Trương gia nuôi ở đây, vốn dĩ người Trương gia có lẽ chỉ muốn nó canh giữ ở lối ra này, nhưng không ngờ nó lại thèm muốn khả năng trường sinh của người Trương gia.

Cho dù họ có thể sống lâu hơn một chút, cuối cùng vẫn phải chết đi, vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhìn lại sương mù xung quanh, bây giờ sương mù đã hoàn toàn tan biến, Tần Mặc có thể nhìn thấy bóng dáng của Hạo Thiên Chân và những người khác.

Tần Mặc đi về phía bên này, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Được rồi, đã hoàn toàn giải quyết xong, tiếp theo chúng ta không cần thiết phải ở lại đây nữa, đi trước đi." Mấy người họ đáp một tiếng, sau đó cùng Tần Mặc đi về phía cửa động.

Nhưng khi đến cửa động, họ mới phát hiện ở đây có những mạng nhện dày đặc, tuy rằng vừa rồi cũng có những mạng nhện này, nhưng bây giờ trên đó lại xuất hiện những chiếc chuông đồng sáu cạnh.

"Chuông đồng sáu cạnh này không phải là thứ chúng ta đã gặp trước đây sao?" Bàn Tử nói xong liền nheo mắt, anh ta biết uy lực của chiếc chuông này lớn đến mức nào, nên cũng không dám tùy tiện đi qua, chỉ có thể nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc tất nhiên hiểu ý của Bàn Tử, anh đi về phía những chiếc chuông đồng sáu cạnh này, sau đó thu chúng lại.

Nhưng bây giờ những chiếc chuông này đã không thể giúp Tần Mặc nâng cao huyết mạch chi lực nữa, Tần Mặc cũng cảm thấy không sao cả.

Huyết mạch chi lực của mình đã thức tỉnh nhiều như vậy rồi, cũng không để ý đến những thứ này nữa.

Sau khi thở phào một hơi, Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Lời của Tần Mặc vừa dứt, giọng nói

của hệ thống đột nhiên vang lên nhắc nhở anh. [Tinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, hãy lập tức tiêu diệt.] Tần Mặc nheo mắt, không ngờ ở đây lại còn có thứ gì đó, ngay lập tức anh lùi về phía sau.

Chẳng trách những chiếc chuông đồng sáu cạnh này lại đột nhiên xuất hiện.

Mấy người kia thấy Tần Mặc như vậy liền sững sờ, nhưng họ vẫn chưa kịp phản ứng, may mà Tần Mặc kịp thời kéo tay họ, kéo họ ra sau lưng mình.

Tần Mặc ngẩng đầu, nhìn lên phía trên cùng của cửa động.

Vừa rồi Tần Mặc không hề để ý đến nơi này, vậy mà lại có một con nhện cực lớn.

Mọi người lúc này cũng hít một hơi khí lạnh, con nhện này thân hình to lớn như vậy, thật sự quá đáng sợ.

"Con nhện này không phải cũng là do người Trương gia nuôi ở đây chứ?" Bàn Tử nói xong liền nuốt nước bọt, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Tần Mặc nheo mắt.

"Người Trương gia chắc sẽ không làm chuyện nhàm chán như vậy, hơn nữa các anh không phát hiện sao?

Ban đầu con nhện này chỉ ở bên ngoài cửa động, nó có lẽ là mới bò vào, e rằng nó sợ những độc khí kia." Những độc khí đó đúng là rất đáng sợ, tuy rằng thực lực của con cóc vàng kia chỉ ở mức bình thường.

Chương 742

“Bây giờ phải làm sao?

Chúng ta có cần giải quyết nó không?” Giải Tiểu Hoa nhíu mày, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, chắc chắn phải giết nó, nếu không mấy người họ làm sao rời khỏi đây được?

“Yên tâm đi, có tôi ở đây.” Nói rồi, Tần Mặc lại quay đầu, nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Nói thật, bây giờ Tần Mặc vẫn khá lo lắng cho Trương Kỳ Lân, nên anh cảm thấy mình phải giải quyết nhanh chóng.

“Mấy người các anh giúp tôi chăm sóc Trương Kỳ Lân là được rồi, còn những chuyện khác thì không cần lo lắng nữa, tôi có thể đối phó được nó.” Mấy người kia nghe vậy đều không khỏi thở dài, nhưng Tần Mặc đã lên tiếng, vậy thì họ sẽ nghe theo Tần Mặc, chăm sóc tốt cho Trương Kỳ Lân, hơn nữa chuyện này đối với họ cũng khá nhẹ nhàng.

Nếu họ qua giúp Tần Mặc, cũng chưa chắc có thể giúp anh giải quyết, nói không chừng còn làm vướng chân anh.

Sau khi nghĩ thông suốt, họ lại nhìn về phía con nhện kia.

Để Tần Mặc đối phó với con nhện này vậy.

Tần Mặc cũng rút kiếm ra, chỉ vào con nhện trước mặt.

“Bạn tôi đã bị thương rồi, tôi không muốn ở lại đây thêm nữa.

Tôi khuyên anh nên mau chóng tránh đường, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo.” Nghe những lời này của Tần Mặc, con

nhện có chút tức giận.

Không ngờ Tần Mặc lại coi thường nó đến vậy, nó nghĩ rằng mình không đánh lại hắn sao?

Con nhện không nói hai lời, lập tức phun ra tơ nhện.

Tơ nhện lao thẳng về phía Tần Mặc, Tần Mặc thấy vậy liền cười lạnh một tiếng.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con hổ khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, con hổ này lao về phía đám tơ nhện.

Vồ lên đám tơ, con hổ lập tức cắn đứt chúng.

Trong mắt con nhện lóe lên vẻ kinh ngạc, tiếp đó nó phun ra nhiều tơ hơn nữa, những sợi tơ này nhanh chóng quấn lấy con hổ của Tần Mặc, khiến nó nhất thời không thể cử động.

Tần Mặc nhướng mày, thực lực của con nhện này quả thực cũng không tồi.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia thấy cảnh này liền vội vàng tìm chỗ nấp.

Bởi vì họ biết với thực lực của Tần Mặc, đối phó với con nhện này khá đơn giản, lỡ như lát nữa không cẩn thận bị liên lụy thì không hay chút nào.

Không lâu sau, con nhện đã phá vỡ được con hổ của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc cũng đã ngưng tụ ra một lưỡi đao gió khổng lồ.

"Cuồng Phong Nhận!" Năng lượng này đánh trúng những sợi tơ nhện, tất cả chúng đều bị cắt đứt.

Thật ra, trong lòng con nhện này khá là bất mãn, vì trên người nó không có độc tố, và những sợi tơ nhện này là vũ khí tấn công chính của nó.

Vậy mà bây giờ, nó vất vả lắm mới ngưng tụ ra được nhiều tơ như vậy, lại bị Tần Mặc phá hỏng hết.

Con nhện nhìn Tần Mặc với ánh mắt âm trầm, Tần Mặc cười lạnh.

Vừa rồi lưỡi đao gió của Tần Mặc sau khi cắt đứt hết tơ nhện của nó thì cũng biến mất.

Vì vậy, bây giờ Tần Mặc phải nghĩ cách khác để đối phó với nó.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Tần Mặc ngưng tụ ra một con đại bàng cực lớn.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Con đại bàng này bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng lao về phía con nhện.

Thấy con đại bàng sắp đâm vào người mình, con nhện đột nhiên né sang một bên.

Con đại bàng đâm thẳng vào mạng nhện do con nhện ngưng tụ ra.

Tần Mặc nhướng mày, nói thật, điều này khiến anh khá kinh ngạc.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào con đại bàng trước mặt.

Hơi ngưng tụ sức mạnh, con đại bàng liền phá tan mạng nhện, nhưng sức mạnh của nó cũng theo đó mà biến mất.

Tần Mặc cười lạnh, gật đầu.

"Ngươi nói xem, mạng nhện của ngươi nhẹ như vậy, chúng có thể chịu được sự tàn phá của cuồng phong không?" Tần Mặc hỏi con nhện, con nhện có chút kinh ngạc, nhưng chưa kịp phản ứng, Tần Mặc đã ngưng tụ ra một cơn lốc xoáy cực lớn.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy lao thẳng về phía con nhện.

Con nhện vội vàng phun ra rất nhiều tơ, nhưng tất cả đều bị cuốn vào trong cơn lốc.

Tần Mặc nhìn con nhện với nụ cười nhàn nhạt.

Con nhện cũng không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại lớn đến vậy, lòng nó chùng xuống.

Phải làm sao đây?

Với thực lực của nó, dường như đúng là không đánh lại Tần Mặc.

Nhưng dù thế nào cũng không thể nhận thua trước mặt Tần Mặc được.

Nghĩ vậy, con nhện lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng này của nó, nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm cực lớn.

"Vô Song Kiếm Quyết!" "Vẫn nên giải quyết ngươi sớm một chút đi." Đối với Tần Mặc, con nhện này chỉ như món nhắm rượu, chẳng đáng là gì.

Vì vậy không lâu sau, Tần Mặc có thể giết chết nó.

Thanh kiếm chém thẳng vào con nhện, mạng nhện lập tức xuất hiện vết nứt.

Tần Mặc cười lạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, thanh kiếm của Tần Mặc đột nhiên nổ tung, năng lượng từ vụ nổ toàn bộ đánh vào mạng nhện, khiến nó biến mất ngay lập tức.

Tần Mặc lại nhìn con nhện trước mặt, sau đó thân hình anh biến mất tại chỗ, xuất hiện bên cạnh con nhện, dùng thanh kiếm trong tay đâm thẳng tới.

Con nhện né sang một bên, thanh kiếm của Tần Mặc chém vào tảng đá bên cạnh, Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Chương 743

“Không ngờ lần này ngươi lại có thể né được, thật sự ngoài dự liệu của tôi, nhưng cũng không có tác dụng gì lớn.” Tần Mặc cười lạnh, rồi tiếp tục tấn công con nhện.

Con nhện đương nhiên không phải là đối thủ của Tần Mặc.

Rất nhanh, trên người nó đã bị Tần Mặc đánh ra một vết thương.

Chất lỏng màu xanh lục không ngừng chảy ra từ người con nhện, trông vô cùng ghê tởm, hơn nữa chất lỏng này còn mang theo mùi ăn mòn.

Tần Mặc bĩu môi, rồi tiếp tục tấn công nó.

Một lúc sau, một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ngưng tụ năng lượng này thành một ngọn lửa.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Một con hỏa long xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh điều khiển nó tấn công con nhện.

Bị tấn công, thân thể con nhện không ngừng lùi về phía sau.

Nhưng con nhện rất nhanh đã ổn định lại thân hình, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì bây giờ xung quanh con nhện toàn là lửa, ngọn lửa không ngừng cháy.

Thấy ngọn lửa, con nhện vội vàng phun tơ, muốn dập tắt lửa, nhưng không có tác dụng gì, tơ của nó chỉ cần chạm vào ngọn lửa là sẽ bị thiêu thành tro.

“Đừng giãy giụa nữa.” Nói xong, hai tay Tần Mặc chắp lại, ngọn

lửa không ngừng co rút vào giữa.

Một lúc sau, con nhện bị ngọn lửa thiêu đốt đến tận miệng, không ngừng phát ra tiếng "két két".

Tần Mặc nghe thấy âm thanh đó, cảm thấy vô cùng chói tai, anh đưa tay ngoáy tai.

Bên kia, Hạo Thiên Chân và những người khác cũng bịt tai lại, một lúc sau, âm thanh của con nhện mới biến mất, Tần Mặc cũng phát hiện nó đã bị ngọn lửa của mình thiêu đến không còn gì.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã giết được con nhện này.

Âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu Tần Mặc. [Ting, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.] Ngay sau đó, Tần Mặc quay đầu lại nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

"Được rồi, nếu đã giải quyết xong, chúng ta không cần thiết phải ở lại đây nữa, mau đi thôi.

Tình trạng của Trương Kỳ Lân thế nào, chúng ta còn chưa biết." Mấy người họ đáp một tiếng, rồi đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Không lâu sau, Tần Mặc cùng Hạo Thiên Chân và những người khác rời khỏi nơi này, trở về tiệm đồ cổ của Tần Mặc.

"Trước tiên đưa Trương Kỳ Lân đến bệnh viện đi, còn Giải Tiểu Hoa, cậu cũng nên quay về Hoắc gia nói cho họ biết." Giải Tiểu Hoa mấp máy môi, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng.

"Tôi nghĩ hay là anh đi cùng tôi đi, dù sao anh cũng có sức thuyết phục hơn." Bàn Tử đảo mắt.

"Quan hệ của cậu với người nhà họ Hoắc không phải rất tốt sao?

Cậu nói với họ một tiếng là được rồi, tại sao còn phải để Tần Mặc chạy một chuyến?" Tần Mặc đưa tay vỗ vai Bàn Tử, thực ra anh có thể hiểu được Giải Tiểu Hoa.

"Được thôi, lát nữa tôi sẽ đi cùng cậu, nhưng bây giờ tôi phải đưa Trương Kỳ Lân đến bệnh viện, xác định cậu ấy không có chuyện gì rồi mới nói tiếp." Giải Tiểu Hoa thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, thấy Tần Mặc đã đồng ý, cậu cũng không cần phải suy nghĩ linh tinh nữa.

Tần Mặc đưa Trương Kỳ Lân rời khỏi nơi này, không lâu sau đã đến bệnh viện.

Bác sĩ giúp Trương Kỳ Lân kiểm tra, một lúc sau mới đến chỗ Tần Mặc.

"Cơ thể cậu ấy không biết tại sao, hình như đã nhiễm một lượng độc khí nhất định, chúng tôi đang giúp cậu ấy điều trị, hơn nữa phổi của cậu ấy còn có một ít bụi bẩn." Tần Mặc gật đầu, những thứ này đều là nhiễm phải trong Trương Gia Cổ Lâu.

"Làm phiền bác sĩ rồi, không biết bạn tôi khi nào có thể bình phục?" "Vẫn cần một khoảng thời gian nữa." Tần Mặc đáp một tiếng, không lâu sau, anh đến phòng bệnh thăm Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân bây giờ đã tỉnh lại, thấy Tần Mặc, anh nhướng mày.

Tần Mặc ngồi xuống bên cạnh.

"Cảm thấy thế nào?" "Đã khá hơn nhiều rồi." "Tiếp theo anh có dự định gì không?" Tần Mặc hỏi Trương Kỳ Lân, dù sao anh cũng đã ra khỏi Trương Gia Cổ Lâu rồi.

"Đến lúc đó chúng ta vẫn phải quay lại ngôi làng kia một chuyến." Tần Mặc gật đầu, dù sao Trương Kỳ Lân đã nói vậy, mình đành liều mình theo quân tử thôi.

“Được, hai ngày này tôi đi làm chút việc trước, anh cứ ở lại bệnh viện đi, đợi tôi xử lý xong sẽ nhanh chóng đến tìm anh.” Trương Kỳ Lân mỉm cười, anh biết Tần Mặc không phải là người thất hứa, ngay sau đó Tần Mặc liền vẫy tay.

Tần Mặc đưa mấy người họ về Hoắc gia trước.

Hoắc Tú Tú biết chuyện, vẻ mặt không thể tin nổi, cô lắc đầu.

“Sao có thể?

Bà nội tôi tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, các người đang lừa tôi, đúng không?” Tần Mặc thở dài, nếu đã nói ra những chuyện này, vậy tiếp theo cứ để Giải Tiểu Hoa an ủi cô ấy đi.

“Những gì tôi nói đều là sự thật, dù các người có tin hay không, cũng phải chấp nhận.

Tôi hiểu trong lòng cô thực sự rất khó chịu, nhưng đây là chuyện không thể tránh khỏi.” Hoắc Tú Tú trầm mặc, cô nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài trên má.

Mặc dù bình thường bà nội đối với cô hơi nghiêm khắc một chút, nhưng bảo cô chấp nhận việc bà nội cứ thế mà không có tin tức, cô làm sao chịu nổi?

“Người nhà họ Hoắc bây giờ đều có những suy nghĩ khác nhau, cô phải suy nghĩ kỹ xem làm thế nào để quản lý Hoắc gia, chỉ có như vậy mới không làm bà nội cô đau lòng.

Tôi bên này còn có một số việc, không thể ở lại đây được, tôi phải đi trước.” “Anh Tần Mặc.” Hoắc Tú Tú mấp máy môi, Tần Mặc biết cô đang nghĩ gì.

“Dù thế nào đi nữa, đây đều là những điều cô phải trải qua, hơn nữa nếu đã bây giờ cô là người đứng đầu, vậy tiếp theo cô phải làm tốt mọi việc, mới có thể khiến những người trong nhà này phục tùng,

biết chưa?" Hoắc Tú Tú nắm chặt tay, cô gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, cô cũng chỉ có thể nghe theo.

Tần Mặc mỉm cười, không nói thêm những lời vô nghĩa nữa, chỉ quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Hạo Thiên Chân gật đầu, Giải Tiểu Hoa chắc chắn phải ở lại đây, còn Bàn Tử thì đi theo bên cạnh họ.

Tần Mặc cùng hai người họ trở về Tần gia trước.

Tần Mặc tìm Tiền Sinh Đào trước, hỏi thăm tình hình cụ thể.

Tiền Sinh Đào thành thật nói cho Tần Mặc biết.

"Khoảng thời gian này họ khá là nghe lời, hơn nữa có chuyện gì quan trọng cũng sẽ đến hỏi tôi, chỉ cần có chút sơ suất, tôi hơi hỏi một chút là họ sẽ đặc biệt sợ hãi." Đương nhiên, Tiền Sinh Đào cũng rất hiểu, tất cả những điều này đều nhờ có Tần Mặc, nếu không phải là Tần Mặc, ông ta e rằng căn bản không thể có được sự uy hiếp như vậy.

Tần Mặc đáp một tiếng.

Chương 744

“Được thôi, e là còn phải phiền ông ở lại đây thêm một thời gian nữa, tôi còn có chút việc phải đi xử lý.” Tiền Sinh Đào thở dài.

Tần Mặc đã nói vậy, ông ta chắc chắn phải nghe theo.

Tần Mặc quay đầu, nhìn về phía mấy người bên cạnh.

Mấy người này đều là trưởng lão của Tần gia, họ đều đứng ở bên cạnh chờ đợi, không dám nói một lời nào.

“Những lời tôi vừa nói, các vị chắc cũng đã nghe thấy rồi chứ?

Hy vọng khoảng thời gian này các vị có thể tiếp tục nghe theo chỉ huy của ông ấy, nếu không thì…” Tần Mặc dừng lại một chút, mỉm cười nhìn mấy người trước mặt, họ thấy nụ cười của Tần Mặc, không khỏi rùng mình.

Mấy người họ biết thực lực của Tần Mặc, tự nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

“Gia chủ ngài cứ yên tâm.” Tần Mặc gật đầu.

Tiếp đó, Tần Mặc quay người rời khỏi nơi này, nhìn bóng lưng của Tần Mặc, họ đều thở phào nhẹ nhõm, dù sao đi nữa, Tiền Sinh Đào chắc chắn dễ nói chuyện hơn Tần Mặc nhiều.

Mặc dù Tần Mặc bảo họ nghe lời ông ta, nhưng khi nói chuyện bình thường, Tiền Sinh Đào đối với họ vẫn có chút tôn trọng, biết họ là trưởng lão của tổ tông, sẽ không hò hét ra lệnh cho họ.

“Cậu cứ yên tâm về những người của Tần gia như vậy sao?” Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đảo mắt.

“Có gì mà không yên tâm, hơn nữa, nếu họ thật sự dám làm gì?

Lần sau tôi trở về tự nhiên sẽ dạy dỗ họ một trận.” Tần Mặc mỉm cười.

Hạo Thiên Chân thở dài, Tần Mặc đã nói vậy, cậu cũng không cần phải suy nghĩ linh tinh nữa.

“Thôi được, tôi biết rồi.” Tần Mặc cùng hai người họ rời khỏi nơi này, lại trở về bệnh viện.

Hai ngày tiếp theo, Tần Mặc luôn ở đây cùng Trương Kỳ Lân, thỉnh thoảng sẽ đến Tần gia xem xét một chút.

Giải Tiểu Hoa cũng đến một lần, báo cáo cho Tần Mặc tình hình hiện tại của Hoắc gia, Tần Mặc gật đầu.

“Cậu cũng biết, Tú Tú bây giờ còn khá trẻ, cho nên có lẽ vẫn cần cậu ở bên cạnh giúp đỡ.” Giải Tiểu Hoa ở tuổi còn trẻ đã trở thành người đứng đầu gia tộc, hơn nữa cậu cũng đã rèn luyện rất lâu, chắc hẳn có thể giúp được Hoắc Tú Tú.

Giải Tiểu Hoa thở dài.

“Khoảng thời gian này tâm trạng của cô ấy rất không tốt, nhưng tôi nhất định sẽ ở bên cạnh cô ấy an ủi, sau đó dẫn dắt người của Hoắc gia tiếp tục trở về thời huy hoàng trước đây.” Bản lĩnh của Giải Tiểu Hoa, Tần Mặc biết rõ, có lẽ trong mộ huyệt, cậu không bằng mình, nhưng về phương diện quản lý gia tộc, cậu ấy tuyệt đối có kinh nghiệm hơn mình nhiều.

“Được rồi, tôi biết rồi, cậu cũng không cần phải ở lại đây nữa, chúng tôi còn có chút việc, cậu về trước đi.” Giải Tiểu Hoa gật đầu, rồi quay người rời đi.

Tần Mặc thở dài.

Đúng lúc này, đột nhiên có một nhóm người xông vào phòng bệnh, Tần Mặc nhìn họ, cười lạnh một tiếng.

Không ngờ lại có người nhân lúc này đến gây sự.

Họ nghĩ rằng Trương Kỳ Lân bị thương, mình sẽ trở thành một phế vật sao?

Thật là nực cười.

Tên cầm đầu Vương Bát Cầu nhìn Tần Mặc, hừ lạnh một tiếng.

"Thằng nhóc, không ngờ tao lại xuất hiện trước mặt mày lần nữa chứ." Tần Mặc gật đầu.

"Đúng là không ngờ, tôi rất tò mò lần này ai cho anh sự tự tin đó." Tần Mặc nói rồi nhìn về phía sau lưng Vương Bát Cầu, thấy một người mặc đồ đen trong số đó, Tần Mặc nhướng mày.

Tần Mặc có thể cảm nhận được trên người hắn ta tỏa ra một luồng tử khí, nếu đoán không lầm, lần này tên này chắc là đã mời cao thủ đến.

"Tao đã nghe nói đồng bọn của mày ở đây, hơn nữa còn bị thương, cho nên đặc biệt dẫn người đến thăm nó, chẳng lẽ mày không nên cảm ơn tao sao?

Còn dùng thái độ như vậy đối với tao, thật sự làm tao đau lòng quá." Vương Bát Cầu thở dài, Tần Mặc bật cười, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng có chút không nhịn được.

"Đừng tưởng tôi không biết anh đang nghĩ gì, nếu tam thúc tôi ở đây, căn bản không có chỗ cho anh kiêu ngạo." "Phải đó." Vương Bát Cầu gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

"Nhưng thì sao chứ?

Bây giờ tao đúng là đã mời người đến, hơn nữa đồng bọn của mày còn bị thương, tao lại muốn xem lần này mấy người chúng mày phải làm thế nào?" Tần Mặc nhướng mày.

“Xem ra anh khá tự tin vào người mà anh mang đến nhỉ.” Vương Bát Cầu đáp một tiếng.

“Đó là tự nhiên, các người chắc đã nghe nói về Uông gia rồi chứ, ông ấy là người của Uông gia.” Tần Mặc gật đầu, Tần Mặc đương nhiên biết Uông gia, hơn nữa trước đây anh đã không chỉ một lần đối đầu với Uông gia này.

“Vậy thì sao?” Tần Mặc lắc đầu, rồi đứng dậy.

Lúc này, nhân viên bệnh viện đã đến đây, họ không hài lòng nhìn về phía mấy người của Vương Bát Cầu.

“Các người làm gì vậy?

Tại sao lại xông vào bệnh viện của chúng tôi?” Tần Mặc cũng không muốn giết người vô tội, cho nên Tần Mặc lên tiếng.

“Chúng ta cũng không cần phải ở lại đây, ra ngoài trước đi.” Nghe những lời này của Tần Mặc, Vương Bát Cầu nheo mắt, nhưng lại không muốn gây thêm nhiều phiền phức, nên chỉ có thể gật đầu.

Trương Kỳ Lân muốn xuống giường, Tần Mặc vỗ vai anh.

“Không cần đi theo, một mình tôi có thể ứng phó được.” Trong mắt Trương Kỳ Lân lộ ra vẻ do dự, Tần Mặc cũng biết anh thực sự lo lắng cho mình, Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Hai người cũng ở lại đây, chăm sóc Trương Kỳ Lân.” Bàn Tử lắc đầu.

“Không được, Bàn Gia tôi phải đi cùng cậu, tôi lại muốn xem chúng nó có thực lực gì mà dám kiêu ngạo như vậy.” Tần Mặc đảo mắt.

“Được rồi, tôi biết ý của anh, nhưng anh không cần phải đi cùng tôi, lỡ như anh và Hạo Thiên Chân thật sự xảy ra chuyện gì, trong

lòng tôi chắc chắn cũng sẽ không thoải mái." Bàn Tử mấp máy môi, nhưng thấy vẻ mặt kiên định của Tần Mặc, anh cũng chỉ có thể thở dài, đồng ý với Tần Mặc.

"Được thôi, tôi biết rồi, chúng tôi sẽ ở đây đợi cậu, cậu mau trở về." Tần Mặc liếc nhìn Vương Bát Cầu, mấy người họ đi ở phía trước, không lâu sau họ đã đến một quảng trường gần bệnh viện.

Người của Vương Bát Cầu đã đuổi hết người trên quảng trường đi.

"Nói đi, muốn thế nào?" Tần Mặc xoay cổ tay, Vương Bát Cầu cười lạnh.

"Tao nghe nói mày là người của Tần gia đúng không?

Mày ngoan ngoãn giao Tần gia cho tao, sau đó dập đầu ba cái trước mặt tao, nói với tao mày sai rồi, tao có thể cân nhắc, chỉ phế mày đi, nhưng giữ lại mạng cho mày." Tần Mặc nhướng mày.

"Nếu nói như vậy, vậy tôi còn phải cảm ơn anh đã nương tay, đúng không?" "Vậy thì mày dập thêm cho tao một cái đầu nữa." Vương Bát Cầu lộ vẻ kiêu ngạo, Tần Mặc đáp một tiếng.

Chương 745

"Vậy để tôi xem người mà anh mang đến, có đủ vốn liếng cho anh kiêu ngạo như vậy không?" Nói xong, thân hình Tần Mặc biến mất tại chỗ, khi Tần Mặc xuất hiện lại, đã ở bên cạnh Vương Bát Cầu.

Tần Mặc dùng cùi chỏ đánh về phía Vương Bát Cầu.

Vương Bát Cầu vội vàng hét lên.

"Uông đại sư." Chưa kịp để Vương Bát Cầu quỳ xuống cầu xin, một bóng đen đã chắn trước mặt hắn.

Tần Mặc cười.

"Tốc độ cũng khá nhanh đấy, chỉ là không biết thực lực của ngươi thế nào?" Lời của Tần Mặc vừa dứt, anh liền tung một cú đá vào bóng đen đó, bóng đen này hai tay bắt chéo trước ngực, Tần Mặc đá trúng, hắn lùi về sau hai bước.

Sau khi ổn định thân hình, người của Uông gia liền nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Ngươi thử thì sẽ biết thôi?" Nói xong, hắn liền lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy thanh kiếm trong tay hắn, không khỏi gật đầu.

"Thanh kiếm này quả là một món đồ tốt." Lời của Tần Mặc vừa dứt, một tảng đá năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Phi Sa Tẩu Bích!" Tảng đá lập tức bị Tần Mặc ném ra.

Người của Uông gia vung vũ khí trong tay, thanh kiếm chém vào tảng đá của Tần Mặc.

Tảng đá của Tần Mặc lúc này cũng xuất hiện một vết nứt, tảng đá

đột nhiên nổ tung, năng lượng từ vụ nổ đánh vào người của Uông gia.

Nhưng Tần Mặc lại phát hiện khi luồng năng lượng đó đánh vào người hắn, trên người hắn lại xuất hiện một luồng khí đen, đẩy tảng đá của mình ra.

Tần Mặc nhướng mày, không khỏi lên tiếng.

"Không ngờ ngươi lại có thể dẫn thi khí vào trong cơ thể, xem ra người của Uông gia các ngươi quả thực rất lợi hại." "Cần ngươi nói nhiều sao?

Giao những thứ ngươi lấy được trong mộ huyệt ra đây, ta còn có thể tha cho ngươi, nếu không thì…" Người của Uông gia dừng lại một chút.

Tần Mặc không ngờ hắn lại kiêu ngạo như vậy.

"Chỉ là một chút thi khí mà thôi, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nói về năng lực trên người ta sao?" Người của Uông gia nheo mắt.

"Tự nhiên là biết, cho nên chúng ta đã đặc biệt cầu xin được một số lá bùa." Nói rồi, hắn lấy lá bùa ra, ném về phía Tần Mặc.

Tần Mặc có thể cảm nhận được bên trong lá bùa này mang theo thi độc cực lớn.

Nếu như họ dùng chính năng lượng để đối phó với người khác, có lẽ còn có khả năng thắng, nhưng đối với mình thì căn bản không có tác dụng.

Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc dùng năng lượng này bao bọc lá bùa đó.

Vẻ mặt của người Uông gia lộ ra vẻ kinh ngạc, đây là chuyện gì vậy?

Tại sao sức mạnh của Tần Mặc lại lớn như vậy?

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa khổng lồ trực tiếp bao bọc lá bùa, thiêu nó thành tro, Tần Mặc lại nhìn người của Uông gia trước mặt.

"Chỉ có chút thực lực này thôi sao?" Người của Uông gia cảm thấy độc tố trong đó khá nhiều, nhưng không ngờ lại nhanh chóng bị Tần Mặc giải quyết như vậy, xem ra hắn phải trở về báo cáo lại với người trong gia tộc.

Tần Mặc thấy hắn lại lơ đễnh, không khỏi bĩu môi, đã đang đối phó với mình rồi mà còn lơ đễnh, thật sự là quá không tôn trọng mình.

Nghĩ vậy, Tần Mặc ngưng tụ ra một lưỡi đao gió khổng lồ.

"Cuồng Phong Nhận!" Luồng năng lượng này bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng đánh về phía người của Uông gia, sắc mặt người của Uông gia có chút khó coi.

Sau khi ổn định thân hình, người của Uông gia lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Thằng nhóc nhà ngươi quả thực rất lợi hại, nhưng cũng không có tác dụng gì." Nói rồi, hắn trực tiếp đưa tay ra.

Vừa rồi hắn đeo găng tay, bây giờ tay hắn xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc mới phát hiện, tay hắn lại là tay Tống Tử, e là được ghép vào.

Hơn nữa trên tay Tống Tử còn có móng vuốt sắc bén, dưới ánh nắng mặt trời còn có một tia sáng lạnh, nếu đoán không lầm, e là trên đó cũng có độc tố?

Tần Mặc gật đầu.

"Cái này quả thực khá thú vị, nếu như móng vuốt này hơi chạm

vào tôi một chút, e là tôi sẽ trúng độc mà chết đúng không?" "Biết là tốt rồi, đừng dùng cái giọng điệu không quan tâm đó để nói chuyện với ta." Tần Mặc nói vậy, hắn luôn cảm thấy mình như thấp hơn Tần Mặc một bậc.

Tần Mặc bật cười, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, mà ngưng tụ ra một con hổ khổng lồ.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này trực tiếp bị Tần Mặc ném ra, người của Uông gia kia cũng không còn lơ là nữa, hắn vung móng vuốt, một cú tát vào người con hổ này.

Sức mạnh trên người con hổ hơi yếu đi một chút, nhưng không vì thế mà trực tiếp tan biến, con hổ gầm lên một tiếng, rồi lại lao về phía người của Uông gia.

Tần Mặc thì không hề động đậy, mà cẩn thận quan sát người của Uông gia trước mặt.

Anh rất muốn biết người của Uông gia rốt cuộc có lai lịch gì.

Một lúc sau, Tần Mặc phát hiện sức mạnh của con hổ của mình đã không còn bao nhiêu, liền lại ngưng tụ ra một cơn cuồng phong khổng lồ.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn cuồng phong này trực tiếp bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng lao về phía người của Uông gia.

Người của Uông gia thấy vậy, không ngừng lùi về phía sau để giữ khoảng cách, muốn né tránh đòn tấn công lần này của Tần Mặc, nhưng dù hắn có cố gắng thế nào, cũng không thể né được, hơn nữa năng lượng của cơn cuồng phong này của Tần Mặc trông vô cùng đáng sợ.

Một cái ghế đá bị cơn cuồng phong của Tần Mặc cuốn vào, trực tiếp biến thành bột mịn.

Ban đầu người của Uông gia còn cảm thấy thực lực của Tần Mặc cũng chỉ bình thường, nhưng bây giờ hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng áp lực.

Tần Mặc nhìn người của Uông gia, mỉm cười.

"Nói thật, tôi không muốn dùng năng lượng quá mạnh để đối phó với anh, vì tôi cảm thấy như vậy có chút bắt nạt anh rồi, dù sao những thứ trong mộ huyệt kia đều không phải là đối thủ của tôi, càng đừng nói là một người bình thường như anh." Người của Uông gia không ngờ mình lại bị Tần Mặc coi thường, ngay lập tức hắn nhìn chằm chằm vào cơn cuồng phong trước mặt.

Nếu đã như vậy, vậy thì hắn sẽ phá tan cơn cuồng phong này.

Nghĩ thông suốt, người của Uông gia liền vung móng vuốt, móng vuốt của hắn một cú đánh vào cơn cuồng phong của Tần Mặc.

Năng lượng của cơn cuồng phong lập tức tan biến.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Nhưng tiếp theo Tần Mặc không nói nhảm nữa, vì Tần Mặc biết thực lực của người Uông gia này quả thực rất mạnh, mình không muốn lãng phí thời gian với hắn nữa.

Chương 746

Bên kia, Vương Bát Cầu thấy cảnh này, không khỏi cảm thấy có chút căng thẳng, vì bây giờ trận chiến khá là giằng co, hắn cũng không biết người của Uông gia có thể thắng hay không, ngay lập tức hắn lớn tiếng hét lên.

"Uông đại sư, ông cố lên một chút đi, mau giải quyết nó đi, tôi phải giết chết thằng nhóc này, sau đó sỉ nhục nó một phen, rồi mới để nó chết." Tần Mặc bật cười, nói thật, giữ lại mạng của Vương Bát Cầu, thật sự là một sai lầm.

Nếu đã như vậy, vậy lát nữa trực tiếp phế hắn đi.

"Ưng Kích Trường Không!" Lại một luồng năng lượng xuất hiện, Tần Mặc ném chính năng lượng về phía Vương Bát Cầu.

Vương Bát Cầu không ngờ Tần Mặc lại trực tiếp tấn công hắn, hắn không khỏi trợn tròn mắt, trong mắt cũng mang theo vẻ kinh hoàng.

Tần Mặc bật cười.

"Vừa rồi anh không phải còn rất kiêu ngạo sao, sao bây giờ lại sợ thành ra thế này?" Vương Bát Cầu nhìn người của Uông gia ở không xa, lớn tiếng hét lên.

"Uông đại sư, ông còn ngây ra đó làm gì?

Còn không mau qua đây giúp?" "Loại phế vật như ngươi, cho dù có tiếp tục sống cũng không giúp được gì cho ta, cho nên ta không muốn cứu ngươi đâu." Người của Uông gia lắc đầu.

Vương Bát Cầu không ngờ người của Uông gia lại như vậy, hắn vội vàng kéo hai tên đàn em bên cạnh, để hai tên này chắn trước mặt

hắn.

Hai tên đàn em này căn bản không kịp phản ứng, cho nên họ bị năng lượng của Tần Mặc tấn công, còn Vương Bát Cầu cũng bị dư lực đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất.

Thân thể Tần Mặc biến mất tại chỗ, xuất hiện bên cạnh tên khốn nạn kia.

"Ngươi đúng là đáng chết!" Tần Mặc vừa nói vừa lắc đầu, anh không muốn lãng phí thời gian với tên khốn này nữa, phải giải quyết hắn cho nhanh, giữ lại chỉ là một tai họa.

Một luồng năng lượng trực tiếp đánh trúng người tên khốn, hắn lập tức nằm rạp xuống đất.

Tần Mặc chớp thời cơ đến bên cạnh, dùng năng lượng của mình cắt đứt gân tay và gân chân của hắn.

Như vậy, hắn sẽ không thể gây họa cho người khác nữa, còn về tính mạng của hắn, mình cũng không cần phải lấy đi.

Làm xong tất cả, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn chằm chằm tên khốn.

"Ngươi cũng đừng nghĩ đến việc tìm bác sĩ chữa trị, đã vô dụng rồi, cả đời này của ngươi coi như phế.

Đây cũng xem như một bài học cho ngươi, nếu sau này còn làm ra chuyện như vậy, ngươi sẽ chỉ thảm hơn thôi." Nghe Tần Mặc nói vậy, sắc mặt tên khốn trở nên trắng bệch, rõ ràng hắn không có cảm giác gì, tại sao lại bị phế chứ?

"Sao có thể?" Tên khốn hỏi lại, giọng hắn khá nhỏ, nhưng Tần Mặc vẫn nghe thấy.

"Ngươi tin hay không thì tùy, đợi sau khi về ngươi sẽ biết, nhưng

đây cũng là do ngươi tự chuốc lấy.” Tần Mặc lắc đầu, rồi quay sang nhìn người của nhà họ Uông ở phía bên kia.

“Tên khốn kia đã bị ta phế rồi, chỉ còn lại ngươi thôi.” Người của nhà họ Uông nghe vậy, nheo mắt lại, rồi lùi về sau vài bước.

Hắn đã thấy động tác ra tay vừa rồi của Tần Mặc, vô cùng điêu luyện, hơn nữa trên người tên nhóc này lại có khí tức đáng sợ như vậy, hắn tuyệt đối phải cẩn thận hơn.

Nếu hắn không thể hoàn thành nhiệm vụ mà gia tộc giao phó, khi trở về, kết cục của hắn có lẽ còn đáng sợ hơn cả thế này.

Vì vậy hắn tuyệt đối không thể lùi bước, phải tiếp tục dũng cảm tiến lên.

Nghĩ vậy, người của nhà họ Uông lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lại một luồng năng lượng khổng lồ từ trên người anh bay ra.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Chiếc rìu băng trực tiếp lao về phía người của nhà họ Uông, hắn vội vàng dùng móng vuốt của mình để chống đỡ.

Hắn biết, nếu bị luồng năng lượng này của Tần Mặc đâm trúng, e rằng hắn cũng không có kết cục tốt đẹp.

Chiếc rìu của Tần Mặc va thẳng vào móng vuốt của hắn, trên móng vuốt lập tức xuất hiện một vết nứt.

Không chỉ vậy, xung quanh móng vuốt của hắn còn xuất hiện rất nhiều băng giá.

Thấy cảnh này, người của nhà họ Uông trợn to hai mắt, tại sao lại thế này?

Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ của hắn, anh cười phá lên, rồi lập tức

đến bên cạnh, vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm chém thẳng vào móng vuốt của người nhà họ Uông.

Vốn dĩ móng vuốt của hắn đã bị thương, lại bị Tần Mặc chém trúng, lần này xương bên trong móng vuốt đều lộ cả ra ngoài.

Tần Mặc phát hiện móng vuốt của hắn là được ghép vào, nên xương của hắn cũng là loại xương mục nát.

"Ngươi cũng chỉ có lớp da bên ngoài là lợi hại một chút, nếu ta đoán không lầm, e rằng lớp da này đã được người đặc biệt rèn luyện qua phải không?" Vì vậy lớp da này mới cứng rắn như vậy, không dễ bị mình đánh vỡ, nhưng đáng tiếc là chẳng có tác dụng gì.

Thấy Tần Mặc ngay cả chuyện này cũng biết, trong lòng người của nhà họ Uông càng thêm lo lắng.

Như vậy, chẳng phải hắn càng không thể đánh lại Tần Mặc sao?

Người của nhà họ Uông nghĩ vậy, lại nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cũng ngay lúc này đến bên cạnh hắn, vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm đâm về phía sau lưng người nhà họ Uông, hắn cúi người về phía trước né được, rồi xoay người dùng móng vuốt định tóm lấy thanh kiếm của Tần Mặc.

Nhưng tốc độ của hắn làm sao có thể so được với Tần Mặc?

Tần Mặc tùy ý né tránh một chút, rồi lại tung một cước đá vào ngực hắn.

Tiếp đó, Tần Mặc liền khống chế được thân thể người của nhà họ Uông.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Người của nhà họ Uông thấy mình không thể cử động, trên trán liền túa ra mồ hôi lạnh.

Ở phía bên kia, tên khốn nạn cũng thấy cảnh này, hắn nghiến chặt răng nhìn Tần Mặc.

Nói thật, hắn rất muốn đứng dậy giết chết Tần Mặc, nhưng đáng tiếc hắn không có năng lực đó, hắn đã thử một chút, phát hiện mình hoàn toàn không có chút sức lực nào.

Bên này, sau khi Tần Mặc khống chế được đối phương, liền cười lạnh một tiếng, nói.

"Vốn dĩ tôi không muốn khiến ngươi thê thảm như vậy, nhưng ngươi cứ nhất quyết đối đầu với tôi ở đây, vậy cũng không thể trách tôi được." Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó một con Hắc Long khổng lồ từ trên người anh bay ra.

Con Hắc Long này trực tiếp đến xung quanh người của nhà họ Uông, lượn lờ bên cạnh hắn, rồi há to miệng, cắn phập vào móng vuốt của hắn.

Móng vuốt của hắn bị Tần Mặc cắn nát.

Người của nhà họ Uông phẫn hận nhìn Tần Mặc, tại sao lại biến thành thế này?

Chương 747

Người của nhà họ Uông cố gắng cử động, nhưng phát hiện mình bị luồng sức mạnh này đè nén, không thể sử dụng năng lượng.

Không chỉ vậy, không gian xung quanh cũng khống chế thân thể hắn, khiến hắn không thể động đậy.

Người của nhà họ Uông chỉ có thể trơ mắt nhìn con Hắc Long này nuốt chửng toàn bộ khí tức trên người mình.

Làm xong tất cả, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhìn người của nhà họ Uông.

"Được rồi, hiện tại trên người ngươi đã không còn chút năng lượng nào, ngươi cũng không phải là đối thủ của ta.

Về phần tính mạng của ngươi, ta cũng không cần phải lấy đi, nên ngươi cứ tự mình sống tạm đi, còn ngươi sẽ có kết cục thế nào, thì không liên quan đến ta." Tần Mặc lắc đầu, loại người này chết trong tay mình, cũng coi như làm bẩn tay mình, nên vẫn là để người trong gia tộc hắn tự xử lý đi.

Sau khi làm xong tất cả, Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh.

Xung quanh cũng không có ai, chỉ có vài vệ sĩ của tên khốn kia, nhưng đám vệ sĩ này hiện tại cũng không dám đến gây sự với Tần Mặc nữa, nên Tần Mặc cứ thế bình an vô sự rời đi.

Không lâu sau, Tần Mặc quay lại bệnh viện.

Hạo Thiên Chân và mọi người vẫn luôn ở đây, mặc dù trong lòng họ rất lo lắng cho Tần Mặc, nhưng họ cũng không dám rời khỏi Trương Kỳ Lân, dù sao bây giờ tình trạng của Trương Kỳ Lân vẫn chưa hồi phục, nếu họ đi rồi, có người đến gây sự với Trương Kỳ

Lân thì phải làm sao?

“Hay là vẫn nên qua tìm Tần Mặc đi, bọn chúng đông người, tôi hơi lo.” Trương Kỳ Lân nói vậy, nhíu mày nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, trên mặt cả hai đều lộ ra nụ cười khổ.

“Nhưng cho dù hai chúng tôi qua đó giúp, cũng chưa chắc làm được gì tốt, nên thôi đi, chúng ta cứ ở đây.” Trương Kỳ Lân mấp máy môi, nhưng cũng không nói gì, chỉ có thể gật đầu.

Hai người họ nói cũng không sai, cho dù hai người họ qua đó, nhiều nhất cũng chỉ có thể đối phó với vài tên vệ sĩ tép riu mà thôi, không thể thực sự giúp được Tần Mặc, nên vẫn là để hai người họ ở lại đây đi.

Bên này, khi Tần Mặc quay lại, vừa hay nghe được những lời này, trong mắt anh mang theo ý cười nhàn nhạt, đẩy cửa ra.

“Trong mắt anh, tôi lại vô dụng đến thế sao?” Tần Mặc cười nói đùa với Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân thấy Tần Mặc bình an vô sự quay về, ánh mắt liền sáng lên.

“Anh cuối cùng cũng về rồi, sao rồi?” Trương Kỳ Lân hỏi Tần Mặc, Tần Mặc tùy ý xua tay.

“Yên tâm đi, không có vấn đề gì, đã hoàn toàn giải quyết xong bọn chúng rồi.” Tần Mặc nói xong liền thở phào một hơi, Trương Kỳ Lân gật đầu, chỉ cần Tần Mặc không sao là tốt rồi.

“Vậy được.” “Tình hình bên anh thế nào rồi?

Có hồi phục chút nào không?” Tần Mặc hỏi Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân vẫn như vậy, có lẽ phải mất thêm mấy ngày nữa mới có thể hoàn toàn xuất viện.

Nhưng Tần Mặc cũng không vội, dù sao chuyện này cũng không thể gấp được, anh chắc chắn hy vọng Trương Kỳ Lân hoàn toàn bình phục rồi mới tính tiếp.

Tiếp theo, Tần Mặc cũng không làm gì khác, chỉ ở lại bệnh viện chăm sóc Trương Kỳ Lân, mà người nhà họ Uông và tên khốn kia cũng không đến gây sự nữa.

Cứ như vậy, Trương Kỳ Lân ở bệnh viện suốt một thời gian, đến khi hoàn toàn bình phục, thì cũng đã trôi qua gần nửa tháng.

"Nếu đã qua nửa tháng rồi, vậy chúng ta cũng nên hành động sớm một chút, bây giờ chúng ta đến đó cũng không biết tình hình ở đó sẽ thế nào?" Trong thôn đó cũng có rất nhiều người, trong đó bao gồm cả Cầu Đức Khảo.

Cầu Đức Khảo vẫn luôn ở đó chờ tin tức, chắc hẳn hắn cũng biết chuyện mấy người Tần Mặc đã ra ngoài, nhưng hắn không đến tìm Tần Mặc, cũng có nghĩa là hắn đang chờ mấy người Tần Mặc qua đó tìm hắn.

"Thu dọn đồ đạc, chúng ta qua đó thôi." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân gật đầu.

Không bao lâu sau, họ cùng nhau đến ngọn núi đó.

Họ vẫn đến nhà trưởng thôn trước.

Trưởng thôn vẫn chiêu đãi Tần Mặc, trong mắt ông ta mang theo ý cười nhàn nhạt, nhìn mấy người Tần Mặc.

"Mấy cậu lại đến rồi à, mấy cậu chuẩn bị khi nào đầu tư vào thôn chúng tôi đây?" Trưởng thôn nghi hoặc hỏi Tần Mặc, Tần Mặc nghe vậy liền im lặng, anh nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì đang cười hì hì với trưởng thôn.

"Để qua một thời gian nữa rồi nói đi, mấy ngày nay chúng tôi còn

có chuyện quan trọng phải làm, ông cũng biết đám người nước ngoài đó đang ở đây, họ muốn cạnh tranh mảnh đất này với chúng tôi, nên chúng tôi phải qua đó thương lượng với họ." Trưởng thôn ngẩn người.

"Sao họ không đến nói với tôi chuyện này nhỉ?

Nếu họ thực sự muốn làm cho thôn chúng ta phát triển tốt hơn, có thể đến bàn bạc với tôi mà.

Hay là tôi đi cùng mấy cậu nhé, để mấy cậu cạnh tranh công bằng." Tần Mặc lập tức cảm thấy hơi bất lực, vị trưởng thôn này cũng là một người tham tiền.

Nhưng cũng không thể trách trưởng thôn được, dù sao họ cũng đã sống ở thôn này lâu như vậy, mà cuộc sống của họ lại tương đối nghèo khó, việc họ muốn có nhiều tiền hơn cũng rất bình thường.

"Cái này thì thôi đi, chúng tôi qua đó thương lượng với ông ta trước là được rồi, hơn nữa giá cuối cùng chúng tôi chắc chắn đều đã định sẵn, cho dù ông có đi cùng chúng tôi cũng không thể nâng giá lên được, ông nói có phải không?" Bàn Tử cười nhìn trưởng thôn, trưởng thôn im lặng một lúc, rồi gật đầu, ông ta cũng không còn cách nào khác, dù sao Bàn Tử cũng đã nói như vậy.

Bàn Tử lại nhìn Tần Mặc, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta mau qua đó thôi." Tần Mặc và mọi người gật đầu, sau đó họ định tiến vào trong núi, nhưng không ngờ trên đường lại gặp phải đám nhện lúc trước. 【Đinh, phát hiện sinh vật núi sâu, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 "Sao đám của nợ này lại đến nữa vậy?" Bàn Tử nói với giọng đầy bực bội, vì anh ta thực sự rất ghét phải đối phó với những thứ này.

Nghe anh ta nói vậy, Tần Mặc đảo mắt.

“Được rồi, đừng nói những lời vô ích nữa, hơn nữa, nếu đã đám của nợ này đã đến rồi, chúng ta cứ trực tiếp giải quyết chúng là được, cũng không phải thứ gì tốn sức.

Nếu tôi đoán không lầm, e rằng kẻ kia lại đang ở gần đây.” Kẻ mà Tần Mặc nói chính là người mặc đồ đen mà họ đã gặp trước đó.

Tần Mặc cảm thấy người mặc đồ đen này chắc chắn không đơn giản như vậy, nhưng cụ thể là tình hình thế nào, Tần Mặc cũng không rõ lắm.

Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ đều gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy, thì họ cứ nghe theo Tần Mặc thôi.

Mấy người họ không ngừng quan sát xung quanh, sau đó Tần Mặc liền tấn công một con nhện trong số đó.

Số lượng nhện xung quanh khá nhiều, nhưng Tần Mặc cũng không để vào mắt.

Không bao lâu sau, họ đã giải quyết gần hết đám nhện này, giọng nói của hệ thống lại một lần nữa vang lên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi trực tiếp hét lên.

“Dùng những thứ này để đối phó chúng ta, ngươi đúng là con chuột trong cống rãnh, có bản lĩnh thì trực tiếp ra đây.” Tần Mặc nói với giọng khá lớn, nhưng lại không có ai đáp lại, Tần Mặc bĩu môi, anh biết đối phương quả thực rất nhát gan, nhưng anh cũng lười so đo với hắn nhiều như vậy, chỉ lại nhìn mấy người bên cạnh.

“Nếu hắn không muốn xuất hiện, vậy chúng ta cũng không cần phải ở đây nữa, đi thôi.” Mấy người họ đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn phải nghe theo, nên họ liền đi theo bên cạnh

Tần Mặc, cùng nhau rời khỏi nơi này.

Không bao lâu sau, Tần Mặc dẫn họ cùng vào sâu trong núi.

Đến bên hồ, Tần Mặc phát hiện Cầu Đức Khảo và người của hắn vẫn còn ở đây.

Chương 748

Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt cùng Trương Kỳ Lân đi về phía chiếc lều lớn nhất.

Cầu Đức Khảo vẫn luôn ở đây, và hắn đang nhìn vào máy tính trước mặt.

Thấy Tần Mặc đến, trong mắt hắn cũng mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Các bạn cũ, cuối cùng các vị cũng đã trở lại." Cầu Đức Khảo có chút kinh ngạc vui mừng nhìn mấy người Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, cùng Trương Kỳ Lân đi về phía lều, ngồi xuống rồi nhìn Cầu Đức Khảo.

"Chúng tôi đều đã trở lại, có phải nên khao chúng tôi một bữa trước không?" Tần Mặc hỏi.

Cầu Đức Khảo cười cười.

"Cái này tự nhiên không có vấn đề gì, sớm đã cho người chuẩn bị đồ ăn rồi, các vị ăn trước một ít đi." Cầu Đức Khảo nói xong liền vỗ tay, không bao lâu sau có người mang đồ ăn đến đây, mà những thứ này đều là sơn hào hải vị.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Ăn chút gì đi." Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân cũng không cảm thấy có gì, đợi đến khi ăn gần xong, hai người họ mới lại nhìn Tần Mặc.

"Được rồi." "Vậy được, chúng ta ra ngoài trước đi, để Trương Kỳ Lân và Cầu Đức Khảo ở đây nói chuyện một chút." Nói xong, Tần Mặc liền đi ra ngoài, Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

“Thật sự không cần quan tâm sao?” Tần Mặc đảo mắt, có chút bất lực.

“Yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân mới thở phào một hơi, đáp một tiếng, vậy được thôi.

Hạo Thiên Chân ở cùng Tần Mặc không bao lâu, Trương Kỳ Lân liền đi ra.

“Được rồi.” Tần Mặc gật đầu, dẫn Trương Kỳ Lân cùng rời khỏi nơi này, nhưng khi đi về phía trước, đột nhiên cảm nhận được có người vẫn luôn nhìn chằm chằm họ.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, không cần nghĩ, Tần Mặc cũng có thể đoán được đây là ai, nhưng Tần Mặc lại lười quan tâm.

Không bao lâu sau, Tần Mặc cùng mấy người họ quay lại chỗ trưởng thôn.

Trong mắt trưởng thôn, mang theo vẻ nghi hoặc, nhìn mấy người Tần Mặc.

“Mấy cậu sao lại quay lại nhanh như vậy?” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Vâng, chúng tôi đã thuyết phục được những người nước ngoài đó, chuẩn bị để họ rời khỏi nơi này.” Sắc mặt trưởng thôn có chút không tốt, lông mày ông ta nhíu chặt lại.

“Sao mấy cậu lại có thể làm vậy chứ?

Đáng lẽ phải để các cậu cạnh tranh công bằng mới đúng, hai bên các cậu mỗi bên báo cho tôi một mức giá, sau đó tôi xem ai phù hợp hơn, rồi mới lựa chọn không được sao?” Tần Mặc có chút cạn lời.

Nhưng anh cũng biết ý của trưởng thôn là gì, anh lắc đầu.

“Trưởng thôn, xin lỗi nhé, chúng tôi đã nói rõ với họ rồi, nên cho dù ông có nói thế nào cũng vô dụng thôi.” Trưởng thôn bĩu môi, nhưng ông ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tùy ý gật đầu.

Tần Mặc ở đây, không có việc gì làm, bèn tìm đến Trương Kỳ Lân.

“Hắn chuẩn bị khi nào đi?” “Tối nay sẽ thu dọn đồ đạc.” Trương Kỳ Lân trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, lại nhìn Tần Mặc.

“Tín niệm của hắn đã hoàn toàn bị phá hủy, chắc hẳn hắn cũng không sống được bao lâu nữa.” Vốn dĩ hai người họ có thể trực tiếp ra tay giết chết Cầu Đức Khảo, nhưng hai người họ lại cảm thấy không cần thiết.

Để Cầu Đức Khảo chết như vậy, có lẽ sẽ là một đả kích lớn hơn đối với hắn.

“Tôi biết rồi.” Tần Mặc gật đầu, Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ tiếp tục ngồi ở đây.

Không bao lâu sau, Tần Mặc đã nghỉ ngơi gần xong.

“Tiếp theo chúng ta cũng nên hành động rồi.” Chỉ còn lại một chút việc cuối cùng là có thể hoàn toàn kết thúc chuyện ở đây.

Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, anh chuẩn bị cùng Tần Mặc rời đi thì bên cạnh truyền đến hai giọng nói.

“Hai người đi đâu vậy?” Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn sang, thì thấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang ở đó.

Tần Mặc có chút bất lực.

“Chúng tôi chỉ ra ngoài làm chút việc, cũng không có gì, anh và Hạo Thiên Chân cứ ngoan ngoãn ở đây là được.” Bàn Tử đảo mắt.

“Thôi đi, đừng lừa chúng tôi, hai chúng tôi biết hai người chắc

chắn là đi làm chuyện lớn, dẫn hai chúng tôi theo với, ba chúng ta cùng làm việc cũng có thể tiện hơn một chút." Tần Mặc suy nghĩ một chút, nhìn sang Trương Kỳ Lân, anh muốn hỏi ý của Trương Kỳ Lân.

Nếu Trương Kỳ Lân cũng muốn dẫn hai người họ theo, thì Tần Mặc chắc chắn sẽ không từ chối.

"Tùy thôi, đều được, dù sao để hai người họ đi theo, chúng ta cũng không bị ảnh hưởng gì." Tần Mặc cười gật đầu, nếu Trương Kỳ Lân đã nói vậy, thì mình cứ nghe theo Trương Kỳ Lân thôi.

"Vậy chúng ta đi thôi." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe Tần Mặc nói vậy, đều không nhịn được mà vui mừng, hai người họ gật đầu.

"Vậy được." Hai người họ đi theo bên cạnh Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, không bao lâu sau, cả bốn người cùng nhau tiến vào trong núi.

Vừa đến đây, Tần Mặc liền cảm nhận được có ánh mắt, đang nhìn chằm chằm vào họ, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Không ngờ hắn lại còn nuôi thứ gì ở đây." Tần Mặc nói vậy rồi nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân gật đầu.

"Hắn làm ra chuyện như vậy, tuyệt đối không có ý tốt gì, chúng ta giải quyết thứ hắn nuôi trước đi." Nói rồi, Trương Kỳ Lân liền nhìn về một khoảng đất trong số đó.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nói chuyện bí ẩn, trong mắt hai người đều mang vẻ nghi hoặc.

"Hai người đang nói gì vậy?" Tần Mặc và Trương Kỳ Lân không giải thích, mà từ từ đi về phía trước.

Một lúc sau, đột nhiên có một thứ từ dưới đất phá đất chui lên, giọng nói của hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện

sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc nhướng mày.

Không ngờ lại thực sự là một con Tống Tử đặc biệt lớn.

Đợi đến khi con Tống Tử này đứng vững thân hình, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều sững sờ.

“Tôi không nhìn nhầm chứ, con Tống Tử này sao lại lớn như vậy?

Cảm giác như là do rất nhiều bộ xương ghép lại với nhau tạo thành.” Tần Mặc nhướng mày, nhìn Bàn Tử.

“Anh nói câu này quả thực không sai, đây là Tống Tử được ghép lại, nên hình thể của nó mới như vậy.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều trợn to mắt.

Chương 749

Không thể nào, lại còn có Tống Tử được ghép lại bằng tay.

“Chưa bao giờ thấy loại Tống Tử như thế này, quá cao cấp.” Bàn Tử nói vậy, trong mắt mang theo một tia cảnh giác, anh ta lại nhìn Hạo Thiên Chân.

“Lát nữa, hai chúng ta vẫn nên qua bên cạnh quan chiến đi, e rằng với thực lực của hai chúng ta, căn bản không đối phó nổi con Tống Tử này.” Tần Mặc nghe vậy, không nhịn được mà bật cười, sau đó Tần Mặc gật đầu.

“Anh tự mình hiểu rõ là tốt rồi, tiếp theo chúng ta cần phải giải quyết con Tống Tử này.” Tần Mặc nhìn chằm chằm con Tống Tử trước mặt, rồi lấy ra thanh kiếm của mình, chỉ vào con Tống Tử này.

Con Tống Tử này lại ngay lúc đó lao về phía Tần Mặc.

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc liên thủ, hai người họ không ngừng ứng phó với con Tống Tử này.

Con Tống Tử rất nhanh đã bị hai người họ đánh lui, bên này Hạo Thiên Chân thì có chút tò mò hỏi.

“Quá vô lý, đây không phải mộ huyệt, tại sao lại có loại Tống Tử này xuất hiện?” “Cậu vừa rồi không nghe Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nói sao, hai người họ đang nói, đây là do người khác nuôi, cũng không biết là người nào, biến thái như vậy, lại tạo ra một con Tống Tử ở đây.” “Ai biết được chứ, nếu Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã nói vậy, thì không bao lâu nữa, chắc là có thể chế ngự được con Tống Tử này, đến lúc đó chúng ta hỏi lại hai người họ là hiểu thôi.” Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đang không ngừng đối phó với con Tống Tử này.

Con Tống Tử này cũng không phải là đối thủ của hai người họ.

Tìm được một cơ hội, Tần Mặc liền ngưng tụ ra một luồng năng lượng khổng lồ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn bị Tần Mặc ném ra, thủ ấn này nhanh chóng đánh trúng vào người con Tống Tử.

Tống Tử bị đánh bay ra, nằm rạp trên đất, sau đó con Tống Tử này lại một lần nữa đứng dậy, nó lại nhìn chằm chằm vào Trương Kỳ Lân ở phía bên kia.

Nếu đã như vậy, vậy thì nó sẽ ra tay từ Trương Kỳ Lân trước, xem có thể giải quyết được Trương Kỳ Lân hay không.

Nghĩ vậy nó liền lập tức đến bên cạnh Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân thì cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay chống lại con Tống Tử này, Tần Mặc chớp thời cơ dùng thanh kiếm trong tay đâm vào cơ thể con Tống Tử.

Tống Tử phát ra một tiếng kêu, rồi nó quay đầu, âm trầm nhìn Tần Mặc, dùng móng vuốt cào về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, nhưng Tần Mặc cũng không để con Tống Tử này vào lòng.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ bị Tần Mặc đẩy ra, quả cầu này trực tiếp va vào móng vuốt của Tống Tử.

Tống Tử phát ra một tiếng kêu thảm thiết, móng vuốt của nó liền trực tiếp bị Tần Mặc đánh thành mảnh vụn, Tần Mặc thì thở phào một hơi.

Con Tống Tử này sau khi ổn định thân hình, liền trực tiếp phóng ra hắc khí trên người.

Tần Mặc thấy hắc khí nồng đậm như vậy, liền nheo mắt lại, lần

này có chút ngoài dự liệu của anh.

Nhưng tác dụng cũng không đặc biệt lớn.

Tần Mặc cười cười.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Một con hỏa long khổng lồ, từ trên người Tần Mặc bay ra.

Tần Mặc ném con hỏa long này ra, con hỏa long liền nhanh chóng đến bên cạnh con Tống Tử này.

Hỏa long trực tiếp bao vây lấy con Tống Tử này.

Con Tống Tử này dùng sức muốn lao về phía con hỏa long trước mặt, nhưng nó lại không có năng lực đó.

Chuyện gì vậy?

Con Tống Tử này có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ này của nó, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Tiếp theo Tần Mặc không tiếp tục lãng phí thời gian nữa, mà tăng thêm sức mạnh của mình.

Một lúc sau, con Tống Tử này đã bị Tần Mặc đánh ngã xuống đất, và nó đã không thể đứng dậy được nữa.

Tần Mặc quay đầu, nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, gật đầu với Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân cùng Tần Mặc đi về phía con Tống Tử này.

Con Tống Tử này đương nhiên biết trước mặt hai người này, nó chẳng là gì cả, nên nó cố gắng muốn phản kháng, nhưng nó lại không có năng lực đó.

Rất nhanh, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã hoàn toàn giải quyết được con Tống Tử này.

Tần Mặc thở phào một hơi, lại nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh.

"Được rồi, hai người qua đây đi." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử gật đầu, hai người họ đi tới, cẩn thận quan sát con Tống Tử trước mặt.

Sau khi xem xong, Hạo Thiên Chân mới có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

"Con Tống Tử này rốt cuộc là làm ra như thế nào vậy?

Cảm giác thật thần kỳ." Tần Mặc lắc đầu.

"Tình hình cụ thể đợi lát nữa, hai người đi hỏi chủ nhân đã tạo ra con Tống Tử này không phải là được sao?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử gật đầu, Tần Mặc nói cũng không sai.

Giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Suy nghĩ một chút, Tần Mặc mở ra bảng trạng thái cơ thể hiện tại của mình, xem qua một lượt.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24 tuổi.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ

Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 975【Giới hạn của con người 10】 Thể lực 990【Giới hạn của con người 10】 Sức mạnh 990【Giới hạn của con người 10】 Tinh thần 1005【Giới hạn của con người 10】 Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, không ngờ trạng thái tinh thần của mình lại đã đột phá đến 1000.

Xem ra cũng khá tốt.

Có lẽ không bao lâu nữa, ba trạng thái cơ thể còn lại cũng có thể đột phá 1000.

Với năng lực hiện tại của anh, bất kỳ thứ gì trong mộ huyệt cũng có thể không phải là đối thủ của anh.

Tần Mặc lại nhìn vào con Tống Tử này, con Tống Tử này quả thực đã giúp mình rất nhiều.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc lại nhìn sang Trương Kỳ Lân.

"Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, chúng ta nên tiếp tục đi về phía trước." Trương Kỳ Lân gật đầu, Tần Mặc nói cũng không sai, thế là mấy người họ cùng nhau tiếp tục đi về phía trước.

Chương 750

“Chúng ta rốt cuộc là đi đâu vậy?” Hạo Thiên Chân có chút nghi hoặc nhìn Tần Mặc, suốt quãng đường Tần Mặc đều không nói cho anh ta và Bàn Tử biết cụ thể là đi làm gì.

Nên Hạo Thiên Chân có chút không hiểu.

“Lát nữa hai người sẽ biết, lần này chúng ta cũng coi như đã làm một việc kết thúc, đợi sau khi mọi chuyện hoàn toàn giải quyết xong, chúng ta sẽ bàn bạc chuyện đường ai nấy đi.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân sững sờ, trong mắt anh ta mang theo vẻ khó tin.

“Tại sao lại phải như vậy chứ?

Chúng ta không phải vẫn chưa làm rõ tình hình đằng sau sao?” Tần Mặc gật đầu.

“Rất nhanh sẽ biết thôi.” Tần Mặc không nói thêm những lời vô ích nữa, dù sao mình cũng đã nói đủ rõ ràng rồi.

Mặc dù Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều không hiểu, nhưng mình cũng không cần phải giải thích nhiều như vậy.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã cùng nhau đến một sơn động.

Tần Mặc nhìn sơn động trước mặt, thở dài một hơi rồi lại nói với Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Để tôi qua trước.” “Tôi đi cùng anh.” Trương Kỳ Lân kéo tay Tần Mặc, Tần Mặc cũng không nói thêm gì, chỉ tùy ý ừ một tiếng, rồi cả hai cùng nhau tiến vào trong sơn động.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau rồi nói với hai người.

“Vậy chúng tôi cũng phải đi.” Tần Mặc và Trương Kỳ Lân có chút

bất lực, hai người họ đi thì thôi đi, sao Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng muốn tham gia náo nhiệt chứ?

"Hai người thôi đi, tôi sợ hai người mà đi thật thì sẽ gặp chuyện không may." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử trừng lớn mắt, Tần Mặc đây chẳng phải là xem thường hai người họ sao.

"Hai đứa tôi chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện, hơn nữa, dù sao chúng ta cũng là một thể, sao hai người lại hành động mà bỏ hai đứa tôi lại đây?

Chúng tôi chắc chắn không đồng ý đâu." Bàn Tử bĩu môi, Tần Mặc đảo mắt xem thường, chỉ có Bàn Tử là thích nói mấy lời vô bổ này.

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, hai người cứ ngoan ngoãn ở đây, nghe lời tôi và Tiểu Ca." Bàn Tử mấp máy môi, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải gật đầu bừa.

Tần Mặc đã nói vậy rồi, họ còn làm gì được nữa?

Vừa đến đây, giọng nói của hệ thống đã nhắc nhở Tần Mặc. 【Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, hãy lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, không ngờ hắn ta còn nuôi thứ khác ở đây.

Lập tức, Tần Mặc cẩn thận quan sát xung quanh, kéo tay Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân cũng hiểu ý Tần Mặc.

Trương Kỳ Lân rút ra Hắc Kim Cổ Đao của mình.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một bóng đen lao về phía này.

Tần Mặc đã nhìn thấy, anh hừ lạnh một tiếng, dùng Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém về phía đối phương.

Thế nhưng bóng đen này lại trực tiếp đến bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, rồi cũng rút ra một thanh kiếm, đâm vào cơ

thể của bóng đen đó.

Một mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày, nhưng không nói lời nào.

Bóng đen lùi về phía sau, sau khi ổn định thân hình, nó lại nhìn chằm chằm vào hai người trước mặt.

Không nói một lời, nó lại vung nắm đấm về phía hai người.

Tần Mặc hừ lạnh, sau đó đá một cước vào cổ nó, nó liền bị Tần Mặc đá bay ra, ngã xuống đất.

Tần Mặc thở phào một hơi, rồi nheo mắt lại.

Tiểu Ca cũng xuất hiện sau lưng bóng đen này vào đúng lúc đó.

Đợi đến khi bóng đen bị hai người đánh ngã xuống đất, Tần Mặc mới quan sát kỹ, phát hiện đối phương cũng là một con Tống Tử.

Nhưng đây lại là một con Hắc Mao Tống Tử.

Tần Mặc cười lạnh, nhìn chằm chằm con Hắc Mao Tống Tử này, cầm thanh kiếm trong tay đâm tới.

Hắc Mao Tống Tử né sang một bên, sau đó đứng dậy, lại nhìn chằm chằm hai người.

Thực lực của hai người này đều khá đáng sợ, tiếp theo đây nó tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác.

Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ của Hắc Mao Tống Tử, không khỏi gật đầu.

“Thân thủ cũng khá nhanh nhẹn đấy.” Nói xong câu đó, Tần Mặc ngẩng đầu, nhìn vào sâu trong sơn động.

“Ngươi nghĩ với thực lực của thứ này có thể đối phó được ta và Tiểu Ca sao?” Bên trong không có bất kỳ ai đáp lại Tần Mặc và

Trương Kỳ Lân, Tần Mặc đành phải nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Nếu đã vậy, chúng ta tăng tốc lên một chút, giải quyết nó nhanh gọn đi.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Trương Kỳ Lân gật đầu.

Tần Mặc đã nói thế, anh ta chắc chắn không cần phải nói gì thêm.

Tiếp theo, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cùng nhau tấn công con Hắc Mao Tống Tử trước mặt.

Con Hắc Mao Tống Tử này dĩ nhiên không phải là đối thủ của hai người họ.

Nó muốn đối phó với một trong hai người đã rất khó khăn, huống chi là cả hai.

Tần Mặc cười lạnh, rồi lùi về phía sau, nhanh chóng ổn định thân hình.

Sau đó, Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay chỉ vào Hắc Mao Tống Tử.

Hắc Mao Tống Tử thấy Tần Mặc, nó lộn một vòng sang bên kia, rồi cầm tảng đá bên cạnh ném về phía Tần Mặc.

Nhưng tốc độ phản ứng của Tần Mặc khá nhanh, anh kịp thời lăn sang một bên, né được đòn tấn công của con Hắc Mao Tống Tử.

Tần Mặc thở phào một hơi, rồi lại nhìn chằm chằm nó.

Tần Mặc biết rõ trong lòng, con Hắc Mao Tống Tử này tuyệt đối không phải đối thủ của mình.

Hắc Mao Tống Tử trong lòng có chút căm hận, nó âm trầm nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười, không ngờ nó còn dám dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, trong khi chính nó là kẻ đánh lén anh và Tiểu Ca trước.

Chương 751

Tần Mặc có chút bất lực, nhưng nghĩ lại thứ này là do tên hắc y nhân kia nuôi, Tần Mặc cũng lười nói nhảm thêm.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân càng dốc hết sức lực của mình.

Con Hắc Mao Tống Tử này dĩ nhiên không địch lại hai người họ, nên không lâu sau, Tần Mặc đã giải quyết xong nó.

Lúc này Tần Mặc mới thở phào một hơi, giọng nói của hệ thống cũng nhắc nhở anh. 【Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

"Được rồi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, anh ta tự nhiên sẽ không từ chối Tần Mặc, hai người đồng hành cùng nhau.

Ở một bên khác, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang ở ngay cửa hang, hai người nhìn nhau, có chút bất lực nhìn vào bên trong.

"Cũng không biết tình hình của hai người họ thế nào rồi?" "Yên tâm đi, thực lực của hai người họ khá mạnh, dù sao cũng lợi hại hơn hai chúng ta nhiều, nên họ chắc chắn có thể bình an vô sự ra ngoài." Hạo Thiên Chân gật đầu, lời này nói không sai.

"Hai chúng ta cứ ở đây đợi một lát đi, hy vọng họ có thể đến đây sớm." Nói xong, Hạo Thiên Chân tìm một chỗ ngồi xuống, Bàn Tử thở dài một hơi.

"Hai người họ thật là vô nhân tính, sau này có chuyện gì tôi cũng

không muốn nói cho họ biết nữa.” Hạo Thiên Chân bật cười.

“Hai người họ chỉ lo lắng cho an toàn tính mạng của chúng ta thôi, nên chúng ta cũng không thể trách họ.” Bàn Tử bĩu môi, tuy nói là vậy, nhưng trong lòng anh ta vẫn không thoải mái.

“Thôi được.” Bàn Tử gật đầu, không nói thêm những lời vô bổ đó nữa.

Ở một bên khác, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã tiến sâu hơn vào bên trong.

Nhưng đi được một lúc, Tần Mặc lại phát hiện bên trong có một trận pháp khá lợi hại.

Tần Mặc cười lạnh.

“Ngươi đang đùa sao?

Ngươi nghĩ trận pháp này của ngươi có thể nhốt được ta và Tiểu Ca sao?” Nhưng đối phương vẫn không đáp lại Tần Mặc, anh có chút bất lực lắc đầu, lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Nếu đã vậy, hai chúng ta mau chóng phá bỏ trận pháp này đi, không cần phải lãng phí thời gian ở đây.” Trương Kỳ Lân cũng nghĩ giống Tần Mặc, anh ta gật đầu.

Hai người ngưng tụ sức mạnh, không ngừng tấn công trận pháp trước mặt.

Trận pháp này tự nhiên không thể khống chế được hai người họ, nên chỉ sau khoảng vài phút, cả hai đã trực tiếp phá vỡ nó.

Tần Mặc thở phào một hơi, rồi lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Chúng ta đi tiếp thôi.” Nhưng đi chưa được bao lâu, lại có Tống Tử lao ra tấn công Tần Mặc và Tiểu Ca. 【Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, hãy lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc trợn trắng mắt, không

ngờ hắn ta nuôi Tống Tử ở đây cũng nhiều thật, nhưng có ích gì chứ?

Hai người hợp lực tấn công con Tống Tử, nó dĩ nhiên không phải đối thủ của họ.

Chẳng mấy chốc, con Tống Tử đã bị hai người đánh bay ngã xuống đất.

Con Tống Tử lại đứng dậy, nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

Tần Mặc thấy nó như vậy, bĩu môi, không ngờ nó cũng ngoan cường thật, nhưng đáng tiếc là chẳng có tác dụng gì.

Tần Mặc lắc đầu, rồi lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân dĩ nhiên cũng hiểu ý Tần Mặc, nên hai người họ tiếp tục hợp lực tấn công con Tống Tử.

Chẳng mấy chốc, hai người một trái một phải đã đâm vào cơ thể con Tống Tử, trực tiếp ghim nó lên bức tường cách đó không xa.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Xung quanh có rất nhiều đá vụn, tất cả đều bị Tần Mặc gom lại, những viên đá này lao về phía nó.

Sau khi bị đá vụn của Tần Mặc tấn công, nó liền trực tiếp ngã xuống đất.

Tần Mặc nhướng mày, rồi đi đến bên cạnh nó.

"Nếu ngay từ đầu ngươi đã trốn khỏi nơi này, có lẽ còn giữ được mạng sống của mình, chỉ tiếc là..." Tần Mặc thở dài một hơi, rồi lại ngưng tụ ra một luồng năng lượng khổng lồ, luồng năng lượng này đánh vào người con Tống Tử, nó liền bị Tần Mặc giết chết.

Giọng nói của hệ thống lại vang lên nhắc nhở Tần Mặc. 【Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng:

Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc có chút bất lực, thật không biết tên hắc y nhân này nghĩ gì, hắn đưa những con Tống Tử này đến đây, chẳng phải là vô cớ giúp mình tăng cường năng lực sao?

Lúc này, cách đó không xa vang lên một giọng nói khàn khàn.

"Hóa ra ngươi thật sự có thể thông qua sinh vật trong mộ huyệt để tăng cường sức mạnh của mình." Tần Mặc nghe thấy câu nói đó, cười lạnh.

"Thế thì sao, ngươi còn chuẩn bị đối phó với chúng ta à?

Hay là ngươi định bó tay chịu trói?" Đối phương cười lớn một tiếng.

Tần Mặc thấy hắn như vậy không khỏi nhướng mày, không ngờ hắn còn cười được, nhưng không sao, dù sao mình và Trương Kỳ Lân đã đến đây rồi, trực tiếp giải quyết hắn là được.

Cứ để hắn sống, có lẽ cũng là một tai họa.

"Ngươi căn bản không xứng làm người của Trương gia." Trương Kỳ Lân trực tiếp nói ra những lời này.

Đối phương đang cười, nghe Trương Kỳ Lân nói vậy, tiếng cười của hắn đột ngột dừng lại.

"Ta không xứng làm người của Trương gia, chẳng lẽ ngươi xứng sao?

Ngươi thân là người lãnh đạo Trương gia, từ trước đến nay ngươi đã làm gì?

Ngươi chẳng làm gì cả, cũng không bảo vệ Trương gia này." Trương Kỳ Lân trầm mặc.

"Trước đây ta không có ký ức." Lần này anh trở về Trương Gia

Cổ Lâu, đã tìm lại được ký ức trước đây.

Toàn bộ mọi chuyện liên quan đến quá khứ, anh đều đã nhớ lại.

Hắc y nhân cười lớn.

“Thật sao?

Nhưng đáng tiếc dù ngươi tìm lại được ký ức cũng chẳng có tác dụng gì nữa, vì ngươi đã không còn cơ hội bảo vệ Trương gia.” Nghe hắn nói vậy, Trương Kỳ Lân nheo mắt, Tần Mặc cũng cười lạnh.

Chương 752

“Ngươi thật thú vị, ngươi nghĩ với thực lực của ngươi có thể đối phó được hai chúng ta sao?” “Đúng là không đối phó được, nhưng nhiều năm trước, ta đã đặt một trận pháp ở đây, mười mấy năm nay ta vẫn luôn dốc hết tâm huyết, chờ đợi các ngươi đến.

Không ngờ các ngươi quả nhiên không làm ta thất vọng, các ngươi đi xa như vậy, cuối cùng cũng đã đến đây.” Tần Mặc lắc đầu.

“Thật xin lỗi, trên con đường đời của ta, ngươi chỉ là một cảnh sắc thoáng qua mà thôi, ngươi căn bản không ảnh hưởng được gì đến ta.” Nói xong câu đó, Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay chỉ vào hắc y nhân trước mặt.

“Ta khuyên ngươi nên bó tay chịu trói, nếu không ngươi không thể đối phó được chúng ta, mà cuối cùng còn phải nhận một kết cục thảm hại.” Trương Kỳ Lân gật đầu.

“Ngươi đã làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, ta có thể cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng, không để ngươi phải chịu đau khổ.” Trải qua tất cả mọi chuyện, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều hiểu rõ, rất nhiều chuyện đều có người đứng sau thao túng, trong đó có cả tên hắc y nhân này.

Dĩ nhiên, ngoài hắc y nhân, còn có một gia tộc khác, đó chính là Uông gia.

Nhưng đáng tiếc với thực lực hiện tại của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, không thể trực tiếp giải quyết Uông gia, chỉ có thể ra tay với tên hắc y nhân này trước.

Hắc y nhân cười lớn.

“Vậy được thôi, hôm nay hãy để ta thử nghiệm thực lực của hai ngươi cho thật tốt.” Nếu thực lực của hai người họ thật sự đủ mạnh, vậy kế hoạch của hắn sẽ thành công, mà hắn còn có thể trở nên đặc biệt mạnh mẽ.

Đến lúc đó, trên thế giới này e rằng không có ai có thể ngăn cản được hắn.

Thấy hắc y nhân như vậy, Tần Mặc hừ lạnh, rồi cầm thanh kiếm trong tay lao về phía hắn.

Đến bên cạnh đối phương, Tần Mặc đá một cước vào ngực hắn.

Hắn bị Tần Mặc đá bay ra, nằm sấp trên đất.

Tần Mặc thở phào một hơi.

Khoảng thời gian tiếp theo, đơn thuần là một cuộc tàn sát.

Nhưng tên hắc y nhân này lại đứng dậy vào lúc này, hắn hừ lạnh.

“Chính là lúc này.” Nói xong, hắn liền ấn một cái nút bên cạnh.

Sau khi cái nút này được ấn xuống, Tần Mặc cảm nhận được một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện xung quanh.

Lúc này Tần Mặc liền nheo mắt, không ngờ tên hắc y nhân này cũng khá mạnh.

Tần Mặc lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, ra hiệu bằng mắt cho anh ta.

Trương Kỳ Lân cũng biết ý Tần Mặc là gì, anh hít sâu một hơi.

Hai người cùng nhau tấn công trận pháp trước mặt.

Năng lượng của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đồng thời đánh vào pháp trận này, pháp trận liền xảy ra một chút dao động.

Nhưng năng lượng của pháp trận này lại hoàn toàn không tiêu tán,

ngược lại còn trở nên mạnh hơn một chút.

Tần Mặc nheo mắt.

Hắc y nhân hừ lạnh, giải thích với hai người.

“Hai người không phải thật sự nghĩ rằng dùng sức mạnh vũ phu có thể phá vỡ pháp trận này của ta chứ, ta nói cho các ngươi biết, đó là không thể!” Nghe vậy, Tần Mặc cười lạnh, gật đầu.

“Không sao, dù không phá được, chúng ta cũng chẳng để tâm.” Tần Mặc lắc đầu, rồi ngưng tụ sức mạnh, truyền sức mạnh vào pháp trận này, nhưng pháp trận lại không ngừng hấp thu năng lượng của Tần Mặc.

Một lúc sau, Trương Kỳ Lân vội vàng ngăn Tần Mặc lại.

“Đừng lãng phí năng lượng của mình nữa, năng lượng của chúng ta sẽ bị pháp trận này hấp thu mất.” Tần Mặc gật đầu, rồi lại nhìn về phía hắc y nhân, hắc y nhân lại giải thích với hai người.

“Đây chính là điểm đặc biệt của pháp trận này, nếu không các ngươi nghĩ ta lãng phí nhiều năm như vậy, ở đây tạo ra một pháp trận thế này, chỉ để chơi thôi sao.” Nghe hắn nói vậy, Tần Mặc bật cười.

“Pháp trận này đúng là thú vị thật, chỉ không biết nếu sức mạnh của chúng ta đủ mạnh, thì nó còn hấp thu được không?” Sắc mặt hắc y nhân hơi thay đổi, nhưng hắn không nói nhiều.

“Vậy các ngươi cứ thử đi.” Nói rồi, hắc y nhân tìm một chỗ ngồi xuống.

Vừa rồi Tần Mặc đã đánh hắn bị thương, hắn phải nghỉ ngơi một lát ở đây.

Đợi hồi phục rồi, hắn sẽ nghĩ cách giải quyết Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân gật đầu.

Hai người ngưng tụ năng lượng, chỉ thấy trước mặt Tần Mặc xuất hiện một con hổ khổng lồ, còn Trương Kỳ Lân cũng dùng đại đao trong tay, đánh về phía pháp trận trước mặt.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Năng lượng khổng lồ đánh vào pháp trận, năng lượng của pháp trận lại mạnh hơn một chút.

"Hai người các ngươi đừng phản kháng nữa, dù các ngươi có cố gắng thế nào cũng vậy thôi, không có cách nào thoát khỏi đây, kết cục cuối cùng của hai người đều giống nhau cả." Tần Mặc liếc hắn một cái, nhưng lười nói nhảm với hắn, ngược lại ngồi xuống đất, rồi nhắm mắt lại.

Trên người Tần Mặc xuất hiện một luồng khí thế đáng sợ.

Cảm nhận được luồng khí thế này, trong lòng hắc y nhân chùng xuống, hắn vội vàng đứng dậy.

Không biết tại sao, hắn cảm thấy luồng năng lượng này của Tần Mặc có vẻ rất mạnh, nếu luồng năng lượng này đánh vào pháp trận, có khả năng sẽ phá nát nó.

Trên đầu Trương Kỳ Lân bên cạnh cũng xuất hiện hình dạng của một con Kỳ Lân Thần Thú.

"Ngươi đã nhận được truyền thừa trong cổ lâu của Trương gia." Hắc y nhân có chút căm hận nhìn Trương Kỳ Lân.

Ban đầu hắn cũng đã từng tiến vào cổ lâu của Trương gia, nhưng thứ nhận được bên trong chỉ có vô tận tổn thương, chẳng lấy được gì cả.

Trương Kỳ Lân ngẩng đầu nhìn tên hắc y nhân này.

"Cho nên ngươi không xứng làm người của Trương gia." Dứt lời,

Trương Kỳ Lân trực tiếp dùng năng lượng của mình đánh về phía pháp trận trước mặt, còn Tần Mặc cũng phóng ra con Hắc Long trên người mình.

Năng lượng của hai người đều rất đáng sợ, sau khi đánh vào pháp trận, pháp trận lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắc y nhân cười lớn, hắn lại nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

"Hai người các ngươi thật là buồn cười, ta còn tưởng hai người mạnh đến mức nào, bây giờ xem ra cũng chỉ có vậy." Hắc y nhân lắc đầu.

Nghe hắn nói vậy, Tần Mặc đáp một tiếng.

"Trận pháp này quả thực nằm ngoài dự liệu của ta.

Nhưng ngươi nghĩ trận pháp này thật sự có thể chịu được sức mạnh của hai chúng ta sao?" Lời của Tần Mặc vừa dứt, trận pháp trước mặt liền xuất hiện một vết nứt.

Chương 753

Hắc y nhân trừng lớn mắt, trong mắt mang theo một tia khó tin.

"Điều này tuyệt đối không thể, đây là giả." Tần Mặc bĩu môi, nhưng lười nói nhảm với hắn, ngược lại đi đến bên cạnh pháp trận.

"Phá!" Tần Mặc đặt tay lên pháp trận, pháp trận liền trực tiếp nổ tung.

Tần Mặc thở phào một hơi, lại nhìn hắc y nhân.

"Cảm giác thế nào?" Hắc y nhân nghiến răng nhìn Tần Mặc, hắn không nói gì, chỉ lùi về phía sau.

Tần Mặc hừ lạnh, rồi định cầm thanh kiếm trong tay giải quyết tên hắc y nhân này.

Nhưng nghĩ lại, Tần Mặc lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

"Vẫn là anh ra tay đi, dù sao hắn cũng là người của Trương gia các anh." Trương Kỳ Lân gật đầu, lúc anh đi về phía hắc y nhân, hắc y nhân đột nhiên ấn một cái nút bên cạnh.

Trước mặt Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lập tức rơi xuống một tảng đá khổng lồ, tảng đá này thẳng tắp lao về phía hai người.

Hai người họ dĩ nhiên sẽ không bị tảng đá này đập trúng, nên cả hai lùi về phía sau một đoạn, lại nhìn tảng đá trước mặt, sắc mặt trở nên khó coi.

"Nhanh chóng phá nát tảng đá này, tuyệt đối không thể để hắn trốn thoát." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân vội vàng đáp một tiếng, rồi năng lượng của hai người đánh vào tảng đá.

Tảng đá lập tức xuất hiện một vết nứt, một lúc sau thì đột nhiên

nổ tung, nhưng trước mặt đã không còn thấy tung tích của hắc y nhân.

Tần Mặc hừ lạnh.

"Chúng ta ra ngoài đuổi theo hắn." Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cùng nhau rời khỏi nơi này, hai người đi theo dấu chân của đối phương, tìm đến một khu rừng.

Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên xuất hiện một vài bóng đen.

Giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Keng, phát hiện sinh vật núi sâu, hãy lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc hừ lạnh, không ngờ xung quanh đây còn có thứ khác.

"Ngươi nghĩ dựa vào thứ này là có thể chống lại chúng ta sao?

Có phần quá ngây thơ rồi." Tần Mặc lắc đầu, rồi ngưng tụ sức mạnh, đánh về phía những bóng đen trước mặt.

Sức mạnh của Tần Mặc lập tức đánh trúng hai trong số các bóng đen, hai bóng đen này trực tiếp bị Tần Mặc đánh bay ra, ngã xuống đất.

Tần Mặc nhìn kỹ lại, phát hiện hai bóng đen này lại là Xá Lỵ.

"Còn nuôi cả thứ này ở đây, nhưng tác dụng cũng không lớn lắm." Nói xong câu đó, Tần Mặc từ từ ngưng tụ năng lượng, một luồng sức mạnh khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Cuồng Phong Nhận!" Tần Mặc dùng năng lượng đánh về phía những bóng đen xung quanh, mấy bóng đen trong số đó đều bị Tần Mặc đánh bị thương, chúng rơi xuống đất.

"Tuy tốc độ của các ngươi quả thực có chút nhanh, nhưng trước mặt năng lượng của ta thì chẳng đáng nhắc tới." Tần Mặc lắc đầu, rồi lại nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, nhắc nhở.

"Cẩn thận một chút, hắn không biết trốn ở đâu đâu, lát nữa có khi

lại ra đánh lén chúng ta." Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, về điểm này, anh ta tự nhiên biết, nên cầm đại đao của mình quan sát xung quanh.

Một lúc sau, đột nhiên có một con Xá Lỵ lao về phía Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân bước sang một bên, né tránh.

Sau khi ổn định thân hình, sắc mặt Trương Kỳ Lân trở nên khó coi, anh hừ lạnh.

"Mấy con Xá Lỵ này căn bản vô dụng." Nói xong câu đó, Trương Kỳ Lân lập tức giải quyết con Xá Lỵ này, rồi thở phào một hơi, nhìn về một vị trí nào đó.

"Còn không muốn ra sao?" Sau khi lời của Trương Kỳ Lân dứt, ở đó liền xuất hiện một bóng người.

Hắc y nhân lại nhìn chằm chằm Trương Kỳ Lân, cười lạnh.

"Thực lực của hai người quả thực nằm ngoài dự liệu của ta, cho nên lần này… ta không định sống sót rời khỏi nơi này." "Rồi sao nữa?" Tần Mặc hỏi, anh cảm thấy với thực lực của tên hắc y nhân này, e rằng không phải đối thủ của hai người họ, cũng không có cách nào giải quyết được họ.

Hắc y nhân hít sâu một hơi.

"Hiện tại ta không muốn nói nhiều với hai người, lát nữa các ngươi sẽ biết." Nói xong, hắc y nhân quay đầu, nhìn những con Xá Lỵ bên cạnh.

Những con Xá Lỵ này lại nghe theo lệnh của hắc y nhân, lao về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân bĩu môi, tên hắc y nhân này đã biết rõ Xá Lỵ không phải đối thủ của hai người họ, mà vẫn ngoan cố chống cự.

Nhưng hai người cũng không nói thêm gì.

Việc quan trọng nhất hiện tại là giải quyết tên hắc y nhân này trước.

Chẳng mấy chốc, những bóng đen xung quanh đã bị Tần Mặc và Trương Kỳ Lân giải quyết gần hết.

Tần Mặc thở phào một hơi, giọng nói của hệ thống nhắc nhở anh. 【Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, xem xét trạng thái cơ thể của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể; Nhanh nhẹn 1005【Giới hạn của con người 10】 Thể lực 1020【Giới hạn của con người 10】 Sức mạnh 1020【Giới hạn sức mạnh 10】 Tinh thần 1035【Giới hạn của con người 10】 Mọi phương diện của mình đều đã đột phá 1000, vậy tiếp theo, bất kể là trong mộ huyệt hay ở nơi nào đó, chẳng phải là có thể đi ngang sao?

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm tên hắc y nhân trước mặt.

"Ngươi còn gì muốn nói không?" Hắc y nhân nhìn về phía Trương Kỳ Lân, hắn kéo chiếc áo đen trên người xuống, nhìn thấy tình trạng của hắn, Trương Kỳ Lân nhíu mày.

"Trước đây ta đã cùng những người đó tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, tuy ta cũng nhận được một số lợi ích bên trong, giúp ta có thể sống lâu hơn, nhưng… cơ thể ta lại biến thành thế này, ngay cả mặt ta cũng bị hủy dung." Sắc mặt hắc y nhân rất khó coi, hắn lại nhìn chằm chằm Trương Kỳ Lân.

"Tất cả đều là vì người của Trương gia các ngươi, nếu không phải vì người của Trương gia các ngươi, ta căn bản sẽ không biến thành thế này!" Trương Kỳ Lân cười lạnh.

"Ngươi cũng là người của Trương gia." "Không sai, tuy ta là người của Trương gia, nhưng trong cơ thể ta cũng có huyết mạch của Uông gia." Nghe câu nói đó của hắn, Trương Kỳ Lân nheo mắt.

"Chẳng trách ngươi lại làm ra nhiều chuyện như vậy." Hắc y nhân cười lớn.

"Phải, cho nên hôm nay ta muốn hai ngươi chết ở đây, dù ta không thể thay thế ngươi, ít nhất ta cũng phải làm chút chuyện cho người Uông gia." Tần Mặc hừ lạnh.

"Ta khuyên ngươi đừng cố chấp nữa, nếu không ngươi tuyệt đối

sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." "Ta bây giờ cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì." Hắc y nhân lắc đầu.

Chương 754

Nếu đã như vậy, tại sao hắn còn phải tha cho Tần Mặc và Trương Kỳ Lân?

Hai người này đã bắt nạt hắn thảm như vậy, hắn phải giết chết hai người này.

Nghĩ thông suốt rồi, hắc y nhân cầm dao găm nói với hai người.

"Hôm nay tất cả chúng ta đều phải chết ở đây." Nói xong câu đó, hắc y nhân cầm dao găm lao về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

"Ngươi nghĩ với bản lĩnh của ngươi có thể chế ngự được hai chúng ta sao?" Huống hồ muốn cùng họ đồng quy vu tận, cần phải có đủ năng lượng.

Tần Mặc đá một cước vào người hắc y nhân, hắc y nhân bị Tần Mặc đánh bay ra, hắn nằm sấp trên đất, rồi nhìn chằm chằm một đầu dây ở bên cạnh.

"Với năng lực của ta đúng là không giải quyết được, nhưng các ngươi làm sao biết được… thứ ta đã chôn sẵn ở đây." Hắc y nhân nói xong câu đó thì cười lớn, rồi từ trên người lấy ra một cái bật lửa, trực tiếp châm vào đầu dây.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, rồi anh ôm lấy Trương Kỳ Lân lao sang một bên khác.

Tuy tốc độ của Trương Kỳ Lân cũng rất nhanh, nhưng Tần Mặc cảm thấy với năng lực của mình, có thể bảo vệ tính mạng của Trương Kỳ Lân tốt hơn.

Chẳng mấy chốc, phía sau truyền đến tiếng nổ lớn, Tần Mặc cũng ôm Trương Kỳ Lân nằm rạp xuống đất.

Cùng lúc đó, trên người Tần Mặc xuất hiện một luồng năng lượng màu đen, luồng năng lượng này bao bọc bảo vệ Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Nếu như chuyện này xảy ra từ rất lâu trước đây, khi đối phương cho nổ quả bom đó, có lẽ Tần Mặc thật sự không có cách nào bảo vệ được bản thân và Trương Kỳ Lân.

Nhưng bây giờ đã khác rồi.

Dù sao thì mọi chỉ số cơ thể của Tần Mặc đều đã đột phá đến 1000, không còn là người bình thường có thể so sánh được nữa.

Không lâu sau, khói thuốc xung quanh dần tan đi.

Tần Mặc lại quay đầu, nhìn xuống mặt đất và phát hiện có vài mảnh thịt vụn.

Không cần nghĩ cũng biết những mảnh thịt này là của ai, Tần Mặc không khỏi cảm thấy có chút buồn nôn, anh lại quay sang nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

"Rời khỏi nơi này trước đã." Trương Kỳ Lân gật đầu, anh cùng Tần Mặc đi về phía trước, chẳng mấy chốc họ đã đến cửa động, nhìn thấy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang ngủ gật ở đó.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân bèn ho khan một tiếng.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức bừng tỉnh, cả hai cảnh giác quay đầu nhìn xung quanh.

"Ai đó?" Tần Mặc đảo mắt, không nhịn được nói: "Cứ như hai người thế này, nếu có ai thật sự muốn gây bất lợi, e là hai người đã sớm bị giết rồi." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này mới nhận ra, cả hai nhìn Tần Mặc, ho khan một tiếng rồi ngượng ngùng đưa tay gãi đầu.

“Sao anh lại nói chúng tôi như thế?

Tuy chúng tôi có hơi bất cẩn thật, nhưng cũng không đến mức đó chứ.” Tần Mặc cũng không nói thêm gì.

“Chúng ta đi thôi.” Nói xong, Tần Mặc định đi về phía trước, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ngơ ngác gật đầu, nhưng một lúc sau, cả hai đột nhiên sững người.

“Không phải hai người đang ở trong hang động sao?

Sao tự nhiên lại chạy ra sau lưng chúng tôi thế này?” Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, nhưng cả hai đều lười giải thích với hai tên ngốc này.

Không lâu sau, họ đã quay về cửa hàng đồ cổ của Tần Mặc.

Điều khiến Tần Mặc không ngờ là lại có người đang vây quanh cửa hàng.

Anh cười lạnh một tiếng.

“Không ngờ chúng ta còn chưa đi gây sự, họ đã tìm đến gây phiền phức trước rồi.” Trương Kỳ Lân gật đầu, đúng vậy, gần đây hoạt động của bọn chúng ngày càng thường xuyên hơn, nếu đã thế, anh và Tần Mặc cũng đến lúc phải ra tay rồi.

Tần Mặc đi về phía đó, một lát sau đã đến trước cửa hàng đồ cổ, nhìn đám người trước mặt.

Những người này đều trở nên cảnh giác, họ cầm dao găm trong tay chĩa vào Tần Mặc.

Anh mỉm cười.

“Khách đến là khách, nếu đã các vị đã đến rồi, hay là vào nhà nói chuyện đi.” Nói xong, Tần Mặc trực tiếp mở cửa.

Đám người kia trở nên do dự, nói thật, họ cảm thấy Tần Mặc

không thể đơn giản như vậy, nên họ đang băn khoăn không biết có nên vào không.

Tần Mặc thở dài.

"Đã đến đây rồi, đứng canh ở cửa thì có ý nghĩa gì?

Hơn nữa, nếu tôi thật sự muốn ra tay, các người căn bản không cản được tôi đâu." Sắc mặt của đám người này có chút khó coi.

Nhưng phải thừa nhận, lời Tần Mặc nói không sai chút nào, họ lo lắng nếu nói ra lời không phục, Tần Mặc sẽ đánh gục họ ngay lập tức.

"Không ngờ Tần Mặc tiên sinh quả thực rất lợi hại." Một giọng nói vang lên từ phía xa, Tần Mặc nghe thấy liền nhìn sang, phát hiện một người đang trốn dưới áo choàng.

Hắn đi về phía Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, cuối cùng anh cũng về rồi, tôi đã đợi anh ở đây rất lâu." Tần Mặc nhướng mày.

"Kết cục của tên nhà họ Uông kia thảm thật đấy." Tần Mặc mỉm cười.

Người kia thở dài nhưng lười nói nhiều, chỉ làm một động tác mời.

"Tần Mặc tiên sinh đã nói, khách đến là khách, hay là chúng ta vào trong nói chuyện đi." Tần Mặc gật đầu, rồi trực tiếp bước vào cửa hàng của mình, người kia theo sau lưng anh.

Sau khi vào trong, người nhà họ Uông tự tìm một chỗ ngồi xuống.

Hạo Thiên Chân bĩu môi.

Nhưng Hạo Thiên Chân không nói gì, Bàn Tử là người nóng tính, anh không nhịn được mà chửi: "Cái thằng này làm gì thế?

Không thấy chúng tôi còn chưa ngồi xuống à?

Đây dù sao cũng là nhà của Tần Mặc, mày cũng tùy tiện quá rồi đấy.” Người áo đen ngẩng đầu nhìn Bàn Tử, Bàn Tử bắt gặp ánh mắt của hắn, không khỏi rùng mình một cái.

Không hiểu sao sau khi bị ánh mắt của người áo đen khóa chặt, anh có cảm giác như bị rắn độc theo dõi.

Nhưng Tần Mặc lúc này đã chắn trước mặt Bàn Tử.

Anh cảm thấy dù sao Bàn Tử cũng là đang đòi lại thể diện cho mình, chắc chắn mình phải giúp anh ta một tay.

Chương 755

Người áo đen nhìn một cái, Tần Mặc cười nói: "Tần Mặc tiên sinh, thật ngại quá, thực lực của tôi bày ra ở đây, nên tôi xưa nay vẫn vậy, mong anh đừng chấp nhặt với tôi." Tần Mặc đáp một tiếng.

"Tôi đúng là không chấp nhặt với anh, không biết anh có nghe qua câu 'đại nhân không chấp tiểu nhân' chưa?" Nói xong, Tần Mặc ngồi xuống ghế sô pha, lại chỉ vào mấy chiếc ghế trước mặt, bảo Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân ngồi xuống.

Sắc mặt người áo đen thay đổi, hắn không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy, ý của Tần Mặc không phải là đang khinh thường hắn một cách trắng trợn sao?

"Anh có ý gì?" Người áo đen nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhún vai.

"Đương nhiên là ý trên mặt chữ rồi, tôi nói rõ ràng là tiếng người, mà anh lại nghe không hiểu, chẳng lẽ anh không phải con người?" Người áo đen nắm chặt nắm đấm.

Trước mặt có một cái cốc, hắn trực tiếp bóp nát nó trong lòng bàn tay.

Cái cốc lập tức biến thành bột mịn.

Tần Mặc mỉm cười.

"Anh không sợ cái cốc này của tôi được làm từ dược liệu đặc biệt, sẽ cắt nát tay anh sao?" Người áo đen gật đầu.

"Đúng là có khả năng đó, nhưng tôi là người thích nhất là nhảy múa trên lưỡi dao, như vậy mới càng thú vị, anh nói có phải không?" Tần Mặc đáp một tiếng.

"Trùng hợp thật, tôi cũng là loại người này.

Được rồi, nói đi, mục đích đến đây là gì?

Các người trước đây hợp tác với một bộ phận người nhà họ Trương là muốn lấy thứ gì đó từ bên trong đúng không?" "Không sai.

Chúng tôi bây giờ muốn biết Trương Gia Cổ Lâu ở vị trí nào?" Nghe câu này, sắc mặt Trương Kỳ Lân khẽ biến, anh híp mắt nhìn chằm chằm đối phương, nhưng có Tần Mặc ở đây nên anh không ra tay.

Anh chuẩn bị nghe xem Tần Mặc sẽ nói với họ thế nào.

"Chúng tôi đúng là đã đến Trương Gia Cổ Lâu một chuyến, nhưng nơi đó không phải ai cũng vào được." "Vậy thứ các người lấy ra từ bên trong đâu?" Người nhà họ Uông nhìn Tần Mặc, hắn chắc chắn rằng nhóm Tần Mặc nhất định đã lấy được thứ gì đó, chỉ là không rõ đó là gì.

Tần Mặc lắc đầu.

"Thật ngại quá, thứ đó tôi không thể đưa cho các người được." Thực ra thứ đó đang ở trong tay Trương Kỳ Lân, Tần Mặc vẫn chưa bao giờ đòi, Trương Kỳ Lân cũng chưa giao cho Tần Mặc, anh biết bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Người áo đen hừ lạnh một tiếng, hắn đột nhiên đứng phắt dậy, làm vỡ tan cái bàn trước mặt Tần Mặc.

"Tôi khuyên anh đừng có không biết điều, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo." Tần Mặc không ngờ, đến địa bàn của mình mà tên này còn dám kiêu ngạo như vậy!

"Vậy tôi rất tò mò, anh định không khách sáo như thế nào?" Người áo đen suy nghĩ hồi lâu, rồi nói với Tần Mặc: "Anh là người nhà họ Tần đúng không, chẳng lẽ anh không lo tôi ra tay với nhà họ Tần sao?

Đến lúc đó, cơ nghiệp tổ tiên nhà họ Tần nhất định sẽ bị hủy trong

tay anh, anh có hối hận không?" Tần Mặc thở dài.

"Có bản lĩnh thì cứ làm đi, nhà họ Tần chúng tôi có kết giới phòng hộ, không phải người bình thường có thể phá vỡ đâu." Đây là điều Tần Mặc phát hiện ra khi về nhà mấy hôm trước, anh quan sát và thấy bốn góc của nhà họ Tần đều có ấn ký trận pháp do tổ tiên để lại.

Cộng thêm Hắc Long huyết mạch trên người Tần Mặc cũng sắp được kích hoạt hoàn toàn, nên Tần Mặc đã rót sức mạnh huyết mạch của mình vào bốn góc đó.

Năng lượng từ bốn góc lập tức bùng phát ra ngoài, hình thành một kết giới cực lớn.

Nếu thật sự có kẻ nào dám làm chuyện bất lợi cho người nhà họ Tần ở bên trong, trận pháp này nhất định sẽ phát ra năng lượng, đẩy lùi đối phương.

Người áo đen nhíu mày, Tần Mặc cảm nhận được cảm xúc của hắn, liền cười nói: "Xem ra các ngươi đã đến nhà họ Tần rồi, biết về kết giới này đúng không?" Người áo đen hừ lạnh một tiếng.

"Thế thì sao?

Người nhà họ Uông chúng tôi lợi hại hơn người nhà họ Tần các ngươi nhiều, các ngươi nên biết chứ, rất nhiều thứ trong tay các ngươi đều là do tổ tiên nhà họ Uông chúng tôi để lại, anh nên giao những thứ đó cho chúng tôi." Ví dụ như con cá đồng mà nhóm Tần Mặc lấy được trước đây.

Những thứ đó đều do người nhà họ Uông để lại, đáng lẽ phải trả lại cho họ, không nên do Tần Mặc cầm giữ.

"Nhưng e là anh đã quên rồi, người nhà họ Uông các ngươi chẳng qua chỉ sửa sang lại ngôi mộ ở đó mà thôi, chứ không có nghĩa đó là đồ do người nhà các ngươi để lại." Tần Mặc cười nói, huống hồ tất

cả mọi chuyện đều liên quan mật thiết đến nhà họ Tần và Trương Kỳ Lân, Tần Mặc càng không thể đưa thứ đó cho đối phương.

"Cậu nhóc này đúng là miệng lưỡi cứng rắn, nhưng ta cũng lười chấp nhặt với ngươi nhiều.

Nếu ngươi nghe lời ta, chuyện này cứ thế cho qua, nếu không..." Đối phương dừng lại một chút, Tần Mặc gật đầu.

"Nếu không thì anh sẽ làm gì?" Tần Mặc nhìn chằm chằm đối phương, đối phương không ngờ Tần Mặc lại dám đối đầu trực tiếp với hắn, hắn hừ lạnh.

"Nếu ngươi thật sự không sợ, vậy hai ta ra ngoài so tài một trận, để ngươi biết sự lợi hại của ta, ngươi sẽ hiểu người nhà họ Uông chúng ta rốt cuộc khủng bố đến mức nào." "Như thực lực của ta ở nhà họ Uông chúng ta, chỉ là hạng trung hạ mà thôi." Tần Mặc đáp một tiếng.

"Vậy tôi rất muốn chiêm ngưỡng một chút, ngoài ra anh làm vỡ cái bàn này của tôi rồi, cái bàn này của tôi dù sao cũng mua mất mấy vạn đấy." Nghe Tần Mặc nói vậy, người áo đen nhìn cái bàn trước mặt.

Cái bàn này chỉ là một cái bàn đơn sơ mộc mạc, làm sao có thể đáng giá mấy vạn được?

"Anh lừa ai đấy?" "Anh không thấy đây là cửa hàng đồ cổ của tôi sao?

Quên nói với anh, đồ đạc bên trong này của tôi toàn bộ đều là đồ cổ, bất kể là cái cốc anh vừa bóp nát, hay là cái bàn này của tôi.

À đúng rồi, cái cốc kia của tôi trị giá mười mấy vạn đấy, lát nữa lúc đi nhớ trả tiền, nếu không tôi sẽ đến nhà họ Uông đòi nợ đấy." Người áo đen đã từng thấy cướp, nhưng chưa thấy ai cướp kiểu này.

Tần Mặc đây là đang nói việc cướp bóc một cách thanh tao thoát

tục sao?

Người áo đen nắm chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng cảm nhận được ánh mắt của hắn.

Anh đứng dậy, vươn vai.

"Được rồi, không phải anh vừa nói muốn tỷ thí sao?

Nếu thật sự muốn thì chúng ta ra ngoài luyện tập một trận, không muốn thì thôi, cũng đừng ở đây làm mất thời gian của tôi." Người áo đen hừ lạnh một tiếng.

"Vậy để ngươi kiến thức sự lợi hại của ta." Hắn không biết có phải là đối thủ của Tần Mặc hay không, hơn nữa bên cạnh Tần Mặc còn có nhân vật lợi hại như Trương Kỳ Lân, nên hắn tạm thời chưa thể trở mặt với đối phương.

Chỉ là hai món đồ này mà đối phương đã đòi hắn nhiều tiền như vậy, hắn tuyệt đối không thể đánh nhau ở đây, nếu không Tần Mặc chẳng phải sẽ càng lừa hắn hơn sao?

Mấy người cùng nhau đi ra ngoài, Trương Kỳ Lân đi đến bên cạnh Tần Mặc, nói nhỏ: "Hay là để tôi thử với hắn một trận." Tần Mặc xua tay.

"Không cần, để tôi là được rồi." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn người áo đen trước mặt cười nói: "Anh có muốn nghỉ ngơi một lát không?

Hay là uống viên thuốc gì đó?" Người áo đen lập tức cảm thấy mình bị coi thường, hắn khinh thường nói: "Đối phó với cậu nhóc nhà ngươi, không cần." Tần Mặc thở dài.

"Người nhà họ Uông trước đây nói chuyện với tôi như vậy, bây giờ đã chết không toàn thây rồi, nhưng anh đã nói thế, cũng không thể trách tôi được." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp rút kiếm ra, đâm về phía

người áo đen.

Người áo đen này né sang một bên, lại rút ra một con dao găm, chặn đòn tấn công của Tần Mặc.

Nhìn thấy con dao găm của hắn, Tần Mặc có chút kinh ngạc, gật đầu.

Chương 756

“Tôi thấy con dao găm này của anh cũng khá tốt đấy, nếu anh không có tiền, lát nữa để lại con dao găm này đi.” Người áo đen bĩu môi, hắn không ngờ Tần Mặc lại là một kẻ ham tiền.

Vậy nếu lần này hắn không đối phó được Tần Mặc, liệu có thể dùng tiền mua chuộc Tần Mặc, lấy đi thứ trong tay anh ta không?

Người áo đen không biết ý tưởng của mình có thực hiện được không, nhưng dù thế nào đi nữa, hắn phải giao đấu với Tần Mặc trước đã.

Đợi kết thúc rồi sẽ thương lượng lại với Tần Mặc sau.

Suy nghĩ rõ ràng, người áo đen tiếp tục tấn công Tần Mặc, nhưng với thực lực của hắn, làm sao có thể là đối thủ của Tần Mặc?

Chẳng bao lâu, Tần Mặc đã tung một cú đá vào ngực người áo đen.

Người áo đen lập tức lùi về phía sau, hắn khó khăn lắm mới đứng vững được, lại nhìn Tần Mặc thì phát hiện Tần Mặc trước mặt đã biến mất.

Người đâu?

Đợi đến khi người áo đen kịp phản ứng, hắn cảm thấy sau lưng mình bị một lực va chạm cực lớn, tiếp đó hắn ngã sấp xuống đất, còn gãy mất hai cái răng cửa.

“Hai cái răng này, coi như là cái giá cho sự kiêu ngạo của anh.

Nếu bây giờ anh nhận sai, tôi có thể bỏ qua chuyện cũ, bồi thường tiền cho tôi là được.” Người áo đen quay đầu, nhìn Tần Mặc có chút tức giận hừ lạnh một tiếng.

“Thằng nhóc nhà ngươi đánh ta ra nông nỗi này, mà còn dám nói những lời như vậy, ngươi cứ chờ đấy!” Người áo đen quay đầu nhìn những thuộc hạ khác.

“Mấy người các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau lên?” Mấy người kia nghe vậy, nhìn nhau rồi vội vàng gật đầu, đi đến bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc cười lớn.

Chỉ dựa vào mấy tên lâu la này mà đòi đánh thắng mình sao?

Tần Mặc lắc đầu, sau đó, anh lập tức đánh gục bọn chúng.

Sắc mặt Trương Kỳ Lân có chút không tốt, anh định đến bên cạnh giúp Tần Mặc, nhưng Tần Mặc giơ tay ngăn lại.

“Không sao đâu, một mình tôi ở đây là được rồi, anh không cần qua.” Trương Kỳ Lân có chút bất lực thở dài, nhưng cũng chỉ có thể nghe lời Tần Mặc đứng yên tại chỗ.

Ở một bên khác, Bàn Tử thấy vậy liền đảo mắt.

“Chỉ có cậu mới thích làm anh hùng, nhưng tôi không tha cho bọn chúng đâu.” Vừa nói, Bàn Tử vừa nhìn những người đang vây quanh, mắng lớn: “Các người có còn chút liêm sỉ nào không?

Lão đại của các người đối phó Tần Mặc thì thôi đi, bây giờ các người cũng muốn giúp lão đại của mình, phi!

Lấy đông hiếp yếu thì có gì là anh hùng hảo hán.” Tần Mặc liếc nhìn Bàn Tử, sức chiến đấu của Bàn Tử quả nhiên vẫn mạnh mẽ như mọi khi.

Những người này đều tức điên lên, nhưng lại nghĩ đến thực lực của Tần Mặc, họ không thể phân tâm, chỉ có thể tiếp tục nhìn chằm chằm vào Tần Mặc.

Tần Mặc cười lớn, rồi nói tiếp: "Xem ra những lời Bàn Tử nói, các ngươi không nghe lọt tai chút nào nhỉ, nếu đã vậy, tôi sẽ cho các người biết sự lợi hại của tôi." Nói xong, Tần Mặc tiếp tục tấn công bọn họ.

Bọn họ đương nhiên không đánh lại Tần Mặc, nên không lâu sau đã bị Tần Mặc đánh ngã xuống đất.

Suy nghĩ một chút, họ cảm thấy dù sao cũng sẽ bị Tần Mặc đơn phương hành hạ, nếu đã vậy, chi bằng không động đậy nữa.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, anh lại quay đầu, nhìn người áo đen ở bên kia.

"Tiếp theo là ngươi.

Chuẩn bị nhận sự trừng phạt chưa?" Tần Mặc mỉm cười, người áo đen nghe Tần Mặc nói vậy, trong lòng chùng xuống, nhưng hắn lắc đầu, không nói một lời, trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thở dài, rồi ngưng tụ sức mạnh, trên người Tần Mặc lập tức xuất hiện một con Hắc Long khổng lồ.

Con Hắc Long này trực tiếp va vào người áo đen, khiến hắn ngã xuống đất.

"Thực lực của ngươi còn không bằng tên nhà họ Uông đến đây lần trước à?" Đây không phải là lời thừa sao?

Thực lực của hắn trong nhà họ Uông nhiều nhất cũng chỉ được coi là trung hạ đẳng, còn người lần trước đến được coi là trung đẳng.

"Ta chỉ là đến để đàm phán với ngươi." Tần Mặc cười nói.

"Chính ngươi nói là đến đàm phán với ta, bây giờ lại muốn ra tay với ta, thế này thì trách ai được?" Tần Mặc đi đến bên cạnh hắn, trực tiếp giẫm lên người hắn.

“Được rồi, mau bồi thường tiền đi.” “Ta không mang tiền.” Người áo đen lập tức cảm thấy có chút uất ức, Tần Mặc đã bắt nạt hắn đến mức này rồi, mà còn đòi tiền hắn.

Tần Mặc gật đầu.

“Nếu không mang tiền, vậy đưa con dao găm của ngươi cho ta, vừa hay Bàn Tử còn thiếu một món đồ thuận tay.” Nói rồi, Tần Mặc nhặt con dao găm lên, ném đến trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử có chút kinh ngạc, anh vui mừng cầm lấy con dao găm.

“Thật sự cho tôi à?” Tần Mặc gật đầu, nếu đã anh đã nói ra rồi, chắc chắn là sẽ cho anh ta.

“Cầm lấy đi.” Bàn Tử nghe vậy, không nhịn được cười hắc hắc, anh vội vàng gật đầu.

“Vậy cảm ơn nhiều.” Sau đó anh cất con dao găm đi cẩn thận.

Người áo đen nghiến răng, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

“Sao ngươi có thể thừa nước đục thả câu như vậy?” “Ta thừa nước đục thả câu đấy thì sao nào?

Ngươi phá hỏng đồ của ta, chẳng lẽ ta không được lấy một món đồ của ngươi sao?

Hơn nữa, con dao găm này tuy chế tác khá tinh xảo, nhưng cũng không đáng giá mấy vạn đâu.” “Ai nói?

Con dao găm này là ta bỏ ra mấy chục vạn đấu giá về đấy!” Người nhà họ Uông này lập tức cảm thấy có chút cạn lời.

Sao Tần Mặc có thể mở mắt nói mò như vậy?

Hơn nữa, những món đồ kia của anh ta nhiều nhất cũng chỉ đáng giá mấy chục đồng, vậy mà đòi hắn mấy vạn.

Bây giờ món đồ mấy chục vạn của hắn lại bị Tần Mặc hạ bệ không đáng một xu.

"Thứ này có thể đáng giá mấy chục vạn sao?

Chương 757

Nói thật, chẳng ra làm sao cả.” Tần Mặc lắc đầu.

Nhưng đôi mắt của Tần Mặc có thể nhìn ra được đồ tốt xấu, nếu thật sự không đủ tốt, sao anh có thể đưa cho Bàn Tử được?

Tần Mặc lại nhìn người áo đen.

“Sau khi về nói lại với người nhà họ Uông của các người, thứ đó chúng tôi sẽ không giao ra.

Nếu họ thật sự muốn, thì cứ đến đây cướp từ tay tôi, hoặc là ngoan ngoãn nói chuyện tử tế với tôi về suy nghĩ và mục đích của các người.” Nghe Tần Mặc nói vậy, người áo đen nhíu mày, nhưng hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể xoay người rời đi.

Đợi hắn đi rồi, Tần Mặc mới hừ lạnh một tiếng, lại nhìn mấy người bên cạnh.

“Được rồi, chúng ta về thôi.” Trương Kỳ Lân và mấy người gật đầu, đi theo bên cạnh Tần Mặc vào trong cửa hàng.

Hạo Thiên Chân lúc này mới có chút lo lắng nói với Tần Mặc: “Bọn họ sau này sẽ không tiếp tục đến gây phiền phức chứ?” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Có khả năng đó, nhưng không cần quan tâm đến bọn họ.” Nói xong, Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

“Hai người rảnh rỗi thì lo mà nâng cao thực lực đi, nếu sau này tôi và Tiểu Ca ra ngoài bận việc, hai người không đối phó được với đám người nhà họ Uông kia thì phải làm sao?” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau.

“Sao có thể được?

Nếu hai người thật sự đi đâu, nhất định phải mang theo chúng tôi." Tần Mặc thở dài, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ dọn dẹp lại hiện trường.

"Anh có muốn về nhà họ Tần không?" Trương Kỳ Lân hỏi Tần Mặc, anh lo lắng Tần Mặc không về sẽ xảy ra chuyện.

Tần Mặc xua tay.

"Không cần đâu, chỉ là một nhà họ Uông mà thôi, đối với tôi cũng không là gì cả." "Hơn nữa, trận pháp bên đó của chúng ta cũng không đặc biệt mạnh, bọn họ ngay cả trận pháp đó còn không phá được, nói gì đến đối phó với tôi, nên anh không cần lo lắng." Tần Mặc vỗ vai Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân cảm thấy Tần Mặc đã nói vậy, thì anh cứ nghe theo Tần Mặc thôi.

"Tiếp theo hai người có sắp xếp gì không?" Bàn Tử nghiêng đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc vừa mới nói những lời kia, không phải là định làm gì đó sao?

Tần Mặc vuốt cằm.

"Tạm thời không có, nhưng sau này có hay không thì chưa chắc." Bàn Tử thở dài, đáp một tiếng, tìm một chỗ ngồi xuống, nếu đã Tần Mặc đã nói vậy, anh cũng không tiện nói gì khác.

Tần Mặc mỉm cười.

Sau đó, mọi người nghỉ ngơi ở đây hai ngày, hai ngày sau Trương Kỳ Lân tìm đến Tần Mặc.

"Cái này cho anh, có lẽ đây vốn là đồ của nhà họ Tần các anh, tôi do dự hồi lâu, nghĩ rằng vẫn nên giao vào tay anh." Tần Mặc có chút kinh ngạc, nhìn chiếc hộp Trương Kỳ Lân đưa qua, chiếc hộp này chắc là thứ Trương Kỳ Lân lấy được từ trong Trương Gia Cổ Lâu?

"Thực ra tôi có chút tò mò, nhà chúng ta và nhà các anh rốt cuộc có

quan hệ gì?" Cả hai nhà đều có huyết mạch truyền thừa, mà đồ của nhà mình lại ở trong Trương Gia Cổ Lâu.

"Có lẽ là thế giao." Trương Kỳ Lân mỉm cười, giống như anh và Tần Mặc vậy.

Tần Mặc nhướng mày, đáp một tiếng, cất thứ đó đi.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lại trò chuyện một lúc, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đi tới.

"Không phải nói hôm nay cùng nhau ra ngoài chơi bài sao?

Chúng ta đi thôi." Tần Mặc gật đầu, hôm nay họ lại ra ngoài chơi một vòng rồi mới về.

Tối hôm đó, Tần Mặc mở chiếc hộp mà Trương Kỳ Lân đưa cho, nhìn thấy miếng ngọc bội bên trong, anh có chút kinh ngạc.

Không ngờ lại là một khối Hắc Long ngọc bội.

Giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện Hắc Long ngọc bội thật, có dung hợp không?】 "Dung hợp!" 【Đinh, dung hợp thành công, Hắc Long huyết mạch đã kích hoạt thành công một trăm phần trăm!】 Giọng nói của hệ thống vừa dứt, Tần Mặc lập tức cảm nhận được một luồng năng lượng vô cùng thư thái truyền đến từ trên người, đồng thời Tần Mặc phát ra một tiếng gầm giận dữ, tiếng gầm này lại là tiếng rồng gầm.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở phòng bên cạnh lập tức bị đánh thức, Trương Kỳ Lân cũng đến bên Tần Mặc, họ gõ cửa, Tần Mặc đi ra.

"Xin lỗi, động tĩnh có hơi lớn một chút." "Vừa rồi là tiếng gì vậy?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc xua tay.

“Không có gì đâu, không liên quan gì đến hai người, hai người không cần nghĩ nhiều, mau về ngủ đi, coi như hôm nay là một giấc mơ.” Hai người họ nhìn nhau, nhưng nghĩ đến bản lĩnh của Tần Mặc trước đây, liền cảm thấy có thể liên quan đến trạng thái hiện tại của anh, nhưng Tần Mặc không cho họ quản nhiều, vậy thì họ không hỏi nữa, dù sao người bình thường như họ quả thực không thể hiểu được Tần Mặc.

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc.

“Nếu đã giao thứ này cho anh, có lẽ tôi phải trở về Trương Gia Cổ Lâu rồi.” Tần Mặc nhíu mày.

“Tại sao lại như vậy?

Không thể ở lại đây luôn sao?” Trương Kỳ Lân suy nghĩ một chút, cười nói: “Dù sao tôi cũng là người nhà họ Trương, chắc chắn phải trở về.

Nhưng anh yên tâm, sau này nếu anh có cần gì có thể liên lạc với tôi, tôi nhất định sẽ đến giúp anh.” Mặc dù anh cần phải canh giữ ở Trương Gia Cổ Lâu, nhưng không sao cả.

“Đây là anh nói đấy nhé, anh không được lừa tôi.” Tần Mặc nhìn chằm chằm Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, Tần Mặc không nói thêm gì nữa, chỉ tiễn Trương Kỳ Lân rời khỏi đây.

Mấy ngày vui chơi này, coi như là quà tạm biệt của họ.

Nhưng không sao, dù sao Trương Kỳ Lân đã nói rồi, sau này mình có thể qua tìm anh, hơn nữa Tần Mặc cũng khá rõ vị trí của Trương Gia Cổ Lâu, muốn đi là có thể đi.

Đợi anh đi rồi, Tần Mặc mới thở dài, nhìn sang phòng bên cạnh.

“Anh đi cũng dứt khoát thật, ngày mai Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhất định sẽ hỏi tôi, tôi phải làm sao đây?” Tần Mặc lắc đầu, rồi quay

về phòng mình, mãi đợi đến sáng hôm sau khi ăn sáng, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử mới hỏi.

"Trương Kỳ Lân đâu?

Sao anh ấy không qua ăn cơm?" Nghe vậy, tay Tần Mặc hơi cứng lại, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nói với hai người: "Không sao, anh ấy chỉ đi làm chút việc vặt, đợi một thời gian nữa sẽ về thôi." Nhìn thấy thần sắc của Tần Mặc, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử sững người, cả hai đều cảm thấy Tần Mặc có vẻ không ổn.

"Không phải chứ, rốt cuộc anh ấy đi đâu rồi?" Bàn Tử hỏi Tần Mặc, Tần Mặc cảm thấy dù sao mọi người cũng là một nhóm, không cần phải lừa dối hai người này, vì vậy Tần Mặc đã nói thật cho họ biết.

Sau khi nghe xong, cả hai đều hiểu ra, gật đầu.

"Vậy được rồi, chúng tôi biết rồi, nhưng những lời Trương Kỳ Lân nói còn tính không?

Lỡ như tâm trạng của chúng tôi không tốt, qua tìm anh ấy uống rượu, anh ấy có uống cùng chúng tôi không?" Tần Mặc cười nói.

"Chắc là có đấy." Hai người họ gật đầu, không nói thêm gì nữa, Tần Mặc đã nói vậy, họ cũng không cần phải nghĩ ngợi lung tung.

Tần Mặc thì thở phào nhẹ nhõm, rồi ngồi đó ăn sáng.

Sau đó, Tần Mặc cũng tiễn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đi, hai người họ cũng nên về xem sao.

Chương 758

Hạo Thiên Chân còn phải đi tiếp quản sản nghiệp của tam thúc, còn Bàn Tử.

Bàn Tử cũng phải về xem cửa hàng đồ cổ của mình, dù sao trước đó cửa hàng của anh đã bị người ta phá hoại, anh phải về sửa sang lại.

Còn Tần Mặc, anh ở lại đây, suy nghĩ hồi lâu, anh cảm thấy nếu đã mình đã trở về, cũng có thể đón Tiền Sanh Đào qua.

Ban đầu anh đưa Tiền Sanh Đào đến nhà họ Tần, không phải để quản lý nhà họ Tần, mà là để đảm bảo an toàn cho Tiền Sanh Đào.

Không lâu sau, Tần Mặc đã đến nơi, Tiền Sanh Đào nhìn thấy Tần Mặc, không nhịn được mỉm cười, vội vàng đi về phía anh.

“Lão bản, cuối cùng ngài cũng về rồi.” Tần Mặc gật đầu.

“Thời gian qua ở đây cảm thấy thế nào?” “Cũng ổn ạ, người nhà họ Tần của ngài cũng khá dễ sống chung.” Tần Mặc mỉm cười.

“Tốt lắm, nếu đã bây giờ tôi đã về, cậu đi cùng tôi đến cửa hàng đồ cổ trước, đợi có thời gian rồi hẵng về nhà họ Tần.” Tiền Sanh Đào đương nhiên không từ chối Tần Mặc.

Tần Mặc không ở lại đây nữa, nhưng đúng lúc này, các trưởng lão nhà họ Tần đã chặn trước mặt Tần Mặc.

“Gia chủ, ngài định đi đâu vậy?” Bọn họ nhíu mày nhìn Tần Mặc, Tần Mặc liếc nhìn mấy người họ.

“Đương nhiên là đến cửa hàng đồ cổ của tôi rồi.

Các vị cứ tạm thời ở lại Tần gia đi, nếu có chuyện gì cần tôi quyết định hoặc giúp đỡ thì hẵng đến tìm tôi.” Mấy vị trưởng lão có chút do

dự.

Thực ra Tần Mặc không ở đây cũng khá tốt cho họ, họ có thể tùy ý quản lý mọi việc trong gia tộc.

Nhưng nếu xảy ra rắc rối khác thì phải làm sao?

"Vì tôi là người của Tần gia, nên sẽ bảo vệ sự an toàn của Tần gia.

Do đó nếu các vị gặp khó khăn gì không thể giải quyết thì có thể đến tìm tôi, còn những chuyện khác các vị cứ tự mình xử lý là được, trừ phi là những đại sự nguy hại đến gia tộc." Bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Lời này của Tần Mặc có nghĩa là anh sẽ không can thiệp quá nhiều vào những việc thông thường, mà chỉ làm hậu thuẫn sau lưng họ.

Điều này đối với họ lại là chuyện tốt, thế là họ vội vàng gật đầu.

"Vậy được, chúng tôi biết rồi." Tần Mặc xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của anh, họ đều thở phào.

Dù sao đi nữa, Tần Mặc đã nói như vậy thì họ cũng không cần phải suy nghĩ những chuyện vẩn vơ nữa.

Tần Mặc cũng không ở lại đây mà chỉ xoay người rời đi.

Bọn họ nhìn bóng lưng của anh đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đi được vài bước, Tần Mặc lại dừng lại nhìn bọn họ.

"Ngoài ra, cho dù tôi giao Tần gia cho các vị, tôi hy vọng các vị cũng không kéo bè kết phái trong gia tộc.

Nếu có thời gian, tôi sẽ quay lại xem xét.

Nếu để tôi phát hiện các vị có ý đồ riêng gì khác, thì đừng trách tôi." Trong số đó, mấy vị trưởng lão có ý xấu nghe vậy, trong lòng đều

chùng xuống.

Tần Mặc đã cảnh cáo họ như vậy rồi, họ cũng không phải kẻ ngốc, chắc chắn không dám làm trái ý Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng anh, họ đều thở dài.

Có một gia chủ như vậy, họ cũng không biết là tốt hay xấu.

Sau khi rời khỏi nơi này, Tần Mặc đưa Tiền Sanh Đào về nhà mình.

"Gần đây cậu cứ tạm thời ở đây đi.

Nếu tôi có việc phải ra ngoài thì sẽ để cậu qua bên Tần gia." Tiền Sanh Đào đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói vậy, anh ta chắc chắn sẽ nghe theo.

"Phải rồi, ông chủ, dạo trước anh đi làm gì vậy?" Tần Mặc cười cười, không giải thích với anh ta, vì Tần Mặc biết nếu anh ta hiểu những chuyện này thì cũng chẳng có lợi ích gì, chi bằng cứ để anh ta không hỏi gì cả.

Thấy Tần Mặc như vậy, Tiền Sanh Đào thở dài, cũng không tiện nói thêm gì, chỉ tùy ý gật đầu.

"Vâng ạ." Mấy ngày sau đó, Tần Mặc vẫn luôn ở cửa hàng đồ cổ.

Cửa hàng cũng không mở cửa, nhưng Tần Mặc lại luôn có thể lấy ra rất nhiều tiền giao cho Tiền Sanh Đào.

Cuộc sống trôi qua khá bình lặng.

Trong thời gian này, Bàn Tử cũng từng đến tìm Tần Mặc vài lần, nhưng cơ bản đều là tìm Tần Mặc đi chơi chứ không có chuyện gì lớn.

Mặt khác, Hạo Thiên Chân dạo này vẫn luôn tiếp quản cơ nghiệp của Ngô Tam Gia.

Chỉ tiếc là cơ nghiệp của Ngô Tam Gia không phải dễ dàng tiếp quản như vậy, trong quá trình đó, cậu gặp rất nhiều khó khăn.

Hạo Thiên Chân vốn định nhờ Tần Mặc giúp đỡ, nhưng Tần Mặc lại cảm thấy đây là một cơ hội tốt để rèn luyện Hạo Thiên Chân, nên Tần Mặc không ra tay.

Hạo Thiên Chân hết cách.

Tần Mặc không muốn giúp, cậu cũng không thể ép buộc anh được, nên từ trước đến nay cậu vẫn luôn rất vất vả xử lý những chuyện đó.

Sau đó có một lần, Phan Tử bị trọng thương, đến chỗ Tần Mặc, Tần Mặc cũng không vì thế mà mềm lòng.

Tần Mặc bảo Tiền Sanh Đào lấy ra loại thuốc tốt hơn để giúp Phan Tử trị thương.

Phan Tử cũng biết suy nghĩ của Tần Mặc, vì thế anh ta không cầu cứu Tần Mặc.

Sau khi bôi thuốc xong, anh ta chỉ nói một tiếng cảm ơn rồi xoay người rời đi.

Dù Tần Mặc nghĩ thế nào thì anh cũng có quan điểm của riêng mình.

Đợi Phan Tử đi rồi, Tiền Sanh Đào mới hỏi Tần Mặc.

"Chúng ta thật sự không giúp chút nào sao?" Quan hệ giữa Tần Mặc và Hạo Thiên Chân tốt như vậy, bây giờ lại không làm gì cả, như vậy có phải sẽ khiến Hạo Thiên Chân bị bắt nạt vô cớ không.

Chương 759

“Chúng ta không có gì cần làm cả.” Tần Mặc lắc đầu.

Tiền Sanh Đào im lặng.

Có lẽ lời Tần Mặc nói không sai.

“Tôi biết rồi.” “Chỉ cần những người đó không nguy hại đến tính mạng của cậu ấy là được.

Tôi đã để lại một luồng năng lượng trên người Hạo Thiên Chân, nếu cậu ấy bị ai bắt nạt, tôi có thể cảm nhận được, nhưng chỉ cần không chết thì luồng năng lượng đó sẽ không tan biến.” Tiền Sanh Đào thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mặc đã nói vậy thì anh ta cũng không cần lo lắng nữa.

Cứ như vậy trôi qua khoảng hai ba tháng, Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng tiếp quản toàn bộ cơ nghiệp của Ngô Tam Gia.

Trong quá trình đó, cậu đã gặp rất nhiều khó khăn.

Nhưng tất cả những khó khăn này cậu đều tự mình khắc phục, không hề cầu cứu Cửu Môn hay các bậc trưởng bối trong nhà.

Vì trong lòng Hạo Thiên Chân rất rõ, cho dù cầu cứu các bậc trưởng bối trong nhà, họ cũng chưa chắc sẽ giúp.

Không lâu sau, Hạo Thiên Chân quay lại chỗ Tần Mặc, kể cho anh nghe những chuyện này.

Tần Mặc gật đầu, rồi cười nhìn Hạo Thiên Chân.

“Không ngờ dạo này cậu trưởng thành cũng nhanh thật đấy.

Nếu như Tiểu Ca biết, e là sẽ rất vui.” Chỉ tiếc là bây giờ anh ấy không ở đây.

Hạo Thiên Chân im lặng.

“Thực ra nếu cậu nhớ cậu ấy, có thể đi thăm.” “Có gì mà nhớ, đều là người lớn cả rồi, tôi qua đó tìm cậu ấy làm gì?” Tần Mặc cười cười.

Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, rồi lại mở lời.

“Phải rồi, tôi có một việc, có lẽ cần phải đi làm.” Tần Mặc nhướng mày.

“Cậu nói đi.” “Gần đây chúng tôi có được một vài manh mối, có lẽ phải đến một nơi.

Anh có muốn đi cùng chúng tôi không?” Tần Mặc xoa cằm.

“Được thôi, không vấn đề.” “Có cần gọi Bàn Tử và Trương Kỳ Lân đi cùng không?” “Đi tìm Bàn Tử đi, còn Trương Kỳ Lân thì thôi, cứ để cậu ấy ở nơi đó.” Dù sao trong thời gian ngắn, họ không cần thiết phải đến làm phiền Trương Kỳ Lân.

“Tôi biết rồi.” Hạo Thiên Chân không nói thêm gì, chỉ rời khỏi nơi này, sau đó cậu đi tìm nhân lực.

Mà Tần Mặc cũng đi sắm sửa một ít trang bị, cất hết vào trong không gian hệ thống của mình.

“Ông chủ, anh có muốn đưa tôi đi cùng không?” Lúc Tiền Sanh Đào nói câu này, anh ta nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc liếc anh ta một cái.

“Cậu muốn đi à?” “Đương nhiên rồi.” Mặc dù Tiền Sanh Đào không biết đến nơi đó có gặp nguy hiểm gì không, nhưng dù thế nào, anh ta vẫn muốn đi theo Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười.

“Vậy được thôi, nể tình cậu là người dưới trướng tôi, tôi sẽ đưa

cậu đi một chuyến.

Dù sao từ trước đến nay cậu cũng coi như tận tâm tận lực.” Tiền Sanh Đào lập tức vui mừng, anh ta gật đầu.

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn ông chủ.” Tần Mặc tùy ý xua tay.

Sau đó, Tần Mặc bảo anh ta thu dọn đồ đạc của mình.

Rất nhanh, bên Hạo Thiên Chân đã tìm đủ nhân lực, cậu cũng dẫn theo cả Bàn Tử.

“Chúng ta đi thôi.” Tần Mặc gật đầu, rồi lại nhìn về phía một cậu nhóc trong số đó.

“Đây cũng là người của Ngô gia các cậu sao?

Trông còn khá trẻ.” Hạo Thiên Chân lắc đầu.

“Không phải, trên người cậu ta có manh mối.” Nói rồi, Hạo Thiên Chân vén lưng áo cậu ta lên, Tần Mặc nhìn thấy ký hiệu trên lưng cậu ta liền nhướng mày.

Ký hiệu này có một năng lượng đặc biệt, Tần Mặc có thể cảm nhận rất rõ ràng.

“Đi thôi.” Tần Mặc không nói thêm gì nữa, chỉ đi ở phía trước, mấy người họ cũng đi theo bên cạnh anh.

Cậu trai trẻ kia do dự một lát, rồi đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng nói.

“Anh ơi, anh tên gì vậy?

Em cảm thấy khí thế trên người anh hình như có chút khác biệt so với những người khác.” Tần Mặc cười cười, nhìn cậu trai này.

“Cậu có vẻ khá hứng thú với tôi nhỉ.” Cậu trai trẻ vội vàng gật đầu.

“Đó là đương nhiên.” Cậu cảm thấy Tần Mặc chắc chắn là người có bản lĩnh, nên muốn nói chuyện thêm vài câu với anh.

Tần Mặc im lặng một lát rồi nói với cậu.

“Tốt nhất đừng tùy tiện dò hỏi về tôi, điều đó không có lợi cho cậu đâu.

Cậu cứ ngoan ngoãn đi theo chúng tôi là được, trên đường này dù gặp phải nguy hiểm gì, tôi cũng sẽ bảo vệ cậu.” Cậu trai trẻ nhíu mày, nhưng không còn cách nào khác, đành phải nghe theo Tần Mặc.

“À phải rồi, quên chưa tự giới thiệu, tên tôi là Lê Thố.” Tần Mặc không mấy hứng thú với chuyện này, chỉ tùy ý đáp một tiếng.

Không lâu sau, họ men theo manh mối đến một khu vực hẻo lánh.

“Sao lần này lại chạy xa thế?” Bàn Tử nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc chỉ về phía Hạo Thiên Chân cách đó không xa.

“Anh vẫn nên hỏi cậu ta đi.” Bàn Tử bĩu môi, đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, vỗ vai cậu.

“Còn bao lâu nữa?

Bàn Gia tôi sắp mệt chết rồi.

Chương 760

Mấy người thì trang bị gọn nhẹ, không thấy Bàn Gia tôi đây thừa mấy cân thịt à?" Hạo Thiên Chân bật cười, có chút bất đắc dĩ nói với Bàn Tử.

"Nếu anh thật sự nghĩ vậy, thì lần sau trước khi đi cùng chúng tôi, anh giảm cân trước đi, như vậy sẽ không cần lo nữa." Bàn Tử lườm một cái.

"Thôi đi, đừng nói với tôi mấy chuyện vớ vẩn này, mau nói cho tôi biết, chúng ta còn bao lâu nữa?" "Vẫn cần một khoảng thời gian nữa." Họ đều có chút bất đắc dĩ đáp một tiếng, vậy bây giờ chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

"Nơi chúng ta đến lần này là một sa mạc, trong sa mạc có khá nhiều nguy hiểm, mọi người phải cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân nhắc nhở mọi người.

Tần Mặc không nhịn được cười, thấy Tần Mặc như vậy, Hạo Thiên Chân gãi đầu, đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Anh cười gì vậy?" "Chỉ là cảm thấy hành động của cậu khá buồn cười thôi, không có ý gì khác." Tần Mặc lắc đầu.

Trước đây Hạo Thiên Chân còn là một cậu nhóc đi theo sau mình, không ngờ bây giờ cũng có thể làm người dẫn đầu.

Nhưng trong suốt quá trình đó, cậu cũng gặp phải rất nhiều phiền phức và nguy hiểm, nên có thể làm người dẫn đầu cũng là điều trong dự liệu.

Hạo Thiên Chân gãi đầu.

"Có lẽ nhiều năm trước, tam thúc cũng như vậy, dẫn dắt những

người dưới trướng của mình.” Tần Mặc gật đầu, đối với những điều này, Tần Mặc tự nhiên không thể phủ nhận.

Tần Mặc không nói thêm gì nữa, chỉ cùng họ tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, họ đến một khách sạn.

Hạo Thiên Chân tìm chủ khách sạn, đối chiếu mật hiệu với ông ta.

Chủ khách sạn dẫn mấy người họ vào một căn phòng, Tần Mặc nhìn mấy người trong phòng.

Người dẫn đầu là một ông chủ mập mạp, bên cạnh ông ta là một mỹ nữ, trong mắt cô ta mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Các vị chính là đội vệ sĩ mà chúng tôi thuê sao?” Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

“Phải.” Họ quả thực phải đưa đội ngũ này đi cùng về phía trước.

“Vậy được, các vị ra vài chiêu cho tôi xem thử đi.” Ông chủ nói xong câu này, tựa lưng vào ghế phía sau, trong mắt mang theo một tia cười lạnh.

Mấy người họ nhìn nhau, nhưng không ai nói gì.

“Anh chàng này trông cũng không tệ.” Người phụ nữ kia đi đến bên cạnh Tần Mặc, đi một vòng quanh anh.

Tần Mặc thấy đối phương ăn mặc khá hở hang thì nhíu mày, quay đầu nhìn sang hướng khác.

Anh không có hứng thú với những người này.

Mà ngồi bên cạnh ông chủ kia còn có một người phụ nữ khác, người này buộc tóc đuôi ngựa cao, mặc một bộ đồ bó sát, trông có vẻ thân phận cũng tương tự như nhóm Tần Mặc.

“Chào anh, tôi tên Tô Nam.” Người phụ nữ đó đứng dậy, đưa tay về phía Tần Mặc.

Tần Mặc liếc nhìn cô ta, tùy ý chạm nhẹ rồi thôi.

Tô Nam cũng không cảm thấy có gì lạ.

“Anh.” Ông chủ ở cách đó không xa đột nhiên lên tiếng.

Tần Mặc nhìn ông ta một cái.

“Anh ra vài chiêu cho tôi xem.” Tần Mặc không ngờ ông ta lại như vậy, liền bật cười.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh ho một tiếng, nhỏ giọng nói vào tai Tần Mặc.

“Chúng ta còn cần họ, nên đừng làm khó họ quá.” Tần Mặc gật đầu, ngay sau đó thân hình anh biến mất ngay trước mắt.

Khi Tần Mặc xuất hiện trở lại, anh đã ở sau lưng ông chủ này, tay đặt lên cổ ông ta.

“Ông thấy thân thủ của tôi được không?” Ông chủ trợn to mắt, ông ta không thể ngờ Tần Mặc lại đột nhiên xuất hiện sau lưng mình.

Chuyện gì vậy?

Tần Mặc thấy ông chủ như vậy, liền thu tay lại.

“Xin lỗi, múa rìu qua mắt thợ rồi.” Nói xong, Tần Mặc đi đến phía bên kia bàn ngồi xuống.

Ông chủ bây giờ không dám hó hé một lời.

“Xin lỗi, anh ấy là nòng cốt của đội chúng tôi, người có thân thủ tốt như vậy thường có tính khí cổ quái.” Hạo Thiên Chân cười nhìn ông chủ.

Ông chủ gật đầu, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

“Không sao, chỉ cần có thể đảm bảo an toàn cho chúng tôi là được.” Ông chủ thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy bên cạnh Tần Mặc còn có một học sinh cấp ba, ông ta liền nhíu mày.

“Sao lại có một cậu nhóc trẻ tuổi như vậy?

Chẳng lẽ cậu ta cũng làm việc trong đội của các vị à?” Tần Mặc nhìn Lê Thố.

“Nó là em trai tôi, muốn đi theo tôi để mở mang tầm mắt, sẽ không làm vướng chân đội ngũ của chúng ta.

Ông có ý kiến gì không?” Tần Mặc hỏi ông chủ.

Ông chủ vội vàng lắc đầu.

Nếu là người khác mang theo một gánh nặng như vậy, ông ta chắc chắn sẽ lên tiếng, nhưng với Tần Mặc thì thôi vậy.

“Đương nhiên là không rồi.” Mọi người cũng không nói gì thêm, không khí trở nên trầm lắng.

“Vậy... tôi lên nghỉ ngơi trước đây.

Mọi người vừa mới đến, tối nay hãy ngủ một giấc thật ngon, ngày mai hãy nói tiếp.” Ông chủ nói xong liền vội vàng xoay người rời khỏi nơi này.

Tô Nam thì nhìn về phía Tần Mặc, nhướng mày.

“Không ngờ thực lực của Tần Mặc tiên sinh lại mạnh như vậy, thật sự ngoài sức tưởng tượng của tôi.” Tần Mặc liếc nhìn cô ta.

Chương 761

Tô Nam thành thật nói.

“Mấy người chúng tôi cũng là vệ sĩ được ông ta mời đến đây.

Ông chủ này họ Mã, việc chúng ta cần làm bây giờ là đảm bảo Mã lão bản có thể đến được ngôi mộ đó.” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Điểm này tôi tự nhiên biết.

Nếu đã vậy, mọi người tự về phòng nghỉ ngơi đi.” Nói xong, Tần Mặc dẫn đầu rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng anh, mấy người họ nhìn nhau, nhưng cũng không nói gì thêm.

Hạo Thiên Chân đến phòng Tần Mặc trước để xin lỗi.

“Anh đi cùng tôi đến đây, tôi lại để anh phải chịu ấm ức, thật xin lỗi.” Hạo Thiên Chân thở dài.

Tiền Sanh Đào ở bên cạnh nghe Hạo Thiên Chân nói vậy không nhịn được bĩu môi.

“Còn dám nói à?

Ông chủ của chúng tôi đi cùng cậu đến đây, cậu lại để anh ấy làm chuyện như vậy, thật quá đáng.” Tần Mặc vỗ vai Tiền Sanh Đào.

Tần Mặc biết, Tiền Sanh Đào thương mình nên mới nói vậy.

“Đừng nói thế.” Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Tôi không để tâm những chuyện này, hơn nữa cậu cũng nói nhiệm vụ lần này rất quan trọng đối với chúng ta.” Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm, may mà Tần Mặc không để ý, vậy thì cậu cũng

không cần nói thêm gì nữa.

“Vậy được, tôi đi lo việc trước đây.” Dù sao Hạo Thiên Chân cũng dẫn theo nhiều thuộc hạ đến đây, cậu vẫn phải sắp xếp cho họ.

Tần Mặc gật đầu.

Đợi Hạo Thiên Chân đi rồi, Tần Mặc mới nhìn về phía Tiền Sanh Đào, có chút bất đắc dĩ mở lời.

“Cậu làm gì mà cứ nhắm vào người ta thế?

Hơn nữa, trước đây Hạo Thiên Chân vẫn luôn đi cùng tôi xuống mộ, cậu ấy làm không tốt sao?” “Thì sao chứ?

Vốn dĩ chuyện này là cậu ta không đúng, đối phương đã sỉ nhục anh như vậy, cậu ta cũng không chịu ra mặt nói vài câu.” Tần Mặc lườm một cái.

“Không phải cậu ta đã nói rồi sao?

Cậu còn muốn cậu ta thế nào nữa?

Chẳng lẽ phải để cậu ta đánh nhau với bọn họ mới được à?” Tiền Sanh Đào mấp máy môi rồi lại im lặng.

Phải, lời Tần Mặc nói không sai chút nào.

Họ đã quyết định đi cùng đối phương vào ngôi mộ đó, thì không thể gây sự quá khó coi với đối phương.

“Thôi được, tôi biết rồi.” “Được rồi, tôi cũng không trách cậu, mau về nghỉ ngơi đi, để một thời gian nữa rồi nói.” Tiền Sanh Đào đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng anh ta, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tần Mặc cũng không nghĩ ngợi lung tung nữa, chỉ sắp xếp lại đồ đạc của mình.

Nhưng không ngờ, Lê Thố lại đến tìm Tần Mặc.

“Thực lực của anh mạnh thật đấy.” Lê Thố có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười.

“Sao vậy?” “Không có gì, chỉ là cảm thấy anh thật sự rất lợi hại.

Anh có nhận đệ tử không?” Tần Mặc lườm một cái.

“Tôi tạm thời không có ý định nhận đệ tử, nên thôi đi.” Lê Thố thở dài.

“Vậy thôi vậy.” Tần Mặc đã nói vậy, cậu còn biết làm sao nữa?

Chỉ có thể nghe theo Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không nói thêm gì.

Dù sao mình cũng đã nói rõ với Lê Thố rồi, tiếp theo cứ để Lê Thố nghỉ ngơi cho tốt là được.

“Cậu về phòng trước đi, nhất định phải giữ gìn tinh lực, đợi một thời gian nữa chúng ta sẽ xuất phát.” “Em biết rồi.” Lê Thố xoay người rời đi.

Ngày hôm sau Tần Mặc dậy từ rất sớm, bên ngoài cũng vang lên tiếng loảng xoảng, nếu đoán không lầm, e là mọi người đã chuẩn bị xong để xuất phát.

Tần Mặc đi ra ngoài, Mã lão bản kia nhìn thấy Tần Mặc thì vội vàng né tránh.

Khí tức trên người Tần Mặc thật sự quá đáng sợ, ông ta có chút sợ hãi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Mặt khác, Tô Nam đi đến bên cạnh Tần Mặc, đưa một phần bữa

sáng cho anh.

“Ăn chút gì đi, lát nữa chúng ta sẽ xuất phát, trên đường này chúng ta có thể phải băng qua sa mạc.

Muốn ăn đồ ngon như vậy, e là không có đâu.” Tần Mặc liếc nhìn, lắc đầu, không nhận bữa sáng Tô Nam đưa, mà đi đến một chiếc bàn khác.

Sau đó, Tần Mặc giả vờ lấy đồ từ ba lô, thực chất là lấy ra một ít đồ ăn nóng hổi trong không gian hệ thống.

Thấy đồ ăn của Tần Mặc tốt như vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Một thuộc hạ của Tô Nam có chút không kiên nhẫn đi đến bên cạnh Tần Mặc.

“Tại sao mày lại có đồ ăn ngon như vậy?

Sao bọn tao lại không có?” Tần Mặc nhìn đối phương, trên mặt gã có một vết sẹo, mọi người đều gọi gã là Đao Ba ca.

“Sao?

Mày có ý kiến à?” Tần Mặc hỏi.

Chương 762

Sắc mặt Đao Ba ca có chút khó coi.

“Đừng tưởng thằng nhóc thối tha nhà mày ngày nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng là có thể dọa được ông đây.

Ông đây nói cho mày biết, chuyện gì ông đây cũng từng làm rồi, nếu mày thật sự chọc giận ông, ông đây xử lý mày, tin không?” Tần Mặc bật cười.

Mặt khác, Hạo Thiên Chân cũng thấy cảnh này, cậu bĩu môi, nhưng không qua đó, trong lòng cậu rất rõ Tần Mặc có thể giải quyết được rắc rối.

“Loại tép riu thế này không cần tôi ra tay.” Tần Mặc nói rồi quay đầu nhìn Tiền Sanh Đào ở bên cạnh.

Thực lực của Tiền Sanh Đào cũng khá cao, anh ta đi theo Tần Mặc làm nhân viên chỉ vì cảm thấy Tần Mặc có tư cách làm ông chủ của mình.

Tiền Sanh Đào cười lạnh một tiếng.

Giây tiếp theo, anh ta đã xuất hiện bên cạnh Đao Ba ca, trong tay cầm một con dao găm đặt lên cổ gã.

Đao Ba ca hừ lạnh một tiếng, rồi nắm chặt nắm đấm, đấm thẳng vào cánh tay Tiền Sanh Đào.

Tiền Sanh Đào cũng không nương tay, đâm thẳng về phía Đao Ba ca.

Đao Ba ca dùng cánh tay bắt chéo để chặn con dao găm của Tiền Sanh Đào, nhưng Tiền Sanh Đào lại đột nhiên xoay cổ tay.

Con dao găm đâm thẳng vào cánh tay Đao Ba ca, gã cũng hét lên một tiếng thảm thiết, máu nhỏ giọt xuống đất.

Đao Ba ca lùi về sau vài bước, âm trầm nhìn Tiền Sanh Đào.

"Không ngờ một tên tép riu cũng dám động thủ với tao." Nói xong, gã nhìn mấy người bên cạnh.

"Mấy người chúng mày đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau lên cho tao." Mấy người họ đi đến bên cạnh Tiền Sanh Đào.

Tiền Sanh Đào bật cười.

"Ngay cả một tên tép riu ngươi cũng không đối phó được, vậy thực lực của ngươi không phải càng kém hơn sao?" Tần Mặc nhìn chằm chằm đối phương, sắc mặt gã lúc xanh lúc trắng, nhưng gã không nói nhiều, chỉ dùng con dao găm trong tay chỉ vào Tần Mặc.

"Tao nói cho mày biết, đừng quá kiêu ngạo, trước mặt tao, mày chỉ là một thằng em thôi." Tần Mặc gật đầu.

"Có lẽ đúng như lời ngươi nói, nhưng thật đáng tiếc, trước mặt ta, ngươi chỉ có thể co rúm lại." Lời Tần Mặc vừa dứt, trên người anh xuất hiện một luồng năng lượng màu đen, luồng năng lượng này đánh thẳng vào ngực Đao Ba ca, gã ngã sõng soài trên đất, nôn ra một ngụm máu lớn.

Tô Nam ở cách đó không xa thấy đã gây sự đủ rồi, cô ta đi đến đây.

"Xin lỗi, Tần Mặc tiên sinh, những người dưới trướng tôi không có mắt nhìn, anh đừng chấp nhặt với họ." Tần Mặc gật đầu.

"Họ quả thực rất không có mắt nhìn." Nhưng trong lòng Tần Mặc rất rõ, vừa rồi Tô Nam vẫn luôn không ngăn cản, cũng chỉ là muốn

thăm dò thực lực của mình mà thôi.

Lần này thì tốt rồi, mình còn chưa ra tay, thuộc hạ của cô ta đã bị trọng thương, cô ta đương nhiên không nhịn được nữa.

Lúc này, Hạo Thiên Chân mới vội vàng chạy đến đây.

Trong mắt cậu mang theo vẻ nghi hoặc.

"Các vị, có chuyện gì vậy?" Đương nhiên, Hạo Thiên Chân chỉ giả vờ như vậy, cậu đã thấy Tần Mặc bắt nạt mấy người này, chắc hẳn cơn giận trong lòng Tần Mặc cũng đã nguôi ngoai.

"Không có gì, chỉ là người của tôi giao đấu vài chiêu với Tần Mặc tiên sinh thôi." Mặt khác, Đao Ba ca có chút không phục, đi đến bên cạnh Tô Nam.

"Chị Tô, tại sao phải sợ hắn?" Biết Tần Mặc thực lực mạnh mẽ thì sao chứ?

Người bên họ ai cũng sống những ngày liếm máu trên lưỡi đao, căn bản không sợ Tần Mặc.

Huống hồ còn có Tô Nam ở đây, thực lực của Tô Nam cũng rất đáng sợ.

Tô Nam nhíu mày.

"Cậu có thể thành thật một chút, đừng gây thêm rắc rối nữa được không?

Có biết ngày nào tôi cũng phải đi dọn dẹp hậu quả cho cậu không?" Đao Ba ca nghiến răng, nhưng không còn cách nào khác, đành phải đi sang một bên, hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống đó.

Tô Nam cũng ngồi xuống chiếc bàn bên kia, rồi bảo chủ khách sạn mang thêm đồ ăn lên cho họ.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân.

“Cậu cũng ăn chút đi.” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

Đúng lúc này, từ cầu thang cách đó không xa đột nhiên vang lên tiếng nói.

“Chết tiệt!

Tần Mặc, anh chuẩn bị đồ ăn ngon thế này mà không gọi tôi.” Bàn Tử nói rồi vội vàng chạy về phía Tần Mặc, ngồi xuống bên cạnh anh.

Tần Mặc lườm một cái.

“Ai bảo tối qua anh bị rớt lại phía sau, về đến đây đã muộn thế rồi, sáng nay cũng không dậy nổi, anh tự mình không ăn được những thứ này, không thể trách tôi được.” Tối qua vốn dĩ Bàn Tử đi cùng họ, nhưng trên đường, Bàn Tử đột nhiên nhận được điện thoại rồi quay lại, sau đó mới đuổi kịp.

Vì vậy những chuyện xảy ra tối qua, Bàn Tử đều không biết.

Bàn Tử bĩu môi.

“Anh đúng là đồ không có lương tâm.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, rồi bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Mặt khác, Lê Thố nhìn thấy đồ ăn thịnh soạn bên phía Tần Mặc, rồi lại nhìn chằm chằm vào bánh bao và cháo mặn trước mặt mình, thoáng chốc thở dài.

Quả nhiên, giữa người với người vẫn có sự khác biệt.

Tần Mặc cũng nghe thấy, anh nhìn về phía Lê Thố, vẫy tay với cậu.

“Cậu cũng qua đây ăn chút đi.” Lê Thố có chút kinh ngạc, cậu có chút vui mừng ngồi xuống đó.

“Thật sự được không ạ?” “Tần Mặc đã nói rồi, cậu cứ yên tâm mà ăn đi.” Bàn Tử cười cười.

Lê Thố vội vàng đáp một tiếng, ngay cả Bàn Tử cũng nói vậy, cậu chắc chắn sẽ làm theo.

"Cảm ơn hai người." Tần Mặc lườm một cái, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ từ từ thưởng thức đồ ăn trước mặt.

Mã lão bản cũng rất nhanh dẫn theo cô bồ nhí của mình xuống.

Chương 763

Thấy mọi người đã ở đây, Mã lão bản trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nói với mọi người.

"Tiếp theo đây mọi người nhất định sẽ rất vất vả, nên mong mọi người thông cảm.

Chi phí trong khoảng thời gian này của mọi người đều do tôi chịu trách nhiệm." Mọi người đều gật đầu.

"Vậy cảm ơn nhiều." Mã lão bản cũng nhìn thấy đồ ăn trước mặt Tần Mặc, ông ta có chút kinh ngạc, nhưng cũng đã hiểu thực lực của Tần Mặc, không dám qua giành đồ ăn với anh, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở một chiếc bàn khác chờ nhân viên khách sạn mang đồ ăn lên cho họ.

Đợi mọi người ăn sáng xong, mới tự mình chất đồ lên xe, chuẩn bị xuất phát.

Rất nhanh, họ đã đến rìa sa mạc.

"Tiếp theo chúng ta sẽ đi vào trong sa mạc, cuộc sống sau này của chúng ta có thể sẽ khá gian khổ, nhưng các vị cứ yên tâm, nguồn nước các thứ chúng tôi đã mang đủ rồi." Nghe vậy, Tần Mặc nhìn về phía xe của họ, cười lạnh một tiếng, chỉ với chút nước này chưa chắc đã đủ.

Nhưng may mà mình có không gian hệ thống, chỉ cần người bên mình không sao là được rồi, còn những người khác, Tần Mặc không quản được cũng không có tâm tư quản nhiều.

Tần Mặc ngồi lên xe của Hạo Thiên Chân, ngồi cùng anh còn có Bàn Tử, Lê Thố và Tiền Sanh Đào.

“Tiếp theo chúng ta sẽ đi vào sa mạc, sau đó cần tìm một ông lão trong sa mạc, ông lão đó rất quen thuộc với sa mạc, ông ấy có thể dẫn chúng ta tìm thấy lối vào mộ huyệt.” “Tần Mặc không phải cũng có thể tìm được lối vào mộ huyệt sao?

Cứ để Tần Mặc làm là được rồi mà?” Bàn Tử tò mò nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lườm một cái.

Cậu không biết có câu gọi là tiền không được để lộ ra ngoài à?

Tần Mặc thực lực mạnh như vậy, chắc chắn cũng không thể tùy tiện thể hiện ra, lỡ như đám người kia có suy nghĩ khác với Tần Mặc thì sao?” Tần Mặc bật cười.

“Họ có thể có suy nghĩ gì với tôi chứ, nhiều nhất là bắt tôi qua đó làm việc cho họ thôi.

Nhưng cậu thấy đấy, với thực lực của họ thì có làm được chuyện như vậy không?” “Nói nghe cũng có vẻ đúng.” Hạo Thiên Chân gật gật đầu, cậu ta lại ho khan một tiếng.

“Vậy tiếp theo anh định làm thế nào?” Tần Mặc nhướng mày.

“Tuy nói chúng ta quả thật không cần lo lắng, nhưng có một số chuyện vẫn không thể không đề phòng, nên chúng ta cứ đi theo kế hoạch là được.” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói như vậy, cậu ta chắc chắn sẽ nghe theo.

“Được rồi, tôi hiểu ý anh.” Hạo Thiên Chân không nói thêm những lời vô nghĩa nữa, chỉ đi tới chỗ Mã lão bản.

“Mã lão bản, chúng ta xuất phát ngay bây giờ đi, trước tiên vào sa mạc tìm người kia, để hắn dẫn chúng ta đi tìm lối vào mộ huyệt.” “Hắn tìm được không?” Mã lão bản lộ vẻ nghi hoặc, Hạo Thiên Chân cười cười.

“Yên tâm đi, trước đây một đội của tôi đã tìm hắn, hắn đã thành công dẫn đội đó của tôi tìm được lối vào, chỉ tiếc là người của chúng ta không vào được.” Mặc dù miệng nói vậy, nhưng trong lòng Hạo Thiên Chân rất rõ, những người đó có lẽ đã hiểu được tình hình dưới mộ huyệt.

Nhưng dù sao cậu ta và đám người của Mã lão bản cũng không phải cùng một phe, nên không cần thiết phải nói sự thật cho đối phương biết.

Mã lão bản gật gật đầu.

“Được, tôi biết rồi, chúng ta mau xuất phát thôi.” Nói xong, ông ta liền dẫn người đi ra ngoài, còn Tần Mặc thì đi cùng nhóm Hạo Thiên Chân.

Rất nhanh, xe của họ bắt đầu khởi hành.

Đi được khoảng nửa ngày, họ đã tiến vào sa mạc, đến một căn nhà.

Tần Mặc bước xuống.

“Trong này có một ông lão, tên là Mã Nhật Lạp, ông ta khá am hiểu về vùng sa mạc này, cũng biết lối vào cụ thể ở đâu.” Hạo Thiên Chân nói cho Tần Mặc biết tình hình cụ thể.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ đi theo Hạo Thiên Chân.

Hai người cùng nhau bước vào phòng.

Thấy tình hình bên trong, Tần Mặc không khỏi nhíu mày.

“Ông ta bị người ta giết rồi à?” Hạo Thiên Chân trừng lớn mắt, vội chạy đến bên cạnh Mã Nhật Lạp.

Lúc này, Mã Nhật Lạp đang nằm trên đất, ngực cắm một con dao găm.

Tần Mặc không nhịn được cười, sau đó lớn tiếng nói.

“Nếu còn không dậy, tôi sẽ đốt trụi chỗ này của ông đấy.” Sau lời của Tần Mặc, đối phương vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, Hạo Thiên Chân thì có chút tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc liền nháy mắt với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc, gật gật đầu, nếu đã vậy, thì cứ thử xem sao.

Sau đó, Hạo Thiên Chân lấy ra bật lửa.

“Thôi được, nếu đã Tần Mặc tiên sinh đã mở lời, vậy thì tôi sẽ làm thế, dù sao căn nhà này của ông ta ở trong sa mạc cũng không ảnh hưởng đến người khác.” Nói xong, Hạo Thiên Chân liền ném chiếc bật lửa xuống đất, mặt đất lập tức bùng lên một ngọn lửa.

“Ra ngoài canh đi.” Tần Mặc đi ra ngoài, đứng ở cửa, Hạo Thiên Chân và mấy người kia cũng vây quanh căn nhà.

Không bao lâu sau, Mã Nhật Lạp chạy ra ngoài, ông ta ho sặc sụa, rồi trừng mắt nhìn mấy người Tần Mặc.

“Mấy người các cậu ngây ra đó làm gì?

Còn không mau giúp tôi dập lửa trong nhà đi.” Tần Mặc bật cười.

“Không phải ông đã bị người ta giết rồi sao?

Sao lại đột nhiên bò dậy thế?

Hay là ông vẫn luôn lừa chúng tôi?” Trên mặt Mã Nhật Lạp thoáng qua vẻ lúng túng, ông ta ho khan một tiếng.

“Mấy cậu đừng so đo với tôi nhiều, tôi đây thích nhất là đùa giỡn, tôi nghĩ mấy cậu dù sao cũng từ bên ngoài đến, nên muốn thử các cậu một chút thôi, không ngờ các cậu lại thông minh như vậy.” Tần Mặc bật cười, nhưng lười nói nhiều, chỉ dùng năng lượng của mình dập

tắt ngọn lửa.

Mã Nhật Lạp trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn Tần Mặc.

“Cậu cũng lợi hại quá rồi đấy?” Nhưng Tần Mặc không đáp lại, chỉ nhìn vào căn nhà trước mặt.

“Nếu tôi đã giúp ông dập lửa trong nhà rồi, vậy tiếp theo có phải ông cũng nên giúp tôi một tay không?” Mã Nhật Lạp nghe Tần Mặc nói vậy, liền im lặng.

Tần Mặc lại nhìn ông ta.

“Nếu ông không muốn giúp, vậy tôi sẽ tiếp tục cho người đốt, cứ coi như tôi chưa làm chuyện này.” “Cậu đừng quá đáng!” Mã Nhật Lạp nghiến răng nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười cười.

“Tôi làm chuyện này, rất quá đáng sao?

Chúng tôi vừa đến đây, ông lại giả chết để dọa chúng tôi.” “Tôi biết các cậu tìm tôi để làm gì, nhưng nơi đó tôi không đi được, các cậu đừng ép tôi.” Mã Nhật Lạp lắc đầu.

Chương 764

Bất kể kết quả cuối cùng thế nào, ông ta chắc chắn phải nói tình hình thực tế cho Tần Mặc và những người khác biết, nhưng nếu họ cứ khăng khăng yêu cầu, thì ông ta cũng đành chịu.

Tần Mặc bật cười.

"Là thật sự không đi được, hay là không muốn đi?" Tần Mặc hỏi đối phương, Mã Nhật Lạp nghe vậy liền im lặng.

Vừa không đi được, cũng vừa không muốn đi.

"Nơi đó đặc biệt nguy hiểm, không cẩn thận là có thể chết ở đó, tôi khuyên mấy cậu đừng tự tìm phiền phức nữa, giữ lại cho mình một mạng sống không tốt sao?" "Ngại quá, chúng tôi lại là những người thích mạo hiểm, nên bây giờ ông chỉ cần dẫn chúng tôi qua đó là được rồi.

Còn về việc ông nói đặc biệt nguy hiểm, đối với tôi không là gì cả, tôi cũng sẽ bảo vệ ông, không để ông xảy ra chuyện gì đâu." Mã Nhật Lạp lắc đầu.

"Tôi thừa nhận cậu quả thật có chút thực lực, nhưng không có nghĩa là cậu có thể sống sót đi đến nơi đó." Bên cạnh, Mã lão bản thấy Mã Nhật Lạp như vậy, sắc mặt liền có chút khó coi.

"Đừng nói với tôi mấy lời vô nghĩa này nữa, ông suy nghĩ cho kỹ đi, rốt cuộc có muốn dẫn chúng tôi đi không?" Mã lão bản vừa nói vừa rút ra một khẩu súng, dí vào đầu Mã Nhật Lạp.

Mã Nhật Lạp nghiến chặt răng.

"Sao mấy người các cậu không nghe tôi chứ?

Tôi khuyên các cậu tiếp tục sống, các cậu lại làm ra chuyện này,

các cậu đúng là lấy oán báo ân, có biết không?" "Được rồi, có phải lấy oán báo ân hay không không cần ông nói nhiều." Tần Mặc lắc đầu, đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân gật đầu.

"Ông chỉ cần cân nhắc có muốn dẫn chúng tôi đi hay không thôi, nếu không muốn, tôi chắc chắn cũng sẽ không cầu xin giúp ông nữa.

Nếu ông chết ở đây, đừng có trách chúng tôi." "Vừa rồi Tần Mặc đã giúp ông dập lửa ở đây, tôi nghĩ ông nên tin tưởng anh ấy một chút." "Hơn nữa, ông dẫn chúng tôi đi, không chừng còn có thể sống sót.

Nhưng nếu ông cứ ở lại đây, lát nữa chắc chắn sẽ chết." Hạo Thiên Chân lắc đầu.

Nghe vậy, sắc mặt Mã Nhật Lạp cực kỳ khó coi, ông ta cúi đầu, không nói lời nào, dường như đang suy nghĩ.

Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ lấy ra một chiếc ghế xếp từ trong ba lô rồi ngồi xuống.

Thấy Tần Mặc như vậy, Mã lão bản có chút kinh ngạc, nhưng ông ta cũng không dám bảo Tần Mặc nhường ghế, chỉ đành đứng đó chờ Mã Nhật Lạp trả lời.

Mã Nhật Lạp hít sâu một hơi.

"Nếu các cậu thật sự muốn đi, vậy tôi sẽ dẫn các cậu đi.

Nhưng tôi phải nói trước, nếu trên đường thật sự gặp nguy hiểm gì, các cậu không được trách tôi, cũng không được bỏ mặc tôi ở đó." Tần Mặc gật đầu.

"Yên tâm đi, tôi sẽ dẫn ông đi cẩn thận, không để ông xảy ra chuyện đâu." Mã Nhật Lạp đáp một tiếng.

Mọi người cũng không ở lại đây lâu, vội vàng lên đường.

Lê Thố thì có chút tò mò đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng hỏi.

“Vậy anh làm thế nào được vậy?

Anh lợi hại quá, lại có thể dễ dàng dập tắt ngọn lửa đó.” Bàn Tử đang đi bên cạnh Tần Mặc, nghe vậy không nhịn được cười phá lên.

“Sau này cậu ở cùng Tần Mặc thêm một thời gian nữa, sẽ phát hiện ra cậu ấy không chỉ có mỗi bản lĩnh đó đâu.” Lê Thố chống cằm.

“Thật sao?” Tần Mặc gật đầu, anh cảm thấy mình không cần thiết phải lừa Lê Thố.

“Cho nên cậu có thể tin vào lời hứa của tôi, chỉ cần cậu ở bên cạnh tôi, tôi nhất định sẽ đảm bảo tính mạng cho cậu.” Lúc Tần Mặc nói câu này, giọng khá lớn, ngay cả Mã Nhật Lạp ở bên cạnh cũng nghe thấy.

Mã Nhật Lạp thở dài, lắc đầu.

“Các cậu đúng là nghé con mới sinh không sợ hổ, nhưng không bao lâu nữa, các cậu sẽ hối hận thôi.” Mã Nhật Lạp không nghĩ nhiều nữa, chỉ tiếp tục đi trước dẫn đường.

Tần Mặc đảo mắt, nhưng cũng lười tranh cãi với Mã Nhật Lạp.

Ông ta thích nói gì thì nói, dù sao bất kể ông ta nói gì cũng không ảnh hưởng đến mình.

Không bao lâu sau, Tần Mặc và mọi người đã đi sâu vào trong sa mạc.

Nhưng đúng lúc này, gió lớn đột nhiên nổi lên.

Cát bụi xung quanh bay mù mịt, che khuất cả kính xe của họ.

Tần Mặc nhíu mày, nhưng không nghĩ nhiều, còn Hạo Thiên Chân thì xuống xe, thương lượng với Mã lão bản bên kia.

“Mọi người xuống xe đi.” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc và mấy người kia gật đầu, đi xuống xe.

Tần Mặc cảm thấy nếu họ đã sắp xếp xong cả rồi, mình chắc chắn không cần phải từ chối.

Mã Nhật Lạp thấy cảnh này, suy nghĩ một chút liền vội vàng quay người định bỏ trốn, nhưng Tần Mặc đã chú ý đến hành động của ông ta, lập tức chặn trước mặt.

Mã Nhật Lạp thấy Tần Mặc, không nhịn được cầu xin.

“Cậu trai trẻ, tôi cầu xin cậu, cậu tha cho tôi đi, tôi thật sự không muốn đi cùng các cậu.” Lần này mà đi, đúng là cửu tử nhất sinh, nếu rời khỏi đây, không chừng còn có thể sống sót.

Tần Mặc thở dài.

“Xem ra những lời tôi nói, ông không nghe lọt tai chút nào nhỉ.

Tôi đã nói với ông rồi, tôi sẽ đảm bảo tính mạng cho ông, sao ông lại không chịu tin tôi?” Mã Nhật Lạp im lặng, mím chặt môi, không nói lời nào.

Tần Mặc cũng biết ý của ông ta, anh vỗ vai ông ta.

“Bình tĩnh lại, cứ đi theo tôi là được.” Đúng lúc này, gió lớn đột nhiên thổi Mã Nhật Lạp suýt ngã xuống đất, Tần Mặc kịp thời đỡ lấy ông ta, rồi kéo tay ông ta đi về phía trước.

Bất kể trong lòng Mã Nhật Lạp nghĩ gì, Tần Mặc cho rằng mình chỉ cần làm đúng lời hứa, dẫn ông ta đi là được.

Lê Thố cũng đi sát bên cạnh Tần Mặc.

Chẳng mấy chốc, họ đã tìm được một nơi chắn gió, Tần Mặc nhìn mấy người trước mặt.

“Mọi người nghỉ ngơi ở đây một lát đi, lát nữa chúng ta lại tiếp

tục xuất phát.” Mọi người đều đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Tần Mặc lại quay đầu, nhìn mấy người bên cạnh mình.

“Ăn chút gì đi.” Nói rồi, Tần Mặc lấy ra một ít đồ ăn từ trong ba lô, đưa cho họ.

Còn bên Mã lão bản, họ ăn toàn là lương khô hoặc thịt bò khô.

Chương 765

Thấy đồ ăn bên Tần Mặc ngon như vậy, Mã lão bản có chút kinh ngạc, ông ta nhìn một tên thuộc hạ rồi nháy mắt với hắn.

Tên thuộc hạ đó đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Tần Mặc huynh đệ, mấy món ăn này của các cậu mang theo thế nào vậy?" Tần Mặc nghe vậy, cười cười, xem ra đối phương rất muốn moi thông tin từ mình.

Nhưng nếu họ đã hỏi, vậy mình cứ nói thật thôi.

"Đây đều là do tôi tự mang theo, vị cũng không tệ, các người có muốn thử không?" Nói rồi, Tần Mặc giơ những món ăn trong tay lên, mắt tên thuộc hạ kia sáng lên, hắn đưa tay ra định lấy, nhưng Tần Mặc lại né đi.

"Cậu chưa nghe nói sao?

Dưới gầm trời này không có bữa trưa miễn phí, nếu các người thật sự muốn ăn, chắc chắn phải dùng tiền để mua." Tần Mặc cười cười, thấy Tần Mặc như vậy, người này nhíu mày, suy nghĩ một lúc, hắn vẫn quay người rời đi, trở về bên cạnh Mã lão bản, kể lại những lời của Tần Mặc.

Sắc mặt Mã lão bản có chút không tốt, ông ta liếc nhìn Tần Mặc, nhưng cũng không làm gì được, chỉ đành gật đầu, đưa một tấm thẻ ngân hàng cho thuộc hạ.

Khi đối phương cầm thẻ ngân hàng qua, Tần Mặc hỏi số tiền bên trong, lúc này mới hài lòng gật đầu.

"Nhưng số tiền này cũng chỉ đủ mua hai phần cơm thôi, ngại quá." Trong tấm thẻ này có mấy vạn, vốn dĩ Mã lão bản nghĩ đưa thẻ ngân

hàng này cho Tần Mặc, có lẽ cũng có thể lấy được chút thiện cảm của anh, nhưng không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy, ông ta liền ngồi phịch xuống.

"Tần Mặc tiên sinh, dù sao đi nữa, anh cũng không thể ngồi tại chỗ hét giá được, chỉ là hai phần cơm thôi mà, sao có thể dùng đến giá cao như vậy?" Tuy ông ta quả thật rất có tiền, nhưng không có nghĩa là có thể tùy tiện tiêu xài.

Tần Mặc đảo mắt.

"Cơm của tôi chính là giá này, nếu ông không muốn ăn thì thôi, dù sao chúng tôi cũng có thể để dành." Những ngày sau còn dài, mình cũng không lo đám cơm này không có người ăn.

Hơn nữa, hệ thống có thể bảo quản và giữ ấm những món này, bỏ vào thế nào thì lấy ra vẫn y như vậy, cũng không bị hỏng.

Mã lão bản nghiến răng, nhưng không còn cách nào khác, đành phải mua hai phần cơm cho ông ta và người tình bé nhỏ của mình ăn.

Bên kia, Tô Nam cũng thấy đồ ăn của Tần Mặc, hắn nhíu mày, nhưng không nghĩ nhiều, nhưng tên Đao Ba Ca lại đi đến bên cạnh Tần Mặc, kẻ cả nói.

"Lấy cho tôi hai phần cơm." Tần Mặc bật cười.

"Đưa tiền ra trước đi, dù sao mấy người các người cũng hay quỵt nợ, tôi không thể thường xuyên đưa đồ ăn cho các người như vậy được." Đao Ba Ca trừng lớn mắt, không ngờ Tần Mặc lại nói vậy, trong mắt hắn lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Rốt cuộc ngươi có chịu đưa ra không?" Tần Mặc lắc đầu.

"Ngại quá, tôi thật sự không thể đưa cái này cho anh." Thấy Tần Mặc như vậy, Đao Ba Ca hít sâu một hơi, gật đầu.

“Đây là do ngươi tự chuốc lấy.” Nói xong, hắn liền nhìn mấy người bên cạnh.

“Anh em ngây ra đó làm gì?

Còn không mau qua đây?” Tần Mặc bật cười, nhưng anh còn chưa nói gì, Hạo Thiên Chân đã lên tiếng trước.

“Mấy vị huynh đệ, chúng ta đều là một phe, tôi chắc chắn không muốn có mâu thuẫn quá lớn với các anh, nhưng tôi hy vọng các anh có thể suy nghĩ cho kỹ.

Thực lực của Tần Mặc huynh đệ, các anh chắc cũng đã biết, nếu các anh thật sự muốn động thủ, kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng được.” “Ai nói cho ngươi biết?” Đao Ba Ca hừ lạnh một tiếng.

“Lần này chúng ta lại có thêm mấy huynh đệ, ta lại muốn xem thằng nhóc này làm sao có thể một mình đối phó với nhiều người chúng ta như vậy.” Nói xong, hắn lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười, không ngờ tên Đao Ba Ca này cũng khá thú vị.

“Được thôi, hôm nay tôi sẽ cho anh mở mang tầm mắt.” Nói rồi, Tần Mặc vặn cánh tay mình, sau đó thân hình liền biến mất, đến khi Tần Mặc quay lại vị trí cũ, mấy người kia đã ngã hết xuống đất, mặt còn mang vẻ đau đớn.

Bây giờ chỉ còn lại một mình Đao Ba Ca.

Tần Mặc nhìn Tô Nam ở cách đó không xa.

“Nói thật, thực lực của đám thuộc hạ này của anh cũng chẳng ra sao, tuy không biết anh thế nào, nhưng với bản lĩnh của đám người các anh, muốn theo tôi sống sót ra khỏi mộ huyệt, e là không đơn giản như vậy đâu.” Tô Nam nheo mắt, không ngờ Tần Mặc lại coi thường thuộc hạ của hắn như vậy.

Nhưng khi quay đầu nhìn những người bên cạnh, hắn liền hiểu ra, hắn cười nói với Tần Mặc.

"Đúng là thuộc hạ của tôi làm không đúng, anh đừng so đo với họ nhiều." Dù sao đi nữa, bây giờ quả thật không thể trở mặt với Tần Mặc, dù sao thực lực của Tần Mặc cũng bày ra đó, đi cùng Tần Mặc, còn có thể lợi dụng họ một chút.

Nhưng nếu bây giờ trở mặt, thì phiền phức rồi.

Tần Mặc gật đầu.

"Đại ca của các người đã xin lỗi tôi rồi, các người tự xem đi?" Tần Mặc nhìn những người đang nằm trên đất, họ không còn cách nào khác, đành phải quay về bên cạnh Tô Nam, có chút không hiểu hỏi.

"Sao phải xin lỗi hắn chứ?

Với thực lực của thằng nhóc đó, chúng ta đáng lẽ có thể đối phó được." Tô Nam đảo mắt.

"Thôi đi, cũng không xem lại bản thân mấy người là cái thá gì, với thực lực của mấy người mà muốn giết Tần Mặc, đó là không thể, cứ tạm thời ngoan ngoãn một chút đi." Bọn họ bĩu môi, nhưng không còn cách nào khác, đành phải nghe lời Tô Nam.

Đợi ăn uống gần xong, Tần Mặc mới thở phào một hơi.

Tiếp theo chỉ cần chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt ở đây là được.

Không bao lâu sau, gió cát đã gần như ngừng hẳn, Mã lão bản lại nhìn mọi người.

"Cũng gần xong rồi, chúng ta đi thôi." Mọi người nghe vậy, đều gật đầu, sau đó họ đi theo Mã lão bản rời khỏi nơi này.

Bởi vì bây giờ họ đã không còn xe, nên chỉ có thể từ từ đi bộ về phía trước.

Tốc độ đi bộ của họ khá chậm.

Một lát sau, giọng nói của hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật sa mạc, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc nghe thấy âm thanh này, nheo mắt lại, sau đó anh đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

"Cẩn thận một chút, nơi này không đơn giản." Hạo Thiên Chân nghe Tần Mặc nói vậy, lập tức gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, cậu ta chắc chắn phải chú ý một chút.

"Tôi biết rồi." Tần Mặc lại quay đầu, nhìn xung quanh, trong mắt mang theo một tia cảnh giác.

Không bao lâu sau, cách đó không xa đột nhiên vang lên một âm thanh.

Tần Mặc nhìn về phía đó, những người khác cũng đều nhíu mày.

"Tiếng gì vậy?" Họ có chút nghi hoặc hỏi, Tần Mặc thấy họ như vậy không nhịn được cười lạnh một tiếng, đám người này thật sự không có chút kiến thức thường thức nào, đi trong sa mạc rất có khả năng sẽ xuất hiện những thứ nguy hiểm.

Mã Nhật Lạp nuốt nước bọt, đi đến bên cạnh Tần Mặc.

Chương 766

"Nhưng cậu đã nói nhất định sẽ bảo vệ tôi, lỡ như lát nữa thật sự có chuyện gì, cậu phải bảo vệ tính mạng của tôi, biết chưa?" Tần Mặc gật đầu, điểm này anh tự nhiên hiểu rõ, Tần Mặc không nói thêm những lời vô nghĩa nữa, chỉ từ từ đi về phía trước.

Lê Thố cũng có chút sợ hãi.

"Vừa rồi rốt cuộc là tiếng gì vậy?" Tần Mặc liếc cậu ta một cái, đảo mắt, nhưng Tần Mặc không nói nhiều.

Đúng lúc này, một thuộc hạ của Tô Nam đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết.

Tô Nam nhìn về phía đó, liền thấy cánh tay của tên thuộc hạ này đã bị thương, hắn đang ôm lấy cánh tay mình, trên cánh tay trông máu me đầm đìa, vô cùng đáng sợ.

Tên thuộc hạ của hắn nghiến răng, lại nhìn chằm chằm Tô Nam.

"Làm sao bây giờ?" Sắc mặt Tô Nam cực kỳ khó coi, hắn nhìn xung quanh.

Chuyện này thật sự có chút không ổn.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng này của Tô Nam, Tần Mặc bĩu môi.

Cũng không biết Tô Nam làm bộ dạng này cho ai xem.

Đúng lúc này, đột nhiên có một thứ từ trong sa mạc chui ra, tấn công về phía Bàn Tử.

Bàn Tử trừng lớn mắt, anh ta lùi về sau mấy bước, còn Tần Mặc thì chắn trước mặt Bàn Tử, tung một quyền về phía đối phương.

Đối phương lập tức bị Tần Mặc đánh chui vào trong sa mạc.

Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

"Đó là cái gì vậy?" Sao anh ta chưa từng thấy thứ này bao giờ?

Tần Mặc lắc đầu, Tần Mặc không giải thích, chỉ cẩn thận nhìn chằm chằm mặt đất.

"Khu vực này không đơn giản như vậy đâu, cẩn thận một chút." Tần Mặc lại nhắc nhở mấy người bên cạnh mình, họ đều vội vàng gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó anh tiếp tục đi về phía trước.

Mã Nhật Lạp nuốt nước bọt.

"Cậu thật sự có chắc chắn không?" Thứ này đến không hình đi không bóng, cũng không biết Tần Mặc có đối phó được không.

Tần Mặc nhìn Mã Nhật Lạp.

"Ông sống ở sa mạc này thời gian khá dài, ông nói cho tôi biết trước thứ này là gì đi, để lát nữa tôi không có phòng bị." Mã Nhật Lạp im lặng một lúc, rồi gật đầu, bây giờ cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào Tần Mặc.

"Thứ này là một loại khỉ sa mạc, chúng thường xuyên tồn tại trong sa mạc này, hơn nữa chúng có thể tùy ý độn thổ, chúng thường ăn máu thịt người sống." "Có một số người đi qua sa mạc này, đều bị chúng giết chết." Tần Mặc nghe vậy, cười lạnh một tiếng.

"Không ngờ còn khá khát máu, chỉ tiếc là trước mặt tôi chẳng có tác dụng gì." Tần Mặc bĩu môi, đúng lúc đối phương lại tấn công về phía Tần Mặc, Tần Mặc liền tung một cú đá vào người đối phương, con khỉ sa mạc kia trực tiếp ngã sõng soài trên đất.

Nó có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, không ngờ thực lực của Tần Mặc lại khá mạnh.

Tần Mặc phát hiện khóe miệng con khỉ sa mạc này có dính một vệt máu, Tần Mặc bĩu môi.

"Ngươi cũng thú vị thật đấy." Con khỉ sa mạc nghe Tần Mặc nói vậy, trong lòng có chút nóng nảy, nó lại quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Đúng lúc này, nơi đó cũng đột nhiên chui ra một bóng đen, tấn công về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng không hề sợ hãi.

"Cuồng Phong Nhận!" Phong nhận đánh trúng vào người bóng đen kia, bóng đen đó cũng ngã xuống đất.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng khi Tần Mặc quay đầu định nhìn con khỉ sa mạc bên kia, thì phát hiện con khỉ đó đã biến mất không thấy đâu.

"Không ngờ lại có hai con." Mã Nhật Lạp hít một hơi khí lạnh, ông ta lại nhìn chằm chằm người đàn ông.

"Chỉ một con thôi đã rất khó đối phó rồi, huống chi là hai con." Tần Mặc bật cười, sau đó anh cầm lấy thanh kiếm của mình, nhìn xung quanh.

"Yên tâm đi, có tôi ở đây." Đúng lúc này, con khỉ sa mạc kia lại tấn công về phía người của Tô Nam, nhưng lần này họ đã có phòng bị, nên khi con khỉ sa mạc chui ra, một thuộc hạ của Tô Nam liền vội vàng vung con dao găm trong tay.

Dao găm đâm về phía con khỉ sa mạc kia, nhưng con khỉ sa mạc phản ứng rất nhanh, nó kịp thời né được.

Mã lão bản đã bị dọa sợ, ông ta vội vàng nhắc nhở mọi người.

"Mọi người đừng ngây ra đó nữa, chúng ta mau tiếp tục đi về phía trước đi." Nói rồi, Mã lão bản đi trước, những người khác thấy Mã lão bản như vậy, không nhịn được đảo mắt, nhưng họ cũng không nói nhiều.

Mã lão bản muốn thế nào thì thế, họ cứ đi theo sau ông ta là được.

Tần Mặc thở phào một hơi, dẫn họ đi về phía trước.

Nhưng hai con khỉ sa mạc kia lại không muốn dễ dàng buông tha cho Tần Mặc và mọi người, nên con khỉ sa mạc lại từ dưới đất chui lên.

Lần này, mục tiêu tấn công của chúng là Mã lão bản.

Mã lão bản trừng lớn mắt.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, cậu ta nhìn Tần Mặc bên cạnh.

"Tạm thời không thể để Mã lão bản ra tay." Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể nghe theo Hạo Thiên Chân, anh đến trước mặt Mã lão bản, tung một cú đá vào người con khỉ sa mạc này.

Con khỉ sa mạc này lại bị Tần Mặc đá bay, cùng lúc đó, Tần Mặc lại ngưng tụ.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Vốn dĩ Tần Mặc định tiếp tục dùng kỹ năng cuồng phong của mình để tấn công con khỉ sa mạc này, nhưng lại lo lắng sẽ vì thế mà ảnh hưởng đến những người khác.

Dù sao ở đây cát khá nhiều, lỡ như mình thật sự làm vậy, họ rất có khả năng sẽ bị gió cuốn vào trong cát.

Tần Mặc nhìn con khỉ sa mạc, cười lạnh một tiếng.

"Tiếp theo, mọi người hãy cảnh giác một chút." Tần Mặc nói xong, lại nhìn chằm chằm Mã lão bản.

"Tạm thời không thể tiếp tục đi về phía trước, nếu không, chúng nó vẫn sẽ đến đánh lén chúng ta, chúng nó sẽ cứ theo chúng ta, cho đến khi chúng ta giải quyết được chúng." Tần Mặc lại nhìn Tô Nam ở bên kia.

"Quản tốt thuộc hạ của anh đi, bảo họ cẩn thận một chút." Tô

Nam đáp một tiếng, điểm này hắn chắc chắn biết.

Đúng lúc này, lại có một con khỉ sa mạc từ sau lưng Tần Mặc chui lên.

Tần Mặc vẫn luôn chú ý đến tình hình xung quanh, nên đối phương vừa xuất hiện, Tần Mặc đã cảm nhận được, Tần Mặc ngưng tụ ra một luồng năng lượng.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn này trực tiếp va vào người con khỉ kia, để ngăn con khỉ này tiếp tục chui xuống đất, Tần Mặc vội vàng khống chế nó.

Chương 767

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Tuy nói nhiệt độ trong sa mạc khá cao, nhưng tinh thể băng của Tần Mặc lại không hề bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ này.

Có tinh thể băng này, con khỉ sa mạc liền không thể chui xuống được.

Tần Mặc thở phào một hơi, sau đó anh lại nhìn chằm chằm con khỉ sa mạc trước mặt, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Ngươi nói xem ngươi làm vậy để làm gì chứ?

Nếu ngươi không đến gây sự với chúng ta, không chừng còn có thể giữ được tính mạng.

Nhưng bây giờ ta không thể tha cho ngươi được.” Tần Mặc nói xong liền trực tiếp khống chế năng lượng của mình, đánh về phía con khỉ sa mạc này.

Con khỉ sa mạc này thì không ngừng lùi về phía sau, sau khi ổn định thân hình, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Thực lực của thằng nhóc này quả thật có chút khó đối phó.

Tần Mặc bật cười.

“Chịu sự trừng phạt đi.” Lời vừa dứt, một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

“U Minh Bạo Liệt!” Quả cầu này lập tức bị Tần Mặc ném ra, va vào người con khỉ sa mạc kia, con khỉ sa mạc lùi về sau hai bước.

Cùng lúc đó, trên ngực con khỉ sa mạc xuất hiện một vết bỏng, Tần Mặc nhìn thấy bóng đen trên đó, cười lạnh một tiếng.

Tần Mặc cũng thấy nó như vậy, Tần Mặc bĩu môi.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Lại một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc vung thanh bảo kiếm này về phía con khỉ sa mạc.

Ngực con khỉ sa mạc lập tức bị Tần Mặc đánh trúng.

Trên ngực nó xuất hiện một vết thương, máu không ngừng chảy ra.

Mã lão bản ở bên này cũng thấy Tần Mặc như vậy, ông ta thở phào nhẹ nhõm, may mà thực lực của Tần Mặc khá mạnh, tiếp theo chắc ông ta không cần phải lo lắng nữa.

Nhưng đúng lúc này, một con khỉ sa mạc khác lại từ dưới cát chui lên, lao thẳng về phía Mã lão bản.

Mã lão bản trừng lớn mắt, vội vàng hét lớn: "Cứu mạng!" Tô Nam thấy vậy liền xuất hiện trước mặt ông ta, vung con dao găm trong tay lên.

Con dao găm đâm thẳng vào cánh tay của con khỉ sa mạc kia.

Con khỉ sa mạc lùi về phía sau, không ngờ người phụ nữ này cũng khá lợi hại.

Tần Mặc ở bên này cũng thấy, nhưng anh lười quan tâm, anh cho rằng mình phải nhanh chóng giải quyết con khỉ sa mạc này trước đã.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Những luồng năng lượng đâm thẳng vào cơ thể con khỉ sa mạc, khiến nó bị Tần Mặc đánh bay ra ngoài.

Trên người con khỉ sa mạc xuất hiện mấy cái lỗ nhỏ li ti, máu không ngừng tuôn ra từ đó, trông vô cùng đáng sợ.

Con khỉ sa mạc lập tức muốn chạy trốn khỏi đây, nhưng Tần Mặc không cho nó cơ hội đó.

Đồng bạn của nó thấy cảnh này, vội vàng đến giúp đỡ.

Thấy cả hai con đều lao về phía Tần Mặc để đối phó anh, Tô Nam suy nghĩ một chút rồi quyết định không đến giúp.

Vừa hay cô có thể xem thực lực của Tần Mặc rốt cuộc mạnh đến đâu.

Tần Mặc sao có thể không biết ý đồ của Tô Nam?

Nhưng đáng tiếc, với năng lực của mấy con vật này thì không thể nào đối phó được anh.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Một chiếc rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném chiếc rìu ra.

Chiếc rìu bay về phía con khỉ sa mạc đã giao chiến với Tần Mặc lúc đầu.

Nhưng đồng bạn của nó lại chắn ngay trước mặt, chiếc rìu của Tần Mặc chém thẳng từ vai trái xuống đến hông phải của nó.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ nó lại tốt với đồng bạn của mình như vậy, sẵn sàng chịu đòn tấn công này thay cho nó.

Lúc này, con khỉ sa mạc bị thương dùng sức dẫm mạnh xuống đất, mặt băng trên đất liền xuất hiện từng vết nứt.

Tần Mặc bật cười: "Xem ra ngươi vẫn muốn trốn đi à, nhưng đáng tiếc." Tần Mặc dừng lại một chút, rồi ngưng tụ năng lượng.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Vô số hạt cát cuộn trào về phía hai con khỉ.

Chỉ trong chốc lát, cả hai đã bị cát vùi lấp.

Chúng muốn chui xuống lòng đất, nhưng phát hiện mình hoàn toàn không có khả năng đó.

Cả hai đều không hiểu, nhìn Tần Mặc không biết tại sao lại như vậy.

"Các ngươi không lẽ nghĩ rằng có thể tùy ý di chuyển dưới lớp cát này là đối phó được với Phi Sa của ta sao?" Trong cát có năng lượng của Tần Mặc, nên chúng không giải quyết được là chuyện rất bình thường.

Tần Mặc thở dài, nhưng anh lười nói nhảm với chúng nữa.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Sau khi khống chế được thân hình của cả hai, Tần Mặc gầm lên một tiếng.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Vốn dĩ nhiệt độ ở đây khá cao, mặt trời cũng rất gắt, nhưng sau khi Tần Mặc dứt lời, vô số mây đen bỗng xuất hiện trên bầu trời.

Tô Nam ở bên này nheo mắt lại, Tần Mặc thật sự quá đáng sợ, vậy mà có thể khống chế được loại năng lượng này.

Phải biết rằng, loại sức mạnh tự nhiên này vô cùng kinh khủng, đặc biệt là thiên lôi.

Vậy mà Tần Mặc có thể điều khiển được thiên lôi.

Tần Mặc nở một nụ cười nhàn nhạt.

Tiếp theo chỉ cần giết chết chúng là được.

Ngay lập tức, Tần Mặc từ từ ngưng tụ năng lượng.

Một tia sét khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng về phía hai con khỉ.

Chúng bây giờ không thể nào né tránh được, chỉ trong chốc lát, một trong hai con khỉ đã bị Tần Mặc đánh cho cháy xém.

Chương 768

Tần Mặc nhướng mày, rồi tiếp tục tấn công nó.

Anh không muốn lãng phí thời gian với nó.

Một lúc sau, cả hai con đều bị trọng thương lần nữa.

Tiếp đó, Tần Mặc lại tạo ra một con hắc long.

Con hắc long này trực tiếp giết chết cả hai. 【Keng, tiêu diệt sinh vật sa mạc thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc mỉm cười, không ngờ lại nhận được thêm năng lực.

Nhìn hai cái xác khỉ sa mạc trên đất, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhìn sang phía Mã lão bản: "Mã lão bản, không sao chứ?" Mã lão bản lúc này mới hoàn hồn, nghĩ đến thái độ của mình với Tần Mặc lúc đầu, trong lòng ông ta có chút sợ hãi, lỡ Tần Mặc không vui, có giết mình không đây?

"Tôi... tôi không sao." Mã lão bản nói lắp bắp, Tần Mặc mỉm cười, nhưng anh không có ý định trả thù ông ta, chỉ đi đến chỗ Hạo Thiên Chân: "Mọi người tìm lại túi của mình đi." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân gật đầu, dặn dò mọi người đi tìm.

Vừa rồi lúc Tần Mặc chiến đấu đã khuấy động cát xung quanh, nên túi của họ đều bị vùi trong cát.

Không lâu sau, họ đã tìm thấy tất cả túi của mình.

Tần Mặc lại nhìn sang nhóm người của Tô Nam, Tô Nam bèn đi tới bên cạnh Tần Mặc, hứng thú nói: "Không ngờ thực lực của anh cũng mạnh thật đấy." Tần Mặc gật đầu: "Cảm ơn đã khen." Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ đi về phía nhóm của mình.

Bàn Tử nói nhỏ với Tần Mặc: "Tôi cảm thấy cô Tô Nam kia hình như khá có hứng thú với cậu đấy, không phải là có ý gì với cậu chứ?" Tần Mặc đảo mắt: "Chắc không đến mức đó đâu, cô ấy có lẽ chỉ muốn thăm dò năng lực và bối cảnh của tôi thôi." Ít nhất trong lòng Tần Mặc là nghĩ như vậy.

Bàn Tử bĩu môi: "Tôi lại không nghĩ vậy, tôi cho rằng cô ta có thể thật sự có ý đồ khác với cậu, nếu không thì không thể nào lại đến đây nói chuyện với chúng ta." "Anh thấy người ta xinh đẹp nên mới nói vậy chứ gì." Hạo Thiên Chân nghe được những lời này của Bàn Tử, không nhịn được đi tới bên cạnh trêu chọc.

Bàn Tử ho khan một tiếng: "Tôi là loại người đó sao?

Chắc chắn không phải, hơn nữa tôi cũng chẳng có ý gì với cô ta cả." Bàn Tử lắc đầu.

Tần Mặc đáp một tiếng: "Anh nói sao thì là vậy đi." Tần Mặc không nói thêm, chỉ liếc nhìn Tô Nam ở cách đó không xa.

Người phụ nữ này tuyệt đối không đơn giản, nhưng Tần Mặc có thể cảm nhận được cô ấy chỉ là người bình thường.

Cho dù cô ấy có một số năng lực đặc biệt, cũng không phải là đối thủ của anh.

Lỡ sau này thật sự xảy ra xung đột, mình cũng không cần quá lo lắng.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc lại nói với mọi người: "Mọi người nghỉ ngơi ở đây một lát đi, lát nữa chúng ta lại tiếp tục lên đường." Họ nhìn nhau rồi gật đầu, tuy họ không có gì cần nghỉ ngơi, nhưng cứ ở lại đây một lúc vậy.

Tần Mặc cũng không nói nhiều.

Không bao lâu sau, mọi người đã nghỉ ngơi gần xong.

“Chúng ta đi thôi.” Họ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đáp lời.

Mọi người cùng nhau tiếp tục đi bộ về phía trước, nhưng nhiệt độ trong sa mạc vẫn khá cao, đi chưa được bao lâu, họ đã cảm thấy hơi mệt mỏi, và còn đặc biệt khát nước.

Mã lão bản lau mồ hôi trên trán, do dự hồi lâu rồi cũng lên tiếng: “Mọi người ở đây nghỉ một lát rồi đi tiếp đi.” Tần Mặc nghe vậy, quay đầu nhìn ông ta một cái, xem ra sức khỏe của Mã lão bản không tốt lắm.

Nhưng Tần Mặc nghĩ nếu đã ông ta đã nói ra rồi, vậy thì mình cũng không nên từ chối.

Tần Mặc tìm một chỗ ngồi xuống.

Hạo Thiên Chân đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng nói: “Buổi tối liệu có gặp phải thứ gì không?” Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh: “Đúng là có khả năng đó, nhưng cậu cũng không cần lo lắng, có tôi ở đây rồi.” Tần Mặc cười nhàn nhạt, Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, Tần Mặc nói cũng không sai, cậu có thể hoàn toàn giao tính mạng của mình vào tay Tần Mặc.

“Vậy được, tôi biết rồi.” Tần Mặc cũng không nói gì thêm, chỉ lấy ra một chai nước uống một ngụm.

Đợi đến lúc gần đủ thời gian, mọi người lại tiếp tục lên đường, họ đi chưa được bao xa thì trời đã tối.

Mọi người đều nghỉ ngơi tại chỗ.

Lê Thố do dự hồi lâu, cuối cùng cũng đến chỗ Tần Mặc: “Anh Tần Mặc, rốt cuộc anh là người như thế nào?

Sao anh lại có thể cùng một phe với họ?” Lê Thố ngập ngừng nhìn

Tần Mặc, rồi lại chỉ về phía Hạo Thiên Chân và những người khác ở cách đó không xa.

Tần Mặc có chút kinh ngạc: "Họ làm sao à?" Theo những gì Tần Mặc biết, Hạo Thiên Chân dường như luôn là người ôn hòa, nhã nhặn.

"Họ đã bắt cóc em đến đây, họ nói em phải đi cùng họ, nếu không sẽ giết em." Tần Mặc bật cười: "Chuyện đó chắc không phải do người kia làm đâu, có lẽ là thuộc hạ của cậu ta." Dù sao thuộc hạ của Hạo Thiên Chân đều là người của Ngô Tam Gia, những người này đều khá đáng sợ.

Lê Thố gật đầu: "Đúng là như vậy, nhưng em vẫn cảm thấy cậu ta cũng không phải người tốt, hơn nữa quan hệ của cậu ta với mấy người kia lại tốt như vậy." Lê Thố bĩu môi.

Bàn Tử vừa hay ở bên cạnh nghe được những lời này, anh ta đảo mắt: "Cậu nhóc này cũng nghĩ nhiều quá rồi, dám nói xấu Hạo Thiên Chân trước mặt Tần Mặc, cậu không sợ Tần Mặc bóp chết cậu à?" Lê Thố sững sờ, nhìn Tần Mặc, ho khan một tiếng: "Em nghĩ anh Tần Mặc không phải loại người như họ.

Anh Tần Mặc vẫn rất dễ gần." Tần Mặc nhướng mày: "Yên tâm đi, họ sẽ không làm gì bất lợi cho cậu đâu." Tần Mặc cười nhìn Lê Thố.

Tuy nói mấy người họ không phải người tốt gì, nhưng không cần thiết phải ra tay với một học sinh cấp ba.

Lê Thố thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc đã nói vậy thì cậu cũng không cần lo lắng nữa: "Em biết rồi." Lê Thố chắc chắn tin tưởng Tần Mặc vô điều kiện, dù sao từ trước đến nay cậu cũng đã thấy được bản lĩnh của anh.

Ngay cả Mã lão bản cũng phải khách sáo với Tần Mặc, huống chi là những người khác.

Buổi tối, Tần Mặc từ trong không gian của mình lấy ra một con gà đã làm sạch, đặt lên giá lửa để nướng.

Không bao lâu sau, con gà đã tỏa ra mùi thơm đặc biệt.

Mọi người đều có chút kinh ngạc, họ nhìn về phía Tần Mặc, Bàn Tử còn đi tới bên cạnh anh, xoa xoa tay: "Khi nào mới chín vậy?

Tôi đã không thể chờ được nữa rồi." Tần Mặc nghe Bàn Tử nói vậy liền đảo mắt: "Chỉ có anh là ham ăn, anh xem những người khác đi, cũng không biết học hỏi họ một chút." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: "Điều đó cho thấy tôi không giả tạo, anh nhìn những người khác xem, mắt họ sắp chảy nước miếng rồi kìa, chứng tỏ họ cũng muốn ăn gà nướng, nhưng họ lại không qua đây." Tần Mặc gật đầu, lời này của Bàn Tử nói cũng không sai, con người anh ta nghĩ gì nói nấy, chưa bao giờ lừa dối người khác.

"Vậy được rồi, nể tình anh cũng không tệ, cho anh cái phao câu với cái đầu gà." Bàn Tử trừng lớn mắt: "Sao anh có thể làm vậy?" Tần Mặc bật cười, rồi lại từ trong không gian của mình lấy ra thêm hai con gà nữa.

Đương nhiên, những thứ này đều là Tần Mặc giả vờ lấy từ trong ba lô ra.

Mã lão bản ở bên này thấy vậy, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc: "Ba lô của cậu nhóc đó sao có thể chứa nhiều đồ như vậy?

Nếu tôi nhớ không lầm, cậu ta hình như còn chia cho đồng bạn một ít nước, rồi còn chia đồ ăn nữa, bây giờ lại lấy ra hai con gà." Hạo Thiên Chân nghe vậy, cười nói với Mã lão bản: "Đây chính là năng lực đặc biệt của Tần Mặc, anh ấy có một phương pháp cất giữ

đồ vật khác thường, có thể mang theo rất nhiều thứ, còn cụ thể làm thế nào thì chúng tôi cũng không rõ lắm, nhưng đó là bản lĩnh của Tần Mặc, không liên quan đến chúng ta." Trên thế giới này có khá nhiều chuyện kỳ lạ.

Hạo Thiên Chân cho rằng, người có bản lĩnh như Tần Mặc mà tính cách có chút cổ quái cũng là chuyện bình thường.

Cho nên Tần Mặc không cần thiết phải chia sẻ với họ.

Chương 769

Mã lão bản im lặng, không nói thêm gì nữa.

Tô Nam ở bên này thì trong mắt lại mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Đao Ba ca nói nhỏ với Tô Nam: "Chúng ta có nên cướp một con gà không?" Tô Nam đảo mắt: "Anh cũng không nghĩ lại thực lực của mình đi, trước đây anh gây sự hai lần, kết quả thế nào anh còn không biết sao?" Đao Ba ca mấp máy môi, rồi lại hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống bên cạnh: "Là do thằng nhóc đó ngầm hại tôi, nên tôi mới không đối phó được nó." Tô Nam lắc đầu, nhưng cô cũng biết Đao Ba ca chỉ là mạnh miệng mà thôi, tất cả bọn họ đều không phải là đối thủ của Tần Mặc.

Tô Nam lại nhìn Tần Mặc một lần nữa, Tần Mặc đang chia gà cho những người bên cạnh mình.

Quan hệ của họ với Tần Mặc đều khá tốt, nên Tần Mặc cũng không muốn bên trọng bên khinh.

Mỗi người đều được chia rất nhiều thịt.

Cộng thêm tay nghề của Tần Mặc cũng không tệ, nên sau khi ăn xong, họ không nhịn được mà ợ một cái, thỏa mãn vỗ vỗ bụng: "Có thể ăn được món ngon như vậy trong sa mạc này, thật sự là không tệ." Đúng lúc họ đang ăn cơm, Tần Mặc lại nghe thấy tiếng động lạ từ phía xa truyền đến.

Ngay lập tức, Tần Mặc nheo mắt lại, anh đứng dậy, quay đầu nhìn những người bạn đồng hành bên cạnh: "Mọi người cẩn thận một chút, e là có thứ gì đó đang tiến lại gần đây." Tần Mặc có thể cảm nhận rất rõ ràng, hơn nữa trên người đối phương còn mang theo một chút mùi máu tanh, nếu đoán không lầm, e là động vật trong sa mạc

này.

Họ sững sờ, nhưng Tần Mặc đã nói vậy, có nghĩa là thứ đó chắc chắn không đơn giản.

"Biết rồi." Tần Mặc lại nhìn sang phía Tô Nam và Mã lão bản: "Các người cũng tự lo liệu đi." Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ nhìn chằm chằm về một hướng.

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy tiêu diệt ngay lập tức.】 Không bao lâu sau, có rất nhiều con sói hoang từ phía đó chạy tới, vây quanh nơi này.

Tần Mặc mỉm cười.

Không ngờ số lượng sói hoang này cũng khá nhiều.

Nhưng Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều, chỉ lấy ra thanh kiếm chỉ vào bầy sói: "Khuyên các ngươi nên rời khỏi đây đi, nếu không, đừng trách ta để các ngươi máu nhuộm tại chỗ." Bầy sói hoang này đương nhiên có thể nghe thấy, nhưng chúng đều nhe nanh múa vuốt nhìn Tần Mặc, hơn nữa số lượng còn khá đông, Mã lão bản ở bên này có chút lo lắng nhìn Tần Mặc: "Các người có đối phó được với những thứ này không?" Tần Mặc liếc Mã lão bản một cái, chỉ là một đám sói hoang thôi, không có gì to tát.

Cô nhân tình bé nhỏ của ông ta thì có chút sợ hãi, nép vào lồng ngực Mã lão bản: "Bầy sói này đáng sợ quá, giết hết chúng đi, rồi lột da làm cho em một cái áo khoác." Nghe những lời này, mọi người nhìn nhau rồi gật đầu, Mã lão bản đã nói vậy, họ chắc chắn phải nghe theo ông ta.

Tần Mặc thì đảo mắt, về những chuyện này Tần Mặc không cần phải hỏi nhiều, việc anh cần làm là giải quyết đám sói hoang này, còn

có lột da sói hay không thì tùy Mã lão bản tự quyết định.

Tần Mặc nhìn sang Hạo Thiên Chân và mấy người bên cạnh: "Mấy người tự mình cẩn thận một chút, tuy tôi có thể đối phó được với đám sói hoang này, nhưng không thể lúc nào cũng để ý đến các người được." Họ đáp một tiếng.

Tuy thực lực của Tần Mặc khá mạnh, nhưng số lượng người ở đây thực sự quá đông, nếu Tần Mặc muốn bảo vệ tất cả thì không đơn giản như vậy.

Tần Mặc thì nhìn chằm chằm vào bầy sói hoang trước mặt.

Tiếp theo chỉ cần giết chết chúng là được.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay, xông về phía chúng.

Một con sói hoang lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc vung kiếm trong tay, trực tiếp giết chết con sói này.

Lần này Tần Mặc có thể nói là một kiếm phong hầu.

Lê Thố ở bên này thấy vậy liền giơ ngón tay cái lên cho Tần Mặc, nói thật, thân thủ của Tần Mặc là người mạnh nhất trong số những người cậu từng gặp.

Tần Mặc thấy Lê Thố như vậy không nhịn được đảo mắt, nhưng anh cũng lười nghĩ nhiều, chỉ quay đầu nhìn những con khác.

Bây giờ việc duy nhất cần làm là giết hết đám sói hoang này.

Cân nhắc xong, Tần Mặc tiếp tục tấn công bầy sói, đám sói hoang này đương nhiên không đánh lại Tần Mặc, nên không bao lâu sau, chúng đã bị Tần Mặc đánh ngã xuống đất.

Máu của rất nhiều con sói hoang chảy ra trên mặt đất, mặt đất lập tức bị thấm ướt.

Cô nhân tình bé nhỏ của Mã lão bản thấy cảnh này, bĩu môi, nhỏ giọng nói với Mã lão bản: “Trông đáng sợ quá, không ngờ thực lực của họ lại mạnh như vậy, mà còn tàn nhẫn nữa.” “Nếu họ không tàn nhẫn, thì không có ai bảo vệ chúng ta đâu, nên đừng nói nhiều nữa, lỡ mà làm cho cậu trai kia không vui, có lẽ cậu ta sẽ đối phó chúng ta đấy.” Tần Mặc nghe thấy, anh đảo mắt, mình đâu có nhỏ mọn như vậy chứ?

Hơn nữa, mình muốn vào ngôi mộ kia, còn phải dẫn theo họ, nên chắc chắn sẽ không nói nhiều.

Tần Mặc lại nhìn vào bầy sói hoang.

Nếu đã như vậy, thì nhanh chóng giết hết chúng đi.

Sau đó, Tần Mặc tiếp tục tấn công chúng, không bao lâu sau, tất cả chúng đều bị mấy người Tần Mặc giải quyết xong.

Vừa rồi nhóm của Tô Nam cũng đã ra tay, nên tốc độ mới nhanh như vậy.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Tô Nam, nhướng mày, Tô Nam cũng cười đi tới bên cạnh Tần Mặc: “Thực lực của Tần Mặc huynh đệ quả thật rất đáng sợ.” Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nói với mọi người: “Các vị, nếu rảnh rỗi không có việc gì làm thì xử lý vết máu ở đây đi, mùi máu tanh nồng như vậy có thể sẽ thu hút những con mãnh thú khác đến.

Lỡ ban đêm lúc ngủ có con nào chui vào lều của chúng ta để đối phó thì không hay đâu.” Họ nghe Tần Mặc nói vậy, nhìn nhau rồi gật đầu.

Lời này của Tần Mặc nói không sai, ngược lại là Đao Ba ca, hắn ta luôn muốn nhắm vào Tần Mặc, nghe Tần Mặc nói vậy, hắn bĩu môi: “Cậu nhóc này sao mà nhát gan vậy?

Mọi người chúng ta chẳng sợ gì cả, chỉ có cậu là sợ đến mức này." Tần Mặc bật cười: "Nếu anh không nghĩ vậy, thì đừng làm, lỡ ban đêm thật sự có mãnh thú đến, vậy anh cứ chờ bị chúng nó nuốt vào bụng đi, dù sao tôi cũng không quan tâm, với thực lực của tôi, cho dù những con mãnh thú đó thật sự đến tấn công lén, tôi cũng vẫn phản ứng kịp." Lời này của Tần Mặc nói quả thực không sai, cho dù là lúc đang ngủ, Tần Mặc cũng có thể cảm nhận được.

Thấy Tần Mặc như vậy, trong lòng Đao Ba ca càng thêm uất ức, nhưng hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe lời Tần Mặc, xử lý những vết máu ở hiện trường.

Giọng nói của hệ thống lại nhắc nhở Tần Mặc. 【Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Khoảng thời gian này, điểm cộng Tần Mặc nhận được ngày càng nhiều, nhưng anh lại lười quan tâm.

Vừa hay bây giờ ăn cũng gần xong rồi.

Tần Mặc dứt khoát chui vào lều của mình nghỉ ngơi.

Ở bên ngoài, Đao Ba ca lập tức cảm thấy có chút tức giận.

"Dựa vào cái gì mà thằng nhóc đó không ở đây dọn dẹp, lại bắt chúng ta làm việc, nó cũng biết hưởng thụ quá rồi đấy." Tần Mặc nghe thấy tiếng nói bên ngoài, nhưng anh lười so đo nhiều.

Hạo Thiên Chân ở bên này thì khuyên giải Đao Ba ca: "Anh vừa rồi cũng thấy thân thủ của Tần Mặc rồi, thực lực của Tần Mặc quả thực rất đáng sợ, chúng ta không thể lý luận với anh ấy được, nên bây giờ việc cần làm là dọn dẹp nơi này.

Hơn nữa, không phải vừa rồi Mã lão bản nói muốn chúng ta lột da sói hoang sao?

Vừa hay thịt này cũng có thể nếm thử." Tuy nói thịt sói hoang không ngon lắm, nhưng mấy người họ không có gì để ăn.

Họ quả thực đã xử lý sạch sẽ những vết máu ở hiện trường, nên buổi tối không có mãnh thú nào đến tấn công họ, cứ như vậy cho đến sáng hôm sau.

Buổi sáng Tần Mặc vươn vai, rồi lại đến lều của Hạo Thiên Chân và mấy người kia gọi họ dậy.

Hạo Thiên Chân và mọi người cũng không nói nhiều, dù sao có thể vào ngôi mộ kia sớm một chút, thì có thể trở về sớm một chút.

Tiếp theo là những ngày họ tiếp tục đi trong sa mạc, cũng không gặp phải chuyện gì.

Chương 770

Mã Nhật Lạp chạy đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng nói: "Tần Mặc, thực lực của anh mạnh quá, rốt cuộc anh có thân phận gì vậy?" Tần Mặc đảo mắt: "Tôi có thể có thân phận gì chứ?

Tôi chắc chắn là người bình thường mà." Tần Mặc bật cười, anh lười quan tâm.

Thấy Tần Mặc như vậy, Mã Nhật Lạp thở dài: "Vậy được rồi." Mã Nhật Lạp véo cằm, lại đánh giá Tần Mặc một lượt: "Nói thật, tôi lại thấy anh rất giống một vị thần." Đao Ba ca ở bên cạnh nghe Mã Nhật Lạp nói vậy, cười lạnh một tiếng: "Chẳng phải anh chỉ muốn nịnh hót người ta sao?

Cần gì phải nói những lời hoa mỹ như vậy?

Lại còn thần minh, anh nghĩ cậu ta xứng sao?" Tần Mặc dừng lại, nhìn chằm chằm vào Đao Ba ca: "Biết đâu Mã Nhật Lạp nói đúng thì sao, từ trước đến nay anh luôn nhắm vào tôi, anh không sợ tôi giáng tội cho anh à?" Đao Ba ca trực tiếp nhổ một bãi nước bọt, trên mặt lộ vẻ khinh thường: "Tuyệt đối không thể nào, đừng nói với tôi những chuyện không thể xảy ra này." Tần Mặc gật đầu: "Anh nói không thể thì không thể đi, tôi cũng lười nói nhảm với anh." Nói xong, Tần Mặc tiếp tục đi về phía trước, Mã Nhật Lạp lại càng thêm chắc chắn: "Anh tuyệt đối chính là thần minh!

Tôi phải ở cùng với anh!" Lê Thố ở bên cạnh nghe vậy thì thở dài: "Thật ra em cũng thấy Tần Mặc rất lợi hại, nhưng nếu nói anh ấy là thần minh, thì chắc chắn là không đúng, anh ấy cũng chẳng liên quan gì đến thần minh cả, hơn nữa trên thế giới này căn bản không có thần minh tồn tại." Lê Thố dù sao cũng đang đi học, cậu là người tin vào

khoa học.

Tần Mặc nhướng mày: "Hy vọng sau này xảy ra nhiều chuyện rồi, cậu vẫn có thể nói như vậy, tôi quả thực không phải thần minh, nhưng…" Sau này Lê Thố sẽ phát hiện ra rất nhiều chuyện đã phá vỡ quan niệm khoa học của cậu.

Ví dụ như lúc mình đối phó với những thứ kia, sử dụng năng lực Hắc Long huyết mạch của mình, cậu ta có thể nghĩ ra, dùng khoa học nào để giải thích không?

Đương nhiên là không có.

Tần Mặc lắc đầu, nhưng anh cũng lười nói nhảm nữa, chỉ đi về phía trước.

Nửa tháng tiếp theo khá yên bình, tuy giữa Đao Ba ca và Tần Mặc thỉnh thoảng có chút xung đột, nhưng Tần Mặc lần nào cũng có thể giải quyết được.

Một buổi tối, Tần Mặc vừa từ trong không gian của mình lấy ra tôm hùm đất, Mã lão bản ở bên kia không nhịn được đi tới hỏi: "Tần Mặc tiên sinh, chúng ta cùng nhau lên đường, hình như cũng đã hơn hai mươi ngày rồi phải không?

Sao trên người anh vẫn còn nhiều đồ như vậy?" Tần Mặc mỉm cười: "Có gì đáng kinh ngạc sao?" Tần Mặc tùy ý lắc đầu: "Ông đã nghe Hạo Thiên Chân nói rồi, tôi có phương thức cất giữ đặc biệt, về phương thức này, tôi chắc chắn không cần thiết phải nói cho các người biết, dù sao đây cũng là bản lĩnh của riêng tôi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Mã lão bản không nhịn được thở dài, nhưng ông ta cũng không nói thêm gì nữa.

Nếu ông ta cũng có năng lực như Tần Mặc thì tốt rồi.

Hạo Thiên Chân mỉm cười: "Mã lão bản, nếu muốn ăn những thứ

này, chi bằng mua của Tần Mặc đi, dù sao Tần Mặc mang theo cũng khá nhiều đấy." Mã lão bản bĩu môi, Tần Mặc lần nào cũng bán giá cao như vậy, ông ta chắc chắn không muốn mua.

"Thôi bỏ đi." Tần Mặc cũng cảm thấy không sao cả, ông ta muốn ăn hay không thì tùy.

Dù sao thời gian tiếp theo của mình còn khá nhiều, và lỡ như ông ta thật sự cùng mình vào trong mộ, ông ta mới biết được, thức ăn quý giá đến nhường nào.

"Đúng rồi, còn bao lâu nữa mới đến được đích?" Tần Mặc nhìn sang Mã Nhật Lạp, nhíu mày, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Mã Nhật Lạp thì cẩn thận tính toán một chút, lúc này mới lên tiếng: "Không bao lâu nữa đâu, mọi người cũng đừng quá vội vàng." Mã Nhật Lạp thở dài.

Dù thế nào đi nữa, anh ta vẫn phải nói với mấy người này một tiếng.

Tần Mặc gật đầu: "Vậy được, tôi biết rồi." Tần Mặc mỉm cười, không nói gì thêm nữa.

Nhưng qua khoảng hai ba ngày, Mã Nhật Lạp có chút nghi hoặc lên tiếng: "Không đúng." Nghe anh ta nói vậy, Tần Mặc nhướng mày: "Ý gì?" "Lúc đầu tôi dẫn họ đến đây, lối vào ở ngay đây, nhưng bây giờ lại không có nữa." Tần Mặc có chút bất lực.

Không ngờ anh ta lại không tìm được, bây giờ phải làm sao?

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc cho rằng nếu đã mình đã che giấu năng lực này của mình, chi bằng nghĩ cách cho anh ta một gợi ý.

"Có khả năng nào là ở gần đây không?

Hay là chúng ta cứ men theo nơi này tìm xung quanh xem sao."

Đao Ba ca ở bên kia có chút cạn lời đi tới bên cạnh Mã Nhật Lạp, trực tiếp túm cổ áo anh ta lên: "Anh có ý gì?

Bảo anh dẫn đường cho chúng tôi, anh cũng làm không xong, rốt cuộc anh muốn làm gì?" Mã Nhật Lạp nắm chặt nắm đấm: "Sao có thể đổ lỗi cho tôi được?

Tôi cũng không biết mà." Tần Mặc đảo mắt: "Được rồi, đừng ở đây nói những lời này nữa, cho dù anh có nói anh ta thế nào đi nữa, kết quả sự việc cũng đã bày ra ở đây rồi." Đao Ba ca nghĩ một chút, liền cảm thấy lời này của Tần Mặc nói hình như cũng không sai, nhưng trong lòng hắn ta chính là ghét Tần Mặc, không thể nào nhìn thuận mắt Tần Mặc được.

"Nếu thật sự men theo nơi này tìm xung quanh thì phải bao lâu mới tìm được lối vào, nước trên người chúng ta không còn nhiều nữa." Tô Nam hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười, sao lại có cảm giác Tô Nam hình như biết rõ mình biết nơi này ở đâu vậy?

"Cái này thì tôi không rõ." Tô Nam lại nhìn Tần Mặc một cách đầy ẩn ý, nhưng cô cũng không nói nhiều, chỉ lại nhìn chằm chằm vào Mã Nhật Lạp: "Anh thấy thế nào?" "Cũng có khả năng là tôi thật sự nhận nhầm chỗ, hoặc là ở ngay xung quanh đây.

Chúng ta cứ theo lời Tần Mặc nói mà tìm thử xem, nhưng có tìm được hay không thì tôi cũng không biết." Mã Nhật Lạp cho rằng, anh ta chỉ có thể cố gắng hết sức, nhưng nếu không thể dẫn mấy người này tìm được, thì cũng chỉ có thể như vậy.

Ông chủ Mã lập tức cảm thấy hơi đau đầu, ông ta đưa tay lên xoa xoa thái dương.

"Cậu chỉ có chút bản lĩnh đó thôi à?" Mã Nhật Lạp bĩu môi.

“Vậy thì tôi cũng hết cách, ngay từ đầu tôi đã nói với các người rồi, dù các người có đưa tôi đến đây, tôi cũng không chắc có thể làm được, kết quả là các người không nghe, giờ còn trách ai được?” Ông chủ Mã không ngờ Mã Nhật Lạp còn dám cãi lại.

“Ngươi nói lại lần nữa xem.” Ông chủ Mã rút con dao găm từ trong ba lô ra, chỉa vào Mã Nhật Lạp.

Mã Nhật Lạp có chút sợ hãi, kéo lấy cánh tay Tần Mặc.

Tần Mặc bất đắc dĩ đứng chắn trước mặt Mã Nhật Lạp.

“Được rồi đấy.” Tần Mặc nhíu mày nhìn ông chủ Mã, trong lòng ông chủ Mã có chút khó chịu, nhưng cũng không làm gì được.

“Thôi bỏ đi, lười chấp nhặt với cậu.” “Mọi người cứ hạ trại ở đây trước, hôm nay tìm kiếm quanh đây một chút.

Nếu không tìm thấy thì tối nay nghỉ ngơi tại đây, sáng mai sẽ mở rộng phạm vi tìm kiếm.” Mọi người đều gật đầu.

Bởi Mã Nhật Lạp đã nói rằng trước kia nó ở đây, nghĩa là rất có khả năng sẽ tìm thấy ở gần đây.

Vì vậy, hiện tại họ không cần phải lo lắng nhiều.

Nghĩ một lát, Tần Mặc liền đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân.

“Anh tìm ở hướng kia đi.” Tần Mặc chỉ về một hướng, Hạo Thiên Chân gật đầu, nhìn đám thuộc hạ của mình.

“Chúng ta đi bên đó.” Bàn Tử cũng lúc này đi tới bên cạnh Tần Mặc, cười hì hì.

“Vậy tôi đi hướng nào?” Tần Mặc đảo mắt, không ngờ Bàn Tử vẫn còn hứng thú.

“Tôi còn tưởng ở trong sa mạc này, ngày nào cũng nóng muốn chết, anh chỉ muốn tìm một chỗ để nghỉ ngơi thôi chứ.” Bàn Tử có

chút bất lực.

“Sao tôi có thể là loại người đó được chứ?” Tần Mặc bật cười, nhưng cũng lười nói nhiều thêm, chỉ chỉ vào mấy người thuộc hạ của Hạo Thiên Chân.

“Nếu anh thật sự muốn làm việc thì đi cùng họ đi, không muốn thì thôi.” Bàn Tử bĩu môi.

“Vậy được thôi.” Sau đó anh ta đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, thân mật khoác vai cậu.

“Chúng ta đi thôi.” Ngay lúc này, ở một phía khác đột nhiên có người hét lên một tiếng thảm thiết, Tần Mặc nhíu mày nhìn về phía đó.

Tần Mặc nheo mắt lại, giọng nói của hệ thống vang lên nhắc nhở.

Chương 771

[Keng, phát hiện sinh vật sa mạc, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Nhận thấy bên đó không đơn giản, Tần Mặc liền chậm rãi tiến lại gần.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên ngửi thấy trong không khí có một mùi máu tanh nồng nặc.

Xem ra đã có đổ máu rồi.

Tần Mặc đi về phía đó, đến nơi, anh quan sát kỹ một chút thì phát hiện Tô Nam đang đối phó với một sinh vật sa mạc trước mặt.

Sinh vật sa mạc này trông giống một con cá sấu, nhưng nó lại không có đuôi.

Răng của nó vô cùng sắc bén, bên trên còn có hai chiếc răng nanh.

"Đây là cá sấu mỏ nhọn." Lập tức có người nhận ra, loại cá sấu mỏ nhọn này đặc biệt đáng sợ.

"Tôi cứ tưởng loại cá sấu mỏ nhọn này đã không còn nhiều, không ngờ chúng ta lại gặp được ở đây." Tần Mặc xoa cằm.

Đao Ba Ca đứng bên cạnh do dự một lúc rồi cười lạnh một tiếng, nói với Tần Mặc.

"Tần Mặc, thực lực của cậu không phải rất mạnh sao?

Qua giúp một tay đi." Tần Mặc lắc đầu.

"Đó là anh em của anh, chứ không phải anh em của tôi, tôi việc gì phải liều mạng qua giúp chứ?

Tôi với anh ta cũng đâu có thân quen gì." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nói xong liền định quay người rời đi, nhưng Đao Ba Ca lại lên

tiếng.

“Cậu có ý gì?

Chẳng lẽ là anh em của tôi thì cậu không thể ra tay giúp đỡ sao?

Cậu cũng quá máu lạnh rồi đấy?” Tần Mặc gật đầu.

“Anh nói sao thì là vậy đi, nhưng tôi lười nói nhảm với anh.” Sau đó, Tần Mặc đi đến bên cạnh ông chủ Mã, ông chủ Mã cũng thấy vậy, ông ta cười làm lành nói.

“Không sao đâu, cậu không muốn qua đó cũng không vấn đề gì.” Nhưng tốc độ giải quyết của họ lại rất chậm.

Nghĩ một lát, Tần Mặc cảm thấy dù mình có giúp họ giải quyết thì cũng không có phiền phức gì, hơn nữa mình còn có thể nhận được phần thưởng của hệ thống.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc lại đi về phía đó, trong nháy mắt, anh đã xuất hiện bên cạnh con cá sấu mỏ nhọn.

Tần Mặc vung thanh kiếm trong tay, chém về phía con cá sấu mỏ nhọn.

Con cá sấu có chút kinh ngạc, nó vội vàng né sang một bên, nhát kiếm của Tần Mặc đâm thẳng xuống đất.

Tần Mặc không khỏi gật đầu.

“Quả thật ngoài dự liệu của tôi, tôi còn tưởng ngươi rất dễ đối phó, bây giờ xem ra không phải vậy.” Cá sấu mỏ nhọn thì âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, tiếp đó nó há miệng, cắn chặt lấy thanh kiếm của anh.

Tần Mặc dùng sức muốn rút thanh kiếm của mình về, nhưng lại phát hiện không đủ sức.

Tần Mặc nheo mắt lại.

Con cá sấu mỏ nhọn này cũng không tồi.

Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian với nó, vì vậy anh nhanh chóng ngưng tụ năng lượng.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa dữ dội từ trên người Tần Mặc bay ra, lao về phía con cá sấu mỏ nhọn, trực tiếp thiêu đốt lên người nó.

Trong miệng con cá sấu không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng đáng tiếc là không có tác dụng gì lớn.

Trong chốc lát, trên lưng con cá sấu đã xuất hiện rất nhiều vết cháy đen.

Nhìn thấy những vết bỏng trên người nó, sắc mặt Đao Ba Ca có chút khó coi, may mà ngọn lửa này không cháy đến người hắn, nếu không hắn chẳng phải đã chết ở đây rồi sao?

Do dự một lúc, Đao Ba Ca mới nhìn về phía Tần Mặc.

Thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến thế, xem ra sau này hắn không thể có bất kỳ xung đột nào với Tần Mặc nữa.

Lỡ như Tần Mặc ngứa mắt hắn, giết chết hắn thì phải làm sao?

Nghĩ thông suốt rồi, Đao Ba Ca lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Bây giờ chỉ cần chờ Tần Mặc giải quyết xong con quái vật này là được.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Lại một luồng năng lượng nữa được Tần Mặc phóng ra, sau khi luồng năng lượng này xuất hiện, vết thương trên người con cá sấu mỏ nhọn càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Con cá sấu lùi về phía sau, sau đó nó định rời khỏi nơi này, nhưng Tần Mặc sao có thể cho nó cơ hội đó?

Anh trực tiếp xuất hiện bên cạnh nó.

Tần Mặc tung một cước đá về phía cá sấu mỏ nhọn, sau khi bị Tần Mặc đá trúng, nó liền ngã lăn ra đất.

Trong lòng con cá sấu có chút khó chịu, nó trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Đã đến đây tấn công chúng ta rồi, còn muốn rời đi, ngươi nghĩ đơn giản quá rồi đấy." Ngay sau đó, trên người Tần Mặc tỏa ra một luồng năng lượng màu đen.

Năng lượng màu đen được Tần Mặc đánh ra, anh lại nhìn đối phương.

"Nhưng thấy ngươi đã thảm đến mức này, ta vẫn nên cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng, không cần phải lãng phí thời gian với ngươi nữa." Tần Mặc nói xong liền trực tiếp giết chết con cá sấu mỏ nhọn.

Con cá sấu ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm rồi quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Nếu đã giải quyết xong rồi, thì các người nên tìm thì cứ tiếp tục tìm đi, tôi còn có chút việc." Nói rồi, Tần Mặc đi sang một bên, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Mấy người kia thấy Tần Mặc như vậy, nhưng họ không dám nói gì, dù sao thực lực của Tần Mặc bày ra ở đó, họ cũng không thể yêu cầu Tần Mặc làm cái này cái kia được.

Không bao lâu, ở phía bên kia Hạo Thiên Chân đột nhiên lên tiếng, cậu ta lớn tiếng gọi.

"Mọi người mau qua đây." Mọi người nghe thấy vậy liền đi về phía đó.

“Mọi người mau nhìn kia.” Trong mắt Hạo Thiên Chân lộ vẻ vui mừng, chỉ về phía đó.

Tần Mặc nhướng mày.

Chương 772

“Không ngờ lại thật sự tìm thấy rồi.” Hạo Thiên Chân cười hì hì.

“Chắc chắn rồi.” “Vừa nãy tôi cũng thấy, là hai chúng ta cùng nhìn thấy.” Bàn Tử nhìn Tần Mặc, hy vọng nhận được lời khen ngợi của anh.

Tần Mặc đảo mắt, sao đã qua lâu như vậy rồi mà Bàn Tử vẫn như một đứa trẻ thế này.

Tần Mặc lười nói nhiều, chỉ đi đến đây, nhìn ông chủ Mã.

“Ông chủ Mã, sao rồi?

Chúng ta có nên xuống không?” Ông chủ Mã ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, gật đầu.

“Tất nhiên là phải xuống rồi, ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì, hơn nữa tôi đến đây chính là vì ngôi mộ đó.” Nói xong, ông chủ Mã đứng dậy.

Họ cùng nhau đi đến phía sau công trình kiến trúc này, nhưng lại phát hiện ở đây không có gì cả.

“Chuyện gì vậy?” Ông chủ Mã nhìn Tần Mặc với vẻ mặt nghi hoặc.

Tần Mặc nheo mắt lại.

“Nếu tôi đoán không lầm, e rằng ngôi mộ đó hẳn là ở dưới lòng đất, bây giờ chúng ta không tìm thấy cũng là chuyện bình thường.” Họ nghe Tần Mặc nói vậy đều im lặng, nếu thật sự như vậy, vậy thì họ phải cân nhắc kỹ lưỡng rồi.

“Mọi người cứ hạ trại ở đây trước, sau đó từ từ tìm kiếm.” Mọi

người nhìn nhau rồi gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy rồi, họ còn có thể làm gì nữa?

Ngay lúc này, Tần Mặc nghe thấy một giọng nói ở bên cạnh.

Anh kinh ngạc nhìn về phía đó, phát hiện có một đội khác đang tiến lại gần họ.

Tần Mặc có chút nghi hoặc nhìn mấy người trong đội này.

"Chào các bạn." Người dẫn đầu cười với Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, đánh giá đội của họ từ trên xuống dưới.

"Các người là ai?

Đến đây có mục đích gì?" Họ nghe vậy, không khỏi nhìn nhau.

"Chúng tôi là một đội quay phim tuyên truyền, tôi là đạo diễn." Tần Mặc gật đầu.

"Các người đến nơi này làm gì?

Nơi này hoang vắng như vậy." "Chúng tôi nghe nói trong sa mạc có rất nhiều thứ kỳ hình quái trạng, nên muốn đến đây quay một chút, nếu không thì chúng tôi chẳng có chút tiếng tăm nào, cũng sẽ không ai chú ý đến đội của chúng tôi." Tần Mặc hiểu ra, gật đầu, trong mắt lóe lên một nụ cười.

"Ra là vậy, nhưng nơi này cũng chỉ có một công trình cổ như vậy thôi, không có thứ gì khác.

Nếu các người muốn quay phim tuyên truyền trong sa mạc, hay là đến nơi khác xem thử đi." Tần Mặc thật sự không muốn họ ở lại đây, nếu không, sau này họ có thể sẽ gây cản trở.

Những người đó nghe vậy, sững sờ một lúc, lông mày cũng nhíu chặt lại.

“Sao lại được chứ?

Chúng tôi đã đến đây rồi, thì chắc chắn phải quay ở nơi này một chút.

Hơn nữa, tôi nghe người khác nói những nơi có công trình cổ đều có rất nhiều thứ kỳ hình quái trạng, chúng tôi muốn xem ở đây có không?” Tần Mặc im lặng.

“Đúng rồi, các người là ai vậy?

Tại sao lại hạ trại ở đây?” Đao Ba Ca ở bên này thấy họ cứ hỏi mãi, sắc mặt liền khó coi, hắn bước về phía này mấy bước.

“Liên quan gì đến các người chứ, nếu các người đến đây để quay phim tuyên truyền, thì đừng hỏi nhiều như vậy, nếu không, các người sẽ không yên đâu.” Trong lòng mấy người kia chùng xuống, không ngờ Đao Ba Ca này lại hung dữ như vậy, nhưng họ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tùy ý gật đầu.

Tần Mặc mỉm cười, nhưng anh không nói nhiều, chỉ nhìn mọi người.

“Được rồi, hôm nay cũng muộn rồi, mọi người nghỉ ngơi ở đây một chút đi, đợi sáng mai rồi nói tiếp.” Bên này, đạo diễn và mấy người khác nhỏ giọng bàn luận, nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, họ cũng ở lại đó.

Tần Mặc nhìn thấy, anh đưa mắt nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc, liền đi về phía đó.

“Sao các người vẫn dừng lại ở đây?” Họ nghe vậy, nhìn nhau, nói thật, họ cảm thấy mấy người này ở đây chắc chắn không có ý tốt, nên họ cũng phải ở lại, lỡ như ở đây có bảo vật gì bị đối phương lấy đi thì sao?

Nghe những lời này, Tần Mặc không khỏi đảo mắt, nhưng anh cũng lười nói nhảm.

Họ thích ở lại đây, thì cứ để họ tùy ý, dù sao cũng không sao cả.

Suy nghĩ rõ ràng rồi, Tần Mặc tìm một chỗ ngồi xuống.

Ăn chút đồ xong, họ liền ai về lều nấy ngủ, chờ đợi ngày hôm sau tiếp tục tìm kiếm lối vào.

Tần Mặc có thể cảm nhận được lối vào ở ngay trong công trình kiến trúc này, nhưng cụ thể ở đâu thì anh không rõ lắm.

Công trình này giống như một bức tường bao, nhưng bức tường này được làm bằng đất.

Lối vào hẳn là ở bên trong bức tường này.

Tần Mặc cẩn thận cảm ứng một chút, nhưng phát hiện nơi nào cũng có năng lượng ít nhiều, nghĩa là anh không thể dùng năng lượng của mình để tìm ra, vì vậy chỉ có thể dùng xẻng để đào.

"Mọi người lúc đào cái này cẩn thận một chút." Tần Mặc nhìn họ, họ nghe Tần Mặc nói vậy, nhìn nhau rồi gật đầu, bây giờ ngoài việc nghe lời ra, họ còn có thể làm gì nữa?

Hơn nữa, mọi người bây giờ đã nhận ra thực lực của Tần Mặc, nếu không nghe lời Tần Mặc, họ cũng không chắc có thể vào được nơi họ muốn đến.

Mọi người đều đang đào ở đây, nhưng đào rất lâu vẫn không tìm thấy lối vào.

Đạo diễn bên này thấy Tần Mặc khá dễ gần, liền đi đến chỗ anh.

"Thưa anh, các anh rốt cuộc đang tìm gì vậy?" Tần Mặc nhìn đám người bọn họ.

"Không có gì đâu, các người không phải muốn quay phim tuyên

truyền ở đây sao?

Các người làm việc của các người, chúng tôi làm việc của chúng tôi là được rồi.” Nhưng Tần Mặc càng nói như vậy, họ lại càng tò mò.

Mấy người họ nhìn nhau, gật đầu.

Chương 773

“Vậy được rồi, chúng tôi biết rồi.” Nói xong, họ lại đi qua đó, âm thầm quan sát Tần Mặc và đám người của anh.

Tô Nam do dự một lúc, đi đến bên cạnh Tần Mặc.

“Có muốn giải quyết bọn họ không?” Tần Mặc xua tay.

“Không cần thiết, họ thích ở đây thì cứ để họ ở, dù sao cũng không ảnh hưởng đến chúng ta.” Tô Nam nhìn Tần Mặc một cái.

“Trước đây tôi nghe nói cậu trong mộ huyệt tung hoành ngang dọc, không ngờ lại là một người nhân từ như vậy.” “Trong mộ huyệt tung hoành ngang dọc thì có thể tùy tiện giết người sao?” Tần Mặc nhìn chằm chằm Tô Nam.

“Họ với cô không thù không oán, chỉ vì họ ở gần đây mà cô muốn giết họ, vậy họ cũng quá xui xẻo rồi.” Tần Mặc nói xong những lời này liền không để ý đến Tô Nam nữa.

Tô Nam thấy Tần Mặc như vậy liền nhíu mày, nhưng cô ta cũng lười nói nhảm thêm.

“Tùy cậu thôi.” Tiếp đó, Tô Nam quay lại chỗ ông chủ Mã, trao đổi gì đó.

Đao Ba Ca thì lớn tiếng nói.

“Cũng không biết có người nghĩ thế nào, người ta đã cản trở chúng ta rồi mà vẫn còn nhân từ như vậy.” Tần Mặc liếc hắn một cái, Đao Ba Ca vội vàng ngậm miệng lại.

Đao Ba Ca đã biết thực lực của Tần Mặc, hắn thật sự không dám đối đầu với Tần Mặc nữa.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng anh lười để ý đến Đao Ba Ca, chỉ nhìn lại đội ngũ đạo diễn ở không xa.

Dù Tô Nam bọn họ có muốn làm gì, có anh ở đây, họ cũng không thể làm được gì cả.

Không bao lâu, đội ngũ đạo diễn đó bắt đầu hạ trại ở đây.

Nhưng đúng lúc này, họ đột nhiên phát ra một vài âm thanh.

"Đây là cái gì?" Tần Mặc nghe thấy vậy, nhìn về phía đó, thấy chiếc máy quay trong tay họ.

Do dự một chút, Tần Mặc đi về phía đó.

"Có thể cho tôi xem được không?" Mấy người họ suy nghĩ một chút rồi gật đầu, đưa chiếc máy quay cho Tần Mặc.

Tần Mặc xem xong thì có chút kinh ngạc, cười nói.

"Tôi có thể mua lại chiếc máy quay này không?" Mấy người họ nhìn nhau.

"Cái này…" Hạo Thiên Chân cũng nhìn thấy, sau khi cậu đến đây, thấy nội dung trong chiếc máy quay trên tay Tần Mặc, cậu liền cảm thấy họ nhất định phải có được chiếc máy quay này.

"Mấy người cứ ra giá đi, bao nhiêu cũng được." Nhưng Tần Mặc và Hạo Thiên Chân càng như vậy, họ lại càng không muốn giao chiếc máy quay cho Tần Mặc.

"Chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ lưỡng một chút." Họ mỉm cười nhìn Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, gật đầu.

"Vậy được thôi." Sau đó, Tần Mặc và Hạo Thiên Chân rời khỏi nơi này.

Mấy người kia thì tụm lại với nhau, nhỏ giọng bàn luận về chuyện chiếc máy quay.

“Chúng ta có nên giao chiếc máy quay này ra không?” Một người gầy gầy cao cao vừa nói vừa xoa cằm.

Một cô gái bên cạnh bĩu môi.

“Tôi thấy chắc chắn là không thể đưa cho họ, chiếc máy quay này quan trọng như vậy, nghĩa là họ chắc chắn muốn dùng nó để làm một số việc.” “Chính là họ cứ lén lén lút lút ở bên đó, hay là chúng ta tìm hiểu xem họ muốn làm gì rồi hãy nói.” Mọi người bàn luận ở đây.

Tô Nam đi đến bên cạnh Tần Mặc.

“Chuyện gì vậy?” Tần Mặc nhìn cô ta một cái, nhưng anh cảm thấy dù mình không nói, sớm muộn gì cô ta cũng sẽ biết, thà rằng nói cho cô ta biết.

“Mấy người đó có được một chiếc máy quay, là do họ vừa vô tình đào được.

Nếu tôi đoán không lầm, e rằng chiếc máy quay này là do những người đã vào mộ huyệt trước đó mang ra, nhưng không biết những người đó đã đi đâu, còn chiếc máy quay này thì bị bỏ lại đây.” Tô Nam hiểu ra, ừ một tiếng.

“Ra là vậy, vậy cậu còn không mau nghĩ cách lấy chiếc máy quay đó về.” “Tôi đã nói với họ rồi, xem phản ứng của họ thế nào đã.” Tô Nam bĩu môi.

“Thật không biết cậu đang nghĩ gì, nếu họ đã có thứ đó trong tay rồi, thì cứ cướp về là được, việc gì phải khách sáo với họ như vậy?” Tần Mặc lại lười để ý đến Tô Nam.

“Cô muốn cướp thì tự đi mà cướp, đừng nói những chuyện vô ích đó với tôi, dù sao tôi cũng không làm được chuyện như vậy.” Tần

Mặc thật sự không muốn cướp đồ của người khác, người ta muốn cho họ thì họ nhận, không cho thì thôi.

Tô Nam cảm thấy, nếu Tần Mặc không muốn cướp, vậy cô ta cũng không cần làm những việc tốn công vô ích, cứ ở đây chờ là được.

Đợi đến lúc thích hợp, đạo diễn và nhóm của anh ta cuối cùng cũng đi đến một kết luận.

Trước tiên hỏi xem chiếc máy quay này dùng để làm gì, sau đó mới quyết định có nên đưa cho Tần Mặc hay không.

Sau đó, đạo diễn trực tiếp đi đến chỗ Tần Mặc, hỏi.

"Anh cần thứ này để làm gì?" Tần Mặc nhướng mày, nhưng nếu anh ta đã hỏi như vậy, thì mình cứ nói thật cho anh ta biết.

"Chúng tôi phải đến một nơi, trong đoạn phim này có một phần nội dung, chính là cho chúng tôi biết những thứ bên trong đó." "Vì vậy chúng tôi muốn mua lại để nghiên cứu một chút." Đối phương hiểu ra rồi gật đầu.

"Vậy để chúng tôi đưa thứ này cho các anh cũng được, chúng tôi đã xem rồi, nội dung trong máy quay này, chúng tôi cảm thấy chúng tôi cũng muốn đến nơi đó." Mặc dù họ không hiểu bên trong là gì, nhưng dù sao họ cũng có thể dùng những thứ dưới đó để quay bộ phim tài liệu này.

Lỡ như thật sự tiết lộ được bí mật gì mới, vậy bộ phim tài liệu của họ chẳng phải sẽ nổi tiếng sao?

Tần Mặc nhíu mày.

Tô Nam ở bên đó thì cười lạnh một tiếng, đi về phía này.

"Các người có biết dưới đó nguy hiểm thế nào không?

Nếu các người đi cùng chúng tôi, có thể sẽ chết ở đó, dù các người có quay được, bộ phim tài liệu này có ích gì chứ?

Chẳng phải cũng không thể công chiếu sao?" "Chúng tôi là một đội nhỏ, từ năm năm trước chúng tôi đã luôn quay phim tài liệu, hy vọng có thể nổi tiếng một lần, nhưng không ngờ…" Tần Mặc hiểu ý của họ, gật đầu, có lẽ thứ họ theo đuổi chính là cái này, nếu không làm được, họ sẽ luôn nỗ lực.

Hạo Thiên Chân thở dài một hơi.

"Cũng không phải tôi muốn dọa các người, mà sự thật đúng là như vậy, cô ấy nói cũng không sai, nếu các người thật sự làm vậy, kết quả cuối cùng có thể sẽ không như ý, hơn nữa…" Hạo Thiên Chân dừng lại một chút.

Họ cười cười, họ đương nhiên hiểu.

"Chúng tôi biết, nếu chúng tôi đã quyết định xuống đó, thì chúng tôi đương nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng, vì vậy dù kết quả cuối cùng thế nào, chúng tôi cũng sẽ đi." Tần Mặc ừ một tiếng.

Chương 774

"Vậy được, các người tự nhớ những lời này là được rồi, còn những chuyện khác tôi cũng không cần nói nhiều." Tần Mặc tùy ý lắc đầu, lại nhìn về phía Tô Nam.

"Nếu đã như vậy, thì cứ để họ đi cùng." "Cậu chắc chứ?" Tô Nam nhíu mày, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Dưới đó nguy hiểm như vậy, một chút sơ sẩy là rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, làm sao có thể bảo vệ được họ?

"Nếu các người thật sự muốn đi cùng, tôi phải nói trước những lời không hay, đợi đến dưới đó, chúng tôi sẽ không quan tâm đến các người, các người có chết ở đó hay thế nào cũng không liên quan gì đến chúng tôi." Đạo diễn và những người bên cạnh nhìn nhau, trịnh trọng gật đầu.

Bất kể thế nào, họ đều phải đi cùng, nếu thật sự có số mệnh đó, họ nhất định sẽ lưu danh thiên cổ.

Tần Mặc nhướng mày.

"Vậy được thôi, các người cứ đi cùng đi." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm Tô Nam.

"Đừng quan tâm đến họ, họ thích đi theo thì cứ để họ đi, tôi cũng không mong cô bảo vệ họ, để tôi là được rồi." Tô Nam cười lạnh một tiếng.

"Hy vọng cậu không phải đang nói khoác, mặc dù bản lĩnh của cậu thật sự rất mạnh, nhưng để mấy kẻ vô dụng đi theo thì cũng không có khả năng sống sót ra ngoài." "Lỡ như vì chuyện này mà khiến cậu mất mạng ở đó, vậy thì phiền phức rồi." Tần Mặc không

muốn nói nhiều với Tô Nam, chỉ tùy ý ừ một tiếng.

Bất kể Tô Nam nói thế nào, nếu mình đã chuẩn bị xong rồi, thì nhất định phải làm như vậy.

"Vậy các người cứ ở đây đợi một lát đi, giao chiếc máy quay này cho chúng tôi, tiếp theo chúng tôi sẽ tìm lối vào, đợi chúng tôi tìm được rồi sẽ đưa các người xuống." "Các người không phải sẽ lừa người chứ?" Đạo diễn có chút do dự nhìn Tần Mặc, lỡ như đưa thứ này cho Tần Mặc, Tần Mặc đột nhiên đổi ý thì phải làm sao?

Tần Mặc cười cười.

"Nếu chúng tôi thật sự nghĩ như vậy, thì đã có thể tùy tiện cướp lấy thứ này rồi." Nghe Tần Mặc nói vậy, đạo diễn gật đầu, điều này cũng khá có lý.

"Vậy được thôi, tôi biết rồi." Sau đó, đạo diễn đưa chiếc máy quay cho Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không nói nhiều thêm, chỉ quay người rời đi.

Tiếp đó Tần Mặc xem nội dung trong chiếc máy quay.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh, xem xong liền bĩu môi.

"Không ngờ lại phức tạp như vậy, hơn nữa nguy hiểm ở dưới đó hình như cũng khá nhiều." Tần Mặc ừ một tiếng.

"Không quản được nhiều như vậy nữa, nếu bây giờ đã có manh mối rồi, chúng ta bắt đầu tìm lối vào thôi." Ban đầu Tần Mặc còn đang nghĩ làm sao để nhắc nhở mọi người tìm thấy lối vào, bây giờ xem ra có lẽ không cần nữa.

Tần Mặc đi vào trong lều, thấy Bàn Tử đang ngủ ở đó, Tần Mặc liền đảo mắt, gọi Bàn Tử dậy.

"Chúng ta có manh mối rồi, bây giờ chúng ta phải đi tìm lối vào."

Bàn Tử có chút kinh ngạc, anh ta đứng dậy, gật đầu.

"Không vấn đề gì." Bàn Tử cười cười, sau đó anh ta thu dọn đồ đạc, đi ra ngoài.

Không lâu sau, mọi người dựa theo gợi ý trên chiếc máy quay đã tìm thấy lối vào.

Trong mắt Tần Mặc, mang theo một nụ cười nhàn nhạt nhìn họ.

"Đợi một chút, tôi xuống trước, các người đi theo bên cạnh tôi." Hạo Thiên Chân ừ một tiếng, đối với việc này, cậu ta đương nhiên không có gì để nói.

Bên kia Đao Ba Ca thì nhíu mày.

"Tại sao chứ?

Chẳng lẽ không thể để chúng tôi xuống trước sao?" Lỡ như bên trong có bảo vật gì bị Tần Mặc lấy đi thì phải làm sao?

Tần Mặc bật cười.

"Nếu các người không sợ nguy hiểm ở dưới đó, vậy thì các người cứ đi trước đi, dù sao tôi cũng không quan tâm." Tần Mặc rất hiểu, Đao Ba Ca này chẳng qua chỉ muốn đối phó với mình mà thôi, nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không sao cả.

Đao Ba Ca thấy Tần Mặc như vậy liền hừ lạnh một tiếng, hắn không nói nhiều nữa, chỉ tùy ý gật đầu, tiếp đó hắn đi ra phía trước nhất.

Còn những người khác trong đội của họ thì đi theo sau lưng Đao Ba Ca.

Tô Nam nhìn Tần Mặc thêm hai cái.

"Bây giờ cậu muốn hối hận vẫn còn kịp, không cần đưa họ xuống, nếu không…" Tần Mặc đảo mắt.

“Nếu đã đồng ý với người ta rồi, thì không thể tùy tiện đổi ý, hơn nữa chuyện này đối với tôi cũng không là gì, tôi có thể bảo vệ tốt họ.” Nói xong, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào đạo diễn và đám người của anh ta ở phía sau.

“Nếu đến dưới đó, các người muốn quay phim, tôi sẽ không cản, nhưng cố gắng đừng tùy tiện chạm vào đồ vật, cũng đừng đi lung tung.” Họ nhìn nhau, gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn phải nghe lời anh, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì, đến lúc đó họ hối hận cũng không kịp.

Tần Mặc không nói nhiều thêm, chỉ đi theo Đao Ba Ca và những người khác cùng nhau xuống dưới.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh Tần Mặc nhỏ giọng nói.

“Trong này có nguy hiểm gì không?” Tần Mặc gật đầu.

“Chắc chắn là có, nhưng bây giờ tôi vẫn chưa rõ lắm.” Nói rồi, Tần Mặc lại quay đầu, nhìn về phía Đao Ba Ca ở bên kia.

“Dù sao nếu thật sự gặp phải chuyện gì, cũng là họ đi đầu, không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta chỉ cần đi theo là được.” “Không ngờ còn có người giành đi trước chịu chết.

Ngay cả anh đối với những thứ trong mộ huyệt này cũng không chắc chắn hoàn toàn, mà hắn lại muốn như vậy.” Tần Mặc bật cười.

“Nếu hắn đã làm vậy rồi, chúng ta quan tâm nhiều làm gì, cứ để họ đi trước đi, dù sao chúng ta cũng không cần sợ sẽ xảy ra tình huống bất ngờ nào.” Bàn Tử cảm thấy lời của Tần Mặc cũng rất có lý, anh ta không nói nhiều thêm, chỉ đi về phía trước.

Đao Ba Ca nghe thấy những lời này, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Một tên đàn em đi bên cạnh hắn thì có chút sợ hãi.

“Hay là chúng ta cứ để Tần Mặc đi trước đi, nếu thật sự gặp nguy hiểm gì, có thể để cậu ta giúp chúng ta chống đỡ trước.” “Sao mày nhát gan vậy?

Hơn nữa, dù trong này thật sự có gì đi nữa, còn có chị Tô ở đây, chẳng lẽ mày không tin vào thực lực của chị Tô sao?” Tô Nam liếc nhìn Gã mặt sẹo một cái, nhưng cô lười nói nhiều.

Tên này đúng là không biết tự lượng sức mình.

Rõ ràng Tần Mặc đang ở đây, vậy mà bọn họ lại không để Tần Mặc đi đầu.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cô tuyệt đối sẽ không quan tâm đến hai người này.

Không lâu sau, họ đến một lối đi.

Tần Mặc đưa mắt nhìn vào lối đi này, thấy những loài thực vật xung quanh, anh liền nheo mắt lại.

Chương 775

Xem ra lối đi này không đơn giản như vậy.

Do dự một chút, Tần Mặc liền nói nhỏ với Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Lê Thố: "Lát nữa, nếu có chuyện gì xảy ra, mấy người các cậu cứ đi theo tôi." Lê Thố vội vàng gật đầu, suốt quãng đường này, cậu đã có lòng tin vào thực lực của Tần Mặc, cậu cảm thấy chỉ cần đi theo Tần Mặc thì nhất định sẽ không gặp chuyện.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì càng không cần phải nói nhiều, hai người họ sớm đã biết Tần Mặc rất mạnh.

Chỉ một lát sau, Tần Mặc nghe thấy âm thanh gì đó, giọng nói của hệ thống cũng nhắc nhở anh. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy tiêu diệt ngay lập tức.】 Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng anh cũng không nói gì cả.

Không lâu sau, những dây leo xung quanh đột nhiên chuyển động, quất thẳng về phía Gã mặt sẹo.

Gã mặt sẹo trợn to mắt, hắn rút con dao găm ra, đâm vào dây leo đó, nhưng dây leo lại lập tức quấn chặt lấy cánh tay hắn.

Gã mặt sẹo vội vàng quay đầu nhìn Tô Nam: "Chị Tô, giúp với." Tô Nam nheo mắt, lăn một vòng về phía đó, rồi dùng dao găm trong tay chém mạnh vào dây leo, dây leo lập tức nới lỏng ra.

Mã Nhật Lạp trợn tròn mắt: "Xong rồi, xong rồi, nơi này chắc chắn không đơn giản." Mã Nhật Lạp vừa nói xong liền định chạy về phía trước, sắc mặt Tần Mặc sa sầm, anh kéo cánh tay Mã Nhật Lạp lại: "Cậu làm gì thế?

Nếu muốn chết ở đây thì cứ chạy lung tung đi, đến lúc đó đừng

nói tôi không cứu cậu." Mã Nhật Lạp sững sờ, rồi nhíu mày nói với Tần Mặc: "Nhưng anh cũng thấy rồi đấy, nơi này nguy hiểm biết bao, lỡ như chết ở đây thì phải làm sao?" Tần Mặc đảo mắt: "Cậu cứ nghe lời tôi là được rồi, luôn đi theo tôi, đừng tự ý chạy lung tung, tôi nhất định sẽ bảo vệ các cậu." Mã Nhật Lạp do dự hồi lâu, nghĩ đến thực lực của Tần Mặc, cậu ta liền vội vàng gật đầu: "Tôi biết rồi." Những dây leo này chuyển động ngày càng dữ dội.

"Chắc là do hơi thở của chúng ta đã đánh thức chúng, mọi người cẩn thận một chút." Giọng Tần Mặc vừa dứt, anh liền rút bảo kiếm từ trên người ra, chém về phía những dây leo trước mặt.

Nhưng trên con đường này đâu đâu cũng là dây leo, nên không lâu sau, Lê Thố đã vô tình bị một dây leo quấn lấy, Tần Mặc nheo mắt lại.

"Cuồng Phong Nhận!" Một lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, chém thẳng vào dây leo đó, dây leo lập tức đứt lìa.

Lê Thố thở phào nhẹ nhõm, may mà không có chuyện gì, nếu không thì tiêu rồi.

Thấy dây leo sau lưng Tần Mặc, Lê Thố vội vàng lên tiếng: "Tần Mặc, anh cẩn thận." Tần Mặc quay đầu, trực tiếp ngưng tụ sức mạnh, đánh một phát vào dây leo này, dây leo lập tức đứt gãy.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng: "Mấy dây leo này tạm thời không làm gì được tôi, nhưng các cậu vẫn phải cẩn thận." Giọng Tần Mặc vừa dứt liền tiếp tục tấn công những dây leo trước mặt.

Không lâu sau, anh đã đánh nát tất cả những dây leo này, nhưng Tô Nam ở cách đó không xa lại có chút chật vật.

Một thuộc hạ của Tô Nam đã bị dây leo quấn chặt.

Không chỉ họ, ngay cả mấy người của đạo diễn cũng có chút nguy hiểm.

Thiết bị trong tay đạo diễn bị những dây leo đó quấn lấy, nhưng ông ta lại cố sống cố chết kéo lại, không muốn để những dây leo này lấy đi thiết bị.

"Trong thiết bị này có những thứ chúng ta đã ghi lại, tuyệt đối không thể để chúng lấy đi, mọi người mau bảo vệ thiết bị này." Mấy người trong đoàn làm phim nghe vậy đều vội vàng gật đầu, sau đó họ lấy vũ khí từ trên người ra, tấn công những dây leo này.

Trước khi đến đây, họ cũng biết trong sa mạc khá nguy hiểm, nên những thứ phòng thân này họ luôn mang theo.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, cẩn thận tìm kiếm ở đây, sau đó anh thấy được gốc của đám dây leo ở cách đó không xa.

Chỉ cần mình chặt đứt gốc của dây leo này, thì sẽ không cần phải lo lắng nữa.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền chạy về phía đó, rồi cầm thanh kiếm trong tay, chém một nhát vào gốc dây leo.

Bị Tần Mặc chém trúng một nhát, dây leo này vội vàng thu lại rất nhiều dây leo khác, tấn công về phía anh.

Lúc này, mấy người kia cũng đã đỡ hơn một chút.

Ở phía bên kia, Tô Nam cũng đã nhìn thấy, do dự một chút, Tô Nam không qua giúp, cô biết thực lực của Tần Mặc khá mạnh, cho dù cô có qua cũng chưa chắc giúp được Tần Mặc, thà ở lại đây bảo vệ những người bên cạnh mình còn hơn.

Tô Nam suy nghĩ rõ ràng xong, liền cầm con dao găm trong tay, chém về phía những dây leo trước mặt.

Còn Tần Mặc ở bên này thì tiếp tục tấn công gốc của dây leo.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con hổ khổng lồ bị Tần Mặc ném

thẳng ra, cắn vào gốc của dây leo, nhưng cái gốc này lại dùng rất nhiều dây leo quất về phía con hổ của Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Chỉ bằng mấy dây leo này mà cũng muốn đánh tan sức mạnh của mình sao?

Tần Mặc lắc đầu, sau đó, anh khống chế năng lượng của mình, không ngừng tấn công những dây leo này.

Những dây leo này nhanh chóng bị Tần Mặc đánh gãy.

Tần Mặc thở phào một hơi, nhưng đạo sức mạnh này của anh cũng không còn lại bao nhiêu, Tần Mặc khẽ chắp tay lại, đạo sức mạnh này đột nhiên nổ tung, năng lượng nổ tung toàn bộ đều đánh vào thân của dây leo này.

Gốc của dây leo này lập tức bị gãy một chút.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng anh cũng không nói thêm gì.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Xung quanh tức thì nổi lên vô số cuồng phong, mấy người ở đây đều bị cuồng phong của Tần Mặc hất văng, Tần Mặc nhíu mày, sau đó anh liền giảm năng lượng của mình xuống.

Có những người này ở đây đúng là phiền phức, nếu họ không ở đây, anh có thể tùy tiện giải quyết hết đám dây leo này.

Tần Mặc thở dài một hơi, nhưng anh cũng không nói thêm gì nữa, chỉ tiếp tục tấn công gốc của dây leo.

Không lâu sau, gốc của dây leo lại bị Tần Mặc đánh gãy thêm một đoạn.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra dây leo này cũng không khó đối phó như vậy.

Nhưng Tần Mặc không nói gì nhiều.

Nếu những người đó có thể bị sức mạnh của mình hất văng, vậy thì chi bằng nghĩ cách cách ly sức mạnh của mình ra một chút.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Năng lượng của Tần Mặc trực tiếp khống chế không khí xung quanh.

Không chỉ vậy, năng lượng này cũng cách ly năng lượng của dây leo, nên nó không thể khống chế những dây leo ở xa để chúng qua đối phó với đồng bạn của Tần Mặc.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh quay đầu nhìn những người sau lưng, nhắc nhở: "Mọi người tự cẩn thận một chút, đừng lại gần đây nữa, nếu không lát nữa tôi không có cách nào bảo vệ được đâu." Họ vội vàng gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, họ lại không phải kẻ ngốc, chắc chắn không thể qua đó mạo hiểm.

Còn Tần Mặc thì nhìn chằm chằm vào dây leo trước mặt, sau đó anh ngưng tụ một đạo năng lượng khổng lồ.

"U Minh Bạo Liệt!" Đạo năng lượng này va vào dây leo, sức mạnh của dây leo liền tiêu tán đi rất nhiều, còn Tần Mặc thì tiếp tục gia tăng sức mạnh của mình, quả cầu này trực tiếp nổ tung.

Còn dây leo này cũng bị Tần Mặc chém thành mấy mảnh.

Nhưng gốc của dây leo lại mọc ra lần nữa.

Tần Mặc gật đầu.

Chương 776

“Không ngờ khả năng tái sinh cũng khá mạnh, nhưng nếu tôi dùng lửa thiêu ngươi thì ngươi sẽ thế nào?” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, giọng nói vừa dứt thì một con hỏa xà khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Tần Mặc ném con hỏa xà này ra, con hỏa xà trực tiếp thiêu đốt gốc của dây leo.

Tần Mặc có thể nghe thấy rất rõ những tiếng xèo xèo phát ra từ bên trong dây leo.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Anh sớm đã biết dây leo này nhất định sẽ không chịu nổi.

Bây giờ dây leo này đã khá yếu ớt, Tần Mặc biết đây là lúc tốt để tấn công.

“Vô Song Kiếm Quyết!” Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném thanh bảo kiếm ra, thanh bảo kiếm chém một nhát vào dây leo.

Dây leo lại bị Tần Mặc chém ra một vết nứt, rất nhiều chất lỏng từ vết nứt chảy ra, trông có chút ghê tởm, và Tần Mặc ngửi thấy mùi này, trên mặt lộ vẻ chán ghét.

“Cũng quá khó ngửi rồi?” Nói xong câu này, Tần Mặc lại tiếp tục tấn công dây leo.

Tần Mặc biết dây leo này đã không còn là đối thủ của mình, nên mình không cần phải lãng phí thời gian với nó.

“Nếu như để ngươi cảm nhận được nhiệt độ thấp hơn, có phải ngươi sẽ càng yếu ớt hơn không?” Tần Mặc hỏi dây leo trước mặt,

dây leo này đương nhiên không trả lời Tần Mặc, nó chỉ càng dùng sức mạnh của mình để đối phó với anh.

"Ngưng Băng Quyết!" Năng lượng hàn băng khổng lồ xuất hiện xung quanh Tần Mặc, anh đẩy năng lượng hàn băng này ra ngoài.

Năng lượng hàn băng va vào dây leo, trên bề mặt dây leo xuất hiện một lớp băng sương.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh không ngừng tấn công nó.

Rất nhanh, gốc của dây leo trực tiếp bị Tần Mặc làm cho vỡ nát.

Vốn dĩ Tần Mặc đánh gãy dây leo này, nó không có cách nào đối phó với Tần Mặc nữa, nhưng vỡ nát thì lại khác.

Tần Mặc nheo mắt, sau đó anh lại quay đầu, nhìn chằm chằm vào mấy người bên cạnh.

"Mọi người thế nào?

Không sao chứ?" Họ nhìn nhau, lắc đầu.

Họ không ngờ, tốc độ giải quyết của Tần Mặc lại nhanh như vậy.

Giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Suy nghĩ một lúc, Tần Mặc nhìn lại trạng thái hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24 tuổi.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban

Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 1035【Giới hạn con người 10】 Thể lực 1050【Giới hạn con người 10】 Sức mạnh 1050【Giới hạn sức mạnh 10】 Tinh thần 1060【Giới hạn con người 10】 Trong mắt Tần Mặc hiện lên một tia cười ý.

Chẳng trách vừa rồi mình chỉ dùng mấy chiêu đã giải quyết được dây leo này, hóa ra trạng thái cơ thể đã cao như vậy.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ đến bên cạnh Lê Thố.

“Thế nào?

Không sao chứ?” Lê Thố tùy ý xua tay.

Sau đó, Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân, họ mấy người Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều lắc đầu với Tần Mặc, họ cũng không có gì, tuy vừa rồi quả thực bị dây leo đó quấn lấy, nhưng lại dễ dàng giải quyết được.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ dẫn họ đi về phía trước.

Nhưng đi được một lúc, Tần Mặc phát hiện xung quanh đây lại có rất nhiều thi thể.

Tần Mặc ngửi thấy mùi xác thối trong không khí, sắc mặt thay đổi.

Nơi này không đơn giản như vậy.

Ngay lập tức, Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh.

"Mọi người cẩn thận một chút." Họ đáp một tiếng.

Họ lại không phải kẻ ngốc, Tần Mặc đã nói vậy, có nghĩa là nơi này tuyệt đối có gì đó.

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống lại lần nữa nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy tiêu diệt ngay lập tức.】 Tần Mặc biết ngay những thi thể ở đây chắc chắn có vấn đề.

Quả nhiên, những thi thể này từ từ đứng dậy, chúng quay người đối diện với những người bên phía Tần Mặc, sau đó chúng như phát điên chạy về phía họ.

Tần Mặc bĩu môi, sau đó nói với họ: "Mọi người cẩn thận." Nói xong câu đó, Tần Mặc lấy kiếm từ trên người ra, chém về phía chúng.

Chúng thì không ngừng đối phó với Tần Mặc.

Tần Mặc rất nhanh đã đánh lui chúng, sau đó anh phối hợp với mấy người bên cạnh để đối phó với những thứ này.

Nhưng đúng lúc này, lại đột nhiên có hai thi thể đến bên phía đoàn làm phim, những người trong đoàn làm phim làm sao có thể là đối thủ của những thi thể này.

"Cứu mạng a, cứu mạng." Tần Mặc nghe thấy tiếng của đạo diễn, liền thấy một thi thể đang bóp cổ ông ta.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, một cước đá vào người thi thể này.

Ở phía bên kia, Gã mặt sẹo và Tô Nam mấy người họ thì không có chuyện gì.

Tuy thực lực của mấy người họ không ra sao, nhưng đối phó với những thi thể này vẫn được.

"Ưng Kích Trường Không!" Một đạo năng lượng bị Tần Mặc ném ra, đánh vào người những thi thể này, những thi thể này trực tiếp bị Tần Mặc đánh ngã xuống đất.

Lê Thố ở cách đó không xa lúc này lại phát ra một tiếng hét thảm, Tần Mặc thấy vậy liền nhíu mày, sau đó Tần Mặc vội vàng đến bên cạnh Lê Thố.

Tần Mặc một cước đá vào người thi thể này, rồi nói với Lê Thố: "Không phải tôi đã cho cậu một con dao găm sao?

Chương 777

Dùng con dao găm đó để đối phó với chúng." Nghe Tần Mặc nói vậy, Lê Thố có chút sợ hãi nuốt nước bọt, nhưng cậu không có cách nào, chỉ có thể gật đầu, nghe lời Tần Mặc.

Nếu như không nghe lời Tần Mặc, sớm muộn gì cũng bị những thi thể này giết chết.

Sau đó, cậu lấy ra một con dao găm từ trên người, cẩn thận nhìn chằm chằm vào những thi thể xung quanh.

Tìm được một cơ hội, cậu liền dùng con dao găm trong tay đâm về phía thi thể đó.

Cậu lại phát hiện năng lượng của mình căn bản không có cách nào giết chết thi thể này, cậu dùng sức ấn con dao găm xuống, nhưng thi thể này lại trực tiếp dùng tay của nó vươn ra, muốn bóp cổ Lê Thố.

Lê Thố không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục dùng sức, nhưng một lúc sau, thi thể này đã bị cậu giết chết.

Lê Thố thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn Tần Mặc ở cách đó không xa, vẫn là nhờ có Tần Mặc, nói với cậu những điều này, nếu không cậu căn bản không có dũng khí để đối phó với thi thể này.

Tần Mặc cũng đã thấy, Tần Mặc nhướng mày.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ càng dùng sức mạnh của mình hơn.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" "Hàn Băng Ma Trảm!" "Phi Sa Tẩu Thạch!" Một đạo lại một đạo sức mạnh bị Tần Mặc ném ra, những thi thể xung quanh rất nhanh đã không chịu nổi, chúng đều ngã xuống đất.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, giọng nói của hệ thống cũng lúc này nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Trong mắt Tần Mặc hiện lên nụ cười nhàn nhạt, cuối cùng cũng đã giải quyết được những thi thể này.

Sau đó, Tần Mặc lại đến bên cạnh Lê Thố, nhướng mày, hỏi: "Cảm thấy thế nào?" Lê Thố ho một tiếng: "Tôi không sao." Cậu đột nhiên cảm thấy có chút ngại ngùng, dù sao trong số những người này cũng chỉ có thực lực của cậu là yếu nhất, còn cần Tần Mặc bảo vệ.

Tần Mặc vươn tay vỗ vỗ vai Lê Thố, nhưng Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ lại nhìn những người ở phía bên kia.

Tô Nam đang ở đây chăm sóc mấy người đồng bạn của cô, mấy người đồng bạn của cô đều có chút bị thương, nhưng vết thương đều không đặc biệt nghiêm trọng.

Tần Mặc lúc này lại nhíu mày, đưa mắt nhìn vào những thi thể này.

Đúng lúc Tần Mặc chuẩn bị nói chuyện, cơ thể của mấy người đó đột nhiên trở nên có chút không ổn.

Sắc mặt Tô Nam sa sầm.

"Chết rồi, trên người những thi thể đó có độc, vừa rồi ai bị những thi thể đó làm bị thương, lập tức đứng ra." Những người này đều trợn to mắt.

Không thể nào, họ lại xui xẻo như vậy.

Hạo Thiên Chân nhìn mấy người bên cạnh mình, bên cạnh anh có mấy người đã bị thương.

"Làm sao bây giờ?" Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhíu mày.

Bàn Tử cũng lúc này lên tiếng: “Xong rồi, xong rồi.

Vừa rồi để ra oai, cố tình chơi với một thi thể hơi lâu, vô tình bị nó cào bị thương.” Tần Mặc bật cười, không ngờ Bàn Tử cũng khá thú vị.

“Đuổi họ ra ngoài.” Sắc mặt ông chủ Mã trở nên khó coi, ông ta đứng dậy, nói với mọi người: “Nếu họ đã có vấn đề rồi, không thể để họ ở lại đây, mau nhanh lên.” Tần Mặc đảo mắt, nhưng anh lại lười nói nhiều như vậy, chỉ đến bên cạnh Bàn Tử, truyền năng lượng vào cơ thể Bàn Tử.

Năng lượng của Tần Mặc có Hắc Long chi lực, có thể tùy ý loại bỏ độc tố trong cơ thể họ.

Nhất là loại âm độc này.

Quả nhiên không lâu sau, Tần Mặc đã loại bỏ độc tố trong cơ thể anh ta, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, trong mắt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Cảm thấy thế nào?” Bàn Tử cử động cơ thể mình một chút.

“Hình như không có vấn đề gì.” Ở phía bên kia, mấy người bên cạnh Tô Nam lại càng ngày càng không ổn, Tần Mặc không quản nhiều, chỉ lo cho mấy thuộc hạ của Hạo Thiên Chân trước.

Dù thế nào cũng không thể để người mình quen biết xảy ra chuyện.

Gã mặt sẹo ở bên đó thấy vậy liền vội vàng hét lớn: “Tần Mặc mau qua đây giúp một tay.” Tần Mặc nghe thấy vậy, bật cười, nhìn chằm chằm vào đối phương lên tiếng: “Anh bảo tôi qua, tôi phải qua sao?

Tại sao tôi phải nghe anh?

Hơn nữa, mấy người đồng bạn này của tôi tôi còn chưa cứu xong.” Tần Mặc chậm rãi hành động.

Lê Thố đưa mắt nhìn vào trong đám người, cậu nhíu mày, nhìn Tần Mặc: “Hình như người bị thương cũng khá nhiều.” Tần Mặc liếc một cái, gật đầu: “Cho dù cơ thể họ bị độc tố khống chế, các cậu cũng không cần lo lắng, lúc này độc trên người họ còn chưa đặc biệt nồng đậm, không có cách nào lây nhiễm sang người các cậu, nên các cậu chỉ cần đảm bảo khống chế được họ là được rồi.” Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc đã nói vậy thì không có vấn đề gì, nếu như độc tố của họ thật sự khuếch tán, vậy thì tiêu rồi.

Một lúc sau, Tần Mặc đã chữa khỏi cho mấy người bên cạnh.

Mấy người họ đều có chút cảm kích nói với Tần Mặc: “Cảm ơn nhiều.” Tần Mặc tùy ý xua tay, chuyện này cũng không có gì đáng cảm ơn.

Sau đó, Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người ở phía bên kia.

“Được rồi, các người tránh ra một chút đi.” Tần Mặc nhìn Gã mặt sẹo, Gã mặt sẹo bĩu môi, sau đó hắn đi sang bên cạnh hai bước.

Trong số những người này của họ, e là cũng chỉ có Tần Mặc mới có thể làm được, để đảm bảo mấy người anh em này của mình không bị độc tố giết chết, hắn chỉ có thể làm như vậy.

Đúng lúc này, một người muốn tấn công Tần Mặc, Tần Mặc trực tiếp né được cú tấn công của hắn, một cước đá vào người hắn.

Sắc mặt Gã mặt sẹo có chút khó coi: “Anh làm gì thế?

Họ đều là anh em của tôi, tại sao lại đối xử với họ như vậy?” Tần Mặc bật cười: “Các người mời tôi qua giúp, hắn muốn tấn công tôi, chẳng lẽ tôi còn không thể ra tay với hắn sao?

Thật thú vị.” Gã mặt sẹo còn muốn nói nữa, một tiểu đệ bên cạnh

vội vàng kéo tay hắn: "Thôi đi, đừng nói nữa, anh cũng không nghĩ xem thực lực của Tần Mặc thế nào, lỡ như thật sự chọc giận anh ta thì làm sao?" Gã mặt sẹo nghiến răng, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể tùy ý gật đầu.

Thấy hắn như vậy, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, Tần Mặc bây giờ cũng lười so đo với hắn nhiều như vậy, chỉ đi về phía mấy người này.

Không lâu sau, họ cũng được Tần Mặc chữa khỏi, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại đưa mắt nhìn vào người Gã mặt sẹo: "Đừng quên, hôm nay tôi đã cứu mấy người họ, lần sau có chuyện gì cần tôi giúp, nhớ thể hiện thái độ ra." Giọng Tần Mặc vừa dứt, liền trực tiếp xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Tần Mặc, nắm đấm của Gã mặt sẹo siết chặt lại, nhưng hắn cũng không có cách nào, cho dù hắn có tức giận đến đâu cũng không làm gì được Tần Mặc.

Mã Nhật Lạp thấy được bản lĩnh của Tần Mặc, ánh mắt liền sáng lên.

"Anh cũng quá lợi hại rồi?" Tần Mặc nghe cậu ta nói vậy, có chút bất đắc dĩ đảo mắt, nhưng Tần Mặc không nghĩ nhiều, chỉ đưa mắt nhìn về phía xa.

"Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta đừng ở đây lãng phí thời gian nữa, mau đi thôi." Gã mặt sẹo nhíu mày: "Mọi người đều đã bị thương rồi, ở đây nghỉ ngơi một chút, rồi tiếp tục đi tiếp, lỡ như lát nữa lại gặp phải cái gì thì làm sao?" Sức mạnh của những người này của họ đã không còn lại bao nhiêu, chắc chắn là không đối phó được.

Tuy Tần Mặc có chút không giống họ, nhưng họ vẫn phải nói với Tần Mặc một tiếng.

Tần Mặc xoa cằm, cẩn thận suy nghĩ một lúc, gật đầu: “Vậy được thôi, nếu anh đã nói vậy, tôi coi như nể mặt anh, ở đây đợi một lúc.” Thấy Tần Mặc như vậy, Gã mặt sẹo bĩu môi, nhưng Gã mặt sẹo không nói nhiều nữa, tùy ý đáp một tiếng.

Tần Mặc tìm một chỗ ngồi xuống, lại nhìn Lê Thố bên cạnh: “Thế nào?

Chương 778

Sợ không?" Lê Thố ho nhẹ một tiếng: "Cũng ổn, cứ như vậy thôi." Tần Mặc bật cười, nhưng Tần Mặc biết Lê Thố trước đây chưa từng thấy qua tình huống như vậy, trong lòng có chút nhát gan, rất bình thường.

"Lúc đầu tôi xuống mộ huyệt cũng giống như cậu, từ từ sẽ quen thôi." Hạo Thiên Chân cũng đến bên cạnh Lê Thố, an ủi Lê Thố một chút, Lê Thố đảo mắt: "Nếu không phải anh đưa tôi đến nơi này, tôi sẽ không trải qua tình huống như vậy." Hạo Thiên Chân cười cười: "Chuyện này chắc chắn không thể trách tôi, dù sao trên người cậu có thứ chúng tôi cần dùng, nên tôi chỉ có thể đưa cậu đến nơi này, thả lỏng đi, không bao lâu nữa, chúng ta sẽ có thể rời khỏi đây." Hạo Thiên Chân bĩu môi, nhưng cậu không nói nhiều nữa, chỉ vươn tay chống cằm.

"Nhưng đám người đó của họ trông có vẻ không giống các anh lắm." Tần Mặc gật đầu, đương nhiên là không giống, dù sao họ căn bản không phải cùng một phe.

"Không cần quản họ, nếu như sau này thật sự gặp phải cái gì, kết quả cũng là như nhau." Nghe Tần Mặc nói vậy, mấy người họ nhìn nhau, gật đầu.

Lê Thố nhỏ giọng lên tiếng: "Các anh sẽ lấy đồ trong mộ huyệt này đi bán sao?" Tần Mặc đảo mắt: "Chúng tôi chắc chắn sẽ không, chúng tôi không phải loại người đó, chúng tôi đến mộ huyệt này có việc khác để làm, còn lần này…" Tần Mặc dừng lại một chút, nhìn Hạo Thiên Chân một cái, Hạo Thiên Chân vươn tay gãi đầu: "Lần này là tôi gọi Tần Mặc qua giúp, nhưng chuyện này liên quan đến bí mật

của gia tộc chúng tôi, không thể nói cho cậu biết." Hạo Thiên Chân giải thích với Lê Thố một chút, Lê Thố thở dài một hơi, gật đầu.

"Được rồi, hai người đừng ở đây dọa trẻ con nữa, người ta còn nhỏ như vậy, hai người không thể an ủi người ta một chút, cho người ta một viên kẹo, để người ta đi theo chúng ta sao?" Lê Thố đảo mắt: "Thôi đi, tuy nói tôi tuổi tác quả thực nhỏ hơn, nhưng tôi đã sắp tốt nghiệp cấp ba rồi, và cũng đã thành niên rồi." Bàn Tử bĩu môi: "Đừng nói những thứ vô ích này, cậu chính là một đứa trẻ con, ở trong mộ huyệt này, cái gì cũng chưa từng gặp qua, nên mới có chút sợ hãi, từ từ sẽ quen thôi." Lê Thố thở dài một hơi, gật đầu: "Anh nói câu này cũng không sai, nhưng tôi bây giờ đã thích ứng được một chút rồi, và có Tần Mặc ở đây, tôi không sợ gì cả, Tần Mặc trước đây từng nói nhất định sẽ bảo vệ tốt cho tôi, tôi nguyện ý tin tưởng anh ấy." Lê Thố lại nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày, không ngờ sự tin tưởng của Lê Thố đối với mình lại cao như vậy.

"Vậy được, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ đưa cậu rời khỏi đây an toàn." Tần Mặc vươn tay vỗ vỗ vai Lê Thố, không nói thêm gì khác, chỉ lại đưa mắt nhìn về phía đám người của Gã mặt sẹo ở bên kia.

"Đợi các anh nghỉ ngơi xong, nhớ nói cho chúng tôi biết." Gã mặt sẹo hừ lạnh một tiếng, hắn thật sự ghét Tần Mặc, nhưng thực lực của Tần Mặc lại khá mạnh, hắn bây giờ cũng không dám tùy tiện gây xung đột với Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười, nhưng anh không nói nhiều nữa, chỉ ngồi yên ở đó.

Rất nhanh, Tô Nam liền đến bên phía Tần Mặc.

"Cũng không còn sớm, chúng ta xuất phát thôi." Tần Mặc gật đầu, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân: "Mấy người anh em này của cậu chắc cũng không có chuyện gì, chúng ta có thể tiếp tục xuất phát, đợi lát

nữa họ có gì không khỏe, cậu nhớ nói với tôi một tiếng." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, điểm này anh tự nhiên biết.

"Yên tâm đi, bất kể là vì họ hay vì đội ngũ này của chúng ta, tôi nhất định sẽ làm như vậy." Tần Mặc cười cười, không nói nhiều nữa, chỉ đi ở phía trước.

Gã mặt sẹo mấy người họ cũng không dám đi ở phía trước nhất, họ chỉ có thể để Tần Mặc đi đầu cho họ.

Đi được một lúc, họ liền đến cuối con đường mộ này.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó anh liền cẩn thận quan sát một chút, cũng không phát hiện ra nơi này có gì không ổn.

Do dự một lúc, Tần Mặc lại quay đầu, nhìn mấy người sau lưng: "Mọi người cẩn thận." Họ gật đầu, Tần Mặc đi về phía trước, thấy được cánh cửa lớn trước mặt, Tần Mặc nhướng mày.

Tiếp đó, Tần Mặc liền đến bên cạnh cánh cửa lớn này, cẩn thận quan sát một chút, hai bên cửa lớn có hai con sư tử đá.

Tần Mặc cũng không quá để ý đến hai con sư tử đá này.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy tiêu diệt ngay lập tức.】 Tần Mặc nhíu mày, có nghĩa là bên trong này nhất định có thứ gì đó, chẳng lẽ là trên cửa lớn sao?

Tần Mặc cẩn thận nhìn cửa lớn một chút, lại phát hiện cửa lớn cũng không có gì không ổn.

Lê Thố lúc này lại trực tiếp hét lên: "Anh Tần Mặc, cẩn thận." Tần Mặc cũng cảm nhận được hai luồng sức mạnh từ hai bên đang tấn công về phía mình, may mà anh phản ứng đủ nhanh, kịp thời né được.

Sau khi ổn định lại thân hình, Tần Mặc nhìn chằm chằm vào hai luồng năng lượng trước mặt, sắc mặt trở nên khó coi.

"Không ngờ lại là hai con sư tử đá này." Vừa rồi anh không để ý lắm đến hai con sư tử đá này, nên mới bất cẩn để chúng tấn công mình, nhưng tiếp theo thì tuyệt đối sẽ không.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường, rồi lấy vũ khí ra, nhìn về phía chúng.

Hai con sư tử đá né tránh một chút, sau đó không còn nhìn về phía Tần Mặc nữa mà chuyển mục tiêu sang những người đồng bạn của anh.

"Kẻ vào đây, chết." Chúng há miệng ra, Tần Mặc thấy trong miệng chúng có một cơ quan, cơ quan đó phát ra tiếng lách cách, nhưng lại ghép thành mấy chữ này.

Tần Mặc có chút kinh ngạc.

"Không ngờ cơ quan ở đây cũng khá tinh xảo, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì." Tần Mặc lắc đầu, rồi lại nhìn hai con sư tử đá, giơ thanh kiếm trong tay chỉ vào chúng và nói: "Chuyện này không liên quan gì đến hai ngươi, ta khuyên hai ngươi tốt nhất đừng ở lại đây, lỡ lát nữa chết dưới kiếm của ta thì đừng có trách." Hai con sư tử đá không ngờ Tần Mặc lại ngông cuồng đến vậy, chúng liếc nhìn nhau rồi lao thẳng về phía anh.

Tần Mặc thở dài, nếu chúng đã như vậy thì cũng không thể trách mình được.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền ngưng tụ năng lượng.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một sức mạnh khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh dùng sức mạnh này đánh về phía hai con sư tử đá.

Thân thể của chúng khá nặng, nên cuồng phong của Tần Mặc không thể thổi bay chúng được.

Đao Ba Ca ở bên cạnh bĩu môi, hắn không có ý định qua giúp mà lùi về phía sau.

Vòng chiến đấu đó nguy hiểm như vậy, hắn chắc chắn không muốn qua đó giúp đỡ.

Tô Nam thấy vậy, mày nhíu lại.

"Đứng đây làm gì, không thấy bên đó có hai con sư tử đá sao?

Chúng ta qua đối phó một con đi." Đao Ba Ca đưa tay ra, níu lấy cánh tay Tô Nam.

"Qua giúp nó làm gì?

Chẳng có lợi lộc gì cho chúng ta cả, hơn nữa lúc đầu thằng nhóc đó ngông cuồng thế nào, anh cũng biết rồi đấy, nó đã đối xử với chúng ta như vậy, tại sao chúng ta còn phải giúp nó?" Tô Nam nheo mắt.

"Anh đừng quên mục đích chúng ta đến đây." Đao Ba Ca nghiến răng, nhưng không còn cách nào khác, đành phải buông tay để Tô Nam qua giúp.

Tô Nam đến bên cạnh một con sư tử đá, rồi nói với Tần Mặc: "Tôi không biết mình có thể cầm cự được bao lâu, anh nhanh một chút." Tần Mặc nhướng mày, thực ra với sức của một mình anh hoàn toàn có thể đối phó được hai con sư tử đá này, Tô Nam đã coi thường Tần Mặc rồi.

Nhưng Tần Mặc lại thấy như vậy cũng khá tốt, trước giờ toàn là mình ra tay, tuy cũng thấy Tô Nam hành động vài lần nhưng thực lực cụ thể của cậu ta thì anh không rõ lắm.

Nếu đã vậy, mình cũng không cần quản cậu ta nữa, cứ xử lý tốt

con trước mặt là được.

Nếu rảnh rỗi, còn có thể quan sát Tô Nam một chút.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền gật đầu, sau đó lại nhìn chằm chằm vào con sư tử đá trước mặt.

Nếu đã thế, vậy thì giải quyết nó nhanh một chút.

Tần Mặc ngưng tụ năng lượng, chỉ thấy một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Tần Mặc ném nó ra, thứ đó nhanh chóng va vào người con sư tử đá.

Ngực của con sư tử đá lập tức xuất hiện một vết nứt, và Tần Mặc có thể thấy rất rõ bên trong vết nứt có một vài cơ quan.

"Chẳng lẽ chỉ cần phá hủy hết những cơ quan này là được sao?" Tần Mặc có ý nghĩ này, liền thử một lần, dù có làm được hay không thì cứ thử trước đã.

Đến bên cạnh con sư tử đá, Tần Mặc dùng thanh kiếm trong tay đâm vào cơ quan của đối phương.

Tần Mặc cảm nhận rõ ràng tiếng kim loại rỉ sét, anh liền mỉm cười, xem ra cách nghĩ này quả thực không tồi.

Chương 779

Nhưng Tần Mặc nghĩ rằng nếu mình đã biết cách đối phó với con sư tử đá này rồi, chi bằng cứ quan sát Tô Nam trước đã.

Dù sao bây giờ mình cũng đang rảnh, không cần phải giải quyết con sư tử đá này ngay lập tức.

Tiết kiệm chút thời gian này cũng chẳng có tác dụng gì.

Nghĩ xong, Tần Mặc dời ánh mắt sang người Tô Nam, lúc này Tô Nam cũng đang không ngừng giao đấu với con sư tử đá trước mặt.

Thân pháp của Tô Nam khá nhanh nhẹn, nên con sư tử tạm thời cũng không làm gì được cậu ta.

Nhưng Tô Nam trong thời gian ngắn cũng không thể giải quyết được con sư tử đá này.

Con sư tử tìm được một cơ hội, liền đâm sầm vào người Tô Nam, Tô Nam lùi lại mấy bước mới ổn định được thân hình, cậu ta hừ một tiếng, khóe miệng rỉ ra một tia máu.

Tuy nhiên, Tô Nam lại không cảm thấy có gì to tát, chỉ đưa tay lau đi vết máu ở khóe miệng rồi lại lao về phía con sư tử.

Bất kể thực lực của con sư tử này thế nào, cậu ta cũng phải tiếp tục kiên trì, đợi Tần Mặc giải quyết xong con kia thì cậu ta sẽ nhẹ nhõm.

Nghĩ vậy, Tô Nam lại liếc nhìn Tần Mặc, thấy Tần Mặc cũng đang giao đấu với con sư tử đá, Tô Nam lại đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Thấy Tô Nam có chút chật vật, Tần Mặc hơi bất đắc dĩ, nhưng giờ đã biết thực lực của Tô Nam rồi thì cũng không cần lãng phí thời

gian nữa.

Tuy Tô Nam quả thực cũng khá, nhưng so với mình thì kém quá xa, chỉ mạnh hơn đám Đao Ba Ca một chút mà thôi.

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con sư tử đá trước mặt.

"Thôi được, nếu đã vậy, đành phải giải quyết ngươi trước." Tần Mặc vừa dứt lời liền ngưng tụ năng lượng.

"U Minh Bạo Liệt!" Luồng sức mạnh này lại đánh trúng người con sư tử đá, vết thương trên ngực nó càng lớn hơn.

Tần Mặc cũng có thể nhân cơ hội phá hủy cơ quan bên trong cơ thể nó, nhưng anh lại phát hiện cơ quan này lại khá cứng rắn, nên Tần Mặc tạm thời không thể phá vỡ được.

Tần Mặc nhướng mày.

"Cứng rắn đến mấy thì có tác dụng gì chứ?" "Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ bị Tần Mặc ném ra, thanh bảo kiếm này đâm thẳng vào bên trong cơ thể sư tử đá.

Con sư tử đá này không ngừng lùi về phía sau, nhưng Tần Mặc đã khống chế không gian xung quanh, khiến nó không thể động đậy.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Con sư tử đá hết cách, đành phải lao về phía Tần Mặc.

Nhưng sức mạnh không gian của Tần Mặc vẫn ở đó, nó đâm thẳng vào năng lượng không gian của anh, năng lượng không gian của Tần Mặc rung lên một chút rồi cũng không biến mất.

Tần Mặc cười lớn, sau đó lại nhìn chằm chằm con sư tử đá.

"Ta khuyên ngươi nên từ bỏ đi, không có tác dụng đâu." Tần Mặc lắc đầu, sau đó lại dùng kiếm của mình chém về phía đối phương, nhát chém này hạ xuống ngay trên lưng con sư tử đá.

Con sư tử đá hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó nó quay đầu lại cắn lấy thanh kiếm của Tần Mặc.

Nó dùng sức muốn đoạt lấy thanh kiếm của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc không cho nó cơ hội đó, mà trực tiếp thu lại thanh kiếm của mình.

Sau đó Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại nói: "Ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn từ bỏ đi, ngươi không đánh lại ta đâu." Con sư tử đá này làm sao có thể không biết?

Nhưng dù vậy, nó cũng không muốn nghe lời Tần Mặc.

Tần Mặc thở dài, sau đó một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trên người anh.

Trông nó giống như một con hắc long, nó quấn quanh Tần Mặc.

Sức mạnh trên người con hắc long không ngừng cuộn trào, trông vô cùng đáng sợ.

Nó lao thẳng về phía con sư tử đá, con sư tử đá trong nháy mắt đã bị nó đâm cho tan nát.

Mấy người đứng sau lưng Tần Mặc thấy vậy đều kinh ngạc, họ nhìn Tần Mặc với vẻ khó tin.

Thực lực của Tần Mặc mạnh đến vậy sao?

Tần Mặc cũng thấy họ như vậy, anh bĩu môi, rồi lại dời ánh mắt sang người Tô Nam.

Vẫn nên mau chóng cứu Tô Nam ra, nếu không sẽ phiền phức.

Nghĩ vậy, Tần Mặc đến bên cạnh Tô Nam, sau đó đá một cước vào người con sư tử đá.

Con sư tử đá bị Tần Mặc đá bay ra ngoài, nó quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện đồng bạn của mình đã biến mất, nó có chút kinh hãi.

Tần Mặc cũng biết nó đang nghĩ gì, nhưng anh không nghĩ nhiều, mà không ngừng tấn công nó.

Tần Mặc biết con sư tử đá này không phải là đối thủ của mình, nên anh không cần lãng phí thời gian với nó.

Sự thật quả đúng như Tần Mặc tưởng tượng.

Chỉ tốn không bao lâu, Tần Mặc đã hạ gục con sư tử đá này xuống đất, dùng thanh kiếm trong tay chém đối phương thành hai nửa.

Sau đó, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, rồi quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Chúng ta đi thôi." Họ gật đầu, đi theo sau Tần Mặc, tuy Tô Nam đã tiêu hao một ít thể lực, nhưng vấn đề không lớn.

Cùng lúc đó, âm thanh của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, đánh giết một huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc nhướng mày, nhưng anh không nói nhiều, chỉ đi về phía trước.

Một lát sau, Tần Mặc đã mở được cánh cửa lớn.

Bên trong truyền ra một mùi vị kỳ lạ, Tần Mặc nhíu mày, vẻ mặt ghê tởm.

Sau đó, Tần Mặc dẫn họ cùng đi vào.

Đúng lúc này, Tần Mặc phát hiện mọi người đã xuất hiện trong một gian mộ thất.

"Các người khoan hãy qua đó." Tần Mặc nhắc nhở mấy người họ, họ nghe Tần Mặc nói vậy liền liếc nhìn nhau, gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn phải nghe theo.

Tần Mặc lấy ra một que diêm, ném về phía trước, xác định bên trong không có nguy hiểm gì, Tần Mặc mới đi qua.

Sau đó lại quay đầu nhìn mấy người sau lưng.

“Được rồi, các người qua đây đi.” Nghe Tần Mặc nói vậy, họ gật đầu, đi đến đó, đúng lúc này, họ đột nhiên cảm nhận được xung quanh dường như có âm phong.

Chương 780

“Sao cảm giác hơi lạnh nhỉ?” Lê Thố nói vậy, nhíu mày nép sát vào người Tần Mặc.

Tần Mặc vỗ vỗ vai Lê Thố.

“Không sao, có tôi ở đây rồi.” Lê Thố gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, cậu ta chắc chắn sẽ không sợ hãi.

Tần Mặc quay đầu, nhìn xung quanh thấy những bức tường, anh có chút kinh ngạc, Tần Mặc đi về phía bức tường.

Tô Nam cũng đến bên cạnh bức tường.

“Không ngờ bức tường này lại là bạch ngọc.” Tô Nam nheo mắt, chẳng trách lại cảm thấy nơi này lạnh như vậy.

Tần Mặc ừ một tiếng.

“Đúng vậy, nơi này quả thực không đơn giản như vậy.” Tần Mặc quan sát kỹ lưỡng ở đây, sau đó anh nhíu mày, anh luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cụ thể là không đúng ở đâu thì Tần Mặc cũng không nói được.

Một lát sau, Đạo diễn và mấy người của ông ta thấy mấy cái hòm lớn ở giữa.

“Trong hòm này có thứ gì vậy?

Chắc không có thi thể đâu nhỉ?” Đạo diễn có chút nghi hoặc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đi đến đây, sau đó anh mở hòm ra, lắc đầu.

“Chắc là không có.” Nghe Đạo diễn nói vậy, họ liếc nhìn nhau, gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn phải tin Tần Mặc.

Đợi Tần Mặc mở hòm ra, họ liền trợn tròn mắt, khó tin nhìn những bảo vật trước mặt.

"Không ngờ ở đây lại có nhiều vàng bạc châu báu như vậy, chúng ta mang vàng bạc châu báu này ra ngoài đi." Vừa nói, họ liền vội vàng cất vàng bạc châu báu vào.

Tần Mặc thấy họ như vậy liền đảo mắt, nhưng anh cũng không nói nhiều, nếu những vàng bạc châu báu này đã bày ra ở đây, Tần Mặc chắc chắn cũng không ngăn được.

Họ muốn lấy thì cứ lấy đi.

Tần Mặc không nói nhảm, chỉ quay đầu nhìn Lê Thố và mấy người bên cạnh.

"Các ngươi cẩn thận." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ đáp một tiếng.

Họ cũng không phải kẻ ngốc, Tần Mặc đã nói vậy, nghĩa là nơi này có thể có nguy hiểm gì đó, họ chắc chắn phải cố gắng giữ cảnh giác.

Đúng lúc này, Tần Mặc cảm nhận được mặt đất đang không ngừng rung chuyển.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, sau đó anh nắm chặt nắm đấm, đấm một phát xuống đất.

Nhưng tác dụng của việc này lại không lớn lắm.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lại quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Các ngươi mau bỏ bảo vật vào lại đi, nếu không tất cả chúng ta đều phải chết ở đây." Họ thấy Tần Mặc như vậy liền ngẩn ra.

Đạo diễn cũng lắc đầu.

"Tuyệt đối không thể, anh chắc chắn đang lừa chúng tôi, nơi này

nhất định không có vấn đề gì.” Tần Mặc cười lớn.

“Nếu ông nhất định nghĩ như vậy, thì tôi cũng hết cách, ông cứ tiếp tục cầm thứ đó đi, không bao lâu nữa các người sẽ chết ở đây.

Tôi đã cảm nhận được rồi, bên dưới này có một cơ quan, các người lấy thứ đó đi, cơ quan này sẽ khởi động.” “Làm sao có thể?” Họ lắc đầu, nhưng mặt đất lại trực tiếp xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Một người trong tổ đạo diễn suýt chút nữa rơi xuống dưới, may mà Tần Mặc nhanh tay lẹ mắt kịp thời kéo anh ta lại.

“Bây giờ tin chưa?” Những người này đều nuốt nước bọt, họ lại có chút không nỡ nhìn châu báu trong tay.

Nhưng điều họ không ngờ là, xung quanh lại phát ra tiếng ầm ầm, lại có rất nhiều vết nứt xuất hiện.

Họ hết cách, đành phải bỏ những châu báu trong tay vào lại trong cái hòm vừa rồi.

“Bây giờ chắc không có vấn đề gì nữa chứ?” Tần Mặc thì nhìn xung quanh.

Bây giờ quả thực không có vấn đề gì.

Nhưng không bao lâu sau, hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc, và từ trên không trung, cũng xuất hiện một vài viên châu không ngừng rơi xuống đất.

Tần Mặc nghe thấy âm thanh này, sắc mặt trở nên khó coi, sau đó anh nắm chặt nắm đấm.

Xem ra chuyện này không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, sau khi những viên châu đó rơi xuống đất, mặt đất lại một lần nữa rung chuyển điên cuồng.

Mọi người đều trợn tròn mắt, họ có chút sợ hãi nhìn Tần Mặc.

"Bây giờ phải làm sao?" Những người này thực sự không biết phải xử lý chuyện này như thế nào, cũng chỉ có thể hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu.

"Mấy người không cần quá căng thẳng, cứ trốn ở chỗ tôi là được, tôi sẽ tìm cách giải quyết chuyện này." Họ nghe Tần Mặc nói vậy, liếc nhìn nhau, gật đầu, bây giờ cũng chỉ có thể nghe theo Tần Mặc.

Tần Mặc thì quay đầu, dời ánh mắt ra xung quanh, cùng lúc đó, âm thanh của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện mộ huyệt sinh vật, xin hãy lập tức đánh giết.】 Tần Mặc nheo mắt, ngẩng đầu, dời ánh mắt lên không trung, thấy con vật trên không trung, Tần Mặc liền hừ lạnh một tiếng.

Con vật này trông giống như một con Ly Hoa Miêu.

Miệng của con Ly Hoa Miêu này không ngừng nhả ra những viên châu màu đỏ, những viên châu màu đỏ này rơi xuống đất, sẽ khiến mặt đất không ngừng rung chuyển.

"Có những viên châu màu đỏ, mặt đất sẽ không ổn định, nên mới xuất hiện những vết nứt này, các người cẩn thận đứng ở chỗ này là được, chỗ này không có vấn đề gì, tôi đi giải quyết nó trước đã." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân.

Tô Nam nheo mắt.

"Anh chắc chắn bao nhiêu phần, có cần tôi giúp không?" Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

"Không cần, các người cứ ở đây là được rồi, tôi có thể giết nó." Nói rồi, Tần Mặc dẫm mạnh xuống đất một cái, bay lên không trung, sau đó cầm thanh kiếm trong tay, chém về phía con Ly Hoa Miêu này.

Nhưng điều Tần Mặc không ngờ là, con Ly Hoa Miêu này lại còn biết né tránh, nó nhảy sang một bên.

Tốc độ rung chuyển của mặt đất lúc này mới ổn định lại một chút.

Chương 781

Hạo Thiên Chân vui mừng, cậu ngẩng đầu nói với Tần Mặc một tiếng, Tần Mặc gật đầu.

"Vậy được, tôi biết rồi, các người cứ ở đó là được, không cần quan tâm đến tôi." Họ liếc nhìn nhau, Tần Mặc đã nói vậy, họ cũng chỉ có thể nghe theo Tần Mặc, với thực lực của họ, có giúp được Tần Mặc hay không còn chưa chắc, chi bằng cứ ở yên chỗ này.

Tần Mặc thì ngưng tụ năng lượng, một sức mạnh khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Tần Mặc đẩy năng lượng ra, năng lượng nhanh chóng lao đến người con Ly Hoa Miêu.

Miệng của Ly Hoa Miêu phát ra tiếng "meo" một tiếng, đồng thời nó lại nhổ ra một viên châu màu đỏ đặc biệt lớn, viên châu màu đỏ này tỏa ra ánh sáng chói mắt, khiến mọi người cảm thấy vô cùng chói mắt.

"Viên châu màu đỏ trông giống như mã não, mang ra ngoài chắc cũng bán được một ít tiền nhỉ?" Đao Ba Ca nói vậy, xoa xoa tay, họ đến đây chính là để lấy bảo vật bên trong, nhưng không ngờ những vàng bạc châu báu đó họ lại không thể lấy đi.

Sắc mặt Tô Nam có chút khó coi.

"Đã đến lúc nào rồi, anh còn nghĩ đến những thứ này, nói không chừng hôm nay tất cả chúng ta đều sẽ chết ở đây, nên vẫn là đừng nghĩ đến những thứ linh tinh này nữa, đợi xem có sống sót ra ngoài được không rồi hẵng nghĩ đến chuyện châu báu này." Đao Ba Ca bĩu môi, nhưng lời của Tô Nam nói cũng khá có lý, nên hắn ừ một tiếng, không nói thêm nữa.

Tần Mặc thì dời ánh mắt lên người con Ly Hoa Miêu cách đó không xa, bây giờ nhiệm vụ của mình chính là giết chết con Ly Hoa Miêu này.

Con hổ kia đến bên cạnh Ly Hoa Miêu, liền lao thẳng về phía cổ nó cắn tới, nhưng con Ly Hoa Miêu này lại trực tiếp dùng viên châu đỏ của nó đánh vào người con hổ.

Năng lượng của viên châu đỏ trực tiếp đánh bay con hổ ra ngoài, con hổ này va vào tảng đá ở một bên khác, năng lượng liền biến mất.

Tần Mặc nhướng mày.

Không ngờ sức mạnh của viên châu đỏ này lại mạnh đến vậy, xem ra mình tuyệt đối không thể lơ là nữa.

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con hổ kia, sau đó lại là một luồng năng lượng xuất hiện.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng bị Tần Mặc đẩy ra, con đại bàng này đâm sầm vào người con Ly Hoa Miêu, con Ly Hoa Miêu thì lăn sang một bên.

Sau khi ổn định lại thân hình, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, không ngờ tốc độ và sức mạnh của Tần Mặc lại khá mạnh.

Thấy nó lại né được đòn tấn công của mình, Tần Mặc liền cười lạnh, Tần Mặc bây giờ phát hiện con Ly Hoa Miêu này quả thực có thể nhổ ra châu, nhưng loại châu không có năng lực như trên mặt đất, nó có thể tùy tiện nhổ ra rất nhiều.

Nhưng muốn bao bọc một sức mạnh nhất định, thì cần lãng phí một khoảng thời gian, nên bây giờ nó không có cách nào tạo ra châu được.

Chỉ cần mình nhân cơ hội này giết chết nó, thì sau này không cần phải lo lắng nữa.

Cân nhắc rõ ràng rồi, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Ly Hoa Miêu trước mặt, sau đó, Tần Mặc lại khống chế con đại bàng kia, để nó lao về phía Ly Hoa Miêu.

Con Ly Hoa Miêu thì há to miệng, trong miệng nó xuất hiện mấy viên châu không có năng lượng, mấy viên châu này va vào người con đại bàng, cũng không gây ra tổn thương gì cho con đại bàng, mà ngược lại bị bắn sang bức tường bên kia.

Tần Mặc mỉm cười.

"Loại châu này của ngươi đối với người khác, có lẽ quả thực có tác dụng, nhưng đối với ta thì không có tác dụng gì lớn lắm." Tần Mặc lắc đầu, lại nhìn chằm chằm con Ly Hoa Miêu trước mặt.

Tuy con Ly Hoa Miêu này và những con bây giờ gần như giống nhau, nhưng lại có chút không giống, có lẽ đây là nguyên nhân của thời đại.

Những điều này cũng không quan trọng nữa.

Điều mình phải làm chính là nhanh chóng giải quyết con Ly Hoa Miêu này, sau đó dẫn họ rời khỏi nơi này.

Cân nhắc rõ ràng rồi, Tần Mặc liền một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, lao về phía con Ly Hoa Miêu này.

Rất nhanh, anh đã đến bên cạnh con Ly Hoa Miêu này, dùng con dao găm trong tay, đâm về phía Ly Hoa Miêu.

Ly Hoa Miêu thì há to miệng, dùng viên châu trong miệng nó va vào con dao găm của Tần Mặc.

Con dao găm của Tần Mặc trực tiếp bị đánh bay, Tần Mặc nhíu mày, nhưng Tần Mặc cũng không nói gì, chỉ tiếp tục tấn công con Ly Hoa Miêu này.

Nó đương nhiên không đánh lại Tần Mặc, rất nhanh nó đã bị Tần Mặc đánh cho nằm bẹp trên đất.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, trong mắt cũng mang theo một tia cười lạnh.

"Ngươi không phải là đối thủ của ta." Tần Mặc lắc đầu, sau đó Tần Mặc muốn tiếp tục tấn công Ly Hoa Miêu.

Ly Hoa Miêu thì không ngừng né sang bên cạnh, muốn trốn tránh đòn tấn công của Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy được, do dự một lúc, Tần Mặc liền ngưng tụ ra năng lượng khổng lồ, khống chế con Ly Hoa Miêu kia.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Ly Hoa Miêu thấy không gian xung quanh bị Tần Mặc khống chế, liền có chút kinh ngạc, sau đó nó liền lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc phát hiện móng vuốt của con Ly Hoa Miêu này khá dài, Tần Mặc đưa thanh kiếm trong tay ra, chặn lại móng vuốt của nó.

Móng vuốt của nó cào vào thanh kiếm của Tần Mặc, sau đó nó dùng sức muốn cào nát thanh kiếm của Tần Mặc, nhưng nó lại không có khả năng đó.

Tần Mặc cười lớn, sau đó lại là một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Nhát chém này đánh trúng hai móng vuốt của con Ly Hoa Miêu, hai móng vuốt của Ly Hoa Miêu trong nháy mắt đã bị thanh kiếm của Tần Mặc chém đứt.

Miệng của Ly Hoa Miêu lại một lần nữa phát ra tiếng "meo", sau đó nó lại kéo dài khoảng cách với Tần Mặc.

Tên nhóc này thực sự quá đáng.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó Tần Mặc lại nhìn chằm chằm nó nói.

"Nếu bây giờ ngươi không nhổ châu xuống dưới nữa, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi." Con Ly Hoa Miêu không ngờ Tần Mặc lại như vậy, nó lại phát ra tiếng "meo" một tiếng, sau đó nó lại nhổ ra một viên châu khổng lồ, năng lượng của viên châu này rất mạnh.

Thanh kiếm của Tần Mặc va vào viên châu này, viên châu này bị Tần Mặc chém thành hai nửa, nhưng điều Tần Mặc không ngờ là, sức mạnh của nó lại không tan đi.

Tần Mặc không nhịn được gật đầu, lần này quả thực ngoài dự liệu của Tần Mặc, nhưng tác dụng lại không lớn lắm.

Hừ lạnh một tiếng, lại là một luồng sức mạnh xuất hiện.

"U Minh Bạo Liệt!" Sau khi bị Tần Mặc ném ra, nó liền va chạm với một nửa viên châu kia.

Năng lượng của hai bên không ngừng bùng phát, trong không khí cũng xuất hiện ánh sáng chói mắt.

Những người bên dưới đều thấy được, họ có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mặt.

"Nói thật, nếu không phải tôi đang ở hiện trường nhìn thấy, tôi còn tưởng đang quay phim khoa học viễn tưởng đấy." Lê Thố có chút kinh hỉ nhìn chằm chằm Lê Thố bên cạnh, không ngờ đi theo Lê Thố đến đây, lại có thể nhìn thấy cảnh tượng đặc sắc như vậy.

Hạo Thiên Chân đảo mắt, có chút bất đắc dĩ nói.

"Sau này sẽ có nhiều cảnh tượng khiến cậu kinh ngạc hơn nữa, cậu cứ xem đi." Lê Thố gật đầu.

Chương 782

Hạo Thiên Chân đã nói vậy, cậu ta cứ nghe theo Hạo Thiên Chân đi.

Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười nhàn nhạt, nhưng cậu không nói gì khác nữa, chỉ nhìn chằm chằm Tần Mặc trước mặt.

Toàn thân Tần Mặc tỏa ra một luồng ánh sáng chói mắt, khiến người ta nhìn vào như thiên thần giáng lâm.

Quả cầu của Tần Mặc trực tiếp nổ tung, mà một nửa viên châu của đối phương cũng không chịu nổi nữa, cùng quả cầu của Tần Mặc đồng quy vu tận.

Tần Mặc nhíu mày, không ngờ năng lượng của nó lại mạnh đến vậy.

Ngay lập tức, Tần Mặc liền thở dài, lắc đầu, nhưng Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ một cái lộn nhào ra sau lưng con Ly Hoa Miêu này.

Tần Mặc dùng chân đá về phía con Ly Hoa Miêu này.

Con Ly Hoa Miêu thì né sang một bên, sau khi ổn định lại thân hình, nó liền có chút không phục nhìn chằm chằm Tần Mặc, tại sao Tần Mặc có thể liên tục tấn công nó, nó lại không phải là đối thủ của Tần Mặc chứ?

Nhưng dù sao đi nữa, đã giao đấu rồi, nó không thể tha cho Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy được, Tần Mặc không nhịn được cười lạnh một tiếng.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Một thủ ấn khổng lồ bị Tần Mặc đẩy ra,

thủ ấn này lao về phía Ly Hoa Miêu.

Ly Hoa Miêu thấy được, nó lăn về phía sau một cái, liền ổn định lại thân hình, sau đó nó lại nhìn Tần Mặc.

Thực lực của Tần Mặc thực sự quá mạnh, nó căn bản không phải là đối thủ của Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy được, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó Tần Mặc lại nhìn chằm chằm những người trên mặt đất.

Mặt đất bây giờ đã không còn rung chuyển nữa, nên mấy người họ đều đứng vững ở đó.

Tần Mặc cũng không cần quá lo lắng.

Nghĩ một chút, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Ly Hoa Miêu trước mặt.

Nếu đã vậy, vậy mình cứ tiếp tục chơi với Ly Hoa Miêu đi.

Nghĩ rõ ràng rồi, Tần Mặc liền một lần nữa ngưng tụ năng lượng, lại là một cái rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Ly Hoa Miêu cảm nhận được năng lượng băng giá thấu xương này, nó liền nhíu mày, nhưng nhìn thấy nửa viên châu còn đang phát sáng trước mặt mình, nó liền thở phào nhẹ nhõm.

Không sao, nó còn có nửa viên châu có thể dùng nửa viên châu này để đối phó Tần Mặc.

Nghĩ rõ ràng rồi, nó liền đẩy nửa viên châu này ra, nửa viên châu trong nháy mắt đã đến trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc thấy được, Tần Mặc không nhịn được bĩu môi, sau đó Tần Mặc dùng thanh kiếm trong tay chém vào nửa viên châu này.

Nửa viên châu thì không ngừng rung chuyển, và năng lượng bên trong nó cũng tỏa ra xung quanh Tần Mặc, bao bọc Tần Mặc ở giữa,

muốn trực tiếp đè chết Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, nói thật, đối với Tần Mặc mà nói, năng lượng của nửa viên châu này căn bản không là gì cả.

Tần Mặc gầm lên một tiếng.

Cái rìu kia trực tiếp va vào nửa viên châu này, nửa viên châu trong nháy mắt đã nổ tung, năng lượng nổ tung lấy Tần Mặc làm trung tâm, tỏa ra xung quanh.

Về phần con Ly Hoa Miêu, tự nhiên là bị luồng năng lượng này đánh lui, thân thể nó đâm sầm vào tảng đá cách đó không xa, thuận theo tảng đá trượt xuống.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó Tần Mặc cũng rơi xuống đất, nhìn chằm chằm con Ly Hoa Miêu cách đó không xa.

"Ngươi đã bị thương rồi, không phải là đối thủ của ta, vẫn nên mau chóng rời đi đi, chúng ta cũng không muốn ở lại đây lâu nữa, chúng ta cũng phải đi." Nhưng con Ly Hoa Miêu này lại không muốn nghe lời Tần Mặc, nó lại cong người lên, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhún vai, vậy thì không thể trách mình.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Tần Mặc vừa dứt lời, xung quanh liền xuất hiện vô số kiếm ảnh.

Ánh kiếm của tôi trực tiếp chém vào người con mèo gấm đó.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ người nó, nhỏ giọt xuống mặt đất.

Mặt đất này có cơ quan, máu tươi trực tiếp ảnh hưởng đến cơ quan dưới đất, khiến mặt đất lại một lần nữa rung chuyển.

"Chuyện gì vậy?" Bàn Tử nhíu mày, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhắc nhở mọi người.

“Chỗ này là điểm mù của cơ quan, các người qua bên kia đi.” Tần Mặc chỉ vào một vị trí trong đó.

Nghe Tần Mặc nói vậy, họ đều tranh nhau chạy về phía đó, chỉ có Hạo Thiên Chân ở lại chỉ huy mọi người.

“Vị trí ở đó rất lớn, mọi người đừng vội, để phòng xảy ra chuyện giẫm đạp lên nhau.

Nếu không cẩn thận giẫm phải đồng bạn của mình thì phiền phức lắm.” Mọi người lúc này mới bình tĩnh lại, họ đều gật đầu, lời này nói không sai chút nào.

Hạo Thiên Chân nhìn về phía nhóm người của đoàn làm phim.

“Các anh ở gần nhất, các anh qua đó trước đi.” Họ đáp một tiếng, nhưng Mã lão bản lại có vẻ không hài lòng, ông ta trực tiếp chạy về phía đó, không cẩn thận đâm sầm vào một người trong đoàn làm phim, khiến người đó ngã sõng soài trên đất.

May mà có một đạo diễn đứng gần đó kịp thời đỡ anh ta dậy.

Anh ta ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Mã lão bản.

“Tôi nói cho ông biết, bây giờ đại nạn sắp ập đến, chúng ta ai cũng không lo được cho đối phương.

Nếu ông còn làm ra chuyện bất lợi cho mấy người đồng bạn này của tôi, thì đừng trách tôi đẩy thẳng ông xuống dưới.” Chân cẳng của Mã lão bản có chút bất tiện, nghe thấy lời này, ông ta nắm chặt nắm đấm, nhìn sang Tô Nam đang ở phía bên kia.

“Ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau ném bọn chúng xuống dưới.” Hạo Thiên Chân lập tức lớn tiếng nói: “Nếu các người còn tiếp tục như vậy, thì cứ bảo Tần Mặc đừng đối phó với con mèo gấm kia nữa, tất cả cùng chết ở

đây cho xong!" Tần Mặc cũng nhắc nhở họ: "Tôi không hy vọng trong lúc tôi đối phó với con mèo gấm này, lại còn phải nghe các người cãi cọ ở đây." Nghe vậy, họ nhìn nhau, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe lời Tần Mặc, rồi rất có trật tự tiến lại gần phía bên đó.

Tần Mặc thở phào một hơi, lại đưa mắt nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cũng biết ý của Tần Mặc, nên anh tiếp tục ở lại chỉ huy mọi người.

Chẳng bao lâu sau, mọi người đều đã đến nơi đó, còn Tần Mặc cũng đã đánh cho con mèo gấm kia thoi thóp.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn đối phương.

Chương 783

“Nếu đã như vậy, vậy cũng không thể trách tôi.” Là nó cứ muốn ở lại đây để đối phó với người của mình, vậy thì mình cũng chỉ có thể giải quyết nó mà thôi.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Tần Mặc liền ngưng tụ một luồng sức mạnh khổng lồ, từ trên người Tần Mặc bay ra.

Luồng sức mạnh này trực tiếp đến bên cạnh con mèo gấm, hình thành một con cự long khổng lồ, vây nó vào giữa.

Con cự long của Tần Mặc gầm lên một tiếng, rồi lao thẳng tới cắn con mèo gấm.

Con mèo gấm kêu lên một tiếng "meo" trong miệng, sau đó nó không ngừng lùi về phía sau.

Sau khi ổn định thân hình, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, không ngờ thực lực của tên nhóc này lại mạnh đến thế!

Nhưng con hắc long của Tần Mặc lại cứ truy đuổi con mèo gấm, khiến nó không đường trốn chạy.

Chẳng bao lâu, con hắc long liền cắn phập vào người con mèo gấm, con mèo gấm cũng ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào. [Keng, tiêu diệt sinh vật trong mộ thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.] Giải quyết xong con mèo gấm, Tần Mặc mới thở phào một hơi, sau đó anh lại nhìn mấy người đồng bạn của mình.

“Mọi người thế nào rồi?

Không sao chứ?” Họ nhìn nhau, lắc đầu, họ thì không có chuyện gì.

Tần Mặc cũng không nói nhiều thêm, chỉ đưa mắt nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

"Tôi đến đây." Hạo Thiên Chân gật đầu, Tần Mặc đi tới đây, nhưng đúng lúc này, thi thể con mèo gấm lại rơi thẳng xuống mặt đất.

Mặt đất lại một lần nữa rung chuyển.

Còn tấm ván mà Tần Mặc và mọi người đang đứng lại nghiêng về một phía khác.

Tần Mặc biết, đó là vì bây giờ tấm ván này đã không còn tiếp xúc với mặt đất nữa, nên không được thăng bằng.

Tần Mặc vội vàng đi đến đầu bên kia, dùng sức giẫm mạnh xuống, lúc này tấm ván mới giữ được thăng bằng.

Tần Mặc quay đầu, đưa mắt nhìn xung quanh.

Đúng lúc này, Mã lão bản như phát điên, đi về phía bức tường bên kia.

Tần Mặc lập tức đến bên cạnh, giữ lấy cánh tay ông ta.

Tiếp đó, Tần Mặc quay đầu nhìn sang, phát hiện bên này lại có một bức bích họa, trên bức bích họa có vài mỹ nữ, trên người những mỹ nữ này tỏa ra một luồng huỳnh quang nhàn nhạt.

"Trên này có trò ma quỷ." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Nhưng tấm ván dưới chân họ lại không hề ổn định, vì vậy Tần Mặc không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời khống chế tấm ván.

Lúc này, giọng nói của hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. [Keng, phát hiện sinh vật trong mộ, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Nếu đoán không lầm, e rằng có liên quan đến bức bích họa kia.

Quả nhiên, mọi người nghe thấy từng tràng cười của con gái, họ đều sững sờ tại chỗ, có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

“Chuyện gì vậy?

Âm thanh này từ đâu ra?” “Đáng sợ quá.” Một người trong đoàn làm phim lắc đầu, anh ta đưa mắt nhìn chiếc máy quay trong tay mình.

“Cũng không biết chúng ta có sống sót mang cái máy quay này ra ngoài được không, nếu đoạn phim này thật sự được chiếu ra ngoài, chắc chắn chúng ta sẽ nổi tiếng.” “Đúng vậy, chỉ tiếc là chúng ta chưa chắc đã có cái mạng đó.” Gương mặt đạo diễn lộ vẻ cười khổ.

Người lên kế hoạch của đoàn làm phim là một cô gái, cô gái thấy cảnh này, có chút sợ hãi đi đến bên cạnh Tần Mặc.

“Anh Tần Mặc, cầu xin anh, cứu chúng tôi với.” Nhưng vì cô ấy cử động một chút, khiến tấm ván này đặc biệt không ổn định, cô gái cũng suýt nữa rơi xuống đất, may mà Tần Mặc kịp thời đỡ lấy cô.

“Nơi này cao như vậy, chỉ cần chúng ta cử động nhẹ một chút, là có thể khiến tấm ván này mất thăng bằng rồi rơi xuống đất.

Vì vậy mọi người hãy cẩn thận, đừng tùy tiện cử động lung tung.” Nghe Tần Mặc nói vậy, họ đều đáp một tiếng.

Nhưng tay kia của Tần Mặc đang giữ Mã lão bản lại vẫn đang điên cuồng muốn xông về phía trước.

Tần Mặc không còn cách nào khác, đành phải chém một chưởng vào gáy Mã lão bản, khiến ông ta ngất đi.

Tần Mặc thở phào một hơi, tiếp đó anh lại đưa mắt nhìn mấy người này.

“Mọi người cẩn thận một chút, để tôi xem chúng ta có thể ra khỏi đây không?” Nói xong, Tần Mặc liền đưa mắt nhìn xung quanh, rất nhanh anh đã thấy một cái hang cách đó không xa.

Trong mắt Tần Mặc lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Có lẽ có thể đi ra từ đó, mọi người cẩn thận một chút, từ từ tiến lại gần cửa hang bên kia.” Cửa hang chính là ở phía bên kia của tấm ván, chỉ cần họ có thể giữ thăng bằng, thì nhất định có thể thoát ra ngoài.

Nhưng lúc này, Đao Ba ca cũng đột nhiên mất khống chế, lao về phía bức bích họa.

Tần Mặc nhíu mày, tiếp đó anh đến trước mặt hắn ta, một cước đá vào người hắn, khiến hắn bị đá văng sang phía bên kia của tấm ván.

Nhưng tấm ván lớn này lại vì thế mà trở nên mất thăng bằng, Tần Mặc đứng ở đầu bên kia, lúc này mới giữ cho tấm ván thăng bằng.

Sau đó, Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân.

“Anh qua đây.” Hạo Thiên Chân hiểu ý Tần Mặc, anh từ từ đi về phía Tần Mặc, còn Tần Mặc thì đến bên cạnh Đao Ba ca, đánh ngất hắn.

“Mọi người đừng nhìn bức bích họa đó, bức bích họa đó có vấn đề.” Nghe Tần Mặc nói vậy, họ đều đáp một tiếng, nhưng từ trong bức bích họa lại truyền ra từng tràng tiếng nói của con gái, khiến những người có mặt ở đây đều cảm thấy vô cùng kinh hãi và âm u.

“Làm sao bây giờ?” Đạo diễn đưa mắt nhìn về phía Tần Mặc, bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn chằm chằm Tô Nam.

“Bất kể thế nào, bây giờ chúng ta phải phối hợp với nhau, rồi thoát khỏi đây.” Tô Nam gật đầu, lời Tần Mặc nói quả thực không sai, tấm ván này chỉ cần cử động nhẹ một chút là sẽ mất thăng bằng, nếu như một vài người trong số họ có suy nghĩ khác, rất có thể sẽ khiến tất cả mọi người đều chết ở đây.

“Các người nghe tôi nói, lát nữa Tần Mặc nói gì, chúng ta cứ làm theo lời Tần Mặc, hiểu chưa?” Mấy người thủ hạ của Tô Nam nhìn nhau, nhưng họ cũng biết bản lĩnh của Tần Mặc không tồi.

Nếu đã như vậy, vậy họ chỉ có thể nghe Tần Mặc.

Nhưng cho dù những người này không còn nhìn bức bích họa nữa, trong lòng vẫn sẽ bị bức bích họa ảnh hưởng.

Sắc mặt Tần Mặc có chút khó coi.

“Vốn định tha cho ngươi một mạng, nhưng không ngờ ngươi lại cứ phải như vậy, vậy cũng không thể trách ta.” Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó anh liền đến bên cạnh bức bích họa này, truyền sức mạnh vào bên trong.

Chương 784

Sau đó, Tần Mặc phát hiện mình đã tiến vào một không gian đặc biệt, trên chiếc giường sập cách đó không xa còn có một người phụ nữ.

Trong mắt người phụ nữ mang theo ý cười nhàn nhạt, cô ta đưa mắt nhìn Tần Mặc, đưa tay ngoắc ngoắc về phía anh.

"Lại đây nào." Tần Mặc lắc đầu.

"Không cần dùng mánh khóe này, trên người tôi có Hắc Long Huyết Mạch, cô không thể mê hoặc được tôi đâu." Nghe Tần Mặc nói vậy, người phụ nữ kia gật đầu.

"Ra là vậy, thật đáng tiếc, bên ta còn có một vài tỷ muội, các nàng muốn chăm sóc ngươi một chút đấy?" Người phụ nữ vỗ tay, xung quanh liền xuất hiện rất nhiều cô gái, những cô gái này chính là những người vừa phát ra âm thanh lúc nãy.

Họ đi về phía Tần Mặc, Tần Mặc có thể nhận ra họ là oán linh bên trong bức bích họa này.

"Tại sao các ngươi lại ở đây?" "Hoàng đế ở đây nghe được một vài lời đồn, đã giết chết những người như chúng ta, rồi dùng máu của chúng ta để vẽ nên bức bích họa này." Người phụ nữ nói rồi lại đưa tay ra, nhìn móng tay đỏ tươi của mình.

"Thấy không?

Máu của chúng ta cũng giống như móng tay này, những họa sĩ đó khi dùng máu tươi của chúng ta, ngay cả mắt cũng không chớp." Tần Mặc nheo mắt lại.

"Bây giờ những người đó sớm đã qua đời rồi, cô cũng không nên

hại những người khác đến đây nữa." "Dựa vào đâu?" Người phụ nữ trợn to mắt, nhìn chằm chằm Tần Mặc, giọng nói của cô ta cũng trở nên a thé.

"Lúc ta bị sát hại, ngươi đang ở đâu?

Bây giờ lại có mặt mũi ở đây chỉ trích ta, ngươi có tư cách gì nói chuyện với ta?" Tần Mặc lắc đầu, không ngờ người phụ nữ này lại điên cuồng đến vậy, nhưng Tần Mặc cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể rút kiếm của mình ra chỉ vào cô ta.

"Nếu cô không chịu nghe tôi, vậy tôi chỉ có thể ra tay với cô.

Nếu cô có mệnh hệ gì, đừng trách tôi." Người phụ nữ này cười lớn một tiếng, cô ta gật đầu.

"Đã lâu lắm rồi không có ai dám nói những lời này trước mặt ta.

Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta." Tần Mặc thở dài, cô ta đã như vậy rồi, vậy mình còn có gì để nói nữa chứ?

Tần Mặc lao về phía người phụ nữ, trong chốc lát, anh đã đến bên cạnh người phụ nữ này, sau đó Tần Mặc dùng cùi chỏ của mình đánh về phía cô ta.

Người phụ nữ này lại đưa mắt nhìn những tỷ muội khác, những người này vây quanh Tần Mặc, tung ra những dải lụa của họ, siết về phía cổ Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc lại dễ dàng né được, tiếp đó anh liền nắm chặt nắm đấm, đánh vào người một trong những người phụ nữ.

Người phụ nữ kia sau khi ngã xuống đất, vẫn không quên quay đầu lại liếc mắt đưa tình với Tần Mặc, đồng thời lại mở miệng nói: "Ngươi cũng quá không biết thương hoa tiếc ngọc rồi, người đẹp như ta mà ngươi cũng nỡ ra tay." "Ta đã nói rồi, cách này của các ngươi đối với ta không có bất kỳ tác dụng gì, vì vậy các ngươi cũng không

cần phải làm vậy nữa.” Nói xong, Tần Mặc tiếp tục tấn công mấy người họ, mấy người phụ nữ này đương nhiên không phải là đối thủ của Tần Mặc.

Người phụ nữ đang xem kịch ở một bên thấy cảnh này, hừ lạnh một tiếng.

“Nếu đã như vậy, vậy ngươi hãy ở lại đây vĩnh viễn đi.” Người phụ nữ nói xong câu này, trực tiếp đưa mắt nhìn những tỷ muội khác, cô ta há to miệng, tạm thời nuốt những tỷ muội đó vào bụng.

Họ toàn bộ đều là oán linh, có thể tùy ý nuốt chửng sức mạnh của người khác, chỉ cần sau khi kết thúc, lại nhả những oán linh này ra là được.

Tần Mặc thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, nhưng Tần Mặc cũng không hề sợ hãi, vì trong lòng Tần Mặc rất rõ, họ không phải là đối thủ của mình.

Tìm được một cơ hội, Tần Mặc liền lao về phía người phụ nữ này, tiếp đó Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, đánh về phía cô ta, cô ta thì né sang một bên.

Cú đấm của Tần Mặc trực tiếp giáng vào bức tường bên cạnh.

Nắm đấm của Tần Mặc cắm vào trong tường.

Người phụ nữ không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại có thể lớn như vậy, sắc mặt cô ta trở nên khó coi, tiếp đó cô ta liền kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc, lại dùng tay áo của mình quấn lấy cánh tay Tần Mặc.

Cô ta muốn trực tiếp quật Tần Mặc xuống đất, nhưng cô ta lại không có năng lực đó.

Tần Mặc thấy vậy liền bật cười, tiếp đó anh lại rút thanh kiếm của mình ra, trực tiếp chém đứt dải lụa này của cô ta.

Nhưng người phụ nữ này lại có thể tùy ý phóng ra dải lụa của mình, cô ta lại dùng dải lụa quấn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, nhưng Tần Mặc không hề để ý, chỉ từ từ phóng thích năng lượng trên người mình.

Oán linh kia lập tức cảm nhận được năng lượng của mình dường như bị áp chế, cô ta có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

"Không ngờ sức mạnh của ngươi lại đặc biệt đến vậy." Tần Mặc gật đầu, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Đúng vậy." Nói xong câu đó, Tần Mặc liền ngưng tụ sức mạnh, một con hổ khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này trực tiếp bị Tần Mặc đẩy ra, con hổ gầm lên một tiếng, lao về phía người phụ nữ kia, đè lên người cô ta, giơ vuốt ra, muốn cào về phía cô ta.

Nhưng người phụ nữ này lại trực tiếp dùng móng vuốt của mình đâm vào cổ con hổ này.

Con hổ này là do Tần Mặc dùng năng lượng ngưng tụ ra, vì vậy nó sẽ không chảy máu, nhưng lại vì thế mà bị người phụ nữ này cào đến không còn chút sức mạnh nào.

Người phụ nữ thở phào một hơi, tiếp đó cô ta lại đứng dậy, nhìn Tần Mặc.

"Năng lượng này của ngươi quả thực rất mạnh, chỉ tiếc là chỉ được cái mã." "Vậy sao?" Tần Mặc hỏi lại một câu, tiếp đó anh liền ngưng tụ ra một luồng năng lượng màu đen, đây là sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch của Tần Mặc.

Anh đẩy luồng sức mạnh này ra, nó trực tiếp va vào người người phụ nữ, khiến cô ta bị đánh bay ra ngoài, ngã sõng soài trên đất.

Tần Mặc cười cười, thoáng chốc đã đến bên cạnh cô ta.

"Bây giờ còn cảm thấy như vậy không?" Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, tiếp đó cô ta trực tiếp dùng móng vuốt của mình cào về phía Tần Mặc.

Tần Mặc tùy tiện né được.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném cơn lốc này ra, nó va vào người người phụ nữ, khiến cô ta ho ra một ngụm máu.

Tần Mặc thở dài, nhưng anh không nói nhiều, mà tiếp tục tấn công người phụ nữ này.

Người phụ nữ không còn cách nào khác, đành phải đối kháng với Tần Mặc, nhưng bây giờ cô ta cũng chỉ có thể cố gắng cầm cự.

Với năng lực của cô ta mà muốn đối phó Tần Mặc, đó là điều không thể.

"Cuồng Phong Nhận!" Phong nhận lao về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ này trực tiếp dùng móng vuốt của mình cào vào phong nhận của Tần Mặc, tiếp đó cô ta muốn trực tiếp cào nát phong nhận này, nhưng cô ta lại không có năng lực đó.

Người phụ nữ có chút phẫn nộ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng cười cười, tiếp đó anh tiếp tục tấn công cô ta.

Tần Mặc sớm đã biết cô ta không phải là đối thủ của mình, nhưng dù vậy, Tần Mặc cũng không muốn từ bỏ.

Rất nhanh, Tần Mặc đã dùng cùi chỏ của mình đánh một phát vào ngực cô ta, khiến cô ta ngã sõng soài trên đất.

Chương 785

Tần Mặc nhướng mày.

“Bây giờ còn cảm thấy năng lượng của tôi chỉ được cái mã không?” Người phụ nữ nghiến răng quay đầu, lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tên nhóc này quả thực rất khó đối phó, bây giờ phải làm sao đây?

Tần Mặc cũng đã thấy ánh mắt của cô ta, nhưng anh lại lười tính toán với cô ta nhiều như vậy nữa, chỉ lùi về phía sau.

“Vẫn là mau chóng giải quyết cô đi, tôi còn muốn qua đó cứu viện đồng bạn của mình.” Nói xong, Tần Mặc liền muốn tiếp tục tấn công người phụ nữ này, nhưng cô ta lại như phát điên, đột ngột đứng dậy, tiếp đó cô ta không ngừng hấp thu những thứ trong không gian này.

Nơi này trông giống như một cung điện, nhưng chẳng bao lâu sau, những thứ bên trong đều bị cô ta hấp thu hết vào bụng.

“Ngươi thật sự cho rằng ta đánh không lại ngươi sao?

Ta nói cho ngươi biết, chỉ vì sức mạnh của ta đang duy trì những thứ xung quanh này, nên ta mới không phải là đối thủ của ngươi, nhưng bây giờ thì khác rồi.” Người phụ nữ nói xong, cô ta liền vung tay áo, tay áo của cô ta lao về phía Tần Mặc, trong chốc lát đã đến trước mặt anh.

Tần Mặc không khỏi gật đầu, lần này sức mạnh cũng tạm coi được, chỉ tiếc là không có tác dụng lớn lắm.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng rồi ngưng tụ năng lượng, một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

“Ưng Kích Trường Không!” Con đại bàng này trực tiếp bị Tần

Mặc đẩy ra, lao về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ này đương nhiên bị va phải, nhưng lại không bị thương quá nặng, chỉ lùi về sau vài bước là đã ổn định được thân hình.

Thấy cảnh này, Tần Mặc không khỏi gật đầu, lần này cũng tạm được.

Lúc này, người phụ nữ lại há to miệng, từ trong miệng cô ta phát ra một âm thanh cực lớn, đồng thời cũng phun ra rất nhiều hắc khí.

Hắc khí này trực tiếp ùa về phía Tần Mặc, Tần Mặc thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng, sau đó anh một cước đá về phía cô ta.

Cô ta dùng móng vuốt của mình bắt lấy chân Tần Mặc, Tần Mặc thấy vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng, tiếp đó anh lại dùng cùi chỏ của mình đánh về phía cô ta.

Thứ này đương nhiên bị Tần Mặc va phải, vì vậy nó lùi về sau vài bước.

Tần Mặc không khỏi cười lạnh một tiếng, tiếp đó anh liền giơ thanh kiếm trong tay chỉ vào cô ta.

"Vẫn là ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi, cho dù cô hấp thu những thứ xung quanh này, cô cũng không phải là đối thủ của ta." Tần Mặc lắc đầu, anh quả thực không đặt cô ta vào mắt.

Thấy Tần Mặc như vậy, cô ta không khỏi hừ lạnh một tiếng, nhưng cô ta cũng không nói nhiều, mà không ngừng tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc thở dài.

Hết cách rồi, ai bảo cô ta cứ phải đến tấn công mình chứ?

Tiếp theo cũng không thể trách mình được.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh đẩy thủ ấn này ra, thủ ấn nhanh chóng va vào người người phụ nữ.

Vốn dĩ sức mạnh của người phụ nữ này đã bị Tần Mặc tiêu hao một phần, lại bị va phải một cái như vậy, năng lượng của cô ta lại càng ít đi.

Nhưng dù vậy, cô ta cũng không hề từ bỏ.

Chỉ thấy mấy dải lụa của cô ta trực tiếp đứt lìa, hóa thành từng thanh kiếm, chém vào thủ ấn của Tần Mặc.

Năng lượng của thủ ấn này lập tức yếu đi rất nhiều.

Dù vậy, Tần Mặc cũng không nói gì, chỉ tùy ý cười lạnh một tiếng.

“U Minh Bạo Liệt!” Lại là một quả cầu, bị Tần Mặc ném ra, Tần Mặc đặc biệt thêm vào năng lượng Hắc Long Huyết Mạch của mình vào trong quả cầu này.

Năng lượng chính trực tiếp đến trước mặt người phụ nữ này, tiếp đó luồng năng lượng này thoáng chốc ùa về phía cô ta, người phụ nữ vội vàng lăn sang một bên.

Sau khi ổn định thân hình, cô ta lại có chút khó tin nhìn Tần Mặc, sức mạnh của tên nhóc này cũng quá mạnh rồi chứ?

Sớm biết vậy đã không nên tùy tiện trêu chọc tên nhóc này, lỡ như sức mạnh của cô ta thật sự bị Tần Mặc đánh tan thì phải làm sao?

Chẳng lẽ thật sự cứ thế vô cớ nhận thua sao?

Người phụ nữ này có chút không cam tâm, nhưng bất kể cô ta có không cam tâm thế nào, cô ta cũng đã không còn là đối thủ của Tần Mặc nữa, cô ta chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tần Mặc thở phào một hơi, tiếp đó anh lại nhìn chằm chằm người phụ nữ, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Đã đến lúc này rồi, mà vẫn không chịu từ bỏ, nhưng vấn đề không lớn, vì tiếp theo cô ta sẽ bị mình hành cho ra bã.

Nghĩ thông suốt rồi, Tần Mặc liền dùng năng lượng của mình khống chế người phụ nữ này.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Người phụ nữ này không ngừng va vào khối băng tinh trước mặt, nhưng lại không thể nào làm vỡ nó.

Trong mắt người phụ nữ lộ ra vẻ kinh ngạc, cô ta lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc, vậy bây giờ cũng chỉ có thể ra tay từ trên người Tần Mặc.

Sau đó, cô ta lại tung ra dải lụa của mình, siết về phía cổ Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó, anh dùng tay nắm lấy dải lụa của cô ta, dùng sức giẫm xuống dưới chân.

Sau đó, Tần Mặc một luồng năng lượng đánh vào dải lụa này, dải lụa của cô ta liền bị Tần Mặc đánh nát.

Tần Mặc thở phào một hơi, tiếp đó anh lại nhìn chằm chằm cô ta nói: "Những người đồng bạn kia của tôi vẫn đang chờ tôi, vì vậy tiếp theo đừng trách tôi." Lời Tần Mặc vừa dứt, liền ngưng tụ ra một chiếc rìu khổng lồ.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Chiếc rìu này bị Tần Mặc ném ra, trực tiếp lao về phía người phụ nữ kia.

Người phụ nữ này thì né sang một bên, khó khăn lắm mới ổn định được thân hình, cô ta lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, nhưng còn chưa kịp đợi cô ta phản ứng, thanh kiếm trong tay Tần Mặc đã trực tiếp đâm vào vai cô ta.

Người phụ nữ lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó cô ta liền đưa tay muốn nắm lấy thanh kiếm của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại không muốn tha cho cô ta.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó anh tiếp tục tấn công người phụ nữ này.

Người phụ nữ đương nhiên đánh không lại Tần Mặc, chẳng bao lâu cô ta đã ngã sõng soài trên đất, hơn nữa năng lượng trên người cô ta còn yếu đi rất nhiều.

Tần Mặc thở phào một hơi, xem ra bây giờ người phụ nữ này đã không còn là đối thủ của mình nữa.

Tần Mặc đến bên cạnh cô ta.

"Bây giờ thả ta ra ngoài, sau đó từ bỏ việc ra tay với ta và đồng bạn của ta, ta còn có thể tha cho ngươi, nếu không." Lời Tần Mặc còn chưa dứt, liền có một luồng năng lượng màu đen tấn công về phía anh.

May mà Tần Mặc phản ứng tương đối nhanh, kịp thời dùng sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch của mình chặn lại.

Chương 786

Sau đó, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lại nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt.

"Vốn dĩ ta muốn cho ngươi một cơ hội, nhưng không ngờ chính ngươi lại không muốn, vậy cũng không thể trách ta." Nói xong, Tần Mặc liền ngưng tụ năng lượng, chỉ thấy trước mặt Tần Mặc xuất hiện một ngọn lửa khổng lồ.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa trực tiếp hình thành một con hỏa xà.

Con hỏa xà này ùa về phía người phụ nữ kia, quấn lấy cô ta vào giữa.

Người phụ nữ này thì dùng nắm đấm của mình không ngừng tấn công lưỡi lửa của Tần Mặc, nhưng lại không thể nào đánh nát nó.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó anh lại rút thanh kiếm của mình ra, chém về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ này không còn cách nào khác, đành phải không ngừng né tránh, nhưng thực lực của cô ta làm sao có thể là đối thủ của Tần Mặc được chứ?

Hơn nữa, Tần Mặc tấn công cô ta, cô ta căn bản không thể né được.

Quả nhiên không bao lâu sau, Tần Mặc lại đánh bay người phụ nữ này ra ngoài, còn băng tinh xung quanh Tần Mặc cũng đã biến mất không thấy đâu.

Nhưng Tần Mặc cũng không cảm thấy có gì, vì anh biết người phụ nữ này quả thực có chút khó đối phó, vì vậy băng tinh của mình

biến mất thì cứ biến mất thôi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó anh lại nhìn chằm chằm cô ta mở miệng nói: "Tiếp theo ngươi cứ ngoan ngoãn nhận thua đi." Nói xong, Tần Mặc lại ngưng tụ năng lượng.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Không gian xung quanh thoáng chốc bị Tần Mặc khống chế, có được không gian này rồi, Tần Mặc một cước đá về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ né sang một bên, nhưng ngay khi cô ta chuẩn bị lùi về sau, lại phát hiện không gian phía sau mình đã bị Tần Mặc khống chế, cô ta căn bản không thể nào né được.

Tần Mặc cũng đã thấy, anh không khỏi nhướng mày, tiếp đó giữa không trung đột nhiên xuất hiện năng lượng sấm sét.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Cảm nhận được sức mạnh sấm sét này, người phụ nữ lập tức cảm thấy thân thể mình có chút run rẩy, cô ta lại đưa mắt nhìn về phía Tần Mặc, môi cô ta cũng đã trắng bệch.

Tần Mặc đã thấy, nhưng anh bĩu môi, cũng không nói nhảm với cô ta nhiều như vậy, Tần Mặc biết mình nếu lãng phí thời gian với cô ta, lại sẽ khiến những người đồng bạn kia của mình phải chờ đợi thêm.

Huống chi bây giờ tình hình của họ là thế nào còn chưa rõ.

Nghĩ vậy, Tần Mặc liền trực tiếp dùng luồng sức mạnh sấm sét đầu tiên này giáng xuống người phụ nữ, người phụ nữ vội vàng lăn sang một bên.

Sau khi né được, cô ta liền thở phào một hơi, nhưng cô ta làm sao cũng không ngờ, sức mạnh sấm sét này của Tần Mặc sẽ cứ bám theo cô ta.

Vì vậy chỉ trong chốc lát, năng lượng sấm sét đã trực tiếp giáng xuống lưng cô ta.

Người phụ nữ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cô ta khó tin quay đầu, nhìn vào lưng mình.

Tại sao lại như vậy chứ?

Bây giờ sức mạnh của cô ta đã không còn lại bao nhiêu, nếu tiếp tục đối chiến với Tần Mặc ở đây, cô ta nhất định không đánh lại Tần Mặc, phải làm sao bây giờ?

Tần Mặc cũng thấy người phụ nữ, thấy tình hình như vậy, anh liền hừ lạnh một tiếng, đến trước mặt người phụ nữ này, dùng nắm đấm của mình đánh vào mặt cô ta.

Người phụ nữ không còn cách nào khác, đành phải không ngừng né tránh, nhưng bất kể cô ta né tránh thế nào, cô ta cũng không thể đối phó được với Tần Mặc.

Tần Mặc lại tìm được một cơ hội, khống chế cô ta, sau đó Tần Mặc lại giáng xuống luồng sấm sét thứ hai.

Luồng sấm sét thứ hai này trực tiếp đánh vào người người phụ nữ.

Tần Mặc lập tức ngửi thấy một mùi hôi thối, anh liền bĩu môi, trên mặt cũng lộ vẻ ghê tởm, nhìn chằm chằm người phụ nữ này.

"Cô nói xem cô làm vậy có đáng không?

Tiếp theo linh hồn của cô đều sẽ bị kinh lôi của ta đánh cho không thể ngưng tụ lại được nữa, điều này cũng có nghĩa là, cô có thể sẽ hồn bay phách tán." Nói xong, Tần Mặc lại cầm thanh kiếm trong tay, lao về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ vội vàng dùng móng vuốt của mình che trước mặt, lùi về sau vài bước, mãi đến khi thân thể cô ta dựa vào bức tường phía sau, lúc này mới lại mở miệng.

“Cho dù ta chết ở đây, cũng phải để tên nhóc ngươi chôn cùng ta.” Nói rồi cô ta trực tiếp buông tay ra, còn thanh kiếm của Tần Mặc cũng trực tiếp giáng xuống ngực cô ta.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ người phụ nữ này lại muốn tự tổn tám trăm, hại địch một nghìn.

Nhưng đáng tiếc Tần Mặc không phải là người ngu ngốc như vậy, vì vậy anh tùy ý né được đòn tấn công của cô ta, lại cười lạnh một tiếng.

“Dùng cách này để đối phó với người khác thì được, nhưng với tôi thì chẳng thấm vào đâu.” Nữ nhân nghiến răng, nhìn vết thương trên ngực mình.

Ban đầu, cô ta nghĩ rằng chỉ cần để Tần Mặc tấn công một lần là có thể phản kích, dùng móng vuốt làm anh bị thương, không ngờ mọi chuyện đều là do cô ta tự nghĩ quá nhiều.

Tần Mặc thu lại thanh kiếm trong tay.

Ngay sau đó, một luồng năng lượng khổng lồ tỏa ra từ người Tần Mặc.

Một con hắc long xuất hiện trên người anh, không ngừng quấn quanh.

Tần Mặc đẩy về phía người phụ nữ, con hắc long liền lao đến bên cạnh, cuốn chặt cô ta vào trong thân mình.

Người phụ nữ lập tức xoay người định bỏ chạy, nhưng Tần Mặc không cho cô ta cơ hội đó.

Tần Mặc nhìn chằm chằm vào con hắc long trước mặt, nó không ngừng siết chặt thân mình, sức mạnh của người phụ nữ ngày càng yếu đi.

Tần Mặc không nói thêm gì, chỉ đứng nhìn.

Không lâu sau, người phụ nữ hét lên một tiếng thảm thiết, thân thể cô ta biến mất tại chỗ.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Cuối cùng cũng giải quyết xong người phụ nữ này.

Giọng nói của hệ thống vang lên nhắc nhở Tần Mặc. 【Keng, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.】 Tần Mặc nhướng mày.

Dù sao đi nữa, nhận được những phần thưởng này cũng khá tốt.

Tần Mặc xem xét trạng thái hiện tại của mình.

Họ tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Chương 787

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 1065【Giới hạn của nhân loại 10】, Thể lực 1080【Giới hạn của nhân loại 10】, Sức mạnh 1080【Giới hạn của nhân loại 10】, Tinh thần 1090【Giới hạn của nhân loại 10】.

Trông cũng không tệ, chẳng trách mình có thể giải quyết oán linh này nhanh như vậy.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ thu lại năng lượng của mình.

Tần Mặc quay đầu, nhìn về phía mấy người bên cạnh, họ đều đang căng thẳng nhìn anh, thấy anh đột nhiên hoàn hồn lại thì có chút kinh ngạc.

"Sao rồi?" Tần Mặc xua tay.

"Không sao, đã không còn vấn đề gì nữa, mọi người tìm cách rời khỏi đây là được." Nói xong, Tần Mặc quay đầu nhìn về phía xa.

"Mọi người nghe tôi, đừng hoảng loạn, tôi sẽ hộ tống mọi người ở đây, đợi đến khi tất cả mọi người an toàn đến nơi, tôi mới qua đó." Họ nghe Tần Mặc nói vậy đều thở phào nhẹ nhõm, nếu Tần Mặc đã nói thế thì họ cũng không cần lo lắng nữa, cứ ngoan ngoãn đợi ở đây là được.

"Mấy người qua trước đi." Tần Mặc nhìn mấy người trong tổ đạo diễn, dù sao họ cũng ở gần lối ra hơn, để họ qua trước, rồi mình sẽ

dẫn những người còn lại đi tiếp.

Mấy người đó đều đáp một tiếng.

Sau đó, họ đi về phía trước.

Tần Mặc nhìn thấy, trong mắt anh thoáng hiện ý cười nhàn nhạt.

Nhưng Đao Ba ca lại có chút không hài lòng, hắn nhìn Tần Mặc.

"Dựa vào đâu mà để mấy người đó qua trước?

Họ chẳng có cống hiến gì trong đội chúng ta, chỉ biết cầm máy quay phim lia lịa." Tần Mặc cau mày.

"Họ ở gần hơn, họ qua trước có thể giữ được thăng bằng." Nghe Tần Mặc nói vậy, Đao Ba ca nghiến răng, nhưng cũng không nói thêm gì.

Sàn nhà này bắt buộc phải giữ thăng bằng, nên nếu hắn còn lãng phí thời gian thì rất có thể sẽ xảy ra vấn đề.

Đao Ba ca hít sâu một hơi, ngậm miệng nhìn về phía những người ở xa.

"Các người còn ngây ra đó làm gì?

Còn không mau đi?" "Nếu chúng tôi di chuyển, liệu có giữ được sàn nhà này thăng bằng không?" Vị đạo diễn có chút do dự nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày, xem ra họ vẫn chưa tin tưởng mình cho lắm.

"Yên tâm đi, có tôi ở đây." Họ đáp một tiếng, rồi từ từ đi về phía trước.

Đúng lúc này, sàn nhà đột ngột nghiêng mạnh.

Rất nhiều người hét lên kinh hãi, thậm chí có vài kẻ nhát gan còn ngồi thụp xuống tại chỗ.

Tần Mặc thấy vậy không khỏi đảo mắt.

“Các người đừng vội.” Nói rồi, Tần Mặc lập tức di chuyển về phía sau, sau khi đến nơi, sàn nhà lại giữ được thăng bằng.

Tần Mặc thở phào, còn mấy người trong tổ đạo diễn cũng đã thuận lợi đến được lối ra.

Họ lại nhìn về phía Tần Mặc, có chút do dự mở lời.

“Vậy lát nữa, mấy người có qua được không?” “Yên tâm đi, không cần lo lắng, các vị cứ ở yên bên đó là được, tôi sẽ đưa họ qua an toàn.” Sau đó, Tần Mặc lại nhìn Tô Nam đang đứng gần lối vào nhất.

“Cô qua đi.” Tô Nam chưa kịp mở lời, Mã lão bản bên cạnh đã nói trước.

“Để tôi qua trước.” Tần Mặc cau mày, nhưng anh nghĩ Mã lão bản đã lên tiếng, mình cũng không thể từ chối.

“Đi đi.” Khi Mã lão bản chạy về phía trước, sàn nhà liên tục rung lắc.

Nhưng một tên thuộc hạ của Đao Ba ca bên cạnh lại không nhịn được, hắn cũng chạy về phía trước, sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi.

Một mình anh ở bên này chắc chắn không thể giữ thăng bằng cho sàn nhà, nếu cứ tiếp tục như vậy, phần lớn mọi người sẽ gặp nạn.

Lê Thố bên này thấy vậy liền vội vàng chạy về phía Tần Mặc.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ Lê Thố cũng khá thông minh.

Lê Thố thở phào, lại nhìn Tần Mặc.

“Không sao chứ?” Tần Mặc xua tay, sắc mặt có chút khó coi nhìn chằm chằm Đao Ba ca.

“Quản tốt thuộc hạ của anh, đừng để họ hành động lung tung nữa.

Lần này có Lê Thố giúp chúng ta giải quyết khó khăn, nếu lần sau sàn nhà này lại nghiêng, ai sẽ rơi xuống thì không chắc đâu.” Đao Ba ca thấy Tần Mặc như vậy, nắm chặt tay, có chút phẫn nộ nói: “Anh có ý gì?

Chuyện này có liên quan gì đến tôi?” Tần Mặc đảo mắt, nhưng anh lười đôi co với Đao Ba ca, chỉ tiếp tục đứng đó.

“Mọi người nghe đây, nếu lát nữa ai còn làm ra chuyện như vậy, thì đừng trách tôi không khách sáo.

Các vị nên biết thực lực của tôi.” Thấy sắc mặt của Tần Mặc, trong lòng họ đều có chút sợ hãi, nên dứt khoát ngậm miệng, không nói gì.

Tần Mặc lúc này mới thở phào, rồi nhìn Lê Thố bên cạnh.

“Lần này cũng may có cậu, nếu không có cậu ở đây, e rằng phần lớn bọn họ đều gặp nạn rồi.” Bản thân Tần Mặc thì không sợ, dù sao thực lực của anh đã rõ, cho dù sàn nhà này có sập xuống, Tần Mặc vẫn có thể leo lên lại.

Những người có mặt ở đây nhìn nhau, nhưng họ cũng không nói gì, dù sao có Tần Mặc ở đây, họ không cần lo lắng, chỉ cần nghe theo chỉ huy của Tần Mặc là được.

“Các vị hãy đặt niềm tin vào tôi, tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt cho các vị.” Họ đều gật đầu, dù sao Tần Mặc đã nói như vậy, họ cũng chỉ có thể làm theo lời anh.

Tần Mặc không nói thêm gì nữa.

Tiếp theo, những người này đều nghe theo lời dặn của Tần Mặc.

Tuy Đao Ba ca rất bất mãn với Tần Mặc, nhưng trong lòng hắn

hiểu rõ, chỉ có Tần Mặc mới có thể bảo đảm tính mạng cho mọi người.

Đao Ba ca không nói thêm gì, chỉ đứng đó với vẻ mặt âm trầm.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều đã an toàn qua bên kia, hiện tại chỉ còn lại Tần Mặc và Lê Thố.

"Cậu qua trước đi." Tần Mặc nhìn Lê Thố, Lê Thố có chút do dự nhìn anh.

Nếu cậu ta thật sự qua đó, chẳng phải Tần Mặc sẽ rơi xuống sao?

Chương 788

Trong mắt Tần Mặc thoáng hiện ý cười nhàn nhạt.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu.” Tô Nam bên kia nghe Tần Mặc nói vậy, nheo mắt lại.

“Anh đừng có cậy mạnh, nếu cậu học sinh cấp ba này chết, ảnh hưởng đến chúng ta không lớn lắm, nhưng nếu anh mất, e rằng tất cả chúng ta đều không thể ra khỏi đây.” Tần Mặc đảo mắt, sắc mặt Lê Thố cũng đã hoàn toàn tối sầm lại.

Người này có ý gì?

Muốn nói cậu là một phế vật sao?

“Mạng của ai cũng là mạng, hơn nữa, cậu ấy là do chúng ta đưa đến đây, đồng bạn của tôi cũng không hy vọng cậu ấy chết ở đây.” Nói xong, Tần Mặc nhìn về phía Hạo Thiên Chân, trong mắt Hạo Thiên Chân lóe lên một tia cảm động.

Cậu không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy, nói thật, cậu thật sự không hy vọng Lê Thố xảy ra chuyện, lỡ như Lê Thố thật sự chết, thì mọi trách nhiệm đều đổ lên đầu cậu.

Tô Nam không còn cách nào, Tần Mặc đã lên tiếng, cô còn biết làm sao?

Tần Mặc nhìn Lê Thố.

“Tin tôi, mau qua đi, lát nữa tôi có thể an toàn đến đó.” Lê Thố trịnh trọng gật đầu, cậu cảm thấy Tần Mặc chắc chắn sẽ không lừa mình, nên cậu nhìn về phía lối ra, cắm đầu chạy qua đó.

Đợi đến khi thời gian vừa đủ, Tần Mặc lộn một vòng đã đến bên này.

Sau khi đứng vững, Tần Mặc thở phào, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Ổn rồi." Tô Nam có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, cô không ngờ thân thủ của Tần Mặc lại tốt như vậy.

Tuy trước đó cô cũng từng thấy Tần Mặc ra tay, nhưng lúc đó Tần Mặc dường như không nhanh nhẹn như bây giờ.

Lẽ nào Tần Mặc vẫn luôn che giấu thực lực?

Sau khi có suy nghĩ này trong đầu, Tô Nam lại nhìn về phía Tần Mặc.

Dù sao đi nữa, tiếp theo cô phải cẩn thận hơn, dù sao bản lĩnh của Tần Mặc đã rõ, nếu đắc tội với anh, thì phiền phức rồi.

Nhưng lại nghĩ đến mệnh lệnh của cấp trên, trong lòng Tô Nam có chút phiền não.

Tần Mặc nhìn họ.

"Được rồi, mọi người đừng ở đây nữa, cùng tôi rời đi." Khi Tần Mặc và mọi người đi về phía trước, họ phát hiện mộ đạo ở đây đã thay đổi.

Tần Mặc cau mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ từ từ đi về phía trước.

Một lúc sau, mọi người nghe thấy tiếng sột soạt.

Họ có chút nghi hoặc nhìn về phía Tần Mặc, âm thanh đó là gì?

Tần Mặc không nói nhiều, anh biết ở đây chắc chắn có thứ gì đó, nhưng cụ thể là gì thì anh cũng không rõ. 【Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời tiêu diệt ngay lập tức.】 Một lát sau, từ dưới đất chui ra một vài con giun, bò về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt lại.

Lê Thố bên cạnh thì trợn tròn mắt, cậu vội vàng đến bên Tần Mặc, níu lấy cánh tay anh.

Thấy Lê Thố như vậy, Tần Mặc bật cười.

"Một thằng con trai như cậu mà cũng sợ mấy thứ này sao?" Lê Thố vội vàng gật đầu, dĩ nhiên là cậu sợ rồi.

"Tôi trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ nhất là mấy loài động vật thân mềm này." Tần Mặc bật cười, sau đó gật đầu, chuyện này cũng khá bình thường, trên thế giới có rất nhiều người như vậy.

Tần Mặc không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn những con giun trên đất.

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị tiếp tục quan sát, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm thiết từ bên cạnh, anh nhìn sang thì thấy một người bị những con giun này bâu kín.

Tần Mặc sa sầm mặt, thấy con giun đó đang bò về phía Lê Thố, Tần Mặc vội kéo Lê Thố lại.

Thuộc hạ của Đao Ba ca thấy con giun, không khỏi bĩu môi.

"Chỉ là mấy con giun nhỏ thôi mà, có gì to tát đâu." Là do người kia quá bất cẩn, mới bị giun bâu kín người như vậy, hơn nữa phản ứng của hắn cũng quá chậm.

Giun đã bò đầy người, hắn mới phản ứng lại.

Người này đi đến bên cạnh con giun, rồi rút dao găm ra, đâm xuyên qua thân nó.

Tần Mặc muốn ngăn cản cũng không kịp.

Chất lỏng trong cơ thể con giun đột nhiên bắn lên người hắn.

Người này cũng không để ý, nhưng sau khi chất lỏng đó dính vào da, nó bắt đầu từ từ ngọ nguậy.

Không chỉ vậy, xác chết trên mặt đất cũng đột nhiên tách ra thành nhiều mảnh, mỗi mảnh đều biến thành một con giun, bò đến xung quanh hắn.

Thấy cảnh này, người này trợn tròn mắt, rồi vội vàng lùi về phía sau, nhưng không có tác dụng gì lớn.

Những con giun đó lập tức bay lên người hắn, trực tiếp gặm nhấm cơ thể hắn, chỉ còn lại một bộ xương.

Tần Mặc đã thấy, anh nheo mắt lại, rồi nhìn mấy người bên cạnh.

"Mấy người cẩn thận một chút." Họ nghe Tần Mặc nói vậy, nhìn nhau.

Nhưng dù sao Tần Mặc cũng đã nhắc nhở, họ quả thực phải cẩn thận hơn.

"Đừng giết những con giun này, nếu không, chúng sẽ đột nhiên biến thành những thứ nhỏ li ti, chui vào người các vị, rồi ăn thịt cơ thể các vị, chỉ còn lại xương." Tần Mặc đã nhìn ra, những con giun này tuy rất lợi hại, nhưng chỉ khi có người chủ động tấn công, chúng mới hút máu thịt người.

"Nhưng chúng cứ bò về phía chúng ta, phải làm sao bây giờ?" Mã Nhật Lạp nghiến răng, nhìn Tần Mặc, bây giờ cũng chỉ có thể cầu cứu Tần Mặc.

Tần Mặc đảo mắt.

"Vậy còn không mau chạy?" Anh có thể làm gì?

Trên người anh có năng lực Hắc Long Huyết Mạch, những con giun này tự nhiên sẽ không bò lên người anh, nhưng những người khác thì khác.

Những người này đều thở dài, nhưng Tần Mặc đã nói vậy, họ

cũng chỉ có thể nghe theo.

Sau đó, họ cùng Tần Mặc chạy về phía trước.

Chương 789

Không lâu sau, họ đến một ngã ba.

“Sao nơi này lại khác xa con đường chúng ta đi lúc đầu vậy?” Tần Mặc lắc đầu, nhưng cũng không giải thích, tuy rằng anh có thể đối phó với những con giun đó, nhưng những người này thì không ổn.

Tần Mặc cảm nhận một lúc, rồi dẫn họ chọn con đường chính xác nhất.

“Anh chắc là chúng ta đi đường này đúng không?” Lê Thố bên cạnh hỏi.

Tần Mặc nghĩ đến việc có nhiều người đi theo, liền bịa ra một cái cớ.

“Bây giờ chỉ có thể phó mặc cho số phận thôi.

Con đường chúng ta chọn, nếu đúng thì sống, không đúng thì chết hết, dù sao cũng chẳng có gì to tát.” Đao Ba ca nghe Tần Mặc nói vậy, sững người, hắn trợn mắt.

“Thằng nhóc nhà cậu đang đùa giỡn với chúng tôi đấy à?” Tần Mặc nhìn hắn, rồi lại nhìn ra sau lưng, thấy những con giun phía sau, liền cười.

“Nếu anh không sợ bị mấy con giun đó bâu vào người, thì cứ tiếp tục lãng phí thời gian với tôi ở đây đi.” Sau đó, Tần Mặc lại nhìn Lê Thố, kéo cậu tiếp tục chạy về phía trước.

Hạo Thiên Chân đương nhiên vô điều kiện đi theo Tần Mặc, cậu cảm thấy lựa chọn của Tần Mặc chắc chắn sẽ không sai, nếu không thì cả nhóm bọn họ đã sớm chết trong mộ huyệt rồi.

Bàn Tử lúc này cũng lên tiếng.

“Có bản lĩnh thì anh đi con đường kia đi, đừng theo chúng tôi, tôi lại muốn xem cuối cùng anh sẽ có kết quả thế nào.” Đạo diễn dậm chân.

“Đã đến lúc này rồi, chúng ta đều đã theo Tần Mặc đến đây, thì cứ vô điều kiện tin tưởng anh ấy đi.

Hơn nữa, trên đường đi chúng ta gặp không ít nguy hiểm, cũng may có Tần Mặc mới thoát được, nên đừng nghĩ những chuyện vớ vẩn nữa.” Mọi người đều im lặng, gật đầu, nhưng nếu đã họ đã nói rõ, chắc chắn sẽ tiếp tục đi theo Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười, anh lại nhìn Đao Ba ca.

Đao Ba ca không còn cách nào, chỉ có thể nghiến răng cắm đầu chạy về phía trước. 【Keng, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời tiêu diệt ngay lập tức.】 Không lâu sau, Tần Mặc và mọi người thấy ở phía không xa có một vài con chuột cát nhỏ.

“Sao lại có chuột cát nhỏ vậy?” “Đây chắc là chuột cát trong sa mạc.

Nhưng cảm giác lại không giống lắm.” Hạo Thiên Chân cau mày, lại quay đầu nhìn Tần Mặc, hy vọng Tần Mặc có thể giải thích cụ thể cho mọi người.

Tần Mặc cũng nói thật với họ.

“Nếu tôi không nhìn lầm, đây đúng là chuột cát, nhưng chúng đã ở đây một thời gian dài, tiếp xúc với âm khí ở đây, nên bây giờ đã trở nên vô cùng khát máu.” Nghe Tần Mặc nói vậy, họ nuốt nước bọt.

Đao Ba ca lúc này cũng đến bên cạnh Tần Mặc, định túm cổ áo anh, nhưng Tần Mặc đã né được.

Tay Đao Ba ca cứng đờ giữa không trung, nhưng hắn không còn cách nào, chỉ có thể chỉ tay vào Tần Mặc mà nói.

“Đều tại thằng nhóc nhà cậu, nếu không phải cậu dẫn chúng tôi đến cái ngõ cụt này, chúng tôi đã không gặp phải chuyện như vậy.” Tần Mặc cười.

“Ai nói với anh đây là ngõ cụt?

Hơn nữa, nếu đã tôi đã đưa các vị đến đây, thì có thể đưa các vị ra ngoài an toàn.” Sau đó, Tần Mặc đi về phía trước.

Ở đây có một cái nút, Tần Mặc đã sớm nhìn thấy, anh ấn nút đó xuống, sau đó trước mặt phát ra tiếng ầm ầm.

Một lúc sau, Tần Mặc thấy không gian trước mặt họ nứt ra một khe hở lớn, còn có ánh nắng chiếu vào từ khe hở đó.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhàn nhạt, anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

“Chúng ta đi thôi.” Họ đều đáp một tiếng, đi theo bên cạnh Tần Mặc, dù sao Tần Mặc đã nói vậy, họ cứ ngoan ngoãn đi theo anh rời khỏi đây là được.

Nhưng đúng lúc này, những con chuột cát đó như phát điên lao về phía Tần Mặc và mọi người.

Tần Mặc đã thấy, anh nheo mắt lại, rồi nhắc nhở mọi người.

“Tự mình cẩn thận.

Mấy con chuột cát này đối với tôi không là gì, nhưng đối với các vị thì không chắc.” Đao Ba ca hừ lạnh.

“Anh xem thường ai đấy?” Lời hắn vừa dứt, hắn đã bị vả mặt.

Lúc này, một con chuột cát lao thẳng về phía hắn, khi đến trước mặt, hắn rút dao găm trong tay ra, đâm về phía con chuột cát, nhưng da của con chuột này lại vô cùng cứng rắn.

Đao Ba ca một nhát này không đâm thủng được nó.

Đao Ba ca trợn tròn mắt, trong mắt mang theo vẻ không thể tin nổi, chuyện gì thế này?

Tần Mặc cũng đã thấy, anh cười lạnh một tiếng, rồi lại nhìn Lê Thố bên cạnh, nhỏ giọng nói.

"Cậu tự mình cẩn thận một chút." Lê Thố gật đầu, điều này cậu tự nhiên biết, hơn nữa Tần Mặc đã nói những thứ này khó đối phó đến mức nào, cậu đương nhiên sẽ không lơ là.

Lúc này, Tần Mặc thì nhìn vào đám chuột cát.

Đằng sau chúng còn có những con giun nhỏ kia, nên Tần Mặc phải nhanh chóng mở ra một con đường.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Một tảng đá khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, tảng đá lăn về phía trước, chỉ cần nó chạm vào những con chuột cát, chúng đều sẽ chết dưới tay Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhàn nhạt, nhưng anh cũng không nói nhiều, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, mộ đạo xung quanh lại chui ra rất nhiều chuột cát.

Tần Mặc nheo mắt lại, không ngờ lại có nhiều chuột cát ẩn náu dưới mộ đạo xung quanh như vậy.

Đao Ba ca nghiến chặt răng, hắn nhìn Tần Mặc.

"Lần này phải làm sao?

Thằng nhóc nhà cậu hại chết chúng ta rồi.

Tuy chúng ta đã tìm thấy lối ra, nhưng bây giờ những con chuột cát này đang quấn lấy chúng ta, chúng ta không thể qua được." "Ai nói không qua được." Tần Mặc liếc Đao Ba ca một cái.

"Vừa rồi nếu anh thật sự đi con đường đó, mới là chết không có

chỗ chôn.

Nếu anh không tin, bây giờ có thể quay lại đi con đường đó một lần nữa.” Đao Ba ca hừ lạnh.

“Chẳng lẽ tôi là đồ ngốc à?

Chương 790

Tôi đã đến đây rồi, còn thấy cả lối ra.

Chỉ cần giải quyết đám chuột cát này là có thể ra ngoài.

Vậy tại sao tôi phải quay lại?" Tần Mặc cười.

"Anh tự mình biết là được rồi, vậy tại sao còn ở đây cãi nhau với tôi?

Chẳng lẽ anh thích lãng phí nước bọt đến vậy sao?

Đừng quên tài nguyên trên người các vị không còn nhiều, anh nói nhiều như vậy, lát nữa sẽ cảm thấy khát, nếu không có nước, các vị lại phải đến chỗ tôi mua." Đao Ba ca nói không lại, đánh cũng không lại, hắn cũng chỉ có thể tự mình tức giận.

Lê Thố thấy vậy không khỏi bật cười, cậu giơ ngón tay cái lên với Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ tiếp tục nhìn những con chuột cát xung quanh.

Bây giờ chỉ cần giết hết những thứ này là được.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con hổ khổng lồ bị Tần Mặc ném ra, con hổ này trực tiếp va vào những con chuột cát.

Những con chuột cát lập tức bị Tần Mặc đánh lui, sau đó, Tần Mặc lại nhìn Lê Thố đang đi theo bên cạnh mình.

"Cậu đi về phía trước trước đi." Lê Thố cau mày, trong mắt mang theo vẻ do dự, lại nhìn những người sau lưng mình.

"Yên tâm đi, có tôi ở đây hộ tống họ, họ sẽ không xảy ra chuyện gì." Anh biết những con chuột cát này không phải là đối thủ của mình.

Lê Thố đáp một tiếng, nếu Tần Mặc đã nói vậy, cậu sẽ tin tưởng Tần Mặc.

Nhưng sau khi Lê Thố đi, bên này lại xuất hiện rất nhiều chuột cát.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tốc độ hành động của những con chuột cát này khá nhanh, mình phải ngăn chặn chúng, không để chúng làm hại Lê Thố.

Không lâu sau, Lê Thố đã bình an vô sự rời khỏi nơi này, cậu lại nhìn về phía Tần Mặc và những người khác.

"Các người cũng mau lên đi." Tần Mặc gật đầu, sau đó anh lại nhìn mấy người bên cạnh.

"Mấy người lát nữa khi tôi mở đường cũng mau qua, biết chưa?" Mấy người trong tổ đạo diễn nhìn nhau, gật đầu.

Họ cũng là những người tay không tấc sắt.

Không lâu sau, Tần Mặc ngưng tụ ra một cơn lốc xoáy khổng lồ.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy bị Tần Mặc đánh ra, những con chuột cát đó đều bị Tần Mặc cuốn vào trong lốc xoáy, trong không khí truyền đến mùi máu tanh nồng nặc.

Tần Mặc cau mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Ngây ra đó làm gì?

Còn không mau qua." Mấy người họ gật đầu, vội vàng đi về phía trước.

Không lâu sau, họ cũng đến chỗ Lê Thố, rồi lại có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

Dù sao Tần Mặc cũng đã cứu họ mấy lần, họ chắc chắn muốn

Tần Mặc bình an vô sự.

Tần Mặc thở phào, rồi tiếp tục hộ tống mọi người, để họ rời khỏi đây.

Mãi đến khi chỉ còn lại Đao Ba ca, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Anh tự lo liệu đi.” Tần Mặc không muốn giúp Đao Ba ca.

Đao Ba ca thấy Tần Mặc như vậy, hắn trợn tròn mắt, rồi không khỏi chửi rủa.

“Anh cũng quá tiêu chuẩn kép rồi đấy, dựa vào đâu mà anh hộ tống họ an toàn rời khỏi nơi này, mà lại không quan tâm đến tôi?” Tần Mặc cười.

“Chẳng lẽ trong lòng anh không tự biết sao?

Anh đã có thái độ như vậy với tôi, tại sao tôi phải bảo vệ anh?

Anh tự lo liệu đi.” Sau đó, Tần Mặc rời khỏi nơi này, thành công lên đến trên.

Tần Mặc thở phào, lại nhìn Lê Thố.

“Cảm thấy thế nào?

Không có chuyện gì chứ?” Lê Thố tùy ý xua tay, cậu quả thực không có chuyện gì.

Tần Mặc đáp một tiếng, rồi lại nhìn Đao Ba ca ở bên trong.

Xung quanh Đao Ba ca đã bị rất nhiều chuột cát vây quanh, nhưng hắn không còn cách nào, chỉ có thể vừa vung dao găm trong tay, vừa chạy về phía bên kia.

Tô Nam cau mày, cô liếc Tần Mặc một cái, mở miệng, nhưng lại không có tư cách yêu cầu Tần Mặc.

Dù sao Đao Ba ca đã gây sự với Tần Mặc đến mức này, nếu cô

bảo Tần Mặc xuống cứu Đao Ba ca, thì có phần quá vô lý.

Tô Nam thở dài, nếu đã vậy, thì cũng chỉ có thể tự mình xuống thôi.

Tiếp theo, Tô Nam nhảy xuống dưới, giúp Đao Ba ca cùng đối phó với những con chuột cát xung quanh.

Rất nhanh, Tô Nam đã giải quyết hết những con chuột cát này, cô thở phào, lại nhìn Đao Ba ca nói.

"Đừng ngây ra đó nữa, mau lên đi." Đao Ba ca gật đầu, rồi hắn chạy lên trên, Tô Nam đi theo bên cạnh.

Sau khi đến nơi, Đao Ba ca thở phào, rồi ngồi xuống đất, nhìn vào cánh tay của mình, trên đó có mấy vết thương.

"Đúng rồi, quên nói cho anh biết, trên người những con chuột cát này đều mang theo âm khí, sau khi chúng cắn anh, vết thương của anh sẽ bị trúng độc." Nghe Tần Mặc nói vậy, Đao Ba ca sững người, rồi hắn lại nghiên cứu kỹ vết thương của mình, phát hiện xung quanh vết thương quả thực có một ít màu đen.

Đao Ba ca nghiến răng, lại nhìn Tần Mặc.

"Vậy bây giờ phải làm sao?" "Ở đây có thuốc, nhưng..." Tần Mặc dừng lại, anh biết Đao Ba ca nên hiểu ý của mình.

Đao Ba ca trong lòng lập tức cảm thấy có chút uất ức, tại sao lần nào cũng bị Tần Mặc tính kế?

Nhưng không còn cách nào, hắn không thể không quan tâm đến tính mạng của mình.

Đao Ba ca không còn cách nào, chỉ có thể gật đầu.

Chương 791

“Anh nói đi, cần bao nhiêu tiền?” Tần Mặc nhướng mày.

“Ít nhất cũng phải mười vạn tệ.” Đao Ba ca trợn tròn mắt, hắn không ngờ Tần Mặc lại hét giá trên trời như vậy.

“Anh có ý gì?

Chỉ là một ít thuốc thôi mà, sao có thể cần nhiều tiền như vậy?” Tần Mặc lần nào cũng vậy, chỉ cần mua chút đồ của Tần Mặc, anh sẽ hét giá trên trời.

“Mua hay không thì tùy, dù sao người chết cuối cùng cũng không phải là tôi!” Tần Mặc nhún vai.

“Hoặc anh có thể hỏi xem những người khác có thuốc giải độc không, cũng như nhau cả thôi.” Nói rồi, Tần Mặc quay đầu, nhìn sang những người còn lại.

Đao Ba ca quay đầu nhìn một lượt, nhưng những người khác vừa chạm mắt với gã đã vội lắc đầu.

Đao Ba ca lại nhìn về phía Tần Mặc.

“Nhiều nhất là một vạn tệ, mua hay không thì tùy.” Tần Mặc cười nhàn nhạt, thấy vậy, gã ta tưởng Tần Mặc sắp đồng ý, nào ngờ Tần Mặc lại nói ra một câu khiến gã chỉ muốn đánh chết đối phương.

“Giá thấp nhất là mười vạn, mua hay không thì tùy anh!” Không phải hắn muốn so đo sự cứng rắn với mình sao?

Vậy thì so thôi.

Đao Ba ca âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, nhưng không nói được lời nào.

“Thôi được rồi, mau mua đi, tình hình của anh tệ lắm rồi đấy.” Tô Nam nhíu mày nhắc nhở Đao Ba ca.

“Chị Tô, sao ngay cả chị cũng nói vậy?” Đao Ba ca không hiểu nhìn Tô Nam, từ lúc nào mà cô cũng bắt đầu bênh người ngoài vậy.

“Không phải tôi nói vậy.

Anh cũng không chịu nghĩ cho kỹ, bây giờ anh đã trúng độc rồi, người duy nhất có thể cứu anh là Tần Mặc, nếu anh còn không thuận theo ý cậu ta thì phải làm sao?” Đao Ba ca hết cách, đành phải lấy thẻ ngân hàng ra.

“Mười vạn tệ mà mua được mạng của tôi.” Mã lão bản ngồi bên cạnh, nghe thấy câu này liền đảo mắt khinh bỉ.

“Nếu các người thật sự có thể hộ tống tôi, tìm được món đồ cuối cùng đó, tôi có thể cho các người 200.000.” Sắc mặt Đao Ba ca lúc này mới khá hơn một chút, tính ra thì cuối cùng cũng chỉ lỗ mười vạn thôi.

“Nhưng lần này đúng là đáng tiếc thật.

Chúng ta gặp được bao nhiêu châu báu ở dưới đó mà lại không mang lên được.” một tên thuộc hạ của Đao Ba ca thở dài nói, ngay cả Đao Ba ca cũng gật đầu.

“Đúng vậy, trước đây chúng ta cũng từng đến những nơi như thế này, nhưng chưa bao giờ gặp nhiều châu báu đến vậy.” Nhưng nói những lời này cũng vô ích.

“Nếu không phải vì Tần Mặc, có lẽ chúng ta đã mang số châu báu đó lên rồi.” “Anh đừng quá đáng, Tần Mặc cũng chỉ vì tính mạng của chúng ta nên mới nhắc nhở, không cho chúng ta tùy tiện mang đồ vật dưới đó lên.” Sắc mặt Bàn Tử khó coi nhìn chằm chằm Đao Ba ca.

Nghĩ đến việc tên này bây giờ vẫn còn có thể đổ lỗi cho Tần Mặc.

Tần Mặc kéo tay Bàn Tử.

“Anh nói nhiều với hắn làm gì?

Tên này trước giờ có hiểu tiếng người đâu.” Bàn Tử gật đầu, ra vẻ nghiêm túc nói.

“Đúng thật, biết vậy lúc đó cậu đã không nên nói với hắn những lời đó, cậu cứu hắn một mạng không đòi tiền đã là tốt lắm rồi, bây giờ hắn còn ở đây nói này nói nọ.” “Ai nói không phải chứ?” Hạo Thiên Chân cũng lên tiếng phụ họa.

Thực ra trên suốt chặng đường này, Hạo Thiên Chân luôn đóng vai một người tốt.

Bây giờ xem ra đúng là không nên.

Loại người như Đao Ba ca chính là thiếu đòn, đánh cho hắn một trận ra trò, có lẽ hắn sẽ phục thôi.

Đao Ba ca nghiến răng, nhưng gã cũng không nói gì nữa, chỉ tìm một chỗ ngồi xuống bôi thuốc.

Còn mấy tên thuộc hạ của gã thì nhìn nhau, nhưng họ cảm thấy nếu Đao Ba ca đã không nói gì nữa, thì họ có nói cũng chẳng có tác dụng gì.

Sau khi bôi hết thuốc, Đao Ba ca mới thở phào nhẹ nhõm.

“Bây giờ phải làm sao?” Tô Nam đến bên cạnh Tần Mặc, nhìn anh.

Tần Mặc nhướng mày.

“Hôm nay chắc chắn không thể xuống mộ huyệt được nữa, cứ nghỉ ngơi ở đây trước đã, lát nữa tính sau.” Tô Nam cho rằng cũng chỉ có thể làm như vậy.

Tần Mặc nhìn sang Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Hai người cũng mau sắp xếp đi.” Hai người họ đáp một tiếng.

Lê Thố thì đi đến bên cạnh Tần Mặc, ánh mắt đầy tò mò.

“Anh Tần Mặc, em thấy bọn họ dường như rất kính trọng anh.” Lê Thố vừa nói vừa chỉ vào đám thuộc hạ của Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc nhướng mày.

“Cũng không hẳn là vậy, chỉ là trước đây tôi từng đi cùng họ, họ biết thực lực của tôi nên mới thế thôi.” Lê Thố thở dài.

“Nếu em có thực lực như anh thì tốt rồi, không cần ngày nào cũng phải lo lắng bị người khác bắt nạt.” Tần Mặc bật cười, không ngờ Lê Thố lại lo lắng về những chuyện này.

“Được rồi, đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa, cứ ở đây nghỉ ngơi một lát đi, tối nay ngủ lại đây một đêm, sáng mai có lẽ chúng ta sẽ phải xuống lại lần nữa.” Lê Thố đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói vậy, cậu ta chắc chắn sẽ nghe theo.

Thế nhưng đến tối, Mã lão bản và đám người của ông ta đột nhiên phát hiện nguồn nước của họ không đủ, do dự một hồi lâu, họ liền đến chỗ Tần Mặc hỏi han.

Tần Mặc cười nhàn nhạt, sau đó lấy ra những thứ mình mang theo đưa cho họ.

“Cầm đi, một chai nước 1000 tệ.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Mã lão bản nghiến răng, nhưng ông ta không còn cách nào khác, chỉ đành đồng ý.

“Lần này sao anh lại lấy ít tiền của họ thế.” Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Tần Mặc, không phải Tần Mặc nên đòi thêm tiền sao?

Tần Mặc xua tay.

“Thôi bỏ đi, tôi thấy mấy người đó cũng khá đáng thương, bán cho

họ một ít vậy, hơn nữa trong tay tôi còn nhiều lắm." Vật tư trong không gian nhiều không đếm xuể, mình cũng không thiếu chút này.

Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

"Được rồi, tôi biết rồi." Nhưng ngày mai họ chắc chắn sẽ phải tiếp tục tiến vào mộ huyệt, cũng không biết tiếp theo có gặp phải nguy hiểm gì không?

Chương 792

Bàn Tử đi đến bên cạnh Tần Mặc, xoa xoa tay, cười nói với Tần Mặc.

“Đúng rồi, Tần Mặc, có phải cậu còn nhiều đồ ăn lắm không, lấy ra cho mọi người chia nhau đi, tôi thèm quá rồi.” Tần Mặc thở dài.

“Trong số chúng ta, e là chỉ có anh như vậy thôi.” Bàn Tử đưa tay gãi đầu, nhưng anh ta cũng không nói thêm gì nữa, chỉ hơi ngượng ngùng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không từ chối, chỉ lấy đồ ăn ra chia cho mọi người.

“Cầm đi.” Bên kia, Đao Ba ca và mấy người của gã cũng không còn gì ăn, nhưng họ không đến tìm Tần Mặc.

“Không phải kế hoạch của chúng ta là quay về trong vòng ba ngày sao?” Đây đã là ngày thứ ba rồi.

Đao Ba ca nói câu này sambil nhìn Tô Nam.

Tô Nam nhíu mày.

“Chuyện này cũng đành chịu thôi, không phải chúng ta vẫn còn mấy cái bánh quy nén sao?

Ăn tạm lót dạ đi, đợi ngày mai xem có tìm được thứ chúng ta cần không.” Chỉ khi lấy được thứ đó, họ mới có thể rời khỏi nơi này, nếu không thì phải ở lại đây mãi.

Mã lão bản cũng chống gậy đi tới.

“Các người đã nhận tiền của tôi thì phải làm việc cho tôi, tốt nhất đừng giở trò gì, nếu không, tôi nhất định sẽ không tha cho các người.” Đao Ba ca nheo mắt, nhưng gã cũng không có gì để nói, chỉ hừ lạnh

một tiếng rồi ngồi xuống.

Tô Nam đưa tay vỗ vai Đao Ba ca, sau đó đứng dậy nhìn Mã lão bản.

“Yên tâm đi, chúng tôi biết chừng mực.

Nhưng tôi thấy trong số chúng ta chỉ có Tần Mặc là mạnh nhất, ông có thể thương lượng kỹ với cậu ta, e là chỉ có cậu ta mới bảo vệ được ông.” Đao Ba ca nghĩ một lát, rồi nhìn về phía Tần Mặc, trong mắt lộ vẻ căm hận.

Nếu gã có thực lực như Tần Mặc thì tốt rồi, khi đó gã nhất định sẽ xử lý Tần Mặc.

Tần Mặc cảm nhận được ánh mắt của Đao Ba ca, liền ngẩng đầu nhìn gã một cái, nhưng lười nói chuyện với gã.

Gã muốn thế nào thì thế, dù trong lòng có oán hận mình đến đâu cũng chẳng làm được gì nhiều.

Mã lão bản cũng không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi xuống một chỗ.

Không lâu sau, Tần Mặc và mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhưng đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng sói tru từng đợt từ phía xa vọng lại.

Giọng nói của hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật sa mạc, mời tiêu diệt ngay lập tức.】 Tần Mặc nheo mắt, không ngờ ở đây lại có sói hoang.

Nhưng không sao, sói hoang ở đây hẳn không phải là đối thủ của mình.

Tần Mặc đứng dậy, khi bầy sói đến gần, anh lấy kiếm ra.

Sau đó, Tần Mặc lại quay đầu nhìn Lê Thố và Hạo Thiên Chân ở bên cạnh.

“Mọi người tự mình cẩn thận một chút, tôi phải đi đối phó với bầy sói này, nên không thể bảo vệ các người được.” Nhưng may là bầy sói này có lẽ khá dễ đối phó.

Mấy người họ đáp một tiếng.

“Yên tâm đi, chúng tôi biết rồi.” Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ tập trung nhìn vào bầy sói trước mặt.

Mã lão bản muốn đi về phía Tần Mặc, nhưng một con sói đã chặn ngay giữa, khiến ông ta không thể đến gần Tần Mặc.

Tần Mặc liếc nhìn Mã lão bản.

“Ông cứ ở yên đó là được, không cần qua đây.” Mã lão bản thở dài, gật đầu, sau đó ông ta ngồi xuống tại chỗ, lại nhìn sang Tô Nam bên cạnh.

“Cô Tô, cô nhất định phải bảo vệ tôi.” Tô Nam liếc ông ta một cái, không nói gì, chỉ lại nhìn về phía bầy sói, nhắc nhở Đao Ba ca và mấy người của gã.

“Cử hai anh em đến bên cạnh Mã lão bản để bảo vệ ông ấy, dù họ có bị thương cũng không được để Mã lão bản bị thương, biết chưa?” Trong lòng Đao Ba ca tuy có chút khó chịu, nhưng gã cũng chỉ có thể nghe theo Tô Nam.

Hơn nữa, Mã lão bản giàu có như vậy, nếu lần này họ thực sự cứu được ông ta, có lẽ còn có thể nhận được chút lợi lộc từ ông ta.

“Tôi biết rồi.” Đao Ba ca nói xong, liền đi đến bên cạnh Mã lão bản, nhìn ông ta.

“Mã lão bản, ông cứ yên tâm, có chúng tôi ở đây, ông tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.” Mã lão bản thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Lúc này, mấy con sói đang nhìn chằm chằm Tần Mặc, nhưng Tần

Mặc phát hiện ánh mắt của chúng có chút không đúng.

Tần Mặc nhíu mày, lại nghĩ đến sự kiện kỳ quái trong mộ huyệt ban ngày liền nheo mắt lại.

Bên dưới mộ huyệt đó có cơ quan kia, có lẽ không chỉ kích hoạt cơ quan trong mộ mà còn để lộ ra một ít âm sát chi khí.

E rằng bầy sói này chính là đã hít phải âm sát chi khí đó nên mới biến thành bộ dạng này.

Nếu đã vậy, lực tấn công của chúng chắc chắn cũng đặc biệt kinh khủng.

Ngay khi Tần Mặc vừa có suy nghĩ này, một con sói đột nhiên lao về phía anh, Tần Mặc vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm chém về phía con sói đó.

Móng vuốt của con sói va chạm với thanh kiếm của Tần Mặc, cả hai bên đều lùi lại một đoạn.

Tần Mặc nhanh chóng ổn định thân hình, nhưng sắc mặt có chút không tốt.

Sức mạnh của bầy sói này quả thực rất mạnh.

Bên kia, Tô Nam và những người khác cũng đang không ngừng đối phó với bầy sói, nhưng họ nhận ra lực tấn công của chúng có vẻ hơi đáng sợ.

Suy nghĩ một lát, Tô Nam lấy ra một khẩu súng từ trên người, bắn về phía bầy sói.

Một con sói gần Tô Nam nhất lập tức bị cô bắn xuyên qua người, nhưng nó không vì thế mà ngã xuống, chỉ xuất hiện một lỗ máu lớn, sau đó nó lập tức lao về phía Tô Nam.

Tô Nam nắm chặt nắm đấm, cô lập tức nhắc nhở các anh em bên

cạnh.

“Mọi người cẩn thận một chút, bầy sói này có vẻ không đơn giản như vậy, lực tấn công của chúng hơi đáng sợ.” Những người này lập tức đáp lời, nếu đã Tô Nam đã nói vậy, họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Tô Nam lúc này mới thở phào, tiếp đó cô lại nhìn về phía bầy sói xung quanh.

Chương 793

Tiếp theo tự nhiên là một trận huyết chiến.

Nhưng bên Tần Mặc thì tương đối tốt hơn một chút, dù sao cũng có Tần Mặc ở đây giúp đỡ.

Ngay khi Bàn Tử bị một con sói vồ ngã, Tần Mặc lập tức đá vào người con sói đó, con sói bị Tần Mặc đá bay ra ngoài.

Con sói đó ngã xuống đất, ổn định lại thân hình, miệng nó phát ra tiếng gầm gừ, rồi lại đứng dậy, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy nó trở nên thê thảm như vậy, nhưng Tần Mặc không nói nhiều, chỉ lại lao về phía nó.

Đến bên cạnh nó, Tần Mặc vung thanh kiếm trong tay, thanh kiếm lập tức chém vào người con sói.

Thanh kiếm này của Tần Mặc được rót đầy sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch, vì vậy con sói này trong nháy mắt đã bị Tần Mặc chém thành hai nửa.

Mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi Tần Mặc, trên mặt anh lộ vẻ ghê tởm, mùi này thật sự quá khó ngửi.

Xem ra mình phải nhanh chóng giải quyết bọn chúng.

Dù sao tình hình của những người khác cũng không được tốt cho lắm.

Tần Mặc lại ngưng tụ một luồng sức mạnh.

Một con hổ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đẩy con hổ ra.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này lập tức va vào một con sói,

con sói đó lập tức bị con hổ vồ ngã, con hổ há to miệng cắn vào cổ con sói.

Con sói này cố gắng chống cự, nó chắc chắn không muốn mình bị con hổ này giết chết.

Tần Mặc cười lạnh, sau đó anh lập tức đến sau lưng con sói này, dùng thanh kiếm trong tay đâm vào người nó.

Con sói phản ứng lại, trong mắt nó lộ vẻ mờ mịt.

Tại sao tốc độ của Tần Mặc lại nhanh như vậy?

Nhưng sau khi Tần Mặc rút kiếm ra, con sói này liền ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tần Mặc lại nhìn những con sói khác.

Bây giờ phải nhanh chóng giải quyết bọn chúng mới được.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Lại một luồng năng lượng nữa bị Tần Mặc ném ra, luồng năng lượng này lập tức va vào hai con sói gần Tần Mặc nhất.

Hai con sói này lại lăn sang một bên, nhưng chúng nhanh chóng ổn định lại thân hình, sau đó chúng lại đứng dậy nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, lại một kỹ năng nữa bị Tần Mặc ném ra, cơ thể hai con sói trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Những con sói xung quanh cũng thấy Tần Mặc dũng mãnh như vậy, chúng đều có chút do dự, không ngừng lùi về phía sau, dường như đang suy nghĩ có nên đến đối phó với Tần Mặc hay không.

Nhưng Tần Mặc lại chủ động tấn công chúng, vì Tần Mặc biết bầy sói này thường sống theo bầy đàn, nếu lần này mình không dùng chút thủ đoạn để chúng sợ hãi mình, e là sau này chúng sẽ lại đến đây

tấn công những người bên mình.

Không lâu sau, tất cả bầy sói đều bị Tần Mặc giết chết.

Bây giờ chỉ còn lại hai con cuối cùng, may là hai con đó phản ứng khá nhanh, kịp thời chạy trốn khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng của chúng, Tần Mặc cười lạnh.

Sau đó, Tần Mặc lại dùng năng lượng của mình giải quyết một trong số chúng, rồi nhìn con còn lại, con còn lại thì có chút kinh hãi nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Sao có thể chứ?

Sức mạnh của tên nhóc này lại mạnh đến vậy.

Tần Mặc lại không động thủ với nó, chỉ để nó rời khỏi nơi này, vì Tần Mặc biết nó trở về nhất định sẽ nói với đồng bạn của mình rằng người bên này dũng mãnh đến mức nào.

Dù cho bầy sói này có lòng thù dai, chúng cũng không dám quay lại nữa.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ quay đầu nhìn những người bên cạnh, một vài người trong số họ đã bị thương.

Nhưng may là những vết thương này không đặc biệt nghiêm trọng.

Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ tìm một chỗ ngồi xuống.

Không lâu sau, một thuộc hạ của Đao Ba ca lén lút muốn rời khỏi nơi này, nhưng Đao Ba ca đã nhìn thấy và chặn ngay trước mặt người đó.

“Đi đâu đấy?” Người này nghe vậy, nuốt nước bọt, trong mắt lộ vẻ tươi cười.

“Ca, em chỉ muốn đi vệ sinh thôi, không có ý gì khác, anh cho em

qua trước đi.” Nói rồi hắn có chút vội vã, muốn đi về phía trước, nhưng Đao Ba ca đã ấn vai hắn, ném hắn ngã xuống đất.

“Đừng có mơ.” Nghe vậy, người này nghiến răng, trừng mắt nhìn Đao Ba ca.

Đao Ba ca cũng nhìn thấy ánh mắt của hắn.

“Đừng nhìn tôi như vậy, dù anh có nghĩ thế nào cũng vô dụng, vì tôi sẽ không để anh tùy tiện rời khỏi đây, bao gồm tất cả mọi người ở đây cũng vậy.” Chỉ cần họ rời khỏi đây, rất có khả năng sẽ bỏ trốn.

Đao Ba ca chắc chắn không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó.

Tần Mặc cũng thấy, không ngờ Đao Ba ca này cũng có chút thông minh.

Nhưng Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lấy ra một ít đồ ăn, ăn vài miếng rồi quay về nghỉ ngơi.

Mãi cho đến sáng ngày hôm sau, Mã lão bản cử người đến chỗ Tần Mặc, hỏi xem Tần Mặc có muốn xuống lại không, nhưng Tần Mặc đã từ chối.

“Tạm thời chưa, tôi cần nghiên cứu trước đã.” Nghe Tần Mặc nói vậy, người kia đáp một tiếng rồi quay người rời đi.

Nhưng không lâu sau, thuộc hạ của Mã lão bản lại đến.

“Ông chủ của chúng tôi mời anh qua đó một chuyến.” Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ đơn giản thu dọn đồ đạc của mình rồi đến lều của Mã lão bản.

“Có chuyện gì không?” Tần Mặc nhìn Mã lão bản rồi tự nhiên tìm một chỗ ngồi xuống.

Người tình nhỏ của Mã lão bản thấy cảnh này, nhíu mày, cô ta định nói gì đó, nhưng Mã lão bản đã vỗ vai cô ta.

“Em ra ngoài trước đi, tôi muốn nói vài lời với Tần tiên sinh.” Người tình nhỏ mấp máy môi, nhưng cũng không nói gì, chỉ có thể gật đầu, quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của cô ta, Mã lão bản thở phào nhẹ nhõm, ông ta lại nhìn Tần Mặc.

Chương 794

“Tần tiên sinh, tôi muốn biết lần này anh có chắc chắn không?” Tần Mặc nhướng mày.

“Đối với những chuyện này, e là không có ai dám nói với ông rằng họ chắc chắn một trăm phần trăm cả.” Trừ phi đối phương là một tên lừa đảo.

Tần Mặc chắc chắn không muốn làm chuyện như vậy.

Mã lão bản trầm mặc, Tần Mặc nói cũng không sai, ông ta gật đầu, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Nếu đã vậy, nếu chúng ta thật sự mất mạng ở đây thì phải làm sao?” “Làm sao được nữa?

Chịu thôi chứ sao.” Mã lão bản không ngờ đã đến lúc này rồi mà Tần Mặc vẫn còn đùa cợt với ông ta, ông ta thở dài.

“Tần tiên sinh, hy vọng anh có thể nói chuyện nghiêm túc với tôi một chút.” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Được thôi.” “Hành động lần này đối với tôi rất quan trọng, hy vọng Tần tiên sinh có thể hết lòng giúp đỡ, nếu ra ngoài được, tôi nhất định sẽ cho anh rất nhiều tiền.” Tần Mặc đảo mắt, nói thật, anh không hề quan tâm đến số tiền này, dù sao tài sản trên người anh còn nhiều hơn Mã lão bản rất nhiều.

“Tôi biết rồi, nhưng Mã lão bản đến đây, rốt cuộc là muốn thứ gì?” Tần Mặc thăm dò nhìn Mã lão bản, Mã lão bản trầm mặc, ông ta xua tay.

“Chuyện này Tần tiên sinh không cần phải hỏi, anh chỉ cần biết tôi thật sự muốn lấy một thứ trong mộ huyệt này là được rồi.” Tần Mặc

thở dài.

“Vậy được, tôi biết rồi, nếu Mã lão bản đã nói vậy, vậy hai chúng ta cũng coi như không hợp nhau, tôi về trước đây.” “Khoảng bao lâu nữa mới có thể xuống?” Mã lão bản nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

“Tôi sẽ cố gắng nhanh nhất có thể, ông cứ chờ đi.” Sau đó, Tần Mặc rời khỏi nơi này, trở về lều của mình.

Bên kia, Đao Ba ca và Tô Nam vẫn luôn chờ đợi, nhưng qua hai ngày, Đao Ba ca có chút không nhịn được nữa.

“Tài nguyên trên người chúng ta đã hết sạch rồi, lẽ nào còn phải chờ ở đây nữa sao?” Đao Ba ca không hiểu nhìn Tô Nam, Tô Nam nhíu mày.

“Vậy thì làm sao bây giờ?

Anh không nghe Mã lão bản nói sao?

Ông ta phải đợi Tần Mặc, chúng ta cũng chỉ có thể đợi Tần Mặc.” “Tên nhóc đó có tư cách gì mà bắt chúng ta phải đợi ở đây?” Hạo Thiên Chân vừa hay ở gần đó, nghe thấy những lời này, trong mắt cậu ta lộ vẻ cười nhạt.

“Nếu anh không muốn đợi thì cứ tùy, dù sao các người tự hành động, có thể sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, cũng không sao cả.” Hạo Thiên Chân nhún vai, cậu ta thật sự không quan tâm đến sống chết của những người này, cậu ta chỉ cần để ý đến tâm trạng của Tần Mặc là được rồi.

Đao Ba ca nheo mắt, nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân.

“Tao nói cho mày biết, tao sợ Tần Mặc không có nghĩa là tao sợ mày.” Trong lều, Tần Mặc nghe thấy câu này, trong mắt lộ vẻ cười

lạnh, sau đó Tần Mặc trực tiếp bước ra, nhìn chằm chằm Đao Ba ca.

"Người trẻ tuổi đừng quá nóng vội." Nghe Tần Mặc nói vậy, trong lòng Đao Ba ca không khỏi bốc hỏa, nhưng gã lại không muốn ra tay với Tần Mặc, càng không dám cãi lại Tần Mặc, đành bĩu môi, ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ.

Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân.

"Cậu theo tôi vào đây." Hạo Thiên Chân gật đầu, đi vào trong lều của Tần Mặc.

Bàn Tử đang ở trong lều của Tần Mặc, anh ta thấy Hạo Thiên Chân liền cười ha hả.

"Không ngờ mấy tên đó đúng là bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

"Đúng vậy, bọn chúng không phải là loại người như vậy sao?

Nhưng không cần phải so đo với chúng nhiều, dù sao chúng cũng không ảnh hưởng đến chúng ta." Trong lòng Hạo Thiên Chân thật sự nghĩ như vậy.

Bàn Tử đáp một tiếng, Hạo Thiên Chân nói cũng không sai.

"Biết rồi, nhưng Tần Mặc, bây giờ cậu thật sự không có suy nghĩ gì khác sao?" Tần Mặc lắc đầu, lại nhìn Hạo Thiên Chân.

"Trước đây người của cậu đã từng đến nơi này phải không?" Hạo Thiên Chân trầm mặc, gật đầu, đúng là như vậy.

Sau đó, cậu ta lại nhìn ra phía cửa, Tần Mặc thì vẫy tay, một luồng năng lượng xuất hiện trong lều của họ.

"Bọn họ không nghe thấy được nữa đâu." Hạo Thiên Chân lấy ra một tấm bản đồ, đưa cho Tần Mặc.

"Đây là do thuộc hạ của tôi vẽ, anh xem trước đi." Tần Mặc mỉm

cười, sau đó anh cẩn thận nghiên cứu một lúc, rồi đáp một tiếng.

“Tôi biết rồi.” “Vậy chúng ta có nên tiếp tục ở lại đây không?

Bọn họ hình như không còn vật tư gì, hay là chúng ta nhân cơ hội này kiếm chút tiền của họ.” Bàn Tử xoa xoa tay.

“Dù sao tiền của bọn họ cũng không phải kiếm được từ nơi tốt đẹp gì, nếu chúng ta thật sự cướp tiền của họ, vậy cũng coi như làm việc tốt.” Tần Mặc bật cười.

“Không phải anh chỉ muốn tiền của họ thôi sao?

Cần gì phải nói hoa mỹ như vậy?

Cứ nói thẳng ra là được rồi.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

“Tần Mặc, cậu tuyệt đối không thể nói như vậy, tuy tôi thật sự rất muốn tiền của họ, nhưng tôi đây cũng coi như là vì dân trừ hại.” Tần Mặc gật đầu.

“Được rồi, tôi biết suy nghĩ của anh rồi, anh nói gì cũng đúng, vậy được chưa?” Tần Mặc cũng không muốn vạch trần Bàn Tử nữa.

Bàn Tử đáp một tiếng.

“Cất kỹ tấm bản đồ này đi, đừng giao cho người khác, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.” Tần Mặc đưa cho Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cất kỹ tấm bản đồ, đối với Tần Mặc và Bàn Tử, cậu ta chắc chắn không có gì giấu giếm.

Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lại đi ra ngoài.

Mã lão bản vừa hay từ trong lều đi ra, ông ta thấy Tần Mặc, liền đi về phía anh.

“Tần tiên sinh, bây giờ anh có kế hoạch gì tốt không?” Tần Mặc xua tay.

“Cái này thì tự nhiên là không có, nếu tôi có kế hoạch, chắc chắn sẽ nói với ông, ông yên tâm đi, tôi sẽ không bỏ các người lại đây đâu.” Mã lão bản nhíu mày.

“Nhưng mà…” Mã lão bản ngập ngừng, Tần Mặc đương nhiên biết ý của ông ta.

“Yên tâm đi, có tôi ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Tần Mặc an ủi Mã lão bản, Mã lão bản thở dài.

Nhưng bây giờ ông ta cũng không có cách nào khác, Tần Mặc đã nói vậy, ông ta cũng chỉ có thể nghe theo Tần Mặc.

Bên kia, Đao Ba ca có chút không hiểu, đi đến bên cạnh Mã lão bản.

Chương 795

“Mã lão bản, tại sao chúng ta cứ phải chiều theo hắn?

Không phải chúng ta có nhiều người như vậy sao?

Chúng ta tự mình xuống cũng được mà, đâu phải cứ nhất thiết phải có tên nhóc đó mới được.” Nghe vậy, Tô Nam đảo mắt.

“Anh tự mình nhớ lại xem, ở trong mộ huyệt, nếu không có Tần Mặc, e là người còn sống được không có mấy người đâu.” Có lẽ ngay cả Mã lão bản cũng sẽ chết ở nơi đó.

Đao Ba ca bĩu môi, lời của Tô Nam nói dường như cũng có lý.

“Lần trước chúng ta chỉ là trúng bẫy thôi, lần này thì khác rồi, lần này chúng ta qua đó cẩn thận một chút là được mà?” “Đúng vậy, chỉ cần chúng ta không tùy tiện động vào những bảo vật bên trong, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.” Một thuộc hạ khác của Đao Ba ca cũng nói câu này, họ thật sự không muốn ở lại đây nữa.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, ngày mai sẽ hành động.” Tần Mặc nói một câu rồi lấy ra một ít thực phẩm tươi từ không gian của mình, bắt đầu nấu ăn.

Thấy Tần Mặc thảnh thơi như vậy, trong lòng Đao Ba ca càng thêm khó chịu, tại sao lần nào Tần Mặc cũng như vậy?

Thật là để cho hắn ra vẻ quá.

Đao Ba ca bĩu môi, nhưng gã cũng không nói thêm gì nữa, chỉ tìm một chỗ ngồi xuống.

Tuy trong lòng Đao Ba ca rất ghét Tần Mặc, nhưng bây giờ gã căn bản không làm được gì.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng này của Đao Ba ca, Tần Mặc cười lạnh.

Nhưng Tần Mặc lười quan tâm.

Đao Ba ca muốn thế nào thì thế, dù sao gã cũng không ảnh hưởng đến mình.

Đợi đến lúc gần xong, Tần Mặc đã nấu xong bữa ăn.

Ban đầu Mã Nhật Lạp đang ngủ trong lều của mình, ngửi thấy mùi thơm bên ngoài, cô ta lập tức bước ra.

Lê Thố cũng ở đây, họ nhìn về phía Tần Mặc, do dự nhìn anh.

Nhưng cả hai đều không nói gì, Tần Mặc lại chú ý đến ánh mắt của hai người họ, Tần Mặc đảo mắt.

"Muốn ăn thì cứ nói thẳng, không cần phải nhìn tôi như vậy, các người nhìn tôi mà trong lòng tôi cũng thấy hơi hoảng." Nói rồi, Tần Mặc đưa một ít đồ ăn cho Lê Thố và Mã Nhật Lạp.

Lê Thố và Mã Nhật Lạp lập tức vui mừng, hai người họ chắc chắn sẽ không từ chối Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng đang ăn ở đây.

Bên kia, Đao Ba ca nuốt nước bọt, nói thật, thời gian qua họ toàn ăn lương khô, mà bây giờ họ ngay cả lương khô cũng không còn.

Dựa vào đâu mà Tần Mặc lại có nhiều đồ ăn như vậy?

Đao Ba ca muốn đi về phía này, nhưng Tô Nam đã kéo tay gã lại.

"Được rồi, không có chuyện gì đâu, đừng qua đó gây sự với người ta." Gã mặt sẹo nghiến răng.

"Chị Tô, sao lần nào chị cũng bênh bọn họ vậy?

Bọn họ có quan hệ gì với chị đâu." Sắc mặt Tô Nam hơi khó coi.

“Kể cả cậu có muốn qua gây sự với người ta đi nữa, cậu nghĩ cậu đánh lại họ chắc?

Nếu đã không đánh lại thì ngoan ngoãn ở yên đây, đừng gây chuyện cho tôi.” Thấy Tô Nam như vậy, Lê Thố hít sâu một hơi, nhưng anh ta cũng đành chịu, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lê Thố tìm một chỗ ngồi xuống, nắm chặt tay, mặt lộ vẻ tức giận.

Nhưng dù có tức giận đến đâu, anh ta cũng chẳng làm được gì.

Bên này, Tần Mặc ăn uống gần xong thì vươn vai một cái.

Sau đó cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, mãi cho đến sáng sớm hôm sau, Tần Mặc mới gọi mọi người dậy.

“Hôm nay chúng ta sẽ xuất phát.

Tôi hy vọng tiếp theo đây mọi người có thể phối hợp một chút, bất kể xảy ra vấn đề gì, các người đều phải đi theo tôi, hiểu chưa?” Mọi người nghe vậy, nhìn nhau rồi gật đầu.

“Được, chúng tôi hiểu rồi.” Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ đưa mắt nhìn về phía xa.

“Đi thôi.” Mọi người đều đi theo sau lưng Tần Mặc.

Suy nghĩ một lát, Hạo Thiên Chân liền đi tới bên cạnh Tần Mặc, nói nhỏ với anh.

“Phía sau chắc chắn vẫn sẽ có chuyện, hơn nữa...” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa quay đầu lại nhìn sau lưng mình, Tần Mặc đương nhiên hiểu ý của cậu ta.

“Yên tâm đi, có tôi ở đây mà.” Trong mắt Tần Mặc lóe lên một tia cười lạnh, dù gã mặt sẹo có thật sự muốn gây sự thì cũng phải hỏi xem anh có đồng ý hay không.

Lê Thố cũng thấy Tần Mặc như vậy, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc,

lại quay sang nhìn Bàn Tử bên cạnh, nói nhỏ.

“Anh Tần Mặc lúc nào cũng thế này à?

Tôi thấy anh ấy lúc nào cũng có vẻ tự tin.” “Nếu cậu có thực lực như cậu ta thì cậu cũng sẽ tự tin như vậy thôi.

Hơn nữa, Tần Mặc là một người có bản lĩnh thật sự.” Bàn Tử thở dài.

Phải công nhận, Tần Mặc quả thực rất lợi hại.

Nghe vậy, Lê Thố mới đáp một tiếng, được thôi, nếu ngay cả Bàn Tử cũng nói vậy thì anh ta sẽ đi theo Tần Mặc cho tốt.

Không lâu sau, họ đã tìm thấy lối vào, Tần Mặc xuống trước.

Gã mặt sẹo và người của hắn cũng đi cùng Tần Mặc.

Do dự một chút, gã mặt sẹo cười nói với Tần Mặc.

“Nếu chúng ta đã đi cùng nhau, vậy bây giờ có nên buộc lại với nhau không?

Như vậy có thể tránh được việc có người gặp chuyện.” Nghe vậy, Tần Mặc nhướng mày, không ngờ gã lại nghĩ ra cách này, nhưng cũng khá hay.

“Không vấn đề.” Sau đó, Tần Mặc đi đầu lấy dây thừng ra, buộc vào người mình rồi lần lượt đưa cho những người phía sau.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia tuy không biết Tần Mặc nghĩ gì, nhưng anh đã nói vậy thì cứ làm theo ý anh thôi.

Chương 796

Gã mặt sẹo thì đi tới bên cạnh một tên đàn em, ra hiệu bằng mắt.

Tên đàn em này hiểu ý hắn, lập tức gật đầu.

Tiếp đó mọi người tiếp tục đi về phía trước, nhưng một lúc sau, gã mặt sẹo đột nhiên la lớn.

"Chết rồi, người anh em của tôi biến mất rồi, mọi người mau giúp tôi tìm cậu ta với." Tần Mặc nghe thấy, đưa mắt nhìn đoạn dây thừng phía sau, phát hiện sợi dây quả nhiên đã bị đứt.

Tần Mặc nhíu mày, không cần nghĩ cũng biết hai tên này chắc chắn định hợp tác để ra tay với mình.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật trong mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc đột nhiên nhận ra có gì đó không ổn.

Cách đó không xa vang lên một tiếng hét thảm, Tần Mặc đã nghe thấy.

Anh đang định đi qua thì gã mặt sẹo đột nhiên rút dao găm ra, ném về phía Tần Mặc.

Tần Mặc đã thấy, may mà tốc độ phản ứng của anh khá nhanh, anh cẩn thận né sang một bên rồi nhìn chằm chằm gã mặt sẹo.

"Ngươi không nghe thấy huynh đệ của ngươi gặp chuyện sao?

Không ngờ ngươi lại bất chấp tính mạng của huynh đệ mình, lỡ như cậu ta chết thật, xuống dưới cửu tuyền, liệu cậu ta có tha thứ cho ngươi không?" Nghe Tần Mặc nói vậy, gã mặt sẹo nghiến răng, hắn vốn định để đàn em của mình giả vờ một chút để làm Tần Mặc phân tâm, không ngờ tốc độ phản ứng của Tần Mặc lại nhanh đến thế.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến hắn, chỉ muốn đi về phía trước, nhưng gã mặt sẹo lại lần nữa chặn trước mặt Tần Mặc, dùng dao găm tấn công anh.

Tần Mặc biết đây là chuyện liên quan đến mạng người nên không muốn lãng phí thời gian với gã mặt sẹo ở đây.

Khi gã dùng dao đâm về phía ngực Tần Mặc, Tần Mặc trực tiếp nắm lấy cổ tay đối phương, sau đó hơi dùng sức, con dao của gã liền rơi xuống đất.

"Không ngờ ngươi lại thật sự không màng đến tính mạng của huynh đệ mình, ngươi muốn trơ mắt nhìn cậu ta chết ở đây sao?" Nghe câu này của Tần Mặc, gã mặt sẹo không khỏi trợn mắt, bĩu môi.

"Liên quan gì đến ngươi?

Đó là huynh đệ của ta, không phải của ngươi, cần ngươi lắm lời à?" Nhưng đúng lúc này, mùi máu tanh nồng nặc đột nhiên lan ra.

Tô Nam ngửi thấy, thực ra lúc nãy Tô Nam đã nghe được kế hoạch của gã mặt sẹo và tên kia nên không định ra tay, nhưng khi ngửi thấy mùi máu tanh này, sắc mặt anh ta trở nên khó coi, vội vàng chạy tới đây.

"Được rồi, đừng đánh nữa, huynh đệ của ngươi gặp chuyện thật rồi." Gã mặt sẹo sững người, lại đưa mắt nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Có lẽ ban đầu tôi còn có thể cứu huynh đệ của ngươi ra, nhưng bây giờ…" Tần Mặc dừng lại, gã mặt sẹo nhíu mày.

"Sao có thể chứ?

Tuy lần này chúng ta đi một con đường mộ khác lần trước, nhưng con đường này trông cũng không có gì nguy hiểm cả." Mấy con đường mộ này khá giống nhau, nhưng hắn có thể cảm nhận được đây

không phải là một.

Tần Mặc nheo mắt.

“Ngươi biết cái gì, đây là trong mộ huyệt, không phải nơi khác.

Huynh đệ của ngươi thật sự bị ngươi hại thảm rồi.” Nói xong, Tần Mặc nhìn sang một bên khác, sau đó vội vàng đi về phía đó, gã mặt sẹo không còn cách nào khác, đành phải đi theo sau lưng Tần Mặc.

Không lâu sau, họ cùng nhau đi đến cuối con đường mộ, phát hiện cách đó không xa có một pho tượng đá.

Tần Mặc đi đến bên cạnh pho tượng, cẩn thận cảm nhận một chút, phát hiện bên trong pho tượng lại có mùi máu tanh.

Tần Mặc nheo mắt, tiếp đó đặt tay lên pho tượng, quả nhiên cảm nhận được trên đó vẫn còn một chút hơi ấm, sau đó Tần Mặc liền phá vỡ pho tượng.

Khi mọi người thấy người bên trong, ai nấy đều không khỏi trợn to mắt, hít một hơi khí lạnh.

“Sao lại thế này?” “Đúng vậy, lúc nãy cậu ta không phải vẫn ổn sao?

Tại sao bây giờ bên ngoài đột nhiên lại bọc một lớp đá?” Người này chính là huynh đệ của gã mặt sẹo.

Gã mặt sẹo đứng chết trân tại chỗ, hắn có chút khó tin đi về phía đó.

“Không thể nào, mày chắc chắn đang đùa với tao.” Gã mặt sẹo vừa nói, vừa lập tức ngồi xổm xuống đất, cẩn thận kiểm tra huynh đệ của mình, phát hiện người kia đã không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Dù vậy, gã mặt sẹo vẫn không muốn tin, hắn không ngừng lắc đầu.

"Tại sao lại như vậy?" Ngay khi gã mặt sẹo định nói tiếp, Tần Mặc đột nhiên túm lấy cổ áo hắn.

Ngay khi gã định chửi ầm lên, hắn đột nhiên thấy một con quái vật ở cách đó không xa.

Con quái vật này trông bề ngoài giống như xi măng, hơn nữa lớp xi măng này dường như vẫn chưa đông cứng.

Về hình dáng tổng thể, nó trông giống một người, nhưng lại không có ngũ quan, cũng không có các chi khác của con người, chỉ có một đường nét đại khái mà thôi.

Tần Mặc thấy cảnh này, hừ lạnh một tiếng, sau đó cầm kiếm trong tay, xông về phía con quái vật.

Con quái vật dùng cánh tay của nó để chặn kiếm của Tần Mặc, khi kiếm chém vào cánh tay nó, Tần Mặc nghe thấy một tiếng "keng", đó chính là âm thanh kiếm của anh va vào xi măng.

"Nếu tôi đoán không lầm, e rằng huynh đệ của ngươi chính là bị nó tấn công." Gã mặt sẹo nghiến chặt răng, nhìn chằm chằm con quái vật trước mặt.

"Không ngờ chính là mày, trả lại mạng cho huynh đệ của tao." Nói rồi, hắn định xông về phía người xi măng, nhưng Tần Mặc đã kịp thời ngăn hắn lại.

"Ngươi nghĩ với thực lực của ngươi có thể đánh lại thứ này sao?" "Vậy thì sao?

Là nó ra tay với huynh đệ của ta trước, cho dù ta có chết ở đây, ta cũng phải bắt nó trả giá." Tần Mặc bật cười, trong mắt mang theo một tia chế giễu.

“Ngươi thật buồn cười, dù ngươi có cố gắng thế nào cũng không thể giữ nó lại đây được, vậy nên ngươi bỏ cuộc đi.” Nói xong, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm cục diện trước mắt.

“Lực phòng ngự của nó rất mạnh, đừng nói là ngươi, cho dù tất cả người của các ngươi gộp lại cũng chưa chắc làm gì được nó.

Vậy nên ngươi cứ nghe lời tôi, ngoan ngoãn ở yên chỗ đó, đừng qua đây gây thêm phiền phức.” Ngay khi gã mặt sẹo định nói gì đó, Tô Nam bên cạnh kéo cánh tay hắn.

“Được rồi, Tần Mặc đã nói vậy, anh đừng gây thêm phiền phức cho anh ấy nữa.” “Hơn nữa, nếu không phải tự anh muốn cùng huynh đệ của mình bày trò với Tần Mặc, cũng sẽ không ra nông nỗi này.” Trong mắt Tô Nam, họ quả thực không thể làm gì được Tần Mặc, nên những việc họ làm nhiều nhất cũng chỉ là trêu chọc Tần Mặc một chút mà thôi.

Không ngờ cuối cùng lại hại chính mình.

Gã mặt sẹo nghiến chặt răng, nếu lúc nãy người làm việc đó là hắn, có lẽ huynh đệ của hắn đã không gặp chuyện.

Gã mặt sẹo bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể hy vọng Tần Mặc có thể báo thù cho huynh đệ của hắn.

Lúc này, Tần Mặc ngưng tụ ra một luồng năng lượng, đánh về phía người xi măng.

Chương 797

"Cuồng Phong Nhận!" Luồng năng lượng đó đánh trúng người xi măng, người xi măng lập tức lộn nhào về phía sau một vòng, nó đứng vững lại, sau đó giơ tay ra hiệu với Tần Mặc.

Tần Mặc đương nhiên cũng hiểu ý của nó.

Tên này đang chế giễu mình.

Đúng lúc này, tên này đột nhiên mọc ra một đôi mắt, trong mắt mang theo ý cười.

Tần Mặc nhíu mày, không ngờ thứ này lại có thể tùy ý thay đổi hình dạng của mình.

Trong chốc lát, nó đột nhiên biến thành người vừa mới chết.

Gã mặt sẹo thấy vậy, lập tức sững sờ, hắn bước về phía huynh đệ của mình.

"Tại sao?" Tần Mặc vội vàng kéo tay gã mặt sẹo lại.

"Ngươi điên rồi à?

Nếu muốn chết thì cứ qua đó đi.

Thứ này có thể tùy ý biến đổi hình dạng, nó có thể biến thành bất kỳ ai có mặt ở đây." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ nhìn nhau, nhưng cũng không nói gì nữa, có lẽ lời của Tần Mặc là đúng.

Dù sao thì con người xi măng này đã biến thành hình dạng của người đàn ông kia ngay trước mắt họ.

Tần Mặc không nói nhảm nữa, mà ngưng tụ năng lượng của mình.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ được Tần

Mặc ném ra, con đại bàng này nhanh chóng lao về phía người xi măng.

Người xi măng thấy vậy, trực tiếp dùng nắm đấm của nó đánh vào người con đại bàng, sức mạnh của con đại bàng lập tức bị hóa giải đi rất nhiều.

Tần Mặc lại nhìn tảng đá bên cạnh, dùng tảng đá đó ném về phía người xi măng, nhưng khi tay người xi măng chạm vào tảng đá, bên ngoài tảng đá đột nhiên mọc thêm một lớp đá nữa.

Người xi măng trực tiếp dùng lớp đá đó ném về phía Tần Mặc, Tần Mặc dùng kiếm trong tay chém một nhát vào tảng đá, tảng đá lập tức vỡ tan.

Tần Mặc thở phào một hơi, tiếp đó lại nhìn chằm chằm người xi măng trước mặt.

Người xi măng lúc này lại đột ngột lao về phía Tần Mặc, nó dùng chân đá về phía anh.

Tần Mặc bước sang một bên là né được, tiếp đó anh lại siết chặt nắm đấm, không ngừng tấn công nó.

Nó đương nhiên không phải là đối thủ của Tần Mặc, nên không lâu sau, nó đã bị Tần Mặc đánh ngã xuống đất.

Trong mắt người xi măng lộ vẻ kinh ngạc, nó không ngờ năng lượng của Tần Mặc lại mạnh đến vậy, xem ra không thể đến quá gần Tần Mặc được.

Nghĩ vậy, nó trực tiếp dùng sức mạnh của mình ngưng tụ ra một lớp xi măng, còn nắm đấm của Tần Mặc thì đánh trúng lớp xi măng đó.

Tần Mặc lập tức cảm nhận được năng lượng khổng lồ truyền đến từ lớp xi măng này, nhưng tay anh cũng không bị thương, Tần Mặc chỉ đá nó sang một bên.

Khi đá vào người nó, Tần Mặc cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh cứng rắn từ trên người nó.

Không ngờ thứ này có thể tùy ý ngưng tụ lớp xi măng trên người, xem ra quả thực có chút phiền phức.

Tần Mặc không khỏi thở dài.

Bên này, gã mặt sẹo thì nghiến chặt răng, nhìn chằm chằm tình hình trước mặt.

Hắn chắc chắn hy vọng Tần Mặc có thể giúp huynh đệ của hắn báo thù, nhưng hiện tại xem ra tình hình có chút không ổn.

Gã mặt sẹo nghĩ một lát, rồi nhìn con dao găm trong tay mình, lẳng lặng cầm lấy con dao, di chuyển sang một bên khác.

Tần Mặc hiện tại vẫn đang không ngừng giao thủ với người xi măng này.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Lại một luồng năng lượng xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném luồng năng lượng đó ra ngoài.

Luồng năng lượng này nhanh chóng cuốn đến trước mặt người xi măng, sức mạnh trên người người xi măng bị luồng năng lượng này của Tần Mặc cuốn đi sạch sẽ.

Tuy nhiên, người xi măng cũng không cảm thấy có gì, nó trực tiếp thả lỏng cơ thể, cơ thể nó cũng bị cuốn vào trong cơn lốc của Tần Mặc.

Nếu là một tảng đá bình thường bị Tần Mặc cuốn vào, có lẽ nó đã sớm vỡ nát, nhưng người xi măng này chắc chắn không giống vậy.

Hiện tại năng lượng trên người nó không ngừng phóng ra ngoài, và những sức mạnh bên ngoài này sẽ biến thành từng lớp xi măng mới.

Năng lượng của Tần Mặc không thể trực tiếp phá vỡ lớp xi măng mới của nó.

Tần Mặc không khỏi thở dài, thứ này thật sự rất cứng.

Tần Mặc véo cằm, cẩn thận suy nghĩ một chút.

Xem ra dùng những phương pháp bạo lực hơn cũng không thể giết chết thứ này được.

Tần Mặc nhướng mày, lại nhìn chằm chằm đối phương.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Lại một con hổ nữa được Tần Mặc ném ra, con hổ này nhanh chóng vồ lên người người xi măng.

Hiện tại cơn lốc của Tần Mặc đã biến mất, người xi măng thấy cảnh này không khỏi bĩu môi.

Sau đó nó dùng năng lượng của mình trực tiếp đối đầu với con hổ này.

Nó không sợ nhất là người khác cứng đối cứng với nó.

Dù sao năng lượng của nó cũng khá mạnh mẽ, nếu đối phương thật sự dám cứng đối cứng với nó, nó có thể trực tiếp đánh nát đối phương.

Quả nhiên, sau khi con hổ của Tần Mặc đối đầu với nó, con hổ của Tần Mặc liền từ từ tan biến.

Tần Mặc không khỏi thở dài, tình hình hiện tại có chút nằm ngoài dự liệu của anh.

Đúng lúc này, sau lưng người xi măng đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, vốn dĩ mình đối phó với người xi măng này đã có chút phiền phức rồi, không ngờ gã mặt sẹo còn cố tình gây sự cho mình.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lúc này người xi măng cũng đã phát hiện ra gã mặt sẹo sau lưng, trong mắt nó lóe lên một tia cười, tiếp đó nó trực tiếp đưa tay ra nắm lấy con dao găm của gã mặt sẹo.

Gã mặt sẹo trợn to mắt, hắn không ngờ tốc độ phản ứng của người xi măng lại nhanh đến vậy, tiếp đó hắn dùng sức nắm chặt con dao của mình, không ngừng ấn về phía người xi măng.

"Mày chết đi cho tao." Đúng lúc này, rất nhiều xi măng đột nhiên từ trên con dao từ từ di chuyển về phía gã mặt sẹo, gã mặt sẹo muốn rút tay về, nhưng đã hơi muộn.

Chương 798

Tần Mặc nhân cơ hội đến bên cạnh gã mặt sẹo, một cước đá vào người người xi măng.

Người xi măng bị Tần Mặc đá trúng, lùi về phía sau mấy bước, cơ thể nó va vào tảng đá phía sau.

Còn Tần Mặc thì ném gã mặt sẹo sang một bên, sau đó sắc mặt âm trầm nói.

"Nếu ngươi không muốn chết thì đừng qua đây nữa, nếu không, lần sau ta sẽ không cứu ngươi nữa." Trong lòng gã mặt sẹo có chút khó chịu, vốn dĩ lần này định hại Tần Mặc, không ngờ lại hại chết huynh đệ của mình, kết quả bây giờ muốn báo thù lại phải dựa vào Tần Mặc, hơn nữa Tần Mặc còn cứu hắn trong quá trình báo thù.

Những điều này thực sự quá đả kích tâm lý của gã mặt sẹo.

Nhưng gã mặt sẹo cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn, hắn lùi về phía sau một đoạn.

Tô Nam cũng nhắc nhở gã mặt sẹo.

"Nếu anh thật sự muốn báo thù cho huynh đệ của mình, thì đừng tùy tiện qua đó nữa, nếu không chỉ gây thêm phiền phức cho Tần Mặc, đám người chúng ta ở đây không chừng đều bị anh hại chết." Gã mặt sẹo há miệng, muốn phản bác, nhưng lại không biết nên nói gì, đành phải ngậm miệng lại.

Thấy hắn như vậy, Tô Nam mới hừ lạnh một tiếng, anh ta lại nhìn chằm chằm người xi măng ở cách đó không xa.

Anh ta định đợi đến khi Tần Mặc không đánh lại người xi măng này, sẽ vội vàng qua giúp đỡ, như vậy, Tần Mặc nhất định sẽ ghi nhớ

anh ta.

Lúc này Tần Mặc đang nhìn chằm chằm người xi măng trước mặt, trong mắt người xi măng lóe lên một tia oán hận, nếu không phải Tần Mặc, e rằng nó đã sớm giết chết những người bên phía Tần Mặc rồi, đều tại Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng này của nó, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Ngươi đừng dùng bộ mặt này để lừa người nữa được không?

Ngươi thực sự không hợp." Tần Mặc lắc đầu, nghe Tần Mặc nói vậy, người xi măng lại biến về hình dạng ban đầu của nó.

Ngay khi Tần Mặc nghĩ rằng nó định dùng trạng thái này để đối phó với mình, nó đột nhiên lại từ từ biến thành Tần Mặc.

Nhưng bộ dạng nó biến thành lại có chút khác với Tần Mặc, nó biến thành xấu hơn Tần Mặc một chút.

Tần Mặc trợn mắt.

"Ngươi biến thành ta thì biến đi, sao lại biến xấu thế này?

Chẳng lẽ ta trông khó coi lắm à?" Tần Mặc vừa nói, vừa đưa tay sờ mặt mình.

Người xi măng không ngờ Tần Mặc lại sỉ nhục nó như vậy, nó không khỏi trợn to mắt, sau đó nó liền lao về phía Tần Mặc.

Nếu Tần Mặc đã nói vậy, nó phải bắt Tần Mặc trả giá.

Tần Mặc thấy vậy, không khỏi bĩu môi, tiếp đó Tần Mặc một cước đá vào ngực nó, nó lại bị Tần Mặc đá lùi về phía sau một đoạn rất xa mới đứng vững lại được.

Nó có chút không phục nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó, Tần Mặc cười cười.

“Ngươi đừng biến thành bộ dạng này nữa được không, thực sự quá khó coi.” Tần Mặc lắc đầu, nó không để ý đến Tần Mặc nhiều như vậy, mà tiếp tục lao về phía Tần Mặc.

Nghĩ một lát, Tần Mặc lại đổi một kỹ năng khác.

“Phi Sa Tẩu Thạch!” Năng lượng xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném luồng năng lượng đó về phía người xi măng.

Người xi măng có chút kinh ngạc, tiếp đó nó há to miệng, nuốt luồng năng lượng đó vào bụng.

Tần Mặc nhíu mày, bởi vì năng lượng của Tần Mặc khá mạnh, nhưng không ngờ người xi măng này nói nuốt là nuốt.

Tần Mặc gần như đã hiểu ra, nếu năng lượng tương đương với người xi măng, nó có thể chặn được, cũng có nghĩa là mình phải sử dụng những phương pháp có thể khắc chế nó.

Phương pháp đó là gì?

Chưa đợi Tần Mặc nghĩ nhiều, người xi măng này đã trực tiếp đến bên cạnh Tần Mặc, tấn công anh.

Tần Mặc không còn cách nào khác, bây giờ cũng chỉ có thể đối phó với nó trước.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Một thủ ấn khổng lồ được Tần Mặc đẩy ra, Tần Mặc đánh thủ ấn này lên người người xi măng.

Người xi măng lập tức lùi về phía sau một đoạn rất xa, nhưng nó rất nhanh đã đứng vững lại, nó có chút bực bội nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy vậy, trong mắt mang theo một tia cười nhàn nhạt.

“Nhìn lên người ngươi đi.” Người xi măng nghe Tần Mặc nói vậy, cúi đầu nhìn cơ thể mình, quả nhiên phát hiện trên ngực mình

đang có một thủ ấn khổng lồ.

Thấy cảnh này, người xi măng nắm chặt nắm đấm, sắc mặt cũng trở nên khó coi hơn rất nhiều.

Không ngờ lại xảy ra tình huống như vậy.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo một tia cười nhàn nhạt.

Xem ra năng lượng của mình vẫn có tác dụng nhất định, vậy tiếp theo cứ cố gắng thêm một chút.

Nghĩ rõ ràng rồi, Tần Mặc lại ngưng tụ ra một luồng năng lượng.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, thanh bảo kiếm này đánh về phía người xi măng ở cách đó không xa.

Người xi măng nghĩ một lát, rồi ngưng tụ năng lượng, trước mặt nó lập tức xuất hiện một tấm chắn khổng lồ, thanh bảo kiếm của Tần Mặc đánh lên tấm chắn của nó.

Tấm chắn lập tức xuất hiện một vết nứt, Tần Mặc chú ý thấy, Tần Mặc lại lần nữa tăng thêm sức mạnh của mình.

Vết nứt trên tấm chắn ngày càng lớn.

Tần Mặc thấy vậy, không khỏi cười lên, sau đó Tần Mặc trực tiếp mở miệng nói.

"Ngươi không phải là đối thủ của ta, bỏ cuộc đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, người xi măng hít sâu một hơi, tiếp đó nó gầm lên một tiếng, trên người nó lại đột nhiên xuất hiện rất nhiều xi măng, lớp xi măng này lập tức bao bọc lấy mấy thanh kiếm kia.

Nó hơi dùng sức, liền đẩy lớp xi măng ra ngoài, ngay cả thanh kiếm của Tần Mặc cũng biến mất.

Tần Mặc nhướng mày, nhưng Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa.

Nếu nó đã né được, vậy tiếp theo cứ dùng năng lượng khác để đối phó đối phương thôi.

Nghĩ rõ ràng rồi, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm đối phương, đột nhiên xuất hiện sau lưng đối phương.

Tần Mặc dùng cùi chỏ của mình đánh vào người nó, nhưng nó lại không né, hơn nữa nó còn dùng xi măng của nó bám vào cùi chỏ của Tần Mặc, cùi chỏ của Tần Mặc lập tức xuất hiện một lớp xi măng.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, tiếp đó Tần Mặc lập tức bóc lớp xi măng đó ra.

Chương 799

Thấy Tần Mặc như vậy, nó lập tức lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, tiếp đó Tần Mặc đối đầu với nó, hai bên đều lùi về phía sau một đoạn rất xa mới đứng vững lại được.

Tần Mặc thở phào một hơi, tiếp đó Tần Mặc lại nhìn nó.

Người xi măng này cũng đã biết mình không phải là đối thủ của Tần Mặc, nên nó quay đầu định tấn công mấy người khác bên phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy vậy, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Muốn tấn công đồng bạn của anh, cũng phải hỏi xem anh có đồng ý không?

Tần Mặc ngưng tụ năng lượng, một luồng sức mạnh khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đánh luồng sức mạnh đó về phía đối phương.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Thấy Tần Mặc ép mình lùi lại, trong lòng người xi măng càng thêm tức giận.

Còn Tần Mặc thì quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân ở bên kia, nhắc nhở mấy người họ.

"Cậu dẫn những người khác lùi về phía sau một chút đi, tôi phải ở đây đối phó với thứ này." Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân thở dài, đáp một tiếng, tiếp đó cậu ta quay đầu, nhìn những người bên cạnh mình.

"Chúng ta lùi về phía sau một chút, để không làm phiền đến Tần Mặc và họ ở đây." Vốn dĩ không giúp được Tần Mặc, trong lòng cậu ta đã khá khó chịu rồi, nếu bây giờ ngay cả lời cũng không nghe, thì phiền phức rồi.

Thấy họ đều đã lùi lại, Tần Mặc mới thở phào một hơi, tiếp đó Tần Mặc lại đưa mắt nhìn lên người người xi măng.

Nếu mấy người họ đã lùi lại rồi, vậy tiếp theo mình có thể thả lỏng tâm tình để đối phó đối phương rồi.

Người xi măng cũng thấy bộ dạng này của Tần Mặc, nắm đấm của nó siết chặt lại, sau đó nó liền lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, tiếp đó Tần Mặc cười nói.

"Ngươi nghĩ tốc độ của ngươi nhanh hơn một chút, là có thể đối phó được ta sao?

Xin lỗi, ta chưa bao giờ nghĩ vậy." "Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Những tinh thể băng khổng lồ xuất hiện xung quanh người xi măng, sau đó Tần Mặc lại dùng kiếm trong tay chém về phía nó.

Cơ thể người xi măng bị những tinh thể băng này của Tần Mặc khống chế, nên bây giờ nó coi như không thể né tránh.

Còn thanh kiếm của Tần Mặc, cũng trực tiếp chém vào cánh tay của nó, trên cánh tay của nó lập tức xuất hiện một vết nứt, trong mắt nó mang theo vẻ kinh hãi.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó Tần Mặc quay đầu đưa mắt nhìn lên những tinh thể băng này.

"Sức mạnh của mình vẫn là sức mạnh trước đây, chẳng lẽ có liên quan đến những tinh thể băng này sao?" Tần Mặc không biết suy đoán của mình là đúng hay sai, sau đó Tần Mặc lại nhìn chằm chằm người xi măng trước mặt.

"Nếu đã như vậy, vậy thì thử lại lần nữa." Nói xong, Tần Mặc liền lùi về phía sau, người xi măng này bây giờ cũng đã phản ứng lại, nó dùng năng lượng của mình ngưng tụ ra một thanh kiếm khổng lồ.

Thanh kiếm này trông giống như xi măng, nó trực tiếp dùng thanh kiếm này chém về phía những tinh thể băng xung quanh.

Trên những tinh thể băng này lập tức xuất hiện từng vết nứt, tiếp đó người xi măng này lộn nhào về phía sau một vòng, sau khi đứng vững lại thì thở phào một hơi, nhưng đúng lúc này, nó đột nhiên cảm nhận được nhiệt độ xung quanh dường như đã giảm đi rất nhiều.

Người xi măng nhíu mày, nó đưa mắt nhìn lên người mình, quả nhiên thấy tốc độ cuộn trào của xi măng trên người nó đã chậm đi rất nhiều.

Sức mạnh của nó quả thực bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ xung quanh.

Tần Mặc lúc này lại ném ra một chiếc rìu băng.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Chiếc rìu băng nhanh chóng đánh về phía người xi măng, người xi măng không còn cách nào khác, chỉ có thể ngưng tụ ra một tấm chắn.

Còn chiếc rìu của Tần Mặc, cũng chém vào tấm chắn này của nó, tấm chắn của nó lập tức xuất hiện một vết nứt, tiếp đó tấm chắn này của nó sắp sửa vỡ tan.

Tần Mặc thấy vậy, trong mắt mang theo một tia cười, sau đó Tần Mặc vội vàng lùi về phía sau.

Sau khi đứng vững lại, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm người xi măng.

Nhưng đúng lúc này, tấm chắn của nó đột nhiên biến mất, còn chiếc rìu của Tần Mặc thì trực tiếp chém vào vai nó.

Người xi măng lập tức phát ra một tiếng hét thảm, nó quay đầu nhìn chằm chằm chiếc rìu trên vai mình, nó muốn gỡ chiếc rìu ra, nhưng nó lại không có năng lượng đó.

Tần Mặc đã nhìn thấy cơ hội, anh tận dụng lúc này tung người nhảy lên, tung một cú đá về phía đối phương.

Thủy Nê Nhân bị Tần Mặc đá ngã văng xuống đất.

Lúc này, Tần Mặc đã hoàn toàn hiểu ra chân tướng.

"Xem ra lớp xi măng của ngươi bị ảnh hưởng bởi môi trường, hèn chi." Tần Mặc lại liên tưởng đến tình huống thực tế, xi măng khi ở nhiệt độ đặc biệt thấp quả thực sẽ xuất hiện tình trạng khô nứt.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhìn chằm chằm vào Thủy Nê Nhân.

"Đã như vậy, tiếp theo muốn giải quyết ngươi chẳng phải càng đơn giản hơn sao?" Sau khi dứt lời, Tần Mặc lại một lần nữa ngưng tụ một đạo năng lượng.

"Ngưng Băng Quyết!" Lại một thanh đoản kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Anh đẩy mạnh thanh kiếm ra, nó lao nhanh về phía Thủy Nê Nhân.

Thủy Nê Nhân thấy vậy, vội vàng lăn sang bên cạnh để né tránh.

Hiện tại trên thân thể hắn đã xuất hiện rất nhiều vết nứt, nếu còn bị đoản kiếm hàn băng này đâm trúng, năng lượng trên người hắn sẽ càng ngày càng thấp, thậm chí có khả năng bị Tần Mặc tiêu diệt.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể để bản thân rơi vào tình cảnh đó.

Chỉ tiếc là tốc độ của hắn làm sao nhanh bằng năng lượng của Tần Mặc?

Hơn nữa, Tần Mặc còn ngưng tụ thêm một luồng sức mạnh để khống chế cơ thể hắn.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Thủy Nê Nhân lập tức không thể

cử động, hắn cũng không còn đủ năng lượng để phản kháng, thế nên thanh đoản kiếm của Tần Mặc đâm thẳng vào người hắn.

Lúc này, trên người Thủy Nê Nhân xuất hiện từng đạo băng tinh dày đặc, trông vô cùng đáng sợ.

Tần Mặc thấy vậy liền thở phào một hơi, rồi từ từ tiến lại gần.

Thủy Nê Nhân trong lòng có chút sợ hãi, không ngừng lùi về phía sau, nhưng Tần Mặc làm sao có thể cho hắn cơ hội đó?

Tần Mặc nhào lộn một cái đã đến ngay trước mặt hắn.

"Bây giờ ngươi căn bản không phải là đối thủ của tôi." Sau khi nói ra lời chế giễu, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ năng lực của mình.

Sức mạnh của Tần Mặc mang theo một tia Hắc Long Huyết Mạch, luồng sức mạnh này đánh mạnh lên người Thủy Nê Nhân, khiến hắn văng ra xa.

Sau khi lăn đi một đoạn dài, Thủy Nê Nhân mới ổn định được thân hình, hắn nhìn chằm chằm vào những khối băng trên người mình.

Chương 800

Nếu không có những khối băng này, năng lượng của hắn đã không bị hạn chế.

Suy nghĩ một chút, hắn lại ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm khổng lồ, rồi dùng nó chém mạnh vào chính thân thể mình để phá băng.

Tần Mặc đứng hình mất một lúc, sau đó nhíu mày.

"Quả thực là nằm ngoài dự liệu của tôi." Tần Mặc mỉm cười, nhưng không nói gì thêm mà lao thẳng về phía hắn.

Đến gần đối phương, Tần Mặc tung một cú đá mạnh.

Lúc này, những mảnh băng tinh trên người Thủy Nê Nhân đã bị hắn loại bỏ.

Hắn thở phào một hơi rồi nhìn Tần Mặc.

May quá, giờ băng tinh đã mất, liệu hắn có thể chống lại năng lượng của Tần Mặc được không?

Ngay khi luồng sức mạnh của Tần Mặc lại đánh tới, hắn vội vàng ngưng tụ ra một tấm bình chướng.

Tấm bình chướng này va chạm trực diện với sức mạnh của Tần Mặc, nhưng hiện tại nó lại vô cùng mỏng manh.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc đã phá tan tấm bình chướng đó.

Bình chướng nổ tung, Thủy Nê Nhân nghiến răng chịu đựng khi bị sức mạnh của Tần Mặc tấn công trúng, khiến hắn phải lùi lại một đoạn.

Tần Mặc biết hiện tại hắn không phải là đối thủ của mình, nhưng trong đầu anh đột nhiên nảy ra một ý tưởng mới.

“Tôi khá tò mò, nếu tôi lại dùng lửa để nướng ngươi thì kết quả sẽ thế nào?” Thủy Nê Nhân trợn tròn mắt, không thể tin được nhìn Tần Mặc, rốt cuộc anh muốn làm gì?

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Một con hỏa long khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Anh nở nụ cười rồi điều khiển con hỏa long lao đi.

Hỏa long nhanh chóng bay đến, vây quanh Thủy Nê Nhân.

Thủy Nê Nhân vội vàng ngưng tụ một ít xi măng để đánh trả, nhưng hỏa long đã va chạm mạnh vào lớp xi măng đó.

Lớp xi măng vốn đã giòn, sau khi bị hỏa long của Tần Mặc thiêu đốt lại càng trở nên cứng ngắc và dễ vỡ.

Tần Mặc thấy vậy liền nhướng mày.

Xem ra năng lượng của mình vẫn rất mạnh.

Tiến lại gần tấm bình chướng, Tần Mặc chỉ cần dùng chút sức, tấm bình chướng đã vỡ vụn.

Tần Mặc lại giãn cách khoảng cách với Thủy Nê Nhân.

Thủy Nê Nhân không ngờ lớp bảo vệ xi măng của mình lại bị Tần Mặc phá vỡ dễ dàng như vậy, hắn nhìn anh đầy vẻ bất lực.

“Đã bảo rồi, đừng dùng khuôn mặt của tôi nữa, xấu chết đi được.

Ngươi không nghe thì tôi chỉ còn cách đánh ngươi yếu đi, để ngươi không thể dùng khuôn mặt này nữa.” “Lôi Đình Chi Nộ!” Những tiếng nổ lớn vang dội giữa không trung.

Hiện tại lớp xi măng trên người Thủy Nê Nhân không còn lợi hại nữa, nên sấm sét của anh có thể tùy ý đánh nát thứ đó.

Dù sao thì cứ thử một chút xem sao.

Đạo kinh lôi đầu tiên của Tần Mặc đánh thẳng xuống Thủy Nê Nhân.

Thủy Nê Nhân không biết lớp xi măng của mình có chống đỡ nổi không, nhưng đây là thiên lôi, với năng lượng của hắn thì căn bản không thể kháng cự.

Việc duy nhất hắn có thể làm là dốc toàn lực để chống đỡ.

Chẳng mấy chốc, kinh lôi đã giáng xuống lớp xi măng.

Trên bề mặt xi măng xuất hiện vô số vết nứt chằng chịt như mạng nhện.

Tần Mặc nhướng mày.

Xem ra đạo thiên lôi này khá lợi hại.

Tiếp sau đó, lớp xi măng của Thủy Nê Nhân lại một lần nữa vỡ vụn.

Nhưng hắn vẫn không cam lòng, vội vàng ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm khổng lồ khác.

Sau đó, Thủy Nê Nhân nhìn lên đám mây sấm sét của Tần Mặc, cầm kiếm chém thẳng vào đám mây đó.

Nhưng khi hắn vừa tiếp cận, đạo kinh lôi thứ hai đột ngột giáng xuống.

Nó đánh trực diện vào thanh kiếm, khiến thanh kiếm ngay lập tức biến thành tro bụi.

Thủy Nê Nhân ngơ ngác nhìn thanh kiếm của mình, không hiểu tại sao lại ra nông nỗi này.

Tần Mặc nhìn thấy biểu cảm của hắn thì không nhịn được mà bật cười.

Tuy nhiên anh cũng biết làm vậy hơi thiếu lịch sự, nên cố nhịn cười và tiếp tục quan sát Thủy Nê Nhân.

Thủy Nê Nhân thấy bộ dạng đó của Tần Mặc thì nắm chặt nắm đấm.

Ngay sau đó, cơ thể hắn lại biến về thành một người bùn.

Tần Mặc thở dài.

"Dù ngươi có biến thành cái dạng gì thì cũng không chống đỡ được đạo kinh lôi thứ ba của tôi đâu.

Chết đi." Dứt lời, Tần Mặc điều khiển đạo kinh lôi thứ ba giữa không trung giáng xuống.

Kinh lôi đánh thẳng lên người Thủy Nê Nhân, tạo ra một vết nứt sâu hoắm.

Tần Mặc nhân cơ hội lao đến, đấm mạnh vào người hắn khiến hắn ngã gục.

Cùng lúc đó, lớp xi măng trên người hắn liên tục chảy ra.

Tần Mặc biết hắn đã mất khả năng kiểm soát năng lượng, khiến lớp xi măng không ngừng tan rã.

Tần Mặc lên tiếng nhắc nhở những người phía sau: "Mọi người cẩn thận một chút, đừng để lớp xi măng này chạm vào người, nếu không hậu quả sẽ rất đáng sợ đấy." Nghe vậy, họ nhìn nhau rồi vội vàng gật đầu.

Chương 801

Tần Mặc đã nói thế thì họ chỉ có thể nghe theo.

Tần Mặc thở phào, quay đầu nhìn Thủy Nê Nhân.

Thủy Nê Nhân cũng nghe thấy lời Tần Mặc, ban đầu hắn định để lớp xi măng tiếp cận mọi người để hấp thụ năng lượng của họ, nhưng không ngờ lại bị Tần Mặc nhìn thấu.

Thủy Nê Nhân càng thêm tức tối, hắn lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, tung một cú đá vào ngực hắn.

Thủy Nê Nhân bị đá bay ra xa, ngã vật xuống đất.

Tần Mặc không khỏi thở dài.

Nhưng Thủy Nê Nhân không muốn bỏ qua cho Tần Mặc dễ dàng như vậy, hắn lại lao lên lần nữa.

Khi đến gần Tần Mặc, hắn định tiếp tục giao thủ nhưng nhanh chóng bị Tần Mặc hất văng xuống đất.

Tiếp đó, Tần Mặc ngưng tụ năng lượng, luồng khí đen kịt không ngừng luân chuyển trên người anh.

Chỉ trong chốc lát, một nguồn năng lượng cực mạnh bao phủ lấy Tần Mặc.

Thủy Nê Nhân trợn tròn mắt, không thể tin được Tần Mặc lại sở hữu nguồn năng lượng cường hãn đến vậy.

Chưa kịp để hắn phản ứng, luồng hắc khí trên người Tần Mặc từ từ hình thành một con Hắc Long khổng lồ.

Con Hắc Long này ngay lập tức nuốt chửng Thủy Nê Nhân, lớp xi măng trên người hắn cũng biến mất không dấu vết.

Rất nhanh sau đó, Hắc Long biến mất, còn Thủy Nê Nhân thì hóa thành một bức tượng đá khổng lồ.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, anh quay sang nhìn Đao Ba Ca ở phía bên kia.

Đao Ba Ca nghiến răng không nói lời nào, chỉ đi đến bên cạnh xác của đồng đội mình.

"Xin lỗi người anh em, là tôi đã hại cậu." Đao Ba Ca nói lời xin lỗi với cái xác, Tần Mặc bĩu môi, còn Bàn Tử ở bên cạnh thì không nhịn được mà bồi thêm một câu: "Nếu đã biết thế này thì ngay từ đầu làm vậy làm gì?

Hơn nữa anh làm vậy là để hại Tần Mặc.

Sự thật đã chứng minh, không nên có tâm địa hại người." Nghe vậy, Đao Ba Ca càng thêm khó chịu, hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử.

"Liên quan gì đến anh, đến lượt anh ở đây nhiều lời sao?" Việc mất đi một người anh em đã khiến hắn rất đau lòng, lại thêm những lời của Bàn Tử càng làm hắn cảm thấy cái chết của đồng đội hoàn toàn là do mình tự chuốc lấy.

Hạo Thiên Chân vốn tính tình hiền lành nhưng nghe vậy cũng không nhịn được: "Chuyện này có liên quan đến Bàn Tử hay không không quan trọng, tại sao anh lại mắng anh ấy?

Hơn nữa, trước đó đã có rất nhiều người khuyên anh đừng tùy tiện gây rắc rối cho Tần Mặc, nhưng anh thì sao?

Anh đã làm gì?" Tô Nam do dự một chút, cảm thấy dù thế nào Đao Ba Ca cũng là thuộc hạ của mình, nên vẫn phải lên tiếng: "Được rồi, tạm thời cứ thế đi, tôi sẽ dạy dỗ lại anh ta.

Chuyện này là anh ta sai, mọi người đừng chấp nhặt quá." Thấy

thái độ của Tô Nam như vậy, Bàn Tử mới hài lòng gật đầu.

"Chả trách địa vị người ta cao hơn anh, nhìn thái độ xử sự của người ta mà học tập kìa." Đao Ba Ca hít một hơi thật sâu, nén cơn giận trong lòng.

Bây giờ hắn cũng chẳng làm gì được, vì thực lực của Tần Mặc đã rành rành ra đó, và đúng là vì hắn muốn hại Tần Mặc nên mới dẫn đến kết cục này.

Lần này hắn tuyệt đối không dám xung đột với Tần Mặc nữa.

Tần Mặc cũng không nói thêm gì, chỉ hướng mắt về một phía bức tường cách đó không xa.

Anh có thể cảm nhận được con đường chính xác nằm ở hướng đó.

Tần Mặc bước lại gần, quan sát kỹ bức tường rồi đưa tay sờ soạn để cảm nhận.

Ở bên kia, Tô Nam cũng đi đến cạnh Tần Mặc.

Tô Nam biết bản lĩnh của Tần Mặc, ông ta tin rằng chỉ cần đi theo anh thì chắc chắn sẽ đến được nơi cần tới.

Một lúc sau, Tần Mặc đã tìm thấy vị trí của cơ quan.

Anh mở nó ra, chỉ một lát sau, một lối đi trong mộ hiện ra.

Tần Mặc thở phào, nhìn Đao Ba Ca: "Được rồi, đừng ở đó mà đau lòng nữa, đã đến lúc này rồi, cùng nhau đi tiếp mới là quan trọng nhất." Trong mộ huyệt này thường xuyên xảy ra thương vong, nếu cứ vì một chút tổn thất nhỏ mà dừng lại lâu sẽ rất mất thời gian và rắc rối.

Đao Ba Ca hít một hơi sâu, không còn cách nào khác đành phải nghe theo Tần Mặc và cùng mọi người tiến về phía trước.

Lúc này, Tần Mặc nhắc nhở những người đi sau: "Khuyên mọi

người một câu, trong mộ đạo này đừng có sờ soạn lung tung, nếu xảy ra chuyện gì thì đừng trách tôi." Họ nhìn nhau rồi gật đầu.

Trải qua những chuyện vừa rồi, họ đã biết bản lĩnh của Tần Mặc nên chắc chắn sẽ phục tùng anh vô điều kiện.

Lê Thố tò mò tiến lại gần Tần Mặc: "Anh Tần Mặc, tại sao anh có thể tùy ý triệu hoán Hắc Long vậy?

Em trước đây chỉ thấy cảnh này trên tivi thôi." Nghe câu hỏi của Lê Thố, Tần Mặc có chút bất lực: "Không có gì đâu, chúng ta làm nghề này thì chắc chắn phải có một vài năng lực đặc biệt chứ." Thật ra Tần Mặc cũng từng do dự không biết có nên phô diễn thực lực thật sự trước mặt họ không.

Nhưng anh nghĩ lại, dù có che giấu thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nếu họ thực sự muốn đối phó với anh, thì dù anh có giấu nghề, họ cũng sẽ tìm cách tìm hiểu bản lĩnh thật sự của anh.

"Đi tiếp thôi." Tần Mặc nói xong liền đi đầu, những người khác bám sát theo anh.

Chỉ cần có nguy hiểm, Tần Mặc chắc chắn sẽ phản ứng kịp thời, khi đó họ có thể nấp sau lưng anh.

Tuy nhiên, trong mộ đạo này không xảy ra tình huống gì đặc biệt.

Có lẽ vì họ đã nghe lời Tần Mặc, không chạm lung tung nên không kích hoạt cơ quan nào.

Tần Mặc dẫn họ đi tiếp một lúc thì đến trước một cánh cửa.

Tần Mặc nhìn mọi người: "Mọi người cẩn thận một chút." Sau đó, anh đẩy cánh cửa trước mặt ra.

Không có gì xảy ra, Tần Mặc dẫn họ đi thêm vài bước thì thấy một cái ao cách đó không xa.

Nước trong ao khá nông.

Một thuộc hạ của Đao Ba Ca thấy cảnh này liền bĩu môi, nhìn Tần Mặc: "Trong này có vẻ chẳng có gì nguy hiểm." Nói đoạn, hắn định bước về phía cái ao.

Chương 802

Tuy nhiên, âm thanh của hệ thống đã cảnh báo Tần Mặc. 【 Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức tiêu diệt. 】 Tần Mặc biết nơi này không đơn giản như vẻ ngoài, nên lên tiếng nhắc nhở: "Thế thì anh phải cẩn thận đấy, ngộ nhỡ gặp phải chuyện gì thì e là anh còn chưa kịp phản ứng đã mất mạng rồi." "Thôi đi, đừng có dọa người, tôi biết bản lĩnh của anh cao cường, nhưng cái ao này thực sự chẳng có gì cả." Hắn vừa quan sát kỹ rồi, hơn nữa trước đó mỗi khi có nguy hiểm họ đều có thể nhìn thấy.

Lần này không thấy gì nghĩa là không có đại sự.

Ngay lúc đó, một sợi lông vũ nhỏ bé đột nhiên bay vào mắt thuộc hạ của Đao Ba Ca, hắn lập tức ngã gục xuống đất, không còn dấu hiệu của sự sống.

Mọi người đều đứng hình tại chỗ, kinh hãi nhìn Tần Mặc.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng: "Đã bảo rồi, đừng có đi đứng lung tung, bây giờ thì hay rồi." Trước đây có lẽ Tần Mặc sẽ cứu người, nhưng nghĩ đến việc đối phương là người của Đao Ba Ca lại còn nói năng như vậy, anh cũng lười chẳng buồn ra tay.

Những người còn lại nhìn nhau nhưng không ai dám nói gì, Tần Mặc đã nói vậy thì họ biết làm sao?

Chưa kịp để họ nói thêm, giữa không trung đột nhiên xuất hiện rất nhiều lông vũ như vậy, họ đều trợn tròn mắt.

"Chỉ cần lông vũ này chạm vào da người, sẽ nhận lấy kết cục y hệt người kia." Dứt lời, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Một cơn cuồng phong khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh đẩy cơn gió ra ngoài.

Cuồng phong ngay lập tức cuốn trôi tất cả lông vũ.

Tần Mặc thở phào, quay sang nhìn mấy người kia: “Tự mình cẩn thận một chút đi.” Họ nhìn nhau gật đầu, lời Tần Mặc nói họ chắc chắn phải nghe.

Hơn nữa, nếu không có Tần Mặc, có lẽ họ căn bản không thể tránh được đám lông vũ đó.

Khi Tần Mặc chuẩn bị dẫn họ đi tiếp, một âm thanh lại vang lên từ phía xa.

Tần Mặc ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ở đó có một con Bạch Vũ Điểu.

Con chim này có khuôn mặt giống hệt mặt người, đuôi nó rất dài và mang theo vô số sợi lông vũ nhỏ.

Nếu không đoán sai thì những sợi lông trắng lúc nãy chính là rơi ra từ đuôi của nó.

Tần Mặc nheo mắt nhìn những người bên cạnh, nhắc nhở: “Mọi người cẩn thận, thứ này không đơn giản đâu.” Họ đồng thanh đáp lời.

Tần Mặc tiếp tục quan sát con Bạch Vũ Điểu.

Thể hình nó khá nhỏ, nhưng lông vũ trên người nó lại rất khó đối phó.

“Sao em cảm thấy trước đây chưa từng thấy loại chim này bao giờ nhỉ?” Lê Thố nhớ lại những kiến thức trong sách giáo khoa, quả thực không có loài chim nào như thế này.

Tần Mặc nhướng mày: “Điều này chẳng phải rất bình thường sao?

Đồ trong mộ huyệt có rất nhiều thứ em chưa từng thấy ở bên ngoài, lần này coi như dẫn em đi mở mang tầm mắt." Tần Mặc cười cười.

Lê Thố không nói thêm nữa mà nhìn về phía con chim.

Con Bạch Vũ Điểu dùng năng lượng của nó phá tan cơn lốc xoáy của Tần Mặc.

Tiếp đó, nó vỗ cánh lao về phía anh, cái mỏ của nó đột nhiên trở nên rất dài.

Tần Mặc hừ lạnh, cầm kiếm chém mạnh vào mỏ của nó.

Một tiếng "đing" vang lên, đồng thời con chim rũ xuống rất nhiều lông vũ.

Đám lông vũ này bay thẳng về phía Tần Mặc, may mà phản ứng của anh rất nhanh, kịp thời dùng năng lượng thổi bay chúng đi.

"Tại sao chạm vào lông vũ này lại bị như vậy ạ?" Lê Thố tò mò hỏi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân kiểm tra kỹ lưỡng rồi mới đáp: "Nếu anh đoán không lầm, e là trên lông vũ này có độc tố cực mạnh, người bình thường tiếp xúc phải sẽ thành ra như thế, nên kết cục của người kia mới thảm vậy." "Hóa ra là vậy." Lê Thố gật đầu hiểu ra.

Hạo Thiên Chân mỉm cười: "Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta ra đằng kia trốn đi.

Ngộ nhỡ lát nữa lông vũ bay trúng người thì phiền phức lắm.

Chúng ta đã không giúp được gì cho Tần Mặc thì đừng để liên lụy đến anh ấy." "Rõ ạ." Nói rồi, Hạo Thiên Chân cùng Lê Thố đi sang phía khác.

Chẳng mấy chốc, con Bạch Vũ Điểu hướng mắt về phía mấy

người Hạo Thiên Chân.

Ngay khi nó chuẩn bị lao đến tấn công họ, Tần Mặc đã chắn ngay trước mặt.

Tần Mặc hừ lạnh, lại ngưng tụ năng lượng.

"Cuồng Phong Nhận!" Một phong nhận khổng lồ được Tần Mặc tung ra, nó lao nhanh về phía con chim.

Con Bạch Vũ Điểu vỗ cánh né tránh, nấp sau một tảng đá.

Phong nhận của Tần Mặc đánh trúng tảng đá khiến nó nổ tung, một phần năng lượng phản chấn đánh trúng người con chim, tạo ra vài vết thương nhỏ.

Tần Mặc mỉm cười, xem ra con chim này cũng không lợi hại lắm, phải mau chóng giải quyết nó thôi.

Nghĩ vậy, Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, bay về phía con chim.

Chớp mắt anh đã đến gần đối phương, nhưng con chim đột ngột phóng ra vô số lông vũ.

Tần Mặc hừ lạnh, anh trực tiếp kéo ra một tấm vải để che chắn.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Một luồng sức mạnh được Tần Mặc tung ra, đánh thẳng về phía con chim.

Vì khoảng cách quá gần nên nó không kịp né tránh và bị đánh trúng.

Con Bạch Vũ Điểu kêu thảm một tiếng rồi rơi xuống đất, Tần Mặc nhân cơ hội truy kích.

Đã muốn đối phó với anh thì anh cũng không cần phải khách khí.

Rất nhanh, Tần Mặc đã đuổi kịp, con chim lăn lộn một vòng rồi lại bay sang phía khác.

Trong nháy mắt, nó đậu lên một bức tường, nhưng nó không ngờ Tần Mặc biết thuật Phi Yêm Tẩu Bích.

Quả nhiên, Tần Mặc ngay lập tức áp sát, đồng thời ngưng tụ năng lượng ném về phía nó.

"Ưng Kích Trường Không!" Lại một luồng sức mạnh nữa đánh trúng con chim, khiến cánh của nó xuất hiện một vết thương lớn.

Chương 803

Tần Mặc tận dụng cơ hội, dùng kiếm chém vào vết thương đó.

Nếu có thể chém đứt cánh của nó thì sẽ không còn phải lo nó liên tục bay lượn né tránh đòn tấn công nữa.

Con Bạch Vũ Điểu liên tục di chuyển để né tránh, nhưng Tần Mặc không cho nó cơ hội.

Rất nhanh, anh đã chặn đường nó, trong mắt hiện lên tia cười nhạt.

"Được rồi, trò chơi mèo vờn chuột chơi thế là đủ rồi, đừng lãng phí thời gian nữa.

Giải quyết ngươi xong chúng tôi còn phải rời khỏi khu vực này." Nói xong, Tần Mặc chuẩn bị kết liễu con chim, nhưng nó lại nhìn vào những bức tượng dưới đất, rồi rũ xuống rất nhiều lông vũ lên các bức tượng đó.

Ngay lập tức, những bức tượng đó đột nhiên sống lại và lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày, không ngờ những bức tượng này lại có thể bị con chim kia khống chế.

Điều này quả thật nằm ngoài dự kiến.

Ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân cũng chú ý thấy điều đó, anh nheo mắt quan sát.

Nhưng Hạo Thiên Chân biết tình hình hiện tại họ không thể can thiệp được, chỉ có thể đứng nhìn, còn việc Tần Mặc có giải quyết được hay không thì phải dựa vào bản lĩnh của chính anh.

Tần Mặc không nghĩ ngợi nhiều, vung kiếm về phía những bức tượng.

Mấy cái đầu tượng đã bị anh chém rụng.

Tần Mặc ngẩng đầu nhìn con Bạch Vũ Điểu, thấy nó đang nhắm vào nhóm của Hạo Thiên Chân.

Anh biết nó đang có ý đồ xấu với họ, liền hừ lạnh một tiếng, chắc chắn anh sẽ không để nó đạt được mục đích.

Tần Mặc lao về phía con chim, một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trên người anh.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn được Tần Mặc tung ra, lao nhanh về phía con chim.

Con chim nghiêng mình né tránh, thủ ấn đánh trúng bức tường phía sau tạo ra một vết nứt lớn.

Tuy nhiên, lúc này những bức tượng khác đã áp sát Tần Mặc, định tấn công anh.

Tần Mặc lại vung kiếm ra.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Năng lượng khổng lồ đánh về phía những bức tượng, chúng không chịu nổi sức mạnh của Tần Mặc nên xuất hiện vô số vết nứt.

Dù vậy, Tần Mặc vẫn không buông tha, năng lượng trên người anh càng lúc càng mạnh.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu năng lượng được ném ra, sau khi nổ tung, tất cả các bức tượng đều biến thành tro bụi.

Bạch Vũ Điểu không ngờ Tần Mặc lại có năng lực như vậy, vội vàng dùng lông vũ để đối phó.

Chỉ tiếc là lông vũ không còn tác dụng gì nhiều, Tần Mặc nhanh

chóng ngăn chặn được rồi mỉm cười nhìn nó.

“Ngươi chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thôi sao?

Thế thì thật ngại quá, tiếp theo chuẩn bị ăn đòn đi.” Nói xong câu đó, Tần Mặc đạp mạnh xuống đất, lao vút về phía con chim.

Con chim vội vàng bay theo hướng khác.

Những người phía dưới đứng xem một cách say sưa, thực sự mà nói, nhìn Tần Mặc chiến đấu với quái vật trong mộ rất thú vị.

Tần Mặc tìm thấy cơ hội, đột ngột chặn đầu con chim.

Lần này nó không còn đường lui, Tần Mặc truyền năng lượng vào thanh kiếm trong tay.

“Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!” Tần Mặc dùng băng tinh của mình khống chế cơ thể con chim, khiến nó không thể rời khỏi khu vực này.

Con Bạch Vũ Điểu không còn cách nào khác, đành nhìn chằm chằm vào thanh kiếm của Tần Mặc.

Nó biết thanh kiếm này rất lợi hại nên vô cùng cảnh giác.

Khi thanh kiếm của Tần Mặc chém xuống, nó há to mỏ, cắn chặt lấy thanh kiếm.

Sau đó, nó dùng lực định cướp thanh kiếm từ tay anh, nhưng Tần Mặc đã xoay nhẹ thanh kiếm.

Anh định tung một cú đá vào người nó, con chim vội lùi lại phía sau.

Chỉ tiếc là phía sau nó có rất nhiều băng tinh chặn lại khiến nó không thể cử động.

Nó nghiến răng nhìn Tần Mặc, giờ phải làm sao đây?

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó thì không nhịn được mà cười lớn, nhưng anh cũng chẳng buồn nói nhảm thêm, mà ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm khổng lồ khác.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm khổng lồ lao nhanh tới, đánh thẳng vào người con Bạch Vũ Điểu.

Vốn dĩ cánh của nó đã bị thương, giờ lại bị trúng đòn này, một bên cánh của nó trực tiếp bị đứt lìa, ngay cả bụng cũng xuất hiện nhiều vết thương, lông vũ ở khu vực đó đã biến mất hoàn toàn.

Tuy độc tố trên lông vũ của con chim lông trắng này quả thực khá đáng sợ, nhưng đáng tiếc là thực lực của nó quá thấp.

Nếu Tần Mặc không có năng lực đặc biệt này, có lẽ nó đã thật sự giải quyết được anh rồi.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên vẻ chế giễu.

"Xem ra thực lực của ngươi cũng chỉ đến thế, chỉ biết điều khiển mấy bức tượng điêu khắc kia mà thôi, đáng tiếc là chúng cũng không chống lại được tôi." Con chim lông trắng nghe Tần Mặc nói vậy thì không khỏi cảm thấy có chút tức giận, sau đó nó lại dùng chiếc mỏ nhọn đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc đảo mắt một cái, rồi lại tung ra một luồng năng lượng.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Một con hỏa long khổng lồ bay về phía con chim lông trắng, trực tiếp thiêu rụi hết lớp lông vũ màu trắng trên người nó.

Con chim lông trắng có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, tại sao lại thành ra thế này?

Tần Mặc thì thở phào một hơi, sau đó lại nhìn chằm chằm vào đối phương.

“Ngươi nói xem, lông vũ của ngươi đã không còn, tiếp theo ngươi định đối phó với tôi thế nào?” Tần Mặc hỏi thẳng, con chim lông trắng có chút oán hận nhìn anh, nếu không phải vì Tần Mặc, nó căn bản sẽ không biến thành bộ dạng này.

Tiếp đó, con chim lông trắng há to mỏ, mổ mạnh về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc đã nhét con dao găm trong tay vào miệng nó.

Sau đó, Tần Mặc xoay con dao găm trong tay một vòng, miệng nó liền bị thương.

Chương 804

Máu không ngừng chảy ra từ miệng nó, nhưng dù vậy, nó vẫn cảm thấy mình có thể đối phó được Tần Mặc, nên nó tiếp tục đâm loạn xạ về phía anh.

Tần Mặc bật cười, nếu bây giờ nó rời khỏi nơi này, không chừng còn có thể giữ được mạng sống của mình, đáng tiếc là nó không biết quý trọng.

Đã như vậy, mình cũng không cần phải lãng phí thời gian với nó nữa.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Một chiếc rìu khổng lồ được Tần Mặc ném ra, chiếc rìu này lao thẳng về phía con chim lông trắng.

Rất nhanh, chiếc rìu đã đến trước mặt con chim lông trắng, sắc mặt nó cũng trở nên vô cùng âm trầm.

Con chim lông trắng hít sâu một hơi, rồi dùng thân mình lao thẳng vào chiếc rìu.

Thân thể của nó làm sao có thể chống lại được chiếc rìu của Tần Mặc?

Dù sức lực của nó có lớn hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì.

Vì vậy ngay khoảnh khắc tiếp theo, trên người nó lập tức xuất hiện một vết thương, vì nhiệt độ của luồng năng lượng này của Tần Mặc khá thấp, máu xung quanh vết thương của nó lại bắt đầu đóng băng.

Con chim lông trắng này thậm chí không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc bây giờ cũng không

muốn lãng phí thời gian với nó nữa, nên anh lên tiếng.

“Nếu đã như vậy, thì giải quyết một lần cho xong.” Lời Tần Mặc vừa dứt, một con hắc long từ trên người anh bay ra.

Con hắc long này lượn lờ quanh Tần Mặc, không ngừng di chuyển xung quanh anh.

Tần Mặc đẩy mạnh về phía con chim lông trắng, con hắc long liền lao tới.

Con chim lông trắng thấy vậy thì có chút sợ hãi, nó không ngừng lùi về phía sau, nó có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh áp đảo tỏa ra từ con hắc long này.

Nếu bị con hắc long này đánh trúng, có lẽ nó thật sự sẽ chết không có chỗ chôn.

Nhưng dù nó có cố gắng thế nào cũng không thể trốn thoát, và luồng năng lượng của Tần Mặc cũng trực tiếp va vào người nó.

Con chim lông trắng ngã thẳng xuống đất, rất nhanh đã rơi xuống mặt đất, Tần Mặc cũng biết diệt cỏ phải diệt tận gốc, nên anh đi đến bên cạnh nó, vung thanh kiếm trong tay, giải quyết con chim lông trắng.

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, tiêu diệt sinh vật trong mộ thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.] Tần Mặc nhướng mày, không ngờ hệ thống lại cho nhiều phần thưởng như vậy.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ quay đầu nhìn mấy người bên cạnh mình.

“Mọi người sao rồi?

Đều không sao chứ?" Mấy người họ lúc này mới từ góc tường đi ra, lại nhìn Tần Mặc.

"Chúng tôi thì không sao." Tần Mặc gật đầu.

"Không có chuyện gì là tốt rồi, tiếp theo, chúng ta có thể tiếp tục đi về phía trước." Nói xong, Tần Mặc liền đi ở phía trước nhất.

Bọn họ thì đi theo sau lưng Tần Mặc, khi anh đi về phía trước, lại phát hiện mặt đất dường như có chút không đơn giản.

Tần Mặc cau mày, đưa mắt nhìn xuống mặt đất, phát hiện nơi này lại đặt rất nhiều quan tài.

Những chiếc quan tài này được xếp san sát cạnh nhau.

Tần Mặc nheo mắt, sau đó nhìn mấy người bên cạnh.

"Cẩn thận một chút, những chiếc quan tài này e là không đơn giản như vậy đâu." Hạo Thiên Chân có chút lo lắng đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng hỏi.

"Bây giờ phải làm sao?

Ở đây có nhiều quan tài như vậy, nếu chúng ta không cẩn thận làm mở một cái trong số đó, liệu có xảy ra chuyện gì không?" Tần Mặc gật đầu.

"Có khả năng đó, nên tôi mới nhắc nhở mọi người, bảo mọi người cẩn thận một chút.

Nếu thật sự đụng phải những chiếc quan tài này, thì phiền phức rồi." Bọn họ đều không khỏi hít một hơi khí lạnh, nếu thật sự là như vậy, thì bọn họ quả thực phải đi một bước dừng một bước.

Tần Mặc lại nhìn Mã lão bản.

"Nếu ông đến đây để tìm bảo vật, thì ông càng nên quan tâm đến tính mạng của mọi người, hy vọng ông có thể khiến mọi người nghe

lời.” Nói rồi, Tần Mặc lại liếc nhìn Đao Ba ca thêm một cái.

Trong số những người này, cũng chỉ có Đao Ba ca là không thành thật nhất.

Đao Ba ca có chút cạn lời, hắn không khỏi dậm chân.

“Lời này của anh là có ý gì?

Cứ như thể trong số những người này chỉ có tôi là cố ý gây rối vậy.” Tần Mặc bật cười.

“Tôi đâu có nói vậy, là anh tự cho là như thế, hơn nữa, nếu anh không có suy nghĩ đó, thì tại sao lại cảm thấy tôi đang nói anh chứ?” Đao Ba ca trừng to mắt, hắn muốn tranh luận thêm với Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại không thèm để ý đến hắn, chỉ đưa mắt nhìn về phía xa.

“Vậy tôi sẽ đi trước, mọi người theo sát tôi.” Sau đó, Tần Mặc dẫn đầu đi về phía trước, mấy người sau lưng anh đều đáp một tiếng, rồi đi theo bên cạnh anh.

Dù thế nào đi nữa, họ chắc chắn phải nghe lời Tần Mặc, hơn nữa thực lực của Tần Mặc bày ra ở đây, có Tần Mặc ở đây, nhất định có thể dẫn họ bình an vô sự rời khỏi nơi này.

Hạo Thiên Chân đi sát theo Tần Mặc, sau đó là Tô Nam.

Còn Lê Thố thì chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng cậu có chút sợ hãi, cậu nhìn Tần Mặc, cắn răng nói với anh.

“Anh Tần Mặc, em cảm thấy nơi này không đơn giản, hay là chúng ta quay về đi, em thật sự không muốn tiếp tục đi về phía trước nữa.” Đến nơi này, trải qua những chuyện này, khiến Lê Thố có chút không thể chấp nhận được, cậu thật sự sợ hãi.

Tần Mặc thấy Lê Thố như vậy, không khỏi thở dài, đi về phía

cậu, vỗ vỗ vai cậu.

“Không sao đâu, tiếp theo chỉ cần cậu ngoan ngoãn nghe lời tôi, tôi nhất định có thể đảm bảo cậu bình an vô sự rời khỏi nơi này, biết chưa?” Lê Thố cắn răng.

“Nhưng…” Cũng không phải cậu không tin Tần Mặc, mà là trên đường đi gặp phải quá nhiều nguy hiểm, đến nỗi chính cậu cũng không có tự tin có thể sống sót đi ra ngoài.

Tần Mặc nhướng mày.

“Chẳng lẽ trải qua thời gian dài như vậy, cậu đối với tôi ngay cả chút tin tưởng này cũng không có sao?

Yên tâm đi, cứ đi theo tôi là được rồi.” Tần Mặc không nói gì thêm, mà tiếp tục bước trên những chiếc quan tài đi về phía trước.

Phía trên họ có một sợi dây thừng, để phòng Lê Thố bị ngã xuống, Tần Mặc đã buộc một sợi dây vào người Lê Thố, đầu kia của sợi dây thì đặt lên trên sợi dây thừng kia, như vậy có thể đảm bảo an toàn cho Lê Thố.

Chương 805

Lê Thố cũng biết Tần Mặc lo lắng cho mình, nhưng trong lòng cậu vẫn có chút sợ hãi.

Đúng lúc này, một tên thuộc hạ của Đao Ba ca không cẩn thận giẫm vỡ một chiếc quan tài, Tần Mặc lập tức nghe thấy giọng nói của hệ thống. [Đinh, phát hiện sinh vật trong mộ, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, không ngờ thuộc hạ của hắn lại vô dụng như vậy, đi trên quan tài mà còn có thể không cẩn thận đá văng nắp quan tài.

"Làm gì thế?" Đao Ba ca đang ở bên cạnh tên thuộc hạ này, hắn trực tiếp tát một cái vào người tên thuộc hạ.

Tên thuộc hạ này trừng to mắt, hắn có chút bất lực nhìn Đao Ba ca.

"Tôi cũng không cố ý mà, hơn nữa, dù có đá văng cái quan tài này thì sao chứ?

Cũng sẽ không có chuyện gì đặc biệt to tát đâu." Tần Mặc nghe vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng, người này thật đúng là nghé con mới sinh không sợ hổ!

"Có lẽ anh đúng là nghĩ như vậy, nhưng lát nữa anh sẽ biết." Đúng lúc này, đột nhiên có một bàn tay khô quắt từ trong quan tài thò ra, trực tiếp chộp lấy chân của tên thuộc hạ này.

Tên thuộc hạ trừng to mắt, hắn không bao giờ ngờ rằng, cái quan tài này lại có thể đột nhiên sống lại, hắn vội vàng đưa mắt nhìn về phía Tần Mặc, cầu cứu.

"Anh Tần Mặc, xin lỗi, là lỗi của tôi, tôi xin lỗi anh, anh cứu tôi

với.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Vừa nãy không phải còn vênh váo lắm sao?

Sao bây giờ lại nhận sai rồi?

Anh cũng quá hèn rồi đấy?

Chỉ là một cái xác khô mà thôi, đã dọa anh thành ra thế này.” “Thì tôi cũng sợ mà, tôi chưa bao giờ nhìn thấy thứ như vậy.” Hắn nghe Đao Ba ca nói ở đây có một mối làm ăn lớn, chỉ cần bảo vệ tốt cho khách hàng là được, nhưng không ngờ lại gặp phải những chuyện này.

Hơn nữa huynh đệ của bọn họ đã có nhiều người xảy ra chuyện, hắn thật sự không muốn chết ở đây, hắn cũng chỉ có thể cầu cứu Tần Mặc, hy vọng Tần Mặc có thể giúp hắn.

Tần Mặc lại đưa mắt nhìn Đao Ba ca, sắc mặt Đao Ba ca có chút không tốt, không ngờ những tên thuộc hạ này của mình đều nhát gan như vậy.

“Chúng tôi quả thực chưa từng thấy thứ như vậy, anh giúp chúng tôi một tay đi.” Tần Mặc không ngờ Đao Ba ca lại có thể cũng mở miệng cầu xin mình, lúc này Tần Mặc liền bật cười, đáp một tiếng.

“Vậy được thôi, nếu anh đã mở miệng rồi, tôi mà không cứu các người thì lại có chút không hợp lý.” Nói rồi, Tần Mặc lại đưa mắt nhìn về phía cái xác khô kia.

“Anh tránh sang một bên đi.” Tần Mặc nhìn thuộc hạ của Đao Ba ca, Đao Ba ca cau mày, bây giờ hắn tránh thế nào được?

Móng vuốt của cái xác khô này đang nắm chặt chân hắn, hắn căn bản không thể động đậy.

Nhưng chưa đợi hắn nói, Tần Mặc đã lập tức đến bên cạnh hắn,

chém vào tay của cái xác khô, tay của cái xác khô lập tức buông thuộc hạ của Đao Ba ca ra, hắn cũng vội vàng chạy sang một bên.

Thấy mình đã thoát khỏi sự tấn công của cái xác khô này, thuộc hạ của Đao Ba ca lúc này mới thở phào một hơi, sau đó hắn vội vàng trốn sau lưng Đao Ba ca.

Đao Ba ca sắc mặt vô cùng khó coi, không khỏi mắng.

"Đúng là đồ nhát gan." Sau đó, Đao Ba ca lại đưa mắt nhìn Tần Mặc, cau mày, trong mắt mang theo vẻ lo lắng, cũng không biết Tần Mặc có đối phó được không.

Nếu Tần Mặc không phải là đối thủ của thứ này, vậy chẳng phải tất cả mọi người đều phải chết ở đây sao?

Hạo Thiên Chân cũng nhìn thấy vẻ lo lắng của mọi người, cậu nhắc nhở.

"Mọi người chỉ cần ở yên tại chỗ là được, chúng ta không biết phía trước có thứ gì, không thể tiếp tục đi về phía trước, ngồi ở đây chắc sẽ không sao." Mọi người nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, đều đáp một tiếng, nếu Hạo Thiên Chân đã nói vậy, thì bọn họ cũng không cần phải nghĩ ngợi lung tung, cứ ngoan ngoãn ở đây là được.

Lúc này, Tần Mặc đang nhìn chằm chằm vào cỗ thây khô trước mặt.

Cỗ thây khô này đã có tuổi, nếu đoán không lầm, e là khi ngôi mộ này được xây dựng, nó đã được đặt ở đây rồi.

Càng như vậy, cỗ thây khô này càng khó đối phó.

Tần Mặc tìm được một cơ hội, dùng thanh kiếm trong tay chém về phía cỗ thây khô, cỗ thây khô thì né sang một bên, sau đó nó đột nhiên đập mạnh vào tấm ván quan tài dưới thân, rồi đứng thẳng dậy.

Xác khô đưa mắt nhìn Tần Mặc, nó há to miệng, muốn cắn về phía Tần Mặc.

Chỉ cần nó cắn được Tần Mặc, thì trên người Tần Mặc nhất định sẽ trúng độc, đến lúc đó muốn đối phó với những người có mặt ở đây, chẳng phải là chuyện đơn giản sao?

Tần Mặc lại biết ý đồ của cái xác khô này, anh không khỏi bĩu môi, hừ lạnh một tiếng rồi dùng cùi chỏ đánh về phía cỗ thây khô.

Cỗ thây khô vội vàng né sang một bên, sau khi ổn định thân hình, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tốc độ của tên nhóc này lại có thể nhanh như vậy, hơn nữa sức mạnh của hắn dường như cũng khá mạnh, mình thật sự có thể đối phó được hắn sao?

Nghĩ một chút, xác khô đột nhiên quay đầu, đưa mắt nhìn về phía những người khác.

Bây giờ cỗ thây khô này cần bổ sung năng lượng kịp thời, chỉ cần có năng lượng, nó có thể tùy ý đối phó với những người có mặt ở đây.

Đã như vậy, chi bằng nó tìm cách tấn công những người khác, trông những người khác dường như khá dễ đối phó.

Nghĩ thông suốt rồi, nó liền lao về phía Đao Ba ca và thuộc hạ của hắn, những người gần nó nhất.

Đao Ba ca không ngờ cỗ thây khô này lại làm vậy, hắn vội vàng rút dao găm ra, chuẩn bị đối phó với cái xác khô này, nhưng năng lượng của Tần Mặc lại đánh trúng người nó.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Xác khô bị hòn đá của Tần Mặc ném trúng, liền lùi về phía sau, lúc này mới ổn định được thân hình.

Tần Mặc phát hiện trên ngực của cái xác khô này xuất hiện một

vết lõm.

Tần Mặc nheo mắt, anh cầm thanh kiếm trong tay, lại lao về phía cái xác khô.

Xác khô cũng không sợ Tần Mặc, nó dùng cánh tay của mình va chạm với thanh kiếm của Tần Mặc.

Nhưng năng lượng của nó chắc chắn không thể chống lại được Tần Mặc, nên trên cánh tay của nó xuất hiện một vết cắt rất sâu, nửa cánh tay gần như sắp đứt lìa.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên một nụ cười nhạt.

Xem ra cái xác khô này không thể chống lại mình.

Nhưng cái xác khô này không cảm thấy đau đớn, nên nó tiếp tục vung nắm đấm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc va chạm với cánh tay của nó, nửa cánh tay kia liền đứt lìa.

Tần Mặc bĩu môi.

Không ngờ thứ này lại kiên cường như vậy.

Chỉ tiếc là chẳng có tác dụng gì.

Chương 806

Tần Mặc lắc đầu, rồi tiếp tục tấn công cái xác khô này.

Mấy người bên này đều đứng đây nhìn, họ không dám động đậy gì, sợ sẽ kinh động đến Tần Mặc và cái xác khô.

"Ngưng Băng Quyết!" Một con dao găm bằng băng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, đánh vào ngực của cái xác khô này.

Ngực của cái xác khô này vốn đã xuất hiện một vết nứt, lại bị Tần Mặc đánh trúng một đòn này, vết nứt lập tức bị băng lấp đầy.

Cùng lúc đó, Tần Mặc cảm giác được tốc độ của cái xác khô này dường như đã chậm đi rất nhiều.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó anh lại gật đầu, anh sớm đã biết cái xác khô này không phải là đối thủ của mình.

Tần Mặc cười cười, sau đó anh liền muốn tiếp tục tấn công cái xác khô này.

Tần Mặc đá một cước vào người nó, xác khô liền lùi về phía sau.

Sau khi ổn định thân hình, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc cũng nhìn thấy cái xác khô này, nhưng anh không nói gì.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con hổ được Tần Mặc ngưng tụ ra.

Tần Mặc tung con hổ ra, con hổ nhanh chóng vồ lên người cái xác khô, sau đó nó trực tiếp cắn vào cổ cái xác khô.

Cái xác khô này vội vàng lăn sang một bên.

Dù nó có cảm nhận được đau đớn hay không, nó chắc chắn vẫn biết cách né tránh đòn tấn công của Tần Mặc.

Thấy cái xác khô này như vậy, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó anh đá một cước về phía ngực nó.

Cước của Tần Mặc trực tiếp đá vào ngực cái xác khô, vốn dĩ trên ngực nó có rất nhiều khối băng, bị Tần Mặc đá trúng một cước này, những khối băng đó trong nháy mắt vỡ tung.

Năng lượng vỡ tung đương nhiên cũng đánh vào chính người cái xác khô.

Cái xác khô này lập tức nằm sõng soài trên mặt đất, sau đó nó lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Nói thật, cái xác khô này không cảm thấy nó không đánh lại Tần Mặc, nên nó đột nhiên đập mạnh xuống đất, lại đứng dậy.

Tần Mặc thở dài một hơi.

Tần Mặc bây giờ không muốn lãng phí thời gian với nó nữa, nên anh tiếp tục lao về phía nó.

Đồng thời, Tần Mặc cũng vung thanh kiếm trong tay.

Cái xác khô này không ngừng né tránh, rất nhanh nó đã ổn định được thân hình.

Tìm được một cơ hội, nó đột nhiên há to miệng, cắn về phía thanh kiếm của Tần Mặc.

Tần Mặc dùng sức muốn rút thanh kiếm của mình về, nhưng lại phát hiện đối phương cứ cắn chặt không buông.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, Tần Mặc lại đá một cước vào đầu nó, đầu nó đều bị Tần Mặc đá vẹo đi.

Tiếp theo, cái xác khô này nghiêng đầu, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc né sang một bên, không ngờ thân thể của cái xác khô này lại có thể đâm vào một cái quan tài khác.

Giọng nói của hệ thống lại nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện sinh vật trong mộ, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Tần Mặc lập tức có chút cạn lời.

Không ngờ nó lại có thể mở cái quan tài này ra, và trong quan tài lại xuất hiện thêm một cái xác khô.

Những người khác cũng trực tiếp chết lặng, họ có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

"Bây giờ làm sao đây?" Tần Mặc lắc đầu.

"Còn có thể làm sao?

Tôi ở đây đối phó với nó là được, mọi người không cần quan tâm." Họ nghe Tần Mặc nói vậy, há miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Thôi được rồi, Tần Mặc đã nói rồi, họ không cần quan tâm, cứ ở yên đây là được.

Lúc này, Tần Mặc lại ngưng tụ ra năng lượng khổng lồ.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Luồng năng lượng này tấn công về phía hai cái xác khô.

Một trong hai cái xác khô trực tiếp bị Tần Mặc đánh trúng, nó lùi về phía sau, ngã xuống đất.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên một nụ cười lạnh, sau đó anh dùng chân đá về phía cái xác khô này.

Xác khô né sang một bên, sau khi ổn định thân hình, nó lại đứng dậy, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Về phần cái xác khô bị vẹo cổ kia thì đã đến bên cạnh Tần Mặc.

Nó muốn cắn thẳng vào Tần Mặc, nhưng không ngờ thanh kiếm của Tần Mặc lại có thể đâm thẳng vào tim nó.

Cùng lúc đó, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Thiên lôi này trực tiếp đánh vào người xác khô, xác khô ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, tiêu diệt sinh vật trong mộ thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.] Tần Mặc thở phào một hơi, nhưng anh biết bây giờ vẫn còn một con nữa phải đối phó.

Điều khiến Tần Mặc không ngờ là, cái xác khô này lại có thể như phát điên lao về phía mấy cái quan tài ở phía bên kia.

"Đừng để nó đâm vào những cái quan tài đó." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe Tần Mặc nói vậy, lập tức đến đây, muốn chặn trước mặt cái xác khô này, nhưng cái xác khô này lại có thể đột nhiên há to miệng, tấn công về phía Hạo Thiên Chân.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên khó coi, sau đó cậu vội vàng lấy ra một con dao găm từ trên người, nhét vào miệng cái xác khô.

"Nếu là rất lâu trước đây, ngươi đến tấn công ta, có lẽ ta thật sự không biết phải làm gì, nhưng bây giờ đã khác rồi." Hạo Thiên Chân lắc đầu, sau đó cậu liền muốn tiếp tục tấn công cái xác khô trước mặt.

Nhưng Tần Mặc lúc này lại đến bên cạnh cái xác khô, đá một cước vào người đối phương, đối phương lập tức ngã sõng soài trên mặt đất.

Chương 807

Tần Mặc thở phào một hơi, sau đó anh lại nhìn chằm chằm cái xác khô này.

Cái xác khô này đã không còn là đối thủ của mình.

Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian với nó nữa, nên anh lại siết chặt thanh kiếm trong tay, đâm về phía đối phương.

Cái xác khô này vội vàng né tránh.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, bây giờ anh đã không muốn lãng phí thời gian với nó nữa.

Dù sao ở đây cũng đã ở đủ lâu rồi.

Hơn nữa lỡ như lát nữa, nó thật sự đập vỡ hết những cái quan tài khác, thì càng phiền phức hơn.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc dùng năng lượng của mình khống chế thân thể của cái xác khô này.

Cái xác khô này thấy mình không thể rời khỏi đây được, trong mắt liền lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó nó dùng nắm đấm của mình không ngừng tấn công vào luồng năng lượng trước mặt.

Tần Mặc bĩu môi, nhưng anh cũng không nói nhiều, chỉ lại khống chế đạo sấm sét thứ hai, để đạo sấm sét thứ hai giáng xuống người xác khô.

Xác khô bị đánh trúng, toàn thân không ngừng run rẩy, và Tần Mặc nhân cơ hội đến bên cạnh nó, dùng thanh kiếm trong tay, đâm về phía nó.

Xác khô vội vàng né sang một bên, nhưng thanh kiếm của Tần

Mặc vẫn đâm vào vai nó.

Một mùi hôi thối nồng nặc từ trên người cái xác khô này xộc tới.

Trên mặt Tần Mặc lộ vẻ ghê tởm, sau đó anh đá vào ngực cái xác khô, rồi rút thanh kiếm của mình ra.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm đối phương.

Đúng lúc này, Lê Thố ở cách đó không xa đột nhiên cảm thấy đầu mình có chút choáng váng, cậu cau mày, nhìn mấy người bên cạnh.

"Mọi người có cảm thấy có gì đó không ổn không?" Tô Nam hít sâu một hơi, sau đó sắc mặt cậu ta trở nên khó coi, cậu ta nhắc nhở mấy người bên cạnh.

"Mau bịt miệng mũi lại." Trong không khí có một chút độc tố, nếu họ không nhanh chóng làm vậy, e là sẽ bị những độc tố này xâm nhập.

Nghe vậy, những người khác đều vội vàng đáp một tiếng, sau đó họ đưa tay lên bịt miệng mũi của mình.

Tần Mặc cũng cảm nhận được, anh nheo mắt, sau đó hừ lạnh một tiếng, muốn tiếp tục tấn công cái xác khô trước mặt.

Cái xác khô này thì né sang một bên, nó rất nhanh đã ổn định được thân hình.

Nó lại nhìn Tần Mặc, nếu vừa rồi Tần Mặc không đâm bị thương nó, thì độc tố trên người nó sẽ không phát tán ra ngoài.

Tần Mặc coi như đã hiểu, càng là xác khô ở phía trong thì độc tố trên người càng mạnh.

Trên người cái xác khô đầu tiên cũng có một lượng độc tố nhất định, nhưng vì độc tố trên người nó quá nhẹ, nên Tần Mặc không có cảm giác gì.

Do đó, khi đối phó với con này, Tần Mặc cũng không quá chú ý,

nhưng không ngờ lại vì vậy mà khiến mấy người kia hít phải một lượng độc tố nhất định.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm cái xác khô trước mặt.

Dù thế nào đi nữa, anh chắc chắn không thể để cái xác khô này tiếp tục phát tán độc tố trên người nó.

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại giáng xuống đạo sấm sét thứ ba.

Tuy nhiên, khi đạo sấm sét thứ hai vừa giáng xuống, không gian xung quanh đã bị Tần Mặc phá vỡ, nên cái xác khô này có thể tùy ý di chuyển, nó vội vàng trốn sau một cái quan tài khác, nếu đạo sấm sét này của Tần Mặc giáng xuống, e là cái quan tài đó cũng sẽ bị Tần Mặc đánh nát.

Tần Mặc cũng không phải kẻ ngốc, anh đương nhiên sẽ không dùng sấm sét này để đánh vào những cái quan tài đó một cách vô ích.

Do đó, Tần Mặc liền ngưng tụ năng lượng, rất nhiều tinh thể băng xuất hiện bên cạnh cái xác khô này.

"Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Cái xác khô này trừng to mắt, không ngờ Tần Mặc lại có thể còn có thể dùng sức mạnh khác để khống chế cơ thể hắn.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó đạo sấm sét này lại giáng xuống người cái xác khô.

Cái xác khô này lập tức ngã xuống đất, sức mạnh của nó bây giờ đã không còn bao nhiêu.

Tần Mặc thở phào một hơi, nhưng bây giờ Tần Mặc không muốn tha cho cái xác khô này, nên anh từng bước một đi về phía nó.

Cái xác khô này vội vàng bò lùi về phía sau, nó chắc chắn không

muốn chết dưới tay Tần Mặc.

Nhưng dù thế nào đi nữa, tốc độ của hắn cũng không thể bì được với Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm này lập tức va vào người cái xác khô, cái xác khô này ngay cả tiếng hét thảm cũng không phát ra được, nó đã biến thành hai nửa. [Đinh, tiêu diệt sinh vật trong mộ thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.] Tần Mặc xem qua trạng thái cơ thể hiện tại của mình.

Họ tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long

Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 1085 (giới hạn của con người là 10), Thể lực 1100 (giới hạn của con người là 10), Sức mạnh 1100 (giới hạn của con người là 10), Tinh thần 1110 (giới hạn của con người là 10).

Với thực lực của những cái xác khô ở đây, đối với Tần Mặc mà nói căn bản không là gì, Tần Mặc có thể ở lại đây giải quyết thêm mấy con để nâng cao trạng thái cơ thể của mình.

Nhưng nghĩ lại, Tần Mặc lại cảm thấy nếu thật sự làm vậy, thì e là sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Họ đến đây là có việc khác phải làm, nên không thể để mình cứ ở đây trì hoãn mãi được.

Tần Mặc thở phào một hơi, sau đó anh lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người họ, đi đến bên cạnh họ, lấy ra thuốc giải độc từ trên người, đưa cho họ.

Đao Ba ca thấy vậy, cau mày, do dự hồi lâu, hắn vẫn mở miệng nói.

"Có thể chia cho chúng tôi một ít thuốc giải độc này không, trên người chúng tôi có độc tố, đối với chúng tôi chắc chắn là không tốt, và cũng có khả năng sẽ ảnh hưởng đến anh." Nghe vậy, Tần Mặc không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, sau đó anh trực tiếp đưa tay ra.

Đao Ba ca lập tức hiểu ý của Tần Mặc, hắn bĩu môi.

"Thật không biết anh cần nhiều tiền như vậy để làm gì?

Chương 808

Số tiền đó có thể mua được mạng của anh không?" Nói rồi, Đao Ba ca liền lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng từ trên người, đưa cho Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

"Không mua được mạng của tôi, nhưng có thể mua được mạng của anh." Tần Mặc cất kỹ chiếc thẻ ngân hàng này.

Tần Mặc lại quay đầu, nhìn những người khác.

"Chúng ta đi thôi, tiếp tục xuất phát." Họ đồng thanh đáp một tiếng, đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Lê Thố thì có chút tò mò tiến lại gần Tần Mặc.

"Lúc nãy anh đối phó với mấy cái xác khô đó bằng cách nào vậy?" Lê Thố thật sự rất tò mò.

Tần Mặc mỉm cười: "Suốt quãng đường này tôi đã đối phó với bao nhiêu sinh vật trong mộ rồi, còn cần phải hỏi mấy chuyện này sao?" Lê Thố im lặng một lúc.

Đúng vậy, lời Tần Mặc nói không sai chút nào.

"Được rồi, hình như mấy người thực lực cao đều có vẻ mặt này." Lê Thố thở dài, không nói thêm gì nữa.

"Nhưng mà tên Mặt Sẹo kia thật sự quá kiêu ngạo, anh đúng là nên dạy cho hắn một bài học." Tần Mặc bật cười: "Được rồi, tôi biết rồi, lần sau nếu có đánh nhau với hắn, tôi sẽ đấm hắn thêm hai đấm nữa, được chưa?" Lê Thố vâng một tiếng.

Thấy Tần Mặc như đang dỗ dành trẻ con, Hạo Thiên Chân bật

cười.

Tuy nhiên, anh cũng hiểu tính cách của Tần Mặc nên không nói gì thêm, chỉ quay đầu nhìn quanh.

“Không biết đi tiếp về phía trước sẽ gặp phải thứ gì.” Tần Mặc cũng phóng tầm mắt về phía đó, điểm này chính anh cũng không rõ.

Nhưng dù gặp phải bất cứ chuyện gì, họ đều phải tiến thẳng về phía trước.

Một lúc sau, cuối cùng họ cũng đến một căn phòng.

Căn phòng này trống rỗng, không có vật gì cả.

Những người có mặt đều nhíu mày.

“Sao cảm giác chỗ này vắng vẻ quá vậy?” Tần Mặc không nói nhiều, chỉ dán mắt xuống mặt đất.

Trên sàn có rất nhiều rêu xanh, ngoài ra không còn gì khác.

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống vang lên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời lập tức đánh giết.】 Tần Mặc quan sát xung quanh, ở đây không có quan tài, nghĩa là...

Anh nhìn xuống sàn nhà.

Tuy nhiên, Tần Mặc chưa kịp nghĩ nhiều thì tên Mặt Sẹo đã ngồi bệt xuống đất, thở phào một cái rồi nhìn nhóm Tần Mặc.

“Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa mới tới đích vậy?” Chưa đợi Tần Mặc lên tiếng, Mã lão bản ở bên cạnh đã mở miệng: “Sắp rồi, chỉ cần chúng ta tiếp cận được chủ điện là được.

Thứ tôi muốn đang ở ngay đó!” Đạo diễn nghe thấy lời Mã lão bản thì nhíu mày: “Thứ các người muốn rốt cuộc là cái gì?” Tần Mặc liếc nhìn đạo diễn một cái: “Cái này ông tốt nhất đừng hỏi nhiều, không liên quan gì đến các người đâu.

Biết càng nhiều thì càng không tốt cho các người.” Tần Mặc nghĩ mình vẫn nên nói rõ với đạo diễn.

Đạo diễn há miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng lại im bặt, chỉ đành bất lực thở dài.

Có lẽ lời Tần Mặc nói không sai, dù sao những chuyện gặp phải trên suốt quãng đường này thật sự nằm ngoài dự tính của họ.

“Đạo diễn, chúng ta đừng quản nữa, chỉ cần có thể quay được phim tài liệu là tốt rồi.

Ông nhìn những nội dung chúng ta quay được hiện giờ đi, chỉ cần tung ra chắc chắn sẽ là tin sốt dẻo.” Một người bên cạnh cũng gật đầu: “Đúng đó đạo diễn, tôi thấy chúng ta nhất định có thể dựa vào cái này mà nổi tiếng.” “Nhưng tiền đề là chúng ta phải còn sống mà rời khỏi nơi này.

Nếu chúng ta xảy ra chuyện gì thì...” Đạo diễn ngập ngừng, mọi người cũng hiểu ý ông ta, tất cả đều im lặng.

Nhưng giờ còn cách nào khác đâu?

Đã đi theo đến tận đây rồi, không thể quay đầu rời đi được.

Cho dù họ có muốn quay về, Tần Mặc cũng chưa chắc có thời gian để hộ tống họ ra ngoài.

Tần Mặc cũng thấy tình cảnh của họ, nhưng anh không nói gì thêm.

Cho dù anh có hứa sẽ bảo vệ họ thì cũng chẳng có tác dụng gì nhiều.

Tần Mặc lại chú ý đến Mã lão bản.

Sự tham lam trong mắt lão ta không lọt qua được mắt anh.

Tần Mặc rất tò mò rốt cuộc bên trong có thứ gì?

Suốt chặng đường này, Mã lão bản không hề tiết lộ điều gì, còn về thứ bên trong đó, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng không rõ lắm.

Tần Mặc không nói mấy chuyện vớ vẩn nữa, đứng dậy bảo tên Mặt Sẹo bên cạnh: "Khuyên anh một câu, đừng có ngồi lì ở chỗ đó nữa." Trong mắt Mặt Sẹo lộ vẻ nghi hoặc, nhưng hắn vẫn đứng dậy: "Lời này của ngươi là có ý gì?" Tần Mặc lắc đầu, không giải thích gì cho hắn.

Thấy Tần Mặc như vậy, Mặt Sẹo không nhịn được lầm bầm: "Chỉ giỏi làm màu, nói không chừng chỗ này chẳng có vấn đề gì, ngươi cố ý hù dọa ta thôi." Tô Nam đảo mắt khinh bỉ: "Được rồi, đủ rồi đó, đừng nói nhiều nữa.

Ngộ nhỡ lát nữa anh lại chọc giận người ta thì đừng trách tôi không giúp." Mặt Sẹo hừ lạnh một tiếng.

Nhưng Tô Nam đã nói vậy, hắn còn có thể làm gì?

Chỉ đành ngoan ngoãn nghe lời.

Tần Mặc nhìn hai người này, trong mắt thoáng hiện một nụ cười lạnh.

Nhưng anh cũng không nói thêm.

Việc tiếp theo cần làm là tiếp tục tiến về phía trước.

"Chúng ta đi thôi." Tần Mặc biết thứ bên trong chắc chắn không để họ rời đi dễ dàng như vậy, hẳn là không lâu nữa nó sẽ ra tay.

Mọi chuyện đúng như Tần Mặc dự đoán, thứ đó trực tiếp ngưng tụ lại với nhau, tạo thành một người khổng lồ cực lớn.

Nhóm bên tổ đạo diễn nhìn thấy cảnh này thì suýt chút nữa sợ vỡ mật, họ trợn tròn mắt, nấp sau lưng Tần Mặc.

Chương 809

"Cái gì thế này?" Tần Mặc nhìn thứ trước mặt, nó được tạo thành từ đám rêu trên mặt đất.

Toàn thân nó màu xanh lá, thậm chí còn mọc ra cả mũi và mắt.

Tần Mặc mỉm cười: "Thứ này vốn dĩ đã luôn tồn tại ở nơi này rồi." Trong khi đó, tên Mặt Sẹo ở bên cạnh đang điên cuồng gãi người: "Chuyện gì thế này?

Sao trên người ta ngứa quá vậy." Tần Mặc nghe thấy lời hắn nhưng lười lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm gã khổng lồ trước mặt: "Các người lùi lại một chút, đừng để nó làm bị thương, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết nó." Người trong đoàn phim đồng thanh đáp ứng, Tần Mặc đã nói vậy thì họ nhất định phải nghe theo, dù sao họ cũng chỉ là những người bình thường không có thực lực.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân: "Anh cũng cẩn thận bảo vệ Lê Thố, đừng để cậu ấy xảy ra chuyện gì." Hạo Thiên Chân dĩ nhiên hiểu rõ, anh tùy ý đáp một tiếng.

Còn Tần Mặc thì dồn sự chú ý lên người gã khổng lồ.

Việc cần làm bây giờ là giết chết nó.

Mặt Sẹo ở bên cạnh hét lớn với Tần Mặc: "Ta rốt cuộc bị làm sao thế này?

Cảm giác như có thứ gì đó đang bò loạn xạ trên người, hơn nữa còn ở dưới da, thật muốn rạch da ra để lôi nó ra ngoài quá." Tần Mặc liếc hắn một cái: "Anh tạm thời tự khống chế đi, tôi không rảnh qua giúp anh được, đợi tôi giải quyết xong thứ này rồi tính." "Khống chế thế nào được?

Thật sự quá khó chịu rồi.” Mặt Sẹo nghiến răng, hắn cũng muốn khống chế lắm nhưng thật sự nhịn không nổi.

Tần Mặc không thèm để ý đến hắn nữa, chỉ quan sát gã khổng lồ xanh.

Tô Nam bên cạnh cũng rút dao găm ra, cẩn thận nhìn gã khổng lồ.

Dù thế nào đi nữa, gã khổng lồ này đang muốn gây bất lợi cho họ, Tô Nam vẫn phải lo cho mạng sống của người bên mình.

Đúng lúc này, gã khổng lồ đột ngột tung nắm đấm về phía Tần Mặc, trên nắm đấm của nó còn có rất nhiều con bọ nhỏ màu xanh.

“Đây căn bản không phải rêu, mà là những con bọ nhỏ màu xanh!” Hạo Thiên Chân phát hiện ra điểm bất thường, anh nheo mắt nói với Mặt Sẹo một câu.

Mặt Sẹo trợn tròn mắt, hắn không nhịn được lại càm ràm Tần Mặc: “Nếu nhóc con nhà ngươi đã nhìn ra rồi thì sao lúc nãy không nói với ta một tiếng?

Cũng không biết đường bảo mọi người nhanh chóng rời khỏi đây.” “Cho dù Tần Mặc có nói với anh thì cũng chẳng có ích gì, vả lại, cho dù Tần Mặc có bảo mọi người rời đi, thì thứ này bộ không xuất hiện để cản đường chúng ta sao?” Hạo Thiên Chân đảo mắt.

Lê Thố bên cạnh cũng hưởng ứng: “Đúng đó, chúng ta ở đây đều nhờ cả vào anh Tần Mặc, anh ấy có thể bảo vệ tốt cho mọi người, anh đừng nói xấu anh Tần Mặc nữa.” Giờ đây Lê Thố đã hoàn toàn trở thành “cái đuôi” của Tần Mặc.

Thấy Lê Thố như vậy, Mặt Sẹo trong lòng có chút không phục, hắn chỉ tay vào Lê Thố định xông tới, nhưng vì trên người quá ngứa nên không còn sức đâu mà làm.

“Ta hiện tại không thèm chấp nhặt với nhóc con như ngươi, ngươi

cứ đợi đấy cho ta, sớm muộn gì cũng có lúc ngươi phải hối hận." Lê Thố bĩu môi, nói thật, cậu thật sự khá coi thường Mặt Sẹo, chỉ giỏi hù dọa mình thôi.

Tuy nhiên Lê Thố cũng không nói nhảm, chỉ có chút lo lắng quay đầu nhìn Tần Mặc ở cách đó không xa: "Anh Tần Mặc, anh cẩn thận một chút." Tần Mặc gật đầu.

Điều này anh tự nhiên rõ ràng, nhưng anh biết thực lực của gã khổng lồ này căn bản không phải đối thủ của mình.

Tần Mặc đã nhận được bao nhiêu lợi ích trong ngôi mộ này, thực lực cũng thăng tiến vượt bậc, mấy thứ này sao có thể làm gì được anh?

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, ngưng tụ một luồng năng lượng khổng lồ, trực tiếp lao về phía gã khổng lồ.

"Cuồng Phong Nhận!" Gã khổng lồ đưa cánh tay lên đỡ, vô số con bọ xanh trên tay nó bị đánh rơi xuống đất.

Nhưng những con bọ này đều đã bị Tần Mặc đánh chết.

"Mọi người mau nhìn xem, nó còn liên tục hút bọ từ dưới đất lên nữa.

Nếu cứ để nó tiếp tục như vậy, cơ thể nó có khi nào sẽ càng ngày càng to lớn không?" Tô Nam chú ý tới điểm này, lên tiếng nhắc nhở những người xung quanh.

Hạo Thiên Chân suy nghĩ một chút rồi nói với Tô Nam: "Nếu chúng ta không giúp gì được cho Tần Mặc, vậy chi bằng chúng ta xử lý đám bọ nhỏ trên mặt đất này đi.

Chỉ cần những con bọ này không thể bám lên người gã khổng lồ, sức mạnh của nó sẽ sớm suy yếu thôi." Dù sao mỗi đòn tấn công của Tần Mặc đều đánh rơi bọ từ trên người nó xuống.

“Hiểu rồi.” Tô Nam gật đầu, sau đó ra lệnh cho thuộc cấp xông tới.

Những người này lẻn ra sau lưng gã khổng lồ, dùng dao găm đâm vào đám bọ dưới đất.

Nhưng hiệu quả rất thấp.

Hạo Thiên Chân nghĩ ngợi, lấy bật lửa trên người ra, đốt xuống đất.

Đám bọ nhỏ này quả nhiên sợ lửa, sau khi bị Tô Nam đốt, chúng trực tiếp biến thành màu đen.

Tô Nam thở phào, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc: “Có thể dùng lửa để đối phó với đám bọ này!” Tần Mặc gật đầu, sau đó anh ngưng tụ năng lượng, một con hỏa long khổng lồ xuất hiện trước mặt.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Tần Mặc phóng con hỏa long về phía gã khổng lồ.

Gã khổng lồ bước sang bên cạnh một bước, sau đó có chút giận dữ nhìn chằm chằm những người sau lưng mình.

Không ngờ họ dám đối phó với đám bọ nhỏ này, nếu không có đám bọ cung cấp sức mạnh, ước chừng không bao lâu nữa nó sẽ bị Tần Mặc đánh bại.

Nghĩ vậy, gã khổng lồ siết chặt nắm đấm, nện xuống những người trên mặt đất.

Tô Nam và những người khác dĩ nhiên là né tránh kịp lúc.

Tô Nam thở phào, lại dồn sự chú ý lên gã khổng lồ.

Nó trông có vẻ khá mạnh, nhưng thân hình quá đồ sộ nên có chút vụng về, vì thế không làm gì được bọn họ.

“Mọi người cẩn thận.” Tô Nam nhắc nhở những người xung

quanh, dù thế nào cô cũng phải để mọi người đề phòng gã khổng lồ này.

Mọi người đồng thanh đáp ứng, họ cũng đâu có ngu, trong lòng dĩ nhiên hiểu rõ.

Hiện giờ Tần Mặc đang khống chế hỏa long lượn quanh gã khổng lồ.

Những mảng xanh trên cánh tay nó đều đã biến thành màu đen, không ngừng rơi rụng xuống đất.

Dù vậy, gã khổng lồ cũng không mấy bận tâm, nó lại dồn mục tiêu vào Tần Mặc.

Mấy người đằng kia chỉ là lũ lâu la, cứ giải quyết Tần Mặc trước đã.

Nghĩ thế, gã khổng lồ vươn tay tóm lấy hỏa long.

Con hỏa long này là do Tần Mặc dùng năng lượng ngưng tụ thành, tuy anh có thể khống chế để nó thoát ra, nhưng sức mạnh của nó sẽ dần yếu đi vì sự kìm kẹp của gã khổng lồ.

Tần Mặc nheo mắt.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì e là không ổn.

Chương 810

Nghĩ vậy, Tần Mặc ngẩng đầu nhìn gã khổng lồ trước mặt.

Đã vậy thì tìm cách dùng năng lượng khác để tấn công nó vậy.

Hơn nữa, con hỏa long vừa rồi cũng đã thiêu rụi không ít bọ trên người nó.

Sau khi cân nhắc kỹ, Tần Mặc ngưng tụ ra một con đại bàng khổng lồ.

"Ưng Kích Trường Không!" Con đại bàng được Tần Mặc phóng ra, lập tức lao tới mổ vào mắt gã khổng lồ.

Gã khổng lồ đưa lòng bàn tay lên che mặt để đỡ, lòng bàn tay nó liền bị con đại bàng mổ thủng một lỗ.

Tần Mặc quan sát kỹ đối phương, anh nhận ra lòng bàn tay nó đang từ từ hồi phục.

Tuy nhiên tốc độ hồi phục khá chậm, nên anh không cần lo lắng.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó lao về phía gã khổng lồ.

Rất nhanh đã đến sát bên, Tần Mặc dùng cùi chỏ húc mạnh vào nó.

Gã khổng lồ bước tránh sang bên cạnh, né được đòn tấn công của anh.

Nó nhìn Tần Mặc, trong mắt đầy vẻ phẫn nộ.

Sau đó, nó vung cùi chỏ quật về phía Tần Mặc, anh nhào lộn một vòng né được.

Ánh mắt Tần Mặc hiện lên một nụ cười lạnh, anh nói với gã khổng lồ: "Ngươi không phải đối thủ của ta đâu, tốt nhất nên ngoan ngoãn bỏ cuộc đi.

Nếu giờ ngươi biến lại thành đám bọ nhỏ rồi tản đi xung quanh, ta có lẽ không làm gì được, bằng không thì...” Tần Mặc ngập ngừng một chút, nhưng anh biết gã khổng lồ này hẳn hiểu ý mình.

Nó vô cùng tức giận.

Không ngờ Tần Mặc lại dám nói như vậy, dù thế nào nó cũng không thể tha cho anh.

Gã khổng lồ lập tức lao về phía Tần Mặc.

Nhìn thấy tốc độ của nó, Tần Mặc đảo mắt khinh bỉ, nhưng cũng không nói nhiều.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Một cơn cuồng phong cực lớn xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh đẩy cơn gió đó ra.

Cuồng phong ập đến bên gã khổng lồ, xoay tròn liên tục, cuốn phăng những con bọ trên người nó vào trong lõi gió.

Tần Mặc thấy vậy không nhịn được mỉm cười.

Anh không nói nhảm nữa mà tung một cú đá về phía đối thủ.

Gã khổng lồ hiện đang phải đối phó với cơn cuồng phong nên chỉ đành tạm thời né tránh.

Sau khi đứng vững, nó nhìn cơn gió trước mặt, rồi dùng hai tay vỗ mạnh vào nó.

Tốc độ của cuồng phong quả thực bị ảnh hưởng bởi gã khổng lồ, nhưng nó không vì thế mà dừng lại, vẫn tiếp tục quay cuồng.

Tần Mặc thở phào, lại cất lời: “Đến đây!” Dứt lời, anh ngưng tụ ra một con hổ khổng lồ.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Con hổ được Tần Mặc phóng ra, lao nhanh như chớp đâm sầm vào gã khổng lồ.

Gã khổng lồ bị đẩy lùi một đoạn mới đứng vững được.

Còn con hổ thì trực tiếp vồ lên người nó, ngoạm vào cánh tay.

Cú ngoạm đó khiến đám bọ trên tay gã khổng lồ rơi rụng hàng loạt, nhưng năng lượng của con hổ cũng yếu đi đáng kể.

Cho dù là năng lượng Tần Mặc ngưng tụ ra thì cũng phải tuân theo quy luật tự nhiên, phá hoại sức mạnh của đối phương thì năng lượng bản thân cũng sẽ tiêu hao.

Tần Mặc nhướng mày.

Anh phối hợp với con hổ, lao nhanh đến sát bên gã khổng lồ.

Cầm thanh kiếm trong tay, anh chém mạnh xuống.

Gã khổng lồ vội vàng nhào lộn sang bên cạnh, thanh kiếm của Tần Mặc chém trúng vị trí nó vừa đứng, mặt đất lập tức xuất hiện một vết nứt dài.

Tần Mặc cười lạnh, đứng vững lại rồi nhìn chằm chằm nó: "Xin lỗi nhé, ngươi thật sự đánh không lại ta đâu." Ở phía bên kia, bọn Tô Nam cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu vậy họ có thể nấp sang một bên.

Nhưng hiện giờ gã khổng lồ lại đang đứng khá gần họ.

Nó hừ lạnh một tiếng, dán mắt vào Tô Nam rồi vươn tay chộp lấy cô.

Tô Nam không ngốc, cô dĩ nhiên không đứng yên đó, vội vã di chuyển sang chỗ khác.

Gã khổng lồ không bắt được Tô Nam thì lập tức nổi giận lôi đình.

Tiếp đó, nó nhìn sang những người khác.

Cho dù Tô Nam nhanh nhẹn thì không có nghĩa là thuộc hạ của cô cũng né được đòn tập kích của nó.

Nghĩ vậy, nó vươn tay tóm lấy một thuộc hạ của Tô Nam đứng gần đó.

Người đó cũng muốn né nhưng lại bị dồn vào góc tường, lần này thì tránh không được nữa.

Tần Mặc bĩu môi, lập tức lao tới, dẫm lên chân gã khổng lồ rồi chém vào chân nó.

Bàn chân của nó lập tức bị chém đứt, đám bọ nhỏ cũng tan tác cả ra.

Tần Mặc thừa cơ phóng năng lượng vào chúng: "Liên Hoa Thiên Ấn!" Đám bọ nhỏ trong nháy mắt biến thành màu đen.

Mặt đất hiện tại phủ một màu đen kịt, nhưng dường như sàn nhà có chức năng tự làm sạch, màu đen đó đang từ từ biến mất.

Tần Mặc lại nhìn về phía gã khổng lồ, nhưng lúc này nó đã tóm được người kia.

Tần Mặc không ngờ gã khổng lồ này lại không thèm đếm xỉa đến đòn tấn công của mình mà trực tiếp ra tay với người đó.

Xem ra nó cũng khá thông minh, biết bắt con tin để đe dọa.

Nó nhấc bổng người kia lên, rồi nhìn về phía nhóm Tần Mặc, ánh mắt như muốn nói rằng chỉ cần họ động đậy thêm chút nữa, nó sẽ giết chết người này.

Chương 811

Gia bên Mặt Sẹo lúc này đã gãi nát cả da thịt trên người, nhưng thấy anh em bị bắt, hắn không nhịn được giận dữ gào lên: "Thả anh em của ta ra!" Hắn định xông tới nhưng Hạo Thiên Chân đã nấp ở gần đó kịp thời giữ lấy cánh tay hắn.

Hạo Thiên Chân đảo mắt: "Thôi đi, tôi khuyên anh đừng có xông bừa tới, nếu không chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi đó.

Ngộ nhỡ anh cũng bị nó bắt được thì định bắt Tần Mặc phải làm sao?" Mặt Sẹo bất lực nhìn Hạo Thiên Chân: "Vậy còn anh em của ta?

Chẳng lẽ để ta trơ mắt nhìn hắn chết ở đây sao?" Hạo Thiên Chân không nói gì, lại nhìn về phía Tần Mặc: "Anh cẩn thận đó." Tần Mặc dĩ nhiên hiểu rõ tình hình.

Bàn Tử đứng bên cạnh cũng thấy cảnh này, không nhịn được mỉa mai: "Nói thật nhé, thực lực mấy anh em của anh đúng là chẳng ra sao cả.

Đợi rời khỏi đây rồi, anh nhớ bảo họ phải nỗ lực tập luyện, nâng cao thực lực lên đi." "Chẳng lẽ hai người các ngươi mạnh lắm sao?" Mặt Sẹo bĩu môi lầm bầm.

Bàn Tử nghe thấy liền bật cười, nhún vai một cách tùy ý: "Tôi với Hạo Thiên Chân thực lực đúng là không ra gì, nhưng anh em chúng tôi đông, vả lại bên cạnh còn có Tần Mặc.

Tần Mặc thực lực mạnh thế này mà vẫn sẵn lòng bảo vệ hai đứa tôi, còn các người thì sao?

Các người có chỗ dựa gì nào?" Câu hỏi của Bàn Tử làm Mặt Sẹo nghiến răng nhưng cũng chẳng làm gì được, chỉ biết nhìn về phía Tần

Mặc ở đằng xa.

Giờ phải làm sao đây?

Tần Mặc có cứu đồng đội của hắn không?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của hắn, liền thong thả lên tiếng: "Tôi sẽ cố gắng không để bất cứ ai phải chết ở đây, nhưng nếu họ tự tìm đường chết thì tôi cũng chịu thôi." Những lời này của Tần Mặc dĩ nhiên là để cảnh cáo Mặt Sẹo, nếu sau này bọn hắn còn dám làm chuyện gì quá đáng, Tần Mặc nhất định sẽ xử lý hết.

Mặt Sẹo trong lòng tức giận, nhưng cũng biết hiện tại không thể xung đột với Tần Mặc, vì chỉ có anh mới cứu được đồng đội của hắn.

Hắn hít sâu một hơi: "Tôi biết rồi, anh cứu anh em tôi ra trước rồi hãy nói mấy chuyện đó." Tần Mặc không phí lời nữa, quay đầu nhìn gã khổng lồ: "Bỏ hắn xuống." Gã khổng lồ nghe thấy lời Tần Mặc nhưng chỉ lắc đầu.

Tần Mặc thở dài: "Được thôi, vậy chúng ta xem thử là ngươi giết hắn nhanh hơn, hay là ta cứu hắn nhanh hơn." Tần Mặc không nói thêm, chân dậm mạnh xuống đất, lao vút về phía gã khổng lồ.

Nó trợn tròn mắt, không ngờ khi con tin đang trong tay mình mà Tần Mặc vẫn dám ra tay.

Tần Mặc thấy được ánh mắt của nó nhưng không nói gì, trực tiếp ngưng tụ một thanh bảo kiếm khổng lồ: "Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh kiếm chém thẳng vào cánh tay đang giữ người của gã khổng lồ.

Nó vội vàng né tránh, nhưng Tần Mặc đã áp sát.

Anh nở một nụ cười nhạt rồi tung cú đá vào cánh tay nó.

Cánh tay gã khổng lồ bị đẩy bật về phía thanh bảo kiếm, lập tức bị chém đứt, đám bọ nhỏ rơi rụng xuống đất.

Tuy nhiên, đám bọ này lại bò lên người gã thuộc hạ kia, gặm nhấm máu thịt của hắn.

Tần Mặc thừa cơ đến bên cạnh, trong lòng bàn tay xuất hiện những ngọn lửa.

Ngọn lửa này thiêu chết đám bọ mà không làm người kia bị thương.

Dù vậy, trên người hắn vẫn bị lũ bọ cắn ra vô số vết thương nhỏ.

Người đó nghiến răng nhìn Tần Mặc: "Cảm ơn anh." Tần Mặc xua tay rồi đẩy người đó về phía nhóm Tô Nam.

Hắn cũng không dám ở lại lâu, vừa rồi đã chứng kiến sức mạnh của gã khổng lồ, khi bị tóm hắn cảm thấy mình căn bản không thể thở nổi.

Nếu còn ở lại, e là chẳng mấy chốc sẽ bị giết chết.

Gã khổng lồ thấy con mồi định chạy thoát, muốn lao ra chặn đường nhưng lại bị Tần Mặc cản lại: "U Minh Bạo Liệt!" Luồng năng lượng được Tần Mặc đánh ra đâm sầm vào ngực gã khổng lồ, lập tức nổ tung, hóa thành vô số ngọn lửa rực cháy trên người nó.

Gã khổng lồ không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại biến hóa như vậy, rõ ràng ban nãy không thấy lửa đâu, sao đánh trúng người lại thành ra thế này?

Nó ngã xuống đất lăn lộn liên tục, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tần Mặc thấy vậy cười lạnh một tiếng, cầm kiếm chỉ thẳng vào nó: "Tiếp theo ngươi sẽ còn thảm hơn nữa." Dứt lời, anh lại tiến sát gã khổng lồ, tung thêm một cú đá.

Nó vội né sang bên, hiện đã biết rõ thực lực của Tần Mặc nên dĩ nhiên không để anh giết mình dễ dàng.

Tần Mặc mỉm cười: "Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số thanh kiếm xuất hiện xung quanh Tần Mặc.

Anh điều khiển chúng lao về phía đối thủ.

Gã khổng lồ muốn né tránh nhưng quay đầu nhìn bốn phương tám hướng đều thấy kiếm của Tần Mặc bủa vây.

Biết phải làm sao đây?

Nó nhìn Tần Mặc, anh cũng nhìn lại rồi cười nói: "Bây giờ ngươi đã không còn đường trốn, nên hãy ngoan ngoãn chết ở đây đi." Tần Mặc dứt lời, điều khiển kiếm đâm xuyên qua cơ thể gã khổng lồ.

Từng đám bọ lớn từ trên người nó rơi xuống, tất cả đều đã biến thành màu đen.

Cơ thể gã khổng lồ cũng đang dần thu nhỏ lại.

"Ước chừng một lát nữa thôi, kích thước của ngươi sẽ chẳng khác gì ta đâu, lúc đó sức mạnh của ngươi chỉ càng yếu hơn, không phải đối thủ của ta được." Tần Mặc nói với nó.

Gã khổng lồ trong lòng dĩ nhiên cũng hiểu rõ, nhưng hiện giờ nó hết cách vì căn bản không đấu lại Tần Mặc.

Giờ tính sao đây?

Nó nghiến răng nhìn anh.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, lùi lại vài bước để đứng vững, sau đó lại ngưng tụ năng lượng.

Trên không trung vang lên tiếng sấm sét.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Gã khổng lồ định trực tiếp tan biến đi, nhưng Tần Mặc đã dùng năng lượng khống chế nó lại: "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" "Vốn dĩ ta có thể để ngươi tan biến rồi chúng ta rời đi, nhưng đã giao thủ lâu thế này rồi, thôi bỏ đi." Hiện tại, sức mạnh của

nó dĩ nhiên không còn bao nhiêu, giải quyết nó xong anh sẽ nhận được phần thưởng từ hệ thống.

Chính vì biết điều này nên Tần Mặc mới không để gã khổng lồ dễ dàng tan biến như vậy.

Nghe thấy lời anh, gã khổng lồ nhìn Tần Mặc với vẻ kinh hoàng.

Tần Mặc rốt cuộc muốn làm gì?

Nó thừa nhận mình không phải đối thủ của anh, từ nãy đến giờ chỉ toàn chịu trận, nên nó mới không muốn đánh tiếp nữa.

Nhưng chẳng lẽ thật sự phải chết dưới tay Tần Mặc sao?

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó nhưng không nói gì, phóng ra luồng năng lượng khổng lồ.

Luồng năng lượng bay thẳng vào đám mây đen trên không trung.

Chương 812

Một tia sáng lóe lên, tiếp đó là một đạo kinh lôi giáng xuống người gã khổng lồ.

Nó phát ra một tiếng thảm thiết.

Dù cơ thể được tạo thành từ lũ bọ nhưng nó vẫn cảm nhận được đau đớn.

Tần Mặc thừa cơ giáng tiếp đạo kinh lôi thứ hai.

Khi đạo sét này đánh xuống, cơ thể gã khổng lồ đã thu nhỏ lại chỉ bằng kích thước của Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Dù là vậy, Tần Mặc cũng không buông tha cho nó, ngược lại còn giáng thêm đạo kinh lôi thứ ba.

Sau khi đạo kinh lôi thứ ba đánh xuống, thân hình khổng lồ kia đã hoàn toàn tan biến không còn dấu vết.

Cùng lúc đó, tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên trong đầu Tần Mặc. 【Đinh, giết chết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc quay đầu lại, nhìn về phía Đao Ba Ca ở phía bên kia.

Đao Ba Ca cũng bắt gặp ánh mắt của Tần Mặc, gã vội vàng mở miệng: “Anh mau giúp tôi xem thử với.” Tần Mặc trực tiếp đưa tay ra hiệu đòi tiền, Đao Ba Ca thấy bộ dạng này của anh, không nhịn được thấp giọng giận dữ mắng một câu: “Mẹ kiếp, lão tử làm chuyến này, thế mà còn phải bù tiền.” Mọi người nghe xong đều nhìn nhau, nói thật, họ thấy khá buồn cười nhưng lại không dám cười ra tiếng.

Nếu không chẳng phải là quá không nể mặt Đao Ba Ca sao?

Đao Ba Ca cũng thấy bộ dạng đó của họ, gã hừ lạnh một tiếng: "Hơi tí là chỉ biết tiền với nong." Nói đoạn, Đao Ba Ca vẫn đặc biệt lấy thẻ ngân hàng đưa cho Tần Mặc.

Tần Mặc lúc này mới giúp gã kiểm tra một chút, chỉ một lát sau, Đao Ba Ca đã thấy đỡ hơn nhiều.

Gã thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không nói lời cảm ơn với Tần Mặc, gã cảm thấy mình đã trả tiền rồi thì việc Tần Mặc giúp mình là chuyện đương nhiên.

Tần Mặc cũng không nói gì, dù sao người ta cũng đã bỏ tiền thật.

Sau đó, Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh: "Mọi người đều không sao chứ?" Đạo diễn nghe Tần Mặc hỏi vậy, hơi do dự đưa cánh tay mình ra: "Tôi hình như cũng có chỗ không ổn lắm." Tần Mặc đi tới bên cạnh ông ta, lấy thuốc mỡ ra bôi giúp một chút.

Đao Ba Ca bên này thấy cảnh đó liền trợn tròn mắt, còn có chút bất phục mà lên tiếng: "Dựa vào cái gì mà anh không lấy tiền lão ta, chỉ đòi tiền mỗi mình tôi?" Tần Mặc liếc nhìn Đao Ba Ca một cái: "Chẳng lẽ trong lòng anh không tự hiểu rõ sao?" Đao Ba Ca há miệng, nhưng lại không thốt ra được lời nào.

"Hơn nữa, tôi muốn lấy tiền của ai là quyền của tôi, đây là thuốc của tôi, có liên quan gì đến anh không?" Tần Mặc hỏi vặn lại.

Đao Ba Ca tức đến nổ phổi nhưng cũng chẳng làm gì được, dù sao thực lực của Tần Mặc đang sờ sờ ra đó.

"Đợi thực lực của lão tử mạnh lên, lão tử nhất định sẽ là người đầu tiên làm thịt anh." Đao Ba Ca hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc cũng nghe thấy, nhưng anh lười so đo với gã, chỉ nhìn những người còn lại: "Mọi người thế nào rồi?" Mọi người đều lắc đầu, họ thì không có vấn đề gì, dù sao vừa rồi luôn là Tần Mặc chiến

đấu, hơn nữa trước đó họ đã được nghỉ ngơi một lúc tại đây.

"Được rồi, nếu không có chuyện gì thì chúng ta phải tiếp tục xuất phát thôi.

Lộ trình tiếp theo có thể sẽ khá nguy hiểm, hy vọng mọi người có thể bám sát bước chân của tôi, rõ chưa?" Mọi người đều vội vàng gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì họ chắc chắn phải đi theo anh.

Tần Mặc mỉm cười, sau đó tiến về phía trước, mọi người cũng lẳng lặng theo sau lưng anh.

Khi Tần Mặc đi phía trước, mọi người đều hết sức cẩn thận.

Không lâu sau, họ đã đi qua khu vực này.

Nhưng nơi tiếp theo họ tới, thế mà lại gần giống hệt với đoạn mộ đạo lúc họ mới xuống lần đầu.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lê Thố không nhịn được cảm thấy kinh ngạc, cậu nhỏ giọng hỏi Tần Mặc: "Chuyện này là sao ạ?

Tại sao cảm giác chỗ này có chút không đúng?" Tần Mặc lắc đầu: "Đừng nghĩ nhiều, cứ bám sát tôi là được.

Trong mộ huyệt quả thực sẽ xuất hiện tình huống như vậy." Dù miệng nói thế, nhưng Tần Mặc vẫn âm thầm quan sát kỹ cảnh tượng trước mặt.

Anh chỉ là không muốn làm Lê Thố lo lắng mà thôi.

Bất kể chỗ này có giống trước kia hay không, ít nhất cũng không được để tâm lý Lê Thố bị áp lực.

Lê Thố thở dài rồi gật đầu, Tần Mặc đã bảo vậy thì cậu cứ đi theo anh thôi.

Những người khác cũng rất nghiêm túc bám sát sau lưng Tần Mặc, không dám có hành động thừa thãi nào.

Chỉ một lát sau, Tần Mặc đã đưa mọi người đi tới cuối đoạn mộ đạo này.

Ngay cả lối vào chỗ này cũng y hệt.

"Chuyện gì thế này?

Lát nữa chúng ta không lẽ lại gặp phải nguy hiểm giống y như lúc trước sao?" Hạo Thiên Chân nheo mắt lại.

Tần Mặc đưa tay vỗ vai Hạo Thiên Chân, nhưng anh không nghĩ nhiều nữa mà trực tiếp mở đoạn mộ đạo này ra.

Diễn biến tiếp theo của họ thế mà lại giống hệt, có điều họ không gặp phải nguy hiểm như trước đó.

Rất nhanh, họ đã tới một gian mộ thất.

Mộ thất này cũng giống hệt cái trước kia, nhưng ở đây không có châu báu gì cả.

"Tại sao lại như vậy?" Bàn Tử đứng bên cạnh cũng có chút không hiểu nổi.

Tần Mặc nhướng mày, lấy tấm bản đồ mà Hạo Thiên Chân đưa cho lúc trước ra: "Nếu tôi đoán không lầm, nơi này hẳn là có cấu trúc đối xứng.

Nếu chúng ta muốn tới được đích đến thì bắt buộc phải tới được vị trí chính giữa này." Vị trí chính giữa cũng có khả năng là nơi họ đang tìm kiếm.

Mã lão bản nghe thấy lời này liền không kìm được kích động, ông ta chống gậy đi tới bên cạnh Tần Mặc, nhìn anh: "Anh đưa tôi tới chỗ đó đi, chỉ cần có thể bình an vô sự tới nơi, tôi có thể trả anh rất nhiều tiền." Tần Mặc nhìn Mã lão bản một cái: "Ông chắc chắn muốn qua đó chứ?

Tôi nhắc nhở ông trước một câu, nếu thật sự tiếp tục đi tới phía trước, e rằng sẽ có rất nhiều thương vong đấy." Nói đoạn, Tần Mặc nhìn những người xung quanh, ai nấy đều có chút sợ hãi, nuốt nước bọt ừng ực.

Tô Nam thì không thấy gì, cô ta lại bàn bạc với Tần Mặc: "Anh đi cùng mọi người chúng tôi, chẳng lẽ vẫn xuất hiện tình huống như vậy sao?" Thực lực của Tần Mặc rất mạnh, tại sao anh lại nói thế?

Tần Mặc cười cười: "Dù thực lực của tôi mạnh, cũng không có nghĩa là tôi có thể bảo vệ được tất cả mọi người.

Hơn nữa, tôi với các người cũng chẳng thân chẳng quen, việc gì tôi phải liều mạng để bảo vệ các người?" Họ có phải bạn bè của Tần Mặc đâu.

Mã lão bản nghiến răng: "Tôi nhất định phải lấy được thứ bên trong đó, anh giúp tôi một tay đi, sau này hai chúng ta sẽ là bạn bè, chỉ cần anh cần gì cứ nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp đỡ." Tần Mặc nhướng mày, nhìn chằm chằm Mã lão bản: "Hay là ông nói cho tôi nghe xem, rốt cuộc bên trong đó có thứ gì khiến ông phải bất chấp tính mạng để lấy được như thế." Mọi người cũng đều tò mò.

Mã lão bản lắc đầu, chuyện này ông ta chắc chắn không thể nói cho mọi người biết được.

Chương 813

Vạn nhất mọi người tranh đoạt thứ đó với ông ta thì sao?

Tần Mặc nhướng mày: "Đến ngay cả thứ mình muốn tìm là gì mà ông cũng không muốn nói cho chúng tôi biết, vậy mọi người làm sao giúp ông được?

Các người thấy có đúng không?" Tần Mặc lại nhìn về phía mấy tên thủ hạ của Tô Nam, mấy tên này vốn dĩ đã bị lời của Tần Mặc dọa cho sợ hãi, liền vội vàng phụ họa: "Đúng thế!

Ông cứ nói cho chúng tôi nghe đi, rốt cuộc ông muốn bảo vật gì?" Nếu bảo vật đó thật sự tốt, họ có thể cân nhắc cùng đi tiếp, nhưng cuối cùng chắc chắn họ sẽ không giao bảo vật đó cho Mã lão bản.

Mã lão bản có thể bất chấp tính mạng tới đây tìm bảo vật, chứng tỏ thứ đó cực kỳ quan trọng.

Vậy rốt cuộc nó là cái gì?

Họ đều nhìn Mã lão bản, Mã lão bản hít sâu một hơi, nói thật là ông ta khá bực mình, nhưng lại không dám tùy tiện nói cho bọn họ biết.

Lỡ như bọn họ thật sự cướp đồ của mình thì tính sao?

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của Mã lão bản, anh không nhịn được mà bật cười: "Ông tự xem mà làm đi, nếu chịu nói với chúng tôi thì chúng tôi chắc chắn có thể tiếp tục đi xuống cùng ông, bằng không thì miễn bàn." Tần Mặc đã nói vậy thì những người khác đương nhiên thái độ cũng giống như anh.

Thấy họ như vậy, Mã lão bản không khỏi nghiến răng.

Bây giờ phải làm sao đây?

Những người này đều nói thế rồi, chẳng lẽ mình thật sự phải kể tình hình thế giới này cho họ sao?

Lỡ như họ không đi cùng mình thì sao?

Hoặc là cướp mất thứ đó đi, chẳng phải sẽ rắc rối lắm sao?

Mã lão bản hít sâu một hơi.

Mọi người cũng đều nhìn Mã lão bản, họ đều hiểu rất rõ, nếu Tần Mặc không muốn đi cùng Mã lão bản thì họ chắc chắn sẽ đi theo Tần Mặc quay về.

Không có Tần Mặc, nguy hiểm tiếp theo họ gặp phải chắc chắn không thể vượt qua, đồng nghĩa với việc họ rất có thể sẽ mất mạng ở đây.

Dù họ muốn kiếm tiền từ Mã lão bản, nhưng cũng không muốn phải nhận cái kết cục như vậy.

Mã lão bản thở dài: "Vậy tôi sẽ nói thật với các vị, thứ tôi muốn lấy là một viên bảo thạch.

Viên bảo thạch này không phải đặc biệt đáng tiền, nhưng đối với tôi nó lại đặc biệt quan trọng." Tần Mặc cười cười: "Ông có bao giờ nghĩ rằng trong mộ huyệt này đúng là có khả năng tồn tại bảo thạch, nhưng viên bảo thạch đó có giúp ích gì được cho ông hay không thì chưa chắc đâu." Tần Mặc đánh giá Mã lão bản một lượt.

"Tôi không quản được nhiều như vậy nữa, thời gian của tôi không còn nhiều, tôi bắt buộc phải lấy được bảo thạch bên trong, nên mới thỉnh các vị giúp đỡ, mong mọi người có thể giúp tôi một tay." Mã lão bản hít sâu một hơi, giờ ông ta chỉ có thể dựa vào những người này.

Sau đó, Mã lão bản lại quay đầu, nhìn chằm chằm về phía Tô Nam ở bên kia: "Các người không phải muốn tiền sao?

Tôi có thể cho các ngươi tiền." Người tình của Mã lão bản thấy ông ta kích động như vậy, liền không nhịn được đưa tay kéo cánh tay ông ta: "Lão Mã, ông đừng như vậy, ông sẽ làm mọi người sợ đấy." Mã lão bản lúc này mới phản ứng lại, ông ta gật đầu: "Các vị, xin lỗi, là tôi không đúng, nhưng tôi cầu xin các vị nhất định phải giúp tôi, được không?" Mọi người liền dồn ánh mắt lên người Tần Mặc, họ muốn xem thái độ của anh.

Nếu Tần Mặc đồng ý đi cùng thì họ tự nhiên sẽ không từ chối, dù sao như vậy có thể đi theo Tần Mặc kiếm tiền.

Hơn nữa có Tần Mặc ở đây, họ chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng nếu Tần Mặc không đồng ý, thì họ có muốn đi đến mấy cũng không có khả năng đó.

Tần Mặc mỉm cười, tuy anh không biết bảo vật trong miệng Mã lão bản là gì, nhưng Mã lão bản đã đề nghị như vậy thì anh cũng đưa ông ta đi một chuyến vậy.

Hơn nữa giờ anh đã hiểu, thứ Mã lão bản muốn là bảo thạch bên trong này.

"Vậy chúng ta đi thôi." Sau khi họ rời khỏi mộ thất này, liền tới một đoạn mộ đạo hoàn toàn mới, đây là nơi họ chưa từng thấy qua trước đó.

Mã lão bản cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi cảm giác bên dưới này hình như luôn biến hóa liên tục vậy." Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhìn Tần Mặc rồi đưa ra suy nghĩ của mình.

Bàn Tử đứng bên cạnh cũng phụ họa: "Đúng đấy, lần này chúng ta vào mộ huyệt, rõ ràng là lối vào giống hệt cái lúc trước chúng ta vào,

nhưng không ngờ lại tới một nơi khác." Tần Mặc gật đầu: "Cũng có khả năng đó.

Hiện giờ chúng ta vẫn chưa hiểu rõ lắm về mộ huyệt này, nên mấy chuyện có hay không đó đều không có tác dụng gì, cứ tiếp tục đi tới phía trước mới là quan trọng nhất." Hạo Thiên Chân nhỏ giọng nói: "Chúng ta thật sự có thể tới được chỗ đó sao?

Hơn nữa dù có tới được thật, cũng chưa chắc lấy được bảo thạch mà, mấy loại bảo thạch này kia dù sao cũng chỉ là truyền thuyết thôi." Tần Mặc nghe vậy, lại nhìn sang Mã lão bản, lắc đầu: "Nếu ông ta đã muốn qua đó như vậy, lại có chấp niệm sâu như thế, thì chúng ta cứ đưa ông ta đi đi.

Đừng nghĩ nhiều nữa, dù chúng ta có nói những chuyện này với ông ta thì ông ta cũng chẳng tin đâu, chỉ nghĩ là chúng ta không muốn đưa ông ta đi thôi." Hạo Thiên Chân há miệng, nhưng lời Tần Mặc nói cũng không sai, cậu chỉ đành thở dài gật đầu: "Được rồi, tôi biết rồi." Hạo Thiên Chân đi phía trước, cùng Tần Mặc và mọi người tiếp tục lên đường.

Đi được một lúc, họ tìm một chỗ nghỉ ngơi.

"Chúng ta vào trong mộ huyệt cũng gần được một ngày rồi, cứ ở đây nghỉ ngơi một lát đi, đợi sáng mai rồi lại tiếp tục xuất phát." Nghe Tần Mặc nói vậy, họ nhìn nhau rồi gật đầu.

Tần Mặc đã bảo thế thì họ chắc chắn phải nghe theo.

Tần Mặc lấy từ trên người ra một ít đồ ăn, chia cho nhóm Hạo Thiên Chân.

Mã lão bản bên này thấy vậy liền bỏ tiền cao ra mua lại một ít đồ ăn từ chỗ Tần Mặc.

Tuy Tần Mặc đòi giá khá chát, nhưng để được ăn no bụng, ông ta

cũng đành phải chấp nhận.

Nhóm Đao Ba Ca thì không có phúc phận đó, vốn dĩ gã đã tốn bộn tiền mua thuốc từ chỗ Tần Mặc rồi.

Giờ mà còn bỏ tiền mua đồ ăn nữa thì quá lãng phí.

Mọi người đều ở đây ăn uống, đợi đến khi thời gian hòm hòm thì nghỉ ngơi một lát.

Buổi tối, Hạo Thiên Chân lén tới lều của Tần Mặc.

"Phía sau có khả năng sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn, chúng ta có nên đưa nhóm tổ đạo diễn ra ngoài không?" Tần Mặc bất lực thở dài: "Họ đã theo chúng ta tới tận đây rồi, anh nghĩ họ sẽ dễ dàng rời đi sao?" Nghe Tần Mặc nói thế, Hạo Thiên Chân im lặng.

Đúng vậy, Tần Mặc nói không sai.

"Nhưng nếu họ cứ đi theo chúng ta, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm." "Sáng mai anh cứ đề cập với họ trước đi, nếu họ tự nguyện đi thì đương nhiên là tốt nhất, còn không muốn thì chỉ đành tạm thời đưa họ theo thôi." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

Giờ cũng chỉ đành như vậy thôi.

"Đúng rồi, về viên bảo thạch kia, anh thật sự không biết gì sao?" Tần Mặc nhíu mày nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân nhỏ giọng nói với Tần Mặc: "Tôi nói thật nhé, tôi đưa anh tới nơi này là vì mấy người bên chỗ chúng tôi trước đây từng tới đây, nhưng chỉ có duy nhất một người sống sót trở về, có điều tinh thần của người đó lại có vấn đề.

Sau đó ông ta đã vẽ một bức hình lên người Lê Thố, nên tôi mới đưa Lê Thố tới đây." "Bức hình đó anh xem chưa?

Có liên quan gì tới chỗ này không?" Tần Mặc hỏi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lắc đầu: “Chính vì vậy tôi mới thấy có chút kỳ quặc, vì bản đồ trên người Lê Thố chẳng có chút liên quan nào tới nơi này cả, không biết là thế nào nữa.” Tần Mặc trầm mặc, nếu thật sự là vậy thì rắc rối to rồi.

Chương 814

“Được rồi, tôi biết rồi, anh đừng quản nhiều nữa, cứ ở đây nghỉ ngơi đi, sáng mai tiếp tục đi tới xem phía trước sẽ gặp những gì?” Mộ huyệt này quả thực có chút kỳ quái.

Nhưng Tần Mặc cũng không nói thêm gì khác, dù sao anh cũng đã bàn bạc xong với Hạo Thiên Chân rồi, tiếp theo chỉ cần hành động theo kế hoạch là được.

“Biết rồi.” Sáng sớm hôm sau, Hạo Thiên Chân đem chuyện này nói với nhóm tổ đạo diễn.

Trong tổ đạo diễn có một thanh niên tính tình hơi nóng nảy, nghe xong liền trợn mắt: “Dựa vào cái gì mà bắt chúng tôi đi chứ?

Hơn nữa, cả đoạn đường này đã gặp bao nhiêu nguy hiểm rồi, ai biết lúc quay về đường cũ sẽ gặp phải thứ gì?

Vạn nhất chúng tôi chết trên đường thì sao?” “Đúng thế, mọi người đã đi cùng nhau rồi, mắc mớ gì phải tách ra chứ?” Một cô gái trong tổ đạo diễn nói lời này rồi thở dài.

Cô gái này gầy gầy nhưng lại có chút mặt bánh bao, trông khá đáng yêu.

Nghe họ nói vậy, Hạo Thiên Chân nhíu mày: “Nhưng càng đi tới phía trước, nguy hiểm chúng ta gặp phải càng nhiều, mà mấy người các anh các chị lại chẳng có chút thực lực nào cả.

Mấy người kia ít ra còn có chút thân thủ, nếu chúng ta thật sự đi cùng nhau, e rằng chúng tôi không chắc đã bảo vệ được mọi người đâu.” Cô gái nghiến răng, nhìn về phía Tần Mặc, trực tiếp đi tới trước mặt anh, dịu dàng hỏi: “Anh Tần Mặc thật sự không thể đưa tụi em đi

cùng sao?

Tụi em có thể tự chăm sóc bản thân mà.

Mỗi lần gặp nguy hiểm, mấy người kia chẳng phải cũng không giúp được gì sao?" Dù thân thủ của họ cũng tạm ổn thì đã sao?

Cũng vẫn không giúp được gì cho Tần Mặc.

Tần Mặc có chút bất lực: "Chuyện này chắc chắn là khác nhau." Mấy người kia tuy cũng không giúp được gì cho Tần Mặc, nhưng ít ra khi những quái vật đó lao tới tấn công, họ còn có thể phản kháng.

Còn mấy người trong tổ đạo diễn này thì lại khác.

Huống hồ mấy tên thủ hạ của Tô Nam chắc chắn sẽ không màng đến tính mạng của nhóm người này, mà anh thì lại không rảnh tay.

Cũng chỉ có thể khuyên giải họ, nhưng nếu họ thật sự không muốn rời đi, Tần Mặc cũng chẳng còn cách nào.

"Chúng tôi không đi đâu cả.

Đã đi cùng nhau thì phải cùng tiến về phía trước mới đúng.

Hơn nữa bộ phim tài liệu này của chúng tôi cũng sắp quay xong rồi, chúng tôi bắt buộc phải ra khỏi mộ huyệt này mới tách đoàn với các anh." Đạo diễn nhìn Tần Mặc: "Dù các anh không muốn đưa chúng tôi theo, chúng tôi vẫn sẽ bám sát." Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân cũng hiểu ý Tần Mặc.

"Được rồi, nhưng suốt dọc đường này mọi người bắt buộc phải phối hợp cho tốt, không được tự ý đi lung tung, rõ chưa?" Những người trong tổ đạo diễn đều đồng thanh đáp ứng.

May mà thực lực của Tần Mặc khá mạnh, họ đều đã bị anh chinh phục, chắc chắn họ sẽ nghe lời Tần Mặc, không ai dám làm việc riêng lẻ.

Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa, ngược lại nhìn sang phía Mã lão bản.

Mã lão bản nhíu chặt mày, do dự một lát rồi mới đi tới bên cạnh mấy người kia.

“Các người muốn làm phim tài liệu, không phải là muốn nổi tiếng sao?

Nổi tiếng rồi thì sẽ có tiền, đúng chứ?

Tôi có thể trực tiếp đưa tiền cho các người luôn, đừng đi theo chúng tôi nữa.” Mã lão bản cũng thấy mấy người này đi theo chắc chắn là gánh nặng, nên ông ta không muốn họ tiếp tục đồng hành.

Mấy người kia nghe vậy đều há hốc mồm, sau đó lại nhìn nhau.

Nói thật, Mã lão bản đưa tiền, họ cũng khá dao động.

Nhưng đạo diễn cân nhắc hồi lâu, cuối cùng vẫn từ chối Mã lão bản: “Thế thì không được.

Nếu ông thật sự đưa tiền cho chúng tôi thì đúng là một lối tắt, nhưng nếu chúng tôi hoàn thành bộ phim tài liệu này, chúng tôi nhất định sẽ nổi tiếng, cái đó ông không cho chúng tôi được.” Mấy người kia đều gật đầu tán thành, lời này nói không sai.

Tuy suốt chặng đường này nguy hiểm rất nhiều, nhưng có câu: phú quý cầu trong hiểm cảnh.

Họ thà mạo hiểm một chút còn hơn, nhất định phải đi theo đến cùng.

Tần Mặc bỗng bật cười, sau đó anh lên tiếng: “Được rồi, đừng nói với họ nữa.

Đã muốn đi cùng thì cứ cùng tiến về phía trước thôi, nếu lát nữa gặp nguy hiểm thật, họ tự khắc sẽ hiểu ra.” Tần Mặc không nói thêm

nữa.

Tuy dọc đường họ cũng gặp không ít rắc rối, nhưng những rắc rối đó đối với họ chẳng đáng là bao.

Nhưng tiếp theo đây sẽ khác.

Mọi người đều hít sâu một hơi, nhưng không ai nói gì thêm.

Sau đó, mọi người cùng thu dọn đồ đạc.

Không lâu sau, họ cùng đi tới một gian mộ thất.

Tần Mặc cẩn thận quan sát mộ thất này.

Bên trong mộ thất có một cỗ quan tài, nhưng Tần Mặc đột nhiên nghĩ đến việc từ lúc họ vào mộ huyệt này đến giờ, dường như chưa gặp bất kỳ một con Tống Tử nào.

Tuy đúng là có gặp xác khô, nhưng với Tống Tử thì vẫn có chút khác biệt.

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Mặc lại quay đầu nhìn Bình Quỹ cũng như Bàn Tử, nhỏ giọng nói với hai người họ về chuyện này, hai người họ gật đầu, chính họ cũng đã phát hiện ra điều đó.

"Đám người tổ đạo diễn kia cứ nhất quyết đòi theo chúng ta, thật là phiền phức." Bàn Tử không nhịn được mà lầm bầm một câu.

"Bỏ đi, đừng quản họ.

Đằng kia có một cỗ quan tài, lát nữa cứ mở ra xem bên trong có Tống Tử không đã?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng có ý nghĩ giống Tần Mặc, họ dồn ánh mắt lên cỗ quan tài kia, còn Tần Mặc thì nhắc nhở nhóm Tô Nam.

"Đợi chút nữa tôi sẽ mở cỗ quan tài đó ra.

Trước đây lần nào mở quan tài chúng ta cũng gặp Tống Tử, nên

lần này cũng có khả năng đó, cô nói với cấp dưới của cô đi." Ít nhất phải để họ chuẩn bị tâm lý, nếu không rất có thể sẽ mất mạng ở đây.

"Rõ rồi." Sau đó, Tô Nam quay đầu dặn dò mấy tên thủ hạ của mình.

Còn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì đi tới bên cạnh nhóm người tổ đạo diễn.

Bất kể thế nào, họ vẫn phải trông chừng mấy người này.

Tần Mặc thở phào, sau đó lại dồn sự chú ý vào cỗ quan tài trước mặt.

Anh chậm rãi tiến lại gần cỗ quan tài, đồng thời phóng khí thế của Hắc Long huyết mạch trên người ra.

Chương 815

Với nguồn năng lượng này, anh có thể tạm thời áp chế Tống Tử bên trong, khiến nó không dám tùy tiện tấn công.

Tần Mặc đặt tay lên nắp quan tài, sức mạnh của anh rất lớn, dù không có công cụ hỗ trợ, anh vẫn có thể mở được nó ra.

Cỗ quan tài phát ra những tiếng 'răng rắc'.

Những người có mặt đều nghe thấy, nhóm tổ đạo diễn cảm thấy sởn gai ốc.

"Đột nhiên thấy hơi sợ sợ." Cô gái kia vừa nói vừa nép vào mấy người bên cạnh, dường như làm vậy mới có cảm giác an toàn.

Những người khác cũng gật đầu tán đồng.

Họ chưa từng gặp phải tình huống thế này bao giờ.

Đạo diễn thì cầm máy quay, có chút phấn khích nhìn cảnh tượng trước mắt: "Tốt nhất là xuất hiện một con Tống Tử, như vậy bộ phim tài liệu của chúng ta sẽ càng có ý nghĩa hơn." Tần Mặc nghe thấy câu đó của đạo diễn, liền liếc ông ta một cái: "Tốt nhất là ông nên đứng xa ra một chút, nếu con Tống Tử này thật sự nhảy bổ lên người ông, tôi không chắc cứu được ông đâu." Đạo diễn sững người, không ngờ Tần Mặc lại nói vậy, nhưng trong lòng ông ta vẫn thấy hơi sợ, vội vàng vâng dạ rồi né sang một bên.

Tần Mặc bật cười, nhưng cũng không nói gì thêm.

Nắp quan tài vừa rồi đã hé mở một chút, Tần Mặc lại chăm chú nhìn vào bên trong, rồi dứt khoát đẩy mạnh nó ra.

Cùng lúc đó, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, sẵn sàng đối phó với Tống Tử bên trong.

Nhưng không ngờ, chẳng có con Tống Tử nào bò ra cả.

Tần Mặc nhíu mày, tiến lại gần nhìn vào trong.

Thấy trong quan tài đặt một cái hộp, Tần Mặc hơi sững lại.

Mã lão bản mang vẻ mặt nghi hoặc: "Có chuyện gì thế?" "Trong này có một cái hộp." Tần Mặc vừa nói vừa chỉ tay vào trong quan tài, Mã lão bản lập tức chạy tới.

"Chẳng lẽ thứ tôi cần lại nằm trong cỗ quan tài này sao?

Không lẽ thế, theo logic thông thường thì nó phải ở sâu bên trong hơn chứ." Tuy Mã lão bản không rõ lắm, nhưng ông ta vẫn nhìn Tần Mặc: "Anh giúp tôi lấy thứ đó ra đi." Tần Mặc đảo mắt khinh bỉ: "Ai biết chạm vào cái hộp này có nguy hiểm gì không?

Hơn nữa, vạn nhất trong hộp có thứ gì khác chui ra, chẳng phải tôi chịu thiệt sao?" Mã lão bản im lặng một lát: "Rốt cuộc phải thế nào anh mới chịu giúp tôi lấy cái hộp đó ra?" Tần Mặc không nói gì.

Mã lão bản lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng đưa cho Tần Mặc, sau đó lại nhìn những người khác: "Đương nhiên, nếu các người muốn giúp tôi lấy cái hộp này ra, tôi cũng có thể đưa thẻ ngân hàng cho các người, phải nắm bắt cơ hội đấy, chỉ có một lần duy nhất này thôi." Mọi người nghe vậy, ánh mắt đều sáng lên.

Nói thật, họ cũng khá muốn nghe theo sai bảo của Mã lão bản.

Nếu có thể lấy được cái hộp đó ra thì họ sẽ có được chiếc thẻ kia.

Đao Ba Ca do dự một chút, rồi trực tiếp giơ tay lên: "Không phải chỉ là chết thôi sao?

Lão tử không sợ nữa, lão tử đã mất bao nhiêu tiền rồi." Tần Mặc gật đầu: "Anh có ý nghĩ như vậy thì đương nhiên là tốt nhất, nhưng vạn nhất anh thật sự chết ở đây, đừng quên để lại di ngôn cho chúng

tôi.” Đao Ba Ca ngẩn ra, lập tức bị Tần Mặc dọa cho sợ.

Sắc mặt Mã lão bản vô cùng khó coi, ông ta nhìn chằm chằm Tần Mặc: “Anh không muốn làm thì cũng đừng có ngăn cản người khác chứ, người ta muốn kiếm tiền mà.” Tần Mặc cười cười: “Tôi cũng nghĩ thế, nhưng tôi lại cân nhắc một chút, thấy dù thế nào cũng nên nhắc nhở một câu, còn anh ta nghĩ thế nào thì tôi chắc chắn không cần quản nhiều.” Vốn dĩ Đao Ba Ca thật sự định làm việc đó, nhưng nghe lời Tần Mặc nói xong, gã lập tức thấy sợ.

Lỡ như xảy ra chuyện thật thì sao?

Đao Ba Ca lại nhìn Mã lão bản, Mã lão bản gầm lên: “Anh mau lấy cái hộp đó ra cho tôi ngay.” Tần Mặc đi tới bên cạnh Hạo Thiên Chân, nhỏ giọng nói mấy câu, Hạo Thiên Chân lập tức hiểu ý anh: “Tôi biết rồi.” Sau đó, Hạo Thiên Chân lấy ra một đôi găng tay, đi tới bên cạnh cái hộp: “Để tôi làm cho.” Mã lão bản đưa thẻ ngân hàng cho Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân dùng găng tay lót rồi lấy cái hộp đó ra, đặt xuống đất.

Mã lão bản chăm chú nhìn cái hộp trước mặt: “Mở ra.” Hạo Thiên Chân lắc đầu: “Cái này là giá khác nhé.” Sắc mặt Mã lão bản đen lại, không ngờ hai người này kẻ sau còn quá đáng hơn kẻ trước.

Nhưng giờ Mã lão bản cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành gật đầu: “Đưa cho anh.” Nhận được thẻ ngân hàng, Hạo Thiên Chân mới thở phào.

Mọi người thấy Hạo Thiên Chân đứng cạnh cái hộp đều trở nên cảnh giác, dù sao Tần Mặc đã nói trong hộp có thể chứa thứ gì đó rất nguy hiểm.

Hạo Thiên Chân cũng thấy vậy, nhưng cậu không nói gì, chỉ mở cái hộp ra.

Bên trong hộp chỉ có một tờ giấy, ngoài ra không còn gì khác.

Hạo Thiên Chân tháo găng tay ra, ném sang một bên.

Mã lão bản nhíu mày, ông ta nhìn tờ giấy trong hộp, phát hiện nó rất giống một tấm bản đồ.

Suy nghĩ hồi lâu, ông ta vẫn lấy tấm bản đồ đó ra: "Hình như không có nguy hiểm gì." Những người xung quanh đều nghi hoặc nhìn Tần Mặc, anh không nói gì.

Ở phía bên kia, Đao Ba Ca nắm chặt đôi găng tay trong tay, phẫn nộ nhìn Tần Mặc: "Anh có ý gì hả?

Đôi găng tay này rõ ràng chỉ là găng tay bình thường, căn bản chẳng cách tuyệt được độc tố gì cả." Tần Mặc bất chợt bật cười.

"Tôi cũng đâu có nói đôi găng tay này có thể cách tuyệt độc tố đâu, hơn nữa, ở đây vốn dĩ chẳng có gì nguy hiểm, chỉ là chính anh tự nhát mình mà thôi." Tần Mặc lắc đầu, anh khẳng định phải nói rõ ràng với Đao Ba Ca.

Đao Ba Ca bị Tần Mặc chọc tức đến không chịu nổi, hắn giậm chân bình bịch.

"Thằng ranh con này, rốt cuộc ý cậu là sao?" Tần Mặc nhướng mày.

"Tôi chẳng có ý gì cả, chỉ là muốn trêu anh một chút thôi." Vả lại, số tiền này hà tất phải đưa cho Đao Ba Ca?

Khẳng định là phải đưa cho người bên mình, ví dụ như Hạo Thiên Chân.

Đao Ba Ca lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lúc này đã cẩn thận cất tấm thẻ ngân hàng đi.

"Anh đừng nhìn tôi như vậy, tôi chắc chắn là không thể đưa tấm

thẻ này cho anh đâu.

Đây là tiền Tần Mặc giúp tôi kiếm được." Tần Mặc ừ một tiếng, lời này nói ra quả thực không sai.

Đao Ba Ca lạnh lùng hừ một tiếng, rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Hai người kia đều nói như vậy, hắn còn có thể làm gì được nữa?

Tần Mặc thấy Đao Ba Ca như thế cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn sang Mã lão bản.

"Mã lão bản, tiếp theo chúng ta tiếp tục xuất phát thôi." Mã lão bản thì đang chăm chú nhìn tấm bản đồ trong tay, trong mắt ông ta hiện lên một tia cười, rồi lại đặt mục quang lên người mấy người Tần Mặc.

"Mọi người mau xem tấm bản đồ này." Tần Mặc đã thấy, anh có chút bất lực đi tới bên cạnh Mã lão bản.

"Mã lão bản, thực ra ông không cần phải kích động như vậy, tấm bản đồ này có phải thật hay không còn chưa chắc chắn đâu." "Nếu tấm bản đồ này không có vấn đề gì, thì nơi này lẽ ra phải có cơ quan hoặc là một con Tống Tử canh giữ, nhưng đằng này chẳng có gì cả, điều đó cũng có nghĩa là xác suất cao tấm bản đồ này là giả." Mã lão bản lập tức lắc đầu, ông ta trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Cậu đừng hòng lừa tôi, tấm bản đồ này tuyệt đối không có vấn đề gì, cậu chỉ là không muốn tôi lấy được bảo vật bên trong nên mới nói vậy thôi." Tần Mặc thở dài một tiếng, không ngờ Mã lão bản lại nực cười đến thế.

"Tùy ông muốn nghĩ sao thì nghĩ, dù sao tôi cũng đã nói tình hình thực tế cho ông rồi, là chính ông không muốn tin, nếu sau này xảy ra chuyện gì thì cũng là do ông thôi." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn sang Hạo Thiên Chân ở bên cạnh.

Chương 816

“Lát nữa tạm thời chúng ta cứ đi cùng họ, nhưng nếu thật sự có nguy hiểm đến tính mạng thì đừng quản họ, chỉ cần lo cho chúng ta là được.” Hạo Thiên Chân đương nhiên hiểu ý, anh lại quan sát Mã lão bản.

“Mã lão bản, tôi nghĩ ông vẫn nên nghe lời Tần Mặc một chút, dù sao phán đoán của anh ấy luôn đúng, nếu vì chuyện này mà dẫn đến bất kỳ ai trong đội mất mạng, ông đều phải chịu trách nhiệm.” Mã lão bản lạnh lùng hừ một tiếng.

“Đừng có nói với tôi mấy lời vô ích đó, vì tiền của các người đều do tôi chi trả, nên các người phải nghe lời tôi, tôi bảo làm gì các người phải làm nấy, hiện tại các người bắt buộc phải đi theo tôi.” Mã lão bản chú mục vào Tần Mặc, đặc biệt là Tần Mặc, trong số những người này, chỉ có Tần Mặc thực lực mạnh nhất.

Nếu Tần Mặc hành động cùng ông ta, chẳng bao lâu nữa, họ chắc chắn sẽ lấy được bảo vật bên trong.

Tần Mặc đáp một tiếng.

“Không vấn đề gì, nếu Mã lão bản đã nói vậy thì cứ tùy ý đi.” Nói đoạn, Tần Mặc lại quay đầu, nhìn về phía mấy người của đoàn làm phim ở bên kia.

“Các người nghĩ thế nào?

Cũng định tiếp tục đi cùng chúng tôi à?” Họ nhìn nhau một cái.

“Đương nhiên là phải đi tiếp rồi, bất kể bản đồ này là thật hay giả, chúng ta đã đến đây rồi thì không cần nghĩ ngợi lung tung nữa.” Tần Mặc nhướng mày, sau đó cũng không nói thêm.

Ngược lại, Lê Thố tiến đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng hỏi han.

“Anh Tần Mặc, nếu anh nghĩ tấm bản đồ đó là giả, sao không ngăn cản họ?” “Cậu nghĩ tôi ngăn cản họ thì có ích gì không?

Hiện tại họ đã không muốn nghe lời tôi nữa rồi, dù tôi có nói thêm gì họ cũng sẽ không nghe theo sắp xếp của tôi đâu.” “Huống hồ tấm bản đồ này cũng có khả năng là thật.” Lê Thố sững người một lúc, không hiểu lắm.

“Ý anh là sao?” “Nếu tấm bản đồ là thật, thì cũng có nghĩa là mộ huyệt này là giả, hiểu chưa?” Tần Mặc nhìn Lê Thố.

Dù sao thì trong hai khả năng anh nói, chắc chắn sẽ có một cái đúng.

Còn việc Mã lão bản có muốn tin hay không thì Tần Mặc khẳng định là không ngăn được.

Lê Thố bừng tỉnh đại ngộ, cậu đáp một tiếng.

“Hóa ra là như vậy, nhưng theo logic thông thường thì nơi này phải là lối vào mới đúng chứ, lẽ nào còn có lối vào khác sao?” “Cái đó thì chưa chắc.” Tần Mặc mỉm cười, nhưng anh không nói thêm gì nữa mà tiếp tục đi phía sau mọi người.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo thì không ai rõ, Tần Mặc cũng không muốn giải thích nhiều.

Mã lão bản hớn hở nhìn tấm bản đồ trong tay, sau đó dẫn mọi người đi về phía trước.

Chẳng mấy chốc, họ đã đi qua khu vực này và lại đến một gian mộ thất.

“Thấy chưa, tấm bản đồ này là thật.” Mã lão bản vừa nói vừa

quay đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt ông ta đầy vẻ đắc ý, bởi ông ta cảm thấy không bao lâu nữa mình sẽ tìm thấy thứ mình muốn.

Mọi người thấy bộ dạng này của Mã lão bản thì nhìn nhau, nói thực lòng, họ chưa từng thấy Mã lão bản điên cuồng như vậy bao giờ.

Nhưng lúc này họ chẳng dám nói gì.

Không lâu sau, Mã lão bản theo chỉ dẫn trên bản đồ đã tìm thấy lối ra.

"Chúng ta đi qua đây, chỉ cần đi thêm một đoạn nữa chắc chắn sẽ tìm thấy chủ điện." Mã lão bản thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó ông ta nhìn lên bức tường, nhíu mày quan sát kỹ lưỡng nhưng không tìm thấy cơ quan trên tường.

Thủ hạ của Đao Ba Ca đã phát hiện ra, hắn nói với Mã lão bản một tiếng, Mã lão bản gật đầu.

"Chắc chắn là như vậy rồi." Mã lão bản quay đầu, lại nhìn Tần Mặc.

"Cậu thấy thế nào?" Tần Mặc lắc đầu.

"Ban nãy tôi đã nói ý kiến của mình cho các người rồi, là các người không muốn nghe, vậy hậu quả tiếp theo thế nào thì các người tự chịu lấy." Mọi người đều trầm mặc, nói thực sự là bây giờ họ càng lúc càng lo lắng.

Những lời này của Tần Mặc khiến họ không dám đi tiếp.

Mã lão bản lại bĩu môi, suy nghĩ của ông ta hoàn toàn khác với Tần Mặc.

"Cậu chỉ là không dám tin chúng ta có thể lấy được bản đồ dễ dàng như vậy thôi.

Tôi nói cho cậu biết, chẳng bao lâu nữa tôi sẽ lấy được bảo vật

bên trong, đến lúc đó thứ gì nên cho các người tôi sẽ cho, các người cứ tiếp tục đi theo tôi." Nói xong, Mã lão bản lại tiếp tục đi phía trước, những người khác đương nhiên bám theo sau.

Dù sao có Mã lão bản ở phía trước làm bia thịt, nhỡ lát nữa có chuyện gì xảy ra thì người gặp họa cũng là Mã lão bản.

Một lát sau, Mã lão bản đã mở được cơ quan.

Mã lão bản mỉm cười, ngay khi ông ta định bước về phía trước, Tần Mặc đột ngột kéo ông ta lại.

Tuy nhiên Tần Mặc không dùng quá nhiều sức, Mã lão bản rơi thẳng xuống phía dưới.

"Chuyện gì thế này?" Mã lão bản có chút kinh hoàng quay đầu nhìn xung quanh, rõ ràng ở đây có một con đường mà, sao con đường này đột nhiên biến mất rồi?

"Các người đã trúng huyễn cảnh rồi." Tần Mặc bĩu môi, sau đó anh mạnh tay một cái kéo phắt Mã lão bản lên.

"Đã bảo với ông từ sớm rồi, tấm bản đồ này là giả, nếu tất cả chúng ta đều theo huyễn cảnh này mà đi tiếp thì coi như cả đội bị tiêu diệt toàn bộ rồi." Mã lão bản nghiến răng.

"Tôi không tin, nhất định là không có vấn đề gì." Nói rồi, Mã lão bản lại cúi xuống, quan sát kỹ lưỡng thì thấy trước mặt quả thực là một con đường, nhưng khi chân ông ta thăm dò xuống dưới thì lại không nhịn được mà hụt chân rơi xuống.

Rốt cuộc là thế nào?

Mã lão bản thực sự không hiểu nổi, ông ta lại nhìn Tần Mặc.

"Tôi đã nói với ông rồi, ông lại không muốn tin, giờ lại quay sang hỏi tôi làm gì?" Tần Mặc đảo mắt trắng dã, cái ông Mã lão bản này

thật thú vị, anh đang giúp ông ta thoát ra khỏi đây, kết quả là ông ta cứ không chịu tin anh.

Đã vậy ông ta còn nói mấy lời vô nghĩa, thế thì anh giải thích nhiều với ông ta làm gì?

“Là tôi sai rồi, được chưa?

Bảo vật bên trong thực sự rất quan trọng với tôi, coi như tôi cầu xin cậu, cậu giúp tôi đi.” Tần Mặc nhướng mày.

“Vậy được rồi.” Mã lão bản đã nói đến mức này, nếu anh không giúp thì cũng có chút không hợp tình hợp lý.

Nói xong, Tần Mặc lại quay đầu, nhìn về phía cung điện ở bên kia.

“Vị trí ban nãy ông tìm là sai rồi.” Tần Mặc dẫn Mã lão bản cùng đi tới, rồi giải thích cho ông ta.

“Theo trận pháp thông thường, bên này đúng là Sinh Môn mà chúng ta phải đi, nhưng ông đừng quên đây là mộ huyệt, mộ huyệt được xây dựng cho loại người nào?” Mã lão bản lập tức hiểu ra, ông ta nói với Tần Mặc.

“Cho nên hướng chúng ta cần đi bây giờ phải là bên kia nhỉ.” Mã lão bản chỉ tay về phía không xa, Tần Mặc ừ một tiếng xác nhận.

“Vậy cũng có nghĩa là tấm bản đồ trong tay tôi có thể không có vấn đề gì chứ?” Tần Mặc lập tức cảm thấy cạn lời.

Chương 817

"Ông muốn nghĩ sao thì nghĩ, nhưng tôi bảo cho ông biết tấm bản đồ này thực sự chẳng có ích gì cho chúng ta đâu, ông có cầm nó thì cũng chỉ làm nhiễu loạn suy nghĩ của chúng ta mà thôi." Nói xong, Tần Mặc nhìn sang bức tường khác, anh đi tới và khởi động cơ quan.

Mọi người phát hiện con đường này giống hệt con đường ở bên kia.

"Chúng ta có đi qua không?" Họ nhìn Tần Mặc.

"Tùy các người thôi." Nói đoạn, Tần Mặc đi tiên phong, những người này cũng vội vàng bám theo sau, bất kể con đường Tần Mặc chọn có đúng hay không, tóm lại có Tần Mặc ở đây thì họ sẽ được an toàn.

Tần Mặc cũng thấy họ đều đi theo mình, anh mỉm cười rồi tiếp tục bước tiếp.

Tuy Mã lão bản hơi phản cảm với thái độ của Tần Mặc, nhưng con đường Tần Mặc chọn quả thực không sai, ông ta cứ đi theo Tần Mặc trước đã, còn tấm bản đồ trong tay, lát nữa tính sau.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc dẫn họ đến một vách đá cheo leo.

"Chuyện gì thế này?

Tại sao phía trước không có đường?

Hình như những gì cậu nói cũng không đúng nhỉ?" Đao Ba Ca nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc không giải thích gì nhiều với Đao Ba Ca mà cúi xuống quan sát kỹ tình hình trước mặt.

Ở phía bên kia, Bàn Tử bực bội lên tiếng.

"Anh ồn ào cái gì ở đây thế?

Tần Mặc còn chưa nói con đường này chúng ta đi có đúng hay không mà?

Đừng có ở đó lải nhải khiến người ta phát phiền nữa." Nghe thấy lời của Bàn Tử, Lê Thố không nhịn được mà giơ ngón tay cái tán thưởng, Bàn Tử nói quả thực không sai chút nào, nói thẳng ra là tất cả bọn họ đều không thích Đao Ba Ca.

Nhưng vì Đao Ba Ca luôn đi theo đoàn nên họ cũng không tiện mở lời đuổi hắn đi.

Giờ có người mắng Đao Ba Ca một trận, đúng là rất sướng.

Đao Ba Ca nghiến răng nhưng không dám nói gì, dù sao thực lực của Tần Mặc sờ sờ ra đó, vạn nhất hắn thực sự chọc giận Bàn Tử, e là Tần Mặc nhất định sẽ dạy dỗ hắn.

Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh.

"Tôi phải xuống dưới kia thám thính con đường, mọi người cứ ở đây chờ đã." Họ nghe thấy lời Tần Mặc thì gật đầu.

"Vậy được rồi." Tần Mặc không nói thêm, chỉ thả một sợi dây thừng xuống, phía bên kia Mã lão bản lên tiếng.

"Cậu bắt buộc phải quay lại bình an vô sự cho tôi, nếu không, tất cả người của cậu đều phải chôn cùng cậu đấy." Tần Mặc thấy bộ dạng đó của Mã lão bản thì mỉa mai.

"Vậy thì để xem bản thân ông có đủ thực lực đó không đã, bất kể tôi có quay lại được hay không, người của bên tôi ông đều không động vào được đâu." Nói xong, Tần Mặc nhìn sang Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân đương nhiên hiểu ý Tần Mặc, anh nói.

“Yên tâm đi, có tôi ở đây, nơi này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Tần Mặc đáp một tiếng.

Ở bên kia, người của đoàn phim đột nhiên chạy tới, họ nhìn Tần Mặc.

“Chuyện gì thế này?

Tôi vừa quay lại phía sau xem thử cánh cửa đó, nó đột nhiên đóng chặt lại rồi, có phải chúng ta đi nhầm đường rồi không?

Hơn nữa tôi đã thử rồi, cánh cửa đó căn bản không mở được, chúng ta chắc chắn đã chọn sai rồi.” Thấy người của đoàn phim hốt hoảng như vậy, đám thủ hạ của Tô Nam cũng bắt đầu sợ hãi.

“Chị Tô, chúng ta không lẽ đã chọn sai thật sao?

Nếu vậy, tất cả chúng ta đều phải chết ở đây ư?” Sắc mặt Tô Nam có chút khó coi.

“Các người hoảng cái gì?

Chẳng phải có Tần Mặc ở đây sao?

Anh ấy còn chưa nói chúng ta đi sai, các người căng thẳng cái nỗi gì?” “Các người nghĩ mình đúng, hay là Tần Mặc đúng?” Mọi người nhìn nhau, lời Tô Nam nói hình như cũng đúng thật, con đường Tần Mặc chọn chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Hạo Thiên Chân lúc này cũng lên tiếng.

“Các người càng như vậy thì chúng ta càng không có cách nào sống sót mà rời khỏi đây được đâu.

Cho nên bây giờ chúng ta chỉ có thể giao tính mạng cho Tần Mặc, còn chuyện gì xảy ra tiếp theo thì đừng nghĩ nhiều nữa.” Mọi người cảm thấy hình như cũng đúng là đạo lý này.

Đã vậy thì chỉ có thể tạm thời như thế thôi.

Họ không nói gì thêm, chỉ chú mục nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc mỉm cười, rồi lần theo sợi dây thừng leo xuống dưới.

Không lâu sau, Tần Mặc đã xuống tới đáy, sau đó anh cẩn thận quan sát tình hình trước mặt.

Âm thanh Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết.】 Tần Mặc nheo mắt lại, sớm đã biết bên dưới này e là không đơn giản như vậy.

Đột nhiên có một con rắn lao thẳng về phía Tần Mặc, anh bước sang một bên, né được đòn tấn công của nó, sau đó quan sát kỹ đối phương, phát hiện đối phương chỉ là một bộ xương khô, nhưng cái đầu của nó vẫn chưa bị mục rữa.

Tần Mặc nheo mắt, xem ra con rắn này thực lực cũng khá ổn.

Con rắn đặt mục quang lên người Tần Mặc, sau đó nó đột nhiên quất cái đuôi về phía anh.

Tần Mặc né sang một bên.

Sau khi ổn định thân hình, Tần Mặc lại nhìn con rắn trước mặt, rồi đột nhiên lao thẳng về phía nó.

Đến bên cạnh con rắn, Tần Mặc tung chân đá tới.

Con rắn không hề sợ hãi, nó há to miệng định cắn Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Đòn này đánh thẳng vào con rắn.

Bộ xương rắn va chạm trực diện với khối đá của Tần Mặc, tuy nhiên bộ xương của nó không bị tan rã ngay lập tức bởi năng lượng của Tần Mặc, mà ngược lại nó biến mất không thấy đâu.

Tần Mặc gật đầu.

Chương 818

“Xem ra cũng tạm được.” Nhưng Tần Mặc không nói thêm gì nữa, thay vào đó anh rút thanh kiếm của mình ra.

“Bạn bè tôi đang đợi ở trên kia, tôi e là không có thời gian lãng phí với ngươi ở đây đâu, nên hai chúng ta cứ tốc chiến tốc thắng đi.” Nói xong, Tần Mặc lao vụt tới con rắn, vung thanh kiếm trong tay.

Con rắn đã thấy, nó vội vàng né sang một bên, sau khi ổn định thân hình lại chú mục nhìn Tần Mặc.

Tốc độ của thằng nhóc này nhanh thật đấy, không biết sức mạnh của hắn thế nào?

Con rắn có ý nghĩ đó, nó quất đuôi lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc dùng hai cánh tay bắt chéo chắn trước mặt, sau đó dùng lực đẩy mạnh về phía trước, thân hình con rắn lùi lại phía sau một đoạn dài mới đứng vững được.

Trong mắt con rắn hiện lên một tia kinh hoàng, không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh như vậy.

Tần Mặc thấy nó như thế, một luồng năng lượng khổng lồ lại hiện ra trước mặt anh.

“Ngưng Băng Quyết!” Một chiếc đoản kiếm bằng băng hàn được Tần Mặc phóng ra.

Theo logic thông thường, khi nhiệt độ xung quanh giảm xuống, tốc độ của loài rắn nói chung sẽ trở nên rất chậm chạp.

Nhưng con rắn trước mặt lại có chút khác biệt.

Dù sao thân thể nó cũng chỉ còn lại bộ xương, và cái lưỡi của nó cũng không sợ nhiệt độ quá thấp.

Cảm nhận được năng lượng của đoản kiếm băng trước mặt, con rắn vội dùng đuôi quất vào chiếc đoản kiếm.

Còn chiếc đoản kiếm thì đâm xuyên qua bộ xương của nó, để lại một lớp sương giá trên xương.

Con rắn thấy xương của mình bị đoản kiếm băng của Tần Mặc đâm xuyên, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi, sao có thể như vậy được?

Tần Mặc thấy bộ dạng đó của con rắn thì lên tiếng.

"Mới thế này đã sợ rồi sao?

Vậy lát nữa chẳng phải ngươi sẽ còn kinh hoàng hơn à?" Sau khi lời Tần Mặc vừa dứt, lại một luồng năng lượng nữa xuất hiện.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Luồng sức mạnh này được Tần Mặc tung ra, chỉ thấy con hổ trước mặt lập tức vồ lên người con rắn, há miệng cắn vào bộ xương rắn.

Một vị trí trên bộ xương rắn đã bị Tần Mặc đâm xuyên, chỗ đó khá yếu ớt.

Chỉ cần con hổ này có thể cắn nát chỗ đó, nó chắc chắn sẽ bại dưới tay Tần Mặc.

Tần Mặc đang điều khiển năng lượng của mình.

Tuy nhiên, khi Tần Mặc đang chiến đấu với con rắn ở đây thì phía trên lại nảy sinh mâu thuẫn.

Thấy Tần Mặc đã xuống đó được 20 phút rồi mà vẫn chưa quay lại, người của đoàn phim có chút sợ hãi.

"Giờ phải làm sao đây?

Chúng ta có nên xuống dưới không?" "Tần Mặc dù có xuống tới đáy thì cũng phải mất vài phút, rồi còn phải xem xét tình hình bên

dưới, chẳng phải cũng cần thêm một khoảng thời gian sao?

Thế nên anh không cần quá nôn nóng đâu." Hạo Thiên Chân nhắc nhở hắn.

"Hay là chúng ta cứ rời khỏi nơi này trước đi, tôi luôn cảm thấy chỗ này có gì đó không ổn, quái dị vô cùng." Cô gái kia có chút sợ hãi, nhìn chăm chằm vào đạo diễn, họ đến đây chỉ là muốn quay một bộ phim tài liệu mà thôi, không cần thiết phải bỏ mạng ở đây.

Đạo diễn có chút bất lực.

"Nhưng cô đừng quên, hiện tại Tần Mặc vẫn chưa ra ngoài, không có Tần Mặc đi cùng, e là chúng ta cũng không có cách nào rời khỏi đây đâu." "Lời này nói cũng đúng, vậy nên chúng ta cứ ngoan ngoãn ở đây chờ đi, tôi có cảm giác chẳng bao lâu nữa Tần Mặc sẽ lên thôi." Một người khác nói ra suy nghĩ của mình.

"Chị Tô, chị nghĩ sao?" Một thủ hạ của Tô Nam hỏi cô.

Tô Nam đương nhiên là vô điều kiện chờ đợi Tần Mặc ở đây, ở cùng Tần Mặc lâu như vậy, cô cũng đã hiểu rõ thực lực của anh.

"Chúng ta cứ ở đây chờ đi." Mã lão bản cũng nhắc nhở những người bên cạnh mình.

"Đứa nào dám đi, tao đánh gãy chân.

Hơn nữa, ban nãy người kia chẳng phải đã nói rồi sao?

Con đường phía sau chúng ta đã bị chặn rồi, nghĩa là giờ chúng ta chỉ có thể tiến lên, không thể lùi lại được nữa." Mọi người đều thở dài, lời Mã lão bản nói quả thực không sai chút nào.

Nhưng nếu đúng là như vậy thì có nghĩa là họ đã không còn đường lui, vạn nhất Tần Mặc thực sự không quay lại được, chẳng phải họ sẽ chết ở đây sao?

Trong lòng mọi người đều có chút khó chịu.

Dù có khó chịu đến mấy thì hiện tại cũng chẳng còn cách nào khác.

Điều duy nhất có thể làm là chờ đợi Tần Mặc ở đây.

Lúc này, Tần Mặc đang chiến đấu bên dưới đã đánh cho bộ xương rắn này tan tác một chút.

Bộ xương rắn quả thực bị con hổ của Tần Mặc phá hoại không ít.

Nhưng con rắn cũng đã giải quyết được con hổ của Tần Mặc, nó hít một hơi sâu nhìn anh.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc cảm thấy vì nơi này không có người ngoài, chi bằng mình nhanh chóng kết liễu con rắn này đi.

Vạn nhất trì hoãn ở đây quá lâu sẽ rất phiền phức.

Hơn nữa dù có bộc lộ thực lực ở đây cũng chẳng sao, dù sao bên dưới này cũng chẳng ai thấy được.

Sau khi cân nhắc kỹ, Tần Mặc gầm lên một tiếng, luồng năng lượng khổng lồ từ trên người anh bay ra.

Chẳng mấy chốc, sức mạnh này đã lao thẳng về phía con rắn.

Luồng năng lượng chính diện lập tức va đập vào thân con rắn, nó bị Tần Mặc đánh bay ra ngoài, va vào vách đá ở bên kia.

Xương cốt của nó cũng lúc này bắt đầu từ từ tan rã.

Con rắn có chút không cam lòng, nó lại nhìn Tần Mặc, rồi há to miệng định cắn anh, nhưng trên người Tần Mặc lúc này lại bay ra một con Hắc Long.

Con Hắc Long khổng lồ hiện ra trên người Tần Mặc, con Hắc Long này cao tầm hơn 20 trượng.

Đuôi của nó quấn quanh người Tần Mặc, há to miệng nhìn chằm

chằm con rắn trước mặt.

Con rắn lập tức sợ ngây người, nó trợn tròn mắt.

Chương 819

Sao có thể chứ?

Tần Mặc lại có thể ngưng tụ ra luồng năng lượng mạnh mẽ đến nhường này, tuy rằng ban nãy nó cũng cảm nhận được một tia uy áp trên người anh, nhưng cũng không đến mức này chứ.

Trong mắt Tần Mặc thoáng hiện tia cười, sau đó anh trực tiếp đưa ngón tay chỉ về phía con rắn.

Còn con Hắc Long phía sau Tần Mặc lao tới cắn con rắn, há to miệng muốn nuốt chửng nó vào bụng.

Con rắn vội vàng lùi lại phía sau, vì nó biết nếu mình thực sự ở lại đây, nhất định sẽ bị con Hắc Long của Tần Mặc cắn chết.

Nhưng dù nó có nỗ lực thế nào cũng không tài nào né tránh được.

Hắc Long của Tần Mặc cắn thẳng vào người con rắn, con rắn ngã gục xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sự sống nào.

Cùng lúc đó, Tần Mặc cũng làm tan biến luồng năng lượng Hắc Long của mình.

Âm thanh Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, đã vậy thì tiếp theo mình cũng không cần phải cân nhắc quá nhiều nữa, chỉ cần đưa những người đó xuống đây là được.

Tần Mặc cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Chắc hẳn nơi này không còn quá nhiều nguy hiểm nữa, tiếp theo họ chỉ cần tiếp tục đi về phía trước, còn phía sau gặp phải thứ gì thì Tần Mặc chắc chắn không cách nào dự báo được.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Tần Mặc theo sợi dây thừng leo lên phía trên.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Tần Mặc sững người một lúc, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Mọi người đang làm gì thế này?" Tần Mặc trực tiếp hỏi, những người này thấy Tần Mặc đều ngẩn ra, họ vạn lần không ngờ Tần Mặc có thể sống sót trở lại nơi này.

"Không sao chứ?" Người của đoàn làm phim có chút kinh ngạc hỏi Tần Mặc, Tần Mặc đảo mắt trắng dã.

"Tôi sao có thể có chuyện gì được?

Ở bên dưới đúng là có gặp một chút rắc rối nhỏ, nhưng giờ rắc rối đó đã được giải quyết rồi." Lê Thố thấy Tần Mặc bình an vô sự trở về thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Anh Tần Mặc về là tốt rồi, anh không sao cả, ban nãy họ suýt chút nữa thì đánh nhau đấy." Tần Mặc mỉm cười nhìn Lê Thố.

"Cụ thể là có chuyện gì?

Cậu nói cho tôi nghe xem nào." Lê Thố vội vàng đáp lời.

"Mấy người bên đoàn làm phim nói anh có thể không quay lại được, họ muốn rời khỏi đây, nhưng Mã lão bản lại không cho họ đi, còn mấy tên thủ hạ của Đao Ba Ca cũng có chút lục đục, nếu không có chị Tô thì e là mấy người đó có khi phát điên mà bỏ đi thật rồi." Tần Mặc liếc nhìn mấy người kia.

"Ai mà biết cậu đi làm cái gì chứ?

Đã hơn 20 phút trôi qua rồi mà cậu vẫn chưa lên." Một người trong đoàn phim ho khan một tiếng, chính là người này lúc đầu đã đề nghị rời khỏi đây.

Tần Mặc mỉm cười.

“Lúc đầu tôi bảo các người đi đi thì sao không đi?

Giờ biết sợ rồi thì có phải là hơi muộn rồi không?” Mấy người đoàn làm phim đều cảm thấy hối hận, nói thật lòng là sớm biết thế thì lúc đầu họ nên rời khỏi đây, không nên tiếp tục ở lại.

Nhưng hiện tại...

Dù họ có nghĩ gì đi nữa thì cũng chẳng làm được gì, dù sao Tần Mặc đã nói vậy rồi, họ chỉ có thể đi cùng anh thôi.

“Tình hình bên dưới thế nào rồi?” Mã lão bản vội vàng đi tới bên cạnh Tần Mặc, hỏi han tình hình cụ thể.

Tần Mặc liếc nhìn Mã lão bản một cái.

“Đương nhiên là không vấn đề gì, chúng ta hiện tại có thể xuống dưới, nhưng tôi phải nói rõ với mọi người trước, lát nữa xuống dưới rồi, mọi người bắt buộc phải phối hợp với tôi, rõ chưa?” Mọi người cảm thấy giờ cũng chẳng còn gì để nói nữa, vốn dĩ họ luôn nghĩ Tần Mặc xuống đó có khi không lên nổi nữa, nên trong lòng mới sợ hãi như vậy.

Nhưng giờ họ chắc chắn không còn ý nghĩ đó.

“Không vấn đề gì.” Tần Mặc cũng đáp một tiếng, sau đó anh nhìn xuống sợi dây thừng.

“Lát nữa mọi người lần lượt theo tôi xuống dưới, nhưng sợi dây này không chịu được quá nhiều người, cứ ba phút lại đổi một đợt người tiếp theo.” Họ đều gật đầu.

Vì Tần Mặc đã sắp xếp nên họ chắc chắn phải nghe theo, vả lại Tần Mặc đã sống sót đi lên, nghĩa là về tình hình bên dưới, chỉ có Tần Mặc là rõ nhất.

Nghe lời Tần Mặc mới có thể tiếp tục sống sót ở nơi này.

Tần Mặc theo sợi dây thừng leo xuống dưới, sau khi chạm đất, anh mới nhìn lên trên phía Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Những người đầu tiên xuống cùng Tần Mặc đương nhiên là hai người họ.

"Bên dưới thực sự không có chuyện gì chứ?" Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

"Con đó là thứ tôi vừa gặp, nhưng tôi đã giết nó rồi, còn bên trong này có còn thứ gì khác nữa hay không thì tôi cũng chưa rõ lắm." Bàn Tử thấy vậy không nhịn được mà xoa xoa tay, anh ta đi về phía kia, rồi quay đầu nhìn Tần Mặc, cười hắc hắc.

"Tần Mặc, cậu cũng lợi hại quá rồi đấy, không ngờ bất kể là thứ gì, trước mặt cậu đều không chịu nổi vài chiêu." Tần Mặc đảo mắt trắng dã.

"Anh đừng có nói vậy, cho dù là thế thì vẫn có bao nhiêu người không muốn nghe lời tôi đấy thôi?" Khi nói lời này, Tần Mặc lại quay đầu nhìn Mã lão bản ở bên cạnh, Mã lão bản cũng biết mình đang bị mỉa mai.

Nhưng lão lại nghĩ đến thực lực của Tần Mặc, biết rằng mình phải dựa dẫm vào anh thì mới có thể tìm được những thứ phía sau.

Vì vậy, lão cũng chẳng buồn nói nhảm với Tần Mặc nữa.

Tần Mặc dẫn theo mọi người tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, bọn họ đã đến một cung điện vô cùng hùng vĩ.

Mọi người nhìn thấy cung điện đồ sộ này thì không khỏi kinh ngạc, người của tổ đạo diễn khẽ bàn tán. "Trước đó ở trong cái điện kia chúng ta đã thấy nhiều châu báu như vậy, trong này chắc cũng có chứ?" "Cậu nhỏ tiếng thôi, nói không chừng là có thật đấy, chúng ta

cứ nhìn quanh đây trước đã, ngộ nhỡ tìm được thật thì chẳng phải chúng ta phát tài rồi sao?" Bọn họ bàn tán xôn xao, sau đó quay đầu quan sát xung quanh.

Xung quanh đây cũng không có gì đặc biệt, chỉ có mấy bức tượng đá mà thôi.

Tần Mặc nghe thấy lời bọn họ nói, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh. "Nếu các người thật sự vì châu báu mà đến đây thì tôi khuyên các người tốt nhất đừng ở lại đây nữa, bởi vì các người căn bản không lấy được châu báu ở trong này đâu." Tần Mặc lắc đầu, dù bọn họ có lấy được thì cũng chắc chắn sẽ chết thảm ở đây.

Chủ nhân ngôi mộ này đã thiết kế để không cho phép ai mang đồ đạc ra ngoài, nếu thật sự muốn lấy đi thì phải trả một cái giá nhất định.

Giống như trong đại điện trước đó, bọn họ muốn mang hết vàng bạc châu báu đi, kết quả lại kích hoạt cơ quan, suýt chút nữa thì mất mạng tại chỗ.

Chương 820

Đao Ba Ca nghe Tần Mặc nói vậy thì cười lạnh một tiếng. "Tôi thì không tin, nếu ở đây thật sự có châu báu, tôi nhất định phải mang đi, tôi cũng muốn xem xem có thứ gì có thể làm khó được tôi." Tần Mặc chưa kịp nói gì, Bàn Tử bên cạnh đã mở miệng trước. "Anh chỉ giỏi nói khoác, mỗi lần gặp nguy hiểm, tôi có thấy anh xông lên đầu đâu?

Lần nào chẳng là Tần Mặc cứu anh, chưa kể anh còn phải mua dược phẩm giá cao từ chỗ Tần Mặc đấy thôi, anh xem mình phế vật thế nào mà còn ở đây nói hươu nói vượn." Đao Ba Ca không ngờ mình lại bị Bàn Tử mắng thảm như vậy, gã chỉ tay vào Bàn Tử. "Có giỏi thì anh nói lại lần nữa xem, cho dù thực lực của tôi không ra gì thì chẳng lẽ không mạnh hơn anh sao?

Không phục thì hai chúng ta luyện một chút." "Ấy chà, Bàn Gia tôi thật sự chưa thấy ai kiêu ngạo như vậy, nếu anh đã muốn luyện với tôi thì tôi sẽ thành toàn cho anh." Nói rồi, Bàn Tử định tiến tới, Tần Mặc liền giữ cánh tay Bàn Tử lại. "Thôi đi, không cần chấp gã." Bàn Tử nghe Tần Mặc nói vậy mới bĩu môi, đáp lại một tiếng. "Được thôi, tôi nể mặt anh nên không ra tay với gã, nhưng nếu gã còn tiếp tục kiêu ngạo như vậy thì đừng trách tôi." Tần Mặc gật đầu, sau đó quay sang nhìn Mã lão bản ở phía bên kia. "Ông xác định nơi ông muốn đến là ở đây chứ?" Mã lão bản có chút kích động gật đầu, lão nhìn chằm chằm vào những bức tượng đá trước mặt. "Vị cao nhân kia từng nói với tôi, tôi thực sự phải đến nơi này, hơn nữa ông ấy còn nói rõ cho tôi biết tình hình cụ thể." Tần Mặc cảm thấy nếu Mã lão bản đã nói vậy thì mình cứ chiều theo ý lão, cùng lão tìm kiếm ở đây một chút. "Vậy tôi phải nói rõ trước, nếu lát nữa không tìm thấy thì chúng ta phải rời khỏi nơi này ngay, không thể ở lại đây quá lâu." Dù thế nào đi nữa,

anh vẫn phải nhắc nhở Mã lão bản một câu.

Mã lão bản nghe Tần Mặc nói vậy thì lập tức đáp ứng, bất kể thế nào, hiện tại lão cứ đồng ý với Tần Mặc trước, còn sau đó lão định làm gì thì Tần Mặc không quản được.

Tần Mặc quay đầu lại, quan sát kỹ những bức tượng đá xung quanh.

Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Tần Mặc, nói nhỏ. "Tôi vừa mới quan sát rồi, những bức tượng đá xung quanh đây dường như đã bị dịch chuyển." Tần Mặc nhướng mày, nhìn Hạo Thiên Chân. "Anh nghĩ chuyện này có liên quan đến mấy tên thuộc hạ đã đến đây trước đó của anh không?" "Cái này tôi cũng không rõ lắm, có khả năng là có, hơn nữa trong số bọn họ có vài người thực lực khá mạnh, nhưng ngay cả bọn họ cũng không tìm thấy, chứng tỏ nơi này tuyệt đối không đơn giản, chúng ta phải cẩn thận một chút." Tần Mặc đương nhiên hiểu rõ, và anh cũng đã nhìn ra được nơi này giống như một trận pháp.

Muốn tìm đồ vật bên trong thì phải hóa giải trận pháp này trước, nếu không, lát nữa tất cả mọi người sẽ bị mắc kẹt ở đây.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Tần Mặc lại nhìn mấy người bọn họ. "Mấy người cứ ở yên chỗ này, tôi sẽ tìm cách phá giải trận pháp xung quanh đây." Nghe Tần Mặc nói, Đao Ba Ca hiện rõ vẻ nghi hoặc. "Anh nói cái gì thế, chỗ này làm gì có trận pháp nào?" "Anh không nhìn ra không có nghĩa là không có, tốt nhất là đừng có nói mấy lời thừa thãi, nói thật đấy, anh nói mấy câu đó nghe mất mặt lắm." Hạo Thiên Chân có chút nhịn không được, tính tình anh vốn khá tốt, nhưng nhìn thấy bộ dạng này của Đao Ba Ca, anh thực sự muốn mắng cho vài câu.

Không chỉ Hạo Thiên Chân, ngay cả những người khác cũng nghĩ như vậy.

Người của tổ đạo diễn cũng trực tiếp lên tiếng. "Nếu anh không nhìn ra thì cứ ngồi đó mà xem, dù sao cũng có Tần Mặc ở đây, tôi tin Tần Mặc nhất định có thể đưa chúng ta ra ngoài bình an vô sự, hơn nữa còn có thể phá giải trận pháp này." Cô gái đó vừa nói vừa cười nhìn Tần Mặc, nói thật, cô thấy Tần Mặc thực sự là một người rất lợi hại, nếu có cơ hội, cô rất muốn được ở bên cạnh anh.

Tần Mặc cũng nghe thấy những gì cô gái nói, anh liếc nhìn đối phương một cái nhưng không nói gì thêm, chỉ tập trung quan sát trận pháp.

May mà năng lượng trên người Tần Mặc là sức mạnh của Hắc Long huyết mạch, anh giải phóng năng lượng đó ra, không lâu sau, trận pháp xung quanh bắt đầu lung lay.

Tần Mặc hơi vận dụng sức mạnh, trận pháp liền trực tiếp nổ tung.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, trong mắt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, dù sao hiện tại cũng đã phá được trận pháp, không cần phải nghĩ ngợi nhiều nữa. "Được rồi, giờ không còn trận pháp nữa, những bức tượng đá này cũng không còn tác dụng gì đâu, mọi người tìm kiếm quanh đây đi." Nói xong, Tần Mặc quay đầu nhìn xung quanh, sau đó anh thấy một cánh cửa ở cách đó không xa.

Tần Mặc đi về phía cánh cửa đó, quan sát kỹ hoa văn trên đó.

Hoa văn này xem ra không hề đơn giản.

Hạo Thiên Chân cũng nhìn thấy, anh đi tới bên cạnh Tần Mặc, sau khi quan sát kỹ, anh liền trừng lớn mắt, nói nhỏ với Tần Mặc. "Cái này dường như tương tự với hoa văn trên người Lê Thố." Tần Mặc có chút kinh ngạc, sau đó quay đầu nhìn về phía Lê Thố. "Cậu lại đây một chút." Lê Thố nghe Tần Mặc gọi thì ngơ ngác đi tới, cậu đương nhiên không có chút phòng bị nào với anh.

Tần Mặc liếc nhìn mọi người xung quanh, sau đó âm thầm vạch áo của Lê Thố xuống.

Nhìn thấy hoa văn trên lưng Lê Thố, Tần Mặc gật đầu, đúng là y hệt.

Mấy người ở tổ đạo diễn đang tìm kiếm bảo vật, xung quanh có vài chiếc hộp nhỏ, bọn họ đang tìm cách mở chúng ra.

Thuộc hạ của Đao Ba Ca cũng vậy.

Còn Mã lão bản thì cứ loay hoay sờ soạn trên mấy bức tượng đá, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Về việc lão muốn tìm gì, Tần Mặc không mảy may quan tâm. "Xem ra phải khởi động cơ quan này mới được." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân cũng có cùng suy nghĩ với anh, anh đáp lại. "Nhưng chúng ta không am hiểu nơi này lắm, làm sao mới có thể khởi động trận pháp này đây?" "Đương nhiên là phải bổ sung hoàn chỉnh hoa văn trên này rồi." Nói đoạn, Tần Mặc quay sang nhìn những bức tượng đá ở phía bên kia. "Tôi đi xử lý một chút." Khi Tần Mặc đang loay hoay với những thứ đó, Hạo Thiên Chân nhìn về phía Bàn Tử ở cách đó không xa, thấy Bàn Tử cũng đang loay hoay với một chiếc hộp đá, Hạo Thiên Chân liền đảo mắt. "Thôi đi, đừng nghịch nữa." Cho dù có mở được cái hộp đó ra thì bên trong cũng chưa chắc là châu báu, có khi lại là cơ quan gì đó không chừng.

Thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử bĩu môi. "Bàn Gia tôi đã lâu rồi không được thu hoạch gì, không ngờ giờ gặp được mấy cái hộp này mà lại không cách nào mở ra, thật là đáng tiếc." Tần Mặc nghe thấy lời của Bàn Tử thì không nhịn được cười. "Được rồi, anh đâu phải chỉ một hai lần không lấy được bảo vật trong mộ, đừng nghĩ nhiều nữa, qua đây giúp tôi một tay." Bàn Tử nhìn Tần Mặc với vẻ mặt nghi hoặc, thấy anh tháo một số bộ phận từ các bức tượng đá

xuống thì tò mò hỏi. "Làm gì thế?" Tần Mặc lắc đầu, không giải thích với Bàn Tử, vì anh phát hiện muốn mở cơ quan kia thì phải tác động vào những bức tượng đá này.

Một số linh kiện trên tượng đá có thể lắp vào cửa đá, chỉ cần đặt vào đó là có thể tạo thành hoa văn giống trên người Lê Thố.

Mã lão bản thấy Tần Mặc làm vậy thì trừng lớn mắt, lão vội vàng chạy đến ngăn cản. "Anh đang làm gì thế?

Tại sao lại phá hoại những bức tượng đá này?" Tần Mặc nhìn Mã lão bản một cái. "Chẳng phải ông muốn lấy đồ bên trong sao?

Nếu tôi không khôi phục lại thứ này thì ông sẽ không bao giờ lấy được đâu." "Sao anh biết hình dáng ban đầu của nó thế nào?

Chương 821

Chẳng lẽ anh đã từng đến nơi này rồi sao?" Mã lão bản nhìn Tần Mặc với vẻ cảnh giác, Đao Ba Ca ở bên cạnh nghe thấy thế thì mắt sáng lên, gã lập tức lên tiếng. "Tôi biết rồi, chắc chắn Tần Mặc đã đến đây từ trước, anh ta cũng biết bên trong có bảo vật, anh ta dẫn chúng ta đi chẳng qua là muốn chúng ta làm công cho anh ta mà thôi.

Giờ đã đến đây rồi, nếu anh ta lấy được bảo vật, e rằng sẽ không để chúng ta sống sót đâu." Nghe Đao Ba Ca nói vậy, Hạo Thiên Chân đảo mắt. "Anh đang nghĩ cái gì thế?

Anh tưởng ai cũng có tâm địa đen tối như anh à?

Tần Mặc căn bản không hề có ý nghĩ đó." Đao Ba Ca hừ lạnh một tiếng, rồi quay sang nhìn những người trong đoàn phim ở gần đó. "Tôi nói cho các người biết, nếu muốn sống thì mau tìm cách giết chết Tần Mặc đi, nếu không, chẳng bao lâu nữa anh ta sẽ ra tay với chúng ta đấy." Tần Mặc bật cười, nhìn Đao Ba Ca. "Suốt dọc đường này các người có giúp ích được gì cho tôi không?" Đao Ba Ca nghe vậy thì há miệng, đột nhiên không biết nói gì.

Đúng vậy, suốt cả quãng đường dường như đều là Tần Mặc ra tay, dù gặp nguy hiểm gì bọn họ cũng không thể giúp được gì. "Anh cũng mặt dày thật đấy, dám bảo Tần Mặc ra tay với anh à, anh tưởng anh ấy là loại người đó sao?

Hơn nữa, nếu Tần Mặc thực sự muốn giết anh thì đã không đợi đến bây giờ, đừng có dát vàng lên mặt mình nữa." "Có khả năng là Tần Mặc thấy chúng ta đông người nên đánh không lại thôi." Tô Nam nghe Đao Ba Ca nói vậy thì lập tức đưa tay vỗ trán. "Thôi đi, anh đừng nói mấy lời mất mặt đó nữa, đừng quan tâm nhiều, Tần Mặc

muốn làm gì thì cứ để anh ấy làm, cho dù chúng ta muốn ngăn cản cũng không có khả năng đó." Nghe vậy, Đao Ba Ca bĩu môi. "Thôi bỏ đi." Đao Ba Ca không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng ngồi xuống một góc.

Một cô gái ở bên này thì có chút sợ hãi nhìn Tần Mặc. "Anh Tần Mặc, anh thực sự sẽ không làm chuyện gì bất lợi cho chúng em chứ?" Tần Mặc liếc nhìn cô ta hai cái nhưng cũng không nói gì, chỉ tiếp tục đi đến một bức tượng đá khác.

Mã lão bản suy nghĩ một chút, lại hỏi Tần Mặc. "Anh chắc chắn muốn lấy được thứ tôi cần thì phải phá hoại những bức tượng đá này sao?

Chẳng lẽ thứ tôi muốn không nằm trên những bức tượng này à?" "Ông đã sờ soạn nãy giờ rồi, có tìm thấy cái gì không?" Tần Mặc hỏi vặn lại, Mã lão bản ngẩn người.

Đúng vậy, lão vừa rồi chẳng tìm thấy gì cả. "Đã vậy thì ông đừng có nói mấy lời vô nghĩa nữa, cứ để tôi làm việc đi, đừng làm phiền tôi." Tính tình Tần Mặc vốn khá tốt, nhưng thấy bọn họ nghi ngờ mình, anh cảm thấy sự chăm sóc của mình trước đó đều đổ sông đổ biển.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, không lâu sau, anh đã khôi phục lại toàn bộ hoa văn.

Ngay lúc này, ở giữa bỗng phát ra tiếng ầm ầm, mọi người nghe thấy đều vô cùng kinh ngạc.

Một lúc sau, một cỗ quan tài xuất hiện trước mặt bọn họ, trên quan tài có điêu khắc một con rồng.

Nhưng con rồng này lại không giống với Hắc Long của Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, đi đến bên cạnh quan tài.

Mã lão bản nhìn cỗ quan tài với vẻ kích động, sau đó nhìn Tần Mặc. "Giúp tôi mở cỗ quan tài này ra đi." Tần Mặc nghe Mã lão bản nói vậy thì bất đắc dĩ thở dài, giải thích với lão. "Tôi phải nhắc nhở ông trước một câu, thường thì những nơi có bảo vật đều ẩn chứa nguy hiểm, nếu lát nữa có chuyện gì xảy ra, ông có thể sẽ là người đầu tiên chịu thiệt đấy." Mã lão bản nghe vậy thì há miệng, nhưng lão cũng không còn cách nào khác, đành tạm thời lùi lại vài bước.

Tần Mặc nhìn mọi người, thấy ai nấy đều đứng cách một khoảng xa mới gật đầu.

Sau đó anh quay lại nhìn cỗ quan tài trước mặt.

Hạo Thiên Chân đưa tay nắm lấy cánh tay Tần Mặc, nói nhỏ. "Cẩn thận một chút, tôi cứ cảm thấy chuyện này không đơn giản đâu." Trong lòng Tần Mặc đương nhiên rõ ràng, dù Hạo Thiên Chân không nhắc thì anh cũng sẽ chú ý. "Yên tâm đi." Sau đó, Tần Mặc dùng lực đẩy nắp quan tài ra, nhưng ngay lúc đó, tiếng hệ thống đột nhiên cảnh báo. [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết.] Một thứ màu đen đột nhiên lao về phía Tần Mặc, may mà tốc độ phản ứng của anh khá nhanh, kịp thời ngưng tụ năng lượng của mình. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Luồng sức mạnh này lập tức va chạm với thứ màu đen kia, hất văng nó đi.

Sau khi thứ đó ổn định lại thân hình, mọi người mới nhìn rõ diện mạo của nó, tất cả đều hít một ngụm khí lạnh. "Tôi không nhìn lầm chứ, sao có thể có người trông như thế này?" Thứ này trông như có hai cái đầu, thân hình hơi to hơn người bình thường một chút, nhưng lại có bốn chân bốn tay.

Tần Mặc nheo mắt. "Đây là một kẻ liên thể.

Hắn bị chôn cất ở đây, e rằng là để canh giữ thứ gì đó." Mã lão bản ở phía bên kia nghe vậy thì mắt sáng lên, lão vội vàng chạy về

phía quan tài, nhưng chưa kịp nhìn kỹ thứ bên trong đã bị cái bóng đen kia ép lùi lại.

Cái bóng đen lập tức xuất hiện bên cạnh quan tài, Tần Mặc kịp thời nắm lấy cánh tay Mã lão bản, đẩy lão ra phía sau.

Mã lão bản ngã ngồi trên đất, có chút phẫn nộ nhìn Tần Mặc, lớn tiếng mắng. "Anh làm cái gì thế?

Tại sao lại đẩy tôi?

Tôi suýt chút nữa là lấy được bảo vật mình muốn rồi.

Đều tại thằng ranh anh hết." Nghe lão nói vậy, Tần Mặc lập tức cảm thấy cạn lời, rõ ràng mình vừa cứu lão một mạng, vậy mà lão còn nói năng như thế. "Được thôi, có giỏi thì ông lại đó lấy bảo vật thử xem." Mã lão bản nghe Tần Mặc nói thế thì hừ lạnh một tiếng, rồi đứng dậy định đi về phía quan tài.

Nhưng chưa kịp đến gần, kẻ liên thể kia đã tung một cú đấm về phía Mã lão bản.

Lão trừng lớn mắt, vội vàng kéo một người bên cạnh lại, người đó trực tiếp bị kẻ liên thể đấm trúng, bay văng ra xa, va vào bức tường rồi ngã xuống đất, nhìn Mã lão bản với vẻ không thể tin nổi.

Mã lão bản có ý gì đây?

Lại dám kéo anh ta ra đỡ đòn.

Mã lão bản thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhìn Tần Mặc ở bên cạnh. "Tôi ra lệnh cho anh ngay lập tức giải quyết kẻ liên thể này cho tôi, sau khi thành công tôi nhất định sẽ cho anh rất nhiều tiền, tiêu không bao giờ hết." Tần Mặc nhún vai.

Chương 822

"Ông nghĩ tôi cần số tiền đó sao?

Thái độ của ông đối với tôi đã như vậy, tại sao tôi phải giúp ông chứ?" Tần Mặc lắc đầu.

Mã lão bản nghiến răng, lão không còn cách nào khác, đành phải xuống nước với Tần Mặc. "Thực sự là tôi không đúng." Mọi người nhìn nhau, không ngờ Mã lão bản lại thực sự chịu thua Tần Mặc, rốt cuộc bảo vật bên trong quan trọng đến mức nào?

Ai nấy đều vô cùng hiếu kỳ nhìn cỗ quan tài.

Tuy nhiên, vì có kẻ liên thể ở đó, không ai dám lại gần.

Chỉ có Tần Mặc là tập trung nhìn vào kẻ liên thể.

Kẻ liên thể cũng nhìn thấy Tần Mặc, hai đôi lông mày đều nhíu lại.

Chúng có thể cảm nhận được một luồng khí thế phi phàm tỏa ra từ người anh, luồng khí thế này ép chúng có chút thở không thông.

Nếu đoán không lầm, e rằng trên người Tần Mặc sở hữu một năng lực đáng sợ.

Tần Mặc cầm kiếm, chỉ vào hai tên đó. "Khuyên hai người tốt nhất là mau chóng giao thứ trong quan tài ra, như vậy nói không chừng còn giữ được mạng, nếu không..." Tần Mặc dừng lại một chút, nhìn chúng.

Hai tên đó nghe hiểu ý của Tần Mặc, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp lao về phía anh.

Hai cái chân của chúng đá về phía Tần Mặc, một cánh tay khác

trực tiếp chặn phía sau anh, Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Xem ra anh chắc chắn không thể cận chiến với chúng, cận chiến sẽ rất bất lợi cho anh.

Với suy nghĩ đó, Tần Mặc lùi lại phía sau, đồng thời ngưng tụ một luồng năng lượng khổng lồ. "Cuồng Phong Nhận!" Luồng năng lượng này được Tần Mặc tung ra, đánh trực diện vào người hai tên đó.

Trên người chúng vẫn còn những mảng thịt thối rữa, giờ đây những mảng thịt đó trực tiếp biến mất.

Tần Mặc hiện lên nụ cười giễu cợt.

Hai tên đó thấy bộ dạng của Tần Mặc thì lập tức lao tới, dù thế nào đi nữa, chúng chắc chắn phải giao thủ với anh một trận.

Bất kể thực lực của Tần Mặc ra sao, chúng cũng phải dốc sức đối kháng.

Tần Mặc thấy chúng làm vậy thì bĩu môi. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn cuồng phong khổng lồ được Tần Mặc đẩy ra.

Hai anh em liên thể lập tức ngưng tụ năng lượng, trước mặt chúng xuất hiện một luồng sức mạnh màu đen.

Luồng sức mạnh màu đen đó bị chúng đẩy ra, lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn thấy luồng năng lượng đen ngòm kia thì hừ lạnh, sau đó vung kiếm chém về phía hai tên đó.

Thân thể chúng hiện đang dính liền với nhau, Tần Mặc nảy ra một ý nghĩ, nếu cứ liên tục tấn công vào chỗ dính liền đó thì liệu thực lực của chúng có bị yếu đi không?

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Tần Mặc, chưa được kiểm chứng, anh định thử một chút.

Hai tên đó thấy Tần Mặc làm vậy thì có chút kinh ngạc, sau đó đưa tay ra chặn anh lại.

Tần Mặc hừ lạnh. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ đánh về phía chúng, hai tên đó do dự hồi lâu rồi vẫn dùng thân thể lao vào va chạm với thủ ấn của Tần Mặc.

Chỉ trong chốc lát, trên người chúng đã xuất hiện một vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra, chúng nhìn Tần Mặc với vẻ kinh hoàng.

Sao có thể như vậy được?

Thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến thế.

Tần Mặc cũng nhìn thấy ánh mắt của chúng, anh cười nói. "Cho dù hai người có kiên trì đến đâu cũng không đánh lại tôi đâu, kết cục cuối cùng vẫn vậy thôi.

Ngoan ngoãn nhận thua đi." Tần Mặc lại lao về phía chúng.

Mặc dù Tần Mặc nói vậy, nhưng trong lòng hai tên đó vẫn không phục, vì thế chúng đẩy một bên thân người lao về phía Tần Mặc.

Đó là tên gầy hơn một chút.

Hắn lao đến trước mặt Tần Mặc, anh liền tung một cú đấm đối kháng trực diện.

Phải thừa nhận rằng sức mạnh của đối phương khá lớn, Tần Mặc bị đẩy lùi lại phía sau, cảm thấy cánh tay mình hơi run rẩy.

Thấy Tần Mặc như vậy, chúng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mặc cũng hừ lạnh một tiếng, rồi lại lao lên.

Trong chớp mắt, Tần Mặc đã áp sát chúng, anh chuẩn bị tiếp tục tấn công nhưng chúng lại liên tục né tránh.

Hai tên này giờ đã biết thực lực của Tần Mặc nên chắc chắn không dám đối đầu trực diện, chỉ biết tìm kiếm cơ hội.

Một lúc sau, chúng bị Tần Mặc đánh lui, sau đó quay đầu quan sát xung quanh, định ra tay với những người khác.

Bị ánh mắt của chúng nhắm trúng, mọi người có mặt đều cảm thấy sợ hãi.

Chỉ có Lê Thố là nhìn cặp anh em này với vẻ hiếu kỳ.

Cặp anh em liên thể lập tức nảy ra ý định, chúng bất ngờ lao về phía Lê Thố, muốn bắt lấy cậu.

Lê Thố trừng lớn mắt, cậu không thể ngờ được hai kẻ này lại quay sang tấn công mình.

Cậu thực sự hiếu kỳ xem hai kẻ này có đánh lại Tần Mặc không, không ngờ mình lại trở thành mục tiêu của chúng.

Ngay khi Lê Thố tưởng mình sắp bị chúng bắt làm con tin thì một bóng người đột nhiên lao đến trước mặt cậu.

Nhìn thấy Tần Mặc, trong lòng Lê Thố bỗng thấy vui mừng, không ngờ Tần Mặc lại đến giúp cậu ngăn cản mối nguy hiểm này.

Chương 823

Tần Mặc nhìn Lê Thố rồi lại liếc cậu hai cái. "Được rồi, đừng có nhìn tôi mãi thế." Lê Thố thở dài, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng đáp một tiếng.

Tần Mặc đã ép được cặp anh em liên thể lùi lại.

Sau khi giãn cách được một đoạn với Tần Mặc, chúng lại nhìn chằm chằm vào anh, giờ phải làm sao đây?

Thực lực của Tần Mặc vẫn rất mạnh, nếu tiếp tục giao thủ, chưa chắc chúng đã thắng được.

Nhưng nếu cứ thế mà rời đi thì có vẻ hơi hèn nhát.

Trong lòng chúng thực sự không biết nên làm thế nào.

Tần Mặc nhân cơ hội này lại ngưng tụ một luồng năng lượng khổng lồ. "U Minh Bạo Liệt!" Cảm nhận được sức mạnh tỏa ra từ quả cầu của Tần Mặc, trong lòng chúng dấy lên nỗi sợ hãi, sau đó chúng quay đầu nhìn những bức tượng đá xung quanh và rót sức mạnh vào đó.

Những bức tượng đá bỗng nhiên cử động.

Tần Mặc hừ lạnh, hai tay chắp lại, khi anh tách tay ra, quả cầu trước mặt lập tức nổ tung.

Đồng thời, Tần Mặc quay lại bên cạnh người của mình, phóng ra sức mạnh để giúp họ chống đỡ năng lượng từ vụ nổ.

Còn những người đá xung quanh đều bị Tần Mặc đánh ngã xuống đất.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào cặp anh em này.

Chúng nhíu mày, không ngờ Tần Mặc lại khó đối phó đến vậy.

Tần Mặc cười lạnh, rồi áp sát chúng, đồng thời dùng năng lượng của mình khống chế, khiến chúng không thể cử động. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Thấy lớp băng tinh, chúng điên cuồng lao vào va chạm khiến mặt băng xuất hiện những vết nứt.

Cảm nhận được nguồn năng lượng mạnh mẽ phía sau, chúng quay đầu lại nhìn.

Trước mặt Tần Mặc đã xuất hiện một thanh bảo kiếm khổng lồ. "Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm khổng lồ được Tần Mặc phóng ra, lao thẳng về phía hai tên đó.

Chúng lập tức bị thanh bảo kiếm tấn công, va mạnh vào lớp băng tinh của Tần Mặc rồi trượt xuống đất, hộc một ngụm máu lớn, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Thấy bộ dạng thảm hại của chúng, Tần Mặc nhướng mày. "Cái này không trách tôi được, là do hai người cứ nhất quyết đối kháng với tôi." Ngay lúc này, chúng đột nhiên vỗ mạnh xuống đất, lại một lần nữa lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, đã đến lúc này rồi mà chúng không nghĩ đến chuyện chạy lấy người, lại còn muốn đối phó với anh, đã vậy thì anh sẽ thành toàn cho chúng. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Thân thể chúng trực tiếp bị luồng năng lượng của Tần Mặc đâm thủng vài lỗ, nhưng dù vậy, chúng vẫn chưa chết.

Tần Mặc cảm nhận được trên người chúng đang không ngừng trào dâng năng lượng màu đen, luồng năng lượng này cuồn cuộn tỏa ra trông vô cùng đáng sợ.

Nếu đoán không lầm, luồng năng lượng đen này chính là nguồn sức mạnh của chúng.

Vậy thì tiếp theo anh phải cẩn thận hơn.

Tần Mặc lại quan sát hai người.

Chúng nhìn Tần Mặc do dự hồi lâu rồi vẫn lao về phía anh.

Thấy tốc độ của chúng, Tần Mặc khẽ gật đầu. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Đầu của hai tên đó đột nhiên va phải một khoảng không gian, sau đó bị bật ngược trở lại.

Tần Mặc nhân cơ hội đó lộn ngược ra sau, xuất hiện ở phía sau chúng, một chiếc rìu đã được anh ngưng tụ từ trước liền được quăng ra. "Hàn Băng Ma Trảm!" Chiếc rìu chém thẳng vào người hai tên đó, chúng ngã gục xuống đất, đồng thời trên lưng xuất hiện một vết thương lớn, máu tươi không ngừng chảy ra.

Sắc mặt chúng tái nhợt đi rất nhiều, và luồng sức mạnh màu đen trên người cũng trở nên vô cùng yếu ớt.

Chúng nhìn Tần Mặc với vẻ không thể hiểu nổi, sao có thể như vậy được?

Thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến thế.

Nếu anh đã lợi hại như vậy, đáng lẽ không nên đến mộ huyệt này mới đúng.

Tần Mặc cũng nhận ra ánh mắt của bọn chúng, anh thở phào một hơi, sau đó cầm thanh kiếm trong tay, chậm rãi tiến về phía hai kẻ đó.

Hai anh em nhìn nhau, nhưng dù thế nào, bọn chúng đã bị Tần Mặc đánh cho ra nông nỗi này, buộc phải dốc hết sức phản kháng mới được.

Tần Mặc tung một cước đá vào người bọn chúng, khiến cả hai lại bị đánh bay ra ngoài.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Một ngọn lửa khổng lồ được Tần Mặc

ném ra, ngọn lửa này ập đến bên cạnh hai anh em, không ngừng thiêu đốt bọn chúng.

Cả hai cảm thấy đau đớn vô cùng, lớp da bên ngoài bắt đầu xuất hiện những nếp nhăn kỳ dị.

Tần Mặc nhíu mày, trông bộ dạng này thật khó coi.

Những người khác cũng chú ý đến điều đó, họ nhìn nhau, tình huống này thật đáng sợ.

Tần Mặc không nói nhiều, ngược lại còn lao về phía bọn chúng, phối hợp cùng con hỏa long của mình.

Thanh kiếm của Tần Mặc chém thẳng vào chỗ liên thể của hai anh em, máu từ đó không ngừng chảy ra, thậm chí có xu hướng muốn tách rời.

Tần Mặc cảm nhận kỹ năng lượng đang cuộn trào trên người bọn chúng, phát hiện luồng năng lượng này đã yếu đi rất nhiều.

Anh mỉm cười, xem ra sự việc đúng như mình dự đoán.

Tiếp đó, Tần Mặc lại ngưng tụ năng lượng, trên không trung xuất hiện những đám mây đen khổng lồ, kèm theo tiếng sấm oanh long oanh long.

Hai anh em cảm nhận được điều đó liền trở nên kinh hãi, bọn chúng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc có thể sử dụng năng lượng mạnh mẽ như vậy đã đành, tại sao bây giờ còn có thể dùng lôi đình để tấn công bọn chúng?

Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của hai kẻ đó, anh cười nói: "Sẽ không lâu đâu, đau khổ sẽ kết thúc thôi." Nói xong, luồng lôi đình của Tần Mặc giáng xuống người bọn chúng.

Chương 824

“Lôi Đình Chi Nộ!” Tia sét khổng lồ đánh trúng vào chỗ liên thể, nơi đó lập tức xuất hiện những vết cháy đen.

Bọn chúng ý thức được tuyệt đối không thể tiếp tục như thế này, nếu không chắc chắn sẽ chết thảm dưới tay Tần Mặc.

Sau khi cân nhắc, bọn chúng trừng mắt nhìn Tần Mặc, và anh lại chuẩn bị giáng xuống tia sét thứ hai.

Bọn chúng không còn cách nào khác, đành phải dùng một cái đầu của kẻ liên thể để gánh chịu luồng kinh lôi của Tần Mặc.

Tia sét rơi xuống đầu kẻ đó, lập tức để lại một lỗ máu lớn.

Tần Mặc nheo mắt, không ngờ kẻ này vẫn còn có thể kiên trì.

Người anh em còn lại thấy cảnh này liền không kìm được mà gầm lên một tiếng giận dữ, sau đó hắn dồn ánh mắt vào Tần Mặc.

Nếu đằng nào cũng chết, chi bằng liều mạng đồng quy vu tận với Tần Mặc.

Bọn chúng vốn là người liên thể, nên có thể coi là tâm đầu ý hợp, dù một nửa bị đánh thành ra thế này, kẻ còn lại vẫn có thể cảm nhận được.

Cả hai lập tức lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, thực sự mà nói, anh khá tán thưởng thái độ của hai kẻ này.

Dù rơi vào cảnh đường cùng, bọn chúng vẫn không hề nao núng, ngược lại còn cùng nhau tấn công anh.

Tần Mặc hít một hơi thật sâu, tiếp đó một luồng năng lượng lại

xuất hiện.

Một con hắc long khổng lồ từ trên người Tần Mặc bay ra.

Thực tế Tần Mặc có thể tiếp tục dùng lôi đình để tấn công, nhưng anh nghĩ vì lòng dũng cảm của hai kẻ này, mình không cần lãng phí thời gian nữa, trực tiếp cho bọn chúng một cái kết thúc nhanh gọn là được.

Con hắc long này được Tần Mặc ném ra, va chạm mạnh vào người bọn chúng, đánh bay cả hai xuống đất.

Thấy bộ dạng thảm hại của bọn chúng, Tần Mặc tiến lại gần.

Hai kẻ đó giờ đã thoi thóp, Tần Mặc không muốn nói nhảm, trực tiếp kết liễu bọn chúng.

Âm thanh hệ thống lập tức thông báo cho Tần Mặc: 【Đinh, giết chết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc mỉm cười, xem ra phần thưởng lần này của hệ thống cũng không tệ.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc kiểm tra trạng thái cơ thể hiện tại: Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24 tuổi.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô

Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 1105 (Cực hạn nhân loại 10), Thể lực 1120 (Cực hạn nhân loại 10), Sức mạnh 1120 (Sức mạnh cực hạn 10), Tinh thần 1130 (Cực hạn nhân loại 10).

Hiện tại năng lực của anh ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Ở phía bên kia, Mã lão bản thấy cảnh này liền thở phào một hơi, sau đó ông ta vội vàng chạy về phía cỗ quan tài.

"Chắc chắn là ở đây rồi." Thấy Mã lão bản lại động vào đồ vật trong quan tài, Tần Mặc lập tức giơ tay ngăn cản.

"Dừng lại một chút." Mã lão bản có chút không hiểu, nhìn Tần Mặc: "Có chuyện gì vậy?

Chẳng phải đã giải quyết xong hai anh em kia rồi sao, lẽ nào còn điều gì cần chú ý?" "Trong mộ huyệt có rất nhiều thứ mang theo độc tố, kiến thức thường thức này mà ông không biết sao?" Phía bên kia Đao Ba ca do dự một chút rồi tiến lại gần, nhìn Tần Mặc: "Mã lão bản sớm đã muốn có được bảo vật bên trong rồi, cứ để ông ấy tìm đi.

Hơn nữa nếu chúng ta thực sự làm được, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, không cần thiết phải ở lại cái nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời này nữa, tôi không muốn ở lại đây thêm một giây nào." Nghe câu này, Tần Mặc liếc nhìn hắn: "Nhưng nếu đúng là như vậy, anh có biết chúng ta có thể sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm không?" "Thì đã sao?

Đã đến đây tìm bảo vật thì phải có chút tinh thần mạo hiểm chứ.” Mã lão bản gạt tay Tần Mặc ra.

Nghe những lời đó, Tần Mặc lạnh lùng cười một tiếng rồi gật đầu, ông ta đã nói vậy thì cứ để ông ta tùy ý.

Mã lão bản lập tức lấy cái hộp bên trong ra, sau đó vội vã mở nó.

Nhìn thấy viên đá quý bên trong, Mã lão bản thở phào, nhưng khi ông ta vừa cầm viên đá quý lên, nó lại lập tức tan biến.

“Làm sao có thể?

Tại sao lại như vậy?” Mã lão bản không hiểu nổi nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc giải thích: “Ngay từ đầu khi chúng ta có được bản đồ, nó đã là một cái bẫy.

Chúng ta đến đây chẳng qua là bị sắp xếp thôi.” Nghe vậy, Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc: “Ý anh là...” “Có lẽ không liên quan đến anh đâu.

Anh còn nhớ một thế lực mà trước đây chúng ta luôn vô tình tiếp xúc không?

Nếu tôi đoán không nhầm, e rằng kẻ đưa chúng ta đến nơi này chính là bọn họ.” Hạo Thiên Chân lập tức hiểu ra, anh đáp: “Tôi biết, nhưng chuyện đó không liên quan gì đến việc này mà.” Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc trợn trắng mắt: “Anh đang nghĩ gì vậy?

Sao có thể không liên quan?

Anh không suy nghĩ kỹ sao, vì cái thế lực đứng sau đó luôn thúc đẩy sự phát triển của chúng ta, nên lần này bọn họ muốn chúng ta giúp họ làm việc.” “Ý anh là bọn họ cũng muốn có viên đá quý này sao?” Mã lão bản nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu: "Thứ bọn họ muốn là gì tôi chắc chắn không rõ, nhưng viên đá quý này chắc chắn là không có thực.

Ngay cả mộ huyệt này cũng là do bọn họ cố ý đặt ở đây, đây là một mộ huyệt giả." Lê Thố đứng bên cạnh giơ ngón tay cái về phía Tần Mặc, Tần Mặc thực sự quá thông minh, căn bản không phải người bình thường có thể so sánh được.

Tần Mặc thấy Lê Thố như vậy có chút bất đắc dĩ, anh vỗ vai cậu: "Được rồi, cậu cứ ngoan ngoãn đi theo bên cạnh tôi.

Cậu đã gia nhập với chúng tôi thì chắc chắn không thể thoát khỏi cái hố này rồi, cứ cùng chúng tôi đi tiếp về phía trước đi." Lê Thố ho khẽ một tiếng: "Thì có sao đâu?

Cứ đi theo các anh cũng không vấn đề gì, em tin tưởng anh Tần Mặc, anh nhất định có thể bảo vệ tốt cho em." Tần Mặc bật cười, không ngờ Lê Thố lại nể mặt mình đến thế.

"Được thôi, cậu đã nói vậy, nếu tôi không làm thế thì thật có lỗi với cậu." Tiếp theo, Tần Mặc nhìn mấy người ở phía bên kia: "Được rồi, tiếp theo mấy người định thế nào?" Nhóm đạo diễn nhìn nhau, không nhìn Tần Mặc.

"Chúng tôi có thể đi theo được không?

Anh đã nói mộ huyệt này là giả, vậy những phim tài liệu chúng tôi quay được có lẽ sẽ không có ý nghĩa gì." "Đúng vậy, tôi phải đến mộ huyệt thật, chỉ có như vậy tôi mới có thể lấy được đá quý." Mã lão bản cũng có chút điên cuồng nhìn Tần Mặc.

"Những kẻ đó rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Tại sao lại để tôi đến mộ giả này?

Chương 825

Rõ ràng tôi chỉ thiếu một chút nữa là lấy được đá quý, đều tại bọn họ.” Tần Mặc nhướng mày: “Trước đây tôi cũng từng gặp tình huống như vậy, bọn họ đặc biệt tạo ra một số mộ giả để huấn luyện hoặc làm việc khác, cái này có lẽ là do bọn họ để lại.

Còn về việc chế tạo người liên thể kia, tôi không rõ lắm.” Tuy nhiên trước đây Tần Mặc từng thấy người trong gia tộc của bọn họ, họ thực sự có thể tạo ra loại thứ này.

Mã lão bản nghiến răng: “Đừng để tôi biết thế lực đứng sau là ai, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho bọn họ.” Tần Mặc bật cười, không ngờ Mã lão bản lại giỏi nói khoác đến thế.

“Ông đang nghĩ gì vậy?

Cho dù có mười ông cũng không chắc chống lại được một gia tộc của bọn họ, nên đừng nói mấy lời khoác lác đó nữa, thật là mất mặt.” Tần Mặc lắc đầu, anh thấy mình vẫn nên nói thẳng ra những điều cần nói.

Mã lão bản hừ lạnh: “Chưa chắc đâu.” Dù ông ta nói vậy, Tần Mặc trong lòng vẫn rất rõ ràng.

Anh nhìn mọi người: “Được rồi, mọi người đừng ở đây nữa, chúng ta nên rời khỏi nơi này.” Đã biết là giả rồi, ở lại đây còn ý nghĩa gì?

Tần Mặc quay người chuẩn bị dẫn họ rời đi, thì tiếng hệ thống đột nhiên lại vang lên nhắc nhở: 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức giết chết.】 Tần Mặc lập tức nhận ra nơi này không hề đơn giản.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên có một thứ gì đó chắn trước mặt Tần Mặc và mọi người.

Tần Mặc quan sát kỹ thứ trước mặt, nó trông giống như một sản phẩm nhân tạo vì nó có sáu cánh tay, không chỉ vậy, trên đầu nó còn mọc thêm mấy con mắt.

Tần Mặc cười nói: "Cũng không biết người trong gia tộc các ngươi nghĩ gì mà lại chế tạo ra cái loại quái thai này.

Ngươi vẫn luôn ở trong bãi tập mộ huyệt này, hay là được bọn chúng phái tới chuẩn bị giết sạch chúng ta?" Nghe Tần Mặc nói vậy, kẻ đó hừ lạnh một tiếng: "Không cần ngươi nói nhiều, ngươi chỉ cần biết ta tới đây để giải quyết các ngươi là được.

Còn về gia tộc đứng sau ta, không liên quan gì đến ngươi." Vừa dứt lời, hắn lập tức lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, hắn đã ăn nói không khách khí như vậy, mình còn lãng phí thời gian làm gì nữa?

"Hàn Băng Ma Trảm!" Một cái rìu băng trực tiếp được Tần Mặc ném ra, chém về phía kẻ đó.

Hắn dùng hai tay trực tiếp đỡ lấy rìu băng của Tần Mặc, ngay sau đó trên hai cánh tay của hắn xuất hiện một lớp sương giá.

Nhưng lớp sương giá này trông không có vẻ gì là nghiêm trọng.

Tần Mặc thấy vậy, trong mắt thoáng hiện một nụ cười nhạt, sau đó lên tiếng: "Xem ra thực lực của ngươi hình như không được bao nhiêu nhỉ." Nghe Tần Mặc nói vậy, kẻ đó cảm thấy tức giận, giơ ngón tay chỉ vào Tần Mặc: "Ngươi tưởng thực lực của ngươi mạnh lắm sao?

Ta nói cho ngươi biết, trước mặt ta, ngươi căn bản chẳng là cái thá gì cả." Tần Mặc gật đầu: "Có lẽ đúng như ngươi nói, nhưng thì đã

sao?

Chỉ cần tôi có thể giải quyết được ngươi là được.

Người trong gia tộc phái ngươi tới đối phó với tôi, chẳng phải là hy vọng ngươi có thể giải quyết được tôi sao?

Vậy chúng ta cứ chống mắt mà xem." "Nói cho thằng ranh ngươi biết, đừng có nói khoác, gia tộc chúng ta có rất nhiều người thực lực mạnh mẽ có thể tới đối phó với ngươi, nhưng họ thấy không cần thiết phải ra tay." "Thế à?

Lẽ nào tôi không phải là một mắt xích trong kế hoạch của các người sao?

Các người định dùng tôi để làm thứ gì đó đúng không?" Tần Mặc hỏi.

Kẻ đó không trả lời Tần Mặc nữa, ngược lại bất ngờ lao tới.

Mã lão bản có chút kinh hãi nhìn Tần Mặc: "Chuyện này là sao?

Người này là ai?" Tần Mặc nhìn Mã lão bản bên cạnh, có cần phải sợ đến mức này không?

Nhưng Tần Mặc không giải thích, ngược lại dùng thanh kiếm trong tay chém về phía kẻ trước mặt.

Đối phương đấu trực diện với Tần Mặc, vì có nhiều tay nên hắn thừa cơ chộp về phía tim của Tần Mặc.

"Chỉ cần lấy đầu thằng ranh ngươi mang về, ta chắc chắn sẽ có thêm nhiều tài nguyên, đến lúc đó không ai là đối thủ của ta nữa." Tần Mặc nghe thấy câu nói này liền cười lạnh, không ngờ hắn lại giỏi nằm mơ giữa ban ngày.

"Được thôi, vậy để xem ngươi có đánh thắng được tôi không?" Nói xong, Tần Mặc mạnh mẽ đạp xuống đất, bay vọt lên không trung.

Sau đó, anh vung mạnh thanh kiếm trong tay, thanh kiếm chém thẳng về phía kẻ đó, mắt thấy sắp rơi trúng vai hắn thì hắn dùng một bàn tay tóm chặt lấy.

Tần Mặc phát hiện trên mu bàn tay hắn bao phủ một lớp da xác chết.

Lớp da này trông rất khô khốc, nhưng khi hắn nắm lấy thanh kiếm của Tần Mặc lại không hề có vết thương nào.

Tần Mặc gật đầu, xem ra thực lực của hắn cũng khá, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Tần Mặc cười lạnh, sau đó mạnh tay thu kiếm về, lại ngưng tụ năng lượng, một luồng sức mạnh khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Ngưng Băng Quyết!" Lê Thố thấy cảnh này liền cảm thấy rùng mình, cậu quay sang nhìn Hạo Thiên Chân, tiến lại gần và khẽ hỏi: "Anh ơi, chuyện này là sao?" Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Việc này không liên quan đến cậu, đừng quản nhiều." Lê Thố há hốc miệng, tuy nói vậy nhưng làm sao cậu có thể không lo lắng cho được?

Lúc này Tần Mặc cũng nghe thấy lời Lê Thố nói, anh liếc nhìn cậu một cái: "Cậu cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh Hạo Thiên Chân và Bàn Tử là được, còn những chuyện khác không cần quản." "Tôi nói thật, cậu nên lo lắng cho kẻ kia mới đúng, cậu chưa thấy bản lĩnh của Tần Mặc nên không biết thực lực của anh ấy thế nào đâu.

Tôi nói cho cậu biết, kẻ nào dám đối kháng với Tần Mặc, bọn họ cơ bản đều sẽ chết dưới tay anh ấy." Bàn Tử nhỏ giọng nói với Lê Thố.

Lê Thố nhíu mày, nhìn Tần Mặc ở cách đó không xa: "Thật hay giả vậy?

Bây giờ em thực sự hơi lo cho anh Tần Mặc." "Yên tâm đi, cậu

phải có chút lòng tin vào Tần Mặc mới đúng." Bàn Tử vỗ vai Lê Thố, cậu mới đáp lại một tiếng, thôi được rồi, đã vậy thì cậu chỉ có thể tạm thời đứng đây quan sát.

Còn kết quả tiếp theo thế nào, cậu chắc chắn không đoán được, chỉ có thể chằm chằm nhìn vào đó.

Lúc này, chủy thủ hàn băng của Tần Mặc đã đâm về phía kẻ đó.

Đối phương lại dùng lớp da xác chết nắm lấy chủy thủ, Tần Mặc cười nói: "Cái lớp da này của ngươi trông cũng được đấy, xem ra gia tộc cũng tốn không ít công sức lên người ngươi." "Nếu không phải vì thằng ranh ngươi, gia tộc cũng không đột ngột cho ta nhiều tài nguyên như vậy, ta cũng là nhờ phúc của ngươi đấy." Kẻ đó nói xong liền cười nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu: "Thế à?

Nếu vậy thì tiếp theo tôi càng phải cẩn thận hơn chút rồi." Vừa dứt lời, Tần Mặc lại siết chặt nắm đấm lao về phía đối phương.

Thấy bộ dạng của Tần Mặc, kẻ đó bĩu môi, nhưng hiện tại hắn không hề để Tần Mặc vào mắt, hắn nghĩ Tần Mặc chắc chắn không đánh lại mình.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã đến trước mặt Tần Mặc.

"Chết đi!" Nói rồi, hắn tung một quyền về phía Tần Mặc, nếu là người bình thường trúng phải cú đấm này chắc chắn sẽ mất mạng.

Nhưng Tần Mặc lại trực tiếp né được, sau khi đứng vững thân hình, anh cười lạnh nói: "Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Sau đó, Tần Mặc lại ngưng tụ năng lượng, xung quanh gió lớn nổi lên.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, cơn lốc này trực tiếp cuốn những viên đá xung quanh vào trong, còn Tần Mặc thì nhìn kẻ trước mặt: "Ngươi có biết hiện tại ngươi chẳng khác gì mấy sinh vật trong mộ không, ngươi đã không

còn là một con người bình thường nữa rồi.” Hệ thống khi thông báo cho Tần Mặc đã gọi là sinh vật mộ huyệt, cũng có nghĩa là cơ thể đối phương đã hoàn toàn biến đổi.

Kẻ đó cười lớn một tiếng: “Thì đã sao?

Chỉ cần thực lực của ta đủ mạnh, những thứ khác đều không đáng gì.” Hắn lắc đầu, sau đó quay sang nhìn những người khác: “Còn mấy người các ngươi nữa, hiện tại ta chưa muốn ra tay với các ngươi, ta cho các ngươi một cơ hội, bây giờ rời khỏi đây có lẽ các ngươi còn có thể sống, nếu không thì...” Kẻ đó dừng lại một chút.

Mã lão bản nghiến răng, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh, Đao Ba ca khẽ nói với Mã lão bản: “Hay là chúng ta cứ rời khỏi đây trước đi, kẻ này trông không dễ chọc vào đâu, nếu chúng ta thực sự chết ở đây thì phải làm sao?

Chương 826

Vẫn nên bảo vệ tính mạng mình là trên hết.” Mã lão bản hừ lạnh một tiếng: “Không được, tuyệt đối không thể đi, hiện tại tôi phải ở lại đây.” Nghe Mã lão bản nói vậy, Đao Ba ca có chút không hiểu: “Ông định làm cái gì?

Giao tình giữa chúng ta và Tần Mặc cũng không sâu đậm đến thế, không cần thiết vì anh ta mà ở lại nơi này, nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?” “Chuyện này không liên quan gì đến anh, nếu anh muốn đi thì cứ việc tự mình rời đi, dù sao tôi cũng sẽ ở lại đây, còn số tiền của các anh, tôi sẽ trả theo số ngày làm việc bình thường.” “Vậy còn tiền thưởng của chúng tôi thì sao?” Đao Ba ca trợn to mắt nhìn Mã lão bản.

Mã lão bản trả lương cho họ tương đương với công việc bình thường, nhưng thứ duy nhất họ muốn là số tiền thưởng lớn trong tay Mã lão bản.

Mã lão bản từng nói chỉ cần họ hộ tống ông ta tìm thấy viên đá quý đó, ông ta chắc chắn sẽ cho họ rất nhiều tiền thưởng, đủ để họ tiêu xài trong một thời gian dài.

Mã lão bản bĩu môi: “Các anh đâu có giúp tôi tìm thấy viên đá quý đó, tại sao tôi phải đưa tiền thưởng cho các anh?

Anh đừng có nằm mơ nữa.” Sắc mặt Đao Ba ca trở nên khó coi, hắn đưa tay tóm chặt lấy cổ áo Mã lão bản: “Ý ông là sao?” “Nếu anh thực sự muốn có tiền thưởng thì hãy ở lại đây, tôi tin Tần Mặc có thể đánh thắng hắn.

Đợi Tần Mặc giải quyết xong kẻ đó, nhất định sẽ đưa chúng ta tới mộ huyệt thật sự, lúc đó muốn tiền thưởng chẳng phải là chuyện đơn

giản sao?" Đao Ba ca lắc đầu: "Đừng nói với tôi mấy chuyện không đâu đó, vì ông đã hứa với tôi nên tiền thưởng này bắt buộc phải đưa." Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh thấy cảnh này liền cười lạnh một tiếng, sau đó anh trực tiếp tiến lại gần Đao Ba ca và giao đấu với hắn.

Hạo Thiên Chân vẫn luôn đi theo bên cạnh Tần Mặc, tuy Tần Mặc bảo vệ anh rất tốt nhưng thỉnh thoảng cũng dạy anh một vài chiêu thức.

Chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đã đủ để anh đối phó với Đao Ba ca rồi.

Đao Ba ca quay đầu nhìn Tô Nam ở phía bên kia, lớn tiếng nói: "Chị Tô, chị còn đứng ngây ra đó làm gì?

Sao không mau lại đây giúp một tay?" Tô Nam nhíu mày: "Được rồi, anh hãy cứ yên phận ở chỗ đó cho tôi, đừng có phá hỏng kế hoạch của tôi.

Mã lão bản đã nói muốn đợi ở đây thì anh hãy ngoan ngoãn nghe lời đi." "Chị Tô, sao ngay cả chị cũng nói vậy?

Chị không thấy thực lực của kẻ kia sao, nếu hắn thực sự đánh bại Tần Mặc thì chúng ta biết làm thế nào?" Tô Nam nhìn Tần Mặc, cô không nói gì nhiều, cô cảm thấy thực lực của Tần Mặc thực sự rất khủng khiếp, nên Tần Mặc tuyệt đối sẽ không thất bại.

Thấy bộ dạng này của Tô Nam, Đao Ba ca nghiến răng, hắn lại nhìn chằm chằm vào Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Hai người các ngươi cũng thật đáng ghét, suốt dọc đường đã nói không ít lời khiến tôi mất mặt, hôm nay tôi sẽ dạy dỗ hai người một trận, để hai người biết ai nên đắc tội và ai không nên đắc tội." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bật cười, thực sự mà nói, cả hai đều rất coi thường Đao Ba ca.

"Có bản lĩnh thì anh cứ thử xem, xem chúng tôi có nương tay

không?" Nói xong, cả hai mỗi người rút ra một con chủy thủ, chỉ vào Đao Ba ca.

Sau đó, Đao Ba ca lao vào đánh nhau với hai người bọn họ.

Tần Mặc ở bên này cũng nhìn thấy, nhưng anh không hề lo lắng, dù sao số người Hạo Thiên Chân mang theo cũng khá đông.

Sau khi Đao Ba ca bị Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đánh lui, hắn lại quay sang nhìn mấy tên đàn em ở phía bên kia: "Các người đứng ngây ra đó làm cái gì?

Sao còn không mau ra tay?" Mấy tên đàn em của Đao Ba ca có chút do dự, chúng nhìn Tô Nam, tuy chúng thực sự là đàn em của Đao Ba ca nhưng chúng lại nghe lệnh Tô Nam nhiều hơn.

Tô Nam lắc đầu, mấy tên đó mới quay lại vị trí của mình và đứng nhìn Đao Ba ca.

"Anh à, chúng ta đừng ra tay nữa, cứ ngoan ngoãn ở đây đi." "Không ngờ ngay cả mấy người các ngươi cũng có thái độ như vậy.

Được thôi, nếu các người không quản thì tự ta sẽ đối phó với bọn chúng." Nói xong, Đao Ba ca lại nhìn Tần Mặc: "Ngươi tốt nhất hãy cầu nguyện có thể nhanh chóng giải quyết đối thủ đi, nếu không bọn chúng sẽ sớm chết dưới tay ta thôi." Tần Mặc lại tung một cước đá vào kẻ đối đầu, sau khi đứng vững anh quay đầu nhìn Đao Ba ca: "Nếu anh thực sự có bản lĩnh đó thì cứ làm thử xem." Tần Mặc lắc đầu, thực sự anh không hề để Đao Ba ca vào mắt.

Thấy thái độ của Tần Mặc, Đao Ba ca hít một hơi thật sâu, nhưng hắn không còn cách nào khác, đành phải quay lại đối mặt với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hắn không biết mình có đánh thắng được hai người này không, nhưng dù thế nào hắn cũng phải kiên trì một chút.

Có bao nhiêu anh em đang đứng nhìn ở đây, nếu cứ thế mà rút lui thì thật mất mặt.

Hiện tại Tần Mặc cũng đang giao chiến ác liệt với kẻ trước mặt.

Tuy nhiên hắn chắc chắn không phải đối thủ của Tần Mặc, cho dù trên người hắn có rất nhiều thứ được gia tộc cải tạo, hắn vẫn không đánh lại Tần Mặc.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng lao về phía kẻ đó, chỉ một lúc sau nó đã đến gần, há to miệng định cắn hắn.

Kẻ đó không hề sợ hãi, hắn hừ lạnh một tiếng, siết chặt nắm đấm đánh về phía con đại bàng.

Tần Mặc cười lạnh, sau đó anh phóng ra sức mạnh Hắc Long huyết mạch của mình.

Sức mạnh huyết mạch lập tức bao trùm lên người kẻ đó, khiến cơ thể hắn lập tức run rẩy, hắn kinh hãi nhìn Tần Mặc: "Đây là sức mạnh gì?" Tần Mặc nghĩ vì hắn đã biến thành sinh vật mộ huyệt nên chắc chắn sẽ sợ huyết mạch của mình.

"Đây không phải chuyện ngươi có thể quản, ngươi chỉ cần biết người trong gia tộc phái ngươi tới đây chẳng qua là để nộp mạng mà thôi." "Làm sao có thể?" Kẻ đó lắc đầu, hắn tuyệt đối không tin, vả lại với thực lực của Tần Mặc cũng chưa chắc đã đánh thắng được hắn.

Tần Mặc nhún vai: "Ngươi tin hay không tùy, dù sao tôi cũng đã nói rõ tình hình cho ngươi rồi, cũng đã cho ngươi cơ hội nhưng chính ngươi không muốn rời khỏi đây, đã vậy thì cứ chờ đó đi." Nói xong, Tần Mặc lập tức lao tới, vung mạnh thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm chém thẳng vào người kẻ đó, trên kiếm còn mang theo năng lượng Hắc Long huyết mạch.

Một nhát kiếm này lập tức làm bị thương cánh tay của hắn, máu

không ngừng chảy ra trông rất đáng sợ.

Kẻ đó nghiến răng nhìn Tần Mặc, nhưng dù thế nào hắn cũng phải cố gắng giết chết anh.

Hắn dùng hai cánh tay còn lại chộp lấy Tần Mặc, Tần Mặc nhìn vào hai cánh tay đó, trên lớp da xác chết đã bắt đầu xuất hiện những vết rạn.

Có lẽ chính hắn cũng chưa cảm nhận được gì.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một nhát kiếm đánh trúng một cánh tay của hắn khiến nó bị thương nặng.

Kẻ đó không thể tin vào mắt mình nhìn vào cánh tay, làm sao có thể?

Cánh tay của hắn không thể bị thương được.

Tần Mặc thấy bộ dạng đó liền bĩu môi, sau đó lại lao tới.

Khi áp sát đối phương, Tần Mặc siết chặt nắm đấm tung đòn.

Hắn chỉ còn cách né tránh những đợt tấn công của Tần Mặc.

Hiện tại hy vọng duy nhất của hắn là Tần Mặc mắc sai lầm để hắn có cơ hội ra tay.

Nhưng Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian nữa, anh ngưng tụ sức mạnh, khống chế thân hình đối phương: "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Cảm nhận được không gian xung quanh đều bị Tần Mặc khống chế, hắn nghiến răng nhìn anh, tại sao lại như vậy?

Thực lực của Tần Mặc đã khủng khiếp đến mức có thể khống chế không gian xung quanh rồi sao?

Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của hắn, anh mỉm cười lên tiếng: "Bây giờ mới biết sợ thì có vẻ hơi muộn rồi đấy.

Nếu ngươi thực sự phải bỏ mạng ở đây, hãy nhớ kiếp sau đầu thai vào chỗ tốt, đừng có đối đầu với người mình không xử lý nổi nữa." Sau khi dứt lời, Tần Mặc lập tức ngưng tụ năng lượng.

Một con Hắc Long từ trên người anh bay ra, lao thẳng về phía đối phương.

Hắn ta muốn né sang bên cạnh nhưng không tài nào tránh được.

Con Hắc Long của Tần Mặc trực tiếp vây quanh lấy hắn.

Chẳng bao lâu sau, cổ họng hắn đã bị Hắc Long nghiền nát, hắn ngã quỵ xuống đất, ôm chặt lấy vết thương.

Chương 827

Máu không ngừng chảy ra từ vết thương, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Hắn nhìn Tần Mặc, còn Tần Mặc thấy bộ dạng này của hắn thì thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao hiện tại hắn cũng đã hoàn toàn bị mình kết liễu, Tần Mặc cũng không muốn nói thêm gì nữa. 【Đinh!

Giết chết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.】 Âm thanh của hệ thống vang lên nhắc nhở, Tần Mặc quay đầu lại chú ý sang phía bên kia, nơi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang đứng.

Lúc này, hai người họ cũng đã bắt giữ được Đao Ba Ca.

Thấy Tần Mặc đã giành chiến thắng, họ không khỏi mỉm cười nói với anh: "Xem ra chúng ta vẫn khá là tâm đầu ý hợp đấy chứ." Tần Mặc đã giải quyết xong tên kia, còn hai người họ thì tóm được Đao Ba Ca.

"Đúng vậy." Tên kia hiện tại đã tắt thở, nhưng đôi mắt vẫn trợn trừng, dường như là chết không nhắm mắt.

Tần Mặc cũng biết hắn bị người trong gia tộc phái ra, chết trong tay mình như thế này chắc chắn là vô cùng không cam lòng, nhưng thế thì đã sao chứ?

Tần Mặc nhìn Mã lão bản: "Rời khỏi nơi này trước đã." Mã lão bản vội vàng gật đầu.

Sau một thời gian tiếp xúc, lão đã hoàn toàn hiểu rõ thực lực của Tần Mặc, chắc chắn phải nghe theo lời anh.

Nếu tiếp tục ở lại đây, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Tần Mặc quay đầu, đặt ánh mắt lên người Đao Ba Ca.

Hắn đang không ngừng giãy giụa, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, đi tới trước mặt hắn: "Anh nói xem, anh làm thế này thì có ích gì chứ?" Trong miệng Đao Ba Ca không ngừng phát ra những tiếng "ư ư", nhưng vì bị Hạo Thiên Chân dùng băng dính bịt chặt miệng nên không thể nói được lời nào.

"Anh cứ chịu thiệt một chút đi, miễn cho lại bày ra trò quỷ gì ở đây." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn sang Mã lão bản: "Đi thôi." Mã lão bản đi theo sát bên cạnh Tần Mặc, liếc nhìn Đao Ba ca một cái, thầm nghĩ tên này cũng thật đen đủi, chẳng trách được ai.

Không lâu sau, Tần Mặc dẫn theo Mã lão bản và mọi người trở lại trên mặt đất.

Mấy người trong đoàn làm phim đều hít một hơi thật sâu, đạo diễn nhìn Tần Mặc nói: "Cuối cùng cũng quay lại được đây rồi, vẫn là nhờ có cậu, nếu không chúng tôi chắc chắn không thể bình an vô sự trở về." Tần Mặc xua tay: "Không cần nói những lời đó, dù sao chúng ta cũng đi cùng nhau, vả lại dọc đường các người cũng không gây thêm rắc rối gì cho tôi." Nghe Tần Mặc nói vậy, bọn họ đột nhiên cảm thấy hơi ngại ngùng, chỉ biết ho khan một tiếng.

Thực ra bọn họ luôn muốn quay về, nhưng lại nghĩ bản thân không có thực lực nên chẳng dám tùy tiện đề cập với Tần Mặc.

"Để tôi xem lại đoạn phim tài liệu chúng ta vừa quay." Đạo diễn vừa nói vừa nhìn mấy người trong đoàn, sau đó họ bắt đầu bận rộn.

Chẳng bao lâu, đoạn phim tài liệu đã gần như hoàn thành.

Cô gái trong đoàn nhìn đạo diễn nói: "Đạo diễn, thực ra em thấy chúng ta không cần tiếp tục đi theo họ nữa cũng được.

Dù sao chúng ta cũng đã quay được phim tài liệu rồi, bấy nhiêu đây

chắc là đủ rồi.

Chúng ta biên tập lại một chút, cắt bỏ đoạn cuối đi là được mà?" Như vậy sẽ không ai biết ngôi mộ họ quay là giả.

"Đúng vậy, dù ngôi mộ này là giả nhưng chúng ta cũng đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, nghĩa là những thước phim này không hề lãng phí." "Các người thì biết cái gì, bấy nhiêu đây căn bản không đủ sức hấp dẫn người xem, nên chúng ta bắt buộc phải ở lại đây tiếp tục theo sát Tần Mặc." Đạo diễn nói rồi lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

"Dù sao thực lực của Tần Mặc cũng rất mạnh, các người không thấy lúc nãy cậu ấy chiến đấu dũng mãnh thế nào sao?

Trên người cậu ấy thậm chí còn bay ra một con rồng lớn nữa đấy." "Em cũng thấy anh Tần Mặc khá ổn, nhưng mà..." Cô gái có chút do dự nhìn đạo diễn.

Đạo diễn bảo cô: "Hay là thế này đi, em qua chỗ Tần Mặc thăm dò tin tức xem cậu ấy có biết vị trí thực sự của ngôi mộ kia ở đâu không?" "Được rồi ạ." Cô gái đi về phía Tần Mặc.

Lúc này Tần Mặc, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang nói cười vui vẻ.

"Anh Tần Mặc." Tần Mặc ngẩng đầu nhìn cô gái: "Có chuyện gì sao?" "Em chỉ muốn hỏi một chút, anh có biết vị trí thực sự của ngôi mộ kia ở đâu không?" Cô gái nghi hoặc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày: "Cái này cô không cần hỏi nữa đâu.

Nếu các người có nghi ngờ thì không cần phải đi theo chúng tôi nữa.

Hơn nữa, các người chỉ là để quay phim tài liệu thôi, cứ đi theo chúng tôi mãi thì lợi bất cập hại đối với các người đấy.

Hiện tại phim cũng đã quay được kha khá rồi, có thể dừng lại ở đây được rồi.” Tần Mặc nghĩ mình vẫn nên nói rõ với họ một chút.

Họ nghe Tần Mặc nói vậy thì nhìn nhau.

Vậy ý của Tần Mặc hiện tại là sao?

Tần Mặc cũng nhận ra ánh mắt của họ: “Tôi đã khuyên rồi, còn tiếp theo các người định làm gì thì tùy các người thôi.

Tôi chỉ có thể nói với các người rằng, phía sau sẽ chỉ gặp nhiều nguy hiểm hơn mà thôi.” Sau đó, Tần Mặc tiếp tục nhìn đống lửa trước mặt, đang nướng cá ở đó.

Số cá nướng này là anh lấy ra từ trong không gian, muốn ăn cá trong sa mạc quả là chuyện khó khăn.

Bàn Tử vì thèm nên mới nhắc với Tần Mặc một câu, không ngờ Tần Mặc thực sự có thể lấy ra được.

Bàn Tử nhìn cô gái kia: “Được rồi, cô đừng đứng đây làm mất thời gian nữa, mau về bàn bạc với người trong đoàn phim của các cô đi.

Các người định thế nào thì chúng tôi không quyết định thay được, nhưng Tần Mặc đã nói rõ tình hình cụ thể cho cô biết rồi đấy.” Cô gái cắn răng, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời rời đi để nói lại với đoàn phim.

Những người trong đoàn phim cũng không biết nên làm thế nào.

Ngay khi Tần Mặc cùng Bàn Tử đang ăn cá nướng, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy một vài âm thanh bên cạnh.

Anh nhíu mày, nhìn về phía đó.

Nhận thấy khu vực kia sắp xảy ra sụt lún, Tần Mặc nheo mắt lại, lập tức cảnh báo mọi người: “Rời khỏi nơi này ngay lập tức!” Nghe

lời Tần Mặc, mọi người đều ngẩn ra một lúc, nhưng sau đó chỉ có thể chạy theo anh sang phía bên này.

Đồ đạc của mọi người đều để ở đó, họ chỉ kịp vơ lấy những thứ quan trọng.

Thấy người của đoàn phim vẫn đứng ngây ra, sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi: "Các người còn đứng đờ ra đó làm gì?

Không mau qua đây!" Họ nghe vậy mới vội vàng chạy về phía Tần Mặc.

Sau đó, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tần Mặc hỏi: "Có chuyện gì vậy anh?" Tần Mặc lắc đầu: "Cái này tôi cũng không biết, nhưng tình hình quả thực có chút không ổn." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Hai người không sao chứ?" Cả hai đều xua tay ý bảo không sao.

Tần Mặc lại nhìn sang Đao Ba Ca, hắn đang trợn mắt nhìn Tần Mặc với vẻ không phục.

Có giỏi thì Tần Mặc cứ vứt hắn ở lại chỗ đó đi, còn lôi hắn ra đây làm gì?

Tần Mặc cười lạnh: "Giữ mạng cho anh vì anh còn có giá trị sử dụng lớn lắm." Đúng lúc này, Tô Nam mới vội vội vàng vàng chạy tới.

"Có chuyện gì thế?" Tần Mặc nhìn Tô Nam vài cái: "Bên kia bị sụt lún rồi.

Chương 828

Đúng rồi, nãy giờ cô đi đâu thế?" Trong mắt Tô Nam hiện lên một tia cười: "Tôi có đi đâu đâu.

Tôi là con gái, muốn đi vệ sinh đương nhiên phải tránh xa khu vực này ra rồi, không ngờ bên này lại xảy ra sụt lún." Tần Mặc nhướng mày: "Nếu tôi không nhìn lầm, nơi này đáng lẽ là vị trí của ngôi mộ lúc đầu.

Vì ngôi mộ đó đã bị hủy hoại, chúng ta ở lại đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì." "Phim tài liệu của chúng ta mất hết rồi." Cô gái trong đoàn nói với vẻ ấm ức nhìn Tần Mặc.

"Anh Tần Mặc, có phải anh biết trước chỗ này sẽ bị sụt lún không?

Sao anh không nói cho chúng tôi biết một tiếng?" Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh có chút cạn lời: "Cô nói thế với Tần Mặc là ý gì?

Tần Mặc cũng đâu có biết chuyện này sẽ xảy ra, nếu không anh ấy đã chẳng ngồi đó nướng cá với hai chúng tôi rồi.

Bây giờ cá nướng của chúng tôi chẳng phải cũng mất sạch rồi sao?" Mã lão bản nheo mắt: "Đủ rồi." Tần Mặc nhìn Mã lão bản: "Hiện tại đồ đạc trên người mọi người đều mất hết rồi, nên các người có thể cân nhắc xem muốn ở lại đây hay thế nào?" Tô Nam mỉm cười nói với Tần Mặc: "Anh việc gì phải lo lắng những thứ đó?

Chẳng phải anh vẫn đang đeo ba lô sao?

Tôi nghe nói ba lô của anh hình như có thể lấy ra được rất nhiều thứ." Đây cũng coi như là một loại bản lĩnh của Tần Mặc, mọi người trong lòng đều có chút nghi ngờ, nhưng không ai dám lại gần chất vấn

anh.

Tần Mặc nhìn Tô Nam: "Đồ của tôi có vẻ không liên quan gì đến các người thì phải." Tô Nam bị Tần Mặc chặn họng đến mức không biết nói gì, cô ta đành im lặng đứng đó.

Tần Mặc thấy vậy nói tiếp: "Dù sao các người tự mình quyết định đi." Nếu họ thực sự muốn đi theo, anh cũng sẽ cố gắng bảo vệ họ.

Những người bên đoàn phim bàn bạc kỹ lưỡng, hiện tại phim tài liệu trong tay đã mất, họ chắc chắn phải quay lại từ đầu.

Nhưng bây giờ họ cũng chẳng còn thiết bị gì.

"Đạo diễn, em chỉ còn mỗi cái máy ảnh DSLR này thôi." Cô gái vừa nói vừa chỉ vào chiếc máy ảnh đeo trên cổ.

Vốn dĩ cô định sắp kết thúc rồi nên mới lấy máy ảnh ra chụp vài tấm hình.

"Cùng lắm thì chúng ta dùng máy ảnh này để quay vậy." Tuy máy ảnh quay không chuyên nghiệp bằng thiết bị chuyên dụng, nhưng hiện giờ họ không còn cách nào khác, chỉ có thể làm thế.

Mấy người còn lại cũng gật đầu đồng ý.

Trong lòng họ không thoải mái chút nào, nhưng hiện tại không còn lựa chọn thứ hai.

Tần Mặc cũng nói vài câu với Hạo Thiên Chân.

Đám đàn em của Đao Ba Ca thì có chút hoảng loạn, bọn chúng tìm đến Tô Nam: "Chị Tô, hay là chúng ta đừng ở lại đây nữa?" Tô Nam lại liếc nhìn Tần Mặc một cái: "Không sao đâu, chúng ta cứ đi theo Tần Mặc là được.

Trên người anh ta có rất nhiều tài nguyên, cùng lắm thì chúng ta bỏ tiền ra mua từ anh ta.

Chúng ta đã đồng ý đi theo Mã lão bản thì chắc chắn không thể bỏ dở giữa chừng." Mã lão bản nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng lên.

Chỉ cần có thêm vài người thì xác suất lấy được viên bảo thạch kia sẽ cao hơn một chút.

"Vẫn là Tô Nam hiểu chuyện." Mã lão bản nói xong lại nhìn những người khác: "Tôi khuyên các người nên đi cùng đi." Mấy người này trong lòng đều không dễ chịu, nhưng cũng chẳng còn cách nào, Tô Nam đã đề xuất rồi, họ ngoài việc đi theo cô ta thì còn làm gì được nữa?

Đao Ba Ca vẫn đang phát ra những tiếng "ư ư", Tô Nam do dự một chút rồi đi tới bên cạnh, xé lớp băng dính trên miệng hắn ra.

"Chị Tô, tôi không muốn đi tiếp nữa.

Chị chẳng lẽ không thấy Tần Mặc bắt nạt chúng ta thế nào sao?

Chị mặc kệ đã đành, đằng này còn bắt anh em chúng tôi theo chị đi bán mạng.

Bây giờ phía trước có nguy hiểm gì chúng ta đều không biết, chị làm vậy chẳng phải bắt chúng tôi chết ở đây sao?" Tô Nam nhíu mày: "Anh đang nghĩ gì thế?

Tại sao lại chết ở đây?

Dù phía trước có nguy hiểm thì đã sao?

Các anh cứ đi theo Tần Mặc không phải là được rồi sao?

Anh ta đâu phải không bảo vệ các anh." Tần Mặc bật cười: "Nhưng sau này tôi không chắc sẽ làm chuyện đó đâu, cái danh kẻ ngốc chịu trận này cứ để người khác làm đi." Tô Nam nheo mắt, lại nói với đám đàn em: "Vậy các anh cứ suy nghĩ cho kỹ đi, nếu thực sự muốn đi thì đừng trách tôi không khách khí." Mấy tên đó đều đã thấy

Tô Nam tàn nhẫn thế nào nên không dám từ chối nữa.

Bàn Tử nhỏ giọng nói với Tần Mặc: "Tôi cứ thấy có gì đó không đúng?

Lúc nãy chúng ta ở trong mộ đâu có chuyện gì, sao bây giờ lại sụt lún được nhỉ?" Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng nghi hoặc: "Đúng thế, từ trước đến giờ đều không sao, giờ ngôi mộ này đột nhiên sụp đổ, thật là vô lý quá." Tần Mặc bảo hai người: "Chuyện này tôi đã biết rõ, hai người không cần quản." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau nhưng không hỏi thêm gì nữa.

"Tôi thấy các người điên hết rồi, tài nguyên mất sạch mà còn đòi đi theo Tần Mặc, các người muốn chết ở đây hả?" Đao Ba Ca chỉ vào đám người trước mặt quát tháo.

Lê Thố do dự một lúc rồi cũng đi tới bên cạnh Tần Mặc: "Anh Tần Mặc, em thấy chúng ta đừng nên mạo hiểm nữa, nơi này thực sự quá nguy hiểm." Lê Thố biết lời nói của mình có lẽ không có trọng lượng, nhưng cậu vẫn muốn nhắc nhở Tần Mặc một chút, biết đâu anh lại nghe theo?

Tần Mặc nhìn Lê Thố một cái: "Cậu cứ đi theo chúng tôi là được, có tôi ở đây sẽ không ai làm hại được cậu đâu." Tần Mặc nói xong lại quay đầu nhìn sang mấy người của đoàn phim.

"Tôi cho các người thêm thời gian để suy nghĩ kỹ về việc đi hay ở.

Tôi khuyên những ai không liên quan gì đến chuyện này và không bắt buộc phải đi thì có thể tạm thời ở lại đây, đừng đi theo nữa, nếu không phía sau rất có thể sẽ gặp nguy khốn." Mấy người đó nghe xong há hốc mồm nhưng không nói gì.

Tần Mặc đã bảo cho thời gian suy nghĩ thì họ cứ suy nghĩ thôi.

Tần Mặc quay đầu nhìn Tô Nam.

Tô Nam lập tức giơ tay lên: “Tôi chắc chắn sẽ đi cùng anh, hơn nữa tôi đã hứa với Mã lão bản là phải dẫn ông ấy tìm được viên bảo thạch đó.” Mã lão bản có chút kích động nhìn Tần Mặc: “Nếu cậu đã tìm được ngôi mộ đó thì cậu bắt buộc phải dẫn tôi đi cùng, cho dù không có nhu yếu phẩm cũng không sao.

Trong sa mạc này chắc chắn sẽ có ốc đảo.” Tần Mặc bật cười: “Ông nên nghĩ cho kỹ, xác suất gặp được ốc đảo là hơi nhỏ đấy.” “Không sao, trên người cậu chẳng phải còn tài nguyên sao?

Tôi có thể mua từ cậu, đắt bao nhiêu cũng được.” Mã lão bản lắc đầu, dù sao lão cũng đã quyết định phải đi theo Tần Mặc, bất kể phía trước có nguy hiểm gì lão cũng không bỏ cuộc.

Tần Mặc ừ một tiếng, Mã lão bản đã nói vậy thì anh còn nói gì thêm nữa?

“Được thôi, không vấn đề gì.” Tần Mặc tìm một chỗ ngồi xuống: “Những người còn lại cứ bàn bạc kỹ đi, không cần quá vội vàng, cứ đứng đó chờ là được.” Dù sao trong không gian của anh có rất nhiều vật tư, Tần Mặc chẳng lo lắng chút nào.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Mã lão bản nhíu mày: “Còn đứng đây chờ cái gì nữa?

Chúng ta không mau đi đi?

Đã không còn vật tư thì phải lập tức xuất phát chứ, đến được đích thì đâu cần vật tư nữa?” Tần Mặc đảo mắt: “Ông nghĩ những người khác không cần cân nhắc sao?” Tần Mặc nói rồi quay đầu nhìn sang phía bên kia.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử chắc chắn là muốn đi theo anh rồi, nhưng mấy tên đàn em của Hạo Thiên Chân thì có vẻ do dự.

Trong sa mạc này mà không có vật tư thì rất dễ chết.

Nếu họ thực sự không còn gì thì chỉ có thể trông cậy vào Tần Mặc, mà vật tư trên người Tần Mặc cũng chưa chắc đã đủ cho ngần ấy người dùng.

Chương 829

Tần Mặc chỉ có một cái túi nhỏ, dù anh có cách lưu trữ khác thì cũng không thể mang theo quá nhiều.

Sắc mặt Mã lão bản có chút khó coi: "Họ còn gì phải cân nhắc nữa, họ bắt buộc phải đi cùng." Tần Mặc nhướng mày: "Được rồi, ông đừng nói với họ như vậy nữa.

Ai muốn đi thì đi, ai không muốn tôi sẽ tiễn họ rời khỏi đây." Mã lão bản trợn tròn mắt nhìn Tần Mặc, ý gì đây?

Tại sao lại chủ động tiễn họ đi?

Họ đã muốn rút lui rồi mà.

"Nếu ông thực sự muốn tôi dẫn ông đến nơi đó thì hãy ngoan ngoãn nghe lời đi, đừng nói nhảm nữa.

Hiện tại ở đây tôi mới là người dẫn đầu, rõ chưa?" Tần Mặc nhìn Mã lão bản một cái.

Mặc dù bấy lâu nay mọi người đều coi Tần Mặc là tiên phong, nhưng lời nói của Mã lão bản vẫn có chút trọng lượng.

Tần Mặc nghĩ mình bây giờ phải nói rõ thực tế cho họ biết, tránh để Mã lão bản lải nhải trước mặt mình.

"Thôi được, cậu muốn sao cũng được." Mã lão bản nghe những lời đó thì cũng bình tĩnh lại một chút.

Tần Mặc nói đúng, nếu không có Tần Mặc, lão e rằng căn bản không thể đến được đích.

Hiện tại người duy nhất lão có thể dựa vào là Tần Mặc, nếu chọc giận anh thì rắc rối to.

Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ ngồi đó.

Những người kia cân nhắc một lúc, không lâu sau đoàn phim đã quyết định xong, họ lại cử cô gái kia ra đại diện.

"Anh Tần Mặc, hiện tại phim tài liệu của chúng em mất rồi, chúng em chắc chắn phải đi theo anh tiếp." Tần Mặc gật đầu: "Đã quyết định xong thì qua kia ngồi đi." Tần Mặc không nói gì nữa mà quay sang hỏi những người khác: "Còn các anh thì sao?

Các anh nghĩ thế nào?" Mấy người này là đàn em của Hạo Thiên Chân, họ cũng đã cân nhắc xong.

Hạo Thiên Chân nói đúng, thực lực của Tần Mặc sờ sờ ra đó, chỉ cần đi theo anh thì chắc chắn sẽ không sao.

"Chúng tôi chắc chắn cũng sẽ đi theo." Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, hai người họ đồng loạt đảo mắt: "Cái gì đây?

Chẳng lẽ cậu còn nghi ngờ hai chúng tôi sao?

Hai chúng tôi chắc chắn phải đi cùng cậu rồi." Tần Mặc cười cười: "Vậy hai người phải nghĩ cho kỹ.

Mặc dù trước đây đi những ngôi mộ đó tôi đều có thể bảo vệ hai người, nhưng lần này thì không chắc đâu." Cả hai nhíu mày: "Dù không chắc thì đã sao, chúng tôi bắt buộc phải theo cậu, cậu cũng đừng nói mấy câu dọa dẫm đó nữa." Tần Mặc gật đầu: "Vậy thì được." Hai người họ đã nói thế thì anh còn cách nào khác đâu?

Chỉ có thể dẫn cả hai đi cùng.

Sau đó, Tần Mặc nhìn sang Tô Nam, cô ta cũng đã ra lệnh cho đám đàn em phải đi theo.

Đội ngũ của Đao Ba Ca giờ phải nghe lệnh Tô Nam.

Tô Nam đi tới nói với Tần Mặc vài câu, anh bật cười: "Không ngờ

bọn họ lại nghe lời cô đến thế, xem ra địa vị của cô trong lòng họ cũng cao thật đấy." Tô Nam nghe xong hơi khựng lại một chút, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên: "Cũng không có gì đâu, dù sao trước đây chúng tôi cũng là anh em cùng sinh ra tử, họ chắc chắn phải tôn trọng ý kiến của tôi." "Được thôi." Nói xong, Tần Mặc đứng dậy, nhìn mọi người: "Hiện tại mọi người đều đã quyết định đi cùng, tôi cũng không nói nhảm nữa, chúng ta xuất phát thôi." Nhưng đúng lúc này, Mã Nhật Lạp ở phía bên kia giơ tay lên: "Tôi có thể đi không?" Mặc dù trong lòng ông ta đã coi Tần Mặc như thần thánh, nhưng dù Tần Mặc có giỏi đến đâu mà không có bao nhiêu tài nguyên thì cũng chưa chắc dẫn họ sống sót trở về được.

Hơn nữa, ông ta từng trải qua việc đi cùng một số người trong sa mạc, những người đó khi hết tài nguyên đều sẽ biến thành sói đói.

E rằng những người ở đây cũng không ngoại lệ, vạn nhất họ tranh giành đồ với Tần Mặc, một mình anh liệu có đối phó nổi ngần ấy người không?

Chưa đợi Tần Mặc lên tiếng, Mã lão bản đã phủ đầu: "Anh không được đi, anh phải đi cùng chúng tôi." Mã Nhật Lạp nhíu mày: "Sao lại thế chứ?

Dù các người có mang tôi theo cũng chẳng ích gì, vả lại Tần Mặc chẳng phải đã biết vị trí nơi đó rồi sao?

Các người bắt tôi đi theo chẳng khác nào đòi mạng tôi cả." Mã Nhật Lạp vừa nói vừa ngồi bệt xuống đất, chuẩn bị giở trò ăn vạ.

Tần Mặc bất đắc dĩ lên tiếng: "Được rồi, nếu họ đã bảo anh đi cùng thì anh cứ đi đi." Mã Nhật Lạp không hiểu nổi: "Đến nước này rồi, anh còn bắt tôi theo làm gì?

Anh cũng biết tôi đâu còn tác dụng gì nữa." Tần Mặc quay sang Mã lão bản: "Ông thấy đấy, không phải tôi không muốn thả anh ta đi,

mà là Mã lão bản không muốn cho anh ta đi, tôi cũng bó tay." Mã lão bản đảo mắt nhìn Tần Mặc, bây giờ anh lại đổ hết lên đầu lão, chẳng phải lúc nãy chính anh nói sau này anh mới là người chủ đạo đội ngũ sao?

"Dù sao thì anh không được đi." Mặc dù Mã lão bản có niềm tin nhất định vào Tần Mặc, nhưng lão hiểu chuyến đi này là cửu tử nhất sinh.

Kéo thêm được người nào hay người nấy.

Dù sao đông người thì sức mạnh lớn, nhỡ đâu tất cả kẹt lại trong sa mạc thì còn có khả năng sống sót.

Tần Mặc thở dài một tiếng, nhưng vì lão đã nói vậy thì anh cũng chẳng còn gì để nói.

"Được thôi, anh đi theo tôi cũng không sao, tôi sẽ chịu trách nhiệm ăn ở cho anh." Mã Nhật Lạp bĩu môi: "Ở đây có bao nhiêu người, anh lo được cho tất cả sao?

Tôi không tin trong cái túi nhỏ của anh lại có nhiều vật tư đến thế." Hạo Thiên Chân đứng cạnh lập tức đỡ lời: "Anh không được nói thế, Tần Mặc là người rất lợi hại, lần nào anh ấy cũng chỉ mang một cái túi nhỏ nhưng bên trong có đủ thứ đồ, giống như Túi Càn Khôn trong tiểu thuyết vậy." "Cái gì?

Anh định bảo tôi anh ta là nhân vật chính trong tiểu thuyết à?

Đừng lừa tôi nữa." Mã Nhật Lạp đảo mắt.

Đao Ba Ca đứng bên cũng cười lạnh: "Nhân vật chính tiểu thuyết nào mà nhu nhược như hắn chứ, hắn thực sự quá kém cỏi, đến cả ngôi mộ thật ở đâu cũng không biết, lúc đầu chúng ta vào mộ giả hắn cũng có ngăn cản đâu." Tần Mặc cạn lời.

Lúc phát hiện ra bản đồ trong ngôi mộ đó, Tần Mặc đã nói với họ

rồi, là họ không chịu nghe, giờ lại quay sang đổ lỗi cho anh?

Nhưng nghĩ lại, Tần Mặc thấy tranh luận với họ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

"Được rồi, lười tranh luận với các người.

Trên người tôi có vật tư hay không, lát nữa các người thử là biết ngay chứ gì?" Tần Mặc cũng chẳng buồn giải thích thêm.

Thấy Tần Mặc như vậy, họ đều im lặng rồi gật đầu.

Hiện tại đã đến nước này, tất cả đều đã xuống thuyền giặc, hơn nữa còn là châu chấu buộc trên cùng một sợi dây, muốn xuống thuyền căn bản là không thể.

Huống hồ ngay cả mấy người trong đoàn phim còn chấp nhận đi theo Tần Mặc, họ còn gì để nói nữa đâu?

Chẳng bao lâu sau, họ chuẩn bị xuất phát.

Nhiệt độ ban ngày trong sa mạc vẫn khá cao, nên chẳng mấy chốc đã có người cảm thấy khát, họ nhìn về phía Tần Mặc, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Hiện tại họ chắc chắn là không dám trực tiếp hỏi xin vật tư từ Tần Mặc, thôi thì cứ đợi đến tối xem sao.

Mãi đến tối, Tần Mặc nhìn mọi người nói: "Tiếp theo, e rằng chúng ta còn phải đi một đoạn đường nữa, nên mọi người cứ ở đây nghỉ ngơi một lát đi." Họ nghe Tần Mặc nói vậy thì đều gật đầu, Tần Mặc đã bảo sao thì họ nghe vậy.

Sau đó họ tìm chỗ ngồi xuống, Tần Mặc cũng lấy ra vài chai nước từ trong ba lô của mình.

Chương 830

Thấy Tần Mặc lấy nước khoáng ra, ánh mắt mọi người lập tức sáng lên, đây chính là nước cứu mạng họ!

Phía bên kia, Đao Ba Ca nhìn Tô Nam nhỏ giọng nói: "Chị Tô, hay là chúng ta đi cướp số nước khoáng trong tay hắn đi, bấy nhiêu nước chắc đủ cho chúng ta dùng rồi." Tô Nam có chút cạn lời, Đao Ba Ca đã thảm bại trong tay Tần Mặc bao nhiêu lần rồi mà sao vẫn không chừa?

"Anh muốn cướp thì tự đi mà cướp." Nói xong, Tô Nam đi tới bên cạnh Tần Mặc, nhướng mày hỏi: "Nếu đã cho chúng tôi đi theo thì số tài nguyên này có thể chia cho chúng tôi một chút được không?" Tần Mặc gật đầu: "Đương nhiên là được, nhưng cô cũng biết tài nguyên nước trong sa mạc này quý giá thế nào rồi đấy, nên là..." Tần Mặc dừng lại một chút, Tô Nam hiểu ý anh, cô ta có chút bất lực: "Sao lúc nào anh cũng thế vậy?" Tuy nhiên, Tô Nam vẫn lấy một chiếc thẻ ngân hàng ra đưa cho Tần Mặc.

"Không ngờ các người có nhiều thẻ ngân hàng thật đấy." Tần Mặc nhận lấy thẻ, Tô Nam ngẩn ra một lúc rồi mới giải thích: "Chúng tôi thường xuyên hoàn thành nhiệm vụ, mỗi khi xong việc đối phương sẽ đưa cho một chiếc thẻ ngân hàng, loại thẻ này thường không đứng tên, bên trong có một số tiền nhất định." Tần Mặc gật đầu: "Được rồi, tôi biết rồi." Tần Mặc không nói thêm gì nữa, dù sao người ta cũng đã đưa tiền rồi, anh còn gì để phàn nàn?

Tần Mặc lại quay đầu nhìn mấy người trong đoàn phim.

Họ cũng có chút do dự đi tới chỗ anh: "Anh Tần Mặc, chúng em không có nhiều tiền, anh có thể bán cho chúng em một chai nước

không?" Cô gái kia chớp chớp mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, bọn họ định dùng mỹ nhân kế sao?

Chỉ tiếc là Tần Mặc căn bản không ăn chiêu này. "Đương nhiên là được rồi.

Có điều tiền thì vẫn phải lấy." Cô gái thở dài một tiếng: "Vậy anh nói xem cần bao nhiêu tiền?" Vương Bàn Tử ở bên cạnh nói nhỏ với Tần Mặc: "Tôi thấy người ta đã qua đây xin nước rồi, anh cứ cho họ một ít đi, cũng đừng thu nhiều tiền quá.

Mấy người bọn họ cũng thật đáng thương, vất vả lắm mới quay được cái phim tài liệu, giờ thì coi như đổ sông đổ biển hết rồi." Tần Mặc gật đầu: "Nếu Bàn Tử đã nói giúp các người, vậy các người đưa tôi... mười tệ đi." Tần Mặc cảm thấy mình đã hạ giá xuống mức cực thấp rồi, Bàn Tử chắc sẽ không nói gì nữa chứ?

Ở phía bên kia, Đao Ba Ca trợn tròn mắt.

Hắn không ngờ Tần Mặc lại lấy ít tiền như vậy, lập tức bất phục lên tiếng: "Dựa vào cái gì mà bên chúng tôi là mười vạn tệ, còn bọn họ chỉ lấy có mười tệ?" Sự khác biệt này quá lớn rồi, Tần Mặc thật quá đáng. "Có bản lĩnh thì ngươi cũng biến thành một cô gái đi, chỉ cần Bàn Tử cũng lên tiếng cầu tình cho ngươi, tôi nhất định cũng sẽ lấy ít tiền hơn." Tần Mặc là người như vậy, anh cảm thấy Bàn Tử muốn bán một cái nhân tình cho người khác, vậy anh sẽ cho Bàn Tử một mặt mũi, ít nhất hai người là bạn bè.

Nhưng anh với Đao Ba Ca thì tính là gì?

Đao Ba Ca nheo mắt lại, nhưng hắn chẳng nói được lời nào, chỉ có thể tìm một chỗ ngồi xuống, trong miệng không ngừng lẩm bẩm chửi rủa Tần Mặc. "Thật là ghê tởm." Tần Mặc lười so đo với hắn, đưa bình nước trong tay cho cô gái kia. "Có điều cả đoàn phim của các

người chỉ được chia một bình này thôi." Dù Tần Mặc biết vật tư trong hệ thống của mình là vô số kể, nhưng anh không thể đưa trực tiếp cho bọn họ quá nhiều được.

Dù sao thì cũng phải giả vờ một chút.

Nghe Tần Mặc nói vậy, cô gái kia mới thở phào nhẹ nhõm: "Không sao, cứ cho chúng tôi một bình nước trước là được rồi." Lấy được chút nào hay chút đó, vả lại vật tư đều nằm trong tay Tần Mặc, bọn họ chắc chắn không cướp được.

Tần Mặc hiện tại bằng lòng chia sẻ một ít đã là rất tốt rồi.

Cô gái mang bình nước quay về, trong đoàn phim nhanh chóng có mấy gã đàn ông phát ra âm thanh không hài lòng.

Tần Mặc nhìn thấy cả, nhưng khi anh đưa mắt nhìn về phía đó, bọn họ lại vội vàng hạ thấp giọng xuống.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh bĩu môi: "Mấy hạng người này luôn là thế, dù có nhận được lợi lộc của anh thì vẫn sẽ chửi rủa sau lưng.

Có điều bọn họ cũng chỉ dám nói nhỏ thôi, chắc là sợ anh chấp nhất rồi không cho vật tư nữa." Tần Mặc liếc nhìn bọn họ thêm vài cái: "Không cần quản nhiều như vậy, bọn họ tới sa mạc này trong lòng chắc chắn là không có chỗ dựa, nên ai cũng hỏa khí hơi lớn một chút." Mã lão bản và cô nhân tình nhỏ đương nhiên cũng lấy được nước từ chỗ Tần Mặc, nhưng loại người không thiếu tiền như lão, Tần Mặc đòi giá chắc chắn là khá cao.

Tiếp theo là chia đồ ăn.

Đồ ăn của Tần Mặc cũng rất đắt.

Đoàn phim định phái cô gái kia ra mặt lần nữa, nhưng cô gái ấy trong lòng cảm thấy không thoải mái. "Lúc nãy tôi đã muối mặt đi một lần rồi, bây giờ lại qua đó xin đồ ăn thì không thích hợp lắm.

Vả lại mười tệ một bình nước đã là chiếm hời của người ta rồi." "Cô thì hiểu cái gì?

Chúng ta ở trong sa mạc này bắt buộc phải có vật tư.

Nếu không ăn gì để bổ sung thể lực thì chỉ dựa vào bình nước này sao mà thoát ra ngoài được?

Cô cứ nghe tôi, mau qua đó đi." Người nói chính là phó đạo diễn của đoàn phim.

Cô gái không còn cách nào khác, đành phải đi tới.

Tần Mặc cũng chỉ cho bọn họ một chút xíu.

Khi cô gái mang túi bánh quy về, người trong đoàn phim lập tức muốn tranh giành.

Cô gái giấu túi bánh ra sau lưng: "Vì thứ này là tôi lấy về nên sẽ do tôi chia, các người không được cướp.

Nếu không đồng ý thì lần sau tôi sẽ không sang chỗ Tần Mặc xin đồ nữa, các người cũng khỏi có mà ăn." Nếu thật sự tranh cướp thì cô gái này chắc chắn không có phần ăn.

Mấy người thuộc hạ của Hạo Thiên Chân thì được chia nhiều hơn một chút, bọn họ cũng đặc biệt cảm kích Tần Mặc.

Tuy nhiên Tần Mặc không lấy tiền của họ, dù sao họ cũng là người của Hạo Thiên Chân, Tần Mặc không thể làm quá tuyệt tình.

Còn về phần Đao Ba Ca, bọn họ đương nhiên là bị "chặt chém" triệt để.

Mỗi lần Đao Ba Ca định nổi cáu với Tần Mặc đều bị Tô Nam đè xuống.

Chờ mọi người ăn uống hòm hòm, họ mới ngủ ngay tại chỗ.

Sáng sớm hôm sau, Tần Mặc đã gọi mọi người dậy.

Ai nấy đều cảm thấy khát khô cổ, nhưng vì tài nguyên nước không nhiều mà chỗ Tần Mặc lại bán đắt nên bọn họ chỉ đành nhịn.

Về phần thuộc hạ của Hạo Thiên Chân, dù biết Tần Mặc sẽ cho tài nguyên nhưng họ cũng không dám mặt dày xin quá nhiều, đành chịu đựng giống như mọi người.

Không lâu sau, Tần Mặc cảm thấy vùng sa mạc này có gì đó không ổn.

Anh cau mày, nhìn chằm chằm xuống mặt đất. "Sao vậy?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh trực tiếp hỏi.

Tần Mặc nheo mắt, ngồi xổm xuống nhìn kỹ một lát, sau đó nói khẽ với Hạo Thiên Chân: "Có chút không đúng, chúng ta e rằng đã lạc vào địa bàn của sinh vật sa mạc nào đó rồi." Sắc mặt Hạo Thiên Chân hiện lên vẻ cảnh giác, anh lập tức đứng dậy, quay đầu nhìn những người khác: "Mọi người cẩn thận!" Mọi người nghe vậy đều cau mày, có chút không hiểu nhìn Hạo Thiên Chân: "Có chuyện gì vậy?

Ở đây có gì bất thường sao?" Hạo Thiên Chân gật đầu, nếu anh đã biết thì chắc chắn phải nói cho mọi người: "Chỗ này có thể sẽ có rất nhiều nguy hiểm, mọi người cố gắng đi sát bên cạnh Tần Mặc, đừng gây thêm rắc rối, rõ chưa?" Ở phía bên kia, Tô Nam có chút hiếu kỳ đi tới: "Ở đây có cái gì?" Tần Mặc liếc nhìn Tô Nam: "Không liên quan gì tới cô, cô quản tốt thuộc hạ của mình là được rồi, đặc biệt là gã Đao Ba Ca kia.

Tôi không hy vọng khi đang đối phó với sinh vật sa mạc mà hắn còn nhảy ra ngáng chân." Ngay lúc này, âm thanh hệ thống vang lên nhắc nhở Tần Mặc: 【 Đinh, phát hiện sinh vật sa mạc, mời lập tức đánh giết.

Chương 831

】 Tần Mặc biết thứ đó sắp xuất hiện.

Trong chớp mắt, một cái bóng lao thẳng về phía Tần Mặc.

Anh lập tức né sang một bên, sau đó nhìn chằm chằm đối phương.

Không ngờ đối phương lại là một con chim lớn.

Tần Mặc cau mày, nhìn xuống mặt đất.

Trên đất đúng là có dấu móng vuốt, anh còn tưởng là loài bò sát nào đó, không ngờ lại là một chích quái điểu.

Thân hình con quái điểu này không có mấy cọng lông, có lẽ vì nhiệt độ trong sa mạc quá cao nên nó mới có hình dạng này.

Mỏ của nó vô cùng sắc nhọn, mắt không đặc biệt to nhưng rất nhạy bén.

Lúc này nó đang nhìn chằm chằm Tần Mặc, nó cảm nhận được từ trên người anh tỏa ra một luồng khí tức khiến nó sợ hãi.

Nhưng càng như vậy, càng có nghĩa là thịt của Tần Mặc nhất định rất ngon.

Chỉ cần giết chết và nuốt chửng thịt anh, thực lực của nó nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.

Sau đó, con quái điểu quay đầu nhìn những người khác.

Thực lực của bọn họ so với Tần Mặc thì kém hơn một chút, hơn nữa cũng chẳng có năng lượng gì, dù có ăn thịt thì cùng lắm chỉ là bổ sung chút sức lực thôi.

Nhưng không sao cả, một khi bọn họ đã tới sa mạc này thì đều là thức ăn của nó, nó phải mang hết những người này về mới được.

Tần Mặc rút Thần Hoàng Kiếm ra, chỉ vào con quái điểu trước mặt: "Ta khuyên ngươi tốt nhất nên rời đi ngay, nếu không đừng trách ta không khách khí." Con quái điểu kia dường như hiểu lời Tần Mặc nói, nó trừng mắt nhìn anh, trong miệng phát ra mấy tiếng kêu.

Tần Mặc thấy vậy thì bĩu môi, xem ra nó không chịu nhường đường rồi.

Đã như vậy, anh chỉ có thể động thủ thôi.

Tần Mặc bất ngờ lao về phía nó, vung thanh kiếm trong tay.

Kiếm của Tần Mặc vốn rất sắc bén, mắt thấy lưỡi kiếm sắp chém trúng con quái điểu, nó liền vung đôi cánh đập mạnh về phía anh.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, đánh thẳng vào đôi cánh của nó: "Cuồng Phong Nhận!" Một luồng cuồng phong khổng lồ va chạm vào đôi cánh, khiến nó lập tức bị đánh lui.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con quái điểu, nó liền thừa cơ dùng cái mỏ mổ về phía anh.

Mục tiêu chính là đôi mắt của Tần Mặc.

Quái điểu nghĩ rằng chỉ cần mổ mù mắt Tần Mặc thì việc giết chết anh sau đó sẽ dễ như trở bàn tay.

Tần Mặc đảo mắt khinh thường, sau đó dùng thanh kiếm trong tay đánh mạnh vào con quái điểu trước mặt.

Đúng lúc này, Lê Thố ở phía bên kia đột nhiên lên tiếng: "Anh Tần Mặc, loài chim này gọi là Sa Mạc Đà, ban ngày chúng không biết bay, chỉ đến ban đêm mới mọc lông vũ để bay lên.

Điểm yếu của chúng nằm ở dưới cánh, phần thịt dưới cánh rất mềm, rất dễ bị đâm thủng." Tần Mặc không ngờ Lê Thố lại hiểu rõ những thứ này, anh quay đầu nhìn cậu bé một cái.

Lê Thố liền nhắc nhở: "Cẩn thận!" Bàn Tử bên cạnh vuốt cằm nhìn Lê Thố, không nhịn được cười: "Không ngờ nhóc lại quan tâm tới Tần Mặc như vậy, xem ra nhóc hiểu biết tình hình còn nhiều hơn cả chúng ta đấy." "Đương nhiên rồi, đây là những gì em đọc được trong sách." Lê Thố vốn không thích học tập nên các môn khác điểm rất kém, chỉ riêng môn sinh vật là khá tốt.

Vì cậu thấy thế giới sinh vật rất đa dạng nên nghiên cứu rất sâu sắc.

Tần Mặc thấy vậy liền cảm thấy Lê Thố chắc không phải là người của gia tộc nào đó cài vào bên cạnh bọn họ.

Nếu không, Lê Thố đã chẳng nói ra những bí mật này. "Được rồi, tôi biết rồi.

Cậu cứ ở yên đó đi, đừng để thứ này tấn công trúng.

Cái mỏ nhọn của nó rất sắc, ngộ nhỡ bị thương thì đừng trách tôi không cứu." Lê Thố vội vàng đáp lời.

Không sao cả, dù sao cũng có Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở đây, cho dù con Sa Mạc Đà kia thật sự muốn tấn công cậu thì hai người này nhất định sẽ bảo vệ tốt cho cậu.

Tần Mặc không nói thêm gì nữa, chỉ tập trung nhìn con Sa Mạc Đà trước mặt.

Đã biết điểm yếu của nó, việc tiếp theo chỉ là đối phó với nó mà thôi.

Sa Mạc Đà cũng nghe thấy những lời Lê Thố nói, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Nó cảm nhận được thực lực của Tần Mặc rất mạnh, nếu anh thật sự làm theo lời Lê Thố thì rắc rối to.

Tần Mặc nhận ra sự hoảng loạn trong mắt Sa Mạc Đà, nhưng anh không nói gì, trái lại dùng năng lượng ngưng tụ ra một con mãnh hổ khổng lồ. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này lập tức lao vụt đi, nhanh chóng áp sát Sa Mạc Đà, há to mồm định cắn xé.

Sa Mạc Đà vội vàng né sang bên cạnh, sau đó vung cánh đập vào con hổ.

Tần Mặc thừa cơ áp sát, dùng kiếm đâm vào dưới cánh của nó.

Sa Mạc Đà lúc này mới nhận ra ý đồ của Tần Mặc.

Xem ra anh muốn dùng cách này để buộc nó phải nhấc cánh lên tấn công, từ đó tìm sơ hở để hạ gục nó.

Dù thế nào, nó cũng không thể để Tần Mặc đắc ý.

Nghĩ vậy, nó dùng móng vuốt chụp lấy thanh kiếm của Tần Mặc.

Móng vuốt của nó tuy đỡ được kiếm nhưng cũng bị để lại một vết thương.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra Lê Thố nói không sai chút nào, con Sa Mạc Đà này quả nhiên sợ bị tấn công dưới cánh. "Không ngờ trên thế giới lại có loại sinh vật kỳ quái này." Ở phía bên kia, Hạo Thiên Chân không hiểu nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bàn Tử nghe vậy liền đảo mắt: "Cậu nghĩ cái gì thế?

Nếu lời này thốt ra từ miệng Lê Thố thì tôi còn thấy chấp nhận được, không ngờ cậu cũng nói vậy." Hạo Thiên Chân bĩu môi: "Thì đã sao?

Dù tôi đi theo bên cạnh Tần Mặc đã thấy nhiều thứ, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ nhớ hết được chứ." Bàn Tử cảm thấy lời này cũng có lý, liền đáp: "Được rồi." Anh không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn về phía con Sa Mạc Đà không xa. "Không biết bao giờ Tần Mặc mới giải

quyết xong.

Chương 832

Xem ra chúng ta phải đợi ở đây một lát rồi." Mã lão bản cau mày, đi tới bên cạnh Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Hai người không qua giúp một tay sao?" Lúc trước ở trong mộ, hai người họ không giúp thì thôi, vì không gian trong mộ nhỏ hẹp, không có chỗ để họ gia nhập chiến đấu.

Nhưng giờ ở đây họ cũng chỉ đứng nhìn, lại còn nói mấy lời mát mẻ.

Hạo Thiên Chân đảo mắt: "Thực lực của Tần Mặc mạnh như vậy, chúng tôi qua đó làm gì?

Chẳng lẽ qua đó làm vướng chân anh ấy sao?

Hay là để trở thành điểm yếu cho con Sa Mạc Đà kia tấn công?" Nếu hai người họ thật sự bị thương, Tần Mặc chắc chắn sẽ phân tâm.

Lúc trước còn có Trương Kỳ Lân phối hợp bảo vệ họ, nhưng giờ chỉ có một mình Tần Mặc, họ tuyệt đối không thể để anh vì họ mà bị thương.

Mã lão bản bĩu môi, nhưng điều này cũng khiến lão nhận ra thực lực của Tần Mặc.

Nếu thật sự là như vậy thì lão cũng không cần lo lắng gì nữa.

Lúc này, Tần Mặc đã đánh lui được Sa Mạc Đà.

Anh lại nhìn nó, hai móng vuốt của nó đều đã bị thương, còn đôi cánh của nó thì vẫn rất cứng rắn. "Kỳ lạ thật, đôi cánh không có lông vũ mà lực phòng ngự vẫn mạnh như vậy." Tần Mặc nheo mắt, có lẽ liên quan đến thuộc tính của nó.

Dù ban ngày nó trút bỏ lông vũ, nhưng đó chắc cũng chỉ để bảo vệ

bản thân.

Dù sao nhiệt độ sa mạc ban ngày quá cao, nếu vẫn mang lông vũ thì chẳng phải sẽ nóng chết sao?

Tần Mặc không nói nhảm nữa, trái lại ngưng tụ ra một cơn cuồng phong khổng lồ. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Xung quanh có rất nhiều cát, sau khi Tần Mặc ngưng tụ cuồng phong, tầm nhìn của Sa Mạc Đà lập tức bị che khuất.

Không biết vì sao, trong lòng nó đột nhiên có một dự cảm chẳng lành, nó cảm thấy Tần Mặc nhất định có thể hạ gục nó.

Vì vậy, Sa Mạc Đà vội vàng quay đầu nhìn quanh, dường như đang tìm cách đối phó.

Tần Mặc thấy điệu bộ của nó thì cười lạnh một tiếng.

Ngay lúc này, Sa Mạc Đà hất tung cát lên, ném về phía Tần Mặc.

Tốc độ của những hạt cát này rất nhanh, chỉ cần chúng ghim vào người, Tần Mặc chắc chắn sẽ bị thương.

Tần Mặc trực tiếp dùng Thần Hoàng Kiếm chắn ngang trước mặt, ngăn cản đợt tấn công.

Cát rơi lả tả xuống đất.

Tần Mặc nhìn xoáy nước đang càng lúc càng nhiều cát, rồi ném vòi rồng đó về phía Sa Mạc Đà.

Vòi rồng lao thẳng tới trước mặt, Sa Mạc Đà chắc chắn phải né tránh, nó biết mình không thể để bị thương dễ dàng.

Nhưng sức mạnh của vòi rồng quá lớn, trực tiếp hút nó vào trong.

Trong vòi rồng có rất nhiều hạt cát li ti, chúng ghim thẳng vào da thịt khiến nó vô cùng đau đớn, đặc biệt là phần thịt dưới cánh.

Đó là nơi yếu ớt nhất, chỉ cần bị cát làm bị thương là máu sẽ chảy ra.

Tần Mặc thấy máu nhỏ giọt trên mặt đất thì nhướng mày, rồi nhìn chằm chằm con quái vật.

Sa Mạc Đà vội vàng dùng đôi cánh che chắn phần thịt dưới đó.

Nó không thể để Tần Mặc tấn công trúng chỗ đó được.

Thấy ánh mắt của nó, Tần Mặc không nhịn được cười, nhưng anh không nói lời thừa thãi mà giậm mạnh chân xuống đất, bay vọt lên không trung, vung thanh kiếm trong tay. "Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh đẩy kiếm ảnh đó đi.

Kiếm ảnh lao thẳng tới Sa Mạc Đà, lúc này nó đang bị kẹt trong vòi rồng không thể thoát ra.

Nó vốn định dùng cánh đánh tan vòi rồng, nhưng chỉ cần nhấc cánh lên là phần thịt dưới đó sẽ bị tấn công, nên nó căn bản không thể thoát khỏi sự kìm kẹp.

Khi kiếm ảnh lao tới, nó cảm thấy mình chỉ có thể liều mạng với Tần Mặc một phen.

Sau đó, Sa Mạc Đà dùng đầu lao thẳng vào vòi rồng của Tần Mặc, rồi duỗi một cánh ra định trụ vững.

Uy lực vòi rồng của Tần Mặc quả thực đã giảm đi rất nhiều, nhưng dưới cánh của nó lại xuất hiện thêm nhiều vết thương.

Tần Mặc thừa cơ dùng kiếm ảnh đánh thẳng vào cái cánh đó.

Cái cánh lập tức bị đánh gãy một nửa, Tần Mặc còn nhìn thấy cả xương bên trong.

Anh có chút kinh ngạc, không ngờ xương của nó lại là loại xương

trắng như ngọc.

Ở phía bên kia, Bàn Tử cũng trợn tròn mắt: "Cậu nói xem mấy khối ngọc trên xương nó có mang đi bán được không?" Nghe vậy, Hạo Thiên Chân đảo mắt: "Cậu nghĩ cái gì thế?

Chẳng qua là dưới ánh mặt trời chiếu rọi, xương nó trông hơi sáng lên một chút thôi, thực ra đó là xương động vật bình thường, chẳng có gì đặc biệt cả.

Cậu có vất vả mang ra ngoài thì cũng chỉ lãng phí thể lực thôi." "Bây giờ chúng ta đã không còn nhiều tài nguyên, cậu đừng gây thêm phiền phức cho Tần Mặc nữa." Bàn Tử thở dài, có chút bất đắc dĩ: "Cứ tưởng lại vớ được bảo vật rồi chứ, không ngờ là tôi nghĩ nhiều quá, thôi bỏ đi." Bàn Tử bĩu môi, nhưng giờ anh cũng chẳng còn cách nào, ai bảo mấy thứ bảo vật này chẳng có tác dụng gì.

Phía bên này, Tần Mặc đã đánh bị thương Sa Mạc Đà, nhưng nó cũng đã làm vòi rồng của anh dừng lại.

Sa Mạc Đà thở phào, quay đầu nhìn Tần Mặc, nó còn tưởng anh chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh nên trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

Tần Mặc bật cười, nhưng lúc này anh lười giải thích với nó. "Ưng Kích Trường Không!" Lại một con đại bàng khổng lồ được Tần Mặc tung ra.

Thấy con đại bàng này, trong mắt Sa Mạc Đà hiện lên vẻ kinh ngạc.

Sao nó cảm thấy năng lượng của con đại bàng này còn mạnh hơn cả vòi rồng lúc nãy nhiều vậy?

Chỉ thấy con đại bàng lao vút tới, dùng móng vuốt quắp lấy Sa Mạc Đà.

Sa Mạc Đà cảm thấy không ổn, liền dùng móng vuốt của mình đối

đầu với móng vuốt đại bàng, nhưng móng vuốt của nó lại bị thương lần nữa.

Dù sao đây cũng là sức mạnh do Tần Mặc ngưng tụ ra.

Dù nó có đối đầu trực diện thì con đại bàng cũng chỉ dùng năng lượng làm nó bị thương, còn nó chỉ có thể tiêu hao một phần năng lượng chứ không thể phá vỡ được con đại bàng của Tần Mặc.

Chương 833

Tần Mặc điều khiển đại bàng tiếp tục tấn công.

Ngay khi Sa Mạc Đà lại dùng cánh đánh về phía đại bàng, Tần Mặc liền áp sát.

Sau đó, anh trực tiếp dùng Thần Hoàng Kiếm đâm vào dưới cánh của nó.

Nó đương nhiên bị đâm trúng, đau đớn gào lên mấy tiếng.

Sau đó, Sa Mạc Đà nhìn Tần Mặc với vẻ oán hận, Tần Mặc thật quá đáng, hết lần này đến lần khác làm hại nó.

Chỉ tiếc bây giờ đang là ban ngày, nó không thể mọc lông vũ để bảo vệ lớp da dưới cánh.

Nếu không, nó căn bản không thể bị Tần Mặc hành hạ đến mức này.

Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của nó, liền lộn một vòng ra sau rồi đáp xuống ngay trước mặt nó.

Sa Mạc Đà lập tức dùng mỏ nhọn mổ tới, nhưng con đại bàng kia đã chắn trước mặt Tần Mặc, đánh gãy mất một nửa cái mỏ của nó.

Sa Mạc Đà không thể tin nổi nhìn xuống mặt đất.

Trên đất chính là một phần mỏ của nó.

Làm sao có thể như vậy được?

Cho dù năng lượng của Tần Mặc mạnh thì cũng không thể đánh nát cái mỏ cứng của nó chứ.

Tần Mặc trong lòng hiểu rõ, hiện tại dưới cánh nó đã bị thương, sức mạnh đang không ngừng trôi đi.

Nếu nó cứ tiếp tục lãng phí thời gian ở đây thì ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không còn.

Nhưng Tần Mặc không muốn giải thích nhiều, vì anh cho rằng nói mấy lời đó cũng chẳng ích gì, chi bằng sớm kết liễu nó.

Chỉ có như vậy mới có thể rời khỏi nơi này.

Ngay lập tức, Tần Mặc lại lao về phía nó.

Cùng lúc đó, anh ngưng tụ một luồng năng lượng khổng lồ. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Con Sa Mạc Đà muốn né tránh đòn tấn công của Tần Mặc, nhưng nó phát hiện không gian xung quanh đã bị anh khống chế.

Nó trợn tròn mắt, nhìn Tần Mặc với vẻ không thể tin nổi.

Tần Mặc gầm lên một tiếng: "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Không gian xung quanh lập tức bị đóng băng.

Hiện tại đang ở trong sa mạc, Tần Mặc không thể dùng băng tinh để khống chế đối phương, vì dù có dùng thì chẳng bao lâu sau băng cũng tan chảy hết dưới sức nóng.

Làm vậy sẽ lãng phí sức mạnh, Tần Mặc chắc chắn không muốn thế, anh muốn dùng sức mạnh tối thiểu để giải quyết đối phương nhanh nhất có thể.

Thấy Tần Mặc như vậy, Sa Mạc Đà càng thêm phẫn nộ.

Nhưng dù nó có nỗ lực thế nào cũng không thể phá vỡ không gian xung quanh, chỉ có thể trơ mắt nhìn thủ ấn của Tần Mặc đánh tới.

Lúc này cánh của nó đang hơi nhấc lên một chút, thủ ấn của Tần Mặc có thể trực tiếp đánh vào dưới cánh.

Nó cố sức khép cánh lại, khiến thủ ấn của Tần Mặc đánh trúng lên cánh.

Vốn dĩ cái cánh đó đã bị thương, giờ lại bị đánh trúng, khiến nó

gãy lìa hoàn toàn.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên nụ cười nhạt, anh nhìn chằm chằm đối phương: "Giờ cái cánh này cũng mất rồi, ngươi lấy gì để bảo vệ lớp da kia đây?" Thấy vẻ mặt ngạo mạn của Tần Mặc, nó càng thêm điên tiết, nhìn anh với ánh mắt âm trầm.

Tần Mặc thấy vậy nhưng chẳng nói lời nào, chỉ lao thẳng tới.

Áp sát đối phương, Tần Mặc dùng cùi chỏ đánh mạnh vào lớp da bị hở.

Hiện tại một nửa cánh đã mất, nó không thể bay lên, chỉ có thể không ngừng né tránh.

Tần Mặc cười lạnh, tiếp tục ngưng tụ năng lượng khổng lồ: "U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh lại nhìn con Sa Mạc Đà.

Thấy quả cầu đó, nó không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh.

Năng lượng trong quả cầu này thực sự quá khủng khiếp, với thực lực của nó thì căn bản không thể chống đỡ nổi.

Tần Mặc đẩy quả cầu đi, nó nhanh chóng bay tới trước mặt Sa Mạc Đà rồi nổ tung.

Giống như một quả bom, nó nổ tung ngay miệng con quái vật.

Vốn dĩ một nửa mỏ đã gãy, giờ bị trúng đòn này, nửa còn lại cũng đi đời luôn.

Tần Mặc thấy bộ dạng của Sa Mạc Đà thì không nhịn được cười, trông nó lúc này thực sự quá hài hước.

Sa Mạc Đà thấy Tần Mặc cười nhạo mình thì vô cùng tức giận, nó nhìn anh đầy căm hận rồi bất ngờ lao thẳng vào người anh.

Tần Mặc né sang bên cạnh, sau khi đứng vững lại nhìn nó: "Ngươi

nhìn ta như vậy làm gì?

Ngươi đã tới đây định ăn thịt bọn ta, ngươi nghĩ ta sẽ tha cho ngươi sao?

Nếu ngay từ đầu sức mạnh của ngươi không bị tiêu hao nhiều thế này, ngươi còn có cơ hội chạy trốn, nhưng bây giờ thì đừng hòng thoát khỏi đây." Sa Mạc Đà cau mày, lời Tần Mặc nói quá ngông cuồng rồi.

Nó không tin mình không thể rời khỏi nơi này.

Ngay khi nó định bỏ chạy, Tần Mặc liền ngưng tụ một đạo năng lượng khổng lồ. "Đã nói với ngươi rồi, ngươi không thể rời khỏi đây, sao ngươi cứ không chịu nghe lời ta nhỉ?

Mà không nghe cũng chẳng sao." Dù sao kết quả cuối cùng cũng vẫn như thế thôi.

Tần Mặc đẩy luồng năng lượng khổng lồ đó đi: "Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số kiếm ảnh xuất hiện bao vây lấy Sa Mạc Đà.

Nó muốn thoát khỏi vòng vây kiếm ảnh nhưng không thể nào phá vỡ được.

Sa Mạc Đà hết lần này đến lần khác vung cánh nhưng không có tác dụng gì lớn.

Tần Mặc nhướng mày, rồi thừa cơ áp sát: "Phi Sa Tẩu Thạch!" Những tảng đá khổng lồ bất ngờ đập vào người Sa Mạc Đà, khiến nó bị đánh bay đi, nằm bẹp trên mặt đất.

Những tảng đá đè nặng lên người khiến nó không thể động đậy.

Chương 834

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó những kiếm ảnh kia đâm thẳng vào người nó.

Vì một nửa cánh đã bị gãy nên có một thanh kiếm đâm thẳng vào lớp da hở đó.

Máu chảy ra xối xả, trông vô cùng kinh dị.

Tần Mặc nhướng mày, sau đó anh lại ngưng tụ năng lượng, trong không khí vang lên tiếng sấm rền.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Chứng kiến cảnh lôi đình này, con lạc đà sa mạc hiện rõ vẻ chấn kinh trong ánh mắt.

Lúc này, nó thậm chí còn quên luôn cả việc phản kháng.

Đạo lôi đình thứ nhất của Tần Mặc trực tiếp giáng xuống người nó, nhưng luồng điện này lại đánh nát vụn tảng đá của anh trước.

Năng lượng từ tảng đá nổ tung toàn bộ phản ngược vào thân thể lạc đà sa mạc, đôi cánh của nó giờ đây cũng đã bị đập phá tan nát.

Nó đau đớn nghiến chặt răng, cố gắng bò đi trong cát bụi để trốn chạy, thân hình không ngừng lăn lộn.

Cát phủ đầy lên người khiến trông nó vô cùng thảm hại.

Lê Thố đứng bên cạnh thấy vậy không kìm được mà thở dài một tiếng, nhưng cô cũng không nói gì, chắc chắn cô không thể ngăn cản Tần Mặc.

Khó khăn lắm Tần Mặc mới đánh được con quái vật này ra nông nỗi này.

Lúc này Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, anh chậm rãi tiến về

phía con lạc đà sa mạc, trong mắt hiện lên ý cười nhạt.

Con quái vật nhìn thấy ánh mắt của Tần Mặc liền kinh hãi, dùng hai cái vuốt không ngừng cào bới mặt đất.

Vừa rồi khi bị tia sét kia đánh trúng, vuốt của nó đã không còn khả năng tấn công người khác được nữa.

Tần Mặc đến bên cạnh nó, mở lời: "Thôi, tôi cho ngươi một cái kết thúc thống khoái vậy." Con lạc đà sa mạc trợn tròn mắt nhìn anh, trong lòng đầy uất ức.

Tại sao chứ?

Nó không muốn chết dễ dàng dưới tay Tần Mặc như vậy, đáng lẽ không nên thành ra thế này.

Sa mạc này rõ ràng là địa bàn của nó, sao nó lại bị đánh thảm đến mức này?

Nhưng giờ muốn bỏ chạy cũng không xong, nó lại đặt mục tiêu vào mặt đất, dùng vuốt hất tung cát về phía Tần Mặc.

Tần Mặc đưa tay áo che chắn, dù không nhìn anh cũng biết vị trí của nó, bởi thính lực của anh cực kỳ nhạy bén.

Tiếp theo, hai đạo kinh lôi liên tiếp giáng thẳng xuống người nó, khiến nó mất sạch dấu hiệu sự sống, đổ rầm xuống đất.

Lúc này, âm thanh hệ thống cũng vang lên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, giết chết sinh vật sa mạc thành công, nhận thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc thở phào, rốt cuộc cũng giải quyết xong, lại còn nhận được phần thưởng hệ thống.

Anh quay đầu lại, nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hai người họ liền bước tới vỗ vai Tần Mặc, trò chuyện rôm rả.

Tô Nam nheo nheo mắt, cô không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy.

Cảm nhận được ánh mắt của Tô Nam, Tần Mặc quay đầu nhìn lại, cô ta vội vàng thu liễm ánh mắt cho nhu hòa hơn một chút.

"Tần Mặc, không ngờ anh lại mạnh thế, trước đây trong đội anh còn ẩn giấu thực lực sao?" Tô Nam đi đến bên cạnh hỏi, Tần Mặc khẽ gật đầu: "Phải, đi ra ngoài chắc chắn phải giấu chút nghề, nếu để đối phương dễ dàng nhìn thấu thì chẳng phải sẽ phiền phức lắm sao?" Tô Nam có lẽ không biết rằng ngay lúc này Tần Mặc vẫn đang ẩn giấu thực lực.

Nhưng dù có biết thì cô ta cũng chẳng làm được gì, với thực lực của cô ta thì căn bản không đấu lại anh.

Tần Mặc không nói thêm nữa, chỉ chú ý đến Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi, sẵn tiện ăn bữa trưa luôn." Ở phía bên kia, Đao Ba Ca nghe thấy lời này liền nhíu mày: "Chúng ta đã gặp nguy hiểm ở đây rồi, liệu có gặp lần thứ hai không?

Tôi nghĩ chúng ta đừng ở lại đây, cứ rời đi trước đã." Tần Mặc nhìn hắn hai cái, chưa kịp nói gì thì Lê Thố đã lên tiếng: "Anh thì biết gì chứ?

Loại sinh vật này có ý thức lãnh thổ cực mạnh trong sa mạc.

Một khi nó đã ở đây thì sẽ không cho phép sinh vật khác sinh sống cùng.

Thế nên cứ yên tâm đi, xung quanh đây không có gì đâu, chúng ta có thể bình an vô sự ăn một bữa trưa ở đây." Lê Thố cười hì hì, Tần Mặc gật đầu đồng tình.

"Thịt con lạc đà sa mạc này có ăn được không?" Đao Ba Ca đột nhiên nảy ra ý định, hỏi Lê Thố.

Lê Thố nhíu mày, xem ra gã này muốn ăn thịt quái vật để khỏi phải mua đồ của Tần Mặc.

"Được thì được, nhưng thịt nó không ngon lắm đâu." Lê Thố lắc đầu nói thật.

Ánh mắt Đao Ba Ca sáng lên, hắn cười lạnh, thịt ngon hay không hắn không quan tâm, chỉ cần bổ sung được thể lực là tốt rồi.

Nhưng đến khi ăn vào, hắn mới biết nó khó nuốt đến nhường nào, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Ngay cả mấy tên đàn em cũng nhỏ giọng nói với hắn: "Em thấy hay là chúng ta cứ sang chỗ Tần Mặc mua chút gì đó đi, cái thứ này thật sự khó nuốt quá.

Dù không tốn tiền cũng không thể ăn cái này được, việc gì phải chịu khổ thế này?" Đao Ba Ca thấy lời đàn em có lý, liền ậm ừ một tiếng rồi nhìn về phía Tần Mặc đang ngồi ăn thịt nướng cùng những người khác.

Hắn bước tới: "Tôi muốn mua ít thịt nướng." Tần Mặc nghe thấy vậy liền gật đầu: "Thịt nướng thì khá đắt đấy.

Anh cũng biết ở ngoài này giá thịt nướng vốn đã cao rồi mà." Sắc mặt Đao Ba Ca hơi khó coi: "Anh muốn bao nhiêu?" Tần Mặc trực tiếp giơ hai ngón tay lên, Đao Ba Ca trợn tròn mắt: "Sao anh không đi cướp luôn đi?" Một bình nước mười vạn tệ, giờ một ít thịt nướng này đòi tận hai mươi vạn tệ.

"Thích thì mua không thích thì biến, đừng có đứng đây chắn chỗ chúng tôi ăn uống." Bàn Tử bên cạnh bĩu môi, gã vốn đã chướng mắt Đao Ba Ca nên trực tiếp mắng luôn.

Đao Ba Ca hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Bàn Tử: "Cái loại như anh thì tính là cái thứ gì, có tư cách gì mà nói chuyện với tôi?"

Chưa đợi Bàn Tử phản ứng, Tần Mặc đã cười lạnh một tiếng: “Anh ấy là anh em của tôi, sao có thể để anh tùy tiện nói năng như vậy?

Mau xin lỗi anh ấy ngay.” Đao Ba Ca không ngờ mình lại bị Tần Mặc bắt nạt như vậy, hắn dậm chân: “Rõ ràng là lão ta nói tôi trước, chẳng lẽ tôi không được phản bác vài câu sao?” “Anh ấy nói có gì sai đâu, vốn dĩ chúng tôi cũng chẳng ưa gì anh, anh đứng đây chỉ tổ làm ảnh hưởng đến cảm giác ngon miệng của chúng tôi thôi, thế nên mau xin lỗi đi.

Nếu không xin lỗi thì đừng hòng có thịt nướng.” Mấy tên đàn em của Đao Ba Ca thấy thế vội vàng chạy lại: “Đại ca, em thấy chúng ta cứ mua đồ ăn trước đã, xin lỗi một câu thôi mà, có gì to tát đâu.” Nói rồi, tên đàn em nhìn Tần Mặc: “Thực sự không được thì để chúng tôi xin lỗi anh, thế này được chưa?” Đao Ba Ca hít sâu một hơi, tát một phát vào đầu tên đàn em, trách hắn quá nhu nhược, chưa gì đã chịu nhún nhường trước Tần Mặc.

Tên đàn em hiện rõ vẻ ủy khuất, hắn làm vậy chẳng phải vì muốn Đao Ba Ca được ăn no sao?

Tại sao lại đối xử với hắn như thế?

Đao Ba Ca không nói thêm gì nữa, chỉ quay lại nhìn Tần Mặc: “Thằng nhóc anh cũng khá bản lĩnh đấy.” Tần Mặc mỉm cười: “Tất nhiên rồi, giờ anh cứ cân nhắc kỹ đi, có muốn mua thịt nướng không.

Nếu muốn mua thì tôi rất sẵn lòng bán cho anh.” Dù sao bán cho đối phương cũng giống như tìm được một “kẻ ngốc” để đào mỏ, ai mà chẳng thích chứ?

Chương 835

Đao Ba Ca không còn cách nào khác, đám đàn em đều đang chờ hắn mua thịt về để hồi phục thể lực.

Hắn liền lấy thẻ ra đưa cho Tần Mặc, Tần Mặc hài lòng gật đầu: "Của anh đây." Bàn Tử bên cạnh bĩu môi, dù Tần Mặc kiếm được nhiều tiền như vậy nhưng gã cũng chẳng ghen tị.

Tuy Tần Mặc không chia tiền cho gã nhưng gã cũng không để tâm.

Sau khi bọn họ đi khỏi, Tần Mặc mới lấy thêm thịt từ ba lô ra để nướng tiếp.

Người của đoàn phim cũng mua một ít, thực tế Tần Mặc bằng lòng bán rẻ cho họ vì thấy họ khởi nghiệp cũng không dễ dàng gì.

Dù nhân phẩm họ thế nào, nhưng một khi đã đi theo mình, anh không thể giương mắt nhìn họ chết đói ở đây.

Thời gian trôi qua, Tần Mặc đứng dậy nói với mọi người: "Được rồi, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi." Mọi người đều đồng thanh đáp ứng, Tần Mặc đã nói thì họ nhất định sẽ theo sau.

"Rõ rồi." Đám người của Hạo Thiên Chân lập tức thu dọn đồ đạc, còn nhóm Đao Ba Ca cũng không dám tụt lại phía sau.

Trên đường đi hiểm nguy rình rập, nếu không đi cùng Tần Mặc, họ rất dễ mất mạng.

Nhìn thấy mọi người đã sẵn sàng, Tần Mặc cười nhạt, anh không nói gì thêm mà chỉ liếc nhìn Đao Ba Ca một cái.

Đao Ba Ca thấy ánh mắt đó liền bĩu môi.

Dù cực kỳ không muốn đi cùng và rất ghét Tần Mặc, nhưng thực

tế chứng minh chỉ có theo anh mới có thể bình an rời khỏi nơi này.

Tần Mặc cười lạnh, tiếp tục dẫn đầu đoàn người tiến về phía trước.

Trong nửa ngày tiếp theo, họ không gặp phải trở ngại nào, nhưng đến tối vẫn chưa tới đích, Mã lão bản lập tức mất kiên nhẫn: "Tần Mặc, chuyện này là sao?

Chúng ta đã đi mấy ngày rồi, sao vẫn chưa tới nơi đó?" Tần Mặc đảo mắt một cái: "Ông nói nhảm gì thế, khả năng tính toán của ông kém vậy sao?

Chúng ta mới đi có hơn một ngày thôi mà." Nghe Tần Mặc nói vậy, Mã lão bản cứng họng không đáp lại được, thấy có nhiều người chứng kiến, ông ta cảm thấy khá mất mặt.

Nhưng ông ta cũng chỉ biết hừ lạnh một tiếng: "Tôi chẳng phải muốn nhanh chóng tìm thấy bảo thạch sao?

Như thế các người muốn làm gì thì làm, cũng không cần phải đi theo tôi mãi." "Tôi còn muốn tìm thấy nó nhanh hơn ông đấy." Tần Mặc liếc nhìn Mã lão bản, anh đương nhiên chẳng muốn ở bên cạnh bảo vệ ông ta chút nào, vì ngoài Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, anh chẳng ưa nổi ai ở đây cả.

Anh lười phải dây dưa với đám người này.

Thấy thái độ của Tần Mặc như vậy, Mã lão bản mới thở phào, ậm ừ: "Thế thì được." Mã lão bản không nói gì thêm, dù sao Tần Mặc đã nói thế, ông ta chỉ việc nghe theo.

Nghĩ lại thì người có bản lĩnh như Tần Mặc chắc sẽ không lừa mình.

Lại qua khoảng hai ba ngày nữa, Đao Ba Ca thực sự không chịu nổi Tần Mặc: "Tô tiểu thư, cô nghĩ thế nào?

Dù có đi theo hắn, chúng ta cũng không cần phải cứ chiều theo hắn mãi như vậy chứ.

Hắn không chịu chia sẻ tài nguyên, lại còn đòi chúng ta bao nhiêu tiền, hay là chúng ta cứ lật kèo luôn đi." Tô Nam nhíu mày: "Nếu các người muốn làm vậy thì tùy, mấy ngày trước lúc Tần Mặc đối phó với quái vật sa mạc, các người cũng thấy thân thủ của anh ta rồi đấy.

Nếu thật sự muốn làm loạn với anh ta thì cứ tự nhiên." Tô Nam nhún vai, cô thấy mình chỉ có thể nói rõ tình hình cho bọn họ, còn quyết định thế nào là quyền của họ.

Nghe lời Tô Nam, Đao Ba Ca nghiến răng nắm chặt nắm đấm, nhưng hắn cũng chẳng làm gì được, chỉ biết hít một hơi thật sâu, nuốt cơn giận vào bụng.

Tô Nam thì đặt sự chú ý lên người Tần Mặc.

Không hiểu sao cô luôn cảm giác Tần Mặc dường như đã nhận ra điều gì đó, nhưng lại như không.

Nếu anh thực sự biết, tại sao vẫn tiếp tục đi về phía trước?

Hay là anh quá tự tin vào thực lực của mình nên mới như vậy?

Tô Nam lắc đầu xua tan những suy nghĩ lung tung, thôi thì đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, dù sao giờ vẫn chưa rõ ý định của Tần Mặc, tốt nhất là đừng có trở mặt với anh lúc này.

Đao Ba Ca đi đến bên cạnh mấy anh em của mình, nhỏ giọng bàn bạc.

Nhưng hắn có nằm mơ cũng không ngờ rằng, từng lời bọn họ nói đều lọt tai Tần Mặc không thiếu một chữ.

Tần Mặc thầm cười lạnh, trong mắt thoáng hiện vẻ giễu cợt.

Tuy nhiên anh không nói gì, bất kể Đao Ba Ca nghĩ gì trong đầu,

hắn chắc chắn không thể đối phó nổi anh.

Đêm đến khi đang ngủ, Tần Mặc nằm đó, không lâu sau, Đao Ba Ca lén lút mò mẫm tiến về phía anh.

Tần Mặc đã phát giác nhưng vẫn nằm im không động đậy.

Rất nhanh, Đao Ba Ca đã lấy trộm được ba lô của Tần Mặc, hắn cười thầm đắc ý rồi mở ba lô ra, nhưng không ngờ bên trong trống không, chỉ có một tờ giấy.

"Đồ ngốc, ngươi bị lừa rồi." Nhìn thấy mấy chữ này, Đao Ba Ca trợn tròn mắt, Tần Mặc dám đùa giỡn hắn!

Đao Ba Ca ngẩng đầu lên, vừa vặn bắt gặp ánh mắt mang theo ý cười của Tần Mặc đang nhìn mình chằm chằm.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng đi đến bên cạnh Tần Mặc, hai người bĩu môi nhìn Đao Ba Ca.

"Không ngờ anh lại còn làm cái trò trộm đạo hèn hạ này, đúng là nằm ngoài dự tính của chúng tôi nha!" Đao Ba Ca hừ lạnh một tiếng: "Liên quan gì đến các người, tôi muốn làm gì thì làm.

Hơn nữa, đây là trong sa mạc, dù tôi có giết các người rồi vứt xác ở đây cũng chẳng ai biết đâu." Mã lão bản nghe thấy thế liền nhíu mày nhìn mấy người bọn họ: "Các người đang nháo cái gì thế?" Đao Ba Ca quay đầu nhìn Mã lão bản một cái: "Không liên quan gì đến ông, tôi khuyên ông tốt nhất đừng xen vào chuyện người khác, nếu không đừng trách tôi không khách khí." Mã lão bản trợn mắt, không ngờ Đao Ba ca lại dám nói vậy, định lên tiếng phản bác nhưng một tên đàn em của hắn đã tiến tới đè vai ông ta lại.

Đám người Hạo Thiên Chân đương nhiên không phải hạng vừa, họ lập tức đứng bật dậy, rút vũ khí chỉ thẳng vào Đao Ba Ca.

Tô Nam nheo mắt nhưng do dự một chút rồi không can thiệp, cô

nghĩ nếu mình quản Đao Ba Ca lúc này sẽ càng khiến Tần Mặc nghi ngờ hơn.

Vì thế cô chọn cách ngồi yên, mặc kệ mọi chuyện.

Dù kết cục của Đao Ba Ca có thế nào, Tô Nam cũng sẽ không mở miệng.

Thấy Tô Nam đứng ngoài cuộc, Tần Mặc cười lạnh, anh tiến tới bên cạnh Đao Ba Ca, đi vòng quanh hắn vài vòng.

"Anh nói xem, anh trộm đồ của tôi mà còn không chịu thừa nhận, cứ mặt dày nói những lời vô nghĩa ở đây." Đao Ba Ca nghiến răng: "Dù tôi có lấy đồ của anh thì đã sao?

Sao có thể gọi là trộm được?

Tôi là lấy một cách đường đường chính chính đấy chứ, vả lại trong cái ba lô này rõ ràng chẳng có gì, đống đồ kia anh rốt cuộc lấy từ đâu ra?" "Trong bao sao lại không có đồ chứ?

Là do mắt anh có vấn đề thôi." Nói rồi, Tần Mặc giật lại cái ba lô từ tay hắn, sau đó mở ra lấy một ít đồ từ bên trong.

Đương nhiên, tất cả đều là đồ anh lấy ra từ không gian hệ thống.

Chương 836

“Đây chẳng phải vật tư sao?

Chỉ tại anh quá ngu ngốc nên không thấy thôi.” “Làm sao có thể?

Vừa nãy rõ ràng không có gì mà.” Đao Ba Ca không hiểu nổi nhìn Tần Mặc, anh liền bật cười: “Anh đừng quên tôi có năng lực đặc biệt, tôi muốn cho ai thấy đồ trong ba lô thì người đó thấy, không muốn cho ai thấy thì dù họ có vắt óc suy nghĩ cũng không biết tôi để đồ ở đâu đâu.” Tần Mặc nhún vai, dù sao cũng đã trở mặt với Đao Ba Ca nên anh cũng chẳng buồn trêu chọc hắn nữa cho mất thời gian.

Anh lại tiến sát Đao Ba Ca: “Nhưng mà anh trộm đồ của tôi, có phải nên xin lỗi tôi một câu không?” Đao Ba Ca hừ lạnh: “Đừng hòng bắt tôi xin lỗi.” “Ban đầu tôi không định động thủ với anh, tôi thấy đám đàn em của anh cũng vất vả rồi, nhưng hiện giờ xem ra...” Nếu anh không ra tay, e rằng Đao Ba Ca sẽ càng lúc càng quá quắt và ngạo mạn.

Thân hình Tần Mặc đột nhiên biến mất tại chỗ, Đao Ba Ca trợn tròn mắt, chưa kịp phản ứng đã bị anh hất ngã xuống đất, Tần Mặc giẫm một chân lên mặt hắn.

Đao Ba Ca lập tức đưa hai tay nắm chặt cổ chân anh, muốn hất anh ra nhưng hắn không đủ sức mạnh.

“Muốn đối phó với tôi thì anh về luyện thêm vài năm nữa đi.” Nói rồi, Tần Mặc quay đầu nhìn mấy tên đàn em của Đao Ba Ca: “Còn mấy người thì sao?

Giờ định thế nào?

Nếu ngoan ngoãn bỏ vũ khí xuống, thả Mã lão bản ra, biết đâu tôi

còn tha cho, nếu không thì...” Tần Mặc dừng lại một chút, anh thấy mình đã nói rất rõ ràng, còn nghe hay không là tùy họ.

Bọn chúng nuốt nước miếng, quay sang nhìn Mã lão bản, nhất thời trở nên do dự.

“Dù chúng tôi không thả Mã lão bản thì đã sao?

Giờ ông ta đang trong tay chúng tôi, các người muốn có tiền thì phải giữ mạng cho ông ta.” Một tên có quan hệ khá tốt với Đao Ba Ca liền rút dao kề vào cổ Mã lão bản.

“Anh mau thả Đao Ba Ca ra ngay, nếu không đừng trách tôi không khách khí với lão ta.” Tần Mặc bỗng bật cười: “Thế thì tùy anh thôi, tuy rằng tiền chúng tôi đúng là lấy từ ông ta, nhưng các người chẳng phải cũng vậy sao?” Tên đó sững lại, đúng là sự thật đúng như vậy.

“Đừng nghe thằng nhóc đó nói bừa, nếu anh thật sự không chịu thả tôi thì Mã lão bản cũng sẽ chết trong tay chúng tôi, anh tự chọn lấy một cái đi.” Tần Mặc nhún vai: “Vô tư đi, mục đích tôi đến đây chỉ là để thám hiểm mộ huyệt đó thôi, sống chết của người khác tôi chẳng quan tâm.” Mấy người trong đoàn làm phim nghe vậy liền há hốc mồm, nhưng họ cũng không dám nói gì, vì bản lĩnh của Tần Mặc sờ sờ ra đó, anh muốn quản ai là quyền của anh, họ có nói gì cũng vô dụng.

“Anh muốn giải quyết ông ta thì cứ việc, tôi không ý kiến gì đâu.” Tần Mặc ngồi xổm xuống nhìn Đao Ba Ca dưới chân mình: “Ngược lại là anh hết lần này đến lần khác gây phiền phức cho tôi, tôi đã tha cho anh bao nhiêu lần rồi, chẳng lẽ anh vẫn không hiểu sao?

Tôi muốn giết anh chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay thôi.” Nói đoạn, Tần Mặc rút một con dao găm từ trong giày ra, kề vào cổ Đao Ba Ca: “Anh hẳn biết thủ đoạn của tôi rồi đấy, anh đoán xem nếu tôi cắt đứt cuống họng anh thì anh trụ được bao lâu?” Nghe Tần Mặc nói

thế, Đao Ba Ca hít một hơi lạnh, hắn nghiến răng: "Có giỏi thì anh giết tôi luôn đi." Dù thế nào hắn cũng không thể nhận sai trước Tần Mặc được, như vậy thì mất mặt quá.

Tô Nam suy nghĩ một lúc, chuyện đã nháo đến mức này, cô ra mặt nói vài câu đúng lúc chắc sẽ ghi điểm được với Tần Mặc.

Ngay lập tức, Tô Nam đứng dậy nói với đám Đao Ba Ca: "Các người chắc chắn không đấu lại mấy người bên Tần Mặc đâu, thế nên tôi khuyên các người một câu là hãy ngoan ngoãn nhận lỗi với anh ta đi, như vậy có khi chúng ta còn có thể cùng đi tiếp, nếu không các người chỉ có nước ở lại đây thôi, mà ở lại đây kết cục thế nào thì chắc các người tự hiểu rõ." Sau khi nói xong, Tô Nam lại nhìn về phía Đao Ba Ca: "Cũng không phải tôi bênh vực Tần Mặc hay gì, chỉ là khuyên anh một câu thôi, nghe thì nghe không nghe thì thôi." Đao Ba Ca nghiến răng, thấy Tô Nam đã đưa bậc thang cho mình leo xuống, hắn liền thuận thế mà xuống vậy, nếu không Tần Mặc thật sự có thể giết hắn, nhìn bộ dạng bất cần đời của anh, hắn cũng thấy lo sợ.

"Thôi được rồi, chuyện này đúng là tôi sai.

Tôi xin lỗi anh được chưa?" Tần Mặc bật cười.

Ngay cả Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh cũng không nhịn được mà nhìn nhau, không lẽ Đao Ba Ca này lại nhận túng nhanh đến vậy sao?

Vừa nãy hắn còn ra vẻ nam nhi đại trượng phu cơ mà.

Mã lão bản đứng bên cạnh cũng khinh bỉ bĩu môi.

Thực tế ông ta biết đám người này chắc chắn không dám động thủ với mình, bắt giữ ông ta cũng chỉ để uy hiếp Tần Mặc mà thôi.

Tần Mặc gật đầu: "Hy vọng anh có thể ghi nhớ những gì mình nói hôm nay, nếu lần sau anh còn dám lảm nhảm trước mặt tôi thì đừng

trách tôi giết anh trong nháy mắt." Tần Mặc thấy tính tình mình đã đủ tốt rồi, nhưng nếu đối phương cứ cố tình tìm cái chết thì anh cũng chẳng cản nổi.

"Có tha cho bọn họ không?" Bàn Tử nhíu mày không hiểu nhìn Tần Mặc, gã thấy nên giải quyết quách đám này đi cho rảnh nợ, để tránh việc chúng phá hỏng kế hoạch.

Tần Mặc lắc đầu: "Không cần quan tâm." Chỉ là mấy tên tép riu thôi, làm được gì chứ?

Tần Mặc thu chân lại, sau đó nhìn tên đàn em của Đao Ba Ca đằng xa, hắn ta đang run rẩy thu dao lại.

"Mã lão bản, xin lỗi ông, thực ra tôi không có ý đó đâu." Hắn vội vàng xin lỗi Mã lão bản, vì nếu ông ta không chịu trả tiền cho hắn thì phiền lắm.

Mã lão bản cười lạnh một tiếng, ông ta đứng dậy tát thẳng vào mặt tên đó một phát.

Phải nói là dù chân cẳng không tốt nhưng lực tay của Mã lão bản vẫn rất mạnh, một tát đã đánh gã kia ngã nhào xuống đất.

Tên đó ủy khuất ôm mặt, hắn chỉ làm theo lời Đao Ba Ca thôi mà, sao Đao Ba Ca không sao mà hắn lại bị bắt nạt thế này?

Mã lão bản thở phào, quay sang nhìn Tần Mặc: "Tần Mặc tiên sinh, dù sao chúng ta cũng là một phe, vậy mà anh lại không màng đến tính mạng của tôi." Tần Mặc nhướng mày: "Tôi chỉ đưa ông đi tìm bảo thạch thôi, không có nghĩa là tôi phải bảo vệ ông, ông có sống sót đi đến được đó hay không hoàn toàn phụ thuộc vào vận may của ông." "Anh máu lạnh quá đấy!" Cô bồ nhí của Mã lão bản nghiến răng trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc liếc cô ta một cái: "Tôi vốn dĩ là người như thế đấy."

Mã lão bản vội kéo tay cô bồ nhí lại, nhìn Tần Mặc: "Xin lỗi, vừa rồi là do thái độ của cô ấy không tốt, anh đừng chấp nhặt nhé." Mã lão bản chỉ muốn dùng cách này để thử lòng Tần Mặc thôi, nhưng không ngờ thái độ của anh vẫn luôn cứng rắn như vậy.

Càng như thế, ông ta càng không dám gây hấn với Tần Mặc, nếu không sẽ rắc rối to.

Tần Mặc gật đầu: "Các người tự biết điều là tốt rồi, tôi không muốn ai gây thêm rắc rối cho mình.

Tôi có thể dẫn các người đến đó, nhưng nếu bất cứ ai dám làm chuyện gì khuất tất dưới tay tôi thì đừng trách tôi không khách khí." Mọi người đều vội vàng đồng ý.

Dù trong lòng Đao Ba Ca vẫn không phục, nhưng hắn cũng không dám nói gì thêm, chỉ có thể tìm một chỗ ngồi xuống thầm chửi rủa Tần Mặc trong bụng.

Nhưng hắn chửi gì thì Tần Mặc cũng chẳng thèm quan tâm, miễn là bề ngoài hắn không gây sự với anh là được.

Tần Mặc tìm một chỗ ngồi xuống.

Lại đi thêm khoảng một hai ngày nữa.

"Trong người anh còn bao nhiêu vật tư?" Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Tần Mặc, họ đã đi trong sa mạc này sáu bảy ngày rồi, nếu vẫn không tìm thấy đích đến thì gay go.

"Yên tâm đi, chắc chắn đủ cho chúng ta dùng." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân thở dài một tiếng.

"Đám người đó đều tò mò về cái ba lô của anh lắm đấy.

Tôi thấy không chỉ Đao Ba Ca đâu, e là mấy kẻ khác cũng muốn trộm nó đấy." Tần Mặc cười: "Tôi không muốn cho bọn họ lấy đồ

trong ba lô thì họ có mơ cũng không lấy được, thế nên mặc kệ đi, họ muốn làm gì thì tùy." Hạo Thiên Chân ậm ừ một tiếng, lời Tần Mặc nói không sai, cậu ở bên cạnh anh lâu như vậy nên cũng khá hiểu tính anh.

"Được rồi, tôi biết rồi." Hạo Thiên Chân không nói gì thêm, cậu thấy việc mình có thể làm lúc này là đi theo Tần Mặc và không gây thêm rắc rối cho anh.

Đi thêm được một lúc, đám người Tần Mặc bỗng nhiên gặp một người lạ.

Ánh mắt Tần Mặc thoáng hiện vẻ ngạc nhiên khi nhìn người đó.

Đó là một người đàn ông, khi nhìn thấy nhóm của Tần Mặc, anh ta cũng tỏ ra chấn kinh và tiến về phía họ.

"Các người là ai?" Tần Mặc quan sát đối phương, thấy anh ta đang dắt một con lạc đà, trang phục mặc trên người trông giống như cư dân bản địa ở đây.

"Chúng tôi đến đây có việc." Tần Mặc đáp một câu, đối phương nghe vậy liền gật đầu: "Tôi chưa bao giờ gặp người từ bên ngoài đến, không ngờ quần áo các người mặc lại kỳ lạ như vậy." Anh ta vừa nói vừa tiến sát lại gần để quan sát Tần Mặc, Tần Mặc nhíu mày lùi lại hai bước.

"Anh sống ở sa mạc này sao?

Anh có biết trong sa mạc này có kiến trúc đặc biệt nào không?" Đương nhiên, bản thân Tần Mặc có thể cảm nhận được vị trí của mộ huyệt nên không nhất thiết phải hỏi, nhưng anh thấy người này đột nhiên xuất hiện ở đây nên muốn thử lòng một chút.

Chương 837

Người đàn ông lắc đầu: “Tôi sống ở đây lâu rồi nhưng chưa bao giờ thấy kiến trúc nào cả.” “Vậy sao.” Tần Mặc gật đầu, nhìn quanh rồi nói tiếp: “Chúng tôi đến đây thám hiểm và bị lạc đường, anh có thể dẫn chúng tôi về nhà nghỉ nhờ một chút được không?” "Chuyện này đương nhiên không vấn đề gì." Người đàn ông cười đáp lại một tiếng, sau đó gã lại nhìn Tần Mặc và những người đi cùng. "Tuy người của các anh hơi đông, nhưng nhà chúng tôi vẫn đủ chỗ." "Nhà anh lớn thế sao?" Hạo Thiên Chân hơi ngạc nhiên nhìn người đàn ông.

Gã nhướng mày: "Tất nhiên rồi, nhà chúng tôi là khách sạn duy nhất trong sa mạc này." Sau đó, gã dẫn mấy người đi về phía khách sạn.

Tần Mặc nhướng mày nhưng không nói gì, anh chỉ quay đầu nhìn Tô Nam một cái.

Tô Nam đang nhìn chằm chằm vào lưng người đàn ông, đôi lông mày nhíu chặt, nhưng cô ta cũng không nói gì.

Chẳng bao lâu sau, cả nhóm đã vào bên trong khách sạn.

Đứng ở cửa là một người phụ nữ đang gảy bàn tính, thấy con trai dẫn về nhiều người như vậy, trong mắt bà ta xẹt qua một tia kinh ngạc. "Sao lại có nhiều khách thế này?" Người đàn ông cười hì hì: "Vâng, mẹ xem, hôm nay có nhiều người đến thế này, mẹ phải chuẩn bị cơm nước thật ngon cho họ đấy." Bà chủ khách sạn đáp: "Chuyện này đương nhiên là không thành vấn đề." Sau đó, bà ta lại dời tầm mắt sang mấy người Tần Mặc.

Khi nhìn thấy tướng mạo của Tần Mặc, trong mắt bà ta thoáng qua một tia kinh ngạc: "Không ngờ tiểu ca này lại đẹp trai đến thế."

Bàn Tử đứng bên cạnh nghe thấy thế thì ho khan một tiếng, bước lên phía trước hai bước: "Lão bản nương, bà không thể nói thế được, trong chúng tôi ai mà chẳng đẹp trai?" Bà chủ quay đầu liếc Bàn Tử một cái, cười đáp: "Phải phải phải, tôi nói hớ, các anh ai cũng đẹp trai cả." Sau đó, bà chủ lại dặn dò con trai: "Con mau đưa họ về phòng đi." Người đàn ông đáp một tiếng, không nói thêm gì nữa, chỉ đưa mắt nhìn đám người Tần Mặc: "Chúng ta đi thôi." Tiếp đó, gã dẫn họ lên tầng hai, sắp xếp cho mỗi người một phòng.

Tần Mặc đi tới phòng của Lê Thố. "Muộn một chút họ có đưa đồ ăn gì thì cậu cũng đừng ăn, biết chưa?" Trong mắt Lê Thố hiện lên sự kinh ngạc: "Sao thế?

Có vấn đề gì à?

Dù sao họ cũng là khách sạn duy nhất trong sa mạc này, chắc không có chuyện gì lớn đâu nhỉ." Tần Mặc hơi bất lực: "Cậu cứ nhớ lời tôi nói là được, cậu nghĩ tôi sẽ lừa cậu chắc?" Lê Thố nghĩ Tần Mặc nói cũng đúng, liền gật đầu: "Được rồi, tôi biết rồi." Nếu Tần Mặc đã mở miệng, cậu cứ nghe theo anh vậy, dù sao Tần Mặc chắc chắn sẽ không hại cậu.

Tần Mặc lại sang phòng của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử để dặn dò, hai người họ đương nhiên cũng nghe lời anh. "Rốt cuộc là có vấn đề gì, anh nói trước với hai chúng tôi một tiếng để còn biết đường mà phòng bị chứ." Bàn Tử có chút bất lực nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc tùy ý xua tay: "Cái này hai người đừng quản, trong lòng tự hiểu là được, cứ ngoan ngoãn nghe lời tôi." Bàn Tử thở dài một tiếng: "Anh đấy." Tần Mặc luôn như vậy, chuyện gì cũng giữ trong lòng, chẳng chịu chia sẻ với người khác.

Anh ta cũng không sợ mình lo lắng đến sinh bệnh sao. "Từ khi Tần Mặc và Tiểu Ca tách ra, anh ấy cứ ủ rũ mãi, lại còn chẳng thèm đoái

hoài gì đến hai chúng ta.

Xem ra vị trí của chúng ta trong lòng Tần Mặc vẫn không bằng được Tiểu Ca rồi." Trong mắt Hạo Thiên Chân hiện lên một tia cười khổ.

Tần Mặc đảo mắt trắng: "Thôi đi, các anh đều là bạn của tôi, thái độ của tôi với mọi người là như nhau.

Lần này không để Tiểu Ca cuốn vào cũng chỉ vì không muốn anh ấy gặp nguy hiểm thôi." Gia tộc đứng sau chuyện này vẫn luôn nhắm vào gia tộc của anh, trong lòng Tần Mặc hiểu rất rõ.

Anh không biết lần này có thể thông qua phương thức này để trừ khử cái gia tộc đó hay không, tuy có chút khó khăn nhưng Tần Mặc vẫn phải cố gắng hết sức. "Được rồi, chúng tôi biết rồi." Tần Mặc không nói nhảm nữa, chỉ ngồi xuống ghế. "Muộn một chút tôi sẽ đưa cho mỗi người một ít thịt bò khô, tối nếu đói thì ăn thịt bò khô.

Nhưng nhớ kỹ, nhất định không được phát ra tiếng động, cũng đừng để người khác biết, hiểu chưa?" "Nhưng đoàn phim đi cùng chúng ta thì sao?

Họ có gặp chuyện gì không?

Có nên nói cho họ biết không?" Hạo Thiên Chân nhíu mày.

Tần Mặc xua tay: "Chuyện này cứ cố gắng đừng nói với người khác.

Anh cũng biết người bên chúng ta khá đông, nếu họ biết thì e là sẽ lỡ miệng.

Hơn nữa, nếu họ thực sự gặp chuyện, các anh cũng đừng lo lắng, mấy người đó đều không phải là nhân vật quan trọng gì, nên dù có bị tính kế cũng không nguy hiểm đến tính mạng đâu." "Cứ đợi chúng ta ở đây giải quyết xong xuôi mọi chuyện rồi cứu họ cũng không muộn."

Hạo Thiên Chân đáp lời Tần Mặc, lời này cũng không sai, nếu thực sự nói cho những người đó biết, có khi còn liên lụy đến mình. "Tôi hiểu tâm ý của anh, nhưng đám người này rốt cuộc là ai?

Tại sao họ lại muốn cản trở chúng ta ở đây?" Tần Mặc nheo mắt: "Cái này anh không cần quản." Chắc chắn chuyện này có quan hệ rất lớn với mình, nhưng Tần Mặc lại không muốn tiết lộ quá nhiều cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử biết, chẳng có ích lợi gì.

Bàn Tử đưa tay vỗ vai Hạo Thiên Chân: "Thôi được rồi, Tần Mặc đã không muốn cho chúng ta biết thì cậu hỏi nhiều làm gì.

Cứ ngoan ngoãn nghe lời Tần Mặc, đi theo anh ấy không phải là được rồi sao?

Dù sao có Tần Mặc ở đây, mọi rắc rối anh ấy đều có thể giải quyết, chúng ta chỉ cần nghe theo Tần Mặc, giả vờ ăn chút gì đó là được." Tần Mặc ừ một tiếng: "Đúng rồi, ngay cả nước của họ cũng đừng uống, nghe chưa?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử có chút bất lực, nhưng Tần Mặc đã sắp xếp như vậy thì họ đương nhiên phải nghe lời.

Tần Mặc càng coi trọng chuyện này thì càng chứng minh nơi này thực sự có vấn đề. "Được rồi, tiếp theo mọi người hãy tự bảo trọng." Tần Mặc đã nói những gì cần nói, họ nên nghe lời anh, còn nếu không nghe thì cũng chỉ có thể chịu khổ thôi.

Sau đó, Tần Mặc xoay người rời khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng anh, Bàn Tử bất lực lắc đầu nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Hạo Thiên Chân thì chống cằm, nói thêm vài câu với Bàn Tử.

Bàn Tử cũng chẳng còn tâm trí đâu mà hưởng ứng, bởi vì hiện tại Tần Mặc đã nói như vậy, có nghĩa là chẳng bao lâu nữa có thể sẽ có

biến.

Thế nên anh ta và Hạo Thiên Chân phải chuẩn bị sẵn sàng mới được. "Ngay cả thuộc hạ của tôi cũng không được nói sao?" "Cậu không phải không hiểu Tần Mặc, anh ấy chưa bao giờ đưa ra quyết định mà không nắm chắc.

Nếu anh ấy đã cho rằng làm như vậy là đúng thì chắc chắn anh ấy sẽ có cách giải quyết.

Vì thế hai chúng ta đừng quản, nếu không chỉ làm vướng chân Tần Mặc thôi." Hạo Thiên Chân thấy lời này cũng đúng, chỉ là thuộc hạ của anh e là sẽ gặp họa.

Bàn Tử biết anh đang nghĩ gì, liền đưa tay vỗ vai anh: "Cái tính của cậu thật là, lúc nào cũng thương xót cho những người không liên quan, cậu có từng nghĩ làm như vậy có thể sẽ hại chết mọi người không?" Hạo Thiên Chân gật đầu, chính vì trong lòng hiểu rõ điểm này nên anh mới biết lát nữa mình chắc chắn không thể nói ra.

Dù thuộc hạ của anh có thực sự xảy ra chuyện gì, anh cũng chỉ có thể trân trối nhìn theo, vì nếu nói ra có thể sẽ hại chết Tần Mặc và Bàn Tử.

Còn về những người khác, tuy Hạo Thiên Chân cũng có chút thương xót nhưng chưa đến mức đó.

Một lúc sau, bà chủ khách sạn gõ cửa từng phòng.

Tần Mặc, Mã lão bản và đám người của lão đều ngồi quanh cái bàn lớn ở tầng dưới. "Thịt dê và thịt bò này đều là nhà tôi tự nuôi, hơn nữa toàn bộ đều cho ăn cỏ tươi, các vị cứ yên tâm, không có ô nhiễm gì đâu." Bà chủ lên tiếng để xua tan nghi ngờ của đám người Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia cười nhạt: "Đây là chuyện

đương nhiên, lão bản nương xinh đẹp thiện lương, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện gì khác đâu." Tô Nam ngồi bên cạnh nghe thấy thế thì cau mày, nhưng cô ta không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm bà chủ. "Ở đây bà có sữa bò không?

Chương 838

Tôi muốn uống sữa bò, trà này tôi uống không quen lắm." Bà chủ vội vàng đáp một tiếng, sau đó mang sữa bò đến đặt lên bàn.

Tần Mặc thì cứ ngồi đó.

Không bao lâu sau, họ đã ăn gần xong.

Tất nhiên là Lê Thố, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử dù giả vờ ăn một chút nhưng họ luôn tìm cách che đậy, thực tế là chẳng nuốt xuống miếng nào.

Vì hiện trường đông người nên bà chủ cũng không quan sát kỹ họ, mà chỉ nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc đương nhiên có thể thản nhiên ăn những thứ này xuống, dù sao anh cũng có Hệ Thống, dù có ăn vào thì cũng có thể tống chúng vào không gian của Hệ Thống.

Một lát sau, Tần Mặc mới vỗ vỗ bụng mình, trong mắt mang theo ý cười nhìn bà chủ: "Lão bản nương, đồ ăn bà làm thực sự quá ngon, tôi ăn no căng cả bụng rồi." "Đúng rồi, hiện tại các vị định đi đâu vậy?

Có thể nói cho tôi biết được không?" Trong mắt bà chủ lộ vẻ nghi hoặc, nhìn chằm chằm Mã lão bản ở bên cạnh Tần Mặc.

Lão Mã ho một tiếng, trả lời thay Tần Mặc: "Chúng tôi chỉ đến đây du lịch thôi, không có ý định gì khác.

Nhưng chúng tôi không cẩn thận bị lạc đường nên cứ đi tìm phương hướng mãi.

Bà có bản đồ vùng này không?

Có thể cho chúng tôi xem một chút được không?" Bà chủ nhướng

mày, bà ta đương nhiên biết Mã lão bản không nói thật, nhưng đối phương đã hỏi xin thì bà ta chắc chắn phải cố gắng đáp ứng. "Tất nhiên là có rồi, những người ở trong sa mạc như chúng tôi mà không có bản đồ thì chắc chết ở đây từ lâu rồi." Nói rồi, bà chủ xoay người rời đi.

Chẳng mấy chốc, bà ta đã mang ra một tấm bản đồ đưa cho Mã lão bản. "Ở chỗ chúng tôi chỉ có mấy bản đồ vẽ tay thôi, đương nhiên là vẽ không được chuẩn xác lắm, nhưng vẫn có thể phân biệt được phương hướng, ông cứ cầm lấy trước đi." Mã lão bản đáp lời, chăm chú nhìn tấm bản đồ trước mặt.

Nhưng lão cũng không nói gì thêm, nghiên cứu một hồi rồi đưa cho Tần Mặc. "Vẫn là cậu xem đi." Lão cảm thấy suốt quãng đường đều là Tần Mặc dẫn họ đi, Tần Mặc xem bản đồ này chắc chắn sẽ có nhiều ý tưởng hơn.

Tần Mặc gật đầu, không nói nhiều mà chỉ cẩn thận nghiên cứu tấm bản đồ.

Khi đã xem hòm hòm, Tần Mặc mới nhướng mày, anh đã ghi nhớ một số chi tiết trên bản đồ vào trong não bộ. "Bản đồ này vẽ đẹp như vậy, chắc chắn là do đích thân lão bản nương vẽ rồi?" Tần Mặc nhìn bà chủ.

Bà chủ hơi thẹn thùng xua tay: "Tiểu ca này không chỉ đẹp trai mà miệng lưỡi cũng ngọt thật, cái này đúng là do tôi vẽ đấy." Tần Mặc ừ một tiếng: "Nhìn là biết khác hẳn rồi.

Được rồi, nếu bà đã đưa cho chúng tôi thì chúng tôi cứ tạm thời nhận lấy, biết đâu sau này lại giúp ích được nhiều cho chúng tôi." Sau đó, Tần Mặc giao tấm bản đồ cho Hạo Thiên Chân ở bên cạnh.

Hạo Thiên Chân cẩn thận cất đi, anh cũng vừa liếc qua vài cái nhưng không nhìn ra được gì.

Trong lòng Hạo Thiên Chân cũng hiểu mình vẫn có khoảng cách nhất định với Tần Mặc, nên dù không nhìn ra được gì cũng không sao, cứ cất kỹ là được, sau này Tần Mặc có thể dẫn họ đi phân biệt phương hướng.

Lê Thố bên cạnh bĩu môi không nói gì, chỉ đứng dậy nhìn mọi người: "Trong người tôi hơi khó chịu, tôi về ngủ trước đây." Thấy Lê Thố như vậy, bà chủ nhíu mày, bất lực nhìn Tần Mặc: "Tiểu ca này bị làm sao vậy?

Cảm giác tâm trạng cậu ấy không được tốt lắm." "Nổi cáu đấy mà, xưa nay chưa từng chịu khổ bao giờ, đi đường này theo tôi chịu không ít cực nhọc.

Cậu ấy là em trai tôi, bà đừng chấp làm gì." "Vừa nãy hai chúng tôi lại cãi nhau một trận nên trong lòng cậu ấy hơi bực bội." Vừa nãy trên lầu đúng là có tiếng rơi đồ, bà chủ cũng không nghi ngờ, gật đầu nói: "Xem ra em trai cậu còn trẻ nên mới thế, chuyện này cũng bình thường thôi.

Cậu cũng nên khuyên bảo em mình một chút, hoặc để người khác khuyên nhủ cũng được." Bà chủ cười nhìn Tần Mặc.

Trong lòng Tần Mặc đương nhiên hiểu rõ nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhấp thêm một ngụm trà bên cạnh. "Trà này của bà thực sự rất ngon, là loại gì vậy?" Bà chủ đưa tay gãi đầu: "Cũng không phải loại trà danh quý gì đâu, chỉ là tôi tự tiện pha trộn một ít thôi, các vị không chê là tốt rồi.

Muộn một chút tôi sẽ bảo con trai pha thêm một ít mang lên phòng cho mọi người." "Vậy thì đa tạ lão bản nương." Bàn Tử bên cạnh cười hắc hắc, nhìn chằm chằm bà chủ, cười nói: "Lão bản nương trông thực sự không giống người đã sinh con đâu." "Trông bà thực sự rất khá, còn đẹp hơn nhiều mỹ nhân bên ngoài đấy." Bà chủ nhướng

mày: "Vậy thì đa tạ lời khen của anh." Bàn Tử hơi bất lực: "Sao tôi cảm giác bà đối xử với tôi và Tần Mặc tính khí cứ khác nhau thế nào ấy nhỉ?

Tôi khen bà mà bà chỉ đáp lạt lẽo vậy thôi." Bà chủ xua tay: "Làm gì có chuyện đó." "Được rồi, tôi cũng biết diện mạo mình đúng là không bằng Tần Mặc, thôi bỏ đi." Bàn Tử cảm thấy hơi bị tổn thương, lắc đầu rồi cũng đi lên lầu.

Hạo Thiên Chân cau mày: "Bàn Tử, anh làm cái gì thế?

Anh tự biết mình nặng mấy cân mấy lượng chứ?

Chẳng lẽ trong lòng không tự biết sao?" Hạo Thiên Chân cũng đuổi theo, có vẻ như định đi an ủi Bàn Tử.

Tần Mặc bất lực thở dài, sau đó lại nhìn bà chủ: "Bà đừng chấp hai người họ, tính tình họ là như vậy, nhưng họ không có ác ý gì đâu." Bà chủ cười: "Tôi biết rồi, hai người họ đi cùng tiểu ca đây thì nhân phẩm chắc chắn không tệ đâu.

Được rồi, mọi người ăn cũng hòm hòm rồi, tôi dọn dẹp đồ đạc đây." Anh Sẹo (Đao Ba Ca) nhíu mày: "Sao lại dọn dẹp?

Tôi còn chưa ăn xong mà." Lúc này trong miệng Anh Sẹo vẫn còn nhét đầy thịt dê, gã vẫn không ngừng nhai. "Xem kìa!

Là tôi mắt quáng, mải nói chuyện quá." Bà chủ có chút bất lực vỗ đầu mình một cái.

Anh Sẹo hừ lạnh một tiếng: "Cái thằng mặt trắng kia có gì mà nhìn, bà cứ nhìn tôi nhiều hơn này, hạng người như tôi mới có khí khái nam tử hán thực thụ.

Đi theo loại người như kia chẳng có ích gì đâu, biết đâu hắn ta còn chết sớm, để bà phải thủ góa." Bà chủ dường như chạm vào nỗi đau, nước mắt rơi xuống: "Vị tiên sinh này nói đúng thật, nếu phải thủ góa

thì đúng là rất khổ sở." Dù sao trước mặt mọi người, hiện tại bà ta là một góa phụ.

Mã lão bản cau mày, lão tuy không phải người tốt lành gì nhưng ghét nhất là thấy phụ nữ khóc, lão quay đầu nhìn Anh Sẹo: "Ăn mấy thứ này mà vẫn không bịt nổi miệng anh sao?

Nói ít vài câu đi, đừng có nói những lời khiến người ta đau lòng như thế." Anh Sẹo hừ lạnh một tiếng, nhưng nghĩ lại những thứ mình ăn đúng là do bà chủ dày công chuẩn bị, gã mới gật đầu: "Được rồi, lão bản nương, xin lỗi bà nhé, tôi là kẻ thô lỗ, bà đừng chấp tôi, cứ coi như tôi vừa đánh rắm một cái là được chứ gì?" Bà chủ đương nhiên sẽ không chấp Anh Sẹo. "Không có gì." Sau đó, bà chủ xoay người rời đi.

Chờ đến khi mọi người ăn xong hết, bà ta mới lại đến dọn dẹp.

Tần Mặc quay về phòng mình thì thấy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã chờ sẵn ở đó từ lâu. "Hai anh cũng nhanh thật đấy." "Vừa nãy tôi thấy anh ăn khá nhiều thứ, anh bị làm sao vậy?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cau mày.

Hai người họ hầu như chẳng ăn bao nhiêu, lại còn giả vờ ăn xong là nhổ thẳng vào tay áo.

Nhưng Tần Mặc cứ hết miếng này đến miếng khác, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tần Mặc đảo mắt trắng: "Hai người yên tâm đi, tôi sẽ không gặp chuyện gì đâu, nếu lo lắng cho tôi thì không cần thiết.

Nhưng hai người phải nhớ kỹ những lời tôi dặn." "Ngoài ra." Tần Mặc quay đầu, nhìn ra phía cửa rồi hạ thấp giọng nói với hai người: "Muộn một chút có khả năng sẽ xảy ra chuyện.

Hai người đóng chặt cửa phòng lại, sau đó..." Tần Mặc lấy từ trên

người ra hai đạo phù chú, đây là phù do Tiểu Ca vẽ cho anh.

Chương 839

Chỉ tiếc là giờ phải đem tặng cho Bàn Tử và Hạo Thiên Chân. "Hai người giữ thứ này trên người, nhất định không được rời thân, cũng không được để dính nước, rõ chưa?" Chỉ cần có thứ này, lũ quái vật kia sẽ không dám tiếp cận hai người họ.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tuy không hiểu lắm nhưng họ nghĩ nếu Tần Mặc đã nói vậy thì có nghĩa là lá bùa này rất quan trọng với họ. "Được, chúng tôi biết rồi." Họ cẩn thận cất lá bùa đi, Tần Mặc mới gật đầu.

Lúc này vừa vặn có tiếng gõ cửa, Tần Mặc nhíu mày, mở cửa ra thì thấy Lê Thố.

Lê Thố bước vào phòng Tần Mặc. "Mấy người các anh sao đều ở đây thế?

Đang họp đấy à?

Sao không gọi tôi?" Lê Thố bĩu môi, vẻ mặt đầy bất mãn.

Hạo Thiên Chân do dự một chút, nghĩ lại dù sao cũng chính mình kéo Lê Thố xuống nước, anh bèn đưa lá linh phù trên người cho Lê Thố. "Cái này là Tần Mặc đưa cho hai chúng tôi để bảo bình an, cậu cầm lấy đi." Lê Thố hơi tò mò quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, dù Hạo Thiên Chân có đưa cái đó cho Lê Thố thì anh vẫn có thể làm cho Hạo Thiên Chân cái khác. "Được rồi, nếu không có chuyện gì thì cậu mau về phòng mình ngủ đi, đừng ở chỗ tôi lâu quá, kẻo người khác nghi ngờ." "Thế sao hai anh ấy lại được ở đây?

Anh cũng thiên vị quá rồi đấy, chỉ mình tôi là không được." Trong

lòng Lê Thố hơi khó chịu, Tần Mặc đối xử với cậu cũng quá thiên vị rồi?

Tần Mặc đảo mắt trắng, Lê Thố này đang nghĩ gì vậy? "Ba chúng tôi quan hệ vốn đã rất tốt, nên dù hai người họ ở chỗ tôi cũng không ai thắc mắc.

Nhưng cậu thì khác, cậu cứ ngoan ngoãn nghe lời, mau ra ngoài đi, rõ chưa?" Lê Thố hừ lạnh một tiếng: "Anh đúng là thiên vị, trong lòng anh chỉ thích hai người họ chứ không thích tôi.

Thôi bỏ đi, tôi chẳng muốn ở đây nữa, nhìn mấy người ở cùng nhau tôi thấy khó chịu." Tuy Lê Thố nói vậy nhưng Tần Mặc biết cậu không có ác ý.

Đợi cậu đi ra ngoài, Tần Mặc mới lắc đầu. "Kéo một người như thế này vào đúng là hơi rắc rối." "Cũng chẳng còn cách nào khác, kế hoạch của chúng ta cần cậu ấy, vả lại nếu không có cậu ấy, e là chúng ta cũng không hoàn thành được chuyện cuối cùng." Dù sao hình xăm trên người cậu ấy thực sự rất quái dị.

Tuy Hạo Thiên Chân biết có Tần Mặc đi cùng thì khả năng nắm chắc đã là mười phần, nhưng anh vẫn phải làm như vậy.

Tần Mặc ừ một tiếng: "Được rồi, cứ vậy đi, hai người cũng có thể ra ngoài được rồi, nhớ kỹ những lời tôi nói là được." Hai người nhìn nhau, nhưng Tần Mặc đã nói vậy thì họ cũng chỉ có thể nghe theo, không làm gì khác được.

Sau khi hai người đi, Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Kế đó, Tần Mặc nằm trên giường, suy nghĩ kỹ lại những chuyện đã xảy ra thời gian qua.

Anh không biết việc không để Tiểu Ca dính dáng vào là chuyện tốt hay xấu.

Tần Mặc lại lắc đầu.

Tiếp theo anh chỉ cần ngủ một giấc thật ngon ở đây là được.

Nhưng còn chưa kịp ngủ thiếp đi, bên ngoài lại vang lên một tiếng động.

Tần Mặc nhíu mày, ai vậy chứ, đã định đi ngủ rồi còn đến phòng mình làm gì?

Nhưng Tần Mặc vẫn đi ra mở cửa. "Có chuyện gì không?" Tần Mặc mỉm cười nhìn Tô Nam đang đứng ở cửa.

Tô Nam lắc đầu: "Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là qua đưa cho anh chai nước." Tần Mặc nhìn chai nước trong tay cô ta, nhún vai: "Cô không phải không biết tài nguyên trên người tôi vẫn còn rất nhiều sao, nên chai nước này chắc không cần thiết đâu?" "Anh chắc chắn không cần chứ?" Tô Nam nheo mắt nhìn Tần Mặc, dường như đang thăm dò ý tứ của anh.

Trong mắt Tần Mặc lộ vẻ nghi hoặc: "Tại sao tôi nhất định phải lấy chai nước này của cô?

Trên người tôi có nhiều tài nguyên như vậy, căn bản chẳng thiếu một chai này đâu, cô cứ giữ lại cho mình đi, bên cô chắc cũng chẳng còn gì uống." Nói rồi, Tần Mặc định đóng cửa lại nhưng Tô Nam đã dùng tay chặn lại. "Cứ giữ lấy đi." Sau đó, Tô Nam trực tiếp nhét chai nước vào tay Tần Mặc rồi quay đầu bỏ đi không thèm nhìn lại.

Tần Mặc nhìn bóng lưng cô ta, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, rồi lại nhìn chai nước trong tay.

Vậy Tô Nam có ý gì?

Tần Mặc lắc đầu, anh lười chẳng buồn nghĩ nhiều nữa, chỉ đóng cửa lại, trở về phòng, mở chai nước ra và cẩn thận cảm nhận.

Trong chai nước này thực sự có thuốc giải.

Tần Mặc không biết tại sao, nhưng anh vẫn uống chai nước này rồi đặt sang một bên.

Bất kể tâm ý của Tô Nam là gì, chai nước này anh chắc chắn phải uống, nếu không sẽ mang nợ ân tình của đối phương.

Sáng sớm ngày thứ hai, bà chủ lại chuẩn bị cho họ rất nhiều đồ ăn ngon.

Đương nhiên là Tần Mặc đã dặn dò Bàn Tử và những người khác không được tùy tiện ăn, còn Tần Mặc thì cứ thản nhiên thưởng thức.

Phía bên kia, Anh Sẹo đang gặm một cái đùi gà, trong mắt mang theo ý cười nhạt nhìn bà chủ: "Lão bản nương, bà tốt quá đấy?

Nói thật, giờ tôi chẳng muốn rời khỏi nơi này chút nào, chỉ muốn ở lại đây mãi thôi." Tay nghề của bà chủ đúng là rất khá, nấu những món này hương vị đều rất tuyệt.

Tần Mặc nhịn không được cười lạnh một tiếng, Anh Sẹo này đúng là chê mạng mình quá dài, ở lại đây e là chẳng bao lâu nữa sẽ mất mạng.

Nhưng Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều, chỉ nhìn bà chủ. "Hiện tại chúng tôi đã ở đây lâu như vậy, e là lát nữa chúng tôi phải xuất phát rồi, ngại quá, đã làm phiền bà lâu như thế." Trong mắt bà chủ xẹt qua một tia kinh ngạc, bà ta nhíu mày, lại dời tầm mắt sang Mã lão bản. "Sao các ông lại đi nhanh thế?

Cứ ở lại chỗ tôi thêm vài ngày đi, dù sao hiện tại trên người các ông cũng chẳng còn tài nguyên gì, nếu bây giờ rời đi, có khả năng sẽ gặp nhiều nguy hiểm trong sa mạc.

Thể lực của các ông vẫn chưa hồi phục, nếu gặp chuyện thì đối phó sao nổi?" Bà chủ biết trong đám người này, Mã lão bản mới là

chủ chi tiền, nên người duy nhất bà ta cần thuyết phục là Mã lão bản. "Vị lão bản này, ông thấy đúng không?

Tôi thấy tuổi tác ông cũng không còn nhỏ, tuy nói đến đây thám hiểm đúng là lão đương ích tráng, nhưng vẫn phải chú ý đến sức khỏe chứ." "Vạn nhất cuối cùng mục đích không đạt được mà còn khiến bản thân gặp nguy hiểm tính mạng, chẳng phải là rắc rối to sao?" Tim Mã lão bản đánh thót một cái, phải rồi, lời bà chủ nói chẳng sai chút nào.

Chương 840

Cuối cùng lão không tìm thấy bảo thạch mà còn chết trên đường thì chẳng phải là làm công cốc cho kẻ khác sao?

Nghĩ kỹ rồi, Mã lão bản lại nhìn Tần Mặc: "Nếu bà ấy đã nói vậy thì chúng ta cứ ở lại đây thêm một ngày đi." Tần Mặc nhướng mày, anh có ý định cứu mạng tất cả mọi người, chỉ tiếc Mã lão bản lại không nghĩ vậy. "Tùy thôi." Sau đó, Tần Mặc xoay người rời khỏi chỗ đó, trở về phòng mình.

Bà chủ nhíu mày nhìn bóng lưng anh, nhưng bà ta chỉ cảm thấy Tần Mặc có khả năng đang sinh khí. "Tiểu ca này tính khí đúng là hơi cổ quái, không giống những người khác, cũng không dễ gần như họ." "Tuy trông có đẹp trai thật, nhưng mà..." Bà chủ dừng lại một chút rồi thở dài.

Bàn Tử nghe thấy bà chủ nói vậy thì nhịn không được cười cười. "Thấy chưa, thế mới chứng minh được điểm tốt của tôi.

Tuy nói tôi trông không đẹp trai bằng Tần Mặc, nhưng tính tình tôi tốt mà, hơn nữa tôi cũng rất lạc quan, ai sống cùng tôi cũng thấy vui vẻ cả, bà thấy đúng không?" Khi nói câu sau, Bàn Tử còn đặc biệt nhìn Hạo Thiên Chân, hy vọng anh có thể giúp mình nói vài câu.

Hạo Thiên Chân biết bà chủ này không phải người tốt, anh đảo mắt trắng, cũng chẳng biết Bàn Tử cả ngày nghĩ cái gì, dỗ dành bà chủ này thì có ích gì chứ. "Anh nói gì cũng đúng hết, được chưa?" Nói xong, Hạo Thiên Chân cũng rời khỏi đó, lại dời tầm mắt sang Mã lão bản. "Nếu Mã lão bản đã quyết định ở lại nơi này, vậy thì mau bảo thuộc hạ của ông về phòng nghỉ ngơi đi." "Chúng ta đợi đến sáng mai hãy xuất phát, nghỉ ngơi hai ngày chắc cũng hòm hòm rồi." "Biết rồi."

Mã lão bản không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Tô Nam và Anh Sẹo cùng đám người của mình. "Mọi người nghe thấy rồi đấy, mau về đi ngủ đi, sáng mai chúng ta còn phải xuất phát." Tần Mặc trở về phòng mình, sau đó lại nhìn ra bên ngoài.

Hôm qua âm thanh của Hệ Thống đã nhắc nhở Tần Mặc.

Nhưng anh không đi ra ngoài, cũng không nói cho mọi người biết, vì Tần Mặc biết giờ vẫn chưa phải lúc.

Nhưng đến sáng mai thì sẽ khác.

Tần Mặc lắc đầu, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ lấy một ít đồ ăn từ không gian của mình ra ăn vài miếng.

Cứ thế chờ đến sáng sớm ngày hôm sau.

Tần Mặc vừa mới tỉnh dậy đã nghe thấy tiếng động bên ngoài, anh nhíu mày bước ra ngoài.

Thấy Anh Sẹo đang làm loạn ở phía dưới, Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Tôi bảo anh chuẩn bị đồ ăn cho tôi, sao anh không chuẩn bị?" Anh Sẹo vừa nói vừa túm lấy cổ áo của người đàn ông trước mặt.

Người này chính là con trai của bà chủ.

Người đàn ông lắc đầu: "Tôi cũng muốn chuẩn bị cho anh lắm chứ, nhưng tôi không biết nấu ăn, đợi lát nữa mẹ tôi dậy đã." "Để tôi bảo mẹ tôi làm cho anh, anh thấy thế nào?

Trước tiên hãy bình tĩnh lại chút đi, ra đằng kia ngồi." Người đàn ông nói đoạn chỉ tay về phía chiếc ghế bên cạnh.

Đao Ba Ca lạnh lùng hừ một tiếng, hắn cũng không muốn gây ra mạng người, nên lẳng lặng bước tới chỗ đó rồi ngồi xuống, ánh mắt vẫn dán chặt vào người đàn ông. "Tôi khuyên anh một câu, đám người

chúng tôi đều không dễ trêu vào đâu, tốt nhất anh nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không đừng trách tôi không khách khí." Tần Mặc cười lạnh, nhưng anh chẳng buồn nghĩ nhiều, chỉ nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở cách đó không xa.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cau mày, hai người không hiểu lắm khi nhìn Tần Mặc. "Bọn họ đang phát điên gì vậy?" Tần Mặc lắc đầu, không giải thích nhiều, chỉ dẫn hai người cùng đi xuống lầu, nhỏ giọng nói với họ: "Đợi lát nữa hai người cũng hãy giả vờ ra vẻ nóng nảy, đừng để bọn họ nhìn ra sơ hở, biết chưa?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, nhưng vì Tần Mặc đã dặn, bọn họ chắc chắn phải nghe theo.

Xuống đến tầng một, cả hai dồn ánh mắt vào Đao Ba Ca, lạnh lùng hừ một tiếng rồi mắng lớn: "Mày làm cái quái gì thế?

Sáng sớm ra đã ở đây làm loạn, không thấy bọn tao còn đang ngủ sao?" "Dám đắc tội với Bàn gia ta, mày có gánh nổi không?

Ta nói cho mày biết, địa vị của Bàn gia trong giới này cao lắm đấy, cẩn thận kẻo ta tìm cách thịt chết cái loại rùa rụt cổ như mày." Đao Ba Ca từ bao giờ đã bị người khác mắng như vậy?

Hắn trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Bàn Tử. "Mày có tư cách gì mà nói với tao những lời này?

Không sợ tao trực tiếp làm thịt mày à?" Bàn Tử bĩu môi: "Nếu mày thực sự có bản lĩnh đó thì cứ thử xem, dù sao tao cũng chẳng quan tâm." Vì đối phương muốn động thủ, anh chắc chắn sẽ không ngăn cản, hơn nữa có Tần Mặc ở đây, anh không tin đối phương thực sự làm gì được mình.

Tần Mặc nghe vậy, đột nhiên đập bàn một cái, nhìn chằm chằm Đao Ba Ca. "Khuyên anh đừng có bất lịch sự với bạn tôi như vậy, nếu không..." Tần Mặc khựng lại, anh tin Đao Ba Ca hiểu ý mình.

Đao Ba Ca hừ lạnh, trực tiếp nhấc chiếc ghế bên cạnh lên, chỉ vào Tần Mặc: "Nói cho thằng nhóc thối tha nhà mày biết, đừng tưởng tao sợ mày.

Tất cả mọi người đều phải phục tùng dưới tay tao, nếu mày đã không biết điều như vậy, hôm nay tao sẽ cho mày biết thế nào là lợi hại." Nói đoạn, Đao Ba Ca vung chiếc ghế trong tay lên, Tần Mặc tùy ý nghiêng người né tránh.

Tô Nam ở phía trên lúc này mới lên tiếng đúng lúc: "Làm gì thế?" Đao Ba Ca nghe thấy giọng Tô Nam mới hơi bình tĩnh lại một chút.

Hắn bĩu môi, tìm một cái ghế ngồi xuống, lại nhìn Tô Nam: "Tô tỷ, chị vừa nãy không thấy cái điệu bộ kiêu ngạo của nó đâu, em thấy nó chính là thiếu đòn, bị em đánh cho vài trận là sẽ không thế này nữa." Tô Nam cau mày: "Thôi đi, cậu nghĩ mình đánh thắng được người ta sao?" Tiếp đó, Tô Nam quay đầu, dồn ánh mắt lên người Tần Mặc, định nói gì đó rồi lại thở dài, trong mắt hiện rõ sự thất vọng: "Bình nước tôi đưa anh, anh không uống sao?" Tần Mặc lắc đầu: "Tại sao tôi phải uống nước cô đưa chứ?

Trong nước cô đưa có vấn đề gì tôi còn không biết nữa là, tôi sẽ không uống đâu." Tần Mặc biết Tô Nam luôn hiểu tâm lý của mình, đối mặt với cô ta anh luôn có sự phòng bị, cho nên chỉ có nói ra những lời này mới khiến Tô Nam tin rằng anh thực sự chưa uống. "Tô tỷ, chị thấy chưa?

Loại người này đúng là đáng chết." Đao Ba Ca nói xong còn đập mạnh xuống bàn, đứng bật dậy nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh: "Có bản lĩnh thì hai chúng ta luyện một chút đi, xem anh có phải là đối thủ của tôi không?" Tần Mặc nhún vai, nói thật, trước mặt Đao Ba Ca, anh chẳng hề sợ hãi.

Đao Ba Ca nheo mắt, không ngờ Tần Mặc lại quá quắt như vậy,

hắn trực tiếp lấy từ trên người ra một món đồ, chỉ vào Tần Mặc: "Nếu thằng nhóc mày đã nói vậy, hôm nay tao sẽ cho mày thấy thế nào là lợi hại." Nhưng chưa đợi Đao Ba Ca kịp nhấn nút trên món đồ đó, Tần Mặc đã xuất hiện ngay sau lưng hắn, đặt tay lên vai hắn, hơi dùng lực một chút, bả vai hắn liền vỡ vụn, cánh tay không còn chút sức lực nào.

Đao Ba Ca hít vào một ngụm khí lạnh, trừng lớn mắt, không thể tin nổi quay đầu lại nhìn Tần Mặc phía sau.

Sao lại có thể như vậy?

Hắn lại dễ dàng bị Tần Mặc bóp nát bả vai.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên vẻ khinh thường: "Thấy chưa, trước đây tôi không hạ thủ nặng tay chỉ là muốn giữ cho anh chút thể diện, không ngờ anh lại không biết điều như vậy.

Đã thế thì tôi cũng không cần khách khí với anh nữa." Nói xong, Tần Mặc quay đầu nhìn Tô Nam ở phía bên kia: "Tôi đánh bị thương thuộc hạ của cô, chắc cô không có ý kiến gì chứ?" Tô Nam cau mày nhưng không nói lời nào, chỉ ngồi xuống ghế, quan sát bọn họ: "Thôi được rồi, đừng ở đây nói mấy chuyện đâu đâu nữa, lát nữa bà chủ xuống sẽ chuẩn bị đồ ăn cho chúng ta." Đao Ba Ca như chịu nỗi oan ức tày trời, nước mắt không ngừng rơi xuống, hắn đi tới cạnh Tô Nam: "Tô tỷ, chị phải giúp em với, chị xem thằng nhóc này kiêu ngạo thế nào không, nó căn bản không coi chị ra gì, chị nên trực tiếp giết chết nó đi, có thế nó mới biết mình sai ở đâu." Tô Nam hít một hơi sâu, nhìn chằm chằm Đao Ba Ca: "Chẳng lẽ những lời tôi nói cậu không nghe hiểu sao?

Tôi nói lại lần nữa, không cần phải so đo với anh ta nhiều như vậy, cũng không cần làm mấy chuyện vô ích đó, hiểu chưa?" Đao Ba Ca không còn cách nào khác, đành gật đầu.

Tô Nam đã nói thế, hắn ngoài nghe lời thì còn có thể làm gì?

Nhưng trong lòng hắn vẫn vô cùng oán hận Tần Mặc, hắn lại dồn ánh mắt lên người anh, nếu ánh mắt có thể phun lửa thì có lẽ bây giờ hắn đã thiêu cháy cả nơi này rồi.

Tần Mặc tìm một chỗ ngồi xuống, quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Hai người đi giục bà chủ xem sao?

Chương 841

Có chuyện gì vậy?

Lâu thế rồi vẫn chưa xuống." "Đến đây, đến đây, khách quan à, tôi cũng cần phải tắm rửa chải chuốt chứ.

Các người sáng sớm đã làm loạn ở đây, tôi chẳng thể ngủ yên được, lát nữa nấu cơm cho các người có khi lại ngủ quên mất ấy." Bà chủ cười nói với đám người Tần Mặc.

Tần Mặc cau mày nói với bà chủ: "Bà chủ, bà hãy nhanh tay lên một chút, lát nữa chúng tôi phải xuất phát rồi, không thể nán lại đây quá lâu.

Nếu bà vẫn chưa chuẩn bị xong đồ ăn, chúng tôi sẽ bị trễ mất, đến lúc đó Mã lão bản sẽ đổ lỗi lên đầu bà đấy." Mã lão bản cũng vừa lúc đi tới, lão hừ lạnh một tiếng nhìn bà chủ: "Chuyện gì vậy?

Tôi đã xuống muộn thế này rồi mà tại sao vẫn chưa chuẩn bị xong đồ ăn?" Ngay cả cô nhân tình của Mã lão bản cũng lộ vẻ khó chịu: "Đám nhà nghèo các người thì nên làm việc cho nhanh nhẹn một chút, bản lĩnh không có thì thôi, mặt mũi cũng chẳng ra sao, lại còn không biết làm việc cho tử tế thì phải làm sao đây?" Nói đoạn, nhân tình của Mã lão bản đặc biệt tìm một chỗ ngồi xuống, lại nhìn người đàn ông bên cạnh: "Còn anh nữa, trông khờ khạo chẳng được tích sự gì, không mau đi lấy sữa cho chúng tôi uống." Người đàn ông vâng dạ một tiếng, cúi đầu rời đi, không dám nói lời nào.

Không lâu sau, bà chủ đã chuẩn bị xong đồ ăn và đặt lên bàn. "Đúng rồi bà chủ, thuộc hạ của tôi bị thương, bà giúp cậu ta bôi thuốc đi." Tô Nam nói đoạn nhìn về phía Đao Ba Ca.

Đao Ba Ca đang trừng mắt nhìn Tần Mặc, nghe Tô Nam nói vậy,

hắn bĩu môi đứng dậy: "Tôi không cần, tôi chỉ cần Tần Mặc xin lỗi tôi." Tần Mặc bật cười, người này không phải bị lừa đá hỏng não rồi chứ, lại muốn anh xin lỗi hắn. "Anh nghĩ hơi nhiều rồi đấy, muốn tôi xin lỗi là chuyện không tưởng.

Có thời gian đó thì anh nên ăn nhiều một chút, bổ sung dinh dưỡng để lát nữa lên đường không bị ngất giữa chừng." "Hiện giờ tôi bị thương, tiến độ của đội ngũ có thể sẽ bị tôi kéo chậm lại.

Thằng nhóc mày nếu biết điều thì mau xin lỗi tao đi, rồi tao mới đi bôi thuốc, như vậy cả hai bên đều không lãng phí thời gian." Mã lão bản cau mày nhìn Đao Ba Ca: "Cậu làm sao vậy?

Nếu thực sự làm chậm tiến độ của tôi, đừng trách tôi không khách khí." Đao Ba Ca cảm thấy thái độ của Tần Mặc với hắn như vậy thì thôi, vì thực lực của Tần Mặc rành rành ra đó, nhưng Mã lão bản thì dựa vào cái gì?

Đao Ba Ca trực tiếp rút dao găm đặt lên bàn: "Mã lão bản, cho dù tôi có hộ tống ông đến đây thì ông tốt nhất cũng nên ăn nói hẳn hoi với tôi, nếu không đừng trách lưỡi dao này không nể mặt người quen." Mã lão bản trừng mắt, quay đầu nhìn Tần Mặc: "Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Không biết nói vài câu à?" Tần Mặc nheo mắt: "Liên quan gì đến tôi?

Đó là ân oán giữa ông và hắn, đừng lôi tôi vào, tôi chẳng rảnh mà quản mấy chuyện linh tinh này.

Vả lại, ông trả tôi bao nhiêu tiền thì tôi làm bấy nhiêu việc, đừng hòng bắt tôi làm thêm." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp quay về phòng.

Thấy điệu bộ này của Tần Mặc, Đao Ba Ca bĩu môi nhìn Mã lão bản: "Thấy chưa, ngay cả Tần Mặc cũng không muốn giúp ông, để

xem ông còn làm gì được nữa.

Khuyên ông mau xin lỗi tôi đi." Mã lão bản nghiến răng, tuy trong lòng cảm thấy vô cùng nhục nhã nhưng lão chỉ đành xin lỗi trước: "Là lỗi của tôi." Dù sao đối phương cũng đang cầm dao, mà tính khí của hắn cũng chẳng ra gì.

Đao Ba Ca hừ lạnh, nhìn theo bóng lưng Tần Mặc rồi quay đầu lại, bước tới cạnh bà chủ, nhỏ giọng nói vài câu.

Bà chủ cau mày: "Cậu định làm gì vậy?" Nhưng chưa kịp nói hết câu, lưỡi dao của Đao Ba Ca đã kề vào cổ bà chủ: "Làm theo lời tao nói, nếu không đừng trách tao không khách khí." Bà chủ không còn cách nào khác đành nghe theo Đao Ba Ca, sau đó bà lấy ra một vò rượu đưa cho hắn: "Của cậu đây." Sắc mặt Đao Ba Ca mới dịu đi một chút, hắn nhìn lên tầng hai rồi xách vò rượu đi lên.

Tiếp đó, hắn trực tiếp đổ rượu ngay trước cửa phòng Tần Mặc.

Thấy Đao Ba Ca lấy bật lửa ra, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức không nhịn được nữa, cả hai xông lên định đánh cho hắn một trận tơi bời, nhưng Đao Ba Ca vẫn kịp ném bật lửa xuống đất.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cưỡi lên người Đao Ba Ca, đấm túi bụi. "Được rồi, đừng đánh nữa, mau dập lửa đi, kẻo lát nữa Tần Mặc bị thiêu chết bên trong mất." Lê Thố chạy lên lầu, sắc mặt hơi khó coi, cậu nhìn quanh rồi nhanh chóng xách một xô nước dội vào cửa phòng, nhưng tiếc là không có tác dụng gì mấy.

Một lúc sau, Tần Mặc đột nhiên xuất hiện ở dưới lầu, hơi bất lực đảo mắt: "Các người đang làm gì thế?

Tuy cửa phòng bị cháy thật, nhưng tôi có thể nhảy từ cửa sổ xuống mà." Thấy Tần Mặc bình an vô sự, Lê Thố mới thở phào nhẹ nhõm, ngay cả thái độ của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng tốt lên

nhiều.

Tần Mặc nhìn hai người họ, bọn họ hiểu ý anh nên càng đánh Đao Ba Ca dữ dội hơn.

Đợi đến khi trút hết cơn giận, hai người mới đứng dậy khỏi người Đao Ba Ca. "Đừng tưởng hôm nay xuất phát là xong, hai chúng ta nhất định phải cho mày nếm mùi lợi hại.

Tao nói cho mày biết, tốt nhất là mày nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu còn làm Tần Mặc không vui thì đừng trách tao lột da mày." Hạo Thiên Chân nói xong thì hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn bà chủ: "Bà còn đứng ngây ra đó làm gì?

Đồ ăn chuẩn bị cho chúng tôi xong chưa?" Hạo Thiên Chân vẫn nhớ kỹ lời Tần Mặc dặn nên phải giữ vẻ nóng nảy.

Trong mắt bà chủ mang theo nụ cười nhạt: "Sắp xong rồi, các người cứ ngồi đó đợi một lát, tôi sẽ bưng lên ngay." Tần Mặc gật đầu, sau đó ngồi xuống tầng một: "Vốn định ở trong phòng nghỉ ngơi một chút, không ngờ lại bị người ta phá hỏng, thôi thì ăn chút gì đó cho bình tĩnh lại vậy." Nói rồi, Tần Mặc còn gác chân lên ghế.

Mã lão bản nhìn người đàn ông phía bên kia, nhỏ giọng nói vài câu, thuộc hạ của lão lộ vẻ khó xử: "Chắc chắn phải làm vậy sao?

Dù sao chúng ta cũng đang đi cùng nhau, làm thế này có hơi quá đáng không?" "Mày cứ ngoan ngoãn nghe lời là được, mày là thuộc hạ của ai?" Người thuộc hạ suy nghĩ một chút rồi vâng lệnh, quay người rời đi.

Tần Mặc biết bọn họ đi làm gì, nhưng anh thấy giữ Đao Ba Ca lại cũng chẳng có ích lợi gì, đối với bọn họ hắn chỉ là gánh nặng, có chết cũng chẳng sao.

Hơn nữa chuyện này là do Mã lão bản sai người làm, không liên

quan đến anh.

Dẫu có xảy ra chuyện gì thì cũng là Mã lão bản tự chịu.

Tuy nhiên, loại thuốc đó quả thực khá đáng sợ.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Cho đến khi ngửi thấy một mùi hương, mắt Tần Mặc mới sáng lên, anh cười nói với bà chủ: "Bà chủ, không ngờ tay nghề của bà lại tốt thế này.

Nếu bà ra ngoài mở tiệm, nhất định sẽ bán rất chạy, cớ sao cứ phải ở lại cái sa mạc này?" Tay bà chủ hơi khựng lại, mắt mang theo ý cười, cố ý tìm một cái cớ: "Chẳng phải vì người đàn ông của tôi sao?

Anh ấy vốn luôn ở trong sa mạc này, sản nghiệp đều ở đây, sao tôi có thể bỏ lại được chứ.

Với lại các người cũng thấy con trai tôi rồi đó, đầu óc nó không được tốt lắm." Cũng không hẳn là đầu óc không tốt, chỉ là quá hiền lành, bị người khác ức hiếp cũng không biết lên tiếng.

Tần Mặc ừ một tiếng: "Hóa ra là vậy.

Được rồi, tôi biết rồi, sau này có cơ hội các người có thể ra ngoài mở khách sạn, tôi sẽ tạo điều kiện và tìm người bảo vệ các người." "Anh cũng tốt bụng quá nhỉ." Bà chủ toe toét cười nhìn Tần Mặc, anh xua tay.

Lúc này, tất cả mọi người ngồi xuống chuẩn bị ăn uống.

Nhưng mới ăn được một lúc, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng động, Tần Mặc cau mày. "Chẳng lẽ con trai tôi gặp chuyện gì rồi?" Bà chủ nói đoạn liền cau mày định chạy ra ngoài thì bất ngờ một nhóm người xông vào, vây quanh bàn ăn.

Hệ thống nhắc nhở Tần Mặc: 【Đinh, phát hiện mộ huyệt sinh vật, yêu cầu tiêu diệt ngay lập tức.】 Tần Mặc dồn ánh mắt vào một người trong số đó.

Nếu không đoán sai, có lẽ vấn đề nằm ở trên người hắn.

Người này đứng trong đám đông và đang đội một chiếc mũ trùm đầu.

Tần Mặc xoa cằm, quan sát kỹ đối phương, đối phương lúc này cũng nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Chương 842

Tần Mặc có thể thấy ánh mắt hắn vương chút sắc đỏ, trông như tà khí máu.

Có lẽ người này quả thực không đơn giản.

Nhưng Tần Mặc không nói gì nhiều, chỉ từ từ đứng dậy: "Các người là ai?

Tại sao lại tới đây?" Tần Mặc hỏi thì đối phương chỉ cười lạnh nhìn anh: "Đó không phải việc của mày, mày chỉ cần biết rằng đám người các người sắp phải chết ở đây rồi." Tần Mặc nhướng mày, không ngờ bọn họ nói chuyện cũng nực cười thật. "Vậy sao?

Vậy thì chúng ta cứ thử xem ai mạnh hơn nhé." Tần Mặc nhún vai, thực sự anh chẳng hề sợ bọn họ.

Nếu bọn họ muốn động thủ, Tần Mặc đương nhiên sẽ tiếp đến cùng.

Hạo Thiên Chân cũng bước tới bên cạnh Tần Mặc để hỗ trợ. "Tần Mặc tiên sinh, thực sự xin lỗi." Bà chủ đứng bên cạnh cười nói, bà đánh giá Tần Mặc một lượt: "E rằng bây giờ anh đã không còn chút thực lực nào nữa rồi nhỉ?" Tần Mặc cau mày, sau đó anh cẩn thận cảm nhận, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, lại nhìn bà chủ: "Là do bà làm?

Tại sao bà lại làm vậy?" Bà chủ liền gỡ bỏ lớp mặt nạ da người trên mặt xuống.

Bên dưới là một khuôn mặt tinh tế, khá xinh đẹp. "Thật xin lỗi, tôi là người của Uông gia." "Uông gia." Hạo Thiên Chân khựng lại, rồi nheo mắt. "Còn đám người các người nếu không muốn chết thì mau

rời khỏi đây ngay." Bà chủ vừa nói vừa nhìn chằm chằm mấy người phía sau Mã lão bản.

Mã lão bản nuốt nước miếng, dồn ánh mắt lên người Tần Mặc, nhỏ giọng hỏi: "Anh có nắm chắc không?" Tần Mặc lắc đầu.

Anh cảm thấy chỉ có thế này mới khiến đối phương lộ ra bộ mặt thật.

Hạo Thiên Chân quay đầu, nhìn mấy người thuộc hạ bên cạnh: "Các ngươi đừng ở đây nữa, mau rời đi đi, ở đây không có ích gì cho các ngươi đâu." Bọn họ nhìn nhau rồi lắc đầu.

Hạo Thiên Chân đối xử với họ khá tốt, sao họ có thể bỏ rơi anh được?

Trong lòng Hạo Thiên Chân bỗng thấy được an ủi, không ngờ mấy người này tuy bị thuốc ảnh hưởng nhưng đối với mình vẫn tốt như vậy, quả nhiên là anh em tốt. "Xem ra các ngươi đều muốn chết ở đây cả rồi." Bà chủ cười lạnh, sau đó bước tới cạnh Tần Mặc, đi một vòng quanh anh rồi đánh giá: "Tôi thấy thằng nhóc cậu trông cũng bảnh bao đấy, hay là thế này đi, cậu đi theo tôi, tôi sẽ giữ mạng cho cậu nhưng phải phế bỏ thực lực của cậu, thấy thế nào?" Tần Mặc lắc đầu, quay sang nhìn người đội mũ trùm: "Bà muốn tôi giống như hắn, trở thành một con quái vật chẳng ra ngô chẳng ra khoai sao?" Nghe thấy lời này, người dưới lớp mũ trùm lập tức khựng lại, hắn không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy, chẳng phải là đang sỉ nhục hắn sao?

Tần Mặc thấy biểu hiện đó, trong mắt hiện lên nụ cười nhạt.

Ngay khi người đội mũ trùm định động thủ, bà chủ đã ngăn lại, bà vẫn nhìn chằm chằm Tần Mặc: "Này cậu nhóc, tôi đang cho cậu cơ hội sống đấy, đừng có không biết quý trọng.

Nếu cậu thực sự không nắm bắt được thì thảm lắm đấy." Bà chủ

lắc đầu, bà chỉ cần nói rõ thực tế là được, còn những chuyện khác không cần nói nhiều với Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày: "Vậy sao?

Vậy thì cho tôi mở mang tầm mắt chút đi." Tần Mặc nhún vai, nói thật, anh chẳng hề để bọn họ vào mắt, dù có là người của Uông gia thì đã sao?

Anh cũng chỉ là đang dụ bọn họ cắn câu mà thôi.

Mã lão bản bên cạnh hít sâu một hơi: "Các người tới đây làm gì?

Cần tiền sao?

Dù đây là một hắc điếm nhưng không sao, chỉ cần các người thả chúng tôi đi, tôi có thể đưa hết tiền của mình cho các người." Mã lão bản nghĩ rằng chỉ cần mình còn sống thì vẫn có thể kiếm lại tiền, số tiền đưa ra coi như của đi thay người.

Nhưng bà chủ lại bĩu môi, đi tới cạnh Mã lão bản, khinh bỉ lắc đầu: "Ông nghĩ chúng tôi cần chút tiền đó của ông sao?

Cũng không nhìn lại xem mình là cái thứ gì mà đòi ngồi cùng mâm với chúng tôi." Bà chủ nói xong liền tát một cái vào mặt Mã lão bản.

Mã lão bản có chút ấm ức ôm mặt, người này nói chuyện thì cứ nói chuyện, sao lại còn động chân động tay?

Tần Mặc đứng bên cạnh thấy Mã lão bản như vậy thì không nhịn được mà bật cười.

Bà chủ lại bước tới cạnh Tần Mặc, đưa tay nâng cằm anh lên: "Đừng có mừng vội, chẳng mấy chốc sẽ đến lượt cậu thôi.

Nói đi, cậu rốt cuộc có sẵn lòng đi theo tôi không?" Bàn Tử bên cạnh nghe bà chủ nói vậy thì bất lực lên tiếng: "Nếu Tần Mặc đã không muốn rồi thì sao bà còn ép cậu ấy?

Hay là bà xem tôi đi, tôi chắc chắn là sẵn lòng.

Hai chúng ta ở bên nhau..." Bà chủ cau mày nhìn chằm chằm Bàn Tử: "Cút ngay cho tôi, cũng không nhìn lại xem mình trông thế nào, bà đây mà thèm để ý đến hạng như ông à?" Bàn Tử tỏ vẻ đau lòng, thở dài: "Sao bà có thể nói thế được?

Dù sao tôi cũng đã bày tỏ lòng mình, trái tim chân thành bày ra trước mặt mà bà không biết quý trọng, còn nói những lời sỉ nhục tôi, thật khiến tôi đau lòng quá." Nói rồi, Bàn Tử còn vờ đưa tay lau nước mắt nơi khóe mắt.

Trên mặt bà chủ hiện rõ vẻ ghét bỏ: "Mau cút đi cho tôi, đừng nói mấy lời xằng bậy đó nữa, tôi không có hứng thú với ông." Tiếp đó, bà chủ lại nhìn Tần Mặc, mỉm cười: "Chàng trai trẻ, cậu chỉ có duy nhất một cơ hội này thôi, tôi hy vọng cậu có thể nắm bắt tốt, đừng để tôi thất vọng, nếu không cậu có thể sẽ phải bỏ mạng tại đây đấy." Bà chủ nhún vai, bà cảm thấy vẫn nên nói rõ thực tế với Tần Mặc để anh không vô tình từ chối.

Nhưng Tần Mặc vẫn giữ nguyên thái độ: "Chẳng lẽ tôi nói còn chưa đủ rõ sao?

Tôi biết các người muốn đưa tôi về làm gì.

Người của Uông gia trước nay vốn chẳng tốt lành gì." Bởi vì từ khi họ bắt đầu hành động, người của Uông gia luôn cản trở hoặc can thiệp vào, thậm chí là dẫn dắt họ.

Khi đối phương cần thì sẽ dẫn dắt để họ giúp việc, nhưng khi không cần nữa thì sẽ ra tay.

Đối với hạng người này, trong lòng Tần Mặc vô cùng khinh bỉ.

Thấy Tần Mặc như vậy, Tô Nam nheo mắt: "Chúng tôi đến đây chỉ vì nhiệm vụ của mình, không có ý định gì khác, các người cũng

không cần gây xung đột với chúng tôi, chúng tôi sẽ không ảnh hưởng đến các người." Tô Nam trực tiếp lên tiếng, bà chủ liếc nhìn Tô Nam một cái: "Tôi biết các người đến từ đoàn đánh thuê, nên cũng không muốn quá làm khó.

Tôi đã cho các người cơ hội rời khỏi đây nhưng chính các người không biết quý trọng, không thể trách tôi được." Bà chủ lắc đầu, Tô Nam quay lại hỏi nhỏ Tần Mặc: "Thế nào?

Anh có nắm chắc không?" Tần Mặc đương nhiên không nói cho Tô Nam biết, anh chẳng buồn để ý đến cô ta, chỉ nhìn bà chủ: "Hay là thế này đi, bà thả hết mấy người bạn này của tôi ra, tôi sẽ bằng lòng đi theo bà, thấy sao?" Bà chủ hơi ngạc nhiên, không ngờ Tần Mặc lại thực sự quỳ gối dưới chân mình, bà cười lớn rồi quay sang nhìn mấy người bên cạnh: "Vậy cậu nói xem, cậu muốn tha cho những ai?" Tần Mặc chỉ tay vào Hạo Thiên Chân và thuộc hạ của cậu ấy, cả Lê Thố và Bàn Tử nữa: "Thả hết mấy người này đi, còn những người khác không quan trọng." Mã lão bản nghe xong thì trừng lớn mắt, vội vàng mắng to: "Thằng nhóc này, mày kiếm được bao nhiêu lợi lộc từ tao mà sao không biết cứu tao đi hả?

Chẳng lẽ mày không muốn lấy tiền nữa sao?" Lão nghĩ nếu Tần Mặc thực sự mở miệng, có lẽ bà chủ kia sẽ thả lão ra.

Nhưng không ngờ Tần Mặc lại chẳng thèm nhìn lão lấy một cái.

Tần Mặc liếc nhìn Mã lão bản, đánh giá một lượt rồi lắc đầu, trong mắt lộ vẻ khinh bỉ: "Thôi ông bỏ đi, tôi thấy ông không có tư cách để tôi cứu đâu." Đương nhiên những lời này Tần Mặc chỉ nói để lừa gạt đám người này thôi, anh lại quay sang nhìn bà chủ: "Bà thấy thế nào?" Bà chủ nhướng mày: "Tôi nghe nói hai người này có quan hệ rất tốt với cậu phải không?" Bà vừa nói vừa nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, cả hai đều vô cùng khinh bỉ bà chủ.

Tuy không hiểu tại sao Tần Mặc lại nói vậy nhưng họ vẫn phối hợp theo ý anh. "Hay là thế này đi, những người khác tôi có thể thả, nhưng hai người này cậu chỉ được chọn một.

Từ trước đến nay, hai kẻ này đã gây không ít trở ngại cho kế hoạch của chúng tôi." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cau mày, đặc biệt là Bàn Tử, anh bất lực lên tiếng: "Này tiểu nương tử, bà trông xinh đẹp thế này sao lại có thể nói ra những lời đó?

Chương 843

Bàn gia tôi nhất kiến chung tình với bà, vậy mà bà lại đối xử với tôi như thế, thật quá đau lòng." Nghe vậy, bà chủ khinh bỉ hừ lạnh: "Đừng nói mấy chuyện vô ích đó với tôi, tôi chỉ hỏi cậu có đồng ý hay không thôi.

Nếu thực sự đồng ý thì chọn một trong hai người họ đi, thời gian của tôi không còn nhiều đâu." Bà chủ nói đoạn còn đặc biệt nhìn đồng hồ trên tay.

Người đội mũ trùm bên cạnh trực tiếp lên tiếng: "Nói nhảm với bọn họ nhiều thế làm gì, cứ bắt hết lại chẳng phải xong rồi sao?

Nếu cô đã ưng thằng nhóc này thì lát nữa về báo cáo với tộc nhân là được, không cần phải trì hoãn ở đây." Hắn luôn cảm thấy nán lại đây lâu không có gì tốt cho họ, nên khuyên nhủ bà chủ.

Sắc mặt bà chủ hơi khó coi, bà quay đầu nhìn người đội mũ trùm bằng ánh mắt âm trầm: "Liên quan gì đến ngươi?

Đây là giao dịch giữa ta và hắn, không mượn ngươi xen vào." Người đội mũ trùm định nói gì đó nhưng nghĩ đến địa vị của bà chủ, hắn đành hừ lạnh một tiếng rồi quay đi chỗ khác." Anh ngồi đó, vì bà chủ đã nói như vậy, nên anh đợi một lúc, khi nào đối phương cần giúp đỡ thì anh mới ra tay, thời gian còn lại cứ ở đây nghỉ ngơi.

Tránh việc nói ra những lời đó lại khiến bà chủ không vui.

Bà chủ thì nhìn chằm chằm vào Tần Mặc, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Hay là ba người các cậu bàn bạc kỹ một chút đi, tôi biết quan hệ giữa ba người rất tốt, hãy nghĩ xem ai sẽ là người chết thay cho hai

người còn lại.” Tần Mặc giơ tay lên.

“Vậy để tôi chết thay hai người họ đi.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử trợn tròn mắt, hai người không ngờ Tần Mặc lại có thể nói ra lời như vậy, họ vội vàng kéo cánh tay Tần Mặc.

Tần Mặc không ngờ hai người họ lại diễn như thật, nhưng hiện tại anh cũng không tiện nói gì, chỉ nhìn chằm chằm họ.

“Hai người quay về nhớ giúp tôi chăm sóc cửa hàng đồ cổ là được rồi, đó là tài sản cha mẹ tôi để lại, tôi hy vọng nó có thể duy trì lâu dài.” “Còn về nguyện vọng khác thì tôi không có, vả lại đi theo mỹ nữ này chắc chắn sẽ không phải chịu thiệt thòi.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều cau mày, Tần Mặc rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

“Thế thì không được, chắc chắn không thể để cậu chết.

Hơn nữa, chính cậu đã nói sẽ đi theo tôi, nên cậu chỉ có thể chọn một trong hai người họ.” Gương mặt Tần Mặc lộ vẻ khó xử, anh nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

“Không phải chỉ là chết thôi sao?

Bàn Gia ta trước giờ chưa từng sợ hãi, vậy cứ để ta chết thay hai người đi, sao cũng được.” Bàn Tử nhún vai, anh thực sự xem nhẹ cái chết của chính mình.

Tần Mặc đương nhiên hiểu suy nghĩ của Bàn Tử, anh đưa tay vỗ vai cậu ấy.

“Đừng nói thế.” Sau đó, Tần Mặc quay đầu nhìn bà chủ ở phía đối diện.

“Chẳng lẽ thực sự không thể thả hai người họ sao?

Tôi có thể thấy cô cũng khá có bản lĩnh, nếu cô bằng lòng tha cho

họ, tôi sẽ tận tâm tận lực đi theo cô, thấy thế nào?" Bà chủ bĩu môi.

"Tôi đã dành cho cậu sự khoan dung lớn nhất rồi.

Hơn nữa, cậu có biết tôi phải chịu áp lực lớn thế nào mới có thể xin tha cho một người không?

Cho nên cậu hãy mau chóng trân trọng đi, đừng có mặc cả với tôi nữa, nếu không e là đến một người tôi cũng không giữ lại được." Tần Mặc lại nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân với vẻ bi thiết.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Anh lên tiếng hỏi họ: "Họ nói chỉ được sống một người, giờ tính sao?" "Tính sao là tính sao?" Bàn Tử bĩu môi, đã đến nước này rồi mà Tần Mặc vẫn còn tâm trạng nói đùa, thôi đừng đùa nữa.

Tần Mặc hiểu ý Bàn Tử, anh gật đầu.

"Được thôi, nếu tôi không thể làm theo ý các người, vậy chỉ còn cách giải quyết các người thôi." Khi nói lời này, Tần Mặc đưa mắt nhìn bà chủ và những người khác.

Tên mặc áo choàng nghe vậy thì cười lạnh, hắn đứng dậy, ngay sau đó trên người hắn xuất hiện rất nhiều hắc vụ.

"Tiểu tử, trước đó ngươi đã hại chết bao nhiêu người của gia tộc ta, vậy mà còn dám nói khoác, tin là ta sẽ giết chết ngươi ngay lập tức không?" Bà chủ bên cạnh cũng lên tiếng: "Cậu em này đừng có làm càn nhé, tôi đã cho cậu cơ hội rồi thì nhất định phải nắm bắt lấy, việc gì phải cùng sinh cộng tử với đám người này, chẳng có chút lợi lộc nào cho cậu cả." Thật lòng mà nói, cô ta thấy Tần Mặc trông khá bảnh bao nên cũng để mắt tới gương mặt này, nếu thực sự có thể mang anh về nuôi trong phòng thì đúng là tuyệt vời.

Tần Mặc nhún vai.

“Thì đã sao?

Ít nhất họ là anh em của tôi, còn mấy người các người đối với tôi chẳng là cái thá gì cả.” Tần Mặc cười lạnh.

Dù sao cũng đã đến nước này, anh không cần phải tiếp tục giả vờ nữa, có trở mặt với đám người này cũng chẳng sao.

Ban đầu bà chủ còn thấy Tần Mặc khá thú vị, nhưng nghe những lời này, sắc mặt cô ta trầm xuống, cô ta đột ngột chỉ tay vào anh.

“Đây là cậu tự nói đấy nhé, nếu lát nữa có kết cục gì thì đừng có trách tôi.” Bà chủ lắc đầu, rồi nhìn sang tên áo đen bên cạnh.

“Nhớ lấy, lời của gia tộc dặn là tiểu tử này phải được mang về sống sót, còn những kẻ khác thì không cần thiết.” Nói xong, bà chủ trực tiếp vỗ tay, những người xung quanh bắt đầu bao vây lại.

Đám thủ hạ của Hạo Thiên Chân đương nhiên muốn ra tay, nhưng bà chủ lại cười lạnh nói: “Các người chẳng lẽ vẫn chưa biết sao, hiện tại trên người các người đã bị tôi hạ dược, các người căn bản không thể sử dụng toàn lực, bây giờ chỉ có con đường chết.” Những người đó nghe xong đều trợn tròn mắt, họ không ngờ bà chủ lại ra tay đến mức này, lập tức nhìn nhau đầy lo lắng.

Tần Mặc cũng nhận ra ý đồ của họ, anh mỉm cười nói: “Yên tâm đi, mọi người sẽ không sao đâu.” Nói xong, Tần Mặc lại nhìn bà chủ.

Cô ta bĩu môi, trong mắt lộ vẻ khinh miệt.

“Tiểu tử, tôi biết thực lực của cậu cũng được, nhưng lần này cậu thực sự đã thất bại rồi.

Bất kể cậu là thánh nhân phương nào, chỉ cần trúng phải thứ đó của tôi thì không có khả năng xoay chuyển đâu.” Tần Mặc gật đầu.

“Vậy sao?

Chẳng lẽ cô không nghe người trong gia tộc nói à?

Trên người tôi có sức mạnh của Hắc Long Huyết Mạch, cô có biết Hắc Long Huyết Mạch là khái niệm gì không?" Tần Mặc hỏi ngược lại khiến bà chủ hơi chững lại, nhưng rồi cô ta vẫn tỏ vẻ không quan tâm.

"Bất kể là huyết mạch gì, hiện tại cậu cũng không thể phát huy được, vì dược vật đã áp chế sức mạnh đó rồi." Tần Mặc thở dài một tiếng.

"Được rồi, vậy thì để cô cảm nhận một chút." Nói đoạn, Tần Mặc giải phóng sức mạnh huyết mạch của mình, đồng thời anh còn tỏa ra một luồng năng lượng lớn truyền vào người đám thủ hạ của Hạo Thiên Chân.

Những người này đều chấn kinh, họ không hề phản kháng nhưng cảm nhận được trong cơ thể mình có thứ gì đó bị tách rời ra, vô cùng sảng khoái.

Tên áo đen thấy cảnh này thì tim thót lại một cái, hắn biết Tần Mặc chắc chắn đang làm điều gì đó bất lợi cho mình.

"Mau ngăn hắn lại!" Sau lời nói của tên áo đen, một đám người đông đảo lập tức lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, anh đột ngột dẫm mạnh xuống đất.

Cùng lúc đó, xung quanh xuất hiện một cơn lốc xoáy.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy này lao thẳng vào đám người kia.

Chương 844

Khá nhiều kẻ bị cuốn vào trong lốc xoáy, miệng phát ra những tiếng thảm thiết, trong không khí thoang thoảng mùi máu nồng nặc.

Mã lão bản ở bên này ngửi thấy mùi máu thì nhíu mày, gương mặt lộ vẻ lo lắng, nhỏ giọng nói với mấy người bên cạnh: "Mau tìm chỗ nào trốn đi, chúng ta không phải đối thủ của họ đâu, giữ mạng là quan trọng nhất." Những người khác lập tức đáp lời, rồi họ đưa Mã lão bản vào một căn phòng và khóa cửa lại.

Bà chủ cũng nhìn thấy điều đó, nhưng cô ta biết nhiệm vụ chính lần này là Tần Mặc, những kẻ khác đều không quan trọng nên cô ta chẳng thèm để ý.

Họ muốn thế nào thì tùy.

Hiện tại bà chủ đang nhìn Tần Mặc với ánh mắt u ám, đám người này không ngờ Tần Mặc lại có bản lĩnh thoát khỏi dược vật như vậy.

"Tại sao lại như vậy?" Bà chủ không hiểu nổi lắc đầu, rồi quay sang nhìn Tô Nam.

Tô Nam không nhìn lại cô ta mà chỉ đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Vì Tần Mặc không sao, nghĩa là anh chắc chắn có thể thoát ra được.

Tiếp xúc với Tần Mặc bấy lâu, Tô Nam rất hiểu bản lĩnh của anh, nên cô chỉ cần đứng xem là được.

Không lâu sau, Tần Mặc lại ngưng tụ một luồng năng lượng khổng lồ.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Luồng năng lượng này lao về phía những kẻ đang ở gần Tần Mặc nhất.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hiện đang đứng chắn trước mặt Tần Mặc, hai người nghĩ rằng khi anh đang cứu người thì tuyệt đối không được để anh xảy ra chuyện.

Chỉ cần những người khác bình an vô sự thì vấn đề không quá lớn.

Chỉ trong chốc lát, Tần Mặc đã loại bỏ hoàn toàn dược vật trên người đám thủ hạ.

Anh thở phào một cái, rồi trừng mắt nhìn đám người áo đen phía bên kia.

Việc cần làm bây giờ là giải quyết hết đám người nhà họ Uông này.

Tần Mặc không hề có thiện cảm với bọn chúng.

"Cuồng Phong Nhận!" Những lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh dùng chúng đánh về phía mấy tên người nhà họ Uông gần nhất.

Những kẻ này ngã rạp xuống đất, nôn ra máu, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tần Mặc bĩu môi, lộ vẻ khinh thường, sau đó anh quay đầu nhìn kẻ mặc áo choàng.

"Bây giờ đến lượt ngươi." Chỉ cần giải quyết được hắn, tiếp theo anh sẽ không phải lo lắng nhiều nữa.

Đối phương không ngờ Tần Mặc lại dám nói những lời ngạo mạn như thế, hắn nắm chặt nắm đấm, hừ lạnh: "Ngươi chắc chắn muốn đấu với ta sao?

Ta phải nói trước cho ngươi rõ, ngươi chưa chắc đã đánh thắng được ta đâu." Tần Mặc đảo mắt khinh bỉ.

“Ngươi đã nói thế thì chúng ta cứ thử xem, ai thắng ai thua còn chưa biết được đâu.” Hơn nữa, đối phương là người nhà họ Uông, đã đến đây rồi chắc chắn phải giao đấu, nói mấy lời vô ích đó làm gì?

“Người nhà họ Uông các người đều thích phí lời như vậy sao?” Khi Tần Mặc nói câu này, anh còn quay sang nhìn bà chủ.

Cô ta sững người, cau mày lại.

“Vừa rồi tôi phí bao nhiêu thời gian với cậu chẳng phải là vì muốn cứu cậu sao?

Không ngờ cậu lại vô tâm như vậy.

Thôi bỏ đi, mau giết hắn đi cho xong.” Bà chủ xua tay, khi nói lời này vẫn nhìn chằm chằm vào tên áo đen bên cạnh.

Tên mặc áo choàng bĩu môi, bây giờ bà chủ mới nói thế, sao lúc nãy không nói luôn đi?

Nhưng gã đàn ông áo choàng cũng lười nói thêm, chỉ nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Nếu tiểu tử ngươi đã muốn chết như vậy thì đừng trách ta.” Nói rồi, hắn lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, anh dùng khuỷu tay đánh về phía gã.

Gã đàn ông áo choàng lập tức bị Tần Mặc ép lùi lại, hắn cau mày, có chút kinh ngạc trước sức mạnh của tiểu tử này, quả thực nằm ngoài dự kiến của hắn.

Nhưng không sao.

“Bây giờ còn đội cái áo choàng này thì có ích gì chứ?

Tôi đã biết tình hình của ngươi rồi.” Tần Mặc lắc đầu.

Gã đàn ông nhướng mày, không ngờ Tần Mặc lại nói vậy, nhưng

nếu Tần Mặc đã nói thế, hắn sẽ cho anh thấy diện mạo thật sự của mình.

Sau đó, gã đàn ông hất chiếc mũ trùm đầu xuống, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc quan sát kỹ đối phương.

Thân hình của hắn trông khá vạm vỡ, nhưng cơ thể vẫn bị che khuất dưới lớp áo choàng đen, nên Tần Mặc không nhìn rõ được bên dưới ra sao, chỉ thấy được phần da lộ ra ngoài.

Lớp da đó đã biến thành một màu xám xịt, mạch máu còn lộ rõ những vệt đỏ trông vô cùng đáng sợ.

Không chỉ vậy, trên người hắn còn có từng mảng vết lốm đốm, trông giống hệt như những vết thi ban trên tử thi.

"Cái quái gì thế này?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều nhìn thấy, hai người cau mày, lộ vẻ ghê tởm nhìn Tần Mặc hỏi: "Tại sao người hắn lại biến thành cái dạng này?" Tần Mặc nhướng mày: "Đương nhiên là do dược vật của người nhà họ Uông làm ra rồi." Nói xong, Tần Mặc lấy Thần Hoàng Kiếm ra, chỉ thẳng vào gã đàn ông.

"Chỉ tiếc là thứ này chẳng có tác dụng gì với tôi, vả lại ngươi sớm muộn cũng sẽ chết dưới lưỡi kiếm này.

Vì vậy tôi khuyên ngươi một câu, mau rời khỏi đây, đưa đám người nhà họ Uông này chạy trốn đi." Nhưng những lời này của Tần Mặc trong mắt đối phương lại là sự khiêu khích trắng trợn.

"Không ngờ ngươi lại dám nói những lời ngông cuồng như vậy, hôm nay ta nhất định phải cho ngươi biết tay." Nói xong, hắn bất ngờ đưa ra bộ vuốt của mình.

Bộ vuốt đó có mấy chiếc xương lòi ra, và chúng vô cùng sắc nhọn.

Chỉ cần bộ vuốt này cào trúng Tần Mặc, e là anh cũng sẽ bị thương.

Tần Mặc cười lạnh, chỉ tiếc là anh không hề để hắn vào mắt.

Tần Mặc vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm va chạm với bộ vuốt, trên bộ vuốt lập tức xuất hiện một vết hằn.

Gã đàn ông cau mày, hắn nhìn bộ vuốt của mình, cảm thấy một tia đau đớn truyền lại.

Chương 845

Bộ vuốt này của hắn đã được cấy ghép từ rất lâu, nhưng chưa bao giờ gặp phải tình trạng này, vậy mà lần này lại có cảm giác như vậy.

Tần Mặc nhắc nhở: "Ngươi bán mạng cho gia tộc, nhưng lại bị họ coi như vật thí nghiệm, các ngươi đúng là vui vẻ trong nỗi khổ nhỉ.

Ngươi có biết bây giờ ngươi chẳng khác gì mấy sinh vật trong mộ huyệt, căn bản không phải là một con người bình thường không?" "Dùng đến lượt ngươi quản sao?

Ngươi chỉ cần biết hôm nay ngươi sắp chết dưới tay ta là được.

Chỉ cần giết được tiểu tử ngươi, gia tộc sẽ cho ta thêm nhiều tài nguyên, đến lúc đó..." Khi nói những lời này, ánh mắt tên áo choàng sáng rực lên.

Tần Mặc thở dài, nếu đối phương đã u mê như vậy thì anh cũng không cần lãng phí thời gian nữa.

Tần Mặc vung Thần Hoàng Kiếm đánh về phía tên áo choàng.

Hắn dùng bộ vuốt để chống đỡ.

Hắn biết bản lĩnh của Tần Mặc, nhưng bất kể thế nào, hắn cũng không thể lùi bước dễ dàng, phải đại chiến với Tần Mặc vài trăm hiệp ở đây.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tên áo choàng do dự một chút rồi tỏa ra rất nhiều hắc khí.

Luồng hắc khí này va chạm mạnh với quả cầu của Tần Mặc, trong không khí vang lên một tiếng nổ lớn.

Nghe thấy tiếng động, Tần Mặc cau mày, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Nếu cứ thế này, lát nữa không cẩn thận sẽ làm vạ lây đến những người khác mất.

Nghĩ vậy, Tần Mặc quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Họ đang đối phó với người nhà họ Uông, hiện tại vẫn chưa gặp vấn đề gì, nhưng trong lòng Tần Mặc vẫn hơi lo.

Do dự một hồi, Tần Mặc điều khiển không gian quanh họ, lập ra một kết giới.

Tên áo choàng cảm nhận được điều đó, hắn nheo mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc có ý gì đây?

Chẳng lẽ muốn nhốt hắn vào kết giới để dễ bề đối phó sao?

Tên áo choàng lắc đầu, quyết định không nghĩ nhiều nữa, cứ đối phó với Tần Mặc trước đã.

Hắn lại lao vào giao đấu với Tần Mặc, hai người không ngừng tung chiêu.

Tìm được cơ hội, Tần Mặc ngưng tụ một thủ ấn khổng lồ và tung ra.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn đập thẳng vào người tên áo choàng.

Sau khi trúng đòn, hắn ngã rạp xuống đất, nôn ra máu, sắc mặt cũng trắng bệch đi vài phần.

Tần Mặc thở phào, trong mắt hiện lên nụ cười nhạt, rồi anh nhìn đối phương nói: "Xem ra ngươi không phải đối thủ của tôi, khuyên ngươi một câu, tốt nhất nên ngoan ngoãn từ bỏ đi, nếu không ngươi chắc chắn sẽ chết dưới tay tôi." Tên áo choàng hừ lạnh một tiếng, lại đứng dậy nhìn Tần Mặc.

“Chưa chắc đâu.

Tuy rằng hiện tại thực lực của ngươi khá mạnh, nhưng không lâu nữa, toàn bộ thực lực này của ngươi sẽ chuyển sang người ta thôi.” Tần Mặc lắc đầu, nếu hắn đã chấp mê bất ngộ như vậy thì anh cũng không cần tha cho hắn.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Một thủ ấn khổng lồ khác xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tên áo choàng định ngưng tụ hắc khí để đối phó, nhưng hắn phát hiện cơ thể mình bỗng nhiên không thể cử động được.

“Chuyện gì thế này?” Tên áo choàng không hiểu nổi nhìn Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc tràn đầy ý cười.

“Ngại quá.

Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Dứt lời, Tần Mặc đồng thời tung thủ ấn đó vào người tên áo choàng.

Ngực hắn trúng đòn, lại ngã xuống đất nôn thêm búng máu, sắc mặt tái nhợt hẳn đi.

Tần Mặc thở phào, hừ lạnh một tiếng.

Việc tiếp theo cần làm là tiếp tục đối phó với tên này.

Sau đó, Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay đâm tới, tên áo choàng lúc này không còn cách nào khác đành phải né tránh.

May mà luồng sức mạnh vừa rồi tuy làm hắn bị thương, nhưng kết giới không gian xung quanh đã biến mất, nên hắn không cần quá lo lắng.

Tần Mặc thấy nhát kiếm không trúng cũng không nản lòng, ngược lại anh lộn nhào một cái ra sau lưng đối thủ, tung một cú đấm vào

lưng hắn.

Tên áo choàng dùng bộ vuốt chắn sau lưng mình.

Tần Mặc hơi ngạc nhiên, không ngờ tên này trông vậy mà vẫn khá linh hoạt.

Càng như vậy càng chứng tỏ đối phương khá khó nhằn, nên tiếp theo tuyệt đối không được lơ là.

Với suy nghĩ đó, Tần Mặc từ từ ngưng tụ năng lượng, một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Năng lượng của thanh bảo kiếm này rất mạnh, tên áo choàng cũng cảm nhận được, hắn cau mày thật chặt, lùi lại một đoạn nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, sau đó phóng thanh bảo kiếm đi, nó nhanh chóng lao đến trước mặt tên áo choàng.

Giây tiếp theo, thanh kiếm bổ thẳng xuống đầu hắn.

Tên áo choàng vội vàng dùng hai bộ vuốt chắn trước mặt, hắc khí lập tức bốc lên dữ dội, nhưng hắc khí đó lại bị sắc bén của thanh kiếm đánh tan tành.

Ngay cả bộ vuốt của hắn cũng bị thanh bảo kiếm khổng lồ đánh gãy.

Tên áo choàng thét lên thảm thiết, hắn không thể tin nổi nhìn bộ vuốt của mình.

"Làm sao có thể?

Theo lý thường, bộ vuốt của ta phải rất cứng, có thể xé nát thanh kiếm đó chứ, vậy mà bây giờ chỉ chịu một đòn năng lượng đã trực tiếp gãy lìa." Tần Mặc lắc đầu, anh không hề có chút lòng thương hại nào với tên này, nên cũng chẳng nói gì thêm, mà lại ngưng tụ không

gian khổng lồ nhốt hắn lại.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tên áo choàng cảm nhận được nhiệt độ xung quanh giảm xuống, hắn cau mày, sau đó liên tục va đập vào những khối băng tinh xung quanh.

Chương 846

Hắn hiểu rõ, nếu không phá vỡ được những khối băng này, hắn sẽ bị nhốt ở đây vĩnh viễn, lúc đó chỉ có con đường chết không chỗ chôn thây.

Tần Mặc thấy hắn hết lần này đến lần khác va đập vào không gian của mình, nhưng anh chẳng hề bận tâm.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Lại một luồng sức mạnh nữa xuất hiện, từ bốn phương tám hướng áp sát tên áo choàng.

Cảm nhận được điều đó, trong mắt hắn lộ rõ vẻ cảnh giác, vì hắn cảm thấy những luồng sức mạnh này vô cùng khủng khiếp, nếu thực sự đánh trúng người thì không chết cũng tàn phế.

Tên áo choàng đột ngột ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Thấy ánh mắt của hắn, Tần Mặc nhướng mày nói: "Ngươi đánh không lại tôi đâu.

Tôi khuyên ngươi một câu, mau đưa những người trong gia tộc rời khỏi nơi này đi.

Nếu làm vậy, biết đâu tôi còn chưa có thời gian đuổi theo các người, nhưng nếu còn chần chừ thêm lúc nữa thì chưa chắc đâu." Tần Mặc lắc đầu, anh thấy mình chỉ cần nói thế là đủ, còn hắn có tin hay không thì tùy.

"Đừng có nói mấy lời vô ích đó với ta." Dứt lời, tên áo choàng bẻ gãy hoàn toàn bộ vuốt của mình, lộ ra nắm đấm.

Nhưng da trên nắm đấm của hắn không giống người thường, mà phủ đầy một màu xanh tím.

Tần Mặc nheo mắt lại.

Tên áo choàng nhìn Tần Mặc nói: “Lớp da này của ta có chứa độc tố, chỉ cần ta đánh trúng ngươi, ngươi chắc chắn sẽ chết ở đây.” Tần Mặc bật cười, hắn nói phải đánh trúng mình mới tính, hắn nghĩ mình làm được sao?

“Vậy thì ngươi cứ thử xem.” Dứt lời, Tần Mặc từ từ ngưng tụ một luồng năng lượng khổng lồ, một chiếc rìu rất lớn xuất hiện trước mặt anh.

Khi chiếc rìu xuất hiện, nhiệt độ xung quanh hạ xuống rất thấp.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Tên áo choàng cảm nhận được luồng khí lạnh, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Sức mạnh của Tần Mặc thực sự nằm ngoài dự đoán của hắn, nhưng dù Tần Mặc có mạnh đến đâu, hắn cũng phải dẫm nát anh dưới chân, chỉ có như vậy mới có cơ hội nhận được bảo vật của gia tộc.

Với ý nghĩ đó, tên áo choàng hít một hơi thật sâu, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, rồi giây tiếp theo lao thẳng về phía anh.

Thấy hắn sắp đến gần, chiếc rìu của Tần Mặc cũng đã thành hình, anh đẩy nhẹ một cái, chiếc rìu lao thẳng về phía đối thủ.

Tim tên áo choàng thót lại, bây giờ phải làm sao đây?

Tần Mặc thấy vẻ mặt của hắn thì cười khẩy, rồi tung một cú đá về phía hắn.

Tên áo choàng trúng đòn, ngã lăn ra đất nôn thêm máu, đồng thời chiếc mũ trùm đầu của hắn cũng rơi xuống.

Hắn cau mày quay đầu nhìn Tần Mặc.

Khi nhìn thấy khuôn mặt hắn, Tần Mặc giật mình một cái.

Tần Mặc bĩu môi, lộ rõ vẻ ghê tởm: “Ngươi nhìn lại mình đi, bây

giờ đã biến thành cái dạng gì rồi, hèn chi lúc nào cũng phải đội áo choàng, e là chính ngươi cũng tự làm mình sợ hãi nữa là." Nghe lời Tần Mặc, tên áo choàng kinh hoàng đưa tay sờ lên đầu, nắm đấm siết chặt lại.

Ngay cả những người nhà họ Uông khác khi thấy diện mạo của hắn cũng đều trợn tròn mắt.

Thật sự quá đáng sợ, nếu sau này họ tiếp tục dốc sức cho gia tộc, liệu có bị biến thành cái dạng này không?

Tên áo choàng hít một hơi thật sâu, rồi lại đứng dậy, lạnh lùng nói với Tần Mặc: "Cho dù ta có biến thành thế này thì đã sao?

Điều đó cũng không có nghĩa là ngươi có thể đánh thắng được ta.

Tiểu tử, hôm nay ta nhất định phải giết chết ngươi." Tần Mặc nhướng mày: "Trước đây thường có người nói với tôi như vậy, nhưng kết cục của họ cuối cùng chỉ có một, hôm nay ngươi cũng sẽ nhận lấy kết cục đó thôi, nhận chiêu đi." Dứt lời, Tần Mặc lại ngưng tụ năng lượng, một thanh đoản kiếm bằng băng khổng lồ xuất hiện.

Thanh đoản kiếm này mang theo sức mạnh vô hạn.

Nhìn thấy nó, Tần Mặc mỉm cười nhạt, rồi nhìn chằm chằm kẻ đối diện.

Tên áo choàng hít một hơi thật sâu, vì hắn biết thanh đoản kiếm này ẩn chứa bao nhiêu năng lượng, nên hắn phải dốc toàn lực để đối phó.

Chỉ thấy da của hắn đột nhiên căng phồng lên, Tần Mặc có thể cảm nhận rõ ràng những luồng khí đen đang không ngừng cuộn trào dưới lớp da, trông vô cùng kinh dị.

Tần Mặc không phí lời nữa, dù lần này không giết được hắn thì vẫn còn những cơ hội khác.

Thanh đoản kiếm băng bị Tần Mặc đẩy đi, nó nhanh chóng lao đến bên cạnh tên áo choàng.

Thấy sắp đâm trúng người, hắn vội vàng bước sang một bên, rồi đưa tay chộp lấy thanh kiếm.

Nhưng cái lạnh từ thanh kiếm lại trực tiếp men theo cánh tay hắn lan tỏa khắp cơ thể.

Tên áo choàng hét lên thảm thiết, hắn nghiến răng ken két, cúi đầu nhìn cơ thể mình.

Không ngờ cơ thể hắn lại biến thành cái dạng này, phủ đầy sương giá, trông vô cùng đáng sợ, ngay cả những khối cơ bắp căng phồng vừa rồi cũng biến mất sạch.

Tên áo choàng nghiến răng nhìn Tần Mặc.

Thấy hắn như vậy, Tần Mặc không nhịn được bĩu môi, trong mắt hiện lên tia cười lạnh.

"Đừng cố gắng chịu đựng một cách khổ sở nữa, chẳng có ý nghĩa gì đâu." Dứt lời, Tần Mặc dùng thanh đoản kiếm băng áp sát thêm một chút, cổ tay tên áo choàng lập tức bị thương, hắn hét lên chói tai rồi trừng mắt nhìn tay mình.

Thanh đoản kiếm của Tần Mặc đã đâm sâu vào cổ tay hắn, máu không ngừng chảy ra và thấm đẫm thanh kiếm băng.

Không chỉ vậy, vì nhiệt độ xung quanh quá thấp nên máu ở cổ tay hắn suýt chút nữa đã đông cứng lại.

Tên áo choàng nghiến răng thật chặt, dùng lực bóp mạnh, thanh đoản kiếm băng của Tần Mặc lập tức nổ tung.

Nhưng năng lượng từ vụ nổ cũng truyền hết vào cánh tay hắn, khiến cơ bắp ở đó không thể cử động được nữa.

Thấy cánh tay coi như phế bỏ, tên áo choàng nhìn Tần Mặc đầy oán hận.

"Ta vất vả lắm mới có được bấy nhiêu tài nguyên từ gia tộc, ngươi có biết ta đã phải tốn bao nhiêu sức lực và tâm huyết không?" Tần Mặc lắc đầu: "Cái này thì tôi không rõ lắm, nhưng trước đây tôi từng xem phim ảnh hay đọc tiểu thuyết, chắc là phải xuống rất nhiều mộ huyệt, trải qua không ít nguy hiểm nhỉ?" Tần Mặc cố ý hỏi vậy khiến tên áo choàng trở nên điên cuồng, hắn gầm lên: "Nếu tiểu tử ngươi đã biết rồi thì ta sẽ giết chết ngươi, chỉ có như vậy mới làm nguôi đi cơn giận trong lòng ta!" Tần Mặc cười lạnh, không ngờ hắn vẫn còn dám nói khoác với mình như vậy, anh thở dài một tiếng.

"Được thôi, nếu ngươi đã nói thế thì chúng ta cứ thử một phen." Nói đoạn, Tần Mặc đột nhiên đạp mạnh xuống đất, thân hình lao vút về phía đối phương.

Tên người mặc áo choàng do dự một hồi, nhưng cũng không né tránh mà trực tiếp dùng bàn tay còn lại nắm lấy thanh kiếm của Tần Mặc.

Thế nhưng thanh kiếm trong tay Tần Mặc hơi xoay chuyển một chút, bàn tay kia của hắn lập tức lại bị thương.

Kiếm của Tần Mặc vốn cực kỳ sắc bén, chỉ cần anh hơi dùng lực, e rằng cả bàn tay của hắn sẽ bị tước đi.

Tên áo choàng cũng không ngốc đến mức đó, hắn kịp thời thu tay lại, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Chương 847

Tần Mặc thấy bộ dạng đó thì nhướng mày, không nói lời thừa thãi mà tiếp tục lao tới.

Đến bên cạnh tên áo choàng, Tần Mặc liên tục tấn công, khiến hắn chỉ còn cách duy nhất là né tránh các đòn đánh.

Một lát sau, tên áo choàng mới ổn định được thân hình, hắn hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc đảo mắt khinh bỉ, hắn cứ nhìn chằm chằm mình như vậy làm cái gì?

Thực tế tên áo choàng cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể chú ý được các động tác của Tần Mặc, phòng ngừa anh đánh lén.

Trong tích tắc, trước mặt Tần Mặc lại xuất hiện một tảng đá khổng lồ.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Tần Mặc vung tay ném tảng đá đi, nó lao thẳng về phía tên áo choàng với tốc độ kinh người.

Nếu là trước khi bị thương, hắn đối phó với tảng đá này vô cùng đơn giản.

Nhưng giờ đây, thương thế trên người hắn quá nặng, căn bản không có cách nào đánh nát tảng đá của Tần Mặc.

Trong lòng tên áo choàng dâng lên sự phẫn hận, hắn dùng cơ bắp trên cánh tay va mạnh vào tảng đá.

Chỉ tiếc là sức mạnh từ đòn Phi Sa Tẩu Thạch của Tần Mặc quá lớn, trực tiếp làm cánh tay hắn bị trầy xước nghiêm trọng, cả người cũng không trụ vững mà ngã xuống đất.

Ngay khi hắn sắp ngã nhào, Tần Mặc đã chớp thời cơ xuất hiện phía sau, dùng kiếm đâm thẳng vào lưng hắn.

Nếu rơi trực tiếp vào kiếm của Tần Mặc, hắn không chết cũng sẽ trọng thương.

Nhưng tên áo choàng đã cảm nhận được, hắn vội vã lăn sang bên cạnh, tuy vẫn ngã xuống đất nhưng không bị kiếm đâm trúng.

Tần Mặc quay đầu nhìn sang phía bên phải, cho dù né được thì sao chứ?

Hắn chẳng phải vẫn đang nằm bò dưới đất, mặc cho mình chém giết đó sao?

Tần Mặc bước thẳng tới, giơ chân định đạp lên người tên áo choàng.

Hắn nghiến răng, vội lùi ra sau rồi bật mạnh người đứng dậy.

Tần Mặc dời tầm mắt lên người hắn, cánh tay kia của hắn vì đối phó với tảng đá vừa rồi cũng đã bị thương.

Điều này có nghĩa là hiện tại hắn chắc chắn không đánh lại được Tần Mặc, hơn nữa thương thế nghiêm trọng như vậy, muốn giữ mạng cũng là một vấn đề.

Tần Mặc bĩu môi, không muốn lãng phí thời gian nữa, anh bắt đầu ngưng tụ một con hỏa long khổng lồ.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Hỏa long lao ra, trực tiếp bao vây quanh tên áo choàng.

Hắn cảm thấy vô cùng đau đớn, hít sâu một hơi trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt đó nhưng chẳng buồn nói gì.

Anh biết tên áo choàng đã hết thời, chỉ muốn nhanh chóng kết liễu

hắn để còn giúp đỡ các đồng đội khác.

Dù anh đã giúp họ loại bỏ độc tố nhưng cơ thể họ vẫn còn rất suy yếu.

Bà chủ quán thấy cảnh này thì sắc mặt trở nên khó coi, bà ta quay sang nhìn những người của Uông gia xung quanh.

"Mấy người qua đó đối phó Tần Mặc đi." Những kẻ đó nghe lệnh thì sững sờ một chút, nhưng cũng chỉ đành nghe theo.

Tần Mặc lắc đầu: "Chỉ dựa vào mấy con tép riu này mà các người nghĩ cản được tôi sao?" Dứt lời, anh đạp mạnh chân xuống đất, bụi đất lập tức cuộn lên mù mịt.

Lấy Tần Mặc làm trung tâm, đất đá văng ra xung quanh khiến không khí mờ mịt, nhưng những kẻ kia lập tức cảm nhận được cơn đau thấu xương và đồng loạt ngã gục.

Không chỉ vậy, trên người mỗi kẻ đều mang thương thế rất nặng.

Chúng kinh ngạc ngước nhìn Tần Mặc.

Sau đó, chúng định lồm cồm bò dậy lao tới, nhưng Tần Mặc đã lạnh lùng lên tiếng: "Tôi nói rõ cho các người biết, nếu các người còn ở lại đây, không bao lâu nữa sẽ bị tôi giết sạch.

Tôi khuyên các người một câu, tốt nhất là ngoan ngoãn rời khỏi đây, đừng hiệu trung cho Uông gia nữa, nếu không hạ trường chỉ có một đường chết.

Sau này tôi cũng sẽ đối đầu với Uông gia, nên cho dù bây giờ các người chạy thoát, sau này cũng sẽ chết dưới tay tôi thôi." Đám người nghe xong đều trở nên do dự, nhưng bà chủ quán lại điên cuồng hét lên: "Các người hãy nghĩ cho kỹ, nếu thực sự phản bội gia tộc, chắc chắn sẽ nhận trừng phạt sống không bằng chết.

Các người tự nghĩ đi, chết dễ dàng hơn hay chịu cực hình của gia tộc dễ chịu hơn?" Nghe đến đó, ánh mắt của chúng lại trở nên kiên định.

Tần Mặc nhướng mày nhìn bà chủ quán: "Tôi cũng tò mò không biết sự trừng phạt trong gia tộc các người là cái gì mà có thể dọa chúng sợ đến mức này?" Bà chủ quán thở phào, lạnh lùng hừ một tiếng: "Nếu thực sự muốn biết, sao anh không cùng tôi về gia tộc đi?

Đến lúc đó anh sẽ thấy những hình phạt đó nghiêm trọng đến mức nào, nhưng tôi tin anh nhất định sẽ không sợ." Tần Mặc nhướng mày, sao anh lại không hiểu ý bà ta?

"Tôi thực sự có ý đó, nhưng hiện tại còn có việc khác phải làm, nên chỉ đành tạm thời từ chối.

Đợi sau này tôi nhất định sẽ đến bái phỏng.

Chỉ là không biết lúc đó bà còn sống hay không thôi?" Câu bổ sung của Tần Mặc làm bà chủ quán suýt nữa hộc máu vì tức, nhưng bà ta biết mình không được mất bình tĩnh.

Nếu bị Tần Mặc chọc tức đến mức đó thì thật mất mặt.

"Vậy thì anh cứ lo mà sống tốt đi, đợi sau này có cơ hội thì đến gia tộc chúng tôi, đúng không?" Bà chủ quán cười lạnh nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Yên tâm đi, tôi khẳng định sẽ tới." Ngay lúc đó, tên áo choàng đột nhiên xuất hiện sau lưng Tần Mặc định đánh lén, không ngờ Tần Mặc xoay người đạp thẳng một cước vào ngực hắn.

Tên áo choàng ngã vật ra đất, nôn ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch.

Hắn nhíu mày nhìn Tần Mặc, sao có thể chứ?

Tần Mặc rõ ràng đang nói chuyện với bà chủ, không hề chú ý đến hắn mà.

Tần Mặc bĩu môi: "Ngươi nói xem ngươi phế vật đến mức nào?

Định lẻn ra sau đánh lén mà cũng để tôi nghe thấy, lại còn chẳng làm tôi trầy da được miếng nào." Tên áo choàng nheo mắt, Tần Mặc càng nói như vậy, hắn càng cảm thấy bị nhục nhã.

Hắn nhất định phải giết Tần Mặc mới hạ hỏa được.

Nghĩ xong, hắn vỗ mạnh xuống đất bật dậy.

Tần Mặc nhìn cánh tay hắn: "Cánh tay thương thế như vậy mà vẫn còn sức lực lớn thế này, đúng là không tồi." Tên áo choàng cười lạnh, Tần Mặc nói vậy là ý gì?

Muốn nhận thua sao?

Chương 848

Ngay lúc đó, Tần Mặc đột nhiên nhắm mắt lại, một con Hắc Long khổng lồ từ trên người anh bay vọt ra.

Tần Mặc nhìn chằm chằm tên áo choàng, hắn trợn tròn mắt, cảm nhận được uy áp vô tận từ cơ thể con Hắc Long này.

Nếu bị Hắc Long va trúng, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Hắn nghĩ vậy liền vội vã lùi lại, nhưng chẳng mấy chốc đã va phải vách tường.

Hắn nhíu mày nhìn con Hắc Long của Tần Mặc.

Con Hắc Long gầm lên một tiếng nộ hống, há to miệng định đớp lấy tên áo choàng.

Hắn vội né sang bên cạnh, còn con Hắc Long thì đâm sầm làm đổ sập cả bức tường.

Tần Mặc nhướng mày, con Hắc Long này quả nhiên không làm anh thất vọng.

Hiện tại huyết mạch của anh đã thức tỉnh, nên năng lượng của Hắc Long vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ một thoáng, Hắc Long đã bao vây tên áo choàng ở giữa.

Thấy không thể thoát được, hắn điên cuồng dùng thân mình va chạm với Hắc Long.

Giây tiếp theo, Hắc Long đột nhiên nổ tung, tên áo choàng cũng đổ gục xuống đất, hơi thở thoi thóp.

Tần Mặc bước tới, dùng Thần Hoàng Kiếm kết liễu hắn.

Sau đó, anh quay lại định xử lý bà chủ quán nhưng phát hiện bà ta

đã biến mất dạng.

Tần Mặc cười lạnh: "Đã vậy thì để bà sống thêm một thời gian nữa, nhưng cũng chẳng được bao lâu đâu." Anh lắc đầu nhìn xác tên áo choàng.

Phải nói là hắn cũng thật xui xẻo, ở trong gia tộc bao lâu, khó khăn lắm mới lập công để được trọng thưởng, cuối cùng lại chết dưới tay mình.

Nhưng cũng chẳng trách ai được, ai bảo hắn cứ thích đối đầu với mình?

Nếu có chút tự biết mình biết ta thì đã chẳng phải bỏ mạng.

Tần Mặc không nghĩ ngợi lung tung nữa, quay sang nhìn nhóm Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân đang bận rộn đối phó với đám người Uông gia xung quanh.

Tần Mặc tìm được cơ hội, tung chân đá bay mấy tên, rồi gầm lên: "Khuyên các người một câu, lập tức biến khỏi đây ngay.

Nếu trong vòng năm giây nữa các người còn chưa biến mất thì đừng trách tôi độc thủ." Đám người kia sững lại hai giây, nhìn thấy xác tên áo choàng dưới đất, chúng biết ở lại chỉ có đường chết nên vội vàng tháo chạy.

Chỉ trong ba giây, tất cả đều biến mất không dấu vết.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh bĩu môi, lộ vẻ khinh bỉ nói với Tần Mặc: "Tôi cứ tưởng chúng có gan lắm, không ngờ lại nhát chết đến mức này." Bàn Tử nghe thấy thì bật cười, bất lực nói: "Cậu không được nói thế, cậu phải xem thực lực của Tần Mặc là hạng nào chứ.

Nếu hai chúng ta mà đối đầu với Tần Mặc, e rằng cũng bị đánh cho nằm đất như bọn chúng thôi." Tần Mặc đảo mắt: "Thôi đi, tôi chắc chắn không nỡ đánh hai anh đâu." Đúng lúc này, âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Tần Mặc. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc do dự một chút rồi kiểm tra trạng thái hiện tại.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 1135, Thể lực 1150, Sức mạnh 1150, Tinh thần 1160 (Cực hạn nhân loại là 10).

Với trạng thái này, nếu thực sự muốn một mình cân cả Uông gia, chắc cũng không vấn đề gì chứ?

Tần Mặc thu thần sắc lại, nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Dọn dẹp hiện trường chút đi, nghỉ ngơi một lát rồi chúng ta đi tiếp." Một lát sau, nhóm Tô Nam cũng tới.

Ban đầu Tô Nam đi bảo vệ Mã lão bản, hiện tại Mã lão bản không sao nên cô ta cũng tìm chỗ ngồi xuống nhìn Tần Mặc.

"Họn họ là ai vậy?" Tần Mặc liếc nhìn Tô Nam, cười lạnh: "Cái này tôi cũng không biết, tôi chỉ biết từ trước đến nay họ luôn nhắm vào tôi, còn mục đích là gì thì chịu." Tô Nam nhíu mày, ừm một tiếng rồi không nói thêm nữa.

Đột nhiên Hạo Thiên Chân hét lớn: "Mã Nhật Lạp biến mất rồi!" Tần Mặc cau mày, không ngờ Mã Nhật Lạp lại bỏ trốn khỏi đây.

Tô Nam cũng phát hiện Đao Ba Ca đã bị giết chết.

Nhưng suy nghĩ một hồi, cô ta thấy Đao Ba Ca đã đắc tội quá nhiều người, chết cũng chẳng sao, hơn nữa giữ hắn lại chỉ thêm vướng chân.

Tô Nam không nghĩ nhiều nữa, cười nói với Tần Mặc: "Không ngờ anh lại lợi hại đến vậy." Tần Mặc nhướng mày, tỏ vẻ thờ ơ với Tô Nam rồi quay sang hỏi Lê Thố: "Sao rồi?

Có bị dọa sợ không?" Lê Thố đảo mắt, thực ra cậu cảm thấy cũng ổn, tuy những người đó hung hãn thật nhưng có Tần Mặc chắn phía trước, cậu chẳng hề bị thương hay sợ hãi gì.

"Tôi đâu có nhát gan thế?" Lê Thố nói xong thì ngồi xuống, hỏi Tần Mặc: "Nhưng tiếp theo chúng ta đi đâu?

Mã Nhật Lạp đi rồi, hay là chúng ta quay về đi, ở đây làm gì nữa?" Chưa đợi Tần Mặc trả lời, Mã lão bản đã lên tiếng: "Dù không có Mã

Nhật Lạp, chúng ta chắc chắn vẫn tìm được đường." Mã lão bản nhìn Tần Mặc, anh mỉm cười: "Chắc là không vấn đề gì lớn, Mã Nhật Lạp chắc cảm thấy đường này quá nguy hiểm nên mới không muốn đi tiếp." Ngừng một chút, Tần Mặc nói với Mã lão bản: "Tôi phải nói trước, đám người Uông gia có thể sẽ quay lại và làm những việc bất lợi cho chúng ta, nên ông hãy cân nhắc kỹ xem có muốn đi tiếp không?

Những kẻ đó rõ ràng là nhắm vào chúng tôi." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, hai người họ chắc chắn không sợ và sẽ luôn đi cùng anh.

Nhưng những người này thì khác.

Mã lão bản nắm chặt tay, lộ vẻ phẫn nộ: "Bất kể bọn chúng mạnh thế nào, tôi cũng không sợ, tôi nhất định phải lấy được thứ mình muốn." Tần Mặc gật đầu, vậy thì được, Mã lão bản đã nói thế thì anh còn gì để nói đâu?

"Được thôi, mọi người thu dọn đồ đạc đi, cũng đến lúc khởi hành rồi.

Đúng rồi, không phải anh bảo trên người chúng tôi có độc sao?

Giờ phải làm thế nào?" Tần Mặc nhắm mắt cảm nhận một chút rồi nói: "Yên tâm đi, bà chủ kia đã ở xa rồi, số thuốc đó không còn tác dụng với các người nữa đâu, đừng bận tâm." Họ nhíu mày suy nghĩ, cảm thấy Tần Mặc chẳng có lý do gì để lừa họ nên gật đầu: "Được rồi, chúng tôi biết rồi." Sau đó họ thu dọn hành lý chuẩn bị lên đường.

Tần Mặc đi tiên phong, quay lại dặn dò: "Trước khi xuất phát, tôi nói thẳng, nếu ai dám giở trò sau lưng tôi thì đừng trách tôi không nể tình." Giọng điệu Tần Mặc lạnh lùng khiến ai nấy đều giật mình.

Chỉ có Lê Thố là thấy bình thường, cậu lẩm bẩm: "Đến cả Mã Nhật Lạp cũng chạy mất rồi, sao chúng ta phải đi tiếp chứ?

Mà có đi cũng chưa chắc tìm được thứ đó.” Tần Mặc đảo mắt: “Thôi đi, đừng có lèm bèm, có tôi ở đây rồi sẽ không sao hết, tài nguyên của chúng ta cũng dư dả.” Lê Thố tò mò hỏi: “Mà anh cất đồ ăn thức uống ở đâu vậy?

Hay là thế này, anh nói cho tôi biết đi, tôi sẽ đi theo anh đến cùng, thấy sao?” Tần Mặc không ngờ Lê Thố lại định dùng cái này để trao đổi.

Anh nhìn Hạo Thiên Chân, anh ấy hiểu ý liền nói: “Cậu đã đi cùng chúng tôi thì coi như lên thuyền giặc rồi, không thoát được đâu.

Chương 849

Đừng có hỏi Tần Mặc mấy cái đó, vạn nhất anh ấy không vui mà ra tay với cậu thì tôi không cản nổi đâu." Bàn Tử gật đầu phụ họa: "Đúng đấy, tính khí Tần Mặc không tốt đâu, trong hội này anh ấy là người nóng nảy nhất đó." Lê Thố đảo mắt nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, tưởng cậu là đồ ngốc à?

"Thôi đi, tôi biết trong hội này chỉ có anh Tần Mặc là tốt với tôi nhất, các anh chỉ muốn lừa tôi thôi." Lê Thố hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc bật cười, không ngờ Lê Thố cũng thông minh đấy chứ.

"Cậu tự hiểu là tốt rồi, nên sau này dù chúng tôi không ở cạnh, ai nói gì cậu cũng đừng nghe, đừng tin, rõ chưa?" Tần Mặc dặn dò, Lê Thố kinh ngạc: "Ý anh là chúng ta sắp tách ra hả?

Đừng mà, tôi thấy mấy người kia hung thần ác sát lắm, tôi không muốn ở cùng họ đâu." Tuy Tần Mặc không quá vồn vã nhưng cũng không tệ hại như đám người kia.

"Em trai Lê Thố, em nói vậy là chị buồn đó nha, lẽ nào chị đối xử với em không tốt sao?" Tô Nam đứng bên cạnh bất lực nhìn Lê Thố.

Cậu nhíu mày đáp: "Cũng không hẳn, chỉ là cảm thấy chị hơi khó gần thôi, so với anh Tần Mặc thì tôi vẫn thích anh ấy hơn." Tô Nam thở dài nhìn Tần Mặc: "Không ngờ thằng bé lại thích anh thế, chẳng biết trên người anh có sức hút gì nữa." "Lẽ nào cô không thấy sao?" Tần Mặc hỏi ngược lại một câu làm Tô Nam cứng họng, chỉ biết sờ mũi.

Một lúc sau, mọi người đều mệt nên tìm chỗ nghỉ chân.

Có vài kẻ thân với Đao Ba Ca tìm đến Tô Nam, thì thầm: "Chị Tô,

Đao Ba Ca chết không minh bạch như vậy, chúng ta không báo thù sao?

Những kẻ đó làm hại Đao Ba Ca, chúng ta không thể ngồi yên được." Tô Nam đảo mắt, mấy tên này nghĩ cái gì vậy?

Muốn tìm chết thì đừng kéo cô ta theo.

"Đi mà hỏi Mã lão bản ấy, việc này là do ông ấy sai bảo, hỏi tôi làm gì, tôi không giải thích được đâu." Chúng không phục, lại tìm đến Mã lão bản hỏi cho ra lẽ.

Ông ta nhíu mày: "Các ngươi nói Đao Ba Ca hả?

Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, lẽ ra hắn phải ở trong đội chứ?

Tôi không biết hắn đi đâu, lại càng không biết hắn gặp chuyện gì.

Chắc là sáng nay bị nhóm Tần Mặc đánh một trận, uất ức quá nên bỏ chạy rồi bị người Uông gia thịt rồi chăng?" Những kẻ này thừa biết Mã lão bản đang lấp liếm nên định hỏi tiếp, nhưng Tô Nam đã lên tiếng: "Thôi đi, đừng làm phiền Mã lão bản nữa.

Nếu làm ông ấy phật ý thì tiền công của các ngươi mất trắng đấy." Nghe đến tiền, chúng mới chịu im lặng nhưng trong lòng vô cùng ấm ức.

Hạo Thiên Chân thấy vậy thì hỏi nhỏ Tần Mặc, anh giải thích xong, Hạo Thiên Chân nhướng mày: "Trước khi xuống mộ, tính cách của anh khác hẳn bây giờ đấy." Tần Mặc mỉm cười.

Hạo Thiên Chân thở dài: "Có lẽ do thời gian qua trải qua quá nhiều chuyện, tôi không còn tâm trí nghĩ ngợi linh tinh nữa, chỉ mong bạn bè mình đều bình an." Ví dụ như Tần Mặc, Bàn Tử và Lê Thố.

Dù quan hệ với Lê Thố không quá sâu đậm nhưng chính anh là

người đưa cậu ta đến đây, nếu cậu ta có mệnh hệ gì, anh sẽ dằn vặt lắm.

Tần Mặc vỗ vai Hạo Thiên Chân, tính tình anh ấy quả thực đã thay đổi nhiều, nhưng anh cảm thấy đó là điều tốt.

"Tần Mặc, thực ra tôi thấy anh cũng thay đổi không ít đâu." Bàn Tử vừa nói vừa vuốt cằm.

Tần Mặc đảo mắt, rõ ràng không muốn tiếp lời, Bàn Tử chỉ biết ho khan một tiếng.

Tần Mặc lấy đồ ăn ra chia cho mọi người, còn ưu tiên cho Lê Thố một cái đùi gà.

Lê Thố cười hì hì: "Anh Tần Mặc, anh tốt với tôi vậy không sợ anh Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ghen sao?

Họ là bạn thân của anh mà." "Bàn Tử ăn nhiều thế kia rồi, cần gì đùi gà nữa?

Còn Hạo Thiên Chân thì thôi đi, anh ấy không thích mấy món này đâu." Tần Mặc lắc đầu, anh cho Lê Thố đồ ăn thực ra là vì nghĩ đến Trương Kỳ Lân.

Anh thở dài, không nghĩ nữa, dù sao người ta cũng không có ở đây, có nhớ nhung cũng chẳng gặp được.

"Trước đây tôi nghe anh Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nói anh có một người bạn cực kỳ thân, đó là ai vậy?

Người như anh mà cũng có bạn tri kỷ sao?" Hình bóng Trương Kỳ Lân hiện lên trong đầu Tần Mặc, anh lắc đầu xua đi rồi vỗ vào đầu Lê Thố một cái: "Cái đầu nhỏ của cậu suốt ngày nghĩ gì thế?

Chuyện đó không liên quan đến cậu đâu." Tần Mặc chắc chắn không muốn Lê Thố dính dáng vào những chuyện này, biết càng nhiều

chỉ càng nguy hiểm.

Lê Thố bĩu môi gật đầu đại.

Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc như vậy thì biết anh đang nhớ Trương Kỳ Lân, liền cười nói: "Cậu nhắc ai không nhắc, lại nhắc đúng người đó.

Tần Mặc thích nhất là người đó đấy, tuy trước đây chúng tôi hay đi xuống mộ cùng nhau nhưng hai người họ là thân nhất, tâm đầu ý hợp nhất." "Nhưng chẳng phải các anh luôn đi cùng nhau sao?

Nếu người đó thân với anh Tần Mặc như vậy, sao giờ lại không có mặt?" Lê Thố tò mò hỏi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hai người nhìn nhau rồi im bặt.

Vạn nhất để Tần Mặc nghe thấy chắc chắn anh sẽ không vui.

Thấy họ như vậy, Lê Thố cảm thấy khó hiểu, nhưng rồi lại tiếp tục gặm đùi gà.

Một lát sau, Tần Mặc cảm thấy đã đến lúc, anh đứng dậy nhìn mọi người: "Được rồi, chúng ta phải tiếp tục lên đường thôi, không thể nán lại đây quá lâu." Mọi người đồng thanh đáp ứng, kể cả Tô Nam.

Nhưng đi chưa được bao lâu, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy âm thanh hệ thống, anh cau mày. 【Đinh, phát hiện sinh vật sa mạc, yêu cầu tiêu diệt ngay lập tức.】 Nếu đoán không nhầm thì sắp có sinh vật sa mạc xuất hiện.

Nhưng Tần Mặc nhìn quanh chẳng thấy gì, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc.

Một lúc sau, Tần Mặc cảm thấy mặt đất dưới chân rung chuyển, anh lạnh hừ một tiếng, rút Thần Hoàng Kiếm ra.

Chỉ cần nó xuất hiện, anh sẽ chém nó thành muôn mảnh.

Ngay lập tức, một sinh vật từ dưới cát chui tọt lên, Tần Mặc vung kiếm chém xuống, cơ thể nó lập tức đứt làm đôi.

Trong mắt Tần Mặc thoáng qua một tia kinh ngạc, không ngờ lại là một con Địa Long Độc Hạt.

Loại bọ cạp này toàn thân màu đen, hơn nữa trên người mang theo độc tố cực kỳ nồng đậm.

Tần Mặc nheo mắt lại, sau đó lập tức quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, lên tiếng nhắc nhở: "Mọi người phải cẩn thận một chút, đám Địa Long Độc Hạt này không dễ đối phó đâu.

Nếu chẳng may bị chúng chích hoặc cắn trúng thì e là mạng chẳng còn lâu nữa." Hạo Thiên Chân cảm thấy một khi Tần Mặc đã nói như vậy, có nghĩa là thứ này chắc chắn rất khó đối phó. "Mọi người nghe rõ chưa?

Tất cả cẩn thận một chút, đừng để bị thương, nghe rõ chưa?" Tuy nhiên, dù Hạo Thiên Chân có nhắc nhở thế nào thì bọn họ vẫn có khả năng bị đám Địa Long Độc Hạt này làm thương, vì vậy anh chỉ có thể cẩn thận chú ý đến tình trạng của mọi người.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc đi tới bên cạnh Lê Thố.

Thấy Tần Mặc tiến lại gần, trong lòng Lê Thố lập tức cảm thấy có chút cảm động.

Chương 850

"Anh Tần Mặc, thực ra em không sao đâu, anh có thể sang bên phía Hạo Thiên Chân bảo vệ bọn họ." Tần Mặc nhìn Lê Thố hai cái: "Cậu chắc chứ?" Lê Thố lập tức gật đầu, cậu cảm thấy chỉ là mấy con vật nhỏ thôi, chắc cũng chẳng làm gì được mình.

Tần Mặc bật cười: "Được rồi, lát nữa hối hận thì cứ gọi tôi nhé." Tần Mặc không nói thêm nữa, chỉ cẩn trọng quan sát mặt đất.

Chỉ một lát sau, từ dưới lòng đất lại xuất hiện thêm rất nhiều Địa Long Độc Hạt.

Đám bọ cạp này nhìn dày đặc khiến Boss Ma sợ không nhẹ, ông ta vội vàng nhìn chằm chằm Tần Mặc, hét lên: "Tần Mặc, cậu mau qua đây giúp một tay!" Tần Mặc đưa mắt nhìn qua, thấy một con Địa Long Độc Hạt đã bò lên người Boss Ma, anh đảo mắt một cái rồi đi tới hất con bọ cạp đi. "Tốt nhất là ông nên tự dùng dao găm mà đối phó với chúng, dù sao ở đây chỉ có mình tôi là lợi hại nhất, một mình tôi e là không bảo vệ hết được ngần này người đâu." Boss Ma hít một hơi thật sâu rồi gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì ông ta chắc chắn phải nghe theo. "Tôi biết rồi." Đã vậy thì tiếp theo ông ta cũng chẳng còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa.

Lúc này Tần Mặc lại quay đầu, dời tầm mắt sang phía bên kia.

Thấy Lê Thố không ngừng phát ra tiếng thét thảm thiết, Tần Mặc bật cười thành tiếng, sau đó đi tới đánh văng con bọ cạp trên người Lê Thố rồi mới nhìn cậu ta: "Cảm giác thế nào?" Lê Thố ho khan một tiếng, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, cậu đưa tay gãi gãi đầu: "Em cũng không ngờ đám Địa Long Độc Hạt này lại nhanh nhẹn như vậy, hơn nữa độc tố trên người chúng nhìn rất đáng sợ, em không dám tùy

tiện tấn công." Tần Mặc lấy từ trên người ra một thanh kiếm, giao cho Lê Thố: "Đây là bảo vật trước đây của tôi, cậu cầm lấy đi mà đối phó với bọn chúng.

Tuy rằng cậu không có sức mạnh đặc biệt, nhưng chỉ cần dùng thanh kiếm này chém trúng, chúng sẽ bị cậu xẻ làm đôi." Dù sao năng lượng trong thanh kiếm này của Tần Mặc cũng rất mạnh.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Lê Thố đáp lời: "Vâng, em biết rồi." Sau khi nhận lấy thanh kiếm, cậu khựng lại một chút rồi hỏi Tần Mặc: "Nhưng làm vậy chắc không ảnh hưởng gì đến anh chứ?" Tần Mặc tùy ý xua tay, khẳng định là không ảnh hưởng gì đến mình, sau đó anh lại quay đầu quan sát đám Địa Long Độc Hạt xung quanh.

Nếu đám quái vật này đã nhất quyết đòi đối phó với bọn họ ở đây thì cũng đừng trách anh.

Tìm thấy một cơ hội, Tần Mặc liền ngưng tụ ra một cơn lốc xoáy khổng lồ. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy khổng lồ trực tiếp cuốn về phía cát bụi xung quanh, chỉ trong chốc lát, cát bụi đều bị lốc xoáy của Tần Mặc cuốn sạch vào trong.

Không chỉ vậy, ngay cả những con Địa Long Độc Hạt khác cũng chịu chung số phận.

Tần Mặc lạnh lùng cười một tiếng.

Đám này nhìn có vẻ thực sự dễ đối phó, nên tiếp theo anh không cần quá lo lắng.

Nhưng một lát sau, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng "đùng đùng".

Anh nheo mắt lại, biết rõ âm thanh này tuyệt đối không đơn giản.

Rất nhanh sau đó, một vật khổng lồ đột nhiên từ dưới lớp cát không xa bay vọt ra, rơi xuống mặt đất.

Tần Mặc nhìn kỹ thì thấy đối phương cao khoảng mười mét, còn một cái càng của nó đã to đến năm mét.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, cầm Thần Hoàng Kiếm chỉ thẳng vào con Địa Long Độc Hạt khổng lồ: "Khuyên ngươi một câu, mau dẫn đám đàn em này rời khỏi đây đi.

Nếu lát nữa ta thực sự ra tay thì các ngươi không chống đỡ nổi đâu." Con bọ cạp kia chẳng thèm để ý đến Tần Mặc, nó vươn cái càng khổng lồ kẹp về phía anh.

Tần Mặc dùng thanh kiếm trong tay chặn giữa cái càng của nó.

Nó ra sức muốn bẻ gãy thanh Thần Hoàng Kiếm nhưng lại phát hiện mình không đủ bản lĩnh.

Tần Mặc cười lạnh.

Khắc tiếp theo, một nguồn năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh trực tiếp đẩy luồng năng lượng đó ra: "Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng năng lượng lao thẳng về phía Địa Long Độc Hạt.

Phía sau con bọ cạp là một cái đuôi cực dài, trên đuôi còn có một cái ngòi nhọn hoắt.

Nó trực tiếp dùng đuôi đâm về phía con đại bàng, con đại bàng phát ra một tiếng kêu rồi va chạm trực diện vào cái đuôi.

Trên đuôi nó lập tức xuất hiện một vết thương.

Tần Mặc bĩu môi, nếu đối phương đã không muốn rời đi thì anh chỉ có thể đánh cho nó bị thương trước rồi mới từ từ vờn nó.

Sau khi quyết định, Tần Mặc gầm lên một tiếng: "Lôi Đình Chi Nộ!" Giữa không trung lập tức vang lên tiếng sấm oanh long long.

Giữa sa mạc vốn đang nắng ráo bỗng chốc mây đen kéo đến dày

đặc.

Con Địa Long Độc Hạt thấy vậy thì lộ vẻ kinh ngạc, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Việc Tần Mặc có thể ngưng tụ ra mây đen như vậy đồng nghĩa với việc năng lượng của anh cực kỳ khủng khiếp, vì vậy nó phải cẩn thận hơn, không thể như vừa rồi được nữa.

Chỉ thấy một tia sét đánh thẳng xuống con bọ cạp, nó dùng đuôi đối chọi trực diện với tia sét.

Trên đuôi lập tức xuất hiện những vệt đen và những vết thương nhỏ li ti.

Con bọ cạp thét lên thảm thiết rồi rụt đuôi lại.

Nó nhìn kỹ cái đuôi của mình, thấy những vết thương đó thì oán hận trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười nhưng không nói gì, chỉ lao thẳng về phía nó.

Đến sát cạnh, anh vung kiếm chém tới.

Thấy thanh kiếm sắp chém trúng người, con bọ cạp trực tiếp di chuyển sang bên cạnh một đoạn.

Sau khi đứng vững, nó dùng càng kẹp về phía đám mây đen trên không trung.

Nhưng đúng lúc này, tia sét thứ hai vừa vặn giáng xuống, đánh trúng vào cái càng khiến nó bị đánh gãy mất một nửa.

Con bọ cạp thét lên đau đớn, sao có thể như vậy?

Năng lượng của Tần Mặc thực sự mạnh đến thế sao?

Tần Mặc hừ lạnh, lập tức áp sát con quái vật, vung kiếm nhắm thẳng vào mắt nó.

Con bọ cạp vội dùng càng còn lại đỡ lấy.

Tần Mặc cau mày, không ngờ cái càng đã bị tia sét thứ hai đánh cho thê thảm như vậy mà vẫn có thể đỡ được kiếm của mình.

Anh hít sâu một hơi, nhưng dù thế nào thì việc cần làm lúc này là tiếp tục tấn công.

Sau đó, Tần Mặc ngẩng đầu nhìn tia sét thứ ba đang trực chờ.

Vị trí tia sét nhắm tới chính là đầu của con bọ cạp.

Chỉ cần sơ suất một chút là nó sẽ bị đánh trúng.

Nó hừ lạnh một tiếng rồi đưa hai cái càng lên chắn trước mặt, lần này hai cái càng đan chéo vào nhau.

Chương 851

Tia sét đánh xuống, sức mạnh bị hai cái càng chia đều nên cả hai đều bị tổn thương nhưng không bị gãy hẳn.

Con bọ cạp thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhìn Tần Mặc với vẻ đắc ý.

Cho dù sức mạnh của anh có lớn thì đã sao?

Nó không tin đòn nào của anh cũng mạnh được như vậy.

Tần Mặc cười lạnh, cũng chẳng buồn nói nhảm, nếu nó đã không tin thì anh sẽ cho nó cảm nhận năng lực thật sự: "Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con hổ khổng lồ được Tần Mặc tung ra, lao thẳng về phía Địa Long Độc Hạt.

Con hổ há to miệng muốn cắn đứt cái càng, con bọ cạp liền dùng ngòi độc đâm tới.

Ngòi độc xuyên qua thân hổ, nhưng vì đây là hổ năng lượng nên nó không biến mất.

Tần Mặc bĩu môi, ánh mắt lộ vẻ khinh thường nói: "Cứ cho là hiện tại càng và ngòi độc của ngươi còn dùng được đi, nhưng lát nữa có dùng được hay không thì chưa chắc đâu." Con bọ cạp nghe thấy lời này liền nhìn chằm chằm Tần Mặc, nhưng nó không có thời gian nói nhảm vì con hổ vẫn còn ở đó.

Con hổ lại cắn vào lưng nó.

Tuy nhiên, lưng Địa Long Độc Hạt có một lớp mai cực lớn bảo vệ.

Tần Mặc hừ lạnh, dùng kiếm đâm vào lưng nó nhưng nó đã kịp né tránh.

Dù nó chịu được đòn tấn công của con hổ nhưng chưa chắc đã đỡ được sức mạnh trực tiếp từ Tần Mặc.

Anh cau mày, không ngờ tốc độ của con bọ cạp này lại khá nhanh.

Nó thở phào, dùng một cái càng kẹp về phía Tần Mặc, cái còn lại thì kẹp nát con hổ năng lượng.

Con hổ nổ tung, năng lượng từ vụ nổ vẫn đánh trúng người nó.

Nó thét lên, nhìn lại thì thấy trên lưng đã xuất hiện một vết nứt, dù chưa quá nghiêm trọng.

Xem ra tiếp theo nó phải cẩn thận hơn, nếu để Tần Mặc đánh bị thương lần nữa thì sẽ rất phiền phức.

Đang nghĩ vậy, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Anh thấy ánh mắt đó thì hừ lạnh, thân hình biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở ngay sát sườn con quái vật.

Tần Mặc vung kiếm chém vào đuôi nó.

Ngòi độc trên đuôi va chạm với thanh kiếm phát ra tiếng "đinh" sắc lạnh.

Thanh kiếm không hề hấn gì, mà ngòi độc của đối phương cũng không sao.

Tần Mặc bĩu môi, bồi thêm một cú đá vào người nó.

Con bọ cạp không ngờ động tác của Tần Mặc lại linh hoạt như vậy, cộng thêm việc không phòng bị nên bị anh đá lật nhào.

Tận dụng cơ hội, Tần Mặc đâm kiếm vào bụng nó.

Nhưng không ngờ bụng nó cũng rất cứng, nên lần này không làm nó bị thương.

Tần Mặc nhíu mày, chuyện này ngày càng nằm ngoài dự tính của

anh.

Con bọ cạp gượng dậy, nhìn anh âm trầm rồi lao tới húc mạnh.

Tần Mặc chẳng nói gì, tiếp tục đối phó.

Những đòn tấn công liên tiếp giáng xuống khiến con bọ cạp nhanh chóng không trụ vững.

Thấy lớp mai trên lưng sắp nát, nó lập tức lùi lại phía sau.

Đòn tấn công tiếp theo của Tần Mặc đánh trúng mặt đất, hất tung bụi mù.

Khi Tần Mặc ngẩng đầu lên thì phát hiện con bọ cạp đã biến mất, sắc mặt anh trở nên khó coi.

Anh biết nó chắc chắn đang tìm cơ hội để đánh lén.

Nhưng lúc này anh không thể nghĩ nhiều, chỉ cẩn thận quan sát xung quanh.

Một lát sau, cảm nhận được luồng sức mạnh phía sau, Tần Mặc lập tức quay người đâm kiếm.

Không ngờ đòn này vẫn bị con bọ cạp chặn đứng, nó cũng cảm thấy hoảng hốt.

Nó không ngờ mình đột ngột xuất hiện sau lưng mà vẫn bị phát hiện.

Tần Mặc thở phào, rồi gầm lên: "Liên Hoa Thiên Ấn!" Một chưởng ấn khổng lồ đánh trúng người con bọ cạp, hất văng nó xuống đất.

Tần Mặc thừa thắng xông lên, đâm một kiếm vào lưng nó.

Con bọ cạp thét thảm, trên lưng xuất hiện một lỗ hổng lớn.

Từ vết thương, chất lỏng màu đen không ngừng chảy ra, bốc mùi

vô cùng nồng nặc.

Tần Mặc lộ vẻ chán ghét, lùi lại phía sau vài bước rồi nhìn con bọ cạp.

Thấy tình cảnh này, nó hít sâu một hơi nhưng không nói gì, lại vung đuôi đâm về phía sau lưng anh.

Chỉ cần sơ ý một chút là anh sẽ bị đâm trúng.

Tần Mặc lạnh lùng cười, lăn người sang bên cạnh rồi tung ra một luồng năng lượng: "U Minh Bạo Liệt!" Đòn này đánh trực diện vào cái đuôi khiến nó nổ tung, con bọ cạp thét lên đau đớn.

Tần Mặc nhướng mày, dùng Thần Hoàng Kiếm chém đứt luôn cái đuôi đó.

Con bọ cạp nhìn cái đuôi đứt lìa mà đau lòng, không ngờ lần này muốn ăn thịt bọn họ mà phải trả giá thảm khốc như vậy, sớm biết thế đã không tới đối phó với Tần Mặc.

Thấy ánh mắt của nó, Tần Mặc cười lạnh: "Ngươi không cần phải nhìn cái đuôi đó như vậy đâu, dù sao nó cũng bị ta đánh gãy rồi, có đau lòng cũng vô ích.

Ta khuyên ngươi tốt nhất nên nghĩ cách đối phó với ta đi, nếu không lát nữa ngươi chỉ có con đường chết." Con bọ cạp hít sâu một hơi nhìn Tần Mặc, không ngờ anh lại dám nói lớn lối như vậy.

Nhưng nó hiểu rõ mình thực sự đánh không lại anh. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Những khối băng tinh khổng lồ bao vây lấy con bọ cạp, nó tức giận dùng càng phá hủy một số khối băng, nhưng vẫn không làm gì được Tần Mặc.

Lúc này, Tần Mặc đã xuất hiện trên đỉnh đầu nó.

Chương 852

Anh định dùng kiếm đâm vào mắt nó nhưng nó đã kịp nghiêng đầu né tránh.

Nó kinh hãi nhìn Tần Mặc.

Thanh kiếm này quá sắc bén, tốc độ của anh lại quá nhanh, chỉ cần bị đâm trúng một nhát là coi như xong đời.

Tần Mặc bĩu môi nhưng không hề lơ là cảnh giác, dù cái đuôi của nó đã đứt.

Bởi vì con quái vật này ở sa mạc đã lâu, lại có thể độn thổ tùy ý, nếu không đã chẳng có cái tên đó.

Con bọ cạp lại biến mất tại chỗ, Tần Mặc nhíu mày, anh không thể xuống dưới lòng cát được.

Vừa rồi đúng là bỏ lỡ một cơ hội khi đã đứng trên lưng nó.

Khi nó xuất hiện lại, Tần Mặc đã phát hiện ra nó đang định tấn công một người bạn của Hạo Thiên Chân.

Anh hừ lạnh, lập tức xuất hiện bên cạnh người đó: "Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh kiếm chém đứt luôn cái càng của con bọ cạp.

Nó bàng hoàng nhìn Tần Mặc, tốc độ của anh quá nhanh, lại có thể xuất hiện ngay trước mặt nó như vậy.

Tần Mặc bĩu môi khinh miệt: "Ngươi không nghĩ là mình có thể đánh thắng ta đấy chứ?

Ta nói cho ngươi biết, chỉ cần ta phản ứng lại, tung ra một kỹ năng là ngươi không đỡ nổi đâu.

Ví dụ như cái càng này của ngươi chẳng phải cũng bị ta đánh gãy

rồi sao?" Điều đó có nghĩa là việc kết liễu nó đối với anh là chuyện vô cùng đơn giản.

Nghe Tần Mặc nói vậy, con bọ cạp cảm thấy tức giận nhưng cũng biết mình không thể cố chấp, nếu không sẽ không xong với anh.

Nó lùi lại, nhìn quanh tìm cách đối phó nhưng ngoài đám đàn em ra thì chẳng còn gì khác.

Sau một hồi do dự, nó điều khiển đám đàn em bò về phía Tần Mặc.

Anh đảo mắt, chẳng lẽ nó nghĩ dùng đám tôm tép này mà đối phó được mình sao?

Tần Mặc bĩu môi, trên người xuất hiện một con hỏa long: "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Con hỏa long thiêu rụi đám bọ cạp nhỏ ở gần đó thành tro bụi.

Tần Mặc thở phào, lại nhìn con bọ cạp khổng lồ.

Con bọ cạp này không ngừng lùi lại, bởi vì đuôi và một cái càng đã mất, nếu cái càng còn lại cũng mất thì nó chỉ còn nước trân trối nhìn Tần Mặc giết mình.

Tần Mặc thấy nó muốn rút lui, làm sao có thể cho nó cơ hội đó?

Anh nắm chặt thanh kiếm, chậm rãi bước tới.

Con bọ cạp vô cùng hoảng loạn, không ngừng lùi lại nhưng Tần Mặc đã chặn đứng đường lui của nó.

Nó còn chưa kịp phản ứng thì anh đã xuất hiện phía sau, trước mặt nó hiện ra vô số kiếm ảnh: "Kiếm Vũ Bát Phương!" Những kiếm ảnh này đánh thẳng vào người khiến con bọ cạp bay vọt ra ngoài.

Khi ngã xuống đất, trên người nó dính đầy cát vàng vì máu chảy ra quá nhiều.

Trông nó thực sự vô cùng thảm hại.

Lúc này Tần Mặc không hề có chút thương hại nào, vì anh hiểu giữ nó lại chỉ là một tai họa.

Tần Mặc cười lạnh, lại xuất hiện trước mặt nó.

Con bọ cạp vội quay thân định bò đi nhưng Tần Mặc đã ngưng tụ ra một chiếc rìu khổng lồ: "Hàn Băng Ma Trảm!" Chiếc rìu bổ xuống, đồng thời anh khống chế không gian để chặn đường chạy của nó: "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Thấy không gian xung quanh bị đông cứng, con bọ cạp biết mình đã đắc tội với người không nên đắc tội.

Nó quay đầu nhìn Tần Mặc, cúi người xuống như đang cầu xin tha mạng.

Tần Mặc nhướng mày, đến nước này mới cầu xin thì chẳng phải quá muộn rồi sao? "Xin lỗi, tôi không định tha cho ngươi." Tần Mặc lắc đầu.

Con bọ cạp nghe vậy thì ánh mắt lóe lên vẻ quyết tuyệt, nó dùng cái càng cuối cùng kẹp về phía anh.

Nếu anh không tha cho nó, vậy thì cùng chết đi, nó muốn xem anh có hối hận không.

Xuống suối vàng nó cũng có bạn đồng hành.

Tần Mặc cười lạnh, nói thật anh không nghĩ hành động này có thể thay đổi được gì.

Anh thở dài, tung ra một luồng năng lượng khổng lồ.

Sức mạnh đánh trúng người khiến con bọ cạp nằm gục, hơi thở thoi thóp.

Khi anh lại gần, nó vẫn định dùng cái càng đó đánh lén nhưng vì đã kiệt sức nên bị anh chém đứt luôn cái càng cuối cùng. "Bây giờ tôi lại

không muốn giết ngươi nữa." Tần Mặc nhìn con bọ cạp.

Nó trợn tròn mắt, ý anh là gì?

Tần Mặc tiếp lời: "Hiện tại thương thế của ngươi đã quá nặng, chất lỏng màu đen đó vẫn không ngừng chảy ra.

Đó chắc là nguồn sống của ngươi nhỉ, cho dù tôi có để ngươi lại thì ngươi cũng chẳng sống được bao lâu nữa." Ánh mắt con bọ cạp lộ vẻ đau đớn vì những lời Tần Mặc nói không sai chút nào.

Nhưng nó có thể làm gì đây?

Tần Mặc cười lạnh, chậm rãi tiến lại gần: "Cho nên tiếp theo tôi sẽ đánh thêm vài nhát nữa cho thương thế nặng thêm, như vậy ngươi sẽ không còn khả năng sống sót, nhưng ngươi chỉ có thể trân trối nhìn bản thân chết đi." Ban đầu Tần Mặc không muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, nhưng ai bảo nó cứ nhất quyết đòi đối phó với bạn đồng hành của anh?

Cho dù nó tấn công chỉ là một thuộc hạ của Hạo Thiên Chân thì cũng không được.

Tần Mặc vừa dứt lời, con bọ cạp đã nằm bẹp trên đất, không còn dấu hiệu sự sống.

Anh đảo mắt, không ngờ nó chỉ còn hơi tàn mà lại bị mình dọa cho chết khiếp.

Nhưng lúc này anh không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhìn đám bọ cạp nhỏ xung quanh.

Dù sao cũng phải nhanh chóng giải quyết chúng.

Nghĩ vậy, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, đánh tan đám bọ cạp nhỏ khiến chúng phải rút lui. "Không ngờ lại giải quyết xong nhanh thế." Lê Thố ở bên cạnh không nhịn được cười.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử liếc nhìn nhau rồi nói với Lê Thố: "Đó là bản lĩnh của Tần Mặc rồi, cậu ấy lúc nào cũng mạnh mẽ như vậy.

Chương 853

Chúng ta đi theo cậu ấy không cần tốn quá nhiều sức, mà cũng chẳng bao giờ chịu thiệt." Tần Mặc nhướng mày: "Được rồi, giải quyết xong rồi thì chúng ta mau rời khỏi đây thôi." Cả nhóm lập tức đáp lời.

Ngay lúc này, âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Tần Mặc: 【Đinh!

Tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Đối với phần thưởng của hệ thống, Tần Mặc đã dự liệu từ trước nên không có gì kinh ngạc.

Cả nhóm cùng nhau đi tiếp, một lúc sau thì trời dần tối, Tần Mặc nhìn nhóm Boss Ma: "Nghỉ ngơi ở đây một chút đi." "Rốt cuộc còn bao lâu nữa mới đến nơi thế?

Trước đó chúng ta đã đi mấy ngày rồi, còn ở khách sạn mất hai ngày nữa." Tần Mặc nhún vai: "Ở khách sạn hai ngày thì liên quan gì đến tôi, đâu phải tôi bắt các người ở đó, chẳng phải các người tự muốn nghỉ ngơi sao?" Nhóm người trong đoàn phim nghe vậy thì có chút ngượng ngùng, thực ra lúc đầu thảo luận, chính bọn họ đã đề xuất nghỉ lại đó. "Được rồi, đừng nói chuyện đó nữa.

Việc chúng ta cần làm hiện giờ chẳng phải là nhanh chóng tìm đến nơi cần đến sao?" Boss Ma nhíu mày.

Ông ta biết Tần Mặc không muốn nhận trách nhiệm này, nhưng trong đó cũng có phần lỗi của ông ta nên không muốn Tần Mặc nói tiếp.

Tần Mặc cười lạnh nhưng cũng lười nói thêm: "Được rồi, mọi

người nghỉ ngơi ở đây đi, ước chừng đến ngày mai là có thể tới đích rồi." Nghe Tần Mặc nói vậy, mắt những người trong đoàn phim lập tức sáng lên, họ vội vàng gật đầu: "Xem ra chẳng bao lâu nữa, bộ phim tài liệu của chúng ta có thể quay tiếp rồi, lúc đó chúng ta sẽ danh tiếng lẫy lừng thiên hạ." Tần Mặc có chút bất lực lắc đầu, nhưng cũng không nói gì thêm, họ muốn sao thì tùy.

Anh tìm một chỗ ngồi xuống rồi chuẩn bị một ít thịt nướng.

Đương nhiên, thức ăn này Tần Mặc sẽ chia cho Lê Thố, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Họ không từ chối, đợi ăn gần xong, Tần Mặc mới nhìn Lê Thố dặn dò: "Ngày mai bất kể xảy ra chuyện gì, cậu cũng phải theo sát bên cạnh tôi, nhớ rõ chưa?" Trong mắt Lê Thố thoáng qua tia kinh ngạc, lông mày nhíu chặt lại: "Câu này là ý gì?

Chẳng lẽ ngày mai sẽ có chuyện sao?" Tần Mặc xua tay, tình trạng cụ thể anh chắc chắn sẽ không nói cho Lê Thố để tránh đánh rắn động cỏ: "Chuyện này cậu đừng quản." "Vậy được rồi." Thấy vẻ mặt thâm trầm của Tần Mặc, Lê Thố cũng không dám hỏi nhiều.

Sáng sớm hôm sau, khi Tần Mặc và những người khác đang ăn cơm, Mã lão bản đột nhiên chạy tới.

“Tô Nam và mấy người kia đâu?

Sao không thấy nữa?” Tần Mặc liếc nhìn Mã lão bản một cái: “Cái này tôi không biết, vả lại chẳng phải họ là người ông mang tới sao?

Ông hỏi chúng tôi thì có ích gì?” Tần Mặc lắc đầu.

Mã lão bản siết chặt nắm đấm, sắc mặt vô cùng khó coi: “Cậu nói vậy là ý gì?

Đã cùng một đội, chẳng lẽ cậu không nên chú ý một chút sao?” Tần Mặc gần như bị chọc cười.

Chung một đội thì anh phải chú ý đối phương à?

Đối phương có quan hệ gì với anh đâu.

"Nếu ông thật sự muốn dùng thái độ này để nói chuyện với tôi thì không cần thiết đâu, dù sao tôi chỉ cần đưa ông đến nơi ông muốn là được, còn những chuyện khác tôi chắc chắn không chịu trách nhiệm." Tần Mặc nhún vai.

Anh đã nói rất rõ ràng, còn Mã lão bản có nghe hiểu hay không thì hoàn toàn tùy thuộc vào bản thân lão.

Mã lão bản im lặng một hồi.

"Nếu không có Tô Nam, cậu có bao nhiêu nắm chắc đưa tôi ra khỏi mộ huyệt đó?" Tần Mặc đảo mắt trắng, nhưng chưa đợi anh nói gì, Bàn Tử bên cạnh đã lên tiếng trước: "Lúc ở mộ huyệt giả lúc đầu, đám người Tô Nam hình như cũng chẳng động thủ gì mấy, cho nên dù không có bọn họ, Tần Mặc vẫn có thể đưa ông ra ngoài bình an vô sự như thường, ông không cần phải dựa dẫm vào người khác.

Có mấy kẻ ngoại tộc đó đi theo, ngược lại còn có khả năng khiến chúng ta gặp nguy hiểm.

Tất nhiên, nếu ông không muốn nghe tôi nói thì tôi cũng chẳng còn gì để nói." Mã lão bản im lặng một hồi, sau đó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc: "Được rồi, tôi biết rồi, nếu cậu có thể đưa chúng tôi cùng ra ngoài thì tôi không nói nhiều nữa.

Cậu hãy lập kế hoạch cho tốt đi, chẳng phải cậu nói không bao lâu nữa chúng ta sẽ đến nơi sao?" Tần Mặc đáp một tiếng: "Phải." Tiếp theo, Tần Mặc không nói gì thêm.

Nhưng chẳng được bao lâu, Tần Mặc đã nghe thấy âm thanh xung quanh, trong mắt anh hiện lên một tia cười lạnh, xem ra muốn đưa Mã lão bản đi tiếp cũng không quá khả quan rồi.

Âm thanh của hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc: [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời lập tức đánh giết.] Không cần nghĩ, Tần Mặc cũng biết chắc hẳn là người của gia tộc kia lại tới.

Quả nhiên không lâu sau, người của gia tộc đó đã xuất hiện ở đây.

Tần Mặc cũng chú ý thấy trong tay bọn họ đang xách Tô Nam.

Miệng Tô Nam đã bị người ta bịt kín, cô ta cau mày nhìn Tần Mặc, trong mắt ngấn lệ.

Người này muốn làm gì?

Tần Mặc cau mày.

Thấy Tần Mặc như vậy, miệng Tô Nam không ngừng phát ra âm thanh.

Tên áo đen bên cạnh suy nghĩ một chút rồi xé băng dính trên miệng Tô Nam ra, cô ta lớn tiếng nói: "Các người mau rời khỏi nơi này đi, thực lực của bọn họ rất mạnh, các người không phải đối thủ của bọn họ đâu, nếu cứ ở lại đây, các người có thể sẽ chết đấy!" Tần Mặc đảo mắt trắng: "Ở đây có nhiều người như vậy rồi, chúng ta muốn rời đi dễ dàng cũng không đơn giản thế đâu." Sau đó, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm kẻ cầm đầu: "Nói đi, mục đích của các người là gì?" Kẻ cầm đầu cười lạnh một tiếng: "Còn có thể có mục đích gì nữa?

Dĩ nhiên là muốn ngươi chết ở đây rồi!" Tần Mặc nhướn mày: "Ngươi khua môi múa mép vài câu mà đã muốn ta chết ở đây, ngươi nghĩ có phải hơi quá dễ dàng rồi không?" Kẻ cầm đầu đáp một tiếng rồi quay đầu nhìn chằm chằm những người có mặt: "Không sao cả, nếu ngươi không muốn tự sát thì tất cả những người này đều phải chết ở đây, ngươi cứ tự mình chọn một cái đi." Tần Mặc nhìn lướt qua những người có mặt: "Vậy ngươi cứ tự nhiên, dù sao ở phía bên này cũng chẳng có mấy người là bạn của tôi." Tần Mặc nhìn sang

phía Hạo Thiên Chân, Lê Thố và Bàn Tử: "Các cậu qua đây." Ba người họ nhìn nhau một cái rồi lập tức đi tới bên cạnh Tần Mặc.

Bọn họ biết thực lực của Tần Mặc khá mạnh, có Tần Mặc ở đây chắc chắn có thể bảo vệ được ba người bọn họ.

Còn những người khác thì chẳng liên quan gì đến bọn họ.

Kẻ cầm đầu thấy Tần Mặc như vậy thì nheo mắt lại: "Xem ra ngươi hoàn toàn không quan tâm đến những người khác, bao gồm cả Mã lão bản và người phụ nữ này." Nói đoạn, hắn trực tiếp dùng tay bóp chặt cằm Tô Nam.

Tô Nam nghiến chặt răng, lại quay đầu nhìn đám người Tần Mặc: "Các người lập tức rời khỏi nơi này đi." Tần Mặc bật cười: "Tôi cũng chẳng định làm gì, càng không định cứu cô." Tần Mặc cũng đâu có ngốc.

Nói xong câu này, Tần Mặc lùi về phía sau, nhưng những người nhà họ Uông khác lại vây Tần Mặc vào giữa.

"Các người hãy nghĩ cho kỹ, nếu thật sự muốn động thủ với tôi ở đây thì lát nữa tôi sẽ không nương tay đâu." Tần Mặc lắc đầu.

Đám người nhà họ Uông nhìn nhau, thực tế phần lớn bọn họ đều biết thực lực của Tần Mặc, nhưng dù thế nào bọn họ cũng phải ở lại đây để đối phó anh.

Tần Mặc thở dài một tiếng: "Đã như vậy thì đừng trách tôi." Nói xong, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy trước mặt anh xuất hiện một luồng năng lượng khổng lồ: "Mãnh Hổ Xung Kích!" Luồng năng lượng này bị Tần Mặc ném ra, trực tiếp va chạm vào thân thể của một tên trong đó.

Tên đó bị Tần Mặc tông bay, sau khi ngã xuống đất lại hộc ra một búng máu, sau đó hắn lại quay đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh như vậy.

Nhưng hiện tại bọn họ đều không có cách nào, chỉ có thể nhìn về phía kẻ cầm đầu.

"Đại ca, đừng do dự nữa, mau động thủ đi, không thể lãng phí thời gian ở đây được, nếu không chúng ta sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ cấp trên giao phó." Kẻ cầm đầu đáp một tiếng: "Nói không sai." Sau đó, hắn đột nhiên đẩy mạnh Tô Nam một cái, Tô Nam lao về phía đám người Tần Mặc.

Vốn dĩ Tô Nam còn tưởng Tần Mặc sẽ đỡ lấy mình, nhưng không ngờ Tần Mặc lại trực tiếp bước sang bên cạnh một bước.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân có đưa tay ra nhưng không chặn được Tô Nam, cô ta trực tiếp ngã nhào xuống đất, mặt dính đầy cát.

Tô Nam có chút tủi thân quay đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc bị sao vậy?

Chương 854

Lại không chịu đỡ cô ta.

Tần Mặc cũng nhìn thấy ánh mắt của Tô Nam, anh bĩu môi: "Cô nhìn tôi như vậy làm gì?

Tôi không có nghĩa vụ phải cứu cô." Sau đó, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm những người xung quanh, trong mắt mang theo một tia cười lạnh: "Nếu các người đã muốn tìm chết như vậy thì lát nữa đừng có trách tôi, vạn nhất các người thật sự có mệnh hệ gì thì cứ xuống địa phủ mà gặp Diêm Vương, bảo với lão là kẻ cầm đầu của các người đã khiến các người phải bỏ mạng ở đây." Nói xong câu này, trên người Tần Mặc lại xuất hiện năng lượng khổng lồ: "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Chỉ thấy xung quanh trực tiếp xuất hiện một luồng cuồng phong, kẻ cầm đầu ở không xa thấy vậy thì nheo mắt lại, tiếp đó hắn ngưng tụ sức mạnh, trên người xuất hiện một luồng năng lượng màu đen.

Luồng năng lượng đen này trực tiếp bị hắn đẩy ra, nhanh chóng tiến đến xung quanh Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, sau đó tùy ý ngưng tụ năng lượng là đã chống đỡ được sức mạnh màu đen kia.

Sức mạnh màu đen trực tiếp nổ tung, Tần Mặc cũng thở phào một hơi, rồi lại lên tiếng: "Ngươi không phải đối thủ của ta, ta khuyên ngươi một câu, vẫn nên ngoan ngoãn từ bỏ đi, nếu không..." Tần Mặc dừng lại một chút, vì trong lòng anh rất rõ, bọn họ không phải đối thủ của mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Tần Mặc lại biến mất tại chỗ.

Sau đó, Tần Mặc đột nhiên xuất hiện bên cạnh hai người nhà họ

Uông.

Hai tên này trong lòng khá sợ hãi nên lập tức muốn lùi lại né tránh, nhưng Tần Mặc lại tung một cước đá vào người cả hai, khiến bọn họ ngã rạp xuống đất.

Cùng lúc đó, vòi rồng của Tần Mặc cũng ập tới, cuốn lấy hai tên ở giữa, bọn họ lập tức phát ra tiếng thảm thiết.

Kẻ cầm đầu nhà họ Uông bên này lập tức hét lên: "Còn ngây ra đó làm gì?" Phía bên kia, Tô Nam trực tiếp rút dao găm ra, muốn đâm về phía Lê Thố bên cạnh.

Lê Thố trợn to mắt, cậu không ngờ Tô Nam lại làm vậy, nhưng Lê Thố không có thân thủ gì nên chỉ có thể vội vàng lùi lại phía sau chứ không thể phản kháng.

May mắn là Hạo Thiên Chân bên cạnh luôn chú ý, anh lập tức ngăn Tô Nam lại: "Cô làm cái gì vậy?" Tô Nam nheo mắt lại, định đá một cước vào Hạo Thiên Chân, nhưng Tần Mặc đã chắn trước mặt anh, rồi tung một cước đá vào người cô ta.

Tô Nam bắt chéo hai tay chắn trước mặt, cú đá của Tần Mặc trúng vào cánh tay khiến cô ta lùi lại một đoạn xa.

Sau khi đứng vững, cô ta nhìn chằm chằm Tần Mặc rồi nói: "Ta khuyên ngươi một câu, ngươi không cần vì mấy kẻ này mà từ bỏ tính mạng của mình." Tần Mặc cười lạnh một tiếng: "Vậy sao?

Mấy người họ đều là đồng đội của tôi, còn cô là cái thứ gì?

Trên đường đi tôi đã giúp cô bao nhiêu lần, trong lòng cô chắc phải rõ nhất chứ, vậy mà không ngờ...

Nhưng điều này cũng bình thường thôi, dù sao đó cũng là sân huấn luyện do nhà họ Uông các người để lại, các người chắc hẳn đặc biệt am hiểu nơi đó, cho nên dù không có tôi ở đó thì cô cũng chẳng gặp

nguy hiểm gì.” Những người xung quanh nghe thấy vậy đều không nhịn được mà trợn to mắt, bọn họ nhìn chằm chằm Tô Nam: “Chị Tô, lời này là thật hay giả?

Chẳng lẽ chị thực sự hiểu biết về nơi đó sao?

Nếu thật sự như vậy, tại sao chị lại hại chết những người đồng đội kia của chúng ta?” Tô Nam hừ lạnh một tiếng: “Ta đưa bọn họ vào đó chỉ là để khảo nghiệm một chút mà thôi, mấy kẻ đó thực lực quá yếu nên mới chết ở trong đó, liên quan gì đến ta?” Tô Nam không cảm thấy mình làm gì sai.

Nghe thấy những lời này, mọi người đều có chút khó tin, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

“Chị Tô, chị thực sự làm tôi quá bất ngờ.

Trước đây tôi luôn cảm thấy bề ngoài chị tuy có chút lạnh lùng nhưng trong lòng vẫn luôn quan tâm chúng tôi, nhưng giờ xem ra suy nghĩ của tôi thực sự sai rồi.” Vừa dứt lời, đột nhiên có một người nhà họ Uông xuất hiện phía sau kẻ đó và giải quyết hắn ta.

“Ta cũng không muốn để mấy người các ngươi phải chết ở đây, nên ta khuyên một câu, nếu các ngươi ngoan ngoãn đầu hàng, ta có thể không chấp nhặt nhiều, thậm chí có thể xin gia tộc giữ các ngươi lại bên cạnh chúng ta.” Tô Nam nheo mắt, những người này dù sao cũng là anh em cùng chung hoạn nạn với cô nên cô cũng không muốn họ chết.

Mấy người kia lắc đầu.

Mã lão bản cũng gầm lên: “Cô đừng quên cô đã lấy đi của tôi rất nhiều tiền, nếu bây giờ cô làm những việc này thì cô chính là kẻ bội tín nghĩa, sau này trong giới còn ai dám dùng cô nữa?” “Thì đã sao?

Mục đích của chúng ta lần này chỉ là để bắt được Tần Mặc mà

thôi, không có ý gì khác.

Nếu các ngươi thực sự muốn tiếp tục sống thì chi bằng khuyên nhủ Tần Mặc một chút, bảo cậu ta ngoan ngoãn đầu hàng, như vậy đôi bên cùng có lợi, các ngươi thấy sao?" Tô Nam vừa nói vừa quay đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng: "Tại sao tôi phải nghe lời cô chứ, vả lại cô đã động thủ với chúng tôi rồi, còn cần phải nói mấy lời khách sáo đó sao?" Tần Mặc lắc đầu.

Anh thực sự không cảm thấy Tô Nam là người có thể tha cho bọn họ, nói như vậy bây giờ chẳng qua là để ngăn cản bọn họ phản kháng, nhằm giảm bớt thương vong cho người nhà họ Uông.

Tô Nam nheo mắt nhìn chằm chằm Tần Mặc: "Ngươi quả thực là một người rất thông minh, nên ta không muốn lấy mạng ngươi.

Ta khuyên ngươi một câu, ta có địa vị nhất định trong gia tộc, ta có thể bảo bọn họ giữ lại tính mạng của ngươi, để ngươi đi theo bên cạnh ta thực hiện nhiệm vụ, ngươi thấy thế nào?" Nếu thực sự có thể chiêu hàng được Tần Mặc thì không còn gì tốt hơn.

Kẻ cầm đầu bên kia nghe thấy vậy thì chau mày: "Tô Nam, cô đừng có đưa ra quyết định giống như bà chủ quán trước đó, nếu thật sự như vậy, sau này nhiệm vụ thất bại, trở về gia tộc sẽ phải nhận trừng phạt đấy, cô có biết cô ta đã phải nhận hình phạt gì không?" Tô Nam cau mày.

Lại nghĩ đến thực lực của Tần Mặc, Tô Nam cảm thấy nếu thật sự có thể để Tần Mặc đi cùng mình ở lại đây thì cô thà chấp nhận hình phạt.

"Ngươi cũng nghe thấy rồi đấy, hiện tại ta đã đưa ra nhượng bộ lớn nhất rồi, cho nên ngươi hãy tự mình cân nhắc cho kỹ, như vậy

biết đâu còn có thể giữ được tính mạng cho mấy người đồng đội này của ngươi, nếu không e rằng ngay cả ta cũng không có cách nào." Tô Nam nhún vai.

Tần Mặc bĩu môi: "Loại người như cô, tôi chẳng trông mong cô có thể có bao nhiêu tình cảm với tôi, vả lại tôi quả thực không có ý định muốn thần phục các người." Đám người này từ lâu đã làm nhiều việc ác, Tần Mặc việc gì phải cho bọn họ cơ hội đó?

"Ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ, đây là cơ hội cuối cùng ta dành cho ngươi, nếu ngươi không nắm bắt được thì chúng ta chỉ có thể động thủ với ngươi, đến lúc đó kết cục thế nào chắc ngươi cũng đoán được." Tần Mặc gật đầu: "Vậy thì cứ chờ xem sao." Mã lão bản bên kia cau mày: "Các người muốn bao nhiêu tiền tôi đều có thể đưa, nhưng tiền đề là các người phải để chúng tôi rời khỏi nơi này, chỉ cần chờ đến khi tôi lấy được thứ mình muốn, còn các người muốn đối phó với đám người Tần Mặc thế nào cũng được." Hạo Thiên Chân nghe xong có chút cạn lời nhìn Mã lão bản: "Ông nghĩ cái gì vậy?

Ông nghĩ bọn họ thực sự sẽ tha cho chúng ta sao?

Ông cũng quá ngây thơ rồi.

Tôi khuyên ông một câu, tốt nhất đừng nghe bọn họ, nếu không bị người ta bán đứng rồi còn phải giúp họ đếm tiền đấy." Hạo Thiên Chân cảm thấy việc anh có thể làm cũng chỉ là nói với Mã lão bản bấy nhiêu thôi, còn Mã lão bản có muốn nghe hay không thì hoàn toàn tùy thuộc vào ý của lão.

Mã lão bản hừ lạnh một tiếng: "Chỉ cần có thể sống sót rời khỏi nơi này, tôi chẳng nghĩ nhiều thế đâu, huống hồ mục đích của tôi chỉ là lấy được thứ bên trong mà thôi." Sau đó, Mã lão bản lại nhìn chằm chằm Tần Mặc: "Chúng ta chuyện nào ra chuyện nấy, tôi đã nói rồi, tôi có thể trả giá cao cho các cậu, chỉ cần các cậu giúp tôi lấy được

viên bảo thạch đó, còn ân oán sau này giữa cậu và bọn họ, tôi chắc chắn không quản được, cũng hy vọng trong lòng cậu có thể hiểu cho." Tần Mặc gật đầu: "Nhưng bây giờ tôi không có hứng thú với mấy đồng tiền đó của ông, ông bảo phải làm sao đây?" Tần Mặc cười nhìn Mã lão bản, Mã lão bản trợn to mắt, lão không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy.

Tô Nam bên cạnh nheo mắt lại: "Ta là nể tình ngươi khá thông minh nên mới muốn tha cho ngươi." Tần Mặc lắc đầu: "Là tôi nói chưa đủ rõ sao?

Tôi đã nói rất minh bạch rồi, tôi sẽ không nghe lời cô, cũng không đi cùng cô đâu, cho nên bỏ đi." Nói xong, Tần Mặc lại nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân và Lê Thố: "Lát nữa đi theo tôi cùng xông ra khỏi nơi này, đừng quản nhiều như vậy." "Nhưng còn Mã lão bản và những người kia thì sao?

Nếu chúng ta thực sự rời đi, họ có chết ở đây không?" Lê Thố có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Có khả năng đó, nhưng người nhà họ Uông chắc cũng không làm ra chuyện như vậy đâu, nếu không bọn họ nhất định sẽ bị truy tra." "Được rồi, giờ cũng sắp đến lúc rồi, Tô Nam, đừng lãng phí thời gian nữa." Kẻ cầm đầu bên này lại nói một câu, Tô Nam gật đầu: "Được thôi." Ngay trước khi Tô Nam động thủ, cô ta lại có chút tò mò nói với Tần Mặc: "Nhưng ta rất muốn biết làm sao ngươi phát hiện ra ta là người nhà họ Uông, hơn nữa ngươi lại biết nơi đó là sân huấn luyện do gia tộc chúng ta lập ra." Tần Mặc đảo mắt trắng: "Tôi có ngốc đâu, dĩ nhiên là nhìn ra được rồi, cô đừng có hỏi tôi nhìn ra bằng cách nào nhé?

Cái này chắc chắn là có liên quan đến não bộ, cô mà không đoán ra được thì tôi cũng chẳng thể nói cụ thể cho cô nghe được." Hạo Thiên

Chân và Bàn Tử nghe thấy vậy thì nhìn nhau, trên mặt cả hai đều hiện lên vẻ xấu hổ.

Nói thật là về chuyện này, hai người họ cũng thực sự không đoán ra được.

"Không ngờ ngươi lại sỉ nhục người khác như vậy." Tô Nam cau mày, cô ta đã đối xử tốt với Tần Mặc như vậy rồi, sao anh vẫn thế này?

Huống hồ trước đó ở khách sạn, cô ta còn đặc biệt đưa thuốc giải cho Tần Mặc để anh không bị những loại bột thuốc đó khống chế.

Mặc dù Tần Mặc đã sớm phát hiện ra nhưng cô ta đối với Tần Mặc vẫn khá tốt mà, sao Tần Mặc có thể như vậy được?

Tần Mặc đột nhiên bật cười: "Con người tôi là vậy đấy, nếu cô chịu không nổi thì mau động thủ đi, tôi cũng không muốn lãng phí thời gian với cô nữa." Huống hồ đối phương chỉ là kẻ địch chứ không phải bạn bè, anh việc gì phải bình tĩnh nói chuyện với cô ta?

Thấy Tần Mặc như vậy, Tô Nam có chút bất lực thở dài: "Bỏ đi, nếu ngươi đã cố chấp như vậy thì ta cũng chẳng còn gì để nói, động thủ thôi." Dứt lời, Tô Nam lập tức xông về phía Tần Mặc, đến bên cạnh anh, cô ta siết chặt nắm đấm định đánh tới, nhưng Tần Mặc đã trực tiếp né tránh.

Sau khi đứng vững, Tần Mặc lại nói với cô ta: "Thực lực của những người trong gia tộc các người đều giống cô thế này sao?

Chương 855

Nếu thật sự như vậy, có lẽ các ngươi căn bản không mang tôi đi được đâu, ngay cả người trong gia tộc các ngươi cũng không phải đối thủ của tôi." Kẻ cầm đầu bên kia hừ lạnh một tiếng: "Tô Nam chỉ có hiệu quả ngụy trang khá tốt trong đội ngũ của chúng ta mà thôi, thực lực của cô ta không phải là tốt nhất.

Nếu nhóc con ngươi đã coi thường người trong gia tộc chúng ta như vậy, thì ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại của ta." Sau đó, kẻ cầm đầu lập tức lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc thở dài một tiếng rồi gật đầu: "Được thôi, ngươi đã nói vậy thì ta sẽ giao thủ với ngươi một trận ra trò." Hạo Thiên Chân thấy vậy liền cau mày, nhỏ giọng nói với Tần Mặc: "Anh đừng có trúng kế của hắn." Tần Mặc xua xua tay, mặc dù đối phương quả thực đang dùng khích tướng kế nhưng trong lòng Tần Mặc vẫn khá minh bạch, chỉ cần lát nữa tìm được cơ hội, anh sẽ đưa bọn họ rời khỏi nơi này.

Nhưng hiện tại thời gian vẫn chưa đủ, cho nên Tần Mặc buộc phải kiên trì thêm một lúc nữa: "Cuồng Phong Nhận!" Một luồng cuồng phong khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh đánh luồng phong nhận này ra.

Phong nhận lập tức bay đến trước mặt kẻ cầm đầu, hắn liền dùng móng vuốt của mình để chống đỡ.

Móng vuốt của hắn là loại móng vuốt màu xanh đậm, hơn nữa bên trên còn bao phủ một lớp da khô khốc bám chặt lấy, lớp da này tuy đã khô héo nhưng lại có hiệu quả vô cùng cứng cáp.

Đây cũng là lý do vì sao hắn vừa rồi có thể đỡ được đòn tấn công của Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, sau đó trên người anh xuất hiện một luồng năng lượng.

Tần Mặc ném luồng năng lượng này đi, nó lập tức bay đến bên cạnh kẻ cầm đầu.

Hắn hừ lạnh một tiếng, rồi tùy ý dùng móng vuốt ngưng tụ ra năng lượng màu đen để né tránh.

"Thực lực của ngươi đúng là mạnh hơn một chút so với những kẻ nhà họ Uông từng đến đây trước kia, chỉ là không biết với bản lĩnh này của ngươi thì ở trong gia tộc được xếp ở mức nào." Tần Mặc có chút tò mò nhìn kẻ cầm đầu, hắn làm sao có thể không biết ý đồ của Tần Mặc?

"Đừng hòng thăm dò chuyện của gia tộc chúng ta từ miệng ta, chuyện đó không liên quan gì đến ngươi, ngươi chỉ cần biết hôm nay ngươi chắc chắn phải chết dưới tay ta là đủ rồi." Tần Mặc đột nhiên bật cười, gật đầu: "Được thôi, ngươi đã nói vậy thì hãy để ta xem thử rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì mà lại có thể nói ra những lời như vậy." Tiếp đó Tần Mặc không nói nhảm nữa, chỉ liên tục giao thủ với đối phương.

Phía bên này, Hạo Thiên Chân đang dẫn dắt Bàn Tử và mấy người kia đối phó với những tên nhà họ Uông xung quanh.

Rất nhanh sau đó, mấy người bên phía Mã lão bản đã có chút không trụ nổi, bọn họ nhìn chằm chằm Tần Mặc: "Bây giờ phải làm sao?

Chúng ta đang liên tục thất bại rút lui." Tần Mặc liếc nhìn mấy người bọn họ một cái, nói thật lòng là anh thực sự chẳng muốn quản.

Nhưng dù sao đây cũng là mấy mạng người, vả lại bọn họ cũng chưa đắc tội gì sâu sắc với anh, suy nghĩ một chút, Tần Mặc quyết

định vẫn nên cứu bọn họ một tay.

Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, đánh về phía tên áo đen, khiến hắn bị đẩy lui.

Tần Mặc nhìn chằm chằm đám người đó: "Các người có chắc muốn tiếp tục ở lại đây không?

Lát nữa tôi sẽ không nương tay nữa đâu, nếu các người thực sự có thương vong gì thì đừng trách tôi." Tần Mặc nhún vai.

Anh chỉ cần nói rõ tình hình cụ thể với những người này là được, còn họ có muốn nghe hay không thì hoàn toàn tùy thuộc vào bản thân họ.

Đám người này nhìn nhau, sắc mặt trở nên khó coi.

Lời này của Tần Mặc là có ý gì?

Chẳng lẽ anh cảm thấy với thực lực của một mình mình mà có thể đối kháng được với nhiều người đang có mặt ở đây sao?

"Được rồi nhóc con, đừng nói mấy lời vô ích đó nữa, đã đánh rồi thì mau tiếp tục đi." Kẻ cầm đầu bên này hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc thở dài rồi gật đầu: "Được thôi, nếu các người đã muốn tìm chết như vậy thì đừng trách tôi." Dứt lời, Tần Mặc lập tức áp sát kẻ cầm đầu, dùng khuỷu tay thúc vào người hắn.

Kẻ cầm đầu bị cú va chạm này của Tần Mặc làm cho lùi lại phía sau, hắn đưa tay lên ôm lấy ngực, sắc mặt trở nên tái nhợt hơn một chút.

Tần Mặc nhướn mày.

Kẻ cầm đầu hít sâu một hơi, nhưng dù thế nào đi nữa, vì Tần Mặc đã như vậy nên hắn chắc chắn cũng không thể nương tay được nữa.

Chỉ thấy kẻ cầm đầu gầm lên một tiếng giận dữ, quần áo trên

người hắn rách bươm, để lộ da thịt bên dưới trước mặt mọi người.

"Chuyện gì thế này?" Bàn Tử có chút nghi hoặc nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, hiện tại anh có chút không hiểu rõ tình hình.

Hạo Thiên Chân nheo mắt lại, sắc mặt hơi khó coi, anh nhỏ giọng nói với Bàn Tử: "Nếu tôi không đoán sai thì e rằng tình hình có chút không ổn, thực lực của hắn quả thực không thể xem thường.

Lúc đầu chắc hắn chỉ muốn thăm dò Tần Mặc mà thôi." Tần Mặc cũng nghe thấy những lời đó, nhưng anh không nói gì.

Đối phương đang thăm dò anh, không có nghĩa là anh không thăm dò đối phương.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo thân hình anh đột nhiên biến mất tại chỗ.

Đến khi Tần Mặc xuất hiện lần nữa thì đã ở bên cạnh đối phương.

Thấy tốc độ của Tần Mặc nhanh như vậy, tên áo đen hừ lạnh: "Dù là thế thì cũng không có nghĩa là ngươi có thể đánh thắng được ta." Tên áo đen siết chặt nắm đấm đánh về phía Tần Mặc, Tần Mặc tung nắm đấm đối chọi trực tiếp với hắn, cả hai người đều bị đẩy lùi về phía sau, Tần Mặc hừ nhẹ một tiếng, nhưng khóe miệng tên áo đen lại rỉ ra một vệt máu.

"Thực lực của ngươi quả thực đã tăng cường rất nhiều." Tên áo đen nheo mắt lại: "Nếu không phải người trong gia tộc luôn bắt ta phải kìm hãm bản thân thì e rằng nhóc con ngươi đã bị ta xử lý từ lâu rồi." Tần Mặc bật cười, gật đầu: "Có lẽ là có khả năng đó, nhưng không sao cả." Tần Mặc nhún vai.

Khoảnh khắc sau đó, thân hình Tần Mặc lại biến mất tại chỗ.

Tên áo đen hừ lạnh một tiếng, hắn cảm thấy Tần Mặc so với mình

thì cũng chỉ có tốc độ là nhanh hơn một chút, thực lực chắc chắn không bằng mình.

Sau khi xuất hiện ở cách đó không xa, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ sức mạnh.

Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném quả cầu đó đi: "U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu nhanh chóng va chạm vào người tên áo đen, khiến hắn ngã rạp xuống đất, hộc ra một búng máu.

Tần Mặc lắc đầu.

Anh còn tưởng tên áo đen này lợi hại lắm, giờ xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tên áo đen cũng nhìn thấy ánh mắt của Tần Mặc, hắn lập tức cảm thấy mình bị khinh thường, sau khi hít sâu một hơi, hắn từ từ đứng dậy, đưa tay chỉ vào Tần Mặc: "Đừng tưởng ngươi nhìn ta như vậy thì ta sẽ thấy thực lực của mình thấp hơn ngươi.

Ta nói cho ngươi biết, vừa rồi chỉ là do ta không cẩn thận mà thôi." Tần Mặc đáp một tiếng: "Có lẽ là vậy, nhưng ngươi cảm thấy mình tiếp tục kiên trì thì còn ý nghĩa gì không?" Tên áo đen đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm những người nhà họ Uông xung quanh: "Không sao, bên ta vẫn còn nhiều đồng bọn thế này mà, ta không tin đám người bên phía ngươi có thể đánh thắng được đồng bọn của ta." Tần Mặc nghe thấy vậy liền phóng tầm mắt về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, hai người họ lúc này cũng đang vất vả đối kháng với những kẻ xung quanh.

Thực tế với thực lực của hai người họ, tạm thời có thể đối phó được, chỉ tiếc là hiện tại họ còn phải bảo vệ Lê Thố nên mới tốn nhiều sức lực như vậy.

Tần Mặc nhướn mày: "Vậy ngươi cảm thấy mình có thể kiên trì

được bao lâu?" Không phải Tần Mặc coi thường tên áo đen này, mà là anh cảm thấy hắn quả thực không ổn lắm.

Tên áo đen nghiến răng ken két, lời nói của Tần Mặc thực sự khiến hắn quá mất mặt: "Ngươi im miệng cho ta." Nói xong, thân hình tên áo đen biến mất tại chỗ, không lâu sau, hắn đột nhiên xuất hiện sau lưng Tần Mặc.

"Không ngờ ngươi lại không né, vậy thì lần này hãy chết dưới tay ta đi." Dứt lời, tên áo đen trực tiếp tung nắm đấm.

Trong không khí xuất hiện tiếng nổ của gió bão, có thể thấy sức mạnh hắn sử dụng lần này lớn đến mức nào.

Nếu Tần Mặc bị trúng đòn này, e rằng anh sẽ bị trọng thương.

Tần Mặc bĩu môi.

Ngay sau đó, phía sau lưng Tần Mặc đột nhiên xuất hiện một thủ ấn khổng lồ: "Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn khổng lồ này trực tiếp đối chọi với nắm đấm của người đàn ông kia, trong không khí vang lên một tiếng nổ lớn.

Cánh tay của hắn phát ra tiếng "rắc", người đàn ông trợn to mắt, không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào cánh tay của mình.

Không nên như vậy chứ, tại sao lại thành ra thế này?

Chương 856

Hắn không hiểu nổi nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng nhìn hắn, bĩu môi nói: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?

Ta đã sớm chuẩn bị xong rồi, kỹ năng này chỉ đợi ngươi tới tấn công là tung ra thôi, không ngờ ngươi lại ngốc đến thế." Sau khi nói xong, Tần Mặc một lần nữa ngưng tụ năng lượng.

"Hiện tại tôi cũng không muốn lãng phí thời gian với các người nữa, nhanh chóng giải quyết xong các người thì mới có thể đưa họ rời khỏi nơi này." Phía bên kia, Mã lão bản nghe thấy lời này của Tần Mặc thì thở phào một hơi, đây chẳng phải là ý bảo Tần Mặc sẵn sàng đưa bọn họ đi sao?

Xem ra hiện tại ông ta không cần quá lo lắng, chỉ cần tiếp tục đối phó với những kẻ xung quanh đây là được.

Tần Mặc lúc này lại tung ra một chiêu kỹ năng.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số kiếm ảnh xuất hiện xung quanh, lao thẳng tới bên cạnh tên hắc y nhân.

Tên hắc y nhân đương nhiên biết thực lực của Tần Mặc, vì vậy hắn vội lùi lại hai bước, đăm đăm nhìn Tần Mặc.

Hắn không ngờ thực lực của Tần Mặc lại khủng bố đến mức độ này, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn chắc chắn sẽ mất mạng tại đây.

Hiện tại phải làm sao bây giờ?

Hắc y nhân suy nghĩ một chút, rồi nhìn vào cánh tay của mình, cổ tay hắn đã bị gãy, phải nhanh chóng phục hồi mới được.

"Tô Nam, cô qua đây giúp một tay." Tô Nam nghe thấy thì nhíu mày, nhưng cô ta không còn cách nào khác, đành phải đi tới phía này.

“Chẳng phải ngươi nói với thực lực của ngươi thì đối phó Tần Mặc rất dễ dàng sao?

Hiện tại là thế nào đây?” Hắc y nhân hít sâu một hơi, hừ lạnh một tiếng.

“Ta cũng muốn nhanh chóng giải quyết hắn, nhưng ta không có cách nào.” Đây chẳng phải là do thực lực không đủ sao?

Nếu không hắn cũng chẳng gọi Tô Nam qua làm gì.

Tô Nam cau mày, sau đó lại mỉm cười nói với Tần Mặc: “Lẽ nào anh thật sự không muốn cân nhắc lại những lời tôi nói trước đó sao?

Tôi đã đưa ra sự nhượng bộ lớn nhất rồi.” Tần Mặc xua tay: “Thật sự không muốn lãng phí thời gian với các người nữa, tốc độ của các người nên nhanh hơn một chút đi, tôi giải quyết xong các người còn phải qua giúp đồng đội của mình nữa.” Khi Tần Mặc nói lời này, anh ngẩng đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Lê Thố đang ở cách đó không xa.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Lê Thố vẫn còn có thể tiếp tục kiên trì, chỉ tiếc là đám người xung quanh như hổ đói, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ giết chết cả ba người bọn họ.

Tần Mặc không muốn lãng phí thêm thời gian nữa.

Tô Nam thở dài một tiếng: “Không ngờ cuối cùng vẫn phải để ta ra tay, nhưng không sao, dù sao chúng ta cũng là người trong cùng một gia tộc, hơn nữa đem Tần Mặc về được thì ta vẫn còn có chỗ dùng.” Khi Tô Nam nói lời này, cô ta nhìn chằm chằm vào Tần Mặc, ánh mắt sáng rực.

Thấy cô ta như vậy, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, cô ta không lẽ nghĩ rằng với thực lực của mình mà đánh bại được anh sao?

Thật là thiên chân quá mà!

Tuy nhiên Tần Mặc không nói nhảm nữa, mà bắt đầu chậm rãi ngưng tụ năng lượng.

Chỉ thấy cơ thể Tô Nam cũng dần biến hóa, lớp da trên mặt cô ta đột nhiên bong ra, lộ ra một cái đầu của mụ già.

Trong mắt Tần Mặc thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, chuyện này là sao?

"Đây là ân điển mà gia tộc ban cho ta, có thể giúp ta hoán đổi qua lại với dung mạo bình thường, như vậy ta có thể biến thành thế này khi cần thiết." Tô Nam cười nhìn Tần Mặc: "Cho nên anh cứ yên tâm đi, chỉ cần hiện tại anh bằng lòng đi cùng tôi, tôi vẫn sẽ là một Tô Nam xinh đẹp và hiểu ý người." Tần Mặc bĩu môi, trong mắt mang theo vẻ ghét bỏ, nói thật, Tần Mặc quả thực không có chút hứng thú nào với Tô Nam.

Thân hình Tần Mặc biến mất tại chỗ, khi anh xuất hiện lần nữa đã ở bên cạnh Tô Nam, Tần Mặc dùng khuỷu tay thúc mạnh về phía cô ta.

Tô Nam thở dài, có chút thất vọng nói: "Thôi vậy, tôi đã cho anh nhiều cơ hội như thế rồi mà anh vẫn muốn ra tay với tôi, vậy thì đừng trách tôi." Tần Mặc phát hiện sau khi biến thành bộ dạng này, tính cách cô ta trở nên hung bạo hơn hẳn, cô ta trực tiếp lao thẳng vào Tần Mặc.

Tốc độ của Tô Nam khá nhanh, nhưng khi đòn tấn công của cô ta chưa kịp chạm tới Tần Mặc, anh đã rút Thần Hoàng Kiếm ra chống đỡ.

Nắm đấm của Tô Nam đập mạnh vào Thần Hoàng Kiếm của Tần Mặc.

Ở phía bên kia, tên hắc y nhân thừa cơ hội này vòng ra sau lưng

Tần Mặc, hắn định đánh lén từ phía sau, nhưng trước mặt Tần Mặc đột nhiên xuất hiện một thanh bảo kiếm khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Tần Mặc trực tiếp đẩy thanh bảo kiếm về phía sau lưng mình, thanh kiếm đâm thẳng vào tên hắc y nhân.

Tim của tên hắc y nhân thắt lại, hắn không thể ngờ tốc độ của Tần Mặc lại nhanh đến vậy.

Ngay lập tức, hắc y nhân vội vàng bước sang một bên để né tránh, nhưng đã muộn, thanh kiếm của Tần Mặc vẫn chém trúng vai hắn.

Hắc y nhân phát ra một tiếng thảm thiết, hắn có chút không hài lòng nhìn Tô Nam: "Chuyện gì vậy hả?

Chẳng phải bảo cô chặn ở phía trước sao?

Sao vẫn để Tần Mặc tấn công được ta?" Tô Nam lập tức cảm thấy cạn lời: "Liên quan gì đến ta, là do ngươi không có cách nào chống lại năng lượng của hắn, sao lại đổ lên đầu ta?" Nói đoạn, Tô Nam rút từ trong người ra một thanh nhuyễn kiếm, đâm thẳng về phía Tần Mặc.

Cho dù hai người bọn họ cộng lại, cùng lắm cũng chỉ đánh hòa với Tần Mặc mà thôi.

Đương nhiên, đó là với điều kiện cả hai không bị thương, nhưng hiện tại...

Tần Mặc nhìn chằm chằm vào tên hắc y nhân, trong mắt lộ vẻ giễu cợt.

Chỉ một lúc sau, Tần Mặc đột nhiên xuất hiện sau lưng hắc y nhân, tung một cú đá cực mạnh.

Hắc y nhân không còn cách nào khác, đành phải bước sang một bên né đòn.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra tốc độ của tên này cũng khá nhanh, chỉ tiếc là chẳng có tác dụng gì.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Không gian xung quanh lập tức bị Tần Mặc khống chế, hắc y nhân cảm nhận được điều đó, tim lập tức đập loạn xạ.

Giờ phải làm sao đây?

Hắn cảm thấy tình hình có vẻ không ổn rồi.

Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của hắc y nhân thì bật cười, giờ mới biết sợ thì có phải hơi muộn rồi không?

Tuy nhiên Tần Mặc không nói gì thêm, thân hình lại biến mất.

Khi xuất hiện lần nữa, anh đã ở bên trái hắc y nhân.

Vai trái của hắn vừa bị thanh bảo kiếm của Tần Mặc chém trúng, hiện tại máu chảy ròng ròng, Tần Mặc thừa cơ rút Thần Hoàng Kiếm đâm thêm một nhát vào vai hắn.

Sắc mặt hắc y nhân trở nên trắng bệch, hắn mạnh bạo quay đầu lại, nhìn chằm chằm Tô Nam ở phía bên kia: "Cô không lẽ không nỡ ra tay với thằng nhóc này sao?" Tô Nam lập tức cảm thấy cạn lời, sắc mặt cũng trở nên khó coi: "Ngươi nói thế là có ý gì?

Sao ta lại không nỡ ra tay với hắn?

Chẳng phải ta đang cùng ngươi đối phó hắn sao?

Chương 857

Nếu ngươi còn nói thế nữa, ta sẽ thu tay thật đấy, lúc đó ngươi tự mình mà lo liệu." Hắc y nhân bĩu môi: "Ta chỉ thấy đã qua thời gian lâu như vậy rồi mà hai chúng ta vẫn chưa giết được Tần Mặc, chắc chắn là cô không dốc hết sức." Tô Nam lười chẳng thèm đáp lời hắn nữa.

Hắn muốn nói gì thì nói, việc cô ta cần làm hiện tại là nhanh chóng giết chết Tần Mặc.

"Tần Mặc, thật ngại quá, nếu anh đã nhất quyết đòi ra tay với người trong gia tộc chúng tôi, vậy thì tôi chỉ đành giết anh trước thôi.

Nếu anh xuống âm phủ thì có thể đợi tôi vài chục năm, tôi sẽ xuống tìm anh." Đương nhiên, những lời này của Tô Nam chỉ là muốn nhục mạ Tần Mặc, vì cô ta cảm thấy thực lực của Tần Mặc thực sự không bằng mình, có cố gắng cũng vô ích.

Tần Mặc đảo mắt khinh bỉ: "Vậy sao?" Dứt lời, Tần Mặc đột nhiên xuất hiện cạnh Tô Nam: "Đừng tưởng cô là phụ nữ thì tôi không dám đánh, tôi nói cho cô biết, thái độ của tôi đối với cô cũng giống hệt như đối với đám người trong gia tộc cô thôi." Tiếng nói vừa dứt, Tô Nam cũng cảm thấy không gian xung quanh mình dường như không thể cử động được nữa.

Sao lại có thể như vậy?

Tô Nam nheo mắt, sau đó đột nhiên há to miệng, từ trong miệng cô ta phun ra rất nhiều luồng hắc khí, những luồng hắc khí này va đập mạnh vào không gian xung quanh.

Chẳng bao lâu sau, hắc khí đã đập vào rào chắn không gian của Tần Mặc.

Không gian của Tần Mặc xuất hiện một vết nứt nhỏ, nhưng không vì thế mà biến mất.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó lùi lại phía sau, quan sát đối phương.

"Thế nào?

Bây giờ cô còn gì để nói không?" Hai kẻ kia nhìn nhau, rồi nhỏ giọng nói: "Không được, hai chúng ta tuyệt đối không thể lơ là nữa, thực lực của thằng nhóc này thực sự rất khủng bố, nếu cứ tiếp tục thế này, chắc chắn hai ta sẽ bị hắn giết mất." "Ta cũng nghĩ vậy, thế nên tiếp theo chúng ta hãy liên thủ lại, nhanh chóng giết chết nó đi." Sau khi cả hai đã hiểu ý nhau, họ liền lao vào kẹp chém Tần Mặc từ hai phía trái phải.

Tần Mặc gật đầu: "Hai người đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nhưng không sao." "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Không gian xung quanh trực tiếp bị Tần Mặc khống chế, bên cạnh hai kẻ đó xuất hiện những hạt băng tinh, nhìn thấy chúng, họ biết ngay đây chẳng phải thứ tốt lành gì.

Vì vậy cả hai đều nắm chặt tay, đấm mạnh vào đám băng tinh xung quanh.

Những hạt băng tinh xuất hiện hết vết nứt này đến vết nứt khác.

Tần Mặc bĩu môi, nhưng không nói gì, vì anh biết chắc chắn họ sẽ không cầm cự được lâu.

Quả nhiên, khi một chiếc rìu xuất hiện trước mặt Tần Mặc, bọn họ vẫn chưa phá vỡ được lớp băng tinh của anh.

"Mau nhanh lên một chút, cái rìu của Tần Mặc đã ngưng tụ xong rồi, chậm chút nữa là hai ta chết chắc." Tên hắc y nhân dậm chân, mặt lộ vẻ sốt ruột, nhưng càng sốt ruột thì tốc độ tấn công băng tinh của

hắn lại càng chậm.

“Ngươi nói nhảm nhiều thế làm gì?

Lẽ nào ta muốn chết ở đây sao?

Mau phá vỡ lớp băng này đi.” Tô Nam nói xong liền dùng khuỷu tay liên tục va đập vào lớp băng tinh xung quanh.

Chỉ tiếc là lớp băng này cực kỳ cứng chắc, bất kể họ nỗ lực thế nào cũng không thể phá vỡ.

Chuyện này phải làm sao mới tốt?

Hai người nhìn nhau đầy lo lắng.

Nhưng lúc này Tần Mặc đã ném chiếc rìu ra.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Tô Nam nghĩ ngợi một chút, liền vội vàng kéo tên hắc y nhân chắn trước mặt mình, vì lớp băng tinh giữa hai người họ đã hoàn toàn tan vỡ.

Hắc y nhân trực tiếp bị Tô Nam kéo ra làm lá chắn, hứng trọn nhát rìu của Tần Mặc, hắn hộc ra một búng máu, ngay cả ngực cũng xuất hiện một cái lỗ hổng lớn.

Có lẽ do năng lượng từ chiếc rìu của Tần Mặc quá mạnh nên nhiệt độ xung quanh hạ thấp, thậm chí trên ngực tên hắc y nhân còn xuất hiện một số tinh thể băng.

Vì vậy, tuy vết thương trên ngực hắn cực kỳ nghiêm trọng nhưng máu lại không chảy ra được.

Tần Mặc nghe thấy tiếng thảm thiết bên cạnh thì nhíu mày, nhìn về hướng đó, thấy một thuộc hạ của Hạo Thiên Chân bị người của Uông gia đâm trúng.

Tần Mặc lắc đầu, thân hình biến mất tại chỗ.

Khi Tần Mặc xuất hiện lần nữa, anh đã ở bên cạnh tên người Uông gia đó và đá văng hắn xuống đất.

Thuộc hạ của Hạo Thiên Chân thở phào, nhìn Tần Mặc rồi cúi người cảm ơn: "Anh Tần Mặc, cảm ơn anh." Tần Mặc xua tay, sau đó lại nhìn chằm chằm vào đám người trước mặt.

Dù sao hiện tại tình trạng của Tô Nam và tên hắc y nhân kia cũng chẳng tốt đẹp gì, vậy thì mình cứ giáo huấn đám người xung quanh này trước đã.

Nghĩ vậy, Tần Mặc chậm rãi ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy cát bụi trên mặt đất xung quanh bắt đầu rung chuyển.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Chẳng mấy chốc, cát bụi dưới đất đã được Tần Mặc ngưng tụ lại thành một quả cầu lớn, quả cầu này đột nhiên tan biến giữa không trung.

Nhưng nếu nhìn kỹ, có thể thấy trước mặt đang có một cơn lốc xoáy nhỏ, còn đám cát bụi kia đã biến thành vô số những lưỡi dao găm nhỏ.

Tần Mặc trực tiếp đẩy cơn lốc xoáy đó đi, nó cuốn lấy một tên người Uông gia ở gần nhất, kẻ đó bị cuốn vào trong lốc xoáy liền không ngừng phát ra tiếng la hét thảm thiết, đồng thời máu trên người hắn liên tục chảy ra.

Bởi vì những lưỡi dao găm nhỏ trong lốc xoáy quá sắc bén, hắn hoàn toàn không thể chống đỡ nổi.

Tên người Uông gia kêu la thảm thiết, sắc mặt trắng bệch, hắn trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tất cả là tại Tần Mặc, nếu không hắn đã chẳng thê thảm thế này.

Tần Mặc thấy ánh mắt của hắn thì không nhịn được bĩu môi, hừ lạnh một tiếng: "Lần này là do các người tự chuốc lấy, ngay từ đầu

tôi đã nói rồi, các người không phải đối thủ của tôi, kết quả các người vẫn không chịu rời đi, chuyện này còn trách được ai?" Nói xong, Tần Mặc lại nhìn sang phía Tô Nam và tên hắc y nhân, hai kẻ đó hiện giờ đang cãi nhau, sắp sửa lao vào đánh nhau đến nơi.

Tần Mặc bĩu môi, sau đó trực tiếp vỗ tay cổ vũ cho hai người bọn họ.

Hai kẻ đó thấy Tần Mặc đang đứng xem trò vui, nhìn nhau một cái rồi đồng loạt nhìn về phía anh: "Đều tại thằng nhóc ngươi, ngươi cố ý làm cho chúng ta đấu đá nội bộ đúng không?" Tần Mặc thở dài, không ngờ hai kẻ này lại nhận ra, nhưng cũng chẳng sao.

"Vốn dĩ tôi còn định nhanh chóng đưa họ rời khỏi nơi này để đi tới mộ huyệt kia, nhưng vì hiện tại không thể mặc kệ tính mạng của mấy người Mã lão bản, nên đành phải ở đây tiếp tục đối phó các người vậy.

Nếu các người có thật sự xuống địa ngục thì cũng đừng trách tôi nhé." Tần Mặc xua tay, sau đó trên người anh lại xuất hiện một luồng năng lượng mạnh mẽ.

Hai kẻ kia cảm nhận được thì lập tức lo lắng, vì họ biết Tần Mặc chắc chắn không dễ đối phó như vậy.

Nhưng bảo họ cứ thế mà nhận thua thì chắc chắn họ cũng không cam tâm.

"Ngưng Băng Quyết!" Một con dao găm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh lại nhìn bọn họ, trong mắt nở nụ cười nhạt: "Để hai người nếm thử xem con dao này của tôi có lợi hại không, trước đây có rất nhiều người bị con dao này tấn công mà ngay cả vết thương cũng không thấy đâu đấy." Chủ yếu là vì sau khi Tần Mặc sử dụng kỹ năng này, nhiệt độ xung quanh sẽ hạ xuống rất thấp, nên máu của bọn họ căn bản không chảy ra được.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Tô Nam và tên hắc y nhân lập tức trở nên căng thẳng.

Những kỹ năng trước đó Tần Mặc chưa từng nhắc tên đã lợi hại như vậy, huống chi là chiêu này, nên cả hai đều đặc biệt lo lắng nhìn chằm chằm anh.

Tần Mặc bĩu môi, nhìn cái bộ dạng này của hai người họ chắc cũng không đánh lại được mình.

Thôi kệ đi, nhanh chóng giải quyết bọn họ, chỉ có như vậy mới có thể đưa nhóm Hạo Thiên Chân mau chóng rời khỏi đây.

Chương 858

Nghĩ vậy, Tần Mặc trực tiếp ném con dao găm đi, con dao lao nhanh như chớp về phía hai người.

Họ vội vàng ngưng tụ sức mạnh, một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt họ, va chạm trực diện với đòn tấn công của Tần Mặc.

Cả hai bên đều lùi lại phía sau vài bước để ổn định thân hình, Tần Mặc thở phào một hơi.

Sau đó, Tần Mặc lại nhìn bọn họ hỏi: "Cảm giác thế nào?" Hai kẻ kia nhìn Tần Mặc với ánh mắt đầy oán hận, thực lực của Tần Mặc quả thực rất khủng bố, nên họ muốn đối phó với anh quả thật có chút khó khăn.

Nhưng dù thế nào đi nữa, bọn họ cũng không thể dễ dàng nhận thua như vậy, thế là cả hai lại hợp lực tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày: "Hai người đúng là kiên trì thật đấy, nhưng không sao, thực lực của hai người chắc chắn không đánh lại tôi đâu." Ngay khi hai kẻ đó lao đến trước mặt, Tần Mặc dùng thanh kiếm trong tay chống đỡ.

Vũ khí của cả hai đập thẳng vào kiếm của Tần Mặc, nhưng sức mạnh từ thanh kiếm của anh lại hất văng cả hai ra ngoài.

Bọn họ lùi lại phía sau rồi ngã nhào xuống đất.

Mặt đất khá cứng, trên người cả hai đều xuất hiện ít nhiều vết thương.

Tần Mặc nhìn con dao găm hàn băng ở cách đó không xa, hiện tại nó vẫn chưa hoàn toàn tan vỡ, nên anh điều khiển nó lao đến trước

mặt hai người.

Thấy con dao sắp đâm trúng mình, họ vội vàng lăn lộn sang một bên.

Con dao của Tần Mặc đâm thẳng xuống đất, nhưng đột nhiên nó bắt đầu rung rinh.

Hai kẻ kia có chút nghi hoặc nhìn con dao, chuyện này là sao?

Tần Mặc thấy ánh mắt của bọn họ nhưng không nói gì, mà từ từ điều khiển con dao của mình để nó nổ tung.

Năng lượng từ vụ nổ đánh thẳng vào người Tô Nam và tên hắc y nhân, trên người họ lại xuất hiện vô số lớp băng sương, hơn nữa họ cảm thấy cánh đầu mình cử động có chút cứng nhắc.

Chuyện này phải làm sao đây?

Ngay khi cả hai đang định tìm cách tiếp tục đối phó Tần Mặc, họ phát hiện anh đã biến mất tại chỗ.

"Người đâu?

Hắn đi đâu rồi?" Tô Nam lập tức sốt ruột, quay đầu nhìn tên hắc y nhân, hắn cũng ngơ ngác lắc đầu: "Ta cũng không biết, rõ ràng vừa nãy còn ở đó mà, sao giờ đột nhiên biến mất rồi?" Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc xuất hiện phía sau lưng họ, mỉm cười nói: "Hai người đang tìm tôi sao?

Tôi ở đây này, hai người có phải hơi ngốc quá không?

Đã vậy thì để tôi dạy cho hai người một bài học nhớ đời." Tiếng nói vừa dứt, Tần Mặc liền tặng cho mỗi người một cú đấm.

Cả hai ngã nhào xuống đất, sắc mặt trắng bệch, sau đó họ lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

Sao có thể như vậy được?

Tần Mặc thấy ánh mắt của họ liền nhướng mày, cười nói: “Hiện tại cảm giác thế nào?

Vẫn ổn chứ?” Hai kẻ đó chật vật đứng dậy, nhưng giờ họ không còn cách nào khác, đành phải liều mạng với Tần Mặc.

“Nói cho thằng nhóc ngươi biết, đừng có mà quá kiêu ngạo, chẳng bao lâu nữa hai chúng ta sẽ đè ngươi xuống đất mà chà sát đâu.” Tần Mặc gật đầu, trong mắt lộ vẻ khiêu khích: “Tôi cũng rất muốn xem hai người đè tôi xuống đất chà sát như thế nào đấy, có phải giống như thế này không?” Nói đoạn, Tần Mặc bất thần xuất hiện trước mặt tên hắc y nhân, trực tiếp tung một cú đá vào ngực hắn, khiến hắn ngã ngửa ra đất.

Hắc y nhân không thể ngờ tốc độ của Tần Mặc lại nhanh đến vậy, hắn ngẩng đầu nhìn anh, nhưng Tần Mặc đã đặt một chân lên ngực hắn.

“Có phải như thế này không?” Tần Mặc hỏi ngược lại một câu.

Thấy Tần Mặc như vậy, hắc y nhân nắm chặt tay, sau đó hắn trực tiếp túm lấy cổ chân Tần Mặc, rồi nhìn sang Tô Nam ở phía bên kia: “Còn đứng đờ ra đó làm gì?

Mau ra tay đi!” Tô Nam gật đầu, dùng thanh nhuyễn kiếm đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thở dài, hai kẻ này tưởng như vậy là đối phó được mình sao?

Thật là quá thiên chân rồi.

Quả nhiên, Thần Hoàng Kiếm trong tay Tần Mặc trực tiếp chặn đứng thanh nhuyễn kiếm, sau đó anh có chút khinh thường nói: “Sức mạnh của thanh kiếm này yếu quá, nên bẻ gãy luôn đi, sau này cô hãy tìm cách đổi vũ khí khác.” Dứt lời, Tần Mặc trực tiếp bẻ gãy thanh

kiếm của cô ta.

Tô Nam không thể tin nổi nhìn Tần Mặc.

Tại sao lại như vậy?

Tần Mặc cứ thế mà bẻ gãy kiếm của cô ta sao?

Giờ cô ta phải làm thế nào?

Trong lúc cô ta còn đang ngẩn người, Tần Mặc lại tung một luồng năng lượng đánh trúng người cô ta, khiến cô ta ngã quỵ xuống đất.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó lùi lại một khoảng cách với hai người họ.

Cả hai lại tụ tập lại với nhau, quay đầu nhìn Tần Mặc.

Thấy bộ dạng của họ, Tần Mặc lắc đầu: "Hai người trông thê thảm quá rồi, tôi không muốn lãng phí thời gian với hai người nữa." Mặc dù Tần Mặc không muốn tha cho họ, nhưng anh cũng thực sự không muốn nán lại đây lâu thêm nữa.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Tiếng nói vừa dứt, một con hỏa long khổng lồ từ trên người Tần Mặc bay ra, con hỏa long này lượn lờ trên không trung một lát rồi lao thẳng về phía hai người họ.

Cả hai không ngờ Tần Mặc vừa dùng dao găm hàn băng đối phó họ xong, giờ lại ngưng tụ ra một con hỏa long.

"Thằng nhóc ngươi nhất quyết muốn hai ta phải chết ở đây mới cam lòng đúng không?" Tên hắc y nhân nắm chặt tay, sắc mặt cực kỳ khó coi, Tần Mặc thực sự làm cho họ sống không được mà chết cũng không xong.

Tần Mặc thở dài: "Chuyện này sao trách tôi được?

Là do hai người cứ nhất quyết đòi đối phó đồng đội của tôi ở đây, tôi không thể không để tâm đến hai người được." Nói rồi, Tần Mặc

lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở phía bên kia: "Đương nhiên, nếu mấy người đồng đội của tôi không sao thì tôi cũng chẳng thèm chấp hai người làm gì, bằng không..." Trong mắt Tần Mặc lộ rõ nụ cười.

Nghe Tần Mặc nói vậy, họ hít sâu một hơi: "Không đời nào." Nếu thật sự bắt được Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì có thể dùng để uy hiếp Tần Mặc, nên hai kẻ này chắc chắn không bỏ qua cơ hội đó.

Lúc này, cả hai trực tiếp lao về phía Tần Mặc, anh thở dài gật đầu: "Được thôi, đây là do hai người tự chuốc lấy, đừng có trách tôi." Tần Mặc lại hướng mắt nhìn về phía con hỏa long kia, sau đó điều khiển nó vây quanh hai người bọn họ.

Cả hai trực tiếp bị con hỏa long của Tần Mặc nhốt vào giữa, định lao ra khỏi vòng lửa nhưng họ phát hiện mình không đủ thực lực.

"Sao ta cảm thấy da thịt cứ lại gần con hỏa long này là lại đau rát thế nhỉ?" Hắc y nhân hít một hơi khí lạnh rồi quay sang nhìn Tô Nam.

Không biết tình trạng hiện tại của Tô Nam thế nào, nếu có thể, hắn vẫn hy vọng Tô Nam có thể đưa mình ra ngoài.

Nhưng không ngờ tình trạng của Tô Nam cũng chẳng mấy khả quan.

Cái đầu lâu trên đầu Tô Nam đã chuyển sang màu hơi đen, rõ ràng là do bị ngọn lửa xung quanh nung nóng thành bộ dạng này.

Chương 859

“Không lẽ nào?” Hắc y nhân bĩu môi, trong mắt lộ vẻ ghét bỏ, vì cái đầu lâu trên đầu Tô Nam hiện giờ đang dần tan chảy, biến thành từng dòng chất lỏng màu đen.

Tô Nam cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Cô ta đưa tay sờ lên đầu mình, thấy chất lỏng màu đen đó thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi, sau đó cô ta trừng mắt nhìn Tần Mặc: “Thằng nhóc kia, mau thu hồi ngọn lửa của ngươi lại, bằng không đừng trách ta.” Tần Mặc cười lạnh: “Cô đang tấu hài đấy à?

Chính cô dẫn người nhà họ Uông tới đây để đối phó tôi và nhóm Hạo Thiên Chân.

Giờ lại quay sang trách tôi sao?” Nói xong, Tần Mặc định lao về phía hai người họ.

Cả hai hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Nhưng giờ họ có tức giận đến đâu cũng vô ích, vì họ phải đánh tan con hỏa long của Tần Mặc thì mới có thể tấn công anh được.

Nghĩ vậy, hai kẻ đó liền nhìn chằm chằm vào con hỏa long của Tần Mặc.

“Hai ta hãy tìm cách dùng năng lượng của mình để dập tắt ngọn lửa này đi.” Hắc y nhân nói xong liền phóng ra một ít năng lượng màu đen, nhưng khi năng lượng đó chạm vào hỏa long của Tần Mặc liền phát ra những tiếng xèo xèo.

“Hình như không có tác dụng gì cả.” Tô Nam nheo mắt, hiện tại năng lượng của hai người họ thực sự quá ít ỏi, căn bản không thể phá vỡ được con hỏa long của Tần Mặc.

“Thật là vô lý, rốt cuộc năng lượng này của Tần Mặc là từ đâu ra vậy?” Hắc y nhân lắc đầu đầy khó hiểu, tình hình hiện tại quả thực rất bất lợi cho họ.

Tần Mặc thấy bộ dạng của bọn họ thì bĩu môi, nhưng hiện giờ anh thực sự muốn nhanh chóng giết chết họ, vì vậy trên người Tần Mặc lại bay ra một con Hắc Long.

Khi con Hắc Long này xuất hiện, cả hai lập tức cảm thấy máu trong người như đang run rẩy.

“Tại sao ta lại cảm thấy con Hắc Long này tạo ra áp lực rất lớn cho chúng ta?” Tô Nam vừa nói vừa nuốt nước bọt, sắc mặt cô ta trở nên trắng bệch, trông có vẻ không ổn.

Ở phía bên kia, tên hắc y nhân cũng hít sâu một hơi, hắn từng nghe nói về thực lực của Tần Mặc, nhưng không ngờ hiện tại Tần Mặc lại đạt đến mức độ mà họ khó có thể tưởng tượng nổi.

“Xem ra thông tin gia tộc đưa cho chúng ta có chút sai lệch, cô làm cái quái gì vậy?

Chẳng phải bảo cô thăm dò kỹ thực lực của Tần Mặc sao?

Sao cô không thăm dò ra được?” “Lúc đó hắn căn bản không bộc phát sức mạnh lớn như thế này, chúng ta đã ở trong mộ huyệt lâu như vậy, chẳng lẽ ta còn không hiểu hắn sao?” Tô Nam sốt ruột dậm chân, Tần Mặc nhướng mày: “Hai người cũng thật là thiên chân quá đi, không chịu suy nghĩ một chút, tôi đã sớm nhìn thấu mưu kế của các người rồi, nên thực lực mà các người thấy chỉ là những gì tôi muốn các người thấy mà thôi.” Nói xong, Tần Mặc lại nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, anh đi tới bên cạnh giúp hai người giảm bớt áp lực.

“Chuyện gì thế này?” Cả hai tò mò nhìn Tần Mặc, anh chỉ tay về

phía Tô Nam và tên hắc y nhân ở cách đó không xa.

“Hai người cũng thấy bọn họ rồi đấy, hiện tại đang bị tôi khống chế, đứng ở đó không thể nhúc nhích được.

Muốn sống sót thì họ buộc phải đánh tan con Hắc Long và hỏa long của tôi, nhưng hiện tại họ không còn sức mạnh đó nữa.” Trừ khi có người đến cứu, nếu không hai kẻ đó chỉ còn đường chết ở đây.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, lúc này đám người Uông gia lập tức trở nên do dự, họ nhìn về phía Tô Nam.

“Chị Tô, giờ phải làm sao đây?

Chúng ta có tiếp tục ở lại đây đối phó bọn họ không?” “Các người hãy tìm cách bắt lấy ba người bên cạnh Tần Mặc, chỉ có như vậy mới có thể uy hiếp được hắn.” Tần Mặc nở một nụ cười lạnh lẽo.

Đám người này muốn bắt Hạo Thiên Chân thì cũng phải xem hắn có đồng ý hay không.

“Các ngươi đừng có quá ngây thơ.

Nếu thật sự dám xông tới đây, đừng trách tôi trực tiếp tiễn các ngươi xuống hoàng tuyền.” Vừa nói, Tần Mặc vừa rút thanh kiếm của mình ra.

Thấy hắn đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy, đám người đó bắt đầu hoảng loạn, bởi vì chúng biết rõ bản lĩnh của hắn.

Bây giờ phải làm sao đây?

Chúng nhìn nhau đầy vẻ lo lắng, Tần Mặc bĩu môi, rồi quay sang nói với Tô Nam và tên còn lại: “Nếu đã thích nói nhảm như vậy, tôi sẽ trực tiếp tiễn các ngươi đi luôn.

Giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì.” Dứt lời, thân hình Tần Mặc biến mất ngay tại chỗ.

Đến khi hắn xuất hiện trở lại thì đã đứng ngay sát bên cạnh Tô Nam và tên áo đen.

Tần Mặc có khả năng tùy ý xuyên thấu bằng năng lượng của mình.

Thấy Tần Mặc áp sát, cả hai cau mày kinh hãi, không biết hắn định làm gì.

Tần Mặc cười nhạt: "Yên tâm đi, tôi sẽ không để các ngươi phải đau đớn quá lâu đâu, tôi sẽ giải quyết các ngươi thật nhanh." Ngay sau đó, trên người Tần Mặc tỏa ra một luồng năng lượng khổng lồ.

Đúng lúc hắn chuẩn bị dùng luồng sức mạnh này để tấn công thì Tô Nam đột nhiên lên tiếng: "Cho dù anh nghĩ mình sẽ không chết dưới tay chúng tôi, nhưng anh không lo cho mấy người bạn kia sao?

Nếu anh thật sự giết chết hai chúng tôi, người Uông gia nhất định sẽ thề chết bắt bằng được ba người bọn họ." Tần Mặc liếc nhìn về phía ba người Hạo Thiên Chân rồi cười khẩy: "Vậy sao?

Ngươi nghĩ với thực lực hiện tại của các ngươi mà có thể đối phó được với chúng tôi sao?" Tần Mặc cảm thấy đám người này thật nực cười, chẳng lẽ chúng nghĩ cứ kiên trì một cách vô nghĩa như vậy là có tác dụng?

Thật đúng là giãy giụa vô ích.

Tần Mặc thở dài, định tiếp tục ra tay thì Tô Nam bất ngờ lấy từ trong người ra một vật hình cầu.

"Nếu đã như vậy thì chỉ còn cách đồng quy vu tận với anh thôi!" Tần Mặc nhướng mày, "đồng quy vu tận", nói thì nghe có vẻ dễ dàng đấy, nhưng đối phương liệu có làm được không?

Chưa kịp để hắn nói thêm gì, Tô Nam đã ném thẳng quả cầu đó về phía Tần Mặc.

Hắn tùy ý đưa tay lên đỡ, không ngờ quả cầu nổ tung, tạo ra một làn khói bột màu trắng xóa.

Đến khi lớp bột trắng biến mất, Tần Mặc phát hiện Tô Nam đã không còn dấu vết, chỉ còn lại tên áo đen kia đứng đó.

Tần Mặc bĩu môi, ánh mắt đầy vẻ chế nhạo nhìn tên áo đen: "Chuyện gì thế này?

Không ngờ Tô Nam lại bỏ mặc ngươi ở đây để chạy trốn một mình.

Đã vậy thì tôi chỉ còn cách giết ngươi trước, để Tô Nam biết rằng tôi không phải kẻ dễ trêu chọc." Tên áo đen nuốt nước miếng ực một cái, hắn cũng không ngờ mình lại bị bỏ rơi, liền hét lớn: "Tôi khuyên anh đừng có động thủ, nếu không tôi tuyệt đối không tha cho anh đâu!" Nghe vậy, Tần Mặc gật đầu, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự khinh bỉ: "Dù ngươi không tha cho tôi thì đã sao?

Ngươi chẳng làm gì được cả, con đường duy nhất của ngươi là chết tại đây." Tiếng nói vừa dứt, Tần Mặc đã xuất hiện ngay cạnh tên áo đen.

Đồng thời, hắn thu thúc sức mạnh, đánh thẳng vào người đối phương.

Tên áo đen lùi lại phía sau, đúng lúc va thẳng vào thanh kiếm của Tần Mặc.

Hắn phát ra một tiếng thảm thiết, cúi đầu nhìn thanh kiếm xuyên qua ngực mình, rồi trừng mắt nhìn Tần Mặc: "Nếu vậy thì anh cũng đừng hòng sống yên ổn!" Nói xong, hắn nắm chặt nắm đấm định đánh trả trước khi chết.

Nhưng sự phản kháng như vậy thì có tác dụng gì chứ?

Hắn căn bản không thể chạm tới người Tần Mặc.

Chương 860

Tần Mặc bĩu môi, tùy ý đưa tay gạt đi rồi nói: "Được rồi, giờ thì ngươi có thể nhắm mắt xuôi tay rồi chứ?" Dứt lời, Tần Mặc rút kiếm lại, tung một cú đá khiến đối phương ngã gục xuống đất.

Âm thanh hệ thống vang lên nhắc nhở: 【 Đinh!

Diệt trừ sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp +10, Thể Lực +10, Sức Mạnh +10, Tinh Thần +10. 】 Tần Mặc mỉm cười, không ngờ phần thưởng của hệ thống lần này lại khá phong phú.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân và những người khác rồi lập tức đi tới.

"Hai anh cảm thấy thế nào?" "Yên tâm đi, bọn tôi không sao, Lê Thố cũng được bảo vệ rất tốt." Hai người họ cười rồi quay sang nhìn Lê Thố, cậu nhóc có chút ngại ngùng gãi đầu: "Chờ sau khi rời khỏi chỗ này, em nhất định sẽ rèn luyện bản thân thật tốt, để không gây thêm phiền phức cho các anh nữa." Tần Mặc trợn mắt: "Thôi đi, với cái thân hình nhỏ bé của cậu, rèn luyện thế nào cũng không phải là đối thủ của những người đó đâu." Chủ yếu là vì người của Uông gia đều là những kẻ đột biến gen, nên Lê Thố đánh không lại cũng là chuyện bình thường.

Tần Mặc nhìn sang những người Uông gia khác vẫn đang chiến đấu, lạnh lùng hét lớn: "Các ngươi nhìn cho kỹ đi, thủ lĩnh của các ngươi đã bỏ trốn rồi, chỉ còn lại vài tên tép riu các ngươi thôi, còn định tiếp tục phản kháng sao?" Nghe vậy, chúng nhíu mày, chĩa vũ khí về phía Tần Mặc: "Ngươi muốn gì?" Nếu Tần Mặc thật sự muốn giết sạch, bọn chúng chỉ còn cách liều chết.

Tần Mặc nhún vai: “Tôi còn muốn gì nữa?

Đương nhiên là muốn các ngươi phải bỏ mạng tại đây rồi.

Các ngươi đừng có nghĩ mình còn mạng mà rời đi, dù có phản kháng thế nào cũng vô ích thôi.” Đúng lúc này, một tên áo đen đột nhiên túm lấy cánh tay Mã lão bản, kéo ông ta về phía mình rồi nói với Tần Mặc: “Tôi khuyên anh một câu, đừng tiến thêm bước nào nữa, nếu không tôi sẽ giết chết Mã lão bản.” Mã lão bản trong lòng sợ hãi vô cùng, vội vàng kêu lên với nhóm Tần Mặc: “Các anh đừng cử động, cứ đứng yên đó!” Bàn Tử nghe vậy thì bĩu môi cười lạnh: “Mã lão bản, ông có hơi ích kỷ quá rồi đấy.

Ông có biết nếu chúng tôi đứng yên ở đây, lát nữa bọn chúng có thể ra tay với chúng tôi không, lúc đó tính sao?

Chẳng lẽ mạng của ông là mạng, còn mạng của chúng tôi không phải sao?

Chúng tôi chắc chắn không muốn chết ở đây, nên sẽ không nghe lời ông đâu.” Bàn Tử xưa nay vẫn thế, tuy rất thích tiền nhưng không bao giờ vì một người ngoài mà vứt bỏ tính mạng của mình, đặc biệt là loại người như Mã lão bản.

“Các anh thả tôi ra ngay để chúng tôi rời đi, nếu không tôi sẽ giết ông ta!” Tên áo đen gầm lên.

Tần Mặc bật cười, nhìn lướt qua đám tay sai Uông gia xung quanh: “Thôi bỏ đi, các ngươi chỉ là đám lâu la, lấy mạng các ngươi cũng chẳng giúp ích gì cho tôi, tự mà lo liệu lấy.” Thậm chí ngay từ đầu, Tần Mặc đã không có ý định đưa Mã lão bản theo vào mộ huyệt, vì thế việc chúng bắt giữ ông ta lại là chuyện tốt.

Mã lão bản nuốt nước miếng, lo âu nhìn Tần Mặc.

Ông ta sợ Tần Mặc ra tay thật thì mình sẽ mất mạng, nên chỉ hy

vọng hắn cứ đứng yên ở đó.

Một lúc sau, đám người Uông gia đưa Mã lão bản rời đi.

Hạo Thiên Chân có chút tò mò hỏi Tần Mặc: "Tại sao anh lại không quản bọn họ?

Không lẽ anh định đưa Mã lão bản xuống mộ thật sao?" Tần Mặc trợn mắt: "Nói thật nhé, Mã lão bản và đám người của ông ta đối với tôi chỉ là gánh nặng.

Tôi có thể bảo vệ được mọi người, nhưng không rảnh để lãng phí sức mạnh bảo vệ người ngoài." Hạo Thiên Chân lập tức hiểu ý Tần Mặc, nhưng vẫn lo lắng nhìn theo bóng lưng bọn họ: "Nhưng nếu Mã lão bản thật sự đi cùng chúng, liệu chúng có giết ông ta không?" "Chắc là không đến mức đó, chúng không có gan lớn vậy đâu.

Mục đích của chúng là chúng ta, chắc chắn sẽ không làm gì Mã lão bản, thậm chí sau này còn phải dựa vào ông ta để tìm chúng ta nữa, nên Mã lão bản vẫn còn giá trị lợi dụng." Nghe vậy, Hạo Thiên Chân mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy suốt dọc đường Mã lão bản đối xử với họ không tốt, nhưng anh cũng không muốn tận mắt nhìn thấy một mạng người biến mất như vậy.

"Tôi hiểu rồi." Hạo Thiên Chân mỉm cười, bắt đầu thu dọn đồ đạc tại hiện trường.

"Còn mấy người anh em này của anh, tạm thời cũng không cần ở lại đây nữa, mấy người chúng ta đi là đủ rồi." Mấy người cấp dưới của Hạo Thiên Chân ngẩn người, không hiểu ý Tần Mặc là gì.

"Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ bọn tôi đi theo sẽ làm vướng chân các anh sao?" Tần Mặc nhìn họ một lúc lâu rồi lưỡng lự nói: "Nếu các người thật sự

muốn đi cùng, tôi không thể bảo đảm tính mạng cho các người được.

Các người tự cân nhắc đi, nếu cảm thấy mình đủ bản lĩnh để sống sót trở ra thì cứ việc." Tần Mặc nhún vai, hắn thật sự không muốn mang theo quá nhiều người vô dụng.

Để họ đi theo chẳng giúp ích được gì, tại sao hắn phải lãng phí sức mạnh để bảo vệ họ?

Đám người đó đều cau mày.

Hạo Thiên Chân suy nghĩ một chút, dù sao họ cũng đã theo anh tới đây, nên anh phải an ủi họ: "Tần Mặc chỉ cảm thấy các anh đi theo sẽ rất nguy hiểm, nên mới muốn các anh quay về thôi, không có ý gì khác đâu, đừng nghĩ nhiều." Đám người đó hít một hơi thật sâu: "Không có ý gì khác sao?

Chắc chắn chỉ có anh và Tần Mặc biết rõ nhất.

Tần Mặc đã nói vậy rồi, chúng tôi còn cách nào khác đâu?

Chúng tôi cũng không thể trơ mắt nhìn mình đi vào chỗ chết được." Họ bĩu môi rồi nhìn Tần Mặc: "Thật lòng, trước đây chúng tôi luôn nghĩ anh là người có tình có nghĩa, không ngờ giờ anh lại không muốn quản chúng tôi.

Nhưng thôi cũng không sao, dù gì chúng tôi cũng chẳng giúp gì được cho anh." Tần Mặc cười lạnh: "Các người đừng có ở đó mà đạo đức giả.

Tại sao tôi phải đưa các người theo?

Chỉ vì các người là anh em của Hạo Thiên Chân sao?

Nếu không vì nể mặt anh ấy, các người đã chết ở đây từ lâu rồi.

Bây giờ tôi không có trách nhiệm hay nghĩa vụ phải đưa các người đi cùng." Tần Mặc cho rằng mình đã nói hết những gì cần nói, còn họ

có nghe hay không là tùy.

"Các người muốn ở lại thì cứ tự nhiên, miễn là bảo đảm được tính mạng của mình, còn tôi sẽ không ra tay giúp đỡ đâu." Sau khi hắn nói rõ ràng như vậy, bọn họ sẽ phải tự đưa ra quyết định.

"Tôi thấy thực lực của Tần Mặc rất mạnh, lại có quan hệ tốt với lão đại, chúng ta đừng làm anh ta nổi giận, thôi bỏ đi?" Một người kéo tay người bên cạnh, sắc mặt lộ vẻ không vui.

"Nhưng mà..." Chưa đợi người đó nói hết câu, Tần Mặc đã lao tới, tung một cú đá khiến hắn ngã lăn ra đất, rồi vạch áo ở vai hắn ra.

Hạo Thiên Chân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, định hỏi Tần Mặc làm gì vậy, nhưng khi nhìn thấy hình xăm trên người tên đó, anh liền sững sờ.

"Cậu..." Hạo Thiên Chân khựng lại, nhất thời không biết nói gì.

Người anh em ở bên cạnh bấy lâu nay lại là người của Uông gia, vậy mà anh không hề hay biết.

"Hóa ra cậu luôn kích động quan hệ giữa chúng tôi và Tần Mặc là vì lý do này, cậu không phải người của chúng tôi." Người bên cạnh trừng lớn mắt, giậm chân phẫn nộ.

Họ suýt chút nữa đã trúng kế, nếu tham tâm lớn hơn một chút, có lẽ họ đã nghĩ Tần Mặc muốn độc chiếm bảo vật trong mộ nên mới không cho họ đi theo.

Giờ nghĩ lại, tên Uông gia này chắc chắn muốn bám theo Tần Mặc để sau đó giở trò đồi bại.

"Làm sao anh phát hiện ra?" Tên Uông gia nghiến răng, không phục nhìn Tần Mặc.

Hắn đã che giấu rất kỹ, tại sao vẫn bị lộ?

“Cái đó ngươi không cần quan tâm, ngươi chỉ cần biết là tôi đã phát hiện ra ngươi rồi.” Tần Mặc nói xong liền quay sang nhìn những người còn lại: “Ngoài ra, tôi muốn nói với các người, bất kể các người là ai, nếu để tôi phát hiện có hành tung khả nghi, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ.” Sau đó, hắn nhìn sang Hạo Thiên Chân đang thẫn thờ.

Hạo Thiên Chân lắp bắp: “Nhưng tên này cũng đã ở trong gia tộc chúng ta lâu như vậy rồi, thật sự phải làm thế sao?” Tần Mặc trợn mắt: “Anh không nghĩ xem bọn chúng đã hết lần này đến lần khác tìm cách đối phó chúng ta sao?

Anh còn định nương tay à?

Chương 861

Nếu cứ tiếp tục như vậy, làm sao anh quản lý được cấp dưới?" Ít nhất trong thời gian ngắn, không được để ai dám chống đối họ, nếu không sẽ rất phiền phức.

Nghe Tần Mặc nói, Hạo Thiên Chân gật đầu: "Tôi biết rồi." Sau đó, Hạo Thiên Chân ra hiệu cho hai người anh em thân tín.

Họ túm lấy tên gián điệp, bắt hắn quỳ xuống rồi trực tiếp đánh gãy chân hắn.

"Lát nữa tôi sẽ sai người đưa cậu ta về nhà, cấp cho một khoản tiền trợ cấp.

Nhưng nếu để tôi biết trong số các anh vẫn còn kẻ như vậy, kết cục sẽ y hệt thế này." Hạo Thiên Chân cảm thấy mình và Tần Mặc làm vậy đã là nương tay lắm rồi, nếu làm nhẹ hơn có lẽ sẽ khiến mọi người không phục.

Những người xung quanh thấy cảnh này đều hít một hơi lạnh, trong lòng bắt đầu sợ hãi.

"Được rồi, nếu đã vậy, mọi người không cần đi theo chúng tôi nữa.

Tôi sẽ chia cho mọi người một ít nhu yếu phẩm để rời khỏi đây." Đám người đó trừng mắt kinh ngạc: "Tại sao chứ?

Dù cậu ta sai, cậu ta phản bội, nhưng không thể bắt tất cả mọi người phải rời đi." "Các anh cũng biết nơi chúng ta sắp tới rất nguy hiểm, nếu đi tiếp có khả năng sẽ bỏ mạng.

Vì thế tôi cho các anh một cơ hội, tự suy nghĩ kỹ đi, muốn ở lại đây hay rời đi?

Nếu đồng ý rời đi, tôi sẽ chia thêm nhu yếu phẩm để các anh bình an trở về.” Nhưng nếu ở lại đây, tình hình sẽ hoàn toàn khác.

Đám người đó im lặng nhìn nhau, thực sự rất đắn đo.

Nếu rời đi, ít nhất họ còn giữ được mạng sống.

“Được thôi.” Hạo Thiên Chân nói nhỏ với Tần Mặc: “Để họ đi rồi, liệu người Uông gia có tìm thấy họ rồi bắt họ dẫn đường tới đây không?” “Có khả năng đó, nhưng đoạn đường tiếp theo chúng ta đi họ sẽ không biết được, nên sẽ không ai hay tin.

Cùng lắm chúng chỉ tìm được quanh đây rồi phải tự tìm kiếm, tốc độ của chúng sẽ rất chậm.” Tần Mặc giải thích suy nghĩ của mình.

Hạo Thiên Chân gật đầu tán thành.

Tần Mặc nhìn sang Bàn Tử, Bàn Tử hiểu ý liền cười hì hì đi tới chỗ đám người kia.

“Các anh em, tôi biết dọc đường các anh đã vất vả nhiều.

Nhưng các anh cũng thấy đấy, Tần Mặc rất khó để bảo đảm tính mạng cho tất cả mọi người, hơn nữa luôn có kẻ rình rập ám toán chúng ta.

Chúng tôi làm vậy cũng chỉ mong các anh được sống tiếp, đừng trách chúng tôi.” Mọi người nghe vậy nhìn nhau rồi vội vàng gật đầu: “Chúng tôi hiểu rồi.” Tần Mặc không nói thêm gì nữa: “Vậy đi, các người tự chia nhau nhu yếu phẩm rồi về đi.” Nói xong, Tần Mặc đặt ba lô xuống đất, lấy tài nguyên ra phân phát.

Nhận được đồ, có người ngập ngừng hỏi Tần Mặc: “Anh đưa hết cho chúng tôi, vậy các anh còn đủ dùng không?” Tần Mặc mỉm cười: “Cái đó các người cứ yên tâm.” Sau khi phân phát xong xuôi, Tần Mặc ra hiệu cho Hạo Thiên Chân dặn dò thêm vài câu rồi họ mới rời đi.

Tuy nhiên, Hạo Thiên Chân phát hiện vẫn còn vài tên không chịu đi ngay.

Thấy có gì đó mờ ám, anh lập tức quát lớn: "Mấy người các anh còn muốn ở lại đây sao?

Có phải cũng là người của gia tộc khác phái tới không?" Nghe vậy, bọn chúng vội vàng lắc đầu rồi quay lưng chạy thẳng.

Chúng không ngu, vất vả lắm mới có được nhu yếu phẩm, nếu làm Hạo Thiên Chân phật ý mà đòi lại thì hỏng bét.

Hạo Thiên Chân thở phào, nhìn Tần Mặc: "Giờ chúng ta đi thôi." Tần Mặc gật đầu dẫn cả nhóm rời đi.

Nhưng đi được một quãng, Tần Mặc phát hiện có mấy "cái đuôi" nhỏ bám theo phía sau.

Hắn cười lạnh, nói nhỏ cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử biết.

Bàn Tử giậm chân tức tối: "Bọn chúng quá đáng thật đấy!

Chúng ta đã cho đồ để chúng sống sót rời đi, vậy mà còn dám bám theo.

Tôi thấy không nên quá tử tế với loại người này!" Bàn Tử hiểu tính Hạo Thiên Chân và Tần Mặc, nếu anh ra tay thật, có lẽ họ sẽ không đồng ý.

"Đã vậy thì phải chọn một đứa ra làm gương, giết gà dọa khỉ thôi." Tần Mặc hừ lạnh.

Hắn đã năm lần bảy lượt nhượng bộ, còn chia sẻ nhu yếu phẩm cho cả những kẻ không thuộc phe mình, coi như đã đối xử công bằng.

Nhưng đối phương vẫn quá đáng như vậy, hắn không thể nhịn thêm được nữa.

"Để em phối hợp với các anh." Lê Thố bên cạnh thở dài: "Thật ra

em thấy anh Tần Mặc rất mạnh mà, không cần ai dẫn đường cũng tìm được chỗ, nên dù họ có bám theo chắc chúng ta cũng không gặp nguy hiểm gì đâu nhỉ?" Lê Thố nghiêng đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc trợn mắt: "Cậu đang nghĩ cái gì thế?

Không nghĩ xem dọc đường chúng ta đã gặp bao nhiêu nguy hiểm rồi sao?

Nếu tới được đích, chắc chắn nơi đó còn nhiều rắc rối hơn nữa.

Lúc đó, người của các gia tộc khác lại nhảy ra gây phiền phức, chẳng khác nào trước có sói sau có hổ, giờ đã hiểu ý tôi chưa?" Lê Thố lập tức hiểu ra, xoa xoa mũi ngại ngùng: "Xin lỗi anh Tần Mặc, là em nghĩ chưa thấu đáo.

Anh tính toán rất đúng, tiếp theo anh cứ tự quyết định đi, em không dám có ý kiến nữa." Hạo Thiên Chân vỗ vai Lê Thố: "Không sao đâu, Tần Mặc là thế đấy.

Thật ra anh ấy không quá khắt khe với em đâu, trước đây lúc bọn anh làm sai, thái độ của anh ấy còn tệ hơn nhiều." Lê Thố thở dài, cậu cảm thấy lời an ủi của Hạo Thiên Chân nghe cứ sai sai thế nào ấy.

Tần Mặc bảo: "Giờ bọn chúng chưa lộ đuôi cáo, để lát nữa tính sau." Nói xong, Tần Mặc lấy lều trại từ trong ba lô ra, nói lớn với mọi người: "Trời tối rồi, hôm nay chúng ta nghỉ tại đây một đêm, mai đi tiếp." Mọi người đều đồng ý.

Nhưng đến đêm, có một tên thuộc gia tộc nọ không kiềm chế được, lẻn vào lều của Tần Mặc.

Hắn bị Tần Mặc tóm gọn, lôi ra ngoài ném xuống đất.

Tần Mặc nhìn quanh bóng tối: "Tôi không biết ở đây còn bao nhiêu người, nhưng tôi nói trước, nếu kẻ nào còn quá đáng, đừng trách tôi không nương tay." Dứt lời, Tần Mặc trực tiếp phế bỏ tên đó.

“Tiếp theo ngươi có sống được hay không là do số mệnh, tôi không quản nổi nữa.

Tôi phải đưa người của mình đi tiếp.” Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi ngẩng đầu nói tiếp: “Tất nhiên, có lẽ vài người nghĩ mình ngụy trang giỏi, sẽ không bị tôi phát hiện.

Nhưng các người tự mà cân nhắc cho kỹ, mạng sống chỉ có một thôi, giữ được thì giữ, không giữ được thì thôi.” Sau đó, Tần Mặc quay người bỏ đi.

Đám người đang ẩn nấp xung quanh lập tức trở nên do dự.

Nhưng điều họ không ngờ tới là sáng hôm sau, khi định bám theo nhóm Tần Mặc, họ phát hiện trong lều đã không còn một bóng người.

“Chuyện gì thế này?

Không phải chúng ta luôn bám sát họ sao?

Tại sao giờ đột nhiên biến mất rồi?” Một tên trừng mắt kinh ngạc hỏi những người bên cạnh.

Chương 862

"Đúng thế, dù chúng ta bị phát hiện thì họ cũng không đến mức bỏ mặc chúng ta ở đây chứ?

Họ hành động quá kín kẽ." "Chỉ có thể giải thích là thực lực của những người này quá khủng khiếp.

Chúng ta căn bản không thể phát hiện ra họ, họ đi mà không để lại một tiếng động nào.

Nếu họ muốn ra tay với chúng ta, chẳng phải chúng ta cũng không hay biết gì sao?" Tiếng nói vừa dứt, tất cả đều rùng mình hít một hơi lạnh.

"Nghĩa là họ thật sự đã nương tay với chúng ta rồi, chỉ tại chúng ta không biết điều mà cứ bám theo thôi." Tên đó lắc đầu, mặt lộ vẻ sợ hãi.

"May mà Tần Mặc không hạ thủ giết chết, nếu không chúng ta tiêu đời rồi." "Nhưng dù rời khỏi đây, chúng ta cũng không biết ăn nói thế nào với gia tộc.

Tôi nghĩ chúng ta nên tiếp tục đuổi theo, dù có kịp hay không thì ít nhất cũng không mang tiếng đào ngũ." "Tôi cũng nghĩ nên đuổi theo xem sao." "Nhưng nếu lần này Tần Mặc thật sự hạ thủ thì sao?

Chúng ta không thể vì người ta nhân từ một hai lần mà cứ thách thức giới hạn của họ chứ?" "Thôi, hay là cứ về thương lượng với gia tộc trước rồi tính tiếp." Cuối cùng họ đạt được sự thống nhất là tạm thời rời đi, nhưng vẫn có hai tên không cam lòng nên đã tách ra tự đi tìm.

Khoảng ba ngày sau, khi những người kia quay lại tìm kiếm thì chỉ

thấy xác của hai tên này.

Trong khi đó, nhóm Tần Mặc đã tới được đích.

"Chắc chắn là ở đây chứ?" Hạo Thiên Chân cau mày hỏi.

Hiện tại họ chỉ còn bốn người: Tần Mặc, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Lê Thố.

"Chính xác là nơi này, nhưng chưa tới giờ nên chưa vào được, cứ chờ xem sao." Tần Mặc giải thích.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử gật đầu.

Lê Thố thở dài: "Em thấy chỗ này hình như không có đường, hơn nữa đầm nước kia chẳng có chút động tĩnh gì, chắc là một vũng nước đọng thôi." Lê Thố vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau rồi đồng thanh: "Đừng bao giờ nghi ngờ quyết định của Tần Mặc, nếu không cậu sẽ bị vả mặt đấy." Lê Thố há hốc mồm, nhưng nghĩ lại cũng thấy đúng nên đành thôi: "Được rồi, các anh đã nói vậy thì em không ý kiến nữa, để xem anh Tần Mặc nói có đúng không." Lê Thố nghĩ mình chỉ có thể chờ đợi thôi.

Thấy điệu bộ của Lê Thố, Tần Mặc khẽ mỉm cười nhưng không nói gì thêm, chỉ đứng đó quan sát.

"Những người khác sẽ không đuổi kịp chúng ta nữa chứ?" Hạo Thiên Chân lo lắng hỏi.

Ba ngày qua họ không đi thẳng tới đích mà cố tình đi vòng vèo.

"Yên tâm đi, bão cát trong sa mạc rất lớn, nhu yếu phẩm của chúng lại không nhiều, nên chúng không đủ khả năng bám theo chúng ta tới tận đây đâu." Tần Mặc lắc đầu.

Không phải hắn nhẫn tâm, mà là vì những người đó không biết quý trọng mạng sống của chính mình.

Hắn đã nhiều lần nương tay, nếu họ vì nguy hiểm trong sa mạc mà chết thì cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

"Tôi chỉ hơi lo không biết nhóm Mã lão bản có đuổi theo không thôi." Hạo Thiên Chân thở dài.

Ánh mắt Tần Mặc hiện lên vẻ giễu cợt: "Nếu nói người Uông gia đuổi kịp thì tôi tin, vì chúng có thiết bị cao cấp để theo dấu, nhưng Mã lão bản thì e là không đủ trình đâu." Tuy nhiên Mã lão bản thực sự có chút tài lực, nhưng so với những gia tộc kia thì vẫn còn kém một chút.

"Cho nên Mã lão bản vẫn có khả năng sẽ chết dưới tay những người đó sao?" Lê Thố cau mày nhìn Tần Mặc, cậu cảm thấy những chuyện này Tần Mặc hẳn là người rõ nhất, vì vậy chỉ có thể hỏi anh.

Tần Mặc nhướng mày: "Cái đó tôi cũng không biết, nhưng chắc là sẽ không có chuyện gì đâu.

Những người đó dù có muốn ra tay với Mã lão bản thì cũng chẳng dám làm chuyện gì quá đáng." Dù sao dưới trướng Mã lão bản vẫn có một số thế lực nhất định, nếu lúc đó đối đầu với người của Uông gia, e rằng Uông gia cũng chẳng dễ chịu gì.

"Vậy được rồi, chúng tôi hiểu rồi." Mấy người bọn họ đều đồng thanh đáp một tiếng, Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ tiếp tục đứng ở chỗ này chờ đợi.

Lại trôi qua một lúc lâu, mọi người đều đã nghỉ ngơi hòm hòm, Tần Mặc lúc này cảm nhận được nơi đây dường như có một luồng năng lượng kỳ diệu.

"Đến rồi." Tiếng của Tần Mặc vừa dứt, anh trực tiếp đi về phía đầm nước.

Mấy người bọn họ ngẩn người một lát, nhưng vẫn đi theo sát bên cạnh Tần Mặc.

Chẳng mấy chốc, mặt nước đột nhiên sôi trào lên, chứng kiến cảnh này, Lê Thố trợn to mắt, trong ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

"Tôi chưa từng thấy tình huống nào như thế này, đây là chuyện gì vậy?" "Không chỉ vậy đâu, mặt nước này còn sẽ phát sinh biến động, nếu hôm nay chúng ta không vào thì lối vào này sẽ tạm thời đóng lại, hơn nữa lối vào cũng sẽ đổi sang vị trí khác." "Cho nên ban đầu người của Hạo Thiên Chân gặp lối vào ở đằng kia, nhưng bây giờ chúng ta bắt buộc phải tới đây mới có thể tiến vào, đúng không?" Bàn Tử lập tức hiểu ra, hèn gì vị trí người của Hạo Thiên Chân tìm được lại không giống với chỗ Tần Mặc đang đi.

"Đúng vậy." Tần Mặc gật đầu, lối vào này luôn thay đổi, cho nên anh mới có thể dẫn bọn họ đến đây.

"Cuối cùng cũng hiểu rõ tình hình cụ thể, nhưng đã nắm chắc rồi thì chúng ta có nên mau chóng xuống dưới không?" "Thời gian của chúng ta không có nhiều, mau chóng nhảy xuống đi." Nói xong, Tần Mặc định nhảy thẳng xuống nước, nhưng Lê Thố ở bên cạnh đột nhiên có chút nhát gan, cậu kéo lấy cánh tay Tần Mặc.

"Anh Tần Mặc, chúng ta thật sự phải xuống dưới sao?

Nước này nhìn như đang sôi ấy, nhiệt độ không phải rất cao chứ?" Tần Mặc nhướng mày: "Có tôi ở đây, lẽ nào cậu còn lo mình sẽ bị luộc chín sao?

Đi xuống với tôi." Chưa đợi Lê Thố nói thêm gì, Tần Mặc đã kéo cánh tay cậu cùng lặn xuống nước.

Lê Thố phát hiện khi nước vừa chạm vào da mình, đúng là có cảm giác bị bỏng một chút, nhưng chỉ một lát sau, nước dường như đã khôi phục nhiệt độ bình thường.

Thật kỳ quái.

Chỉ tiếc là ở dưới nước Lê Thố không cách nào nói chuyện, cậu chỉ có thể để mặc Tần Mặc kéo mình tiếp tục lặn xuống đáy.

Qua một lúc sau, xung quanh đột nhiên xuất hiện luồng năng lượng kỳ diệu, Lê Thố cảm thấy mắt mình không thể mở ra nổi, trước mặt xuất hiện một đạo bạch quang chói mắt.

Đến khi Lê Thố phản ứng lại được thì cảnh sắc xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Trong mắt Lê Thố mang theo vẻ mờ mịt, đây là chuyện gì vậy?

Tần Mặc lúc này đi tới bên cạnh Lê Thố: "Chúng ta đến nơi rồi." Lê Thố đứng dậy, thấy xung quanh là một vùng trắng xóa, có chút không hiểu nổi: "Đây là đâu vậy?" "Đây chính là nơi chúng ta cần đến, nhưng hiện tại chúng ta vẫn chưa hiểu rõ về nơi này lắm, cho nên tạm thời đừng đi lung tung, nhìn cho kỹ đã rồi nói." Lê Thố nhíu mày: "Không phải mọi người nói nơi chúng ta đi là một mộ huyệt sao?

Nhưng tôi thấy đây giống như một bãi sa mạc, hơn nữa tại sao cát ở đây lại có màu trắng?" Lê Thố nghiêng đầu nhìn chăm chú vào Tần Mặc, Tần Mặc bật cười: "Cái thằng nhóc ngốc này, tôi cũng là lần đầu tới đây, làm sao biết được nhiều như thế chứ.

Nhưng mấy cái đó không quan trọng, nếu chúng ta không biết thì cứ đi tiếp xuống dưới chẳng phải sẽ rõ sao?" Lê Thố đưa tay gãi mũi, sao lúc nào cậu cũng hỏi mấy câu ngớ ngẩn thế nhỉ?

May mà Tần Mặc không trách mắng, nếu không cậu thật sự không còn mặt mũi nào nữa.

Lúc này Tần Mặc nhìn sang phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hai người họ hiện đang nằm trên đất, vẫn còn đang hôn mê, ước chừng là bị luồng năng lượng lúc nãy làm cho choáng váng.

Tần Mặc đi về phía họ rồi gọi cả hai tỉnh dậy.

“Giờ chúng ta đi tiếp chứ?” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đáp: “Đúng vậy, nhưng chúng ta hãy bổ sung chút thể lực trước đã.” Thực ra với trạng thái cơ thể hiện tại của Tần Mặc, dù không ăn gì cũng chẳng sao, nhưng anh có chút lo lắng cho bọn họ.

Mấy người kia nghe vậy liền nhìn nhau rồi gật đầu: “Được.” Thực ra trải qua bao nhiêu chuyện, Lê Thố đã phục Tần Mặc sát đất, hiện tại cậu không còn chút nghi ngờ nào với anh nữa.

Thậm chí Tần Mặc có bảo cậu nằm đây ngủ, cậu cũng thấy rất bình thường.

Chương 863

Đang lúc ăn cơm, Tần Mặc lại nghe thấy âm thanh của hệ thống: [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, hãy lập tức tiêu diệt.] Tần Mặc nheo mắt lại, sắc mặt cũng trở nên khó coi hơn một chút, xem ra nơi này có chút không ổn.

Thấy Tần Mặc như vậy, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng lập tức cảnh giác lên.

"Mọi người bị sao thế?" Lê Thố ngược lại có chút nghi hoặc, nhìn mấy người bọn họ cứ như thể đang đối mặt với kẻ thù lớn vậy?

"Chỗ này có thứ gì đó." Tiếng của Tần Mặc vừa dứt, anh liền đặt ánh mắt xuống mặt đất.

Ngay lúc đó, một bóng trắng đột nhiên từ dưới đất chui lên, lao về phía Tần Mặc tấn công.

May mà tốc độ phản ứng của Tần Mặc khá nhanh, kịp thời dùng Thần Hoàng Kiếm của mình chống đỡ một cái.

Sau khi ổn định thân hình, Tần Mặc quan sát kỹ đối phương, phát hiện đó lại là một con đại bạch xà cực lớn.

"Con bạch xà này mà cứ trốn trong sa mạc, nói không chừng chúng ta còn không có cách nào phát hiện ra, nhưng may là giờ nó chủ động tấn công chúng ta rồi." Hạo Thiên Chân bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử cũng gật đầu: "Đúng vậy, cái đồ ngốc này cũng chẳng biết ẩn nấp thân thể gì cả, nếu nó mà lén lút thâu tập chúng ta thì còn có khả năng thành công, chỉ tiếc là nó lại chọn cách nộp mạng." Bàn Tử bĩu môi.

Nghe thấy câu nói này của Bàn Tử, Lê Thố bên cạnh nhíu mày:

“Tần Mặc thật sự có thể đối phó được con đại bạch xà này sao?

Con trăn này nhìn thô thật đấy!” Ít nhất cũng phải ba người vòng tay mới ôm hết được con rắn lớn này, cho nên nó sở hữu năng lượng vô cùng vô tận, cậu có chút lo lắng cho Tần Mặc.

“Yên tâm đi, dọc đường chúng ta đã gặp bao nhiêu nguy hiểm rồi, cậu cũng thấy bao nhiêu thứ kỳ quái, có cái gì mà Tần Mặc không đối phó được sao?” Hạo Thiên Chân hỏi Lê Thố, cậu gật gật đầu, lời này nói ra dường như cũng không sai.

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi cứ đứng đây chờ vậy.” Lê Thố thở dài, không nói gì thêm, chỉ chăm chú nhìn vào tình hình trước mắt.

Lúc này Hạo Thiên Chân và Bàn Tử kéo cánh tay Lê Thố, đưa cậu đến một nơi an toàn.

“Chỗ này từ khi nào lại xuất hiện một tấm bia đá thế, tôi mãi mà không thấy.” Lê Thố nhíu mày.

“Hai chúng tôi vừa nãy cũng không phát hiện ra, thôi cứ đợi Tần Mặc giải quyết xong con quái vật kia rồi tính sau.

Chúng ta chỉ có thể nghe Tần Mặc nói thôi, mấy người chúng ta có đoán già đoán non cũng chẳng có tác dụng gì đâu.” Hạo Thiên Chân xua tay.

Lê Thố đáp một tiếng, lời này nói ra cũng rất đúng.

Qua những chuyện này, cậu cũng đã hiểu ra, tuy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử trông cũng khá lợi hại nhưng so với Tần Mặc thì vẫn kém xa.

Xem ra sắp tới mình nhất định phải bám lấy Tần Mặc.

Nghĩ đến chuyện trước đây mình muốn bái Tần Mặc làm sư phụ, ánh mắt Lê Thố lại sáng lên, nếu có cơ hội, cậu nhất định phải đề cập

lại chuyện này với anh.

Bất kể Tần Mặc có đồng ý hay không, ít nhất cũng phải nói rõ ràng.

Thấy Lê Thố như vậy, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy có chút buồn cười, nhưng cũng không nói gì.

Hiện tại Tần Mặc đang chú thị vào con đại bạch xà trước mặt.

"Thực lực của ngươi cũng khá đấy, tôi khuyên ngươi một câu, đừng có ở đây chắn đường tôi nữa, nếu không ngươi chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn." Tần Mặc lắc đầu.

Hiện tại anh chỉ cần nói rõ với con rắn này là được, còn nó có muốn nghe hay không hoàn toàn tùy thuộc vào nó.

Trong mắt con đại bạch xà kia lại mang theo một nụ cười giễu cợt, nói thật, nó không cảm thấy thực lực của Tần Mặc mạnh lắm.

Khắc tiếp theo, đại bạch xà trực tiếp quật đuôi, cái đuôi của nó lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bước sang bên cạnh một bước, sau khi ổn định thân hình, cái đuôi kia đã quất xuống mặt đất.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra sức mạnh từ cái đuôi của nó khá lớn, mặt đất đã xuất hiện một vết nứt to như vậy.

Nhưng thì đã sao chứ?

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm đại bạch xà: "Nếu đã chết đến nơi mà không hối cải thì tôi cũng chỉ còn cách ra tay thôi." Suy nghĩ một chút, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ sức mạnh, cát trắng xung quanh đều bị anh cuốn vào trong một trận lốc xoáy.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy lao thẳng về phía đại bạch xà, nó dùng đuôi để chống đỡ.

Nhưng đuôi nó vừa mới va chạm vào cơn lốc thì đã bị cát trong đó cắt cho bị thương.

Bởi vì lượng cát trong lốc xoáy thực sự quá nhiều, hơn nữa những hạt cát này đều đặc biệt sắc nhọn, có thể tùy ý làm tổn thương lớp da của nó.

Con đại bạch xà này vẫn cảm thấy hơi kinh ngạc, vì trên da nó có rất nhiều lớp vảy.

Nó cân nhắc một chút, đành phải tạm thời thu đuôi lại.

Quay đầu nhìn vết thương trên đuôi, đại bạch xà cảm thấy tức giận, nó lại chằm chằm nhìn Tần Mặc.

Thấy ánh mắt của đối phương, Tần Mặc đảo mắt, nó nhìn mình làm cái gì chứ, chính nó là kẻ xuất hiện tấn công anh và đồng đội trước, chẳng lẽ anh không được động thủ sao?

Tần Mặc thở dài, nhưng cũng không nói gì, ngược lại từ từ ngưng tụ sức mạnh, khống chế cơn lốc xoáy kia.

Cơn lốc xoáy lại áp sát đại bạch xà, nó suy nghĩ một chút, quay đầu đặt mục tiêu vào xung quanh, nhanh chóng phát hiện ra đám người Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở bên kia.

Nếu thực lực của Tần Mặc mạnh như vậy, nó sẽ tấn công những người này trước, sau khi giết sạch bọn họ, chắc chắn Tần Mặc sẽ lâm vào cảnh cô lập không người giúp đỡ.

Như vậy muốn giải quyết Tần Mặc chắc sẽ dễ dàng hơn một chút.

Cân nhắc kỹ lưỡng, nó định lao về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, Tần Mặc bĩu môi.

Nếu con quái này tiếp tục chiến đấu với anh thì có lẽ anh còn để

nó sống thêm một lát, nhưng nó lại cứ muốn tìm đường chết mà tấn công đồng đội anh, vậy thì trách được ai đây?

Tần Mặc bất đắc dĩ lắc đầu rồi ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy xung quanh đại bạch xà xuất hiện rất nhiều băng tinh.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tuy rằng đây là ở trong sa mạc, nhưng nhiệt độ ở đây không đặc biệt cao, cho nên băng tinh của Tần Mặc không hề bị tan chảy.

Nhìn thấy những khối băng tinh trước mặt, trong lòng đại bạch xà cảm thấy có chút lo lắng.

Băng tinh của Tần Mặc chắc chắn có thể khống chế được thân thể nó, nghĩa là nó bắt buộc phải phá vỡ lớp băng này mới có thể thoát ra ngoài.

Nhưng hiện tại làm sao mới làm được đây?

Đại bạch xà dùng đuôi va đập vào băng tinh hai cái, nó phát hiện lớp băng này lại chẳng hề hấn gì.

"Thật kỳ quái." Đại bạch xà lắc đầu, tiếp đó lại quay đầu quan sát xung quanh.

Nó thấy ở phía bên kia có một lối ra đặc biệt, định từ lối đó thoát thân, nhưng không ngờ Tần Mặc đã ngưng tụ ra một con hổ ở đó.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này thừa cơ lao thẳng về phía đại bạch xà, đại bạch xà cũng lao về phía con hổ, cả hai trực tiếp đối đầu trực diện.

Chương 864

Con hổ vồ lên thân đại bạch xà, ngoạm một cái, đại bạch xà vội vàng vặn mình lăn sang bên cạnh, sau khi ổn định lại thân hình, nó khom người nhìn chằm chằm con hổ trước mặt.

Không thể nào, tốc độ phản ứng của con hổ này lại nhanh như vậy sao?

Con hổ lúc này cũng ngẩng đầu nhìn đại bạch xà.

Tần Mặc ngưng tụ ra nó là để đối phó với con rắn lớn này, nên nó chắc chắn phải làm theo ý muốn của Tần Mặc.

Thấy con hổ lao vào đại bạch xà, Lê Thố không nhịn được vỗ tay: "Quá tuyệt vời, nếu tôi cũng có thực lực như Tần Mặc thì tốt biết mấy, cũng có thể giúp anh ấy trảm yêu trừ ma." Thấy Lê Thố như vậy, Hạo Thiên Chân đảo mắt, vội vàng kéo cậu lại: "Thôi đi, cậu đừng có nói mấy chuyện viển vông nữa, cậu không thấy vừa nãy con rắn kia muốn tới tấn công chúng ta sao?" Nghe thấy vậy, Lê Thố thở dài: "Thôi được rồi." Vẫn là đừng gây thêm phiền phức cho Tần Mặc, vạn nhất anh không vui rồi không thu mình làm đồ đệ thì sao?

Con hổ và đại bạch xà liên tục cắn xé nhau, cả hai xem như bất phân thắng bại.

Nhưng chẳng bao lâu sau, sức mạnh của con hổ bắt đầu không trụ vững, nó trực tiếp nổ tung, để lại một vết thương lớn trên lưng đại bạch xà.

Đại bạch xà phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó lại quay đầu nhìn Tần Mặc, vì đã diệt được con hổ kia nên bây giờ chỉ cần giải quyết Tần Mặc là xong.

Tiếp đó, đại bạch xà lao tới bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc không ngờ con rắn này còn dám chủ động tấn công mình, anh không nhịn được cười lạnh một tiếng.

Nếu nó đã không biết nặng nhẹ như vậy, anh sẽ cho nó hiểu rõ, trước thực lực thực sự, dù sức mạnh của nó có lớn đến đâu cũng vô dụng.

"Cuồng Phong Nhận!" Những lưỡi đao gió khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném chúng đi, đao gió trực tiếp chém vào thân đại bạch xà.

Lớp vảy trên lưng nó lại rụng thêm một ít.

Tuy nhiên, đại bạch xà vẫn cắn răng chịu đựng, nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc thấy ánh mắt của nó, liền hất tung cát dưới đất lên.

Cát bay về phía đại bạch xà nhưng không thể ngăn cản tầm nhìn của nó.

Đại bạch xà dùng đuôi quật về phía Tần Mặc, anh thừa cơ ngưng tụ ra một ngọn lửa khổng lồ.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa trực tiếp bao quanh đại bạch xà, nhưng con rắn này dường như không mấy sợ hãi, nó trực tiếp đâm xuyên qua ngọn lửa của Tần Mặc.

Ngọn lửa của Tần Mặc bị dập tắt một chút nhưng không vì thế mà vỡ tan.

Trong mắt Tần Mặc thoáng qua một tia ngạc nhiên.

Tuy nhiên, anh không nói nhiều mà tiếp tục điều khiển ngọn lửa, ngọn lửa đó dần dần hình thành một con hỏa long.

Hỏa long phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, sau đó trực tiếp ngoạm

lấy đại bạch xà.

Hỏa long cắn trúng đại bạch xà, trên lưng nó lập tức xuất hiện những vết đen ngòm, rõ ràng là bị lửa của Tần Mặc thiêu bỏng.

Đại bạch xà hừ lạnh một tiếng, dùng thân mình quấn chặt lấy con hỏa long của Tần Mặc.

Chỉ thấy thân hình con rắn trắng từ từ thu nhỏ lại, năng lượng của hỏa long cũng trở nên ngày càng yếu.

Tần Mặc cười lạnh, nhưng đây cũng chỉ là món khai vị mà thôi, không quan trọng.

Dù con đại bạch xà này có phá vỡ được hỏa long thì nó vẫn không phải đối thủ của anh.

Tần Mặc lại từ từ ngưng tụ năng lượng, một luồng sức mạnh đen kịt xuất hiện trước mặt.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Năng lượng đen được Tần Mặc rót vào trong thủ ấn.

Những luồng khí đen cuồn cuộn bao quanh thủ ấn đó.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, năng lượng đen trực tiếp nổ tung.

"Oành!" Cát trắng mịt mù bay khắp trời.

Lê Thố ở phía kia nhìn thấy thì mắt sáng rực, không ngờ đến nơi này lại kích thích như vậy.

Nếu có thể tiếp tục ở đây cùng Tần Mặc thì thật quá tốt.

Lúc này Tần Mặc đang nhìn chằm chằm con đại bạch xà trước mặt, sau khi cát trắng tan đi, đại bạch xà đột nhiên từ phía đó lao tới.

Thấy nó sắp đâm sầm vào người mình, Tần Mặc đột ngột bước sang một bên, thân hình con rắn trắng đâm xuống đất.

Tần Mặc cười lạnh, nhưng cũng không nói gì thêm.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Không gian xung quanh lại bị Tần Mặc khống chế, tiếp theo anh lại ngưng tụ năng lượng.

“Ngưng Băng Quyết!” Sức mạnh hàn băng xuất hiện ở xung quanh.

Cảm nhận được năng lượng hàn băng này, trong lòng đại bạch xà lập tức sốt ruột.

Nhiệt độ thấp như vậy chắc chắn sẽ ảnh hưởng lớn đến nó.

Quả nhiên, đại bạch xà cảm thấy da mình trở nên cứng đơ, nó dùng đuôi quất về phía Tần Mặc, anh dùng Thần Hoàng Kiếm để chống đỡ.

Cái đuôi va vào Thần Hoàng Kiếm, một vết nứt nhỏ xuất hiện trên đuôi nó, sau đó có một tia máu chảy xuống.

Nhưng dù vậy, con rắn này vẫn không sợ hãi, nó lại từ từ bò về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh: “Ngươi đúng là không ngại gian khổ.” Chỉ tiếc là chẳng có tác dụng gì lớn.

“U Minh Bạo Liệt!” Lại là một quả cầu khổng lồ được Tần Mặc đẩy ra, quả cầu này bay thẳng tới trước mặt đại bạch xà.

Ngay khi nó định dùng thân quấn lấy quả cầu, quả cầu đột nhiên phát nổ.

Năng lượng từ vụ nổ đánh toàn bộ lên thân đại bạch xà, nó phát ra một tiếng kêu thảm thiết, trườn thân mình ra xa Tần Mặc, sau đó lại quay đầu nhìn cái đuôi.

Nó phát hiện đuôi mình đã trở nên máu me đầm đìa, trông vô cùng khủng khiếp.

Tần Mặc cũng thấy cảnh đó, nhưng anh không nói gì thêm, lại ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm khổng lồ.

Tần Mặc biết đối với loại sinh vật này phải thừa thắng xông lên mới khiến nó biết thế nào là lợi hại.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm chém về phía đại bạch xà, nó vung đuôi cản lại, bảo kiếm của Tần Mặc rơi xuống đất, tạo thành một cái hố sâu hoắm.

Tuy nhiên, không có chuyện gì khác xảy ra, đại bạch xà cũng vội vàng di chuyển thân mình, lăn sang phía bên kia.

Tiếp đó, nó lại quay đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Chương 865

Trải qua một thời gian giao thủ, nó đã biết thực lực của Tần Mặc, nên tiếp theo bắt buộc phải cẩn thận hơn mới có khả năng đối phó được.

Thấy ánh mắt của đại bạch xà, Tần Mặc không nhịn được cười lạnh, trong mắt mang theo vẻ giễu cợt: "Ngươi không phải đối thủ của tôi đâu, nếu ngay từ đầu ngươi rời khỏi nơi này thì còn có cơ hội sống tiếp, nhưng bây giờ thì hết cơ hội rồi." Tiếng của Tần Mặc vừa dứt, anh lại xuất hiện trước mặt đại bạch xà.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Lại là một cái rìu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, sau khi cái rìu này được ném đi, nó trực tiếp chém một vết máu trên đuôi đại bạch xà.

Có lẽ vì năng lượng từ cái rìu của Tần Mặc quá mạnh, nhiệt độ xung quanh xuống thấp đến mức máu của đại bạch xà cũng bị đông cứng lại.

Trong miệng đại bạch xà phát ra tiếng xì xì, nó lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Hiện tại chỉ có thể ra tay với Tần Mặc thì mới mong sống sót, nếu không nó chỉ có con đường chết.

Nghĩ vậy, đại bạch xà lại bò về phía Tần Mặc, Tần Mặc thở dài: "Làm vậy thì có ích gì chứ?" Tần Mặc không nói nhảm với nó nữa, ngược lại từ từ ngưng tụ ra vô số kiếm ảnh.

Dù sao hiện tại tốc độ của con rắn này đã chậm đi rất nhiều, sức mạnh của nó cũng chẳng còn bao nhiêu, Tần Mặc chẳng lo lắng chút nào.

“Kiếm Vũ Bát Phương!” Xung quanh xuất hiện vô số bóng kiếm, những bóng kiếm này đâm thẳng vào đuôi đại bạch xà.

Vốn dĩ đuôi nó đã có vết thương, nay lại bị Tần Mặc đâm trúng, vết thương càng sâu thêm, nửa cái đuôi trông như sắp đứt lìa.

Nhưng Tần Mặc không hề có chút lòng thương hại nào, ngược lại dùng năng lượng trong lòng bàn tay đánh thêm một đòn vào đuôi nó.

Cái đuôi phát ra một tiếng "đùng", sau đó trực tiếp đứt lìa.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhìn chằm chằm con đại bạch xà trước mặt.

Nó cũng đã biết mình đánh không lại Tần Mặc, nên quay thân muốn rời khỏi nơi này.

Tần Mặc nheo mắt lại, anh đã nhìn thấu ý đồ của nó.

Ngay khi con rắn này định tới tấn công đám người Bàn Tử, Tần Mặc tung một cú lộn nhào ra sau đã xuất hiện trước mặt nó.

“Vừa nãy tôi còn đang nghĩ xem có nên cho ngươi cơ hội không, chỉ tiếc là ngươi không muốn chạy trốn mà lại định tới tấn công đồng đội tôi, vậy thì tôi chắc chắn không thể dung thứ rồi.” Tần Mặc lắc đầu: “Lôi Đình Chi Nộ!” Giữa không trung phát ra tiếng ầm ầm, thân hình đại bạch xà không ngừng run rẩy.

Vừa nãy nhiệt độ xung quanh thấp làm nó chịu nhiều thương thế nghiêm trọng, mà vết thương lại không thể khép lại, giờ lại xuất hiện lôi đình lợi hại thế này, trong lòng nó cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Nó cảm thấy hôm nay mình có lẽ sẽ chết dưới đòn sấm sét này.

Nhưng dù thế nào cũng phải cố gắng trụ lại.

Nghĩ vậy, nó lại hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nó vẫn chưa từ bỏ phản kháng, không nhịn được

gật đầu, còn giơ ngón tay cái lên cho nó một cái: "Ngươi làm tôi thấy khá ngạc nhiên đấy, tôi còn tưởng ngươi sẽ không đánh tiếp nữa, nhưng giờ xem ra cũng khá vui." Tần Mặc gật đầu, sau đó lại tiến tới trước mặt đại bạch xà.

Đồng thời, thanh kiếm trong tay Tần Mặc cũng tỏa ra năng lượng màu đen.

Đại bạch xà lập tức cảm nhận được uy áp trên người Tần Mặc.

Biết thế lúc nãy nó không nên cố chấp, Tần Mặc lợi hại như vậy, nó căn bản đánh không lại.

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của nó, anh cười lạnh.

Chỉ thấy đạo lôi đình thứ nhất từ giữa không trung đánh thẳng vào đại bạch xà.

Đại bạch xà căn bản không thể né tránh, đuôi nó đã đứt một đoạn, giờ lại trúng đòn này, lớp vảy trên người cơ bản đã bị thiêu cháy.

"Cái mùi này khó ngửi quá đi?" Hạo Thiên Chân ở bên kia nói câu này với vẻ mặt nhăn nhó, trong mắt đầy vẻ chê bai.

"Không sao đâu, chịu đựng thêm một chút, tôi thấy không bao lâu nữa Tần Mặc sẽ giải quyết xong thôi." Bàn Tử nói rồi còn vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân đành bất lực gật đầu, hiện tại anh cũng không còn cách nào khác.

Phía bên này, Tần Mặc đã hạ xuống đạo lôi đình thứ hai.

Sức mạnh của đạo lôi đình thứ hai này còn khủng khiếp hơn, sau khi đánh trúng bạch xà, nó phát ra một tiếng kêu thảm rồi ngã gục xuống đất, máu tươi không ngừng chảy ra.

Xung quanh toàn là cát, máu của nó chảy thẳng xuống dưới lớp cát.

Tần Mặc bĩu môi, sau đó lại từ từ đi về phía đại bạch xà: "Tiếp theo ngươi sẽ không còn phải chịu nhiều đau đớn nữa đâu." Tiếng của Tần Mặc vừa dứt, đạo lôi đình thứ ba giáng xuống.

Sau khi đạo thứ ba hạ xuống, đại bạch xà không còn bất kỳ dấu hiệu sự sống nào.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại quay đầu nhìn sang phía Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Hai người thế nào rồi?

Không có việc gì chứ?" Hai người họ lập tức xua tay, ngược lại Lê Thố đặc biệt tò mò đi tới bên cạnh Tần Mặc, cậu lại quan sát kỹ anh một lát, phát hiện thanh kiếm lúc nãy đã biến mất.

"Tần Mặc, thanh kiếm anh dùng vừa rồi đâu, tôi có thể xem một chút không?" Lê Thố nhìn chằm chằm Tần Mặc, anh xua tay: "Thôi bỏ đi, thanh kiếm đó là thần binh lợi khí, vạn nhất lỡ tay làm cậu bị thương thì không hay." Lê Thố bĩu môi.

Tần Mặc sao lại thế chứ?

Cậu chỉ là muốn xem thanh kiếm đó một chút thôi mà, có làm gì khác đâu.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh thấy vậy không nhịn được bật cười, anh đưa tay vỗ vai Lê Thố: "Thực ra lúc mới quen Tần Mặc, thái độ của tôi cũng giống cậu vậy, nhưng anh ấy cứ thế đấy, lạnh lùng, dửng dưng, không xem thì thôi." Loại thần binh lợi khí đó không phải bọn họ có thể ngự trị được, trước đây Tần Mặc từng đưa cho Hạo Thiên Chân một món binh khí, chỉ tiếc là anh căn bản không dùng nổi.

"Vậy được rồi." Lê Thố gật đầu, cậu cảm thấy Hạo Thiên Chân vẫn tốt hơn một chút.

Tuy thực lực của Tần Mặc mạnh nhưng tính cách của anh ấy không dễ gần lắm.

“Tần Mặc lúc ở cùng người khác cũng vậy sao?

Bề ngoài trông thì cũng khá ổn, nhưng nếu thật sự nói chuyện với anh ấy thì sẽ bị châm chọc cho không chịu nổi.” “Cũng không hẳn là vậy, ở cùng mấy người chúng tôi thì cũng ổn, anh ấy có một người bạn rất vào sinh ra tử.

Nhưng người bạn đó hiện có sứ mệnh khác, không thể cùng anh ấy tới đây được.” Hạo Thiên Chân nói câu này không nhịn được cảm thấy hơi tiếc nuối, thực ra anh vẫn rất muốn cùng Trương Kỳ Lân tiếp tục tung hoành trong mộ huyệt.

Tần Mặc cũng nghe thấy những lời họ nói, lúc này trong đầu anh lại hiện lên bóng hình đó.

Nhưng Tần Mặc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, nghĩ ngợi linh tinh làm gì chứ, dù mình có nhớ đối phương thế nào thì đối phương cũng không thể xuất hiện ở đây.

Có lẽ vì con đại bạch xà này hiện đã hoàn toàn tắt thở nên âm thanh hệ thống cũng thông báo cho Tần Mặc: [Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.] Trong mắt Tần Mặc mang theo nụ cười nhạt, ở trong sa mạc này lâu như vậy, mình cũng vớt vát được không ít lợi lộc.

Bất kể vào trong mộ huyệt này sau này có thu hoạch được gì không, ít nhất mình cũng đã được rèn luyện.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác, bọn họ cũng vậy.

Trước đây Hạo Thiên Chân luôn đặc biệt non nớt, chưa từng làm việc gì mang tính lãnh đạo, lần này xem ra làm cũng không tệ.

Tần Mặc nhìn qua bảng hệ thống hiện tại của mình.

Chương 866

Họ tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 1165 (Cực hạn nhân loại 10), Thể lực 1180 (Cực hạn nhân loại 10), Sức mạnh 1180 (Sức mạnh cực hạn 10), Tinh thần 1190 (Cực hạn nhân loại 10).

Thực tế, những phần thưởng từ hệ thống giúp ích rất lớn cho Tần Mặc.

Hiện tại mỗi ngày anh đều cảm thấy trạng thái cơ thể rất tốt, cho

dù vừa mới chiến đấu xong, anh vẫn có thể tiếp tục chiến đấu trận thứ hai ngay lập tức.

Tần Mặc nhìn sang Lê Thố, Hạo Thiên Chân và những người khác. "Được rồi, nghỉ ngơi ở đây một lát đi.

Chúng ta vừa giải quyết xong con đại bạch xà kia, trong thời gian ngắn chắc sẽ không có nguy hiểm gì khác." Mấy người họ đồng thanh đáp ứng.

Tần Mặc đã nói vậy, bọn họ chắc chắn sẽ nghe theo.

Vả lại, Tần Mặc vừa chiến đấu lâu như thế, họ thực sự nên để anh ăn chút gì đó bổ sung năng lượng, nếu không phía sau làm sao anh tiếp tục giúp họ được?

Tần Mặc lấy từ trong ba lô ra một ít đồ ăn đưa cho Lê Thố.

Trong mắt Lê Thố thoáng qua vẻ kinh ngạc: "Sao thịt nướng này vẫn còn nóng?" Việc Tần Mặc có thể lấy thịt nướng từ đây ra đã khiến cậu thấy chấn kinh rồi, không ngờ nó còn giữ được nhiệt độ.

Hạo Thiên Chân bật cười, đưa tay vỗ vai Lê Thố: "Cậu đã đi theo Tần Mặc lâu như vậy rồi, sao ngay cả chuyện này cũng không biết?" Lê Thố ngẩn người, chuyện này cậu thực sự không để ý. "Đây là công năng đặc biệt của Tần Mặc, bất kể là thực phẩm gì, chỉ cần qua tay anh ấy bảo tồn đặc thù, khi lấy ra đều sẽ nóng hổi." "Lợi hại vậy sao?" Ánh mắt Lê Thố sáng lên, cậu lại dồn ánh mắt vào người Tần Mặc.

Tần Mặc thấy bộ dạng đó liền đảo mắt trắng: "Thôi đi, cái vẻ mặt chưa thấy qua sự đời này, sau này nếu có cơ hội tôi sẽ dẫn cậu xuống mộ nhiều hơn, kẻo sau này ra ngoài cậu nói quen biết tôi, tôi lại thấy mất mặt." Lê Thố đưa tay gãi mũi, cậu biết Tần Mặc chỉ đang nói đùa chứ không có ý gì khác. "Hành, tôi biết rồi, sau này tôi chắc chắn sẽ

học tập tử tế." Thực ra trước đây Lê Thố khá kháng cự những chuyện này, nhưng giờ cậu cảm thấy có lẽ sau này mình sẽ không như vậy nữa.

Được đi theo mấy người Tần Mặc thực sự rất kích thích và thú vị.

Sức mạnh của Tần Mặc lớn như vậy, bất kể vào ngôi mộ nào anh chắc chắn cũng có thể bảo vệ cậu, chỉ cần điểm này là đủ rồi.

Thấy cảnh này, Tần Mặc không kìm được lắc đầu, trong mắt mang theo ý cười nhạt: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều quá, nghỉ ngơi cho khỏe đi." Đã đến nơi này rồi, tiếp theo cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần từ từ đi xuống dưới là được. "Đúng rồi, anh Tần Mặc, anh nói xem những người khác có đuổi tới đây không?" Lê Thố nhíu mày hỏi.

Trên đường đi họ đã gặp quá nhiều chuyện, nên trong lòng cậu vẫn có chút lo lắng.

Tần Mặc gật đầu: "Có khả năng đó, nhưng không có gì to tát cả.

Cho dù người của những gia tộc kia đuổi tới đây, tôi cũng có thể bảo vệ cậu bình an." Lê Thố thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc đã nói vậy thì cậu không cần lo lắng nữa. "Vâng, tôi biết rồi." Sau khi ăn xong, Lê Thố mới lề mề đi tới bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày, tên này lại muốn làm gì nữa đây? "Anh Tần Mặc à, tôi thấy anh đối phó với những thứ đó dũng mãnh quá, anh có thể dạy tôi cách đối phó với chúng không?" Lê Thố thấy Tần Mặc thực sự rất lợi hại, nếu cậu có thể học hỏi từ anh thì sau này cũng có thể tự bảo vệ mình, không cần làm phiền anh nữa.

Tần Mặc lại đảo mắt trắng, hóa ra là vì chuyện này. "Bỏ đi, tuy tôi bảo cậu đi theo để mở mang tầm mắt, nhưng chờ chuyện này kết thúc, cậu vẫn nên quay về cuộc sống bình lặng của mình, không cần

thiết phải theo chúng tôi bôn ba khắp nơi, điều đó không tốt cho cậu đâu." "Tại sao chứ?

Hai ngày nay tôi đã nghe Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nói rồi, các anh đi xuống mộ thường lấy được bảo vật, đến lúc đó tôi thông qua bảo vật để kiếm chút tiền không phải là được sao?" "Như vậy sao được?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh vội xua tay, anh không cho phép Lê Thố làm vậy.

Nếu Lê Thố thực sự theo họ, cậu chỉ có thể nhận tiền từ tay họ, tuyệt đối không được đem những thứ này đi bán lậu.

Bàn Tử cười cười, giải thích qua về tính cách của Hạo Thiên Chân cho Lê Thố nghe.

Lúc này Lê Thố mới hiểu ra, cậu đáp: "Không sao cả, cho dù ở bên cạnh các anh mà không có gì tôi cũng không sợ, chỉ cần có thể tiếp tục sống sót là được." Cậu thực sự muốn đi cùng Tần Mặc, còn chuyện sau này gặp phải vấn đề gì cậu hoàn toàn không bận tâm.

Tần Mặc vỗ vai Lê Thố: "Những lời này cậu nói e là hơi sớm, để sau này hãy hay." Tần Mặc nghĩ việc duy nhất mình có thể làm là khuyên nhủ Lê Thố, còn việc cậu nghĩ gì thì không liên quan đến anh.

Nhưng có muốn cho cậu đi theo hay không còn tùy vào tâm trạng của Tần Mặc. "Thôi bỏ đi." Lê Thố bĩu môi, tìm một chỗ ngồi xuống.

Hạo Thiên Chân thấy vậy không nhịn được cười, nói nhỏ với Lê Thố: "Thực ra lần này là tôi kéo cậu vào chuyện này, nhưng hoàn toàn là vì hình xăm trên lưng cậu.

Đợi chuyện này kết thúc, cậu ở lại đây cũng chẳng có ích gì." "Tùy các anh nói sao thì nói, các anh đối với tôi vốn là gọi thì đến đuổi thì đi.

Khi có ích thì cho tôi theo, không dùng được nữa thì đá văng một

cái, tôi biết các anh nghĩ gì mà, cũng giống như cha mẹ tôi thôi." Lê Thố lắc đầu.

Thấy cậu như vậy, Hạo Thiên Chân nhíu mày, không ngờ Lê Thố lại có khía cạnh bi quan như thế. "Được rồi, lát nữa tôi sẽ nói lại với Tần Mặc, xem anh ấy có đồng ý cho cậu theo không." "Thật sao?" Ánh mắt Lê Thố sáng rực lên.

Nếu Hạo Thiên Chân thực sự giúp thì còn gì bằng. "Đương nhiên là thật, nhưng tôi cũng không chắc là thuyết phục được anh ấy đâu, nên cậu đừng hy vọng quá nhiều, rõ chưa?" "Đã rõ." Lê Thố thở phào, dù sao Tần Mặc bằng lòng mang theo cậu là đủ rồi.

Sau đó, Hạo Thiên Chân đi tới chỗ Tần Mặc trao đổi, hai người thỉnh thoảng lại nhìn về phía Lê Thố.

Lê Thố có chút kích động ngồi đó, nếu Tần Mặc đồng ý thì cậu có thể đi theo anh mãi.

Một lúc sau, Hạo Thiên Chân quay lại chỗ Lê Thố, bất lực nói: "Tần Mặc vẫn không đồng ý lắm, nhưng không sao, dù sao hiện tại cậu cũng đang ở bên cạnh anh ấy, chúng ta cứ từ từ thuyết phục." Lê Thố bĩu môi: "Biết ngay Tần Mặc là người không nể tình mà, thôi bỏ đi, anh ta muốn sao cũng được, cho theo thì theo, không cho thì thôi." Thấy Lê Thố như vậy, Hạo Thiên Chân biết cậu đang giận. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa." Hạo Thiên Chân vỗ vai Lê Thố.

Lê Thố hít sâu một hơi rồi gật đầu.

Chẳng bao lâu sau, Tần Mặc đã nghỉ ngơi hồi sức xong, anh đứng dậy nhìn mấy người kia: "Tạm ổn rồi, chúng ta xuất phát thôi." Lê Thố nhíu mày đứng dậy: "Nhưng giờ chúng ta phải đi đâu?

Nơi này chỉ là một bãi sa mạc trắng xóa, theo logic thông thường thì chúng ta đến vì mộ huyệt, nhưng ở đây chẳng có gì cả." Tần Mặc

quay đầu, chăm chú quan sát tình hình bên trong: "Nhìn bề ngoài thì đúng là như vậy, nhưng chúng ta còn phải tìm được lối vào cụ thể mới hành." Tần Mặc cảm nhận được bên trong có một luồng năng lượng khá mạnh, chính vì luồng năng lượng này mà anh chưa thể tìm thấy lối vào cụ thể.

Ngay cả Tần Mặc ở đây cũng phải tìm kiếm từ từ.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân đáp lời: "Được, vậy ba người chúng tôi sẽ bám sát anh, dù sao nơi này cũng khá nguy hiểm." Lê Thố thở dài: "Không biết nơi này từng xảy ra chuyện gì mà cát lại biến thành màu trắng nhỉ?" "Cái này chúng tôi cũng không biết, nên mới phải đến đây tìm kiếm kỹ càng, nhưng cậu cũng không cần quá lo lắng." Hạo Thiên Chân cười nói.

Chương 867

Lê Thố là do anh mang đến đây nên anh phải cố gắng trấn an cảm xúc của cậu, tránh để cậu thấy khó chịu rồi không muốn đi tiếp. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa." Tần Mặc đi tiên phong, những người còn lại bám sát phía sau.

Nhưng chẳng được bao lâu, Tần Mặc cảm nhận được xung quanh dường như sắp có cuồng phong nổi lên.

Anh nhíu mày nhìn kỹ, thấy phía xa có một cái dốc, liền dẫn họ đi về hướng đó. "Chúng ta qua đó trước đi, lát nữa có thể sẽ có cuồng phong." Lê Thố kinh ngạc, không ngờ Tần Mặc còn cảm nhận được cả chuyện này, cậu khẽ hỏi Hạo Thiên Chân: "Anh Tần Mặc lúc nào cũng lợi hại vậy sao?" "Đúng vậy, anh ấy thực sự rất mạnh, không có việc gì mà anh ấy không giải quyết được, nên tôi và Bàn Tử luôn một lòng một dạ đi theo.

Anh ấy bảo chúng tôi làm gì thì chúng tôi làm nấy." Ánh mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười, cho dù địa vị của anh trong lòng anh em rất cao, nhưng anh biết tất cả đều nhờ Tần Mặc mà có.

Nếu không có Tần Mặc, với thực lực cá nhân của anh thì căn bản không thể thoát ra khỏi những ngôi mộ đó.

Lê Thố gật đầu. "Dù sao trời cũng sắp tối rồi, cứ ở đây một ngày đi." Tần Mặc nhìn họ, mấy người kia đều đồng ý.

Tần Mặc đã quyết định thì họ không thể thay đổi được gì.

Tần Mặc tìm một chỗ dựng lều cho họ.

Mãi đến nửa đêm, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy âm thanh bên ngoài, anh lập tức nheo mắt lại.

Tiếng hệ thống cũng vang lên nhắc nhở: [Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, mời lập tức đánh giết.] Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, không biết thứ không có mắt nào lại mò tới đây, nhưng không sao, bất kể là thứ gì anh cũng đối phó được.

Tần Mặc bước ra khỏi lều, phát hiện bên ngoài có rất nhiều thi thể.

Sắc mặt anh trở nên khó coi, tại sao những thi thể này lại bao quanh lều của họ, lẽ nào bị cát thổi tới đây?

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vẫn đang ở trong lều chưa ra, Tần Mặc không đánh thức họ mà thay vào đó dựng lên một lớp bình chướng xung quanh.

Những thi thể đó bị sức mạnh của Tần Mặc đánh thức, chúng đột nhiên quay đầu về phía anh.

Sau đó, vài cái xác ở gần Tần Mặc nhất chậm rãi tiến lại gần.

Tần Mặc hừ lạnh, dùng thanh kiếm trong tay đâm tới.

Thanh kiếm đâm thẳng vào vai một cái xác, nó phát ra tiếng kêu thảm rồi lăn lộn sang bên cạnh.

Một cái xác khác lúc này lại vồ về phía Tần Mặc, anh không quan tâm nhiều, lập tức ngưng tụ phong sa xung quanh: "Phi Sa Tẩu Thạch!" Một tảng đá khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh ném tảng đá đi, nó va mạnh vào hai cái xác gần nhất.

Hai cái xác bị đánh ngã xuống đất, chúng vùng vẫy muốn đứng dậy nhưng bị tảng đá của Tần Mặc đè chặt.

Thấy chúng không đứng lên được, Tần Mặc mới thở phào, định tiến lại gần quan sát kỹ thì số lượng thi thể xung quanh lại tăng lên. "Chẳng lẽ là từ dưới đất chui lên sao?" Tần Mặc truyền sức mạnh

xuống lòng đất nhưng không cảm thấy có gì bất thường. "Vậy nghĩa là không phải, thế thì rốt cuộc là chuyện gì?" Tần Mặc nheo mắt, nhưng một lúc sau lại lắc đầu, hiện tại không có thời gian nghĩ nhiều, cứ giải quyết đống thứ này trước đã.

Tần Mặc áp sát một cái xác, dùng kiếm chém tới.

Lưỡi kiếm hạ xuống, đầu của cái xác bị chém bay.

Tần Mặc nhướng mày, rồi lại quan sát những thi thể khác.

Có lẽ vì động tĩnh quá lớn nên Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Lê Thố dần bước ra ngoài với vẻ mặt mơ hồ. "Có chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Tần Mặc nhắc nhở: "Xung quanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều thi thể, không biết từ đâu tới, giải quyết xong rồi mới quan sát kỹ được." "Rõ rồi, chúng tôi qua giúp anh đây." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đi tới chỗ Tần Mặc.

Đây chỉ là những thi thể bình thường, hai người họ chắc chắn có thể đối phó được.

Tần Mặc không ngăn cản, chỉ chú ý đến Lê Thố ở phía xa: "Cậu cứ ở trong lều đi, xung quanh lều có kết giới tôi thiết lập rồi, những thi thể này không thể tấn công cậu được đâu, đừng tùy tiện chạy ra kẻo bị thương." Lê Thố thở dài: "Nhưng nếu tôi làm vậy thì hèn nhát quá phải không?

Các anh chiến đấu bên ngoài, còn tôi lại trốn trong này làm rùa rụt cổ." Tần Mặc đảo mắt trắng: "Thôi đi, nhóc con như cậu nghĩ nhiều làm gì?

Ở yên đó là quan trọng nhất, giữ mạng cho mình đi, rõ chưa?" Lê Thố há miệng định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, chỉ tùy ý gật đầu.

Phía bên này, Tần Mặc cùng những người khác đang đối phó với đám thi thể.

Phải nói rằng thực lực của chúng khá mạnh, nhưng trước mặt Tần Mặc thì không đáng kể.

Tần Mặc tìm thấy cơ hội, lại đánh ngã chúng xuống đất.

Anh hừ lạnh một tiếng, rồi một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt: "Ưng Kích Trường Không!" Con đại bàng lao đi, va mạnh vào hai cái xác, khiến chúng ngã rạp.

Đồng thời, con đại bàng vỗ cánh, thân thể hai cái xác lập tức biến thành tro bụi. "Chẳng phải chúng ta định giữ lại thi thể để quan sát kỹ sao?" Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Tần Mặc đã ra tay quá nhanh. "Tôi đã giữ lại vài cái rồi, yên tâm đi." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này mới thở phào.

Tuy nhiên, ngay sau đó Tần Mặc phát hiện vẫn có vô số thi thể không ngừng chui lên từ mặt đất. "Hóa ra đúng là từ dưới đất lên thật." Tần Mặc hừ lạnh, dù vậy anh không nghĩ ngợi thêm mà liên tục tung ra các đòn tấn công.

Trong chốc lát, anh lại tìm được cơ hội, tung một cú đá tạt ngang vào một cái xác, hất văng nó xuống đất.

Cái xác đó chậm rãi đứng dậy, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc rồi lao tới. "Lũ các ngươi đúng là không biết sợ chết, không biết sợ đau mà.

Nhưng không sao, tôi có khối thời gian chơi với các ngươi." Tần Mặc cười lạnh.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, anh liên tục chiến đấu với chúng, các luồng năng lượng liên tiếp được giải phóng: "Mãnh Hổ Xung Kích!", "Cuồng Phong Nhận!", "Cuồng Phong Huyễn Vũ!", "Liên Hoa Thiên Ấn!", "Kiếm Vũ Bát Phương!", "Vô Song Kiếm Quyết!", "U Minh Bạo Liệt!", "Xích Luyện Thiên Hỏa!", "Lôi Đình

Chi Nộ!", "Hàn Băng Ma Trảm!", "Ngưng Băng Quyết!".

Mãi đến sáng hôm sau, những thi thể đó mới tản đi.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Còn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì tinh bì lực tận ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc, trông vô cùng mệt mỏi.

Tiếng hệ thống vang lên nhắc nhở: [Đinh!

Chương 868

Đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận phần thưởng: Mẫn tiệp +10, Thể lực +10, Sức mạnh +10, Tinh thần +10.] Có lẽ nhờ phần thưởng vừa rồi mà cảm giác mệt mỏi trên người Tần Mặc quét sạch sành sanh.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Họ không có hệ thống gia trì như anh, hiện tại trán ai nấy đều đầy mồ hôi.

Tần Mặc bất lực đi tới, truyền sức mạnh vào cơ thể hai người.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức trở nên tinh thần phấn chấn, ánh mắt sáng lên, họ nhìn Tần Mặc: "May mà có anh ở đây, nếu không hai chúng tôi chắc chắn không trụ nổi." Tần Mặc xua tay: "Chúng ta là anh em, đừng nói lời khách sáo." Sau đó, Tần Mặc đứng dậy, dồn sự chú ý vào những cái xác xung quanh: "Dù sao đi nữa, vẫn phải quan sát kỹ những thi thể này xem có tìm được manh mối gì không." Mấy người họ đáp lời rồi cùng Tần Mặc lại gần quan sát.

Nhưng sau một hồi, họ nhận ra những cái xác này dường như chẳng có gì đặc biệt. "Chuyện này là sao?

Trên người chúng chẳng có gì cả, ngoài một ít cát trắng." Hạo Thiên Chân không hiểu nhìn Tần Mặc.

Nếu vậy thì tại sao chúng lại chui lên từ dưới đất? "Các anh nói xem, nơi chúng ta cần đến có phải là dưới lòng đất này không?" Vì hiện tại đã hết nguy hiểm nên Lê Thố đi tới, nói ra suy nghĩ của mình.

Tần Mặc nhướng mày: "Không ngờ suy nghĩ của cậu nhóc này

cũng khá đấy, có khả năng đó." Tần Mặc gật đầu, lại quan sát kỹ bãi cát.

Những thi thể này chui lên từ dưới cát bằng cách nào? "Vậy chúng ta có nên dùng công cụ đào bới bãi cát này xem có lối vào không?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cảm thấy phương pháp này tuy tầm thường nhưng có lẽ thực sự tìm được lối vào. "Thử trước đã, không tìm được tính sau." Nói xong, Tần Mặc lấy ra một cái xẻng sắt bắt đầu đào, những người khác cũng xúm vào giúp đỡ.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc đã đào được một cái hố rất lớn, nhưng vẫn không thấy lối vào nào. "Lạ thật, có phải lối vào không nằm ở đây không?" Tần Mặc gật đầu: "Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, vì chúng ta chưa hiểu rõ nơi này nên cứ dạo quanh đây xem sao, rồi tính tiếp." Hiện tại có lẽ chỉ có thể làm vậy.

Họ nhìn nhau rồi tùy ý đáp lời, Tần Mặc đã nói vậy thì họ cứ nghe theo.

Tần Mặc xử lý đơn giản đống thi thể tại đó rồi dẫn họ đi về phía trước.

Tiếp theo họ không gặp thêm nguy hiểm nào, nhưng cũng không có manh mối gì. "Chúng ta đã ở đây cả ngày trời rồi, lần này ngay cả Tần Mặc cũng không biết xuống mộ thế nào, xem ra nơi này thực sự thần bí." Hạo Thiên Chân nhíu mày nói, trong mắt lộ rõ vẻ lo lắng.

Cứ tiếp tục thế này thì phải mất bao lâu họ mới vào được nơi cần đến? "Chuyện này không vội được đâu." Bàn Tử lắc đầu, tìm một chỗ ngồi xuống.

Anh cảm thấy chỉ cần chờ Tần Mặc tìm ra lối vào là được.

Tần Mặc thấy bộ dạng của Bàn Tử là hiểu ý anh ta, liền lên tiếng:

"Lần này e là ngay cả tôi cũng không tìm được lối vào cụ thể." Bàn Tử kinh ngạc đứng phắt dậy, nếu thực sự như vậy thì nơi này phiền phức đến mức nào? "Hay là chúng ta đừng ở đây nữa, vạn nhất không cẩn thận bỏ mạng ở đây thì sao?" Tần Mặc đảo mắt trắng: "Anh đang nghĩ gì vậy?

Không thể có nguy hiểm được đâu, có tôi ở đây mà." Sau đó, Tần Mặc lại ngồi xuống, nhìn vào đám cát, ngưng tụ năng lượng đen truyền xuống lòng đất.

Chỉ tiếc là lớp cát quá dày nên anh cũng không thăm dò được gì.

Đúng lúc này, từ phía xa lại có một giọng nói truyền tới: "Bạn cũ, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây." Ánh mắt Tần Mặc thoáng qua vẻ kinh ngạc, anh ngẩng đầu lên thì thấy Hắc Hạt Tử ở phía xa.

Không ngờ người này lại xuất hiện ở đây, anh bật cười: "Anh đến từ lúc nào vậy, tôi thế mà không cảm nhận được." "Lẽ đương nhiên, tôi đến đây cũng có chút việc cần làm." Hắc Hạt Tử đi tới cạnh Tần Mặc, nắm chặt nắm đấm, đấm nhẹ vào vai anh: "Lâu rồi không gặp, không ngờ thực lực của cậu lại thăng tiến nhiều như vậy." Tần Mặc nhún vai: "Anh đừng nói thế, nếu để Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe thấy, chắc lòng họ lại thấy khó chịu cho xem." Nói đoạn, Tần Mặc còn liếc nhìn hai người bên cạnh.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đảo mắt trắng: "Chúng tôi có gì mà không thoải mái, bấy lâu nay chúng tôi đều biết anh mạnh hơn nhiều mà, nên không sao cả." Có lẽ vì đã trải qua quá nhiều nên da mặt hai người họ giờ khá dày, chẳng hề bận tâm.

Nghe họ nói vậy, Lê Thố bĩu môi, trong mắt lộ vẻ tò mò nhìn Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử cũng nhìn thấy Lê Thố, anh ta đi vòng quanh cậu một vòng rồi tò mò hỏi Tần Mặc: "Có chuyện gì vậy?

Sao bên cạnh cậu lại đổi người rồi?

Trước đây chẳng phải luôn là người họ Trương kia sao?

Tuy cái tên họ Trương đó tính tình thối hoắc, lại chẳng thích nói chuyện, nhưng thực lực thì khá mạnh.

Còn nhóc này thì không ổn lắm, một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch, trông chẳng có chút thực lực nào." Lê Thố trợn tròn mắt, người này dù có thấy cậu yếu cũng không nên nói thẳng mặt như thế chứ, thật là chạm tự ái quá đi. "Thì sao nào?

Dù vậy thì anh Tần Mặc vẫn đồng ý cho tôi đi theo anh ấy." Hắc Hạt Tử bĩu môi, lại nhìn Tần Mặc: "Thật không biết cậu nghĩ gì nữa." Thấy Hắc Hạt Tử như vậy, Tần Mặc cười nói: "Chuyện đó anh tạm thời đừng quản.

Đúng rồi, anh hiểu rõ nơi này đến mức nào?" "Cái này tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết nó có liên quan đến Phật Gia của Cửu Môn trước đây." Tần Mặc nhướng mày, nếu đúng là vậy thì chuyện này thực sự có chút phiền phức. "Trước đây anh chưa bao giờ đánh trận mà không chuẩn bị, sao lần này lại chẳng hiểu gì về nơi này vậy?" Hắc Hạt Tử tò mò hỏi.

Tần Mặc cười: "Lần này chúng tôi bị các gia tộc khác kéo vào, nên không có nhiều tư liệu, mới không rõ lắm." Tần Mặc giải thích qua cho Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử thở dài, gật đầu: "Hóa ra là vậy, được thôi, vì chúng ta đều không rõ nên cứ đâm đầu đi tiếp thôi, tôi là thích nhất những tình huống thế này." Thấy vẻ mặt phấn khích của Hắc Hạt Tử, Tần Mặc bật cười: "Hy vọng lát nữa anh vẫn còn giữ được vẻ này.

Tôi cảm nhận được bên trong có một luồng năng lượng rất mạnh, tuy không biết là gì nhưng chắc chắn không dễ đối phó đâu." Tất

nhiên, những lời này Tần Mặc cũng là để cảnh báo hai người Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, ngay cả Tần Mặc còn thấy gay gắt thì huống chi họ, nên tiếp theo họ nhất định phải cẩn thận. "Đã rõ." Lê Thố bĩu môi: "Chẳng qua cũng chỉ là một gã mù thôi, làm được gì chứ?

Tôi cảm thấy ông ta còn chẳng có ích bằng tôi.

Lúc nãy lại còn dám nói mấy lời đó trêu chọc tôi." Nhưng điều Lê Thố không ngờ là, vừa dứt lời, cậu đột nhiên cảm thấy đầu gối đau nhói, rồi quỵ xuống đất.

Trước mặt cậu có một cái bóng đen, ngẩng đầu lên thì thấy Hắc Hạt Tử đang đứng đó. "Người lớn ở nhà không dạy cậu phải biết tôn trọng tiền bối sao?

Dù sao tôi cũng lớn tuổi hơn cậu nhiều, cậu không nên lịch sự với tôi một chút à?" Lê Thố ho một tiếng, không ngờ thực lực của Hắc Hạt Tử lại mạnh như vậy.

Nhưng những lời vừa rồi quả thực có chút mạo muội.

Cậu chỉ vì trong lòng không thoải mái nên mới nói ra vậy thôi.

Chương 869

"Được rồi, đúng là tôi sai, xin lỗi ông, thưa tiên sinh." Thấy cậu như vậy, Hắc Hạt Tử mới hài lòng gật đầu, rồi lại nhìn sang Tần Mặc: "Đám hậu bối này đúng là quá thiếu lễ độ, cần phải dạy bảo cho tử tế." Dù sao đối phương cũng là người đi theo Tần Mặc, anh ta không xin phép mà đã ra tay nên cũng phải nói với Tần Mặc một câu.

Thực ra Tần Mặc cảm thấy tính cách của Lê Thố cũng tạm được, chỉ là hơi nôn nóng một chút, càng như vậy thì càng nên rèn luyện thật tốt.

Mọi người thấy Lê Thố đã ngoan ngoãn hơn nhiều, liền bắt đầu tìm kiếm tại đây.

“Anh có tư liệu về nơi này không?” Tần Mặc hỏi Hắc Hạt Tử ở bên cạnh, Hắc Hạt Tử xua tay.

“Cái này tôi thật sự không có, tôi vốn còn tưởng rằng nếu anh đã đến đây, hai chúng ta lại có thể trở thành cộng sự, nhưng không ngờ anh cũng không đặc biệt am hiểu nơi này.” Hắc Hạt Tử thở dài một hơi, Tần Mặc gật đầu.

“Phải, quả thực chưa làm rõ được.” Đã như vậy, tiếp theo họ càng phải cẩn thận hơn.

“Chúng ta hay là tìm lối vào trước đi, các anh không phải đều không tìm thấy sao?” Lê Thố ở bên cạnh nhìn Tần Mặc và Hắc Hạt Tử.

Tuy Lê Thố vừa mới bị giáo huấn, nhưng cậu không phải hạng người thù dai, trong lòng có ý tưởng thì chắc chắn phải đề xuất.

“Không vấn đề.” Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó bắt đầu tìm kiếm,

nhưng ngay cả Tần Mặc cũng không có cách nào tìm thấy lối vào, chứ đừng nói đến mấy người còn lại.

Họ cứ như vậy, liên tục tìm kiếm suốt một ngày mà vẫn không có manh mối gì.

Buổi tối khi đi ngủ, Tần Mặc đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh.

Luồng lực lượng này khá mạnh mẽ, vì thế ánh mắt Tần Mặc mang theo vẻ cảnh giác, quay đầu nhìn xung quanh.

"Sao vậy?" Hạo Thiên Chân đang ở cạnh Tần Mặc, thấy anh như thế, cậu liền biết có khả năng sắp xảy ra chuyện.

Nhưng hiện tại Tần Mặc vẫn chưa cảm nhận rõ được gì, cũng chỉ có thể tùy ý xua tay.

"Không có gì đại giáo, cứ nghỉ ngơi ở đây một lát đi." Nói xong, Tần Mặc tìm một chỗ ngồi xuống, mấy người khác nhìn nhau một cái, nhưng cũng chỉ có thể đi theo anh.

Nhưng không quá bao lâu sau, âm thanh của hệ thống đột nhiên cảnh báo Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc hít sâu một hơi, cát trắng ở đây quả thực ảnh hưởng rất lớn đến anh, khiến anh không cảm giác được sinh vật xung quanh.

Xem ra nơi này đúng là không đơn giản.

Ngay lúc đó, đột nhiên có một thứ giống như xúc tu bạch tuộc từ dưới đất vươn ra, quấn lấy eo Lê Thố.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, anh lạnh lùng hừ một tiếng, rút Thần Hoàng Kiếm ra, lao đến bên cạnh quái vật, dùng kiếm chém mạnh vào cái chân của nó.

Trên chân quái vật xuất hiện một vết thương, nhưng nó không vì thế mà từ bỏ, ngược lại còn tăng thêm sức mạnh.

Lê Thố trợn tròn mắt, mặt lộ vẻ kinh hoàng nhìn Tần Mặc.

"Anh Tần Mặc, chuyện gì vậy?

Tôi chưa bao giờ thấy thứ này." Tần Mặc nheo mắt, trấn an Lê Thố.

"Không sao, có tôi ở đây." Nói đoạn, một nguồn năng lượng khổng lồ ngưng tụ trên người Tần Mặc, chỉ thấy một con hổ lao ra từ cơ thể anh.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ trực tiếp cắn vào chân quái vật.

Vốn dĩ chân đối phương đã bị thương, bị Tần Mặc bồi thêm cú này, vết thương càng nghiêm trọng hơn, cái chân đó lập tức rụt về.

Tần Mặc thở phào, lại nhìn Lê Thố.

"Cảm thấy thế nào?

Không sao chứ?" Sắc mặt Lê Thố phi thường tái nhợt, cậu nghi hoặc hỏi.

"Chuyện gì vậy?

Thứ vừa rồi là gì thế?" Cân nhắc một lát, Tần Mặc vẫn nói cho Lê Thố biết.

"Nếu tôi không đoán sai, thứ đó e rằng đến từ dưới lòng đất." "Cũng có nghĩa là nơi chúng ta cần tới chắc là ở dưới mặt đất, chỉ là chúng ta mãi không tìm thấy lối vào." Hắc Hạt Tử đơn giản phân tích cục diện, Tần Mặc đáp một tiếng.

"Hiện tại quả thực là như vậy, cho nên tiếp theo chúng ta bắt buộc phải cẩn thận hơn nữa." Nói xong, Tần Mặc lấy ra mấy món vũ khí từ không gian của mình giao cho những người xung quanh.

“Bất kể các anh có biết dùng hay không, cứ cầm lấy đi, vạn nhất lát nữa quái vật lại xuất hiện, các anh có thể dùng vũ khí này tấn công nó.” Mấy người vội vàng đáp lời.

“Thứ đó rốt cuộc là gì vậy?

Chân của nó sao mà dài thế.” Tần Mặc lắc đầu.

“Hiện tại tôi cũng chưa rõ lắm, tôi chưa thấy toàn bộ diện mạo của nó, phải nhìn rõ ngoại hình mới biết được.” Hệ thống có thể giúp Tần Mặc phán định, nhưng hiện tại đối phương chỉ thò ra một cái chân nên phán định không đặc biệt chính xác.

“Vậy được rồi.” Mấy người họ đều cảnh giác lên, hít sâu một hơi, vây quanh Tần Mặc.

“Chỉ cần đề phòng thứ đó tấn công từ phía sau là được, còn những chuyện khác, e là chúng ta cũng không làm gì được, chỉ có thể tiếp tục cảnh giác ở đây thôi.” “Rõ rồi.” Mấy người họ cảm thấy bản thân không giúp gì được cho Tần Mặc, chỉ có thể nghe lời anh, cùng anh đối phó với thứ xung quanh này, nếu không họ chỉ có nước chết ở đây.

Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, một trận cuồng phong lớn xuất hiện trước mặt anh.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Tần Mặc dùng cuồng phong cuốn phăng lớp cát phía trước, thổi bay cát tạo thành một hố sâu khổng lồ, nhưng dưới đáy hố lại không có gì.

“Lạ thật, theo logic thông thường, nếu thứ đó ở dưới đất, chúng ta phải cảm nhận được mới đúng.” “Thực ra tôi có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh, nhưng lại thấy không chân thực lắm, e rằng có liên quan đến lớp cát này, nó đã ngăn cản sức mạnh thăm dò của tôi.” Tần Mặc nói xong liền nhìn mấy người bên cạnh giải thích.

Họ vội vàng đáp lời.

“Vậy e là hiện tại cũng không làm được gì khác.” Nói rồi, họ lại quay đầu nhìn quanh.

Điều duy nhất họ có thể làm là tiêu hao sức lực với con quái vật này, đợi đến khi nó không còn sức đối phó với họ nữa thì mới có thể đi tiếp.

“Tôi chưa bao giờ gặp phải tình trạng hóc búa thế này.” Hắc Hạt Tử siết chặt nắm đấm khi nói câu này, mặt lộ vẻ tức giận.

Từ trước đến nay, anh ta đã xuống không ít mộ, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải tình cảnh này.

Tần Mặc mỉm cười, vỗ vai Hắc Hạt Tử.

“Mấy chuyện này không có gì đâu, chúng ta không phải thường xuyên gặp nguy hiểm sao?

Quen là được thôi.” “Chỉ là lần này cảm giác có chút khác với trước kia.” Hắc Hạt Tử lắc đầu, anh ta đi mộ thực sự rất nhiều, nhưng lần này quả thực quá phiền phức.

Tần Mặc không nói gì thêm, vì trong lòng anh hiểu rõ những gì Hắc Hạt Tử nói là đúng.

Không bao lâu sau, đột nhiên có một cái bóng từ dưới đất vọt lên, đâm về phía Tần Mặc.

Chương 870

Anh nheo mắt, tiếp theo một con đại bàng khổng lồ xuất hiện.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Con đại bàng trực tiếp va chạm vào cái chân đó, Tần Mặc nhìn kỹ và phát hiện cái chân này không giống cái vừa nãy.

"Phải tìm cách ép nó ra, mấy người vây lại một chỗ đi, tôi sẽ chủ động tấn công." Tần Mặc nói xong liền lao về phía trước.

Những người phía sau nghe vậy đều trợn tròn mắt, họ khuyên ngăn Tần Mặc.

"Tôi thấy hay là đừng qua đó, thứ này nguy hiểm như vậy, chúng ta cứ từ từ đối phó nó đi." "Đúng đấy, anh mà trực tiếp qua đó thì quá nguy hiểm, vạn nhất không phải đối thủ của nó thì sao?" Tần Mặc xua tay.

"Chuyện này các anh không cần quản, chẳng lẽ mấy người đối với tôi còn không có lòng tin sao?

Yên tâm đi, có tôi ở đây, mấy người sẽ không sao hết, cứ ngoan ngoãn đứng bên kia là được." Sau đó, Tần Mặc lại dời tầm mắt về phía cái chân quái vật.

"Tôi phải xem rốt cuộc ngươi là thứ gì." Sau khi dứt lời, Tần Mặc lập tức ngưng tụ sức mạnh, xung quanh xuất hiện những tinh thể băng khổng lồ.

"Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tinh thể băng trực tiếp vây hãm cái chân của đối phương.

Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, thân hình biến mất tại chỗ, khi anh xuất hiện lần nữa đã đến ngay nơi cái chân trồi lên.

Tần Mặc cầm kiếm trong tay, đâm thẳng xuống dưới.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng một luồng dao động sức mạnh truyền đến từ bên dưới, sau đó, phía sau Tần Mặc đột nhiên phát ra tiếng nổ rầm một cái.

Anh lập tức quay đầu, nhìn chằm chằm phía sau, thấy một cái chân khác của quái vật, Tần Mặc siết chặt nắm đấm.

"Không ngờ lại xuất hiện nữa." Nói xong, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh.

"Cuồng Phong Nhận!" Một lưỡi đao cuồng phong khổng lồ được Tần Mặc ném ra, nó chém thẳng vào chân quái vật, khiến cái chân đó lại bị thương, từng giọt máu chảy ra rơi trên cát trắng, tạo thành sự tương phản mãnh liệt.

Hạo Thiên Chân ở bên kia do dự một lát, vẫn nhắc nhở Tần Mặc.

"Anh cẩn thận một chút, con quái vật này hình như không đơn giản đâu, vạn nhất bị nó làm bị thương thì rắc rối lắm." Tần Mặc đáp một tiếng, điểm này trong lòng anh đương nhiên hiểu rõ.

"Mấy người cứ yên tâm." Tần Mặc dứt lời, lại nhìn chằm chằm vào cái chân quái vật trước mặt.

Phía bên kia, mấy người kia cẩn thận quan sát Tần Mặc, nhưng họ lại không thấy ở phía sau mình cũng có một cái chân đang từ từ xuất hiện.

Tần Mặc bên này lại ngưng tụ năng lượng đánh vào chân quái vật.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện, trực tiếp chém đứt cái chân đó.

Nhưng điều Tần Mặc không ngờ tới là cái chân đó lại từ từ mọc lại.

“Khả năng tái sinh mạnh như vậy sao?” Tần Mặc siết chặt nắm đấm, sau đó quay đầu nhìn về phía mấy người phía sau, thấy cái chân quái vật chuẩn bị đánh lén họ, Tần Mặc trợn tròn mắt, lập tức dậm mạnh xuống đất, thân hình phi ra ngoài.

Rất nhanh, Tần Mặc đã đến bên cạnh họ, dùng kiếm đỡ lấy đòn chí mạng này.

Mấy người họ đều ngẩn ra tại chỗ.

“May mà có Tần Mặc ở đây, nếu không mấy người chúng ta e là chết thật rồi.” Lê Thố sợ hãi nuốt nước bọt, họ vừa nãy cứ mãi chú ý tình trạng của Tần Mặc mà không để ý phía bên này lại xuất hiện thêm một cái chân.

“Cũng có nghĩa là thể hình của thứ này cực kỳ to lớn.” Hắc Hạt Tử phân tích tình hình cụ thể, dù sao cái chân vừa rồi xuất hiện cách đó mười mét.

Mà bây giờ phía sau họ mười mét lại có thêm một cái chân khác, nghĩa là con quái vật này ít nhất phải dài khoảng 20 mét.

“Thứ này không lẽ là một con bạch tuộc thật chứ, trông khá giống đấy.” Bàn Tử ở bên cạnh nắm chặt tay.

“Bàn gia tôi trước đây khá thích ăn món này, nhưng giờ nghĩ lại thấy buồn nôn quá.” Tần Mặc bật cười.

“Đã biết vậy thì sau này ăn ít thôi, loại này vốn chẳng có dinh dưỡng gì, lại còn đầy ký sinh trùng.” Nói xong, Tần Mặc lại vung kiếm chém vào chân đối phương, cái chân đau đớn lập tức rụt lại.

Tần Mặc thở phào, sau đó nhắc nhở họ.

“Mấy người đừng quan tâm đến tôi nữa, nếu lát nữa các anh bị thương, tôi cũng sẽ phân tâm.” Họ nhìn nhau, lần này quả thực là do họ không đúng, nếu không Tần Mặc cũng chẳng cần chạy đến đây đỡ

đòn.

Vạn nhất có lần sau, Tần Mặc phân thân bất hạ, chẳng phải họ đều tiêu đời sao?

"Yên tâm đi, chúng tôi sẽ tự lo cho mình, vừa rồi là chúng tôi sai, tiếp theo sẽ không thế nữa." Hắc Hạt Tử trịnh trọng nói với Tần Mặc, anh đáp một tiếng rồi mới quay đầu nhìn cái chân bị tinh thể băng đóng băng.

"Vì chân nó dễ tái sinh như vậy, nghĩa là trong thời gian ngắn e rằng không có cách nào lôi nó từ dưới đất lên." Dù sao những cái chân này đối với nó cũng không đặc biệt quan trọng.

Tần Mặc lại đặt tầm mắt xuống dưới lớp cát, sau đó đi tới rìa cái chân đó.

"Đã như vậy, tôi sẽ thông qua chỗ này tấn công bản thể của ngươi." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, ngưng tụ ra một thủ ấn khổng lồ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn xuất hiện trong tay Tần Mặc, bị anh đẩy ra, tiến vào hố sâu bên dưới.

Phía dưới lại xuất hiện dao động sức mạnh, một lúc sau, cát xung quanh đột nhiên dao động dữ dội.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, anh quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

"Cẩn thận!" Họ vội vàng đáp lời, cũng cảm thấy nơi này có gì đó không ổn.

Một lát sau, lớp cát xung quanh từ từ rung chuyển, lộ ra một vết nứt lớn, một con quái vật từ dưới cát bay vọt ra.

Nhìn thấy nó, Tần Mặc mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Tưởng gì, hóa ra là một con Cửu Đầu Xà Bách.” Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, cầm kiếm chỉ vào con Cửu Đầu Xà Bách trước mặt.

“Chắc hẳn ngươi có thể cảm nhận được sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch trên người tôi, sức mạnh của tôi có thể áp chế ngươi, nên tôi khuyên ngươi một câu, đừng tiếp tục đối kháng với tôi, nếu không...” Tần Mặc nheo mắt.

Cửu Đầu Xà Bách nghe anh nói vậy liền phát ra vài âm thanh đáp lại.

Tần Mặc không ngờ mình lại có thể hiểu được lời nó.

“Nhóc con, tuy nói lực lượng huyết mạch trên người ngươi quả thực rất khủng bố, nhưng ngươi còn quá trẻ, ngươi không phải đối thủ của ta, ta đã sống ở đây mấy trăm năm rồi.” Tần Mặc cười lạnh, gật đầu.

“Chỉ là mấy trăm năm mà thôi, tôi trước đây từng gặp Tống Tử ngàn năm mà chẳng phải vẫn giải quyết xong đó sao?

Cho nên Cửu Đầu Xà Bách mấy trăm năm như ngươi vẫn không phải đối thủ của tôi đâu.” “Nếu ngươi đã không biết điều mà rời đi, thì tiếp theo đừng trách tôi.” Tần Mặc dứt lời liền trực tiếp ngưng tụ sức mạnh, năng lượng màu đen không ngừng cuộn trào trên người anh.

Trước đây Tần Mặc không thích dùng lực lượng huyết mạch vì anh thấy dùng thực lực cứng giải quyết mọi chuyện sẽ đơn giản hơn.

Nhưng giờ thì khác.

Chương 871

Thực lực của con quái vật này mạnh hơn một chút so với những thứ anh gặp trước đây, nên lần này Tần Mặc phải đề cao cảnh giác.

Chỉ thấy lực lượng huyết mạch của Tần Mặc cuộn trào, không lâu sau, trước mặt anh xuất hiện một khối cầu khổng lồ.

"U Minh Bạo Liệt!" Tần Mặc ném khối cầu ra, nó lập tức bay đến trước mặt quái vật.

Quái vật thấy khối cầu liền cảnh giác, di chuyển thân hình lùi lại phía sau.

Tần Mặc lúc này đột nhiên chắp hai tay lại, khối cầu trực tiếp nổ tung.

Năng lượng bùng nổ đánh thẳng vào chân quái vật, khiến cái chân đó lập tức biến thành một cái đĩa lớn.

Dù vậy, trên chân nó vẫn xuất hiện rất nhiều vết tích, máu không ngừng chảy xuống, không khí nồng nặc mùi tanh tưởi.

"Cái mùi này khó ngửi quá, lại còn có chút mùi hôi nữa." Bàn Tử ở cách đó không xa ngửi thấy liền lộ vẻ chán ghét, nói thật cái mùi này đúng là rất nồng.

Những người bên cạnh cũng nhíu chặt mày, họ nhắc nhở Tần Mặc.

"Anh cẩn thận một chút, máu của con quái vật này hình như có độc." Tần Mặc đáp một tiếng, họ cảm nhận được thì anh đương nhiên cũng cảm nhận được.

"Yên tâm đi, các anh không cần lo cho tôi, lo cho chính mình là được rồi, chân con quái vật này nhiều như vậy, sơ sẩy một chút là bị

nó tấn công ngay.” Nghe vậy, họ đều gật đầu.

Hiện tại điều duy nhất họ làm được là cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó chú ý tình trạng của Tần Mặc.

Lúc này Tần Mặc đá mạnh một cái về phía con quái vật.

Quái vật dùng hai cái chân đấu trực diện với Tần Mặc, cả hai bên đều lùi lại phía sau.

Sau khi đứng vững, Tần Mặc bĩu môi, xung quanh lại xuất hiện rất nhiều kiếm ảnh.

“Kiếm Vũ Bát Phương!” Tần Mặc đẩy những kiếm ảnh này ra.

Chúng nhanh chóng vây quanh Cửu Đầu Xà Bách.

Thấy vậy, nó lập tức dùng mấy cái chân tạo thành từng lớp hộ thuẫn chắn phía trước.

Kiếm của Tần Mặc đâm vào hộ thuẫn, trên đó lập tức xuất hiện vết nứt và không ngừng lan rộng.

Một lúc sau, hộ thuẫn nổ tung, năng lượng tỏa ra xung quanh.

Tần Mặc lùi lại hai bước, đứng vững rồi lại nhìn chằm chằm vào Cửu Đầu Xà Bách.

Lúc này, mấy cái đầu sau lưng nó đều đã lộ ra, Tần Mặc hừ lạnh.

“Xem ra muốn giải quyết thứ này, phải đánh nát đầu nó mới được.” Có ý nghĩ đó, Tần Mặc dậm mạnh chân xuống đất, khoảnh khắc sau đã bay đến trước mặt Cửu Đầu Xà Bách.

Tần Mặc dùng kiếm đâm vào một cái đầu của nó, nó liền né sang bên cạnh, sau đó dùng một cái chân quấn lấy kiếm của Tần Mặc, hất văng ra ngoài.

Nhưng ngay lúc đó, thanh kiếm của Tần Mặc đột nhiên chuyển

hướng, đâm vào sau gáy nó.

Đương nhiên, đòn tấn công này cũng chỉ nhắm vào một trong những cái đầu của Cửu Đầu Xà Bách, dù có phá hủy được cái đầu này cũng vô dụng.

Quả nhiên, Cửu Đầu Xà Bách chẳng hề sợ hãi, nó quay đầu dùng cái đầu khác đối diện với thanh kiếm, khi kiếm đâm tới, nó trực tiếp hất thanh kiếm xuống đất.

Tần Mặc đưa tay ngoắc một cái, thanh kiếm lại quay về tay anh.

Anh lại ngẩng đầu nhìn con quái vật.

Trên người Cửu Đầu Xà Bách không có vết thương nào, nó thấy ánh mắt của Tần Mặc thì hừ lạnh một tiếng.

Tiếp đó, nó lao thẳng về phía Tần Mặc, anh cười lạnh.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Một lưỡi rìu băng khổng lồ được Tần Mặc đẩy ra, lao đến trước mặt Cửu Đầu Xà Bách, nó lập tức dùng năng lượng để chống đỡ.

Năng lượng trên người nó màu trắng, giống hệt như cát trong sa mạc này.

Năng lượng trắng đó chống lại đòn tấn công của Tần Mặc, nó bị ép phải lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Khi nó ngẩng đầu lên lần nữa thì phát hiện Tần Mặc đã biến mất.

Trong lòng Cửu Đầu Xà Bách lập tức sốt sắng, điều này nghĩa là tốc độ của Tần Mặc rất nhanh, nó căn bản không tránh kịp.

Khi Tần Mặc xuất hiện trên một cái đầu của Cửu Đầu Xà Bách, anh còn mở miệng nói: "Đã bảo rồi, ngươi không phải đối thủ của tôi, ngươi lại không chịu bỏ cuộc, lát nữa chắc chắn ngươi sẽ bị tôi đánh chết." Dứt lời, Tần Mặc trực tiếp vung nắm đấm, đấm mạnh vào đầu

Cửu Đầu Xà Bách.

Nó phát ra một tiếng thảm thiết, lại lùi về phía sau.

Bất kể thế nào, nó cũng không thể để Tần Mặc lại gần như vậy, thực lực của anh quá mạnh, chỉ cần bị tấn công tùy tiện cũng đủ khiến nó trọng thương.

Chỉ có kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc mới có cơ hội tìm cách phản công.

Tần Mặc thấy Cửu Đầu Xà Bách như vậy thì cười lạnh, nhưng anh không nói nhiều mà từ từ giơ kiếm lên, bảo: "Đừng lãng phí thời gian nữa." Nói xong, thân hình Tần Mặc biến mất, lại xuất hiện ở phía bên kia của con quái vật.

Anh dùng khuỷu tay đập mạnh vào nó, Cửu Đầu Xà Bách lăn lộn sang bên cạnh, đứng vững rồi lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt đó nhưng không nói gì, mà từ từ ngưng tụ năng lượng màu đen.

Năng lượng đen trực tiếp tạo thành một thanh đoản đao khổng lồ.

Tần Mặc dùng năng lực khống chế thân hình Cửu Đầu Xà Bách.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Cửu Đầu Xà Bách thấy mình không cử động được nhưng cũng không sợ hãi, mà vẫn nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Chỉ cần phá giải được đòn tấn công của anh, thì bất kể anh làm gì cũng vô dụng.

Thực ra Tần Mặc cũng đoán được ý nghĩ của nó, anh không nói nhiều mà từ từ giơ kiếm lên.

"Không muốn lãng phí thời gian với ngươi nữa." Tần Mặc nói xong liền thúc động thanh kiếm, đồng thời gầm lên một tiếng: "Ngưng

Băng Quyết!" Cửu Đầu Xà Bách thấy phía trước và phía sau mình đều xuất hiện luồng năng lượng, sắc mặt lập tức trở nên cảnh giác.

Sức mạnh của Tần Mặc lúc này trực tiếp va chạm vào người nó, một cái đầu của Cửu Đầu Xà Bách lập tức bị đánh nát.

Tần Mặc thở phào, lại nhìn con quái vật với nụ cười lạnh lùng, nhưng chưa kịp nói gì đã phát hiện cái đầu đó đang từ từ mọc lại.

"Lợi hại vậy sao?" Lê Thố bên này thấy vậy, ánh mắt lập tức sáng lên, trước đây cậu luôn nghĩ Tần Mặc là người mạnh nhất, nhưng giờ nhìn lại, con Cửu Đầu Xà Bách này hình như cũng rất lợi hại.

Nghe thấy những lời đó, Tần Mặc đảo mắt, nhắc nhở họ: "Khả năng tái sinh của thứ này rất mạnh, nên trong thời gian ngắn tôi e là không giải quyết được nó ngay, các anh tự cẩn thận một chút." Điều duy nhất Tần Mặc có thể làm là nhắc nhở họ.

Chương 872

Họ vội vàng đáp lời, Tần Mặc đã nói vậy thì họ chắc chắn phải nghe, nên họ nhanh chóng lùi thêm một đoạn xa nữa, ngẩng đầu nhìn con quái vật.

Cửu Đầu Xà Bách lại vung mấy cái chân, bao vây Tần Mặc vào giữa, tạo thành một cái lồng khổng lồ.

"Anh cẩn thận!" Mấy người bên này nhắc nhở Tần Mặc.

Trong lòng anh đương nhiên hiểu rõ, Tần Mặc dùng kiếm liên tục tấn công cái lồng trước mặt nhưng không thể phá vỡ được nó.

Tần Mặc nheo mắt, sau đó anh từ từ ngưng tụ ra một con hỏa long.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Con hỏa long bị Tần Mặc đẩy ra, lao nhanh vào cái lồng.

Trên lồng lập tức xuất hiện từng vết nứt, thấy cảnh này, Cửu Đầu Xà Bách có chút kinh ngạc.

"Nhóc con ngươi quả thực có chút bản lĩnh, xem ra hôm nay ta gặp phải đối thủ rồi, nhưng không sao, dù gì đám bạn của ngươi cũng nằm trong phạm vi của ta, chỉ cần ta đánh không lại ngươi, ta sẽ qua bắt chúng làm con tin." Nghe những lời này, Tần Mặc có chút phẫn nộ, anh bĩu môi.

"Có giỏi thì ngươi cứ thử xem, xem tôi có đánh chết ngươi không." Dứt lời, Tần Mặc lại ngưng tụ năng lượng, sức mạnh của anh trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, năng lượng màu đen không ngừng cuộn trào khiến Cửu Đầu Xà Bách cảm thấy rùng mình.

"Nếu không phải lực lượng huyết mạch của ngươi luôn áp chế ta,

ta đã sớm giết chết nhóc con nhà ngươi rồi.” Tần Mặc nghe nó nói vậy thì đáp: “Nhưng đáng tiếc là trên người tôi quả thực có lực lượng huyết mạch, ngươi làm gì được nào?” Tần Mặc lắc đầu, sau đó năng lượng màu đen bùng nổ, không ngừng cuộn trào.

Có lẽ vì năng lượng quá mạnh nên cái lồng xung quanh đã biến mất từ lâu.

Không lâu sau, năng lượng đen dần hình thành một con cự long.

Cự long lượn lờ trên không trung, nhờ con rồng này, anh khóa chặt mục tiêu vào Cửu Đầu Xà Bách.

Con rồng lao thẳng về phía con quái vật, chuẩn bị nuốt chửng nó vào bụng.

Cảm nhận được sức mạnh của cự long, Cửu Đầu Xà Bách không ngừng lùi lại, sau đó nhìn Tần Mặc với vẻ không thể tin nổi.

Tần Mặc lại có thể tung ra một con rồng lớn như vậy, hơn nữa trên người nó còn có uy áp cực lớn khiến nó không dám phản kháng.

Nhưng nếu không phản kháng, nó chắc chắn sẽ chết dưới tay Tần Mặc, vì thế nó rụt đầu lại.

Còn con rồng của Tần Mặc thì lao thẳng vào người Cửu Đầu Xà Bách.

Nó phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó, Cửu Đầu Xà Bách nhìn chằm chằm vào cơ thể mình, thấy từng vết thương chằng chịt, trong lòng nó bắt đầu lo lắng.

Giờ phải làm sao đây?

Khoảnh khắc tiếp theo, con rồng của Tần Mặc đột nhiên nổ tung, mấy cái đầu của Cửu Đầu Xà Bách đều bị nổ nát.

Tần Mặc thở phào, xem ra con quái vật này hình như cũng không

mạnh như vẻ bề ngoài.

Nhưng một lát sau, trong mắt nó lại hiện lên nụ cười, nó âm trầm nhìn Tần Mặc.

“Ta nói cho ngươi biết, mấy cái đầu này của ta đều sẽ mọc lại, nhưng sức mạnh của ngươi thì không khôi phục được đâu.” “Chỉ cần ta cứ dây dưa với ngươi, không lâu nữa ngươi sẽ bị ta đánh chết thôi.” Nụ cười của Tần Mặc cứng lại một chút, sau đó anh cẩn thận cảm nhận năng lượng trên người đối phương, phát hiện nó thực sự đang từ từ khôi phục.

“Vô lý vậy sao?” Tần Mặc hỏi, Cửu Đầu Xà Bách gật đầu.

“Cho nên đây là địa bàn của ta, nhóc con ngươi tuyệt đối không đánh lại ta đâu.” Tần Mặc hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm trạng rồi hỏi: “Tôi rất tò mò, nơi này rốt cuộc có bảo vật gì mà có thể khiến ngươi có khả năng tái sinh mạnh như vậy, đây chắc không phải là năng lực bản thể của ngươi chứ?” Biểu cảm của Cửu Đầu Xà Bách hơi khựng lại, nó không ngờ Tần Mặc lại có thể đoán ra được điều này.

Tần Mặc lập tức biết những gì mình nghĩ là đúng, xem ra phải giết chết con quái vật này mới có thể tìm hiểu rõ bí mật phía sau.

Sau khi nảy ra ý nghĩ đó, Tần Mặc hít sâu một hơi.

“Đã như vậy, tiếp theo cứ để tôi hội ngộ với ngươi một chút xem sao.” Thân hình Tần Mặc biến mất tại chỗ, khi hắn xuất hiện trở lại thì đã ở ngay trước mặt Cửu Đầu Xà Bách.

Cùng lúc đó, Tần Mặc giơ cao thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm mang theo năng lượng đen kịt, đánh thẳng xuống một cái đầu của Cửu Đầu Xà Bách.

Cửu Đầu Xà Bách đã nhận thức được mình không phải đối thủ

của Tần Mặc, sau một hồi cân nhắc, nó chuyển mục quang sang mấy người đứng sau lưng hắn.

Nếu có thể khống chế được mấy người này làm con tin để uy hiếp Tần Mặc, chẳng phải mọi việc sẽ đơn giản hơn sao?

Có ý định đó, Cửu Đầu Xà Bách đột nhiên vươn các xúc tu, trực tiếp di động về phía nhóm Hạo Thiên Chân.

Đám người Hạo Thiên Chân thì cẩn thận nhìn chằm chằm vào những xúc tu đang tới gần.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, hắn gầm lên một tiếng: "Phi Sa Tẩu Thạch!" Xung quanh đột nhiên xuất hiện vô số cát bụi, chúng không ngừng cuộn trào giữa không trung, chẳng mấy chốc đã bao vây lấy Cửu Đầu Xà Bách.

Cửu Đầu Xà Bách thấy năng lượng của đám cát này liền lập tức nhíu mày, nó cảm nhận được thứ này khá lợi hại.

Nó lùi lại phía sau định né tránh nhưng không kịp.

Tần Mặc đã vòng ra sau lưng nó, điều khiển đám cát hình thành một cái vòng lớn đặc biệt.

Hắn từ từ thu hẹp vòng tròn lại, Cửu Đầu Xà Bách lập tức cảm thấy sức mạnh của mình dường như bị Tần Mặc áp chế.

Trong mắt nó hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn Tần Mặc với vẻ không hiểu nổi.

"Tại sao lại như vậy?" Thực ra đó là vì Tần Mặc đã thiết lập một không gian bình chướng ở xung quanh, nên Cửu Đầu Xà Bách mới có cảm giác đó.

Nhưng trên thực tế, sát thương của Tần Mặc đối với nó cũng không quá lớn.

Tuy bề ngoài Tần Mặc đang đánh chính diện với nó, nhưng thực chất hắn đang tìm cách rời khỏi đây.

Khả năng phục hồi của Cửu Đầu Xà Bách quá mạnh, Tần Mặc dù có tiếp tục ở lại cùng lắm cũng chỉ đánh hòa, mà sức mạnh của hắn rồi cũng sẽ cạn kiệt dần.

Đợi đến khi hắn hết sạch sức lực, Cửu Đầu Xà Bách sẽ dễ dàng nhào nặn hắn theo ý muốn.

Tần Mặc ngưng tụ ra một luồng năng lượng khổng lồ, giữa không trung vang lên tiếng ầm ầm.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Cửu Đầu Xà Bách hít sâu một hơi, Tần Mặc mang lại cho nó quá nhiều chấn kinh, vì vậy nó tuyệt đối không thể để hắn sống sót, nếu không tên nhóc này sau này chắc chắn sẽ giết chết nó.

Nghĩ vậy, các xúc tu của Cửu Đầu Xà Bách đột nhiên biến thành những thanh trường kiếm sắc lẹm, đâm thẳng về phía Tần Mặc.

Sắc mặt Tần Mặc sa sầm, hắn lăn người sang một bên.

Sau khi ổn định thân hình, hắn đứng dậy nói với Cửu Đầu Xà Bách: "Đã là ngươi tự tìm cái chết, thì đừng trách tôi." Dứt lời, thân hình hắn bay vọt lên không trung, sức mạnh ngưng tụ hoàn toàn vào thanh kiếm trong tay.

Tần Mặc chém thẳng xuống, thanh kiếm đánh trúng thân thể Cửu Đầu Xà Bách.

Chương 873

Nó rống lên một tiếng đau đớn, một cái đầu rụng xuống.

Hiện tại nó chỉ còn lại ba cái đầu, nhưng những cái đầu khác cũng đang sắp mọc ra.

Tần Mặc nheo mắt lại, nói tiếp: "Tôi khuyên ngươi một câu, nếu bây giờ ngươi chỉ cho tôi cách rời khỏi nơi này hoặc cách tiến vào mộ huyệt, tôi có thể tha cho ngươi, bằng không cả hai chúng ta đều chết ở đây đi." Tần Mặc không muốn nói khoác, thực tế nếu hắn thực sự muốn giết chết con quái vật này thì vẫn có khả năng, nhưng làm vậy thì chính hắn cũng khó lòng mà sống sót.

Trong mắt Cửu Đầu Xà Bách mang theo tia oán hận, tất cả đều tại Tần Mặc, nếu không phải tại hắn, nó đã không thảm hại thế này.

Tiếp đó, nó lại nhìn về phía mấy người kia, đã vậy thì cứ ra tay với bọn chúng trước.

Tần Mặc thấy bộ dạng đó liền biết Cửu Đầu Xà Bách không hề có ý định giảng hòa, vậy thì chỉ còn cách liều mạng.

Hắn hừ lạnh một tiếng, trước mặt lại xuất hiện năng lượng khổng lồ đánh thẳng vào Cửu Đầu Xà Bách.

Nó bĩu môi, lúc này nó chẳng còn sợ hãi nữa, vì biết Tần Mặc cùng lắm cũng chỉ đánh hòa với nó mà thôi.

Hai luồng năng lượng va chạm mạnh mẽ, một đạo kinh lôi của Tần Mặc đánh thẳng lên người nó.

Nó phát ra tiếng thảm khiếu, rồi nhìn vào vết thương trên người, phát hiện nơi bị kinh lôi đánh trúng có tốc độ khôi phục cực kỳ chậm.

"Chuyện gì thế này?" Cửu Đầu Xà Bách không hiểu nổi, Tần Mặc

thấy ánh mắt đó liền cười lạnh giải thích: "Cũng thường thôi, đạo kinh lôi này của tôi mang theo sức mạnh tự nhiên tương đương với Hắc Long huyết mạch, nó khiến năng lượng tự chữa lành của ngươi bị ảnh hưởng, sức mạnh kinh lôi này cũng vậy." Nghe vậy, Cửu Đầu Xà Bách gật đầu hiểu ra.

Nhưng dù thế nào, nó cũng không có cách nào ngăn cản sức mạnh Hắc Long huyết mạch và kinh lôi, nên chỉ có thể gồng mình chịu đựng.

"Không sao, dù không đánh tan được sức mạnh của ngươi thì đã sao?

Ta có thể kiên trì, chỉ cần đợi đến khi ngươi chết là được." Nói xong, nó lao thẳng về phía Tần Mặc.

Hắn hừ lạnh: "Ngươi đúng là có nghị lực, nhưng không có nghĩa là sẽ có tác dụng." Tiếp đó, Tần Mặc liên tục tấn công con quái vật.

Cùng lúc đó, hắn chú ý thấy một cửa động cách đó không xa.

"Lạ thật, chỗ đó lúc nãy dường như không có cửa động nào." Tần Mặc nheo mắt, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Thấy ánh mắt của hắn, bọn họ có chút nghi hoặc.

Cảm giác như Tần Mặc đang muốn truyền đạt điều gì đó?

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, họ vốn rất hiểu Tần Mặc nên khi quan sát kỹ ánh mắt của hắn, họ lập tức hiểu ra.

Khi nhìn về hướng đó, họ đã thấy lối vào.

"Hiểu rồi!" Hạo Thiên Chân hét lớn một tiếng, rồi quay sang nói nhỏ với Lê Thố: "Tần Mặc muốn chúng ta sang bên kia, vào trong hang động đó đợi anh ấy, anh ấy sẽ qua ngay." Lê Thố ngẩn người, mắt lộ vẻ kinh ngạc: "Không ngờ các anh nhìn vậy mà cũng hiểu

được, đúng là anh em tốt của Tần Mặc có khác." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đảo mắt: "Chuyện thường thôi, chúng tôi ở cùng Tần Mặc bao lâu rồi, nếu chút ăn ý này cũng không có thì sao gọi là anh em?

Đã Tần Mặc có ý định rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian, mau qua đó thôi." Nói xong, Hạo Thiên Chân cẩn thận quan sát xung quanh, xác định không có xúc tu nào mới bắt đầu di chuyển.

"Chúng ta đi lối này trước, tới đó rồi mới..." Sau đó cậu nhìn mấy người còn lại: "Hiểu chưa?" Hắc Hạt Tử thở dài: "Tôi chẳng hiểu cậu nói gì, nhưng hai người đã bảo vậy thì tôi đi theo, dù sao tôi cũng định vị được hướng." Tuy mắt ông ta không tốt lắm nhưng không thành vấn đề.

Hạo Thiên Chân gật đầu: "Được, lát nữa mấy người chúng ta đi sát nhau, tránh để thứ kia đánh lén.

Tuyệt đối không được kéo chân Tần Mặc, nếu không anh ấy sẽ phân tâm, rõ chưa?" Về điểm này, Hắc Hạt Tử rất rõ ràng, ông cũng không muốn Tần Mặc gặp chuyện: "Tần Mặc cũng là anh em tốt của tôi, tôi đương nhiên muốn cậu ấy bình an, đi thôi." Tiếp đó, bốn người họ từ từ di chuyển.

Vì tốc độ di chuyển khá chậm nên Cửu Đầu Xà Bách không chú ý tới.

Phải mất gần nửa tiếng, đám Hạo Thiên Chân mới di động được tới cửa hang.

Họ thở phào, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc: "Chúng tôi xuống trước đây, anh nhanh lên nhé!" Cửu Đầu Xà Bách nghe thấy liền lộ vẻ kinh ngạc, nó nhìn qua thấy đám Hạo Thiên Chân đã đứng ở cửa hang, lòng nó chùng xuống.

Cái hang đó xuất hiện từ lúc nào sao nó không để ý thấy?

Biết vậy lúc nãy không lãng phí thời gian với Tần Mặc, bây giờ mấy tên nhóc kia sắp chạy mất rồi, nếu không có bọn chúng ở đây, chẳng phải Tần Mặc sẽ càng không sợ hãi gì sao?

Lúc này Cửu Đầu Xà Bách muốn lao qua ngăn cản, nhưng kinh lôi của Tần Mặc lại một lần nữa đánh chặn đường tiến của nó.

"Nếu ngươi không sợ bị kinh lôi của tôi đánh trúng thì cứ tự nhiên." Tần Mặc nói xong cũng thở phào một hơi.

Dù sao thì đám Thiên Chân cũng đã an toàn, hắn không cần lo lắng cho họ nữa, chỉ cần lo cho bản thân mình là được.

"Ngươi!" Cửu Đầu Xà Bách tức giận nhìn Tần Mặc, nếu không có hắn thì mấy tên nhóc kia đã không dễ dàng thoát được như vậy, nên nó quyết định nuốt chửng Tần Mặc vào bụng, dù sao năng lượng của một mình hắn cũng đủ bù đắp cho đám người kia rồi.

"Hôm nay để tên nhóc ngươi chết dưới tay ta, ngươi không phải rất biết nghĩ cho bạn bè sao?

Vậy thì chết thay bọn chúng đi." Tần Mặc cười lạnh: "Thế sao?

Vậy hai ta thử xem ai hơn ai." Dứt lời, thân hình hắn biến mất tại chỗ.

Để ngăn Tần Mặc chạy thoát, Cửu Đầu Xà Bách vội lao đến cửa hang.

Đám Hạo Thiên Chân đã vào bên trong, nó tạm thời không làm gì được, nhưng nó có thể chặn Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh, con quái vật này cũng quá ngây thơ rồi, nó nghĩ đứng đây là chặn được hắn sao?

Một đạo kinh lôi khổng lồ đánh thẳng xuống, Cửu Đầu Xà Bách trợn tròn mắt, không ngờ Tần Mặc lại ra tay ác như vậy.

Sau đó nó chỉ đành lăn người sang bên để né tránh, còn Tần Mặc nhân cơ hội đó lao thẳng vào trong hang.

Thấy bóng dáng Tần Mặc biến mất, Cửu Đầu Xà Bách lập tức nổi trận lôi đình, nó đi đến cửa hang thì thấy Tần Mặc đã xuống dưới sâu.

Nó hít sâu một hơi, biết thế lúc nãy cứ đứng đó chặn đường.

Cửu Đầu Xà Bách cân nhắc một lát rồi dùng một cái chân đuổi theo.

Tần Mặc vừa vào trong hang đã thấy bóng đen đổ xuống từ phía trên, hắn hừ lạnh.

Chỉ bằng nó mà cũng muốn đối phó với hắn, đúng là nằm mơ.

Thanh kiếm của Tần Mặc chém thẳng vào xúc tu đó, khiến nó bị đứt lìa.

Còn Tần Mặc thì dẫn cả nhóm tiếp tục chạy theo đường hầm phía trước.

Không lâu sau, Tần Mặc thiết lập một kết giới tại đây.

"Có kết giới này, nó sẽ không biết chúng ta đi hướng nào." Nơi này đúng lúc là một ngã ba đường, Tần Mặc không lo con quái vật kia đuổi kịp.

Hơn nữa nơi này nhìn giống như một lối đi được chế tạo đặc biệt, chắc hẳn nó không vào được.

Chương 874

"Lúc nãy đúng là nguy hiểm thật, may mà anh phát hiện ra lối vào này, không thì e là chúng ta đều xong đời ở đó rồi." Hắc Hạt Tử thở dài, không ngờ cuối cùng vẫn phải dựa vào Tần Mặc mới sống tiếp được.

Tần Mặc mỉm cười, vỗ vai Hắc Hạt Tử: "Có gì đâu, chúng ta là đồng đội mà, có thể cùng sống sót rời khỏi đây là tốt nhất rồi." Nghĩ ngợi một chút, Tần Mặc nhìn sang Lê Thố: "Cảm thấy thế nào?" Lê Thố có chút bất lực: "Em còn thế nào được nữa?

Đương nhiên là hoảng hốt rồi, thực lực của em thấp như vậy, không phải đối thủ của quái vật đó, chỉ có thể bám đuôi các anh thôi." Tần Mặc gật đầu: "Dù em có đi theo anh học tập thì trong thời gian ngắn chắc chắn cũng không đánh lại nó đâu, nên đừng nghĩ nhiều, sống sót mới là quan trọng nhất." Tiếp đó, Tần Mặc quan sát kỹ đường hầm trước mặt: "Nếu anh đoán không lầm, nơi này có lẽ là do những người đó để lại." Hắc Hạt Tử đáp lời: "Chất liệu này đúng là thuộc về thời Dân Quốc." "Ý anh là mộ huyệt này từng được người ta khai phá vào thời Dân Quốc sao?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi, Hắc Hạt Tử gật đầu: "Phải, nhưng hiện tại tôi cũng chưa hiểu rõ lắm, chưa nắm được tình hình, nên chúng ta cứ phải đi từng bước một thôi." "Không sao, có Tần Mặc ở đây, chúng ta cứ lạc quan lên một chút." Hạo Thiên Chân cười nhìn mọi người, rồi nhìn sang Tần Mặc, họ đều rất tin tưởng hắn.

Tần Mặc nhướng mày: "Nhưng lúc nãy mọi người cũng thấy rồi đấy, tôi đối phó với thứ kia cũng chẳng có mấy phần thắng." "Chẳng phải anh đã nói sao?

Nơi này chắc chắn có thứ gì đó trợ giúp nó, nên nó mới có khả năng tái sinh mạnh như vậy, chỉ cần chúng ta tìm ra thứ đó thì việc đối phó với nó chẳng phải quá đơn giản sao?" Bàn Tử vốn luôn lạc quan, anh ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ chết trong mộ.

Đặc biệt là sau khi biết thực lực thật sự của Tần Mặc, anh ta càng hiểu rằng những thứ trong mộ này không làm gì được hắn.

"Dù sao chỉ cần Tần Mặc không sao là được, là em đã kéo anh ấy vào chuyện này, nếu anh ấy có mệnh hệ gì, chắc chắn em sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân." Hạo Thiên Chân nắm chặt tay, biết thế cậu đã không lôi Tần Mặc vào, để một mình cậu đi điều tra là được.

Tần Mặc đảo mắt: "Trước đó chúng ta đã có xung đột với người của Uông gia rồi, nên dù em không kéo anh vào thì bọn họ cũng sẽ tìm đến anh thôi, mục tiêu chính của bọn họ là anh chứ không phải các em." Tần Mặc lắc đầu.

Trên người hắn có sức mạnh Hắc Long huyết mạch, nếu đoán không lầm, bọn chúng muốn nghiên cứu huyết mạch của hắn, đồng thời hy vọng hắn giúp chúng tìm ra phương pháp trường sinh bất lão.

Thậm chí cả đội ngũ người nước ngoài trước đó có lẽ cũng chỉ là quân cờ của chúng.

Hiện tại đội ngũ đó đã thất bại, chúng chỉ còn cách nhắm vào hắn, tìm cách bắt hắn đi.

Chỉ tiếc là dù dùng phương pháp gì hắn cũng sẽ không mắc bẫy.

Tần Mặc nhìn mấy người đồng hành, mỉm cười nhạt: "Được rồi, mọi người đừng nghĩ nhiều nữa, đừng làm không khí căng thẳng quá, mọi người biết tôi thích sự thoải mái mà." Họ nhìn nhau rồi đồng thanh đáp: "Được rồi, chúng tôi biết rồi, anh đã lạc quan vậy thì chúng tôi cũng không nói gì nữa, đi tiếp thôi." Bàn Tử vừa nói vừa đứng

dậy, anh ta coi Tần Mặc là trụ cột tinh thần, chỉ cần Tần Mặc chưa bỏ cuộc thì bọn họ cũng không được nản chí.

Tần Mặc gật đầu, dẫn họ tiếp tục đi dọc theo đường hầm.

Rất nhanh, họ đã đi đến cuối con đường, thấy một cơ quan ở cách đó không xa, mắt Tần Mặc lộ vẻ kinh ngạc.

"Không ngờ ở đây lại có một cơ quan xảo diệu như vậy." Hắc Hạt Tử đứng cạnh cũng gật đầu: "Phải, tôi cũng chưa từng thấy cơ quan nào lợi hại thế này, cậu có phá giải được không?" Hắc Hạt Tử nhìn Tần Mặc, hiện tại ông chỉ có thể đặt hy vọng vào hắn, nếu hắn không mở được thì họ chỉ còn cách quay lại liều mạng với con quái vật kia.

"Để tôi xem thử." May mà lúc trước Hệ Thống đã ban thưởng kiến thức về cách mở các loại cơ quan, nên việc này đối với Tần Mặc không có gì khó khăn.

Chỉ một lát sau, Tần Mặc đã nhấn vào một vị trí, nắp hầm từ từ mở ra.

"Tần Mặc, anh đúng là lợi hại!" Bàn Tử đứng bên cạnh không nhịn được mà giơ ngón tay cái tán thưởng.

Tần Mặc cười: "Chúng ta quen nhau bao lâu rồi mà anh vẫn chưa tin tưởng tôi sao?

Được rồi, đã mở được rồi thì đừng lãng phí thời gian, mau qua thôi." Nói đoạn, Tần Mặc tiên phong nhảy xuống nắp hầm, những người khác cũng bám sát theo sau.

Họ bước vào một căn phòng đặc biệt, nhìn thấy những trang thiết bị bên trong, Tần Mặc cau mày nhìn Hắc Hạt Tử: "Không ngờ đúng như anh nói, nơi này thực sự được xây dựng từ thời Dân Quốc." "Phải." Hắc Hạt Tử đáp, trong tay ông có một ít tài liệu nhưng không đủ để giúp ích gì nhiều nên ông không nói với Tần Mặc.

“Nghe nói nơi này có liên quan đến người của Cửu Môn, nhưng tình hình cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm.” Hắc Hạt Tử lắc đầu, khi nói còn nhìn Hạo Thiên Chân, dù sao Thiên Chân cũng là người của Cửu Môn, không biết cậu có hiểu biết gì về chuyện này không.

Hạo Thiên Chân ngẩn người, vội xua tay: “Mọi người đừng nhìn em, chuyện này em cũng không rõ đâu, em cũng giống mọi người, chẳng có tài liệu gì nên mới thảm hại thế này.” Vả lại nếu thực sự biết gì đó, chắc chắn cậu đã sớm nói với Tần Mặc rồi, không lý nào lại giấu giếm.

Tần Mặc đương nhiên tin tưởng Hạo Thiên Chân, hắn lại nhìn Hắc Hạt Tử: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, tìm quanh đây xem có manh mối gì không.” Hắc Hạt Tử thở dài, hiện tại cũng chỉ còn cách đó.

Tiếp đó, mấy người họ bắt đầu sờ soạng tìm kiếm xung quanh, một lúc sau, Bàn Tử bỗng kinh hô: “Mọi người mau nhìn này!” Tần Mặc và những người khác kinh ngạc đi tới, phát hiện trên mặt đất có rất nhiều da rắn.

“Tại sao lại có da rắn ở đây?” Bàn Tử không hiểu nhìn Tần Mặc.

Hắn nheo mắt, nhớ lại những chuyện đã trải qua rồi giải thích: “Nếu tôi đoán không lầm, có lẽ trước đây có người từng làm nghiên cứu ở đây, và nội dung nghiên cứu chính là thuật trường sinh bất lão.

Có lẽ có liên quan đến đám da rắn này.” Đương nhiên đó cũng chỉ là phán đoán của Tần Mặc, hắn không chắc mình đúng hay không, nhưng dù sao họ vẫn phải đi tiếp từng bước một.

“Tiếp tục tìm quanh đây xem có manh mối nào khác không?” Mọi người gật đầu tiếp tục sục sạo, một lúc sau Hạo Thiên Chân lại gọi: “Mau nhìn này!” Tần Mặc bước tới, phát hiện ở đây đặt rất nhiều súng ống.

“Đống này đều từ thời Dân Quốc, nếu tôi đoán không lầm thì có liên quan nhất định đến thời kỳ đầu của Cửu Môn.” Hắc Hạt Tử lên tiếng: “Tài liệu tôi có được chỉ nói rằng mộ huyệt này từng có người Cửu Môn tiến vào, nhưng sau đó họ ra lệnh cấm, không cho phép người trong Cửu Môn vào đây nữa.

Tình hình cụ thể tôi không rõ, nhưng mối quan hệ trong này chắc chắn rất phức tạp.” Tần Mặc gật đầu: “Điều này cũng có nghĩa là người của Uông gia rất hứng thú với nơi này, xem ra chúng rất muốn dòm ngó bí mật của Cửu Môn các người.” Tần Mặc vừa nói vừa quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, cậu cũng lộ vẻ bất lực: “Thực ra Cửu Môn có bí mật gì chính em còn chẳng biết, nói gì đến người khác, người Uông gia muốn tìm hiểu cái này e là không dễ dàng đâu.” Tần Mặc cũng nghĩ như vậy: “Thôi, những thứ này cũng không giúp gì được cho chúng ta, chưa chắc đã giết được con quái vật kia, nên cứ tìm tiếp xem có món gì dùng được không.” Chẳng mấy chốc, Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc: 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết.】 Tần Mặc nheo mắt, hắn vốn biết nơi này không đơn giản như vậy, giờ xem ra đúng như hắn nghĩ.

Hắn quay lại nhìn mọi người: “Mọi người cẩn thận một chút.” Họ nhìn nhau rồi nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?

Có thứ gì ở đây à?” Chưa đợi Tần Mặc kịp nói gì, một bóng đen đột nhiên lao về phía hắn.

Tần Mặc bước sang bên một bước, đồng thời rút Thần Hoàng Kiếm ra chém mạnh.

Thanh kiếm của hắn trực tiếp chém đối phương làm đôi giữa không trung, mùi máu tanh nồng nặc bốc lên.

Lúc này mọi người mới vội vàng chạy lại xem cái xác trên đất.

“Không ngờ lại là một con rắn, giống rắn này là gì vậy?

Trước đây chưa từng thấy bao giờ.” Hạo Thiên Chân cau mày, Lê Thố đứng bên cũng lắc đầu: “Thực ra em biết khá nhiều loài sinh vật, nhưng loài này đúng là chưa thấy bao giờ, xem ra nơi này thực sự ẩn chứa nhiều bí mật.” Khi nói lời này, mắt cậu sáng lên, nếu đúng là vậy thì chẳng phải cậu có thể tiếp tục khám phá nơi này sao?

Thấy bộ dạng của Lê Thố, Tần Mặc nhướng mày: “Em đừng quên những nguy hiểm chúng ta đã gặp suốt quãng đường qua.

Tuy em rất hứng thú với nơi này, nhưng phải còn mạng sống mới nghiên cứu tiếp được chứ.” Lê Thố ho một tiếng, Tần Mặc nói không sai: “Không sao, chẳng phải có anh Tần Mặc ở đây sao?

Chỉ cần có anh, em tin chúng ta chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì lớn.” Tần Mặc lắc đầu, tiếp tục quan sát xung quanh: “Trên mặt đất có rất nhiều da rắn, nghĩa là ở đây không chỉ có một con rắn nhỏ này mà có lẽ còn nhiều con khác nữa.

Mọi người đừng để bị chúng cắn, chúng ta không biết gì về loài rắn này đâu.” Mọi người đồng thanh đáp lời, sau đó cẩn thận quan sát xung quanh.

Một lát sau, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng động lạ bên cạnh.

Hắn nhìn qua thì thấy một khe nứt không biết xuất hiện từ khi nào, rất nhiều rắn đang chui ra từ đó.

“Hỏng rồi.” Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, dù thực lực của hắn mạnh nhưng nếu loài rắn này mang độc tố cực mạnh thì một mình hắn cũng khó lòng bảo vệ được hết đám Hạo Thiên Chân.

“Mọi người cẩn thận!” Tần Mặc nhắc nhở một câu rồi dùng kiếm chém về phía đàn rắn, đồng thời xung quanh hắn xuất hiện năng lượng đen kịt.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Năng lượng đen hóa thành một chiếc rìu

băng khổng lồ chém xuống đàn rắn nhỏ, khiến mấy con bị đánh thành bột phấn.

Nhưng đàn rắn vẫn không ngừng luồn lách thân mình, nhanh chóng tản ra và bao vây lấy nhóm Tần Mặc ở giữa.

"Không thể tìm manh mối ở đây nữa, xem ra đây là địa bàn của chúng, chúng ta rời khỏi đây trước đã." Tần Mặc quay lại nói với những người sau lưng.

Họ nghe vậy cũng vội vàng đáp lời, họ đâu có ngốc, nơi này nhiều rắn thế này, dù muốn ở lại đối phó cũng không nổi.

"Chúng ta mau tìm đường ra thôi." Sau đó Bàn Tử quay đầu đi tìm kiếm kỹ xung quanh.

Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân và Lê Thố cũng vậy, vì họ biết rõ Tần Mặc có thể đối phó được đàn rắn nhưng cũng không cầm cự được quá lâu, nên họ phải nhanh chóng tìm lối thoát.

Chương 875

Một lát sau, Hắc Hạt Tử tìm thấy một cơ quan, mắt ông sáng lên rồi gọi nhóm Tần Mặc: "Tôi có lẽ đã tìm thấy cơ quan rồi, mọi người mau qua đây xem." Tần Mặc cau mày, hiện tại đàn rắn quanh đây quá đông, hắn không thể qua được nên chỉ nhắc nhở Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Hai người qua xem trước đi." Hai người họ cũng biết khá nhiều, nếu họ mở được cơ quan thì quá tốt.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử gật đầu rồi cùng chạy đến chỗ cơ quan, nhưng khi nhìn thấy nó, Hạo Thiên Chân khựng lại.

"Cái này..." Bàn Tử nhíu mày: "Dù không mở được thì chúng ta cũng có thể mô tả hình dáng cho Tần Mặc." Hạo Thiên Chân xua tay: "Không phải, đồ án này dường như đúng là của Cửu Môn chúng ta, hơn nữa em biết cách phá giải, mọi người tránh ra một chút." Bàn Tử ngẩn người, lúc đầu anh ta còn nghĩ nhất định phải dựa vào Tần Mặc mới mở được cơ quan, không ngờ Hạo Thiên Chân cũng biết.

Hạo Thiên Chân tiến lại gần, hơi xoay nhẹ vài nút bấm và thay đổi lại đồ án, chẳng mấy chốc đồ án đó từ từ chuyển động.

Ánh mắt Bàn Tử sáng lên, anh ta vỗ vai Thiên Chân: "Được đấy nhóc, mà cậu lén học cái này từ bao giờ thế, sao tôi không biết?" Hạo Thiên Chân thở dài: "Đều là do Tam thúc dạy em trước đây, em vốn chẳng muốn học nhưng ông ấy cứ ép, bảo là em nhất định phải biết những thứ này mới được.

Chẳng lẽ Tam thúc đã sớm biết chúng ta sẽ đến đây sao?" Hạo Thiên Chân nghi hoặc hỏi, Bàn Tử đứng bên cạnh lắc đầu.

"Tam thúc của cậu luôn là người cao thâm khó lường, nhưng tôi nghĩ Tần Mặc có lẽ biết dụng ý của ông ấy.

Chúng ta đừng nghĩ nhiều nữa, đã mở được cơ quan rồi thì rời khỏi đây là quan trọng nhất, lũ rắn xung quanh đang kéo đến ngày càng nhiều." Hiện tại, Tần Mặc đang đối phó với bầy rắn nhỏ quanh đây.

Tuy thực lực của chúng không mạnh nhưng số lượng lại quá đông.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc khống chế không gian xung quanh, ngăn không cho bầy rắn tiếp cận cơ quan.

Chẳng mấy chốc, cơ quan đã được mở ra.

Tần Mặc thở phào một hơi, nói với mấy người kia: "Các anh qua trước đi, tôi sẽ đến ngay." Mấy người họ gật đầu.

Thực lực của Tần Mặc là không cần bàn cãi, dù anh có nán lại đây thêm một chút thì chắc chắn vẫn có thể sống sót mà vượt qua.

Sau khi họ đi xuống dưới, họ đứng đợi Tần Mặc.

Lúc này, Tần Mặc lại ngưng tụ năng lượng.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Một con hỏa long khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Hỏa long được Tần Mặc phóng ra, lao trực diện vào bầy rắn nhỏ, khiến chúng bị vây khốn ở giữa.

Tần Mặc mỉm cười nhạt.

May mà bầy rắn đã bị chặn lại, anh không cần phải lo lắng nữa.

Sau đó, Tần Mặc nhìn về phía cơ quan và đi tới.

Đột nhiên, bầy rắn nhỏ như phát điên, chúng liên tục va chạm vào không gian của Tần Mặc, trực tiếp làm không gian nứt vỡ.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng: "Các ngươi điên rồi sao?" Dứt lời, anh lại chậm rãi ngưng tụ sức mạnh.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Xung quanh xuất hiện vô số băng tinh.

Tuy nhiên, tình hình càng như vậy, Tần Mặc càng nhận ra quanh đây chắc chắn có thứ gì đó đang điều khiển bầy rắn, nếu không chúng tuyệt đối sẽ không như thế này.

“Tôi phải xem xem ở đây rốt cuộc có bí mật gì.” Tần Mặc hừ lạnh, rồi nhìn về phía cơ quan, theo đó đi xuống phía dưới.

Tần Mặc và mọi người xuất hiện trong một không gian hoàn toàn mới.

Anh quan sát và thấy nơi này dường như không có gì đặc biệt.

“Chúng tôi vừa quan sát rồi, ở đây không có manh mối gì.” Tần Mặc thở dài, gật đầu: “Không sao, dù sao chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước là được.” Anh quan sát không gian này một lần nữa.

Sau khi tìm thấy lối ra, anh định đi tới xem xét thì đúng lúc này, trong không gian phát ra một tia chấn động.

“Chuyện gì vậy?” “Chẳng lẽ thứ bên ngoài định xông vào sao?” Hạo Thiên Chân lo lắng nhìn Tần Mặc.

Nếu thật sự là như vậy thì rắc rối to.

Tần Mặc lắc đầu: “Chắc là không phải.” Nói xong, anh lại quan sát kỹ không gian này, phát hiện lối vào nơi họ vừa đi vào đang xuất hiện chấn động.

“Hỏng rồi, là bầy rắn nhỏ đó.” “Sao tôi cảm giác bầy rắn này dường như rất có mục đích?

Theo logic thông thường, nếu chúng không nhìn thấy thì chúng ta không nên vào đây mới đúng.” “Xem ra có thứ gì đó đang điều khiển chúng.” Hắc Hạt Tử vốn thông minh nên đã đoán ra điểm này.

“Rời khỏi đây trước đã.” Khi Tần Mặc chuẩn bị rời đi, anh đột nhiên nhìn thấy một vật nằm trong góc không xa.

Anh mang theo vật đó rồi cùng mọi người tìm lối ra.

Nhưng đúng lúc này, Lê Thố vô tình chạm vào một cái nút bấm, mặt đất trước mặt họ xuất hiện một vết nứt lớn.

Có lẽ vì vết nứt xuất hiện quá đột ngột nên Lê Thố không cẩn thận rơi xuống dưới.

Lê Thố thét lên một tiếng thảm thiết.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, anh lao đến bên cạnh nắm lấy tay Lê Thố.

Nhưng đúng lúc đó, Tần Mặc phát hiện bên dưới lại là một không gian cực kỳ lớn.

“Chúng ta xuống dưới.” Tần Mặc nhìn những người bên cạnh.

Họ đáp lời, Tần Mặc đã nói vậy thì họ nhất định sẽ đi theo anh.

Tần Mặc nhảy xuống trước, sau đó đỡ Lê Thố.

Khi cả hai đã an toàn chạm đất, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng nhảy xuống theo.

“Lạ thật đấy, ở đây lại có thêm một không gian nữa.” Tần Mặc gật đầu, chuyện này đúng là khá vô lý.

Tần Mặc ngẩng đầu lên, thấy vết nứt phía trên đang từ từ khép lại.

Lúc này, tiếng hệ thống vang lên thông báo: 【Đinh!

Diệt trừ sinh vật mộ huyệt thành công, nhận phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc lập tức hiểu ra, chắc hẳn bầy rắn nhỏ đã bị ngăn cách nên hệ thống

mới trao thưởng.

Anh thở phào, nhìn mọi người: “Yên tâm đi, bầy rắn sẽ không đuổi theo nữa đâu.” Mọi người đồng thanh đáp.

Ngay lúc đó, Bàn Tử đột nhiên thốt lên một tiếng kinh hãi.

Tần Mặc nhíu mày nhìn Bàn Tử: “Làm gì thế?” Bàn Tử chỉ tay về phía trước.

Lúc này Tần Mặc mới phát hiện tầm mắt của họ bị một bức màn che khuất.

Chương 876

Anh gạt bức màn ra và thấy họ đang ở trên một nhà hát khổng lồ.

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc nhất là bên dưới nhà hát vẫn còn có khán giả.

Những khán giả đó đang ngồi ở đó, nhưng cơ thể họ vô cùng cứng đờ, sắc mặt trắng bệch.

Còn trên sân khấu thì không có gì cả.

Tần Mặc nhíu mày đi về phía đó, quan sát kỹ tình hình trong không gian này.

"Nếu họ đều đang nhìn chằm chằm vào sân khấu, liệu có chứng minh trên đó có thứ gì không?" Hắc Hạt Tử hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Có khả năng đó." "Cứ cảm thấy chỗ này có gì đó không ổn, đáng sợ thật đấy.

Những cái xác bên dưới là thế nào vậy?

Hay là chúng ta rời khỏi đây đi?" Tuy Lê Thố thấy những chuyện này khá kích thích, nhưng không có nghĩa là gan cậu ta lớn bằng tâm tính của cậu ta.

Tần Mặc bật cười, đưa tay vỗ vai Lê Thố: "Được rồi, không sao đâu, cậu cứ đi sát bên cạnh tôi là được, sẽ không để cậu xảy ra chuyện gì." Lê Thố đương nhiên biết bản lĩnh của Tần Mặc, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng: "Vậy lỡ như thứ bên trong này anh cũng không đối phó được thì sao, ví dụ như con quái vật bên ngoài ấy." "Những thứ như vậy hiếm lắm.

Hơn nữa, dù là con quái vật bên ngoài thì Tần Mặc vẫn có thể đánh ngang tay với nó.

Nếu không phải vì mấy người chúng ta đi theo thì e là Tần Mặc đã sớm giết chết nó hoặc rời khỏi đó rồi." Ít nhất với thân thủ của Tần Mặc, việc rời khỏi đây không phải vấn đề.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa." Tần Mặc an ủi Lê Thố thêm một câu.

Không hiểu sao khi nghe những lời này, Lê Thố bỗng cảm thấy an tâm hơn.

Họ cùng nhau quan sát một lúc nhưng không phát hiện ra điều gì.

"Chẳng lẽ phải để chúng ta lên sân khấu thì nó mới có phản ứng?" Hạo Thiên Chân đưa ra suy nghĩ của mình.

Tần Mặc gật đầu: "Có khả năng đó.

Dù sao chúng ta cũng cứ thử xem, vì chúng ta chẳng biết gì về nơi này cả." Nói xong, Tần Mặc dẫn đầu đi lên sân khấu, nhìn xuống những cái xác cứng đờ bên dưới.

Những cái xác đó vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, chúng vẫn tiếp tục ngồi đó.

Tần Mặc nhíu mày suy nghĩ, rồi nhìn những người còn lại: "Các anh cũng qua đây đi." Ngay khi tất cả mọi người đều đã lên sân khấu, tiếng hệ thống đột ngột vang lên: 【Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, vui lòng lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc nheo mắt, xem ra nơi này không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, những kẻ bên dưới đột ngột cử động.

Tần Mặc cảnh báo mọi người: "Không xong rồi." Chứng kiến cảnh này, họ không nhịn được mà nuốt nước bọt, ánh mắt lộ vẻ lo lắng hỏi: "Giờ phải làm sao đây?

Với thực lực của chúng ta, chưa chắc đã đối phó được với nhiều

thứ thế này." "Đúng vậy, lúc nãy chạy trốn đã tốn bao nhiêu sức rồi, giờ còn sức đâu mà đối phó với những cái xác này nữa?" "Dù có hay không thì cứ đối phó với chúng trước đã." Nói rồi, Tần Mặc rút Thần Hoàng Kiếm ra chỉ về phía những con quái vật trước mặt.

Mọi người hít sâu một hơi, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ biết đi theo Tần Mặc.

Tần Mặc vung kiếm chém về phía mấy cái xác trước mặt, anh phát hiện có những con rắn nhỏ bay ra từ trong cơ thể chúng.

"Lại là bầy rắn nhỏ này.

Nếu tôi đoán không lầm thì chính bầy rắn này đang điều khiển cơ thể họ, khiến họ cử động." "Làm sao mới có thể lôi bầy rắn này ra khỏi cơ thể họ đây?" Tần Mặc lắc đầu.

"Chẳng lẽ vì chúng ta lên sân khấu nên mới làm chúng tỉnh giấc?

Chúng ta có nên xuống dưới thử xem không?" Tần Mặc đồng ý, nhưng khi họ xuống dưới sân khấu, tình hình vẫn không có gì thay đổi.

"Giờ phải làm sao?

Vốn dĩ chúng ta luôn tin lựa chọn của Tần Mặc là không sai, nhưng lần này có khi chúng ta phải bỏ mạng ở đây mất." Bàn Tử bực bội nhìn chằm chằm những cái xác.

Chúng đã vây quanh họ vào giữa, họ đã không còn đường lui.

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng với chúng thôi." Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nói, rút đoản kiếm ra, cậu ta lại nói với Bàn Tử: "Từ trước đến nay Tần Mặc giúp đỡ chúng ta thế nào, hai người chúng ta đều biết rõ.

Anh không cần phải nói những lời đó, sẽ khiến Tần Mặc cảm thấy

không thoải mái đâu.” Bàn Tử ngẩn người, nhìn Tần Mặc một cái rồi có chút ngại ngùng lên tiếng: “Xin lỗi nhé Tần Mặc, thực ra tôi không có ý đó, tôi chỉ muốn nói lần này chúng ta quả thật đã làm sai.” Tần Mặc đương nhiên hiểu Bàn Tử sẽ không trách mình, anh lắc đầu: “Không sao, việc quan trọng nhất bây giờ là đối phó với những thứ này.” Nói xong, Tần Mặc cầm Thần Hoàng Kiếm chỉ về phía lũ quái vật.

Lũ quái vật lúc này đang vây quanh và nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Anh hừ lạnh một tiếng, tung một cú đá vào một con quái vật.

Con quái vật bị đá văng lùi về phía sau, đồng thời con rắn nhỏ trên người nó cũng đột nhiên lao tới định cắn Tần Mặc, nhưng anh đã dễ dàng né được.

Tần Mặc nhìn con rắn trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng rồi trực tiếp chém nó làm đôi.

Sau khi giải quyết xong con rắn, Tần Mặc lại quan sát xung quanh.

Quái vật quanh đây quá nhiều, anh phải tìm cách ngăn cách chúng rồi đưa mọi người rời khỏi đây.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, trực tiếp khống chế không gian xung quanh.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Nhưng Tần Mặc phát hiện lũ quái vật đang liên tục va chạm vào không gian của anh.

“Không ổn, sức mạnh không gian này e là không duy trì được lâu, chúng ta mau tìm xem có lối thoát nào không.” Mọi người đồng thanh đáp.

Tần Mặc đã nói vậy thì họ nhất định phải nghe theo, vì thế họ bắt đầu tìm kiếm.

Sau một hồi lâu, họ vẫn không tìm thấy gì.

Ánh mắt mọi người lộ vẻ nghi hoặc, có chút không hiểu hỏi Tần Mặc: "Chuyện này là sao?

Tại sao chúng ta vẫn không tìm thấy?" Tần Mặc lắc đầu: "Cái này tôi cũng không rõ lắm, nhưng nếu không tìm thấy thì cứ đối phó với chúng trước đã, vì sức mạnh không gian của tôi sắp không chịu nổi rồi." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ sức mạnh, một nguồn năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

Tần Mặc phóng luồng năng lượng đó ra.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Năng lượng lập tức va vào những con quái vật ở gần Tần Mặc nhất, khiến chúng ngã lăn ra đất.

Tần Mặc thở phào, rồi nhìn về phía Lê Thố và Hạo Thiên Chân: "Hai người cẩn thận một chút, trong số chúng ta chỉ có thực lực của hai người là thấp hơn một chút thôi." Dù Hạo Thiên Chân luôn đi theo anh nhưng cơ thể cậu ta vẫn quá yếu ớt.

Hạo Thiên Chân có chút ngại ngùng nói: "Xin lỗi anh Tần Mặc, lần nào cũng khiến anh phải lo lắng cho em." Tần Mặc xua tay, đối với anh những chuyện này không đáng kể, anh không để tâm, chỉ hy vọng những người bên cạnh mình đều bình an.

Anh lại nhìn chằm chằm lũ quái vật trước mặt, hừ lạnh một tiếng.

Chương 877

Xem ra lũ quái vật này vẫn chưa từ bỏ.

Mặc dù vừa rồi chúng bị đòn tấn công của Tần Mặc làm cho bị thương đầy mình, nhưng chúng vẫn không ngừng áp sát.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh phóng con đại bàng đó đi.

Con đại bàng lao thẳng vào đám quái vật.

Một vài con quái vật bị rắn nhỏ văng ra khỏi người.

Tần Mặc hiểu ra, anh nói với mọi người: "Xem ra phải dùng sức mạnh cực lớn mới có thể đánh bạt lũ rắn nhỏ ra khỏi người chúng, nếu không chúng sẽ luôn ở trạng thái nhân hình như thế này." "Vậy có nghĩa là loại rắn này có thể ký sinh trong cơ thể họ sao?" Mọi người kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

"Chắc chắn là vậy rồi." Tần Mặc vừa nói vừa nhìn những cái xác kia.

Quần áo họ mặc gần giống với trang phục thời Dân Quốc, chẳng lẽ họ là nhân viên làm việc ở đây lúc đó sao?

"Nhưng mà..." Hạo Thiên Chân ngập ngừng một lát, nhìn những cái xác trước mặt.

Suy nghĩ của cậu ta giống hệt Tần Mặc, nhưng cậu ta không nói thẳng ra.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân: "Điều cậu đang nghĩ không sai đâu." "Vậy chúng ta có thể tra hỏi họ xem ở đây đã xảy ra chuyện gì không?" Khi Bàn Tử nói lời này, Tần Mặc chỉ biết cạn lời đảo mắt trắng.

“Anh đang nghĩ gì vậy?

Họ đã thành ra thế này rồi, làm sao mà tra hỏi được, thôi bỏ đi.” Bàn Tử thở dài một tiếng: “Được rồi.” Vì trong lòng đã rõ nên không cần nói thêm nữa, cứ đối phó với những thứ này trước đã.

Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, một cơn cuồng phong lớn xuất hiện trước mặt.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Cơn lốc xoáy bị Tần Mặc phóng ra.

Rất nhiều xác chết bị lốc xoáy cuốn vào bên trong, nhưng Tần Mặc phát hiện cơn lốc của mình không thể trực tiếp giết chết chúng.

“Xem ra vì số lượng của chúng quá đông nên mới như vậy.” Tần Mặc giải thích cho mọi người, họ gật đầu hiểu ý.

“Vậy giờ phải làm sao?

Chúng ta có đối phó nổi không?” Trong lòng Bàn Tử vẫn có chút lo lắng, lỡ như không cẩn thận mà chết ở đây thì rắc rối to.

Tần Mặc thở dài: “Có tôi ở đây, các anh cứ yên tâm đi, lùi lại phía sau một chút, tôi sẽ chặn chúng lại.” Họ đồng ý: “Đã có Tần Mặc ở đây giúp đỡ, hay là chúng ta tranh thủ tìm xem có lối ra nào không.” Có ý tưởng đó, họ bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Nhưng tìm mãi vẫn không thấy cách nào để thoát ra.

“Đúng là rắc rối.” Tần Mặc nhíu mày, trong mắt lộ vẻ bất lực.

“Dù rắc rối thế nào chúng ta cũng phải đối phó với chúng.

Nếu anh không đủ sức thì cứ bảo tôi bất cứ lúc nào, tôi sẽ giúp anh chặn lại.” Hắc Hạt Tử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc biết Hắc Hạt Tử cũng có thực lực nhất định, anh gật đầu: “Yên tâm đi, chuyện này tôi hiểu mà.

Nếu tôi thật sự không đối phó nổi nhất định sẽ bảo anh ra tay, tôi đâu có ngốc." Hắc Hạt Tử mỉm cười, đúng vậy, anh hiểu thực lực của Tần Mặc.

"Vậy thì tốt." "Đi tìm manh mối trước đi, tuy những thứ này hơi khó đối phó nhưng hiện tại tôi vẫn có thể trụ được." Tần Mặc nhìn Hắc Hạt Tử, anh ta gật đầu.

Anh ta biết Tần Mặc không phải hạng người thích thể hiện, sau đó cùng Hạo Thiên Chân và mọi người đi tìm kiếm.

"Ở đây dường như không có chỗ nào để rời đi." Hạo Thiên Chân bực bội nhíu mày.

Sớm biết vậy đã không kéo mấy người này vào cuộc, dẫn đến tình cảnh như hiện tại.

"Qua bên kia xem thử đi." Bàn Tử chỉ về phía sân khấu cách đó không xa.

Ban đầu vì họ lên sân khấu nên lũ người kia mới tỉnh lại, biết đâu mấu chốt nằm ở đó.

"Đi!" Họ đi về phía đó, quan sát kỹ lưỡng và phát hiện sân khấu này quả thực có điểm không bình thường.

"Chất liệu của sân khấu này trông có vẻ khá đặc biệt." "Đúng vậy." Họ cẩn thận sờ nắn sân khấu, không lâu sau liền thấy trên đó có một cơ quan, ánh mắt mọi người sáng lên.

"Không ngờ lại thực sự có." Bàn Tử quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân: "Cậu có biết gì về cơ quan này không?

Chỗ này có liên quan đến Cửu Môn các cậu, có lẽ cậu đã từng học qua." Hạo Thiên Chân gật đầu: "Tôi quả thực đã từng thấy loại cơ quan này, nhưng lúc đó Tam thúc bảo tôi học thì tôi lại không học." Hạo Thiên Chân dở khóc dở cười.

Sớm biết thế này hồi đó cậu ta nên nghe lời Tam thúc chăm chỉ học hành, đến lúc quan kiện thế này còn có thể bảo mệnh.

Tần Mặc nghe xong nhịn không được cảm thấy buồn cười, anh nhắc nhở: "Không sao, đợi tôi một lát." Nói rồi, Tần Mặc dùng ngưng tụ ra một dấu tay khổng lồ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Dấu tay được Tần Mặc tung ra, va vào lũ quái vật khiến chúng lùi lại vài bước.

"Ngoại trừ Lê Thố ở lại đây, những người khác mau qua bên kia chặn lũ quái vật lại." Hạo Thiên Chân ngẩn người: "Chỉ dựa vào mấy người chúng tôi liệu có ổn không?

Vạn nhất không chặn nổi thì rắc rối lắm." "Yên tâm đi, các anh làm được mà.

Tuy trong cơ thể lũ quái vật đó có rắn nhỏ làm loạn nhưng chúng vẫn giống như xác người bình thường thôi." Mấy người họ thở phào, đồng thanh đáp rồi chạy qua giúp Tần Mặc chặn những cái xác đó.

Còn Tần Mặc thì nhìn chằm chằm vào cơ quan trước mặt.

Lê Thố có chút thắc mắc hỏi: "Anh Tần Mặc, sao anh không để em qua bên đó đối phó với đám xác chết?" Tần Mặc bất lực nhìn Lê Thố đánh giá từ trên xuống dưới: "Cậu cũng không xem lại thực lực của mình đi.

Cậu nghĩ nếu cậu qua đó đối phó với đám xác chết thì có thể sống sót trở về đây không?" Lê Thố ngẩn người, nhíu mày: "Anh Tần Mặc, sao anh có thể coi thường người khác thế?

Tuy thực lực của em đúng là không bằng họ nhưng cũng không đến mức yếu như vậy chứ." "Nếu cậu không tin thì tự mình đi thử xem." Tần Mặc cũng chẳng quan tâm, cậu ta muốn thử thì anh cũng không ngăn cản.

Nhưng làm vậy rất có khả năng sẽ gặp nguy hiểm.

Lê Thố hừ lạnh một tiếng, cậu ta không tin vào tà thuyết, vẫn đi về phía đó định đối phó với đám xác chết.

Nhưng không ngờ khi nắm đấm của cậu ta đánh vào một cái xác, cậu ta phát hiện cơ thể nó vô cùng cứng.

Lê Thố ngẩn người, trợn to mắt, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Sao lại như vậy?" Dù thực lực của cậu ta không bằng đối phương thì cũng không đến mức một chút cũng không làm lay chuyển được chứ.

Ngay khi cái xác định bóp cổ Lê Thố, Hạo Thiên Chân tung một cú đá vào cánh tay nó.

"Cậu cẩn thận một chút, đừng có đứng ngây ra đó nữa, nếu không cậu sẽ mất mạng ở đây đấy.

Mấy người chúng tôi không có thời gian để để mắt tới cậu đâu." Thực lực của họ vẫn kém Tần Mặc một bậc nên không thể lo cho Lê Thố được.

Chương 878

Lê Thố nghe vậy hít sâu một hơi, gật đầu lia lịa.

Cậu ta đã hiểu rồi, những thứ này quả thực không dễ đối phó, tiếp theo phải cẩn thận hơn.

Nếu thật sự không ổn thì chỉ còn cách trốn sau lưng mấy người này thôi.

Sau khi đánh nhau một hồi, Lê Thố nhận ra mình quả thực không ổn, liền quay đầu nhìn về phía Tần Mặc rồi vội vàng chạy tới.

"Anh Tần Mặc, em vẫn nên ở đây với anh thì hơn." Tần Mặc nghe thấy thế liền bật cười, ánh mắt lộ vẻ bất lực: "Sớm biết thế này thì lúc nãy cần gì phải làm vậy, cứ phải lãng phí chút thể lực đó.

Thực ra nếu cậu không qua đó, biết đâu lát nữa lúc chạy trốn, tốc độ của cậu còn nhanh hơn một chút." "Không sao đâu." Lê Thố thở dài, dù sao thì cũng có Tần Mặc ở đây rồi.

Tần Mặc gật đầu, tiếp tục giải mã cơ quan.

Không lâu sau, cơ quan phát ra tiếng "tạch" một cái, một cái cột lập tức trồi lên trước mặt họ.

Cái cột chậm rãi di chuyển, lộ ra một lối vào.

Tần Mặc mỉm cười nhìn Hạo Thiên Chân và mọi người: "Được rồi, các anh mau qua đây." Họ thở phào nhẹ nhõm, đi theo Tần Mặc tiến vào bên dưới.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến một không gian cực lớn.

Nơi này không có gì nhiều, chỉ có một số bức tượng xung quanh, và trước các bức tượng là những họa tiết rất lớn.

“Đây là nơi nào?” Hạo Thiên Chân nhíu mày, cậu ta thực sự chẳng biết gì về nơi này cả.

Tần Mặc cũng quan sát nơi này, dường như không có gì kỳ lạ.

Nhưng vì đây là địa điểm tiếp theo nên có nghĩa là họ phải tìm thấy manh mối ở đây mới có thể tiếp tục tiến lên.

“Đợi đã, không lẽ lát nữa lại đột nhiên xuất hiện những thứ kỳ hình dị dạng chứ?” Lê Thố lo lắng nhìn Tần Mặc.

Nếu đúng như vậy thì cậu ta chẳng muốn ở lại đây chút nào, cảm giác thật sự rất khó chịu.

Tần Mặc bật cười: “Sao thế, chẳng lẽ cậu còn phải lo lắng những chuyện đó à?

Có tôi ở đây rồi, cậu sẽ không gặp chuyện gì đâu.” “Em đương nhiên biết mình sẽ không gặp nguy hiểm tính mạng, chủ yếu là những thứ đó trông tởm quá, lại còn có rắn nhỏ trong người nữa, nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.” “Anh bảo ngộ nhỡ lũ rắn đó chui vào người em, liệu em có biến thành như thế không?” Tần Mặc gật đầu: “Cũng có khả năng đó, nhưng hiện tại mọi chuyện vẫn là ẩn số nên cậu không cần lo lắng.” Tần Mặc quan sát các bức bích họa xung quanh.

“Tôi nghĩ manh mối của chúng ta nằm ở trong những bức bích họa này, chỉ là không biết phải giải mã chúng thế nào thôi.” Tần Mặc xoa cằm, nhìn kỹ các bức bích họa.

Mọi người nhìn nhau rồi cũng tập trung nghiên cứu bích họa.

“Cứ cảm thấy bức bích họa này trông hơi quen mắt.” Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh xoa cằm nói, nhưng trong thời gian ngắn cậu ta lại không nhớ ra đã từng thấy ở đâu.

“Ý gì đây?” Bàn Tử nhíu mày: “Xem ra nhóc cậu giấu tôi biết khá nhiều thứ đấy nhỉ.

Không được, sau này biết gì cũng phải nói cho tôi biết để tôi còn hiểu với." Hạo Thiên Chân bật cười: "Mấy cái cơ quan này nọ, nếu Tam thúc bắt anh học thì anh có chịu học không?

Đừng có nói khoác nữa." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: "Thế thì sao?

Tam thúc cậu bắt cậu học chẳng lẽ không phải vì tốt cho cậu à?

Cậu không được nghĩ như vậy, Tam thúc cậu từ trước đến nay đối xử với cậu rất tốt, giờ còn để cậu làm người tiếp quản nữa." Bàn Tử vừa dứt lời liền nhận ra mình lỡ miệng, vì Hạo Thiên Chân vốn dĩ không muốn làm người lãnh đạo đó.

Gương mặt Hạo Thiên Chân hiện lên một nụ cười khổ.

Lê Thố đứng bên cạnh thấy vậy thì bất lực lắc đầu: "Hai người quan hệ tốt như vậy mà sao lúc nào cũng nói đến đỏ mặt tía tai thế?" "Không có gì." Cả hai đều lắc đầu, rồi tiếp tục nhìn những bức bích họa trước mặt.

Tần Mặc đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lại nhìn chằm chằm Lê Thố: "Cậu qua đây một chút." Lê Thố ngẩn người, không hiểu lắm nhưng vẫn đi tới bên cạnh Tần Mặc.

Không ngờ Tần Mặc định cởi áo cậu ta ra.

Lê Thố vội vàng đưa tay giữ chặt áo, gương mặt còn thoáng hiện vẻ thẹn thùng: "Anh làm cái gì vậy?" Tần Mặc đảo mắt trắng, không lẽ Lê Thố nghĩ anh có ý đồ gì với cậu ta sao?

"Cậu nghĩ bậy bạ gì thế?

Tôi chỉ muốn xem bức hình sau lưng cậu thôi, cứ cảm thấy bức bích họa này có liên quan gì đó đến hình vẽ trên lưng cậu." Lê Thố ho khụ một tiếng, lúc này mới nhận ra là mình hiểu lầm.

Cậu ta gật đầu, để lộ lưng cho Tần Mặc xem.

Tần Mặc quan sát kỹ và phát hiện nó thực sự gần giống với một số chi tiết trong bích họa.

"Chẳng lẽ bí mật nằm ở trên lưng cậu ta sao?" Hắc Hạt Tử đứng bên cạnh xoa cằm hỏi.

Tần Mặc gật đầu: "Có khả năng đó." Đúng lúc này, những bức tượng đột nhiên cử động, chúng lao tới tấn công Tần Mặc.

Tiếng hệ thống lại vang lên nhắc nhở: 【Đinh!

Phát hiện sinh vật mộ huyệt, vui lòng lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Vốn tưởng ở đây không có nguy hiểm gì nữa, giờ xem ra là anh nghĩ nhiều rồi.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, nói với mọi người: "Các anh cứ ở đây là được, không cần quản nhiều đâu." Mọi người gật đầu.

May mà số lượng tượng quanh đây không quá nhiều, Tần Mặc chắc là đối phó được.

Tần Mặc cầm Thần Hoàng Kiếm chém vào một bức tượng, vang lên một tiếng "keng".

Nhưng Tần Mặc phát hiện bức tượng không hề hấn gì, thậm chí trên người nó còn không để lại một vết xước.

Tần Mặc nheo mắt, cảnh báo những người khác: "Không ngờ thứ này lại khó đối phó như vậy." "Đúng vậy." Nhưng họ cũng không còn tâm trí đâu mà nghĩ ngợi lung tung, chỉ chăm chú nhìn Tần Mặc.

Lỡ lát nữa Tần Mặc thực sự không đối phó nổi lũ tượng này thì họ còn phải chạy lại giúp một tay.

Tần Mặc lại ngưng tụ một nguồn năng lượng khổng lồ, một quả cầu cực lớn xuất hiện trước mặt anh.

“U Minh Bạo Liệt!” Quả cầu được Tần Mặc phóng ra, va thẳng vào những bức tượng ở gần anh nhất.

Trên người những bức tượng đó lập tức xuất hiện những vết nứt.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia, Lê Thố nhíu chặt đôi mày, lo lắng nhìn Tần Mặc. "Anh Tần Mặc, em cứ cảm thấy lưng mình dường như có gì đó không ổn." "Cậu đợi một lát." Nói đoạn, Tần Mặc lại ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm khổng lồ, chém thẳng vào một bức tượng. "Vô Song Kiếm Quyết!" Bức tượng đó nổ tung ngay lập tức, phía bên kia Lê Thố cũng ho ra một ngụm máu.

Chương 879

Tần Mặc cau mày, tại sao mình phá vỡ bức tượng này thì Lê Thố lại bị như vậy?

Dù thế nào đi nữa, Lê Thố đã lâm vào tình trạng này, chắc chắn phải qua xem tình hình của cậu ta thế nào.

Tần Mặc đi tới bên cạnh Lê Thố. "Cảm thấy thế nào?" Lê Thố xua xua tay: "Dường như cũng không có gì, chỉ là cảm thấy lưng đặc biệt đau, sau đó liền ho ra ngụm máu này." Suy nghĩ một chút, Tần Mặc đi ra sau lưng Lê Thố, nhìn thấy hình vẽ trên lưng cậu ta, Tần Mặc mỉm cười nói với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử. "Mọi người xem này." Hai người bọn họ nhìn thấy cũng không khỏi kinh ngạc, còn Hắc Hạt Tử ở bên cạnh thì có chút nghi hoặc. "Cái gì đây?" "Là một thuộc hạ trước đây của tôi, thoát ra từ chỗ này, sau đó trên lưng hắn xuất hiện đồ án này." Hạo Thiên Chân giải thích với Hắc Hạt Tử, hắn lập tức hiểu ra và gật đầu. "Hóa ra là như vậy, vậy tiếp theo các anh định thế nào?" "Nếu đồ án đã hiện ra rồi, chắc chắn phải ghi lại nó trước." Nói xong, Tần Mặc lại quay đầu nhìn sang Hạo Thiên Chân.

Việc này giao cho Hạo Thiên Chân là hợp lý nhất.

Hạo Thiên Chân cũng không từ chối, anh đáp một tiếng rồi bắt đầu vẽ lại đồ án này.

Tần Mặc lại quay đầu, quan sát những bức bích họa xung quanh. "Nhưng chỉ một bức đồ án này dường như vẫn chưa đủ." Tần Mặc lắc đầu, sau đó lại nhìn Hạo Thiên Chân. "Đợi một chút, tôi sẽ qua tấn công những bức tượng kia.

Nếu tôi đoán không lầm, sau khi phá hủy những bức tượng đó, các đồ án trên lưng cậu ấy sẽ dần hiện ra." "Đến lúc đó, anh chỉ cần ghi

nhớ những đồ án này là được, hiểu chưa?" Hạo Thiên Chân đương nhiên hiểu ý, anh gật đầu: "Tôi biết rồi, anh mau đi đi, tôi sẽ ở đây ghi chép kỹ đồ án trên lưng cậu ấy, tuyệt đối không để xảy ra sai sót." Tần Mặc đáp một tiếng, không nán lại lâu mà quay người rời đi, tiếp tục quan sát những bức tượng xung quanh.

Vì những bức tượng này có quan hệ mật thiết với manh mối của họ, nên phải nhanh chóng phá hủy chúng. "Nếu các ngươi thật sự bị tôi đập nát hết, thì cũng đừng trách tôi, chỉ trách chính bản thân các ngươi thôi." Sau khi dứt lời, Tần Mặc lại ngưng tụ một nguồn năng lượng khổng lồ. "Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh vung kiếm ra, thanh bảo kiếm chém thẳng vào bức tượng gần nhất.

Trên thân bức tượng lập tức xuất hiện một vết nứt, Tần Mặc lại cầm Thần Hoàng Kiếm đâm tới.

Vết nứt trên người nó càng lúc càng lớn, nhưng bức tượng này lúc này lại lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc trợn trắng mắt, bức tượng này quả nhiên không có não, không ngờ nó còn dám chủ động tấn công mình. "Đã vậy thì đừng trách tôi." Tần Mặc nói xong, trực tiếp tung một cước đá văng bức tượng, bức tượng lùi lại phía sau rồi ngã xuống đất.

Tần Mặc mạnh mẽ chém một nhát vào ngực nó, bức tượng tức khắc nổ tung.

Lê Thố lại thổ huyết thêm lần nữa, Tần Mặc có chút lo lắng lên tiếng: "Nếu cứ tiếp tục thế này, không biết cơ thể cậu có chịu đựng nổi không." Lê Thố xua tay: "Không sao đâu, hơn nữa em cứ cảm thấy dù có ho ra số máu này dường như cũng không ảnh hưởng gì đến cơ thể." Đương nhiên cậu ta không biết dự cảm của mình có đúng không, nhưng cậu ta luôn có trực giác như vậy.

Tần Mặc gật đầu: "Không có việc gì là tốt rồi, vậy tiếp theo tôi không cần quá lo lắng nữa." Ánh mắt Tần Mặc mang theo ý cười, anh không nghĩ nhiều nữa mà chỉ quay đầu nhìn những bức tượng xung quanh. "Vậy tiếp theo tôi sẽ tăng tốc, Hạo Thiên Chân, anh có theo kịp không?" Tần Mặc hỏi một câu, Hạo Thiên Chân tự nhiên không thấy có vấn đề gì lớn.

Huống hồ, Tần Mặc đã xông lên phía trước đối phó tượng đá, họ chỉ cần ở phía sau ghi lại đồ án, có gì mà không theo kịp? "Cứ yên tâm đi." Tần Mặc đáp lại, nhìn quanh một lượt.

Ở đây có tổng cộng bảy bức tượng, anh đã phá hủy hai bức, còn lại năm bức cuối cùng.

Nhưng Tần Mặc phát hiện mỗi khi mình phá hủy một bức tượng, sức mạnh của những bức tượng còn lại dường như sẽ tăng lên một chút. "Chẳng lẽ là vì sức mạnh của hai bức tượng kia đã chuyển sang mấy cái này sao?" Tần Mặc nheo mắt, tất nhiên anh cũng không chắc dự đoán của mình có đúng không, chỉ có thể từ từ thử nghiệm. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc dùng sức mạnh không gian của mình khống chế một bức tượng, bức tượng đó lập tức không thể cử động, sau đó nó dùng tay liên tục đấm vào không gian trước mặt.

Phải nói rằng sức mạnh của bức tượng này khá lớn, nhưng không gian của Tần Mặc đâu có dễ dàng bị phá vỡ như vậy?

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng: "Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ đập mạnh vào người bức tượng.

Cánh tay đang đấm vào không gian của nó trực tiếp gãy lìa.

Chỉ cần phá hủy cánh tay này, việc nó muốn phá vỡ không gian sẽ không còn đơn giản như vậy nữa.

Điều Tần Mặc không ngờ là bức tượng này lại liên tục dùng đầu

để húc vào không gian của anh. "Xem ra ngươi cũng khá thông minh." Tần Mặc gật đầu tán thưởng, nhưng đáng tiếc là chẳng có tác dụng gì mấy.

Anh dùng kiếm trong tay đâm tới, trên thân bức tượng xuất hiện hết vết nứt này đến vết nứt khác, rõ ràng là sắp không trụ nổi nữa. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Rất nhiều đá vụn trên mặt đất bay đến trước mặt Tần Mặc, hình thành một tảng đá khổng lồ.

Tần Mặc đẩy tảng đá ra, nó nhanh chóng va mạnh vào bức tượng.

Một tiếng "ầm" vang lên, bức tượng nổ tung.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra bức tượng này cũng không cứng đến thế.

Phía bên kia Lê Thố lại ho ra máu, đồng thời, trên lưng cậu cũng hiện ra đồ án tương ứng.

Tần Mặc nhìn sang mấy bức tượng còn lại.

Hiện giờ ưu tiên hàng đầu là phải phá hủy nốt chúng.

Thấy hai bức tượng đứng khá gần nhau, anh lập tức dùng băng tinh nhốt chúng lại. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Hai bức tượng vội vàng húc vào lớp băng tinh của Tần Mặc, chúng đã thấy kết cục của đồng bọn nên chắc chắn không muốn bị Tần Mặc đánh nát.

Tần Mặc cười lạnh, không ngờ chúng cũng khá khôn ngoan. "Ngưng Băng Quyết!" Một khối băng khổng lồ lao thẳng về phía chúng, sương giá phủ đầy lên hai bức tượng, đồng thời chúng cũng bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ, màu sắc trên bề mặt da trở nên đậm hơn.

Khi khối băng của Tần Mặc va vào, ngực của hai bức tượng xuất hiện một lỗ thủng lớn.

Để ngăn không cho Tần Mặc tiếp tục tấn công, chúng chỉ biết điên

cuồng húc vào băng tinh.

Nhưng khi kết giới của Tần Mặc nổ tung, những vết nứt trên người chúng cũng càng lúc càng rộng.

Hắc Hạt Tử do dự một chút, nhìn ba người bên cạnh: "Tôi đi giúp họ một tay, mọi người cứ ở đây là được." Lê Thố gật đầu, cậu biết thực lực của Tần Mặc và Hắc Hạt Tử, hai người này mạnh như vậy thì cậu không cần phải qua góp vui làm gì.

Hắc Hạt Tử đi tới bên cạnh Tần Mặc, khẽ gật đầu.

Chương 880

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nhìn chằm chằm vào hai bức tượng trước mặt. "Thân thể chúng khá cứng đấy, anh cẩn thận một chút." Hắc Hạt Tử cười rộ lên: "Yên tâm, tôi biết mà." Sau đó Hắc Hạt Tử cùng Tần Mặc đối phó hai bức tượng, không lâu sau, một bức tượng đã bị Hắc Hạt Tử đá văng trúng bức tượng còn lại.

Hai bức tượng va mạnh vào nhau, vết nứt xuất hiện chằng chịt. "Xem ra không lâu nữa hai bức tượng này cũng tiêu đời thôi." Tần Mặc nhìn sang Hạo Thiên Chân. "Để đề phòng Hạo Thiên Chân không kịp vẽ lại hình vẽ, hai chúng ta giải quyết từng cái một đi." Sau khi dứt lời, Tần Mặc nhắm vào một cái, ngưng tụ ra một lưỡi đao gió khổng lồ. "Cuồng Phong Nhận!" Khi lưỡi đao gió va vào, bức tượng đó không kịp phản ứng đã nổ tung.

Hạo Thiên Chân tiếp tục vẽ đồ án trên lưng Lê Thố.

Bàn Tử luôn ở bên cạnh Hạo Thiên Chân để tránh anh vẽ sai.

Giải quyết xong bức tượng này, Tần Mặc nhìn hai bức tượng còn khá nguyên vẹn rồi đi tới gần.

Hắc Hạt Tử cũng không nói gì, anh biết Tần Mặc có dự tính riêng.

Hơn nữa, nếu họ phá hủy quá nhanh mà Hạo Thiên Chân chưa kịp ghi lại đồ án trên lưng Lê Thố thì sẽ rất phiền phức.

Sau khi đánh cho cả hai xuất hiện vết nứt, Tần Mặc mới nhìn về phía Hạo Thiên Chân ở cách đó không xa.

Thấy anh đã vẽ xong, Tần Mặc lại đi tới bên cạnh Hắc Hạt Tử. "Anh tránh ra một chút." Hắc Hạt Tử biết thực lực của Tần Mặc rất mạnh, anh làm vậy là để tránh làm mình bị thương, nên Hắc Hạt Tử

bước lùi lại một bước.

Còn Tần Mặc thì ngưng tụ ra một con hổ khổng lồ. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ lao thẳng vào bức tượng, vốn dĩ trên người nó đã có một lỗ thủng lớn và vô số vết nứt, nên sau khi bị con hổ của Tần Mặc va trúng, bức tượng lập tức nổ tung.

Sức mạnh từ vụ nổ tán ra xung quanh.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt hiện lên ý cười nhạt. "Cuối cùng cũng giải quyết xong." Tiếp đó, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào hai cái còn lại. "Bây giờ chỉ còn lại hai ngươi." Nghĩ vậy, Tần Mặc trực tiếp đi tới chỗ chúng, Hắc Hạt Tử cũng nói: "Để tôi giúp anh." Tần Mặc không từ chối, có người giúp đỡ thì tốc độ của họ sẽ nhanh hơn một chút.

Quả nhiên chỉ trong vòng ba phút ngắn ngủi, họ đã giải quyết thêm một bức tượng nữa. "Ưng Kích Trường Không!" Còn lại bức tượng cuối cùng, sau khi luồng năng lượng của Tần Mặc đánh trúng, trên người nó chỉ xuất hiện những vết nứt nhỏ. "Sao tôi cảm thấy bức tượng cuối cùng này thực lực có vẻ khá mạnh?" Hắc Hạt Tử có chút do dự nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Anh nghĩ đúng đấy, chắc là có liên quan đến đặc tính của chúng." Tần Mặc nheo mắt lại.

Ngay từ đầu anh đã cảm nhận được điều đó, chỉ là không nói cho mọi người biết mà thôi.

Bởi vì anh thấy với thực lực của một mình mình đã đủ để đối phó với những bức tượng này, dù Hắc Hạt Tử không qua giúp cũng chẳng sao. "Anh qua bên kia đợi đi, dù sao cũng chỉ còn lại bức tượng cuối cùng này thôi." Tần Mặc nhìn Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Anh tin vào năng lực của Tần Mặc, Tần Mặc đã nói vậy thì anh cứ nghe theo thôi, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Đợi Hắc Hạt Tử đi khỏi, Tần Mặc mới nhìn bức tượng trước mặt. "Tiếp theo là con cuối cùng, sau khi giải quyết xong nó, chúng ta có thể tìm cách rời khỏi đây." Tần Mặc hừ lạnh, rồi chớp mắt đã áp sát bức tượng, đồng thời vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm chém mạnh vào người bức tượng, vai của nó bị Tần Mặc chém đứt một mảng.

Nhưng bức tượng này không vì thế mà bị hỏng hoàn toàn.

Tần Mặc nhướng mày, bức tượng này cũng khá lợi hại đấy.

Lúc này anh không có thời gian để suy nghĩ nhiều, chỉ có thể một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, liên tục đánh vào bức tượng.

Các vết nứt trên tượng ngày càng nhiều, dày đặc như mạng nhện.

Tần Mặc lại tung một cước vào đầu bức tượng, khiến đầu nó bị đá lệch sang một bên, nhưng anh không ngờ đầu nó lại đang từ từ hồi phục.

Tần Mặc nheo mắt, xem ra đứng sau chuyện này chắc chắn có thứ gì đó có khả năng phục hồi cho những quái vật này.

Nếu không, những quái vật họ gặp ở đây không thể đều có khả năng hồi phục mạnh mẽ như vậy.

Tần Mặc hừ lạnh, lại nhìn chằm chằm bức tượng, sau đó thân hình anh biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại đã ở sau lưng nó.

Tần Mặc tung một cước vào đầu bức tượng, khiến nó ngã nhào xuống đất.

Anh thở phào một hơi.

Xem ra bức tượng này cũng chỉ đến thế thôi.

Tần Mặc chậm rãi bước tới chỗ bức tượng.

Nhưng đúng lúc này, bức tượng đột nhiên vỗ mạnh xuống mặt đất, bật dậy lao về phía Tần Mặc.

Chứng kiến cảnh này, Tần Mặc bĩu môi, anh không ngờ đối phương vẫn còn dám chủ động tấn công mình, thật sự là khá to gan, nhưng không sao cả.

Một con hắc long khổng lồ bay ra từ người Tần Mặc, lao thẳng vào bức tượng.

Những chỗ còn nguyên vẹn trên người nó bị va trúng, sau cú va chạm này, giữa đầu và thân của bức tượng lập tức xuất hiện một vết nứt lớn.

Tuy nhiên giữa chúng vẫn còn một số điểm kết nối, nên bức tượng vẫn có thể cử động được.

Tần Mặc nhướng mày: "Đã biến thành thế này rồi mà vẫn còn cố chấp, thật là không dễ dàng gì." Sau khi cười lạnh một tiếng, Tần Mặc áp sát bức tượng, dùng khuỷu tay thúc mạnh vào nó.

Bức tượng liên tục né tránh sang một bên.

Không lâu sau, bức tượng đã ổn định lại thân hình, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Khoảnh khắc tiếp theo, bức tượng đột nhiên xuất hiện sau lưng Tần Mặc, nó tung nắm đấm về phía lưng anh.

Chương 881

Vốn dĩ nó tưởng rằng mình có thể đánh trúng, nhưng Tần Mặc đã cúi người về phía trước.

Sau khi né được cú đánh, Tần Mặc quay đầu nhìn đối phương.

Anh lập tức áp sát, tung một cước giẫm lên người bức tượng.

Lại một luồng năng lượng khổng lồ bay ra từ người Tần Mặc. "Lôi Đình Chi Nộ!" Bức tượng vừa mới đứng dậy liền bị kinh lôi của Tần Mặc đánh trúng, trên người xuất hiện vô số vết nứt.

Tần Mặc lại giáng thêm đạo kinh lôi thứ hai.

Thân thể bức tượng nổ tung hoàn toàn, không còn tồn tại nữa.

Ở cách đó không xa, Lê Thố đột nhiên ngất đi.

Tần Mặc cau mày, vội vàng chạy đến bên cạnh cậu ta.

Có chuyện gì vậy?

Lê Thố chẳng phải nói mình không sao sao?

Tại sao bây giờ đột nhiên lại biến thành thế này?

Lúc này Hạo Thiên Chân vẫn đang vẽ đồ án trên lưng Lê Thố, Tần Mặc do dự một hồi nhưng cũng không ngăn cản, chỉ truyền sức mạnh vào cơ thể Lê Thố.

Rất nhanh sau đó, Lê Thố dần dần tỉnh lại, ánh mắt mang vẻ mịt mờ. "Chuyện gì thế này?" "Cậu vừa mới ngất đi, giờ thấy sao rồi?" Tần Mặc lo lắng quan sát Lê Thố.

Lê Thố hít một hơi thật sâu, cẩn thận cảm nhận tình trạng trong cơ thể mình, rồi lại xua tay. "Em không sao cả." Tần Mặc bấy giờ mới đáp lại một tiếng, không có chuyện gì là tốt rồi.

Lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Tần Mặc. 【Đinh, giết chết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc nhướng mày.

Không ngờ phần thưởng hệ thống cũng khá tốt, anh xem lại trạng thái cơ thể hiện tại của mình.

Họ tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24 tuổi.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn tiệp 1195 (Cực hạn nhân loại: 10), Thể lực 1210 (Cực hạn nhân loại: 10), Sức mạnh 1210 (Cực hạn sức mạnh: 10), Tinh thần 1220 (Cực hạn nhân loại: 10).

Cũng không biết với năng lực hiện tại của mình, muốn đối phó với con quái vật bên ngoài kia liệu có ổn không?

Tần Mặc lắc đầu, hất bỏ suy nghĩ đó.

Dù sao cũng đã vào đến đây rồi, trước tiên cứ tìm cách thoát ra ngoài đã.

Nghĩ vậy, Tần Mặc nhìn mấy người trước mặt. "Đồ án vẽ đến đâu rồi?" Hạo Thiên Chân vội vàng đưa bản vẽ trong tay cho Tần Mặc.

Anh nhìn qua rồi gật đầu tán thành. "Cũng khá ổn, không còn vấn đề gì nữa.

Chúng ta hãy dựa theo đồ án này để xử lý những bức bích họa xung quanh xem có manh mối gì không?" Mấy người bọn họ đều vui mừng đáp lời.

Sau đó, họ tiến về phía những bức bích họa, nhưng lúc này tiếng của hệ thống lại vang lên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức giết chết.】 Tần Mặc nheo mắt, chẳng lẽ ở đây lại sắp xuất hiện thứ gì sao?

Chưa kịp để Tần Mặc cảnh báo những người bên cạnh, xung quanh đã vang lên những tiếng "tê tê".

Tần Mặc lập tức hiểu ra. "Nếu tôi đoán không lầm, việc chúng ta phá vỡ những bức tượng đã thu hút đàn rắn này tới, hoặc là do chúng ta đã phá hỏng cơ quan ở đây." Sắc mặt của mấy người đều biến đổi.

Nhìn đàn Hắc Mao Xà dày đặc trên mặt đất, ai nấy đều cảm thấy rùng mình. "Giờ phải làm sao đây?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc hít sâu một hơi: "Không còn cách nào khác, chỉ có thể nhanh chóng mở lối thoát ở không gian xung quanh này ra, nếu không chúng ta e rằng sẽ phải bỏ mạng tại đây." Số lượng Hắc Mao Xà xung

quanh thật sự quá nhiều.

Hạo Thiên Chân nghiến răng gật đầu, bây giờ e rằng chỉ có thể làm như vậy. "Nhanh lên, tôi sẽ hộ tống mọi người qua bên kia." Tần Mặc chỉ tay về phía bức bích họa gần nhất, sau đó anh ngưng tụ sức mạnh tấn công đàn Hắc Mao Xà xung quanh. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Đàn Hắc Mao Xà lập tức bị Tần Mặc đánh lui, con hỏa long xung quanh cũng liên tục di chuyển, giúp nhóm Tần Mặc có thể áp sát mục tiêu.

Nhưng khi họ sắp đến được bức bích họa, đàn Hắc Mao Xà xung quanh như điên cuồng lao về phía họ bất chấp tính mạng. "Cảm giác như những thứ này hiểu chúng ta đang muốn làm gì, nên chúng mới điên cuồng như vậy." Hắc Hạt Tử đứng cạnh nhìn Tần Mặc, đưa ra suy nghĩ của mình.

Tần Mặc gật đầu đồng ý. "Chắc chắn là vậy, nếu không chúng sẽ không như thế này." Tần Mặc thở dài, nói với Hạo Thiên Chân. "Anh nhanh tay lên, tôi sẽ cố gắng chặn đàn rắn này." "Tôi cùng đi với anh." Hắc Hạt Tử bước tới cạnh Tần Mặc, đồng thời lấy vũ khí ra liên tục tấn công đàn rắn xung quanh.

Không lâu sau, Hạo Thiên Chân đã hoàn thành đồ án trên bức bích họa.

Mắt anh hiện lên ý cười, nhìn Tần Mặc. "Được rồi, ở đây có tổng cộng bảy bức tường, chắc là tương ứng với bảy bức đồ án này.

Vì vậy tiếp theo chúng ta phải đi đến sáu bức tường còn lại.

Chương 882

Hai anh có trụ vững được không?" Hạo Thiên Chân lo lắng nhìn Tần Mặc và Hắc Hạt Tử.

Hai người họ vừa mới chiến đấu chưa được bao lâu, giờ lại bảo họ hộ tống mình qua bên kia liệu có hơi quá đáng không?

Tần Mặc hít sâu một hơi: "Cứ yên tâm đi, không thành vấn đề, chúng ta tiếp tục đi về phía trước là được." Nói rồi, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn cuồng phong khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, nó dần hình thành một cơn lốc xoáy, cuốn phăng đàn rắn nhỏ vào bên trong.

Có cơn lốc xoáy này mở đường, tốc độ của họ khá nhanh. "May mà mấy anh em mình đều nhanh trí, nếu không e rằng đã bị kẹt ở chỗ đó rồi." Bàn Tử nói xong liền cười hắc hắc.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Lê Thố không nhịn được bĩu môi. "Anh Bàn, em thật tò mò làm sao anh có thể làm được thế?

Xung quanh nguy hiểm như vậy mà anh vẫn cứ vui vẻ hớn hở được?" "Bàn Tử vốn là người như thế mà." Tần Mặc cười rộ lên, liếc nhìn Bàn Tử một cái. "Chỗ này của chúng ta đã có quá nhiều nguy hiểm rồi, nếu còn không lạc quan một chút, suốt ngày mặt ủ mày trau thì có khi còn chẳng qua nổi đâu.

Thế nên làm người thì phải giống như tôi đây này, biết chưa nhóc?" Bàn Tử nói xong còn vỗ vỗ vai Lê Thố.

Lê Thố thở dài gật đầu, mặc kệ Bàn Tử nói đúng hay sai, ít nhất họ thật sự cần dùng thái độ lạc quan để đối mặt với tất cả. "Có lẽ chúng ta lạc quan một chút thì mới thực sự thoát được ra khỏi đây." Lê Thố tự an ủi mình, Hạo Thiên Chân đứng cạnh liền nói với cậu:

"Thực ra cậu không cần phải nghĩ ngợi nhiều, có Tần Mặc ở đây, chúng ta nhất định sẽ không sao đâu.

Cậu phải tin vào thực lực của Tần Mặc, cả quãng đường đi tới đây chẳng lẽ cậu không thấy anh ấy đối phó quái vật thế nào sao?" "Em đương nhiên biết, chỉ là chỗ này thực sự quá nguy hiểm nên trong lòng mới lo lắng thôi." Lê Thố cúi đầu nói.

Nghĩ đến con quái vật bên ngoài kia, lòng Lê Thố càng thêm lo sợ.

Con quái vật đó có bao nhiêu là chân, ngay cả Tần Mặc cũng chẳng phải đối thủ của nó.

Hơn nữa, Tần Mặc còn nói nó có khả năng tái sinh mạnh mẽ như thế, làm sao họ có thể thoát ra được chứ? "Lát nữa chúng ta rời khỏi mộ huyệt này, liệu có phải đối phó với con quái vật bên ngoài kia không?" Lê Thố nghiêng đầu nhìn Tần Mặc.

Anh im lặng một lúc rồi gật đầu. "Có khả năng đó, nhưng đến lúc đó, thực lực của nó chưa chắc đã mạnh như bây giờ." Dù đối phương có thực sự lợi hại thì thực lực của Tần Mặc trong mộ huyệt này cũng đã được nâng cao nhất định, anh tin rằng mình có thể giải quyết được. "Cậu đừng lo lắng, cứ sống tốt là được.

Hãy lạc quan như Bàn Tử ấy, cậu đã đi theo chúng tôi đến đây thì tôi sẽ đảm bảo tính mạng cho cậu." Tần Mặc vỗ vai Lê Thố, cậu gượng cười gật đầu. "Em biết rồi." Lê Thố không nói thêm gì nữa, chỉ ngoan ngoãn theo sát bên cạnh Tần Mặc.

Không lâu sau, họ cùng nhau đi đến bức bích họa tiếp theo.

Trong lúc Hạo Thiên Chân xử lý bức bích họa, Bàn Tử cũng gia nhập trận chiến.

Lê Thố do dự một lúc rồi lên tiếng: "Em có thể giúp gì cho mọi người không?" "Cậu chẳng làm được gì đâu, cứ ngoan ngoãn đứng đó

mà đợi đi." Tần Mặc vừa vung kiếm vừa quay đầu liếc nhìn Lê Thố một cái.

Lê Thố gật đầu, cậu cũng biết mình là kẻ vô dụng, đã vậy thì đừng có xông pha làm gì cho mệt.

Lê Thố đứng yên tại chỗ, còn Tần Mặc, Hắc Hạt Tử và Bàn Tử thì liên tục tiêu diệt đàn rắn xung quanh. "May mà đàn rắn này năng lực không mạnh lắm, kém xa mấy con chúng ta gặp lúc trước." Bàn Tử bĩu môi, anh mắt lộ vẻ khinh thường.

Nghe vậy, Tần Mặc cười bảo: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều, dù sao bây giờ chúng ta vẫn đang bình an vô sự." "Đúng thế." Bàn Tử đáp lời, tiếp tục đối phó đàn rắn nhỏ, đồng thời quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân ở sau lưng. "Hạo Thiên Chân, cậu nhanh tay lên chút được không?

Anh em chúng tôi đang đợi cậu đây này." Hạo Thiên Chân có chút bất lực: "Đồ án này thực sự quá phức tạp, tôi không dám làm sai một chút nào, sợ lại kích hoạt cơ quan khác ở đây, thế nên mọi người chịu khó thêm chút nữa đi." Tần Mặc gật đầu: "Không sao, anh đừng nghe Bàn Tử, cậu ta chẳng qua là chính mình không làm được nên mới nói thế.

Vả lại Bàn Tử à, anh cũng xem lại thể hình của mình đi, anh nên rèn luyện nhiều vào.

Thế này đi, lát nữa khi tôi tham gia chiến đấu, anh ở bên cạnh hỗ trợ tôi, anh thấy thế nào?" Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Tần Mặc với vẻ không thể tin nổi: "Tần Mặc, anh không đùa tôi đấy chứ?

Anh nghĩ với năng lực của tôi mà tham gia nổi trận chiến cấp độ đó sao?

Anh muốn tôi chết thì cứ nói thẳng, không cần phải dùng thủ đoạn

này đâu." Tần Mặc bật cười, Bàn Tử nói chuyện thật là vui nhộn. "Được rồi, tôi chỉ đùa với anh chút thôi, không có ý gì khác đâu, đừng nghĩ nhiều." Tần Mặc vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử hừ lạnh: "Anh chỉ giỏi đem tôi ra làm trò đùa thôi, tôi là quả cầu niềm vui của anh đấy à?" Tần Mặc xua tay: "Anh đừng nói thế, anh chưa đủ tư cách làm quả cầu niềm vui của tôi đâu." Bàn Tử có chút giận dỗi bĩu môi, nhưng cũng không tranh cãi thêm.

Anh phải giữ sức, Tần Mặc đối phó đàn rắn thì dễ, chứ anh vung tay một lúc cũng thấy mỏi nhừ rồi.

Thực lực của anh không thể so với Tần Mặc, ngộ nhỡ lát nữa mệt quá mà nằm vật ra thì chẳng phải để mấy người này cười cho thối mũi à?

Rất nhanh, Hạo Thiên Chân đã xử lý xong bức bích họa này, anh thở phào nhìn Tần Mặc. "Được rồi." Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía một bức bích họa khác ở khá gần đó. "Vậy tiếp theo tôi vẫn đi đầu, mọi người cứ bám sát sau lưng tôi, rõ chưa?" Mọi người đều gật đầu.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Tần Mặc luôn ở phía trước yểm hộ cho những người phía sau.

Mọi người cũng đều đặc biệt cẩn thận, dù có Tần Mặc chắn ở phía trước nhưng họ vẫn luôn chú ý đến tình hình xung quanh.

Làm vậy có thể ngăn chặn lũ rắn nhỏ tập kích.

Những con rắn này nhìn là biết có chứa kịch độc, vạn nhất họ thật sự bị thương thì Tần Mặc lại gặp khó khăn.

Rất nhanh, họ đã đến chỗ bức bích họa thứ ba.

Cánh tay của Bàn Tử đã bắt đầu mỏi nhừ, anh nhíu mày nhìn Hạo Thiên Chân. "Tốc độ có thể nhanh hơn chút không?

Tôi thật sự chịu hết nổi rồi." Hạo Thiên Chân thở dài một tiếng: "Tôi đã cố gia tăng tốc độ rồi, vả lại việc này cũng chẳng dễ dàng gì, anh đừng có gây áp lực cho tôi mãi thế.

Anh càng làm vậy tôi càng căng thẳng, càng khó làm tốt được." "Được rồi được rồi, tôi không thúc giục cậu nữa." Tần Mặc thấy Bàn Tử như vậy, trong mắt hiện lên một tia cười ý: "Được rồi, anh không cần ở phía trước giúp đỡ nữa, ra phía sau ở cùng với Lê Thố đi." "Không được, nếu tôi thật sự ở cùng một chỗ với Lê Thố, chẳng phải tương đương với kẻ ăn hại sao?" Bàn Tử lườm một cái.

Lê Thố ở phía sau nghe thấy lời này, đột nhiên cảm thấy mình bị châm chọc, cậu đưa tay sờ sờ mũi: "Lời này có ý là cháu luôn đứng ở đây mà chẳng làm được việc gì sao?" Chủ yếu là do thực lực của cậu quá yếu, cậu cũng muốn qua giúp một tay nhưng lực bất tòng tâm!

Chương 883

Tần Mặc bật cười: "Không sao đâu, cậu đừng nghe Bàn Tử nói bậy, tính cách anh ấy luôn là như thế." Lê Thố đáp lại một tiếng: "Không có gì đâu ạ, trong lòng cháu không chấp nhặt với Bàn Gia nhiều thế đâu, vả lại suốt dọc đường này Bàn Gia cũng chiếu cố cháu rất nhiều, cháu luôn ghi tạc trong lòng." Bàn Tử đột nhiên cảm thấy mình hơi sai sai, Lê Thố tôn trọng mình như vậy mà mình lại nói những lời đó để xỉa xói cậu ta.

Đúng lúc này, một con rắn đột nhiên lao tới cắn Bàn Tử, Bàn Tử suýt nữa không phản ứng kịp, may mà Tần Mặc ở gần đó đã chém con rắn thành hai đoạn. "Được rồi, anh mau qua kia đi." Tần Mặc lại liếc nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử hơi ngượng ngùng, anh cũng biết lần này mình thật sự đã gây thêm phiền phức cho Tần Mặc. "Vậy cũng được." Sau đó, Bàn Tử đi về phía bên kia, đến nơi, anh nhìn Lê Thố bên cạnh: "Xong rồi, giờ cả hai chúng ta đều là phế vật." Lê Thố bật cười, nhưng cũng không nói gì, chỉ tiếp tục quan sát bóng dáng của Tần Mặc và Hắc Hạt Tử. "Hai người vất vả rồi." Tần Mặc và Hắc Hạt Tử nhìn nhau một cái, nhưng cả hai đều không nói lời nào, chỉ tiếp tục đối phó với lũ rắn nhỏ xung quanh.

Không lâu sau, bức bích họa chính diện cũng đã được xử lý xong, nhưng đúng lúc này đột nhiên lại xảy ra biến cố. "Xong đời rồi, sao trên những bức bích họa này cũng bắt đầu xuất hiện rắn nhỏ thế kia?" Hạo Thiên Chân trợn to mắt, anh quay đầu lại nhìn Tần Mặc bên cạnh, sắc mặt Tần Mặc cũng trở nên khó coi. "Xem ra nơi này không đơn giản như chúng ta tưởng tượng." Nói xong, Tần Mặc hít sâu một hơi, sắc mặt dị thường khó coi, sau đó anh lại nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử ở phía bên kia: "Anh qua bên cạnh Hạo Thiên Chân giúp cậu

ấy đối phó với lũ rắn nhỏ đó, ngăn không cho chúng cắn trúng cậu ấy, nếu không sẽ chẳng còn ai khôi phục bích họa được nữa.

Tôi sẽ ở đây." Hắc Hạt Tử đáp lại một tiếng.

Trong số những người này, chỉ có anh và Tần Mặc là có thực lực cường hãn một chút, nếu anh không giúp Tần Mặc, e là Tần Mặc nhất định sẽ luống cuống tay chân.

Sau khi Hắc Hạt Tử qua bên đó, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm lũ rắn nhỏ trước mặt, lạnh lùng hừ một tiếng: "Đây là các ngươi tự tìm cái chết." Dứt lời, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy hắc khí không ngừng cuộn trào trên người anh, không lâu sau, luồng khí tức này đột nhiên phát tán ra ngoài, lũ rắn nhỏ kia đều run rẩy cả lên. "Đây là chuyện gì thế?" Lê Thố có chút hiếu kỳ nhìn Bàn Tử bên cạnh, Bàn Tử suy nghĩ một chút rồi giải thích cho cậu: "Tần Mặc luôn sở hữu năng lực đặc thù, đặc biệt là đối với những thứ trong mộ huyệt, chúng đều rất sợ khí tức trên người cậu ấy, nguyên nhân cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm." Bàn Tử thật sự không biết, Tần Mặc cũng chưa bao giờ nói với anh rằng mình đã kích hoạt Hắc Long Huyết Mạch.

Tần Mặc cảm thấy những chuyện này tốt nhất chỉ một mình mình biết là được, càng nhiều người biết thì đối với anh càng không tốt.

Ngay cả Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng không hiểu rõ những điều này. "Cậu có thể hiểu là khí tức của Tần Mặc đã áp chế lũ rắn nhỏ này, nên chúng mới run rẩy như vậy." "Hóa ra là như thế." Lê Thố gật đầu, cậu lại đặt tầm mắt lên người Tần Mặc, trong ánh mắt mang theo một tia sùng bái: "Cháu thấy anh Tần Mặc thật sự ngày càng lợi hại, thật ngưỡng mộ người như vậy." Bàn Tử bên cạnh bật cười: "Thôi đi ông tướng, đừng có nghĩ nhiều quá, cậu quản người khác làm gì?

Tự bảo vệ tốt bản thân là được rồi, có thể tiếp tục sống sót đã là

không dễ dàng gì rồi." "Được rồi được rồi, cháu biết rồi." Lê Thố lườm một cái, cậu phát hiện Bàn Tử thật sự rất thích vùi dập mình, nhưng không sao, mọi người đều là đồng đội, cậu không nghĩ ngợi nhiều.

Tiếp theo, họ cùng nhau tiến đến bức bích họa thứ tư. "Bích họa bên kia vậy mà cũng bắt đầu xuất hiện rắn nhỏ, nếu lúc tôi đang khôi phục bích họa mà chúng đột nhiên lao ra cắn một phát thì chẳng phải tôi xong đời rồi sao?" Hắc Hạt Tử suy nghĩ một chút, lại nhìn Tần Mặc phía sau: "Hay là cậu qua bên tôi đi, tôi thấy khí tức của cậu chắc là có thể trấn áp được lũ rắn đó, khiến chúng không dám cắn Hạo Thiên Chân." Suy xét một chút, Tần Mặc gật đầu, có lẽ lời Hắc Hạt Tử nói cũng rất đúng, nếu anh đã nói vậy thì mình qua đó thôi.

Tần Mặc đi tới bên cạnh Hạo Thiên Chân, nhìn anh nói: "Cậu chỉ cần khôi phục bích họa là được, cứ yên tâm đi, lũ rắn này tuyệt đối không dám chui ra cắn cậu đâu." Hạo Thiên Chân thở phào một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy thì anh nhất định tin tưởng. "Có phải do chúng ta nán lại đây quá lâu không?

Cho nên trong bích họa mới xuất hiện lũ rắn này." Bàn Tử hiếu kỳ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc xua tay: "Chắc không phải vậy đâu, e là nơi này vốn dĩ đã có nhiều nguy hiểm như thế, chỉ là chúng ta chưa gặp phải thôi.

Được rồi, anh cũng đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện này không liên quan gì đến anh cả, chẳng phải anh vẫn bình an vô sự đó sao?" Bàn Tử cười hắc hắc: "Chẳng phải là vì có cậu và Hắc Hạt Tử ở đây sao?

Nếu không tôi chắc chắn là không chịu nổi rồi." Tần Mặc cũng không nói gì thêm, chỉ toàn thần quán chú nhìn chằm chằm bức bích họa trước mặt.

Đồng thời, Tần Mặc không ngừng dung nhập năng lượng của

mình, đánh lui toàn bộ lũ rắn nhỏ phía sau bích họa.

Khi Tần Mặc truyền Hắc Long Huyết Mạch vào trong bích họa, anh có thể cảm nhận được sức mạnh bên trong.

Do đó, lũ rắn nhỏ này căn bản không thể làm tổn thương Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cũng dành cho Tần Mặc sự tín nhiệm tuyệt đối, vì vậy khi xử lý bích họa, anh cũng không nói gì, chỉ mím chặt môi, nhanh chóng hoàn thành công việc.

Không lâu sau, bức bích họa này cũng đã hoàn thiện. "Tôi cảm giác lũ rắn xung quanh dường như ngày càng nhiều thế?

Đòn tấn công của chúng ta hình như chẳng có tác dụng gì cả." Bàn Tử nhíu mày nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nheo mắt: "Nếu tôi đoán không lầm, chúng ta càng tấn công lũ rắn này, và bích họa càng được hoàn thiện thì rắn nhỏ xung quanh sẽ xuất hiện càng nhiều." Nghe thấy lời này, mọi người đều trầm mặc gật đầu, có lẽ thật sự là như thế, nhưng tình hình càng như vậy thì đối với họ lại càng nguy cấp. "Bây giờ chúng ta phải gia tăng tốc độ." Tần Mặc nói rồi lại quay đầu, chú thị những người ở phía bên kia.

Họ đều gật đầu. "Tôi và Lê Thố chắc chắn là không giúp được gì cho mọi người, chỉ có thể cố gắng tự lo cho bản thân, tránh gây thêm phiền phức." Đây đã là giới hạn lớn nhất mà họ có thể làm được, còn những việc khác, e là họ lực bất tòng tâm.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười, tùy ý đáp lại một tiếng: "Không sao đâu, hai người cứ làm việc của mình, cho dù hai người chỉ đứng đó, chúng tôi cũng sẽ không nói gì." Tiếp đó, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh, một nguồn năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt anh. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số kiếm ảnh chém lên lũ rắn nhỏ xung quanh, máu của chúng chảy lênh láng trên mặt đất, trong

không khí cũng nồng nặc mùi máu tanh. "Mùi máu tanh ở đây ngày càng nồng, tuy nói độc tố trên người chúng rất mạnh nhưng cũng may là trong máu không có độc, nếu không chúng ta còn phiền phức hơn nữa." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc không nói nhiều, chỉ dẫn họ tiếp tục di chuyển về phía bên kia.

Rất nhanh, họ đã đến chỗ bức bích họa thứ ba tính từ dưới lên. "Chỉ cần làm xong bức này là chỉ còn lại hai chỗ nữa thôi." Mấy người họ đều vui mừng hẳn lên, nhưng thể lực của Hắc Hạt Tử đã bắt đầu không chống đỡ nổi, chân mày anh nhíu chặt lại nhưng anh không nói lời nào.

Dù thế nào đi nữa, anh cũng phải tiếp tục trụ lại đây, nếu không mấy người họ rất có thể sẽ gặp vấn đề.

Bàn Tử thấy trạng thái của Hắc Hạt Tử có chút không ổn, vội vàng đi tới bên cạnh anh: "Để tôi giúp anh." Như vậy ít nhất cũng có thể giúp Hắc Hạt Tử giảm bớt gánh nặng.

Hắc Hạt Tử nhìn Bàn Tử một cái rồi gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đối với thực lực của Bàn Tử, Hắc Hạt Tử cũng hiểu rõ, anh cảm thấy Bàn Tử chắc chắn có thể làm được.

Không lâu sau, hai người bọn họ đã đánh lui được toàn bộ lũ rắn nhỏ xung quanh.

Thế nhưng lũ rắn này vẫn không ngừng bò về phía bên này.

Bàn Tử bĩu môi, rút ra một con dao găm, không ngừng vung vẩy để tấn công lũ rắn.

Tần Mặc cũng thấy tình hình của hai người họ không ổn, suy nghĩ một chút, anh lên tiếng bảo Hắc Hạt Tử: "Hay là anh cứ nghỉ ngơi một lát đi, một mình tôi cũng có thể lo liệu được cả phía trước và phía

sau." "Không được, làm vậy thật sự là quá phiền cho cậu, vả lại ngộ nhỡ cậu sơ ý một cái, nói không chừng những người này sẽ bị thương mất." Hắc Hạt Tử xua tay, anh chắc chắn không muốn làm vậy. "Thật sự không sao đâu." Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh ngưng tụ sức mạnh, không gian xung quanh ngay lập tức bị anh khống chế. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Lũ rắn nhỏ không tài nào tiến lại gần họ được nữa, Hắc Hạt Tử có chút kinh ngạc, anh giơ ngón tay cái về phía Tần Mặc.

Anh vốn biết thực lực của Tần Mặc rất mạnh, nhưng không ngờ lại lợi hại đến mức này, mà Tần Mặc đã chặn được lũ rắn thì anh cũng không cần ở đây trụ nữa. "Tôi nghỉ một lát đây, cậu ở chỗ kết giới này trông chừng, đừng để chúng xông vào." Hắc Hạt Tử nhìn Bàn Tử, Bàn Tử đáp lại một tiếng, điểm này anh tự nhiên hiểu rõ.

Bàn Tử tiến lên phía trước hai bước, cẩn thận quan sát lũ rắn.

Tần Mặc thở phào một tiếng, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân, lúc này Hạo Thiên Chân đã hoàn thành bức bích họa được gần hết rồi. "Đợi một lát, bức bích họa này làm xong, mọi người phải cẩn thận một chút, khi chúng ta di chuyển qua phía kia, tôi không thể sử dụng không gian này được." Mọi người hiểu ý của Tần Mặc, đồng thanh đáp lời.

Chương 884

Đợi sau khi bức bích họa hoàn thành, Tần Mặc lại nhắc nhở một câu: "Được rồi, bây giờ không gian này sắp biến mất." Mọi người đều gật đầu, tập trung tinh thần quay đầu lại, quan sát xung quanh để đề phòng lũ rắn nhỏ đột nhiên tập kích.

Khi không gian của Tần Mặc biến mất, lũ rắn nhỏ xung quanh giống như phát điên lao về phía họ.

Tần Mặc, Bàn Tử và Hắc Hạt Tử không ngừng vung vũ khí trong tay để đánh đuổi chúng.

Rất nhanh, họ đã di chuyển đến bức bích họa thứ hai tính từ dưới lên.

Bàn Tử hít một hơi thật sâu không khí trong lành, rồi nhìn Tần Mặc phía sau: "Lũ rắn này sao giống như phát điên mà lao tới thế?" Tần Mặc cười giải thích với Bàn Tử: "Nếu tôi không đoán sai, chúng chắc đã hiểu rõ ý đồ của chúng ta nên mới làm vậy, nếu chúng không ngăn cản chúng ta thì chúng ta sẽ nhanh chóng tiến đến địa điểm tiếp theo." Bàn Tử gật đầu: "Nếu nói vậy thì chúng cũng khá thông minh đấy chứ." "Chắc chắn là thông minh hơn anh rồi." Hạo Thiên Chân lúc đang xử lý bích họa vẫn không nhịn được mà trêu chọc Bàn Tử một câu, Bàn Tử lườm một cái: "Cậu không được nói thế nhé, chỉ số thông minh của Bàn Gia tôi đây hơi bị cao đấy." "Phải phải phải." Hạo Thiên Chân thở dài, không nói thêm nữa mà chỉ chăm chú nhìn vào bức bích họa trước mặt.

Thấy họ đã đến nước này rồi mà vẫn còn tâm trí đứng đó tán gẫu, Lê Thố thở dài một tiếng: "Mọi người thật sự không sợ sao?" Lê Thố nhìn lũ rắn đó mà cảm thấy rợn người.

Vạn nhất lũ rắn kia lại tới tấn công cậu thì chẳng phải đáng sợ lắm sao?

Tần Mặc an ủi Lê Thố: "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu, có tôi ở đây rồi." Lê Thố đáp lại một tiếng.

Bây giờ cậu còn có thể làm gì khác nữa đâu?

Chỉ có thể đặt hết hy vọng lên người Tần Mặc mà thôi.

Tiếp đó, Lê Thố lại quay đầu nhìn xung quanh.

Tuy cậu tin tưởng Tần Mặc nhưng vẫn sợ lũ rắn kia sẽ lao tới tấn công mình.

Mặc dù số lượng rắn nhỏ xung quanh ngày càng nhiều, nhưng không gian của Tần Mặc vẫn có thể trụ vững.

Mãi cho đến khi hoàn thành xong bức bích họa này, Hạo Thiên Chân mới nhìn mấy người bên cạnh: "Bây giờ tính sao?" Anh không có ý tưởng gì, chỉ có thể hỏi ý kiến của nhóm Tần Mặc.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc nhìn xung quanh quan sát kỹ lưỡng, sau đó chỉ tay về phía bức bích họa cuối cùng. "Đi về phía đó đi, tiếp theo tôi sẽ dùng năng lượng của mình để tiếp tục trấn áp chúng, chúng chắc sẽ không dám lại gần đâu, nhưng nếu chúng thật sự lao tới thì chúng ta lại tìm cách đối phó sau." "Tôi không còn mấy sức lực nữa rồi." Hắc Hạt Tử nghiến răng nói, tuy anh không muốn nói điều này với Tần Mặc nhưng anh cũng không thể cứ gồng mình mãi được, vạn nhất xảy ra chuyện thì phải làm sao? "Có tôi đây." Khi nói lời này, Bàn Tử vỗ vỗ vai Hắc Hạt Tử, hiện tại thể lực của anh đã khôi phục gần hết, chắc là có thể giúp được Hắc Hạt Tử. "Vậy được." Tần Mặc chú thị Hạo Thiên Chân: "Tiếp theo cậu bắt đầu từ từ di chuyển về phía đó, mấy người chúng tôi sẽ ở bên cạnh bảo vệ cậu." "Tôi hiểu rồi." Hạo Thiên Chân không nghĩ ngợi nhiều, thay vào đó anh nhìn về phía

không xa, hít một hơi thật sâu, gương mặt hiện rõ vẻ căng thẳng.

Dù thế nào đi nữa, trong khoảng thời gian sắp tới, anh bắt đầu phải cẩn thận dè dặt, nếu không rất có thể sẽ xảy ra chuyện, lúc đó phỏng chừng tất cả mọi người đều sẽ bỏ mạng ở đây.

Sau đó tốc độ di chuyển của họ đặc biệt chậm chạp, vì thế lũ rắn nhỏ xung quanh cũng có thêm nhiều cơ hội.

Có Bàn Tử và Hắc Hạt Tử chặn ở một bên, bên kia lại có Tần Mặc nên lũ rắn này tạm thời chưa thể làm họ bị thương. "Cảm thấy thế nào?

Còn kiên trì được không?" Tần Mặc hỏi Hắc Hạt Tử ở phía bên kia, Hắc Hạt Tử gật đầu: "Yên tâm đi, không thành vấn đề." Tuy nói anh thật sự không còn bao nhiêu sức mạnh, nhưng hiện tại quả thực có Bàn Tử ở đây giúp sức nên anh vẫn có thể chịu đựng được.

Tần Mặc gật đầu, chỉ cần không có chuyện gì là tốt rồi, sau đó anh lại nhìn về phía trước, tập trung tinh thần quan sát.

Tiếp đó, Tần Mặc tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, nhóm của Tần Mặc đã đến được bức bích họa cuối cùng.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhìn mấy người bọn họ: "Được rồi, mấy người có thể nghỉ ngơi ở đây một lát, sức mạnh không gian của tôi tạm thời có thể duy trì được." Họ đồng thanh đáp lại, sau đó ai nấy đều ngồi bệt xuống đất, Bàn Tử thì thở hồng hộc. "Hắc Hạt Tử, anh đúng là vất vả rồi, mới kiên trì có một lúc thôi mà tôi đã thấy không chịu nổi rồi." Chủ yếu là cánh tay quá mỏi, cứ phải liên tục vung dao.

Tuy sức mạnh của lũ rắn đó không đặc biệt lớn nhưng họ vẫn phải đối phó hết sức cẩn thận.

Hắc Hạt Tử cười đùa với Bàn Tử: "Cậu yếu quá đấy, tôi kiên trì lâu như vậy rồi mà cậu mới tí đã không xong." Bàn Tử thở dài:

"Chuyện này cũng chịu thôi, sao có thể trách tôi được chứ?" Vả lại anh cũng đã cố gắng hết sức rồi, đã không làm được thì cũng đành vậy.

Tần Mặc cười nói với hai người họ: "Được rồi, hai người đừng có so đo với nhau nữa, dù sao bây giờ chúng ta vẫn còn tạm thời an toàn." Hai người bọn họ đều đáp lời, câu nói này quả thực không sai, do đó họ không nói thêm gì nữa mà lại nhìn Hạo Thiên Chân: "Thế nào rồi?" "Chỉ còn lại bức bích họa cuối cùng này thôi, hơn nữa các họa tiết trên đây vẫn còn khá rõ ràng, mọi người yên tâm đi, chẳng bao lâu nữa tôi sẽ hoàn thành thôi." Tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, vì anh đã nói vậy thì họ không cần nghĩ ngợi nhiều nữa. "Dù sao sau đó mọi người vẫn phải cẩn thận một chút." Hắc Hạt Tử vẫn dặn dò thêm một câu, anh cảm thấy phía sau dù không có nguy hiểm gì thì cũng tuyệt đối không được lơ là.

Dù sao đây cũng là trong mộ huyệt, bất cứ thứ gì đột nhiên xuất hiện cũng có thể giết chết họ.

Trên mặt mọi người đều hiện lên nụ cười, về điểm này trong lòng họ tự nhiên hiểu rõ. "Chúng tôi biết rồi." Họ không nói thêm gì nữa mà chỉ đứng đó chờ đợi, không bao lâu sau, Hạo Thiên Chân đã khôi phục xong bức bích họa cuối cùng này.

Trong mắt Hạo Thiên Chân lộ ra ý cười nhạt, anh nhìn mọi người: "Xong rồi." Tần Mặc đáp lại một tiếng.

Vì không còn vấn đề gì nữa nên họ có thể chờ đợi kết quả.

Rất nhanh, bên cạnh phát ra một tiếng ầm ầm vang dội, trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhạt, không ngờ lại nhanh đến vậy. "Chúng ta qua đó thôi." Nói rồi, Tần Mặc chỉ tay về phía bức tường không xa, sau đó anh tiên phong đi về phía đó, dọn dẹp bớt chướng ngại trên con đường này. "Vẫn là thế này nhanh hơn!" Bàn Tử ở phía bên kia không

nhịn được mà gật đầu, Tần Mặc đã dọn dẹp xong con đường, tuy lũ rắn kia cũng bò về phía này nhưng tốc độ của chúng không nhanh bằng. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tần Mặc tạo ra thêm một ít băng tinh ở hai bên, lũ rắn phải bò qua đống băng tinh này mới có thể cắn được họ. "Lợi hại thật đấy." Lê Thố thốt lên không kìm được cái gật đầu tán thưởng, Tần Mặc cười nói với họ: "Được rồi, nhanh chân lên nào." Không lâu sau, cả nhóm đã cùng nhau đi đến một không gian đặc biệt rộng lớn.

Nơi này cao tới mấy chục mét, phía trên là một mái vòm tròn.

Còn phía dưới mặt đất thì chẳng có gì cả, đều là những phiến đá lớn lát thành đường. "Đây là nơi nào vậy?" Hạo Thiên Chân có chút nghi hoặc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu, thành thực mà nói về điểm này anh cũng không rõ lắm. "Mặc kệ đi, vì chúng ta không hiểu rõ nơi này lắm nên cứ tiếp tục đi về phía trước xem sao." Tần Mặc mỉm cười, sau đó anh là người đầu tiên đi về phía trước, những người còn lại cũng bám sát theo anh.

Không mất bao lâu, tất cả đã cùng nhau đi đến nơi sâu nhất. "Ở đây có một cỗ quan tài." Hạo Thiên Chân thốt lên đầy kinh ngạc, anh nhìn cỗ quan tài với vẻ không hiểu nổi: "Nơi này vậy mà lại xuất hiện thứ như thế này." Lê Thố cũng kinh thán nhìn cỗ quan tài trước mặt, cậu tò mò không biết bên trong có gì không?

Ngay khi Lê Thố đưa tay định chạm vào cỗ quan tài, Tần Mặc lườm một cái rồi gạt tay cậu ra: "Cậu tuyệt đối đừng có chạm bừa, ngỡ đâu vô tình chạm phải cơ quan gì đó thì phiền phức lắm." Nghe Tần Mặc nói vậy, Lê Thố gãi đầu, nhưng cậu cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể nghe theo lời Tần Mặc: "Dạ vâng, cháu biết rồi." Lê Thố nói xong lại quay đầu nhìn xung quanh, thấy chẳng có gì khác, cậu bèn ngồi phịch xuống đất một cách vô vị. "Có nên mở cỗ quan tài này ra không?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cẩn thận cảm nhận

cỗ quan tài này một chút, sau đó lắc đầu: "Không cần thiết." "Cứ xem thử một chút đi mà." Thực ra Hạo Thiên Chân cũng khá hiếu kỳ về nơi này.

Tần Mặc thở dài, nhìn hai người họ một cái rồi gật đầu: "Được rồi, vì mọi người đều cảm thấy hứng thú với nơi này nên tôi sẽ mở quan tài ra, chúng ta cùng xem thử bên trong có gì." Nói xong, Tần Mặc đi tới bên cạnh cỗ quan tài, rút ra một con dao găm cắm vào khe hở, từ từ bẩy nắp quan tài ra.

Mọi người nhìn thấy thứ bên trong quan tài đều sững sờ. "Chuyện này là thế nào?

Tại sao bên trong lại có một con rắn?" Hắc Hạt Tử nhíu chặt mày, nhìn Tần Mặc và Hạo Thiên Chân đầy khó hiểu, Tần Mặc và Hạo Thiên Chân nhìn nhau rồi cùng lắc đầu.

Chương 885

"Người ở đây đúng là kỳ quái, nuôi nhiều rắn nhỏ ở ngoài đã đành, vậy mà trong quan tài này cũng đặt rắn." Bàn Tử bĩu môi, sau đó anh nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây chắc là do người của Cửu Môn các cậu làm đúng không, rốt cuộc họ làm vậy để làm gì?" "Cái đó chưa chắc đâu, tuy ở đây quả thực có cơ quan của Cửu Môn nhưng có khả năng là do những người trước đó để lại, người Cửu Môn đặt cơ quan ở đây chẳng qua là để ngăn người ngoài vào mà thôi." "Ý cậu là mấy người chúng tôi đều là người ngoài sao?" Bàn Tử lườm một cái, thật không biết Hạo Thiên Chân cả ngày đang nghĩ cái quái gì mà nói chuyện nghe tức mình thế.

Hạo Thiên Chân gãi gãi đầu, anh nhìn Tần Mặc một cái, chắc chắn rằng Tần Mặc không có ý kiến gì khác anh mới thở phào nhẹ nhõm: "Tất nhiên cháu không nghĩ như thế, chỉ là nói sự thật với mọi người thôi.

Nhưng cháu không biết tại sao phía Cửu Môn sau này dường như lại ra lệnh cấm chúng cháu vào đây." "Vậy sao cậu lại tới?" Bàn Tử không hiểu nổi hỏi Hạo Thiên Chân.

Nếu ban đầu không phải Hạo Thiên Chân và Tần Mặc đưa anh đến đây thì anh chắc chắn sẽ không thèm đến cái nơi quỷ quái này. "Cấp dưới của tôi sau khi đến nơi này thì tinh thần trở nên bất thường, sau đó tôi đưa anh ta đến bệnh viện nhưng không ngờ anh ta lại trốn khỏi đó, rồi sau đó để lại đồ án này trên lưng Lê Thố." "Cuối cùng tôi thu thập được rất nhiều thông tin mới biết được vị trí của mộ huyệt này, tôi thấy tò mò về tất cả những chuyện này nên mới đưa mọi người tới." Tần Mặc gật đầu: "Phía sau chuyện này luôn có một bàn tay lớn thúc đẩy, nếu tôi đoán không lầm, e là kẻ đứng sau chính

là Uông gia đó." "Cái nhà họ Uông này rốt cuộc là cái thứ gì vậy?

Từ lúc bắt đầu họ đã cản trở chúng ta vào mộ huyệt, sau đó lại gây ra những chuyện này." Bàn Tử bĩu môi, anh quả thực không có chút thiện cảm nào với người của Uông gia.

Tần Mặc xua tay: "Vậy chúng ta không cần bận tâm nữa, cũng đừng nghĩ nhiều quá." Vả lại bây giờ có nghĩ thế nào đi nữa, ở trong mộ huyệt này họ cũng chẳng làm được gì khác.

Ngoài ra, ngay cả khi họ thực sự nghĩ thông suốt được âm mưu của Uông gia thì cũng chẳng thể hành động ngay được. "Thôi được rồi." Bàn Tử thở dài, anh lại nhìn con rắn trước mặt: "Vậy giờ tính sao?

Chúng ta còn chẳng biết con rắn này là thứ gì, ở đây cũng không có manh mối nào khác." "Cái đó chưa chắc đâu, nơi này rộng thế này, nói không chừng còn có cơ quan khác, chúng ta chi bằng cứ tìm thử xem." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, anh cũng nghĩ như vậy: "Cứ tìm thử xem sao." Nói rồi, Tần Mặc bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Những người khác cũng đi theo Tần Mặc, nhưng họ tìm kiếm hồi lâu vẫn chẳng thấy gì.

Tần Mặc nhíu mày: "Lạ thật." Tần Mặc lắc đầu, sau đó tiếp tục đi quanh quẩn ở đây.

Nơi này quả thực không có cơ quan nào, cũng không có thứ gì khác thường, điều đó có nghĩa là manh mối họ đang tìm có lẽ nằm trong cỗ quan tài kia.

Nhưng một con rắn thì đại diện cho điều gì chứ?

Chưa đợi Tần Mặc nghĩ ngợi thêm, từ phía không xa đã phát ra một tiếng thét thảm thiết của Lê Thố, Tần Mặc lập tức lao đến bên

cạnh cậu. "Có chuyện gì vậy?" "Con rắn đó đột nhiên từ trong quan tài lao ra cắn cháu một cái, nhưng không ngờ tự nó lại chết rồi." Lê Thố chỉ vào con rắn trên mặt đất đầy khó hiểu.

Vậy rốt cuộc con rắn này là thế nào?

Nó đang ở trong quan tài, sao đột nhiên lại tỉnh dậy?

Hơn nữa còn lao tới cắn mình nữa chứ!

Sắc mặt Tần Mặc có chút khó coi, anh nhìn chằm chằm Lê Thố: "Lẽ ra vừa nãy tôi nên quan sát con rắn này trước, nhưng tôi đã sơ ý nên mới khiến cậu bị thương." Lê Thố xua tay: "Không sao đâu ạ, không có gì to tát đâu, cháu chỉ không hiểu thứ này là cái gì thôi?" Tần Mặc không nói gì nhiều, chỉ quan sát kỹ con rắn dưới đất một lần nữa, sau khi cảm nhận một lúc thì nheo mắt lại: "Trên người con rắn này có kịch độc." "Cái gì?!" Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc, anh lại nhìn Lê Thố, ngộ nhỡ Lê Thố có chuyện gì thì biết làm thế nào?

Chính anh là người đưa Lê Thố đến đây, chắc chắn không hy vọng cậu gặp bất trắc gì, nếu không anh nhất định sẽ không tha thứ cho chính mình.

Tần Mặc cũng biết trong lòng Hạo Thiên Chân đang nghĩ gì, anh đứng dậy nhìn xung quanh.

Rất nhanh, Tần Mặc phát hiện ra sau khi con rắn này chết đi, bố cục xung quanh dường như đã thay đổi. "Kỳ lạ." Nói đoạn, Tần Mặc đi về phía bên kia, đến nơi, anh phát hiện ở đây đang có mấy sợi dây leo đặc biệt lớn, nhưng lúc bắt đầu vốn không hề có những thứ này. "Sao vậy?" Bàn Tử đi tới bên cạnh Tần Mặc, chân mày cũng nhíu chặt lại.

Suy xét một chút, Tần Mặc nhìn mấy người Hắc Hạt Tử nói: "Mọi người cứ ở đây chờ, tôi đi một lát rồi quay lại." Hắc Hạt Tử hơi

do dự lên tiếng: "Nhưng hiện tại Lê Thố đã trúng độc rồi, cậu không giúp cậu ta giải độc rồi mới đi sao?" "Độc tố trên người cậu ấy tạm thời tôi chưa có cách giải." Tần Mặc lắc đầu, trong hệ thống quả thực không có loại thuốc giải xà độc này, vì vậy Tần Mặc bắt buộc phải đi tìm.

“Nhưng mấy cậu cứ yên tâm, không bao lâu nữa tôi sẽ tìm được thuốc về, mấy cậu cứ ở đây là được.” Mấy người họ nhìn nhau, đành vậy, Tần Mặc đã nói thế thì họ cũng chỉ đành nghe theo.

“Chúng tôi biết rồi.” Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đặt ánh mắt lên đám dây leo, kéo một sợi dây, rồi men theo đó leo lên.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc đã đến được đỉnh của đám dây leo.

Tần Mặc phát hiện ở đây lại còn đặt một chiếc Quan Quách khác.

Tần Mặc tiến về phía chiếc Quan Quách này, khi anh từ từ mở chiếc Quan Quách ra, giọng nói của Hệ Thống đột nhiên lại nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh!

Phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc nheo mắt, anh sớm đã biết nơi này có điều không ổn.

Nếu đoán không sai, chiếc Quan Quách phía dưới kia hẳn là giả.

Chỉ là không biết nơi này có dược liệu giải loại rắn độc kia không?

Đúng lúc này, từ bên trong đột nhiên nhảy ra một người.

Cũng không biết liệu nó còn có thể được coi là người nữa không, đối phương bò trực tiếp trên mặt đất, hơn nữa tay của nó đã biến dị, giữa các ngón tay lại có màng nối liền.

Không chỉ vậy, toàn thân nó không mặc quần áo, làn da của nó đã biến thành màu nâu, trên đầu trọc lóc, không một sợi tóc.

Đối phương bò trên mặt đất, nó nhìn chằm chằm Tần Mặc với ánh mắt khát máu.

Tần Mặc thấy vậy khẽ hừ lạnh một tiếng, cầm Thần Hoàng Kiếm của mình chỉ vào đối phương.

"Ta hỏi ngươi, con rắn phía dưới kia là chuyện gì?" "Rắn... chúng ta... nghiên cứu." Đối phương từ từ thốt ra mấy chữ này.

Tần Mặc nheo mắt, không ngờ bọn chúng lại nghiên cứu rắn ở đây.

Chẳng lẽ chuyện này lại có liên quan gì đến trường sinh bất lão trước đây sao?

Tần Mặc tạm thời không thể xác định phỏng đoán của mình, chỉ đành hỏi tiếp: "Vậy ta hỏi ngươi, có thuốc giải nọc rắn không?" Con quái vật này từ từ đặt ánh mắt lên chiếc Quan Quách kia, khi Tần Mặc đang nhìn chiếc Quan Quách bên cạnh, nó đột nhiên bật nhảy lao về phía Tần Mặc, may mà Tần Mặc phản ứng khá nhanh.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, ép lùi con quái vật này.

Con quái vật lập tức bò lên một bên vách tường khác.

Tần Mặc phát hiện chân của nó lại có một chức năng hút bám nhất định.

Tần Mặc nheo mắt, sau đó anh cũng mạnh mẽ đạp xuống đất, truy đuổi theo đối phương.

Tần Mặc cũng có những kỹ năng đặc biệt, ví dụ như Phi Yêm Tẩu Bích, nên đối với Tần Mặc điều này không hề khó khăn.

Trong mắt đối phương lóe lên vẻ kinh ngạc, nó không ngờ Tần Mặc lại lợi hại đến thế, sau đó nó tiếp tục bò về phía trước, đồng thời

còn nhảy sang một bên khác, nhưng Tần Mặc vẫn có thể bám sát theo nó.

Thấy con quái vật này vẫn còn muốn rời đi, Tần Mặc lộn một vòng ra phía sau, chặn trước mặt nó, lại giơ thanh kiếm trong tay ra, chỉ vào đối phương.

Chương 886

"Ngươi còn biết những gì?" Con quái vật này cảnh giác nhìn chằm chằm Tần Mặc, nó dường như không muốn nói nhiều với Tần Mặc, chỉ là lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó lại ngưng tụ ra một luồng cuồng phong khổng lồ.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Đối phương trực tiếp bị Tần Mặc cuốn vào trong Cuồng Phong, năng lượng của Cuồng Phong này vẫn khá mạnh, nên chẳng bao lâu sau, trên người con quái vật này đã xuất hiện từng vết thương.

Rất nhiều máu tươi không ngừng chảy ra từ người con quái vật này, nhưng nó cũng không nói gì, ngược lại lại há to miệng, muốn cắn về phía Tần Mặc.

Trên người nó mang rất nhiều độc tố, chỉ cần có thể cắn trúng Tần Mặc, thì dù là Tần Mặc cũng sẽ chết dưới tay nó.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, phóng thích năng lượng trên người mình ra, sức mạnh của Tần Mặc lập tức chấn động xung quanh.

Cảm nhận được áp lực của Hắc Long Huyết Mạch, sắc mặt con quái vật này càng trở nên khó coi hơn, sau đó nó lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc không ngờ nó lại còn dám chủ động tấn công mình, nhưng không sao.

Thân ảnh Tần Mặc lập tức biến mất tại chỗ, khi anh xuất hiện lần nữa thì đã ở bên cạnh con quái vật này.

Tần Mặc một cước đá về phía con quái vật này, con quái vật thì

lộn một vòng sang bên cạnh.

Sau khi ổn định thân hình, con quái vật này lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì bĩu môi, nhưng Tần Mặc cũng không nói gì, ngược lại lại ngưng tụ ra năng lượng khổng lồ.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Một khối đá xuất hiện trước mặt Tần Mặc, khối đá này trông vẫn khá cứng rắn.

Khối đá bị Tần Mặc ném đi, thấy khối đá sắp đập vào người con quái vật, nó đột nhiên bật nhảy, nhảy sang một bên khác, sau khi ổn định thân hình, nó lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

Đã như vậy, vậy thì nó chỉ có thể tìm cách giết chết Tần Mặc thôi.

Nghĩ vậy, nó trực tiếp lao về phía Tần Mặc, đến bên cạnh Tần Mặc, nó muốn tiếp tục tấn công Tần Mặc, nhưng Tần Mặc làm sao có thể cho nó cơ hội này?

Trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười lạnh, sau đó Tần Mặc tiếp tục đối kháng với nó.

Một lát sau, Tần Mặc lại ngưng tụ ra một con Hỏa Long khổng lồ.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Hỏa Long trực tiếp vây quanh con quái vật này, nhốt nó ở giữa.

Con quái vật muốn thoát ra khỏi Hỏa Long này, nhưng lại phát hiện xung quanh luôn bốc cháy ngọn lửa, nó căn bản không thể thoát ra.

Giờ phải làm sao đây?

Con quái vật này lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng nhìn thấy ánh mắt của nó, Tần Mặc mở miệng nói với nó: "Hay là thế này đi, ngươi nói rõ tình hình cụ thể cho ta biết, ta

có thể thả ngươi rời khỏi nơi này, ngươi thấy thế nào?" Nhưng đối phương lại trực tiếp lắc đầu, sau đó nó muốn tiếp tục tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc thở dài một hơi, đã như vậy thì mình cũng không thể nói nhảm với nó nữa.

"Vậy được thôi, đã vậy thì đừng trách ta." Tần Mặc tiếp tục thu hẹp Hỏa Long của mình, đối phương thấy Hỏa Long của Tần Mặc lợi hại đến thế, nó cũng không dám khinh suất, sau đó nó lại thử dùng tay chạm vào cổ họng Tần Mặc, nhưng lại phát hiện tay mình bị bỏng.

Giờ phải làm sao đây?

Con quái vật kia nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc thấy ánh mắt của nó, cười lạnh một tiếng.

Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian với nó, vì vậy lại ngưng tụ ra một lưỡi phong nhận khổng lồ.

"Cuồng Phong Nhận!" Lưỡi phong nhận này bị Tần Mặc ném đi, phong nhận trực tiếp lao về phía đối phương, chẳng bao lâu đã đến trước mặt nó.

Nó dùng sức mạnh của mình đối đầu với phong nhận của Tần Mặc, nhưng sức mạnh của nó rất nhanh đã bị Tần Mặc đánh tan.

Đồng thời, Hỏa Long của Tần Mặc càng lúc càng thu hẹp vào giữa dữ dội hơn, và làn da của nó cũng xuất hiện những vết bỏng diện rộng.

Nhận thức được không thể tiếp tục ở lại đây, nó nghĩ rằng dù thế nào cũng phải cắn răng xông ra khỏi Hỏa Long của Tần Mặc, vì vậy nó lại quay đầu nhìn xung quanh, tìm kiếm điểm đặt chân thích hợp.

Chẳng bao lâu, nó liền nhảy sang một bên khác, nhưng Hỏa Long của Tần Mặc lại bám sát theo nó.

Chẳng bao lâu, Hỏa Long đột nhiên đánh vào lưng nó, trên lưng nó xuất hiện vài vết đen, trong không khí còn thoảng một mùi thịt cháy.

Tần Mặc bĩu môi.

Thành thật mà nói, Tần Mặc cảm thấy những mùi này đúng là rất khó ngửi, nhưng Tần Mặc lại không muốn suy nghĩ nhiều đến vậy.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con quái vật ở không xa, con quái vật kia lúc này cũng quay đầu nhìn Tần Mặc, nó muốn xem không có Hỏa Long kia thì Tần Mặc còn có thể làm được gì?

Nghĩ vậy, nó lại đột nhiên lao về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc sớm đã ngưng tụ xong một luồng năng lượng, đang đợi nó ở đây.

"Ưng Kích Trường Không!" Luồng năng lượng này trực tiếp va chạm vào người con quái vật, con quái vật lập tức bị Tần Mặc đánh lui.

Sau khi ổn định thân hình, nó lại siết chặt nắm đấm nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Đã vậy thì tiểu tử này có thực lực mạnh đến thế, vậy tiếp theo nó nhất định phải tìm cách nắm giữ quyền chủ động.

Nếu ngay cả quyền chủ động cũng không có, e rằng nó cũng chỉ có thể chết oan uổng dưới tay tiểu tử này, nó không muốn để mình rơi vào kết cục như vậy.

Nghĩ vậy, nó lại lao về phía Tần Mặc, đồng thời, nó còn há to miệng, muốn cắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc phát hiện nó lại mọc ra một chiếc răng nanh đặc biệt nhọn, trong mắt Tần Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, anh gật đầu.

"Ngươi quả thực hơi khác thường, ta rất tò mò, bọn chúng đã làm nghiên cứu gì trên người ngươi, khiến ngươi biến thành bộ dạng này,

sau đó lại nhốt ngươi vào trong Quan Quách, chẳng lẽ bọn chúng vẫn luôn chờ xem kết quả cuối cùng sao?" Nhưng xét theo thời gian bình thường mà nói, hiện tại cũng đã qua khoảng 100 năm rồi, đối phương lại phong tỏa nơi này, điều đó có nghĩa là không muốn người khác đến đây mới đúng.

"Chẳng lẽ là do nghiên cứu thất bại nên mới ra nông nỗi này sao?" Tần Mặc vừa nói vừa nhìn chằm chằm con quái vật trước mặt, con quái vật này không muốn nói nhiều với Tần Mặc, nó tiếp tục tấn công Tần Mặc, nhưng tiếc là dù nó tấn công thế nào cũng bị Tần Mặc đánh lui.

Thấy sức mạnh của đối phương đã không còn nhiều nữa, trong mắt Tần Mặc mang theo nụ cười nhạt, vậy tiếp theo anh có thể bắt đầu tấn công rồi.

Thân ảnh Tần Mặc biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa thì đã ở phía sau đối phương, đồng thời Tần Mặc lại ném ra một thanh bảo kiếm khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm khổng lồ này trực tiếp chém về phía con quái vật, trên lưng con quái vật vốn đã có vết cháy xém, nó cảm thấy nếu mình lại bị bảo kiếm của Tần Mặc tấn công trúng, e rằng sẽ chết không có chỗ chôn, vì vậy nó vội vàng lộn một vòng sang bên cạnh, sau khi ổn định thân hình, nó lại quay đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Thực lực của tiểu tử này quả thực có chút cao thâm khó dò, nên tiếp theo nó không thể khinh suất được nữa.

Chỉ thấy con quái vật này đột nhiên vươn móng vuốt ra, lập tức vồ về phía Tần Mặc, Tần Mặc dùng thanh kiếm của mình chặn trước mặt.

Móng vuốt của nó vồ vào thanh kiếm của Tần Mặc, sức mạnh của

hai bên giằng co ở đây.

Tần Mặc thở phào một hơi, sau đó Tần Mặc lại nói với con quái vật này: "Ngươi không phải đối thủ của ta, ta khuyên ngươi một câu, vẫn nên ngoan ngoãn nói cho ta biết đi, nếu không, ngươi cũng chỉ có thể chết ở đây thôi." Tần Mặc là người sẽ không mềm lòng, đặc biệt là đối với những thứ trong Mộ Huyệt.

Chương 887

Đối phương hừ lạnh một tiếng, sau đó nó muốn tiếp tục tấn công Tần Mặc, Tần Mặc lại ngưng tụ ra một ấn ký bàn tay khổng lồ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Ấn ký bàn tay này va chạm vào ngực đối phương, đối phương lại nằm sấp xuống đất.

Tần Mặc bước vài bước về phía nó, phát hiện trên ngực nó lại xuất hiện một vết ấn khổng lồ.

Vết ấn này còn kèm theo một vết thương, máu tươi không ngừng chảy xuống từ người nó.

Tần Mặc phát hiện máu của nó lại có màu xanh.

Vì sao lại là loại máu này?

Có phải vì nó đã bị người ta nghiên cứu rồi không?

Nhưng đã vậy thì thí nghiệm này đã thất bại rồi, vậy tại sao đối phương không trực tiếp giết chết nó?

Ngược lại lại muốn phong tỏa nơi này.

Tần Mặc cảm thấy những bí ẩn này lại càng lúc càng nhiều, hơn nữa anh chẳng hiểu gì về Mộ Huyệt này, đã vậy thì tiếp theo anh nhất định phải cẩn thận hơn nữa.

Nghĩ vậy, anh lại nhìn chằm chằm con quái vật trước mặt.

Con quái vật này lúc này lại bật nhảy lên, nó lại tấn công về phía Tần Mặc, nó cảm thấy chỉ có giết chết Tần Mặc mới có cơ hội tiếp tục sống sót.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc lại một cước đá vào người nó, nó bị Tần Mặc đá trúng, lập tức ngã vật xuống đất, gáy

của nó cũng đập vào tảng đá bên cạnh.

Tần Mặc ngửi thấy một mùi máu tanh, lại đặt ánh mắt lên gáy của nó, phát hiện máu chảy ra từ gáy của nó lại có màu đỏ.

"Vừa có máu màu đỏ, lại có máu màu xanh, ngươi quả thực khiến ta càng lúc càng tò mò." Tần Mặc nhìn chằm chằm con quái vật này, hiện tại Tần Mặc ngược lại không muốn hạ sát thủ với con quái vật này nữa.

Đã vậy thì cứ bắt giữ con quái vật này trước đã, còn về chuyện tiếp theo, cứ đợi sau này rồi nói.

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại đến bên cạnh nó, sau đó Tần Mặc lại ngưng tụ ra một luồng năng lượng khổng lồ.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném quả cầu này đi.

Hiện tại Tần Mặc đã khống chế sức mạnh của mình, nên con quái vật này phát hiện những kỹ năng của Tần Mặc lại không thể làm bị thương nó.

Trong mắt con quái vật lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng nó cũng hiểu rằng Tần Mặc không muốn dễ dàng bỏ qua cho nó, nó hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói với Tần Mặc: "Ta biết.

Ngươi muốn bắt ta.

Sau đó nghiên cứu tình trạng trên người ta.

Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi toại nguyện." Nói rồi, nó liền mạnh mẽ đánh tan luồng năng lượng này của Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

"Cái này đâu phải do ngươi nói là được, ngươi nghĩ ngươi nói gì thì là thế đó sao?

Ngươi có vẻ hơi ngây thơ quá rồi đấy.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau khi lại lắc đầu, Tần Mặc lại một lần nữa lao về phía nó.

Đến bên cạnh nó, Tần Mặc định tiếp tục tấn công nó, nhưng không ngờ, nó lại trực tiếp lao vào tảng đá ở một bên khác.

Tần Mặc ngây người một chút, đợi đến khi anh phản ứng lại thì đối phương đã đâm đầu chảy máu.

Máu chảy ra trên đầu nó quả thực là màu đỏ.

Nhận ra hành động của đối phương, Tần Mặc lập tức đến bên cạnh nó, muốn ngăn cản nó, nhưng không ngờ, con quái vật này thấy mình không đâm chết được, liền dứt khoát quay đầu nhảy xuống phía dưới.

Nơi này vẫn khá cao, Tần Mặc nhảy xuống thì không sao, mặc dù thực lực của con quái vật này cũng tạm được, nhưng suy cho cùng cũng không chịu đựng nổi.

Phía dưới trực tiếp truyền đến một tiếng “rầm”, Tần Mặc nhíu mày.

Không ngờ con quái vật này lại hành động như vậy.

Giọng nói của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh!

Tiêu diệt Mộ Huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc thở dài một hơi, bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng chuyện này không liên quan gì đến anh.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc cũng không ở lại đây, đi đến bên cạnh chiếc Quan Quách kia, phát hiện bên trong có một chiếc hộp.

Bên ngoài chiếc hộp sắt này không viết gì cả, suy nghĩ hồi lâu, Tần Mặc vẫn mở chiếc hộp sắt này ra.

Nhìn thấy vật phẩm bên trong, Tần Mặc nheo mắt, nhưng Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ là men theo đám dây leo tiếp tục trượt xuống.

Sau khi xuống đến phía dưới, Tần Mặc phát hiện Bàn Tử và Hạo Thiên Chân mấy người họ đang vây quanh một bộ thi thể kia, trong mắt họ đều mang vẻ nghi hoặc.

"Cái này là sao vậy?

Sao cái thứ này lại đột nhiên rơi xuống từ trên đó?" Bọn họ lại quay đầu nhìn Tần Mặc, chẳng lẽ đây là do Tần Mặc gây ra sao?

Tần Mặc nhún vai.

"Mấy cậu đừng nhìn tôi như vậy, cái này không liên quan gì đến tôi cả, tôi chỉ là đang đối phó với nó ở trên đó thôi, nó có thể cảm thấy tôi muốn biết bí mật ở đây từ miệng nó, nên mới trực tiếp nhảy xuống đó." "Vậy rốt cuộc con quái vật này là cái thứ gì vậy?

Tại sao nó lại biến thành như thế này?" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày, có chút không hiểu hỏi Tần Mặc, cậu ấy cảm thấy về chuyện này, Tần Mặc hẳn là đã có phỏng đoán rồi.

Tần Mặc thở dài một hơi, đã vậy thì trong lòng mình đã có một suy nghĩ rồi, vậy chi bằng chia sẻ cho bọn họ.

"Nếu tôi đoán không sai, e rằng chuyện này có liên quan nhất định đến nội dung mà bọn họ vẫn luôn nghiên cứu." "Ước chừng bọn họ đã nuôi dưỡng một loại sinh vật ở đây, nhưng sau đó loại sinh vật đó đã bị lộ ra, tấn công bọn họ.

Còn về người này, hẳn là đã trúng chiêu nên mới có kết cục như vậy." "Vậy đây là thứ mà người của Cửu Môn đang nghiên cứu sao?" Bàn Tử có chút kinh ngạc quay đầu, nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, nếu đúng là như vậy, thì người của Cửu Môn gây nghiệt cũng quá sâu

rồi.

Hạo Thiên Chân lườm một cái.

“Anh nhìn tôi làm gì?

Cái này đâu có liên quan gì đến tôi, tôi cũng không biết tại sao người của Cửu Môn lại phải làm như vậy?” Bàn Tử gật đầu, đúng vậy, lời Hạo Thiên Chân nói không sai, những chuyện này đều không liên quan gì đến Hạo Thiên Chân cả.

“Vậy được rồi, thật ra tôi chỉ hơi tò mò, nên muốn hỏi cậu có biết không thôi.” Hạo Thiên Chân bĩu môi, Hắc Hạt Tử bên cạnh thì nói với Tần Mặc: “Anh cảm thấy bọn họ nghiên cứu cái gì ở đây?” Tần Mặc nhìn Lê Thố bên cạnh, Lê Thố ngây người một chút, Tần Mặc nhìn chằm chằm cậu làm gì, chẳng lẽ có liên quan gì đến cậu sao?

“Ý gì vậy?” Lê Thố nhìn Tần Mặc.

Chương 888

Mặc dù cậu ta đúng là đã trúng độc, nhưng cậu ta cũng không làm gì cả.

“Hẳn là có liên quan đến con rắn đã cắn cậu ta.” Đương nhiên, những điều này chỉ là Tần Mặc phỏng đoán mà thôi, Tần Mặc không biết mình nghĩ có đúng không, nhưng anh vẫn sẵn lòng nói cho những người trước mặt này biết, dù sao những người này đều là đồng đội của anh.

“Được rồi, chuyện này không liên quan gì đến mấy cậu cả, cho dù thật sự có chuyện gì, thì cũng là vấn đề của Cửu Môn.” Tần Mặc vươn tay vỗ vỗ vai Bàn Tử, Hắc Hạt Tử bên cạnh đáp một tiếng, lời này nói không sai.

Ngược lại, Hạo Thiên Chân thì vẫn luôn trầm mặc.

Tần Mặc biết ý của Hạo Thiên Chân, anh nhịn không được cảm thấy có chút buồn cười, đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, vươn tay vỗ vỗ Hạo Thiên Chân.

“Anh đang nghĩ gì vậy?

Mặc dù anh đúng là người của Cửu Môn, nhưng anh lại không tham gia vào chuyện này.” “Anh nói cũng đúng.” Hạo Thiên Chân khẽ thở phào một hơi, giờ cậu ấy đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, sau đó Tần Mặc lại nhìn chằm chằm Lê Thố.

“À đúng rồi, thuốc này cần dùng cho cậu một chút.” Nói rồi, Tần Mặc lấy ra một tuýp thuốc từ trong chiếc hộp kia.

“Cái này thật sự có thể dùng sao?

Theo logic thông thường mà nói, cái này hẳn đã qua mấy trăm năm rồi chứ?" "Đâu có lâu đến vậy, nhiều nhất cũng chỉ khoảng 100 năm mà thôi." Tần Mặc thở dài một hơi, sau đó anh lại chỉ vào con quái vật bên cạnh.

"Thứ này là vật duy nhất có trong Quan Quách của con quái vật kia, nếu tôi đoán không sai, e rằng đó là thứ để chữa trị." "Vậy tại sao con quái vật này lại không tự mình sử dụng, ngược lại lại đặt ở chỗ kia chứ?" "Tôi đoán giữa bọn họ chắc chắn có một quá trình nào đó." Đương nhiên, những điều này chỉ là Tần Mặc phỏng đoán, Tần Mặc không biết có phải là thật không, nhưng anh vẫn sẵn lòng nói cho những người trước mặt này biết, dù sao những người này đều là đồng đội của anh.

"Lúc đầu chỉ là bị trúng độc như Lê Thố, đợi đến sau này sẽ từ từ biến dị, cuối cùng biến thành tình trạng như nó." "Thì ra là vậy." Mấy người họ đều gật đầu, lại nhìn Lê Thố, may mà vận khí của Lê Thố khá tốt, có Tần Mặc ở đây có thể giúp cậu ta loại bỏ độc tố này, nếu không thì rắc rối rồi.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười.

"Được rồi, cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa, sau này cậu sẽ không gặp chuyện gì nữa đâu." "Thật hay giả vậy?

Vạn nhất thuốc này không có tác dụng, thì tôi chẳng phải xong đời rồi sao?" Lê Thố nghiến răng nói thật, trong lòng cậu ta vẫn khá sợ hãi, cậu ta sợ mình thật sự sẽ chết ở đây.

Nhưng bây giờ không còn cách nào khác, cậu ta cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe Tần Mặc.

"Thôi được rồi, hiện tại ngoài việc dùng thuốc này ra, cậu cũng không còn cách nào khác nữa đâu." Lê Thố đáp một tiếng, đúng vậy.

Cậu ta hiện tại chỉ có thể hy vọng mình sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Vậy thì cứ thế đi." Lê Thố nói rồi, trực tiếp uống thuốc này xuống, Tần Mặc ở bên cạnh đợi, đợi khoảng nửa tiếng sau, mới lại xem tình trạng của Lê Thố một chút.

"Được rồi, trong cơ thể cậu đã không còn độc tố nữa, yên tâm đi." Trong mắt Lê Thố mang theo ý cười, may mà cậu ta thật sự không sao, nếu không thì chẳng phải xong đời rồi sao?

"May mà có Tiểu Tần đồng chí ở đây, nếu không mấy anh em chúng ta thật sự không biết phải làm sao đây?" Bọn họ lắc đầu, Tần Mặc nghe thấy lời này, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, anh lại đứng lên.

"Đã vậy thì hiện tại đã không còn vấn đề gì nữa, vậy chúng ta đi xem thi thể bên kia trước đã." Nói rồi, Tần Mặc dẫn đầu đi về phía bên kia, cẩn thận xem xét thi thể của người này, người này trông quả thực rất kỳ lạ, trên bề mặt cơ thể hắn cũng không có vết tích đặc biệt nào, điều đó có nghĩa là hắn đã biến đổi từ bên trong.

"Bọn Uông gia kia chẳng phải cũng thường xuyên nghiên cứu những thứ này sao?

Vậy mà người của Cửu Môn lại cũng làm." Hạo Thiên Chân trong mắt mang theo một tia thất vọng, cậu ấy vẫn luôn cảm thấy người của Cửu Môn đều không tệ, nhưng những người thuộc thế hệ cũ lại làm ra chuyện như vậy.

Hắc Hạt Tử bên cạnh nói với Hạo Thiên Chân những lời này: "Cậu có từng nghĩ rằng thật ra bọn họ làm như vậy cũng là vì hậu thuẫn của Cửu Môn mấy người, chỉ là hy vọng mấy người sẽ không phải chịu đựng sự đối xử phi nhân tính của người Uông gia không?" "Ngoài ra.

Ban đầu người của Cửu Môn cũng tổn thất thảm trọng, trong lòng Phật gia cũng rất đau khổ.” Người chủ trương làm nghiên cứu này chính là Phật gia, nhưng ông ấy cũng không còn cách nào khác.

“Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, hiện tại cho dù anh có đau lòng đến mấy, chúng ta cũng vẫn phải tiếp tục đi về phía trước, đúng không?” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân gật đầu, đúng vậy, lời Tần Mặc nói không sai chút nào, nên hiện tại cậu ấy nhất định phải phấn chấn lên.

“Tôi sẽ cùng mấy anh tiếp tục điều tra, tuyệt đối không thể có ý nghĩ khác.” Hạo Thiên Chân nói những lời này khi đang siết chặt nắm đấm.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia hài lòng, anh lại vươn tay vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân.

“Tôi biết trong lòng anh nhất định sẽ phấn chấn lên.” Tần Mặc cũng không nói thêm gì khác, chỉ là lại nói với bọn họ: “Đã vậy thì hiện tại ở đây cũng không có manh mối gì nữa, chúng ta đi xem những nơi khác trước đã.” “Nhưng ở đây cũng đâu có lối đi nào.” Bọn họ thở dài một hơi, suy nghĩ một chút, Tần Mặc đặt ánh mắt lên đám dây leo này.

“Lúc đầu con quái vật kia là ở đó, nếu tôi đoán không sai, e rằng con đường chúng ta phải đi tiếp cũng sẽ từ bên đó.” Mấy người họ đáp một tiếng, đã vậy thì họ chẳng biết gì về nơi này, vậy thì chỉ có thể nghe theo lời đề nghị của Tần Mặc thôi.

Dù sao những lựa chọn trước đây của Tần Mặc cơ bản đều không sai.

Lần này chắc cũng không có vấn đề gì chứ?

Mọi người men theo đám dây leo này leo lên, nhìn thấy chiếc Quan

Quách ở đây, trong lòng mấy người họ đều có chút cảm thán.

Không thể không nói, con quái vật này cũng khá đáng thương.

“Mấy anh nói xem, ban đầu người của Uông gia có phải cũng muốn biết tình hình ở đây của chúng ta không, nên con quái vật này mới tưởng chúng ta là người Uông gia, muốn biết nghiên cứu này nên mới như vậy.” Lê Thố bên cạnh nói ra suy nghĩ của mình.

Tần Mặc trầm mặc.

Thật sự có khả năng là như vậy.

“Nhưng con quái vật kia đã biến thành như vậy rồi, cho dù chúng ta tiếp tục giữ nó lại, nó cũng chưa chắc đã sống sót được.” Bàn Tử nhìn Tần Mặc, anh ta không muốn Tần Mặc không vui trong lòng.

“Tôi đâu phải là người yếu ớt như vậy.” Tần Mặc cười nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử thở phào một hơi, trong lòng Tần Mặc không để ý những chuyện này là tốt rồi, vậy thì anh ta cũng không cần phải suy nghĩ nhiều đến vậy.

“Vậy được rồi, tiếp theo chúng ta cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, còn về sau sẽ xảy ra chuyện gì, chúng ta ai cũng không biết, có lẽ ngay cả mấy anh em chúng ta cũng sẽ bị những thứ bên trong này ảnh hưởng.” Bàn Tử nói những lời này khi đang siết chặt nắm đấm, lần này thật sự có chút nguy hiểm.

Thêm vào đó bên ngoài lại có một con quái vật như vậy, bọn họ thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

“Yên tâm đi, chúng ta ở trong Mộ Huyệt này sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, cho dù có ra ngoài cũng có thể đối phó với con quái vật kia.” Tần Mặc cho rằng mình ở trong Mộ Huyệt đã tăng cường thực lực nhất định, muốn giải quyết con quái vật kia không hề khó khăn.

Mấy người họ có chút kinh ngạc, sau đó họ lại gật đầu, Tần Mặc đã nói như vậy rồi, thì họ cứ đi theo Tần Mặc thôi.

Nhưng Lê Thố lại nhíu chặt mày, Tần Mặc nhìn Lê Thố một cái.

"Sao vậy?

Cậu có gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra đi, không cần phải ấp a ấp úng như vậy." Lê Thố thở dài một hơi, đã vậy thì Tần Mặc đã nói ra rồi, vậy cậu ta cứ thành thật nói với Tần Mặc thôi.

"Tôi chỉ là muốn nói với anh rằng, thật ra tôi cảm thấy chúng ta không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây nữa, anh chẳng phải nói có thể đưa chúng ta thoát ra ngoài sao?" Tần Mặc lắc đầu.

"Cậu còn nhớ trước đây tôi đã nói với cậu con quái vật kia có năng lực tái sinh đặc biệt mạnh đúng không, cái đó chắc chắn cũng có liên quan đến nghiên cứu ở đây.

Cậu thử nghĩ xem con quái vật kia nó đã sống bao nhiêu năm rồi, thân thủ vẫn còn nhanh nhẹn đến thế, nếu chúng ta không đến đây, có lẽ nó còn có thể sống thêm mấy chục năm nữa." "Vì vậy tôi nhất định phải biết ở đây có bí mật gì, nếu không, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời đi." Tần Mặc là một người luôn khá bướng bỉnh, chỉ cần chưa đạt được nội dung mình muốn, anh sẽ cứ tiếp tục truy tìm.

Thấy Tần Mặc như vậy, mấy người họ đều cười cười, dù thế nào đi nữa, họ là bạn của Tần Mặc, nhất định sẽ ủng hộ Tần Mặc.

Chương 889

"Nếu cậu thật sự muốn đi, chi bằng chúng tôi hộ tống cậu rời đi đi." Hạo Thiên Chân suy nghĩ một chút, lại nói với Lê Thố những lời này, dù sao ban đầu bọn họ mang theo Lê Thố, chỉ là để nhanh chóng đến đây mà thôi, bây giờ đã đến rồi, vậy thì cũng không cần thiết phải giữ Lê Thố ở bên cạnh nữa.

Lê Thố rùng mình một cái, cậu ta vội vàng xua tay.

"Thôi thì cứ bỏ đi vậy, tôi đã gặp phải những chuyện này ở đây rồi, cho dù tôi có tiếp tục sống sót, chắc chắn cũng đã thoát ly khỏi quỹ đạo cuộc sống ban đầu." "Cái này thì không đâu, tôi sẽ cố gắng hết sức bảo vệ cậu." Tần Mặc nhìn Lê Thố, Lê Thố trầm mặc, cậu ta xua tay.

"Thật sự không cần đâu, hơn nữa chúng ta đã ở đây cùng nhau lâu như vậy rồi, bây giờ tôi một mình lâm trận bỏ chạy thì tính là gì?" Cậu ta mặc dù đúng là đã nói, hy vọng mọi người có thể rời khỏi đây, nhưng cũng không thể bỏ lại những người này được.

Tần Mặc nhịn không được bật cười, nói đùa với Lê Thố: "Không ngờ cậu lại là người khá coi trọng tình nghĩa bạn bè, điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của tôi đấy." Lê Thố bĩu môi.

"Anh không thể nói vậy được, mặc dù tôi học hành không tốt, nhưng những người bạn của tôi đều có mối quan hệ không tệ với tôi, trong lòng họ đều rất hiểu rõ, tôi là một người đặc biệt trọng nghĩa khí." "Lần này tôi tuyệt đối sẽ không bỏ rơi mấy anh đâu, mấy anh cứ yên tâm đi." Tần Mặc đáp một tiếng, Lê Thố đã nói như vậy, Tần Mặc khẳng định là sẵn lòng tin tưởng Lê Thố.

"Vậy được, đã vậy thì khoảng thời gian tiếp theo, cậu hãy theo sát

bên cạnh tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cậu xảy ra chuyện gì." Nếu đối phương đã có tình nghĩa như vậy, Tần Mặc chắc chắn sẽ không để cậu ấy bị thương.

Lê Thố cười đáp một tiếng.

"Sau này nếu có gì cần tôi giúp, anh nhất định phải nói với tôi, đừng coi tôi là người ngoài." Mặc dù cậu ấy không lớn tuổi, nhưng lại có một trái tim nhiệt thành.

"Thôi được, chúng ta đi tiếp thôi." Nói xong, Tần Mặc lại sắp xếp đội ngũ, chuẩn bị tiếp tục tiến về phía trước.

Mấy người họ cũng đi sát bên Tần Mặc.

Dù thế nào đi nữa, mọi người đều phải đoàn kết một lòng, chỉ có như vậy mới có thể giải quyết những rắc rối sắp tới.

"Mấy anh nói, nếu họ đã nghiên cứu mấy con rắn nhỏ ở đây, vậy sau này chúng ta sẽ gặp càng lúc càng nhiều rắn phải không?" Hạo Thiên Chân véo cằm, tò mò nhìn mấy người trước mặt.

Mặc dù anh không hiểu rõ về nghiên cứu ở đây, nhưng chỉ nhìn số lượng rắn nhỏ là có thể đoán được đôi chút.

Tần Mặc nhướng mày.

"Chắc là vậy rồi." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

"Nhưng giờ tôi lại càng tò mò hơn về những chuyện sắp xảy ra, dường như những hành trình trước đây của chúng ta đều có liên quan đến mấy con rắn nhỏ này." Họ luôn vô tình gặp phải một số loài rắn, có thể hình dạng không giống nhau, độc tố trên người cũng khác, nhưng đều có một điểm chung: tất cả đều là rắn.

Ngay lập tức, Hạo Thiên Chân phát hiện họ đã đến một cái hang động.

Trong mắt anh thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhìn Tần Mặc bên cạnh.

“Sao lại là hang động thế này?

Theo lẽ thường thì chúng ta không phải nên vào trong Mộ Huyệt sao?

Phải nhìn thấy tình hình bên trong Mộ Huyệt chứ.” Tần Mặc thở dài một hơi.

“Cái này tôi cũng không rõ lắm, tôi cũng thực sự chưa từng đến nơi này.” Trước đây Tần Mặc có hiểu biết về những gì sẽ xảy ra sau này, nhưng giờ thì khác rồi.

“Nếu đã không biết, vậy chúng ta thám hiểm cái hang động này xem sao.” Bàn Tử hưng phấn nhìn chằm chằm vào hang động trước mặt, hắn cảm thấy bên trong hang này chắc chắn có bí mật gì đó.

Thấy ánh mắt của Bàn Tử, Tần Mặc bật cười, gật đầu.

“Cái này thì đương nhiên rồi, dù sao chúng ta cũng đã đến đây, cho dù không muốn thám hiểm cái hang này cũng không được.” Sau đó, Tần Mặc nhìn sang Hạo Thiên Chân.

“Nhưng tiếp theo chúng ta vẫn có thể gặp nguy hiểm, anh hãy cố gắng trông chừng Lê Thố nhé?” Hắc Hạt Tử thở dài một tiếng.

“Có tôi ở đây rồi, tôi sẽ giúp mấy anh trông chừng Lê Thố.” Dù sao trong số họ, ngoài Tần Mặc ra, cũng chỉ có Hắc Hạt Tử là có thực lực mạnh hơn một chút.

Chỉ có cùng nhau vượt qua hoạn nạn mới có thể rời khỏi nơi này.

“Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ chúng ta phải xuất phát rồi.” Nói đoạn, Tần Mặc đưa mắt nhìn về phía trước, sau đó dẫn họ đi về phía trước, họ đều theo sát bên cạnh Tần Mặc.

Chẳng bao lâu sau, họ cùng nhau đi đến cuối hang động, phát hiện

bên trong lại chất đầy rất nhiều chiếc hộp.

"Đây là cái gì?" Mấy người họ hơi ngạc nhiên nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu.

"Cái này thì chúng ta không biết rồi, cứ vào trong xem thử đã." Tần Mặc và những người khác cùng nhau tiến vào hang động, họ liền trực tiếp mở tất cả những chiếc hộp đó ra.

Thấy thứ bên trong hộp, mọi người đều nhíu mày.

"Cái quái gì thế, sao lại là mấy con rối gỗ?" Hạo Thiên Chân không mấy hiểu nhìn những người bên cạnh, Bàn Tử cũng bĩu môi.

"Tôi còn tưởng sẽ có Tống Tử gì đó xuất hiện từ bên trong, giờ xem ra có vẻ không giống như chúng ta tưởng tượng chút nào." "Đúng vậy, nhưng cũng không biết ở đây còn có thứ gì khác không." Họ đều nhíu mày, sau đó lại nhìn sang những chiếc hộp khác, tại hiện trường có khá nhiều hộp, họ muốn mở từng chiếc một.

Tần Mặc cũng không ngăn cản, mà chính Tần Mặc cũng mở một chiếc.

Bên trong mỗi chiếc đều đặt một con rối gỗ nhỏ.

"Chẳng lẽ những người Cửu Môn đến đây đều thích mấy con rối gỗ này sao?" Khi nói những lời này, Bàn Tử còn véo cằm, trong mắt mang theo chút buồn cười.

"Nếu thật là vậy, mấy người Cửu Môn các anh cũng lạ thật đấy, hay là ngay cả cậu cũng không giống chúng tôi." Bàn Tử lại quay đầu, nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân bên cạnh, sau đó hắn vươn tay muốn chạm vào má Hạo Thiên Chân, nhưng Hạo Thiên Chân lại nhíu mày cản lại.

"Thôi được rồi, tôi đâu phải loại người như vậy." Sau đó, Hạo Thiên Chân hơi kỳ lạ cúi xuống, cẩn thận quan sát nó, rồi lại hỏi Tần

Mặc bên cạnh.

“Chuyện này thật sự quá kỳ lạ, theo lẽ thường thì họ nghiên cứu ở đây đều là người trưởng thành, sẽ không thích mấy con rối gỗ này, càng không chơi mấy thứ này.” “Vậy rốt cuộc mấy con rối gỗ này có tác dụng gì?” Hạo Thiên Chân tiếp tục đưa ra nghi vấn.

Họ đều lắc đầu.

“Chẳng lẽ là dùng để tuẫn táng sao?

Trước đây tôi thường đọc tiểu thuyết, thấy mấy con rối gỗ trong tiểu thuyết đều dùng để thay thế người sống tuẫn táng.” Ánh mắt Lê Thố sáng lấp lánh, mặc dù cậu ấy cảm thấy những chuyện xảy ra ở đây khá đáng sợ, nhưng lại đặc biệt hưng phấn.

Thấy cậu ấy như vậy, Tần Mặc bật cười.

“Tôi còn tưởng cậu sẽ sợ hãi mà trốn ở phía sau chứ, không ngờ cậu lại còn ở đây cùng chúng ta xem mấy con rối gỗ này.” “Thì sao chứ?” Lê Thố bĩu môi, rồi chống cằm ngồi sang một bên.

“Chỉ là không biết mấy con rối gỗ này có tác dụng gì thôi.” Tần Mặc lật những con rối gỗ này lại, rồi cẩn thận xem xét một lần nữa, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì.

Đúng lúc này, giọng nói của Hệ Thống lại nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc nheo mắt lại, nếu không nhầm thì có lẽ mấy con rối gỗ này có vấn đề.

Ngay lập tức, Tần Mặc vội vàng kéo Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, những người đang ở gần con rối gỗ nhất, ra xa.

Bên kia Hắc Hạt Tử thấy Tần Mặc như vậy, anh ta cũng cảnh giác, rồi hỏi Tần Mặc.

“Chuyện gì vậy?

Chương 890

Có chuyện gì sao?" Tần Mặc gật đầu với Hắc Hạt Tử.

"Thực sự có chút vấn đề, nếu tôi không nhầm thì e rằng mấy con rối gỗ này bị người ta cố ý đặt ở đây, có lẽ từ rất lâu trước đã có người đoán được chúng ta sẽ đến đây." "Vậy thì đáng sợ quá rồi, anh không phải đã nói rồi sao?

Chỗ này đã trôi qua gần trăm năm rồi.

Đối phương ngay cả cái này cũng có thể đoán được, thì đúng là thần thánh thật." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa hít vào một hơi khí lạnh, Tần Mặc gật đầu.

"Anh phải tin vào năng lực của những người Cửu Môn các anh.

Họ quả thực có bản lĩnh này, nhưng anh cũng không cần quá sợ hãi." Thấy Tần Mặc như vậy, Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, giờ anh cũng không có gì để nói.

"Dù sao chúng ta vẫn phải cẩn thận là hơn, mấy con rối gỗ này không đơn giản vậy đâu." Nói đoạn, Tần Mặc định lấy một con rối gỗ trong số đó, nhưng không ngờ tất cả những con rối gỗ này đều đứng dậy, tấn công Tần Mặc và những người khác.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó Tần Mặc một cước đá vào một con rối gỗ trong số đó, sau khi con rối gỗ này đổ xuống đất, bên trong lại đột nhiên xuất hiện một con rắn nhỏ.

"Đây..." Bàn Tử bên cạnh nhíu mày, có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

"Tại sao chúng ta đến đây lại toàn gặp rắn thế này?

Chẳng lẽ nơi này có liên quan lớn đến rắn sao?" Tần Mặc đáp một

tiếng, nếu đoán không sai, e rằng đúng là như vậy.

"Mặc dù chúng ta không hiểu rõ nơi này, nhưng vẫn có thể tiếp tục xem xét." Tần Mặc đến bên cạnh con rắn này, phát hiện con rắn này không giống với con rắn đã thấy bên ngoài, Tần Mặc đột nhiên có chút tò mò.

"Mấy anh nói, những con rối gỗ này được đặt ở đây có phải là để bảo tồn những con rắn này không?" Nếu không thì Tần Mặc không tìm được lý do nào khác.

"Anh không phải đã nói đối phương đặt ở nơi này, chỉ là để chúng ta phát hiện ra họ sao?" "Những điều này hiện tại vẫn còn là ẩn số, cứ xem tình hình bên trong đã." Nói đoạn, Tần Mặc định mở những con rối gỗ này ra, nhưng Hạo Thiên Chân bên cạnh lại kéo tay Tần Mặc.

"Cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân nhắc nhở Tần Mặc, nếu không phải anh ấy, e rằng Tần Mặc và mấy người kia sẽ không đến đây, anh không ngờ bên trong lại nguy hiểm đến vậy, nên không muốn Tần Mặc và mấy người kia xảy ra chuyện.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhạt, vỗ vỗ Hạo Thiên Chân, Tần Mặc biết nơi này quả thực rất nguy hiểm, nhưng anh lại không hề để tâm.

Đúng lúc này, con rắn nhỏ kia đột nhiên bật nhảy lên, tấn công Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp dùng sức mạnh của mình khống chế con rắn nhỏ này.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Dù sao hiện tại ở đây chỉ có một con rắn nhỏ này, mình có thể nghiên cứu kỹ một chút.

Đến bên cạnh con rắn nhỏ này, Tần Mặc cẩn thận quan sát, Lê Thố bên cạnh cũng đi tới, trong mắt cậu ấy mang theo vẻ nghi hoặc.

"Tại sao tôi chưa từng thấy loại rắn nhỏ này vậy?

Trước đây tôi rất thích đọc sách sinh vật, hơn nữa hầu hết các loài trên thế giới này tôi đều biết, duy chỉ có loại này là chưa từng thấy." Tần Mặc cười nói với cậu ấy.

"Những thứ bên trong Mộ Huyệt này, cậu còn chưa thấy nhiều lắm đâu, cứ đi theo chúng tôi cho tốt, cậu sẽ được mở mang tầm mắt." Lê Thố thở dài một hơi.

"Thôi được rồi." Cậu ấy lại véo cằm mình.

"Cũng không giống với con rắn lớn đã cắn tôi trong quan tài cách đây một thời gian." Tần Mặc đáp một tiếng, điều này Tần Mặc đương nhiên cũng đã nhìn ra, anh lại cẩn thận nghiên cứu con rắn nhỏ này, nhưng con rắn nhỏ này lúc này lại dùng đuôi của nó không ngừng đập vào không gian xung quanh, cố gắng thoát ra khỏi Không Gian Ngưng Tụ này.

"Loại này quả nhiên là khá thông minh, thảo nào người ta lại đi nghiên cứu chúng." Hạo Thiên Chân bĩu môi, mặc dù anh cảm thấy mấy thứ này khá ghê tởm, nhưng không còn cách nào khác.

Tần Mặc đáp một tiếng.

"Đúng vậy.

Nhưng không biết những thứ này đã hại chết bao nhiêu người rồi." Tần Mặc lắc đầu, nhưng dù trong lòng Tần Mặc rõ ràng, anh cũng không tiện nói thêm nữa, chỉ tiếp tục đứng đó nhìn con rắn nhỏ này.

Do dự một lát, Tần Mặc lại nhìn mấy người khác.

"Mấy anh lùi lại một chút." Họ gật đầu, vội vàng lùi về phía sau, còn Tần Mặc thì lấy ra một thanh kiếm, chém về phía đối phương.

Thanh kiếm này chém vào người con rắn nhỏ, đuôi của con rắn nhỏ lập tức đứt lìa, miệng nó cũng phát ra tiếng "xì xì".

Nhưng chẳng bao lâu sau, cái đuôi của nó lại từ từ mọc ra, Hạo Thiên Chân và mấy người kia đều kinh ngạc.

“Chuyện gì thế này, cái đuôi này không phải đã bị Tần Mặc chém đứt rồi sao?

Sao lại mọc ra nữa?

Mắt tôi có vấn đề rồi sao?” “Khốn kiếp, cái này cũng kinh ngạc quá rồi!

Trước đây tôi chỉ thấy cảnh tượng như vậy trên phim, trong thực tế thì thật sự chưa từng thấy qua.” Tần Mặc nheo mắt lại.

“Xem ra chúng ta lại có được manh mối mới nhất rồi.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

Bàn Tử bên cạnh lại hơi nghi hoặc, hắn sao lại có chút không hiểu vậy?

Cái manh mối mới nhất này là gì?

“Ý gì thế?” Bàn Tử hỏi thẳng ra, Tần Mặc lườm một cái, vươn tay vỗ mạnh vào đầu hắn.

“Anh này có thể chịu khó động não một chút không?

Anh cũng không nghĩ xem con quái vật chúng ta gặp bên ngoài kia có đặc điểm gì sao?” Ánh mắt Bàn Tử sáng lên.

Đúng vậy, sao hắn lại không nghĩ đến điều này chứ?

“Vậy có nghĩa là những người bên trong này đang nghiên cứu loại năng lực phục sinh đáng sợ này sao?” Nếu thật là vậy, thì đáng sợ thật.

Tần Mặc gật đầu.

“Có khả năng này, nhưng anh cũng đừng nghĩ nhiều vậy, đã là họ

đã cắt bỏ nghiên cứu này rồi, thì cũng có nghĩa là nghiên cứu này có lẽ đã xảy ra sai sót, nên mới thành ra như vậy." "Rốt cuộc là sai sót gì mà khiến họ chết nhiều người đến vậy?" Bàn Tử vừa nói vừa nuốt nước bọt, trong mắt hắn hiện tại vẫn còn chút lo lắng, nếu tiếp tục đi xuống, liệu bọn họ có xảy ra chuyện gì không?

Do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn mở miệng nói với Tần Mặc.

"Thật sự không được thì mấy anh đừng đi theo tôi ở đây nữa, tôi cảm thấy chuyện phía sau chắc chắn sẽ càng ngày càng nguy hiểm, tôi không muốn mấy anh xảy ra chuyện gì, mấy anh đã nói rồi, nếu thật sự là chuyện của Cửu Môn, vậy thì chỉ liên quan đến một mình tôi, những người khác tôi không muốn liên lụy." Tần Mặc lườm một cái, mặc dù quan hệ của mình với Hạo Thiên Chân không tốt bằng với Tiểu Ca, nhưng cũng không đến nỗi bỏ mặc anh ấy chứ.

"Thôi được rồi, anh không cần nói mấy chuyện vô ích này, tôi sẽ ở đây giúp anh giải quyết những rắc rối này, đợi xong xuôi rồi chúng ta ra ngoài, anh cứ làm ăn cho tốt." "Ý gì thế?" Bàn Tử bĩu môi, hắn lại vươn tay chọc một cái vào Tần Mặc.

"Giờ Tiểu Ca cũng không ở cùng chúng ta nữa rồi, ngay cả anh cũng muốn rời xa hai đứa tôi phải không, hai đứa tôi ghét đến vậy sao?" Tần Mặc xua tay, sao anh lại có ý đó được chứ?

Anh chỉ hy vọng hai người này không bị liên lụy vào những chuyện này.

"Thực ra mấy anh cũng có thể thấy những người nhà Uông kia cơ bản đều là nhắm vào tôi, mấy anh bị liên lụy vào chuyện này thì không có lợi gì, ngược lại còn khiến mấy anh gặp nguy hiểm đến tính mạng." "Làm sao thế?

Mấy đứa tôi đâu có sợ, anh cũng đâu phải không hiểu chúng tôi, chúng tôi căn bản không phải loại người tham sống sợ chết." Bàn Tử

bĩu môi, hắn lại hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói.

Chương 891

“Nếu anh mà còn nói chuyện với tôi như vậy, tôi sẽ cảm thấy anh coi thường tôi nên mới thế đấy.” Tần Mặc xua tay, Bàn Tử sao cứ suy nghĩ lung tung vậy chứ?

“Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, dù sao khoảng thời gian sắp tới chúng ta đều phải cùng chung hoạn nạn, nói mấy lời này thật quá bi quan rồi.” Tần Mặc an ủi Bàn Tử, Bàn Tử đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy thì hắn nhất định phải nghe theo Tần Mặc.

Sau đó họ cũng không nói gì khác nữa, chỉ lại nhìn chằm chằm vào con rắn nhỏ kia.

“Nếu đã vậy, thì chúng ta làm thế nào mới có thể giải quyết con rắn nhỏ này đây?” Hạo Thiên Chân hỏi Tần Mặc, mặc dù đây quả thực là nghiên cứu của Cửu Môn họ, nhưng anh ấy lại không hề biết một chút nào về điểm này.

Chỉ có thể hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc đi qua, ngồi xổm xuống ở đây, sau đó Tần Mặc lại cầm thanh kiếm trong tay, trực tiếp chém đứt đầu đối phương.

Nhưng dù vậy, con rắn nhỏ này cũng không chết.

“Chờ một chút, mấy anh mau nhìn bên này.” Khi Lê Thố nói lời này, cậu ấy hơi kinh hãi chỉ vào cái đuôi của con rắn nhỏ.

Cái đuôi của nó vừa mới bị Tần Mặc chém đứt, nhưng không ngờ cái đuôi của nó lại đang từ từ vươn dài ra phía trước, chẳng bao lâu nữa, e rằng sẽ mọc ra đầu rắn.

“Tôi thử xem.” Tần Mặc nói đoạn, lại đưa mắt nhìn vào “thất thốn” của hai con rắn này, trực tiếp chọc thủng “thất thốn” của cả hai

con.

Hai con rắn này đổ xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sự sống nào, hơn nữa cũng không thể phục hồi lại được nữa.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, mấy người kia cũng đều đưa tay lau mồ hôi trên trán.

"Cái này cũng đáng sợ quá đi." Họ không hề muốn ở lại đây chút nào.

Thấy họ như vậy, Tần Mặc lườm một cái.

"Thôi được rồi, chỉ là một con rắn nhỏ mà thôi, cho dù chúng có phục sinh thành hai con rắn nhỏ thì có thể làm gì chứ?" Bàn Tử đột nhiên có một ý nghĩ.

"Mấy anh nói, những con rắn nhỏ chúng ta gặp bên ngoài kia, tuy khả năng phục sinh của chúng không mạnh đến thế, nhưng liệu có phải cũng có khả năng phục sinh nhất định, vì chúng ở đây hơn trăm năm nên mới xuất hiện nhiều như vậy?" Ý nghĩ của Bàn Tử như vậy có lẽ cũng không sai.

"Những con đó chỉ là những thứ họ nghiên cứu sơ bộ, nên mới ở vòng ngoài, còn những con này là những thứ họ nghiên cứu sâu hơn, hơn nữa còn được đặt trong những con rối gỗ này, những con này quý giá hơn những con kia một chút." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, hiện tại anh cũng khá đồng tình với cách nói này của Bàn Tử.

"Ban đầu khi họ muốn tiêu hủy những thứ này, chắc chắn là muốn tiêu diệt chúng, nhưng họ không ngờ khả năng sinh sôi nảy nở của những thứ này lại mạnh đến vậy, họ bị dọa sợ nên mới rời khỏi nơi này." Thấy hai người họ ở đây, kẻ nói người đáp, trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, hai người họ thấy Tần Mặc như vậy, đều cảm thấy hơi ngại.

“Chuyện gì thế?

Chẳng lẽ hai đứa tôi nói không đúng sao?” Tần Mặc xua tay.

“Tôi đâu có nói vậy, tôi chỉ thấy hai anh nói quả thực không có vấn đề gì.” Hai người họ thấy Tần Mặc như vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rồi gật đầu.

“Không vấn đề gì là tốt rồi, nhưng hai đứa tôi lại không có nghiên cứu gì khác về những thứ này.

Hay là anh nói một chút đi.” Họ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc xua tay, Tần Mặc cảm thấy tình hình thực tế và điều họ nghĩ chắc cũng không sai khác là bao, nên mình cũng không có gì để nói.

“Khoảng thời gian sắp tới, việc chúng ta cần làm là tháo dỡ tất cả những chiếc hộp này, sau đó tiêu diệt những con rắn nhỏ bên trong.” “Nhưng mấy đứa tôi làm gì có năng lực như vậy chứ.” Khi Lê Thố nói lời này, cậu ấy hơi lo lắng nuốt nước bọt, vạn nhất những con rắn nhỏ này thật sự sinh sôi nảy nở, thì bọn họ chẳng phải toi đời sao?

Tần Mặc vươn tay vỗ vỗ vai Lê Thố.

“Cậu phải tin tưởng bản thân mình, cậu đã là một cậu bé lớn thế này rồi, sao còn sợ mấy con rắn nhỏ này chứ?

Hơn nữa cậu vừa rồi cũng thấy rồi đấy, khi tôi tấn công vào thất thốn của những con rắn nhỏ này, chúng không hề có bất kỳ khả năng phản kháng nào, mấy anh chỉ cần làm như vậy là có thể giết chết chúng.” “Vậy vạn nhất lát nữa tôi lại bị cắn thì sao?” Lê Thố nghiến răng, vậy chẳng phải cậu ấy lại phải nhờ Tần Mặc giúp tìm thuốc giải nữa sao?

“Yên tâm đi, tôi đã cảm nhận được rồi, thuốc giải trong cơ thể cậu có thể duy trì tác dụng trong một thời gian dài.” Lê Thố há miệng, cậu ấy muốn từ chối bằng những lý do khác, nhưng lại không có lý do để

từ chối.

Vậy bây giờ phải làm sao?

Chẳng lẽ mình thật sự phải ở đây cùng họ xử lý mấy thứ này sao?

Cậu ấy không muốn chết ở đây.

Tần Mặc thấy ánh mắt của Lê Thố, không nhịn được bật cười, rồi vươn tay vỗ vỗ vai Lê Thố.

"Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều vậy, cậu suy nghĩ vẩn vơ chỉ khiến mình càng thêm nhát gan mà thôi, cùng chúng tôi nhanh chóng hoàn thành những việc này là được rồi, phải không?" Lê Thố thở dài một hơi, có lẽ lời Tần Mặc nói thật sự không sai, vậy thì nghe theo Tần Mặc vậy.

"Mặc kệ, chết thì chết, nếu tôi thật sự xảy ra chuyện gì, mấy anh về rồi nhớ nói với cha tôi." Tần Mặc lườm một cái.

"Được rồi được rồi, nhanh làm đi." Nói đoạn, Tần Mặc lại đưa mắt nhìn lên những chiếc hộp khác, sau đó Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Rất nhiều tảng đá xuất hiện trước mặt Tần Mặc, trực tiếp đập vào những chiếc hộp này, những chiếc hộp đó đều nổ tung.

Những con rối gỗ bên trong lộ ra trước mặt họ, Hắc Hạt Tử lấy vũ khí của mình ra, đi về phía những con rối gỗ đó.

"Vạn nhất lát nữa không cẩn thận không thể chọc đứt thất thốn của những con rắn nhỏ kia, nhất định phải kịp thời thông báo cho đồng đội gần mình nhất, chỉ có như vậy mới có thể kịp thời ngăn chặn tổn thất, hiểu chưa?" Mấy người họ đều gật đầu.

Trong khoảng thời gian sắp tới, họ đều sẽ đặc biệt cẩn thận,

không ai trong số họ không muốn bảo vệ mạng nhỏ của mình.

"Ở đây có khoảng trăm con rối gỗ, xem ra chúng ta phải bận một thời gian rồi." Hạo Thiên Chân nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhưng đây cũng là tai họa do Cửu Môn họ để lại, anh ấy không có tư cách gì để nói, chỉ là hơi lo lắng cho Tần Mặc và mấy người kia mà thôi.

Tần Mặc gật đầu.

"Cái đó thì không sao, nếu để lại những con rắn nhỏ này chỉ gây tai họa cho những người bên ngoài, vạn nhất con rắn nhỏ này chạy thoát ra ngoài, thì sẽ rất rắc rối." Đặc biệt là khả năng sinh sản của những con rắn nhỏ bên trong con rối gỗ này thực sự quá mạnh.

"Nhưng cho dù chúng ta rời khỏi sa mạc này, thì những con rắn nhỏ đó vẫn không thể bị tiêu diệt sao?" Lê Thố tò mò nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đáp một tiếng.

"Có lẽ là như vậy, nhưng điểm này thì không phải là điều cậu nên lo lắng." Dù sao trước khi rời khỏi Mộ Huyệt này, anh nhất định sẽ làm một số việc.

Lê Thố gật đầu, đúng vậy, cậu ấy chỉ là một học sinh mà thôi, có thể làm gì chứ?

Cho dù hiện tại đi theo Tần Mặc đến nơi này, cũng chỉ là một vật phẩm kèm theo mà thôi.

Trong lòng Lê Thố đột nhiên có chút khó chịu, thấy cậu ấy như vậy, Tần Mặc nhíu mày.

"Cậu đang làm gì thế?

Cứ như có ai đó bắt nạt cậu vậy." Lê Thố vội vàng đáp một tiếng, Tần Mặc vốn đã bắt nạt cậu ấy rồi, sao giờ lại còn không thừa nhận chứ?

Tần Mặc lườm một cái, anh thật sự lười lãng phí thời gian với Lê Thố, anh chỉ lại nhìn những chiếc hộp khác, rồi trực tiếp đập nát những con rối gỗ đó.

Rắn bên trong con rối gỗ lập tức xuất hiện trước mặt mọi người, Tần Mặc vội vàng rút Thần Hoàng Kiếm ra tấn công những con rắn này.

Mấy người kia đều đi sát bên cạnh Tần Mặc, may mắn là những con rắn nhỏ này đối với họ uy lực không đặc biệt lớn, nên chẳng bao lâu sau, hơn trăm con rắn này đều đã bị họ giải quyết.

Chương 892

"Cuối cùng cũng đã xong rồi." Khi Bàn Tử nói lời này, hắn ngồi xuống đất, lại vươn tay lau mồ hôi trên trán, hắn sắp mệt chết rồi.

Biết thế đã chẳng nên theo mấy người này đến nơi này, đến giờ một món bảo vật cũng chưa gặp, ngược lại toàn gặp những chuyện kỳ quái này.

Thấy Bàn Tử như vậy, Tần Mặc bật cười, anh xua tay.

"Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều vậy, dù sao chúng ta cũng đã đến đây rồi, việc cần làm hiện tại là tiếp tục tiến về phía trước." Bàn Tử đáp một tiếng, sau đó hắn lại chật vật đứng dậy, phát hiện cánh tay mình hơi mềm nhũn, hắn dở khóc dở cười nhìn Tần Mặc.

"Hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát ở đây đi, tay tôi mềm nhũn quá, nếu lát nữa chúng ta lại gặp rắc rối khác, tôi có thể không giúp được mấy anh." Bàn Tử đương nhiên không muốn trở thành một kẻ vô dụng, hắn vẫn rất muốn ra tay giúp đỡ.

Tần Mặc nhướng mày, vậy được rồi, Bàn Tử đã nói vậy thì anh cũng không tiện từ chối Bàn Tử.

"Được thôi." Tần Mặc không nói gì khác nữa, chỉ ngồi ở chỗ này suy nghĩ một lát, rồi lại lấy một ít đồ ăn từ trong ba lô ra, đưa cho mấy người bên cạnh.

"Mấy anh ăn chút gì đi, lát nữa chúng ta sẽ đi tiếp." Họ nghe thấy vậy, đáp một tiếng, dù sao ở đây cũng không có gì làm, chi bằng ăn chút gì để sau này có thể đảm bảo thể lực của mình.

Chờ ăn gần xong, họ lúc này mới lại nhìn Tần Mặc.

"Cũng không biết sau này chúng ta sẽ gặp bao nhiêu nguy hiểm,

anh nói chúng ta sẽ không bỏ mạng ở đây chứ?" Hạo Thiên Chân hỏi Tần Mặc, Tần Mặc bật cười.

"Từ trước đến nay, chúng ta đã xuống bao nhiêu Mộ Huyệt, anh cũng thấy rõ rồi đấy, sao anh lại có suy nghĩ như vậy chứ?" Tần Mặc đối với bản thân chắc chắn rất có lòng tin, Lê Thố cũng bằng lòng tin Tần Mặc, cậu ấy cảm thấy Tần Mặc sẽ không dẫn họ vào chốn hiểm nguy, mỗi lần gặp nguy hiểm, Tần Mặc đều xông lên phía trước, nên chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Hạo Thiên Chân lắc đầu, anh ấy chỉ cảm thấy nhiều tiền bối trong Cửu Môn đều đã chết ở đây, liệu chỉ dựa vào một mình Tần Mặc có thật sự đi ra được không?

"Thôi được rồi, anh cứ coi như tôi chưa nói gì cả." Hạo Thiên Chân vội vàng xua tay, anh ấy không muốn Tần Mặc suy nghĩ nhiều như vậy.

Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó Tần Mặc lại đưa mắt nhìn lên người Lê Thố.

"Sau này khi trở về, cậu nhớ học hành cho tốt, đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, càng không được kể cho người khác về tất cả những gì đã xảy ra ở đây, nếu không cậu nhất định sẽ rước họa vào thân, biết chưa?" Đây là lời khuyên của Tần Mặc dành cho Lê Thố, còn việc Lê Thố có muốn nghe hay không, hoàn toàn là tùy cậu ấy.

Lê Thố lườm một cái, hơi bất đắc dĩ mở miệng.

"Anh yên tâm đi, cho dù anh có bảo tôi kể cho người khác về những chuyện này, tôi cũng sẽ không nói đâu, nếu không người khác chỉ nghĩ tôi là kẻ điên thôi." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, nhưng anh khá hài lòng với cách nói này của Lê Thố, vì vậy anh không nói thêm nhiều nữa.

“Vậy thì cứ nghỉ ngơi một lát ở đây đã, lát nữa rồi tính.” Chờ ăn gần xong, Tần Mặc lại nhìn những xác rắn nhỏ trên mặt đất thở dài một hơi, vì đã xác định những xác rắn nhỏ này sẽ không phục sinh nữa, nên cũng không có lý do gì để giữ chúng lại ở đây.

Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc vào lúc này. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc lại nhìn bảng Hệ Thống của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 1215【Giới hạn nhân loại 10】 Thể

Lực 1230【Giới hạn nhân loại 10】 Sức Mạnh 1230【Giới hạn nhân loại 10】 Tinh Thần 1240【Giới hạn nhân loại 10】 Hiện tại năng lực quả thực càng ngày càng mạnh rồi.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, thực ra trong lòng anh rất rõ, hiện tại mình đã dính líu đến những người Cửu Môn này, dù thế nào cũng không thể thoát được nữa rồi.

Còn sau này sẽ gặp phải chuyện gì, Tần Mặc vẫn chưa rõ lắm.

Nhưng Tần Mặc rất rõ những chuyện này có liên quan lớn đến người nhà Uông, chỉ cần loại bỏ người nhà Uông, thì sẽ không có vấn đề gì nữa.

"Thế nào rồi?" Tần Mặc lại đứng dậy, đưa mắt nhìn lên mấy người họ, họ lúc này mới hồi phục tinh thần, xua tay.

"Chúng tôi đều không sao rồi, chúng ta có thể tiếp tục tiến lên." Tần Mặc đáp một tiếng, vì họ đều đã nói vậy, thì mình sẽ dẫn họ tiếp tục tiến lên.

Còn việc tiếp theo có gặp phải chuyện gì không, cứ đợi sau này rồi nói.

Khi tiếp tục đi theo con đường này về phía trước, Tần Mặc đột nhiên ngửi thấy một mùi máu tanh nồng.

Tần Mặc nhíu mày, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Lê Thố cùng vài người khác.

Hạo Thiên Chân và Lê Thố ngẩn ra, không hiểu Tần Mặc đang làm gì.

Nhưng Hắc Hạt Tử thì nhạy cảm hơn so với những người khác, anh ta lập tức ngửi thấy.

"Không ổn, nơi này có mùi máu tanh nồng như vậy, có nghĩa là

chỗ này chắc chắn không đơn giản.” Mọi người nghe Hắc Hạt Tử nói vậy, sắc mặt đều trở nên khó coi.

Nếu đúng là như vậy, thì tiếp theo họ quả thật phải cẩn thận hơn một chút.

“Chẳng lẽ ở đây còn có thứ gì nữa sao?” Hạo Thiên Chân siết chặt nắm đấm, cẩn thận quan sát xung quanh.

Suốt chặng đường đi, họ đã gặp quá nhiều rắn, nên họ vẫn khá lo lắng.

Tần Mặc gật đầu.

“Có khả năng đó, nhưng tiếp theo sẽ gặp phải cái gì, chúng ta đều không biết.

Cứ đi tiếp về phía trước rồi tính.” Mọi người đều lên tiếng đồng ý, Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn phải nghe theo anh, vì thế họ không nghĩ nhiều nữa, chỉ đi theo Tần Mặc tiếp tục tiến về phía trước.

Không lâu sau, Tần Mặc nhìn thấy trên mặt đất có vài vệt máu.

“Sao lại có người khác đến được đây chứ?” Hạo Thiên Chân khó tin lắc đầu.

Theo lẽ thường mà nói, đây phải là địa bàn của Cửu Môn bọn họ mới phải, sao người ngoài có thể đến đây được?

Tần Mặc nheo mắt.

“Cái này chúng ta không biết được, nhưng bất kể tình hình thế nào, cứ đi tiếp về phía trước rồi tính.” Dù phía trước thật sự có nguy hiểm, họ cũng phải tiến lên.

Nếu không có gì, thì họ cũng không cần quá lo lắng.

Hắc Hạt Tử kéo tay Tần Mặc.

“Thật sự muốn đi tiếp sao?

Tôi cứ có cảm giác sắp tới chắc chắn sẽ gặp chuyện bất thường.” Khi Hắc Hạt Tử nói câu này, anh ta nheo mắt, trong mắt mang theo một tia lo lắng.

Dù thế nào, anh ta cũng muốn nói với Tần Mặc điều này.

Vạn nhất không cẩn thận rơi vào bẫy của người khác, thì sẽ rất phiền phức.

Chương 893

Tần Mặc đương nhiên hiểu suy nghĩ của Hắc Hạt Tử, anh cũng biết anh ta sợ những người có mặt sẽ gặp chuyện, nhưng Tần Mặc thì không hề lo lắng.

Anh đưa tay vỗ vỗ tay Hắc Hạt Tử.

"Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta cứ đi tiếp." Hắc Hạt Tử hơi bất lực lắc đầu, nhưng bây giờ ngoài việc nghe Tần Mặc, anh ta còn có thể làm gì nữa?

Chẳng lẽ lại tách khỏi đội ngũ.

Vài người họ tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, họ đi vào một hành lang hẹp dài.

Lúc này, đột nhiên có một người từ trong bóng tối xông ra, tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc nắm chặt lấy cánh tay đối phương, hơi dùng sức một chút, con dao găm trong tay đối phương liền rơi thẳng xuống đất, phát ra tiếng loảng xoảng.

"Thằng khốn." Người đó vừa nói vừa nghiến chặt răng, lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Mày thả tao ra." Tần Mặc không nhịn được cười lạnh một tiếng.

"Mày đang đùa tao đấy à?

Vừa nãy chính mày tấn công tao, bây giờ lại bảo tao thả mày ra, không phải hơi ngây thơ quá sao?" Nói rồi, Tần Mặc lại nhìn sang Hạo Thiên Chân.

"Cậu ta còn buồn cười hơn cả cậu nữa." Hạo Thiên Chân ho khan

một tiếng, Tần Mặc sao lại dùng lời lẽ như vậy để trêu chọc cậu chứ?

Hơn nữa, cậu đã không còn là cậu của ngày xưa nữa rồi.

"Tôi hỏi cậu, tại sao cậu đột nhiên xông ra muốn đánh lén mấy người chúng tôi?" Tần Mặc nói xong, nhìn chằm chằm đối phương.

"Ai mà biết các người là ai, có làm ra chuyện bất lợi cho chúng tôi không chứ?

Tôi chắc chắn phải đề phòng một chút, hơn nữa, ở đây chúng tôi có người bị thương, tuyệt đối không thể để các người vào." Tần Mặc nghe vậy, đưa mắt nhìn vào trong, lờ mờ thấy bên trong có mấy bóng người, nhưng họ đang ở sâu bên trong nên Tần Mặc nhìn không rõ lắm.

"Các người là ai?

Lại từ đâu đến đây?" Tần Mặc nhìn chằm chằm người trước mặt.

Người này trông chừng hai mươi tuổi, trên mặt vẫn còn nét non nớt.

"Cái này liên quan gì đến anh chứ, anh cần gì phải đến hỏi tôi?" Tần Mặc nhướng mày.

"Đúng là không cần thiết phải nói cho tôi biết, nhưng..." Tần Mặc dừng lại một chút, rồi anh giẫm chân xuống đất, đá con dao găm dưới đất lên tay, rồi đặt vào cổ đối phương.

"Nếu tôi không vui, có thể sẽ trực tiếp cắt đứt cổ họng cậu, đến lúc đó cậu chỉ có thể xuống địa phủ tìm Diêm Vương mà kiện tôi thôi." Tiểu Vạn trừng lớn mắt, không ngờ Tần Mặc lại làm như vậy.

"Tiểu Vạn." Từ xa vọng lại một giọng nói dịu dàng.

Tần Mặc liếc nhìn đối phương, nhưng anh không nói gì, cũng không buông con dao găm trong tay ra.

“Tiên sinh đây, xin lỗi, chúng tôi là người từ nơi khác đến, lỡ lạc vào đây, sau đó chúng tôi chỉ có thể trốn chạy suốt, mới chạy được đến nơi này.” Tần Mặc đánh giá đối phương một chút, phát hiện đối phương là một cô gái, dáng người và giọng nói đều khá dịu dàng.

Tần Mặc lại nhìn chàng trai trẻ trước mặt, cười nói với cô gái.

“Cô cũng thấy đấy, vừa nãy cậu ta là người đầu tiên tấn công chúng tôi, có phải nên để cậu ta xin lỗi chúng tôi không?” Chàng trai trẻ được gọi là Tiểu Vạn nghiến chặt răng, hừ lạnh một tiếng.

“Đừng hòng bắt tôi xin lỗi, tôi nói cho anh biết, đó là chuyện không thể nào.

Kẻ phải xin lỗi là các người mới đúng, các người vô cớ động thủ với tôi, còn kề dao găm vào cổ tôi.

Tôi không truy cứu trách nhiệm của các người đã là tốt lắm rồi.” Trên mặt cô gái hiện lên vẻ bực bội, cô nhìn Tiểu Vạn.

“Vì là lỗi của cậu, vậy cậu quả thực nên thành thật xin lỗi người ta đi!” Cô gái nói xong lại nói với Tần Mặc.

“Thế này đi, tôi thay cậu ta xin lỗi, cậu ta không cố ý đâu, anh có thể thả cậu ta ra được không?

Cậu ta còn khá nhỏ, chưa từng trải qua những chuyện này, tôi sợ cậu ta sẽ bị hoảng sợ.” Chưa đợi Tần Mặc nói gì, Bàn Tử bên cạnh đã xông tới trước.

“Mỹ nữ đã lên tiếng rồi, vậy thì chắc chắn không thành vấn đề.

Tần Mặc, cậu ngây ra làm gì đấy?

Còn không mau thả cậu ta ra.” Bàn Tử nói xong, còn đưa tay muốn kéo tay Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Bàn Tử ho khan một tiếng, đương nhiên anh ta hiểu ý Tần Mặc, lại đưa tay xoa xoa mũi.

"Cái đó... cậu xem mỹ nữ đang ở đây này, hay là cậu nể mặt tôi một chút đi, thả cậu ta ra trước, sau đó có gì chúng ta tính sau, được không?" Tần Mặc liếc Bàn Tử một cái, gật đầu, thả Tiểu Vạn ra.

"À phải rồi, quên chưa tự giới thiệu, tôi tên là Lương Tiểu Tuyết." Lương Tiểu Tuyết nói xong, còn đặc biệt đưa tay ra về phía Tần Mặc.

Tần Mặc liếc Lương Tiểu Tuyết một cái, nhưng anh không nói gì.

Bàn Tử bên cạnh để tránh Lương Tiểu Tuyết lúng túng, đặc biệt đưa tay bắt tay đối phương, nhưng Lương Tiểu Tuyết lại trực tiếp rụt tay về.

Bàn Tử ho khan một tiếng, rõ ràng vừa nãy anh ta đã giúp Lương Tiểu Tuyết cầu tình, mới khiến Tiểu Vạn thoát khỏi sự kìm kẹp của Tần Mặc, vậy mà người phụ nữ này lại dùng thái độ như vậy đối với anh ta, không phải là quá đáng lắm sao?

Bàn Tử nghĩ vậy, không nhịn được bĩu môi.

Nhưng anh ta cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ tìm một hòn đá, ngồi xuống với vẻ uất ức.

Sao những mỹ nữ này đều thích Tần Mặc thế nhỉ, không ai có chút hứng thú với anh ta cả.

Suy nghĩ một chút, Bàn Tử lại đặt ánh mắt lên người Hạo Thiên Chân.

"Cậu nói xem, tôi so với Tần Mặc thì rốt cuộc thua kém ở điểm nào?" Hạo Thiên Chân nghe vậy, không nhịn được đánh giá Bàn Tử từ trên xuống dưới.

"Tôi nói thật nhé, anh so với Tần Mặc quả thực kém xa.

Chả trách mấy cô mỹ nữ kia không thèm nhìn anh, nếu tôi là mấy cô mỹ nữ đó, e rằng tôi cũng sẽ thích Tần Mặc chứ không có chút hứng thú nào với anh." Bàn Tử nói xong, không nhịn được thở dài, rồi lại bĩu môi.

"Cậu sao lại thế chứ, cậu nói vậy làm tôi tổn thương quá đi." Hạo Thiên Chân liếc mắt trắng dã, nếu không hiểu tính cách của Bàn Tử, có lẽ cậu đã thật sự nghĩ mình làm tổn thương Bàn Tử rồi.

"Thôi đi, đừng nói mấy chuyện vớ vẩn đó với tôi.

Chương 894

Anh tự so với Tần Mặc thì kém ở điểm nào?

Chẳng lẽ trong lòng anh không tự biết rõ sao?

Chỉ cần anh có chút suy nghĩ, đã không nói ra lời này." Hắc Hạt Tử bên cạnh không nhịn được ho khan một tiếng, anh ta ngồi xuống bên cạnh Bàn Tử, nhỏ giọng nói với Bàn Tử.

"Đừng nói Hạo Thiên Chân nói vậy, ngay cả tôi cũng không nhịn được phải nói.

Thực ra anh so với Tần Mặc thật sự không phải kém một chút đâu, nên anh đừng tự tìm kích thích nữa, cứ sống yên ổn đi.

Ngày nào cũng uất ức như vậy, trong lòng chắc chắn cũng không thoải mái." Bàn Tử nghiến răng, anh ta phát hiện mấy người bạn này của mình, đúng là chỉ biết chọc giận anh ta.

"Thôi được rồi, tôi bây giờ thật sự lười đáp lời mấy người.

Mấy người muốn nói gì thì cứ nói đi." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, anh ta không nói nhiều nữa, chỉ chống cằm ngồi đó.

Lương Tiểu Tuyết đang cười nhìn Tần Mặc, nói với anh.

"Tôi thấy thực lực của tiên sinh hẳn là không tồi, hơn nữa các vị đến đây mà không hề bị thương chút nào, điều đó có nghĩa là năng lực của các vị không hề đơn giản.

Chúng ta có thể hợp tác một chút không?" Tần Mặc liếc Lương Tiểu Tuyết một cái.

"Xin lỗi, tôi không có hứng thú hợp tác với các cô.

Hơn nữa, tôi với các cô hình như cũng không quen biết lắm nhỉ?"

Dám trực tiếp hợp tác với người không quen biết, gan của những người này quả thực không phải tầm thường.

"Anh cũng thấy đấy, bên tôi có rất nhiều người bị thương, nên tôi chỉ có thể tìm người có thể dựa vào." Ở bên kia, Bàn Tử nghe vậy không nhịn được trừng lớn mắt, sau đó anh ta vội vàng đi đến bên cạnh Lương Tiểu Tuyết.

"Cô đã nói vậy rồi, vậy tôi nghĩ tôi phải tự giới thiệu bản thân một chút.

Tôi nghĩ tôi là người có năng lực đó, hơn nữa Tần Mặc tiên sinh đây là bạn của tôi.

Chỉ cần chúng ta có thể đàm phán hợp tác tốt, thì Tần Mặc tiên sinh nhất định sẽ bằng lòng đưa các cô đi cùng." Tần Mặc thấy Bàn Tử lại làm cái trò đó, anh lười nói nhiều, chỉ lấy ra một ít đồ ăn từ trên người, đưa cho Hạo Thiên Chân và Lê Thố cùng mấy người kia.

Lê Thố không nhịn được thở dài, nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân.

"Người bạn này của anh lúc nào cũng như vậy sao?

Anh ta quả thật hơi đặc biệt." Hạo Thiên Chân nghe vậy, không nhịn được bật cười.

"Đúng vậy, tính cách anh ta là như thế đấy, cậu không cần để ý nhiều đến anh ta đâu, cứ coi như anh ta không tồn tại là được." Trong lòng Hạo Thiên Chân cũng hiểu, tuy nói Bàn Tử này đối với mỹ nữ quả thực có chút không kiềm chế được, nhưng đến lúc cần phải lựa chọn, anh ta vẫn sẽ biết mình nên chọn thế nào.

"Vậy được rồi." Lê Thố gật đầu.

Trong khi ăn đồ, cậu lại nhỏ giọng hỏi Tần Mặc.

“Nhưng đám người này tại sao lại đến được đây vậy?

Trước đây Hạo Thiên Chân không phải nói đây là nơi chỉ có Cửu Môn bọn họ mới có thể đến sao?

Người ngoài khác đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây chứ.” Tần Mặc liếc Hạo Thiên Chân một cái, chuyện này cần hỏi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân bất lực thở dài.

“Cái này tôi cũng không rõ nữa, nên anh đừng nhìn tôi như vậy.

Tuy nói nơi này quả thực có liên quan đến Cửu Môn chúng tôi, nhưng tôi thật sự không hiểu.” Tần Mặc gật đầu.

Hạo Thiên Chân đã nói vậy, anh cũng không thể ép buộc cậu ấy nữa.

“Vậy được rồi, đã không biết thì tôi cũng không muốn nói thêm gì nữa.

Dù sao thì phía sau chúng ta vẫn phải cẩn thận.

Các cậu cũng thấy đấy, suốt chặng đường đi qua nguy hiểm đến mức nào.” “Đúng vậy, chủ yếu là đám rắn kia quả thực quá khó đối phó.

Nếu tôi đoán không sai, e rằng người bị thương trong đội ngũ của họ cũng là vì đám rắn này.” Hắc Hạt Tử nói ra suy đoán của mình.

Tần Mặc ừ một tiếng, anh cũng cảm thấy có lẽ đúng là như vậy.

“Anh chắc chắn không quản đám người họ sao?

Tôi thấy họ quả thực khá đáng thương, chi bằng cứ đưa họ đi cùng đi.” Hắc Hạt Tử nhìn Tần Mặc, anh ta chắc chắn phải hỏi ý kiến Tần Mặc.

Nếu Tần Mặc không muốn đưa, thì anh ta chắc chắn cũng sẽ không nói thêm.

“Nếu anh có ý nghĩ đó, thì anh cứ tự tiện đi, dù sao tôi cũng không quản họ.” Tần Mặc lắc đầu, anh cảm thấy mình nhất định phải nói rõ thái độ, nếu không họ sẽ nghĩ thái độ của mình là thờ ơ, nên sẽ đưa những người đó đi cùng.

“Vậy được rồi.” Hắc Hạt Tử gật đầu.

Dù thế nào đi nữa, những người có mặt ở đây chắc chắn không ai có thể ngăn cản Tần Mặc, càng không ai có thể thay đổi quyết định của Tần Mặc.

“Anh đã nói vậy rồi, thì chúng tôi chắc chắn cũng sẽ không đưa ra quyết định hồ đồ.” Mặc dù Hắc Hạt Tử nói vậy, nhưng những người khác lại không nghĩ thế, ví dụ như Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử đang cười hì hì trò chuyện với Lương Tiểu Tuyết.

Mặc dù Lương Tiểu Tuyết không có thiện cảm với Bàn Tử, nhưng để được đi cùng đội ngũ của Tần Mặc mấy người này, cô vẫn cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nói chuyện với Bàn Tử.

“Anh cũng thấy đấy, phần lớn người của chúng tôi đều bị thương, chắc chắn không có cách nào sống sót rời khỏi nơi này, nên chỉ có thể cầu xin các anh.” Lương Tiểu Tuyết nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Bàn Tử vội vàng gật đầu.

“Yên tâm đi, người bạn này của tôi thực lực mạnh lắm, có anh ấy ở đây, các cô chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì đâu.” Bàn Tử an ủi Lương Tiểu Tuyết.

Lương Tiểu Tuyết nghe vậy gật đầu.

“Vậy chúng ta cứ quyết định như vậy đi, tôi sẽ đi nói với những

người bạn của tôi một chút.” Tần Mặc nghe những lời này xong, lập tức đứng dậy.

“Bàn Tử này, nếu anh đã quyết định đưa họ đi cùng, vậy thì sau này khi gặp nguy hiểm, anh nhớ phải là người đầu tiên lao ra chắn trước mặt họ, giúp họ đỡ đòn tấn công của mấy thứ đó.” Bàn Tử nghe vậy đứng sững tại chỗ, trong mắt anh ta thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

“Tần Mặc, cậu nói vậy là ý gì?

Chẳng lẽ cậu không định đưa họ đi cùng sao?

Cậu cũng thấy đấy, trong số họ có rất nhiều người bị thương, bỏ họ lại ở đây, e rằng họ chỉ có đường chết.

Chương 895

Cậu lạnh lùng từ bao giờ vậy?" Thực ra Bàn Tử nói vậy còn có một nguyên nhân, đó là anh ta cảm thấy nếu Tần Mặc không đồng ý, lần này anh ta nhất định sẽ rất mất mặt.

Tần Mặc liếc mắt trắng dã.

"Thì sao?

Liên quan gì đến tôi à?

Họ không phải người thân quen gì của tôi, tôi lại không phải thánh nhân, tại sao phải giúp họ?" Hạo Thiên Chân thở dài, bất lực lắc đầu.

"Thực ra Tần Mặc nói cũng đúng, anh cũng biết thời gian của chúng ta quả thực khá gấp gáp.

Anh cứ thế đưa họ đi cùng, vạn nhất họ có mục đích khác thì chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử hơi cạn lời nhìn Tần Mặc và mấy người kia.

"Mấy người đang nghĩ gì thế?

Mấy người có thể nhìn kỹ một chút không, mấy người đó rõ ràng là mấy con gà yếu ớt, nếu chúng ta không đưa họ đi cùng, nhỡ họ thật sự gặp chuyện thì sao?" "Họ có liên quan gì đến anh đâu?

Sao anh lại nghiêm túc với họ như vậy." "Đúng, họ không có liên quan gì đến tôi, nhưng tôi nghĩ chúng ta không thể nào ngồi yên không quan tâm được.

Những người đó yếu ớt như vậy, nếu chúng ta thật sự không quản, thì khác gì những người trong mấy gia tộc kia sao?" "Chắc chắn là khác." Hạo Thiên Chân lắc đầu, lần này cậu chắc chắn không muốn dính líu.

Tần Mặc tuy nói Hạo Thiên Chân cũng là một người rất lương thiện, nhưng những người này có thể xuất hiện ở đây, mục đích của họ tuyệt đối không đơn giản.

"Anh đừng bị mỹ sắc mê hoặc, đừng thấy người ta xinh đẹp mà muốn đưa người ta đi cùng, chuyện này không có lợi gì cho anh đâu." Hắc Hạt Tử cũng khuyên giải Bàn Tử.

Bàn Tử thấy thái độ của họ như vậy, hừ lạnh một tiếng.

"Vậy được thôi, nếu mấy người cứ muốn nói vậy, thì cứ để tôi đưa họ đi.

Dù sau này thật sự gặp nguy hiểm, cũng không cần mấy người giúp đỡ." Tần Mặc bật cười, không ngờ Bàn Tử lại cam tâm tình nguyện khoe khoang như vậy.

Đã thế thì cứ để anh ta tùy ý.

"Anh cứ tự mà xem xét, anh muốn đưa họ đi, mấy người chúng tôi đương nhiên không có gì để nói." Tần Mặc cho rằng mình đã làm những gì cần làm rồi, còn Bàn Tử có chịu nghe hay không, hoàn toàn là do anh ta.

"Anh chắc chắn muốn để anh ta như vậy sao?

Chuyện này không có lợi gì cho anh ta đâu." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, cậu cảm thấy Tần Mặc vẫn nên khuyên Bàn Tử một chút, nếu Bàn Tử thật sự như vậy, nhất định sẽ bị những người kia lợi dụng.

Tần Mặc xua tay.

"Cậu không cần quản anh ta, những người như Bàn Tử, e rằng chỉ khi bị những người kia dạy cho một bài học, mới biết được kết quả cuối cùng thế nào, nếu không anh ta sẽ không nghe lời chúng ta đâu."
"Vậy được rồi, nhưng tôi cảm thấy, mục đích của họ không chỉ là

Bàn Tử, mà có lẽ là mấy người chúng ta.

Nếu mục đích của họ không đạt được, chưa chắc họ sẽ ra tay với Bàn Tử, nên...” Tần Mặc ngay từ đầu đã nhìn ra đám người này tuyệt đối không đơn giản, nên mới nói với mấy người bên cạnh đừng để họ tiếp cận những người đó.

Tần Mặc gật đầu.

“Cậu nói quả thực không sai, nhưng Bàn Tử đã thích đám người đó như vậy rồi, thì cứ để Bàn Tử đi cùng họ đi.

Nếu sau này gặp nguy hiểm, trong lòng Bàn Tử hẳn sẽ hiểu ra.” “Vậy được thôi.” Hạo Thiên Chân do dự một chút, rồi lại nhìn Tần Mặc.

“Thế thì hay là tôi qua đó nói thêm vài câu với Bàn Tử đi, nếu anh ta bằng lòng qua đây, thì chúng ta sẽ đưa anh ta đi cùng.

Nếu không bằng lòng, thì cứ để anh ta đi theo đội ngũ của những người kia.” “Cậu tùy ý.” Tần Mặc cũng không phải là không muốn giúp Bàn Tử, nếu đối phương thật sự không có vấn đề gì, thì Tần Mặc chắc chắn sẽ vui vẻ giúp đỡ, nhưng đám người này nhìn qua đã không đơn giản.

Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Bàn Tử, nhỏ giọng nói với Bàn Tử.

“Tần Mặc nói đám người này chắc chắn có vấn đề, anh đừng đi theo họ nữa.

Vạn nhất sau này thật sự có nguy hiểm thì sao?” Bàn Tử bĩu môi.

“Tôi thấy Tần Mặc này là do gặp quá nhiều nguy hiểm, nên mới sợ sệt như vậy.

Người ta có thể có mục đích gì khác chứ?” Không phải Bàn Tử

cảm thấy Tần Mặc nói sai, mà là anh ta thấy Lương Tiểu Tuyết quả thực rất xinh đẹp, đáng lẽ sẽ không làm ra chuyện bất lợi cho họ.

Lương Tiểu Tuyết với ánh mắt tươi cười đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, chia cho cậu một ít thức ăn trong tay.

"Tiên sinh đây cũng muốn đi cùng chúng tôi sao?

Chúng ta cùng đi, vừa hay có thể giúp đỡ lẫn nhau." Hạo Thiên Chân vội vàng xua tay, cậu đối với mấy mỹ nữ này không hề có hứng thú, cậu và Bàn Tử khác xa nhau lắm.

"Không cần đâu, tôi vẫn đi cùng Tần Mặc và mọi người.

Xin lỗi nhé." Nói rồi, Hạo Thiên Chân lại đi đến bên cạnh Tần Mặc, thở dài một hơi, trong mắt thoáng hiện vẻ thất vọng.

"Bàn Tử lần nào cũng thế này, tôi cảm thấy chúng ta quả thực nên nói chuyện tử tế với Bàn Tử một chút, đừng để anh ta tiếp tục như vậy nữa." "Không cần quản anh ta." Tần Mặc lắc đầu.

Sau đó, Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên Hắc Hạt Tử và mấy người kia.

"Chúng ta nghỉ ngơi ở đây cũng gần đủ rồi, sau đó tiếp tục đi về phía trước thôi." Hắc Hạt Tử ừ một tiếng.

Khi Tần Mặc đi về phía trước, Bàn Tử và những người kia muốn theo kịp.

Tần Mặc liếc Bàn Tử một cái.

"Anh đừng quên, bây giờ anh đã là người của đội ngũ họ rồi, nếu lát nữa anh gặp nguy hiểm, đừng có mà cầu cứu tôi đấy." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

"Sẽ không như vậy đâu, hơn nữa, thực lực của tôi mạnh như vậy, tôi chắc chắn có thể bảo vệ tốt mấy người đó, không cần anh phải

bận tâm.” Tần Mặc gật đầu.

Vì Bàn Tử đã có niềm tin như vậy, thì Tần Mặc đương nhiên không có gì để nói.

Tần Mặc không nhịn được lắc đầu, anh không nói nhiều nữa, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Lương Tiểu Tuyết thấy Tần Mặc như vậy, nhỏ giọng nói với Bàn Tử bên cạnh.

“Tần Mặc này lúc nào cũng vậy sao?

Tôi cảm giác anh ấy hình như không thích phụ nữ bọn tôi cho lắm.” “Anh ấy không phải không thích phụ nữ, mà là cảm thấy cô có ý đồ khác với anh ấy, nên mới như vậy thôi.

Cô không cần để ý anh ấy, tính cách anh ấy là như thế đấy.” Bàn Tử khuyên giải Lương Tiểu Tuyết.

Lương Tiểu Tuyết ừ một tiếng.

“Vậy được rồi.” Lương Tiểu Tuyết không nói gì nữa, chỉ hơi bất lực thở dài một hơi, rồi lại đặt ánh mắt lên lưng Tần Mặc.

Chương 896

Đi chưa được bao lâu, âm thanh Hệ Thống lại đột nhiên vang lên nhắc nhở. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức đánh giết. 】 Tần Mặc nhíu mày, chẳng lẽ ở đây lại xuất hiện mấy con rắn đó sao?

Nhưng điều Tần Mặc không ngờ tới là, trên mặt đất xung quanh chỉ có mấy bộ thi thể, không còn gì khác nữa.

"Chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh đi đến bên cạnh mấy bộ thi thể này, cẩn thận quan sát một chút.

Vì Hệ Thống đã nhắc nhở mình, vậy thì những thi thể này tuyệt đối không đơn giản.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên có một thứ bay về phía Tần Mặc.

May mắn thay, Tần Mặc phản ứng khá nhanh, kịp thời rút Thần Hoàng Kiếm của mình ra bổ về phía đối phương.

Thần Hoàng Kiếm trực tiếp bổ đối phương thành hai nửa.

Tần Mặc nhìn rõ thì phát hiện đối phương lại là một con Thi Miết.

"Sao lại là mấy thứ này?" Hạo Thiên Chân không hiểu lắm nhìn Tần Mặc, hình như đã lâu rồi họ không gặp Thi Miết.

"Vì ở đây có những thi thể này, hơn nữa thi thể đã ở đây nhiều năm rồi, có Thi Miết là chuyện rất bình thường, hơn nữa..." Tần Mặc dừng lại một chút, phát hiện trên người những con Thi Miết này lại có màu đỏ như máu.

“Mấy con Thi Miết ở đây...

đều đã bị biến dị.” Nghe vậy, Hạo Thiên Chân trừng lớn mắt.

Nếu thật sự là như vậy, thì chẳng phải họ đã gặp rắc rối rồi sao?

Nhìn thấy mấy bộ thi thể trên mặt đất, Hạo Thiên Chân vội vàng lùi lại mấy bước.

“Ở đây có nhiều thi thể như vậy, vậy tiếp theo e rằng chúng ta sẽ gặp rất nhiều Thi Miết.” Tần Mặc gật đầu.

Trong mắt Lê Thố hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Cái Thi Miết mà các anh nói rốt cuộc là thứ gì vậy?” Cậu ấy quả thực không hiểu những thứ này, nên chỉ có thể hỏi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân thở dài, thành thật nói với Lê Thố.

“Cậu chắc cũng biết thực lực của tôi và Tần Mặc mấy người chúng tôi đều khá tốt.

Trước đây chúng tôi từng đi qua rất nhiều Mộ Huyệt, trong những Mộ Huyệt đó thường xuyên gặp phải những thứ kỳ quái, Thi Miết này chính là một trong số đó.” “Những con Thi Miết này tốc độ cực kỳ nhanh, hơn nữa chúng giỏi leo trèo.

Chỉ cần chúng bò lên người, thì những người đó rất có thể sẽ chết dưới tay chúng.” “Thì ra là như vậy, vậy những con Thi Miết này quả thực rất đáng sợ.” Lê Thố không nhịn được gật đầu.

Thấy cậu ấy như vậy, trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo nụ cười nhạt.

“Sợ không?” Lê Thố lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, tùy ý lắc đầu.

“Cái này có gì đáng sợ chứ?

Có anh Tần Mặc ở đây, tôi tin anh ấy nhất định có thể bảo vệ tốt cho tôi.

Hơn nữa trước đây anh Tần Mặc cũng từng hứa với tôi, anh ấy nói sẽ không để tôi chết ở đây." Lương Tiểu Tuyết bên này nghe xong, không nhịn được nhìn Tần Mặc hai lần, nhưng cô không nói gì, mà lại nhắc nhở mấy người đồng đội bên cạnh mình.

"Mọi người cẩn thận một chút." Những người đó đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Lúc này, vô số Thi Miết dày đặc bò ra từ những thi thể đó.

"Cái này cũng nhiều quá rồi." "Loại Thi Miết này trên thân có độc tố cực mạnh, chỉ cần bị chúng cắn một miếng, thì sẽ rất phiền phức." Hạo Thiên Chân nhắc nhở mấy người bên này.

Dù thế nào, Bàn Tử vẫn đi cùng họ, nếu mấy người đó xảy ra chuyện gì, e rằng Bàn Tử cũng không thể thoát thân.

Bàn Tử nghe những lời này, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, anh ta không nhịn được nhướng mày.

"Thiên Chân à, xem ra, cậu vẫn không thể nào không quản tôi được nhỉ." Hạo Thiên Chân liếc mắt trắng dã.

"Thôi đi, đừng nói mấy chuyện vớ vẩn đó với tôi.

Tôi nhắc anh một lần nữa, anh tốt nhất vẫn nên làm theo lời Tần Mặc nói, nếu không, kết cục cuối cùng của anh sẽ không thể lường trước được đâu." Hạo Thiên Chân hừ lạnh một tiếng.

Cậu cảm thấy điều duy nhất mình có thể làm là nhắc nhở Bàn Tử, còn những chuyện khác, e rằng cậu cũng không làm được gì.

Bàn Tử bĩu môi, đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

"Cậu này, tính cách với Tần Mặc quả thực khá giống, tôi thấy

chẳng bao lâu nữa, cậu sẽ trở nên giống hệt Tần Mặc thôi.” “Tôi với Tần Mặc thì kém xa, vẫn là Tiểu Ca với Tần Mặc mới gần giống nhau hơn.” Hạo Thiên Chân thở dài.

Tần Mặc nghe lời này, dừng lại một chút.

Bàn Tử ho khan một tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở Hạo Thiên Chân.

“Cậu không biết sao?

Kể từ khi Tiểu Ca đi rồi, Tần Mặc đặc biệt nhớ anh ấy.

Nên cậu đừng nhắc tên Tiểu Ca trước mặt Tần Mặc nữa, nếu không trong lòng Tần Mặc sẽ càng khó chịu hơn đó.” “Không sao đâu, Tiểu Ca có chuyện của anh ấy cần làm, tôi chắc chắn không thể ngăn cản Tiểu Ca.” Tần Mặc nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu.

Đúng vậy, lời này không sai.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy một con Thi Miết bò lên người Lương Tiểu Tuyết.

Bàn Tử trừng lớn mắt, anh ta vội vàng đi đến bên cạnh Lương Tiểu Tuyết, rút ra một con dao găm, đâm về phía vai Lương Tiểu Tuyết.

Lương Tiểu Tuyết không hề động đậy, đợi đến khi Bàn Tử giết chết con Thi Miết đó xong, cô mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhắc nhở đối phương.

“Cẩn thận một chút, độc tố trên người những con Thi Miết này đều rất mạnh.” “Ừ được, tôi biết rồi, yên tâm đi.” Bàn Tử do dự một lát, vẫn đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

“Cái cô Lương Tiểu Tuyết kia tuyệt đối không có vấn đề gì đâu, vừa nãy tôi dùng dao găm đâm cô ta, cô ta còn không hề phản ứng, cô

ta cũng không biết trên vai mình có một con Thi Miết.” Tần Mặc nhìn Bàn Tử hai lần.

“Anh không biết có từng đọc tiểu thuyết Kim Dung không?

Chương 897

Trong một bộ tiểu thuyết của ông ấy từng có một câu nói, phụ nữ đẹp đều đặc biệt giỏi lừa người.

Chẳng lẽ anh ngay cả điều này cũng không biết sao?

Hơn nữa, nếu là cô ta cố ý đặt con Thi Miết đó lên người mình, để anh nghĩ cô ta không có vấn đề thì sao?" Bàn Tử ngẩn ra, lông mày lại nhíu lại, bĩu môi, anh ta rất không đồng tình với cách nói của Tần Mặc.

"Sao có thể như vậy được?

Trên người những con Thi Miết đó đều có độc tố cực mạnh như vậy, vạn nhất thật sự cắn trúng cô ta, thì chẳng phải cô ta xong đời rồi sao?

Ai lại dùng tính mạng của mình để thử lòng người khác chứ." "Anh tùy tiện nghĩ thế nào thì nghĩ, dù sao tôi cũng sẽ không bằng lòng đưa họ đi cùng.

Anh muốn đi cùng đám người đó, thì anh cứ qua đó đi." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

"Tôi thấy anh này, đúng là 'một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng'.

Anh cứ tùy tiện đi, muốn làm gì thì làm, dù sao anh cố chấp như vậy, tôi cũng không có cách nào nói nổi anh." Bàn Tử không nói gì nhiều, chỉ lại đến bên cạnh Lương Tiểu Tuyết.

"Yên tâm đi, có tôi ở đây, tôi sẽ bảo vệ cô thật tốt." Trong mắt Lương Tiểu Tuyết mang theo ý cười nhàn nhạt, cô gật đầu.

"Đa tạ anh, Bàn ca.

Nếu không phải anh, e rằng mấy người chúng tôi đã gặp rắc rối rồi.” Bàn Tử vội vàng xua tay.

“Cảm ơn thì không cần, cô cứ ở bên cạnh tôi là được.” Lương Tiểu Tuyết gật đầu.

“Vì đi theo Bàn ca an toàn như vậy, tôi nhất định sẽ đi theo anh.” Tiểu Vạn ở bên cạnh nghe thấy lời này, không kìm được bĩu môi, hừ lạnh một tiếng.

“Lương tỷ, tôi cũng có thể giúp chị mà, chị đừng nghe lời hắn, cái tên Bàn Tử này vừa nhìn đã không phải người tốt, hơn nữa còn trông đặc biệt bỉ ổi.” Bàn Tử nhíu mày.

“Mày cái thằng nhóc con này nói chuyện kiểu gì đấy?

Có biết lễ phép không hả?

Giống hệt mấy đứa nhóc con trong đội chúng ta vậy!” Nói rồi, Bàn Tử lại quay đầu, nhìn Lê Thố ở một bên, Lê Thố thở dài.

“Bàn Tử, sao anh lại nói tôi như vậy?

Hơn nữa, bây giờ tôi không phải rất ngoan ngoãn sao?” Lúc đầu, cậu ta quả thật hay cãi lại mấy người này, nhưng bây giờ thì không, cậu ta khá nghe lời.

Tiểu Vạn hừ lạnh một tiếng.

“Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Ngay cả mấy người bạn của anh cũng thấy anh không đáng tin, anh còn không nghĩ xem nguyên nhân là gì, lại còn ở đây ve vãn Lương tỷ của chúng tôi, anh thật sự không xứng.” Trong lòng Tiểu Vạn quả thực rất ghét Bàn Tử, nên hắn dứt khoát nói hết ra.

Bàn Tử trợn tròn mắt, nhưng chưa đợi Bàn Tử nói gì, Lương Tiểu Tuyết đã lên tiếng trước.

“Trước đây tôi đã dạy cậu như thế này sao?

Mau xin lỗi người ta đi.” Tiểu Vạn cắn răng, sau đó cúi đầu xuống, vẻ mặt đầy ấm ức.

“Cậu làm gì mà lại công kích cá nhân người khác?

Bất kể người ta thế nào, cậu cũng không nên tùy tiện bình phẩm.

Người ta đâu có làm gì sai, hơn nữa anh ấy đối với chúng ta còn khá chăm sóc, vừa nãy còn giúp tôi giải quyết con Thi Biệt trên vai.

Nếu không phải anh ấy, thì tôi đã gặp rắc rối rồi.” Lương Tiểu Tuyết nói với Tiểu Vạn, Tiểu Vạn không còn cách nào khác, chỉ đành nhìn Bàn Tử rồi mở miệng nói.

“Xin lỗi, là lỗi của tôi, vậy được chưa?” Bàn Tử hài lòng gật đầu.

“Vậy thì được.” Vì đối phương là người của Lương Tiểu Tuyết, nên hắn chắc chắn không thể được đằng chân lân đằng đầu, kẻo Lương Tiểu Tuyết lại có suy nghĩ không hay về họ.

Lúc này, con Thi Biệt đột nhiên bò lên người Bàn Tử, Bàn Tử vẫn đang cười hề hề, không hề chú ý.

Hạo Thiên Chân ở bên kia nhìn thấy, liền nhíu mày, trực tiếp đâm chết con Thi Biệt đó.

“Nếu anh cứ tiếp tục như vậy, chẳng bao lâu nữa anh sẽ bị lũ Thi Biệt này giết chết đấy.” Hạo Thiên Chân nhắc nhở Bàn Tử một tiếng, Bàn Tử ho khan, đưa tay xoa mũi.

“Tôi không phải đang trò chuyện với hai người họ sao, không chú ý, yên tâm đi, lần sau sẽ không thế nữa.” Hắn đột nhiên cảm thấy hơi chột dạ, ban đầu còn nói không cần dựa vào Tần Mặc và mấy người này, kết quả bây giờ lại phải nhờ Hạo Thiên Chân mới sống sót.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử một cái, nhưng không nói gì nhiều.

Bây giờ anh ta thật sự hơi lo lắng, chưa đợi đối phương ra tay, Bàn Tử đã chết ở đây rồi.

"Không cần quản hắn." Tần Mặc nói với Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân gật đầu, giờ anh ta quả thật không muốn quản nữa, Bàn Tử đơn giản là bị sắc đẹp làm cho mụ mị đầu óc.

"Anh tự mình cẩn thận đi, với tư cách là bạn bè, tôi đã làm những gì cần làm rồi, còn việc sau này anh có sống sót được hay không, thì xem năng lực của chính anh thôi." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, nhưng hắn không nói gì nhiều, chỉ lại nhìn lũ Thi Biệt xung quanh.

"Để xem các người dám ức hiếp Bàn Gia này!" Bàn Tử vừa nói vừa không ngừng vung con dao găm trong tay, không lâu sau, trên mặt đất xuất hiện rất nhiều xác Thi Biệt, đương nhiên, những con này không phải do Bàn Tử giải quyết, mà là Tần Mặc.

Thấy vậy, lũ Thi Biệt vẫn không ngừng xuất hiện ở đây, Tần Mặc nhíu mày, sau đó anh phóng thích ra Hắc Long Huyết Mạch trên người mình.

Năng lực Hắc Long Huyết Mạch lập tức lan tỏa, trấn áp lũ Thi Biệt xung quanh, khiến chúng không thể đứng dậy đối phó Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, xem ra lũ Thi Biệt này vẫn hơi sợ những năng lực trên người anh.

Quả nhiên, lũ Thi Biệt trực tiếp bò về phía những góc khuất, không lâu sau liền biến mất không dấu vết.

Hệ Thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, vì đã không còn lũ Thi Biệt này nữa, nên họ cũng không cần quá lo lắng.

Một người bên phía Lương Tiểu Tuyết lại bị Thi Biệt cắn bị thương, lúc này đối phương đang ngồi trên đất cắn răng nhìn vết thương của mình.

“Lương tỷ, tôi có phải sắp chết rồi không?” Lương Tiểu Tuyết nheo mắt, sau đó lấy thuốc từ người ra băng bó cho đối phương.

“Chắc là sẽ không có chuyện gì đâu, tuy nói trong cơ thể Thi Biệt đúng là có độc tố, nhưng chỉ cần kiên trì một thời gian, đợi chúng ta ra ngoài rồi, thì có thể tìm người giúp cậu chữa trị.” “Vậy thì được.” Người đó thở dài, nhưng bây giờ hắn cũng không còn cách nào khác, dù sao đây cũng là một nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, hắn đâu thể yêu cầu Lương Tiểu Tuyết chữa trị cho mình được?

Bàn Tử do dự một chút, lại đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân.

“Tôi biết anh và Tần Mặc đều là người khẩu xà tâm phật, trong lòng tôi rất rõ ràng.

Tôi chỉ cảm thấy mang theo mấy người này cũng chẳng sao, anh xem trong số họ có bao nhiêu người tay không tấc sắt, mấy người khác lại còn bị thương nữa, chúng ta đâu thể thật sự khoanh tay đứng nhìn mà không cứu chứ?” “Mặc kệ anh!

Chương 898

Anh tự mình muốn dẫn theo bọn họ thì đừng kéo chúng tôi xuống nước.

Hơn nữa, vừa nãy anh suýt chút nữa đã bị con Thi Biệt kia giết chết rồi, trong lòng anh không có chút tự biết mình sao?" Hạo Thiên Chân trợn trắng mắt.

"Khẩu xà tâm phật" gì chứ, bọn họ đúng là không muốn nhìn Bàn Tử chết ở đây, nhưng cũng không muốn cứu mấy người kia.

"Tùy anh vậy." Nghe thấy lời này, Tần Mặc không khỏi lắc đầu, nhưng Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều.

Bàn Tử muốn thế nào thì chắc chắn không liên quan gì đến anh, anh đã làm những gì cần làm rồi, còn việc Bàn Tử sau này sẽ có tạo hóa gì, hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân đối phương.

"Mấy người đó bị thương rồi, chúng ta có nên đưa thuốc cho họ không?" Bàn Tử nói khi nhìn Tần Mặc, hắn biết Tần Mặc mỗi lần vào mộ huyệt đều mang theo trang bị khá đầy đủ, nên chắc chắn Tần Mặc cũng có thuốc giải độc.

Tần Mặc nhún vai.

"Anh cứ tùy tiện đi, dù sao anh và họ là đồng bạn mà, nếu trên người anh có thuốc thì có thể đưa cho họ." Lương Tiểu Tuyết ở bên này nghe thấy, liền đứng dậy, đi đến chỗ Tần Mặc, cúi người với Tần Mặc một cái.

"Tần Mặc tiên sinh, nếu tôi đoán không sai, trên người anh chắc chắn có thuốc đúng không?

Có thể cho chúng tôi mượn một ít được không?" Tần Mặc nhìn

Lương Tiểu Tuyết một cái, trong mắt anh mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Tôi ngay cả dẫn theo các cô cậu còn không muốn, lẽ nào cô nghĩ tôi sẽ đưa thuốc cho cô sao?

Hay là cô cố ý nói như vậy để tôi trở thành bia đỡ đạn?" Nói rồi, Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên mấy người bị thương phía sau Lương Tiểu Tuyết.

Lúc đầu họ đang nhíu mày nhìn Tần Mặc, nghe thấy những lời này của Tần Mặc, họ liền nhìn nhau.

"Những loại thuốc này là của riêng tôi, tôi không có nghĩa vụ phải đưa cho các cô cậu, các cô cậu cũng đừng dùng đạo đức để ràng buộc tôi." Lương Tiểu Tuyết không ngờ Tần Mặc lại có thể nói năng đanh thép như vậy, cô gật đầu, lại cúi người với Tần Mặc một cái.

"Xin lỗi anh, tôi không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy mấy người họ đều bị thương, vừa hay trong tay anh có thuốc, nên chỉ muốn xin mượn một ít mà thôi.

Nếu anh không muốn, thì cũng không sao cả." Tần Mặc thở dài, nói thật, anh cảm thấy dáng vẻ của Lương Tiểu Tuyết này quả thực khá thấp kém.

"Những loại thuốc đó đều là của riêng tôi, hơn nữa, tuy bây giờ tôi đúng là chưa dùng đến chúng, nhưng điều đó không có nghĩa là sau này những đồng đội của tôi sẽ không bị thương.

Chẳng lẽ cô muốn tôi đưa thuốc cho các cô cậu, rồi nhìn đồng đội của tôi chết sao?" Hắc Hạt Tử ở bên kia cũng nhìn Lương Tiểu Tuyết.

"Cô cũng thấy rồi đấy, hai bên chúng ta coi như nước sông không phạm nước giếng, cho dù Bàn Tử có muốn dẫn theo các cô cậu thì cũng không liên quan gì đến chúng tôi.

Các cô cậu không có nghĩa vụ phải đòi Tần Mặc những loại thuốc giải độc này." Bàn Tử đột nhiên cảm thấy hơi khó xử, sớm biết vậy hắn đã không nên đề nghị điều này, hắn nhìn Lương Tiểu Tuyết.

"Thôi bỏ đi, thật ra tôi có tìm hiểu về vết thương của những người này, hơn nữa tôi cũng biết độc tố của loại Thi Biệt đó đúng là tạm thời không gây chết người." Lương Tiểu Tuyết "Ừ" một tiếng.

"Bây giờ cũng chỉ có thể như vậy, chúng ta e rằng cũng không làm được gì khác, chỉ có thể phó mặc cho số trời." Mấy người bên kia nghiến răng, một trong số đó thậm chí còn đứng dậy, đưa tay chỉ vào Tần Mặc.

"Anh đúng là không có chút nhân tính nào!

Chúng tôi đã thảm bại đến mức này rồi, anh không thể giúp chúng tôi một chút sao?" Tần Mặc nhún vai.

"Vậy thì thật ngại quá, tôi quả thực không thể giúp các anh được." "Nếu các anh cứ cố nói như vậy, thì cứ coi như tôi không tồn tại đi." Nói rồi, Tần Mặc còn đặc biệt lấy ra một ít đồ ăn từ trong ba lô, vừa ăn vừa nói với họ.

"Bất kể mục đích các anh đến đây là gì, một khi đã đến đây, các anh nên hiểu rằng, từ khi bước chân vào đây, các anh đã trở thành kẻ chín tử nhất sinh." Họ nghe Tần Mặc nói vậy, liền nhíu mày.

"Anh nghĩ chúng tôi muốn đến đây sao?

Chúng tôi cũng không muốn, chỉ là vô tình lạc vào nơi này mà thôi, chúng tôi cũng không ngờ ở đây lại nguy hiểm đến vậy." Lương Tiểu Tuyết thở dài, khi nói lời này cô còn quan sát sắc mặt Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

"Cô cứ nói tùy tiện đi, dù sao cô nói gì tôi cũng không có cách nào vạch trần cô, cô nói đúng không?" Nghe Tần Mặc nói vậy, Lương

Tiểu Tuyết trợn trắng mắt.

"Anh đừng nghĩ tất cả mọi người đều muốn hại các anh, chúng tôi căn bản không hề có ý nghĩ đó.

Chúng tôi đúng là không cẩn thận mà đến đây, nếu chúng tôi muốn ra tay với các anh, thì có thể làm ngay khi lũ Thi Biệt xuất hiện rồi." "Có lẽ vậy." Tần Mặc nói hai chữ này, rồi dừng lại một chút, nhìn Lương Tiểu Tuyết.

"Các cô cậu còn có mục đích khác?" Lương Tiểu Tuyết lắc đầu, trên mặt cô mang theo vẻ nghi hoặc.

"Tôi thật sự không thể hiểu ở đây rốt cuộc có gì mà anh lại nói ra những lời này, lẽ nào ở đây có bảo tàng sao?" Mấy người bên cạnh Lương Tiểu Tuyết nghe thấy vậy, ánh mắt đều sáng lên, họ chăm chú nhìn Tần Mặc, nếu nói bên trong này thật sự có bảo tàng, thì chuyến đi này của họ quả là đáng giá.

"Cái này thì tôi không biết rồi, chắc chắn là cần các cô cậu tự mình đi thám hiểm.

Nếu tôi hiểu rõ nơi này, thì tôi còn dẫn theo mấy người họ như ruồi mất đầu mà đâm loạn sao?" Tần Mặc nhìn Lương Tiểu Tuyết, dù thế nào đi nữa, những thông tin này anh chắc chắn không thể chia sẻ.

Còn về Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử, đương nhiên cũng sẽ không nói linh tinh, chỉ có Bàn Tử thì có thể sẽ nói lỡ lời, nhưng cứ tùy đi, dù sao Bàn Tử cũng không biết quá nhiều.

Lương Tiểu Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu, lại đi đến bên cạnh Bàn Tử, ngồi xuống ở đó.

"Tôi nói thật, người bạn này của anh cảnh giác quả thực rất cao, anh so với anh ấy thì kém hơn một chút." Bàn Tử ngẩn ra, hắn không ngờ Lương Tiểu Tuyết lại khen Tần Mặc.

“Vậy thì sao chứ?

Cái tên này ấy à, lúc nào cũng chẳng có lòng trắc ẩn gì cả, cô cũng thấy rồi đấy, anh ta căn bản không muốn dẫn theo các cô cậu, nếu không phải có tôi thì e rằng mấy người các cô cậu vừa nãy đã chết ở đó rồi.” Lương Tiểu Tuyết cười nhìn Bàn Tử.

“Vậy nên, anh chính là ân nhân cứu mạng của chúng tôi, điều này trong lòng tôi rất rõ.

Tôi chỉ là đánh giá khách quan về con người Tần Mặc mà thôi, nhưng anh ấy làm vậy thì cũng chẳng có lợi ích gì.” “Không quá dễ tin lời người khác, có thể sẽ không có đồng bạn, anh ấy chắc không có bạn tri kỷ đâu.” “Vậy cô nói sai rồi, Tần Mặc này có rất nhiều bạn bè vào sinh ra tử, ví dụ như tôi và mấy người bên cạnh anh ấy.” “Thật sao?” Lương Tiểu Tuyết hỏi ngược lại một câu, cô lại nhìn Tần Mặc hai lần, nhưng không nói gì thêm.

Lúc này, một người cộng sự bị thương ở phía bên kia lại đến bên cạnh Lương Tiểu Tuyết, nhỏ giọng hỏi.

“Lương tỷ, chị nói ở đây thật sự có bảo tàng sao?” Lương Tiểu Tuyết gật đầu.

“Có lẽ là có khả năng này, nhưng tôi cũng chỉ nói là có lẽ thôi.

Các cô cậu cũng thấy rồi đấy, bên trong này nguy hiểm rất nhiều, nên những chuyện chúng ta gặp phải sau này đều là ẩn số, ví dụ như lũ Thi Biệt và những con rắn nhỏ.” “Nhưng nơi này thật sự quá nguy hiểm, cho dù ở đây thật sự có bảo tàng, chúng ta cũng phải sống sót, tìm được bảo tàng và mang bảo tàng ra ngoài mới có đảm bảo, nếu không thì chúng ta đừng có ý nghĩ đó nữa.” Một người khác bị Thi Biệt cắn bị thương thở dài, nói ra suy nghĩ của mình.

Dù thế nào đi nữa, tất cả bọn họ đều là người trong một đội, hắn

chắc chắn phải nói ra.

Tần Mặc nghe thấy họ bàn tán những điều này, cười lạnh một tiếng, nhưng anh không nói gì, chỉ lại nhìn Lê Thố bên cạnh.

“Sau này cứ đi theo tôi cho tốt, đừng tiếp xúc quá nhiều với những người đó, biết chưa?” “Nhưng tôi cảm thấy những người này dường như không có vấn đề gì, họ trông khá bình thường.” Tần Mặc “Ừ” một tiếng.

“Cậu nghe lời tôi là được rồi.” Còn những chuyện quá nhiều, Tần Mặc cũng không muốn giải thích với Lê Thố.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Lê Thố không nói nhiều nữa, Tần Mặc liền dẫn mấy người họ tiếp tục đi về phía trước.

Lương Tiểu Tuyết thấy cảnh này, thở dài, cô lại nói với Bàn Tử.

Chương 899

"Hay là chúng ta ở đây nghỉ một lát rồi đi tiếp, anh cũng thấy rồi đấy, mấy người đồng đội bên tôi, khá nhiều người đã bị thương rồi, không nhất thiết phải cứ đi theo họ.

Có Bàn ca ở đây, tôi tin sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Trong mắt Bàn Tử mang theo ý cười nhàn nhạt, hắn biết với sức hút của mình, Lương Tiểu Tuyết sớm muộn gì cũng sẽ sa vào lưới tình.

Nhưng nơi này thật sự quá nguy hiểm, hắn chắc chắn không thể một mình dẫn theo Lương Tiểu Tuyết.

"Không sao đâu, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước, cùng với Tần Mặc và những người khác, ít nhất vẫn có người ứng cứu.

Mặc dù Tần Mặc và những người kia đúng là không muốn dẫn theo các cô cậu, nhưng nếu chúng ta thật sự gặp chuyện gì, anh ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn." "Vậy thì được." Lương Tiểu Tuyết thở dài, cô cũng không còn cách nào khác.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, Tần Mặc nghe thấy tiếng nước chảy ở không xa.

"Tại sao ở đây lại có tiếng nước chảy vậy?" Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc, theo lẽ thường mà nói, đây là sa mạc, không nên có nước chảy mới đúng.

"Đi tới phía trước một chút, xem sao." Hiện tại Tần Mặc cũng không có cách nào giải thích những điều này, tất cả bọn họ cùng nhau đi về phía trước, sau khi đến khu vực này, trong mắt những người bên cạnh Lương Tiểu Tuyết liền mang theo ý cười.

"Cuối cùng cũng tìm thấy nguồn nước, tôi sắp khát chết rồi."

Người đó vừa nói liền lấy ra cốc nước, múc một hồ nước uống xuống.

Tần Mặc nhìn hắn một cái, nhưng không nghĩ nhiều, chỉ quay đầu lại nhìn mặt nước.

Đồng thời, âm thanh của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc một chút. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Một người bên cạnh Lương Tiểu Tuyết liền nhảy thẳng xuống nước.

"Đã bao lâu rồi không tắm rửa, tôi dùng nước nóng tắm một chút, các anh không nói gì đâu nhỉ?" "Cậu nhóc này làm gì vậy?

Nước này là để uống, sao cậu lại có thể tắm chứ?" "Thì sao?

Dù sao trong này không biết có bao nhiêu tạp chất, cho dù tôi nhảy xuống đây cũng không làm ô nhiễm thêm bao nhiêu đâu, các anh yên tâm đi." Lương Tiểu Tuyết vẫy tay.

"Cậu vẫn nên mau lên đi, đây thực sự là nước uống của mọi người, cậu không thể như vậy được." Người đó thở dài, gật đầu, đúng lúc hắn chuẩn bị lên bờ thì phía sau hắn đột nhiên xuất hiện một sợi dây màu đỏ rất lớn.

Sợi dây màu đỏ này trực tiếp siết chặt cổ hắn, người đó trợn tròn mắt, hắn đưa tay kéo sợi dây đó, nhưng dù hắn dùng sức thế nào đi nữa, sợi dây vẫn không thể nới lỏng ra.

Người đó chỉ đành nhìn Lương Tiểu Tuyết, mặt hắn đã đỏ bừng không thể đỏ hơn được nữa, lát nữa e rằng sẽ ngạt thở mà chết mất.

"Lương tỷ, mau cứu tôi." Lương Tiểu Tuyết trợn tròn mắt, cô nhìn sợi dây màu đỏ kia, hơi không hiểu, lẽ nào trong nước có thứ gì đó sao?

Lúc này, phía sau người đó từ từ nổi lên một vật thể khổng lồ, vật thể khổng lồ này lúc này đang lắc lư thân mình.

“Đây...” Một người bên cạnh Lương Tiểu Tuyết nuốt nước bọt, trong mắt hắn mang theo vẻ kinh hoàng.

“Tại sao lại có con hà hà lớn như vậy?” Người đó nghe thấy lời này, quay đầu nhìn phía sau mình, khi nhìn thấy con hà hà này, hắn liền ngất đi, con hà hà kia thì há to miệng, muốn nuốt chửng người đó vào bụng.

Ngay lúc này, con hà hà đột nhiên cảm nhận được một luồng năng lượng khổng lồ.

“Cuồng Phong Nhận!” Luồng năng lượng này đánh về phía con hà hà khổng lồ đó.

Con hà hà khổng lồ không còn cách nào khác, chỉ đành tạm thời buông người đó ra.

Lê Thố nhíu mày, cậu nhìn Tần Mặc.

“Loài sinh vật này tên là Tiên Đầu Hà, trước đây tôi từng thấy trong sách, nhưng cơ thể chúng rất nhỏ, hơn nữa sẽ có người cố ý nuôi loại Tiên Đầu Hà này, để chúng trở thành thức ăn của con người.” Tần Mặc gật đầu.

“Cậu đừng quên, đây là nơi nào, nên việc sinh vật ở đây biến dị là chuyện rất bình thường.

Nếu nó được bổ sung năng lượng, tất cả những người có mặt ở đây đều khó thoát khỏi sự tấn công của nó.” Lương Tiểu Tuyết ngẩn ra, cô vốn tưởng Tần Mặc cứu đồng đội của cô là vì có lòng trắc ẩn, hóa ra chỉ là để ngăn Tiên Đầu Hà mạnh lên.

Lương Tiểu Tuyết thở dài, lại nhìn sang Bàn Tử bên cạnh.

“Xem ra người bạn này của anh so với anh thì kém hơn một chút, anh ấy đối với người bên chúng tôi, căn bản không hề có ý muốn giúp đỡ.” “Không sao đâu, bây giờ anh ta không phải đã giúp cô cứu đồng

đội của cô rồi sao?

Cô bây giờ đừng nghĩ nhiều như vậy, người này luôn có lòng cảnh giác, bất kể gặp ai, anh ta đều sẽ dùng thái độ như vậy để đối đãi với người khác, chỉ cần xác định đối phương không phải kẻ xấu, anh ta sẽ tốt hơn rất nhiều." Lương Tiểu Tuyết không nói gì thêm, chỉ lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc ở không xa.

Lúc này Tần Mặc liền ngưng tụ ra một con hổ khổng lồ, lao về phía con Tiên Đầu Hà đó mà cắn.

Con Tiên Đầu Hà này lại lúc này trực tiếp rơi xuống nước, thân hình nó biến mất tại chỗ, mọi người đều có chút căng thẳng.

Ở một bên khác, người cộng sự vừa uống nước kia, đột nhiên cảm thấy bụng mình có chút đau đớn, hắn ngã vật xuống đất, không ngừng lăn lộn, trên mặt mang theo vẻ đau khổ.

"Bụng tôi đau quá, chuyện gì vậy?" Bàn Tử ngẩn ra, hắn lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, hắn cảm thấy Tần Mặc chắc chắn phải hiểu rõ những chuyện này.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Bàn Tử, nhưng không trả lời Bàn Tử.

Đối với Bàn Tử, điều duy nhất Tần Mặc có thể làm là bảo toàn tính mạng hắn, còn về việc hắn muốn làm gì, Tần Mặc chắc chắn không thể quyết định, cũng không có cách nào giúp hắn.

Nếu Bàn Tử không tự mình thoát ra được, thì Tần Mặc cũng chỉ có thể phó mặc cho số trời.

"Không muốn nói thì thôi." Bàn Tử bĩu môi, Hắc Hạt Tử ở bên kia cũng thấy Tần Mặc đang giận dỗi với Bàn Tử, thực ra Hắc Hạt Tử khá hiểu Tần Mặc, anh ta biết Tần Mặc sẽ không dễ dàng đối xử với người lạ như vậy.

Điều đó cho thấy Tần Mặc sớm đã nhận ra bọn họ có vấn đề.

"Người này đã uống nước ở đây, cô đừng quên trong này có Tiên Đầu Hà, nếu tôi đoán không sai, nó chắc chắn đã đẻ trứng ở đây, biết đâu trong nước mà hắn vừa uống đã có trứng của con Tiên Đầu Hà đó." "Thật vậy sao?" Lương Tiểu Tuyết trợn tròn mắt, tiếp đó cô lại nhìn đồng đội của mình đến bên cạnh đối phương.

"Cậu thử xem, xem có thể nôn số nước vừa uống ra không." "Hắn đã thành ra thế này rồi, cho dù nôn ra, e rằng cũng chẳng có tác dụng gì, nên các anh cứ lo hậu sự cho hắn đi." Hạo Thiên Chân lắc đầu.

Bàn Tử do dự một hồi, đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, nhỏ giọng mở miệng.

"Anh có cách nào giúp họ một chút không?

Tổng không thể cứ trơ mắt nhìn họ chết chứ.

Tôi tin anh không phải người như vậy." Hạo Thiên Chân thở dài.

"E rằng cũng chỉ có Tần Mặc mới có cách thôi, anh cũng thấy rồi đấy, bây giờ Tần Mặc đang đối phó với con Tiên Đầu Hà kia mà, tôi đâu thể đi đến bên cạnh Tần Mặc, để Tần Mặc lấy thuốc ra được, anh cứ đợi một lát đi." "Tôi nói với Tần Mặc một chút, nếu Tần Mặc đồng ý, chúng ta sẽ giúp hắn, Tần Mặc không đồng ý, thì tôi cũng không có cách nào." Hạo Thiên Chân nhún vai.

Điều duy nhất anh ta có thể làm cũng chỉ có vậy, nếu Bàn Tử không đồng ý, thì anh ta cũng không có cách nào.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Do dự một chút, Tần Mặc vẫn đến bên bờ nước này, Tần Mặc cảm thấy vì muốn đối phó với nó, thì nhất định phải dụ nó ra, nếu không thì e rằng ngay cả anh cũng không có cách nào.

Tần Mặc quay đầu lại, nhìn Bàn Tử ở bên kia.

“Anh không phải muốn tôi cứu người đó sao?

Chương 900

Chi bằng anh giúp một tay đi.” Bàn Tử ngẩn ra, sau đó hắn gật đầu.

“Anh muốn tôi làm gì?” Tần Mặc trực tiếp kéo cánh tay Bàn Tử, để hắn đến bên bờ nước, lúc này Bàn Tử trợn tròn mắt, hắn còn tưởng Tần Mặc muốn đẩy hắn xuống cơ.

Lương Tiểu Tuyết ở bên kia vội vàng mở miệng.

“Anh định làm gì?

Tại sao anh lại không quan tâm đến sống chết của đồng đội mình?

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng đã đi theo anh lâu như vậy rồi, lẽ nào anh nhẫn tâm nhìn hắn chết sao?

Mấy người chúng tôi đúng là người đến sau, anh có thể không quan tâm đến chúng tôi, nhưng sao lại đối xử với đồng đội của mình như vậy?

Anh cũng quá máu lạnh rồi đấy!” Tần Mặc nghe thấy lời này, bật cười, nhìn Lương Tiểu Tuyết.

“Tôi thế nào thì liên quan gì đến cô?

Hơn nữa cô làm sao biết hắn đã đi theo chúng tôi lâu như vậy rồi?” Lương Tiểu Tuyết hừ lạnh một tiếng.

“Những lời tôi nói này vốn là sự thật, hơn nữa Bàn ca thường xuyên nói với tôi thời gian các anh ở cùng nhau, còn nói trước đây các anh từng cùng nhau hạ rất nhiều mộ huyệt gì đó.” Tần Mặc “Ừ” một tiếng.

“Bàn Tử, anh đối với người khác quả thực là vô cùng thẳng thắn,

tâm địa quả thực rất rộng rãi.” Tần Mặc nói một câu, Bàn Tử bĩu môi, nhưng hắn biết Tần Mặc chắc chắn sẽ không bỏ mặc tính mạng hắn, hắn có thể hoàn toàn tin tưởng Tần Mặc, hắn lại nhìn sang Lương Tiểu Tuyết ở bên kia.

“Tiểu Tuyết, cô cứ yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu, cô ở đó ở yên đi, đừng bị thương, biết chưa?” Lương Tiểu Tuyết nhíu mày, nhưng cô không nói gì, một lát sau, trong sông lại xuất hiện con Tiên Đầu Hà kia, Tiên Đầu Hà lại thò ra hai sợi râu của nó.

Hai sợi râu trực tiếp siết chặt lấy cổ Bàn Tử.

Ngay lúc sợi râu này sắp đến gần cổ Bàn Tử, Bàn Tử trợn tròn mắt, lẽ nào Tần Mặc thật sự muốn dạy dỗ hắn một chút, để hắn nếm mùi đau khổ sao?

Nhưng ngay lúc sợi râu này sắp chạm vào Bàn Tử, Tần Mặc mạnh mẽ hất Bàn Tử ra, Bàn Tử ngồi phịch xuống một bên, hắn thở hổn hển không khí trong lành, còn Tần Mặc thì nắm chặt lấy hai sợi râu này.

Sau đó, Tần Mặc hơi dùng một chút sức mạnh, thân thể con Tiên Đầu Hà liền di chuyển về phía trước một đoạn, Tiên Đầu Hà có chút kinh hãi, nó không ngờ Tần Mặc sức lực lại lớn đến vậy.

Tiếp đó, Tiên Đầu Hà bắt đầu kéo hai sợi râu này, không ngừng lùi về phía sau, Tần Mặc lại không cho nó cơ hội này.

“Ưng Kích Trường Không!” Một con đại bàng khổng lồ bị Tần Mặc ném ra, con đại bàng này trực tiếp va chạm vào đầu Tiên Đầu Hà.

Tiên Đầu Hà phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó nghiến răng nghiến lợi, tiếp đó nó lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Thằng nhóc này thực lực quả thực hơi đáng sợ, xem ra sau này nó

không thể chủ quan nữa, vạn nhất thật sự chết ở đây, thì chẳng phải phiền toái rồi sao?

Nghĩ như vậy, nó lại nhìn chằm chằm vào sợi râu của mình, nó dứt khoát đưa ra hai cái chân, chặt đứt sợi râu này.

Tiếp đó, thân thể con Tiên Đầu Hà lại một lần nữa rơi xuống nước.

Tiểu Vạn bên cạnh Lương Tiểu Tuyết thấy cảnh này, không kìm được bĩu môi, nhỏ giọng phàn nàn.

"Tôi còn tưởng hắn thực lực mạnh đến mức nào chứ, bây giờ xem ra cũng chỉ có vậy, chẳng phải vẫn bị con Tiên Đầu Hà kia chạy thoát sao?" Tần Mặc nghe thấy lời này, liếc Tiểu Vạn một cái, nhưng Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nhắm mắt lại, không lâu sau, Tần Mặc liền mở mắt, đặt ánh mắt vào một vị trí nào đó dưới nước, anh giẫm một cái xuống đất, thân thể liền bắn ra, đến đó, vững vàng đáp xuống mặt nước.

"Tuyệt vời quá!" Lê Thố bên này không khỏi vỗ tay cho Tần Mặc, thấy Lê Thố như vậy, Tiểu Vạn hừ lạnh một tiếng.

"Có gì mà tuyệt vời chứ, chẳng phải chỉ là có chút thực lực thôi sao?

Có thực lực thì có thể coi thường người khác sao?" Lê Thố bĩu môi, nhưng cậu lười không thèm trả lời Tiểu Vạn nhiều lời, dù sao Tần Mặc không thích nhóm người đó lắm, nếu mình nói chuyện với họ, lát nữa Tần Mặc giận thì phải làm sao?

Thấy Lê Thố như vậy, Tiểu Vạn dậm chân, nhưng Tiểu Vạn cũng không nói gì, chỉ đi đến bên cạnh Lương Tiểu Tuyết.

"Lương tỷ, cái thứ đó thật sự lợi hại đến vậy sao?

Hay là chúng ta tự mình đối phó với nó đi, căn bản không cần dựa

vào Tần Mặc, chị xem cái dáng vẻ của anh ta kìa, tôi thật sự càng ngày càng không ưa anh ta." "Cái thứ đó quả thực rất mạnh, nên chúng ta căn bản không đánh lại được nó.

Nếu lần này không có Tần Mặc, họ đưa chúng ta đến đây, e rằng chúng ta thật sự sẽ mất mạng rồi." Lương Tiểu Tuyết vừa nói vừa nhìn người cộng sự vừa nãy bị đau bụng, lại đến bên cạnh hắn, giúp hắn kiểm tra một chút.

"Nhìn từ bên ngoài căn bản không có bất kỳ thay đổi nào, quả thực là do nước hắn uống có vấn đề, còn về việc nước này cụ thể là chuyện gì, chúng ta cũng không biết." "Không sao đâu, vừa nãy Tần Mặc đã nói rồi, sẽ giúp đồng đội này của các cô cậu, cô yên tâm đi." Bàn Tử cười nhìn Lương Tiểu Tuyết, Lương Tiểu Tuyết "Ừ" một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói với Bàn Tử.

"Bàn ca, cho dù là vậy, anh cũng không thể lấy thân mình ra mạo hiểm chứ, vừa nãy nguy hiểm đến mức nào anh có biết không?

Vạn nhất cái thứ đó thật sự lao đến cắn anh, thì anh phải làm sao?" Bàn Tử xua tay.

"Không sao đâu, tôi đã quen với những chuyện này rồi, những điều này đối với tôi mà nói không đáng kể." "Đa tạ Bàn ca, nếu không phải anh đã nhờ Tần Mặc giúp đỡ, e rằng Tần Mặc sẽ không nguyện ý quan tâm đến chúng tôi." Bàn Tử lắc đầu, chuyện này đối với anh ta chỉ là việc nhỏ thôi, nhưng được mỹ nữ cảm ơn, anh ta vẫn rất vui vẻ.

Do dự một lát, Bàn Tử lại nhìn chằm chằm Tần Mặc cách đó không xa, lớn tiếng gọi anh: "Anh tự mình cẩn thận một chút, vừa rồi cái thứ đó tốc độ nhanh như vậy, chứng tỏ thực lực của hắn không hề đơn giản." Tần Mặc nghe Bàn Tử nói vậy, lại nhìn anh ta hai lần, nhưng Tần Mặc không nói nhiều.

Tần Mặc hiểu rõ trong lòng, tuy Bàn Tử đúng là bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng anh ta vẫn quan tâm đến mình.

Tần Mặc lấy bảo kiếm ra khỏi người, trực tiếp đâm về phía Tiên Đầu Hà trong nước.

Tiên Đầu Hà lúc này lại dùng hai cái chân của nó để đỡ, sau đó nó đột nhiên hất lên, nước bên cạnh bắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, trước mặt anh xuất hiện một số năng lượng màu đen.

Năng lượng đen này hình thành một tấm chắn, chắn trước mặt Tần Mặc.

Vừa rồi những dòng nước đó lập tức bị tấm chắn này chặn lại.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Xem ra, con Tiên Đầu Hà này hình như cũng không lợi hại đến vậy.

Tiên Đầu Hà lúc này lại trực tiếp chui ra từ dưới mặt nước, nó trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Thực lực của tên tiểu tử này quả nhiên không thể xem thường, xem ra tiếp theo nó phải cẩn thận một chút." Tiên Đầu Hà vung hai cái chân của nó, quật về phía Tần Mặc.

Tần Mặc di chuyển sang một bên một đoạn, liền né tránh được, sau đó Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay, định chém vào đầu đối phương.

Tiên Đầu Hà đương nhiên không muốn dễ dàng bị Tần Mặc đánh trúng, nó di chuyển sang một bên.

Không lâu sau, nó ổn định lại thân hình, còn thanh kiếm của Tần

Mặc thì chém vào một bên khác của nó, rồi cắm vào nước.

Tiên Đầu Hà nhân cơ hội này, há to miệng, muốn cắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Một bàn tay khổng lồ, trực tiếp đánh vào miệng Tiên Đầu Hà.

Chương 901

Tần Mặc phát hiện trong miệng nó lại mọc ra một ít răng, điều này nằm ngoài dự liệu của Tần Mặc.

"Tôi cứ nghĩ loại hà hà như các ngươi sẽ không mọc răng chứ, xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi." Tiên Đầu Hà nghe những lời nhục mạ của Tần Mặc, trong lòng có chút tức giận.

Nó trừng mắt nhìn Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lúc này lại giải phóng sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch.

Tiên Đầu Hà cảm nhận được điều đó thì có chút chấn động, nó trợn tròn mắt nhìn Tần Mặc.

"Sao lại thế này?

Sức mạnh huyết mạch trên người Tần Mặc cũng quá khủng khiếp rồi, vậy mà lại khiến nó có chút không thở nổi." Lương Tiểu Tuyết bên này cũng cảm nhận được, cô ấy nhìn chằm chằm Bàn Tử bên cạnh, có chút nghi hoặc hỏi: "Tôi sao lại cảm thấy sức mạnh trên người Tần Mặc dường như đã hoàn toàn khác rồi, đây là chuyện gì vậy?

Sức mạnh này là gì?" "Cái này tôi cũng không biết phải giải thích với cô thế nào, dù sao thì các sinh vật trong Mộ Huyệt này đều khá sợ Tần Mặc, hơn nữa Tần Mặc cơ bản cũng không mấy khi bị thương, cho dù có bị thương thì nhiều nhất cũng chỉ cần một giờ là có thể hồi phục." "Lợi hại đến vậy sao?" Lương Tiểu Tuyết gật đầu, cô lại nhìn bóng lưng Tần Mặc, trong mắt mang theo một tia sáng nhàn nhạt.

Lúc này Tần Mặc cũng chú ý đến ánh mắt nóng rực phía sau, nhưng điều Tần Mặc cần làm bây giờ là giải quyết con Tiên Đầu Hà này trước.

Còn những chuyện sau này, cứ để sau rồi tính.

“U Minh Bạo Liệt!” Một quả cầu khổng lồ lại được Tần Mặc ngưng tụ ra.

Con Tiên Đầu Hà cảm nhận được năng lực trên người Tần Mặc, nó vội vàng chui xuống dưới nước.

Ít nhất thì nước vẫn có thể bảo vệ nó một chút, sẽ không bị Tần Mặc đánh thảm đến vậy.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Tiên Đầu Hà dưới đáy nước, cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Nếu bây giờ ngươi nguyện ý cứ ẩn mình dưới đây không chịu ra, ta thì có thể tha mạng cho ngươi, nếu không…” Tần Mặc vừa nói vừa trực tiếp phóng đạo năng lượng của mình ra.

Chỉ thấy năng lượng này rơi xuống dưới nước, trực tiếp đánh bật mặt nước lên, tạo thành một xoáy nước khổng lồ, sau đó xoáy nước lại dâng lên ngàn con sóng.

“Thấy chưa?” Tần Mặc hỏi Tiên Đầu Hà, con Tiên Đầu Hà đương nhiên là đã thấy, nhưng nó lại có chút không cam lòng.

Tần Mặc quay người, định rời khỏi đây thì Tiên Đầu Hà đột nhiên trồi lên từ dưới nước.

Lê Thố bên này trợn tròn mắt, cậu ta vội vàng nhắc nhở Tần Mặc: “Tần Mặc ca, anh cẩn thận!

Cái thứ đó muốn đánh lén anh.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, chỉ dựa vào cái thứ này mà cũng muốn đánh thắng mình ư?

“Nếu ngươi đã vô dụng đến vậy, thì cũng đừng trách ta.” Nói xong lời này, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một khối băng tinh khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc chạm khối băng tinh này xuống mặt nước, lập tức mặt nước đóng băng.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Nhìn thấy nhiều băng sương xuất hiện trên mặt nước như vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc.

"Chuyện này là sao?" Khi nói lời này, mọi người đều nhíu mày, đồng thời lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

"Chẳng lẽ những khối băng này đều là do Tần Mặc tạo ra sao?

Vậy Tần Mặc cũng quá lợi hại rồi!" Tiên Đầu Hà lúc này đã bị Tần Mặc đóng băng trên mặt nước.

Tần Mặc từng bước từng bước đi về phía nó.

Tiên Đầu Hà có chút lo lắng, sau đó nó dùng đuôi không ngừng va chạm vào mặt băng, muốn phá vỡ mặt băng này.

Nếu Tần Mặc đến gần nó, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nó.

Chính là vì con Tiên Đầu Hà này căn bản không chú ý đến việc Tần Mặc đã ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm này trực tiếp bị Tần Mặc ném ra, đánh vào người Tiên Đầu Hà.

Tiên Đầu Hà lập tức lùi về phía sau, ngã vật xuống đất.

Thấy đối phương để lại một vết hằn sâu như vậy trên mặt băng, Tần Mặc nhướng mày.

"Lần này ngươi bị thương khá nghiêm trọng phải không?" Khi Tần Mặc nói lời này, anh nhìn Tiên Đầu Hà.

Lưng của Tiên Đầu Hà có một lớp vảy trong suốt, nhưng lớp vảy trong suốt này khá cứng cáp.

Chỉ tiếc là bây giờ lớp vảy trong suốt đó đã bị Tần Mặc đánh nứt.

Trong lòng Tiên Đầu Hà vẫn còn khá lo lắng, nếu tiếp tục ở lại đây đối phó Tần Mặc, thì cuối cùng nó e rằng chỉ có một con đường chết.

Chẳng lẽ phải cầu xin Tần Mặc tha thứ sao?

Tiên Đầu Hà lại đặt ánh mắt lên mặt băng, bên đó có một cái lỗ nhỏ đặc biệt, là do đuôi nó vừa để lại.

Nếu có thể phá vỡ cái lỗ này, thì nó sẽ có cách để trốn xuống nước lần nữa.

Đến lúc đó, nó sẽ cứ ở dưới nước mãi, sẽ không dễ dàng đi ra nữa, chỉ cần tìm cách tìm cơ hội để đối phó Tần Mặc là được.

Tần Mặc thấy ánh mắt của Tiên Đầu Hà, anh không nhịn được cười lạnh một tiếng, đi về phía Tiên Đầu Hà.

"Ta biết ngươi muốn làm gì, ngươi chẳng qua chỉ muốn lần nữa chui xuống nước mà thôi, nhưng ngươi cũng thấy đấy, mặt băng của ta khá dày, căn bản không phải ngươi có thể phá vỡ được, vậy nên ta khuyên ngươi một câu, vẫn nên ngoan ngoãn từ bỏ đi." "Nói như vậy, biết đâu ngươi còn có thể tiếp tục sống, nếu không thì kết cục của ngươi e rằng chỉ có một con đường chết mà thôi." Tiên Đầu Hà hít sâu một hơi, nói thật, bây giờ trong lòng nó quả thực rất oán hận Tần Mặc, nhưng nó lại không đánh thắng được Tần Mặc.

Do dự một lát, Tiên Đầu Hà lại quay đầu, đặt ánh mắt lên chỗ không xa.

"Nếu đã như vậy, vậy thì chi bằng ra tay với mấy đồng bạn của Tần Mặc bên kia, như thế chẳng phải sẽ có cơ hội bổ sung năng lượng cho bản thân sao?

Đến lúc đó, e rằng ngay cả Tần Mặc cũng không làm gì được nó." Có suy nghĩ như vậy xong, Tiên Đầu Hà lại hít sâu một hơi, sau đó nó

lại đứng dậy, trừng mắt nhìn Tần Mặc, như muốn đại chiến một trận với Tần Mặc.

Thế nhưng vừa nãy, khi ánh mắt nó đặt lên những người phía sau Tần Mặc, Tần Mặc đã chú ý rồi.

Tần Mặc nghĩ rằng chi bằng "tương kế tựu kế", như vậy càng có thể giải quyết nó.

Tần Mặc cười cười, sau đó Tần Mặc lập tức xông về phía Tiên Đầu Hà.

Tiên Đầu Hà thấy Tần Mặc hít sâu một hơi, sau đó nó cũng lao về phía Tần Mặc, nhưng nó lại bị Tần Mặc đánh bay ra ngoài, lùi về phía sau một đoạn.

Sau đó nó nhìn chằm chằm hòn đá bên bờ.

Nó dùng hòn đá này ném về phía Tần Mặc, còn Tần Mặc thì vung thanh kiếm trong tay, đập nát hòn đá.

Lúc này, Tần Mặc phát hiện tung tích của Tiên Đầu Hà trước mặt đã mất.

Một bên khác, Hạo Thiên Chân thấy Tiên Đầu Hà xông về phía này, cậu ta trợn tròn mắt.

Cậu ta lại nhìn về phía Tần Mặc, thấy Tần Mặc vừa mới đập nát hòn đá, Hạo Thiên Chân vội vàng rút dao găm ra.

Chương 902

Nếu con Tiên Đầu Hà này thật sự đến tấn công họ, thì Hạo Thiên Chân cũng chỉ có thể xông lên đại chiến đến cùng với đối phương.

Tần Mặc thấy vậy, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Vẫn chưa đợi Tiên Đầu Hà đến trước mặt Hạo Thiên Chân, Tần Mặc đã đứng chắn trước Hạo Thiên Chân, sau đó Tần Mặc một cước đá vào người Tiên Đầu Hà.

Tiên Đầu Hà bị Tần Mặc đá bay ra ngoài, nó ngã vật xuống đất.

Tần Mặc nhướng mày.

"Xem ra, thực lực của Tiên Đầu Hà này cũng chỉ đến vậy thôi." Tiên Đầu Hà lúc này lại giãy giụa đứng dậy.

"Nếu vừa rồi không bị những khối băng tinh của Tần Mặc khống chế, khiến nó bị trọng thương, thì nó căn bản sẽ không có kết cục như vậy." "Vì sao con Tiên Đầu Hà này rời khỏi nước mà vẫn có thể sống lâu đến vậy chứ?

Hơn nữa động tác của nó còn linh hoạt đến thế, thật sự quá khủng khiếp." Lê Thố nuốt nước bọt, cậu ta cảm thấy những chuyện này căn bản không phải khoa học có thể giải thích được, vậy thì những quyển sách cậu ta đã đọc trước đây có tác dụng gì chứ?

"Hay là sau này đừng đọc sách nữa, đi theo Tần Mặc học những kiến thức này cũng khá tốt." Lúc này, Tần Mặc lại nhẹ nhàng thở ra một hơi, anh lại nhìn chằm chằm Tiên Đầu Hà trước mặt, đồng thời cầm kiếm trong tay, chỉ vào đối phương cười nói: "Bây giờ ngươi đã thảm hại đến mức này rồi, còn muốn tiếp tục cố chấp ở đây sao?

Kỳ thực, cho dù ngươi tiếp tục cố chấp cũng không có ý nghĩa gì,

kết cục cuối cùng cũng chỉ có một, đó chính là chết ở đây.” Tiên Đầu Hà hít sâu một hơi, nó lại không muốn đáp lại Tần Mặc nhiều như vậy, chỉ thấy nó lộn một cái liền xông về phía sau lưng Tần Mặc, nơi có Bàn Tử và Lương Tiểu Tuyết.

Nắm đấm của Bàn Tử siết chặt lại, anh ta kéo cánh tay Lương Tiểu Tuyết, bảo cô đứng phía sau mình.

“Không sao đâu, có tôi ở đây, tôi sẽ bảo vệ cô thật tốt.” Lương Tiểu Tuyết ngẩn ra một chút, sau đó cô vội vàng gật đầu, cô ấy không nói gì, chỉ nhíu mày nhìn chằm chằm Tiên Đầu Hà cách đó không xa.

“Tốc độ của thứ này quả thực rất khủng khiếp, bây giờ phải làm sao?

Chúng ta có đối phó được nó không?” “Không sao đâu, có Tần Mặc ở đây mà, anh ấy sẽ không trơ mắt nhìn chúng ta chết ở đây đâu.” Kỳ thực bây giờ trong lòng Bàn Tử cũng không chắc, anh ta không biết Tần Mặc có thật sự đến cứu họ không, nhưng anh ta cũng chỉ có thể đứng chắn, tránh để Lương Tiểu Tuyết bị thương.

Lương Tiểu Tuyết xinh đẹp như vậy, nếu bị thương thì tiếc lắm.

Tần Mặc thấy Bàn Tử dũng cảm như vậy, không nhịn được nhướng mày, rồi gật đầu.

“Lần này anh lại nằm ngoài dự liệu của tôi rồi, tôi cứ nghĩ anh sẽ sợ hãi mà trốn sang một bên cơ.” Bàn Tử hít sâu một hơi, tuy nói bây giờ trong lòng anh ta quả thực rất kinh hãi, nhưng anh ta phải kiên trì, đã dựng lên hình tượng trước mặt Lương Tiểu Tuyết rồi, không thể nào lại để Lương Tiểu Tuyết thất vọng về mình được chứ.

“Không sao đâu, tôi nhất định có thể đối phó con Tiên Đầu Hà này.” Tần Mặc bật cười.

“Nếu đã nói vậy, thì tôi sẽ ở đây xem kịch vui, không qua giúp anh

đâu.” Bàn Tử dậm chân, “Tần Mặc sao lại có thể như vậy chứ?” “Thôi được rồi, anh vẫn nên qua giúp tôi đi, tôi hơi lo mình không phải đối thủ của nó, vạn nhất tôi thật sự chết rồi, bị nó nuốt xuống để bổ sung năng lượng, thì chẳng phải mấy người các anh cũng gặp nạn sao?

Tôi đây là đang nghĩ cho anh đấy.” Tần Mặc thở dài một tiếng, nhưng Tần Mặc cũng không nói gì, dù sao Bàn Tử cũng đã đi theo mình lâu như vậy rồi, mình không thể nào trơ mắt nhìn Bàn Tử chết được chứ.

Tần Mặc lập tức đến trước mặt Bàn Tử, đồng thời Tần Mặc lại ngưng tụ ra rất nhiều kiếm ảnh từ bốn phương tám hướng.

“Kiếm Vũ Bát Phương!” Những năng lượng này trực tiếp đâm về phía Tiên Đầu Hà.

Tiên Đầu Hà thấy vậy, nó vội vàng khiến lớp vảy trong suốt trên người mình trương to ra rất lớn.

Còn những thanh kiếm của Tần Mặc thì trực tiếp chém vào lớp vảy trong suốt của nó.

Những lớp vảy trong suốt này đã giúp nó chống đỡ một đòn chí mạng, sau đó nó không nhịn được thở phào một hơi, rồi lại nhìn Tần Mặc.

Nó muốn xem tiếp theo Tần Mặc còn có thể làm gì?

Tần Mặc lắc đầu, nó sẽ không nghĩ rằng thực lực của mình không thể đối phó được nó chứ, thật là ngây thơ mà.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, cho dù lớp vảy trong suốt này giúp nó chống đỡ được một lần tấn công của mình, chẳng lẽ còn có thể chống đỡ lần thứ hai, thứ ba sao?

Tiên Đầu Hà lúc này lại duỗi ra hai sợi râu, nó dùng hai sợi râu này

quật về phía Tần Mặc, nó định trực tiếp siết chặt cổ Tần Mặc, như vậy có thể giết chết Tần Mặc.

Tần Mặc lại vung thanh kiếm trong tay, thanh kiếm này lập tức chém về phía hai sợi râu của nó, hai sợi râu của nó lập tức đứt lìa.

Tiên Đầu Hà không ngờ hai sợi râu của mình trước mặt Tần Mặc lại yếu ớt đến vậy, bây giờ phải làm sao?

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Tiên Đầu Hà, nhưng Tần Mặc không nói gì, ngược lại ngưng tụ ra một chiếc rìu khổng lồ.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Chiếc rìu này bị Tần Mặc ném ra, chiếc rìu trực tiếp đánh về phía Tiên Đầu Hà.

Tiên Đầu Hà vội vàng di chuyển sang một bên một đoạn, còn chiếc rìu của Tần Mặc thì lướt qua người nó, di chuyển về phía sau.

Nó thở phào một hơi, nhưng vẫn chưa kịp nói gì thì đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, nó quay đầu lại thì phát hiện chiếc rìu của Tần Mặc không biết từ lúc nào lại bật trở lại.

"Cái quái gì thế?" Tiên Đầu Hà ngây tại chỗ, làm sao có thể chứ?

Chiếc rìu của Tần Mặc rõ ràng đã bay về phía đó rồi, đáng lẽ phải đập vào bức tường bên kia mới đúng.

Thế nhưng bây giờ Tiên Đầu Hà không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể né sang một bên, nhưng nó lại phát hiện mình căn bản không thể cử động được.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, anh nhẹ nhàng nói: "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Không gian xung quanh đã bị Tần Mặc khống chế, có nghĩa là Tiên Đầu Hà căn bản không thể né tránh.

Còn chiếc rìu của Tần Mặc thì trực tiếp đập vào người Tiên Đầu

Hà, Tiên Đầu Hà phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nó lại nhìn cái bụng của mình, nó phát hiện trên bụng đã xuất hiện một vết hằn khá sâu, máu đang không ngừng chảy ra từ bụng nó.

Không chỉ vậy, cùng với máu chảy ra từ bụng nó, còn có một ít chất lỏng màu trắng.

Chất lỏng màu trắng này là thứ bên trong bụng nó.

"Đòn này của Tần Mặc cũng quá độc rồi." Tiên Đầu Hà hít sâu một hơi, nó khó khăn quay người lại, nhìn không gian xung quanh bị Tần Mặc khống chế, ngay cả việc quay người nó cũng thấy khó khăn.

Tần Mặc lại đưa thanh kiếm trong tay ra, chỉ vào Tiên Đầu Hà.

Trong ánh mắt Tiên Đầu Hà mang theo một tia oán hận.

Vốn dĩ nó muốn trực tiếp trốn xuống dưới nước, nhưng bây giờ Tần Mặc đã làm đến mức này, cho dù có chết đi chăng nữa, nó cũng phải kéo Tần Mặc xuống, làm đệm lưng cho nó.

Nghĩ vậy, Tiên Đầu Hà trực tiếp xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu.

"Ngươi thật sự là rất to gan, ta cứ nghĩ bây giờ ngươi sẽ nghĩ cách rời khỏi đây chứ, nhưng không ngờ ngươi lại chủ động phát động tấn công, vậy thì điều này cũng không thể trách ta được." Nói xong, thân ảnh Tần Mặc biến mất tại chỗ, sau đó Tần Mặc lập tức xuất hiện phía sau Tiên Đầu Hà.

Tiên Đầu Hà đang định tấn công Tần Mặc thì thấy không còn bóng dáng Tần Mặc nữa, nó ngây tại chỗ, nhưng lưng nó lại bị người ta đá một cú, nó lập tức lăn một vòng ngã xuống đất.

Tần Mặc nhân cơ hội nói: "Vì ngươi là sinh vật dưới nước, cho dù có lên bờ, ngươi vẫn có thể tiếp tục sống, nhưng nếu bị lửa nướng

cháy, e rằng ngươi cũng không sống được bao lâu đâu.” Tiên Đầu Hà ngẩn ra một chút, lời Tần Mặc nói là ý gì?

“Mọi người có muốn ăn tôm nướng không?” Tần Mặc hỏi một câu, nhưng những người khác vẫn chưa trả lời, Tần Mặc đã lập tức ngưng tụ ra một con hỏa long khổng lồ từ trên người mình.

Chương 903

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Con hỏa long này trực tiếp quấn quanh Tiên Đầu Hà.

Tiên Đầu Hà lúc này căn bản không thể nhúc nhích.

Vừa rồi có thể phá vỡ không gian của Tần Mặc đã lãng phí rất nhiều sức mạnh, bây giờ nó không còn một chút sức lực nào.

Nhìn bề mặt da mình dần trở nên khô cứng, Tiên Đầu Hà biết mình tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại đây nữa, nếu không, nó thật sự sẽ chết ở đây.

Tiên Đầu Hà nhìn chằm chằm con hỏa long trước mặt, vì vậy điều duy nhất cần làm bây giờ là dập tắt con hỏa long này trước.

Có suy nghĩ như vậy xong, nó trực tiếp nghiền nát lớp vỏ ngoài của mình thành bột mịn, sau đó rắc bột mịn này lên con hỏa long.

Ban đầu Tần Mặc còn tưởng lớp vỏ ngoài này của nó không có tác dụng gì, nhưng không ngờ ngọn lửa của mình lại bị dập tắt đi rất nhiều.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh không nhịn được gật đầu, lại cười nói với Tiên Đầu Hà: "Xem ra cách làm của ngươi vẫn có chút tác dụng đấy nhỉ, nhưng không sao, vì ngươi căn bản không thể kiên trì được bao lâu đâu.

Không có lớp vỏ ngoài này, ngươi vẫn sẽ chết thôi." Trong lòng Tiên Đầu Hà đương nhiên là hiểu rõ, nó có chút oán hận trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Nếu không phải Tần Mặc, nó căn bản sẽ không rơi vào kết cục như vậy, nhưng bây giờ không có cách nào đảm bảo mình sống sót

mới là điều quan trọng nhất.

Tiên Đầu Hà lại nhìn chằm chằm mặt băng cách đó không xa, nó muốn xông về phía mặt băng đó, nhưng Tần Mặc lại chắn trước mặt nó.

"Tuy vừa rồi lớp vỏ ngoài của ngươi đã rất rách nát rồi, nhưng ít nhất vẫn có thể giúp ngươi chống đỡ một số đòn tấn công.

Bây giờ không có lớp vỏ ngoài này, ngươi nói xem ngươi có cách nào ứng phó với Lôi Đình không?" Vẫn chưa đợi Tiên Đầu Hà phản ứng lại, giữa không trung đã xuất hiện tiếng "ầm ầm".

"Lôi Đình Chi Nộ!" Chỉ thấy một tia sáng trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, sau đó tia sáng trắng này trực tiếp rơi xuống người Tiên Đầu Hà.

Tiên Đầu Hà phát ra một tiếng kêu thảm thiết, vẫn chưa đợi nó phản ứng lại thì Lôi Đình đã giáng xuống người nó.

Bây giờ con Tiên Đầu Hà này quả thực không có bất kỳ năng lực phòng ngự nào, đạo Lôi Đình này đánh vào người nó xong, trên người nó lập tức bốc lên một mùi thịt tôm nướng, đồng thời, phía trên biến thành một mảng đen, hơn nữa còn có chút máu thịt mơ hồ.

"Cái quái gì thế?" Bàn Tử có chút kinh ngạc, anh ta lại nhìn Tần Mặc.

"Thứ này sẽ không thật sự biến thành tôm nướng chứ?

Nếu vậy thì chúng ta có lộc ăn rồi." Bàn Tử vừa nói vừa quay đầu lại, nhìn những người xung quanh.

Tiểu Vạn lại nhíu mày, cậu ta bĩu môi.

"Cho dù thứ này thật sự chín rồi, chúng ta cũng không thể ăn đâu, vạn nhất trên người nó có độc tố thì làm sao?" Bàn Tử không nhịn

được liếc mắt trắng, "Người này đúng là không biết nghe lời tốt đẹp mà." "Tôi chẳng qua chỉ là nói đùa thôi, tôi chỉ muốn nói với mọi người rằng, lần này nó thật sự sẽ bị Tần Mặc đánh chết bởi mấy đạo Lôi Đình này." "Nhưng năng lực đặc biệt của tên tiểu tử này cũng quá mạnh rồi, anh ta không những có thể triệu hồi Lôi Đình, mà còn có thể sử dụng băng khối để đối phó thứ này." Khi một cấp dưới của Lương Tiểu Tuyết nói lời này, người đó đang vuốt cằm, nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Mặc, như có điều suy nghĩ.

Lương Tiểu Tuyết thở dài một hơi.

"Dù sao đi nữa, lần này anh ấy đã giải quyết con Tiên Đầu Hà này, cũng coi như đã cứu tất cả chúng ta, vì vậy lát nữa mọi người phải cảm kích anh ấy một chút, không được có thái độ không tốt với anh ấy, biết chưa?" "Lương tỷ, cô cứ yên tâm đi, chúng tôi chắc chắn không dám kết oán với anh ấy đâu, thực lực của anh ấy mạnh như vậy, vạn nhất muốn ra tay với mấy người chúng tôi, thì chẳng phải chúng tôi sẽ bị anh ấy tiêu diệt trong nháy mắt sao?" Lương Tiểu Tuyết "ừ" một tiếng, cô lại nhìn bóng lưng Tần Mặc.

Lúc này Tần Mặc đã giơ tay lên, cả người uyển như một vị đế vương, có thể lật tay làm mây, úp tay làm mưa.

Tay Tần Mặc hơi hạ xuống một chút, đạo Lôi Đình thứ hai liền giáng xuống người Tiên Đầu Hà.

Khi đạo Lôi Đình thứ hai đánh vào người Tiên Đầu Hà, dấu hiệu sinh mệnh của Tiên Đầu Hà đã trở nên vô cùng yếu ớt, nó ngã vật xuống đất, không ngừng lăn lộn ở đó.

Tần Mặc lại thở phào một hơi, sau đó anh từ từ đi về phía Tiên Đầu Hà.

"Thật sự rất xin lỗi.

Dù sao thì ngươi đối với ta là một mối nguy tiềm tàng, vì vậy chúng ta chắc chắn không thể giữ ngươi lại được." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp giải quyết con Tiên Đầu Hà này.

Đồng thời, âm thanh của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh!

Đánh giết sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, do dự một lát, Lương Tiểu Tuyết đi đến bên cạnh Tần Mặc, cúi người với anh.

"Đa tạ anh, nếu không phải anh, e rằng chúng tôi căn bản sẽ không thể tiếp tục sống sót." Tần Mặc nghe lời này, nhìn Lương Tiểu Tuyết hai lần, nhưng Tần Mặc lại lười đáp lời cô, chỉ lại nhìn chằm chằm Bàn Tử cách đó không xa.

Bàn Tử cười đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Cũng được đấy nhỉ, không ngờ thực lực của anh lại tăng lên nhiều đến vậy, bây giờ với năng lực của anh thì đối phó với cái thứ bên ngoài kia chắc không có vấn đề gì chứ?" Tần Mặc nhún vai.

Tiểu Vạn do dự một lát, đi đến bên cạnh Lương Tiểu Tuyết, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi anh ấy không phải nói muốn cứu Tiểu Dương sao?

Bây giờ có nên nhắc anh ấy một chút không?" Tần Mặc đã nghe thấy, anh đặt ánh mắt lên người Tiểu Dương, đi về phía đối phương, ngồi xổm xuống ở đó, truyền sức mạnh vào cơ thể Tiểu Dương.

Không lâu sau, Tiểu Dương liền nôn ra một ngụm máu, sau đó còn nôn mửa ở đó.

Không lâu sau, mọi người liền thấy những vật nôn mửa trên đất lại trở nên sống động, nhảy loạn xạ.

“Ôi trời ơi, cái này cũng quá khủng khiếp rồi, đây là thứ gì vậy?” “Đúng vậy, may mà vừa rồi tôi không uống nước ở đó, nếu không chẳng phải tôi cũng sẽ nôn ra những thứ này sao?” “Anh vẫn nên đừng nói nữa đi, cái này thật sự quá ghê tởm rồi, tôi một chút cũng không muốn nhìn thấy nữa.” Sắc mặt Tiểu Dương bây giờ cũng có chút khó coi, cậu ta nghiến răng quay đầu lại, nhìn Lương Tiểu Tuyết bên cạnh.

“Lương tỷ, em có phải không sạch sẽ không?

Mấy thứ này nhìn cũng quá ghê tởm rồi?” Lương Tiểu Tuyết có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cô đi đến bên cạnh Tiểu Dương, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai đối phương.

“Không sao đâu, tuy nói mấy thứ này nhìn quả thực có chút ghê tởm, nhưng em phải biết rằng bây giờ em ít nhất đã bảo toàn được tính mạng, sẽ không xảy ra những sự cố khác.” “Nói thì là vậy, nhưng sau này nếu cứ nghĩ đến những thứ này, trong lòng em nhất định sẽ rất khó chịu.” Lương Tiểu Tuyết thở dài một tiếng, nhưng cô ấy không nói gì nữa, chỉ đứng dậy, lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

“Sao?

Muốn nói những lời cảm kích tôi à?

Không cần đâu.” Tần Mặc xua xua tay, Lương Tiểu Tuyết “ừ” một tiếng.

“Vậy được rồi, tôi biết rồi, bây giờ cũng không có gì đáng nói nữa.” Lương Tiểu Tuyết không nói những lời thừa thãi nữa, chỉ lại đặt ánh mắt lên người Bàn Tử.

“Bàn ca, đa tạ anh, nếu không phải anh đã nói với Tần Mặc tiên sinh những điều này, e rằng Tần Mặc tiên sinh sẽ không mấy nguyện

ý giúp đỡ chúng tôi.” “Không có gì đâu.” Bàn Tử vừa nói vừa đưa tay gãi đầu.

Hạo Thiên Chân bên này thấy vậy, không nhịn được bĩu môi, cậu ta đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng nói với Tần Mặc: “Anh nói xem anh làm gì mà phải giúp đỡ họ chứ?

Anh nhìn cái dáng vẻ của Bàn Tử kìa, tôi bây giờ thật sự muốn đến đó, đấm một quyền vào mặt anh ta, bảo anh ta soi gương xem mình là cái dạng gì, người ta sao có thể để mắt đến anh ta chứ?

Rõ ràng là có mục đích khác.” “Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu Bàn Tử đã nguyện ý tin tưởng, thì chúng ta còn có gì để nói nữa.” Khi nói lời này, Tần Mặc còn nhìn Bàn Tử một cái, phát hiện Bàn Tử bây giờ đang cười nói vui vẻ với Lương Tiểu Tuyết.

“Tần Mặc à, tôi thấy anh chi bằng lại khuyên Bàn Tử một chút đi, dù sao thì Bàn Tử cũng đã theo chúng ta lâu như vậy rồi.” Hắc Hạt Tử bên cạnh nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc nhún vai.

Chương 904

“Ngay cả anh cũng có thể nhìn ra những người đó có vấn đề.

Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy có chút không ổn, nhưng Bàn Tử lại không hề phát hiện ra điều gì, quả thực nên để Bàn Tử tự mình tiến bộ một chút.” “Lần này nếu Bàn Tử thật sự bị thương, hoặc xảy ra chuyện gì, thì đó cũng là tự anh ta chuốc lấy.” “Vậy chẳng lẽ chúng ta thật sự muốn nhìn anh ta rơi vào bẫy sao?” Hạo Thiên Chân có chút do dự nhìn Bàn Tử, ban đầu Tần Mặc đưa họ đi cùng, một chút cũng không nỡ để họ bị thương, nhưng bây giờ...

Tần Mặc gật đầu.

“Không sai, loại người như anh ta nếu không chịu thiệt một chút, thì sẽ mãi không biết sửa đổi, anh cũng đừng đau lòng cho anh ta nữa.” Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi.

Đúng vậy, lời Tần Mặc nói không sai chút nào.

Bây giờ Tiểu Ca đã rời khỏi họ rồi.

Nếu Bàn Tử cứ mãi ấu trĩ như vậy, thì sau này con đường của họ phải đi thế nào đây?

“Tôi hiểu rồi.” Hạo Thiên Chân siết chặt nắm đấm, cậu ta không nói gì nữa, chỉ lại nhìn con đường cách đó không xa.

“Cánh cửa kia xuất hiện từ khi nào vậy?” Hạo Thiên Chân chỉ vào cánh cửa lớn cách đó không xa.

Tần Mặc lắc đầu.

“Lúc đầu tôi hình như cũng không chú ý, nếu tôi đoán không sai, chắc là sau khi chúng ta giải quyết con Tiên Đầu Hà này thì đã kinh động đến cơ quan bên trong đây, vì vậy mới xuất hiện một cánh cửa

như vậy.” “Thế này chẳng phải tốt sao?

Chúng ta cũng không cần tiếp tục tìm kiếm ở đây nữa.” Lê Thố nói lời này thì cười cười.

Ngay khi Lê Thố chuẩn bị đứng dậy, đi về phía đó, Tần Mặc nhíu mày, nhắc nhở Lê Thố: “Cậu đừng có ở đây mà xông lung tung, đừng như một số người không có tâm.” Lê Thố ho khan một tiếng, kỳ thực cậu ta biết Tần Mặc đây là đang “chỉ cây dâu mắng cây hòe”, hơn nữa khi Tần Mặc nói lời này giọng còn khá to.

Bàn Tử đang cười nói chuyện với Lương Tiểu Tuyết, nghe thấy những lời Tần Mặc nói, anh ta ho khan một tiếng, đưa tay sờ sờ mũi, rồi lại đi đến bên cạnh Tần Mặc.

“Tần Mặc à, kỳ thực tôi thấy Lương Tiểu Tuyết đó cũng khá dễ gần, cho dù anh thật sự thấy cô ấy có vấn đề gì, chúng ta chẳng bằng đánh nhập nội bộ tìm hiểu kỹ một chút, anh thấy sao?” Tần Mặc nhướng mày.

“Vậy hiện tại anh chẳng phải đã đánh nhập nội bộ rồi sao?

Đã vậy anh còn bảo mấy chúng tôi phải đánh nhập nội bộ làm gì?

Chúng tôi chỉ cần xem anh diễn đại hí là được.” Tần Mặc cười như không cười nhìn chằm chằm Bàn Tử, Bàn Tử sao có thể không biết Tần Mặc đang châm biếm mình chứ?

“Thôi thôi, ai bảo tính tôi tốt chứ?

Tôi vẫn đừng so đo với Tần Mặc nhiều như vậy.” “Được rồi được rồi, tôi biết rồi, đoạn thời gian này tôi không nghe lời anh, anh trong lòng không thoải mái nên mới nói vậy, không sao cả.” Bàn Tử nhún vai, Tần Mặc ừ một tiếng.

“Tùy anh muốn nói sao thì nói, anh không bằng nói thẳng là tôi ghen tị anh và Lương Tiểu Tuyết ở cùng nhau, mà tôi cũng thích vẻ

đẹp của Lương Tiểu Tuyết là được.” Bàn Tử vội vàng xua tay.

“Tôi đâu có ý nghĩ đó chứ, tôi biết anh chàng này luôn không gần nữ sắc, nói thật có thể cùng anh thiên trường địa cửu, e rằng cũng chỉ có Tiểu Ca thôi, tiếc là...” Khi Bàn Tử nói ra những lời này, rõ ràng cảm nhận được trên người Tần Mặc đột nhiên xuất hiện một ít băng sương.

“Xin lỗi.” Bàn Tử vội vàng xin lỗi Tần Mặc, anh ta thật là lắm mồm mà, sớm biết đã không nên nhắc đến Tiểu Ca, bây giờ Tiểu Ca đã tách khỏi Tần Mặc, trong lòng Tần Mặc e rằng rất nhớ Tiểu Ca.

“Nhưng tôi thấy lần này sự tình kết thúc xong, chúng ta chẳng bằng đi thăm cậu ấy đi, cậu ấy một mình ở đó, chắc cũng khá buồn chán, chúng ta cùng cậu ấy bầu bạn thật tốt.” “Không cần anh phải nói nhiều.” Tần Mặc hiện tại quả thật rất giận Bàn Tử, anh ta ở cùng những người đó thì thôi đi, còn cố ý nhắc đến Tiểu Ca.

Tiếp đó, Tần Mặc lại đặt ánh mắt vào cánh cửa đá cách đó không xa, nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân và Lê Thố ở phía bên kia.

“Chúng ta đi thôi.” Lương Tiểu Tuyết do dự một chút, lại nhìn bóng lưng Tần Mặc, nói.

“Nhưng hiện tại Tiểu Dương tình huống có chút không ổn, chúng ta có thể ở đây một lát rồi đi không?” Tần Mặc nhìn Lương Tiểu Tuyết một cái.

“Điều đó có liên quan gì đến chúng tôi sao?

Đây là chuyện của các cô, chúng tôi không muốn quản nhiều, cô thích ở đâu thì ở đó đi.” Tần Mặc trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt, nói xong những lời này, anh ta liền đi về phía trước, không bao lâu đã đến chỗ cửa đá.

Tần Mặc cẩn thận quan sát cánh cửa đá trước mặt, cánh cửa đá

này thì không có gì đặc biệt.

"Mở ra xem đi." Lê Thố nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng, tiếp đó Tần Mặc trực tiếp đẩy cánh cửa đá ra.

Ngay lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên cảm thấy hơi kinh ngạc, cậu ta đi về phía trước vài bước.

"Đây nhất định là thủ bút của Phật Gia trong Cửu Môn, nếu không thì ông ta không thể dựng một pho tượng Phật lớn như vậy ở đây." "Những người khác trong Cửu Môn chắc cũng không làm được chuyện này." "Xem ra vị Phật Gia này vẫn khá có khí phách." Tần Mặc gật đầu.

Lương Tiểu Tuyết và mấy người bọn họ không còn cách nào khác, đành phải tạm thời đến nơi này, đến đây xong, Lương Tiểu Tuyết phát hiện nơi này vậy mà chỉ có một Mộ Thất, chẳng có gì khác.

"Thật kỳ lạ, Mộ Thất này tại sao chỉ đặt một pho tượng Phật lớn vậy?" Ở phía bên kia, Tiểu Vạn nói những lời này khi đang đưa tay xoa cằm, bọn họ còn tưởng ở đây thật sự có bảo tàng gì đó, nhưng bây giờ xem ra hình như chẳng có gì cả.

Tần Mặc liếc Tiểu Vạn một cái, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt, hỏi.

"Sao?

Chẳng lẽ các cô còn có hiểu biết nhất định về Mộ Huyệt sao?" Tiểu Vạn sững sờ một chút, cô ta hừ lạnh một tiếng.

"Tôi tại sao phải nói cho anh những điều này chứ?

Anh với tôi lại chẳng có quan hệ gì, nói cho anh, chẳng lẽ anh có thể giúp tôi sao?" Tần Mặc không đáp lại Tiểu Vạn, mà lại vòng quanh pho tượng Phật này một vòng, Tần Mặc phát hiện pho tượng Phật này vẫn khá lớn.

“Hình như không có gì cả.” Hạo Thiên Chân nói những lời này khi trong mắt mang theo một tia nghi hoặc, cậu ta lại nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

“Thật sự không có gì.” Tần Mặc đang chuẩn bị đi về phía pho tượng Phật này, phía bên kia Tiểu Dương đột nhiên cười lớn.

“Nhiều bảo bối như vậy.” Tiểu Dương nói rồi, còn đặc biệt nhấc hòn đá trên mặt đất lên, tiếp đó cậu ta lại nhìn một tảng đá khác ở phía bên kia.

“Phát tài rồi, phát tài rồi.” Thấy Tiểu Dương bộ dạng này, mọi người đều sững sờ.

“Chuyện gì vậy?” Lương Tiểu Tuyết đến bên cạnh Tiểu Dương, cô ta kéo cánh tay Tiểu Dương, nhưng Tiểu Dương lại trực tiếp hất Lương Tiểu Tuyết ra, Lương Tiểu Tuyết suýt ngã xuống đất, may mà Bàn Tử ở bên cạnh Lương Tiểu Tuyết, anh kịp thời đỡ Lương Tiểu Tuyết.

“Này, cái tên kia làm sao vậy?

Lại đối xử với mỹ nữ nhà các cậu như vậy sao?” Nhưng Tiểu Dương lại không để ý đến Bàn Tử nhiều như vậy.

Bàn Tử hiện tại cũng đã nhận ra có điều không ổn, anh nhìn Tần Mặc ở phía bên kia dường như muốn hỏi Tần Mặc cách xử lý cụ thể, nhưng Tần Mặc lại không đáp lại Bàn Tử, mà lại nhìn Lê Thố bên cạnh.

Lúc này, trong mắt Lê Thố cũng đang mang theo một tia hưng phấn.

“Trời ơi, tôi từ trước đến nay chưa từng thấy nhiều bảo bối như vậy.” Lê Thố lại đặt ánh mắt lên người Hạo Thiên Chân, kéo cánh tay Hạo Thiên Chân.

“Thiên Chân ca, chúng ta hay là mang hết bảo vật ở đây đi đi, như vậy tôi cũng không cần phải tham gia thi đại học nữa, càng không cần phải làm chuyện gì khác, chỉ cần mỗi ngày ở nhà sống qua ngày là được.” Hạo Thiên Chân liếc mắt một cái, cậu trực tiếp đánh Lê Thố ngất xỉu.

“Tôi không đánh cậu ta ngất xỉu.” Bàn Tử nói những lời này khi chỉ vào Lương Tiểu Tuyết, Lương Tiểu Tuyết ừ một tiếng, cô ta nhìn Tiểu Vạn bên cạnh, Tiểu Vạn và mấy người kia cũng vậy, trực tiếp khiến Tiểu Dương ngất đi.

“Chuyện gì vậy?

Chương 905

Tại sao hai người bọn họ lại có ảo giác như vậy?" Lương Tiểu Tuyết vừa mới hỏi xong, hai người đồng đội bên cạnh cô ta cũng lúc này ngồi thụp xuống, bọn họ nằm trên mặt đất, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

"Không ngờ tôi lại có thể nằm trên núi vàng, cảm giác này thật sự quá thoải mái." "Chỉ cần mang hết số vàng này đi, vậy cả đời này tôi không cần phải lo ăn uống, cũng không cần phải vì những người đó mà bán mạng nữa." Tần Mặc nghe thấy những lời này, đặt ánh mắt lên người Bàn Tử, nụ cười trên mặt Bàn Tử cứng lại một chút.

"Lời này có ý gì?

Chẳng lẽ những người này thật sự có vấn đề gì như Tần Mặc đã nói sao?" Trong lòng Lương Tiểu Tuyết thót một cái, cô ta lại nhìn chằm chằm Tần Mặc và Bàn Tử.

Thấy thần sắc của Tần Mặc và Bàn Tử đều có chút không ổn, trong lòng Lương Tiểu Tuyết lập tức cảm thấy hơi lo lắng, cô ta đi đến bên cạnh hai người.

"Hai anh sao vậy?

Hai anh thấy gì?" "Cô không cần gọi hai người họ, hai người họ hiện tại cũng đã rơi vào Huyễn cảnh rồi." "Huyễn cảnh?

Có ý gì?" Lương Tiểu Tuyết có chút không hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười một tiếng, nhìn Lương Tiểu Tuyết.

"Sao?

Các cô đối với nơi này không có bất kỳ hiểu biết nào mà đã trực tiếp đến đây sao?

Chẳng lẽ các cô không sợ chết ở đây?" Tần Mặc hỏi một câu,

Lương Tiểu Tuyết hít sâu một hơi.

"Cho dù có chết ở nơi này, tôi cũng không còn cách nào, dù sao chúng tôi đã đến thì cũng đã đến rồi." "Ngoài ra, tôi cũng không biết ngay từ đầu anh tại sao lại đối xử với chúng tôi như vậy, chúng tôi căn bản không làm sai điều gì, cũng không chọc giận anh, anh tại sao lại có thái độ ác liệt như vậy với chúng tôi, bây giờ đồng đội của chúng tôi đã biến thành như vậy, tôi chỉ muốn tìm hiểu rõ sự tình, anh cũng không cần phải dùng thái độ như vậy đối với tôi chứ, không muốn nói thì thôi." Lương Tiểu Tuyết nói rồi, còn đặc biệt rơi vài giọt nước mắt, Bàn Tử bên cạnh nhìn thấy thì có chút đau lòng.

Anh thở dài một hơi.

"Thôi thôi, cho dù Tần Mặc không nói, chúng ta cũng có thể nhìn ra được, trong mắt bọn họ, nơi này chắc là có rất nhiều núi vàng bạc, còn về tại sao lại xuất hiện Huyễn cảnh như vậy." Nói rồi, Bàn Tử đặt ánh mắt lên môi trường xung quanh này, anh nhíu mày.

"Chắc là có liên quan đến môi trường ở đây, nếu tôi đoán không sai, e rằng ở đây có thứ gì đó được ẩn giấu." Bàn Tử quay đầu lại, nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhún vai.

"Anh nhìn tôi làm gì?

Tôi đối với nơi này cũng không có bất kỳ hiểu biết nào, cho nên tôi cũng không rõ lắm." Thấy Tần Mặc như vậy, Bàn Tử bĩu môi, thôi vậy, xem ra hiện tại Tần Mặc quả thật ngay cả anh cũng đề phòng, nhưng cũng không sao, dù sao bên cạnh anh ta còn có Lương Tiểu Tuyết mà.

Bàn Tử không nghĩ nhiều nữa, chỉ là quay đầu lại đặt ánh mắt lên xung quanh, cẩn thận quan sát.

Nhưng ở đây tìm rất lâu, Bàn Tử đều không tìm thấy có gì bất

thường.

Tiểu Vạn bên cạnh bĩu môi.

“Tôi còn tưởng anh thật sự có thể phát hiện ra điều gì chứ, bây giờ xem ra hình như cũng không có bất kỳ manh mối nào cả.” Nhưng những người bên phía Lương Tiểu Tuyết lại từng người từng người một trở nên điên cuồng, Lương Tiểu Tuyết cau mày chặt, vậy bây giờ phải làm sao?

Lương Tiểu Tuyết hít sâu một hơi, cô ta lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, hiện tại người duy nhất có thể dựa vào e rằng cũng chỉ có Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại không muốn giúp bọn họ.

Phải làm sao đây?

Tần Mặc cũng thấy được ánh mắt của Lương Tiểu Tuyết, trong mắt Tần Mặc mang theo một tia cười lạnh.

“Hay là thế này đi, chúng ta làm một giao dịch, tôi có thể giúp cô cứu những thuộc hạ này của cô, nhưng cô phải nói cho tôi biết toàn bộ kế hoạch của các cô, thế nào?” “Tôi thật sự không biết kế hoạch mà anh nói là gì.” Lương Tiểu Tuyết thở dài một hơi, lắc đầu, trong mắt cô ta mang theo vẻ nghi hoặc.

“Chẳng lẽ cô đối với người nhà Uông Gia hoàn toàn không biết gì sao?” Tần Mặc trực tiếp hỏi ra, Lương Tiểu Tuyết xua tay.

“Tôi thật sự không hiểu, hơn nữa, cái Uông Gia mà anh nói rốt cuộc là Uông Gia nào chứ?

Anh cũng biết đó, tôi hiện tại họ Lương, chứ không phải họ Uông, anh hỏi tôi những điều này làm gì?” “Nếu tôi thật sự biết, nhất định sẽ nói cho anh biết, anh không thể trơ mắt nhìn những đồng đội của tôi biến thành bộ dạng này chứ.” “Tần Mặc, tôi biết anh đối với cô ấy vẫn luôn có chút hoài nghi, nhưng anh cũng không thể nói chắc chắn

cô ấy là người Uông Gia chứ, chẳng lẽ anh đối với người Uông Gia có một loại trực giác có thể cảm nhận ra được sao?" Bàn Tử nghi hoặc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

"Tôi không có bằng chứng, nhưng bọn họ thật sự là người Uông Gia, nếu anh không tin tôi cũng không có gì để nói." "Còn về mấy người bọn họ." Nơi đây thật sự không có Mộ Huyệt sinh vật nào, điều đó cũng có nghĩa là ở đây có loại dược tề nào đó khác, hoặc là mùi vị trong không khí, khiến bọn họ biến thành như vậy.

"Chờ một lát rồi xem xét tiếp đi." Bàn Tử gật đầu, Tần Mặc nói như vậy, cũng có nghĩa là Tần Mặc hiện tại có thể thật sự chưa hiểu rõ lắm, đã vậy, anh cũng không cần quá lo lắng.

Lúc này Tần Mặc thì đặt ánh mắt lên xung quanh.

Nhưng hiện tại nơi này không có gì, Tần Mặc cũng chỉ có thể cẩn thận dùng năng lượng của mình để cảm nhận.

Sau một lúc, Tần Mặc đặt ánh mắt lên pho tượng Phật kia, anh đi về phía pho tượng Phật này, chẳng lẽ pho tượng Phật này có vấn đề sao?

Tần Mặc đưa tay vuốt ve pho tượng Phật này, nhưng hiện tại lại có càng ngày càng nhiều người đều rơi vào Huyễn cảnh, ngay cả đầu óc Hạo Thiên Chân cũng có chút không tỉnh táo.

Hạo Thiên Chân lắc lắc đầu, Hắc Hạt Tử bên cạnh thấy cảnh này, nhíu mày, vội vàng đưa tay đỡ lấy Hạo Thiên Chân.

"Cảm giác thế nào?

Còn có thể kiên trì không?" Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt, gật đầu.

"Yên tâm đi, tôi vẫn chưa có vấn đề gì." Nhưng không lâu sau đó, tình trạng của Hạo Thiên Chân liền ngày càng không ổn, cậu ta đặt

ánh mắt lên một cái tảng đá đặc biệt lớn ở phía bên kia, đi về phía tảng đá đó, ngồi lên đó, còn không ngừng vuốt ve hai bên.

"Một cái bảo tọa lớn như vậy.

Phải tốn bao nhiêu tiền chứ?" Tần Mặc nheo mắt, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng xuất hiện tình trạng như vậy, có nghĩa là thứ ở đây thật sự không hề đơn giản.

Tần Mặc nhìn về phía mọi người, phát hiện chỉ có một số ít người không trúng chiêu, ví dụ như anh và Hắc Hạt Tử cùng với Lương Tiểu Tuyết và Bàn Tử.

Nhưng hiện tại tình trạng của Bàn Tử cũng có chút không ổn, Lương Tiểu Tuyết nghĩ một chút, cũng ngồi xuống đất, cô ta ôm lấy đất trên mặt đất.

"Vàng, toàn là vàng." Ngay cả Bàn Tử cũng đi đến chỗ cây cột ở phía bên kia, ôm lấy cây cột này, anh muốn nhấc cây cột này lên, nhưng lại phát hiện mình căn bản không có sức mạnh đó.

"Đừng ngăn cản tôi, tôi nhất định phải mang cái cột vàng này về nhà, có cái cột vàng này, tôi đâu cần phải làm những cái nghề này nữa chứ, cửa hàng của tôi chẳng phải sẽ phát đạt sao?" Nói rồi, anh dùng sức muốn gỡ cây cột này xuống.

Tần Mặc nheo mắt, sau đó Tần Mặc lại quay đầu lại, nhìn chằm chằm pho tượng Phật trước mặt.

Đã không có gì ở đây, cũng có nghĩa là có lẽ pho tượng Phật này có vấn đề.

Tần Mặc đột nhiên dẫm mạnh xuống đất, đến trên tay pho tượng Phật này.

Cẩn thận quan sát một chút, phát hiện mắt của pho tượng Phật này có chút không đúng, Tần Mặc lập tức đến đây.

Mắt của pho tượng Phật này là màu trắng, theo logic bình thường mà nói, loại Phật này thường là nhắm mắt.

"Xem ra thật sự có chút vấn đề." Tần Mặc gật đầu, tiếp đó Tần Mặc đưa Hắc Long Huyết Mạch của mình vào trong pho tượng Phật này.

Lúc này, âm thanh của hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết.】 Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, anh sớm đã biết pho tượng Phật này không đơn giản như vậy, bây giờ xem ra, giống hệt với những gì mình nghĩ.

Vậy rốt cuộc bên trong có thứ gì?

Chương 906

Tần Mặc lùi về phía sau, cẩn thận nhìn chằm chằm pho tượng Phật trước mặt.

Không lâu sau đó, trong miệng pho tượng Phật này đột nhiên mọc ra một cái dây leo.

Dây leo này trực tiếp vung về phía Tần Mặc, Tần Mặc dùng thanh Long Tuyền Kiếm trong tay chống đỡ một chút.

Rất nhanh, Tần Mặc liền nhìn ra được nguồn gốc của dây leo trước mặt này.

"Thì ra là Thi Hương Ma Dụ." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, thật ra loại Thi Hương Ma Dụ này vẫn khá khó đối phó, nhưng không sao, Tần Mặc không sợ.

Sau khi ngưng tụ sức mạnh, liền có một đám lửa xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Đám lửa này bị Tần Mặc đẩy ra, hình thành một con Hỏa Long khổng lồ.

Hỏa Long bay về phía dây leo này, trực tiếp quấn quanh nó.

Một lúc sau, dây leo này liền bị thiêu thành tro bụi.

Tần Mặc nheo mắt, xem ra dây leo này hình như không lợi hại đến vậy.

Nhưng tại sao lại tạo ra hiệu ứng mê huyễn lớn như vậy chứ?

Lúc này, Thi Hương Ma Dụ lại một lần nữa mọc ra nhiều dây leo hơn, vươn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lập tức hiểu ra.

“Xem ra lửa đối với cô cũng không có tác dụng đặc biệt lớn.” Sau khi hít sâu một hơi, Tần Mặc đột nhiên dẫm mạnh xuống đất, đến trên pho tượng Phật này.

“Đã vậy.

Thì từ gốc rễ giải quyết cô.” Nói xong những lời này, Tần Mặc liền muốn tiếp tục công kích nó, nhưng không ngờ nó lại dùng dây leo của mình đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay chém vào dây leo của nó, dây leo của nó liền trực tiếp nổ tung.

Nhưng trên người nó vẫn sẽ lại xuất hiện vô hạn dây leo, điều đó cũng có nghĩa là hiện tại Tần Mặc nhất định phải nghĩ cách giải quyết nó, nếu không dây leo của nó sẽ tiếp tục lan ra để đối phó Tần Mặc.

Có ý nghĩ như vậy xong, Tần Mặc lại một lần nữa ngưng tụ ra một con hổ.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Con hổ này trực tiếp bị Tần Mặc đẩy ra, lao về phía đối phương.

Đến bên cạnh Thi Hương Ma Dụ này, con hổ này trực tiếp nuốt chửng toàn bộ dây leo của Thi Hương Ma Dụ.

Nhưng lúc này, những dây leo của nó vậy mà lại hình thành một cây cung tên khổng lồ.

Tiếp đó, một mũi tên gỗ xuất hiện trên cây cung tên này, mũi tên gỗ này đâm về phía Tần Mặc, Tần Mặc dùng thanh kiếm trong tay đặt ngang trước mặt, chặn lại mũi tên gỗ này.

Sau khi thở phào một hơi, Tần Mặc dùng Thần Hoàng Kiếm trong tay chỉ vào Thi Hương Ma Dụ.

“Khuyên cô một câu, cô không phải đối thủ của tôi, nếu như bây

giờ cô bằng lòng nhảy vào trong pho tượng Phật này, và buông tha cho những người bạn này của tôi, tôi có thể bỏ qua chuyện cũ." Mặc dù Tần Mặc không quan tâm lắm đến Lương Tiểu Tuyết và mấy người kia, nhưng vẫn còn có mấy người bạn Hạo Thiên Chân ở đây.

Không thể ngay cả mấy người bạn này cũng không quản chứ.

Lần này ngay cả Hắc Hạt Tử cũng trúng chiêu, có thể thấy thực lực của thứ này thật sự rất mạnh.

Đối phương lúc này lại tiếp tục vung dây leo, đâm về phía Tần Mặc.

Hiểu rõ ý của nó, Tần Mặc gật đầu, lại mở miệng nói với nó.

"Tôi biết, chắc là những tiền bối Cửu Môn đã giữ cô lại ở đây, hơn nữa cô chắc là một hạt giống mà bọn họ đã có từ trước, tôi có thể cảm nhận được Huyết Mạch Chi Lực từ trên người cô." Nếu Tần Mặc không có Huyết Mạch Chi Lực, anh căn bản không thể cảm nhận được dây leo này, dây leo này chắc cũng sẽ không tấn công anh.

Nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng nhất định phải suy nghĩ cho những người bạn này.

Không ngờ Thi Hương Ma Dụ lại có thể nghe hiểu những lời Tần Mặc nói, nó do dự một chút, nhưng sau nửa ngày, nó vẫn cảm thấy không nên để người khác đi qua nơi này.

Tiếp đó, Thi Hương Ma Dụ lại một lần nữa dùng dây leo của nó trói về phía Tần Mặc, ném Tần Mặc về phía bên kia.

Vì Tần Mặc biết Cửu Môn, hơn nữa còn có Huyết Mạch Chi Lực, nên không cần thiết phải giết Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn ra ý đồ của nó, tiếp tục khuyên giải.

"Cô chắc cũng biết chúng tôi đã đến được đây, có nghĩa là chúng

tôi thật sự là người trong Cửu Môn, chúng tôi cũng không muốn đối xử tận diệt với cô, dù sao cô là vật do Cửu Môn để lại, cho nên... chúng ta tốt nhất có thể hòa giải, chúng tôi nhất định phải tiếp tục đi xuống dưới." Vốn dĩ Thi Hương Ma Dụ đã cảm thấy không tấn công Tần Mặc nữa cũng khá tốt, nhưng Tần Mặc nói ra những lời này, nó liền cảm thấy không hảo hảo dạy dỗ Tần Mặc một chút, Tần Mặc sẽ không rời đi.

Đã như vậy, vậy nó cũng chỉ có thể để Tần Mặc chịu một chút khổ sở mà thôi.

Nghĩ như vậy, nó lại một lần nữa giương cung tên, lại một mũi tên gỗ xuất hiện trên cung tên.

Mũi tên gỗ này lại đâm về phía Tần Mặc, Tần Mặc lộn một vòng sang bên cạnh, sau khi ổn định thân hình, Tần Mặc thở dài một hơi.

"Vậy thì cũng không trách tôi được." Nói xong, Tần Mặc gầm lên một tiếng, một luồng năng lượng khổng lồ, từ trên người Tần Mặc bay ra, đánh về phía Thi Hương Ma Dụ này.

"Ưng Kích Trường Không!" Không biết có phải Tần Mặc đang giao chiến với Thi Hương Ma Dụ ở đây mà phía bên kia Hắc Hạt Tử tỉnh lại.

Trong mắt Hắc Hạt Tử, mang theo vẻ nghi hoặc, nhìn xung quanh, thấy Thi Hương Ma Dụ bên cạnh Tần Mặc cách đó không xa, anh ta không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

"Tôi từ trước đến nay chưa từng thấy Thi Hương Ma Dụ lớn như vậy." Thật ra Hắc Hạt Tử đã xuống nhiều Mộ Huyệt rồi, thấy qua rất nhiều Thi Hương Ma Dụ, nhưng thể hình của bọn chúng đều không lớn đến vậy.

"Bên trong cơ thể thứ này đã được truyền Huyết Mạch Chi Lực,

nếu tôi đoán không sai, chắc là Kỳ Lân Huyết Mạch." Trong Huyết Mạch của Trương Gia chỉ có Kỳ Lân Huyết Mạch, hoặc là Cùng Kỳ.

Nhưng Cùng Kỳ Huyết Mạch chắc không có uy lực như vậy, cho nên Tần Mặc mới có thể xác định.

"Thảo nào, tôi còn nói trong thời gian ngắn thể hình của nó không thể lớn đến vậy, nhưng có loại Huyết Mạch Chi Lực này nuôi dưỡng thì cũng rất bình thường." Tần Mặc gật đầu, lời này nói quả thật không sai.

"Anh tự mình cẩn thận một chút, không cần đến giúp nữa, vì Huyết Mạch Chi Lực trên người nó nồng hậu như vậy, Huyết Mạch Chi Lực của tôi không có tác dụng áp chế nó, cũng không thể bảo vệ anh." Hắc Hạt Tử do dự một chút, vẫn ừ một tiếng.

Tần Mặc đã nói như vậy, vậy anh ta đành nghe Tần Mặc thôi, dù sao anh ta qua giúp Tần Mặc, chắc cũng không có tác dụng lớn lắm.

Thực lực của anh ta ở đây mà.

"Giúp tôi di chuyển những người khác một chút, đừng để bọn họ tiếp tục ở đây nữa." Nghe Tần Mặc nói vậy, Hắc Hạt Tử gật đầu.

Việc duy nhất anh ta có thể làm, e rằng cũng chỉ là những chuyện này thôi, vì Tần Mặc đang bận đối phó với thứ kia, anh ta sẽ giúp Tần Mặc làm những việc trong khả năng của mình.

Có ý nghĩ như vậy xong, Hắc Hạt Tử bắt đầu di chuyển những người này.

Chương 907

Không lâu sau, những người này liền toàn bộ được Hắc Hạt Tử di chuyển đến một góc.

Cái góc này cách Tần Mặc và đồng đội khá xa, có thể nói là một nơi tuyệt đối an toàn.

Tần Mặc thở phào một hơi, sau đó Tần Mặc lại nhìn chằm chằm Thi Hương Ma Dụ trước mặt.

"Thấy cái tiểu tử kia không?

Cậu ta chính là hậu nhân của Cửu Môn, tôi không biết trước đây các cô đã nghiên cứu gì ở đây, nhưng chúng tôi nhất định phải biết bí mật ở đây." Thi Hương Ma Dụ quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân ở phía bên kia, nó có thể cảm nhận được người này thật sự có Huyết Mạch của Cửu Môn.

Chỉ tiếc là trong Cửu Môn lại không có Huyết Mạch Chi Lực.

Chẳng lẽ tiểu tử trước mặt này thật sự không giống bình thường.

Cậu ta đến từ một gia tộc khác sao?

Ngoại trừ Uông Gia có một số liên hệ với Cửu Môn, còn có một gia tộc khác.

Nghe nói gia tộc này họ Tần.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều là người đã trồng nó khi nó còn là một hạt giống đã nói cho nó biết.

Còn bây giờ, việc duy nhất nó có thể làm là tiếp tục ở đây, bảo vệ pho tượng Phật này không cho bất kỳ ai rời khỏi pho tượng Phật này.

Tần Mặc nhìn chằm chằm Thi Hương Ma Dụ trước mặt.

“Nếu tôi đoán không sai, hướng chúng ta cần rời đi chắc là bên dưới pho tượng Phật lớn này.” Thi Hương Ma Dụ vẫn cảm thấy hơi kinh ngạc, nó không ngờ Tần Mặc vậy mà ngay cả điều này cũng có thể đoán được.

Nhưng vì Thi Hương Ma Dụ không có biểu cảm gì, nên Tần Mặc căn bản không nhìn ra được, nhưng hiện tại Tần Mặc lại có thể khẳng định suy nghĩ của mình, dù sao vừa rồi Thi Hương Ma Dụ tấn công hơi ngưng trệ một chút.

“Đã như vậy, vậy cũng chỉ có thể đánh tàn cô, mới có thể để mọi người chúng tôi rời khỏi đây.” Hơn nữa nếu như năng lực của nó tiếp tục duy trì loại môi trường đó, e rằng Hạo Thiên Chân và mấy người bọn họ sẽ tiếp tục không thể tỉnh lại.

Có ý nghĩ như vậy xong, Tần Mặc lại một lần nữa ngưng tụ ra một quả cầu khổng lồ.

“U Minh Bạo Liệt!” Quả cầu này bị Tần Mặc đánh ra, trực tiếp va chạm vào người Thi Hương Ma Dụ, sắc mặt Thi Hương Ma Dụ trở nên khó coi.

Nó có thể cảm nhận được sức mạnh trên người Tần Mặc dường như ngày càng mạnh, cho dù nó không thể bị Huyết Mạch Chi Lực của Tần Mặc ảnh hưởng, nhưng năng lực của Tần Mặc ở đây.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì nó cũng sẽ chết dưới tay Tần Mặc.

Thi Hương Ma Dụ nhìn chằm chằm Tần Mặc, hiện tại cũng không có bất kỳ cơ hội hòa giải nào với Tần Mặc.

Sợ sẽ chết ở đây, nó cũng nhất định phải tiếp tục kiên trì, dù sao đây là sứ mệnh của nó.

Thi Hương Ma Dụ hít sâu một hơi, rễ của nó hiện tại đã lộ ra, bởi

vì nếu không dùng rễ để đối phó Tần Mặc, nó sẽ không có đủ năng lực.

Nó dùng những dây leo của mình bao bọc lấy quả cầu của Tần Mặc.

Quả cầu của Tần Mặc nổ tung, đồng thời, những dây leo của nó cũng toàn bộ bị Tần Mặc đánh tan.

Thi Hương Ma Dụ sớm đã đoán được kết quả này, nên nó không quá kinh ngạc.

Nhưng không sao cả.

Tần Mặc hiện tại cũng đã chú ý đến rễ của Thi Hương Ma Dụ, hiện tại chỉ cần anh tiếp tục công kích rễ của Thi Hương Ma Dụ, e rằng nó căn bản không thể kiên trì nổi.

Do dự một chút, Tần Mặc đặt ánh mắt lên những dây leo của nó, đã vậy, vậy thì trước tiên hãy kiểm soát những dây leo của nó đi.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Nhiều tinh thể băng hơn xuất hiện xung quanh Thi Hương Ma Dụ này.

Thi Hương Ma Dụ nhìn thấy những tinh thể băng này, trong lòng vẫn cảm thấy hơi kinh ngạc.

Người bình thường căn bản không thể kiểm soát loại năng lực như vậy, xem ra tiểu tử này thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng lúc trước Phật Gia đã từng nói với nó, không thể để bất kỳ ai tiếp tục đi xuống, bất kể là người trong Cửu Môn, hay là Uông Gia, hoặc là người Tần Gia, đến đây đều phải đuổi đi.

Thứ bên dưới này thật sự quá đáng sợ, tuyệt đối không thể để bọn họ tiếp xúc.

Thi Hương Ma Dụ tiếp tục dùng dây leo của nó để ngăn cản Tần

Mặc, nhưng nó muốn tấn công Tần Mặc, nhất định phải giải quyết những tinh thể băng xung quanh này trước, nó lại không có năng lực đó.

"Cuồng Phong Nhận!" "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Hai luồng sức mạnh xuất hiện trước mặt Tần Mặc, có hai luồng sức mạnh này xong, Tần Mặc liền ném luồng sức mạnh này ra.

Hai luồng sức mạnh này trực tiếp đến xung quanh Thi Hương Ma Dụ.

Thi Hương Ma Dụ đã chú ý đến, nhưng hiện tại dây leo của nó đang bị những tinh thể băng này khống chế, nó căn bản không thể cử động.

Sức mạnh của Tần Mặc trực tiếp đánh về phía rễ của nó.

Vì rễ của nó ở đây, lúc này không công kích, thì khi nào mới công kích?

Thi Hương Ma Dụ đã thấy, nhưng rễ của nó lại lúc này đột nhiên mọc ra rất nhiều mũi nhọn gỗ.

Những mũi nhọn gỗ này đã chặn lại đòn tấn công của Tần Mặc.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ lại còn có thứ bảo vệ Thi Hương Ma Dụ.

Điều này quả thật nằm ngoài dự liệu của Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Nhưng không sao cả.

Cho dù có những mũi nhọn gỗ này, e rằng cũng không thể kiên trì được bao lâu, không thể mỗi lần công kích đều xuất hiện loại mục trắc này.

Huống chi lần sau, anh sẽ dùng sức mạnh lớn hơn của mình để đối

phó Thi Hương Ma Dụ này.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm những dây leo của Thi Hương Ma Dụ ở phía bên kia, mặc dù dây leo của nó có thể mọc lại trực tiếp, nhưng cũng cần một thời gian nhất định.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc trực tiếp đánh thanh bảo kiếm này ra.

Vậy thì trước tiên hãy dùng thanh bảo kiếm này, tạm thời chặt đứt những dây leo của nó đi.

Như vậy, cho dù nó muốn mọc lại, dây leo cũng cần một khoảng thời gian.

Có ý nghĩ như vậy xong, Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiếp đó anh điều khiển thanh bảo kiếm của mình, trực tiếp chém về phía Thi Hương Ma Dụ này.

Chương 908

Sau khi chém vào rễ của Thi Hương Ma Dụ, những dây leo của Thi Hương Ma Dụ này toàn bộ đều biến mất.

Hiện tại cũng chỉ còn lại bông hoa khổng lồ kia.

Thi Hương Ma Dụ lập tức điều khiển bông hoa của nó, bao vây về phía Tần Mặc.

Tần Mặc còn tưởng nó là muốn trực tiếp tấn công mình, nhưng không ngờ trên bông hoa của nó lại đột nhiên xuất hiện rất nhiều phấn hoa màu tím.

Phấn hoa màu tím này bay về phía Tần Mặc, muốn tiến vào trong cơ thể Tần Mặc.

Đáng tiếc Tần Mặc đối với những thứ này đều miễn dịch, cho nên điều này đối với Tần Mặc không có bất kỳ tác dụng nào.

Tần Mặc không nhịn được lắc đầu.

Đã vậy nó còn cho mình cơ hội này, để mình công kích bông hoa của nó, vậy nếu mình không công kích, chẳng phải lãng phí sao?

Có ý nghĩ như vậy xong, Tần Mặc cười một tiếng, tiếp đó lại có một số kiếm ảnh khổng lồ xuất hiện xung quanh.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Những tua cuốn của nó có thể mọc ra vô hạn, nhưng hoa thì khác phải không?

Tần Mặc dùng mấy mũi kiếm ảnh này trực tiếp đâm vào bông hoa của nó, khiến bông hoa lập tức rụng mất bốn năm cánh.

Tần Mặc vừa nhìn thấy hoa của nó có tổng cộng mười cánh.

Mất đi bốn năm cánh hoa này, e rằng tiếp theo nó cũng không thể

gây sóng gió gì lớn.

Quả nhiên, Thi Hương Ma Dụ đã ý thức được nó có thể không đánh lại Tần Mặc, nó vội vàng lùi lại phía sau.

Nhưng Tần Mặc lúc này lại thừa thắng xông lên, trực tiếp khống chế không gian phía sau nó.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Thấy Thi Hương Ma Dụ không thể di chuyển, ánh mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhạt.

Xem ra bây giờ nó chỉ có thể mặc người xẻ thịt.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Cái rìu khổng lồ bị Tần Mặc đẩy ra, trực tiếp lao về phía Thi Hương Ma Dụ.

Mặc dù Thi Hương Ma Dụ lúc này chưa kịp phản ứng, nhưng nó vẫn có bản năng.

Nó trực tiếp dùng những cánh hoa đó chắn trước nhụy hoa của mình.

Lần này, thêm hai cánh hoa nữa rụng xuống.

Bây giờ nó chỉ còn lại bốn cánh hoa cuối cùng.

"Đáng tiếc thật, bây giờ ngươi đã không còn bao nhiêu năng lực nữa." Tần Mặc lắc đầu nói xong, lại lao về phía nó.

Đồng thời, Tần Mặc còn xoay thanh kiếm trong tay.

Thần Hoàng Kiếm mang theo năng lượng khổng lồ, đâm về phía nhụy hoa của nó.

Nhưng lần này, nó đã kịp phản ứng, dùng những tua cuốn của mình quấn chặt lấy thanh kiếm của Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, sau đó xoay nhẹ thanh kiếm.

Năng lượng từ thanh kiếm trực tiếp đánh vào cánh hoa.

Trên cánh hoa của nó xuất hiện một vết nứt lớn.

Bây giờ vốn chỉ còn lại bốn cánh hoa, vết nứt này lại xuất hiện, xem ra nó e rằng càng nguy hiểm hơn.

Nó cũng đã nhận ra điều đó, vì vậy nó trực tiếp dùng cánh hoa của mình cắt xé không gian này.

Không gian do Tần Mặc tạo ra bị nó cắt thành một vết nứt.

Khi nó chuẩn bị chui ra khỏi vết nứt này, năng lượng của Tần Mặc lại một lần nữa xuất hiện trước mặt nó.

"Ngưng Băng Quyết!" Trên những tua cuốn của nó xuất hiện rất nhiều băng sương, khiến động tác của nó trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

Thi Hương Ma Dụ vẫn cảm thấy hơi kinh ngạc, không ngờ thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy.

Thấy bộ dạng của nó, Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tần Mặc hơi dùng sức, những tua cuốn đó của nó liền toàn bộ đứt rời.

Nó vẫn muốn tiếp tục mọc thêm tua cuốn, nhưng vì tác dụng của băng giá, tốc độ sinh trưởng của nó trở nên vô cùng chậm chạp.

Tần Mặc cũng nhân cơ hội này, ngưng tụ ra một đám mây đen khổng lồ.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Đám mây đen cuồn cuộn không ngừng giữa không trung.

Cảm nhận được sức mạnh của đám mây đen này, Thi Hương Ma Dụ trong lòng cảm thấy hơi run rẩy.

Đã rất lâu rồi nó chưa từng thấy năng lượng mạnh mẽ đến vậy, có lẽ tên tiểu tử này thật sự có khả năng tiêu diệt thứ bên trong này.

Nếu vậy, nó sẽ không cần quá lo lắng nữa.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng đó của nó, anh cười lạnh một tiếng.

“Ngươi càng như vậy, tôi càng tò mò dưới đây rốt cuộc có thứ gì, cho nên chuyến này tôi nhất định phải đi.” Thi Hương Ma Dụ không thể giao tiếp với Tần Mặc, nó chỉ có thể dùng những tua cuốn của mình để ngăn cản Tần Mặc.

Bất kể nó nghĩ gì trong lòng, vì Tần Mặc muốn tiếp tục đi xuống, vậy nó chỉ có thể ra tay với Tần Mặc.

Cho dù trên người Tần Mặc có Huyết Mạch Chi Lực, anh vẫn là kẻ thù của nó.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy một đạo kinh lôi trực tiếp từ giữa không trung đánh xuống, rơi trúng Thi Hương Ma Dụ.

Thi Hương Ma Dụ vẫn cảm thấy hơi chấn kinh, nó có thể cảm nhận được sức mạnh bên trong đạo kinh lôi này.

Sau khi kinh lôi đánh vào những tua cuốn của nó, những tua cuốn đó trực tiếp nổ tung.

Tần Mặc nhướn mày.

Thấy Tần Mặc như vậy, Thi Hương Ma Dụ trong lòng càng thêm căng thẳng.

Chương 909

Dáng vẻ của Tần Mặc chứng tỏ anh không nghĩ nó có thể chống lại.

Mặc dù nó và Tần Mặc quen biết chưa lâu, nhưng nó có thể cảm nhận được, Tần Mặc chắc chắn sẽ không làm những chuyện không có nắm chắc.

Bây giờ nó chỉ có thể bị Tần Mặc đánh bại.

Trong lòng Thi Hương Ma Dụ có chút không cam lòng.

Dù thế nào đi nữa, nó cũng không thể dễ dàng nhận thua như vậy.

Nó muốn dùng gốc rễ của mình để mọc thêm một số tua cuốn, nhưng vì sức mạnh của đạo kinh lôi kia thực sự quá mạnh mẽ, nên đã trấn áp sức mạnh của nó, khiến những tua cuốn không thể mọc ra được.

Ghê gớm đến vậy sao?

Thi Hương Ma Dụ khó hiểu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Ánh mắt Tần Mặc mang theo ý cười, sau đó anh tiếp tục khống chế không gian xung quanh.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng hủy diệt gốc rễ của Thi Hương Ma Dụ.

Lại là đạo kinh lôi thứ hai giáng xuống.

Năng lượng của đạo kinh lôi thứ hai mạnh hơn đạo thứ nhất rất nhiều, vì vậy khi đạo kinh lôi thứ hai rơi xuống Thi Hương Ma Dụ, trên người nó lại bốc cháy lên những ngọn lửa.

Ngọn lửa mang theo một chút mùi cháy khét, Tần Mặc nheo mắt.

Thi Hương Ma Dụ đã nhìn thấy, nó vội vàng vẫy động gốc rễ của mình để dập tắt những ngọn lửa này.

Đáng tiếc, tác dụng không lớn lắm.

Thấy nó đang dập tắt lửa trên gốc rễ, Tần Mặc vội vàng nhân cơ hội này giáng xuống đạo kinh lôi thứ ba.

Khi đạo kinh lôi thứ ba giáng xuống, Thi Hương Ma Dụ không thể chịu nổi nữa, vì vậy nó thoi thóp đổ vật xuống đất, thậm chí trên gốc rễ của nó cũng xuất hiện rất nhiều vết cháy xém.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, xem ra những nỗ lực bấy lâu nay của mình vẫn khá hiệu quả.

Tần Mặc từ từ đi đến xung quanh Thi Hương Ma Dụ, dùng sức mạnh của mình bao bọc lấy nó.

"Thật ngại quá, vì muốn rời khỏi nơi này mà đã làm ngươi bị thương thành ra thế này.

Vì ngươi là thứ của Cửu Môn, vậy ta sẽ tạm thời cất ngươi đi, sau này để người của Cửu Môn đến xử lý ngươi vậy." Tần Mặc cho rằng mình thực sự không thể trực tiếp tiêu diệt thứ này, dù sao đây cũng là thứ mà các tiền bối Cửu Môn đã giữ lại.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ là lấy ra một cái hộp, đặt nó vào bên trong, đồng thời lại dùng năng lượng của mình bao bọc lấy cái hộp này.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Tần Mặc lại quay đầu, nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

Hạo Thiên Chân với vẻ mặt mơ màng, từ từ tỉnh lại.

"Chuyện này là sao vậy?" Hạo Thiên Chân có chút không hiểu, đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

Tần Mặc cười đi đến bên Hạo Thiên Chân, truyền sức mạnh vào cơ thể cậu, xác định cậu không có gì, lúc này mới giải thích nói.

"Mọi người vừa rồi chỉ là bị khống chế thôi, yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu, bây giờ mọi người đều đã hoàn toàn hồi phục rồi." Họ nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Tần Mặc đã nói như vậy, thì họ cũng không cần quá lo lắng nữa.

"Không có chuyện gì là tốt rồi." Họ không nói gì thêm.

Cùng lúc đó, âm thanh của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh!

Đánh giết sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.] Tần Mặc không ngờ mình không giết chết Thi Hương Ma Dụ, vậy mà cũng có thể nhận được phần thưởng Hệ Thống.

Thi Hương Ma Dụ hiện tại đang ở trong cái hộp của Tần Mặc, Tần Mặc có thể rất rõ ràng cảm nhận được trạng thái cơ thể của nó.

Nhưng vì nó không có gì, mà mình lại có thể nhận được phần thưởng Hệ Thống, tự nhiên là chuyện tốt nhất rồi.

Nghĩ một lát, Tần Mặc lại nhìn trạng thái cơ thể hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng,

Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 1245 [giới hạn nhân loại 10], Thể Lực 1260 [giới hạn nhân loại 10], Sức Mạnh 1260 [giới hạn nhân loại 10], Tinh Thần 1270 [giới hạn nhân loại 10].

Trông cũng khá tốt.

Do dự một lát, Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên Lương Tiểu Tuyết và mấy người ở đằng xa.

Lương Tiểu Tuyết đang nói chuyện với Bàn Tử, thấy ánh mắt Tần Mặc, cô ấy đi về phía anh.

“Cảm ơn anh, Tần Mặc tiên sinh, nếu không phải anh, e rằng tất cả chúng tôi đều đã phải chết ở đây.

Anh thực sự là ân nhân cứu mạng của chúng tôi.” Tần Mặc nghe vậy, vội vàng xua tay.

Anh không cho rằng chuyện này có gì to tát, hơn nữa, anh cũng không muốn giao thiệp gì với mấy người này.

“Cảm ơn tôi thì không cần đâu, dù sao tôi và mấy người cũng

không đặc biệt quen thân.” Nghe những lời này, trên mặt Lương Tiểu Tuyết thoáng hiện vẻ lúng túng.

Cô ấy không ngờ Tần Mặc lại nói ra những lời như vậy.

“Vừa rồi rốt cuộc là thứ gì vậy?” Hạo Thiên Chân có chút hiếu kỳ hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc cẩn thận giải thích cho Hạo Thiên Chân nghe, Hạo Thiên Chân lập tức hiểu ra, cậu lại không nhịn được thở dài một hơi.

“Không ngờ những tiền bối trong Cửu Môn lại lợi hại đến vậy, so với họ, tôi kém xa nhiều quá!” Tần Mặc đưa tay vỗ vai Hạo Thiên Chân.

“Thôi được rồi, em đừng nghĩ nhiều như vậy, chuyện này có liên quan gì đến em đâu, cứ coi như chưa từng xảy ra chẳng phải tốt hơn sao?” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, đúng vậy, lời Tần Mặc nói cũng không sai.

“Được rồi, tôi biết rồi.

Chương 910

Nhưng tiếp theo chúng ta phải đi đường nào đây?

Tôi đã quan sát rồi, xung quanh đây không có đường đi, hơn nữa trên pho tượng Phật này cũng không có gì." "Vậy cũng có nghĩa là chúng ta phải đi xuống dưới." Tần Mặc nói xong, chỉ xuống phía dưới.

Nghe những lời này, Hạo Thiên Chân ngây người ra một lát, sau đó ánh mắt cậu lại sáng lên.

Đúng vậy, sao cậu lại không nghĩ đến điều này chứ?

"Được rồi, tôi biết rồi.

Tôi qua nói chuyện với mấy người họ một chút, rồi sẽ quay lại." Tần Mặc đáp một tiếng, Hạo Thiên Chân liền đi đến bên Bàn Tử và mấy người kia.

Trong mắt Bàn Tử mang theo ý cười nhạt, đưa tay vỗ vai Hạo Thiên Chân.

"Vẫn là cậu có tình huynh đệ hơn, cậu xem Tần Mặc đó, chẳng thèm quan tâm tôi.

Tôi bị cái thứ kia khống chế mà anh ta cũng không thèm đến an ủi tôi một chút." "Thôi đi, tôi chỉ muốn nói với cậu một chút là Tần Mặc nói chúng ta có thể nghỉ ngơi ở đây một thời gian, sau đó mới đi tiếp." "Được thôi, không vấn đề gì.

Vừa rồi mọi người cũng đã lãng phí khá nhiều tinh lực rồi." Hạo Thiên Chân cười cười, lại quay về bên Tần Mặc.

Lê Thố cảm thấy toàn thân đau nhức, cậu không nhịn được thở dài một hơi, lại nói với Tần Mặc.

“Sớm biết thế tôi đã không nên đến nơi này, đây không phải là chịu khổ sao?” “Ngàn vàng khó mua được chữ 'nếu biết trước'.

Đã đến đây rồi, vậy thì cứ cùng chúng tôi tiếp tục tiến về phía trước đi.

Hơn nữa, có tôi ở đây mà, không phải em rất muốn cùng tôi đi mở mang tầm mắt sao?

Bây giờ là một cơ hội không tồi.” “Chủ yếu là nơi này thực sự quá nguy hiểm.

Hơn nữa…” Lê Thố nói đến đây thì dừng lại một chút, lại đặt ánh mắt lên Bàn Tử và mấy người kia.

“Mấy người đó chẳng phải vẫn sẽ gây bất lợi cho chúng ta sao?

Cũng không biết cô gái kia rốt cuộc là ai.” “Những người luôn đối đầu với chúng ta.” Tần Mặc thuận miệng nói một câu.

Đối với thế lực kia, Tần Mặc không hiểu rõ lắm, nhưng anh biết những người đó không phải là người tốt.

Nếu đã như vậy, thì không cần lãng phí quá nhiều tinh lực vào họ.

Sau này nếu thật sự có cơ hội gặp lại, cứ trực tiếp dùng thủ đoạn sấm sét để hủy diệt họ là được.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Lê Thố gật đầu, không nói gì nữa.

Tần Mặc lại đưa tay véo nhẹ cơ bắp của Lê Thố.

“Xem cái thân hình nhỏ bé của em kìa, vẫn phải luyện tập thêm một chút, để tránh lại bị thứ bên trong này khống chế.

Chỉ là một Thi Hương Ma Dụ nhỏ bé thôi mà đã làm em ra nông nỗi này.” “Anh đừng có lừa tôi, tôi vừa nghe Hắc Hạt Tử nói rồi, anh ta kể cái thứ đó có thể hình đặc biệt lớn, cho nên căn bản không phải là Thi Hương Ma Dụ nhỏ bé.” Tần Mặc đáp một tiếng về điểm này,

anh cũng không cần thiết phải lừa Lê Thố.

"À đúng rồi, thi thể của cái thứ đó ở đâu vậy?

Tôi muốn xem rốt cuộc là thứ gì mà có thể lớn đến vậy." Tần Mặc lườm một cái.

"Vậy em đừng nghĩ nữa, cái thứ đó đã bị tôi thu lại rồi, em không thể nhìn thấy nó đâu." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân.

"Khi ra khỏi đây, tôi sẽ giao cái thứ đó cho em, dù sao đây cũng là thứ của Cửu Môn các em, vẫn là nên giao cho em xử lý." "Cái này thì không cần đâu, tôi thấy anh cứ giữ lấy thứ đó đi, dù sao đối với tôi cũng không có tác dụng gì." Hạo Thiên Chân xua tay, cậu thực sự không muốn thứ đó.

"Vậy được rồi, đợi sau này ra ngoài rồi tính.

Mặc dù em không muốn, nhưng thứ này là một bảo bối, biết đâu những người khác trong Cửu Môn các em đều nghĩ nát óc muốn có được nó đấy." Ánh mắt Tần Mặc mang theo một tia cười lạnh, Hạo Thiên Chân gật đầu.

Có lẽ Tần Mặc nói không sai chút nào.

Nhưng cậu cũng không có cách nào, dù sao địa vị của cậu trong Cửu Môn cũng không cao, không thể ngăn cản những người trong Cửu Môn muốn làm gì.

Vậy điều duy nhất cậu có thể làm là đi theo bên cạnh Tần Mặc, giải quyết tất cả mọi chuyện này.

Chỉ là không biết người của Uông gia cuối cùng sẽ ra sao.

Theo như Tần Mặc nói, mấy người kia hẳn là đến từ Uông gia.

Hạo Thiên Chân đặt ánh mắt lên Lương Tiểu Tuyết ở đằng xa.

Lương Tiểu Tuyết đang an ủi thủ hạ của mình ở đó, đồng thời phát cho họ một ít đồ ăn.

Bàn Tử nhận lấy đồ ăn Lương Tiểu Tuyết đưa tới, trong mắt mang theo ý cười nhạt.

"Cảm ơn cô nhé, tôi thấy thực ra cô cũng khá tốt đấy.

Không biết cái đầu của Tần Mặc ngày nào cũng nghĩ gì, cứ nhất quyết phải đề phòng cô, chi bằng hãy cẩn thận đề phòng những thứ khác trong Mộ Huyệt này đi." "Không sao đâu, có anh hiểu cho tôi là được rồi mà?" Lương Tiểu Tuyết nói xong, lại nhìn nhóm người của Tần Mặc bên này, vừa vặn đối mắt với Hạo Thiên Chân.

Trong số những người này, người duy nhất có thể tiếp cận e rằng chỉ có Bàn Tử, nên cô ấy chỉ có thể nói chuyện tử tế với Bàn Tử.

Nếu ngay cả Bàn Tử cũng xa lánh cô, vậy cô càng không thể theo được nhóm người này.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm mọi người.

"Được rồi, thời gian cũng sắp hết rồi, bây giờ chúng ta phải tiếp tục xuất phát." Mọi người đều đáp một tiếng.

"Không vấn đề gì." Tiểu Vạn bĩu môi.

"Đúng là tự coi mình là người dẫn đầu nhỉ?" Tiểu Dương bên cạnh kéo tay Tiểu Vạn một cái.

"Anh đừng nói nhiều như vậy nữa, thực lực của anh ấy quả thật rất mạnh.

Nếu không phải anh ấy, e rằng chúng ta đã bị thứ bên trong này giết chết rồi." Tiểu Vạn há miệng, nhưng lại không nói được lời nào.

Tiểu Dương nói quả thật rất đúng.

Nếu đã vậy, thì tạm thời cứ nghe theo Tần Mặc sắp xếp vậy.

Đợi mọi người thu dọn gần xong, Tần Mặc lúc này mới đi về phía pho tượng Phật trước mặt.

Đến nơi, Tần Mặc trèo lên đầu pho tượng.

Chương 911

Thấy tình huống ở đây, trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, anh lại nhìn những người đang chuẩn bị công cụ ở phía dưới.

“Mấy người cứ từ từ leo lên đi, không cần vội, tôi đợi mọi người ở đây.” Nhưng chúng tôi vẫn đang thu dọn đồ đạc mà.

Tiểu Vạn nhíu mày, chỉ vào một đồng đội khác bên cạnh.

Đồng đội này của cậu ta còn chưa thu dọn ba lô xong, không ngờ Tần Mặc đã trèo lên rồi.

“Chuyện này có liên quan gì đến tôi sao?

Tôi hình như chưa từng đồng ý sẽ dẫn theo mấy người mà.” Cho nên họ thế nào, cũng không liên quan gì đến Tần Mặc.

Nghe lời này, Tiểu Vạn bĩu môi.

Tần Mặc thật sự nghĩ rằng thiếu đi nhóm người bọn họ thì anh ta sẽ không thể tiếp tục sống sao?

Do dự một chút, Tiểu Vạn lại nhìn Lương Tiểu Tuyết bên cạnh.

“Chị Lương, em thấy người này kiêu ngạo như vậy, cho dù có đi theo anh ta, anh ta cũng không nhất định sẽ bảo vệ chúng ta đâu, hay là chúng ta đừng quản nữa đi.” “Đừng nói như vậy.” Lương Tiểu Tuyết nhíu mày giáo huấn Tiểu Vạn một chút.

“Thực ra Tần Mặc tiên sinh vẫn rất tốt, đối xử với những người như chúng ta cũng rất tử tế, là do em có quá nhiều thành kiến với anh ấy thôi.” “Sao lại thế?” Tiểu Vạn bĩu môi.

Cậu ta không cho rằng mình làm như vậy là sai.

Vốn dĩ là vậy, hơn nữa Tần Mặc nói cũng đúng.

Tần Mặc chưa từng đồng ý dẫn theo họ, cho dù sau này họ thật sự gặp phải nguy hiểm gì, Tần Mặc chắc chắn cũng sẽ không ra tay.

Vậy còn mặt dày mày dạn đi theo Tần Mặc làm gì, chẳng phải rất mất mặt sao?

Lương Tiểu Tuyết lại nhìn Tần Mặc, trên mặt mang theo ý cười dịu dàng.

"Tần Mặc tiên sinh, Tiểu Vạn nó là người thẳng thắn như vậy, anh đừng so đo với nó nhiều làm gì." Tiểu Vạn trông tuổi tác cũng chỉ xấp xỉ Lê Thố, Tần Mặc lười nói nhiều với loại người như vậy.

"Mấy người cứ tự tiện leo đi." Dù sao anh cũng đã đến đỉnh rồi, nếu đến lúc mà họ vẫn chưa lên, thì Tần Mặc cũng chỉ có thể dẫn những người bên mình đi xuống.

Nghỉ ngơi ở đây khoảng nửa tiếng đồng hồ, những người kia mới từ từ trèo lên được.

Nhưng không gian ở đây khá nhỏ, vì vậy, mấy người trong số họ chỉ có thể tạm thời đứng ở phía dưới.

"Thì ra ở đây có một cái động lớn như vậy!" Hạo Thiên Chân nói xong, có chút kinh ngạc.

Bàn Tử ở đằng xa đã thấy, ông ta nhíu mày, vẻ mặt bất mãn.

"Cái quái gì vậy?

Vừa mới bắt chúng ta leo lên, lại đột nhiên bắt chúng ta đi xuống, rốt cuộc là muốn làm gì?" "Cái này thì chúng tôi không biết, nhưng muốn tìm hiểu bí mật ở đây, thì chỉ có thể đi xuống dưới." Hạo Thiên Chân nói xong, thả một sợi dây thừng xuống phía dưới, nhưng cậu lại phát hiện sợi dây thừng này dường như vẫn chưa chạm đáy.

"Rốt cuộc là sâu đến mức nào vậy?" Hắc Hạt Tử bên cạnh nói

xong, nhíu mày.

Tần Mặc do dự một chút, nhìn chằm chằm mấy người họ.

“Mấy người cứ ở lại đây trước đi, tôi xuống xem thử.” Hạo Thiên Chân kéo tay Tần Mặc.

“Không được đâu, nhỡ may dưới đó có nguy hiểm gì thì sao?” “Cho dù để những người khác xuống, mấy người cũng không thể bảo toàn mạng sống của mình, chi bằng để tôi xuống trước.” Tần Mặc nói xong, đưa tay vỗ vai Hạo Thiên Chân.

Hơn nữa, thực lực của anh ấy đã tăng lên nhiều như vậy rồi, lại còn nhận được không ít lợi ích trong Mộ Huyệt này, hoàn toàn không cần lo lắng.

“Vậy được rồi.” Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ là theo sợi dây thừng này leo xuống phía dưới.

Hắc Hạt Tử đi theo phía sau Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân muốn xuống, Bàn Tử kéo tay Hạo Thiên Chân một cái.

“Cậu đừng vội vàng, vì Tần Mặc đã xuống rồi, nếu anh ấy dưới đó không có chuyện gì, nhất định sẽ báo hiệu cho chúng ta, lúc đó chúng ta hãy xuống.” “Cậu ở cùng với bọn họ, sao tính cách lại trở nên thế này?

Sợ đầu sợ đuôi.” Hạo Thiên Chân bĩu môi, cậu không quản Bàn Tử nữa.

Dù sao Tần Mặc cũng đã xuống rồi, cho dù dưới đó thật sự có nguy hiểm, cũng là Tần Mặc đang ứng phó, cậu hoàn toàn không cần lo lắng.

Bàn Tử nghe vậy, không nhịn được trừng lớn mắt, vẻ mặt khó tin.

“Cậu nói linh tinh gì đó?

Tôi sao có thể là loại người đó chứ?” Bàn Tử bĩu môi.

“Thế thì sao?” Hạo Thiên Chân nói xong, lại đặt ánh mắt lên Lương Tiểu Tuyết phía sau Bàn Tử.

“Mấy người cứ tự mà xem đi, dưới đó quả thật có khả năng sẽ có nguy hiểm, nhưng bây giờ tôi không thể quản mấy người được.” Sau đó, Hạo Thiên Chân liền trực tiếp leo xuống phía dưới.

Còn về Lê Thố, tự nhiên cũng đi theo họ.

Bàn Tử do dự nửa ngày, lại quay đầu nhìn Lương Tiểu Tuyết bên cạnh.

“Không sao đâu, thực lực của Tần Mặc vẫn khá tốt.

Chúng ta cứ theo họ cùng xuống đi, cho dù dưới đó thật sự gặp phải chuyện gì, Tần Mặc cũng có thể bảo vệ chúng ta mà.” “Không vấn đề gì.” Lương Tiểu Tuyết gật đầu.

Vì Bàn Tử đã mở lời, vậy họ đương nhiên có lý do để đi theo.

Bàn Tử cười cười, sau đó ông ta đi theo sau Lê Thố.

Còn về những người khác, cũng lần lượt theo xuống phía dưới.

May mắn là sợi dây thừng này được làm từ dược liệu đặc biệt, nếu không e rằng căn bản không thể chịu được trọng lượng của những người này, càng không thể đến được phía dưới.

Khi Lương Tiểu Tuyết và những người khác đến được phía dưới, họ thấy Tần Mặc và mấy người kia đã đứng đợi ở đó rồi.

Ở đây có một hồ nước khổng lồ, may mắn là họ không bị rơi vào trong hồ nước này.

“Một hồ nước lớn thật đấy.” Tiểu Vạn nói xong, đi đến bên cạnh

hồ nước.

Cậu ta đang định nhảy vào trong hồ, Tiểu Dương ở bên kia liền vội vàng nhắc nhở.

“Cẩn thận một chút, trước đây cái hồ nước chúng ta gặp phải còn nguy hiểm đến vậy, cái này có lẽ cũng vậy.” Tiểu Vạn đáp một tiếng, đúng vậy, lời này nói cũng rất đúng.

Chương 912

Xem ra cậu ta nhất định phải cẩn thận một chút, dù sao mạng sống chỉ có một.

Tần Mặc thì cẩn thận cảm ứng một chút, sau đó lại đặt ánh mắt lên cửa hang ở đằng xa.

Nếu đoán không sai, cửa hang này e rằng ở dưới đáy nước.

"Nhất định phải xuống nước rồi." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân gật đầu.

Bàn Tử bên này thì nhíu mày.

"Dưới nước sẽ không có nguy hiểm gì chứ?

Chúng ta đến đây, hẳn là tương đương với đến một lối vào rồi." Tần Mặc gật đầu.

"Đúng vậy, quả thật là một lối vào, cho nên…" "Vậy tiếp theo chúng ta chắc chắn sẽ đến mộ thất chính.

Nơi này không thể không có thứ canh giữ được." "Cậu nói rất đúng." Tần Mặc đáp một tiếng.

Kinh nghiệm của Bàn Tử quả thật rất nhiều, ông ta cũng hiểu biết rất phong phú, nhưng đáng tiếc là luôn bị mỹ sắc mê hoặc.

"Nhưng bây giờ chúng ta nhất định phải đi về phía trước." Bàn Tử thở dài một hơi, nhìn ý kiến của Tần Mặc về mình, vẫn khá lớn.

Nhưng ông ta cũng không có cách nào, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo Tần Mặc.

Kinh nghiệm của Tần Mặc còn phong phú hơn ông ta nhiều.

Trước đây, khi xuống Mộ Huyệt, về cơ bản đều là Tần Mặc bảo

vệ họ.

Tần Mặc không nói nhảm nữa, chỉ là lại đặt ánh mắt lên mặt nước.

“Trong này có thứ gì không?” Hạo Thiên Chân cảm thấy để đảm bảo an toàn, vẫn nên hỏi Tần Mặc một chút.

Tần Mặc đáp một tiếng.

“Quả thật có.” Ngay lúc này, một bóng đen đột nhiên bay ra từ dưới mặt nước, cắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc trực tiếp đưa hai ngón tay ra, kẹp lấy bóng đen này, rồi ném bóng đen xuống đất.

Sau khi mọi người nhìn thấy, đều nhíu mày.

“Sao cảm giác con rắn này với những con rắn bên ngoài lại không giống nhau vậy?” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đáp một tiếng.

“Đúng vậy, loại rắn này có trí thông minh cao hơn loại rắn kia.” “Tôi nhìn lại thấy không giống đâu, vừa rồi nó lại chủ động công kích anh.

Chẳng lẽ nó không cảm nhận được thực lực của anh sao?” Lê Thố nhíu mày, Tần Mặc lườm một cái.

“Làm sao nó có thể cảm nhận được thực lực của tôi chứ, trên người nó đâu có Huyết Mạch Chi Lực gì.” Lê Thố gật đầu, vậy được rồi.

Có lẽ là cậu ta nghĩ nhiều quá.

“Cho dù là một người bình thường cũng không cảm nhận được năng lực của tôi, nó không biết cũng rất bình thường.” “Thì ra là vậy.” Vì đã hiểu rõ rồi, thì cậu ta cũng không cần nghĩ nhiều nữa.

“Tiếp theo mọi người cứ theo tôi, nhớ mặc trang bị của chúng ta vào.” Tần Mặc nhắc nhở Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử.

Bất kể thế nào, mấy người họ đều đi theo mình đến đây, mình vẫn phải đảm bảo mạng sống của họ.

“Vậy còn những người bên chúng tôi thì sao?” Tiểu Dương nhíu mày.

Họ đâu có bất kỳ trang bị bảo vệ tính mạng nào.

Nhỡ may họ xảy ra chuyện gì thì sao?

“Cái này thì mấy người phải tự hỏi chính mình rồi.” Chuyện này không liên quan gì đến anh.

Lương Tiểu Tuyết do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn mở lời với Tần Mặc.

“Hay là thế này đi, nếu mấy người có nhiều trang bị, chúng tôi có thể mua của mấy người, bất kể giá bao nhiêu, chúng tôi cũng muốn.” Nếu không mua, thì những người này sẽ không thể sống sót trở về, cho nên thà rằng chi thêm một ít tiền, cũng nhất định phải đảm bảo mạng sống của chính họ.

Nghe lời này, Hắc Hạt Tử lập tức động lòng.

Anh ta trực tiếp ném món trang bị trên người cho Lương Tiểu Tuyết và những người kia.

“Cái này tôi bán cho mấy người!

Còn về tiền bạc, mấy người cứ tùy ý mà đưa đi.” Lương Tiểu Tuyết đáp một tiếng, từ trên người lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, đưa cho Hắc Hạt Tử.

“Trong này có năm vạn tệ.” Mặc dù không quá nhiều, nhưng chỉ là mua một bộ trang bị thôi, hẳn đã đủ rồi.

Hắc Hạt Tử hắc hắc cười một tiếng, vội vàng cất đi.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Anh đúng là ham tiền không cần mạng mà.” “Anh không thể nói như vậy!” Kiếm được tiền này đương nhiên vẫn phải kiếm, hơn nữa, anh ta không cho rằng những con rắn dưới đây có thể làm gì được anh ta.

“Tùy anh vậy, đợi lát nữa nếu cần thì lại nói với tôi.” Hắc Hạt Tử xua tay.

“Cái đó chắc chắn là không được rồi, những trang bị đó đều là anh miễn phí cho tôi, tôi đã rất cảm kích anh, sao có thể lấy trang bị của anh đi bán lấy tiền chứ?” Anh ta ít nhất vẫn có chút giới hạn.

Tần Mặc cười cười, anh không nói thêm gì nữa, chỉ là lại đặt ánh mắt lên mặt nước.

Trên mặt nước lúc này lại nổi lên rất nhiều bóng đen.

Lúc này, một người ở phía bên kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sắc mặt cậu ta trở nên trắng bệch.

Người gần cậu ta nhất chính là Tiểu Vạn.

Tiểu Vạn ngây người một lát, thấy con rắn trước mặt, cậu ta vội vàng lấy ra một cây dùi cui, đập vào người con rắn này.

“Chuyện gì vậy?” Tiểu Vạn nói xong, nhíu mày.

“Là rắn trong nước, tôi không để ý nó đã bò lên.” “Vậy phải làm sao đây?

Rắn trong này đều có độc tố kịch liệt, trước đây đồng đội của chúng ta bị rắn cắn.

Còn phải dùng huyết thanh vạn năng rất khó khăn mới bảo toàn được mạng sống, rắn ở đây cho dù chúng ta dùng huyết thanh vạn

năng, e rằng cũng vô ích." Dù sao những con rắn này thực sự không hề đơn giản.

Chương 913

“Mấy người trong Cửu Môn các người nghĩ cái quái gì vậy?

Nhất quyết phải nghiên cứu ra mấy thứ này sao?” Bàn Tử nói xong, bĩu môi, đi đến bên cạnh người này, cúi người xuống, cẩn thận nhìn một chút.

“Thật sự là bị đám rắn độc trong này cắn trúng, nhưng trên người tôi cũng không có thuốc giải.” Nói rồi, Bàn Tử nhìn Tần Mặc không xa, hy vọng Tần Mặc có thể ra tay giúp đỡ.

Lương Tiểu Tuyết cũng mở miệng nói vào lúc này.

“Dù anh có nghi ngờ tôi hay không, vẫn xin anh hãy giúp đỡ đồng bọn của tôi, những người này đều vô tội.” Bàn Tử thở dài một hơi.

“Cậu quả nhiên vẫn rất lương thiện, nên tôi cũng không hiểu sao Tần Mặc lại có nhiều thành kiến với cậu đến thế.” Khi nói câu này, Bàn Tử lại nhìn Tần Mặc chằm chằm.

“Coi như là nể mặt tôi đi.

Cho cậu ta ít thuốc giải, Lương Tiểu Tuyết nói rất đúng, dù họ đi theo Lương Tiểu Tuyết, nhưng những người này vô tội mà.” Tần Mặc lắc đầu, xem ra Bàn Tử đúng là chưa bị lừa gạt.

“Đã cậu muốn như vậy, thì đưa cậu đấy.” Tần Mặc lấy thuốc giải từ trên người ra, đưa cho Bàn Tử, Bàn Tử cười cười.

“Tôi biết ngay anh không phải loại người đó mà.” Bàn Tử đưa lọ thuốc cho Lương Tiểu Tuyết, Lương Tiểu Tuyết do dự một chút, rồi lại lấy ra một thẻ ngân hàng đưa cho Tần Mặc.

Tần Mặc không định nhận thẻ ngân hàng này, nhưng Hắc Hạt Tử ở bên cạnh lại trực tiếp cầm lấy.

“Tần Mặc chắc chắn là ngại không dám lấy, nên cái này cứ đưa cho tôi là được rồi.” Hắc Hạt Tử nói, còn giơ giơ thẻ ngân hàng trong tay.

Thấy hắn như vậy, Tần Mặc không nhịn được đảo mắt một cái, rồi lại nhìn chằm chằm mặt nước ở phía bên kia.

“Còn về trang bị... các người cũng có thể mua.” Vốn dĩ Tần Mặc thật sự không muốn quản những người này, nhưng biểu hiện vừa rồi của Bàn Tử lại khiến Tần Mặc thay đổi ý định, đã Bàn Tử muốn dẫn họ đi như vậy, vậy Tần Mặc sẽ để Bàn Tử xem rõ bộ mặt thật của những người này.

“Thật hả?” Tiểu Vạn kinh ngạc nhìn Tần Mặc, cậu ta cứ nghĩ Tần Mặc sẽ không nhượng bộ đâu, nhưng không ngờ, anh ấy vẫn tốt với họ.

“Đương nhiên là thật rồi, dù sao vào Mộ Huyệt này không phải đều vì kiếm chút tiền sao?” Tần Mặc mỉm cười, rồi lại đặt ánh mắt lên người Lê Thố.

“Cậu nghĩ sao?” Lê Thố ngẩn ra, sao Tần Mặc lại đột nhiên hỏi cậu ta chứ?

Nhưng nghĩ lại, Lê Thố cảm thấy đã Tần Mặc nói thế thì cậu ta cứ nói theo ý của Tần Mặc thôi.

“Đúng, tôi cũng nghĩ vậy.” “Vậy bên anh, một bộ trang bị giá bao nhiêu?” Khi nói câu này, Lương Tiểu Tuyết nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc xoa cằm suy nghĩ một lát, cười nói.

“Cô cứ tùy tiện trả giá, nhưng số tiền này cứ giao cho Hắc Hạt Tử là được rồi, bảo hắn giúp tôi quản lý.” Hắc Hạt Tử hơi kinh ngạc, hắn vốn đang quan sát mặt nước, không ngờ Tần Mặc lại đột nhiên nói như vậy.

“Thật hả?

Sắp giao việc cho tôi rồi sao?” “Đương nhiên rồi, số tiền này anh cứ giữ trước đi, trong thời gian ngắn tôi chưa dùng đến.” “Không thành vấn đề.” Hắc Hạt Tử nói, vội vàng cầm lấy thẻ ngân hàng từ Lương Tiểu Tuyết.

“Thế mà lại đưa cho hắn.” Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Mặc, anh ta biết Tần Mặc không mấy quan tâm đến tiền, nhưng dù sao cũng không thể trực tiếp đưa cho Hắc Hạt Tử chứ, đưa cho anh ta không được sao?

Dù sao thì thời gian anh ta vào sinh ra tử với Tần Mặc cũng nhiều hơn Hắc Hạt Tử rất nhiều mà.

Tần Mặc liếc nhìn Bàn Tử.

“Sao vậy?

Cậu có bất mãn gì với kết quả xử lý này sao?” Bàn Tử khẽ ho khan một tiếng, sao anh ta lại cảm thấy Tần Mặc cứ khiến anh ta khó xử thế nhỉ?

Chỉ tiếc là bây giờ anh ta cũng chẳng có cách nào, đành tùy ý gật đầu.

“Tôi không có bất mãn gì.” “Vậy thì được.” Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ lấy những trang bị đó từ trong ba lô của mình ra.

Tiểu Vạn nhìn thấy xong, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Mấy thứ này của anh từ đâu ra vậy?” Tần Mặc liếc nhìn Tiểu Vạn.

“Cái này hình như không liên quan gì đến cậu, cậu chỉ cần biết những thứ các người cần, tôi đã giao cho các người rồi, còn tiếp theo thì các người tự liệu mà làm.” Nói xong, Tần Mặc đặt ánh mắt lên cái

hồ nước trước mặt.

"Tôi phải báo trước cho các người biết, dưới hồ nước này có rất nhiều rắn, hơn nữa khả năng tái sinh của chúng rất mạnh." Nói rồi, Tần Mặc trực tiếp vớt một con rắn lên đặt trên mặt đất, lấy ra một con dao găm từ người, chém vào con rắn.

Con rắn biến thành hai nửa, nhưng chỉ trong chớp mắt, nó đột nhiên biến thành hai con.

"Ôi trời, cái này cũng quá khủng khiếp rồi chứ?" Lê Thố ngẩn người khi nói câu này, lại nhìn Tần Mặc, cậu ta biết những thứ bên trong này quả thật rất khó đối phó, nhưng không ngờ lại khó nhằn đến thế.

"Đúng vậy, nên các người tự biết liệu mà làm thôi." Tần Mặc ngẩng đầu nhìn mấy người trước mặt, điều duy nhất anh có thể làm là thông báo cho họ, còn họ nghĩ gì trong lòng thì không liên quan gì đến Tần Mặc.

"Vậy được rồi." Mấy người họ đều đáp một tiếng, Tần Mặc cũng không nói gì thêm, chỉ nhảy xuống nước.

Mặc dù những con rắn này có khả năng tái sinh rất mạnh, nhưng Tần Mặc một chút cũng không lo lắng, dù sao trên người anh có Hắc Long Huyết Mạch chi lực.

Loại huyết mạch chi lực này có tác dụng áp chế rất lớn đối với những con rắn này.

Vừa mới lặn xuống nước, những con rắn này đã muốn bơi về phía Tần Mặc.

Do dự một chút, Tần Mặc dứt khoát phóng ra huyết mạch chi lực của mình.

Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian với đám rắn nhỏ này.

Mặc dù nếu giải quyết chúng, Hệ Thống có thể thưởng cho anh rất nhiều thứ, nhưng Tần Mặc cho rằng như vậy thực sự quá lãng phí thời gian.

Có Huyết Mạch Chi Lực rồi, những thứ xung quanh không dám đến gần nữa.

Còn về Lương Tiểu Tuyết và nhóm của cô ta ở bên kia, họ vẫn đang do dự, nhìn trang bị trong tay, dường như đang nghĩ xem có nên xuống không.

"Yên tâm đi, trang bị Tần Mặc đưa cho chúng ta vẫn khá hữu dụng." Bàn Tử nhìn Lương Tiểu Tuyết.

Trước đây, Tần Mặc đã đặc biệt chế tạo nhiều trang bị không tồi để ngăn ngừa họ gặp chuyện, những trang bị này có tác dụng rất lớn đối với họ.

"Vậy được." Lương Tiểu Tuyết gật đầu, giờ cô ta cũng chẳng còn gì để nói.

"Mọi người cẩn thận một chút, nếu ai bị cắn, nhất định phải báo cho tôi biết kịp thời, rõ chưa?" Mọi người đều đáp một tiếng.

Lương Tiểu Tuyết đã nói như vậy, họ chắc chắn phải nghe theo Lương Tiểu Tuyết.

"Vậy đã thế thì chúng ta đi thôi." Lương Tiểu Tuyết không nói gì nữa, chỉ nhảy xuống nước trước, những người khác đi theo sau cô ta.

Chương 914

Khi họ bơi về phía trước, những con rắn nhỏ xung quanh bơi đến gần, dù sao trên người họ không có Huyết Mạch Chi Lực nào.

Tuy nhiên, dù những con rắn nhỏ này cắn, nhưng chúng không thể cắn xuyên qua trang bị trên người họ.

"May mà có những trang bị này, nếu không đám rắn nhỏ này thật sự khó đối phó cho chúng ta rồi." Khi nói câu này, Bàn Tử mỉm cười, nhìn Lương Tiểu Tuyết, Lương Tiểu Tuyết gật đầu.

"Đúng vậy." Không lâu sau, họ đã đến bờ bên kia.

Tần Mặc cẩn thận quan sát hành lang trước mặt.

Hành lang này không có gì đặc biệt, được làm bằng đá, cao khoảng năm mét, rộng hai mét.

"Sao con đường này nhìn tối tăm thế nhỉ?" Lương Tiểu Tuyết cau chặt mày, trong mắt lộ vẻ lo lắng, nói thật, cô ta không muốn tiếp tục đi về phía trước.

Ngay cả mấy người bên cạnh cô ta cũng đều đáp một tiếng.

"Chị Lương, thật sự không được thì chúng ta quay về đường cũ đi, tuy nói trên đường kia cũng có khá nhiều rắn nhỏ, nhưng ở đây không biết có thứ gì, lỡ chúng ta tiếp tục đi về phía trước, có khi nào bị thứ trong này nuốt chửng không?" "Cái này thì chắc không đến nỗi, các người yên tâm đi." Bàn Tử bảo đảm với mấy người họ.

Tần Mặc nghe vậy, trong mắt lộ vẻ cười nhạt.

"Xem ra cậu vẫn rất tự tin vào thực lực của mình đấy, dám nói chuyện như vậy với họ." Bàn Tử ngẩn ra, anh ta liếc nhìn Tần Mặc.

“Cái đó chắc chắn không phải vậy, tôi là thấy thực lực của anh ở đây, tôi là tin tưởng biểu hiện của anh mà.” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Cậu nói vậy cũng được, nhưng tôi không có hứng thú bảo vệ họ, cậu bảo họ tự bảo vệ mình đi.” “Lẽ nào trả tiền cũng không được sao?” Lương Tiểu Tuyết do dự một chút, vẫn nhìn Tần Mặc nói ra những lời này.

Hắc Hạt Tử nghe vậy, lập tức xoa tay.

“Đương nhiên là được rồi, hay là thế này đi, các người trả tiền để tôi làm bảo tiêu cho các người, tôi có thể bảo vệ các người.” “Tuy thực lực tôi không bằng Tần Mặc, nhưng bảo vệ các người rời khỏi đây thì không thành vấn đề.” “Thôi đi, anh chỉ giỏi nói khoác, nếu không có anh Tần Mặc, các anh thật sự làm được sao?” Lê Thố ở bên cạnh đảo mắt một cái.

Trải qua những chuyện này, cậu ta đã hiểu ra, những người này so với Tần Mặc thì kém quá xa.

“Thằng nhóc này, tôi không bảo cậu nói thì cậu đừng có mà làm ồn, có phải tôi dạy dỗ cậu chưa đủ đúng không?” Khi Hắc Hạt Tử nói câu này, hắn đưa tay chỉ Lê Thố, Lê Thố lè lưỡi, hừ lạnh một tiếng, rồi không nói nữa.

Thấy cậu ta như vậy, Hắc Hạt Tử bĩu môi, rồi lại cười nhìn Lương Tiểu Tuyết.

“Sao rồi?

Phi vụ này vẫn khá là hời đấy, nếu là tôi bảo vệ các người, cũng có thể đảm bảo các người bình an vô sự rời khỏi đây.” Do dự nửa ngày, Lương Tiểu Tuyết lại nhìn Bàn Tử bên cạnh.

“Anh nghĩ sao?” Bàn Tử thở dài một hơi.

“Thật ra tôi thấy cho dù cô không để Tần Mặc và Hắc Hạt Tử bảo

vệ, tôi cũng có thể hộ tống cô bình an vô sự rời khỏi đây, cô yên tâm đi, cô phải tin tưởng vào thực lực của tôi." Lương Tiểu Tuyết đáp một tiếng.

"Vậy được rồi, đã anh nói thế thì cứ tạm vậy đi." Sau đó, Lương Tiểu Tuyết lại đặt ánh mắt lên Tần Mặc, thấy Tần Mặc kiên quyết đi về phía trước, cô ta vội nhắc nhở những người bên cạnh.

"Mọi người mau theo kịp!" Hắc Hạt Tử cau mày, rồi lại đuổi theo Lương Tiểu Tuyết.

"Sao rồi?

Thật ra tôi thấy phi vụ này đối với các người vẫn khá hời đấy, các người không thử suy nghĩ lại đi!" Lương Tiểu Tuyết nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử.

"Nếu anh thật sự muốn có phi vụ này, thì anh nên nói chuyện tử tế với Tần Mặc.

Nếu Tần Mặc bằng lòng dẫn dắt chúng tôi và bảo toàn tính mạng cho mọi người, thì chúng tôi có thể đưa số tiền này ra." Hắc Hạt Tử đáp một tiếng, đuổi theo Tần Mặc, nói với Tần Mặc.

"Dù họ là người nhà nào đi nữa, chúng ta cũng có thể nhân cơ hội này mà vòi vĩnh một khoản, dù sao tiền của họ không lấy thì phí." Thấy Tần Mặc không hề lay động, Hắc Hạt Tử bĩu môi.

"Tôi biết anh muốn nhân cơ hội này dạy dỗ Bàn Tử một trận ra trò, nhưng chúng ta cũng phải kiếm tiền chứ, anh không nghĩ sao, nếu chúng ta không kiếm tiền thì số tiền này chẳng phải đều rơi vào tay người khác sao?

Với lại, dù sao anh cũng phải dẫn họ đi kiếm chút tiền, đây là chuyện tốt cho chúng ta mà!

Hay là thế này đi, anh cứ coi như nể mặt tôi, được không?" Tần

Mặc gật đầu.

“Vậy được rồi, anh phải nhớ đấy, tôi làm vậy là nể mặt anh, không phải vì người khác.” Hắc Hạt Tử thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc đã nói vậy thì hắn cũng không cần lo lắng nữa.

“Vậy được, không thành vấn đề.” Nói rồi, Hắc Hạt Tử lại đặt ánh mắt lên Lương Tiểu Tuyết và nhóm của cô ta, cười nói với họ.

“Các người yên tâm đi, tôi đã nói chuyện xong với Tần Mặc rồi, anh ấy bằng lòng dẫn dắt mọi người, hơn nữa còn có thể bảo vệ các người, nhưng phí bảo vệ cần phải đóng ở chỗ tôi.” “Những điều này thì không thành vấn đề, nhưng anh phải đảm bảo Tần Mặc bằng lòng bảo vệ mọi người chúng tôi, nếu không thì phí bảo vệ chúng tôi chắc chắn sẽ không trả.” “Các người nghĩ tôi Hắc Hạt Tử là loại người không trọng đạo nghĩa sao?

Dù thế nào thì tôi cũng lăn lộn trong giới này, ai cũng từng nghe danh tiếng của tôi rồi, nếu các người không tin thì có thể ra ngoài mà hỏi thăm kỹ, sau này nếu có cơ hội, các người muốn tôi giúp gì thì cứ trực tiếp cầm tiền đến nói với tôi.” Khi Hắc Hạt Tử nói câu này, hắn còn nhướng cằm về phía Lương Tiểu Tuyết.

“Đây chỉ là tiền đặt cọc thôi, nếu anh thật sự có thể làm tốt những chuyện này, số tiền còn lại chúng tôi sẽ đưa cho anh.” Lương Tiểu Tuyết nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử.

“Không thành vấn đề, các người chi tiền cũng khá hào phóng đấy.” Hắc Hạt Tử ở bên cạnh gật đầu, câu nói này quả thật không sai.

Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát, vẫn đi đến bên cạnh Bàn Tử, nhỏ giọng nói với Bàn Tử.

“Anh thật sự không có chút nghi ngờ nào về họ sao?” Bàn Tử nghe vậy, không nhịn được đảo mắt một cái.

“Tôi có gì mà phải nghi ngờ chứ, họ không phải rất tốt sao?

Hơn nữa trả tiền cũng rất sòng phẳng.” “Anh có từng nghĩ xem rốt cuộc số tiền này của họ từ đâu ra không?” Hạo Thiên Chân thở dài một hơi.

Cậu ta đã nói đến mức này rồi, sao đối phương vẫn không hiểu chứ?

Bàn Tử ngẩn ra, đúng vậy, anh ta thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện này.

“Anh tự mình suy nghĩ kỹ đi, là huynh đệ, tôi cũng chỉ có thể nói đến thế thôi, với lại Tần Mặc đã giúp anh rất nhiều, anh ấy đã hao tâm tổn trí vì anh rồi, anh đừng làm anh ấy thất vọng nữa, nếu không thì bọn tôi... có thể sẽ coi như không có người huynh đệ như anh.” Nói xong, Hạo Thiên Chân dứt khoát quay về bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc vừa nãy cũng đã thấy cách làm của Hạo Thiên Chân, anh lắc đầu.

“Dù cậu có nói với Bàn Tử nhiều đến mấy, anh ta cũng không nhất định sẽ nghe đâu, nên những gì cậu nói đều vô dụng.

Chi bằng cứ để anh ta tự mình trải nghiệm, hoặc chịu chút thiệt thòi, như vậy anh ta mới có thể hiểu ra.” “Tôi đương nhiên biết rồi, nhưng dù sao tôi cũng là huynh đệ của anh ta, cũng không thể không quản không đoái hoài được chứ.” Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, mọi người cùng nhau vào sinh ra tử lâu như vậy, trong lòng cậu ta vẫn rất không nỡ.

“Thôi được rồi, đừng quản nhiều như vậy nữa, chuyện này cứ tạm thời như thế đi.” Tần Mặc lại liếc nhìn Lương Tiểu Tuyết một cái.

Người trong gia tộc của cô ta muốn chơi đùa như vậy, đã đưa

nhiều người vào đây rồi, vậy anh sẽ cùng họ chơi đùa một trận thật đã.

"Bây giờ chúng ta phải đi đâu?" Hắc Hạt Tử nhìn Tần Mặc chằm chằm, Tần Mặc chỉ vào cái thông đạo trước mặt.

"Sao thế?

Chương 915

Ngay cả cái thông đạo này cũng không thấy sao?

Tiếp theo chúng ta chắc chắn phải đi dọc theo cái thông đạo này về phía trước, còn sẽ gặp phải cái gì thì tôi không rõ lắm." "Tần Mặc tiên sinh, vẫn xin anh hãy chú ý đến mấy người đồng đội của tôi.

Tôi bị thương không sao cả, nhưng hy vọng anh đừng để họ xảy ra chuyện." Khi Lương Tiểu Tuyết nói câu này, cô ta nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cười phá lên.

"Cô nghĩ cô sẽ bị thương sao?" Thực lực của cô ta vẫn rất mạnh, Tần Mặc có thể cảm nhận được, nên Tần Mặc không nghĩ rằng những lời giả vờ đáng thương này có thể lừa được ai.

Nhưng đáng tiếc, Bàn Tử lại chính là người ăn cái đòn này.

"Yên tâm đi, cho dù đến lúc đó Tần Mặc không bảo vệ cô, tôi cũng sẽ xông lên phía trước." Lương Tiểu Tuyết đáp một tiếng, Bàn Tử đã nói thế thì cô ta cũng không cần nghĩ nhiều nữa.

Tần Mặc lắc đầu, sau đó Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên cái thông đạo trước mặt.

"Trong thông đạo này có thể sẽ gặp rất nhiều thứ, nếu các người bị thứ đó tấn công, thì đừng trách tôi không bảo vệ các người." Sau đó, Tần Mặc dẫn đầu đi về phía thông đạo.

Còn những người khác thì đi theo sau lưng Tần Mặc, họ đều đã hiểu rõ thực lực của Tần Mặc rồi, chắc chắn không thể để Tần Mặc bỏ rơi họ.

Không lâu sau, Tần Mặc đã đến sâu nhất của thông đạo này.

Trong mắt Tần Mặc xẹt qua một tia kinh ngạc.

Không thể nào, sao lại có thể đến được điểm cuối cùng nhanh thế chứ?

Ngay lúc này, giọng nói của Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.] Tần Mặc lập tức nhận ra nơi này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên có thứ gì đó đâm về phía Tần Mặc.

May mắn thay, Tần Mặc phản ứng khá nhanh, anh kịp thời ngưng tụ sức mạnh để chống đỡ.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Hòn đá khổng lồ chắn trước mặt Tần Mặc, hòn đá này lập tức chặn đứng thứ đó.

Lúc này Tần Mặc mới nhìn rõ tình hình của đối phương, hóa ra lại là thứ ở bên ngoài kia.

"Sao thứ này lại đột nhiên chui vào đây vậy?" Lê Thố có chút không hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu.

"Cái này thì tôi không rõ." Nói xong câu này, Tần Mặc lại ngưng tụ ra một đạo sức mạnh.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Đạo sức mạnh này trực tiếp vung về phía thứ trước mặt, va chạm vào thân thể đối phương, liền đánh ra một vết rạn.

Lê Thố thở phào nhẹ nhõm, may mà có Tần Mặc ở đây, nếu không những người này của họ sẽ gặp nạn mất.

"Các người tự cẩn thận một chút, tôi qua đối phó nó trước, các người tìm xem ở đây có đường nào khác không?" Khi Tần Mặc nói câu này, anh nhìn chằm chằm Lê Thố.

Lê Thố và Hạo Thiên Chân đều đáp một tiếng, hai người họ đặt

ánh mắt lên xung quanh, muốn tìm cách rời khỏi đây.

Còn Tần Mặc thì đặt ánh mắt lên con quái vật khổng lồ ở không xa.

Mặc dù con quái vật này đối với Tần Mặc mà nói quả thật rất khó đối phó, nhưng Tần Mặc cũng không thấy có vấn đề gì.

Dù sao khoảng thời gian này thực lực của anh đã tăng lên khá nhiều, muốn đối phó thứ này hẳn là không có vấn đề.

Tiểu Vạn ở bên cạnh nhìn thấy xong, cau mày, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

"Có chuyện gì vậy?" Lương Tiểu Tuyết xua tay.

"Đừng bận tâm nhiều như vậy, thực lực của chúng ta không phải đối thủ của thứ này, nên mọi người mau trốn đi, lát nữa chỉ cần tìm thấy lối ra thì lập tức rời đi, đừng ở lại đây, rõ chưa?" Mọi người đều đáp một tiếng.

Lương Tiểu Tuyết đã nói như vậy, thì mọi người cũng không cần nghĩ nhiều nữa.

Họ quay đầu lại, đặt ánh mắt lên xung quanh, sau đó bắt đầu cẩn thận tìm kiếm ở đây.

Tìm rất lâu, họ đều không tìm thấy đường ra khỏi đây.

Nhất thời, họ trở nên sốt ruột.

"Bây giờ phải làm sao?" Móng vuốt của thứ này hiện đang không ngừng vươn vào bên trong, chỉ cần cho đối phương thêm chút thời gian, đối phương có thể sẽ tóm được những người này của họ.

"Không sao đâu, dù sao cũng có người đang đỡ đòn cho chúng ta mà, chúng ta không cần lo." Khi một người đồng đội khác nói câu này, hắn bĩu môi, nói thật, hắn vẫn khá khó chịu với cái kiểu của Tần Mặc.

Bây giờ Tần Mặc bị thứ này dạy dỗ, đúng ý hắn.

“Anh đang nghĩ gì vậy?

Nếu Tần Mặc thật sự bị thứ này ăn thịt, thì những người chúng ta cũng chẳng còn đường sống đâu.” Bàn Tử có chút cạn lời, anh ta sớm đã hiểu ra, những người này quả thật không ưa Tần Mặc, anh ta cũng không thích những người này lắm, nếu không phải vì Lương Tiểu Tuyết ở đây, anh ta e rằng căn bản sẽ không đi cùng bọn họ.

“Được rồi.” Người đó thở dài một hơi, không nghĩ nhiều nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn chằm chằm con quái vật trước mặt.

“Rốt cuộc con quái vật này là thứ gì vậy?

Thể hình của nó lại đồ sộ đến thế, chỉ mấy cái chân này đã lợi hại như vậy rồi, nếu nó trực tiếp chui vào, thì chẳng phải chúng ta sẽ bị nó nuốt chửng ngay lập tức sao?” “Cái này thì không đến nỗi, trước đây chúng ta cũng từng đối đầu với nó rồi, nhưng lúc đó Tần Mặc cũng chỉ có thể cầm hòa với nó mà thôi.

Các người bây giờ nhìn xem Tần Mặc đang có thể mơ hồ chiếm thượng phong đấy.” Khi Bàn Tử nói câu này, anh ta chỉ vào Tần Mặc ở không xa, thân hình Tần Mặc đang không ngừng di chuyển ở đó.

“Đúng vậy, Tần Mặc hình như đúng là rất mạnh.” Tiểu Vạn đáp một tiếng.

Vậy thì mọi người đều không nói gì nữa, chỉ chăm chú nhìn Tần Mặc ở không xa, vì họ không biết Tần Mặc có thể giành chiến thắng hay không.

Không lâu sau, Tần Mặc đã tìm thấy một cơ hội, dùng thanh kiếm trong tay, chém đứt chân của đối phương.

Thế nhưng chân của đối phương lại lần nữa mọc ra.

Lương Tiểu Tuyết ở bên này nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lập tức sáng bừng.

Xem ra lần này mục đích của họ khi đến đây quả thật sắp đạt được rồi.

Chỉ cần tiếp tục đi xuống dưới, không lâu sau, cô ta hẳn sẽ có thể đạt được thứ bên trong này.

Còn Tần Mặc thì lùi về phía sau, sau khi ổn định thân hình lại ngưng tụ ra một cơn lốc xoáy khổng lồ.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy này trực tiếp bay về phía trước.

Đồng thời, Tần Mặc cảm ứng tình hình xung quanh, sau đó anh đặt ánh mắt lên một trong những bức tường.

Chương 916

Lập tức đến bức tường này, ở đây anh dùng một chút sức mạnh, bức tường này liền đổ sụp.

"Lợi hại vậy sao?" Lê Thố kinh ngạc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đảo mắt một cái, kéo cánh tay Lê Thố, đồng thời lại nhìn những người khác hô lên.

"Các người tự cầu phúc đi." Sau đó, Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân ở bên kia, Hạo Thiên Chân lập tức đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Cậu ta đã ở bên cạnh Tần Mặc lâu như vậy, đương nhiên cũng hiểu rõ.

Mấy người cùng nhau chạy về phía trước.

Không lâu sau, mọi người cùng nhau tiến vào không gian này.

"Đây là nơi nào vậy?" Hạo Thiên Chân tò mò nhìn không gian này, cậu ta luôn cảm thấy nơi đây hình như có chút quen thuộc.

"Đương nhiên là do người trong Cửu Môn các người để lại." Hắc Hạt Tử bên cạnh nói ra suy nghĩ của mình.

Hạo Thiên Chân cau mày, nhưng cậu ta không nói gì, chỉ cẩn thận quan sát ở đó.

"Nếu đây thật sự là do người trong Cửu Môn chúng ta để lại, hẳn là sẽ có manh mối gì chứ?" Nói rồi, Hạo Thiên Chân bắt đầu cẩn thận tìm kiếm ở đây, nhưng lại không tìm thấy gì.

"Cái này lạ thật." Hạo Thiên Chân lắc đầu, sau đó cậu ta có chút chán nản ngồi xuống đây, nhìn Tần Mặc.

"Bây giờ phải làm sao?" Tần Mặc xua tay, anh không nói gì, chỉ

cẩn thận nhìn nơi này.

"À đúng rồi, lát nữa thứ kia sẽ không đuổi đến đây chứ?" Khi Lương Tiểu Tuyết nói câu này, cô ta có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

Về tình hình cụ thể, họ chắc chắn vẫn phải hỏi Tần Mặc, họ cảm thấy Tần Mặc hẳn có thể cảm nhận được vị trí của con quái vật đó.

"Hỏi tôi làm gì?" Tần Mặc đảo mắt một cái, họ nghĩ hỏi anh một câu thì anh sẽ nói cho họ biết sao?

Nhưng cái này cũng khá thú vị, xem ra trước khi họ đến đây, người trong gia tộc đã không nói cho họ biết tình hình thực tế, nếu không thì họ cũng sẽ không ngơ ngác đến mức này.

"Tôi lại hơi tò mò, nếu những người các người chết ở đây, sau khi chết có tìm đến những người trong gia tộc các người, trách họ đã cử các người đến đây không?" Lương Tiểu Tuyết ngẩn ra, trong mắt cô ta lộ vẻ nghi hoặc.

"Lời anh nói là có ý gì?

Gia tộc là gì?" Thấy cô ta vẫn còn giả ngốc, Tần Mặc lại lười lãng phí thời gian.

Ngược lại, Bàn Tử ở bên cạnh có chút cạn lời mà đảo mắt một cái.

"Tần Mặc, anh đang nghĩ gì vậy?

Tôi đã nói với anh rất nhiều lần rồi, cô ta căn bản không có vấn đề gì, anh còn muốn thử nghiệm cô ta nữa, có ý nghĩa gì sao?

Bây giờ chúng ta bị con quái vật đó vây khốn ở đây, chẳng lẽ điều cần nghĩ không phải là làm sao rời khỏi đây càng sớm càng tốt sao?

Sao lại còn muốn làm khó đồng đội của mình?" Bàn Tử có chút không hiểu, nhìn Tần Mặc.

Anh ta cảm thấy những chuyện trước đây Tần Mặc làm, anh ta đều có thể hiểu được, và biết được bước tiếp theo của Tần Mặc.

Nhưng lần này anh ta thật sự có chút không rõ.

Rõ ràng đối phương chỉ là một cô gái rất tốt, Tần Mặc mắc gì lại cứ hết lần này đến lần khác gây khó dễ cho cô ta chứ?

"Vậy sao?" Tần Mặc hỏi ngược lại một câu, cứ đứng đó nhìn chằm chằm Bàn Tử.

"Vậy cậu cho rằng những chuyện này là vấn đề của tôi, hay là vấn đề của cậu?

Chẳng lẽ tôi thật sự không phân biệt được phải trái sao?" Bàn Tử ngẩn ra, anh ta vậy mà thật sự không biết nên nói gì với Tần Mặc.

Lương Tiểu Tuyết bên cạnh kéo cánh tay Bàn Tử, trong mắt lộ vẻ cười thấu hiểu.

"Không sao đâu, tôi biết đằng sau các anh chắc chắn có rất nhiều kẻ thù, nên Tần Mặc tiên sinh mới cảnh giác tôi đến vậy.

Nhưng không sao cả, tôi có thể hiểu được, tôi cũng không thấy chuyện này có vấn đề gì.

Lăn lộn giang hồ vốn dĩ phải như thế, nếu không chắc chắn sẽ bị những người đó nuốt chửng đến xương cốt cũng không còn." Sau đó, Lương Tiểu Tuyết lại nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, tôi biết sự xuất hiện đột ngột của chúng tôi quả thật khiến anh rất cảnh giác, nhưng chúng tôi những người này thật sự không muốn làm gì anh, cũng không có ý đồ gì khác, chỉ muốn sống sót rời khỏi nơi này mà thôi, mong anh có thể hiểu cho." Sau đó, cô ta lùi lại hai bước, cúi người với Tần Mặc.

Tần Mặc trong mắt lộ vẻ cười nhạt.

“Cái này thì không cần thiết, tôi không có ý định chấp nhận lời xin lỗi của cô.” Hơn nữa, đối phương làm vậy chỉ là để khiến anh và Bàn Tử hiểu lầm thôi, trong lòng anh rất rõ, anh sẽ không mắc bẫy này đâu.

Lương Tiểu Tuyết thở phào nhẹ nhõm, ngược lại Bàn Tử ở bên cạnh, trong lòng anh ta càng thêm không phục.

“Tùy anh vậy, nếu anh thật sự không muốn dẫn dắt chúng tôi, chúng ta chia nhau đi cũng được.” “Nếu cậu cảm thấy mình có bản lĩnh đó, thì cậu có thể tự mình quyết định.” Tần Mặc nhún vai.

Thật ra anh cảm thấy mình ở cùng Bàn Tử mới có thể bảo vệ Bàn Tử tốt hơn, nhưng nếu tiếp tục như vậy, Bàn Tử sẽ càng không hiểu anh, chi bằng cứ để Bàn Tử đi cùng với họ.

Làm vậy, những người kia sẽ sớm lộ chân tướng.

Lương Tiểu Tuyết do dự một lát, lại kéo cánh tay Bàn Tử.

“Không sao đâu, chúng tôi vốn là người ngoài, Tần Mặc tiên sinh nghi ngờ chúng tôi là chuyện rất bình thường.

Nếu thật sự rời khỏi Tần Mặc tiên sinh, chúng tôi những người này quả thật không nhất định có thể giữ được tính mạng.

Nên chúng ta tạm thời cứ đi theo họ đi, sau này dù có thật sự xảy ra mâu thuẫn gì, chúng ta cứ xin lỗi Tần Mặc tiên sinh là được.” “Không cần phải ủy khuất các người như vậy.” Bàn Tử cau mày lắc đầu, lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, thở dài một hơi.

“Đã Tần Mặc không hiểu chúng ta như vậy, thì chúng ta không đi theo họ nữa là được.

Dù sao có tôi ở đây, tôi có thể bảo vệ tốt cho mọi người.” Tiểu Vạn bĩu môi, nếu nói Bàn Tử có thể bảo vệ họ, cậu ta chắc chắn là người đầu tiên không tin.

“Nếu có chuyện gì xảy ra, e rằng anh ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có.

Hơn nữa anh béo thế này, còn bảo vệ chúng tôi kiểu gì chứ?

Nên anh đừng nói mấy lời đó nữa đi.” Lương Tiểu Tuyết vội kéo cánh tay Tiểu Vạn, Tiểu Vạn cũng nhận ra mình đã lỡ lời, cậu ta vội đưa tay bịt miệng lại.

“Anh đừng chấp nhặt Tiểu Vạn nhiều làm gì, cậu ta còn nhỏ, lời gì cũng dám nói, thật ra cậu ta không có ý đó đâu, tính cách cậu ta cũng không tệ.” Bàn Tử đáp một tiếng.

“Tôi biết rồi, tôi không để ý đến cô ta nhiều như vậy.” “Thôi được rồi, mọi người đừng nói mấy chuyện này nữa.

Hiện tại đang nguy hiểm tứ phía, chẳng lẽ chúng ta không nên cố gắng sống sót sao?” Hạo Thiên Chân nói những lời này với vẻ cau mày, ánh mắt lộ ra một tia khó chịu.

Chương 917

Cậu ta cũng không hiểu tại sao Lương Tiểu Tuyết lại "trà xanh" như vậy, cứ thích nói mấy lời đó.

Chẳng phải là cố tình muốn chia rẽ mối quan hệ giữa Tần Mặc và Bàn Tử sao?

E rằng cũng chỉ có người như Bàn Tử mới không nhận ra.

Hắc Hạt Tử cũng đứng dậy.

"Giờ chúng ta cứ tìm manh mối trước đi.

Dù sao chúng ta cũng chẳng hiểu gì về nơi này cả.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng không bao lâu nữa, trong số chúng ta sẽ có người phải hy sinh, và tôi tin chắc đó sẽ là người trong đội của cô." Hắc Hạt Tử nói, rồi đặc biệt quay đầu nhìn Lương Tiểu Tuyết.

Trong lòng Lương Tiểu Tuyết tất nhiên đã rõ, cô ấy đáp một tiếng, rồi quay đầu nhìn những người đồng đội bên cạnh.

"Mọi người, hiện tại đại địch đang ở phía trước, chúng ta quả thực nên tìm kiếm manh mối cẩn thận.

Mọi người cứ tản ra tìm đi, nếu tìm thấy gì ở đây thì nhất định phải báo cho tôi, chúng ta sẽ cùng nhau bàn bạc, biết chưa?" Mọi người đều gật đầu.

Mặc dù trong lòng họ vẫn còn khá bất mãn với Tần Mặc, nhưng dù sao đi nữa, họ thực sự phải dựa vào Tần Mặc mới có cơ hội sống sót ở đây, nếu không thì chỉ có đường chết.

Mọi người cùng nhau tìm kiếm ở đây, nhưng sau một thời gian

dài, họ vẫn không tìm thấy manh mối hữu ích nào.

“Dường như ở đây cũng chẳng có gì cả.” Tiểu Vạn hơi nghi hoặc nhìn Lương Tiểu Tuyết, Lương Tiểu Tuyết gật đầu.

“Có lẽ là vậy, nhưng chúng ta có thể tìm thì cứ tìm thêm chút nữa, không thể cứ thế bỏ cuộc được.” Lương Tiểu Tuyết thở dài một hơi.

Tiểu Vạn gật đầu, “Vậy được rồi.” Mọi người tiếp tục tìm kiếm ở đây, còn Bàn Tử, sau một hồi do dự, lại đi đến bên cạnh Tần Mặc.

“Tần Mặc, tôi không biết anh nghĩ gì trong lòng, nhưng tôi cảm thấy Lương Tiểu Tuyết thật sự là một người dịu dàng và lương thiện.

Tôi sẽ luôn đưa họ theo, nếu anh có ý kiến gì với tôi thì cứ nói thẳng ra, không cần phải có địch ý lớn như vậy với cô ấy.” Tần Mặc nhìn chằm chằm Bàn Tử.

“Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ, anh hẳn rất hiểu tôi, cũng biết suy nghĩ của tôi.” “Bây giờ chúng ta có thể bỏ qua những nghi ngờ lẫn nhau mà hợp tác tử tế được không?

Sống sót rời khỏi đây mới là điều quan trọng nhất, phải không?

Dù anh có cảm thấy những người đó không ổn, thì họ chắc chắn cũng không làm gì được anh, dù sao thực lực của anh đang ở đây rồi.” Tần Mặc đáp một tiếng, vì Bàn Tử đã nói ra rồi, anh chắc chắn vẫn phải làm chút chuyện lấy lệ.

“Tôi chỉ hy vọng thông qua chuyện lần này, anh có thể tỉnh ngộ hoàn toàn, sau này đừng để bị mấy cô gái xinh đẹp này lừa gạt nữa.” Tần Mặc nói xong, còn đặc biệt đưa tay vỗ vai Bàn Tử.

Nhưng Tần Mặc càng nói như vậy, Bàn Tử càng cảm thấy Tần Mặc không có chứng cứ gì.

“Nếu anh thực sự cảm thấy họ có liên hệ với người trong gia tộc

kia, thì anh cứ trực tiếp đưa ra chứng cứ đi, không cần nói mấy lời này." Bàn Tử lắc đầu, Tần Mặc cũng không nói nhiều nữa.

"Cứ tìm manh mối trước đã." Mọi người tiếp tục tìm kiếm ở đây.

Một lúc sau, họ đột nhiên nghe thấy một âm thanh bên cạnh.

"Đây là tiếng gì vậy?" Mọi người đều ngẩn ra, ánh mắt mang theo vẻ nghi hoặc, không hiểu lắm nhìn Tần Mặc.

Hiện tại họ thực sự không rõ về nơi này, nên chỉ có thể hỏi Tần Mặc.

Lúc này, Tần Mặc đang nhìn chằm chằm vào một góc nào đó, anh đi về phía góc đó, sau đó đặt tay lên một cái cơ quan.

Sau khi cơ quan này mở ra, họ phát hiện bên trong lại có một không gian.

"Đây là..." Ánh mắt họ đều mang vẻ nghi hoặc.

Không ngờ ở đây lại có một mật thất, chẳng lẽ bên trong mật thất này có gì đó sao?

Tần Mặc đi về phía mật thất.

Mật thất này không có gì đặc biệt, mà là nơi sinh hoạt bình thường của con người, nhưng nhìn qua thì giống một khu ký túc xá.

"Cứ đi tiếp về phía trước xem sao." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy thì cậu ta chắc chắn phải nghe theo Tần Mặc.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh, Tần Mặc phát hiện bên trong lại còn có những khu ký túc xá khác.

"Đây chắc là ký túc xá của những nhân viên nghiên cứu trong Cửu Môn phải không?" Hắc Hạt Tử quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Có lẽ là vậy, nhưng tôi không ngờ nơi này lại có nhiều nhân viên nghiên cứu đến thế.” “Đi tiếp một chút nữa.” Rất nhanh, họ đã đi đến cuối cùng.

Họ phát hiện, ở đây có tới hơn chục khu ký túc xá.

Điều này có nghĩa là có hàng trăm người nhân viên đã từng ở đây.

“Vậy trước đây Cửu Môn các cậu có nhiều người như vậy sao?

Thế những người này bây giờ đi đâu hết rồi?” Bàn Tử hơi kinh ngạc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân lắc đầu, cậu ta cũng không hiểu rõ về những chuyện này, nếu không thì cậu ta đã không lừa dối những người đồng đội của mình.

“Tôi cũng không biết, mọi người cũng hiểu mà, tôi chỉ là một hậu bối trong Cửu Môn thôi, nếu tôi mà hiểu rõ về nơi này thì đã không phải như mọi người thế này rồi.” Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, dù cậu ta là người của Cửu Môn, nhưng các trưởng bối của Cửu Môn cũng không nói cho cậu ta biết gì cả.

Cậu ta chỉ có thể như một con ruồi không đầu, cứ thế xông bừa xông bãi ở đây.

Nếu không phải có Tần Mặc, e rằng cậu ta đã chết từ lâu rồi.

Có lẽ Tần Mặc mới là chìa khóa để họ đối phó với gia tộc kia.

Tần Mặc thì không nói nhiều, mà đi đến một chỗ trên mặt đất.

“Sao vậy?” “Mọi người không thấy chỗ này hơi khác so với những chỗ khác sao?” Tần Mặc nói xong, nhìn chằm chằm mấy người trước mặt.

Họ đều ngẩn ra, ánh mắt mang vẻ nghi hoặc, sau đó cúi xuống xem xét.

“Chúng tôi không thấy có gì bất thường cả, hay là anh nói cho chúng tôi biết đi.” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc hơi bất lực trợn trắng mắt, đưa tay gõ nhẹ đầu Hạo Thiên Chân.

“Nếu các bậc tiền bối trong Cửu Môn biết Cửu Môn các cậu đã sa sút đến mức này, không biết trong lòng họ sẽ khó chịu đến mức nào.” “Trước tiên anh hãy nói cho chúng tôi biết điểm đặc biệt ở đây đi.” Lương Tiểu Tuyết nhìn Tần Mặc, Tần Mặc liếc cô một cái, nhưng không nói gì khác, chỉ đáp một tiếng.

“Nếu mọi người đều muốn biết, vậy tôi sẽ nói cho các vị nghe.” Tần Mặc chỉ vào mặt đất trước mặt, rồi lại vẽ một hình tròn ở đó.

“Màu sắc mặt đất ở chỗ này hơi đậm hơn một chút so với bên kia.” Tần Mặc nói ra điều này, mắt Bàn Tử lập tức sáng lên, anh ta gật đầu.

Chương 918

“Hình như đúng là vậy!” Chi tiết này thực sự quá nhỏ, mấy người họ căn bản không phát hiện ra.

“Mắt anh thật tinh đấy.” Hắc Hạt Tử bên cạnh gật đầu, lại đưa tay vuốt chiếc kính râm của mình.

“Không như tôi, tôi thực sự không ổn, tuổi già rồi, mắt cũng không còn tốt nữa.” “Nói mấy lời này, chẳng phải người ta vẫn gọi anh là Hắc Hạt Tử sao?

Dù anh có trẻ tuổi, e rằng cũng chẳng nhìn rõ đâu.” Lê Thố lẩm bẩm nhỏ giọng một câu.

Nghe thấy vậy, Hắc Hạt Tử giơ nắm đấm lên, Lê Thố vội vàng dùng hai cánh tay che trước mặt.

Tần Mặc nói với họ: “Được rồi, không đùa nữa, chúng ta phải nhanh chóng mở chỗ này ra, rồi xuống dưới xem tình hình thế nào.” “Không thành vấn đề.” Mọi người đều đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy thì họ chắc chắn phải nghe theo Tần Mặc, còn Tần Mặc thì đang cẩn thận nghiên cứu xung quanh.

“Tôi biết rồi!” Mắt Hạo Thiên Chân sáng lên.

Thấy Hạo Thiên Chân cứ giật mình hốt hoảng như vậy, Bàn Tử trợn trắng mắt.

“Cậu có thể đừng lúc nào cũng thế này được không?

Dù có manh mối thì cũng có thể nói rõ ràng cho chúng tôi nghe, làm gì mà phải la hét ầm ĩ lên vậy?” “Thôi được rồi, bây giờ chúng ta phải đoàn kết một lòng, đừng vì chuyện nhỏ nhặt này mà gây rắc rối.” Lương Tiểu Tuyết bên cạnh cau mày.

Thấy Lương Tiểu Tuyết nói vậy, Bàn Tử đáp một tiếng, anh ta chắc chắn phải nghe lời Lương Tiểu Tuyết.

"Nói đi." Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh cơ quan này, cậu ta tùy ý động mấy cái, cái cơ quan này liền từ từ mở ra, một lớp đất phía trên quả thực là giả, trực tiếp di chuyển sang một bên.

"Sao lại là một địa đạo nữa vậy?

Tôi cảm giác chúng ta đã chui vào mấy cái địa đạo rồi mà vẫn chưa đến đích, liệu chúng ta có đi nhầm đường không?" Tiểu Vạn cau mày.

"Các cậu có mục đích gì à?" Hạo Thiên Chân nói xong, nhìn chằm chằm Tiểu Vạn.

Tiểu Vạn ngẩn ra, vội vàng xua tay.

"Tôi không có ý đó, tôi muốn nói là chúng ta muốn rời khỏi đây, nhưng mãi vẫn không tìm thấy lối ra, chuyện này có vẻ không đúng lắm." Hạo Thiên Chân lại liếc Bàn Tử bên cạnh một cái, nhưng không ngờ lòng Bàn Tử đúng là rộng lớn, ngay cả khi Tiểu Vạn nói ra những lời này, anh ta cũng không hề nghi ngờ gì.

"Để tôi đi đầu trận cho." Bàn Tử cảm thấy việc anh ta vì những người khác mà gây sự với Tần Mặc thực sự không thích hợp, nhưng anh ta lại không thể tin tưởng Tần Mặc, nên chỉ có thể dùng cách này để bù đắp.

Hạo Thiên Chân do dự một lát, nhìn sang Tần Mặc bên cạnh.

Thấy Tần Mặc không nói gì, Hạo Thiên Chân thở dài, gật đầu, ngay cả Tần Mặc cũng không nói gì thì đành phải để Bàn Tử xuống trước thôi.

Bàn Tử từ từ trèo xuống theo sợi dây thừng.

Lương Tiểu Tuyết ở phía trên nhìn thấy vậy vẫn lên tiếng nói.

“Anh cẩn thận một chút, xuống dưới đó, nếu gặp nguy hiểm, nhất định đừng đánh rắn động cỏ, đợi chúng tôi xuống giúp anh, biết chưa?” Bàn Tử trợn trắng mắt.

“Cô nghĩ gì vậy?

Nếu dưới đó thật sự có nguy hiểm, e rằng không cần tôi đánh rắn động cỏ, nó cũng sẽ chủ động tấn công tôi thôi.

Vậy nên cô đừng lo nghĩ nhiều nữa, tôi sẽ không sao đâu, cứ yên tâm.” Đến nước này rồi mà Bàn Tử vẫn còn có cơ hội nói chuyện với Lương Tiểu Tuyết.

Hạo Thiên Chân bĩu môi, hừ lạnh một tiếng.

“Biết thế tôi đã không lo lắng cho anh như vậy, anh cũng quá vô tâm rồi đấy!” Bàn Tử cười ha ha, anh ta không nói nhiều nữa, chỉ tiếp tục trèo xuống theo sợi dây thừng.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

“Dưới đó chắc sẽ không có nguy hiểm gì đâu nhỉ, nếu không thì anh cũng sẽ không để Bàn Tử xuống trước.” Tần Mặc nhún vai.

“Cái này thì tôi không biết, nhưng là anh ta tự nói muốn xuống trước, tôi đâu có bắt anh ta đi.

Nếu lát nữa anh ta thật sự bị thương hay gì đó, mà muốn đổ lỗi cho tôi, thì các cậu nhớ làm chứng cho tôi đấy.” Nói xong, Tần Mặc cũng theo sợi dây trèo xuống.

Thấy Tần Mặc hành động khá nhanh, Hắc Hạt Tử cười nói.

“Tần Mặc miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng chẳng phải vẫn rất quan tâm người khác sao?

Thôi được rồi, chúng ta cũng xuống theo đi.” Mọi người không phí

thời gian ở đó nữa, họ cứ thế theo sợi dây trèo xuống dưới.

Không lâu sau, họ đã đến được dưới đáy.

Bàn Tử nhìn thấy tình cảnh trước mắt, không kìm được hít một hơi lạnh, rồi lại nhìn Tần Mặc đang đi theo bên cạnh.

“Không phải chứ, chỗ này cũng quá khủng khiếp rồi, tại sao lại có nhiều thi cốt đến vậy?” Bàn Tử nuốt nước bọt.

Tần Mặc nheo mắt lại, đi đến bên cạnh những thi thể này, cúi xuống xem xét một chút, phát hiện chúng quả thực là của 100 năm trước.

“Nếu tôi đoán không lầm, e rằng những người này đều là của Cửu Môn.” Hạo Thiên Chân vừa xuống đến nơi, nghe thấy những lời này, cậu ta lập tức đứng sững tại chỗ, ánh mắt mang biểu cảm khó tin.

“Làm sao có thể chứ?” Nói rồi, cậu ta còn đi đến bên cạnh những bộ thi cốt này, cẩn thận quan sát ở đó, nhưng cậu ta không thể nhìn ra điều gì từ những bộ thi cốt này.

“Tại sao lại thế này?

Theo lẽ thường mà nói, người trong Cửu Môn đều là tiền bối, thực lực của họ hẳn phải rất cao chứ, sao lại bị thứ gì đó ở đây làm hại đến mức này?” “Cái này chúng tôi không biết, chỉ có thể hỏi cậu thôi.” Bàn Tử nói, rồi lại đưa tay vỗ vai Hạo Thiên Chân, ngăn cậu ta quá đau lòng.

“Cậu cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, tuy nói ở đây có quá nhiều chuyện, nhưng không nhất định có người của Ngô gia các cậu.

Cậu cứ coi như họ chưa từng nói những lời này, không phải được rồi sao?

Cứ coi những người này là người qua đường thôi.” “Làm sao có

thể được chứ?" Hạo Thiên Chân nói xong, đau khổ đưa tay vò tóc mình.

Tần Mặc vỗ vai cậu ta.

"Dù trong lòng cậu có khó chịu đến mấy, cậu cũng không thể ngăn cản những chuyện này.

Thời gian không thể quay ngược, và thứ cậu có thể nắm giữ chỉ có tương lai." Ánh mắt Hạo Thiên Chân sáng lên, cậu ta đột nhiên nhìn về phía Tần Mặc.

Đúng vậy, những lời Tần Mặc nói không hề sai chút nào.

Vì vậy, tiếp theo họ nhất định phải tìm hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra ở đây, và những đồng đội trong Cửu Môn đã gặp phải nguy hiểm gì.

"Ngay cả nhiều người của Cửu Môn cũng chết ở đây, chúng ta liệu có khả năng sống sót không?" Bàn Tử do dự một lát, vẫn hỏi Tần Mặc điều này.

Tần Mặc nhún vai.

Chương 919

"Cái này thì tôi không rõ.

Hơn nữa, tôi đã nói với các anh rồi, quái vật bên ngoài có khả năng hồi phục rất mạnh, ngay cả những con rắn nhỏ bên trong cũng vậy.

Càng đi sâu vào trong, khả năng hồi phục càng khủng khiếp.

Vì vậy, tiếp theo chúng ta nhất định sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn, biết đâu chúng ta vừa giết chết chúng, chúng lại lập tức hồi sinh." "Đúng vậy, nếu là thế thì kinh khủng quá." Tiểu Vạn nói xong, nuốt nước bọt, rồi lại đặt ánh mắt lên Lương Tiểu Tuyết.

"Chị Lương, em thấy nếu thực sự không ổn thì chúng ta đừng ở lại đây nữa.

Chỗ này thực sự quá khủng khiếp, chúng ta về trước đi, chị thấy sao?" Sắc mặt Lương Tiểu Tuyết không tốt lắm, nhìn chằm chằm Tiểu Vạn.

"Cậu đang nghĩ gì vậy?

Bây giờ chúng ta ngay cả đường về cũng không biết, làm sao mà ra ngoài được?" Tiểu Vạn há miệng, nhưng cũng không nói được lời nào, chỉ có thể quay đầu nhìn những người đồng đội.

Còn những người đồng đội thì đều cúi đầu.

"Bàn Tử, giờ anh thấy chưa?" Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Bàn Tử, nhỏ giọng nói những lời này.

Bàn Tử ngẩn ra, cau mày, nhưng anh ta không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Lương Tiểu Tuyết.

Lương Tiểu Tuyết lại đặt ánh mắt lên người Bàn Tử, nhìn Bàn Tử

một cái, rồi dịu dàng nói.

“Anh Bàn, anh không sao chứ?

Vừa nãy anh là người xuống trước, có bị thương không?” “Cái đó thì không.” Bàn Tử xua tay, anh ta không nói nhiều nữa, chỉ đi về phía những thi thể này, rồi quay đầu nhìn sang Tần Mặc bên kia.

“Tần Mặc muốn tìm hiểu rõ tình hình ở đây, có phải cần kiểm tra thi thể của họ trước không?” Tần Mặc đáp một tiếng, anh quả thực cũng rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra dưới đây, nên anh nhất định phải tìm hiểu rõ.

“Nếu đã như vậy, chúng ta hãy nghiên cứu cẩn thận đi.” Nói rồi, Bàn Tử đặt ánh mắt lên những thi thể này, mày cau chặt, nhưng anh ta lại không phát hiện trên người thi thể có vết thương chí mạng nào.

“Chẳng lẽ những người này bị trúng độc chết sao?” Hạo Thiên Chân cũng nhìn thấy, nên cậu ta hơi tò mò quay đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc trợn trắng mắt.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?

Đây là một không gian kín mít, nếu bên trong này thật sự có kẻ phản bội muốn hại chết họ, thì cũng không thể tự nhốt mình ở đây được, mà sẽ làm những chuyện khác, hiểu chưa?” Hạo Thiên Chân gật đầu, đúng vậy, lời Tần Mặc nói quả thực có vẻ không sai, cậu ta thở dài một hơi.

“Vậy thì tôi thực sự không đoán ra được.” Tần Mặc lại đi về phía những thi thể này, sau khi xem xét một chút, anh nói với họ.

“Có khả năng nào những vết thương đó nằm trên da thịt của họ không?

Hiện tại da thịt của họ đều đã thối rữa rồi, và chính họ thì bị trúng độc chết.” “Chẳng lẽ là những con rắn nhỏ đó sao?

Chỗ này không phải có rắn nhỏ chứ?" Tiểu Vạn nói xong, nuốt nước bọt, trên mặt cậu ta mang theo một tia lo lắng.

Những con rắn nhỏ đó quả thực rất đáng sợ, hơn nữa trên người chúng còn có độc tố nồng đậm như vậy, tùy tiện tìm một chỗ là có thể ẩn nấp, họ căn bản không thể phát hiện ra.

"Chắc là không đến nỗi." Lương Tiểu Tuyết lắc đầu, cô nhìn chằm chằm không gian trước mặt.

"Nếu thực sự có những thứ đó, e rằng bây giờ chúng đã ra tấn công chúng ta rồi, sẽ không ở mãi trong bóng tối đâu." "Cô nói những lời này bây giờ còn quá sớm." Sau đó, Tần Mặc đi về phía trước, vừa đi vừa quan sát những thi thể này, đến cái cuối cùng, Tần Mặc mới cúi xuống.

"Xương của anh ta sao lại vỡ vụn hết vậy?" Hạo Thiên Chân nói xong, sắc mặt trở nên khó coi.

Nếu thực sự là như vậy, e rằng nguy hiểm bên trong này là điều họ không thể tưởng tượng được.

"Chẳng lẽ con quái vật bên ngoài đã đến đây, giết chết họ sao?

Nếu không thì hơi khó giải thích." Tần Mặc xua tay.

"Con quái vật bên ngoài không thể đến đây được." "Tại sao lại nói vậy?" Tiểu Vạn tò mò nhìn Tần Mặc, con quái vật bên ngoài sức lực khá lớn, nếu thật sự là con quái vật đó đến đây, thì những người này chết cũng khá bình thường, dù sao nó có thể tùy tiện bịt miệng mũi người khác, khiến họ nghẹt thở.

"Tất cả đá ở đây đều được chế tạo đặc biệt, những thứ kia không thể vào đây được." Tần Mặc chỉ vào những tảng đá trước mặt.

Nơi này tương đương với một hang động, càng đi sâu vào trong càng ẩn chứa những nguy hiểm không biết trước, nhưng họ nhất định

phải đi tiếp.

“Nếu là vậy thì kỳ lạ quá.” Hạo Thiên Chân thở dài, cậu ta thực sự không hiểu rõ nơi này, mặc dù cậu ta là người của Cửu Môn, nhưng hoàn toàn không biết kế hoạch của Cửu Môn.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì đây?

Có nên đi tiếp không?” Bàn Tử nhìn Tần Mặc, anh ta cảm thấy chỉ có thể hỏi Tần Mặc những điều này thôi, còn những người khác, chắc là không thể đưa ra quyết định.

Nhưng nếu đi tiếp, lại có quá nhiều nguy hiểm tiềm ẩn.

“Chắc chắn là phải tiếp tục rồi.” Tần Mặc nói xong, đứng dậy, rồi liếc nhìn thi thể bên cạnh một cái.

“Bất kể phía trước có thứ gì, chúng ta cũng không thể quay đầu lại.

Chúng ta đến đây, chẳng phải là muốn biết bí mật ở bên trong này sao?” Nói rồi, Tần Mặc lại nhìn sang Lương Tiểu Tuyết bên kia, ánh mắt mang theo ý cười nhạt, hỏi ngược lại một câu.

“Các cô nói đúng không?” Lương Tiểu Tuyết cau chặt mày, hơi bất lực nói với Tần Mặc.

“Tôi không biết tại sao anh lại nói những lời này với tôi, tôi cũng không hiểu bí mật ở đây.

Tôi chỉ muốn tiếp tục sống sót thôi.” “Thôi được rồi, đừng giả vờ nữa.” Hạo Thiên Chân bên cạnh lắc đầu.

“Dù cô có nói thật cho chúng tôi cũng không sao, dù sao bên trong này có nguy hiểm tiềm tàng, tình hình cụ thể chúng ta đều không thể đoán được.” Nhưng không ngờ, Lương Tiểu Tuyết vẫn một mực giữ im lặng, thở dài một hơi.

“Thôi được rồi, không muốn nói với các người nữa.

Nếu các người thực sự nghi ngờ tôi, vậy lần này tôi sẽ đi trước, có nguy hiểm gì ở đây thì cứ để một mình tôi gánh chịu đi.” Tiểu Vạn bên cạnh vội vàng kéo tay Lương Tiểu Tuyết, cau mày.

“Chị Lương, không cần phải cãi nhau với họ.

Họ muốn nói gì thì cứ nói, dù sao những người chúng ta cũng không cần bị họ chi phối, chị thấy sao?” Mặc dù hiện tại Bàn Tử đã có chút nghi ngờ, nhưng anh ta cảm thấy để một mỹ nữ đi đầu tiên thì chắc chắn là bất lịch sự, anh ta cũng vội vàng gật đầu.

“Không cần phải thế đâu, những người chúng tôi sẽ đi trước, cô đừng nghĩ nhiều.” Sau đó, Bàn Tử lại quay đầu, nhìn Tần Mặc, nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

“Mặc kệ họ là người của gia tộc nào, sao anh có thể để một cô gái đi trước giúp anh cản nguy hiểm chứ.

Nếu trong lòng anh thực sự không thoải mái, vậy để tôi đi trước, như vậy anh tổng có thể hài lòng rồi.” Tần Mặc trợn trắng mắt.

“Tùy anh vậy.” Sau đó, Tần Mặc đi về phía trước, cũng lười quản mấy người này.

Hắc Hạt Tử bên cạnh đưa tay vỗ vai Bàn Tử, ánh mắt mang ý cười nhạt.

Chương 920

“Thực ra tôi thấy đa tình là chuyện tốt, anh đừng nghe Tần Mặc, nếu anh thật sự thích cô gái này, thì cứ thích đi.

Biết đâu sau này hai người thật sự có cơ hội ở bên nhau, anh nói xem có đúng không?” Bàn Tử bĩu môi, anh ta lười đáp lời.

Với từng ấy kinh nghiệm, anh ta đương nhiên có thể nghe ra những lời Hắc Hạt Tử nói là đang châm chọc mình.

“Lười quan tâm anh.” Bàn Tử nói, rồi lại đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân.

“Thật ra lúc đầu tôi chỉ muốn thâm nhập vào nội bộ của họ thôi, chứ không hề có ý bị cô ta mê hoặc.

Cậu hẳn là hiểu tôi mà, dù sao giữa hai chúng ta cũng đã là anh em lâu như vậy rồi.” Hạo Thiên Chân bật cười, cậu ta không ngờ Bàn Tử lại đến giải thích những chuyện này với mình.

Bàn Tử có phải là muốn cậu ta nói với Tần Mặc không?

“Tùy anh đi, nếu anh muốn nói với Tần Mặc chuyện này thì cứ tự mình đi nói đi, dù sao tôi cũng không mở miệng được.

Dù sao cái dáng vẻ của anh lúc đầu, mọi người chúng ta đều đã thấy rồi.” “Cái thằng nhóc này!” Bàn Tử hơi không kìm được muốn đấm Hạo Thiên Chân một cái, nhưng không ngờ Hạo Thiên Chân lại vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc cau mày, hơi không tán đồng nhìn hai người họ.

“Hai cậu không thấy đây là ở đâu sao?

Có thể đừng đánh đấm ầm ĩ được không?” Bàn Tử đưa tay gãi

đầu, anh ta biết trước đó mình quả thực đã đắc tội Tần Mặc, bị người khác mê hoặc, nên bây giờ anh ta hơi ngại cãi lại Tần Mặc, chỉ có thể liếc mắt ra hiệu cho Hắc Hạt Tử bên cạnh.

E rằng ở trước mặt Tần Mặc, người có thể nói chuyện chỉ có Hắc Hạt Tử.

Nhưng không ngờ, Lê Thố lại lúc này hớn hở lên tiếng.

"Anh Bàn, không phải anh lợi hại lắm sao?

Sao bây giờ lại bị một câu nói của Tần Mặc dọa sợ thế?

Lúc đầu Tần Mặc nói với anh nhiều như vậy, anh cũng có nghe lời Tần Mặc đâu." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Chúng ta đi tiếp thôi, dù sao hai anh em mình cũng thề sẽ đi theo Tần Mặc, cho dù phía trước có nguy hiểm gì, hai anh em mình cũng nhất định phải giúp Tần Mặc cản lại." Hạo Thiên Chân thở dài.

"Được rồi, đừng nhân cơ hội này mà nói mấy lời đó, chẳng có tác dụng gì đâu, anh chi bằng làm chút chuyện thực tế đi." Bàn Tử làm việc thì càng ngày càng không đáng tin, mặc dù nói anh ta là người rất trọng tình nghĩa anh em, nhưng lại luôn bị mấy cô gái xinh đẹp này mê hoặc.

Bàn Tử bĩu môi, anh ta không nói nhiều nữa, mà nhìn bóng lưng Tần Mặc, hơi bất lực lắc đầu, rồi theo sát bên cạnh Tần Mặc.

Đi không lâu sau, họ phát hiện trên mặt đất lại có rất nhiều xương rắn.

"Chuyện này là sao?" Lê Thố cau mày, theo lẽ thường mà nói, nếu thật sự là những con rắn này đã hại chết những người kia, thì không nên có xương rắn.

“Chẳng lẽ bên trong này có thứ gì đó lợi hại hơn, đã ăn thịt những con rắn nhỏ này sao?” Hạo Thiên Chân nói xong, véo cằm đưa ra nghi vấn của mình.

Bàn Tử bên cạnh cốc đầu Hạo Thiên Chân một cái.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?

Ở đây hình như ngoài rắn ra thì chẳng còn gì khác nữa phải không?

Chỉ là không biết người trong Cửu Môn các cậu nghiên cứu những con rắn này rốt cuộc là để làm gì, chẳng lẽ muốn cấy chúng vào cơ thể người, để con người điều khiển những con rắn này, rồi đạt được hiệu quả trường sinh bất lão sao?” Vừa nói những lời này, Bàn Tử vẫn còn đang suy nghĩ kỹ lưỡng.

Tần Mặc cười quay đầu lại, nhìn chằm chằm Bàn Tử.

“Không thể không nói, tuy anh làm việc quả thực khá tùy hứng, nhưng về khoản suy nghĩ những chuyện này, anh vẫn có chút kinh nghiệm.” Bàn Tử cười ha ha, không ngờ Tần Mặc lại còn khen anh ta một câu, anh ta vội vàng gật đầu.

“Đương nhiên rồi, không xem Bàn Gia tôi là ai chứ, Bàn Gia tôi từng tung hoành sa trường mà.” Chưa đợi anh ta nói tiếp, Tần Mặc đã quay người chuẩn bị đi về phía trước.

Bàn Tử hơi ngượng ngùng gãi đầu, anh ta lại quay đầu nhìn sang Lương Tiểu Tuyết bên kia, ánh mắt mang ý cười nhạt.

“Thế nào?

Tôi lợi hại chứ?” Lương Tiểu Tuyết vội vàng đáp một tiếng, cô ấy không nghe thấy những lời Bàn Tử và Tần Mặc nói nhỏ, nên cô ấy căn bản không biết Bàn Tử đã hiểu rõ thân phận của mình.

“Anh Bàn đương nhiên rất mạnh rồi, chỉ là không biết ở đây đã xuất hiện xương rắn rồi, liệu còn có thứ gì khác nữa không.” Những thứ họ gặp nhiều nhất ở đây quả thực là rắn, tuy nói cũng có những sinh vật khác, nhưng những sinh vật đó cơ bản cũng đều bị những con rắn nhỏ này khống chế.

Nếu nói có gì khác, thì họ thực sự không biết, hơn nữa điều này cũng nằm ngoài phạm vi thông tin của họ.

“Xương rắn ở đây lại càng ngày càng nhiều hơn, chẳng lẽ những con rắn này đã lột xác sao?” Hạo Thiên Chân lại nghĩ ra một khả năng khác, cậu ta nhớ trước đây từng thấy trong sách rằng những con rắn này khi lột xác sẽ lột bỏ lớp da rắn của chúng.

“Có khả năng này.” Lê Thố nói xong, gật đầu, dù sao cậu ta cũng học sinh vật, cậu ta khá hiểu về những chuyện này.

Cậu ta lại quay đầu nhìn sang Tần Mặc.

“Anh Tần Mặc, vốn dĩ những con rắn này đã rất khó đối phó rồi, nếu chúng mà còn tiến hóa nữa, chẳng phải chúng ta càng không phải là đối thủ của chúng sao?” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Đúng vậy, bây giờ tranh thủ lúc những nguy hiểm này chưa xuất hiện, em mau ăn chút đồ ngon đi.” Nói rồi, Tần Mặc còn lấy ra một ít đồ ăn từ người mình, đưa cho Lê Thố.

Lê Thố gật đầu, Tần Mặc nói không sai.

“Em phải nhanh chóng ăn chút đồ ngon, nếu không sau này em mà chết rồi, xuống dưới địa phủ, e rằng sẽ không thể nếm thử những món này nữa.” Nghe thấy Lê Thố nói những lời xui xẻo này, Hắc Hạt Tử lập tức đấm cậu ta một quyền nữa.

“Tuổi trẻ mà sao cứ nói mấy lời này vậy?

Em yên tâm đi, em nhất định sẽ sống lâu hơn tất cả chúng ta, hơn

nữa, Tần Mặc còn lớn tuổi hơn em nhiều mà." "Đúng vậy, ngay cả Tần Mặc có chết, em cũng sẽ không chết, huống hồ em là do tôi đưa đến đây, tôi sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu." Ánh mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười, nhìn chằm chằm Lê Thố, Lê Thố gật đầu.

"Không sao đâu, anh Thiên Chân, dù em có chết, em cũng không thấy có gì cả.

Dù sao em là người chẳng làm nên trò trống gì, học gì cũng không tốt, chỉ có chút nghiên cứu về mấy thứ sinh vật này thôi." Lê Thố lại tìm một chỗ ngồi xuống, đối với cậu ta mà nói, sống hay chết thực sự không có gì khác biệt. "Thôi được rồi, đừng nói mấy lời xui xẻo đó nữa." Tần Mặc nói rồi cũng ngồi xuống bên cạnh.

Lương Tiểu Tuyết thấy họ dừng lại thì há miệng, nhưng lại cảm thấy mình nói chuyện sẽ càng bị họ nghi ngờ, nên cô ta cũng tìm một chỗ ngồi.

Ăn xong một chút đồ ăn, lại đợi ở đây một lúc, Tần Mặc mới đứng dậy, nói với mọi người. "Tiếp theo, mọi người phải đi theo sát tôi đấy.

Nếu không xảy ra chuyện gì, mọi người phải tự cầu phúc cho mình." Tần Mặc nói xong, lại liếc nhìn Lương Tiểu Tuyết một cái, trong mắt mang theo ý cười nhạt, nhưng anh không nói thêm gì, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, họ lại cùng nhau đến một cánh cửa đá. "Chúng ta phải đột phá khỏi đây." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, khẽ nói với cậu, Hạo Thiên Chân gật đầu, trong mắt lại hiện lên một tia nghi hoặc.

Chương 921

"Bên trong có gì à?

Sao anh lại cảnh giác thế?" "Lát nữa cậu sẽ biết thôi." Nói rồi, Tần Mặc lấy vũ khí từ trên người ra, sau đó dùng sức đẩy cánh cửa đá trước mặt ra, đồng thời, Hệ Thống cũng vang lên tiếng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh!

Phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Ngay khắc sau, bên trong đột nhiên xuất hiện rất nhiều rắn nhỏ, những con rắn này trực tiếp xông về phía nhóm Tần Mặc. "Đây là một ổ rắn sao?" Tiểu Vạn bên kia thấy vậy, không kìm được trợn tròn mắt, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Những con rắn bên trong không ngừng ngọ nguậy, tốc độ của chúng cực kỳ nhanh, rắn chồng rắn, căn bản không thể đếm xuể có bao nhiêu con. "Chết rồi, chết rồi." Tiểu Dương nói xong nuốt nước bọt. "Ban đầu tôi nghĩ đi theo các anh đến đây để mở mang tầm mắt, không ngờ lại gặp nhiều rắn đến thế này, ghê rợn quá đi mất!

Hơn nữa chúng còn dày đặc, người có chứng sợ lỗ như tôi, nếu không phải vì quá sợ hãi thì đã ngất đi rồi." "Thôi được rồi, đừng lảm nhảm nữa." Lương Tiểu Tuyết cau mày, cô ta cũng rút một con dao găm từ trên người ra.

Rắn ở đây nhiều như vậy, cho dù có bị lộ thực lực thì cô ta cũng phải dùng con dao này.

Lỡ lát nữa có chuyện gì xảy ra thì phiền phức lắm.

Khi Tần Mặc dùng thanh kiếm trong tay chém đứt những con rắn đó, chúng lại mọc ra bộ phận mới. "Chuyện này cũng quá vô lý rồi phải không?" Bàn Tử vung con dao găm trong tay, nhìn Tần Mặc bên

cạnh và lẩm bẩm than vãn.

Tần Mặc bật cười. "Những điều vô lý hơn còn ở phía sau kìa, đợi đến khi vượt qua khu vực này, mọi người sẽ biết." Nghe vậy, trong lòng họ đều thấy hơi sợ hãi, nếu không được thì đừng đi tiếp thì hơn. "Hay là chúng ta quay lại trước đi?" Họ vừa nói vừa nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu. "Đã mở cánh cửa đá này rồi, cho dù bây giờ chúng ta đóng cửa lại cũng chẳng có tác dụng gì, hơn nữa bên trong có nhiều rắn như vậy, cánh cửa này căn bản không thể đóng lại được.

Tôi đã nhắc nhở mọi người ngay từ đầu rồi mà." Lê Thố lúc này đang bám chặt lấy Tần Mặc, cậu ta biết Tần Mặc sắp ra tay nên không cản trở anh, mà trái lại còn nép mình bên cạnh Tần Mặc. "Thằng nhóc này đúng là thông minh, chỗ này là nơi an toàn nhất." Hắc Hạt Tử nói xong cười nhìn Lê Thố, tuy rằng những con rắn bên trong quả thực rất khó đối phó, nhưng Hắc Hạt Tử cũng đã nắm được bí quyết, chỉ cần không giết chết chúng, đẩy lùi chúng là được. "Ai nói không phải chứ?" Bàn Tử cũng hưởng ứng một tiếng, Hạo Thiên Chân bên cạnh thì thở phào nhẹ nhõm, cậu nói với mấy người này. "Dù các anh có muốn giành vị trí của anh ấy thì chắc chắn cũng không được đâu." Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười, dù thế nào đi nữa, cậu vẫn hy vọng Tần Mặc có thể bình an vô sự.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu. "Đúng vậy." Quan hệ giữa Tần Mặc và Lê Thố thực ra khá tốt, chủ yếu là Tần Mặc rất thích cái miệng của Lê Thố, cậu ta có gì nói nấy. "Thôi được rồi, tôi phải đi tiếp đây." Nói rồi, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, chỉ thấy một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc. "Ngưng Băng Quyết!" Sau khi sức mạnh này xuất hiện, nhiệt độ xung quanh đều hạ xuống rất nhiều, ngay cả Lương Tiểu Tuyết và mấy người bọn họ cũng không kìm được rùng mình.

Họ lại cau mày, nhìn Tần Mặc cũng không biết phương pháp này

của Tần Mặc có hiệu quả hay không.

Sau khi Tần Mặc đẩy luồng năng lượng này ra, tốc độ di chuyển của những con rắn đó lập tức chậm lại rất nhiều, đồng thời, Tần Mặc cũng đột nhiên đạp mạnh xuống đất, bay về phía đó, dùng Huyết Mạch Chi Lực của mình đánh lui tất cả những con rắn xung quanh.

Sau khi đứng vững ở đây, anh lại nhìn Hắc Hạt Tử ở đằng xa. "Chúng ta hai người sẽ mở một con đường ở đây, sau đó mọi người đi qua." "Không thành vấn đề." Hắc Hạt Tử và Tần Mặc phối hợp với nhau cũng không phải lần một lần hai, điểm này đối với anh ta mà nói không có gì khó khăn.

Tần Mặc đặt ánh mắt xuống đất, sau đó ngưng tụ năng lượng.

Một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn này lập tức bị Tần Mặc đẩy ra, đánh bật tất cả những con rắn xung quanh.

Hắc Hạt Tử bên kia thấy vậy, cũng vội vàng dùng sức mạnh của mình theo sát Tần Mặc. "Thằng nhóc kia, đờ ra đó làm gì?

Sao còn không mau qua đây?" Hắc Hạt Tử nói xong cau mày, nhìn chằm chằm Lê Thố, Lê Thố gật đầu.

Không lâu sau, Lê Thố chạy đến bên cạnh Tần Mặc, kéo áo anh.

Tần Mặc không kìm được bật cười, nhìn cậu ta hai lần. "Lúc nãy cậu nói những lời đó chẳng phải còn rất hùng hồn sao?

Sao bây giờ lại sợ hãi đến mức này?" "Anh lại chẳng thấy những con rắn này đáng sợ đến thế nào sao, đây không phải chuyện đùa đâu.

Lỡ như bị chúng cắn một phát, chẳng phải tôi sẽ chết đau đớn sao, cho dù có chết thì cũng không phải kiểu chết như vậy chứ." Tần Mặc gật đầu. "Vậy được rồi, đã cậu nói thế, tôi chắc chắn sẽ không để cậu chết ở đây.

Nghe lời tôi đàng hoàng, tôi có thể giữ cậu sống sót." Lê Thố thở phào nhẹ nhõm, đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nghĩ vậy thì cậu ta cũng không cần nghĩ thêm gì nữa.

Lê Thố lại nhìn về phía xa, nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia. "Các anh cũng mau qua đây đi, tôi ở một mình ở đây thực sự quá sợ hãi!" "Cậu sợ gì chứ, có một người có thực lực mạnh nhất ở bên cạnh cậu kìa.

Cho dù tất cả chúng ta có chết, e rằng cậu cũng sẽ không chết đâu, nên cậu cứ yên tâm đi." Hạo Thiên Chân an ủi Lê Thố, cậu lại nhìn Hắc Hạt Tử bên kia, Hắc Hạt Tử nói với Hạo Thiên Chân. "Cẩn thận đấy." Lúc này, nhóm Lương Tiểu Tuyết bên kia cũng đang không ngừng đối phó với những con rắn xung quanh, nhưng con dao găm trong tay họ chỉ cần chạm vào người những con rắn đó, chúng sẽ lại mọc ra một bộ phận khác. "Nếu các cô cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa rắn ở đây sẽ ngày càng nhiều hơn đấy." Bàn Tử cau mày.

Lương Tiểu Tuyết nghe vậy, hơi do dự mở lời với Bàn Tử. "Bàn ca, anh bị sao vậy?

Giữa hai chúng ta có hiểu lầm gì sao?

Em cảm thấy thái độ của anh đối với em hình như có chút thay đổi." "Đừng hiểu lầm, tôi đương nhiên là đang nhắc nhở các cô thôi.

Hơn nữa, tôi đâu có bỏ mặc các cô đâu, cô nói phải không, tôi chắc chắn vẫn phải lo cho cái mạng của mình trước đã." Trong mắt Bàn Tử mang theo ý cười, giải thích với Lương Tiểu Tuyết, rồi anh ta lại nhìn Tần Mặc ở đằng xa.

Chương 922

"Dù sao Tần Mặc cũng ở chỗ đó mà, lát nữa khi họ qua gần hết, chúng ta cũng qua là được, sẽ không có chuyện gì đâu." Lương Tiểu Tuyết cau mày, cô ta lại nhìn Hạo Thiên Chân bên kia.

Hạo Thiên Chân cứ lề mề mãi ở đây, cũng không biết cậu ta đang làm gì. "Các cô đừng giết chết những con rắn này, nếu không rắn ở đây sẽ ngày càng nhiều hơn.

Không bao lâu nữa, e rằng chúng ta sẽ không đối phó nổi chúng đâu." "Nhưng những con rắn này cứ liên tục tấn công chúng ta, lẽ nào chúng ta không thể làm gì sao?" Tiểu Vạn hơi cạn lời nhìn Bàn Tử, Bàn Tử đúng là đứng nói chuyện không đau lưng.

Bàn Tử thở dài. "Vậy thì hết cách rồi, chúng ta đành phải tự bảo vệ mạng mình thôi, đợi đến khi đến được chỗ đó rồi tính sau." "Cũng không biết tại sao những người đó không nói trước với chúng ta là bên trong có nhiều rắn đến vậy, nếu chúng ta mang theo hùng hoàng phấn từ trước thì đã không phải sợ những con rắn này rồi chứ?" Tiểu Dương nghiến răng, cô ta nhìn những thứ xung quanh, những con rắn đó nhe nanh múa vuốt nhìn chằm chằm họ, như thể chỉ cần họ lơi lỏng một chút, những con rắn đó sẽ xông lên cắn chết họ vậy. "Không được, số lượng rắn ở đây thực sự quá nhiều, chúng ta không thể tiếp tục ở lại đây nữa.

Vì họ vẫn chưa qua đó, vậy thì chúng ta hãy tự mình mở một con đường, mau chóng đến được bên kia mới là quan trọng nhất." Lương Tiểu Tuyết nói xong chỉ vào cánh cửa đá ở đằng xa, cánh cửa đá đó hẳn là lối ra.

Chỉ cần họ vào được bên trong cánh cửa đá đó thì sẽ không xảy ra

chuyện gì nữa. "Nhưng mà... rắn ở đây nhiều như vậy, ai sẽ đi tiên phong đây?" Mấy người họ nhìn chằm chằm Lương Tiểu Tuyết, Lương Tiểu Tuyết nhìn những người phía sau mình và chỉ vào một người trong số đó. "Cậu đi đi." "Lương Tỷ, tôi không được!

Trong số chúng ta, thực lực của tôi là thấp nhất.

Cô bảo tôi đi tiên phong, vậy không bao lâu nữa tôi sẽ bị những con rắn này cắn chết mất, đến lúc đó..." Chưa kịp để người đó nói tiếp, Lương Tiểu Tuyết đã cau mày, lại mở lời. "Sao?

Cậu không muốn à?" Người đó há miệng, nhưng lại không nói được gì, chỉ có thể thở dài, gật đầu. "Vậy được rồi, tôi biết rồi." Hắc Hạt Tử thấy vậy, không kìm được cảm thấy buồn cười.

Anh ta nhìn Bàn Tử bên cạnh, cười đùa với Bàn Tử. "Cho dù ông có cưới cô ả này về, ông cũng chưa chắc đã quản được cô ta đâu, ông xem cô ta lợi hại thế nào kìa." Bàn Tử bĩu môi, khẽ nói với Hắc Hạt Tử. "Thôi đi, ông đừng nói mấy lời đó để trêu tôi nữa.

Bây giờ chúng ta theo Tần Mặc rời khỏi đây mới là quan trọng nhất, còn những chuyện khác thì đợi sau này rồi nói." Hắc Hạt Tử đáp một tiếng, anh ta không nói thêm gì nữa, chỉ dồn hết sự chú ý nhìn chằm chằm phía trước.

Giờ Hạo Thiên Chân cũng đã chạy đến bên cạnh Tần Mặc, anh ta không cần phải lo cho Hạo Thiên Chân nữa, lại nhìn sang Bàn Tử bên cạnh. "Ông qua đây đi." Chưa kịp đợi Bàn Tử đi tới, Lương Tiểu Tuyết bên kia đã mở lời. "Bàn ca, hay là anh đi cùng chúng em đi, mấy người chúng em có lẽ không ổn lắm.

Nếu lát nữa chúng em bị những con rắn đó tấn công, anh cũng có thể hỗ trợ chúng em, anh thấy thế nào?" Bàn Tử cau mày, anh ta không kìm được cảm thấy hơi cạn lời.

Lương Tiểu Tuyết nói những lời này nghe thì nhẹ nhàng thật đấy, chẳng phải là muốn anh ta làm bia đỡ đạn sao?

E rằng trong lòng Lương Tiểu Tuyết và mấy người đó rất rõ, nếu thực sự có chuyện gì, Tần Mặc sẽ không bỏ mặc anh ta, như vậy thì Tần Mặc sẽ đến cứu cả Lương Tiểu Tuyết và mấy người đó đi. "Thôi bỏ đi, dù sao tôi cũng mới đi cùng Hắc Hạt Tử và họ thôi mà.

Hơn nữa, anh ta đã gọi tôi rồi, nếu tôi không qua đó nữa, anh ta sẽ tốn thêm nhiều năng lượng hơn.

Các cô tự mình cẩn thận một chút, chúng ta sẽ hội hợp ở bên kia." Bàn Tử nói xong, liền dẫn đầu đi vào lối đi phía trước.

Tiểu Vạn bên này thấy vậy, không kìm được dậm chân, cậu ta lại lẩm bẩm than vãn với Lương Tiểu Tuyết. "Lương Tỷ, cô thấy chưa?

Người này căn bản không phải là người đáng tin cậy.

Tôi đã nói với cô từ sớm rồi, mà cô vẫn không chịu nghe tôi, bây giờ trong lòng cô đã hiểu rõ rồi chứ." Lương Tiểu Tuyết nheo mắt, nhưng cô ta không nói gì, chỉ lại nhìn về phía trước. "Đừng bận tâm anh ta, chúng ta cứ tự mình đi trước." "Được thôi." Những người này không nói thêm gì nữa, họ chỉ đi theo bên cạnh Lương Tiểu Tuyết.

Nhưng không lâu sau, người đi đầu tiên của họ đã bị một con rắn cắn bị thương.

Người đó kinh hãi nhìn vết thương của mình, lại nhìn chằm chằm Lương Tiểu Tuyết. "Lương Tỷ, tôi không xong rồi!

Mau lấy thuốc của chúng ta ra, cho tôi dùng một ít, nếu không tôi nhất định sẽ chết vì độc mất." Lương Tiểu Tuyết lại thở dài, trong mắt mang theo một tia tiếc nuối. "Xin lỗi nha, trên người chúng ta đã không còn thuốc nữa rồi, nên cậu đã trúng độc, e rằng cũng chẳng có tác dụng gì đâu." Nhân cơ hội đó, Lương Tiểu Tuyết đột nhiên động

đậy, cánh tay của một người bên cạnh khẽ dùng sức một chút, người đó liền bị đẩy ra ngoài, rơi vào giữa bầy rắn.

Bàn Tử bên kia vẫn luôn chú ý đến động tĩnh bên này, thấy cảnh này, anh ta không kìm được bĩu môi.

Ban đầu anh ta còn bị Lương Tiểu Tuyết lừa gạt, may mà Tần Mặc đã kéo anh ta lại, nếu không e rằng anh ta thực sự đã làm sai chuyện rồi.

Lương Tiểu Tuyết bên này thì nhân cơ hội đó, vội vàng dẫn người chạy về phía trước.

Không lâu sau, họ cùng nhau chạy đến chỗ sâu nhất. "Cuối cùng cũng đến được cánh cửa đá rồi." Lương Tiểu Tuyết thở phào nhẹ nhõm, sau đó cô ta quay đầu lại, phát hiện những con rắn ở đằng xa lại đuổi theo về phía này.

Cô ta lại rút con dao găm trên người ra, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô ta lại cất con dao găm đi, kéo cánh tay của một người bên cạnh, khẽ dùng chút sức, người đó liền ngã nhào xuống đất.

Trong mắt Tiểu Vạn mang theo một tia khó tin, cậu ta nghiến răng nhìn chằm chằm Lương Tiểu Tuyết. "Lương Tỷ, sao cô có thể làm ra chuyện như vậy chứ?" "Còn nhớ những lời chú cậu nói trước đây không?

Chú ấy muốn cậu đi theo tôi rèn luyện, chính là vì cậu quá mềm lòng đấy." Khi Lương Tiểu Tuyết nói những lời này, cô ta cố ý hạ thấp giọng, cho dù Tần Mặc đã biết tình hình của Lương Tiểu Tuyết rồi, nhưng Lương Tiểu Tuyết vẫn muốn giấu Bàn Tử.

Tiểu Vạn nghiến răng. "Cho dù là vậy, cũng không thể hại chết tính mạng đồng đội của mình như thế chứ?

Lẽ nào người trong gia tộc chúng ta đều là như vậy sao?

Một gia tộc như thế, tôi thà không gia nhập, sau này tôi sẽ đi làm những việc mình muốn làm thôi." "Đừng nói những lời xui xẻo đó, người trong gia tộc vẫn muốn bồi dưỡng cậu cho tốt.

Chương 923

Hơn nữa, những chú bác của cậu đều đã rèn luyện qua như vậy rồi, cậu không thể vì suy nghĩ của mình mà làm thay đổi gia huấn của gia tộc chúng ta.

Nếu không, cha cậu mà biết được, e rằng ông ấy sẽ phải dạy dỗ cậu một trận ra trò đấy." Lương Tiểu Tuyết thở dài, cô ta thấy mấy người Tần Mặc cũng đã đến gần cánh cửa đá, lúc này mới vội vàng ngậm miệng lại. "Không ngờ tốc độ của các cô còn chậm hơn chúng tôi một chút." "Con đường đánh đổi bằng sinh mạng, đương nhiên là phải nhanh hơn chúng tôi rồi." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, Lương Tiểu Tuyết bị Tần Mặc chặn họng đến mức không nói nên lời, cô ta thở dài, nhìn chằm chằm đồng đội bên cạnh. "Cũng không biết tại sao cô ấy lại đẩy người đó ra, tôi cũng không muốn cô ấy làm như vậy, là chính cô ấy tự làm thôi." Người đó nghe vậy, ngẩn ra một chút, nhưng vẫn thuận theo lời đó mà nói tiếp. "Tôi chỉ nghĩ rằng dù sao người đó cũng đã trúng độc, không còn chút tác dụng nào nữa, chi bằng cuối cùng giúp chúng ta một chút thôi.

Hơn nữa, nếu cô ấy không làm như vậy, tất cả chúng ta sẽ chết ở đây, tôi làm như vậy là vì đại cục của chúng ta mà." "Sau này đừng làm như vậy nữa." Lương Tiểu Tuyết nói rồi, lại nhìn sang mấy người Tần Mặc, vội vàng lái sang chuyện khác. "Nhưng mà, vì chúng ta đã đến đây rồi, hay là mau chóng mở cánh cửa này ra đi, chúng ta rời khỏi đây càng sớm càng tốt mới là quan trọng nhất." Tần Mặc bật cười, đáp một tiếng. "Các cô đã nói vậy rồi, tôi cũng không thể không thuận theo ý các cô được phải không.

Nhưng mà, việc vượt qua ổ rắn này thì cũng khá thuận lợi." Nói xong, Tần Mặc đặt ánh mắt lên cánh cửa đá này, lại nhìn chằm chằm

Hạo Thiên Chân bên cạnh. "Cậu mở cánh cửa đá này ra đi, cánh cửa đá này cũng dùng Cửu Môn Cơ Quan của các cậu đấy." Tần Mặc bây giờ đối với các cơ quan này đã khá tinh thông, tự nhiên có thể nhận ra được, nhưng Tần Mặc lại không muốn ra tay mở cơ quan.

Hạo Thiên Chân thở dài, đáp một tiếng, sau đó cậu ta sờ soạng trên đó một lúc, liền mở cánh cửa đá ra.

Mọi người lập tức theo cánh cửa đá đó đi ra ngoài.

Thấy cảnh tượng trước mắt, tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, bởi vì trước mặt họ có một cây đại thụ to lớn chọc trời, cây này phải đến trăm người ôm mới có thể vây kín được. "Cây này phải sống bao nhiêu năm rồi nhỉ?" Bàn Tử nói xong, đi về phía cái cây này, anh ta cẩn thận quan sát cái cây trước mặt. "Ít nhất cũng phải hơn ngàn năm rồi chứ." Hạo Thiên Chân nói xong hít vào một hơi khí lạnh, thành thật mà nói, có thể nhìn thấy cây cổ thụ như vậy thực sự rất chấn động. "Hay là chúng ta mang cây cổ thụ này về đi, nó vẫn khá có giá trị nghiên cứu đấy." Tiểu Vạn nói xong, đặt ánh mắt lên Lương Tiểu Tuyết.

Lê Thố bĩu môi. "Cậu đang nghĩ gì vậy?

Cậu cũng không nhìn xem cây này lớn đến mức nào, có phải muốn mang đi là mang đi được đâu?

Đừng ngây thơ nữa." Lê Thố hừ lạnh một tiếng, sau đó cậu ta lại nhìn chằm chằm cái cây trước mặt. "Nhưng cây này quả thực rất hùng vĩ, tôi đã sống nhiều năm như vậy rồi mà chưa từng thấy cây nào lớn đến thế, hơn nữa trong sách cũng chưa từng thấy." "Kiến thức trên sách vở, chẳng qua là những gì người ta muốn cậu học được thôi.

Trên thế giới này có vô số sinh vật, căn bản không phải người bình thường có thể khám phá được hết." "Có lẽ lời này nói cũng không sai." Hạo Thiên Chân bên cạnh hưởng ứng một tiếng, sau đó cậu lại

nhìn Tần Mặc. "Bây giờ chúng ta có nên tiếp tục đi về phía trước không?

Ở đây hình như cũng không có gì khác nữa." Tần Mặc gật đầu. "Chắc là chúng ta phải trèo dọc theo cái cây này lên phía trên, trèo đến đỉnh mới có thể tìm thấy nơi chúng ta muốn đến." "Anh không phải đang đùa đấy chứ?

Cái cây này lớn như vậy, chúng ta trèo lên mất bao lâu chứ?" "Nếu mọi người không muốn trèo thì cứ ở lại đây đi, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở mọi người một câu, nếu mọi người tiếp tục ở lại đây, sẽ có 'quà' đấy." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhạt, nhưng anh không nói nhiều nữa, chỉ đột nhiên đạp mạnh xuống đất, trèo lên giữa thân cây.

Tần Mặc ném một sợi dây xuống dưới dọc theo thân cây, lại nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia. "Mau lên đi, thời gian không chờ đợi ai cả, nếu mấy cậu chậm quá, có khả năng sẽ gặp rắc rối đấy." Mấy người họ vội vàng gật đầu, không ngừng trèo lên trên dọc theo sợi dây này.

Không lâu sau, họ trèo đến chỗ phân nhánh của cái cây này, ở đây họ thở phào nhẹ nhõm, rồi lại cau mày nói với Tần Mặc. "Cái này cũng quá mệt rồi, hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát ở đây, rồi tiếp tục trèo lên trên, nếu không mấy người chúng ta e rằng sẽ không trụ nổi mất." "Đúng vậy, mấy người chúng tôi e rằng không thể sánh bằng anh được." Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng hưởng ứng một tiếng, Tần Mặc đặt ánh mắt lên người Hắc Hạt Tử, ngay cả trên trán anh ta cũng xuất hiện một ít mồ hôi.

Tần Mặc không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu. "Vậy được." Lương Tiểu Tuyết bên kia, họ bây giờ cũng đã trèo đến chỗ phân nhánh của cái cây này rồi, họ đều tìm một chỗ ngồi xuống, uống

nước từng ngụm lớn. "Lương Tỷ, hình như nguồn nước trên người chúng ta sắp không đủ rồi." Tiểu Dương nói xong, cau mày thật chặt.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, họ còn không biết bao lâu nữa mới có thể đến được đích, lỡ như nguồn tài nguyên trên người họ hết sạch thì chẳng phải phiền phức rồi sao? "Không sao, dù sao trên người chúng ta vẫn còn một ít tiền." Lương Tiểu Tuyết nói rồi, lại nhìn Tần Mặc, trong mắt mang theo ý cười nhạt. "Tôi thì lại cảm thấy trong ba lô của Tần Mặc tiên sinh hình như còn khá nhiều tài nguyên.

Bàn ca đã nói với tôi rằng, anh có một năng lực đặc biệt, đó là có thể tích trữ một số thực phẩm thông qua phương thức đặc biệt." Tần Mặc liếc nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy hơi chột dạ, anh ta vội vàng quay đầu đi, đặt ánh mắt sang một bên khác.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn Lương Tiểu Tuyết. "Chuyện này đúng là thật." Vì đều là Bàn Tử nói cho Lương Tiểu Tuyết biết, vậy Tần Mặc chắc chắn cũng không thể chối bỏ được.

Hơn nữa, người trong gia tộc bọn họ hẳn là đã sớm biết anh có năng lực này rồi, sao lại phải làm thừa thãi như vậy chứ? "Không biết Tần Mặc tiên sinh có hứng thú bán những thứ đồ ăn trên người anh cho chúng tôi không?

Bên chúng tôi có thể mua với giá cao, tuyệt đối cao gấp mấy trăm lần bên ngoài." Hắc Hạt Tử nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng lên, anh ta nhìn Tần Mặc. "Chúng ta cứ tiếp tục làm ăn với họ đi.

Anh trước đây chẳng phải đã bảo tôi giúp anh quản lý số tiền đó sao?

Tiếp tục làm ăn với họ, tiền của tôi sẽ ngày càng nhiều hơn, tôi cũng sẽ giúp anh quản lý một cách đặc biệt có trật tự." Tần Mặc bật cười. "Thôi đi, anh chẳng phải chỉ muốn kiếm chút tiền sao?

Nói mấy lời này làm gì?" Nghe Tần Mặc nói vậy, Hắc Hạt Tử ho khan một tiếng. "Lời nói là như vậy, nhưng khi chúng ta có thể kiếm tiền thì chắc chắn phải kiếm tiền chứ." Sau đó, anh ta lại gần Tần Mặc một chút, khẽ mở lời. "Huống chi chúng ta kiếm tiền của gia tộc họ, chẳng phải là chuyện tốt đối với chúng ta sao?" "Vậy được." Tần Mặc đáp một tiếng. "Vì các cô muốn làm ăn với chúng tôi, vậy chắc chắn không thành vấn đề.

Nhưng mà cái giá thì vẫn phải để trợ lý của tôi đến nói chuyện với các cô." Tần Mặc quay đầu lại nhìn Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử vội vàng ngẩng cao đầu ưỡn ngực, gật đầu, nhìn chằm chằm Lương Tiểu Tuyết. "Không thành vấn đề." Lương Tiểu Tuyết cảm thấy, Tần Mặc nguyện ý đưa đồ cho họ, vậy đương nhiên là chuyện tốt nhất rồi.

Chương 924

Còn về sau sẽ xảy ra chuyện gì, thì tạm thời không bàn tới nữa.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhưng anh không nói thêm gì, chỉ đưa một ít đồ ăn cho Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử đi qua, bên Lương Tiểu Tuyết đã nói chuyện giá cả với đối phương.

Lương Tiểu Tuyết đưa ra giá cả khá hào phóng, sau khi Hắc Hạt Tử đưa ra đề nghị, Lương Tiểu Tuyết liền trực tiếp đồng ý.

Hắc Hạt Tử quay về bên cạnh Tần Mặc, không kìm được thở dài một hơi. "Người trong gia tộc họ thật sự rất giàu có, hơn nữa vừa nãy tôi đáng lẽ nên đòi thêm tiền của cô ta mới phải, bây giờ đúng là thiệt thòi rồi." Nghe vậy, Tần Mặc không kìm được bật cười, không ngờ Hắc Hạt Tử cũng khá thú vị. "Thôi được rồi, được rồi, số tiền này cũng đủ rồi, đòi nhiều của người khác làm gì?" Hắc Hạt Tử bĩu môi. "Anh lại chẳng biết đức hạnh của những người trong gia tộc họ sao, chắc chắn là có thể đòi được bao nhiêu thì đòi bấy nhiêu chứ.

Nhưng điểm này cũng không lỗ, đã cao hơn bên ngoài 500 lần rồi." Tần Mặc gật đầu. "Số tiền này anh cứ tạm thời giữ đi, anh cũng biết tôi không có hứng thú với những thứ này mà." Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, lập tức sốt ruột, anh ta có chút bất đắc dĩ nhìn Tần Mặc. "Anh làm gì vậy?

Lẽ nào không thể để tôi giúp anh quản lý tiền sao?

Hơn nữa, quan hệ của anh với Hắc Hạt Tử hình như cũng không tốt bằng với tôi mà?" Tần Mặc nhìn Bàn Tử hai lần, trong mắt mang theo một tia cười như không cười. "Tôi làm vậy là vì sao?

Lẽ nào trong lòng cậu không rõ sao?

Còn mặt dày hỏi tôi." Bàn Tử ho khan một tiếng, anh ta đương nhiên hiểu rồi, nhưng hiện tại anh ta cũng không tiện nói thêm gì khác, chỉ có thể tùy ý gật đầu. "Thôi được rồi, tùy anh vậy, dù sao những tài nguyên đó đều là của anh, tôi cũng không có tư cách nói gì." Tiếp đó, Bàn Tử lại đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, khẽ lầm bầm với Hạo Thiên Chân. "Cậu xem Tần Mặc kìa, mỗi lần tôi làm sai chuyện, anh ấy đều phải như vậy, cũng quá không nể mặt tôi rồi chứ?" Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ. "Cậu tự mình cũng nói là cậu đã làm sai chuyện, vậy thì trách ai được chứ?

Nên cậu đừng oán trách Tần Mặc nữa được không?

Việc chúng ta cần làm bây giờ, chẳng lẽ không phải là đi lên trước sao?" "Thôi được rồi, được rồi, biết cậu với Tần Mặc quan hệ tốt rồi, tôi không nói nữa là được chứ?" "Đây không phải là vấn đề quan hệ tốt hay không tốt, tôi chỉ đứng trên góc độ khách quan mà nói những lời này thôi." Hạo Thiên Chân thở dài. "Từ trước đến nay, cậu làm chuyện gì, Tần Mặc ca đều không ngăn cản cậu, nhưng lần này cậu thực sự quá đáng rồi." Bàn Tử đáp một tiếng. "Thôi được rồi, được rồi, tôi biết rồi, đừng nói mấy lời này nữa." Sau đó, Bàn Tử lại nhìn Tần Mặc ở đằng xa, đi đến chỗ Tần Mặc, khẽ nói với Tần Mặc. "Tôi biết là tôi đã làm sai chuyện, nhưng tôi có thể tìm cách thâm nhập vào nội bộ của họ, tìm hiểu tình hình cụ thể của họ, cũng như thực lực của từng người, anh thấy thế nào?" Tần Mặc nhướng mày. "Đã cậu nói ra rồi, vậy tôi sẽ cho cậu cơ hội này, nhưng cậu tốt nhất đừng để người khác phát hiện ra, nếu không chẳng phải là đánh rắn động cỏ sao?" "Yên tâm đi, cứ giao cho tôi." Bàn Tử cười hắc hắc, anh ta không nói thêm gì nữa, chỉ lại nhìn Lương Tiểu Tuyết ở đằng xa đang đi về phía mình, lại lấy ra một gói bánh quy từ trên người đưa cho Lương Tiểu Tuyết. "Cái này là Tần Mặc vừa đưa cho tôi, tôi đặc biệt

thích ăn loại bánh quy này, nhưng lại nghĩ trên người các cô có lẽ không mang theo nhiều tài nguyên lắm, nên mới nghĩ để dành cho cô.

Cô nếm thử xem có ngon không?" Lương Tiểu Tuyết hơi ngạc nhiên, vốn dĩ thấy Bàn Tử đối xử lạnh nhạt với mình như vậy, cô ta còn tưởng Bàn Tử không muốn để ý đến mình, bây giờ xem ra, hình như không phải như vậy. "Cảm ơn Bàn ca, nhưng mà cái này đã là đồ Bàn ca để dành cho em thì chắc chắn là ngon rồi." Nói rồi, cô ta còn đặc biệt mở gói bánh quy ra, ăn hai miếng xong không kìm được gật đầu, trong mắt mang theo một tia ý cười nhạt, lại đưa tay kéo tay Bàn Tử. "Cảm ơn anh nha, Bàn ca, nếu không phải anh cho em những thứ đồ ăn này, e rằng em sẽ chết đói mất." "Cũng không đến nỗi đó chứ, dù sao trên người các cô cũng mang khá nhiều tiền mà.

Nếu các cô thực sự không ổn thì cứ tìm Tần Mặc mua đồ ăn, dù sao một mình tôi để dành cũng không đủ khẩu phần cho nhiều người như các cô đâu, cô nói phải không?" Bàn Tử nhìn chằm chằm Lương Tiểu Tuyết, Lương Tiểu Tuyết đáp một tiếng. "Điểm này trong lòng em đương nhiên vẫn hiểu rõ, nên tất cả chúng em cũng đang nói chuyện làm ăn với Tần Mặc bên kia mà.

Anh yên tâm đi, chúng em sẽ không liên lụy anh đâu, ngoài ra..." Lương Tiểu Tuyết dừng lại một chút, lại khẽ nói với Bàn Tử. "Tần Mặc và họ nghi ngờ chúng ta là ai vậy?

Người đó có mâu thuẫn lớn với các anh sao?" Bàn Tử cười cười. "Đây chẳng qua chỉ là Tần Mặc đoán mò thôi, anh ấy nghi ngờ các cô là người của Uông gia.

Về Uông gia đó, các cô có biết gì không?" Trong mắt Bàn Tử, mang theo vẻ nghi hoặc, nhìn đám người trước mặt.

Đám người đó nhìn nhau, sau đó đều lắc đầu. "Chúng tôi không biết Uông gia nào cả." "Không biết thì tốt, các cô tốt nhất đừng có bất

kỳ liên quan nào với họ, những người đó đều không phải người tốt đâu." Lương Tiểu Tuyết không có biểu cảm gì, ngược lại mấy người phía sau cô ta đều sững lại, sau đó họ nhìn nhau, cau mày, nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử cười cười. "Được rồi, tôi qua đó bàn bạc với Tần Mặc một chút về kế hoạch tiếp theo của chúng ta." Sau đó Bàn Tử đi tới chỗ Tần Mặc, anh ta thì thầm với Tần Mặc. "Mấy người đó đúng là có vấn đề thật." Tần Mặc liếc mắt trắng dã, không cần Bàn Tử nói thì trong lòng anh cũng đã rõ rồi, anh thở dài, nói với Bàn Tử. "Cậu tự biết là được rồi, tôi khuyên cậu thêm một câu nữa.

Đừng đả thảo kinh xà." Bàn Tử bĩu môi. "Tôi hiểu rồi, sau này tôi sẽ cẩn thận hơn một chút, cũng sẽ cố gắng không để họ phát hiện ra điều gì bất thường." "Cậu cứ liệu mà làm đi." Tần Mặc nhún vai, thật ra những chuyện liên quan đến Bàn Tử, anh không muốn quản nhiều.

Hơn nữa, chẳng qua chỉ là một Uông Gia mà thôi, đối với anh thì cũng chẳng có gì khó khăn.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại đứng đây nói chuyện với Hạo Thiên Chân.

Đợi đến khi thời gian gần đủ, Hạo Thiên Chân mới lại nói với Bàn Tử. "Được rồi, cậu đừng đứng đực ở đây nữa, mau qua đó đi, kẻo mấy người họ nghi ngờ, nhớ kỹ là phải cố gắng chiều theo họ, hiểu không?" Bàn Tử hơi bất đắc dĩ.

Tuy rằng anh ta rất không muốn làm vậy, nhưng những rắc rối này đều do anh ta gây ra, dù anh ta không làm thì e rằng cũng không được. "Tôi biết rồi, yên tâm đi, cứ giao cho tôi." Nói xong, Bàn Tử đi về phía bên kia, anh ta cùng Lương Tiểu Tuyết và mấy người đó nói cười rôm rả.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, thở dài một hơi. "Thật ra đôi khi tôi còn

rất nể Bàn Tử, bất kể xảy ra chuyện gì, anh ta vẫn lạc quan như vậy, hơn nữa còn rất bình tĩnh." "Dù anh ta không làm vậy thì sao chứ?

Dù sao những rắc rối này đều do anh ta tự gây ra, đương nhiên không thể để người khác lau mông giúp anh ta được, anh nói đúng không?" Lê Thố vừa nói vừa liếc Hạo Thiên Chân.

Chương 925

Hạo Thiên Chân gật đầu, hình như đúng là như vậy thật.

Mọi người lại tiếp tục ở đó, cứ thế không bao lâu, Tần Mặc đứng dậy, nói với mọi người. "Thời gian cũng gần đến rồi, chúng ta tiếp tục xuất phát thôi." Sau đó Tần Mặc và mọi người không ở lại đó nữa, chỉ tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh họ đã đến một đỉnh vách núi. "Không ngờ bây giờ lại phải đi xuống nữa." Hạo Thiên Chân cau mày, cậu ta lại quay đầu nhìn sang Tần Mặc. "Hay là để tôi đi tiên phong đi, không thể lần nào cũng để anh xuống trước được chứ." Tần Mặc xua tay, đối với những chuyện này, anh thấy không sao cả, hơn nữa anh ở dưới còn có thể lo liệu cho những người này. "Không sao." Nói xong, Tần Mặc đưa mắt nhìn xuống dưới, sau đó anh men theo sợi dây trèo xuống.

Tần Mặc di chuyển khá nhanh, anh mau chóng tới được đáy.

Ở dưới đáy cũng không có gì, sau khi anh ra hiệu cho những người phía trên, họ mới từ từ đi xuống.

Đến khi nhìn rõ tình hình trước mắt, Bàn Tử không nhịn được hít một hơi khí lạnh. "Không thể nào, dưới này lại có một tòa cổ thành lớn đến thế, hơn nữa trước đây chúng ta đều không hề phát hiện ra." Bàn Tử nói, còn nhìn chằm chằm vào những người trước mặt, Tần Mặc gật đầu. "Đúng vậy, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, chúng ta đều không biết, vì vậy các người tự mình cẩn thận một chút đi." Nói rồi, Tần Mặc còn liếc nhìn Lương Tiểu Tuyết và mấy người của cô ta. "Đặc biệt là mấy người, nếu lát nữa có chuyện gì thì đừng tìm tôi." Mấy người họ hừ lạnh một tiếng, nhưng không nói gì nữa, chỉ đi về phía cổ thành đó, ánh mắt họ sáng rực.

Thật lòng mà nói, chỉ cần nhìn thoáng qua cổ thành này, là biết bên trong chắc chắn có rất nhiều bảo vật.

Có lẽ thứ họ muốn tìm nằm ngay bên trong này. "Chúng ta có nên vào không?" Bàn Tử nói vậy, nhìn Tần Mặc, Tần Mặc liền đáp lời. "Đã đến đây rồi, đương nhiên là phải đi tiếp." Nói xong, Tần Mặc không quản họ nhiều nữa, chỉ đi về phía cổ thành trước mặt, cổ thành này có một cánh cổng đặc biệt lớn. "Trên cánh cửa đá này lại khắc hai con rồng, hai con rồng này là cái gì vậy?" Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn sang Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, đây chẳng phải là rồng giống hệt con rồng trên ngọc bội của anh sao?

Theo lời các trưởng bối trong nhà thì đây là Hắc Long.

Cũng chính là Hắc Long Huyết Mạch của anh.

Nhưng tại sao Hắc Long này lại được khắc trên hai cánh cổng lớn này?

Chẳng lẽ cổ thành này còn có liên quan gì đến Hắc Long sao?

Sau đó, Tần Mặc lại lắc đầu, nhìn mấy người trước mặt. "Cái này tôi cũng không rõ lắm, nhưng bây giờ chúng ta có suy đoán cũng chẳng ích gì, chúng ta đi trước thôi." Tần Mặc cười cười, sau đó anh dẫn mọi người đi về phía trước.

Mở cánh cửa ra, Tần Mặc và mọi người phát hiện trước mắt lại là một trường huấn luyện đặc biệt lớn. "Trong này hình như cũng chẳng có gì, sao lại làm một trường huấn luyện lớn như vậy chứ?" "Tôi thấy cổ thành này lại giống loại thành trì lớn thời cổ đại, nói không chừng thành chủ của họ luyện binh ở đây." Bàn Tử vừa nói vừa xoa cằm, anh ta cũng chỉ có thể đưa ra suy đoán của mình, còn về tình hình thực tế thì anh ta chắc chắn cũng không rõ lắm. "Chắc là vậy rồi, nhưng tôi

lại hơi tò mò, đã cánh cửa này có khắc hai con rồng, vậy thành chủ của tòa thành này chẳng lẽ là hậu duệ của rồng sao?" Tần Mặc bật cười. "Thật ra tôi thấy tất cả chúng ta đều là hậu duệ của rồng, chẳng qua là có một số người mang huyết mạch đặc biệt mà thôi." Hạo Thiên Chân phản ứng lại, cậu ta gật đầu, đúng vậy, họ chẳng phải là hậu duệ của rồng sao? "Chỉ tiếc là trên người chúng ta đã không còn năng lực đặc biệt nào nữa rồi." Hạo Thiên Chân thở dài, Tần Mặc nghe vậy, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nhưng anh không nói thêm gì, chỉ lại đưa mắt nhìn lên trường huấn luyện đó. "Đã ở đây có một trường huấn luyện, vậy chúng ta xuống xem sao, nói không chừng có thể có thu hoạch gì đó ở trong trường huấn luyện này thì sao?" "Không vấn đề." Khi họ đi xuống dưới, Tiểu Vạn đột nhiên tò mò hỏi Lương Tiểu Tuyết. "Chị Lương, chị nói đây là một cổ thành lớn như vậy, vậy trong này có kho báu không ạ?

Trong kho báu của họ có phải toàn bộ đều là vàng bạc châu báu không?" Lương Tiểu Tuyết gật đầu. "Có khả năng đó, trước đây có rất nhiều tài liệu ghi chép, trong những quan tài khai quật từ các cổ mộ, rất nhiều đều có tùy táng phẩm." "Nếu đây là một cổ mộ, chắc chắn cũng có tùy táng phẩm, nhưng nếu là một cổ thành đặc biệt lớn, thì hẳn cũng sẽ có bảo vật tồn tại." "Các người đến đây chẳng phải vì bảo vật sao?" Tần Mặc nói vậy, còn liếc Lương Tiểu Tuyết một cái, Lương Tiểu Tuyết thở dài. "Đương nhiên là không phải rồi, tôi đã nói mấy lần rồi, chúng tôi thật sự chỉ là vô tình lạc vào đây." Lương Tiểu Tuyết hơi bất đắc dĩ nhìn Tần Mặc, như thể những gì cô ta nói đều là sự thật.

Tần Mặc bật cười, nhưng anh lười chấp nhặt với Lương Tiểu Tuyết nhiều đến vậy, cũng lười tranh cãi, chỉ lại nhìn trường huấn luyện trước mặt. "Chúng ta mau đi thôi." Tần Mặc đi về phía trường huấn luyện trước mặt, sau khi bước vào đây, anh lập tức cảm thấy

một luồng áp lực, nhưng luồng áp lực này biến mất ngay lập tức.

Ngược lại, Lê Thố bên cạnh suýt chút nữa ngã xuống đất, may mà Tần Mặc kịp thời đỡ lấy cô ta, Tần Mặc cau mày, trong mắt mang theo một tia nghi hoặc. "Chuyện gì thế này?" "Thật kỳ lạ, tôi cảm giác hình như có thứ gì đó đè lên người mình vậy, nhưng cũng chẳng có gì." Lê Thố không hiểu lắm, nhìn chằm chằm vào lưng mình, trên lưng cô ta thật sự không có gì.

Tần Mặc gật đầu, sau đó anh lại nhìn sang Lương Tiểu Tuyết và mấy người của cô ta.

Sắc mặt mấy người họ cũng có chút không ổn, nhưng không đến mức yếu ớt như Lê Thố.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy hơi khó chịu, trên trán hai người họ nhanh chóng xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh, họ không nhịn được thở dài, lại nhìn Tần Mặc. "Bây giờ phải làm sao?" Tần Mặc lắc đầu. "Cái này tôi cũng không rõ, hơn nữa tôi cũng chưa từng đến nơi này, nên các anh hỏi tôi chắc chắn cũng chẳng hỏi ra được điều gì.

Hiện tại các anh chỉ có thể đi theo sát tôi, tôi sẽ cố gắng dùng năng lượng của mình để bảo vệ các anh." Dứt lời, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ sức mạnh. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Không biết có phải vì Tần Mặc có Hắc Long Huyết Mạch hay không, sau khi Tần Mặc dùng sức mạnh của mình bao phủ mấy người họ lại, mấy người họ lại không cảm thấy gì nữa. "Thần kỳ đến vậy sao?" Tiểu Vạn vừa nói vừa nhìn Tần Mặc thêm hai lần.

Chẳng trách những người trong gia tộc lại đánh giá Tần Mặc cao như vậy, xem ra tên nhóc này quả thực có thực lực nhất định.

Tuy nhiên không sao, đã phái họ ra làm nhiệm vụ rồi, thì họ chỉ có thể hoàn thành. "Mọi người cảm thấy thế nào rồi?" Tần Mặc nhìn

chằm chằm mấy người họ, mấy người họ đều thở phào nhẹ nhõm. "Yên tâm đi, chúng tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, chúng ta mau đi về phía trước thôi, chúng tôi luôn cảm thấy sau khi ra khỏi trường huấn luyện này thì chắc là sẽ không có vấn đề gì nữa." "Được." Nói rồi, Tần Mặc đi ở phía trước, dẫn đường cho mọi người, nhưng không bao lâu, Tiểu Vạn đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết. "Chuyện gì vậy?" Lương Tiểu Tuyết cau mày, nhìn chằm chằm Tiểu Vạn, cô ta biết Tiểu Vạn tuy nói là người hơi nghịch ngợm, nhưng cũng từng trải, nếu không phải xảy ra chuyện gì, tuyệt đối sẽ không làm ầm ĩ. "Hình như có thứ gì đó cắn tôi một cái." Tiểu Vạn vừa nói vừa kéo tay áo mình ra, quả nhiên trên cánh tay cậu ta có một vết răng máu me. "Vết răng sâu thế này." Bàn Tử nói vậy, vội vàng nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lúc này cũng đang nhìn xung quanh.

Chương 926

Giọng nói của Hệ Thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt. 】 Thì ra trong này thật sự có thứ gì đó.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó anh lấy ra một thanh kiếm từ trên người. "Rốt cuộc trong Cửu Môn các cậu là sao vậy?" Bàn Tử không hiểu lắm, nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân xua tay. "Sao tôi có thể hiểu được chứ, trước đây tôi có đến mấy nơi như thế này đâu.

Hơn nữa, mọi người cũng đều biết mà, tuy đây là địa bàn của Cửu Môn chúng tôi, nhưng những tiểu bối như chúng tôi lại chẳng biết gì về những chuyện này cả." "Nói vậy cũng đúng, cậu không giống tôi." Bàn Tử bĩu môi, sau đó anh ta lại quay đầu nhìn sang Tần Mặc. "Bây giờ phải làm sao?" Tần Mặc không nói gì nhiều, chỉ đi về phía trước, lúc này đột nhiên có một cái bóng lướt qua bên cạnh.

Tần Mặc dùng sức mạnh của mình đánh về phía cái bóng đó. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Luồng năng lượng này trực tiếp đánh tới cái bóng đó, cái bóng bị Tần Mặc đánh lùi một đoạn, sau đó đối phương ổn định thân hình, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Thấy tình trạng của nó, Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Bàn Tử bên cạnh cũng nhướng mày, anh ta có chút không hiểu hỏi Tần Mặc. "Cái quái gì vậy, sao... lại là một con thỏ con?" "Cái này hình như không phải là thỏ con." Lê Thố lắc đầu, cô ta lại giải thích với Bàn Tử. "Anh thấy thỏ con nhà ai mà răng nó lại như thế này bao giờ chưa?" Bàn Tử phản ứng lại.

Đúng vậy, răng con thỏ này hình như có chút không đúng.

Con thỏ con thì vẫn nhìn chằm chằm Tần Mặc, trong mắt nó mang biểu cảm tò mò, Tần Mặc vẫy tay về phía con thỏ con, con thỏ con liền nhảy về phía Tần Mặc.

Tiểu Vạn bên cạnh thấy vậy, đưa mắt nhìn Lương Tiểu Tuyết, còn chưa đợi họ nói gì, Tiểu Dương liền trực tiếp rút dao găm ra, đâm về phía con thỏ đó, may mà con thỏ này phản ứng nhanh, kịp thời né tránh được.

Nhưng dù vậy, bộ lông của con thỏ này vẫn bị cắt đứt một ít. "Anh làm gì vậy?" Sắc mặt Hạo Thiên Chân hơi khó coi, lúc này con thỏ con đó bỗng nhiên biến mất. "Nó đi đâu rồi?" Tiểu Dương đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng. "Ai cho mày động thủ?" Bàn Tử cũng có chút không hiểu, nhìn Tiểu Dương, nó làm gì vậy chứ? "Những thứ trong Mộ Huyệt này đều không phải đồ tốt lành gì, anh vừa rồi không thấy sao?

Nó đã cắn Tiểu Vạn thành ra thế này rồi, tôi chắc chắn không thể dễ dàng bỏ qua cho nó, nếu nó không chạy thì tôi vẫn sẽ ra tay với nó." "Mày cũng không nghĩ đến thực lực của mày sao, mày đánh lại nó không?

Bây giờ nó vừa hay đến bên cạnh Tần Mặc, để Tần Mặc đối phó với nó không phải là được rồi sao, mày làm gì mà cứ phải tự mình ra tay?" Bàn Tử lắc đầu, sau đó anh ta lại quay đầu nhìn sang Tần Mặc, hơi lo lắng hỏi. "Bây giờ phải làm sao?

Cái thứ đó bị chúng ta dọa chạy mất rồi, nó sẽ không ẩn nấp trong bóng tối tấn công lén chúng ta chứ?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Vốn dĩ đây là thứ của Cửu Môn, hơn nữa tôi có thể cảm nhận được mình có một sợi dây liên hệ với nó, tôi có thể chế phục nó được.

Kết quả là ngươi lại cố tình ra tay, vậy bây giờ ngươi tự mình nghĩ cách đối phó với nó đi." Còn chưa đợi Tiểu Dương nói gì, cái

bóng trắng đó lại vụt qua lần nữa, Tiểu Dương lập tức cảm thấy một trận đau nhói ở vai, cậu ta rút dao găm trong tay ra, muốn đâm về phía cái bóng trắng đó, nhưng cái bóng này lại biến mất luôn. "Sao lại chạy nữa rồi?" Tiểu Dương nghiến răng, cậu ta lại quay đầu, nhìn sang Lương Tiểu Tuyết. "Chị Lương, bây giờ phải làm sao?

Cái thứ này đến không hình đi không dấu, tôi sẽ không thật sự bị nó giết chết chứ?" "Lúc anh ra tay tại sao không nói một tiếng?" Lương Tiểu Tuyết lúc này cũng không mấy ủng hộ Tiểu Dương, cô ta không biết Tiểu Dương nghĩ gì trong lòng. "Chị Lương, tôi làm vậy cũng là vì mọi người, sao chị lại có thể nói tôi như thế chứ?" Tiểu Dương thở dài, trên mặt cậu ta xuất hiện một tia thất vọng. "Thôi đi, đừng nói những lời vô nghĩa đó nữa, lời hay ý đẹp ai mà chẳng nói được.

Bây giờ tôi giết chết ngươi, sau đó nói với mọi người rằng tôi làm vậy là để xoa dịu cơn giận của cái thứ đó, ngươi thấy vậy có tốt không?" Tần Mặc hỏi ngược lại một câu, trên mặt còn mang theo ý cười nhàn nhạt, nghe Tần Mặc nói vậy, Tiểu Dương có chút câm nín. "Cái này chắc chắn không giống nhau." "Có gì mà không giống." Tần Mặc lắc đầu, sau đó lại quay đầu đưa mắt nhìn xung quanh. "Ra đi." Trường huấn luyện này tương đương với một cái lồng, con thỏ con đó trực tiếp xuất hiện ở đỉnh lồng, nó đưa mắt nhìn Tần Mặc, sau đó lại quay đầu nhe răng nhếch mép nhìn chằm chằm Tiểu Dương.

Tần Mặc biết ý của đối phương, lại giải thích với Tiểu Dương. "Cái cắn Tiểu Vạn căn bản không phải là thứ này." Tiểu Dương sững sờ tại chỗ, còn chưa kịp phản ứng, lại có một cái bóng màu đen khác xuất hiện, nó trực tiếp cắn về phía Tiểu Dương.

Đối phương trực tiếp vồ Tiểu Dương ngã xuống đất, sau đó há to miệng, chuẩn bị cắn đứt cổ họng Tiểu Dương.

Tiểu Dương trừng lớn mắt, cậu ta căn bản không kịp phản ứng, cậu ta có chút không hiểu nhìn chằm chằm cái thứ màu đen trước mặt này.

Đây lại là cái gì?

Nó xuất hiện ở đây từ khi nào?

Sao cậu ta lại không nhìn thấy?

Tần Mặc thấy bộ dạng của cậu ta, bĩu môi, nhưng anh không đi qua giúp đỡ cậu ta, ngược lại là Lương Tiểu Tuyết hơi không nhịn được nữa, cô ta nhìn chằm chằm Tiểu Vạn bên cạnh. "Mau cứu nó." Tiểu Vạn gật đầu, sau đó cậu ta tung một cú đá nghiêng, đá về phía cái bóng màu đen đó.

Cái bóng màu đen đó trực tiếp lăn về phía trước một cái.

Bàn Tử bên này thấy vậy nhướng mày, anh ta lại nói với Lương Tiểu Tuyết. "Không ngờ thân thủ của Tiểu Vạn lại khá tốt đó, cái này đúng là nằm ngoài dự liệu của tôi." Lương Tiểu Tuyết do dự một lát, vẫn nói. "Trước đây có một sư phụ dạy cậu ta võ thuật hai năm, nên thân thủ của cậu ta vẫn được." "Thì ra là vậy." Bàn Tử nói vậy, có chút suy tư quay đầu nhìn Tần Mặc một cái, nhưng Tần Mặc không nói gì, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm cái thứ màu đen trước mặt này.

Cái thứ màu đen này có hai chiếc răng nanh đặc biệt dài, hơn nữa thân hình nó rất dài, cả người nằm rạp ở đó, chỉ có một cái đầu là ngẩng lên.

Đầu của nó có màu xanh lục, ở giữa còn có một vệt màu tím hồng.

Chương 927

"Đây là thứ quái quỷ gì vậy?" Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Tần Mặc một cái, Tần Mặc nhướng mày. "Những thứ trong Mộ Huyệt vốn dĩ đã thiên kỳ bách quái, nên anh không nhận ra nó cũng là chuyện bình thường, ngay cả tôi cũng không nhìn ra đây là thứ gì." Lê Thố nuốt nước bọt, cô ta lại nhìn chằm chằm Tần Mặc. "Cái thứ này nhìn có vẻ khá đáng sợ, chúng ta có đối phó được với nó không?" "Chắc là được." Nói xong, Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay chỉ vào đối phương. "Con thỏ con đó nói ngươi ở đây đã đủ lâu rồi, hy vọng ngươi có thể rời khỏi đây." Nghe Tần Mặc nói vậy, con quái vật thân dài quay đầu lại, nhìn Tần Mặc.

Nó đánh giá Tần Mặc một lượt, hừ lạnh một tiếng, rồi lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thở dài, đã nó muốn ra tay, vậy tiếp theo cũng đừng trách anh. "Ưng Kích Trường Không!" Một luồng năng lượng khổng lồ được Tần Mặc phóng ra, luồng năng lượng này trực tiếp va chạm vào người con quái vật này, con quái vật này liền bị Tần Mặc đánh lùi.

Sau khi ổn định thân hình, nó có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Tần Mặc, không ngờ thực lực của Tần Mặc lại khá mạnh, điều này nằm ngoài dự liệu của nó.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh lại chỉ vào đối phương. "Tôi đã nhắc ngươi rồi, ngươi không phải đối thủ của tôi, là ngươi tự mình cố chấp ở lại đây đối kháng với tôi, vậy tiếp theo nếu ngươi có kết cục gì, cũng chỉ có thể trách ngươi tự làm tự chịu mà thôi." "Cuồng Phong Nhận!" Lại một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc trực tiếp phóng luồng năng lượng này ra, luồng năng lượng

này nhanh chóng đánh tới con quái vật.

Con quái vật bị Tần Mặc đánh bay ra, nó va chạm vào cái lồng không xa đó.

Sau khi trượt theo cái lồng xuống đất, nó trực tiếp dùng tay đập xuống đất, chỉ thấy những viên gạch trên mặt đất đều cuộn lên, bay về phía nó.

Tần Mặc cũng không nói gì, chỉ điều khiển những luồng năng lượng xung quanh. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Những mảnh đá vỡ này cũng từ từ tụ tập xung quanh Tần Mặc, thấy Tần Mặc lại có thể điều khiển những thứ ở đây, con quái vật này càng thêm kinh ngạc.

Theo lẽ thường mà nói, người bình thường thật sự không có cách nào làm được như thế này.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó anh lại nhìn chằm chằm nó nói. "Xin lỗi nhé." Dứt lời, Tần Mặc trực tiếp dùng tảng đá khổng lồ đó đâm vào nó.

Còn chưa đợi nó kịp phản ứng, tảng đá này đột nhiên nổ tung, tất cả mảnh đá vỡ đều găm vào thịt nó, nó không nhịn được phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng lúc này nó cũng đã ngưng tụ tất cả gạch trên mặt đất lại với nhau, trông giống như một cây búa khổng lồ, cây búa này đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, sau đó Tần Mặc va chạm với cây búa này.

Cây búa này trực tiếp nổ tung, còn Tần Mặc cũng khẽ thở ra một hơi.

Tiếp theo cứ xem nó có thể đối phó được với mình hay không.

Nghĩ vậy, Tần Mặc giơ cao thanh kiếm trong tay, chém về phía nó.

Thấy thanh kiếm sắp rơi xuống người đối phương, đối phương lại di chuyển thân mình sang bên cạnh.

Sau khi ổn định thân hình, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Đây là cơ hội hiếm có để né tránh đòn tấn công của Tần Mặc, nó phải nắm bắt lấy cơ hội này.

Sau khi có ý nghĩ này, nó trực tiếp há to miệng, bay về phía Tần Mặc, muốn vồ lấy người Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy bộ dạng của nó, anh cười lạnh một tiếng. "Ngươi nghĩ làm vậy thì có ích gì sao?" Dứt lời Tần Mặc, xung quanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều Băng Tinh. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" "Lần này tôi sẽ khiến ngươi có đi không có về." Con quái vật này thấy vậy, nó lập tức muốn lùi về phía sau, nhưng phía sau nó cũng xuất hiện Băng Tinh.

Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay, đang muốn chém về phía nó, đột nhiên phát hiện vệt tím hồng trên đầu nó lóe ra một tia sáng.

Tia sáng này va chạm với sức mạnh của Tần Mặc, Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh lại nhìn chằm chằm con quái vật trước mặt này.

Con quái vật này lúc này lại thở phào nhẹ nhõm, nó không ngờ Tần Mặc lại bị sức mạnh này của nó cản lại.

Xem ra trời không tuyệt đường sống của ai.

Tần Mặc thấy vẻ nhẹ nhõm trong mắt nó, liền không nhịn được cười lạnh một tiếng. "Ngươi làm gì vậy?

Ngươi nghĩ điều này có tác dụng gì sao?" Dứt lời Tần Mặc, trên không trung đột nhiên xuất hiện một bảo kiếm khổng lồ. "Vô Song Kiếm Quyết!" Tần Mặc phóng thanh bảo kiếm này về phía nó.

Thanh bảo kiếm này lập tức bay đến trước mặt nó, luồng năng

lượng của nó giờ cũng đã biến mất, có nghĩa là nó buộc phải đối đầu trực diện với Tần Mặc.

Con quái vật hít sâu một hơi, nó nghĩ mình hẳn có thể đỡ được chiêu này của Tần Mặc, vì vậy nó va chạm với sức mạnh của Tần Mặc.

Năng lượng của hai bên trực tiếp nổ tung.

Tần Mặc lùi về phía sau hai bước, còn trên người con quái vật này thì xuất hiện một vết thương.

Vết thương này đang không ngừng chảy máu, nhưng những giọt máu này lại là máu màu xanh lục. "Con quái vật này nhìn ghê tởm quá, có thể mau chóng giết chết nó đi không?" Tiểu Dương nói vậy, bĩu môi, Tần Mặc nghe lời cậu ta nói, suýt nữa thì tức cười.

Nó cứ đứng ở chỗ đó, không biết ra tay, bây giờ ngược lại lại tới yêu cầu mình sao?

Tần Mặc nhìn nó. "Nếu ngươi đã nói vậy, vậy chi bằng ngươi tự mình đối phó với nó đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Tiểu Dương hít sâu một hơi, cậu ta lười nói nhiều với Tần Mặc, chỉ lùi về phía sau.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt. "Bây giờ mới biết sợ sao?" Nhưng Tần Mặc cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian vào Tiểu Dương, anh lại nhìn chằm chằm con quái vật không xa đó.

Việc cần làm bây giờ là mau chóng giết chết con quái vật này. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đánh thủ ấn này ra, thủ ấn nhanh chóng va chạm vào con quái vật.

Con quái vật này lúc này lại hiện ra vẻ mặt như thể cái chết đến cũng cam, sau đó, nó va chạm với sức mạnh của Tần Mặc, đợi đến

khi nó ổn định thân hình trở lại, trên người nó đã xuất hiện rất nhiều vết thương.

Những vết thương này giờ đang không ngừng chảy máu.

Chương 928

Nhưng lúc này nó lại quay đầu, nhìn sang một bên khác, sau đó nó lao về phía bên đó.

Thấy cái lồng bên này đã trở nên lung lay sắp đổ, Tần Mặc cau mày, không hiểu tại sao, trong lòng anh luôn có một dự cảm không lành. "Nó định làm gì?" Hạo Thiên Chân không nhìn ra, nên cậu ta trực tiếp hỏi.

Tần Mặc lắc đầu. "Cái này chúng ta không biết, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì." Bàn Tử nói vậy, hừ lạnh một tiếng, Hạo Thiên Chân cũng gật đầu.

Bên đó không có Băng Tinh, nên Tần Mặc không có cách nào khống chế thân thể nó, cũng chỉ có thể chủ động phát động tấn công.

Vừa hay khi dùng thanh kiếm trong tay đâm vào người nó, cái lồng trước mặt đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

Còn chưa đợi Tần Mặc kịp phản ứng, cái lồng này liền biến mất, còn phía sau cái lồng thì xuất hiện rất nhiều rắn.

Những con rắn này không giống với rắn bên ngoài, chúng có màu xanh tím.

Không chỉ vậy, thể hình của chúng cũng lớn hơn rất nhiều so với những con rắn bên ngoài. "Thảo nào nó lại liều mạng phá vỡ cái lồng này." Sắc mặt Bàn Tử xuất hiện một vệt xanh tím, bởi vì số lượng rắn xung quanh thật sự quá nhiều, thể hình của chúng lại lớn đến vậy, với thực lực của mấy người bên mình, e rằng căn bản không phải đối thủ của chúng. "Mau rút lui." Tần Mặc nói vậy, nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, mấy người Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức gật đầu, khi họ chuẩn bị dẫn những người xung quanh rút lui, đột nhiên

thấy, xung quanh lại không còn lối ra nào nữa. "Cái quái gì vậy?

Vừa nãy bên kia không phải còn có một lối ra sao?

Sao bây giờ lối ra đó lại biến mất rồi?" Bàn Tử nuốt nước bọt, anh ta lại đưa mắt nhìn Tần Mặc, bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào Tần Mặc.

Con quái vật đó lại lao về phía Tần Mặc, nó quấn lấy Tần Mặc ở đây, không muốn Tần Mặc dẫn Bàn Tử và mấy người họ đi. "Các người đi theo con thỏ trắng kia." Tần Mặc chỉ vào con thỏ trên cái lồng không xa đó, trong mắt con thỏ trắng đó lóe lên một tia không tình nguyện, Tần Mặc cau mày, từ trên người mình tuôn ra một luồng năng lượng màu đen, luồng năng lượng màu đen này bay về phía con thỏ trắng, tiến vào trong cơ thể nó.

Trên người con thỏ trắng lập tức phát ra một tia sáng, sau đó con thỏ trắng này lại quay đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt mang theo một tia cảm kích.

Tần Mặc chỉ vào mấy người đồng đội bên mình, con thỏ trắng không có cách nào, cũng chỉ có thể nghe lời Tần Mặc.

Mặc dù con thỏ trắng này rất không muốn dẫn đường cho mấy người này, nhưng không có cách nào khác, ai bảo Tần Mặc đã giúp nó chứ?

Đã nhận ân huệ của người khác, thì phải giúp đỡ người khác mới được.

Không lâu sau, con thỏ trắng liền dẫn mấy người họ cùng nhau rời khỏi nơi này, đi đến một bên khác của cái lồng.

Nhưng đã có rất nhiều rắn đuổi đến bên này, Hắc Hạt Tử do dự một lát, chắn ở phía sau mấy người họ. "Tôi ở đây giúp các cậu cản, các cậu tự mình cẩn thận một chút." Hắc Hạt Tử nói vậy, nhìn chằm

chằm mấy người phía sau mình.

Chỉ tiếc là số lượng rắn xung quanh thật sự quá nhiều, nên Hắc Hạt Tử căn bản không cản được, không bao lâu sau đã có một con rắn đến bên cạnh Lê Thố, Lê Thố sợ hãi kêu la thất thanh.

May mà Tiểu Vạn, người gần Lê Thố nhất, kịp thời dùng dao găm trong tay đâm chết con rắn đó. "Xem ra mấy người các cậu vẫn còn có ích đó chứ." Hạo Thiên Chân gật đầu, Tiểu Vạn bĩu môi. "Đã trước đây các anh giúp chúng tôi, vậy bây giờ chúng tôi đương nhiên cũng phải báo đáp một chút." Lương Tiểu Tuyết nhíu mày, cô kéo tay Tiểu Vạn.

Tiểu Vạn không nói gì, chỉ chỉ vào tấm lưới trước mặt. "Giờ sao đây?

Tấm lưới này hình như không có cách nào mở ra được." Đúng lúc lời Tiểu Vạn vừa dứt, chú thỏ trắng nhỏ đột nhiên nhảy xuống, rồi nó nhìn chằm chằm tấm lưới trước mặt, dùng sức bám vào đó.

Chỉ một lát sau, một cánh cửa lớn xuất hiện. "Hay quá!" Lê Thố nói, mắt sáng rực, cô lại nhìn chú thỏ trắng nhỏ.

Chú thỏ trắng nhỏ lườm một cái, rồi dùng chân trước chỉ vào cánh cửa, lại quay đầu nhìn Tần Mặc ở một bên khác.

Lúc này, Tần Mặc đang đối phó không ngừng với rất nhiều những con rắn vảy màu tím xanh xung quanh mình.

Chú thỏ trắng nhỏ nhảy vọt lên, trực tiếp lao về phía đó.

Bàn Tử hơi lo lắng nhìn về phía đó, nên anh không vào cửa ngay.

Hắc Hạt Tử bên cạnh trực tiếp kéo Bàn Tử lại, bất đắc dĩ mở miệng: "Thôi được rồi, cậu đừng có lo cho Tần Mặc nữa.

Cậu cũng phải nghĩ kỹ xem thực lực của Tần Mặc hơn chúng ta

bao nhiêu chứ.

Chúng ta không ở lại đó mới là giúp Tần Mặc đỡ phiền đấy." "Anh nói đúng." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, nhìn Bàn Tử. "Cậu đừng nghĩ nhiều nữa." Bàn Tử khẽ nói: "Tôi chỉ cảm thấy từ trước đến giờ đều là tôi gây phiền phức cho Tần Mặc, lần này cũng coi như là tôi gây chuyện cho Tần Mặc, nên trong lòng tôi mới khó chịu như vậy." "Liên quan gì đến cậu?" Hạo Thiên Chân thở dài.

Bàn Tử tuy là người lạc quan thật, nhưng đôi khi anh ta lại hay suy nghĩ như vậy. "Không sao." Bàn Tử lắc đầu, mặc dù trong lòng anh ta rất khó chịu, nhưng giờ cũng không còn cách nào, chỉ có thể dẫn mọi người ở đây chờ đợi. "Hiện tại chúng ta đã qua khỏi khu huấn luyện rồi, tiếp theo chắc sẽ không có quá nhiều nguy hiểm.

Chúng ta ở đây đợi Tần Mặc một lát xem anh ấy có ra được không nhé?" Hắc Hạt Tử còn quay đầu nhìn Lương Tiểu Tuyết.

Mấy người Lương Tiểu Tuyết gật đầu.

Vì Hắc Hạt Tử đã nói vậy rồi, thì họ chắc chắn phải nghe theo, dù sao cũng là Tần Mặc đã bảo vệ họ đến được nơi này. "Tần Mặc sao có thể không ra được chứ?" Bàn Tử lắc đầu, nếu thật sự là như vậy, thì anh ta nhất định phải vào cứu Tần Mặc, cho dù có phải liều mạng này, anh ta cũng phải đưa Tần Mặc ra ngoài. "Đợi thêm chút nữa đi." Hạo Thiên Chân nói, ánh mắt nhìn ra cửa.

Dù sao thì, mọi người đều hy vọng Tần Mặc có thể bình an vô sự.

Lúc này, chú thỏ nhỏ đang giúp Tần Mặc cùng đối phó với con quái vật này.

Nhưng con quái vật này vẫn rất mạnh, nó trực tiếp cắn về phía chú thỏ nhỏ.

Vì hiện tại không có cách nào giải quyết Tần Mặc trực tiếp, vậy

thì không bằng giết chết chú thỏ nhỏ này, như vậy sẽ không có thứ gì có thể giúp Tần Mặc nữa.

Chương 929

Tần Mặc đương nhiên cũng hiểu ý của nó, anh lạnh lùng hừ một tiếng. "Tôi biết ngươi đang nghĩ gì, nhưng giờ nó đã bắt đầu giúp tôi, nó đã là đồng bạn của tôi, tôi sẽ không để ngươi làm nó bị thương." Nghe Tần Mặc nói vậy, con quái vật nhịn không được cười lạnh một tiếng, Tần Mặc chắc chắn không thể quản được nó.

Lần này là một cơ hội không tồi, trước đây nó vẫn luôn muốn giết chết chú thỏ trắng nhỏ này, nhưng lại không có thời gian.

Bây giờ thì khác rồi, có Tần Mặc và chú thỏ trắng nhỏ ở đây, chỉ cần nuốt chửng được hai người này, thì thực lực của nó nhất định sẽ trở nên rất mạnh.

Ánh mắt con quái vật lóe lên một tia tham lam, Tần Mặc lúc này lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh, đánh về phía nó. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Năng lượng khổng lồ xuất hiện quanh Tần Mặc, đâm thẳng vào nó.

Mấy thanh kiếm này trực tiếp bao vây nó ở giữa, sau đó mấy thanh kiếm đồng loạt đâm xuống, trên người con quái vật lập tức xuất hiện một luồng năng lượng màu đen.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ trên người nó lại cũng có Huyết Mạch Chi Lực của riêng mình, điều này thật sự nằm ngoài dự liệu của anh.

Tần Mặc lại quay đầu, nhìn chú thỏ trắng nhỏ ở một bên, trong mắt chú thỏ trắng nhỏ lại mang theo một tia lo lắng.

Bởi vì sức mạnh trên người chú thỏ trắng nhỏ này không đủ thuần túy, nếu không phải Tần Mặc đã giúp nó, e rằng bây giờ nó đã ngã xuống đất, không thể đứng dậy được rồi.

Từ trước đến nay, nó sống cùng con quái vật này trong khu huấn luyện.

Nhưng thân thủ của nó khá nhanh nhẹn, nên con quái vật này không có cách nào làm nó bị thương, nhưng giờ con quái vật đã dùng Huyết Mạch Chi Lực, vậy thì rắc rối rồi.

Lúc này, một luồng sức mạnh cường đại xuất hiện quanh con quái vật.

Trong mắt quái vật lóe lên một tia kinh ngạc, chuyện này là sao?

Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ của nó, rồi Tần Mặc cười nói: "Trên người tôi cũng có Huyết Mạch Chi Lực, nên chỉ cần dùng Huyết Mạch Chi Lực của tôi bao bọc lấy ngươi, ngươi sẽ không thể phóng thích nó ra được nữa." Con quái vật lập tức hiểu ra, nó hít một hơi khí lạnh, lại nhìn Tần Mặc.

Không ngờ trên người Tần Mặc lại cũng có Huyết Mạch Chi Lực, xem ra tên nhóc này quả thực không đơn giản như vậy.

Sau khi có suy nghĩ này, con quái vật trực tiếp vươn móng vuốt của nó ra, móng vuốt của nó đột nhiên mọc ra rất nhiều móng sắc nhọn.

Mấy chiếc móng vuốt màu xanh đỏ này trực tiếp cào về phía Tần Mặc, Tần Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, dùng thanh kiếm trong tay va chạm với móng vuốt của nó.

Con quái vật lập tức bị Tần Mặc bức lui, nhưng nó cũng rất nhanh ổn định lại thân hình, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Sau đó, con quái vật quay đầu, lao về phía chú thỏ trắng nhỏ.

Vì không thể làm Tần Mặc bị thương, vậy thì trực tiếp giết chết chú thỏ trắng nhỏ này, dùng chú thỏ trắng nhỏ này làm vật bổ sung cho nó, như vậy thì việc đối phó với Tần Mặc chẳng phải là chuyện

dễ như trở bàn tay sao?

Sau khi có suy nghĩ này, nó há to miệng, chuẩn bị trực tiếp cắn chết chú thỏ trắng nhỏ.

Chú thỏ trắng nhỏ không còn cách nào, chỉ có thể nhảy sang một bên khác, nhưng không lâu sau, nó bị dồn vào góc tường, rồi nó nhảy lên tấm lưới không xa.

Con quái vật này chắc chắn vẫn muốn đuổi theo chú thỏ trắng nhỏ, nhưng Tần Mặc lại không muốn cho nó toại nguyện.

Chỉ một lát sau, Tần Mặc đã chắn trước mặt con quái vật này.

Đồng thời, Tần Mặc lại phóng ra một luồng năng lượng. "U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu khổng lồ này trực tiếp phát nổ, sức mạnh nóng bỏng tản ra xung quanh, trên những tấm lưới xung quanh đều xuất hiện một số vết cháy đen, nhưng chúng lại không bốc cháy.

Còn về phần con quái vật này, trên người nó cũng có một chút dấu hiệu bị cháy xém.

Tần Mặc ngửi thấy trong không khí phảng phất mùi thịt nướng, nhịn không được nhướng mày.

Không thể không nói, mùi này khá thơm, nếu có thể giết chết con quái vật này, anh có thể mang thi thể nó ra ngoài, nướng một bữa thật ngon.

Con quái vật thấy Tần Mặc lơ là, nó vội vàng lao đến bên cạnh Tần Mặc.

Nhưng còn chưa kịp tấn công Tần Mặc, Tần Mặc đã trực tiếp dùng thanh kiếm trong tay chặn đứng nó.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, rồi dùng thanh kiếm trong tay chỉ vào con quái vật. "Ngươi không phải đối thủ của tôi, tôi khuyên

ngươi một câu, vẫn nên ngoan ngoãn rời đi đi, nếu không, ngươi sẽ chết trong khu huấn luyện này đấy.

Nếu tôi không đoán sai, ngươi hẳn là bị người cụ thể nào đó đặt ở đây, mục đích là để huấn luyện những người ở trong đây.

Họ hẳn là người của Cửu Môn." Con quái vật im lặng lắng nghe Tần Mặc nói những lời này, bất kể Tần Mặc nói gì, dù sao cũng đã nhiều năm không có người sống đến đây, chỉ có đội ngũ của Tần Mặc này, bất kể đội ngũ của Tần Mặc có phải là người của Cửu Môn hay không, nó đều phải loại bỏ những người này.

Như vậy sẽ không có ai biết nó ở đây, và nó cũng sẽ trở thành vua của tòa cổ thành này.

Tần Mặc thấy sự tham lam trong mắt nó, nhịn không được thở dài một hơi.

Vốn dĩ anh còn suy nghĩ, vì trên người nó cũng có một chút Huyết Mạch Chi Lực, có thể để nó đi, nhưng quái vật vẫn là quái vật. "Thảo nào những người đó lại đặt thứ như ngươi ở đây để huấn luyện, xem ra những người đó quả thực có lý do chính đáng." Tần Mặc nói xong nhịn không được gật đầu, dù sao loại quái vật này quả thực có chút ý nghĩ muốn giết người.

Khi giết người có thể nâng cao thực lực của những con quái vật này, thảo nào chúng lại như vậy.

Con quái vật này không nói thêm gì nữa, Tần Mặc thấy cơ bắp phía sau nó căng cứng, liền biết nó chuẩn bị phát động tấn công, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Con quái vật này thật buồn cười, nó nghĩ rằng nó thật sự có thể chống lại mình sao?

Cho dù nó có vậy thì sao chứ?

Tần Mặc lại không nghĩ nhiều nữa, chỉ là lại ngưng tụ ra những tinh thể băng khổng lồ đặt xung quanh con quái vật này. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Con quái vật thấy những tinh thể băng này xong, liền lao vào va chạm với chúng.

Chỉ một lát sau, trên những tinh thể băng xung quanh đều xuất hiện một vết nứt, nhưng may mắn là sức mạnh của tinh thể băng vẫn khá mạnh, nên không bị vỡ.

Con quái vật hít sâu một hơi, nó lại nhe nanh múa vuốt nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc bĩu môi, anh không muốn lãng phí thời gian với con quái vật này nữa, dù sao Hạo Thiên Chân và những người kia đều đã thoát khỏi nơi này rồi, mình tổng không thể để họ đợi lâu hơn nữa chứ.

Sau khi có suy nghĩ này, Tần Mặc lại lần nữa sử dụng một chiếc rìu khổng lồ. "Hàn Băng Ma Trảm!" Chiếc rìu này bổ về phía con quái vật, con quái vật lập tức cảm thấy nhiệt độ xung quanh dường như đã giảm xuống rất nhiều, nó nhìn vào da thịt của mình, phát hiện trên da thịt xuất hiện rất nhiều băng sương.

Chuyện này là sao?

Con quái vật không hiểu lắm nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy dáng vẻ của nó, Tần Mặc mỉm cười. "Ngươi nhìn tôi như vậy là muốn làm gì?

Chương 930

Ngươi hẳn là đã đoán được thực lực của tôi trước đó rồi chứ, nên đừng nghĩ nhiều nữa, ngoan ngoãn chấp nhận số phận của ngươi đi." Lời vừa dứt, trên người Tần Mặc liền xuất hiện năng lượng khổng lồ.

Sức mạnh màu đen không ngừng xoay quanh Tần Mặc.

Con quái vật cảm nhận được điều đó, nó nhịn không được quỳ rạp xuống đất, không biết tại sao, nó dường như cảm thấy sâu trong nội tâm mình có một tia sợ hãi đối với Tần Mặc.

Con quái vật khó hiểu nhìn Tần Mặc, nó rất muốn đứng dậy cắn đứt cổ họng Tần Mặc, nhưng nó lại không thể làm được.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con quái vật. "Đây của tôi là Huyết Mạch Chi Lực thuần túy, e rằng trước đây ngươi chưa từng cảm nhận được đúng không, bây giờ vừa hay để ngươi cảm nhận một chút." Tần Mặc cười nói với con quái vật trước mặt xong, liền vung thanh kiếm trong tay, một con Hắc Long từ trên thanh kiếm của Tần Mặc lao về phía con quái vật này.

Va vào người con quái vật, con quái vật trực tiếp lăn một vòng, rất nhanh con quái vật ổn định lại thân hình, nó lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Tại sao lại như vậy?

Huyết Mạch Chi Lực trên người Tần Mặc căn bản khiến nó không thể nhúc nhích, mà nó cũng không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Chú thỏ trắng nhỏ ở bên kia cũng thấy, mắt nó sáng lên, nó vẫn luôn nhìn chằm chằm Tần Mặc, nhưng nó không làm gì cả, vì nó biết

Tần Mặc chắc chắn sẽ thắng, bây giờ nó chỉ cần ngoan ngoãn ở yên đây là được.

Không lâu sau, Tần Mặc lại triệu hồi ra một chút Lôi Đình Sức Mạnh. "Lôi Đình Chi Nộ!" Những đạo Lôi Đình khổng lồ từng đạo từng đạo rơi xuống người con quái vật đó, con quái vật rất nhanh không chống đỡ nổi nữa, nó nằm rạp xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sự sống nào.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, giọng Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc lúc này. [Đinh, đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.] Tần Mặc lại nhìn con quái vật này, Tần Mặc hiện tại khá tò mò, tại sao trên người con quái vật này lại có Huyết Mạch Chi Lực mạnh mẽ như vậy?

Mặc dù nói Huyết Mạch Chi Lực này so với của mình thì vẫn không đủ thuần túy, nhưng thực lực của nó đã rất mạnh rồi.

Nếu lần này không có mình bảo vệ Hạo Thiên Chân, thì mấy người Hạo Thiên Chân chắc chắn không thể rời khỏi đây.

Tần Mặc lại lắc đầu, bây giờ vẫn đừng nghĩ nhiều làm gì, đã đến được cổ thành này rồi, chỉ cần tiếp tục đi về phía trước, nhất định có thể thăm dò rõ ràng.

Sau đó, Tần Mặc lại nhìn chú thỏ trắng nhỏ ở không xa, chú thỏ trắng nhỏ lắc đầu với Tần Mặc, dường như đang nói lời tạm biệt.

Tần Mặc cười một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đi đến chỗ không xa đeo ba lô của mình lên, đồng thời cũng xem xét bảng điều khiển hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 1255 [Giới hạn loài người 10] Thể Lực 1270 [Giới hạn loài người 10] Sức Mạnh 1270 [Sức mạnh giới hạn 10] Tinh Thần 1280 [Giới hạn loài người 10] Trạng thái cơ thể hiện tại của Tần Mặc vẫn khá hài lòng, bất kể sinh vật trong Mộ Huyệt có mạnh đến đâu, chỉ cần chúng dám đối đầu trực diện với Tần Mặc, Tần Mặc đều có niềm tin giết chết chúng.

Nghĩ đến Hạo Thiên Chân và mấy người kia, Tần Mặc cũng không nán lại đây lâu, chỉ vội vàng đeo ba lô đi về phía lối ra.

Đến đây, Tần Mặc phát hiện mọi người đều đang ngồi trên mặt đất, dường như đang chờ đợi mình.

Bàn Tử thấy Tần Mặc, vội vàng chạy đến ôm chầm lấy Tần Mặc.

Tần Mặc hơi bất lực đẩy Bàn Tử ra, trên mặt còn mang theo vẻ

ghét bỏ. "Thôi thôi đừng ôm tôi, tôi đâu phải mỹ nữ, anh nhiệt tình với tôi làm gì?" Hạo Thiên Chân bên cạnh trực tiếp bị Tần Mặc chọc cười, cậu lại thở dài một hơi, đánh giá Tần Mặc. "Nhìn anh thế này, chắc không có vấn đề gì lớn đâu nhỉ?" Tần Mặc nhướng mày. "Cậu nghĩ sao?

Sinh vật trong Mộ Huyệt này đều không làm gì được tôi, yên tâm đi." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói vậy rồi, thì tiếp theo mọi người cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần tiếp tục đi đường là được. "Vì mọi người đã ngồi nghỉ ở đây rồi, vậy thì chúng ta bổ sung một chút thể lực, rồi đi tiếp đi." Tần Mặc thấy mọi người định đứng dậy liền nói với họ một tiếng, mọi người đều gật đầu.

Còn về Hắc Hạt Tử thì đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng nói với Tần Mặc: "Anh đưa cho tôi thêm một ít đồ ăn đi, tôi qua đó làm ăn một chút." Tần Mặc không từ chối Hắc Hạt Tử, dù sao những thức ăn này đối với Tần Mặc mà nói căn bản chẳng là gì.

Hắc Hạt Tử lấy được đồ ăn xong, vội vàng đến trước mặt Lương Tiểu Tuyết và nhóm của cô, vừa ăn ngồm ngoàm vừa tấm tắc khen ngợi những thức ăn này. "Đồ ăn Tần Mặc lấy ra quả nhiên là tươi ngon hơn hẳn." Tiểu Vạn bĩu môi, cô lại nhìn miếng thịt khô trên tay.

Họ để tiết kiệm tiền, đặc biệt mua một ít thịt khô từ chỗ Hắc Hạt Tử, vì ăn thịt khô có thể bổ sung năng lượng rất tốt, hơn nữa thịt khô còn tiện mang theo.

Nhưng không thể không nói, thịt khô này thực sự quá khó ăn.

Tiểu Vạn do dự một lát, lại nhỏ giọng nói với Lương Tiểu Tuyết: "Chị Lương, hay là chúng ta mua thêm ít đồ ăn ở chỗ anh ta đi, tôi ăn cái này miệng muốn lở loét ra rồi." Mấy người khác nghe thấy đề nghị của Tiểu Vạn, đều nhịn không được gật đầu, mặc dù nói họ nói

không có tác dụng gì, nhưng họ vẫn phải nói một chút.

Lương Tiểu Tuyết nhìn Hắc Hạt Tử ở không xa, cô làm sao có thể không biết ý của Hắc Hạt Tử chứ? "Vậy được rồi, đã mọi người đều muốn ăn như vậy, tôi sẽ qua đó đàm phán giá cả với anh ta." Hắc Hạt Tử đương nhiên là phải ra giá cắt cổ, dù sao anh ta cũng không mấy ưa mấy người này.

Sau khi đàm phán xong giá cả, anh ta nhịn không được hắc hắc cười một tiếng, cầm tấm thẻ ngân hàng đến chỗ Tần Mặc. "Thấy chưa?

Lại mấy chục vạn nữa vào tài khoản." Tần Mặc đáp một tiếng: "Cái này anh cứ giữ lấy đi, dù sao đối với tôi cũng chẳng có tác dụng gì." "Tôi biết anh sẽ hào phóng như vậy, nhưng tôi cũng không tiện độc chiếm, hay là chúng ta chia đôi nhé?" Mặc dù Hắc Hạt Tử nói vậy, nhưng trong lòng anh ta biết rõ, Tần Mặc chắc chắn sẽ không lấy.

Quả nhiên, Tần Mặc xua tay. "Thật sự không cần đâu, anh hiểu mà, tôi không thiếu những thứ này." Hắc Hạt Tử véo cằm lại nhìn Bàn Tử ở không xa, thấy ánh mắt của Bàn Tử, Hắc Hạt Tử bĩu môi. "Đừng nhìn tôi như vậy, cho dù cậu có giả đáng thương nữa, tôi cũng không thể đưa số tiền này cho cậu đâu." Nói xong, Hắc Hạt Tử lại cười nói: "Hay là thế này đi, tôi đưa cho cậu một phần mười, tôi lấy chín phần mười, như vậy chúng ta cũng coi như có giao dịch làm ăn, cậu thấy thế nào?" Tần Mặc nhướng mày, Hắc Hạt Tử này đúng là biết làm ăn thật, nhưng vì anh ta đã đề nghị rồi, thì mình cũng không tiện từ chối nữa. "Không vấn đề gì." Hắc Hạt Tử thở phào nhẹ nhõm, anh ta hơi lo lắng, nếu Tần Mặc không chịu nhận, anh ta cũng không tiện lấy tài nguyên từ chỗ Tần Mặc nữa.

Đưa số tiền này cho Tần Mặc xong, Hắc Hạt Tử lại nhìn chằm

chằm Lương Tiểu Tuyết và nhóm người của cô ở không xa. "Mấy người nếu ăn xong rồi, có thể nói với tôi một tiếng, tôi đây còn khá nhiều đồ ăn, chúng ta có thể trao đổi một chút." Tiểu Vạn đang ăn trái cây, nghe thấy lời này, suýt nữa thì phun ra. "Không được không được, không thể phun cái này ra, nếu không thì lãng phí quá." Cái này là mua với giá cao đấy, cho dù ở nhà, những trái cây này cũng không đến nỗi đắt như vậy. "Cái Hắc Hạt Tử này đúng là đồ độc ác, một chút giá thị trường của trái cây cũng không biết, lại đòi chúng ta đắt như vậy." "Chuyện này chẳng phải rất bình thường sao?" Lương Tiểu Tuyết nói xong cười lạnh một tiếng, cô lại lắc đầu.

Chương 931

"Không cần quan tâm nhiều như vậy, loại người như anh ta thích nhất là thừa nước đục thả câu, hơn nữa còn được đà làm tới, nếu như đến lúc nguy hiểm, chúng ta mua thuốc gì đó từ anh ta, anh ta sẽ đòi còn đắt hơn nữa." "Chuyện này tôi tin là anh ta thật sự có thể làm được." Lương Tiểu Tuyết bĩu môi, trên mặt cô mang theo một tia khinh thường.

Cũng không biết Hắc Hạt Tử tại sao lại hình thành tính cách như vậy.

Nhưng Lương Tiểu Tuyết cũng không suy nghĩ những điều vô ích đó, dù sao bây giờ đã có đồ ăn rồi, cô cứ ăn uống thật ngon là được.

Không lâu sau, Tần Mặc cảm thấy thời gian đã ổn rồi, anh đứng dậy nói với mọi người: "Được rồi, tôi phải tiếp tục lên đường đây, mấy người có muốn đi theo không thì tùy mấy người." Lời này của Tần Mặc đương nhiên là nói với Lương Tiểu Tuyết và mấy người kia.

Vì họ đã theo mình đến đây, vậy thì mình sẽ cùng họ chơi đùa một chút.

Trông có vẻ mấy người này hẳn là tinh nhuệ trong gia tộc của họ, Tần Mặc rất tò mò về thực lực của mấy người này.

Tiểu Vạn do dự một lát, quay đầu nhìn Lương Tiểu Tuyết bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Chị Lương, mấy người họ hình như đã nghi ngờ chúng ta rồi, nếu chúng ta tiếp tục đi theo họ, họ sẽ không giở trò gì, để chúng ta chết ở đây chứ?" "Có khả năng đó, nhưng hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể đi theo họ." Lương Tiểu Tuyết nheo mắt, cô đã trải qua rất nhiều huấn luyện trong gia tộc, cô không tin mình lại

không đối phó được một Tần Mặc nhỏ bé. "Trước đây chúng ta đã làm nhiều nhiệm vụ như vậy rồi, đều không có vấn đề gì, bây giờ chắc chắn cũng sẽ không có." "Vậy được rồi, chúng ta cũng quả thực chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi." Tiểu Vạn hít sâu một hơi, rồi cô đi về phía trước, theo sau lưng Tần Mặc và mấy người kia.

Tần Mặc dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh, họ đã đến một lối vào mê cung đặc biệt lớn. "Kỳ lạ thật, tại sao những người này lại xây dựng một mê cung ở đây chứ?

Theo lẽ thường thì họ không phải nên sống trong cổ thành này sao?" "Điều đó chưa chắc, loại cổ thành này có thể dùng vào rất nhiều mục đích." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân một cái. "Ví dụ như người của Cửu Môn các cậu, có thể sẽ tiến hành huấn luyện trong cổ thành này.

Con quái vật trong khu huấn luyện vừa nãy hẳn là để huấn luyện những người có thân thủ đặc biệt." Đương nhiên, đây đều là suy đoán của Tần Mặc, Tần Mặc không biết suy đoán của mình có đúng hay không, nhưng anh cho rằng phần lớn là không có vấn đề gì. "À vậy sao, đầu óc của những người này đúng là không giống người thường chút nào." Hạo Thiên Chân thở dài.

Lương Tiểu Tuyết do dự một lát, lại quay đầu nhìn Bàn Tử ở một bên, nhỏ giọng hỏi: "Bàn ca, anh có biết còn bao lâu nữa chúng ta mới có thể đến được trung tâm thành phố không?" Bàn Tử lắc đầu. "Cái này tôi thật sự không rõ lắm, mấy anh em chúng tôi cũng chưa từng đến đây, hay là tôi giúp cô hỏi Tần Mặc nhé?" "Nếu vậy, có làm cho mối quan hệ giữa anh và Tần Mặc trở nên tệ hơn không?

Nếu có thì anh đừng hỏi nữa, tôi không muốn vì tôi mà ảnh hưởng đến tình bạn giữa các anh." Bàn Tử nhướng mày.

Nói thật, trước đây có thể anh ta sẽ thấy đối phương nói như vậy

không có vấn đề gì, nhưng bây giờ lại cảm thấy hơi trà xanh.

Nhưng dù sao thì, đối phương đã nói ra rồi, thì anh ta nhất định vẫn phải trả lời. "Cái đó thì không đến nỗi đâu, cô cứ yên tâm đi, hơn nữa bây giờ Tần Mặc và mấy người kia đối với cô cũng đã giảm bớt cảnh giác nhiều rồi." Lương Tiểu Tuyết thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Còn về Bàn Tử, thì anh ta đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng nói mấy câu với Tần Mặc, sau đó anh ta lại quay lại chỗ Lương Tiểu Tuyết. "Tôi đã hỏi Tần Mặc rồi, Tần Mặc nói anh ấy cũng không rõ lắm.

Anh ấy chưa từng đến đây, cũng không thể nói dối tôi được, như vậy sẽ hại chúng ta." "Vậy được rồi." Trên mặt Lương Tiểu Tuyết lóe lên một tia thất vọng, cô lại nhìn bóng lưng Tần Mặc. "Tôi còn tưởng người như Tần Mặc thì chuyện gì cũng biết chứ, bây giờ xem ra cũng không hẳn." "Cô đừng xem Tần Mặc quá ghê gớm, tôi nói cho cô biết, có những lúc Tần Mặc còn không bằng tôi nữa là, nên cô đừng nghĩ nhiều nữa, cứ đi theo chúng tôi là được." "Vâng, tôi biết rồi." Trong mắt Lương Tiểu Tuyết mang theo nụ cười nhạt, cô không nói thêm lời thừa thãi nào nữa.

Còn về Bàn Tử, thì anh ta nhìn Tần Mặc một cái.

Tần Mặc vẫn luôn đi về phía trước, không nói gì.

Nhưng rất nhanh, họ phát hiện họ hình như đã đi sai đường. "Chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân hơi lo lắng nhìn Lê Thố bên cạnh Tần Mặc, do dự một lát, vẫn mở miệng nói: "Chúng ta có đi sai hướng không?

Bây giờ phải làm sao?" "Có khả năng đó, dù sao Tần Mặc cũng chưa từng đến mê cung này, anh ấy chỉ có thể đi theo cảm giác của mình, điều đó không có nghĩa là cảm giác của Tần Mặc là đúng." "Ý gì?

Mấy người dẫn chúng ta đến đây, bây giờ lại nói đi sai đường, vậy chúng ta phải làm sao?" Sắc mặt Tiểu Dương hơi khó coi, cô nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn cô một cái. "Tôi nói với cô lần cuối, nếu cô còn tiếp tục thái độ như vậy với tôi, tôi có thể sẽ ra tay đấy, không phải tôi yêu cầu mấy người đi theo chúng tôi, là mấy người tự mình đi theo, nên chuyện này không liên quan gì đến chúng tôi, hiểu chưa?" Tiểu Dương hít sâu một hơi, nhưng cô không còn cách nào, cũng chỉ có thể tạm thời im miệng.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại nhìn mê cung này. "Không nên như vậy chứ." Tần Mặc nói xong lắc đầu, rồi anh tiếp tục đi về phía trước.

Mấy người bên cạnh thì theo sát Tần Mặc, mặc dù trong lòng họ cũng không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng họ cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào Tần Mặc. "Tần Mặc thật sự có thể đưa chúng ta rời khỏi đây sao?" Tiểu Vạn do dự một lát, đi đến bên cạnh, nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử nhún vai. "Cái này tôi thật sự không rõ, nhưng nếu mấy người không muốn tin Tần Mặc, thì cũng không còn cách nào khác, chúng ta tổng không thể tách ra khỏi họ chứ?" Tiểu Vạn nghe thấy lời này, nhịn không được gật đầu, nói đúng thật mà. "Vậy được rồi, tôi hiểu rồi." Tiểu Vạn không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn bóng lưng Tần Mặc, cũng không biết Tần Mặc rốt cuộc có làm được không. "Mấy người chúng ta cứ thế giao tính mạng cho anh ta sao?

Lỡ như anh ta không tìm thấy đường, chẳng phải chúng ta phải chôn cùng anh ta sao?" Tiểu Dương siết chặt nắm đấm.

Mặc dù cô không dám nói những lời này trước mặt Bàn Tử và Tần Mặc, nhưng cô dám than thở sau lưng Lương Tiểu Tuyết và những người khác.

Trong lòng Lương Tiểu Tuyết cũng hơi do dự, cô không biết Tần Mặc có biết mấy người họ là người của Uông Gia hay không, cố ý dẫn họ đi lung tung ở đây, hay là Tần Mặc thật sự không rõ. "Tôi thấy mấy người họ hình như cũng đang rất sốt ruột, chắc không đến nỗi lừa gạt chúng ta đâu." Tiểu Vạn lắc đầu, nói ra suy nghĩ của mình.

Tiểu Dương lườm một cái. "Cậu đang nghĩ gì vậy?

Trước đây cậu chưa từng làm nhiệm vụ nhiều, cậu không hiểu lòng người hiểm ác đâu.

Cậu không nghĩ kỹ xem Tần Mặc và họ lúc mới bắt đầu đã đối phó chúng ta như thế nào à?" "Lời này nói cũng đúng, nhưng bây giờ Tần Mặc đối với chúng ta tuy có nghi ngờ, nhưng anh ấy không có chứng cứ gì, có lẽ anh ấy chỉ nghĩ chúng ta thật sự chỉ là những người qua đường mà thôi." "Cậu nghĩ nhiều rồi, Tần Mặc sẽ không nghĩ như vậy đâu." Tiểu Dương bĩu môi, cô lại nhìn Tần Mặc. "Tôi cảm thấy người như Tần Mặc không đơn giản như vậy đâu." "Được rồi, đừng nói nhảm nhiều nữa, bất kể trong lòng chúng ta nghĩ gì, chúng ta ngoài việc đi theo họ cũng không còn cách nào khác." Lương Tiểu Tuyết không muốn nghe hai người họ tiếp tục tranh cãi, dứt khoát cắt ngang cuộc thảo luận của họ.

Lê Thố ở bên kia nghe thấy xong nhìn họ một cái. "Mấy người mau theo kịp đi, nếu lát nữa mà chậm trễ, thì không thể trách chúng tôi được đâu." Lương Tiểu Tuyết thở dài một hơi, nhưng cô cũng không còn cách nào, chỉ có thể đi sát phía sau Tần Mặc và mấy người kia.

Nhưng đã trôi qua gần hai ba tiếng đồng hồ, họ vẫn chưa đi ra khỏi đây. "Tình huống gì vậy, đã lâu như vậy rồi, chẳng lẽ chúng ta còn phải đi theo họ sao?" Tiểu Dương đưa ra vấn đề của mình.

Chương 932

Lương Tiểu Tuyết không thể trả lời Tiểu Dương, suy nghĩ nửa ngày, cô lại nhìn Bàn Tử bên cạnh. "Bàn ca, hay là anh qua hỏi Tần Mặc một chút, hỏi anh ấy có thật sự có thể đưa chúng ta rời khỏi đây không, nếu không được, thì chúng ta sẽ tự mình tìm đường khác." "Vậy được rồi." Bàn Tử nói rồi đi về phía Tần Mặc, đến bên cạnh anh, y hỏi Tần Mặc mấy câu, Tần Mặc cũng thành thật nói cho y biết.

"Hiện tại tình hình ở đây đúng là khá phiền phức, tôi cũng không rõ ràng." Bàn Tử gật đầu, khẽ nói.

"Là vì không tiện nói cho mấy người bọn họ biết, hay là sao?" Tần Mặc nhướng mày.

"Anh nghĩ tôi còn có thể lừa anh sao, cho dù tôi thật sự không muốn để mấy người kia biết, thì cũng sẽ không nói dối anh." Bàn Tử đáp lời, đúng vậy, lời Tần Mặc nói không sai, Tần Mặc không thể nào lừa y được.

"Vậy tôi qua đó nói với họ nhé.

Có thể nói thật không?" Bàn Tử hỏi Tần Mặc, từ khi biết Lương Tiểu Tuyết và mấy người kia thật sự có vấn đề, y không dám tự mình quyết định nữa.

Tần Mặc suýt chút nữa bị Bàn Tử chọc cho bật cười.

"Khi nên nói thật thì anh cứ muốn nói, bây giờ đến lúc nói thật thì anh lại không muốn nói nữa." Tần Mặc lườm một cái, Bàn Tử đưa tay gãi mũi, không ngờ Tần Mặc lại đánh giá mình như vậy, thôi được rồi, có lẽ khoảng thời gian này y thật sự đã làm không đúng.

"Qua đó nói một chút." Bàn Tử đi về phía bên kia, sau khi y nói với

Lương Tiểu Tuyết và mấy người kia, Tiểu Dương lập tức đứng dậy.

"Nếu anh ta không có bản lĩnh đó, tại sao còn muốn dẫn chúng ta đi về phía trước chứ?

Đây không phải cố ý hãm hại chúng ta sao?" "Đúng vậy." Mấy người bên cạnh Lương Tiểu Tuyết cũng không nhịn được nữa, dứt khoát nói ra.

"Thôi được rồi, mấy cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, các cậu nói chuyện lớn tiếng thế, không sợ người khác nghe thấy sao?" Sắc mặt Lương Tiểu Tuyết hơi khó coi, cũng không biết mấy người này đang nghĩ gì, bọn họ rất khó khăn mới có thể đi cùng Tần Mặc đến đây.

"Chúng tôi nói có gì sai chứ?" Tiểu Dương bĩu môi.

"Chúng ta đến đây đều rất nguy hiểm, tại sao còn phải nghe lời một người xa lạ?

Tôi nói, chúng ta nên tìm đường khác, căn bản không cần quan tâm Tần Mặc nhiều như vậy." "Tôi cũng nghĩ thế." Mấy người khác đều gật đầu.

Lương Tiểu Tuyết nheo mắt, cô lại nhìn về phía Tiểu Vạn bên cạnh, Tiểu Vạn suy nghĩ hồi lâu, cũng mở miệng nói.

"Tôi cũng thật sự cảm thấy chúng ta không cần thiết cứ đi theo Tần Mặc, dù sao Tần Mặc cũng không đặc biệt hiểu rõ nơi này, có lẽ chúng ta tìm đường khác thì có thể ra ngoài." "Các cậu đã nói vậy thì tùy thôi." Lương Tiểu Tuyết đứng dậy, dù sao bọn họ cũng đã không còn tin tưởng Tần Mặc nữa rồi, nếu bắt họ tiếp tục đi theo Tần Mặc, e rằng họ cũng không muốn, chỉ làm hao mòn tình cảm giữa cô và họ.

Mấy người bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm, may mà bây giờ Lương Tiểu Tuyết vẫn còn muốn đứng về phía họ, bọn họ cũng không cần phải suy nghĩ vẩn vơ nữa.

Sau đó, mọi người tiếp tục đi theo mê cung về phía trước.

Thấy họ đi lên phía trước, Bàn Tử hơi do dự nhìn Tần Mặc, Tần Mặc trao cho y một ánh mắt, Bàn Tử hiểu ý Tần Mặc, liền đi theo sau Lương Tiểu Tuyết và nhóm của cô.

"Thật ra Tần Mặc vẫn khá có bản lĩnh, chúng ta không cần thiết phải tách ra khỏi anh ấy." Bàn Tử nhìn Lương Tiểu Tuyết, Lương Tiểu Tuyết có chút bất đắc dĩ chỉ vào mấy người trước mặt.

"Tôi cũng nghĩ thế, nhưng không có cách nào khác, tôi cũng chỉ có thể thiểu số phục tùng đa số thôi, không thể nào không quan tâm đến mấy người bạn đồng hành của tôi được." Trong lòng Lương Tiểu Tuyết vẫn rất do dự, cô từng nghe nói về bản lĩnh của Tần Mặc, nhưng lại cảm thấy Tần Mặc không thể nào lợi hại như trong truyền thuyết.

Dù thế nào, đã tách ra rồi thì không cần nghĩ nhiều nữa.

"Vậy được rồi, nhưng nếu phía trước có nguy hiểm gì, chúng ta cũng chỉ có thể tự mình đối phó thôi." Bàn Tử nhắc nhở mọi người, mọi người đều gật đầu.

Đã tách ra rồi, nói thêm những chuyện vớ vẩn kia cũng chẳng ích gì, bọn họ đâu thể quay lại được?

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, họ thấy một luồng sáng không xa, ánh mắt họ lập tức sáng bừng lên.

Tiểu Dương là người vui vẻ nhất, cậu ta nhìn Bàn Tử và mấy người kia.

"Mấy người thấy chưa?

Không đi theo Tần Mặc mới là quyết định đúng đắn nhất." Nói rồi, Tiểu Dương chạy về phía trước, nhưng không ngờ cánh tay cậu ta lại trực tiếp đứt lìa một đoạn.

Tiểu Dương khó tin trừng to mắt, cậu ta nhìn cánh tay của mình, sao lại thành ra thế này?

Tiểu Vạn và mấy người kia cũng đứng sững tại chỗ, hít vào một ngụm khí lạnh.

"Tại sao?" Tiểu Dương không ngừng lắc đầu, sau đó cậu ta ngồi sụp xuống đất, cả khuôn mặt lộ rõ vẻ thống khổ.

"Cái quái quỷ gì vậy." Bàn Tử nói rồi vội vàng nhìn ra phía sau mình, may mà Tần Mặc và đồng bọn đã đuổi kịp, Tần Mặc mang theo nụ cười nhàn nhạt trong mắt.

"Ngay từ đầu khi bước vào mê cung này, tôi đã cảm nhận được xung quanh có một trận pháp, hơn nữa sức mạnh của trận pháp này rất mạnh, chỉ cần không cẩn thận chạm vào trận pháp, thì có khả năng sẽ mất mạng ở đây.

Hiện tại cũng chỉ là đứt mất một cánh tay thôi, cái đó thì chẳng là gì cả, ít nhất vẫn giữ được mạng của cậu." "Ý gì?

Chẳng lẽ ngay từ đầu anh đã biết tôi chạy về phía trước sẽ khiến cánh tay tôi bị thương sao?" Tần Mặc không nói gì, điều này cũng có nghĩa là Tần Mặc thật sự đã ngầm thừa nhận chuyện này.

"Tại sao lại như vậy, chẳng lẽ thấy người khác mất một cánh tay anh rất vui sao?" Trong lòng Tiểu Dương có rất nhiều lửa giận, cậu ta dứt khoát trút hết lên Tần Mặc, Tần Mặc liếc nhìn cậu ta một cái.

"Tôi làm như vậy cũng chỉ là muốn dạy dỗ cậu một bài học thôi, nếu không thì cậu sẽ thành ra thế này sao?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nghe Tần Mặc nói vậy, cậu ta không nhịn được siết chặt nắm đấm.

"Nhưng dù vậy, anh cũng không nên như thế." Tần Mặc lười trả lời Tiểu Dương nữa.

Cậu ta muốn nói gì thì cứ nói, dù sao trước đó anh đã nhắc nhở Tiểu Dương rồi, nhưng Tiểu Dương lại không chịu nghe.

"Nếu lần tới cậu còn tiếp tục chống đối tôi, thì có lẽ cái cậu đánh mất sẽ không chỉ là cánh tay đâu." Tần Mặc cười nhìn Tiểu Dương.

"Anh..." Tiểu Dương tức đến không nói nên lời, chỉ có thể siết chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc không đi ra khỏi đó, mà lại tiếp tục đi theo con đường này để đi vòng về phía trước.

"Tần Mặc, anh vừa nói ở đây có một trận pháp, trận pháp này là sao vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi Tần Mặc, những người khác cũng đều nhìn chằm chằm Tần Mặc, họ cũng đều muốn biết, nhưng lại không tiện trực tiếp hỏi Tần Mặc, không ngờ Bàn Tử lại giúp họ nêu ra vấn đề này.

Tần Mặc quay đầu nhìn một cái, thấy trên mặt những người phía sau đều mang vẻ nghi hoặc, Tần Mặc liền giải thích cho họ.

"Một trận pháp như thế này cố ý được đặt ở đây, tạo thành mê cung này, điều đó có nghĩa là những gì chúng ta nhìn thấy chưa chắc đã là thật.

Ngay cả mê cung này cũng không đúng lắm." Nói rồi, Tần Mặc đặt ánh mắt lên một bức tường trong số đó, anh chỉ vào bức tường trước mặt.

"Ví dụ như cái này." Chưa đợi Lê Thố bên cạnh kịp phản ứng, Tần Mặc đột nhiên kéo cánh tay cậu ta, hất về phía trước.

Lê Thố suýt nữa ngã sấp mặt xuống đất, may mà phản ứng của cậu ta khá nhanh, kịp thời vịn vào cạnh tường.

"Anh đang làm gì vậy?" Lê Thố nhíu mày, nhìn Tần Mặc, Tần Mặc chỉ vào bức tường trước mặt.

“Mọi người thấy chưa, từ bên này nhìn đây là một bức tường, nhưng Lê Thố thật sự có thể nhìn thấy tất cả chúng ta, đây chính là điều kỳ diệu của nơi này.” “Thì ra là vậy.” Những người có mặt đều không nhịn được gật đầu, trong mắt họ lộ vẻ nửa hiểu nửa không.

“Thôi được rồi, dù các cậu có hiểu hay không, lời giải thích của tôi cũng chỉ có thể đến đây thôi, còn về việc tiếp theo các cậu nên đi thế nào, hoàn toàn phụ thuộc vào các cậu.” Tần Mặc phất tay, còn những điều quá mức thì anh cũng không muốn nói thêm với những người này nữa.

Chương 933

"Thấy chưa, Tần Mặc vẫn rất lợi hại." Bàn Tử nói rồi lại quay đầu nhìn Lương Tiểu Tuyết bên kia, trên mặt mang theo vẻ kiêu ngạo.

Lương Tiểu Tuyết thì không nói gì, chỉ liếc nhìn Tiểu Dương bên cạnh.

"Lần tới đừng tự tiện hành động nữa, hơn nữa thực lực của Tần Mặc quả thật rất mạnh, đừng gây thêm xung đột gì với anh ấy nữa, hiểu không?" Tiểu Dương hít sâu một hơi, nhưng cậu ta cũng không còn cách nào khác, đành tùy tiện đáp một tiếng.

Hiện tại mọi người đều phải dựa vào Tần Mặc, cậu ta còn có thể làm gì chứ?

Tần Mặc dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

"Thật ra cái lối ra mà các cậu thấy, có thể ở đó đặt rất nhiều lưỡi dao, những lưỡi dao này chỉ cần không cẩn thận là sẽ cứa vào cánh tay, hoặc là đùi của các cậu.

Nhưng nếu tiếp tục đi xa hơn một chút, thì sẽ cứa vào yết hầu của các cậu đấy." Tần Mặc còn liếc nhìn Tiểu Dương một cái.

Tiểu Dương không nhịn được rùng mình, không ngờ nơi này lại đáng sợ đến vậy, nhưng lại nghĩ đến việc vừa rồi Tần Mặc không nhắc nhở mình, nỗi oán hận trong lòng cậu ta đối với Tần Mặc càng trở nên sâu sắc hơn.

Nếu không phải Tần Mặc, cậu ta căn bản sẽ không thành ra thế này, cho nên mọi trách nhiệm đều đổ lên người Tần Mặc.

Nhưng bất kể Tiểu Dương nghĩ gì trong lòng, tóm lại kết cục hiện tại đã định sẵn rồi.

“Được rồi, chúng ta đã đến lối ra rồi.” Tần Mặc nói rồi chỉ vào một bức tường trước mặt, thấy cảnh này, Tiểu Dương đi về phía trước hai bước, cậu ta vốn muốn nêu ra nghi vấn, nhưng lại nghĩ thầm rằng mình không thể tùy tiện nói chuyện, nếu không lại bị Tần Mặc dạy dỗ.

Ngược lại, Lê Thố bên cạnh thì có chút không nhịn được.

“Làm sao anh biết nơi này là lối ra?

Có khi nào ở đây cũng có lưỡi dao gì đó không?

Lỡ chúng ta chết ở đây thì sao?” “Vậy thì tùy các cậu thôi.” Tần Mặc lườm một cái, anh đã nói cho họ biết rồi, không ngờ họ lại không chịu nghe, nhưng đã không muốn đi thì anh sẽ đi ở phía trước vậy.

Rất nhanh, Tần Mặc đã đến bên kia, thấy cảnh này, Lê Thố vội vàng đi theo.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng không hề do dự, khi đi về phía trước, Bàn Tử lại quay đầu nhìn Lương Tiểu Tuyết và mấy người phía sau.

“Mấy cậu đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau theo kịp?

Quyết định của Tần Mặc sẽ không sai đâu, yên tâm đi.” Lương Tiểu Tuyết đương nhiên là sẵn lòng tin tưởng, khi cô chuẩn bị đi về phía trước, Tiểu Dương lại kéo cánh tay cô.

“Chị Lương, chị thật sự sẵn lòng tin họ như vậy sao?

Lỡ họ thật sự có vấn đề thì sao?

Giết chết chúng ta mà chúng ta còn chưa kịp phản ứng nữa.” Lương Tiểu Tuyết hít sâu một hơi.

“Thôi được rồi, đừng nói nhiều lời vô nghĩa nữa, cậu không thấy

sao?

Tần Mặc đã đi ra khỏi đây rồi, anh ấy còn không sao cả, chúng ta làm sao có thể gặp chuyện được?" Những người khác cũng đáp lời.

Sau khi đi ra khỏi đây, họ nhìn thấy mặt trời bên ngoài, đều không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

"May quá, chúng ta cuối cùng cũng đã rời khỏi cái nơi tăm tối đó rồi." Họ đều không nhịn được cười, đặc biệt là Tiểu Dương, trong lòng cậu ta vẫn khá vui vẻ.

Mặc dù cậu ta trong mê cung đó quả thật đã mất một cánh tay, nhưng cậu ta không muốn ở lại cái nơi không có ánh mặt trời đó nữa.

"Lạ thật đấy, không phải chúng ta đang ở trong cổ thành sao?

Tại sao lại đột nhiên ra đến bên ngoài?" Lê Thố tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười, nhưng anh không nói nhiều, chỉ tiếp tục bước đi về phía trước.

Những người phía sau nhìn nhau, nhưng họ cũng không có gì để nói.

Nếu Tần Mặc đã đi về phía trước, vậy những người này ngoài việc đi theo Tần Mặc thì còn có thể làm gì nữa chứ?

Trên đường đi, mọi người lại hỏi một số vấn đề khác, nhưng Tần Mặc đều không trả lời.

Tần Mặc cho rằng nói với họ nhiều như vậy chẳng có ý nghĩa gì, thà dẫn họ nhanh chóng rời khỏi tòa cổ thành này còn hơn.

Giữa không trung đột nhiên truyền đến một số tiếng gió, trong mắt họ đều mang vẻ nghi hoặc.

"Tại sao lại có tiếng gió lớn như vậy?" Lê Thố không hiểu lắm nhìn xung quanh, theo lẽ thường mà nói, dù trong không khí có gió, họ

cũng không thể nào nghe thấy tiếng lớn đến thế.

"Có một khả năng, đây không phải là tiếng gió." Tần Mặc liếc nhìn Lê Thố một cái, chưa đợi Lê Thố kịp phản ứng, anh đã thấy một đàn vật đen kịt không xa.

"Đó là gì?" Giọng Hệ Thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết. 】 Tần Mặc bây giờ khá vui vẻ, nếu ở đây có nhiều sinh vật như vậy để mình đánh giết, thì đây chẳng phải rất tốt sao?

Như vậy, thực lực của mình có thể ngày càng mạnh, bất kể gặp phải điều gì trong cổ thành này, anh đều có thể đối phó được.

Bằng không thì sẽ hơi chật vật.

"Nếu tôi không nhìn lầm, đó hẳn là...

Thị Huyết Biên Bức phải không?" Tiểu Vạn nói rồi có chút lo lắng nhìn sang Tiểu Dương, quả nhiên mặt Tiểu Dương đã đen không thể đen hơn được nữa.

Chủ yếu là những Thị Huyết Biên Bức này đều khá thích huyết nhục con người, chỉ cần chúng ngửi thấy mùi huyết nhục con người là sẽ trực tiếp tấn công tới.

Mà cánh tay Tiểu Dương lại đang bị thương, cho nên những thứ đó sẽ tấn công cậu ta, tấn công càng dữ dội hơn.

"Mấy cậu ở đây giúp cậu ta." Lương Tiểu Tuyết nói rồi nhìn Tiểu Vạn và mấy người kia.

Mấy người này đều đáp lời.

"Yên tâm đi, dù thế nào, chúng ta cũng là đồng đội, chúng ta chắc chắn không thể bỏ mặc cậu ta được." Tần Mặc nghe xong, không nhịn được cười lạnh một tiếng, nói với mấy người đó.

“Cho dù các người muốn mắng mỏ tôi, cũng đừng nói những lời này trước mặt tôi, nếu không chọc tôi không vui rồi, tôi chưa chắc đã tiếp tục dẫn các người đi đâu.” Mấy người này đều há hốc mồm, nhưng lại không nói được gì, bởi vì trong lòng họ chính là muốn mắng Tần Mặc một trận, nhưng không ngờ Tần Mặc lại nghe ra, hơn nữa còn nói ra những lời này trước mặt họ.

Thế này thì quá là xấu hổ rồi.

Mấy người họ nhìn nhau, nhưng không nói thêm gì nữa, chỉ đặt ánh mắt lên những Thị Huyết Biên Bức không xa.

Những con Biên Bức này bay về phía Tần Mặc, rất nhanh chúng đã đến bên cạnh Tần Mặc, muốn trực tiếp cắn xé Tần Mặc.

Chương 934

Có mấy con lớn hơn thì bay về phía Tiểu Dương.

“Sao mục tiêu tấn công của chúng dường như cơ bản đều là Tần Mặc và Tiểu Dương vậy?” “Nếu tôi không đoán sai, e rằng là vì trên người Tiểu Dương có vết thương, nên chúng có thể ngửi thấy mùi máu tươi, còn về Tần Mặc...” “Có lẽ là do Huyết Mạch Chi Lực.” Đương nhiên, những điều này đều là Hắc Hạt Tử phỏng đoán, cậu ta không biết có đúng hay không.

“Đúng vậy.” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Mấy cậu vẫn nên học hỏi Hắc Hạt Tử nhiều hơn một chút, các cậu xem anh ta đã kiến thức rộng rãi rồi, mà mấy cậu vẫn cứ như là tân binh vậy.” Tần Mặc nói rồi thở dài một hơi, nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhưng cậu ta cũng không nói được gì, dù sao những gì Tần Mặc nói đều đúng, bọn họ vẫn luôn không có tiến bộ.

“Tần Mặc, anh đừng nói vậy chứ, Bàn Gia, thân thủ của tôi đã tăng lên rất nhiều rồi đấy, được không?” Tần Mặc lườm một cái, lời này nói ra, e rằng ngay cả chính y cũng không tin.

Quả nhiên Bàn Tử có chút chột dạ, lại đưa tay gãi mũi, lúc này một con Biên Bức lại đậu trên vai Bàn Tử, Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, con Biên Bức kia đã há to miệng, chuẩn bị cắn vào vai y.

May mà Hắc Hạt Tử ở khá gần Bàn Tử, cậu ta kịp thời rút vũ khí ra, chém con Thị Huyết Biên Bức đó thành hai mảnh, rồi nhìn Bàn Tử.

“Thôi được rồi, anh đừng khoác lác nữa, nếu không thì những con

Biên Bức này sẽ hút anh thành thây khô đấy." "Được rồi được rồi, tôi biết rồi." Mặc dù mục tiêu tấn công chính của những Thị Huyết Biên Bức này là Tần Mặc và Tiểu Dương, nhưng những người còn lại cũng phải cẩn thận một chút, nếu không sẽ trở thành bữa ăn của những con Biên Bức này.

Họ đều tấn công những con Biên Bức đó, số lượng Biên Bức vẫn còn khá nhiều, trong thời gian ngắn, những người này căn bản không thể nào giải quyết hết chúng được.

"Bây giờ phải làm sao?" Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn Lê Thố bên cạnh Tần Mặc, cậu ta cũng suýt bị con Biên Bức này cắn trúng.

"Anh Tần Mặc, em hơi không ổn, hay là chúng ta mau chóng rời khỏi khu vực này đi." Lê Thố nói rồi nghiến răng, trên mặt cậu ta lấm tấm mồ hôi.

Tần Mặc lườm một cái.

"Mới có bao lâu chứ, cậu đã không ổn rồi, thể chất của cậu tệ quá đi thôi?" Lê Thố thở dài một hơi.

"Trong lòng em đương nhiên là hiểu, nhưng bây giờ anh đừng có dạy dỗ em, em biết rồi là được rồi.

Sau khi về em nhất định sẽ chăm chỉ rèn luyện, mỗi ngày chạy hai vòng quanh sân vận động, như vậy tổng cộng được rồi chứ?" Tần Mặc nhướng mày, đã Lê Thố còn có tâm trạng nói đùa với mình, xem ra hẳn là không có gì đáng ngại.

"Cẩn thận!" Tần Mặc nhắc nhở Lê Thố, đồng thời lại vung thanh kiếm trong tay, đâm về phía con Thị Huyết Biên Bức không xa kia.

Tần Mặc có thể cảm nhận được vài con Biên Bức trong số đó đang không ngừng phát ra siêu âm, nếu không đoán sai, chúng hẳn là

đang triệu hoán đồng bọn.

“Chúng ta thật sự không thể ở đây được nữa.” Tần Mặc gật đầu, sau đó lại nhìn Lương Tiểu Tuyết và mấy người họ ở không xa.

“Còn về một số người, thì cứ tự cầu đa phúc đi.” Nói xong, Tần Mặc nhìn Hắc Hạt Tử.

“Anh dẫn họ đi trước khỏi đây, tôi giúp các anh cản lũ Biên Bức một lát.” “Không cần đâu, tôi sẽ ở lại đây với anh, cứ để Hạo Thiên Chân và Bàn Tử dẫn mấy người kia đi là được.” “Không thành vấn đề.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức chạy về phía trước, còn mấy người Lương Tiểu Tuyết thì đương nhiên là theo sau Hạo Thiên Chân.

“Mấy người đợi một chút, đợi tôi với.” Tiểu Dương nói rồi sắc mặt hơi khó coi, cậu ta muốn đuổi theo bên kia, nhưng hai con Thị Huyết Biên Bức trong số đó lại chắn trước mặt cậu ta.

“Mấy con thật đáng ghét, có thể tránh ra một chút không?” Tiểu Dương không ngừng vung con chủy thủ trong tay, nhưng tác dụng lại không lớn lắm.

Tiểu Vạn ở khá gần Tiểu Dương, cậu ta vội vàng đến bên cạnh Tiểu Dương.

“Để tôi giúp cậu.” Tiểu Dương thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Vạn ở đây thì cậu ta không cần quá lo lắng nữa.

“Cảm ơn cậu.” Nói rồi, Tiểu Dương vội vàng chạy về phía trước, Bàn Tử bên này thấy vậy thì bĩu môi, khẽ cằn nhằn với Hạo Thiên Chân.

“Miệng thì nói cảm ơn người khác, nhưng bản thân chạy nhanh hơn ai, cậu ta không thể đợi Tiểu Vạn một chút sao?” “Thôi được rồi, đó là chuyện của người ta, anh lo lắng làm gì chứ?” Hạo Thiên Chân nói rồi, không nhịn được lườm một cái, cũng không biết Bàn Tử ngày

nào cũng nghĩ gì.

Bàn Tử hắng giọng một tiếng, gật đầu, đúng vậy, Hạo Thiên Chân nói không sai chút nào, đó là chuyện trong đội của người ta, không có liên quan gì nhiều đến y.

Nhưng suy nghĩ hồi lâu, y vẫn cảm thấy mình nên nói vài câu.

"Tôi đi chọc gậy bánh xe một chút." Trong mắt Bàn Tử mang theo nụ cười nhàn nhạt, y lại nhìn về phía Tiểu Vạn, thấy một con Biên Bức trong số đó sắp cắn Tiểu Vạn, y vội vàng giúp Tiểu Vạn chống đỡ một chút.

"Chuyện gì vậy?

Vừa nãy cậu không phải vẫn đang chạy phía trước sao?

Tại sao đến cuối cùng...?" Tiểu Vạn nghe lời này, nhìn Tiểu Dương hai cái, nhưng cuối cùng cậu ta vẫn không nói ra.

Bàn Tử bĩu môi, cũng không biết Tiểu Vạn này đang nghĩ gì, người ta đã bỏ rơi cậu ta rồi mà cậu ta vẫn không nói gì.

Nhưng Tiểu Vạn đứa trẻ này quả thật không giống người bình thường cho lắm.

Bàn Tử không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhìn lại Tần Mặc ở không xa.

Tần Mặc bây giờ đã bị những con Biên Bức đó bao vây, chủ yếu là Tần Mặc đã ngưng tụ Không Gian Sức Mạnh ở đây, những con Biên Bức này không thể bay qua được, chỉ có thể tấn công Tần Mặc.

Hơn nữa trên người Tần Mặc lại có Huyết Mạch Chi Lực, máu của Tần Mặc khá thơm ngọt, cho nên chúng đều rất thích Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười lạnh, anh lại vung thanh kiếm trong tay.

"Xem ra các ngươi đối với máu của ta khá hứng thú, hay là thế này

đi, ta cho các ngươi uống một chút máu của ta." Tần Mặc đã rất lâu không dùng máu tươi để đối phó với sinh vật trong Mộ Huyệt rồi.

Nhưng anh lại cảm thấy vì Huyết Mạch Chi Lực của mình đã thức tỉnh lâu như vậy rồi, chi bằng thử nghiệm một chút.

Tần Mặc cầm thanh bảo kiếm trong tay, trực tiếp rạch nát bàn tay mình.

Máu lập tức bay về phía giữa không trung, những Thị Huyết Biên Bức kia thấy vậy thì vội vàng bay về phía máu của Tần Mặc, muốn nuốt máu của Tần Mặc vào bụng chúng, nhưng số lượng Biên Bức ở đây vẫn khá nhiều, cho nên căn bản không thể nào mỗi con Biên Bức có một giọt được.

Đợi khi máu trong không khí hết đi, chúng không quay đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc, muốn lao vào Tần Mặc, nhưng không ngờ chúng lại nghe thấy từng trận tiếng nổ lớn.

Những con Biên Bức này đều có chút nghi hoặc nhìn xung quanh, phát hiện mấy con Thị Huyết Biên Bức vừa uống máu của Tần Mặc đều đã bạo thể mà chết.

"Chuyện này là sao vậy?" Lê Thố tò mò nhìn Hắc Hạt Tử, cậu ta cảm thấy Hắc Hạt Tử đối với những chuyện này hẳn là khá hiểu biết.

Thông thường Hạo Thiên Chân và Bàn Tử theo bên cạnh Tần Mặc lâu nhất, nhưng hai người họ lại chẳng có chút kiến thức nào.

"E rằng có liên quan đến Huyết Mạch Chi Lực của Tần Mặc.

Máu bình thường không thể chịu đựng được loại huyết mạch này." Hắc Hạt Tử nói rồi đặt ánh mắt lên cánh tay mình, ngay cả cậu ta cũng chỉ có một chút Huyết Mạch Chi Lực mà thôi.

So với Tần Mặc, năng lực của cậu ta kém xa.

“Thì ra là vậy.” Mấy người này đều không nhịn được gật đầu, mặc dù họ không hiểu tình hình thực tế, nhưng Hắc Hạt Tử đã nói với họ rồi, họ cũng không cần nghĩ nhiều nữa.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một cơn Cuồng Phong khổng lồ xuất hiện giữa không trung.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Cơn cuồng phong này trực tiếp bao trùm xung quanh những con Biên Bức đó, vốn dĩ những con Biên Bức này muốn vỗ cánh bay đi khỏi đây, nhưng luồng xoáy phong của Tần Mặc thực sự quá mạnh, cuốn tất cả chúng vào trong.

Chương 935

Năng lực của những con Biên Bức này căn bản không thể chống lại cơn lốc xoáy này, huyết nhục của chúng trực tiếp bị cuốn thành bột mịn.

“Mạnh quá.” Lê Thố bên kia không nhịn được nuốt nước bọt.

Nếu cậu ta có bản lĩnh như Tần Mặc thì tốt rồi, như vậy cậu ta sẽ không cần đi học nữa.

Hắc Hạt Tử đưa tay vỗ vai Lê Thố.

“Nếu có cơ hội, cậu có thể ở bên cạnh Tần Mặc mà học hỏi cho tốt.” “Thật sự được sao?

Trước đây em đã từng đề cập chuyện này với Tần Mặc rồi, nhưng anh ấy làm sao cũng không đồng ý.” Lê Thố thở dài một hơi.

Cậu ta cũng rất muốn trở thành đệ tử của Tần Mặc, chỉ cần nghĩ đến thôi, cậu ta đã cảm thấy rất thú vị rồi.

Hắc Hạt Tử nhướng mày.

“Tần Mặc người này chính là như vậy, tuy miệng nói không quan tâm đến sống chết của người khác chút nào, nhưng anh ấy rất lương thiện.

Cậu xem, suốt chặng đường này Tần Mặc đều không muốn quản cậu, hơn nữa anh ấy cũng không muốn nhận cậu làm đồ đệ, nhưng anh ấy chẳng phải vẫn luôn chăm sóc cậu sao?” “Trong lòng em cũng hiểu, nhưng... anh ấy chắc chắn không muốn dẫn em đi vào sinh ra tử đâu.” “Thôi được rồi, bây giờ cậu đừng nghĩ nhiều nữa, suy nghĩ vẩn vơ cũng chẳng có ích gì.” Hắc Hạt Tử vỗ vai Lê Thố, Lê Thố đáp lời, ai mà chẳng nói vậy chứ?

“Tôi nói này, nếu cậu thật sự muốn học, chi bằng bái tôi làm sư phụ đi.” Tiểu Vạn bên kia nói rồi, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt, thật ra cậu ta cảm thấy mình và Lê Thố khá hợp, chỉ là không biết Lê Thố có muốn nghe cậu ta không.

Mặc dù Lê Thố không biết gia tộc của Tiểu Vạn là gì, nhưng hai ngày nay cậu ta cũng nghe Tần Mặc và Bàn Tử nói loáng thoáng một vài điều, vì vậy cậu ta vội vàng lắc đầu.

“Thôi đi, em không muốn làm đồ đệ của cậu đâu, hơn nữa, hai chúng ta tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, em bái cậu làm sư phụ thì tính là gì chứ?” Trong lòng Tiểu Vạn không nhịn được có chút thất vọng, vốn dĩ cậu ta còn nghĩ mình có thể tìm được một người bạn chơi, nhưng bây giờ xem ra lại không ổn lắm.

“Vậy được rồi, sau này nếu cậu nghĩ thông rồi, có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào, nếu cậu đồng ý, tôi sẽ dẫn cậu làm rất nhiều chuyện lớn.” “Để sau đi.” Lê Thố mơ hồ ứng phó, còn Tần Mặc bên này thì rất nhanh đã giải quyết gần hết lũ Biên Bức xung quanh, nhưng từ xa lại truyền đến từng đợt âm thanh khác.

“Chết tiệt, bên kia lại đến rất nhiều Biên Bức.” Hắc Hạt Tử nheo mắt, cậu ta lại nhìn sang Tần Mặc, Tần Mặc và Hắc Hạt Tử nhìn nhau, anh hiểu ý đối phương.

“Vậy được rồi, nếu anh cũng cảm thấy tôi không nên ham chiến ở đây, thì không cần tiếp tục ở lại đây nữa.” Sau khi Tần Mặc dứt lời, anh trực tiếp di chuyển về phía mấy người họ, đến nơi, giọng Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Thấy mình lại nhận được phần thưởng Hệ Thống, Tần Mặc không nhịn được cười, nhưng anh cũng biết thời gian khá quý báu, anh nhìn mấy người trước mặt.

“Được rồi, chúng ta mau đi thôi.” Nói rồi, Tần Mặc dẫn mấy người họ chạy về phía trước, còn những người kia cũng vội vàng đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Sau khi chạy điên cuồng một đoạn thời gian, họ phát hiện mình lại đến một khoảng đất trống.

Nhưng lúc này, sắc trời lại từ từ tối đen, trong mắt Tần Mặc và đồng bọn đều mang vẻ nghi hoặc, đợi khi ngẩng đầu lên, sắc mặt họ mới đột nhiên thay đổi.

“Chuyện gì vậy, không phải chúng ta đã bỏ lại những thứ đó phía sau rồi sao?

Tại sao chúng lại đuổi tới?” Tiểu Dương nói rồi nuốt nước bọt, trên mặt cậu ta cũng lộ vẻ kinh hãi.

Những Thị Huyết Biên Bức này thật sự quá đáng sợ, cậu ta một chút cũng không muốn ở lại đây đối phó với chúng, cũng không biết Tần Mặc có thể nhanh chóng giải quyết chúng hay không.

Đồng thời, giọng Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết. 】 Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, xem ra tình hình hiện tại vẫn khá bất lợi cho họ.

Tần Mặc nhìn chằm chằm mọi người.

“Thế này đi, bây giờ mọi người chúng ta vây thành một vòng tròn, cố gắng bảo vệ không gian xung quanh mình.” “Nếu cứ như vậy, chúng ta sớm muộn gì cũng kiệt sức, chẳng lẽ chúng ta thật sự phải tiếp tục ở lại đây sao?” Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Tần Mặc, đợi đến khi sức lực của họ cạn kiệt, những Thị Huyết Biên Bức kia chẳng phải muốn làm gì thì làm sao?

“Vậy các anh thấy bây giờ chúng ta còn có thể làm gì được nữa?” Tần Mặc lắc đầu.

Nghe Tần Mặc nói vậy, mọi người đều đồng ý, đúng vậy, họ dường như cũng không làm được gì khác.

“Vậy chúng ta cứ nghe theo Tần Mặc vậy.” Lương Tiểu Tuyết nhìn nhóm người trước mặt.

“Vì không có cách nào khác, chỉ có thể thuận theo ý Tần Mặc, có lẽ như vậy chúng ta còn có cơ hội sống sót.” Đối mặt với đàn dơi nhiều như vậy, trong lòng Lương Tiểu Tuyết cũng không có tự tin.

Chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của Tần Mặc.Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ rút bảo kiếm từ người mình ra.

“Tôi sẽ đối phó với đàn dơi này trước mặt mọi người, sau khi đuổi chúng đi rồi, chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi đây.” “Nhưng ở đây nhiều dơi như vậy, chúng ta thật sự đuổi được chúng sao?” Trong lòng Tiểu Vạn hơi rụt rè.

Không phải anh ta quá nhát gan, mà là số lượng dơi ở đây thực sự quá nhiều, anh ta cảm thấy dù có hao hết sức lực e rằng cũng không được.

“Có Tần Mặc ở đây chỉ huy, anh sợ cái gì?” Hắc Hạt Tử liếc mắt trắng dã, anh ta ghét nhất những người lề mề như vậy, không biết họ nghĩ gì.

Dù họ thật sự không đối phó được với đàn dơi này, thì cũng không thể bỏ cuộc như thế được.

“Được rồi, tôi hiểu rồi.” Tiểu Vạn gật đầu, anh ta lại nhìn Tần Mặc, trịnh trọng nói: “Vậy tính mạng của tất cả chúng tôi xin giao vào tay anh, còn việc có sống sót rời khỏi đây được không thì hoàn toàn tùy thuộc vào sự sắp xếp của anh.”Tần Mặc không đáp lại nhiều, chỉ nhìn chằm chằm vào đàn dơi đang không ngừng bay lượn giữa không trung.

“Chúng đang tích lũy sức mạnh, tuyệt đối không thể để chúng tiếp tục như vậy được nữa.”Dứt lời, Tần Mặc ngưng tụ ra một đạo phong nhận khổng lồ.

“Cuồng Phong Nhận!” Đạo sức mạnh này được Tần Mặc đánh ra, trực tiếp hóa thành một lưỡi dao khổng lồ, phóng thẳng về phía đàn dơi trước mặt.

Đàn dơi bị Tần Mặc chém làm đôi, một nửa trong số đó trực tiếp bay xuống, tấn công Tần Mặc và mấy người kia.Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, rồi dùng binh khí trong tay đánh về phía mấy con dơi đó.

Chỉ cần bị binh khí của Tần Mặc chạm vào, chúng cơ bản sẽ chết ngay tại chỗ.

Còn những người khác lúc này cũng đã tạo thành một vòng vây, họ đang không ngừng đối phó với đàn dơi xung quanh.

“Không được, tốc độ của chúng nhanh quá, chúng ta dường như hơi không chống đỡ nổi.” Tiểu Vạn vừa nói vừa nghiến chặt răng, anh ta lại liếc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nheo mắt lại.

“Dù không chống đỡ nổi, cũng phải tiếp tục chống đỡ.”Nói rồi, Tần Mặc đột ngột giẫm mạnh xuống đất, thân hình anh bay lên không trung, anh không nhịn được gầm lên một tiếng.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!”Những tinh thể băng khổng lồ xuất hiện xung quanh.

Thấy Tần Mặc có thể ngưng tụ ra nhiều tinh thể băng như vậy, Lương Tiểu Tuyết siết chặt nắm đấm.

Sức mạnh của Tần Mặc đã khủng khiếp đến mức này rồi sao?

Chỉ riêng việc có thể tạo ra những tinh thể băng này đã đủ thấy Tần Mặc rốt cuộc mạnh đến mức nào.Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi anh lại nói với mấy người trước mặt.

“Các anh tự mình cẩn thận một chút, tuy nói những con quạ xung quanh đã bị tinh thể băng của tôi ngăn cách, nhưng số lượng ở giữa vẫn khá nhiều, cũng rất khó đối phó.” “Yên tâm đi.” Hạo Thiên Chân gật đầu.Lê Thố do dự một lúc, rồi mở lời nói với Tần Mặc.

“Chúng giao tiếp bằng sóng siêu âm trên cơ thể, tôi nghĩ anh có thể tìm cách ngăn chặn sóng siêu âm này.” “Nếu vậy, chẳng phải chúng sẽ không thể gọi đồng bọn được sao?” Tần Mặc giơ ngón cái lên với Lê Thố.

“Không ngờ anh còn có thể nghĩ ra cách này, tôi cũng nghĩ vậy.”Tần Mặc vừa rồi quả thật muốn dùng sức mạnh của mình ngưng tụ ra một kết giới, nhưng Tần Mặc lại cho rằng, như vậy thì mọi người vẫn không thể rời khỏi khu vực này.

Chương 936

Nhưng để giải quyết tình thế cấp bách, cũng chỉ có thể làm như vậy.Một đạo năng lượng đen bay ra từ người Tần Mặc, tản ra xung quanh.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!”Không gian xung quanh lập tức bị Tần Mặc phong tỏa.Thấy cảnh này, Lê Thố thở phào nhẹ nhõm, trong mắt anh ta mang theo ý cười nhạt, rồi lại nhìn Tần Mặc.

“Chắc không có vấn đề gì nữa, chúng ta hãy giải quyết đàn dơi ở khu vực này trước.”Tần Mặc gật đầu, sau đó anh đặt ánh mắt lên mấy con dơi trong số đó, trực tiếp chém về phía chúng.

Những con dơi này đương nhiên không phải đối thủ của Tần Mặc, sau khi bị Tần Mặc đánh trúng, chúng sẽ trực tiếp hóa thành một luồng sức mạnh, tiêu tán giữa không trung.

“Kỳ lạ thật, sao tôi thấy đàn dơi ở đây không giống những con chúng ta gặp trước đây nhỉ?” Lê Thố vừa nói vừa nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nheo mắt lại, quả thật có chút không đúng.

“Chẳng lẽ là...” Tần Mặc dừng lại một chút, rồi lại đặt ánh mắt lên không trung, trong mắt anh mang theo ý cười nhạt nói với mọi người.

“Tôi hiểu rồi.”May mà có Lê Thố nhắc nhở mình, nếu không e rằng mình cũng không thể phát hiện ra.

“Xem ra mang theo các anh vẫn có tác dụng lớn.” Tần Mặc không nhịn được gật đầu, Lương Tiểu Tuyết và những người khác nghe vậy đều ngẩn ra, Tần Mặc có ý gì?

Dường như đang mắng họ, mà mắng còn khá khó nghe.

Họ hít một hơi thật sâu, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, họ lười chấp nhặt với Tần Mặc nhiều như vậy.

Việc quan trọng nhất hiện tại là phải diệt hết đàn dơi này trước.Nhưng chưa đợi họ tiếp tục ra tay, Tần Mặc đột ngột giẫm mạnh xuống đất, thân hình anh bay vút lên trên.

Rất nhanh, Tần Mặc đã bay lên đến đỉnh, ở đó anh vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm này trực tiếp chém về phía đỉnh, không gian trước mặt trực tiếp tiêu tán.

Mặt trời kia cũng dần biến mất.Khi thấy họ, mọi người vẫn đang ở trong địa cung này, họ đều không khỏi ngẩn ra.

Mấy người kia đột ngột hoàn hồn, họ phát hiện trước mặt đang có mấy tấm gương đặc biệt lớn.

"Thì ra là loại gương này, khiến chúng ta rơi vào huyễn cảnh." Lương Tiểu Tuyết hiểu ra, cô nhìn mọi người, nói cho mọi người biết, mọi người cũng đều gật đầu.

"Đúng vậy, nhưng tấm gương này quả thật rất dễ mê hoặc lòng người."Họ đều nheo mắt lại, rồi lại đi về phía tấm gương này, tấm gương này là tình huống gì?

Tại sao lại có sức mạnh như vậy?Tần Mặc cũng đang nhìn chằm chằm vào những tấm gương trước mặt, nhưng hiện tại Tần Mặc cũng không phân biệt được rõ ràng.

"Được rồi, những tấm gương này chắc chắn không có vấn đề gì, có lẽ là bên trong có thứ khác."Mọi người đều ngẩn ra.

Tần Mặc lại cười lạnh một tiếng.

"Không trách lúc đầu chúng ta gặp những con dơi kia không có

vấn đề gì, thì ra là vì... những con đó là dơi thật sự bay ra." Tần Mặc chỉ vào xác dơi trên mặt đất, nhưng đợt dơi đầu tiên đã bị họ giải quyết, Tần Mặc mới có thể nhận được phần thưởng Hệ Thống.

Còn những con dơi phía sau, thì toàn bộ đều ở trong huyễn cảnh, vì vậy Tần Mặc và họ cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

"Thì ra là vậy." Bàn Tử và mấy người kia giờ cũng đã hiểu ra, họ lại nhìn Tần Mặc.

"Vậy bây giờ phải làm sao?"Tần Mặc nhìn chằm chằm vào những tấm gương trước mặt.

"Gương ở đây thực sự quá nhiều, nếu không cẩn thận rất có thể sẽ lại tiến vào huyễn cảnh." "Tại sao lại như vậy?

Những tấm gương này không phải là gương bình thường sao?" Quan Chú chỉ vào những phù chú vẽ bằng máu trên đỉnh gương.

"Những phù chú này có vấn đề." "Thì ra là vậy." Mọi người đều gật đầu.

"Vậy tại sao đợt dơi hút máu đầu tiên chúng ta gặp là thật, nhưng chúng ta lại thấy mặt trời?" Tiểu Dương không đồng tình với cách nói của Tần Mặc, anh ta dứt khoát hỏi thẳng.Tần Mặc nhìn chằm chằm vào Tiểu Dương.

"Anh nghĩ người thiết lập trận pháp ở đây cũng ngốc như anh sao?" Tiểu Dương không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy, anh ta trợn tròn mắt.

Tần Mặc thì tiếp tục giảng giải.

"Chúng ta ngay từ đầu đã tiến vào huyễn cảnh, là vì họ cố ý tạo ra một số dơi hút máu ở đây, vì vậy trong huyễn cảnh mới có đợt dơi hút máu thứ hai." "Vì đợt đầu tiên xuất hiện, chúng ta sẽ cảm thấy đợt thứ hai rất bình thường, không hề nghi ngờ gì.

Chúng ta quan sát kỹ hơn mới có thể nhìn ra.”Mọi người đều gật đầu, hiểu ý Tần Mặc.

“Vậy được rồi, chúng ta biết rồi, bây giờ chúng ta làm thế nào để thoát khỏi đây?”Tần Mặc nhìn chằm chằm vào những phù chú trước mặt.

“Những phù chú này viết bằng các chữ không giống nhau, chúng ta phải từ những chữ này phân biệt ra lộ trình cụ thể mà chúng ta cần đi.”Tần Mặc chỉ vào những phù chú trên gương, sau đó Tần Mặc đi về phía trước.

“Các anh nhớ, nhất định phải đi theo bước chân của tôi, nếu giữa chừng xảy ra vấn đề gì, thì không thể trách tôi được đâu.” Tần Mặc vừa nói vừa nhìn họ, mọi người đều vội vàng gật đầu, Tần Mặc đã nhắc trước cho họ rồi, thì họ chắc chắn là hiểu.Tần Mặc không nói nhảm nữa, chỉ đặt ánh mắt về phía trước.

Sau đó, Tần Mặc nhận diện những chữ đó và từ từ đi về phía trước.

May mà có phần thưởng Hệ Thống, nếu không thì Tần Mặc không thông qua những thuộc tính này, e rằng cũng không thể phân biệt được.Rất nhanh, Tần Mặc đã tìm thấy con đường ra khỏi đây, nhưng bước chân của Tần Mặc không giống nhau, mọi người cũng đều đi rất cẩn thận.

Tiểu Dương không nhịn được lẩm bẩm trong lòng.

“Có cần thiết phải như vậy không?

Dường như cũng không khoa trương đến thế.”Tần Mặc nghe vậy, không nhịn được bật cười, gật đầu.

“Vậy anh tự mình đi tùy tiện đi, nếu anh không muốn đi theo tôi, sau này có vấn đề gì xảy ra, chắc chắn là anh tự mình gánh chịu.” Tần

Mặc vừa nói vừa tiếp tục đi về phía trước.

Nghe những lời này của Tần Mặc, anh ta hít một hơi thật sâu, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.Đi theo Tần Mặc, ít nhất có Tần Mặc làm vật thí nghiệm cho anh ta.

Nếu không như vậy, vẫn rất dễ xảy ra vấn đề.

“Tuy nói chúng ta và Tần Mặc quả thật có rất nhiều mâu thuẫn, nhưng không thể không nói người này có chút năng lực, vì vậy chúng ta tạm thời cứ đi theo anh ta vậy.” Tiểu Vạn biết trong lòng Tiểu Dương chắc chắn không thoải mái, dù sao cánh tay của anh ta là vì không có Tần Mặc nhắc nhở mới bị như vậy.

Nhưng nghĩ kỹ lại, dường như chuyện này cũng không thể trách Tần Mặc được, dù sao lúc đầu họ vẫn luôn đi theo Tần Mặc, sau này họ lại không muốn nghe Tần Mặc, cứ khăng khăng muốn tách ra.

Kết quả cuối cùng lại thành ra như vậy.Họ lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

“Sao ngay cả anh cũng nói giúp Tần Mặc vậy, lẽ nào trong lòng anh không hiểu sao?

Chúng ta và Tần Mặc là kẻ thù.” “Đương nhiên tôi biết, nhưng bây giờ không phải là chuyện không còn cách nào khác sao?” Tiểu Vạn có chút bất lực, cũng không biết Tiểu Dương có thể hiểu anh ta không.

Tiểu Dương hít một hơi thật sâu.

“Được rồi, tôi biết rồi, dù thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ không quên nhiệm vụ của gia tộc chúng ta, vì vậy cứ tiếp tục đi về phía trước đã, dù tôi và Tần Mặc có ân oán gì, chúng ta cũng có thể chờ đến sau này rồi giải quyết.” “Trong lòng anh biết là tốt rồi.” Trong mắt Tiểu Vạn mang theo ý cười nhạt, sau đó mọi người tiếp tục đi về phía trước.Chỉ đi một lát, họ đã ra khỏi mê cung gương này.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn họ.

“Không ngờ, chỉ là một mê cung và một mê cung gương mà chúng ta đã ở đây lâu như vậy.” Họ gật đầu, bây giờ đã gần một ngày trôi qua rồi.

Chương 937

“Lâu như vậy rồi, chúng ta ở trong này càng lâu, đối với chúng ta chắc chắn càng không tốt, chúng ta vẫn phải nhanh chóng tìm cách rời khỏi đây.” Lương Tiểu Tuyết nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười cười.

“Là các anh ở đây không tốt, liên quan gì đến chúng tôi chứ?

Dù sao tài nguyên trên người chúng tôi cũng đủ, dù chúng tôi có ở đây mấy chục năm cũng không thành vấn đề.” Tần Mặc nhún vai.Có Hệ Thống tồn tại, anh quả thật có thể sống cả đời ở đây.

Bất kể điều này có thực tế hay không, ít nhất những gì Tần Mặc nói đều không sai.Lương Tiểu Tuyết há miệng, nhưng cũng không nói gì, chỉ có thể tùy ý gật đầu.

“Vậy được rồi.

Nhưng những người chúng tôi chắc chắn không thể tiếp tục ở lại, vì vậy vẫn mong Tần Mặc tiên sinh có thể dẫn dắt mọi người chúng tôi nhanh chóng rời khỏi đây, đa tạ anh.” “Tại sao phải nói chuyện với anh ta như vậy?” Tiểu Dương cau mày, anh ta cho rằng càng như thế này, Tần Mặc sẽ càng kiêu ngạo.

Điều này đối với họ mà nói không có lợi chút nào.

“Vậy anh còn có thể làm gì?” Lương Tiểu Tuyết hỏi ngược lại.Tần Mặc biết trong lòng Tiểu Dương quả thật không phục mình, nhưng không sao cả.

Dù họ có nhìn mình khó chịu đến đâu, cũng vẫn phải đi theo mình.

Hắc Hạt Tử suy nghĩ một lát, vẫn đi đến bên cạnh Tần Mặc, bàn bạc với Tần Mặc về lộ trình tiếp theo.

“Các anh tốt nhất nên nói rõ ràng một chút, nếu không lại dẫn

chúng tôi đến một nơi nguy hiểm nào đó nữa.” Giọng nói của Tiểu Dương không lớn không nhỏ, vừa đủ để Tần Mặc và mấy người kia nghe thấy.

“Hay là anh làm người dẫn đường đi.” Tần Mặc vừa nói vừa nhìn Tiểu Dương.

“Đừng có lúc nào cũng dùng lời lẽ như vậy để uy hiếp tôi, tôi làm người dẫn đường cũng phải tốt hơn anh nhiều.” “Được rồi, anh chấp nhặt với anh ta nhiều làm gì?” Hạo Thiên Chân nhắc nhở Tần Mặc một chút, anh không muốn Tần Mặc gây ra mâu thuẫn với người khác, dù sao việc quan trọng nhất hiện tại là tiếp tục đi về phía trước.Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chúng ta đã chuẩn bị xong lộ tuyến, tiếp theo chúng ta sẽ xuất phát.” Sau khi đứng dậy, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào Lương Tiểu Tuyết và mấy người kia.

“Đương nhiên, nếu các anh cảm thấy đi theo chúng tôi khá nguy hiểm, vậy thì không cần thiết nữa.” Lương Tiểu Tuyết thở dài một tiếng.

“Không sao đâu, chúng tôi chắc chắn vẫn sẽ đi cùng các anh, dù sao chúng ta đều là đồng đội, đúng không?”Tần Mặc không nói những lời vô nghĩa đó, chỉ lại đặt ánh mắt vào cánh cửa không xa.

“Chúng ta đi thôi.”Nói rồi, Tần Mặc dẫn họ, mọi người đi ra khỏi đây, nhưng may mà ở đây không có nguy hiểm gì.Dọc theo lối đi này tiếp tục đi về phía trước, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng động gì đó, trong mắt anh mang theo một tia nghi hoặc.

Lúc này, giọng nói của Hệ Thống cũng đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc.【Đinh!

Phát hiện mộ huyệt sinh vật, xin lập tức tiêu diệt.】Tần Mặc lập

tức nhận ra âm thanh này tuyệt đối không đơn giản, anh nhắc nhở mấy người bên cạnh.

“Các anh cẩn thận một chút, lát nữa có thể sẽ có rất nhiều nguy hiểm.” Họ đều trở nên căng thẳng, lập tức gật đầu, Tần Mặc đã nói như vậy, họ chắc chắn phải nghe Tần Mặc.

“Ở đây sẽ có nguy hiểm gì vậy?” Lê Thố cau mày nhìn Tần Mặc.

“Hiện tại vẫn chưa rõ, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở các anh, nếu lát nữa gặp phải chuyện gì, mọi người chỉ có thể tự cầu phúc.” Họ đều đồng thanh đáp.Dù thế nào đi nữa, họ chắc chắn sẽ không giao mạng sống của mình cho Tần Mặc.

Tần Mặc thì cẩn thận nhìn chằm chằm về phía trước.

Chỉ một lát sau, từ những khe hở xung quanh đột nhiên vang lên những tiếng xì xào.

Tần Mặc lập tức hiểu ra.

“E rằng lại là những con rắn đó, bây giờ chúng ta căn bản không thể đối phó với chúng, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.”Mọi người đều không nhịn được nuốt nước bọt.

“Nếu đúng là những con rắn đó, thì lần này chúng ta thật sự tiến thoái lưỡng nan.” Nắm đấm của Hạo Thiên Chân siết chặt, sắc mặt Hắc Hạt Tử bên cạnh cũng không tốt lắm.

“Đừng nói là các anh, bây giờ những con rắn đó đối với tôi cũng vô cùng khó nhằn, hơn nữa Tần Mặc cũng có chút khó đối phó phải không?” Hắc Hạt Tử liếc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Bất kể là thứ gì, chỉ cần dám đến đối phó với chúng ta, chúng ta chắc chắn không thể nhường nhịn chúng, hiểu chưa?” Tần Mặc nhắc nhở mọi người, mọi người đều gật đầu, lời Tần Mặc nói họ đương

nhiên ghi nhớ.

“Không vấn đề.”Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ đi về phía trước.

Rất nhanh, có mấy con rắn nhỏ từ không xa bò ra, toàn thân những con rắn nhỏ này đều màu đen, trên đó còn có một số vòng tròn màu đỏ.

“Tại sao ở đây lại có nhiều rắn như vậy?

Chẳng lẽ người trong Cửu Môn các anh thật sự đang nghiên cứu những con rắn này sao?” Bàn Tử có chút tò mò nhìn Hạo Thiên Chân, về những chuyện này anh ta không đặc biệt hiểu rõ, vì vậy cũng chỉ có thể hỏi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân xua tay.

“Anh đừng hỏi tôi nữa, mấy chuyện này tôi chắc chắn cũng không rõ.” Hạo Thiên Chân thở dài, chuyện này anh ta quả thật không lừa Bàn Tử, dù sao Bàn Tử và anh ta quan hệ cũng khá tốt, anh ta không có lý do gì để lừa.Tần Mặc nheo mắt lại.

“Bất kể là chuyện gì, chúng ta đừng nghĩ những chuyện vô nghĩa đó, rời khỏi đây trước mới là quan trọng nhất, hiểu chưa?” Họ đều hiểu ý Tần Mặc, vì vậy mọi người đều bám sát theo sau Tần Mặc, nhưng chỉ một lát sau, trước mặt lại xuất hiện hơn chục con rắn nhỏ, chúng chặn đường Tần Mặc.

Những con rắn nhỏ màu đen này cắn về phía Tần Mặc, thấy chúng sắp lao vào người Tần Mặc, Tần Mặc rút vũ khí của mình ra, trực tiếp chém chúng thành hai đoạn.

Tuy nhiên, sau khi những con rắn nhỏ này rơi xuống đất, chúng nhanh chóng biến thành hai con rắn nhỏ.Hạo Thiên Chân bên cạnh thấy cảnh này, lập tức có chút căng thẳng.

Anh ta nhìn sang phía Lương Tiểu Tuyết và nhóm người đó.

“Các anh tự mình phải cẩn thận đấy, những con rắn này không dễ đối phó chút nào, vì vậy tôi khuyên các anh một câu, hãy tự lo cho mình thật tốt, đừng để bị những thứ này cắn trúng, nếu không thì sẽ chết không có chỗ chôn.” Những người này đều cau mày, nhưng họ lại không nói nhiều, chỉ đặt ánh mắt lên mặt đất.

Những con rắn trên mặt đất vẫn còn cách họ khá xa, trong lòng họ cũng rất hiểu, không bao lâu nữa, chúng sẽ bò đến bên cạnh mấy người họ.

“Chị Lương, bây giờ phải làm sao?” Tiểu Vạn có chút lo lắng đặt ánh mắt lên người Lương Tiểu Tuyết.Lương Tiểu Tuyết lúc này cũng có chút tiến thoái lưỡng nan, dù thế nào đi nữa, họ đều phải đi về phía trước, nhưng nguy hiểm ở đây thực sự quá nhiều.

Do dự hồi lâu, cô lại đặt ánh mắt lên một đồng đội trong số đó.

“Hay là anh hy sinh bản thân một chút đi, nếu không thì tất cả chúng ta đều không thể qua được.” Người kia nghe vậy, trợn tròn mắt, anh ta sao có thể không hiểu ý Lương Tiểu Tuyết?

Anh ta vội vàng xua tay.

“Chị Lương, chị tuyệt đối không thể đối xử với tôi như vậy, dù sao chúng ta cũng là một đội, nếu chị thật sự như vậy, thì những người khác sẽ nghĩ sao?

Hơn nữa Tần Mặc cũng ở đây nữa.” “Không sao đâu, giọng tôi nhỏ như vậy, Tần Mặc sao có thể nghe thấy?” Trên mặt Lương Tiểu Tuyết mang theo một tia cười lạnh, còn có chút khát máu.

“Nếu anh không vì gia tộc mà làm những chuyện này, anh nghĩ người trong gia tộc sẽ bỏ qua cho anh sao?” “Nhưng nếu tôi cứ chết ở đây như vậy, thì vợ con tôi phải làm sao?” Người kia nghiến chặt răng, dù thế nào đi nữa, anh ta cũng không thể dễ dàng hy sinh tính

mạng của mình như vậy.

Trước khi đi làm nhiệm vụ, anh ta từng nói với vợ mình rằng sẽ trở về.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa.” Lương Tiểu Tuyết nheo mắt, nếu bị Tần Mặc và mấy người kia phát hiện ra, thì sẽ rất phiền phức.

“Tôi bảo anh làm gì thì anh cứ làm đó chẳng phải tốt sao?

Anh là người của gia tộc, nhất định phải cống hiến cho gia tộc, vì vậy anh đừng lề mề nữa.” Tiểu Vạn bên cạnh kéo cánh tay Lương Tiểu Tuyết.

“Chị Lương, rốt cuộc chị muốn làm gì?”Lương Tiểu Tuyết hất tay Tiểu Vạn ra.

Chương 938

“Tôi làm việc đến lượt anh chen mồm vào sao?

Nếu cha anh biết anh lề mề như vậy, ông ấy nhất định sẽ rất thất vọng, ông ấy bảo anh đi cùng tôi đến đây, là hy vọng anh có thể cùng tôi tiến bộ, chứ không phải làm cái loại chuyện rụt rè này, nếu không cha anh sẽ không tha thứ cho hai chúng ta.”“Nhưng nếu thật sự là hy sinh tính mạng đồng đội, tôi thà không làm.” Tiểu Vạn hít một hơi thật sâu, Tiểu Dương bên cạnh nghe xong thì sắc mặt có chút không tốt.

“Chẳng lẽ không nghĩ rằng anh ta một mình chết đi, tất cả chúng ta đều có thể sống sót, nếu không thì tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây, lẽ nào anh muốn chúng tôi tất cả đều chôn cùng anh ta sao?

Như vậy có gì tốt chứ?” Trải qua những chuyện này, Tiểu Dương đã không muốn bị thương nữa, càng không muốn bản thân xảy ra chuyện gì, anh ta chỉ muốn bình an trở về nhà.

“Anh tự mình nghĩ sao?

Nếu chị Lương bảo anh làm mồi nhử để dẫn dụ những con rắn này đi, thì anh sẽ nghĩ sao?” Tần Mặc bên này có chút ngạc nhiên, anh lại nhìn Tiểu Vạn thêm hai lần, không ngờ người này vẫn khá có tinh thần trách nhiệm.

Nếu có cơ hội, mình có thể kéo anh ta một tay.

“Đừng nói nhảm nữa.” Lương Tiểu Tuyết vừa nói vừa trực tiếp đẩy một người bên cạnh vào ổ rắn.Tần Mặc kéo cánh tay Bàn Tử, Bàn Tử đương nhiên đã chú ý tới, anh ta hít một hơi lạnh, nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

“Tôi cứ tưởng cô ta đặc biệt dịu dàng lương thiện, không ngờ lại

làm chuyện như vậy, cô ta nghĩ tôi không nhìn thấy sao?" "Dù có nhìn thấy, thì sao chứ?" Lúc này Lương Tiểu Tuyết lại trợn tròn mắt, cô ta có chút hoảng sợ mở miệng.

"Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi không hề nghĩ đến việc đẩy anh." Bàn Tử suýt nữa bật cười, anh ta nén cười, lại nhìn mấy người bên cạnh, mấy người này đều bĩu môi.

Chẳng phải là cố ý đẩy người khác ra sao?

Có cần phải làm ra vẻ như vậy không?

Thật không hiểu, những chuyện này là làm cho ai xem?

"Anh Bàn, anh chắc sẽ không trách tôi chứ?" Lương Tiểu Tuyết đặt ánh mắt lên người Bàn Tử, hơn nữa trong mắt cô ta còn có hai giọt lệ, trông đặc biệt đáng thương.

Nếu Bàn Tử không nhìn thấy đối phương cố ý đẩy người kia, có lẽ Bàn Tử thật sự sẽ tin cô ta, nhưng bây giờ thì không giống nữa rồi.Bàn Tử bất lực mở miệng.

"Tôi đương nhiên biết, cô không cố ý, không sao đâu." "Đừng nghĩ nhiều nữa, hai chúng ta cần làm là nhanh chóng rời khỏi đây, sau khi trở về chúng ta còn có thể tổ chức một đám cưới nữa, anh nói phải không?" Lương Tiểu Tuyết ngẩn ra, tổ chức đám cưới sao, chuyện này cô ta thật sự chưa từng nghĩ tới.

Nhưng bất kể thế nào, cô ta cũng phải thuận theo ý đối phương, cô ta cười cười, mở miệng nói.

"Tôi biết, cảm ơn anh."Sau đó, Lương Tiểu Tuyết đặt ánh mắt lên lối đi không xa, nhắc nhở mấy người bên cạnh mình.

"Đừng ở đây nữa, chúng ta mau chóng đi thôi, thời gian vẫn còn khá gấp." Tất cả mọi người đều đi theo bên cạnh Lương Tiểu Tuyết, chỉ một lát sau, họ đã rời khỏi lối đi này, còn Tần Mặc cũng đang bảo

vệ những người bên cạnh mình cùng nhau đến đây.

“May mà có Tần Mặc ở đây, nếu không tôi thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Hạo Thiên Chân cau chặt mày, nhìn mấy người bên cạnh, họ đều gật đầu.

“Ai nói không phải chứ?

Nhưng bây giờ cũng đừng nghĩ nhiều nữa, việc quan trọng nhất hiện tại, chẳng lẽ không phải là nhanh chóng rời khỏi nơi này sao?

Tôi cảm thấy phía sau hình như còn rất nhiều rắn nhỏ.” Hắc Hạt Tử nhắc nhở họ.Tần Mặc cũng có thể cảm nhận được, vì vậy Tần Mặc ở đây chỉ huy, để mọi người từ từ rút lui.

Lương Tiểu Tuyết và mấy người kia vẫn khá nghe lời, rất nhanh họ đã cùng nhau đi vào lối đi tiếp theo.Chưa đợi mọi người kịp phản ứng, xung quanh lại xuất hiện rất nhiều rắn nhỏ.

Những con rắn nhỏ này từ từ bò về phía này, Hạo Thiên Chân siết chặt nắm đấm.

“Rắn nhỏ ở đây cũng nhiều quá rồi!” “Không sao, cùng lắm thì liều với chúng, sợ cái gì?” Bàn Tử vừa nói, trực tiếp xắn tay áo lên, còn cầm dao găm trong tay chỉ vào chúng.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Tuy Lê Thố đặc biệt nhát gan, nhưng anh ta cảm thấy đã đến lúc này rồi, họ càng sợ những con rắn nhỏ này, những con rắn nhỏ này lại càng đến tấn công họ.

“Anh làm được không đó?” Hắc Hạt Tử có chút chế giễu nhìn Lê Thố.Lê Thố liếc mắt trắng dã.

“Sao tôi lại không làm được?

Chỉ là mấy chuyện nhỏ nhặt thôi, chúng không làm gì được tôi đâu, anh cứ xem đi.” Lê Thố vừa nói, anh ta trực tiếp giơ dao găm

trong tay lên, anh ta chuẩn bị đâm về phía những con rắn nhỏ trước mặt, nhưng không ngờ một con rắn nhỏ trong số đó lại trực tiếp bật nhảy lên.

Con rắn nhỏ này làm anh ta giật mình, anh ta không nhịn được trợn tròn mắt, sau đó anh ta muốn lùi về phía sau, nhưng lại bị con rắn nhỏ này chặn đường.Ở phía bên kia, Tần Mặc có chút bất lực lắc đầu, xem ra sức mạnh của Lê Thố vẫn còn kém một chút.

Nhưng điều này cũng bình thường, dù sao anh ta cũng chỉ mới đi theo đội ngũ của mình, chưa từng thấy qua thế sự gì.

Ngay khi con rắn nhỏ này chuẩn bị tấn công Lê Thố, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, đánh vào người con rắn nhỏ này.

"Cuồng Phong Nhận!" Con rắn nhỏ này trực tiếp bị Tần Mặc đánh nát thành tro bụi, biến mất.

"Tôi lại có chút tò mò, nếu những con rắn nhỏ này đều biến thành thịt nát, lát nữa chúng sẽ không từ từ mọc lại chứ?" Hạo Thiên Chân vừa nói xong câu này, những mảnh thịt vụn xung quanh quả nhiên bắt đầu mọc ra các mô.

"Trời ơi, không phải chứ?" Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt, nhìn những con vật nhỏ trên mặt đất.

Điều này cũng quá đáng sợ rồi, thật không biết tại sao lại biến thành như vậy.

"Vẫn là đừng có nói gở nữa, nhỡ lát nữa chúng ta lại gặp phải chuyện gì, tôi có thể sẽ đổ lỗi cho anh đấy." Bàn Tử có chút cạn lời nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân cũng đưa tay che miệng mình lại.

"Sao lại đổ lỗi cho tôi được?

Tôi cũng không cố ý mà, hơn nữa, là chúng tự mình muốn bò về

phía này, tôi đâu có ngăn cản được chúng." "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng đối phó với chúng đi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi lối đi này." Tần Mặc thì phóng ra sức mạnh của mình, cẩn thận cảm ứng xung quanh muốn tìm một nơi không có rắn nhỏ.

Mấy người bên này đều im lặng chờ đợi Tần Mặc, họ biết chuyện này không thể vội vàng được.

Rất nhanh, Tần Mặc đã đặt ánh mắt lên một phương vị trong số đó, trong mắt mang theo ý cười nhạt, nhắc nhở mọi người.

"Chắc là ở đây rồi, mọi người đi theo tôi." Mọi người đều đi theo bên cạnh Tần Mặc, còn Tần Mặc thì không ngừng đối phó với những con rắn nhỏ xung quanh.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" "Ưng Kích Trường Không!" "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Từng đạo sức mạnh không ngừng được Tần Mặc phóng ra, những sức mạnh này đánh vào người những con rắn nhỏ đó, chúng sẽ trực tiếp vỡ thành tro bụi.

Tuy nhiên, chúng ta không có cách nào triệt để giải quyết chúng, nhưng nếu nghiền nát chúng thành bột, ít nhất tốc độ hồi phục của chúng sẽ không nhanh như vậy." Tần Mặc nhắc nhở mấy người bên cạnh, tất cả đều đồng ý.

Lời Tần Mặc nói đương nhiên không sai, trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ.

Tuy nhiên, hiện tại họ cũng không làm được gì khác, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo Tần Mặc.Rất nhanh, cả nhóm đi đến cuối đường, Tần Mặc hướng mắt về bức tường này."Chắc là ở phía sau bức tường này, mọi người tìm kiếm xem có cơ quan nào ở đây không?" Hạo Thiên Chân và mọi người sờ soạng một hồi lâu nhưng không tìm thấy bất kỳ cơ quan nào, trong lòng Hạo Thiên Chân bắt đầu có chút sốt ruột."Chuyện gì thế này?

Vì tôi cũng là người trong Cửu Môn, ở đây lẽ ra phải để lại manh mối nhất định cho tôi chứ, sao bây giờ lại không tìm thấy gì cả?""Anh nghĩ ở đây đơn giản vậy sao, đây đâu phải do Cửu Môn của mấy người xây dựng, mấy người chỉ cải tạo một phần thôi, hơn nữa tôi luôn cảm thấy càng đi sâu vào trong, khả năng họ cải tạo càng nhỏ." Tần Mặc gật đầu, điều này khá giống với suy nghĩ của anh."Tôi cũng nghĩ vậy, nên mọi người cẩn thận một chút, e rằng lũ rắn con kia vẫn đang không ngừng tiếp cận chúng ta." Lời Tần Mặc vừa dứt, quả nhiên từ xa xuất hiện rất nhiều tiếng xì xào."Cái mồm quạ đen lần này chuyển sang anh rồi." Hắc Hạt Tử cười đùa với Tần Mặc, đương nhiên, trong số những người này, chỉ có Hắc Hạt Tử dám nói như vậy.Tần Mặc liếc mắt trắng dã."Liên quan gì đến tôi chứ, tôi chỉ tiện miệng nói một câu thôi, với lại, chúng ta đều ở đây, hơi thở nồng nặc như vậy, làm sao chúng không cảm nhận được?" Hắc Hạt Tử gật đầu, đúng vậy, lời Tần Mặc nói cũng phải."Được rồi, nhưng bây giờ cũng không cần nghĩ lung tung.

Trước tiên hãy tìm cơ quan đã." Suy nghĩ một chút, Tần Mặc vẫn quay đầu, nhìn về phía lũ rắn con phía sau."Nếu đã vậy, bây giờ mấy người cứ ở đây tìm cơ quan, còn tôi sẽ giúp mấy người chặn lũ rắn con này." Lương Tiểu Tuyết thở phào nhẹ nhõm, may mà có Tần Mặc ở đây, nếu không, e rằng ngay cả người trong gia tộc của họ cũng bó tay."Mấy người cũng nhanh chóng tìm đi." Lương Tiểu Tuyết nhìn chằm chằm mấy người bên cạnh, thấy sắc mặt Tiểu Vạn hơi khó coi, Lương Tiểu Tuyết hừ lạnh một tiếng."Tôi khuyên cậu một câu, tốt nhất đừng có giở thái độ với tôi ở đây, nếu không đợi tôi về, tôi nhất định sẽ kể hết mọi chuyện cho cha cậu biết, đến lúc đó ông ấy sẽ xử lý thế nào, chắc cậu cũng rất rõ trong lòng rồi.""Muốn xử lý thế nào thì xử lý, liên quan gì đến tôi?" Tiểu Vạn hít sâu một hơi.

Vốn dĩ hắn đã không ưa cách làm của những người này, lẽ nào

còn không được nói sao?“Cho dù cậu không muốn như vậy, cậu cũng là người trong gia tộc chúng ta, chỉ có thể làm theo chuyện trong gia tộc, nếu không phải vì cha cậu là gia chủ, e rằng cậu căn bản không có tư cách đứng ở đây cùng tôi, tôi đã sớm tế sống cậu rồi.” Lương Tiểu Tuyết thực ra tính khí không hề tốt như vậy, nhưng khi nói những lời này, cô vẫn cố ý hạ thấp giọng.E rằng Lương Tiểu Tuyết căn bản không biết rằng, thực ra những lời này Tần Mặc đều nghe rõ mồn một, chỉ là Tần Mặc lười nói thêm lời vô nghĩa mà thôi.“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Một tảng Băng Tinh khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, có Băng Tinh ở đây chặn lại, quả nhiên đã cản bước tiến của lũ rắn con.Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn về phía mấy người bên cạnh.“Mấy người sao rồi?

Có chuyện gì không?” Họ nhìn nhau, lắc đầu.“Chúng tôi đều không sao cả, dù sao lũ rắn con kia cũng chưa đến gần, nhưng chúng tôi bây giờ vẫn không tìm ra cách rời khỏi đây, phải làm sao bây giờ?”“Còn làm sao nữa?

Đương nhiên là tiếp tục tìm kiếm rồi.” Tần Mặc lại không hề tức giận, vì anh cảm thấy những chuyện này thực sự không thể vội vàng được.Anh nhìn chằm chằm vào lũ rắn con trước mặt.Lũ rắn con này đâu phải đồ ngốc, chúng cũng biết xuyên thủng những tảng Băng Tinh này là không thể, nên chúng không ngừng bò lên phía trên.Chỉ tiếc là những tảng Băng Tinh mà Tần Mặc tạo ra có sức mạnh nhất định, cộng thêm lại đặc biệt trơn trượt, chúng căn bản không thể trực tiếp bò lên được.Nhưng cho dù như vậy, chúng vẫn cứ con này nối tiếp con kia, không ngừng bò về phía này.“Làm sao bây giờ?

Theo tốc độ này không bao lâu nữa, e rằng chúng sẽ vượt qua mất.” đều có chút sốt ruột, nhìn Tần Mặc, anh ta không thể dựa vào người khác, chỉ có thể nói những điều này với Tần Mặc, nếu Tần Mặc cũng không thể bảo vệ anh ta, thì e rằng anh ta sẽ chết không có

chỗ chôn.“Anh sợ gì, có tôi và Tần Mặc ở đây chặn trước mặt anh mà.” Hắc Hạt Tử cười nói, Tần Mặc đột nhiên liếc nhìn bức tường phía xa, anh phát hiện hoa văn trên bức tường này lại có chút tương đồng với hoa văn trên lưng Lê Thố.Mắt Tần Mặc sáng lên, anh thì thầm với Hắc Hạt Tử bên cạnh.“Chắc là có liên quan đến hoa văn trên lưng Lê Thố, anh có thể đi xem thử.”“Hiểu rồi, nhưng một mình anh ở đây có chặn nổi không?” Hắc Hạt Tử hỏi Tần Mặc.Mặc dù anh ta cảm thấy thực lực của Tần Mặc vẫn rất mạnh, nhưng lũ rắn con xung quanh cũng không phải dạng vừa, dù sao chúng có thể từ từ hồi sinh.“Không sao, anh cứ nghe tôi là được.” Hắc Hạt Tử đi đến bên cạnh Lê Thố, Lê Thố có chút kháng cự nhìn Hắc Hạt Tử, nói thật, cô thực sự không thích Hắc Hạt Tử này lắm.Hắc Hạt Tử liếc mắt trắng dã.“Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta đều đang đợi ở đây, nếu không có cô, chúng ta đều không thể rời khỏi nơi này, hiểu chưa?”“Được thôi.” Lê Thố gật đầu, hiện tại cô cũng không có cách nào khác, cô chỉ có thể nhìn về phía cánh cửa lớn này.Hắc Hạt Tử thì trực tiếp vén áo Lê Thố lên, anh ta chăm chú nhìn, rất nhanh anh ta đã phát hiện ra điểm không đúng, trong mắt anh ta mang theo ý cười nhạt, liếc nhìn Tần Mặc bên cạnh.“Xem ra đúng là khả năng quan sát của cậu nhóc này mạnh hơn thật, tôi so với cậu đúng là kém xa quá.”“Không phải đúng rồi sao, được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, nhanh lên một chút.” Tần Mặc một chút cũng không muốn ở lại đây đối phó với lũ rắn con này.“Được thôi.” Cả nhóm đều đồng ý, không nói thêm gì nữa, chỉ là lại nhìn về phía lũ rắn con phía xa.Có Hắc Hạt Tử giúp họ mở cánh cửa này, còn việc duy nhất mà cả nhóm có thể làm là giúp Tần Mặc canh chừng lũ rắn con kia.Đợi lát nữa nếu lũ rắn con này thật sự bò đến, họ cũng có thể xông lên giúp đỡ.

Chương 939

"Cậu nhóc, giúp tôi canh chừng bên kia." Tần Mặc nhìn Tiểu Vạn ở phía xa, chỉ sang một hướng khác, Tiểu Vạn gật đầu, hắn vừa định đi qua, Lương Tiểu Tuyết đã kéo tay Tiểu Vạn lại."Xin lỗi nhé, Tần Mặc tiên sinh, em trai tôi có lẽ không có thực lực đó, nếu cậu ấy đi qua, rất dễ bị thương, hay là anh tìm người khác đi, anh thấy thế nào?" Tần Mặc cười phá lên."Cô nghĩ tôi làm vậy là vì bản thân sao?

Chẳng lẽ tôi không muốn tất cả mọi người sống sót sao?

Nếu mấy người sẵn lòng hợp tác, thì tất cả chúng ta đều sẽ bình an vô sự, nếu không muốn, thì tôi không thể đảm bảo được nữa đâu." Tần Mặc lắc đầu.Anh đã nói rõ ràng như vậy rồi, chắc Lương Tiểu Tuyết sẽ không nói gì nữa chứ?"Nếu đã vậy, tôi sẽ để những người khác bên phía tôi đi qua vậy." Lương Tiểu Tuyết nhìn về phía một người trong nhóm, người này vừa định từ chối, nhưng khi thấy ánh mắt của Lương Tiểu Tuyết, anh ta biết mình từ chối cũng vô ích, anh ta đành phải đi qua.Nếu điều này khiến Lương Tiểu Tuyết ghi hận họ, thì e rằng những người này đều sẽ phải chết dưới tay gia tộc.Đến đây sau đó, người này hít sâu một hơi, anh ta nhìn chằm chằm Tần Mặc bên cạnh."Tần Mặc tiên sinh, nếu lát nữa những thứ này thật sự đến tấn công tôi, liệu anh có thể giúp đỡ một tay không?" Tần Mặc nhướng mày."Cái đó còn phải xem thái độ của cậu thế nào, nếu tôi thấy cậu nhóc này không tệ, thì sẽ qua giúp cậu, nếu không, thì đừng trách tôi." Tiểu Vạn bên kia nghe xong có chút do dự, nhưng vẫn lên tiếng."Tần Mặc tiên sinh, làm phiền anh quan tâm đến tính mạng của những người trong gia tộc chúng tôi, họ cũng là do cha mẹ sinh ra, họ đi theo tôi đến đây cũng không dễ dàng gì." Tần Mặc bật cười, nhìn Tiểu Vạn thêm hai lần."Không ngờ cậu và người trong gia tộc cậu lại

có vẻ hơi khác biệt nhỉ, đúng là ngoài ý muốn của tôi.” Tiểu Vạn ngớ người, nhưng Lê Thố bên cạnh lại lúc này lên tiếng.“Tôi cũng thấy, thực ra anh ta cũng khá được, trước đây khi anh ta đến gần tôi, tôi cũng không hề kháng cự, còn muốn kết bạn với anh ta nữa, chỉ tiếc là họ không cùng phe với chúng ta, nếu không, hai chúng ta nhất định sẽ trò chuyện rất vui vẻ.” Lê Thố có chút tiếc nuối lắc đầu, vì Tần Mặc không thích những người đó, nên cô chắc chắn sẽ không giao du với họ.Tần Mặc nhướng mày, nói với Lê Thố.“Nếu cô thật sự muốn kết bạn với anh ta, thì cứ đi đi, nói những lời này làm gì?

Tôi đâu có cản cô.

Mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, việc gì phải làm theo ý người khác chứ?” Tần Mặc hỏi Lê Thố, Lê Thố ngớ người.

Đúng vậy, những lời Tần Mặc nói hình như không sai chút nào.“Tôi biết rồi, xem ra sau này tôi phải sống theo cách của mình, tuyệt đối không thể bị ánh mắt của người khác giới hạn.” Tần Mặc ừ một tiếng.“Trong lòng cô hiểu là được rồi, không cần nghĩ nhiều nữa, nghe rõ chưa?”“Tôi biết rồi.” Lê Thố không nói thêm lời vô nghĩa nữa, chỉ là lại nhìn xung quanh.“Còn bao lâu nữa?” Lê Thố quay đầu, nhìn Hắc Hạt Tử phía sau, Hắc Hạt Tử liếc mắt trắng dã.“Cô vội cái gì?

Chuyện này không thể vội được, hiểu không?” Lê Thố có chút cạn lời.“Sao lại không vội được?

Chỉ là một chuyện nhỏ thôi mà.”“Thì cũng phải xem xét kỹ lưỡng đã rồi nói.” Hắc Hạt Tử hắc hắc cười, anh ta lại đưa tay sờ lưng Lê Thố, không nhịn được nói.“Nói thật, tôi thấy da của cô vẫn khá tốt, giá mà làn da này là của tôi thì hay rồi.”“Được rồi, đừng có thèm thuồng làn da của tôi, anh không biết nhiệt độ ở đây rất thấp sao?

Mau chóng mặc áo vào cho tôi đi, tôi lạnh quá, chúng ta xem xong thì mau đi thôi.” Hắc Hạt Tử cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là lại

lấy lại vẻ mặt nghiêm túc.Không lâu sau, Hắc Hạt Tử đã nghiên cứu xong.

Anh ta nhìn về phía bức tường này, rồi bắt đầu khắc lên bức tường.Rất nhanh, bức tường này phát ra tiếng ầm ầm, Hắc Hạt Tử cười cười, nói với Tần Mặc.“Không ngờ cách này thật sự hữu dụng, mau đến đây đi, đừng ở đó nữa.” Tần Mặc trong lòng đương nhiên hiểu rõ, Tần Mặc cùng mấy người bên cạnh đi về phía trước.Rất nhanh, cả nhóm rời khỏi khu vực đó, cánh cửa cũng trực tiếp đóng lại.Điều khiến mọi người không ngờ tới là, ở đây không hề xuất hiện rắn con.Tiếng Hệ Thống cũng đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc.【Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc lập tức hiểu ra, nơi này chắc là đã cách ly với bên ngoài, nên mình mới không cảm nhận được hơi thở của rắn con ở đây.“Chỗ này còn nguy hiểm không?” Lê Thố nhìn Tần Mặc, Tần Mặc vẫy tay.“Trong thời gian ngắn chắc là không có, nhưng sau này có xuất hiện không thì tôi cũng không rõ lắm.” Tần Mặc chắc chắn không thể nói rõ ràng như vậy, dù sao anh cũng không thể đảm bảo.Mấy người đó đều đồng ý, sau đó họ không còn chăm chú nhìn vào căn phòng trước mặt nữa.“Chỗ này trông như một mộ thất vậy.” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, những mộ huyệt mà họ đã đào trước đây vẫn còn khá nhiều, nên Lê Thố có thể nhận ra điều này nằm trong dự đoán của Tần Mặc.“Chắc là vậy, nhưng chúng ta không hiểu rõ nơi này lắm, tốt nhất đừng động chạm lung tung, hiểu chưa?” Tiểu Vạn bên kia gật đầu, Lương Tiểu Tuyết lại không cảm thấy có gì.“Chỗ này chắc là khá an toàn thôi, chúng ta đã ở đây lâu như vậy rồi mà không gặp nguy hiểm gì, nên tôi thấy không sao cả.” Nói rồi, Lương Tiểu Tuyết định đặt tay lên bức tường đá bên cạnh.“Thế thì tùy cô vậy, nếu cô thật sự gây ra tai họa gì, thì đừng bắt tôi phải dọn dẹp hộ cô.” Cô vội vàng rụt tay lại, Tần Mặc đã đe dọa cô như vậy, nếu cô còn thật

sự hành động lung tung, thì Tần Mặc sẽ không còn quan tâm đến cô nữa.Tần Mặc không nói thêm gì, chỉ là đi về phía trước, rất nhanh cả nhóm đi đến trung tâm, nhìn thấy quan tài ở đây, trong mắt Tần Mặc lóe lên một tia kinh ngạc.Những người khác cũng thấy, họ chăm chú nhìn vào thứ bên trong.

Đây là cái gì vậy?

Sao trước đây chúng ta chưa từng thấy bao giờ?" Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc hít sâu một hơi."Chỗ này càng ngày càng nằm ngoài dự đoán của tôi.""Vậy rốt cuộc có cái gì?" Tần Mặc càng nói như vậy, Hạo Thiên Chân càng muốn biết."Mấy người mở ra xem không phải sẽ biết sao?" Nói rồi, Tần Mặc còn lùi lại hai bước về phía sau."Bên trong sẽ không có nguy hiểm chứ, lỡ lát nữa chúng ta mở ra, bị thứ bên trong làm chết thì sao?" Tiểu Vạn bên kia nhíu mày hỏi Tần Mặc?Những đồng đội bên cạnh hắn đã thiệt hại nhiều như vậy rồi, tuyệt đối không thể để họ xảy ra chuyện gì nữa.Tần Mặc nhún vai."Vậy mấy người cứ tùy tiện đi, nếu mấy người sợ thì đừng mở." Hạo Thiên Chân do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn nói với Tiểu Vạn."Không sao đâu, tôi tin Tần Mặc tuyệt đối sẽ không hại tính mạng của chúng ta, mấy người lùi lại phía sau một chút, tôi sẽ mở cái này." Cho dù bên trong thật sự có nguy hiểm, Tần Mặc chắc chắn cũng sẽ bảo vệ anh.Tần Mặc không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào mặt đất phía trước.Không lâu sau, chỗ này đã được mở ra.Bên trong một vật thể màu trắng cực lớn xuất hiện trước mặt mọi người."Đây là cái gì?

Sao thể hình lại lớn như vậy?" Lê Thố có chút tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc vẫy tay."Cái này tôi cũng không rõ lắm." Nhưng tiếng Hệ Thống lại nhắc nhở Tần Mặc.【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức đánh giết.】 Tần Mặc biết thứ bọc bên trong tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì.Ngay lúc này, trên vật thể trước mặt

xuất hiện từng vết nứt, dày đặc lan ra xung quanh.“Cái quái gì thế, chẳng lẽ là một quả trứng rắn sao?” Bàn Tử trợn tròn mắt, lại nhìn Tần Mặc.Anh ta không hiểu rõ nơi này lắm, nhưng theo thói quen của người thiết kế mộ huyệt này thì chắc là như vậy.Cũng giống như những lần họ đi đến các mộ huyệt khác cũng thường gặp phải tình huống như thế này.“Có khả năng này.” Tần Mặc gật đầu, nhưng Tần Mặc cũng không thể nói quá chắc chắn.

“Nhưng tình hình cụ thể thì mấy người đừng hỏi tôi, tôi cũng không hiểu rõ nơi này lắm, chúng ta cùng nhau xem thử thì sẽ biết.” Chưa đợi những người khác nói gì, quả trứng trước mặt đã tiếp tục vỡ ra.Chỉ trong chớp mắt, vỏ trứng trước mặt đã trực tiếp nát bấy.“Chuyện gì thế này?

Nhanh quá vậy?” Họ vừa nói vừa nhìn Tần Mặc.Tần Mặc gật đầu.“Đúng vậy.” Chưa đợi mọi người phản ứng lại, họ đã nghe thấy một tiếng nổ lớn.Khoảnh khắc tiếp theo, một bóng đen trực tiếp vụt về phía Tiểu Vạn, Tiểu Vạn trợn tròn mắt, Lương Tiểu Tuyết bên cạnh chú ý thấy, cô vội vàng kéo cánh tay một người bên cạnh, để người này chắn trước mặt họ.Vì vậy, Tiểu Vạn không bị thương, nhưng người đồng đội của họ lại trực tiếp phun ra một ngụm máu.

“Không thể nào, vì con rắn này sinh ra từ quả trứng này, thì lẽ ra nó không nên có thể hình lớn đến vậy chứ.” Bàn Tử bên này nhìn thấy xong, hít một hơi khí lạnh, con rắn trước mặt dài tới ba mét, còn đường kính của nó thì to bằng một người.

“Lớn quá vậy?” “Đúng vậy, tôi chưa từng thấy một con rắn nào lớn như vậy, sao anh không nhắc nhở chúng tôi một tiếng chứ, nếu biết sớm, chúng ta không nên mở cái này ra.” “Bây giờ nói những điều này có ích gì?

Đã mở ra rồi, thì phải nhanh chóng giải quyết nó thôi.” “Mấy

người nói có phải vì ở đây có một con rắn lớn như vậy, nên lũ rắn con kia mới không dám đuổi đến đây không, thứ ở đây thực sự quá khủng khiếp." Hắc Hạt Tử nói những lời này khi nhìn chằm chằm Tần Mặc bên cạnh.Tần Mặc nhướng mày, không phủ nhận, điều này cũng có nghĩa là những gì Hắc Hạt Tử nói thực sự là thật."Nếu đúng vậy, thì phiền phức rồi, đối với lũ rắn con bên ngoài, chúng ta còn có cơ hội đối kháng, nhưng con rắn lớn này e rằng chúng ta không một ai có thể đối phó được.""Không nhất định, không phải còn có Tần Mặc tiên sinh ở đây sao?" Lương Tiểu Tuyết bên này nói xong, cười nói với Tần Mặc."Tần Mặc tiên sinh, chắc anh cũng không muốn đồng đội của mình bỏ mạng tại đây chứ, vậy nên tiếp theo vẫn cần dựa vào anh để giải quyết con rắn này." Con rắn này thể hình lớn như vậy, cho dù tất cả bọn họ cộng lại cũng chưa chắc đã đánh lại được, vì vậy cũng chỉ có thể dựa vào Tần Mặc.Nếu Tần Mặc không chịu ra tay, thì lần này phiền phức lớn rồi.Tần Mặc nhìn chằm chằm Lương Tiểu Tuyết."Cô sao lại nghĩ tôi sẽ ra tay giúp đỡ mấy người?""Theo như tôi hiểu về tập tính của loài rắn này.

Chúng thích tấn công nhất là những người ở gần quả trứng của chúng nhất lúc ban đầu." Tức là mấy người Lương Tiểu Tuyết.Lương Tiểu Tuyết hít một hơi lạnh, nếu thật sự là như vậy, thì phiền phức rồi, thảo nào vừa rồi con rắn này xuất hiện xong, không tấn công Hạo Thiên Chân ở gần nó hơn, mà trực tiếp lao đến bên cạnh Tiểu Vạn."Bây giờ phải làm sao?" Tiểu Vạn nhỏ giọng hỏi Lương Tiểu Tuyết, Lương Tiểu Tuyết thì rút dao găm ra từ trên người.Bất luận thế nào, lần này chúng ta quả thực đã gặp phải đối thủ, nhất định phải cẩn thận một chút, biết chưa?"Cả nhóm đều đồng ý, vì cô ấy đã nói vậy, thì những người khác cũng không có gì để nói.""Yên tâm đi, có tôi ở đây mà, bất luận xảy ra chuyện gì, cậu sẽ không bị thương đâu." Lương Tiểu Tuyết nhìn Tiểu Vạn bên cạnh.Đương nhiên, nếu đến cuối cùng cô không thể bảo vệ Tiểu Vạn, thì cô cũng chỉ có thể tự

bảo vệ mình trước, dù sao trên người cô có rất nhiều bí mật của gia tộc, không thể dễ dàng chết ở đây.Lương Tiểu Tuyết quay đầu lại, nhắc nhở những người bên cạnh.“Mọi người cố gắng dựa lưng vào nhau, như vậy có thể ngăn con rắn đó tấn công chúng ta, hiểu chưa?” Tất cả đều đồng ý, Lương Tiểu Tuyết hiện tại là người dẫn đầu của họ, để có thể tiếp tục sống sót, họ cũng chỉ có thể nghe lời Lương Tiểu Tuyết.Lương Tiểu Tuyết hít sâu một hơi, cô rút dao găm ra từ trên người, chỉ vào con rắn trước mặt.“Mày bây giờ chỉ vừa mới sinh ra mà thôi, không phải đối thủ của chúng ta đâu, tao khuyên mày một câu, đừng có tiếp tục ở lại đây, hơn nữa trong số chúng ta có một người có thực lực rất mạnh, mày chắc hẳn có thể cảm nhận được chứ.” Con rắn đen nghe vậy, quay đầu nhìn về phía mọi người, sau khi quét một vòng, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng nó không nói thêm gì, chỉ là lại nhìn chằm chằm mấy người Lương Tiểu Tuyết ở đây.Bất luận thế nào, nó cũng không thể để mấy người này tiếp tục ở lại đây.Thân rắn đen trực tiếp lao về phía Lương Tiểu Tuyết, nó há to miệng, trong miệng truyền ra một mùi vị.

“Đây không phải mùi máu tanh sao?

Rõ ràng nó không ăn gì cả, tại sao trong miệng lại có mùi máu tanh?

Chẳng lẽ trước đây có người đã đặt nó vào trong trứng rắn?” “Thảo nào thể hình nó lại lớn đến vậy.” Bàn Tử bên này nghe vậy, không khỏi gật đầu, anh ta lại nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân.“Lát nữa, hai chúng ta có nên qua giúp đỡ không?

Tôi thấy bọn họ chắc không phải đối thủ của con rắn này đâu.”“Sao, lẽ nào anh còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân à?

Cho dù anh làm vậy, người ta cũng chưa chắc đã để ý đến anh

đâu.” Bàn Tử liếc mắt trắng dã.“Anh đang nghĩ gì vậy?

Tôi tại sao phải anh hùng cứu mỹ nhân chứ?

Tôi chỉ là cảm thấy nếu ở đây thật sự chết nhiều người như vậy, đối với chúng ta chắc chắn cũng không tốt, hơn nữa nó có những người này bổ sung năng lượng, thực lực nhất định sẽ càng mạnh hơn.”“Chắc chắn.” Hắc Hạt Tử bên kia gật đầu, anh ta lại đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng nói.“Thực ra tôi thấy lát nữa chúng ta chỉ cần dạy dỗ họ một chút là được rồi, còn những chuyện khác thì không cần làm, như vậy chỉ đẩy tính mạng của chúng ta vào chỗ nguy hiểm mà thôi.” Tần Mặc trong lòng đương nhiên hiểu rõ, anh nhướng mày.“Điều này tôi biết rõ hơn mấy người nhiều, hơn nữa tôi có chừng mực, mấy người yên tâm đi, mấy người không cần suy nghĩ linh tinh, cứ ở đây yên ổn là được.”“Vậy thì tốt.” Mấy người này đều gật đầu, đồng ý một tiếng, dù sao Tần Mặc đã nói với họ như vậy rồi, họ cứ nghe lời Tần Mặc là được.Xem ra lát nữa Tần Mặc sẽ ra tay, họ lại có thể chứng kiến tài năng của Tần Mặc rồi.Tần Mặc nhìn chằm chằm con rắn trước mặt, trong mắt mang theo một nụ cười lạnh, nhưng anh không nói gì, khi con rắn đen này lại đến bên cạnh Tiểu Vạn, nó liền vọt về phía Tiểu Vạn.Lương Tiểu Tuyết lại vội vàng để một người bên cạnh đến trước mặt Tiểu Vạn, giúp Tiểu Vạn đỡ một đòn.Tiểu Vạn thở phào nhẹ nhõm, trong mắt mang theo ý cười nhạt, lại nhìn đồng đội nói.“Cảm ơn anh rồi, nếu không phải anh, e rằng tôi đã chết dưới đuôi con rắn này rồi.”“Với bọn họ cần gì phải nói cảm ơn?” Lương Tiểu Tuyết hừ lạnh một tiếng, càng như vậy, trong lòng những người này càng sẽ trở nên kiêu ngạo.Tiểu Vạn trầm mặc, hắn không nói gì nữa, chỉ là lại nhìn chằm chằm con rắn đen trước mặt, thấy nó lại định tấn công về phía này, Tiểu Vạn lập tức nhắc nhở đồng đội bên cạnh.“Cẩn thận!” Lời hắn vừa dứt, hai người đều lăn sang một bên, giữ vững thân hình, thấy đồng đội không bị thương,

Tiểu Vạn thở phào nhẹ nhõm, hắn lại nhìn chằm chằm con rắn đen trước mặt, rút dao găm ra nói.“Nếu mày cứ cố chấp như vậy, thì chúng ta cũng chỉ có thể cùng mày đấu một trận cao thấp thôi.” Tổng không thể cứ thế nhận thua chứ, điều này đối với họ chắc chắn là không tốt.Con rắn này không ngừng thè lưỡi, sau đó lại tấn công về phía Tiểu Vạn.Tiểu Vạn đã nói như vậy rồi, hắn chắc chắn phải cho đối phương biết mình lợi hại.Không thể không nói, thân thủ của Tiểu Vạn vẫn khá tốt, không lâu sau, hắn đã tìm thấy một cơ hội, dùng con dao găm trong tay đâm vào thân con rắn đen này.Nhưng điều khiến Tiểu Vạn không ngờ tới là, sức phòng ngự của con rắn đen này đặc biệt mạnh mẽ, con dao găm này đâm vào người đối phương, đối phương căn bản không hề bị thương.Con rắn đen vung đuôi, trực tiếp đánh vào ngực Tiểu Vạn, Tiểu Vạn bị nó đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất, lại phun ra một ngụm máu.“Thứ trong mộ huyệt này không dễ đối phó như vậy đâu, xem ra trước đây cậu chưa từng xuống mộ huyệt.” Tần Mặc cười nhìn Tiểu Vạn, Tiểu Vạn đột nhiên cảm thấy trong giọng điệu của Tần Mặc hình như có một chút chế giễu hắn, đây là ý gì?“Không cần anh quản tôi, vốn dĩ anh đã không quan tâm đến chúng tôi, anh nói những lời này có tác dụng gì chứ?”“Muốn đối phó với thứ trong này, nhất định phải tìm ra nhược điểm của chúng mới được.” Tần Mặc nhắc nhở một câu, Tiểu Vạn ngớ người, Tần Mặc đây là đang nói cho hắn biết cách giải quyết sinh vật trong mộ huyệt sao?Nếu thật sự là vậy, thì chi bằng hãy tìm kiếm kỹ lưỡng nhược điểm của con rắn đen này.Hắc Hạt Tử bên này nhỏ giọng nói.“Con rắn đen này không dễ đối phó như vậy đâu, anh có chắc muốn để cậu nhóc này đối phó với nó không?”“Không sao, cứ xem thực lực của mấy người bọn họ trước đã.” Tần Mặc cười cười.Lương Tiểu Tuyết thì nhíu chặt mày, không ngờ Tần Mặc lại thật sự muốn đứng đó xem kịch.Vốn dĩ Lương Tiểu Tuyết còn nghĩ, vì Tần Mặc là người mềm lòng như vậy, nên lát nữa anh ta chắc sẽ

sẵn lòng giúp đỡ, nhưng anh ta lại không hề có ý định ra tay.Xem ra chỉ có thể dựa vào những người bên phía mình thôi.Lương Tiểu Tuyết nói với mọi người.“Mọi người tấn công toàn diện, con rắn đen này đi tìm nhược điểm của nó, một khi tìm thấy, nhất định phải nhanh chóng báo cho tôi biết, mọi người hiểu chưa?”“Rõ!” Khi những người này tấn công về phía con rắn đen, Tần Mặc lặng lẽ đi đến bên cạnh Lương Tiểu Tuyết.“Sao?

Cô không định ra tay à?

Tôi thấy cô có thể đối phó với nó đấy.”“Không cần anh nói nhiều.” Lương Tiểu Tuyết hít sâu một hơi.Cô không muốn Tần Mặc sai bảo cô làm việc.Tần Mặc bật cười, gật đầu.“Xem ra bản tính của cô sắp từ từ lộ ra rồi.

Cũng chỉ có những người như Bàn Tử mới bị cô lừa dối mãi thôi.” Lương Tiểu Tuyết nắm chặt tay, trừng mắt nhìn Tần Mặc.“Liên quan gì đến anh chứ?” Tần Mặc ừ một tiếng.“Đúng là không liên quan gì cả, nhưng mà.” Tần Mặc nhìn về phía Bàn Tử bên kia, Bàn Tử đang nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm Lương Tiểu Tuyết, Lương Tiểu Tuyết đột nhiên có chút hoảng loạn, nhưng một lát sau cô đã bình tĩnh lại, thở dài một hơi.“Bàn ca, không có cách nào cả, những người như chúng tôi cũng là vì sinh tồn, nên bất kể tôi làm gì cũng là để tiếp tục sống, biết không?” Bàn Tử trong lòng không khỏi cảm thấy có chút cạn lời, nhưng trên bề mặt anh ta vẫn giả vờ rất khách khí.“Tôi hiểu mà.” Lương Tiểu Tuyết không nói thêm gì nữa, chỉ là lại nhìn con rắn ở phía xa.Nếu lát nữa, những người bên cạnh cô thật sự không đánh lại con rắn đen này, thì cô cũng chỉ có thể ra tay.Nhưng như vậy cũng có nghĩa là phải bộc lộ thực lực của cô, lỡ Tần Mặc hiểu rõ bản lĩnh của cô, sau này muốn ra tay với cô, chẳng phải là chuyện đơn giản sao?Lương Tiểu Tuyết đột nhiên cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.Rất nhanh, những người này đều bị con rắn đen đánh lui, họ cố ý ngã

xuống đất, không ngừng lăn lộn, dường như không muốn đứng dậy nữa.

"Tôi biết các cậu không bị thương nặng đến thế, mau đứng dậy tiếp tục đối phó nó đi, lẽ nào các cậu muốn trơ mắt nhìn Tiểu Vạn chết ở đây sao?" Mọi người nhìn nhau, nhưng sau khi trao đổi ánh mắt, đều lên tiếng nói: "Chị Lương, chuyện này cũng không thể trách chúng tôi được.

Chị thấy đấy, chúng tôi ai cũng đã bị thương rồi, lẽ nào còn phải qua đó giúp đỡ sao?" Lương Tiểu Tuyết hít sâu một hơi, bọn người này đúng là lũ vô dụng mà!

"Các cậu cứ đợi đấy, đợi về đến gia tộc, các cậu sẽ biết mình phải đối mặt với điều gì." "Giờ thì thừa nhận cô có gia tộc rồi à?" Tần Mặc bên cạnh cười lạnh một tiếng, hỏi Lương Tiểu Tuyết.

Lương Tiểu Tuyết sững lại, đúng vậy, sao cô ta lại vô ý nói ra những lời này chứ?

Vương Bàn Tử bên này lộ rõ vẻ thất vọng, anh ta cố tình làm ra vẻ đau lòng.

"Tôi cứ nghĩ cô sẽ không lừa tôi, nhưng không ngờ bây giờ ngay cả cô cũng là người do bọn họ phái tới.

Thật quá khiến tôi đau lòng rồi." Lương Tiểu Tuyết thở dài.

"Ban đầu tôi còn định mua chuộc các người thêm một thời gian nữa, nhưng dù bây giờ các người có biết thì cũng chẳng sao, không gây ảnh hưởng lớn đến kế hoạch của tôi." Lương Tiểu Tuyết lắc đầu, đã đến được nơi này rồi, cũng không cần phải che giấu nữa.

"Bọn người này là để hộ tống chúng ta đến đây, nên dù họ có chết ở đây cũng chẳng đáng kể gì." Những người nằm trên đất nghe vậy đều không nhịn được, có chút câm nín.

Bọn họ cũng muốn sống mà, sao Lương Tiểu Tuyết cứ phải đối xử với họ như vậy chứ?

"Các người đúng là không coi mạng người ra gì!

Nhưng cô nghĩ tất cả mọi người sẽ trung thành với các người sao?" Tần Mặc vừa nói vừa nhìn những người đang nằm trên đất, ánh mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Tôi có thể cho các người một cơ hội.

Nếu các người bằng lòng đầu quân cho tôi, khoảng thời gian tới tôi sẽ bảo vệ các người thật tốt, sẽ không để các người gặp chuyện gì." Những người đó mắt sáng rỡ, họ có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, nếu thật sự như vậy, thì đương nhiên họ muốn đi theo Tần Mặc.

"Anh đừng có ở đây mà mê hoặc lòng người, dù anh có nói gì cũng vô ích thôi." Lương Tiểu Tuyết lắc đầu, cô hít sâu một hơi.

"Rất lâu về trước tôi cũng từng muốn thoát ly khỏi gia tộc của chúng tôi, nhưng sau này tôi dần nhận ra, gia tộc là không thể chống lại, không một ai có thể rời khỏi gia tộc." "Tần Mặc, anh nghĩ bây giờ anh có thực lực mạnh thì có thể làm được gì sao?

Đừng có mơ mộng hão huyền nữa, sớm muộn gì anh cũng sẽ chết trong tay người của gia tộc chúng tôi thôi, chỉ là không phải bây giờ mà thôi." "Thế thì đã sao?

Con người sống được bao lâu thì sống bấy lâu, không sao cả." Tần Mặc nhún vai, anh lại tiếp tục nói với Lương Tiểu Tuyết.

"Nhưng cô nghĩ người trong gia tộc các cô có thể làm gì được tôi sao?

Đừng quá ngây thơ." Nghe những lời này, Lương Tiểu Tuyết há miệng, nhưng lại không nói được gì, cô ta khẽ ừ một tiếng.

“Tôi thừa nhận anh đúng là có thực lực nhất định, nhưng chỉ dựa vào chút thực lực này thì chắc chắn không được đâu.

Nếu anh không tin, vậy thì chúng ta cứ chờ xem.

Chẳng bao lâu nữa anh sẽ phải chôn thây trong tay những người của gia tộc chúng tôi.” “Hay là bây giờ anh đầu quân cho chúng tôi đi, như vậy tôi có thể giữ được tính mạng cho anh, để anh đi theo bên cạnh tôi, thế nào?” Hắc Hạt Tử bên cạnh đảo mắt trắng dã.

“Nếu tôi không lầm thì trong gia tộc các người đã không chỉ một người nói ra những lời như vậy rồi.” “Các người có phiền phức không vậy?

Chương 940

Đừng có vì Tần Mặc đẹp trai mà cứ như vậy với cậu ấy chứ." Lương Tiểu Tuyết cau mày.

"Liên quan gì đến anh?

Đến lượt anh nói nhiều ở đây sao?" Hắc Hạt Tử có chút khó tin, giọng điệu anh ta mang theo một tia thất vọng.

"Cô cũng quá đáng buồn rồi đấy.

Dù sao thì trước đây cũng là tôi đến giao dịch với các người.

Nếu không có tôi, các người có thể sống sót đến bây giờ sao?

Đừng quên những thứ lương thực đó đều do tôi cung cấp cho các người đấy." Lương Tiểu Tuyết hừ lạnh một tiếng.

"Ngay cả không có anh, chúng tôi cũng vẫn có thể tiếp tục sống sót.

Vậy nên không cần phải mang chuyện đó ra nói trước mặt tôi những thứ vô nghĩa ấy, tôi ghét nhất người khác như vậy." Tần Mặc nhướng mày.

"Bất kể cô có ghét hay không, chúng tôi vẫn ở đây.

Ngoài ra, nếu cô không qua giúp đỡ nữa, e rằng vài đồng bọn của cô sẽ mất mạng đấy." Vừa nói Tần Mặc vừa ngẩng đầu, đặt ánh mắt lên Tiểu Vạn bên kia, giờ đây Tiểu Vạn đã bị thương rất nhiều rồi.

"Nó tuổi còn quá nhỏ, từ trước đến giờ chưa từng trải qua hoạn nạn, đây là một chuyện tốt đối với nó." Lương Tiểu Tuyết nheo mắt.

Cô ta thực sự hy vọng Tiểu Vạn có thể trưởng thành thật tốt, nếu không thì cả đời này nó không thể tiếp tục tiến xa hơn, càng không thể

có chỗ đứng trong gia tộc.

Ngay cả khi cha nó là gia chủ, cũng không thể gây ảnh hưởng đến những chuyện này.

"Nói cái quái gì thế!

Đã là người trong gia tộc các người, lẽ nào các người không nên bảo vệ nó thật tốt sao?

Bỏ mặc đồng bọn của mình, quả nhiên là tác phong của các người!" Vương Bàn Tử không nhịn được mà chửi bới.

Ngay từ đầu khi biết những người này là người của gia tộc đó, trong lòng anh ta đã rất tức giận rồi, có cơ hội này, đương nhiên anh ta phải chửi thêm vài câu.

"Dù sao thì trước đây anh cũng đối xử với tôi không tệ, tôi sẽ đưa các người về gia tộc, sau này sẽ tha mạng cho anh." Khi Lương Tiểu Tuyết nói lời này, cô ta nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, anh ta bĩu môi.

"Không cần cô phải làm cái vẻ đó, tôi đây vốn dĩ rất tùy hứng, cho dù các người muốn giết tôi, tôi cũng chẳng thấy có gì." Anh ta và Tần Mặc có cùng suy nghĩ.

Tần Mặc nhướng mày.

"Nếu ban đầu các người không bị Bàn Tử phát hiện ra bất kỳ sơ hở nào, có lẽ họ đã bị các người dắt mũi rồi." Vương Bàn Tử xoa xoa mũi.

"Mặc dù tôi đây đúng là rất thích gái đẹp, nhưng cũng đâu có mù đến mức đó chứ.

Tần Mặc, anh có thể đừng vũ nhục tôi như vậy được không?" Lương Tiểu Tuyết nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, không hiểu lắm,

tại sao anh ta lại có thể cảm nhận được điều bất thường ở cô ta chứ?

Cô ta nghĩ: "Diễn xuất của mình hình như cũng không tệ đến thế."
"Đúng vậy." Vương Bàn Tử gật đầu, sau đó lại thờ ơ nhún vai.

"Nhưng những chuyện đó không còn quan trọng nữa rồi, bởi vì trong lòng tôi rất rõ, cô và chúng tôi là kẻ thù, nên sau này tôi sẽ không còn tin bất kỳ lời nào cô nói nữa.

Ngay cả khi cô cởi sạch đứng trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không bị cô ảnh hưởng đâu." Vương Bàn Tử là người như vậy đấy.

Mặc dù anh ta rất thích gái đẹp, nhưng cũng chưa đến mức đó.

"Anh!" Lương Tiểu Tuyết không ngờ Vương Bàn Tử lại vũ nhục mình như vậy, cô ta nắm chặt tay, giơ ngón tay chỉ vào Vương Bàn Tử, mặt đầy tức giận.

Tần Mặc ho khan một tiếng.

"Kia… hay là tôi nhường chỗ này cho các người, các người cứ ở đây mà nói chuyện đi." Sau đó, Tần Mặc đi sang một bên khác, Vương Bàn Tử thì lại nói thêm vài câu nữa ở đó, rồi mới quay lại chỗ Tần Mặc.

"Anh lại nói gì với cô ta thế?" Tần Mặc tò mò nhìn Vương Bàn Tử, anh ta đảo mắt trắng dã.

"Tôi đâu phải loại người đê tiện, tôi chỉ mắng cô ta vài câu thôi, chứ đâu có nói lời nào quá đáng hơn." Vương Bàn Tử chỉ nghĩ rằng đối phương dùng cách đó để đối phó mình thì quả thật quá đáng, nên mới nói thêm vài câu.

Tần Mặc bật cười.

"Là do anh tự mình sai, sao bây giờ còn đổ lỗi lên đầu người khác?

Sau này nhớ kỹ, ai đáng để thân cận thì thân cận, ai không đáng thì

đừng nói gì nhiều, hiểu chưa?" "Được rồi, được rồi, tôi biết rồi.

Tôi không phải chỉ làm sai có một lần này sao?

Còn bị anh giáo huấn mãi." Vương Bàn Tử thở dài, Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lại nhìn chằm chằm vào trận chiến phía trước.

Mặc dù ban đầu những người khác đều nằm trên đất, nhưng con hắc xà kia lại đến tấn công họ, họ không còn cách nào khác, chỉ đành đứng dậy đi qua giúp đỡ Tiểu Vạn.

"Con hắc xà này thực lực mạnh thế, chúng ta căn bản không đánh lại nó, phải làm sao đây?" Tiểu Dương nói vậy trong khi nghiến răng ken két, cậu ta chỉ còn lại một cánh tay, giờ đang ôm lấy ngực.

"Cậu bị thương nặng quá rồi, cậu đừng lo chuyện ở đây nữa, qua bên kia nghỉ ngơi đi." Tiểu Vạn hít sâu một hơi, thực ra vết thương của cậu còn nghiêm trọng hơn Tiểu Dương.

"Nói cái gì vậy?" Tiểu Dương đảo mắt trắng dã.

Mặc dù trong lòng cậu ta vẫn khá quan tâm Tiểu Vạn, nhưng cậu ta rất rõ, chỉ cần cậu ta qua bên kia đứng, con hắc xà này sẽ lại đến tấn công cậu ta, như vậy thì càng nguy hiểm hơn cho cậu ta.

Chẳng thà dùng cách này để mua chuộc lòng người của Tiểu Vạn.

Đợi sau này Tiểu Vạn thật sự kế thừa vị trí tộc trưởng trong gia tộc, có lẽ sẽ đối xử nhân từ với cậu ta hơn một chút.

Con hắc xà không muốn lãng phí thời gian nữa, nó quật về phía hai người đó.

Tiểu Vạn và Tiểu Dương trực tiếp bị đánh bay ra xa, sau khi ổn định lại thân hình, hai người họ lại nhìn chằm chằm vào con vật đó.

"Nó thực sự quá mạnh rồi, hai chúng ta đúng là không đối phó

nổi.” Vừa nói, Tiểu Dương vừa đặt ánh mắt lên Lương Tiểu Tuyết, cau mày.

“Chị Lương, hay là chị đừng đứng ở đó nữa đi, chị cũng thấy rồi đấy, hai chúng tôi đã dốc hết sức lực rồi, chúng tôi thực sự không giải quyết được nó.

Nếu chị không ra tay nữa, e rằng chúng tôi thật sự sẽ chết mất.” Tiểu Dương hít sâu một hơi.

Trong lòng Lương Tiểu Tuyết đương nhiên cũng hiểu rõ, cô ta đi về phía trước vài bước, cầm dao găm nhìn con hắc xà.

“Đã qua lâu như vậy rồi mà các cậu vẫn chưa tìm được điểm yếu của nó sao?” Lương Tiểu Tuyết có chút câm nín lắc đầu, nói thật, cô ta vẫn khá thất vọng về hai người này, thực lực của họ cũng quá kém đi chứ?

“Vậy chị làm đi.” Khi Tiểu Dương nói vậy, giọng điệu có chút chua chát, đối phương cũng chưa chắc đã đối phó được, sao lại đổ lỗi cho họ về con hắc xà này chứ?

Chương 941

“Vậy được thôi.” Lương Tiểu Tuyết gật đầu, bọn họ đã nói vậy rồi, vậy thì cô ta sẽ đối phó con hắc xà này thật tốt, để họ được mở mang tầm mắt.

Tiếp đó, Lương Tiểu Tuyết bỗng nhiên dẫm mạnh xuống đất, đợi khi cô ta lại bay lên, trong tay xuất hiện một con dao găm, cô ta ném con dao găm đó đi.

Con dao găm lao thẳng về phía con hắc xà, con hắc xà cũng không né tránh, chỉ di chuyển về phía Lương Tiểu Tuyết.

Khi dao găm đâm vào người hắc xà, trên thân nó xuất hiện một vết thương nhỏ.

“Cô ta nhìn có vẻ thực lực đúng là không tệ thật.” Hắc Hạt Tử gật đầu, người có thể được gia tộc đó phái ra, quả nhiên không giống bình thường.

“Ai bảo không phải chứ?” Tần Mặc cười cười, anh lại tìm một chỗ ngồi xuống, chống cằm.

“Nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta, chúng ta cứ ở đây xem cho kỹ là được.” “Nói cũng đúng.” Vương Bàn Tử bĩu môi, anh ta cũng ngồi xuống cạnh Tần Mặc, nói thật, anh ta quả thực rất không thích đám người này, cứ phải dùng cách đó để lừa dối anh ta.

“Thôi được rồi, được rồi, đừng có nhỏ nhen thế chứ.

Không phải chỉ bị người ta lừa một lần thôi sao?

Có gì to tát đâu.” Lê Thố bên kia không nhịn được trêu chọc Vương Bàn Tử.

“Nhóc con, chú mày biết cái gì?

Đàn ông vốn là phải lập gia đình, lập nghiệp, chú làm vậy có gì sai?” “Vâng, anh nói gì cũng đúng hết, thế này được chưa?” Lê Thố thở dài, cũng không biết Vương Bàn Tử sao lại nhỏ nhen đến thế, cậu ta chỉ nói thêm vài câu thôi mà.

“Thôi được rồi, em đừng chấp nhặt với Bàn Tử nhiều làm gì, anh ta là người như vậy đấy.” Tần Mặc an ủi Lê Thố, Lê Thố vội vàng gật đầu, Tần Mặc nói một chút cũng không sai, xem ra sau này vẫn không nên trêu chọc Vương Bàn Tử nữa, Vương Bàn Tử này thực sự có chút không chịu được thua.

“Được rồi, được rồi.” Vương Bàn Tử xua tay, thực ra anh ta bình thường khá là rộng lượng, chỉ là nghĩ lần này bị mất mặt trước Tần Mặc, nên mới như vậy thôi.

Lúc này Lương Tiểu Tuyết đã chiến đấu cùng con hắc xà, Tiểu Vạn và bọn họ lập tức nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“May mà chị Lương đã ra tay, nếu không thì bọn chúng ta đúng là xong đời rồi.” Tiểu Dương thở phào một hơi.

Nhưng Tiểu Vạn lại không nghĩ vậy, cậu ta đặt ánh mắt lên những đồng bọn này, cau mày.

“Nếu chị Lương chịu ra tay sớm hơn, những người này cũng sẽ không trở thành cái dạng này.” “Cậu không thể trách chị Lương được, là vì bản thân họ thực lực kém cỏi.

Hơn nữa, vừa rồi họ đều nằm giả vờ bị thương trên đất, một chút cũng không biết đến giúp đỡ mình, cậu cần gì phải lo lắng cho họ chứ?” Tiểu Dương thực sự có chút không hiểu, sao Tiểu Vạn ngày nào cũng như vậy?

“Hai chúng ta không cùng một con đường, nên cậu mới không hiểu

suy nghĩ của tôi.” Tiểu Vạn lắc đầu, cậu ta không muốn nói nhiều về những chuyện này.

Đối với những lời này, Lương Tiểu Tuyết cũng nghe thấy, cô ta có chút bất lực lắc đầu, nhắc nhở mấy người họ.

“Rảnh rỗi không có việc gì làm, các cậu cũng đừng đứng đây nữa, cứ ngồi xuống bên cạnh nghỉ ngơi đi.

Vừa rồi các cậu cũng vất vả rồi, những chuyện tiếp theo cứ giao cho tôi là được.” “Nhưng chị Lương… một mình chị thật sự ổn sao?” Mặc dù trong lòng Tiểu Dương không muốn qua giúp đỡ lắm, nhưng cậu ta cảm thấy bề ngoài vẫn phải ra vẻ quan tâm.

“Không cần các cậu lo, các cậu ở đây ngược lại còn gây thêm phiền phức cho tôi thôi.” Sắc mặt Lương Tiểu Tuyết có chút không tốt, họ ngay cả một điểm yếu cũng không tìm ra, chứ đừng nói là giúp đỡ cô ta.

“Vậy được thôi.” Tiểu Dương cũng lười biếng không muốn qua giúp nữa, dù sao đối phương cũng khá hung dữ với họ.

Hai người cùng tìm một chỗ, ngồi xuống ở đó, nhưng Tiểu Vạn thì lại luôn chú ý đến trạng thái của Lương Tiểu Tuyết.

Mặc dù thực lực của Lương Tiểu Tuyết mạnh hơn cậu ta rất nhiều, nhưng cậu ta rất hiểu, con rắn này cũng khá khó đối phó, nếu cậu ta không chú ý, e rằng lát nữa cô ta sẽ bị thương.

Không lâu sau, Lương Tiểu Tuyết và hắc xà mỗi bên đều chịu một chút thương tích.

“Xem ra con vật này quả thực rất khó đối phó.” Lương Tiểu Tuyết hừ lạnh một tiếng, theo lẽ thường mà nói, bất kể sinh vật nào trong Mộ Huyệt cũng không phải đối thủ của cô ta, nhưng con hắc xà này lại có chút khác biệt.

Hắc Hạt Tử cũng cảm nhận được, anh ta nhỏ giọng hỏi Tần Mặc.

“Con vật này là sao vậy?

Cảm giác năng lượng của nó hình như có chút khác biệt.” “Trên người nó cũng có sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch.” Tần Mặc lắc đầu, vì vậy khi tiến vào nơi này, Tần Mặc đã thu hồi Hắc Long Huyết Mạch của mình, nếu không thì sẽ không thể đánh nổi.

“Vậy là anh cố ý thử thực lực của nó sao?” Hắc Hạt Tử có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc quả nhiên không giống người thường, mọi người đến đây đều đang nghĩ về những thứ bên trong Mộ Huyệt là gì, nhưng Tần Mặc thì đã đi trước một bước rồi.

Tần Mặc gật đầu.

“E rằng chuyện này cũng có liên quan rất lớn đến Tần gia chúng ta, người của Tần gia chắc hẳn cũng từng đến đây.” “Tại sao?

Chẳng lẽ đây không phải là nơi người của Cửu Môn chúng ta tiến vào sao?” Hạo Thiên Chân không hiểu lắm hỏi, Tần Mặc đảo mắt trắng dã.

“Cậu cũng đâu phải người của thời đại đó, sao lại biết người đến đây là ai chứ?” Hạo Thiên Chân xoa cằm.

“Vậy nên, từ trước đến nay người trong Cửu Môn chúng ta đều đang đối phó với gia tộc này, mà những người như chúng ta đều bị sắp đặt, bao gồm cả việc tôi đi tìm anh, đúng không?” Hạo Thiên Chân hỏi Tần Mặc, Tần Mặc cười cười.

“Chắc là như vậy đấy, nhưng giữa chừng chắc chắn cũng có những biến số khác, cụ thể thì chúng ta ai cũng không rõ, không ai có thể dự đoán tương lai.” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân khẽ ừ một tiếng.

Đúng vậy, lời này nói không sai chút nào.

“Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa.

Đã rảnh rỗi không có việc gì, chúng ta cũng giúp tìm điểm yếu của con hắc xà này đi.” “Sao?

Anh muốn giúp cô ta à?” Vương Bàn Tử có chút nghi hoặc nhìn Tần Mặc, lẽ nào Tần Mặc cũng bị mỹ sắc mê hoặc rồi sao?

Tần Mặc bĩu môi.

“Anh nghĩ tất cả mọi người đều giống anh sao?

Tôi chỉ nói với các anh một chút thôi, cô ta sẽ rất nhanh không còn là đối thủ của con hắc xà này nữa đâu.” Tần Mặc có thể cảm nhận được năng lượng ẩn chứa trong cơ thể con hắc xà này vẫn khá mạnh, hiện tại vẫn chưa hoàn toàn bùng phát ra, đến lúc đó, với thực lực của Lương Tiểu Tuyết, căn bản sẽ không đánh lại nó.

“Thế à.” Mấy người họ đều sững lại, không nói thêm gì nữa, chỉ lại nhìn chằm chằm vào tình hình chiến đấu phía trước.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, có vẻ Lương Tiểu Tuyết không hề chiếm ưu thế.

Mặc dù con hắc xà này thực lực rất mạnh, nhưng trên người nó cũng xuất hiện rất nhiều vết thương rồi, chẳng lẽ Lương Tiểu Tuyết đối phó với nó không phải là chuyện dễ dàng sao?

Sau khi có suy nghĩ này, bọn họ lại đột nhiên lắc lắc đầu, thôi bỏ đi, họ không nên có những suy nghĩ khác biệt với Tần Mặc.

Tần Mặc còn thông minh hơn họ nhiều.

Không lâu sau, Tần Mặc đã chú ý đến điểm yếu của con hắc xà này, trên đầu nó có hai cái lỗ.

Lương Tiểu Tuyết đương nhiên cũng chú ý đến.

Chương 942

Cô ta cười lạnh một tiếng, nói với con hắc xà.

"Ta còn tưởng ngươi đúng là bất khả phá hủy cơ đấy, bây giờ xem ra hình như không phải vậy." Tiếp đó, Lương Tiểu Tuyết lại quay đầu, nhìn chằm chằm Tiểu Vạn và Tiểu Dương bên kia.

"Hai cậu hãy xem cho kỹ đi, có thời gian thì cũng học hỏi tôi một chút, đừng có biến thành thứ phế vật vô dụng như thế này nữa.

Gia tộc không cần những phế vật như vậy, hiểu chưa?" Tiểu Vạn há miệng, nhưng lại không nói được gì, chỉ đành nhìn chằm chằm vào tình hình trước mắt.

Dù thế nào đi nữa, đối phương cũng đã đưa họ đến đây, cậu ta vẫn phải cố gắng để tất cả mọi người sống sót rời khỏi đây.

Lúc này, Lương Tiểu Tuyết thì tấn công vào cái lỗ trên đầu đối phương, sau khi con dao găm của cô ta đâm vào cái lỗ trên đầu đối phương, miệng con hắc xà liền phát ra một tiếng kêu.

"Sao cảm giác tiếng kêu này hình như là của người vậy?" Hắc Hạt Tử cau mày, nhìn Tần Mặc bên cạnh.

Tần Mặc xua tay.

"Đó là âm thanh bùng phát từ bên trong cơ thể nó, không liên quan gì đến người hay không, các anh đừng nghĩ nhiều, cũng đừng bị dọa sợ." Nói thật, Tần Mặc cảm thấy vẫn khá buồn cười, anh cảm thấy con rắn này quả thực không dễ đối phó đến vậy, nhưng cảnh tượng hiện tại lại có chút kịch tính.

Trên đầu con hắc xà máu không ngừng chảy ra, nhưng năng lượng bên trong cơ thể nó lại không ngừng bùng phát, Lương Tiểu Tuyết lại

không hề ý thức được điều đó.

Lương Tiểu Tuyết trong mắt mang theo một tia cười cợt, cô ta không nhịn được lắc đầu.

"Bất kể ngươi là người của Cửu Môn, Lưu Hạ hay người nào khác, thực lực của ngươi cũng không phải đối thủ của ta, ngươi đúng là thích tự tìm cái chết." Trong mắt con hắc xà lại lóe lên một đạo ánh sáng màu đỏ.

Trong lòng Lương Tiểu Tuyết "thịch" một tiếng, không hiểu sao, cô ta luôn cảm thấy tình hình hình như có chút không ổn.

Lương Tiểu Tuyết không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào con hắc xà, và cái lỗ đen khác bên kia.

Cô ta cầm con dao găm trong tay, lại đâm vào cái lỗ đen đó.

Từ cái lỗ đen đó lại chảy ra rất nhiều máu.

Ban đầu Lương Tiểu Tuyết còn tưởng rằng con hắc xà này sẽ bị mình giải quyết như vậy, nhưng không ngờ thân hình con hắc xà lại dần dần lớn lên, những vết thương trên người nó cũng nhanh chóng lành lại, đồng thời, trên đầu nó còn mọc ra một cặp sừng đặc biệt lớn.

"Tình huống gì thế này?" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc liếc nhìn Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc cười cười.

"Bây giờ năng lượng của nó mới hoàn toàn được kích hoạt, xem ra Lương Tiểu Tuyết sắp gặp nạn rồi." Mọi người đều nhìn chằm chằm vào tình hình trước mắt, Tiểu Vạn bên này cũng đã nhận ra điều bất thường.

Cậu ta nhắc nhở Lương Tiểu Tuyết.

"Chị Lương, cẩn thận!" Còn chưa kịp đợi Lương Tiểu Tuyết phản ứng lại, cô ta đã bị đuôi con hắc xà đánh trúng, lùi về phía sau,

ho ra một ngụm máu.

“Tại sao lại như vậy?” Lương Tiểu Tuyết khó tin lắc đầu, cô ta từ trước đến giờ chưa từng thấy tình huống như thế này xuất hiện.

Chẳng lẽ con vật này còn có thể tiến hóa sao?

“Trước đây chỉ thấy tình huống như vậy trong tiểu thuyết, trong thực tế mà gặp phải tiến hóa thì thật sự rất hiếm đấy.” Vương Bàn Tử nói vậy trong lúc có chút kích động xoa xoa tay, anh ta lại nhìn Tần Mặc bên kia.

“Tôi muốn qua thử sức với con vật này một chút, xem thực lực của nó thế nào, được không?” Tần Mặc gật đầu.

“Anh tự mình cẩn thận một chút, thực lực của con vật này không hề đơn giản đâu.” Tần Mặc trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt, Vương Bàn Tử khẽ ừ một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy rồi, trong lòng anh ta đương nhiên hiểu rõ.

Vương Bàn Tử không nói thêm gì nữa, chỉ lao thẳng về phía con vật đó.

Một lúc sau, anh ta đã đến bên cạnh con hắc xà, anh ta dùng vũ khí trong tay tấn công về phía con hắc xà.

“Vũ khí này là Tần Mặc đưa cho tôi đấy, không giống với loại bình thường đâu, ngươi phải cẩn thận đấy.” Con hắc xà lùi về phía sau, sau khi ổn định thân hình, nó nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử có chút nghi hoặc.

“Sao?

Ngươi còn nhìn trúng Bàn Gia à?” Hắc Hạt Tử bên này bĩu môi.

“Anh đang nghĩ gì thế?

Con vật đó đang nhìn vào thanh kiếm trong tay anh kìa, chỉ bằng

anh mà cũng xứng được nó nhìn trúng sao.” Hắc Hạt Tử sững lại, anh ta nhìn chằm chằm vào thanh kiếm trong tay, ha ha cười.

“Cái này là Tần Mặc đưa cho tôi đấy, chắc chắn là có chút khác biệt.” Tần Mặc quả thực đã tặng rất nhiều đồ vật cho những đồng đội bên cạnh mình, chính là để phòng ngừa họ gặp nguy hiểm trong Mộ Huyệt này.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, bây giờ việc quan trọng nhất là phải giải quyết con hắc xà này trước đã.” Hắc Hạt Tử ở đây để giúp đỡ Vương Bàn Tử, trong lòng anh ta rất rõ, chỉ dựa vào thực lực của một mình Vương Bàn Tử thì căn bản không thể đánh lại con hắc xà này.

Lương Tiểu Tuyết bên này thở phào một hơi, cô ta lại quay đầu nhìn sang Tần Mặc bên cạnh, thấy Tần Mặc dáng vẻ đầy tự tin như vậy, cô ta bĩu môi.

Cô ta không cho rằng Tần Mặc có thể đánh thắng mình, cũng không nghĩ Tần Mặc có thể đối phó được con hắc xà này.

“Xem ra hôm nay tất cả mọi người đều phải chết ở đây rồi.” Tần Mặc nghe lời này của Lương Tiểu Tuyết, nhìn cô ta hai mắt.

“Cô nghĩ tất cả mọi người đều phế vật như cô sao?

Vậy thì hôm nay cô cứ xem cho kỹ đi.” Tần Mặc nhún vai, sau đó anh lại nhìn chằm chằm vào con rắn trước mặt.

Con hắc xà lúc này đang không ngừng chiến đấu cùng Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử, đương nhiên, Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử cũng không đánh lại nó, chỉ có thể tạm thời né tránh.

Vương Bàn Tử tìm được một cơ hội, dùng thanh kiếm trong tay đột nhiên đánh mạnh vào người con hắc xà, trên người con hắc xà lập tức xuất hiện một vết thương, nhưng nó nhanh chóng ổn định thân

hình, vẫy đuôi, đập về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vội vàng lăn lộn về phía sau, còn đuôi con hắc xà thì đập xuống đất, mặt đất xuất hiện một vết nứt lớn.

Vương Bàn Tử thở phào một hơi, may mà lần này không bị thương.

Con hắc xà bên này thấy vậy, lại di chuyển về phía Vương Bàn Tử, cuộn Vương Bàn Tử vào trong cơ thể nó.

"Cái quái gì thế này?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, tốc độ của con hắc xà này cũng quá nhanh rồi, anh ta căn bản không né kịp.

Hắc Hạt Tử bên này thì đạp một cước vào đuôi con hắc xà, sau khi đuôi con hắc xà bị tấn công, nó chỉ đành tạm thời thu về.

Hắc Hạt Tử do dự một lát, rồi lại nói với Hạo Thiên Chân và Lê Thố.

"Hai cậu có muốn qua giúp đỡ không?" "Tôi đến là được rồi, thực lực của Lê Thố vẫn còn kém, không thể để em ấy tham gia vào trận chiến." Hạo Thiên Chân liếc nhìn Lê Thố bên cạnh, đưa ba lô của mình cho cậu ấy.

"Em cứ ở đây thật tốt là được, không cần qua giúp, đừng để bị con vật này đánh bị thương, hiểu chưa?" Lê Thố cau mày.

"Sao có thể như vậy được?

Các anh đều đang chiến đấu ở đó, mà em lại ở đây một mình sao." "Có gì đâu chứ?" Bọn họ lắc đầu, tiếp đó Hạo Thiên Chân liền lao thẳng về phía đó, chiến đấu cùng con hắc xà.

Chương 943

Ba người họ thì lại có thể đánh hòa với con hắc xà.

Lương Tiểu Tuyết bên này thấy vậy, liền cau chặt mày, chuyện gì thế này?

Hình như cảm thấy thực lực của những người này đều tăng lên rất nhiều.

“Cô nghĩ tất cả mọi người đều giống những người trong gia tộc các cô sao?

Tự mãn thủ cựu, dậm chân tại chỗ.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nghe lời này, Lương Tiểu Tuyết lập tức cảm thấy cô ta bị xem thường rồi.

“Có bản lĩnh thì hai chúng ta solo đi.” “Tôi không có ý định solo với cô, đó đơn giản là lãng phí thời gian, hơn nữa cô trong tay tôi nhiều nhất cũng chỉ trụ được ba chiêu thôi.” Lời này của Tần Mặc đúng là không nói sai, dù sao anh trước mặt Lương Tiểu Tuyết chưa từng lộ ra thực lực thật sự.

Lương Tiểu Tuyết nheo mắt.

“Nói khoác ai mà chẳng biết nói, tôi còn có thể nói anh trong tay tôi không thoát nổi hai chiêu nữa kia.” Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào con hắc xà trước mặt.

“Nếu cô không qua giúp nữa, chẳng bao lâu nữa, mấy người bọn họ có lẽ sẽ bị con hắc xà này nuốt chửng mất.” Khi Lương Tiểu Tuyết nói lời này, trong mắt cô ta mang theo một tia trêu tức.

Tần Mặc nhún vai.

“Tôi biết cô muốn xem kỹ thực lực của tôi, nhưng e rằng người

trong gia tộc các cô không một ai có thể dò được, bao gồm cả cô cũng vậy, ngay cả khi cô có thể luôn đi theo tôi đến cuối cùng, cũng chưa chắc đã nhìn ra được." Lương Tiểu Tuyết cau mày, lời này của Tần Mặc là ý gì?

Chẳng lẽ anh ta thật sự thâm sâu khó lường đến vậy sao?

"Tôi không tin một con hắc xà mạnh như vậy trước mặt anh cũng chẳng đáng là gì." "Tùy cô nghĩ thế nào." Tần Mặc không nói thêm nữa, bởi vì con hắc xà này trước mặt anh quả thực không đáng nhắc đến, hơn nữa anh còn có Huyết Mạch Chi Lực, có thể áp chế con hắc xà này.

Con hắc xà muốn đối phó anh, cơ bản là không thể.

Lương Tiểu Tuyết nheo mắt, cô ta không muốn nói nhảm nữa, bởi vì cô ta cảm thấy chẳng bao lâu nữa, ắt hẳn sẽ phân rõ thắng bại.

Đối với thực lực của Vương Bàn Tử và mấy người họ, Lương Tiểu Tuyết không mấy hứng thú, vì vậy cô ta vẫn luôn đứng ở chỗ này, cũng không qua giúp đỡ.

Tiểu Vạn do dự một lát, lại đi đến bên cạnh Lương Tiểu Tuyết.

"Chị Lương, em cảm thấy tình hình hiện tại có chút không tốt, chúng ta hay là qua giúp họ một chút đi?" "Cậu quan tâm bọn họ làm gì, bọn họ là kẻ thù của chúng ta, không cần để ý đến bọn họ nhiều như vậy." Lương Tiểu Tuyết hừ lạnh một tiếng, cô ta quả thực không muốn qua giúp, dù sao vừa rồi khi cô ta chiến đấu với con hắc xà này, những người đó ngay cả nhìn cô ta một cái cũng không thèm.

"Nhưng tình hình hiện tại đối với chúng ta vẫn khá bất lợi, nếu họ thật sự không đối phó được con hắc xà này, e rằng tất cả chúng ta đều sẽ chết ở đây." Tiểu Vạn do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn đặt ánh mắt lên người Hạo Thiên Chân, rồi đi đến bên cạnh cậu.

Hạo Thiên Chân vừa bị con rắn đen đó đánh trúng một cái, lùi lại hai bước, Tiểu Vạn đã đỡ lấy Hạo Thiên Chân.

"Cậu thấy thế nào?" Hạo Thiên Chân hơi ngạc nhiên nhìn Tiểu Vạn, cậu không ngờ đối phương lại đến giúp mình.

"Cậu làm cái quái gì vậy?" "Nếu con rắn này thực sự đánh bại các cậu, e rằng ngay cả mấy người chúng tôi cũng phải chết ở đây, nên tôi mới đến giúp, không có ý gì khác, cậu đừng hiểu lầm." Tiểu Vạn cau mày nói ra suy nghĩ của mình.

Hạo Thiên Chân bật cười, cậu đáp một tiếng.

"Được thôi, tôi biết rồi, nhưng bất kể cậu nghĩ thế nào, đã có lòng giúp đỡ thì đương nhiên là tốt nhất.

Có cậu gia nhập, e rằng chẳng bao lâu nữa con rắn đen này sẽ không trụ nổi." Ở một bên khác, Bàn Tử cũng bị đẩy lùi một cái, anh ta nhìn sang Tần Mặc.

"Tần Mặc, anh có muốn cân nhắc qua giúp một tay không?" Tần Mặc lại trực tiếp xua tay.

"Tôi không có hứng thú gì đâu, các anh tự cố gắng đi, tôi ở đây xem là được rồi, đến khi cần thiết tôi sẽ ra tay." Hạo Thiên Chân thở dài một hơi.

"Trước đây bất kể gặp phải thứ gì, Tần Mặc đều trực tiếp diệt sạch đối phương trong nháy mắt, không ngờ bây giờ lại muốn khảo nghiệm thực lực của chúng ta." Sau đó, Hạo Thiên Chân lại nhìn Tiểu Vạn.

"Vừa rồi thể lực của cậu đã tiêu hao rất nhiều rồi, hay là cậu đừng ở đây giúp mấy người chúng tôi nữa, nếu không… e rằng cậu lại bị thương đấy." Tiểu Vạn liếc mắt trắng dã.

"Không sao đâu, đã đến đây rồi thì tôi chắc chắn không sợ bị

thương, hơn nữa các cậu không cho tôi gia nhập, đây là khinh thường tôi sao?" Hạo Thiên Chân cười cười, không ngờ Tiểu Vạn tuy là người của gia tộc kia, nhưng tính cách vẫn khá tốt.

Xem ra đúng là bị Tần Mặc nói trúng rồi, Tiểu Vạn có thể sống trong hoàn cảnh như vậy mà vẫn giữ được tính cách này thì quả là không dễ chút nào.

"Ngươi nghĩ Tiểu Vạn có thể phát triển thế nào trong gia tộc các ngươi?" Tần Mặc quay đầu, nhìn Lương Tiểu Tuyết bên cạnh.

Lương Tiểu Tuyết nheo mắt.

"Chuyện này hình như không liên quan gì đến ngươi, không cần ngươi phải nói nhiều ở đây." "Tôi lại muốn giữ Tiểu Vạn ở bên cạnh tôi, người như cậu ấy không mấy thích hợp với gia tộc các ngươi, dù có tiếp tục ở đó cũng nhất định sẽ bị người trong gia tộc các ngươi nuốt chửng thôi." Lương Tiểu Tuyết hừ lạnh một tiếng.

"Đã cha cậu ấy giao cậu ấy cho tôi rồi, vậy thì khoảng thời gian tiếp theo tôi nhất định sẽ huấn luyện cậu ấy thật tốt.

Không cần ngươi ở đây nói này nói nọ." Trong lòng Lương Tiểu Tuyết vẫn rất ghét Tần Mặc, cô ta luôn cảm thấy khi Tần Mặc nói chuyện với mình có một cảm giác đặc biệt kiêu ngạo, cứ như Tần Mặc là loại người cao cao tại thượng có thể phủ thị chúng sinh vậy.

Cô ta rất không thích cảm giác này.

Tần Mặc gật đầu.

"Nếu đã vậy, thì chúng ta cứ chờ xem.

Tôi tin rằng chẳng bao lâu nữa, Tiểu Vạn sẽ trở thành người bên chúng ta, ngươi nói đến lúc đó, cha cậu ấy sẽ nghĩ thế nào?" "Đừng đùa nữa." Lương Tiểu Tuyết bật cười.

“Tuy ngươi cảm thấy tính cách cậu ấy quả thực có chút gần gũi với các ngươi, nhưng xin lỗi, cậu ấy dù sao cũng lớn lên trong gia tộc chúng tôi, căn bản sẽ không đi theo ngươi đâu.” Tần Mặc có chút thờ ơ nhún vai, anh thấy không sao cả, đối phương không muốn tin thì cứ đi đến cuối cùng rồi sẽ biết thôi.

Sau đó, Tần Mặc lại nhìn về phía xa.

Lúc này, mấy người bên kia cũng đang không ngừng đối kháng với đối thủ của họ.

Con rắn đen đó thì một chút cũng không sợ hãi, tuy nói mấy người này thực lực cũng coi như được, nhưng hợp sức lại cũng không đánh lại nó.

“Cái thứ này cũng khó chơi quá đi chứ?” Bàn Tử không nhịn được mà than vãn một câu, Hạo Thiên Chân bên cạnh gật đầu, trong mắt lộ vẻ nghiêm túc.

“Nhưng dù sao đi nữa, chúng ta đều phải kiên trì ở đây, Tần Mặc lại không chịu ra tay, vậy thì chúng ta chỉ có thể đợi con rắn đen này tiêu hao gần hết năng lực rồi mới tấn công nó thôi.” “Các cậu có thấy không?

Tuy lúc đầu Lương Tiểu Tuyết đã tấn công mấy chỗ trên đầu nó, khiến nó thực lực tăng mạnh, nhưng bây giờ những chỗ đó đã biến thành hai cái lỗ hổng rồi.” Điều đó cũng có nghĩa là nếu họ tấn công hai cái lỗ hổng này, nói không chừng có thể giết chết con rắn đen đó.

“Chúng ta có nên thử một chút không?” Tiểu Vạn hỏi mấy người trước mặt, chỉ dựa vào bản thân cậu thì e là không ổn lắm.

“Đến đây!” Bàn Tử nói xong câu đó thì hoạt động cổ tay một chút.

Mặc dù mấy người họ đều cảm thấy hơi mệt mỏi, nhưng ngoài việc tự giúp mình ra, những người khác chắc là sẽ không ra tay đâu.

“Vậy tôi sẽ ở đây làm phòng ngự cho mọi người, các cậu cẩn thận đối phó với nó, nếu có vấn đề gì nhất định phải nhanh chóng rút về phía tôi, biết chưa?” Tiểu Vạn hỏi mấy người trước mặt.

Bàn Tử do dự một chút, nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân bên cạnh.

“Chúng ta có tin tưởng cậu ta được không?” “Cậu ấy đã đến giúp rồi, còn tin hay không tin gì nữa, chúng ta cứ thử xem sao.” Hạo Thiên Chân cười cười, thực ra cậu ta nghĩ Tiểu Vạn chắc sẽ không làm ra loại chuyện bội tín.

Chương 944

"Vậy được rồi." Bây giờ ngoài việc tin tưởng Tiểu Vạn ra, e rằng cũng chẳng làm được gì khác.

Bàn Tử thở dài một hơi, lại nhìn sang con rắn đen đó, không nhịn được mà chửi.

"Ngươi cái đồ ngốc này, đã nhất quyết muốn đối phó mấy người chúng ta ở đây, vậy thì hôm nay chúng ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại của mình." Nói xong, Bàn Tử dẫn đầu xông về phía con rắn đen.

Chỉ thấy vũ khí trong tay anh ta phát ra một tia hàn quang.

"Không ngờ vũ khí này lại là một Thần Binh Lợi Khí!" Lương Tiểu Tuyết bên này thấy vậy thì nhíu mày, trong mắt cô ta thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Điều này đúng là nằm ngoài dự liệu của cô ta.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra Lương Tiểu Tuyết vẫn khá hiểu biết.

"Đã ngươi có thể nhận ra, vậy lát nữa ngươi sẽ được thấy uy lực của Thần Binh Lợi Khí này." Chỉ thấy vũ khí của Bàn Tử trực tiếp chém vào người con rắn đen, trên người nó xuất hiện một vết nứt.

Ở một bên khác, Hạo Thiên Chân nhân cơ hội tấn công vào một trong hai cái lỗ hổng của con rắn đen, xung quanh cái lỗ hổng đó lập tức xuất hiện những vết nứt chi chít, những vết nứt này không ngừng.

Con rắn đen phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nó có chút phẫn nộ trừng mắt nhìn mấy người trước mặt, không ngờ những người này lại quá đáng như vậy, làm nó bị thương ra nông nỗi này.

Đã như vậy, vậy thì tiếp theo nó cũng nhất định phải nuốt chửng

những người này vào bụng, nếu không chắc chắn sẽ không hả giận.

Với ý nghĩ đó, nó lập tức vung cái đuôi của mình.

Cái đuôi trực tiếp quất thẳng về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân vội vàng dùng vũ khí trong tay chắn trước mặt, khi cái đuôi của đối phương quất vào vũ khí của cậu thì không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Chuyện gì thế này?

Con rắn đen có chút không hiểu mà nhìn Hạo Thiên Chân chằm chằm, theo logic bình thường mà nói, chỉ cần dùng đuôi của nó tấn công những người này, thì những người này hoặc chết, hoặc bị thương, còn vũ khí của họ thì sẽ trực tiếp gãy đôi.

Nhưng bây giờ vũ khí của Hạo Thiên Chân lại không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Tần Mặc cười cười.

Vũ khí trong tay Hạo Thiên Chân cũng là Tần Mặc đặc biệt tặng cho cậu ta, nên việc nó như vậy cũng khá bình thường.

Con rắn đen hít sâu một hơi, nó không ngừng lùi về phía sau, nhưng không ngờ Hắc Hạt Tử lại xuất hiện ở phía sau nó, Hắc Hạt Tử trực tiếp đạp lên đuôi nó.

"Nhanh lên!" Hắc Hạt Tử nhắc nhở mấy người ở không xa, mấy người đó gật đầu, tiếp đó họ lại vây quanh con rắn đen này, không ngừng tấn công đối phương.

Con rắn đen đương nhiên không phải đối thủ của họ, chẳng bao lâu sau, con rắn đen này lại chịu thêm mấy vết thương.

Con rắn đen có chút không hiểu mà nhìn chằm chằm mấy người trước mặt, chuyện gì vậy chứ?

Rõ ràng nó có thể cảm nhận được những người này chẳng qua chỉ là phàm phu tục tử mà thôi, nhưng nó lại không đánh lại được họ.

Trên người nó rõ ràng có Huyết Mạch Chi Lực mà, sao lại yếu đến mức này chứ?

Nhưng dù nó có nghĩ không thông, hiện tại nó cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục khổ sở kiên trì, nếu không sẽ bị mấy người này giết chết.

Con rắn đen không ngừng lùi về phía sau, chẳng bao lâu sau, nó đã ngã xuống đất.

Ở một bên khác, Hắc Hạt Tử và Hạo Thiên Chân tìm được cơ hội, trực tiếp đâm về phía hai cái lỗ máu trên người rắn đen, nhưng con rắn đen lại vào lúc này há to cái miệng như chậu máu, cắn về phía hai người.

Khó khăn lắm mới tìm được cơ hội này, chỉ cần có thể cắn chết hai người này, vậy thì những người còn lại chắc cũng không có gì khó đối phó nữa.

Tần Mặc nheo mắt, con rắn đen này nhìn qua thì khá thông minh, tiếc là chẳng có tác dụng gì.

Quả nhiên, Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử lập tức phản ứng lại, hai người họ trực tiếp dùng vũ khí trong tay chặn vào miệng con rắn đen.

Con rắn đen dùng sức muốn cắn đứt vũ khí của hai người này, nó còn tưởng rằng vũ khí này là thân thể của hai người đó, nhưng sau khi cắn trúng, nó mới biết mình đã lầm to rồi.

Ngay lập tức, con rắn đen liền cuộn tròn thân mình, muốn chạy trốn khỏi khu vực này, nhưng Hạo Thiên Chân và Hắc Hạt Tử làm sao có thể cho nó cơ hội đó chứ?

Hai người trực tiếp vòng ra phía sau con rắn đen, dùng vũ khí trong tay đâm về phía nó.

Con rắn đen lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó nó quay đầu nhìn cơ thể mình.

Trên người nó đã xuất hiện mấy cái lỗ máu, không chỉ vậy, ngay cả hai cái lỗ trên đầu nó cũng xuất hiện những vết nứt lớn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đầu nó sẽ trực tiếp vỡ nát.

"Tôi hiểu rồi, hai cái lỗ trên đầu nó chính là chỗ yếu ớt, nên chúng ta tấn công vào đó cũng tương đương với việc tấn công vào đầu nó." Hạo Thiên Chân nói xong câu đó thì véo cằm, ánh mắt cậu ta lại sáng lên.

"Nếu đã như vậy, chẳng phải chẳng bao lâu nữa chúng ta có thể rời khỏi nơi này rồi sao?" "Điều đó chưa chắc.

Mặc dù bây giờ nó đã không còn nhiều sức mạnh, nhưng dù sao nó cũng đã sống nhiều năm như vậy rồi, chúng ta vẫn phải cẩn thận." Hắc Hạt Tử nhắc nhở mấy người họ.

Mấy người họ đều gật đầu, kinh nghiệm của Hắc Hạt Tử hơn họ rất nhiều, nếu họ không nghe lời, sau này nhất định sẽ phải chịu thiệt thòi.

Tần Mặc cười cười, lại quay đầu nhìn sang Lương Tiểu Tuyết bên kia, sắc mặt Lương Tiểu Tuyết bây giờ đã hoàn toàn không tốt rồi.

"Ngươi thấy chưa?

Chỉ cần mấy người họ hợp sức lại thôi, ngươi đã không đối phó nổi rồi, nói gì đến việc có thêm tôi nữa." Tần Mặc lắc đầu.

Lương Tiểu Tuyết hít sâu một hơi, đúng vậy, lời Tần Mặc nói một

chút cũng không sai, nhưng điều này cũng không sao cả, tất cả đều nhờ có Tiểu Vạn ở đó giúp đỡ, nếu không có Tiểu Vạn, e rằng mấy người này căn bản sẽ không trụ nổi.

"Tôi không tin." Tần Mặc nhướng mày, đã đến lúc này rồi, Lương Tiểu Tuyết lại vẫn không chịu tin, đây chẳng phải là tự lừa dối mình sao?

Nhưng cũng không sao cả, cô ta muốn thế nào thì cứ thế đi.

Lúc này, Hạo Thiên Chân và mấy người họ đang không ngừng đối phó với con rắn đen.

Rất nhanh, xung quanh con rắn đen đã xuất hiện rất nhiều Hắc Long Huyết Mạch Chi Lực.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, xem ra nó muốn dùng Huyết Mạch Chi Lực để đối phó mấy người này.

Nếu quả thực như vậy, lát nữa Hạo Thiên Chân và mấy người họ sẽ cảm thấy một áp lực rất mạnh đè lên người.

Họ nhất định sẽ không kịp phản ứng.

Tần Mặc thở dài một hơi, đi đến bên cạnh mấy người họ, dùng một lực lượng vô cùng nhẹ nhàng đẩy họ ra.

Chương 945

"Các cậu không cần ở đây nữa, tôi sẽ đối phó với nó." Họ đều nhíu mày, Tần Mặc đây là có ý gì?

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, họ đột nhiên cảm nhận được một luồng năng lượng khổng lồ đè nén lên người, họ đều hít vào một hơi khí lạnh.

"Nếu vừa rồi Tần Mặc không đẩy chúng ta ra, rồi con rắn đen đó lại tấn công chúng ta, e rằng mấy người chúng ta căn bản sẽ không kịp phản ứng." "Ai nói không phải chứ?

Tần Mặc vậy mà ngay cả điều này cũng đã dự liệu được rồi." Bàn Tử có chút bất lực, xem ra họ so với Tần Mặc quả thực là kém xa quá.

Nhưng điều này cũng không có cách nào khác, họ quả thực không bằng Tần Mặc.

"Thôi được rồi, vậy cứ thế này đã." Hắc Hạt Tử nhíu mày, họ so với Tần Mặc quả thực là một khoảng cách rất xa, nhưng hiện tại họ cũng chẳng có cách nào khác.

Lúc này Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con rắn đen trước mặt, trong mắt mang theo ý cười nhạt.

"Ngươi không phải đối thủ của ta, dù trên người ngươi có Huyết Mạch Chi Lực cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì Huyết Mạch Chi Lực của ngươi khá tạp nham." Con rắn đen có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, nó không ngờ Tần Mặc lại có thể cảm nhận được Huyết Mạch Chi Lực.

Đã như vậy, vậy thì Tần Mặc càng không nên ở lại đây đối phó

với nó, nếu không, đám người này đều sẽ chết ở đây, trở thành bữa ăn trong đĩa của mình.

Tần Mặc đương nhiên có thể cảm nhận được ý của nó, cười nói.

"Ngươi không cần nghĩ những thứ vớ vẩn đó, ngươi không phải đối thủ của ta, dù ngươi có tính toán thế nào cũng vô ích thôi." Tần Mặc nhún vai.

Con rắn đen không ngừng thè lưỡi, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Vậy thì ngươi cứ thử trước đi." Sau khi Tần Mặc dứt lời, anh trực tiếp ngưng tụ sức mạnh, khống chế không gian xung quanh.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Con rắn đen có chút không hiểu, nhìn Tần Mặc, sao có thể chứ?

Tần Mặc vậy mà lại biết cách ngưng tụ không gian.

Hơn nữa nó có thể cảm nhận được trên người Tần Mặc dường như truyền đến một loại năng lượng khá đáng sợ, loại năng lượng này là gì?

Tần Mặc cười cười.

Xem ra nó bây giờ đã có chút sợ hãi rồi, đến lúc này thì nó càng không phải đối thủ của mình.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm khổng lồ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm này bị Tần Mặc ném ra, bay đến xung quanh con rắn đen, con rắn đen thấy vậy thì hít vào một hơi khí lạnh.

Năng lượng của thanh bảo kiếm này quả thực quá mạnh, e rằng nó căn bản không thể đối kháng.

Ngay lúc con rắn đen muốn đối phó Tần Mặc, Tần Mặc cũng

phóng thích Hắc Long Huyết Mạch Chi Lực của mình.

Con rắn đen lập tức cảm thấy kinh hãi mà nhìn Tần Mặc.

Sao lại như vậy chứ?

Huyết Mạch Chi Lực trên người tiểu tử này lại thuần túy đến thế, ngay cả bản thân nó cũng không thể sánh bằng.

Điều này thực sự nằm ngoài dự liệu của nó.

Tần Mặc thấy ánh mắt của con rắn đen, anh không nhịn được mà cười cười.

"Bây giờ ngươi biết tôi không nói khoác rồi chứ, tôi khuyên ngươi một câu, mau rời khỏi nơi này đi." Con rắn đen hít sâu một hơi, lời Tần Mặc nói quả thực một chút cũng không sai, bây giờ nó cũng chỉ có thể chạy trốn, nếu không nhất định sẽ chết dưới tay Tần Mặc.

Sau đó, con rắn đen liền trườn đi, quay người rời khỏi đây.

Lương Tiểu Tuyết bên này có chút khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt, sao có thể chứ?

Rõ ràng Tần Mặc còn chưa động thủ mấy, con rắn đen kia đã bỏ chạy rồi.

Tần Mặc thì đi về phía này, đánh giá mấy người trước mặt.

"Các cậu thấy thế nào?

Không có chuyện gì chứ?" Hạo Thiên Chân cũng nhìn sang mấy người bên cạnh, cậu ta thì không sao, tuy rằng cậu ta xông lên phía trước nhất, nhưng con rắn đen này căn bản không thể làm cậu ta bị thương, dù sao trong tay cậu ta có Thần Binh Lợi Khí mà Tần Mặc đã cho.

"Chúng tôi cũng không sao." Họ đều xua tay.

Hạo Thiên Chân thở phào một hơi, cậu ta lại cười nhìn Tần Mặc.

"Xem ra mấy người chúng tôi so với anh vẫn còn kém xa lắm, tôi thì khá ngưỡng mộ anh, có thực lực như vậy, chỉ cần hù dọa một chút là người ta sẽ quay người bỏ đi rồi." Tần Mặc liếc mắt trắng dã.

"Đó cũng là phải có bản lĩnh thật sự, nếu không thì làm sao có thể hù dọa được đối phương chứ?" Sau đó, Tần Mặc lại nhìn sang Lương Tiểu Tuyết bên kia, trong mắt Lương Tiểu Tuyết đang mang một tia thâm ý.

Tiểu Vạn đã đi đến bên cạnh Lương Tiểu Tuyết.

"Chị sao rồi?" Lương Tiểu Tuyết nhìn Tiểu Vạn một cái, Tiểu Vạn nhún vai.

"Còn có thể thế nào nữa?

Chị vừa rồi không phải đều đã thấy rồi sao?

Hơn nữa, nếu không có Tần Mặc ra tay, e rằng mấy người chúng ta cũng không thoát được." Bây giờ trong lòng Tiểu Vạn tuy không quá thích Tần Mặc, nhưng cậu ta rất hiểu, Tần Mặc có tình người hơn những người này.

Những người trong gia tộc của mình, so với Tần Mặc quả thực kém xa lắm.

Nhưng Tiểu Vạn lại không có cách nào nói gì, cậu ta chỉ có thể tìm một chỗ ngồi xuống.

"Cậu đừng dùng thái độ đó mà nói chuyện với tôi, nếu cha cậu biết được, ông ấy lại sẽ không vui." Lương Tiểu Tuyết nhìn Tiểu Vạn.

Tiểu Vạn bật cười.

"Chị còn cần phải nói những lời này sao?

Thật không biết chị làm sao mà tốt ý được như vậy." Tiểu Vạn

lắc đầu.

“Chị cũng không chịu suy nghĩ kỹ một chút, nếu không có Tần Mặc và mấy người đó, e rằng tất cả chúng ta đều phải chết ở đây, còn tôi ra tay giúp họ, cũng tương đương với việc cứu mạng mọi người.

Ngoài ra chị cũng không cần lần nào cũng dùng cha tôi để đè ép tôi, cha từng nói, tướng ở ngoài không chịu quân lệnh.

Bao gồm cả cách nói của chị cũng vậy.” “Cậu có ý gì?” Sắc mặt Lương Tiểu Tuyết đã hoàn toàn tối sầm lại, không biết vì sao, cô ta luôn cảm thấy Tiểu Vạn bây giờ hình như đã thoát khỏi sự kiểm soát của mình.

“Không có ý gì cả, chỉ là nói ra những gì tôi nghĩ trong lòng mà thôi.” Tiểu Vạn cũng ý thức được thái độ này của mình quả thực có chút không đúng, nhưng cậu ta không thể xin lỗi đối phương được.

Chương 946

Tiểu Dương, người vẫn luôn đứng xem náo nhiệt ở đây, thở dài một hơi, mở miệng nói.

"Các cậu đang làm gì thế?

Người ta còn chưa động thủ với chúng ta, chúng ta ngược lại lại cãi nhau trước rồi." Mấy người Hạo Thiên Chân bên này thì nhìn chằm chằm vào đó xem náo nhiệt, nhưng họ không nói gì cả, bởi vì họ cảm thấy vở kịch này khá hay.

"Không ngờ họ cũng lại cắn xé lẫn nhau." Hạo Thiên Chân nhỏ giọng nói với mấy người bên cạnh, họ gật đầu.

"Đúng vậy, vở kịch này vẫn khá thú vị." Lương Tiểu Tuyết thấy Tần Mặc và mấy người đó như vậy, thì cảm thấy mình bị xem như con khỉ mà đùa cợt, cô ta nhỏ giọng nói với Tiểu Vạn.

"Bất kể cậu có ý kiến gì về tôi, dù sao đây cũng là chuyện nội bộ gia tộc chúng ta, đợi sau này về gia tộc rồi nói, bây giờ không thể để người khác xem náo nhiệt được." Tiểu Vạn nhìn Tần Mặc và mấy người họ một cái, cũng không nói gì thêm, chỉ tự mình tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Lương tỷ, chị đừng chấp nhặt Tiểu Vạn nhiều như vậy, chị cũng hiểu mà, cậu ấy chẳng qua mới ra nhiệm vụ thôi, trước đây em cũng y hệt như vậy, nhưng bây giờ em chẳng phải đã tiến bộ hơn một chút rồi sao, yên tâm đi, Tiểu Vạn nhất định sẽ tiến bộ thôi." Tiểu Dương cười nói xong câu đó, lại đi đến bên cạnh Tiểu Vạn.

"Cậu này, cậu làm gì mà lại như vậy chứ?

Cậu đâu phải không biết, cha cậu quả thực đã nói để Lương Tiểu

Tuyết làm người lãnh đạo cao nhất của chúng ta, cậu bây giờ đối đầu với chị ấy như vậy, đợi về gia tộc nhất định sẽ bị trừng phạt đấy." "Dù bị trừng phạt thì sao chứ?

Một gia tộc không có tình người như vậy, tôi một chút cũng không muốn ở lại, tốt nhất là họ có thể đuổi tôi đi, như vậy tôi sẽ không cần ngày nào cũng phải suy nghĩ nhiều như thế nữa." Tiểu Vạn hít sâu một hơi.

Tần Mặc bên này thì đã nghe thấy tất cả những lời họ nói, anh nhướng mày, rồi lại lấy ra một ít đồ ăn đưa cho Hạo Thiên Chân và mấy người họ.

"Ăn một chút gì đó đi, nghỉ ngơi ở đây một lát, đợi lát nữa chúng ta lại xuất phát." "Không vấn đề gì." Mấy người họ thể lực đều đã tiêu hao gần hết rồi, đương nhiên không hy vọng bây giờ đi ngay.

Mọi người đều ở đây nghỉ ngơi, đợi khoảng hai ba mươi phút trôi qua, Tần Mặc lúc này mới nhìn mấy người bên cạnh.

"Thể lực của các cậu đã hồi phục thế nào rồi?

Tiếp tục đi xuống dưới, nguy hiểm chúng ta gặp phải chắc chắn sẽ còn nhiều hơn." "Cũng tạm ổn ạ." Trong mắt họ mang theo ý cười, lại nhìn về phía Tần Mặc.

"Nhưng mà anh đó, nếu anh không sao thì chúng ta mới có thể tiếp tục đi xuống, nếu không thì mấy người chúng tôi đều có khả năng sẽ bỏ mạng ở đây." Tần Mặc xua tay.

"Các cậu đừng khiêm tốn nữa, đã mọi người nghỉ ngơi gần xong rồi thì chúng ta đi thôi." Lương Tiểu Tuyết và nhóm của cô ta cũng đều đứng dậy.

"Hay là chúng ta đừng đi theo họ nữa?

Em luôn cảm thấy con đường họ đi hình như đều khá nguy hiểm,

chúng ta mở lại một con đường khác, nhất định sẽ tốt hơn họ nhiều." Tiểu Dương do dự một chút, cuối cùng vẫn đề xuất điều này với Lương Tiểu Tuyết.

Lương Tiểu Tuyết quay đầu, nhìn những người có mặt.

"Vậy những người khác thì sao?

Các cậu nghĩ thế nào?" "Lương tỷ, em cảm thấy nhiệm vụ lần này khá khác biệt, dù chúng ta tìm con đường khác cũng có khả năng gặp nguy hiểm, thà cứ tiếp tục đi theo Tần Mặc và nhóm của anh ấy còn hơn, ít nhất thì Tần Mặc và nhóm của anh ấy có thực lực ở đây." Một đồng đội khác đưa ra ý kiến của mình.

"Lời này hình như cũng đúng." Còn có một người nữa cũng đồng tình.

"Đi theo họ đi." Mặc dù Tiểu Vạn rất không muốn nói chuyện với mấy người này, nhưng dù sao đi nữa, họ cũng là đồng đội.

"Vậy được rồi, đã đa số mọi người đều nói muốn đi theo Tần Mặc và nhóm của anh ấy, chúng ta sẽ không tìm con đường khác nữa." Lương Tiểu Tuyết lại nhìn Tiểu Dương.

"Tôi biết trong lòng cậu đang nghĩ gì, cậu đã mất một cánh tay, nên trong lòng cậu rất không thoải mái, nhưng trong gia tộc chúng ta có rất nhiều người như cậu, cậu cứ yên tâm đi, chỉ cần lần này cậu có thể lập được chiến công hiển hách, đợi đến khi về gia tộc, người trong gia tộc nhất định sẽ cho cậu một câu trả lời thỏa đáng.

Đến lúc đó cậu sẽ có thể nhận được bảo vật từ gia tộc." "Thật sao?" Tiểu Dương vẫn còn chút không tin, nhưng dù sao đi nữa, đã mọi người đều đã bày tỏ thái độ, dù cậu ta có nói gì cũng vô ích rồi.

"Vậy thì tiếp theo em nhất định sẽ thể hiện thật tốt." Trong mắt Tiểu Dương mang theo ý cười, cậu ta không còn nghĩ những chuyện

vớ vẩn kia nữa, chỉ cùng mọi người và Tần Mặc đi về phía trước.

Sau đó họ cùng nhau đến một hành lang.

Tần Mặc phát hiện nơi này không có gì cả.

Họ tiếp tục đi về phía trước, nhưng sau khi đi được một lúc, họ đột nhiên thấy ở đây, vậy mà lại xuất hiện một con hổ, nhưng con hổ này lại mọc một đôi cánh.

"Cái quái gì thế này?" Họ đều ngẩn ra một chút, có chút không hiểu mà nhìn con hổ trước mặt, con hổ này bây giờ đang nhe răng trợn mắt, dường như sắp lao về phía họ.

"Thứ này nhìn có vẻ khá mạnh, mọi người cẩn thận." Lương Tiểu Tuyết nhắc nhở những người bên cạnh, nhưng đến khi bất đắc dĩ, cô ta nhất định sẽ đẩy mấy người đồng đội bên cạnh ra, chỉ có như vậy mới có thể giúp bản thân cô ta tiếp tục sống sót.

Hạo Thiên Chân có chút căng thẳng siết chặt nắm đấm, Lê Thố cũng kéo cánh tay Tần Mặc, nuốt nước bọt.

"Tần Mặc ca, bây giờ phải làm sao đây ạ?

Em cảm thấy thứ này thực lực hình như khá mạnh, dù chúng ta hợp sức lại cũng chưa chắc đã đánh lại được nó." Lê Thố nhỏ giọng nói với Tần Mặc, Tần Mặc bật cười, gật đầu, lại vươn tay vỗ vỗ vai Lê Thố.

"Bất kể thế nào, em cũng không cần căng thẳng như vậy, yên tâm đi, có tôi ở đây, tôi sẽ không để em chết đâu." Trong lòng Lê Thố đương nhiên cũng hiểu, nhưng cậu vẫn còn chút sợ hãi.

"Dù sao cũng có Tần Mặc ở đây mà, anh ấy sẽ chắn trước mặt em, tuyệt đối sẽ không để em bị thương đâu." Bàn Tử nhỏ giọng đùa với Lê Thố, Hạo Thiên Chân nhướng mày.

“Không ngờ anh nhìn qua lại vẫn khá thoải mái, so với tôi, tâm lý của anh tốt hơn nhiều đấy.” “Chuyện này còn cần phải nói sao?

Bàn Gia tôi lợi hại lắm chứ!” Ngay khi lời Bàn Tử vừa dứt, con hổ ở không xa đột nhiên lao về phía Bàn Tử.

“Trời đất ơi, không phải chứ, sao ngươi đột nhiên lại qua tấn công tôi?

Mục tiêu tấn công của ngươi chẳng lẽ không phải Tần Mặc ở ngay phía trước ngươi sao?

Ngươi muốn làm gì?” Bàn Tử vừa nói câu đó, vừa không ngừng lùi về phía sau, nhưng con hổ này lại há to cái miệng như chậu máu, muốn trực tiếp cắn đứt cổ họng của Bàn Tử.

Suy nghĩ một lát, Tần Mặc nhìn cái cột bên cạnh, đứng ở bên cạnh cái cột này, lại vẫy tay về phía Lê Thố.

Lê Thố ngẩn ra một chút, Tần Mặc sao lại bình tĩnh như vậy chứ?

Con hổ kia nhìn hung mãnh đến thế, vạn nhất nó thật sự cắn đứt cổ họng Bàn Tử thì phải làm sao?

Nhưng nghĩ nửa ngày, cậu lại cảm thấy Tần Mặc chắc không phải loại người bỏ mặc đồng đội, vì vậy Lê Thố liền đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng hỏi.

“Anh vì sao lại đứng ở chỗ này ạ?

Chẳng lẽ anh thật sự không lo Bàn Tử xảy ra chuyện gì sao?” Tần Mặc nhún vai.

“Có gì mà phải lo chứ, thực lực của Bàn Tử cũng không phải dạng vừa đâu.” Lê Thố thở dài một hơi, nhưng Tần Mặc đã nói như vậy rồi, cậu ta cũng chỉ có thể nghe Tần Mặc.

“Yên tâm đi, tất cả mọi người sẽ không bị thương đâu.” Tần Mặc

còn tìm một chỗ ngồi xuống.

Lê Thố lại càng ngày càng không hiểu rõ tính cách của Tần Mặc, cậu ta không biết Tần Mặc đang nghĩ gì.

"Dù anh có nghĩ như vậy, cũng nên ở bên cạnh Bàn Tử chứ, vạn nhất anh ấy bị thương thì sao?" "Em cứ ngoan ngoãn nghe lời tôi là được rồi, hai chúng ta cứ ngồi ở đây còn hơn bất cứ điều gì." Lê Thố há miệng, nhưng lại không nói được gì, dù sao trên suốt chặng đường, những gì Tần Mặc nói đều đúng, cậu ta cũng chỉ có thể nghe Tần Mặc.

Chương 947

Bàn Tử đang đối phó với con hổ trước mặt, trong mắt anh ta mang theo một tia lo lắng, lại nhìn mấy người bên cạnh.

"Mọi người cũng cẩn thận một chút, con hổ này sức mạnh vẫn khá mạnh đấy." "Tôi qua giúp anh." Hạo Thiên Chân nói, lập tức đi đến bên cạnh Bàn Tử, hai người họ không ngừng đối phó với con hổ này.

Chỉ tiếc con hổ này lại có cánh, hơn nữa dường như bất kể Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cố gắng thế nào cũng không thể làm nó bị thương.

Một lát sau, con hổ này liền lùi về phía sau, nó lại quay đầu trừng mắt nhìn những người có mặt, rồi chọn Lương Tiểu Tuyết.

Lương Tiểu Tuyết có chút cạn lời, cô ta than vãn nói.

"Sao cảm giác mấy thứ ở đây hình như đều rất thích tôi vậy?

Bọn chúng có ý gì chứ?

Không phải đang đối phó với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở đằng kia sao?

Tự nhiên lại chạy qua đây rồi." Mặc dù miệng thì nói như vậy, nhưng Lương Tiểu Tuyết không có cách nào, chỉ có thể dốc toàn lực.

Dù sao những thứ này cũng không dễ đối phó.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, cảnh tượng trước mặt này quả thực khá hài hước.

Lúc này Lương Tiểu Tuyết không ngừng đối phó với con hổ trước mặt, chẳng bao lâu sau, cô ta đã bị con hổ này đánh trúng, lùi lại hai

bước, thân thể cũng dựa vào cây cột.

“Anh thật khó giết đấy.” Lương Tiểu Tuyết vừa nói xong câu đó, lại nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở phía bên kia.

Vì một mình cô đối phó con hổ này khó khăn như vậy, chi bằng để hai người họ giúp đỡ cô.

Nhưng còn chưa đợi cô nói gì, cô đã cảm thấy hai người này nhất định sẽ không ra tay giúp mình, vì vậy cô trực tiếp lăn một vòng đến cạnh Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

“Cô muốn làm gì?” Bàn Tử có chút cạn lời nhìn Lương Tiểu Tuyết, Lương Tiểu Tuyết cười cười, cô ấy đùa với Bàn Tử.

“Anh Bàn, đương nhiên là em muốn anh giúp em rồi, thế nào?

Có hứng thú không?” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

“Tôi nói cho cô biết, tôi không có ý muốn giúp cô đâu, cô mau mang nó đến chỗ khác đi, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí đâu.” “Có bản lĩnh thì anh thử xem, đằng nào con hổ này cũng ở đây, chỉ cần anh động thủ là nó nhất định sẽ bị thu hút sự chú ý, nó sẽ qua tấn công anh đấy.” Nhưng còn chưa đợi Bàn Tử ra tay, con hổ kia đã nhìn chằm chằm Bàn Tử trước, khóe miệng nó nhếch lên một nụ cười.

“Bàn Tử, anh cũng không biết giảm cân sao?

Nhìn thấy chưa?

Bây giờ thứ này đang nhìn chằm chằm anh đấy, nó chắc chắn cảm thấy cả người thịt của anh đặc biệt ngon ăn.” “Nói bậy bạ gì đấy?” Bàn Tử vươn tay đánh vào Hạo Thiên Chân một cái, Hạo Thiên Chân cười ha ha, nhưng anh ấy không nói nhiều nữa, chỉ lại rút vũ khí ra, nhìn con hổ trước mặt.

“Nhưng mà vì con hổ này đã đến rồi, vậy chúng ta chỉ có thể tìm cách đối phó nó thôi.” Nói xong, Bàn Tử trực tiếp vung vũ khí trong tay.

Con hổ ở khá gần Bàn Tử, hai người họ không ngừng giao đấu.

Lê Thố đang nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mặt, trên mặt cô lộ vẻ lo lắng.

“Tần Mặc, chẳng lẽ anh thật sự không qua giúp đỡ sao?

Hai người họ thật sự không đánh lại con hổ này đâu.” “Yên tâm.” Tần Mặc lại an ủi Lê Thố một chút, Lê Thố thở dài một hơi, nhưng lại nghĩ đến thời gian Tần Mặc ở chung với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử còn nhiều hơn cô rất nhiều, ngay cả Tần Mặc cũng không quản gì, vậy cô cũng đừng suy nghĩ những chuyện vớ vẩn này.

“Vậy được thôi, tùy ý đi.” Lê Thố bĩu môi, sau đó cô ấy cũng dựa vào cây cột phía sau, ở đó nhìn chằm chằm trận chiến trước mặt.

Chẳng mấy chốc, Bàn Tử đã tìm được một cơ hội, đánh lùi con hổ đó, anh ấy có chút kinh ngạc nhìn Hạo Thiên Chân ở bên cạnh.

“Cái này là sao?

Tại sao thứ này lại bị tôi đánh lùi nhanh như vậy?” “Cái này tôi không biết, nhưng mà nó đã bị chúng ta đánh lùi rồi, chi bằng chúng ta thừa thắng xông lên, nhanh chóng giải quyết nó đi, chỉ có như vậy mọi người mới có thể tiếp tục tiến lên.” “Không có vấn đề.” Nhưng không ngờ, bất kể hai người họ cố gắng thế nào, con hổ này cũng không có thương thế gì đặc biệt lớn, thậm chí còn không chảy máu.

“Không thể nào, vũ khí của tôi sắc bén như vậy, theo logic bình thường mà nói, nó lẽ ra phải bị thương rất nặng rồi mới đúng.” “Đúng vậy, tôi cũng tấn công nó mấy lần rồi, tình huống gì thế này?” Bàn Tử không hiểu lắc đầu, hai người họ bây giờ lại càng không hiểu nổi.

“Chẳng lẽ?” Hạo Thiên Chân nhíu mày, anh ấy lại nhìn chằm chằm con hổ trước mặt.

“Con hổ này mạnh đến mức độ đó sao?” Ban đầu Tần Mặc còn tưởng Hạo Thiên Chân sắp nhận ra rồi, nhưng không ngờ anh ấy lại vẫn không đoán ra chút nào.

Tần Mặc thở dài một hơi, trong mắt lóe lên một tia thất vọng.

Lê Thố ở bên cạnh nghe thấy Tần Mặc nói vậy, cô ấy bĩu môi.

“Anh không thể tưởng tượng tất cả mọi người đều lợi hại như anh được đâu, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử so ra thì còn kém xa lắm.” Tần Mặc gật đầu.

“Cái này tôi đương nhiên biết, tôi chỉ là cho rằng trong khoảng thời gian này hai người họ không hề tiến bộ chút nào.” Tần Mặc nói xong không nói nhiều với Lê Thố nữa.

Lê Thố có chút không hiểu, nhưng bây giờ cô ấy cũng không thể nói gì khác, dù sao Hạo Thiên Chân và mấy người họ đang huyết chiến mà.

“Tôi cũng không có cách nào qua giúp họ, nếu không thì thật sự muốn ra tay rồi.” Lê Thố thở dài một hơi, Tần Mặc cười nói.

“Vì cậu muốn giúp như vậy, vậy cậu cứ qua đi, đằng nào thì thứ này cũng không làm tổn thương cậu được.” “Nhưng Hạo Thiên Chân và Bàn Tử mấy người họ cũng không có đủ thực lực để bảo vệ tôi.” Lê Thố không hiểu lắc đầu, Tần Mặc đáp một tiếng.

“Cậu có thể nghĩ như vậy.” Sau đó, Tần Mặc lại đặt ánh mắt vào vòng chiến đấu trước mặt.

“Nhưng mà nó thật sự không làm tổn thương cậu được, nếu cậu không tin thì có thể thử chiến đấu một chút.” “Hay là thôi đi, tôi da non thịt mềm thế này, lỡ như thật sự bị nó đánh bị thương, thì chẳng phải

tôi tiêu đời rồi sao?" Xem ra Lê Thố vẫn còn rất tiếc mạng nha.

"Vậy cậu cứ tùy ý đi." Lương Tiểu Tuyết ở bên này thì cười lạnh một tiếng, xem ra không lâu nữa, chắc là có thể phân định thắng bại rồi.

Chỉ cần Tần Mặc không qua giúp đỡ, vậy thì tiếp theo, thắng bại hiển nhiên rồi.

Nhưng không ngờ, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều đánh đến kiệt sức, trận chiến này vẫn chưa kết thúc.

"Sao thế này?

Cảm giác con hổ này thực lực cũng khá mạnh đấy, nhưng sao lại không thể giành chiến thắng?" Lương Tiểu Tuyết véo cằm, cô ấy luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng lại không thể cảm nhận ra.

Tần Mặc cũng nghe thấy những lời Lương Tiểu Tuyết nói, anh không nhịn được mà mỉa mai mở miệng.

"Xem ra gia tộc Uông của các người cũng chỉ có thế thôi, so với tôi thì vẫn còn kém xa lắm, chỉ dựa vào cái này mà các người cũng muốn tiếp tục đối phó chúng tôi, thật là mơ mộng hão huyền." Lương Tiểu Tuyết dậm chân, cô ấy có chút không phục nhìn Tần Mặc.

"Anh chẳng qua là sức chiến đấu mạnh hơn một chút thôi mà?

Tôi nói cho anh biết, so với kinh nghiệm Hạ Đấu, anh và chúng tôi còn kém xa lắm." "Vậy thì sao?" Tần Mặc hỏi ngược lại một câu, trên mặt mang một tia cười lạnh.

"Cho dù như vậy, tiếp theo các người cũng không làm gì được mấy người chúng tôi, còn tôi cho dù đi sai đường, cũng có thể đưa họ trở lại đúng đường, thậm chí đi tiếp trên con đường sai lầm, tôi cũng có thể bảo toàn tính mạng của họ.

Chương 948

Còn cô thì có thể sao?" Lương Tiểu Tuyết trừng lớn mắt, Tần Mặc làm sao dám nói ra những lời huênh hoang như vậy?

"Anh có biết trong Mộ Huyệt này cơ quan đáng sợ đến mức nào không?

Chẳng bao lâu nữa anh sẽ phải nếm mùi.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, những thằng nhóc như anh quả thực nên nếm mùi thất bại cho thật kỹ, đợi anh mất một cánh tay hoặc một chân, anh sẽ hiểu ra." "Tôi chưa bao giờ mất cánh tay hay chân, ngược lại những người trong đội của cô trông đều đáng thương thật." Tiểu Dương nghe thấy lời này, sắc mặt biến đổi, nắm đấm cũng siết chặt, trên mặt mang một tia phẫn hận.

Nếu không phải Tần Mặc, cậu ấy cũng sẽ không đến mức này, rõ ràng Tần Mặc thực lực mạnh như vậy, có thể bảo vệ được tất cả mọi người, nhưng lại cứ nhất quyết để cậu ấy chết ở đây.

Xem ra Tần Mặc chắc là cố ý như vậy.

Tiểu Dương nhìn Tần Mặc một cái, Tần Mặc đương nhiên cũng chú ý đến ánh mắt của cậu ấy, nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, cười cười.

"Sao vậy?

Cậu có ý kiến gì à?" "Tôi không có ý kiến." Tiểu Dương không có cách nào, cậu ấy biết mình không phải đối thủ của Tần Mặc, nếu gây ra xung đột gì với Tần Mặc, cuối cùng cũng chỉ bị Tần Mặc đánh bại.

Vì đã như vậy, vậy thì cứ ngồi ở đây trước vậy.

Lúc này Tần Mặc lại đặt ánh mắt vào mấy người ở không xa.

Chỉ cần bị Tần Mặc nhìn chằm chằm, họ sẽ có chút chột dạ cúi đầu.

Người của gia tộc Uông vẫn luôn đối phó Tần Mặc, trong lòng họ cũng hiểu rõ, cho nên họ không cảm thấy Tần Mặc sau này sẽ giúp đỡ họ.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại nhìn về phía vòng chiến đấu không xa.

Lê Thố nhìn thấy thần sắc của Tần Mặc, cô ấy liền biết, xem ra Tần Mặc không muốn qua giúp đỡ, cho dù cô ấy nói gì, chắc Tần Mặc cũng sẽ không nghe cô ấy.

Nhưng vừa nãy Tần Mặc nói con hổ kia không làm tổn thương cô ấy được, cái này là thật hay giả?

Do dự một chút, Lê Thố đặt ánh mắt vào Hạo Thiên Chân gần cô ấy nhất, thấy Hạo Thiên Chân sắp bị thương, cô ấy vội vàng đến cạnh Hạo Thiên Chân.

"Thiên Chân ca, hay là để em đối phó với nó đi." Hạo Thiên Chân nhíu mày, khoát tay.

"Cho dù mấy người chúng ta đều đã kiệt sức, cũng không đến lượt thằng nhóc như cậu ra tay đâu, cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, ngoan ngoãn ở đó là được rồi." Khi nói lời này, anh ấy còn chỉ chỉ vị trí không xa.

Lê Thố há miệng, nhưng lại không nói được gì, chỉ có thể đi sang bên đó.

Tần Mặc trong mắt mang ý cười nhàn nhạt.

Xem ra Lê Thố chuẩn bị qua giúp đỡ, đáng tiếc mấy người họ có chút không coi trọng Lê Thố.

“Cho nên a, chúng ta ở chỗ này là được rồi, không cần thiết phải qua đó, cậu chen qua, họ ngược lại sẽ cảm thấy cậu rất vướng víu, sau đó lại đuổi cậu về đây.” Lê Thố bĩu môi.

“Nhưng mà tôi thấy tình trạng của mấy người họ hình như thật sự không ổn, anh có chắc là không qua giúp đỡ không?” Tần Mặc khoát tay, anh thật sự không có ý định này.

“Vậy được thôi, anh cứ tùy ý đi, đằng nào thì tôi cũng không thể thay đổi quyết định của anh.” Tần Mặc đáp một tiếng, anh lại đặt ánh mắt vào vòng chiến đấu.

Hai bên đang đánh nhau ác liệt, tuy rằng Hạo Thiên Chân và mấy người họ đều đã mệt không chịu nổi, nhưng con hổ này vẫn không thể làm tổn thương họ.

“Tại sao lại thế này?” Lương Tiểu Tuyết không hiểu lắc đầu, theo logic bình thường mà nói, những người này lẽ ra đã sớm bị đánh bại rồi chứ?

Nhưng bây giờ họ lại không hề bị thương chút nào.

“Tình huống gì thế này?” Tiểu Dương cũng có chút tò mò, cậu ấy nhìn Lương Tiểu Tuyết ở bên cạnh.

Tình huống cụ thể cậu ấy cũng chỉ có thể hỏi Lương Tiểu Tuyết thôi.

Lương Tiểu Tuyết nheo mắt lại.

“Hình như thật sự có chút không đúng lắm, ngay từ đầu tôi đã cảm thấy tình huống ở đây có chút không giống, nhưng lại không cảm nhận ra được điều gì, bây giờ thì có chút hiểu rồi, tuy rằng họ vẫn luôn chiến đấu, nhưng hai bên đều không có bất kỳ tổn thương nào.” Do đó, trong không khí không có chút mùi máu tanh nào, ngay cả trên đất cũng không có vết máu.

“Đúng vậy.

Tại sao lại thế?” Tiểu Dương tự mình không nghĩ ra, cậu ấy cũng chỉ có thể hỏi Lương Tiểu Tuyết.

Lương Tiểu Tuyết đột nhiên đặt ánh mắt vào Tần Mặc, chẳng lẽ ngay từ đầu Tần Mặc đã đoán được điều này, cho nên mới luôn không ra tay sao?

Nếu là như vậy, thì họ so với Tần Mặc quả thực kém xa lắm.

Tần Mặc véo cằm thở dài một hơi, ngay cả mấy người bên kia cũng có thể cảm nhận được điều không đúng, sao Hạo Thiên Chân và mấy người họ lại không được?

Thực ra Hạo Thiên Chân từ lâu đã cảm thấy hình như có chút không phù hợp logic, nhưng anh ấy lại cảm thấy có thể là do anh ấy và Bàn Tử trong khoảng thời gian này đã tiến bộ rất nhiều về thực lực.

“Bàn Tử, chúng ta sẽ không lại tiến vào Huyễn Cảnh nào đó chứ?” Hạo Thiên Chân tìm được một cơ hội đến cạnh Bàn Tử, đưa ra nghi ngờ của mình.

Bàn Tử ngây người, anh ấy trừng lớn mắt, đúng là có khả năng này thật nha.

“Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?

Làm sao mới có thể thoát khỏi Huyễn Cảnh này?” “Chỉ có thể hỏi Tần Mặc.” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc một cái, anh ấy lại nói với Bàn Tử.

“Cậu cứ ở đây đi, tôi qua hỏi Tần Mặc xem sao?” “Không thành vấn đề, đằng nào thì thứ này trong thời gian ngắn cũng không làm tổn thương chúng ta được.

Cậu cứ sang đây đi.” Hạo Thiên Chân lập tức đến cạnh Tần Mặc, hỏi nói.

“Thứ này có phải không làm tổn thương chúng ta được không, nếu không thì cũng sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.” Tần Mặc cười cười.

“Tôi còn tưởng các cậu mãi không phát hiện ra chứ, không ngờ vì đã biết tình huống cụ thể, vậy cậu có muốn thử xem, thoát khỏi Huyễn Cảnh này không.” Tất cả mọi người đều ở trong Huyễn Cảnh này, Tần Mặc rất muốn khảo nghiệm năng lực của Hạo Thiên Chân và những người khác.

“Đương nhiên có thể rồi.” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, vì đã biết đây là Huyễn Cảnh, cũng không cần thiết phải nghĩ nhiều như vậy.

“Chẳng lẽ mọi chuyện đều nằm ở con hổ đó sao?” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhìn con hổ ở không xa, Tần Mặc lại không nói gì, chỉ lại nhìn sang Lương Tiểu Tuyết và mấy người họ ở phía bên kia.

Lương Tiểu Tuyết bây giờ cũng đã ý thức được, cho nên cô ấy đang không ngừng nhìn xung quanh, muốn tìm cách thoát ra ngoài từ đây.

Chỉ tiếc là sự quan sát của cô ấy không có tác dụng gì, cô ấy không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

“Chị Lương, chúng ta sẽ không bị mắc kẹt trong Huyễn Cảnh này chứ?

Em cảm giác Huyễn Cảnh này hình như cũng khá lợi hại.” Tiểu Dương hít sâu một hơi, cậu ấy bây giờ thật sự càng ngày càng tiếc mạng, không biết tại sao, từ khi cánh tay của cậu ấy bị đứt, cậu ấy liền trở thành một tên nhát gan.

“Bây giờ chị làm sao có thể biết được?

Chương 949

Ngay từ đầu chị căn bản không cảm nhận ra đây là Huyễn Cảnh, nếu không phải các cậu.

Chị còn đang xem họ chiến đấu nữa.” Tiểu Dương có chút thất vọng, cậu ấy còn tưởng Lương Tiểu Tuyết đã sớm biết, bây giờ xem ra, người lãnh đạo này cũng chỉ có thế.

Xem ra có cơ hội rồi, cậu ấy nhất định phải chọn một người khác làm người lãnh đạo của mình.

Chỉ có như vậy mới có thể học được mọi thứ tốt hơn.

“Bàn Tử không cần đối phó thứ đó nữa, thứ đó là giả.” Hạo Thiên Chân sau khi hiểu ra liền giải thích cho Bàn Tử, Bàn Tử đứng ngây người tại chỗ, anh ấy có chút ngẩn ngơ chỉ vào con hổ trước mặt.

“Làm sao có thể chứ?

Con hổ này trông như thật vậy, không ngờ lại là giả.” “Cậu mà không tin thì cứ thử mà xem, nó đúng là giả mà.” Hạo Thiên Chân thở dài một hơi.

Mấy người họ đúng là quá ngốc, vậy mà đã chiến đấu ở đây lâu như vậy rồi, mới phát hiện ra manh mối.

“Được thôi.

Nhưng mà thằng nhóc cậu bây giờ cũng khá đấy, ngay cả cái này mà cũng nhìn ra được.” Bàn Tử nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, thực ra anh ấy và Hạo Thiên Chân khởi điểm đều gần như nhau, anh ấy nhiều nhất chỉ hơn Hạo Thiên Chân một chút về thân thủ, nhưng bây giờ xem ra, tốc độ tiến bộ của Hạo Thiên Chân rất nhanh.

Tần Mặc cười đứng dậy, thực ra ngay từ đầu Tần Mặc đã phát

hiện họ đã tiến vào Huyễn Cảnh.

Hơn nữa hệ thống lại không nhắc nhở mình khi con hổ này xuất hiện, Tần Mặc liền càng thêm rõ ràng.

Chỉ tiếc là mấy người này vẫn luôn không phát giác.

May mà bây giờ họ đang tìm cách thoát khỏi Huyễn Cảnh này, chắc là không lâu nữa sẽ tìm được thôi.

"Mọi người mau nhìn kìa." Hạo Thiên Chân nói câu này liền chỉ vào một trong những cây cột, anh ấy đến cạnh cây cột này.

"Nếu không nhìn kỹ thì có thể nhận ra cái trụ cột này, thực ra cũng giống những cái khác, trên đó đều khắc từng đạo Long văn, nhưng mà đạo Long văn này hình như ngẩng đầu, còn những cái khác thì đều cúi đầu." "Đúng vậy." Ngay lúc này, bên cạnh truyền đến một tiếng vỡ vụn, họ nhìn về phía đó, phát hiện con hổ kia đã biến mất.

"Thì ra đúng là như vậy, nếu không thì con hổ kia cũng sẽ không tan biến như vậy." Hạo Thiên Chân trong mắt mang ý cười, anh ấy lại nhìn chằm chằm cây cột trước mặt.

"Tôi có thể cảm nhận được trên cây cột này nhất định có cơ quan, nhưng mà chúng ta làm sao mới tìm được cơ quan?" Anh ấy không ngừng sờ nắn trên cây cột này, nhưng lại không sờ ra được gì.

"Để tôi xem thử." Bàn Tử có chút tò mò nhìn chằm chằm cây cột trước mặt, sau đó anh ấy lại lấy ra một sợi dây, muốn trèo lên đỉnh cây cột, Hạo Thiên Chân có chút cạn lời ngăn anh ấy lại.

"Cậu làm gì thế?

Chúng ta đều nhìn ra được tượng trên đó không giống nhau lắm, cậu còn trèo lên đó làm gì?

Đây là sự bất kính đối với cây cột này đấy." "Cây cột thì có gì mà

tôn kính hay không tôn kính, cậu cứ để tôi lên xem thử đi, biết đâu có thể tìm được manh mối nhất định trên đó, chúng ta không thể cứ mãi tốn công ở đây được." "Tần Mặc đâu?

Anh nghĩ thế nào?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc một cái, anh ấy cảm thấy chỉ có Tần Mặc phát lời mới quản được Bàn Tử.

Nhưng không ngờ Tần Mặc lại trực tiếp nhún vai, trên mặt anh ấy mang biểu cảm thờ ơ.

"Các cậu tự mình xem đi, tôi thế nào cũng được, đằng nào thì cái này cũng không gây ảnh hưởng gì đến tôi." Họ đều nhíu mày, nhưng Tần Mặc đã nói như vậy, họ tổng không thể tiếp tục để Tần Mặc giúp họ chứ.

"Được rồi, được rồi." Họ vừa nói vừa đặt ánh mắt vào cây cột trước mặt, ở đó tiếp tục tìm kiếm cơ quan, nhưng họ đều đã sờ qua cây cột này một lượt rồi, đều không phát hiện ra chỗ nào không đúng.

"Nếu ở đây thật sự có cơ quan, vậy khi chúng ta vừa sờ nắn một lượt, lẽ ra đã phải khởi động cơ quan này rồi, bây giờ xem ra, suy nghĩ của chúng ta là sai lầm." Hạo Thiên Chân nắm chặt nắm đấm, trên mặt mang một tia căng thẳng.

"Vậy rốt cuộc có gì không đúng?" Bàn Tử vươn tay gãi gãi đầu, anh ấy thật sự không hiểu.

Vì đây là Mộ Huyệt, vậy thì đặt mấy con Tống Tử ra đối phó họ không phải được rồi sao?

Cần gì phải làm mấy thứ vớ vẩn này?

Chẳng phải là khảo nghiệm trí thông minh của họ sao?

Trí thông minh không được thì thật sự không đi tiếp được đâu.

Tần Mặc có chút buồn cười, anh ấy bước qua, nhìn nhìn trước

mặt cây cột này, nhưng anh ấy lại không nói nhiều.

"Tần Mặc, anh có phải là qua giúp đỡ chúng ta không?" Ánh mắt Bàn Tử sáng lên, có Tần Mặc ở đây, vậy thì họ chẳng phải không cần động não sao?

"Cậu nghĩ gì thế?

Nếu tôi nguyện ý giúp đỡ, ngay từ đầu khi các cậu đối phó con hổ kia, tôi đã nói cho các cậu biết, đây là trong Huyễn Cảnh rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ?" Bàn Tử có chút thất vọng.

Đúng vậy, lời Tần Mặc nói không sai.

"Được rồi, được rồi." Sau đó Bàn Tử lại nhìn cây cột trước mặt, cây cột này rốt cuộc có gì không đúng?

Trên đó lại không có cơ quan gì.

"Tôi hình như biết rồi." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa đặt tay lên cái đầu rồng này.

"Sao thế?" "Anh không thấy mắt con rồng này đang mở sao?

Còn những con khác thì đều nhắm mắt, cho nên bí quyết nhất định nằm ở mắt của nó." Đương nhiên rồi, những cái này đều là suy đoán của chính Hạo Thiên Chân, anh ấy không biết có đúng hay không.

Bây giờ chỉ có thể kiểm chứng một chút mới hiểu được.

"Thử một chút đi, chỉ có thể chết ngựa làm ngựa sống thôi." Bàn Tử cảm thấy Hạo Thiên Chân vẫn thông minh hơn họ một chút, vì Hạo Thiên Chân đã nói như vậy, có lẽ thật sự có tác dụng.

Tần Mặc nhướng mày, sau đó anh ấy lại tìm một chỗ ngồi xuống.

Lê Thố đang đầy vẻ ngưỡng mộ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc liếc trắng mắt một cái.

“Cậu làm gì thế?

Cứ mãi nhìn tôi như vậy.” “Tôi thấy anh thật sự rất lợi hại.” Không ngờ Tần Mặc ngay từ đầu đã có thể cảm nhận được đây là Huyễn Cảnh, khó trách Tần Mặc nói với cô ấy con hổ kia không thể làm tổn thương cô ấy được.

Con hổ này vốn dĩ không tồn tại, làm sao có thể làm tổn thương họ chứ?

Tần Mặc khoát tay.

“Cái này chẳng qua chỉ là chút trò vặt thôi, là do bọn họ cứ mãi đắm chìm trong đó, cho nên mới không phát hiện ra, bây giờ chẳng phải đã ổn rồi sao?

Chỉ cần chờ bọn họ tìm được phương pháp phá giải cụ thể là chúng ta có thể đi ra ngoài rồi.” “Vậy sau này còn gặp phải chuyện gì nữa không?” Lê Thố thở dài một hơi, có chút lo lắng đặt ánh mắt vào không xa.

Chương 950

Cô ấy luôn cảm thấy tiếp theo họ gặp phải nguy hiểm sẽ càng ngày càng nhiều.

"Đương nhiên rồi, cậu cũng không nghĩ xem chúng ta ở bên ngoài còn gặp phải quái vật gì, đợi đến sau này gặp phải quái vật sẽ càng khủng khiếp hơn." Hơn nữa Tần Mặc cảm thấy sâu trong cổ thành này tuyệt đối đang ẩn giấu một bí mật không ai biết đến.

"Được rồi." Lê Thố đáp một tiếng, tiếp đó cô ấy lại nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở không xa.

"Tôi nghĩ vì anh biết cách phá giải, chi bằng nói cho hai người họ biết đi, như vậy ít nhất có thể giúp chúng ta tiết kiệm một chút thời gian, chúng ta có thể rời khỏi đây càng sớm càng tốt." Lê Thố thật sự không muốn ở lại đây nữa, nơi này thật sự quá đáng sợ rồi, khắp nơi đều là quái vật, hơn nữa những quái vật này đều không thể giết chết.

Nếu không có Tần Mặc hộ tống họ, mọi người đến đây, họ e rằng đã sớm toi đời rồi.

"Đừng lo lắng lần này, cũng coi như cho cậu thấy tận mắt, biết đâu sau này có cơ hội, chúng ta còn có thể cùng nhau đi những Mộ Huyệt khác nữa." "Thật hay giả?" Ánh mắt Lê Thố sáng lên, nhưng mà một lát sau, cậu lại thở dài.

"Cha mẹ tôi nhất định sẽ không đồng ý cho tôi đi theo mấy người các anh đâu, chuyện này thật sự quá nguy hiểm.

Hơn nữa tôi cảm thấy thực lực của tôi như thế này chắc chắn sẽ làm liên lụy các anh, hay là thế này đi, anh nhận tôi làm đồ đệ trước đi." "Như vậy sau này gặp nguy hiểm, tôi có thể giúp đỡ các anh, anh thấy sao?" "Vậy thì thôi." Tần Mặc thì không muốn nhận đệ tử đâu,

mang theo những đệ tử này đối với anh mà nói là một phiền phức.

"Được rồi." Lê Thố bĩu môi, nhưng mà cô ấy cũng không có cách nào.

Chuyện Tần Mặc không muốn làm, e rằng không có bất kỳ ai có thể ép buộc anh được.

Rất nhanh, Hạo Thiên Chân quả nhiên đã phát hiện ra manh mối nhất định trên mắt rồng này, anh ấy nhìn về phía Tần Mặc ở không xa.

"Tôi tìm được cách giải rồi, nhưng làm sao để mở cái này ra đây?" Tần Mặc cười cười, anh ấy bước tới.

Sau khi đổ năng lượng của mình vào con rồng này, con rồng liền từ từ động đậy.

"Thật hay giả?" Bàn Tử hít sâu một hơi, cái này cũng quá chấn động rồi chứ?

Lương Tiểu Tuyết ở phía bên kia nheo mắt lại.

Cô ấy cũng chưa bao giờ thấy tình huống như vậy xuất hiện, xem ra cổ thành này quả thực không hề tầm thường.

Rất nhanh, trong không khí liền truyền đến một trận tiếng phong linh êm tai.

Đợi đến khi trận tiếng phong linh này qua đi, mọi người lúc này mới phát hiện, họ đang ở trong một hành lang đặc biệt dài, và phía trên hành lang này treo đầy chuông gió.

"Khó trách." Hạo Thiên Chân hiểu ra, anh quay đầu nhìn sang cây cột bên kia, anh phát hiện cây cột này lại là cơ quan khiến phong linh bay lên cao.

"Cho nên không gian chúng ta vừa ở là một Huyễn Cảnh khổng lồ." Hạo Thiên Chân véo cằm, tình huống ở đây thật sự nằm ngoài dự

liệu của anh ấy, tuy rằng trước đây anh ấy cũng từng gặp phải rất nhiều tình huống kỳ diệu, nhưng lần này hoàn toàn không giống.

"Tiếp theo cổ thành này nhất định sẽ mang đến cho chúng ta nhiều bất ngờ hơn." Tần Mặc trong mắt mang ý cười, anh không nói nhiều nữa, chỉ sải bước về phía trước.

Thực ra ngay từ đầu Tần Mặc đã không bị phong linh này mê hoặc, chỉ là tùy theo ý thức của mọi người cùng nhau tiến vào Huyễn Cảnh mà thôi.

"Trong số chúng ta hình như chỉ có Tần Mặc là không có vấn đề gì." Lương Tiểu Tuyết nhỏ giọng nói với mấy người bên cạnh, họ đều gật đầu, đúng là như vậy.

Trong lòng mọi người đều đã có chút kiêng dè.

"Chị Lương, em cảm thấy chúng ta muốn biết bí mật cuối cùng trong cổ thành này, chi bằng hãy giết Tần Mặc trước, nếu không thì chúng ta cho dù có được, cũng chưa chắc có thể lấy đi thứ gì từ đây." "Chúng ta đối phó anh ấy thế nào?" Lương Tiểu Tuyết có chút cạn lời, những người này nói chuyện đều không suy nghĩ sao?

"Anh ấy thực lực vẫn khá mạnh, những người chúng ta muốn đối đầu trực diện với anh ấy chắc chắn không thể nào, ngay cả mấy người bên cạnh anh ấy, chúng ta cũng chưa chắc có thể giải quyết được." "Vậy thì phải làm thế nào?" Tiểu Dương có chút lo lắng nắm chặt nắm đấm, trong lòng cậu ấy vẫn rất ghét Tần Mặc, nếu có thể giết Tần Mặc, đương nhiên là tốt nhất.

Tiểu Vạn nheo mắt lại.

"Sao lúc nào cũng phải nghĩ đến việc giết người khác chứ?

Chúng ta ra khỏi đây rồi, tìm cách đối phó người khác không được sao?

Cứ nhất thiết phải ra tay ở đây à?" "Như vậy chỉ hại chết tất cả chúng ta ở đây thôi." Tiểu Vạn quả thực nghĩ như vậy, cậu ấy vẫn luôn là người tính tình thẳng thắn.

"Cậu vẫn còn nhỏ lắm, không hiểu nhiều như vậy đâu." Tiểu Vạn cười nói.

"Chị Lương, chị lần nào cũng lấy chuyện em nhỏ tuổi ra để áp em, em biết kinh nghiệm của mấy người các chị quả thực phong phú hơn em, nhưng em cảm thấy các chị đã mất nhân cách rồi, không xứng đáng sống trên thế giới này, chứ đừng nói là thực hiện nhiệm vụ cho gia tộc chúng ta nữa." "Trước đây em vẫn luôn tò mò những người trong gia tộc tại sao lại lãnh huyết như vậy, cho nên em mới đồng ý đi theo các chị đến đây thực hiện nhiệm vụ." "Bây giờ em coi như đã hiểu rồi, bản tính của các chị là như vậy, chính những người như các chị đã đưa gia tộc đi ngày càng lệch lạc." Cậu ấy nói xong lời này, có chút thất vọng lắc đầu.

"Đợi khi về nhà, em sẽ tự mình nói với cha, sẽ không đi theo những người trong gia tộc đi làm nhiệm vụ nữa, nếu cha muốn đuổi em ra khỏi gia tộc, em đương nhiên cũng chấp nhận." "Cậu!" Lương Tiểu Tuyết vươn tay, chỉ vào Tiểu Vạn, đối phương thật sự quá khiến cô ấy tức giận.

Nhưng nghĩ một chút, cô ấy lại cảm thấy dù sao đối phương cũng không phải con mình, nói ra loại lời này thì có làm sao đâu?

"Đợi khi về nhà rồi để cha cậu thu thập cậu, đến lúc đó cậu sẽ biết những người chúng tôi đều là dụng tâm lương khổ, không ngừng trải đường cho cậu." "Mấy người các chị đều là vì chính mấy người các chị, chứ không phải vì em." Lương Tiểu Tuyết cười lạnh một tiếng, nói xong những lời này liền bước về phía trước, không hề quay đầu lại.

Tiểu Dương ngây người một chút, cậu ấy không ngờ sẽ xuất hiện tình huống như vậy, lập tức cậu ấy liền vội vàng nói với Lương Tiểu Tuyết.

"Không sao đâu, chị Lương, em nghĩ cậu ấy chẳng qua là bị những người đó mê hoặc tâm trí, em bây giờ lập tức qua nói chuyện với cậu ấy, rằng những người trong gia tộc chúng ta đều vì cậu ấy." Lương Tiểu Tuyết tức đến có chút run rẩy.

"Mặc kệ cậu ta làm gì, đợi sau này cậu ta gặp nguy hiểm, tự nhiên sẽ biết tìm chúng ta cầu cứu, tôi muốn xem cậu ta có thể cứng rắn mãi như vậy không." Tiểu Dương còn muốn khuyên nhủ Lương Tiểu Tuyết một chút, nhưng không ngờ đối phương căn bản không muốn để ý đến cậu ấy.

Do dự một chút, Tiểu Dương cảm thấy bất kể thế nào, Tiểu Vạn cũng coi như là bạn của cậu ấy, hơn nữa đối phương lại là người lãnh đạo trong gia tộc, cậu ấy nhất định phải nói chuyện tử tế với đối phương.

Sau đó, Tiểu Dương vội vàng đến cạnh Tiểu Vạn.

"Tôi thấy cậu không cần phải làm căng với chị Lương như vậy, suốt chặng đường chị ấy thật sự đã bảo vệ cậu." "Chị ấy hình như cũng không làm gì cho tôi đâu chứ." Tiểu Vạn lắc đầu, lại nhìn Tiểu Dương bên cạnh.

"Cậu có muốn cùng tôi thoát ly gia tộc không, gia tộc như vậy tôi một chút cũng không muốn ở lại, hơn nữa cậu cũng không thích hợp ở lại trong gia tộc này đâu." "Cái này chắc chắn là không được." Tiểu Dương vội vàng khoát tay, nếu thật sự thoát ly gia tộc, đời này của họ e rằng sẽ phải sống trong sự truy sát của gia tộc.

"Cậu có suy nghĩ như vậy, chỉ là do ở cạnh Tần Mặc bọn họ quá lâu rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, hãy để bản thân tĩnh tâm lại,

đợi về gia tộc không bao lâu nữa, cậu sẽ tiến hành nghi thức trưởng thành, đến lúc đó, cậu sẽ là thiếu gia chủ rồi." "Vinh dự như vậy, tất cả mọi người đều muốn có." Bao gồm cả cậu ấy.

Nếu có cơ hội, cô ta thậm chí còn hy vọng mình có thể thay thế Tiểu Vạn.

Đáng tiếc, hiện tại lý tưởng đó không mấy thực tế.

"Tôi coi anh là bạn, nhưng không ngờ.

Anh lại là loại người như vậy, nếu thật sự là thế, vậy tình bạn giữa chúng ta chấm dứt tại đây đi." Chưa đợi Tiểu Dương kịp phản ứng, Tiểu Vạn đã quay người rời đi.

Anh ta đứng cách nhóm Tần Mặc không quá xa cũng không quá gần.

Lương Tiểu Tuyết cười khẩy một tiếng.

"Cũng ghê gớm đấy nhỉ, đã rời khỏi đội chúng ta thì chưa chắc đội của Tần Mặc sẽ bao dung anh đâu, vậy thì anh tự mình mà sống tốt đi." Tiểu Vạn đương nhiên cũng nghe thấy những lời đó, anh ta liếc nhìn Lương Tiểu Tuyết.

"Làm người không nhất thiết phải gia nhập vào đội ngũ." Cách đó không xa, Bàn Tử và những người khác đang xem kịch vui, anh ta không nhịn được nhỏ tiếng nói với Tần Mặc.

"Thằng nhóc này cũng khá có cốt khí đấy chứ, thật ra trước đây tôi thấy mấy người trong bọn họ cũng có vài người thân thủ không tệ, nhưng thằng nhóc này không chỉ thân thủ tốt mà ngay cả tư tưởng cũng không giống lắm với đám người trong gia tộc kia." Hạo Thiên Chân gật đầu.

"Đúng vậy, nhưng bây giờ tôi lại hơi lo lắng, anh nói lỡ như tất cả những điều này đều là giả vờ thì sao?" Hạo Thiên Chân vuốt cằm,

trong mắt lộ ra một tia lo lắng, nếu đối phương là vì lừa dối bọn họ thì sẽ rất phiền phức.

Chương 951

"Chúng ta không cần bận tâm." Tần Mặc biết những người của Uông gia quả thật lắm mưu nhiều kế, nhưng để nuôi dưỡng được một người như Tiểu Vạn thì không dễ, trong thời gian ngắn, anh không muốn nhúng tay vào chuyện này.

Đợi một thời gian nữa rồi tính.

"Em thấy anh ta cũng khá đáng thương, chúng ta có nên cho anh ta đi cùng không?" Lê Thố vẫn còn khá mềm lòng, cô nói điều này với Tần Mặc, rồi lại nhìn anh.

Hiện tại cô chỉ hy vọng Tần Mặc có thể nể mặt cô một chút.

Tần Mặc vỗ vai Lê Thố.

"Nếu em thật sự muốn đưa anh ta đi cùng, vậy thì em đi với anh ta đi." Lê Thố lườm một cái.

"Thôi bỏ đi, tuy rằng em thấy anh ta quả thật không tệ, nhưng cũng không cần phải liều mạng của mình." Tần Mặc nhướng mày.

"Anh cứ tưởng em có bao nhiêu cốt khí chứ." "Không thể nói như vậy được." Lê Thố xua tay, nhưng cô không nói thêm những lời vô nghĩa nữa, chỉ nhìn về phía Tiểu Vạn ở đằng xa.

Tiểu Vạn tự mình lấy ra chút đồ ăn, ngồi đó nghỉ ngơi.

"Chúng ta có nên ăn chút gì đó nghỉ ngơi không?

Tuy con hổ huyễn cảnh vừa rồi không làm chúng ta bị thương." "Rốt cuộc phải mất bao lâu nữa chúng ta mới có thể thoát khỏi nơi này chứ?" Bàn Tử có chút nhàm chán tựa vào bức tường phía sau.

"Ai mà biết được chứ?" Hạo Thiên Chân cũng rất muốn ra ngoài,

dù sao thì ra ngoài rồi mọi người có thể tụ tập ăn đồ nướng, uống bia.

"Đợi rời khỏi đây, tôi nhất định phải ngủ ba ngày ba đêm, sau đó ăn một bữa thật ngon." Trong mắt Bàn Tử lộ ra một tia khao khát.

Đôi khi không ở trong Mộ Huyệt thì cũng tốt, nhưng hễ biết nơi nào có mộ là bọn họ lại muốn đến xem một chút.

"Không phải chỉ là đồ nướng và bia thôi sao?" Nói rồi, Tần Mặc trực tiếp lấy đồ nướng nóng hổi và bia ra từ ba lô.

"Ăn đi." Mấy người bọn họ đều ngây người, đúng vậy, sao bọn họ lại quên mất bản lĩnh của Tần Mặc chứ?

"Cậu nhóc này được đấy, chúng ta muốn ăn gì cậu cũng có thể biến ra được." Bàn Tử hắc hắc cười.

Lê Thố liếc nhìn Tiểu Vạn ở đằng xa, không khỏi cảm thấy anh ta có chút đáng thương.

"Tần Mặc ca, hay là chúng ta gọi Tiểu Vạn lại đây ăn chút đồ nướng đi, dù sao anh cũng có nhiều đồ mà, thêm một người chắc cũng không sao đâu." Đối với điều này, Tần Mặc cũng không cần thiết phải từ chối, dù sao cũng chỉ là chút đồ ăn.

"Em cứ tự nhiên." "Tiểu Vạn, anh qua đây ăn chút đồ nướng đi, Tần Mặc ca nói muốn mời anh ăn đấy." Tiểu Vạn ở đằng kia ngây người một chút, anh ta đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, thấy Tần Mặc gật đầu thì vui mừng.

"Cảm ơn mọi người." Vốn dĩ anh ta còn nghĩ rằng mình đã bị đội ngũ bỏ rơi rồi, Tần Mặc và mấy người này chắc cũng sẽ không chấp nhận anh ta, nhưng có vẻ tình hình không phải như vậy.

"Không có gì đáng cảm ơn." Đợi bọn họ ăn gần xong.

Tần Mặc vươn vai.

“Ăn thật no quá.” Tiểu Dương thấy đầy đất xiên đồ nướng, không nhịn được nuốt nước bọt, nhỏ tiếng nói với Lương Tiểu Tuyết.

“Lương tỷ, chúng ta có nên đi mua chút gì đó ăn không ạ?” “Có gì mà mua chứ?” Lương Tiểu Tuyết nheo mắt, năng lực của Tần Mặc quả thật rất đáng sợ, đợi có cơ hội, cô ta nhất định phải khiến người trong gia tộc moi ra từ miệng Tần Mặc cách thức trữ tồn những thứ này.

“Nhưng Tiểu Vạn còn được ăn ở đó, chúng ta mua một ít đi, em thấy các anh em hình như cũng đều rất đói.” Bọn họ vẫn đang ăn thứ mà trước đây đã trao đổi với Hắc Hạt Tử, đó là thịt bò khô mua ở đó.

Thịt bò khô tuy vị cũng không tệ, nhưng bọn họ ngày nào cũng ăn thì chắc chắn không chịu nổi, miệng cũng đã muốn cứng lại rồi.

“Anh thích ăn thì ăn, không muốn ăn thì để phần lương thực này lại cho những người khác đi, mọi người đều đang chờ đấy.” Lương Tiểu Tuyết không muốn chiều chuộng Tiểu Dương, đối phương chỉ là một thành viên mới trong đội, theo cô ta làm nhiệm vụ chưa được bao lâu, hơn nữa lần nào cũng làm hỏng việc, bây giờ lại còn mất một cánh tay, cô ta làm gì có kiên nhẫn đó.

Trong lòng Tiểu Dương lập tức oán trách, nhưng miệng lại không dám nói gì, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi đó, gặm miếng thịt bò khô trong tay.

Tiểu Vạn uống hơi mơ màng, anh ta nhìn Tần Mặc và mấy người Bàn Tử.

“Thật ra tôi thấy rất ngưỡng mộ tình cảm giữa các anh, dù sao các anh cũng rất thuần túy, không hề có bất kỳ tranh chấp lợi ích nào.” “Cái đó chưa chắc đâu, nếu có người đưa Bàn Tử mấy trăm vạn tệ, bảo anh ta đến ám sát tôi, nói không chừng anh ta thật sự sẽ làm vậy đấy.” Tần Mặc liếc nhìn Bàn Tử một cái.

Bàn Tử lườm một cái, vươn tay vỗ vai Tần Mặc.

"Cậu lại không phải không biết thực lực của mình, lúc đó tôi nhất định sẽ đòi tiền đặt cọc của đối phương trước, sau đó mới đến ám sát cậu, dù sao thì vụ ám sát của tôi chắc chắn sẽ thất bại, tôi như vậy không phải là kiếm được một ít tiền đặt cọc mà không tốn công à?" Mọi người đều bị cái logic này của Bàn Tử chọc cười, bọn họ đều gật đầu.

"Điều này nói cũng không sai." Tiểu Vạn lại uống một ngụm bia trong tay, thở dài một hơi.

"Đôi khi tôi cũng khá ghét bản thân phải sống trong một gia tộc như vậy, ngày nào cũng đấu đá qua lại." Nói rồi nói rồi, trong khóe mắt anh ta xuất hiện một giọt nước mắt, không ngừng lăn dài trên má.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều ngây người, bọn họ vội vàng đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, hy vọng Tần Mặc có thể nói vài câu.

Hiện tại tâm trạng đối phương hình như vẫn khá kích động.

Lỡ không cẩn thận chọc giận đối phương, đối phương lại khóc thảm hơn, vậy thì bọn họ những người này không dỗ được đâu.

Tần Mặc lườm một cái.

"Mấy người cứ nhìn tôi làm gì, chuyện này đâu có liên quan đến tôi, là người trong gia tộc anh ta tự gây nghiệp, mấy người cũng không cần bận tâm." "Chúng tôi đương nhiên cũng biết điều đó, nhưng làm sao chúng tôi có thể cứ trơ mắt nhìn anh ta tiếp tục khóc được chứ?" Bọn họ nói câu này xong thì ho khan một tiếng, rồi lại nhìn chằm chằm Tiểu Vạn.

Tiểu Vạn đưa tay lau khóe mắt, cười nói với bọn họ.

"Không sao đâu, mọi người đừng nghĩ nhiều như vậy." Lê Thố an ủi Tiểu Vạn một chút.

Tiểu Vạn gật đầu, rồi lại nhìn Tần Mặc và mấy người bọn họ lùi về sau vài bước, cúi người với mấy người này.

"Cảm ơn mọi người." Bất kể trong lòng bọn họ nghĩ gì, ít nhất Tiểu Vạn cũng khá biết ơn bọn họ.

Tần Mặc nhún vai, không nói gì thêm.

Trong lòng Tiểu Vạn vô cùng rõ ràng, bất kể thế nào, trước đây anh ta cũng là người của Uông gia, cho dù mấy người này không nói gì, anh ta cũng nhất định phải giữ khoảng cách với họ.

Ngay lập tức, Tiểu Vạn đi sang một bên khác, ở đó nghỉ ngơi.

"Chúng ta có nên ngủ một lát ở đây không?

Tôi thấy hôm nay thời gian cũng đã gần hết rồi." Hắc Hạt Tử liếc nhìn Tần Mặc một cái.

Thật ra Hắc Hạt Tử cũng khá xúc động với những tình cảm đó, nên vừa rồi mới không nói gì.

"Đúng vậy, ngày mai chúng ta hãy xuất phát đi, nếu không mấy người chúng tôi không có thể lực, e rằng sẽ làm anh mệt mỏi." Hạo Thiên Chân gật đầu.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

Mấy người bọn họ đều đã nói như vậy rồi, bản thân anh ngoài việc đồng ý ra thì còn có thể làm gì nữa chứ?

Chương 952

"Vậy được rồi, cứ thế đã." Mấy người bọn họ đều cười cười, vì Tần Mặc đã đồng ý rồi thì cũng không cần phải suy nghĩ những chuyện vô nghĩa đó nữa.

Tiểu Vạn nhìn mấy người bọn họ, lại há miệng, nhưng cuối cùng lại không nói ra lời nào.

Trong lòng anh ta rất rõ ràng, những người này chỉ là đang chờ đợi mình.

Thật ra, trở thành bạn với bọn họ vẫn là một lựa chọn không tồi.

Tần Mặc và những người khác tự tìm một chỗ để nghỉ ngơi, bên này Lương Tiểu Tuyết hừ lạnh một tiếng, cô ta nhìn về phía mấy người bên cạnh mình.

"Các ngươi nghĩ sao?

Chúng ta nên tiếp tục xuất phát, hay là ở lại đây?" Nói thật, Lương Tiểu Tuyết cảm thấy bọn họ cứ chần chừ thế này mỗi ngày, không biết bao lâu nữa mới có thể đến được đích.

Có cơ hội tiến lên, cô ta vẫn hy vọng mọi người có thể nhanh chóng tìm thấy bí mật bên trong này.

"Chúng ta thà đi đi, không cần thiết phải cứ theo chân bọn họ mãi." Tiểu Dương đưa ra ý kiến của mình, anh ta nhìn thấy Tần Mặc là cảm thấy hơi phiền, tuy thực lực của Tần Mặc quả thật không tệ, nhưng sau này có gặp nguy hiểm hay không thì vẫn chưa biết được.

"Tôi cũng thấy được." Nhưng một người khác lại đưa ra ý kiến khác.

"Chúng ta trên đường này gặp phải những thứ đều khá khó đối

phó, lỡ như quái vật phía sau có thực lực mạnh hơn thì sao?

Chúng ta vẫn nên ở lại đây đi.

Có Tần Mặc ở đây, ít nhất tính mạng của chúng ta sẽ không bị tổn hại." "Anh có nghĩ tới không, chúng ta cứ theo chân bọn họ mãi, nếu ở bên trong này gặp được bảo vật, chúng ta cũng không thể lấy được." Tiểu Dương có chút câm nín, bọn họ đến đây, không phải là để lấy được đồ vật bên trong này, sau đó về gia tộc lĩnh thưởng sao?

Không có những phần thưởng đó, vậy bọn họ còn đến đây làm gì?

"Tôi thấy lời này nói rất đúng." Lương Tiểu Tuyết gật đầu, phú quý cầu trong hiểm nguy, đã muốn lấy được đồ vật bên trong này thì không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa.

"Các người muốn ở lại đây thì cứ tự nhiên, tôi sẽ không nói gì đâu, nhưng khi về đến gia tộc, các người nhớ mà nhận hình phạt là được." Lương Tiểu Tuyết đứng dậy, đi về phía trước.

Những người đó thấy cảnh này, đều vội vàng theo sau Lương Tiểu Tuyết.

Trong lòng Bàn Tử cảm thấy hơi sốt ruột.

"Mấy người làm gì mà vội vàng thế?

Chúng ta nghỉ ngơi một lát ở đây rồi đi không được sao?

Dù sao cũng ngủ không được mấy tiếng." "Bàn ca, hay là anh gia nhập vào gia tộc chúng tôi đi, người như anh ở gia tộc chúng tôi nhất định có thể tạo nên một vùng trời riêng." Bàn Tử không ngờ đã đến lúc này rồi, đối phương lại vẫn còn nói những lời đó với mình.

"Cậu đang sỉ nhục tôi đấy à?

Giữa chúng ta cũng không cần phải giả vờ, dù sao cũng đã đến nước này rồi, cậu nói với tôi những lời đó, cậu nghĩ tôi sẽ bị lay động

sao?" "Thật ra trong gia tộc chúng tôi mỹ nữ cũng khá nhiều, người đẹp hơn tôi thì nhiều vô số kể, nếu anh gia nhập vào gia tộc chúng tôi, muốn có những mỹ nữ đó chẳng phải là chuyện đơn giản sao?" "Cút đi." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, không ngờ đối phương lại còn lấy chuyện này ra để nói, nếu đối phương không nhắc đến thì anh ta có thể không so đo nhiều như vậy với đối phương.

"Các người muốn đi thì cứ đi đi, dù sao nguy hiểm phía trước cũng khá nhiều, chỉ cần các người có thể giữ được mạng sống cho những thuộc hạ này của mình, vậy thì cứ tự nhiên." Những người này nghe Bàn ca nói vậy, đều không nhịn được cảm thấy hơi nhát gan.

"Lương tỷ, hay là chúng ta cứ suy nghĩ lại đi, theo Tần Mặc và bọn họ cũng được mà." Người vừa mới đầu muốn đi, lập tức thay đổi suy nghĩ.

Trong mắt Bàn Tử lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Tiểu Dương lại bĩu môi.

"Bọn họ có ý gì?

Chẳng lẽ các người không hiểu sao?

Bọn họ chỉ là muốn chúng ta lùi bước, như vậy bọn họ có thể làm gì thì làm." "Cũng không đến nỗi vậy chứ.

Dù sao đây cũng là Mộ Huyệt, không phải bọn họ muốn làm gì thì làm." Một người khác lắc đầu, từ đầu đến cuối, anh ta không hề có ý định đi về phía trước, nhưng sức ảnh hưởng của Lương Tiểu Tuyết ở đây, mọi người đều không thể phản kháng.

"Đừng nói nhảm nữa, các người muốn ở lại đây thì cứ việc, tôi sẽ không nói gì đâu, nhưng khi về đến gia tộc, các người nhớ mà nhận hình phạt là được." Lương Tiểu Tuyết dẫn đầu đi về phía trước, có Lương Tiểu Tuyết làm gương, những người khác đương nhiên đều

sẵn lòng đi theo.

Thấy bóng lưng bọn họ, Tần Mặc nhìn sang Bàn Tử, Bàn Tử vẫn đang sốt ruột.

"Không cần bận tâm đến bọn họ, bọn họ muốn đi thì cứ đi về phía trước đi, không lâu sau bọn họ sẽ phải hối hận thôi." "Thật hay giả?

Anh có phải biết phía sau sẽ có gì không?" Mắt Bàn Tử sáng lên, những người đó có thể nhận được bài học thì đương nhiên là tốt nhất rồi.

"Cũng gần vậy." Tần Mặc nói câu này xong thì đặt ánh mắt lên con đường mà bọn họ đã đi tới.

Thật ra khi Tần Mặc thả con Hắc Xà đó đi, anh đã nắm bắt được rất nhiều thông tin từ nó.

Nguy hiểm tiếp theo tuyệt đối là điều mà những người đó không thể nào lường trước được.

Vì vậy, mấy người Lương Tiểu Tuyết tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Không lâu sau, Lương Tiểu Tuyết và bọn họ đã đi đến một Mộ Thất, bọn họ nhìn căn Mộ Thất tối tăm này, đều cau mày.

"Sao chỗ này lại tối vậy chứ?" Nói rồi, Tiểu Dương đi về phía trước hai bước, nhưng không cẩn thận va phải một thứ gì đó, anh ta vội vàng lùi lại một đoạn.

"Cái quái gì vậy?" Tiểu Dương vô thức hỏi ra, sau đó anh ta đặt ánh mắt về phía trước.

"Không nhìn ra được." Một người bên cạnh lắc đầu.

"Lương tỷ, chúng ta hãy xem thử tình hình ở đây thế nào đi ạ?" Tiểu Dương nói rồi, trực tiếp lấy đèn chiếu sáng trong tay ra, nhìn tình

hình bên trong.

“Trời ạ, sao bên trong này lại có nhiều quan tài như vậy?” Tiểu Dương kinh ngạc nhìn mấy người bên cạnh, bọn họ cũng đều hít một hơi khí lạnh.

“Cảm giác những quan tài này hình như có gì đó không ổn, các người nhìn xem phía trên đều đã bắt đầu mọc rêu xanh rồi kìa.” Một người đồng đội khác cau mày, anh ta vừa nói vừa chỉ vào quan tài trước mặt.

“Sợ gì chứ, chúng ta đâu phải chưa từng gặp phải tình huống như vậy.” Tiểu Dương lớn tiếng ngăn cản những người trước mặt.

Bất kể thế nào, cũng không thể để mọi người hoảng loạn, nếu không thì những chuyện sắp tới bọn họ có thể không lường trước được.

Những người này đều nuốt nước bọt, lại hít sâu một hơi.

“Tình hình ở đây, quả thật nằm ngoài dự liệu của chúng tôi.” “Đúng vậy, trước đây chúng ta quả thật đã gặp quan tài, nhưng anh không thấy những quan tài này không giống nhau sao?

Chúng đều được treo lơ lửng ở đây, căn bản không muốn tiếp xúc với mặt đất, lẽ nào là sau khi chúng tiếp xúc với mặt đất thì sẽ biến thành xác chết sống dậy?” “Trước đây tôi hình như đã xem qua tài liệu về việc này, nói rằng những quan tài này là để không cho âm khí mặt đất tiếp xúc với chúng, nếu không thì những thứ bên trong sẽ biến thành vật sống.” “Nhưng đã có nhiều quan tài như vậy ở đây.

Vậy chẳng phải chúng ta có thể tìm thấy rất nhiều vật tùy táng từ bên trong này sao?” Mắt của một người đồng đội khác sáng lên, tuy nơi này quả thật khá đáng sợ, nhưng nếu có thể lấy được những bảo vật này thì đương nhiên là tốt nhất rồi.

“Đến lúc này rồi, anh lại còn nghĩ đến những bảo vật đó.” Người bên cạnh lườm một cái, cũng không biết người đồng đội này nghĩ gì.

Chương 953

"Anh hiểu gì chứ, chỉ cần có số tiền này, thì sau này chúng ta muốn sống tiếp chẳng phải là chuyện đơn giản sao?" Như vậy, bọn họ sẽ không cần phải dựa dẫm vào gia tộc nữa.

"Tôi cũng nghĩ vậy, chúng ta hãy tìm cách lấy những vật tùy táng bên trong này ra đi." Nói rồi, một trong số bọn họ trực tiếp đi đến bên cạnh chiếc quan tài này, muốn mở chiếc quan tài này ra, nhưng Lương Tiểu Tuyết lại ngăn cản bọn họ.

"Đã không thể để những quan tài này tiếp xúc với mặt đất, vậy thì chắc chắn cũng không thể mở ra được, đừng động loạn, nếu không thì mọi người đều có thể gặp nguy hiểm." Người đồng đội đó lập tức có chút không hài lòng.

"Tại sao chứ?

Lương tỷ, trước đây chị đã nói rồi, chúng ta chỉ cần làm theo lời gia tộc phân phó đến nơi này, và tìm thấy bí mật cuối cùng là được rồi." "Chị chưa từng nói rằng chúng tôi những người này không được lấy đồ vật bên trong này." "Tôi quả thật không nói." Lương Tiểu Tuyết gật đầu.

"Thậm chí trước đây người trong gia tộc vì khuyến khích mọi người có thể tìm thấy manh mối từ bên trong này, nên đã cho phép mọi người lấy đi bảo vật bên trong này, nhưng hiện tại tình hình không giống nữa, các người không thấy quan tài ở đây nguy hiểm đến mức nào sao?" "Chỉ cần chúng ta không để nó tiếp xúc với mặt đất, chẳng phải là được rồi sao?

Mở quan tài này ra thì có gì đâu." Người đồng đội đó hừ lạnh một tiếng, anh ta không hề cảm thấy làm như vậy có gì sai, chắc chắn là vì

Lương Tiểu Tuyết muốn chiếm giữ những thứ bên trong này làm của riêng.

"Lương tỷ, nếu chị muốn quyên góp những thứ này cho gia tộc, chúng tôi chắc chắn sẽ không nói gì, nhưng nếu muốn độc chiếm, vậy thì chắc chắn không được rồi, dù sao anh em chúng tôi theo chị đến nơi này vào sinh ra tử, chỉ là vì muốn lấy được đồ vật bên trong này mà thôi." "Nói đúng lắm." Những người khác đều tán đồng với quan điểm mà người này vừa nói.

Bọn họ có thể theo Lương Tiểu Tuyết vào sinh ra tử ở đây, vì những điều đó đều là mệnh lệnh của gia tộc, nhưng bảo bọn họ không lấy bảo vật bên trong này thì tuyệt đối không được.

"Vậy được thôi, các người cứ tự nhiên đi, với kinh nghiệm nhiều năm của tôi, chiếc quan tài này tuyệt đối có vấn đề, các người nếu không sợ bị thứ bên trong quan tài này giết chết, vậy thì cứ mở đi." Trong lòng Lương Tiểu Tuyết vẫn có chút tức giận.

Tiểu Dương do dự, anh ta cảm thấy những lời Lương Tiểu Tuyết nói quả thật rất có lý, vì vậy anh ta lại khuyên giải một chút.

"Các vị, chỉ cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ lần này, phần thưởng mà gia tộc ban cho chúng ta tuyệt đối sẽ phong phú hơn những thứ này, chúng ta cần gì phải mạo hiểm đó chứ?" "Lỡ như bên trong này không có bảo vật, chỉ có Tống tử, vậy chẳng phải chúng ta tiêu đời rồi sao?" "Tiêu đời gì chứ, cho dù bên trong này là Tống tử, chúng ta mọi người cũng không sợ." "Đừng ngăn cản bọn họ nữa, những người như bọn họ vĩnh viễn sẽ không hiểu được đâu." Lương Tiểu Tuyết lắc đầu, nói thật, cô ta vẫn khá thất vọng về những người này, sao bọn họ lại không muốn nghe lời mình chứ?

Dù sao đi nữa, mọi người đều là người trong cùng một gia tộc, nhưng bọn họ lại cứ luôn nghĩ rằng mình sẽ hại bọn họ.

“Lương tỷ, tôi biết chị muốn cố gắng hết sức bảo vệ chúng tôi, nhưng chúng tôi cũng muốn lấy được bảo vật bên trong này chứ, chỉ cần có những bảo vật này, thì mọi người chúng ta có thể trở nên giàu có.” Sau khi người đó dứt lời, anh ta không nói thêm gì nữa, chỉ trực tiếp mở chiếc quan tài trước mặt ra.

Chỉ đáng tiếc là bên trong chiếc quan tài này không hề có bảo vật gì.

“Tình huống gì đây?” Người này có chút không hiểu mà cau mày, sau đó anh ta lại nhìn về phía chiếc quan tài khác, đi về phía chiếc quan tài đó.

“Biến đi.” Người đang đứng trước chiếc quan tài đó, trực tiếp đẩy anh ta ngã.

“Cái này là tôi chọn trước, anh đi chỗ khác đi.” “Không phải chỉ là một cái quan tài thôi sao?

Có gì to tát đâu, biết đâu cái của anh cũng trống rỗng thì sao, không nhìn thì thôi.” Người này bĩu môi, sau đó anh ta lại chuyển sang đứng trước một chiếc quan tài khác, trong mắt mang theo một tia tham lam.

“Lương tỷ.” Tiểu Dương có chút do dự nhìn Lương Tiểu Tuyết chằm chằm, Lương Tiểu Tuyết cười khẩy một tiếng.

“Tôi biết anh cũng muốn lấy đồ vật bên trong này, đúng không?

Anh cứ tự nhiên đi, cuối cùng có chuyện gì xảy ra, thì đừng trách tôi.” Tiểu Dương vội vàng gật đầu, sau đó anh ta cũng đi đến trước một trong những chiếc quan tài, mở chiếc quan tài đó ra.

Nhưng bọn họ không ai chú ý đến, khi chiếc quan tài đầu tiên được mở ra, trong không gian đã thổi lên từng trận gió, chỉ là gió khá nhỏ, bọn họ đều không cảm nhận được.

Khi những chiếc quan tài này lần lượt được mở ra, cơn gió dần

trở nên mạnh hơn.

Những sợi dây của những chiếc quan tài này đang không ngừng lay động.

Ngay khi mọi người đang tranh giành mở những chiếc quan tài này, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng "rầm".

Mọi người đều kinh ngạc quay đầu lại, nhìn về phía sau.

Bọn họ phát hiện sợi dây của chiếc quan tài đó không biết từ lúc nào đã đứt, hơn nữa chiếc quan tài cũng đã rơi xuống đất.

Bên trong không ngừng truyền ra tiếng "cạc cạc".

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

"Cái quái gì vậy?" "Cứ cảm giác thứ bên trong hình như sống lại rồi." Bọn họ đều có chút hoảng loạn quay đầu lại, nhìn Lương Tiểu Tuyết.

Hiện tại cũng chỉ có Lương Tiểu Tuyết mới có thể giúp đỡ bọn họ.

Lương Tiểu Tuyết nắm chặt nắm đấm, trên mặt mang vẻ mặt hận không rèn sắt thành thép.

"Các người nhìn tôi làm gì, tôi thì có thể làm gì được chứ?" "Vừa nãy tôi đã nói với các người rồi, bảo các người đừng động loạn, là các người tự mình không muốn nghe, bây giờ lại đánh thức thứ bên trong này dậy, hậu quả sắp tới sẽ gặp phải thế nào, các người cứ tự mà xem đi." "Nhưng chúng tôi cũng không phải cố ý." Một trong những người đồng đội vừa mới nói xong câu này thì dừng lại.

Cố ý hay không cố ý gì chứ.

Bọn họ chỉ vì bảo vật bên trong này mà thôi.

Nhưng bây giờ những thứ bên trong quan tài đó sẽ không nói

nhầm nhiều như vậy với bọn họ.

“Hay là chúng ta mau chóng bỏ chạy đi, chạy đến chỗ Tần Mặc, tôi tin thực lực của Tần Mặc nhất định có thể bảo vệ chúng ta.” Một người nói xong thì muốn chạy về phía đó, vì tốc độ của hắn là nhanh nhất, cho nên khi thứ bên trong chiếc quan tài đó xuất hiện thì trực tiếp kẹp chặt lấy cổ hắn.

Tiếp theo lại là từng tiếng, từng tiếng.

“Rầm.

Rầm rầm.” Bên kia, Tần Mặc thấy thời gian đã gần đến, liền đứng dậy gọi tất cả mọi người dậy.

“Chúng ta nên xuất phát rồi.” Bọn họ có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

“Không phải mới nghỉ được hai ba tiếng sao?

Sao lại nhanh như vậy đã phải xuất phát rồi?” Đặc biệt là Bàn Tử.

“Tôi vừa mới chợp mắt một cái, đã phải xuất phát rồi.” “Nói nhảm gì thế, tôi vừa mới ngồi xuống đó, anh đã ngáy khò khò rồi, còn nói là vừa mới ngủ.” Hạo Thiên Chân lườm một cái, không nhịn được mà châm chọc Bàn Tử một chút.

Bàn Tử xoa xoa mũi.

“Làm sao có thể chứ?

Tôi cảm giác tôi vừa mới mơ màng thôi, Tần Mặc đã gọi tôi dậy rồi, được rồi được rồi, có lẽ là tôi cảm giác sai.” Đợi đến khi mọi người đều đã thu dọn xong xuôi, Tần Mặc mới lại nói.

“Phía sau mọi người vẫn cần cẩn thận một chút.” Đặc biệt là nơi mà bọn họ sắp đến.

“Đã rõ.” “Có phải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào không ạ?”

Lê Thố đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ tiếng hỏi.

Tần Mặc cười cười, không ngờ trong số những người này vẫn là Lê Thố có tính cảnh giác cao hơn một chút.

"Cũng gần vậy." Vẫn chưa đợi bọn họ đi đến cửa thì đã nghe thấy tiếng la hét thảm thiết từ bên trong.

"Hả?" Hạo Thiên Chân trực tiếp phát ra nghi vấn, rồi lại quay đầu nhìn sang Tần Mặc bên cạnh.

Chương 954

Có lẽ là Tần Mặc biết tình hình ở đây, nên mới bảo mọi người xuất phát ngay bây giờ.

Nếu vậy, thì Tần Mặc cũng quá thần thông quảng đại rồi!

Thấy ánh mắt của mọi người, Tần Mặc lườm một cái.

"Mấy người nhìn tôi làm gì?

Tôi cũng không biết ở đây là tình huống gì, chúng ta đi xem thử đi." Bọn họ gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy rồi, thì chắc chắn phải đi qua.

Sau đó, mọi người cùng nhau đi về phía trước.

Đến bên cửa, bọn họ đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Đồng thời, âm thanh của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc biết những thứ bên trong này chắc chắn khá đáng sợ, vì vậy anh lại quay đầu nói với mọi người.

"Mọi người tự mình cẩn thận một chút, quái vật bên trong này số lượng rất nhiều." Bọn họ đều gật đầu, có chút căng thẳng lấy dao găm ra.

Bất kể quái vật bên trong này nhiều hay ít, bọn họ chắc chắn đều phải đi vào.

Mọi người đi theo bên cạnh Tần Mặc, bước vào bên trong, thấy tình hình bên trong, bọn họ đều hít một hơi khí lạnh.

Lúc này trên mặt đất đã có rất nhiều máu, số người còn đứng được thì không còn mấy.

Có một số ít người đều đã chết, hơn nữa máu của bọn họ vẫn không ngừng chảy ra ngoài.

Còn những người khác, hoặc là bị thương, hoặc là bị những con Tống tử đó cào cấu.

"Chết tiệt, sao bên trong này lại có nhiều Tống tử như vậy?

Hơn nữa bọn chúng lại còn đều sống dậy rồi." "Ai bảo bọn họ cứ tham lam chứ?

Cứ muốn lấy bảo vật bên trong này." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, Lương Tiểu Tuyết bên kia nghe thấy những lời này của Tần Mặc, cô ta nheo mắt, sao Tần Mặc lại có vẻ như biết tất cả mọi chuyện vậy?

Tần Mặc nhìn mọi người.

"Trước tiên hãy tách những con Tống tử này ra khỏi những người sống, nếu không thì thực lực của chúng sẽ càng tăng lên, đến lúc đó chúng ta chưa chắc đã đối phó được với chúng." "Vậy tại sao không đến sớm hơn chứ?

Bây giờ bọn họ đều đã hấp thu máu rồi, thực lực đã tăng lên rất nhiều rồi." Tiểu Vạn khó hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc liếc anh ta hai cái.

"Vì tôi không thích người trong gia tộc các anh lắm, hơn nữa lúc đầu cũng có người đã khuyên bọn họ rồi, nói phía trước sẽ có rất nhiều nguy hiểm, nhưng bọn họ tự mình không nghe." Tiểu Vạn há miệng, nhưng lại cảm thấy tất cả chuyện này quả thật có thể là do người trong gia tộc mình tự chuốc lấy.

"Vậy được rồi." Tiểu Vạn lại nhìn những người cách đó không xa, thấy hai người đồng đội trong số đó đang bị Tống tử cào cấu hút máu, anh ta vội vàng xông về phía đó, dùng dao găm trong tay tách hai

bên ra.

“Cái dao găm trong tay anh ta nhìn có vẻ cũng khá sắc bén, là thứ quái gì vậy?” Bàn Tử có chút tò mò hỏi Tần Mặc, Tần Mặc cười ra tiếng.

“Dù sao cũng là người thừa kế của Uông gia, chắc chắn phải mang theo vài bảo vật.” “Nếu bây giờ anh ta dễ lừa như vậy, vậy chúng ta có nên lừa hết bảo vật trên người anh ta về không, như vậy tôi có thể chia được một ít rồi.” Tần Mặc liếc Bàn Tử hai cái, tiếp xúc với ánh mắt của Tần Mặc, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy hơi chột dạ, anh ta ho khan một tiếng.

“Được rồi được rồi, là tôi sai, tôi không làm chuyện như vậy chẳng phải là được rồi sao?” Tần Mặc hài lòng gật đầu, rồi lại nhìn chằm chằm những người đang chiến đấu cách đó không xa.

“Bọn họ đều đã bắt đầu động thủ rồi, anh cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau đi đi.” Bàn Tử bĩu môi, nhỏ tiếng nói.

“Lúc chia bảo vật thì không biết nói với tôi, bây giờ muốn động thủ thì lại gọi tôi.” Tần Mặc nhướng mày.

“Cái đó... tôi không phải đang nói anh.” Bàn Tử vội vàng lắc đầu.

Thấy anh ta như vậy, Tần Mặc cười ra tiếng, nhưng Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ lại đặt ánh mắt về phía xa.

Nếu đã như vậy, thì điều cần làm bây giờ là giải quyết hết quái vật bên trong này.

Số lượng Tống Tử ở đây quả thực rất nhiều, nhưng thực lực của chúng thì không đặc biệt mạnh.

Hiện tại, chúng đã hấp thu một lượng máu nhất định nên sức mạnh tăng lên đáng kể, mọi người khi đối phó với chúng vẫn phải khá cẩn thận.

Còn về phía người của Uông gia thì đã tổn thất một nửa.

Đương nhiên, số người tổn thất này là do thực lực không tốt, cộng thêm việc họ không kịp phản ứng nên bị đám Tống Tử kia tấn công bất ngờ, mới dẫn đến tình trạng này.

Không xa, lại vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Tần Mặc đưa mắt nhìn về phía đó, nhưng anh cũng không qua giúp đỡ.

Lại là một người của Uông gia.Chẳng lẽ là Tiểu Vạn đến bên người kia, sau khi bức lùi con Tống Tử đó, cậu ấy lại lấy từ trên người ra một ít thuốc, ném cho đối phương. "Tự mình băng bó đi." Thấy một con Tống Tử ở không xa đang định tấn công Tiểu Vạn, Tần Mặc đã đến bên cạnh cậu ấy. "Hàn Băng Ma Trảm!" Năng lượng khổng lồ trực tiếp bổ con Tống Tử này thành hai nửa.

Tiểu Vạn có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, cậu ấy không ngờ Tần Mặc lại ra tay giúp mình.

Tần Mặc này vẫn là một người khá tốt. "Ngây ra đó làm gì?

Đợi đám Tống Tử khác lại tới tấn công lén cậu à?

Cậu cũng thấy số lượng Tống Tử ở đây nhiều đến mức nào rồi chứ?" Tiểu Vạn "ừ" một tiếng.

Nhưng khi đối phó với đám Tống Tử này, cậu ấy chợt thấy Lương Tiểu Tuyết ở không xa.

Lương Tiểu Tuyết và Tiểu Dương đang trốn ở chỗ đó.

Mặc dù Lương Tiểu Tuyết có đủ thực lực để đối phó với đám Tống Tử này, nhưng số lượng Tống Tử thực sự quá nhiều, cô ấy căn bản không dám xuất hiện.

Trong mắt Tiểu Vạn chợt lóe lên một tia thất vọng.

Không ngờ, vào thời khắc mấu chốt, người trong gia tộc mình lại không đến giúp đỡ, ngược lại Tần Mặc lại giúp cậu ấy giải quyết nguy hiểm.

Bên cạnh lại vang lên tiếng "két két", Tiểu Vạn vội vàng quay đầu nhìn về phía đó, thấy một con Tống Tử đang vươn móng vuốt về phía mình, cậu ấy lập tức vung vũ khí trong tay chém vào móng vuốt của con Tống Tử đó.

Móng vuốt của con Tống Tử này trực tiếp bị chém đứt.

Chương 955

Tiểu Vạn thở phào một hơi, sau đó không ngừng lùi về phía sau.

Sau khi ổn định thân hình, một con Tống Tử khác lại muốn đến tấn công cậu ấy. "Sao lại có nhiều thế này?" Tiểu Vạn khó hiểu nhìn xung quanh.

Hiện tại, Tần Mặc đang không ngừng di chuyển giữa đám Tống Tử này, chỉ cần anh đến gần chúng, thân thể chúng sẽ lập tức đứt lìa. "Liên Hoa Thiên Ấn!" "Ngưng Băng Quyết!" "Xích Luyện Thiên Hỏa!" "Phi Sa Tẩu Thạch!".

Tần Mặc không ngừng phóng ra từng luồng năng lượng, ngay cả khi anh đã sử dụng nhiều sức mạnh như vậy, khí thế quanh người anh cũng không hề suy giảm.

Đến khi Tần Mặc dừng lại, đám Tống Tử này đã hoàn toàn biến mất.

Đinh!

Hạ sát sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *30, Thể Lực *30, Sức Mạnh *30, Tinh Thần *30.

Không ngờ lần này phần thưởng của Hệ Thống lại khá nhiều.

Chắc là do số lượng Tống Tử ở đây tương đối lớn.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy

Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 1305 (Giới hạn con người 10), Thể Lực 1320 (Giới hạn con người 10), Sức Mạnh 1320 (Giới hạn con người 10), Tinh Thần 1330 (Giới hạn con người 10).

Hiện tại, trạng thái cơ thể đã trở nên ngày càng mạnh hơn.

Điều này cũng khá tốt, dù sao thì sau khi ra ngoài sẽ phải đối đầu trực diện với người của Uông gia.

Có thực lực như vậy, có thể bảo vệ tốt những người bên cạnh mình.Nhìn những thi thể trên mặt đất, Bàn Tử bĩu môi, rồi lại nhìn chằm chằm vào mấy người Lương Tiểu Tuyết đang trốn ở không xa. "Bây giờ biết rồi chứ, lúc đầu chúng tôi khuyên mấy người đều là vì tốt cho mấy người, kết quả là mấy người không nghe." Thấy Bàn Tử vẫn còn nói lời châm chọc, sự tức giận trong lòng Lương Tiểu Tuyết lập tức lên đến đỉnh điểm. "Đây là người trong gia tộc tôi, bất kể họ có hậu quả gì, cũng không liên quan gì đến mấy người, mấy người

quản nhiều chuyện vậy làm gì?" "Đúng vậy, cho nên bây giờ người trong gia tộc cô đều chết ở đây." Bàn Tử nheo mắt, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Người này luôn theo chủ nghĩa chọc tức người khác đến chết chứ không đền mạng.

Quả nhiên.

Nghe những lời này, Lương Tiểu Tuyết càng thêm tức giận, Tiểu Vạn bên cạnh do dự một lát, vẫn mở miệng nói. "Sau này, người trong gia tộc chúng ta sẽ đi theo Tần Mặc, họ sẽ tiếp tục tiến lên." Ngay khi Lương Tiểu Tuyết chuẩn bị nói chuyện, Tiểu Vạn đã trừng mắt nhìn cô ấy. "Đừng quên thân phận của tôi, chỉ cần tôi muốn, tôi có thể tiếp tục ở lại trong gia tộc, hơn nữa còn trở thành người thừa kế, đến lúc đó tôi muốn đối phó cô thế nào cũng được." Lương Tiểu Tuyết bị nghẹn đến mức không nói nên lời, cô ấy biết những gì Tiểu Vạn nói đều là thật.

Đối phương muốn đối phó cô ấy, là chuyện rất đơn giản. "Cái này..." "Lương Tỷ à, dù sao thân phận của Tiểu Vạn cũng ở đó, hay là chúng ta đừng đối đầu với cậu ấy nữa, nếu không thì..." Lương Tiểu Tuyết sao lại không biết những điều này chứ? "Vậy tôi chỉ mong Thiếu chủ có thể dẫn dắt chúng tôi rời khỏi nơi này, và hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng." "Chuyện này không phải cô có thể quản." Sau đó, Tiểu Vạn lại quay đầu nhìn về phía Tần Mặc bên cạnh. "Chúng tôi sẽ đi cùng các anh, nhưng trên đường nếu có gì cần giúp đỡ, có thể nói thẳng với chúng tôi." Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nhìn chằm chằm Lương Tiểu Tuyết.

Lương Tiểu Tuyết thấy ánh mắt của Tần Mặc thì tức giận vô cùng, nhưng cô ấy cũng không có cách nào.

Bàn Tử hắc hắc cười. "Có phải làm gì cũng được không?" Tiểu

Vạn ngẩn ra một chút. "Cái đó... hay là anh kiềm chế bản thân một chút?" Bàn Tử vỗ ngực. "Yên tâm đi, Bàn gia tôi chắc chắn sẽ không làm chuyện quá đáng đâu." "Vậy cậu cứ tùy ý." Lương Tiểu Tuyết không ngờ Tiểu Vạn lại như vậy, cô ấy nắm chặt nắm đấm, trên mặt hiện lên một tia thất vọng. "Dù sao tôi cũng là thầy của cậu, cậu cứ để họ đối xử với tôi như vậy sao?" "Đối xử với cô thế nào?

Họ dường như cũng chẳng làm gì cả?" Tiểu Vạn lắc đầu.Lương Tiểu Tuyết hít sâu một hơi. "Sau khi về gia tộc, tôi nhất định sẽ bẩm báo những chuyện này với cha cậu." "Cô cứ tùy tiện.

Nếu lần này tôi có thể lấy được đồ trong Mộ Huyệt, thì dù cô có nói với ông ấy cũng có ích gì chứ?" Tiểu Dương bị nghẹn lời.

Đúng vậy, trong gia tộc căn bản không quan tâm quá trình thế nào, họ chỉ quan tâm kết quả.

Thậm chí có một số người trong gia tộc sau khi có được bảo vật lại bị chính người trong gia tộc ám sát, sau đó đối phương lấy thành quả của họ trở về gia tộc để nhận thưởng.

Tình huống như vậy xảy ra không ngừng.

Do đó, bất kể Tiểu Vạn đã làm gì trong toàn bộ quá trình này, chỉ cần cậu ấy có thể lấy được thứ cuối cùng, thì cậu ấy chính là công thần. "Hy vọng cậu có thể làm theo những gì cậu nói, lấy được đồ bên trong này." Lương Tiểu Tuyết hừ lạnh một tiếng, nếu thật sự như vậy, cô ấy cũng không cần phí tâm tư nữa.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên một nụ cười lạnh. "Tôi còn tưởng mối quan hệ giữa những người trong gia tộc mấy người tốt đẹp đến mức nào, bây giờ xem ra cũng chỉ có thế." Lương Tiểu Tuyết nheo mắt, trừng Tần Mặc một cái. "Chuyện này hình như cũng không liên quan gì đến anh nhỉ?

Hơn nữa, anh lại không phải người trong gia tộc chúng tôi, có tư cách gì mà nhúng tay vào những chuyện này?" "Cô nói đúng." Tần Mặc nhún vai. "Nhưng có một điều, đồ bên trong này ai cũng có thể lấy, chúng ta cứ mạnh ai nấy làm đi." Nói xong, Tần Mặc liền đưa mắt nhìn những người bên cạnh mình. "Dù sao thì người bên chúng ta đều không bị thương, tiếp theo chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước thôi." Tiểu Vạn cau mày, cậu ấy nhìn về phía những người của Uông gia. "Vì quyết định của cậu mà hại chết nhiều người Uông gia như vậy, đợi về gia tộc, tôi nhất định sẽ bẩm báo đúng sự thật." "Sao gọi là quyết định của tôi?

Tôi đã nói với họ rồi, bảo họ đừng tùy tiện động vào những cỗ quan tài này, là họ tự mình không có bản lĩnh." "Đúng vậy." Tiểu Vạn gật đầu.

Chương 956

"Quả thực là họ tự mình mở những cỗ quan tài này ra, nhưng thì sao chứ?

Kết quả cuối cùng chứng minh họ thực sự gặp chuyện, mà tất cả nguyên nhân này đều do cậu khiến họ xuất phát mà ra." Lương Tiểu Tuyết lại không nói nên lời, cô ấy trực tiếp bị tức đến bật cười. "Được lắm, không ngờ cậu mới ra ngoài lịch luyện không lâu mà mồm mép đã lợi hại như vậy, vậy thì tôi muốn xem cậu có thể học được bao nhiêu bản lĩnh." "Chúng ta nghỉ ngơi một chút ở đây, rồi hãy xuất phát." Tiểu Vạn nhìn mọi người.

Tiểu Dương trừng lớn mắt, tại sao lại phải như vậy? "Cậu chắc chắn không?

Nếu chúng ta thật sự nghỉ ngơi một chút, thì lát nữa có thể sẽ bị Tần Mặc và đồng bọn giành mất.

Nếu đồ trong này bị Tần Mặc lấy đi, chúng ta về gia tộc nhất định không cách nào bàn giao được." "Nếu cậu cho rằng quyết định của tôi sai, thì cậu cứ tùy tiện đi." Tiểu Vạn nhún vai. "Dù sao trước đó cũng đã tổn hại nhiều người như vậy rồi, nếu mấy người tiếp tục đi theo Tần Mặc, thì số người chúng ta tổn thất sẽ chỉ ngày càng nhiều hơn, đến lúc đó..." Tiểu Vạn dừng lại một chút.

Nhưng trong lòng cậu ấy rất rõ, cho dù cậu ấy không nói tiếp, những người này hẳn cũng đã hiểu.

Quả nhiên, tất cả những người này đều cau mày, trên mặt họ đều mang vẻ do dự.

Nhưng những người bị thương lại vội vàng nói. "Trên người chúng tôi đã trúng độc tố của đám Tống Tử này, nếu không nghỉ ngơi

ở đây, đợi đến khi độc tố bùng phát, chúng tôi có thể sẽ ra tay với các vị, cho nên chúng ta vẫn nên cố gắng ở lại đây." Những lời này có thể đảm bảo những người đó không bị độc tố xâm hại, cũng tránh việc họ sẽ chết ở đây.Trước khi đi, Tần Mặc đã nghe thấy họ nói câu đó. "Không ngờ bọn họ thật sự không đuổi theo." Đến mộ thất tiếp theo, Bàn Tử nhịn không được quay đầu nhìn ra sau, thấy phía sau không có ai thì cau mày.

Tần Mặc gật đầu. "Không cần để ý đến họ, họ muốn thế nào thì cứ thế đi." Trong lòng Bàn Tử đương nhiên hiểu rõ, anh ta nhịn không được hắc hắc cười. "Nhưng mà cậu nhóc này cũng được đấy, không ngờ dùng cách này lại khiến họ không dám đến đi cùng chúng ta nữa.

Xem ra phía sau chúng ta vẫn có cơ hội rất lớn để lấy được đồ bên trong này." "Cái đó thì chưa chắc." Tần Mặc xua tay, nhưng anh cũng không nói nhiều nữa, chỉ cẩn thận phân biệt phương hướng một chút. "Chúng ta đi về phía này đi." Nói rồi, Tần Mặc dẫn đầu đi về phía trước, họ đi theo bên cạnh Tần Mặc.Không lâu sau, họ đã đến một mộ thất khác. "Đây là..." Bàn Tử có chút kinh hãi nhìn tình cảnh trước mắt, anh ta lại thấy rất nhiều Khô Lâu Quân mặc giáp binh lính đang quỳ trên mặt đất. "Tại sao lại có nhiều Khô Lâu Quân như vậy, hơn nữa hướng chúng quỳ lạy lại đều là một?" Sau đó, Bàn Tử ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về phía không xa, vậy rốt cuộc hướng đó có thứ gì?

Tần Mặc cũng đã thấy, anh nheo mắt, phóng ra sức mạnh của mình, cẩn thận cảm nhận.

Rất nhanh, Tần Mặc hít ngược một hơi khí lạnh, anh lại mở miệng nói với mọi người. "Xem ra chúng ta đã đến chỗ sâu nhất của cổ thành này rồi." Hạo Thiên Chân có chút kích động run rẩy người. "Vậy trước đây, người của Cửu Môn chúng ta chưa từng đến được đây, đúng không?" "Đúng vậy." Tần Mặc đáp một tiếng. "Còn nhớ nơi có những cỗ quan tài ban nãy chứ?

Chỗ đó có rất nhiều thi thể.

Cậu nhìn lại đây này." Tần Mặc vừa nói vừa chỉ vào những thi thể xung quanh. "Nếu tôi không lầm..." Chưa đợi Tần Mặc nói thêm, đám Khô Lâu Binh đã phát ra tiếng "két két".

Đồng thời, Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc.

Đinh!

Phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức hạ sát.

Tần Mặc sớm đã biết đám Khô Lâu Binh này tuyệt đối không đơn giản như vậy. "E rằng tất cả những người của Cửu Môn mấy người khi đến được đây đều không thể tiếp tục tiến lên được nữa." Hạo Thiên Chân nghe những lời này, đưa mắt nhìn vào một trong những thi thể, cậu ấy thấy một tấm bài trên thi thể đó, liền vội vàng cầm lấy. "Đây là người của Hoắc gia." "Còn cái này, cái này là người nhà chúng ta." Sau đó, cậu ấy lại xem xét những tấm bài khác, nhưng chưa kịp nhặt chúng lên, một trong những Khô Lâu Binh đã trực tiếp tấn công Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân vội vàng lùi lại mấy bước, sau đó cậu ấy lại nhìn chằm chằm vào đám Khô Lâu Binh trước mặt. "Nhất định là đám Khô Lâu Binh này, chúng đã chặn đường người của Cửu Môn chúng ta, cho nên người của Cửu Môn mới không thể thoát ra ngoài." "E rằng cũng có vài người sống sót thoát ra ngoài, nên mới phong tỏa cổ thành này lại."Tần Mặc đại khái phỏng đoán một chút, mọi người cũng đều gật đầu, họ cảm thấy tình hình hẳn là không khác là bao. "Đúng vậy.

E rằng người của Cửu Môn cũng vì chuyện này mà tổn thất nặng nề." Trong mắt Hạo Thiên Chân lóe lên một tia thất vọng. "Thôi đủ rồi, mấy người đừng nói mấy chuyện đó nữa, không thấy Bàn gia tôi đang bị chúng đối phó à?" Bàn Tử bên kia có chút bất lực thở dài một hơi, nghe lời này, Tần Mặc lườm một cái. "Được rồi, chúng ta sẽ qua

giúp ngay." "Nhưng chúng ta chỉ có vài người như vậy, các anh chắc chắn làm được không?" Lê Thố nuốt nước bọt, hơn nữa trong số những người này, cậu ta là người vô năng nhất, tay không trói gà. "Nhưng bây giờ cho dù cậu có sợ hãi đến mấy cũng không có đường lùi, cậu không thể rời khỏi nơi này được, cho dù cậu có quay về, những người Uông gia này cũng sẽ không bảo vệ cậu đâu." Đúng vậy, nói không sai chút nào. "Không sao đâu, có Tần Mặc ở đây mà." Hạo Thiên Chân vỗ vai Lê Thố, an ủi cậu ấy, mọi người nhất định sẽ bảo vệ Lê Thố thật tốt.

Lê Thố cố gắng ép mình thả lỏng tâm trạng.

Tần Mặc lấy từ trên người ra mấy cái bình, đưa cho Lê Thố. "Trong những cái bình này chứa năng lượng của tôi, nếu những Khô Lâu Binh này tấn công cậu, cậu có thể dùng cái bình này để đối phó với chúng." Lê Thố run rẩy nhận lấy. "Đừng sợ, yên tâm đi, chỉ cần giải quyết hết đám Khô Lâu Binh này, chúng ta sẽ vào được bên trong." "Vạn nhất bên trong có cái con boss lợi hại nhất kia, thì chẳng phải chúng ta sẽ chết ở đây sao?" Lê Thố thở dài một hơi, cũng không biết Tần Mặc nghĩ gì, cứ nhất quyết muốn đi vào sâu nhất. "Tôi có một loại trực giác.

Cho dù bên trong gặp nguy hiểm, chúng ta cũng có thể hóa hiểm thành an." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn Lê Thố một cái. "Cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa, có tôi ở đây, tôi sẽ bảo đảm cho cậu, yên tâm." Lê Thố gật đầu, hiện tại ngoài việc tin Tần Mặc ra, e rằng cậu ta cũng chẳng làm được gì khác. "Tần Mặc ca, vậy anh nhất định phải cẩn thận một chút đó, anh đừng xảy ra chuyện gì, nếu không ngay cả em cũng mất mạng theo." Tần Mặc bật cười, không ngờ Lê Thố một chút lời an ủi người khác cũng không biết nói. "Được rồi, tôi biết rồi." Tần Mặc nhìn chằm chằm đám Khô Lâu Binh trước mặt, sau đó ngưng tụ sức mạnh. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Một khối băng tinh khổng

lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc lại nhìn Lê Thố. "Cậu ở phía sau khối băng tinh này đi, sức mạnh của khối băng tinh này vẫn khá mạnh, trong thời gian ngắn đám Khô Lâu Binh kia e rằng không cách nào phá vỡ được nó." "Em biết rồi." Lê Thố hiểu, với thực lực của cậu ta thì chỉ có thể làm vướng víu những người có mặt, nhưng cậu ta lại không muốn như vậy, chỉ có thể nghe theo Tần Mặc.

Chương 957

Lê Thố ở chỗ đó, cẩn thận nhìn chằm chằm xung quanh.

Chỉ cần những Khô Lâu Binh này đến gần cậu ta, cậu ta nhất định sẽ ra tay.

Còn về Tần Mặc, thì anh xông về phía trước, sau đó năng lượng khổng lồ từ trên người anh bay ra. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Một cơn lốc xoáy cuốn lấy đám Khô Lâu Binh, chúng trực tiếp bị Tần Mặc cuốn vào trong cơn lốc, tất cả đều biến thành bột phấn.

Nhưng không ngờ, sau khi xương cốt của đám Khô Lâu Binh đó rơi xuống đất, chúng lại đang từ từ sinh trưởng trở lại. "Xong rồi, xong rồi!

Trước đó vẫn luôn cảm thấy mấy con rắn nhỏ ở đây có thể hồi sinh, nhưng đám Khô Lâu Binh này lại cũng có thể như vậy." Bàn Tử nói lời này khi trừng lớn mắt, thực sự quá khủng khiếp.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm. "Mấy người tự mình cẩn thận một chút, nơi này quả thực không đơn giản như vậy." Ngay khi lời Tần Mặc vừa dứt, Hệ Thống lại nhắc nhở một tiếng.

Đinh!

Phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức hạ sát.

Tần Mặc lập tức quay đầu, nhìn xung quanh, phát hiện xung quanh lại xuất hiện rất nhiều rắn nhỏ.

Những con rắn nhỏ này giống hệt những con trước đó, có khả năng tự lành. "Mẹ kiếp, chỉ đối phó đám Khô Lâu Binh này thôi đã hơi khó rồi, đừng nói chi đến việc phòng bị đám rắn nhỏ này, Tần Mặc làm sao đây?

Có cách nào tốt không?" "Tôi chỉ có thể dùng Hắc Long Huyết Mạch của tôi để giúp các cậu áp chế đám rắn nhỏ này một chút, làm chậm động tác của chúng, nhưng giải quyết chúng thì không thể, cho nên các cậu chỉ cần cẩn thận một chút là được." Tần Mặc nhìn mấy người bạn đồng hành bên cạnh mình, mấy người họ đều là những người khá quan trọng đối với anh, dù thế nào cũng phải cố gắng hết sức bảo vệ họ, không để họ bị thương. "Vậy bây giờ chỉ có thể như vậy." Hạo Thiên Chân gật đầu, rồi lại nhìn Bàn Tử, thấy Bàn Tử định nói, cậu ấy vội vàng mở miệng. "Vẫn là đừng tạo áp lực quá lớn cho Tần Mặc, vốn dĩ anh ấy cũng đã không dễ dàng gì rồi." Bàn Tử có chút cạn lời. "Cậu đang nghĩ gì thế?

Bàn gia tôi là loại người đó sao?

Tôi chỉ đang nghĩ, đã có nhiều nguy hiểm ở đây như vậy, vậy chúng ta không bằng mau chóng tìm lối vào, tiến vào nơi đó chẳng phải là được sao?" Tần Mặc "ừ" một tiếng. "Cách này cũng được, vậy chúng ta cử một người đi tìm lối vào là được." Mọi người nghe lời này, đều đưa mắt nhìn lên người Lê Thố.

Tương đối mà nói, Lê Thố chắc chắn là phù hợp hơn, mọi người chỉ cần bảo vệ Lê Thố, để Lê Thố đến được hướng đó, sau đó tìm cách đi qua là được.

Lê Thố chỉ vào mình. "Em thật sự làm được sao?

Nếu các anh đặt hy vọng vào em, mà em không thể đưa các anh sống sót rời đi.

Vậy chẳng phải em sẽ hối hận lắm sao?" Những lời như vậy, cậu ấy nhất định sẽ vô cùng tự trách, cho dù cậu ấy có sống sót rời khỏi nơi này, cậu ấy cũng không cách nào tha thứ cho bản thân. "Cậu phải tin tưởng bản thân." Tần Mặc an ủi Lê Thố. "Ngay cả khi cậu không tìm được lối ra cũng không sao cả, có tôi ở đây, ít nhất trong thời gian

ngắn, các cậu sẽ không xảy ra chuyện gì." Lê Thố hít sâu một hơi, trong mắt mang theo một tia kiên định. "Nếu đã như vậy, vậy em cũng chỉ có thể cố gắng hết sức tìm lối vào." Sau đó, cậu ấy đưa mắt nhìn về hướng mà đám Khô Lâu Binh vừa quỳ lạy. "Hướng chúng quỳ lạy chính là phía Đông, chúng ta đi về phía đó." Sau đó, Lê Thố đi vài bước về phía đó, nhưng ở đây đã không còn băng tinh, đám Khô Lâu Binh kia tiến lại gần cậu ấy một chút, khi Khô Lâu Binh giơ vũ khí trong tay lên, Tần Mặc đang chuẩn bị đến ngăn cản, nhưng không ngờ đám Khô Lâu Binh đó lại đột nhiên lùi lại.

Tần Mặc nhướng mày, nghĩ đến hoa văn trên lưng Lê Thố, anh đến bên cạnh cậu ấy. "À này, hoa văn này làm sao mà có vậy?" Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân cẩn thận hồi tưởng một chút, sau đó mới giải thích với Tần Mặc. "Cái này là do người nhà Ngô gia chúng tôi khắc lên người cậu ấy." Hạo Thiên Chân nói thật với Tần Mặc.Người của Ngô gia chúng tôi đều là người từ Cửu Môn xuống, họ đến Mộ Huyệt này, sau khi người đó ra ngoài thì đã khắc một hoa văn như vậy lên lưng cậu ấy." "E rằng có mối quan hệ to lớn với nơi này." Tần Mặc gật đầu, làm lộ ra hoa văn trên lưng Lê Thố, Tần Mặc phát hiện hoa văn này hiện tại đang không ngừng phát ra ánh sáng màu đen, ánh sáng màu đen này lại hơi giống với Hắc Long Huyết Mạch của anh. "Kỳ lạ thật." Nhưng Tần Mặc biết hiện tại không có quá nhiều thời gian để mình suy nghĩ, nhất định phải nhanh chóng đối phó với những thứ này trước. "Hiện tại những Khô Lâu Binh này không cách nào đến gần cậu, vậy cậu chỉ cần cẩn thận đám rắn nhỏ trên mặt đất là được, hiểu chưa?" Tần Mặc nhắc nhở Lê Thố, Lê Thố gật đầu, đối với điểm này, cậu ấy đương nhiên là khá rõ. "Yên tâm đi, Tần Mặc ca, em nhất định sẽ tự lo cho mình." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, sau đó mọi người cùng nhau đến bức tường phía Đông này.

Tần Mặc ở đó cẩn thận sờ soạng, nhưng lại không sờ thấy thứ gì. "Tôi không tìm thấy lối vào, cho nên tiếp theo chỉ có thể dựa vào cậu rồi." Bởi vì những con rắn nhỏ và Khô Lâu Binh đang không ngừng tiến lại gần đây, cho nên Tần Mặc nhất định phải đến đối phó với chúng. "Không thành vấn đề." Mấy người Hạo Thiên Chân bên kia không đến gần đây, vốn dĩ họ định đến, nhưng Tần Mặc đã nhắc nhở họ. "Không cần đến gần đây, nếu không thì mục tiêu của chúng sẽ rất lớn, các cậu cứ tự mình cẩn thận một chút, tôi sẽ cố gắng hết sức lo cho tất cả mọi người." Họ đều gật đầu, Tần Mặc đã nói như vậy, thì chỉ có thể nghe Tần Mặc.

Tần Mặc thì ngưng tụ ra một luồng năng lượng khổng lồ, luồng năng lượng màu đen này hình thành một con hổ hung mãnh. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ bị Tần Mặc ném ra ngoài, trực tiếp va vào mấy Khô Lâu Binh trong số đó, mấy Khô Lâu Binh này lập tức ngã xuống đất, con hổ há to mồm không ngừng cắn xé đám Khô Lâu Binh này.

Đám Khô Lâu Binh này rất nhanh không trụ nổi nữa, thân thể chúng trực tiếp vỡ tan, nhưng xương cốt vỡ vụn vẫn đang từ từ tự lành. "Xem ra bên trong này nhất định có một luồng năng lượng mạnh mẽ, mới có thể khiến thân thể những Khô Lâu Binh này không ngừng tự lành." "Tôi cũng thấy là như vậy, những con rắn nhỏ chúng ta gặp trước đây cũng có năng lực tự lành rất mạnh, xem ra đồ bên trong này nhất định đặc biệt quý giá." Hắc Hạt Tử mắt sáng lên, anh ta lại nhìn Tần Mặc. "Bây giờ tôi lại hy vọng bảo vật này có thể chia ra làm nhiều phần, như vậy tôi cũng có thể chia một chén canh, nếu không thì..." Hắc Hạt Tử thở dài một hơi, cũng không biết tại sao, từ trước đến nay, những Mộ Huyệt mà họ gặp phải, dường như đều khá có duyên với Tần Mặc.

Bảo vật bên trong này Tần Mặc đều có thể dùng được, cho dù họ muốn lấy đi cũng không có cách nào. "Anh nói nghe như tôi là cá chép

trong nhóm chúng ta vậy." Tần Mặc lườm một cái, Hắc Hạt Tử cười cười. "Đương nhiên rồi, nhưng dù sao cũng phải cho chúng tôi uống một ít nước canh chứ." Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nhắc nhở anh ta. "Cẩn thận phía sau anh." Hắc Hạt Tử phản ứng kịp, quay đầu nhìn Khô Lâu Binh phía sau mình, hừ lạnh một tiếng, vung vũ khí trong tay, liền bổ con Khô Lâu Binh này thành hai nửa.

Nhưng đám Khô Lâu Binh trên mặt đất lại ngày càng nhiều, số lượng rắn nhỏ cũng vậy.

Lương Tiểu Tuyết và đồng bọn đến đây, thấy cảnh tượng này, họ đều có chút kinh ngạc. "Trời ạ, chúng ta chỉ mới nghỉ ngơi một lát thôi mà, sao chỗ này lại thành ra thế này rồi?" Tiểu Dương nói lời này khi nuốt nước bọt, trong mắt cậu ta mang theo một tia lo lắng, lại mở miệng nói với Tiểu Vạn. "Tôi thấy hay là chúng ta cứ ở đây đi, không cần qua giúp đỡ, dù sao những người đó là kẻ thù của chúng ta, nếu họ chết ở đây, chúng ta cũng đỡ tốn sức." "Nếu không có họ, mấy người nghĩ chúng ta còn có thể tiếp tục đi tiếp sao?" Tiểu Vạn hỏi những người bên cạnh, cậu ấy chắc chắn không muốn khoanh tay đứng nhìn.

Chương 958

"Hơn nữa, lúc đầu Tần Mặc đã cứu mạng tôi, tôi nhất định phải trả lại ân tình này cho anh ấy." "Giữa kẻ thù với nhau thì có ân tình gì chứ?" Lương Tiểu Tuyết khó hiểu nhìn Tiểu Vạn, cũng không biết Tiểu Vạn sao ngày nào cũng lề mề như vậy.

Cha cậu ấy lợi hại như vậy, hơn nữa còn có thể tính toán được một số chuyện sẽ xảy ra sau này, nhưng bản thân Tiểu Vạn lại không mấy tin tưởng.

Hiện tại cậu ấy ngay cả năng lực thống lĩnh mọi người cũng không có, cô ấy thật sự cảm thấy lo lắng cho gia tộc.

Nếu Tiểu Vạn cứ tiếp tục như vậy, chi bằng để cậu ấy sớm thoái vị Thiếu chủ, tránh làm hại gia tộc họ.

Tiểu Vạn nhìn Lương Tiểu Tuyết một cái. "Vậy thì sao, cô muốn nói gì?" Lương Tiểu Tuyết còn chưa nói gì, Tiểu Vạn đã ra hiệu cho mọi người. "Mọi người lập tức tham gia vào vòng chiến đấu đi, các vị cũng thấy Lê Thố đang tìm cơ quan ở đằng kia rồi, nếu chúng ta ở đây quá lâu, chúng ta sẽ không thể tiến vào bên trong được." "Đến lúc đó, tất cả chúng ta sẽ phải ở lại đây, đối phó với đám Khô Lâu Binh và rắn nhỏ này." Mọi người muốn phản bác Tiểu Vạn, nhưng lại cảm thấy lời này nói ra hình như cũng khá có lý. "Lương Tỷ, làm sao bây giờ?" Tiểu Dương nhỏ giọng hỏi Lương Tiểu Tuyết.

Tiểu Vạn cười lạnh một tiếng. "Sao, bây giờ tôi ngay cả chút năng lực này cũng không có sao?" Mọi người nghe lời này, đều vội vàng ngậm miệng lại, họ chắc chắn không dám phản bác Tiểu Vạn nữa, nếu không thì Tiểu Vạn nhất định sẽ trừng phạt họ.

Mấy người này không nói thêm gì nữa, chỉ đưa mắt nhìn đám Khô

Lâu Binh và rắn nhỏ này. "Vậy thì chỉ có thể đối phó với chúng trước đã." Lương Tiểu Tuyết hít sâu một hơi.

Mặc dù cô ấy rất không muốn giúp Tần Mặc mấy người này giải vây, nhưng Tiểu Vạn có một câu nói rất đúng.

Nếu Tần Mặc và đồng bọn thật sự đi vào, hoặc là chết ở đây, chỉ dựa vào năng lực của những người này, căn bản không thể đạt được mục đích cuối cùng. "Tôi có một loại trực giác, đợi ra khỏi nơi này, chúng ta sẽ đến được nơi cất giấu bảo vật cuối cùng, cho nên cậu nhất định phải dặn dò mọi người, bảo mọi người xốc lại tinh thần, hiểu chưa?" Lương Tiểu Tuyết nhỏ giọng nói với Tiểu Dương bên cạnh, Tiểu Dương lập tức gật đầu. "Yên tâm đi, Lương Tỷ, tôi hiểu rồi, bất kể thế nào, tôi cũng sẽ nghĩ cho gia tộc chúng ta." Cậu ta cười cười, không nói thêm gì nữa, chỉ đưa mắt nhìn về phía không xa.

Sau đó, cậu ta lại đến bên cạnh những người Uông gia này, nói cho họ biết lời dặn dò của Lương Tiểu Tuyết, mọi người đều gật đầu.

Họ quả thực khá e dè thân phận của Tiểu Vạn, nhưng muốn thành công thì chắc chắn vẫn phải nghe Lương Tiểu Tuyết.

Sau khi họ gia nhập vào vòng chiến đấu, Hạo Thiên Chân và đồng bọn lập tức nhẹ nhõm hơn rất nhiều, trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười, nhưng thấy một người Uông gia trong số đó trực tiếp chém con rắn nhỏ thành hai đoạn, cậu ấy đang chuẩn bị nói thì Bàn Tử bên cạnh đã mắng ra tiếng.

“Có bệnh à, chẳng lẽ suốt dọc đường các người chưa từng gặp tiểu xà sao?

Khả năng tự phục hồi của mấy con tiểu xà này mạnh cỡ nào, các người đều rõ cả mà, tại sao cứ phải giết chết chúng?” Lương Tiểu Tuyết nhìn Bàn Tử một cái.

“Chúng tôi bằng lòng đến giúp đã là chuyện tốt lắm rồi, không ngờ cô lại ở đây kén cá chọn canh.” Bàn Tử bật cười.

“Có bản lĩnh thì đừng đến giúp chứ, sao lại nói cứ như thể chúng tôi đang cầu xin cô giúp vậy, đại sự không xong thì chúng ta cứ chết hết ở đây đi, dù sao Bàn Gia tôi không hề gì, dù sao tôi cũng lớn hơn cô tới mười hai mươi tuổi, sống nhiều năm hơn cô mà.” Lương Tiểu Tuyết bĩu môi, không ngờ Bàn Tử lại mặt dày đến vậy.

Nhưng điều này cũng khá bình thường, dù sao cô cũng không phải ngày đầu tiên quen biết Bàn Tử.

“Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, bây giờ chúng ta cần làm không phải là nhanh chóng mở cái thông đạo kia ra sao?

Chỉ cần tiến vào bên trong đó, chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, bây giờ hắn đang bực mình, lười nhác không thèm để ý đến Lương Tiểu Tuyết nữa, mặc dù đối phương xinh đẹp nhưng cũng không thể nói ra những lời đó được.

Mọi người đều không ngừng đối phó với đám tiểu xà và Khô Lâu Binh này.

Những người của Uông gia phát hiện ra rằng những tiểu xà và Khô Lâu Binh này đều có khả năng tái sinh, trong lòng bọn họ thót lên một cái.

“Thế này thì làm sao bây giờ?” Bọn họ cau mày, lo lắng nhìn chằm chằm vào những thứ dưới đất.

“Số lượng của chúng ngày càng nhiều, lát nữa cả không gian này cũng không còn chỗ chứa chúng nữa.” “Các người còn mặt mũi mà nói sao?” Bàn Tử bên này bĩu môi, trên mặt mang theo vẻ hả hê.

“Bản thân người Uông gia các người đã lãng phí rất nhiều thể lực rồi, bây giờ lại có mấy người bị thương nữa, tôi muốn xem lần này

các người về gia tộc sẽ giải thích thế nào." Nghe những lời này, Lương Tiểu Tuyết nắm chặt nắm đấm, tức giận mở miệng.

"Anh không cần nói những lời đó, bởi vì các anh và chúng tôi đều như nhau, chỉ cần chúng tôi không sống sót được, thì khả năng các anh muốn tiếp tục sinh tồn cũng rất nhỏ." "Chuyện đó chưa chắc." Bàn Tử xua tay, lại nhắc nhở Lương Tiểu Tuyết.

"Cô đừng quên, lúc đầu người bên phía các cô đã tổn thất rất nhiều, nhưng chúng tôi lại chẳng sao cả, chẳng lẽ trong lòng cô vẫn chưa hiểu ra sao?" Lương Tiểu Tuyết há miệng, nhưng lại không thể nói được gì, chỉ có thể tiếp tục đối phó với đám Khô Lâu Binh và tiểu xà đó, trút giận lên chúng.

"Chị Lương, hay là chúng ta đừng giết chết chúng nữa, nếu không thì khó quá." Tiểu Dương bây giờ đã mất một cánh tay, anh ta vốn đã khó đối phó với những thứ này, huống chi bây giờ số lượng lại ngày càng nhiều.

Tay Lương Tiểu Tuyết hơi dừng lại, nhưng cô cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu.

"Được rồi, tôi biết rồi." Lương Tiểu Tuyết không nói những lời vô nghĩa nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào những Khô Lâu Binh và tiểu xà dưới đất.

"Mấy thứ này thật phiền phức." Mặc kệ Lương Tiểu Tuyết miệng nói vậy, nhưng vẫn phải đối phó với chúng.

Thấy Lương Tiểu Tuyết như vậy, Tần Mặc lắc đầu, nhưng anh cũng không nói nhiều.

"Xem ra là ngày càng kịch liệt hơn rồi." Tần Mặc nói, lại đặt ánh mắt lên người Lê Thố.

"Tốc độ của cô cũng cần nhanh hơn một chút, nếu không thì đồng

đội của chúng ta cũng sẽ bị thương." "Em biết rồi." Lê Thố đang cẩn thận quan sát bức tường trước mặt, cô đã sờ soạng trên bức tường này rất lâu mà không phát hiện ra Cơ Quan nào, điều đó cũng có nghĩa là bức tường này hẳn là có một điểm đặc biệt.

Nhưng vấn đề cụ thể nằm ở đâu đây?

Rất nhanh, Lê Thố chú ý đến phần dưới cùng, ánh mắt cô sáng lên, ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát, sau đó lại nói với Tần Mặc.

"Em biết rồi, anh Tần Mặc, vì chỗ này nối liền với mặt đất nên thường xuyên bị ẩm ướt, chỗ này xuất hiện hai lớp tường." Tần Mặc gật đầu.

"Vậy nên chúng ta phải gỡ bỏ lớp tường bên ngoài này mới có thể thấy được tình hình cụ thể." "Đúng vậy, chúng ta lùi lại một chút đi." Lê Thố nói rồi lùi lại một đoạn, Tần Mặc cũng nhanh chóng ngưng tụ sức mạnh.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Chiêu này trực tiếp cách ly đám Khô Lâu Binh và tiểu xà, đồng thời, xung quanh Tần Mặc cũng xuất hiện một số năng lượng màu đen.

"U Minh Bạo Liệt!" Năng lượng màu đen hình thành một quả cầu khổng lồ, quả cầu lấy Tần Mặc làm trung tâm, tản ra xung quanh.

Chỉ cần bị quả cầu của Tần Mặc này tấn công, những bộ xương khô và tiểu xà đó đều sẽ chết hết.

"Mấy con Khô Lâu Binh này thật đáng sợ quá, chúng cứ như có một loại tín niệm nào đó, không ngừng lao về phía chúng ta." Bàn Tử thở dài, nếu không có Tần Mặc ở đây, hắn thật không biết sẽ xảy ra tình huống gì.

"Điều này cũng có nghĩa là, thứ mà chúng bảo vệ nhất định đặc biệt quý giá." Hạo Thiên Chân cau mày, đây cũng là lý do tại sao

người của Cửu Môn lại đến đây.

"Rốt cuộc là thứ gì?

Ngay cả người trong Cửu Môn cũng không thể chạm vào sao?" Hạo Thiên Chân không hiểu nhìn Tần Mặc, trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười.

"Cái này anh đừng nghĩ nhiều nữa, dù sao chúng ta sắp đến rồi, vào xem không phải sẽ biết sao." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, đúng vậy, Tần Mặc nói không sai.

Lê Thố gỡ bỏ lớp tường bên ngoài, để lộ ra bức bích họa bên trong.

Chương 959

“Đây không phải là...” Lê Thố nói rồi lại nói với Tần Mặc.

“Nếu em không nhìn lầm thì cái này hình như hơi giống bức tranh phía sau lưng em.” Tần Mặc gật đầu.

“Nhưng hình như lại không giống lắm.” Sau đó, Tần Mặc lại nhìn sang một bên khác, anh phát hiện ra bên này lại có một con Hắc Long.

“Tôi biết rồi.” Tần Mặc cầm tay Lê Thố lên, dùng một con dao găm trực tiếp cắt đứt ngón tay của Lê Thố, để máu của cô nhỏ lên bức bích họa đó.

Tiếp đó, Tần Mặc cũng làm theo, không ngờ bức bích họa trước mặt lại phát ra tiếng “Rầm rầm”.

Lương Tiểu Tuyết bên này cũng nghe thấy, ánh mắt cô sáng lên.

“Xem ra được rồi.” Nói rồi, cô lại nói với mọi người.

“Người Uông gia đâu hết rồi, lát nữa chỉ cần bức tường này mở ra, lập tức xông vào, lấy hết bảo vật bên trong, hiểu chưa?” Những người Uông gia có mặt đều có chút kích động nhìn bức tường trước mặt.

Chỉ cần có thể lấy được đồ bên trong, thì nhiệm vụ lần này của bọn họ cũng coi như hoàn thành, có thể nhận được phần thưởng rất hậu hĩnh.

Tần Mặc nghe xong, cười lạnh một tiếng, bọn họ thật đúng là ngây thơ mà!

“Các người sẽ không nghĩ là mình có thể lấy được đồ bên trong này chứ?” Lương Tiểu Tuyết lại không thèm để ý Tần Mặc nói nhiều như vậy, cô trực tiếp xông vào trong bức tường đá đó.

Tần Mặc cũng không ngăn cản, bởi vì Tần Mặc biết, đã có nhiều Khô Lâu Binh quỳ rạp ở bên ngoài như vậy, thì có nghĩa là bên trong có thứ còn khủng khiếp hơn.

Những người Uông gia khác vì muốn nhận được phần thưởng, bọn họ cũng nhanh chóng xông vào bên trong.

Tiểu Vạn do dự một hồi lâu, vẫn nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

"Em vào xem tình hình thế nào?" Tiểu Vạn khẳng định là không còn muốn hướng về gia tộc nữa, cậu biết gia tộc này độc ác đến mức nào.

Tần Mặc gật đầu.

Đợi Tiểu Vạn đi vào xong, Tần Mặc mới đặt ánh mắt lên người Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân trong lòng khá sốt ruột, anh nói với Tần Mặc.

"Người của Cửu Môn chúng ta đã tổn thất nhiều như vậy, chính là vì muốn lấy được thứ bên trong này, tuyệt đối không thể để bọn họ lấy đi." Tần Mặc bật cười.

"Sao vậy?

Anh cũng nghĩ bọn họ có bản lĩnh đó sao?" Hạo Thiên Chân cau mày, lời này của Tần Mặc là có ý gì?

Chẳng lẽ Tần Mặc đã sớm đoán được bên trong sẽ có thứ gì đó lợi hại sao?

Nhưng Hạo Thiên Chân bây giờ không nghĩ ra, anh cũng chỉ có thể cố gắng đối phó với những thứ xung quanh.

Đợi giải quyết xong một Khô Lâu Binh, anh ta mới nhanh chóng chạy đến bên cạnh Tần Mặc.

"Chỗ này chắc không có vấn đề gì nữa, chúng ta đi qua đó đi." Chỉ

cần bọn họ tiến vào bên trong này, tìm cách chặn cửa lại, thì những thứ này sẽ không vào được.

Tần Mặc gật đầu.

Bàn Tử bên này cũng không nhịn được mà lớn tiếng chửi rủa.

"Mấy cái đồ chó má đó thấy chúng ta ở đây đối phó với đám Khô Lâu Binh và tiểu xà, bọn chúng liền xông vào trước, quá đáng thật, Bàn Gia nhất định phải đi vào, giết chết mấy cái đồ chó má đó." Vốn dĩ tâm trạng mọi người đều khá sốt ruột, nghe những lời này của Bàn Tử, bọn họ lại thả lỏng một chút.

"Đừng nói nhảm nữa, vào đi, để Tần Mặc ở đây đoạn hậu." Hắc Hạt Tử khá hiểu rõ thực lực của Tần Mặc, anh ta biết Tần Mặc nhất định có thể giải quyết những thứ này, nên bọn họ không cần thiết phải ở lại đây.

Mọi người đều đáp một tiếng, bọn họ biết bản lĩnh của Tần Mặc, cũng hiểu bọn họ ở đây không có tác dụng gì, chi bằng nhanh chóng đi qua đó.

Thấy mọi người đều trốn ra sau lưng mình, Tần Mặc mới ngưng tụ sức mạnh.

Năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, mơ hồ hình thành một con Hắc Long.

Tần Mặc trực tiếp ném con Hắc Long này ra ngoài.

Hắc Long va chạm vào đám Khô Lâu Binh, thân thể của chúng liền hóa thành bột phấn, còn những tiểu xà đó cũng đều bò rạp xuống đất, không dám động đậy.

Trên mặt mọi người đều xuất hiện một nụ cười, xem ra thực lực của Tần Mặc ngày càng tinh tiến rồi.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ dẫn mọi người cùng nhau đi vào bên trong.

Lúc này, âm thanh của hệ thống cũng lập tức nhắc nhở Tần Mặc.

"Đinh, đánh giết sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10." Những người Uông gia đã bắt đầu tìm kiếm ở đây.

"Chỗ này hình như cũng chẳng có gì cả." Tiểu Dương cau mày.

"Chị Lương, tin tức của chúng ta có sai sót gì không?

Hay là chỗ này có nơi khác?" "Không thể nào, vừa nãy chúng ta đã kiểm tra ở đây rồi, chỗ này không có bất kỳ Cơ Quan nào." Điều này cũng có nghĩa là, mục đích cuối cùng của bọn họ nhất định là ở đây.

Vì bọn họ không tìm thấy, cũng có nghĩa là thứ đó chỉ ẩn giấu quá sâu mà thôi.

"Chị Lương, bọn họ qua đây rồi." Một đồng bọn khác đến bên cạnh Lương Tiểu Tuyết, nhỏ giọng nói với cô.

Lương Tiểu Tuyết gật đầu, lại cười lạnh một tiếng.

"Không sao cả, không cần quan tâm bọn họ, dù bọn họ ở đây cũng chẳng có tác dụng gì." Dù sao mọi người đều như nhau, không tìm thấy, hơn nữa lát nữa, nếu Tần Mặc và bọn họ phát hiện ra người bên mình thì vẫn có thể qua đó cướp lấy thứ đó.

"Vậy được rồi." Những người có mặt đều không nói nhiều nữa, chỉ cẩn thận tìm kiếm.

Vì gia tộc đã trả số tiền hậu hĩnh như vậy để có được thứ này, thì bọn họ nhất định phải hoàn thành.

Còn Tần Mặc cũng đang cẩn thận cảm ứng ở đây.

Nhưng không biết có phải vì dược liệu đặc biệt ở đây hay không,

ngay cả Tần Mặc cũng không thể cảm nhận được vị trí của bảo vật bên trong.

"Có cảm giác gì không?" Hạo Thiên Chân nhỏ giọng hỏi Tần Mặc, anh biết Tần Mặc có khả năng đặc biệt nhất định, nếu Tần Mặc có thể cảm ứng được, thì tự nhiên là tốt nhất rồi.

Tần Mặc lại trực tiếp xua tay.

"Chúng ta cũng chỉ có thể tìm từng tấc một thôi." "Không sao cả, dù sao người của bọn họ đông, đợi bọn họ tìm thấy xong chúng ta cướp lại không phải tốt hơn sao?" Trong mắt Hắc Hạt Tử, mang theo ý cười nhàn nhạt.

"E rằng suy nghĩ của bọn họ cũng giống chúng ta thôi, loại người như bọn họ ti tiện như vậy, chuyện gì mà không làm được." Bàn Tử bĩu môi, nếu có thể tự mình tìm thấy, khẳng định vẫn không hy vọng cướp từ tay người khác.

Chương 960

Dù sao làm như vậy không có nhiều nắm chắc, e rằng cũng chỉ có Tần Mặc mới làm được.

"Được rồi, trước tiên cứ tìm ở đây đi, bất kể cuối cùng ai tìm thấy, chúng ta đều phải lấy được thứ này." Tần Mặc nhắc nhở bọn họ, bọn họ đều gật đầu.

Tần Mặc đã nói như vậy, bọn họ khẳng định phải làm theo.

Mọi người đều tìm kiếm ở đây, nhưng tìm rất lâu, bọn họ đều không tìm thấy thứ đó.

"Kỳ lạ quá, chẳng lẽ thật sự không ở đây sao?" Hạo Thiên Chân không nhịn được hỏi ra, Tần Mặc nhướng mày, anh không trả lời Hạo Thiên Chân, bởi vì anh không cảm ứng được mộ thất khác.

Huống chi ban đầu anh cũng đã biết được tình hình cụ thể từ miệng con đại xà kia rồi.

"Tìm thêm một chút nữa đi, có lẽ chúng ta đã bỏ sót một số nơi." Lê Thố tò mò hỏi Tần Mặc.

"Rốt cuộc các anh muốn tìm thứ gì vậy?

Em thấy các anh vì bảo vật ở đây mà dường như không cần cả tính mạng nữa, bao gồm cả người trong gia tộc kia cũng vậy." Lê Thố thực sự có chút không hiểu, có lẽ vận mệnh của cô và những người này vốn dĩ không giống nhau.

"Cô không biết cũng không sao, dù sao chúng ta cũng không nên kéo cô vào chuyện này, cô không cần làm gì cả." Lê Thố thở dài, gật đầu.

"Vậy được rồi." Dù sao Lê Thố cảm thấy những việc mình có thể

làm đã sớm làm xong rồi, còn những chuyện khác, cô cũng không cần nói.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, sau đó Tần Mặc cũng cẩn thận quan sát một lượt.

Rất nhanh, anh liền khóa mục tiêu vào một vị trí.

Tần Mặc đi đến giữa cái đĩa tròn này.

"Bỏ cuộc đi, lúc đầu chúng tôi đã tìm ở đây rồi." Tiểu Dương cười lạnh một tiếng, cũng không biết Tần Mặc có bản lĩnh gì, không phải cũng giống như bọn họ, ánh mắt đầu tiên cũng khóa vào cái đĩa tròn này sao?

Bọn họ đã sờ soạng từng tấc trên cái đĩa tròn này, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ manh mối hữu ích nào.

Có nghĩa là Tần Mặc căn bản không thể tìm thấy.

Tần Mặc nhìn Tiểu Dương một cái, anh lại lười biếng không thèm để ý đối phương nói nhiều như vậy.

Tiểu Vạn cũng gật đầu.

"Cái này không phải mê hoặc anh đâu, chúng tôi thật sự đã tìm qua rồi." Khi Tiểu Vạn mới tiến vào bên trong này, bọn họ đã sờ qua chỗ này rồi.

Thấy Tần Mặc tiếp tục sờ soạng ở đây, Tiểu Vạn chuẩn bị khuyên nhủ một chút, nhưng không ngờ, ở đây lại truyền ra tiếng "Bộp" một cái.

Mọi người đều sững sờ.

Sau một lúc, ở đây lại từ từ xuất hiện một cái Thủy Tinh Vương Tọa đặc biệt lớn.

Thủy Tinh Vương Tọa này được bao bọc kín, bên trong chỉ đặt

một bộ xương khô, trong tay nó đang cầm một cái hộp.

"Tôi đi!" Lê Thố bên này thấy xong, mắt trợn tròn, sau đó cô không nhịn được châm chọc nói.

"Các người không phải nói đã tìm ở đây rất lâu rồi sao?

Chuyện gì vậy?

Các người tìm lâu như vậy, thế mà lại không tìm thấy, Tần Mặc vừa ra tay đã làm cái quan tài băng pha lê này xuất hiện rồi." Lương Tiểu Tuyết hừ lạnh một tiếng.

"Thì sao chứ?

Mặc dù có thể triệu hồi được thứ này ra, nhưng lấy được đồ bên trong mới là bản lĩnh thực sự." Nói xong, cô lập tức nhìn những đồng bọn bên cạnh.

"Đứng ngây ra đó làm gì?" Những người này đều nhanh chóng xông tới, sau đó bọn họ đến bên cạnh Thủy Tinh Quan Tài.

Đang chuẩn bị động thủ với Tần Mặc, nhưng không ngờ Tần Mặc lại lùi lại hai bước, không tiến lên.

"Có ý gì?" Bọn họ không hiểu, nhìn Tần Mặc, ngay cả Bàn Tử cũng sốt ruột giậm chân.

"Tần Mặc, anh làm gì vậy?

Chúng ta nhanh chóng qua đó cướp đi." Bàn Tử nói lời này khi đang chuẩn bị xông tới, nhưng không ngờ Tần Mặc lại kéo tay hắn.

"Anh lúc nào trở nên nhút nhát như vậy?" Bàn Tử không hiểu nhìn Tần Mặc, cũng không biết bên trong này rốt cuộc có thứ gì, lại có thể khiến Tần Mặc thành ra cái dạng này.

"Lát nữa các anh sẽ biết thôi." Tần Mặc an ủi mọi người, còn chưa đợi Bàn Tử nói thêm gì, Hạo Thiên Chân đã mở miệng trước.

“Chúng ta đừng vội, tôi nghĩ Tần Mặc làm như vậy nhất định có dụng ý của anh ấy, trước tiên cứ ở đây quan sát một thời gian, dù sao cho dù chúng ta có qua đó, cũng chưa chắc đã mở được cái quan tài pha lê này.” Mặc dù Hạo Thiên Chân trong lòng cũng rất sốt ruột, nhưng anh cũng chỉ có thể làm như vậy.

Bọn họ đi theo bên cạnh Tần Mặc lâu như vậy, vẫn có chút hiểu biết về Tần Mặc.

Bàn Tử há miệng, nhưng lại không nói được gì, chỉ nắm chặt nắm đấm.

“Vậy được, lát nữa, đợi bọn họ mở được cái quan tài pha lê này xong, chúng ta hãy tìm cách lấy đồ bên trong vậy.” Tiểu Vạn bên kia cũng thấy, cậu cau mày, nhưng cậu không nói gì, chỉ phân phó Lương Tiểu Tuyết và mấy người bọn họ.

“Chúng ta không phải đã mang theo thiết bị chuyên nghiệp sao?

Hãy mở cái quan tài pha lê này ra đi, xem trong hộp rốt cuộc có thứ gì.” Lương Tiểu Tuyết bây giờ cũng khá kích động, mặc dù địa vị của cô trong gia tộc đã khá cao, nhưng ai mà không muốn lên cao hơn nữa chứ?

Nếu có thể trở thành trưởng lão trong gia tộc, thì tự nhiên là tốt nhất rồi.

Sau đó, Lương Tiểu Tuyết liền bắt đầu dùng thiết bị chuyên nghiệp đối phó với cái quan tài pha lê này.

Không bao lâu sau, cái quan tài pha lê này đã được mở ra.

Trong mắt Lương Tiểu Tuyết, mang theo ý cười nhàn nhạt, cô nhìn mấy người đồng bọn trước mặt.

“Nhanh hơn một chút nữa đi, phải nhanh chóng lấy được đồ bên trong, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể thành công, hiểu chưa?”

Mấy người đồng bọn này cũng không dám trì hoãn nữa, nên bọn họ đẩy nhanh tốc độ.

Rảnh rỗi không có việc gì, Tần Mặc dứt khoát tìm một chỗ ngồi xuống, lấy từ trong hệ thống ra một ít đồ ăn, đưa cho mấy người trước mặt.

"Ăn chút gì đi, lát nữa hãy qua đó." Hạo Thiên Chân cau mày, nhưng anh cũng không tiện nói gì, ngược lại Bàn Tử càng thêm sốt ruột.

"Đến bây giờ, anh vậy mà vẫn còn ngồi đây ăn đồ ăn." Tần Mặc liếc mắt.

"Không ăn đồ ăn thì làm sao?

Chẳng lẽ anh nghĩ tôi có thể phá vỡ cái quan tài pha lê đó, hơn nữa lại không kinh động đến thứ bên trong sao?" "Vì bọn họ có thiết bị chuyên nghiệp, vậy thì cứ để bọn họ làm trước đi, hơn nữa kết quả cuối cùng thế nào còn chưa biết mà." Thấy Tần Mặc có vẻ ung dung tự tại như vậy, Hắc Hạt Tử do dự một chút, cũng ngồi xuống.

Chương 961

"Vậy được rồi, anh còn một chút cũng không lo lắng, chúng ta còn lo nghĩ nhiều như vậy làm gì?" Dù sao những người Uông gia đó vẫn luôn muốn hãm hại Tần Mặc, trong lòng Tần Mặc khẳng định có đối sách.

"Tôi phục các anh rồi." Bàn Tử bây giờ cũng không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể nghe Tần Mặc, cũng ngồi xuống đây, sau đó hắn lại có chút lo lắng nhìn về phía không xa.

Hy vọng những người đó không thể lấy được đồ bên trong cái quan tài pha lê này, nếu không thì hắn thật sự sẽ chết mất.

Lê Thố bên này cũng thấy, cô nhỏ giọng hỏi Hạo Thiên Chân.

"Bên trong này rốt cuộc có thứ gì vậy, tại sao người trong gia tộc của bọn họ lại muốn có được như vậy, hơn nữa ngay cả anh Tần Mặc cũng có vẻ rất hứng thú với cái này." "Cái này thì tôi không biết, nhưng cô cũng không cần quan tâm." Hạo Thiên Chân lắc đầu, mặc dù người trong Cửu Môn của anh cũng đau đầu, muốn có được thứ này, nhưng cái quan tài này chưa được mở ra, bọn họ cũng không biết.

Nghe lời này, Lê Thố gật đầu.

Cho dù Lê Thố rất hứng thú với tất cả những điều này, nhưng cô cũng không thể làm gì.

Không bao lâu sau, cái quan tài pha lê đã được mở ra, ánh mắt Lương Tiểu Tuyết sáng lên, cô phân phó Tiểu Dương.

"Lát nữa, chỉ cần Tần Mặc và bọn họ qua đây cướp, anh cứ cho người cản lại, hiểu chưa?" Tiểu Dương lập tức đáp một tiếng, dù sao Tiểu Vạn không bằng lòng giúp bọn họ, nên bọn họ cũng không cần

cân nhắc Tiểu Vạn nữa.

Chỉ cần có thể giúp Lương Tiểu Tuyết lấy được đồ bên trong, thì anh ta sẽ có được phần thưởng hậu hĩnh.

Anh ta cảnh giác nhìn Tần Mặc ở phía không xa, mấy người này lại không ngờ, Tần Mặc ngay cả nhìn bọn họ cũng không thèm nhìn, chỉ giơ lon bia trong tay lên với mấy người trước mặt.

“Nào!

Uống đi.” Tần Mặc nói rồi trực tiếp giơ lon bia trong tay lên, ực ực uống cạn.

Tiểu Dương ngơ ngác nhìn, anh ta nhỏ giọng nói với Lương Tiểu Tuyết.

“Chị Lương, em cảm thấy mấy người này hình như không muốn cướp đồ của chúng ta.” “Sao có thể?

Nếu bọn họ không muốn cướp thì không thể đến đây được, đừng bận tâm bọn họ, cứ cẩn thận cảnh giác là được.” Bất kể bọn họ có suy nghĩ gì về những bảo vật này hay không, dù sao cũng không thể để bọn họ có cơ hội cướp được.

“Vậy được, em biết rồi.” Tiểu Dương đáp một tiếng, bây giờ anh ta cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể ở đây canh chừng.

Tiểu Vạn nhìn cái quan tài trước mặt, lại nhìn Tần Mặc ở phía không xa, Tần Mặc rốt cuộc đang làm trò gì vậy, đã đến bây giờ rồi, vậy mà vẫn không biết qua đây.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì những người này chẳng phải sẽ mang bảo vật đi mất sao?

Khi Lương Tiểu Tuyết chuẩn bị lấy cái hộp đó, Tiểu Vạn mở miệng.

“Cẩn thận một chút, khẳng định không đơn giản như vậy, nếu ở đây có Cơ Quan hoặc thứ gì khác, cô sẽ bị thương đó.” Trong mắt Lương Tiểu Tuyết mang theo ý cười.

“Anh lo tôi cầm cái hộp này về rồi sẽ mách ba anh sao?

Anh yên tâm đi, nhất định sẽ không đâu, tôi đã hiểu rõ tính cách và tâm trạng của anh rồi, tôi nhất định phải luôn giữ anh bên cạnh, mài mòn cái tính cách này của anh.” “Ngay cả khi tôi cảm thấy anh không phù hợp làm người kế thừa, tôi cũng sẽ từ từ biến anh thành người như vậy.” Vì Tiểu Vạn ghét loại người này như vậy, thì cô nhất định phải khiến đối phương trở thành như vậy, chỉ có như thế, đối phương mới có thể trở nên mạnh mẽ.

Nắm đấm của Lương Tiểu Tuyết siết chặt, nhưng cô lại không nói được gì, chỉ hít một hơi thật sâu.

Cô bây giờ chỉ hy vọng Tần Mặc có chiêu cuối, cướp lấy đồ ở đây.

Nếu thật sự bị Lương Tiểu Tuyết mang về, thì e rằng sẽ không còn cơ hội lấy ra khỏi gia tộc nữa.

Tần Mặc liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó tiếp tục ngồi đó ăn thịt nướng.

“Tôi cảm giác dạo này chúng ta ăn thịt nướng hình như cũng khá nhiều rồi thì phải.” Nói thật, bọn họ ăn cũng có chút ngán rồi.

Tần Mặc nhướng mày.

“Sao vậy?

Mời anh ăn thịt nướng anh còn có ý kiến à?” Hắc Hạt Tử nhanh chóng xua tay.

“Khẳng định không phải đâu, tôi chỉ cảm thấy chúng ta làm như

vậy có phải là quá bất công với bọn họ rồi không?" Nói rồi, anh ta chỉ vào mấy người Lương Tiểu Tuyết ở phía không xa, mấy người này suốt dọc đường không hề bổ sung năng lượng, dù có ăn cũng chỉ ăn một ít thịt khô, hoặc bánh quy nén gì đó.

Tần Mặc nhướng mày.

"Cái này có gì mà công bằng hay không công bằng, tôi cũng đâu có nói không cho bọn họ ăn mấy thứ này, là bọn họ tự mình không có khả năng thôi." Hạo Thiên Chân gật đầu.

"Tôi thấy lời này khá đúng, chúng ta cứ lo cho bản thân mình là được rồi, quan tâm bọn họ làm gì nhiều?" "Vậy được rồi, các anh đều nói như vậy, vậy lát nữa tôi có thể vứt bỏ Bàn Tử để làm việc đó rồi." Tần Mặc bật cười, Hắc Hạt Tử nói chuyện, sao lại cảm thấy giống Bàn Tử thế nhỉ?

Bàn Tử bên này thở dài.

"Các anh còn đang nói đùa ở đó, tôi còn hận không thể chui qua bên bọn họ, xem tình hình của bọn họ kìa." Bây giờ đang có rất nhiều người ở đây vây quanh, nên Bàn Tử căn bản không chú ý được.

"Được rồi, anh đừng có lo lắng vớ vẩn nữa, chỉ là lãng phí cảm xúc của mình thôi, đã có Tần Mặc ở đây, chúng ta nghe Tần Mặc không phải được rồi sao?" "Tần Mặc bao giờ lừa gạt chúng ta, Tần Mặc nói gì là đúng cái đó." Bàn Tử do dự một chút, lại gật đầu, có lẽ lời này nói quả thật không sai.

"Vậy được rồi, hơn nữa, bây giờ tôi e rằng cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể ở đây chờ đợi." Tần Mặc cười cười, tiếp đó Tần Mặc lại nhìn những người ở phía không xa.

Chỉ cần bọn họ mở được cái quan tài đó, và lấy được cái hộp bên trong, sẽ xảy ra một sự dị động nhất định.

Đến lúc đó, bọn họ hãy tìm cách ra tay là được rồi.

Lúc này Lương Tiểu Tuyết đã lấy được cái hộp trong tay.

Nắm đấm của Tiểu Vạn siết chặt, nhưng cậu lại không thể làm gì.

"Thời gian sắp hết rồi, chúng ta nhanh chóng đi thôi." Lương Tiểu Tuyết nói câu này, còn giơ giơ cái hộp trong tay lên.

Mấy người có mặt nghe xong, đều đáp một tiếng.

"Vậy chúng ta đi thôi." Ngay khi bọn họ chuẩn bị rời đi, bọn họ đột nhiên nghe thấy một tiếng dị động từ bên cạnh.

Những người này đều trợn tròn mắt, đặt ánh mắt lên người Lương Tiểu Tuyết, Lương Tiểu Tuyết cau mày.

"Các người làm sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra sao?" Sau khi lời nói của Lương Tiểu Tuyết vừa dứt, cô đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng mình, thấy cái người khổng lồ đó, cô trợn tròn mắt.

Nói thật, cô từ trước đến nay chưa từng thấy tình huống như vậy, chuyện này là sao?

Lúc này cái người khổng lồ đó lại vung nắm đấm trong tay, trực tiếp đánh về phía Lương Tiểu Tuyết.

Lương Tiểu Tuyết lảo đảo lăn sang bên cạnh, cô lại cau mày, nhìn cái Khô Lâu Khổng Lồ trước mặt.

Vừa nãy ngồi trên cái ghế kia, không phải chỉ là một bộ xương khô bình thường thôi sao?

Chương 962

Tại sao lại biến thành một người khổng lồ lớn như vậy?

Bàn Tử cũng thấy, hắn trợn tròn mắt, nhìn tình hình ở phía không xa, lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

“Chẳng lẽ ngay từ đầu anh đã đoán được tình hình ở đây, nên mới không ra tay sao?” Tần Mặc liếc mắt.

“Anh đối với tôi cũng quá không có lòng tin rồi đấy, chẳng lẽ tôi là loại người chẳng biết làm gì sao?” Bàn Tử đưa tay gãi gãi đầu.

“Được rồi, đúng là tôi lo lắng vớ vẩn, nhưng bây giờ làm sao đây?

Cái Khô Lâu Khổng Lồ đó nhìn có vẻ khá mạnh.” Ngay khi lời nói của Bàn Tử vừa dứt, cái Khô Lâu Khổng Lồ đó đột nhiên ấn xuống một cái nút.

Cánh cửa lớn ở phía không xa trực tiếp được mở ra, Khô Lâu Binh và tiểu xà bên trong cũng lập tức xông vào.

“Mẹ kiếp!” Bàn Tử không nhịn được chửi thề.

Chuyện gì vậy?

Tần Mặc thấy hắn như vậy, bật cười.

“Sao đột nhiên lại kích động như vậy?

Chẳng lẽ lúc đầu anh không dự đoán được sao?” “Cái này tôi thật sự không biết.” Bàn Tử lắc đầu, thật ra thấy Tần Mặc vẻ mặt không chút lo lắng nào, hắn biết có thể sẽ xảy ra một số bất ngờ, nhưng lại không biết rằng những Khô Lâu Binh và tiểu xà đó đều sẽ được thả ra.

“Nhưng nếu như vậy, đối với chúng ta cũng có rắc rối lớn đó.”

Nắm đấm của Bàn Tử siết chặt, Tần Mặc đáp một tiếng.

"Đúng vậy, nhưng anh cũng không cần lo lắng." Nói rồi, Tần Mặc lấy ra từng viên tròn nhỏ từ trên người, đưa cho mấy người trước mặt.

"Trên cái này có lực Hắc Long Huyết Mạch của tôi, chỉ cần các anh mang cái này bên người, những tiểu xà đó sẽ không tấn công các anh." Điều này cũng có nghĩa là, những người bọn họ chỉ cần đối phó với những Khô Lâu Binh nhỏ bé này là được rồi.

"Nhưng những Khô Lâu Binh này cũng có khả năng phục sinh rất mạnh, thế này thì làm sao bây giờ?" Tần Mặc cười cười.

"Vậy nên bây giờ chỉ cần tôi và Hắc Hạt Tử ra tay thôi." Tần Mặc nói rồi nhìn chằm chằm vào Lương Tiểu Tuyết ở phía không xa.

"Chúng ta chỉ cần lấy được cái hộp trong tay Lương Tiểu Tuyết, là có thể rời khỏi đây rồi, như vậy thì những Khô Lâu Binh này sẽ không làm gì được chúng ta." Mọi người đều gật đầu.

"Vậy các anh còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau qua đó cướp đi chứ." Hạo Thiên Chân nhắc nhở Tần Mặc và đồng đội.

"Các anh vẫn nên tự mình cẩn thận một chút, tôi thấy Lương Tiểu Tuyết cũng không dễ đối phó như vậy, hơn nữa bên đó còn có một Khô Lâu Cự Nhân lớn như thế." "Cứ yên tâm đi." Tần Mặc nói xong, lại đưa mắt nhìn Lương Tiểu Tuyết, một cái lóe thân đã xông về phía cô ta, sau đó một cước đá vào ngực đối phương.

Lương Tiểu Tuyết trực tiếp ngã vật xuống đất, chiếc hộp trong tay cũng văng ra.

Hắc Hạt Tử thuận thế nhặt được chiếc hộp, nhưng không ngờ Khô Lâu Cự Nhân lại lao về phía Hắc Hạt Tử tấn công.

“Cút đi!” Hắc Hạt Tử nói, dứt khoát ném chiếc hộp trong tay về phía Tần Mặc ở gần đó.

Anh ta biết năng lực của Tần Mặc, chỉ có Tần Mặc mới có thể bảo vệ tốt chiếc hộp này.

Tần Mặc không nhịn được bật cười, anh cũng không từ chối, trực tiếp cầm chiếc hộp, thuận tay nhét vào Hệ Thống.

Khô Lâu Cự Nhân nhìn Tần Mặc, nhíu mày.

Tiếp đó, nó xông về phía Tần Mặc, Tần Mặc thì ngưng tụ một con đại bàng khổng lồ đầy sức mạnh, xuất hiện trước mặt anh.

“Ưng Kích Trường Không!” Con đại bàng này bị Tần Mặc ném đi.

Đại bàng lập tức va chạm vào thân thể Khô Lâu Cự Nhân, nhưng Khô Lâu Cự Nhân lại không hề bị tổn thương nào.

“Thứ này mạnh thật.” Hắc Hạt Tử nói xong nheo mắt lại, nếu là một mình anh ta đối phó với Khô Lâu Cự Nhân này, anh ta nhất định không phải đối thủ của nó.

Tần Mặc cười nói: “Không sao.” “Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!” Xung quanh xuất hiện vô số tinh thể băng, trực tiếp bao vây Khô Lâu Cự Nhân ở giữa.

Nhưng Khô Lâu Cự Nhân lại siết chặt nắm đấm, không ngừng đập vào những tinh thể băng đó, khiến chúng vỡ vụn.

“Cũng được đấy chứ.” Hắc Hạt Tử nói rồi còn giơ ngón cái về phía Tần Mặc.

Thực lực của Tần Mặc ngày càng vượt ngoài dự liệu của anh ta.

Xem ra anh ta so với Tần Mặc thì quả thật còn kém xa.

Trong lòng Hắc Hạt Tử không khỏi cảm thấy có chút thất vọng, nhưng anh ta cũng chẳng có cách nào.

Lương Tiểu Tuyết bên này đã đứng dậy, cô ta siết chặt nắm đấm, chửi Tần Mặc: "Ngươi đúng là đồ vô liêm sỉ, dám cướp đồ từ tay ta!" Tần Mặc bật cười: "Ngươi lấy tư cách gì mà mắng người khác?

Đã là tất cả chúng ta đều đến Mộ Huyệt này, vậy thì đều có tư cách lấy đồ bên trong.

Bản thân ngươi không có bản lĩnh thì trách người khác làm gì?" Nghe những lời này, sắc mặt Lương Tiểu Tuyết vô cùng khó coi.

"Ngươi chẳng qua chỉ là thừa nước đục thả câu mà thôi, ngươi cho rằng mình có bản lĩnh gì à?" Nếu không phải Tần Mặc đến tập kích lén, e rằng cô ta đã sớm giải quyết Tần Mặc rồi.

Tần Mặc gật đầu: "Tôi quả thực không có bản lĩnh gì, nhưng thì sao chứ?

Chẳng phải vẫn lấy được thứ này từ tay cô sao." Lương Tiểu Tuyết hít sâu một hơi, đúng vậy, lời Tần Mặc nói một chút cũng không sai.

Vậy thì phải làm sao bây giờ?

Dù thế nào đi nữa, cô ta cũng không thể để Tần Mặc mang thứ này đi.

Nghĩ vậy, cô ta trực tiếp xông về phía Tần Mặc, đang chuẩn bị ra tay với Tần Mặc thì Khô Lâu Cự Nhân ở gần đó trực tiếp chắn trước mặt cô ta.

Khô Lâu Cự Nhân muốn lấy chiếc hộp này, vì vậy nó phải ra tay với Tần Mặc, không thể để người khác cướp mất thứ này.

Tần Mặc nhìn Khô Lâu Cự Nhân, nhướn mày: "Không ngờ ngươi cũng thông minh đấy, tiếc là chẳng có ích gì." Nói rồi, Tần Mặc lại ngưng tụ sức mạnh.

“Vô Song Kiếm Quyết!” Một thanh bảo kiếm khổng lồ bị Tần Mặc ném đi, va chạm vào thân Khô Lâu Cự Nhân, khiến nó lùi rất xa, một đoạn đường mới ổn định được thân hình.

Nó nhìn cơ thể mình, phát hiện trên ngực đã xuất hiện một vết nứt.

Nhưng vết nứt này vẫn đang từ từ lành lại.

Tần Mặc nheo mắt lại, tình huống gì đây?

Mình đã lấy được thứ đó rồi, nhưng nó lại vẫn có thể hồi phục.

Chương 963

Do dự một chút, Tần Mặc lại lấy chiếc bảo hạp từ trong Hệ Thống ra.

Mắt Lương Tiểu Tuyết sáng lên, tiếp đó cô ta lập tức nhảy lên, chuẩn bị cướp chiếc hộp trong tay Tần Mặc, nhưng Tần Mặc né người, cô ta liền bị Tần Mặc đá bay.

Ngồi xuống đất, Lương Tiểu Tuyết siết chặt nắm đấm.

Tại sao dù cô ta cố gắng thế nào, thực lực vẫn không thể theo kịp Tần Mặc, hơn nữa Tần Mặc lại dễ dàng đánh bại cô ta như vậy.

Tần Mặc thấy cô ta như vậy, không nhịn được bật cười: "Cô muốn đối phó tôi, hay là về lại gia tộc của cô?

Cứ luyện thêm vài năm nữa đi." Trong lòng Lương Tiểu Tuyết vô cùng phẫn nộ, nhưng cô ta cũng chẳng làm được gì khác, chỉ có thể đứng đó.

"Không sao, đằng nào cũng có Khô Lâu Cự Nhân ở đây mà, tôi muốn xem ngươi đối phó với nó thế nào?" Tần Mặc gật đầu: "Vậy thì cô cứ xem cho kỹ, học cho giỏi." Lời vừa dứt, anh lại nhìn Khô Lâu Cự Nhân ở gần đó, nở một nụ cười.

"Năng lực tự lành của các ngươi hẳn là có liên quan đến thứ bên trong này nhỉ?" Nói rồi, Tần Mặc trực tiếp mở chiếc hộp ra, mọi người cũng chăm chú nhìn thứ được đặt bên trong hộp, đó là một khối Ngọc Tỷ khổng lồ.

Tuy nhiên, phía trên khối Ngọc Tỷ này lại là một con Hắc Long.

Không chỉ vậy, bên trong còn đặt một tấm vải lụa màu vàng khổng lồ, trên tấm vải đó viết một chữ "Tần".

“Đinh!

Phát hiện Hắc Long Ngọc Tỷ chân phẩm, có dung hợp không?” “Dung hợp.” Huyết mạch Hắc Long của mình rõ ràng đã hoàn toàn thức tỉnh rồi, tại sao bây giờ lại vẫn có thể dung hợp thứ này nhỉ?

Sau khi vật này dung hợp, âm thanh của Hệ Thống Tần Mặc liền nhắc nhở một tiếng.

“Đinh!

Dung hợp thành công.

Do huyết mạch chi lực của Ký chủ đã đạt đến đỉnh phong, sẽ chuyển hóa thành phần thưởng khác.

Nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *100, Thể Lực *100, Sức Mạnh *100, Tinh Thần *100.” Thì ra là vậy.

Tần Mặc hiểu ra, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, cái này một lần trực tiếp cộng thêm 100 điểm trạng thái cơ thể a.

Hơn nữa lại còn mỗi loại đều cộng 100.

Xem ra nơi này không đến uổng công.

Đã cộng thêm 100 điểm rồi, vậy chẳng phải trạng thái cơ thể hiện tại của mình sẽ càng mạnh mẽ hơn sao?

Tần Mặc lập tức kiểm tra một chút.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban

Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 1415 [Giới hạn nhân loại 10], Thể Lực 1430 [Giới hạn nhân loại 10], Sức Mạnh 1430 [Giới hạn nhân loại 10], Tinh Thần 1440 [Giới hạn nhân loại 10].

Quả nhiên là vậy.

Tần Mặc lại nhìn Khô Lâu Cự Nhân trước mặt, nhưng không ngờ Khô Lâu Cự Nhân lại từ từ biến mất, nó hóa thành một luồng sáng, đi vào bên trong cơ thể Tần Mặc.

"Không ngờ hậu nhân của Tần gia chúng ta lại còn đến được nơi này." Tần Mặc có chút không hiểu.

"Vậy ngươi là lão tổ của Tần gia, đúng không?" Đối phương chỉ là một khối quang mang, hoàn toàn không nhìn rõ mặt cũng như hình dáng.

Nhưng Tần Mặc lại có thể cảm nhận được trên người đối phương dường như cũng có một tia Hắc Long Huyết Mạch chi lực.

“Nếu không thì ngươi nghĩ vì sao trong Mộ Huyệt này lại có nhiều thứ mang Hắc Long Huyết Mạch như vậy?” Tần Mặc bật cười.

“Tôi cứ tưởng là người của Cửu Môn nghĩ cách lấy được Hắc Long Huyết Mạch chi lực, rồi tiêm vào cơ thể những thứ đó, thì ra là vậy a.” “Ngươi đã đến đây, có thể đạt được cơ duyên như vậy, hy vọng ngươi có thể lợi dụng tốt.” “Cái này tôi đương nhiên sẽ làm.” Tần Mặc lại có chút tò mò hỏi: “Nhưng đã có thể chế tạo được Ngọc Tỷ như thế này, chứng tỏ chúng ta hẳn cũng từng làm hoàng đế nhỉ, nhưng sao tôi chưa từng thấy trong lịch sử, chẳng lẽ là hậu duệ của Tần Thủy Hoàng?” Đối phương có chút bất đắc dĩ.

“Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Chắc chắn không phải đâu.” Tần Mặc càng không hiểu.

“Thời đại đó hoàn toàn không giống bây giờ, hơn nữa cũng không được ghi chép vào lịch sử.

Ngươi chỉ cần biết, một khi đã mang năng lực như vậy, thì phải gánh vác sứ mệnh của gia tộc.” Tần Mặc lườm một cái, anh còn chẳng biết sứ mệnh của gia tộc là gì.

“Những việc ngươi đang làm chính là sứ mệnh của gia tộc.” Đối phương dường như biết suy nghĩ của Tần Mặc, dứt khoát nói hết những lời đó.

Tần Mặc đáp một tiếng: “Vậy được rồi, tôi biết rồi, vậy ngươi còn dặn dò gì khác không?” “Thằng nhóc này.” Đối phương có chút bất đắc dĩ thở dài, nhưng rồi lại cười.

“Tính cách của ngươi có chút giống ta, những bộ xương binh mã bên ngoài sắp không còn tồn tại nữa, còn những con rắn nhỏ kia cũng đã mất đi năng lực tái sinh, vậy nên các ngươi có thể rời khỏi đây rồi.” Tần Mặc gật đầu: “Được rồi, tôi biết rồi, ngươi không có việc gì

thì mau đi đi, tôi còn phải nghĩ cách đưa đồng đội của mình rời khỏi đây nữa.” “Thằng nhóc này hay đấy, còn biết chăm sóc đồng đội của mình, không tệ không tệ.” Đối phương lại tán đồng Tần Mặc một chút, tiếp đó luồng sáng trắng liền biến mất, còn Tần Mặc cũng tỉnh lại, anh nhìn mấy người Lương Tiểu Tuyết ở gần đó.

“Đồ vật ở trong tay tôi, muốn thì qua mà lấy đi.” Kỳ thực sức mạnh bên trong này đã bị Tần Mặc hấp thu hết rồi, vậy nên thứ này nhiều nhất cũng chỉ được coi là một món đồ cổ mà thôi.

Dù họ có lấy về cũng chẳng có tác dụng gì.

Ngay khi Lương Tiểu Tuyết chuẩn bị ra tay, Tiểu Vạn mở miệng: “Lương tỷ có chắc là muốn tiếp tục đối kháng với bọn họ không?

Cho dù chúng ta có lấy được thứ đó, thương vong cũng sẽ vô cùng thảm trọng.” Lương Tiểu Tuyết lại hất tay Tiểu Vạn ra.

“Liên quan gì đến ngươi, ngươi cái người này từ trước đến nay đều không quản gia tộc của chúng ta, cách xa những người như chúng ta ra.

Cho dù chúng ta tổn thất thảm trọng, cũng nhất định phải lấy được, nếu không khi về gia tộc, hình phạt mà chúng ta phải nhận sẽ gấp vô số lần.” “Ngươi là con trai của gia chủ, từ trước đến nay đều không phải chịu hình phạt, hơn nữa ông ấy lại đặc biệt cưng chiều ngươi, bảo vệ ngươi đến mức này, ngươi làm sao mà hiểu được nỗi khổ của những người như chúng ta chứ?” Tiểu Vạn há miệng, nhưng cũng không nói được lời nào.

Có lẽ đây đều là tiếng lòng của Lương Tiểu Tuyết.

Quả thực là người trong gia tộc bức ép họ làm những việc này, chỉ cần họ không làm, thì người trong gia tộc sẽ không ban thưởng cho họ.

Họ làm vậy là vì tư lợi, càng là vì sợ hãi sự uy hiếp của gia tộc.

Lương Tiểu Tuyết nói xong, lập tức xông về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại không để ý nhiều như vậy, chỉ là không ngừng đối phó với cô ta.

Những bộ xương binh mã xung quanh đã sớm không còn tồn tại nữa, nhưng mấy người Hạo Thiên Chân trên người có Hắc Long Huyết Mạch chi lực mà Tần Mặc đã ban cho, những con rắn nhỏ kia căn bản sẽ không tấn công họ, chỉ có thể quay sang đối phó với mấy người Tiểu Dương.

Mấy người Tiểu Dương vốn dĩ chuẩn bị đến giúp Lương Tiểu Tuyết, nhưng những con rắn nhỏ này lại chặn đường họ, khiến họ không thể tiến lên.

Chương 964

“Lương tỷ, làm sao bây giờ?

Mấy người chúng tôi ngay cả đối phó với mấy con rắn nhỏ này cũng không được, nói gì đến việc qua giúp tỷ.” Lương Tiểu Tuyết liếc họ một cái.

“Toàn là phế vật vô dụng, đã không giúp được gì thì tự lo thân mình đi.” Nói rồi, cô ta lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Thằng nhóc, giao thứ trong tay ngươi ra đây, như vậy thì ta có thể tha cho ngươi, không giết ngươi, nếu không thì đừng trách ta.” Tần Mặc bật cười: “Làm việc cho người trong gia tộc các ngươi, căn bản chẳng có chút lợi ích nào.

Cho dù những người đó có nhận được phần thưởng, cuối cùng chẳng phải cũng chết trong Mộ Huyệt, hoặc bị gia tộc các ngươi trừng phạt sao?

Như vậy thì ở lại trong gia tộc còn có ý nghĩa gì nữa, chi bằng rời khỏi gia tộc, làm một người bình thường.” “Đã gia nhập gia tộc rồi, thì những người như chúng ta không thể thay đổi số phận của mình được.” Lương Tiểu Tuyết lắc đầu.

“Hôm nay hai chúng ta chỉ có một người có thể sống sót rời khỏi nơi này.” Tần Mặc đáp một tiếng, nhưng Tần Mặc lại lười đáp lời cô ta nhiều như vậy, chỉ là xông thẳng về phía cô ta.

Đối phương đã nói như vậy rồi, thì mình còn nói nhảm với cô ta làm gì?

Hai người không ngừng giao chiến ở đây, nhưng Lương Tiểu Tuyết lại không đánh lại Tần Mặc.

Rất nhanh, cô ta đã bị Tần Mặc đánh cho bất tỉnh.

Tiểu Vạn bên này thấy vậy, vội vàng chắn trước mặt Tần Mặc.

"Đừng giết cô ấy, cho dù ngươi có tiếp tục ra tay, cũng sẽ không nhận được phần thưởng nào đâu." Tần Mặc liếc Tiểu Vạn một cái.

"Tôi biết rồi." Sau đó, anh lại nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử mấy người.

"Chúng ta đi thôi." "Ngoài kia còn có một con quái vật đấy, chúng ta có nên tiện thể giải quyết luôn con quái vật đó không?" Lúc đầu con quái vật đó nhờ năng lực tự lành cực mạnh của nó, vẫn luôn ra tay với mấy người Tần Mặc, họ đến bây giờ vẫn còn nhớ.

Tần Mặc đáp một tiếng: "Chỉ là tiện tay thôi mà, chúng ta qua đó đi." Nói rồi, Tần Mặc trực tiếp dẫn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử rời khỏi nơi này.

Tiểu Dương đang chuẩn bị đuổi theo, Tiểu Vạn liền mở miệng.

"Trong số những người chúng ta, mạnh nhất là Lương tỷ, ngươi đuổi theo cũng chỉ là tự tìm cái chết mà thôi.

Nếu vừa rồi không phải ta cản lại, e rằng Lương tỷ đã bị hắn giết rồi." Tiểu Dương há miệng, nhưng không nói được lời nào, chỉ có thể thở dài gật đầu.

"Vậy được rồi, nhưng chúng ta không lấy được những thứ này, khi về gia tộc đều phải chịu hình phạt." "Tôi sẽ cùng các anh." Tiểu Vạn cảm thấy, đã làm những việc này thì phải gánh vác.

Lương tỷ nói một câu rất đúng, có lẽ họ cũng căn bản không muốn làm những việc này.

Sau khi Tần Mặc dẫn mấy người họ rời khỏi nơi này, liền trực tiếp đến sa mạc bên ngoài.

Con quái vật kia cảm nhận được sinh khí xung quanh, lập tức đến đây, nhìn thấy lại là Tần Mặc, nó lập tức cuồng nộ.

Trước đó chính là vì Tần Mặc, nó mới không thể giết chết những người này, bây giờ nó phải lấp đầy cái bụng.

Tần Mặc thấy con quái vật này, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, lại nở một nụ cười.

"Thực lực của tôi lại tăng lên rất nhiều đấy, bây giờ hai chúng ta hãy giao chiến một trận, tôi muốn xem.

Ngươi còn có bao nhiêu bản lĩnh?" Nói rồi, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh cuồng phong khổng lồ xuất hiện xung quanh.

"Cuồng Phong Nhận!" Cơn cuồng phong này bị Tần Mặc ném đi, va chạm vào thân con quái vật ở gần đó, trên thân con quái vật lập tức xuất hiện một vài vết thương.

Con quái vật này vốn dĩ còn nghĩ mình có năng lực tái sinh, nên nó căn bản không hề né tránh.

Nhưng bây giờ thấy vết thương của mình không thể lành lại, nó trợn tròn mắt, khó hiểu nhìn Tần Mặc.

Tình huống gì thế?

Rõ ràng ban đầu nó cũng có năng lực này.

"Ngạc nhiên chưa?" Bàn Tử bên này không nhịn được bật cười, anh lại hừ lạnh một tiếng: "Ban đầu ngươi ức hiếp mấy người chúng ta thảm hại như vậy, bây giờ cũng đến lượt chúng ta phản công rồi." Sau đó, Bàn Tử liền chuẩn bị ra tay, Tần Mặc còn nhắc nhở một câu: "Mấy anh tự mình cẩn thận một chút, tuy năng lực tự lành của thứ này đã không còn, nhưng thực lực của nó vẫn khá tốt đấy." Bàn Tử gật đầu: "Yên tâm đi, tôi hiểu mà, vả lại, mấy anh em chúng ta đã lâu không vận động rồi, bây giờ hoạt động một chút cũng tốt." Tần Mặc

không ngăn cản nữa, mấy người họ đều muốn thử một chút, vậy thì cứ để họ tự nhiên.

Mấy người họ trực tiếp vây quanh con quái vật này, sau đó liền bắt đầu ra tay.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng đã tiến bộ rất nhiều, thêm vào đó lại có Hắc Hạt Tử ở đây, ba người họ vậy mà có thể giao đấu ngang tài ngang sức với con quái vật này.

"Mấy người các anh bây giờ được đấy chứ." Tần Mặc không nhịn được bật cười, bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy, liền lườm một cái.

"Chẳng phải là vì ban đầu anh đã giúp mấy anh em chúng tôi sao?

Nếu anh không đánh nó bị thương, e rằng chúng tôi cũng không làm được gì." "Vậy được rồi, tôi sẽ ở đây xem kịch vui, mấy anh cố lên, nhanh chóng giải quyết nó đi." Mấy người họ gật đầu, Tần Mặc đã nói như vậy rồi, họ chắc chắn phải làm theo.

Nhưng vì con quái vật này trên người đã chịu thương thế khá nghiêm trọng, nên mấy người họ không cần ra tay nhiều, con quái vật này đã gần như không thể chống đỡ được nữa.

"Không phải chứ, không có năng lực tự lành thì ngươi lại yếu đến mức này sao?" "Ban đầu có năng lực này, thì nó sẽ rất ỷ lại, bây giờ không còn nữa, vậy thì nó chắc chắn không đối phó được với mấy anh." Tần Mặc cười nói.

Thói quen này vẫn khá đáng sợ, con quái vật này khi đối mặt với Hạo Thiên Chân và mấy người họ tấn công, căn bản không hề có ý muốn phòng ngự, chỉ là cứng đối cứng với họ.

Dù sao thì ban đầu đối phương cũng có sức mạnh mạnh mẽ như vậy mà.

Chẳng bao lâu sau, con quái vật này đã thương tích đầy mình.

Có lẽ là vì bị thương quá nghiêm trọng, nên nó căn bản không thể chống đỡ được nữa.

Nhưng con quái vật này vẫn có chút không muốn bỏ cuộc, tuy nó đã bị trọng thương, nhưng nó vẫn cảm thấy mình có thể đối kháng với những người này.

Nó luôn cảm thấy năng lực tự lành này mất đi quá nhanh.

Chẳng lẽ có liên quan đến mấy người này sao?

Nó đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tần Mặc ở gần đó, nó có thể cảm nhận được sức mạnh trên người người đàn ông này dường như trở nên mạnh hơn.

Có lẽ là hắn đã lấy đi năng lực tự lành này rồi.

Sau đó, con quái vật này lập tức lao về phía Tần Mặc, đã như vậy, thì nó sẽ kéo Tần Mặc xuống, cùng chôn vùi với nó.

Tần Mặc bĩu môi: "Đến bây giờ rồi mà ngươi vẫn còn muốn đối phó với tôi, ngươi thật là thú vị." Tần Mặc gật đầu, tiếp đó Tần Mặc liền xông về phía nó.

Đến bên cạnh đối phương, Tần Mặc vung vũ khí trong tay.

Thanh kiếm này cứ thế đâm thẳng vào đối phương.

Con quái vật kia lại trực tiếp quấn lấy Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu: "Ngươi nghĩ làm như vậy thì có tác dụng gì à?

Chương 965

Thật là ngu xuẩn.” “Kiếm Vũ Bát Phương!” Vô số kiếm từ bốn phương tám hướng chém về phía con quái vật này, con quái vật này trực tiếp bị xẻ thành tám mảnh.

Còn thân thể Tần Mặc, cũng đáp xuống đất, âm thanh của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc.

“Đinh!

Đánh giết sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.” Tần Mặc thở dài, vốn dĩ anh không muốn nhanh như vậy đã giải quyết con quái vật này, nhưng không có cách nào a, ai bảo đối phương cứ muốn đến đối phó với anh chứ?

Mấy người Hạo Thiên Chân thấy vậy, không khỏi ngây người, họ đưa tay lau mồ hôi trên trán.

“Chúng tôi vì đối phó thứ này mà mệt mỏi không chịu nổi, nhưng không ngờ lại bị anh một chiêu giải quyết.” Tần Mặc xua tay: “Tôi cũng chẳng có cách nào, ai bảo nó cứ muốn đến đối phó với tôi chứ?

Tôi chỉ có thể làm vậy.” Nghe những lời này, mấy người họ thở dài, gật đầu: “Vậy được rồi.” Con quái vật này đã bị Tần Mặc giải quyết rồi, họ tổng không thể trách Tần Mặc lo chuyện bao đồng được.

Tần Mặc cười cười, không nói thêm nhiều với họ nữa, chỉ là, chỉ là đơn giản thu dọn hiện trường một chút.

Mấy người Tiểu Vạn cũng đã đi lên.

“Sau này có cơ hội, chúng ta lại gặp mặt nhé.” Khi Tiểu Vạn nói lời này, anh nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

Còn mấy người Tiểu Dương thì có chút oán hận trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Nếu không phải Tần Mặc, họ ở dưới đó cũng sẽ không gặp phải tình huống như vậy, hơn nữa cũng có thể lấy được bảo vật bên trong.

Bàn Tử bĩu môi, nhỏ giọng nói với Tần Mặc: "Tôi cảm thấy thằng nhóc đó hình như không giống những người kia đâu, anh sao không đưa nó đi cùng chứ?

Biết đâu còn có cơ hội lôi kéo nó về phe mình đấy." Tần Mặc xua tay: "Không cần thiết, nó có việc mình muốn làm, chúng ta không thể ngăn cản nó." Mấy người họ gật đầu, Tần Mặc đã nói như vậy rồi, họ còn nghĩ nhiều như vậy làm gì?

"Nhưng thằng nhóc này bây giờ cũng khá đấy chứ, vậy mà còn có thể dự đoán được rồi." Bàn Tử thở dài, uổng công ban đầu anh còn lo lắng như vậy, kết quả ngược lại lại thành ra trò hề.

"Thôi được rồi, về trước rồi nói, tôi không muốn ở lại cái sa mạc này nữa." Tần Mặc không nói nhảm nữa, chỉ là dẫn mọi người cùng rời khỏi đây, không bao lâu sau liền trở về cửa hàng đồ cổ của Tần Mặc.

"Được rồi, cô có thể trở lại cuộc sống bình thường của mình rồi." Khi Tần Mặc nói lời này, anh nhìn Lê Thố, Lê Thố nhíu mày.

"Nhưng tôi đã ở cùng anh lâu như vậy rồi, sau này bọn họ sẽ không làm gì tôi chứ?" Kỳ thực Lê Thố đã từng nghĩ đến việc đi theo Tần Mặc, nhưng Tần Mặc đã từ chối cô ta nhiều lần rồi, cô ta cũng không tiện nhắc lại với Tần Mặc.

Huống hồ, chuyện như vậy thật sự quá nguy hiểm, cô ta không muốn người trong nhà phải lo lắng cho mình.

Tần Mặc lườm một cái: "Đã ra khỏi cổ thành đó rồi, cô nghĩ mình

còn có tác dụng gì nữa không?" Những thứ trên người cô ta nhiều nhất cũng chỉ có thể sử dụng trong cổ thành đó, ra khỏi cổ thành thì căn bản không có tác dụng gì.

"Vậy à." Lê Thố đột nhiên cảm thấy có chút thất vọng, vốn dĩ cô ta còn nghĩ mình có thể thông qua cách này để đi theo Tần Mặc, xem ra có vẻ không được rồi.

"Được rồi được rồi, vậy tôi đi trước đây." Lê Thố xua tay, Tần Mặc đáp một tiếng, đợi sau khi cô ta đi, Tần Mặc mới nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Được rồi, tiếp theo mấy anh có ý tưởng gì khác không?" Hai người nghe vậy, đồng thời lắc đầu, Tần Mặc bật cười.

"Ngay cả cậu cũng không có sao?" Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân.

"Cậu cũng không nghĩ những chuyện này à, kỳ thực chúng có liên quan rất lớn đến Cửu Môn các cậu đấy.

Cậu có thể quay về đó hỏi mấy vị tiền bối trong Cửu Môn các cậu, rốt cuộc là chuyện gì?" "Tôi cũng muốn hỏi chứ, nhưng dù tôi có hỏi, bọn họ cũng chưa chắc đã nói cho tôi biết." Hạo Thiên Chân bĩu môi.

Cậu ta ở trong gia tộc quả thực không có địa vị gì, nếu không phải Ngô gia của họ còn có thể có tiếng nói trong Cửu Môn, e rằng những người đó càng sẽ không thèm để ý đến cậu ta.

"Vậy thì cứ thế này đi." Tần Mặc gật đầu.

"Hai anh cứ ở chỗ tôi đi, còn về sắp xếp tiếp theo thì tính sau." Cả hai đều vui mừng.

"Đương nhiên không thành vấn đề rồi, ở chỗ anh là thoải mái nhất." Bàn Tử nói xong cười hì hì, sau đó anh tìm một chỗ ngồi xuống.

“Đằng nào anh cũng có thể nuôi hai chúng tôi, tôi cũng chẳng cần nghĩ nhiều, ngay cả cái tiệm của tôi cũng có thể đóng cửa luôn.” “Anh đừng có mơ.” Tần Mặc xua tay: “Sau này anh nhất định vẫn phải trở về tiệm đồ cổ của mình, tôi chắc chắn không thể nuôi anh cả đời được.” “Quan hệ hai anh em chúng ta như thế này, sao lại không thể chứ?” Bàn Tử bĩu môi, lại hừ lạnh một tiếng.

“Anh đừng có nói với tôi là anh vẫn còn nhớ những chuyện xảy ra trong Mộ Huyệt đấy nhé.

Những chuyện đó tôi cũng bất đắc dĩ thôi.” Tần Mặc bật cười: “Thôi đi, sao anh không nói là anh bị mấy cô mỹ nữ đó mê hoặc?

Nếu người trong gia tộc của họ lại phái mỹ nữ tiếp cận anh, chẳng phải anh vẫn sẽ dính chiêu sao?

Tôi không thể mang anh theo bên mình, không muốn có đồng đội ngốc nghếch như vậy.” Tần Mặc nói đùa với Bàn Tử, Bàn Tử đột nhiên có chút thất vọng.

“Sao lại nói vậy chứ?

Dù sao thì trước đây chúng ta cũng đã đi cùng nhau lâu như vậy rồi.” “Được rồi, đừng nói nhảm nữa.” Tần Mặc lườm một cái, anh lại nhìn Hạo Thiên Chân ở một bên khác.

“Nhớ bảo người dưới quyền cậu giúp tôi trông chừng Lê Thố, kẻo Lê Thố thật sự bị người trong gia tộc đó đối phó.” Dù sao Lê Thố cũng đi theo Tần Mặc khá thân cận, Tần Mặc hiểu rõ về gia tộc kia, họ thường sẽ không lãng phí thời gian vào những người vô dụng.

Nhưng vạn nhất họ lấy Lê Thố ra uy hiếp mình, thì lại là một chuyện phiền phức.

“Yên tâm đi, giao cho tôi.” Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười, đối với những chuyện này, cậu ta vẫn có thể làm rất tốt.

“Sao anh không để tôi đi làm chứ?” Bàn Tử có chút sốt ruột, Tần Mặc lại coi thường anh ta như vậy sao?

Cho rằng anh ta làm việc gì cũng không tốt.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử thêm hai lần: “Anh nghĩ anh làm được à?

Vả lại, người trong Cửu Môn chắc chắn là đông hơn anh một mình rất nhiều.” Vì vậy để Hạo Thiên Chân làm việc này là tốt nhất.

Bàn Tử thở dài, nhưng anh ta cũng không có cách nào, chỉ có thể tìm một chỗ ngồi xuống, nhỏ giọng lẩm bẩm về Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

“Vẫn là hai anh quan hệ tốt, chẳng thèm để ý gì cả.

Giá mà Tiểu Ca cũng ở đây thì tốt rồi.” Như vậy thì họ sẽ là bốn người, chắc chắn có người nói chuyện với anh ta.

Tần Mặc nghĩ đến Trương Kỳ Lân, lập tức trầm mặc.

Cũng không biết bây giờ Trương Kỳ Lân thế nào rồi?

Hạo Thiên Chân có chút cạn lời, cậu ta vội vàng đi đến bên cạnh Bàn Tử, nhỏ giọng nói.

“Anh lại không phải là không biết, sao lại phải nhắc đến Trương Kỳ Lân trước mặt Tần Mặc chứ?

Quan hệ hai người bọn họ tốt như vậy, anh làm thế này chẳng phải khiến Tần Mặc thêm đau lòng sao?” “Cái này tôi thật sự quên mất.” Bàn Tử nói xong, vội vàng đưa tay bịt miệng mình lại, anh lại đứng dậy, ho nhẹ một tiếng, nói với Tần Mặc.

“Tần Mặc, anh đừng nghĩ nhiều, cứ coi như tôi chưa nói gì cả.” Tần Mặc lườm một cái: “Được rồi, đừng nói nhảm nhiều như vậy nữa, đã không có việc gì rồi, chúng ta đi tìm chỗ nào đó thư giãn một lát, sau đó ăn cơm.” “Thư giãn một lát, đi đâu chứ?” Ánh mắt Bàn Tử

sáng lên, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Chương 966

Tần Mặc lập tức vạch trần Bàn Tử: "Anh nhìn kiểu gì vậy?

Chẳng qua là định đưa anh đi hát hò gì đó thôi." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: "Tôi cũng nghĩ vậy mà, anh chắc không nghĩ tôi là loại người không đứng đắn đó chứ?

Anh nghĩ nhiều rồi." Tần Mặc bật cười, dáng vẻ Bàn Tử nghiêm túc nói dối như vậy, quả thực khá buồn cười.

"Vậy được, gần tiệm đồ cổ của tôi có một chỗ hát karaoke, chúng ta đi trước đi." Sau khi mấy người họ cùng đến đó, Tần Mặc đặt một phòng riêng, rồi nói với hai người kia.

"Hai anh cứ ở đây trước đã, tôi phải về bên gia tộc một chuyến." Người mà anh gặp trong Mộ Huyệt, rõ ràng chính là lão tổ của Tần gia.

Tần Mặc rất muốn điều tra một chút, trước đây Tần gia có lịch sử gì không?

"Không thành vấn đề." Hai người trực tiếp đi vào phòng riêng, còn Tần Mặc thì trở về Tần gia.

Các trưởng lão trong Tần gia hiện tại đều khá sợ Tần Mặc, nghe nói Tần Mặc trở về, bọn họ đều vội vàng đến cửa nghênh đón.

"Kính chào Gia chủ." Những người này đều đã chứng kiến thực lực của Tần Mặc rồi, đương nhiên phải khách khí với Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, lại nhìn Tiền Sanh Đào bên cạnh.

"Gần đây trong gia tộc có xảy ra tình huống đặc biệt nào không?" Tiền Sanh Đào vẫy vẫy tay.

“Cũng không có gì cả, mấy chuyện làm ăn của chúng ta vẫn đang vận hành bình thường.” Khoảng thời gian gần đây Tiền Sanh Đào không ở cửa hàng đồ cổ, vì Tần Mặc cảm thấy người trong gia tộc kia chắc chắn sẽ ra tay với Tiền Sanh Đào, để cậu ấy ở trong gia tộc thì an toàn hơn.

Mặc dù Tần gia bây giờ chắc chắn kém xa so với trước kia, nhưng những người trong Cửu Môn sẽ không ngồi yên bỏ mặc Tần gia.

Tần gia cũng là một gia tộc có chút nền tảng, những người bên trong muốn nhổ tận gốc Tần gia cũng không đơn giản như vậy.

Tần Mặc đi vào.

“Tôi đi xem Tàng Thư Các trước, các vị cứ ở đây là được rồi, có chuyện gì quan trọng thì tổng hợp lại, lát nữa báo cho tôi.” Tần Mặc vừa đi vừa dặn dò.

Các trưởng lão của Tần gia đều vội vàng đáp lời.

Từ khi chứng kiến Tần Mặc ra tay lần trước, cộng thêm thủ đoạn lôi lệ trước mặt mọi người, họ đã không dám không tuân theo Tần Mặc nữa.

Đến Tàng Thư Các, Tần Mặc bắt đầu lật tìm, nhưng không tìm thấy manh mối hữu ích nào bên trong.

“Chuyện này là sao?” Tần Mặc hơi khó hiểu nhíu mày, theo lẽ thường mà nói, gia tộc bọn họ hẳn phải có ghi chép về phương diện này chứ.

Lại nhớ đến lời của người kia nói, Tần Mặc thở dài một hơi.

Anh ta nói thực sự không có bất cứ thứ gì thuộc thời đại Quan Vũ, lẽ nào là thật sao?

Đợi đến lúc gần đến giờ, Tần Mặc mới đi ra, Tiền Sanh Đào hơi

tò mò hỏi Tần Mặc.

"Ông chủ, anh đến đây tìm gì vậy?" Tần Mặc lắc đầu, vì không có bất kỳ ghi chép nào về sách Quan Vũ, nên Tần Mặc chắc chắn không muốn nói rõ tình hình cụ thể cho Tiền Sanh Đào.

"Không liên quan đến cậu, cậu biết càng ít càng tốt, đừng hỏi nhiều." Nói rồi, Tần Mặc lại đưa tay vỗ vai Tiền Sanh Đào, Tiền Sanh Đào hơi bất đắc dĩ, cậu ấy gật đầu.

"Vậy được rồi." Tần Mặc đã nói vậy, cậu ấy còn có thể làm gì nữa?

Tần Mặc lại nhìn sang phía các trưởng lão khác trong gia tộc.

"Các vị có gì cần báo cáo thì nói nhanh đi, thời gian của tôi không nhiều." Những người này hơi bất đắc dĩ, Tần Mặc thân là gia chủ, bình thường không ở trong gia tộc thì thôi đi, bây giờ lại còn nói chuyện với họ như vậy.

Nhưng họ cũng chẳng có cách nào, ai bảo Tần Mặc là tộc trưởng của họ chứ?

Các trưởng lão đều đến đây, lần lượt báo cáo với Tần Mặc, Tần Mặc cũng lắng nghe khá kỹ, sau đó Tần Mặc lại nhìn họ.

"Được rồi, cụ thể thì tôi đã hiểu, cũng không có vấn đề gì lớn, còn về những gì các vị đề xuất." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm họ.

"Tôi hy vọng mỗi người trong các vị đều suy nghĩ cho gia tộc chúng ta, đừng có giúp người ngoài, bất kể những người kia đã cho các vị lợi lộc gì, các vị đều phải nhớ kỹ điểm này, hiểu không?" Họ gật đầu.

"Không vấn đề gì." Tần Mặc đáp một tiếng.

“Vậy được rồi, nếu không có chuyện gì nữa thì các vị cứ đi làm việc đi.” Tiếp đó, Tần Mặc chuẩn bị rời đi, Tiền Sanh Đào ngăn Tần Mặc lại.

“Ông chủ, anh có thể đưa tôi đi cùng không?

Tôi thực sự không muốn ở trong gia tộc nữa, ở đây chán quá.” Cậu ấy thực sự rất muốn cùng Tần Mặc đi thử một lần, xem có thể tạo dựng được sự nghiệp không.

Tần Mặc lại trực tiếp vẫy tay.

“Cậu đừng đi thì hơn, những chuyện này đều quá nguy hiểm.” “Nhưng tôi thực sự muốn đi theo anh, anh cho tôi rèn luyện một chút không được sao?

Lỡ sau này anh không ở trong gia tộc nữa, thực lực của tôi tăng lên, không phải cũng có thể bảo vệ những người trong gia tộc sao?” Tiền Sanh Đào không hề sợ nguy hiểm một chút nào, hơn nữa, trong nhà cậu ấy chỉ có một mình cậu ấy, nguy hiểm hay không thì có sao chứ?

Thấy ánh mắt chân thành như vậy của Tiền Sanh Đào, Tần Mặc gật đầu.

“Vậy được rồi.” Sau đó, Tần Mặc lại nhìn về phía các trưởng lão khác, những trưởng lão này nghe thấy Tần Mặc đồng ý, họ đều thở phào nhẹ nhõm, không có Tiền Sanh Đào ở đây thì tương đương với không có tai mắt của Tần Mặc.

Điều này có phải là đại biểu cho việc họ muốn làm gì cũng được không.

Tần Mặc chú ý đến ánh mắt của họ, trong mắt mang theo một nụ cười nhạt.

“Sao vậy?

Các vị chuẩn bị làm vài trò nhỏ dưới mí mắt tôi sao?" Trong lòng bọn họ lộp bộp một tiếng, không ngờ Tần Mặc ngay cả điều này cũng có thể đoán được.

"Tộc trưởng, anh nghĩ nhiều rồi, chúng tôi đều là người trong gia tộc, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện bất lợi cho gia tộc, anh nói có đúng không?" Tần Mặc cười.

"Hy vọng là vậy." Sau đó, Tần Mặc lại đặt ánh mắt nhìn về phía xa.

"Nếu lần tới tôi trở về, mà phát hiện các vị làm trò gì trong gia tộc, đừng trách tôi không nể tình." Sau đó, Tần Mặc đẩy nhẹ tay về phía bên cạnh, cái cây ở đó liền trực tiếp gãy lìa.

Nhìn thấy cái cây to bằng miệng bát, vậy mà lại bị Tần Mặc cách không đánh gãy, họ đều hít một hơi khí lạnh.

Nếu nói những thứ trên TV đều là hiệu ứng đặc biệt, vậy thì của Tần Mặc chắc chắn là có thật.

"Gia chủ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không như vậy." Những người Tần gia này suýt nữa thì sợ tè ra quần, làm sao họ còn dám nói những chuyện vớ vẩn kia nữa?

Tần Mặc hài lòng gật đầu, sau đó mới xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Tần Mặc, họ đều thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì, ít nhất họ cũng an toàn rồi.

Chương 967

Tần Mặc rời khỏi đây, vừa đến quán KTV thì phát hiện nơi này đã bị những người mặc đồ đen vây kín.

Tần Mặc nheo mắt, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn có người đã đến.

Lẽ nào lại là người của Uông gia sao?

Không kịp suy nghĩ nhiều, Tần Mặc trực tiếp xông vào KTV, tiến vào phòng riêng, nhìn những người bên ngoài phòng, Tần Mặc cười khẽ.

"Không bằng cậu thử ra tay xem sao." Tần Mặc nhìn Tiền Sanh Đào bên cạnh, Tiền Sanh Đào gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, cậu ấy chắc chắn phải làm theo.

Sau đó, Tiền Sanh Đào lập tức xông về phía những người kia, những người đó đương nhiên cũng chú ý đến Tiền Sanh Đào và Tần Mặc, sau khi giao đấu với họ, Tiền Sanh Đào không ngừng ra tay.

Bọn họ đương nhiên không thể đánh lại Tiền Sanh Đào, nên không lâu sau, những người này đều ngã xuống đất.

Từ đằng xa truyền đến một giọng nói âm lãnh.

"Quả thật là có chút thực lực." Tần Mặc và Tiền Sanh Đào đồng thời ngẩng đầu, đặt ánh mắt về phía đó.

Thấy đối phương vẫn còn mặc áo choàng, Tần Mặc lắc đầu.

"Người trong gia tộc các ngươi đúng là rất thích làm ra vẻ thần bí, nhưng đáng tiếc là trước thực lực tuyệt đối, dù có làm ra vẻ thế nào cũng vô dụng." Người áo choàng cười lạnh một tiếng.

“Trước đây đã nghe người trong gia tộc chúng tôi nói cậu nhóc này rất có thực lực, bây giờ xem ra giọng điệu cũng rất cuồng vọng.

Chỉ là không biết bản lĩnh của cậu thế nào?” Nói xong, thân ảnh hắn ta liền biến mất tại chỗ.

Tiền Sanh Đào căn bản không nhìn thấy thân hình đối phương, cậu ấy hơi căng thẳng quay đầu nhìn Tần Mặc.

Với thực lực của mình, cậu ấy tuyệt đối không thể đánh lại đối phương, nên chỉ có thể cầu cứu Tần Mặc.

Nhưng Tiền Sanh Đào lại phát hiện, Tần Mặc vậy mà cũng biến mất rồi.

Chuyện gì thế này?

Một lát sau, từ đằng xa truyền đến một tiếng “phanh”, Tiền Sanh Đào nhìn về phía đó, phát hiện Tần Mặc đang đứng ở đó, còn trước mặt anh, chính là người áo choàng kia, người áo choàng bây giờ đã quỳ nửa người trên mặt đất.

“Cảm giác thế nào?” Tần Mặc trực tiếp hỏi.

Người áo choàng nắm chặt nắm đấm, hắn ta hít một hơi thật sâu, đứng dậy, gật đầu.

“Thực lực của cậu quả thật rất mạnh, khó trách người trong gia tộc chúng tôi đều kiêng kỵ cậu như vậy, nhưng cậu nghĩ người trong gia tộc chúng tôi sẽ để cậu tiếp tục phát triển sao?” Tần Mặc cười.

“Họ có để tôi phát triển tiếp hay không, dường như cũng chẳng liên quan gì đến ngươi cả.” Tần Mặc nhún vai.

Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị tiếp tục ra tay, từ một phía khác truyền đến một giọng nói khá có uy áp.

“Tần Mặc tiên sinh, xin ngài hãy nương tay.” Nghe thấy vậy, anh

quay đầu lại, nhìn về phía sau mình, phát hiện đối phương là một lão già.

Tóc ông ta đã hoàn toàn bạc trắng, râu cũng trắng, lưng còng, trông như một lão già trăm tuổi.

"Ông là người của Uông gia nào?" Tần Mặc trực tiếp hỏi.

Lão già hơi khom người với Tần Mặc, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, mở miệng nói.

"Tôi họ Lý, cậu có thể gọi tôi là Lý tiên sinh." Lý lão đầu cười nhìn Tần Mặc chằm chằm, Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

"Ông nghĩ người trong gia tộc các người có tư cách nào để tôi gọi là tiên sinh sao?" Tần Mặc quả thật rất coi thường bọn họ.

Mặc dù trong gia tộc bọn họ ngoại trừ những đứa trẻ đơn thuần như Tiểu Vạn, nhưng với những người khác thì chẳng có chút quan hệ nào.

Sống trong Uông gia lâu như vậy, còn bị quy tắc của Uông gia tàn phá, những người này đều là lũ "ăn thịt không nhả xương".

Lý lão đầu cũng chẳng thấy có gì.

"Tần Mặc tiên sinh quả thật là một người có bản lĩnh, nếu cậu bằng lòng gia nhập gia tộc chúng tôi, tôi có thể để cậu trở thành một thành viên trong hội trưởng lão." Lúc này trong phòng riêng không ngừng truyền đến tiếng tích tắc rào rào, Tần Mặc nhìn về phía đó rồi lại nói với Lý lão đầu.

"Xem ra các ông hình như chẳng có chút thành ý nào." Bọn họ đều dẫn người đến đây, để đối phó với Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, còn có gì để nói nữa chứ?

"Tần Mặc tiên sinh hẳn là hiểu, nếu tôi muốn giải quyết hai người

bọn họ, đó là chuyện dễ như trở bàn tay, căn bản không cần phải chờ đợi thời gian ở đây." Tần Mặc cười cười.

"Nếu đúng là vậy, tôi có lẽ sẽ san bằng cả gia tộc các người." Tần Mặc quả thực không nói khoác, anh vốn dĩ có thực lực đó.

Nụ cười trên mặt Lý lão đầu cứng lại một chút, ông ta gật đầu.

"Nếu đã như vậy, vậy tôi ở đây xin Tần Mặc tiên sinh một tiếng xin lỗi, lần này đúng là người trong gia tộc chúng tôi đã làm sai, bọn họ quá vô lễ, sau khi trở về tôi sẽ trừng phạt họ." Sau đó Lý lão đầu nhìn về phía trợ lý của mình, trợ lý chỉ đành đi qua bảo những người kia dừng tay.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vội vàng chạy ra.

Hai người bọn họ vừa rồi đều nghe thấy giọng Tần Mặc, nhưng những tiểu lâu la của Uông gia quá đông, bọn họ không có cách nào giải quyết.

"Thế nào rồi?

Không bị thương chứ?" Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử một cái, có lẽ chỉ có hai người này mới có thể khiến anh động lòng mà thôi.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đồng thời vẫy tay, bọn họ lại đặt ánh mắt lên người Lý lão đầu, bĩu môi.

"Người trong gia tộc các ông đúng là thú vị thật, cứ quấn lấy chúng tôi mãi nhỉ?" Lý lão đầu lại không thèm đáp lời hai người này, ông ta cảm thấy hai người này không có tư cách nói chuyện với mình.

"Tần Mặc tiên sinh nếu không muốn gia nhập chúng tôi, chúng tôi cũng chẳng có gì để nói, nhưng lần này chúng tôi có một nơi cần đến, vẫn hy vọng Tần Mặc tiên sinh có thể giúp đỡ." Tần Mặc cười.

“Người trong gia tộc các ông lợi hại như vậy, vậy mà vẫn cần tôi giúp sao?

Xem ra nơi này khá nguy hiểm đấy.” Lý lão đầu đáp một tiếng, nếu không nguy hiểm, ông ta cũng sẽ không mời Tần Mặc, huống chi Tần Mặc là người thông minh như vậy, không phải ông ta có thể lừa gạt bằng vài lời, nếu đã như vậy, chi bằng nói thật với Tần Mặc, còn có thể khiến Tần Mặc có thái độ tốt hơn một chút với bọn họ.

“Trong đó quả thật nguy hiểm vạn phần, rất nhiều tinh anh mà gia tộc chúng tôi phái ra đều không thể thoát ra khỏi Mộ Huyệt đó.” Tần Mặc nhướng mày.

“Nơi đó nguy hiểm như vậy, mà chúng ta lại là kẻ tử thù, các ông vậy mà lại bằng lòng đưa tôi đến đó, chẳng lẽ các ông không sợ tôi lấy hết bảo vật bên trong sao?” Trong mắt Lý lão đầu mang theo một tia lạnh lẽo.

“Nếu Tần Mặc tiên sinh thực sự có bản lĩnh đó, vậy cậu cứ tự nhiên lấy đi, chúng tôi hy vọng Tần Mặc tiên sinh đi cùng, chỉ là để tương trợ lẫn nhau mà thôi.” “Cậu có thể lấy những thứ đó từ tay chúng tôi, chúng tôi tự nhiên không có gì để nói.” Tần Mặc gật đầu, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh thì hơi căng thẳng kéo tay Tần Mặc, cả hai đồng thời lắc đầu.

“Hai cậu làm gì vậy?” Tần Mặc hơi bất đắc dĩ nhìn bọn họ, xem ra hai cậu ấy rất không muốn mình đi.

“Anh sao lại ngốc vậy, anh đâu phải không biết tính cách của bọn họ, nếu thật sự đi cùng với họ, lỡ chết ở nơi đó thì sao?” “Đúng vậy, người trong gia tộc bọn họ đều khá mạnh, ngay cả họ còn không thể thoát ra khỏi đó, huống chi là chúng ta.” “Không sao.” Tần Mặc tùy ý vẫy tay, lại nhìn những người trước mặt.

“Nhưng tôi phải nói trước những lời khó nghe, đã muốn vào trong

đó, các ông phải tôn trọng quyết định của tôi." Lý lão đầu đáp một tiếng, đối với điểm này thì không thành vấn đề, hơn nữa chỉ cần Tần Mặc đi xuống cùng bọn họ, sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, thì không phải Tần Mặc có thể quyết định được nữa.

Chương 968

Ngay cả nếu bọn họ giải quyết Tần Mặc và mấy người kia ở trong đó, thì bọn họ cũng chẳng có gì để nói.

"Anh không sợ đây là một cái bẫy sao?

Lỡ như họ cố ý lừa chúng ta đến đó thì sao?" Hạo Thiên Chân hơi lo lắng nhìn Tần Mặc, vốn dĩ đến đây là để thư giãn, nhưng không ngờ vẫn bị người của Uông gia để mắt tới, còn muốn đưa bọn họ về gia tộc.

May mà Tần Mặc đã đến sớm, nếu không thì cậu ấy và Bàn Tử thật sự đã bị bắt về rồi.

"Hai cậu không cần lo lắng, có tôi ở đây mà, hai cậu nghĩ những thứ trong Mộ Huyệt có thể làm gì được tôi sao?" Tần Mặc cười cười, trên người anh có Hắc Long Huyết Mạch Chi Lực, hơn nữa hiện tại Huyết Mạch Chi Lực đã thức tỉnh đến 100%, cộng thêm trạng thái cơ thể của anh, anh căn bản không hề lo lắng.

"Anh..." Bàn Tử có chút tức giận dậm chân, sao lại cảm thấy Tần Mặc cứ không nghe lời cậu ta vậy chứ?

"Tôi thừa nhận anh rất mạnh, nhưng anh cũng không cần phải như vậy chứ, không phải chỉ là mấy tên tiểu lâu la thôi sao?

Chúng ta cứ đánh với bọn chúng là được rồi, sợ bọn chúng làm gì?" Tính tình của Bàn Tử từ trước đến nay đều như vậy, không phục thì làm tới.

Cho dù có chết trong tay đối phương, Bàn Tử cũng sẽ không thấy tiếc gì, ít nhất cũng không thể chịu thua đối phương.

"Hoặc có lẽ chúng ta đến Mộ Huyệt đó cũng có thể tìm được bảo

vật.” Tần Mặc nói ra suy nghĩ, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, cả hai đều lắc đầu.

“Người Uông gia làm sao có thể làm ăn thua lỗ được?” “Lần này chúng ta đối mặt chỉ có hai khả năng, thứ nhất là họ thực sự đã mai phục ở đó, chuẩn bị đợi chúng ta đến thì ra tay, bắt chúng ta lại.” “Nhưng như vậy bọn họ không thể thành công đâu, các cậu nghĩ tôi sẽ bị bọn họ ức hiếp sao?” Tần Mặc nhìn chằm chằm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều im lặng.

Đúng vậy, thực lực của Tần Mặc mạnh như vậy, người Uông gia làm sao có thể đối phó được với Tần Mặc chứ?

“Còn về khả năng thứ hai, chính là bọn họ thực sự không thể đối phó với những thứ bên trong Mộ Huyệt, sợ sẽ có tổn thất, hy vọng tôi đi qua trở thành đội tiên phong của bọn họ.” “Nhưng những điều đó đều không quan trọng, dù sao thì đối với Mộ Huyệt, tôi chẳng có gì phải sợ cả, biết đâu còn có thể tìm được một vài trân phẩm bên trong.” Như vậy bản thân lại có thể nâng cao trạng thái cơ thể.

Lần trước miếng ngọc bội lấy được từ Mộ Huyệt đã khiến mỗi trạng thái cơ thể tăng thêm 100 điểm.

Giá trị 100 điểm này không thể xem thường.

Nếu muốn đối phó với sinh vật trong Mộ Huyệt để tăng 100 điểm này, thì cần phải giải quyết mười tướng lớn.

Như vậy thì tốc độ nâng cao thực sự quá chậm, nhưng nếu có được bảo vật bên trong thì lại khác.

“Anh đúng là cố chấp.” Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, nhưng cậu ấy và Bàn Tử cũng rất hiểu, chỉ cần là chuyện Tần Mặc đã quyết định, thì bọn họ không thể thay đổi được.

“Tùy anh vậy, hai chúng tôi đã quyết định, anh cũng sẽ không nghe,

anh cứ tự mình xem xét là được." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, anh biết Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhất định sẽ ủng hộ mình.

"Yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, tôi sẽ bình an trở về." Nói rồi, Tần Mặc lại nhìn Lý lão đầu.

"Cần tôi giúp, vậy thì phải theo thời gian của tôi, tôi phải ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, sau đó mới đi Mộ Huyệt đó." "Tùy cậu." Lý lão đầu vẫy tay, dù sao Tần Mặc cũng sẽ đi, mục đích của ông ta cũng coi như đạt được, trở về gia tộc cũng có thể ăn nói với người trong gia tộc.

"Vậy tôi không ở lại đây lâu nữa, nếu Tần Mặc tiên sinh có bất cứ yêu cầu gì, có thể nói với chúng tôi, về thiết bị chuyên nghiệp, chúng tôi bên này cũng sẽ chuẩn bị." Sau đó, Lý lão đầu xoay người rời khỏi đây.

Đợi ông ta đi rồi, Tiền Sanh Đào mới hơi lo lắng đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Ông chủ, trước đây mỗi lần đều là chúng ta chủ động xuống Mộ Huyệt, mới gặp phải bọn họ, nhưng lần này là họ mời chúng ta, anh chắc chắn muốn đi sao?" Tiền Sanh Đào thở dài một hơi, cũng không biết Tần Mặc nghĩ gì, lỡ thật sự xảy ra chuyện thì sao?

Ngay cả Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng vội vàng gật đầu.

Nếu có thể, bọn họ vẫn hy vọng Tần Mặc có thể đổi ý.

Tần Mặc nhìn mấy người bọn họ.

"Được rồi, tôi biết mấy cậu là vì tôi mà suy nghĩ, các cậu đừng nghĩ nhiều nữa, tôi tự mình có tính toán rồi." "Mấy cậu đâu phải không hiểu tôi." Chỉ cần là Tần Mặc đã quyết định, về cơ bản đều có nắm chắc.

"Nhưng..." Chưa kịp nói gì, Tần Mặc đã ngăn Bàn Tử và Hạo

Thiên Chân lại.

“Nếu hai cậu thật sự lo cho tôi, thì hãy giúp tôi chuẩn bị chút đồ ăn ngon đi, chúng ta nghỉ ngơi một thời gian rồi tính.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không có cách nào, cả hai chỉ đành gật đầu.

Đồ đạc trong này đã bị phá tan nát, nhưng may mắn là người của Uông gia đã bồi thường rồi, nên bọn họ không cần lo lắng.

“Đổi sang chỗ khác hát hò, nhảy múa đi.” Tần Mặc thấy mấy người bọn họ tâm trạng đều hơi không tốt, cười nói với họ.

Mấy người bọn họ cũng chẳng có cách nào, chỉ đành gật đầu.

Họ cùng nhau đến quán bar, trên đường đi, Tần Mặc phát hiện Bàn Tử biến mất, nhưng Tần Mặc cũng không lo lắng gì, dù sao người Uông gia hiện tại đang cần anh, chắc cũng sẽ không ra tay với Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Đến cửa quán bar, Tần Mặc mới phát hiện Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đã đứng ngây ra ở đó.

Tần Mặc liếc mắt khinh bỉ, xem ra Bàn Tử cố ý đi tìm Hắc Hạt Tử, hy vọng đối phương có thể khuyên giải mình một chút.

Hai người bọn họ vì không muốn mình bị thương, thật đúng là đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Tần Mặc thở dài một hơi, đi về phía đó, Hắc Hạt Tử vỗ vỗ vai Tần Mặc.

“Cậu nhóc này bây giờ làm ăn cũng khá đấy nhỉ, nhưng cậu có vận may tốt như vậy, vậy mà lại không đưa tôi đến quán bar này hát hò nhảy múa, tôi thực sự coi thường cậu đấy.” Tần Mặc cười cười, anh đương nhiên biết Hắc Hạt Tử đang đùa với mình.

“Đã đến rồi, vậy chúng ta cùng đi uống chút rượu, nhảy múa đi.

Chi phí này do tôi trả.” “Không được, lần trước cậu đã cho tôi nhiều đồ ăn như vậy, tôi cũng đã kiếm được nhiều tiền như thế, sao có thể để cậu trả được?” Hắc Hạt Tử đưa tay gãi gãi đầu, mặc dù anh ta là người tham tiền, nhưng cũng không thể không màng chút tình bạn chứ.

“Vậy được rồi, cậu đã nói vậy thì để cậu trả tiền vậy, xem ra lương tâm của cậu vẫn chưa hoàn toàn đen tối đấy nhỉ.” Nói rồi, Tần Mặc đi cùng họ vào trong, Hạo Thiên Chân hơi bất đắc dĩ nhỏ giọng nói với Bàn Tử.

“Chuyện gì thế này?

Tôi không phải đã bảo cậu nói rõ tình hình cụ thể với Hắc Hạt Tử sao?

Bảo Hắc Hạt Tử khuyên Tần Mặc đi, sao anh ta chẳng nói gì cả.” “Chẳng phải vẫn chưa đến lúc sao?

Lát nữa uống rượu, anh ta sẽ nói với Tần Mặc thôi, chuyện này chúng ta không cần lo lắng, cứ vào trong trước đã.” Bàn Tử cũng đã lâu rồi không đến những nơi như thế này để uống rượu, hơn nữa trong này còn luôn có những cô gái xinh đẹp.

Mặc dù những cô gái đó luôn không thèm để ý đến cậu ta, nhưng cậu ta cũng muốn vào trong xem sao.

Mọi người đến quán bar sau đó thì ai nấy tự đi chơi.

Hạo Thiên Chân vẫn luôn đi theo Tần Mặc, còn Bàn Tử thì đã đi vào sàn nhảy.

Bàn Tử còn đang suy tính xem có thể tìm được một cô gái xinh đẹp trong số những người này, để cùng cô ấy trải qua đêm vui không.

Đối với những chuyện này, Hạo Thiên Chân đương nhiên không có hứng thú gì, cậu ấy chỉ lo lắng cho Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân cùng Tần Mặc và Hắc Hạt Tử đi đến một góc khuất.

“Xem ra cậu hình như không thích nhảy múa với mấy cô gái đó lắm nhỉ.” Hắc Hạt Tử nhìn Tần Mặc, Tần Mặc liếc mắt.

Chương 969

“Đây không phải là để Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thư giãn một chút sao?

Nếu không thì tôi cũng sẽ không đến những nơi như thế này, hơn nữa trợ lý của tôi cũng đã lâu rồi không ra ngoài chơi.” Tần Mặc nhìn Tiền Sanh Đào bên cạnh.

“Cậu cứ tự mình đi chơi đi, dù sao chi phí hôm nay đều do tôi trả, cậu không cần lo lắng.” Tiền Sanh Đào do dự một chút, gật đầu, cậu ấy cảm thấy vì những người bạn tri kỷ của Tần Mặc đều ở đây, vậy cậu ấy cũng không tiện làm phiền Tần Mặc nữa.

Sau đó, Tiền Sanh Đào tự mình tìm một quầy bar, ngồi đó và gọi thêm một ly rượu.

Còn về Tần Mặc và Hắc Hạt Tử, đương nhiên cũng không có hứng thú gì với những cô gái nhảy múa kia.

“Mà này, Bàn Tử vừa nói với tôi là cậu hình như muốn cùng người của Uông gia xuống Mộ Huyệt, thật hay giả vậy?” Tần Mặc liếc mắt khinh bỉ, anh biết ngay Hắc Hạt Tử đến đây, chắc chắn là để nói những chuyện này với mình.

“Nếu cậu cũng có hứng thú, thì có thể đi cùng chúng tôi, dù sao người của Uông gia cũng không dám nói gì.” Nếu không thì, bản thân mình không đi cùng bọn họ, vậy thì bọn họ sẽ gặp khó khăn.

Hắc Hạt Tử bĩu môi.

“Tôi mới không đi đó, người của Uông gia đều không có lòng tốt gì, nên cậu cũng đừng đi.” Hắc Hạt Tử khuyên nhủ Tần Mặc, anh ta không hy vọng Tần Mặc xảy ra chuyện gì.

Tần Mặc vẫy tay.

“Nếu cậu tự mình không muốn đi, thì đừng quản tôi nữa.” Dù sao thì mình chắc chắn phải đi xem xét tình hình cụ thể, hơn nữa nếu có thể nâng cao thực lực thêm một chút ở trong đó, thì đó là chuyện tốt cho bản thân.

“Sao cậu lại cố chấp như vậy chứ?” Hắc Hạt Tử nhíu mày, cũng không biết Tần Mặc nghĩ gì, cứ khăng khăng như vậy.

Tần Mặc cười cười.

“Có gì đâu chứ?

Cậu đâu phải không hiểu tính cách của tôi, chuyện tôi đã quyết định, trước nay đều không thay đổi.” Sau đó, Tần Mặc lại đặt ánh mắt nhìn về phía xa.

“Bất kể xảy ra chuyện gì, tôi chắc chắn sẽ đi một chuyến.” Hắc Hạt Tử há miệng, rồi lại chỉ đành lắc đầu.

“Thôi được, tôi cũng không quản được cậu, cậu cứ tùy tiện đi, hay là để Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tự mình nói với cậu đi, nếu không thì cậu sớm muộn gì cũng làm tôi tức chết.” Tần Mặc vỗ vỗ vai Hắc Hạt Tử.

“Được rồi, nếu tôi thật sự tìm được bảo vật gì trong đó, có thể chia cho cậu một ít.” “Cần cậu chia sao?” Hắc Hạt Tử lẩm bẩm nhỏ giọng.

“Mặc dù tôi rất muốn có những bảo vật đó, nhưng tôi cũng không thể không màng đến tính mạng của bạn bè chứ, cậu mà thật sự chết ở đó, sau này tôi phải làm sao đây?

Tôi gặp nguy hiểm chẳng phải sẽ không có ai bảo vệ tôi sao?” Tần Mặc thành công bị Hắc Hạt Tử chọc cười, anh gật đầu.

“Cậu nói cũng đúng, nhưng cậu yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.” Tần Mặc cũng không hy vọng Hắc Hạt Tử bị cuốn vào những chuyện này, dù sao thì chúng thực sự quá nguy hiểm.

“Vậy cứ thế đã.” Nói xong, Hắc Hạt Tử xoay người rời khỏi đây.

Hạo Thiên Chân đứng ngây tại chỗ, cậu ấy nhìn bóng lưng Hắc Hạt Tử.

“Chuyện gì thế này?

Không phải bảo anh đến làm thuyết khách sao?

Anh làm thuyết khách kiểu gì vậy?” Hắc Hạt Tử quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân hai mắt.

“Thì tôi cũng có cách nào đâu, cậu đâu phải không hiểu Tần Mặc, người Tần Mặc này quả thực là một con trâu lì, chuyện anh ấy đã quyết định ai có thể thay đổi chứ, nếu các cậu làm được thì các cậu tự mình nói đi.” Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, cậu ấy lại nhìn Tần Mặc chằm chằm.

“Sao anh không thể nghe lời một chút chứ?

Hay là thế này đi, tôi qua tìm Trương Kỳ Lân, để anh ấy đi cùng chúng ta.” Nghe thấy tên Trương Kỳ Lân, Tần Mặc im lặng, anh lại vẫy tay.

“Hành động nguy hiểm như vậy, đừng để anh ấy đi cùng thì hơn, mấy cậu cũng không cần đi, hơn nữa tôi cũng không định đưa cậu và Bàn Tử theo.” Bàn Tử đang nhảy múa ở đằng kia, nhưng cậu ta cũng vẫn luôn chú ý đến tình hình ở đây, nghe thấy lời này, cậu ta bĩu môi, lập tức đi đến đây.

“Anh đừng nói với tôi những lời này, nếu anh thật sự muốn đi, chúng tôi nhất định phải đi theo anh, bất kể anh có vứt bỏ thế nào cũng không thể vứt bỏ chúng tôi được.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng,

nhìn Tần Mặc, Tần Mặc bị Bàn Tử chọc cười.

"Nếu tôi thật sự muốn vứt bỏ các cậu ở đây, các cậu nghĩ mình có thể theo kịp tôi không?" Bàn Tử há miệng, nhưng cũng không nói được gì, lời Tần Mặc nói rất có lý, thực lực của Tần Mặc ở đó, những người bọn họ căn bản không thể ngăn cản Tần Mặc.

"Ông chủ, thực ra tôi cảm thấy tình nghĩa của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đối với anh vẫn khá tốt, anh dẫn hai người họ đi cùng cũng được mà." Tiền Sanh Đào do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra những lời này.

Trước đây, Tiền Sanh Đào cũng có chút năng lực, thường xuyên đi đến một số Mộ Huyệt để đào bới những thứ hữu ích, nhưng cậu ấy chưa bao giờ gặp được người bạn chân thành nào.

Có lẽ cậu ấy sẽ gia nhập vào những đội ngũ đó, cùng những người đó xuống Mộ Huyệt, trở thành đồng đội tạm thời.

Nhưng những đồng đội này căn bản sẽ không quan tâm đến tính mạng của đối phương.

Đừng nói là người khác, ngay cả bản thân cậu ấy cũng vậy.

Tần Mặc gật đầu.

"Chính vì biết điều này, nên tôi mới không muốn hai cậu ấy đi theo." "Nếu anh bỏ chúng tôi lại đây, thì chúng tôi nhất định sẽ tuyệt giao với anh." Hạo Thiên Chân lo lắng nhìn Tần Mặc, sợ Tần Mặc thật sự tự mình đi làm chuyện ngu ngốc.

"Không sao, anh ấy mà bỏ chúng ta lại đây, chúng ta cứ qua tìm Trương Kỳ Lân đi, nói chuyện với Trương Kỳ Lân, để Trương Kỳ Lân đưa chúng ta đi, dù sao thì cho dù gặp nguy hiểm, cũng là Trương Kỳ Lân cùng chúng ta." Bàn Tử bĩu môi, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân quan hệ tốt như vậy, chắc chắn không muốn Trương Kỳ Lân xảy ra

chuyện, bọn họ cũng chỉ có thể nói những lời này, mới có thể khiến Tần Mặc đưa bọn họ đi cùng.

Tần Mặc liếc mắt khinh bỉ Bàn Tử, đây là đang uy hiếp anh sao?

Nhưng anh cũng biết Bàn Tử là vì muốn tốt cho mình, nên anh lười so đo với Bàn Tử nhiều như vậy.

"Để đến lúc đó rồi tính, dù sao mấy ngày nay chúng ta cũng phải ở đây, cứ thư giãn một chút đi, rồi hãy nghĩ đến những chuyện vớ vẩn kia." Tần Mặc cười nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

"Chúng ta đã lâu lắm rồi không uống rượu, thử xem quán bar ở đây thế nào, có ngon không." Tần Mặc nói rồi đưa tay vẫy một người pha chế.

Mấy người bọn họ lại nhìn nhau, nhưng cũng không nói gì nữa.

Sau khi uống vài ly rượu, Tần Mặc mới cảm thấy trong người ấm áp hơn nhiều.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử tâm trạng không tốt, vì vậy cả hai cứ gọi hết ly này đến ly khác.

Người pha chế rượu cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, có người muốn uống rượu thì anh ta đương nhiên vui vẻ, dù sao anh ta cũng kiếm được chút tiền hoa hồng.

Rất nhanh, mấy người họ đều say mèm, chỉ còn lại một mình Tần Mặc.

Tần Mặc mỉm cười, nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Sao tôi có thể để các cậu rơi vào tình huống nguy hiểm được chứ?

Dù thế nào thì chúng ta cũng là đồng đội mà?" Nói xong, Tần Mặc lại nhìn sang Tiền Sanh Đào bên cạnh.

Tiền Sanh Đào cũng đã say mềm, nhưng Tần Mặc đã hứa sẽ đưa cậu ta đi cùng, nên bất kể bên dưới có nguy hiểm gì, Tần Mặc cũng sẽ đi với cậu ta.

Chương 970

Anh đưa Hạo Thiên Chân và Bàn Tử về cửa hàng đồ cổ của mình, sau đó mới dẫn Tiền Sanh Đào rời đi.

Nếu mình không ở đây, những người của Uông gia có ra tay với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì hai người họ cũng có thể chạy thoát.

Hơn nữa, những người của Uông gia cũng không dám táo tợn đến mức đập phá đồ đạc trong cửa hàng đồ cổ của mình.

Tần Mặc tìm một khách sạn gần đó.

Tiền Sanh Đào tỉnh lại, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc nhìn Tần Mặc.

"Lão bản, sao chúng ta lại ở đây?

Không phải đang uống rượu trong quán bar sao?" Tần Mặc gật đầu.

"Đúng vậy, nhưng tôi không muốn mấy người họ đi theo, nên chỉ đưa một mình cậu đến đây." Sợ Tiền Sanh Đào suy nghĩ nhiều, Tần Mặc lại bổ sung thêm vài câu.

"Ban đầu tôi cũng nghĩ có nên đưa cậu đi cùng không, nhưng cậu đã tha thiết yêu cầu như vậy, tôi không đưa cậu đi cũng không tiện lắm." Tiền Sanh Đào mỉm cười, cậu ta đương nhiên không nghĩ nhiều như vậy.

"Nếu tôi thật sự sợ mình rơi vào tình huống nguy hiểm, thì ngay từ đầu tôi đã không nói với lão bản như vậy rồi, nên anh cứ yên tâm đi, dù có gặp nguy hiểm bên trong, tôi cũng sẽ không trách anh đâu." Tần Mặc gật đầu, đương nhiên anh biết Tiền Sanh Đào nghĩ gì.

"Được rồi, không nói nhiều nữa, chúng ta đi thôi." Nói xong, Tần Mặc và Tiền Sanh Đào ở lại khách sạn.

Ở cửa hàng đồ cổ có camera giám sát do Tần Mặc lắp đặt.

Sau khi Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tỉnh lại, họ tìm kiếm trong cửa hàng rất lâu, thấy Tần Mặc không có ở đây, Bàn Tử tức đến muốn đập phá đồ đạc.

Hạo Thiên Chân vội vàng ngăn Bàn Tử lại.

"Cậu làm gì đấy, nếu Tần Mặc về, thấy chúng ta đập hỏng đồ của anh ấy, lại sẽ tức giận đấy." "Chúng ta đã ở đây hai ngày rồi, Tần Mặc vẫn chưa về, chẳng lẽ cậu không rõ trong lòng sao?

Anh ta chính là muốn vứt bỏ hai chúng ta ở đây, không đưa chúng ta đi cùng." Bàn Tử sốt ruột đến mức muốn nhảy dựng lên.

Hắn hừ lạnh một tiếng, rồi nhìn camera giám sát không xa.

"Đồ khốn kiếp nhà cậu, rõ ràng đã nói là sẽ đưa chúng ta đi cùng, sao bây giờ lại không được?" Hạo Thiên Chân ho khan một tiếng, khẽ nói.

"Tần Mặc chưa bao giờ nói sẽ đưa hai chúng ta đi cùng, là hai chúng ta tự nguyện." "Cho dù nơi đó có nguy hiểm thế nào, hai chúng ta cũng sẽ không bỏ rơi anh, hơn nữa, không phải chúng ta đã nói trước rồi sao?

Chúng ta là bạn bè, tuyệt đối không thể bỏ rơi người khác ở đây, sao bây giờ anh lại muốn bội bạc chứ?" Họ biết Tần Mặc làm vậy là vì muốn tốt cho họ, nhưng trong lòng họ vẫn không cam tâm.

Tần Mặc bỏ họ ở đây, có phải là cảm thấy họ sẽ liên lụy Tần Mặc không?

"Nếu anh thấy mấy chúng tôi vô dụng như vậy, thì ban đầu sao lại kết bạn với chúng tôi chứ?" Bàn Tử tức giận nói ra đủ thứ lời.

Thấy hắn như vậy, Hạo Thiên Chân thở dài, vỗ vai Bàn Tử, Bàn

Tử liền vung tay lên.

"Cậu đừng có khuyên tôi, tôi nói cho cậu biết, dù hôm nay có thiên vương lão tử đến đây, tôi cũng phải mắng cho anh ta tỉnh ra." "Thôi đi, Tần Mặc có nhìn thấy hay không còn chưa chắc mà?" Hạo Thiên Chân bất lực nhìn camera giám sát.

Mặc dù Tần Mặc có lắp camera giám sát ở đây, nhưng anh cũng không thể cứ nhìn chằm chằm mãi được.

"Thì sao chứ?" Bàn Tử bĩu môi, sau đó hắn tiếp tục nói ở đây.

Thấy hắn như vậy, Tần Mặc đảo mắt.

"Đúng là thú vị, cái chiêu khích tướng này đối với tôi căn bản không có tác dụng." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp cất điện thoại đi.

Tiền Sanh Đào bên cạnh cũng thấy vậy, cậu ta khẽ mỉm cười nói với Tần Mặc.

"Thật ra tôi thấy mấy người bạn này của anh đều rất tốt, họ cũng luôn nghĩ cho anh." Tần Mặc ừ một tiếng, trong lòng anh đương nhiên cũng rõ.

"Thôi được rồi, không cần lo lắng, đồ của cậu đã thu dọn xong chưa?

Chúng ta chuẩn bị xuất phát." Hai ngày nay Tần Mặc vẫn luôn ở khách sạn này, nhưng rảnh rỗi không có việc gì, anh sẽ ra ngoài mua sắm thiết bị hay gì đó.

Mặc dù những người của Uông gia sẽ mang theo rất nhiều thiết bị, nhưng Tần Mặc cũng không thể không chuẩn bị.

"Xong rồi." Tiền Sanh Đào trong lòng vẫn khá kích động, mặc dù trước đây cậu ta cũng từng đến các Mộ Huyệt, nhưng những nơi đó so với những Mộ Huyệt Tần Mặc đã đi thì kém xa quá.

Bất kể lần này có gặp nguy hiểm hay không, cậu ta nhất định phải theo Tần Mặc đến cùng.

Tần Mặc đưa Tiền Sanh Đào rời khỏi đây, đi đến căn cứ của Uông gia.

Căn cứ này là do Lý lão đầu gửi cho anh.

Lý lão đầu đã dẫn người đợi ở đây từ sớm.

"Lý lão, sao anh ta còn chưa đến?

Không lẽ lại muốn đổi ý sao?" Người mặc áo choàng bên cạnh nói với vẻ nhíu mày.

Anh ta chính là người lần trước động thủ với Tần Mặc, được coi là một quản sự của Uông gia.

Nhưng thực lực của anh ta so với Tần Mặc thì kém xa quá, trong lòng anh ta cũng hiểu rõ.

Sau chuyện lần trước, anh ta đã ghi hận Tần Mặc.

Nếu không phải Tần Mặc, anh ta đã không mất mặt như vậy trước mặt người trong gia tộc.

Nhưng bây giờ Tần Mặc thực lực khá mạnh, anh ta không phải đối thủ của Tần Mặc, sau khi vào Mộ Huyệt, anh ta có thể dùng những thứ bên trong Mộ Huyệt để đối phó Tần Mặc.

"Chắc không đến mức đó đâu." Lý lão đầu xua tay.

"Mặc dù Tần Mặc người đó quả thực cố chấp, hơn nữa còn đặc biệt kiêu ngạo, nhưng sẽ không thất hứa đâu." "Hơn nữa tôi thấy anh ta đối với Mộ Huyệt của chúng ta hình như cũng khá hứng thú." "Tôi thật sự không hiểu tộc trưởng của chúng ta rốt cuộc nghĩ gì, tại sao lại để thằng nhóc này đi cùng, như vậy chẳng phải anh ta sẽ chia chác đồ đạc trong Mộ Huyệt của chúng ta sao?" "Tôi thì lại nghĩ, cho dù

không có thằng nhóc này đi cùng, chúng ta cũng vẫn có thể bình an vô sự đi ra khỏi đó." "Đừng nói lớn tiếng." Lý lão đầu nhíu mày, người này đã trải qua quá nhiều chuyện, thực lực của Tần Mặc, ông ta chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra, quả thực mạnh hơn rất nhiều người của Uông gia.

Ngay cả bản thân ông ta cũng chưa chắc đã đánh lại Tần Mặc, cũng khó trách người của Uông gia hết lần này đến lần khác chịu thiệt dưới tay Tần Mặc.

"Tôi cứ cảm thấy để thằng nhóc đó đi cùng chúng ta sẽ không có chuyện tốt." Người mặc áo choàng bĩu môi, Lý lão đầu thì quay đầu nhìn anh ta một cái.

"Tiểu Vương, dù sao thì tôi vẫn phải khuyên cậu một câu, nếu cậu cứ tiếp tục coi thường Tần Mặc như vậy, sau này cậu nhất định sẽ phải chịu thiệt đấy." Người được gọi là Tiểu Vương há miệng, nhưng lại không thể nói được lời nào, đối phương dù sao cũng là trưởng lão, anh ta chỉ có thể nghe lời đối phương.

"Được rồi, tôi biết rồi." Họ không nói thêm gì nữa, chỉ từ từ chờ đợi Tần Mặc ở đây.

Khi Tần Mặc đến đây, Tiểu Vương mới bước xuống xe, không nhịn được nhỏ giọng lầm bầm.

"Cũng không biết sao lại đến chậm như vậy." Tần Mặc nhìn Tiểu Vương hai lần, Lý lão đầu cười nói với Tần Mặc.

Chương 971

“Đây là quản sự của chúng tôi họ Vương, anh có thể gọi là Vương chấp sự.” Tần Mặc ừ một tiếng.

Chỉ là một chấp sự mà thôi, anh cũng không cần để tâm.

“Vì chúng ta đều đã đến đây rồi, vậy thì chúng ta có thể xuất phát được rồi.” Tần Mặc mỉm cười nhìn Lý lão đầu, nhưng lúc này không xa lại truyền đến một giọng nói.

“Tần Mặc đợi chúng ta với.” Tần Mặc nhìn sang bên đó, thấy là Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, Tần Mặc lập tức nhíu mày.

“Hai cậu sao lại đến đây?” Bàn Tử hắc hắc cười.

“Đương nhiên là có cách rồi, còn cách này, tôi không thể nói cho anh biết, lỡ sau này anh có biện pháp phòng bị, khiến chúng ta không tìm được anh thì sao?” Tần Mặc đảo mắt.

“Tôi vốn dĩ không định đưa các cậu đi cùng, đừng tưởng các cậu theo tôi đến đây rồi là tôi sẽ đưa các cậu đi đâu.” Nói xong, Tần Mặc nhìn Lý lão đầu.

“Nếu ông bằng lòng đưa họ đi, thì sau này sự an nguy của hai người họ sẽ do ông chịu trách nhiệm.” “Đương nhiên, tôi phải nói trước những lời khó nghe, nếu hai người họ có chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất cứ ai trong đội ngũ của các ông đâu.” Tần Mặc nghĩ chỉ có nói như vậy, Lý lão đầu mới không dám đưa Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đi.

Lý lão đầu cười cười.

“Tần Mặc tiên sinh, anh có thể yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không tự rước phiền phức vào mình.” Sau đó, Lý lão đầu lại nhìn chằm chằm

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Hai vị thật sự xin lỗi, tôi thực sự không có cách nào đưa hai vị đi, hai vị xem có thể tạo điều kiện, đừng gây phiền phức cho chúng tôi không.” “Nếu sau này có cơ hội, tôi còn có thể nể mặt hai vị một chút.” Hạo Thiên Chân bĩu môi.

“Ai cần ông nể mặt chứ?

Hơn nữa, sau này chúng ta có thể giao thiệp với nhau hay không còn chưa chắc mà?” Sau đó, cậu ta lại nhìn Tần Mặc.

“Tần Mặc, chẳng lẽ anh thật sự yên tâm để chúng tôi ở lại đây sao?

Lỡ người trong gia tộc của họ làm gì hai chúng tôi thì sao?” “Đúng vậy, Tần Mặc anh không thể tự mình đi chơi thỏa thích, lại bỏ chúng tôi ở đây.” Bàn Tử cũng nói thẳng ra.

Tần Mặc trừng mắt nhìn hai người họ.

“Tôi đã nói trước rồi, sẽ không đưa các cậu đi, là các cậu tự mình cố theo, không liên quan gì đến tôi cả.” “Cho dù anh không đưa chúng tôi cũng không sao, dù sao chúng tôi cũng tự lái xe đến rồi.” Bàn Tử chỉ vào chiếc xe không xa, hai người họ quả thực đã chuẩn bị sẵn sàng mới đến đây, họ lo Tần Mặc không muốn đưa họ đi nên mới làm vậy.

Tần Mặc ngẩn ra, xem ra hai người họ cũng khá có tầm nhìn xa đấy chứ.

Tiền Sanh Đào mỉm cười, cậu ta không nhịn được cười nói với Tần Mặc.

“Lão bản, tôi thấy vì họ đã theo đến đây rồi, vậy anh cứ đưa họ đi cùng đi, không sao đâu, chỉ là thêm hai người thôi mà.” Tần Mặc thở dài.

“Chỉ có cậu là biết nói thôi.” Sau đó, Tần Mặc lại nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không xa.

“Thôi được rồi, đã đến đây rồi thì cứ đi cùng chúng tôi đi, nhưng tôi phải nói trước những lời khó nghe, nếu hai cậu gặp nguy hiểm giữa chừng, tôi sẽ không giúp các cậu đâu.” “Anh cứ hay nói vậy.” Bàn Tử bĩu môi, sau đó hắn cười nhích lại gần Tần Mặc, Hạo Thiên Chân cũng vội vàng ngồi xuống bên cạnh.

Lý lão đầu nhíu mày, ông ta nhìn Tần Mặc há miệng, nhưng lại nghĩ rằng vì Tần Mặc đã đồng ý rồi, thì thêm hai người nữa cũng không sao.

Cho dù hai người này thật sự có chuyện gì, cũng không liên quan gì đến họ.

Nhưng Vương chấp sự lại có chút không tình nguyện.

“Lý lão, sao lại để bọn họ đi cùng chúng ta chứ?

Điều này chỉ phá hỏng kế hoạch của chúng ta thôi.” “Nếu lát nữa Tần Mặc không chịu nhận trách nhiệm này, ông có gánh được không?” Lý lão đầu nheo mắt, nhìn chằm chằm Vương chấp sự.

Thật ra, ông ta thực sự rất không hài lòng với Vương chấp sự, những người trước đây không ai dám nói gì trước mặt ông ta, chỉ có Vương chấp sự hết lần này đến lần khác đưa ra nghi vấn.

Vương chấp sự vội vàng xua tay.

Lý lão đầu đã nói như vậy rồi, anh ta còn có thể làm gì nữa chứ?

Mấy người cùng nhau ngồi lên xe, chiếc xe bắt đầu từ từ khởi động.

“Hai cậu thành thật khai báo đi, rốt cuộc là làm sao tìm được tôi?” Tần Mặc nhíu mày, nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, cả hai đều đã quyết định rồi, cắn chết cũng không thể nói cho Tần Mặc biết, nếu không lần sau Tần Mặc sẽ có phòng bị, khả năng của họ.

"Cái này anh đừng hỏi nữa, chúng tôi sẽ không nói đâu." Tần Mặc đảo mắt.

"Sao hai cậu khi đối phó với mấy thứ trong Mộ Huyệt lại không thông minh như vậy?" Ngược lại lại biết theo sát mình, mà còn không nói cho mình biết cách đó.

"Cái này anh đừng quản, dù sao chúng tôi cũng đã theo anh, nhất định sẽ bám lấy anh, anh cũng đừng hòng vứt bỏ chúng tôi ở chỗ đó." Bàn Tử hắc hắc cười, sau đó hắn lại nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân bên cạnh, nhỏ giọng nói.

"Tôi đã nói rồi mà, chúng ta theo đến đây, Tần Mặc nhất định sẽ không từ chối đâu, cậu thấy tôi nói thế nào?" Hạo Thiên Chân gật đầu.

"Tạm thời là vậy đi, hy vọng chuyến đi lần này có thể kết thúc bình an vô sự." Chiếc xe của họ khá lớn, có thể chở được bảy người, nên Lý lão đầu cũng ở trên xe, trong mắt ông ta lộ vẻ cười.

"Trước đây tôi từng nghe nói về mấy người, mấy người có kinh nghiệm khá huyền thoại đấy." Hạo Thiên Chân không có ấn tượng tốt với gia tộc này, nên cậu ta không nói gì, ngược lại Bàn Tử hắc hắc cười một tiếng.

"Đó là đương nhiên rồi, ông chắc hẳn đã nghe nói đến danh tiếng anh dũng của Bàn Tử tôi rồi chứ?" Bàn Tử nhìn Lý lão đầu, Lý lão đầu ừ một tiếng.

"Đúng vậy, mấy người đều rất giỏi, người trong gia tộc chúng tôi vẫn luôn muốn kéo mấy người về gia tộc, ai ngờ mấy người đều

không chịu, mấy người cũng có khí tiết cao thượng đấy.” Tôi vẫn rất khâm phục những người như mấy người.” Tần Mặc nghe thấy những lời Lý lão đầu nói, nhìn ông ta thêm hai lần.

Trong lòng Tần Mặc sao có thể không biết Lý lão đầu là một con hổ mặt cười chứ.

Bây giờ ông ta bề ngoài trông có vẻ khách khí, nhưng chỉ cần họ không còn giá trị lợi dụng, Lý lão đầu sẽ lập tức bán đứng họ.

Người của Uông gia chẳng phải đều như vậy sao?

Ngược lại Bàn Tử vẫn khá hứng thú với Lý lão đầu, suốt dọc đường hắn không ngừng trò chuyện với đối phương.

Lý lão đầu cũng không thấy có gì.

Rất nhanh, họ đã đến một ngọn núi hoang.

Lý lão đầu mỉm cười, ông ta bước xuống xe, lại nhìn Tần Mặc và mấy người kia.

“Chặng đường tiếp theo, chúng ta có lẽ phải đi bộ, mấy người có thể chịu đựng nổi không?” Tần Mặc gật đầu, lại nhìn sang Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Bản thân Tần Mặc chắc chắn là được, nhưng anh hơi lo lắng cho mấy người bạn của mình.

Bàn Tử thì giơ tay đấm đấm vào ngực mình.

“Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu, tôi chắc chắn làm được, nhưng Thiên Chân gầy gò thế này, tôi lại hơi lo lắng cậu ấy sẽ mệt đến đứt cả hơi.” “Nói linh tinh gì đấy?” Hạo Thiên Chân đảo mắt, có chút bất lực nhìn Bàn Tử.

“Yên tâm đi, cho dù cậu có chuyện gì, tôi cũng không thể gặp rắc rối được đâu.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, hai người họ ai cũng không

phục ai.

Chương 972

Sau đó mọi người cùng nhau đi về phía trước.

Phải nói rằng, mặc dù còn chưa vào Mộ Huyệt, nhưng trong rừng này cũng có rất nhiều nguy hiểm.

Vừa đi chưa được bao lâu, đã có một người của Uông gia bị rắn độc cắn, họ chỉ có thể tạm thời dừng lại.

"Tôi nói người của Uông gia các ông cũng quá vô dụng đi, chỉ là một con rắn độc mà cũng không đối phó được." Bàn Tử không nhịn được lắc đầu, lớn tiếng cằn nhằn người bị cắn bên kia, người đó cũng nghe thấy, mặt đỏ bừng lên, có chút bất lực nhìn những người bạn đồng hành của mình.

"Tôi cũng không cố ý, tôi vừa rồi thực sự không nhìn thấy con rắn đó." "Không sao, đừng lo, dù sao chúng ta cũng chưa đến nơi." Lý lão đầu xua tay.

Vương chấp sự nghe xong, có chút bất lực thở dài, nhỏ giọng nói.

"Lý lão, ông nên thúc giục họ một chút, chứ không phải an ủi, ông xem đã đến lúc này rồi mà chúng ta vẫn chưa đến ngôi làng kia, nếu thật sự đi qua, còn không biết phải mất bao lâu nữa." Mặc dù giọng họ khá nhỏ, nhưng Tần Mặc cũng nghe thấy.

Bàn Tử cũng có chút kinh ngạc.

"Không ngờ trong ngọn núi hoang này lại còn có làng nữa, điều này đúng là nằm ngoài dự đoán của tôi." "Có gì đâu chứ, trong những ngọn núi hoang như thế này vốn dĩ có thể có người ở, hơn nữa còn có rất nhiều thợ săn sẽ ở trên núi này, mặc dù trên núi có nhiều hổ dữ và thú dữ, nhưng cũng có thể kiếm được rất nhiều con mồi, có thể bán

không ít tiền đâu.” Hạo Thiên Chân trước đây thường xuyên đọc sách, nên những kiến thức cậu ta học được đương nhiên cũng có thể áp dụng vào tình huống thực tế.

Bàn Tử đảo mắt, có chút bất lực nói với Hạo Thiên Chân.

“Cậu chỉ giỏi khoe khoang trước mặt tôi thôi.” Hạo Thiên Chân bĩu môi, nhưng cậu ta không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn xung quanh.

“Bàn Tử đã mang theo đồ cắm trại đến đây rồi, kết quả lại có làng.” Nhưng cũng không sao, những thứ này cùng lắm thì vứt lại ở làng thôi.

“Chỉ là không biết trong làng họ có mỹ nữ chính hiệu nào không.” Bàn Tử nói lời này khi mắt hắn sáng rực lên.

Hạo Thiên Chân đập vào trán Bàn Tử một cái.

“Đầu óc cậu ngày nào cũng nghĩ cái gì vậy?

Cho dù có mỹ nữ, người ta cũng sẽ không để mắt đến cậu đâu, cậu cứ từ bỏ đi.” “Cái đó còn chưa chắc, người trong làng này đều là những người đàn ông thô kệch, làm gì có ai đẹp trai bằng Bàn Gia tôi.” Bàn Tử nói lời này khi còn giơ tay chỉ vào mình.

Mấy người kia đều bị Bàn Tử chọc cười, họ đều vội vàng gật đầu.

“Cậu nói không sai, cậu là người đẹp trai nhất, được chưa?” Tần Mặc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử vội vàng ừ một tiếng, đó là đương nhiên rồi.

Tần Mặc bất lực lắc đầu, mọi người thì vẫn tiếp tục nói chuyện ở đây.

Đợi đến khi thời gian gần đủ, Tần Mặc mới vươn vai.

“Chắc là được rồi chứ?” Anh nói lời này khi nhìn Lý lão đầu

không xa, Lý lão đầu cười ừ một tiếng.

"Gần đủ rồi, đợi đến làng, chúng ta sẽ tạm thời nghỉ ngơi một đêm, đương nhiên, đồ ăn bên chúng tôi cũng có thể cung cấp cho các anh." Chỉ cần họ có nhu cầu.

Tần Mặc đang định nói gì thì Bàn Tử đã vội vàng mở miệng.

"Thôi đi, đồ ăn của các ông chúng tôi chắc chắn không cần đâu, nhỡ các ông bỏ độc vào trong đó, đầu độc chúng tôi chết thì sao?" Lý lão đầu cũng không để ý nhiều đến vậy, họ không muốn dùng, vừa hay tiết kiệm được một số nguồn lực cho người của mình.

"Không vấn đề gì." Sau đó, Lý lão đầu lại quay đầu nhìn người của mình.

"Gần đủ rồi, chúng ta nhanh chóng xuất phát thôi." Mọi người cùng nhau theo Lý lão đầu tiếp tục đi về phía trước, đương nhiên, phía sau họ lại gặp một số hổ dữ và những thứ khác.

Nhưng Tần Mặc cũng thử ra tay, đối phó một con hổ, nhưng lại không nhận được phần thưởng từ Hệ Thống, nên Tần Mặc cũng lười ra tay nữa.

Sau khi giết chết những con hổ này, họ liền vứt xác những con hổ này ở đây, dù sao họ cũng không thể mang con hổ này đi, thân hình của nó quá lớn.

Rất nhanh, mọi người đã đến đỉnh núi, họ nhìn thấy những ngôi làng bên dưới, đều không nhịn được cười.

"Cuối cùng cũng có thể tìm một chỗ để nghỉ ngơi rồi." Vương chấp sự khẽ thở phào một hơi, mãi mới đến được đây, họ chắc chắn phải nghỉ ngơi cho khỏe chân.

"Đi qua đó trước đi." Tần Mặc đưa họ cùng rời khỏi đây, không lâu sau đã đến ngôi làng này.

Người trong làng thì không quá nhiều, chỉ còn lại một số ông lão bà lão.

Nhìn thấy một ông lão không xa, Tần Mặc bước đến, mỉm cười.

"Ông lão này, những người bên chúng tôi đến đây du lịch, ông xem có thể tìm một chỗ để chúng tôi nghỉ ngơi được không?" Ông lão nhìn Tần Mặc, mấy người họ gật đầu.

"Không vấn đề gì, nhưng làng chúng tôi rất ít khi thấy người ngoài đến." "Mấy người nhà giàu các anh không ở bên ngoài, ngược lại lại thường xuyên chạy đến những ngôi làng như chúng tôi." Ông lão không nhịn được lắc đầu, cũng không biết những người này rốt cuộc nghĩ gì.

Lý lão đầu cười cười.

"Chúng tôi rảnh rỗi không có việc gì, luôn thích du sơn ngoạn thủy, nên sẽ đến những nơi như thế này.

Ông lão trông có vẻ khá hiền lành, người trong làng ông đông không?" "Cũng tạm thôi, những người trẻ tuổi đều ra ngoài lập nghiệp rồi, cơ bản là cả năm mới về nhà một lần." Dù sao đường núi ở đây không thông, nên cho dù con cái của những ông bà lão kia không về, họ cũng sẽ không trách móc.

"Thật đáng thương." Vương chấp sự không nhịn được thở dài một tiếng.

Ông lão đảo mắt.

"Có gì mà đáng thương chứ, dù sao những người già như chúng tôi cũng có thể tự nuôi sống mình, không thể để con cái về chăm sóc chúng tôi được, như vậy chẳng phải sẽ làm phiền con cái chúng tôi sao?" Họ không muốn trở thành những người già như vậy.

Vương chấp sự bị chặn họng không nói nên lời.

“Bây giờ cứ nghỉ ngơi một ngày ở đây rồi tính tiếp, ngày mai chúng ta có thể sẽ phải tiến vào núi sâu.” Lý lão đầu nhìn những người có mặt ở đây, mọi người đều gật đầu.

Đã đến đây rồi, thì họ chắc chắn không thể nghĩ nhiều như vậy, phải hoàn thành nhiệm vụ càng sớm càng tốt.

Lý lão đầu lại cười nói với Tần Mặc và mấy người kia.

“Nếu giữa chừng, các anh có nhu cầu gì cứ việc nói với chúng tôi, bên chúng tôi nhất định sẽ cung cấp.” “Yên tâm đi.” Bàn Tử ừ một tiếng, sau đó hắn lại nhỏ giọng cằn nhằn với Tần Mặc và mấy người kia.

“Cho dù họ đưa đồ này cho chúng ta, chúng ta cũng không dám dùng a.

Họ cũng không nghĩ xem, giữa chúng ta đã có mâu thuẫn như vậy, sao chúng ta có thể còn tin tưởng họ chứ?” “Không cần lo, dù sao đồ chúng ta mang theo cũng đủ nhiều.” Hạo Thiên Chân bĩu môi, cậu ta quả thực cũng rất không thích người của Uông gia.

Tần Mặc thì không nói thêm gì nữa, chỉ đi theo ông lão này vào làng.

“Bên chúng tôi thì không thường xuyên có người ngoài đến, nhưng chúng tôi rất mong muốn được biết thế giới bên ngoài, mặc dù chúng tôi không thể ra ngoài được, nhưng chỉ cần có người ngoài đến, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức chiêu đãi.” Tần Mặc và mọi người đều ừ một tiếng, không lâu sau, họ được phân đến nhà một số người trong làng.

“Các anh có nhu cầu gì cứ việc nói với tôi, nhà chúng tôi có tất cả mọi thứ.” Bà lão mỉm cười, sau đó lại nhìn Tần Mặc.

“Con trai tôi cũng bằng tuổi anh, nó cũng đặc biệt đẹp trai.” “Bà

lão, bà nói vậy tôi không vui rồi, hình như nói tôi không đẹp trai vậy." Bàn Tử bĩu môi, trên mặt lộ vẻ không phục, bà lão liếc hắn một cái, ho khan một tiếng.

"Cậu cũng đẹp trai đấy." Nhưng giọng điệu của bà lão đầy miễn cưỡng, Bàn Tử cũng nghe thấy, may mà đối phương đã khen hắn rồi, quản nó có phải thật lòng hay không chứ.

Chương 973

“Tôi biết ngay mà.” Bàn Tử hắc hắc cười, sau đó hắn lại ngồi xuống ghế, Hạo Thiên Chân bên cạnh đảo mắt, giơ tay đấm Bàn Tử một quyền.

“Cậu cũng không nhìn xem mình trông như thế nào, còn dám để người khác khen mình nữa.” “Thì sao chứ?

Không phải là không đẹp trai hơn cậu sao?” Bàn Tử bĩu môi.

Bà lão bên kia nghe xong, không nhịn được có chút không nói nên lời, cũng không biết Bàn Tử lấy đâu ra dũng khí, lại nói rằng thằng nhóc kia trông xấu hơn hắn.

Mặc dù Hạo Thiên Chân không bằng Tần Mặc, nhưng so với Bàn Tử thì vẫn thừa sức.

Đương nhiên, những lời này bà lão chắc chắn không thể nói ra trước mặt mấy người họ, chỉ là pha một ít trà nóng đưa cho Tần Mặc và họ.

“Trước tiên cứ uống nước đi, lát nữa bên tôi sẽ nấu cơm, mấy anh cứ ở nhà tôi ăn.” “Không cần đâu, bà lão.” Tần Mặc xua tay, họ ở nhà người khác đã rất ngại rồi, hơn nữa bà lão này còn rất nhiệt tình hiếu khách.

“Đúng vậy, bà lão, bà đừng làm phiền nữa, mấy người chúng tôi có mang theo đồ ăn rồi sẽ không lãng phí tài nguyên trong làng của bà đâu, làng của bà ở trong núi này, muốn ra ngoài một chuyến cũng không dễ dàng, e rằng bình thường việc mua sắm cũng phải cử người đặc biệt đi ra ngoài.” Bàn Tử đối với những chuyện này thì khá hiểu rõ, nên hắn liền tùy tiện nói ra.

Bà lão cười ừ một tiếng.

“Đúng vậy, chú Bàn Đôn tuy trông không ra sao, nhưng lại biết khá nhiều đấy.” Nói xong những lời này, bà lão thấy Bàn Tử trên mặt lộ ra nụ cười ngượng nghịu, bà vội vàng ho khan một tiếng.

“Vậy được rồi, mấy anh cứ ở đây, bên tôi sẽ đun nước nóng, mấy anh có thể tắm rửa.” Tần Mặc và họ gật đầu, cái này thì họ không cần phải từ chối, mặc dù tài nguyên thực phẩm trong làng khá ít, nhưng nước uống thì vẫn có.

Không lâu sau, bà lão đã xách nước nóng đến.

“Bà lão, chúng tôi tự đi xách là được rồi, bà cứ nghỉ ngơi ở đó đi.” Bàn Tử vội vàng đỡ lấy nước nóng trong tay bà lão, bà lão cười đến nỗi không khép được miệng.

“Con trai tôi cũng giống mấy anh, đều đặc biệt lương thiện.

Vậy được rồi, mấy anh cứ ở đây đi, có nhu cầu gì thì gọi tôi.” Sau đó, bà lão quay người rời đi, đợi bà đi rồi, Bàn Tử mới thở phào một hơi, nói với Tần Mặc và mấy người kia.

“Bà lão này nói chuyện cũng quá thẳng thừng.

Tôi là người sĩ diện mà, sao bà ấy có thể nói tôi trông không đẹp trai trước mặt mấy anh chứ?” Tần Mặc bị Bàn Tử chọc cười không nhịn được, anh xua tay.

“Cậu quan tâm mấy cái đó làm gì?

Hơn nữa, người khác nói cậu trông như thế nào, cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu mà.” “Hình như cũng đúng.” Bàn Tử ừ một tiếng, sau đó hắn lại nheo mắt cười nói với Tần Mặc.

“Chỉ là không biết sao nhiều người đều khen anh đẹp trai, rõ ràng tôi còn đẹp trai hơn anh nhiều mà.” Bàn Tử nhéo nhéo mặt mình, Tần

Mặc thì cũng lười nói nhiều với hắn như vậy, chỉ tùy tiện ừ một tiếng.

"Họ nói muốn đi vào ngọn núi hoang này, lẽ nào bên trong có một Mộ Huyệt đặc biệt lớn sao?" Hạo Thiên Chân vuốt cằm, có chút tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc xua tay.

"Cái này tôi cũng không biết." Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, ngay cả Tần Mặc cũng không biết, cậu ta cũng không có gì để nói nữa.

"Vậy thì trước tiên cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai theo họ cùng đi." "Hai cậu hay là cứ ở lại ngôi làng này đi, tôi thấy ngôi làng này cũng khá tốt, hơn nữa dân làng ở đây đều nhiệt tình hiếu khách, hai cậu ở đây vài tháng, chắc cũng sẽ không chết đói đâu." "Đương nhiên, nếu hai cậu khiến người khác phiền các cậu, có lẽ họ sẽ không cung cấp thức ăn, hai cậu cũng có thể tự mình đi săn." Hạo Thiên Chân bĩu môi.

"Cái đó không được, hai chúng tôi đều đã theo đến đây rồi, anh đừng hòng vứt bỏ chúng tôi." Tiền Sanh Đào nghe lời này, không nhịn được có chút buồn cười, cậu ta nói với Tần Mặc.

"Lão bản, anh hay là đừng từ chối hai người họ nữa đi?

Tôi thấy hai người họ đã quyết tâm muốn đi theo anh rồi, nếu anh còn không cho hai người họ đi, e rằng hai người họ sẽ không vui đâu." Thế thì được thôi." Tần Mặc thở dài.

Tuy anh rất muốn ngăn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lại, nhưng hai người này đã mặt dày đến đây, muốn vứt họ lại e là cũng không dễ.

"Nhưng tôi phải nói trước, lần sau tôi nhất định sẽ cẩn thận, không để các cậu phát hiện ra đâu, các cậu cũng đừng hòng theo tôi xuống Mộ huyệt nữa." Vốn dĩ lần này anh đã không muốn đưa hai người này đi rồi, dù sao cũng là người của Uông gia mời anh cùng đi.

Mặc dù trong thời gian ngắn Uông gia sẽ không ra tay với mình, nhưng nếu vào Mộ huyệt lấy được đồ thì lại khác.

Người của Uông gia đông như vậy, lại đều có những năng lực đặc biệt nhất định, thân thủ của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân chưa chắc đã đối phó nổi họ.

"Thôi được rồi, cậu đừng lo cho bọn tôi nữa, cứ lo cho bản thân cậu đi." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

"Đã lỡ theo họ đến đây rồi, có gì thì cậu cũng nên nói trước kế hoạch hay suy nghĩ gì đó cho bọn tôi biết để còn có sự đề phòng chứ." Tần Mặc liếc hai người một cái.

"Đây là Mộ huyệt do Uông gia phát hiện, tôi làm sao có kế hoạch gì được?

Nên chúng ta chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi." "E rằng đây cũng là lý do lão bản không muốn hai người theo cùng." Tiền Sinh Đào bên cạnh nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Vì Tần Mặc không biết kế hoạch của đối phương, càng không hiểu họ muốn làm gì, nên mới lo Bàn Tử và Hạo Thiên Chân sẽ bị người của Uông gia tính kế.

"Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, bọn tôi đã ở đây rồi, nói mấy cái chuyện này có ích gì chứ?" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, sau đó đi đến bên cạnh chậu gỗ ngâm chân.

"Tôi thì lại nghĩ, vì chúng ta không biết kế hoạch của họ, vậy thì cứ theo họ cùng xem rốt cuộc họ muốn làm gì, dù sao người của Uông gia cũng chẳng phải người tốt gì." Chỉ cần phá hoại kế hoạch của họ, họ sẽ không thể muốn làm gì thì làm được nữa.

Tần Mặc cười phá lên.

"Hai cậu mà cũng có giác ngộ này à?

Vậy thì cứ ngoan ngoãn đi theo tôi, đừng đi đâu hết, rõ chưa?" Hai người đồng thanh đáp.

"Bọn tôi còn chưa muốn chết đâu, đương nhiên là phải theo anh rồi, đợi khi nào bọn tôi thấy chán sống thì tự mình đi thôi." Hạo Thiên Chân ánh mắt đầy ý cười, nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi ăn một ít đồ, họ ngủ thiếp đi, mãi đến sáng sớm hôm sau, Vương chấp sự sai người gọi họ dậy.

Để gây khó chịu cho Vương chấp sự, Bàn Tử và nhóm anh ta cố tình lề mề.

Đến điểm tập hợp đã định trước thì mặt trời đã lên cao.

Sắc mặt Vương chấp sự hơi khó coi, nắm chặt tay, nhìn Tần Mặc.

"Các người làm sao vậy?

Chẳng phải đã nói rồi sao?

Đến đây sớm một chút, sao còn cứ chần chừ mãi thế?" Tần Mặc liếc Vương chấp sự một cái.

"Anh có ý kiến gì à?

Nếu có thì nhóm chúng tôi có thể không theo các anh nữa, cứ tự ai nấy làm thôi.

Huống hồ, bây giờ chúng tôi đã biết Mộ huyệt ở trong núi này rồi, tôi tùy tiện một chút là có thể tìm thấy." Câu này của Tần Mặc quả thực là thật, dù sao anh cũng có năng lực đặc biệt, có thể cảm ứng được vị trí của Mộ huyệt.

Tần Mặc bây giờ không đi tìm, chỉ là không muốn giúp người của Uông gia làm việc mà thôi.

"Các người!" Vương chấp sự tức giận trừng Tần Mặc.

Chương 974

Còn chưa đợi Tần Mặc nói gì, Bàn Tử đã lên tiếng trước.

“Bọn tôi thì làm sao?

Tần Mặc nói chưa đủ rõ à?

Nếu các người không hài lòng với bọn tôi, thì đừng để bọn tôi theo nữa, dù sao bọn tôi cũng chẳng muốn ở cùng với các người, ai biết các người có âm mưu gì chứ?” Ngay cả Hạo Thiên Chân cũng hưởng ứng.

“Đúng đấy.” Mặc dù Tiền Sinh Đào cảm thấy Bàn Tử lúc nào cũng thích nói lớn, lại còn đặc biệt khoe khoang, nhưng những lời này thì không sai.

Hơn nữa đối phương là bạn của Tần Mặc, cũng coi như là cấp trên của cậu ta, đương nhiên cậu ta cũng phải thuận theo lời đối phương mà nói.

“Các người tự mình quyết định một chút, rồi báo cho chúng tôi biết.” Tần Mặc nói xong, tìm một chỗ ngồi xuống, anh thì chẳng vội, dù sao hành động lần này cũng không liên quan gì đến anh.

Sắc mặt Lý lão đầu có chút khó coi, ông nhìn Vương chấp sự.

“Chẳng lẽ đã quên lời gia chủ nói rồi sao?

Đừng có mâu thuẫn với họ.” Vương chấp sự nghiến răng, nhưng cũng chỉ đành gật đầu, dù sao tộc trưởng trong gia tộc họ quả thật đã nói như vậy.

“Vậy được rồi.” Vương chấp sự đi sang một bên khác, còn Lý lão đầu thì đi đến bên cạnh Tần Mặc, cười nói.

“Tần Mặc tiên sinh, ngại quá, người bên tôi cứ hay không hiểu chuyện như vậy, ngài đừng chấp nhặt họ làm gì.” Tần Mặc liếc Lý lão đầu một cái, gật đầu.

“Các người tự biết là mình làm sai là được rồi, nhóm chúng tôi khá rộng lượng, đương nhiên sẽ không để bụng.” Sau đó, Tần Mặc lại nhìn Bàn Tử.

“Thôi được rồi, bớt giận đi, chúng ta đi cùng họ, thời gian cũng sắp hết rồi.” Bàn Tử cười cười, rồi lại nhìn Vương chấp sự ở đằng xa, lè lưỡi trêu chọc anh ta.

Mặc dù Vương chấp sự trong lòng tức giận vô cùng, nhưng anh ta cũng chẳng nói được gì.

Đợi khi Tần Mặc và mấy người kia đi về phía trước, Vương chấp sự mới nhỏ giọng nói với Lý lão đầu.

“Chẳng phải chúng ta chỉ cần để Tần Mặc đi cùng là được rồi sao?

Cần gì phải khách khí với mấy tên nhóc đó làm gì?” “Họ đã sắp cưỡi lên đầu chúng ta rồi, vạn nhất thật sự vào Mộ huyệt, chẳng phải họ sẽ càng thêm kiêu ngạo sao?” “Cậu quản nhiều làm gì?

Cậu quên lời lãnh đạo chúng ta nói rồi sao?

Đã muốn họ đi cùng để bán mạng cho chúng ta, thì phải nhường nhịn họ, nếu không ai sẽ làm việc cho cậu?” Vương chấp sự há hốc mồm, nhưng lại cảm thấy lời này cũng có lý, anh ta thở dài một hơi, đáp lời.

“Vậy được rồi, tạm thời chỉ có thể thế này.” Chỉ cần giải quyết xong vấn đề bên trong, thì anh ta có thể tùy ý ra tay với mấy người này, đến lúc đó anh ta nhất định phải xé nát cái tên Bàn Tử kia ra thành từng mảnh.

Rất nhanh, họ đã đến sâu trong núi.

Đi ở đây gần nửa ngày mà vẫn không tìm thấy lối vào Mộ huyệt.

Vương chấp sự nhíu mày thật chặt, rồi nhìn thiết bị trong tay.

“Chuyện gì vậy?

Sao cái thiết bị này lại không chuẩn chút nào?” Tần Mặc lắc đầu, giải thích.

“Anh cũng không nghĩ thử xem, Mộ huyệt chúng ta sắp đến ngay cả những tinh anh trong gia tộc các anh còn không thể thoát ra được, điều đó có nghĩa là Mộ huyệt này chắc chắn rất lợi hại.

Bên trong sẽ có những thứ ảnh hưởng đến Từ tràng, rất bình thường.” Sao người của Uông gia lại ngay cả kiến thức cơ bản này cũng không có chứ?

Tần Mặc nói câu này, còn liếc sang Lý lão đầu bên cạnh.

Lý lão đầu thì vẫn giữ nguyên sắc mặt, ông ta đáp lời.

“Tần Mặc tiên sinh nói rất có lý, chỉ là không biết anh có thể tìm được vị trí Mộ huyệt không?” Tần Mặc cười phá lên.

“Tôi làm sao mà tìm được chứ?

Đây là việc của các anh, đâu phải việc tôi làm, tôi chỉ đồng ý theo các anh vào đây thôi mà.” Nghe vậy, Lý lão đầu gật đầu.

“Tần Mặc tiên sinh nói không sai.” Thật ra vừa rồi ông ta cũng chỉ muốn thăm dò Tần Mặc một chút mà thôi, không ngờ Tần Mặc lại giấu kín những gì mình biết như vậy.

Nhưng không sao, dù sao mọi người cũng phải cùng nhau đi vào, đến lúc đó ông ta sẽ có thể xem thực lực của Tần Mặc rốt cuộc ra sao.

Thiết bị này quả thật đã bị ảnh hưởng nhất định, nên họ chỉ có thể

lấy bản đồ ra.

Nhưng vì họ không quen thuộc nơi này, nên lại đi vòng vèo nửa ngày ở đây, mãi đến tối vẫn không tìm thấy lối vào.

"Các ngươi có làm được không vậy?" Bàn Tử bĩu môi, có chút thiếu kiên nhẫn nói.

"Anh cũng thấy đó, chúng tôi đang cố gắng hết sức tìm lối vào, không tìm được thì chúng tôi cũng đành chịu thôi." Một nhân viên thăm dò bên kia nhíu mày.

Không còn cách nào khác, không tìm thấy lối vào là sai sót của anh ta, nên anh ta phải gánh trách nhiệm này.

"Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau tìm tiếp đi." Vương chấp sự bây giờ vẫn khá sốt ruột, đã đến tối rồi mà họ vẫn chưa tìm thấy lối vào.

"Không sao đâu, cùng lắm thì vào trong đó rồi chúng ta tìm kỹ một chút chẳng phải được sao?" Một người khác an ủi Vương chấp sự, nhưng Vương chấp sự lại hừ lạnh một tiếng.

"Tôi đã hứa với gia chủ của chúng ta rồi, cậu đúng là không vội, vì cuối cùng cậu sẽ không bị trừng phạt." Nhưng Vương chấp sự thì khác, nếu anh ta thật sự không làm được, gia chủ sẽ dựa theo gia quy để trừng phạt anh ta, đến lúc đó e là anh ta phải nằm liệt giường nửa tháng.

Mọi người đều không nói thêm gì nữa, chỉ chăm chú nhìn mọi thứ trước mặt.

Lý lão đầu cũng đang đứng nhìn, tuy trong lòng ông ta cũng sốt ruột không chịu nổi, nhưng lại chẳng có cách nào.

Rất nhanh, họ đã tìm thấy lối vào.

“Được rồi!” Ánh mắt của nhân viên thăm dò sáng lên, sau đó anh ta đứng dậy, đi theo bản đồ trên thiết bị thăm dò.

Khoảng một tiếng sau, họ đến một hang động, ở đó anh ta quay người lại, nhìn những người bên cạnh.

“Mọi người cẩn thận một chút, vào trong đây e là sẽ nguy hiểm trùng trùng.” Mọi người đều đáp lời, về điểm này, trong lòng họ đương nhiên cũng rõ, nhưng họ không thể làm gì khác, chỉ có thể tiếp tục xông về phía trước.

Ngay cả khi đầu vỡ toác, họ cũng không thể dừng lại.

Tần Mặc nhỏ giọng nói với Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

“Vì sắp đến nơi rồi, hai cậu nhất định phải cẩn thận đấy, rõ chưa?” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều gật đầu, về điểm này, hai người họ đương nhiên là hiểu rõ.

“Yên tâm đi, hai bọn tôi đâu phải đồ ngốc, nơi này nguy hiểm như vậy, bọn tôi nhất định phải cẩn thận rồi.” Tần Mặc cười cười, sau đó mọi người cùng nhau đi vào.

Chương 975

Lý lão đầu nhìn Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh, hay là mấy người đi trước đi.” Tần Mặc bật cười, Lý lão đầu này tính toán cũng hay thật.

“Tại sao chúng tôi phải đi trước chứ?

Đã là người trong gia tộc các người muốn vào đây, thì đương nhiên các người phải đi tiên phong, gặp nguy hiểm thì mới để Tần Mặc ra tay chứ.” Bàn Tử không nhịn được mà bênh vực Tần Mặc, Tần Mặc thì đáp lời Bàn Tử nói một chút cũng không sai.

Tiền Sinh Đào cũng bĩu môi.

“Các người đây là chuẩn bị ngồi mát ăn bát vàng à?

Nghĩ cũng đơn giản quá đấy.” “Các người để tôi đi trước thì không lo tôi lấy mất đồ bên trong này sao?” Tần Mặc vừa nói vừa nhìn Lý lão đầu.

Lý lão đầu lại mang theo một nụ cười hiền lành.

“Đương nhiên tôi không có ý đó, tôi chỉ nghĩ mấy người các anh có kinh nghiệm hạ Mộ huyệt khá phong phú, nên mới có ý định này, nếu các anh không muốn thì thôi vậy.” Hạo Thiên Chân bĩu môi, cái Lý lão đầu này đúng là một con cáo già đội lốt người, còn quá đáng hơn cả một số người trong Cửu Môn bọn họ nữa.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau đi thôi.” Tần Mặc chỉ về phía trước.

Lý lão đầu cũng chỉ đành phái hai người của Uông gia, để họ đi tiên phong.

Bất kể hai người này nghĩ gì trong lòng, họ cũng chỉ có thể đi trước, dù sao đây là lệnh của Lý lão đầu.

Rất nhanh, họ đã đi vào một Mộ thất cực lớn.

"Ôi mẹ ơi!" Bàn Tử kinh ngạc nhìn những bức bích họa bên trong, không ngờ ở đây lại có nhiều bích họa như vậy.

"Những gì được miêu tả trên này hình như không phải là triều đại chúng ta đã học trong lịch sử." Một người của Uông gia nhỏ giọng nói.

Những người khác đều đồng thanh đáp, điều này là đương nhiên.

"Không sai, chúng ta đến đây chính là vì Mộ huyệt này.

Nhưng bây giờ chúng ta không đặc biệt hiểu rõ nơi này, nên nhất định phải cẩn thận." Tần Mặc liếc họ mấy cái, sau đó lại nhìn chằm chằm vào bức bích họa trước mặt.

Anh đột nhiên nhớ ra, lão tổ của Tần gia hình như đã từng nói với anh, Tần gia từng tồn tại trong một triều đại không được ghi chép trong lịch sử.

Tần Mặc không biết triều đại đó là gì, nhưng chắc chắn không đơn giản như vậy.

"Chẳng lẽ lần này đến lại là của Tần gia chúng ta?" Tần Mặc nhỏ giọng lẩm bẩm với Hạo Thiên Chân bên cạnh, Hạo Thiên Chân nghe xong có chút nghi hoặc hỏi.

"Anh đang nói gì vậy?" Tần Mặc xua tay, sau đó anh lại nhìn Lý lão đầu ở một bên khác.

"Bây giờ đã tối rồi, tuy chúng ta đã tìm thấy nơi này, nhưng tôi đề nghị mọi người nghỉ ngơi một chút ở đây, rồi hãy tiếp tục đi." "Nghỉ ngơi cái gì mà nghỉ ngơi?" Vương chấp sự bên kia nhíu mày thật chặt.

“Đã đến lúc này rồi, chúng ta nhất định phải tiếp tục đi xuống, mới có thể nhanh chóng rời khỏi Mộ huyệt này, chẳng lẽ các người muốn tiếp tục ở lại Mộ huyệt này sao?” “Nếu các người có nhiều kinh nghiệm như vậy, thì các người hẳn phải rất rõ, bên trong này vô cùng nguy hiểm.” Tần Mặc đáp lời.

“Quả thực là khá nguy hiểm, nhưng rồi sao chứ?” Tần Mặc nhún vai.

“Nếu các người không muốn, vậy thì chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, nhưng những nguy hiểm sắp tới đều là điều không thể biết trước, nếu tinh thần của các người không theo kịp, thì các người sẽ không đối phó nổi những thứ bên trong này đâu.” Mặc dù những người này không phải thuộc hạ của mình, nhưng Tần Mặc cảm thấy điều gì nên nói thì mình vẫn phải nói rõ ràng.

“Lời này rất đúng.” Lý lão đầu đáp lời, sau đó ông nhìn Vương chấp sự bên cạnh.

“Cứ ở đây nghỉ ngơi vài tiếng, rồi hãy tiếp tục đi, mọi người đâu phải đồng tường thiết bích, nhất định phải giữ tinh thần tốt thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc.” Sau đó, ông lại nhìn mấy người ở một bên khác.

“Mấy cậu cũng phải ghi nhớ những điều này, rõ chưa?” Những người có mặt ở đây đều đã từng vào Mộ huyệt, họ đương nhiên là hiểu rõ.

“Yên tâm đi.” Họ đều gật đầu, Lý lão đầu cũng không nói thêm gì nữa, chỉ tìm một chỗ ngồi xuống.

Vì họ đã mất cả một ngày chỉ để tìm Mộ huyệt này, nên bây giờ mọi người đều khá mệt mỏi, họ đều lấy một ít đồ ăn ra.

“Ghét nhất là làm nhiệm vụ, lần nào làm nhiệm vụ cũng mất rất

nhiều thời gian mới về được.” Một người của Uông gia nhỏ giọng nói, người bên cạnh nghe xong vội vàng dùng khuỷu tay huých anh ta một cái.

“Mấy lời này của cậu đừng để Vương chấp sự nghe thấy, anh ta nghiêm khắc như vậy.

Nhất định sẽ phê bình cậu đấy.” Nghe vậy, người này vội vàng đáp lời, ngậm miệng lại.

Nhưng ở đây thật sự quá nhàm chán, anh ta không nhịn được nhỏ giọng nói.

“Cái tên Tần Mặc đó rốt cuộc là lai lịch thế nào vậy?

Anh ta lại có thể nói chuyện như vậy với lão Lý.

Ngay cả Vương chấp sự cũng chẳng làm gì được anh ta.” Nếu là người của các gia tộc khác, e rằng Vương chấp sự đã ra tay từ lâu rồi, nhưng anh ta lại chịu đựng Tần Mặc mãi, hơn nữa nhìn có vẻ còn e ngại Tần Mặc.

“Cậu lại ngay cả Tần Mặc cũng không biết sao?” Người bên cạnh trợn tròn mắt.

“Đúng vậy, tuy mấy anh đều là tinh anh của gia tộc, nhưng tôi cũng vừa mới gia nhập vào đội ngũ tinh anh này, đối với nhiều thông tin đều không hiểu rõ lắm, nên mới muốn hỏi anh một chút.” Người đó thở dài một hơi.

Người kia không còn cách nào, vì mọi người đều là người của cùng một gia tộc, nhất định vẫn phải nói cho anh ta biết.

“Cái tên Tần Mặc này trước đây vẫn luôn đối đầu với gia tộc của chúng ta, hơn nữa rất nhiều hành động của gia tộc chúng ta đều bị anh ta cản trở.” “Anh ta lợi hại đến vậy sao?” Người này có chút chấn kinh nhìn Tần Mặc ở đằng xa.

Vì anh ta đã gia nhập vào gia tộc này rồi, nên cũng có chút hiểu biết về gia tộc này.

Gia tộc này thực lực vô cùng cường hãn, người bình thường căn bản không thể đối đầu với gia tộc này.

“Vậy phía sau anh ta còn có ai sao?

Hay là...” Người này nói đến đó thì dừng lại, anh ta không dám tiếp tục nói, nếu chỉ có một mình Tần Mặc, vậy thì thực lực của anh ta... cũng quá kinh khủng rồi.

“Đương nhiên là không rồi, tôi nghe nói họ quả thật có một Tần gia, nhưng trước đây, anh ta rất ít liên hệ với Tần gia.” “Không biết giữa chừng đã xảy ra biến hóa gì, anh ta lại quay về Tần gia, kế thừa gia tộc Tần gia, vì Tần gia cũng là một gia tộc có gốc rễ khá sâu, nên chúng ta tạm thời không thể động đến họ.” “Hiện tại người của Tần gia tuy không qua lại với người của Cửu Môn, nhưng chỉ cần Tần gia có vấn đề gì, người của Cửu Môn nhất định sẽ ra tay.” “Tôi nhớ người trong Cửu Môn không thích xen vào chuyện bao đồng mà?” Người này lại càng lúc càng không hiểu, đã như vậy, thì tại sao họ lại có nhiều liên hệ như vậy chứ?

“Quả thật không thích.” Người kia đáp lời.

“Nhưng tôi cũng không biết tại sao, chỉ cần là chuyện liên quan đến Tần gia này, họ đều sẽ đặc biệt quan tâm, đặc biệt là Tần Mặc.” “Tần Mặc trong Cửu Môn quả thật không có địa vị gì, thậm chí ngay cả tên anh ta cũng không có, nhưng những người trong Cửu Môn lại cực kỳ đề cao Tần Mặc.” “Cứ như thể Tần Mặc đối với họ là một nhân vật rất quan trọng vậy.” “Thì ra là vậy, còn gì nữa không?

Tôi muốn tìm hiểu thêm một chút.” Người này cảm thấy chỉ có như vậy, mới có thể giành chiến thắng khi đối đầu với đối phương sau này.

“Sau đó Tần Mặc đã đi rất nhiều Mộ huyệt, vốn dĩ người trong gia tộc chúng ta vẫn luôn tính toán đợi đến khi họ sắp thành công thì chúng ta sẽ cướp lấy đồ, nhưng lần nào kế hoạch của chúng ta cũng thất bại.” Người này lắc đầu, thực lực của Tần Mặc quả thật vô cùng đáng sợ, không một ai có thể hiểu rõ.

“Sau này gia tộc chúng ta từng phái rất nhiều người đi đối phó Tần Mặc, nhưng những người đó không ai ngoại lệ, tất cả đều thất bại, có người còn có kết cục khá bi thảm.” “Bị gia tộc trừng phạt.

Chương 976

Cả đời không thể hành động được nữa." "Chết tiệt!" Người này có chút kinh hãi trợn tròn mắt.

"Cái tên Tần Mặc đó đúng là một con quái vật, một mình có thể chống lại cả gia tộc chúng ta thì thôi đi, lại còn có thể ép gia tộc chúng ta đến mức này." "Đúng vậy, nhưng khi cậu khen Tần Mặc thì đừng để những người khác nghe thấy, nếu không thì sẽ có chuyện đấy." Người kia nhắc nhở anh ta.

Hai người họ không trò chuyện nữa, vì Vương chấp sự vừa lúc đi đến đây.

"Mọi người nghỉ ngơi ở đây, khoảng năm tiếng nữa, chúng ta sẽ tiếp tục đi." Mặc dù nói năm tiếng, đối với một người trưởng thành mà nói, thời gian nghỉ ngơi căn bản không đủ, nhưng người trong gia tộc họ bắt buộc phải tuân thủ, nên mọi người cũng chỉ đành gật đầu.

Bất kể thế nào, nhịn một chút rồi cũng qua, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, thì sau đó họ có thể nghỉ ngơi một lát.

Những người này đều không nói thêm gì nữa, chỉ ở yên đó.

Tần Mặc cũng nghe thấy, anh bĩu môi, Tiền Sinh Đào ở một bên khác cũng nhỏ giọng cằn nhằn.

"Những người này thật sự quá thiếu lương tâm, đã cho mọi người nghỉ ngâm tiếng là phải tiếp tục đi ngay.

Lão bản, chúng ta có nên đi cùng họ không?" "Không còn cách nào khác." Tần Mặc lắc đầu, trong mắt mang theo một tia tìm tòi.

"Họ đến đây, e rằng không có mục đích gì khác.

Chỉ là muốn lấy một món đồ." Tần Mặc nghe được từ miệng họ,

Vương chấp sự và Lý lão đầu vẫn luôn nói về món đồ kia như thế nào.

Vậy rốt cuộc đó là thứ gì?

Mà lại có thể khiến người của Uông gia bỏ ra nhiều tâm sức như vậy.

Thậm chí còn không tiếc mời cả mình đến.

“Vậy chúng ta có nên lấy món đồ đó đi không?

Món đồ đó chắc hẳn rất đáng tiền nhỉ?” Bàn Tử nói câu này khi mắt sáng rực.

Tần Mặc không nhịn được mà liếc xéo một cái, đưa tay gõ vào đầu Bàn Tử.

“Cậu này, có thể đừng nghĩ đến tiền nữa được không?” Bàn Tử ho khan một tiếng, đưa tay xoa xoa đầu mình.

“Thì sao chứ?

Bị người của Uông gia lấy đi, chắc chắn cũng chẳng có ích gì, hơn nữa họ không biết chừng muốn làm gì?

Chúng ta chi bằng tự mình giữ lấy còn hơn.” “Như vậy cũng không cần lo họ sẽ làm những chuyện quá đáng.” Tần Mặc đáp lời.

“Đến lúc đó xem tình hình đã, nếu có thể, chúng ta sẽ lấy món đồ đó đi.” Bàn Tử lập tức vui mừng, nếu Tần Mặc thật sự mang ra ngoài, chắc chắn sẽ chia cho anh ta một phần.

Hạo Thiên Chân làm sao lại không biết Bàn Tử đang nghĩ gì chứ?

Cậu ta bĩu môi.

“Nếu thật sự lấy được món đồ quý giá bên trong, chắc chắn cũng sẽ không đến tay cậu đâu, nên cậu đừng có mơ tưởng hão huyền

nữa.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

“Thì sao chứ?

Không có cách nào lấy được bảo bối trong Mộ huyệt này, chẳng lẽ tôi còn không được nghĩ sao?

Cậu lại muốn khống chế cả suy nghĩ của tôi, cũng quá đáng lắm rồi đấy.” Hạo Thiên Chân thì lười nói nhiều nữa, chỉ đặt ánh mắt lên Vương chấp sự và mấy người kia ở đằng xa, họ đang tụm lại đó nhỏ giọng thảo luận điều gì đó.

Hạo Thiên Chân lại quay đầu nhìn Tần Mặc, thấy Tần Mặc cũng đang nhìn nhóm người đó, Hạo Thiên Chân dứt khoát không nói chuyện với Tần Mặc nữa.

Cậu ta biết, dù giọng nói của những người đó có nhỏ đến mấy, Tần Mặc cũng đều có thể nghe thấy.

Đương nhiên, về bí mật này thì không ai biết, chỉ có bản thân Tần Mặc là rõ.

Rất nhanh, Tần Mặc vươn vai một cái, rồi nói với Hạo Thiên Chân và nhóm của cậu.

“Mau ngủ một lát đi, nếu không lát nữa chúng ta lại phải thức rất lâu đấy.” “Chúng ta đến đây rốt cuộc là thám hiểm Mộ huyệt nào vậy?” Hạo Thiên Chân nhíu mày, có chút nghi hoặc nhỏ giọng hỏi.

“Đây chỉ là một Mộ huyệt nhỏ thôi.” E rằng sau này họ còn phải đi đến một Mộ huyệt lớn hơn.

Đương nhiên, Tần Mặc không biết người của Uông gia có dẫn họ đi hay không, nên Tần Mặc cho rằng lần này anh nhất định phải nắm thế chủ động.

“Vậy được rồi.” Hạo Thiên Chân cũng chẳng có gì để nói, chỉ ở

yên đó, tựa vào bức tường phía sau mà ngủ.

Mãi đến sau năm tiếng, Vương chấp sự trực tiếp gõ chiêng gõ trống đánh thức mọi người dậy.

Bàn Tử đưa tay xoa xoa tai mình, không nhịn được chửi bới.

"Não cậu có bệnh à?

Muốn gọi bọn tôi dậy thì không thể nói nhỏ một chút sao?

Cần gì phải gõ chiêng gõ trống ầm ĩ thế?" "Nếu tôi không gõ chiêng gõ trống, cậu có dậy nổi không?

Với cái tính nết của cậu, không biết đến bao giờ mới tỉnh nữa." Vương chấp sự hừ lạnh một tiếng, anh ta ghét nhất là Bàn Tử.

Bàn Tử này quả thực có một loại tiềm lực, những người hợp tính với anh ta đều sẽ cảm thấy tính cách anh ta rất tốt.

Nhưng nếu là người luôn đối đầu với anh ta, sẽ thấy anh ta đặc biệt phiền phức.

Bàn Tử cười phá lên.

"Thì sao chứ?

Bàn Gia tôi đây ngủ ngon là chuyện thường.

Cậu có đặc biệt ghen tị không?

Chỉ tiếc là các người có ghen tị cũng chẳng được đâu, dù sao người của Uông gia các người cả đời cũng chỉ có thể sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng thôi." Để không cho họ tiếp tục nói nữa, Lý lão đầu lên tiếng.

"Mau đi gọi những người khác dậy đi, đừng phí lời ở đây nữa." Vương chấp sự gật đầu, sau đó anh ta lại đi đến bên cạnh những người khác, lần lượt đánh thức họ dậy.

Đợi khi mọi người đều tỉnh lại, họ lại ăn một ít thức ăn, bổ sung năng lượng.

“Bây giờ chắc khoảng hai ba giờ đêm, trời đang lạnh.

Xác định muốn đi vào lúc này sao?” Tiền Sinh Đào nhỏ giọng nói với Tần Mặc, bây giờ trong Mộ huyệt này sinh vật và âm khí đều đặc biệt nặng.

Chương 977

“Không sao, họ muốn đi bây giờ thì cứ đi bây giờ, dù sao chúng ta cũng không ngăn cản được họ.” Tần Mặc cười nói xong câu này, lại đặt ánh mắt lên chỗ cách đó không xa.

“Lát nữa họ sẽ phải nếm mùi đau khổ thôi.” Sau đó, mọi người cùng nhau rời khỏi đây, tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh họ đã đến một khu rừng Quan tài.

Những Quan tài này toàn bộ đều dựng đứng trong một hố sâu, dưới đáy hố còn đặt một Quan mộc màu tím hồng.

“Chết tiệt!

Lại để nhiều Quan tài như vậy chôn theo, người này rốt cuộc là lai lịch gì vậy?” Bàn Tử có chút tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc liếc anh ta một cái, nhưng cũng không nói nhiều.

Tần Mặc có thể cảm nhận rất rõ ràng rằng bên trong này căn bản không phải là nơi đặt thi thể.

Nhưng Tần Mặc lại không nói nhiều, chỉ nhìn về phía người của Uông gia ở đằng xa.

“Những thi thể này...” Khi Vương chấp sự nói câu này thì hít vào một ngụm khí lạnh, trong số đó có rất nhiều là người của Uông gia họ, không ngờ những người này đến đây đã tổn thất nhiều như vậy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với họ ở đây?” Vương chấp sự không hiểu nhìn Lý lão đầu, Lý lão đầu lắc đầu, ông ta làm sao có thể biết được?

“Tìm ở đây một chút, xem có manh mối gì không?” Nói xong những lời này, Lý lão đầu tự mình bắt đầu tìm, nhưng họ đã đi một

vòng quanh cái hố này mà vẫn không tìm thấy gì.

"Tần Mặc tiên sinh, anh nghĩ sao?" Lý lão đầu dứt khoát đi đến bên cạnh Tần Mặc, hỏi ý kiến Tần Mặc, Tần Mặc không nhịn được cười, không ngờ Lý lão đầu này lại đến moi móc thông tin.

"Anh nghĩ tôi có hiểu biết gì về nơi này sao?" Tần Mặc không trả lời, ngược lại trực tiếp hỏi lại.

Lý lão đầu thở dài một hơi.

"Tôi chỉ nghĩ với kinh nghiệm của Tần Mặc tiên sinh, chắc hẳn sẽ có chút suy nghĩ về nơi này." "Hơn nữa, nếu bên trong này thật sự có nguy hiểm, e rằng những bạn đồng hành của ngài cũng sẽ bị thương hại đúng không?" "Dù thật sự có gì, tôi cũng sẽ bảo vệ tốt cho họ, chuyện này không cần anh phải lo." Tần Mặc dứt khoát lảng tránh vấn đề chính, nói ra câu này.

Lý lão đầu nheo mắt, xem ra Tần Mặc quả thật là một người tinh quái!

Nhưng không sao, dù sao đã đến đây rồi, Tần Mặc chắc chắn phải đồng cam cộng khổ với họ, ngay cả khi lát nữa gặp nguy hiểm, Tần Mặc cũng nhất định phải ra tay.

Lý lão đầu không nói thêm gì nữa, chỉ đứng nhìn ở đó.

Rất nhanh, ông ta đặt ánh mắt lên chiếc Quan tài phía dưới.

"Bên này hình như không có lối vào nào khác, điều đó cũng có nghĩa là có thể nó nằm ở chiếc Quan tài này." "Chúng ta cứ qua đó xem một chút đã." Vương chấp sự vừa nói vừa đi về phía đó.

"Có nên mở ra không?" Vương chấp sự nhìn Lý lão đầu, việc sắp xếp cụ thể anh ta chắc chắn không thể làm được, chỉ có thể thỉnh thị Lý lão đầu.

Lý lão đầu gật đầu.

“Cứ thử một chút đi, mở chiếc Quan tài này ra xem bên trong có gì không, nếu có manh mối thì đương nhiên là tốt nhất, còn không thì chúng ta sẽ đi tìm ở nơi khác.” “Không thành vấn đề.” Vương chấp sự cười nói xong câu này, liền đặt ánh mắt lên chiếc Quan tài này, sau đó vẫy tay gọi hai người đến, bảo họ bắt đầu từ từ mở chiếc Quan tài ra.

Tần Mặc nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Tiền Sinh Đào.

“Cẩn thận một chút.” Họ biết nơi này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, khi chiếc Quan tài này được mở ra, tiếng của Hệ thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh!

Phát hiện sinh vật Mộ huyệt, xin lập tức tiêu diệt.】 Khoảnh khắc tiếp theo, những cỗ quan tài xung quanh đều không ngừng rung lắc, đợi đến khi chúng mở ra, bên trong xuất hiện rất nhiều quái vật bốn chân.

“Đây là cái thứ quái quỷ gì vậy?” Một người nhà họ Uông trừng lớn mắt.

Những con quái vật này trông giống một loài chó lớn, nhưng lại không hoàn toàn giống, bởi vì chúng có một cặp răng nanh cực dài, hơn nữa đôi mắt chúng có hình dạng thon dài.

Còn về da của chúng, đó là màu xanh tím như xác chết bình thường.

“Bên trong này không phải nên đặt xác chết sao?

Sao lại là những con quái vật này?” Vương chấp sự có chút cảnh giác, rút dao găm từ người ra, nhỏ giọng hỏi Lý lão đầu.

Lý lão đầu lắc đầu, tình huống cụ thể ông ta đương nhiên cũng không biết.

“Xem ra chúng ta đã đi sai hướng rồi, thảo nào những người kia lại chết ở đó.” Tần Mặc nhìn mấy người bọn họ một cái, không nhịn được mở miệng nói.

“Nếu là tôi, tôi sẽ không động vào những cỗ quan tài ở đây.

Trong tình huống bình thường, ai cũng sẽ cân nhắc liệu có cơ quan trên những cỗ quan tài này hay không, nhưng chỉ cần động vào là chúng sẽ mở ra.

Còn về những người có mặt ở đây, tất cả đều sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.” “Các ngươi cũng không nghĩ đến những người nhà họ Uông của các ngươi, họ đâu đến nỗi ngu ngốc đến mức không mở những cỗ quan tài dưới đây đâu chứ.” Lý lão đầu gật đầu, đúng vậy, lời Tần Mặc nói không sai.

Ông ta ỷ vào thực lực của mình khá mạnh nên mới muốn mở những cỗ quan tài này, nhưng không ngờ số lượng quái vật bên trong lại nhiều đến vậy.

E rằng với thực lực của ông ta cũng chưa chắc đã đối phó nổi.

Lý lão đầu không còn cách nào, đành ngẩng đầu nhìn Tần Mặc ở đằng xa, cầu cứu anh.

“Tần Mặc tiên sinh, chúng tôi thật sự không thể đối phó với những con quái vật này, không biết anh có thể ra tay giúp một chút được không?” “Các ngươi mang theo không phải khá nhiều người sao?

Các ngươi tự mình cẩn thận một chút đi.” Tần Mặc lắc đầu, thực ra sau khi tiến vào đây, anh đã phát hiện ra đáy hố này có một Pháp Trận cực lớn.

Chỉ cần ở trong Pháp Trận này, thực lực của những con quái vật

đó đều sẽ được gia tăng.

Những con quái vật đó sẽ không ngu ngốc đến mức lao ra đối phó với họ, mấy người này chỉ cần giải quyết hết những người nhà họ Uông bên trong, chúng mới ra tay với họ.

"Vậy rốt cuộc cách rời khỏi đây là gì?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi Tần Mặc, Tần Mặc chỉ vào một bức tường ở đằng xa.

"Ở đó." "Nhưng bức tường bên đó trông có vẻ khá dày, hơn nữa bên ngoài còn trát một lớp dược liệu đặc biệt, loại dược liệu này rất khó để phá vỡ." Hạo Thiên Chân nhíu mày, cậu có chút không hiểu, tại sao lại ở đây chứ?

"Chính vì chúng ta cảm thấy cơ quan sẽ không ở chỗ này, đối phương lại cố tình đặt ở đây, nên chúng ta mới khó mà phát hiện ra, hiểu chưa?" Tần Mặc bất lực thở dài một hơi, không ngờ Hạo Thiên Chân đã đi theo anh lâu như vậy mà vẫn chưa học được đủ kinh nghiệm.

Hạo Thiên Chân có chút ngượng ngùng đưa tay sờ mũi, rồi đáp một tiếng.

"Đúng là không sai, là tôi suy nghĩ quá nông cạn." Tần Mặc lắc đầu.

"Hai cậu vẫn nên học hỏi cho cẩn thận, lỡ sau này chúng ta phải chia ra thì sao?" Bàn Tử trừng lớn mắt, vội vàng kéo tay Tần Mặc.

"Anh lại muốn vứt bỏ bọn tôi ở đây đúng không?

Nhưng không sao, nếu anh thật sự bỏ mặc hai bọn tôi, mà chúng tôi có mệnh hệ gì, tôi xem anh có thể tha thứ cho chính mình được không?" Tần Mặc lườm một cái.

"Không phải ý đó, tôi chỉ là cảm thấy những nơi chúng ta sẽ đi sau này nhất định rất nguy hiểm, nên chúng ta thật sự có khả năng phải

tách ra.” Những điều này anh nhất định phải nói rõ với Bàn Tử và mấy người kia.

Chương 978

Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Tần Mặc không phải chủ động vứt bỏ họ ở đây, họ sẽ không trách Tần Mặc.

"Cái này thì không sao, dù sao bây giờ hai bọn tôi cũng có thân thủ khá ổn, đến lúc đó anh đến tìm bọn tôi là được chứ gì?" Tần Mặc lườm một cái, nhưng anh lười nói thêm nữa, chỉ tùy ý đáp một tiếng.

"Vậy được, cứ thế đi." Tiếp đó, Tần Mặc lại quay đầu, đưa mắt nhìn xung quanh.

"Bây giờ việc chúng ta cần làm là cẩn thận một chút, sau đó đến gần bên kia, rồi từ đó đi vào trước." "Chúng ta không mang theo họ cùng sao?" Tiền Sinh Đào ngớ người ra.

Tần Mặc nhướng mày.

"Nếu thật sự dẫn theo họ, vậy những thứ bên trong này chẳng phải sẽ bị họ lấy mất sao?

Chúng ta chắc chắn phải lấy đi trước." Tiền Sinh Đào đáp một tiếng, lời Tần Mặc nói không sai chút nào.

Bọn họ không nói gì thêm, chỉ tiếp tục tiến về phía trước.

Không bao lâu, họ đã đến chỗ cơ quan.

Lý lão đầu ở bên trong nhìn thấy cảnh này, nắm chặt tay lại, không ngờ cuối cùng lại làm công cốc cho Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh còn nhớ lúc đầu anh đã hứa với chúng tôi những gì không?

Bây giờ anh lại muốn vứt bỏ chúng tôi ở đây, thật là không có đạo nghĩa." Tần Mặc cười gật đầu.

“Tôi quả thật rất không có đạo nghĩa, nhưng không sao cả, các người muốn nói thế nào thì nói.

Tôi vốn dĩ không quen biết gì mấy người nhà họ Uông các người, hơn nữa các người có ra sao cũng không ảnh hưởng gì đến tôi.” Nói xong, Tần Mặc bước về phía trước, trực tiếp mở cơ quan.

Tiếp đó, anh lại quay đầu, nhìn chằm chằm Lý lão đầu và mấy người phía sau.

“Các người cố gắng lên, nếu có thể sống sót mà đến được đích, có lẽ chúng ta còn có thể gặp lại.” Tần Mặc dẫn theo Tiểu Càn và mấy người kia rời khỏi đây.

Sau khi đến con đường hầm đó, mấy người họ đều cảm thấy khá nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng vứt bỏ được mấy người đó rồi, không cần dẫn theo họ cảm giác thật tốt.” Bàn Tử nói xong câu này, cười hì hì một tiếng.

Tần Mặc lườm Bàn Tử một cái, Bàn Tử lúc này mới vội vàng ngậm miệng lại.

“Làm gì vậy?” Tần Mặc thở dài một hơi.

“Cậu có biết là cậu nói lớn tiếng như vậy, rất có khả năng sẽ dẫn một số thứ bên trong này đến không?” Bàn Tử trừng lớn mắt, anh ta quay đầu nhìn xung quanh.

“Bên trong này có thứ gì vậy?

Anh không nói sớm với tôi, nếu vậy tôi đã không la lớn tiếng nữa rồi.” Bàn Tử vội vàng đưa tay bịt miệng lại, thấy anh ta buồn cười như vậy, tâm trạng mọi người cũng thả lỏng hơn một chút.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chúng ta bây giờ tiếp tục đi về

phía trước đi, nhưng tôi có thể cảm nhận được xung quanh đây quả thật có thứ gì đó." Hiện tại những người nhà họ Uông đã bị vây hãm, nhưng Tần Mặc biết lần này họ mang theo khá nhiều thiết bị chuyên nghiệp, nên không bao lâu nữa, họ hẳn sẽ thoát khỏi những con quái vật đó.

Tiếp đó họ sẽ đuổi đến đây, Tần Mặc tuyệt đối không cho phép họ vượt qua mình.

"Anh nói xem rốt cuộc họ có bí mật gì vậy, đến đây lại là vì lấy cái gì?" Bàn Tử lại càng lúc càng tò mò, dù sao bên trong này rất nhiều nguy hiểm, không phải người bình thường có thể giải quyết được.

"Chắc là bảo bối." Hạo Thiên Chân cũng không biết, nên cậu có chút nói không rõ ràng.

Bàn Tử lườm một cái.

"Cậu nói như vậy chẳng phải là nói nhảm sao?

Không cần cậu nói, tôi cũng biết họ đến đây tìm kiếm là bảo bối." Sau đó, Bàn Tử lại nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc liếc anh ta một cái.

"Đây chỉ là một ngôi mộ nhỏ, nếu tôi không nhầm, họ đến đây tìm kiếm là để lấy thứ chỉ dẫn đến Đại Mộ kia." "Thì ra là vậy." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều gật đầu.

Tiền Sinh Đào mỉm cười.

"Lão bản, vậy tiếp theo chúng ta nên đi về hướng nào đây?" Người khác không biết nhưng Tiền Sinh Đào vẫn hiểu thực lực của Tần Mặc, anh hẳn là có thể tìm được phương hướng cụ thể.

"Thực ra tôi vẫn cảm thấy khá kỳ lạ, sau khi tiến vào đây, tôi vẫn luôn cảm nhận được có một luồng sức mạnh đang dẫn dắt tôi." Tần

Mặc nhíu mày.

Thực ra anh không biết luồng sức mạnh này là thứ gì, nhưng đã có thể cộng hưởng với cơ thể anh, vậy có nghĩa là họ đến đây, xem như là đã đến đúng chỗ.

"Chẳng phải vậy thì tốt quá sao?

Chúng ta cứ trực tiếp đi theo luồng sức mạnh đó là được." Ánh mắt Bàn Tử sáng lên, nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

"Vậy chúng ta đi trước đi." Sau đó, Tần Mặc dẫn họ rời khỏi khu vực này, men theo hành lang, tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã đến một cánh cửa.

"Đây là..." Bọn họ cẩn thận nhìn chằm chằm cánh cửa trước mặt.

"Trên này hình như vẽ một số bích họa phải không?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc một cái, Tiền Sinh Đào lườm một cái.

"Ngay cả người mù cũng nhìn ra đây là bích họa được không?" "Chỉ là không biết trên bích họa này viết nội dung gì." Tiền Sinh Đào xoa cằm, cẩn thận nhìn bức bích họa trước mặt.

"Đúng vậy, động tác và thần thái của những người này đều rất kỳ lạ, dường như đang nhìn chằm chằm về một hướng." Anh ta vừa nói vừa đưa mắt nhìn lên không trung, phát hiện mọi người đều đang nhìn lên phía trên, nhưng trên đó hình như chẳng có gì cả.

"Các cậu lùi lại mấy bước." Tần Mặc nhìn mấy người họ, mấy người họ gật đầu, sau đó lùi về phía sau.

Đến chỗ đó, họ cẩn thận nhìn chằm chằm.

Sau khi nhìn rõ, tất cả đều trừng lớn mắt.

"Đây chẳng phải là Hắc Long mà anh thường dùng trước đây sao?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười đáp

một tiếng.

“Chắc là vậy, thảo nào tôi luôn cảm thấy có một luồng sức mạnh đang dẫn dắt mình, e rằng không bao lâu nữa, chúng ta sẽ tìm được thứ bên trong.” Bọn họ đều gật đầu.

Nhưng sau khi mở cánh cửa lớn này, họ phát hiện bên trong lại cũng có rất nhiều người nhà họ Uông đã chết ở đây.

“Tình huống gì đây?” Bọn họ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu.

Lúc này, trước mặt họ chính là một cái hồ rất lớn.

Còn ở trung tâm hồ, đặt một cái cột khá lớn.

“Cái cột kia hình như là một đài thăng giáng.” Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn cái cột ở đằng xa, vậy nên những người kia là chuẩn bị đến chỗ cái cột đó nên mới chết ở đây.

Chương 979

“Xác chết của họ sao lại trôi nổi trên mặt hồ thế này, hơn nữa trên đó còn có một số vết cào khá sâu.” Bàn Tử nhìn một cái vào cái xác gần mình nhất.

Tần Mặc nhắc nhở Bàn Tử.

“Cẩn thận bên trong này sẽ có thứ gì đó đột nhiên xông ra, kéo anh xuống nước đấy.” Bàn Tử bĩu môi, thờ ơ mở miệng.

“Chắc không đến nỗi đâu.” Trong lòng anh ta quả thật nghĩ như vậy.

Giọng nói của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết. 】 Ngay lúc này, đột nhiên có một cái bóng màu đen từ dưới nước lao ra, nháy mắt cắn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử trừng lớn mắt, còn chưa kịp động đậy, Tần Mặc đã đứng chắn trước mặt anh ta, dùng vũ khí trong tay đẩy lùi cái bóng đen đó.

“Đó là cái thứ gì vậy?” “Hình như là một con cá sấu biến dị.

Đầu nó trông rất giống đầu cá sấu, nhưng trên lưng lại mọc một số vây cá.

Nói chính xác thì không giống vây cá, mà ngược lại giống phần lưng của con Hắc Long kia hơn.” “Loại này không phải Hắc Long.” Tần Mặc lắc đầu, trên người anh là Hắc Long Huyết Mạch truyền thừa, nên chỉ cần có những thứ liên quan đến phương diện này, anh nhất định có thể cảm ứng được.

Con cá sấu biến dị dưới nước này nhiều nhất cũng chỉ có Hắc Long Huyết Mạch mà thôi.

“Nó hẳn là đã hấp thụ Hắc Long huyết nên mới biến thành dạng này.” Mấy người họ đều gật đầu, nếu thật sự là vậy, thì mọi chuyện lại có chút phiền phức rồi.

“Anh có thể đối phó với nó không?” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, nếu họ ai cũng không giải quyết được, e rằng chỉ có thể ở lại đây.

“Chỉ có thể thử một chút.” Tần Mặc nhún vai, nếu ngay cả anh cũng không đối phó được, vậy mọi người chỉ có thể ở lại đây.

Bọn họ đều biết Tần Mặc nói vậy, chứng tỏ Tần Mặc có một sự tự tin nhất định.

Dù sao Tần Mặc là người luôn khiêm tốn.

Tần Mặc trực tiếp đạp mạnh một cái xuống mặt đất, sau đó thân hình anh đứng thẳng trên mặt nước.

Mấy người kia nhìn thấy, đều nhìn nhau.

Tiền Sinh Đào có chút lo lắng nói với Tần Mặc.

“Lão bản, anh cẩn thận một chút, con cá sấu biến dị dưới nước này không dễ đối phó đâu.” “Cậu cũng quá xem thường lão bản của cậu rồi đấy, hai bọn tôi đi theo anh ấy lâu như vậy, thật sự chưa từng thấy anh ấy không đối phó được sinh vật trong Mộ Huyệt bao giờ.” Tiền Sinh Đào đáp một tiếng, đã vậy thì anh cũng không cần quá lo lắng.

Sau khi Tần Mặc đến trên mặt nước, cái bóng đen đó lại một lần nữa lao về phía Tần Mặc.

Răng nanh của cá sấu biến dị trông vẫn khá sắc bén, hơn nữa trên đó còn lấp lánh một tia hàn quang, có thể thấy mang theo độc tố nhất định.

“Chết tiệt!

Răng nanh của nó có độc.

Tần Mặc, anh đừng để bị nó làm bị thương đấy!” Bàn Tử lập tức chú ý tới, anh ta vội vàng nhắc nhở Tần Mặc một tiếng.

Nếu Tần Mặc bị thương, thì sẽ phiền phức lắm.

Tần Mặc gật đầu.

“Yên tâm đi, không cần lo lắng.” Nói xong những lời này, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một luồng năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Cái hư ảnh này bị Tần Mặc ném ra, đâm vào thân con cá sấu này, khiến nó bị Tần Mặc đánh chìm xuống dưới mặt nước, đồng thời nổi lên từng đợt sóng nước.

“Được đấy.” Hạo Thiên Chân ở bên này thở phào một hơi, trong mắt mang theo một tia tán thưởng, lại nhìn Tần Mặc.

“Cẩn thận phía sau anh.” Tần Mặc đáp một tiếng, điểm này anh đương nhiên vẫn biết, hơn nữa đã dám đến trên mặt nước này, anh đương nhiên có đủ tự tin để đối phó với con cá sấu biến dị dưới nước này.

Cá sấu biến dị lại lao lên vào lúc này.

Có lẽ vì trong xương cốt nó mang theo sự kiêu ngạo của riêng mình, nên nó không lén tấn công Tần Mặc từ phía sau, mà lại đối đầu trực diện với Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó phóng thích Hắc Long Huyết Mạch chi lực của mình.

Áp lực cực lớn phóng thích ra xung quanh con cá sấu biến dị này, trong mắt cá sấu biến dị lóe lên một tia kinh hãi.

Còn chưa kịp đợi nó phản ứng lại, Tần Mặc đã một lần nữa ngưng tụ sức mạnh.

"Ưng Kích Trường Không!" Luồng năng lượng này lại đẩy lùi con cá sấu đó.

Cá sấu biến dị không ngừng bơi lội dưới hồ, nó không còn chủ động tấn công Tần Mặc nữa.

"Chuyện gì vậy?

Nó bị Tần Mặc dọa lui rồi sao?" Hạo Thiên Chân ở bên này có chút tò mò nhìn sang Bàn Tử và Tiền Sinh Đào.

Tiền Sinh Đào lắc đầu.

"Tôi cảm thấy chắc không đến mức đó.

Có lẽ chỉ đang tiêu hao năng lượng thôi." Nếu nó thật sự sợ hãi, bây giờ hẳn phải lặn xuống đáy nước, chứ không phải tiếp tục lượn lờ ở chỗ đó.

"Vậy nên Tần Mặc anh vẫn phải đề cao cảnh giác." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc mỉm cười.

Đối phó với thứ dưới nước này, anh ta còn chưa cần quá nghiêm túc.

Nhưng lúc này, con cá sấu biến dị kia lại một lần nữa lao ra, lại đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc phát hiện trên người nó lại mọc ra rất nhiều gai nhọn dài.

Trên những chiếc gai nhọn này còn lấp lánh từng chút hàn quang.

Chỉ thấy nó lao thẳng về phía Tần Mặc, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, đối đầu với nó.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Luồng năng lượng khổng lồ trực tiếp chặt đứt một nửa gai nhọn của con cá sấu biến dị này.

Nhưng cho dù vậy, con cá sấu biến dị này cũng không bỏ cuộc, cắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, nhưng anh đã sớm ngưng tụ sẵn năng lượng.

Chương 980

"U Minh Bạo Liệt!" Luồng năng lượng này bị Tần Mặc nhét vào miệng con cá sấu biến dị, cá sấu biến dị dùng sức cắn xuống, nhưng lại phát hiện trong miệng mình truyền đến một tiếng nổ lớn.

Đồng thời, rất nhiều máu chảy ra từ miệng nó.

Còn con cá sấu biến dị này cũng bị sức mạnh của Tần Mặc phản kích mà rơi xuống dưới mặt nước.

Sau khi chìm xuống dưới nước, trên mặt nước lại một lần nữa xuất hiện những vệt máu tươi đỏ.

"Xem ra mấy anh em chúng ta không cần lo lắng nữa rồi, hay là chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống đây đánh đấu địa chủ đi." Bàn Tử nói câu này, nhìn chằm chằm Tiền Sinh Đào và Hạo Thiên Chân.

Tiền Sinh Đào và Hạo Thiên Chân đồng thời lườm một cái, hai người họ đâu có tâm trạng đó.

"Thôi đi, cậu đâu có không thấy Tần Mặc vẫn đang ở trên mặt nước đâu, chỗ đó không an toàn chút nào." Nói xong, Hạo Thiên Chân lại nhìn chằm chằm Tần Mặc ở đằng xa, sẵn sàng giúp Tần Mặc báo hiệu bất cứ lúc nào.

Còn cá sấu biến dị dưới mặt nước cũng đang tìm cơ hội muốn tiếp tục tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc cũng biết ý nghĩ của nó, nhưng tiếc là anh không muốn lãng phí thời gian với nó nữa.

Nếu tiếp tục trì hoãn ở đây một lúc nữa, e rằng Lý lão đầu và mấy người kia sẽ đuổi kịp.

Có ý nghĩ này, Tần Mặc trực tiếp chìm xuống dưới mặt nước.

“Anh điên rồi sao?” Bàn Tử ở bên này nhìn thấy, trừng lớn mắt, anh ta vội vàng chạy đến bên bờ nước, hét xuống Tần Mặc bên dưới.

“Ở trên này, anh còn có cơ hội giết chết nó, nhưng tiến vào dưới nước rồi, đó đâu còn là lãnh địa của anh nữa.

Vạn nhất anh xảy ra chuyện gì, vậy mấy anh em chúng tôi phải làm sao?” Nghe những lời đó của Bàn Tử, Tần Mặc không nhịn được lườm một cái, anh lười trả lời Bàn Tử nhiều đến vậy.

Tần Mặc chỉ nhìn chằm chằm con cá sấu biến dị dưới nước, cá sấu biến dị thấy Tần Mặc dám xuống, ánh mắt lập tức sáng lên.

Cho dù trên người Tần Mặc có áp lực Hắc Long Huyết Mạch, nó cũng không cần lo lắng nữa, dù sao dưới nước này là thiên hạ của nó.

Có sự cân nhắc như vậy, nó lao thẳng về phía Tần Mặc, đồng thời còn há to miệng, muốn cắn về phía Tần Mặc.

Chỉ cần răng nanh của nó có thể chạm vào Tần Mặc, khiến Tần Mặc bị thương một chút, thì độc tố sẽ tiến vào cơ thể Tần Mặc, nó sẽ không cần lo lắng nữa.

Tần Mặc bĩu môi, vung thanh kiếm trong tay.

“Kiếm Vũ Bát Phương!” Rất nhiều kiếm ảnh từ bốn phương tám hướng xé toạc về phía con cá sấu biến dị này.

Con cá sấu biến dị này trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui, đồng thời, trên người nó cũng xuất hiện rất nhiều vết thương nhỏ li ti, những vết thương này đang không ngừng chảy máu.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Không gian xung quanh lập tức bị Tần Mặc khống chế, con cá sấu này vừa mới định lùi lại, đã phát hiện mình không thể cử động được nữa.

Cá sấu biến dị có chút kinh hãi nhìn Tần Mặc, bây giờ phải làm

sao đây?

Chẳng lẽ cứ vô cớ chết dưới tay tên tiểu tử này sao?

Nó thật không cam tâm chút nào.

Cá sấu biến dị suy nghĩ một chút, trực tiếp làm cho vây cá trên lưng nó vỡ vụn ra.

Vây cá này phát ra từng luồng Hắc Long Huyết Mạch chi lực, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lườm một cái.

"Ngươi dùng sức mạnh của ta để đối phó với ta, chẳng phải quá buồn cười sao?" Tần Mặc nói vậy cũng có chút không cẩn thận, dù sao luồng Hắc Long Huyết Mạch chi lực này không phải được chiết xuất từ trên người Tần Mặc.

Nhưng cũng gần như vậy, dù sao Tần Mặc không hề sợ hãi Hắc Long Huyết Mạch.

Chỉ thấy trước mặt Tần Mặc xuất hiện một số năng lượng màu đen, luồng năng lượng màu đen này trực tiếp hấp thu Hắc Long Huyết Mạch chi lực kia.

Con cá sấu biến dị bên kia nhìn thấy, trừng lớn mắt, sau đó nó vội vàng quay người, muốn rời khỏi đây, nhưng lại phát hiện không gian xung quanh bị Tần Mặc khống chế, nó không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Bây giờ phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ thế chết ở đây sao?

Cá sấu biến dị lại nhìn chằm chằm Tần Mặc ở đằng xa.

Tiếp đó nó lao về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại một lần nữa ngưng tụ năng lượng.

“Vô Song Kiếm Quyết!” Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, thanh bảo kiếm này lập tức bổ xuống đầu cá sấu biến dị, giữa đầu nó xuất hiện một khe nứt, hơn nữa có thể thấy rõ ràng trên xương cốt của nó đều có những vết nứt dày đặc.

Đòn này đã gây ra không ít sát thương cho con cá sấu biến dị này, con cá sấu biến dị cũng bị Tần Mặc đánh cho choáng váng.

Cái quái gì thế?

Đây là năng lượng mà người bình thường có thể sở hữu sao?

Nó lại ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó, lập tức bật cười, sau đó một luồng Lôi Đình khổng lồ xuất hiện giữa không trung.

“Lôi Đình Chi Nộ!” Năng lượng Lôi Đình không ngừng cuồn cuộn, con cá sấu này cũng vội vàng muốn lặn xuống dưới nước.

“Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!” Tinh thể băng của Tần Mặc chắn trước mặt con cá sấu này, con cá sấu này tạm thời không thể trốn thoát.

Tần Mặc đột nhiên có một ý nghĩ, anh đưa mắt nhìn lên không trung, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Nếu anh không trực tiếp giết chết con cá sấu biến dị này, mà giữ nó lại, vậy sau này có thể để nó giúp mình chặn Lý lão đầu và mấy người kia không?

Tiếp theo, Tần Mặc ra tay lại nhẹ hơn rất nhiều.

Con cá sấu biến dị này vẫn có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ tên tiểu tử này đã không còn sức mạnh nữa, nên mới như vậy sao?

Có ý nghĩ này, trong mắt cá sấu biến dị lại xuất hiện một tia hy

vọng, sau đó nó không ngừng va chạm vào không gian xung quanh, trực tiếp phá vỡ không gian của Tần Mặc.

Sau đó, nó lại quay đầu, hung hăng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra mình vẫn quá nể mặt nó rồi.

Đã vậy, thì cứ đánh nó đến mức không thể nhúc nhích được nữa, rồi mới nói ý định của mình cho nó nghe.

Chương 981

Tần Mặc trực tiếp giơ tay lên, khi tay anh hạ xuống, từng trận kinh lôi đánh xuống phía dưới.

Kinh lôi đánh trúng thân con cá sấu biến dị này, trên lưng nó lập tức xuất hiện một vết cháy đen.

Con cá sấu biến dị này đứng sững tại chỗ, chuyện gì vậy?

Sức mạnh của tên tiểu tử kia không phải đã hết rồi sao?

Bây giờ lại đột nhiên bùng phát ra một luồng năng lượng mạnh mẽ như vậy, điều này cũng quá khủng khiếp rồi!

Cá sấu biến dị lại ngẩng phắt đầu lên, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó, không nhịn được bật cười, lại mở miệng nói.

"Ngươi nghĩ ta thật sự không còn chút sức mạnh nào sao?

Ta chỉ muốn ngươi giúp ta một việc nhỏ, nếu ngươi đồng ý, ta có thể giữ lại mạng sống của ngươi, bằng không..." Tần Mặc hơi dừng lại một chút.

Nghe những lời này, cá sấu biến dị trở nên do dự, nói thật, sự kiêu ngạo trong xương tủy của nó không cho phép nó khuất phục một con người bình thường như vậy.

Sau đó, con cá sấu biến dị này lại đâm về phía Tần Mặc, Tần Mặc mỉm cười.

"Xem ra ngươi là không thấy quan tài không đổ lệ à, nhưng để ngươi giúp ta việc này, ta sẽ không giết ngươi." Nói xong, Tần Mặc tiếp tục hạ xuống đạo kinh lôi thứ hai, đạo kinh lôi thứ hai này trực

tiếp đánh trúng thân con cá sấu biến dị.

Cá sấu biến dị bị Tần Mặc đánh bay ra xa.

Bây giờ sức mạnh trên người nó chỉ còn lại một chút, muốn đối phó Tần Mặc hoàn toàn không có khả năng, hơn nữa nó còn có thể cảm nhận được trong tầng mây dày đặc kia có một luồng lực lượng càng đáng sợ hơn.

Nếu nó tiếp tục kiên trì, vậy chỉ có thể chết dưới tay tên tiểu tử này.

Cá sấu biến dị chết trân nhìn Tần Mặc, tên tiểu tử này tiếp theo sẽ không trực tiếp ra tay giết chết nó chứ?

Nó đột nhiên cảm thấy mạng mình có lẽ sắp không còn nữa rồi.

Tần Mặc an ủi đối phương.

“Yên tâm đi, chỉ cần ngươi bằng lòng nghe lời ta, ta có thể giữ lại mạng sống của ngươi, sẽ không ra tay với ngươi.

Bằng không, ngươi chỉ có một con đường chết, ngươi tự mình nghĩ đi.” “Nghe lời ta thì vẫn có thể sống sót, tuy bây giờ ngươi đã bị thương, nhưng với bản lĩnh của ngươi, tiếp tục sống sót hẳn không thành vấn đề.” Tần Mặc nhún vai, nếu đối phương không chịu nghe lời, vậy anh cũng chỉ có thể phát động đạo kinh lôi thứ ba, đến lúc đó, đối phương chỉ có một con đường chết.

Con cá sấu biến dị này suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, gật đầu.

Nó không có con đường thứ hai, vì để tiếp tục sống sót, chỉ có thể như vậy.

Không ngờ có một ngày nó lại phải khuất phục dưới tay một con người, thật quá sỉ nhục.

Tần Mặc thấy nó như vậy, không nhịn được bật cười, đáp một tiếng.

"Vậy được, đây là do ngươi tự mình đồng ý đấy nhé." Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ là truyền một luồng năng lượng vào cơ thể nó.

Trong mắt cá sấu chợt lóe lên một tia hoảng loạn.

Tên tiểu tử này muốn làm gì?

Nó không phải đã đồng ý với đối phương rồi sao?

"Yên tâm đi, ngươi sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng đâu, luồng sức mạnh này là một sự giám sát mà ta đặt trong cơ thể ngươi." "Nếu sau này ngươi bằng lòng nghe lời ta, thì đến lúc đó ta sẽ trực tiếp xua tan luồng sức mạnh này đi, bằng không ta có thể sẽ kích hoạt tia sức mạnh này, khiến ngươi chết ở đây." Điều này cũng là để phòng ngừa sau khi thả đối phương, đối phương không chịu nghe lời mình.

Cá sấu biến dị trừng lớn mắt, tên tiểu tử này cũng quá đáng rồi đấy, hơn nữa nếu nó thật sự giúp tên tiểu tử này, mà tên tiểu tử này lại giết chết nó, thì phải làm sao?

"Bây giờ ngươi chỉ có thể nghe lời ta." Tần Mặc nhìn chằm chằm đối phương.

Con cá sấu biến dị này suy nghĩ một chút, liền cảm thấy lời Tần Mặc nói hình như thật sự không sai.

Vậy được rồi.

Nó chỉ hy vọng tên tiểu tử này có chút lương tâm, đừng làm ra loại chuyện trở mặt.

"Đợi một thời gian nữa sẽ có một nhóm người khác đến đây, ngươi phải dốc toàn lực giữ chân họ ở đây.

Đương nhiên, họ cũng có thể sẽ ra tay với ngươi, vì bây giờ ngươi

đã bị thương, do đó, ngươi không cần phải liều mạng để đối phó với họ, chỉ cần giữ chân họ một khoảng thời gian là được." Cá sấu biến dị lập tức hiểu ý Tần Mặc, nhưng nó vẫn có chút lo lắng.

Thực lực của Tần Mặc đã mạnh như vậy, vậy những người mà Tần Mặc muốn giữ chân chẳng phải cũng sẽ rất lợi hại sao?

Vạn nhất nó có mệnh hệ gì thì phải làm sao?

Không được, giao dịch lần này, nó nhất định sẽ chịu thiệt.

Tần Mặc dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng nó, mở miệng nói.

"Yên tâm đi, thực lực của họ không mạnh như ngươi tưởng tượng đâu.

Nếu trong tình trạng thực lực của ngươi không bị tổn hại gì, ngươi có thể đánh hòa với họ." "Bây giờ cho dù ngươi không đánh lại họ, cũng có thể thoát khỏi tay họ.

Ta chỉ cần ngươi giúp ta giữ chân họ là được, những việc khác thì không cần làm, hiểu chưa?" Cá sấu biến dị không còn cách nào, chỉ có thể đáp một tiếng.

Nó chỉ có thể mặc cho Tần Mặc chỉ dẫn.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, sau đó lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người trên bờ.

"À phải rồi, còn một việc nữa cần ngươi làm một chút, ngươi phải đưa mấy người chúng ta đến bờ bên kia." Cá sấu biến dị quay đầu, đưa mắt nhìn về phía đó, suy nghĩ nửa ngày, nó vẫn đồng ý.

Tiếp đó, nó lại di chuyển thân thể đến bên bờ.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử mấy người họ không chú ý tới Tần Mặc, vì vậy họ đều trở nên cảnh giác.

“Ôi trời, lão bản đâu rồi?

Lão bản đi đâu mất rồi?

Sao anh ấy không qua đây?” Tiền Sinh Đào trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm mặt nước.

Thấy anh ta như vậy, Bàn Tử nhíu mày, vội vàng kéo tay anh ta một cái.

“Không cần lo lắng, Tần Mặc chắc chắn sẽ không sao đâu.” “Nhưng bây giờ con cá sấu này đã bơi đến đây, mà chúng ta lại không thấy lão bản đâu.

Chương 982

Vậy anh ấy có thể đi đâu được chứ?" Tiền Sinh Đào đột nhiên có chút sợ hãi, nếu Tần Mặc thật sự xảy ra chuyện gì, anh ta phải làm sao đây?

Từ khi Tần Mặc chế phục anh ta, anh ta vẫn luôn đi theo Tần Mặc, hơn nữa trước đó Tần Mặc còn cứu anh ta một lần, anh ta đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục Tần Mặc rồi.

Nếu Tần Mặc xảy ra chuyện gì, anh ta cũng không muốn tiếp tục sống nữa.

Hạo Thiên Chân đang định nói thì Tần Mặc đã chui lên khỏi mặt nước.

Tiền Sanh Đào thấy Tần Mặc trên người không hề dính một chút nước nào, cậu ta sững sờ.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều thở phào nhẹ nhõm, cả hai cười nhìn Tiền Sanh Đào. "Đã bảo rồi mà, Tần Mặc sẽ không sao đâu.

Bọn tôi hiểu anh ấy hơn cậu nhiều." Tiền Sanh Đào vội vàng gật đầu, nhưng vành mắt vẫn không kìm được mà đỏ hoe.

Tần Mặc thấy vậy bĩu môi, thở dài nói. "Đàn ông con trai sao lại học thói mít ướt thế?" Tiền Sanh Đào ho một tiếng, vội đưa tay dụi mắt. "Chẳng qua là tôi bị cát bay vào mắt thôi mà?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều thấy buồn cười, nhưng cũng không vạch trần Tiền Sanh Đào.

Dù sao đối phương cũng vì lo cho Tần Mặc nên mới thế, vậy nên họ cũng chẳng cần nói những lời thừa thãi. "À phải rồi, tình hình hiện tại thế nào?" Họ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc chỉ vào con cá sấu biến dị.

"Không thấy sao?

Bây giờ nó chịu đưa chúng ta sang bờ đối diện, cũng khá là nghe lời đấy." Nghe lời sao?

Mấy người họ lại nhìn xung quanh những thi thể kia, thở dài một hơi.

Nhưng nghĩ lại con cá sấu biến dị này giết người của Uông Gia, họ cũng không nghĩ nhiều nữa.

Con cá sấu biến dị đưa Tần Mặc và mọi người đến bờ, định bụng ra tay với Tần Mặc, nhưng Tần Mặc đột nhiên liếc nhìn nó. "Nếu ngươi dám tập kích ta, ta sẽ lập tức giết chết ngươi." Nói xong, Tần Mặc trên người phóng ra một luồng Hắc Long Huyết Mạch chi lực, trấn áp con cá sấu biến dị khiến nó chỉ có thể chìm xuống nước.

Con cá sấu biến dị không ngoảnh đầu lại mà bơi đi khỏi nơi đó.

Thấy nó như vậy, Tần Mặc bĩu môi, sau đó lại quay đầu, đưa mắt nhìn lên trụ tròn. "Chúng ta qua đó thôi." Bốn người họ cùng đứng trên trụ tròn đó.

Đúng lúc này, Lý lão đầu và mấy người của ông ta vừa hay đuổi tới.

Thấy tình hình trước mắt, Lý lão đầu trừng lớn mắt, ông ta đang định đuổi theo thì không ngờ trong nước đột nhiên xuất hiện một bóng đen, lao về phía họ tấn công.

Lý lão đầu còn chưa kịp phản ứng, nhưng ông ta theo bản năng lùi lại hai bước, còn người bên cạnh ông ta thì không may mắn như vậy.

Người đó lập tức bị bóng đen kéo xuống nước, mặt nước còn nổi lên màu đỏ máu. "Đó là cái quái gì vậy?" Vương chấp sự nuốt nước bọt, hơi kinh hãi nhìn mặt nước, vừa nãy cái thứ đó quá nhanh, bọn họ hoàn toàn không kịp phản ứng.

Tần Mặc thì không làm gì nhiều, xem ra con cá sấu biến dị đó vẫn khá hữu dụng.

Trụ tròn lập tức xoay chuyển, chỉ một lát sau, họ đã đến bên dưới trụ tròn. "Không ngờ lại là một sơn động lớn thế này." Mấy người họ nhìn nhau. "Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, bọn họ đã đến hồ nước rồi, e là chẳng mấy chốc sẽ đuổi kịp chúng ta thôi." Tần Mặc nhìn mấy người họ, mấy người kia đều đáp lời.

Tần Mặc đã nói vậy thì đương nhiên họ phải tranh thủ cơ hội rời khỏi đây.

Tiếp đó, họ đi theo con đường này về phía trước, không lâu sau thì đến một ngã ba. "Tiếp theo phải đi lối nào đây?" Họ nhìn Tần Mặc, vì có một sức mạnh không ngừng dẫn dắt Tần Mặc, nên Tần Mặc hẳn là có thể tìm ra.

Tần Mặc nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng một lúc, sau đó chỉ vào một trong các ngã ba. "Ở đây." Sau đó, Tần Mặc đang định đi về phía đó thì thấy Bàn Tử dừng lại, Bàn Tử xé quần áo trên người, treo lên hòn đá ở một ngã ba khác. "Cậu nhóc này được đấy chứ." Bên kia Tiền Sanh Đào không nhịn được cười, không ngờ Bàn Tử lại tỉ mỉ như vậy, dùng cách này để đánh lừa Lý lão đầu và đám người của ông ta. "Bọn họ có bị lừa hay không thì chưa chắc, nhưng chúng ta cứ làm thế đã.

Đến lúc đó bọn họ sẽ nghĩ rốt cuộc là chúng ta sơ suất để lại mảnh vải này, hay là thật sự đã bị lạc đường." Tần Mặc lắc đầu. "Mấy người nghĩ bọn họ thông minh quá rồi đấy.

Bọn họ đúng là có thể đi nhầm đường, nhưng không cần quan tâm họ, chúng ta cứ làm việc của mình trước." Tiếp đó, Tần Mặc tăng tốc, vì anh cảm thấy con cá sấu biến dị kia chắc chắn sẽ không bám theo lâu.

Một lát sau, họ đến một cánh cổng đá cực lớn.

Cánh cổng đá này rộng khoảng mười trượng và cao mười trượng. "Ôi trời ơi, ở đây lại có một cánh cổng lớn đến thế.

Phía sau cánh cổng này rốt cuộc có gì vậy?" Bàn Tử vừa nói vừa nhíu mày, nhìn chằm chằm cánh cổng trước mặt. "Vào xem thì biết." Tần Mặc đặt tay lên cánh cổng đá, không ngờ cánh cổng đá lại từ từ mở ra. "Được đấy chứ." Hạo Thiên Chân bên cạnh thán phục một tiếng, Tần Mặc thì không nói gì nhiều, chỉ bước vào không gian bên trong.

Bên trên không gian này treo từng chùm Linh Đang, còn bên dưới thì đặt một chiếc Quan Tài cực lớn, xung quanh lại có rất nhiều bích họa. "Sao ở đây lại có nhiều bích họa thế này?" Bàn Tử nhíu mày, sau đó đi tới phía trước, đưa mắt nhìn những bích họa xung quanh, cẩn thận quan sát. "Trên những bích họa này dường như cũng thấp thoáng miêu tả cảnh những người đó đang quỳ lạy trời đất." Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc một chút. "Ở thời cổ đại, người trong gia tộc anh chắc không phải loại đa cấp đâu nhỉ?

Sao nhiều người lại tin ngưỡng Hắc Long của gia tộc anh thế?" Tần Mặc bĩu môi. "Sao tôi biết được, nhưng chắc không phải vậy đâu." Tần Mặc xua tay, dù sao trước kia từng có một gia tộc, người trong đó từng nói với anh rằng gia tộc anh thời cổ đại có lịch sử làm hoàng đế.

Chương 983

Điều đó cũng có nghĩa là, họ không phải cố ý quảng bá hình tượng Hắc Long một cách ác ý trong dân gian. "Thế à." Bàn Tử bĩu môi, sau đó lại nhìn chằm chằm vào bích họa trước mặt. "Tôi thì lại rất hy vọng mình cũng gặp được tình huống như vậy, nhưng mà, gia tộc tôi hình như chẳng có lịch sử gì mấy." Sau đó, hắn lại đưa mắt nhìn những Linh Đang treo phía trên. "Những chiếc Linh Đang này có tác dụng gì không?

Trông cũng tinh xảo đấy chứ." Cuối cùng, Bàn Tử theo bản năng định đưa tay ra chạm vào những chiếc Linh Đang đó, Tần Mặc vội vàng ngăn hắn lại. "Dừng tay!" Bàn Tử sững sờ, mắt lộ vẻ nghi hoặc, nhíu mày. "Sao thế?

Chỉ vì xung quanh vẽ bích họa nhà anh mà tôi không được chạm vào cái Linh Đang này à?

Linh Đang này đâu phải của nhà anh." Hạo Thiên Chân vội vàng kéo tay Bàn Tử. "Sao anh lại nói mấy lời này?" Bàn Tử bĩu môi. "Tôi chỉ nói đùa vài câu thôi mà, đâu có ý gì khác." Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên thổi vào một luồng gió, những chiếc Linh Đang phía trên lập tức phát ra tiếng leng keng.

Chưa kịp để Tần Mặc nói gì, trước mặt họ đột nhiên lóe lên một vệt sáng trắng.

Sau đó, Tần Mặc phát hiện họ đã xuất hiện trong một không gian cực lớn, không gian này có màu xám trắng. "Chuyện gì thế này, sao chúng ta lại đến đây?" Bàn Tử sững sờ, sau đó đột ngột quay đầu, đưa mắt nhìn Tần Mặc. "Cái này chắc chắn có liên quan đến anh, dù sao đây cũng là địa bàn của gia tộc anh mà." "Sao cậu lại có thể nói

chuyện với lão bản của tôi như vậy?

Từ trước đến giờ lão bản của tôi đã giúp cậu nhiều đến thế, lẽ nào cậu quên rồi sao?" Tiền Sanh Đào đưa tay chỉ Bàn Tử, nhưng Bàn Tử lại trực tiếp gạt tay cậu ta ra. "Thế thì sao chứ?

Nếu không phải vì hắn ta, tôi có gặp phải những nguy hiểm này không?

Hắn ta nên cảm kích tôi mới đúng, chứ không phải tìm một tên vô dụng như cậu đến đây trách móc tôi." Tiền Sanh Đào đương nhiên không cho phép đối phương nói mình như vậy, vì thế hai người lao vào đánh nhau.

Hạo Thiên Chân hơi lo lắng, cậu quay đầu nhìn Tần Mặc. "Tần Mặc, anh đứng ngây ra đó làm gì thế?

Mau đến giúp đi chứ, tách hai người họ ra đi, nhỡ lát nữa họ có mệnh hệ gì thì sao?" Tần Mặc thì đứng yên tại chỗ, không làm gì cả.

Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày, nhưng cậu không còn cách nào, chỉ đành lao vào can ngăn.

Kết quả cuối cùng lại thành ra ba người đánh nhau.

Tần Mặc lắc đầu, ngẩng đầu, đưa mắt nhìn lên không trung. "Mấy trò Huyễn Cảnh thế này mà cũng muốn lừa được ta sao?" Sau khi Tần Mặc dứt lời, trên người anh trực tiếp phóng ra Hắc Long Huyết Mạch chi lực, chỉ thấy toàn bộ không gian không ngừng rung chuyển.

Không chỉ vậy, ba người trước mặt Tần Mặc cũng dần dần bị anh chấn nát.

Tiếp đó, trước mặt Tần Mặc lóe lên một vệt sáng trắng, anh lại xuất hiện trong không gian kia.

Tần Mặc ngẩng đầu nhìn lên không trung, những chiếc Linh Đang

đang reo vang.

Xem ra họ vừa mới bước vào đây, những chiếc Linh Đang này đã reo lên rồi, vậy nên tất cả những gì họ gặp phải sau đó đều là Huyễn Cảnh.

Tần Mặc quay đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở phía bên kia.

Thực ra, trên mặt Bàn Tử đang nở một nụ cười, không biết hắn đã rơi vào Huyễn Cảnh như thế nào.

Còn Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào thì đang nhíu chặt mày, xem ra tình huống mà hai người họ gặp phải không được tốt cho lắm.

Tần Mặc thở dài một hơi, đi đến bên cạnh Bàn Tử, truyền sức mạnh của mình vào cơ thể Bàn Tử.

Có Hắc Long Huyết Mạch chi lực này, e rằng Linh Đang cũng chẳng có tác dụng gì.

Lúc này, Bàn Tử đang ở trong một Mộ Thất cực lớn, bên trong Mộ Thất này toàn là bảo vật, hắn đang ôm lấy những bảo vật đó mà cười hớn hở.

Nhưng sau khi sức mạnh của Tần Mặc truyền vào, hắn cảm thấy trọng lượng của những thứ đang ôm dường như đã thay đổi, hắn cúi đầu phát hiện tất cả hóa ra đều là đá. "Cái quái gì thế này?" Bàn Tử vừa nói vừa nhíu mày, sau đó hắn ném tất cả những hòn đá đó xuống đất, rồi quay đầu nhìn Kim Sơn Ngân Sơn phía sau mình.

Hắn phát hiện Kim Sơn Ngân Sơn đó đã không còn tồn tại nữa. "Bảo vật của tôi đâu hết rồi?" Bàn Tử hơi tiếc nuối, chạy về phía đó, lúc này trên không trung vang lên một giọng nói. "Được rồi, ở đây đủ lâu rồi, mau phá Huyễn Cảnh đi." Bàn Tử luôn cảm thấy giọng nói này hơi quen tai, nhưng lại không thể nhớ ra.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy có người đá mình một cái, Bàn Tử vội vàng quay đầu nhìn sang bên cạnh. "Ai đấy?" Thấy là Tần Mặc, Bàn Tử mới phản ứng lại, hắn trợn tròn mắt. "À phải rồi, chẳng phải chúng ta đã vào một nơi có Quan Tài và Linh Đang sao?

Sao lại đến đây nữa?" Tần Mặc bĩu môi. "Suốt ngày chỉ nghĩ đến bảo vật, nếu không phải tôi vào đây đánh thức anh, e là anh đã lạc lối ở đây rồi." Sau đó, Tần Mặc đột nhiên gõ mạnh vào đầu Bàn Tử, Bàn Tử liền ngất đi.

Một lát sau, Bàn Tử từ từ tỉnh lại, trong mắt hắn lộ vẻ mơ màng. "Đây là đâu?" Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc bĩu môi, chỉ vào không gian này. "Anh tự nhìn xem." Bàn Tử lúc này mới phát hiện, hóa ra hắn vẫn luôn ở trong Mộ Thất này, không hề đi đâu cả.

Bàn Tử ho khan một tiếng, mở miệng nói. "Tôi đã bảo mà, thảo nào vừa nãy khi tôi tìm thấy bảo vật thì mấy người không ở đó, hóa ra là vì chiếc Linh Đang này đã đưa tôi vào không gian ảo ảnh à." Nghe thấy câu này, Tần Mặc không nhịn được bĩu môi. "Thôi đi, anh đừng nói mấy lời đó nữa, càng nói càng mất mặt." "Anh còn dám nói tôi à?

Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào hai người họ chẳng phải cũng rơi vào Huyễn Cảnh sao?" Bàn Tử hơi ngượng ngùng gãi mũi, đương nhiên hắn sẽ không tự tìm cớ cho mình.

Chương 984

Tần Mặc lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào ở phía bên kia, đi đến bên cạnh hai người họ, cũng đánh thức cả hai.

Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào cũng đều thấy hơi ngại.

Nhưng Tần Mặc không nói gì, thực ra ngay từ đầu anh đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Dù sao, Bàn Tử trong Huyễn Cảnh có vẻ hơi nóng nảy, tuy rằng trong tình huống thực tế hắn cũng sẽ như vậy, nhưng dù tâm trạng có tệ đến mấy, hắn cũng sẽ không có thái độ đó. "Không thể không nói, những chiếc Linh Đang ở đây thật lợi hại, vậy mà lại khiến tất cả chúng ta đều rơi vào Huyễn Cảnh." Tiền Sanh Đào nhíu mày, may mà có Tần Mặc ở đây, nếu không lần này thì phiền phức lớn rồi.

Tần Mặc "ừ" một tiếng. "Chiếc Linh Đang này rốt cuộc được làm từ chất liệu gì?" Bàn Tử tò mò đi đến bên dưới chiếc Linh Đang, hắn cẩn thận nhìn một chút, nhưng khi thấy tình hình bên trong, Bàn Tử giật mình, lùi lại hai bước.

Tần Mặc đi đến bên cạnh Bàn Tử. "Chuyện gì thế này?" Mặc dù Bàn Tử không thể đối phó được với những thứ trong Mộ Huyệt, nhưng hắn cũng là người từng trải, sao lại bị dọa đến mức này? "Anh tự mình xem đi." Bàn Tử thở dài một hơi, chỉ vào chiếc Linh Đang trước mặt.

Hắn càng nói như vậy, Tần Mặc càng tò mò, sau đó Tần Mặc đi đến bên dưới chiếc Linh Đang, nhìn lên phía trên, thấy tình hình bên trong, Tần Mặc nheo mắt lại.

Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào nhìn nhau, sao ngay cả Tần Mặc xem xong cũng thấy có gì đó không ổn vậy?

Tiếp đó, hai người họ cũng đi đến đó, nhưng khi nhìn rõ ràng, họ không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh. "Chúng ta không nhìn nhầm đấy chứ." Không ngờ bên trong những chiếc Linh Đang này lại chứa đựng những đầu lâu trẻ con.

Thảo nào những chiếc Linh Đang này lại có tác dụng mê hoặc như vậy, dù sao những đầu lâu trẻ con này cũng mang theo oán khí cực lớn. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt. 】 Đúng lúc này, những đầu lâu trẻ con đó đột nhiên phát ra từng tiếng kêu thảm thiết. "Tại sao lại đối xử với chúng tôi như vậy?" Tần Mặc nghe xong nheo mắt lại, dẫn mấy người họ lùi lại một đoạn, sau đó trước mặt xuất hiện một khối đen lớn.

Khối đen này trực tiếp hình thành một cái đầu hài nhi.

Cái đầu hài nhi này quay đầu, nhìn chằm chằm Tần Mặc và mấy người họ, tiếp đó trực tiếp phóng ra rất nhiều hắc khí, bao vây Tần Mặc và mọi người ở giữa. "Cái quái gì thế này?" Mấy người họ vừa nói vừa trợn tròn mắt, rồi lại vội vàng quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, phóng Hắc Long Huyết Mạch chi lực trên người ra.

Lớp hắc khí xung quanh Tần Mặc và mọi người lúc này mới hơi tiêu tán một chút. "Cái thứ này trông có vẻ hơi khó đối phó đấy." Bàn Tử nói nhỏ với Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, anh đương nhiên cũng nhìn ra được. "Mấy người cẩn thận một chút." Tần Mặc nhắc nhở một tiếng, sau đó, anh lại nhìn chằm chằm những chiếc Linh Đang ở phía bên kia.

Đã vậy, thì cứ ra tay với những chiếc Linh Đang đó trước vậy.

Tần Mặc lao thẳng về phía những chiếc Linh Đang đó, nhưng cái đầu hài nhi này dường như biết suy nghĩ của Tần Mặc, nó phóng ra một ít hắc khí, hòng ngăn cản Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy một luồng năng lượng khổng lồ từ trên người anh bay ra. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Hỏa long khổng lồ bao quanh cái đầu hài nhi đó, những hắc khí của nó cũng trực tiếp bị hỏa long của Tần Mặc thiêu cháy tan biến.

Trong không khí không ngừng truyền đến tiếng "xẹt xẹt", đồng thời còn có tiếng khóc của hài nhi. "Cái âm thanh này khó nghe quá đi mất!" Bàn Tử nhíu chặt mày, hắn đưa tay bịt tai, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, ba người họ nhất định sẽ không chịu nổi.

Tần Mặc cũng thấy tình hình của mấy người họ không ổn, anh nhìn chằm chằm cái đầu hài nhi khổng lồ trước mặt. "Ta có thể không hủy những chiếc Linh Đang đó, như vậy thì ít nhất các ngươi vẫn có thể tồn tại trên đời này, nếu không thì..." Tần Mặc dừng lại một chút, nhưng anh biết cái đầu hài nhi này hẳn là hiểu lời anh nói.

Nhưng cái đầu hài nhi khổng lồ lại trực tiếp phát ra từng tràng cười, nó muốn dùng sóng âm này để tấn công Tần Mặc.

Nhưng đáng tiếc Tần Mặc không hề sợ hãi chút nào.

Chỉ thấy xung quanh tai Tần Mặc cũng xuất hiện từng vệt đen, sau đó Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, một chiếc Hàn Băng Phủ Đầu xuất hiện trước mặt. "Hàn Băng Ma Trảm!" Tần Mặc vung chiếc Hàn Băng Phủ Đầu này về phía những chiếc Linh Đang ở gần đó.

Cái đầu hài nhi trước mặt này là do những oán khí kia phóng ra mà thành, chỉ cần phá hủy những chiếc Linh Đang đó, thì đầu nó tự nhiên sẽ tiêu tan.

Cái đầu hài nhi khổng lồ hơi không hiểu, rõ ràng oán khí của nó vẫn rất mạnh, sao sóng âm này lại không thể mê hoặc được Tần Mặc

chứ?

Huống hồ ngay từ đầu Tần Mặc còn có thể thoát ra khỏi Huyễn Cảnh này, thực sự vượt quá dự liệu của nó.

Sau khi năng lượng của Tần Mặc đánh vào những chiếc Linh Đang, những chiếc Linh Đang đó liền xuất hiện một vết nứt.

Cái đầu hài nhi này lao về phía Tần Mặc, đồng thời nó còn há to miệng, Tần Mặc phát hiện răng của nó đều vô cùng sắc nhọn.

Chỉ cần sơ ý bị chạm vào một chút, e là sẽ bị trọng thương.

Hai bên đối đầu, Tần Mặc lùi lại một đoạn, nhưng trên cái đầu hài nhi này lại xuất hiện một vết sẹo.

Máu không ngừng chảy xuống từ đầu nó, nó cũng phát ra từng tràng tiếng khóc thút thít. "Tại sao lại đối xử với chúng tôi như vậy?

Trả lại mạng cho chúng tôi." Tần Mặc nghe câu này bĩu môi, đâu phải do mình đưa bọn chúng đến đây chôn cùng.

Mặc dù nói bên trong này thực sự có một sức mạnh đang dẫn dắt anh, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là bọn chúng là người của Tần Gia, là những đứa trẻ xấu số.

Cho dù bọn chúng muốn báo thù báo oán, cũng không nên báo lên người anh.

Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó anh lại ngưng tụ một luồng sức mạnh. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Rất nhiều Băng Tinh xuất hiện xung quanh cái đầu hài nhi, đầu hài nhi không ngừng va đập vào những Băng Tinh này, muốn phá vỡ chúng.

Không thể không nói, bọn chúng vẫn có một ít sức mạnh, vì thế những Băng Tinh xung quanh xuất hiện từng vết nứt.

Chương 985

Chỉ đáng tiếc với năng lực của bọn chúng, căn bản không thể phá vỡ những Băng Tinh này.

Tần Mặc lắc đầu. "Ta không muốn lãng phí thời gian với các ngươi nữa." "Ngưng Băng Quyết!" Một chiếc chùy băng khổng lồ bị Tần Mặc ném ra, đập vào những chiếc Linh Đang kia, vết nứt trên những chiếc Linh Đang lại càng lớn hơn.

Chỉ cần Tần Mặc cố gắng thêm một chút, thì chiếc Linh Đang này chắc chắn sẽ vỡ nát.

Cái đầu hài nhi bên này cũng chú ý tới, sau đó nó vội vàng lao về phía Tần Mặc.

Bất kể thế nào, nó cũng phải ngăn cản Tần Mặc, nếu không, Tần Mặc sẽ phá nát hoàn toàn những chiếc Linh Đang đó.

Tần Mặc và cái đầu hài nhi va chạm vào nhau, đối phương bị Tần Mặc đánh lui.

Tiếp đó, Tần Mặc lại đưa thanh kiếm trong tay ra, chỉ vào đối phương. "Ngươi chỉ là một thực thể do oán khí ngưng tụ mà thành thôi, cho dù đối phó ngươi cũng chẳng giúp ích gì cho ta, vì vậy..." Tần Mặc lại quay đầu nhìn chằm chằm những chiếc Linh Đang ở bên kia, tiếp đó anh vung thanh kiếm trong tay, trực tiếp đánh về phía những chiếc Linh Đang đó.

Chỉ cần thanh kiếm này rơi xuống những chiếc Linh Đang đó, thì những chiếc Linh Đang đó nhất định sẽ vỡ nát.

Nhưng cái đầu hài nhi này đương nhiên không thể để Tần Mặc dễ dàng đạt được ý nguyện, vì thế nó lại chặn trước mặt Tần Mặc,

muốn dùng sức mạnh của mình để ép Tần Mặc lùi lại.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, dùng không gian này để khống chế cái đầu hài nhi. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Sau đó, một con đại bàng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc. "Ưng Kích Trường Không!" Trên người con đại bàng này mang theo một tia Hắc Long Huyết Mạch chi lực, đánh vào thân thể cái đầu hài nhi, đầu hài nhi liền trở nên trong suốt hơn một chút.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, xem ra sức mạnh của anh hình như cũng không duy trì được bao lâu nữa.

Tiếp đó, Tần Mặc lập tức đâm vào một trong những chiếc Linh Đang, chiếc Linh Đang đó liền vỡ tan.

Đồng thời, Tần Mặc có thể cảm nhận rất rõ ràng rằng năng lượng trên người cái đầu hài nhi này cũng yếu đi rất nhiều. "Xem ra tác dụng này cũng khá lớn." Tần Mặc không nhịn được gật đầu, sau đó lại tấn công chiếc Linh Đang ở phía bên kia.

Cái đầu hài nhi không còn cách nào, chỉ đành chặn trước mặt Tần Mặc, chỉ thấy nó đột nhiên há to miệng, luồng sương mù đen từ trong miệng nó bay ra, trực tiếp bao vây quanh người Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, nói thật, đối với những luồng sương mù này, anh không hề sợ hãi chút nào. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Rất nhiều kiếm ảnh từ giữa lao về phía cái đầu hài nhi đâm tới, không lâu sau, thân thể nó đã bị đâm xuyên.

Tần Mặc lại phát hiện sức mạnh của nó không hao tổn nhiều, điều đó cũng có nghĩa là chỉ có ra tay với những chiếc Linh Đang kia mới có thể khiến thực lực của nó ngày càng yếu đi. "Phương pháp này không có tác dụng sao?" Tần Mặc trong mắt mang theo một nụ cười, lại nhìn chằm chằm cái đầu hài nhi trước mặt. "Nhưng thế này cũng tốt, tránh để ta tiếp tục lãng phí thời gian." Cái đầu hài nhi này đương

nhiên biết Tần Mặc muốn làm gì, lập tức nó trở nên cảnh giác, đồng thời không ngừng di chuyển thân thể về phía sau.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó một luồng năng lượng màu đen từ trên người Tần Mặc bay ra.

Luồng năng lượng màu đen này từ từ hình thành một con Hắc Long khổng lồ.

Sau khi thấy con Hắc Long này, trong mắt cái đầu hài nhi lóe lên vẻ kinh hãi, sau đó nó không ngừng phát ra tiếng khóc thút thít. "Tha cho tôi đi." Trong miệng nó không ngừng nói câu này, dần dần còn tăng thêm một số âm vọng, khiến Bàn Tử và mấy người họ vô cùng khó chịu.

Tần Mặc nheo mắt lại. "Vẫn thật là không biết hối cải." Không ngờ đến nước này rồi, nó vậy mà còn muốn dùng cách này để hại mình.

Chỉ đáng tiếc trên người mình có Hắc Long Huyết Mạch chi lực, hộ thể nên căn bản sẽ không bị nó làm hại, nhưng Bàn Tử và mấy người họ thì lại khá thảm.

Tần Mặc thúc giục sức mạnh của mình.

Sau khi những sức mạnh này đánh vào những chiếc Linh Đang, những chiếc Linh Đang đó liền đổ sập, tất cả biến thành bột phấn trong không khí, còn mang theo một mùi đồng thối. "Anh đúng là quá đáng thật!" Bàn Tử không nhịn được mắng ra, những chiếc Linh Đang đó đã ở đây lâu như vậy rồi, chúng nhất định rất đáng tiền, vậy mà lại bị Tần Mặc phá nát như thế.

Tần Mặc sao lại không biết ý của Bàn Tử chứ?

Anh quay đầu, liếc Bàn Tử một cái, Bàn Tử bị Tần Mặc trừng đến mức không nói nên lời, vội vàng bịt miệng lại.

Tốt đẹp thế này hắn đi chọc Tần Mặc làm gì?

Bây giờ thì hay rồi, khiến Tần Mặc không vui.

Bàn Tử vội vàng trốn ra sau lưng Tiền Sanh Đào, Tiền Sanh Đào bị Bàn Tử làm cho bật cười. "Không đến nỗi vậy chứ." Mặc dù nói lão bản của mình thực lực quả thực rất mạnh, nhưng cậu ta sao lại cảm thấy Bàn Tử trước mặt Tần Mặc giống như một đứa trẻ con vậy, mỗi lần bị Tần Mặc mắng là lại cố ý trốn ra sau lưng người khác. "Cậu hiểu gì chứ, đây là cảm giác bị Tần Mặc áp bức, cậu đi theo Tần Mặc thời gian còn ít, đương nhiên không biết rồi." Bàn Tử nói nhỏ với Tiền Sanh Đào, Tiền Sanh Đào gật đầu. "Vậy được rồi." Sau khi những chiếc Linh Đang này vỡ nát, cái đầu hài nhi đó cũng đã không còn tồn tại nữa.

Âm thanh của Hệ thống cũng vang lên lúc này, nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười, mặc dù những thứ gặp phải trong Mộ Huyệt này không nhiều, nhưng thực lực vẫn tăng lên một chút.

Chỉ cần có thể tăng cường thực lực, thì chuyến đi này là đáng giá.

Huống hồ, Tần Mặc luôn cảm thấy bên trong này tuyệt đối có thứ gì đó đang chờ anh mang đi.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại đưa mắt nhìn lên chiếc Quan Tài này.

Thứ anh muốn có nằm trong chiếc Quan Tài này sao?

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy chiếc Quan Tài này được tạo thành từ sáu đầu rồng, nhưng sáu đầu rồng này chỉ tản mát xung quanh, còn ở giữa chúng, thứ được đặt chính là nắp Quan Tài khổng lồ, trên nắp

Quan Tài khắc hình một con Hắc Long. "Muốn nói cái này không liên quan gì đến gia tộc anh thì tôi chắc chắn không tin.

Gia tộc anh có phải có rất nhiều bảo vật đều chôn trong Mộ Huyệt không?" Bàn Tử nhíu mày, nhìn Tần Mặc đi suốt chặng đường này, hắn đại khái cũng có thể cảm nhận được rằng trong những Mộ Huyệt đã đi qua, ít nhiều đều có đồ vật của Tần Gia.

Tần Gia chắc chắn có mối quan hệ không rõ ràng với những Mộ Huyệt này. "Cái này thì tôi không biết, nhưng tôi luôn cảm thấy sức mạnh bên trong chiếc Quan Tài này chính là thứ đã dẫn dắt tôi đến đây." Nói xong, Tần Mặc dứt khoát đẩy thẳng nắp Quan Tài ra, mấy người bên cạnh sững sờ, họ đều vội vàng lên tiếng.

Chương 986

"Cho dù anh muốn mở chiếc Quan Tài này ra, cũng phải báo trước cho chúng tôi một tiếng chứ, nhỡ đâu từ trong chiếc Quan Tài này đột nhiên nhảy ra một con Tống Tử, thì mấy anh em chúng tôi chẳng phải toi đời sao?" Tần Mặc bĩu môi, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng khẽ nói với Bàn Tử. "Anh đang nghĩ gì vậy?

Có Tần Mặc ở đây thì chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, nhiều nhất là chúng ta bị thương một chút thôi, chắc chắn không chết ở đây đâu." "Nói thì nói thế, nhưng chúng tôi cũng biết đau chứ, Tần Mặc, lần sau anh có thể nhắc nhở chúng tôi một tiếng trước khi làm được không?" Tần Mặc thì không nói gì nhiều, chỉ nhìn chằm chằm thứ bên trong Quan Tài.

Mấy người họ nhìn nhau, đã qua lâu như vậy rồi mà trong Quan Tài không có Tống Tử nào chui ra, bây giờ có lẽ là an toàn rồi phải không?

Nghĩ một chút, họ vẫn đi về phía đó, đến bên cạnh Tần Mặc, nhìn thứ bên trong Quan Tài, sau đó họ cũng sững sờ.

Họ không nhìn nhầm đấy chứ, trong chiếc Quan Tài này vậy mà lại đặt những bộ xương động vật. "Đây là xương cốt của con gì vậy?" Bàn Tử cẩn thận nhìn, hắn thực sự không thể phân biệt được, vì thế chỉ đành hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc thở dài một hơi. "Sức mạnh trên đó có sự dẫn dắt với tôi, vì vậy nó có thể là xương cốt của Hắc Long." "Thì ra là vậy." Mấy người họ đều không nhịn được gật đầu, Tần Mặc đột nhiên nhớ đến con Kỳ Lân mà anh từng thấy ở Trương Gia trước đây.

Mặc dù nói năng lượng của con Kỳ Lân đó đã rất yếu ớt, nhưng

nó vẫn chưa ngã xuống, không giống như Hắc Long của gia tộc anh, đã không còn từ lâu.

Đúng lúc này, trên những xương cốt Hắc Long đó đột nhiên tỏa ra ánh sáng lấp lánh, sau đó mọi người lập tức cảm thấy một luồng áp lực cực lớn truyền đến từ phía sau lưng họ.

Tần Mặc thì không có bất kỳ cảm ứng nào, thấy Hạo Thiên Chân và mấy người họ như vậy, Tần Mặc nheo mắt lại, lại nhìn chằm chằm những bộ xương cốt trước mặt.

Xem ra hẳn là do năng lượng tàn dư bên trong những bộ xương cốt này gây ra.

Chỉ thấy những năng lượng tàn dư này từ từ ngưng tụ lại với nhau, hình thành một Hắc Long hư ảnh khổng lồ.

Hắc Long hư ảnh cúi đầu nhìn Tần Mặc và mấy người họ, sau đó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Nó đương nhiên có thể cảm nhận được Hắc Long Huyết Mạch trên người Tần Mặc đã hoàn toàn được kích hoạt.

"Ngươi là hậu duệ của Tần gia sao?" Hắc Long hư ảnh há miệng hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, rồi quay lại nhìn mấy người bạn bên cạnh.

Hắc Long đương nhiên hiểu ý Tần Mặc, nó thu hồi sức mạnh của mình, trong mắt mang theo ý cười nhạt, gật đầu.

"Cũng được.

Xem ra Tần gia vẫn còn người nối dõi, ta cứ nghĩ giờ Tần gia đã suy bại hoàn toàn rồi." Có lẽ không có Tần Mặc, Tần gia đúng là một gia tộc nhỏ không đáng nhắc tới, nhưng giờ thì khác rồi.

Tần Mặc mỉm cười.

“Tôi nhất định sẽ noi theo ý chí của tổ tiên Tần gia, phát triển Tần gia ngày càng lớn mạnh.” Hắc Long gật đầu, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng.

“Không tệ, không tệ.” “Đã vậy, ta cũng nên trả lại thứ thuộc về Tần gia cho các ngươi.” Nói rồi, nó quay đầu, đặt ánh mắt lên đầu kia của quan tài.

Tần Mặc đi tới, thấy bên trong đặt một cái hộp, hơn nữa trên hộp khắc hình Hắc Long.

“Ta đã bảo hộ gia tộc các ngươi rất lâu rồi, cho đến khi ta vẫn lạc vẫn luôn vì gia tộc các ngươi mà làm việc, cho nên sau này e rằng ta không còn gì có thể giúp ngươi, ngươi tự mình lo liệu đi.” Nó cho rằng mình đã làm đủ rồi, còn về việc Tần Mặc có thể chống đỡ cả gia tộc này hay không, hoàn toàn là do Tần Mặc.

Tần Mặc cười gật đầu, lấy cái hộp bên trong ra.

Mở hộp ra, thấy bên trong đặt một tấm bản đồ.

“Tấm bản đồ này là một cung lăng của Tần gia, ngươi nên đi tới đó.” Tần Mặc đáp một tiếng, cẩn thận cất tấm bản đồ đi, rồi lại nhìn chằm chằm Hắc Long trước mặt.

“Nếu vậy, xin đa tạ tiền bối.” “Không có gì phải cảm ơn, Hắc Long Huyết Mạch trên người ngươi đã thức tỉnh đến 100%, ta rất hài lòng.” Sau đó, thân thể nó dần biến mất thành một luồng huỳnh quang, đi vào trong cơ thể Tần Mặc.

Tần Mặc lập tức cảm thấy toàn thân mình trở nên tràn đầy năng lượng.

Cùng lúc đó, tiếng hệ thống vang lên nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, Chủ ký sinh nhận được sức mạnh từ ngoại giới gia trì, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *100, Thể Lực *100, Sức Mạnh *100, Tinh

Thần *100.] Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ lần này hệ thống lại tăng cho mình nhiều thuộc tính như vậy.

Do dự nửa ngày, Tần Mặc vẫn xem xét trạng thái cơ thể hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 1525 [Giới hạn loài người 10], Thể Lực 1540 [Giới hạn loài người 10], Sức Mạnh 1540 [Giới hạn loài người 10], Tinh Thần 1550 [Giới hạn loài người 10].

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhạt, xem ra lần này đến đây thu hoạch của mình thật sự không nhỏ.

Con Hắc Long này giờ chỉ còn một tia tàn lực, nếu nó dùng toàn bộ sức mạnh cho mình, chẳng phải thực lực của mình sẽ tăng lên nhiều hơn sao?

Nhưng giờ nghĩ mấy chuyện đó cũng chẳng ích gì.

Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên quan tài, cúi mình thật sâu.

"Vậy vãn bối xin cáo từ trước." Tần Mặc nhìn sang Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cùng mấy người kia.

"Chúng ta đi thôi." Mấy người họ đương nhiên không có ý kiến gì.

Trên đường đi, Bàn Tử không nhịn được thở dài một hơi, lầm bầm nói.

"Tôi thấy ba anh em mình cứ như người làm nền vậy, đến đây cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ đi theo Tần Mặc một chuyến mà thôi." Tần Mặc nghe vậy, bật cười, gật đầu.

"Anh nói đúng thật, nhưng như vậy cũng tốt mà?

Ít nhất cũng giúp mình mở mang kiến thức." Có lẽ trước đây, họ căn bản không tin trên thế giới này có Hắc Long tồn tại, nhưng lần này không chỉ được thấy, mà còn bị sức mạnh của nó áp chế đến mức không thở nổi.

Ngay khi Tần Mặc và nhóm của anh chuẩn bị rời đi, đột nhiên bị Lý lão đầu và những người của ông ta chặn đường.

Tần Mặc liếc nhìn mấy người họ một cái.

"Sao?

Có chuyện gì à?" Lý lão đầu nheo mắt.

Chương 987

“Tần Mặc tiên sinh, chúng tôi đưa anh đến đây là để anh bảo giá hộ hàng cho chúng tôi, sao giờ anh lấy đồ ở đây xong lại muốn đi thẳng vậy?

Không đơn giản như thế đâu nhỉ?” Tần Mặc nhún vai.

“Tôi đúng là đã đồng ý đi cùng các ông đến đây, nhưng tôi chưa từng nói là tôi sẽ không động vào đồ ở đây.

Vì tôi có thực lực để lấy những thứ này đi, thì đương nhiên tôi phải làm vậy.” Vương chấp sự ở gần đó bĩu môi, trên mặt mang theo vẻ khinh thường.

“Nói nhiều với anh ta làm gì?

Cứ trực tiếp cướp đồ về không phải tốt hơn sao?” “Nếu các ông muốn động thủ, tôi cũng không có ý kiến gì.” Tần Mặc nói, liếc nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người bạn bên cạnh.

Họ đương nhiên hiểu ý Tần Mặc, vội vàng lùi về phía sau.

Sau đó, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm mấy người kia.

“Ra tay đi.” Nói rồi, Tần Mặc còn ngưng tụ năng lượng trên người, sức mạnh màu đen không ngừng cuộn trào.

Lý lão đầu do dự một lát, lại mở lời với Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh không muốn giao thứ này cho chúng tôi, cũng được, chúng tôi sẽ không có ý kiến gì.

Nhưng trước khi anh đến nơi đó, phải dẫn theo những người của chúng tôi.” Họ đến đây là vì tấm bản đồ đó.

Vì Tần Mặc và mấy người kia đều muốn rời đi, nghĩa là họ đã có

được bản đồ.

Với thực lực của những người bên mình, chưa chắc đã đánh lại Tần Mặc và nhóm của anh.

Do đó, Lý lão đầu vẫn hy vọng có thể giải quyết chuyện này một cách hòa bình.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ họ lại chịu nhượng bộ.

Vương chấp sự bên cạnh sắc mặt khó coi, anh ta nhỏ giọng nói.

"Lý lão, sao phải làm như vậy?

Ông có nghĩ đến nếu chúng ta đi cùng họ, có lẽ bảo vật bên trong vẫn sẽ bị họ lấy đi không!" "Ngươi có chắc cướp được thứ này không?

Ít nhất giờ còn có thể đi cùng Tần Mặc và nhóm của anh ta." Lý lão đầu nhíu mày.

Trước đó ở trong gia tộc, ông ta đã biết thực lực của Tần Mặc cường hãn bất thường, thêm vào đó, sau khi vào đây, ông ta cũng đã chứng kiến sức mạnh của Tần Mặc, nên đương nhiên không thể xông lên một cách cứng nhắc.

Chỉ có hợp tác với Tần Mặc mới có khả năng lấy được thứ họ muốn.

"Nhưng mà..." Chưa đợi anh ta nói tiếp, Lý lão đầu lại nhìn Tần Mặc.

"Có chuyện gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm, không cần ngươi quản." Vương chấp sự có chút hận sắt không thành thép hừ lạnh một tiếng, lùi về sau hai bước.

Không còn cách nào, ai bảo Lý lão đầu đi cùng họ chứ?

Lý lão đầu mới là người nắm quyền trong đội ngũ này, anh ta

không có tư cách để nói.

Lý lão đầu lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, trịnh trọng cam đoan nói.

"Tần Mặc tiên sinh có thể yên tâm, chỉ cần anh cho phép chúng tôi đi cùng anh đến nơi đó, đồ vật bên trong anh có thể lấy trước." Dù thế nào, ông ta cũng phải dụ dỗ Tần Mặc một chút, khiến Tần Mặc đồng ý dẫn họ đi, nếu không thì tất cả nỗ lực trước đó của họ sẽ đổ sông đổ biển.

Tần Mặc bật cười, sau đó gật đầu.

"Thấy các ông có thành ý như vậy, tôi sẽ đồng ý với các ông vậy." Nghe thấy lời này, Hạo Thiên Chân và mấy người kia đều trừng lớn mắt.

"Tần Mặc, anh đang làm cái quái gì vậy?

Nếu anh thật sự hợp tác với bọn họ, chẳng phải sẽ toang sao?" Bàn Tử nhỏ giọng nói với Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

"Có gì đâu?

Vì họ đã nói vậy rồi, nếu chúng ta không đồng ý, họ lại thấy không hợp lẽ." "Có gì mà hợp lẽ hay không hợp lẽ chứ, dù sao chúng ta có quen biết gì bọn họ đâu." Hạo Thiên Chân trong lòng cũng khá sốt ruột.

Thật không hiểu Tần Mặc nghĩ gì, cứ nhất quyết phải hợp tác với những người đó, họ có gì tốt chứ?

Tần Mặc thì lại nhìn chằm chằm Lý lão đầu và nhóm của ông ta.

"Nhưng tôi hy vọng ông có thể nhớ những lời ông đã nói, nhất định phải để chúng tôi lấy đồ bên trong trước, nếu không, tôi sẽ không khách khí với các ông đâu." Thật ra Tần Mặc cảm thấy nếu có thể

dùng cách này để giáng đòn mạnh vào người của Uông gia, thì cũng khá tốt.

Dù sao, Mộ Huyệt đó tương đương với Mộ Huyệt của Tần gia, Tần Mặc chắc chắn có thể nắm rõ.

Cho dù bên trong hiểm nguy trùng trùng, Tần Mặc cảm thấy mình sẽ không gặp chuyện.

Vì vậy anh có thể dùng cách này để cho người của Uông gia biết rằng, hợp tác với anh cũng phải trả giá.

"Vì Tần Mặc tiên sinh đã nói vậy, vậy bản đồ anh cứ việc lấy đi." Vương chấp sự trừng lớn mắt, anh ta nhỏ giọng nói với Lý lão đầu.

"Lý trưởng lão, ông phải nghĩ kỹ đi, nếu ông thật sự đồng ý với họ, lỡ Tần Mặc lấy bản đồ xong không thèm quan tâm đến chúng ta nữa thì chẳng phải chúng ta toang rồi sao?" Lý lão đầu lại khoát tay.

"Tôi tin người phẩm đức cao thượng như Tần Mặc tiên sinh sẽ không làm ra những hành vi như vậy.

Anh nói có đúng không, Tần Mặc tiên sinh?" Hơn nữa, cùng lắm đến lúc đó ông ta cứ bảo cấp dưới bám sát Tần Mặc chẳng phải được sao?

Tần Mặc cười đáp một tiếng.

"Vậy được, chúng ta cứ quyết định như vậy đi.

Cứ thế đã." Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ dẫn Hạo Thiên Chân và nhóm của anh rời khỏi đây.

Về đến tiệm đồ cổ, Hạo Thiên Chân mới có chút không đồng tình mở lời.

"Thật ra vừa nãy tôi cũng muốn nói những lời như Bàn Tử, nhưng tôi lại thấy có người của Uông gia ở đó, chúng ta nói như vậy không

hay cho anh lắm.

Nhưng tôi vẫn không hiểu.” Hạo Thiên Chân lắc đầu.

Tần Mặc nhìn mấy người họ.

“Nếu tôi không đồng ý, vừa rồi chúng ta đã phải đánh nhau với họ rồi.” Họ nhìn nhau, gật đầu.

“Thì sao chứ?

Chương 988

Có anh ở đây, lẽ nào chúng ta còn phải sợ họ ư?" Tần Mặc đảo mắt.

"Lời này nói đúng là không sai, không cần sợ bọn họ, nhưng chỉ cần đánh lùi họ, sau đó họ vẫn sẽ tìm mọi cách đối phó chúng ta, thậm chí lén lút theo dõi chúng ta.

Điều này đối với chúng ta cũng không phải chuyện tốt, chi bằng trực tiếp đồng ý với họ." "Như vậy, dù họ muốn đi cùng chúng ta, cũng phải quang minh chính đại.

Nếu không, họ hiểu tính tình Tần Mặc, Tần Mặc nhất định sẽ không còn muốn dẫn họ đi nữa." "Tôi thấy chúng ta hoàn toàn có thể cắt đuôi bọn họ mà, chúng ta chỉ có mấy người thôi, mục tiêu cũng không quá lớn." "Nhưng thông qua cách này, còn có thể giáng đòn mạnh vào họ một chút, tại sao lại không làm chứ?" Tần Mặc bất đắc dĩ nhìn mấy người họ.

Anh đã sớm biết mấy người họ có thể sẽ có nghi hoặc, nên Tần Mặc đã sớm nghĩ ra cách giải thích với họ rồi.

"Được rồi, mấy người các cậu đừng nghĩ nhiều nữa, cứ ngoan ngoãn nghe lời tôi là được." Giờ họ có muốn nói gì khác cũng chẳng ích gì.

"Anh đúng là lúc nào cũng cố chấp như vậy." Bàn Tử thở dài một hơi.

Tuy Tần Mặc làm vậy đôi khi thật sự đã giúp đỡ mọi người, nhưng cũng không hẳn lúc nào cũng thế.

"Thôi được rồi, đừng lải nhải nữa." Tiền Sinh Đào vỗ vai Bàn Tử,

Bàn Tử cũng chỉ đành gật đầu.

Lại qua gần ba ngày, người của Uông gia đã đến.

"Tần Mặc tiên sinh không biết khi nào có thể cùng chúng tôi đi Mộ Huyệt đây?" Vương chấp sự nói lời này thì khom người với Tần Mặc.

Nói thật, nếu không phải những người trong gia tộc yêu cầu anh ta làm vậy, anh ta chắc chắn sẽ không khách khí với Tần Mặc như thế.

Tần Mặc liếc nhìn Vương chấp sự một cái.

"Những người chúng tôi chắc chắn phải nghỉ ngơi một chút, hơn nữa còn phải chuẩn bị thêm đồ đạc trước khi vào Mộ Huyệt." "Mấy người họ trước đó đâu có hoạt động gì nhiều?

Sao còn phải nghỉ ngơi?

Huống hồ đồ đạc để vào Mộ Huyệt, bên chúng tôi đã sớm chuẩn bị rồi, không cần các anh phải tự mình lo nữa." Tần Mặc lại xua tay.

"Vậy không được.

Cho dù chúng ta đều đi cùng nhau, tôi cũng không thể tin các ông." Mấy người phía sau Vương chấp sự nghe vậy, nhìn nhau, nhíu mày.

Thật không biết Tần Mặc lại lắm chuyện như vậy.

Tần Mặc lại mỉm cười.

"Nếu mấy người các ông muốn đợi ở đây thì cứ đợi, không muốn thì tôi cũng không có gì để nói." Tần Mặc nhún vai.

Dù sao anh cũng đã nói rõ rồi, còn mấy người kia có muốn nghe hay không thì hoàn toàn tùy họ.

Vương chấp sự hít sâu một hơi.

"Vì Tần Mặc tiên sinh đã nói vậy, chúng tôi cũng không tiện nói gì.

Chẳng qua chỉ là đợi anh một thời gian mà thôi, những người chúng tôi có thể chấp nhận." Tiếp đó, anh ta lại nhìn mấy người bên cạnh.

"Chúng ta đi thôi." Vừa mới ra khỏi đây, mấy người kia đã không nhịn được nói.

"Sao cứ phải nhường nhịn anh ta như vậy?" Rõ ràng những người trong gia tộc họ cũng đều rất lợi hại, hơn nữa số lượng người đông đảo như vậy, việc gì phải sợ một mình Tần Mặc chứ?

Vương chấp sự nhìn anh ta hai mắt.

"Trước khi rời khỏi đây, Lý lão đã nói với tôi, nếu tôi không làm tốt chuyện này, sẽ không còn cách nào tiếp tục ở lại trong gia tộc nữa, nên tôi không dám nói những lời đó." "Tôi thấy Lý lão có phải đã già rồi không?

Khi xử lý những chuyện này căn bản không làm tốt được." Vương chấp sự hừ lạnh một tiếng.

"Dù thế nào, cũng không nên sau lưng bàn tán về các trưởng lão." Mặc dù Vương chấp sự trong lòng cũng không hiểu, nhưng họ thật sự không có tư cách đó.

Nếu bị những người khác trong gia tộc nghe thấy, e rằng những người này đều sẽ phải chịu phạt.

"Là lỗi của tôi." Người kia vội vàng đưa tay bịt miệng lại.

Vương chấp sự thở dài một hơi, lại đặt ánh mắt vào xa xăm.

"Tôi cũng có chút không hiểu, nhưng tôi nghĩ vì đây là ý của Lý lão, e rằng gia chủ của chúng ta cũng nghĩ như vậy." "Vậy được rồi." Họ thở dài một hơi, nhưng cũng chẳng có gì để nói, chỉ đành tạm thời rời khỏi đây.

Đợi bọn họ đi rồi, Tiền Sinh Đào mới quay về phòng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn mấy người trước mặt.

"Bọn họ đều đã đi rồi." "Không ngờ lần này mấy người đó lại chịu đựng được như vậy." Bàn Tử bĩu môi.

Tần Mặc đáp một tiếng.

"Xem ra, lần này họ thật sự rất coi trọng hành động này, nếu không thì họ sẽ không như vậy." Mấy người họ nhìn nhau, gật đầu.

"Đúng vậy, càng như thế này, thì sau này chúng ta càng phải cẩn thận, nếu không rất có khả năng sẽ trúng kế của họ." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đã giao thiệp với họ khá nhiều, hai người họ biết những người đó không phải là người tốt.

Còn về Tiền Sinh Đào, theo Tần Mặc lâu như vậy, giúp Tần Mặc xử lý nhiều chuyện trong gia tộc, nên anh ta cũng hiểu lòng người không còn như xưa.

"Vậy ông chủ, anh định khi nào thì đi?

Chúng ta đi lén lút hay dẫn theo bọn họ cùng đi?" Thật ra trong lòng Tiền Sinh Đào cũng cảm thấy không cần thiết phải đi cùng người của Uông gia.

Vì bên trong có bảo tàng, chẳng phải mấy người họ chia nhau là được rồi sao?

Tần Mặc mỉm cười.

"Đương nhiên là phải dẫn họ đi cùng rồi.

Lần này tôi đã quyết định rồi, nên mấy người các cậu đừng nói mấy lời này nữa." Họ thở dài một hơi, nhưng cũng chỉ đành gật đầu.

Đúng vậy, Tần Mặc đã nghĩ vậy rồi, dù trong lòng họ có khó chịu đến mấy thì cũng làm được gì chứ?

Chẳng phải vẫn phải nghe lời Tần Mặc sao.

“Chúng ta đi thôi.” Nói rồi, Tần Mặc đứng dậy.

“Đi đâu vậy?” Họ sững sờ.

Tần Mặc đảo mắt.

“Đương nhiên là đi chuẩn bị đồ đạc rồi.

Chương 989

Chúng ta hẹn thời gian gần như đã đủ rồi, không cần thiết phải cứ dây dưa với bọn họ mãi, điều này đối với chúng ta cũng chẳng có lợi gì." Tiếp đó, Tần Mặc dẫn họ cùng ra ngoài, lại mua rất nhiều đồ.

"Mua nhiều đồ như vậy, chúng ta cũng dùng không hết đâu." Họ có chút bất đắc dĩ nhìn Tần Mặc.

Những thứ Tần Mặc mua lại còn có rất nhiều đồ ăn.

Chẳng hạn như gà ăn mày, vịt hầm rượu, vịt quay Bắc Kinh.

Còn có đủ loại đồ ăn vặt, họ đếm không xuể.

"Cậu lại chẳng phải không biết Tần Mặc có năng lực trữ tồn đặc biệt, giao cho Tần Mặc không phải được sao?" Bàn Tử đảo mắt.

Anh ta khá hiểu Tần Mặc, bất kể có bao nhiêu đồ, Tần Mặc khẳng định đều có thể mang đi.

Hạo Thiên Chân lúc này mới đưa tay vỗ trán.

Đúng vậy, sao cậu ta lại quên mất điều này chứ?

"Vậy được rồi, chúng ta nhanh đi thôi, nếu đợi lát nữa, những món này nguội thì sẽ không ngon nữa." Sau đó, họ lập tức trở về nhà, đặt những thứ này vào phòng, để Tần Mặc tiến hành trữ tồn.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười, sau đó anh đặt tất cả những thứ này vào trong hệ thống của mình.

May mà mình có hệ thống bên người, nếu không e rằng cũng không thể bảo quản những thứ này lâu dài.

Đợi Tần Mặc và nhóm của anh thu dọn gần xong những thứ này, cũng đã qua hai ba ngày.

Trong hai ba ngày này, Uông gia mỗi ngày đều cử người đến thúc giục.

Tần Mặc và nhóm của anh đã sớm thấy phiền toái, nhưng không còn cách nào, họ tổng không thể ngăn cản người của Uông gia đến được.

Đến ngày thứ tư khi họ lại đến, Tần Mặc đã chuẩn bị sẵn hành trang.

"Chúng tôi đã sẵn sàng rồi, hãy để người trong gia tộc các ông đi cùng chúng tôi đi." Vương chấp sự nghe vậy, lập tức vui mừng.

Nói thật, mấy ngày nay anh ta đã rất sốt ruột, luôn nghĩ đến việc có thể tiến vào Mộ Huyệt để đại triển hoành đồ.

Giờ cuối cùng cũng có cơ hội rồi.

"Không thành vấn đề, hy vọng giữa chừng các anh đừng giở trò gì." Vương chấp sự nói lời này thì nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười, gật đầu.

"Yên tâm đi, đương nhiên sẽ không rồi.

Chúng ta không phải đã thương lượng xong rồi sao?

Tôi dẫn các ông cùng đi, sau đó các ông cùng tôi đối phó với những thứ trong Mộ Huyệt." "Hơn nữa, chỉ riêng sinh vật canh giữ bản đồ Mộ Huyệt đã nguy hiểm như vậy rồi, huống chi là những thứ khác." Vương chấp sự đáp một tiếng, anh ta biết Tần Mặc không có năng lực lớn đến vậy, xem ra trước đó cũng chỉ là hư trương thanh thế mà thôi.

"Vậy được rồi, cứ thế đã.

Các anh đợi ở đây một lúc, tôi sẽ dẫn người trong gia tộc đến." Không lâu sau, Lý lão đầu đã dẫn những người khác trong gia tộc đến đây.

Trong mắt ông ta mang theo ý cười, nhìn Tần Mặc.

“Không ngờ Tần Mặc tiên sinh lại chuẩn bị lâu đến vậy, xem ra lần này anh hẳn là có nắm chắc rất lớn rồi.” Tần Mặc khoát tay.

“Điều đó thì không đến nỗi.

Hơn nữa, ai có thể đảm bảo rằng mình sẽ không gặp bất cứ chuyện gì khi xuống Mộ Huyệt chứ?

Ngay cả người của gia tộc các ông e rằng cũng không được đâu nhỉ?” Lý lão đầu nhướng mày.

Lời Tần Mặc nói đúng là không sai.

“Đừng nói nhảm nữa, nhanh đi thôi.” Bàn Tử bên cạnh nói lời này thì lại liếc nhìn Lý lão đầu và mấy người kia một cái.

Không hiểu sao cứ nhìn thấy mấy người đó, Bàn Tử lại thấy họ cứ tăm tia, lấm lét.

Tần Mặc thấy Bàn Tử như vậy, liền bật cười.

Nhưng anh cũng không nói nhiều, chỉ tùy ý đáp một tiếng.

Không lâu sau, mọi người cùng nhau theo bản đồ, đến một vùng biển gần đó.

“Sao lại là vùng biển nữa vậy?” Bàn Tử có chút không hiểu, lắc đầu.

Tần Mặc thấy anh ta như vậy, đảo mắt.

“Sao chứ?

Dù có đi xong lại gặp phải chuyện gì thì cũng đâu ảnh hưởng đến cậu.” “Còn nhớ chúng ta trước kia đi Mộ Huyệt dưới biển không?

Tôi ở trong đó thật sự khó chịu chết đi được, tôi một chút cũng không muốn đi đến nơi như vậy nữa.” Bàn Tử bĩu môi.

Nếu không phải vì đi cùng Tần Mặc, anh ta mới không đến đây.

Một bên khác, Hạo Thiên Chân cũng đáp một tiếng.

“Đúng vậy, hơn nữa những thứ chúng ta gặp phải trong Mộ Huyệt dưới biển trước đó đều khá đáng sợ.” Đến giờ Hạo Thiên Chân vẫn còn nhớ như in.

“Không sao đâu, có ông chủ ở đây mà, hai cậu lo gì chứ?

Ông chủ nhất định sẽ bảo vệ tốt hai cậu.” Tiền Sinh Đào nhìn chằm chằm họ.

“Vậy nếu tôi không bảo vệ được, e là phải nhờ anh giúp rồi.” Tần Mặc nói lời này thì nhìn chằm chằm Tiền Sinh Đào.

Tiền Sinh Đào đáp một tiếng.

“Còn cả tôi nữa sao?” Lý lão đầu ở không xa thì nhìn Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh đã đến đây rồi thì đừng lãng phí thời gian nữa, chắc hẳn anh cũng rất muốn có được bí mật trong Mộ Huyệt đúng không?” Ông ta thật sự không muốn nghe mấy người này cứ ngồi đó tán gẫu nữa.

Tần Mặc gật đầu.

“Nhưng tấm bản đồ này chỉ chỉ dẫn đến vùng biển này, chứ không nói rõ cách nào để tiến vào Mộ Huyệt, nên tiếp theo phải dựa vào người trong gia tộc các ông dùng thiết bị để dò tìm thôi.” Nói rồi, Tần Mặc giơ tấm bản đồ trước mặt Lý lão đầu.

Chương 990

Tuy Lý lão đầu nhìn không đặc biệt rõ ràng, nhưng cũng biết Tần Mặc nói chắc là không sai, dù sao Tần Mặc cũng muốn có được đồ vật bên trong Mộ Huyệt.

Hơn nữa, nếu Tần Mặc muốn giở trò, thì không cần thiết phải dẫn họ đến đây, có thể tùy lúc cắt đuôi họ.

"Không thành vấn đề, nhưng Tần Mặc tiên sinh cũng cần nói sơ qua cho chúng tôi biết, cụ thể phải dò tìm như thế nào." Tần Mặc chỉ vào khoảng không gian trước mặt.

"Ông tự mình xem đi, dù sao cứ dò tìm ở đây là được rồi.

Nếu tôi không nhầm, e rằng Mộ Huyệt đó nằm ngay dưới đất này, còn việc làm sao để vào, thì tôi không biết." Lý lão đầu im lặng một lát, lại nhìn Vương chấp sự bên cạnh.

"Vậy thì để mọi người dò tìm từng tấc một vậy." "Nhưng như vậy thì tốn quá nhiều thời gian rồi." Vương chấp sự nhíu chặt mày, tiếp đó lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, mở lời nói.

"Tần Mặc tiên sinh, anh sẽ không cố ý làm vậy chứ?

Chỉ là muốn chúng tôi ở đây lãng phí rất nhiều thời gian, như vậy anh có thể âm thầm giở trò." "Làm vậy thì có ích lợi gì cho tôi chứ?" Tần Mặc nghiêng đầu nhìn Vương chấp sự, như đang nhìn một kẻ ngốc.

Thật ra Tần Mặc đúng là không có manh mối gì về Mộ Huyệt này, nên mới để họ dò tìm trước.

Khi họ dò tìm, Tần Mặc có thể hơi cảm ứng được.

"Đừng nói nữa." Lý lão đầu quay đầu, nhìn chằm chằm Vương

chấp sự.

Vương chấp sự không còn cách nào, chỉ đành gật đầu.

Bởi vì trước đó trong Mộ Huyệt, anh ta đã không nghe lời Lý lão đầu, nên vừa về đến gia tộc đã bị người trong gia tộc trừng phạt một trận.

Lần này anh ta sẽ không như vậy nữa.

Tiếp theo họ bắt đầu tiến hành dò tìm ở đây.

Nhưng trong khi dò tìm, Tần Mặc và mấy người kia lại cứ mãi giải trí, chơi mạt chược ồn ào cực kỳ lớn.

Mấy tên thủ hạ bên Vương chấp sự vốn đã không thích Tần Mặc lắm.

Nghe thấy những điều này, họ lại nhỏ giọng lầm bầm.

"Vương chấp sự, mấy người họ cũng quá đáng rồi.

Tôi thấy Lý lão của chúng ta cứ nhường nhịn họ mãi, khiến họ sắp leo lên đầu chúng ta rồi." "Vậy thì làm sao bây giờ?" Vương chấp sự trừng mắt nhìn Tần Mặc và mấy người kia.

Mấy người đó thật sự rất phiền, rõ ràng người bên mình đều đang làm việc, còn họ thì cứ ngồi đó nhàn rỗi.

Bàn Tử cảm nhận được ánh mắt của Vương chấp sự, anh ta lại lớn tiếng hô lên.

"Hôm nay chúng ta nhất định phải chơi thật lâu, tôi phải thắng lại hết số tiền vừa thua mới được." Tiền Sinh Đào đảo mắt.

"Thôi đi, với cái năng lực của cậu, mà cậu thắng lại được thì mới là lạ đấy." Thấy họ còn nói lớn tiếng như vậy, thủ hạ của Vương chấp sự càng thêm cạn lời.

“Thôi được rồi, đừng bận tâm đến họ, chúng ta cứ làm tốt việc của mình là được.” “Nhưng tôi thấy Tần Mặc sẽ không tốt bụng đến mức nói những điều này cho chúng ta đâu, tôi luôn nghĩ anh ta có ý đồ khác.” Người này nói lời đó thì lắc đầu, trong lòng anh ta quả thật nghĩ như vậy.

Vương chấp sự đương nhiên cũng nghĩ vậy, nhưng họ cũng chỉ có thể dựa vào Tần Mặc mới có thể tiến vào Mộ Huyệt.

Bất kể họ có nghi ngờ Tần Mặc đến mức nào, cũng phải tiếp tục.

“Trước tiên không cần để ý đến anh ta.” Trong khi mọi người dò tìm, Tần Mặc và nhóm của anh cũng hơi mệt rồi.

“Ngủ thôi.” Tần Mặc nhìn mấy người trước mặt, Bàn Tử lại đứng dậy.

“Vậy không được, tôi đã thua nhiều như vậy rồi, nhất định phải thắng lại hết thì chúng ta mới đi ngủ được, mấy cậu hôm nay nhất định phải ở lại chơi với tôi.” “Họ sắp dò ra vị trí rồi.” Tần Mặc nói lời này thì liếc nhìn Vương chấp sự và mấy người kia một cái.

Nhưng giọng Tần Mặc vẫn khá nhỏ, nên mấy người kia không nghe thấy.

Bàn Tử và nhóm của anh có chút kinh ngạc.

“Nhanh vậy sao?” Tần Mặc nhướng mày.

Sự thật là vậy, anh cũng không cần thiết phải lừa dối Hạo Thiên Chân và mấy người họ.

“Vậy được rồi, đi ngủ trước đi.” Hạo Thiên Chân nói lời này thì đứng dậy.

Cậu đương nhiên hy vọng mọi người đều có thể giữ tinh thần để tiến vào Mộ Huyệt, nếu không thì họ nhất định sẽ gặp rất nhiều nguy

hiểm.

Đến lúc đó họ chưa chắc đã đối phó nổi.

"Vậy chúng ta đi trước nhé." Mọi người cùng nhau trở về lều của mình, mãi đến rạng sáng ngày hôm sau, Tần Mặc bị tiếng ồn bên ngoài làm tỉnh giấc.

Bàn Tử vừa ra khỏi lều đã không nhịn được há miệng chửi.

"Mấy người có bị điên không hả?

Mấy người đang làm cái quái gì vậy?

Không biết mấy anh em chúng tôi đang ngủ à?

Chúng tôi đâu phải người nhà mấy người, mấy người làm ồn chúng tôi chẳng phải nên xin lỗi một tiếng sao?" Vương chấp sự bên đó nghe thấy xong, nhìn Bàn Tử hai mắt.

"Nếu các anh không muốn đi cùng chúng tôi cũng không sao, dù sao chúng tôi giờ đã tìm thấy vị trí cụ thể rồi, tự chúng tôi đi cũng là chuyện rất tốt." Họ thật sự không muốn dẫn theo mấy người bên Bàn Tử.

Nếu không phải vì thực lực của Tần Mặc, họ đã càng thêm sốt ruột với Bàn Tử rồi.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra tốc độ của họ quả thật cũng được.

Bàn Tử sững sờ, sau đó anh ta vội vàng quay đầu nhìn về phía Tần Mặc.

"Vì đã tìm ra rồi, vậy chúng ta cũng dọn dẹp đồ đạc thôi." Tần Mặc nói xong, trực tiếp thu dọn lều trại một chút.

Vương chấp sự bên kia bĩu môi.

"Dù sao chúng tôi cũng đã tìm thấy vị trí Mộ Huyệt rồi, cho dù

không dẫn các anh đi, các anh thì làm được gì chứ?" Tần Mặc đang thu dọn đồ đạc, tay anh hơi dừng lại một chút, rồi lại nhìn chằm chằm Vương chấp sự.

"Lời này là do chính anh nói đấy nhé." Sau đó, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm Lý lão đầu ở một bên khác.

"Người trong gia tộc các ông đã nói ra lời như vậy, thì tôi không cần thiết phải đi cùng các ông nữa.

Tuy rằng trong tay tôi có bản đồ, nhưng các ông đã tìm được vị trí rồi, tiếp theo chắc hẳn các ông rất dễ dàng đến được nơi mình muốn đến." Lý lão đầu nhíu mày, ông biết bản lĩnh của Tần Mặc, càng hiểu rõ Mộ Huyệt lần này có khá nhiều nguy hiểm, vì vậy ông nhất định phải giữ Tần Mặc lại.

Chương 991

“Tần tiên sinh trong tay có bản đồ, vậy chúng ta đương nhiên phải đi cùng nhau.

Nếu tách ra, thì đối với cả các ông và chúng tôi đều là chuyện không tốt.” Vương Bàn Tử cười cười.

“Đã như vậy, vậy có phải nên để người dưới trướng ông xin lỗi mấy người chúng tôi không?” Lý lão đầu quay đầu, nhìn Vương chấp sự, Vương chấp sự không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe lời, dù sao anh ta cũng không muốn trở về gia tộc rồi lại bị trừng phạt lần nữa.

Sau khi xin lỗi, Tần Mặc mới hài lòng gật đầu.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Tần Mặc đã chuẩn bị sẵn thiết bị lặn nên anh chia cho mấy người bên cạnh.

Còn về những người của Uông gia, Tần Mặc đương nhiên không cần bận tâm.

Đợi mọi người đã phân phát xong xuôi, Lý lão đầu mới nhìn mặt biển.

“Chúng tôi đã dò xét được vị trí của Mộ Huyệt, nó ở chỗ này, nhưng chúng tôi không thể trực tiếp đào mặt đất rồi đi vào, nên chỉ có thể lặn xuống.” Tần Mặc gật đầu.

“Cái này đương nhiên không thành vấn đề.” “Nhưng nếu dưới nước không có đường hầm dẫn đến Mộ Huyệt thì chẳng phải chúng ta phí công à?” Vương Bàn Tử nhíu mày, nhỏ giọng nói với Tần Mặc, Tần Mặc đáp một tiếng.

“Cũng có khả năng đó, nhưng đa phần trường hợp thì nên có

đường hầm.

Chúng ta cứ qua đó xem trước đã, nếu không có thì tính sau." Vương Bàn Tử thở dài, đáp một tiếng: "Vậy được thôi." Tất cả họ không nán lại đây nữa, nhanh chóng lặn xuống nước.

Những người của Uông gia đã dò ra vị trí cụ thể nên họ đi trước, còn nhóm Tần Mặc thì đi theo sau.

Không lâu sau, họ thấy một hang động không xa, nhưng lối vào hang động lại hướng lên trên.

"Cái hang động này lạ thật." Một người của Uông gia ra hiệu cho đồng đội bên cạnh, người đồng đội đáp một tiếng: "Nhiều khả năng đây chính là lối vào, chúng ta đi qua xem thử." Nhưng còn chưa đợi họ tiến vào, Tần Mặc đã cảm nhận được một luồng năng lượng truyền ra từ bên trong, đồng thời, giọng nói của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.] Suy nghĩ một lát, Tần Mặc không ngăn cản mấy người Uông gia.

Dù sao thì mối quan hệ của họ với anh cũng không đặc biệt tốt, không cần thiết phải quản.

Ngay lúc này, một bóng trắng đột nhiên bay ra từ bên trong, bóng trắng đó lao thẳng về phía mấy người họ.

Sắc mặt mấy người đó đều không tốt, sau đó họ vội vàng lùi lại phía sau, nhưng vẫn bị bóng trắng kia đâm trúng.

Mấy người Uông gia đều đã bị thương, không chỉ vậy, ngay cả thiết bị của họ cũng đã vỡ nát, họ lập tức cảm thấy áp lực nước lớn truyền đến sau lưng.

Chỉ trong hai ba giây, trên người họ đã xuất hiện từng vết rách, máu vẫn không ngừng chảy ra.

"Chuyện gì thế này?" Người của Uông gia ra hiệu cho đồng đội

mình, đồng thời họ lại nhìn về phía bóng trắng kia.

Trên người bóng trắng đó lại mọc ra một đôi cánh, không chỉ vậy, vẻ ngoài của nó là lông vũ, hoàn toàn không phải vảy.

Tuy nhiên, loại lông vũ này cũng có thể bơi rất nhanh dưới nước, dù sao thì lông vũ cũng có hình dáng thuôn dài.

Vương Bàn Tử và mấy người bên này cũng sững sờ một lúc, sau đó họ nhíu mày, nhìn về phía Tần Mặc.

Tình hình cụ thể họ đương nhiên không hiểu rõ, nên chỉ có thể hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc nheo mắt, thấy bóng trắng kia định tấn công Tiền Sanh Đào, Tần Mặc vội vàng đến bên cạnh Tiền Sanh Đào.

Tiền Sanh Đào lúc này cũng rút dao găm ra, ném về phía bóng trắng đó.

"Đây là sinh vật gì vậy?" Vương chấp sự không nhịn được ra hiệu hỏi Lý lão đầu, Lý lão đầu lắc đầu, ông cũng không hiểu rõ về sinh vật này.

Tiếp đó, Lý lão đầu lại nhìn những người của Uông gia.

"Các cậu tự mình cẩn thận." Thấy Lý lão đầu ra hiệu, họ đều vội vàng gật đầu, sau đó lại đặt tầm mắt vào cửa động.

Nói thật, họ rất muốn tiến vào bên trong hang động, nhưng lại lo lắng bên trong sẽ đột nhiên xông ra một bóng trắng nữa, như vậy thì họ sẽ giống như hai người đồng đội kia mà chết ở đây.

Hiện tại hai người kia đã nổi lên phía trên, không còn dấu hiệu sinh mệnh nào.

Bóng trắng kia dường như có chút sợ hãi vũ khí trong tay Tiền Sanh Đào, vì vậy nó bơi lùi lại phía sau, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm,

sau đó Tần Mặc chắn trước mặt Tiền Sanh Đào.

Tiền Sanh Đào nhìn dao găm trong tay.

Con dao găm này là Tần Mặc tặng cô, may mà có con dao này, nếu không chẳng phải rắc rối rồi sao?

Bóng trắng kia thì khóa chặt ánh mắt vào người Tần Mặc, tiếp đó nó há to miệng, định cắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc phát hiện miệng nó cũng nhọn, đủ mọi dấu hiệu cho thấy nó hẳn là sinh vật bay trên trời, vậy sao lại ở đây?

Tần Mặc khó hiểu lắc đầu, nhưng cho dù anh không biết, anh cũng chẳng có gì để nói.

Việc quan trọng nhất lúc này là giải quyết bóng trắng này trước đã.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném thủ ấn này đi.

Thủ ấn nhanh chóng đâm vào người bóng trắng, nó không ngừng lùi lại phía sau, đâm sầm vào tảng đá.

Tảng đá đó trực tiếp nổ tung, đồng thời, trên người nó cũng xuất hiện một số vết thương nhỏ li ti, rất nhiều máu chảy ra từ những vết thương đó.

Tuy nhiên, những vết thương này đều không chí mạng.

Nó hơi kinh ngạc nhìn Tần Mặc, nó không ngờ rằng thực lực của Tần Mặc lại mạnh đến vậy.

Tần Mặc cũng thấy đối phương như vậy, trong mắt anh xuất hiện ý cười nhàn nhạt.

Nói thật, đối với Tần Mặc, chỉ cần không phải loại thần thú thì anh thường có thể giải quyết được.

Nhưng bóng trắng này dường như không muốn bỏ cuộc, nó lại di chuyển về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thở dài, đã vậy nó muốn tìm chết, thì anh cũng không cần cho nó cơ hội đó.

Vương chấp sự và Lý lão đầu bên này đã bơi đến cùng một chỗ, cố ý giữ khoảng cách với Tần Mặc.

Vương chấp sự ra hiệu hỏi Lý lão đầu: "Chúng ta bây giờ có nên qua đó không?" Lý lão đầu nheo mắt, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Không cần, vừa hay có thể thăm dò thực lực của Tần Mặc một chút." Vương chấp sự đáp một tiếng, lời của Lý lão đầu nói quả không sai.

Chỉ có hiểu rõ thực lực của Tần Mặc, mới có thể suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Lúc này Tần Mặc đang không ngừng đối phó với bóng trắng trước mặt.

Chương 992

“Ta thấy ngươi vừa ở dưới nước lại có cánh.

Chi bằng ta đặt cho ngươi một cái tên nhé, gọi là Bạch Thủy Hạc, thế nào?” Dù sao thì sinh vật trước mặt này, miệng dài và nhọn, nhìn quả thực giống một con hạc.

Nhưng đôi cánh của nó lại không phải loại cánh của hạc, nên Tần Mặc cho rằng cách xưng hô này khá phù hợp.

Đối phương nghe Tần Mặc nói vậy, lạnh lùng hừ một tiếng.

Thằng nhóc này chẳng lẽ nghĩ nó đang đùa giỡn với nó sao?

Bạch Thủy Hạc lắc đầu, tiếp đó nó lại há to miệng, cắn về phía Tần Mặc, thấy nó sắp dùng mỏ mổ trúng người Tần Mặc, Hạo Thiên Chân và mấy người không xa lập tức trở nên căng thẳng.

“Tôi qua giúp.” Tiền Sanh Đào ra hiệu cho Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử, rồi trực tiếp đến bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc lườm một cái.

“Cô không cần qua đây, cứ ngoan ngoãn ở bên kia với Bàn Tử và Hạo Thiên Chân là được rồi.” Tiền Sanh Đào sững sờ một lúc, sau đó cô quay đầu, nhìn Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử phía sau.

Mặc dù trên mặt Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đều mang một chút căng thẳng, nhưng hai người họ lại không đi qua, bởi vì họ biết dưới nước này, họ không phải đối thủ của Bạch Thủy Hạc.

Qua giúp Tần Mặc, chỉ tổ làm Tần Mặc vướng bận.

Thấy cảnh này, Tiền Sanh Đào thở dài.

Thôi vậy, ngay cả Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử còn không

lo lắng đến thế, cô nghĩ nhiều làm gì?

Hai người này có quan hệ thân thiết với Tần Mặc như vậy, còn không cho rằng Tần Mặc sẽ gặp chuyện, vậy cô vẫn là đừng qua đó làm phiền Tần Mặc.

Lúc này Tần Mặc đã rút vũ khí ra và cắm vào miệng Bạch Thủy Hạc.

Bạch Thủy Hạc dùng sức ngậm chặt vũ khí của Tần Mặc, muốn đoạt lấy nó, nhưng chuyện này sao có thể đơn giản như vậy?

Tần Mặc lườm một cái, sau đó tăng thêm sức mạnh của mình.

Trên miệng Bạch Thủy Hạc lập tức xuất hiện một vết nứt rộng, nó khó tin nhìn cái miệng của mình.

Sao lại thế này?

Miệng nó từ trước đến nay đều rất cứng rắn, bất kể đối phó với sinh vật nào dưới nước đều có thể trực tiếp mổ chết đối phương.

Nhưng bây giờ lại dễ dàng bị Tần Mặc làm cho nứt toác ra, thực lực của thằng nhóc này cũng quá đáng sợ rồi.

Bạch Thủy Hạc đột ngột ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cũng thấy nó như vậy, sau đó Tần Mặc bật cười.

"Ngươi nhìn ta như vậy cũng chẳng ích gì, vẫn là ngoan ngoãn từ bỏ đi." Nghe Tần Mặc nói vậy, Bạch Thủy Hạc hít sâu một hơi, nó không muốn nghe Tần Mặc.

Sau đó, nó lại giương cánh, vung về phía Tần Mặc.

Nó biết năng lực của mình, chỉ cần một cú này có thể đánh trúng Tần Mặc, Tần Mặc nhất định sẽ bị thương.

Nhưng Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu, kéo giãn khoảng cách với nó, sau đó lại vung thanh kiếm trong tay.

Kiếm của Tần Mặc đâm thẳng về phía Bạch Thủy Hạc, Bạch Thủy Hạc lăn sang một bên, rồi ổn định thân hình, tránh được đòn tấn công của Tần Mặc.

Tiếp đó, Bạch Thủy Hạc lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Sau đó, một luồng sức mạnh khổng lồ từ người Tần Mặc bay ra, đâm về phía Bạch Thủy Hạc.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thấy thanh bảo kiếm khổng lồ này sắp đâm vào người Bạch Thủy Hạc, Bạch Thủy Hạc vội vàng dùng hai cánh của mình bắt chéo lại, đặt trước mặt.

Thanh kiếm của Tần Mặc thì đâm vào hai cánh của nó.

Tần Mặc phát hiện trên hai cánh của nó có lông vũ hình thuôn dài.

Loại lông vũ hình thuôn dài này lại vừa vặn có thể chống đỡ được đòn tấn công của Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, sau đó không nhịn được bật cười.

"Xem ra thực lực của ngươi cũng không tệ lắm nhỉ." Nghe Tần Mặc nói vậy, Bạch Thủy Hạc bĩu môi, tiếp đó nó lại dùng cánh của mình vung về phía Tần Mặc.

Đầu cánh của nó có những gai nhọn, chỉ cần những gai nhọn này có thể đâm trúng Tần Mặc, Tần Mặc vẫn sẽ bị thương như thường.

Tần Mặc không nói gì, chỉ từ từ để năng lượng trên người mình cuộn trào.

Bạch Thủy Hạc đứng sững tại chỗ, không biết vì sao, nó dường như cảm thấy nhiệt độ xung quanh đang không ngừng tăng lên.

Nhưng theo lẽ thường thì không nên như vậy, dù sao đây là dưới đáy biển rất sâu, nhiệt độ ở đây muốn tăng lên thì nhất định cần mặt

trời chiếu xạ rất lâu mới được.

Bạch Thủy Hạc lại nhìn chằm chằm Tần Mặc ở không xa, nó phát hiện xung quanh Tần Mặc lại xuất hiện một con hỏa long.

Bạch Thủy Hạc trừng lớn mắt, sao có thể chứ?

Đây là dưới nước, bất kể là ai, cũng không thể tạo ra một con hỏa long lớn như vậy mới đúng chứ.

Nó có chút khó hiểu lắc đầu.

Tần Mặc thấy nó như vậy, không nhịn được bật cười, giải thích với nó: "Cái này chẳng phải rất bình thường sao?

Ta vốn dĩ đã có năng lực này." "Hơn nữa ngọn lửa của ta không giống ngọn lửa bình thường, ngươi nói xem ngọn lửa này có cách nào đốt cháy lông vũ của ngươi không?" Sau khi Tần Mặc dứt lời, sắc mặt Bạch Thủy Hạc lập tức trở nên cảnh giác.

Vì Tần Mặc có sự tự tin chứng minh thực lực của mình, có lẽ thật sự mạnh đến vậy, xem ra tiếp theo nó nhất định phải tìm cách phá hủy con hỏa long của Tần Mặc.

Chỉ có như vậy mới có cơ hội giải quyết Tần Mặc.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Bạch Thủy Hạc nhìn chằm chằm con hỏa long trước mặt, khi con hỏa long đó lao về phía nó, nó va chạm với con hỏa long.

Đồng thời, trên cánh của Bạch Thủy Hạc lại xuất hiện một thứ gì đó giống như băng tinh.

Những băng tinh này đã chặn đứng hỏa long của Tần Mặc.

Nhưng đáng tiếc, Bạch Thủy Hạc vẫn đánh giá thấp thực lực của Tần Mặc.

Năng lượng của Tần Mặc đột nhiên bùng nổ, trực tiếp phá vỡ

những băng tinh của Bạch Thủy Hạc.

Chương 993

Đồng thời, con hỏa long này trực tiếp nuốt chửng cánh của Bạch Thủy Hạc.

Lý lão đầu bên kia trong lòng kinh hãi.

Ông thực sự không ngờ thực lực của Tần Mặc có thể đạt đến trình độ này.

Sau đó, Bạch Thủy Hạc muốn lùi lại phía sau, nhưng Tần Mặc lại không cho nó cơ hội đó, trực tiếp chặn ở phía sau nó.

Lông vũ trên cánh của Bạch Thủy Hạc hiện giờ đã bị hư hại hơn một nửa, chỉ còn lại một số gốc màu đen.

Dù vậy, nó vẫn vung cánh, bởi vì nó cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể chặn được Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

Lại một thanh chủy thủ khổng lồ xuất hiện.

"Ngưng Băng Quyết!" Thanh chủy thủ này bị Tần Mặc đẩy ra, lập tức đâm xuyên qua cánh của Bạch Thủy Hạc.

Xung quanh cánh Bạch Thủy Hạc lập tức xuất hiện rất nhiều băng sương.

Những băng sương này đóng băng cánh của nó, khiến toàn thân nó không thể cử động.

Ngay từ đầu, Tần Mặc đã quan sát rõ ràng, sở dĩ Bạch Thủy Hạc này có tốc độ nhanh như vậy dưới nước là có liên quan lớn đến lông vũ của nó.

Dù không có lông vũ, nó vẫn còn một đôi cánh, dưới nước vẫn có

thể bơi lội.

Chỉ cần khống chế được cánh của nó, thì thân hình nó sẽ bị đóng đinh tại chỗ này.

Bạch Thủy Hạc có chút khó hiểu, vừa rồi Tần Mặc vừa tạo ra một con hỏa long, sao bây giờ lại có thể tạo ra những băng tinh này?

Nó trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thấy nó như vậy thì bật cười, sau đó một cú đâm về phía nó, thân thể nó không ngừng đâm vào tảng đá không xa.

Tảng đá này trực tiếp nổ tung, khiến môi trường dưới đáy biển trở nên đục ngầu rất nhiều.

Hạo Thiên Chân và mấy người họ đều nhíu mày, mặc dù họ khá tin tưởng vào thực lực của Tần Mặc, nhưng môi trường trước mặt bây giờ quá đục ngầu, họ hoàn toàn không nhìn rõ.

"Chúng ta có nên lại gần hơn một chút không?" Hạo Thiên Chân do dự nhìn hai người bên cạnh.

Vương Bàn Tử suy nghĩ một lát, rồi vẫn xua tay.

"Tôi thấy Tần Mặc đối phó với nó chắc không thành vấn đề đâu.

Nếu chúng ta mà thật sự qua đó, không cẩn thận bị thứ đó đánh bị thương, thì Tần Mặc chẳng phải còn phải chăm sóc mấy người chúng ta sao?" Không phải Vương Bàn Tử nhát gan, mỗi lần Tần Mặc gặp nguy hiểm, anh ấy đều là người đầu tiên xông lên.

Nhưng tình hình bây giờ đối với họ vẫn là một ẩn số, nên họ không thể mạo hiểm đi qua, nếu không chỉ làm Tần Mặc khó xử.

"Không thành vấn đề." Mấy người họ đều gật đầu, không nói gì thêm, chỉ căng thẳng nhìn tình hình ở không xa.

Vương chấp sự nheo mắt.

“Lý lão, bây giờ phải làm sao?” Họ thực sự có chút không nhìn rõ, Vương chấp sự hơi lo lắng, nếu Tần Mặc không đánh lại được Bạch Thủy Hạc, thì Bạch Thủy Hạc sẽ quay lại tấn công những người bọn họ.

Lý lão đầu lạnh lùng hừ một tiếng.

“Cái vấn đề này còn cần phải hỏi sao?

Vừa rồi cậu chẳng phải đã thấy cảnh Tần Mặc đối phó với nó rồi sao, Tần Mặc nhất định có thể nhanh chóng giải quyết nó.” Vì vậy, hiện tại Lý lão đầu một chút cũng không lo lắng, ông cho rằng, những người bọn họ chỉ cần ở đây đợi là được.

Vương chấp sự đáp một tiếng.

Lại đợi ở đây khoảng hai ba phút, bên kia liền truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết, họ đều có thể nghe rất rõ tiếng kêu thảm thiết này không phải của Tần Mặc.

Lúc này, trong môi trường đục ngầu, Tần Mặc đang từng đợt tấn công vào người Bạch Thủy Hạc.

Bạch Thủy Hạc muốn kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp khống chế thân thể nó.

“Không Gian Ngưng Tụ Thuật!” Thấy nó không thể cử động, Tần Mặc mới cười cười.

Bạch Thủy Hạc lại kinh hãi nhìn Tần Mặc, thằng nhóc này muốn làm gì đây, chẳng lẽ định trực tiếp giết chết nó ở đây sao?

Nếu thật là vậy, thì nó chẳng phải xong đời rồi sao?

Tần Mặc từ từ tiến lại gần Bạch Thủy Hạc.

Bạch Thủy Hạc bây giờ đã không còn đường lui, nghĩ một lát, nó nghiến răng, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Đã không thể rời khỏi đây, vậy thì nó sẽ trực tiếp liều mạng với Tần Mặc thôi.

Sau khi nghĩ thông suốt, nó trực tiếp đến bên cạnh Tần Mặc, đồng thời tạo ra từng cái xoáy nước xung quanh.

Tần Mặc bĩu môi, những xoáy nước này đến bên cạnh Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại không có bất kỳ thay đổi nào.

Bạch Thủy Hạc càng lúc càng không hiểu, theo lẽ thường mà nói, người bình thường bị xoáy nước này tấn công, thân thể họ hẳn sẽ từ từ tan ra thành từng mảnh.

Sao bây giờ Tần Mặc lại không sao cả?

Tần Mặc thì ngưng tụ ra một cái rìu khổng lồ.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Cái rìu này bị Tần Mặc ném ra, trực tiếp lao thẳng về phía Bạch Thủy Hạc.

Bạch Thủy Hạc đương nhiên không thể chống đỡ, vì vậy hai cánh của nó trực tiếp đứt lìa.

Nơi đây không ngừng xuất hiện từng tia máu, nhuộm đỏ cả không gian xung quanh.

"Ý gì đây?

Vốn dĩ tảng đá bên kia đã sắp tan rồi, bây giờ lại có thêm máu, chúng ta lại chẳng nhìn rõ nữa." Tiền Sanh Đào không nhịn được càu nhàu một câu.

Cô ấy bây giờ thực sự rất lo lắng cho tình hình của Tần Mặc, mặc dù cô biết lão bản thực lực quả thật rất mạnh, nhưng lại sợ anh sẽ chết ở đây.

"Lão bản, sẽ không thất bại đấy chứ?" Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn Tiền Sanh Đào: "Cô có thể nói lời hay ho được không?" Tiền

Sanh Đào lúc này mới vội vàng đưa tay bịt miệng mình lại.

Đúng vậy, cô không thể nói bừa, vạn nhất thật sự không cẩn thận "trù ẻo" Tần Mặc thì sao?

Xì xì xì.

Chương 994

Hiện tại Bạch Thủy Hạc đã bị thương nặng, nhưng dù sao nó cũng đã sống dưới đáy biển này lâu như vậy, nên nó vẫn có thể kiên trì thêm một lúc.

Bạch Thủy Hạc có chút không cam lòng nhìn Tần Mặc.

Vì sao lại ra nông nỗi này?

Rõ ràng Tần Mặc chỉ là một người bình thường mà thôi.

Trước đây cũng có một số người đến đây, muốn tiến vào Mộ Huyệt này, nhưng mỗi lần nó đều có thể ăn thịt những người đó.

Tình hình bây giờ thật sự nằm ngoài dự đoán của nó.

Tần Mặc cười cười.

"Xin lỗi, tôi thực sự không thể tiếp tục giữ ngươi lại, nếu không, tất cả những người chúng tôi đều có thể gặp nguy hiểm." Tần Mặc cho rằng nếu chỉ có một mình anh, anh có thể giữ lại Bạch Thủy Hạc này, dù sao Bạch Thủy Hạc canh giữ ở đây có thể ngăn chặn những người nước ngoài ác ý đến đây trộm đồ trong Mộ Huyệt.

Bây giờ thì khác.

Anh còn dẫn theo Tiền Sanh Đào bên kia, còn mấy người họ nữa, mấy người họ không thể đề phòng Bạch Thủy Hạc.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiếp đó năng lượng màu đen tuôn ra từ người anh.

Năng lượng màu đen từ từ ngưng tụ lại, tạo thành một con Hắc Long khổng lồ.

Bạch Thủy Hạc lập tức cảm thấy cơ bắp trên người mình dường

như bị đè nén đến mức không thể phản kháng.

Còn chưa đợi nó kịp phản ứng, con cự long màu đen này đã trực tiếp đến bên cạnh nó, quấn nó vào trong, nó dần dần không thể tiếp tục hô hấp được nữa.

Rất nhanh, Bạch Thủy Hạc mất đi bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, xem ra tốc độ giải quyết của mình vẫn không chậm.

Giọng nói của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc lúc này. [Đinh, tiêu diệt sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.] Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân ở không xa, mấy người họ bơi về phía những người này.

Thấy Tần Mặc bình an vô sự trở về, Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm.

Tiền Sanh Đào thì vội vàng đến bên cạnh Tần Mặc.

"Lão bản, anh thấy thế nào?

Có chuyện gì không?" Tần Mặc tùy ý xua tay, sau đó anh lại nhìn Lý lão đầu ở không xa, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Xem ra những người trong gia tộc các ông định bàng quan đến cuối cùng nhỉ." Lý lão đầu thở dài, nói với Tần Mặc: "Tần tiên sinh, ngài tuyệt đối không thể nói như vậy." Tần Mặc nghe lời này, không nhịn được bật cười.

"Tôi vì sao lại nói vậy?

Chẳng lẽ trong lòng ông không rõ sao?

Vừa rồi các ông ở đó xem náo nhiệt, xem có vẻ thoải mái nhỉ?" Lý lão đầu nhướng mày.

“Còn những người chúng tôi so với Tần tiên sinh thì thực lực kém quá nhiều, cho nên chúng tôi chỉ có thể làm như vậy, đây cũng là để tránh làm vướng bận Tần tiên sinh.” Tần Mặc không nói nhiều, dù sao lần này đối phương cũng đã tổn thất hai người rồi, cũng coi như đủ.

Lần này số người họ mang đến, Tần Mặc đếm thử, khoảng ba mươi người.

Không sao, từ từ giải quyết vậy.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người họ nói.

“Đã tiêu diệt được kẻ canh giữ này, vậy chúng ta mau chóng tiến vào Mộ Huyệt đi.” Họ gật đầu, đương nhiên họ cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Sau đó, họ cùng Tần Mặc chui qua cái hang động từ dưới đi lên đó.

Họ không ngừng bơi.

Bơi ở đây rất lâu, họ đều không tìm thấy lối vào Mộ Huyệt, họ đều bắt đầu mất kiên nhẫn.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, anh ấy nhìn Lý lão đầu ở không xa, ra hiệu hỏi họ: “Các ông dò xét phương hướng có vấn đề gì không?

Theo lẽ thường mà nói, chúng ta đáng lẽ đã phải tiến vào Mộ Huyệt rồi, nhưng vì sao vẫn cứ bơi dưới đáy biển thế này?” Vương chấp sự đáp: “Nếu cậu không tin chúng tôi, thì không cần đi theo nữa.” Trong lòng Vương chấp sự cũng thực sự có chút mất kiên nhẫn, đương nhiên anh ta cũng không muốn nhượng bộ Vương Bàn Tử.

Thực lực của Tần Mặc tương đối mạnh, họ nhường Tần Mặc thì cũng được, nhưng Vương Bàn Tử thì có bản lĩnh gì chứ?

Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, nhưng anh cũng không nói gì nữa,

chỉ liếc nhìn Tần Mặc bên cạnh, dường như đang hỏi ý kiến Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười.

"Không quá năm phút nữa, chúng ta sẽ đến được vị trí Mộ Huyệt." Bởi vì bây giờ đã khá gần Mộ Huyệt, nên Tần Mặc có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Vương Bàn Tử và những người kia nghe lời này, thở phào nhẹ nhõm, đáp một tiếng: "Vậy được." Họ cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ tiếp tục bơi về phía trước.

Rất nhanh, họ thấy một nguồn sáng hình tròn đặc biệt lớn ở không xa.

Vương Bàn Tử vui mừng, ngay cả những người của Uông gia bên kia cũng trợn tròn mắt.

"Không khí trên người chúng ta đã không còn nhiều, may mà đến được đây, hy vọng phía trên có không khí." Vương chấp sự nói: "Không sao, chúng ta đã dò rõ đường đi rồi, hẳn là có thể quay lại, số không khí này của chúng ta vẫn đủ." Vương chấp sự nhướng mày, nếu ở đây lại trì hoãn thêm một lát nữa, e rằng họ sẽ phải quay lại.

Mọi người cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ tùy ý đáp một tiếng.

Rất nhanh, họ men theo nguồn sáng này đến bờ.

Tần Mặc cởi bỏ thiết bị của mình trước, cảm thấy trong không khí có chút oxy loãng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Oxy ở đây không nhiều lắm, nhưng hẳn là cũng đủ cho chúng ta sử dụng rồi." Những người của Uông gia đều đáp một tiếng.

Vương Bàn Tử nhìn Tần Mặc hỏi: "Chúng ta bây giờ có muốn tiếp tục đi vào không?" Anh ấy luôn cảm thấy nơi đây âm u lạnh lẽo,

hình như có gì đó không ổn.

Tần Mặc cười cười: "Nhất định phải đi qua." Vì trong quan tài kia đựng chính là xương Hắc Long, hơn nữa còn có một bản đồ lớn như vậy, có nghĩa là bên trong đây nhất định có thứ gì đó liên quan đến Tần gia.

Đã như vậy, thì anh nhất định phải đi đến cuối cùng, xem xem nơi đây rốt cuộc có bí mật gì.

Tần Mặc nói xong, nhìn mọi người: "Mọi người nghỉ ngơi ở đây một lát, đợi lát nữa rồi lại xuất phát." Những người của Uông gia nhìn nhau, họ đều có chút do dự, sau đó lại nhìn Lý lão đầu.

Dù thế nào đi nữa, Lý lão đầu mới là người lãnh đạo của họ, họ nhất định phải nhìn sắc mặt Lý lão đầu mà hành động.

Chương 995

Thấy Lý lão đầu gật đầu, họ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngồi xuống ở đây.

Tần Mặc thì không nói gì, chỉ lấy ra một ít thức ăn khô đưa cho mấy người bên cạnh.

Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo một tia ý cười.

"May mà có anh đi cùng mấy người chúng tôi, nếu không thì chúng tôi đâu có đồ ăn." Tần Mặc lườm một cái.

"Được rồi, mau bổ sung năng lượng đi, thời gian của chúng ta đã không còn nhiều nữa." Họ gật đầu.

Tần Mặc đã nói như vậy, thì họ đương nhiên phải nghe Tần Mặc.

Đợi ăn uống gần xong, Tần Mặc lúc này mới nhìn những người của Uông gia.

Thực ra những người này trước đây đều đã trải qua huấn luyện cường độ cao, nên họ không cần nghỉ ngơi cũng có thể tiếp tục đi về phía trước.

Tần Mặc đứng dậy.

"Đã gần xong rồi, vậy chúng ta mau chóng xuất phát đi." Lý lão đầu đương nhiên sẽ không phản đối, ông cũng muốn nhanh chóng lấy được đồ vật bên trong đây.

Vương chấp sự hài lòng gật đầu, ban đầu anh ta đã định đi về phía trước, nhưng lại nghĩ đến trước đây Lý lão đầu đã nói, họ nhất định phải nghe Tần Mặc, không thể có bất kỳ mâu thuẫn nào với Tần Mặc, cho nên anh ta mới không nói gì.

Tất cả họ tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã đến một đường hầm.

Đường hầm này thoạt nhìn đã thấy khá cổ kính, trên nền lát những tấm đá xanh, tường xung quanh là đá bình thường, còn phía trên thì giăng một số mạng nhện.

Đường hầm này khá dài, họ đi rất lâu vẫn chưa đến cuối đường hầm.

Vương Bàn Tử nhìn Tần Mặc: "Chúng ta sẽ không chọn nhầm đường đấy chứ?" Tần Mặc lắc đầu.

"Chắc không đến mức đó đâu." Rất nhanh, họ thấy một cánh cửa đá màu xanh ở không xa.

Vương chấp sự trong mắt mang theo ý cười: "Xem ra chúng ta sắp đến nơi rồi." Nghe lời này, Tần Mặc không nhịn được lắc đầu.

"Cậu đang nghĩ gì thế?

Sao có thể nhanh như vậy được?" Vương chấp sự sững sờ một lúc, nhưng anh ta không nói nhiều, chỉ dẫn những người dưới trướng nhanh chóng đến chỗ cửa đá.

Lý lão đầu nhắc nhở Vương chấp sự: "Cẩn thận một chút." Vương chấp sự muốn xông lên trước, ông ta có thể hiểu được, dù sao thì những người trong gia tộc đều muốn lập công.

Nhưng dù thế nào đi nữa, nơi đây vẫn khá nguy hiểm.

Vương chấp sự đáp một tiếng: "Yên tâm đi, Lý lão, tôi biết rồi." Tiếp đó, Vương chấp sự nhẹ nhàng đẩy cửa đá, nhưng lại phát hiện cánh cửa đá này vô cùng kiên cố, không phải anh ta có thể đẩy ra được.

"Chuyện gì thế này?" Mấy người còn lại vội vàng đi tới, giúp đỡ

Vương Chấp Sự.

Bọn họ hơi dùng sức một chút, cánh cửa đá liền phát ra tiếng kẽo kẹt.

Đợi khi cửa mở hoàn toàn, bọn họ mới bước vào.

Trong không khí có một mùi ẩm mốc.

Mọi người đều nhíu mày, quay đầu nhìn xung quanh.

Ai cũng cảm thấy mùi ở đây rất khó chịu.

Tần Mặc cũng đang cẩn thận quan sát.

"Không khí bên trong này rất ẩm ướt.

Mọi người cẩn thận một chút." Theo logic thông thường, không gian hai bên phải thông với nhau, không nên xuất hiện tình trạng này, điều đó có nghĩa là ở đây có thể có thứ gì đó.

Đương nhiên, Tần Mặc cũng không biết phán đoán của mình có đúng hay không, anh chỉ có thể nhắc nhở những người này một chút.

Những người này đều đáp lời.

Tần Mặc đã nói vậy, bọn họ khẳng định phải nghe lời Tần Mặc.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ chầm chậm bước về phía trước, rất nhanh sau đó xung quanh liền truyền đến tiếng sột soạt.

Đồng thời, âm thanh của Hệ Thống lại nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết.】 "Sớm đã biết nơi này không đơn giản như vậy rồi." Tần Mặc nói nhỏ với Hạo Thiên Chân và mấy người bọn họ.

"Cẩn thận một chút, nơi này e rằng sẽ rất nguy hiểm." Hạo Thiên Chân và bọn họ vội vàng gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy, bọn họ khẳng định phải nghe lời.

“Chả trách vừa mới đến đây, tôi đã cảm giác có thứ gì đó cứ nhìn chằm chằm vào mình.” Bàn Tử bĩu môi, sau đó lại quan sát không gian trước mặt.

“Nhưng ở đây hình như cũng không có chỗ nào kỳ lạ, cũng không có quan tài.” “Không nên có Tống Tử mới phải.

Anh đừng quên, đây là dưới mặt nước, có thứ gì ở đây đều là điều chưa biết, hơn nữa sâu dưới đáy biển là nơi mà ngay cả các nhà khoa học cũng không thể thăm dò được, càng đừng nói là chúng ta.” Tần Mặc thở dài.

Bọn họ từ trước tới nay chưa từng đến hẻm núi dưới nước, mặc dù trước đó đã từng đến mộ dưới biển, nhưng mộ dưới biển và nơi này rõ ràng cảm giác không giống nhau.

Bàn Tử gật đầu, lời Tần Mặc nói một chút cũng không sai.

“Tôi biết rồi.” Xem ra anh ta còn phải đi theo bên cạnh Tần Mặc, học hỏi cho thật tốt một chút, nếu không thì chỉ ngày càng ngu ngốc mà thôi.

Tần Mặc thì không nói gì thêm nữa, chỉ cẩn thận nhìn xung quanh.

Nhưng cho dù Tần Mặc có mẫn cảm đến mấy đi chăng nữa, anh cũng không thể tìm được manh mối.

Rốt cuộc vừa rồi là thứ gì vậy?

Tần Mặc còn chưa kịp nghĩ tiếp, một người của Uông Gia ở gần đó đã phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Cứu mạng!

Cứu tôi với!” Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía đó, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trên người đó, tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

Trên người người này đã bò đầy những con côn trùng màu đen, bọn họ không thể nhìn rõ những con côn trùng màu đen này là gì, bởi vì chúng thực sự quá nhỏ, nhưng chỉ có thể nhìn thấy máu thịt của đối phương từ từ biến mất, thậm chí ngay cả xương cốt cũng không còn.

Toàn bộ quá trình này chưa đến một phút.

"Trời ơi!" Bàn Tử ở bên này trừng lớn hai mắt, anh ta không nhịn được nuốt nước bọt, may mà người vừa chết ở đây không phải là anh ta.

Chương 996

Tần Mặc quay đầu, đặt ánh mắt lên xung quanh, anh rất nhanh đã nhìn thấy vấn đề của bức tường.

"Không thể ở lại đây." Tần Mặc nheo mắt lại, mặc dù anh thực sự có thể thông qua phương pháp này khiến những người của Uông Gia tổn thất nặng nề, nhưng vẫn còn có Hạo Thiên Chân và bọn họ ở đây.

Tần Mặc sao có thể để Hạo Thiên Chân và bọn họ gặp chuyện được chứ?

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, gật đầu.

"Vậy bây giờ chúng ta đi về phía trước, hay quay lại đường cũ?" "Quay về đường cũ, e rằng không ổn, mau chóng chạy về phía trước." Tần Mặc nói, trực tiếp mở đường đi về phía trước.

Nhưng ngay lúc này, trên bức tường không xa kia lại bò đầy những loại côn trùng đen đặc, khiến bọn họ không thể rời khỏi đây.

"Chuyện gì thế này?" Vương Chấp Sự tuy cũng thường xuyên Hạ Đấu, nhưng anh ta từ trước tới nay chưa từng thấy tình huống khủng khiếp như vậy.

Tần Mặc nhìn anh ta hai lần.

"Chẳng lẽ anh nghĩ những thứ bên trong Mộ Huyệt đều ngu xuẩn vậy sao?

Chúng chính là để chặn đường đi của chúng ta." Vương Chấp Sự hít sâu một hơi, có lẽ lời này nói quả thật không sai, nhưng bây giờ bọn họ phải làm sao?

"Tần Mặc tiên sinh." Vương Chấp Sự nhìn chằm chằm Tần Mặc, hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào Tần Mặc mới có thể rời khỏi nơi này.

E rằng Lý Lão Đầu bây giờ cũng có chút tê dại da đầu.

Lý Lão Đầu cũng đang nhìn Tần Mặc, hy vọng Tần Mặc có thể nói gì đó.

Tần Mặc trợn trắng mắt.

"Đến lúc này rồi, các người mới biết dựa vào tôi à, sao lúc đầu lại không chịu nghe lời tôi?" Bọn họ nhìn nhau, nhưng không ai nói gì, dù sao trong lòng bọn họ rất rõ ràng rằng Tần Mặc thực lực rất mạnh, nếu không có Tần Mặc, bọn họ e rằng căn bản không thể thoát khỏi nơi này.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ đặt ánh mắt lên bức tường kia.

Sau đó, một đạo năng lượng màu đen từ trên người Tần Mặc bay lên, năng lượng màu đen từ từ hình thành một quả cầu khổng lồ.

"U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu này bị Tần Mặc ném ra ngoài, va chạm vào bức tường kia, tất cả những con côn trùng nhỏ màu đen trên bức tường đó đều biến mất.

Nhưng bọn họ lại có thể rất rõ ràng chú ý thấy, lại có những con côn trùng màu đen từ những bức tường xung quanh sinh sôi ra, từ từ bò về phía bọn họ, còn có một số, lại muốn chặn đường đi của bọn họ.

"Mau chóng rời đi!" Tần Mặc nói rồi kéo mấy người bên cạnh không quay đầu lại mà lao về phía trước.

Mấy người bọn họ trước đó đã từng ở trong Mộ Huyệt, cho nên kỹ năng chạy thoát vẫn còn, vì vậy tốc độ của bọn họ cũng cực kỳ nhanh.

Không bao lâu, bọn họ đã thoát khỏi nơi này, lại chạy thêm một đoạn đường rất xa.

Tần Mặc vẫn luôn quan sát những bức tường xung quanh, xác định đến một nơi an toàn, lúc này mới nói với bọn họ.

"Được rồi." Mọi người đều ngồi phịch xuống đất, hít thở từng ngụm không khí trong lành.

Tiếp đó, Tần Mặc lại nhìn sang bên phía những người của Uông Gia.

Hiện tại người của Uông Gia chỉ còn lại 25 người.

Xem ra vừa rồi bọn họ lại tổn thất hai người.

Vương Chấp Sự thở dài một hơi, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, thật ra ngay từ đầu anh có thể nói cho chúng tôi biết chỗ nào nguy hiểm, như vậy thì chúng tôi sẽ nhanh chóng rời đi, chúng tôi cũng sẽ không tổn thất nhân sự nhiều như vậy." Tần Mặc bật cười.

"Các người tổn thất hay không thì có liên quan gì đến tôi?" Dù sao thì mình cũng không thân thiết gì với bọn họ, vậy mà lại muốn đổ trách nhiệm lên đầu mình.

Vương Chấp Sự há miệng, nhưng còn chưa kịp nói gì, Lý Lão Đầu đã đứng dậy trước, cúi người về phía Tần Mặc.

"Lần này, nếu không phải Tần Mặc tiên sinh, e rằng người của chúng tôi bên này sẽ tổn thất càng nhiều, cho nên lần này vẫn phải cảm ơn anh rất nhiều." Thấy Lý Lão Đầu như vậy, Bàn Tử gật đầu, trên mặt mang theo một tia thưởng thức.

"Chả trách ông có thể ngồi vào vị trí trưởng lão, xem ra ông không giống một số người nào đó, tuy nói những người đó có thể ngồi vào vị trí cao trong gia tộc, nhưng đầu óc lại ngu ngốc như vậy." Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Chấp Sự trừng lớn hai mắt, đối phương đây không phải là cố ý mắng mình sao?

Người ta đều là chỉ cây dâu mắng cây hòe, Bàn Tử thì chỉ thiếu điều chỉ thẳng vào mũi anh ta mà nói anh ta là đồ ngu.

Thế nhưng Vương Chấp Sự lại không dám gây sự, chỉ có thể ngồi đó hậm hực.

Mấy người bên này đều không nhịn được bật cười, không ngờ Bàn Tử lại thú vị như vậy, nhưng điều này cũng khá tốt, ít nhất có thể làm giảm đi sự ngạo mạn của những người Uông Gia kia.

"Tiếp theo các người quyết định nghe lời tôi, hay vẫn tự mình làm theo ý mình?" Tần Mặc nhìn chằm chằm Lý Lão Đầu, Lý Lão Đầu nhướng mày.

"Tần Mặc tiên sinh đã có năng lực dẫn dắt chúng ta như vậy, chúng ta khẳng định phải đi theo anh." Ông ta biết, ngay từ đầu Tần Mặc muốn cho bọn họ một trận ra oai, cũng là để bọn họ tổn thất ở đây.

Nhưng đến lúc cần nghe lời Tần Mặc, bọn họ vẫn phải ngoan ngoãn.

Nếu không thì bọn họ thực sự có khả năng sẽ tổn thất rất nhiều.

Bất kể thứ cuối cùng rơi vào tay ai, ít nhất hiện tại bọn họ phải làm theo ý Tần Mặc.

Tần Mặc vỗ vỗ quần áo của mình.

"Vậy được thôi, vì các người đã nói vậy, chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa, mau chóng đi thôi." "Cũng không cần vội vàng như vậy chứ." Vương Chấp Sự nói câu này rồi quay đầu lại, đặt ánh mắt lên những người đồng đội phía sau mình.

"Bọn họ vừa rồi vì chạy trốn, đều đã lãng phí rất nhiều thể lực rồi, vạn nhất tiếp theo lại gặp nguy hiểm, chẳng phải sẽ rất khó tự vệ sao?" Tần Mặc cười cười.

“Vậy các ngươi tự xem mà làm đi, dù sao mấy người chúng tôi cũng không muốn ở lại đây nữa.” Tần Mặc lại nhìn về con đường phía sau.

“Biết đâu một lát nữa, những thứ đó sẽ đuổi tới.” Vương Chấp Sự nuốt nước bọt, những thứ kia quả thật rất đáng sợ, tuy bọn họ thường xuyên Hạ Đấu, cũng luôn gặp những thứ thực lực mạnh mẽ, nhưng bên trong này thực sự quá tà dị.

Tần Mặc thì cũng không nói nhiều, chỉ đi về phía trước.

Trên mặt đất phía trước mọc một ít cỏ dại, Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

“Không ngờ ở đây lại còn có thực vật sinh trưởng.” Ở nơi tối tăm không có ánh mặt trời này, những thực vật này sinh trưởng cũng rất khó khăn.

“Xem ra sức sống của bọn chúng cũng thật ngoan cường.” Tần Mặc gật đầu.

“Phải đó.” Tuy nhiên, Tần Mặc không nói nhiều, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Phía sau Tần Mặc, Vương Chấp Sự và những người khác thấy Tần Mặc như vậy, không nhịn được bĩu môi lại nhỏ tiếng lầm bầm Tần Mặc.

Mặc dù bọn họ cảm thấy những thứ kia thực sự có thể đuổi kịp, nhưng phần lớn điều này nhất định là Tần Mặc muốn cho bọn họ một trận ra oai.

Chương 997

“Thôi vậy, bọn họ vẫn không nên so đo với Tần Mặc nhiều như vậy.” “Chỉ là một tiểu nhân mà thôi.

Đợi sau khi lợi dụng xong, Tần Mặc liền có thể một cước đá văng đối phương.” Có suy nghĩ này xong, bọn họ liền bám sát theo sau Tần Mặc, sợ rằng những thứ phía sau sẽ đuổi tới, mà bọn họ không có cách nào tự vệ.

Thấy bọn họ như vậy, Bàn Tử không nhịn được lớn tiếng nói.

“Xem ra người trong gia tộc các người đều khá nhát gan đấy.” Lý Lão Đầu quay đầu lại, nhìn Vương Chấp Sự bên cạnh, nhưng ông ta không nói gì.

Dù thế nào đi chăng nữa, ở bên trong này, bọn họ vẫn phải dựa vào Tần Mặc, nhất định phải nói theo phía người của Tần Mặc.

Bàn Tử bĩu môi, nhưng Bàn Tử thì không nói nhiều nữa.

Với những kẻ không biết đáp trả như bọn họ, có cãi nhau nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lại đi được một lúc không lâu, bọn họ đã đến một bức vách núi đặc biệt hẹp và dốc.

“Sao cảm giác không khí ở đây hình như rất ẩm ướt?” Hạo Thiên Chân nhíu mày, lại nói với Tần Mặc.

“Nơi này sẽ không giống nơi trước đó, lại gặp phải những thứ kia chứ?” Tần Mặc gật đầu.

“Có khả năng này, nhưng tình hình cụ thể thế nào, chúng ta vẫn chưa biết, cứ tiếp tục đi về phía trước một chút rồi nói.” Bọn họ đáp lời.

Tần Mặc nói rất đúng, nếu còn chưa đi về phía trước mà đã lùi bước rồi, vậy thì những người bọn họ cũng quá phế vật rồi.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ đi ở phía trước.

Không bao lâu sau, mọi người đã cùng nhau đi đến trung tâm bức vách núi này.

"Cảm giác càng đi về phía trước, không khí dường như càng trở nên ẩm ướt, cứ như thể chúng ta đang ngâm mình trong nước biển vậy." Sắc mặt Hạo Thiên Chân đã có chút ửng hồng, xem ra là bị không khí này làm cho khó chịu.

Tần Mặc dùng sức mạnh của mình bao phủ lên người bọn họ.

"Cảm giác thế nào?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bọn họ lập tức cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, bọn họ gật đầu, lại nói với Tần Mặc.

"Vẫn là nhờ có anh, nếu không phải anh đi cùng chúng tôi, e rằng chúng tôi đã gặp phiền toái rồi." Tần Mặc xua tay, sau đó lại đặt ánh mắt lên xung quanh.

Cùng lúc đó, âm thanh của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết.】 Tần Mặc nheo mắt lại, đã biết nơi này không đơn giản như vậy.

Xem ra tình hình ở đây cũng tương tự như những gì anh đã tưởng tượng.

"Sớm đã biết nơi này không đơn giản như vậy rồi." Một âm thanh cực kỳ nhỏ, từ trên bức tường từ từ truyền ra, Vương Chấp Sự và bọn họ nghe thấy xong, liền trừng lớn hai mắt, tiếp đó bọn họ vội vàng nhìn về phía Tần Mặc.

"Sao lại dẫn đường như vậy chứ?

Tại sao lại dẫn chúng tôi đến nơi này?

Hơn nữa nơi này trông có vẻ không đơn giản." Tần Mặc nhìn Vương Chấp Sự một cái.

"Anh cũng biết nơi này không đơn giản như vậy à?" Vương Chấp Sự nhíu mày, lời Tần Mặc nói là có ý gì?

"Suốt quãng đường này vẫn luôn không đơn giản, nếu như các người lơ là chủ quan, vậy thì khẳng định là không có cách nào tiếp tục sống sót, cho nên tôi khuyên các người ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của tôi, đừng nói nhiều." Vương Chấp Sự hít sâu một hơi.

"Trong tay anh không phải có bản đồ sao?

Anh không đi theo bản đồ, anh đang dẫn đường lung tung cái gì vậy?" Tần Mặc nhún vai, trực tiếp lấy bản đồ ra, đặt trước mặt Vương Chấp Sự.

"Anh tự mình xem bản đồ này đi, ngoài ra vì đã tìm đến đây rồi, bản đồ này cũng không có tác dụng gì nữa, tặng cho anh đó." Tần Mặc nói rồi, ném bản đồ xuống đất, Vương Chấp Sự sững sờ, tiếp đó anh ta vội vàng nhặt bản đồ lên, phát hiện trên bản đồ quả thật chỉ có một con đường này.

"Bản đồ này sao không chú thích rõ ràng vậy?

Những bản đồ trước đây chúng tôi nhận được đều không phải như thế này." Vương Chấp Sự có chút không hiểu mà lắc đầu, sau đó anh ta lại nhìn về phía Tần Mặc.

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Nơi này nguy hiểm như vậy, nếu như bọn họ tiếp tục ở lại đây, nhất định sẽ gặp chuyện.

"Đương nhiên là tiếp tục đi." Tần Mặc nhanh chóng di chuyển về phía trước, Vương Chấp Sự sững sờ tại chỗ, sau đó anh ta chửi thề một tiếng, lúc này mới nhìn sang phía Lý Lão Đầu và bọn họ.

"Lý lão, chúng ta cũng mau chóng đuổi theo đi." Trong lòng Lý Lão

Đầu tự nhiên hiểu rõ, ngay lúc bọn họ tiếp tục chạy về phía trước, đột nhiên có thứ gì đó giống cua từ trên rơi xuống.

"Đây là...

Ký Thi Giải!" Lý Lão Đầu siết chặt nắm đấm, trước đó ông ta đã từng thấy loại vật này trong sách cổ, nhưng ông ta đã Hạ Đấu nhiều như vậy, từ trước tới nay chưa từng gặp phải loại vật này.

Không ngờ lại nhìn thấy ở đây, xem ra nơi này quả thật không đơn giản như bọn họ tưởng tượng.

"Phải làm sao đây?

Tôi nghe nói loại vật này trên người mang theo độc tố nồng liệt, hơn nữa bọn chúng còn đặc biệt thích ăn thịt người sống." Không chỉ là thịt sống, bọn chúng còn thường xuyên mang thịt thối của những người kia cất dưới mai của mình, như vậy thì khi nào muốn ăn sẽ lấy thịt ra rồi tiếp tục ăn.

Bên trong mai của chúng quả thật có thể dự trữ rất nhiều thứ, bình thường thức ăn của chúng đều để ở đây.

"Mụ đích!

Tần Mặc bọn họ sao lại chạy nhanh như vậy?" Vương Chấp Sự chửi thề một tiếng, anh ta nhìn Tần Mặc ở không xa, mấy người bọn họ chỉ là những chấm đen nhỏ.

Lúc này Tần Mặc bọn họ cũng đã gặp phải những thứ này.

Hạo Thiên Chân có chút căng thẳng siết chặt nắm đấm, nhìn Tần Mặc.

"Vậy phải làm sao?

Có cần cứng đối cứng với bọn chúng không?" Nói câu này xong, Hạo Thiên Chân lại ngẩng đầu nhìn lên phía trên một chút.

Phía trên đen đặc toàn là những thứ này, bọn chúng đang không ngừng di chuyển xuống dưới.

"Cũng không biết những thứ này từ đâu tới, từ bên trong bức tường à?" Bàn Tử có chút nghi hoặc nhíu mày, không quá hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đáp một tiếng.

"Chắc là như vậy." Nếu không thì không có cách nào giải thích rõ ràng được.

Bàn Tử thở dài một hơi, nhưng anh ta cũng không nói gì nữa, chỉ lấy ra vũ khí Tần Mặc tặng mình.

"Đã như vậy, vậy thì cứ cứng đối cứng với bọn chúng thôi." Bàn Tử vừa nói vừa dùng vũ khí trong tay, trực tiếp đâm thẳng vào con Ký Thi Giải gần mình nhất.

Chương 998

Con Ký Thi Giải này trực tiếp bị Bàn Tử đâm xuyên.

Cùng lúc đó, trên người nó lại phun ra một ít chất lỏng màu đen, thấy những chất lỏng màu đen này sắp bắn vào người Bàn Tử, Tần Mặc trực tiếp tóm lấy vai Bàn Tử, kéo anh ta ra sau lưng mình.

Bàn Tử ngẩn người một chút, nhíu mày.

"Sức mạnh của anh sao lại lớn thế?

Nắm đến nỗi vai tôi cũng hơi đau rồi." Tần Mặc chỉ chỉ xuống mặt đất, Bàn Tử lúc này mới chú ý thấy vừa rồi những chất lỏng màu đen kia đã rơi xuống đất, mặt đất bị ăn mòn thành một cái hố.

"Trời đất!" Bàn Tử trừng lớn hai mắt.

Mặc dù anh ta thường xuyên gặp phải những sinh vật Mộ Huyệt có độc, nhưng loại này thì quả thật không thường gặp.

Tần Mặc thấy anh ta như vậy, không nhịn được bật cười.

"Sao bây giờ lại biết sợ rồi?

Tôi thấy anh vừa rồi khi đối phó với thứ này còn rất coi cái chết nhẹ tựa lông hồng mà." "Tôi chỉ cảm thấy chết ở trong Mộ Huyệt này, thì không có gì đáng sợ, nhưng nếu bị độc tố của bọn chúng ăn mòn từng chút một, đó mới thật sự gọi là sống không bằng chết." Nói như vậy, còn không bằng trực tiếp chết ở đây cho rồi.

Lúc này, tiếng kêu thảm thiết từ không xa truyền đến, chứng thực những lời Bàn Tử đã nói.

Đã có hai người giết chết con Ký Thi Giải này, nhưng cả hai người đó lại bị nhiễm độc tố, máu thịt của bọn họ đã bị ăn mòn, hơn

nữa còn có máu không ngừng chảy ra từ trên người bọn họ, trông vô cùng khủng khiếp.

Còn vết thương của bọn họ thì mang theo một chút màu đen, lại có màu đỏ tươi.

"Không được, không thể giết chết bọn chúng nữa." Lý Lão Đầu siết chặt nắm đấm, ông ta nhìn chằm chằm Vương Chấp Sự và những người bên cạnh.

"Cẩn thận một chút, đừng để bị chất lỏng màu đen này dính vào." "Nhưng với tốc độ của chúng ta căn bản không có cách nào tránh né được." "Vậy thì đừng giết chết bọn chúng." Lý Lão Đầu nói xong, lại cảm thấy phương pháp này không mấy khả thi.

Mấy người bên cạnh cũng lắc đầu.

"Nếu như không giết chết bọn chúng, vậy thì bọn chúng sẽ đến cắn chúng ta, như vậy chúng ta vẫn sẽ trúng độc." Vừa rồi đã có một đồng đội không cẩn thận bị con Ký Thi Giải này cắn trúng, sau đó chết ở đây.

"Loại độc tố này cũng khá mãnh liệt, cho nên chúng ta không thể làm như vậy." Mấy người bọn họ nghe thấy lời này, đều đáp lời.

"Trước tiên nghĩ cách xua đuổi bọn chúng ra." Lý Lão Đầu nói rồi, ngưng tụ sức mạnh của mình, chỉ thấy trên người ông ta xuất hiện từng tia từng tia hắc khí.

Tần Mặc cảm nhận được sự dao động năng lượng bên này, anh quay đầu nhìn chằm chằm Lý Lão Đầu.

"Xem ra có chút không nhịn được rồi." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, đoán chừng không bao lâu nữa, Lý Lão Đầu sẽ ra tay.

Sau đó, Tần Mặc lại nói với Hạo Thiên Chân và mấy người bọn

họ.

“Đợi một lát nữa, tôi sẽ mở đường phía trước, các cậu tự mình cẩn thận một chút.” Mấy người bọn họ đều gật đầu, tuy nói bọn họ giết chết Ký Thi Giải này, độc tố sẽ bắn vào người bọn họ, nhưng bọn họ tin tưởng Tần Mặc, Tần Mặc nhất định có thể khống chế tốt mức độ đó.

Trên người Tần Mặc ngưng tụ một đạo sức mạnh, chỉ thấy Cuồng Phong Nhận khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

“Cuồng Phong Nhận!” Tần Mặc đẩy sức mạnh này ra ngoài, năng lượng này nhanh chóng va chạm vào những con Ký Thi Giải kia.

Mấy con Ký Thi Giải ở gần Tần Mặc nhất đều biến mất tại chỗ, mà bọn chúng thậm chí còn không chảy máu, càng đừng nói là độc tố trên người.

“Cũng được đấy chứ.” Bàn Tử nói xong câu này liền giơ ngón tay cái với Tần Mặc.

Tiền Sanh Đào bên cạnh thấy Bàn Tử như vậy, không nhịn được trợn trắng mắt.

“Thực lực của lão bản nhà tôi khẳng định là tương đối mạnh, được rồi, đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau chóng đi theo lão bản thôi, nếu không đợi một lát nữa là muộn rồi.” Bàn Tử bĩu môi.

“Tôi nói này, cậu nhóc này có phải khắc tôi không vậy?

Sao mỗi lần tôi nói gì cậu cũng phải chen ngang thế?” Hạo Thiên Chân ở bên kia nghe thấy xong không nhịn được bật cười.

“Anh còn có mặt mũi mà nói à, chẳng lẽ không phải vì anh quá không đáng tin cậy, cho nên mọi người mới luôn trêu chọc anh như vậy sao?” “Được rồi, đừng nói nhiều nữa, mau chóng đuổi theo đi.” Hạo Thiên Chân nói xong liền đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Nếu như bọn họ không cẩn thận bị Tần Mặc kéo giãn khoảng cách, vậy thì sẽ gặp phiền toái lớn.

Bàn Tử bĩu môi, nhưng anh ta cũng không nói nhiều nữa, bởi vì anh ta biết bây giờ quả thật không phải là lúc nói đùa.

Lý Lão Đầu ở bên kia nhìn thấy xong, nhíu mày, nhưng ông ta vẫn tiếp tục phóng thích năng lượng trên người mình.

Lúc đầu những con Ký Thi Giải này một chút cũng không sợ hãi, bọn chúng tiếp xúc với năng lượng của Lý Lão Đầu, dường như còn trở nên càng thêm hưng phấn.

Cùng lúc đó, bọn chúng còn không ngừng hấp thu năng lượng của Lý Lão Đầu, hy vọng thực lực của bọn chúng có thể trở nên mạnh hơn một chút.

Vương Chấp Sự nhìn thấy xong, trong lòng căng thẳng lên, anh ta kéo cánh tay Lý Lão Đầu.

"Lý lão, tôi cảm giác như vậy hình như không ổn lắm." Anh ta biết trên người những trưởng lão này bình thường đều có năng lực đặc biệt, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, những con Ký Thi Giải này nhất định sẽ trở nên càng thêm điên cuồng.

"Không bao lâu nữa, bọn chúng sẽ không chịu nổi đâu." Lý Lão Đầu hừ lạnh một tiếng, sau đó ông ta tiếp tục phóng thích năng lượng trên người mình.

Đợi khi sức mạnh của ông ta phóng thích được gần hết một nửa, những con Ký Thi Giải này quả nhiên mềm nhũn trên mặt đất.

Lý Lão Đầu thở phào một hơi, nhìn những người bên cạnh.

"Sức mạnh của tôi không nhất định có thể duy trì được lâu, chúng ta mau chóng rời khỏi đây, đừng lãng phí thời gian nữa." Mấy người bọn họ đều gật đầu, Lý Lão Đầu đã nói vậy, bọn họ khẳng định không

dám tiếp tục ở lại đây.

Đợi một lát nữa mà thật sự xảy ra chuyện gì, chẳng phải là tiêu đời rồi sao?

Bọn họ vội vàng đi theo bên cạnh Lý Lão Đầu, nhưng sức mạnh của Lý Lão Đầu rất nhanh đã không chống đỡ nổi nữa, sắc mặt của ông ta cũng trở nên vô cùng khó coi, tiếp đó ông ta lại nhìn chằm chằm Tần Mặc và mấy người bọn họ ở không xa.

"Mau chóng đuổi kịp bọn họ." Bàn Tử đi ở cuối cùng, anh ta nghe thấy những lời này, không nhịn được bĩu môi, nhỏ tiếng nói với Tần Mặc.

"Tần Mặc, anh nên nhanh hơn một chút, đừng để bọn họ đuổi kịp chúng ta, cứ nên để bọn họ chịu chút khổ sở." Tần Mặc cũng nghĩ như vậy, anh đáp một tiếng.

Sau đó, mấy người bọn họ tiếp tục đi về phía trước, đợi đến khi thời gian gần đủ, Tần Mặc cuối cùng cũng nhìn thấy điểm cuối không xa.

"Xem ra chúng ta sắp ra ngoài rồi." Tần Mặc nói xong câu này liền cười cười, mấy người bọn họ đều gật đầu.

"May mà có anh ở đây, nếu không thì sẽ gặp phiền toái lớn rồi." Trong lòng Tần Mặc cũng hiểu rõ điều này, nhưng Tần Mặc lại không hề kiêu ngạo, ngược lại là dẫn bọn họ tiếp tục từng chút từng chút di chuyển về phía trước.

Không bao lâu, lại có càng nhiều Ký Thi Giải từ trên rơi xuống.

"Bọn chúng dường như biết chúng ta sắp rời đi, cho nên mới muốn luôn chặn đường đi của chúng ta." Tần Mặc nheo mắt lại.

Nghe thấy lời này, mấy người bọn họ nhìn nhau.

Chương 999

“Nếu là như vậy, anh còn có thể làm được không?” Bàn Tử có chút lo lắng nhìn Tần Mặc, Tần Mặc trợn trắng mắt.

“Anh nghĩ sao?

Nếu tôi không được, không bằng anh đi ở phía trước nhất, giúp chúng ta chặn những con Ký Thi Giải này thì sao?” Bàn Tử ho khan một tiếng, vội vàng lắc đầu.

“Thôi bỏ đi, thực lực của tôi so với anh thì kém xa lắm.” Tần Mặc thì không nói nhiều nữa, ngược lại là lần nữa ngưng tụ ra một đạo sức mạnh.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” “Không quan hệ, dù sao thì mình còn chưa dùng toàn lực để đối phó với bọn chúng mà.” Những con Ký Thi Giải xung quanh đều lùi lại, nhìn thấy cảnh tượng này, mấy người bọn họ đều có chút kinh ngạc, sau đó lại gật đầu.

“Xem ra thực lực của Tần Mặc thật sự khủng khiếp đến một mức độ nào đó.” Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nhưng ngay lúc này, mặt đất xuất hiện một vết nứt khổng lồ, cùng lúc đó, một vật khổng lồ dường như sắp sinh ra từ bên trong.

“Cái này...” Hạo Thiên Chân sững sờ tại chỗ, sau đó lông mày của anh ta nhíu chặt lại, lại quay đầu nhìn chằm chằm mấy người bên cạnh.

“Các ngươi có cảm giác bên trong hình như có một luồng năng lượng sắp sửa phục hồi không?” “Quả thật có cảm giác hình như rất đáng sợ.” Bàn Tử nói xong câu này còn siết chặt nắm đấm, có chút căng thẳng nhìn chằm chằm bên kia.

Không chỉ có Bàn Tử, ngay cả Tiền Sanh Đào cũng cảm thấy có chút không ổn.

"Lão bản, anh cảm thấy chúng ta có thể đối phó được không?

Hay là cứ rút về phía sau đi?" Tiền Sanh Đào nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Anh ta bây giờ vẫn có chút lo lắng, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, phải làm sao?

Tần Mặc xua tay.

"Vì trên đó đã viết, chỉ có một con đường này, vậy thì chúng ta không cần quan tâm, cứ trực tiếp đi về phía trước là được rồi, chẳng qua là từ bên trong xuất hiện một con quái vật mà thôi, mấy người các cậu lo lắng cái gì?" Tần Mặc nhìn bọn họ, dù sao có mình ở đây, cũng không cần mấy người bọn họ ra tay.

Bọn họ nghe thấy lời này, há miệng, nhưng cũng không nói gì, chỉ có thể gật đầu.

"Vậy được rồi." Tần Mặc cười cười, sau đó lại nhìn chằm chằm vật khổng lồ không xa này.

Đối phương đã từ bên trong vết nứt này đi ra rồi, hơn nữa vết nứt này lại còn khép lại.

"Chúng ta đã chạm vào cơ quan nào sao?" Nếu không thì, vật khổng lồ này tại sao lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa bây giờ lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngay cả mặt đất cũng đã khôi phục lại như cũ.

"Chắc là không đến nỗi, có lẽ chúng ta ngay từ đầu khi đến Mộ Huyệt này, đã bị những thứ bên trong giám sát rồi." Trong đầu Hạo Thiên Chân đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ như vậy, nhưng anh ta

cảm thấy vẫn nên nói với Tần Mặc và bọn họ.

Tần Mặc gật đầu.

“Phải đó, cho nên mấy người các cậu bây giờ cũng không cần quá lo lắng, có tôi ở đây mà, tôi sẽ dẫn mấy người các cậu bình an vô sự rời khỏi nơi này.” Bọn họ đều đáp lời, đối với điều này, bọn họ khẳng định vẫn tin tưởng Tần Mặc, bọn họ hiểu rõ bản lĩnh của Tần Mặc.

Bọn họ đều không nói nhiều nữa, chỉ lại đặt ánh mắt lên con Ký Thi Giải ở không xa này.

Con Ký Thi Giải này có thể hình khá lớn, trông có vẻ là cố ý bị người ta nuôi dưỡng ở đây với mục đích chính là để chặn đường đi của những người bọn họ.

Lúc này, Ký Thi Giải đột nhiên lao về phía Tần Mặc, không chỉ có vậy, trên người nó còn xuất hiện một ít sương mù màu đen, những làn sương mù này đã che khuất tầm nhìn của mấy người Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân lập tức cảm giác đôi mắt của mình dường như không thể mở ra được nữa, anh ta có chút mơ màng nhìn xung quanh.

“Chuyện gì thế này?” Bàn Tử cũng sững sờ tại chỗ, anh ta đưa tay ra, không ngừng sờ soạng xung quanh, rất nhanh đã chạm vào Tiền Sanh Đào.

Tiền Sanh Đào phản ứng khá nhanh, anh ta trực tiếp phản kích, vặn cánh tay của Bàn Tử một cái.

Bàn Tử lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Cậu đang làm gì thế?” Tiền Sanh Đào có chút ngượng ngùng đưa tay xoa xoa mũi, lúc này mới buông ra.

“Chỉ là vì tôi không có cách nào nhìn rõ, tôi còn tưởng là thứ kia đã đến gần, cho nên mới ra tay.

Bàn ca, anh đừng so đo với tôi.” Mặc dù thỉnh thoảng anh ta sẽ cãi nhau với Bàn Tử, nhưng lần này quả thật là lỗi của anh ta.

Bàn Tử bĩu môi.

“Được rồi, không thèm chấp cậu.” Sau đó, Bàn Tử lại quay đầu, nhìn chằm chằm vị trí Tần Mặc vừa ở không xa.

“Tần Mặc, anh thế nào rồi?

Anh có chuyện gì không?” Làn sương mù này nhất định có vấn đề, nếu không thì mọi người sẽ không nhìn không rõ được.

Tầm nhìn của họ đều đã bị ảnh hưởng rồi.

Tôi không sao.” Tần Mặc lắc đầu, có Hắc Long Huyết Mạch hộ thể, anh quả thực sẽ không bị những thứ bên trong này làm ảnh hưởng.

Hơn nữa đây là mộ huyệt của Tần gia bọn họ, sao anh lại có thể trúng chiêu được chứ?

“Ngược lại là mấy người các cậu.” Tần Mặc hơi lo lắng nhìn họ, bây giờ họ đều nhìn không rõ, vạn nhất lát nữa con Ký thi giải đó đến tấn công lén, chẳng phải họ sẽ rất khó tự vệ sao?

“Không sao đâu, anh không cần lo cho chúng tôi, anh cứ đi quấn lấy con Ký thi giải đó là được.

Mặc dù nó có thân hình rất lớn, nhưng chúng tôi vẫn có thể nghe rõ tiếng gió xung quanh.” Chỉ cần con Ký thi giải này động, họ sẽ cảm nhận được và kịp thời né tránh.

Nghĩ một chút, Tần Mặc phóng thích năng lượng từ trên người mình, đưa những năng lượng cô đặc này đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

“Có những năng lượng này, đối phương dù có đến gần, các cậu

cũng không dễ bị thương, cứ yên tâm đi." Họ đều gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì họ không cần nghĩ thêm nữa.

Lúc này, Tần Mặc lại quay đầu, đặt ánh mắt vào nơi không xa.

Sau một tiếng hừ lạnh, anh lao thẳng về phía Ký thi giải.

Nếu không phải con Ký thi giải này, mấy người bạn của anh đã không ra nông nỗi này, anh nhất định phải giải quyết con Ký thi giải trước, sau đó vấn đề mà Hạo Thiên Chân và nhóm người kia gặp phải sẽ tự khắc được giải quyết.

Từ trên người Tần Mặc phóng thích ra một cỗ năng lượng khổng lồ, năng lượng đó ngưng kết những hạt cát và đá xung quanh lại với nhau.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Một tảng phi thạch khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tảng phi thạch này bao phủ một cỗ năng lượng sắc bén, không chỉ vậy, trên đó còn mang theo một chút màu đen.

Con Ký thi giải ở không xa cũng cảm nhận được, hai con mắt trên đầu nó không ngừng chuyển động, sau đó nó dùng càng của mình cứng rắn kẹp về phía tảng đá của Tần Mặc.

Tần Mặc lại chẳng hề lo lắng chút nào, anh rất tự tin vào sức mạnh của mình.

Chương 1000

Chỉ thấy sau khi đối phương kẹp vào tảng đá của Tần Mặc, tảng đá đột nhiên nổ tung, nhưng toàn bộ năng lượng nổ tung đều phản lại trên người Ký thi giải, thân thể nó cũng bị Tần Mặc tấn công mà lùi về phía sau rất xa.

Tần Mặc bật cười, xem ra thực lực của nó cũng chỉ đến thế.

Ký thi giải thì cảm thấy trên người mình xuất hiện một vết nứt, nó chuyển động mắt, nhìn về phía lưng.

Lưng nó đã bị một tảng đá đánh nứt, hơn nữa tảng đá này còn đang cắm sâu vào lưng nó.

Ký thi giải dùng càng của mình cứng rắn gỡ những tảng đá đó xuống.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra con Ký thi giải này vẫn khá lợi hại, nó đối phó anh lại không hề lưu tình.

"Nói thật, tôi khá là thưởng thức anh, nhưng tiếc là chúng ta là đối thủ, nên không còn cách nào khác." Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh.

Năng lượng màu đen xuất hiện quanh Tần Mặc.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Rất nhiều kiếm ảnh ngưng tụ quanh Ký thi giải.

Ký thi giải cảm nhận được, nhưng nó chẳng hề lo lắng, chỉ dùng chân và càng của mình vung về phía những kiếm ảnh xung quanh.

Những kiếm ảnh đó trực tiếp nổ tung.

Ký thi giải hơi kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Không ngờ thằng nhóc này thực lực lại mạnh đến vậy, hơn nữa nó có thể cảm nhận được trên người Tần Mặc dường như có một cỗ năng lượng đáng sợ.

Do dự một chút, Ký thi giải đột nhiên đặt ánh mắt lên người Hạo Thiên Chân và mấy người kia ở không xa.

Vì không thể giết chết Tần Mặc, vậy thì ra tay với mấy người kia vậy.

Có ý nghĩ này, Ký thi giải trực tiếp lao về phía Hạo Thiên Chân và đồng bọn.

Hạo Thiên Chân và họ có thể cảm nhận được tiếng gió xung quanh, họ trừng lớn mắt, sau đó vội vàng vào tư thế phòng ngự.

Nhưng không ngờ, sau khi Ký thi giải lao tới đây, nó phát hiện trước mặt lại có một cỗ năng lượng khổng lồ chặn đứng nó.

Chưa kịp để Ký thi giải phản ứng, nó đã vô thức nhìn về phía sau.

Tần Mặc đã ngưng tụ ra một thủ ấn khổng lồ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn này bị Tần Mặc ném ra, nhanh chóng lao về phía Ký thi giải.

Ký thi giải có chút tức giận trừng Tần Mặc.

Xem ra thằng nhóc này rất giỏi đánh lén.

Tần Mặc lại chẳng nói gì, ngược lại rút ra cây Thần Hoàng Kiếm của mình.

Khi những năng lượng này chạm vào người Ký thi giải, lưng nó quả nhiên lại nứt thêm một chút, nó cũng lúc này dùng càng của mình kẹp về phía Tần Mặc.

Cây kiếm của Tần Mặc trực tiếp va chạm vào càng của nó, nó dùng sức muốn hất Tần Mặc lên, nhưng lại phát hiện năng lượng trên

người Tần Mặc cực kỳ nặng, nó căn bản không thể hất Tần Mặc.

Sao lại như vậy?

Rõ ràng sức mạnh của nó vẫn khá mạnh, nhưng so với Tần Mặc lại kém xa đến thế.

Tần Mặc trong mắt mang theo một nụ cười chế giễu, chậm rãi mở miệng nói.

"Thật xin lỗi, thực lực của anh bây giờ quả thực không thể đối phó với tôi, vậy nên anh chỉ có một con đường chết." Sau khi dứt lời, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Sau khi chiếc rìu khổng lồ xuất hiện, Ký thi giải lập tức cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống rất nhiều.

Vốn dĩ mọi người có thể cảm nhận được trong không khí có hơi nước nồng đậm, nhưng bây giờ hơi nước này lại biến thành từng chút từng chút băng tinh nhỏ, rơi xuống đất.

"Sức mạnh của Tần Mặc càng ngày càng mạnh." Trước đây họ chỉ có thể cảm nhận được một luồng hàn ý thấu xương xung quanh, nhưng bây giờ hoàn toàn khác, họ dường như đang ở trong hầm băng.

Đương nhiên, những năng lượng này của Tần Mặc chỉ khiến họ có cảm giác như vậy mà thôi, họ sẽ không bị tổn thương gì.

Ký thi giải đương nhiên muốn trực tiếp tránh đi, nhưng Tần Mặc lại không chịu cho nó cơ hội này.

Nhìn thấy những băng tinh xung quanh, Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Những băng tinh này hiện tại không có tác dụng gì, chi bằng cứ nhốt con Ký thi giải này lại đi.

Có ý nghĩ này, Tần Mặc ngưng tụ những băng tinh lại với nhau,

chúng chậm rãi hình thành một cái lồng giam khổng lồ.

Cái lồng giam này từ từ khép lại vào giữa, hơn nữa Ký thi giải có thể cảm nhận được trên người mình có một loại sức mạnh áp bức.

Loại sức mạnh áp bức này khiến Ký thi giải không thể thoát ra khỏi cái lồng giam.

Trong mắt Ký thi giải lóe lên một tia kinh hoàng, chuyện này là sao?

Sao nó lại cảm thấy mình hình như không thể động đậy chút nào?

Nhưng theo lẽ thường mà nói, không nên xảy ra tình huống như vậy chứ, thằng nhóc này rốt cuộc mạnh đến mức nào, lại có thể vận dụng sức mạnh xung quanh để đối phó với nó.

Ký thi giải ngẩng đầu, nhìn Tần Mặc.

Bây giờ trên người Tần Mặc đang bao phủ năng lượng màu đen, trông cứ như sứ giả đến từ địa ngục vậy.

Tần Mặc nhìn chằm chằm Ký thi giải, chậm rãi nói.

"Tiếp theo, anh vẫn nên ngoan ngoãn tiếp nhận sự tẩy lễ năng lượng của tôi đi." Ký thi giải đặt ánh mắt xuống mặt đất, sau đó nó trực tiếp dùng càng của mình nhấc lên một tảng đá lớn, chắn chúng trước mặt mình.

Tần Mặc bĩu môi, nó sẽ không nghĩ rằng mấy tảng đá này có thể chặn được đòn tấn công của mình chứ?

Sau khi Tần Mặc ném chiếc rìu của mình ra, tảng đá trước mặt nó trực tiếp xuất hiện một vết nứt, vết nứt này chậm rãi lan rộng ra, sau đó nổ tung.

Ký thi giải còn tưởng rằng tốc độ vỡ của tảng đá vừa rồi chậm như vậy, mình có lẽ sẽ không sao, nhưng không ngờ sức mạnh của

Tần Mặc vẫn đánh trúng người nó, thân thể nó lùi về phía sau, va chạm vào băng tinh.

Cùng lúc đó, Ký thi giải còn không ngừng run rẩy, trông như thể rất lạnh.

Ký thi giải lại ngẩng đầu, nhìn Tần Mặc hít sâu một hơi.

Chủ yếu là nhiệt độ xung quanh đây thực sự quá thấp, nên nó có chút không kìm chế được.

Chương 1001

Lúc này, ở một bên khác, Lý lão đầu và nhóm người của họ vừa lúc đến đây, Ký thi giải cảm nhận được khí tức của họ, ánh mắt nó lập tức sáng lên.

Không ngờ vừa lúc nó cần bổ sung năng lượng, lại có người tự động đưa đến tận cửa.

Chuyện này đương nhiên là không còn gì tốt hơn.

Ký thi giải quay đầu nhìn chằm chằm nhóm người của Lý lão đầu.

Lý lão đầu và nhóm người của ông thấy Hạo Thiên Chân mấy người đang ngẩn người đứng đây, nhíu mày, những người này làm sao vậy?

Họ không mau đi về phía trước, đứng ngây ra đây làm gì?

Mặc dù phía trước có màn sương mù dày đặc như vậy, nhưng dù sao đi nữa, họ cũng sẽ không ở mãi chỗ này.

Mặc dù họ không hiểu, nhưng họ cũng lười nghĩ nhiều thêm nữa, khi họ chuẩn bị chạy về phía trước thì đột nhiên thấy trong màn sương mù xuất hiện một vật khổng lồ.

Họ trừng lớn mắt.

"Đây là cái gì?" Một người của Uông gia nói lời này, có chút kinh hãi trừng lớn mắt.

Anh ta là người đi ở phía trước nhất, nên anh ta cách vật khổng lồ này gần nhất.

Không chỉ vậy, anh ta còn có thể cảm nhận được, dường như có một đạo sức mạnh đang chế ngự anh ta, khiến anh ta không thể di

chuyển.

Sức mạnh này là gì?

Khi con Ký thi giải này xuất hiện trước mặt mọi người, họ đều ngây người ra.

Ban đầu họ có nghe thấy tiếng động bên này, nhưng vẫn luôn không để ý đến con Ký thi giải, dù sao thì bản thân họ còn khó giữ.

Bây giờ khó khăn lắm mới chạy đến đây, không ngờ lại gặp phải một con lớn như vậy.

"Tần Mặc đâu?" Vương chấp sự quay đầu, nhìn Lý lão đầu, sắc mặt Lý lão đầu có chút âm trầm.

"Vì Tần Mặc không ở đây, có khả năng đã bị nó nuốt chửng rồi." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở không xa nghe thấy, vội vàng lắc đầu.

"Tuyệt đối không thể nào, lão đầu ông đừng nói linh tinh." Bàn Tử biết thực lực của Tần Mặc, hơn nữa những năng lượng xung quanh họ vẫn chưa tiêu tán, điều đó có nghĩa là Tần Mặc chắc chắn không xảy ra chuyện gì.

Vương chấp sự đột nhiên có chút hả hê.

"Không có Tần Mặc, chúng ta vẫn có thể tiếp tục đi ở đây, vậy nên sự tồn tại của hắn đối với chúng ta không có ý nghĩa gì." "Tần Mặc sẽ không sao đâu." Hạo Thiên Chân nói lời này với giọng điệu chắc chắn, nhưng Vương chấp sự và mấy người kia chỉ cho rằng Hạo Thiên Chân và họ có quan hệ quá tốt với Tần Mặc, nên mới không muốn tin vào kết quả này.

Ký thi giải nghe thấy những lời đó của họ, trong mắt nó lóe lên một tia cạn lời.

Nếu nó thực sự có thể nuốt chửng Tần Mặc, thì đã không trở nên

thảm hại như vậy rồi, chẳng lẽ những người này đều không có mắt sao?

Không nhìn thấy vết thương trên người nó sao?

Thôi bỏ đi, không quan tâm đến họ nữa, bây giờ điều quan trọng nhất là phải nhanh chóng bổ sung năng lượng, chỉ như vậy lát nữa mới có cơ hội đối phó Tần Mặc.

Nếu không, e rằng lại phải bị Tần Mặc đánh tơi bời.

Tần Mặc bên này chú ý đến tình trạng của Ký thi giải, do dự một lúc, Tần Mặc không đi tới, mà ngược lại tiếp tục ở lại đây.

Mặc dù làm như vậy có thể sẽ khiến Ký thi giải bổ sung sức mạnh, nhưng không sao, ít nhất cũng có thể làm tiêu hao một chút những người của Uông gia.

Hơn nữa, chỉ là một con Ký thi giải nhỏ nhoi, đối với Tần Mặc mà nói thì chẳng đáng là gì.

Lúc này, Ký thi giải trực tiếp dùng càng của mình kẹp lấy người gần nó nhất.

Người của Uông gia này còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị cắt đứt ngang eo, thậm chí còn không kịp phát ra một tiếng kêu thảm.

Máu trực tiếp phun ra, bắn vào trước mặt những người của Uông gia.

Họ đều hít một hơi khí lạnh, con Ký thi giải này cũng quá đáng sợ rồi phải không?

Ngay cả Vương chấp sự cũng sững sờ tại chỗ, con Ký thi giải này mạnh như vậy, họ có đối phó nổi không?

Sau đó, ông ta khẽ hỏi Lý lão đầu.

“Lý lão, bây giờ phải làm sao?” “Phía sau chúng ta có những con

Ký thi giải nhỏ, nên không thể lùi lại.” Lý lão đầu hít sâu một hơi.

“Người trong gia tộc chúng ta cũng sẽ không cho phép chúng ta cứ thế quay về, vậy nên chỉ có thể cứng rắn đối đầu với nó thôi.” Nói rồi, thân thể Lý lão đầu từ từ biến đổi, rất nhanh ông ta đã to gấp đôi.

Không chỉ vậy, làn da ông ta cũng có màu đỏ thẫm.

“Hồng Cương sao?” Tần Mặc khẽ lẩm bẩm một câu.

Anh biết năng lực của những người Uông gia, họ hẳn đã biến đổi cơ thể Lý lão đầu thành như vậy, để có thể hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn.

“Xem ra các người lại càng cho tôi nhiều bất ngờ hơn rồi.” Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nhưng anh không nói nhiều, cũng không động đậy, chỉ ở lại đây.

Anh muốn xem những người Uông gia có thể đối phó được với con Ký thi giải này không?

Nếu được thì lát nữa anh sẽ xuất hiện, không được thì đợi đến khi họ tổn thất một vài người, sau đó mới cứu họ về.

Tần Mặc cứ đứng yên ở đó.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lúc này có chút lo lắng.

“Chuyện gì vậy?

Tần Mặc đã lâu như vậy rồi mà vẫn không có tiếng động gì?” Hạo Thiên Chân nói lời này khi nắm chặt nắm đấm, lẽ nào Tần Mặc thực sự đã gặp chuyện rồi sao?

Bàn Tử lắc đầu.

“Không thể nào, cậu không phải không biết thực lực của thằng nhóc đó, sao nó có thể bị con Ký thi giải này giết chết được chứ?” “Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng đã đến bây giờ rồi, sao nó vẫn chưa đến

chứ?" Hạo Thiên Chân không hiểu.

Tiền Sanh Đào bên cạnh do dự một lát, vẫn mở miệng nói.

"Dù sao đi nữa, chúng ta cũng chỉ có thể ở lại đây, dù sao thì có con Ký thi giải khổng lồ này, hơn nữa mắt của mấy người chúng ta bị màn sương mù này che mờ, căn bản không nhìn rõ được, chỉ có thể như vậy." Họ gật đầu.

"Đúng vậy, bất kể Tần Mặc có xảy ra chuyện gì, họ cũng chỉ có thể đứng yên ở đây." Ở một bên khác, Tần Mặc cũng nghe thấy tiếng nói của mấy người họ, anh không khỏi cảm thấy có chút xúc động.

Thật ra có được mấy người bạn quan hệ không tệ như vậy, vẫn khá tốt, ít nhất vào lúc nguy cấp, có người quan tâm đến mình.

Chương 1002

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ tìm một tảng đá ngồi xuống, quan sát tình hình trước mặt.

Dù ở đây có sương mù, nhưng đối với Tần Mặc ảnh hưởng lại không đặc biệt lớn.

Sau khi nuốt chửng người của Uông gia kia, mọi người có thể rất rõ ràng nhìn thấy vết thương trên lưng Ký thi giải dường như đã tốt hơn một chút.

"Không thể để nó tiếp tục ăn người của gia tộc chúng ta nữa." Lý lão đầu nói lời này khi quay đầu liếc nhìn Vương chấp sự bên cạnh.

Vương chấp sự ứng một tiếng, nhưng ông ta vẫn có chút do dự, dù sao với thực lực của ông ta, căn bản không thể chống lại con Ký thi giải này.

Lại nghĩ đến thân phận của Lý lão đầu, Vương chấp sự chỉ có thể tạm thời ở lại đây, chuẩn bị phối hợp với Lý lão đầu.

Lý lão đầu lập tức giẫm mạnh xuống đất, sau đó thân thể ông ta thẳng tắp lao về phía Ký thi giải, vung móng vuốt, đánh về phía Ký thi giải.

Ký thi giải lại chẳng hề sợ hãi chút nào, đây chẳng qua chỉ là một người bình thường mà thôi, người lợi hại như Tần Mặc thì có bao nhiêu chứ?

Sau khi Ký thi giải đối đầu với ông ta, Lý lão đầu liền lùi lại một đoạn rất xa, ngay cả mặt đất cũng xuất hiện một vết hằn sâu.

"Vết thương trên lưng nó vẫn khá nghiêm trọng, chúng ta tìm cách đột phá từ phía lưng nó." Lý lão đầu nhìn Vương chấp sự ở bên kia,

Vương chấp sự gật đầu, sau đó, thân thể ông ta cũng từ từ biến đổi.

Nhưng vì thân phận của ông ta có chút khác biệt với thân phận của Lý lão đầu, nên tài nguyên ông ta có thể nhận được cũng rất ít, ông ta chỉ biến dị hai cái chân của mình.

Sau khi tìm được cơ hội, Vương chấp sự lập tức lao mạnh về phía Ký thi giải và đá tới.

Không ngờ con Ký thi giải này lại trực tiếp kẹp lấy chân của Vương chấp sự.

Vương chấp sự trừng lớn mắt, may mà trên chân ông ta có một lớp màng bảo vệ, nên không cảm thấy đau đớn gì, nếu không thì cú này có lẽ chân đã đứt rồi.

Vương chấp sự lại dùng chân kia đá về phía Ký thi giải, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể thoát khỏi sự kiềm chế của Ký thi giải.

Ông ta không còn cách nào, chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Lý lão đầu ở không xa, sắc mặt Lý lão đầu có chút âm trầm, nhưng ông ta vẫn lao về phía Ký thi giải.

Nếu là trong tình huống Ký thi giải không bị thương, nó muốn đối phó với Vương chấp sự và Lý lão đầu thì thừa sức, nhưng bây giờ nó bị Tần Mặc đánh cho một vết thương lớn như vậy, vẫn phải cẩn thận một chút.

Nó trực tiếp buông Vương chấp sự ra, sau đó lại dùng càng của mình kẹp về phía Lý lão đầu.

Móng vuốt của Lý lão đầu va chạm với càng của nó, hai bên phát ra một tiếng "bang", sau đó Lý lão đầu có thể rất rõ ràng cảm nhận được một trận đau nhói truyền đến từ móng vuốt của mình.

Lý lão đầu trong lòng rất hiểu rõ, những năng lực mà gia tộc ban

cho ông ta đều khá mạnh, nhưng không ngờ dù vậy, trước mặt con Ký thi giải này vẫn hơi kém cạnh một chút.

"Xem ra tương đối mà nói, con Ký thi giải này mạnh hơn ông ta rất nhiều." Nhưng ông ta không còn cách nào, chỉ có thể tiếp tục đứng yên ở đây, âm trầm nhìn chằm chằm đối phương.

Ký thi giải cười lạnh một tiếng, sau đó, nó từ từ đi về phía Lý lão đầu.

Mặc dù bây giờ Lý lão đầu tuổi tác khá lớn, thịt cũng không ngon lắm, nhưng đối phương đã có năng lực như vậy, chỉ cần nuốt chửng đối phương, thì thực lực của nó nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.

Khi đến bên cạnh Lý lão đầu, Lý lão đầu có thể rất rõ ràng cảm nhận được cảm giác áp bức truyền đến từ trên người đối phương.

Nhưng ông ta không còn cách nào, chỉ có thể tiếp tục kiên trì.

Lý lão đầu dùng cánh tay đánh về phía Ký thi giải.

Năng lực cánh tay của ông ta cũng khá mạnh, hơn nữa cũng đặc biệt cứng rắn, nhưng Ký thi giải lại chẳng sợ hãi chút nào.

Họ lại lần nữa va chạm vào nhau, ngay cả trong không khí cũng truyền đến tiếng nổ lớn.

Tần Mặc nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người kia, trong tình huống như vậy họ mấy người không thể xem trận chiến, thật sự quá đáng tiếc.

Tần Mặc lặng lẽ truyền một ít sức mạnh của mình đến bên cạnh họ.

Mấy người này lập tức cảm thấy mắt mình tràn đầy ấm áp, họ có chút nghi hoặc nói.

"Chuyện gì vậy?

Hình như tôi cảm thấy mắt mình có chút hình ảnh rồi.” “Đúng vậy, từ từ có thể nhìn rõ rồi.” “Mắt đột nhiên trở nên nóng ran, chuyện này là sao?” “Không rõ, nhưng có thể nhìn thấy đương nhiên là tốt nhất.

Lát nữa chúng ta nhanh chóng đi tìm Tần Mặc.” Hạo Thiên Chân nói xong lời này, lắc lắc đầu, phát hiện nhìn rõ hơn nữa.

Hạo Thiên Chân lập tức vui mừng, sau đó cậu ta lại nhìn mấy người bên cạnh, rất rõ ràng đồng tử của họ cũng đã hồi phục, nếu không thì họ không thể cứ thế nhìn chằm chằm mình được.

“Chúng ta nhanh chóng đi qua đó.” Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, vốn dĩ muốn chữa khỏi mắt cho họ, là muốn để họ xem trận chiến, không ngờ họ lại cứ muốn đến tìm mình.

Nhưng không sao, lát nữa họ nhìn thấy rồi, ngược lại cũng có thể yên tâm hơn một chút.

Họ tiếp tục chạy về phía trước, mãi cho đến khi nhìn thấy một bóng người ẩn hiện trong màn sương mù, họ mới ngây người ra một chút.

“Đó là Tần Mặc sao?” Tần Mặc đã đặt một kết giới xung quanh đây, nên Vương chấp sự và Lý lão đầu họ không thể nghe thấy.

Bàn Tử mấy người chạy đến bên cạnh Tần Mặc, thấy quả nhiên đúng là Tần Mặc, họ vui mừng nhảy cẫng lên.

“Anh sao vậy?

Cũng chẳng nói với chúng tôi một tiếng, cứ thế đứng đây.” Khóe mắt Bàn Tử hơi đỏ hoe, thấy anh như vậy Tần Mặc trong lòng đột nhiên có chút cảm động, anh vẫy tay.

“Tôi sao có thể xảy ra chuyện chứ?

Các cậu không nhìn thấy vết thương trên người con Ký thi giải đó sao?

Đó đều là do tôi đánh ra đó, nó là muốn thông qua mấy người kia để bổ sung năng lượng." Hạo Thiên Chân hiểu ra, cậu ta ứng một tiếng, Tiền Sanh Đào bên cạnh thì nhíu mày.

"Nhưng nếu đã vậy, vậy ông chủ anh không nhanh chóng qua đó giải quyết con Ký thi giải đó đi, lát nữa nó thật sự bổ sung sức mạnh thì sao?" Tần Mặc xua tay.

"Cái này cậu không cần lo lắng, nó cùng lắm chỉ là khiến vết thương của nó lành lại một chút, nhưng cho dù nó hồi phục, nó cũng không phải đối thủ của tôi.

Hơn nữa chúng ta cũng không thể trực tiếp ra tay với những người Uông gia này được, nếu như vậy sau này truyền ra ngoài sẽ nói mấy anh em chúng ta không nói đạo nghĩa, vậy nên chúng ta chỉ cần ở đây xem trận chiến, nhìn họ bị Ký thi giải ức hiếp là được rồi." "Tôi thì lại thấy thực lực của hai người họ cũng khá ổn, e rằng con Ký thi giải này cũng không chiếm được ưu thế gì." Hạo Thiên Chân lắc đầu, Tần Mặc nhướng mày, xem ra cậu ta vẫn khá có mắt nhìn.

"Lời này nói đúng là không sai, nhưng cũng có thể khiến họ chịu một chút khổ sở, dù sao thì mấy anh em chúng ta rảnh rỗi không có việc gì, chi bằng cứ ở đây cắn hạt dưa xem một chút đi." "Vậy lát nữa họ nhìn thấy, chẳng phải sẽ cảm thấy mấy anh em chúng ta quá máu lạnh sao?" Hạo Thiên Chân véo cằm, lại nhìn Tần Mặc một chút, chuyện này đối với họ cũng không tốt.

"Thì sao chứ?

Những người Uông gia này hành sự vẫn luôn khá quan cách, nên cho dù họ có nói những chuyện này ra ngoài, những người khác cũng chưa chắc đã nghe họ." Hạo Thiên Chân gật đầu, lời Tần Mặc nói

quả thực không sai.

“Vậy được rồi, mấy anh em chúng ta cứ ở lại đây, dù sao thì chúng ta cũng không muốn ra tay, cứ cắn hạt dưa đi.” Hạo Thiên Chân cười hì hì, sau đó cậu ta nhận lấy một nắm hạt dưa Tần Mặc đưa qua, bắt đầu ở đây xem tình hình không xa, còn thỉnh thoảng chỉ trỏ họ.

“Cái chân này cũng quá chậm rồi, nếu ông ta có thể nhanh hơn một chút, nói không chừng có thể đá trúng vết thương của Ký thi giải, trên đó Ký thi giải còn có thể bị thương.” Bàn Tử chỉ vào Vương chấp sự, trong mắt mang theo một tia khinh thường.

Chương 1003

“Mặc dù nói Vương chấp sự có năng lực đặc biệt, nhưng Bàn Tử tự nhận nếu anh ta đối đầu với Vương chấp sự, vẫn có một chút khả năng thắng, dù sao tốc độ của đối phương thực sự quá chậm.

Nhưng người trong gia tộc của họ lại khá đáng sợ, lại có thể thông qua phương thức như vậy để nâng cao thực lực.” Tiền Sanh Đào bĩu môi, vậy nên rất nhiều người trong giới đều rất coi thường họ, nhưng lại có một số gia tộc muốn có được bí phương của họ, vẫn luôn không thể làm được.

“Ai nói không phải chứ?” Họ không khỏi thở dài một hơi, sau đó tiếp tục ở đây xem tình hình không xa.

Bên này quả thực khá giằng co, nhưng nếu nhìn kỹ thì vẫn có thể nhận thấy, mặc dù Ký thi giải đã ăn thịt một người, bổ sung một chút năng lượng, hai bên cũng chỉ có thể bất phân thắng bại.

Ký thi giải do dự một chút, đặt ánh mắt lên người những người Uông gia khác.

Vì không thể giải quyết hai người này, chi bằng cứ ăn thịt những người khác trước, bổ sung một chút sức mạnh, chỉ như vậy mới có cơ hội giành chiến thắng.

Có ý nghĩ này, Ký thi giải hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, nó trực tiếp lao về phía mấy người bên kia, mấy người Uông gia thấy vậy, đều vội vàng lùi lại phía sau.

Nhưng họ lại phát hiện, những con Ký thi giải nhỏ khác đã đuổi tới, nên họ không còn đường lui.

“Tại sao mấy thứ nhỏ này chỉ vây quanh đây?

Không ra tay với chúng ta.” Một trong số họ phát hiện ra tình huống này, ngây người tại chỗ.

“Cậu ngốc à?

Cậu cũng không nghĩ thử xem, nếu tên to lớn này muốn thông qua chúng ta để khôi phục năng lực của nó, thì chắc chắn không thể để những con Ký thi giải khác giết chết chúng ta, nếu không thì nó còn khôi phục bằng cách nào?” Người bên cạnh có chút không nói nên lời.

“Nhưng nếu đã vậy, chúng ta cũng không phải đối thủ của tên to lớn này.” Mọi người đều không nói gì nữa, vì trong lòng họ đều rất rõ ràng người này nói không sai chút nào.

Vương chấp sự và Lý lão đầu cũng nhíu mày, Lý lão đầu nhắc nhở Vương chấp sự.

“Tuyệt đối không thể để nó làm hại người trong gia tộc chúng ta nữa, nhanh chóng giết chết nó đi.” “Không thành vấn đề!” Vương chấp sự nói rồi, lại lập tức lao về phía Ký thi giải.

Lúc này Ký thi giải đang đại chiến tứ phương với những người Uông gia, nó rất rõ ràng có thể cảm nhận được một đạo sức mạnh truyền đến từ phía sau, nên nó vội vàng quay đầu nhìn về phía lưng.

Thấy Vương chấp sự và Lý lão đầu, trong lòng Ký thi giải cảm thấy có chút phẫn nộ, ban đầu bị Tần Mặc ức hiếp thì cũng đành chịu, dù sao khí tức trên người Tần Mặc khiến nó cảm thấy có chút đáng sợ, nhưng tại sao bây giờ ngay cả hai lão đầu này cũng không biết sống chết là gì.

Ký thi giải lại nghĩ đến Tần Mặc, nó sững lại một chút, sau đó vội vàng đặt ánh mắt về phía màn sương mù.

Đúng vậy, nó lại quên mất Tần Mặc rồi, bây giờ Tần Mặc vẫn luôn không đến đánh nó, Tần Mặc có ý gì?

Chẳng lẽ Tần Mặc không định giải quyết nó nữa sao?

Hay là nói mấy người họ đã chạy về phía trước rồi?

Ký thi giải có chút không hiểu, nhưng nó vẫn đặt ánh quang lên người Lý lão đầu và Vương chấp sự.

Bây giờ điều quan trọng nhất là phải giải quyết hai người này trước.

Vương chấp sự và Lý lão đầu trực tiếp lấy ra một số thứ khắc chế thi khí từ trên người họ.

Như vậy thì có cách đối phó với con Ký thi giải này rồi.

Quả nhiên, sau khi Ký thi giải cảm nhận được, đột nhiên trở nên có chút không ổn, nó vội vàng di chuyển lùi lại một đoạn rất xa, sau đó có chút cảnh giác nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

"Thứ mà hai người này lấy ra rốt cuộc là gì?

Nó cứ cảm thấy hình như khá lợi hại." Tần Mặc thấy vậy, không khỏi bật cười một tiếng.

"Xem ra con Ký thi giải này vẫn có chút thông minh." "Đúng vậy, nhưng Vương chấp sự và họ lại mang theo nhiều trang bị như vậy, xem ra con Ký thi giải này hơi khó nhằn rồi." Tiền Sanh Đào nói lời này khi lắc đầu, nhưng Tần Mặc lại không cùng ý kiến với cậu ta.

"Cho dù vậy, theo tính khí của con Ký thi giải này, cho dù nó có chết ở đây, cũng nhất định sẽ kéo theo vài kẻ thế mạng." Đương nhiên, vài kẻ thế mạng này chắc chắn không thể là Vương chấp sự và Lý lão đầu, dù sao thực lực của hai người họ đã ở đó rồi.

"Nhưng những người Uông gia khác thì phải chịu tội rồi." "Đó cũng là do bọn họ đáng đời, ai bảo bọn họ rảnh rỗi không có việc gì lại cứ muốn đến đây chứ." Bàn Tử bĩu môi.

Hạo Thiên Chân bật cười.

“Lời này nói, cứ như anh không ở đây vậy.” “Thì khác chứ, mục đích giữa chúng ta khác nhau nhiều lắm.

Trước đây tôi quả thực muốn lấy đồ bên trong đây, nhưng sau này tôi đi theo Tần Mặc lâu như vậy, cộng thêm những lời nói của cậu đã hun đúc, tôi không còn muốn lấy đồ trong mộ huyệt này nữa.” Chủ yếu là đồ bên trong này quả thực không dễ lấy như vậy, hơn nữa còn rất dễ khiến những người như họ gặp phải phản phệ.

Loại phản phệ này có lẽ không phải là thứ có thể cảm nhận được bên trong mộ huyệt, có lẽ sau khi ra ngoài, họ sẽ gặp rất nhiều chuyện xui xẻo.

Những chuyện này đều không thể nói trước được, hơn nữa thà tin là có còn hơn không.

Tần Mặc cười cười, sau đó anh lại nhìn chằm chằm tình hình không xa.

Anh khá tò mò, mấy người bên kia có thể kiên trì được bao lâu?

Lúc này, hai bên vẫn đang không ngừng chiến đấu, Ký thi giải mặc dù không còn là đối thủ của Vương chấp sự và Lý lão đầu, nhưng nó vẫn đang kiên trì khổ sở.

Ký thi giải có chút tức giận trừng hai người này.

Bị Tần Mặc ức hiếp thì cũng đành chịu, dù sao khí tức trên người Tần Mặc khiến nó cảm thấy có chút đáng sợ, nhưng hai người này lại có tư cách gì?

Nếu không phải nhờ vào ngoại lực, họ căn bản không phải đối thủ của mình.

Ký thi giải lập tức quay đầu, nhìn về phía những người Uông gia

phía sau mình.

Vì không thể tiếp tục sống sót, vậy thì cứ giết chết tất cả những người này đi, như vậy mới có thể yên lòng.

Có ý nghĩ này, Ký thi giải trực tiếp lao về phía những người này, nó bây giờ đã không còn màng đến sự an nguy của tính mạng mình nữa, chỉ muốn kéo những người này xuống cùng.

Trong lòng bọn người Uông gia đều khá hoảng sợ, sau đó họ vội vàng lùi lại phía sau.

Một người không cẩn thận trực tiếp bước vào địa phận của lũ Ký Thi Giải con.

Vốn dĩ, Ký Thi Giải thực sự muốn bổ sung năng lượng thông qua những người này, nên nó không để những con vật nhỏ bé đó tấn công họ.

Nhưng bây giờ tình huống đã khác, vì nó có khả năng chết ở đây, nên không có lý do gì để bỏ qua những người này.

Do đó, nó trực tiếp hiệu triệu bọn nhỏ, bảo chúng xông lên, cắn xé bọn người Uông gia.

Bọn người Uông gia đương nhiên không chịu nổi, họ không ngừng gào thét, đồng thời miệng không ngừng chửi rủa.

“Chuyện gì vậy?

Chương 1004

Vừa nãy mấy thứ này còn không nhúc nhích, bây giờ đột nhiên lại tấn công chúng ta!" Mấy người không chịu nổi nữa, sau đó bèn dùng vũ khí trong tay không ngừng tấn công lũ vật nhỏ đó, nhưng cuối cùng người bị thương vẫn là họ, dù sao trên người những con vật nhỏ này mang theo độc tố nồng đậm, họ đều bị độc tố ăn mòn.

"Thảm quá." Bàn Tử thấy vậy thì bĩu môi.

Nhưng họ cũng chỉ nói suông như vậy, bọn người Uông gia đáng đời.

Khoảng hơn mười phút sau, Ký Thi Giải đã bị Vương chấp sự và Lý lão đầu hoàn toàn chế phục, sắc mặt cả hai đều có chút khó coi.

"Đã mang mấy thứ này ra rồi thì mau dùng đi." Lý lão đầu nhìn số tài nguyên bên cạnh, tài nguyên của họ không có nhiều lắm, dù sao những thứ này khá quý giá, nhưng vào thời khắc mấu chốt cũng phải sử dụng.

Vương chấp sự đáp một tiếng, sau đó cầm mấy lọ thuốc nước trong tay, lao về phía những con vật đó.

Ký Thi Giải ngã xuống rồi, lũ vật nhỏ đó cũng không dám quá hung hãn, nên không lâu sau, chúng vội vàng rút lui.

Khi dọn dẹp hiện trường, Vương chấp sự mới phát hiện bên phía họ đã tổn thất năm sáu người.

Trong lòng Vương chấp sự không khỏi cảm thấy có chút đau lòng.

"Mới bắt đầu thôi mà đã tổn thất thêm mấy người nữa rồi." Từ lúc bắt đầu đến giờ, họ đã mất hơn mười người.

"Đúng vậy." Lý lão đầu nhìn những người trước mặt, hiện tại chỉ

còn lại 14 người.

“Bất kể còn lại bao nhiêu, chỉ cần chúng ta còn sống, thì nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ mà gia tộc giao phó.” Mọi người đều gật đầu, vì đã gia nhập vào gia tộc, nên họ nhất định phải làm theo ý nguyện của gia tộc.

Có lẽ vì Ký Thi Giải đã chết, nên màn sương mù trước mặt cũng dần dần tan đi.

Sau khi Vương chấp sự và đồng bọn dọn dẹp xong xuôi, đang chuẩn bị tiến lên phía trước, đột nhiên thấy Tần Mặc và đồng bọn đang ngồi cắn hạt dưa ở cách đó không xa.

Vương chấp sự trợn tròn mắt, vẻ mặt khó tin.

“Mấy người sao lại ở đây?” Bàn Tử nghe vậy, không khỏi nhún nhún vai, trong mắt mang theo một tia châm biếm.

“Sao vậy?

Chúng tôi không thể ở đây à?

Chúng tôi ở đây hình như cũng không ảnh hưởng gì đến các người đâu nhỉ?” “Ngươi không phải đã bị nuốt chửng rồi sao?” Khi Vương chấp sự nói câu này, ông ta nhìn chằm chằm vào ánh mắt Tần Mặc, bên trong mang theo một tia âm trầm.

Tần Mặc bật cười.

“Câu này nói thật buồn cười, cái gì gọi là tôi bị nuốt chửng?

Ngươi tận mắt thấy tôi bị cái thứ đó ăn thịt sao?” Vương chấp sự nheo mắt lại, vì Tần Mặc không bị ăn thịt, hơn nữa còn ngồi cắn hạt dưa một cách bình thản ở đây, điều đó có nghĩa là thực lực của Tần Mặc mạnh hơn Ký Thi Giải rất nhiều, nếu không thì hắn tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như vậy.

Lý lão đầu bên cạnh cũng nghĩ như vậy, nên ông ta mở miệng nói.

"Chúng tôi đương nhiên không phải ý này, chỉ là thấy Tần Mặc tiên sinh mãi không ra tay giúp đỡ, nên cứ tưởng ngài gặp chuyện không may." "Ồ." Tần Mặc gật đầu, vỗ vỗ tay, rồi đứng dậy.

"Tôi đâu có nói, chỉ cần các người gặp nguy hiểm, tôi sẽ ra tay giúp đỡ.

Dù sao quan hệ giữa các người và tôi cũng không tốt lắm, đâu đến nỗi muốn tôi bán mạng vì các người chứ?" Bọn họ nghe vậy, hít sâu một hơi, nhưng cũng không nói gì thêm nữa.

Trong lòng Vương chấp sự khá tức giận, nhưng thực lực của Tần Mặc bày ra đó, ông ta chỉ đành ngậm miệng.

"Mấy người thu dọn thế nào rồi?

Nếu xong rồi thì chúng ta đi tiếp thôi." Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười, sau đó hắn đang chuẩn bị bước về phía trước thì Vương chấp sự mở miệng.

"Vì hiện tại chúng ta là một thể, nên các người không có lý do gì để đứng ngoài xem kịch vui.

Nếu lần sau lại có tình huống như vậy, mong Tần Mặc tiên sinh có thể ra tay giúp đỡ." Tần Mặc nghe vậy, không khỏi nhìn Vương chấp sự thêm hai lần.

"Ngươi nói tôi giúp là tôi phải giúp à?

Ngươi với tôi là quan hệ gì?

Tại sao tôi phải nghe lời ngươi?" Vương chấp sự bị Tần Mặc chặn họng, có chút không nói nên lời.

Một người Uông gia bên cạnh, không khỏi lẩm bẩm nói nhỏ.

"Ngươi nghĩ rằng sau khi chúng ta chết đi, các ngươi có thể tiếp

tục sống sao?

Không có sự giúp đỡ của chúng ta, các ngươi cũng sẽ tổn thất ở đây thôi." "Vậy chúng ta cứ đi rồi xem nhé." Bàn Tử thực sự không thích bọn người này lắm, nên hắn dứt khoát đối chất với đối phương.

Lý lão đầu trong mắt mang theo một tia cười, ông ta vẫy vẫy tay.

"Không sao đâu, Tần Mặc tiên sinh chắc chắn là đang bày mưu tính kế, nên dù lát nữa chúng ta có gặp chuyện không may, hắn cũng sẽ ra tay giúp đỡ.

Mọi người đừng nghĩ nhiều." Lý lão đầu nghĩ rằng ông ta đã cho Tần Mặc một đường lui, Tần Mặc hẳn là sẽ không nói gì nữa, nhưng không ngờ Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu, trong ánh mắt mang theo sự kiên định.

"Tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy, dù sao đường lớn hướng trời, ai nấy đi một bên.

Tôi chỉ mới nói với các người lúc ban đầu, các người phải nghe theo phân phó của tôi, làm theo ý kiến của tôi." "Tôi đâu có nói sẽ bảo vệ tính mạng của các người." Vương chấp sự dậm chân, có chút tức giận mở miệng.

"Chẳng lẽ ngươi không biết quy củ trong giới sao?

Vì chúng ta nghe lời ngươi, thì ngươi có tư cách và nghĩa vụ bảo vệ chúng ta." Tần Mặc hiện tại chỉ cảm thấy bọn người này vẫn khá buồn cười.

"Tùy tiện ngươi nghĩ sao, dù sao tôi không làm là được." Sau đó, Tần Mặc lại nói với Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Đi được mấy bước, Tần Mặc lại dừng lại, nhìn chằm chằm vào mấy người phía sau.

“Đúng rồi, vừa nãy các người nói nếu không có các người, chúng tôi có lẽ không thể đi tiếp được.

Nếu các người thật sự nghĩ vậy, thì những chặng đường tiếp theo chúng ta hãy chia ra đi.

Bản đồ tôi chẳng phải đã đưa cho các người rồi sao?

Các người cứ đi theo bản đồ là được.” Vương chấp sự đang chuẩn bị chất vấn tính thật giả của bản đồ, thì Tần Mặc lại mở miệng.

“Ngươi cũng có thể cho rằng bản đồ tôi đưa cho các ngươi là giả, nhưng những điều đó đều không sao cả.

Các người tự nguyện, tin thì tin, không tin thì thôi.” “Ngay cả khi có bản đồ này, cũng không thể đi tiếp được.” “Ngoài ra, mặc dù tôi thực sự có duyên với bản đồ này, nhưng điều đó không có nghĩa là bản đồ này không có tính chất mê hoặc.

Có lẽ ngay từ đầu tất cả chúng ta đã bị lừa rồi.” Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười, nói xong những lời này, hắn liền dứt khoát đi lên phía trước, cũng không quan tâm bọn người Uông gia nhìn hay nghĩ thế nào.

Chương 1005

Vương chấp sự nhìn chằm chằm Tần Mặc, trong mắt mang theo một tia tức giận.

"Thằng nhóc này cũng quá đáng rồi, dám kiêu ngạo trước mặt chúng ta như vậy." Lý lão đầu nheo mắt lại, ông ta nói với Vương chấp sự.

"Nếu thực lực của ngươi đạt đến trình độ này, ngươi cũng có thể kiêu ngạo như vậy.

Hơn nữa, việc hắn làm rất rõ ràng, là để tiêu hao thực lực của chúng ta.

Càng như vậy, chúng ta càng phải bám sát theo hắn." Chỉ có như vậy mới có khả năng giúp bọn họ tiếp tục sống sót, và tránh được nhiều tổn thất hơn.

"Nhưng tôi thấy hắn hình như không muốn dẫn theo chúng ta, hắn sẽ không làm gì chứ?" Vương chấp sự nhìn bóng lưng Tần Mặc, có chút bất lực mở miệng.

Dù thế nào, họ chắc chắn vẫn phải đề phòng trước.

Lý lão đầu đáp một tiếng.

"Có khả năng đó, nhưng hiện tại chúng ta cũng không nghĩ được gì khác, chỉ có thể tiếp tục tiến lên." Sau đó, ông ta lại nói với những người xung quanh mình.

"Được rồi, mọi người đừng ở đây nghỉ ngơi nữa, mau đi thôi, chúng ta không còn nhiều thời gian." Những người này đều đã tinh thần mệt mỏi, sức lực cạn kiệt, nhưng Lý lão đầu đã nói như vậy, họ cũng không dám chần chừ, vội vàng đáp một tiếng.

Họ và Lý lão đầu cùng nhau đi về phía trước, còn về phần Tần Mặc, họ đã đến một Mộ thất này, mới nghỉ ngơi một chút.

Lý lão đầu và đồng bọn cũng đang ngồi ở đây.

Tần Mặc ở đây cẩn thận quan sát một chút, xác định bên trong không có mánh khóe gì, hắn mới ngồi xuống bên cạnh.

Vừa nãy Tần Mặc cũng đã tổn hao một chút sức mạnh, mặc dù những sức mạnh này đối với hắn không đáng là gì, nhưng vẫn phải quan tâm đến cảm nhận của Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

"Mấy người muốn ăn gì không?" Tần Mặc nhìn Bàn Tử và đồng bọn, ánh mắt Bàn Tử sáng rực lên khi nghe thấy vậy.

"Tôi muốn ăn cá nướng." Tần Mặc nhướng mày, miệng Bàn Tử đúng là kén ăn, nhưng may mà lúc đó hắn đã mua rất nhiều cá tươi.

Đồ trong Hệ Thống đều được bảo quản thời gian, nên bây giờ lấy những con cá đó ra, chúng vẫn y như lúc mới được cho vào.

Thấy Tần Mặc đã xử lý xong những con cá này, Bàn Tử cười hì hì.

"Được đấy, không ngờ anh chuẩn bị nhiều đồ thế." Bọn người Uông gia ở đây cũng chú ý thấy, họ cũng tự lấy ra một ít đồ ăn để bổ sung năng lượng.

Tuy nhiên, những thứ họ ăn cơ bản đều là bánh quy nén hoặc thịt khô, cũng như nước khoáng các loại.

So với Tần Mặc và đồng bọn thì kém xa rất nhiều.

Trong lúc Tần Mặc nướng cá ở đây, hắn lại mở mấy lon bia, đưa cho Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

"Không ngờ ở trong Mộ Huyệt mà còn dám uống bia, không sợ lát nữa bọn Tống Tử đến ăn thịt các ngươi sao." Vương chấp sự bĩu môi,

nói nhỏ chế giễu Tần Mặc, Tần Mặc đương nhiên nghe thấy, nhưng hắn lười chấp nhặt Vương chấp sự nhiều như vậy.

Đối phương chẳng qua là không có những thứ đồ ăn này, trong lòng sinh ra ghen tị mà thôi.

Mặc dù uống rượu đúng là dễ gây chuyện, nhưng mấy chai bia này thì không đáng là gì.

Vương chấp sự nghiến răng nghiến lợi cắn một miếng bánh quy trong tay, dường như chỉ có cách đó mới có thể trút hết nỗi buồn trong lòng.

Bàn Tử thấy vậy, cười hì hì, sau đó hắn lại nhìn cá nướng trong tay Tần Mặc, đợi lát nữa Tần Mặc làm xong, hắn nhất định phải mang đến trước mặt bọn người Uông gia, cho họ ngửi mùi cá nướng này.

Không lâu sau, Tần Mặc đã làm xong món này, hắn đưa cho Bàn Tử và mấy người kia.

Bàn Tử nhận lấy, sau đó sải bước đi đến trước mặt Lý lão đầu và mấy người kia.

"Các ngươi muốn ăn không?" Lý lão đầu nhíu mày, nói thật, ông ta bằng lòng nhượng bộ Bàn Tử hoàn toàn là vì Tần Mặc, nếu không phải thực lực của Tần Mặc đủ mạnh, ông ta đã sớm ra tay với Bàn Tử rồi.

Rất lâu trước đây, ông ta đã không thích Bàn Tử, nhưng hắn là người bên cạnh Tần Mặc, mình vẫn phải nhịn.

Vương chấp sự nắm chặt nắm đấm, chửi rủa nói.

"Điều này có ích lợi gì cho ngươi không?

Sao cứ phải đến trước mặt chúng ta như vậy?" "Đương nhiên là

có ích.” Bàn Tử bĩu môi, trong mắt mang theo một tia cười nhạt, sau đó cầm cá nướng trong tay xoay thêm hai vòng, lúc này mới nói.

“Các ngươi không ăn được thứ này, trong lòng tôi vui, dù sao tôi có thể ăn một trận thỏa thích.” Nói xong, hắn liền ngồi xuống bên cạnh Tần Mặc, còn làm một động tác bĩu môi, sau đó giơ ngón giữa.

Vương chấp sự và mấy người kia tức chết, nhưng họ không làm gì được, chỉ có thể nhịn.

Vương chấp sự nói nhỏ với Lý lão đầu.

“Chúng ta có nên tìm cơ hội giết hắn không?” Ông ta biết Lý lão đầu chắc chắn cũng không thích Bàn Tử.

Lý lão đầu lại vẫy vẫy tay.

“Tạm thời không cần, ngươi phải biết đây là trong Mộ Huyệt, chỉ cần có thêm một người thì có khả năng là người giúp đỡ chúng ta.

Đợi ra ngoài rồi, ngươi muốn đối phó hắn thế nào cũng được.” Vương chấp sự thở phào một hơi, vì Lý lão đầu đã nói như vậy, nên ông ta rất rõ trong lòng phải làm gì tiếp theo.

Ông ta muốn xem thử không có Tần Mặc chống lưng, sau này Bàn Tử có thể làm gì.

Bàn Tử đương nhiên cũng thấy bọn họ đang thì thầm bàn luận, hắn cảm thấy mấy người này chắc chắn không có ý tốt, nên hắn quay đầu nhìn Tần Mặc, nói nhỏ với Tần Mặc.

“Chúng ta có nên tìm cơ hội cắt đuôi bọn họ không?

Như vậy thì tránh được việc họ tranh giành đồ trong Mộ thất này với chúng ta.” “Không cần, chúng ta vốn dĩ muốn để người của bọn họ tổn thất nhiều hơn, nên để họ đi theo chúng ta mới là tốt nhất.” Tần Mặc có thể cảm nhận được nơi đó trong Mộ Huyệt có cơ quan,

hắn có thể kích hoạt những cơ quan đó.

Mặc dù làm như vậy có thể cũng khiến mấy người bọn họ rơi vào tình huống nguy hiểm, nhưng Tần Mặc cảm thấy như vậy vẫn đáng giá hơn.

Bàn Tử thở dài một hơi, gật đầu, "Vậy được thôi, Tần Mặc đã nói như vậy rồi, hắn sẽ không nói những chuyện vớ vẩn nữa." "Để họ đi theo chúng ta là phúc khí của họ, kết quả họ lại còn lén lút nói nhỏ muốn tính kế chúng ta." Bàn Tử bĩu môi, hắn thực sự không thích bọn người kia, quả nhiên số mệnh của hắn và bọn người Uông gia tuyệt đối tương khắc.

Tần Mặc bị Bàn Tử chọc cười, hắn an ủi Bàn Tử.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều.

Đợi có cơ hội anh sẽ đưa em đi phá ổ Uông gia, san bằng sào huyệt của họ, như vậy được rồi chứ?" Bàn Tử nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng rực lên, sau đó hắn vội vàng gật đầu.

"Vậy được, đây là anh hứa với em đó, anh không được lừa em, nếu không em sẽ không tha cho anh đâu." Tần Mặc đương nhiên biết Bàn Tử nói những lời này chỉ là đang đùa với mình mà thôi.

Hắn đáp một tiếng.

"Không vấn đề." Tiền Sanh Đào bên cạnh thở dài một hơi, nói với Tần Mặc.

Chương 1006

“Ông chủ, thực ra tôi thấy ông nghĩ việc này quá đơn giản.

Trước đây tôi chẳng phải bị bọn người Uông gia bắt đi sao?

Tôi phát hiện gia tộc của họ vẫn khá lớn mạnh, hơn nữa tôi nghe họ nói hình như còn có các phân tộc khác.” Điều này cũng có nghĩa là, Tần Mặc muốn triệt để tận diệt họ vẫn khá phiền phức.

“Vậy thì tiếp theo chúng ta cứ từ từ làm những chuyện này đi, dù sao chúng ta cũng không vội.” Hạo Thiên Chân lại đưa mắt nhìn Lý lão đầu và mấy người kia.

“Hắn nói người trong gia tộc của họ khá đông, nhưng những người thực lực rất mạnh cơ bản đều là lão già.

Chúng ta cứ chờ cho họ già chết không phải là được rồi sao?” Tần Mặc không ngờ Hạo Thiên Chân lại nghĩ ngây thơ đến vậy.

Đúng là giống với cái tên của cậu ta.

“Những người này tuy tuổi tác khá lớn, nhưng trong cơ thể họ đã cấy ghép một số vật phẩm đặc biệt.

Những vật phẩm này có thể kéo dài tuổi thọ của họ.” Tần Mặc có thể cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể họ, nên mới giải thích như vậy với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân ho khan một tiếng, “Thì ra là vậy, vậy thì nguyện vọng của em chẳng phải sẽ thất bại sao?” “Yên tâm đi, chẳng bao lâu nữa họ sẽ diệt vong thôi.” Tần Mặc cười nói.

Mặc dù Tần gia cũng không giúp được mình bao nhiêu, nhưng hắn tin bọn người Uông gia sẽ tự thủ diệt vong.

Huống chi, người thừa kế tiếp theo của gia tộc bọn họ có tư tưởng quá khác biệt so với gia tộc.

Hơn nữa, Tần Mặc trong khoảng thời gian chung sống với Tiểu Vạn, cũng có một sự hiểu biết nhất định về cậu ta.

Một người như vậy rất dễ nhẫn nhịn, chỉ cần cậu ta tiếp tục nhẫn nhịn, đợi đến khi cậu ta trở thành gia chủ, thì người trong gia tộc của họ e rằng sẽ không thể tiếp tục hoành hành bá đạo nữa.

Thậm chí cả gia tộc sẽ vì điều này mà tan rã.

Đương nhiên, không có Tiểu Vạn rồi, vẫn sẽ có những người khác đứng ra, lãnh đạo bọn người Uông gia đối kháng với hắn.

Nhưng không sao cả, những người đó đối với hắn không đáng là gì, hắn tùy tiện cũng có thể giải quyết.

"Haizz, chúng ta so với Tần Mặc đúng là kém xa rất nhiều a." Hạo Thiên Chân nói câu này thì không khỏi lắc đầu, trong mắt mang theo một tia bất lực.

Bàn Tử liếc mắt.

"Tôi với cậu thì không giống, tôi chỉ làm chó săn cho Tần Mặc thôi, tôi không muốn nghĩ đến những chuyện vớ vẩn đó." Lời này nói đúng là không sai, chỉ cần theo sát bên cạnh Tần Mặc, họ nhất định có thể tiếp tục sống sót trong Mộ Huyệt, hơn nữa biết đâu còn có thể nhận được một số lợi ích.

Tiền Sanh Đào bĩu môi.

"Ngươi không thể giành vị trí của ta, ta mới là cấp dưới của ông chủ chúng ta, ta và ông chủ chúng ta quan hệ tốt nhất." Tần Mặc thấy bọn họ ngay cả cái này cũng tranh giành, có chút bất lực vẫy vẫy tay.

"Mấy người vẫn nên nghĩ kỹ xem, bao giờ chúng ta mới có thể ra

khỏi đây.” Bàn Tử thì chẳng lo lắng chút nào về điều này.

“Anh mạnh như vậy, hơn nữa lại hiểu rõ những Mộ Huyệt này, tôi thấy anh hình như cũng khá biết điểm yếu của những sinh vật này, vậy chúng ta còn lo lắng gì nữa?” Ngay cả sau này có gặp Tống Tử, Tần Mặc cũng có thể đối phó được, dù sao thực lực của Tần Mặc hiện tại quả thật có chút khó lường.

Thực ra lúc mới gặp Tần Mặc, hắn cảm thấy khoảng cách giữa mình và Tần Mặc hình như cũng không nhiều lắm.

Cùng lắm thì chỉ có một số khác biệt về ngoại hình.

Bây giờ thì không giống nữa rồi.

Mặc dù trong lòng Bàn Tử không rõ tại sao, nhưng vẫn phải theo sát Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

“Xem ra ngươi vẫn thật sự tin tưởng tôi, vậy nếu lần này tôi làm ngươi thất vọng thì sao?” Bàn Tử ngây người một chút, không hiểu sao, hắn cảm thấy Tần Mặc nói những lời này hình như khá nghiêm túc.

Hắn suy nghĩ một hồi, Bàn Tử lúc này mới lại mở miệng.

“Tôi đã giao mạng cho anh rồi, nên tiếp theo bất kể gặp phải chuyện gì, tôi cũng sẽ không sợ hãi, chỉ sẽ ngoan ngoãn đi theo bên cạnh anh, làm chỗ dựa vững chắc nhất của anh.

Bất kể là ai, muốn đâm sau lưng anh, tôi nhất định sẽ đỡ trước.” Những người mà Bàn Tử nói, đương nhiên chính là bọn người Uông gia rồi.

Trong lòng Tần Mặc không khỏi cảm thấy có chút cảm động, hắn đã nói với Bàn Tử như vậy, không ngờ Bàn Tử lại vẫn nói như thế.

Một bên khác Hạo Thiên Chân cũng gật đầu.

“Em cũng rất đồng tình với những gì Bàn Tử nói, hai chúng ta sẽ tiếp tục ủng hộ anh.” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc giơ ngón cái lên với hai người, đáp một tiếng.

“Vậy được, những lời hai người nói, tôi nhất định sẽ ghi nhớ.” Bọn họ cười cười, đều không nói gì thêm nữa.

Đợi ăn uống gần xong, Tần Mặc lúc này mới lại nhìn về phía bọn người Uông gia.

Bọn họ cũng đã sớm bổ sung đủ thể lực, chỉ chờ Tần Mặc và mấy người kia đi trước, sau đó họ sẽ vội vàng đi theo.

“Mấy người này sao cứ như đỉa đói vậy?” Bàn Tử nói nhỏ lẩm bẩm.

Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng vội vàng gật đầu, cậu ta vẫn khá đồng tình với những gì Bàn Tử nói.

Bọn người Uông gia này, cậu ta thật sự rất không thích.

Tần Mặc liếc nhìn những người đó.

“Không cần quản mấy người họ, họ muốn theo thì cứ theo đi, dù sao cũng không ảnh hưởng đến chúng ta.” Bàn Tử thở dài một hơi.

“Không phải tôi nói anh, anh đối với họ cũng quá nhân từ rồi.

Luôn nghĩ cách nhường nhịn họ, nhưng khi họ làm rất nhiều chuyện, lại chẳng quan tâm sống chết của chúng ta.” Tần Mặc liếc mắt.

“Có gì đâu chứ?” Tần Mặc có thể cảm nhận được Mộ thất tiếp theo nhất định có bất ngờ.

Nên Tần Mặc mới bằng lòng để họ đi theo.

“Ông chủ làm như vậy, chắc chắn có dụng ý riêng của ông ấy, hơn nữa ông chủ chẳng phải đã nói rồi sao?

Chẳng bao lâu nữa, Uông gia sẽ diệt vong, chúng ta nên tin lời ông chủ, ông ấy sẽ không giúp bọn người Uông gia đâu.” Sau khoảng thời gian chung sống với Tần Mặc, Tiền Sanh Đào đã hoàn toàn trở thành fan trung thành của Tần Mặc.

Dù thế nào, anh ta cũng sẽ nghe theo sự sắp xếp của Tần Mặc.

Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó hắn tìm thấy một lối vào ở đây.

“Chúng ta đi thôi.” Mọi người cùng nhau bước vào, sau khi đi vào Mộ thất tiếp theo, họ phát hiện ở đây lại đặt một Quan tài khổng lồ.

Chương 1007

Không chỉ vậy, xung quanh còn đặt một số Bích họa.

Còn về những gì được miêu tả trên Bích họa, chính là cảnh tượng những người đó tiếp tục thần phục Hắc Long.

"Này, trên Bích họa này hình như miêu tả nhiều hơn đấy." Bàn Tử nói câu này thì chỉ vào Bích họa phía trước nhất, hắn lại đi thêm mấy bước về phía đó, nói với bọn họ.

"Các người tự xem đi." Tần Mặc gật đầu.

"Thế giới này thật sự có Chân Long tồn tại sao?" Vương chấp sự nhíu mày, quay đầu lại, nhìn chằm chằm Lý lão đầu bên cạnh.

Bọn họ đều biết Tần Mặc thực lực khá mạnh, nhưng lại không hề hiểu về năng lực trên người Tần Mặc, thực ra chính là Hắc Long Huyết Mạch chi lực.

Nếu không thì, người trong gia tộc của họ nhất định sẽ trở nên điên cuồng hơn.

"Những gì miêu tả trên Bích họa này hình như rất chân thực." Lý lão đầu nói câu này, trong mắt mang theo một tia điên cuồng.

Nếu thật sự là như vậy, thì chỉ cần họ có thể có được năng lượng đằng sau, thì còn phải lo lắng gì nữa?

Bất kể là ai, muốn đối phó với họ, đều phải xem lại thực lực của mình.

"Đúng vậy." Người Uông gia bên cạnh nói câu này, thần sắc trở nên điên cuồng, hắn không khỏi cười lớn mở miệng.

"Thiên hạ này đều sắp biến thành của ta rồi, các ngươi tất cả đều

là khôi lỗi của ta." Mọi người thấy hắn như vậy, ngây người một chút, sau đó trên mặt Lý lão đầu lập tức xuất hiện một tia cảnh giác.

"Có chút không đúng lắm." Dáng vẻ điên điên khùng khùng của hắn, rất giống như đã trúng một loại độc tố nào đó.

"Chẳng lẽ ở đây có vấn đề sao?" Vương chấp sự nói câu này thì vội vàng quay đầu lại, đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó ông ta chú ý đến một Quan tài đặt cách đó không xa.

Có phải bên trong Quan tài này có thứ gì đó không?

Mặc dù Vương chấp sự không biết, nhưng ông ta vẫn muốn lại gần xem thử, ông ta đi đến bên cạnh Quan tài.

"Nếu không muốn chết, tốt nhất đừng chạm vào Quan tài này." Tần Mặc nhìn chằm chằm Vương chấp sự, lắc đầu, nhưng Vương chấp sự sao có thể tin lời Tần Mặc?

Ông ta hừ lạnh một tiếng.

"Trước đây chúng ta đã chịu nhiều thiệt thòi trước mặt ngươi rồi, ngươi nghĩ ta còn nghe lời ngươi sao?

Quan tài này chắc chắn không có vấn đề, hơn nữa nói không chừng cách giải quyết lại nằm ở đây." Hiện tại ngay cả Vương chấp sự cũng cảm thấy đầu mình có chút choáng váng, nếu cứ tiếp tục như vậy, đối với họ nhất định không có gì tốt.

Tần Mặc thở dài một hơi, gật đầu.

"Vậy ngươi cứ tùy tiện đi, nếu ngươi cảm thấy không có vấn đề, thì cứ mở cái này ra đi, nhưng hậu quả ngươi phải tự gánh chịu." "Ta cũng đâu có nói muốn ngươi đi cùng ta." Vương chấp sự nói xong, lại nhìn chằm chằm vào Quan tài trước mặt này.

Sau đó, ông ta trực tiếp lật nắp Quan tài ra, ông ta thấy thi thể bên

trong, nhíu mày.

"Sao cảm giác thi thể này hình như không giống xương người?" Tần Mặc đưa mắt nhìn lên Quan tài này, những gì ông ta nói quả thật không sai.

Thi thể bên trong thực ra là một loại sinh vật tên Ba Hóa Lang.

Tần Mặc vừa nãy đã nhìn thấy Ba Hóa Lang này trên Bích họa rồi, nó tương đương với một loại chủng tộc tùy tùng của Hắc Long.

Chúng thiên về bóng tối, thường dựa vào việc nuốt chửng kẻ khác để tăng cường sức mạnh.

Hắc Long vẫn luôn không đặc biệt sùng bái chủng tộc này, nên vẫn luôn đặt nó ở cuối cùng trong hệ tộc.

Sau này Hắc Long trở thành người bảo hộ của gia tộc, còn về chủng tộc này, đương nhiên cũng đi theo.

Do chủng tộc này ăn thịt người trong gia tộc đó, nên đã bị Hắc Long xử tử, thi thể của nó bị chôn cất ở đây.

Còn về việc truyền thuyết này có thật hay không, Tần Mặc hiện tại cũng không rõ lắm.

"Đây không phải là…" Một trong số những người Uông gia ngây người, sau đó hắn quay đầu lại đưa mắt nhìn lên Bích họa, chỉ vào Ba Hóa Lang trên Bích họa.

"Giống hệt cái này." Người Uông gia nhíu mày.

"Đúng vậy, chẳng lẽ những gì miêu tả trên Bích họa đều là thật sao?" "Bây giờ điều này đã thành sự thật, tiếp theo chúng ta chỉ cần lần lượt xác minh là được." Lý lão đầu hít sâu một hơi, sau đó ông ta lại nhìn chằm chằm vào bộ xương trong Quan tài.

"Mang bộ thi thể này đi." Biết đâu sau này còn có tác dụng lớn.

Bọn người Uông gia đều gật đầu, Bàn Tử thấy vậy, ngây người một chút, sau đó hắn vội vàng nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc, anh còn không mau ngăn cản bọn họ?" Trong lòng mọi người đều rất rõ, sau khi bọn người Uông gia mang thi thể này đi, nhất định sẽ cấy ghép một số xương cốt bên trong vào người trong gia tộc của họ.

Vì loại Ba Hóa Lang này lợi hại như vậy, nên đối với việc tăng cường sức mạnh của họ cũng sẽ đặc biệt lớn.

Tần Mặc vẫy vẫy tay.

"Không sao đâu, lát nữa họ sẽ tự rước họa vào thân thôi." Bàn Tử ngây người một chút, mặc dù hắn không biết có thật hay không, nhưng Tần Mặc đã nói như vậy, hắn bằng lòng tin Tần Mặc.

Đợi lát nữa xem tình hình.

Trong lòng Hạo Thiên Chân cảm thấy có chút buồn cười.

"Tần Mặc vừa nãy đã khuyên họ rồi, bảo họ đừng tùy tiện mở cái này ra, kết quả họ cứ nhất định không nghe.

Bây giờ thì hay rồi, người chịu thiệt không phải vẫn là chính họ sao?" Tiền Sanh Đào bĩu môi.

"Tôi thì nói, chúng ta căn bản không cần quản bọn họ nhiều như vậy, dù sao bọn người này không phải người tốt." Tiền Sanh Đào thực sự có ý kiến rất lớn về họ, dù sao trước đây bọn người Uông gia từng bắt cóc Tiền Sanh Đào.

Tần Mặc thì không làm gì, chỉ đứng ở một bên.

Lý lão đầu thấy Tần Mặc không ngăn cản, không khỏi thở phào một hơi, dù thế nào, chỉ cần Tần Mặc không tranh giành đồ vật với họ, thì họ có thể để Tần Mặc đi theo.

Dù sao thực lực của Tần Mặc bày ra đó, bất kể thế nào cũng có thể giúp đỡ họ.

Tần Mặc đã thấy ánh mắt của Lý lão đầu, hắn không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Đối phương thật sự nghĩ đây là đồ tốt sao?

Ngay lúc này, một trong số những người Uông gia đột nhiên cảm thấy mình bị cắn một miếng, hắn nhíu mày.

"Chuyện gì vậy?" Mọi người đều nhìn về phía hắn.

"Có vấn đề gì sao?" "Tôi cảm thấy hình như có thứ gì đó cắn tôi một miếng." Hắn nói câu này thì đưa mắt nhìn lên tay mình, nhưng trên tay hắn lại không có bất kỳ vết thương nào.

Chương 1008

“Đầu óc ngươi có vấn đề à?

Đâu có thứ gì cắn ngươi chứ?” Tần Mặc lại có thể rất rõ ràng cảm nhận được linh hồn của đối phương đã tổn thất một phần.

Chỉ cần để Ba Hóa Lang này tiếp tục nuốt chửng linh hồn của hắn, không lâu sau, hắn sẽ trở nên ngốc nghếch.

Nhưng Tần Mặc cũng không quản nhiều, chỉ nhìn về phía người Uông gia vừa bị đánh bất tỉnh kia.

Người này đã bị Bích họa ảnh hưởng, không lâu sau, hắn sẽ phát tác.

“Mấy người đừng nhìn chằm chằm vào Bích họa nữa.” Tần Mặc nói nhỏ nhắc nhở Bàn Tử và mấy người kia, nếu không, linh hồn của họ rất dễ bị Bích họa này hấp dẫn, sau đó Ba Hóa Lang sẽ tìm cách xâm nhập vào cơ thể họ.

Đến lúc đó, dù Tần Mặc có muốn đối phó với Ba Hóa Lang, e rằng cũng không đơn giản như vậy.

Bàn Tử và mấy người kia tuy hơi khó hiểu, nhưng vẫn đồng thanh đáp lời.

Dù thế nào đi nữa, những gì Tần Mặc nói nhất định không sai.

Tần Mặc nhìn sang Lý lão đầu, mấy người họ vẫn đang nhìn chằm chằm vào những bộ xương trước mặt, không ngừng cười đùa.

Rất nhanh, người của Uông gia ở góc đó từ từ đứng dậy, hắn ta nhìn chằm chằm vào những người này, trên mặt lộ ra một nụ cười quái dị.

Ngay sau đó, hắn ta từ từ đi về phía bên này.

Lý lão đầu nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn đối phương.

Thấy vẻ mặt hắn có chút bất thường, Lý lão đầu hơi do dự nhưng vẫn hỏi: "A Mộc, cậu sao vậy?" Người được gọi là A Mộc không trả lời Lý lão đầu, hắn ta chỉ bước về phía những người của Uông gia, đến bên cạnh họ, hắn đột nhiên túm lấy một người Uông gia và hung hăng cắn xé.

Người Uông gia đó trợn tròn mắt, sau đó muốn phản kháng nhưng đã quá muộn, máu của hắn ta lập tức bị đối phương hút cạn.

Những người còn lại vội vàng lùi lại hai bước, giữ khoảng cách với A Mộc.

A Mộc nhìn mọi người, trên mặt mang theo nụ cười khát máu, sau đó thè lưỡi liếm khóe miệng dính máu.

Những giọt máu theo lưỡi hắn nhỏ xuống đất, nở ra từng đóa mai hoa, trông vô cùng kinh khủng.

"Hắn ta bị làm sao vậy?

Lẽ nào lại là do bức bích họa đó nữa sao?" Vương chấp sự nói câu này khi nuốt nước bọt ừng ực.

Đừng nói là người khác, ngay cả hắn ta khi chứng kiến cảnh tượng này cũng cảm thấy trong lòng hơi sợ hãi.

Lý lão đầu nắm chặt nắm đấm, nói với mọi người: "Mọi người cẩn thận một chút, e rằng hắn ta đã bị thứ gì đó khống chế rồi, chuyện này không đơn giản đâu." Mọi người đều gật đầu, họ không phải kẻ ngốc, tự nhiên cũng nhìn ra tình huống này.

"Bây giờ phải làm sao?" Vương chấp sự nhỏ giọng hỏi Lý lão đầu, Lý lão đầu mở miệng nói: "Nhất định phải giải quyết hắn ta

trước, bất kể là chuyện gì, chúng ta cũng không thể giữ hắn ta lại." Lý lão đầu thường xuyên Hạ Đấu Mộ Huyệt, đối với những đồng đội bị nhiễm độc, dù họ có tạm thời bắt được đối phương thì cũng không thể cứu vãn được.

Vì vậy, chỉ cần có dị biến, họ chỉ có thể giết chết.

Vương chấp sự đáp lời, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, nhưng may mắn là đối phương chỉ là người của Uông gia, chắc hẳn không có thực lực gì đáng kể.

"Để tôi đối phó hắn ta." Vương chấp sự nói xong, tốc độ chân của hắn nhanh chóng tăng lên.

Bàn Tử thấy vậy không nhịn được nhỏ giọng chế nhạo một câu: "Thật xấu xí." Vương chấp sự liếc Bàn Tử một cái: "Đừng có ăn không được nho thì bảo nho chua." Trong mắt Vương chấp sự, hắn cho rằng sự biến hình của mình khá ngầu, Bàn Tử nói vậy chỉ vì bị ghen tị làm cho mờ mắt.

Bàn Tử trợn mắt.

Lúc này, Vương chấp sự xông thẳng về phía A Mộc, chân hắn đá vào ngực A Mộc.

Ban đầu Vương chấp sự còn tưởng đối phương sẽ bị mình đá bay ra ngoài, nhưng không ngờ đối phương lại không hề nhúc nhích, trên mặt còn mang theo vẻ khinh thường.

"Bây giờ thực lực của loài người đã trở nên kém cỏi như vậy sao?" Vừa nói, hắn ta trực tiếp vươn tay, nắm chặt chân Vương chấp sự.

Lý lão đầu ở gần đó tự nhiên nghe thấy những lời A Mộc nói, sắc mặt ông ta trở nên khó coi.

"Vương chấp sự, cẩn thận một chút, hắn ta đã không còn là A

Mộc ban đầu nữa.” Đáng tiếc, tốc độ nói của Lý lão đầu đã hơi chậm.

Ba Hóa Lang nắm chặt chân Vương chấp sự, sau đó ném hắn ta về phía tảng đá bên cạnh.

Hắn ta va vào tảng đá, tảng đá xuất hiện một vết nứt, đồng thời thân thể hắn ta cũng rơi xuống đất, còn ho ra một ngụm máu.

Trong mắt Vương chấp sự hiện lên vẻ kinh hoàng: “Chuyện này là sao?

Tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy?

Sức mạnh của đối phương lại đột nhiên trở nên lớn đến thế.” Ngay khi Ba Hóa Lang chuẩn bị tiếp tục ra tay với Vương chấp sự, Lý lão đầu vội vàng ngăn Ba Hóa Lang lại.

Ba Hóa Lang lùi lại hai bước, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, không nhịn được gật đầu: “Thực lực của ngươi cũng tạm được.” Về phần Vương chấp sự, thực sự quá kém, căn bản không xứng giao đấu với hắn.

Tuy rằng Lý lão đầu cũng không đáng là gì trước mặt hắn, nhưng hắn có thể chơi đùa với đối phương một chút, sau đó nuốt chửng linh hồn của những người này.

Tần Mặc lắc đầu.

Hạo Thiên Chân bên cạnh nhỏ giọng hỏi Tần Mặc: “Thế nào?

Anh nghĩ họ có cơ hội thắng không?” Tần Mặc trợn mắt: “Sao có thể có?

Cậu cũng không nhìn xem thực lực của họ thế nào?” Tần Mặc vẫn khá khinh thường mấy người họ, nhưng đối với Ba Hóa Lang này, Tần Mặc vẫn có hứng thú nhất định.

Nếu cảm giác không sai, trên người Ba Hóa Lang này có một đạo

cấm cố.

Đạo cấm cố này, phỏng chừng là do Hắc Long đặt xuống.

Dù sao Ba Hóa Lang đã làm nhiều chuyện sai trái như vậy, bị giam cầm ở đây, sau khi chết có được một cỗ quan tài đã là rất tốt rồi.

Nhưng dù vậy, Hắc Long vẫn phải đề phòng hắn, tránh cho hắn tác oai tác quái trong Mộ Huyệt này.

Nếu không phải những người của Uông gia di chuyển thi cốt của hắn, để hắn tiếp xúc với linh hồn tươi mới, tăng cường thực lực, e rằng hắn không thể thoát khỏi cỗ thi cốt đó.

"Vậy chúng ta chờ một lát, có cần giúp đỡ không?" Hạo Thiên Chân nói câu này khi nhìn chằm chằm Ba Hóa Lang.

"Em cảm thấy thứ này thực lực hình như cũng rất mạnh, lỡ như chúng ta không qua đó thì lát nữa có đối phó không nổi hắn không?" Tần Mặc cười cười, đáp lời: "Quả thật có khả năng đó." Bàn Tử bên cạnh lại có chút khinh thường: "Giúp họ làm gì?

Chúng ta cứ coi như họ không tồn tại, lát nữa chúng ta tìm một lối ra, thoát khỏi đây không phải xong sao?" Dù ở đây có Ba Hóa Lang, họ không trêu chọc đối phương là được.

Tần Mặc xua tay: "Chờ một lát, tôi còn định chế phục Ba Hóa Lang này nữa, nhất định không thể để miếng mồi ngon này rơi vào tay những người của Uông gia." Nếu người của Uông gia thật sự tìm cách chế phục được Ba Hóa Lang này, sau đó thông qua hắn mà tăng cường thực lực, thì sẽ rất phiền phức.

Chương 1009

Bàn Tử gật đầu: "Vậy được thôi, nếu là đồ tốt, thì đúng là không thể để cho họ." Bàn Tử không biết Tần Mặc muốn thứ này làm gì, nhưng Tần Mặc đã nói vậy, thì không thể đưa cho người của Uông gia.

Tiền Sanh Đào trợn mắt: "Tôi nói anh thay đổi cũng quá nhanh rồi đấy, vừa nãy còn nói chúng ta bỏ chạy, bây giờ lại muốn ở lại đây." "Đương nhiên là phải theo ý Tần Mặc rồi." Bàn Tử không cảm thấy chuyện này có gì, hơn nữa, hắn vốn là cánh tay phải của Tần Mặc, đương nhiên phải làm theo ý Tần Mặc.

Tiền Sanh Đào thở dài, lắc đầu, quả nhiên sự khác biệt giữa người với người vẫn rất lớn.

Không sao, hắn hơn Bàn Tử một chút cốt khí!

Ít nhất trong lòng hắn là nghĩ vậy.

"Hai người kẻ tám lạng người nửa cân thôi." Hạo Thiên Chân không nhịn được đánh giá một câu.

Bàn Tử bĩu môi: "Ai giống hắn?

Đầu óc Bàn Gia tôi còn thông minh hơn hắn nhiều!" Mọi người nghe vậy đều không nhịn được bật cười.

"Có thời gian đó thì đừng có cãi cọ nữa, xem trò vui đi." Tần Mặc chỉ vào vòng chiến đấu đang diễn ra ở gần đó, mấy người họ nghe vậy đều gật đầu.

Lý lão đầu nghe thấy những lời này, trong lòng không nhịn được cảm thấy hơi tức giận.

Sao Tần Mặc mấy người này lại quá đáng như vậy?

Đứng đó chỉ trỏ đã đành, lại còn công khai nói ra những lời đó.

Đây không phải cố ý làm khó họ sao?

Vương chấp sự rất khó khăn mới thoát khỏi phạm vi tấn công của Ba Hóa Lang, hắn ta liếc nhìn Tần Mặc mấy người.

"Mấy người không thể qua đây giúp một tay sao?

Cứ đứng đó mãi, có ý nghĩa gì chứ?" "Đương nhiên là có rồi, xem các người đánh nhau vẫn khá vui." Hạo Thiên Chân nhướng mày.

Bàn Tử bên cạnh cũng không nhịn được buột miệng nói: "Đúng vậy, đặc biệt là dáng vẻ anh bị đánh, trông đẹp mắt lắm, tôi thấy lúc đó anh là đẹp trai nhất, hay là anh cứ chịu khó bị đánh vài lần nữa đi." Vương chấp sự dậm chân, sau đó hắn ta lại nhìn sang Tần Mặc bên cạnh.

"Tần tiên sinh, anh cũng thấy thực lực của Ba Hóa Lang này khá mạnh, nếu lần này chúng ta không thể rời khỏi đây, thì chúng ta không phải không thể giúp anh đi đến cuối cùng sao?" Trong lòng Vương chấp sự rất rõ ràng, nếu không nói như vậy, Tần Mặc tuyệt đối sẽ không giúp họ.

Tần Mặc bật cười, sau đó lại lắc đầu: "Các người đừng lừa tôi nữa, hơn nữa, ngay từ đầu tôi đã nói với các người rồi, bảo các người đừng tùy tiện động vào cái Quan tài đó, kết quả các người cố tình không nghe, vậy thì trách ai đây?" Vương chấp sự hít sâu một hơi.

Đúng vậy, ngay từ đầu Tần Mặc quả thật đã nói với họ, nhưng hắn ta chỉ nghĩ Tần Mặc là vì không muốn họ có được bảo vật bên trong, nên mới nói như vậy, ai mà ngờ anh ấy nói thật.

Xem ra có lúc vẫn phải phân biệt thật giả trong lời nói của Tần Mặc, nếu không, họ nhất định sẽ gặp thiệt thòi.

Lý lão đầu nheo mắt.

Vì Tần Mặc không muốn qua giúp đỡ, vậy ông ta sẽ tìm cách dẫn thứ này đến chỗ Tần Mặc.

Có suy nghĩ này xong, Lý lão đầu lại nhìn chằm chằm Ba Hóa Lang trước mặt, nhỏ giọng nói: "Ta thấy ngươi hình như rất thích ăn huyết nhục của con người phải không, chi bằng ngươi thử nhìn xem tên tiểu tử kia, năng lực trên người hắn đặc biệt mạnh, nếu có thể nuốt chửng hắn, ngươi nhất định sẽ tăng tiến rất nhiều." Nghe thấy lời này, Ba Hóa Lang nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc tự nhiên cũng nghe thấy, anh và Ba Hóa Lang đối mắt một cái, Ba Hóa Lang lập tức cảm thấy một cỗ áp lực đến từ linh hồn.

Áp lực này khiến hắn run sợ, như thể trên người Tần Mặc có thứ gì đó đang ngủ say, và thứ đang ngủ say đó có thể bị đánh thức bất cứ lúc nào.

Chỉ cần hắn tấn công, Tần Mặc nhất định sẽ bị thứ đang ngủ say đó áp chế mà chết.

Sau khi hít một ngụm khí lạnh, Ba Hóa Lang lại nhìn chằm chằm Lý lão đầu, trong mắt mang theo một tia oán hận: "Ngươi muốn ta chết phải không?" Lý lão đầu sững sờ một chút, lời đối phương nói là có ý gì?

"Chẳng lẽ ngươi không cảm nhận ra sao?

Thực lực của hắn là mạnh nhất trong số những người chúng ta.

Nếu ngươi nuốt chửng hắn…" Chưa kịp để Lý lão đầu nói tiếp, hắn ta đã bị Ba Hóa Lang tấn công.

"Ngươi làm cái gì vậy?

Ta nói với ngươi đều là sự thật, ngươi không muốn nghe thì thôi, không cần thiết phải đối xử với ta như vậy chứ." "Cút." Ba Hóa Lang trực tiếp gầm lên, sau đó hắn tiếp tục tấn công đối phương, mặc kệ

đối phương nói gì, hắn cũng không dừng tay.

Lý lão đầu hơi ứng phó không kịp, ông ta đành nhìn sang Vương chấp sự bên kia.

Vương chấp sự bị thương nhẹ, nhưng hắn ta cũng chú ý đến tình trạng của Lý lão đầu.

Dù thế nào đi nữa, hắn ta cũng không thể lâm trận đào ngũ, nếu không khi trở về gia tộc nhất định sẽ bị trừng phạt.

Tiếp đó, Vương chấp sự đột nhiên xông về phía Lý lão đầu, cùng Lý lão đầu đối phó Ba Hóa Lang.

Ba Hóa Lang thấy hai người họ như vậy thì khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Họ không lẽ cho rằng họ có cơ hội thắng sao?

Ba Hóa Lang bĩu môi, sau đó hắn ta lại nhìn sang Tần Mặc bên kia, thấy Tần Mặc cũng đang nhìn chằm chằm hắn, hắn đột nhiên không dám nhìn lại.

Thật kỳ lạ, tên tiểu tử loài người này hình như chỉ là một người bình thường mà thôi, tại sao hắn lại cảm thấy trên người đối phương như có một loại năng lượng kỳ dị?

Tiền Sanh Đào bên cạnh cũng chú ý tới, hắn không nhịn được nhỏ giọng mở miệng: "Lão bản, tôi cứ thấy Ba Hóa Lang này hình như hơi sợ anh." Tần Mặc nhướng mày.

Đối phương sợ hãi, e rằng không phải chính anh, mà là Huyết Mạch bên trong cơ thể anh.

Với thực lực của Tần Mặc để đối phó Ba Hóa Lang, tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng cũng không đến mức khiến đối phương sợ hãi đến mức này, vì vậy tình huống này chỉ có một lời giải thích, đó là

sức mạnh Huyết Mạch trên người anh thực sự quá mạnh, khiến hắn không thể thở nổi.

Nhưng điều này cũng chẳng sao, dù sao chỉ cần hắn không qua tấn công mình, thì mình không động thủ là được.

Mấy người bên này đều không nhịn được nhìn về vòng chiến đấu đang diễn ra không xa.

Vòng chiến đấu trông khá vui, nên họ cũng không có tâm tư nghĩ đến chuyện khác.

Lý lão đầu nhỏ giọng nói với Vương chấp sự: "Vì Ba Hóa Lang không muốn qua tấn công Tần Mặc và đồng bọn, vậy chúng ta cứ từ giữa kích hóa mâu thuẫn, dẫn hắn ta về phía Tần Mặc và đồng bọn, như vậy, Tần Mặc cũng chỉ có thể động thủ thôi." Vương chấp sự cũng nghĩ như vậy, hắn ta vội vàng gật đầu: "Tên tiểu tử này nhất định là đang chờ chúng ta đánh chết thứ này rồi làm ngư ông đắc lợi, tuyệt đối không thể để hắn đắc chí." Tiếp đó, họ cùng nhau di chuyển về phía vị trí của Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc sao có thể không nhìn ra suy nghĩ của họ chứ?

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói với mấy người họ: "Chúng ta từ từ di chuyển sang bên đó." Họ sững sờ, sau đó lại đáp lời.

Vì Tần Mặc đã nói vậy, thì nhất định có lý của anh ấy.

Tần Mặc và đồng bọn lặng lẽ di chuyển khỏi vòng chiến đấu.

Lý lão đầu đang chiến đấu không chú ý tới, vì vậy khi ông ta và Vương chấp sự bị Ba Hóa Lang dồn vào góc, họ sững sờ.

Chương 1010

“Chuyện gì vậy?

Vừa nãy Tần Mặc và mấy người kia không phải còn ở đây sao?

Mới chỉ mấy phút trôi qua, người đã biến mất rồi.” Tần Mặc cảm thấy hơi buồn cười, Bàn Tử bên này cũng lớn tiếng hô lên: “Các người đang nhìn chúng tôi sao?” Lý lão đầu quay đầu chú ý một chút, Tần Mặc và đồng bọn ở gần đó, ông ta phát hiện Tần Mặc và đồng bọn lại đã đổi sang một vị trí khác.

Sắc mặt Lý lão đầu lập tức đen lại.

Không ngờ mấy người này lại nhìn thấu suy nghĩ của mình, thực sự quá đáng.

Trong lòng Ba Hóa Lang vẫn còn chút tức giận, họ làm như vậy chắc chắn là muốn mình và Tần Mặc xảy ra xung đột, đây không phải muốn mình đi chịu chết sao?

Nếu đã như vậy, thì hắn nhất định phải dạy dỗ mấy người này một trận thật tốt, mới có thể cho họ biết sự lợi hại của mình.

Sau đó, Ba Hóa Lang xông thẳng về phía Vương chấp sự.

Vương chấp sự có chút muốn chửi thề, nhưng hắn ta biết trong trường hợp này chắc chắn không được, nhất định phải nhanh chóng ứng phó đối phương.

Hai bên không ngừng chiến đấu.

Không lâu sau, Vương chấp sự lại bị đánh bay ra ngoài, va vào tảng đá, trượt xuống theo tảng đá, lại ho ra một ngụm máu.

“Đúng là thảm hại mà.” Tần Mặc thấy cảnh này, không nhịn được

lắc đầu.

Những người còn lại đều đáp lời, đúng vậy, hắn ta đúng là đáng thương, nhưng điều này cũng không trách ai được.

Lý lão đầu nắm chặt nắm đấm, sau đó ông ta vội vàng cùng Ba Hóa Lang chiến đấu.

"Lý lão, hay là chúng ta nhanh chóng dùng bảo vật từ gia tộc mang đến đi." Vương chấp sự đã có chút không thể chống đỡ được nữa, nếu không dùng những thứ đó nữa, thì không phải sẽ phiền phức sao?

Lý lão đầu thở dài, nhưng tình hình hiện tại quả thật không thể lạc quan.

Cũng chỉ có thể làm theo những gì Vương chấp sự nói.

Lý lão đầu lấy từ trên người ra một cái Càn Khôn Đại.

Tần Mặc có thể cảm nhận được năng lượng bên trong Càn Khôn Đại này khá mạnh.

Chỉ thấy Lý lão đầu từ từ đưa Càn Khôn Đại này lên giữa không trung, Ba Hóa Lang cũng cảm nhận được, trong mắt hắn lóe lên vẻ thận trọng.

Thứ bên trong này không đơn giản, vì vậy hắn phải cẩn thận một chút.

Bàn Tử hỏi Tần Mặc: "Đây là thứ gì vậy?

Trông có vẻ lợi hại ghê, hơn nữa sau khi họ lấy cái này ra, sắc mặt của Ba Hóa Lang cũng thay đổi luôn." Tần Mặc đáp lời: "Thứ này quả thật không đơn giản, chắc hẳn là bảo vật mà họ đã chuẩn bị từ trước, nhưng điều này cũng không có gì đáng ngại." Tần Mặc có thể cảm nhận được năng lượng vô tận ẩn chứa bên trong Ba Hóa Lang, nếu không phải vì hắn đang ở trong thân thể phàm nhân, hắn nhất định sẽ

mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nhưng hắn muốn giải quyết Vương chấp sự và Lý lão đầu, e rằng cũng không đơn giản như vậy.

Ít nhất cũng có thể khiến hai người họ phải chật vật một phen.

"Anh chắc chắn không đi giúp đỡ sao?" Tiền Sanh Đào hơi tò mò nhìn Tần Mặc, hắn cảm thấy Tần Mặc và Vương chấp sự cùng nhau mới có thể giải quyết Ba Hóa Lang, nếu không, đợi Ba Hóa Lang phản ứng lại, đến tấn công họ thì sao?

"Không cần lo." Tần Mặc tùy ý xua tay, anh thực sự không cảm thấy có gì đáng ngại.

"Vậy được thôi." Tiền Sanh Đào nghĩ, Tần Mặc đã nói vậy, hắn chỉ cần nghe theo Tần Mặc là được.

Hơn nữa, hắn cũng không biết mình vừa nhìn thấy có đúng hay không, nếu Ba Hóa Lang thật sự sợ Tần Mặc, thì dù họ ở đây một vạn năm, Ba Hóa Lang cũng sẽ không chủ động tấn công.

Có Càn Khôn Đại này, sức mạnh trên người Lý lão đầu quả thật đã mạnh lên rất nhiều.

"Xem ra thứ này tăng cường cho ông ta khá nhiều." Tần Mặc véo cằm, nếu mình có thể có được Càn Khôn Đại này, cũng khá tốt.

Chỉ là không biết thứ này có tác dụng phụ gì không.

Tần Mặc ở đây chăm chú quan sát, nếu có cơ hội, anh có thể cướp lấy Càn Khôn Đại này.

Ba Hóa Lang ở không xa vẫn cảm thấy hơi khó chịu, sau đó hắn đột nhiên gầm lên một tiếng, quay đầu nhìn sang một người Uông gia khác.

Người Uông gia này là người đã bị hắn cắn một miếng linh hồn,

hắn trực tiếp khống chế đối phương, đối phương liền không tự chủ được đi về phía hắn.

Đồng bạn bên cạnh vội vàng kéo cánh tay hắn ta: "Tiểu Thiên, cậu đi đâu vậy?" Nhưng Tiểu Thiên không trả lời hắn, chỉ đi đến bên cạnh Ba Hóa Lang, Ba Hóa Lang trực tiếp hấp thu linh hồn của hắn, đồng thời lại ăn một ít huyết nhục của hắn.

Lý lão đầu thấy vậy, trong lòng khẽ giật mình, ngay cả những người Uông gia khác cũng trở nên sợ hãi.

Tần Mặc trợn mắt, những người này đúng là không có kiến thức gì cả, Tiểu Thiên sở dĩ như vậy, chỉ là bị đối phương cắn một miếng linh hồn, nhân cơ hội đó tiêm vào một tia sức mạnh mà thôi.

Trong tình huống bình thường, hắn không thể khống chế những người đó.

Nhưng Tần Mặc cũng không muốn giải thích với những người của Uông gia này, anh chỉ lại nhìn về tình hình trước mặt.

Hai bên vẫn đang không ngừng chiến đấu ở đây.

Không lâu sau, Lý lão đầu đã dùng Càn Khôn Đại trong tay mình, đánh lui Ba Hóa Lang.

Trong mắt Lý lão đầu mang theo một tia ý cười, tuy rằng đối phương quả thật đã ăn mất một người Uông gia, nhưng cũng không có gì to tát.

Những người Uông gia khác thấy mình không có chuyện gì đều không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, xem ra Ba Hóa Lang này cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ngay lúc này, Ba Hóa Lang đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía những người Uông gia, giống như đang nhìn một con mồi vậy.

Những người này bị hắn ta nhìn chằm chằm đến mức không nhịn được muốn run rẩy.

Ba Hóa Lang đột nhiên nhảy lên, xông về phía những người đó, nhưng xung quanh lại có một Trận Pháp khiến hắn không thể thoát ra.

"Trận Pháp này là do người của Uông gia chúng tôi tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo ra, mục đích chính là để đối phó những thứ như các ngươi trong Mộ Huyệt, khuyên ngươi một câu, vẫn là đừng chống cự nữa, nếu không chỉ khiến bản thân ngươi chịu nhiều đau khổ hơn thôi." Vương chấp sự thấy cảnh này, không nhịn được cười lạnh một tiếng, nhưng sau khi bị đánh trọng thương, hắn ta cảm thấy rất khó chịu, lúc này vẫn không ngừng ho khan.

Dù vậy, hắn ta vẫn muốn buông lời chế nhạo Ba Hóa Lang vài câu.

Ba Hóa Lang nghe thấy lời này, liếc Vương chấp sự một cái, Vương chấp sự bị dọa đến mức không dám hó hé, nhưng hắn ta rất nhanh đã lấy lại tinh thần.

Không sao, dù sao bây giờ đối phương đang ở trong Trận Pháp không thoát ra được, hắn ta cũng không cần lo đối phương sẽ lại làm mình bị thương.

Tần Mặc thở dài, xem ra Ba Hóa Lang quả thật không có bất kỳ cơ hội nào để giết chết họ, nhưng chắc hẳn vẫn sẽ khiến họ bị thương thêm một chút.

Tần Mặc ở đây cảm thấy buồn chán, dứt khoát lấy ra một nắm hạt dưa từ trong Hệ Thống của mình, ở đó mà cắn.

Chương 1011

Lý lão đầu bên này vốn đang dùng toàn lực đối phó Ba Hóa Lang, nghe thấy tiếng động xong, ông ta nhìn về phía Tần Mặc, sắc mặt lập tức đen sạm.

Cái quái gì vậy?

Mình ở đây vất vả đối phó Ba Hóa Lang, Tần Mặc lại ở đó ăn vặt.

Tần Mặc lắc đầu, nếu anh dốc toàn lực đối phó đối phương, phỏng chừng không bao lâu Ba Hóa Lang sẽ bị anh giết chết, nhưng bây giờ anh đã phân tâm, thì nhất định sẽ phải chịu thiệt.

Quả nhiên.

Ba Hóa Lang tìm được một cơ hội, trực tiếp phá vỡ Trận Pháp, sau đó hắn ta lập tức xông về phía Vương chấp sự.

Vì đối phương quá đáng như vậy, hắn ta nhất định phải giết chết đối phương, mới có thể xua tan oán hận trong lòng.

Vương chấp sự trợn tròn mắt, hắn ta không ngờ rằng Ba Hóa Lang lại có thể thoát ra khỏi Trận Pháp này, hắn ta vội vàng nhìn sang Lý lão đầu bên kia, cầu cứu đối phương: "Lý lão, mau đến cứu tôi!" Sắc mặt Lý lão đầu trở nên khó coi, không ngờ chỉ một thoáng mất cảnh giác, Ba Hóa Lang đã thoát ra rồi.

Nhưng dù Lý lão đầu bây giờ có đi ngăn cản, e rằng cũng đã hơi muộn.

Ba Hóa Lang dồn Vương chấp sự vào tường xong, trực tiếp há to miệng, cắn về phía cổ hắn ta.

Thời gian quá ngắn, hắn không thể hấp thực linh hồn của đối phương, vì vậy chỉ có thể làm như vậy.

Vương chấp sự vội vàng né đầu sang một bên, đối phương cắn vào vai hắn ta, hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Ba Hóa Lang dứt khoát trực tiếp cắn ra một vết thương lớn trên vai hắn ta.

Máu từ trên người Vương chấp sự chảy xuống, nhỏ giọt xuống đất, trông vô cùng kinh khủng.

Lúc này Lý lão đầu đã đến đây, lại nhốt Ba Hóa Lang vào trong Trận Pháp này.

Ba Hóa Lang đấm từng quyền vào Trận Pháp, mãi đến khi thịt nát xương tan, cũng không thể phá vỡ Trận Pháp này.

Nhưng Ba Hóa Lang lại không cảm thấy có gì, trong mắt hắn lại mang theo một tia cười khát máu, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lý lão đầu: "Ngươi có biết năng lực của chúng ta không?" Lý lão đầu cau mày, lời đối phương đột nhiên nói ra là có ý gì?

"Chúng ta có thể sau khi chết kéo một người xuống, để đối phương chôn theo chúng ta, linh hồn đối phương sẽ biến mất vĩnh viễn, còn về phần thân thể thì sẽ biến thành hành thi tẩu nhục." Lời Ba Hóa Lang nói quả thật không sai, bởi vì trên bức bích họa kia cũng có miêu tả.

"Chẳng lẽ những thứ này đều là thật sao?" Tiền Sanh Đào đặt ánh mắt lên bức bích họa.

Nếu thật sự là như vậy, thì thế giới này sẽ ngày càng trở nên huyền huyễn.

Có Chân Long tồn tại, hơn nữa còn có nhiều sinh vật đáng sợ như vậy.

Tần Mặc liếc Tiền Sanh Đào một cái, hiện tại những thứ này quả thật đã vượt quá nhận thức của họ, vì vậy Tần Mặc cũng không định

nói cho họ biết.

Để sau này họ tự từ từ phát hiện, đối với họ mà nói cũng là một chuyện tốt.

Tiền Sanh Đào thở dài, lại đặt ánh mắt lên vòng chiến đấu không xa.

"Ngươi nói ta nên kéo ai xuống theo đây?" Ba Hóa Lang vừa nói vừa đặt ánh mắt lên người Vương chấp sự, sau đó lại nhìn chằm chằm Lý lão đầu.

Lý lão đầu hừ lạnh một tiếng: "Có Trận Pháp này của ta, ta không tin ngươi có thể làm nên sóng gió gì." Ông ta khá tự tin vào gia tộc, ông ta cho rằng có Trận Pháp của gia tộc, đối phương nhất định không làm được gì.

Nghe thấy lời này, Ba Hóa Lang cười lớn một tiếng, hắn ta gật đầu: "Vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi nếm mùi." Nhưng hắn ta e rằng cũng sẽ phải bỏ mạng ở đây thôi, ai bảo hắn ta xui xẻo như vậy, vừa mới xuất hiện đã gặp phải một đám người có thực lực như thế.

À, không đúng, không nên nói họ có thực lực, mà là họ có bối cảnh gia tộc.

Nếu không phải trong tay họ có bảo vật của gia tộc, thì dù họ hợp sức lại, cũng chưa chắc đã là đối thủ của mình.

"Nhưng các ngươi cho rằng mình có thể thoát khỏi đây sao?

Dám đến địa bàn của vị đại nhân kia, tất cả mọi người ở đây đều sẽ chết hết." Trong mắt Ba Hóa Lang mang theo một tia khát máu, sau đó hắn ta nhìn chằm chằm Vương chấp sự ở không xa.

"Nếu đã như vậy, vậy ngươi hãy cùng ta xuống địa ngục đi!" Trong lòng Vương chấp sự giật thót một cái, nhưng chưa kịp làm gì, thân thể Ba Hóa Lang đã trực tiếp nổ tung, đồng thời mọi người nhìn

thấy bản thể của hắn.

Linh hồn của hắn khá lớn, đang ở trong toàn bộ Trận Pháp, hắn trực tiếp xé rách Trận Pháp, tạo ra một lỗ hổng, đồng thời mọi người cảm nhận được năng lượng thoát ra từ trên người hắn.

"Xem ra hắn ta đang liều mạng với nguy hiểm cái chết của chính mình để làm chuyện này." Hạo Thiên Chân cau mày, Tần Mặc đáp lời: "Đúng vậy." Không thể không nói, thứ này vẫn còn khá nể mặt những người của Uông gia.

Lại ép mình phải liều mạng chết, còn muốn kéo họ xuống theo.

"Chỉ cần thân thể hắn rời khỏi thân thể A Mộc, hắn sẽ biến mất trực tiếp." Tần Mặc giải thích cho mấy người họ một chút, mấy người họ đáp lời, tuy nói rằng họ không hiểu rõ về "kỳ thăng long lý" này, nhưng những gì Tần Mặc nói chắc chắn là đúng.

"Nhưng làm như vậy đối với hắn mà nói tổn hại cũng hơi lớn." Mấy người này vừa nói vừa thở dài, Tần Mặc nhướng mày: "Dù sao hắn cuối cùng cũng là chết, chết sớm chết muộn đều như nhau, theo tính cách 'nhai tí tất báo' của hắn, tự nhiên là muốn kéo được một người nào đó thì kéo." Vương chấp sự thì vội vàng quay đầu lại, đặt ánh mắt lên mấy người xung quanh, mấy người Uông gia đó lập tức lùi lại vài bước.

Họ sao có thể không biết ý của Vương chấp sự, nhưng họ không muốn trở thành thế tử quỷ của Vương chấp sự.

Đáng tiếc đôi khi mọi chuyện lại không như họ nghĩ.

Vương chấp sự đột nhiên dẫm chân xuống đất, trực tiếp đi đến bên cạnh một người trong số đó, kéo cánh tay hắn ta, bắt hắn ta che chắn trước mặt mình.

Dù vậy, sức mạnh linh hồn của Ba Hóa Lang vẫn xung kích vào

người Vương chấp sự, cả người Vương chấp sự đều sững sờ tại chỗ.

Còn người trước mặt hắn ta thì đã tắt thở, ngã xuống đất.

Mọi người lúc này đều vội vàng vươn tay che chắn một chút.

Đợi đến khi họ phản ứng lại, trước mặt đã khôi phục lại yên tĩnh.

"Chuyện gì vậy?" Những người Uông gia đều sững sờ một chút, sau đó họ lại nhìn chằm chằm Vương chấp sự ở không xa.

Vương chấp sự bây giờ đang đứng ở chỗ đó, không làm gì cả.

"E rằng họ đang tiến hành tranh đoạt linh hồn." Lý lão đầu cau mày.

Tần Mặc bĩu môi, lời ông ta nói có vẻ không đúng lắm.

Đối phương quả thật đang ở trong thân thể Vương chấp sự, nhưng hắn chỉ muốn phá nát linh hồn của Vương chấp sự.

Tần Mặc rất rõ ràng, Ba Hóa Lang bây giờ chỉ là cường nỗ chi mạt, muốn đối kháng Vương chấp sự, cơ bản là không thể, vì vậy cuối cùng nhất định vẫn là Vương chấp sự thắng.

Nhưng lần này linh hồn của hắn quả thật đã chịu sự xung kích rất lớn, muốn khôi phục lại e rằng hơi khó khăn, sau này thực lực tăng tiến cũng nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Tất cả những điều này đều là do Vương chấp sự tự chuốc lấy.

Còn về phần người Uông gia bị hắn ta kéo qua, cũng đã không còn khả năng sống sót nào.

Chương 1012

Không lâu sau, Vương chấp sự từ từ khôi phục lại.

Lý lão đầu thở phào nhẹ nhõm, may mắn là Vương chấp sự không có chuyện gì, nếu không, lần này lại tổn thất một đại tướng, muốn sống sót đi ra khỏi đây sẽ càng khó khăn hơn.

Sau đó, ông ta lại liếc nhìn Tần Mặc, từ lúc bắt đầu chiến đấu, ông ta đã nhận thấy Tần Mặc dường như luôn giữ vẻ bình thản, thong dong.

Chẳng lẽ anh ta thật sự không lo lắng chút nào sao?

Thực lực của anh ta không đến mức đáng sợ như vậy chứ.

Lý lão đầu giờ đây trong lòng đã hoàn toàn mất phương hướng, lúc đầu khi nhận nhiệm vụ này, ông ta chỉ nghĩ đối phương là một tên nhóc con, chắc rất dễ đối phó, chỉ cần dăm ba câu lừa gạt là xong.

Nhưng bây giờ ông ta không nghĩ vậy nữa, Tần Mặc là một người thực sự có thực lực.

Tiếp theo ông ta nhất định phải cẩn thận hơn, tuyệt đối không thể để mất mặt trước Tần Mặc.

Cho dù thực lực của Tần Mặc có mạnh hơn ông ta, ông ta cũng phải cố gắng hết sức để cướp đi những tài nguyên và bảo vật từ tay Tần Mặc.

Gia tộc đã dự đoán, chỉ cần có thể lấy đi hết những thứ ở đây, thì thực lực của gia tộc sẽ tăng gấp mấy lần.

Như vậy, e rằng ngay cả trong toàn bộ giới đạo mộ, cũng không có gia tộc nào có thể sánh ngang với họ.

Tần Mặc đã ăn gần hết hạt dưa trong tay, anh không nhịn được vươn vai, rồi lại lấy thêm một chai sữa cho mình.

"Cuộc sống thế này thật sự quá vô vị." Tần Mặc thở dài một tiếng.

Vương chấp sự bị công kích vào linh hồn nên tính khí có chút nóng nảy, hắn nheo nheo mắt, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh không làm gì cả, đương nhiên sẽ cảm thấy vô vị rồi." Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia khó hiểu.

"Lời anh nói thật có ý nghĩa, chẳng lẽ tôi còn phải giúp các người sao?

Ông ta không đến tìm tôi, chỉ ra tay với các người thôi, bạn đồng hành của tôi cũng không có chuyện gì." Trong lòng Tần Mặc vẫn luôn nghĩ như vậy, chỉ cần bạn đồng hành của mình không sao thì không cần ra tay giúp đỡ.

Hơn nữa, những thứ trong mộ huyệt đó, chỉ cần không phải kẻ ngốc, bình thường sẽ không chủ động chọc ghẹo mình, vậy mình can cớ gì phải ra tay với chúng chứ?

Làm như vậy cũng quá bất nghĩa rồi sao?

Đối với người của Uông gia, Tần Mặc không có tình cảm gì, tự nhiên không cần phải làm gì.

Còn cái mộ huyệt này, không chừng là do Hắc Long hoặc tổ tiên của Tần gia để lại, Tần Mặc đương nhiên không thể tùy tiện ra tay.

"Hiện tại linh hồn của cậu không ổn định lắm, cậu phải hồi phục thật tốt." Chưa kịp để Vương chấp sự nói gì thêm, Lý lão đầu đã cắt lời hắn, Vương chấp sự lúc này mới phản ứng lại, gật đầu, lại liếc nhìn Tần Mặc ở đằng xa, nhưng hắn không nói gì thêm nữa.

Còn Tần Mặc rảnh rỗi không có việc gì làm, liền đi đến bên cạnh cỗ quan tài.

Nhìn thấy chiếc hộp đặt bên trong, Tần Mặc trực tiếp lấy nó ra.

Sắc mặt Vương chấp sự trở nên âm trầm, không ngờ Tần Mặc lại lợi dụng lúc này lấy mất chiếc hộp, hắn vội vàng tấn công Tần Mặc.

Tần Mặc cảm nhận được liền bĩu môi, xem ra linh hồn của đối phương thật sự bị trọng thương, cảm giác hắn có chút không thông minh, lẽ nào hắn nghĩ mình có thể đánh thắng mình sao?

Tần Mặc chỉ khẽ tung một quyền, hắn đã bị Tần Mặc đánh bay ra xa, va vào tảng đá gần đó, trượt xuống theo tảng đá, còn không ngừng ho ra máu.

"Anh!" Vương chấp sự đột nhiên ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc liếc nhìn hắn.

"Sao?

Anh đánh lén tôi, lẽ nào tôi còn không thể ra tay với anh sao?" Những người khác của Uông gia nhìn nhau, lần này xem ra đúng là không trách Tần Mặc.

Ngay cả Lý lão đầu cũng đứng chắn trước Vương chấp sự, cười nói với Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh nói rất có lý, nhưng vừa rồi con ba ba đó dù tình hay lý, đều là do chúng tôi đánh chết.

Vậy chiếc hộp trong tay ngài có phải cũng nên thuộc về chúng tôi không?" Tần Mặc lắc đầu.

"Vốn dĩ tôi định lấy nó ra đưa cho các người, nhưng các người đã có thái độ như vậy, tôi còn đưa cho các người làm gì?" Tần Mặc trực tiếp nhét chiếc hộp vào túi, đồng thời lại nhìn về phía Vương chấp sự

bên cạnh.

“Vì các người biết đó là lỗi của các người, vậy thì đây cứ coi như là quà xin lỗi mà hắn tặng tôi đi.” Vương chấp sự nắm chặt nắm đấm, sau đó hắn đột nhiên đập mạnh xuống đất, đứng dậy, đưa tay chỉ vào Tần Mặc.

“Tần Mặc, anh đừng quá đáng, đừng tưởng anh mạnh là có thể làm càn, anh không sợ chúng tôi nói chuyện này ra sao?” Tần Mặc nhướng mày.

“Vậy tùy các người thôi, các người thích nói thì cứ nói.

Nhưng đồ trong mộ huyệt này vốn dĩ không phải của ai cả, cho dù các người đã đối phó con ba ba kia, thì bây giờ thứ này đã nằm trong tay tôi.

Có bản lĩnh thì tự các người đến lấy đi.” Anh thật sự không lo lắng chút nào việc không đánh lại được người của Uông gia.

Hơn nữa bây giờ họ chỉ còn hơn mười người, mình tùy tiện cũng có thể giải quyết hết bọn họ.

Ngay cả khi Lý lão đầu có cái Càn Khôn Đại trong tay, cũng không bảo vệ được nhiều người như vậy.

“Vậy Tần Mặc tiên sinh có thể cho chúng tôi xem thứ bên trong hộp được không?” Lý lão đầu có chút do dự nhìn Tần Mặc, Tần Mặc muốn lấy đi chiếc hộp này, thì ông ta phải đánh giá trước giá trị bên trong, nếu giá trị khá cao, thì ông ta tuyệt đối không thể nhượng bộ.

Tần Mặc lại trực tiếp từ chối ông ta.

“Điều đó là không thể.” “Tôi nói lại lần cuối, anh muốn thứ này, cứ thoải mái ra tay mà lấy, không cần ở đây nói những lời vô ích!” “Tần Mặc tiên sinh thực lực quả thật đáng nể, nhưng anh không lo lắng cho mấy người bạn đồng hành bên cạnh sao?” Lý lão đầu quay

đầu lại, nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân và mấy người họ.

Hạo Thiên Chân bĩu môi, còn Bàn Tử thì không nhịn được xắn tay áo lên.

“Có bản lĩnh thì các người cứ thử ra tay xem.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, khoảng thời gian này theo bên cạnh Tần Mặc, thực lực của mấy người họ đều đã được nâng cao một chút, cho nên hắn không hề lo lắng.

Tần Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử, cảm xúc của Bàn Tử lúc này mới tốt hơn một chút, hắn bĩu môi, đứng sau lưng Tần Mặc.

Vì Tần Mặc không cho hắn nói, vậy hắn cứ ngoan ngoãn nghe lời Tần Mặc thôi.

Những người của Uông gia có chút do dự nói nhỏ.

“Lý lão, hay là chúng ta nhường thứ này cho anh ta đi, dù sao chúng ta muốn lấy là thứ ở phía sau, không cần thiết phải tranh với anh ta.” “Đúng vậy, nếu bây giờ chúng ta liều chết với anh ta, vậy phía sau phải làm sao?

Không chừng chúng ta còn phải dựa vào anh ta nữa.” “Thực lực của anh ta quả thật rất mạnh.

Ngài có thấy lúc nãy anh ta ra tay với Vương chấp sự không?

Tốc độ rất nhanh.” Lý lão đầu cau chặt mày, ông ta hiện tại thật sự tiến thoái lưỡng nan.

Chương 1013

Ông ta là người dẫn đầu nhiệm vụ lần này, vậy ông ta phải dẫn dắt cấp dưới của mình lấy được bảo vật ở đây.

Nhưng đồ ở đây lại bị Tần Mặc lấy đi, cho dù trở về gia tộc, ông ta cũng không thể ăn nói được.

"Chúng ta cứ đi một bước tính một bước đi, nếu phía sau có cơ hội, có thể ra tay với Tần Mặc khi anh ta bị thương để lấy đi những thứ này, chẳng phải là chuyện dễ dàng sao." Một người khác lại hiến kế cho Lý lão đầu.

Lý lão đầu suy nghĩ một chút, đáp một tiếng, đây e rằng là phương pháp đáng tin cậy hơn.

"Những người khác nếu có ý kiến gì, cũng có thể nói với tôi một chút." Những người này đều xua tay, ngoài cái này ra, họ cũng thật sự không nghĩ ra được cách nào khác.

Lý lão đầu thở dài một hơi, trong mắt lóe lên một tia thất vọng, nhưng hiện tại cũng không có cách nào, có được một phương pháp đã rất tốt rồi.

"Tạm thời cứ như vậy đi." Tiếp đó, Lý lão đầu quay đầu nhìn Tần Mặc và những người khác, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Tần Mặc sớm đã biết kết quả bàn bạc của Lý lão đầu và bọn họ, cho nên khi Lý lão đầu nói ra, Tần Mặc cũng không quá ngạc nhiên.

Ngược lại là Hạo Thiên Chân cau mày, khi người của Uông gia nghỉ ngơi tại chỗ, lúc này mới nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

"Họ sẽ không có ý đồ gì chứ?" Tần Mặc cười cười.

"Có khả năng đó, nhưng cũng không cần để ý đến họ, bây giờ họ

không ra tay với chúng ta thì sau này chắc chắn cũng không thể động thủ.” Cho nên những thứ này cuối cùng chỉ có thể nằm trong tay mình.

“Lão bản, tôi cảm thấy những người của Uông gia này trước mặt anh thật sự rất không đúng.” Tiền Sanh Đào bĩu môi, trước đây hắn cũng từng lăn lộn trong giới giang hồ một thời gian, biết danh tiếng của người Uông gia.

Nhưng họ trước mặt Tần Mặc dường như rất ngoan ngoãn.

Tần Mặc bật cười.

“Làm gì có, chỉ là vì họ ở bên tôi lâu hơn một chút, cho nên mới khách khí một chút mà thôi.” Bàn Tử thở dài một hơi.

“Lời anh nói lừa người khác thì được, còn muốn nói với mấy anh em chúng tôi như vậy, anh nghĩ chúng tôi sẽ tin sao?” Tần Mặc đưa tay vỗ vai Bàn Tử.

Mấy người họ tuy có chút không hiểu Tần Mặc, nhưng cũng biết Tần Mặc chưa bao giờ để mấy người họ lâm vào tình huống nguy hiểm.

Đã như vậy, vậy họ vẫn là đừng quản nhiều nữa, chỉ cần phía sau Tần Mặc cần giúp đỡ thì giúp anh ấy là được.

Nhưng tình huống này bình thường là khá ít.

Dù sao mấy người họ khá vô dụng, e rằng Tần Mặc cũng không cần đến họ.

Họ thở dài một hơi.

Tần Mặc cũng biết suy nghĩ của họ, anh có chút bất đắc dĩ nói.

“Các người làm gì vậy?

Những chuyện này không muốn nói cho các người, chỉ là lười để các người phải bận tâm mà thôi.” Họ nhìn nhau, vậy được rồi, Tần

Mặc đã nói như vậy để an ủi họ, họ cứ nể mặt Tần Mặc vậy.

"Chúng tôi thì không sao, biết nhiều hơn một chút, đối với chúng tôi cũng rất tốt, tránh cho phía sau xảy ra chuyện gì đó mà chúng tôi trở tay không kịp." Bàn Tử nói với Tần Mặc suy nghĩ của mình, Tần Mặc cười cười.

"Vậy đợi có thời gian rồi nói, dù sao bây giờ vách tường có tai." Những người của Uông gia đều ở đây, bây giờ nói ra chẳng phải để họ nghe thấy hết sao?

Đợi có thời gian, mình có thể nói kế hoạch của họ cho Bàn Tử và mấy người kia, tránh cho phía sau họ sẽ trở tay không kịp.

"Cái đó thì không thành vấn đề." Bàn Tử cười hì hì, Tần Mặc nhướng mày, cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao trong lòng họ đã có tính toán rồi.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc vẫn dùng Hệ Thống để mở chiếc hộp đó ra, chú ý đến những thứ bên trong.

Không ngờ thứ đặt ở đây lại là một khối ngọc bài.

Về công dụng của khối ngọc bài này, Tần Mặc hiện tại vẫn chưa hiểu rõ.

Tiếng nói của Hệ Thống lại lúc này nhắc nhở Tần Mặc.

"Đinh, phát hiện chân phẩm, xin hỏi có dung hợp không?" "Dung hợp." Tần Mặc không biết lần này Hệ Thống sẽ cho mình phần thưởng gì, nhưng khẳng định vẫn phải làm như vậy.

"Đinh, dung hợp thành công, chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng, Mẫn Tiệp *100, Thể Lực *100, Sức Mạnh *100, Tinh Thần *100." Quả nhiên, những thứ trong mộ huyệt đối với mình tăng phúc vẫn khá lớn.

Tần Mặc lại quan sát tình trạng cơ thể hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 1635 (Giới hạn nhân loại 10), Thể Lực 1650 (Giới hạn nhân loại 10), Sức Mạnh 1650 (Giới hạn nhân loại 10), Tinh Thần 1660 (Giới hạn nhân loại 10).

Đối với Tần Mặc hiện tại, cho dù những người của Uông gia có ào lên, cũng chưa chắc là đối thủ của anh.

Nhưng Tần Mặc cũng không kiêu ngạo, dù sao đây là trong mộ huyệt, những thứ gặp phải trong mộ huyệt sẽ ngày càng đáng sợ hơn.

Tiếp theo mình vẫn phải nâng cao thực lực một chút, dù sao anh

còn phải tìm cách đối phó với người của Uông gia.

Họ nghỉ ngơi gần xong thì chuẩn bị xuất phát, tiếp theo họ lại đến một con đường hầm.

"Không biết tại sao, nhìn thấy con đường hầm như vậy, tôi cứ có cảm giác không có chuyện gì tốt." Bàn Tử thở dài, Tần Mặc nhướng mày, xem ra Bàn Tử đã bị di chứng rồi.

"Yên tâm đi, có Tần Mặc ở đây, anh còn lo lắng gì nữa?" Hạo Thiên Chân cười cười, cậu ta thật sự nghĩ như vậy, từ trước đến nay, cậu ta rất ỷ lại vào Tần Mặc, nhưng cậu ta cảm thấy làm như vậy cũng không có gì xấu, dù sao Tần Mặc sẽ không làm hại họ.

"Đừng chuyện gì cũng dựa dẫm vào lão bản của chúng ta." Tiền Sanh Đào hừ lạnh một tiếng.

"Lão bản của chúng ta cũng rất mệt mỏi, được không?" "Cậu nói đúng, nhưng chúng tôi và lão bản của cậu là anh em tốt, anh ấy chắc chắn sẽ để ý đến chúng tôi, hơn nữa theo vai vế bình thường mà nói, cậu có phải cũng nên gọi chúng tôi là lão bản không?" Bàn Tử véo cằm, lại liếc nhìn Tiền Sanh Đào bên cạnh.

Thấy Tiền Sanh Đào tức giận, Bàn Tử không nhịn được bật cười, hắn thật sự thích trêu chọc Tiền Sanh Đào.

Đi một đoạn đường rất dài, họ đều phát hiện mình không thể đi ra ngoài.

"Có phải đi sai đường rồi không?" Bàn Tử cau mày, cứ cảm thấy nơi này có chút không đúng.

Tần Mặc đáp một tiếng.

Chương 1014

"Có khả năng đó." Hiện tại ngay cả Tần Mặc cũng chưa làm rõ tình hình, cho nên không thể tùy tiện nói với họ, tránh cho sau này xảy ra sai sót gì.

Lý lão đầu và những người khác ở đằng xa lúc này cũng lấy ra la bàn để dò xét.

"Không có tác dụng." Vương chấp sự cau mày.

Vốn dĩ khi đối phó con quái vật kia, Vương chấp sự đã bị thương, tuy đã nghỉ ngơi một lúc, nhưng vẫn chưa hồi phục, cho nên sắc mặt hắn vẫn còn khá tái nhợt.

Thấy cảnh này, Lý lão đầu nắm chặt nắm đấm, trên mặt mang theo một tia nghiêm trọng.

"Tần Mặc tiên sinh, nơi này e rằng không ổn, ngay cả Từ Tràng cũng bị nhiễu loạn rồi." "Loạn thì loạn đi." Tần Mặc liếc trắng mắt, anh lại nhìn dụng cụ trong tay Vương chấp sự.

"Trong mộ huyệt thường xuyên xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ các người chưa từng thấy sao?" "Càng như vậy, càng chứng tỏ mộ huyệt này không đơn giản như vậy." Lý lão đầu nói xong lại quay đầu nhìn xung quanh.

"Có lẽ bây giờ chúng ta đã bị một thứ gì đó để mắt đến rồi." Tần Mặc lắc đầu, nếu thật sự như vậy, thì mình nhất định sẽ nhận được nhắc nhở của Hệ Thống, cho nên chắc không đến nỗi.

"Nơi này chắc là có Từ Tràng, đang ảnh hưởng đến cách chúng ta suy nghĩ, nên chúng ta mới cứ đi mãi không ra." Tần Mặc vận sức vào người, lại nhìn Lý lão đầu và những người khác.

“Theo tôi đi.” Tuy Tần Mặc không muốn đưa họ ra ngoài, nhưng họ đã đi cùng mình rồi, sớm muộn gì cũng phải đến địa điểm tiếp theo.

Làm như vậy còn có thể cho họ biết, đôi khi mình không phải hoàn toàn khoanh tay đứng nhìn, cho nên sau này họ có dùng chuyện này để nói mình, mình cũng có thể đáp trả.

Bàn Tử không nhịn được trào phúng nói.

“Cũng không biết các người cầm mấy cái dụng cụ vớ vẩn kia có tác dụng gì, bây giờ mấy thứ này chẳng phải vẫn vô dụng, vẫn phải dựa vào chúng tôi mới đi ra được sao?” Vương chấp sự liếc nhìn dụng cụ trong tay, có chút tức giận ném dụng cụ xuống đất.

Tần Mặc cau mày, liếc hắn một cái, nhưng Tần Mặc cũng không nói thêm gì.

Tiếp tục đi về phía trước, tiếng nói của Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc.

“Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức tiêu diệt.” Họ cũng cảm thấy dường như có tiếng động gì đó truyền ra từ phía sau.

“Đây là.” Họ đột nhiên có chút lo lắng nhìn về phía sau.

Thấy tình hình ở đó, họ đều không nhịn được mở to mắt.

Họ đã thấy gì?

Lại là rất nhiều sinh vật vỏ sò, bò ra từ dưới đất, hơn nữa chúng còn mọc một đôi chân, không ngừng chạy về phía những người này.

Những cái vỏ sò đó dường như chính là đầu của chúng.

“Hình như là bò ra từ cái động đó.” Người này nói xong, đặt ánh mắt lên người Vương chấp sự, là Vương chấp sự vừa rồi đập ra một cái lỗ nhỏ, nhưng mọi người đều không để ý, không ngờ bây giờ lại

bò ra những thứ này.

“Anh đúng là một ngôi sao chổi.” “Mang anh theo, chúng ta đen đủi tám đời.” Bàn Tử mắng ra, con người hắn xưa nay mồm miệng không kiêng nể, huống hồ đối phương lại là đối thủ của hắn.

Trong lòng Vương chấp sự cũng khá sốt ruột, hắn cũng không ngờ lại thành ra thế này.

“Nếu tôi biết sẽ đập ra một cái lỗ ở chỗ này, tôi nhất định sẽ không làm vậy, ai mà biết mặt đất ở đây lại mong manh đến thế.” “Đây là ở trong mộ huyệt, lẽ nào anh không biết sao?

Chỉ cần động một chút xíu, cũng có thể dẫn đến sự thay đổi trời long đất lở ở đây, ngay cả điều này cũng không hiểu.

Người trong gia tộc các người còn để anh xuống mộ huyệt sao?” Bàn Tử liếc trắng mắt.

Tần Mặc gật đầu, tuy nói Bàn Tử này mồm miệng khá kém, nhưng những gì hắn nói đều là sự thật.

Ai bảo Vương chấp sự tự mình rảnh rỗi không có việc gì, cố tình ném thứ đó xuống đất, còn đập ra một cái lỗ.

“Đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau chạy đi?” Lý lão đầu vội vàng hô lên, những người của Uông gia đều gật đầu.

Họ vẫn luôn đi theo sau lưng Tần Mặc và mấy người kia, cho nên những sinh vật Nhân Thối Bối kia nhất định sẽ tấn công họ trước tiên.

“Đây là Nhân Thối Bối.” Một trong những người Uông gia đột nhiên nhớ ra mình hình như đã từng thấy loại này trên bích họa.

“Vỏ sò trên người chúng rất cứng, hơn nữa trên chân chúng sẽ tiết ra một loại vật chất, chỉ cần loại vật chất này đi vào cơ thể người, họ

sẽ bị tê liệt, không thể cử động." "Đã nói như vậy rồi, còn không mau chạy đi?" Một người khác liếc trắng mắt, có chút bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, hắn vội vàng gật đầu, đúng vậy, tuyệt đối không thể ở lại đây.

Mấy người Bàn Tử đương nhiên cũng không đứng ngây ra, hơn nữa, họ không thể để người của Uông gia chạy lên trước mặt họ.

Tuy vóc dáng của Bàn Tử không có lợi thế lắm, nhưng khoảng thời gian này hắn vẫn luôn tập thể dục, cho nên tốc độ chạy vẫn khá nhanh.

Còn về Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào, đương nhiên không cần phải nói.

Tần Mặc liếc nhìn những thứ phía sau, không ra tay.

Tuy nói giải quyết những thứ này có thể nhận được phần thưởng của Hệ Thống, nhưng số lượng sinh vật ở đây thật sự quá nhiều, hơn nữa cũng không cần thiết phải giúp những người của Uông gia này, họ vẫn còn đang chắn ở phía sau.

Không lâu sau, những người của Uông gia đã có chút không chạy nổi nữa.

Vương chấp sự nhìn về phía Tần Mặc.

"Sao vậy?

Đã qua lâu như vậy rồi, vẫn chưa chạy ra khỏi đây, lẽ nào chúng ta đi sai đường rồi sao?" Những thứ đó đã đuổi ngày càng gần, nếu còn chậm trễ thêm một lúc nữa, e rằng sẽ hoàn toàn đuổi kịp họ.

Tần Mặc nhìn hắn hai lần.

"Hay là anh đi trước dẫn đường đi." Con đường này thật sự không sai, chủ yếu là do có những thứ đuổi theo phía sau, cho nên họ mới

cảm thấy thời gian trôi quá chậm, thực ra từ lúc bắt đầu đến giờ, họ chỉ chạy được khoảng một ngàn mét.

"Người của Uông gia các người có được không vậy?

Ngay cả Bàn Gia tôi còn không thấy mệt, các người đã gục rồi." Bàn Tử bĩu môi, hắn thật sự rất coi thường những người của Uông gia này, chỉ biết hô khẩu hiệu, bắt nạt những đạo mộ giả bình thường ở bên ngoài.

Trước mặt Tần Mặc chỉ biết giả vờ làm cháu ngoan.

"Được rồi, đừng ngây ra đó nữa." Lý lão đầu nói xong lại nhìn về phía Tần Mặc.

"Là người dưới trướng của tôi ăn nói không phải phép." Ông ta đã quan sát rồi, con đường này quả thật chưa từng đi qua, lúc đầu họ cứ đi vòng vòng, nhất định là bị hạn chế bởi một loại Từ Tràng nào đó ở đây.

Tần Mặc lại có thể phá vỡ loại Từ Tràng này, vậy họ đi theo Tần Mặc đương nhiên là không sai.

"Nhưng mà." Vương chấp sự có chút do dự, Lý lão đầu thì đưa tay ngăn hắn lại, vạn nhất lát nữa nói sai lời, lại chọc Tần Mặc không vui, thì họ lại phải xin lỗi Tần Mặc nữa.

Vương chấp sự thở dài, nhưng hắn không có cách nào, chỉ có thể gật đầu.

Chương 1015

Ngay cả Lý lão đầu còn nói vậy, hắn còn có thể làm gì?

Sau đó, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Đi không lâu sau, họ đến một ngã ba, lúc này những Nhân Thối Bối kia đã đuổi kịp.

Mấy người Uông gia ở phía cuối vội vàng ra tay đối phó với những Nhân Thối Bối này.

Dù thế nào đi nữa, họ chắc chắn không thể bị những Nhân Thối Bối này giết chết.

Tần Mặc liếc nhìn mấy người họ, nhưng Tần Mặc cũng không nói gì, chỉ cẩn thận phân biệt hai ngã ba này.

"Đi bên đó." Bàn Tử quay đầu lại, đặt ánh mắt về phía sau, tuy nói có những người của Uông gia ở đây chắn, nhưng vẫn có một số Nhân Thối Bối vòng qua người của Uông gia chạy đến đây.

Không lâu sau, những thứ đó sẽ đến tấn công họ.

"Chắc là ở đây." Tần Mặc nói xong liền chạy về phía trước.

Thật ra Tần Mặc tự mình có thể dễ dàng cắt đuôi những Nhân Thối Bối này, nhưng Tần Mặc còn phải để ý đến Hạo Thiên Chân và mấy người họ, cho nên chỉ có thể cố gắng giảm tốc độ của mình.

Họ vội vàng theo sau Tần Mặc, chạy không lâu sau, quả nhiên thấy một Mộ Thất ở đằng xa.

Họ đều vui mừng.

Lý lão đầu thì nhỏ giọng nói với Vương chấp sự bên cạnh.

"Nếu lát nữa thấy có quan tài bên trong, chúng ta hãy mở quan tài

ra trước, sau đó lấy đi những thứ bên trong, lần này không thể để Tần Mặc đắc ý nữa, hiểu không?" Sau khi chiếc hộp kia bị Tần Mặc lấy đi, trong lòng Lý lão đầu vẫn rất hối hận, nhưng họ không có cách nào, dù sao họ không dám ra tay với Tần Mặc.

Tiếp theo, họ chỉ cần giành lấy chiếc hộp trước là được, như vậy Tần Mặc e rằng cũng không thể làm gì.

Tần Mặc không nhịn được muốn cười lạnh, nhưng anh cũng không nói gì, dù sao Mộ Thất bên dưới này không có bảo vật gì cả, họ muốn lấy thì cứ lấy đi.

Rất nhanh, Tần Mặc đã chạy vào Mộ Thất này, anh đi vào trước, còn những người của Uông gia, cũng đi theo.

Lý lão đầu và Vương chấp sự ở lại phía cuối, để đoạn hậu.

Hai người họ lại lấy ra Càn Khôn Đại.

Sau khi dùng thứ này đẩy lùi một số Nhân Thối Bối, họ mới vội vàng chạy vào Mộ Huyệt.

Những người của Uông gia đều ngồi bệt xuống đất, không ngừng thở dốc, xem ra họ thật sự mệt không chịu nổi.

Hạo Thiên Chân và những người khác cũng đang chống đùi thở hổn hển hít thở không khí trong lành.

Đã chạy lâu như vậy, họ thật sự có chút mệt rồi.

Tần Mặc lấy ra một ít nước đưa cho Hạo Thiên Chân và mấy người họ, mấy người họ đều cười cười.

May mà có Tần Mặc ở đây, nếu không thì mấy người họ cũng sẽ giống như những người của Uông gia, mệt như chó, mà còn không có nhiều nước để bổ sung.

Những người của Uông gia đều đưa tay liếm liếm đôi môi khô

nứt.

Tài nguyên trong Mộ Huyệt khá ít, cho nên họ cũng không dám tùy tiện lãng phí tài nguyên, chỉ khi nào khát không chịu nổi mới uống một ít nước.

Có Tần Mặc bên cạnh, thật sự rất hạnh phúc.

"Lão bản, chỗ này có nguy hiểm gì không?" Tiền Sanh Đào thì có chút cảnh giác, hắn nhìn xung quanh, lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

Nơi này hình như chỉ có mấy cái cột, cũng không có gì khác.

"Không có." Tần Mặc lắc đầu, về điều này, anh cũng không cần thiết phải lừa dối mọi người.

"Mọi người có thể nghỉ ngơi ở đây một chút, dù sao cũng đã chạy lâu như vậy rồi, cũng rất vất vả." Họ đều thở phào nhẹ nhõm, đáp một tiếng.

Tần Mặc đã nói như vậy, họ khẳng định phải nghe Tần Mặc, hơn nữa họ thật sự kiệt quệ cả thể xác lẫn tinh thần.

Bàn Tử và mấy người họ cũng tìm một chỗ sạch sẽ để ngồi.

Tần Mặc lấy ra mấy cái chăn mỏng, đưa cho họ, họ liền ngủ ở đây.

Thấy họ ngủ say như vậy, Vương chấp sự nhỏ giọng nói với Lý lão đầu.

"Chúng ta có nên ra tay không?

Giải quyết mấy người họ đi, dù sao họ đi theo cũng chỉ vướng chân, hơn nữa chúng ta đã dùng Càn Khôn Đại rồi.

Tôi tin rằng những thứ trong này chắc không đối phó được chúng ta đâu." Năng lượng trong Càn Khôn Đại vẫn khá phong phú, tuy nói

trong toàn bộ gia tộc hắn không có quá ba cái, nhưng đến lúc cần dùng thì phải dùng.

Dù sao gia tộc cách vài năm là có thể chế tạo lại một cái.

"Không được." Lý lão đầu cau mày lắc đầu.

"Tại sao?" Vương chấp sự thật sự có chút không hiểu, đã đến nước này rồi, họ còn cần phải chiều theo mấy người Tần Mặc này làm gì?

"Cậu cũng nên nghĩ xem mấy người họ đều có thực lực nhất định, hơn nữa Tần Mặc còn có thể phá giải những Từ Tràng kia, vạn nhất phía sau chúng ta lại gặp phải nơi có Từ Tràng thì phải làm sao?" Vương chấp sự ngẩn ra, lời này nói ra hình như cũng thật sự không sai, dù sao lúc đầu họ không thể thoát ra khỏi không gian đó, vẫn là nhờ Tần Mặc mới có thể thoát ra được.

"Nhưng tôi cảm thấy chỉ cần chúng ta cẩn thận đi tìm một chút, thì nhất định có thể phá giải được." "Giống như vừa rồi, cậu đập nát chỗ đó, chúng ta còn phải lãng phí thời gian đi tìm, như vậy thì người của chúng ta chẳng phải đều phải hy sinh ở đó sao?" Lý lão đầu lắc đầu.

Ông ta cũng thật sự rất muốn ra tay với Tần Mặc, dù sao Tần Mặc trên đường này làm khá quá đáng, nhưng hiện tại vẫn chưa ổn.

Vương chấp sự hít sâu một hơi, nhưng hắn không có cách nào, chỉ có thể gật đầu.

Lý lão đầu đưa tay vỗ vai Vương chấp sự.

"Tôi biết trong lòng cậu ghét mấy người họ, đợi có cơ hội, tôi sẽ để cậu tự tay giết chết họ." "Các ngươi muốn giết ai vậy?" Hai người họ ngẩn ra, quay đầu lại vừa thấy Tần Mặc đang đứng sau lưng hai người họ.

Tần Mặc đến từ lúc nào?

Lý lão đầu và Vương chấp sự nhìn nhau, hai người đột nhiên đều cảm thấy có chút chột dạ.

“Đương nhiên là những thứ trong mộ huyệt này.” Lý lão đầu vội vàng thay đổi thần sắc, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Tần Mặc tiên sinh cũng thấy rồi, chúng tôi ở trong này gặp khá nhiều khó khăn, tôi nói với hắn đợi lần sau lại gặp phải thứ trong mộ huyệt, để hắn tự tay giải quyết, như vậy cũng coi như là báo thù cho hắn.” Tần Mặc nửa hiểu nửa không gật đầu.

“Thì ra là như vậy, vậy tôi biết rồi.” Lời họ nói thật sự khá bất cẩn.

Chương 1016

Nhưng điều này cũng đủ để chứng minh, những người của Uông gia này cũng chỉ đến thế mà thôi, chỉ là nhờ vào thực lực gia tộc bản thân quá mạnh mà thôi.

“Vậy tạm thời cứ như vậy đi, nên làm gì thì làm đó, tôi cũng phải về ngủ đây.” Tần Mặc ngáp một cái, sau đó liền trở lại vị trí của mình, ngồi ngủ ở đó.

Vương chấp sự đã sợ đến toát mồ hôi lạnh đầy đầu, hắn thở phào nhẹ nhõm, lại nhỏ giọng nói với Lý lão đầu.

“Người này sao đi lại không có tiếng động gì vậy?” “Đừng để ý đến anh ta, anh ta chắc là không nghe thấy những lời chúng ta nói, nếu không thì nhất định sẽ lật mặt với chúng ta ngay.” Lý lão đầu chắc là căn bản không hiểu, Tần Mặc đã sớm có thể nghe thấy họ làm vậy, chỉ là muốn cảnh cáo bọn họ mà thôi.

Tần Mặc đang nằm ở đây, nghe thấy câu nói đó, anh bất lực xoa xoa thái dương.

Con người đã ngu ngốc đến mức này rồi sao?

Mình đã nhắc nhở vậy mà hắn ta lại chẳng nhận ra chút nào.

Nhưng Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều nữa, như vậy thì mình cũng không cần tốn công sức đối phó với bọn họ.

Mãi đến khi nghỉ ngơi được khoảng sáu bảy tiếng, mọi người mới tỉnh lại.

Bàn Tử bĩu môi.

“Mấy người này làm gì mà vội vàng thế?

Dù biết trong Mộ huyệt có bảo vật thì cũng không cần phải làm ra cái bộ dạng này chứ?" Lúc Bàn Tử nói lời này, ánh mắt anh ta chú ý đến những người của Uông gia, bọn họ cứ bận rộn từ sáng đến giờ, Bàn Tử đã sớm không kiên nhẫn.

Tần Mặc trong lòng cảm thấy hơi buồn cười, nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ liếc nhìn Vương chấp sự và mấy người kia.

Vương chấp sự và nhóm người đó đương nhiên đã nghe thấy lời của Bàn Tử, nhưng họ lười tranh cãi với Bàn Tử nhiều, nên đều không lên tiếng.

Không lâu sau, bọn họ đã dọn dẹp xong xuôi đồ đạc ở đây.

Tần Mặc nhìn về phía cánh cửa lớn ở đằng xa.

"Tiếp theo lại có việc để làm rồi." Mọi người cùng nhau rời khỏi đây, đi về phía trước.

Mặt đất ở đây có rất nhiều lỗ hổng, ngoài ra không còn đặc điểm nào khác.

"Mấy cái lỗ hổng này chắc không có vấn đề gì chứ?" Vương chấp sự nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trước đó, trong lòng có chút sợ hãi, anh ta nhỏ giọng hỏi Lý lão đầu bên cạnh.

Lý lão đầu thì nhìn chằm chằm Tần Mặc ở đằng xa, nhưng nghĩ một lát, ông ta vẫn không nói gì nhiều, chỉ lấy bản đồ ra xem.

"Bản đồ này thì không có vấn đề gì, trên đó cũng không đánh dấu bất kỳ quái vật nào." "Không nhìn ra được." Lý lão đầu xua tay.

Vương chấp sự thở dài một hơi, anh ta luôn chú ý đến những cái lỗ hổng trên mặt đất.

Ngay cả những người khác của Uông gia cũng vậy.

"Bây giờ chỉ còn lại 11 người cuối cùng, chúng ta vẫn phải cẩn

thận hơn một chút.” Trải qua tai nạn lần trước, bọn họ quả thực đã mất thêm vài người.

“Cũng không biết lần này có bao nhiêu người sống sót ra ngoài.” Một người của Uông gia nhỏ giọng nói.

Trước đây bọn họ cũng thường xuyên xuống Mộ huyệt, hơn nữa những người được chọn lần này đều là tinh anh.

Dù vậy, vẫn có nhiều người thiệt mạng ở đây, có thể thấy nơi này đáng sợ đến mức nào.

“Chủ yếu là những sinh vật ở đây đều là những thứ mà chúng ta chưa từng thấy trước đây.” Trước đây bọn họ nhiều nhất cũng chỉ gặp phải một vài Tống Tử, hoặc những thứ có độc, và đồng bạn bị Thi Biến mà thôi.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Những thứ bọn họ gặp phải đều là những thứ mọi người chưa từng thấy, trong lòng có chút run rẩy.

“Sợ cái gì?” Lý lão đầu liếc nhìn mấy người bọn họ, sau đó lại nhìn về phía trước.

“Dù thế nào đi nữa, chúng ta đã đến đây để thực hiện nhiệm vụ này, thì cũng coi như là cống hiến cho gia tộc.

Cho dù cuối cùng có chết ở đây, cũng xem như đã làm việc cho gia tộc rồi.” Những người đó nhìn nhau, tuy nói là vậy, nhưng tất cả bọn họ chắc chắn không muốn chết.

Bất cứ ai cũng muốn tiếp tục sống.

Thấy bọn họ như vậy, Tần Mặc liếc mắt trắng.

“Những gia huấn trong gia tộc của bọn họ cũng khá thú vị đấy.” “Chẳng trách người trong gia tộc các người đều ngu ngốc đến vậy,

hóa ra là bị những quy tắc này trói buộc à, vậy cũng là bình thường." Bàn Tử gật đầu.

Nghe Bàn Tử nói vậy, mấy người bọn họ đều nhíu mày, nhưng không nói gì nhiều.

Dù Bàn Tử nói gì đi nữa, cũng không ảnh hưởng đến mấy người họ, nên họ không cần để ý đến Bàn Tử.

Bàn Tử bĩu môi, tiếp tục đi theo Tần Mặc về phía trước.

Khi bọn họ gần đi đến giữa, tiếng Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc.

"Đing, phát hiện sinh vật Mộ huyệt, xin lập tức tiêu diệt!" Tần Mặc không nghĩ nhiều, chỉ đặt ánh mắt lên những lỗ hổng này, rồi nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân và mọi người.

"Mọi người cẩn thận một chút, trong mấy cái lỗ hổng này e rằng có thứ gì đó." Tần Mặc đã sớm cảm nhận được, nhưng đối phương vẫn chưa tấn công, e là đang chờ bọn họ đi đến trung tâm mới ra tay.

Rốt cuộc, như vậy thì khả năng giết chết những người này sẽ lớn hơn.

Hạo Thiên Chân và những người khác ngẩn ra một lát, sau đó vội vàng đáp lời.

Trước đây, chỉ cần Tần Mặc nói vậy, là chứng tỏ nơi này chắc chắn có nguy hiểm.

Bọn họ vẫn nên nghe lời Tần Mặc.

Khi Tần Mặc đang đi về phía trước, đột nhiên một bàn tay từ trong cái lỗ hổng chui ra, vồ lấy Tần Mặc.

"Tay xương khô!" Tiền Sanh Đào không kìm được hét lên.

Những người của Uông gia đương nhiên cũng nghe thấy, bọn họ đều đưa mắt nhìn xuống mặt đất, thấy những cái móng vuốt xương

khô thò ra từ trong lỗ hổng, bọn họ không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

"Sao mấy thứ này lại chi chít như vậy?" Vương chấp sự hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, một trong những cái móng vuốt xương khô trực tiếp vồ lấy Tần Mặc, nhưng vừa chạm vào Tần Mặc thì nó đã bị anh dọa sợ mà rụt lại vào trong hố.

Tần Mặc liếc mắt trắng, cái móng vuốt xương khô này cũng quá buồn cười rồi chứ?

Nhưng thứ này nhát gan trước mặt Tần Mặc, không có nghĩa là nó cũng như vậy khi ở bên cạnh những người của Uông gia.

Chương 1017

Lúc này, một người của Uông gia đã bị cái móng vuốt xương khô kia kéo tuột một chân xuống, anh ta phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đồng bạn bên cạnh vội vàng kéo lấy cánh tay anh ta.

Chưa kịp để người này dùng sức, một cái tay xương khô khác lại thò ra, cũng kéo anh ta.

Lý lão đầu nheo mắt lại, bây giờ người của Uông gia bọn họ đã tổn thất nhiều như vậy rồi, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện nữa, vì vậy ông ta lấy ra một thanh nhuyễn kiếm từ trên người, đâm về phía cái tay xương khô kia.

Bên ngoài tay xương khô có một lớp màng mỏng màu xám trắng, lớp màng này dường như có thể bảo vệ chúng.

Quả nhiên, nhát kiếm này chém vào một trong những cái tay xương khô, lớp màng mỏng trên tay xương khô đó lập tức vỡ tan, nhưng bàn tay đó lại không hề bị thương tổn gì.

Lý lão đầu hơi dùng sức một chút, cái tay xương khô đó liền bị ông ta ép lui, còn người của Uông gia đương nhiên được cứu.

Còn về người kia, thân thể đã bị kéo vào được một nửa, Lý lão đầu chỉ có thể đến đó dùng sức kéo anh ta ra ngoài.

Lúc này, một bàn tay khác túm lấy chân Lý lão đầu, Lý lão đầu hừ lạnh một tiếng, tiếp đó ông ta dùng sức mạnh màu đen chấn văng tất cả những bàn tay đó ra.

Nhưng không ngờ, sức mạnh màu đen này lại thu hút những bàn tay xương khô xung quanh.

Rốt cuộc, những sinh vật Âm Khí này đều thích Âm Khí, nên

chúng đặc biệt muốn đến gần.

Trên người Lý lão đầu lại có loại khí tức này, chúng đương nhiên muốn không ngừng sáp lại gần Lý lão đầu.

Sắc mặt Lý lão đầu vô cùng khó coi, ông ta đã biết những thứ này không đơn giản như vậy.

Bây giờ ông ta cũng không còn cách nào, đã đến đây rồi thì nhất định phải cứu tất cả những người trong gia tộc ra ngoài.

Sau khi dùng sức mạnh một chút, Lý lão đầu đã ép lui những thứ này.

Mặc dù những thứ đó đặc biệt muốn đến gần Lý lão đầu, nhưng năng lượng trên người ông ta quá mạnh mẽ, chúng căn bản không có khả năng đó.

Lúc này, Tiền Sanh Đào và mấy người kia cũng đang đối phó với những cái tay xương khô này.

Tần Mặc có thể dùng sức mạnh của mình để bảo vệ bọn họ, nhưng Tần Mặc lại cho rằng làm vậy sẽ không thể giúp bọn họ được nâng cao, lỡ sau này mình tách khỏi bọn họ, thì bọn họ nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Vì vậy, mình vẫn nên không làm gì cả, cứ ở đây xem bọn họ là được.

Lỡ một lát nữa mấy người họ gặp chuyện, mình sẽ giúp bọn họ.

"Mấy thứ này cũng quá khó đối phó." Bàn Tử nhíu mày, mặc dù trong tay anh ta có vũ khí mà Tần Mặc đã đưa trước đó, nhưng vũ khí này cũng chỉ có thể chém lui những cái tay xương khô, không thể đánh nát chúng.

Tần Mặc không đặc biệt vội vàng, vì vậy anh không ra tay hủy

diệt thứ ẩn sau, chỉ lấy vũ khí ra từ trên người, chém chúng thành hai nửa.

Thấy sức mạnh của Tần Mặc lại mạnh đến vậy, Lý lão đầu siết chặt nắm đấm.

E rằng ông ta chỉ có thể sử dụng Càn Khôn Đại mới đạt được hiệu quả này.

"Xem ra, người trong gia tộc bọn họ và Tần Mặc quả thực có sự chênh lệch khá lớn." Lý lão đầu nhìn chằm chằm những người của Uông gia có mặt ở đó, nói: "Mọi người nắm tay nhau đi về phía trước, nếu không sẽ bị những thứ này kéo vào.

Chỉ cần thấy đồng bạn bị kéo, lập tức ra tay giúp đỡ, hiểu chưa?" Chỉ có như vậy, tất cả bọn họ mới có thể bình an rời khỏi đây.

Những người của Uông gia đều vội vàng gật đầu, vì người cấp trên đã ra lệnh, thì bọn họ chắc chắn phải nghe theo, nếu không rất dễ chết ở đây.

Bàn Tử và mấy người kia đi ở phía trước nhất, mặc dù miệng không ngừng chửi bới, nhưng bọn họ cũng không sử dụng bất kỳ chiến thuật nào, chỉ từ từ di chuyển về phía trước.

Thế nhưng, dù vậy, mấy người họ cũng không xảy ra chuyện gì.

Vương chấp sự nheo mắt lại, nhỏ giọng hỏi Lý lão đầu.

"Chúng ta có nên nhân cơ hội này ra tay với bọn họ không?" Lý lão đầu liếc mắt trắng, có chút bất lực nói.

"Ông cũng thấy rồi đó, người của chúng ta bên này còn đang không kịp ứng phó đây, làm sao mà giết bọn họ được?" Chủ yếu là những cái tay xương khô này quả thực rất khó đối phó, nếu không thì Lý lão đầu đã tự mình ra tay rồi.

“Vậy được rồi.” Ngay lúc Vương chấp sự đang lơ đãng, một cái tay xương khô đột nhiên thò ra, kéo chân Vương chấp sự.

Vương chấp sự trừng lớn mắt.

Không ngờ thứ này lại đột nhiên đến tấn công anh ta, vì vậy chân anh ta không cẩn thận mà lún xuống phía dưới.

Đồng thời, anh ta còn phát ra một tiếng kêu.

Bàn Tử ở đằng xa nghe thấy, liếc nhìn về phía này, bĩu môi.

“Chỉ có chút bản lĩnh này mà cũng dám đến nơi này sao!” Bàn Tử miệng nói vậy, nhưng vẫn vội vàng quay người lại, rồi chú ý đến những lỗ hổng trước mặt mình.

Anh ta không thể theo gót Vương chấp sự vừa mới nói được, lỡ mình cũng gây ra trò cười tương tự thì chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?

Sắc mặt Vương chấp sự vô cùng âm trầm, nhưng anh ta cũng không thể nói gì, chỉ có thể chém về phía cái tay xương khô ở dưới thân.

Liên tiếp chém ba lần, cái tay xương khô này mới đứt rời.

Vương chấp sự thở phào một hơi, dù sao thì, chỉ cần thành công là tốt rồi.

Những người của Uông gia không ngừng bị kéo xuống, nhưng đồng bạn của họ lại giúp đỡ họ, vì vậy trong khoảng thời gian này không có ai bị thương.

Mãi đến khi bọn họ sắp sửa đi ra khỏi phạm vi này, mặt đất mới từ từ phát ra chấn động.

Thấy cảnh này, Vương chấp sự siết chặt nắm đấm, anh ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Ngay cả Lý lão đầu bên cạnh cũng không kìm được nhắc nhở:

“Mọi người cẩn thận một chút, nơi này e rằng không đơn giản như vậy, chắc là lại có thứ gì đó sắp xuất hiện.” Ông ta không biết mình nghĩ có đúng hay không, nhưng cảnh giác một chút thì vẫn tốt.

Tần Mặc liếc nhìn Lý lão đầu hai lần, xem ra ông ta so với những người khác vẫn lợi hại hơn một chút, nếu không thì hẳn cũng không cảm nhận được.

Rất nhanh, giữa không trung xuất hiện một bàn tay, nhưng bàn tay này khác với những tay xương khô bên dưới, trên lòng bàn tay nó lại in hình mắt và miệng.

“Không ngờ đã qua nhiều năm như vậy, vẫn còn có người bên ngoài đến đây, để ta lấp đầy cái bụng này.” Tần Mặc nghe thấy lời này, không kìm được bĩu môi.

Nó sẽ không thật sự nghĩ rằng có thể giết chết người bên mình chứ?

Chẳng qua chỉ là lãng phí thời gian thôi, chi bằng mau chóng chạy thoát đi.

Vương chấp sự nhíu mày thật chặt, anh ta lại nhỏ giọng nói với Lý lão đầu: “Tần Mặc và những người đó đang ở phía trước mà, chúng ta đừng qua đó, cũng đừng ra mặt, cứ để Tần Mặc đối phó với nó là được.” “Không thành vấn đề, vừa hay có thể xem thực lực thật sự của Tần Mặc.” Rốt cuộc trước đó, bọn họ vẫn chưa từng thấy Tần Mặc ra tay nhiều.

Bây giờ có cơ hội này, bọn họ chắc chắn không thể bỏ qua.

Tần Mặc đương nhiên đã nghe thấy những lời đó, anh không kìm được liếc mắt trắng.

Chương 1018

“Mấy người này lòng dạ thật là xấu xa.” Nhưng Tần Mặc lười tranh cãi với bọn họ nhiều, chỉ nhìn chằm chằm vào cái tay xương khô ở đằng xa, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Chúng ta nói chuyện điều kiện đi.

Tôi có thể giao những người phía sau tôi cho ngươi, ngươi cũng đừng ra tay với chúng tôi nữa, nếu không thì đối với ngươi chẳng có lợi ích gì.” Cái tay xương khô kia có tư tưởng của con người, nó nghe Tần Mặc nói vậy, không kìm được bĩu môi, trên mặt mang một vẻ khinh thường.

“Chỉ dựa vào mấy người đó, làm sao có thể lấp đầy cái bụng của ta?

Hơn nữa, ngươi có bản lĩnh gì mà muốn ta tha cho các ngươi?

Ta sẽ không làm vậy đâu.” Tần Mặc thở dài một hơi.

“Nếu ngươi nhất quyết nói vậy, thì lát nữa tôi cũng chỉ có thể ra tay thôi.

Lỡ ngươi có bề gì, ngươi đừng trách tôi nhé.” Có thể không tiết lộ thực lực của mình thì đương nhiên là tốt nhất, vì vậy hiện tại Tần Mặc không muốn ra tay.

Dù lát nữa có thật sự ra tay, anh cũng muốn dây dưa với đối phương một lúc, rồi mới giải quyết, chi bằng cứ khuyên nhủ đối phương trước, lỡ đâu đối phương đồng ý thì sao?

Mặc dù những người có đầu óc tốt thường không làm như vậy.

Bàn tay khổng lồ trước mặt trực tiếp vung về phía Tần Mặc.

Trên tay nó là một đoạn cánh tay, nó dùng đoạn cánh tay đó làm vũ khí, quét về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bật nhảy lùi một cái đã đáp xuống một tảng đá ở đằng xa, sau đó Tần Mặc cũng chỉ có thể dùng năng lượng của mình để khống chế bàn tay này.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" "Đây là do ngươi tự mình không nghe lời khuyên, đã vậy thì đừng trách tôi." Lời vừa dứt, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ ra một con hỏa long khổng lồ.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Con hỏa long này bay về phía bàn tay ở đằng xa, vờn quanh nó, không ngừng xoay vòng ở đó, dường như muốn nuốt chửng nó vào bụng.

Bàn tay đó đương nhiên đã thấy, nó không kìm được cảm thấy hơi chấn kinh.

"Xem ra, tiểu tử ngươi quả thực có chút thực lực." Nếu không thì cũng không thể ngưng tụ ra một con hỏa long mạnh mẽ như vậy.

Nhưng dù vậy, nó cũng không thể cứ thế nhận thua.

Sau khi có ý nghĩ đó, nó cứng rắn lao về phía con hỏa long này.

Tần Mặc liếc mắt trắng, nó sẽ không nghĩ rằng lớp da bên ngoài của nó có tác dụng gì đối với năng lượng của mình chứ?

Nhưng Tần Mặc không nói nhiều với nó, chỉ lẳng lặng nhìn nó.

Quả nhiên, sau khi bàn tay đó va chạm vào ngọn lửa này, liền phát ra tiếng "phụt xuy phụt xuy", còn có một làn khói trắng bốc lên.

"Thật thảm quá." Bàn Tử thấy vậy, không kìm được thở dài một hơi, lắc đầu.

Vừa nãy Tần Mặc đã khuyên nó rồi, nó làm gì mà không nghe chứ?

Giờ thì hay rồi, không chỉ bị Tần Mặc bắt nạt, nói không chừng lát nữa còn phải chạy trốn thảm hại.

Hạo Thiên Chân nghe thấy, cũng không kìm được cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng mọi người chỉ lẳng lặng chờ đợi ở đây.

Lý lão đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc, nhíu mày.

Không biết tại sao, ông ta cũng có thể cảm nhận được năng lượng nóng bỏng truyền đến từ con hỏa long đó.

Nếu con hỏa long này đến tấn công ông ta, e rằng ông ta cũng không thể thoát được phải không?

Chẳng trách người trong gia tộc lại coi trọng Tần Mặc đến vậy, xem ra vẫn có đạo lý nhất định.

Tiếp theo mình tuyệt đối không thể lơ là, nếu không rất dễ bị vấp ngã ở chỗ Tần Mặc.

Vì đã có nhiều người trong gia tộc thất bại rồi, thì mình tuyệt đối không thể đi theo vết xe đổ của họ, nếu không sẽ quá mất mặt.

Đợi đến khi con hỏa long biến mất, những lớp da xung quanh bàn tay đó đều đã cháy đen.

"Sao lại thế này?" Biểu cảm trên mặt bàn tay đó trở nên sốt ruột, những lớp da này là do nó khó khăn lắm mới tu luyện được.

Nhưng không ngờ chỉ một lát đã bị Tần Mặc phá hủy.

Bàn tay đó có chút tức giận ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhún vai.

"Thành quả tu luyện lâu như vậy của ngươi bị tôi phá hủy, ngươi không cảm thấy thực lực của tôi mạnh hơn ngươi rất nhiều sao?" Cái tay đó ngẩn ra một lát.

Đúng vậy, Tần Mặc nói điểm này không sai.

Nếu thực lực của Tần Mặc rất thấp, thì sẽ không xảy ra tình huống như vậy.

Trong chốc lát, nó lại không biết nên nói gì.

Tần Mặc thấy nó như vậy, không kìm được liếc mắt trắng.

"Vậy thì đừng trách tôi tiếp tục nhé." Lời vừa dứt, không gian xung quanh trực tiếp bị Tần Mặc khống chế.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Bàn tay đó lập tức cảm thấy mình không thể cử động được nữa, chuyện này là sao?

Thực lực của tiểu tử này lẽ ra không nên mạnh đến vậy chứ, đây dù sao cũng là trong Mộ huyệt, người bên ngoài sẽ chịu sự trấn áp nhất định.

Thực ra, thực lực của những người khác quả thực tương đối yếu hơn, nhưng Tần Mặc thì không giống.

Tần Mặc nhìn chằm chằm bàn tay đó.

"Trên bích họa, tôi cũng từng thấy ngươi rồi, ngươi hẳn là bị Hắc Long giữ lại để quét dọn phải không?" Mặc dù bàn tay trước mặt được vẽ thành hình dáng một bàn tay, hơn nữa còn mọc ra ngũ quan, nhưng bản thể của nó lại là một cây chổi.

Cây chổi này ở bên cạnh Hắc Long thời gian khá lâu, hấp thụ linh khí của đối phương, mới có thể biến thành như vậy.

Bàn tay đó có chút kinh hãi nhìn Tần Mặc, không ngờ Tần Mặc lại có thể cảm nhận được cả điều này, tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì?

Tần Mặc mỉm cười.

"Ngươi bây giờ không nên suy nghĩ những điều này, mà nên cân nhắc xem làm thế nào để thoát khỏi sự khống chế của tôi." Lời vừa

dứt, giữa không trung liền vang lên từng tiếng sấm sét.

Bàn tay đó càng thêm sợ hãi, không ngờ Tần Mặc lại có thể khống chế sấm sét.

Chương 1019

Bàn tay đó trở nên sốt ruột, nó không ngừng va chạm vào những chướng ngại vật trước mặt, nhưng lại phát hiện dù nó dùng bao nhiêu sức lực, những chướng ngại vật này đều không hề bị tổn hại.

"Sao lại thế này?" Bàn tay đó có chút không hiểu mà nhìn chằm chằm Tần Mặc ở đằng xa.

Tần Mặc biết quá nhiều, hơn nữa ngay cả sức mạnh cũng mạnh mẽ đến vậy, chẳng lẽ tiểu tử này có lai lịch gì sao?

Lúc này, Tần Mặc phóng thích ra sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch từ trên người mình.

Sau khi đối phương cảm nhận được, không kìm được trừng lớn mắt, trong đồng tử mang theo một tia sợ hãi.

"Sao lại là cỗ lực lượng này?" Nó đã trốn thoát nhiều năm như vậy rồi, nhưng cỗ lực lượng này lại vẫn có thể áp chế nó, khiến nó không thể thở nổi.

Thấy đối phương trực tiếp quỳ rạp xuống đất, Lý lão đầu bên này nhíu mày, ông ta có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc rốt cuộc đã làm gì, mà có thể khiến đối phương ra nông nỗi này?

Mặc dù ông ta không hiểu, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào tình hình trước mặt.

Dù thế nào đi nữa, ông ta chắc chắn phải xem xét kỹ lưỡng, biết đâu có thể tìm thấy một chút mánh khóe trong đó.

Lúc này Tần Mặc thì tiếp tục phóng thích năng lượng của mình, năng lượng này tiếp tục áp bức bàn tay đó.

Bàn tay đó biến thành cây chổi, trực tiếp trốn vào góc, còn không ngừng run cầm cập.

Còn Tần Mặc thì dừng lại, tiếng Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc lúc này.

"Đing, chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10." Tần Mặc nhướng mày, mặc dù lần này không giải quyết được bàn tay đó, nhưng Hệ Thống có lẽ đã phát hiện đối phương đã thần phục mình, nên mới như vậy.

Tần Mặc quay đầu lại, nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở phía bên kia.

Hạo Thiên Chân giơ ngón cái lên với Tần Mặc, ngay cả Bàn Tử cũng "hắc hắc" cười một tiếng.

"Cũng được đấy, không ngờ bây giờ ngay cả đánh cũng không cần, trực tiếp dọa chúng thành ra thế này." Tần Mặc xua tay, thực ra điều này hoàn toàn là vì Mộ huyệt mà bọn họ đến có liên quan đến Hắc Long, nếu không thì không thể như vậy được.

"Chúng ta đi thôi." Vương chấp sự do dự một lát, vẫn mở miệng nói: "Chẳng lẽ không giết chết thứ đó sao?" Bây giờ sinh vật đó chỉ đang trốn ở góc khuất, bọn họ vẫn chưa giải quyết nó, trong lòng Vương chấp sự vẫn có chút lo lắng, lỡ một lát nữa xảy ra chuyện gì thì sao?

Tần Mặc liếc nhìn Vương chấp sự một cái.

"Có bản lĩnh thì ông tự đi giải quyết nó đi, tôi không muốn tự rước phiền phức vào mình." Mặc dù nói vậy không có gì phiền phức, nhưng Tần Mặc chắc chắn vẫn muốn dọa Vương chấp sự một chút.

Vương chấp sự ngẩn ra, sau đó anh ta lại nhìn chằm chằm vào thứ

đang ở góc khuất đằng xa.

Lý lão đầu nhỏ giọng nói: "Không cần để ý đến thứ đó, chúng ta cứ cẩn thận một chút là được.

Chỉ cần nó không tấn công chúng ta, chúng ta cũng không cần ra tay nữa.

Rốt cuộc mục đích của chúng ta là lấy được đồ vật trong Mộ huyệt, chứ không phải là giải quyết tất cả sinh vật ở đây." Dù sao thì giết chúng cũng chẳng có lợi ích gì cho người bên mình, vậy hà cớ gì phải làm vậy chứ?

Lý lão đầu há miệng, nhưng lại không nói được gì, chỉ có thể tùy ý đáp một tiếng.

Tiếp đó, mọi người tiếp tục đi về phía trước, lần này nơi bọn họ đến là một hồ chứa nước khổng lồ.

"Sao lại còn có hồ chứa nước chứ?" Vương chấp sự ngẩn ra một lát, sau đó lại nghĩ đến con quái vật trước đó, anh ta không kìm được rùng mình.

Trước đây khi bọn họ muốn lấy bản đồ này, đã gặp phải con quái vật bị Tần Mặc thuần phục trong cái ao đó, đối phương nhất quyết không chịu buông tha bọn họ.

Bọn họ vẫn phải lấy ra bảo vật, mới đánh lui được con quái vật đó.

Tần Mặc nhìn mặt nước, bên trong truyền đến từng đợt dao động năng lượng, anh có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Đồng thời, tiếng Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc.

"Đing, phát hiện sinh vật Mộ huyệt, xin lập tức tiêu diệt!" "Trong này chắc không có thứ gì chứ?" Vương chấp sự vừa nói, lại quay đầu

nhìn Lý lão đầu, Lý lão đầu đáp một tiếng.

"Có khả năng này, mọi người cẩn thận một chút." Nói rồi, ông ta phóng thích sức mạnh của mình, thăm dò những thứ bên trong.

Nhưng không biết tại sao, ông ta lại không cảm nhận được gì cả.

Tần Mặc liếc nhìn Lý lão đầu một cái, nhưng không nói nhiều.

Tiền Sanh Đào thì nhỏ giọng hỏi: "Ông chủ, ở đây có thứ gì không ạ?" Tần Mặc đáp một tiếng: "Thật sự có." Về điểm này, anh cũng không cần phải lừa dối Tiền Sanh Đào và những người kia, dù sao bọn họ cũng là người bên cạnh mình, nếu mình ngay cả bọn họ cũng lừa, thì còn tính là bạn bè gì nữa?

Tiền Sanh Đào nhíu mày.

"Vậy nếu là vậy, lát nữa chẳng phải lại phải tiến hành một trận ác chiến nữa sao?" Tần Mặc xua tay.

"Bây giờ thứ bên trong này vẫn chưa tỉnh dậy, nhưng lát nữa thì chưa chắc đâu." Ở đây đã đến nhiều người xa lạ như vậy, rất có khả năng sẽ khiến nó cảm nhận được một tia sinh khí.

Chỉ cần hấp thụ những sinh khí này, thì nó sẽ từ từ tỉnh dậy.

Tiền Sanh Đào thở dài một hơi, gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy rồi, thì anh ta vẫn nên cẩn thận một chút.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng nghe thấy lời này, Bàn Tử làm một động tác im lặng.

"Chúng ta nhỏ tiếng một chút, đừng để bọn họ nghe thấy.

Những người của Uông gia này chẳng phải là người tốt đẹp gì." "Đúng là nên để bọn họ bị thứ bên trong này bắt nạt một chút, sau đó lại thiệt hại vài người nữa, bọn họ mới biết lợi hại." Tần Mặc không kìm được cảm thấy hơi buồn cười, nhưng cũng không nói gì nhiều,

chỉ cẩn thận quan sát xung quanh hồ chứa nước này.

“Hai bên này đều có đường đi, chúng ta đi từ bên này đi.” Tần Mặc chỉ vào một trong những con đường, rồi nhìn Hạo Thiên Chân và những người bên cạnh mình.

Mấy người bọn họ đương nhiên sẽ nghe lời Tần Mặc, vì vậy họ đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Nhưng bọn họ cũng luôn nhìn vào tình hình bên trong hồ nước, tránh việc thứ bên trong đột nhiên đến tấn công bọn họ.

Không lâu sau, bọn họ đã đi được một nửa, lúc này Tần Mặc cũng cảm nhận được thứ bên trong nước sắp tỉnh dậy rồi.

Tần Mặc nheo mắt lại, con quái vật lần này gặp phải, lợi hại hơn nhiều so với những con trước đó.

Anh lại nhìn về phía mặt nước.

Ánh mắt Tần Mặc trực tiếp xuyên qua mặt nước, đi sâu vào tận đáy nước.

Dưới đáy hồ nước này có một con Giao Long.

Con Giao Long này có hình thể vô cùng to lớn, mạnh hơn nhiều so với con rắn mẹ mà bọn họ đã gặp trước đó.

Chương 1020

Tần Mặc và những người khác trước đây chỉ gặp phải một vài loại rắn, bây giờ thì lại bắt đầu gặp phải những thứ giống Giao Long này.

Nhưng quái vật càng như vậy, thực lực của chúng càng mạnh mẽ.

Ví dụ như con dưới đáy nước hiện tại này.

Mặc dù Tần Mặc không hề sợ hãi nó, nhưng nếu là người bình thường đến đây, nhất định sẽ bị nó nuốt chửng.

Con quái vật trong nước quả nhiên đã ngửi thấy một tia sinh khí, nó từ từ mở mắt, ngẩng đầu lên liền thấy mấy bóng người đang ở trên bờ, ánh mắt nó đột nhiên trở nên khát máu.

"Đã rất lâu rồi không có ai đến đây, ta phải khai vị một bữa mới được." Lúc này, trên mặt nước xuất hiện từng xoáy nước nhỏ.

Vì Lý lão đầu không cảm nhận được, nên ông ta cũng không nhắc nhở những người của Uông gia.

Những người của Uông gia vẫn nghĩ không có vấn đề gì, bọn họ đang lớn gan đi về phía trước.

Nhưng Bàn Tử lại thấy.

Bàn Tử trừng lớn mắt, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng đang chuẩn bị nói chuyện, Bàn Tử đột nhiên bịt miệng cậu ấy lại.

"Chúng ta đừng nói cho những người của Uông gia biết." Hạo Thiên Chân có chút do dự, rốt cuộc trong cốt cách cậu ấy vẫn toát ra sự lương thiện, nhưng lại nghĩ đến những người của Uông gia quả thực tác ác nhiều chuyện, cậu ấy liền gật đầu, không nhắc nhở.

Bàn Tử thở phào một hơi, anh ta vội vàng đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhỏ giọng nói tình hình cho Tần Mặc.

Tần Mặc có chút bất lực nói: "Vừa nãy tôi đã chú ý rồi, yên tâm đi, thứ trong nước này không làm hại chúng ta đâu." Chỉ cần nó dám đến tấn công mấy người bên cạnh mình, mình có thể phóng thích sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch ra, đến lúc đó đối phương sẽ chỉ sợ hãi, từ đó e dè bọn họ, không dám ra tay với bọn họ.

Thứ bên trong này dù bản tính có như thế nào, ít nhất tất cả bọn chúng đều đã bị Hắc Long thuần phục.

Như vậy thì mình ra tay sẽ càng đơn giản hơn.

Tất cả những điều này đều là nhờ Hắc Long.

Những xoáy nước trên mặt nước ngày càng lớn, chỉ một lát sau, những người của Uông gia đã cảm nhận được một lực hút khổng lồ, bọn họ đều nhíu mày.

Ngay cả Lý lão đầu cũng cảm thấy có chút không ổn, ông ta quay đầu lại, nhìn xuống mặt nước, thấy những xoáy nước trên mặt nước, ông ta liền ý thức được trong nước chắc chắn có thứ gì đó, ông ta trừng lớn mắt, lập tức nhắc nhở những người của Uông gia bên cạnh.

"Mọi người cẩn thận một chút, trong nước này e rằng không đơn giản như vậy." Những người của Uông gia đều vội vàng gật đầu, bọn họ lập tức quay đầu, nhìn sang hai bên, phát hiện bọn họ dù cách phía trước hay phía sau đều có một khoảng cách rất xa, vì vậy hiện tại bọn họ không thể chạy thoát, chỉ có con đường nhỏ rộng một mét này có thể cho bọn họ ẩn thân.

Lỡ một lát nữa thật sự có thứ gì đó từ bên trong xông ra, thì bọn họ e rằng sẽ xong đời.

Trong lòng bọn họ đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi, thậm chí có vài

người trong số đó bước hụt, không cẩn thận va phải người bên cạnh, người đó liền ngã thẳng xuống mặt nước.

Một cái miệng to như chậu máu, trực tiếp nuốt người kia vào bụng.

Lý lão đầu và nhóm người cũng chứng kiến cảnh tượng trước mắt. "Đây là..." Vương chấp sự trợn tròn mắt, rồi nhìn Lý lão đầu bên cạnh, mở miệng nói. "Lý lão, nếu tôi không nhìn nhầm, vừa rồi đó là Long tộc đúng không?

Vậy có nghĩa là thứ chúng ta tìm kiếm bấy lâu nay là chính xác." Vương chấp sự vừa mừng vừa sợ.

Đã là Long tộc, vậy thực lực của đối phương chắc chắn vô cùng mạnh. "Nó không giống Long tộc bình thường lắm, trên đầu nó chỉ mới tu luyện ra một cặp sừng rồng mà thôi.

Nhưng thân hình nó vẫn rất rõ ràng, cho thấy nó chỉ là một con Giao Long." Lý lão đầu là người kiến thức rộng rãi, nên ông ấy đương nhiên nhận ra.

Dù là vậy, Vương chấp sự vẫn không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh, sau đó ông ta lẩm bẩm một mình. "Vậy rốt cuộc lần này chúng ta đến đúng chỗ hay không?" Đột nhiên ông ta có chút mất phương hướng, vốn dĩ trước đó linh hồn đã bị quái vật kia công kích, đầu óc đã chịu ảnh hưởng nhất định, nên giờ lại càng trở nên ngu ngốc hơn.

Lý lão đầu lười nói nhiều với ông ta.

Đã có Giao Long tồn tại ở đây, vậy có nghĩa là nơi họ đến chắc chắn không sai.

Có Giao Long rồi thì Long tộc còn xa sao? "Khốn kiếp!" Dù là người văn nhã như Hạo Thiên Chân cũng không nhịn được kinh ngạc

thốt lên.

Bàn Tử bên cạnh lại càng nắm chặt lấy cánh tay Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân đau quá, lập tức gạt tay Bàn Tử ra. "Anh làm gì thế?" "Bàn gia, tôi còn tưởng đang quay phim khoa học viễn tưởng cơ đấy!

Không phải chứ, vừa rồi tôi không nhìn nhầm chứ?

Cái thứ đó đầu nó rộng đến một trượng lận." Chỉ riêng cái đầu đã lớn như vậy, huống chi là thân hình nó. "Nếu nó thật sự xuất hiện, e rằng có thể lấp đầy toàn bộ không gian này.

Vậy thì rốt cuộc phía dưới này phải lớn đến mức nào mới có thể chứa nó?" Tiền Sinh Đào bên cạnh cũng không nhịn được kinh thán một tiếng, sau đó chú mục vào Tần Mặc. "Lão bản, hay là chúng ta cũng mau chạy đi thôi, thứ này sức mạnh chắc chắn rất khủng khiếp." Tần Mặc thì không sốt ruột lắm, nhưng lại nghĩ rằng nếu có thể không động thủ thì không động thủ, nên anh vẫn đáp một tiếng. "Vậy chúng ta đi thôi." Tiếp đó, mấy người họ lập tức điên cuồng chạy về phía trước.

Lý lão đầu bên này thấy vậy, khẽ mắng một câu, sau đó cũng phân phó những người bên cạnh. "Mọi người đừng ở đây nữa, chúng ta cũng mau đuổi theo." Lý lão đầu giờ có chút hối hận vì vẫn chưa thể chứng kiến thực lực chân chính của Tần Mặc.

Vốn dĩ đối với nhiệm vụ lần này, ông ấy tràn đầy tự tin, nhưng giờ thì ông ấy lại càng ngày càng không có cơ sở.

Nếu chỉ là không đối phó được sinh vật trong Mộ Huyệt này thì cũng thôi đi, đằng này ngay cả Tần Mặc họ cũng không cách nào giải quyết được.

Dù cho họ thật sự "qua năm ải chém sáu tướng", đi đến cuối cùng, nhưng vẫn không thể lấy được thứ gì từ tay Tần Mặc, vậy phải làm

sao đây?

Lý lão đầu đột nhiên trở nên ưu sầu, nhưng họ vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Thấy những người này sắp hoảng loạn, Lý lão đầu nhíu mày, an ủi mọi người. "Mọi người đừng sốt ruột, các người càng tụ tập lại càng dễ rơi xuống nước.

Nên mọi người cứ cẩn thận một chút, giảm tốc độ lại là được rồi." Những người của Uông gia nhìn nhau.

Trong lòng họ vẫn khá câm nín, nếu họ thật sự giảm tốc độ, vạn nhất lát nữa bị con Giao Long kia ăn thịt thì sao?

Chương 1021

Nhưng họ chắc chắn không dám cãi lại, chỉ cắm đầu lao về phía trước.

Con Giao Long phía dưới nâng mí mắt nhìn tình huống trước mặt, nó không nhịn được cười lạnh một tiếng, đám nhân loại vô vị này quả nhiên sợ hãi nó.

Bất kể lúc nào, chỉ cần nó xuất hiện, đám nhân loại kia sẽ quỳ rạp trên mặt đất.

Đáng tiếc sau này nó lại gặp phải khắc tinh của mình, đó chính là Long tộc chân chính.

Nếu không phải con Hắc Long kia, e rằng bây giờ thực lực của nó đã rất mạnh rồi.

Nhưng tất cả những điều này đều không quan trọng, con Hắc Long kia đã sớm vẫn lạc rồi, chỉ là sức mạnh của đối phương vẫn luôn trấn áp chúng ở đây, khiến chúng không thể ra ngoài gây họa cho nhân gian.

Bằng không, nó đã sớm ra ngoài nuốt chửng tất cả những người này rồi.

Đám ngu xuẩn này đã tiến vào Mộ Huyệt, vậy thì hãy trở thành vật trong túi của nó đi.

Có suy nghĩ này xong, nó đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, kẻ đang chạy nhanh nhất ở phía trước.

Vậy thì cứ ra tay với tên nhóc này trước đi, ai bảo tên nhóc này chạy nhanh nhất cơ chứ?

Chỉ cần ăn thịt kẻ đi đầu, đám người này mới càng thêm hỗn loạn.

Tần Mặc đang chạy ở phía trước nhất, chắc sao cũng không ngờ được rằng mình chỉ là giúp mấy người bạn đằng sau mở đường mà thôi, vậy mà lại bị con Giao Long này nhắm tới.

Nhưng dù Tần Mặc có hiểu rõ trong lòng, anh cũng sẽ không nói gì.

Lúc này, con Giao Long kia trực tiếp lao thẳng về phía Tần Mặc.

Khi nó tiếp cận Tần Mặc, Tần Mặc đã cảm nhận được, nên anh đã ngưng tụ sức mạnh.

Khi con Giao Long đột nhiên xuất hiện, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, mượn một đạo năng lượng khổng lồ hiện ra trước mặt anh. "Ưng Kích Trường Không!" Sức mạnh này bị Tần Mặc thôi động ra, trực tiếp đánh trúng đầu Giao Long.

Giao Long vạn vạn không ngờ, một nhân loại bình thường lại có năng lượng mạnh đến vậy, nên nó trực tiếp bị Tần Mặc đánh lui một đoạn rất xa.

Nó có chút kinh hãi nhìn Tần Mặc.

Chuyện gì thế này?

Nó dường như cảm thấy sức mạnh trên người tên nhóc này đặc biệt đáng sợ.

Không nên như vậy chứ.

Mặc dù trước đây cũng có những Đạo Mộ giả khác đến đây, nhưng tất cả đều bị nó ăn thịt rồi.

Nó thật sự có chút không hiểu.

Tần Mặc cũng thấy biểu cảm trong mắt nó, sau đó bĩu môi, chỉ vào những người phía sau mình. "Ngươi đi ăn những người đó đi, tôi sẽ không cản.

Nhưng nếu ngươi ra tay với tôi và đồng bạn của tôi, thì đừng trách tôi." Con Giao Long kia thì nhe răng trợn mắt lao về phía Tần Mặc lần nữa.

Không ngờ Tần Mặc lại dám nói ra những lời này, đây không phải là đang khiêu chiến giới hạn của nó sao?

Tần Mặc lắc đầu, đã tự mình nói lời hay lẽ phải mà nó không chịu nghe, vậy thì anh chỉ có thể ra tay lần nữa. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Lại một đạo sức mạnh nữa được đẩy ra, con Giao Long này lại lần nữa bị Tần Mặc đánh bật lùi.

Nếu nói ban đầu nó chỉ là sơ suất nên mới bị Tần Mặc đánh lui, thì lần này nó thật sự không thể sánh bằng Tần Mặc.

Giao Long có chút hoài nghi nhân sinh.

Không phải chứ, nó thật sự yếu đến mức này sao?

Đáng lẽ không đến nỗi bị một nhân loại bắt nạt thành ra nông nỗi này chứ.

Con Giao Long này có chút không hiểu, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của nó. "Đã nói với ngươi rồi, ai bảo ngươi tự mình không nghe chứ?

Bây giờ thì hay rồi chứ gì?

Bị ta đánh bật lùi.

Nếu còn kéo dài thêm chút nữa, nói không chừng ngươi ngay cả cái mạng nhỏ cũng không còn." Giao Long hít vào một hơi khí lạnh, nó không nghe nhầm đấy chứ?

Tên nhóc này vậy mà dám nói như vậy.

Chẳng lẽ nó thật sự không sợ chết trong tay mình sao?

Giao Long không ngừng lượn lờ ở đây, sau đó nó lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy nó vẫn không từ bỏ, dứt khoát cho nó một chiêu tuyệt kỹ.

Chỉ thấy một con Hắc Long khổng lồ lượn lờ quanh Tần Mặc.

Đương nhiên, con Hắc Long này có màu đen là vì năng lượng của Tần Mặc có màu đen.

Nhưng trong mắt con Giao Long này lại không nghĩ như vậy, nó không nhịn được trợn tròn mắt đầy kinh hãi.

Tần Mặc đẩy sức mạnh này ra, năng lượng lập tức đánh trúng thân con Giao Long.

Con Giao Long này thậm chí quên cả phản kháng.

Chờ đến khi nó phản ứng lại, trên người đã truyền đến cơn đau kịch liệt, nó quay đầu nhìn cơ thể mình.

Vì nó vẫn luôn hấp thu thiên địa linh khí ở đây, nên thực lực cũng đã tăng lên rất nhiều, ngay cả vảy của nó cũng trở nên vô cùng kiên cố.

Nó còn tưởng rằng bất kể là ai, đều không thể làm tổn thương nó.

Kết quả bây giờ Tần Mặc vậy mà lại đánh rụng hơn nửa vảy của nó.

Chương 1022

Con Giao Long này vội vàng lùi về phía sau, trong mắt nó mang theo sự cảnh giác nồng đậm, chú mục vào Tần Mặc.

Tên nhóc này rốt cuộc có lai lịch gì?

Năng lượng mà hắn ngưng tụ lại giống hệt năng lượng trên người con Hắc Long kia.

Nó có chút không hiểu.

Tần Mặc cũng thấy, anh nhướng mày. "Bây giờ ngươi còn muốn tiếp tục sao?" Con Giao Long này đương nhiên không dám, nó vội vàng di chuyển sang mặt nước bên kia. "Những người phía sau tôi không có liên quan gì đến tôi." Tần Mặc cảm thấy con Giao Long này hẳn là khá thông minh, nó chắc cũng hiểu ý nghĩa lời nói của anh.

Con Giao Long này ngẩn ra một lát, sau đó nó rất nhanh đã phản ứng lại.

Xem ra Tần Mặc muốn nó ra tay với đám người kia, bằng không thì không thể nào nói thêm với nó câu này.

Sau đó, nó đặt ánh mắt lên đám người Uông gia.

Hiện giờ người Uông gia chỉ còn lại mười người.

Bọn họ chú ý tới ánh mắt của Giao Long, không nhịn được ngẩn người.

Đối phương đây là muốn làm gì?

Vừa rồi không phải còn nhìn chằm chằm Tần Mặc và bọn họ sao?

Sao bây giờ lại trừng mắt nhìn chằm chằm nhóm người mình thế này? "Lý lão, sao tôi cảm thấy mục tiêu của nó hình như đã thay đổi

rồi?" Lý lão đầu nheo mắt lại, nghĩ một lát, sau đó lấy ra một khối bảo ngọc từ trong người. "Khối ngọc thạch này là gia tộc chúng tôi thưởng cho tôi khi tôi ra ngoài làm nhiệm vụ, bên trong ẩn chứa một chút năng lượng.

Nếu ngài không chê, tôi có thể tặng nó cho ngài, mong ngài có thể cho chúng tôi đi qua." Dù sao đây cũng là trong Mộ Huyệt, hơn nữa thân phận đối phương lại là một con Giao Long, ông ấy vẫn phải khách khí một chút.

Giao Long liếc nhìn ông ta một cái, sau đó trực tiếp dùng đuôi cuốn khối ngọc kia lại, nuốt vào bụng.

Nhưng rồi nó lại nhe răng trợn mắt lao về phía Lý lão đầu.

Lý lão đầu ngẩn người, ông ấy vạn vạn không ngờ đối phương lại làm ra chuyện như vậy. "Ti tiện!" Vương chấp sự bên cạnh không nhịn được mắng ra.

Đối phương đã nhận lợi của họ rồi mà vẫn làm thế, có phải quá đáng lắm không?

Nghe thấy những lời này, con Giao Long này càng thêm tức giận.

Vốn dĩ đã bị Tần Mặc bắt nạt thành ra thế này, trong lòng nó đã có chút không chấp nhận được rồi, đối phương lại còn mắng nó, nó chắc chắn không nhịn nổi.

Vốn dĩ mục tiêu công kích của Giao Long là Lý lão đầu, giờ nó lại quay đầu nhìn chằm chằm Vương chấp sự ở phía bên kia.

Vương chấp sự lập tức cảm thấy một luồng năng lượng khổng lồ đè ép lên người mình, khiến ông ta có chút không thể động đậy.

Lưng ông ta dựng tóc gáy, một luồng lạnh lẽo lan dọc xương cốt đến tứ chi.

Thấy Vương chấp sự đứng nguyên tại chỗ, Lý lão đầu vội vàng kéo cánh tay ông ta.

Còn cái đuôi của Giao Long thì đập vào tảng đá bên kia, tảng đá xuất hiện một vết nứt, sau đó trực tiếp nổ tung.

Những người Uông gia đều hít vào một hơi khí lạnh. "Sức mạnh của nó cũng quá mạnh rồi." Một người trong số đó khẽ nói với bạn bè bên cạnh, bọn họ đều gật đầu. "Phải đó, năng lượng mạnh mẽ như vậy, căn bản không phải đám người chúng ta có thể địch lại, chúng ta có nên nghĩ cách rút lui không?" Họ lại đặt ánh mắt lên người Lý lão đầu.

Họ chắc chắn phải hỏi ý Lý lão đầu trước, nếu Lý lão đầu cho họ đi, họ sẽ mau chóng rời khỏi đây, bằng không thì họ chỉ có thể ở lại.

Lý lão đầu hít sâu một hơi, lại nói với con Giao Long trước mặt. "Tiền bối đã ở đây lâu như vậy rồi, chắc phải hiểu giang hồ đạo nghĩa chứ, tại sao lại làm ra chuyện như vậy?" Con Giao Long này trợn trắng mắt, nó đã chịu uất ức dưới trướng Hắc Long kia lâu như vậy rồi, việc gì phải giảng đạo lý với đám nhân loại này chứ?

Đương nhiên, nếu đối phương là Tần Mặc thì nó còn có thể nể mặt một chút, nhưng với những người bình thường như thế này, nó căn bản không hề để tâm.

Sau đó, con Giao Long này trực tiếp quật mạnh cái đuôi của nó, lại thẳng tắp đánh về phía Lý lão đầu.

Lý lão đầu không còn cách nào khác, chỉ có thể không ngừng né tránh.

Sau khi tìm được một cơ hội, Lý lão đầu đứng trên một tảng đá cách đó không xa, sau đó ông ấy lại lấy ra cái Càn Khôn Đại của mình. "Tôi cảm thấy cái thứ của ông ta hình như là một bảo vật, chúng ta có

nên trộm nó không?" Bàn Tử nói lời này lúc đặc biệt hạ giọng, để tránh bị Lý lão đầu và bọn họ nghe thấy.

Tần Mặc nhướng mày. "Nếu anh có ý định đó, đương nhiên là được, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút." Thực lực mấy người họ vẫn không tệ, tuy nói so với con Giao Long kia và chính anh thì kém rất nhiều, nhưng vẫn mạnh hơn Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu. "Yên tâm đi, chuyện này tôi vẫn biết mà, dù tôi có thật sự muốn trộm nó, thì cũng phải đợi lúc bọn họ trọng thương, không cách nào chú ý tới." Bàn Tử cười hắc hắc.

Hạo Thiên Chân xua tay. "Anh đừng có ý định đó nữa đi, ông ta luôn mang nó bên mình, làm sao anh có thể trộm được?

Đừng gây thêm nhiều chuyện." "Phải đó, chúng ta cứ đi theo lão bản, ở trong Mộ Huyệt này kiến thức một chút là được rồi mà?

Cần gì phải làm mấy chuyện có cũng được không có cũng được đó chứ?" "Mấy cậu đừng quản Bàn Tử nữa, mấy cậu còn không hiểu tính cách của anh ấy sao?

Tính anh ấy là như vậy đó, anh ấy muốn làm thì cứ để anh ấy làm đi, dù sao chúng ta cũng không ngăn cản được." Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

Mấy người họ nghe xong lời này, nhìn nhau, thở dài, gật đầu.

Tần Mặc đã ra lời rồi, bọn họ còn có thể làm gì nữa chứ?

Kỳ thực tôi cảm thấy lấy đi bảo vật trên người đám người đó, bớt đi sự sắc bén của họ, thì vẫn khá tốt.

Chương 1023

Hơn nữa, bảo vật như vậy trong tay bọn họ cũng chỉ là lãng phí, chi bằng đưa cho Bàn Tử và mấy người họ.

Nếu mấy người họ thật sự gặp nguy hiểm, thì cũng có thể bảo toàn tính mạng cho mấy người họ.

Mặc dù trong nhiều tình huống, họ đều ở cùng với anh, nhưng những chuyện xảy ra trong Mộ Huyệt này, Tần Mặc ngày càng không thể lường trước được, anh buộc phải chuẩn bị trước.

Lúc này, Lý lão đầu đã dùng Càn Khôn Đại trong tay chiến đấu cùng con Giao Long kia rồi.

Sức chiến đấu của con Giao Long này vẫn khá đáng kể, nhưng vì hơn nửa vảy trên lưng nó đã bị Tần Mặc đánh rụng, nên nó vẫn phải cẩn thận hơn một chút.

Bất kể thế nào, nó cũng không thể chết dưới tay đám nhân loại này chứ.

Lý lão đầu nhíu mày, lại nhìn Tần Mặc cách đó không xa.

Tần Mặc và con Giao Long này mới vừa giao thủ không lâu, vậy mà con Giao Long này đã từ bỏ tấn công Tần Mặc, đây là vì sao?

Chẳng lẽ Tần Mặc thật sự có năng lực gì đó không ngờ tới sao?

Giao Long thấy Lý lão đầu mất tập trung, vội vàng tìm được một cơ hội, dùng cái đuôi của nó đánh về phía Lý lão đầu.

Trước mặt Lý lão đầu vốn có một tấm hộ thuẫn mỏng, nhưng con Giao Long này lập tức đánh nát nó, tiện thể còn quất vào cánh tay ông ta.

Lý lão đầu cắn chặt răng, cái Càn Khôn Đại này suýt chút nữa rơi xuống đất.

Bàn Tử vốn đã chuẩn bị đi nhặt rồi, nhưng thấy đối phương lại nhặt lên, anh ấy không nhịn được bĩu môi, có chút tiếc nuối thở dài một hơi.

Hạo Thiên Chân và Tiền Sinh Đào thấy vậy, hai người nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ vỗ trán.

Bàn Tử còn có thể biểu hiện ý đồ của mình rõ ràng hơn nữa sao?

Hơn nữa, dù anh ấy có thật sự đi qua nhặt cái túi đó lên, người ta cũng không nhất định nguyện ý đưa cho anh ấy.

Thấy những người Uông gia đều không chú ý đến Hạo Thiên Chân, lúc này họ mới thở phào nhẹ nhõm, nếu không thì lại gây rắc rối rồi.

Lúc này, Bàn Tử thì cứ trừng mắt nhìn chằm chằm vòng chiến đấu phía trước, luôn nghĩ cách kiếm chút lợi lộc từ đó.

Tần Mặc cũng thấy ánh mắt của Bàn Tử, anh vươn tay vỗ vỗ vai Bàn Tử. "Không cần nhìn chằm chằm như vậy.

Đợi có cơ hội tôi sẽ chia cho mấy cậu một ít đồ ở chỗ tôi." Hiện giờ con Giao Long này ở đây, hơn nữa trận chiến trước mặt lại hay đến vậy, Tần Mặc chắc chắn không thể lấy bảo vật ra vào lúc này.

Bàn Tử trợn trắng mắt. "Tôi mới không cần bảo vật của anh, của anh chính là của tôi, cũng là của cả đám chúng ta.

Tôi cần của anh làm gì?

Chắc chắn là những thứ lấy từ tay người khác mới thơm hơn!" Bàn Tử vẫn luôn nghĩ như vậy, nên dù Tần Mặc có lấy được rất nhiều bảo vật từ Mộ Huyệt này, còn mang đi một số ngọc quý gì đó,

anh ấy từ trước đến nay đều chưa từng đòi Tần Mặc.

Đương nhiên, Tần Mặc cũng chưa từng bạc đãi Bàn Tử, mấy người họ luôn chia cho bọn họ một ít bảo vật nhỏ để phòng thân.

Tần Mặc nhướng mày. "Không sao, dù sao bảo vật của người khác là bảo vật, của tôi cũng vậy.

Đợi sau này có cơ hội sẽ cho mấy cậu." "Lão bản, anh cứ giữ cho mình là được rồi." Tiền Sinh Đào lắc đầu.

Lúc đầu anh ta đi theo Tần Mặc, chỉ vì thực lực của Tần Mặc mạnh hơn anh ta, anh ta không dám rời khỏi Tần Mặc.

Nhưng sau này thì khác, anh ta đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục Tần Mặc.

Trong lòng anh ta cho rằng Tần Mặc là một nam tử hán tuyệt đối, không phải người bình thường có thể so sánh được.

Tần Mặc vươn tay vỗ vỗ vai Tiền Sinh Đào, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt đáp một tiếng. "Được rồi, tôi biết rồi." Tần Mặc thì không nói gì thêm nữa, chỉ lại ngẩng đầu chú mục vào vòng chiến đấu cách đó không xa.

Nhưng trận chiến giữa hai người đó cũng không có gì đáng xem. "Hay là chúng ta đi trước đi, tôi không muốn ở đây nữa." Tần Mặc nhìn Bàn Tử và mấy người họ.

Họ ngẩn ra, không ngờ lần này Tần Mặc lại chủ động đề nghị muốn rời đi.

Nhưng Tần Mặc đã muốn rời đi, bọn họ còn ở đây làm gì nữa? "Vậy chúng ta đi thôi." Mấy người Lý lão đầu thấy Tần Mặc và bọn họ sắp rời đi, lập tức mở miệng nói. "Tần Mặc tiên sinh, chúng ta đã cùng nhau đến Mộ Huyệt này rồi, vậy nên giúp đỡ lẫn nhau, tương trợ nhau mới phải." "Khạc!" Bàn Tử không nhịn được nhổ một bãi nước

bọt, trên mặt anh ấy mang theo vẻ khinh thường. "Ai mà tương trợ lẫn nhau với mấy người chứ?

Mấy người cũng không xem mình là cái thá gì, cũng xứng để nói chuyện tương trợ với chúng tôi sao?

Mấy người không kéo chân chúng tôi đã là tốt lắm rồi." "Hơn nữa, bây giờ con Giao Long này muốn chơi với mấy người đến vậy, chúng ta việc gì phải ở đây chứ?" Nói xong, Bàn Tử nghênh ngang đi về phía trước, không thèm ngoảnh đầu lại.

Tần Mặc và mấy người họ đương nhiên cũng không muốn nán lại đây, nên họ nhanh chóng đi về phía trước.

Lý lão đầu trong lòng tức giận không thôi, nhưng bọn họ cũng chẳng làm được gì. "Ngươi dẫn bọn họ rời khỏi nơi này trước, ta sẽ đoạn hậu.

Lát nữa ta sẽ qua tìm các ngươi." Lý lão đầu chú mục vào Vương chấp sự, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy, bằng không thì e rằng người Uông gia bọn họ đều phải ở lại đây. "Không thành vấn đề." Vương chấp sự nhìn nhóm người trước mặt. "Chúng ta đi trước." Mặc dù Lý lão đầu cũng là người trong gia tộc của họ, nhưng ông ta hiểu thực lực của Lý lão đầu, Lý lão đầu ở lại đây tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Lý lão đầu thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này con Giao Long kia thì có chút sốt ruột.

Mãi mới có người bên ngoài đến đây, nó chắc chắn không thể để những người này dễ dàng rời đi như vậy.

Do đó, khi Lý lão đầu tiếp tục công kích nó, nó không hề phản kháng, mà trái lại trực tiếp tấn công những người Uông gia, dùng đuôi chặn đường đi của bọn họ.

Chương 1024

Những người Uông gia vội vàng lùi về phía sau mấy bước, dù sao đuôi Giao Long đang chặn ở đó, bọn họ tổng không thể tự mình xông lên chịu chết chứ.

Cú đánh này của Lý lão đầu là đánh trúng thân Giao Long, ông ấy vốn nghĩ con Giao Long này không có phòng ngự, nhất định sẽ bị thương, nhưng không ngờ trên người đối phương chỉ xuất hiện một chút vết xước nhỏ.

Có một ít máu chảy ra từ vết thương của nó, nhưng vết thương như vậy chẳng khác nào một vết cắt nhỏ trên ngón tay người bình thường, căn bản không có gì đáng ngại.

Lý lão đầu cảm thấy có chút sốt ruột. "Mấy người đứng đực ra đó làm gì?

Còn không mau đi?" Bất kể thế nào, ông ấy không mong những người trong gia tộc này gặp chuyện, nên chỉ có thể cố gắng hết sức ngăn cản con Giao Long.

Những người Uông gia nghe xong, đều vội vàng đáp một tiếng, sau đó họ muốn chạy về phía trước.

Con Giao Long thừa cơ cắn chặt vào chân một người trong số đó.

Lý lão đầu không còn cách nào khác, chỉ có thể lần nữa lấy ra.

Càn Khôn Đại lại tấn công về phía Giao Long.

Lần này con Giao Long thì đỡ lấy, tiện thể còn nuốt luôn người Uông gia kia vào bụng, trong mắt nó mang theo một tia thỏa mãn.

Lý lão đầu siết chặt nắm đấm, sau đó ông ấy vội vàng chắn trước mặt những người Uông gia này.

Cùng lúc đó, thân thể ông ấy cũng phát sinh một chút biến hóa, lại biến thành dáng vẻ của Tống Tử. "Ô?" Đối với sự biến hóa này của Lý lão đầu, Giao Long vẫn có chút kinh ngạc.

Không ngờ người bình thường vậy mà cũng có thể biến thành dáng vẻ này, nó còn tưởng chỉ ở trong Mộ Huyệt đối phương mới như vậy thôi chứ. "Càng ngày càng có ý tứ rồi." Giao Long có suy nghĩ này trong lòng xong, lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lý lão đầu.

Vốn dĩ Giao Long còn đang suy nghĩ muốn ra tay với những người khác.

Nhưng đã Lý lão đầu này thú vị như vậy, vậy thì cứ chơi với ông ta trước vậy.

Những người Uông gia khác thì cũng được thở phào nhẹ nhõm, sau đó họ vội vàng chạy đến phía đối diện.

Tần Mặc và bọn họ đã sớm chờ ở đây rồi, nhưng họ lại không vội vã đi ra. "Mau tìm lối ra." Vương chấp sự nói xong, bắt đầu tìm kiếm ở đây, nhưng bọn họ gõ gõ đập đập, vẫn không tìm thấy phương pháp đi ra.

Vương chấp sự có chút không hiểu, đây là chuyện gì thế này?

Tần Mặc thấy ánh mắt của ông ta, không nhịn được bĩu môi, người này thật sự ngu đến một trình độ nhất định rồi.

Ông ta tưởng dễ dàng như vậy là có thể ra ngoài sao?

Tần Mặc đặt ánh mắt lên mặt nước. "Lối ra thật sự là ở dưới này." Nhưng muốn tiến vào bên dưới này, thì không đơn giản như vậy, dù sao con Giao Long này cũng không phải ăn chay.

Lý lão đầu vẫn luôn kiên trì ở đây, nhưng dù cho có Càn Khôn Đại trong tay, ông ấy cũng không phải đối thủ của con Giao Long này.

Rất nhanh, ông ấy không cẩn thận bị Giao Long cào trúng một cái, nhưng may mắn là hiện tại ông ấy đang ở hình thể Tống Tử, nên ông ấy không bị thương gì đặc biệt nghiêm trọng.

Bàn Tử thấy xong, ánh mắt sáng lên. "Những thứ đám người Uông gia này làm ra cũng thật lợi hại đó chứ, không ngờ công kích của đối phương mạnh đến vậy mà ông ta vẫn không sao." Tần Mặc gật đầu. "Phải đó, nhưng biến thành dáng vẻ của bọn họ, chắc chắn cũng có hậu quả nhất định." Tần Mặc cười cười, sau đó lại chú mục vào mặt nước. "Chúng ta đi thôi." Nói rồi, Tần Mặc trực tiếp nhảy xuống nước.

Hạo Thiên Chân và bọn họ ngẩn ra, Tần Mặc chỉ xuống phía dưới cùng. "Lối ra ở dưới này này." Vốn dĩ Tần Mặc không dùng năng lượng của mình để thăm dò, nhưng sau khi chạy đến đây anh mới phát hiện, bên này không hề có bất kỳ cơ quan nào. "Thì ra là vậy." Mấy người họ đều gật đầu.

Vương chấp sự nghe thấy lời này, sắc sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, nắm đấm cũng siết chặt, trừng mắt nhìn Tần Mặc. "Vậy ngay từ đầu anh đã biết ở đây không có lối ra, cố ý để chúng tôi đến đây lãng phí thời gian đúng không?" Tần Mặc có chút bất đắc dĩ. "Tôi đã đưa bản đồ cho mấy người rồi, chính mấy người không xem kỹ bản đồ, hỏi tôi làm gì?" "Hơn nữa, tôi lại không phải người dẫn đường của mấy người, càng không có bất kỳ quan hệ gì với mấy người, sao lại đổ chuyện này lên đầu tôi?" Vương chấp sự ngẩn ra một lát, nghĩ nghĩ, ông ta vẫn lấy bản đồ ra, xem kỹ lại, trên bản đồ rõ ràng hiển thị lối ra, chính là ở đây. "Cái bản đồ này là mặt phẳng." Tần Mặc không nhịn được nhắc nhở một câu, Vương chấp sự lúc này mới hiểu ra, ông ta vỗ một cái vào trán.

Thì ra lối vào là ở dưới mặt nước này, chỉ là vì bản đồ vẽ quá sơ sài, nên bọn họ mới không nhìn ra, cứ tưởng là ở bờ đối diện.

Tần Mặc trợn trắng mắt, tiếp đó Tần Mặc lại nói với Hạo Thiên Chân và bọn họ. "Không cần quản bọn họ, chúng ta cứ đi đường của chúng ta." Hạo Thiên Chân và bọn họ đương nhiên phải nghe Tần Mặc, do đó họ đều đáp một tiếng, theo sát phía sau Tần Mặc.

Không lâu sau, họ đã đến dưới mặt nước này.

Nhìn thấy, cách đó không xa có một cánh cổng hình vòm.

Tần Mặc cười cười.

Lúc này Vương chấp sự và bọn họ cũng vội vàng đuổi theo.

Giao Long đang ở đây chơi đùa với Lý lão đầu, cảm giác có người muốn tiếp cận lối ra, nó vội vàng lặn xuống dưới nước, sau đó cắn về phía một người Uông gia.

Người Uông gia này trợn tròn mắt, anh ta dốc toàn lực, muốn thoát khỏi công kích của Giao Long, nhưng chuyện này sao có thể đơn giản như vậy chứ?

Con Giao Long kia trực tiếp dùng móng vuốt của nó đâm trúng cánh tay người này, cánh tay người này lập tức bị đâm xuyên qua.

Máu tươi đỏ rực xuất hiện dưới nước, che khuất tầm nhìn của mọi người. "Làm sao bây giờ?" Một người Uông gia có chút sốt ruột nhìn về phía Vương chấp sự.

Mặc dù trên người bọn họ quả thật có mang theo trang bị lặn, nhưng bây giờ họ không nhìn rõ phương hướng, chẳng khác nào những người lạc lối trong sương mù, mà lại có một con dã thú đang hổ thị đam đam nhìn chằm chằm bọn họ.

Lý lão đầu nhíu mày, tiếp đó ông ấy vội vàng lại phát động tiến công về phía Giao Long.

Chương 1025

E rằng chỉ có như vậy, mới có thể khiến những người Uông gia này tiếp tục sống sót.

Dù làm như vậy sẽ khiến mình lâm vào tình huống nguy hiểm, ông ấy cũng chỉ có thể cố gắng hết sức bảo vệ người Uông gia trước.

Nếu như lần này tổn thất nhân viên quá nhiều, e rằng những trưởng bối trong gia tộc cũng sẽ không bỏ qua cho ông ấy.

Lý lão đầu hít sâu một hơi, tiếp đó ông ấy lại ném ra Càn Khôn Đại từ trên người, Càn Khôn Đại lại lao về phía Giao Long.

Giao Long bĩu môi.

Nói thật, nó một chút cũng không lo lắng, trong mắt nó, những nhân loại này chỉ là tiểu lâu la mà thôi.

Đương nhiên, trừ Tần Mặc ra.

Lúc này Tần Mặc đã dẫn Bàn Tử và mấy người họ đến lối vào động rồi, anh quay đầu nhìn về phía sau một chút, Tần Mặc thì không qua giúp, mà trái lại dẫn bọn họ bơi về phía trước.

Vừa mới chạy qua lối ra này, đã có một cái bóng đen tấn công về phía Tần Mặc và bọn họ.

Âm thanh Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức đánh giết.] Tần Mặc phản ứng tốc độ vẫn khá nhanh, anh trực tiếp lấy ra một món vũ khí từ trong người, đánh về phía cái bóng đen này, đồng thời trên người phóng thích ra năng lượng màu đen.

Năng lượng màu đen lập tức đánh trúng cái bóng đen kia, cái bóng đen bị Tần Mặc đánh lui.

Tần Mặc cũng nhìn rõ con quái vật trước mặt.

Con quái vật này có một cái miệng đặc biệt lớn, thân hình nó nhìn giống như cá trê, nhưng bên trong miệng nó lại mọc đầy răng nanh sắc bén. "Cái thứ quái quỷ gì thế này?" Bàn Tử nhíu mày.

Tần Mặc thì không nói nhiều, chỉ bơi về phía trước, chắn trước mặt Hạo Thiên Chân và mấy người họ. "Mấy cậu cứ lên bờ trước đi, tôi sẽ chặn nó ở đây." Nghe thấy lời này, bọn họ đều đáp một tiếng.

Lên bờ xong, Bàn Tử không nhịn được nói. "Không ngờ ở đây vậy mà còn ẩn giấu một con quái vật, may mà có Tần Mặc ở đây, nếu không thì mấy anh em chúng ta chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi." Dù không chết ở đây, cũng chắc chắn sẽ trọng thương.

Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, gật đầu, lại có chút lo lắng nhìn mặt nước. "Chỉ là không biết Tần Mặc thế nào rồi?" "Yên tâm đi, lão bản của tôi chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, chỉ là những người Uông gia kia e rằng sẽ gặp xui xẻo rồi." Tần Mặc đã giải quyết con quái vật này ở đây rồi, bọn họ làm sao có thể gặp chuyện được chứ?" Bàn Tử bĩu môi.

Anh ta cảm thấy Tần Mặc không nên ra tay với con quái vật dưới đáy đó, mà nên trực tiếp đánh đuổi nó rồi chạy lên bờ là được, việc gì phải thanh toán hết mấy người nhà họ Uông kia chứ?

"Con quái vật này hình như không giống những con ban đầu." Hạo Thiên Chân lắc đầu.

"Mấy người không thấy con Giao Long kia khi đối phó với Tần Mặc, vẫn luôn rất kinh ngạc sao?" Đối phương chắc chắn có thể cảm nhận được năng lượng trên người Tần Mặc, nhưng con quái vật dưới nước này thì không.

"Tôi nghĩ con quái vật này chắc là xuất hiện sau, nên nó chưa từng

cảm nhận được năng lượng trên người Tần Mặc, mới không sợ hãi chút nào.

Còn con Giao Long kia thì khác.” Bàn Tử ừ một tiếng, anh ta thấy lời của Hạo Thiên Chân cũng khá có lý.

“Được đó, bao giờ mà đầu óc cậu trở nên thông minh thế này vậy?” Bàn Tử nhướng mày, Hạo Thiên Chân lườm một cái.

“Chuyện này chẳng phải bình thường sao?” Bọn họ lại đặt ánh mắt xuống dưới mặt nước, không biết tình hình của Tần Mặc bây giờ thế nào.

Lúc này, Tần Mặc đang nhìn con quái ngư trước mặt.

Con quái ngư này có hình thể khá lớn, răng nanh cũng cực kỳ sắc bén.

Chỉ tiếc lực phòng ngự của nó quá yếu, đòn vừa rồi của Tần Mặc đã khiến nó bị thương.

Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian với nó, nên dứt khoát ngưng tụ sức mạnh.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Một thủ ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, thủ ấn này bị Tần Mặc đẩy ra và va vào người con quái ngư.

Con quái ngư này dùng răng nanh của mình để chống đỡ, lần này lại không bị đánh gãy răng.

Tần Mặc hơi ngạc nhiên, xem ra răng nanh của con quái ngư này khá sắc bén.

Lúc này, con quái ngư ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Thằng nhóc này thực lực lại mạnh đến vậy, nó cảm thấy răng

nanh truyền đến cơn đau dữ dội.

Nó đã ở trong nước này rất lâu rồi, dưới nước cũng không thiếu những quái vật khác, nhưng tất cả đều bị nó nuốt vào bụng.

Không ngờ một sinh vật từ bên ngoài lại đánh lui được nó.

Làm sao nó có thể cam tâm chứ?

Do đó, nó lại lao về phía Tần Mặc, hai bên không ngừng chiến đấu dưới mặt nước, tạo nên từng trận xoáy nước.

Xoáy nước này lại cuộn đến chỗ Vương chấp sự và mấy người bên kia.

Tầm nhìn của mấy người bọn họ vừa mới rõ ràng, hơn nữa còn có một người nhà họ Uông đã bị con Giao Long này nuốt vào bụng.

Nếu không phải Lý lão đầu giúp đỡ che chắn cho bọn họ, e rằng tất cả những người này đều sẽ gặp tai họa.

Bọn họ vừa mới đến cửa động thì bị xoáy nước cuốn vào, lập tức cảm thấy đau đớn dữ dội khắp người.

"Chuyện gì vậy?

Ban đầu mặt nước chẳng phải rất yên tĩnh sao?

Hơn nữa con Giao Long kia hình như cũng không tạo ra loại xoáy nước này." Một người nhà họ Uông nghiến răng nghiến lợi, trên da thịt anh ta đã rỉ ra một vệt máu.

"Mọi người cẩn thận một chút, nín thở ngưng thần, cố gắng đừng để bản thân bị thương, nếu không máu của chúng ta lại sẽ che khuất tầm nhìn." Những người nhà họ Uông này đều có vẻ không muốn nói chuyện.

Chắc chắn bọn họ cũng không muốn bị thương, nhưng tình huống có chút nằm ngoài dự liệu của bọn họ, bọn họ cũng chẳng có cách

nào.

Lý lão đầu bên này chú ý thấy Vương chấp sự và những người khác vẫn chưa thoát ra, không nhịn được mắng.

“Mấy người các cậu đang ngây ra làm gì đấy?

Còn không mau chạy về phía trước đi, lẽ nào các cậu muốn tôi cứ mãi ở đây chắn sao?

Chương 1026

Tôi đã cố hết sức giúp các cậu rồi, nhỡ một lát nữa mấy người các cậu lại gặp chuyện thì đừng trách tôi." Những người nhà họ Uông đều vội vã chịu đựng áp lực của xoáy nước, bơi về phía trước.

"Cái bản đồ chó chết này vẽ cái quái gì thế?

Cũng chẳng biết chú thích chi tiết hơn một chút." Vương chấp sự dứt khoát trút giận lên bản đồ, sau đó trực tiếp xé nát tấm bản đồ này.

Người bên cạnh muốn ngăn cũng không ngăn được.

"Vương chấp sự, thật ra tôi thấy chúng ta giữ lại tấm bản đồ này vẫn hữu dụng hơn, tuy rằng trên đó chú thích không đặc biệt tỉ mỉ, nhưng ít nhất có thể cho chúng ta biết chỗ nào có đường đi.

Giờ xé nát tấm bản đồ này rồi, vậy phía sau thì sao?" Vương chấp sự hừ lạnh một tiếng.

"Tôi đã nhớ gần hết tấm bản đồ này rồi, huống hồ bây giờ đã xé rồi, lẽ nào cậu còn muốn giết tôi để trừng phạt không thành?" Người nhà họ Uông này có chút không nói nên lời.

Nhưng đã Vương chấp sự đã nói vậy, đối phương đã ghi nhớ tấm bản đồ này, vậy bọn họ còn nghĩ nhiều làm gì nữa?

Bọn họ không suy nghĩ những chuyện vớ vẩn đó nữa, chỉ tiếp tục bơi về phía trước.

Bọn họ muốn đến chỗ Tần Mặc, vẫn cần phải đi qua một đường hầm, trong đường hầm này còn có những xoáy nước.

Tốc độ tiến về phía trước của bọn họ khá chậm.

Lý lão đầu bên kia thấy người cuối cùng cũng đã vào cửa ra, ông ta

không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nói với con Giao Long trước mặt.

"Ngươi đã ăn một người nhà họ Uông của chúng ta rồi, cũng không cần phải dây dưa mãi như vậy chứ." Nhưng không ngờ, con Giao Long này lại trực tiếp lắc đầu.

"Nếu không phải ông, những người khác cũng sẽ không chạy thoát, vậy thì ông hãy thay bọn họ chịu phạt đi." Lý lão đầu nheo mắt lại.

"Ngươi nghĩ tôi sẽ để ngươi ăn thịt tôi một cách vô ích sao?" Sau khi hừ lạnh một tiếng, ông ta trực tiếp lấy ra một viên cầu từ trên người, ném viên cầu đó ra.

Con Giao Long theo bản năng, cứ nghĩ ông ta định ném ám khí để đánh lén mình, nên nó quẫy đuôi, đánh vỡ viên cầu đó.

Viên cầu lập tức nổ tung, còn Lý lão đầu thì biến mất không còn dấu vết.

Hiện tại Tần Mặc đã đánh con quái ngư kia tơi tả mình đầy vết thương.

Nhưng Tần Mặc cũng không buông tha nó, ngược lại tiếp tục phát động tấn công về phía nó.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu năng lượng màu đen khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Con quái ngư này hiện giờ đã hiểu rõ thực lực của Tần Mặc, nên nó khá cảnh giác.

Nó lùi lại một đoạn, đồng thời cũng dùng số nước trước mặt, ngưng tụ ra một chiếc khiên nhỏ.

Tần Mặc hơi ngạc nhiên, anh không nhịn được cười gật đầu.

“Xem ra cũng không tệ, ở dưới nước lâu như vậy, đã biết cách vận dụng nước rồi.” Con quái ngư này hừ lạnh một tiếng, đây là năng lực đặc biệt của nó.

Quả cầu khổng lồ bị Tần Mặc ném ra, sau khi va vào chiếc khiên này, chiếc khiên lập tức nổ tung, đồng thời năng lượng lan ra còn đánh lui con quái ngư.

Vốn dĩ trên đầu con quái ngư đã có một số vết thương, giờ thì những vết thương này càng lớn hơn.

Con quái ngư này vẫn có chút kinh ngạc.

Năng lượng của thằng nhóc này rốt cuộc là sao vậy?

Sao lại cảm thấy có chút kỳ lạ?

“Kiếm Vũ Bát Phương!” Rất nhiều kiếm ảnh dưới mặt nước tỏa ra từng đạo hào quang, khiến con quái ngư có chút không kịp ứng phó.

Vốn dĩ lực phòng ngự của con quái ngư đã khá yếu, cộng thêm vừa rồi lại bị Tần Mặc đánh trọng thương, hiện tại nó càng không phải đối thủ của Tần Mặc.

Những kiếm ảnh này trực tiếp đâm xuyên qua đầu quái ngư, trên đầu quái ngư xuất hiện một lỗ máu lớn, rất nhiều máu chảy ra.

Vương chấp sự và những người khác bên kia chú ý tới cảnh này, lập tức trở nên cảnh giác.

Phía trước còn không biết là tình huống gì, bọn họ phải cẩn thận một chút.

Tần Mặc cũng cảm nhận được mấy người bọn họ đang đến gần, anh lại cười nhìn chằm chằm con quái ngư trước mặt.

“Thời gian cũng sắp hết rồi, lát nữa để ngươi chơi đùa vui vẻ với mấy người phía sau ta một chút.” Nhưng con quái ngư này lại trực

tiếp lao về phía Tần Mặc, nó chắc chắn không muốn Tần Mặc được như ý.

Tần Mặc càng không muốn ở lại đây đối phó nó, nó lại càng muốn giữ Tần Mặc lại.

Tần Mặc hơi bất lực thở dài.

"Nếu đã vậy, thì không thể trách tôi được." "Vô Song Kiếm Quyết!" Một bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc ném bảo kiếm này ra.

Bảo kiếm này tạo thành một áp lực nước khổng lồ xung quanh, khiến những người nhà họ Uông đều bị áp lực nước đè ép đến mức khó thở.

Lý lão đầu đuổi kịp những người nhà họ Uông, nhíu mày.

"Mấy người các cậu đang làm gì đấy?

Còn không mau đi?" Lúc này, Lý lão đầu cũng đột nhiên cảm nhận được sự va đập của áp lực nước, trong mắt ông ta lóe lên một tia kinh ngạc.

Chuyện gì thế này?

Tại sao ở đây lại có áp lực nước nặng đến vậy?

Trong lòng Lý lão đầu không hiểu, nhưng ông ta cũng không nói gì, chỉ không ngừng bơi về phía trước.

Ông ta rất nhanh đã đứng sóng vai với Vương chấp sự.

Vương chấp sự thở phào nhẹ nhõm, ông ta chỉ vào vùng nước bị máu nhuộm đỏ không xa.

"Ở đây không biết đã xảy ra chuyện gì, e rằng còn có thứ đáng sợ hơn nữa, đã giết chết Tần Mặc và mấy người bọn họ rồi." Lý lão đầu nhíu mày, lại quay đầu nhìn chằm chằm phía sau.

Không biết vì sao, con Giao Long kia lại không đuổi theo về phía này, nên ông ta cũng không cần quá lo lắng.

Con Giao Long cũng muốn đi qua, nhưng ở đây đã bị bố trí một Kết Giới, nó căn bản không thể động đậy.

Kết Giới này vẫn là do con Hắc Long trước kia đã tạo ra để trấn áp nó.

Tuy nói sau này con Hắc Long không còn, nhưng Kết Giới này vẫn còn ở đây.

Chương 1027

Con Giao Long này tức giận không thôi, rất khó khăn mới chờ cho con Hắc Long kia chết đi, kết quả bản thân vẫn không thể ra ngoài.

Không chỉ vậy, mấy người lạ mặt xông vào, nó còn không có cách nào giải quyết được.

Thậm chí còn khiến cho một nửa số vảy rồng trên người nó bị bong ra.

Vậy thằng nhóc kia rốt cuộc có lai lịch gì?

Cho đến tận bây giờ, con Giao Long này vẫn không nghĩ ra, nó chỉ có thể tức giận nhìn về hướng những người nhà họ Uông rời đi, dùng đuôi va vào cửa ra một cái.

Nhưng nó cũng vì thế mà bị sức mạnh phản phệ, trong miệng không ngừng phát ra tiếng gầm.

Tần Mặc bên này đang đối phó với con quái ngư, con quái ngư này đã bị bảo kiếm của Tần Mặc đẩy lui, hơn nữa trên người nó lại xuất hiện thêm một số vết thương.

Nhưng dã tính của con quái ngư cũng hoàn toàn bị Tần Mặc kích phát ra.

Nghĩ đến những người nhà họ Uông sắp đến, Tần Mặc dứt khoát tăng cường sức mạnh, chạy lên bờ.

Lý lão đầu và mấy người bọn họ cũng đã đến đây, nhìn thấy bóng lưng của Tần Mặc, Lý lão đầu có chút kinh ngạc.

Phán đoán của ông ta cũng gần giống Vương chấp sự, đều nghĩ Tần Mặc gặp chuyện không may, không ngờ Tần Mặc lại bình an vô sự.

“Thằng nhóc này không chết.” Vương chấp sự bĩu môi khi nói câu này, vậy tại sao ở đây lại có nhiều máu như vậy chứ?

Lẽ nào là do những đồng bọn của Tần Mặc để lại?

Hiện tại bọn họ không đoán ra được, cũng lười quan tâm nữa, việc quan trọng nhất lúc này là phải thoát khỏi nơi này trước đã.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị rời đi, đột nhiên có một cái bóng đen khổng lồ lao về phía bọn họ.

Con quái ngư này dã tính đã hoàn toàn bị kích phát, nó há to miệng, cắn về phía Vương chấp sự.

May mà tốc độ phản ứng của Vương chấp sự cũng khá nhanh, trên người ông ta xuất hiện một ít năng lượng, trực tiếp đẩy lùi con quái ngư.

Vương chấp sự thở phào nhẹ nhõm, may mà con quái ngư này đã bị thương, nếu không thì ông ta e rằng sẽ gặp tai họa.

Lý lão đầu bên kia cũng chạy đến đây, ông ta nheo mắt lại.

“Con quái ngư này e rằng là bị Tần Mặc hành hạ ra nông nỗi này, còn số máu trong nước chắc cũng là của con quái ngư này.” Tuy Lý lão đầu không rõ thực lực của Tần Mặc, nhưng với bản lĩnh của con quái ngư này, e rằng không thể làm gì được Tần Mặc.

Con quái ngư này đoán chừng ngay cả ông ta và Vương chấp sự cũng không đánh lại được.

Nếu đối phương không bị thương, ông ta và Vương chấp sự còn phải hành sự cẩn thận, nhưng hiện tại thì hoàn toàn không cần.

Sau khi Tần Mặc lên bờ, Bàn Tử và mấy người bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm.

“Trước tiên ở đây ăn chút gì đó, nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp.” Bàn

Tử gật đầu, anh ta cũng vừa hay có ý nghĩ này.

Dù sao thì bọn họ cũng không cần quá vội vàng, dù gì thì còn rất xa mới đến điểm cuối của Mộ Huyệt này.

"À phải rồi, những người nhà họ Uông thế nào rồi?" Hạo Thiên Chân lại nhớ ra, mấy người bọn họ liền tiện miệng hỏi.

Tần Mặc cười cười, chỉ tay xuống mặt nước.

Hạo Thiên Chân ngây người một lát, sau đó anh hiểu ra, đi về phía bờ, rồi nhìn xuống nước, vừa hay chú ý thấy trong nước còn có rất nhiều xoáy nước.

"Tốc độ của bọn họ cũng không chậm chút nào, không ngờ bây giờ đã đuổi kịp rồi." Hạo Thiên Chân nhíu mày, Tần Mặc ừ một tiếng.

"Phải đó, nhưng không cần bận tâm đến bọn họ, bọn họ đuổi kịp cũng chẳng có gì to tát với chúng ta." Dù sao thì trên đường đi này bọn họ đã tổn thất nhiều người như vậy rồi, hiện tại ước tính cộng cả Lý lão đầu và Vương chấp sự cũng chỉ còn bảy tám người.

Bảy tám người này về sau lại chết bớt một ít, vậy là tinh nhuệ của bọn họ cũng coi như xong.

"Bọn họ đúng là đáng đời." Bàn Tử bĩu môi, anh ta ghét nhất là những người nhà họ Uông này, nhưng bọn họ cứ muốn tự tìm chết, thì trách được ai chứ?

Tần Mặc ừ một tiếng.

"Phải đó, không cần bận tâm đến bọn họ.

Bọn họ đã ở dưới nước đối phó con quái ngư kia rồi, chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi một chút, ăn cá nướng đi." Con quái ngư dưới nước quả thực đã không còn là đối thủ của những người nhà họ Uông này nữa.

Nó nghiến răng, trừng mắt nhìn đám người trước mặt.

Đã không thể nuốt bọn họ vào bụng, thì cũng phải khiến bọn họ bị thương, như vậy mới có thể xoa dịu vết thương lòng của chính mình.

Những người này so với thằng nhóc vừa rồi thì thực lực yếu hơn một chút.

Nó không hiểu tại sao người vừa rồi lại trực tiếp bỏ đi, nhưng những người này trông có vẻ là cùng một phe, ra tay với bọn họ cũng vậy.

Con quái ngư này không ngừng tỏa ra dã tính, tấn công những người trước mặt.

"Không cần bận tâm đến nó, dù sao vết thương của nó đã nghiêm trọng đến thế rồi, chỉ cần kéo dài thêm một lát nữa, sức mạnh của nó e rằng sẽ không chống đỡ nổi, đến lúc đó chúng ta sẽ giết nó." Lý lão đầu nói ra chiến thuật.

Những người nhà họ Uông đều ừ một tiếng.

Trong lòng bọn họ rất rõ, tuy rằng con quái ngư này hiện tại dã tính đã bị kích phát ra, hơn nữa sức mạnh còn khá lớn, nhưng không lâu sau, e rằng nó sẽ không trụ nổi.

Những người nhà họ Uông đều vây quanh ở đây, cố gắng tìm cơ hội để giết chết con quái ngư.

Con quái ngư âm trầm trừng mắt nhìn những người trước mặt, nó không ngờ mình đã sống ở đây lâu như vậy, chưa từng gặp đối thủ mạnh nào, lần này đến lại toàn là những người lợi hại như thế.

Nhưng cho dù lần này phải chết, cũng phải kéo theo một kẻ lót đường.

Nó đặt ánh mắt lên người yếu nhất trong số những người nhà họ

Uông.

Nếu đã vậy, thì hãy phát động tấn công mãnh liệt về phía người này, nuốt anh ta vào bụng, như vậy cũng không uổng công mình chết ở đây.

Với suy nghĩ đó, nó trực tiếp lao về phía người này.

Người này trừng lớn mắt, anh ta không ngờ con quái ngư này lại như vậy, vội vàng bơi lùi về phía sau.

Nhưng con quái ngư này làm sao có thể bỏ qua cho anh ta?

Ngay khi con quái ngư sắp va vào người anh ta, Lý lão đầu đã chắn trước mặt anh ta.

"Không cần lo lắng, con quái ngư này thực lực không mạnh lắm, không lợi hại đến thế đâu." Nghe thấy lời này, người nhà họ Uông mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Chương 1028

“Con quái ngư đó trông khá hung hãn, bọn họ có đối phó nổi không?” Tiền Sinh Đào ở phía trên hơi tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

“Nếu ngay cả con quái ngư này mà bọn họ cũng không đối phó nổi, thì bọn họ cũng không cần đến đây nữa.” Huống hồ, con quái ngư này vừa rồi đã bị tôi đánh trọng thương, bọn họ quả thực có thể giải quyết được.

Nếu không thì bọn họ quá là phế vật rồi.

“Theo tôi thì vừa rồi anh không nên đánh bị thương con quái ngư này, nên để nó lại cho bọn họ, để bọn họ được ăn một vố đau đớn.” Tần Mặc bất lực lườm một cái.

“Tôi cũng muốn làm vậy, nhưng con quái ngư kia chủ động khiêu khích tôi, chẳng lẽ không thể cho nó một bài học sao?” Hạo Thiên Chân gật đầu, lời này nói cũng không sai.

“Tần Mặc thực lực mạnh như vậy, trong lúc giao đấu khó tránh khỏi sẽ làm nó bị thương, cậu trách Tần Mặc làm gì?” Bàn Tử ho khan một tiếng, thở dài.

“Được rồi được rồi, lần này là tôi nói sai.” Tần Mặc xua tay.

“Mọi người đều là cùng một nhóm, có gì mà nói đúng nói sai chứ.

Hơn nữa, chúng ta cũng là để những người nhà họ Uông này yếu đi hơn, nên tôi không thấy có vấn đề gì.” Tần Mặc nói xong lại nhìn xuống mặt nước.

“Xem ra không lâu nữa, bọn họ chắc sẽ ra được.” Mặt nước này quả thực càng ngày càng đục ngầu, nhưng lần này đối với Lý lão đầu

và những người khác lại không có ảnh hưởng lớn.

Dù sao con quái ngư này đã mất đi phần lớn thể lực rồi, chỉ còn lại chút này, không phát huy được tác dụng gì.

Dù vậy, người nhà họ Uông yếu nhất kia vẫn bị thương một chút, không cẩn thận bị con quái ngư này cắn trúng vai.

Nhưng anh ta không có cách nào, chỉ có thể cố nén vết thương.

Nếu như không cẩn thận hơn một chút nữa, e rằng thật sự sẽ bị con quái ngư này nuốt vào bụng.

Sau khi hít một hơi thật sâu, anh ta lại quay đầu nhìn chằm chằm Vương chấp sự và Lý lão đầu ở phía bên kia.

Thực lực của Vương chấp sự và Lý lão đầu vẫn rất mạnh, anh ta chỉ hy vọng hai người này có thể giúp mình.

Hai người này cũng hiểu rõ, người nhà họ Uông của bọn họ đã tổn thất rất nhiều rồi, tiếp tục như vậy, về sau bọn họ căn bản không thể đối kháng với Tần Mặc và mấy người kia.

Do đó, bọn họ cũng chỉ có thể cố gắng bảo toàn tính mạng của người trong gia tộc.

Không lâu sau, một người nhà họ Uông đã bơi lên bờ, anh ta lại nhìn xuống dưới nước.

“Mấy người mau lên đây đi, không có vấn đề gì đâu.” Nói rồi, anh ta ngửi thấy mùi cá nướng trong không khí, anh ta nhíu mày, nhìn về phía Tần Mặc và những người khác ở không xa, anh ta không nhịn được trừng lớn mắt.

Không phải chứ, bên mình người nào người nấy thảm như vậy, ở dưới đáy nước đối kháng với con quái ngư kia, mà Tần Mặc và bọn họ lại đang ở đây ăn cá nướng, điều này cũng quá thoải mái rồi.

Nói thật, anh ta thật sự rất muốn trở thành người bên Tần Mặc, như vậy thì chẳng cần làm gì cả, chỉ cần ở đó ăn uống là được.

Trong lòng anh ta không nhịn được cảm thấy có chút ghen tị, nhưng cho dù ghen tị thì anh ta cũng chẳng làm được gì, dù sao thực lực của anh ta cách Tần Mặc quá xa.

Vương chấp sự và Lý lão đầu liên thủ với nhau vẫn rất dễ dàng giải quyết con quái ngư này.

Nhưng để nhanh chóng, Lý lão đầu vẫn biến đổi hình thái, ngay cả Vương chấp sự cũng thay đổi đôi chân của mình một chút.

Không lâu sau, bọn họ đã giải quyết xong con quái ngư này.

Cùng lúc đó, âm thanh Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh!

Đánh giết sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc hơi ngạc nhiên, không ngờ như vậy mình cũng có thể nhận được phần thưởng.

Nhưng điều này cũng hợp lý, dù sao năng lực của Hệ Thống hiện tại cũng đang dần tăng cường, cộng thêm mình vừa rồi cũng đã thực sự gây trọng thương cho con quái ngư này.

Sau khi những người nhà họ Uông đều lên bờ, Tần Mặc và bọn họ cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi.

Lúc này, Lý lão đầu và Vương chấp sự cũng đã lên bờ.

Hai người nhìn thấy Tần Mặc ở không xa, bọn họ đều không có chuyện gì, không nhịn được nhìn nhau một cái.

“Con quái ngư đó vẫn rất hung tàn, không ngờ bọn họ lại không có chút thương tích nào.” Hai người bọn họ bảo vệ người nhà họ Uông

tốt như vậy, vẫn có người bị thương.

Có thể thấy, hai người bọn họ so với Tần Mặc vẫn còn một số khác biệt.

"Trước tiên băng bó vết thương cho anh ta đi, âm khí trong Mộ Huyệt này thực sự quá nặng, chậm trễ thêm một lát nữa, e rằng vết thương của anh ta sẽ bị viêm." Nguồn vật tư y tế mà bọn họ mang theo tuy không nhiều lắm, nhưng vào thời điểm quan trọng vẫn phải sử dụng.

Chờ sau khi bọn họ đều chỉnh đốn xong, Lý lão đầu mới lại nhìn chằm chằm Vương chấp sự.

"Tiếp theo đi về hướng nào?" Vương chấp sự đặt ánh mắt lên không gian trước mặt, ông ta ngây người một lát, sao lại cảm thấy không gian này bốn phía đều giống nhau?

Cộng thêm vừa rồi quả thực đã chiến đấu rất lâu dưới nước, nên ông ta hiện tại đã mất phương hướng.

"Cái này..." Vương chấp sự dừng lại một chút.

Lý lão đầu nhíu mày, sao ông ta lại cảm thấy đối phương cứ ấp a ấp úng?

"Nếu đã không biết, vậy thì lấy bản đồ ra trước đi, chúng ta đối chiếu một chút." Vương chấp sự ấp úng không biết nên nói gì.

"Có gì thì mau nói đi." Lý lão đầu tức giận không thôi, vốn dĩ mình đã mệt mỏi rã rời, rất khó khăn mới nghỉ ngơi một lát, bổ sung thể lực, muốn tiếp tục lên đường, đối phương ở đây ấp a ấp úng làm gì chứ?

Tần Mặc liếc nhìn bọn họ một cái, xem ra những người nhà họ Uông này chỉ đoàn kết vào những lúc ngẫu nhiên thôi.

Thấy Vương chấp sự vẫn không chịu nói, Lý lão đầu dứt khoát quay đầu nhìn về phía người nhà họ Uông bên cạnh Vương chấp sự.

“Cậu nói xem rốt cuộc là chuyện gì?” “Là Vương chấp sự...

ông ta đã xé nát bản đồ.” Người nhà họ Uông này cứng rắn nói ra câu này.

Lý lão đầu trừng lớn mắt, khó tin nhìn chằm chằm Vương chấp sự, ông ta không ngờ đối phương lại làm ra chuyện như vậy.

“Cậu không biết tấm bản đồ này đối với chúng ta quan trọng đến mức nào sao?

Tại sao lại phải xé nát bản đồ chứ?” “Lúc đó tấm bản đồ này thực sự quá phiền phức khiến tôi khó chịu, nên tôi mới làm vậy.

Tôi nghĩ tôi đã ghi nhớ đại khái nội dung trên bản đồ rồi, chắc không có vấn đề gì.” Lý lão đầu bị ông ta chọc tức đến bật cười.

“Nếu cậu đã nhớ gần hết rồi, vậy cậu nói xem bây giờ nên đi đâu?” Vương chấp sự đặt ánh mắt nhìn xung quanh, nghĩ một lát, ông ta cảm thấy nếu mình thật sự không nói ra được, e rằng Lý lão đầu sẽ không bỏ qua cho ông ta.

“Thử đi về phía này xem sao.” Vương chấp sự nói câu này, rồi đi về phía lối đi tận cùng bên trái.

Chương 1029

Tần Mặc đã thấy, anh không nhịn được cảm thấy hơi buồn cười, xem ra đối phương muốn dùng cách này để lừa bịp Lý lão đầu.

Nhưng Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ ngồi yên ở đó.

"Anh thấy chúng ta nên đi hướng nào đây?" Hạo Thiên Chân nhỏ giọng hỏi, Tần Mặc vì giờ đã không còn bản đồ nữa rồi, vậy thì bọn họ cũng chỉ có thể tự mình tìm phương hướng thôi.

Nếu Tần Mặc không biết, vậy thì phiền toái rồi.

Tần Mặc nhướng mày.

"Cứ để bọn họ dẫn đường đi, dù sao chúng ta cũng đã đưa bản đồ cho bọn họ rồi.

Bọn họ mà không tìm được phương hướng thì đó là vấn đề của bọn họ, không liên quan gì đến chúng ta." Hạo Thiên Chân ừ một tiếng, lời này nói ra tuy có chút lý, nhưng anh lại có chút lo lắng.

"Vậy nếu bọn họ không tìm được đường, chẳng phải chúng ta sẽ phải đợi mãi ở đây sao?" "Chắc là được thôi." Trong đầu Tần Mặc đương nhiên có bản đồ, nhưng tấm bản đồ đó cũng không nhất định là thật, nên Tần Mặc chỉ sẽ dựa vào sức mạnh của mình mà tìm.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hạo Thiên Chân thở dài một hơi.

Hiện tại e rằng anh ta cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể nghe theo Tần Mặc.

"Vậy được rồi." Bàn Tử bĩu môi, có chút cạn lời nói.

"Cũng không biết trong đầu bọn họ đang nghĩ gì, đã biết tấm bản đồ này không dễ có được, vậy tại sao lại phải xé nát nó chứ?" Tần

Mặc gật đầu.

“Phải đó, nhưng người trong gia tộc bọn họ từ trước đến nay vẫn luôn như vậy, quản bọn họ làm gì nhiều chứ, chúng ta cuối cùng chỉ cần tìm được đích đến là được.” “Tôi thấy bọn họ e rằng không có bản lĩnh đó đâu.” Tiền Sinh Đào bên cạnh cũng lắc đầu.

Sau khi bọn họ đến bức tường đó, liền bắt đầu mò mẫm ở đây.

Nhưng bọn họ tìm rất lâu vẫn không thể tìm được cơ quan để rời khỏi nơi này.

“Đây là một không gian khép kín, nhưng tôi vừa rồi đã quan sát rồi, phía dưới không có đường, nên nhất định là phải tìm được cánh cửa ở nơi này mới có thể ra ngoài.” Lý lão đầu nhíu mày, nếu không xé nát tấm bản đồ kia, thì bọn họ đã rất nhanh có thể rời khỏi đây rồi.

Lý lão đầu hừ lạnh một tiếng, lại nhìn chằm chằm Vương chấp sự.

“Sau này khi về đến gia tộc, nếu chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ theo thời gian ban đầu, thì cậu tự mình đi xin tội với người trong gia tộc đi, còn việc bọn họ có đồng ý tha thứ cho cậu hay không, thì xem ý của bọn họ.” Vương chấp sự bĩu môi.

“Nhưng cho dù chúng ta làm theo kế hoạch ban đầu, cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ một cách bình thường được.” Chủ yếu là bọn họ hiện tại đã chậm trễ quá nhiều thời gian, hơn nữa Tần Mặc và mấy người kia cũng chẳng hề vội vàng, cứ mãi ở đây ăn uống, ngủ nghỉ gì đó, lãng phí thời gian.

Nếu bọn họ không cần dựa vào Tần Mặc, e rằng đã sớm đạt đến đích rồi.

“Cậu tự mình làm sai chuyện, lẽ nào còn muốn đổ lỗi cho người khác sao?

Nếu không phải cậu xé nát bản đồ, chúng ta làm sao có thể rơi vào cảnh khốn quẫn này?" Lý lão đầu nheo mắt lại.

Vương chấp sự cũng không dám mở miệng nói thêm nữa, dù sao bản lĩnh của Lý lão đầu bày ra ở đây, hơn nữa đối phương lại là cấp trên trực tiếp của mình, nếu mình còn nói sai lời nữa, vậy thì phiền toái rồi.

Tần Mặc thở dài một hơi, sau khi đứng dậy, đi đến một trong những bức tường ở đây.

"Thôi được rồi, đợi đến khi bọn họ mở được cánh cửa này, cũng không biết phải mất bao lâu nữa." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau một cái, gật đầu, lời Tần Mặc nói quả thực không sai.

Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ khẽ mò mẫm trên bức tường này một chút, không lâu sau, anh đã mở được bức tường này.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở không xa không nhịn được vui mừng, bọn họ cười hắc hắc.

Tiền Sinh Đào thì liếc nhìn những người nhà họ Uông ở không xa một cái.

"Có những người, nỗ lực lâu như vậy, vẫn không có cách nào mở được cánh cửa này, chẳng phải vẫn phải dựa vào ông chủ của tôi sao?" Những người đó nghe thấy lời này, nhíu mày.

Lý lão đầu lại trừng mắt nhìn Vương chấp sự một cái, sau đó mới cười đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, không ngờ trí nhớ của anh tốt đến vậy, lại có thể nhớ hết bản đồ của khu vực này." Tần Mặc xua tay.

"Không có gì đâu, dù sao những chuyện này chỉ là tùy tiện là có thể làm được thôi, còn về một số người tự đại kia..." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, e rằng Vương chấp sự cũng biết mình đang nói về

ông ta.

Quả nhiên nghe thấy những lời này của Tần Mặc, Vương chấp sự nhíu mày, nhưng ông ta cũng không nói nhiều, chỉ mím môi đi theo sau mọi người.

Tần Mặc khi đi về phía trước còn lấy ra một ngọn đuốc, nhìn tình hình phía trước.

"Không biết Tần Mặc tiên sinh rốt cuộc dùng cách nào để cất giữ những thứ này." Lý lão đầu nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc nghe thấy lời này, cười lạnh một tiếng, liếc ông ta một cái.

"Sao?

Ông định học lấy trí nhớ của tôi sao?

Nhưng cho dù tôi có nói cho ông biết, e rằng ông cũng không làm được." Lý lão đầu cũng không tức giận, ông ta chỉ ừ một tiếng.

"Tôi chỉ hơi tò mò thôi, không có ý gì khác, Tần Mặc tiên sinh đừng hiểu lầm." Tần Mặc không nói nhiều, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, bọn họ đột nhiên nghe thấy trong không khí truyền đến âm thanh vù vù.

"Tại sao lại có tiếng gió lớn như vậy?" Lý lão đầu nhíu mày.

Tần Mặc cẩn thận cảm ứng một chút, đồng thời âm thanh Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh!

Phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức đánh giết.】 Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, xem ra sắp tới lại có nguy hiểm rồi.

Chưa kịp đợi Tần Mặc nói gì, không xa đã truyền đến tiếng "ào ào", sau đó bọn họ chú ý thấy có thứ gì đó đen kịt, ùn ùn lao về phía bọn họ.

“Đó là cái gì?” Một người nhà họ Uông trong số đó trợn tròn mắt, không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Tần Mặc lắc đầu.

“Cái này chúng ta không rõ, đợi lát nữa thứ đó đến, chúng ta chẳng phải sẽ thấy sao?” “Sao tôi cảm thấy âm khí ở đây nặng thế?” Tiền Sanh Đào cau mày, anh ta lại nhìn sang Tần Mặc bên cạnh, có chút lo lắng cảm giác của mình không chuẩn.

Tần Mặc vươn tay vỗ vai Tiền Sanh Đào, xem ra Tiền Sanh Đào quả thực có chút năng lực.

“Đúng vậy, nên mọi người cẩn thận một chút là được.” Đồng thời, Tần Mặc cũng phóng thích Hắc Long Huyết Mạch của mình, bao trùm lấy Hạo Thiên Chân và mấy người bọn họ.

Họ cảm thấy cơ thể ấm áp trở lại.

Lão Lý thì siết chặt nắm đấm, sau đó lại rút vũ khí ra, trừng mắt nhìn phía trước.

“Đã là thứ trong Mộ Huyệt thì chắc chắn không có gì tốt đẹp, hơn nữa bọn chúng mang âm khí rất nặng, mọi người cẩn thận.” Khi nói câu này, ông ta nhìn sang mấy người nhà họ Uông bên cạnh.

Chương 1030

Trong lòng những người này đương nhiên hiểu rõ, họ đều vô cùng cảnh giác, cầm dao găm trừng mắt nhìn về phía một mảng đen kịt.

Rất nhanh, họ đã nhìn rõ những thứ trước mặt.

"Sao lại là những bộ xương màu đen?" Những thứ này trông giống như xương chim sẻ.

Những bộ xương này toàn bộ đều màu đen, bên trên còn lượn lờ một ít năng lượng.

"Cảm giác sức mạnh của bọn chúng khá mạnh, mọi người cẩn thận, đừng bị năng lượng của chúng mê hoặc, càng đừng để sức mạnh này xâm nhập, nếu không thì sẽ rắc rối đấy." Lão Lý vội vàng nhắc nhở.

Không cần Lão Lý nói, những người nhà họ Uông này đương nhiên hiểu rõ, dù sao trước đây họ cũng từng Hạ Đấu, đối phó với những thứ trong Mộ Huyệt.

Khi những con chim sẻ này bay tới đây, tất cả đều cúi mình lao xuống.

Dù sao đây đều là những người sống, hơn nữa máu huyết trên người họ cũng đã hấp dẫn những con chim sẻ này.

Trong miệng những con chim sẻ này đều phát ra tiếng 'chi chi', đồng thời chúng còn muốn xé rách huyết nhục của những người này.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó một đạo năng lượng xuất hiện trong lòng bàn tay anh.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Năng lượng khổng lồ bị Tần Mặc ném ra, những con chim sẻ kia trực tiếp bị Tần Mặc đẩy lùi.

Tần Mặc có thể cảm nhận được dường như có một sức mạnh nào đó đang khống chế những con chim sẻ này.

Khi chúng cảm nhận được năng lượng trên người anh, lại tự giác tránh đi.

Không chỉ vậy, sau đó chúng cũng không dám liều chết mà tiếp cận phía anh nữa.

Tần Mặc nhướng mày.

Xem ra những con chim sẻ này cũng không hề đơn giản.

Số lượng chim sẻ lại càng lúc càng nhiều, hơn nữa năng lượng màu đen của chúng trực tiếp tuôn ra.

"Bây giờ phải làm sao?" Quản sự Vương có chút sốt ruột nhìn Lão Lý, Lão Lý hừ lạnh một tiếng.

"Còn có thể làm sao?

Đương nhiên là tiếp tục đối đầu với chúng thôi." Khi nói câu này, ông ta nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ người bên cạnh, ông ta quay đầu lại liền thấy một người nhà họ Uông trong số đó đã bị một con chim sẻ xé rách một mảng huyết nhục.

Không chỉ vậy, những năng lượng màu đen kia trực tiếp thông qua máu của hắn mà tiến vào trong cơ thể hắn.

Người nhà họ Uông này lập tức ngã xuống đất, cả khuôn mặt đều mang theo một tia thống khổ.

"Chuyện gì vậy?" Một người bên cạnh ngẩn ra.

"Có một ít âm khí đã tiến vào cơ thể hắn, nên hắn mới biến thành như vậy." Quản sự Vương nói câu này khi nắm chặt nắm đấm.

Nếu năng lượng này tiến vào cơ thể hắn, e rằng hắn cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Những người nhà họ Uông đều nhìn nhau, họ gật đầu, cũng không dám nói gì.

Lão Lý do dự một lát, vẫn là đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, không biết ngài có thể giúp một tay không?" Bây giờ họ cũng chỉ có thể dựa vào Tần Mặc, nếu Tần Mặc không muốn giúp họ, thì họ sẽ xong đời.

Tần Mặc ánh mắt mang theo ý cười.

"Xin lỗi nhé, tôi thật sự không có ý định đó, những người các người với tôi đâu có liên quan gì, tôi cứu các người làm gì?" Những người nhà họ Uông này nghe thấy lời đó, đều cau mày.

Lão Lý thì từ trên người lấy ra một khối bảo ngọc, ném về phía Tần Mặc.

Bây giờ cũng chỉ có thể thông qua cách này để hối lộ Tần Mặc, chỉ hy vọng Tần Mặc có thể giảng chút đạo nghĩa giang hồ.

Tần Mặc cười cười, xem ra bọn họ vẫn rất quan tâm đến tính mạng của những người nhà họ Uông.

Nhưng điều này cũng khá bình thường, nếu tất cả những người nhà họ Uông đều chết hết, e rằng cũng không có ai liều mạng vì hai người họ để lấy được đồ trong Mộ Huyệt.

"Ra tay cũng thật hào phóng." Bàn Tử nói câu này khi xoa xoa tay, hắn vừa chú ý đến khối ngọc mà đối phương ném cho Tần Mặc, khối ngọc này màu sắc cực đẹp, nhất định là một chân phẩm.

Âm thanh của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, kiểm tra chân phẩm, có dung hợp không?] Tần Mặc khẽ nói.

"Dung hợp." [Đinh, chúc mừng Túc Chủ dung hợp chân phẩm thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *50, Thể Lực *50,

Sức Mạnh *50, Tinh Thần *50.] So với năng lực của những bảo vật khác đã nhận được trong Mộ Huyệt trước đây thì kém một chút, nhưng cũng không quá chênh lệch.

Tần Mặc hài lòng gật đầu, sau đó anh lại nhìn Lão Lý cách đó không xa.

"Đã các người có thành ý như vậy, vậy tôi giúp các người một tay vậy." Tần Mặc bước một bước về phía trước, đồng thời, năng lượng trên người anh phóng thích ra.

"Nhưng tôi phải nói trước, lát nữa tôi sẽ trực tiếp đi về phía trước, các người có theo kịp hay không là chuyện của các người." Những người nhà họ Uông hít sâu một hơi, họ đều vội vàng gật đầu.

Quản sự Vương đã lãng phí một bảo vật để Tần Mặc giúp họ, họ nhất định phải theo sát, nếu không thì sẽ gặp rắc rối.

Tần Mặc đi ở phía trước nhất, những người này thì theo sau lưng anh.

Không mất bao lâu, Tần Mặc đã giải quyết được phần lớn số chim sẻ.

Lão Lý nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Mặc, trong mắt xẹt qua một tia âm trầm.

Thằng nhóc này thực lực mạnh như vậy, xem ra nhiệm vụ tiếp theo của họ sẽ có chút khó khăn.

Nhưng dù vậy, ông ta cũng không thể từ bỏ.

"Cuồng Phong Nhận!" Từng đạo năng lượng bị Tần Mặc ném ra, những bộ xương trên không trung đều rơi xuống đất.

Tần Mặc dần dần tăng tốc độ của mình lên một chút, những người nhà họ Uông này cũng vội vàng theo kịp.

“Mấy người này đúng là thế lợi thật.” Bàn Tử bĩu môi, nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân.

“Lúc đầu sao không thấy bọn họ cung kính với chúng ta như vậy?

Bây giờ thì ngược lại.” Hạo Thiên Chân bật cười, tùy ý đáp một tiếng.

“Đúng vậy.” Nhưng người nhà họ Uông vốn dĩ tính tình là vậy, nên cậu ta cũng không cảm thấy có gì.

Chương 1031

“Sắp đến lúc rồi.” Sau khi Tần Mặc dứt lời, rất nhiều năng lượng màu đen từ trên người anh tuôn ra, tấn công về phía những con chim sẻ nhỏ này.

Sau khi bị Tần Mặc bao phủ, sức mạnh trên người chúng không ngừng tiêu tán.

Mặc dù năng lượng của hai bên đều là màu đen, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt.

Những con chim sẻ nhỏ này lập tức bị Tần Mặc đánh lùi, những người nhà họ Uông nhìn nhau, họ tìm thấy một cơ hội liền lao về phía những con chim sẻ nhỏ này.

Vừa nãy những con chim sẻ này đã hành hạ họ không ít.

Hạo Thiên Chân nhìn thấy xong, không nhịn được đảo mắt một cái, trong mắt mang theo một tia cạn lời.

Bàn Tử thì trực tiếp mỉa mai nói.

“Sao vừa nãy bị mấy thứ này hù cho xanh mặt?

Bây giờ lại dám xông lên rồi.” Tần Mặc cũng nhìn thấy, nói thật, Tần Mặc đối với hành vi kiểu này của họ cũng vô cùng khinh thường.

Nhưng Tần Mặc lười nói gì, chỉ là cười lạnh một tiếng, rồi lại nhìn chằm chằm những con chim sẻ nhỏ trước mặt.

Bây giờ điều quan trọng nhất là phải giải quyết những con chim sẻ này.

Những con chim sẻ nhỏ này bị Tần Mặc ức hiếp vẫn khá ấm ức, khi thấy những người nhà họ Uông dám chủ động tới tấn công chúng,

chúng dứt khoát cũng lao về phía những người nhà họ Uông đó.

Nhưng những con chim sẻ nhỏ này quả thực đã bị Tần Mặc áp chế, không thể phản kháng, nên năng lượng của chúng vẫn khá yếu ớt.

Không mất bao lâu, những người nhà họ Uông đã giải quyết được một đống chim sẻ nhỏ.

Những người nhà họ Uông thở phào nhẹ nhõm, trong mắt mang theo một tia cười lạnh.

Đây là cơ hội hiếm có để ngẩng mặt lên, họ nhất định phải trân trọng thời cơ này.

Lão Lý thì không ngăn cản họ, những thứ trong Mộ Huyệt này quả thực rất phiền phức, nên cho chúng một bài học.

Không mất bao lâu, những con chim sẻ nhỏ này đã bị Tần Mặc giải quyết được phần lớn, còn những con khác cũng vội vàng bỏ chạy.

Âm thanh của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, đánh giết sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.] Tần Mặc cười cười, vừa nãy có Lão Lý và những người đó đưa bảo vật cho mình, thêm lần này lại nhận được phần thưởng, bây giờ trạng thái cơ thể của mình hẳn đã tăng lên một tầng nữa rồi.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ

Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 1705 [Giới hạn con người 10], Thể Lực 1720 [Giới hạn con người 10], Sức Mạnh 1720 [Giới hạn sức mạnh 10], Tinh Thần 1730 [Giới hạn con người 10].

Quả nhiên là vậy, theo trạng thái hiện tại này, ước chừng không bao lâu nữa, trạng thái cơ thể của mình hẳn có thể đạt đến 2000.

Đến lúc đó, e rằng trong Mộ Huyệt này sẽ không có bất kỳ thứ gì có thể làm khó được anh.

Đồng thời, Tần Mặc cũng phóng thích sức mạnh của mình, trinh sát phía trước một chút.

Tần Mặc nhìn sang Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào bên cạnh, mấy người họ khẽ nói.

"Đi tiếp về phía trước, e rằng còn có nguy hiểm đấy." Những con chim sẻ nhỏ này nhất định là bị thứ gì đó khống chế, nên trên người chúng mới có âm khí như vậy.

“Biết rồi.” Mấy người họ đương nhiên hiểu, Tần Mặc đang nhắc nhở họ, tránh để mấy người họ sau này bị thương.

Lão Lý và mấy người họ đương nhiên không nghe thấy, Tần Mặc cũng không định nói với họ.

Ban đầu Tần Mặc quả thực cảm thấy không quan tâm đến tính mạng của mấy người họ, nhưng bây giờ Tần Mặc đột nhiên có một ý tưởng.

Nếu sau này họ lại muốn mình giúp đỡ, mình chi bằng đòi một khoản thù lao.

Như vậy, mình có thể thông qua cách này để nâng cao thực lực nhất định.

Tần Mặc ánh mắt mang theo ý cười, lại nhìn Lão Lý và mấy người họ.

Mấy người này đâu phải kẻ địch, rõ ràng là Thần Tài của mình mà.

Nhưng Tần Mặc cũng không dám tiết lộ quá nhiều suy nghĩ của mình, anh chỉ dẫn mấy người kia tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, mọi người cùng nhau đến cuối đường hầm, ở đây là một bức bích họa, trên đó vẽ ra cũng là một con Hắc Long.

“Cảm giác chủ thể của Mộ Huyệt này hình như là Hắc Long.” Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc một cái, Tần Mặc đáp một tiếng.

“Đúng vậy.” Vì vậy Tần Mặc mới cảm thấy ở trong Mộ Huyệt này, e rằng những thứ này đều không thể làm khó được anh.

“Chúng ta đi thôi, nhìn về phía trước một chút.” Quản sự Vương nói xong, vươn tay đặt lên bức tường này, nhưng lại trực tiếp bị một luồng sức mạnh trên đó đẩy bật ra.

Quản sự Vương ngẩn ra, anh ta nhìn xuống tay mình, đây là chuyện gì vậy?

Lão Lý nheo nheo mắt, sau đó ông ta cũng thử một chút, nhưng lại phát hiện sức mạnh mà ông ta phải chịu còn mạnh hơn năng lượng của Quản sự Vương một chút.

"Xem ra cái này có liên quan đến thực lực của bản thân chúng ta." Lão Lý nói sơ qua tình hình, ông ta lại quay đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Hay là Tần Mặc tiên sinh thử một chút xem sao." Ông ta rất tò mò, Tần Mặc sẽ có thực lực thế nào, vừa hay có thể thông qua cánh cửa này để phản ánh ra.

Cho dù Tần Mặc không muốn nói cho ông ta biết, cánh cửa này cũng sẽ hiển thị tình hình cụ thể.

Tần Mặc nhún vai, anh cũng không cảm thấy cánh cửa này có thể làm khó được mình, nên anh dứt khoát đi tới, đặt tay lên cánh cửa này.

Quả nhiên cánh cửa này từ từ mở ra.

Tần Mặc cười cười, lại nhìn Lão Lý, thấy sắc mặt xanh mét của Lão Lý, Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

"Ông cũng đừng thế, dù sao có những người là thiên tuyển chi tử, ví dụ như tôi." Còn những người như Lão Lý và mấy người họ thì chắc chắn không được rồi.

Lão Lý cũng không nói gì, chỉ đi về phía trước.

Bất kể Tần Mặc có năng lực đặc biệt gì đối với Mộ Huyệt này hay không, họ đều phải tranh thủ lấy đi những thứ bên trong trước Tần Mặc.

Chương 1032

Sau khi đi vào đây, Lão Lý phát hiện bên trong chỉ có một Kim ti nam mộc quan tài, ngoài ra không có gì khác.

"Chết tiệt, không ngờ lại gặp phải loại quan tài này." Bàn Tử nói câu này khi mắt sáng rỡ lên, hắn còn vươn tay xoa xoa.

"Trước đây chúng ta thường xuyên gặp phải loại quan tài chất liệu này, hơn nữa bên trong còn có không ít bảo vật nữa, không biết lần này có không." Tần Mặc đảo mắt một cái, nhưng anh lười đáp lời Bàn Tử nhiều như vậy, chỉ là cẩn thận quan sát chiếc quan tài trước mặt.

"Chiếc quan tài này quả thực không tầm thường." Hơn nữa bên trong còn truyền ra từng đợt năng lượng.

Con Tống Tử bên trong này tuyệt đối không đơn giản.

"Mở chiếc quan tài này ra xem bên trong có thứ chúng ta muốn không?" Quản sự Vương nói câu này khi đi đến bên cạnh quan tài, Bàn Tử thấy cảnh này có chút sốt ruột, hắn vội vàng nhìn sang Tần Mặc bên cạnh, thấy Tần Mặc vẫn bất động thanh sắc, hắn cũng bình tĩnh hơn một chút.

Tần Mặc tuy bình thường không thích nói nhiều, nhưng cũng sẽ không để bảo vật vô cớ rơi vào tay những người nhà họ Uông này, nên Tần Mặc hẳn là có ý định.

Xem ra mấy người nhà họ Uông này sắp gặp xui xẻo rồi.

Bàn Tử có suy nghĩ như vậy, lại nhìn mấy người họ.

Quản sự Vương nhỏ giọng nói với Lão Lý.

"Lão Lý, vẫn phải chú ý Tần Mặc một chút, tránh lát nữa anh ta đến tranh đồ với chúng ta." Lão Lý đáp một tiếng, điểm này ông ta

đương nhiên biết.

"Các người cũng không sợ bên trong đột nhiên xuất hiện một con Tống Tử thực lực đặc biệt mạnh, giải quyết hết cả lũ các người sao?" Bàn Tử bĩu môi, không nhịn được nói ra một câu như vậy, Lão Lý và những người đó chỉ cho rằng Bàn Tử vì lòng đố kỵ nên mới nói thế.

"Chuyện này không phiền anh bận tâm." Quản sự Vương nhìn Bàn Tử một cái, sau đó anh ta lại đặt ánh mắt lên chiếc quan tài này, có chút kích động nhìn chằm chằm.

Cũng không biết có thể lấy được bảo vật từ bên trong hay không.

Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ ngay lập tức, thì đương nhiên không còn gì tốt hơn, họ cũng không cần tiếp tục đi xuống, tránh gặp nguy hiểm.

"Lấy thiết bị của chúng ta ra." Quản sự Vương nhìn sang những người nhà họ Uông bên kia, trên người họ mang theo một số thiết bị cá nhân, những thiết bị này có thể ngăn chặn con Tống Tử bên trong đột nhiên nhảy ra.

Những người này đặt thiết bị này ở bốn góc quan tài.

Tần Mặc lắc đầu, thiết bị kiểu này của họ đối với con Tống Tử bên trong căn bản không có tác dụng gì.

Nhưng nghĩ đến những gì đã trải qua trên đường đi, Tần Mặc đột nhiên có chút tò mò, bên trong này sẽ là một con Tống Tử như thế nào?

Tần Mặc nhìn chằm chằm chiếc quan tài trước mặt, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Dù sao loại Tống Tử này là khát máu nhất, chúng có khả năng sẽ tấn công đồng đội bên mình, mình vẫn phải đề phòng một chút.

Đợi đến khi những người nhà họ Uông lấy ra thiết bị kiểm tra chuyên nghiệp, sau khi kiểm tra xong, mới báo cáo lại cho Lão Lý.

"Lão Lý, theo kết quả kiểm tra của chúng tôi, bên trong này không có gì cả." Người này nói câu này khi nhìn Lão Lý, Lão Lý thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, Tần Mặc không nhịn được bật cười.

"Sao kết quả kiểm tra của các người lại không có vấn đề gì vậy?" Trên mặt Lão Lý mang theo một tia kiêu ngạo.

"Trước đây chúng tôi đã mang theo loại thiết bị chuyên nghiệp này Hạ Đấu rất nhiều lần, vẫn luôn không xuất hiện vấn đề gì, nên sẽ không có trở ngại lớn đâu.

Tần Mặc tiên sinh, cứ yên tâm đi." Tần Mặc đáp một tiếng.

"Vậy được rồi, các người đều nói vậy, tôi cũng không tiện nghi ngờ thiết bị chuyên nghiệp của các người." Nhưng trong lòng Tần Mặc rất rõ ràng, thiết bị của họ vốn dĩ có vấn đề.

Mấy người họ cũng không nói nhiều nữa, chỉ nhìn chiếc quan tài trước mặt đồng thời sử dụng thiết bị trong tay, từ từ cạy mở chiếc quan tài.

"Nếu các người ngay từ đầu đã có những thiết bị này trong tay, vậy tại sao trước đó còn để người của các người tự mình đi cạy quan tài, lãng phí nhiều thủ hạ như vậy?" Lão Lý nhìn Bàn Tử một cái.

"Bây giờ đã đến sâu bên trong Mộ Huyệt, thời gian của chúng tôi không còn nhiều, nên mới dùng những thiết bị này, nếu không thì chúng tôi thường sẽ để dành, vì những thiết bị này điện lượng sẽ bị ảnh hưởng bởi Từ Tràng." Ở đây có Từ Tràng nghiêm trọng như vậy, nếu họ sử dụng sớm, có khả năng sẽ khiến những thiết bị này nhanh chóng mất tác dụng.

Như vậy, sau này khi họ gặp phải những quan tài Tống Tử có

thực lực khá mạnh, e rằng sẽ không kiểm tra ra được.

Tần Mặc thở dài một hơi, cho dù họ để dành, e rằng cũng không có tác dụng gì.

Thiết bị này rác rưởi như vậy, căn bản không thể kiểm tra ra được.

Nhưng Tần Mặc chắc chắn sẽ không nói cho họ biết.

Không lâu sau, họ đã mở chiếc quan tài này ra.

Điều khiến Tần Mặc không ngờ là, con Tống Tử kia lại không trực tiếp chui ra.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, nhưng anh cũng không nói gì, chỉ đi hai bước về phía trước, nhìn một chút.

Thi thể con Tống Tử bên trong đã sớm phân hủy, chỉ còn lại một ít xương khô, bên ngoài mang theo một lớp da bọc.

"Con Tống Tử này thật kỳ lạ." Quản sự Vương cau mày, anh ta lại nhìn Lão Lý, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng.

"Lão Lý, cái này chắc không xảy ra vấn đề gì chứ?" Lão Lý đảo mắt một cái, có chút cạn lời nói.

"Có thể xảy ra vấn đề gì chứ?" Thiết bị của họ chuyên nghiệp như vậy, đã kiểm tra rồi, bên trong không có dao động sức mạnh, vậy nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Thi thể bình thường để ở đây lâu như vậy, lẽ ra đã biến thành xương khô rồi, nhưng bên ngoài nó lại còn một lớp da bọc, hơn nữa lớp da này lại có màu xanh." "Đặc biệt giống những con Thanh cương mà chúng ta từng gặp trước đây." Thanh sắc cương thi (zombie xanh) thực lực đương nhiên là ở tầng trên.

"Mặc kệ đi, trước tiên xem ở đây có thứ chúng ta muốn không?"

Lão Lý xua xua tay, ông ta cảm thấy những gì Quản sự Vương lo lắng chỉ là chuyện hoang đường.

Quản sự Vương không còn cách nào khác, chỉ đành gật đầu, sau đó anh ta lại nhìn chiếc quan tài, nhưng trong lòng anh ta luôn có chút sợ hãi, vì vậy anh ta chỉ có thể phái người bên cạnh đi đến bên cạnh quan tài sờ soạng.

Những người nhà họ Uông đương nhiên khá tin tưởng thiết bị của họ, nên mấy người này cũng không nghi ngờ gì, chỉ đi đến bên cạnh chiếc quan tài, bắt đầu sờ soạng ở đó.

Một lát sau, một người trong số đó đột nhiên trợn tròn mắt.

"Sao tôi lại cảm thấy thứ này hình như có nhiệt độ?" Hắn ta có chút sợ hãi rụt tay về.

Người bên cạnh hắn nghe thấy xong, ngẩn ra một chút, sau đó đi đến bên cạnh con Tống Tử này, có chút do dự vươn tay ra.

Nhưng hắn lại không nhận được phản ứng của con Tống Tử này, hơn nữa cũng không cảm nhận được bất kỳ nhiệt độ nào trên người đối phương.

"Không có mà, anh có phải cảm giác sai rồi không?" Người này cau mày, còn chưa đợi hắn tiếp tục nói gì, hắn đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đang nắm lấy mình, hắn không nhịn được hét lớn.

"Cái quái gì vậy?" Sau đó, hắn dùng sức kéo cơ thể con Tống Tử kia ra, con Tống Tử này thì xoay đầu một cái, tiếp đó lại nhìn người nhà họ Uông bên cạnh, há to miệng, liền cắn đứt tai người nhà họ Uông này.

Miệng người nhà họ Uông này phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Cảnh này khiến tất cả những người có mặt đều kinh hãi, chỉ có Tần Mặc cẩn thận nhìn chằm chằm con Tống Tử này, còn đi đến bên

cạnh Bàn Tử và mấy người họ, đề phòng mấy người họ bị thương.

Chương 1033

Lão Lý siết chặt nắm đấm, còn chưa đợi con Tống Tử này cắn miếng thứ hai, ông ta vội vàng đá về phía con Tống Tử này.

Nhưng không ngờ, con Tống Tử này chỉ khẽ nhấc tay một chút, Lão Lý đã bị đẩy lùi.

Lão Lý nghiến răng, nhìn chằm chằm con Tống Tử trước mặt.

Không ngờ con Tống Tử này phía sau lại còn có hai cánh tay nữa, một trong số đó đang kéo người nhà họ Uông kia.

Tống Tử bốn tay, hơn nữa lại còn là một con Thanh sắc (màu xanh).

"Tôi nói này, thiết bị của các người cũng quá không chuyên nghiệp rồi đấy, chuyện gì vậy chứ?

Không phải nói sẽ không có sai sót sao?" Bàn Tử không nhịn được mỉa mai nói, nghe thấy những lời này, Lão Lý siết chặt nắm đấm, trên mặt mang theo một tia phẫn nộ.

Nhưng Lão Lý cũng biết, bây giờ lúc này phải nhanh chóng cứu người nhà họ Uông xuống, không thể chậm trễ thời gian, nếu không thì sẽ gặp rắc rối.

"Đừng đứng đó nữa, mau cứu người." Lão Lý nhìn chằm chằm Quản sự Vương.

Quản sự Vương vội vàng gật đầu, tuy rằng anh ta cảm thấy con Tống Tử này quả thực có chút đáng sợ, nhưng dù thế nào cũng không thể để người nhà họ Uông của họ xảy ra chuyện.

Tiếp đó, Quản sự Vương liền lao về phía con Tống Tử trước mặt.

Lão Lý và Quản sự Vương cùng nhau tấn công con Tống Tử này, con Tống Tử này lại không hề hoảng loạn chút nào, nó tùy ý nhấc hai cánh tay lên.

Khi cánh tay của nó lướt qua không trung, truyền đến từng đợt tiếng xé gió.

"Sức mạnh lớn như vậy sao?" Tiền Sanh Đào nuốt nước bọt, trong mắt mang theo một tia lo lắng, anh ta lại nhỏ giọng hỏi Tần Mặc.

"Ông chủ, nếu là anh, anh có thể đánh thắng nó không?" Tần Mặc cười cười.

"Cái này thì tôi không biết." Tần Mặc tự nhận thực lực của mình vẫn khá tốt, nhưng người ta không thể quá kiêu ngạo.

Tiền Sanh Đào đáp một tiếng, lại nhìn chằm chằm con Tống Tử trước mặt.

"May quá, con Tống Tử này bây giờ đang tấn công mấy người họ, không rảnh để ý đến chúng ta, chúng ta cũng không cần lo lắng." Tần Mặc đảo mắt một cái.

"Đừng nói quá chắc chắn, anh đừng quên bên chúng ta còn có Bàn Tử cái thứ hấp dẫn lực khổng lồ này đấy." Bàn Tử có chút bất mãn bĩu môi.

"Anh nói ai là thứ hả?" "Anh nghĩ sao?" Tần Mặc dứt khoát hỏi ngược lại một câu, Bàn Tử ho khan một tiếng, có chút cứng miệng nói.

"Nó chắc chắn sẽ không chú ý đến tôi, chỉ cần mấy người đừng có cái mồm quạ đen là được." Tần Mặc cười cười, nhưng anh cũng không nói nhiều, chỉ lại nhìn con Tống Tử cách đó không xa.

Cho dù con Tống Tử này có đến, cũng không sao.

Con Tống Tử này lập tức đẩy lùi Quản sự Vương và Lão Lý, hai người không còn cách nào khác, chỉ đành lần nữa lấy ra Càn Khôn Đại.

"May mà ở đây chỉ có một con Tống Tử như vậy, nếu không thì chúng ta có thể sẽ gặp họa rồi." Quản sự Vương thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lúc này, họ đột nhiên nghe thấy tiếng 'lạc chi chi'.

Mấy người họ ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, đã có rất nhiều chim sẻ nhỏ từ trong chiếc quan tài kia bay ra, tấn công về phía những người có mặt.

Tốc độ của những con chim sẻ này cực nhanh.

Có mấy người nhà họ Uông, không cẩn thận liền bị húc trúng, họ ngã xuống đất.

Những con chim sẻ này nhân cơ hội này, trực tiếp mổ về phía họ.

Trong đó có một số chim sẻ là những con đã trốn thoát từ phía Tần Mặc, lúc đầu chúng bị những người nhà họ Uông này ức hiếp không ít, bây giờ đương nhiên phải báo thù.

Tần Mặc đứng một bên nhìn, không nhịn được bĩu môi.

Nhưng những con chim sẻ này lại không chủ động tấn công Tần Mặc và những người khác, Bàn Tử có chút kinh ngạc hỏi.

"Chuyện gì vậy?

Sao những con chim sẻ này không đến vậy?" Tiền Sanh Đào và Hạo Thiên Chân thì lại nhìn khá thấu đáo.

"Chắc chắn là vì ông chủ của tôi thực lực khá mạnh, nên bọn chúng mới không dám đến, chúng ta vẫn là nhờ phúc của ông chủ." Tiền Sanh Đào nói câu này khi lại cười nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thì không nói nhiều, ngầm chấp nhận điều này.

Chủ yếu là Hắc Long Huyết Mạch trên người mình thực sự quá mạnh mẽ, nên bọn chúng mới không dám đến.

Không chỉ vậy, Tần Mặc vừa nãy còn chú ý thấy con Tống Tử kia khi chui ra từ trong quan tài, hình như có ý liếc nhìn về phía mình mấy lần.

Mặc dù nói mắt của nó đã không còn, chỉ còn lại lớp da bọc, nhưng Tần Mặc vẫn cảm nhận được.

Đôi mắt này của nó có thể nhìn thấy người.

Những con chim sẻ này không ngừng tấn công những người nhà họ Uông, nhưng những người nhà họ Uông này cũng rất nhanh phản ứng lại.

Ban đầu họ bị những con chim sẻ này làm bị thương, chỉ là vì họ bị tấn công đột ngột.

Bây giờ những người nhà họ Uông này đều vội vàng dựa lưng vào nhau, đối phó với những con chim sẻ nhỏ này.

"Những người này vẫn khá thông minh." Hạo Thiên Chân gật đầu, mấy người họ thực lực không mạnh, nhưng có thể thông qua cách này để tự vệ đã rất tốt rồi.

Tần Mặc đáp một tiếng.

"Đúng vậy, ít nhất trong thời gian ngắn, đã giải quyết được tình cảnh khó khăn." Nhưng dù vậy, e rằng họ cũng không kiên trì được bao lâu.

"Lát nữa, chúng ta có nên qua giúp không?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, dù sao những người nhà họ Uông kia đã đưa cho Tần Mặc một bảo vật.

Tần Mặc xua xua tay.

“Đương nhiên không đi rồi, ban đầu họ quả thực đã đưa đồ cho tôi, nhưng thứ đó chỉ đủ bảo vệ họ trong một lát thôi, muốn tôi ra tay giúp họ nữa, thì chắc chắn phải đưa thêm thù lao khác.” Nghe Tần Mặc nói vậy, Bàn Tử không nhịn được “hắc hắc” cười, gật đầu.

“Thế mới giống Tần Mặc mà tôi biết chứ, chúng ta cứ phải đối xử với họ như vậy, nếu không thì họ sẽ chẳng biết khách khí với chúng ta chút nào.” “Lát nữa chuẩn bị thu bảo vật.” Tần Mặc nhướng mày, chỉ cần nâng cao thực lực của mình một chút, những bảo vật kia đối với anh mà nói thì vô dụng, có thể đưa cho Bàn Tử và mấy người họ.

Ánh mắt Bàn Tử sáng rực lên, như vậy đương nhiên là tốt nhất rồi.

“Có cơ hội nào để lấy Càn Khôn Đại của ông ta không?

Tôi thấy thứ đó khá được đấy.” Bàn Tử “hắc hắc” cười.

Tần Mặc bĩu môi.

Chương 1034

“Thứ đó e rằng không được đâu, tôi thấy ông ta đối với bảo vật đó khá kỹ, chắc là không muốn cho chúng ta, chúng ta lấy những thứ khác cũng được.” Trong ánh mắt Bàn Tử, xẹt qua một tia tiếc nuối.

“Vậy được rồi, bây giờ chỉ có thể như vậy.” Tần Mặc thấy Bàn Tử như vậy lập tức bị hắn chọc cười.

“Anh sao cứ như chưa từng thấy bảo vật vậy, truyền ra ngoài thì có chút mất mặt đấy.” “Đúng vậy, anh theo bên cạnh ông chủ của tôi lâu như vậy, bảo vật nào mà chẳng thấy?” “Sao có thể giống nhau được?

Đây là bảo vật của người nhà họ Uông, còn ý nghĩa của những thứ chúng ta tự mình liều sống liều chết ở trong Mộ Huyệt mà có được thì chắc chắn không giống nhau.” “Và lấy bảo vật từ tay bọn họ, tôi thấy rất mãn nguyện.” Bàn Tử nói xong cười hắc hắc, Tần Mặc gật đầu.

“Được thôi, đã cậu nói thế rồi thì nhất định phải chiều cậu rồi.” Tần Mặc tìm một chỗ ngồi xuống.Những người bình thường của Uông gia kia tuy có thể tạm thời bảo toàn tính mạng, nhưng Lý lão đầu và Vương chấp sự thì dần dần không trụ nổi nữa.

“Ngay cả Càn Khôn Đại của chúng ta cũng chỉ có thể tạm thời phòng ngự được đòn tấn công của nó, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, Càn Khôn Đại của chúng ta nhất định sẽ không chịu nổi.” Vương chấp sự hít sâu một hơi, năng lượng bên trong cái túi của họ là hữu hạn, không thể sử dụng mãi được.Lý lão đầu nheo mắt, lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, nhỏ giọng nói.

“Tìm cách để cái thứ này đi tấn công Tần Mặc và đám người đó

đi.” “Nhưng nó cũng không nhất định sẽ nghe lời chúng ta.” Vương chấp sự có chút sốt ruột, chủ yếu là năng lượng của ông ta sắp cạn kiệt.

Mặc dù chân của ông ta có thể biến hóa thành hình dạng Tống Tử, nhưng tình huống này cực kỳ tiêu hao năng lượng.“Sợ gì chứ, chúng ta cứ dẫn thứ này sang bên đó là được mà?

Dù sao thì chỗ này có nhiều tiểu ma tước như vậy, Tần Mặc và đồng bọn chắc chắn không dám xông vào đàn ma tước, bọn họ chỉ có thể đứng yên ở chỗ đó thôi.” Trước đây bọn họ từng muốn dẫn nguy hiểm về phía Tần Mặc, nhưng kết quả là khi họ vừa đến nơi, mấy người Tần Mặc lại đổi hướng.

Nhưng lần này thì khác rồi.Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của Lý lão đầu và Vương chấp sự, lại nghe được những lời bọn họ nói, trong mắt loé lên một tia lạnh lẽo.

Vốn dĩ còn định ít lấy đồ của bọn họ thôi, nhưng bây giờ xem ra mình đã quá nhân từ với họ rồi.

Lần này nhất định phải “sư tử há miệng rộng”.Tần Mặc vẫn ngồi yên ổn tại chỗ.

Khi Lý lão đầu và Vương chấp sự chuẩn bị dẫn con Tống Tử kia sang, con Tống Tử lại nhìn bọn họ mấy cái thật sâu, rồi không trực tiếp ra tay.

Loại cảm giác áp bách từ Tần Mặc tỏa ra, con Tống Tử này đương nhiên có thể cảm nhận được.“Chuyện gì thế?

Con Tống Tử này lại không động đậy nữa.” Trong mắt Vương chấp sự loé lên vẻ không hiểu, Lý lão đầu do dự một chút, nhỏ giọng nói.

“Chúng ta lại thử lần nữa xem sao.” Hai người cùng nhau xông

tới, nhưng không ngờ con Tống Tử này phản ứng cực nhanh, kịp thời túm lấy cánh tay hai người.

Đã hai người này tới rồi, thì đừng hòng trở về nữa.Tiền Sanh Đào quay đầu nhìn Tần Mặc một cái, không biết vì sao, trong đầu cậu ta đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

“Lão bản, con Tống Tử kia không phải vì sợ anh nên mới không tới đó chứ?” Tần Mặc cười cười, không phủ nhận cũng không thừa nhận.Tiền Sanh Đào hít vào một hơi khí lạnh.

Con Tống Tử này thực lực mạnh như vậy, mà Tần Mặc lại có thể khiến đối phương sợ hãi đến mức đó, có thể thấy thực lực bản thân của Tần Mặc đã đạt tới mức nào rồi.

“Lão bản, anh cũng quá mạnh rồi!” Tiền Sanh Đào không nhịn được giơ ngón cái lên với Tần Mặc, Tần Mặc vươn tay vỗ vỗ vai Tiền Sanh Đào.“Cho nên, cứ ở bên cạnh lão bản của cậu mà nhìn, mà học cho thật kỹ, sau này tiền đồ của cậu còn rộng mở lắm đấy.” Tiền Sanh Đào vội vàng gật đầu, cậu ta cảm thấy lời Tần Mặc nói không sai chút nào.

“Không thành vấn đề, lão bản anh cứ yên tâm đi, tôi nhất định sẽ làm tốt cái chân chó số một này.” Bàn Tử bĩu môi.

“Cũng không nhìn lại bộ dạng của cậu xem, chẳng giống đàn ông chút nào.” Tiền Sanh Đào hừ lạnh một tiếng.

“Vậy thì sao chứ?

Mấy người các anh chẳng phải cũng luôn đi theo lão bản sao?” Bàn Tử vươn tay khoác vai Tần Mặc.

“Tôi với cậu không giống nhau, tôi với Tần Mặc là anh em, còn cậu chẳng qua chỉ là một chân chạy vặt được Tần Mặc thuê thôi.” “Đã mọi người đều đến mộ huyệt này rồi, thì đều là đồng bạn.” Tần

Mặc nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử đưa tay xoa xoa mũi, anh ta sớm đã biết Tần Mặc là người như vậy, nhưng nếu Tần Mặc không như vậy thì có lẽ họ cũng sẽ không trở thành bạn bè.Trong lòng Tiền Sanh Đào thì có chút cảm động.

Không ngờ Tần Mặc lại tốt với cậu ta như vậy, xem ra cậu ta đi theo Tần Mặc đúng là đúng người rồi.

Tiền Sanh Đào cười cười, sau đó lại nhìn về phía vòng chiến đấu không xa.

"Tôi thấy hai người họ hình như sắp không trụ nổi nữa rồi." Tiền Sanh Đào nói xong véo cằm.Tần Mặc thì nhìn sang Bàn Tử bên cạnh, ra hiệu cho anh ta.

Bàn Tử lập tức hiểu ý Tần Mặc, anh ta cười hắc hắc.

"Hai người có cần giúp đỡ không?" Lý lão đầu và Vương chấp sự nhìn nhau, rồi lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, họ biết chắc chắn là Tần Mặc bảo Bàn Tử nói những lời này.

"Nếu Tần tiên sinh có thể ra tay giúp đỡ, chúng tôi nhất định sẽ vô cùng cảm kích." Tần Mặc lại liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử liền mở miệng."Các ông muốn Tần Mặc giúp đỡ, đương nhiên là được, nhưng Tần Mặc chắc chắn không thể ra tay không công được nhỉ?" Lý lão đầu sững sờ một chút, ông ta rất nhanh đã hiểu ý của Bàn Tử, Tần Mặc đây không phải là muốn đòi bảo vật của bọn họ sao?

Tần Mặc cũng quá đáng rồi, trước đó họ đã đưa Tần Mặc một khối bảo ngọc rồi mà."Khối bảo ngọc của Tần tiên sinh kia giá trị vẫn khá cao, vẫn mong Tần tiên sinh có thể ra tay một lần nữa." Tần Mặc thở dài.

"Mạng hai người các ông, chẳng lẽ không đáng một khối bảo ngọc sao?

Vừa nãy tôi đã cứu các ông rồi, bây giờ các ông lại muốn tôi ra tay, đây chắc chắn phải tính giá riêng, mấy người nói phải không?" Tần Mặc nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân và mấy người kia.Mấy người họ đương nhiên sẽ thuận theo ý Tần Mặc, nên đều vội vàng gật đầu.

"Đúng vậy, đúng vậy, đây là giá cả phát sinh thêm mà." Vương chấp sự tức đến mức suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, mà con Tống Tử kia cũng tìm được cơ hội, trực tiếp giáng xuống ngực Vương chấp sự.

Vương chấp sự lập tức bị đánh lui, một vệt máu chảy ra từ khoé miệng ông ta, trông vô cùng đáng thương."Lão Lý, hai chúng ta e rằng thật sự không xong rồi." Mặc dù Vương chấp sự cũng rất không muốn đưa những bảo vật kia cho Tần Mặc và đồng bọn, nhưng bây giờ không có cách nào khác, nếu Tần Mặc thật sự không ra tay, bọn họ rất khó thoát khỏi đây.

Hoặc là bọn họ có thể sẽ phải lãng phí rất nhiều tài nguyên mới được.

Như vậy, trong quá trình tranh đoạt sau này, bọn họ e rằng sẽ không có bất kỳ ưu thế nào.Lý lão đầu nắm chặt nắm đấm, lòng ông ta đang rỉ máu, những bảo vật này đều là ông ta khó khăn lắm mới có được trong mộ huyệt.

Bây giờ nói giao cho Tần Mặc là phải giao, thật sự có chút không nỡ.

Lý lão đầu lại quay đầu nhìn những người của Uông gia, thảm hại như vậy, ông ta cũng không còn cách nào.Ông ta lại từ trên người lấy ra một cái hộp, ném về phía Tần Mặc.

Con Tống Tử kia muốn trực tiếp bóp nát cái hộp này, nhưng Tần Mặc chỉ một cái lộn ngược ra sau đã vững vàng nắm chặt lấy nó.

Chiếc hộp đồng thời còn rơi xuống trên mặt quan tài, anh đứng ở đó, nhìn xuống từ trên cao, trông như một vị vua.“Sao ngươi còn muốn hủy hoại đồ của ta vậy?” Tần Mặc nói xong nhìn chằm chằm con Tống Tử trước mặt.

Con Tống Tử thì sững sờ tại chỗ, nó cứ nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Không biết vì sao, từ trên người Tần Mặc, nó lại nhìn thấy bóng dáng của người kia.

Cảm nhận được ánh mắt của nó, Tần Mặc có chút kinh ngạc.“Ngươi thật sự đã gặp ta rồi sao?” Con Tống Tử này không trả lời Tần Mặc, nó chỉ quay đầu lại nhìn về phía Vương chấp sự và Lý lão đầu bên kia.

Ngay khi nó chuẩn bị ra tay với hai người Vương chấp sự, Vương chấp sự vội vàng mở miệng nói.

“Tần Mặc, đã anh lấy đồ của chúng tôi rồi, có phải nên ra tay rồi không?” Tần Mặc cười đáp một tiếng.“Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, tôi không phải là loại người bội tín khí nghĩa đâu, cứ yên tâm đi.” Nói xong, Tần Mặc dứt khoát đứng chắn trước mặt con Tống Tử, cũng như Vương chấp sự và Lý lão đầu.

Sau đó, Tần Mặc quay mặt về phía con Tống Tử.

“Trở về đi.” Con Tống Tử kia thì kéo giãn khoảng cách với Tần Mặc, nó vẫn luôn đối mặt với Tần Mặc.

Mắt nó đã bị mục ruỗng, mọi người không thể nhìn thấy ánh mắt của nó, nhưng Tần Mặc lại có thể cảm nhận được nó dường như vẫn luôn nhìn chằm chằm mình.Chẳng lẽ chuyện này lại liên quan đến tổ tiên của mình sao?

Tần Mặc trong lòng không rõ lắm, nhưng anh vẫn giải phóng sức

mạnh Hắc Long Huyết Mạch của mình.

"Nếu ngươi ngoan ngoãn trở về quan tài, nói không chừng còn có thể tự bảo vệ bản thân thêm một thời gian nữa." Những con Tống Tử này đã ra ngoài rồi, thấy không khí, dù muốn sống tiếp e rằng cũng không đơn giản như vậy, nhưng ít nhất cũng có thể duy trì được hai ba mươi năm.Nhưng nếu mình ra tay với nó, tình hình lại khác.

Con Tống Tử này đương nhiên có thể hiểu lời Tần Mặc, nhưng nó lại không lùi bước, trái lại còn xông thẳng về phía Tần Mặc.

Chương 1035

Tần Mặc không nhịn được cười gật đầu.

“Thú vị đấy, ngươi đã cảm nhận được sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch của ta rồi mà còn muốn xông lên, vậy thì đừng trách ta.” Dứt lời, trên người Tần Mặc đột nhiên bùng phát ra năng lượng khổng lồ.Năng lượng này được Tần Mặc ném ra, đánh trúng ngực con Tống Tử, khiến nó lùi lại rất xa.

Một đoạn đường dài trên mặt đất thậm chí còn xuất hiện những vết nứt sâu hoắm.

Lý lão đầu và Vương chấp sự ở đằng xa không nhịn được nhìn nhau.

“Không ngờ thằng nhóc này thực lực lại mạnh đến thế.” Vương chấp sự nắm chặt nắm đấm, xem ra sắp tới bọn họ sẽ phải giải quyết nhiều rắc rối hơn nữa.Lý lão đầu đáp một tiếng.

“Đúng vậy, chuyện này cũng ngoài dự liệu của tôi, nhưng không sao, dù sao con Tống Tử này thực lực cũng không yếu, tôi muốn xem hắn và con Tống Tử kia rốt cuộc phân thắng bại thế nào.” Kỳ thực, Lý lão đầu và Vương chấp sự chỉ cần cố gắng một chút cũng có thể giải quyết con Tống Tử này.Nhưng như vậy họ nhất định phải lãng phí rất nhiều tài nguyên, chi bằng tiết kiệm tài nguyên đó, để Tần Mặc giúp họ đối phó con Tống Tử này.

Vừa hay cũng có thể thông qua cách này để quan sát kỹ năng lực của Tần Mặc.

Tần Mặc làm sao có thể không biết ý nghĩ của hai người họ chứ?

Nhưng Tần Mặc cho rằng con Tống Tử này không thể khiến anh

phát huy thực lực thật sự, cho nên những chuyện này đều không đáng kể.

Có thể thông qua cách này để có được bảo vật thì còn gì bằng.Tần Mặc lại một lần nữa bức lui con Tống Tử, đồng thời anh cũng mở cái hộp ra, nhìn thứ đặt bên trong.

"Không ngờ lại là một món Đồng Khí." Tần Mặc nhướng mày, sau đó anh đặt tay lên món Đồng Khí này, tiếng của hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện vật phẩm thật, xin hỏi có dung hợp không? 】 "Dung hợp." 【Đinh, dung hợp thành công, chúc mừng Ký chủ nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *50, Thể Lực *50, Sức Mạnh *50, Tinh Thần *50.】 Tần Mặc hài lòng gật đầu, xem ra những thứ mà Uông gia này lấy ra đều khá tốt.Sau này có thể vòi vĩnh bọn họ thêm chút đồ nữa.

Con Tống Tử thấy Tần Mặc như vậy, lập tức né ra sau lưng Tần Mặc, muốn đánh lén anh từ phía sau.

Tần Mặc liếc nó một cái.

"Không có tác dụng gì đâu." Nói xong, Tần Mặc đạp mạnh xuống mặt đất, thân thể bay vút lên không trung, trực tiếp đạp về phía con Tống Tử.Con Tống Tử vội vàng cong người về phía sau.

Sau khi ổn định thân hình, nó lại "khè khè" nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Nói thật, chiến đấu với Tần Mặc, nó tiêu hao sức mạnh quả thực rất lớn, nhưng không sao cả, đã Tần Mặc thực lực mạnh như vậy, thì nó nhất định phải giao đấu ra trò với Tần Mặc, thử nghiệm tài năng của Tần Mặc một chút.Nếu đứa trẻ này thật sự là hậu duệ của người kia, thì bọn họ cũng nên khách khí một chút với đứa trẻ này.

Nhưng xét về vai vế, bọn họ cũng coi như là tiền bối của đứa trẻ

này, thử dò xét bản lĩnh của hắn, chắc hẳn người kia sẽ không trách tội đâu nhỉ.

Con Tống Tử này tiếp tục giao chiến với Tần Mặc.

Vốn dĩ Tần Mặc không muốn quá mức vận dụng năng lực trên người mình, nhưng thấy đối phương đã xuất ra bản lĩnh thật sự rồi, Tần Mặc cũng đành chịu, chỉ có thể thở dài một hơi.“Nếu đã như vậy, thì tôi cũng chỉ đành ra tay thôi.” Sau khi Tần Mặc dứt lời, tóc anh bay phất phơ theo gió, sức mạnh trên người cũng trở nên hoàn toàn khác biệt.

Những người của Uông gia có mặt ở đó đều bị khí thế của Tần Mặc áp chế, họ kinh hãi nhìn Tần Mặc.

Thằng nhóc này rốt cuộc đã làm cách nào mà có được bản lĩnh như vậy?Tuy họ không hiểu, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ có thể đứng từ xa nhìn Tần Mặc.

Một luồng năng lượng từ từ bay ra từ người Tần Mặc.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Nhiệt độ trong không khí đều giảm xuống rất nhiều, những người Uông gia không nhịn được vươn tay xoa xoa cánh tay của mình.Lúc này, những tiểu ma tước xung quanh cũng đều sợ hãi bay trở lại vào trong cỗ quan tài vừa nãy.

Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn cỗ quan tài đó.

“Cỗ quan tài này rõ ràng nhỏ như vậy, mà lại có thể chứa được nhiều tiểu ma tước đến thế, anh nói trong quan tài này có thể có tình huống đặc biệt gì không?” “Có lẽ vậy.

Tần Mặc còn có thể có loại năng lực đặc biệt để chứa những thứ đồ ăn kia, xem ra cỗ quan tài này cũng nên có năng lực tương tự Tần Mặc nhỉ.” “Vậy chẳng phải là bình thường sao?

Lão bản của tôi có thể tung hoành khắp mộ huyệt này, có được vài

bản lĩnh của mộ huyệt này, càng chứng tỏ lão bản của tôi lợi hại.” Tiền Sanh Đào nói xong nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Mặc, ánh mắt sáng rực, cứ như những chuyện này đang xảy ra trên người cậu ta vậy.“Tôi phát hiện ra không khí trong đội của chúng ta sau này e rằng sẽ thay đổi rồi.” Hạo Thiên Chân không nhịn được cười.

Trước đây vẫn luôn là Bàn Tử kinh ngạc về thực lực của Tần Mặc, sau này e rằng phải đổi người rồi.

Bàn Tử liếc mắt.“Chuyện này có gì đâu chứ, chúng ta đều là người một nhà mà, hơn nữa, có cậu ta ở đây, tôi vừa hay có thể nghỉ ngơi một chút, không phải sao?” Tiền Sanh Đào bĩu môi.

“Ai là người một nhà với anh?

Tôi thì không, nếu không phải vì lão bản, tôi mới không ở cùng với anh đâu.” Bàn Tử cũng chẳng so đo nhiều với Tiền Sanh Đào, trong lòng anh ta rất hiểu rõ, kỳ thực khi mọi người cùng nhau tiến lên, Tiền Sanh Đào đã coi họ là người thân rồi.

Chỉ là miệng nói vậy thôi.Tần Mặc đang chiến đấu với con Tống Tử ở đây, nghe xong liền liếc mắt.

“Tôi nói này, mấy người có thể đừng đấu đá nội bộ nữa được không?

Không thấy tôi đang bận ở đây sao?” Tiền Sanh Đào ho khan một tiếng, gật đầu, vội vàng cam đoan với Tần Mặc.

“Lão bản, anh cứ yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ yêu thương nhau, anh mau đối phó với con Tống Tử này đi.

Sau khi giải quyết xong, chúng ta cũng có thể xem thử trong cỗ quan tài kia có bí mật gì không?” Nếu không thì xương cốt của những con ma tước kia làm sao có thể từ trong cỗ quan tài đó bay ra, hơn nữa, nhiều xương ma tước như vậy làm sao mà cất giấu vào đó được

chứ?Tần Mặc cười đáp một tiếng.

“Không thành vấn đề.” Lý lão đầu do dự một chút, nhỏ giọng nói với Vương chấp sự.

“Ông qua bên đó xem thử trong quan tài có bảo vật gì không, nếu có thì mau lấy đi, đừng để lát nữa bị Tần Mặc lấy mất.” Tần Mặc nghe xong liếc Lý lão đầu một cái, không ngờ ông ta vẫn còn giở mấy cái trò vặt vãnh này trước mặt mình.

Đáng tiếc là bên trong đó chỉ có vô tận nguy hiểm, làm sao có thể có bảo vật được chứ?Tần Mặc lắc đầu, nhưng anh không nói nhiều.

Bọn họ muốn chiếm cái lợi nhỏ này, vậy thì cứ để họ tự gánh lấy hậu quả.

Vương chấp sự đi đến đây sau đó, nhìn vào trong quan tài, ông ta phát hiện bên trong quan tài vô cùng bằng phẳng, chẳng có thứ gì cả.

Vương chấp sự có chút khó hiểu quay đầu lại, nhìn Lý lão đầu nhíu mày.“Thật kỳ lạ, bên trong này vậy mà không có bất kỳ thứ gì.” Nhưng ngay lúc này, đột nhiên có một số vật màu đen từ phía sau Vương chấp sự bay lên.

Vương chấp sự cảm thấy sau lưng truyền đến một luồng khí lạnh, khi ông ta quay đầu lại thì thấy rất nhiều ma tước đã bay lượn trên đầu ông ta, trực tiếp mổ vào mắt ông ta.Lý lão đầu phản ứng vẫn khá nhanh, ông ta kịp thời dậm chân xuống đất, xông đến bên cạnh Vương chấp sự, kéo cánh tay ông ta, rồi quăng sang một bên.

Vương chấp sự không nhịn được ngồi phịch xuống đất, nhưng vừa nãy Lý lão đầu vẫn hơi chậm một chút, mặt Vương chấp sự đã bị mổ một cái.Vương chấp sự có một cảm giác sống sót sau tai nạn, may mà lần này không bị mổ vào mắt, nếu không thì cả đời ông ta chẳng phải là tiêu rồi sao?

Ông ta lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm những con ma tước ở không xa, chuyện gì thế này, vừa nãy bên trong đó rõ ràng rất bằng phẳng, những con ma tước này từ đâu ra vậy?Vương chấp sự không hiểu nắm chặt nắm đấm, nhưng ông ta cũng chỉ có thể tạm thời băng bó vết thương cho mình trước.

Lý lão đầu rất nhanh đã bức lui những tiểu ma tước này, ông ta thở phào một hơi, lại đi đến bên cạnh Vương chấp sự.

"Thấy sao rồi?

Có sao không?" Vương chấp sự xua xua tay, trong mắt mang theo một tia âm lạnh."Cũng không biết trong mộ huyệt này rốt cuộc có chuyện gì, vì sao lại có nhiều thứ kỳ lạ đến vậy?" Lý lão đầu lắc đầu, chuyện này ông ta cũng không rõ lắm.

"Mặc kệ đi, lần này quả thật là do chúng ta sơ suất, sau này cẩn thận một chút là được." Vương chấp sự thở dài, đáp một tiếng, hiện tại ông ta cũng không có cách nào, chỉ đành tạm thời như vậy.Bàn Tử nhìn ra ý đồ của bọn họ, hừ lạnh một tiếng.

"Ai bảo các ông tự mình muốn chiếm tiện nghi chứ, bây giờ thì hay rồi, còn bị thương nữa, trách được ai đây?" Vương chấp sự nắm chặt nắm đấm, trên mặt mang theo một tia phẫn hận, nhưng ông ta lại chẳng làm được gì, chỉ có thể hít sâu một hơi, ngoan ngoãn ngồi đó.Tiền Sanh Đào gật đầu.

"Lời này nói không sai chút nào, mấy ông đúng là đáng đời." Động tĩnh của Tần Mặc bên này vẫn khá lớn, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của bọn họ, họ lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Chương 1036

Tần Mặc đã ngưng tụ ra một khối cầu đá khổng lồ.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Khối đá này được Tần Mặc ném ra, nhanh chóng lăn tròn, quăng về phía con Tống Tử.Con Tống Tử thì đột nhiên đánh mạnh vào khối đá này, khối đá lập tức bị nó đánh vỡ tan.

Năng lượng từ vụ nổ đá văng ra xung quanh, suýt chút nữa vạ lây đến Bàn Tử và mấy người kia.

May mà Tần Mặc khống chế rất tốt, nên mấy người họ không sao cả.Tần Mặc nhìn thấy trên người con Tống Tử xuất hiện một vài vết nứt, không nhịn được nhướng mày, xem ra năng lực phòng ngự của con Tống Tử này vẫn khá mạnh.

Mình đã tấn công nhiều như vậy, mà nó vẫn không bị thương đặc biệt nghiêm trọng.

Nhưng không sao cả, dù vậy, nó cũng không thể chịu nổi cơn thịnh nộ của mình.Trên người Tần Mặc từ từ dâng lên một luồng năng lượng màu đen.

Luồng năng lượng màu đen này đột nhiên hóa thành một con Hỏa Long, bay về phía con Tống Tử.

Con Tống Tử muốn trực tiếp thoát ra khỏi phạm vi tấn công của Hỏa Long, nhưng lại phát hiện không gian xung quanh dường như đã bị ngưng đọng lại.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Giọng Tần Mặc nhẹ nhàng rơi xuống, không mang theo một chút độ ấm nào.Sau khi Hỏa Long bay đến bên cạnh con Tống Tử, nó bắt đầu lượn lờ ở đó, sau đó từ từ tiếp cận nó, trên người con Tống Tử này vậy mà lại bị luyện ra một ít dầu.

“Không ngờ trên người nó lại có nhiều Thi Du đến vậy.” Vương chấp sự nói xong, ánh mắt sáng rực lên, những Thi Du này đối với bọn họ mà nói có sự giúp đỡ rất lớn.Những người này là thông qua việc sinh hoạt trong mộ huyệt mới có được bản lĩnh như vậy, cho nên chỉ cần họ hấp thụ những thứ này trong mộ huyệt, Thi Du trên người con Tống Tử, thì thực lực của họ sẽ từ từ nâng cao.

Đương nhiên, loại dầu này người bình thường không thể hấp thụ được, nhưng bọn họ thì khác.

“Những dầu đó đều bị lửa của Tần Mặc thiêu rụi rồi.” Lý lão đầu nhíu mày, trong mắt mang theo một tia tiếc nuối.Nói thật, ông ta cũng rất muốn bắt con Tống Tử này lại, sau đó hấp thụ dầu trên người nó.

Tần Mặc nghe xong, không nhịn được cảm thấy hơi ghê tởm, anh liếc mắt nhìn mấy người kia một cái.

“Mấy người Uông gia các ông chính là thông qua cách này để nâng cao thực lực của mình sao?

Thật là ghê tởm mà.” “Đúng vậy, đúng vậy.” Bàn Tử cũng không nhịn được ở bên cạnh châm chọc.

“Cũng không biết mấy người các ông làm sao mà nuốt trôi được cái thứ vừa tanh vừa hôi, lại còn đặc biệt đen đó nữa.” Vương chấp sự nheo mắt.

“Ông nghĩ trên người Tần Mặc sạch sẽ lắm sao?”Vương chấp sự nói xong lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, đánh giá Tần Mặc một lượt.

“Tần Mặc có thể có bản lĩnh như vậy, nhất định cũng là thông qua một số con đường đặc biệt mà có được.

Ông nghĩ con đường đặc biệt đó là gì?” Tần Mặc tức đến bật cười, bọn họ tự mình làm những chuyện ghê tởm như vậy, sao lại

nghĩ người khác cũng sẽ như vậy chứ?“Đừng có áp đặt suy nghĩ của ông lên người khác, Tần Mặc vẫn luôn quang minh chính đại.” Hạo Thiên Chân hừ lạnh một tiếng.

Cậu ấy là người từ trước đến nay ghét nhất việc nói bóng gió.

Nhưng bây giờ đối phương lại nói Tần Mặc như vậy, khiến cậu ấy có chút không nhịn được.Vương chấp sự lại không cảm thấy mình nói như vậy có gì sai, dù sao thì ông ta đã gặp qua rất nhiều người, những người có thực lực như Tần Mặc cũng có, nhưng những người đó đều là thông qua một số phương thức đặc biệt mới có thể nâng cao thực lực.

Rất nhiều người trong số đó là ở trong mộ huyệt, thông qua các sinh vật trong mộ huyệt mới có được bản lĩnh này.

Mặc dù những người Uông gia bọn họ làm cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, nhưng so với những người kia, bọn họ còn kém xa lắm.“Mấy người biết gì mà nói?” Vương chấp sự cười lạnh một tiếng, sau đó ông ta lại nhìn Tần Mặc một cái.

“Tần Mặc vốn dĩ không nhất định tốt đẹp như các người tưởng tượng đâu, các người không sợ sau này sẽ thất vọng sao?” Vương chấp sự cũng không nói thêm những lời vô nghĩa nữa, chỉ là lại nhìn về phía cỗ quan tài vừa nãy.

“Chỉ là không biết trong cỗ quan tài này rốt cuộc có gì đặc biệt.” Lúc này Tần Mặc đã thiêu đốt con Tống Tử kia đến mức nó không thể phản kháng nổi nữa.Con Tống Tử lại đột nhiên nhìn về phía Tần Mặc, thằng nhóc này quả thật có chút khác biệt.

Tiếp đó, trên người nó đột nhiên bùng phát ra một ít năng lượng màu đen.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, luồng năng lượng màu đen này vậy

mà lại hơi giống với sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch.

Vậy ra con Tống Tử này là thuộc hạ của tổ tiên mình sao?Nếu không thì, nó không thể xuất hiện trong mộ huyệt này, hơn nữa trên người còn có loại năng lượng này.

Mặc dù Tần Mặc không hiểu rõ, nhưng Tần Mặc cũng không đuổi cùng giết tận, chỉ để mặc con Tống Tử này dập tắt con Hỏa Long của mình, sau đó nó lại bay đến bên cạnh cỗ quan tài.Thấy bóng dáng con Tống Tử biến mất, Hạo Thiên Chân và mấy người kia sững sờ một chút, sau đó vội vàng đi đến bên cỗ quan tài này.

Tần Mặc cũng đi tới, tránh cho Hạo Thiên Chân và mấy người kia xảy ra chuyện.

Vương chấp sự vẫn luôn nhìn chằm chằm Tần Mặc và đồng bọn, đương nhiên là hy vọng Tần Mặc và đồng bọn sẽ bị những thứ trong mộ huyệt làm bị thương.

Nhưng không ngờ trong cỗ quan tài kia vậy mà chẳng có thứ gì xuất hiện.“Dựa vào cái gì chứ?” Vương chấp sự trừng lớn mắt, ông ta ôm lấy mặt, có chút run rẩy.

Đương nhiên, tất cả là do tức giận.

Vương chấp sự lại tiến gần hơn một chút về phía đó, nhưng ông ta vẫn không dám nhìn vào bên trong quan tài.

“Ở đây có một lớp bình chướng.” Tần Mặc nói xong chỉ vào đáy quan tài, bởi vì nơi này đã bị người ta dùng chướng nhãn pháp, cho nên mọi người nhìn vào đáy quan tài tưởng chừng là gỗ thật.Khi Tiền Sanh Đào chuẩn bị đưa tay xuyên qua đáy quan tài, Tần Mặc nắm lấy cánh tay cậu ta.

“Cẩn thận, bên dưới này có thể có nguy hiểm đấy, đừng quên những tiểu ma tước vừa nãy từ đâu ra chứ?” Tiền Sanh Đào lúc này

mới chợt phản ứng lại, cậu ta vội vàng gật đầu.

"Đúng vậy." Sau đó, cậu ta lại nhìn về phía Vương chấp sự ở không xa, cậu ta không muốn xui xẻo như Vương chấp sự.Vương chấp sự tức đến mức không chịu nổi, ông ta dậm chân, rồi trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Anh vừa nãy đã biết như vậy rồi, cho nên anh mới không ngăn cản tôi, đúng không?" Tần Mặc nhún vai.

"Nếu ông nghĩ như vậy, thì tôi cũng không có cách nào." Tần Mặc không cho đối phương một câu trả lời khẳng định, cũng không phủ nhận, nhưng Tần Mặc cảm thấy ông ta nên hiểu ý mình.Vương chấp sự không nhịn được muốn ra tay với Tần Mặc, nhưng lại nghĩ đến vết thương trên mặt mình, cũng như thực lực của Tần Mặc, ông ta vẫn cố nén lại.

Thôi thôi, vẫn là đừng so đo nhiều với Tần Mặc như vậy nữa.

Vương chấp sự nhắm mắt lại.

Có câu nói rất hay, mắt không thấy thì lòng không phiền.Bàn Tử thấy vậy, không nhịn được nhìn Tiền Sanh Đào một cái, sau đó hai người liền bắt đầu trò chuyện.

Đương nhiên, nội dung trò chuyện của họ chính là vết thương trên mặt Vương chấp sự.

Vốn dĩ trong lòng Vương chấp sự đã tức đến không chịu nổi, nghe thấy những lời hai người họ nói, ông ta càng thêm phẫn nộ, ông ta trừng lớn mắt nhìn chằm chằm hai người.

"Tôi không dám ra tay với Tần Mặc, chẳng lẽ tôi còn không dám động đến hai người các anh sao?" Bàn Tử và Tiền Sanh Đào nhìn nhau, hai người đồng thời hừ lạnh một tiếng.

"Có bản lĩnh thì ông thử xem." Bàn Tử và Tiền Sanh Đào đương

nhiên không lo lắng, dù sao thì bên cạnh hai người họ có Tần Mặc, nếu đối phương thật sự dám động thủ với họ, vậy thì cứ thử cho biết.“Đi về phía trước trước đã.” Lý lão đầu nhỏ giọng nói với Vương chấp sự.

“Đừng quên mục đích cuối cùng của chúng ta.

Nếu thật sự xảy ra xung đột với bọn họ ở đây, sau này đối với chúng ta cũng rất bất lợi, hơn nữa vừa nãy ông cũng đã thấy bản lĩnh của Tần tiên sinh rồi.” “Hai chúng ta liên thủ lại còn không thể giải quyết con Tống Tử đó, nhưng Tần Mặc lại dễ dàng đánh đuổi con Tống Tử đó đi.” “Chuyện đó chưa chắc đâu.” Vương chấp sự lúc này đang tức giận đến mức mất trí, thật sự muốn liều mạng với Tần Mặc và đám người này.“Mặc dù con Tống Tử đó thực lực quả thật mạnh, nhưng chỉ cần hai chúng ta dốc toàn lực, cũng vẫn có thể giải quyết được nó.” “Điều này có nghĩa là hai chúng ta có thể đánh thắng Tần Mặc, vậy thì những người Uông gia khác của chúng ta chẳng lẽ không thể giải quyết được ba cái tên phế vật kia sao?” Trong ánh mắt Tần Mặc loé lên một tia lạnh lẽo, bọn họ muốn động thủ với mình thì cũng thôi đi, sao còn mắng Bàn Tử và mấy người kia nữa chứ?Bàn Tử và mấy người kia đều là những người bạn không tệ của mình, nếu lần sau mà mình còn nghe Vương chấp sự nói như vậy nữa, thì lần sau sẽ không chỉ đơn giản là hỏng mặt đâu.

Tần Mặc lười nói nhiều, chỉ nhìn chằm chằm cỗ quan tài trước mặt.

“Lát nữa tôi xuống trước, sau đó mấy người theo tôi, hiểu chưa?” Bàn Tử cười hắc hắc.

“Mặc kệ những người khác nghĩ thế nào, ít nhất tôi sẽ luôn đi theo anh.” Tần Mặc nhướng mày, Bàn Tử có được giác ngộ này thì còn gì bằng, mình cũng không cần phải lo lắng nữa.“Được rồi.” Sau khi Tần

Mặc dứt lời, anh là người đầu tiên đặt ánh mắt lên lớp bình chướng này.

Âm khí bên dưới bình chướng khá nặng.

Tần Mặc trực tiếp dùng năng lực Hắc Long Huyết Mạch bao bọc lấy bản thân, như vậy thì dù bên dưới thật sự có nguy hiểm, những thứ đó cũng không làm gì được anh.

Chương 1037

Dù sao Hắc Long Huyết Mạch là chính khí thượng đẳng, bọn chúng muốn tiếp cận thôi cũng đã khó khăn, chứ đừng nói là đối phó với anh.

Rất nhanh, Tần Mặc đã xuyên qua lớp bình chướng này, tiến vào bên dưới.

Tần Mặc phát hiện nơi mình đến hoàn toàn khác với những chỗ vừa rồi.

Đây tựa như một động huyệt khổng lồ.

Còn về cuối động huyệt là gì, Tần Mặc vẫn chưa rõ.

Tần Mặc lại đưa mắt nhìn lên phía trên, rồi bước mấy bước sang bên.

Không lâu sau, Bàn Tử nhảy xuống, anh ta có chút ngạc nhiên nhìn tình hình trước mặt.

"Không ngờ ở đây trông có vẻ phiền phức thật đấy." Bàn Tử nhìn Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng.

"Đúng vậy, sức mạnh bên kia vẫn còn khá mạnh." Khi nói lời này, Tần Mặc chỉ về phía động huyệt cách đó không xa.

Còn về năng lượng phát ra từ đó rốt cuộc là gì, Tần Mặc hiện tại vẫn chưa rõ.

Hơn nữa, động huyệt bên kia trông quanh co khúc khuỷu, có vẻ rất sâu.

"Không sao, dù sao chúng ta cũng không vội, cứ đi một bước tính một bước thôi.

Hơn nữa, đằng nào cũng có người đi cùng chúng ta, bọn họ còn vội hơn chúng ta nhiều." Trong mắt Bàn Tử tràn đầy ý cười.

Tần Mặc đương nhiên biết lời Bàn Tử muốn ám chỉ điều gì.

Lý lão đầu vừa xuống nghe thấy lời này thì nhíu mày.

Nhưng trong lòng ông ta hiểu rõ, đã đến không gian này rồi thì điểm đến của mình chắc hẳn không còn xa nữa.

Sau khi Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào cũng xuống, Tần Mặc liền đặt mắt lên cái động huyệt kia.

"Chúng ta đi thôi, bất kể lát nữa gặp phải chuyện gì, mọi người đều phải cẩn thận một chút." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, mấy người họ đâu phải kẻ ngốc.

"Yên tâm, tuy thực lực mấy chúng tôi không bằng anh, nhưng ở trong Mộ Huyệt này chắc vẫn có thể tự vệ được." Ít nhất họ đã đi theo Tần Mặc lâu như vậy, cũng lăn lộn bấy lâu rồi, chút năng lực này vẫn có.

Tần Mặc cười cười, rồi men theo con đường này đi về phía trước.

Chẳng bao lâu, Tần Mặc đã đến giữa con đường này.

Họ phát hiện, con đường xung quanh đây bỗng rộng rãi hơn rất nhiều, lúc đầu chỉ là một động huyệt rộng hai người, giờ lại biến thành rộng mười người.

"Mọi người mau nhìn kìa." Một người trong nhóm Uông gia trừng to mắt, chỉ vào hai bên con đường cách đó không xa.

Hai bên đó có ánh sáng rất mạnh, họ chỉ có thể nhìn thấy hai bên đường, dường như có một số người đang đứng.

"Chẳng lẽ lại là Tống Tử sao?" Vương chấp sự có chút lo lắng nhìn chằm chằm.

Con Tống Tử trước đó đã khiến tất cả họ khó đối phó như vậy, nếu sau này gặp phải nhiều Tống Tử thế này, chẳng phải sẽ càng khó đối phó hơn sao?

"Chắc không đến mức đó đâu, dù đây là một Đại Mộ Huyệt, cho dù có rất nhiều quan viên được bồi táng, cũng không nhất định sẽ có nhiều Tống Tử như vậy." Lý lão đầu an ủi những người của Uông gia, dường như cũng là đang tự an ủi chính mình.

Tần Mặc phóng ra sức mạnh, cảm nhận một chút, không khỏi nhướng mày.

"Thế nào?" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi Tần Mặc, Tần Mặc giải thích với mấy người họ.

"Bây giờ vẫn chưa rõ lắm, nhưng không phải Tống Tử." Tần Mặc đã từng giao thủ với con Tống Tử kia rồi, tự nhiên hiểu rõ thứ này không phải nó.

"Cũng không biết con Tống Tử kia đã chạy đi đâu rồi, nó sẽ không ở trong Mộ Huyệt này tìm kiếm đồng bọn, rồi sau đó lại đến đối phó chúng ta chứ?" Khi nói lời này, Bàn Tử trừng lớn mắt, trong mắt còn mang theo một tia lo lắng.

Tần Mặc lườm một cái.

"Anh đang nghĩ gì vậy?

Bọn chúng ở trong này, tuy đôi khi cũng có giao lưu, nhưng bình thường sẽ không đi đến lãnh địa của Tống Tử khác đâu." Những con Tống Tử này sau khi chết, thường bị đặt trong một không gian nhất định, chúng chỉ có thể di chuyển trong không gian đó, chỉ cần ra khỏi, nhất định sẽ gặp phản phệ.

"Thì ra là vậy." Bàn Tử nửa hiểu nửa không ừ một tiếng, tuy anh ta không hiểu rõ những con Tống Tử này là gì, nhưng Tần Mặc đã

nghĩ vậy thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

“Được rồi.” Hạo Thiên Chân cười nói.

“Yên tâm đi, có Tần Mặc ở đây, chẳng lẽ anh ấy lại không quan tâm tính mạng của chúng ta sao?” “Nói không sai.” Hạo Thiên Chân ừ một tiếng, sau đó hai người họ tiếp tục đi về phía trước.

“Chúng ta cứ chậm lại một chút, để bọn họ đi trước.” Lý lão đầu nhỏ giọng nói với Vương chấp sự và mấy người bên cạnh, Vương chấp sự và họ gật đầu.

Tần Mặc đương nhiên nghe thấy những lời đó của Lý lão đầu, trong mắt anh lóe lên một tia lạnh lẽo.

Vốn dĩ anh còn nghĩ, vì bọn họ đã đưa cho mình nhiều thứ như vậy trước đó, lần sau mình sẽ có chút lương tâm, giúp đỡ họ một chút.

Nhưng vì họ đã nói như vậy, mình cũng chẳng cần phải khách khí nữa.

“Chúng ta ở đây nghỉ một lát đi, ăn chút đồ nướng gì đó.” Tần Mặc nói xong, dứt khoát tìm một chỗ ngồi xuống, tiện thể còn lấy ra một cái giá nướng từ trong ba lô.

“Trời ạ, ông chủ, cái ba lô của anh đúng là thần kỳ thật đấy, cái gì cũng có.” Việc Tần Mặc lấy ra cái giá nướng này quả thực là điều anh ta không thể ngờ tới.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Đến Mộ Huyệt này, đương nhiên là phải chuẩn bị đầy đủ rồi.

Mấy anh em chúng ta đều thích ăn vặt như vậy, tôi chắc chắn phải chuẩn bị sẵn từ trước.” Lý lão đầu nhíu mày.

Vừa mới nói muốn Tần Mặc và đồng đội đi tiên phong, sao mấy người Tần Mặc lại ngồi xuống đây rồi?

Lý lão đầu quay đầu nhìn Vương chấp sự, ra hiệu bằng mắt.

Vương chấp sự lập tức hiểu ý Lý lão đầu, ông ta cười cười đi về phía Tần Mặc.

“Tần Mặc à, chẳng phải mấy anh vừa mới ăn xong sao?” “Thì sao?

Chúng tôi không thể ăn thêm chút nữa à?” Bàn Tử bĩu môi, anh ta lại đưa mắt nhìn về phía con đường bên kia.

“Chỗ đó là cái quỷ gì, chúng tôi còn chẳng biết, sao phải đi qua đó chứ?

Chi bằng cứ nghỉ ngơi ở đây một lát đi.” Bàn Tử thấy mấy người đó cũng không muốn đi, liền nhìn chằm chằm Lý lão đầu mà châm chọc.

Chương 1038

"Mấy người sẽ không phải sợ hãi mấy thứ đó nên mới không dám đi tiếp về phía trước chứ?

Đây là định để Tần Mặc giúp mấy người làm công không công à?" Mặt Lý lão đầu có chút không giữ nổi, ông ta lắc đầu, đi về phía này.

"Tôi chỉ là cảm thấy ở trong Mộ Huyệt này khá nguy hiểm, mấy anh cứ ung dung như vậy chắc chắn không ổn.

Lát nữa gặp nguy hiểm thì phải làm sao?

Vạn nhất có thứ gì đó từ bên cạnh đến tập kích mấy anh, chẳng phải mấy anh sẽ bị thương sao?" Lời nói nghe thì hay, nhưng Tần Mặc trong lòng hiểu rõ, ông ta đang khuyên mình lên đường đó mà.

"Thật sao?

Vậy thì cứ để mấy thứ đó đến thử đi, dù sao mấy anh em chúng tôi trước đây ở trong Mộ Huyệt vẫn luôn có tác phong như vậy, chúng tôi không sợ đâu." Tần Mặc nói xong lại nhìn Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào.

"Hai người thì sao?

Có sợ mấy thứ bên trong này không?" Hai người vội vàng xua tay.

Mặc dù họ không biết Tần Mặc nghĩ gì, nhưng Tần Mặc đã nói vậy thì họ chắc chắn phải nói theo lời Tần Mặc.

Nếu như ngay cả họ cũng không làm theo ý Tần Mặc, chẳng phải Tần Mặc sẽ cô lập không ai giúp đỡ sao?

"Tần tiên sinh không cần phải như vậy, chúng tôi nói vậy cũng là vì tốt cho anh mà, anh nói đúng không?" Lý lão đầu cười nhìn Tần

Mặc, Tần Mặc gật đầu.

"Vậy được rồi, tôi đã biết mọi người vì tốt cho tôi rồi.

Còn chuyện gì khác không?

Mấy người sẽ không nghĩ rằng chỉ cần nói mấy câu này, tôi sẽ phải trả lại bảo vật đã lấy từ tay mấy người chứ?" "Đương nhiên tôi không có ý định đó." Lý lão đầu thở dài một hơi.

"Chỉ là ở trong Mộ Huyệt này quá lâu, đối với chúng tôi đều không tốt.

Mấy người chúng tôi trên người có Âm Khí, chịu đựng được môi trường ở đây, nhưng mấy anh thì khác." Lý lão đầu nhìn chằm chằm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở một bên.

"Tôi biết Tần tiên sinh không sợ những Âm Khí này, vậy còn mấy người họ thì sao?

Vạn nhất mấy người họ bị Âm Khí khống chế, chẳng phải là xong đời sao?" Vì Tần Mặc có năng lực đặc biệt, nên ông ta sẽ khen Tần Mặc một chút, rồi lại nói đến đồng đội của Tần Mặc, như vậy Tần Mặc nhất định sẽ dao động.

Tần Mặc nhíu mày.

"Ai nói mấy người họ sợ Âm Khí chứ?" Tần Mặc nhìn Bàn Tử và những người khác.

"Trên người mấy người họ có năng lượng của tôi, nên họ sẽ không bị ảnh hưởng, điểm này ông có thể yên tâm.

Ngoài ra, ông nói muốn chúng tôi nhanh chóng đi tiếp, bây giờ chúng tôi đều đã đói rồi, vậy thể lực của chúng tôi nhất định sẽ không chống đỡ nổi, sau này gặp nguy hiểm, chẳng phải chúng tôi sẽ không ứng phó được sao?

Ông đây là đang nghĩ cho chúng tôi à?" Khi Tần Mặc nói lời này, anh nhìn Lý lão đầu thêm hai lần.

Lý lão đầu bị Tần Mặc chặn họng, có chút không nói nên lời, ông ta chỉ có thể thở dài một hơi, gật đầu.

"Tần tiên sinh đã quyết định rồi, vậy tôi cũng không tiện nói thêm gì nữa, nhưng…" Lý lão đầu ngừng lại một chút.

"Nếu Tần tiên sinh vì chuyện này mà làm hại đồng đội của mình, hy vọng Tần tiên sinh đừng hối hận." Tần Mặc không đáp lại ông ta, chỉ nhìn những miếng thịt nướng trước mặt, rồi lại đưa xuống mũi ngửi một cái, trong mắt mang theo một tia sáng, sau đó đưa cho Bàn Tử.

"Chín rồi, hơn nữa mùi vị miếng thịt này rất ngon, anh nếm thử xem." Bàn Tử xoa xoa tay, đối với những miếng thịt nướng này, anh ta tự nhiên không thể cưỡng lại được, nên vội vàng nhận lấy, nếm mấy miếng xong thì ừ một tiếng.

"Đúng là rất ngon, mấy anh em cũng ăn một chút đi, lát nữa không chừng chúng ta sẽ phải bận rộn đó." Dù sao bên kia vẫn chưa rõ tình hình thế nào, vạn nhất lát nữa họ đi qua đó, những người kia thật sự động thủ, chẳng phải họ sẽ phải chiến đấu cùng những người đó sao?

Nhưng may mắn là Tần Mặc nói những thứ này không phải Tống Tử, nhiều nhất cũng chỉ là những pho tượng điêu khắc hoặc thứ gì đó khác, họ chắc không cần lo lắng.

Lý lão đầu hít sâu một hơi, nhưng ông ta cũng không thể nói gì, chỉ có thể đi đến bên cạnh Vương chấp sự và mấy người khác.

"Mấy người họ không muốn đi, vậy chi bằng chúng ta cũng nghỉ ngơi ở đây một lát đi." Vương chấp sự nhìn Lý lão đầu.

Lý lão đầu lại lắc đầu.

“Tần Mặc và đồng đội chắc hẳn biết ý đồ của chúng ta, Tần Mặc cũng đã lăn lộn trong Mộ Huyệt này khá lâu rồi, anh ta đoán chừng cũng biết bên kia có nguy hiểm, nên anh ta mới không muốn đi tiếp.

Chúng ta dù có tiếp tục ở đây cũng vô ích.” “Thì ra là vậy.” Vương chấp sự do dự, ông ta lại nhìn chằm chằm mấy người Uông gia bên cạnh.

“Nhưng chúng ta hiện tại chỉ còn lại không nhiều người, chỉ có khoảng bảy tám người.

Nếu thật sự đi qua đó, mà gặp nguy hiểm, rồi lại mất thêm hai người nữa, chẳng phải chúng ta sẽ càng khó khăn hơn sao?” “Không còn cách nào khác.” Lý lão đầu lắc đầu, ông ta lại liếc nhìn Tần Mặc và mấy người họ.

“Anh cũng thấy rồi đó, mấy người họ rõ ràng là không muốn động đậy, chúng ta dù có đợi bọn họ cũng chẳng có ích gì.

Hơn nữa, bây giờ họ có thể ăn uống ở đó, nếu chúng ta cứ đứng mãi, cứ như thể chúng ta sợ hãi mấy thứ đó vậy, điều này chỉ càng lộ rõ thực lực của chúng ta thôi, hiểu không?” Tần Mặc có thể nghe thấy lời nói của họ, trong lòng Tần Mặc không khỏi cười khẩy một tiếng.

Mấy người này cũng buồn cười thật đấy, họ sẽ không nghĩ rằng mình không nhìn thấu được thực lực của họ chứ?

Hơn nữa, thực lực của họ đối với mình cũng chẳng có ảnh hưởng gì, họ muốn làm gì thì làm.

Tần Mặc cũng lười quản thêm nữa, chỉ ăn những thứ trước mặt.

“Mấy ngày nay chúng ta cũng chỉ ăn đồ ăn nhanh, khó khăn lắm mới được ăn một bữa thịt nướng, tôi phải nắm bắt cơ hội này thật tốt.” Khi Bàn Tử nói lời này, anh ta cười hắc hắc, mùi vị của những món này quả thực rất ngon, nên anh ta nhất định phải nếm thử thật

kỹ.

Tần Mặc lườm một cái.

“Nói cứ như đã lâu lắm rồi anh không ăn mấy thứ này vậy.

Bên kia có người đang nhìn kìa.

Hơi tiết chế một chút đi, kẻo người khác lại nghĩ chúng ta chưa từng thấy gì.” Bàn Tử bĩu môi.

“Tôi mới không thèm quan tâm bọn họ, mấy người Uông gia đó đều không phải người tốt, họ có thể nói được lời hay lẽ phải gì chứ?

Nên họ thích nói gì thì nói, tôi việc gì phải bận tâm đến đánh giá của người khác về mình?” Tần Mặc giơ ngón cái lên với Bàn Tử.

Lời anh ta nói quả thực không sai.

“Rất ít người có thể nhìn đời khoáng đạt như anh.” Những người khác vẫn khá quan tâm đến ánh mắt của người khác, nhưng Bàn Tử thì ngược lại.

Bàn Tử nheo mắt cười cười, không ngờ mình lại còn được Tần Mặc khen ngợi, khá tốt đấy chứ.

“Ông chủ, tôi đã đi theo anh lâu như vậy rồi, cũng chưa thấy anh khen tôi lấy một lần.” Khi Tiền Sanh Đào nói lời này, trong mắt anh ta lóe lên một tia thất vọng.

Chương 1039

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ nhìn Tiền Sanh Đào.

“Anh còn để ý chuyện này sao?” Tiền Sanh Đào vội vàng gật đầu.

“Tôi đương nhiên để ý rồi, anh là ông chủ của tôi, tôi vẫn rất coi trọng suy nghĩ của anh.” Tần Mặc nhướng mày.

“Vậy được rồi, anh đi theo bên cạnh tôi cũng khá tốt đó, sau này hãy cố gắng thật nhiều, thật tốt.” Tiền Sanh Đào nhíu mày.

“Ông chủ, anh thiên vị.” “Đương nhiên rồi!

Tôi với Tần Mặc là anh em tốt mà, anh cũng không nhìn xem tôi với Tần Mặc đã ở bên nhau bao lâu rồi.

Anh cũng đòi so bì với hai chúng tôi sao?

Đừng có mơ nữa.” Trong mắt Bàn Tử lóe lên một tia đắc ý.

Từ trước đến nay, Tiền Sanh Đào luôn muốn so bì với anh ta, anh ta nhất định phải so bì một chút.

“Tôi nói này, hai người có thể đừng tranh cãi nữa không?” Hạo Thiên Chân lườm một cái.

“Cứ như hai đứa trẻ con ấy, người ta bên kia đang nhìn kìa, cũng không sợ người ta chê cười.” “Tôi có gì mà phải sợ chứ?” Bàn Tử bĩu môi, sau đó anh ta lại liếc nhìn nhóm người Uông gia bên kia.

“Mấy người đó còn không mau đi, cứ đứng đó lén lút nhìn chúng ta làm gì chứ?” Tần Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử.

“Thôi được rồi, ăn gần xong rồi, đứng dậy vận động một chút đi, đừng để ý đến bọn họ.” Những người Uông gia cũng đã ăn uống một chút, bổ sung năng lượng xong, liền đi về phía con đường kia.

“Mau nhìn kìa, họ đã đi qua rồi.” Khi Tiền Sanh Đào nói lời này, ánh mắt anh ta sáng rực, có chút mong chờ chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Tần Mặc cũng nhìn về phía đó.

Thật ra, vừa rồi khi ăn uống ở đây, Tần Mặc đã cảm ứng một chút tình hình bên kia.

Tuy nói những người Uông gia có thể sẽ không có người tử vong, nhưng bị thương một chút thì vẫn có khả năng.

“Chúng ta đợi một lát nữa rồi hãy đi, không vội.” Tần Mặc nhìn mấy người trước mặt, lại chỉ vào mấy cái ghế, bảo họ ngồi xuống đây.

“Vậy vạn nhất lát nữa bọn họ đi qua đó, bảo vật bên trong sẽ không bị bọn họ lấy đi chứ?” Bàn Tử có chút do dự nhìn Tần Mặc, anh ta quan tâm nhất chính là những bảo vật này, mất những bảo vật này còn khó chịu hơn là giết anh ta.

Tần Mặc xua tay.

“Yên tâm đi, sẽ không đâu.” Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc đã nói vậy thì anh ta sẽ nghe theo Tần Mặc.

“Được rồi.” Sau đó, Bàn Tử ngồi ở đó, nhưng ánh mắt anh ta đã bị những người Uông gia kia thu hút, nên cũng chẳng còn tâm trí ăn uống nữa.

“Anh nhìn Bàn Tử kìa.” Tiền Sanh Đào bĩu môi, không khỏi mách Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười.

“Không sao đâu, anh ta quan tâm đến những bảo vật đó, đương nhiên sẽ nhìn thêm vài lần, không thành vấn đề.” Nghĩ đến điều gì đó,

Tần Mặc liền lấy cái hộp màu đen đó ra, rồi đưa cho Bàn Tử.

"Tôi đã nói trước đó rồi, sẽ đưa bảo vật này cho anh." Đây chính là cái khí cụ bằng đồng xanh mà mấy người Uông gia đã đưa cho mình.

Bàn Tử cười hắc hắc, khi anh ta nhận lấy cái hộp này, Hạo Thiên Chân ở bên cạnh thuận tay lấy qua.

"Cứ đưa cho tôi đi, Bàn Tử không thích mấy thứ này đâu." Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân như vậy thì trừng lớn mắt, lại bĩu môi, vẻ mặt đầy không phục.

"Sao anh lại có thể nói như vậy?

Anh rất hiểu tôi sao?" "Thì sao?

Bây giờ tôi đã bỏ thứ này vào túi rồi, chẳng lẽ anh còn có thể lấy đi được sao?" Hạo Thiên Chân cười cười.

"Tôi nói cho anh biết, thứ này là Tần Mặc đưa cho tôi đó, anh phải trả lại cho tôi." Bàn Tử có chút tức giận nhìn Hạo Thiên Chân.

Tuy miệng nói vậy, nhưng anh ta lại không đưa tay ra đòi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân hừ lạnh một tiếng.

"Thứ này mà thật sự giao cho anh, còn chẳng biết cuối cùng sẽ lưu lạc đến đâu nữa, chi bằng giao cho tôi cất giữ cẩn thận một chút." "Thôi được rồi, lười tranh cãi với anh mấy chuyện này.

Dù sao sau này Tần Mặc còn sẽ cho tôi những thứ khác nữa." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, sau đó anh ta lại nhìn về phía Tần Mặc, chớp chớp mắt.

"Anh nói đúng không?" Tần Mặc gật đầu.

"Vậy đợi sau này tôi có được bảo vật khác rồi sẽ đưa cho anh."

Bàn Tử quả thật bị Hạo Thiên Chân bắt nạt khá thảm, nhưng không sao, có mình ở đây mà.

Bàn Tử cười hắc hắc, sau đó lại nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân.

“Nghe thấy chưa?” Hạo Thiên Chân nhún vai.

“Tai tôi đâu có điếc, tôi đương nhiên nghe thấy rồi.

Nhưng cho dù Tần Mặc có đưa bảo vật đó cho anh đi nữa, thì cuối cùng những bảo vật đó vẫn sẽ thuộc về tôi thôi.” Bàn Tử bĩu môi, dứt khoát quay đầu nhìn Tần Mặc.

“Anh nghe thấy rồi đó, nhìn xem cậu ta bắt nạt tôi thế nào kìa.” Tần Mặc ừ một tiếng.

“Thì sao chứ?

Chuyện này chẳng phải do anh tự nghĩ ra à?

Hay là sau này hai người đừng đi cùng nhau nữa, nếu tôi xuống Mộ Huyệt, một người trong hai anh đi cùng tôi, lần sau mới đến lượt người còn lại thì sao?” “Không được đâu!” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đồng thanh nói ra câu này, hai người lại nhìn nhau, mỗi người đều thể hiện vẻ khinh thường đối phương.

Tần Mặc bật cười, không ngờ hai người họ đã lớn tuổi như vậy rồi mà trông vẫn cứ như hai đứa trẻ con.

Tiền Sanh Đào cũng cảm thấy có chút buồn cười, trong mắt anh ta lóe lên một tia hâm mộ.

Nếu có một ngày anh ta cũng có mấy người bạn tốt như vậy thì hay biết mấy.

Bàn Tử thấy ánh mắt Tiền Sanh Đào, anh ta vươn tay vỗ vỗ vai Tiền Sanh Đào.

“Thấy chưa, Hạo Thiên Chân cứ bắt nạt tôi như vậy đấy.

Chi bằng anh với tôi cùng lập thành một đội, hai chúng ta cùng nhau thảo phạt Hạo Thiên Chân thì sao?” Tiền Sanh Đào ngây người, không ngờ Bàn Tử lại nói với anh ta những lời này.

Hạo Thiên Chân lườm một cái, sau đó anh ta đi đến bên cạnh Tiền Sanh Đào.

Chương 1040

"Tôi thấy anh vẫn đừng nên đi cùng Bàn Tử thì hơn, nếu không anh nhất định sẽ bị anh ta làm hư mất.

Chi bằng cứ đi theo tôi cho tốt, phẩm hạnh của tôi được mọi người khen ngợi mà, anh nói đúng không, Tần Mặc?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng.

Lời này nói không sai, so với Bàn Tử, phẩm chất của Hạo Thiên Chân quả thực cao hơn nhiều.

"Lời anh nói là có ý gì?" Bàn Tử có chút không phục hỏi.

"Tuy nói tôi đôi khi có nói vài câu tục tĩu, nhưng lòng dạ tôi không xấu đâu." Hạo Thiên Chân nhướng mày nhìn Bàn Tử.

Lời này nói không sai, mặc dù bình thường anh ta luôn cãi nhau với Bàn Tử, nhưng Bàn Tử trong cuộc sống hàng ngày quả thực là người không tệ.

"Ít nhất so với mấy người đó, chúng ta tốt hơn nhiều." Khi Tần Mặc nói lời này, anh hơi nhếch cằm.

Phẩm hạnh của mấy người họ quả thực không đặc biệt cao quý, nhưng ít nhất cũng có thể chấp nhận được.

Hạo Thiên Chân nghe thấy lời này, vội vàng ừ một tiếng: "Đúng, không sai." Lý lão đầu và Vương chấp sự bên kia đã đi đến giữa con đường nơi những cái bóng đứng.

Sau khi đến gần, Lý lão đầu có chút kinh ngạc đi tới, cẩn thận quan sát một lúc, rồi thở phào nhẹ nhõm.

"Chắc không có vấn đề gì." Vương chấp sự gật đầu.

“Chắc là vậy, dù sao những thứ này đều làm bằng giấy, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng tôi cứ cảm thấy ở đây âm u quá, chúng ta vẫn nên mau chóng đi thôi.” “Người Uông gia chúng ta, chẳng lẽ lại sợ âm u sao?” Lý lão đầu lườm một cái, người Uông gia họ bình thường vẫn làm những chuyện này, việc gì phải sợ chứ?

Vương chấp sự ừ một tiếng.

Lời này nói cũng không sai, nhưng không hiểu sao, ông ta cứ cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm mình.

Ánh mắt đó khiến ông ta rất khó chịu.

“Ông Lý… tôi cứ cảm thấy nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau đi thôi.” Một người Uông gia nói lời này khi nhìn chằm chằm Lý lão đầu, Lý lão đầu gật đầu.

“Bất kể ở đây có nguy hiểm hay không, nhưng ít nhất chúng ta phải tranh thủ thời gian nhanh chóng lấy được bảo vật trong Mộ Huyệt này mới được.

Chỉ có như vậy mới có thể giao phó với người trong gia tộc, nếu không về sẽ khó tránh khỏi những hình phạt nhất định.

Lần này, chúng ta đã bảo đảm trước mặt Gia chủ rồi, nên phải cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ, nếu không hình phạt này chúng ta rất khó chịu đựng được.

Trước đây tôi nghe nói có người trong gia tộc chúng ta không chịu nổi, đã tự sát ngay trong quá trình chịu phạt.” Lý lão đầu nhíu mày, dặn dò nhóm người trước mặt.

Tuy nhiên, nếu thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ, thì lần này phần thưởng mà họ nhận được cũng sẽ vô cùng vô tận.

Như vậy, có thể giúp những người này trong gia tộc thăng tiến một bậc.

Vì vậy, lúc đầu mới có nhiều người sẵn lòng đến đây như vậy, nhưng họ chỉ chọn ra mấy chục tinh anh.

Đáng tiếc bây giờ chỉ còn lại khoảng bảy tám người.

"Không sao đâu, sau này những người chúng ta nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, lúc đầu chúng ta chỉ là quá bất cẩn thôi." Vương chấp sự hít sâu một hơi, đương nhiên ông ta cũng không biết tình hình tiếp theo sẽ ra sao, nhưng nhất định phải nói những lời này để an ủi những người Uông gia.

Nếu không, nếu họ sợ hãi, có thể sẽ trực tiếp rời khỏi đây.

"Đúng vậy, ông Lý cứ yên tâm đi, sau này chúng ta nhất định sẽ bình an vô sự rời khỏi đây, sẽ không có bất kỳ ai xảy ra chuyện nữa." Một người Uông gia bên cạnh cười nhìn chằm chằm Lý lão đầu, tuy nói anh ta bị thương nhẹ một chút, nhưng những vết thương này đối với họ thì không đáng kể.

Ngay lúc này, đột nhiên một cái bóng lóe qua, ném người này ra ngoài.

Người Uông gia đó lập tức ngã xuống đất, ho ra một ngụm máu, khó tin ngẩng đầu nhìn xung quanh.

"Vừa rồi là thứ gì vậy?" Lý lão đầu cũng ngây người, ông ta cũng không hề chú ý thấy, hơn nữa tốc độ của đối phương thực sự quá nhanh, ông ta căn bản không nhìn rõ là thứ gì.

"Chẳng lẽ là con Tống Tử kia sao?" "Không thể nào, con Tống Tử đó bị Tần Mặc thiêu cháy đến mức đó, trên người nó có mùi cháy khét.

Chỉ cần con Tống Tử đó dám đến gần đây một chút, họ sẽ ngửi

thấy mùi đó, từ đó mà đề phòng.

Điều này cũng có nghĩa là, thứ đối phó với họ e rằng là một thứ khác.

"Có khi nào là mấy người giấy này có vấn đề không?" Vương chấp sự nói lời này, ông ta lại đặt mắt lên những người giấy đó, nheo nheo mắt.

"Có lẽ bên trong những người giấy này có một số cơ quan, hoặc có thứ gì đó ẩn giấu bên trong." Lý lão đầu cẩn thận nhìn những người giấy trước mặt, ông ta cảm thấy đúng là như vậy, nếu không thì không thể giải thích được tình huống vừa rồi.

"Thế này đi, chúng ta ba người một nhóm xem xét những người giấy này có vấn đề gì không, nhất định phải dựa lưng vào nhau, tránh bị tập kích, biết chưa?" Chủ yếu là vừa rồi họ quá lơ là, nên mới bị thứ đó làm bị thương.

"Rõ!" Mọi người đều gật đầu, đã xảy ra tình huống như vậy, thì họ chắc chắn không thể ngồi yên chờ chết được.

Bàn Tử bên này vừa rồi cũng chú ý thấy, trong mắt anh ta lóe lên một tia kinh ngạc, rồi lại nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc, vừa rồi là chuyện gì vậy?

Thứ gì đã xẹt qua đây?" Tần Mặc chỉ vào những cái bóng ở hai bên đường.

"Là những người giấy này." "Nhưng chúng nó làm bằng giấy mà, chắc không có vấn đề gì đâu chứ?" Bàn Tử vuốt cằm, cẩn thận đánh giá những người giấy ở hai bên đường.

"Cái này chưa chắc đâu." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại nhìn Bàn Tử.

“Trước khi anh đến Mộ Huyệt, anh có tin những thi thể này có thể đứng dậy đối phó với những người tiến vào Mộ Huyệt không?” Bàn Tử ngây người.

Đúng vậy, lời này nói không sai.

Kể từ khi họ tiến vào Mộ Huyệt, những chuyện kỳ lạ gặp phải quả thực quá nhiều rồi, nào là rắn lớn mấy chục trượng, hay là con Giao Long vừa mới tiến vào.

Tất cả đều là những thứ họ chưa từng thấy bên ngoài.

Trong Mộ Huyệt này, chỉ cần không cẩn thận là rất có khả năng phải chết.

“Chúng ta qua đó đi.” Khi Tần Mặc nói lời này, anh vặn vẹo cổ một cái.

“Sao anh đột nhiên cũng muốn tham gia vào vậy?” Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Theo logic bình thường mà nói, Tần Mặc chẳng phải nên cứ đứng đây xem náo nhiệt sao?

Tần Mặc lườm một cái.

“Chúng ta tổng không thể cứ mãi ở trong Mộ Huyệt này chứ, thời gian cũng sắp hết rồi.

Chương 1041

Hơn nữa, lát nữa chúng ta không giúp họ là được rồi.” Chỉ cần họ thấy mình rời khỏi con đường này, nhất định sẽ sốt ruột, từ đó lại lấy bảo vật ra đưa cho mình.

“Tôi thấy thế này hay đó, chúng ta mau đi thôi, nếu không những bảo vật đó sẽ bị người Uông gia lấy hết mất.” Bàn Tử cười hắc hắc, sau đó anh ta vội vàng đi về phía đó.

Nhưng ngay khi Bàn Tử vừa đặt chân lên con đường này, tất cả những người giấy xung quanh đều động đậy.

Đồng thời, âm thanh Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh!

Phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức tiêu diệt.] Một trong số đó nhanh chóng tấn công về phía Bàn Tử.

May mắn là Tần Mặc vẫn luôn chú ý, nên anh liền xuất hiện phía sau Bàn Tử, đấm một quyền vào đối phương.

Đợi đến khi người giấy đó bị Tần Mặc đánh lui, Tần Mặc nhíu mày, nhìn bàn tay mình.

Tay Tần Mặc vậy mà có chút ửng đỏ.

“Những người giấy này không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu.” Tần Mặc lắc đầu, thân thể của chúng đặc biệt cứng rắn, căn bản không giống những người giấy bình thường.

“Ý gì vậy?” Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào nhìn nhau, hai người có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

“Nếu tôi không lầm, những người giấy này được đặt ở đây để trấn giữ con đường này.

Tuy chúng trông có vẻ làm bằng giấy, nhưng chắc hẳn là một loại vật liệu đặc biệt." Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, nếu không thì chúng sẽ không có sức mạnh cứng rắn đến vậy.

Lúc này, những người Uông gia kia cũng bị mấy người giấy này đánh lui mấy người.

Họ bây giờ chỉ có thể co cụm lại thành một vòng tròn, đề phòng bị những người giấy đó tập kích.

"Những người giấy này không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu, mọi người nhất định phải cẩn thận." Tần Mặc dặn dò Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, hai người họ vội vàng ừ một tiếng.

Thực lực của Tiền Sanh Đào cũng khá tốt, nên Tần Mặc không cần quá lo lắng cho anh ta.

Những người Uông gia ở không xa đó vẻ mặt khó coi nhìn chằm chằm những người giấy này.

"Vì những thứ này làm bằng giấy, dù là chất liệu đặc biệt, chắc cũng có thể dùng đuốc đốt cháy được chứ." Khi Vương chấp sự nói lời này, ông ta nhìn chằm chằm Lý lão đầu.

Lý lão đầu ừ một tiếng.

"Có khả năng đó, nhưng chúng ta hiện tại không nhất định có thể đột phá ra khỏi đây, nên nhất định phải thử thêm mấy cách khác." Nghe thấy những lời đó, những người Uông gia đều vội vàng lấy đuốc ra, đốt về phía những người giấy đó.

Nhưng đáng tiếc, tác dụng không đặc biệt lớn, trên người những người giấy này không bắt lửa.

"Chẳng có tác dụng gì cả!" Người Uông gia bị thương đó khóe miệng vẫn còn vương máu, vẻ mặt anh ta trở nên khó coi.

Vốn dĩ anh ta đã trọng thương rồi, nếu lát nữa lại bị những người giấy này tấn công, chẳng phải anh ta sẽ cách cái chết không xa sao?

"Bây giờ phải làm sao?" Anh ta nói lời này khi nhìn chằm chằm Lý lão đầu.

Lý lão đầu hừ lạnh một tiếng.

"Người của chúng ta ở đây cũng không ít, hơn nữa một nửa số người giấy đang vây quanh Tần Mặc và đồng đội của anh ta.

Không cần lo lắng, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Chỉ cần Tần Mặc và đồng bọn giải quyết hết đám chỉ nhân đó, lát nữa khi bọn họ đi qua đây, mình sẽ tìm cách dẫn mấy con chỉ nhân này sang chỗ Tần Mặc là được.

Mọi người cứ cẩn thận hành động, đừng để bị chúng làm bị thương." Lý lão đầu nhắc nhở đám người Uông gia, bọn họ đều vội vàng gật đầu.Lúc này Tần Mặc đã dùng năng lượng của mình để đối phó với đám chỉ nhân.

Tần Mặc hiểu rõ, đám chỉ nhân này thực lực quả thực rất mạnh, hơn nữa chúng lại được chế tạo từ dược liệu đặc biệt, nên anh nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Bản thân anh thì không sao, chủ yếu là sợ Bàn Tử và mấy người kia sẽ bị đám chỉ nhân này làm bị thương.Sau khi đẩy lùi một con chỉ nhân, Tần Mặc lập tức ngưng tụ năng lượng, một lưỡi đao khổng lồ xuất hiện trước mặt anh."Cuồng Phong Nhận!" Lưỡi đao không ngừng xoay tròn trong không khí.Tần Mặc nhắm chuẩn một con chỉ nhân, rồi đẩy lưỡi đao lao tới.Vốn dĩ lưỡi đao của Tần Mặc khá đáng sợ, nhưng khi va chạm vào đám chỉ nhân, chúng lại không hề hấn gì, chỉ xuất hiện một vài vết nứt nhỏ."Cũng được đấy nhỉ." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, gật đầu, sau đó anh khẽ thở ra một hơi."Vậy để tôi thử xem, xem các ngươi có thật sự không cháy được không?"Vừa

dứt lời, một con hỏa long lập tức xuất hiện quanh Tần Mặc.

Con hỏa long này từ trên người Tần Mặc bay vút lên không trung, chiếu sáng cả khu vực.Hỏa long há to mồm, phun ra một luồng lửa, thiêu đốt một con chỉ nhân, không ngờ con chỉ nhân đó chỉ hơi đen đi một chút chứ không hề cháy.

Tần Mặc nheo mắt, lần này có chút nằm ngoài dự liệu của anh.Cách đó không xa, Bàn Tử cũng va chạm với một con chỉ nhân, anh ta không nhịn được vung vẩy cánh tay.“Khốn kiếp, đau thế?

Mấy con chỉ nhân này đúng là làm bằng sắt thép mà.” Bàn Tử nghiến răng nói, sau đó anh ta lại nhìn Tần Mặc.“Giờ sao đây?” Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

“Mấy anh cứ núp sau tôi, không cần mấy anh ra tay, tôi sẽ đối phó với chúng.”Nếu không, với thực lực của Bàn Tử và mấy người kia, e rằng rất dễ bị đám chỉ nhân này làm bị thương.

Bàn Tử vui vẻ, có lời Tần Mặc nói, vậy thì mấy người họ chắc chắn sẽ qua đó nghỉ ngơi.Sau đó, họ vội vàng chạy đến bên Tần Mặc, nấp sau lưng anh.“Mấy kẻ này đúng là tiểu nhân đắc chí.” Vương chấp sự thấy cảnh này, nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt hiện lên sự tức giận.Lý lão đầu liếc hắn một cái.

“Đội của họ có người mạnh, thì làm sao bây giờ?”“Lão Lý, mấy người chúng tôi sắp không trụ nổi nữa rồi.” Một người Uông gia nghiến răng, nhìn Lý lão đầu.Vốn dĩ mấy người họ trước đó đã bị thương rồi, giờ lại bị đám chỉ nhân này dùng sức mạnh bá đạo va chạm, quả thực sắp không trụ nổi.

Lý lão đầu nắm chặt nắm đấm.“Đợi một lát nữa, bên Tần Mặc giải quyết xong, bên chúng ta sẽ đỡ vất vả hơn nhiều.”Tần Mặc nghe thấy lời đó, cười lạnh một tiếng, sau đó ngưng tụ năng lượng khổng lồ.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Giữa hai bên lập tức xuất hiện những khối băng tinh, những khối băng tinh này không trong suốt, nên đám chỉ nhân bên kia không thể nhìn thấy tình hình ở đây, cũng không thể tiếp cận.Trừ khi đám chỉ nhân này phá vỡ những khối băng tinh đó.

Nhưng Tần Mặc vừa quan sát thấy, chúng chỉ tấn công những người có thể hô hấp.

Vì vậy chúng sẽ không cố ý đến đây.Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào nửa số chỉ nhân còn lại trước mặt.

“Các ngươi vẫn nên ngoan ngoãn đón nhận năng lượng của ta đi.”Ban đầu có Lý lão đầu và mấy người kia nhăm nhe Tần Mặc, không tiện dùng hết sức, nhưng giờ thì khác rồi.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên một nụ cười lạnh, sau đó một cơn cuồng phong khổng lồ xuất hiện quanh anh.“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Cơn cuồng phong lấy Tần Mặc làm trung tâm, cuốn về phía đám chỉ nhân, không lâu sau, một con chỉ nhân đã bị Tần Mặc cuốn vào trong.Tuy nói đám chỉ nhân này quả thực rất cứng, nhưng sau khi bị lửa thiêu, chúng hơi giòn đi một chút, nên một con chỉ nhân bị cuốn vào trong cuồng phong, lập tức vỡ vụn thành tro bụi.

Những con chỉ nhân khác điên cuồng lùi lại phía sau.

Cho dù cơ thể chúng khá cứng, cũng không thể cứ thế bị Tần Mặc tàn sát, vạn nhất thực sự bị cuồng phong này phá hủy, vậy thì có chút được không bù mất.Tần Mặc nheo mắt, còn muốn lùi lại sao?

Điều đó là không thể.“Ưng Kích Trường Không!” Một con đại bàng bị Tần Mặc ném ra, đồng thời Tần Mặc lại điều khiển hỏa long trên không trung, để chúng vây lấy đám chỉ nhân.

Tuy nói con hỏa long này không thể trực tiếp hủy diệt đám chỉ

nhân, hoặc đốt cháy chúng, nhưng ít nhất có thể khiến thể chất của chúng trở nên cực kỳ yếu ớt.

Như vậy, lát nữa muốn giải quyết chúng sẽ dễ dàng hơn một chút.Tần Mặc nhìn chằm chằm vào mấy con chỉ nhân trước mặt.

Mấy con chỉ nhân này thì điên cuồng lùi về phía sau tránh năng lượng hỏa long, chúng đã thử rồi, chắc chắn không muốn bị hỏa long này tiếp cận nữa.

Nếu không lát nữa sẽ gặp rắc rối lớn.Tần Mặc bật cười.

"Các ngươi nghĩ mình có thể thoát được sao?"Vừa dứt lời, không gian phía sau chúng lập tức ngưng trệ."Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Không gian trở nên méo mó, tựa như có bàn tay khổng lồ đang chặn lại ở đây, khiến đám chỉ nhân không thể lùi về phía sau.Đám chỉ nhân quả nhiên không thể nhúc nhích, chúng đứng sững tại chỗ, hoàn toàn không ngờ sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Tần Mặc nhân cơ hội để con hỏa long vây quanh chúng, tiện thể tản lửa ra, tạo thành một cái lồng khổng lồ, nhốt tất cả chỉ nhân ở giữa.

Đồng thời, Tần Mặc hai tay không ngừng ép vào giữa, khiến ngọn lửa càng tiến gần đám chỉ nhân hơn.Đám chỉ nhân trong lòng cũng rất rõ, nếu chúng tiếp tục ở đây, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn, nên chúng không ngừng va chạm vào cái lồng của Tần Mặc.

Chương 1042

Dù sao, chúng vẫn muốn thử một chút, nếu không bị Tần Mặc giết chết, vậy tự nhiên là tốt nhất.

Nếu không, chúng cũng phải hy sinh bản thân, để đồng bọn của chúng thoát ra, chỉ có như vậy mới có cơ hội giải quyết được tên Tần Mặc này.Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Không ngờ đến nước này rồi mà vẫn còn giãy giụa như thú bị nhốt."Vừa dứt lời, Tần Mặc ngưng tụ ra một thủ ấn khổng lồ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn lập tức bị Tần Mặc đẩy ra, va chạm vào mấy con chỉ nhân ở ngoài cùng.Trên người mấy con chỉ nhân này lập tức xuất hiện những vết nứt.Bàn Tử thấy vậy, không nhịn được làm một động tác chiến thắng.

"Xem ra không lâu nữa, chúng ta sẽ rời khỏi đây, cũng không biết mấy người Uông gia kia thế nào rồi?"Hạo Thiên Chân nói khi nhìn chằm chằm về phía khối băng tinh.

Tiền Sanh Đào bĩu môi.

"Họ muốn sao thì sao, dù sao chúng ta cũng không cần quan tâm họ, cứ lo cho bản thân mình là được, hơn nữa, nếu họ có chết thật, đối với chúng ta mà nói còn tốt."Tần Mặc gật đầu, cũng nói.

"Đúng vậy, dù sao chúng ta cũng không cần đám người Uông gia này giúp gì, có họ đi theo bên cạnh, chúng ta ngược lại càng thêm phiền phức.""Nhưng anh vẫn phải cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân nhắc nhở Tần Mặc, Tần Mặc cười cười, đối với điều này, anh đương nhiên là hiểu rõ.

"Yên tâm đi.

Chẳng qua chỉ là mấy con chỉ nhân thôi, không làm gì được tôi đâu.”Tuy nói đám chỉ nhân này thực lực cũng tạm được, nhưng trước mặt Tần Mặc thì cũng chỉ có thế.

“Đến đây!” Tần Mặc vừa dứt lời, lại ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm khổng lồ.

“Vô Song Kiếm Quyết!” Thanh bảo kiếm chém thẳng về phía đám chỉ nhân.Đám chỉ nhân này đương nhiên sẽ không đứng yên để Tần Mặc tấn công chúng, chúng muốn rời khỏi đây, nhưng không gian xung quanh vẫn bị Tần Mặc khống chế, vì vậy chúng chỉ có thể cứng rắn đối đầu với Tần Mặc.

Không sao, dù sao chúng có chất liệu cứng như vậy, chúng không tin khi hợp lại, lại không đánh lại Tần Mặc.Nhưng rất nhanh, chúng đã bị vả mặt.

Tần Mặc tìm được một cơ hội, chúng lập tức bị Tần Mặc đánh lui lại.Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, lại nhìn chằm chằm vào mấy con chỉ nhân đó.

“Bây giờ cảm thấy thế nào?”Trong lòng đám chỉ nhân đều có chút kinh hãi, nhưng thuộc tính thiết lập sẵn của chúng khiến chúng nhất định phải ở đây cản Tần Mặc.

Không kịp nghĩ nhiều, chúng lao thẳng về phía Tần Mặc, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

“Các ngươi nghĩ bây giờ mình vẫn còn như lúc ban đầu sao?”E rằng cơ thể chúng đã không còn cứng cáp như vậy nữa rồi.

Nhưng Tần Mặc không nói nhiều, sau khi đến gần chúng, Tần Mặc tăng thêm sức mạnh của mình, đánh thẳng vào ngực chúng.Đám chỉ nhân lập tức bị Tần Mặc đánh lui, thậm chí có hai con vỡ vụn.

“Nắm đấm của Tần Mặc cũng quá cứng rồi phải không?” Bàn Tử

nói xong nhìn nhìn tay mình, vừa rồi anh ta cũng đã giao chiêu với một con chỉ nhân, nhưng anh ta lại bị con chỉ nhân đó đánh lui, hơn nữa tay còn đỏ ửng.

“Cái đó là chắc rồi, thực lực của ông chủ tôi đương nhiên không phải bàn cãi.” Tiền Sanh Đào mắt sáng rực, anh ta cứ nhìn chằm chằm vào bóng Tần Mặc, như thể Tần Mặc là thần tượng của anh ta vậy.Bàn Tử bĩu môi, sau đó anh ta lại nhìn chằm chằm vào những bóng người ẩn hiện sau khối băng tinh.

“Tôi thấy đám người Uông gia này e rằng không được dễ chịu đâu.” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, cậu ấy cũng nghĩ vậy.

“Chắc là bên Tần Mặc không lâu nữa sẽ giải quyết xong, nhưng lát nữa chúng ta phải đi qua đó, mấy người họ sẽ không nhân cơ hội ra tay với chúng ta chứ?” Bàn Tử nhíu mày.

“Có khả năng đó, nhưng chúng ta cũng không cần lo lắng, họ muốn làm gì thì làm, chúng ta có Tần Mặc ở đây, lẽ nào còn phải sợ họ sao?”“Chính điểm này, ý kiến hai chúng ta lại trùng khớp.” Tiền Sanh Đào gật đầu, đối với những lời này của Bàn Tử, anh ta vẫn khá đồng tình.“Hai anh đó.” Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cậu ấy lại nhìn chằm chằm vào đám chỉ nhân cách đó không xa.

“Cho dù Tần Mặc đối phó với chúng, chúng ta cũng phải cẩn thận một chút, để khỏi bị chúng đánh lén.”Trong lòng Bàn Tử và Tiền Sanh Đào đều hiểu rõ, nên họ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào đám chỉ nhân cách đó không xa.Một lát sau lại có thêm hai con chỉ nhân bị Tần Mặc đánh nát.

“Bây giờ chỉ còn lại hai con cuối cùng.” Trong mắt Bàn Tử mang theo một nụ cười.

“Tần Mặc quả nhiên không phụ kỳ vọng, bất kể thế nào đều có thể đối phó được với những thứ này.

Xem ra chúng ta chỉ cần ngồi đây cắn hạt dưa là được rồi.” Bàn Tử thở dài một hơi.

“Sao mỗi lần đi Mộ Huyệt với Tần Mặc, họ đều ở đây nghỉ ngơi thế này nhỉ?

Cũng không có cách nào, ai bảo Tần Mặc thực lực quá mạnh chứ.”“U Minh Bạo Liệt!” Lại một luồng năng lượng nữa bị Tần Mặc ném ra, những vết nứt trên người hai con chỉ nhân cuối cùng ngày càng nhiều hơn.“Kết thúc thôi.” Tần Mặc vừa dứt lời, trên không trung lại vang lên tiếng sấm sét.Ở phía bên kia, Lý lão đầu nghe thấy, nheo mắt, nhỏ giọng nói với Vương chấp sự bên cạnh.

“Chắc là không lâu nữa, bên Tần Mặc sẽ giải quyết xong, lát nữa chúng ta tìm cách dùng đám chỉ nhân này để đối phó với Tần Mặc và đồng bọn, sau đó nhân cơ hội ra tay với Tần Mặc.”Lý lão đầu cảm thấy chắc là rất nhanh sẽ đến được điểm cuối của Mộ Huyệt này.

Đến lúc đó, họ và Tần Mặc sẽ trở thành kẻ thù, Tần Mặc thực lực mạnh như vậy, dựa vào năng lực của những người này, chắc chắn không thể đối phó được.

Vì vậy, chỉ có thể dùng cách này.“Tôi biết rồi.” Vương chấp sự đáp một tiếng.Sau đó, hắn lại nhìn chằm chằm vào đám chỉ nhân trước mặt, nhíu mày thật chặt.

“Nhưng mấy thứ này quả thực hơi khó đối phó.”“Thì làm sao?

Dù sao lát nữa, chúng ta sẽ dùng chúng để đối phó Tần Mặc, không cần phải ra tay nữa.” Lý lão đầu khẽ thở ra một hơi, như vậy, mấy người họ cũng có thể đỡ vất vả hơn một chút.Tuy nói ở giữa bị ngăn cách bởi những khối băng tinh dày đặc, nhưng Tần Mặc vẫn có thể nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người họ.

Tần Mặc lườm một cái, hai người này đúng là giỏi tính toán thật.

Nhưng đáng tiếc, tất cả những điều này đều đã bị anh nghe thấy, bọn họ đã có suy nghĩ như vậy, vậy thì cứ để bọn họ tự mình gánh chịu cơn thịnh nộ của đám chỉ nhân đi.Tần Mặc đã nghĩ kỹ rồi, anh tuyệt đối sẽ không nhân từ với mấy người đó.

Bất kể lát nữa những người này cầu xin anh thế nào, anh cũng sẽ không ra tay giúp đỡ họ.

Nếu họ có thể lấy ra bảo vật, thì lại là chuyện khác.Tần Mặc đang tính toán trong lòng, một con chỉ nhân thấy Tần Mặc lơ đãng, nó lập tức di chuyển ra sau lưng Tần Mặc, đánh thẳng vào xương sống của Tần Mặc.

Chỉ cần một đòn này đánh trúng Tần Mặc, thì Tần Mặc không chết cũng phải tàn phế, như vậy thì muốn giải quyết những người khác chẳng phải là chuyện dễ dàng sao?Nhưng Tần Mặc rất nhanh đã phản ứng lại, anh cười lạnh một tiếng, cúi thấp người về phía trước, sau đó lập tức xuất hiện ở cách đó không xa.

Đồng thời, một tiếng sấm sét trực tiếp từ không trung giáng xuống, đánh thẳng vào con chỉ nhân này.

Cơ thể con chỉ nhân này lập tức vỡ vụn, tiêu tán vào không khí.“Chúng ta ngửi không khí này, chắc không bị trúng độc chứ?” Bàn Tử nhíu mày, đưa tay bịt mũi, vẻ mặt còn mang theo vẻ chán ghét.Hạo Thiên Chân bật cười.

“Cái này chắc là không đến nỗi, nếu không, Tần Mặc chắc chắn sẽ nói cho chúng ta biết.”Lời này nói không sai, bất kể lần nào có nguy hiểm, Tần Mặc đều sẽ nói trước với họ, để tránh cho mấy người họ lỡ không cẩn thận mà trúng chiêu.Tần Mặc lại nhìn con chỉ nhân cuối cùng.

“Đến lượt ngươi.” Tiếp đó lại là một tiếng sấm sét, chậm rãi giáng xuống, thân thể con chỉ nhân đó cũng biến mất.Tần Mặc khẽ thở

ra một hơi, đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

“Mấy anh không sao chứ?”Ban đầu mấy người họ cũng đã giao chiêu với chỉ nhân một lúc, Tần Mặc có chút lo lắng họ bị thương.

Tuy mấy con chỉ nhân này trước mặt Tần Mặc không đáng một đòn, nhưng Hạo Thiên Chân và mấy người kia là những người bình thường.

“Yên tâm đi, chúng tôi không sao.” Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười, lại đưa tay vỗ vỗ vai Tần Mặc.

“Anh đúng là càng ngày càng rắn rỏi hơn rồi đó.”Tần Mặc nhướng mày, sau đó anh lại nhìn những mảnh chỉ nhân vỡ nát trên đất.

“Có thể dùng loại dược liệu đặc biệt này để chế tạo ra đám chỉ nhân, xem ra kẻ đứng sau cũng khá mạnh.”Có lẽ là đám chỉ nhân đã hoàn toàn biến mất, nên tiếng của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】Tần Mặc có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn sang khối băng tinh phía bên kia.

“Vậy nếu lát nữa, anh ấy mà giải quyết luôn đám chỉ nhân bên kia, chẳng phải cũng sẽ nhận được phần thưởng Hệ Thống sao?

Cái này cũng khá tốt, mình có thể nhận được phần thưởng gấp đôi.”Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên Chân và mấy người kia rồi mở miệng.

“Thời gian cũng gần đủ rồi, chúng ta đi thôi.”Mấy người họ đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy, thì họ chắc chắn sẽ đi theo bước chân Tần Mặc về phía trước.

“Lát nữa, mấy người họ sẽ không giở trò chứ?” Bàn Tử nhíu mày

nhìn Tần Mặc, anh ta vẫn có chút hiểu biết về đám người Uông gia đó.Tần Mặc nhướng mày.

“Anh đoán đúng rồi đó.” Đối với Bàn Tử và mấy người kia, Tần Mặc đương nhiên không giấu giếm gì.Bàn Tử nghe thấy lời đó, lập tức có chút tức giận.

Chương 1043

Anh ta đưa tay vén vén tay áo.

“Hắc, đám người này cho rằng Bàn Gia tôi dễ bắt nạt phải không?”Tần Mặc gật đầu.

“Có lẽ là họ nghĩ vậy thật, nhưng chúng ta không cần quan tâm họ, chúng ta cứ đi đường của chúng ta là được.

Dù sao đám người Uông gia này cũng không thể gây sóng gió gì, họ muốn làm gì thì cứ để họ làm.

Cho dù lát nữa, họ muốn họa thủy đông dẫn, cuối cùng cũng chỉ là tự rước họa vào thân.”“Đi.” Nói rồi, Tần Mặc bước về phía trước, đồng thời anh còn phóng thích khí thế của mình ra.Lý lão đầu thấy vậy, ánh mắt lập tức sáng lên, sau đó hắn ra hiệu cho Vương chấp sự.

Vương chấp sự nhếch mép cười lạnh, sau đó hắn lại nhìn chằm chằm vào mấy con chỉ nhân trước mặt, sau khi chủ động tấn công đám chỉ nhân đó: “Lại lập tức lao về phía Tần Mặc.”Tần Mặc thậm chí không thèm nhìn, trực tiếp một quyền đánh Vương chấp sự bay đến trước mặt chỉ nhân.

“Phi Sa Tẩu Thạch!” Vương chấp sự sao cũng không ngờ Tần Mặc lại làm như vậy, mà nắm đấm của con chỉ nhân kia thì lập tức giáng xuống mặt Vương chấp sự, mặt Vương chấp sự sưng vù lên, hơn nữa còn ho ra một ngụm máu, ngay cả hai cái răng cũng bị đánh gãy.“Tần Mặc, anh đang làm gì vậy?” Vương chấp sự đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Tần Mặc, nhưng con chỉ nhân kia lại di chuyển đến trước mặt Vương chấp sự lúc này, nó cao cao nhấc chân lên, chuẩn bị giáng xuống, Lý lão đầu lập tức đứng chắn trước con chỉ nhân đó, đẩy lùi nó.

“Đừng nằm ì ra đó nữa, mau đứng dậy đi.” Lý lão đầu nhíu mày, quay đầu nhìn Vương chấp sự bên cạnh, không ngờ Vương chấp sự ngay cả chuyện nhỏ này cũng làm không tốt.Tần Mặc ho khan một tiếng.

“Cái đó... thật ngại quá, tôi vừa rồi không cố ý đâu, chỉ là thấy có một cái bóng đen lao về phía tôi, tôi còn tưởng là mấy con chỉ nhân này chứ, anh cũng thấy rồi đó, đám chỉ nhân này thực lực cũng khá mạnh, tôi không thể không cẩn thận một chút.”“Anh chính là cố ý, lừa ai chứ?” Vương chấp sự dậm chân, làm sao hắn lại không biết Tần Mặc nghĩ gì chứ?Tần Mặc thở dài một hơi.

“Nếu anh nhất định phải nghĩ như vậy, thì tôi cũng không có cách nào.” Lắc đầu xong, Tần Mặc bước về phía trước.Thấy Tần Mặc như vậy, Vương chấp sự nắm chặt nắm đấm, hắn âm trầm nhìn bóng lưng Tần Mặc.

Sau đó, hắn lại nhìn chằm chằm vào đám chỉ nhân trước mặt, quát lên với chúng.

“Không thấy mấy người kia sao?”Cũng không biết đám chỉ nhân này làm sao.

Chúng cứ một mực khăng khăng muốn đến đánh người bên mình.

Tần Mặc nghe xong, cười lạnh một tiếng.

“Đây mới là mục đích của các ngươi phải không, các ngươi chẳng qua là muốn để đám chỉ nhân này đến đối phó chúng ta, sau đó các ngươi tiện thể rời khỏi đây, đúng không?”Lý lão đầu sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn trừng mắt nhìn Vương chấp sự.

Cũng không biết Vương chấp sự làm sao, lại để lọt miệng những lời này.

Vương chấp sự lúc này mới nhận ra mình đã nói gì, hắn vội vàng

đưa tay bịt miệng.“Không có tác dụng gì đâu.” Tần Mặc thở dài một hơi.

“Vốn dĩ tôi còn định giúp các ngươi đối phó với mấy thứ này, bây giờ xem ra hoàn toàn không cần thiết.”Tần Mặc xua tay.

“Các ngươi cứ tự lo liệu đi, tôi đi trước đây.”Nói xong, anh lại quay đầu nhìn mấy người bên cạnh, họ lập tức hiểu ý Tần Mặc, đi theo bên cạnh Tần Mặc, cùng nhau rời khỏi đây.Lý lão đầu có chút sốt ruột, bây giờ Vương chấp sự đã bị trọng thương, dựa vào thực lực một mình hắn, e rằng không thể đối phó với đám chỉ nhân này.“Tần Mặc tiên sinh!” Lý lão đầu gọi Tần Mặc lại, Tần Mặc dừng lại một chút, quay đầu liếc nhìn hắn một cái.

“Sao người dưới quyền anh đã làm ra chuyện như vậy, mà anh còn mặt mũi bảo tôi ở lại đây giúp anh sao?

Hơn nữa không có sự chỉ thị của anh, e rằng hắn cũng không dám làm những chuyện này đâu nhỉ.”Trong mắt Tần Mặc mang theo sự trào phúng đậm đặc.

Lý lão đầu hít sâu một hơi, nhưng hắn không có cách nào, chỉ có thể cúi người trước Tần Mặc.

“Lần này quả thực là tôi sai rồi.

Tôi cũng không ngờ hắn lại làm như vậy, nếu không tôi nhất định sẽ ngăn cản hắn, nhưng anh cũng thấy rồi đó, người của chúng tôi kẻ chết người bị thương, những người còn lại căn bản không phải đối thủ của đám chỉ nhân này, vẫn xin Tần Mặc tiên sinh có thể giúp đỡ một lần nữa.”Như vậy ít nhất có thể đảm bảo họ bớt tổn thất một số người.Tần Mặc xua tay.

“Anh vẫn nên tìm người khác giúp anh đi, hoặc là bảo tên thuộc hạ kia ra tay.

Hắn ta tính kế chúng ta chẳng phải rất lợi hại sao?

Sao bây giờ lại không được nữa rồi?”Sau đó, Tần Mặc không quay đầu lại, bước về phía trước.

Chưa kịp đợi Lý lão đầu nói gì, đã có hai con chỉ nhân đột nhiên lao tới, muốn giải quyết Vương chấp sự.

Lý lão đầu không còn cách nào, chỉ có thể tạm thời đối phó với chúng.Tần Mặc và mấy người kia thì rất nhanh đã rời khỏi khu vực này.

Sau đó, Tần Mặc bĩu môi.

“Tôi còn tưởng họ sẽ đưa bảo vật cho chúng ta, để chúng ta giúp đỡ bên đó chứ.”“Chắc hẳn bản thân họ cũng có sức chiến đấu chứ nhỉ.” Hạo Thiên Chân cảm thấy vì họ là người Uông gia, nên không thể không có chút năng lực nào.

Tuy trước đó họ đã thể hiện thực lực của mình, nhưng gia tộc đã phái họ đến đây để hoàn thành nhiệm vụ, nhất định sẽ ban cho họ nhiều bảo vật hơn.Tần Mặc đáp một tiếng.

“Không cần quan tâm họ, họ muốn làm gì thì làm, chúng ta cứ làm tốt việc của mình là được.”Tần Mặc cười cười, về đám người Uông gia này, Tần Mặc quả thực không muốn quản nhiều.

“Không vấn đề gì.” Mấy người họ gật đầu.Sau đó, Tần Mặc dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, Tần Mặc và mấy người kia đã đến một cái giếng ở đây.

“Sao lại là một cái giếng vậy?” Hạo Thiên Chân ngẩn ra một chút, cậu ấy nhìn Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc lắc đầu, mấy người cùng nhau đi qua.

“Đây là...” Nhìn thấy vũng máu bên cạnh giếng, Tiền Sanh Đào ngẩn người.

“Ông chủ!” Tần Mặc bật cười.

“Cậu nghĩ không sai, quả thực là con Tống Tử lúc trước, nó chắc là đã trốn xuống dưới này rồi.”“Không ngờ tốc độ của nó lại nhanh như vậy.” Tiền Sanh Đào bĩu môi.

“Vốn dĩ Tần Mặc đã sắp giải quyết xong con Tống Tử đó rồi, kết quả cuối cùng vẫn để đối phương trốn thoát.”“Chuyện này không bình thường sao?

Những thứ trong Mộ Huyệt đó chắc chắn sẽ không cản nó, chỉ cản chúng ta thôi.” Vì vậy con Tống Tử này mới chạy nhanh như vậy.Hạo Thiên Chân và mấy người kia đáp một tiếng, điểm này thì họ vẫn có thể hiểu được.

“Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Bàn Tử nói khi lại nhìn Tần Mặc, chắc chắn vẫn phải hỏi ý Tần Mặc trước thì mới có thể tiếp tục hành sự.Tần Mặc cười cười, bước vài bước về phía trước.

“Nhưng là từ cái giếng này đi xuống dưới.”Ngay lúc này, phía sau truyền đến một tiếng nói.

“Tần Mặc tiên sinh, chi bằng đợi chúng tôi một chút.”Nghe thấy lời đối phương, Tần Mặc quay đầu nhìn hắn một cái.

“Đợi các ngươi đương nhiên là được, nhưng chỉ là không biết.

Đến được dưới này rồi, các ngươi còn có thể có khí lực như vậy không?”Nói rồi, Tần Mặc đánh giá một lượt đám người Uông gia trước mặt.

Tính cả Lý lão đầu và Vương chấp sự thì hiện tại chỉ còn lại bảy người.

“Người của các ngươi tổn thất cũng khá thảm trọng đấy.” Bàn Tử nói khi trong giọng điệu còn mang theo chút hả hê.Thấy Bàn Tử như vậy, Vương chấp sự nắm chặt nắm đấm, hắn bước hai bước về phía trước, nhưng chưa kịp ra tay, Lý lão đầu đã mở miệng.

“Cái này quả thực không sai, nhưng tôi tin.

Cho dù như vậy, chúng tôi cũng có thể tiếp tục đi xuống.” Sau đó lại lấy được thứ mà họ muốn.Tần Mặc gật đầu.

“Có lẽ các ngươi nói quả thực không sai, vậy thì chúc các ngươi thành công.”Tần Mặc đang chuẩn bị đi về phía miệng giếng, lúc đó, Vương chấp sự lập tức nhỏ giọng hỏi Lý lão đầu.

“Chúng ta có nên đi trước không?

Chương 1044

Tổng không thể để họ chiếm tiên cơ chứ?”“Nếu thật sự như vậy, thì sau này họ muốn giành lại quyền chủ động, có lẽ sẽ hơi khó khăn.”“Chúng ta cứ bình tĩnh, vẫn chưa biết dưới này là tình hình gì.

Tần Mặc và đồng bọn muốn đi trước, thì cứ để họ đi.”“Nhưng lỡ đâu những thứ bên trong bị Tần Mặc và đồng bọn lấy mất, vậy chẳng phải chúng ta thiệt thòi sao?” Vương chấp sự vẫn khá lo lắng điều này, mục đích họ đến đây chính là để lấy bảo vật bên trong.

Nếu bảo vật thật sự không còn, thì họ sẽ quá thiệt thòi.Lý lão đầu lại trực tiếp xua tay.

“Không cần lo lắng, tôi thấy họ chắc chắn không có năng lực đó, cho dù chúng ta xuống dưới, nói không chừng cũng sẽ bị những thứ dưới đó hãm hại, chi bằng cứ đi sau Tần Mặc và đồng bọn, như vậy còn có thể bảo toàn tính mạng của chúng ta.

Anh cũng thấy rồi đó, người bên chúng ta đã tổn thất rất nhiều rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng người trở về.

Chỉ còn lại hai chúng ta.”Bất kể thế nào, hắn vẫn phải bảo toàn tính mạng của người Uông gia họ.

“Vậy được rồi.” Vương chấp sự gật đầu.Tần Mặc thấy họ không muốn động đậy, cười lạnh một tiếng, Bàn Tử đưa tay kéo cánh tay Tần Mặc.

“Hay là chúng ta cũng đừng đi, dù sao chúng ta cũng không cần quá vội vàng, họ muốn bảo vật bên trong này, hơn nữa còn có thời hạn, chúng ta chỉ cần ở đây, họ sớm muộn gì cũng phải xuống thôi.”“Không sao.” Tần Mặc xua tay.

Anh có thể dự cảm được, dưới giếng này chắc là sẽ không có nguy hiểm.Tần Mặc trực tiếp theo cái giếng xuống tận đáy.

Dưới đáy nhiệt độ đặc biệt cao, Tần Mặc không nhịn được nhíu mày.

"Không ngờ nhiệt độ ở đây không phải người bình thường có thể chịu nổi."Hạo Thiên Chân nói xong không nhịn được cởi áo khoác ra, Tần Mặc gật đầu.

"Đúng vậy." Tuy Tần Mặc không biết vì sao nhiệt độ dưới này lại như vậy, nhưng anh có một linh cảm, nơi đây chắc chắn không đơn giản như thế.

"Mấy anh cẩn thận một chút."Tần Mặc nhắc nhở một chút, trong lòng mấy người họ đương nhiên là hiểu rõ, vì vậy họ đi theo bên cạnh Tần Mặc, bước về phía trước.Nhưng vừa mới đi được một lát, Bàn Tử không cẩn thận dẫm phải một thứ gì đó.Bây giờ Lý lão đầu và đồng bọn đã xuống, quan sát tình hình xung quanh một chút, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

"May quá, ở đây không có vấn đề gì.

Trừ hơi nóng một chút." Trong mắt Vương chấp sự mang theo ý cười.

Bây giờ những người này cũng đã thả lỏng hơn một chút, dù sao ban đầu đã gặp nhiều nguy hiểm như vậy, lòng họ vẫn luôn căng thẳng.Tần Mặc nghe thấy lời đó, liếc mắt nhìn mấy người họ một cái.

Bàn Tử đưa tay kéo cánh tay Tần Mặc, nhỏ giọng nói.

"Thôi xong rồi, Tần Mặc, tôi không biết tôi dẫm phải cái gì, cái này chắc không phải là một cái cơ quan chứ?

Lát nữa tôi có bị chết không đây?"Tần Mặc vừa rồi đương nhiên là nghe thấy, tuy nói âm thanh đó rất nhỏ, nhưng lại không thể lọt qua

tai Tần Mặc.

"Không sao đâu, cái cơ quan này không vấn đề gì." Tần Mặc xua tay, anh đã cảm nhận qua, cái cơ quan này thực sự không có gì to tát.Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh ta trực tiếp nhấc chân ra, ngay lúc này, họ đột nhiên nghe thấy một tiếng "phanh".

Lý lão đầu ngẩn người, ông ta phát hiện ánh sáng trước mắt bỗng nhiên biến mất, ngẩng đầu lên thì thấy miệng giếng mà bọn họ vừa xuống đã bị một tảng đá lớn chặn lại.

Một người của Uông gia sốt ruột nhìn Tần Mặc hỏi: "Tại sao lại có cơ quan chặn kín miệng giếng này?

Chẳng lẽ chúng ta đi sai đường rồi sao?".

Người đó không biết chuyện gì đang xảy ra, đành phải hỏi Tần Mặc.

Mặc dù Vương chấp sự và Lý lão đầu mới là người dẫn đầu của họ, nhưng suốt chặng đường đi, họ cũng nhận ra thực lực của Vương chấp sự và Lý lão đầu so với Tần Mặc thật sự kém xa, chi bằng cầu cứu Tần Mặc còn hơn.

Tần Mặc nhún vai: "Cái này tôi làm sao mà biết được?

Tôi cũng đâu có bắt các người đi theo chúng tôi xuống đây, là do các người tự nguyện mà".

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, anh quả thật chưa từng nói đây là con đường chính xác.

Lý lão đầu cau mày.

Vương chấp sự đang định mở miệng, Lý lão đầu đã đưa tay chặn trước ngực ông ta: "Không sao, dù sao Tần Mặc tiên sinh vẫn còn ở đây mà, chúng ta cứ đi theo Tần Mặc tiên sinh là được, tôi tin Tần

Mặc tiên sinh chắc sẽ không bỏ mặc tính mạng của những đồng đội này đâu nhỉ?".

Tần Mặc bật cười, so với những người Uông gia khác, Lý lão đầu vẫn thông minh hơn một chút, ông ta biết anh chắc chắn sẽ không để Bàn Tử và mấy người kia lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

"Ông vẫn khá thông minh đấy, nhưng đây là trong mộ huyệt, tình hình cụ thể thế nào tôi cũng không biết, hơn nữa, cho dù mấy người họ có bị thương thì cũng sẽ không trách tôi đâu".

Nói rồi, Tần Mặc nhìn Tiền Sanh Đào và mấy người kia: "Tôi nói đúng không?".

Tiền Sanh Đào vội vàng gật đầu: "Ông chủ nói không sai, bất kể ông chủ làm gì, đưa chúng tôi đi đâu, chúng tôi cũng sẽ không trách ông chủ, dù sao trong mộ huyệt này vốn dĩ đã có rất nhiều cơ quan và nguy hiểm đặc biệt nhiều".

"Chúng ta gặp nguy hiểm thì chắc chắn không thể đổ lỗi cho ông chủ được".

Bàn Tử giơ ngón cái về phía Tiền Sanh Đào: "Nói không sai chút nào, không như một số người, tự mình xé bản đồ, bây giờ Tần Mặc dẫn họ đến đây, họ lại tự cho là đi sai đường, muốn đổ lỗi chuyện này lên đầu chúng ta, nếu họ thật sự có bản đồ thì cũng đâu cần dựa dẫm chúng ta như vậy".

Vốn dĩ trong lòng Lý lão đầu đã có chút ấm ức, nghe thấy những lời này, ông ta lại không kìm được trợn mắt nhìn Vương chấp sự.

Đúng vậy, những chuyện này đều là lỗi của Vương chấp sự, nếu Vương chấp sự giữ bản đồ thì sẽ không xảy ra tình huống như vậy.

Vương chấp sự thấy Lý lão đầu như thế, trong lòng "thịch" một tiếng.

Vốn dĩ ông ta đã làm sai chuyện này, vẫn luôn lo sợ Lý lão đầu sau khi trở về sẽ nói cho người trong gia tộc biết, nhưng bây giờ mấy người kia lại nhắc đến, e rằng Lý lão đầu thật sự sẽ làm như vậy.

"Lý lão, tôi…".

Chưa đợi Vương chấp sự nói tiếp, Lý lão đầu đã ngăn ông ta lại: "Thôi được rồi, có gì đợi về rồi nói, bây giờ giải quyết rắc rối trước mắt mới là quan trọng nhất".

Nói rồi, Lý lão đầu lại nhìn mấy người bên cạnh: "Các cậu leo lên trên trước đi, xem có thể mở tảng đá kia ra không?".

Nếu có thể thì đương nhiên tốt nhất, như vậy cho dù bọn họ đi sai đường, cũng có thể quay về theo đường cũ.

Tần Mặc lắc đầu.

Tần Mặc chắc chắn sẽ không làm những chuyện ngu xuẩn như vậy.

Vì người thiết kế mộ huyệt đã đặt cơ quan ở đây rồi, thì cơ quan này không phải người thường có thể mở ra được.

Tần Mặc cũng không muốn thử.

Đằng nào cũng đã đến đây rồi, chỉ cần tiếp tục đi về phía trước là được.

"Chúng ta đi thôi, không cần quan tâm họ".

Tần Mặc dẫn những người này đi về phía trước, Vương chấp sự có chút do dự, ông ta lại nhìn về phía Lý lão đầu: "Chúng ta đi theo Tần Mặc và những người khác về phía trước, hay là thử ở đây thêm lần nữa?".

"Cứ thử trước đã.

Cho dù Nam Châu có ghi nhớ bản đồ này, cũng không nhất định có

thể nhớ đặc biệt hoàn chỉnh, hơn nữa có đường lui, vẫn tốt hơn là không có gì".

Chương 1045

Kể từ khi xuống mộ huyệt này, những nguy hiểm mà họ gặp phải càng lúc càng đáng sợ, vì vậy họ vẫn cần phải có đường dự phòng.

“Không thành vấn đề”.

Vương chấp sự thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Có lời nói của Lý lão đầu, ông ta không cần phải lo lắng nữa, dù sao cho dù có trì hoãn thời gian, cũng là vấn đề của Lý lão đầu.

Không bao lâu sau, những người của Uông gia đã thử một chút, họ thở dài, lại nhìn Vương chấp sự lắc đầu: “Không có tác dụng, chúng ta không thể mở được cơ quan này”.

Vương chấp sự đành phải nhìn về phía Lý lão đầu.

“Đã như vậy, vậy chúng ta cứ đi theo sau Tần Mặc và những người khác, họ đi đâu thì chúng ta đi đó”.

Mặc dù Lý lão đầu không biết làm vậy có thể đến được đích hay không, nhưng hiện tại cũng chỉ có cách này thôi.

“Tôi nghĩ chúng ta chắc chắn không thể mù quáng đi theo, dù sao Tần Mặc cũng không đặc biệt hiểu rõ nơi này, hay là đợi lát nữa chúng ta tách ra khỏi họ đi”.

Một người của Uông gia do dự một lúc, vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

Vì đều là người trong cùng một gia tộc, nên anh ta có tư cách đưa ra ý kiến.

Lý lão đầu cau mày: “Vậy cậu thấy chúng ta bây giờ còn có thể đi đâu?

Đã đến đây rồi, vậy khẳng định chỉ có thể đi về phía trước trước đã, đợi sau này có ngã rẽ rồi tính tiếp".

Mấy người Uông gia gật đầu.

Con đường quay lại đều đã bị chặn rồi, vậy cho dù họ muốn quay lại cũng là điều không thể.

Họ cùng nhau đuổi theo hướng của Tần Mặc.

Rất nhanh, họ đã đuổi kịp Tần Mặc, Bàn Tử nhìn thấy thì châm chọc nói: "Tôi còn tưởng những người Uông gia các người có bản lĩnh ghê gớm lắm, bây giờ chẳng phải cũng vậy sao, vẫn phải đi theo chúng tôi về phía trước sao?".

Nghe những lời này của Bàn Tử, trong lòng Vương chấp sự có chút tức giận, nhưng ông ta cũng không nói gì.

Ông ta biết hiện tại tài nguyên trên người họ đã không còn nhiều, nếu phí lời với Bàn Tử thì ông ta có thể sẽ tiêu hao một ít nước, như vậy thì việc họ muốn đi ra ngoài sẽ có chút khó khăn.

Mặc dù ông ta là người dẫn đầu thứ hai của Uông gia, nhưng cũng không thể lãng phí tài nguyên như vậy.

Thấy Vương chấp sự không muốn để ý đến mình, Bàn Tử bĩu môi, nhưng anh ta tiếp tục nói nữa cũng không có ý nghĩa gì, đành phải đi theo Tần Mặc về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, không gian nơi họ đột nhiên rung lắc dữ dội, những tảng đá trên cao cũng không ngừng rơi xuống.

Vai của một người Uông gia không cẩn thận bị đá rơi trúng, anh ta cau mày: "Chuyện gì thế này?

Tại sao không gian này đột nhiên rung lắc?".

"Đây là địa chấn sao?".

Hạo Thiên Chân ngẩn người, anh vội vàng nhìn về phía Tần Mặc, hiện tại cũng chỉ có thể hỏi Tần Mặc mới biết được.

Tần Mặc nheo mắt: "Chắc là vậy".

Họ hiện tại đang ở trong mộ huyệt, nơi này xảy ra địa chấn, e rằng những người họ đều sẽ gặp họa.

"Trong mộ huyệt bình thường không phải đều có hệ thống chịu lực sao?

Tại sao vẫn xảy ra địa chấn?".

Vương chấp sự không hiểu hỏi.

"Nếu địa chấn này là do họ tự mình thiết kế thì sao?".

Lý lão đầu liếc Vương chấp sự một cái.

Có vẻ Vương chấp sự vẫn còn quá ít hiểu biết về nơi này, hơn nữa kinh nghiệm của ông ta cũng không đặc biệt phong phú.

"Đúng vậy".

Tần Mặc lên tiếng đáp.

"Đúng là có những người chưa thấy sự đời, quả nhiên không hiểu rõ nơi này, ngay cả tôi cũng biết chuyện gì đang xảy ra".

Trong mắt Bàn Tử thoáng qua một tia khinh thường, anh ta cười lạnh một tiếng.

Vương chấp sự bĩu môi: "Cho dù anh biết thì sao, không có nghĩa là anh có thể sống sót.

Chúng ta cứ xem ai có thể cười đến cuối cùng".

"Vậy được thôi".

Bàn Tử nhún vai, anh ta không hề cảm thấy có Tần Mặc ở đây thì mình sẽ gặp chuyện gì.

Mặc dù nói tất cả năng lực của anh ta đều dựa vào Tần Mặc, nhưng anh ta tin Tần Mặc có bản lĩnh này, có thể đưa họ sống sót.

"Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta không có nhiều thời gian đâu, mau đi đi".

Lý lão đầu nói lời này đồng thời lại nhìn lên trên, những tảng đá trên cao vẫn đang không ngừng rơi xuống, thậm chí có vài tảng khá lớn, sắp sửa rơi trúng người họ.

Mấy người họ đáp lời, vội vàng đi về phía trước, con đường này vẫn khá hẹp, nên hai người Uông gia trong số đó không cẩn thận đã vấp phải nhau.

"Các cậu có thể chậm lại một chút không?".

Vương chấp sự cau mày, tại sao mấy người họ lại kém Tần Mặc và những người kia nhiều đến vậy?

Tần Mặc và mấy người kia thì không hề hoảng hốt, ngược lại là những người bên cạnh mình lại không có chút quy tắc nào.

Mấy người kia nghe thấy lời này, nhìn nhau, sau đó gật đầu.

Hiện tại họ chắc chắn không thể làm ồn, nếu không lát nữa tính mạng sẽ phải giao lại ở đây mất.

Thấy họ như vậy, Vương chấp sự mới gật đầu.

Chỉ cần họ chịu nghe lời là được, còn những chuyện khác thì ông ta không cần phải suy nghĩ nhiều đến thế.

Chương 1046

Chạy chưa được bao lâu, họ đã nhìn thấy lối ra ở không xa, ai nấy đều vui mừng.

"May quá sắp qua rồi".

Nhưng chưa kịp đợi họ chạy về phía trước, Lý lão đầu đã ngăn họ lại: "Chúng ta khoan hãy vội, trước đây toàn là chúng ta tiên phong, lần này cứ để họ đi trước đi".

Lý lão đầu cảm thấy càng đi xuống dưới, nguy hiểm bên trong có thể sẽ càng nhiều, họ tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì nữa, nếu không thì họ không thể chịu đựng được nữa.

Tần Mặc nghe xong thì cười lạnh một tiếng, nhưng anh cũng không có phản ứng gì quá đáng.

"Vậy chúng ta đi trước".

Lúc này, một tảng đá bay thẳng về phía Tiền Sanh Đào, may mà Tần Mặc phản ứng khá nhanh, một quyền đánh tới, tảng đá đó liền trực tiếp nổ tung, bắn tứ tung ra xung quanh.

"Không sao chứ?".

Tần Mặc vừa nói vừa nhìn Tiền Sanh Đào một cái, Tiền Sanh Đào vội vàng xua tay: "Tôi không sao, chúng ta mau đi thôi".

Việc cấp bách bây giờ là mau chóng rời khỏi đây.

"Đừng có xảy ra chuyện gì đấy, tôi vừa mới trêu chọc bọn họ xong, lát nữa bọn họ nhìn chúng ta lại phát hiện người của chúng ta thiếu mất một người".

Mặc dù giọng điệu của Bàn Tử có hơi cứng rắn, nhưng Tiền Sanh

Đào có thể nghe ra đối phương đang quan tâm mình.

"Tôi sẽ không sao đâu".

"Vậy thì được rồi".

Bàn Tử cũng không nói nhiều nữa, chỉ xông lên phía trước.

Nhưng Bàn Tử biết với thực lực của mình, e rằng không cách nào đối phó được với sinh vật trong mộ huyệt này, may mà có Tần Mặc ở đây, anh ta không cần phải lo lắng chút nào.

Chỉ một lát sau, Tần Mặc và những người khác đã đến một không gian đặc biệt rộng lớn.

Không gian này trông giống như một hang động, bên trong cũng không có quan tài gì cả.

Bàn Tử ngồi ở đó, nhưng một lát sau, anh ta đột nhiên nhìn thấy trên bức tường không xa dường như có gì đó, trong mắt anh ta thoáng qua một tia kinh ngạc, đi tới nhìn một lúc rồi mới nói với Tần Mặc và những người khác: "Các cậu mau lại đây xem, đây là cái gì?".

Tiền Sanh Đào có chút kinh ngạc, sau đó anh ta đi đến đây, cẩn thận quan sát một lúc, ánh mắt mới sáng lên: "Không ngờ lại là điêu khắc Hắc Long, nhưng con Hắc Long này hình như đang chầu bái thứ gì đó".

"Thật là kỳ lạ, huyết mạch của Hắc Long hẳn là rất cao quý, tại sao lại chầu bái như những thứ bình thường vậy?".

Tiền Sanh Đào có chút không hiểu, anh ta cẩn thận nhìn bức bích họa trước mặt, nhưng tiếc là một bên bích họa đã bị người khác gọt đi, họ không nhìn rõ được.

"Tôi rất muốn biết những con Hắc Long này đang chầu bái cái gì a?

Như vậy thì, đợi sau này ra ngoài, tôi có thể kể cho mấy đứa nhỏ dưới trướng tôi nghe".

Bàn Tử thở dài: "Thật đáng tiếc".

Tần Mặc nghe thấy lời này của Bàn Tử thì trợn trắng mắt, rồi véo anh ta một cái: "Tôi thấy anh chẳng có việc gì khác để làm, ngoài việc cãi cọ trước mặt kẻ địch thì lại nói nhảm bên cạnh người dưới trướng của mình".

"Sao lại là nói nhảm chứ?".

Bàn Tử nói lời này đồng thời ưỡn ngực, anh ta lại chỉ vào mộ huyệt này: "Tôi đối với loại mộ huyệt này đều rất hiểu rõ".

"Vậy anh nói xem, lần này chúng ta đến đây là cái gì?".

Hạo Thiên Chân không kìm được nói ra.

Anh và Tần Mặc đều khá hiểu tính cách của Bàn Tử, hai người vẫn luôn không nói gì, vì họ cho rằng ở bên cạnh Bàn Tử vẫn khá thú vị.

Kết quả Bàn Tử luôn đắc ý quên mình như vậy.

Bàn Tử ho khan một tiếng, lại bĩu môi: "Hai cậu cứ cố ý nhằm vào tôi, tôi không muốn để ý đến hai cậu nữa".

Sau đó Bàn Tử tìm một chỗ ngồi xuống.

Thấy Bàn Tử như vậy, Tần Mặc không kìm được cảm thấy hơi buồn cười, anh thở dài: "Được rồi, không muốn nói thì thôi, coi như chúng tôi mạo phạm anh".

Lúc này Bàn Tử mới vui vẻ hơn một chút, đúng lúc này Lý lão đầu và những người khác cũng đến đây.

Thấy Tần Mặc và những người khác đang quan sát bức bích họa này.

Lý lão đầu ra hiệu cho Vương chấp sự.

Vương chấp sự lập tức hiểu ra, ông ta cũng đi đến bên cạnh bức bích họa này, ở đây cẩn thận nhìn.

“Các cậu có thể đừng như những kẻ nhà quê chưa thấy sự đời vậy không?”.

Trong lòng Bàn Tử ấm ức một cục tức, anh ta dứt khoát trút giận lên mấy người này.

Vương chấp sự nhìn Bàn Tử hai mắt, nhưng trong lòng Vương chấp sự đã coi Bàn Tử như một con chó điên rồi.

Vì đối phương cứ thích đối đầu mình như vậy, vậy mình không mở miệng là được.

Nhưng ông ta càng không nói lời nào, khí thế của cả người Bàn Tử càng trở nên mạnh hơn, anh ta tiếp tục mắng Vương chấp sự, không bao lâu sau, Bàn Tử liền lôi cả Uông gia vào.

Vương chấp sự có chút không nhịn được nữa, ông ta lạnh lùng nhìn Bàn Tử: “Đừng tưởng có Tần Mặc ở đây thì anh có thể bảo toàn được mạng sống của mình, nếu tôi muốn ra tay với anh, e rằng anh đã mất mạng từ lâu rồi”.

“Thật sao?”.

Bàn Tử cau mày: “Vậy tôi thật sự phải sợ chết rồi, hay là anh thử xem?”.

Chưa đợi Vương chấp sự nói thêm gì nữa, Lý lão đầu đã đưa tay ngăn hai người lại: “Các vị, tôi nghĩ ở đây chúng ta nên đoàn kết một chút, chứ không phải ở đây cãi cọ”.

“Ông nghĩ nhiều rồi”.

Bàn Tử nhìn Lý lão đầu, cho dù thân phận của đối phương cao

hơn Vương chấp sự rất nhiều, anh ta cũng không cần phải nể mặt đối phương chút nào.

"Tôi đối với các người không có bất kỳ suy nghĩ gì cả, hơn nữa, các người có tư cách gì mà đòi chúng tôi đoàn kết với các người a?".

Tần Mặc gật đầu, lời này của Bàn Tử đúng là nói đúng trọng tâm.

"Thực lực của các người nếu có thể coi được thì chúng ta hợp tác một chút còn được, nhưng các người so với Tần Mặc lại kém xa như vậy, sao lại có thể mặt dày nói hợp tác a?".

Chương 1047

Trong mắt Bàn Tử mang theo một tia khinh thường.

Thấy Bàn Tử như vậy, trong lòng Vương chấp sự càng thêm ấm ức, cũng không biết cái thứ này làm sao mà có cái miệng như vậy.

“Nếu anh chưa đánh răng thì mau đi đánh răng đi”.

Vương chấp sự không thể nói ra lời nào quá đáng, chỉ có thể nói những lời này.

Bàn Tử bị Vương chấp sự chọc cười: “Anh có biết nói chuyện không vậy?

Nếu không biết thì tôi sẽ dạy anh”.

“Ngoài ra.

Tôi cứ cảm thấy ở đây hôi hám, hóa ra là vì anh nói chuyện với tôi a, hay là anh đừng mở miệng nữa”.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương chấp sự trừng lớn mắt, không ngờ những lời mắng chửi lại nói như thế.

Có vẻ ông ta so với Bàn Tử quả thật kém rất nhiều.

“Có bản lĩnh thì chúng ta lát nữa hãy phân thắng bại thật sự, đừng nói những lời vô nghĩa này nữa”.

Vương chấp sự không còn cách nào khác, đành phải như vậy.

Bàn Tử gật đầu: “Đương nhiên là được rồi, đã vậy thì anh đã nói như thế, tôi khẳng định phải nể mặt anh”.

Sau đó, Bàn Tử lại quay đầu nhìn Tần Mặc: “Anh nói đúng không?”.

Tần Mặc đương nhiên sẽ nể mặt Bàn Tử, anh cười đáp một tiếng: "Nhưng tôi rất tò mò, các người lấy đâu ra sự tự tin mà nghĩ rằng sau này có thể lấy được đồ trong mộ huyệt này?".

Trong lòng Tần Mặc rất rõ ràng, bảo vật trong mộ huyệt này cuối cùng tất cả đều sẽ rơi vào tay anh, còn những người Uông gia này thì đương nhiên chẳng thu được gì.

"Chúng tôi không lấy được, chẳng lẽ anh thì có thể sao?".

Vương chấp sự nhìn Tần Mặc, ông ta có chút không hiểu hỏi, cho dù Tần Mặc thực lực đủ mạnh, nhưng những chuyện sẽ xảy ra trong mộ huyệt này thì bất kỳ ai cũng không thể dự đoán được.

Tần Mặc gật đầu: "Anh đừng nói vậy, tôi thật sự có sự tự tin này đấy".

Tần Mặc cười cười, nếu là chuyện khác, anh có thể sẽ không nói cho những người Uông gia này biết, nhưng điểm này anh vẫn có thể nói.

Đừng nói là Vương chấp sự, ngay cả Lý lão đầu cũng không tin những lời Tần Mặc nói.

"Tần Mặc tiên sinh, tôi nghĩ anh đừng nói quá lời, dù sao thực lực của những người chúng ta cũng vẫn khá tốt, hơn nữa trên người chúng ta vẫn còn trang bị chưa sử dụng đến".

Điều này đúng là thật, lần này họ đã mang rất nhiều trang bị, nhưng để tiết kiệm tài nguyên này, họ vẫn luôn không sử dụng.

Nếu không thì những người Uông gia họ cũng sẽ không tổn thất nhiều đến vậy.

Tần Mặc cười cười, đang định nói thì giọng nói của hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc: "Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức tiêu diệt".

Tần Mặc nhận ra ở đây nhất định có thứ gì đó.

Sau đó, Tần Mặc lập tức đưa mắt nhìn lên không gian này, cẩn thận quan sát, anh phát hiện bức tường đá không xa dường như đã cử động.

Nhưng lúc này, Vương chấp sự vẫn đang châm chọc Tần Mặc: "Đợi một thời gian nữa sẽ cho các ngươi thấy rõ sự đời, xem trang bị bên chúng tôi mang theo tiên tiến đến mức nào, như vậy sau này các ngươi ra ngoài cũng có thể nói rằng đã từng làm việc chung với những người Uông gia chúng tôi, đã từng thấy những thứ này".

"Ai mà thèm chứ?".

Bàn Tử trợn trắng mắt: "Chỉ dựa vào mấy cái đồ đồng nát sắt vụn của các ngươi, nói không chừng ngay cả Tống Tử trong mộ huyệt này cũng không giải quyết được".

"Nếu không thì trước đây tại sao các ngươi lại bị con Tống Tử đó đuổi giết?".

"Những chuyện trước đây đều là ngoài ý muốn, tiếp theo tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống như vậy nữa".

Vương chấp sự hít một hơi thật sâu.

Vừa rồi Lý lão đầu đã nói với ông ta, họ đã gần đến sâu trong mộ huyệt này, nên tiếp theo họ có thể sử dụng những tài nguyên trên người.

Hơn nữa những người họ đã tổn thất quá nhiều, tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy.

Chưa đợi họ nói thêm gì nữa, bức tường đá bên kia đột nhiên phát ra tiếng "ầm" một tiếng.

Rất nhiều mảnh đá văng về phía mọi người, may mà Tần Mặc

phản ứng khá nhanh, anh kịp thời vận dụng một ít năng lượng để chống đỡ.

Những mảnh đá này khi đến trước mặt Tần Mặc thì tất cả đều rơi xuống đất, không hề rơi trúng Bàn Tử và mấy người kia.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn Tần Mặc: "Cũng được đấy, nếu không phải anh thì e rằng mắt tôi đã bị cục đá đó chọc mù rồi".

Vương chấp sự và những người khác thì không được may mắn như vậy, vốn dĩ Vương chấp sự đã bị thương, bây giờ lại bị cục đá này đập trúng, máu trên vai ông ta lại chảy ra.

"Chậc chậc chậc!".

Bàn Tử lại không kìm được châm chọc nói: "Nhìn anh thật đáng thương đấy, không ngờ lại bị thương nữa rồi.

Người trong nhà các người hình như không bảo vệ được các người".

Bàn Tử thở dài.

Bàn Tử càng như vậy, những người Uông gia càng tức giận không chịu nổi, họ lại đưa mắt nhìn lên người Tần Mặc, nếu không phải Bàn Tử có Tần Mặc ở bên cạnh, e rằng Bàn Tử cũng sẽ không kiêu ngạo như vậy.

Điều này thì họ đã nghĩ sai rồi, dù sao tính cách của Bàn Tử là như vậy.

Cho dù Bàn Tử không có bất kỳ ai ở phía sau, anh ta cũng có thể tạo ra khí thế của nghìn quân vạn mã.

"Đừng nói nhảm nữa, mau nhìn xem đó là cái gì?".

Lý lão đầu vừa nói vừa chỉ vào tảng đá không xa kia.

Tảng đá này vừa mới nhô ra, ông ta không biết bên trong tảng đá

này chứa đựng cái gì.

Những người Uông gia gật đầu, sau đó họ vội vàng lấy ra thiết bị chuyên nghiệp, muốn quét qua tảng đá này.

Nhưng đúng lúc họ đến gần tảng đá này, tảng đá đột nhiên nổ tung, năng lượng từ vụ nổ đánh bay những người Uông gia gần tảng đá nhất, họ đập vào những bức tường kia, rồi trượt xuống dọc theo bức tường, ho ra một ngụm máu lớn.

"Các ngươi thật thảm a".

Chương 1048

Hạo Thiên Chân cũng không kìm được lên tiếng.

Hạo Thiên Chân không phải đang châm chọc họ, mà là thật lòng muốn nói những lời này, nhưng những lời này lọt vào tai những người Uông gia thì lại trở nên khác đi.

"Anh!".

Vương chấp sự tức giận đến run rẩy.

Hiện tại ông ta cũng không thể nói gì, vì thứ từ trong tảng đá đó đi ra, lại chính là vị tướng quân mà họ đã thấy trên bích họa trước đây.

"Thứ này thực lực khó lường".

Lý lão đầu nheo mắt, nhắc nhở Vương chấp sự bên cạnh.

Vừa rồi Lý lão đầu đã thăm dò một chút, chỉ cảm nhận được âm khí nồng đậm truyền đến từ đối phương, còn những cái khác thì ông ta không thể nhận ra.

Điều này cũng đủ chứng minh thực lực của đối phương đã đạt đến một mức độ đáng sợ, nên Lý lão đầu mới không dám khinh suất.

"Hãy bảo người bên chúng ta đều cẩn thận một chút".

Vương chấp sự đáp một tiếng, ông ta nhìn những người Uông gia: "Lấy tất cả trang bị trên người chúng ta ra, chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với Thạch đầu tướng quân này".

Lúc này Thạch đầu tướng quân ngẩng đầu lên, nhìn những người trước mặt.

Hắn khóa chặt ánh mắt vào người Tần Mặc.

Tần Mặc chú ý đến ánh mắt của hắn, có chút kinh ngạc.

Ánh mắt này dường như pha trộn rất nhiều cảm xúc, đặc biệt phức tạp, khiến Tần Mặc có chút khó hiểu.

Nhưng phần lớn vẫn là sự kính trọng.

Thạch đầu tướng quân không lãng phí thời gian, thẳng tắp xông về phía những người Uông gia.

Lý lão đầu có chút cạn lời: "Sao mỗi lần đồ trong mộ huyệt này đều nhắm vào chúng ta vậy a?

Chúng ta cũng đâu có làm gì, hơn nữa những thứ bên trong này về cơ bản đều đã bị Tần Mặc lấy đi hết rồi".

Những bảo vật đó quả thật đều nằm trên người Tần Mặc, cho dù họ muốn đối phó thì cũng nên nhắm vào Tần Mặc trước mới đúng, sao lại qua đối phó với họ rồi?

Tần Mặc thở dài: "Không còn cách nào, có lẽ là nhân duyên của tôi tốt hơn một chút đi, nhân duyên của các người quá kém, nên những thứ trong mộ huyệt này mới cứ muốn đối phó với các người".

Bàn Tử gật đầu: "Nhân phẩm của các người đã thấp kém đến mức nào rồi, ngay cả sinh vật trong mộ huyệt này cũng muốn đối phó với các người".

"Các người đừng vui mừng quá sớm, đối phương chỉ là ở gần chúng ta hơn một chút nên mới như vậy, còn sau này thì chưa chắc đâu".

Vương chấp sự nói lời này đồng thời nhìn Bàn Tử.

Ông ta thật sự hy vọng Bàn Tử có thể vấp ngã một cú, như vậy thì đối phương sẽ không kiêu ngạo như thế nữa.

"Vậy chúng ta cứ xem thật kỹ đi".

Bàn Tử bĩu môi, sau đó anh ta lại nhìn chằm chằm vào Thạch đầu

tướng quân không xa kia, thuốc trên người đối phương dường như cũng là loại đặc chế, những trang bị mà Uông gia mang đến, trên đó có một số thiết bị chiếu sáng, khi thiết bị chiếu sáng chiếu lên trên thì lại lóe lên từng tia từng tia sáng lấp lánh.

Còn về thứ ánh sáng này là gì, Bàn Tử lại có chút khó hiểu.

Anh ta quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, nhỏ giọng hỏi: "Đây là ánh sáng gì vậy a?

Có phải là vì trên người hắn có bảo vật gì đó nên mới như vậy không?".

Tần Mặc đáp một tiếng: "Có khả năng này, nhưng tình hình cụ thể tôi cũng không rõ lắm, đợi lát nữa họ đánh bại Thạch đầu tướng quân này rồi, chúng ta có thể qua xem thử".

"Nhưng nếu vậy thì chúng ta cũng không nhất định có thể cướp được bảo vật này a, thực lực của những người họ cũng gần như vậy".

Bàn Tử có chút lo lắng nhìn Tần Mặc, mặc dù số người còn lại của họ đã không còn nhiều, nhưng người bên mình cũng không nhất định có thể địch lại.

Ngoại trừ Tần Mặc, ba người họ nhiều nhất cũng chỉ ngang ngửa với những người Uông gia khác.

"Yên tâm".

Tần Mặc cười cười.

Sau đó, anh lại nhìn Lý lão đầu và mấy người kia.

Lý lão đầu và những người khác lúc này đang đối chiến với Thạch đầu tướng quân này, những người Uông gia đã lấy ra thiết bị chuyên nghiệp, những thiết bị này đều là công nghệ cao, quả thật vẫn khá lợi

hại.

Có một thiết bị trên đó thậm chí có thể phát ra từng đạo ánh sáng, ánh sáng này chỉ cần đánh trúng người Thạch đầu tướng quân, thì trên người hắn sẽ chịu một chấn động cực lớn.

Nếu cứ như vậy vài lần, e rằng Thạch đầu tướng quân này sẽ có chút không chịu nổi.

"Trang bị của Uông gia họ thật sự rất chuyên nghiệp a, không tồi".

Bàn Tử không kìm được giơ ngón cái lên, mặc dù nhân phẩm của người nhà họ không ra sao, nhưng trang bị thì vẫn được.

Tần Mặc cười: "Đợi sau này có cơ hội, tôi sẽ dẫn các cậu đến Uông gia bên đó, cuỗm hết trang bị của họ đi".

Dù sao những trang bị này để lại cho những người Uông gia đó thì họ cũng chỉ làm việc ác, chi bằng mang hết đi, dù sao mình có hệ thống tồn tại, muốn chứa bao nhiêu cũng được.

"Không thành vấn đề".

Ánh mắt Bàn Tử sáng lên, anh ta thật sự rất khao khát có ngày như vậy.

Như vậy thì những người Uông gia đó sẽ không kiêu ngạo được nữa.

"Nhưng ông chủ tôi nghe nói nhân viên của Uông gia rất đông đảo, hơn nữa thực lực cũng khá mạnh, nếu chúng ta thật sự đi qua, có thể lấy được trang bị của họ không?".

Trước đây Tiền Sanh Đào đã từng bị những người Uông gia đó bắt cóc, anh ta hiểu rõ sự đáng sợ của đối phương.

Vạn nhất có ngày Tần Mặc thật sự nổi nóng đi qua, kết quả bị họ bắt lại thì sao?

Dựa vào thực lực của mấy người còn lại của họ, căn bản không thể cứu Tần Mặc ra được.

"Không sao đâu, đến lúc đó chúng ta cùng lắm thì đi tìm Tiểu Ca thôi".

Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười, lại nhìn Tần Mặc một cái: "Hai người họ cộng lại, nhất định có thể xóa sổ tổng bộ của Uông gia".

Chương 1049

Tần Mặc nhún vai: "Cậu đối với hai chúng ta có vẻ rất tự tin đấy, e rằng ngay cả bản thân tôi cũng không biết có được hay không".

Nên hiện tại Tần Mặc mới phải dành thời gian để tiêu hao thực lực của những người Uông gia này.

"Tôi đương nhiên tin các anh".

Hạo Thiên Chân lại quay đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử bên cạnh: "Anh nói đúng không?".

Bàn Tử đáp một tiếng, đối với điểm này, anh ta vẫn khá đồng tình, thực lực của Tần Mặc và Tiểu Ca đều khó lường như vậy, chỉ dựa vào những người Uông gia đó, làm sao có thể đối phó được với họ?

"Đợi sau này có cơ hội, chúng ta chi bằng đón Tiểu Ca qua đây, như vậy thì chúng ta lại có thể cùng nhau vô địch thiên hạ".

Tiền Sanh Đào đưa tay sờ sờ cằm: "Thật ra tôi cũng muốn biết thực lực của Tiểu Ca rốt cuộc như thế nào?".

Trước đây Tiền Sanh Đào quả thật đã từng gặp Trương Kỳ Lân, nhưng vì anh ta vẫn luôn được Tần Mặc sắp xếp ở bên cửa hàng, không có cơ hội cùng những người này xuống mộ huyệt, nên trong lòng mới tò mò như vậy.

"Anh ấy đẹp trai đặc biệt, thực lực cũng rất mạnh".

Bàn Tử cười hắc hắc, nói lời này đồng thời còn đưa tay vỗ vỗ vai Tiền Sanh Đào: "Đợi sau này có cơ hội, cậu có thể mở mang tầm mắt một phen".

Tiền Sanh Đào trợn trắng mắt: "Có ông chủ ở đây, nếu anh ấy thật sự đến thì khẳng định sẽ đến tìm ông chủ của tôi, như vậy thì tôi chỉ

cần đi theo ông chủ là được rồi".

"Hoặc có lẽ đợi cậu gặp anh ấy, cậu sẽ muốn đi theo bên cạnh anh ấy, mà không cần ông chủ của các cậu nữa".

Hạo Thiên Chân nói lời này đồng thời nhìn chằm chằm Tiền Sanh Đào, không thể không nói mị lực cá nhân của Trương Kỳ Lân quả thật rất lớn.

"Không thể nào".

Tiền Sanh Đào lắc đầu: "Bất kể thực lực của đối phương như thế nào, vì đời này tôi đã nhận định Tần Mặc, thì nhất định sẽ hết lòng đi theo bên cạnh Tần Mặc, tuyệt đối sẽ không rời không bỏ".

Dù là ai cũng không có cách nào lôi kéo anh ấy.

Tần Mặc nghe vậy, nhịn không được cảm thấy hơi buồn cười, anh vươn tay chọc chọc vai Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Hai cậu có thể đừng có đào góc tường nữa không?

Tiểu Ca còn chưa đến đây nói gì, hai cậu lại ở đây than thở rồi." "Thế thì sao?

Tiểu Ca không đến, chẳng lẽ hai bọn tôi còn không được nói à?" Nếu đến cả hai bọn họ cũng không nhắc đến Tiểu Ca, thì không chừng sau này anh ấy sẽ dần bị họ lãng quên.

Tần Mặc thở dài một hơi.

Nói thật, anh cũng quả thực có chút nhớ Trương Kỳ Lân.

Nhưng rất tiếc, Trương Kỳ Lân phải luôn canh giữ ở đó, chỉ cần không đến lúc vạn bất đắc dĩ, anh ấy nhất định sẽ không ra ngoài.

Tần Mặc biết, nếu mình cần, có thể đi tìm Trương Kỳ Lân, nhưng Tần Mặc không muốn làm phiền anh ấy.

Dù muốn cùng Trương Kỳ Lân kề vai chiến đấu, anh cũng không có tâm tư đi tìm đối phương.

"Được rồi, đừng nói nữa, nếu không lát nữa Tần Mặc lại không vui." Hạo Thiên Chân thấy thần thái của Tần Mặc như vậy, vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở Bàn Tử, Bàn Tử liếc nhìn Tần Mặc, gật đầu.

"Thôi được rồi, nhưng hai người họ quan hệ quả thực rất tốt, cũng khó trách Tần Mặc lại như vậy, chắc hẳn Tiểu Ca khi nhìn thấy mặt trăng cũng sẽ nhớ Tần Mặc thôi." Tiền Sinh Đào có chút kinh ngạc khi Bàn Tử có thể nói ra những lời này, anh vỗ vỗ vai Bàn Tử.

"Được đó, không ngờ cậu lại nói như vậy." Bàn Tử liếc mắt trắng dã.

"Thế thì sao?

Đây chẳng phải rất bình thường à?

Anh không thấy trong những bài thơ cổ thường viết 'minh nguyệt' đại khái là nói khi hai người tương tư nhau đều sẽ ra ngoài ngắm trăng đó thôi." Nghe Bàn Tử giải thích vụng về như vậy, Tiền Sinh Đào trong lòng càng muốn cười.

"Thôi được rồi, cậu nói không sai." Bàn Tử hắc hắc cười một tiếng, không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn về phía Lý lão đầu và mấy người kia ở đằng xa.

"Mấy người họ chiến đấu trông không thật sự đẹp mắt cho lắm, so với Tần Mặc thì kém quá nhiều." Chủ yếu là thực lực của Tần Mặc tương đối mạnh, tùy tiện có thể tiêu diệt sinh vật trong Mộ Huyệt, còn Vương chấp sự và mấy người họ thì không được.

Hai người họ hợp sức lại cũng chỉ có thể bất phân thắng bại với Thạch Đầu Tướng Quân này.

Tuy nhiên, vì những người của Vương gia đều cầm trong tay một

số thiết bị chuyên nghiệp, nên khi Thạch Đầu Tướng Quân tấn công họ đều sẽ chịu một mức sát thương nhất định.

Mặc dù nó sẽ không chảy máu, không cảm thấy đau đớn, nhưng những tảng đá trên người nó sẽ từ từ rơi xuống đất, cứ như vậy nó sớm muộn gì cũng không chịu nổi.

"Đáng tiếc thật." Bàn Tử thở dài một hơi, nếu những người Vương gia này không có những thiết bị đó, e rằng Thạch Đầu Tướng Quân này lại có thể dạy dỗ bọn họ một trận ra trò.

Như vậy sau này những người Vương gia này e rằng sẽ không dám hạ Mộ Huyệt nữa.

"Trước đây bọn họ vẫn luôn muốn ra tay với chúng ta, anh nói lát nữa, chúng ta có nên lén làm gì đó không?" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi Tần Mặc.

"Cậu tự xem đi, nếu cậu muốn làm thì chắc chắn không ai cản được cậu." Tần Mặc lại nhìn vào những thiết bị trong tay những người kia.

"Nhưng những thiết bị này của họ không đơn giản như vậy, nếu cậu muốn đánh lén họ, hãy chú ý đến những thứ trong tay họ, nếu không cẩn thận bị những thứ này làm bị thương, thì có thể sẽ đau mấy ngày đấy." Bàn Tử ngẩn ra, sau đó vội vàng xua tay.

"Thôi vậy, dù sao chúng ta còn phải mất một thời gian nữa mới đến được đích, đồ vật trong Mộ Huyệt nhiều vô kể, cứ để những thứ đó đối phó với bọn họ đi." Bàn Tử lại có chút tò mò hỏi, "Nhưng anh nói nếu họ dùng những thiết bị này để đối phó với con Giao Long kia thì kết quả sẽ thế nào?" Tần Mặc lắc đầu.

"Cái này thì tôi không biết rồi." Con Giao Long kia thực lực cũng không tệ, hơn nữa trên người nó còn có chút năng lực Hắc Long

Huyết Mạch, cho nên những người Vương gia này không nhất định có thể làm gì được nó, nhưng e rằng nó cũng không giết được những người Vương gia này.

"Đáng tiếc thật, sớm biết trước đó chúng ta nên chặn một chút ở đó, không cho bọn họ chạy thoát, như vậy thì bọn họ đã có thể bị con Giao Long kia ăn thịt rồi." Đối với những người Vương gia này, thì nên tận diệt.

Tần Mặc cười cười.

"Dù có chặn bọn họ ở đó, bọn họ cũng sẽ không tổn thất quá nhiều người, đến lúc mấu chốt, bọn họ vẫn sẽ lấy những thứ này ra." Mặc dù họ phải cố gắng giữ lại tài nguyên, nhưng người cũng không còn, thì cần những tài nguyên này làm gì?

Bàn Tử ừ một tiếng, lời này nói không sai.

"Hy vọng phía sau có thể có những thứ khủng bố hơn con Giao Long đó." Như vậy thì họ không cần lo lắng nữa.

Tiền Sinh Đào giơ ngón cái lên với Bàn Tử.

"Cậu đúng là độc ác thật đấy." "Tôi nói thật, đối phó những người Vương gia này thì nên như vậy, cậu không biết trước đây khi chúng ta hạ Mộ Huyệt, bọn họ đã giăng bao nhiêu cái bẫy cho chúng ta sao, hơn nữa những chuyện bọn họ đã làm với cậu trước đây, cậu đều không nhớ sao?" Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ.

Kỳ thực những người như Hạo Thiên Chân, bản tính vẫn tương đối lương thiện, nhưng cũng bị những người Vương gia này mài mòn gần hết.

Vì vậy, hiện tại Hạo Thiên Chân đối với những kẻ xấu cũng không còn khoan dung nữa, anh chỉ hy vọng những kẻ xấu đó có thể nhận được sự trừng phạt thích đáng.

Chỉ có như vậy, thế giới này mới tương đối công bằng hơn một chút, nếu không những kẻ xấu kia chẳng phải sẽ càng bắt nạt kẻ yếu hơn sao?

Chương 1050

"Tôi cũng vẫn luôn tiêu hao thực lực của những người Vương gia này, không bao lâu nữa là có thể diệt sạch bọn họ rồi." Tần Mặc nhìn Tiền Sinh Đào, Tiền Sinh Đào ừ một tiếng.

"Xem ra bọn họ quả thực là người và thần đều căm phẫn." Tần Mặc nhướng mày.

Lúc này, từ đằng xa truyền đến một tiếng "bành", Tần Mặc nhìn qua, phát hiện một cánh tay của Thạch Đầu Tướng Quân đã bị đánh rụng.

Vương chấp sự cũng vì thế mà bị Thạch Đầu Tướng Quân đá bay ra ngoài, ngã xuống đất, ho ra một ngụm máu.

Nhưng nếu nhìn kỹ, có thể chú ý thấy trên người Vương chấp sự có một lớp da màu nâu, lớp da màu nâu này vậy mà đã giúp anh ta chặn được phần lớn đòn tấn công.

"Cái này là sao vậy?" Bàn Tử ngẩn ra, nhìn về phía Tần Mặc, cậu có chút không hiểu đây là cái gì.

"Chắc hẳn là năng lực mà những người Vương gia có, trước đây anh ta vẫn luôn không thể hiện ra, bây giờ cuối cùng đã sử dụng rồi." Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Năng lực của Vương chấp sự chắc hẳn là có thể biến đôi chân của anh ta thành chân Tống Tử, sau đó lại có loại chức năng phòng ngự này.

"Còn của Lý lão đầu là gì nhỉ?" Tần Mặc đặt ánh mắt lên người Lý lão đầu, Thạch Đầu Tướng Quân này dường như không thể bức ép Lý lão đầu bộc lộ năng lực.

Nhưng không sao, phía sau còn một đoạn đường nữa mà, ông ta sớm muộn gì cũng phải sử dụng những năng lực đó.

Thạch Đầu Tướng Quân rất nhanh đã bị dồn vào góc tường.

Mặc dù vậy, nó cũng không hề hoảng sợ chút nào, chỉ lập tức lao về phía bức tường.

Mọi người đều ngẩn ra, Lý lão đầu thì đã nhìn ra ý đồ của nó.

"Đừng để nó đâm vào bức tường!" Nghe vậy, hai người Vương gia kia lập tức muốn ngăn cản, nhưng đã hơi muộn rồi, Thạch Đầu Tướng Quân đã đi vào.

Vương chấp sự nắm chặt nắm đấm, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Cẩn thận một chút, Thạch Đầu Tướng Quân này có khả năng xuất hiện từ bất kỳ đâu." Quả nhiên giây tiếp theo, Thạch Đầu Tướng Quân đột nhiên xuất hiện sau lưng Lý lão đầu.

Tốc độ phản ứng của Lý lão đầu tương đối nhanh, ông ta vội vàng rút dao găm ra, dùng một chút sức mạnh, đã chặn được cây trường thương của Thạch Đầu Tướng Quân.

Cây trường thương của nó cũng được ngưng tụ từ đá, nhưng nhìn có vẻ như được làm từ vật liệu đặc biệt, vẫn khá cứng cáp.

"Phải tìm cách khống chế nó, không thể để nó lại tiến vào trong đá, nếu không đối phó với nó e rằng sẽ có chút khó khăn." Lý lão đầu nhắc nhở mấy người kia.

Họ nghe vậy, đều vội vàng gật đầu.

"Chúng tôi biết rồi, vậy chúng tôi tìm cách bao vây nó đi." Sau đó, họ trực tiếp tạo thành một vòng vây, bao quanh Thạch Đầu Tướng Quân ở giữa.

"Tôi vừa mới quan sát rồi, đá trên trần và dưới chân chúng ta

không giống với đá trên người nó, cho nên chỉ cần phòng thủ, đừng để nó đâm vào những bức tường xung quanh là được." Lý lão đầu nhìn họ.

Trong lòng họ đương nhiên là biết rõ, họ lại lấy ra những thiết bị tiên tiến kia, dùng những thiết bị này để đối phó với Thạch Đầu Tướng Quân.

Thạch Đầu Tướng Quân thì cầm cây trường thương trong tay, đâm về phía một trong số họ.

Người kia vội vàng lùi lại một đoạn.

Nhưng tác dụng lại không đặc biệt lớn.

"Lát nữa có nên ra tay không?" Hạo Thiên Chân có chút tò mò nhìn Tần Mặc, anh vẫn muốn tìm hiểu trước suy nghĩ của Tần Mặc, như vậy lát nữa họ cũng có thể phối hợp với Tần Mặc.

"Cứ xem tình hình đã." Nếu những người Vương gia này không giải quyết được, Tần Mặc khẳng định vẫn sẽ động thủ, dù sao trong cơ thể Thạch Đầu Tướng Quân này quả thực có một tia năng lượng, không ngừng dập dờn.

E rằng trong cơ thể nó nên có bảo vật gì đó mới có thể chống đỡ thân thể nó, ở đây chiến đấu với mọi người.

Tần Mặc rất tò mò, trong cơ thể nó có gì?

Hơn nữa sau khi giải quyết nó, mình còn có thể nhận được thưởng từ Hệ Thống, tại sao lại không làm chứ?

"Lát nữa nếu những người Vương gia giải quyết nó rồi, chúng ta có nên đi cướp bảo vật không?" Bàn Tử có chút kích động nhìn Tần Mặc, cậu vẫn rất muốn làm như vậy, nhưng không có sự phân phó của Tần Mặc, cậu lại không dám hành động bốc đồng như thế.

Tần Mặc liếc mắt trắng dã.

"Cậu đối với những người Vương gia này cũng quá có lòng tin rồi đấy?" Nếu như vừa rồi Thạch Đầu Tướng Quân không thể hiện ra năng lực này, có lẽ Tần Mặc còn sẽ cho rằng những người Vương gia quả thực có thể giải quyết nó.

Dù sao những thiết bị này quả thực rất khó có được, hơn nữa uy lực cũng đặc biệt khủng bố.

Nhưng hiện tại tình huống đã khác rồi.

Bàn Tử gật đầu.

"Thôi được rồi, tôi vẫn rất tò mò tình hình tiếp theo." Khi nói những lời này, cậu vươn tay véo cằm, trong mắt mang theo một tia hy vọng.

Cậu hiện tại chỉ muốn những người Vương gia này chết dưới tay Thạch Đầu Tướng Quân.

Dù sao trong tay những người này có thiết bị chuyên nghiệp, sau này bọn họ cũng không nhất định sẽ có tổn thất nhân sự.

Điều này đối với những người bên mình là vô cùng bất lợi.

Hoặc là Thạch Đầu Tướng Quân này có bản lĩnh có thể đập nát những thiết bị đó của họ.

Như vậy thì mình cũng vẫn không cần lo lắng.

Tần Mặc vươn tay vỗ vỗ vai Bàn Tử.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ ở đây xem cho kỹ đi." Hạo Thiên Chân bĩu môi.

"Mặc dù khí thế của những người Vương gia này vẫn khá mạnh, nhưng cũng không nhất định có thể giải quyết Thạch Đầu Tướng Quân này." Người với đá chắc chắn là không giống nhau, đá không sợ

chết không sợ đau, nhưng người sẽ sợ.

Cho nên khi Thạch Đầu Tướng Quân dùng thân mình cứng rắn va chạm với những cỗ máy của Vương gia kia, những người Vương gia đó vẫn có chút sợ hãi.

Thiết bị trong tay họ tuy rất lợi hại, nhưng lại không thể trực tiếp làm chết Thạch Đầu Tướng Quân, nhiều nhất là làm trên người đối phương xuất hiện một số vết nứt, hoặc đánh rơi một số mảnh đá vụn.

Nhưng nếu những người này bị Thạch Đầu Tướng Quân đâm bị thương, thì coi như xong đời.

Không bao lâu sau, một trong những người Vương gia kia không cẩn thận bị Thạch Đầu Tướng Quân đánh trúng một cái, máu đang chảy trên vai anh ta.

"Tôi đã nhắc nhở các cậu rồi, phải cẩn thận một chút, sao lại không nghe vậy?" Lý lão đầu đánh lui Thạch Đầu Tướng Quân xong, vẻ mặt khó coi nhìn chằm chằm những người Vương gia này.

Họ nhìn nhau.

"Nhưng thứ này không giống nhau." Nếu đối phương là một người bình thường, họ đã không cần sợ hãi.

Chương 1051

Hiện tại tình hình không phải như vậy.

Lý lão đầu thở dài một hơi, gật đầu, ông ta cũng có thể hiểu được những người Vương gia này, dù sao đi suốt chặng đường, những người Vương gia đã không biết tổn thất bao nhiêu rồi.

Những người còn lại trong lòng đương nhiên là lo lắng sẽ xảy ra sự cố.

"Thôi vậy, vậy các cậu tự cẩn thận một chút đi, cố gắng bảo toàn tính mạng của mình." Lý lão đầu nhìn những người này, họ đều thở phào nhẹ nhõm, có những lời này của Lý lão đầu, thì tiếp theo dù họ thật sự lùi bước, Lý lão đầu cũng không thể trách họ được.

"Không được, chỉ dựa vào những người chúng ta, căn bản không thể vây được nó." Chủ yếu là người ở đây của họ quả thực quá ít.

Nói xong lời này, Vương chấp sự lại nhìn chằm chằm Tần Mặc ở đằng xa, mấy người họ sau đó nhỏ giọng nói với Lý lão đầu.

"Chúng ta có nên để Tần Mặc và họ đến giúp không?

Tôi cảm thấy có sự tham gia của họ, chúng ta có thể sẽ ổn hơn một chút." Lý lão đầu thở dài một hơi, lắc đầu.

"Cậu nghĩ với tính khí của Tần Mặc, anh ấy sẽ đến giúp chúng ta sao, thôi đi, đừng nói điều này, ngược lại còn có thể giữ lại chút thể diện cho đối phương." Huống chi nếu lát nữa lấy được bảo bối từ trong cơ thể Thạch Đầu Tướng Quân này ra, thì bảo bối này là của Tần Mặc hay của chúng ta?

Vương chấp sự lập tức hiểu ra.

"Thôi được rồi." Với tính khí của Tần Mặc, bảo bối này tuyệt đối

không thể rơi vào tay họ.

Nếu họ trở về sau này, chỉ có thể mang những thứ gia tộc yêu cầu về, e rằng sẽ không nhận được bất kỳ phần thưởng nào, cũng sẽ không bị trừng phạt.

Có thể mang theo một số bảo vật, đương nhiên là phải mang, như vậy mới có thể khiến gia tộc coi trọng họ hơn.

"Họ đang thì thầm gì ở đó vậy?" Bàn Tử nhíu mày, thấy những người kia như vậy, trong lòng cậu có chút khó chịu, cứ muốn đến gây sự vài câu.

Nhưng hiện tại họ đang đối phó với Thạch Đầu Tướng Quân ở đó, Bàn Tử chắc chắn không muốn đến, để tránh tự rước họa vào thân.

"Không cần để ý đến bọn họ." Tần Mặc xua tay.

Những người Vương gia này tiếp tục vây ở đây muốn nhanh chóng giải quyết Thạch Đầu Tướng Quân, nhưng mỗi lần Thạch Đầu Tướng Quân đều có thể trở lại trong đá.

"Sao tôi cảm giác thực lực của hắn dường như đã khôi phục một chút?" Vương chấp sự vẻ mặt có chút khó coi, anh ta nhìn Lý lão đầu bên cạnh.

Lý lão đầu nắm chặt nắm đấm, hừ lạnh một tiếng.

"Xem ra năng lực của nó vẫn có liên quan đến những tảng đá này, chỉ cần nó tiến vào trong những tảng đá này, năng lực của nó sẽ khôi phục rất nhiều." Vương chấp sự vội vàng gật đầu, lời này nói không sai chút nào.

"Bây giờ phải làm sao đây?" Vương chấp sự có chút căng thẳng nhìn Lý lão đầu, nếu cứ tiếp tục như vậy, đợi đến khi thực lực của đối phương hoàn toàn khôi phục, thì sẽ rất phiền phức.

Lý lão đầu hít sâu một hơi.

“Không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục chặn nó.” Nói rồi, Lý lão đầu lại lấy ra Càn Khôn Đại của mình.

“Lại là thứ này.” Bàn Tử bĩu môi, sau đó cậu lại nhìn về phía Tần Mặc.

“Anh nói Thạch Đầu Tướng Quân kia có đối phó được với nó không?

Những thứ trước đó đều bị Càn Khôn Đại này đánh bại rồi.” Tần Mặc cười cười.

“Bây giờ điều này không phải vẫn là điều chưa biết sao?

Có khả năng này.” Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử.

“Chúng ta không cần vội, dù sao tôi thấy bọn họ chắc chắn là không được, không chừng lát nữa bọn họ sẽ phải cầu cứu chúng ta, đến lúc đó chúng ta còn có thể kiếm thêm một khoản nữa.” Hạo Thiên Chân cảm thấy Tần Mặc chắc hẳn cũng nghĩ như vậy.

Tần Mặc ừ một tiếng, sau đó anh tiếp tục ngồi ở đây xem.

Thạch Đầu Tướng Quân kia cũng không đến tìm Tần Mặc, phiền phức của bọn họ nó có thể cảm nhận được sức mạnh của Tần Mặc.

Huống chi Tần Mặc lại trông giống nó như vậy.

Lúc này Thạch Đầu Tướng Quân thì không ngừng vung vẩy cây trường thương trong tay, đâm về phía những người Vương gia xung quanh.

Những người Vương gia này cũng vội vàng lắc lư những thiết bị trong tay họ, sợ rằng họ sẽ bị Thạch Đầu Tướng Quân đâm bị thương.

Nhưng vì thế mà một trong những thiết bị trong tay của một người

Vương gia vậy mà đã bị Thạch Đầu Tướng Quân đánh hỏng.

"Được đấy." Bàn Tử nhịn không được giơ ngón cái lên với Thạch Đầu Tướng Quân, thực lực của nó trông cũng khá tốt, tốt nhất là nên đập nát toàn bộ thiết bị trong tay những người Vương gia này.

Tần Mặc thấy Bàn Tử kích động như vậy, nhịn không được cảm thấy hơi buồn cười.

"Xem ra cậu quả thực rất muốn thấy những người Vương gia này ăn hành đấy." "Điều này đương nhiên." Bàn Tử nói lời này xong còn kiễng chân ngẩng đầu nhìn tình hình bên trong.

"Nếu những người Vương gia này đều chết hết, thì tôi càng vui hơn." Tần Mặc thì không trả lời, chỉ tùy ý gật đầu.

Lúc này Thạch Đầu Tướng Quân thì đang di chuyển xung quanh những người Vương gia này.

"Cẩn thận một chút, đừng để nó phá hủy thiết bị của chúng ta nữa, nếu không sau này e rằng không dùng được." Lý lão đầu vẻ mặt có chút khó coi, nhìn chằm chằm những người trước mặt, vốn dĩ thực lực của những người này đã không ra sao, nếu những thiết bị này cũng mất đi, thì chẳng phải càng không có cơ hội bảo toàn tính mạng của họ sao?

"Nói không sai." Vương chấp sự cũng nhìn những người Vương gia trước mặt này.

"Các cậu tự cẩn thận một chút đi, còn về thiết bị trong tay các cậu cũng rất quan trọng, tuyệt đối đừng để mất nữa, hiểu chưa?" Những người này nhìn nhau, vội vàng gật đầu.

Vì Vương chấp sự đã nói như vậy, thì đương nhiên họ phải nghe lời.

"Vậy trước mắt cứ như vậy, mọi người tự cẩn thận." Tiếp theo,

họ rơi vào cuộc chiến giằng co.

Những người Vương gia này đều không bị thương, nhưng họ cũng không thể đánh bại Thạch Đầu Tướng Quân nữa.

Còn về Thạch Đầu Tướng Quân, năng lực của nó đã hoàn toàn khôi phục, nhưng vì thiết bị của những người Vương gia tương đối khó nhằn, nên nó căn bản không thể làm tổn thương những người này.

“Cái này cũng quá nhàm chán rồi.” Bàn Tử thở dài một hơi, ngồi ở đây không ngừng lắc đầu.

“Chẳng có chút ý tứ nào cả, thật muốn tìm một con Tống Tử ra chơi đùa chút.” “Nếu những con Tống Tử đó thật sự ra ngoài, e rằng cậu lại không nói như vậy rồi.” Hạo Thiên Chân liếc mắt trắng dã, Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

“Bàn Gia, sao tôi có thể sợ những con Tống Tử đó được?

Có bản lĩnh thì cứ để chúng ra thử một lần xem.” “Mau nhìn, sắp có kết quả rồi.” Tiền Sinh Đào chỉ chỉ vào vòng chiến đấu ở đằng xa.

Vốn dĩ thực lực của hai bên quả thực đều gần như nhau, nhưng bây giờ lại có một người Vương gia bị thương.

Ngay cả thiết bị trong tay anh ta cũng rơi xuống đất.

Chương 1052

Anh ta muốn nhặt lại thiết bị này, nhưng không đơn giản như vậy nữa.

Tần Mặc lắc đầu, tiếp theo e rằng bọn họ sẽ bị Thạch Đầu Tướng Quân này bắt nạt.

Lý lão đầu do dự một chút, lập tức nhìn về phía Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, chắc hẳn ngài đã cảm nhận được trong cơ thể nó có bảo vật, nếu ngài có thể ra tay, thì bảo vật này sẽ tặng cho ngài." Tần Mặc bật cười.

"Với năng lực hiện tại của các người, trừ khi các người dốc toàn lực, nếu không, các người không thể lấy bảo vật này từ trên người nó đi được.

Vậy thì cái gì gọi là 'tặng bảo vật này cho tôi'?" Lý lão đầu nhíu mày, không ngờ Tần Mặc này lại tinh ranh đến vậy.

"Vậy thì cái này tặng Tần Mặc tiên sinh." Lý lão đầu nói xong trực tiếp lấy ra một chiếc nhẫn ngọc từ trên người, ném về phía Tần Mặc.

Tần Mặc vững vàng đón lấy, giọng nói của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc lúc này. 【Đinh, kiểm tra hàng thật, xin hỏi có dung hợp không?】 "Dung hợp." 【Đinh, chúc mừng Ký Chủ nhận được thưởng: Mẫn tiệp *20, Thể lực *20, Sức mạnh *20, Tinh thần *20.】 Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, không ngờ người này lại càng ngày càng keo kiệt.

"Bảo vật chúng tôi mang theo cũng không nhiều, vẫn xin Tần Mặc tiên sinh đừng để ý." Lý lão đầu nhìn ra ý của Tần Mặc, ông ta cười nói với Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

Có bảo bối này tổng thể vẫn tốt hơn là không có gì, đã đối phương đã cho mình rồi, vậy thì mình cứ nhận trước đi.

"Đừng quên những gì ông vừa nói nhé." Tần Mặc cười nói xong, lại đặt ánh mắt lên người Thạch Đầu Tướng Quân này.

"Tôi không muốn ra tay với anh, anh vẫn nên ngoan ngoãn quay về, sau đó giao những thứ trên người anh ra đi." Thạch Đầu Tướng Quân thì từng bước từng bước đi về phía Tần Mặc, Bàn Tử và mấy người họ nhìn nhau, trong lòng đột nhiên có chút căng thẳng, nhưng Tần Mặc không động, họ cũng không làm gì quá đáng.

Tần Mặc chỉ nhìn chằm chằm Thạch Đầu Tướng Quân.

Thạch Đầu Tướng Quân đến đây xong, khom người về phía Tần Mặc.

Tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Đặc biệt là những người Vương gia này, họ có chút không hiểu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Đây là vì sao?

Thạch Đầu Tướng Quân vừa rồi khi đối phó với họ, không hề lưu tình chút nào, nhưng ở chỗ Tần Mặc lại khách khí đến vậy.

"Anh trước đây đã đến đây rồi sao?" Vương chấp sự nhìn Tần Mặc, nếu không thì thật khó giải thích cảnh tượng trước mắt.

Tần Mặc nhún vai, thành thật nói.

"Tôi cũng không biết đây là tình huống gì." Mình nguyện ý nói thật, người khác chưa chắc đã tin.

Ví dụ như Vương chấp sự và Lý lão đầu.

Hai người nhìn nhau, đồng thời lắc đầu, sau đó lại chăm chú nhìn Tần Mặc.

"Ngài đã từng đến đây trước đó, bây giờ lại gọi chúng tôi đến nơi này, có ý đồ gì?" Tính khí của Vương chấp sự luôn tương đối nóng nảy, thêm vào việc trước đó linh hồn của anh ta lại bị tấn công một lần, hiện giờ đã có chút không thể kiềm chế được.

"Ý đồ?" Tần Mặc lặp lại hai chữ này, sau đó lại nhìn họ.

"Xin lỗi, tôi thật sự không có, hơn nữa, tôi cũng không hiểu rõ nơi này, tôi cũng không hiểu tại sao nó lại như vậy, có lẽ là do sức hút cá nhân của tôi đi." Bàn Tử nghe Tần Mặc nói vậy, ngấm ngầm giơ ngón cái lên với Tần Mặc, điều này đúng là chọc tức người ta đến chết mà!

Nhưng điều này cũng khá tốt.

Thạch Đầu Tướng Quân hiện tại lười biếng không thèm để ý đến mấy người kia, chỉ trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

"Bây giờ Tần Mặc đã bị Thạch Đầu Tướng Quân kia kìm chân, chúng ta có nên ra tay với Bàn Tử và họ không?" Đây là thời cơ tốt nhất, nếu ngay cả bây giờ cũng không động thủ, thì sau này càng không có cơ hội.

Mặc dù sau này gặp phải quái vật thực lực có thể mạnh hơn, nhưng tiếp theo họ không thể ở cùng Tần Mặc và mấy người này.

Họ có thể cảm nhận được Tần Mặc có lẽ chưa từng đến nơi này, nhưng lại rất khó giải thích việc Thạch Đầu Tướng Quân hành lễ với Tần Mặc, Tần Mặc nhất định có duyên phận gì đó với nơi đây.

Họ nhất định phải nhanh chóng lấy được đồ vật bên trong này trước Tần Mặc, nếu không thì sẽ phiền phức.

Tần Mặc thấy ánh mắt của họ, liền biết họ muốn làm gì, anh lập tức nhìn mấy người Hạo Thiên Chân bên cạnh.

“Các cậu tự cẩn thận một chút, bọn họ có thể sẽ ra tay.” Hạo Thiên Chân và ba người họ trong lòng rất rõ ràng, mặc dù với thực lực của họ không thể giúp được Tần Mặc, nhưng tuyệt đối không thể gây cản trở cho Tần Mặc.

“Yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ cẩn thận hành sự.” “Vậy thì được.” Tần Mặc trong mắt mang theo một tia ý cười, sau đó anh lại nhìn chằm chằm Thạch Đầu Tướng Quân trước mặt.

“Vì anh đã muốn thử thăm dò thực lực của tôi như vậy, vậy thì chúng ta hãy chơi đùa một trận đi, đến lúc đó những thứ trong cơ thể anh có thể cho tôi không?” Vương chấp sự cười lạnh một tiếng.

“Anh nghĩ nó sẽ ngốc như vậy sao?

Nó có thể như thế này, chắc chắn là do năng lượng trong cơ thể nó chống đỡ, nếu không có thứ đó, thì nó chẳng khác nào một đống đá phế liệu.” Nhưng không ngờ, Thạch Đầu Tướng Quân lại gật đầu.

“Nó có thể nghe hiểu lời Tần Mặc, hơn nữa còn nguyện ý dâng hiến những thứ trong cơ thể cho Tần Mặc.” Lý lão đầu nhỏ giọng lẩm bẩm, sau đó ông ta lại nhìn về phía Vương chấp sự bên cạnh.

“Không thể trì hoãn thời gian nữa, nhanh chóng ra tay với bọn họ.” Vương chấp sự vội vàng ừ một tiếng, đã có sự phân phó của Lý lão đầu, thì anh ta khẳng định phải đi làm chuyện này, tuyệt đối không thể chậm trễ thời gian nữa.

Hai người cùng lao về phía Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

Còn những người Vương gia khác, đương nhiên cũng đi theo bên cạnh họ.

“Hai tên lão thất phu các ngươi sớm đã biết không có ý đồ tốt đẹp gì rồi.” Bàn Tử nói lời này xong còn khạc một bãi nước bọt.

Thấy Bàn Tử như vậy, Lý lão đầu cười lạnh một tiếng.

“Thì sao?” “Không sai, chỉ cần bắt được mấy người các ngươi, muốn đối phó Tần Mặc, chẳng phải là chuyện đơn giản sao.” Tần Mặc có quan hệ rất tốt với mấy người họ, chỉ cần khống chế được họ, thì Tần Mặc nhất định sẽ không phản kháng.

Như vậy thì họ có thể ra lệnh cho Tần Mặc, bắt Tần Mặc làm việc cho họ.

“Tần Mặc còn lấy đi bảo vật từ trong tay tôi, đợi lát nữa tôi sẽ đòi lại tất cả.” Tần Mặc đang giao đấu với Thạch Đầu Tướng Quân ở đây, nghe thấy những lời này, anh cười lạnh một tiếng.

“Vậy sao?

Vậy thì tôi cứ chờ xem các người có làm được không?” Lý lão đầu thân thể cứng đờ một chút, nhưng ông ta rất nhanh lại khôi phục lại.

“Dù sao bây giờ anh phải ở đó đối phó với Thạch Đầu Tướng Quân này, anh còn có thể làm gì chứ?” Dù Tần Mặc muốn giúp mấy người này, e rằng cũng sẽ có chút lực bất tòng tâm.

“Vậy thì các người cứ thử xem đi.” Lời vừa dứt, quanh Tần Mặc tuôn trào ra một năng lượng khổng lồ, sau đó anh lại nhìn chằm chằm Thạch Đầu Tướng Quân trước mặt.

Chương 1053

“Tôi tin mấy người bạn này của tôi có thể chịu đựng được thử thách, còn bản thân tôi cũng sẽ đánh bại anh.” Thạch Đầu Tướng Quân trong mắt lóe lên một tia hân hoan, Tần Mặc đã nói như vậy, vậy thì nó sẽ thăm dò thực lực của Tần Mặc một phen, nhất định phải dùng hết toàn lực mới được.

Có suy nghĩ như vậy, nó trực tiếp lao về phía Tần Mặc, đồng thời còn vung vẩy cây trường thương trong tay.

Trường thương đâm về phía Tần Mặc, trong tay Tần Mặc xuất hiện thanh Thần Kiếm của anh.

Thanh kiếm này chặn lại trường thương của Thạch Đầu Tướng Quân, sau đó anh xoay một cái, trường thương lập tức bị Tần Mặc bức lui, Tần Mặc lại hơi nhấc lên một chút, cây trường thương này sắp bay ra ngoài, nhưng vẫn bị Thạch Đầu Tướng Quân giữ chặt.

Tần Mặc thừa cơ đến sau lưng Thạch Đầu Tướng Quân, một cước đá về phía đối phương.

Thạch Đầu Tướng Quân thì dùng cây trường thương này chắn ở phía sau.

Chân Tần Mặc đá vào cây trường thương đó, trên trường thương lập tức truyền đến một tiếng “đinh”, nhưng vì cây trường thương này được làm từ vật liệu đặc biệt, nên nó không hề biến dạng.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, gật đầu.

“Trông cũng khá tốt đấy.” Bên kia Bàn Tử và họ đã giao chiến với những người Vương gia này rồi.

Khi đối phó với Bàn Tử và mấy người họ, Lý lão đầu lại không để

cấp dưới sử dụng những thiết bị kia.

“Xem ra các người vẫn rất coi thường chúng tôi đấy.” Trong mắt Tiền Sinh Đào mang theo một tia cảnh giác.

Nhưng trong lòng Tiền Sinh Đào rất rõ ràng, dù những người này không lấy ra những thiết bị kia, họ cũng nhất định phải cẩn thận.

“Thì sao?” Trong tay Lý lão đầu đang cầm một con dao găm, ông ta từ từ đi về phía mấy người kia.

“Đối phó với các người, căn bản không cần dùng đến những thiết bị đó.” Nếu không, chỉ sẽ lãng phí những thiết bị này, không có những thứ này, sau này muốn đối phó với những thứ trong Mộ Huyệt e rằng sẽ không đơn giản như vậy nữa.

Trong lòng Bàn Tử lập tức có chút không cân bằng.

“Đã anh đã nói như vậy, vậy Bàn Gia sẽ cho anh biết sự lợi hại của tôi, như vậy thì anh sẽ không còn coi thường tôi nữa.” Sau đó Bàn Tử trực tiếp lao về phía Lý lão đầu.

Hạo Thiên Chân có chút gấp gáp mở miệng.

“Cậu gấp cái gì chứ?

Tôi với Tiền Sinh Đào còn ở đây mà.” “Thôi được rồi, hai người lo xử lý mấy tên khác đi, Bàn Gia tôi sẽ ra đối phó với lão già này.” Trước đó khi đối phó với mấy thứ kia, Bàn Tử đã được chứng kiến thực lực của Lý lão đầu, hắn biết đối phương là người mạnh nhất trong số những kẻ nhà Uông Gia này.

Chỉ có hắn đối phó với kẻ mạnh nhất, Hạo Thiên Chân và những người khác mới không bị thương.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh Bàn Tử lâu như vậy, đương nhiên hắn hiểu ý của Bàn Tử, trong mắt hắn lóe lên một tia bất lực.

“Anh đang nghĩ gì vậy?

Mấy anh em mình tập trung lại sẽ càng mạnh hơn.” Nếu không, bị đối phương đánh bại từng người thì chẳng phải rắc rối rồi sao?

“Lời này nói ra, hình như cũng đúng thật.” Bàn Tử có ý nghĩ như vậy trong lòng, nhưng đã quá muộn, dù sao hắn đã đối mặt với Lý lão đầu rồi.

“Đã đến đây đối phó với ta rồi, vậy thì anh vẫn nên nghiêm túc một chút đi.” Lý lão đầu nói xong, cầm con dao găm trong tay, đâm thẳng về phía Bàn Tử.

May mà Bàn Tử phản ứng nhanh, hắn kịp thời cúi người về phía sau, trong mắt lại mang theo nụ cười nhạt, nhìn chằm chằm Lý lão đầu.

“Tuy rằng Bàn Gia tôi đúng là hơi béo thật, nhưng thân thủ của tôi vẫn còn nhanh nhẹn, tiếp theo hãy để tôi thăm dò năng lực của ông xem sao.” Tiếp đó, Bàn Tử lại nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu, trong tay tôi có vũ khí mà Tần Mặc đã đưa cho tôi.” Tần Mặc nhìn Bàn Tử một cái.

“Anh chỉ cần phòng thủ thôi, không lâu nữa tôi sẽ giải quyết xong Thạch Đầu Tướng Quân này, hơn nữa tôi còn có thể giúp đỡ các anh trong bóng tối.” Bàn Tử đáp một tiếng.

Hắn biết, với thực lực của Tần Mặc muốn đối phó với Lý lão đầu và mấy người kia là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cho nên bên phía mình chỉ cần cẩn thận một chút, chờ đợi Tần Mặc là được.

“Các ngươi nghĩ mình có thể cầm cự đến lúc đó sao?” Vương chấp sự bĩu môi, hắn lại nhìn những người của Uông Gia, dặn dò:

“Các ngươi nhanh lên một chút, đừng để bọn chúng làm mất thời gian nữa, hiểu chưa?” Những người này nhìn nhau, đều gật đầu.

Đây là mệnh lệnh từ cấp trên, vậy thì họ đương nhiên phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu không kết cục chỉ có một, đó là chết.

Phía sau những người của Uông Gia trực tiếp dốc toàn lực, dù sao trên đường đi Bàn Tử đã không ít lần khiến bọn họ mất mặt.

Dạy dỗ đám người này một trận thật tốt mới có thể khiến bọn họ hả giận.

Tần Mặc không còn để ý đến Bàn Tử và mấy người kia nữa.

Hiện tại Tần Mặc đã nghĩ rất rõ ràng rồi, để Bàn Tử và những người khác rèn luyện một chút là một chuyện rất tốt.

Nếu như mỗi lần họ đều sống dưới sự bảo vệ của mình, vậy thì sau này chẳng phải sẽ không thể tiếp tục sinh tồn sao?

Xung quanh Tần Mặc cuồn cuộn một số năng lượng, đồng thời, mọi người thậm chí còn mơ hồ nghe thấy một tiếng chim ưng kêu.

“Các ngươi có nghe thấy gì không?” Một trong số những người Uông Gia sửng sốt, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng đây là trong Mộ Huyệt, làm sao có thể xuất hiện chim ưng được?

Chẳng lẽ lại là mấy thứ kỳ lạ nào đó?

“Nhìn đằng kia kìa.” Bên cạnh có một người Uông Gia, có chút không nói nên lời liếc mắt.

Người này nhìn sang, mới phát hiện trên đầu Tần Mặc lại xuất hiện một con chim ưng khổng lồ, tiếng chim ưng kêu vừa rồi là do năng lượng của Tần Mặc phát ra.

“Cái này cũng quá giống thật đi, năng lực của tiểu tử này quá khủng khiếp, chúng ta tuyệt đối không thể trì hoãn thời gian.” Một

người Uông Gia khác nuốt nước bọt.

Chỉ đứng xa như vậy, bọn họ nhìn thấy đạo năng lượng này của Tần Mặc đã cảm thấy sợ hãi, huống chi là đạo năng lượng này đánh lên người bọn họ.

Sức mạnh hiện tại của bọn họ tuyệt đối không thể ngăn cản.

"Cho nên nha, các ngươi còn ở đây luyên thuyên cái gì?" Vương chấp sự cau mày, nhìn chằm chằm bọn họ, bọn họ đáp một tiếng, đúng vậy, bây giờ họ phải nhanh chóng đối phó với Hạo Thiên Chân và mấy người kia mới được.

"Vậy thì mấy người đừng trách chúng ta nữa nhé." Người Uông Gia này nói xong, trực tiếp dốc toàn lực, xông về phía Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào.

Hạo Thiên Chân cười lạnh một tiếng.

"Chẳng phải chúng ta đã sớm là kẻ địch rồi sao?

Sao phải nói mấy lời đạo đức giả đó làm gì?" Thật là thú vị.

Mấy người kia nghe vậy nhìn nhau một cái, sau đó lại nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, gật đầu.

"Cậu nói câu này không sai chút nào, cho nên sau này chúng ta nhất định sẽ bắt cậu lại, sau đó đưa về gia tộc của chúng ta, hành hạ các cậu sống không bằng chết." "Chờ các ngươi có bản lĩnh đó rồi nói." Hạo Thiên Chân lắc đầu, nói xong câu này, hắn thẳng thừng xông về phía một người Uông Gia.

Chương 1054

Đạo năng lượng của Tần Mặc đánh lên người Thạch Đầu Tướng Quân, một số đá trên người hắn liền rơi xuống.

Thạch Đầu Tướng Quân cũng không nói gì, chỉ quay đầu nhìn về phía bức tường bên kia.

Ngay khi hắn chuẩn bị xông về phía bức tường, xung quanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều băng tinh.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Những năng lượng này trực tiếp ngăn cách Thạch Đầu Tướng Quân và bức tường.

Thạch Đầu Tướng Quân có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Tần Mặc, hắn không nhịn được cười cười, xem ra thực lực của Tần Mặc đúng là rất mạnh.

Sau đó, hắn lại xoay cây trường thương trong tay, đâm về phía những băng tinh đó.

Một lát sau, trên băng tinh xuất hiện một vết nứt, vết nứt càng lúc càng lớn.

Tiếp đó, hắn lại hơi đẩy cây trường thương của mình một chút, băng tinh liền trực tiếp vỡ tan.

Năng lượng nổ tung tán ra xung quanh, nhưng đồng thời, kỹ năng của Tần Mặc lại bay đến trước mặt hắn.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Một thủ ấn khổng lồ chặn trước Thạch Đầu Tướng Quân, khiến Thạch Đầu Tướng Quân không thể tiến thêm một bước.

Hắn quay đầu nhìn Tần Mặc một cái, sau đó không ngừng lùi về phía sau.

Nhưng rất tiếc, đạo năng lượng của Tần Mặc cách hắn thực sự quá gần, nên hắn căn bản không thể né tránh.

Tiếng nổ lớn truyền đến trong không khí, đồng thời trên ngực Thạch Đầu Tướng Quân cũng xuất hiện một vết lõm.

Xem ra thực lực của Tần Mặc đúng là không tồi, không ngờ lại có thể làm hắn bị thương.

Sau khi Thạch Đầu Tướng Quân có suy nghĩ này, hắn lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, sau đó tiếp tục xông về phía Tần Mặc.

Bất kể thực lực của Tần Mặc thế nào, hắn cũng phải rèn luyện đối phương một trận thật tốt.

Tần Mặc đương nhiên hiểu ý của Thạch Đầu Tướng Quân, nên hắn cũng không nương tay.

"Cuồng Phong Nhận!" Đạo năng lượng này va chạm vào ngực Thạch Đầu Tướng Quân, vết lõm trên người hắn trở nên lớn hơn.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Trên người Thạch Đầu Tướng Quân xuất hiện một số băng sương, nhưng hắn cũng không vì thế mà sợ hãi.

Dù sao hắn bây giờ là thân thể bằng đá, căn bản không cảm nhận được nhiệt độ bên ngoài, chỉ cảm nhận được sức mạnh cường hãn của Tần Mặc, cũng như năng lượng còn sót lại trên người hắn.

Thấy đối phương lại thẳng thừng xông về phía mình, Tần Mặc cười cười, xem ra có thân thể bằng đá này, đúng là không sợ hãi chút nào.

Chỉ thấy cái rìu băng khổng lồ trực tiếp đâm vào ngực Thạch Đầu Tướng Quân, trên ngực hắn xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Tuy nhiên Thạch Đầu Tướng Quân cũng nhân cơ hội này, dùng cây trường thương trong tay đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc rút Thần Kiếm ra, nghiêng người đỡ lấy cây trường thương của hắn.

Trường thương chỉ còn cách tim Tần Mặc khoảng năm centimet.

Thạch Đầu Tướng Quân gật đầu, xem ra Tần Mặc vẫn không tồi.

Lần này mình không những không làm Tần Mặc bị thương, mà còn khiến ngực mình xuất hiện một cái lỗ lớn như vậy, xem ra hắn phải đi chữa thương thôi.

Hắn đang chuẩn bị đâm vào hai bức tường bên cạnh, thì phát hiện thân thể mình không thể cử động.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Không gian xung quanh xảy ra một sự biến dạng nhất định.

Thạch Đầu Tướng Quân đột nhiên nhìn về phía Tần Mặc, không ngờ trên người Tần Mặc lại nắm giữ nhiều năng lực như vậy.

Xem ra lần này thực sự phải thua dưới tay Tần Mặc rồi.

"U Minh Bạo Liệt!" Sau khi năng lượng khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc liền lùi ra.

Sức mạnh này bùng nổ, toàn bộ đều đánh lên người Thạch Đầu Tướng Quân, Thạch Đầu Tướng Quân lùi về phía sau, nhưng cơ thể hắn vẫn khá cứng rắn, vậy mà lại làm vỡ cả những tảng đá bên cạnh.

Điều này nằm trong dự liệu của Tần Mặc, tuy rằng chất liệu trên người hắn giống với chất liệu của vách đá xung quanh, nhưng dù sao trên người hắn cũng có một số năng lượng đặc biệt.

Hắn từ từ đứng dậy, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, gật đầu, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, xem ra tất cả đều nằm trong dự đoán của mình, bọn họ quả thực có một mối quan hệ nhất định với tổ tiên

của mình, nếu không thì bọn họ sẽ không như vậy.

Con Tống Tử trước đây đã dùng ánh mắt như vậy để nhìn mình, Thạch Đầu Tướng Quân này cũng vậy.

Thạch Đầu Tướng Quân cũng không lùi về phía bức tường bên cạnh nữa, mà trực tiếp xông về phía Tần Mặc, bàn tay hắn biến thành hình vuốt, cào về phía cổ họng Tần Mặc.

Tần Mặc một chút cũng không lo lắng, ngược lại còn giơ cao thanh kiếm trong tay.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh kiếm này đột nhiên trở nên rất lớn, năng lượng khổng lồ va chạm vào bàn tay của hắn, bàn tay của hắn vậy mà trực tiếp vỡ nát.

Đối với điều này, Thạch Đầu Tướng Quân vẫn có chút chấn động.

Thực lực của tiểu tử này quả nhiên rất mạnh, còn mạnh hơn vị kia trước đây một chút.

Xem ra Hắc Long Huyết Mạch trên người hắn hẳn là đã được kích hoạt đến cực hạn, nếu không thì tuyệt đối không thể có tình huống như vậy xuất hiện.

Sau khi có suy nghĩ này, hắn lại nhìn chằm chằm Tần Mặc cười cười.

Tần Mặc đương nhiên cũng chú ý đến thần thái của Thạch Đầu Tướng Quân, sau đó Tần Mặc dùng thanh kiếm trong tay chỉ vào hắn.

"Vẫn muốn tiếp tục sao?" Đồng thời, Tần Mặc lại quay đầu nhìn về phía bên kia.

Lúc này Bàn Tử và mấy người kia đang đối phó với Vương chấp sự và Lý lão đầu.

Với thực lực của Bàn Tử muốn đối phó với Lý lão đầu, vẫn có

chút khó khăn, nhưng vì trong tay hắn có vũ khí mà Tần Mặc đã đưa cho, nên hắn tạm thời có thể phòng thủ được.

Còn về Hạo Thiên Chân trong tay đương nhiên cũng có bảo vật mà Tần Mặc đã đưa cho họ.

Thực lực của Tiền Sanh Đào mạnh hơn một chút, khi đối phó với những người Uông Gia này, tạm thời vẫn có thể ứng phó được.

So với họ thì chỉ có Bàn Tử hơi chật vật một chút, hiện tại Bàn Tử đã bị thương, nhưng may mắn là không nguy hiểm đến tính mạng.

Thạch Đầu Tướng Quân biết Tần Mặc đang lo lắng, nhưng càng như vậy, hắn càng muốn rèn luyện tâm tính của Tần Mặc, vì vậy hắn đứng chắn trước mặt Tần Mặc.

Dù hôm nay có phải hoàn toàn nằm lại đây, hắn cũng phải giao đấu thêm vài chiêu với Tần Mặc.

Chương 1055

Tần Mặc trong mắt mang theo một tia cười, gật đầu, đã đối phương muốn giao đấu với mình, vậy mình cũng không tiện nói gì nữa.

Tiếp đó, trên người Tần Mặc lại cuồn cuộn năng lượng khổng lồ.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Năng lượng từ từ hóa thành một con Hỏa Long, di chuyển về phía Thạch Đầu Tướng Quân.

Thạch Đầu Tướng Quân chú ý thấy, trong mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc, hơn nữa hắn có thể cảm nhận được năng lượng bên trong con Hỏa Long này, chỉ cần bị con Hỏa Long này tiếp tục nung đốt, e rằng cơ thể hắn sẽ tan chảy.

Tuy nhiên hắn cũng không nói gì, chỉ đứng đó, dùng nắm đấm đánh về phía con Hỏa Long này.

Con Hỏa Long này lại là hư vô, sức mạnh của hắn xuyên qua con Hỏa Long chỉ làm năng lượng của Hỏa Long yếu đi một chút xíu, nhưng điểm này không đáng kể.

Chỉ cần sức mạnh của Tần Mặc tiếp tục ở đây, e rằng cơ thể hắn rất nhanh sẽ không thể chịu đựng được sự nung đốt của ngọn lửa.

Đến lúc đó chỉ còn đường chết.

Lúc này, Tần Mặc đang nhìn chằm chằm Thạch Đầu Tướng Quân.

"Không biết vật lý của ông thế nào?

Dưới sự nung đốt của nhiệt độ cao, lượng nước trong đá của ông sẽ rất nhanh biến mất, đợi đến khi lượng nước này hoàn toàn bốc hơi, vậy thì đá của ông sẽ trở nên vô cùng giòn yếu." Tần Mặc cười nói với Thạch Đầu Tướng Quân, Thạch Đầu Tướng Quân có chút không

hiểu lời Tần Mặc có ý gì?

"Tôi quên mất cái thời đại ông sống, có lẽ đúng là không quá hiểu điều này." Tần Mặc xua tay.

"Nhưng không sao, nếu tôi thật sự đập nát tất cả những viên đá này của ông, lấy đi thứ bên trong, thì cũng xin ông đừng trách tôi." Dù sao đối phương là tổ tiên để lại, bảo vệ Mộ Huyệt này, Tần Mặc khẳng định vẫn phải nói một chút.

Thạch Đầu Tướng Quân không trả lời Tần Mặc, chỉ từng bước đi về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy hắn vậy mà trực tiếp xông vào ngọn lửa, không nhịn được giơ ngón cái lên cho hắn.

Xem ra hắn đối với những điều này đúng là không hiểu biết, cho dù mình đã giải thích với hắn, hắn cũng không tin, nhưng những điều này đều không quan hệ, hắn sớm muộn cũng sẽ phải trả giá cho hành vi như vậy của mình.

"Để bảo vệ đồng đội của tôi, vậy thì tôi cũng chỉ có thể ra tay." Sau khi lời nói của Tần Mặc rơi xuống, năng lượng khổng lồ ngưng tụ giữa không trung.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Tia sét đầu tiên trực tiếp đánh xuống, hiện tại lượng nước trong đá trên người Thạch Đầu Tướng Quân đã gần hết, vì vậy, cú đánh này đánh vào người hắn, trên người hắn xuất hiện một vết nứt khổng lồ, hơn nữa còn rất nhiều đá rơi xuống đất, biến thành bột.

Thạch Đầu Tướng Quân trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, tiểu tử này vậy mà còn có thể sử dụng thiên lôi, xem ra Tần gia đúng là có người kế tục a!

Sau đó, hắn lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, cây trường thương trong

tay hắn liền bị hắn ném ra, trực tiếp đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cảm thấy đã muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này, vậy thì càng nên để Thạch Đầu Tướng Quân chú ý đến năng lực của mình.

Sau đó, Tần Mặc chậm rãi chắp hai tay lại, đợi đến khi tay hắn kéo ra lần nữa, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một số năng lượng màu đen.

Trường thương va chạm vào năng lượng màu đen này, bên trên liền trực tiếp nổ tung.

Tần Mặc nhướng mày, nhìn chằm chằm đối phương.

"Cảm giác thế nào?" Thạch Đầu Tướng Quân gật đầu, thực lực của Tần Mặc quả nhiên rất mạnh, ngay cả cây trường thương này cũng bị hắn đánh hỏng.

Xem ra mình thất bại dưới tay Tần Mặc là chuyện nằm trong dự liệu.

Đồng thời, ở phía xa cũng truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, Tần Mặc vội vàng chuyển ánh mắt sang bên đó, phát hiện Bàn Tử vậy mà bị Lý lão đầu đánh bay ra ngoài, đâm vào tảng đá, còn ho ra một ngụm máu.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, mình chỉ là muốn Bàn Tử và mấy người kia rèn luyện một chút, nhưng không ngờ người này lại làm Bàn Tử bị thương.

Hạo Thiên Chân chú ý đến thần sắc của Tần Mặc, hắn lập tức mở miệng.

"Anh cứ ở đó đối phó với Thạch Đầu Tướng Quân kia đi, tôi sẽ giúp Bàn Tử." Sau đó, Hạo Thiên Chân đến bên cạnh Bàn Tử, vội vàng đỡ hắn dậy, lại nhìn chằm chằm Lý lão đầu.

Bên Tiền Sanh Đào hẳn là có thể ứng phó được với những người Uông Gia còn lại.

Vương chấp sự cười lạnh một tiếng, nhìn Tiền Sanh Đào.

"Quan hệ của ngươi với bọn chúng hình như không tốt đến mức đó đâu nhỉ, không ngờ Hạo Thiên Chân lại ném ngươi ở đây, đi giúp Bàn Tử, không lâu nữa ngươi sẽ bị ta giết chết." Tiền Sanh Đào lại không cảm thấy có gì.

"Vậy thì sao, các ngươi cứ thử xem, xem có thể giải quyết được ta không." Vương chấp sự gật đầu.

"Ngươi đã nói như vậy, vậy thì để ngươi kiến thức một chút." Sau đó Vương chấp sự liền xông về phía Tiền Sanh Đào.

Nếu Tiền Sanh Đào đối phó với những người Uông Gia khác thì vẫn có thể chiến đấu, nhưng trước mặt Vương chấp sự thì lại khác.

Tần Mặc thấy mấy người bọn họ đều miễn cưỡng như vậy, lại quay đầu nhìn chằm chằm Thạch Đầu Tướng Quân.

"Xin lỗi, tôi phải qua đó giúp bọn họ, cho nên…" Tần Mặc dừng lại một chút, hắn lại đưa mắt nhìn lên giữa không trung, lúc này giữa không trung sấm sét vẫn không ngừng lóe lên.

Tia chớp trong mây đen, cuộn tròn trông như từng con rắn bạc nhỏ.

Thạch Đầu Tướng Quân cũng biết Tần Mặc không muốn nương tay nữa, vì vậy trên người hắn cũng xuất hiện một số năng lượng màu đen.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ ở đây lại có nhiều thứ như vậy, đều có sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch, nhưng điều này cũng bình thường, dù sao lúc đó Hắc Long hẳn là ở bên cạnh bọn họ.

Chỉ cần bọn họ ở với Hắc Long một thời gian hơi dài một chút, và Hắc Long lại chia cho bọn họ một ít huyết mạch, bọn họ liền có thể tùy ý sử dụng loại sức mạnh này.

Tuy nhiên sức mạnh mạnh yếu thì không giống nhau.

Tần Mặc không nói gì nữa, chỉ ngưng tụ năng lượng của mình, một con Hắc Long khổng lồ xuất hiện xung quanh Tần Mặc, không ngừng cuộn mình quanh Tần Mặc.

Một lát sau, con Hắc Long này liền bay lên đỉnh đầu Tần Mặc, lượn lờ ở đó, dường như sắp bay ra ngoài.

Thạch Đầu Tướng Quân ở phía xa cũng ngưng tụ ra một đạo năng lượng, nhưng năng lượng của hắn so với Tần Mặc thì khí thế kém hơn rất nhiều.

Thạch Đầu Tướng Quân có chút bất lực, xem ra mình so với những hậu bối này vẫn còn kém một chút.

Thật đáng tiếc a.

Tuy nhiên hắn cũng không nói gì, chỉ ném những năng lượng của mình ra ngoài, còn con Hắc Long của Tần Mặc và tia sét thứ ba giữa không trung, toàn bộ đều đánh về phía Thạch Đầu Tướng Quân.

Một lát sau, năng lượng trên người Thạch Đầu Tướng Quân liền nổ tung.

Lý lão đầu bên này thấy vậy, trong lòng giật thót một tiếng, sau đó hắn vội vàng nhắc nhở Vương chấp sự.

"Giải quyết nhanh lên, nếu trong ba phút không làm được, thì nhanh chóng rời khỏi đây." Bọn họ gật đầu.

Đã Lý lão đầu đã phân phó, vậy thì họ khẳng định phải nghe lời.

Chương 1056

Lúc này Thạch Đầu Tướng Quân trên người đã tan nát, chỉ còn lại một số mạch lạc còn đang liên kết.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, bởi vì những mạch lạc liên kết này lại là năng lượng Hắc Long.

"Thảo nào ông có thể kiên trì lâu như vậy ở đây, nhưng bây giờ tất cả đều phải kết thúc rồi." Tần Mặc nhìn Lý lão đầu và mấy người kia, hiện tại bọn họ đang dốc toàn lực để đối phó với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, chỉ cần một lát nữa, bọn họ e rằng sẽ không chịu nổi nữa, hơn nữa vết thương trên người Bàn Tử lại hơi nghiêm trọng thêm một chút.

Tần Mặc thẳng thừng xông về phía Thạch Đầu Tướng Quân.

Thạch Đầu Tướng Quân cũng không lùi lại nữa, hắn biết mình đã biến thành tình trạng như vậy, cho dù tiến vào vách đá bên trong, e rằng cũng không có tác dụng lớn.

Vậy thì chi bằng nhanh chóng rút ngắn thời gian một chút đi.

Thạch Đầu Tướng Quân xông về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng không hề nương tay.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Năng lượng khổng lồ va chạm vào người Thạch Đầu Tướng Quân, cơ thể hắn trực tiếp nổ tung, chỉ còn lại một cái hộp rơi xuống đất.

Tần Mặc đi qua nhặt cái hộp này lên, nhướng mày.

Cái hộp này nhìn cũng không tệ lắm, không biết món quà bên trong là gì?

Lúc này, giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc.

“Đinh, đánh chết sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.” Tần Mặc cũng trực tiếp mở cái hộp này ra.

Bên trong đặt vậy mà là một Long Văn Ngọc Bội, trên đó điêu khắc Hắc Long.

“Đinh, kiểm tra hàng thật, có muốn dung hợp không?” “Dung hợp.” “Đinh, chúc mừng Ký Chủ nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *200, Thể Lực *200, Sức Mạnh *200, Tinh Thần *200.” Thấy mình lại nhận được nhiều phần thưởng như vậy, Tần Mặc mở hệ thống ra, xem xét tình hình cụ thể.

“Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên

Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 1945 [Giới hạn loài người 10], Thể Lực 1960 [Giới hạn loài người 10], Sức Mạnh 1960 [Sức Mạnh cực hạn 10], Tinh Thần 1970 [Giới hạn loài người 10].” Không ngờ sắp phá vỡ 2000.

Tần Mặc lại nghĩ đến điều gì, đột nhiên ngẩng đầu, đưa mắt nhìn lên Lý lão đầu và mấy người kia.

“Đã giải quyết xong Thạch Đầu Tướng Quân này rồi, vậy tiếp theo là đến các ngươi.” Lý lão đầu không ngờ tốc độ của Tần Mặc lại nhanh đến vậy, hắn vội vàng quay đầu, nhìn chằm chằm Vương chấp sự và bọn họ.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau đi?” Vương chấp sự nắm chặt nắm đấm, tuy rằng trong lòng hắn rất không cam lòng, nhưng cũng không có cách nào.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đứng chắn trước mặt bọn họ.

“Đi cái gì mà đi, vừa nãy chơi không phải rất vui sao?

Bây giờ tiếp tục ở đây chơi với chúng tôi đi.” Lý lão đầu nheo mắt lại, âm trầm trừng Bàn Tử.

“Ngươi nghĩ bọn ta sợ ngươi sao?

Nếu không phải vì Tần Mặc ở bên cạnh ngươi, e rằng ngươi đã chết mấy trăm lần rồi, vậy mà còn không biết quý trọng.” “Đúng vậy, tôi đúng là không biết quý trọng, vậy thì sao?” Bàn Tử nhún vai.

“Tính tôi chính là như vậy, Tần Mặc cũng thích tính tôi như vậy, anh ấy bằng lòng chiều chuộng tôi thì liên quan gì đến các ngươi, các ngươi có bản lĩnh thì đừng đi.” “Các ngươi không phải vẫn luôn nhìn tôi không vừa mắt sao?

Ở lại đây giải quyết tôi đi." Tần Mặc lúc này đã đạp một cước vào người Vương chấp sự, lại nói với Lý lão đầu.

"Đến bây giờ mới muốn rời khỏi nơi này, có phải hơi muộn rồi không?" Lý lão đầu cau mày.

"Tần Mặc, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nói một câu sao?

Đắc nhân chi xứ thả nhiêu nhân." Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Vừa nãy các ngươi đối phó Bàn Tử, sao không nói như vậy?

Hơn nữa, các ngươi đều đã ức hiếp Bàn Tử thành ra cái dạng này rồi, còn nói những lời này chẳng phải hơi buồn cười sao?" "Đúng vậy, mấy người các ngươi vẫn nên ngoan ngoãn bỏ mạng ở đây đi, nếu thực sự muốn sống thêm một lát nữa, vậy thì các ngươi cứ chống cự đi, nhưng sự chống cự của các ngươi sẽ không có tác dụng gì đâu." Bàn Tử từ từ đi về phía bọn họ, Lý lão đầu quay đầu, nhìn chằm chằm Vương chấp sự bên cạnh, hiện tại Vương chấp sự đã bị trọng thương, với năng lực hiện tại của bọn họ, căn bản không thể đánh lại Tần Mặc và mấy người kia.

Bản thân hắn thì có thể miễn cưỡng ứng phó Tần Mặc, nhưng những người Uông Gia khác e rằng không thể tự vệ.

"Chúng ta chi bằng như trước, tiếp tục hợp tác đi xuống dưới, đợi rời khỏi nơi này, chúng ta lại đối địch cũng chưa muộn." Trên mặt Lý lão đầu lộ ra nụ cười, nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc cười lớn một tiếng.

"Các ngươi đúng là có tiêu chuẩn kép a, vừa nãy các ngươi ra tay, các ngươi lại không nghĩ như vậy, bây giờ lại nghĩ như vậy rồi." "Nhưng vừa nãy ngươi có thể giải quyết Thạch Đầu Tướng Quân kia cũng có một phần công lao của chúng ta, nếu không phải chúng ta giúp ngươi tiêu hao năng lượng của hắn, ngươi làm sao có thể đối kháng

được hắn?" "Là vậy sao?" Tần Mặc hỏi ngược lại một câu, sau đó lại lắc đầu, cầm thanh kiếm trong tay, chỉ vào Lý lão đầu.

"Các ngươi nếu muốn ra tay, thì nhanh lên, không muốn ra tay thì tự mình chết ở đây, như vậy còn có thể cho mình một cái chết thống khoái, khỏi phải để chúng ta đợi lát nữa hành hạ các ngươi." Những người Uông Gia trong lòng đều khá sợ hãi, bọn họ vội vàng nhìn về phía Lý lão đầu.

"Lý lão, bây giờ phải làm sao?" Nếu ngay cả Lý lão đầu cũng không biết, vậy thì bọn họ hôm nay có lẽ phải bỏ mạng ở đây rồi.

Lý lão đầu nắm chặt nắm đấm, sau đó hắn từ trên người lấy ra một thứ, trực tiếp ném về phía Tần Mặc.

Tần Mặc đương nhiên biết Lý lão đầu và bọn họ muốn chạy thoát, nhưng do dự một chút, Tần Mặc lại cảm thấy thực sự không cần thiết phải đánh chết bọn họ ngay vào thời điểm quan trọng này.

Chi bằng cứ để bọn họ đi về phía trước, như vậy có thể khiến bọn họ giúp mình thăm dò những nguy hiểm phía trước.

Sau khi có suy nghĩ này, Tần Mặc cười nhìn chằm chằm Lý lão đầu.

"Vậy thì cho các ngươi một con đường sống." Sau đó, Tần Mặc cầm thanh kiếm, đánh về phía thứ mà đối phương ném đến, chỉ thấy thứ này nổ tung, rất nhiều bột phấn bay lơ lửng giữa không trung, che khuất tầm nhìn của Tần Mặc và bọn họ.

Bàn Tử sốt ruột không thôi, hắn vội vàng chạy về phía trước, nhưng chỉ thấy Tần Mặc ở không xa, bóng dáng Lý lão đầu và bọn họ thì đã biến mất.

Bàn Tử dậm chân, sau đó lại nhìn Tần Mặc, có chút không hiểu hỏi.

“Tại sao lại thả bọn họ đi?

Chẳng phải điều này tương đương với thả hổ về rừng sao?

Sau này bọn họ tiếp tục sống, đối với chúng ta nhất định không có lợi ích gì.” “Không sao đâu, để bọn họ đi về phía trước một chút, giúp chúng ta thăm dò đường, yên tâm đi, bọn họ sẽ không sống sót đi ra ngoài đâu.” Bàn Tử thở dài một hơi, thôi được rồi, Tần Mặc đã nói như vậy, vậy thì cứ làm theo ý muốn của Tần Mặc đi.

“Thực ra tôi thấy làm như vậy chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt.” Hạo Thiên Chân an ủi Bàn Tử một chút, sau đó lại lấy ra băng gạc, giúp Bàn Tử băng bó vết thương.

“Tôi biết anh là vì bị thương, cho nên trong lòng mới rất mất cân bằng, nhưng anh nghĩ mà xem, cho dù chúng ta giải quyết được bọn họ, thì lại có thể nhận được lợi ích gì chứ?

Cùng lắm là cướp đoạt những bảo vật của bọn họ, nhưng những bảo vật này đối với chúng ta thực ra tác dụng không đặc biệt lớn.” “Đã như vậy, chúng ta chi bằng cứ đợi một chút, sau này bọn họ có thể giúp chúng ta giải quyết những thứ trong Mộ Huyệt này.” “Bọn họ làm gì có bản lĩnh đó?” Bàn Tử liếc mắt, nếu nói Tần Mặc có năng lực này, hắn vẫn tin, nhưng những người kia khẳng định là không ổn lắm.

Chương 1057

“Mặc dù nói vậy, anh phải tin tưởng ông chủ chứ, ông chủ tuyệt đối sẽ không nói sai đâu.” Tiền Sanh Đào cũng an ủi Bàn Tử một chút.

Bàn Tử thấy ba người bọn họ đều như vậy, liền liếc mắt.

“Thôi được rồi, ba người các anh, còn tôi chỉ có một mình, tôi nói không lại các anh như vậy được chưa?” Tần Mặc biết, Bàn Tử nói vậy trên miệng, nhưng trong lòng hắn đã không còn để ý chút nào.

“Sau này sẽ có lúc để anh báo thù.” Tần Mặc cười nhìn Bàn Tử, sắc mặt Bàn Tử lúc này mới hơi tốt hơn một chút, sau đó hắn nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Nhưng…” Bàn Tử hơi dừng lại một chút, lại đưa tay về phía Tần Mặc.

“Vừa nãy tôi đã nỗ lực đối phó với bọn họ như vậy, hơn nữa còn bị thương, anh có nên cho tôi một chút phần thưởng không?” “Muốn gì nói đi.” Tần Mặc còn tưởng Bàn Tử muốn một số bảo vật, nhưng không ngờ hắn lại nuốt nước bọt mở miệng nói.

“Tôi muốn ăn món cua lớn lần trước chúng ta ăn, mùi vị đó thực sự quá ngon, đặc biệt là gạch cua bên trong đặc biệt thơm, tôi muốn ăn thêm mấy con, lần này anh nợ tôi phải dùng cua lớn đó để bồi thường cho tôi.” Mấy người có mặt ở đó đều bị Bàn Tử chọc cười, nhưng người có tính cách như vậy, cũng coi như là một niềm vui.

“Được thôi, nhưng bây giờ anh bị thương rồi, không thể ăn đồ cay, tôi sẽ làm cho anh vài con hấp.” Những con cua lớn của Tần Mặc đều là Tần Mặc tự làm, có hệ thống gia trì, tài nấu ăn của Tần Mặc rất ngon, cho nên Tần Mặc đã làm món cua lớn vị cay.

Loại này chắc chắn không thể cho Bàn Tử ăn được.

Bàn Tử trợn tròn mắt, sau đó lại ấm ức lẩm bẩm: "Tôi bị thương rồi mà còn không cho tôi ăn chút đồ ngon, chỉ biết ngược đãi tôi, anh cũng quá đáng thật." Hạo Thiên Chân vỗ vai Bàn Tử: "Đừng nói là Tần Mặc, ngay cả tôi cũng không muốn cậu ăn thứ này.

Thứ này chẳng có lợi gì cho cậu cả.

Cậu nên nghĩ cách làm sao để phục hồi vết thương, rồi sau đó mới đối phó với bọn người kia." Bàn Tử nghe vậy, lại phấn khích lên, anh ta vội vàng gật đầu: "Lời này nói không sai!

Nếu tôi không nhanh chóng hồi phục, bọn chúng còn tưởng tôi dễ bắt nạt, nên tôi phải cho bọn chúng biết tay." Hạo Thiên Chân cười, rồi gật đầu: "Cậu hiểu là được rồi.

Vậy tiếp theo, chúng ta ăn một chút gì đó, bổ sung thể lực, rồi hãy đi tiếp.

Dù sao thì Tần Mặc mục đích là muốn bọn chúng đi dò đường trước cho chúng ta." Nếu bọn họ theo sát quá, sẽ không thể đạt được mục đích này.

Bàn Tử cắn một miếng cua lớn trước mặt: "Đã vậy thì cứ tạm thời để cho bọn chúng sống thêm một đoạn thời gian nữa đi, dù sao thì bọn chúng cũng chẳng sống được bao lâu.

Bọn chúng đã làm tôi bị thương thảm hại thế này, tôi nhất định không thể tha cho bọn chúng." Nhưng trước đó, cứ để mấy thứ trong `Mộ Huyệt` này tiêu hao thể lực của bọn chúng trước đã.

Chẳng mấy chốc, Tần Mặc và những người khác đã ăn uống gần xong, sau đó họ tiến vào một không gian khác.

Nơi này cũng không có gì đặc biệt, trên mặt đất rải rác những mảnh vỡ của gương. "Sao lại có mấy thứ này?" Bàn Tử ngẩn ra, Tần

Mặc chỉ vào không gian đó: "Cậu không thấy không gian này thực ra có chút phức tạp sao?

Hơn nữa..." Tần Mặc dừng lại, đúng lúc đó, khối đá dưới chân họ lại trực tiếp vận chuyển, đưa họ sang một bên khác.

Bàn Tử suýt chút nữa ngã lăn ra đất, may mà Tần Mặc kịp thời đỡ lấy anh ta. "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử khó hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc giải thích: "Bởi vì những tấm gương này đều đã bị đập vỡ, nếu không thì những tấm gương này sẽ phản chiếu ra những con đường khác.

Chúng ta sẽ không biết đường nào là thật, đường nào là giả, thêm vào đó, hình ảnh của chính mình trong gương lại khá nhiều, lâu dần chúng ta sẽ trở nên chóng mặt, hoa mắt." Đương nhiên, đây cũng là do cơ quan ở đây, cơ quan cùng với những tấm gương này sẽ khiến họ bị lạc lối trong mê trận này. "Đến lúc đó, có lẽ ngay cả chính chúng ta cũng không biết đâu là thật nữa." "Thì ra là vậy, tấm gương này thật sự huyền ảo đến thế sao?" Bàn Tử khó hiểu nhìn chằm chằm vào những mảnh gương vỡ trên mặt đất.

Thật ra, anh ta cảm thấy những tấm gương này chắc chắn không làm được điều đó, nhưng Tần Mặc đã nói vậy, chứng tỏ những thứ này thực sự có chút khó giải. "Đợi sau này có cơ hội, nếu cậu gặp phải một cái như vậy thì sẽ hiểu thôi." "Thì ra là vậy." Tần Mặc cẩn thận quan sát không gian trước mặt. "Tuy nhiên, người thiết kế vẫn có chút thiện lương.

Nếu đối phương đặt một con `Tống Tử` ở đây, cộng thêm tác dụng của những tấm gương này, bọn chúng e rằng sẽ không thể nào phân biệt được `Tống Tử` xuất hiện ở chỗ nào là thật." "Cái này cũng thần kỳ quá đi!

Tần Mặc, anh có biết làm cái này không?

Hay là anh dạy tôi đi?" Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Tần Mặc, vẻ mặt phấn khích nhìn anh, Tần Mặc liếc mắt trắng dã. "Thôi bỏ đi, loại trận pháp này thực sự rất tốn tinh lực, hơn nữa tôi sợ cậu mà thật sự làm ra rồi thì đi vào sẽ không ra được đâu." Bàn Tử bĩu môi: "Làm sao có thể chứ?

Bàn Gia tôi đây thông minh dũng cảm thế này, chắc chắn không thể bị lạc trong cái mê trận gương này được." "Vậy đợi sau này có cơ hội rồi nói, chúng ta đi tiếp đã." Tần Mặc cười.

Bàn Tử cũng chẳng biết nói gì, anh ta thở dài, đáp một tiếng, sau đó cùng Tần Mặc và mấy người kia tiếp tục đi tới.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến dưới một vách đá.

Tần Mặc phát hiện ở vách đá này lại đặt rất nhiều quan tài.

Về phần những sợi dây thừng đứt đoạn cũng nằm rải rác. "Xem ra bọn chúng đã đi lên trên rồi." Tần Mặc nói xong, ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm vào những sợi dây thừng trước mặt, Bàn Tử dậm chân: "Tôi nói này, chúng ta không nên nhân từ với bọn chúng, trực tiếp giết chết bọn chúng đi, cũng đỡ để bọn chúng cướp trước chúng ta.

Vạn nhất trong mấy quan tài này có bảo vật gì đó, chẳng phải sẽ bị bọn chúng lấy mất sao?" "Bọn chúng đi không thuận lợi như vậy đâu." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại chỉ vào vết máu trên mặt đất: "Nếu tôi không lầm, người của Uông gia bọn chúng e rằng lại có kẻ hi sinh rồi." "Thật sao?" Bàn Tử có chút kinh ngạc, sau đó anh ta cẩn thận quan sát một chút, phát hiện máu trên mặt đất thực sự khá nhiều, hơn nữa trông có vẻ như rơi ra từ cùng một vị trí. "Nếu tôi không lầm, trong những quan tài này chắc chắn cũng có `Tống Tử` tồn tại, chỉ là không biết nó nằm trong quan tài nào, lát nữa chúng ta phải cẩn thận đấy." Tần Mặc nhìn Bàn Tử và những người khác, Bàn Tử gật đầu. "Nhưng mà bọn chúng đã đi qua kiểu gì nhỉ?

Vì ở đây có `Tống Tử`, với thực lực của bọn chúng thì lẽ ra không đối phó nổi chứ." "Đúng là không đối phó nổi, nhưng không có nghĩa là bọn chúng không thể cử một người trong số đó ra để dụ con `Tống Tử` đi." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, người của Uông gia bọn chúng làm chuyện này quả thực rất thuần thục.

Nếu không thì trên mặt đất không thể chỉ có vết máu của người ở vị trí này.

Trong lòng Bàn Tử chợt dâng lên chút cảm xúc: "Những người của Uông gia này cũng thật đáng thương." "Giờ mới biết đồng tình với bọn họ à?

Sao lúc đầu lại không nghĩ vậy?" Hạo Thiên Chân liếc mắt trắng dã, không ngờ Bàn Tử cũng nói ra điều này.

Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng: "Tuy tôi nói vậy, nhưng không có nghĩa là tôi sẵn lòng cho bọn chúng cơ hội.

Người đáng thương ắt có chỗ đáng ghét, nếu bọn chúng không làm những chuyện đó, thì làm sao có thể gặp chuyện được?" Tần Mặc ừ một tiếng, lời Bàn Tử nói cũng đúng, Tần Mặc cũng đặc biệt ủng hộ. "Nếu bọn chúng tự mình không làm những chuyện thương thiên hại lý, cũng sẽ không có ai ra tay với bọn chúng, nhiều nhất chỉ là gặp phải một số nguy hiểm trong `Mộ Huyệt` mà thôi." "Nhưng bọn chúng thường là do Uông gia dụ dỗ mới gia nhập Uông gia, giao tính mạng của mình cho bọn chúng, điều này không thể trách người khác được." "Thiên hạ hối hả vì lợi, thiên hạ nhộn nhịp cũng vì lợi mà đến.

Câu này nói không sai chút nào." Tần Mặc lắc đầu, sau đó lại đặt tầm mắt lên trên. "Thôi được rồi, không lãng phí lời nữa, chúng ta mau chóng đi thôi." Tần Mặc có một linh cảm, e rằng chẳng bao lâu nữa là có thể đến đích rồi.

Họ men theo những quan tài đó mà đi lên, nhưng chẳng mấy chốc,

Tần Mặc đã nghe thấy âm thanh phát ra từ một quan tài không xa.

Đồng thời, `Hệ Thống` cũng nhắc nhở Tần Mặc: 【Đinh, phát hiện sinh vật `Mộ Huyệt`, xin lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc nheo mắt, sớm đã biết nơi này không đơn giản như vậy, quả nhiên là có `Tống Tử`.

Chương 1058

"Cẩn thận một chút." Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh, họ đều vội vàng gật đầu.

Ở bên cạnh Tần Mặc lâu như vậy, trong lòng họ vẫn hiểu, hẳn là vì nơi này có nguy hiểm nên Tần Mặc mới nói vậy.

Tần Mặc đưa mắt nhìn xung quanh.

Ngoài quan tài phát ra tiếng động, còn có hai quan tài khác.

Ba quan tài này đều nguyên vẹn chưa bị động chạm, nếu đoán không sai, hẳn là Lý lão đầu và bọn họ đã rời đi quá nhanh, nên những thứ bên trong mấy quan tài này vẫn chưa thoát ra. "Đây là tiếng gì vậy?" Hạo Thiên Chân ngẩn ra, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc, sau đó lại nhìn về phía Tần Mặc.

Tiếng động quá lớn, làm mấy người họ cũng bị giật mình.

Mấy người họ lắc đầu: "Cái này chúng tôi thực sự không rõ." Tần Mặc nói với họ: "Trong những quan tài này có một vài con `Tống Tử`, nhưng thực lực của những con `Tống Tử` này vẫn chưa biết, các cậu tự mình cẩn thận." Lời Tần Mặc vừa dứt, một quan tài không xa đã phát ra tiếng "Phanh".

Mọi người vội vàng nhìn về phía đó, quả nhiên thấy một con `Tống Tử` bay ra từ bên trong, trực tiếp tấn công Bàn Tử, người ở gần nó nhất.

Bàn Tử lập tức văng tục: "Mẹ kiếp, sao lại cứ nhắm vào tôi mà đánh thế?" Nhưng anh ta vẫn theo bản năng nhảy sang một quan tài khác.

Con `Tống Tử` đó rơi xuống trên quan tài này, cái quan tài này vậy

mà lại trực tiếp rơi xuống đất. "Cái quan tài này cũng yếu ớt quá đi!

Vạn nhất lát nữa nó dùng thêm chút sức mạnh, chẳng phải cái tôi đang đứng cũng toi luôn sao?" Bàn Tử nuốt nước bọt, lại quay đầu nhìn Tần Mặc: "Làm sao bây giờ?" "Các cậu cứ đi trước đi, tôi ở đây giúp các cậu cản hậu." Tần Mặc chắc chắn không muốn mấy người họ gặp chuyện, nên tạm thời chỉ có thể làm vậy.

Mấy người họ nhìn nhau, gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì họ cứ làm theo vậy đã.

Tần Mặc nhìn bóng lưng họ, trong mắt mang theo ý cười nhạt, sau đó lại nhìn chằm chằm vào mấy con `Tống Tử` trước mặt. "Xem ra các ngươi hẳn là binh sĩ được tuẫn táng ở đây." Mấy con `Tống Tử` đó không trả lời Tần Mặc, chỉ trực tiếp xông về phía Tần Mặc, và xung quanh Tần Mặc xuất hiện một luồng năng lượng. "`Cuồng Phong Huyễn Vũ`!" Năng lượng này hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, tấn công mấy con `Tống Tử` đó, chẳng mấy chốc đã cuốn bọn chúng vào bên trong.

Năng lượng của lốc xoáy vẫn khá mạnh, nên xương cốt của mấy con `Tống Tử` đều xuất hiện dấu hiệu đứt gãy, nhưng bọn chúng nhanh chóng thoát khỏi cơn lốc xoáy.

Một con `Tống Tử` ở gần Tần Mặc nhất, trực tiếp dùng móng vuốt của nó vỗ về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bật nhảy sang một bên, sau khi đáp xuống bức tường, anh đứng ở đó, rồi lại nhìn chằm chằm vào con `Tống Tử` đó.

Con `Tống Tử` này vốn định đứng dậy rồi lại tấn công Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại ngưng tụ ra một quả cầu đá khổng lồ. "`Phi Sa Tẩu Thạch`!" Quả cầu đá này bị Tần Mặc ném ra, trực tiếp đập vào con `Tống Tử`.

Con `Tống Tử` theo bản năng muốn rời đi, nhưng nó né tránh đã có chút muộn rồi, trực tiếp bị quả cầu của Tần Mặc đánh trúng, nó ngã ra phía sau, nhưng may mắn là tốc độ phản ứng của nó cũng khá nhanh, một chân đạp vào quan tài bên cạnh, thân thể nó lại ổn định đáp xuống một bên khác. "Thân thủ cũng không tệ đấy chứ." Tần Mặc gật đầu.

Tuy nhiên, trên con đường này mình đã gặp phải khá nhiều thứ, ngoài con `Tống Tử` lợi hại này, còn có tảng đá tướng quân đó, và cả con giao long đã gặp trước đó nữa.

Vì đã trải qua nhiều gian nan như vậy, cũng coi như đã hoàn thành thử thách mà tổ tiên dành cho mình.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào ba con `Tống Tử` này.

Tiếp theo cũng không cần lãng phí thời gian với ba con `Tống Tử` này nữa, nhất định phải nhanh chóng giải quyết bọn chúng.

Có ý nghĩ đó, Tần Mặc lập tức dùng băng tinh khống chế thân thể mấy con bọn chúng. "`Băng Tinh Ngưng Kết Thuật`!" Mấy con bọn chúng đều bị Tần Mặc khống chế tại chỗ, không thể động đậy. "`Mãnh Hổ Xung Kích`!" Một luồng năng lượng khổng lồ được Tần Mặc ném ra, va chạm vào một trong những con `Tống Tử`, trên thân con `Tống Tử` này xuất hiện một vết nứt, nhưng nó vẫn không vì thế mà ngã xuống đất.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng: "Xem ra ngươi chắc không trụ được bao lâu nữa rồi." Lời Tần Mặc vừa dứt, lại ngưng tụ ra một con đại bàng khổng lồ. "`Ưng Kích Trường Không`!" Con `Tống Tử` kia lại bị Tần Mặc đánh trúng, sau đó thân thể nó ngã về phía sau, nhưng móng vuốt của nó vẫn cắm vào quan tài kia, lại đưa thân thể nó đu ngược trở lại.

Nhưng không ngờ, nó vừa mới đáp xuống quan tài này, Tần Mặc

đã dùng chân đá vào người nó, nó bị Tần Mặc đá bay ra ngoài, liên tiếp va vào mấy cái quan tài.

Mấy cái quan tài này đều trống rỗng, Tần Mặc nghĩ chắc là bọn chúng đã đuổi theo Lý lão đầu và những người kia rồi.

Nhưng những thứ này đều không quan trọng, bây giờ phải giải quyết bọn chúng trước, tránh lát nữa Bàn Tử và những người kia sẽ gặp nguy hiểm.

Trên người Tần Mặc lại dâng lên một luồng sức mạnh khổng lồ. "`Cuồng Phong Nhận`!" Luồng năng lượng này lại va chạm vào người con `Tống Tử` này, con `Tống Tử` thân thể nó lập tức nổ tung, nhưng lúc này lại có một con `Tống Tử` khác đột nhiên nhảy xổ về phía Tần Mặc, nó ở phía sau Tần Mặc, móng vuốt của nó trực tiếp vồ lấy lưng Tần Mặc.

Chỉ cần nó dùng thêm chút sức lực, và tóm được Tần Mặc, e rằng Tần Mặc sẽ trực tiếp chết ngay.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia cười chế nhạo, sau đó anh dùng một cú đá xoay người đá vào người con `Tống Tử` này, con `Tống Tử` thân thể nó lập tức bị lún vào bức tường đá bên cạnh.

Sau đó, con `Tống Tử` này muốn chạy về phía trước, nhưng Tần Mặc lại xuất hiện trước mặt nó, một quyền lại một quyền đánh vào người nó, hộp sọ của nó nhanh chóng bị Tần Mặc đánh nứt.

Con `Tống Tử` khác thấy cảnh này, vội vàng đến đây, muốn đối phó Tần Mặc.

Tần Mặc lại dùng năng lượng khống chế thân thể nó. "`Không Gian Ngưng Tụ Thuật`!" Con `Tống Tử` này lập tức không thể động đậy, còn Tần Mặc thì ngưng tụ ra một quả cầu khổng lồ. "`U Minh Bạo Liệt`!" Quả cầu này bị Tần Mặc đẩy ra, bay về phía con `Tống

Tử` kia, con `Tống Tử` kia không thể né tránh, chỉ có thể dùng móng vuốt của mình vồ lấy quả cầu này.

Tiếng nổ lớn truyền đến, những bức tường đá trước mặt cũng hóa thành bột mịn, che khuất tầm nhìn của Tần Mặc, đồng thời cũng khiến mấy người Bàn Tử ở phía trên ngây người ra.

Bọn họ vội vàng nhìn xuống, Hạo Thiên Chân cau mày: "Chuyện gì vậy?

Tần Mặc sao vẫn chưa lên?

Hơn nữa đó là tiếng gì vậy?" "Chắc là Tần Mặc đang đối phó với mấy con `Tống Tử` đó thôi, cậu cũng đâu phải không hiểu thực lực của Tần Mặc.

Anh ấy chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì đâu, chúng ta cứ lên trước, lát nữa Tần Mặc sẽ theo sau thôi." "Nhưng Tần Mặc vừa mới nói ở đó có rất nhiều `Tống Tử`, lát nữa có khi lại có những con khác từ trong quan tài bò ra để đối phó Tần Mặc thì sao?" Tiền Sanh Đào do dự một chút, nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử. "Hay là hai cậu cứ lên trước đi, tôi xuống dưới giúp lão bản." Nếu Tần Mặc thật sự gặp chuyện, thì anh ta cũng không muốn đi ra ngoài nữa.

Hạo Thiên Chân liếc mắt trắng dã, vội vàng kéo cánh tay Tiền Sanh Đào: "Vừa rồi tôi quá sốt ruột thôi, Tần Mặc... thực ra Bàn Tử nói không sai chút nào, thực lực của Tần Mặc hoàn toàn không cần mấy người chúng ta lo lắng.

Chương 1059

Nếu chúng ta thật sự đi xuống, ngược lại sẽ làm vướng chân Tần Mặc, chi bằng cứ ở đây chờ thì hơn." "Nhưng mà..." Bàn Tử nhìn chằm chằm vào Tiền Sanh Đào: "Cậu đừng có nhưng nhị gì nữa, chúng ta mau chóng đi thôi.

Thế này đi, tôi đảm bảo với cậu.

Nếu Tần Mặc thật sự gặp chuyện, tôi sẽ đền mạng cho cậu." "Ngoài ra, thực lực của Tần Mặc cao hơn chúng ta rất nhiều, nếu Tần Mặc gặp chuyện, thì chúng ta có thể làm gì?

Chúng ta xuống đó có cứu được anh ấy không?

Chi bằng đừng làm phiền anh ấy, cũng đỡ trở thành gánh nặng." Tiền Sanh Đào bĩu môi: "Nếu lão bản thật sự không còn nữa, dù cậu có đền mạng cho tôi thì cũng làm sao chứ?" Tuy miệng nói vậy, nhưng anh ta vẫn theo Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cùng mấy người kia trèo về phía trước.

Hai người họ nói có vài điều rất đúng, nếu Tần Mặc thật sự gặp chuyện, thì họ cũng không thể thay đổi được kết cục này.

Cứ tự mình lên trước đã, vạn nhất lát nữa Tần Mặc thật sự không trở lại được, anh ta sẽ quay lại tìm Tần Mặc.

Lúc này, Tần Mặc đang nhìn tình hình không xa, con `Tống Tử` kia đã mất cả cánh tay, không chỉ vậy, trên ngực nó còn xuất hiện một lỗ hổng rất lớn, cho thấy sức mạnh lần này của Tần Mặc mạnh mẽ đến mức nào.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhạt, nhìn chằm chằm vào con `Tống Tử` này: "Bây giờ ngươi đã chẳng còn bao nhiêu sức mạnh

nữa rồi, còn muốn tiếp tục kiên trì sao?" Tần Mặc dùng ngôn ngữ của `Tống Tử` để giao tiếp với con `Tống Tử` này, đối phương tự nhiên có thể nghe hiểu, nhưng nó lại không nói nhiều, chỉ lại xông về phía Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Xem ra ngươi cũng khá kiên cường đấy, tôi rất thưởng thức." "Nhưng điều này lại chẳng có tác dụng gì, chỉ khiến ngươi tự mình chết nhanh hơn thôi.

Vì ngươi đã nghĩ như vậy, vậy thì tôi sẽ cho ngươi cơ hội này." Sau đó, trên người Tần Mặc lại dâng lên một luồng năng lượng đáng sợ, những luồng năng lượng này có màu đen, năng lượng màu đen từ từ hình thành một ấn ký khổng lồ. "`Liên Hoa Thiên Ấn`!" Trước đây Tần Mặc chưa từng đưa những sức mạnh này vào trong loại kỹ năng đặc biệt này, nhưng bây giờ Tần Mặc lại có ý nghĩ như vậy.

Với `Hắc Long Huyết Mạch` gia trì, sát thương của những luồng năng lượng này hẳn sẽ lớn hơn.

Chỉ thấy ấn ký này lập tức va chạm vào người con `Tống Tử` kia, con `Tống Tử` đó vậy mà đến xương cốt cũng không còn tồn tại, cả người hóa thành bột mịn, tiêu tán trong không khí.

Tần Mặc thở dài, có chút tiếc nuối mở miệng: "Cái này không thể trách tôi được, là ngươi tự mình muốn cứng đối cứng với tôi." Sau đó, Tần Mặc lại nhìn về phía con `Tống Tử` cuối cùng.

Con `Tống Tử` này vừa rồi bị Tần Mặc đánh cũng khá thảm, xương sọ của nó đã vỡ nát rất nhiều.

Nhưng con `Tống Tử` này vẫn kiên trì theo quan niệm trong xương cốt của nó, xông về phía Tần Mặc, muốn giải quyết Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu.

Con `Tống Tử` này thì cũng khá kiên trì, nhưng lại chẳng có tác

dụng gì. "`Vô Song Kiếm Quyết`!" Thanh bảo kiếm khổng lồ vung về phía con `Tống Tử` này, con `Tống Tử` này lập tức bị Tần Mặc bổ thành hai nửa.

Có lẽ vì mấy con `Tống Tử` này đều đã bị Tần Mặc giải quyết, tiếng của `Hệ Thống` cũng lúc này nhắc nhở Tần Mặc: 【Đinh, tiêu diệt sinh vật `Mộ Huyệt` thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *30, Thể lực *30, Sức mạnh *30, Tinh thần *30.】 Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị đi lên, âm thanh xung quanh lại vang lên.

Tần Mặc thở dài, xem ra `Tống Tử` ở đây vẫn còn khá nhiều.

Ngẩng đầu nhìn một chút, Tần Mặc phát hiện Hạo Thiên Chân và mấy người kia sớm đã chạy lên phía trên rồi, nên Tần Mặc cũng không cần lo lắng những con `Tống Tử` này sẽ đuổi kịp bọn họ. "Tôi không có thời gian lãng phí với các ngươi đâu." Lời vừa dứt, Tần Mặc đột nhiên đạp lên những quan tài bên cạnh, sau đó từ từ đi lên.

Chỉ một lát sau, Tần Mặc đã đuổi kịp Hạo Thiên Chân, mấy người họ lúc này cũng sắp đến đỉnh vách đá. "Cậu xem, tôi đã nói Tần Mặc sẽ không gặp chuyện gì mà." Trong mắt Bàn Tử mang theo ý cười, nhìn chằm chằm vào Tiền Sanh Đào, Tiền Sanh Đào vội vàng gật đầu.

Phải rồi, Tần Mặc không sao, tự nhiên là tốt nhất rồi. "Lão bản, vừa nãy tôi còn định đi tìm anh, nếu không phải vì hai người họ cản tôi lại, chắc tôi lại trở thành gánh nặng của anh rồi." Tần Mặc liếc mắt trắng dã, đưa tay vỗ vai anh ta: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, mấy người các cậu đều là bạn tốt của tôi, cái gì mà gọi là trở thành gánh nặng của tôi chứ, tôi từ trước đến nay chưa từng cảm thấy các cậu là gánh nặng của tôi cả." Tiền Sanh Đào lập tức vui vẻ hẳn lên, không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy, thấy Tần Mặc quả thực coi họ như anh em. "Lão bản, cảm ơn anh." Trước đây anh ta từng theo những người khác cùng xuống `Mộ Huyệt`, nhưng những người

đó đều tự lo cho mình, chưa từng quan tâm đến cảm nhận của người khác.

Ngay cả khi người cùng đi với họ chết hết, họ cũng không thấy có gì là lạ.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác rồi, anh ta có Tần Mặc, Tần Mặc là bạn đồng hành rất tốt của anh ta.

Tần Mặc giúp đỡ và chăm sóc anh ta, anh ta nhớ rất rõ, nên đời này anh ta đều muốn đi theo Tần Mặc, tận tâm cống hiến cho Tần Mặc. "Chúng ta mau lên đi." Tần Mặc chỉ lên phía trên vách đá, mấy người họ ừ một tiếng, theo sát bên Tần Mặc.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến nơi này, nhưng trên mặt đất lại có mấy vũng máu, hơn nữa còn có cả thi thể của mấy con `Tống Tử`. "Những con `Tống Tử` này vậy mà lại đuổi theo đến tận đây." Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày. "Chủ yếu là bọn chúng vẫn luôn không thể giải quyết được mấy con `Tống Tử` này, nên mấy con `Tống Tử` này mới luôn theo sát bọn chúng đến đây, e rằng bọn chúng cũng vừa mới đi không lâu." Những vết máu trên mặt đất vẫn còn tươi. "Chúng ta đuổi theo đi." Bàn Tử nói xong, cười hắc hắc: "Tôi rất muốn thấy cảnh bọn chúng bị thương, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội rồi." Tần Mặc gật đầu: "Ban đầu bọn chúng đã bắt nạt các cậu, vậy thì lần này chúng ta vừa hay có thể chế nhạo lại." Sau đó Tần Mặc dẫn họ đi qua, nhưng không ngờ khi đến một `Mộ Thất` tiếp theo, lại phát hiện bọn chúng cũng không có ở đây. "Tốc độ của bọn chúng sao lại nhanh đến vậy?" Hạo Thiên Chân cau mày, nhìn chằm chằm vào Tần Mặc, bọn chúng không phải đã bị thương rồi sao?

Theo lẽ thường mà nói, không thể nào nhanh chóng giải quyết con `Tống Tử` bên trong đó được. "Tại hiện trường có nhiều dấu vết

chiến đấu như vậy.

Bọn chúng chắc chắn đã giải quyết con `Tống Tử` này rồi.

Điều này có chút không phù hợp với lẽ thường." Tần Mặc gật đầu, trong lòng anh cũng nghĩ như vậy. "Đừng quản nhiều như vậy, cứ đi tiếp đã rồi xem xét." Tần Mặc luôn cảm thấy tình hình có chút không ổn, nhưng lúc đầu Tần Mặc không đi cùng họ đến đây, nên bây giờ cũng có chút không nói rõ được.

Mấy người họ cũng không nói nhiều, chỉ theo Tần Mặc cùng đi về phía trước.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến một miệng núi lửa đặc biệt lớn. "Nhà ai mà tốt bụng đến mức đặt `Mộ Huyệt` ở miệng núi lửa thế này chứ?

Cũng không biết bên trong chôn cất là ai, chúng ta đi một mạch đến đây chỉ thấy một số bích họa thôi." Bàn Tử có chút không hiểu, lắc đầu. "Đúng vậy, tôi cũng không rõ, trước đây tôi đã lật xem rất nhiều cổ tịch mà không hề có ghi chép nào về `Mộ Huyệt` núi lửa này cả." Hạo Thiên Chân thở dài, bây giờ họ hoàn toàn không biết tình hình phía trước ra sao, nhưng vẫn chỉ có thể đi tiếp.

Tần Mặc liếc nhìn mấy người họ.

Anh ta không thể nói đây là `Mộ Huyệt` của tổ tiên mình được, như vậy có lẽ không thích hợp. "Đợi lát nữa, các cậu có thể sẽ biết." Khi đang đi về phía trước, Bàn Tử đột nhiên nhìn Tần Mặc, anh ta có chút tò mò hỏi: "Tần Mặc, tôi đột nhiên nhớ ra, những sức mạnh trên người anh hình như cũng là sức mạnh rồng đúng không?

Anh có mối quan hệ gì với con rồng trên bích họa kia không?" Bọn họ chỉ có thể cảm nhận được sức mạnh của Tần Mặc, nhưng lại không biết `Huyết Mạch` trên người Tần Mặc giống với con rồng trên bích họa.

Tần Mặc nhún vai: "Cái này tôi cũng không tiện nói." Mấy người họ nhìn nhau, trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo, nhưng bây giờ mọi chuyện vẫn chưa ngã ngũ, họ chắc chắn không thể nói quá nhiều.

Chương 1060

Tần Mặc cười, dẫn họ tiếp tục đi về phía trước, nhưng điều Tần Mặc không ngờ là họ lại đến một con đường đầy dung nham. "Ở đây nóng quá." Bàn Tử cau mày, sau đó anh ta vội vàng cởi áo khoác của mình ra.

Tần Mặc đưa tay vỗ vai Bàn Tử: "Không sao đâu, một lát nữa sẽ ổn thôi." Bàn Tử thở dài, cũng không biết đây là cái quỷ quái gì, anh ta lại nhìn Tần Mặc thêm hai lần. "Nếu đây thật sự là mộ của tổ tiên nhà anh, thì chúng ta thật sự đã đắc tội rồi." Tần Mặc lắc đầu, có gì mà đắc tội chứ, dù sao thì những manh mối mà tổ tiên để lại chính là để mình đến đây.

Mặc dù Tần Mặc không biết mục đích của họ là gì, nhưng họ đã để mình đến rồi, vậy thì mình cứ xem thử vậy. "Đi thôi." Tần Mặc men theo con đường này đi về phía trước, nhưng không ngờ lại có một con thằn lằn chui ra từ trong nước.

Tiếng của `Hệ Thống` cũng lập tức nhắc nhở Tần Mặc: 【Đinh, phát hiện sinh vật `Mộ Huyệt`, xin lập tức tiêu diệt.】 Tần Mặc nheo mắt, anh ta không ngờ trong nước lại có thứ này.

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ sức mạnh, đánh về phía con thằn lằn này.

Con thằn lằn này lập tức bị Tần Mặc đánh lui, Tần Mặc phát hiện trên người nó vậy mà lại có một số vết thương. "Con thằn lằn này chắc là đang canh giữ con đường này, nhưng vết thương trên người nó chắc không phải do người của Uông gia đánh ra." Tần Mặc cau mày, thực lực của con thằn lằn này rất mạnh, người của Uông gia tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn làm cho con thằn lằn này bị

thương thảm hại như vậy. "Ý gì vậy?

Chẳng lẽ còn có những người khác đến đây sao?" Hạo Thiên Chân nói xong, hít một hơi khí lạnh.

Nếu thật sự là như vậy, thì lần này lại có chút nằm ngoài dự liệu của họ.

Tần Mặc ừ một tiếng: "Có khả năng này, nhưng bây giờ chúng ta vẫn chưa đi về phía trước, tình hình cụ thể tôi vẫn chưa rõ lắm." Họ nhìn nhau.

Nhưng Tần Mặc đã nói như vậy, chắc chắn có nghĩa là chuyện lần này không đơn giản như thế. "Các cậu lùi lại một chút, đừng để dung nham bắn vào." Mấy người họ vội vàng lùi về phía sau, vì đã có người khác đến đây, nên họ không thể dùng thái độ vui vẻ để đối phó nữa. "Anh cẩn thận một chút." Tiền Sanh Đào nhắc nhở Tần Mặc, trong lòng Tần Mặc tự nhiên là rõ, anh ta không nói nhiều, chỉ nhìn chằm chằm vào con thằn lằn trước mặt, sau đó rút bảo kiếm của mình ra. "Tôi không muốn giết ngươi, nếu ngươi nhường đường, tôi có thể cho ngươi một cơ hội sống." Con thằn lằn này lại không đáp lời Tần Mặc, nó vẫy đuôi, đánh về phía Tần Mặc, Tần Mặc chỉ có thể phóng ra `Hắc Long Huyết Mạch` của mình, đối đầu với nó. "`Hàn Băng Ma Trảm`!" Tần Mặc cảm thấy loại thằn lằn này hẳn là khá sợ năng lượng nhiệt độ thấp.

Quả nhiên, vốn dĩ trên người con thằn lằn này đã có một số vết thương, bây giờ lại bị Tần Mặc đánh trúng, vết thương trên người nó trở nên nghiêm trọng hơn.

Con thằn lằn này có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc, nó không ngờ trên người Tần Mặc lại có `Hắc Long Huyết Mạch`.

Đã như vậy, thì nó không thể ngăn cản Tần Mặc ở đây được nữa.

Có ý nghĩ này, nó quay đầu lại, đặt tầm mắt vào dung nham, sau đó trực tiếp chui vào trong.

Hạo Thiên Chân và mấy người họ có chút không hiểu, nhìn Tần Mặc: đây là chuyện gì vậy?

Tần Mặc đại khái có thể đoán được, nên Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nói với mấy người họ: "Chúng ta mau chóng đi thôi." Họ ừ một tiếng, sau đó theo sát bên Tần Mặc, chẳng mấy chốc, họ đã gặp người của Uông gia.

Có hai người của Uông gia bị thương đang ngồi trên mặt đất, đỡ lẫn nhau. "Hai cậu sao vậy?" Bàn Tử có chút tò mò trừng mắt nhìn hai người họ, hai người họ nhìn nhau, lắc đầu, không muốn tiết lộ thông tin liên quan đến Uông gia.

Bàn Tử cười lạnh một tiếng, nhìn Tần Mặc: "Cho tôi vài phút, sẽ không trì hoãn quá lâu đâu." Tần Mặc ừ một tiếng.

Hiện tại thời gian của họ quả thực khá gấp gáp, nên đúng là phải để Bàn Tử nhanh hơn một chút.

Bàn Tử đặt tầm mắt lên người đó, trong mắt mang theo ý cười nhạt: "Các cậu cho rằng tôi không có khả năng khiến hai cậu mở miệng sao?" Hai phút sau, Bàn Tử đi tới bên cạnh Tần Mặc, nói cho Tần Mặc tình hình cụ thể.

“Những người của Uông gia cũng phát hiện có người tới đây, nên bọn họ đã để hai người này ở phía sau chặn hậu.” “Nhưng hai người này căn bản không phải đối thủ của con tắc kè kia, nên bọn họ đã dùng hết tất cả bảo vật trên người mới chạy thoát được đến đây.

Thế nhưng bọn họ lại phát hiện người của Uông gia đã đi hết, không hề chờ bọn họ.” Điều này đúng là nằm trong dự liệu của Tần Mặc, bởi vì những người của Uông gia vốn dĩ có tính cách như vậy.

“Vậy được, không cần quan tâm hai người họ.

Vì Uông gia đã vứt bỏ họ rồi, cứ để hai người đó ở đây đi, chúng ta cũng nên đi rồi.” Lúc này, hai người Uông gia ở không xa vội vàng gọi Tần Mặc lại.

“Tần Mặc tiên sinh, vì chúng tôi đã nói cho ngài tình hình cụ thể, vậy ngài có thể đưa hai chúng tôi đi cùng được không?

Hai chúng tôi ở lại đây, nhất định chỉ có đường chết.

Hiện giờ chúng tôi không còn bất cứ tài nguyên nào, ngay cả thức ăn cũng không còn.” Tần Mặc liếc nhìn hai người họ một cái.

“Các ngươi Uông gia người chỉ còn lại mấy kẻ như vậy, bọn họ đều không muốn quản các ngươi, các ngươi nghĩ tôi sẽ ra tay giúp đỡ các ngươi sao?” Tần Mặc cười lạnh một tiếng, anh không phải thánh nhân, không có tâm tư lo cho hai người này.

“Các ngươi là người của Uông gia, đã bị người Uông gia vứt bỏ rồi, vậy thì các ngươi cầu tôi cũng chẳng có tác dụng gì.

Bây giờ các ngươi hãy tự cầu phúc đi.

Nếu đuổi kịp được người Uông gia, có lẽ bọn họ còn nể tình công lao của các ngươi mà cho các ngươi chút đồ ăn.” “Nếu không thì các ngươi cứ chết ở đây đi.” Nói xong, Tần Mặc sải bước đi thẳng về phía trước.

Còn Hạo Thiên Chân và mấy người kia đương nhiên đi theo bên cạnh Tần Mặc, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn hai người kia một cái.

Người ta thường nói, người đáng thương tất có chỗ đáng ghét.

Nếu hai người họ không gia nhập Uông gia, chỉ là người bình thường, có lẽ Tần Mặc còn ra tay giúp đỡ.

Nhưng đáng tiếc, bình thường bọn họ tác ác đa đoan, giờ đến lúc chết rồi mới quay sang cầu xin Tần Mặc, Tần Mặc chắc chắn sẽ không giúp.

Hai người Uông gia nghiến chặt răng.

Khi Tần Mặc bước đi, một trong số họ trực tiếp lấy ra một thứ gì đó, ném về phía Tần Mặc.

May mắn thay, Tần Mặc phản ứng khá nhanh, anh kịp thời ngưng tụ sức mạnh để chống đỡ.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Năng lượng này chặn đứng quả cầu nhỏ đối phương ném tới.

Quả cầu nhỏ lập tức nổ tung, năng lượng bùng nổ thậm chí làm chấn động băng tinh của Tần Mặc đến mức xuất hiện vài vết nứt.

"Bảo vật của các ngươi uy lực cũng khá lớn đấy, xem ra chắc là do người Uông gia để lại cho hai người các ngươi nhỉ?" Tần Mặc mang theo nụ cười lạnh lùng trong mắt, lại nói với hai người họ.

"Mặc dù bây giờ hai người các ngươi bị thương, nhưng không lâu nữa chắc sẽ đến được mục đích.

Trong tay các ngươi có bảo vật như vậy, đáng lẽ có thể giúp hai người thoát được một kiếp." "Nhưng bây giờ hai người các ngươi chỉ có thể chờ chết ở đây." Đã muốn hại người khác, vậy thì phải gánh chịu hậu quả như vậy.

Chương 1061

Hai người họ sững sờ, rồi trợn tròn mắt, sau đó vội vàng quỳ xuống đất.

“Là hai chúng tôi sai, chúng tôi không nên ra tay với ngài.

Xin ngài hãy đưa chúng tôi đi cùng.” Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

Vốn dĩ Tần Mặc đã không có ý định đó, thêm vào việc bọn họ còn làm ra chuyện như vậy, Tần Mặc càng sẽ không làm gì thêm.

Những lời anh vừa nói chỉ là để khiến bọn họ hối hận mà thôi.

“Chúng ta đi thôi.” Tần Mặc và những người khác tiếp tục đi về phía trước, sau đó họ đến một Sạn đạo.

“Cái Sạn đạo này sao mà hẹp thế?” Bàn Tử nhíu mày, chỉ cần một chút bất cẩn là có thể rơi xuống bên dưới.

“Mấy anh cẩn thận một chút, cố gắng giữ cơ thể thăng bằng thì sẽ không sao đâu.” Tần Mặc nhìn họ, họ gật đầu.

Về điểm này, họ đương nhiên biết, vì thế họ đi theo bên cạnh Tần Mặc, cẩn thận từng chút một tiến về phía trước.

Không lâu sau, cuối cùng họ cũng đến được cuối Sạn đạo.

“Quả nhiên có người đến đây trước chúng ta rồi.” Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Hạo Thiên Chân hơi tò mò nói: “Có khi nào là chúng ta nghĩ nhiều rồi không?

Người Uông gia cũng có khả năng giải quyết những thứ bên trong này mà.” “Đúng vậy.” Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó lại nhìn Hạo

Thiên Chân.

"Nhưng những người của Uông gia sẽ không giải quyết được nhiều chuyện như vậy trong thời gian ngắn như thế, nên chắc chắn có người đã dọn đường cho bọn họ ở phía trước." "Nhưng chắc chúng ta sẽ sớm đuổi kịp mấy người Uông gia thôi." Họ ước chừng mới đi được không lâu, dấu chân trên mặt đất vẫn còn rất mới.

Mấy người họ cũng không dám dừng lại lâu ở đây, vội vàng đi về phía trước.

Nhưng không lâu sau, họ đã nhìn thấy người của Uông gia.

Lúc này, những người của Uông gia đang đứng trước từng món Thanh đồng khí, dường như đã bị định hình ở đó.

"Mấy người này bị làm sao vậy?" Khi Bàn Tử nói lời này, anh đi đến trước mặt Lý lão đầu, đưa tay vỗ hai cái vào má đối phương, nhưng đối phương lại không hề phản ứng anh.

"Nếu tôi không nhầm thì bọn họ e là đã bị thứ gì đó dẫn dụ vào Huyễn cảnh rồi." Tần Mặc chỉ vào những món Thanh đồng khí trước mặt, sau đó lại nói với Bàn Tử và những người khác.

"Mấy anh cố gắng đừng đến quá gần những món Thanh đồng khí này." Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một tiếng thở dốc gấp gáp.

Tần Mặc nhìn về phía đó, phát hiện ra đó chính là Lý lão đầu, ông ta đã thoát khỏi Huyễn cảnh.

"Tốc độ của ông cũng khá nhanh đấy." Tần Mặc nhìn chằm chằm Lý lão đầu.

Lý lão đầu nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi, không ngờ Tần Mặc lại nhanh như vậy đã đuổi đến đây.

"Các ngươi muốn làm gì?" Lý lão đầu vừa mới thoát khỏi Huyễn

cảnh, năng lượng trong cơ thể đã tiêu hao gần hết, căn bản không có thực lực để đối phó Tần Mặc.

Hơn nữa bên cạnh Tần Mặc còn có mấy người kia, nếu ông ta ra tay thì chắc chắn sẽ chết.

Tần Mặc cười một tiếng, đi đến bên cạnh đối phương, nhìn ông ta từ trên cao.

"Ông sẽ không nghĩ chúng tôi ti tiện như các người, ra tay vào lúc này đâu nhỉ?

Yên tâm đi, chúng tôi sẽ không làm gì cả, dù sao các người cũng không ra khỏi Mộ huyệt này được." Tần Mặc vẫy tay.

"Chắc hẳn các ngươi cũng có thể cảm nhận được lại có những người khác đến Mộ huyệt này rồi đúng không, có phải đồng bọn của các ngươi không?" Tần Mặc hỏi Lý lão đầu.

Lý lão đầu sững sờ một chút, sau đó vội vàng xua tay.

"Tại sao tôi phải nói cho ngài?" Không cần nghĩ cũng biết, Tần Mặc liền nhận ra người này chắc chắn không phải người của Lý lão đầu, nếu không thì khi anh nói ra những lời này, ông ta đã không kinh ngạc như vậy.

"Không muốn nói cũng không sao, dù sao tôi biết hay không cũng được." Tần Mặc cười cười.

"Tiếp theo ông cứ dẫn người Uông gia của ông tiếp tục ở lại đây đi." Sau đó, Tần Mặc nhìn về phía Bàn Tử và mấy người kia.

"Chúng ta đi." Dù sao bọn họ chắc chắn không thể dừng lại lâu ở đây, nếu không thì bảo vật bên trong sẽ bị thế lực thứ ba lấy đi mất.

"Thật kỳ lạ, suốt quãng đường này cũng không cảm giác có ai đang theo dõi chúng ta.

Sao đối phương lại có thể trực tiếp vượt qua chúng ta được chứ?" "Anh đừng quên, loại Mộ huyệt này thường có nhiều lối vào.

Bọn họ có lẽ là từ một nơi khác đi xuống." Tần Mặc giải thích tình hình, mấy người họ đều hiểu ra, hóa ra là như vậy.

"Nhưng chúng ta thật sự có thể đuổi kịp không?" Tiền Sinh Đào thở dài một hơi.

Giá như biết trước, ngay từ đầu họ đã không nên trì hoãn thời gian ở đó.

Ước chừng ngay cả Tần Mặc cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống như vậy, nên mới tính sai rồi chăng.

Tần Mặc nhướng mày.

"Nếu đồ vật bên trong này là của chúng ta, chúng ta không cần vội, cũng vẫn có thể lấy được chúng." Nếu không thì dù có cố gắng đến mấy cũng e là không được.

"Tôi chủ yếu lo lắng tổ chức bất ngờ xuất hiện này sẽ gây ảnh hưởng bất lợi cho chúng ta." Tiền Sinh Đào biết Tần Mặc có vẻ khá coi trọng Mộ huyệt này, nên anh ta hy vọng Tần Mặc có thể lấy được đồ vật bên trong.

Nhưng hiện tại tình hình đối với họ mà nói vẫn khá bất lợi.

Tần Mặc biết suy nghĩ của anh ta, vì thế đưa tay vỗ vai anh ta.

"Được rồi, anh không cần nghĩ nhiều, chuyện này tôi đã có tính toán trong lòng." Hạo Thiên Chân cũng an ủi Tiền Sinh Đào.

"Tôi thấy Tần Mặc nói rất đúng, nếu chúng ta thật sự có thể có được đồ vật bên trong, thì dù chúng ta không cần vội, cũng vẫn có thể được." Tiền Sinh Đào nghĩ rằng vì mọi người đều bình tĩnh như vậy, vậy mình cũng đừng nghĩ nhiều nữa.

“Đi thôi.” Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, họ đến một Tế đàn.

Vừa mới bước vào, một nhóm người đã vây quanh Tần Mặc và những người khác.

Tần Mặc nhìn những người này.

Khí tức của họ khá kỳ lạ, là những người anh chưa từng gặp trước đây.

Họ tại sao lại ở đây?

Chương 1062

Tần Mặc có chút không hiểu, nhưng vẫn nhìn họ.

Lúc này, có một người dẫn đầu bước vài bước về phía trước, anh ta nhìn Tần Mặc.

"Ngài hẳn là Tần Mặc tiên sinh rồi chứ?" Tần Mặc cười một tiếng, đánh giá đối phương, rồi gật đầu.

"Xem ra tôi cũng khá nổi tiếng, không ngờ nhiều người như vậy đều nhận ra tôi." Đối phương đáp một tiếng: "Lời Tần Mặc tiên sinh nói không sai.

Trong giới này của chúng tôi có bao nhiêu người không biết Tần Mặc tiên sinh chứ?

Nhưng đồ vật bên trong này chúng tôi muốn, xin Tần Mặc tiên sinh hãy rời đi." Hiện tại, những người áo đen này đang vây quanh trung tâm Tế đàn, dường như đang làm gì đó.

Tần Mặc nhìn hai lần, gật đầu.

"Đương nhiên không thành vấn đề.

Nhưng trước đây tôi chưa từng gặp tình huống như thế này, tôi ở đây quan sát một chút, chắc không có gì chứ?" Người áo đen có chút do dự, nhưng anh ta biết thực lực của Tần Mặc, không muốn mạo hiểm ra tay.

"Có thể." Tần Mặc cười cười, sau đó đứng sang một bên.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau.

Tiền Sinh Đào càng khó hiểu hơn, anh ta trực tiếp hỏi.

"Lão bản, chuyện gì vậy ạ?

Chẳng phải chúng ta đến đây vì đồ vật bên trong này sao?

Nhìn dáng vẻ thì đây chắc là điểm cuối của Mộ huyệt rồi nhỉ?

Nếu chúng ta không tìm cách cướp lấy thứ này, thì càng không có cơ hội nữa." "Không cần vội.

Dù chúng ta có đến cắt ngang bọn họ cũng không biết làm thế nào để lấy đồ vật bên trong ra, chi bằng cứ để bọn họ làm trước một chút đi.

Hơn nữa, chúng ta còn chưa biết bọn họ là địch hay bạn, cứ quan sát tình hình đã." "Ngoài ra, lát nữa sẽ có người còn sốt ruột hơn chúng ta đấy." Tiền Sinh Đào nhíu mày, nhưng còn chưa kịp nói gì, thì từ không xa đã truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

Sau đó, Lý lão đầu và những người của ông ta đã đến.

Lý lão đầu nhìn thấy đám người áo đen trước mặt, nheo mắt lại, trực tiếp hỏi: "Các ngươi là ai?" Người dẫn đầu liếc Lý lão đầu một cái: "Người Uông gia các ngươi trước mặt chúng tôi còn không xứng xách dép, nên các ngươi không có tư cách biết thân phận của chúng tôi." Vương chấp sự trợn tròn mắt, anh ta không ngờ người dẫn đầu lại nói như vậy, sau đó anh ta lập tức tấn công về phía người dẫn đầu.

Trong không khí truyền đến một trận tiếng xé gió, ước chừng là do sức lực của anh ta quá lớn, nên không gian cũng trở nên vặn vẹo.

"Tình huống gì vậy?" Vương chấp sự sững sờ, trong mắt mang theo một tia khó hiểu.

Cú đấm của anh ta đến bên cạnh thân thể đối phương, vậy mà không thể nhúc nhích được nữa.

Người kia quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Vương chấp sự một cái.

Vương chấp sự chú ý đến đôi mắt của đối phương, màu sắc lại là

màu tím, anh ta trợn tròn mắt.

Sau đó anh ta muốn thu tay về, nhưng đã quá muộn.

Anh ta trực tiếp bị hất văng ra ngoài, ngã xuống đất, ho ra một ngụm máu.

“Thật thảm hại!” Người có đồng tử màu tím không nhịn được cười ra tiếng, sau đó anh ta lại nhìn về phía Lý lão đầu ở bên kia.

“Ông có muốn ra tay không?” Lúc nãy Lý lão đầu đã chú ý đến thực lực của đối phương, ông ta chắc chắn không dám mạo hiểm ra tay.

Đã như vậy, chi bằng cứ ở đây trước, đợi lát nữa đối phương lấy bảo vật ra rồi hẵng tìm cách cướp đi.

Lý lão đầu nhìn một người Uông gia bên cạnh.

“Đỡ anh ta dậy.” Người này gật đầu, đi đến bên cạnh Vương chấp sự.

Sau đó, cả bọn cùng đi đến bên cạnh Tần Mặc và mấy người kia.

Lý lão đầu do dự một chút, vẫn khẽ nói với Tần Mặc: “Tần Mặc tiên sinh, chắc ngài cũng đến vì bảo vật ở đây đúng không?

Chi bằng chúng ta hợp tác một chút đi.

Tôi thấy thực lực của hắn khá mạnh, với khả năng của những người chúng ta e là không đối phó được.

Tuy Tần Mặc tiên sinh cũng rất lợi hại, nhưng những người bên cạnh hắn thì Tần Mặc tiên sinh chắc chắn không thể giải quyết được hết.” “Chúng ta hợp tác, còn về việc bảo vật cuối cùng sẽ rơi vào tay ai, thì cứ xem bản lĩnh của chúng ta vậy.” Tần Mặc cười một tiếng, đối phương đây là muốn mình làm áo cưới cho ông ta.

“Xin lỗi, tôi không có ý nghĩ đó.

Các ông muốn có bảo vật này thì cứ tự mình ra tay đi.

Tôi chỉ đến đây xem náo nhiệt thôi." Lý lão đầu trợn tròn mắt.

"Chẳng lẽ Tần Mặc tiên sinh không muốn hợp tác với chúng tôi sao?

Xin Tần Mặc tiên sinh hãy suy nghĩ kỹ lại.

Nếu ngài thật sự không hợp tác, thì bảo vật này có thể sẽ rơi vào tay bọn họ đấy." "Tôi thực sự không có ý định gì cả." Tần Mặc vẫy tay, sau đó lại nhìn chằm chằm người dẫn đầu ở không xa.

"Thực lực của hắn đúng là rất mạnh, nhưng người Uông gia các ngươi chẳng phải cũng mang theo nhiều đồ đạc sao?

Chi bằng các ngươi cứ liều với bọn họ một trận đi." "Tôi biết rồi." Sắc mặt Lý lão đầu cực kỳ âm trầm, ông ta trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, đây là chuẩn bị đợi chúng tôi và bọn họ động thủ xong, rồi từ đó ngư ông đắc lợi phải không?" Tần Mặc cười một tiếng.

"Tùy ông nghĩ thế nào cũng được.

Nhưng nếu ông không muốn có bảo vật này, ông đương nhiên cũng có thể không ra tay.

Dù sao tôi cũng sẽ không ngăn cản, cứ để bọn họ mang thứ này đi đi.

Tôi cũng chẳng có nhiệm vụ gì, mấy anh em chúng tôi đến đây chỉ để du sơn ngoạn thủy thôi, các anh nói đúng không?" Tần Mặc quay đầu, nhìn về phía Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Mấy người họ đương nhiên phải thuận theo ý Tần Mặc, họ vội vàng gật đầu.

“Nói không sai chút nào, những người như chúng tôi vốn coi nhẹ danh lợi, làm sao lại quan tâm đến những bảo vật này chứ?” Nhưng trong lòng họ có muốn hay không thì chỉ có chính họ mới biết.

“Tùy các ngươi nói thế nào cũng được.

Chương 1063

Đã không muốn ra tay, vậy hy vọng lát nữa đừng đến làm phiền chúng tôi." Lý lão đầu hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên những người Uông gia này, gật đầu.

"Nhưng tôi thấy những người còn lại của các người chỉ có mấy kẻ này thôi, các người e là không đánh lại bọn họ đâu, vậy nên các người cứ nghỉ ngơi dưỡng sức đi." "Tuyệt đối không thể nào!" Lý lão đầu nắm chặt nắm đấm, ông ta lại nhìn Tần Mặc một cái.

"Tần Mặc tiên sinh tham sống sợ chết như vậy, vậy thì chúng tôi chắc chắn không thể hợp tác được.

Nhưng, Tần Mặc tiên sinh cũng không cần nói những lời này để trêu chọc chúng tôi.

Những người chúng tôi đều gánh vác nhiệm vụ, nếu không hoàn thành, thì kết cục cuối cùng của chúng tôi chỉ có cái chết." Thậm chí có thể là sống không bằng chết, nên bọn họ nhất định phải làm chuyện này, còn về việc cuối cùng có hoàn thành được hay không, hoàn toàn tùy thuộc vào ý trời.

"Các ông đúng là đáng thương thật đấy, đến nhiều người như vậy, bây giờ chỉ còn lại có năm người." Khi Bàn Tử nói lời này, anh ta tặc lưỡi.

Những người Uông gia này đi theo Lý lão đầu đúng là đáng tiếc.

Nếu bọn họ đi theo Tần Mặc, e rằng căn bản sẽ không thảm hại đến mức này.

"Chuyện này hình như không liên quan gì đến ngươi nhỉ?" Lý lão đầu lại nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Bàn Tử liếc trắng mắt, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tính khí không tốt thì trút giận lên tôi làm gì?

Đâu phải tôi khiến người của các ông bị tổn thất, chẳng phải chính ông không muốn bảo vệ bọn họ, mới để bọn họ chết đó sao?” Vương chấp sự nghiến răng, thấy Lý lão đầu còn muốn cãi nhau với Bàn Tử, anh ta kéo tay Lý lão đầu, nhỏ giọng nói: “Lý lão, tôi cảm thấy đám người này quả thực có chút khó đối phó, ông chắc chắn muốn ra tay với bọn họ sao?” “Nếu không thì còn làm sao nữa?

Ngươi không phải không biết hình phạt trong gia tộc chúng ta.

Nếu ngươi muốn chịu đựng thì cứ vậy mà quay về đi, dù sao ta chắc chắn không muốn lãng phí thời gian dài như vậy.” Hiện tại bọn họ ra tay, dù cuối cùng không thể lấy được bảo vật bên trong, khi trở về gia tộc vẫn có thể giải thích.

Nhưng nếu để những người quản lý của Uông gia biết bọn họ ngay cả một chút hành động cũng không có mà bỏ đi thẳng, thì bọn họ tuyệt đối sẽ thảm hơn cả cái chết.

“Được rồi.” Vương chấp sự thở dài một hơi, nhưng hiện tại họ cũng không còn cách nào khác.

Dù sao đối phương đã ở đó lấy bảo vật rồi, nếu họ thật sự không qua đó cố gắng một chút, e rằng quả thực không thể giao phó được.

Lý lão đầu lại nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc tìm một chỗ, thảnh thơi ngồi xuống.

“Đừng nhìn tôi, dù sao tôi cũng sẽ không ra tay.” Nếu bảo vật bên trong này thuộc về mình, thì dù mình không làm gì, bảo vật này cũng sẽ tự đến tay mình.

Nhàn rỗi không có việc gì, Tần Mặc đưa tay đỡ cằm, nhìn tình hình ở không xa.

Những người này cũng khá thú vị.

Người dẫn đầu có đồng tử màu tím, còn những người bên cạnh anh ta cũng có chút sắc tím, nhưng phần lớn vẫn là màu nâu hoặc đen.

Xem ra những người này chắc cũng có Huyết mạch truyền thừa, nhưng đây là truyền thừa gì đây?

Tần Mặc có chút không hiểu, nhưng cũng lười suy nghĩ sâu thêm.

Đã không nghĩ ra, vậy thì lát nữa cứ xem bọn họ giao thủ sẽ sử dụng năng lực gì vậy.

Không lâu sau, Tế đàn ở trung tâm bắt đầu rung chuyển.

Sau đó, một cái Thanh đồng đỉnh cực lớn từ dưới đất dâng lên.

"Không ngờ lại thần kỳ đến vậy." Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm tình hình trước mắt, sau đó anh ta lại nhìn Tần Mặc bên cạnh.

"Cơ quan ở đây hình như rất kỳ diệu, anh có thể nhìn ra được chút nào không?" Tần Mặc lắc đầu.

"Cái này thì tôi không biết, tôi cũng không đặc biệt hiểu rõ nơi này." Bàn Tử thở dài một hơi.

"Vậy thôi vậy.

Vốn dĩ anh còn nghĩ nếu Tần Mặc biết thì mấy anh em có thể mở mang kiến thức một chút chứ." "Anh nói xem lão bản rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Chẳng lẽ anh ấy thật sự không có ý định gì với bảo vật ở đây sao?" Tiền Sinh Đào có chút không hiểu hỏi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân bây giờ cũng hơi khó hiểu cách làm của Tần Mặc, nhưng anh ta cảm thấy Tần Mặc làm vậy chắc chắn có lý do riêng.

“Chúng ta không cần bận tâm Tần Mặc.

Nếu không phải Tần Mặc, chúng ta căn bản không thể đi đến đây.

Nên chúng ta cứ ngoan ngoãn nghe lời anh ấy là được.

Anh ấy muốn bảo vật này, chúng ta sẽ cùng anh ấy cướp lấy.

Nếu không muốn, thì chúng ta cứ về thôi.” “Dù sao những thứ chúng ta nhận được cũng không ít.

Tổn thất của đám người Uông gia còn lớn hơn chúng ta nhiều.” Bọn họ không chỉ mất đi vài người, mà bảo vật trên người họ còn bị Tần Mặc lấy đi không ít.

Nghe những lời này, Tiền Sinh Đào không nhịn được muốn cười, nhưng anh ta vẫn nhịn được, anh ta đáp một tiếng: “Vậy được, tôi biết rồi.” Bây giờ cũng không có thời gian nghĩ chuyện khác nữa.

Cái Thanh đồng đỉnh kia rung lắc ngày càng dữ dội, dường như có thứ gì đó sắp sửa chui ra từ bên trong.

“Đây là tình huống gì vậy?” Bàn Tử ngày càng kinh ngạc.

Trước đây anh ta cũng đã xuống khá nhiều Mộ huyệt, và đi theo Tần Mặc cũng đã thấy không ít cảnh tượng, nhưng tình huống như hiện tại thì quả thực rất ít khi gặp.

“Tôi cũng rất tò mò.” Hạo Thiên Chân đưa tay, véo cằm.

Tình hình ở đây bây giờ đối với họ mà nói, ngày càng trở nên thần bí.

Bàn Tử quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, thấy Tần Mặc thần sắc tự nhiên, anh ta bĩu môi, lại nhỏ giọng nói với Hạo Thiên Chân: “Tần Mặc chắc chắn biết gì đó.

Thằng cha này lúc nào cũng bí ẩn như vậy, không chịu nói cho chúng ta biết.” “Chúng ta biết cũng chẳng có ích gì.

Chi bằng cứ chờ xem tình hình đi, như vậy mới kịch tính hơn chứ, anh thấy sao?" Trong lòng Hạo Thiên Chân vẫn có chút mong đợi.

Vì bảo vật này lợi hại như vậy, Tần Mặc chắc chắn không thể để nó cứ thế trôi đi được, vậy lát nữa Tần Mặc sẽ chuẩn bị làm gì đây?

Lúc này, người dẫn đầu có đồng tử màu tím cũng vô cùng mong đợi nhìn chằm chằm vào Thanh đồng đỉnh trước mặt.

"Sắp sửa chui ra rồi." Tần Mặc cười nói, đứng dậy.

Chương 1064

Người dẫn đầu lập tức quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, trong mắt mang theo một tia cảnh giác.

"Anh đừng căng thẳng như vậy, tôi chỉ xem tình hình một chút thôi, không có hứng thú gì với đồ vật bên trong này cả." Mặc dù Tần Mặc nói vậy, nhưng trong lòng người dẫn đầu lại không muốn tin.

"Như vậy đương nhiên là tốt nhất rồi, hy vọng Tần Mặc tiên sinh thật sự có thể như thế." Anh ta lại nhìn chằm chằm vào cái Thanh đồng đỉnh trước mặt.

"Ước chừng đồ vật bên trong sắp ra rồi, hãy dặn dò thuộc hạ của chúng ta chú ý một chút." Lý lão đầu nhắc nhở Vương chấp sự.

Người dẫn đầu dường như biết Lý lão đầu đang nghĩ gì, anh ta quay đầu đặt ánh mắt lên người Lý lão đầu, trong mắt mang theo nụ cười nhạt, chậm rãi mở miệng nói: "Ông e là không biết đâu nhỉ, chúng tôi là người của Lữ gia." "Lữ gia?" Lý lão đầu nhíu mày, ông ta thực sự không đặc biệt hiểu rõ về gia tộc này.

"Lần này các ngươi không thể lấy được bảo vật bên trong này rồi.

Sau khi quay về, các ngươi có thể nói cho người trong tộc biết, cứ nói là người Lữ gia chúng tôi đã lấy đi thứ này, có lẽ các ngươi sẽ không phải chịu hình phạt quá nặng." Người dẫn đầu nói xong, lại nhìn về phía Thanh đồng đỉnh trước mặt, sau đó lại bổ sung thêm một câu.

"Nhưng người Uông gia các ngươi bây giờ vẫn còn giống như trước đây, dùng những thủ đoạn âm hiểm để trừng phạt thuộc hạ sao?" Có thể nói, bọn họ đối xử với người trong cùng gia tộc, căn bản không giống như đồng bạn, mà giống như đối xử với một súc sinh.

Nhưng dù vậy, vẫn có vô số người muốn gia nhập Uông gia, chỉ vì ở đó có thể nhận được một số lợi ích.

Nhưng dù có những lợi ích đó, thì có thể làm được gì?

Khi cùng bọn họ thực hiện nhiệm vụ, lúc nào cũng bị đẩy ra phía trước, kết cục cuối cùng cũng chỉ có một, đó là cái chết thảm.

"Ông tại sao lại hiểu rõ Uông gia chúng tôi như vậy?" Lý lão đầu có chút không hiểu nhìn chằm chằm người dẫn đầu Lữ gia.

Còn chưa đợi ông ta nói gì, Bàn Tử đã liếc trắng mắt, lẩm bẩm nói: "Ai mà chẳng biết Uông gia các ông là cái kiểu gì?

Tuy tôi không phải người Uông gia, nhưng tôi cũng khá hiểu về chế độ của các ông.

Người khác rõ chuyện này thì có gì là không bình thường chứ?

Có gì mà phải đại kinh tiểu quái." "Các ông sẽ không nghĩ rằng gia tộc của mình rất thần bí, người khác đều không biết chứ." Quả thực trong giới này có rất nhiều người đều biết, Uông gia dù biết người Uông gia tâm ngoan thủ lạt, nhưng vẫn chen chúc muốn gia nhập vào.

"Tôi hỏi anh à?" Lý lão đầu nhìn chằm chằm Bàn Tử, ông ta thật sự ghét tên này.

Người Lữ gia nhướng mày.

"Anh ta nói không sai.

Ông không cần vội như vậy.

Tôi cũng thực sự đã nghe những người kia nói rồi.

Nhưng từ rất lâu trước đây, người trong gia tộc chúng tôi đã có giao thiệp với gia tộc của các ông." "Chắc hẳn những lão bối trong gia tộc các ông vẫn còn sống, sau khi trở về ông cứ nói với bọn họ, bọn họ tự nhiên sẽ biết." Khi người Lữ gia nói lời này, ánh mắt lóe lên

một tia sáng.

Người trong gia tộc họ vẫn khá may mắn, hơn nữa họ từ trước đến nay không bao giờ chiêu mộ người ngoài, mỗi người đều là đệ tử Huyết mạch của họ.

Vì mỗi người nhận được truyền thừa không giống nhau, nên thực lực của họ cũng sẽ có ba, sáu, chín đẳng cấp.

Trong gia tộc của họ, là dựa vào thực lực để nói chuyện.

"Nói như vậy, đây là một gia tộc khá thần bí." Vương chấp sự nhìn về phía Lý lão đầu.

Ngay cả những lão bối trong tộc họ mới có thể biết, có thể thấy đối phương đã ẩn thế rất nhiều năm rồi.

"Đã như vậy, vậy tại sao bây giờ các ngươi vẫn còn muốn ra tranh đoạt đồ vật với chúng tôi?

Hoàn toàn không có cần thiết đó.

Các ngươi cứ sống yên ổn không tốt sao?" Lý lão đầu nhìn chằm chằm người Lữ gia.

Người Lữ gia nhún vai.

"Cái này không phải chuyện ông có thể quản được.

Chuyện của gia tộc chúng tôi không cần phải tiết lộ cho ông nhiều như vậy.

Ông chỉ cần biết rằng thứ này chúng tôi nhất định phải có, ông không có tư cách lấy đi là được rồi." "Nhưng nếu tôi cứ nhất định phải lấy thì sao?" Lý lão đầu cảm nhận được sức mạnh của cái Thanh đồng đỉnh kia ngày càng mạnh, trong tay ông ta cũng dũng động một số năng lượng màu đen.

"Vậy ông cứ thử xem." Người Lữ gia nhìn Lý lão đầu một cái.

Mặc dù nói người Lữ gia bây giờ Huyết mạch truyền thừa đã rất yếu, nhưng vẫn có bản lĩnh để đối phó đối phương.

Tần Mặc lại cảm thấy khá thú vị, trong mắt anh mang theo một tia ý cười, nhỏ giọng nói với Bàn Tử: "Lát nữa chúng ta có náo nhiệt để xem rồi." "Có nên nhân cơ hội lấy bảo vật bên trong này đi không?" Khi Bàn Tử nói lời này, ánh mắt sáng lấp lánh.

Người này thích nhất chính là bảo vật, chỉ cần có cơ hội tranh đoạt bảo vật, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua.

"Cứ bình tĩnh đã, xem náo nhiệt một lúc rồi tính sau.

Hơn nữa, đồ vật bên trong này sớm muộn gì cũng là của chúng ta thôi." "Tôi biết ngay là thằng cha anh đã có tính toán từ sớm rồi mà." Bàn Tử hắc hắc cười một tiếng, có thể lấy được bảo vật bên trong này, vậy thì anh ta không cần lo lắng nữa.

Vốn dĩ anh ta vẫn luôn nghĩ, bất kể là thứ gì, chỉ cần bị người ngoài khác lấy đi, đều khá đáng tiếc.

Tần Mặc lấy được ít nhất còn sẽ chia cho họ một chút súp.

Hơn nữa, họ và Tần Mặc bây giờ là một thể, bất kể là họ lấy hay Tần Mặc lấy đều như nhau.

Bảo vật mà Tần Mặc có được cơ bản đều là giữ cho riêng mình, nhưng anh ấy luôn sẽ chia cho họ một số thứ khác.

Họ vẫn khá hài lòng.

Tần Mặc nhìn chằm chằm vào Thanh đồng đỉnh ở không xa.

Hiện tại, Hắc Long Huyết Mạch trong cơ thể Tần Mặc đều sôi trào lên.

Có thể thấy, đồ vật bên trong này tuyệt đối có mối quan hệ rất lớn với Hắc Long Huyết Mạch của mình.

Vì vậy, anh nhất định phải lấy được nó.

Bất kể Lữ gia này là gì, hôm nay anh chắc chắn sẽ đắc tội.

Nếu người Uông gia có thể tranh khí một chút, giải quyết bớt một số người Lữ gia, đương nhiên là tốt nhất rồi.

Tần Mặc lại nhìn về phía người dẫn đầu Lữ gia.

Hiện tại anh ta đã bắt đầu giao thủ với Lý lão đầu.

Chương 1065

Thực lực của hai người đều khá mạnh, nhưng tương đối mà nói, năng lực của Lý lão đầu hơi âm khí một chút, thế nhưng năng lượng màu tím trên người người Lữ gia lại có thể áp chế âm khí này.

Đối với công kích của Lý lão đầu, người dẫn đầu Lữ gia không hề sợ hãi một chút nào.

"Người Uông gia các ngươi quả thực ngày càng sa sút.

Chỉ dựa vào những người như vậy cũng muốn lấy được đồ vật bên trong này sao?" Khi người dẫn đầu Lữ gia nói lời này, anh ta cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo sự khinh thường nồng đậm.

Lý lão đầu hít sâu một hơi, lại nhìn những người Uông gia khác.

"Đứng đực ra đó làm gì?

Còn không mau qua đó cướp lấy đồ vật!" Đối phương mang đến khoảng mười người, nhưng trong đó có năm người đều đang ở xung quanh cái Thanh đồng đỉnh kia, vây quanh có lẽ là đang dùng cách gì đó để lấy đồ vật bên trong ra.

Còn lại năm người, nhìn có vẻ cũng không yếu, nhưng Vương chấp sự và những người khác chắc có thể đối phó được.

"Phải!" Mấy người Uông gia gật đầu, sau đó họ trực tiếp lao về phía những người Lữ gia.

Người Lữ gia cũng không chịu kém cạnh, đều rút vũ khí ra, hai bên chiến đấu kịch liệt.

"Giữa họ ai mạnh ai yếu vậy?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc mở miệng nói: "Chắc chắn người Lữ gia mạnh hơn

nhiều.

Chủ yếu là trên người họ thực sự có Huyết Mạch Chi Lực, hơn nữa đối phương chỉ mang theo mười người này, điều đó chứng tỏ họ có sự tự tin nhất định.

Nếu tôi không lầm, năng lực của mười người hắn mang đến là bổ trợ lẫn nhau, mỗi người họ đều có những khuyết điểm nhất định, nhưng những người khác lại có thể bù đắp vào.

Họ luôn liên kết với nhau nên thực lực rất mạnh, chỉ tiếc là bây giờ chỉ còn năm người, nhưng năm người đó muốn đối phó Vương chấp sự thì đã đủ rồi." "Thực lực của Vương chấp sự hình như còn trên cả từng người bọn họ." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đáp một tiếng: "Ánh mắt của cậu quả không tệ, cậu nói rất đúng." Tần Mặc chậm rãi giải thích: "Dù sao hắn cũng là một chấp sự không tầm thường của Uông gia, nếu ngay cả nhân viên bình thường của người khác cũng không đánh lại, thì chẳng phải quá buồn cười sao?" "Lời này cũng đúng.

Nhưng hắn bị trọng thương, e rằng không thể kiên trì được lâu." "Không còn cách nào khác, ai bảo hắn cứ tìm chết mà đi đối phó với người dẫn đầu Lữ gia chứ?" Lúc này, một tiếng "ầm" truyền đến từ không xa, Tần Mặc nhìn sang bên đó, phát hiện Lý lão đầu vậy mà bị người dẫn đầu Lữ gia đánh lui.

Lý lão đầu nghiến răng, trên mặt lộ vẻ không vui.

"Không ngờ ngươi cũng có chút bản lĩnh đấy." Người dẫn đầu Lữ gia cười lớn một tiếng, trên mặt lộ vẻ khinh thường: "Cái này còn cần ngươi nói sao?

Người Uông gia các ngươi so với chúng ta thực sự kém quá nhiều rồi.

Nếu tôi không nhìn lầm, ngươi ở trong gia tộc các ngươi hẳn là có địa vị khá cao đúng không, nhưng với thân phận này mà thực lực vẫn yếu kém như vậy, xem ra Uông gia các ngươi thật sự đã sa sút rồi." "Liên quan gì đến ngươi?" Lý lão đầu nheo mắt.

"Ngươi chưa nghe nói câu 'gừng càng già càng cay' sao?

Vì vậy, những thứ bên trong này cuối cùng chắc chắn vẫn sẽ thuộc về chúng ta, cho nên ngươi đang làm áo cưới cho chúng ta đó, hiểu không?" "Chỉ mong là vậy." Người dẫn đầu Lữ gia nhún vai, khi đối phó với Lý lão đầu, hắn không hề có chút áp lực nào.

Đồng thời, hắn lại quay đầu nhìn Tần Mặc một cái.

Tần Mặc nói cái gì mà không có hứng thú với bảo vật ở đây, hắn chắc chắn không tin, chỉ đang tự hỏi Tần Mặc rốt cuộc muốn đợi đến khi nào mới ra tay.

Bây giờ Bàn Tử lại có chút sốt ruột không chờ được.

"Chúng ta có nên ra tay nhúng một chân vào không?

Như vậy sẽ khiến cục diện ở đây càng thêm hỗn loạn." Tần Mặc xua tay: "Không cần thiết.

Dù chúng ta có nhúng tay vào thì cũng chẳng có lợi ích gì, chi bằng cứ đứng đây mà xem.

Hơn nữa, cục diện hỗn loạn đối với chúng ta cũng chưa chắc đã tốt, chúng ta phải đợi họ nhanh chóng lấy bảo vật ra." Tần Mặc đã quan sát qua, khẩu quyết mà bọn họ niệm trong miệng hẳn là một khẩu quyết khá cổ xưa.

Đối với cái này, Tần Mặc không rõ lắm, nếu họ thật sự cắt ngang những người này, e rằng muốn lấy được đồ bên trong sẽ còn tốn một khoảng thời gian công sức, chi bằng cứ để những người này giúp hắn.

“Hiểu rồi.” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, sau đó anh lại nhìn Bàn Tử: “Anh đừng vội a, chỉ cần Tần Mặc chưa nói ra tay thì chúng ta cứ đứng đây xem không phải tốt hơn sao?

Hơn nữa bảo vật bên trong còn chưa ra mà.” “Tôi đây chẳng phải muốn chúng ta có thể nhanh chóng xong việc rồi rời khỏi đây sao?” Tần Mặc bật cười: “Tôi thấy anh là muốn nhanh chóng lấy được bảo vật đó, rồi xem thử bảo vật này là thứ gì thì có chứ gì?” Bàn Tử cười hắc hắc, không ngờ Tần Mặc ngay cả chút tâm tư nhỏ này của hắn cũng nhìn thấu.

“Anh nói không sai, nhưng chẳng lẽ anh không tò mò sao?” Tần Mặc nhướng mày, hắn đương nhiên sẽ tò mò rồi, dù sao thứ bên trong này có liên quan rất lớn đến Huyết Mạch của hắn.

Nhưng hiện tại hắn vẫn chưa đặc biệt vội.

Có hai gia tộc này tranh giành ở đây, hắn vừa hay có thể xem trò vui.

Lý lão đầu và người dẫn đầu Lữ gia không ngừng giao chiến, nhưng không bao lâu sau, Lý lão đầu đã bị đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất.

Hắn vừa rồi đã lấy Càn Khôn Đại ra, nhưng vẫn không phải là đối thủ của đối phương.

Lý lão đầu nheo mắt, sau đó hắn lại lấy ra một ống dược tề từ trên người, rồi uống nó xuống.

“Ồ, xem ra người Uông gia các ngươi vẫn như trước a, chỉ cần đánh không lại là sẽ uống những thứ Thi Dầu gì đó để tăng cường thực lực của mình.” “Đó là Thi Dầu ư?!” Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cái lọ trong tay đối phương, sau đó hắn không nhịn được mà hơi buồn nôn.

Tần Mặc gật đầu: "Hẳn là không sai, hơn nữa bên trong còn thêm một số năng lượng đặc biệt, nếu tôi không lầm, hẳn là thi độc gì đó.

Mặc dù nói những độc tố này đối với người khác là thuốc độc chết người, nhưng lại có thể giúp người Uông gia bọn họ tăng cường thực lực, loại độc tố này cũng chỉ có thể phát huy tác dụng trong thời gian ngắn, gây hại rất lớn cho cơ thể." Tần Mặc giải thích một chút, Hạo Thiên Chân bĩu môi: "Nhưng cách làm của họ thực sự rất ghê tởm, không ngờ họ ngay cả thứ như vậy cũng có thể uống xuống, xem ra họ quyết tâm giành được bảo vật này bằng mọi giá." "Có lấy được hay không còn chưa chắc đâu, có lẽ cách làm của họ đều là công cốc." Tần Mặc lắc đầu, hắn không cho rằng những người này có khả năng đó.

Bàn Tử gật đầu: "Có mấy anh em chúng ta ở đây, làm sao những người này có thể tranh giành lại chúng ta?" Hạo Thiên Chân vội vàng bịt miệng Bàn Tử lại: "Anh nhỏ tiếng một chút, nếu để họ nghe thấy thì sao?

Lát nữa họ ra tay với chúng ta, chẳng phải chúng ta sẽ không còn thời gian để qua đó cướp nữa sao?" "Không sao." Tần Mặc xua tay, dù họ có biết hay không cũng không quan trọng, họ chắc chắn sẽ đoán được mình sẽ ra tay.

Chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn mà thôi.

Hiện tại Lý lão đầu đối với người dẫn đầu Lữ gia mà nói, vẫn còn khả năng chiến đấu.

Mỗi lần tấn công của hắn đều vô cùng dũng mãnh, dường như muốn nhanh chóng giải quyết người dẫn đầu Lữ gia, nhưng đối phương thì vẫn luôn né tránh.

"Ngươi vừa rồi không phải rất kiêu căng sao?

Sao bây giờ lại giống như một con chuột, trốn đông trốn tây vậy?" Lý lão đầu hừ lạnh một tiếng, hắn buộc phải dùng chiêu khích này mới có thể khiến đối phương ra tay với mình, nếu không đợi đến khi dược lực trên người hắn qua đi, hắn sẽ thực sự hết cách cứu vãn.

"Ngươi tưởng ta là thằng ngốc sao?

Ta thực sự còn trẻ, không thể sánh bằng ngài, đầu óc có chút không linh hoạt lắm nên mới nói ra những lời đó." Người dẫn đầu Lữ gia không hề cho rằng mình làm như vậy có gì sai, hơn nữa, thủ đoạn thấp hèn như vậy của đối phương, hắn lập tức đã nhìn thấu.

"Hi vọng ngươi có thể tiếp tục kiêu căng như vậy." Khi Lý lão đầu nói lời này, hắn dùng vuốt của mình vồ tới người dẫn đầu Lữ gia.

Người dẫn đầu Lữ gia né tránh vuốt của đối phương sang một bên, nó sượt qua người hắn.

Hắn nhân cơ hội này đá tới Lý lão đầu, nhưng Lý lão đầu phản ứng cũng rất nhanh, kịp thời né tránh.

Chương 1066

“Xem ra ngươi uống thứ này xong, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.” Người dẫn đầu Lữ gia gật đầu.

Lý lão đầu nheo mắt: “Còn cần ngươi nói những lời này sao?

Ta đương nhiên hiểu thực lực của mình, ta khuyên ngươi vẫn là đừng cố gắng vô ích nữa, nếu không ngươi sẽ phát hiện sự kiên trì của ngươi căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ lãng phí thời gian mà thôi.” “Lãng phí thời gian thì sao chứ?” Người dẫn đầu Lữ gia vừa nói vừa quay đầu, đặt ánh mắt lên năm người đang vây quanh tế đàn.

“Ta đúng là đang lãng phí thời gian, nhưng chỉ cần ta lãng phí lâu hơn một chút nữa, thì e rằng ngươi sẽ không chịu nổi.” Chỉ cần họ có thể nhanh chóng lấy bảo vật bên trong ra, thì sau đó họ muốn làm gì thì làm.

Đi hay ở là do họ quyết định.

“Được thôi.” Lý lão đầu bị chọc tức không nhẹ, không ngờ người dẫn đầu Lữ gia lại có thể nói ra những lời đó, sau đó hắn lại lao về phía đối phương.

Hai người không ngừng giao chiến ở đây.

Không bao lâu sau, Lý lão đầu cảm thấy năng lượng trên người mình sắp cạn kiệt, hắn lập tức quay đầu nhìn sang bên khác.

Vương chấp sự cũng đã dùng một số thủ đoạn, nên hắn có thể dẫn dắt mấy người Uông gia bên cạnh đánh huề nhau với đối phương, nhưng không có cách nào giải quyết được những người đó.

Hắn vốn đã bị thương, cộng thêm những tinh anh bên cạnh hắn lại không bằng tinh anh của đối phương, hắn có chút lực bất tòng tâm.

“Bây giờ phải làm sao?” Vương chấp sự lùi về phía sau, đến bên cạnh Lý lão đầu, khẽ hỏi.

Lý lão đầu nghiến răng, hắn không ngờ rằng bọn họ đã sử dụng nhiều tài nguyên như vậy mà vẫn không đánh lại được đối phương.

“Không cần lo cho bọn họ nữa, chúng ta trực tiếp đến chỗ đỉnh đồng, lấy đồ bên trong ra.” Chỉ có như vậy, họ mới có khả năng thành công, nếu không thì chỉ có thể trắng tay mà về.

Vương chấp sự gật đầu, mặc dù khả năng thành công của họ khá thấp, nhưng vẫn phải cố gắng thử một lần, nếu không các trưởng lão trong gia tộc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ.

Tiếp theo, Vương chấp sự trực tiếp dẫn theo mấy người bọn họ, cùng nhau lao về phía cái đỉnh đồng đó.

Sắc mặt mấy người bên cạnh đỉnh đồng lập tức trở nên lo lắng.

Người dẫn đầu Lữ gia an ủi họ: “Các ngươi không cần lo lắng.” Người dẫn đầu Lữ gia chắn trước mặt Vương chấp sự, một chiêu đã chấn lui Vương chấp sự.

“Muốn lấy đồ bên trong cũng phải hỏi xem ta có đồng ý không chứ?” Thấy sắc mặt mấy người bọn họ đều không tốt, người dẫn đầu Lữ gia vội vàng nói: “Hãy bình tâm lại, nếu không mấy người các ngươi có khả năng sẽ bị đồ vật bên trong ảnh hưởng, đến lúc đó thì sẽ không thể nào lấy được đồ bên trong nữa.” Mấy người họ vội vàng đáp một tiếng, sau đó nhắm mắt lại, không còn suy nghĩ đến những chuyện đang xảy ra tại chỗ nữa.

Dù sao thực lực của người dẫn đầu bọn họ cũng không tệ, họ phải tin tưởng người dẫn đầu, họ nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, càng không bị những người Uông gia này ức hiếp.

“Ngươi!” Vương chấp sự sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm

người dẫn đầu Lữ gia, nhưng người dẫn đầu Lữ gia lại không hề cho rằng mình làm như vậy có gì sai.

"Sao nào, các ngươi muốn tới cướp đồ của chúng ta à?

Ta còn không thể chắn ở đây sao?" Vương chấp sự trầm mặc, không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn đối phương.

Lúc này, Lý lão đầu thì lao tới tấn công người dẫn đầu Lữ gia, hắn buộc phải tách người dẫn đầu Lữ gia ra, mới có thể khiến Vương chấp sự và đồng bọn thành công.

"Đừng tưởng ta không biết ý đồ của các ngươi." Người dẫn đầu Lữ gia cười lạnh một tiếng.

Nghe vậy, Lý lão đầu và Vương chấp sự nhìn nhau, rồi lại nhíu mày.

"Thì sao chứ?" "Có giỏi thì ngươi cứ đứng lì ở đây đi, nếu lát nữa năng lượng của ta không cẩn thận rơi trúng cái đỉnh đồng đó, thì chúng ta ai cũng đừng hòng có được bảo vật nữa." Lý lão đầu nghiến răng, thẳng thừng buông lời đe dọa.

Dù thế nào đi nữa, họ cũng phải cố gắng hết sức để lấy được bảo vật bên trong đỉnh đồng này, nếu không thì họ cũng tuyệt đối sẽ không giao cho đối phương.

Cuối cùng hắn nhất định phải hủy diệt thứ bên trong đó mới cam lòng.

"Có thú vị đấy." Người dẫn đầu Lữ gia hừ lạnh một tiếng, sau đó hắn lại nhìn về phía năm người khác.

"Chỗ này giao cho các ngươi, nếu lát nữa ta không cẩn thận không để ý, nhất định phải cản họ lại, biết chưa?" Năm người này gật đầu, trong lòng họ đương nhiên hiểu rõ.

Bảo vật bên trong này đối với họ là vô cùng quan trọng, họ nhất định phải lấy nó đi.

Lúc này người dẫn đầu Lữ gia trực tiếp đi đến trước mặt Lý lão đầu, cầm vũ khí đặc chế chỉ vào đối phương.

"Đây là xương gì vậy?" Lý lão đầu nhíu mày, nhìn chằm chằm người dẫn đầu Lữ gia.

Người dẫn đầu Lữ gia cười lạnh một tiếng: "Ngươi chi bằng xuống địa phủ mà hỏi Diêm Vương đi, ta không có thời gian nói nhảm với ngươi nhiều như vậy." Ban đầu người dẫn đầu Lữ gia hoàn toàn không lấy thứ này ra, nhưng hắn cảm thấy bây giờ không làm như vậy e rằng không thích hợp.

Đối phương đã đến nước này, vậy hắn tuyệt đối không thể mặc kệ đối phương ức hiếp hắn.

Nghe vậy, Lý lão đầu gật đầu: "Mặc dù năng lượng trên người ta không kiên trì được lâu nữa, nhưng đối kháng ngươi hẳn là vẫn thừa sức, vậy hôm nay cứ để hai chúng ta chiến đấu sảng khoái một trận đi." Hai người họ đánh nhau, Lý lão đầu lại nhìn về phía Vương chấp sự không xa, ra hiệu bằng mắt cho hắn.

Vương chấp sự đương nhiên biết ý của Lý lão đầu.

Người dẫn đầu Lữ gia cũng chú ý thấy, hắn cười lạnh một tiếng: "Ngươi thân mình còn khó giữ, vậy mà còn nghĩ đến việc để người dưới trướng lấy bảo vật bên trong đi, ngươi đúng là bận rộn thật." Hắn vừa nói xong, liền trực tiếp dùng khuỷu tay đánh một cú vào ngực Lý lão đầu.

Sắc mặt Lý lão đầu tái nhợt đi rất nhiều, hắn lùi lại một đoạn, sau đó hắn lau đi máu ở khóe miệng, trong mắt lộ vẻ khát máu.

"Thì sao chứ?

Hôm nay dù có liều mạng, chúng ta cũng nhất định phải lấy được bảo vật này." Người dẫn đầu Lữ gia thở dài: "Vậy được thôi, các ngươi đã nói như vậy, ta cũng chỉ có thể ra tay giải quyết các ngươi, nếu không thì ta muốn có được bảo vật này, e rằng không đơn giản như vậy." Hắn vừa nói câu đó, cây vũ khí trong tay đã phát ra ánh sáng chói mắt.

Bàn Tử có chút tò mò nhìn Tần Mặc.

"Cái xương hắn cầm trong tay là cái thứ quái quỷ gì vậy?" "Nếu tôi không lầm, hắn là xương người." Tần Mặc bĩu môi, đối phương có thể biến xương người thành hình dạng như vậy, quả là hiếm có.

"Nhưng trên đó đã được chú nhập một ít Thần Thú Huyết Mạch." "Cụ thể là gì?" Bàn Tử có chút tò mò nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc xua tay, cái này hắn cũng không đặc biệt rõ, nhưng đối phương hắn cũng là một Thần thú cát tường.

"Không cần quan tâm nhiều như vậy, anh hiểu vũ khí trong tay hắn để làm gì sao?

Chúng ta lại không có cách nào cướp vũ khí của họ đi." Bàn Tử gật đầu.

"Nói thì là vậy, nhưng tôi là người có ý tưởng nhất định về nhiều bảo vật, tôi còn không được hỏi một chút sao?" Bàn Tử có chút đáng tiếc nhìn chằm chằm cái xương trong tay đối phương.

Nếu có cơ hội cướp được cái xương này thì tốt rồi, nhưng hắn biết tình huống không cho phép hắn làm như vậy.

Tần Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử: "Cứ cầm tốt mấy món vũ khí tôi đưa cho anh đi, mấy thứ đó còn lợi hại hơn cái xương này nhiều." "Đúng vậy, nhưng cái anh đưa cho tôi không đặc biệt ngầu.

Anh thử nghĩ xem, khi chiến đấu với người khác mà đột nhiên rút

ra một khúc xương, trông sẽ dũng mãnh biết bao, đối phương e rằng căn bản sẽ không dám ra tay nữa." "Chưa chắc đâu." Hạo Thiên Chân xua tay: "Anh không nhìn thấy tình hình trước mặt sao?

Họ đều đã đánh nhau đến mức này rồi, dù hắn có lấy khúc xương đó ra, Lý lão đầu chẳng phải vẫn liều sống liều chết với hắn sao?" "Không giống nhau." Bàn Tử trắng mắt: "Làm vậy có cá tính hơn một chút." "Cái anh muốn bày tỏ chắc là câu sau cùng này đúng không, nếu không phải vì thấy cái xương của đối phương có cá tính, e rằng anh căn bản cũng chẳng muốn thứ đó." Hạo Thiên Chân bĩu môi, anh hiểu rõ tính cách của Bàn Tử nhất, người này luôn như vậy.

Chỉ cần có thể ra vẻ trước mặt người ngoài, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Chương 1067

“Đây cũng đâu phải chuyện xấu.” Bàn Tử cười hắc hắc, hắn thực sự cảm thấy mình làm như vậy chẳng có gì, dù sao cũng sẽ không ảnh hưởng đến hành động của họ.

“Anh mau nhìn bên kia kìa.” Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm xung quanh đỉnh đồng không xa.

Lúc này, sắc mặt năm người kia đã trở nên tái nhợt rất nhiều, hơn nữa xung quanh đây vậy mà đang vận chuyển một luồng năng lượng vô hình, khiến không gian cũng bị vặn vẹo đi một chút.

Không chỉ vậy, còn có một người Uông gia đang lén lút tiếp cận bên đó.

Hiện tại Vương chấp sự đã dẫn theo hai thuộc hạ thu hút sự chú ý của năm người kia, chỉ trông chờ vào việc người đó có thể thành công.

Nếu không thì tất cả nỗ lực của họ đều sẽ uổng công.

Người đó hiện tại cũng khá căng thẳng, nhưng không ngờ hắn vừa mới tiếp cận một chút đã bị sức mạnh này đẩy văng ra, ho ra một ngụm máu.

“Đúng là đồ bỏ đi.” Vương chấp sự mắng thầm một câu, họ đã đặt tất cả hi vọng vào người Uông gia này, kết quả hắn vậy mà chẳng làm được gì.

Người Uông gia này có chút bất lực ngẩng đầu, nhìn Vương chấp sự, mở miệng nói: “Vương chấp sự, đây thực sự không phải tôi không muốn làm vậy, mà là năng lượng xung quanh đẩy tôi ra, sức mạnh bên trong này thực sự quá đáng sợ, chỉ cần tiếp cận một chút,

tôi đã cảm thấy toàn thân muốn run rẩy rồi.” Nhưng tại sao năm người kia lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng chứ?

Tần Mặc nhướng mày, Tần Mặc cũng rất có hứng thú với bảo vật bên trong này, không ngờ bên trong vậy mà lại chứa đựng năng lượng mạnh mẽ đến thế.

Nếu mình có thể có được nó, thực lực của mình tuyệt đối sẽ tăng lên rất nhiều.

Tần Mặc từ từ tiến lại gần phía đó, hắn có một linh cảm, không bao lâu nữa, cái đỉnh đồng này hẳn là sẽ được mở ra.

Đến lúc đó mới là thời cơ tốt nhất để lấy bảo vật bên trong.

Vương chấp sự thấy Tần Mặc tiếp cận, hắn siết chặt nắm đấm, mắng Tần Mặc: “Anh không phải nói không có hứng thú gì với bảo vật bên trong này sao?

Bây giờ sao lại tới đây rồi?” Tần Mặc nhướng mày: “Cái này không phải chuyện của ngươi.

Hơn nữa, tôi cũng chưa ra tay với bảo vật này mà, ngươi vội cái gì chứ, bảo vật bên trong này cũng đâu nhất định là của ngươi.” Vương chấp sự hừ lạnh một tiếng: “Bảo vật này hoặc là của chúng ta, hoặc là của họ, nếu ngươi muốn nhúng tay vào, thì chúng ta chắc chắn sẽ không vui.” Trong lúc hắn nói chuyện với Tần Mặc, một người Lữ gia trong số đó đã tìm được cơ hội, trực tiếp đánh lui hắn.

“Ngươi vẫn nên tự lo cho bản thân mình đi, vết thương trên người ngươi vốn đã khá nghiêm trọng rồi, ước chừng không bao lâu nữa, ngươi sẽ bị mấy người này giải quyết thôi.” Tần Mặc liếc nhìn Vương chấp sự, thực lực của đối phương vốn dĩ đã chẳng ra sao, nếu không phải nhờ vào những bảo vật của Uông gia, e rằng hắn ngay cả bước này cũng không thể đi được.

Vương chấp sự nghiến răng: “Ngươi tưởng mình giỏi lắm sao?

Có bản lĩnh thì ngươi qua đó lấy bảo vật bên trong ra đi.” Tần Mặc nhún vai: “Tôi vội vàng làm gì chứ?

Chi bằng cứ đứng đây xem các ngươi đánh nhau đi!

Cái này thú vị hơn.” Lý lão đầu nhìn chằm chằm người dẫn đầu Lữ gia, nhỏ giọng nói: “Ta phải nói trước những lời khó nghe.

Nếu chúng ta thật sự cả hai cùng bị thương, cuối cùng người lấy được món đồ này nhất định là nam chính, ngươi tin không?” “Cái này thì không liên quan đến ngươi, dù cho thứ này rơi vào tay nam chính, cũng tuyệt đối không thể thuộc về Uông gia các ngươi.” Người dẫn đầu Lữ gia cười lạnh một tiếng, sau đó hắn lại có chút lo lắng nhìn nam chính.

Hắn chắc chắn hi vọng thứ này có thể về tay gia tộc mình, nhưng bản lĩnh của nam chính, hắn đã từng nghe nói qua.

Nếu cuối cùng họ thật sự đối đầu với nam chính, thì phải làm sao đây.

“Lần này, ta nhất định thắng.” Lý lão đầu nói xong, liền vung vuốt trong tay, vuốt của hắn trực tiếp vồ tới ngực người dẫn đầu Lữ gia.

Hiện tại người dẫn đầu Lữ gia đang chú ý đến động thái của nam chính, đây là cơ hội tốt nhất.

Nhưng không ngờ, cái kiếm xương trong tay người dẫn đầu Lữ gia vẫn chắn trước mặt Lý lão đầu.

“Ngươi chỉ dựa vào chút năng lực này mà cũng có thể đạt được vị trí này sao?

Hay là ngươi nên nhường hiền đi.” “Ngươi!” Lý lão đầu tức giận đưa tay chỉ vào người dẫn đầu Lữ gia.

Người dẫn đầu Lữ gia thì không cảm thấy có gì, hắn nhún vai, sau đó lại mở miệng với đối phương: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, ta không có thời gian lãng phí với ngươi." Sức mạnh bên kia trở nên càng lúc càng mạnh, chỉ cần vài phút nữa, e rằng đồ vật bên trong sẽ xuất hiện, vì vậy hắn phải nhanh chóng kết thúc trận chiến.

Có ý nghĩ này, hắn trực tiếp lao tới tấn công Lý lão đầu.

Lần này, người dẫn đầu Lữ gia đã dốc toàn lực.

Không bao lâu sau, Lý lão đầu đã bị đánh bay ra ngoài.

Sắc mặt Lý lão đầu tái nhợt rất nhiều, hắn ngã xuống đất, hơi thở vô cùng yếu ớt.

Lúc này, bảo vật bên trong vậy mà đã bay ra.

Trong mắt người dẫn đầu Lữ gia lộ vẻ hưng phấn, xem ra nhiệm vụ lần này hắn là có thể hoàn thành.

Nhưng không ngờ, còn chưa kịp động đến bảo vật đó, nó vậy mà lại bay thẳng đến trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc ngớ người ra, hắn thề là hắn thật sự không làm gì cả.

Bảo vật này là sao vậy?

Tại sao lại đột nhiên bay tới?

Hắn đúng là muốn có được bảo vật này, nhưng không ngờ bảo vật này lại tự động như vậy.

"Chuyện gì vậy?" Năm người kia mồ hôi đầm đìa đứng dậy, nhìn Tần Mặc.

Không nên xảy ra tình huống như vậy chứ, bảo vật này là do họ khó khăn lắm mới Triệu hoán ra, tại sao đột nhiên lại bay đến bên cạnh Tần Mặc?

Chẳng lẽ nỗ lực lâu như vậy của họ đều vô ích sao?

Người dẫn đầu Lữ gia nhíu mày.

"Tần Mặc tiên sinh, anh đã nói rồi mà, anh không có hứng thú gì với bảo vật này." "Tôi không làm gì cả." Tần Mặc có chút bất lực nhún vai.

Trong mắt Bàn Tử có chút kinh ngạc, hắn quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Không ngờ Tần Mặc với bảo vật này thật sự rất có duyên, đột nhiên tôi đã hiểu những lời Tần Mặc nói ban đầu." "Không thể để hắn lấy bảo vật đi." Một trong những người Lữ gia nhíu mày, nhìn chằm chằm người dẫn đầu Lữ gia.

Trong lòng người dẫn đầu Lữ gia đương nhiên cũng biết, hắn đi về phía Tần Mặc vài bước.

"Tần Mặc tiên sinh, xin anh có thể giao cái này cho tôi." Tần Mặc thở dài: "Đúng là nó tự mình bay đến trước mặt tôi, không liên quan gì đến tôi cả, nhưng nó đã đến rồi, tôi cũng không tiện từ chối, anh nói đúng không?" Người dẫn đầu Lữ gia nắm chặt tay.

Hắn biết thực lực của Tần Mặc, nếu là đối phó với Lý lão đầu và đồng bọn, trong lòng người dẫn đầu Lữ gia vẫn có phần thắng, nhưng đối kháng Tần Mặc, hắn thực sự không được.

Ngay lúc này, Lý lão đầu đột nhiên lao về phía Tần Mặc.

Đồng thời, hắn chuẩn bị lấy bảo vật vào tay, nhưng bảo vật đó lại trực tiếp chấn hắn văng ra.

Chương 1068

Lý lão đầu không ngờ mình không đánh lén được Tần Mặc, vậy mà còn bị đánh bay ra ngoài.

Ho ra mấy ngụm máu xong, hắn lại quay đầu nhìn mấy người Vương chấp sự không xa.

"Các ngươi còn ngớ người ra làm gì chứ?

Mau ra tay đi, đợi chúng ta trở về gia tộc, ta sẽ kể với gia chủ những cống hiến này của các ngươi." Ánh mắt Vương chấp sự sáng lên, nếu thật sự là như vậy, thì hắn chắc chắn phải nỗ lực lấy bảo vật này đi.

Sau đó, Vương chấp sự cũng lao về phía bảo vật này, Tần Mặc bĩu môi, nhưng Tần Mặc đã hiểu biết một chút về bảo vật này rồi, hắn không hề nhúc nhích.

Khi Vương chấp sự đến bên cạnh bảo vật này, hắn cũng bị bảo vật đánh bay ra, hơn nữa trên tay hắn còn xuất hiện rất nhiều máu.

"Tình huống gì vậy?" Mấy người Lữ gia cũng ngớ người ra, họ lại nhìn chằm chằm người dẫn đầu Lữ gia.

"Chẳng lẽ thứ này đã nhận Tần Mặc làm chủ rồi?

Không muốn cho chúng ta đến gần sao?

Sức mạnh của nó thực sự quá mạnh." Tần Mặc nhìn người dẫn đầu Lữ gia.

"Vậy thì hết cách rồi, xem ra các ngươi đều không thể tiếp cận bảo vật này." Người dẫn đầu Lữ gia chắc chắn không muốn từ bỏ như vậy, nên hắn vẫn đi đến đây, chuẩn bị đoạt lấy bảo vật này, Tần Mặc cũng không ngăn cản hắn, bởi vì Tần Mặc có thể cảm nhận

được khi người dẫn đầu Lữ gia đến.

Với bản lĩnh của hắn, không có cách nào mang bảo vật này đi được.

Quả nhiên, sau khi người dẫn đầu Lữ gia tiếp cận, hắn cũng bị bật ngược lại một đoạn, đồng thời cánh tay hắn vẫn không ngừng run rẩy.

"Sức mạnh này thực sự quá mạnh." Người dẫn đầu Lữ gia nghiến răng, hắn lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Chẳng lẽ Tần Mặc tiên sinh cho rằng bảo vật này là của anh sao?" Tần Mặc cười cười: "Vậy chúng ta cứ nói trước đi, nếu tôi thật sự có thể lấy bảo vật này ra, thì thứ này sẽ thuộc về tôi." Còn chưa đợi mấy người họ nói gì, Tần Mặc đã ra tay.

Vương chấp sự cười lạnh một tiếng: "Ngươi tưởng mình là Thiên Chi Kiêu Tử sao?

Năng lượng của bảo vật này mạnh như vậy, căn bản không phải chúng ta có thể tiếp cận được, ngay cả ngươi cũng vậy." Nhưng còn chưa đợi hắn nói gì, đầu ngón tay Tần Mặc đã thật sự thò vào trong quang đoàn.

Người dẫn đầu Lữ gia há hốc mồm, nhưng không biết nên nói gì, người bên cạnh mở miệng nói: "Chúng ta thật sự phải giao bảo vật này cho hắn sao?

Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải cố gắng thử lại một lần chứ, tuyệt đối không thể để hắn lấy bảo vật đi." "Nhưng chúng ta lại có thể làm gì?

Chúng ta căn bản không có sức mạnh đó để đối kháng bảo vật này." "Hiện tại điều duy nhất có thể làm là hi vọng Tần Mặc không có ấn tượng quá xấu về chúng ta, như vậy chúng ta có thể nhờ Tần Mặc

giúp đỡ.” Gia tộc bọn họ qua một thời gian nữa sẽ gặp tai họa, vì vậy họ mới đến đây tìm kiếm bảo vật, để giúp đỡ gia tộc bọn họ, nếu không thì gia tộc bọn họ thông thường sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của đại chúng.

Không ngờ, họ đã lâu không xuất hiện một lần, bây giờ vậy mà ngay cả nhiệm vụ đơn giản này cũng không hoàn thành được.

“Có lẽ không phải chúng ta không có duyên phận với bảo vật này, mà là chủ nhân của bảo vật này vốn dĩ đã nên là hắn.” Người dẫn đầu Lữ gia nhìn chằm chằm Tần Mặc, hắn không biết suy nghĩ của mình có đúng không, nhưng lát nữa sẽ rõ.

Chỉ một lát sau, Tần Mặc đã lấy ra một khối Ngọc Bội từ bên trong bảo vật này.

Trên khối Ngọc Bội này khắc chính là một con Hắc Long.

“Lạ thật.” Tần Mặc nhíu mày, khối Ngọc Bội này dường như giống với khối Ngọc Bội được lưu truyền lại trong gia tộc hắn trước đây.

Âm thanh của Hệ Thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện chân phẩm, xin hỏi có Dung hợp không?】 “Dung hợp.” Tần Mặc rất tò mò, sau khi Dung hợp thứ này, thực lực của mình sẽ tăng lên đến mức nào? 【Đinh, chúc mừng túc chủ Dung hợp thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *500, Thể lực *500, Sức mạnh *500, Tinh thần *500.】 Nói thật, đối với kết quả này, Tần Mặc vẫn khá kinh ngạc, hắn vạn vạn không ngờ rằng khối Ngọc Bội này vậy mà có thể giúp mình tăng cường thực lực nhiều đến thế.

Một phần sức mạnh trong Ngọc Bội cũng lưu chuyển vào cơ thể Tần Mặc, Tần Mặc cảm nhận được Hắc Long Huyết Mạch dường như lại đạt được một sự thăng hoa nhất định.

Người dẫn đầu Lữ gia không xa nhìn thấy ánh sáng trên người Tần Mặc, hắn hít một hơi khí lạnh.

"Chẳng lẽ hắn là hậu duệ của người đó?" Người dẫn đầu Lữ gia chăm chú nhìn Tần Mặc.

Rất nhanh, ánh sáng trên người Tần Mặc đã mờ đi, Lý lão đầu ở không xa và những người khác cũng chú ý đến bảo vật trong tay Tần Mặc.

"Chẳng trách người trong gia tộc lại nghĩ như vậy, điêu khắc trên bảo bối này trông sống động như thật, giống như một con Hắc Long thật vậy." Còn đứng đực ra đó làm gì?

Mau lên!" Lý lão đầu nhìn Vương chấp sự bên cạnh, gầm lên một tiếng.

Vương chấp sự vội vàng gật đầu: "Vâng." Sau đó, hắn lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc liếc nhìn hắn, nhưng còn chưa đợi Tần Mặc ra tay, người dẫn đầu Lữ gia đã cùng đồng bọn chắn trước mặt Tần Mặc.

"Các người làm gì vậy?

Các người không muốn có bảo vật này sao?

Chi bằng các người cùng chúng tôi ra tay với Tần Mặc, như vậy, chúng tôi có thể cho các người thứ khác, coi như bù đắp cho sự tiếc nuối về bảo vật này!" Người dẫn đầu Lữ gia lắc đầu.

"Các người sẽ không nghĩ rằng chúng tôi đến đây chỉ vì bảo vật chứ?" Đối với những bảo vật đó, bọn họ căn bản không thèm để ý, dù sao thì những bảo vật được truyền lại trong gia tộc của họ có lẽ còn nhiều hơn cả trong toàn bộ Mộ Huyệt này.

"Vậy các người đến làm gì?" Vương chấp sự có chút không hiểu,

lẽ nào bọn họ đến đây là để chơi?

"Chuyện này các người không cần quản, nhưng nếu bây giờ các người muốn ra tay với Tần Mặc tiên sinh, thì phải qua ải chúng tôi trước." Hạo Thiên Chân có chút không hiểu, ngay cả Bàn Tử cũng mở miệng hỏi.

"Này các người làm sao vậy?

Vừa nãy không phải còn muốn ra tay với chúng tôi sao?

Sao bây giờ lại ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt thế?" Bàn Tử có chút không nhìn thấu bọn họ.

Hạo Thiên Chân cũng gật đầu: "Các người không phải nói đến đây là vì bảo vật sao?

Bây giờ bảo vật rơi vào tay Tần Mặc, các người lại chẳng hề sốt ruột chút nào." Người dẫn đầu Lữ gia thở dài một hơi.

"Ý trời đã định, chúng tôi cũng hết cách." Bàn Tử trợn trắng mắt, rồi lại quay sang Tần Mặc lẩm bẩm.

"Não của người này không phải bị hỏng rồi chứ?" Tần Mặc xua tay.

"Xem ra bọn họ có điều muốn nhờ chúng ta." Bàn Tử có chút không hiểu, sao lại có điều muốn nhờ họ chứ?

Tuy Bàn Tử không nghĩ ra, nhưng cũng lười suy nghĩ tiếp.

Mấy người Lữ gia này do dự một lát, cuối cùng vẫn đi đến bên cạnh người dẫn đầu Lữ gia, cùng hắn đối đầu với những người Uông gia.

"Tôi khuyên các người một câu, vốn dĩ các người đã không phải đối thủ của chúng tôi, hơn nữa bên chúng tôi còn có Tần Mặc và Hạo Thiên Chân, mấy người các người càng không thể đánh lại.

Chương 1069

Vì vậy, tốt nhất các người nên ngoan ngoãn rời đi.” “Như vậy còn có thể giữ được mạng của các người.” Người dẫn đầu Lữ gia cười lạnh một tiếng.

Nhưng Lý lão đầu và đồng bọn sao có thể dễ dàng rời đi như vậy?

Bọn họ đến đây là để có được bảo vật trong này.

“Đừng nói nhảm nữa, muốn ra tay thì mau đi!” Vương chấp sự siết chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn người dẫn đầu Lữ gia.

Người dẫn đầu Lữ gia nhướng mày, sau đó quay đầu nhìn về phía Tần Mặc phía sau.

“Tần Mặc tiên sinh, mấy người này cứ giao cho chúng tôi, các anh cứ ở đó nghỉ ngơi đi.” Vốn dĩ thực lực của những người này chẳng ra sao, hơn nữa tác dụng của những loại thuốc trên người bọn họ cũng đã hết, nên bọn họ chắc chắn không thể đánh lại người bên mình.

“Mọi người cẩn thận một chút, đừng để bị thương.” Dù sao đi nữa, bọn họ vẫn muốn giải quyết chuyện này nhanh nhất có thể, và giảm thiểu rủi ro xuống mức thấp nhất.

“Không thành vấn đề.” Trong mắt những người này mang theo ý cười, sau đó bọn họ không nói gì thêm, chỉ lao về phía những người kia.

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Tần Mặc dứt khoát tìm một chỗ ngồi xuống.

Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc lại chẳng hề sốt ruột chút nào, cậu có chút kinh ngạc.

“Chúng ta thật sự muốn ở đây sao?

Không làm gì hết sao?" Tần Mặc ừ một tiếng.

"Đúng vậy, không thì còn làm gì nữa?

Cứ ở đây nghỉ ngơi một lát rồi nói tiếp." Nói xong, Tần Mặc lại kiểm tra trạng thái cơ thể của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 2445 (Giới hạn nhân loại 10) Thể lực 2460 (Giới hạn nhân loại 10) Sức mạnh 2460 (Giới hạn nhân loại 10) Tinh thần 2470 (Giới hạn nhân loại 10).

Không thể không nói, trạng thái cơ thể này thực sự rất ưu tú.

Vốn dĩ còn nghĩ dù có được bảo vật trong này thì thực lực cũng không thể tăng lên bao nhiêu, nhưng bây giờ lại khiến anh phải nhìn bằng con mắt khác.

"Anh cũng quá tin tưởng bọn họ rồi đó?" Bàn Tử nhíu mày.

Anh ta cứ cảm thấy mấy người dẫn đầu Lữ gia kia chắc chắn không có ý tốt, nếu không thì sao bọn họ lại ra tay giúp đỡ chứ?

Tần Mặc cười: "Anh đừng lo lắng nữa, ngay cả tôi còn không nghĩ nhiều như vậy, đang ở đây nghỉ ngơi đây này, anh cũng ngồi xuống đi." Bàn Tử có chút bất đắc dĩ, nhưng anh ta không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy thì anh ta chỉ có thể nghe theo Tần Mặc.

Hơn nữa, dù bọn họ có liên thủ đối phó Tần Mặc thì e rằng Tần Mặc cũng không cần phải lo lắng.

"Tôi cứ có cảm giác khí thế trên người lão bản dường như mạnh hơn rất nhiều." Tiền Sanh Đào nói xong liền quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, Hạo Thiên Chân cũng ừ một tiếng.

"Vừa nãy tôi cũng có cảm giác đó, không ngờ anh cũng nhận ra." Sau đó, Hạo Thiên Chân lại nhìn Tần Mặc.

"Có phải thực lực của anh lại tăng lên rồi không?

Tôi có chút tò mò không biết bản lĩnh của anh rốt cuộc là làm sao mà từng bước lên cao như vậy?" Mặc dù lúc mới quen Tần Mặc, thực lực của anh cũng rất mạnh, nhưng không hề như bây giờ.

Tần Mặc cười cười: "Cứ thế thôi, cũng chẳng có kỹ xảo gì đặc biệt." Nếu bọn họ có một cái Hệ Thống, bọn họ cũng có thể thăng cấp nhanh như vậy.

Nhưng lần này thực sự là có thu hoạch ngoài ý muốn, bảo vật vừa

mới lấy được lại khiến mỗi thuộc tính của mình tăng thêm 500 điểm.

Phải biết rằng trước đây anh đối phó những thứ trong Mộ Huyệt, mỗi lần cũng chỉ tăng thêm mười điểm mà thôi.

Xem ra sau này mình nhất định phải đi nhiều Mộ Huyệt hơn, để có được những trân phẩm bên trong.

"Cái ngọc bội đó rốt cuộc là thứ gì?" Bàn Tử tò mò nhìn Tần Mặc chằm chằm, Tần Mặc xua tay.

"Cái này tôi còn chưa xem kỹ, nhưng bây giờ có trò hay để xem rồi, chúng ta cứ ở đây xem hết trò hay này rồi nói chuyện khác." Bàn Tử gật đầu, lời này nói có lý.

Tần Mặc đã nói vậy, thì bọn họ cứ ở đây xem một lát, còn những chuyện khác, đợi sau này rồi nói.

Vương chấp sự và đồng bọn rốt cuộc không phải đối thủ của người dẫn đầu Lữ gia, nhưng dù vậy, Vương chấp sự vẫn lén lút đi sang một bên, muốn đánh lén Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên một tia châm chọc: "Xem ra hắn ta thật sự không chịu bỏ cuộc a.

Nhưng lại có ích gì chứ?" Ngay khi Vương chấp sự lao về phía Tần Mặc tấn công, Tần Mặc trực tiếp đá hắn ta bay đi.

Người dẫn đầu Lữ gia nheo mắt: "Không cần giữ lại những người này." Vì Lữ gia bọn họ đã xảy ra chuyện, nên sau này có lẽ sẽ còn nhiều vướng mắc với Tần Mặc hơn.

Giữ lại những người này không có lợi gì cho họ.

"Rõ!" Những người này đều gật đầu, sau đó hai người trong số đó lao về phía Vương chấp sự tấn công, còn những người khác thì ở lại bên cạnh người dẫn đầu Lữ gia, cùng hắn tiếp tục đối phó Lý lão đầu.

Lý lão đầu hít sâu một hơi, âm trầm trừng mắt nhìn người dẫn đầu Lữ gia: "Ngươi biết thực lực của Uông gia chúng ta là gì không?" "Chuyện này sao tôi lại không biết?" Người dẫn đầu Lữ gia trong mắt mang theo ý cười: "Trong số các người, tôi có thể giữ lại một kẻ sống sót, các người nói xem tôi nên giữ lại ai?" Người dẫn đầu Lữ gia liếc nhìn trong số những người đó.

Những người Uông gia lập tức sợ hãi, bọn họ trừng to mắt, sau đó vội vàng nhìn những người đồng hành xung quanh.

Lời nói của người dẫn đầu Lữ gia là ý gì?

Lẽ nào những người bọn họ thật sự phải chết ở đây sao?

"Sốt ruột cái gì?" Lý lão đầu siết chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn bọn họ.

Những người Uông gia lúc này mới có chủ tâm cốt.

Bọn họ nhìn Lý lão đầu: "Bây giờ phải làm sao?" Bọn họ cảm thấy mình thực sự không phải đối thủ của những người này, nhưng cũng không muốn cứ thế chết ở đây.

"Mang tất cả tài nguyên trên người các người ra đây, tôi xem còn bao nhiêu?" Bọn họ đều gật đầu, sau đó lấy ra, đưa cho Lý lão đầu xem một lát.

Lý lão đầu nhíu chặt mày, ngay cả khi dựa vào những tài nguyên này, bọn họ e rằng cũng không phải đối thủ của mấy người kia.

"Uông gia chúng ta nội tình đã thâm hậu như vậy, từ trước đến nay chưa từng nghe nói đến Lữ gia các người." Lý lão đầu nhìn chằm chằm người dẫn đầu Lữ gia, trong mắt người dẫn đầu Lữ gia mang theo ý cười.

Chương 1070

“Thế thì đã sao?

Các người chưa từng nghe nói qua chứng tỏ các người là kẻ cô lậu quả văn.

Đợi sau khi về, hỏi những trưởng lão già nhất còn tồn tại trong gia tộc các người là được.” “Nhưng bây giờ, tất cả các người đều phải ở lại đây, vĩnh viễn an nghỉ tại chốn này.” Hắn ta chắc chắn không thể thả nhiều người như vậy đi, nếu không thì đối với họ không có lợi ích gì.

“Ngươi nói chúng tôi phải ở lại đây thì chúng tôi phải nghe theo ngươi sao?” Một người Uông gia khác hừ lạnh một tiếng.

Ngay lúc này, người đó đột nhiên cảm thấy cổ đau nhói, hắn liền ngã thẳng xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mạng nào, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

“Thấy rồi chứ?” Người dẫn đầu Lữ gia ngẩng đầu, nhìn chằm chằm mấy người Uông gia còn lại.

Bây giờ đã không còn mấy người, bọn họ vẫn đang cố gắng kiên trì ở đây.

“Nhanh hơn một chút, đừng để Tần Mặc tiên sinh đợi lâu.” Người dẫn đầu Lữ gia nhíu mày, nhìn mấy người này, bọn họ đều vội vàng gật đầu.

Mặc dù những người Lữ gia này không biết người dẫn đầu đang nghĩ gì?

Nhưng vì người dẫn đầu đã làm như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể nghe lời.

Ngay cả khi cuối cùng trở về, bọn họ không thể khiến người trong gia tộc hiểu được, thì cuối cùng cũng là lỗi của người dẫn đầu, không liên quan gì đến bọn họ.

Chỉ một lát sau, những người Uông gia chỉ còn lại Vương chấp sự và Lý lão đầu.

"Các ngươi nói xem, trong hai người các ngươi, tôi nên giữ lại ai?" Ánh mắt người dẫn đầu Lữ gia đảo qua hai người, trong ánh mắt mang theo một tia đùa cợt, dường như đang nhìn hai con vật cưng.

Vương chấp sự đã hoàn toàn sợ hãi, hắn đã chứng kiến thực lực của những người này, hơn nữa hiện tại hắn thật sự không còn chút năng lực nào, vì vậy hắn vội vàng mở miệng nói.

"Lý lão, vì ông là người chấp hành nhiệm vụ lần này của chúng ta, vậy ông cứ ở lại đây đi, để tôi về." Tần Mặc nhướng mày, xem ra người dẫn đầu Lữ gia vẫn rất giỏi ly gián.

Hạo Thiên Chân bĩu môi, ngay cả Bàn Tử cũng lẩm bẩm nói: "Chết tiệt, người này cũng quá độc ác rồi, lại còn để hai người bọn họ tự đấu đá lẫn nhau, xem ra lần này hai người bọn họ thật sự phải tranh giành rồi." "Đúng vậy, chúng ta cứ ở đây xem trò hay đi, nhìn thấy bọn họ như vậy, quả thực rất sảng khoái." Tiền Sanh Đào cười hắc hắc, trước đây mấy người này cứ muốn gây bất lợi cho họ, tuy nói bọn họ chưa từng thành công, nhưng dù sao bây giờ cũng coi như là dạy cho bọn họ một bài học.

"Cứ xem xem trong hai người bọn họ ai có thể rời đi." Tần Mặc biết người dẫn đầu Lữ gia thật lòng muốn thả một trong hai người bọn họ về, tiếp theo chỉ xem ai trong hai người họ có bản lĩnh hơn.

Lý lão đầu nheo mắt, trừng Vương chấp sự: "Còn chưa đến phút cuối cùng, ngươi lại dám nghĩ đến chuyện muốn ta chết rồi." Vương chấp sự thở dài một hơi.

“Chuyện này là bất đắc dĩ, tôi cũng muốn cùng ông chống lại bọn họ, nhưng những người này thực sự quá mạnh, hơn nữa bây giờ Tần Mặc còn chưa ra tay, nếu Tần Mặc mà ra tay, chẳng phải hai chúng ta sẽ thua nhanh hơn sao?” Trong lòng Vương chấp sự thực sự rất sợ hãi, vì vậy hắn không thể tiếp tục ở lại thêm.

Người dẫn đầu Lữ gia ra hiệu bằng mắt cho hai người Lữ gia kia, hai người họ liền lặng lẽ thả Vương chấp sự ra.

Lý lão đầu thì nhìn chằm chằm người dẫn đầu Lữ gia: “Lại cho ngươi...” Chưa đợi hắn nói xong, bên cạnh liền lóe lên một bóng người.

Lý lão đầu thấy đối phương xong, lòng liền hoàn toàn nguội lạnh, ông ta không hề nghĩ ngợi, trực tiếp rút con dao găm ra đâm vào ngực đối phương.

Vương chấp sự ngây người tại chỗ, sau đó hắn cúi đầu, nhìn chằm chằm ngực mình.

Ở ngực hắn lúc này đang cắm một con dao găm, trên con dao này còn có một chữ “Uông”.

“Ta vốn còn định đàm phán thêm với hắn ta một chút, nhưng nếu ngươi đã muốn ra tay, vậy ngươi cứ chết đi.” Sau đó, Lý lão đầu đẩy một cái, thi thể Vương chấp sự ngã xuống đất, trong tay hắn cũng đang cầm con dao găm đó.

“Thật đúng là thú vị.” Người dẫn đầu Lữ gia không kìm được vỗ tay, đi đến bên cạnh Vương chấp sự, xác định đối phương đã tắt thở xong, lúc này mới lại nhìn Lý lão đầu.

“Ông đi đi, tôi sẽ không giết ông, nhưng nếu ông cứ cố tình tìm chết, tôi cũng sẽ không nương tay.” Nghe thấy lời này, Lý lão đầu thở phào nhẹ nhõm, vì đối phương đã muốn tha cho mình, vậy mình cứ về

trước đã.

Người trong gia tộc chỉ còn lại mỗi ông ta, nếu ông ta không về báo cáo tình hình cụ thể cho gia tộc, chẳng phải sẽ rắc rối lắm sao?

"Sớm muộn gì ta cũng sẽ đến chỗ ngươi, lấy đi bảo vật đó." Lý lão đầu nói xong liền trừng mắt nhìn Tần Mặc, hiện tại có người Lữ gia bảo vệ Tần Mặc, ông ta không làm gì được Tần Mặc, nhưng đợi sau này thì chưa chắc.

Tiếp đó, Lý lão đầu hất ống tay áo, xoay người rời khỏi đây.

Hạo Thiên Chân trợn trắng mắt: "Tôi còn tưởng ông ta có khí phách lắm, bây giờ xem ra cũng chỉ có vậy thôi." "Đúng vậy, giống hệt Vương chấp sự, khó trách bọn họ là cùng một gia tộc, gia huấn của họ chắc là tham sống sợ chết." Nếu chuyện này xảy ra với mấy người bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không tự tàn sát lẫn nhau, chỉ sẽ đoàn kết một lòng, cùng nhau xông ra khỏi đây.

"Không cần bận tâm đến bọn họ nữa, vì người Uông gia đã chết nhiều như vậy rồi, cũng coi như là một bài học cho bọn họ." "Đúng vậy, lần này bọn họ đến hơn hai mươi tinh anh, mà chỉ có một người trở về." Giọng điệu Bàn Tử mang theo một tia nhẹ nhõm.

Từ trước đến nay, người Uông gia luôn nhằm vào bọn họ, bây giờ cuối cùng cũng bị trọng thương.

Tần Mặc không nói gì thêm, chỉ nhìn về phía người dẫn đầu Lữ gia: "Ngươi giữ chúng tôi lại đây là có điều gì muốn nói sao?" Người dẫn đầu Lữ gia gật đầu.

"Tần Mặc tiên sinh, tên tôi là Lữ Tuyền Đông, bây giờ anh cũng đã biết rồi, tôi là người Lữ gia, Lữ gia chúng tôi có thể sẽ lâm vào nguy cơ trong thời gian tới.

Chúng tôi đến đây tìm kiếm bảo vật này cũng là để giải quyết nguy

cơ đó, chứ không phải vì giá trị của bảo vật." Tần Mặc ừ một tiếng, đại khái hiểu ý của đối phương.

"Vậy tức là, ngươi muốn lấy bảo vật này từ tay tôi sao?" "Vì bảo vật này đã đến tay Tần Mặc tiên sinh, hơn nữa còn do Tần Mặc tiên sinh giải phong, vậy thì điều đó chứng tỏ thứ này vốn dĩ thuộc về ngài, chúng tôi không có tư cách lấy đi." Nếu không, bọn họ nhất định sẽ bị phản phệ, hơn nữa bọn họ cũng không thể thôi động được bảo vật này.

"Vốn dĩ các trưởng lão trong tộc đã nói với chúng tôi rằng, nếu trên đường đi gặp được chủ nhân của bảo vật này, nhất định phải đối đãi tử tế, sau đó mời về gia tộc, nhưng tôi biết Tần Mặc tiên sinh không phải là loại người tùy tiện làm việc." "Bây giờ tôi nói những điều này với Tần Mặc tiên sinh cũng chỉ là hy vọng Tần Mặc tiên sinh có thể suy nghĩ kỹ một chút, rồi đi cùng chúng tôi về." Lữ Tuyền Đông có thái độ vô cùng cung kính, bởi vì trong lòng hắn rất rõ ràng, chỉ cần Tần Mặc có chút ác cảm với bọn họ, anh sẽ không đi cùng bọn họ.

Hơn nữa, với năng lực của những người bọn họ, e rằng cũng không thể mang Tần Mặc đi được.

Trước đây bọn họ đã từng nghe nói về thực lực của Tần Mặc, cộng thêm việc bây giờ Tần Mặc lại có được bảo vật này, chẳng khác nào hổ thêm cánh.

Tần Mặc cười cười: "Tôi còn tưởng các người sẽ dùng vũ lực, không ngờ các người lại khá có lễ độ." Xem ra gia tộc này vẫn có chút khác biệt so với người Uông gia.

"Tần Mặc tiên sinh nói đùa rồi, ngài đã có thể lấy được bảo vật đó, vậy ngài chính là quý nhân trong gia tộc chúng tôi, dù chúng tôi có chết, cũng nhất định phải bảo vệ Tần Mặc tiên sinh." Tần Mặc xua

tay.

“Không cần nói những lời này để lấy lòng tôi, còn về việc có đi đến gia tộc các người hay không...” Tần Mặc dừng lại một chút, nhìn về phía Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Tiền Sanh Đào ba người họ.

“Các cậu nghĩ sao?” “Chúng tôi đều được cả, dù sao chúng tôi đến đây cũng là do người Uông gia bảo đến, bây giờ đã giải quyết xong rồi, đi chỗ đó chơi một chút cũng được.” Tâm tính của Hạo Thiên Chân từ trước đến nay đều khá lương thiện, vì vậy cậu ấy sẵn lòng đi đến Lữ gia, như vậy ít nhất có thể giúp đỡ người trong gia tộc bọn họ.

Suy nghĩ của Bàn Tử thì có phần cẩn trọng hơn, anh ta kéo Tần Mặc sang một bên, nhỏ giọng nói với Tần Mặc: “Tần Mặc, anh có từng nghĩ rằng bọn họ có lẽ đã liên thủ với người Uông gia để đối phó chúng ta không?” Bàn Tử cảm thấy suy nghĩ của mình như vậy thực sự là nghĩ xấu cho người khác quá, nhưng chuyện này liên quan đến sự an nguy của mấy người bọn họ, anh ta nhất định phải suy nghĩ nhiều hơn một chút.

“Thực sự có khả năng đó, nhưng bọn họ không làm gì được chúng ta.” Tần Mặc xua tay, sau đó Tần Mặc lại nhìn Lữ Tuyền Đông.

“Nhưng chúng ta cũng không cần đồng ý nhanh như vậy.

Cứ thăm dò trước đã.” Bàn Tử gật đầu.

“Vậy tôi hiểu rồi.” Sau đó Bàn Tử lại đặt ánh mắt lên người Lữ Tuyền Đông, bĩu môi.

“Mặc dù thái độ của các người thực sự rất tốt, cũng đã đuổi người Uông gia đi rồi, nhưng người ta nói “vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo” (không có việc gì mà tỏ ra ân cần thì ắt có gian trá).

Các người nói là vì Tần Mặc có thể điều khiển bảo vật này mới

như vậy, vậy các người lại muốn chúng tôi đi làm chuyện nguy hiểm như thế, trong lòng chúng tôi chắc chắn không cam lòng." Lữ Tuyền Đông bắt đầu sốt ruột, hắn lại nhìn về phía Tần Mặc, bây giờ chỉ có thể hy vọng Tần Mặc mở miệng.

Tần Mặc lại không làm gì cả, chỉ gật đầu.

Mấy người Lữ gia còn lại trong lòng đều run lên.

Chương 1071

"Nhưng bây giờ bảo vật này đã bị các anh lấy đi rồi, nếu các anh không đồng ý, vậy Uông gia chúng tôi sẽ bị diệt vong!" Một người Lữ gia bên cạnh có chút sốt ruột nhìn Tần Mặc.

Lữ Tuyền Đông vội vàng đưa tay ra ngăn lại một chút, hắn gật đầu: "Sự nghi ngại trong lòng Tần Mặc tiên sinh, tôi có thể hiểu được, vậy thế này đi, các anh cứ về trước, đợi lát nữa, tôi sẽ cho các trưởng bối trong tộc đến mời các anh." Trong lòng những người Lữ gia này đều có chút lo lắng.

Nếu Tần Mặc sau khi trở về không muốn gặp lại bọn họ nữa, chẳng phải nguyện vọng của bọn họ sẽ hoàn toàn tan thành mây khói sao?

"Các người không cần lo lắng, đây là quyết định của tôi, đợi sau khi về tôi sẽ báo cáo với các trưởng lão trong tộc, có hậu quả gì tôi sẽ tự mình gánh chịu." Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười nhạt, Lữ Tuyền Đông này lại tốt hơn những người Uông gia kia một chút.

"Vì bọn họ đã nói vậy, vậy chúng ta cứ về đi." Bàn Tử nhìn Tần Mặc chằm chằm, Tần Mặc gật đầu, đây vốn dĩ là kế hoạch của anh và Bàn Tử.

Tiền Sanh Đào cũng thở phào nhẹ nhõm, thực ra trong lòng cậu ấy cũng không ủng hộ Tần Mặc đi cùng những người này, bọn họ là người như thế nào còn chưa rõ, nếu đi đến gia tộc của bọn họ, gặp phải chuyện gì thì sẽ rất rắc rối.

May mắn là bây giờ Tần Mặc đã từ chối bọn họ, họ không cần phải lo lắng nữa.

“Cứ về trước đi.” Bọn họ cùng nhau rời khỏi nơi này, không bao lâu sau, liền trở về cửa hàng đồ cổ của Tần Mặc.

“Anh nói xem bọn họ thật sự sẽ cử người đến mời chúng ta sao?” Bàn Tử tò mò vươn tay véo cằm, trong đầu đã tưởng tượng ra cảnh gia tộc đối phương phái xe sang đến đón họ.

Tần Mặc trợn trắng mắt: “Chúng ta làm vậy chỉ là để tiện điều tra Lữ gia kia hơn, anh đang làm cái biểu cảm gì vậy?” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: “Tôi còn không được phép mơ mộng một chút sao?

Nhưng mà, điều tra mấy chuyện như thế này, Bàn gia tôi vẫn khá thạo.” Tần Mặc gật đầu, Bàn Tử quen biết khá nhiều người, để anh ta đi làm chuyện này cũng rất tốt.

“Vậy được, chuyện này giao cho anh, nhất định phải làm tốt, biết chưa.” Bàn Tử vỗ ngực, đảm bảo với Tần Mặc.

“Yên tâm đi.” Bàn Tử rời khỏi đây, đợi anh ta đi rồi, Tiền Sanh Đào lúc này mới nói với Tần Mặc.

“Lão bản, tôi cứ cảm thấy Uông gia này e rằng cũng không đơn giản, nếu chúng ta thật sự đi, liệu có bị bọn họ tính kế không?” Tần Mặc ừ một tiếng.

“Có khả năng đó, nhưng chúng ta còn chưa đi, chưa biết tình hình thế nào, đừng vội đoán mò.

Thời gian qua cậu cũng vất vả rồi, đi nghỉ ngơi một chút đi.” Tần Mặc vươn tay vỗ vai Tiền Sanh Đào.

Tiền Sanh Đào có chút bất đắc dĩ: “Tình hình bây giờ còn chưa ổn định, làm sao tôi có thể yên tâm nghỉ ngơi được chứ?

Hơn nữa những người Uông gia kia cũng muốn có được bảo vật trong tay anh, e rằng người Uông gia cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.” Điều đó cũng có nghĩa là, bây giờ bọn họ phải lo lắng cả hai gia tộc

này sẽ ra tay với họ.

"Cậu phải tin lão bản của cậu, thực lực của anh ấy ở đây rồi, những người kia tuyệt đối sẽ không dám manh động đâu.

À, tôi cũng phải về bên Cửu Môn trước đã." Như vậy, cậu ấy cũng có thể đi điều tra Lữ gia kia một chút, xem đối phương rốt cuộc có thân phận và bối cảnh như thế nào.

Thực lực của đội Uông gia đã rất mạnh rồi, nhưng đối phương rõ ràng không hề để Uông gia vào mắt.

Có thể thấy gia tộc đối phương còn cường thịnh hơn.

"Không thành vấn đề." Tần Mặc xua tay.

Sau khi Hạo Thiên Chân rời khỏi đây, Tần Mặc lại nhìn Tiền Sanh Đào: "Đi thôi, chúng ta cũng về bên Tần gia, tiện thể cũng có thể nhờ Tần gia giúp chúng ta dò la một chút." Tiền Sanh Đào ừ một tiếng, trên đường đi, cậu ấy lại nhớ đến tác phong của các trưởng lão Tần gia, bĩu môi.

"Cũng không biết lần này bọn họ có lại giở trò gì nữa không." "Không cần bận tâm đến bọn họ nhiều như vậy, bọn họ muốn làm gì thì làm, dù sao chúng ta chỉ là về gia tộc xem xét tình hình, chỉ cần bọn họ bề ngoài vẫn cung kính với chúng ta, thì chúng ta không cần so đo với bọn họ." Tần Mặc người này vẫn luôn khá khoan dung độ lượng.

Tiền Sanh Đào cười cười, Tần Mặc người này quả nhiên vẫn rất lương thiện.

"Không thành vấn đề." Tần Mặc và Tiền Sanh Đào cùng nhau trở về Tần gia.

Nhưng điều khiến anh không ngờ tới là, những trưởng lão xin nghỉ phép kia lại đều đang đợi ở cổng, thấy Tần Mặc đến, bọn họ vội vàng chạy về phía Tần Mặc, khom lưng chào Tần Mặc: "Gia chủ, ngài đã

về rồi.” Trong mắt Tần Mặc lóe lên một tia kinh ngạc, sao anh lại cảm thấy mấy người này dường như đang đợi mình ở đây?

Lẽ nào là mình nghĩ nhiều rồi sao?

“Các người đứng dậy đi, vào trong.” Sau đó Tần Mặc dẫn bọn họ cùng trở về đại sảnh bên kia, trên mặt mấy người bọn họ đều mang theo biểu cảm cung kính.

Tần Mặc liếc nhìn Tiền Sanh Đào, Tiền Sanh Đào hiểu ý Tần Mặc, ho khan một tiếng rồi bước lên phía trước một bước: “Các vị có chuyện gì sao?” Những trưởng lão này nhìn nhau, bọn họ vội vàng xua tay.

“Không hẳn là có chuyện gì.” “Cái gì gọi là không hẳn?” Tiền Sanh Đào có chút cạn lời hỏi, những người này nói chuyện đều không rõ ràng.

Một trong số các trưởng lão có uy tín hơn đứng dậy, lấy ra một tấm thiệp đưa cho Tần Mặc: “Là người Lữ gia, bọn họ vừa mới gửi cho chúng ta một tấm bái thiếp, nói Gia chủ sắp trở về, bảo chúng ta giao cái này cho Gia chủ.” Tần Mặc có chút kinh ngạc, Tiền Sanh Đào thì cầm tấm bái thiếp đó đưa đến tay Tần Mặc.

Tần Mặc xem xong, trong mắt mang theo ý cười nhạt: “Không ngờ tốc độ của bọn họ lại nhanh đến vậy, nhanh thế mà đã gửi tấm thiệp này đến rồi.” “Anh lại không nói muốn đi.” Tiền Sanh Đào bĩu môi, sau đó Tần Mặc lại đưa tấm thiệp này cho Tiền Sanh Đào.

“Dù sao cũng phải đợi ba ngày sau bọn họ mới đến bái kiến, đến lúc đó e rằng Bàn Tử và mấy người kia đã mang tin tức về rồi, chúng ta cứ tìm hiểu tình hình trước đã.” Tiền Sanh Đào gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy, thì cậu ấy chắc chắn phải nghe theo Tần Mặc.

“À, ông vừa nói người Lữ gia, lẽ nào ông cũng có hiểu biết về gia tộc bọn họ?” Tần Mặc nhìn chằm chằm vị trưởng lão này, vị trưởng lão trầm mặc một lát, nhìn về phía mấy người còn lại, bọn họ đều nhìn nhau, nhưng không nói gì.

“Có gì thì nói đi, đừng có ở đây kìm nén mãi, nhìn tôi khó chịu.” Tần Mặc nhíu mày, mấy người này dù sao cũng là trưởng lão của Tần gia, mặc dù bây giờ Tần gia đã xa sút không bằng trước đây, nhưng cũng không đến nỗi phải kiêng dè Lữ gia đến mức này chứ.

“Lữ gia là một gia tộc rất cổ xưa, tương truyền cách đây mấy nghìn năm, bọn họ có mối quan hệ khá mật thiết với chúng ta.” “Vậy sau này thì sao?” Tần Mặc có chút tò mò, lần này bọn họ còn đến Mộ Huyệt của Tần gia để lấy bảo vật, lẽ nào bọn họ thật sự có điều gì cần mình giúp đỡ sao?

“Sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ liền rút lui khỏi những cuộc đấu tranh gia tộc này, ẩn cư trong rừng núi.

Hậu nhân của gia tộc họ đã mấy trăm năm không xuất hiện, chúng tôi cứ tưởng bọn họ đã diệt vong rồi, không ngờ lại vẫn luôn tồn tại.” Bọn họ không khỏi có chút cảm khái.

Trước đây Tần gia và Lữ gia quan hệ vẫn khá tốt, nhưng sau này thì cũng không còn liên lạc nữa.

Tần Mặc gật đầu: “Thì ra là vậy, có tài liệu nào liên quan đến bọn họ vào thời điểm đó không?

Mang qua cho tôi xem một chút.” “Cái này chúng tôi thật sự không có.” Lúc bọn họ nói câu này, thái độ vẫn rất chân thật, vì vậy Tần Mặc không trách cứ bọn họ.

“Thật sao?” Tần Mặc thấp giọng nói một tiếng, do dự một lát, bọn họ vẫn mở miệng với Tần Mặc.

“Mặc dù nói khoảng thời gian từ đó đến nay không phải là quá dài, nhưng những tài liệu này dường như đã bị cố ý hủy hoại, chúng tôi chỉ nghe những người trong tộc nói về gia tộc này.” “Bọn họ đã biến mất mấy trăm năm, chúng tôi vẫn còn nghe nói đến danh tiếng của bọn họ.” Chủ yếu là vì ảnh hưởng của bọn họ lúc đó thực sự rất lớn.

Tần Mặc gật đầu: “Được rồi, tôi biết rồi, nếu đã như vậy, vậy các ông cứ đi lo chuyện trong gia tộc đi, những chuyện khác không cần các ông quản nữa.” Mấy vị trưởng lão này sững người một chút, sau đó bọn họ ngươi đẩy ta, ta đẩy ngươi, cuối cùng vẫn là vị trưởng lão ban nãy mở miệng với Tần Mặc.

“Gia chủ.

Ngài không có làm gì người Lữ gia chứ?” Những người Lữ gia kia đã ẩn cư nhiều năm như vậy, đột nhiên đến gửi thiệp mời cho họ tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Nếu là Tần gia nhiều năm trước, e rằng căn bản sẽ không sợ hãi, nhưng bây giờ thì khác, bây giờ Tần gia chỉ còn Tần Mặc là người lợi hại, còn mấy người bọn họ đều là vỏ rỗng.

Nếu không phải còn có một vài Gia Tộc bên ngoài, bọn họ sớm đã bị thôn tính rồi." Tần Mặc nghĩ một lát về những chuyện mình đã làm trong Mộ Huyệt đó. "Chỉ là cướp của bọn họ một bảo vật mà thôi." Mấy người kia trợn tròn mắt, có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Không nghe lầm chứ?

Chương 1072

Tần Mặc nói không có gì, kết quả lại còn cướp bảo vật của người khác. "Bảo vật đó rất quan trọng sao?" Vị trưởng lão kia vội vàng hỏi, Tần Mặc liếc nhìn ông ta một cái. "Cái này có liên quan gì đến ông sao?

Ông chỉ cần biết các ông là người của Tần gia, hết lòng vì Tần gia là được rồi." "Nếu họ thật sự muốn làm gì chúng ta, e rằng chúng ta căn bản không thể chống lại." Các trưởng lão này có chút uất ức nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nói rất nhẹ nhàng, nhưng trái tim nhỏ bé của bọn họ không chịu đựng nổi a.

Tiền Sanh Đào bĩu môi. "Tôi nói mấy ông đừng có sợ đến mức này chứ, tuy rằng Gia Tộc của họ thực sự rất thần bí, nhưng thực lực của Tần Mặc ở đây rồi, chẳng lẽ mấy ông còn lo lắng anh ấy san bằng mấy ông sao?" "Tiền tiên sinh, anh không thể nói như vậy được, thực lực của họ thực sự rất mạnh, anh chưa từng nghe nói về Gia Tộc của họ nên đương nhiên không hiểu.

Nghe nói trên người họ có Huyết Mạch truyền thừa." Huyết Mạch truyền thừa sao?

Tần Mặc nghĩ đến màu sắc đồng tử của bọn họ, gật đầu, quả thực có khả năng là như vậy, nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ không có đồng tử khác thường. "Là tôi cướp bảo vật của họ, tôi tự mình gánh chịu là được rồi, huống hồ gì bọn họ bây giờ đều chưa động thủ với Gia Tộc chúng ta, nghĩa là bọn họ sẽ không làm gì các ông, các ông có thể yên tâm." Tần Mặc an ủi các trưởng lão này, bất kể anh có ấn tượng tốt hay xấu với các trưởng lão này, nhưng cũng không cần thiết phải để họ sống trong lo sợ.

Các trưởng lão này nhíu mày, nhưng bọn họ cũng không có cách nào, thực lực của Tần Mặc ở đây, bọn họ không thể đắc tội Tần Mặc, lại không thể đối kháng với người Lữ gia.

Chỉ hy vọng nếu người Lữ gia thật sự tìm đến, Tần Mặc có thể giao bảo vật đó ra, như vậy bọn họ có thể tránh khỏi nguy cơ diệt vong.

Tần Mặc lại tra duyệt một chút điển tịch ở đây, phát hiện không có bất kỳ tư liệu nào liên quan đến Lữ gia.

Xem ra quả thực giống như bọn họ nói, đã bị người khác hủy diệt rồi.

Nhưng Lữ gia hình như cũng không có gì đặc biệt, tại sao lại phải hủy diệt tư liệu của bọn họ?

Tần Mặc có chút không hiểu, sau đó lại lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Không nghĩ rõ được, vậy thì đợi Hạo Thiên Chân và bọn họ trở về sau, hỏi thăm tình hình một chút vậy.

Chỉ là sau hai ngày, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều đã trở về. "Hai người tra xét thế nào rồi?" Tần Mặc nhìn hai người, hai người nhìn nhau, thở dài một hơi, hai người họ đã hội hợp từ hai giờ trước, còn trao đổi thông tin với nhau, phát hiện thông tin của bọn họ vẫn còn rất bế tắc. "Tôi đi khắp các Gia Tộc của Cửu Môn, hoàn toàn không tra được thông tin nào về Lữ gia này, chỉ biết họ hình như đã xuất hiện rất nhiều năm trước, nhưng sau đó thì không thấy nữa." Hạo Thiên Chân lắc đầu, Lữ gia này còn thần bí và đáng sợ hơn cả Uông gia. "Không sao, chúng ta lại không phải sợ họ, hơn nữa lần trước bọn họ nhường bảo vật cho chúng ta, chứng tỏ họ vẫn còn kiêng dè chúng ta!" Bàn Tử nhìn khá lạc quan, hắn cảm thấy bây giờ bọn họ lo lắng gì cũng vô ích.

Nếu đối phương muốn đối phó bọn họ, thì sẽ quanh co lòng vòng ra tay với họ, ví dụ như những con chó nhà Uông gia đó.

Nhưng nếu không có ý đồ xấu, thì bọn họ không cần lo lắng. "Thực ra người đó thực lực vẫn khá mạnh, tôi thấy nếu họ thật sự muốn cướp bảo vật, lần trước đã ra tay với chúng ta rồi, rất rõ ràng là tuy họ muốn lấy bảo vật đó, nhưng họ không chế ngự được bảo vật đó." Hạo Thiên Chân vuốt cằm, cẩn thận phân tích với Tần Mặc và những người khác. "Tôi thấy họ đối xử tốt với chúng ta như vậy, e rằng là muốn Tần Mặc mang bảo vật này đến Gia Tộc của họ, anh ấy không phải đã nói sao?

Gia Tộc của họ sắp gặp nguy cơ, cần chúng ta đến hóa giải." "Vậy thì kỳ lạ rồi, họ đều đã ẩn thế nhiều năm như vậy rồi, còn có thể có nguy cơ gì chứ?" Tiền Sanh Đào có chút không hiểu lắc đầu, hắn đối với những đại Gia Tộc này thực sự không rõ.

Tuy trước đây hắn cũng từng Hạ Đấu, nhưng lúc đó hắn đều là một mình chiến đấu, mãi sau này mới bị người ta sai khiến đến đây, có ma sát với Tần Mặc, cuối cùng trở thành thuộc hạ của Tần Mặc. "Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, đã không nghĩ ra được, vậy thì đợi đến lúc họ đến mời chúng ta rồi nói sau." "Anh có chắc là muốn đi không?" Hạo Thiên Chân có chút do dự nhìn Tần Mặc, bọn họ vẫn muốn khuyên Tần Mặc một chút, nói rằng hiện tại đối phương đối với họ thực sự không có ác ý, nhưng sau này thì chưa chắc. "Nếu anh thật sự đi vào Gia Tộc của họ, mà họ ra tay với chúng ta, thì chẳng phải rất phiền phức sao?" "Các cậu không cần đi theo tôi." Tần Mặc nhìn mấy người bọn họ, đối với Gia Tộc này, Tần Mặc vẫn chưa hiểu rõ lắm, cho nên Tần Mặc không muốn để mấy người bọn họ đi theo mình tự thân phạm hiểm.

Mấy người họ nghe thấy lời này đều trợn tròn mắt, khó tin nói. "Sao có thể như vậy được?

Chúng ta đều là huynh đệ, không thể để anh tự mình một mình chiến đấu." Tần Mặc xua tay. "Không cần thiết, mấy cậu cứ ngoan ngoãn ở đây không phải tốt hơn sao?" Bọn họ thở dài một hơi, cũng không biết Tần Mặc nghĩ gì.

Tần Mặc cười cười. "Dù sao thì bất kể anh nói thế nào, chúng tôi chắc chắn sẽ đi theo anh." Hạo Thiên Chân bĩu môi, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ mặc Tần Mặc. "Đúng vậy, ông chủ anh đi rồi, cái tiệm đồ cổ này cũng không có ai lui tới, vạn nhất bọn họ đến gây phiền phức, tôi lại không đánh lại họ, thì chẳng phải tôi sẽ bị ức hiếp sao?

Cho nên ông chủ anh vẫn nên mang theo tôi đi." "Còn về hai người họ, cậu muốn thì muốn, không muốn thì thôi." Tiền Sanh Đào còn bổ sung thêm một câu, Bàn Tử nghe thấy xong, trợn tròn mắt. "Cậu sao có thể như vậy?

Ít nhất chúng ta cũng đã cùng nhau vào sinh ra tử, cái tên thỏ con này lại nói vậy." "Anh càng mắng tôi, tôi càng nói với ông chủ, không cho anh đi cùng." Tiền Sanh Đào nói câu này còn làm mặt quỷ, Bàn Tử lập tức xắn tay áo, chuẩn bị ra tay với hắn. "Thôi được rồi, hai cậu đừng làm ầm ĩ nữa, bây giờ đang bàn chuyện mà." Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ nhìn hai người họ, hai người họ lúc này mới tạm dừng một lát. "Tần Mặc, tôi phải nói trước, dù sao trước đây chúng ta có thể tìm thấy anh, lần này chắc chắn cũng vậy, anh muốn mang thì mang, không muốn mang thì chúng tôi sẽ tự tìm đến Lữ gia đó bằng cách riêng của mình." "Nhưng anh cũng biết, những Gia Tộc như họ, vệ sĩ thường rất nghiêm ngặt, vạn nhất họ bắt được chúng ta, muốn ra tay với chúng ta, thì chúng ta chắc chắn phải khai anh ra." Tần Mặc đột nhiên bật cười, Bàn Tử nói câu này thật sự rất thú vị. "Anh không nghĩ xem Gia Tộc của họ đã ẩn thế lâu như vậy rồi, nếu anh thật sự không cẩn thận xông vào, họ có lẽ sẽ trực tiếp cắt đầu anh, làm sao có thời gian cho anh nói ra tên tôi?" Tần Mặc nhìn chằm chằm Bàn Tử,

Bàn Tử chợt trợn tròn mắt, lại nắm lấy cổ mình. "Anh nói đúng thật, vạn nhất đến lúc đó đầu của tôi và thân thể chia lìa thì sao?" Nhưng vừa có suy nghĩ này, sắc mặt hắn lại trở nên âm trầm, trừng mắt nhìn Tần Mặc và nói móc. "Không được, anh chắc chắn đang lừa tôi, anh chỉ là không muốn chúng ta đi theo anh nên mới nói những lời này để dọa tôi, tôi suýt chút nữa đã bị anh gài bẫy rồi." "Lữ gia lần này thực sự rất thần bí, tôi cũng đã xem rất nhiều tư liệu, không tìm thấy thông tin nào về họ, cho nên tôi không hy vọng các cậu đi theo, nếu không mấy cậu nhất định sẽ gặp nguy hiểm." Tần Mặc nhìn bọn họ nói câu này, Tần Mặc thật lòng.

Mấy người họ đều bĩu môi. "Dù sao chúng tôi cũng mặc kệ." Bọn họ đều đã quyết định, chắc chắn sẽ đi theo Tần Mặc. "Trước đây tôi đi theo anh đến bao nhiêu nơi, đều không lấy được bảo bối gì, anh nhất định phải mang theo tôi, bao nuôi tôi đấy." "Mặt anh đúng là dày." Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào đều không nhịn được mà châm chọc một câu. "Mấy cậu quản làm gì, lại không ăn của mấy cậu, uống của mấy cậu, tôi chỉ đi theo Tần Mặc thôi, không liên quan gì đến hai người mấy cậu." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc nghe thấy lời này, không nhịn được bật cười, lại có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi. "Thôi được rồi, tùy các cậu vậy, các cậu muốn đi theo thì cứ đi, tôi nói gì cũng không cản được các cậu, hơn nữa các cậu còn có thể thông qua cách khác tìm thấy tôi, vậy thì thà đi cùng nhau còn hơn, như vậy ít nhất cũng có thể có người trông nom." "Không thành vấn đề." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức đồng ý.

Đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên cảm nhận được bên ngoài truyền đến từng luồng khí tức, sắc mặt anh trở nên khó coi. "Không ngờ người Lữ gia còn chưa đến, đã có người không kiềm chế được rồi." Mấy người họ sửng sốt một chút, sau đó vội vàng đi theo Tần Mặc cùng đến cửa, thấy người của Uông gia đã bao vây cửa hàng đồ

cổ của Tần Mặc. "Tôi nói người nhà Uông gia các người thật sự rất thích Tần Mặc, cái cửa hàng đồ cổ này cứ động một chút là lại có mấy người đến bao vây, nếu các người thật sự thích, vậy thì mua lại cửa hàng đồ cổ này của Tần Mặc đi, tôi là thư ký của Tần Mặc, sẽ đàm phán giá cả với các người." Bàn Tử bĩu môi, nhìn mấy người của Uông gia này.

Lý lão đầu nheo mắt lại.

Chương 1073

Sau khi trở về Gia Tộc, ông ta quả thực đã phải chịu hình phạt, nhưng khi hình phạt được một nửa, ông ta nói với người trong Gia Tộc rằng ông ta bằng lòng lập công chuộc tội đến đây tìm Tần Mặc, mang bảo vật về.

Tần Mặc không dặn dò người của Tần gia giữ bí mật, chuyện người Lữ gia gửi thiệp mời, khi Uông gia nhận được tin tức này, thì đã nôn nóng mà phái người đến.

Vạn nhất Tần Mặc và bảo vật đó thật sự bị người Lữ gia mang đi, thì bọn họ muốn lấy được sẽ không thể nào. "Tần Mặc, tôi khuyên anh một câu, mau giao bảo vật đó ra, như vậy anh còn có thể giữ được một mạng sống, nếu không thì anh chỉ có thể theo chúng tôi về, sau đó chịu đủ hình phạt tàn khốc." Lý lão đầu trong mắt lộ ra một tia hưng phấn.

Tuy rằng người ở tuổi ông ta không nên như vậy, nhưng vì khoảng thời gian này đã chịu đủ hình phạt trong Gia Tộc, cả người ông ta có vẻ không được bình thường.

Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu. "Xin lỗi nhé, đã bảo vật này đã vào túi của tôi, thì vạn vạn không có lý do gì để ra ngoài, vả lại, những hình pháp của Gia Tộc các ông tôi không có hứng thú." Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Trước đây trong Mộ Huyệt, ông không có bản lĩnh mang bảo vật này đi, sao bây giờ lại muốn tự tìm đến để chịu đòn à?" Lý lão đầu bị Tần Mặc chọc tức đến không chịu nổi, ông ta đưa tay chỉ vào Tần Mặc. "Ban đầu nếu không phải có những người Lữ gia đó giúp anh, anh nghĩ anh thật sự có thể đối kháng được tôi sao?" "Tôi đương nhiên có thể rồi, chỉ tiếc Vương chấp sự không có bản lĩnh đó,

nếu không thì ông ta cũng sẽ không bị ông giết chết đâu." Tần Mặc nói xong câu này, những người Uông gia khác đều sững sờ một chút, Tần Mặc nhìn thấy phản ứng của bọn họ, liền biết bọn họ không hề biết chuyện đã xảy ra trong Mộ Huyệt lúc đó.

Sắc mặt Lý lão đầu trở nên khó coi, ông ta vội vàng ngăn Tần Mặc lại. "Anh nói bậy bạ gì đó?" "Ối, hóa ra ông không nói với người trong Gia Tộc của ông à, vậy thì tôi phải hô lớn một chút rồi." Bàn Tử không nhịn được bật cười, đã đối phương đối với họ không khách khí như vậy, thì hắn còn nói nhiều đạo nghĩa làm gì? "Các người còn chưa biết đâu, lúc trước Lý lão đầu vì muốn sống, đã giết Vương chấp sự của Uông gia các người." Trừ người đàn ông đeo mặt nạ bên cạnh Lý lão đầu khẽ liếc nhìn Lý lão đầu một cái, những người Uông gia khác đều không dám nói gì.

Dù sao thân phận của Lý lão đầu cao hơn bọn họ rất nhiều, bọn họ tổng không thể chỉ trích Lý lão đầu được. "Các người bây giờ làm việc cho ông ta, chẳng lẽ không sợ sau này ông ta sẽ ra tay với các người sao?" Bàn Tử cười lạnh một tiếng, hỏi mấy người này.

Một người trong số đó bước về phía trước một bước, nheo mắt lại. "Đây là chuyện của Uông gia chúng tôi, hình như không liên quan gì đến các hạ phải không, các hạ quản hơi rộng rồi đấy." "Các người nói đều đúng, nhưng chuyện này xảy ra trên người các người, thì không giống nữa rồi." Bàn Tử nhún vai. "Tộc lão, đừng nói nhảm với hắn!" Trong lòng Lý lão đầu đột nhiên có chút hối hận, sớm biết ngay từ đầu đã nên giải quyết Bàn Tử đi, khỏi để hắn lúc này ở đây nói nhiều lời. "Nói chuyện với tôi là nói nhảm." Bàn Tử bĩu môi, sau đó hắn lại nhìn về phía Tần Mặc bên cạnh. "Đuổi bọn họ đi đi, thật là lười đáp lời bọn họ, người trong Gia Tộc của mình là dạng gì, căn bản không nhận ra rõ, đợi sau này mấy người họ bị hại, họ sẽ hiểu ra." Tần Mặc cười cười.

Tiền Sanh Đào bên cạnh thì có chút lo lắng, nói nhỏ với Tần Mặc. "Ông chủ, lần này người của họ đến nhiều như vậy, chúng ta có thể đối kháng được không?" Tần Mặc nhướng mày. "Thực ra không cần chúng ta ra tay." Mấy người họ đều có chút không hiểu, lời này là có ý gì?

Chẳng lẽ muốn để người Uông gia tự tương tàn sao?

Nhìn tình hình hiện tại, bọn họ hẳn sẽ không như vậy.

Vẫn chưa đợi Tần Mặc nói gì, từ xa đã truyền đến một giọng nói. "Tần Mặc tiên sinh quả nhiên rất thông minh, hơn nữa còn có thể nhanh chóng cảm nhận được khí tức của chúng tôi, giống như trong truyền thuyết vậy." Từ xa xuất hiện hai ông lão mặc áo xanh, loại quần áo mà họ mặc có chút hơi cổ đại.

Lữ Tuyền Đông đi đến bên cạnh Tần Mặc, cúi người với Tần Mặc một cái. "Lục tiên sinh, lại gặp mặt rồi, hai vị này là trưởng bối trong Gia Tộc của chúng tôi, mong Tần Mặc tiên sinh đừng để ý, lần này tôi đặc biệt dẫn hai vị đến đây bái kiến Tần Mặc tiên sinh." "Ban đầu định đến Tần gia bên đó, nhưng nghe nói Tần Mặc tiên sinh ở đây có phiền phức, chúng tôi lập tức đến ngay." Tần Mặc đáp một tiếng.

Đã tự mình quyết định muốn đến Gia Tộc của họ xem một chút, vậy thì chắc chắn phải lợi dụng những người này, nếu không chẳng phải lãng phí sao. "Tôi không thích mấy người này lắm, bọn họ muốn đến phá tiệm của tôi, cho nên bọn họ giao cho các ông đấy." Tần Mặc nói câu này, nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông và hai vị trưởng lão kia.

Hai vị trưởng lão này đối với Tần Mặc vẫn khá khách khí, hai người họ đáp một tiếng, đứng bên cạnh Tần Mặc, sau đó lại nhìn chằm chằm người đàn ông đeo mặt nạ và Lý lão đầu. "Đây không phải là nơi các ngươi nên đến, mau đi đi." Lý lão đầu nhíu mày, sau đó ông ta nhỏ giọng nói với người đàn ông đeo mặt nạ. "Tộc lão, chuyện

này là sao?

Không phải nói họ đợi đến ngày mai mới đến sao?" "Họ đây chẳng phải là thuận nước đẩy thuyền, muốn nể mặt Tần Mặc sao?

E rằng họ vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của chúng ta và Tần Mặc." Người đàn ông đeo mặt nạ cười lạnh một tiếng, người Lữ gia này đúng là rất thông minh. "Không sao, lần này chúng ta cứ rút lui trước, đợi sau này rồi nói." "Nhưng mà..." Lý lão đầu có chút do dự nhìn người đàn ông đeo mặt nạ, người đàn ông đeo mặt nạ liếc nhìn ông ta một cái. "Ông có ý kiến gì về quyết định của tôi sao?" Lý lão đầu vội vàng im miệng, xua tay. "Tôi tuyệt đối không có ý đó." Tuy rằng thực lực của ông ta trong Gia Tộc cũng coi như khá, nhưng so với vị trước mặt thì kém xa quá nhiều. "Đi thôi." Sau đó, người đàn ông đeo mặt nạ dẫn bọn họ cùng rời khỏi nơi này, nhìn bóng lưng của bọn họ, Tần Mặc nhướng mày, sau đó lại nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông. "Được rồi, các ông bây giờ có kế hoạch gì?" "Ban đầu chúng tôi nên đến bái kiến vào ngày mai, hôm nay đến làm phiền, thật sự xin lỗi, nhưng đây cũng là một hành động bất đắc dĩ." Lữ Tuyền Đông cười nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc xua tay. "Các ông không cần nói những lời này với tôi, tôi biết các ông vẫn luôn cho người theo dõi tôi, tôi sở dĩ không ra tay, là vì tôi muốn biết các ông chuẩn bị đưa ra điều kiện gì để tôi giúp đỡ." Hai vị trưởng lão có chút kinh ngạc, bọn họ không ngờ Tần Mặc lại liệu sự như thần.

Ban đầu bản lĩnh của Tần Mặc đã khá tốt rồi, cộng thêm trí tuệ như hiện tại của Tần Mặc, bọn họ quả thực rất muốn kéo Tần Mặc vào Gia Tộc của họ. "Là như thế này, chúng tôi mạo muội quấy rầy Tần Mặc tiên sinh, chúng tôi rất xin lỗi, cho nên chuẩn bị lấy ra một số bảo vật trong Gia Tộc, đương nhiên rồi.

Lần này, chúng tôi chủ yếu hy vọng Tần Mặc tiên sinh làm việc là cùng chúng tôi đi Hạ Đấu một Mộ Huyệt." Tần Mặc có chút kinh ngạc. "Tôi còn tưởng là chuyện gì chứ, hóa ra là chuyện này à." "Chuyện này Tần Mặc khá là thạo, nhưng các ông muốn mời những người như chúng tôi giúp đỡ, các ông phải thể hiện đủ thành ý." Ánh mắt Bàn Tử sáng rực nhìn những người Lữ gia này, đã gia thế của họ hậu như vậy, vậy thì chắc họ đặc biệt có tiền nhỉ.

Nhất định phải làm thịt bọn họ một trận mới được.

Bất kể trước đây Lữ Tuyền Đông có giúp đỡ bọn họ hay không, thì họ cũng phải việc ai nấy làm.

Một vị trưởng lão trong số đó thở dài một hơi. "Thật lòng mà nói, những bảo vật này đều là thứ yếu, bất kể Tần Mặc tiên sinh muốn gì?

Bên chúng tôi đều sẽ cố gắng cung cấp, hơn nữa Mộ Huyệt lần này chủ yếu chôn cất là tiền bối của Lữ gia chúng tôi." "Bên trong cũng sẽ có rất nhiều vật bồi táng, Tần Mặc tiên sinh xem trọng cái gì đều có thể lấy, nhưng có một điều." Vị trưởng lão kia dừng lại một chút, Tần Mặc biết tiếp theo ông ta muốn nói chắc chắn là trọng điểm, do đó Tần Mặc chỉ vào cửa hàng đồ cổ của mình. "Vậy chúng ta qua đó đi." Mấy người họ đi theo Tần Mặc, bước vào trong cửa hàng đồ cổ, sau đó mấy vị trưởng lão lại nói với Tần Mặc. "Lần này nơi chúng tôi phải đến, còn trấn áp một con Hung Thú mà chúng tôi đã giam giữ ở đó." Hạo Thiên Chân nhíu mày.

Chương 1074

"Nhưng ngay cả Cửu Môn chúng tôi cũng không trấn áp Hung Thú, sao các ông lại khác biệt đến vậy?" Hạo Thiên Chân có chút không hiểu, chẳng lẽ họ đang lừa gạt Tần Mặc sao?

Cậu ấy phải nêu ra điều này trước, kẻo lát nữa Tần Mặc sẽ bị họ lừa. "Cái này có liên quan đến tổ tiên của chúng tôi trước đây, tổ tiên của chúng tôi đã hiệu trung với Tần gia." Vị trưởng lão kia nói câu này thì nhìn Tần Mặc một cái. "Đương nhiên rồi, tư liệu trước đây của chúng tôi đều đã bị hủy bỏ hết rồi, còn về việc Tần gia này có phải Gia Tộc của các ông hay không, chúng tôi cũng không rõ lắm." "Bởi vì Tần gia lúc đó đặc biệt cường thịnh, còn Tần gia hiện tại của các ông...

điều này có chút không phù hợp với logic." Vị trưởng lão kia dừng lại một chút, ông ta cảm thấy nói như vậy có thể không lễ phép với Gia Tộc của Tần Mặc, cho nên ông ta có chút không tiện tiếp tục nói.

Tần Mặc nhướng mày, anh cũng không cảm thấy mình bị mạo phạm.

Vốn dĩ bây giờ Tần gia cũng không được thịnh vượng cho lắm. "Không sao cả, tôi không đặc biệt quan tâm đến đánh giá của các ông về Tần gia, tuy nói tôi là người của Tần gia, hơn nữa còn là gia chủ hiện tại, nhưng sự phát triển của Tần gia sau này thực sự kém rất nhiều." Do đó, cho dù họ nói như vậy, trong lòng Tần Mặc cũng không trách móc.

Hai vị trưởng lão nhìn nhau, bọn họ không ngờ Tần Mặc lại khá hòa nhã, xem ra tiếp theo muốn mời Tần Mặc đi cùng hẳn là khá đơn giản. "Gia Tộc của chúng tôi thực ra có tín ngưỡng Thần Thú, hơn

nữa trên người chúng tôi cũng có Huyết Mạch của Thần Thú, không biết điểm này Tần Mặc tiên sinh có cảm nhận được không." Vị trưởng lão kia nhìn Tần Mặc, tiếp tục nói.

Trong lòng Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cùng Tiền Sanh Đào đều có chút kinh ngạc. "Gia Tộc của họ lại lợi hại đến vậy sao?

Còn có Thần Thú nữa." "Đúng vậy, trong số các Gia Tộc của chúng ta thì chỉ có Trương gia mới có Kỳ Lân Thần Thú.

Còn những cái khác..." Hạo Thiên Chân dừng lại một chút, thực lực của Cửu Môn bọn họ đã rất mạnh, hơn nữa lịch sử cũng đặc biệt lâu đời, nhưng vẫn không thể sánh bằng Lữ gia này. "Chúng ta tiếp tục nghe xem." Tiền Sanh Đào đối với Lữ gia này vẫn khá tò mò, hơn nữa bọn họ rốt cuộc muốn Tần Mặc đi trấn áp con Hung Thú gì? "Nếu tôi không cảm nhận nhầm, Huyết Mạch của các ông hẳn là Chu Tước phải không?" Tần Mặc nhìn Lữ Tuyền Đông một cái, lúc trước khi Lữ Tuyền Đông ra tay, Tần Mặc từng thấy bóng Chu Tước trong đồng tử của anh ta.

Hai vị trưởng lão hít một hơi khí lạnh, bọn họ không ngờ Tần Mặc lại biết cả chuyện này, bọn họ thở dài một hơi, gật đầu, điểm này thì không cần thiết phải giấu Tần Mặc.

Đã muốn hợp tác với Tần Mặc, thì nhất định phải thể hiện sự thành ý đặc biệt, nếu không Tần Mặc cũng sẽ không muốn đáp lời bọn họ. "Quả thực là như vậy, nhưng khoảng thời gian gần đây, Huyết Mạch của Gia Tộc chúng tôi vẫn luôn khá mỏng manh, chỉ có trên người Lữ Tuyền Đông là mạnh hơn một chút." Hai người họ đặt ánh mắt lên người Lữ Tuyền Đông. "Chúng tôi đã để Lữ Tuyền Đông vào đó một lần, nhưng lần đó anh ấy lại trọng thương trở về, hơn nữa ngay cả ký ức bên trong cũng hoàn toàn không còn, chúng tôi đoán điều này hẳn là có liên quan đến con Hung Thú Thao Thiết bên trong."

Tần Mặc đáp một tiếng, Thao Thiết này quả thực là Thượng Cổ Hung Thú, cho nên Lữ Tuyền Đông bị thương cũng khá bình thường.

Nếu nói như vậy, đến Lữ gia này hẳn là không tệ, bọn họ trấn áp Thao Thiết, phỏng chừng là vì lúc trước đối phương đã làm người bị thương. "Sau khi chúng tôi tra duyệt cổ tịch, mới biết chúng tôi nhất định phải có được Hắc Long Ngọc Bội mới có thể hoàn toàn trấn áp Hung Thú Thao Thiết." "Chúng tôi chỉ có thể lại một lần nữa phái Lữ Tuyền Đông, để anh ấy dẫn theo một số thuật sĩ trong Gia Tộc đi tìm Hắc Long Ngọc Bội này, thật không dễ dàng mới tra được một vài manh mối." "Nhưng đều khá kỳ lạ.

Cái Mộ Huyệt này lại có duyên kỳ lạ với chúng tôi, người trong Gia Tộc của chúng tôi đi qua lại không hề có bất kỳ tổn thương nào." Tần Mặc trong lòng vẫn có chút hiểu rõ, bọn họ đã có duyên với Tần gia, mà Thú Hộ của Tần gia lại là Hắc Long, cho nên Hắc Long tự nhiên sẽ không ra tay với bọn họ.

Trên người bọn họ lại có Huyết Mạch Chu Tước, những sinh vật trong Mộ Huyệt đó đều đã từng bị Hắc Long trấn áp, tự nhiên cũng đã cảm nhận được Huyết Mạch Chu Tước, ngay cả đến gần cũng không dám, chứ đừng nói là ra tay với bọn họ. "Ban đầu chúng tôi nghĩ lần này có thể trở về viên mãn, không ngờ lại gặp được Tần Mặc tiên sinh, nhưng trước đây chúng tôi vẫn luôn nghe nói Tần Mặc tiên sinh hình như có duyên kỳ lạ với Hắc Long." Bọn họ nhìn chằm chằm Tần Mặc. "Tần Mặc tiên sinh lại là người của Tần gia, có lẽ có liên quan đến Tần gia mà chúng tôi từng phụng sự trước đây, tuy chúng tôi không biết giữa Tần gia và Hắc Long có mối liên hệ bí ẩn gì, nhưng Tần Mặc tiên sinh nhất định có thể giúp đỡ chúng tôi." Đây là trực giác của bọn họ, bọn họ cũng không biết cụ thể có phải như vậy hay không. "Các ông đã từng phụng sự Tần gia, vậy các ông không hiểu biết về Tần gia sao?" Sắc mặt bọn họ lóe lên một tia ngượng ngùng.

"Không phải chúng tôi không muốn hiểu biết về Tần gia, mà là Gia Tộc của đối phương thực sự quá thần bí, lúc trước chúng tôi phụng sự họ.

Đối với họ mà nói, cũng chỉ là hạt cát giữa biển mà thôi." "Theo lịch sử tổ tông của chúng tôi, sau này người của Gia Tộc chúng tôi được phái đi trấn áp Thao Thiết." "Do đó, trưởng lão trong Gia Tộc của chúng tôi vẫn luôn ở nơi đó, Tần gia yêu cầu chúng tôi trấn thủ ở đó, và còn có một quy tắc, chúng tôi ở đó trấn thủ, thì nhất định phải hủy bỏ hoàn toàn những tư liệu trước đây." "Bao gồm cả tư liệu của chúng tôi bên ngoài cũng sẽ hoàn toàn không còn, tương đương với việc chúng tôi biến mất trên thế giới này, nếu không phải Thao Thiết xảy ra chuyện, e rằng mấy người chúng tôi cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ Tần Mặc tiên sinh." Tần Mặc nhướng mày, đối với đại khái tình hình, anh cũng đã hiểu rõ.

Xem ra Lữ gia này đối với Tần gia quả thực vẫn rất tận tâm phụng sự, nếu không bọn họ cũng sẽ không ở đó lâu như vậy. "Hành vi của các ông tôi vẫn rất tán thưởng, nhưng về những điều các ông nói, tôi còn phải suy nghĩ thêm một chút." Sắc mặt hai vị trưởng lão lóe lên một tia lo lắng, còn Lữ Tuyền Đông bên cạnh thì nói. "Tôi tin Tần Mặc tiên sinh sẽ bằng lòng đi cùng chúng tôi, tuy rằng thời gian ở cùng anh không dài, nhưng tôi thực sự có cảm giác như vậy." Dường như là đến từ sự liên kết huyết mạch.

Ngay cả Lữ Tuyền Đông bản thân cũng không nói rõ được, lúc đầu gặp Tần Mặc, anh ta đã cảm nhận được trên người Tần Mặc có khí thế vương giả này, lại khiến anh ta vô cùng thân cận, hơn nữa còn đặc biệt muốn thần phục.

Anh ta biết thân phận địa vị của Tần Mặc, cho nên mới đối xử khách khí với Tần Mặc như vậy, nhưng phần lớn còn là do điều này.

Tần Mặc cười cười. "Tôi biết anh đã giúp tôi trong Mộ Huyệt đó, hơn nữa hôm nay lại làm những chuyện này, không ngoài gì là muốn tôi cảm thấy các ông có thành ý." "Những việc các ông làm tôi cũng đã thấy rồi, tôi sẽ suy nghĩ kỹ, ngày mai sẽ trả lời các ông." Hai vị trưởng lão không có cách nào, chỉ có thể tạm thời rời khỏi đây trước, nhưng bọn họ vẫn giữ Lữ Tuyền Đông lại đây, hy vọng đối phương có thể khuyên nhủ Tần Mặc một chút.

Buổi tối Lữ Tuyền Đông cùng bọn họ ở đây ăn thịt nướng. "Thật lòng mà nói, trước đây Gia Tộc chúng tôi yêu cầu đối với chúng tôi đều khá nghiêm khắc, chúng tôi rất ít khi được ăn những thứ này." Lữ Tuyền Đông trong mắt lộ ra một tia cười ý, Tần Mặc đáp một tiếng. "Vậy thì hôm nay anh cứ ăn nhiều một chút đi." Bàn Tử do dự một chút, vẫn hỏi ra. "Trưởng lão trong Gia Tộc các anh còn nói để anh ở đây nói chuyện kỹ càng với Tần Mặc, chẳng lẽ anh không muốn nói gì sao?" Lữ Tuyền Đông đang lật xiên nướng thì hơi dừng lại một chút, sau đó xua tay. "Không có gì đáng nói cả, nếu các cậu thật sự bằng lòng đi cùng tôi, bất kể tôi thế nào, các cậu cũng sẽ hợp tác với tôi, nếu không thì cho dù tôi có dùng hết tài cán, các cậu cũng sẽ không đồng ý với tôi." "Ngoài ra." Lữ Tuyền Đông lại nhìn Tần Mặc. "Tần Mặc tiên sinh bằng lòng giữ tôi lại, chẳng phải là đã có ý định muốn đi rồi sao?

Điểm này trong lòng tôi vẫn rất rõ ràng." Tần Mặc chợt bật cười, sau đó đáp một tiếng. "Anh quả thực rất thông minh.

Vậy được rồi, tôi sẽ đi cùng các ông, nhưng phải nói trước.

Đồ vật trong Mộ Huyệt, tôi muốn cản các ông thì cũng không cản được tôi đâu." Nghĩ đến Hắc Long Ngọc Bội lần trước, giúp mình tăng thêm nhiều thuộc tính như vậy, Tần Mặc lại muốn có thêm một số bảo vật, như vậy thì thực lực của hắn sẽ đột phá mạnh mẽ.

Lữ Tuyền Đông lập tức vui mừng, tuy rằng ngay từ đầu anh ta đã đoán chắc Tần Mặc nhất định sẽ giúp đỡ, nhưng bây giờ biết được suy nghĩ của Tần Mặc, tâm trạng anh ta vẫn có chút thay đổi. "Vậy thì đa tạ Tần Mặc tiên sinh." Lữ Tuyền Đông giơ chai rượu trong tay lên, Tần Mặc cụng với anh ta một cái.

Ba người kia nhìn nhau, bọn họ không ngờ Tần Mặc lại đồng ý nhanh đến vậy, bọn họ bây giờ còn chưa chuẩn bị bất kỳ trang bị nào cả. "Ông chủ, vị Lữ tiên sinh này thực lực vẫn khá mạnh, ngay cả anh ấy còn bị tai ương trong Mộ Huyệt đó.

Vậy tôi thấy chúng ta vẫn nên chuẩn bị trước một thời gian." Là một cấp dưới, có lẽ anh ta không nên chỉ trỏ vào chuyện của Tần Mặc, nhưng anh ta vẫn muốn nói một chút.

Tần Mặc ừ một tiếng.

“Chuyện này tôi biết, anh không cần lo đâu, hơn nữa nhà họ Lữ các anh nhất định sẽ chuẩn bị sẵn tài nguyên từ trước.” Tần Mặc lại nhìn Lữ Tuyền Đông một cái.

Chương 1075

“Anh nói phải không?” “Tần Mặc tiên sinh, xin cứ yên tâm, chuyện này không thành vấn đề gì đâu, gia tộc chúng tôi nhất định sẽ chuẩn bị sẵn tất cả những gì Tần Mặc tiên sinh cần.” “Nhưng mà…” Lữ Tuyền Đông thở dài một hơi, anh ta vẫn muốn nói trước những điều khó khăn.

“Trong Mộ Huyệt này quả thật tràn ngập nguy hiểm, tuy tôi không còn ký ức gì về Mộ Huyệt đó nữa, nhưng sâu trong lòng tôi lại có một nỗi sợ hãi.” “Trong đó tuyệt đối có những thứ rất kinh khủng, không chỉ là Thao Thiết, e rằng còn có những thứ khác nữa.” Lữ Tuyền Đông tuy sợ rằng sau khi nói ra những điều này, Tần Mặc sẽ không muốn đi cùng họ nữa, nhưng anh ta vẫn phải nói.

Tần Mặc đưa tay vỗ vỗ vai Lữ Tuyền Đông.

“Anh là người khá thành thật đấy, chỉ bằng sự thành thật này của anh, tôi sẽ đi cùng anh, đừng lo lắng.” Lữ Tuyền Đông thở phào nhẹ nhõm.

Vì giờ Tần Mặc đã đồng ý rồi, nên anh ta cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa.

“Đa tạ Tần Mặc tiên sinh.” Lữ Tuyền Đông đứng dậy cúi người với Tần Mặc, Tần Mặc liền liếc trắng mắt.

“Được rồi, đừng đa tạ nữa, mau ngồi xuống đây đi, ăn chút đồ nướng đã rồi nói.” Tần Mặc vẫn có thiện cảm với nhà họ Lữ này, dù sao thì họ cũng không giống nhà họ Uông, không bức ép mình, hơn nữa nhà họ Uông còn làm nhiều chuyện táng tận lương tâm, còn nhà họ Lữ thì vẫn luôn ở đó canh giữ, hơn nữa còn diệt trừ Thao Thiết.

“Vẫn còn một chuyện nữa.” Lữ Tuyền Đông có chút do dự nhìn

Tần Mặc.

Anh ta thật sự sợ rằng sau khi kể hết mọi chuyện này cho Tần Mặc, Tần Mặc sẽ không muốn đi cùng nữa.

Nhưng lương tâm anh ta lại mách bảo rằng không thể giấu Tần Mặc những chuyện này, nếu không thì sẽ rất khó xử.

Tần Mặc cười cười.

"Có gì muốn nói thì cứ nói hết ra đi." Lữ Tuyền Đông ừ một tiếng.

"Là thế này, trong gia tộc chúng tôi có đấu đá nội bộ.

Vì vậy, họ phản đối việc chúng tôi đi vào Mộ Huyệt, tôi vẫn là lén lút vào đó." "Lần này, bọn họ hẳn là đã tăng cường giám sát, Tần Mặc tiên sinh đi cùng chúng tôi, e rằng bọn họ sẽ dùng một vài thủ đoạn đối phó Tần Mặc tiên sinh." Đương nhiên, những lời này đều là muốn Tần Mặc biết khó mà lui.

Tần Mặc phẩy phẩy tay.

"Chuyện trong gia tộc các anh, tôi không muốn quản lắm, nhưng nếu bọn họ thật sự đụng chạm đến lợi ích của tôi, hoặc làm hại bạn bè của tôi, tôi cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu." "Chúng tôi sẽ cố gắng quản lý bọn họ, hơn nữa cũng không cần Tần Mặc tiên sinh giúp chúng tôi dọn dẹp nội bộ, chỉ là muốn nói trước với Tần Mặc tiên sinh một tiếng, để anh có sự chuẩn bị." Lữ Tuyền Đông không có mặt mũi nào, ngại nhờ Tần Mặc giúp họ quản chuyện trong gia tộc.

Đây là chuyện của chính họ, sao có thể để Tần Mặc ra tay giúp được?

Tần Mặc ừ một tiếng.

"Vậy được rồi, tôi biết rồi, còn gì nữa không?" Tần Mặc nhìn Lữ Tuyền Đông một cái, không ngờ Tần Mặc lại chẳng hề để tâm.

“Tôi nói này, chuyện lằng nhằng trong gia tộc các anh cũng nhiều quá đi chứ, tôi còn hơi không muốn đi nữa rồi đấy.” Bàn Tử liếc trắng mắt, mặt anh ta ửng đỏ, trông có vẻ đã say.

“Anh mà không muốn đi thì đừng đi.” Tiền Sanh Đào bĩu môi, Tần Mặc còn chưa nói gì, Bàn Tử lại lên tiếng trước.

“Cái đó không được.” Bàn Tử xua xua tay, sau đó anh ta lại nhìn Lữ Tuyền Đông.

“Vậy nếu các anh sẵn lòng trả thêm tiền thì chúng tôi chắc chắn sẽ sẵn lòng giúp đỡ.” Lữ Tuyền Đông có chút bất đắc dĩ.

Ban đầu anh ta còn hơi lo Tần Mặc sẽ dao động vì lời của Bàn Tử, không ngờ Bàn Tử lại nghĩ đến chuyện này.

“Không thành vấn đề.” Lữ Tuyền Đông dứt khoát đồng ý ngay lập tức, Bàn Tử ha ha cười lớn, anh ta gật đầu.

“Vậy được, nể tình các anh sảng khoái như vậy, chuyện này tôi – Bàn Tử – nhận lời.” “Đây là anh nói đấy nhé, nếu trong Mộ Huyệt gặp phải nguy hiểm, anh phải xông lên đầu tiên đấy.” Tần Mặc cười nhìn Bàn Tử, Bàn Tử ngớ người một chút, sau đó lại bĩu môi.

“Tần Mặc, anh không thể hại tôi như vậy được.” “Thôi được rồi, anh còn không hiểu Tần Mặc sao?

Tần Mặc người này tuy miệng nói thế, nhưng nếu thật sự gặp nguy hiểm, anh ấy chắc chắn vẫn sẽ giúp anh thôi.” Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ.

Trong lòng Bàn Tử đương nhiên hiểu rõ, anh ta lại uống thêm hai ngụm rượu, nhìn mặt trăng.

“Giá mà có một ngày tôi có thể bay lên mặt trăng, nhảy một điệu với Hằng Nga thì tốt biết mấy.” “Thôi đi, anh cũng không tự nhìn xem mình trông thế nào đi.” Tiền Sanh Đào có chút chê bai nhìn Bàn Tử.

Lữ Tuyền Đông thấy mấy người họ như vậy, trong lòng dâng lên một luồng ấm áp.

Không ngờ bọn họ lại hòa thuận đến thế, anh ta thật sự có chút ngưỡng mộ.

Nghĩ đến chuyện trong gia tộc mình, anh ta không nhịn được thở dài một hơi.

Thôi vậy, trong gia tộc vốn đã loạn như vậy, anh ta còn có gì để nói chứ?

Chỉ hy vọng sau này bọn họ đừng gây rối, vạn nhất Thao Thiết thật sự xuất hiện, kẻ đầu tiên phải chịu tai họa e rằng chính là gia tộc của họ.

"Thôi thế này đi, mọi người về nghỉ ngơi, đợi ngày mai chúng ta có lẽ còn phải lên đường nữa." Tần Mặc đứng dậy, vươn vai một cái.

Không ngờ mới từ Mộ Huyệt đó ra, vừa vặn ba ngày đã lại phải lo chuyện khác.

Bọn họ gật đầu.

"Chúng tôi biết rồi." Sau đó, bọn họ đều tự mình trở về, sáng sớm ngày hôm sau, khi Tần Mặc thức dậy thì phát hiện Lữ Tuyền Đông lại đang luyện kiếm trong sân.

Sau khi xem một lúc ở đó, Tần Mặc lắc đầu, tuy nói tư chất của Lữ Tuyền Đông quả thật không tệ, nhưng anh ta nắm giữ bản lĩnh quá ít.

Tần Mặc không nhịn được chỉ điểm một chút ở bên cạnh.

"Tốc độ quá chậm rồi, hơn nữa khi nhấc kiếm tay không có lực, vừa rồi lực vung kiếm không đủ!" Nghe thấy những lời này, Lữ Tuyền Đông ngớ người một chút, sau đó anh ta thử luyện lại theo

những gì Tần Mặc đã chỉ, nhưng lại phát hiện mình vẫn không được.

"Khi tôi luyện bộ kiếm pháp này, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không thể nói ra cụ thể lỗi sai ở đâu." Lữ Tuyền Đông có chút chán nản nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười cười.

"Thôi được, nể tình chúng ta có duyên, vậy thì tôi dạy anh một chút vậy." Tần Mặc đi đến bên cạnh Lữ Tuyền Đông, sau đó bắt đầu luyện kiếm pháp ở đó.

Đợi đến khi Tần Mặc luyện xong, Lữ Tuyền Đông mới phát hiện trên chiếc lá của cây cảnh bên cạnh vậy mà đã khắc tên anh ta, hơn nữa chiếc lá này còn chưa bị Tần Mặc đâm xuyên hoàn toàn.

Không ngờ Tần Mặc lại có thể khống chế lực độ tốt đến vậy, có thể thấy kiếm pháp của anh ấy quả thật đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh.

"Anh cũng lợi hại quá đi chứ, anh luyện đây là kiếm pháp gì vậy?" Lữ Tuyền Đông có chút hiếu kỳ nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đưa tay gãi gãi đầu.

Anh ấy cũng không biết đây là kiếm pháp gì, chỉ là vì lúc trước Hệ Thống ban thưởng bản lĩnh quá nhiều, anh ấy tiện tay luyện tập một chút mà thôi.

"Nếu anh thật sự muốn hỏi, thì cứ gọi là Tần Mặc Kiếm Pháp đi." Lữ Tuyền Đông hít một hơi khí lạnh.

"Anh đừng nói với tôi, đây là kiếm pháp do chính anh tự sáng tạo đấy nhé." Nếu không thì tại sao lại đặt tên ngay tại chỗ lúc này chứ?

"Có thể nói là vậy." Vì là Hệ Thống ban thưởng cho Tần Mặc, mà Tần Mặc lại không thể giải thích chuyện Hệ Thống, nên đành phải tự nhận công lao này về mình.

Nhưng Hệ Thống và anh vốn dĩ là một thể, nói như vậy cũng

không có gì đáng trách.

"Thì ra là vậy." Lữ Tuyền Đông có chút nghi ngờ nhân sinh.

Chương 1076

"Tôi vẫn luôn cảm thấy mình trong gia tộc đã được coi là người rất thông minh, hơn nữa ngộ tính cũng không tệ, nên thực lực trong thế hệ trẻ được coi là khá cao siêu, nhưng so với anh…" Lữ Tuyền Đông thở dài một hơi, anh ta cảm thấy mình thậm chí còn không bằng một phần mười của Tần Mặc.

Tần Mặc xua xua tay.

"Không cần nói vậy đâu, anh phải tự tin vào bản thân mình, hơn nữa tôi đây cũng không phải ai cũng có thể so sánh được." Lời này của Tần Mặc quả thật không hề nói dối.

Lữ Tuyền Đông đưa tay sờ sờ mũi, không ngờ Tần Mặc lại vẫn thẳng thắn như vậy.

"À đúng rồi, hôm nay hai vị trưởng lão của gia tộc chúng tôi có lẽ sẽ đến đón chúng ta, nhưng đến lúc đó có thể sẽ không cho các anh nhìn đường đến gia tộc chúng tôi." Lữ Tuyền Đông lo Tần Mặc sẽ tức giận vì chuyện này, nên anh ta vẫn phải nói rõ trước.

Bàn Tử vừa hay bước ra, nghe thấy những lời này, anh ta bĩu môi, vẻ mặt bất mãn.

"Anh đây là ý gì?

Anh lo chúng tôi sẽ tiết lộ vị trí gia tộc các anh sao?

Không ai thèm muốn gia tộc các anh đâu, chúng tôi càng sẽ không làm loại chuyện đó." Tần Mặc thở dài một hơi, ngăn Bàn Tử lại.

"Đây là quy định của gia tộc họ, chúng ta không cần phải vì chuyện này mà không đi." Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng.

"Vốn dĩ là anh ta mời chúng ta đi, giờ lại nói với chúng ta những

lời này, thật sự có chút khó hiểu." Lữ Tuyền Đông có chút bất đắc dĩ.

"Chuyện này tôi cũng không thể quyết định được, dù sao đây cũng là quy tắc trong gia tộc.

Nếu các anh không làm như vậy, thì sau này đến gia tộc chúng tôi sẽ còn khó khăn hơn nữa." "Không sao đâu." Hạo Thiên Chân cũng bước ra, anh ấy cười an ủi Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông gật đầu, chỉ cần họ không ai để bụng thì tốt rồi.

Tiếp theo bản thân anh ta cũng không cần lo lắng nhiều nữa.

"Sau khi mọi chuyện thành công, tôi nhất định sẽ cảm kích các vị thật nhiều." Lữ Tuyền Đông lùi về sau vài bước, cúi người với Tần Mặc và những người khác.

Mặc dù nói Bàn Tử người này tính khí không tốt lắm, miệng mồm cũng không tha ai, nhưng giờ thấy cảnh này, anh ta đột nhiên cảm thấy, thực ra Lữ Tuyền Đông và bọn họ chắc cũng khá xót xa.

"Thôi được rồi, được rồi, tôi cũng không có ý đó, chỉ là cảm thấy các anh quá đề phòng chúng tôi, dù sao chúng tôi cũng là đến giúp các anh mà." "Bàn Tử, anh đã lăn lộn giang hồ lâu như vậy rồi, người ta có một chút quy củ không phải là chuyện bình thường sao?" Tiền Sanh Đào nói lời này rồi đi đến bên cạnh Tần Mặc, còn đưa bữa sáng đã mua cho Tần Mặc và những người khác.

"Chỉ có anh là lắm lời." Bàn Tử bĩu môi, sau đó anh ta quay về trong nhà, Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười, nói với Lữ Tuyền Đông.

"Tính cách của Bàn Tử người này là vậy đó, nhưng thực ra anh ấy vẫn khá nhiệt tình, chỉ là không quá thân quen với anh, cộng thêm những lời anh nói, khiến anh ấy cảm thấy không được tôn trọng, trong lòng mới nghĩ như vậy." Lữ Tuyền Đông đương nhiên sẽ không so đo

nhiều với Bàn Tử, anh ta vội vàng gật đầu.

"Tôi hiểu mà, tôi không suy nghĩ những điều đó đâu, các anh bằng lòng đi cùng tôi, tôi đã rất vui rồi." "Trước hết cứ ăn gì đó đi, lát nữa đợi người trong gia tộc các anh đến, chúng ta sẽ đi." Dù sao thì tài nguyên trong Hệ Thống của anh ấy cũng đủ phong phú, nên sau này không cần phải lo lắng.

"Anh nói xem, đám người nhà họ Uông có thể dễ dàng để chúng ta đi qua như vậy sao?" Khi ăn sáng, Bàn Tử không nhịn được hỏi Tần Mặc một câu.

Anh ta luôn cảm thấy đám người nhà họ Uông đó sẽ không tốt bụng như vậy.

Tần Mặc cười cười.

"Mặc kệ bọn họ thế nào đi, chỉ cần chúng ta làm được là tốt rồi mà?" Bàn Tử ừ một tiếng.

"Dù sao đây cũng là chuyện trong gia tộc họ, không liên quan gì nhiều đến chúng ta, cho dù đám người nhà họ Uông thật sự ngăn cản, thì cũng là việc họ phải giải quyết." Bàn Tử nhìn Lữ Tuyền Đông một cái, Lữ Tuyền Đông vội vàng gật đầu.

"Đó là điều đương nhiên, chúng tôi vốn dĩ là mời các anh đến làm việc, đã có rất nhiều điều đắc tội rồi, nếu chuyện nhỏ này chúng tôi còn làm không tốt, thì chúng tôi càng không còn mặt mũi nào để mời các anh đến nữa." Mấy người họ lúc này mới ừ một tiếng, không ai nói thêm gì nữa, chỉ vội vàng lấp đầy bụng.

Nếu thật sự đi vào Mộ Huyệt, gặp phải nguy hiểm gì, bọn họ trong thời gian ngắn e rằng cũng không thể bổ sung năng lượng được.

Đợi đến khi thời gian gần đến, hai vị trưởng lão kia đã đến đây, hơn nữa thái độ của cả hai đều đặc biệt cung kính.

“Tần Mặc tiên sinh, vì vị trí của chúng tôi khá ẩn mật, chúng tôi cũng vẫn luôn ẩn mình trong thế giới, nên…” Khi họ nói lời này thì nhìn Lữ Tuyền Đông một cái, thấy Lữ Tuyền Đông gật đầu, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Vì đã nói trước với Tần Mặc, hơn nữa Tần Mặc và những người khác cũng đã đồng ý, nên mấy người này cũng không cảm thấy việc họ làm có gì mạo phạm.

Tần Mặc hào phóng đưa tay, cầm lấy những chiếc túi vải trong tay họ, đồng thời đưa cho Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

Bọn họ cũng không nói gì, nhưng trên đường đi, chiếc xe đột nhiên dừng lại ở đó.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Tần Mặc gỡ túi vải ra nhìn một cái, lại liếc trắng mắt, sau đó tiếp tục nằm xuống.

Hạo Thiên Chân nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

“Hình như là đám người nhà họ Uông đang chặn bọn họ ở đây, thật đúng là âm hồn không tan mà.” “Đây chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Bọn họ vốn dĩ muốn có được đồ vật trong Mộ Huyệt đó, giờ đồ vật bị chúng ta mang đi rồi, bọn họ chắc chắn không vui đâu.” Bàn Tử hắc hắc cười một tiếng, nhưng đám người nhà họ Uông không vui, trong lòng Bàn Tử ngược lại càng thấy thoải mái.

“Tôi nói, chúng ta đáng lẽ nên cướp hết những bảo vật của nhà họ Uông kia, để bọn họ tiếp tục bốc hỏa luôn.” Bàn Tử bĩu môi, đám người nhà họ Uông này vẫn luôn không phải người tốt gì.

Nếu có cơ hội, bọn họ lại mong có thể trực tiếp tiêu diệt nhà họ Uông.

“Thực ra có một số chuyện không thể vội vàng được, tôi tin rằng.

Sau này sẽ có người giúp chúng ta.” Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười, Bàn Tử đột nhiên nhớ đến tiểu Vạn trước đó.

“Anh nói thằng nhóc đầu khỉ đó à?

Nó tính là cái gì?” “Nói thế cứ như chúng ta trước đây lợi hại lắm vậy, chúng ta chẳng phải cũng chẳng có bản lĩnh gì sao?” Hạo Thiên Chân bĩu môi, tuy nói trong Mộ Huyệt gặp Bàn Tử, Bàn Tử cũng có chút thân thủ, nhưng cũng chỉ là làm màu mà thôi.

Người thật sự có bản lĩnh, vẫn là Tần Mặc.

Sau này họ đi theo bên cạnh Tần Mặc, thực lực mới càng tinh tiến hơn một chút.

“Thôi được rồi, hai anh đừng cãi nhau nữa, dù sao chuyện này cũng không cần chúng ta ra tay, chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi là được.” Lúc này, Lão Lý bên ngoài đang nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông.

“Lần này người của các anh không nhiều bằng người của chúng tôi đâu, khuyên anh nên giao Tần Mặc ra, sau đó để anh ấy lấy bảo vật đó ra, như vậy thì chúng tôi còn có thể bỏ qua cho các anh.” Lữ Tuyền Đông lắc đầu.

“Là chuyện không thể nào, vừa hay hôm nay Tần Mặc đã dạy tôi một bộ kiếm pháp, chi bằng cứ lấy các anh ra mà thử vậy.” Khi nói lời này, anh ta rút trường kiếm ra.

Ban đầu Tần Mặc định nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng lại nghĩ đến ngộ tính của Lữ Tuyền Đông cũng không tệ, nên Tần Mặc liền xem một chút.

Về cuộc giao lưu giữa bọn họ, Tần Mặc không mấy hứng thú, mấy người họ nói chuyện được vài câu thì bắt đầu động thủ.

Tần Mặc xem ở đây lại thấy rất hứng thú.

“Nhà họ Lữ bọn họ chỉ có vài người như vậy, thật sự có thể đánh thắng sao?” Tiền Sanh Đào véo cằm, nhìn Bàn Tử bên cạnh.

“Cái đó chúng ta không biết được, nhưng nhà họ Lữ trông vẫn khá có thực lực.” Bàn Tử người này thích xem náo nhiệt nhất, lúc như thế này chắc chắn không thể thiếu anh ta.

Chương 1077

Hạo Thiên Chân nhíu mày.

"Hai anh đừng có mà thò đầu ra xem nữa, bọn họ vốn dĩ là nhắm vào Tần Mặc mà đến, thấy hai anh ở đây đương nhiên sẽ biết Tần Mặc đang ở trên xe, vậy thì bọn họ còn có thể dễ dàng bỏ qua sao?" Bàn Tử lại chẳng hề để tâm.

"Bọn họ đã chặn xe của chúng ta rồi, vậy thì chắc chắn là biết chúng ta ở đây mà, nên chúng ta có thò đầu ra hay không cũng như nhau thôi, cái này không quan trọng." Hạo Thiên Chân há miệng, nhưng lại cảm thấy lời của Bàn Tử cũng khá có lý, anh ấy thở dài một hơi.

"Thôi được rồi, vì hai anh đều đã xem rồi, vậy thì tôi cũng xem." Tiếp đó, anh ấy lại liếc Tần Mặc một cái, thấy thần sắc Tần Mặc không có bất kỳ thay đổi nào, anh ấy cũng đi đến bên này, cẩn thận quan sát.

"Lữ Tuyền Đông lợi hại như vậy sao?" Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn bóng dáng đang xuyên qua giữa đám người không xa.

"Trông quả thật rất mạnh, hơn nữa bộ kiếm pháp này của anh ta cảm giác có chút không tầm thường a." Tiền Sanh Đào véo cằm, thưởng thức Lữ Tuyền Đông.

"Anh cũng có mắt nhìn đấy." Tần Mặc mở mắt nhìn Tiền Sanh Đào một cái, Tiền Sanh Đào ừ một tiếng.

"Điểm này tôi vẫn có thể nhìn ra được." Mặc dù nói đám người nhà họ Uông này quả thật đông, nhưng bên Lữ Tuyền Đông đều là tinh anh của nhà họ Lữ, nên đã đánh cho đám người nhà họ Uông phải thua thảm hại.

Có hai người lùi đến bên cạnh Lão Lý, nhỏ giọng hỏi.

"Kế hoạch của chúng ta đã gần xong rồi, có cần tiếp tục chặn bọn họ ở đây không?" Trong mắt Lão Lý mang theo một tia cười lạnh.

"Không cần lo." Sau đó, Lão Lý trực tiếp dẫn mấy người dưới tay rời khỏi đó, Lữ Tuyền Đông bĩu môi.

"Tôi còn tưởng các người lợi hại đến mức nào chứ." Nhưng hai vị trưởng lão bên cạnh anh ta lại nhíu mày, không biết vì sao, trong lòng hai người họ luôn có một cảm giác bất an.

"Chúng ta về trước đi, hai vị trưởng lão." Lữ Tuyền Đông nhìn chằm chằm hai người, hai người họ nhìn Lữ Tuyền Đông một cái.

"Trước hết đi vòng quanh khu vực này một chút, xem có người nhà họ Uông nào không, tránh lát nữa bọn họ sẽ theo dõi chúng ta." "Vậy được." Sau đó, anh ta dẫn mấy người trong gia tộc đi vòng quanh khu vực này một lượt, sau đó mới quay lại trước mặt hai vị trưởng lão.

"Hai vị trưởng lão, xin cứ yên tâm, chúng tôi đã quan sát rồi, bọn họ không có ở đây." Hai người ừ một tiếng, lúc này mới quay lại xe.

"Mau chóng quay về thôi, tránh để sau này gặp phải chuyện gì." Biến số ở giữa này rất có thể sẽ dẫn đến khủng hoảng cho gia tộc của họ, bọn họ tuyệt đối không thể lấy gia tộc ra làm vật đánh cược.

"Đã hiểu." Tiền Sanh Đào có chút hiếu kỳ hỏi.

"Vừa rồi kiếm pháp anh dùng là kiếm pháp gì vậy?

Sao mà lợi hại thế?" Lữ Tuyền Đông có chút kinh ngạc, sau đó anh ta nhìn Tần Mặc một cái, thấy Tần Mặc đang nhắm mắt dưỡng thần, anh ta nhỏ giọng mở lời.

"Đây là Tần Mặc Kiếm Pháp, lẽ nào Tần Mặc không nói cho anh

sao?" Tiền Sanh Đào ngây người tại chỗ, sau đó anh ta lại nhìn Tần Mặc một cái.

Hèn chi vừa rồi Tần Mặc lại nói câu đó.

"Vậy được rồi." Anh ta vạn vạn không ngờ, ông chủ của mình lại là người như vậy.

Thôi được rồi, tốt nhất là đừng quản nhiều chuyện nữa.

Mấy người họ đều đeo bịt mắt, ngồi trên xe, không lâu sau, chiếc xe dừng lại, tiếp đó mấy người họ bị người nhà họ Lữ kéo đi.

Một lúc sau, Bàn Tử liền cảm giác có một luồng sức mạnh kỳ diệu quét qua mình, anh ta có chút kinh ngạc hỏi Tần Mặc.

"Vừa rồi đó là cái gì vậy?" "Nếu tôi không đoán sai, e rằng đó là biện pháp phòng hộ của nhà họ Lữ, bọn họ ở trong khu rừng núi này, tổng không thể nào lại không có bất kỳ Kết Giới nào." Nếu như vậy, gia tộc của họ rất dễ bị người khác xâm phạm.

"Thì ra là vậy." Bàn Tử nhỏ giọng lẩm bẩm, "Cũng không biết gia tộc họ làm mấy thứ này để làm gì, lẽ nào thật sự nghĩ người khác thèm muốn họ sao?" "Chúng ta quả thật không thèm muốn, nhưng không có nghĩa là người khác sẽ không làm như vậy." Bàn Tử gật đầu, đúng vậy, lời này nói cũng khá có lý, xem ra là anh ta tự mình tầm nhìn hạn hẹp rồi.

"Hiểu rồi, tôi vẫn nên ít nói thôi, tránh để bọn họ nghe thấy lại thấy tôi buồn cười." Tiền Sanh Đào đang đứng bên cạnh họ, nghe thấy xong không nhịn được bật cười thành tiếng.

"Anh còn biết nữa à, anh không thấy tôi với Hạo Thiên Chân vẫn luôn không nói gì sao?

Cái này là để tránh người khác nhìn ra chúng ta là người ngoại đạo đấy." Bàn Tử bĩu môi, Hạo Thiên Chân cũng ừ một tiếng.

“Lời này nói không sai, mắt đã không nhìn thấy rồi, cái miệng anh còn cứ lải nhải, thôi đừng nói nữa, trước hết cứ đi cùng đến nhà họ Lữ mới là quan trọng nhất.” “Được rồi, được rồi, chỉ biết mấy anh sẽ liên thủ lại để nhằm vào tôi thôi.” Mặc dù Bàn Tử miệng nói vậy, nhưng trong lòng anh ta lại không nghĩ như vậy.

Ở cùng mấy người bạn này, mỗi ngày đấu khẩu vẫn khá vui vẻ.

Một lúc sau, Lữ Tuyền Đông liền tháo bịt mắt trên đầu mấy người họ xuống.

“Được rồi.” Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong mắt Bàn Tử mang theo một tia kinh ngạc.

“Tôi không nhìn nhầm đấy chứ.” Bàn Tử vừa nói vừa đi về phía trước một đoạn, trong mắt anh ta mang theo một tia phấn khích.

“Các anh ở tốt như vậy sao.” Bọn họ lại ở trong biệt thự xa hoa, anh ta còn tưởng những người này ẩn mình trong núi rừng thì sẽ ở những túp lều nhỏ.

“Cũng tạm được.” “Nhưng tại sao các anh ở đây lại không bị dân làng trên núi phát hiện chứ?” Bàn Tử nhíu mày.

“Vì chúng tôi đã thiết lập một Kết Giới ở đây, họ chỉ cần đến khu vực này sẽ tự động đi vòng qua, nên họ mới không thể phát hiện ra được.” Lữ Tuyền Đông giải thích với Bàn Tử một chút, Bàn Tử ừ một tiếng, đúng vậy, sao anh ta lại quên mất chuyện Kết Giới vừa rồi chứ?

“Tôi biết rồi, nhưng gia tộc các anh cũng được đấy chứ, ở xa hoa thế này, sau này tôi về già, đến gia tộc các anh ở luôn nhé.” “Cái này đương nhiên không thành vấn đề.” Lữ Tuyền Đông đương nhiên sẽ không từ chối Bàn Tử, hai vị trưởng lão kia, sau khi nghe thấy thì liếc nhau một cái, sau đó ho khan một tiếng.

Lữ Tuyền Đông lại nhỏ giọng nói.

"Quy củ trong gia tộc chúng tôi không cho phép đưa người ngoài đến đây, nhưng không sao đâu, bây giờ các anh đã không còn được coi là người ngoài nữa rồi." Tiếp đó anh ta lại nói với hai vị trưởng lão.

"Tộc trưởng đã nói rồi, phải đối đãi mấy người họ như thượng khách, nên tôi nghĩ chúng ta không nên từ chối yêu cầu này đâu." Hai vị trưởng lão nghĩ đến lời của tộc trưởng, cũng gật đầu.

Đúng vậy, ngay cả tộc trưởng của họ còn khách khí với Tần Mặc như vậy, thì hai người họ còn bận tâm đến những quy củ này làm gì?

"Đa tạ các vị đã đắc tội." Hai vị trưởng lão cúi người với Bàn Tử, Bàn Tử không ngờ bọn họ lại khách khí như vậy, tùy ý xua xua tay.

"Không sao đâu, tôi người này lòng dạ rộng rãi, sẽ không suy nghĩ nhiều đâu." Hai vị trưởng lão nghe thấy lời này, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bọn họ thật sự lo Bàn Tử sẽ giận dỗi với họ, sau đó nói xấu trước mặt Tần Mặc, nếu họ cùng nhau rời khỏi đây thì rắc rối rồi.

Lúc này, có một thanh niên mặc áo đen từ trong biệt thự đi ra, anh ta đánh giá Tần Mặc một lượt, trong mắt mang theo một tia cười lạnh.

"Tôi còn tưởng Tần Mặc trong lời đồn bên ngoài lợi hại đến mức nào chứ, giờ gặp mặt cũng chỉ thường thường vậy thôi." "Anh nói cái gì?!" Bàn Tử có chút tức giận chỉ vào thanh niên, sau đó, anh ta lại nhìn sang Lữ Tuyền Đông bên cạnh.

"Các anh mời chúng tôi đến, không phải là để giúp đỡ sao?

Sao bây giờ lại nói với chúng tôi những lời như vậy?" Lữ Tuyền Đông cũng nhíu chặt mày.

"Lữ Tông Chu, tộc trưởng đã nói rồi, mấy người họ là khách quý của chúng ta, anh có thái độ như vậy với họ, tôi sẽ báo cáo lại với tộc

trưởng.” “Thật sự không hiểu, mời mấy người ngoài này có tác dụng gì chứ, nếu không phải anh nói những điều này với tộc trưởng, thì công lao lần này đã thuộc về tôi rồi.” Lữ Tông Chu lạnh lùng hừ một tiếng, vẻ mặt khinh thường nhìn Lữ Tuyền Đông.

“Nếu không phải anh nói những điều này với tộc trưởng, thì tộc trưởng sao lại nghĩ như vậy chứ?” Trong nhà họ Lữ của họ, người duy nhất có thể kế thừa vị trí tộc trưởng, chỉ có anh ta và Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông nhất định là vì không muốn anh ta có được cơ hội lần này, mới viện cớ nói Tần Mặc có thể điều khiển bảo vật này, còn bọn họ thì không thể có được.

“Sớm biết thế thì đáng lẽ lúc đó nên để người trong gia tộc giữ anh lại đây mà phái tôi đi.” Nếu vậy, anh ta đã có thể hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc, hơn nữa còn giành được phần thưởng rồi, đâu như Lữ Tuyền Đông cứ thất bại thảm hại mà quay về.

Chương 1078

Lữ Tuyền Đông cười lạnh một tiếng, gật đầu.

“Anh nói đều đúng, vậy hy vọng lần này khi chúng ta đi hoàn thành nhiệm vụ, anh có thể bình an vô sự trở về.” Sau đó, anh ta lại quay đầu nhìn Tần Mặc và mấy người bên cạnh.

“Thật ngại quá, vừa mới đến đây, đã để các anh nghe chó sủa rồi.” Thực lực của Lữ Tuyền Đông vốn dĩ cũng tương đương với Lữ Tông Chu, cộng thêm hai người họ trong gia tộc lại không vừa mắt nhau, vì vậy cho dù họ có chửi mắng nhau cũng sẽ không có ai nói gì.

Tần Mặc vẫn khá thưởng thức Lữ Tuyền Đông, anh ấy cười cười, đi theo Lữ Tuyền Đông về phía trước.

Nhưng không ngờ khi đi ngang qua Lữ Tông Chu, anh ta lại trực tiếp vươn móng vuốt về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nắm chặt cánh tay Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu lập tức cảm nhận được luồng sức mạnh bàng bạc truyền đến từ Tần Mặc, anh ta cảm thấy cánh tay mình hình như đã không thể cử động được nữa.

“Anh đang làm gì vậy?” Sắc mặt Lữ Tuyền Đông trở nên khó coi, nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu.

“Tôi vừa mới cảnh cáo anh rồi, vì anh còn muốn làm chuyện này, vậy thì tôi về nhất định sẽ bẩm báo với tộc trưởng.” Lữ Tông Chu nghiến răng.

“Buông tôi ra.” Bàn Tử cười lạnh một tiếng, anh ta chế giễu nói.

“Anh tự mình đánh lén Tần Mặc không thành công, bây giờ còn dám mặt dày nói loại lời này, nếu tôi là anh, tôi chắc chắn sẽ tìm một

kẽ đất mà chui xuống, chứ không ở đây mà lảm nhảm những điều vô nghĩa." "Liên quan gì đến anh?" Lữ Tông Chu đột nhiên nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức xắn tay áo lên.

"Tôi thấy thằng nhóc nhà anh muốn ăn đòn phải không?

Sao lại không liên quan đến tôi, anh đối phó là Tần Mặc!

Tần Mặc là huynh đệ của tôi, anh có hiểu không?" "À, đúng rồi, tôi quên mất anh ngay cả người cũng không phải, anh chắc chắn không hiểu cái gì gọi là huynh đệ, tôi nói không sai chứ?" Lữ Tông Chu nghe thấy lời này, trong lòng càng giận hơn, anh ta lại nhấc chân đá về phía Bàn Tử, nhưng không ngờ Tần Mặc lại nắm chặt cổ chân anh ta.

"Tôi thấy cánh tay và chân của anh đều không muốn nữa rồi." Tần Mặc lạnh lùng nhìn Lữ Tông Chu một cái, anh ta ra tay với mình thì thôi đi, vậy mà còn muốn động thủ với Bàn Tử và những người khác, chuyện này thật sự khiến Tần Mặc có chút không thể nhẫn nhịn.

"Anh!" Lữ Tông Chu có chút kinh hãi nhìn Tần Mặc, sao lại thế được?

Anh ta vậy mà lại bị Tần Mặc khống chế không thể cử động.

Không đúng, nhất định là vì Tần Mặc đã dùng bảo vật gì đó, nên mới có thể như vậy.

"Có bản lĩnh thì anh đừng dùng những thủ đoạn mờ ám đó để đối phó với tôi." Tần Mặc đột nhiên đẩy Lữ Tông Chu một cái, Lữ Tông Chu trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

"Xin lỗi, đối với cái này tôi thật sự không thèm muốn." Tần Mặc lắc đầu.

Dùng những thủ đoạn mờ ám đó có tác dụng gì?

Tần Mặc sẽ không thèm làm những chuyện đó.

Lữ Tông Chu nhíu mày, anh ta chắc chắn không tin Tần Mặc, anh ta hít sâu một hơi sau đó lại đưa tay chỉ vào Tần Mặc.

"Anh cứ đợi đấy, dù sao lần này chúng ta cũng phải cùng nhau đi vào Mộ Huyệt, đợi đến khi vào được rồi, tôi sẽ khiến anh hối hận vì những gì anh đã làm bây giờ." Tần Mặc ừ một tiếng.

"Nhưng trước đó, anh có phải là nên trả một cái giá nào đó không?" Lữ Tông Chu ngẩn người, có chút không hiểu ý Tần Mặc, nhưng anh ta rất nhanh đã phát hiện cơ thể mình vậy mà không thể cử động được.

Tần Mặc rất ít khi sử dụng Không Gian Ngưng Tụ Thuật đối với người bình thường, nhưng đối phương quả thật quá đáng.

"Bàn Tử!" Tần Mặc trực tiếp gọi to một tiếng Bàn Tử, Bàn Tử lập tức hiểu ý Tần Mặc, anh ta hoạt động cổ tay một chút, một quyền liền giáng xuống mặt Lữ Tông Chu.

Mặt Lữ Tông Chu trong nháy mắt biến thành xanh tím, anh ta chửi rủa.

"Các ngươi dám động thủ với tôi, tôi nói cho các ngươi biết.

Tôi..." Lữ Tông Chu chưa kịp nói xong thì Tiền Sanh Đào đã xông lên đánh hắn một cái.

"Anh vẫn là đừng nói nhảm nữa đi." Thấy bọn họ như vậy, Lữ Tông Chu trong lòng càng thêm sốt ruột, nhưng cơ thể hắn thì không nhúc nhích được.

Hai vị trưởng lão kia nhìn thấy cảnh này thì có chút do dự, liếc nhìn Lữ Tuyền Đông bên cạnh.

Lữ Tuyền Đông khẽ nói: "Đừng quản, chúng ta cứ coi như không có chuyện gì xảy ra cả, là hắn tự đắc tội quý khách trước." Hai vị trưởng lão này vốn dĩ có quan hệ không tồi với Lữ Tuyền Đông, nên bọn họ đương nhiên sẽ không lên tiếng.Nhưng không lâu sau, thuộc hạ của Lữ Tông Chu đã đến, bọn họ sững sờ một chút, sau đó vội vàng chạy tới, đẩy Bàn Tử một cái.

May mà có Hạo Thiên Chân đỡ Bàn Tử, nên cậu ta mới không bị ngã.

Tần Mặc đá một cước vào người hai tên đó, hai người lập tức ngã sấp xuống đất, ho ra một ngụm máu.

"Bất kể là ai, đã dám làm chuyện như vậy thì phải chịu hậu quả." Tần Mặc liếc nhìn Lữ Tông Chu một cái.Lữ Tông Chu cắn răng, lúc này cơ thể hắn đã khôi phục như thường, hắn đột nhiên xông về phía Bàn Tử.

Nhưng còn chưa đi đến bên cạnh Bàn Tử, hắn đã ngã khuỵu xuống đất.

"Chân ngươi bị thương có vẻ nghiêm trọng lắm đó, ngươi mau về nghỉ ngơi đi." Bàn Tử hả hê nhìn Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu đúng là đáng đời.Lữ Tông Chu hít sâu một hơi, hắn lại cười lạnh một tiếng: "Được thôi, chúng ta cứ chờ xem!" Sau đó, Lữ Tông Chu không ở lại đó nữa, vội vàng bảo hai thuộc hạ đỡ mình đi.

Bàn Tử bĩu môi: "Thật nực cười." Sau đó Bàn Tử lại nhìn về phía Tần Mặc: "Chúng ta đi thôi."Tần Mặc liếc nhìn Lữ Tuyền Đông một cái: "Nếu tộc trưởng của các anh có trách tội, cứ đổ hết chuyện này lên người tôi là được." Lữ Tuyền Đông vội vàng xua tay: "Đương nhiên sẽ không rồi ạ." Là anh ta mời Tần Mặc đến đây, cho dù tộc trưởng có trách tội anh ta, cũng sẽ tự gánh vác chuyện này, không để Tần Mặc khó xử.

Tần Mặc gật đầu, đi theo anh ta vào biệt thự.

"Được đấy, không ngờ còn có cả thang máy cơ à." Bàn Tử giơ ngón cái lên với Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông đáp lại một tiếng: "Cơ sở vật chất ở đây của chúng tôi đều theo tiêu chuẩn bên ngoài, chỉ là thói quen sinh hoạt vẫn giữ theo truyền thống thôi." Thực ra Bàn Tử rất khao khát cuộc sống như vậy, nhưng hiện tại đi theo bên cạnh Tần Mặc, cậu ta không có cách nào như thế được.

"Tần Mặc, trước kia chúng ta đã lấy được không ít bảo vật trong Mộ Huyệt, hay là sau này chúng ta cũng xây một căn biệt thự như thế này, anh thấy sao?" Tần Mặc đáp lại một tiếng: "Nếu cậu thật sự muốn, vậy tôi sẽ xây cho cậu một cái, đến lúc đó chúng ta cũng bố trí một trận pháp, không cho người khác vào." Bàn Tử hắc hắc cười, xem ra Tần Mặc vẫn rất tốt với bọn họ.

"Cậu chỉ biết vòi tiền Tần Mặc, chẳng biết tiết kiệm cho cậu ấy chút nào." "Có gì mà phải tiết kiệm chứ." Bàn Tử cái người này trước nay vẫn luôn như vậy, cậu ta chỉ cảm thấy sống tốt hiện tại là được rồi, nếu cứ mãi tiếc tiền, vậy e là chuyện gì cũng làm không tốt.

"Chúng ta đi trước đi, e là tộc trưởng đã đợi chúng ta rồi." Lữ Tuyền Đông liếc nhìn hai người, Tần Mặc gật đầu.Không lâu sau, bọn họ đã đến một phòng họp.

Bước vào bên trong, Tần Mặc liền nhìn thấy một ông lão râu bạc, tuổi của ông ta nhìn có vẻ đã rất cao, nhưng Tần Mặc lại không cảm nhận được khí tức tử vong từ ông ta.

Xem ra người trong gia tộc bọn họ vẫn rất trường thọ.

Tần Mặc không nghĩ nhiều, chỉ theo cử chỉ của Lữ Tuyền Đông tìm một chỗ ngồi xuống.

"Tộc trưởng, mấy vị đây chính là quý khách mà tôi đã mời đến."

Ông lão râu bạc cười đáp lại một tiếng, đứng dậy chắp tay với Tần Mặc.

"Anh hẳn là Tần Mặc tiên sinh rồi phải không?

Tên tôi là Lữ Thiên Trình." "Chào ông." Tần Mặc lễ phép gật đầu, nhưng bảo anh nói thêm gì thì anh cũng không nói ra được.

"Lần này mời Tần Mặc tiên sinh đến đây thực sự là bất đắc dĩ, gia tộc chúng tôi đã đến lúc cùng quẫn rồi." Lữ Thiên Trình thở dài một tiếng.Về bản lĩnh của Tần Mặc, Lữ Thiên Trình cũng đã từng nghe nói qua, nhưng vì bọn họ chưa từng gặp Tần Mặc, nên không đặc biệt hiểu rõ.

Ông ta cảm thấy bên ngoài có thể có thành phần khoa trương, nhưng thực lực bản thân Tần Mặc chắc cũng không tồi.

"Chắc hẳn tình hình đại khái Lữ Tuyền Đông đã nói với anh rồi." Lữ Thiên Trình quay đầu nhìn một cái, thấy Lữ Tuyền Đông gật đầu, ông ta mới tiếp tục nói: "Trong Mộ Huyệt đó có rất nhiều vật bồi táng của chúng tôi, đương nhiên, cũng có nhiều cơ quan do tổ tiên chúng tôi thiết kế, những cơ quan này được thiết kế dựa trên bản vẽ mà bạn của tổ tiên để lại." "Bên trong vô cùng hung hiểm, hơn nữa còn có những sinh vật chưa biết khác."Tần Mặc đưa tay ra ngăn Lữ Thiên Trình lại: "Những chuyện này tôi đã biết rồi, nhưng đã đến đây, trong lòng chúng tôi đã quyết định làm việc này rồi, nên ông không cần nói thêm nữa." Lữ Thiên Trình thở phào một hơi, không ngờ Tần Mặc lại dễ nói chuyện như vậy, nếu thế thì ông ta không cần lo lắng nữa.Nhưng còn chưa đợi Lữ Thiên Trình nói cụ thể gì, bên ngoài đã truyền đến một giọng nói, ánh mắt Tần Mặc ánh lên một tia cười lạnh, xem ra kẻ đáng bị ăn đòn đã đến rồi.

Chương 1079

Có hai người đỡ Lữ Tông Chu cùng đến đây, Lữ Tông Chu cắn răng cúi người với Lữ Thiên Trình: "Tộc trưởng, tôi thấy không thể để bọn họ đi cùng chúng ta được, lúc trước ngài đã nói rồi, tổ tiên chúng ta để lại quy củ, không được cho bất kỳ người ngoài nào vào, sao bây giờ lại để người khác đi lấy bảo vật của chúng ta chứ?" "Tôi đã nói rồi, miếng ngọc bội đó thực sự là tự động tìm đến Tần Mặc tiên sinh, bất kể là ai tới gần đều sẽ bị đẩy ra." "Được rồi, đừng nói mấy lời đó nữa, chúng ta đều chưa từng thấy.

Có bản lĩnh thì lấy miếng ngọc bội đó ra đây!" Tần Mặc đặt tay lên bàn, gõ nhịp.

Lữ Thiên Trình liếc nhìn Tần Mặc một cái: "Chuyện này e là không thích hợp."Đã vật này đã đến tay Tần Mặc, bọn họ bây giờ yêu cầu Tần Mặc lấy ra hình như muốn cướp bảo vật từ tay Tần Mặc vậy.

Hiện tại là đang mời Tần Mặc đến, vậy bọn họ không thể đắc tội Tần Mặc, nếu không thì sau khi truyền ra ngoài, danh tiếng của bọn họ nhất định sẽ không hay.

"Nếu ngươi thật sự có bản lĩnh đó, vậy tôi sẽ tặng miếng ngọc bội này cho ngươi." Sau đó, Tần Mặc đứng dậy.

Bàn Tử kéo tay Tần Mặc, cậu ta sao lại cảm thấy Tiểu Tần đồng chí nói lời này có chút bốc đồng vậy?

"Cũng không thể đưa bảo vật đó cho bọn họ được.

Cùng lắm là giúp bọn họ vô điều kiện thôi." Bàn Tử cảm thấy nói như vậy, bọn họ cũng coi như không trái với ý nguyện của mình, hơn nữa còn không cần giao bảo vật ra.

“Bảo vật này là chúng tôi tự mình lấy được, dựa vào đâu mà phải đưa cho các ngươi?” Bàn Tử bĩu môi: “Chẳng lẽ các ngươi không biết quy củ giang hồ sao?

Đã là bảo vật bị chúng tôi lấy đi rồi, trừ phi các ngươi có thể đánh thắng chúng tôi, cướp nó từ tay chúng tôi, nếu không thì các ngươi không có tư cách đòi hỏi.” “Bảo vật này vốn dĩ phải là của Lữ gia chúng ta!” Sắc mặt Lữ Tông Chu có chút kích động.

“Ngươi nói là của các ngươi thì là của các ngươi à?

Tộc trưởng của các ngươi còn chưa nói gì, ngươi có phải quản hơi nhiều rồi không?

Nhà ngươi ở biển à?” Ngay cả Hạo Thiên Chân tính tình tốt như vậy cũng có chút không nhịn được, đối phương là cảm thấy bọn họ quá dễ ức hiếp sao.

“Tộc trưởng, ngài nói lý lẽ xem, đây vốn là chuyện của tộc chúng ta, không nên giao cho người ngoài nhúng tay vào chứ.” Lữ Thiên Trình bất lực thở dài, ông ta làm sao có thể không biết ý nghĩ của Lữ Tông Chu chứ?Đối phương chỉ là hy vọng Tần Mặc mấy người này giao bảo vật ra, nếu không thì Tần Mặc bọn họ hoàn thành chuyện này, công lao sẽ thuộc về Lữ Tuyền Đông.

Cũng chính là lý do tộc trưởng không xem trọng Lữ Tông Chu.

Người này thực sự quá so đo tính toán, không thể đặt lợi ích gia tộc lên hàng đầu.

“Chuyện này ta đã quyết định rồi, ngươi không cần nói nhiều nữa.” Nhắc đến lời này của Lữ Thiên Trình, Lữ Tuyền Đông hé miệng, Lữ Thiên Trình thì đứng dậy ra hiệu mời Tần Mặc và mọi người.

“Muốn tiến vào Mộ Địa của chúng tôi, cần phải trải qua một nghi

thức tế tự nhất định, nghi thức tế tự là vào ngày mai, nên hôm nay mời các vị ở lại đây một đêm.” Tần Mặc gật đầu.

Chuyện này bọn họ vẫn có thể chấp nhận, hơn nữa giữa việc hạ Mộ Huyệt cần người Lữ gia chuẩn bị một số vật tư.

Tuy trong Hệ Thống của mình có rất nhiều, nhưng có thể lấy thêm một chút là tốt.

Tần Mặc đưa danh sách của mình cho Lữ Tuyền Đông.

“Anh hãy chuẩn bị đầy đủ tất cả tài nguyên trên danh sách này, sau đó ngày mai tế tự xong là chúng ta có thể đi.” “Không vấn đề.”Từ khi Tần Mặc dạy Lữ Tuyền Đông kiếm pháp đó, Lữ Tuyền Đông biết đó là do Tần Mặc tự sáng tạo ra, cách nhìn của anh ta đối với Tần Mặc đã thay đổi hoàn toàn.

Trước đây anh ta đúng là đã nghe nói đến danh tiếng của Tần Mặc, nhưng vẫn luôn chưa từng tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Tần Mặc.

Rất nhiều người trên đạo nói rằng Tần Mặc chỉ là hữu danh vô thực.

Bây giờ anh ta mới biết Tần Mặc là một người thật sự có bản lĩnh, e là ngay cả người lợi hại nhất trong tộc bọn họ cũng không thể sánh bằng Tần Mặc.Sau khi Lữ Tuyền Đông đi làm việc này, lại có người khác tìm đến.

“Tần Mặc tiên sinh, xin khuyên anh một câu, đây là chuyện trong nhà chúng tôi, không liên quan gì đến anh, anh vẫn là đừng nhúng tay vào thì hơn.” Người đi cùng Lữ Tông Chu là một trưởng lão.

Vị trưởng lão đó gật đầu: “Người Lữ gia chúng tôi trước nay không thèm chung đụng với người ngoài, cho nên Tần Mặc tiên sinh, vẫn xin anh hãy giao bảo vật ra, sau đó rời khỏi Lữ gia chúng tôi.”Bàn

Tử đang ở đó nghe được lời này, cậu ta cười lạnh một tiếng: "Tộc trưởng của gia tộc các ngươi còn nói để chúng tôi ở lại đây, các ngươi có tư cách gì mà đuổi chúng tôi đi?" "Tộc trưởng là vì không tiện nói với các ngươi thôi, nhưng tôi đã là người Lữ gia, vậy thì phải bảo vệ quyền lợi của Lữ gia, nên mời các ngươi mấy người rời đi đi." Hạo Thiên Chân tức không chịu nổi.

"Tần Mặc, đã vậy bọn họ đều đã nói như thế, vậy chúng ta còn ở lại đây làm gì nữa?" Lữ Tông Chu ở một bên nghe được lời này, trên mặt mang theo một tia đắc ý, chỉ cần Tần Mặc bọn họ đi, vậy khả năng hắn có được công lao sẽ lớn hơn rất nhiều.

Tần Mặc nhướng mày: "Để chúng tôi đi thì đương nhiên là được, nhưng bảo vật này tôi không thể giao ra được, trừ phi..." Tần Mặc dừng lại một chút, nhìn chằm chằm vị trưởng lão này: "Tôi vừa nghe hắn gọi ông là Tứ trưởng lão, nếu ông có thể đánh thắng tôi, vậy tôi sẽ để lại bảo vật này." "Cuồng vọng!" Tứ trưởng lão hừ lạnh một tiếng, trong mắt ông ta, Tần Mặc chẳng qua chỉ là một hậu bối trẻ tuổi, làm sao có thể đánh thắng ông ta chứ?

"Có cuồng vọng hay không, ông thử một chút là biết ngay mà." Tần Mặc nhún vai, vẻ mặt không hề để tâm, nhưng chính thái độ này lại khiến Tứ trưởng lão thêm tức giận.

"Được, đây là do thằng nhóc ngươi nói đấy, lỡ lát nữa ngươi không cẩn thận bị thương tật, vậy thì tự trách mình thôi, là ngươi nói để ta cướp bảo vật từ tay ngươi mà." Tiếp đó, Tứ trưởng lão cầm quyền trượng của mình, thẳng tắp đánh về phía Tần Mặc.Lúc này Lữ Tuyền Đông vừa lúc chuẩn bị xong đồ đạc trở về, thấy cảnh này, anh ta bĩu môi, Tứ trưởng lão này đúng là đá trúng tấm sắt rồi.

Anh ta đã chứng kiến thực lực của Tần Mặc, đương nhiên biết Tứ trưởng lão không phải đối thủ của Tần Mặc.

Vị trưởng lão bên cạnh Lữ Tuyền Đông nhìn thấy cảnh đó, lập tức quát mắng: "Tiểu Tứ, ngươi đang làm gì đấy?" Vị trưởng lão này chính là Nhị trưởng lão, trước nay ông vẫn luôn cho rằng Lữ Tuyền Đông có thể gánh vác trọng trách, vì vậy ông vẫn luôn ở bên cạnh phò tá đối phương.Tứ trưởng lão nghe được lời này, quay đầu nhìn ông ta một cái: "Nhị ca, không phải tôi nói chứ, anh và tộc trưởng đều đang nghĩ gì vậy?

Đã là chuyện trong gia tộc chúng ta, không nên để những người ngoài này nhúng tay vào, huống chi bảo vật trong Mộ Huyệt đó vốn là căn cơ của chúng ta, sao có thể để bọn họ lấy đi chứ?" "Chuyện lần này tuy là tộc trưởng ra lệnh, nhưng tôi cho rằng tôi không làm sai, cho dù tộc trưởng có đến, tôi cũng vẫn sẽ làm như vậy." Chưa đợi Nhị trưởng lão tiếp tục nói gì, Lữ Tuyền Đông đã kéo tay ông ta lại: "Đợi một lát nữa, mấy người bọn họ bị giáo huấn rồi thì sẽ hiểu ra thôi." Nhị trưởng lão thở dài một tiếng: "Nhưng Tần Mặc làm sao có thể là đối thủ của Tiểu Tứ chứ?

Ngươi không phải không biết bản lĩnh của Tiểu Tứ sao?" "Không sao, chúng ta cứ xem đã." Lữ Tuyền Đông lắc đầu, anh ta thực sự khá tin tưởng Tần Mặc.

Kiếm pháp đó không ai có thể phá giải được, bao gồm cả Tứ trưởng lão.Lữ Tông Chu đang vênh mặt đắc ý nhìn Lữ Tuyền Đông: "Không bao lâu nữa, tôi sẽ bẩm báo với tộc trưởng, đuổi cả ngươi ra ngoài, dù sao ngươi cũng đã câu kết với người ngoài." "Đây gọi là câu kết với người ngoài sao?

Vậy ý ngươi là tộc trưởng cũng làm chuyện này à?" Lữ Tuyền Đông cười lạnh một tiếng, Lữ Tông Chu nhíu mày: "Sao có thể giống nhau được?

Tộc trưởng là vì bị ngươi mê hoặc nên mới như vậy thôi."

“Ngươi muốn nói sao thì nói.” Lữ Tuyền Đông xua tay, chuyện nói nhiều anh ta không muốn nói nữa, chỉ cần xem Tần Mặc làm thế nào ức hiếp Tứ trưởng lão là được rồi.

“Đợi Tứ trưởng lão đánh bại Tần Mặc xong, tôi muốn xem các người còn có thể nói gì nữa?

Hơn nữa, vừa rồi Tần Mặc đã hứa với chúng ta, nếu anh ta thua, anh ta sẽ lấy bảo vật đó ra đưa cho chúng ta.” Trên mặt Lữ Tông Chu hiện lên một tia cười âm trầm, nói như vậy, mục đích của hắn đã đạt được một nửa rồi.Lữ Tuyền Đông thì không hề lo lắng, ngược lại anh ta nhìn về phía thuộc hạ bên cạnh: “Đi mời tộc trưởng đến đây.” “Dù có gọi tộc trưởng đến cũng chẳng ích gì, lúc đó e là Tứ trưởng lão đã giải quyết Tần Mặc xong rồi.” Lữ Tuyền Đông không nói gì, lúc này mọi người mới chuyển ánh mắt về phía vòng chiến đấu.

Hạo Thiên Chân bĩu môi, thấy Bàn Tử muốn tiến lên, anh ngăn lại, khẽ nói với Bàn Tử: “Cứ để Tần Mặc giáo huấn mấy người này một trận đi, cái lão già đó một đống tuổi rồi mà chẳng biết tiết chế gì cả, chỉ có để bọn họ nếm mùi đau khổ thì bọn họ mới biết bản lĩnh của chúng ta.” Bàn Tử đáp lại một tiếng: “Vậy được thôi, vốn dĩ còn nghĩ chúng ta cứ thế rời khỏi đây, nhưng cậu đã nói vậy thì cứ để Tần Mặc đánh bại hắn đã rồi tính.” Chỉ có như vậy mới có thể tát thẳng vào mặt bọn họ.

Hạo Thiên Chân lại nhìn về phía Lữ Tông Chu, hy vọng lát nữa đối phương vẫn còn có thể cười được.Sau một thời gian không lâu, Tần Mặc liền một quyền đánh vào người Tứ trưởng lão.

Tứ trưởng lão lùi lại hai bước.

Lữ Tông Chu trừng lớn mắt, trong mắt mang theo một tia khó tin, hắn khẽ nói: “Trưởng lão, ông cảm thấy thế nào?” “Đừng lo cho ta, chẳng qua là ta sơ suất thôi, mới bị hắn đánh trúng một cái.

Ngươi cứ ngồi yên ở đó đi, không bao lâu nữa ta sẽ giải quyết Tần Mặc.” Nói xong lời này, Tứ trưởng lão lại xông về phía Tần Mặc, Tần Mặc nghĩ đã bọn họ kiếm chuyện như vậy, vậy thì mình cứ cho họ một cơ hội đi.

“Cuồng Phong Nhận!” Năng lượng khổng lồ xuất hiện quanh Tần Mặc, ngay cả không gian xung quanh cũng trở nên hơi vặn vẹo.Nhị trưởng lão nhìn thấy cảnh đó, có chút khó tin mà há hốc miệng: “Đạo sức mạnh này thật mạnh, e là ngay cả ta cũng không thể chống đỡ được.” “Đúng vậy, Tần Mặc thật sự rất lợi hại, đây cũng là lý do tôi muốn Tần Mặc đi cùng chúng ta.” Trong lòng Lữ Tuyền Đông hoàn toàn tin tưởng Tần Mặc, anh ta không hề cảm thấy Tần Mặc sẽ thất bại.

Cho nên đối với chuyện này, anh ta không có bất kỳ sự kinh ngạc nào.

Ngay cả sắc mặt Tứ trưởng lão cũng hoàn toàn trầm xuống.Lữ Tông Chu thì thầm lẩm bẩm: “Không ngờ thằng nhóc này trên người có nhiều bảo vật đến thế, lại còn có thể ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ như vậy, bảo vật này chắc chắn rất tốt, lát nữa nhất định phải bắt hắn giao ra.” Lữ Tuyền Đông thở dài một tiếng, Lữ Tông Chu này đúng là ngựa quen đường cũ mà, nhưng không sao, rất nhanh thôi bọn họ sẽ bị Tần Mặc giáo huấn.Đạo năng lượng này đánh vào người Tứ trưởng lão xong, Tứ trưởng lão ho ra một ngụm máu, đồng thời ông ta nhìn về phía quyền trượng bên cạnh, ông ta phát hiện trên quyền trượng của mình lại xuất hiện một vết nứt.

“Sao có thể chứ?” Tứ trưởng lão có chút khó tin mà hỏi, cây quyền trượng này là ông ta vẫn luôn sử dụng, sức mạnh bên trong có bao nhiêu cường đại, chỉ có ông ta mới rõ trong lòng.

Nhưng bây giờ lại dễ dàng bị Tần Mặc đánh vỡ, vậy tiếp theo ông

ta chẳng phải càng khó đỡ được chiêu thức của Tần Mặc sao?

Lại nghĩ đến việc có nhiều người Lữ gia ở đây như vậy, ông ta cảm thấy mình không thể cầu xin Tần Mặc.Sau đó, ông ta lại xông về phía Tần Mặc, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"U Minh Bạo Liệt!" Tứ trưởng lão cách Tần Mặc khá gần, vì vậy cây quyền trượng trong tay ông ta lại trực tiếp vỡ thành bột mịn, ngay cả ông ta cũng bị Tần Mặc đánh bay, va vào bức tường không xa, bức tường đó đổ sập, đè lên người Tứ trưởng lão.

Tứ trưởng lão cắn răng, vật lộn đứng dậy, sau đó ông ta trừng mắt nhìn Tần Mặc, ánh mắt như một con rắn độc.

Chương 1080

Tần Mặc không hề để tâm.

Trong lòng Tần Mặc rất rõ ràng, ông ta căn bản không thể đánh thắng mình, bây giờ chỉ là đang cố gắng chống đỡ mà thôi.

Tần Mặc thở dài một tiếng.

Xem ra lần trước sau khi có được miếng Hắc Long Ngọc Bội trong Mộ Huyệt, thực lực của anh đã tăng lên không phải chỉ một chút.

Nếu không thì sẽ không thể đánh bại Tứ trưởng lão trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Khi năng lượng này xuất hiện, nhiệt độ xung quanh đều giảm xuống rất nhiều.

Sắc mặt Tứ trưởng lão cũng trở nên ngưng trọng, sau đó miếng ngọc trụy màu đỏ trên cổ ông ta lóe sáng, chính là miếng ngọc trụy màu đỏ đó đã bị ông ta ném ra.

Năng lượng hùng hậu tỏa ra.

"Không ngờ lại để Tứ trưởng lão phải động đến Bản Mệnh Ngọc Trụy của mình."Người Lữ gia bọn họ có chút khác biệt với bên ngoài, còn có một điểm nữa là mỗi người bọn họ đều có Bản Mệnh Pháp Bảo của riêng mình.

Bản Mệnh Pháp Bảo có thể tùy ý bọn họ sử dụng, hơn nữa năng lực của mỗi Bản Mệnh Pháp Bảo đều không giống nhau.

Bản Mệnh Pháp Bảo của Lữ Tuyền Đông đương nhiên chính là thanh kiếm trong tay anh ta, thanh kiếm đó có uy lực dị thường.

Còn của Lữ Tông Chu thì là một cây đại đao.

Cây đại đao này gần giống với của Lữ Tuyền Đông, vì vậy hai người bọn họ mới có thể sánh vai trong tộc.

Những người khác cũng đều không giống nhau.

Về uy lực của chúng, cũng phải xem thiên phú của mỗi người.

Bản Mệnh Pháp Bảo của Tứ trưởng lão, chất lượng vốn dĩ tuy không bằng của anh ta và Lữ Tuyền Đông, nhưng sau nhiều năm Tứ trưởng lão nuôi dưỡng, cũng đã rất mạnh rồi.

"Có thể khiến Tứ trưởng lão phải động đến miếng ngọc trụy này, Tần Mặc cũng coi như chết không uổng." Hắn cảm thấy, đã Tứ trưởng lão đã sử dụng miếng ngọc trụy này, Tần Mặc tất yếu phải chết.

Tần Mặc liếc nhìn miếng ngọc trụy này một cái, gật đầu: "Cái này nhìn cũng khá tốt, nhưng đã ông nói đánh bại tôi, để tôi giao bảo vật ra, vậy lát nữa ông mà thất bại, thì giao cái bảo vật này cho tôi đi." Tứ trưởng lão vẻ mặt không chút để bụng, có lẽ lúc đầu ông ta quả thực không thể đối phó được Tần Mặc, nhưng sau khi có Bản Mệnh Pháp Bảo, thực lực của mỗi người bọn họ đều có thể tăng lên ít nhất ba lần trở lên.

Bây giờ ông ta căn bản không cần phải sợ Tần Mặc.

"Vậy ông cứ thử xem, nếu ông thắng, đừng nói là miếng ngọc trụy này, tất cả bảo vật của tôi đều có thể cho ông." Tần Mặc bật cười: "Đây là ông tự nói đấy nhé, không phải tôi đòi ông đâu." Nói xong lời này, Tần Mặc trực tiếp đẩy phủ đầu Hàn Băng trước mặt mình ra.

Phủ đầu Hàn Băng thẳng tắp đánh về phía miếng ngọc trụy của Tứ trưởng lão.

Tứ trưởng lão hừ lạnh một tiếng, sau đó ông ta hơi dùng sức, phủ đầu của Tần Mặc liền xuất hiện một vết nứt.Tần Mặc không hề cảm thấy có gì, năng lượng của miếng ngọc trụy này quả thực rất mạnh, nhưng căn bản không thể đối kháng với mình.

Tiền Sanh Đào ở bên này thì có chút lo lắng, hỏi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Hai người cảm thấy lão bản bây giờ còn có thể đối phó được không?" Anh ta có thể cảm nhận được thực lực của lão bản vẫn rất mạnh, nhưng anh ta sợ Tần Mặc đánh không lại Tứ trưởng lão.

Đến lúc đó, chẳng phải thật sự phải lấy bảo vật trong tay bọn họ ra sao?

"Yên tâm đi, cậu phải tin lão bản của các cậu chứ, đã anh ấy cảm thấy có thể đối phó được đối phương, vậy thì cho dù đối phương có lấy ra thứ gì, anh ấy cũng không sợ đâu." Hạo Thiên Chân đối với Tần Mặc có một loại tín nhiệm tuyệt đối, anh cho rằng Tần Mặc thực sự là sở hướng vô địch.Ngay cả những vương giả trong Mộ Huyệt cũng không đánh lại Tần Mặc, huống chi là những nhân loại bình thường này.

"Không vấn đề." Tiền Sanh Đào cảm thấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đã đi theo bên cạnh Tần Mặc lâu như vậy, hai người bọn họ đều cho rằng có thể được, vậy thì đương nhiên là không sao cả.

"Thế này cũng gần đủ rồi." Tần Mặc nói xong, lại tăng thêm năng lượng của mình, năng lượng của phủ đầu Tần Mặc trực tiếp nổ tung, va chạm vào miếng ngọc trụy màu đỏ kia.

Nhưng miếng ngọc trụy màu đỏ này chỉ giảm đi một chút ánh sáng, chứ không vì thế mà biến mất.

Tần Mặc nhướng mày, chuyển ánh mắt về phía một góc khác.

Xem ra có người muốn thăm dò thực lực của mình a, vậy thì cứ

để hắn xem đi.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện, thanh bảo kiếm này đánh về phía miếng ngọc trụy màu đỏ.

Năng lượng của bảo kiếm mang theo một tia sắc bén, những người có mặt ở đó đều bị năng lượng này chấn lùi.

Ngay cả Lữ Thiên Trình đang ẩn mình trong góc cũng thầm toát mồ hôi lạnh.

Đừng nói là Tứ trưởng lão, ngay cả ông ta cũng chưa chắc có thể đỡ được một kiếm này.

Xem ra lần này Tứ trưởng lão thực sự phải gặp xui xẻo rồi.

Lữ Thiên Trình đột nhiên có chút hối hận, nếu Tứ trưởng lão thật sự gặp chuyện, đối với Lữ gia bọn họ mà nói, coi như là một đả kích.

Tần Mặc thực sự có thể trực tiếp giết chết Tứ trưởng lão, nhưng anh vẫn chừa lại một chút thể diện cho Lữ gia.Đợi đến khi mọi người hoàn hồn trở lại, phát hiện Bản Mệnh Linh Thạch trước mặt Tứ trưởng lão đã biến thành hai nửa rơi trên đất, không còn bất kỳ năng lực nào nữa.

Còn về bản thân Tứ trưởng lão, trên trán ông ta chỉ có một vết máu nhàn nhạt, ngoài ra cũng không có tổn thương nào khác.

Nhìn thấy hai khối đá trên đất, Tứ trưởng lão đưa tay ra, chỉ vào Tần Mặc: "Ngươi... ngươi..." Ông ta có chút không nói nên lời, hơn nữa cơ thể còn không ngừng run rẩy, không biết rốt cuộc là tức giận hay sợ hãi.

"Ngươi dám hủy hoại Bản Mệnh Linh Thạch của Tứ trưởng lão, người đâu, vây hắn lại!" Lữ Tông Chu trong lòng cũng rất kinh hãi, nhưng hắn cảm thấy vừa hay có thể nhân cơ hội này định tội Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu: "Ngay cả Tứ trưởng lão của các ngươi còn không phải đối thủ của tôi, các ngươi nghĩ mình có thể ngăn cản tôi sao?" Những người đó nhìn nhau.

Đúng vậy, lời Tần Mặc nói cũng không sai, hơn nữa bọn họ vẫn luôn ở đây, rõ ràng là Lữ Tông Chu cố ý làm khó Tần Mặc.

Nhưng bọn họ dù sao cũng là người Lữ gia, Tần Mặc ức hiếp người nhà bọn họ như vậy, bọn họ không đứng ra nói chuyện, có chút không thích hợp.

"Vậy thì sao chứ?

Bên chúng ta người đông, tôi không tin thằng nhóc ngươi có thể đối phó được nhiều người như vậy." Lữ Tông Chu hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc nhún vai: "Tùy các ngươi, dù sao chuyện này đặt ở đâu nói tôi cũng không sai, dù sao là các ngươi ra tay trước, hơn nữa tôi bây giờ chỉ hủy hoại hòn đá kia thôi, chứ không làm ông ta chết, nếu không thì e là ông ta không thể đứng ở đây được." Hạo Thiên Chân bĩu môi: "Cũng không biết mấy người Lữ gia này nghĩ cái quái gì nữa, rõ ràng chúng ta đã tha cho bọn họ một mạng, vậy mà bọn họ lại dùng thái độ như vậy để đối xử với chúng ta." "Đúng thế, mấy người Lữ gia các ngươi có cần mặt mũi không?" Bàn Tử dứt khoát mắng thẳng ra, Lữ Tuyền Đông ở bên cạnh nghe nhưng không nói lời nào.Lúc này Lữ Tuyền Đông đang đứng ở bên cạnh nhìn, không nói một lời, chỉ bĩu môi.

Tuy anh ta là người Lữ gia, nhưng chuyện này vốn dĩ là nhà bọn họ thua thiệt, bọn họ sao dám mắng Tần Mặc?

"Nếu tộc trưởng không ra nữa, vậy chúng tôi thật sự phải đi đấy." Tần Mặc chuyển ánh mắt về phía góc, Lữ Thiên Trình có chút đuối lý,

ông ta vội vàng đi ra, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, cúi người với Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh." Tần Mặc nhướng mày, sau đó kéo một chiếc ghế cho mình, ngồi xuống đó.

"Chắc hẳn tình hình cụ thể ông cũng đã rõ, là bọn họ chủ động tìm phiền phức, tôi mới đập vỡ linh thực của ông ta.

Vốn dĩ tôi còn nghĩ linh thực này tốt như vậy, chi bằng mình giữ lại đi, nhưng bọn họ lại kiêu ngạo đến thế, ít nhất cũng phải cho bọn họ một bài học, ông nói có đúng không?" Lữ Thiên Trình đáp lại một tiếng, bây giờ ngay cả ông ta cũng không thể không khách khí với Tần Mặc, bản lĩnh của Tần Mặc mạnh như vậy, có lẽ bọn họ thật sự phải dựa vào Tần Mặc.

"Tần Mặc tiên sinh, chuyện này là chúng tôi sai, là bọn họ quá vô lễ." Tứ trưởng lão nghe được lời này, trừng lớn mắt, khó tin nhìn chằm chằm Lữ Thiên Trình: "Tộc trưởng, ngài đang nói gì vậy?

Chương 1081

Bọn họ đã quá đáng như vậy rồi, tại sao còn không ra tay với bọn họ?" "Đây là Bản Mệnh Linh Thạch của tôi, thằng nhóc này cứ thế mà đập nát." "Chẳng phải chính ông quá vô dụng, không thể giữ được hòn đá đó sao?

Bây giờ lại còn muốn đổ lỗi cho Tần Mặc." Bàn Tử cười lạnh một tiếng, rõ ràng là bọn họ tự mình không có bản lĩnh.

Tiền Sanh Đào cũng gật đầu: "Các người ức hiếp chúng tôi như vậy, thực sự là quá đáng.

Lão bản, hay là chúng ta rời khỏi đây đi, không cần thiết phải giúp đỡ bọn họ, mấy người này quá không biết điều." Tần Mặc liếc nhìn Lữ Thiên Trình một cái, Lữ Thiên Trình thì tiếp tục xin lỗi Tần Mặc: "Xin mấy vị đừng để bụng, chuyện này là chúng tôi sai rồi." Sau đó, ông ta quay đầu lại, trừng mắt nhìn Tứ trưởng lão: "Còn không mau xin lỗi mấy vị quý khách đi." Tứ trưởng lão cắn răng: "Bọn họ đã làm như vậy rồi, tôi tại sao còn phải xin lỗi?" Lữ Thiên Trình có chút hận sắt không thành thép, chẳng lẽ ông ta không thể vì lợi ích gia tộc mà nhẫn nhịn một chút sao?

"Vốn dĩ là các người chủ động đến tìm phiền phức với Tần Mặc tiên sinh, sao bây giờ lại đổ lỗi cho người khác?" "Lúc đầu bọn họ còn cá cược với Tần Mặc, nói là giải quyết xong Tần Mặc rồi thì bắt Tần Mặc giao bảo vật ra, một chút mặt mũi cũng không chừa cho người khác, Tần Mặc muốn rời đi cũng là chuyện rất bình thường." Lữ Tuyền Đông ở bên cạnh giúp Tần Mặc và mấy người bọn họ nói chuyện.

Dù anh ta là người Lữ gia, anh ta cũng phải công bằng công chính.

Lữ Thiên Trình gật đầu: “Nếu ông không muốn xin lỗi, vậy thì vị trí trưởng lão này ông cũng không cần ngồi nữa, hãy giao lại cho người khác đi.” Tứ trưởng lão vạn vạn không ngờ Lữ Thiên Trình lại nói ra những lời như vậy, nhưng lại nghĩ đến bây giờ Bản Mệnh Linh Thạch của ông ta đã không còn, nếu vị trí Tứ trưởng lão này lại mất nữa, vậy ông ta còn có chỗ đứng nào trong gia tộc này đây?

“Tôi...” “Mau xin lỗi đi.” Lữ Thiên Trình nói xong lời này, lại nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu: “Còn ngươi nữa, ngươi cũng phải xin lỗi Tần Mặc.” Lữ Tông Chu trừng lớn mắt, đưa tay chỉ vào mình phản hỏi một câu: “Ngài nói tôi sao?

Tôi đâu có làm sai gì, tại sao phải xin lỗi?” “Nếu các ngươi không xin lỗi, cẩn thận ta sẽ đuổi các ngươi ra khỏi gia tộc đấy.” Lữ Thiên Trình tức không chịu nổi, hai người này tự mình làm sai chuyện, vậy mà còn chết không chịu thừa nhận.

Lữ Tông Chu siết chặt nắm đấm, nhưng Tứ Trưởng Lão, vì cân nhắc lâu dài, vẫn đi tới trước mặt Tần Mặc, chắp tay làm lễ nói: “Tần Mặc tiên sinh, chuyện này là do chúng tôi sai, mong ngài đại nhân không chấp lỗi kẻ tiểu nhân.” Nghe vậy, Tần Mặc hài lòng gật đầu, tuy anh biết đối phương không thật lòng xin lỗi mình, nhưng ít ra cũng đã làm ra vẻ bề ngoài.

Còn việc có nên giáo huấn bọn họ hay không, cứ đợi xem biểu hiện của họ sau này rồi tính.

“Thôi được, tôi đây vốn dĩ rất rộng lượng, lười chấp nhặt với mấy người.” Tứ Trưởng Lão lập tức nghiến răng kèn kẹt.

Nhưng dù trong lòng có tức giận đến đâu, hắn cũng không thể làm gì khác ngoài nuốt giận vào trong.

“Tiếp theo đến lượt anh đó.” Bàn Tử nói lời này khi đang nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu, dù thế nào đi nữa, họ chắc chắn phải khiến

Lữ Tông Chu xin lỗi họ.

Bấy lâu nay, họ đã bao dung người nhà họ Lữ, nhưng người nhà họ Lữ cũng quá đáng thật.

Chẳng hạn như Lữ Tông Chu cứ mãi nhắm vào họ, bây giờ bảo đối phương xin lỗi, chắc không quá đáng chứ.

Lữ Tông Chu hít sâu một hơi, hắn lại đặt ánh mắt lên người Tộc Trưởng.

Lữ Tuyền Đông bên cạnh bổ sung nói: "Anh nhìn Tộc Trưởng thì có ích gì chứ, Tộc Trưởng trong lòng rất rõ, vốn dĩ là do mấy người làm sai, mấy người ngoài xin lỗi ra còn có thể làm gì nữa?" Lữ Tông Chu gầm lên một tiếng: "Liên quan gì đến anh, tại sao anh cứ luôn bênh vực bọn họ?

Anh định để bọn họ giúp anh đoạt lấy vị trí Tộc Trưởng phải không?" Lữ Tuyền Đông không ngờ Lữ Tông Chu lại nghĩ như vậy.

"Tôi từ trước đến nay chưa bao giờ cảm thấy vị trí Tộc Trưởng có gì hay ho, thân là Tộc Trưởng nhất định phải suy nghĩ cho rất nhiều người, phải nghĩ đến lợi ích của cả tộc, chứ không phải vì cá nhân." Vì vậy, từ trước đến nay, Lữ Tuyền Đông chưa bao giờ nghĩ đến việc mượn tay bất kỳ ai để làm Tộc Trưởng.

Tần Mặc không nhịn được vỗ tay cho Lữ Tuyền Đông, người này đúng là chính trực, hơn nữa những lời anh ấy nói Tần Mặc cũng rất thích nghe.

"Còn nói mấy người không phải cùng phe." Lữ Tông Chu hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc quay đầu nhìn Lữ Thiên Trình một chút, Lữ Thiên Trình hiểu ý Tần Mặc, ông quát mắng: "Anh rốt cuộc có muốn xin lỗi hay không?" Đây là lý do Lữ Thiên Trình không thích Lữ Tông Chu, đối phương quả thực đã đặt lợi ích cá nhân quá nặng.

Dù thế nào đi nữa, Lữ Tuyền Đông có một câu nói rất đúng.

Làm Tộc Trưởng quả thực phải đặt lợi ích cá nhân xuống phía sau, phải suy nghĩ cho sự phát triển của cả tộc.

Nhìn như vậy, Lữ Tuyền Đông không biết phải phù hợp hơn Lữ Tông Chu bao nhiêu.

"Anh cứ xin lỗi đi." Nhị Trưởng Lão nói một câu bên cạnh, nếu không thì chuyện này sẽ không bao giờ hạ màn được.

Lữ Tông Chu không còn cách nào, chỉ có thể trừng mắt nhìn Tần Mặc và nói một câu: "Xin lỗi." "Anh nói gì?

Giọng quá nhỏ, tôi có chút nghe không rõ." Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu trợn tròn mắt, hắn không ngờ Tần Mặc lại làm nhục hắn như vậy, Tần Mặc có hơi quá đáng rồi đấy.

Tần Mặc thì không cảm thấy có gì, chỉ thản nhiên nhìn hắn.

Lữ Tông Chu hít sâu một hơi, dằn xuống cơn giận trong lòng.

Để Tộc Trưởng vui vẻ, vẫn cứ nghe lời Tộc Trưởng thôi.

"Tần Mặc tiên sinh, xin lỗi, chuyện này là do tôi quá tùy hứng, tôi xin lỗi anh, mong anh đại nhân không chấp lỗi kẻ tiểu nhân, đừng chấp nhặt với tôi." Nghe vậy, Tần Mặc mới hài lòng gật đầu.

"Vậy được, đã anh đã xin lỗi tôi, tôi cũng không tiện nói thêm gì nữa, chuyện này cứ thế mà bỏ qua đi." Lữ Thiên Trình đáp một tiếng: "Vậy thì đa tạ Tần Mặc tiên sinh đã không chấp nhặt với bọn họ nhiều như vậy, sau này Tần Mặc tiên sinh có bất kỳ yêu cầu gì cứ việc nói với chúng tôi, chỉ cần chúng tôi có thể làm được, nhất định sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng." Vừa mới chứng kiến bản lĩnh của Tần Mặc, Lữ Thiên Trình cảm thấy có lẽ Tần Mặc thật sự có khả năng

giúp họ dẹp yên họa nạn lần này.

Điều này đối với cả Lữ gia mà nói là một chuyện tốt.

"Không cần." Tần Mặc xua tay, sau đó lại nhìn căn phòng này.

"Đổi chỗ chúng tôi ở đi, ở đây đã nát bét thế này rồi, chẳng lẽ cứ bắt chúng tôi tiếp tục ở đây sao?" Nghe vậy, Lữ Thiên Trình đưa tay vỗ trán, đáp một tiếng: "Tần Mặc tiên sinh nói không sai, vậy thì mấy người đi theo tôi." Tiếp đó, họ cùng nhau đi tới một phòng khách khác, căn phòng khách này khá rộng rãi.

"Chúng ta đi thôi, mau chóng đi chuẩn bị nghi thức tế tự." Lữ Thiên Trình nhìn mấy người đó.

Họ đều gật đầu, đi theo Lữ Thiên Trình rời khỏi đây, Tiền Sinh Đào thì có chút không phục nói: "Ông chủ, anh nghĩ sao?

Hay là chúng ta đừng ở đây nữa?

Bọn họ thật sự là quá đáng." Tiền Sinh Đào quả thực có chút không ưa những người này.

Tần Mặc đưa tay vỗ vỗ vai Tiền Sinh Đào, anh biết đối phương đang bênh vực mình.

"Tôi ở đây, không chỉ vì muốn có được những bảo vật kia mà còn có những nguyên nhân khác nữa." Đối phương muốn giải quyết rắc rối này, nhất định phải thông qua Hắc Long Ngọc Bội, điều đó cũng có nghĩa là, gia tộc của mình và họ tuyệt đối có mối quan hệ mật thiết không thể tách rời.

Vì mình đã tra cứu rất nhiều tài liệu mà không thể tìm ra, vậy thì chi bằng ở lại đây xem kỹ những thứ trong Mộ Huyệt của họ.

Biết đâu như vậy lại có manh mối.

"Tôi cũng cảm thấy, bấy lâu nay, trên người chúng ta điểm nghi

hoặc chồng chất, vẫn nên ở lại đây.” Hạo Thiên Chân gật đầu, vì vậy anh mới không nói gì, còn Bàn Tử thì vô tư, Bàn Tử vốn dĩ rất thích bảo vật, đang nghĩ có thể lấy được bảo vật trong Mộ Huyệt, nên mới muốn ở lại đây.

“Vậy được rồi.” Tiền Sinh Đào có chút bất lực thở dài, Tần Mặc và mấy người kia đều nói vậy rồi, anh còn có thể làm gì nữa?

“Ông chủ, tôi cảm thấy dù chúng ta có ở lại đây, vẫn phải cẩn thận một chút, bọn họ tuyệt đối sẽ không để chúng ta yên ổn đâu.” Đặc biệt là Lữ Tông Chu, người này nhìn là thấy có chút lòng dạ không ngay thẳng, hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện tốt.

Tần Mặc mỉm cười: “Nếu bọn họ thật sự dám đến gây rắc rối, chúng ta đã giáo huấn chúng một lần thì có thể giáo huấn lần thứ hai, thứ ba.” Tần Mặc tin rằng mình có thực lực đó.

“Vậy được rồi.” Thấy thái độ của Tần Mặc kiên quyết như vậy, Tiền Sinh Đào cũng không tiện nói thêm gì, dù sao anh cũng chỉ là một thuộc hạ của Tần Mặc mà thôi, vẫn phải nghe lời Tần Mặc.

“Tôi biết cậu đang lo lắng cho chúng ta, nhưng không cần nghĩ nhiều như vậy, có tôi ở đây mà.” Tần Mặc an ủi Tiền Sinh Đào, Tiền Sinh Đào có chút ngạc nhiên, anh đáp một tiếng.

Xem ra Tần Mặc có thể đoán được suy nghĩ trong lòng anh, vậy thì cứ ngoan ngoãn nghe lời Tần Mặc thôi, Tần Mặc sẽ không làm hại họ.

Không lâu sau, đã đến ngày tế tự.

Chương 1082

Bàn Tử phát hiện họ còn chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon, thậm chí có cả một con heo sữa quay và một con cừu quay nguyên con.

Bàn Tử đứng ở dưới đó, nước miếng không ngừng chảy xuống.

"Nghi thức tế tự của bọn họ chuẩn bị thật tốt." Hạo Thiên Chân nghe vậy, liếc mắt khinh bỉ, anh biết chứng cũ của Bàn Tử chắc chắn lại tái phát rồi, vì vậy đưa tay vỗ vào lưng đối phương: "Ở đây có rất nhiều người đó, đừng làm mất mặt." Bàn Tử ho khan một tiếng, đưa tay lau nước miếng khóe miệng, gật đầu.

Dù bề ngoài đã đồng ý, hắn vẫn không ngừng nuốt nước bọt.

Tần Mặc trong mắt mang theo một tia ý cười, lúc này Lữ Thiên Trình đã đi đến trước bàn tế tự.

Đến trước đỉnh tế tự đó, ông lấy mấy nén hương, đốt xong rồi quỳ trên mặt đất, thành kính lẩm bẩm.

"Ông ấy nói gì vậy?" Bàn Tử có chút tò mò nắn nắn cằm.

Tần Mặc thì có thể nghe rất rõ ràng.

"Đệ tử Lữ gia Lữ Thiên Trình, phụ lòng kỳ vọng của Tiên Tổ, không cách nào đưa Lữ gia phát dương quang đại, vì vậy cần phải khai mở Mộ Huyệt, phái đệ tử Lữ gia trấn thủ Hung Thú, nếu có gì quấy rầy, mong chư vị Tiên Tổ đừng trách tội." Tần Mặc nhướng mày, không ngờ họ lại thành kính như vậy.

Tần Mặc nhìn chằm chằm chiếc đỉnh tế tự cách đó không xa, không hiểu sao, anh lại cảm nhận được một chút sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch bên trong đó.

Nghĩ đến mối liên hệ giữa Tần gia và Lữ gia, trong lòng Tần Mặc

lại càng thêm tò mò.

Nghi thức tế tự kéo dài khoảng hai, ba tiếng đồng hồ.

Trong khoảng thời gian này, Lữ Tuyền Đông luôn bận rộn ở gần đó, đợi đến khi gần kết thúc, anh ấy mới lại đến bên cạnh Tần Mặc và mấy người kia, gãi đầu, ngại ngùng nói: "Xin lỗi nhé, vốn dĩ tôi muốn đến chào hỏi mấy người, nhưng mấy người cũng thấy đấy, hôm nay là một ngày đặc biệt, nên tôi không thể." Bàn Tử xua tay: "Không sao cả, mấy anh em chúng tôi không phải loại người đó, nhưng nếu có cừu quay hay heo sữa quay còn thừa, cho chúng tôi ăn một chút cũng được." Bàn Tử nói lời này khi còn hít hà một tiếng, Hạo Thiên Chân ho khan một tiếng: "Anh không cần để ý Bàn Tử nhiều làm gì, hắn ta vốn dĩ là như vậy." Lữ Tuyền Đông mắt cong cong.

"Không sao, tôi vẫn khá thích tính cách như Bàn Tử, tôi mời mấy người ăn bữa này." Tính cách thẳng thắn, phóng khoáng như Bàn Tử lại khá tốt, không giống một số người cứ thích vòng vo tam quốc thậm chí đấu đá nội bộ.

Khi đang ăn cơm, lại có một số người nhà họ Lữ đi đến.

"Mấy người là người ngoài, không có tư cách ở lại đây ăn những thứ còn thừa sau nghi thức tế tự của chúng tôi." Một trong số người nhà họ Lữ nói lời này khi khoanh tay, trông vẻ mặt kiêu ngạo.

"Mấy người cho rằng người nhà họ Lữ của mấy người rất mạnh sao?" Bàn Tử cau mày, có chút không hiểu hỏi, nói thật, hắn vẫn rất ghét vẻ mặt kiêu căng của những người nhà họ Lữ này, họ cảm thấy họ lợi hại lắm sao?

Tính tình lại có chút tương tự với những kẻ đó.

Nếu không phải vì Lữ Tuyền Đông và Tộc Trưởng của Lữ gia khác biệt, e rằng Bàn Tử và mấy người kia đã không còn ở đây.

“Ít nhất cũng lợi hại hơn mấy người nhiều.” Một người nhà họ Lữ khác nói lời này khi liếc nhìn Tần Mặc một cái.

Hắn ta từng nghe nói về bản lĩnh của Tần Mặc, chỉ là không biết Tần Mặc có thật sự lợi hại như những gì người ta nói hay không.

Hắn ta thật sự muốn được chỉ giáo một chút.

“Nếu mấy người còn gây rắc rối nữa, cẩn thận tôi sẽ báo cáo Tộc Trưởng.” Lữ Tuyền Đông sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm mấy người đó, mấy người đó nghe vậy nhìn nhau một cái, sau đó lại nói với Lữ Tuyền Đông: “Thôi được rồi, nếu không phải nể mặt anh, chúng tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.” Họ quả thực không thích người ngoài, dù sao họ vẫn luôn ở đây, chưa bao giờ tiếp xúc với người ngoài.

Họ luôn cho rằng những người ngoài này chắc chắn là muốn bảo vật của họ nên mới đến đây.

Đợi sau khi họ đi, Lữ Tuyền Đông bĩu môi, giải thích với Tần Mặc và mấy người kia: “Bọn họ có mối quan hệ khá tốt với Lữ Tông Chu, e rằng là do Lữ Tông Chu chỉ thị mới đến đây, mấy người yên tâm, tôi nhất định sẽ bẩm báo sự thật cho Tộc Trưởng, để ông ấy làm chủ cho mấy người.” Tần Mặc xua tay, có chút bất lực nói: “Chúng tôi đâu phải trẻ con, không cần người khác làm chủ cho chúng tôi, anh không cần nghĩ nhiều như vậy, chúng tôi không để tâm.” Lữ Tuyền Đông thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc có thể nghĩ như vậy, tự nhiên là tốt nhất rồi.

“Vậy được.” Họ đều không nói thêm gì nữa, chỉ hòa nhã ăn bữa cơm này.

Sau khi kết thúc, Tộc Trưởng lại phái người mời họ qua.

“Tần Mặc tiên sinh, chúng ta dự định sáng sớm mai sẽ tiến vào Mộ

Huyệt, lần này cùng đi ngoài Lữ Tuyền Đông ra, còn có Lữ Tông Chu và hai vị Trưởng Lão này." Trong hai vị Trưởng Lão này, có một người là Nhị Trưởng Lão, còn người kia là Lục Trưởng Lão.

Lục Trưởng Lão là em trai ruột của Tứ Trưởng Lão.

Tần Mặc gật đầu, ai đi cùng anh cũng không sao cả, miễn là không làm lỡ việc của mình là được.

"Vậy được, đã chuẩn bị xong xuôi rồi, vậy chúng ta cứ chờ đợi thời cơ thôi." "Lần này, tổ tiên của chúng ta không cho bất kỳ điềm báo nào, chúng ta cũng không biết kết quả chuyến đi này sẽ ra sao, có thể sẽ có rất nhiều nguy hiểm.

Tần Mặc tiên sinh, nếu anh đã cân nhắc kỹ rồi, thì sáng mai sẽ không thể hối hận nữa." Lữ Thiên Trình nghĩ một lát, cảm thấy vẫn nên nói rõ với Tần Mặc.

Vạn nhất đến giữa đường Tần Mặc hối hận thì không hay.

Bàn Tử liếc mắt: "Anh nghĩ gì vậy?

Mấy anh em chúng tôi đã đồng ý rồi thì nhất định sẽ làm được." "Vậy được, đa tạ mấy vị." Lữ Thiên Trình lại đứng dậy chắp tay chào Tần Mặc và đồng đội, Tần Mặc tùy ý đáp một tiếng, sau đó lại dẫn Bàn Tử và những người khác về phòng.

Bây giờ đã là hoàng hôn, Tần Mặc cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể mình, dường như có một tia cuộn trào.

Dường như có một cỗ năng lượng thần bí đang hấp dẫn anh.

"Chuyện này là sao?

Cảm giác này cũng có ở Mộ Huyệt kia, lẽ nào ở đây cũng có đồ vật của Tần gia sao?" Tần Mặc có chút tò mò, nhưng anh không nghĩ nhiều nữa, chỉ ngủ thiếp đi, trong giấc mơ, anh lại nhìn thấy một vệt

sáng trắng, bên trong vệt sáng trắng có một cái bóng đang đứng.

"Ngày xưa ta đã tính toán rằng Tần gia sau này nhất định sẽ có một hậu duệ nổi bật, không ngờ là thật, con có thể đi đến bước này rất không dễ dàng." Khi tính ra Tần gia sắp suy tàn, trong lòng ông vô cùng đau khổ, vốn dĩ ông nghĩ rằng mình nhất định phải để lại cho những hậu nhân Tần gia này thật nhiều tài sản, để họ có thể sống sót qua mấy đời.

Nhưng sau đó ông đột nhiên phát hiện, trong những ngày sắp diệt vong này, lại xuất hiện một tia sáng.

Tia sáng này sẽ dẫn dắt những người Tần gia này phát dương quang đại.

Tần Mặc cau mày: "Ông là ai?" Người này dường như vẫn khá hiểu rõ tình hình của mình.

"Ta đương nhiên là cụ tổ rất nhiều đời của con." "Còn cụ thể là bao nhiêu đời, ta cũng không đếm nổi nữa, nhưng con cứ đi theo chỉ dẫn của ta, sau này con sẽ cảm kích ta." Người đứng trong vệt sáng trắng, ngữ khí có chút đùa cợt.

Tần Mặc liếc mắt, anh cứ cảm thấy chẳng có gì hay ho.

"Đương nhiên rồi, trong quá trình này con chắc chắn cũng phải trải qua một vài tai ương, nhưng ta có thể nói cho con kết quả cuối cùng, nhất định sẽ khiến con vô cùng hài lòng, khi tính ra sự xuất hiện của con, ta đã để lại cho con rất nhiều thứ, bao gồm cả những Mộ Huyệt mà con đã đi qua trước đây, và cả sau này nữa." Đối phương dừng lại một chút, Tần Mặc cứ cảm thấy sau này anh nhất định còn gặp rất nhiều chuyện.

"Thiên cơ bất khả lộ, ta không thể nói cho con nhiều như vậy, nhưng ta hy vọng con có thể đi theo trái tim mình." Tần Mặc thở dài:

“Vậy ông đến đây là để nói với tôi rằng, tôi là người sẽ dẫn dắt Tần gia đến phồn vinh sao?” Nói thật, anh hoàn toàn không có tình cảm gì với Tần gia, nên cũng không muốn dẫn dắt họ.

Mặc dù sau này anh đã giải quyết hai kẻ phản đồ của Tần gia, nhưng vẫn không muốn quản lý họ, đã giao tất cả mọi chuyện cho các Trưởng Lão của Tần gia.

“Dù thế nào đi nữa, Tần gia vẫn là nguồn gốc của con.” Ngữ khí của đối phương tràn đầy tang thương, lại thở dài một hơi: “Có lẽ ta thực sự không nên ràng buộc con, để con dẫn dắt Tần gia, nhưng Tần gia dù sao cũng là do ta để lại, ta không hy vọng nhìn thấy nó đi đến diệt vong, đã con là hậu duệ của ta, mong con có thể tuân theo di nguyện của ta.” Tần Mặc bĩu môi, còn nói là không ràng buộc mình, đây không phải ràng buộc thì là gì?

“Đương nhiên rồi, ta đưa con vào trong giấc mộng, chắc chắn là phải cho con một chút lợi ích.” Tần Mặc nhướng mày, thế này còn tạm được.

Đã muốn anh làm việc, thì đương nhiên phải trả tiền rồi.

“Ông nói trước xem lợi ích ông cho tôi là gì?” “Dù con có đồng ý hay không, ta chắc chắn vẫn phải cho con.” Sau đó, từ trong cơ thể đối phương truyền ra một tiếng Hắc Long gào thét.

Tần Mặc lập tức cảm nhận được sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch trong cơ thể mình, dường như trở nên mạnh hơn.

Chương 1083

Mặc dù trước đó sức mạnh huyết mạch của anh đã thức tỉnh đến một trăm phần trăm, nhưng anh luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó, bây giờ dường như trong linh hồn anh cũng có một tia năng lượng Hắc Long.

"Được rồi, những gì ta có thể làm ta đều đã làm xong, tiếp theo con phải tự mình đi hết con đường phía sau, còn việc con có muốn tiếp quản Tần gia hay không, con cứ suy nghĩ kỹ lại." Tần Mặc liếc mắt: "Thôi được, lão già, ông đã cho tôi sức mạnh này rồi, lẽ nào tôi còn có thể từ chối ông sao?" Xem ra đối phương đã sớm tính toán kỹ rồi.

Đối phương cười lớn một tiếng, lại gật đầu: "Vậy được, chúng ta cứ thế mà quyết định." Sau đó, ánh sáng dần dần tan biến, Tần Mặc cũng mở mắt, nhìn về phía rạng đông.

Cùng lúc đó, Tần Mặc cảm nhận được năng lượng trong cơ thể mình ngày càng mạnh.

Cỗ năng lượng này anh không thể nói rõ là gì, tuy không làm tăng thuộc tính cá nhân, nhưng năng lực của anh chắc chắn có một sự tăng vọt đáng kể.

"Thoải mái hơn rất nhiều." Tần Mặc ngồi dậy, lại vươn vai, sau đó đi ra ngoài, vừa vặn thấy Lữ Tuyền Đông đang luyện kiếm ở đây.

Không thể không nói, kiếm thuật của anh ấy đã tăng cường rất nhiều.

Tần Mặc xem xong rồi nhướng mày, Lữ Tuyền Đông thì đi đến bên cạnh Tần Mặc, cúi người chào Tần Mặc: "Tần Mặc tiên sinh, anh dậy rồi." Tần Mặc đáp một tiếng, thái độ của Lữ Tuyền Đông đối với

anh dường như lại thay đổi.

Thực ra chủ yếu là vì Lữ Tuyền Đông phát hiện khi anh ấy luyện tập bộ kiếm pháp này, khí chất của cả người anh ấy đều trở nên khác biệt, hơn nữa thực lực của anh ấy cũng đang trải qua một sự thay đổi về chất.

"Mấy người chuẩn bị thế nào rồi?" Tần Mặc nhìn Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông mỉm cười: "Phía Tộc Trưởng tối qua đã chuẩn bị xong xuôi tất cả mọi thứ rồi, chỉ chờ chúng ta sáng nay xuất phát." Tần Mặc đáp một tiếng: "Vậy được, chúng ta đi trước thôi." Sau đó, Tần Mặc lại gọi Bàn Tử và mấy người kia dậy, Bàn Tử ngáp một cái: "Không ngờ nhanh như vậy đã phải xuất phát rồi, xem ra thời gian ngủ nghỉ của chúng ta lại phải ít đi rất nhiều." Nhưng nghĩ đến việc có thể lấy được những bảo vật kia, Bàn Tử liền vui vẻ hơn nhiều.

Hạo Thiên Chân vỗ vỗ vai Bàn Tử: "Được rồi được rồi, dù sao có Tần Mặc ở bên cạnh chúng ta mà, chúng ta cũng coi như tìm niềm vui trong khổ cực." "Mấy người có thấy khí chất trên người ông chủ dường như đã thay đổi rất nhiều không?" Tiền Sinh Đào cau mày, anh luôn cảm thấy Tần Mặc có chút không đúng, nhưng lại không thể nói rõ là chỗ nào.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ngẩn ra một chút, họ đều nhìn về phía Tần Mặc, Hạo Thiên Chân có suy nghĩ giống Tiền Sinh Đào, anh đáp một tiếng: "Dường như quả thực có chút không đúng." "Sao tôi lại không nhìn ra chứ?" Bàn Tử nói lời này khi còn đánh giá Tần Mặc một chút.

Nhưng Bàn Tử quả thực không nhìn ra, Hạo Thiên Chân lười để ý Bàn Tử nhiều làm gì, chỉ đi đến bên cạnh Tần Mặc: "Thực lực của anh có phải lại tăng lên một chút không?" Trước đó Tần Mặc chỉ có những thay đổi như vậy trong Mộ Huyệt, sao bây giờ lại trở nên khác

biệt như vậy?

Tần Mặc mỉm cười: "Xem ra sự nhạy bén của mấy người vẫn khá tốt đó, không ngờ ngay cả điều này cũng có thể phát hiện ra." "Cứ như vậy đi, không giống một số người, ngay cả sự thay đổi về chất trên người Tần Mặc cũng không nhận ra." Hạo Thiên Chân nói lời này khi lại liếc nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử trợn tròn mắt: "Cậu đang cà khịa tôi!" "Thì sao?

Ai bảo cậu không nhìn ra chứ?" Hạo Thiên Chân làm mặt quỷ, Tiền Sinh Đào thấy hai người họ sắp đánh nhau ở đây, ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói: "Dù thế nào đi nữa, đây cũng là gia tộc của người khác, mấy người có thể đừng như vậy được không?" Hai người họ lúc này mới dừng lại một chút, gật đầu, lời này nói ra vẫn khá có lý, họ không thể để mất mặt được.

Sau đó, mọi người cùng nhau đi đến đại sảnh bên này.

Thấy Tần Mặc và đồng đội vừa mới đến, Lữ Tông Chu bĩu môi, nhỏ giọng cằn nhằn nói: "Cái thái độ lề mề như vậy, còn muốn cùng chúng tôi đi Mộ Huyệt sao, ước chừng không bao lâu nữa sẽ bị những thứ trong Mộ Huyệt của Lữ gia chúng tôi giết chết thôi." Mặc dù Lữ Tông Chu từ trước đến nay chưa bao giờ nhìn thấy những thứ trong Mộ Huyệt, nhưng chỉ cần nghe những Trưởng Lão trong tộc kể lại, là có thể đoán được bên trong nguy hiểm đến mức nào.

Tần Mặc liếc nhìn Lữ Tông Chu một cái: "Anh vẫn nên lo cho mình đi, hy vọng trong Mộ Huyệt, anh đừng xảy ra chuyện gì." Lữ Tông Chu có chút tức giận siết chặt nắm đấm, tại sao Tần Mặc cứ luôn gây khó dễ cho hắn?

Lần trước nếu Tộc Trưởng phái hắn đi, hắn nhất định sẽ không thảm hại như Lữ Tuyền Đông, hơn nữa còn phải đi tìm bảo vật mới thành công.

Dẫn Tần Mặc và mấy người kia đến đây, chẳng phải là muốn Tần Mặc giúp hắn giành lấy vị trí Tộc Trưởng sao?

Lần này, hắn sẽ cho Lữ Tuyền Đông thấy rõ bản lĩnh của hắn, khiến anh ấy cam tâm bái phục.

Rất nhanh, Tần Mặc và đồng đội đã đến cửa.

"Mấy người từ đây vào núi, vượt qua hai ngọn núi là có thể đến nơi, nhưng lối vào cụ thể còn cần phải dựa theo chỉ dẫn mới có thể tiến vào." Vừa nói, Lữ Thiên Trình lấy ra một chiếc Cẩm Nang, nhìn lướt qua những người này rồi đưa chiếc Cẩm Nang cho Tần Mặc.

Lữ Tông Chu cau mày.

Lữ Thiên Trình có ý gì đây?

Chẳng lẽ những người bọn họ còn không bằng một người ngoài sao?

Dựa vào cái gì mà phải đưa Cẩm Nang của tộc cho Tần Mặc.

"Tần Mặc là người có thực lực mạnh nhất trong số các vị, giao cho anh ấy cũng tránh việc thứ này bị một số kẻ có ý đồ xấu cướp đi." Lữ Thiên Trình biết Lữ Tông Chu trong lòng sẽ bất bình, nên ông lại bổ sung thêm một câu như vậy.

"Sao lại có người cướp đồ của chúng ta?

Chỉ cần nghe danh tiếng của Lữ gia chúng ta, họ đã sợ mất mật rồi." Lữ Tông Chu hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc thì nhìn hắn hai lần: "Đôi khi mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ, hơn nữa, nếu anh thực sự muốn lấy chiếc Cẩm Nang này, vậy thì đợi đến khi anh có thể đánh thắng tôi rồi hẵng nói." Tần Mặc cất chiếc Cẩm Nang đi, Lữ Tông Chu há hốc mồm, nhưng lại nghĩ đến sự chênh lệch thực lực giữa mình và Tần Mặc, hắn hít sâu một hơi: "Thôi được, lười nói nhiều với anh." Đợi đến khi vào trong Mộ Huyệt, hắn có thể dựa vào

lão tổ tông để giải quyết Tần Mặc.

Dù sao thì hắn cũng là người nhà họ Lữ, hắn không tin lão tổ tông sẽ thiên vị một người ngoài.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó lại nhìn chằm chằm Lữ Thiên Trình: "Đã tôi đã nhận lời chuyện này, nhất định sẽ giúp mấy người hoàn thành, yên tâm đi." Lữ Thiên Trình cứ cảm thấy Tần Mặc đã hứa rồi thì nhất định có thể làm tốt.

"Đa tạ anh." Lữ Tông Chu đứng bên cạnh nhìn, trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng hắn cũng không nói gì nhiều.

Chỉ cần nhẫn nhịn thêm một thời gian nữa là được.

Rời khỏi Lữ gia, Tần Mặc và đồng đội không bị bịt mắt.

"Sao lần này đối xử với chúng ta rộng rãi vậy?" Bàn Tử có chút tò mò nhìn Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông mỉm cười: "Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Bây giờ mấy người đã là người trợ giúp của gia tộc chúng ta rồi, đối với chúng ta mà nói là đồng đội thì không cần phải như vậy." Ban đầu là vì Tộc Trưởng chưa đủ hiểu về Tần Mặc và đồng đội, nên mới cần phải đề phòng.

"Thì ra là vậy." "Tôi phải nói trước với mấy người một chút, khu rừng núi này đều chưa được khai phá, vạn nhất lát nữa từ trong rừng cây nào đó vồ ra một con hổ ăn thịt mấy người, mấy người đừng trách chúng tôi." Lữ Tông Chu cười lạnh một tiếng.

Lữ Tuyền Đông liếc hắn một cái: "Không cần anh phải nói điều này, dù cho thật sự có một con hổ vồ ra mà chưa kịp ăn thịt Tần Mặc và đồng đội, e rằng nó sẽ xử lý anh trước." "Hơn nữa, thực lực của Tần Mặc, chẳng lẽ anh chưa nhìn rõ sao?" Ý ngoài lời chính là Tần

Mặc lợi hại hơn Lữ Tông Chu nhiều, con hổ đó dù có thể giải quyết Lữ Tông Chu cũng không làm gì được Tần Mặc.

Lữ Tông Chu nheo mắt: "Sao anh và Tần Mặc quan hệ đều tốt đến mức này rồi sao?

Lại còn giúp người ngoài nói xấu người trong gia tộc mình." Tần Mặc bật cười: "Có gì mà tự gia với không tự gia chứ, bây giờ chúng ta đều đã cùng nhau rồi, có nghĩa là chúng ta là đồng đội, anh có suy nghĩ như vậy, sau này anh tuyệt đối sẽ phải chịu thiệt vì điều đó." Lữ Tông Chu hoàn toàn không để tâm.

"Anh vẫn đừng lừa tôi, tôi còn không hiểu sao?" "Được rồi, đừng phí lời với hắn ta nữa." Lữ Tuyền Đông nhìn Tần Mặc, anh ấy cảm thấy nói chuyện với người như vậy thật sự quá vô vị.

Hơn nữa, đợi sau khi chuyện lần này được giải quyết, Lữ gia họ có thể phát triển lâu dài, ai làm Tộc Trưởng cũng không sao.

Vì vậy, anh cũng không nghĩ đến việc tranh giành với Lữ Tông Chu, sau này anh sẽ tự động nói với Tộc Trưởng về chuyện này.

Còn những chuyện quá đáng, anh ấy cũng không làm được.

Lục Trưởng Lão nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông: "Dù thế nào đi nữa, chúng ta đều phải tuân theo tín niệm của Lữ gia, hiểu không?" Lữ Tuyền Đông có chút khó hiểu: "Tín niệm mà anh nói là gì?" "Đương nhiên là đoàn kết nhất trí, đối ngoại, không thể giúp người ngoài làm hại người trong gia tộc mình." Lữ Tuyền Đông trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, cái gì gọi là giúp người ngoài làm hại người trong gia tộc mình chứ?

Anh ấy từ trước đến nay chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy, là do họ đã nghĩ về mình quá tệ thì phải.

Huống hồ Tần Mặc nguyện ý giúp đỡ họ, đối với họ mà nói tương

đương với ân nhân của họ.

Sao mấy người này lại không hiểu chứ?

Nhị Trưởng Lão thì nguyện ý bênh vực Lữ Tuyền Đông, ông ấy cau mày: "Tần Mặc và đồng đội đã giúp đỡ chúng ta, vậy thì chúng ta cũng không cần phải nhắm vào họ như vậy chứ, có phải mấy người quá mức bức người rồi không?" Bây giờ ngược lại còn đổ lỗi cho Lữ Tuyền Đông, thật sự quá đáng.

Bàn Tử gật đầu, hắn và Nhị Trưởng Lão có cùng suy nghĩ: "Nói không sai chút nào, mấy người làm như vậy cũng không sợ bị người khác chê cười sao?" "Có gì mà phải chê cười chứ." Lục Trưởng Lão bĩu môi, nhưng lại nghĩ đến thực lực của Nhị Trưởng Lão, hắn ta lại bổ sung một câu: "Đã Nhị ca đã nói vậy rồi, vậy chúng tôi cũng không tiện nói thêm." Tiếp theo, họ chỉ cần đi về phía trước, tìm thấy Mộ Huyệt mới là quan trọng nhất.

Tốc độ của mấy người họ đều khá nhanh, hơn nữa họ lại không phải người bình thường, nên đi đường núi lâu như vậy, họ cũng không cảm thấy mệt.

Chương 1084

Đến khi sắp hoàng hôn, họ đã đến khu rừng núi này.

Vừa đến đây, Tần Mặc liền cảm nhận được, ở đây dường như có một Từ Tràng rất lớn.

Tần Mặc cau mày.

Xem ra Mộ Huyệt của Lữ gia quả nhiên không đơn giản, thảo nào họ lại mời mình đến đây.

"Đã đến khu rừng núi này rồi, vậy thì lấy Cẩm Nang ra đi." Tần Mặc đáp một tiếng.

Ngay khi Tần Mặc lấy Cẩm Nang ra, âm thanh Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật sơn mạch, xin lập tức tiêu diệt.】 Chưa đợi Tần Mặc có hành động gì, đã có một cỗ kình phong ập đến.

Tần Mặc lùi hai bước về phía sau, còn chiếc Cẩm Nang trong tay thì rơi xuống đất.

Một chất lỏng có tính ăn mòn lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc bước sang một bên, cú đánh này không gây thương tích cho Tần Mặc, nhưng vị trí của chiếc Cẩm Nang thì đã biến thành một màu đen.

Lục Trưởng Lão thì mắt nhanh tay lẹ.

Hắn ta lập tức quát mắng nói: "Tôi đã nói mà, để tên nhóc này làm việc không đáng tin, bây giờ thì hay rồi, hắn làm hỏng chiếc Cẩm Nang này, giờ phải làm sao đây?"` Tần Mặc liếc Lục trưởng lão một cái, nhưng hiện tại anh lười phải để ý đến đối phương nhiều như vậy, cần phải giải quyết con Độc Xà này trước đã.

Con Độc Xà có thân hình rất lớn, đường kính thôi đã dày hai mét.

Lữ Tuyền Đông không đứng yên tại chỗ, vội vàng cầm thanh kiếm trong tay, lao về phía con Độc Xà này.

Mặc dù độc tố trên người đối phương rất mạnh, nhưng anh ta nhất định phải bảo vệ Tần Mặc, dù sao cũng chính anh ta đã đưa Tần Mặc đến đây.

Tần Mặc nhướng mày, vừa hay anh có thể xem thử bản lĩnh của Lữ Tuyền Đông.

Còn về Lữ Tông Chu ở đằng xa, bọn họ lại chẳng hề nhúc nhích, hắn ta cười lạnh một tiếng.

Con Độc Xà này có độc tố nồng nặc như vậy, tốt nhất là giết chết Tần Mặc và mấy người bọn họ, như vậy thì sẽ không có bất kỳ ai giành được công lao nữa.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, rồi lại nhìn về phía Tần Mặc.

"Chúng ta hai người cũng qua giúp một tay đi." "Mấy cậu tự mình cẩn thận một chút, con Độc Xà này sức mạnh rất lớn, hơn nữa độc tố cũng đặc biệt mạnh mẽ." Chỉ cần dính một chút thôi, e rằng da thịt cũng sẽ bị ăn mòn hết.

"Rõ rồi." Cả hai đều gật đầu.

Dù sao có Tần Mặc ở đây, cho dù hai người họ không địch lại con Độc Xà, Tần Mặc cũng nhất định sẽ tới cứu họ.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, anh không nói gì cả, chỉ nhìn mấy người này phối hợp giải quyết con Độc Xà.

Tiền Sinh Đào đi theo bên cạnh Tần Mặc, anh ta không qua đó.

Trong lòng anh ta rất muốn giúp, nhưng lại nghĩ nếu anh ta đi, lát nữa Tần Mặc gặp nguy hiểm, anh ta sẽ không thể qua giúp Tần Mặc

được.

"Đây gọi là trời đang nhìn, làm chuyện trái lương tâm, ông trời sẽ trừng phạt bọn họ." Lữ Tông Chu nói câu này lúc khoanh tay, Tần Mặc liếc nhìn hắn ta.

Nếu thật sự nói ông trời sẽ trừng phạt những kẻ làm chuyện trái lương tâm thì thật lạ.

Như vậy thì trên thế giới này còn ai dám làm chuyện xấu nữa?

Chỉ có thực lực chân chính mới tương đương với việc nắm giữ quy tắc của thế giới này, khiến bản thân hoàn toàn đứng ở thế bất bại.

Chính vì có suy nghĩ như vậy, Tần Mặc mới từng bước tiến lên, hơn nữa còn không ngừng nâng cao thực lực.

Mặc dù hiện tại anh đã mạnh hơn rất nhiều so với người thường, nhưng anh vẫn muốn bản thân trở nên lợi hại hơn.

Một lát sau, trên người con Độc Xà xuất hiện vài vết thương.

Đối phương lùi về phía sau một đoạn, trong ánh mắt lóe lên một tia độc ác.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, xem ra ngay cả sinh vật ở đây cũng bị Từ Tràng ảnh hưởng, nếu không thì chúng tuyệt đối sẽ không có linh trí như vậy.

Lữ Tuyền Đông thấy thế, hít một hơi lạnh.

"Con Độc Xà này không hề tầm thường, chúng ta cẩn thận một chút." Anh ta nhìn sang phía Bàn Tử, trong số mấy người này, Bàn Tử lại bĩu môi, vẻ mặt không hề để ý.

"Không sao đâu, tôi thấy thứ này đối với chúng ta chẳng là gì cả, chúng ta vừa nãy không phải còn đánh cho nó te tua sao?

Lát nữa thôi, e rằng nó sẽ không trụ nổi nữa." Tần Mặc lắc đầu,

đã vậy Bàn Tử nói thế thì cứ để hắn ta nếm trải một bài học vậy.

Một con Độc Xà màu xanh lục từ từ xuất hiện sau lưng Bàn Tử, vì trong rừng rậm khắp nơi đều là màu xanh lục, nên Bàn Tử căn bản không hề chú ý, đợi đến khi cảm nhận được cơn đau ở tay, hắn ta mới kêu lớn.

"Cái quái gì vậy?" Hắn ta nhìn vào tay mình, phát hiện lúc này con Độc Xà đang cắn chặt tay hắn ta.

Hắn ta vội vàng rũ một cái, hất con Độc Xà văng ra.

Lúc này, bọn họ phát hiện xung quanh đã tụ tập rất nhiều Độc Xà dày đặc.

Vẻ mặt Lữ Tông Chu lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó hắn ta lại nhỏ giọng nói với trưởng lão bên cạnh.

"Cái tên Bàn Tử chết tiệt kia đã bị con Độc Xà này cắn trúng rồi, hắn ta có phải sắp chết không?" "Độc tố của con Độc Xà này cực kỳ mạnh, chỉ cần vài phút là sẽ độc phát thân vong.

Yên tâm đi, hắn ta không sống nổi đâu, vốn dĩ còn tưởng mấy người bọn họ lợi hại đến mức nào chứ, bây giờ xem ra cũng chỉ có thế thôi." Lục trưởng lão nói với giọng điệu đầy khinh miệt.

Đối với chuyện này, Tần Mặc đương nhiên đã nghe thấy, không kịp nghĩ nhiều, Tần Mặc đi đến bên cạnh Bàn Tử, nắm lấy cánh tay hắn ta, Bàn Tử chỉ cảm thấy trên người mình tê dại.

Mấy người Lữ Tông Chu không chú ý tới, vì bọn họ phát hiện số lượng Độc Xà xung quanh càng ngày càng nhiều.

"Chết tiệt, những con Độc Xà này chắc chắn là bị con quái vật lớn kia dẫn tới, chúng ta không thể ở lại đây nữa." Lữ Tuyền Đông nói câu này lúc nhìn chằm chằm Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão đáp một tiếng, Bàn Tử bị thương, anh ta cũng rất khó chịu, nhưng bây giờ không thể nghĩ nhiều như vậy, phải rời khỏi đây trước đã.

Bàn Tử nghiến răng, vẻ mặt khó coi nhìn chằm chằm những con Độc Xà trên mặt đất.

“Đã vậy Bàn Gia tôi bị mấy người cắn rồi, thì tôi sẽ cùng mấy người đồng quy vu tận!” Sau đó, Bàn Tử lấy ra con dao găm mà Tần Mặc tặng hắn, không ngừng tấn công những con Độc Xà trên mặt đất, một lát sau, xác Độc Xà xuất hiện rất nhiều.

“Xem ra bọn chúng hình như sắp không ổn rồi.” Ánh mắt Lữ Tuyền Đông sáng lên, nhưng Tần Mặc lại xua tay.

“Không đơn giản như vậy đâu.” Quả nhiên không xa đó, số lượng Độc Xà lại xuất hiện rất nhiều, bọn họ không thể tránh được.

“Mau đi thôi.” Lữ Tông Chu nghe vậy, vẻ mặt không chút để ý, hắn ta bĩu môi.

Chương 1085

“Có cần phải sợ hãi đến vậy không?” Sau đó, hắn ta lại nhìn về phía xa, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng đó, hắn ta cũng cảm thấy da đầu tê dại.

“Sao vậy, vừa nãy cậu không phải rất kiêu ngạo sao?

Bây giờ sắc mặt lại khó coi thế.” Hạo Thiên Chân hừ lạnh một tiếng, vốn dĩ Bàn Tử bị thương, trong lòng cậu đã khó chịu rồi, cộng thêm những lời nói hả hê của đối phương, cậu càng không chịu nổi nữa.

“Thì sao nào?

Ít nhất mấy người chúng tôi đều không bị thương, cậu vẫn nên quản tốt Bàn Tử đi.” Lữ Tông Chu cười lạnh một tiếng.

Nghe những lời này, Hạo Thiên Chân tức đến mức không chịu nổi, nhưng cậu không có cách nào, chỉ có thể đi đến bên cạnh Bàn Tử.

“Không sao đâu, mấy người không cần để ý đến tôi, mấy người cứ rời khỏi đây trước đi.” Bàn Tử lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Vốn dĩ còn nghĩ lần này có thể cùng anh xông xáo Mộ Huyệt nhà họ Lữ một phen, xem ra ý định của tôi phải đổ bể rồi.” Tần Mặc lườm một cái.

“Yên tâm đi, cậu sẽ không sao đâu.” Nghe vậy, Bàn Tử ngẩn người một chút.

Không biết vì sao, hắn ta có chút muốn tin tưởng Tần Mặc một cách khó hiểu, mặc dù độc tố của con Độc Xà vừa rồi rất nồng nặc, nhưng hắn tin, Tần Mặc tuyệt đối sẽ không lừa hắn.

“Vốn dĩ tôi còn định ở lại đây giúp mấy người đoạn hậu cơ, bây

giờ xem ra vẫn nên đi cùng mấy người thì hơn." Bàn Tử cười hắc hắc, Lữ Tông Chu ở đằng xa nghe thấy, bật cười khẩy một tiếng.

"Đủ rồi, bị con Độc Xà kia cắn trúng rồi thì tuyệt đối không thể sống sót được, cậu đừng có lừa hắn ta." Tần Mặc liếc Lữ Tông Chu một cái.

"Mày kiến thức ít thì đừng có nói nhiều, trông mày ngu lắm!" "Vậy có bản lĩnh thì cứ chờ xem, chưa đầy mười phút nữa, hắn ta e rằng sẽ toi đời thôi." Lữ Tông Chu cười lạnh một tiếng, nhưng Lữ Tuyền Đông lại không thèm đáp lời hắn ta, chỉ nhìn về phía mấy người trước mặt.

"Chúng ta mau chóng rút khỏi chỗ này, đi về phía trước trước đã, tôi thấy bên kia hình như có một cái hang động." Lữ Tuyền Đông chỉ vào đó, Tần Mặc đáp một tiếng.

Mặc dù Tần Mặc không sợ những con Độc Xà này, nhưng ở đây còn có những người khác của nhà họ Lữ, nếu bọn họ xảy ra chuyện, e rằng sẽ làm chậm trễ rất nhiều thời gian.

Không lâu sau đó, bọn họ cùng nhau đi vào trong cái hang động này.

Tần Mặc thả Hắc Long khí tức trên người mình ra, những con Độc Xà kia đều không dám đến gần.

Lúc này Hạo Thiên Chân vội vàng đi đến bên cạnh Bàn Tử, cẩn thận xem xét tình hình của hắn ta.

Bàn Tử cười hắc hắc.

"Không ngờ nha, Thiên Chân, không ngờ cậu lại quan tâm tôi đến vậy." "Thôi được rồi, đừng có nói nhảm nữa, cậu cảm giác có chỗ nào không thoải mái không?" Mặc dù Tần Mặc đã giúp Bàn Tử loại bỏ độc tố trên người hắn, nhưng trong lòng Hạo Thiên Chân vẫn có

chút lo lắng.

“Không có cảm giác gì cả.” Bàn Tử xua tay.

Tần Mặc quả thật rất lợi hại, chỉ tùy tiện làm vài cái, đã loại bỏ toàn bộ nọc rắn trong cơ thể hắn ta ra ngoài.

Nhưng Lữ Tông Chu lại cười lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường.

“Độc tố của loại Độc Xà đó rất mạnh, bây giờ có thể cậu chưa cảm thấy gì thật, nhưng lát nữa cậu sẽ chóng mặt hoa mắt, hơn nữa còn sùi bọt mép, chảy máu thất khiếu mà chết.” Không phải Lữ Tông Chu đang nguyền rủa Bàn Tử, mà là những người trúng loại độc rắn này, cơ bản đều như vậy.

“Ra là thế.” Bàn Tử gật đầu.

“Vậy thì tôi cứ chờ xem mình có biến thành cái dạng đó không vậy?” Dù sao Bàn Tử tự mình cảm thấy hắn ta thực sự không có chỗ nào không thoải mái cả.

Lữ Tuyền Đông lấy ra một viên thuốc từ trong ba lô của mình, đưa cho Bàn Tử.

“Cái này có thể làm chậm sự lưu thông độc tố trong cơ thể cậu, cậu cứ uống cái này trước đi, lát nữa tôi xem có cách nào giải quyết độc tố trong cơ thể cậu không.” Nhị trưởng lão có chút do dự, viên thuốc này rất khó kiếm, cả nhà họ Lữ của họ cũng chỉ có khoảng mười viên.

Những viên này cơ bản đều được lưu giữ ở chỗ Lữ Thiên Trình, Lữ Tuyền Đông có một viên trong tay là do trước đây anh ta hoàn thành một nhiệm vụ đặc biệt khó khăn của gia tộc, mới được thưởng cho.

Lữ Tuyền Đông vẫn luôn không nỡ sử dụng, thậm chí trước đây

chính mình trúng độc, còn phải cố gắng chịu đựng.

Bây giờ lại lấy nó ra cho Bàn Tử.

Nhị trưởng lão lại nhìn Tần Mặc một cái, rồi vẫn ngậm miệng lại.

Thôi vậy, dù sao cũng là chuyện liên quan đến tính mạng con người, hơn nữa người này là bạn của Tần Mặc, bọn họ đã muốn Tần Mặc ra tay, thì phải đối xử tốt với mấy người bạn của Tần Mặc.

Lữ Tông Chu có chút tiếc của, nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông.

"Hắn ta có đáng dùng loại thuốc quý như vậy không?

Chẳng qua chỉ là một tên Bàn Tử chết tiệt thôi." Bàn Tử trừng mắt, vừa định mắng Lữ Tông Chu, Lữ Tuyền Đông đã mở miệng nói.

"Chuyện này có liên quan gì đến cậu không?

Đã là tộc trưởng của chúng ta tặng cho tôi, thì tôi có quyền định đoạt nó, tôi muốn đưa viên thuốc này cho ai dùng cũng được, cậu quản được sao?" Lục trưởng lão bên cạnh u ám mở miệng.

"Khuyên cậu một câu, cậu vẫn nên giữ kỹ cái này đi, lần này chúng ta vào Mộ Huyệt sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, có cái này có thể giữ được mạng cho cậu." Bàn Tử nhìn về phía Tần Mặc, thấy Tần Mặc lắc đầu, Bàn Tử mới từ chối Lữ Tuyền Đông.

"Cái này thì không cần đâu, nghe mấy người nói thì biết, viên thuốc này chắc hẳn rất quý giá, mấy người cứ giữ mà dùng đi." "Không sao đâu, chúng tôi tạm thời không cần." Lữ Tuyền Đông nhét viên thuốc vào tay Bàn Tử, nhưng Bàn Tử chỉ cất viên thuốc đi chứ không uống.

Lữ Tuyền Đông hé miệng, nhưng lại chú ý đến thần sắc của Tần Mặc, anh ta vẫn thở dài một hơi.

"Mặc dù câu này tôi không dám nói, nhưng tôi nghĩ cậu vẫn nên

chuẩn bị kỹ, vạn nhất không cẩn thận xảy ra chuyện thì sao?" Bàn Tử lại chẳng hề để ý, Hạo Thiên Chân bên cạnh do dự nửa ngày vẫn nói.

"Hay là cậu cứ uống trước đi." Mặc dù bọn họ rất tin tưởng Tần Mặc, nhưng đây là chuyện đại sự liên quan đến tính mạng con người, tổng không thể vì tin tưởng Tần Mặc mà không uống thuốc chứ.

"Hình như bây giờ đã mười mấy phút rồi." Tiền Sinh Đào nhìn một cái, mấy người bọn họ, lúc vừa chạy trốn đã qua bảy tám phút, bây giờ nói chuyện một lúc thì cũng đã khoảng mười lăm phút.

Hiện tại hắn ta vẫn không có chuyện gì, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì nữa.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, Lữ Tông Chu càng khó tin nhìn đồng hồ của mình.

"Sao có thể?

Nhất định là chỗ này bị Từ Tràng ảnh hưởng, đồng hồ của chúng ta không chuẩn." Tần Mặc lười phải để ý đến hắn ta nhiều như vậy, chỉ nói với Bàn Tử.

"Viên thuốc đó vẫn nên trả lại cho bọn họ đi, chúng ta không cần dùng đến." Có Tần Mặc ở đây, bất kể gặp phải nguy hiểm gì, bọn họ cơ bản đều có thể giải quyết.

Cầm viên thuốc này thì giống như mắc nợ ân tình của người khác, Tần Mặc không thích cảm giác này lắm.

"Được." Bàn Tử cầm viên thuốc đó qua, rồi lại giao cho Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông thở dài một hơi, xem ra Bàn Tử chắc chắn sẽ không sao thật, nếu không thì bây giờ hắn đã có phản ứng rồi.

"Chờ thêm một lát nữa." Lữ Tông Chu nghiến răng, hắn ta không

tin Bàn Tử thật sự may mắn đến vậy, trúng độc xong còn có thể tiếp tục sống sót.

Chương 1086

Hơn nữa vừa rồi Tần Mặc hình như không làm gì cả, chỉ nắm tay Bàn Tử chưa đầy vài giây mà thôi.

Cứ thế mà loại bỏ được độc tố, thì cũng quá đơn giản rồi.

"Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Cái Cẩm Nang kia đã bị độc tố của Độc Xà ăn mòn hết rồi." Nhị trưởng lão lại nhìn về phía Tần Mặc, đã vậy Bàn Tử không sao, thì bọn họ không cần phải chậm trễ thời gian nữa, phải nhanh chóng rời khỏi khu vực này mới được.

"Nhắc đến cái này, Tần Mặc, anh đúng là làm việc bất lực." Lữ Tông Chu hừ lạnh một tiếng, bây giờ hắn ta cũng không cần phải bận tâm đến Bàn Tử nữa, Bàn Tử sống hay chết không liên quan đến hắn ta.

Mặc dù hắn ta rất muốn bên Tần Mặc tổn thất một người, nhưng bây giờ phải truy cứu trách nhiệm của Tần Mặc trước đã.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lấy cái Cẩm Nang từ trên người mình ra, lại nhìn Lữ Tông Chu.

"Yên tâm đi, thực lực của tôi so với cậu thì lợi hại hơn rất nhiều, cho nên dù cậu có cho rằng tôi không thể lấy cái Cẩm Nang này từ miệng con Độc Xà ra, thì cũng không sao cả." Nhị trưởng lão nhìn về phía Lữ Tuyền Đông, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, Lữ Tuyền Đông mỉm cười.

"Tôi đã nói rồi mà, chúng ta để Tần Mặc đi cùng chúng ta, tuyệt đối sẽ không xảy ra sai sót gì." Lữ Tông Chu bĩu môi.

"Nói không chừng là Tần Mặc đã chuẩn bị sẵn một cái Cẩm Nang

y hệt, mới có thể qua mặt chúng ta." "Cậu nghĩ tất cả mọi người đều giống cậu sao?" Tiền Sinh Đào vẫn khá ghét Lữ Tông Chu nên anh ta trực tiếp phản bác.

"Hơn nữa, chuyện này xảy ra đột ngột, Tần Mặc chắc chắn không thể biết trước được." Hạo Thiên Chân cũng không đồng tình với suy nghĩ của Lữ Tông Chu, ngay cả trong lòng Lục trưởng lão cũng nghĩ như vậy, nhưng lại cảm thấy mình và Lữ Tông Chu là người một nhà, tuyệt đối không thể nói ra điều này.

"Đã vậy Cẩm Nang vẫn còn trong tay anh, thì mau chóng mở Cẩm Nang ra xem đi, chúng ta không có thời gian chậm trễ ở đây." Tần Mặc không nói nhiều, chỉ mở Cẩm Nang ra.

Xem qua nội dung bên trên, anh mới lắc đầu.

"Mấy người tự xem đi." Tần Mặc đưa Cẩm Nang cho mấy người bọn họ, mấy người họ xem xong đều ngẩn người tại chỗ, bọn họ không ngờ trên Cẩm Nang lại viết những thứ này.

"Cái Cẩm Nang này rõ ràng là tổ tông đưa cho chúng ta, tại sao lại nói là 'hữu duyên tầm tri' (duyên phận đến sẽ tự biết)?" Trên đó chỉ có bốn chữ này.

Thực sự khiến bọn họ khó mà tin được.

"Thế này thì chúng ta làm sao tìm được Mộ Huyệt đây?" Nhị trưởng lão thở dài một hơi, tổ tông cũng quá thử thách bọn họ rồi chứ?

Vốn dĩ chuyện này đã cấp bách lắm rồi, tổ tông còn làm như vậy.

"Mấy người mau nhìn bên kia kìa." Tiền Sinh Đào lúc đang quan sát những con Độc Xà thì đột nhiên phát hiện, trong đó hình như có một ký hiệu.

Mọi người ngẩn người một chút, sau đó đều vội vàng đi qua đó.

Nhìn thấy một ký hiệu Chu Tước trước mặt, mấy người bọn họ đều sững sờ.

Lữ Tuyền Đông có chút kinh ngạc mở miệng.

"Không phải chứ, chúng ta chỉ là để tránh Độc Xà, tùy tiện đi vào một cái hang động, cái hang động này vậy mà lại là Mộ Huyệt nhà họ Lữ của chúng ta?" "Thế này không phải quá đơn giản sao?

Vạn nhất những người khác đến đây, chẳng phải cũng có thể vào được sao?" Tần Mặc lắc đầu.

"Thảo nào vừa rồi khi đi vào cái hang động này, tôi cảm nhận được một luồng năng lượng kỳ diệu, xem ra ở đây cũng có kết giới, chỉ có chúng ta mới có thể đi vào được." Tần Mặc quả thực không lừa người, nhưng vì hệ thống không nhắc nhở Tần Mặc ở đây có sinh vật núi sâu hoặc sinh vật Mộ Huyệt, nên Tần Mặc mới không nói quá nhiều lời.

"Anh đúng là hay nói hậu sự." Lữ Tông Chu cười lạnh một tiếng, ký hiệu này quả thực là ký hiệu của tộc bọn họ, cái này sẽ không sai được, cho nên nơi bọn họ cần đến có thể chính là ở đây.

Nhưng những gì Tần Mặc nói nhất định là giả, nếu Tần Mặc thật sự có cảm giác đó, e rằng anh đã nói ra từ sớm rồi.

Lữ Tuyền Đông lại không nghĩ vậy, anh ta cảm thấy Tần Mặc quả thực có bản lĩnh này.

"Vậy được, điều này chứng tỏ chúng ta đi quả thực không sai, trước tiên hãy nghĩ cách xem chúng ta làm sao mới có thể tiếp tục đi sâu hơn nữa." Bởi vì xung quanh đây toàn là đá, không có bất kỳ con đường nào, chỉ có khối đá nhỏ này vẽ một ký hiệu Chu Tước.

Tần Mặc cẩn thận quan sát một chút, sau đó lại nói với Lữ Tuyền Đông.

“Tôi thấy trên này hình như có chỗ lõm, anh thử nhỏ chút tiên huyết của mình vào đó xem.” Lữ Tông Chu lườm một cái.

“Mấy người có phải xem phim truyền hình nhiều quá rồi không?

Có thể trên phim diễn đúng là như vậy, nhưng...” Chưa đợi Lữ Tông Chu nói tiếp, hắn ta đã nghe thấy tiếng ầm ầm, phát hiện không xa đó vậy mà có một tảng đá rất lớn bị đẩy ra, hơn nữa ở đây còn xuất hiện một lối vào.

Trong mắt Bàn Tử mang theo ý cười, nhếch lông mày, nói với Lữ Tông Chu.

“Bây giờ thấy chưa, mọi chuyện đều không phải như cậu nghĩ đâu, Bàn Gia và Tần Mặc đi Mộ Huyệt nhiều hơn cậu gấp bội, cậu không có tư cách nói chuyện trước mặt chúng tôi.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, sau đó hắn ta nghênh ngang đi về phía cái cửa động kia.

Tần Mặc bật cười, xem ra Bàn Tử chọc người vẫn có một chiêu đấy, nhưng anh rất thích.

Mấy người khác cũng đi theo bên cạnh Tần Mặc, Lữ Tuyền Đông dậm chân, nhưng lại nghĩ đến nhiệm vụ của gia tộc, anh ta cũng chỉ có thể tạm thời đi theo.

Thôi vậy, đợi sau này rồi tính sổ với Tần Mặc và mấy người này vậy.

Anh ta không nói nhiều nữa, chỉ cùng nhau đi đến lối vào, lối vào này cũng có một tầng năng lượng.

“Anh vào trước đi.” Tần Mặc nhìn Lữ Tuyền Đông, e rằng chỉ có người nhà họ Lữ mới có thể phá vỡ tầng sức mạnh này, những người khác nếu đi vào, e rằng sẽ bị bật ngược trở lại.

Không ngờ tổ tiên nhà họ Lữ này lại làm nhiều lớp bảo vệ như vậy.

Từ kết giới ở cửa, đến cơ quan vừa rồi, cũng như năng lượng ở đây hiện tại, e rằng đều chỉ có người nhà họ Lữ mới có thể đi vào và mở ra.

Lữ Tuyền Đông trực tiếp nhảy vào, anh ta cảm thấy có thứ gì đó dường như đã quét qua mình.

Tần Mặc cẩn thận cảm ứng, phát hiện sức mạnh trên đó đã trở nên yếu đi rất nhiều, xem ra mấy người bọn họ có thể đi xuống rồi.

"Chúng ta đi thôi." Chưa đợi Tần Mặc và mấy người họ có động tĩnh gì, Lữ Tông Chu đã xông lên trước.

Tần Mặc trong lòng cảm thấy hơi buồn cười, nhưng anh không nói gì, chỉ đi theo phía sau.

Không lâu sau đó, bọn họ đã đến tận cùng phía dưới.

"Không ngờ ở đây còn sâu như vậy." Bàn Tử ngẩng đầu nhìn một cái, chỗ này cũng phải khoảng một hai trăm mét.

"Có thể xây được địa cung sâu đến vậy ở đây, hơn nữa còn có cầu thang dài như thế, tổ tiên nhà mấy người cũng thật lợi hại đấy." Bàn Tử nhìn Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông cười một tiếng, vừa định nói chuyện, Lữ Tông Chu bên cạnh đã mở miệng trước.

"Đương nhiên rồi, lần này để mấy người đi cùng chúng ta, cũng có thể cho mấy người nhà quê này mở mang tầm mắt, trước đây e rằng mấy người chưa từng vào Mộ Huyệt cao cấp như vậy bao giờ đâu." Bàn Tử bĩu môi, những thứ mà mấy người bọn họ kiến thức được thì nhiều vô kể, sao Lữ Tông Chu có thể nghĩ ra được chứ?

Nhưng lại cảm thấy mình không cần phải chấp nhặt với Lữ Tông Chu nhiều như vậy, dù sao chó cắn mình một miếng, mình cũng không thể cắn trả lại.

“Thôi được rồi, chúng ta đi trước đi.” Nhị trưởng lão cắt ngang, đoạn đường tiếp theo của bọn họ, dự kiến sẽ rất dài, cũng không biết bọn họ phải ở đây bao lâu.

Chương 1087

“Trước khi đến đây, tộc trưởng của chúng ta đã có dự đoán.

Ước chừng trong vòng một tháng, thứ đó sẽ đột phá bình chướng.” Cho nên bọn họ cũng chỉ còn một tháng thôi.

“Thứ đó ra ngoài thì sẽ thế nào?” Đối phương tuy là một hung thủ, nhưng cũng không đáng sợ đến vậy chứ.

“Họa vô cùng.” Lữ Tuyền Đông thở dài một hơi, đây là trách nhiệm của người nhà họ Lữ, bọn họ nhất định phải hoàn thành.

“Đến lúc đó sẽ làm phiền mấy người, lần này nguy hiểm đến vậy, còn phải để mấy người đi cùng chúng ta.” Trên mặt Lữ Tuyền Đông mang theo một tia cười khổ, nhưng lần này anh ta nhất định phải mắc nợ ân tình của Tần Mặc và bọn họ rồi.

“Có gì đâu, dù sao chúng ta đều là bạn bè, không cần để ý những chuyện này.” Bàn Tử vốn dĩ là một người sảng khoái, chỉ cần đối phương đối với hắn ta khách khí, hắn ta cũng sẽ vô cùng tôn trọng đối phương.

Lữ Tông Chu bĩu môi, thật không biết mấy người bọn họ ở đây giả vờ đứng đắn cái gì.

“Bạn bè gì mà bạn bè, mấy người mới quen nhau được bao lâu chứ?

Nếu bây giờ để mấy người vì đối phương mà hy sinh tính mạng, mấy người có bằng lòng không?” “Có liên quan gì đến cậu?” Bàn Tử có chút cạn lời, mấy người bọn họ đang nói chuyện, tên này ngược lại lại chen ngang vào.

“À đúng rồi, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, cậu không phải nói

tôi sẽ độc phát thân vong trong vài phút sao?

Sao bây giờ tôi vẫn không sao cả?" Bàn Tử nheo mắt, cười hỏi Lữ Tông Chu, mấy người khác cũng đều nhìn về phía hắn ta.

Lữ Tông Chu hừ lạnh một tiếng, liếc Tần Mặc một cái.

"Chẳng qua là vì Tần Mặc vận khí tương đối tốt, trong tay vừa hay có loại giải độc dược này mà thôi." "Phải phải phải, cậu nói gì cũng đúng." Ngay lúc bọn họ chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc, Tần Mặc nheo nheo mắt.

Lữ Tông Chu vội vàng nói.

"Xem ra sắp gặp nguy hiểm rồi, hy vọng mấy người có thể như những gì mấy người đã nói, có thể lo cho tính mạng của đồng đội mình." "Chúng tôi đương nhiên sẽ làm vậy, nhưng cậu thì không giống rồi." Bàn Tử cảm thấy đối phương có thể nói ra những lời đó, nhất định là một kẻ ích kỷ, hơn nữa dựa vào những việc hắn ta đã làm trước đây, có thể thấy hắn ta không hề có cái nhìn đại cục nào.

Nếu thật sự gặp nguy hiểm, hắn ta e rằng sẽ chỉ lo cho tính mạng của mình mà không quản đồng đội.

Không lâu sau đó, Tần Mặc và bọn họ đã đến cuối con đường.

"Chỗ này sao lại đặt nhiều vại như vậy?" Bàn Tử có chút hiếu kỳ nhìn những cái vại gốm trước mặt.

Những cái vại này có hình dáng khá lớn, đường kính cũng phải khoảng một mét.

"Đinh!

Phát hiện Mộ Huyệt sinh vật, xin hãy lập tức tiêu diệt!" Tần Mặc biết trong những cái vại gốm này nhất định là có thứ gì đó, vì vậy anh không đi qua chạm vào.

Bàn Tử xoa xoa tay.

“Chẳng lẽ bên trong có bảo bối gì sao?” Lữ Tông Chu trực tiếp đứng chắn trước mặt Bàn Tử, mở miệng nói.

“Cho dù bên trong có bảo bối thật, cũng không liên quan gì đến cậu, những thứ này đều là của nhà họ Lữ chúng ta.” Bàn Tử quay đầu nhìn về phía Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, trước khi đến đây, người trong gia tộc mấy người không phải đã nói những bảo vật này có thể tùy ý để chúng ta chọn lựa sao?” “Mặc dù nói là vậy, nhưng...” Chưa đợi Lục trưởng lão nói xong, Nhị trưởng lão đã làm một động tác mời.

“Không sao đâu, cái này quả thực là lời hứa của chúng ta với mấy người, mấy người quả thực có thể tùy ý lấy.” Bàn Tử lại nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu.

“Sau này cậu sẽ không muốn người khác nói nhà họ Lữ của mấy người là một gia tộc không giữ lời hứa chứ?” “Thôi vậy, đã vậy lời này là tộc trưởng nói, thì cứ để bọn họ làm vậy đi, cậu là hy vọng của tộc chúng ta, tuyệt đối không thể để lại tiếng xấu.” Lục trưởng lão an ủi Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu gật đầu, lời này nói ra cũng có lý.

“Tôi biết rồi.” “Không cần, bảo vật ở đây không có gì tốt cả, chúng ta không cần.” Tần Mặc liếc Bàn Tử một cái, Bàn Tử nghe vậy, ngẩn người, hắn ta vừa định nói, thấy Tần Mặc ra hiệu cho mình, lúc này mới gật đầu.

“Vậy được thôi, đã vậy Tần Mặc nói vậy, chúng ta sẽ không lấy bảo vật ở đây.” “Chúng tôi đã cho mấy người cơ hội rồi, là tự mấy người không lấy đấy.” Lữ Tông Chu bĩu môi.

Lữ Tuyền Đông tổng giác đắc những cái vại này đặt ở đây không

đơn giản như vậy.

Anh ta nhắc nhở mọi người.

“Thứ đặt bên trong này cũng không nhất định là bảo bối, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút đi.” “Cậu là muốn tự mình lấy bảo bối bên trong nên mới nói vậy đúng không?” Lữ Tông Chu nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông, trong mắt hắn ta, đối phương chính là nghĩ như vậy.

Lữ Tuyền Đông có chút bất lực, anh ta không ngờ mình khuyên đối phương một câu, ngược lại lại bị đối phương nghĩ như vậy.

“Vừa hay tảng đá của Tứ trưởng lão đã không còn, chúng ta lại giúp ông ấy tìm một cái khác.” Lữ Tông Chu nhìn Lục trưởng lão, Tứ trưởng lão và Lục trưởng lão có quan hệ khá tốt, chỉ cần mình giữ mối quan hệ tốt với hai người bọn họ, thì sau này muốn lên vị trí tộc trưởng, bọn họ tuyệt đối sẽ trở thành một trợ lực lớn cho mình.

“Vừa hay tôi cũng có ý định này, vậy chúng ta cùng xem thử đi.” Lữ Tuyền Đông quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, thực ra khi Tần Mặc ngăn cản Bàn Tử, Lữ Tuyền Đông đã cảm thấy chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Bây giờ càng có thể nói rõ điều đó.

“Không sao đâu, bọn họ muốn lấy thì cứ để bọn họ đi.” Lữ Tuyền Đông thở phào nhẹ nhõm, mặc dù mối quan hệ giữa Tần Mặc và Lữ Tông Chu không tốt, nhưng anh ta biết Tần Mặc nói vậy, hẳn là chứng minh những thứ bên trong sẽ không giết chết bọn họ.

Cùng lắm chỉ là cho Lữ Tông Chu một bài học mà thôi, nhưng điều này cũng là do Lữ Tông Chu tự chuốc lấy.

“Cậu nói xem cái Lữ Tuyền Đông này suốt ngày nghĩ gì vậy?

Người khác đều muốn đối phó anh ta, anh ta ngược lại lại muốn nghĩ cho người khác.” Bàn Tử thở dài một hơi, có chút bất lực nhìn

Tần Mặc.

Tần Mặc giải thích với Bàn Tử.

“Gia tộc của bọn họ đã nuôi dưỡng anh ta thành tính cách này, đây là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng thực ra điều này ảnh hưởng đến anh ta khá lớn, chỉ có thể để anh ta nếm trải bài học kỹ càng.” “Đúng vậy, như vậy anh ta mới có thể từ từ tiến bộ.” Hạo Thiên Chân gật đầu, cậu vẫn khá ủng hộ cách nói này của Tần Mặc.

“Theo tôi thấy, so với những người khác, chắc chắn Lữ Tuyền Đông càng thích hợp làm tộc trưởng, không rèn luyện thì có thể làm sao chứ?” “Đã vậy cậu nói anh ta là bạn của cậu, thì chúng ta nhất định phải cố gắng giúp đỡ anh ta một chút.” Tần Mặc nhìn chằm chằm Bàn Tử, Bàn Tử đáp một tiếng, Tần Mặc nói cũng không sai.

“Nếu tôi mà nói, chúng ta trực tiếp giết chết Lữ Tông Chu, không phải anh ta có thể làm tộc trưởng rồi sao?” Bàn Tử nói nhỏ, nhưng Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

“Có những chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu.” Nếu để Lữ Tuyền Đông làm tộc trưởng bây giờ đương nhiên là được, nhưng như vậy sẽ khiến anh ta không thể ngồi vững vị trí này.

Chỉ khi rèn luyện thành công tính cách của anh ta, mới có thể khiến bọn họ phát triển tốt hơn.

Lúc này Lữ Tông Chu đã đứng trước một trong những cái vại, hắn ta quan sát cái vại này không phát hiện có gì bất thường.

Do dự một chút, hắn ta trực tiếp mở nắp cái vại này ra, lúc này trong vại trực tiếp phát ra một tiếng “phanh”, chưa đợi Lữ Tông Chu phản ứng lại, hắn ta đã bị bắn bay ra ngoài.

Ngã xuống đất, hắn ta ho ra một ngụm máu, đồng thời, trên người hắn ta bắt đầu từ từ biến thành màu đen.

“Đây là trúng độc rồi sao?” Nhị Trưởng Lão sững sờ tại chỗ, sau đó ông lại nhìn về phía Tần Mặc, thấy vẻ mặt Tần Mặc, ông nhíu mày.

Ông ta luôn cảm thấy Tần Mặc hình như đã sớm biết mọi chuyện.

Nhưng nghĩ đến thái độ của Lữ Tông Chu đối với Tần Mặc và mấy người bọn họ, Nhị Trưởng Lão lại cảm thấy Lữ Tông Chu thế này cũng coi như là đáng đời.

Chương 1088

"Đây là…" Mọi người đều nhìn thứ từ trong vại chui ra, vật này vậy mà chỉ có một nửa thân người.

Đôi chân và bàn chân của nó đều không còn, ngay cả đầu cũng chỉ còn lại một nửa.

"Sao tôi cứ có cảm giác nó trông giống Nhân Trệ thời cổ đại nhỉ?" Vương Bàn Tử tuy đã từng chứng kiến rất nhiều thứ trong mộ huyệt, nhưng đột nhiên nhìn thấy cảnh này, anh ta vẫn cảm thấy không thoải mái về mặt sinh lý.

"Nói không sai, nhìn thực sự có chút đáng sợ." Hạo Thiên Chân đã thấy tim đập thình thịch, dường như sắp nhảy ra ngoài.

"Sao nhà họ Lữ các người lại còn giấu mấy thứ này ở đây vậy?

Cái này cũng quá tàn nhẫn rồi." Khi Tiền Sinh Đào nói những lời này, anh ta nuốt nước bọt, trong lòng vẫn khá sợ hãi.

Dù sao Tiền Sinh Đào cũng trải qua ít chuyện, có suy nghĩ như vậy rất bình thường, do đó, mấy người bên Tần Mặc không nói gì, ngược lại Lữ Tông Chu lại mở miệng nói.

"Cho dù chúng thật sự bị người nhà họ Lữ chúng tôi đặt ở đây, thì nhất định chúng đã làm những chuyện tày trời, nếu không nhà họ Lữ chúng tôi sẽ không làm như vậy." Lữ Tuyền Đông cũng lên tiếng phụ họa.

"Đại khái là vậy, có lẽ vì chúng oán hận nhà họ Lữ nên mới biến thành Tống Tử, nhưng vẫn luôn bị phong ấn trong vại này, không thể thoát ra ngoài." Lúc này, đối phương quay nửa cái đầu còn lại, ở đó vẫn còn một con mắt, nó nhìn Lữ Tuyền Đông và Lữ Tông Chu.

“Là người nhà họ Lữ.” Lữ Tông Chu nhíu mày, hắn ta giờ đã trúng độc, nếu hắn trực tiếp thừa nhận đối phương sẽ tấn công hắn, e rằng hắn không có chút sức phản kháng nào, đến lúc đó hắn chỉ có một con đường chết.

Ngược lại, Lữ Tuyền Đông bước một bước về phía trước, nói.

“Tuy tôi không biết ngươi là ai, nhưng đã bị chúng tôi giam cầm ở đây, nhất định là kẻ tày trời.” Đối phương cười lớn một tiếng, rồi lại trừng mắt nhìn Lữ Tông Chu.

“Thế à?

Nhưng dù ta đã làm gì, giờ ta cũng đã thoát ra rồi, không có tổ tiên các ngươi, chỉ dựa vào mấy người các ngươi, căn bản không phải đối thủ của ta.” Sau đó, nó đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức kỳ lạ, nó lại nhìn Tần Mặc có chút kinh ngạc.

“Luồng khí tức này khiến ta rất khó chịu, ngươi tốt nhất nên tránh xa ta một chút.” Lữ Tông Chu nhìn Tần Mặc, sắc mặt không tốt, lời này là ý gì?

Chẳng lẽ con Nhân Trệ này còn sợ Tần Mặc sao?

Nghĩ đến việc mình bị con Nhân Trệ này đánh bay ra ngoài một cái, trong lòng hắn ta liền cảm thấy không cân bằng.

“Không sao, e rằng ở đây cũng không cần đến tôi.” Tần Mặc xua tay, Nhị Trưởng Lão đáp một tiếng.

“Vì đã là rắc rối do nhà họ Lữ chúng tôi để lại, đương nhiên không cần đến Tần Mặc tiên sinh.” Tiếp đó, ông lại nhìn chằm chằm Lục Trưởng Lão bên cạnh.

“Chúng ta cùng nhau đối phó nó.” Lục Trưởng Lão có chút lo lắng.

Bản lĩnh của Lữ Tông Chu, ông ta biết, tuy nói không bằng ông,

nhưng cũng coi như tạm được.

Nhưng ngay cả hắn ta, cũng bị một đòn đá bay ra ngoài, trên người còn trúng độc tố nồng đậm như vậy, vậy làm sao mình có thể đánh lại được.

Còn chưa đợi ông ta trả lời, Nhị Trưởng Lão đã dẫn đầu xông tới.

"Cảm giác thế nào?" Vương Bàn Tử nhỏ giọng hỏi Tần Mặc.

"Cái này thì tôi không biết, tôi vừa rồi chỉ thấy nó ra một chiêu mà thôi, vẫn chưa quan sát kỹ." "Tôi thấy Lữ Tuyền Đông hình như cũng rất muốn ra tay, hai ta có nên đi không?" Vương Bàn Tử xoa cằm, anh ta chắc chắn vẫn phải tôn trọng ý Tần Mặc, nếu Tần Mặc muốn ra tay, anh ta nguyện ý cùng Tần Mặc.

"Nhưng xem ra, độc của Lữ Tông Chu trúng phải vẫn rất lợi hại, sắc mặt hắn ta đã thay đổi rồi." Tần Mặc đáp một tiếng.

"Độc tố của hắn ta quả thực không đơn giản, nhưng chúng ta không cần quản nhiều như vậy, dù sao hắn ta cũng không có bất kỳ quan hệ gì với chúng ta." Những người đến lần này, chỉ có hai vị Trưởng Lão cùng Lữ Tuyền Đông và Lữ Tông Chu, Tần Mặc cảm thấy người nhà họ Lữ chắc chắn đã chuẩn bị rất nhiều tài nguyên cho hai người bọn họ.

Hai người bọn họ coi như là trụ cột của nhà họ Lữ, nếu hai người họ gặp chuyện, đối với nhà họ Lữ sẽ là một đòn giáng rất lớn.

Lữ Tông Chu nhận ra độc tố trên người mình lây lan nhanh hơn, vội vàng lấy ra một viên thuốc nuốt xuống, sắc mặt hắn ta quả nhiên đã tốt hơn rất nhiều.

"Xem ra gia sản nhà họ Lữ vẫn khá dày dặn đấy nhỉ, tôi thật sự muốn lấy hết mấy bảo vật của bọn họ về." Vương Bàn Tử nói xong câu này thở dài một hơi, Tần Mặc lườm một cái.

“Lúc anh mới bắt đầu kết bạn với Lữ Tuyền Đông, sao không nghĩ đến bảo vật của người ta?” “Sao lại có thể giống nhau được?

Hắn ta quả thật là bạn của tôi, nhưng về phương diện bảo vật, chúng ta không thể là bạn bè.” Tần Mặc bật cười, gật đầu, suy nghĩ của Vương Bàn Tử quả thực không giống ai.

“Được rồi, anh nói gì thì là thế.” Vương Bàn Tử cười hắc hắc, sau đó lại đặt ánh mắt lên người con Nhân Trệ kia.

“Nhưng hình dạng của nó nhìn thực sự đáng sợ.” Vương Bàn Tử nhíu mày.

Trên người đối phương không còn những bộ phận cấu thành kia thì thôi đi, hơn nữa toàn thân còn bốc lên Hắc khí, nhìn vô cùng kinh khủng.

“Không cần để ý đến nó.” Tần Mặc xua tay, dù sao nó cũng không phải đối thủ của mấy người kia.

“Chúng ta cứ tìm cách thoát ra khỏi đây trước đã.” Sau đó Tần Mặc bắt đầu quan sát xung quanh, vì Tần Mặc không đặc biệt hiểu rõ cơ quan của nhà họ Lữ, nên anh cũng không dám tùy tiện động vào, chỉ có thể quan sát một chút.

Nhưng ngay cả với bản lĩnh của Tần Mặc cũng không thể tìm thấy bất kỳ manh mối nào ở đây.

“Thật là kỳ lạ, đã để chúng ta đến được đây, chứng tỏ con đường chúng ta đi hẳn là không sai, nhưng sao lại không có lối vào tiếp theo nhỉ?” Tần Mặc tò mò xoa cằm, Vương Bàn Tử cũng hỏi.

“Cái này hình như thực sự có chút không ổn, vậy bây giờ phải làm sao?

Vẫn phải tiếp tục tìm sao?” “Điều đó là đương nhiên rồi, dù sao chúng ta cũng không có việc gì.” Tần Mặc cười nhìn Vương Bàn Tử,

Vương Bàn Tử đáp một tiếng, "Được thôi, đã vậy anh Tần Mặc đã nói thế, tôi sẽ cùng anh tìm ở đây." Hạo Thiên Chân cũng không rảnh rỗi, còn Tiền Sinh Đào thì cẩn thận quan sát trận chiến của bọn họ.

Mặc dù Tần Mặc nói không cần để ý đến bọn họ, nhưng biết Tần Mặc trong lòng vẫn có chút thiện cảm với Lữ Tuyền Đông, nên anh ta phải cố gắng chú ý đến trạng thái của đối phương.

Không lâu sau đó, con Nhân Trệ kia đã đánh bật mấy người xung quanh ra, nó hừ lạnh một tiếng, Hắc khí trên người lại phát tán ra.

May mà mấy tên nhóc kia không đến giúp người nhà họ Lữ, nếu không thì rắc rối rồi.

"Cẩn thận một chút, những Hắc khí trên người nó cũng mang độc tố, nếu không cẩn thận hít phải, e rằng chúng ta cũng sẽ giống Lữ Tông Chu." Lữ Tuyền Đông nhắc nhở hai vị Trưởng Lão, hai vị Trưởng Lão lập tức gật đầu.

Lục Trưởng Lão vẫn khá cẩn thận, nên ông ta chỉ quanh quẩn ở vòng ngoài tìm cách đối phó với con Nhân Trệ này, căn bản không dám đến gần.

Tần Mặc nhìn thấu suy nghĩ của ông ta, không nhịn được nói thêm một câu.

"Xem ra vẫn có kẻ tham sống sợ chết nhỉ, đã ra tay rồi, sao còn đứng ngoài này làm gì?

Mau cứng đối cứng với nó, giải quyết nó đi, không phải là xong sao?" Lục Trưởng Lão biết Tần Mặc đang bóng gió nói mình, ông ta bĩu môi.

"Có bản lĩnh thì các ngươi tự mình đến thử xem?

Độc tố trên người thứ này mãnh liệt như vậy, chỉ cần sơ ý dính một chút là chết ngay, nếu các ngươi có bản lĩnh đó, thì tự mình đến

đối phó đi.” Tần Mặc thở dài một hơi.

“Tôi không có ý đó, đây là rắc rối do người nhà họ Lữ các người tự chuốc lấy, đương nhiên phải do các người giải quyết.” “Huống hồ, vừa nãy có người nói chúng ta đừng chạm vào mấy cái vại này, bảo đây là đồ của nhà họ Lữ các người mà.” Tần Mặc lại nhìn Lữ Tông Chu một cái, giờ sắc mặt Lữ Tông Chu mới khá hơn một chút, nghe thấy lời này, hắn ta lại nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt u ám trừng Tần Mặc.

“Có liên quan gì đến ngươi?

Chương 1089

Đây vốn là vại của nhà họ Lữ chúng ta, lẽ nào ta còn không thể nói một tiếng sao?

Cho dù bên trong có nguy hiểm, cũng không liên quan gì đến ngươi, không cần ngươi phải quản." Lữ Tuyền Đông thở dài một hơi.

"Sao lại phải nói như vậy?

Tần Mặc tiên sinh đã cùng chúng ta đến đây, vậy chúng ta đã coi như là bạn bè đồng hành rồi." "Ta không có người bạn đồng hành như vậy." Lữ Tông Chu nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, nhưng lúc này hắn ta lại cảm thấy một luồng khí lạnh truyền đến từ phía sau, hắn ta sững sờ, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau lưng mình.

Thấy con Nhân Trệ này đột nhiên xuất hiện phía sau mình, trong lòng Lữ Tông Chu thót một cái, sau đó hắn ta vội vàng rút ra đại đao.

Thanh đại đao này là bảo bối bản mệnh của hắn ta, uy lực vẫn khá mạnh, đại đao chém về phía con Nhân Trệ, nhưng không ngờ đối phương lại không hề bị thương.

Hắc khí nồng đậm trực tiếp tấn công Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu lập tức cảm thấy hơi choáng váng.

Lữ Tuyền Đông không kịp nghĩ nhiều, vội vàng đến bên cạnh hắn ta, đẩy hắn ta một cái, hắn ta ngã ngồi xuống đất, cơn đau khiến hắn ta tỉnh lại, hắn ta trừng mắt nhìn Lữ Tuyền Đông.

"Đẩy tôi làm gì?

Tôi đâu phải không đối phó được con Nhân Trệ này." Vương Bàn Tử cười khẩy một tiếng.

"Người ta cứu anh một mạng, anh lại còn ở đây trách móc người

ta, tôi mà là họ, tôi còn chẳng thèm quan tâm đến anh, để anh tự sinh tự diệt đi." "Nói một chút cũng không sai, người này quả thực rất quá đáng." Tiền Sinh Đào cũng vô cùng khinh thường Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu liếc nhìn mấy người bọn họ một cái, nhưng lại nghĩ đến con Nhân Trệ kia có thể tấn công mình bất cứ lúc nào, hắn ta cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể trừng mắt nhìn con Nhân Trệ.

Hắc khí trên người Nhân Trệ càng lúc càng đậm đặc, Tần Mặc nhìn ra rằng nó chiến đấu càng lâu, độc khí trên người sẽ càng nồng nặc.

"Vốn dĩ định không cần ra tay, nhưng giờ xem ra e là không được rồi." Tần Mặc không nhịn được nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, Vương Bàn Tử nhíu mày.

"Tại sao lại phải ra tay chứ?

Tuy nói độc tố này quả thực rất mãnh liệt, nhưng cứ nên để bọn họ nếm trải chút khổ sở đi." "Giờ lại nói vậy rồi, dù anh có muốn giáo huấn Lữ Tông Chu, cũng không cần thiết phải liên lụy Lữ Tuyền Đông và những người khác chứ." Vương Bàn Tử thở dài, lời này cũng không sai, "Vậy được thôi." "Vì nể mặt Lữ Tuyền Đông, cứ để Tần Mặc ra tay giúp các người một chút vậy." Vương Bàn Tử nói xong câu này, nhìn về phía Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc mỉm cười, sau đó đi tới, chắn trước mặt con Nhân Trệ kia.

Sắc mặt Nhân Trệ trở nên khó coi, nó phát hiện Hắc khí của mình khi đến gần Tần Mặc vậy mà lại như sợ hãi, không ngừng lùi về phía sau.

Xem ra sức mạnh trên người Tần Mặc vô cùng đáng sợ, nên những độc khí trên người nó mới không thể làm Tần Mặc bị thương chút nào.

“Bây giờ phải làm sao?” Nhân Trệ có chút do dự.

“Ngươi không phải đối thủ của tôi, khuyên ngươi một câu, vẫn nên ngoan ngoãn quay về trong vại mà ở đi.” Nhị Trưởng Lão và Lục Trưởng Lão bên này nhìn nhau, Lục Trưởng Lão lén lút lùi về phía sau, còn Nhị Trưởng Lão thì đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhắc nhở Tần Mặc.

“Thứ này không dễ đối phó như vậy đâu, cho dù thực lực của anh khá mạnh, cũng phải cẩn thận một chút.” Tần Mặc gật đầu, về điểm này, trong lòng anh đương nhiên rõ ràng, anh chắc chắn sẽ không chủ quan.

“Yên tâm đi, tôi hiểu.” Nói xong câu này, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Nhân Trệ trước mặt, con Nhân Trệ này giờ cũng đang suy nghĩ rốt cuộc là nên ở lại đây giao thủ với Tần Mặc, hay là quay về trong vại?

Khí tức trên người Tần Mặc vô cùng đáng sợ, với thực lực của nó không chắc có thể đánh thắng Tần Mặc, nhưng cứ thế quay về thì không phải quá mất mặt sao?

Hơn nữa rất khó khăn mới gặp được người nhà họ Lữ, có thể giết chết bọn họ, sao nó có thể bỏ qua cơ hội này?

“Chỉ cần ngươi rời khỏi nơi này, ta có thể bỏ qua chuyện cũ, thứ ta muốn chỉ là tính mạng của những người nhà họ Lữ này.” “Ngươi thực lực rất mạnh, nhưng không có nghĩa ngươi có thể giết được ta.” Khi con Nhân Trệ này nói những lời này, nó vẫn luôn nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

“Có một điểm ngươi nói rất đúng, tôi thực lực rất mạnh, nhưng câu sau đó thì tôi không mấy tán đồng.” Tần Mặc đột nhiên bước một bước về phía trước, khí thế trên người trực tiếp phát tán ra.

“Có đối phó được ngươi không?

Ngươi đến thử xem không phải sẽ biết sao?” Nhân Trệ hít sâu một hơi, xem ra tên nhóc này quả thực muốn giao chiến với nó, đã vậy, nó cũng không cần khách khí nữa.

“Nếu ngươi đã nói như vậy, vậy để ta hảo hảo thử xem, xem ngươi có bản lĩnh gì.” Nói xong, nó trực tiếp tấn công Tần Mặc, Tần Mặc cũng không hề sợ hãi, ngưng tụ sức mạnh, rồi tấn công về phía nó.

“Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Năng lượng khổng lồ xuất hiện trong không gian này, cuốn nát cả những mảnh đá vụn xung quanh.

Nhân Trệ cảm nhận được luồng sức mạnh này xong, không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh, xem ra thực lực của Tần Mặc quả thực rất mạnh.

Tần Mặc bật cười, tiếp đó Tần Mặc bước một bước về phía trước, liền đến bên cạnh nó, một cước đá vào lưng nó, nó bị Tần Mặc đá vào trong luồng gió lốc kia.

Sức mạnh của luồng gió lốc này rất mạnh, nghiền xương cốt nó kêu răng rắc, nhưng xương cốt của nó cũng không vì vậy mà vỡ vụn.

Nhân Trệ trừng Tần Mặc, không ngờ Tần Mặc lại đột nhiên đến tập kích nó, thực sự quá đáng.

Nếu Tần Mặc thực sự trực diện cứng đối cứng với nó, còn chưa chắc đã đánh thắng được nó đâu.

Chỉ thấy Hắc khí trên người Nhân Trệ càng lúc càng đậm đặc, sau đó Hắc khí này cuốn vào trong gió lốc.

Có lẽ vì độc tố trong Hắc khí quá nghiêm trọng, nên sức mạnh của luồng gió lốc này đều yếu đi rất nhiều.

Nhân Trệ một quyền đánh vào luồng gió lốc này, năng lượng của gió lốc liền hoàn toàn tiêu tán.

Nhân Trệ thở phào nhẹ nhõm, sau đó nó lại cảm nhận được năng lượng cường đại ở nơi không xa, nó lập tức nhìn về phía đó.

Lúc này, trước mặt Tần Mặc đã xuất hiện một con hổ, con hổ này đang gầm gừ trước mặt Tần Mặc, không dám nhúc nhích chút nào.

Mãi đến khi Tần Mặc chỉ tay về phía Nhân Trệ, con hổ này mới vồ về phía Nhân Trệ, há to miệng máu, cắn về phía đối phương.

Nhân Trệ trợn tròn mắt, tuy nói nó đã ở trong cái vại này mấy ngàn năm, nhưng đối mặt với con hổ này, nó vẫn có chút run sợ.

Trong chốc lát nó liền phản ứng lại, lắc lắc đầu, xua đi sự sợ hãi trong lòng.

"Ta sẽ không tin, ta đã sống nhiều năm như vậy rồi, lại còn không đối phó được một luồng năng lượng như thế này." Lời vừa dứt, nó liền đối đầu với con hổ này, con hổ này không ngừng xé rách trên người nó, mùi thịt thối rữa rất nhanh liền truyền ra.

Nhưng Hắc khí lại càng trở nên đậm đặc hơn, sau khi bao phủ lấy con hổ này, nó giống như một cái móng vuốt cực lớn, trực tiếp bao trùm lấy con hổ, năng lượng của con hổ này cũng hoàn toàn tiêu tán.

Nhân Trệ lại ngẩng đầu nhìn về phía Tần Mặc, nhưng lại phát hiện thân ảnh Tần Mặc đã biến mất tại chỗ, trong lòng nó kinh hãi.

"Tần Mặc đã đi đâu rồi?" Còn chưa đợi con Nhân Trệ này phản ứng lại, Tần Mặc đã xuất hiện phía sau lưng nó, sau đó lại là một luồng năng lượng tấn công về phía nó.

"Cuồng Phong Nhận!" Sức mạnh khổng lồ lại đánh ra một vết rách ở lưng nó, ở đó còn có mùi thối rữa bốc ra.

“Cái mùi này cũng quá khó ngửi rồi!” Vương Bàn Tử đưa tay bịt mũi, trên mặt mang theo vẻ chán ghét.

Mùi vị này quả thực khiến anh ta có chút khó chấp nhận.

Ngay cả mấy người có mặt ở đó cũng đều nhíu mày.

“Đúng vậy, từ trước đến giờ chưa từng ngửi thấy mùi nào ghê tởm như vậy.” Hạo Thiên Chân nói xong câu này, sắc mặt hơi ửng hồng, hơn nữa đầu óc cũng có chút choáng váng.

“Cậu có phải đã hít phải độc khí không?” Vương Bàn Tử thấy sắc mặt Hạo Thiên Chân, trong lòng giật mình một cái, anh ta luôn cảm thấy Hạo Thiên Chân như vậy có chút không ổn.

Chương 1090

“Có lẽ vậy.” Hạo Thiên Chân giơ tay xua xua, sau đó anh ta lại hít sâu một hơi.

“Không sao đâu, tôi vẫn có thể chịu đựng được.” “Được rồi, cái này khó chịu đến mức nào chứ.” Vương Bàn Tử có chút đau lòng nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân thì không nói gì, còn Lữ Tuyền Đông bên kia lấy ra một viên thuốc từ trên người, đưa cho Hạo Thiên Chân.

“Độc tố trên người cậu không đặc biệt mãnh liệt, cậu uống cái này vào sẽ dễ chịu hơn nhiều.” Hạo Thiên Chân gật đầu, trong mắt mang theo một nụ cười.

“Vậy được, đa tạ anh.” Lữ Tuyền Đông thì không thấy có gì, mấy người này đi cùng mình đến đây vào sinh ra tử, hắn ta vẫn rất cảm kích mấy người này.

“Không có gì, cậu cầm lấy đi.” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, liền trực tiếp uống viên thuốc này xuống, lập tức cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Tần Mặc bên này lúc này vẫn đang đối phó với con Nhân Trệ này.

Nhân Trệ thấy Tần Mặc đến không dấu vết, đi không hình bóng, trong lòng nó biết cứ tiếp tục như vậy, nó tuyệt đối không phải đối thủ của Tần Mặc, do đó nó trừng mắt nhìn Tần Mặc mở miệng nói.

“Có bản lĩnh thì ngươi đừng có trốn tránh ở đây.” “Đâu phải trốn tránh?” Tần Mặc dừng lại đối diện Nhân Trệ, nhìn chằm chằm đối phương.

“Cho dù tôi đối đầu trực diện với ngươi, ngươi cũng không phải

đối thủ của tôi, tôi chỉ muốn tiết kiệm thời gian mà thôi, hơn nữa tôi không có nghĩa vụ phải dùng thủ đoạn công bằng chính trực để đối phó với ngươi." "Hai chúng ta bây giờ là một chọi một, ngươi không phải đối thủ của tôi, vậy trách được ai?" "Liên Hoa Thiên Ấn!" Năng lượng khổng lồ lại xuất hiện trước mặt Tần Mặc, không nghĩ ngợi gì, Tần Mặc liền trực tiếp ném luồng năng lượng này về phía đối phương.

Tần Mặc biết mùi thịt thối rữa trên người nó vẫn khá khó ngửi, do đó Tần Mặc muốn giải quyết nhanh gọn.

Con Nhân Trệ này lại bị Tần Mặc đánh bay ra, sau đó nó đột nhiên đứng dậy, như thể nghĩ ra điều gì đó, nó chất vấn Lữ Tuyền Đông bên kia.

"Nếu ta không cảm nhận sai, tên nhóc này hẳn không phải người nhà họ Lữ các ngươi chứ, tổ tiên nhà họ Lữ các ngươi từng nói, trừ người nhà họ Lữ các ngươi ra, không ai có thể tiến vào đây, không ngờ các ngươi lại trái lời tổ tiên các ngươi." Lữ Tuyền Đông thở dài một hơi.

"Tổ tiên trước đây quả thực có suy nghĩ như vậy, nhưng hiện tại tình thế bắt buộc, nghĩ rằng ông ấy sẽ không trách cứ chúng ta, hơn nữa chuyện này cũng không đến lượt ngươi, một kẻ ngoại lai, xen vào." "Bị đặt ở nơi này, lại còn bị chế tác thành Nhân Trệ, đủ để chứng minh ngươi đã làm những chuyện tày trời, ngươi còn gì để nói?" "Ta vốn đã có thù với nhà họ Lữ các ngươi, các ngươi chỉ là thông qua cách này để báo thù ta mà thôi, ta không cảm thấy mình đã làm gì sai." Tần Mặc chỉ tay vào cái vại ở bên kia.

"Ngươi nghĩ chúng ta những người này đều không biết chữ sao?

Những gì ghi trên đó đã ghi lại tội ác của ngươi rồi." Kẻ này ỷ vào thực lực mạnh của mình, đã làm rất nhiều chuyện tày trời, ví dụ như

cướp đoạt dân nữ, giết người phóng hỏa cùng những chuyện ác hơn nữa.

Mặc dù tất cả những gì ghi trên đó đều là chữ cổ, nhưng Tần Mặc vẫn nhận ra.

Kẻ này sững sờ tại chỗ, sau đó nắm chặt nắm đấm, nó không ngờ người nhà họ Lữ lại giam nó ở đây, hơn nữa còn làm ra chuyện như vậy.

"Không sao, dù sao bây giờ ta cũng đã thoát ra rồi, cho dù các ngươi nói những điều này cũng không chắc có ai tin đâu." "Chỉ cần giết chết tất cả các ngươi, sau đó đập nát cái vại này, sau này ai còn biết được nữa." Tần Mặc bật cười.

"Đến nước này rồi, ngươi vậy mà vẫn còn chấp mê bất ngộ, ngươi nghĩ với thực lực của ngươi có thể đánh thắng được tôi sao?" Tần Mặc nhìn chằm chằm đối phương, đối phương nghe Tần Mặc nói vậy, hừ lạnh một tiếng.

"Cái đó chưa chắc." Có lẽ nó đã mong chờ cuộc sống bên ngoài, do đó nó lại tấn công về phía Tần Mặc, hơn nữa nắm đấm của nó còn mang theo năng lượng Hắc sắc nồng đậm, có thể thấy độc tố trên đó nghiêm trọng đến mức nào.

Tần Mặc bĩu môi, tiếp đó trước mặt Tần Mặc xuất hiện một cái rìu khổng lồ.

"Hàn Băng Ma Trảm!" Cái rìu bị Tần Mặc ném đi, trực tiếp bổ về phía nắm đấm của đối phương, không lâu sau, cái rìu của Tần Mặc liền đối đầu với nắm đấm của nó.

Năng lượng Hắc sắc trên nắm đấm của nó trực tiếp tấn công về phía cái rìu của Tần Mặc, bao trùm lấy cái rìu của Tần Mặc, dường như muốn trực tiếp làm tan chảy cái rìu này.

Nhưng mọi chuyện quả thực cũng gần như nó tưởng tượng, sức mạnh trên cái rìu này đang dần suy yếu, hơn nữa còn có một số chỗ biến thành giọt nước, rơi xuống đất.

Nhân Trệ cười lớn một tiếng, nhưng còn chưa kịp cười tiếp, nó đã cảm thấy một trận đau nhức kịch liệt truyền đến từ nắm đấm, nó trợn to mắt nhìn nắm đấm, phát hiện trên nắm đấm đã có một số thịt thối rữa bị Tần Mặc chém nát, hơn nữa máu còn không ngừng chảy xuống.

"Đây là tình huống gì?" Nhân Trệ có chút không hiểu mà trừng Tần Mặc, Tần Mặc thấy ánh mắt của nó, có chút bất đắc dĩ mở miệng.

"Ngươi nhìn tôi làm gì?

Tôi đâu có nói với ngươi là luồng năng lượng này của tôi rất yếu, là do ngươi tự cho là đúng, nên ngươi vẫn nên tự hỏi mình đi." Bây giờ trong lòng con Nhân Trệ này vô cùng tức giận, suy nghĩ một chút, nó cảm thấy mình vẫn không thể cứng đối cứng với Tần Mặc, do đó nó dừng lại tại chỗ, nói với Tần Mặc.

"Hay là thế này đi, hai chúng ta đừng ai đánh ai nữa, dù sao ta có thù với người nhà họ Lữ, còn với ngươi, tên nhóc này, ta lại không có thù, cũng không cần thiết phải giết ngươi, ngươi nói có đúng không?

Ngươi bây giờ thả ta rời khỏi đây, sau này khi ra ngoài, ta nhận được bất kỳ lợi ích nào, đều có thể chia cho ngươi một nửa, ngươi thấy thế nào?" Tần Mặc lắc đầu, trong mắt mang theo một tia khinh thường.

"Thật ngại quá, tôi không có gì để giao dịch với những sinh vật trong mộ huyệt các ngươi." Đặc biệt là loại người đã quen làm những chuyện tày trời như nó, cho dù nó có thoát ra ngoài, cũng sẽ rất bất lợi cho những người bên ngoài, Tần Mặc không có suy nghĩ đó.

Nghe thấy những lời này, Nhân Trệ nghiến chặt răng.

"Đây là ngươi tự mình nói, ta đã cho ngươi cơ hội rồi, là ngươi không biết trân trọng." "Tôi cũng đã cho ngươi cơ hội rồi." Nhân Trệ nhìn Tần Mặc, trong mắt lóe lên một tia khó tin.

"Cái sự kiêu căng của tên nhóc ngươi lại khiến ta khá thích, nhưng ngươi không phải đối thủ của ta, đã vậy ngươi muốn chết như thế, vậy ta sẽ tiễn ngươi xuống địa ngục vậy." Tiếp đó, Nhân Trệ lại xông về phía Tần Mặc, Hạo Thiên Chân bên kia thấy vậy thì bĩu môi.

"Nó đối thực lực của mình cũng quá tự tin rồi, tuy nói độc tố trên người nó rất nồng liệt, nhưng căn bản không thể chạm vào người Tần Mặc, chẳng lẽ nó tự mình không nhìn ra sao?" "Nếu nó có thể nhìn ra, nó đã không nói những lời này, thật là buồn cười." Vương Bàn Tử lắc đầu, e rằng đối phương căn bản không thể ngờ Tần Mặc lại có thực lực như vậy.

Lúc này Tần Mặc lùi lại một đoạn khoảng cách, sau đó lại nhìn chằm chằm con Nhân Trệ này.

Năng lượng Hắc sắc đã bao quanh Tần Mặc, Tần Mặc thử xua đi năng lượng Hắc sắc này, nhưng lại phát hiện sức mạnh này vậy mà càng lúc càng đến gần anh.

"Tên nhóc, bây giờ đã nhận ra sự lợi hại của ta rồi chứ?

Ngươi nếu bây giờ quỳ xuống cầu xin ta, ta vẫn có thể tha cho ngươi." Con Nhân Trệ này cứ ngỡ Tần Mặc không thể giải quyết năng lượng Hắc sắc của nó, do đó trực tiếp bay lên.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nụ cười trên mặt nó liền cứng đờ tại chỗ.

Năng lượng của Tần Mặc trực tiếp nuốt chửng sức mạnh Hắc sắc của nó, hơn nữa xung quanh Tần Mặc cũng xuất hiện một số Hắc khí.

Cảm nhận được sức mạnh hùng hậu trong Hắc khí này, Nhân Trệ lùi lại mấy bước, trên mặt mang theo một tia khó tin, "Làm sao có thể chứ?

Tại sao lại có nhân loại có năng lượng thuần túy như vậy?" Tần Mặc nhìn chằm chằm con Nhân Trệ trước mặt, thấy nó quay người muốn chạy trốn khỏi nơi này, Tần Mặc trực tiếp dùng năng lượng khống chế nó lại.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" "Bây giờ muốn rời đi, có phải hơi muộn rồi không?" Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười, hỏi một câu, con Nhân Trệ này thì đứng sững tại chỗ, không dám nói lời nào.

Tần Mặc không nói gì nữa, chỉ là ngưng tụ ra một luồng năng lượng khổng lồ.

"Lôi Đình Chi Nộ!" Luồng năng lượng này hình thành giữa không trung, hơn nữa còn phát ra âm thanh ầm ầm.

Đối phương muốn xoay người, nhưng lại phát hiện nó căn bản không thể nhúc nhích.

"Bây giờ phải làm sao?" Nó đã hoàn toàn sợ hãi.

Suy nghĩ một chút, nó cảm thấy mình vẫn nên là hảo hán, không chịu thiệt thòi trước mắt.

Nó vội vàng xin lỗi Tần Mặc, nói.

"Đều là lỗi của ta, là ta có mắt không tròng, không biết thực lực của ngươi, xin ngươi hãy tha cho ta." Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, lắc đầu.

"Tôi vẫn thích ngươi lúc nãy kiêu ngạo bất tuân hơn, nhưng tôi đã cho ngươi cơ hội rồi, là do ngươi tự mình không nắm bắt được." Nói xong, Tần Mặc vẫn nhìn chằm chằm nó.

“Ngươi đã làm nhiều chuyện tày trời như vậy rồi, chẳng lẽ còn sợ người khác tấn công ngươi sao?

Chương 1091

Vậy nên, hôm nay ngươi cứ ngoan ngoãn nếm trải đi.” Lời vừa dứt, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ ra năng lượng khổng lồ, đánh về phía đối phương.

Một đạo sấm sét trắng xé toạc bầu trời, trực tiếp giáng xuống người con Nhân Trệ này, thân thể con Nhân Trệ lập tức trở nên máu thịt be bét, hơn nữa mùi thối rữa trên đó lại càng trở nên nghiêm trọng hơn.

“Cái mùi này cũng quá khó ngửi rồi.” Hạo Thiên Chân bĩu môi, mấy người bọn họ đã sớm không chịu nổi rồi, chỉ hy vọng Tần Mặc có thể nhanh chóng giải quyết xong.

“Tên nhóc này vậy mà có thể triệu hồi Thiên Lôi.” Nhị Trưởng Lão nói xong câu này, nhíu mày, Lữ Tuyền Đông trong mắt mang theo một tia khâm phục, hắn gật đầu, nói với Nhị Trưởng Lão.

“Ban đầu tôi đã cảm thấy Tần Mặc thực lực rất mạnh, bây giờ xem ra quả nhiên là như vậy, xem ra người bạn chúng ta kết giao không sai.” Nhị Trưởng Lão đáp một tiếng, lời này rất đúng, nhưng Tần Mặc có coi bọn họ là bạn hay không thì còn chưa chắc, xem ra sau này bọn họ nhất định phải hảo hảo mà nịnh bợ Tần Mặc một chút.

Không lâu sau đó, Tần Mặc lại một cước, đá ngã con Nhân Trệ kia xuống đất, đồng thời lại ngưng tụ ra, Băng Tinh kiểm soát xung quanh nó.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Lại là đạo sấm sét thứ hai, bị Tần Mặc đánh tới.

Đạo sấm sét thứ hai này, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều so với

cái vừa rồi, do đó, thân thể con Nhân Trệ này trực tiếp bị xé thành hai nửa.

Tần Mặc bĩu môi, không ngờ còn chưa giáng xuống đạo sấm sét thứ ba, con Nhân Trệ này đã có chút không trụ nổi rồi.

"Thật là quá vô vị, giải quyết nhanh như vậy, tôi còn tưởng con Nhân Trệ mà nhà họ Lữ các người giam ở đây lợi hại đến mức nào chứ." Tần Mặc nói xong câu này, nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu, trong ánh mắt mang theo một tia châm chọc nồng đậm, đương nhiên, anh nói những lời này không phải đang châm chọc nhà họ Lữ, mà là đang nói Lữ Tông Chu.

Dù sao vừa rồi Lữ Tông Chu bị con Nhân Trệ này đánh bay ra ngoài một cái, nhưng bây giờ con Nhân Trệ này lại bị Tần Mặc dễ dàng giải quyết.

Lữ Tông Chu làm sao lại không nghe ra lời trào phúng của Tần Mặc chứ?

Hắn nắm chặt nắm đấm, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn mắng: "Thế thì sao chứ?

Ngươi tưởng ngươi mạnh lắm à?

Chẳng qua là vì hắn đột nhiên xuất hiện nên ta mới không cẩn thận bị hắn đánh bị thương thôi.

Theo tình hình thực tế thì hắn căn bản không phải đối thủ của ta." "Ngươi nói gì thì là cái đó đi." Tần Mặc lắc đầu, không ngờ đến giờ này đối phương vẫn còn cố chấp. "Đợi khi nào ngươi hoàn toàn loại bỏ độc tố trong cơ thể rồi hẵng nói mấy lời đó." Lúc này, Hệ Thống lại vang lên tiếng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh!

Đánh giết mộ huyệt sinh vật thành công, nhận được thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Tần Mặc

cảm nhận trạng thái cơ thể mình đã tốt hơn rất nhiều, thế là anh lại kiểm tra tình hình hiện tại.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 2455【Cực hạn nhân loại 10】 Thể Lực 2470【Cực hạn nhân loại 10】 Sức Mạnh 2470【Cực hạn nhân loại 10】 Tinh Thần 2480【Cực hạn nhân loại 10】 Quả nhiên không tệ.

Chỉ cần đào được thêm vài bảo vật trong mộ huyệt nhà họ Lữ, rồi đánh giết thêm mộ huyệt sinh vật, thực lực của anh sẽ càng mạnh hơn.

Đến khi ra ngoài, anh có thể trực tiếp đến nhà họ Uông.

Nghĩ đến nhà họ Uông, Tần Mặc nở một nụ cười lạnh, xem ra bọn họ sắp không nhịn được mà ra tay rồi.

Nhưng hiện tại bọn họ vẫn chưa động thủ, anh cũng lười đối phó với bọn họ.

Tần Mặc lại nhìn sang Bàn Tử và Hạo Thiên Chân. "Mấy cậu thế nào?

Không có gì chứ?" Vừa nãy đầu Hạo Thiên Chân hơi choáng, nhưng Lữ Tuyền Đông đã cho cậu ấy uống một ít thuốc nên cậu ấy cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Tần Mặc gật đầu, đi về phía Hạo Thiên Chân, sau đó truyền Sức Mạnh vào cơ thể cậu ấy.

Hạo Thiên Chân lập tức cảm thấy mình lại tinh thần sảng khoái. "Không ngờ Sức Mạnh của Tần Mặc lại còn có công dụng này." Lữ Tuyền Đông không nhịn được cảm thán một câu.

Xem ra khoảng cách giữa người với người vẫn rất lớn, bọn họ ngay cả một phần mười của Tần Mặc cũng không bằng.

Lữ Tuyền Đông lắc đầu, rồi nhìn sang Nhị Trưởng Lão bên cạnh. "Trưởng Lão, đã giải quyết xong tên kia rồi, chúng ta cũng không cần ở lại đây nữa, tiếp tục đi thôi." Nhị Trưởng Lão đương nhiên sẽ không từ chối, ông chuẩn bị đi tiếp, nhưng Lữ Tông Chu lại gọi bọn họ lại. "Trước tiên hãy nghỉ ngơi một chút ở đây, tôi muốn loại bỏ độc tố trong cơ thể, rồi chúng ta hẵng đi tiếp." Tần Mặc liếc Lữ Tông Chu một cái, trong mắt hiện lên vẻ trào phúng nhàn nhạt. "Ban đầu tôi còn nghĩ thực lực của ngươi mạnh như vậy chắc không cần nghỉ ngơi ở đây, giờ xem ra tôi đã đánh giá ngươi quá cao rồi." Lữ Tông Chu nghiến răng, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Hắn làm sao lại cảm thấy lời nói của Tần Mặc là cố ý vậy? "Liên quan gì đến ngươi?

Chuyện nhà họ Lữ chúng ta có cần một người ngoài như ngươi nhúng tay vào không?

Chỉ cần chúng ta đều đồng ý thì chúng ta có thể nghỉ ngơi ở đây." Tần Mặc cười đáp một tiếng. "Có lẽ ngươi nói không sai, nhưng cũng không sao, các ngươi muốn nghỉ thì cứ nghỉ đi, tôi không bận tâm." Tần Mặc nhìn sang Lữ Tuyền Đông.

Thật ra Lữ Tuyền Đông vẫn còn chút do dự, dù sao Lữ Tông Chu cũng là người trong tộc bọn họ, anh ấy không thể nào để người trong tộc gặp nguy hiểm được. "Chúng ta vừa mới vào đây, ngày đầu tiên không thể vì chuyện này mà làm chậm trễ hành trình." Nhị Trưởng Lão lắc đầu, đây là nhiệm vụ do Tộc Trưởng giao xuống, trong lòng ông vẫn khá sốt ruột. "Chẳng phải vì trong lòng ngươi luôn muốn để Lữ Tuyền Đông làm Tộc Trưởng, nên mới như vậy sao?" Đối phương chỉ mong hắn có thể chết ở nơi này, như vậy Lữ Tuyền Đông mới có thể danh chính ngôn thuận làm Tộc Trưởng, rồi chưởng quản nhà họ Lữ.

Nhị Trưởng Lão vẫn luôn là người cương trực, nghe thấy lời này, ông thất vọng lắc đầu. "Là người nhà họ Lữ, đáng lẽ phải suy nghĩ thật tốt cho gia tộc, chứ không phải nghĩ đến những chuyện này." Lòng bọn họ đã bị thối rữa rồi, làm sao có thể suy xét tốt cho nhà họ Lữ được chứ? "Hiện tại gia tộc đã nguy nan rồi, các ngươi muốn ở đây thì cứ ở đi, tôi và Lữ Tuyền Đông sẽ dẫn Tần Mặc tiên sinh tiếp tục đi trước." Nhị Trưởng Lão quay đầu nhìn Lữ Tuyền Đông, thấy Lữ Tuyền Đông gật đầu, hai người liền cùng Tần Mặc đi về phía trước.

Lữ Tông Chu nhíu mày, Lục Trưởng Lão sợ rằng tất cả bảo vật

bên trong sẽ bị bọn họ lấy mất, lập tức nhìn về phía Lữ Tông Chu. "Chúng ta đi theo bọn họ đi, dù sao bên trong này cũng không có quá nhiều nguy hiểm, hơn nữa còn có Tần Mặc ở đây.

Vừa rồi thực lực của Tần Mặc ngươi cũng thấy rồi đó." Sắc mặt Lữ Tông Chu trở nên khó coi.

Chương 1092

"Ngươi nghĩ thực lực của Tần Mặc thật sự mạnh đến mức đó sao?" Lục Trưởng Lão thở dài. "Mặc kệ trong lòng ngươi nghĩ thế nào, thực lực của Tần Mặc quả thực rất đáng nể, hơn nữa hắn đã mạnh như vậy, hà cớ gì chúng ta không lợi dụng hắn một chút chứ?

Điều đó không có nghĩa là chúng ta không thể đối kháng, chỉ là trước tiên để hắn giúp chúng ta giải quyết phiền phức của nhà họ Lữ thôi." Lữ Tông Chu trầm mặc một lúc, rồi lại gật đầu.

Lời này nói không sai, vấn đề mà nhà họ Lữ bọn họ cần giải quyết quả thực đang rất cấp bách. "Vậy được rồi." Bọn họ theo sau mấy người kia.

Dù sao phía sau chắc chắn sẽ có thời gian nghỉ ngơi, độc tố trong cơ thể hắn đã bị viên thuốc kia áp chế rồi, đợi sau này có cơ hội sẽ đẩy độc tố ra ngoài là được.

Thấy bọn họ đi theo, Bàn Tử bĩu môi, khẽ nói. "Mấy người bọn họ vừa nãy không phải còn không muốn đi theo sao?

Sao bây giờ lại đi cùng rồi?" Tần Mặc liếc hai người một cái, lập tức hiểu rõ ý đồ trong lòng bọn họ, anh cười lạnh một tiếng. "Chẳng qua là không muốn chúng ta lấy hết bảo vật bên trong thôi, cậu tưởng bọn họ thật sự tốt bụng muốn giúp chúng ta sao?" Bàn Tử trong lòng có chút cạn lời. "Tôi biết ngay mà, bọn họ chẳng phải người tốt gì." Lữ Tuyền Đông suy nghĩ một chút, vẫn khuyên Lữ Tông Chu. "Thật ra ngươi nghỉ ngơi ở đó một chút cũng không sao, mấy người chúng ta có thể đi trước dò đường, đợi lát nữa ngươi đuổi theo cũng được." Nhưng Lữ Tông Chu lại trực tiếp lắc đầu, trên mặt lộ vẻ khinh thường. "Cần gì các ngươi đi trước dò đường?

Hơn nữa, đừng tưởng ta không biết ý đồ của ngươi, ngươi chẳng qua là muốn mang những bảo vật này về, rồi lôi kéo những Trưởng Lão trong tộc thôi." Lữ Tuyền Đông không ngờ đối phương lại nghĩ như vậy, anh ấy thở dài đầy bất lực. "Thôi, tùy ngươi vậy, ngươi muốn nghĩ sao thì nghĩ." Một bên khác, Bàn Tử thấy vậy bĩu môi, khẽ nói với Lữ Tuyền Đông. "Cậu nói xem cậu việc gì phải thế chứ?

Người ta vốn dĩ không cảm kích lòng tốt của cậu, hai người các cậu ở trong gia tộc đối xử với nhau thế nào thì tôi không biết, nhưng ở đây hành vi xấu xa của hắn đối với cậu, cậu hẳn đã thấy rất rõ rồi, việc gì còn phải khách khí với hắn như vậy?" Nghe những lời này, Lữ Tuyền Đông liếc nhìn Lữ Tông Chu và Lục Trưởng Lão ở không xa. "Nhưng dù sao đi nữa, bọn họ cũng là người trong gia tộc, tôi cũng không thể quá đáng với họ được." Người khác có thể đối xử bất nhân với anh ấy, nhưng anh ấy tuyệt đối không thể bất nghĩa.

Nghe những lời này, Hạo Thiên Chân bên cạnh gật đầu, cậu ấy khá tán thưởng hành vi của Lữ Tuyền Đông. "Anh làm rất đúng, nhưng anh cũng phải lo cho bản thân mình trước, rồi mới nghĩ đến người khác.

Nếu hắn ta thật sự ra tay với anh thì anh phải làm sao?" Lữ Tuyền Đông không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào. "Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, việc quan trọng nhất chúng ta cần làm bây giờ chẳng phải là tiếp tục đi về phía trước sao?" Tần Mặc đối với mộ huyệt này lại càng lúc càng tò mò.

Bọn họ đều đáp một tiếng, đi theo Tần Mặc tiếp tục về phía trước, nhưng không lâu sau, bọn họ nhìn thấy một cái giếng khô. "Chúng ta đi xuống dưới đó sao?" Bàn Tử nhíu mày, cũng không biết mấy cái mộ huyệt này là chuyện gì, cứ phải xây sâu đến thế.

Tần Mặc cảm nhận một chút rồi gật đầu. "Chắc là vậy, chúng ta

cứ xuống dưới trước đã." Lữ Tông Chu nghĩ một lát, vẫn ngăn Tần Mặc lại. "Đây dù sao cũng là nhà họ Lữ chúng ta, vẫn nên để người nhà họ Lữ đi trước đi, tránh việc bên trong có nguy hiểm, không cẩn thận làm các ngươi bị thương." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, đối phương đúng là sợ bọn họ lấy mất bảo vật mà, nhưng điều này cũng khá buồn cười.

Mọi người đều ở đây, bọn họ làm sao có thể lấy trộm bảo vật ngay trước mắt những người này được chứ? "Vậy ngươi cứ tùy tiện đi trước đi." Tần Mặc nhún vai.

Lữ Tông Chu không nói nhiều, chỉ dẫn những người đó xuống dưới.

Nhưng khi đến nơi, Lữ Tông Chu lại phát hiện bên dưới lại có một tầng nước. "Tầng nước này trông khá đục, không lẽ có vấn đề gì chứ?" Chưa đến được đáy, Lục Trưởng Lão đã nghi hoặc hỏi trước.

Lữ Tông Chu thì không cảm thấy có gì. "Đây là mộ huyệt của nhà họ Lữ chúng ta, người có thể vào được, e rằng cũng chỉ có người nhà họ Lữ thôi.

Tổ tiên chúng ta hẳn sẽ không độc ác như vậy chứ." "Điều đó chưa chắc đâu.

Trước đây những hoàng đế kia trước khi chết cũng có nghĩ rằng người có thể vào mộ huyệt là con cháu của họ không?

Nhưng họ vẫn không phải đã đặt rất nhiều cơ quan trong mộ huyệt đó sao?" "Những cơ quan này có lẽ không phải để phòng chúng ta, mà là để ngăn người ngoài đến đây." "Huống hồ, trước đây nhà họ Lữ chúng ta đã trải qua một lần biến cố.

Kể từ khi chúng ta ẩn cư sơn lâm, tất cả tài liệu trước đó đều mất hết, bao gồm cả những cơ quan mộ huyệt này, chúng ta hoàn toàn

không biết gì về chúng." Lục Trưởng Lão là người khá cảnh giác, hơn nữa bọn họ từ trước đến nay chưa từng xuống mộ huyệt.

Mặc dù trong tộc có rất nhiều người có thực lực không tệ, nhưng những người này đều là nhờ vào thiên phú và rèn luyện hậu thiên mới được như vậy. "Chắc không đến mức đó đâu." Lữ Tông Chu lắc đầu, vẫn kiên quyết xuống dưới mặt nước.

Ở đó vài phút sau khi xác định không có vấn đề, hắn mới vui vẻ nói. "Ngươi xem, ta nói không sai mà, tổ tiên chúng ta tuyệt đối sẽ không dùng thủ đoạn độc ác như vậy để đối xử với chúng ta đâu." Tần Mặc có thể nghe rất rõ những gì bọn họ nói, nhưng Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ có anh xuống dưới mới biết có nguy hiểm hay không.

Tần Mặc nhìn sang Lữ Tuyền Đông và mấy người bọn họ. "Đi thôi, chúng ta cùng xuống." Bàn Tử có chút cạn lời bĩu môi, lẩm bẩm. "Không biết người nhà họ Lữ các ngươi sao mà keo kiệt thế, rõ ràng trước đó đã nói sẽ cho chúng tôi bảo vật trong mộ huyệt, vậy mà bây giờ lại thế này." Lữ Tuyền Đông hiểu ý của Bàn Tử, anh ấy thở dài. "Không sao đâu, nhà họ Lữ chúng ta có rất nhiều bảo bối, hơn nữa chúng ta có một kho tàng.

Nếu lần này các ngươi không lấy được bảo vật ở đây, có thể đến kho tàng mà chọn." Người nhà họ Lữ bọn họ nhất định sẽ không từ chối Tần Mặc và những người này.

Dù sao không có người bên phía bọn họ, chưa chắc đã có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách an toàn. "Cậu đừng nghe Bàn Tử nói bậy." Tần Mặc cười nhìn Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông xua tay. "Không sao đâu, thật ra tôi hiểu ý của hắn, cũng biết các ngươi không có ác ý gì.

Chúng ta đi trước thôi." Chưa đi đến cuối, ai mà biết bên trong này

có bảo vật hay không.

Bọn họ tiếp tục đi xuống, không lâu sau liền đến mặt nước này.

Nhưng vừa mới tiếp xúc với nước, Tần Mặc đã nghe thấy tiếng nhắc nhở của Hệ Thống.

Chương 1093

【Đinh!

Phát hiện mộ huyệt sinh vật, xin lập tức đánh giết.】 Xem ra nơi này quả thực có nguy hiểm, chỉ là Lữ Tông Chu không phát hiện ra mà thôi.

Một lát sau, Lữ Tông Chu đột nhiên cảm thấy chân mình hơi đau, hắn nhíu mày, rồi nhấc chân lên nhìn một cái, phát hiện bên dưới lớp da thịt của mình lại có thứ gì đó đang nhúc nhích.

Lữ Tông Chu trừng lớn mắt, có chút khó tin, sau đó hắn vội vàng dùng tay ấn chặt chỗ đó, nhưng lớp da thịt của hắn vẫn tiếp tục chuyển động. "Đó là cái quái gì vậy?" Bàn Tử ngớ người, quay đầu nhìn Tần Mặc.

Hắn cảm thấy thứ này trông khá ghê tởm, nhưng không biết đó là cái gì.

Tần Mặc nhướng mày. "Chỗ này có nguy hiểm, không giống như hắn nói đâu.

Ban đầu hắn không cảm nhận được là vì thứ đó có kích thước khá nhỏ, dần dần nó sẽ hút máu thịt của con người rồi lớn lên." Bàn Tử nuốt nước bọt, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng rất lo lắng. "Thế này thì làm sao bây giờ?

Giờ chúng ta đều đã xuống dưới nước này rồi, chẳng mấy chốc lũ trùng này chẳng phải sẽ chui vào cơ thể chúng ta sao?" Tần Mặc xua tay. "Yên tâm đi, mấy cậu có Sức Mạnh của tôi bảo vệ, sẽ không sao đâu." Tần Mặc an ủi bọn họ, bọn họ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lữ Tuyền Đông thì đi đến bên cạnh Lữ Tông Chu. "Ngươi chịu

khó một chút." Lữ Tuyền Đông nói xong câu này, liền rút ra một con dao găm, trực tiếp rạch chân Lữ Tông Chu.

Bên trong, một con trùng đỏ máu xuất hiện trước mặt mọi người, kích thước của con trùng này đã trở nên rất lớn. "Má ơi, thế mà nó uống nhiều máu đến vậy!" Bàn Tử có chút kinh ngạc, sau đó hắn lại nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu, trong mắt hiện lên một nụ cười trào phúng. "Ai bảo ngươi cứ nhất định phải xuống trước làm gì, giờ thì hay rồi, chịu thiệt rồi chứ gì?" Nghe lời này, Lữ Tông Chu trong lòng giận không chịu nổi, nhưng hắn không nói gì, vì chân còn lại của hắn cũng bắt đầu đau rồi.

Lữ Tông Chu đành phải đặt chân này xuống, rồi bảo Lữ Tuyền Đông giúp hắn kéo con trùng trong chân còn lại ra.

Nhưng khi rạch chân hắn, lại phát hiện bên trong chân có một ít chấm đen nhỏ, những chấm đen này trông hơi rợn người, dày đặc.

Dù hắn không biết đó là cái gì, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể ưu tiên loại bỏ con trùng trước.

Lúc này, Tần Mặc lại cảm thấy hứng thú. "Ngươi có thấy những chấm đen nhỏ trên chân mình không?

Những chấm đen đó chính là trùng, chẳng bao lâu nữa, chúng sẽ hút cạn máu thịt của ngươi." "Ngoài ra, chân kia của ngươi chẳng phải cũng ở dưới mặt nước này sao?

Mùi máu tanh của ngươi sẽ càng thu hút những con trùng nhỏ khác, chúng sẽ càng lúc càng bò gần chân ngươi." Tần Mặc nói với hắn.

Nghe những lời này, sắc mặt Lữ Tông Chu trở nên trắng bệch.

Những con trùng nhỏ này căn bản không thể đối phó, nhưng đối phương lại có thể liên tục chui vào cơ thể hắn, thật sự quá đáng sợ

rồi. "Những con trùng nhỏ này, chẳng lẽ là do tổ tiên nhà họ Lữ chúng ta nuôi dưỡng sao?" Lục Trưởng Lão nhìn Nhị Trưởng Lão.

Mặc dù hai người bọn họ vẫn luôn bất hòa, nhưng dù sao đây cũng là lúc nguy hiểm, bọn họ vẫn phải nói chuyện một chút. "Cái này tôi thật sự không rõ." Nhị Trưởng Lão xua tay, điều ông hiểu quả thực không quá đáng tin. "Cái này chưa chắc đâu, ở đây âm khí khá nặng, có khả năng âm khí này đã ảnh hưởng đến chất nước, dẫn đến việc những con trùng này sinh ra." Lữ Tuyền Đông một bên khác giải thích một chút.

Thảo nào vừa mới xuống dưới đây, anh ấy đã cảm thấy nhiệt độ nước hơi lạnh, hơn nữa còn có từng trận âm khí không ngừng chui vào cơ thể.

Có lẽ có liên quan rất lớn đến những con trùng này.

Tần Mặc gật đầu, cảm nhận của Lữ Tuyền Đông khá đúng, nhưng những con trùng này rất khó đối phó.

Lúc này, hai vị Trưởng Lão cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Lục Trưởng Lão nhìn sang sợi dây thừng bên cạnh. "Hay là chúng ta trước tiên nghĩ cách lên trên rồi nói sau?" "Nhưng cho dù vậy, chúng ta cũng không tìm được phương pháp hữu ích nào, chi bằng cứ đi về phía trước.

Đợi một lát nữa nói không chừng sẽ đi đến cuối con đường này." Nhị Trưởng Lão có suy nghĩ khác với hắn.

Đã đến đây rồi thì nhất định phải cố gắng tiến lên, không thể lùi lại.

Ngay lúc này, phía trên truyền đến tiếng ầm ầm, một tảng đá lớn xuất hiện ở miệng giếng.

Sắc mặt Lục Trưởng Lão trở nên khó coi, ông nhìn chằm chằm

Nhị Trưởng Lão. "Tôi đã nói chúng ta nên lên trước mà, giờ thì hay rồi, chúng ta đều ở dưới nước này, trùng không ngừng hút máu thịt của chúng ta, chẳng mấy chốc e rằng chúng ta sẽ bị hút cạn máu." Hạo Thiên Chân có chút cạn lời. "Dù vừa nãy anh muốn lên cũng chắc chắn không được đâu, dù sao tảng đá này đóng lại nhanh như vậy, anh còn chưa lên được, nói không chừng đã bị nó kẹp lại rồi." Phan Tử gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy. "Bây giờ việc cần làm là cố gắng tránh khỏi nguy hiểm ở đây, chứ không phải tìm cách thoát khỏi đây." Lục Trưởng Lão phóng thích Sức Mạnh của bản mệnh bảo vật của mình, nhưng ông vẫn cảm thấy dường như có rất nhiều con trùng nhỏ đang tiến đến gần. "Mấy người các cậu nói nghe dễ dàng quá, các cậu đúng là không sao, không cảm nhận được nỗi đau này." Trên trán Lục Trưởng Lão đã xuất hiện một ít mồ hôi lạnh, nhưng bọn họ đều đã trải qua huấn luyện, nên không ai vì chuyện này mà hoảng sợ.

So với đó, tình hình của Lữ Tông Chu lại rất khác, sắc mặt hắn đã trắng bệch rất nhiều, chỉ cần thêm một lát nữa, e rằng máu của hắn sẽ hoàn toàn biến mất.

Lữ Tuyền Đông vội vàng mở miệng. "Chúng ta tranh thủ thời gian này đi về phía trước đi, không thể ở đây mãi được." Sau đó, mấy người bọn họ vội vàng đi về phía trước, nhưng không lâu sau, ngay cả Nhị Trưởng Lão cũng không chịu nổi nữa, vì thế ông rạch gần một nửa lớp da thịt trên chân mình.

Nghĩ một lát, ông dùng Sức Mạnh bao bọc lấy máu trên tay, rồi ném sang một bên khác.

Bọn họ có thể cảm nhận thấy những chấm đen lờ mờ xung quanh dường như đã bớt đi rất nhiều. "Hóa ra phương pháp này thật sự có tác dụng, chúng ta mau đi thôi!" Ánh mắt Nhị Trưởng Lão sáng lên, sau đó ông nhanh chóng chạy về phía trước, những người khác cũng theo sau, nhưng đã chạy khoảng bốn năm phút, bọn họ vẫn chưa đi

đến cuối.

Đồng thời, mùi máu tanh trên người bọn họ ngày càng nồng, nước xung quanh cũng trở nên đen hơn rất nhiều. "Mấy người mau nhìn xem, nước này biến thành thế này, có phải là do máu của bọn họ đã thu hút chúng đến không?" Phan Tử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đáp một tiếng, phỏng chừng là như vậy.

Chương 1094

Lữ Tuyền Đông vội vàng nhìn Tần Mặc. "Tần Mặc tiên sinh, nếu Sức Mạnh của anh có thể xua đuổi những thứ này, xin anh hãy giúp đỡ chúng tôi." Tần Mặc nghe lời này, đặt ánh mắt lên người Lữ Tông Chu, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt. "Tôi cũng rất muốn giúp các ngươi, nhưng vừa nãy có người nói tôi chỉ là một người ngoài thôi, một người ngoài như tôi làm sao có thể giúp các ngươi đây?" Tần Mặc lắc đầu.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Lữ Tông Chu suýt cắn nát môi dưới.

Lục Trưởng Lão trong lòng vô cùng sốt ruột, ông ta chỉ đành nhìn Lữ Tông Chu. "Nếu không muốn chết thì mau xin lỗi Tần Mặc đi, chỉ có hắn mới có thể cứu chúng ta." Lữ Tông Chu cực kỳ bất bình, hắn không hiểu, rõ ràng Tần Mặc là một người ngoài, nhưng anh ấy ở đây lại không có bất kỳ vấn đề gì, còn những người như hắn thì lại phải chịu dày vò, tại sao chứ?

Hiện tại ngay cả trên người Lữ Tuyền Đông cũng xuất hiện loại trùng này. "Chỉ một lát nữa thôi, e rằng chúng ta sẽ bị hút cạn máu mất." Nhị Trưởng Lão lại bổ sung một câu. "Là tôi nói sai, các ngươi đừng chấp nhặt với tôi." Lữ Tông Chu hít sâu một hơi, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lúc này mới gật đầu. "Vậy được, tôi tha thứ cho ngươi." Mấy người bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm, cứ nghĩ Tần Mặc sẽ ra tay, nhưng không ngờ Tần Mặc lại chẳng làm gì cả. "Tôi đã xin lỗi ngươi rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa?" Lữ Tông Chu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhún vai. "Ngươi nói chuyện với tôi như vậy để làm gì?

Lẽ nào như thế là có thể khiến tôi giúp ngươi sao?" "Thái độ như

vậy của ngươi chỉ khiến tôi càng không muốn ra tay thôi.

Hơn nữa, mỗi người ra tay đều có điều kiện, các ngươi không cho tôi thứ gì cả mà đã muốn tôi giúp các ngươi, có phải hơi quá đáng rồi không?" Khi Tần Mặc nói những lời này, anh đã truyền Sức Mạnh đến Nhị Trưởng Lão và Lữ Tuyền Đông.

Hai người bọn họ giờ đã không còn cảm giác gì nữa, hơn nữa dường như ngay cả những con trùng nhỏ trong máu của họ cũng đã rút lui rồi. "Vậy tại sao ngươi lại giúp bọn họ?" Lữ Tông Chu chỉ vào Lữ Tuyền Đông, Tần Mặc trong mắt mang ý cười. "Tôi là người như vậy đấy, tôi muốn giúp ai thì giúp, có liên quan gì đến ngươi sao?

Có bản lĩnh thì ngươi cũng sở hữu năng lượng mạnh mẽ như tôi đi, ngươi sẽ không cần phải sợ hãi nữa." Lữ Tông Chu dậm chân, Tần Mặc có phải hơi quá đáng rồi không?

Hắn đã xin lỗi Tần Mặc rồi, tại sao Tần Mặc còn phải như vậy? "Tần Mặc!" Chưa đợi Lữ Tuyền Đông nói tiếp, Tần Mặc đã giơ tay ngăn anh ấy lại. "Tôi sẵn lòng giúp anh là vì tôi cảm thấy giữa chúng ta có sự giao thoa, hơn nữa cũng coi như là bạn bè.

Nếu anh tiếp tục nói nữa thì ngay cả bạn bè chúng ta cũng không còn." Bàn Tử bên cạnh gật đầu. "Hắn là người trong gia tộc các ngươi, không liên quan gì đến chúng tôi.

Muốn chúng tôi giúp đỡ, tất nhiên phải trả một cái giá nhất định." Lữ Tông Chu nghiến răng nghiến lợi, trong mắt lộ vẻ căm phẫn, nhưng hắn không có cách nào, ai bảo thực lực của hắn quá yếu chứ?

Lữ Tuyền Đông thì lấy ra một bảo vật từ trên người, chuẩn bị giao cho Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại giơ tay ngăn anh ấy lại. "Đây là bảo vật của anh, tôi chắc chắn không thể lấy.

Ai muốn tôi giúp thì người đó phải đưa bảo vật cho tôi." Tần Mặc

nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu không ngờ Tần Mặc lại bóc lột hắn như vậy.

Trong gia tộc bọn họ, cứ cách một khoảng thời gian lại phân phát một số bảo vật cho mỗi người.

Huyết mạch của bọn họ là Chu Tước, bọn họ có thể dựa vào mức độ quý giá của những bảo vật đó để biến chúng thành một ít Sức Mạnh, từ đó cung cấp cho bọn họ sử dụng.

Đương nhiên, những người có thiên phú khá mạnh trong tộc bọn họ, sau khi chết cũng sẽ hóa thành một số bảo vật, những bảo vật đó chứa huyết mạch Chu Tước đậm đặc.

Hắn thật sự rất không muốn chia những bảo vật này cho Tần Mặc, nhưng không có cách nào khác, bây giờ là lúc nguy cấp, hắn chỉ có thể làm như vậy.

Lữ Tông Chu và Lục Trưởng Lão lần lượt lấy ra một bảo vật, giao cho Tần Mặc.

Sau khi nhận được hai bảo vật này, Tần Mặc hài lòng gật đầu.

Mặc dù chỉ là hai chiếc nhẫn ngọc nhỏ, nhưng cũng tạm được. "Xét thấy các ngươi cũng coi như thành tâm, vậy tôi sẽ giúp các ngươi vậy." Sau khi Sức Mạnh của Tần Mặc bao bọc lấy hai người bọn họ, cả hai lập tức cảm thấy khá hơn rất nhiều, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng những ngày tháng như vậy thật sự rất khó chịu, hai người bọn họ chỉ hy vọng qua một thời gian nữa có thể giết chết Tần Mặc, rồi đoạt lại bảo vật.

Lúc này, Tần Mặc lại nghe thấy tiếng của Hệ Thống. 【Đinh!

Phát hiện chân phẩm, có muốn dung hợp không?】 "Dung hợp."

Mặc dù chỉ là hai chiếc nhẫn ngọc nhỏ, nhưng có thể giúp mình nâng cao thực lực, coi như vật tận kỳ dụng. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp thành công, nhận được thưởng: Mẫn Tiệp *100, Thể Lực *100, Sức Mạnh *100, Tinh Thần *100.】 Hai bảo vật cộng lại cũng không tăng cường quá nhiều, nhưng Tần Mặc đã rất hài lòng, anh lại nhìn hai người kia. "Đi thôi." Khi Tần Mặc đi về phía trước, Lữ Tông Chu lén lút rút ra một con dao găm, khi Tần Mặc đi ngang qua, hắn đâm thẳng về phía Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại giơ tay trực tiếp nắm chặt cánh tay hắn, hơi dùng một chút Sức Mạnh, cánh tay hắn liền phát ra tiếng "rắc" một cái.

Lữ Tông Chu hít một hơi khí lạnh, sắc mặt hắn cũng trở nên trắng bệch rất nhiều, khó tin nhìn chằm chằm tay mình. "Ngươi...!" Hắn vạn vạn không ngờ, Tần Mặc lại trực tiếp bóp gãy cổ tay hắn, điều này cũng quá tàn nhẫn rồi phải không?

Lữ Tuyền Đông nắm chặt nắm đấm, anh ấy không ngờ Tần Mặc đã giúp đối phương rồi mà đối phương vẫn muốn lén tấn công Tần Mặc, bây giờ lại còn quay ra trách móc Tần Mặc. "Là ngươi tự mình chôm gà không thành còn mất gạo, trách ai được chứ?" Bàn Tử lắc đầu, loại người độc ác như đối phương, đáng lẽ nên để hắn chết ở đây mới phải, Tần Mặc đúng là quá lương thiện, vậy mà còn sẵn lòng cứu bọn họ. "Đừng để ý đến hắn." Tần Mặc xua tay, sau đó Tần Mặc đi về phía trước.

Lữ Tông Chu nghiến răng nghiến lợi, nhưng hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể đi tiếp.

Rất nhanh, bọn họ đến một bờ sông.

Tần Mặc đi đến đó, Lữ Tuyền Đông và mấy người bọn họ cũng đi theo.

Chương 1095

Đến đây rồi, Lữ Tông Chu vội vàng bảo Lục Trưởng Lão giúp hắn băng bó một chút.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, Lữ Tông Chu phát hiện độc tố trong cơ thể mình lại biến mất rồi, trong mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc. "Thật là kỳ lạ." Sau đó, Lữ Tông Chu lại nhìn sang Lục Trưởng Lão, nói với ông ấy về tình hình cụ thể.

Lục Trưởng Lão cảm nhận một chút rồi giải thích. "E rằng có liên quan đến những con trùng nhỏ vừa nãy, chúng hút máu trong cơ thể ngươi, tiện thể hút luôn cả độc tố rồi." Lữ Tông Chu đột nhiên nhìn Tần Mặc. "Nếu đã như vậy, thì thứ đó hẳn là có lợi cho ta, ngươi mau trả bảo vật lại cho ta." Trên mặt Tần Mặc mang theo một nụ cười trào phúng. "Ngươi quả thực là 'trong họa có phúc', nhưng ngươi có từng nghĩ, có lẽ còn chưa kịp đi ra khỏi khu vực đó thì máu của ngươi đã cạn rồi không?" Lữ Tông Chu quả thực cảm thấy khí huyết trong cơ thể không đủ, nhưng dù thế nào hắn cũng không thể để Tần Mặc được lợi. "Thế thì sao chứ?

Cho dù không cần ngươi giúp đỡ thì ta chắc chắn cũng sẽ không sao.

Trả bảo vật lại cho ta, nếu ngươi không chịu trả thì ta sẽ ra tay đấy." Lữ Tuyền Đông thở dài. "Ngươi làm gì vậy?

Đã nhờ người khác ra tay giúp đỡ rồi, bây giờ lại muốn đòi lại bảo vật, có phải không hợp lý không?" Lữ Tông Chu trừng mắt nhìn Lữ Tuyền Đông. "Rốt cuộc ngươi là người nhà họ Lữ chúng ta, hay là cùng phe với Tần Mặc?

Hơn nữa, hắn không đòi bảo vật của ngươi thì ngươi mới nói

được những lời mát mẻ như vậy chứ, nếu hắn cũng lấy bảo vật của ngươi rồi thì ngươi sẽ không nói như thế đâu." Lữ Tuyền Đông có chút cạn lời, ngay cả khi đưa hết bảo vật của mình cho Tần Mặc, anh ấy cũng sẵn lòng. "Thôi được rồi, lời nói không hợp ý thì nửa câu cũng thừa, nhưng tôi cũng ủng hộ Tần Mặc, bảo vật này quả thực không thể trả lại cho ngươi." Lữ Tông Chu không nói nhiều với Lữ Tuyền Đông nữa, hắn chỉ nhìn chằm chằm Tần Mặc. "Mau trả bảo vật lại cho ta." "Nếu ngươi không muốn cánh tay còn lại của ngươi cũng bị gãy, ta khuyên ngươi một câu, đừng có động thủ với ta." Tính cách của tôi làm việc luôn dựa vào tâm trạng của mình, tâm trạng tốt, tôi có lẽ sẽ không tàn sát bừa bãi, nếu không thì, ngươi đứt tay gãy chân đều là chuyện rất bình thường." Tần Mặc trong mắt mang theo một tia trào phúng, nghe thấy lời này của Tần Mặc, Lữ Tông Chu cảm thấy mình bị sỉ nhục.

"Ngươi có tư cách gì mà nói như vậy, đây là trong Mộ Huyệt của Lữ gia chúng ta." "Ngươi thấy tôi có hay không?

Chỉ là ngươi tự cho là thôi, không liên quan gì đến tôi." Tần Mặc xua tay, con người anh là như vậy, chỉ làm theo ý mình.

Thấy Tần Mặc như vậy, Lữ Tông Chu nghiến răng, hắn còn muốn nói tiếp, nhưng lại nghĩ đến cánh tay đã đứt của mình, hắn không dám nói thêm.

Tuy cánh tay xác thực đã đứt, nhưng chỉ cần hắn tu dưỡng một thời gian, sau đó dùng Huyết Mạch chi lực của mình để nối lại, hắn là vẫn có thể khôi phục.

Bây giờ mà đắc tội Tần Mặc nữa, e rằng sẽ không có bất kỳ khả năng hồi phục nào.

"Có muốn nghỉ ngơi một lát không?" Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Tần Mặc, bây giờ trời đã tối rồi, hơn nữa bọn họ đã liên tục đi

đường một thời gian dài, cộng thêm Tần Mặc và đồng bọn còn trải qua chiến đấu, nhất định phải dành chút thời gian chỉnh đốn lại.

"Ăn chút gì đi, lát nữa chúng ta tiếp tục đi." Tần Mặc nói xong thì tìm một chỗ ngồi xuống.

Lữ Tông Chu bĩu môi, nghỉ ngơi một lát cũng tốt, có thể giúp hắn phục hồi cánh tay của mình.

Ai nấy đều tìm một chỗ ngồi, không biết từ lúc nào, bọn họ cơ bản đều làm theo lời Tần Mặc, dường như Tần Mặc mới là đội trưởng của họ.

Tần Mặc lấy từ ba lô ra một ít đồ ăn, những thứ này đều còn nóng hổi, anh chia cho Hạo Thiên Chân và vài người khác.

Lữ Tông Chu bĩu môi, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cứ tưởng là đi du lịch à?

Mà còn chuẩn bị đồ ăn nóng hổi nữa." Tần Mặc lười đáp lời hắn.

Ăn uống xong xuôi, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng động lạ ở gần đó, anh nheo mắt lại, chốc lát sau một đám người đã xông ra, bao vây bọn họ.

Mọi người đều bật dậy.

"Các ngươi là ai?" Nhị trưởng lão trên mặt mang theo một tia cảnh giác, ông không ngờ lại có người xông đến đây.

Người dẫn đầu bước một bước về phía trước, Tần Mặc phát hiện đối phương chính là Lý lão đầu.

Tần Mặc bật cười.

"Trước đây tôi đã cảm thấy người trong gia tộc các người chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, bây giờ xem ra quả nhiên đúng là thế." "Cần gì ngươi phải nói?" Lý lão đầu lạnh lùng hừ một

tiếng, trước đây ông ta đã trách Tần Mặc phá hỏng kế hoạch của mình, dẫn đến việc ông ta trở về gia tộc và phải chịu hình phạt rất nặng.

Nhưng không sao, không bao lâu nữa, ông ta sẽ bắt Tần Mặc phải trả giá.

"Các ngươi làm sao đến được đây?" Rõ ràng phải thông qua kết giới mới có thể vào được đây.

"Các ngươi sợ là không biết, chúng ta đã cấy vào người các ngươi, chỉ có người Uông gia chúng ta mới có thể phát hiện tín hiệu." "Cho dù kết giới của các ngươi có thể che chắn người ngoài, cũng không thể thay đổi tín hiệu của chúng ta." "Chúng ta chỉ cần vòng qua gia tộc Lữ gia các ngươi là được, như vậy có thể không kinh động đến các ngươi, và đến được Mộ Huyệt của gia tộc các ngươi." Đó là lúc bọn họ bao vây Tần Mặc, khi những người này không cho họ đến Lữ gia, họ đã đặt dấu hiệu lên người những người Lữ gia này.

Lữ Tuyền Đông nắm chặt nắm đấm, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Vậy các ngươi đến đây để làm gì?" Chẳng qua chỉ là một Uông gia mà thôi, Lữ gia bọn họ từ trước đến nay chưa bao giờ để trong lòng, nhưng không ngờ đối phương lại lợi dụng cơ hội này mà đến đây, điều này xác thực là bọn họ đã quá sơ suất.

"Đương nhiên là để mang tất cả bảo vật ở đây của các ngươi đi rồi." Lý lão đầu cho rằng đã đến lúc này rồi, không cần thiết phải nói nhiều với họ, nên dứt khoát nói ra dã tâm của mình.

Tiếp đó, ông ta lại nhìn về phía Tần Mặc.

"Tần Mặc, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây, lần này ta nhất định phải cho ngươi nếm trải thật kỹ nỗi đau mà ta đã từng chịu đựng trước đây." Tần Mặc nghe những lời này, có chút bất đắc dĩ nhún vai.

“Ngươi chịu khổ sở gì, có liên quan gì đến tôi đâu, những thứ này đều là do ngươi tự mình gây ra mà thôi, sao lại đổ lên đầu tôi được?” Lý lão đầu lạnh lùng hừ một tiếng.

“Đừng có lắm mồm ở đây nữa, thấy chưa?

Lần này ta mang đến toàn bộ đều là tinh anh trong gia tộc chúng ta.” Sau chuyện trước đây, ông ta biết rằng muốn đối phó Tần Mặc, tuyệt đối không đơn giản như vậy, nên lần này ông ta đã dẫn theo năm mươi người.

Hơn nữa thực lực của những người này đều khá mạnh.

Tần Mặc nghe vậy, lắc đầu.

“Vậy thì sao?

Ngươi mang bao nhiêu người đến không liên quan gì đến tôi, hơn nữa, Lữ gia đã mời tôi đến đây, nhất định phải bảo vệ tính mạng của tôi, các ngươi nói đúng không?” Tần Mặc nhìn những người Lữ gia, Lữ Tuyền Đông gật đầu, điều này là đương nhiên.

Nhưng Lữ Tông Chu lại vội vàng mở miệng nói: “Các ngươi nếu muốn Tần Mặc, thì cứ mang Tần Mặc đi, có liên quan gì đến Lữ gia chúng ta?” Lữ Tông Chu nói xong đắc ý nhìn Tần Mặc, chỉ cần Tần Mặc bị những người này mang đi, vậy sẽ không có ai cản trở kế hoạch của hắn.

Tần Mặc nhìn Lữ Tông Chu thêm hai lần, không ngờ đối phương lại nghĩ như vậy, nhưng đáng tiếc lần này e rằng không thể để hắn toại nguyện.

“Xem ra ngươi rất muốn tôi bị người Uông gia giết chết à, như vậy sẽ không có ai ngăn cản ngươi mang bảo vật ở đây đi, tôi nói đúng không?” Lữ Tông Chu bĩu môi.

“Đừng tưởng ngươi đoán rất chuẩn xác.” Phía bên kia Lý lão đầu

lại trực tiếp xua tay, trên mặt ông ta mang theo một tia khinh thường.

Chương 1096

"Các ngươi tưởng chúng ta bỏ nhiều công sức như vậy, chỉ là để đến đây, mang Tần Mặc đi, và cướp lấy bảo vật trên người hắn sao?

Các ngươi đã lầm rồi, chúng ta vì bảo vật của Lữ gia các ngươi!" "Sau khi trở về gia tộc, ta mới biết có sự tồn tại của Lữ gia các ngươi, từ rất lâu trước đây, các ngươi quả thực là một gia tộc đặc biệt mạnh mẽ.

Nhưng Lữ gia chúng ta cũng không kém, đã hiểu rõ các ngươi, vậy những bảo vật trong tộc các ngươi, chúng ta chắc chắn phải mang đi." "Ngoài ra, ta đã nghe các trưởng lão trong tộc nói rồi, trước đây các ngươi quả thực rất mạnh, nhưng sau khi các ngươi ẩn cư, Huyết Mạch chi lực của các ngươi đang dần suy yếu, vì vậy kết cục cuối cùng của các ngươi chỉ có sự diệt vong." "Đợi giải quyết xong những người các ngươi, và mang bảo vật của các ngươi đi, ta sẽ dẫn người Uông gia san bằng nơi này của các ngươi!" Tần Mặc gật đầu, giơ ngón cái lên cho ông ta.

"Cũng được đấy, tài nói lớn vẫn không hề thay đổi, chỉ đáng tiếc, khi các ngươi làm việc lại không có chút thực lực nào." Lời nói này của Tần Mặc không nghi ngờ gì là đang chế giễu bọn họ, trong lòng Lý lão đầu tự nhiên không chịu nổi, ông ta cầm vũ khí chỉ vào Tần Mặc.

"Trước đây quả thực là bị các ngươi lừa, giúp ngươi làm nhiều việc như vậy, hơn nữa còn làm tổn hại đến một số người trong gia tộc chúng ta, nhưng lần này sẽ không như vậy đâu, chúng ta sẽ giải quyết các ngươi trước, sau đó mới lấy những thứ của Lữ gia đi." "Hy vọng các ngươi thật sự có thể làm được như vậy." Tần Mặc nói

xong, đặt ánh mắt lên bức tường bên cạnh.

"Chỉ đáng tiếc, bây giờ tôi không muốn động thủ với các ngươi." Tần Mặc trong tay xuất hiện một viên đá, ném vào bức tường đó, bức tường lập tức phát ra tiếng 'ầm ầm'.

Ngay lập tức, âm thanh của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức đánh giết.】 Tần Mặc biết ở đây có một cơ quan, chỉ là không biết bên trong nhốt thứ gì.

Vì vậy, khi đối phương xông ra, Tần Mặc còn ngẩn ra một chút.

"Đây là cái gì?" Tần Mặc nhìn sang Lữ Tuyền Đông bên cạnh, Lữ Tuyền Đông cũng xua tay.

"Tôi cũng không biết." Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão thì đã từng thấy, họ lập tức nhắc nhở: "Cẩn thận một chút, đối phương trông có vẻ như bị nhốt ở đây.

Nếu tôi không nhìn lầm, đây hẳn là Cô Hoạch Điểu." Lý lão đầu có chút khó hiểu trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Làm như vậy đối với ngươi có lợi ích gì?

Tại sao phải thả Cô Hoạch Điểu này ra?" Đôi cánh của đối phương rất dài, hơn nữa móng vuốt cũng rất sắc bén, không chỉ vậy, trên người nó còn mang theo một cỗ oán khí.

Chỉ cần oán khí này dính vào người, e rằng người đó sẽ chết.

Tần Mặc nhướng mày.

"Đối với tôi không có lợi ích gì, nhưng tôi cũng không thể để những người chúng ta rơi vào tay các ngươi được." Sau đó, anh lại nhìn về phía những người bên cạnh.

"Không cần quan tâm đến chúng, lát nữa tìm cơ hội rời khỏi đây là

được.” Bọn họ đều gật đầu, vì Tần Mặc đã nói vậy, nên họ chắc chắn phải nghe theo Tần Mặc.

Lần này ngay cả Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão cũng không phản bác.

Mặc dù mối quan hệ giữa hai người họ và Tần Mặc thực sự rất tệ, nhưng dù sao đi nữa, lần này người đến đây là người Uông gia, họ tuyệt đối không thể để người Uông gia mang bảo vật ở đây của họ đi.

“Chúng ta có nên tìm cơ hội ra tay với bọn chúng không?

Bọn chúng thực sự quá vướng chân.” Lữ Tuyền Đông cau mày nhìn Tần Mặc, nếu Tần Mặc đồng ý, anh ta sẽ trực tiếp ra tay.

Tần Mặc xua tay.

“Không cần thiết, bọn họ đã đến đây rồi, vậy chúng ta cứ chơi đùa với bọn họ một chút, hơn nữa người của bọn họ cũng khá đông, cho dù có Cô Hoạch Điểu ở đây, nhưng Cô Hoạch Điểu này có thể cũng sẽ qua đây đối phó chúng ta.” “Hơn nữa, Cô Hoạch Điểu này là do người Lữ gia các ngươi nhốt lại, nếu để nó cảm nhận được Chu Tước Huyết Mạch trên người các ngươi, nó sẽ ưu tiên ra tay với các ngươi, điều này ngược lại bất lợi cho chúng ta.” “Cứ để bọn họ ở trong Mộ Huyệt này đi, Mộ Huyệt của Lữ gia các ngươi không đơn giản như vậy, bọn họ không nhất định có thể sống sót mà đi ra ngoài.” Tần Mặc đã nghĩ kỹ rồi, lần này nhất định phải giết chết Lý lão đầu, để đối phương sống thực sự là một họa hoạn.

“Vậy được rồi, tôi biết rồi.” Lữ Tuyền Đông gật đầu, Huyết Mạch chi lực trên người bọn họ quả thực khá phiền phức.

“Sao tôi cứ có cảm giác Lữ gia này giống như một nhà tù vậy, nhốt tất cả những thứ hung ác cực độ vào trong?” Hạo Thiên Chân véo cằm, lại nhìn sang Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc cười cười.

“Cái này thì tôi không biết, nhưng hiện tại xem ra quả thực là như vậy, chúng ta cứ đi xuống phía dưới một chút đi, nói không chừng phía sau còn có thu hoạch gì đó thì sao?” Hạo Thiên Chân ‘ừ’ một tiếng.

Lý lão đầu và đồng bọn ở gần bức tường hơn, cộng thêm Cô Hoạch Điểu bị nhốt lâu như vậy, tự nhiên hung tính đại phát, nên khi vừa ra ngoài, nó đã tấn công nhóm Lý lão đầu trước.

Lý lão đầu không còn cách nào, chỉ có thể chỉ huy những người Uông gia này: “Mấy đứa các ngươi phải luôn theo dõi Tần Mặc và đồng bọn, cho dù bọn họ có đi, cũng phải đuổi kịp, biết chưa?” Mấy người đó lập tức gật đầu.

Họ đã là người Uông gia, vậy nhất định phải nghe theo lệnh.

Lúc này Tần Mặc thì đang nhìn về phía khác.

“Chúng ta đi lối này.” Khi Tần Mặc dẫn bọn họ tiến về phía trước, mấy người Uông gia kia trực tiếp chặn Tần Mặc lại, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Trong Uông gia, các ngươi quả thực là tinh anh, nhưng trước mặt chúng tôi, các ngươi chẳng là gì cả.” Tần Mặc xua tay, lại nhìn về phía Lữ Tuyền Đông và mấy người bên cạnh.

“Không cần giữ mạng bọn chúng, trực tiếp ra tay với bọn chúng.” Mấy người họ gật đầu.

Những người Uông gia này thực sự rất phiền phức, giữ lại bọn họ chỉ là để lại họa hoạn cho nhóm Tần Mặc mà thôi.

Lúc này Lý lão đầu thì đang nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tần Mặc, nắm chặt nắm đấm, ông ta muốn qua đó giết chết Tần Mặc, nhưng đáng tiếc Cô Hoạch Điểu cứ chắn ngang bên cạnh, khiến ông ta không thể qua được.

“Nếu ngươi súc sinh này muốn chết như vậy, vậy ta sẽ giải quyết ngươi trước vậy.” Lý lão đầu nhìn chằm chằm Cô Hoạch Điểu trước mặt, lần này, bọn họ đã mang đủ trang bị, nên ông ta trực tiếp lấy ra một khẩu súng từ trên người.

Vừa bóp cò, khẩu súng liền phát ra tiếng ‘pằng’ một cái, trên người Cô Hoạch Điểu cũng xuất hiện một vết thương, máu từ bên trong chảy ra.

Cô Hoạch Điểu phát ra một tiếng kêu thét chói tai, sau đó nó lại nhìn chằm chằm Lý lão đầu, trong mắt mang theo một tia hung ác.

Sau đó, nó trực tiếp xông về phía Lý lão đầu.

Hiện tại Lý lão đầu đang loay hoay với khẩu trang bị trong tay, thấy đối phương xông tới, ông ta chỉ có thể né tránh sang một bên.

“Súc sinh, ta khuyên ngươi một câu, vẫn là nhanh chóng tránh ra đi, nếu không thì, ngươi nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.” Vốn dĩ Cô Hoạch Điểu bị nhốt nhiều năm như vậy, trong lòng đã rất phẫn hận, bây giờ ra ngoài lại bị người ta đánh bị thương, làm sao nó có thể chịu đựng được chứ?

Vì vậy, nó lại phát ra một tiếng kêu, rồi lại xông về phía Lý lão đầu.

Lúc này Tần Mặc đã giải quyết xong hai người Uông gia bên cạnh, còn Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão cũng đã gia nhập vào nhóm Tần Mặc.

Tần Mặc thấy phía trước đã không còn trở ngại, lúc này mới nhắc nhở Bàn Tử và Lữ Tuyền Đông: “Chúng ta đi trước.” Tiểu Vũ nhìn Lục trưởng lão và Lữ Tông Chu bên kia, hai người họ có thể chiếm thế thượng phong, nhưng vẫn chưa giải quyết xong, Lữ Tuyền Đông vội vàng chạy tới.

Một người trong số đó cũng chiến đấu với Lữ Tuyền Đông, sau khi Lữ Tông Chu có thời gian rảnh, lập tức đến bên cạnh Lục trưởng lão, giúp ông ta giải quyết đối thủ, tiếp đó hai người không quay đầu lại rời khỏi đó.

Lữ Tuyền Đông cau mày, nhưng anh ta không nói gì, may mà kiếm pháp Tần Mặc dạy anh ta khá lợi hại, vì vậy anh ta chỉ vài đường kiếm đã giết chết người trước mặt.

Sau khi đuổi kịp Tần Mặc và đồng bọn, Bàn Tử lại nói thêm một câu: "Thấy chưa, anh giúp người khác, người khác chưa chắc đã quan tâm đến anh." "Cho dù anh muốn tìm đồng đội, cũng phải xem đồng đội của mình là người như thế nào, cho dù là cùng một gia tộc, đối phương cũng có thể trực tiếp bán đứng anh." Lữ Tuyền Đông há miệng, nhưng không nói nên lời, vì Bàn Tử nói quả thực là sự thật.

Lữ Tông Chu nghe những lời này, bĩu môi.

"Đây là chuyện trong gia tộc chúng ta, cần gì ngươi phải xen vào?

Hơn nữa, thực lực của hắn mạnh hơn tôi rất nhiều, tôi để hắn ở đó chặn hậu, có vấn đề gì sao?" Bàn Tử lười đáp lời hắn nhiều như vậy.

Lúc này trong lòng Lý lão đầu đã có chút sốt ruột, dù sao thực lực của Cô Hoạch Điểu cũng không tệ, hơn nữa mấy người Uông gia chặn Tần Mặc cũng đều đã bị nhóm Tần Mặc giải quyết xong, tuyệt đối không thể để Tần Mặc và đồng bọn chạy quá xa.

"Giải quyết Cô Hoạch Điểu này càng nhanh càng tốt, không thể chậm trễ thời gian với nó ở đây." Lý lão đầu nhìn chằm chằm mấy người Uông gia trước mặt, bọn họ đều 'ừ' một tiếng.

Chương 1097

Lần này gia tộc giao nhiệm vụ cho họ, đã dặn dò kỹ càng, bảo họ nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu không sau khi trở về nhất định sẽ bị trừng phạt.

Để bảo toàn tính mạng của mình, bọn họ cũng chỉ có thể cố gắng giết chết Tần Mặc và mấy người kia mang về, tiện thể cướp lấy bảo vật của Lữ gia.

Lại qua khoảng hơn mười phút, Lý lão đầu bên này mới hoàn toàn giải quyết xong.

Ông ta dậm chân.

"Không được, tốc độ của chúng ta thực sự quá chậm, nhanh chóng đuổi theo Tần Mặc, bọn họ cũng không biết bây giờ đã chạy đến đâu rồi." Nếu khoảng cách quá xa, e rằng bọn họ phải đuổi rất lâu, họ tuyệt đối không thể cho phép tình huống như vậy xảy ra.

Bọn họ lập tức đuổi theo hướng của Tần Mặc, lúc này Tần Mặc và đồng bọn đã đến một không gian khác.

Trước mặt bọn họ đặt rất nhiều quan tài đặc biệt lớn, hơn nữa số lượng quan tài này trông rất nhiều.

Tần Mặc nhíu chặt mày.

"Lát nữa, mấy đứa các ngươi nhất định phải theo sát, tuyệt đối không được tách khỏi tôi, biết chưa?" Tần Mặc nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân và mấy người kia gật đầu, Tần Mặc nói vậy, nhất định đại biểu ở đây có nguy hiểm rất lớn, nếu không anh sẽ không có thái độ như vậy.

"Không cần căng thẳng như vậy chứ, chỉ mấy cái quan tài thôi mà

đã dọa anh thành như vậy rồi sao?

Đã có quan tài ở đây, chứng tỏ ở đây chôn cất hẳn là tổ tiên Lữ gia chúng ta, bọn họ chắc chắn sẽ không làm gì đâu." Tần Mặc lắc đầu.

"Ngươi con người này vĩnh viễn là như vậy, loại người đại ý như ngươi, nếu không phải tôi ở đây, e rằng ngươi đã chết không biết bao nhiêu lần rồi." Lời nói này của Tần Mặc quả thực không sai, nhưng trong mắt Lữ Tông Chu, xem ra đối phương đang trào phúng hắn.

"Ngươi tưởng không có ngươi, tôi sẽ không thể tiếp tục sống sao?

Có bản lĩnh thì ngươi đừng đi cùng chúng tôi nữa, dù sao tôi thấy đường phía trước còn rất nhiều, lát nữa chúng ta cứ tách ra đi." Tần Mặc cười, anh đang nghĩ, làm thế nào để dạy dỗ đối phương đây?

Không ngờ đối phương lại tự mình nói ra như vậy, vậy thì cứ để hắn tùy tiện đi.

"Không vấn đề gì." Tần Mặc gật đầu, tiếp đó Tần Mặc lại nhìn về phía Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông biết ý của Tần Mặc, anh ta vội vàng khuyên giải Lữ Tông Chu.

"Hay là ngươi đừng tách khỏi Tần Mặc nữa đi, tôi đoán là sẽ đi cùng Tần Mặc, chỗ này trông thực sự rất nguy hiểm, không có Tần Mặc e rằng chúng ta thật sự không thể đối phó được." "Ngươi tự mình là một kẻ nhát gan, thì đừng nghĩ chúng ta cũng sợ những thứ trong này, ngươi cứ đi theo Tần Mặc đi, dù sao ta khẳng định là sẽ rời khỏi Tần Mặc, khỏi để Tần Mặc cảm thấy ta là một kẻ tham sống sợ chết, càng khỏi để hắn tưởng công lao chúng ta sống sót đều là của hắn." "Vốn dĩ là công lao của Tần Mặc, nếu không có Tần Mặc, e rằng ngươi ở trong hồ nước đã bị đám hấp huyết trùng hút chết rồi." Bàn Tử bĩu môi, cũng không biết người này bị làm sao, đã nhận ân

huệ lớn như vậy của Tần Mặc rồi, mà không biết cảm kích Tần Mặc, hơn nữa còn nói ra những lời này.

"Ngươi không nói cái này, thì ta lại quên mất chuyện Tần Mặc cuồng quét bảo vật của chúng ta rồi." Lữ Tông Chu trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lười đáp lời hắn nhiều như vậy, chỉ nói với Lữ Tuyền Đông.

"Chúng ta đi thôi." Nhị trưởng lão nhìn chằm chằm Lục trưởng lão và Lữ Tông Chu.

"Hai đứa các ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, bên trong này oán khí âm u rất nặng, nếu các ngươi thực sự hành động độc lập, e rằng sẽ thực sự có nguy hiểm đến tính mạng đấy." Trong lòng Lục trưởng lão có chút do dự, nhưng chưa kịp nói gì thì Lữ Tông Chu đã lên tiếng trước.

"Cần gì các ngươi phải nói?

Các ngươi muốn đi theo Tần Mặc thì cứ đi, đừng nói với chúng tôi những điều này, chúng tôi không muốn nhận ân huệ của hắn." "Cho dù không có Tần Mặc, chúng tôi cũng vẫn có thể sống sót rời khỏi nơi này, chúng ta cứ trực tiếp gặp nhau ở điểm cuối đi." Tần Mặc gật đầu.

"Vậy các ngươi cố gắng lên nhé, chúng tôi đi trước đây." Nói xong lời này, Tần Mặc bước về phía trước, nhìn bóng lưng Tần Mặc, Lữ Tuyền Đông vội vàng đuổi theo.

Bất kể Lữ Tông Chu nghĩ thế nào, anh ta cho rằng ở cùng Tần Mặc là tốt nhất.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia thì đương nhiên không cần nói.

Nhị trưởng lão lại nhìn Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão thêm một cái, sau đó ông cũng đi theo.

Không thể không nói, thực lực của Tần Mặc quả thực khá kinh

khủng, nếu Lữ Tông Chu tự mình không nhìn rõ, vậy thì cứ để hắn nếm trải thật kỹ nguy hiểm trong này.

Tần Mặc và đồng bọn chọn một con đường trong rừng quan tài này, còn Lữ Tông Chu và đồng bọn thì đi một con đường khác.

"Sao quan tài ở đây lại cao và lớn như vậy chứ?" Bàn Tử véo cằm nhìn sang Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc xua tay.

"Cái này anh nên hỏi người Lữ gia mới đúng." Tần Mặc quay đầu nhìn Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông suy nghĩ một chút, lúc này mới giải thích.

"Tôi luôn cảm thấy những quan tài này bên trong không phải chứa tổ tiên Lữ gia chúng ta, mà là cố ý tạo ra một mê cung, để chúng ta đi lại trong đó." "Các anh nhìn đường đi trong này, kỳ thực đều khá giống nhau, hơn nữa cách sắp xếp quan tài cũng không giống nhau, e rằng không bao lâu nữa, chúng ta sẽ lạc mất phương hướng ở đây." Nói xong, anh ta lại lấy ra một chiếc la bàn từ trên người, anh ta phát hiện chiếc la bàn này đã mất tác dụng.

"Chúng ta còn chưa tiến vào Mộ Huyệt thì Từ Trường đã thay đổi rồi, nên thứ này đã vô dụng rồi." Hạo Thiên Chân lắc đầu, tiếp theo bọn họ chỉ có thể đi theo con đường mà Tần Mặc dẫn, dù sao Tần Mặc có cảm giác phương hướng luôn rất tốt.

"Khi Tần Mặc ở bên cạnh chúng ta, chúng ta chưa bao giờ bị lạc đường, trước đây chúng ta đã gặp rất nhiều tình huống như vậy, đều là Tần Mặc dẫn chúng ta đi ra ngoài." Lữ Tuyền Đông gật đầu, thực ra anh ta cũng có thể cảm nhận được thực lực của Tần Mặc khá mạnh, chỉ là không biết khi Tần Mặc dốc toàn lực thì có thể bộc phát ra sức mạnh kinh khủng đến mức nào.

Đi được một lúc, những quan tài xung quanh đột nhiên rung chuyển, Tần Mặc nghe thấy tiếng 'rầm' từ xa vọng lại.

Không cần nghĩ cũng có thể đoán được bên đó đã xảy ra chuyện gì.

"Đây là…" Nhị trưởng lão dừng lại một chút, sau đó ông lại nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhún vai.

"Không liên quan gì đến chúng ta." Vì bọn họ tự mình chọn con đường đó, và gặp nguy hiểm, thì họ chắc chắn phải tự mình chịu đựng.

"Bọn họ có sao không?" Lữ Tuyền Đông nhìn sang Nhị trưởng lão bên cạnh, hỏi một chút.

Dù sao đi nữa, bọn họ đều là người Lữ gia, hơn nữa hiện tại còn có người ngoài tiến vào Mộ Huyệt của họ, họ chắc chắn phải đoàn kết nhất trí.

"Thực lực của hai người họ vẫn tạm được, chắc không đến nỗi chết ở đây đâu." Nhị trưởng lão cũng không biết phải đánh giá thế nào, từ khi tiến vào Mộ Huyệt này, ông mới biết, tuy bình thường bọn họ huấn luyện cường độ rất cao, hơn nữa thực lực cũng không tệ, nhưng ở trong này vẫn không có chút sức chống trả nào.

"Để tôi nói, hai ông chính là quá tốt bụng, theo tính của tôi thì nên trực tiếp đánh bọn chúng một trận." Bàn Tử bĩu môi, tính khí của hắn từ trước đến nay đều khá lớn, Hạo Thiên Chân và mấy người kia cũng biết, nên bọn họ cơ bản sẽ không quá chọc vào Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử cũng là người khá trượng nghĩa, chỉ cần là người hắn cho là bạn bè, hắn sẽ làm rất nhiều việc cho đối phương.

"Thôi được rồi, đừng nghĩ những thứ này nữa, chúng ta đi trước." Tần Mặc nhắc nhở bọn họ, không biết vì sao, Tần Mặc luôn cảm thấy càng ở đây lâu, nguy hiểm ở đây càng nhiều.

Đương nhiên, anh chưa từng đến Mộ Huyệt này, cũng không biết tình hình cụ thể, nên chỉ có thể dựa vào trực giác của mình.

Mấy người này 'ừ' một tiếng, lại đi theo Tần Mặc, tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão rất lo lắng cho Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão, nhưng không còn cách nào, đã đi những con đường khác nhau, bọn họ hiện tại cũng không thể quay lại tìm Nhị trưởng lão và đồng bọn.

"Nguy hiểm ở đây thật sự rất nhiều." Lữ Tuyền Đông thở dài, nhưng dù trong lòng nghĩ vậy, anh ta cũng không thể làm gì.

Đi được không lâu, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy một tiếng động lạ từ bên cạnh vọng lại, anh nhíu mày, xem ra bên này của bọn họ cũng sắp có nguy hiểm rồi. 【Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức đánh giết.】 Chỉ thấy ngay lập tức, một quan tài đột nhiên nổ tung, từ bên trong chảy ra một ít huyết thủy màu đen, huyết thủy màu đen này nhanh chóng tràn về phía Tần Mặc và đồng bọn.

"Huyết thủy này có độc, đừng để bị dính vào." Tần Mặc nói xong nhìn Lữ Tuyền Đông, hai người Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão lập tức gật đầu, vì hai người đã đi theo Tần Mặc, vậy chắc chắn không thể lùi bước.

"Độc tố này xem ra quả thực có chút mãnh liệt, ngay cả màu sắc của mặt đất xung quanh cũng đã thay đổi." Nhị trưởng lão cau mày, thấy Tần Mặc kiến thức rất rộng, có Tần Mặc ở đây, hẳn là bọn họ có thể sống sót đi ra ngoài.

"Nhanh lên!" Tần Mặc nhắc nhở một câu xong, liền muốn đi trước, nhưng từ trong quan tài kia đột nhiên xông ra một cái bóng đen, Tần Mặc không còn cách nào, chỉ có thể trước tiên chặn cái bóng đen này.

Chương 1098

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Năng lượng khổng lồ va chạm với cái bóng đen.

Cái bóng đen đâm vào khối đá mà Tần Mặc tạo ra làm nó vỡ thành những mảnh nhỏ, những mảnh đá văng ra xung quanh, đâm vào những quan tài kia.

Tần Mặc nheo mắt lại, xem ra sức mạnh của đối phương vẫn khá mạnh.

Một Hắc Mao Tống Tử xuất hiện cách Tần Mặc không xa, trên người nó còn chảy máu đen đỏ.

"Máu trên người nó hình như có độc." Hạo Thiên Chân trên mặt mang theo một tia cảnh giác, cậu cảm thấy nếu không cẩn thận bị Tống Tử này đánh bị thương, thì sẽ rất phiền phức.

"Mấy đứa các ngươi đi trước đi, cẩn thận một chút, lát nữa tôi sẽ đến tìm các ngươi." "Nhưng chúng tôi không biết đường." Nhị trưởng lão nắm chặt nắm đấm, chỗ này thực sự rất nguy hiểm, bọn họ không thể ở lại đây, nếu không chỉ làm vướng chân Tần Mặc, họ không muốn như vậy.

"Các ngươi cầm cái này đi trước." Tần Mặc nói xong lấy ra một viên châu giao cho Nhị trưởng lão.

"Khi các ngươi đi đến ngã ba đường, hãy lấy viên châu này ra, viên châu lóe sáng ở con đường nào, chứng tỏ các ngươi phải đi con đường đó." Viên châu này thực ra là ở trong cái túi gấm kia, Tần Mặc vẫn luôn không lấy ra.

Nhưng bây giờ nhất định phải đưa cho họ.

Mấy người họ nghe vậy, gật đầu.

“Vậy được, chúng tôi biết rồi.” Lữ Tuyền Đông lại đứng yên tại chỗ, anh ta không nhúc nhích, Tần Mặc nhìn anh ta thêm hai lần.

“Ngươi cũng nhanh chóng đi cùng đi, yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu, hơn nữa ngươi xem Hạo Thiên Chân và mấy người kia từ trước đến nay đều không lo lắng cho tôi, vì bọn họ biết bản lĩnh của tôi, tôi có thể dạy ngươi bộ kiếm pháp đó chứng tỏ tôi vẫn có thể.” Lữ Tuyền Đông há miệng, nhưng lại cảm thấy Tần Mặc nói không sai, nếu Tần Mặc không có bản lĩnh đó, anh ấy chắc chắn không thể ở lại đây.

“Vậy được rồi, ngươi tự mình cẩn thận một chút, lát nữa nhanh chóng đuổi kịp.” Lữ Tuyền Đông không thể làm gì khác, chỉ có thể nhắc nhở Tần Mặc một chút.

Tần Mặc cười vỗ vai Lữ Tuyền Đông.

Chỉ thấy cái bóng đen kia lại xông về phía Tần Mặc, Tần Mặc không còn cách nào, chỉ có thể tạm thời đẩy Lữ Tuyền Đông ra.

“Được rồi, ngươi nhanh chóng đi đi, không cần lo cho tôi.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên kia cũng vội vàng nói.

“Không sao đâu, cho dù mấy đứa chúng ta có chết, Tần Mặc cũng sẽ không sao đâu, ngươi phải có niềm tin vào Tần Mặc, chúng ta ở lại đây chỉ là làm vướng chân Tần Mặc mà thôi.” Bàn Tử nhắc nhở Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông ‘ừ’ một tiếng.

Khi chạy về phía trước, anh ta lại quay đầu nhìn Tần Mặc một cái.

Hiện tại Tần Mặc đã đối đầu với cái bóng đen, hơn nữa xung quanh Tần Mặc còn xuất hiện một Hỏa Long.

Năng lượng của Hỏa Long vô cùng nóng rực, thậm chí khiến Lữ Tuyền Đông cũng có chút khó chịu.

“Tần Mặc chắc chắn sẽ không sao đâu.” Lữ Tuyền Đông tự an ủi mình trong lòng, sau đó anh ta lại nhìn về phía trước, hiện tại việc quan trọng nhất mà họ phải làm là đi về phía trước, không thể để Tần Mặc lo lắng.

Con Hỏa Long của Tần Mặc đã bao quanh Tống Tử này, Tống Tử lập tức cảm thấy máu trên người mình đang không ngừng bốc hơi.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, đợi đến khi làn huyết vụ trên người nó biến mất, nó muốn đối phó với Tần Mặc sẽ không còn đơn giản nữa.

Con Tống Tử ngẩng đầu, trừng mắt âm trầm nhìn Tần Mặc, trong miệng phát ra những tiếng khặc khặc.

Tần Mặc đương nhiên có thể hiểu được lời đối phương nói, đối phương hy vọng anh có thể rời khỏi nơi này, đừng tiếp tục đi sâu vào.

Chỉ tiếc Tần Mặc lại sẽ không dừng lại ở đây. "Xin lỗi, điều này tôi thực sự không thể đồng ý với ngươi." Tần Mặc lắc đầu. "Chúng ta đến đây với một mục đích nhất định, chỉ cần chưa đạt được mục đích, chúng ta sẽ không bỏ cuộc.

Vì vậy, ta khuyên ngươi đừng cản đường ta, ngươi hẳn có thể cảm nhận được Hỏa Long của ta lợi hại đến mức nào." Tần Mặc cảnh báo con Tống Tử đó.

Sau khi nghe xong, con Tống Tử liền giao chiến trực tiếp với Tần Mặc. "Nếu ngươi hiểu ngôn ngữ của chúng ta, chứng tỏ thực lực của ngươi cũng không tệ.

Muốn tiếp tục đi sâu vào, vậy thì trước hết hãy vượt qua cửa ải này của ta đi.

Ta đã khuyên ngươi rồi, bên trong này có vô số nguy hiểm." Tần Mặc cười nói. "Ta cũng đã nói rồi, ta không quan tâm những điều đó.

Nếu ngươi nhất định muốn động thủ, vậy thì chúng ta cứ thử xem sao." Tiếp đó, một đạo năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc. "Ưng Kích Trường Không!" Sau khi năng lượng này xuất hiện, giữa không trung phát ra tiếng kêu của một con đại bàng.

Lữ Tuyền Đông ở gần đó nghe thấy có chút kinh ngạc.

Không ngờ năng lượng của Tần Mặc lại có thể truyền đến tận đây.

Xem ra Tần Mặc thực sự có thể đối phó với những sinh vật trong Mộ Huyệt này, vậy là anh ta không cần lo lắng nữa.

Tần Mặc ném con đại bàng trước mặt ra, con đại bàng nhanh chóng lao về phía Tống Tử.

Con Tống Tử kia thì dùng móng vuốt của mình vồ lấy con đại bàng, chỉ thấy trên móng vuốt của nó xuất hiện một làn huyết vụ nồng đậm.

Làn huyết vụ này bao quanh con đại bàng, không ngừng ăn mòn năng lượng của nó.

Nhưng con đại bàng này cũng không phải dạng vừa, chỉ thấy đôi cánh của nó quạt vào những làn huyết vụ đó, huyết vụ liền đột nhiên trở nên mỏng manh đi rất nhiều.

Con Tống Tử này vẫn có chút kinh ngạc, nó biết thực lực của Tần Mặc khá mạnh, nhưng không ngờ Tần Mặc lại mạnh đến mức này. "Được thôi." Tống Tử gật đầu, nhưng sức mạnh trên người nó vẫn trở nên cường hãn hơn.

Những năng lượng này lại lao về phía Tần Mặc, nhưng con đại bàng của Tần Mặc đã chắn ở đó, vì vậy năng lượng của hai bên trực tiếp cầm hòa.

Chỉ thấy con Tống Tử này thoáng cái đã xuất hiện sau lưng Tần

Mặc, nó dùng móng vuốt vồ lấy lưng Tần Mặc.

Trên móng vuốt của nó mang theo một số sức mạnh màu đen, có thể thấy có độc tố nồng đậm trên đó.

Tần Mặc nhướng mày, sau đó một số tinh thể băng xuất hiện phía sau lưng anh. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Đạo băng tinh này chặn móng vuốt của con Tống Tử.

Móng vuốt của Tống Tử không thể tiếp tục tiến lên, nó muốn rút móng vuốt về nhưng phát hiện không có năng lượng đó.

Một ấn chú khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Ấn chú bị Tần Mặc đẩy ra, va chạm vào người con Tống Tử.

Chương 1099

Con Tống Tử liền đâm sầm vào quan tài phía sau.

Những quan tài này đều màu đen, hơn nữa trên đó còn có một số phong ấn.

Chất liệu cũng khá đặc biệt, vì vậy sau khi con Tống Tử đâm vào, quan tài này không hề xuất hiện bất kỳ vết nứt nào. "Xem ra Lữ gia trước đây cũng khá giàu có." Nếu không thì e rằng không thể dùng loại chất liệu quan tài như thế này.

Tần Mặc hoàn hồn, lại đặt ánh mắt lên người con Tống Tử này.

Làn huyết vụ trên người con Tống Tử đã không còn nhiều nữa. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc dùng năng lượng khống chế thân hình con Tống Tử.

Sau khi cảm thấy mình không thể nhúc nhích, nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, sau đó phóng ra làn huyết vụ trên người nó.

Làn huyết vụ này như một chiếc móng vuốt, vồ lấy Tần Mặc, dường như muốn nuốt chửng anh.

Tần Mặc lắc đầu.

Làn huyết vụ này dùng để đối phó người khác thì còn tạm được, đối với anh mà nói căn bản không có tác dụng gì.

Trên người Tần Mặc bùng phát năng lượng màu đen.

Còn chưa đợi làn huyết vụ này đến gần, nó đã hoàn toàn bị bốc hơi mất.

Trong năng lượng màu đen mang theo một tiếng Long Ngâm khẽ, nhanh chóng lao về phía con Tống Tử kia.

Còn chưa đợi con Tống Tử này phản ứng kịp, nó đã bị năng lượng màu đen này xuyên thủng.

Thân thể nó cúi xuống, nó phát hiện trên ngực mình có một cái lỗ đen cực lớn.

Xung quanh cái lỗ đen còn mang theo một chút vết cháy xém.

Một cơn đau nhói từ cái lỗ lan ra.

Nó có chút không thể tin được, rốt cuộc là sức mạnh gì có thể gây ra thương tổn như vậy cho nó?

Sau đó, con Tống Tử này lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhạt. "Có vấn đề gì sao?" Tống Tử không trả lời Tần Mặc, ngược lại trực tiếp lao về phía anh, nhưng nó phát hiện sức mạnh trên người mình đã yếu đi rất nhiều, dường như đều bị cái lỗ đen trên người hút mất.

Nhưng cho dù như vậy, nó vẫn cố gắng lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc tùy ý vươn tay, nắm lấy chân nó.

Sau đó Tần Mặc hất mạnh thân thể nó, nó lại bị Tần Mặc đá bay, đâm sầm vào quan tài, rồi trượt xuống theo quan tài.

Đồng thời, vết thương trên người con Tống Tử này cũng trở nên nghiêm trọng hơn, máu đen không ngừng chảy ra. "Lôi Đình Chi Nộ!" Giữa không trung xuất hiện một số năng lượng sấm sét.

Tiếng "ầm ầm" không ngừng truyền đến.

Con Tống Tử này sau khi nghe thấy, lập tức cảnh giác, nó ngẩng đầu nhìn chằm chằm giữa không trung.

Tần Mặc không ngờ con Tống Tử này lại khá thông minh, ngay cả điều này cũng có thể cảm nhận được.

Đạo kinh lôi đầu tiên trực tiếp bổ xuống con Tống Tử này.

Con Tống Tử cảm nhận được năng lượng, nó không dám nán lại đây lâu, vội vàng lăn sang một bên.

Nhưng chiếc quan tài ở vị trí nó vừa đứng đã trực tiếp bị đạo kinh lôi của Tần Mặc bổ thành hai mảnh.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ con Tống Tử này bị mình làm bị thương nghiêm trọng đến vậy mà hành động vẫn còn nhanh nhẹn như thế.

Nhưng không sao, Tần Mặc không tin nó tiếp theo vẫn có thể như vậy.

Sau khi ổn định thân hình, Tống Tử lại nhìn chằm chằm Tần Mặc ở gần đó.

Nó biết mình chỉ có thể ra tay trước với Tần Mặc, như vậy mới có thể tránh được đòn tấn công của kinh lôi.

Với suy nghĩ này, nó lại lao về phía Tần Mặc, đồng thời vươn móng vuốt, trực tiếp vồ lấy ngực Tần Mặc.

Chỉ cần một đòn này có thể vồ trúng Tần Mặc, Tần Mặc không chết cũng sẽ trọng thương.

Đến lúc đó muốn giải quyết Tần Mặc hẳn sẽ rất đơn giản.

Nhưng khi nó đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc lại trực tiếp nắm lấy móng vuốt của nó.

Nó bị Tần Mặc khống chế thân hình, đồng thời Tần Mặc chậm rãi mở miệng nói. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Lại có sức mạnh không gian khổng lồ khống chế con Tống Tử này.

Con Tống Tử vội vàng vồ lấy không gian này, nhưng lại vô lực.

Đạo kinh lôi thứ hai trực tiếp giáng xuống người Tống Tử.

Cái lỗ máu trên người Tống Tử trở nên ngày càng lớn, hơn nữa trên người nó đều mang một màu cháy đen.

Máu đỏ đen chảy xuống đất, ăn mòn một mảng lớn mặt đất.

Con Tống Tử này bây giờ càng không có sức mạnh nào để thoát khỏi lực chế phục không gian của Tần Mặc nữa.

Vì vậy, khi đạo kinh lôi thứ ba giáng xuống, âm thanh của hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. "Đinh!

Hạ sát sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10." Mặc dù điều này thực sự giúp Tần Mặc tăng thêm một số năng lực nhất định, nhưng Tần Mặc lại chẳng hề bận tâm.

Chỉ tăng thêm một chút như vậy thôi.

Đã đến đây rồi, vậy thì anh ta phải để thực lực của mình có một bước nhảy vọt về chất.

Chương 1100

Tần Mặc đặt ánh mắt về hướng Lữ Tuyền Đông và những người khác đã rời đi.

Yếu tố quan trọng nhất bây giờ là nhanh chóng đuổi kịp mấy người bọn họ, tránh cho bọn họ gặp chuyện.

Tần Mặc không nán lại đây thêm nữa, nhanh chóng đuổi theo hướng đó.

Còn chưa đuổi kịp bọn họ, Tần Mặc đã nghe thấy âm thanh từ phía đó, cùng với tiếng la của Bàn Tử. "Cái thứ này ghê tởm quá đi mất, có thể cho nó tránh xa chúng ta một chút được không?

Tôi thật sự không chịu nổi nữa, nó lại lao về phía tôi rồi!" Tần Mặc bất lực lắc đầu.

Nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, chắc là không sao, đoán chừng mấy người kia cũng an toàn.

Chỉ một lát sau, Tần Mặc đã đến đó.

Nhìn thấy tình huống trước mắt, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này mấy người bọn họ đang vây quanh một con Tống Tử ở giữa, nhưng con Tống Tử này lại có bốn cánh tay.

Bốn cánh tay của nó đều bám trên mặt đất, trông giống như một loài thú.

Nhưng mặt nó lại hướng lên trời, hơn nữa trong miệng nó còn không ngừng chảy ra chất dịch màu đen đặc quánh. "Tần Mặc, anh đến rồi." Lữ Tuyền Đông nhìn thấy Tần Mặc xong thì mắt sáng lên, Tần Mặc gật đầu.

Lữ Tuyền Đông nhìn thấy Tần Mặc xong thì mắt sáng lên.

Tần Mặc gật đầu. "Chắc không lâu nữa, chúng ta sẽ có thể đi ra ngoài rồi.

Mấy người lùi lại đi, tôi sẽ đối phó với nó." Xem ra Tần Mặc muốn giải quyết nhanh chóng.

Đã vậy, mấy người bọn họ cũng lùi lại thôi, dù sao trước mặt Tần Mặc, sự giúp đỡ của họ có hay không cũng không quan trọng lắm. "Tần Mặc trông có vẻ không lớn tuổi lắm, tại sao anh ta lại có thực lực như vậy?" Nhị Trưởng Lão có chút tò mò nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau. "Anh ấy đúng là còn khá trẻ, nhưng khi chúng tôi quen anh ấy, thực lực của anh ấy đã rất mạnh rồi." Bởi vì sự chênh lệch thực lực giữa họ và Tần Mặc thực sự quá lớn, nên dù Tần Mặc có tiến bộ, họ cũng không cảm nhận được.

Họ chỉ biết rằng từ khi bước vào Mộ Huyệt, những thứ bên trong Mộ Huyệt đều sợ Tần Mặc. "Trên người Tần Mặc dường như có một loại năng lượng màu đen, loại năng lượng màu đen này luôn khiến chúng ta cảm thấy kính sợ, đó là cái gì vậy?" Khi Nhị Trưởng Lão nói lời này, anh ta nhìn chằm chằm Tần Mặc ở gần đó, trong lòng vẫn khá tò mò.

Hạo Thiên Chân sửng sốt một chút. "Năng lượng này thực sự rất mạnh, nhưng cũng chưa đạt đến mức khiến người ta phải kính sợ đâu." "Thực ra tôi cũng có cảm giác này, dường như Tần Mặc là vương giả của chúng ta vậy." Lữ Tuyền Đông từ lần đầu tiên nhìn thấy Tần Mặc đã có thiện cảm đặc biệt với anh, không chỉ vì những truyền thuyết về Tần Mặc được lưu truyền bên ngoài, mà còn vì loại sức mạnh trên người Tần Mặc.

Suy nghĩ một lát, Hạo Thiên Chân mới lại mở miệng. "Có lẽ chỉ là

ảo giác của các vị thôi, bởi vì thực lực của Tần Mặc quá mạnh nên mới như vậy." Hai người thở dài một hơi.

Vì hiện tại họ không rõ ràng, vậy thì cứ đi lùi lại trước đã.

Hơn nữa, trời cao đã để Tần Mặc đến giúp họ tiến vào Mộ Huyệt, điều đó cho thấy Tần Mặc và họ có lẽ thực sự có duyên phận.

Tần Mặc đang nhìn chằm chằm con quái vật trước mặt.

Mặc dù mấy người bọn họ đã chiến đấu với con quái vật này một thời gian rồi, nhưng con quái vật này cũng không hề bị thương.

Nhưng những điều này đều không sao cả.

Vừa đúng lúc thực lực của anh ấy lại hơi tăng lên một chút, vậy thì cứ lấy con quái vật này ra để luyện tập một phen đi. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Năng lượng khổng lồ từ xung quanh tuôn trào ra, dần dần hình thành từng đạo lợi kiếm.

Những lợi kiếm bao vây xung quanh con Tống Tử này.

Sau khi cảm nhận được sự lợi hại của năng lượng màu đen của Tần Mặc, nó lùi lại một khoảng cách, nhưng thân thể nó đã bị lợi kiếm của Tần Mặc bao vây, vì vậy nó không thể nhúc nhích.

Suy nghĩ một chút, nó vẫn dùng mấy móng vuốt của mình vồ lấy những lợi kiếm của Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, không ngờ nó lại còn dám cứng đối cứng với mình, xem ra ngày chết của nó không còn xa nữa rồi.

Tần Mặc dùng những lợi kiếm này đâm về phía móng vuốt của nó.

Móng vuốt của nó làm sao có thể đối phó được năng lượng của Tần Mặc chứ?

Từng giọt máu không ngừng chảy ra từ móng vuốt của nó. "Năng lượng thật mạnh." Lữ Tuyền Đông bên này không nhịn được cảm

thán một câu.

Mặc dù anh ta biết thực lực của Tần Mặc rất mạnh, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến, trong lòng vẫn có chút cảm khái.

Nếu có một ngày anh ta có thể trở nên giống như Tần Mặc, thì liệu có phải không cần lo lắng những thứ bên trong Mộ Huyệt này sẽ xông ra ngoài nữa không?

Chẳng hạn như lần này.

Lữ Tuyền Đông lắc lắc đầu, lại đặt ánh mắt lên người con Tống Tử ở gần đó.

Con Tống Tử này bị kiếm khí của Tần Mặc đánh trúng, sau đó trên người nó không ngừng chảy ra máu đen. "Tôi nói này, mấy con Tống Tử mà Lữ gia các người nhốt, sao đều có độc tố vậy?

Máu độc này trông có vẻ còn khá mạnh, nếu bị nhiễm phải, e rằng sẽ chết." "Đây chẳng phải càng chứng minh Lữ gia chúng tôi chỉ nhốt những thứ cùng hung cực ác sao?" Lữ Tuyền Đông nhìn Bàn Tử, Bàn Tử xoa cằm gật đầu, có vẻ thực sự khá có lý. "Vậy thì nói ra, Lữ gia các người vẫn khá tốt, chỉ là những người phía sau thì không ra sao cả." Bàn Tử bĩu môi.

Lữ Tuyền Đông đương nhiên biết những người mà Bàn Tử nói đến hẳn là Lữ Tông Chu, nhưng anh ta cũng không nói gì.

Bàn Tử này vốn là người thẳng tính, thích ai thì thích, không thích thì sẽ cãi lại đối phương. "Cũng không biết tình hình của bọn họ bây giờ thế nào?" Nhị Trưởng Lão nhíu mày, đã rời đi lâu như vậy rồi, bên kia của bọn họ chỉ phát ra một lần động tĩnh đó thôi.

Chương 1101

"Chắc là sẽ không có chuyện gì đâu?" Trong lòng Lữ Tuyền Đông cũng không biết, nhưng anh ta chỉ có thể nói như vậy. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Rất nhiều băng tinh xuất hiện xung quanh con Tống Tử này.

Trong mắt Tống Tử thì mang theo một tia kinh hoàng.

Thực lực của Tần Mặc thực sự quá đáng sợ, nó không muốn tiếp tục đối kháng với Tần Mặc nữa.

Cứ thế này, nó nhất định sẽ chết không có chỗ chôn, thà cứ ngoan ngoãn trở về quan tài nằm còn hơn.

Tần Mặc lại không muốn để nó dễ dàng rời đi như vậy.

Vốn dĩ anh muốn thông qua nó để thử thăm dò năng lực của mình, làm sao có thể để nó đi được chứ? "Ngưng Băng Quyết!" Lại một đạo năng lượng nữa được Tần Mặc phóng ra.

Một cái chủy thủ khổng lồ xuất hiện xung quanh con Tống Tử này.

Con Tống Tử cảm thấy xương cốt của mình dường như đều trở nên cứng ngắc.

Nó nhìn xương của mình, phát hiện trên đó mang theo một tia hàn sương, hơn nữa ngay cả những giọt máu độc kia cũng đã đông cứng thành băng.

Năng lượng này còn chưa bùng nổ mà đã tạo ra ảnh hưởng đáng sợ như vậy đối với nó, vậy nếu năng lượng này đột nhiên bùng phát, chẳng phải nó sẽ tiêu đời sao?

Tống Tử vội vàng quay đầu, đặt ánh mắt vào xung quanh.

Nhìn thấy quan tài bên cạnh, nó muốn xông qua, nhưng lại phát hiện những băng tinh này đang chắn nó, khiến nó không thể nhúc nhích.

Nhưng dù thế nào đi nữa, nó cũng không thể chịu đựng trực diện đòn tấn công lần này của Tần Mặc.

Vì vậy, nó trực tiếp vươn móng vuốt, đánh thủng một lỗ trên băng tinh trước mặt.

Sau đó, nó lại kéo một cái quan tài bên cạnh, ném cái quan tài này về phía chủy thủ của Tần Mặc.

Hàn Băng Chủy Thủ trực tiếp đánh cái quan tài này thành hai mảnh, đồng thời lại xuất hiện trước mặt con Tống Tử này.

Nhưng hiện tại năng lượng của chủy thủ này đã không còn nhiều nữa, vì vậy con Tống Tử này cũng không quá lo lắng.

Nó dùng móng vuốt vồ lấy cái Hàn Băng Chủy Thủ.

Hàn Băng Chủy Thủ lập tức nổ tung.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Tống Tử thở phào nhẹ nhõm, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nó lại sững sờ.

Một luồng hàn ý từ lòng bàn tay nó bắt đầu lan ra, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, toàn bộ cánh tay của nó đã biến thành băng khối.

Tần Mặc đột nhiên xuất hiện bên cạnh nó, dùng nắm đấm đánh vào cánh tay nó, cánh tay nó liền trực tiếp nổ tung.

Vốn dĩ nó có bốn cánh tay, bây giờ thiếu mất một cái, hành động của nó đều có chút bất tiện.

Nhưng những băng tinh xung quanh đã bị Tần Mặc đánh nát.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhạt, nhìn chằm chằm con Tống Tử này. "Cảm thấy thế nào?" E rằng con Tống Tử này làm sao

cũng không nghĩ tới, Tần Mặc chỉ coi nó như một vật thí nghiệm mà thôi.

Con Tống Tử này không nói một lời nào, chỉ nhìn về phía chiếc quan tài khác.

Nó đến bên cạnh chiếc quan tài này, trực tiếp đẩy chiếc quan tài đó về phía Tần Mặc.

Sức mạnh của Tống Tử vẫn khá mạnh, vì vậy chiếc quan tài này có tốc độ rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt Tần Mặc.

Chất liệu của chiếc quan tài này khá đặc biệt.

Bên kia, Lữ Tuyền Đông và những người khác đều trở nên căng thẳng.

Nếu Tần Mặc bị cái này đâm trúng, e rằng sẽ bị thương.

Nhưng không ngờ, Tần Mặc chỉ hơi vung tay, chiếc quan tài này liền trực tiếp nổ tung. "Sức mạnh này quả thực rất mạnh mẽ." Nhị Trưởng Lão nuốt nước bọt.

Tần Mặc mang lại cho họ càng ngày càng nhiều bất ngờ.

Tần Mặc nhất định có thể dẫn họ sống sót đi ra ngoài, hơn nữa còn phong ấn cả Thao Thiết ở đây.

Con Tống Tử này cũng đã nhận ra nó không phải đối thủ của Tần Mặc.

Nó cảm thấy Tần Mặc chiến đấu với nó ở đây, dường như là đang lấy nó ra để luyện tập.

Không được, nó không thể ở đây nữa, nếu không thì đơn giản là đang tìm chết.

Với suy nghĩ này, nó đặt ánh mắt lên chiếc quan tài mà nó vẫn luôn ngủ, nhanh chóng nhảy về phía chiếc quan tài đó.

Lữ Tuyền Đông nhìn ra ý đồ của nó. "Nó muốn về hang ổ của nó." Tần Mặc thở dài một hơi. "Vốn dĩ còn muốn chơi với ngươi thêm một lát nữa, nhưng nếu ngươi muốn trở về, vậy thì ta chỉ có thể ra tay thôi." Dù sao sau khi giết chết nó, có thể tăng thêm sức mạnh cho mình, hà cớ gì mà không làm chứ?

Với suy nghĩ này, Tần Mặc trực tiếp chặn trước mặt nó.

Nó liền bị Tần Mặc đá bay ra ngoài, ngã xuống đất.

Cú đá này của Tần Mặc sức mạnh vẫn khá mạnh, thậm chí đã làm nứt một số xương cốt của con Tống Tử này.

Con Tống Tử này đứng dậy, trên người nó phát ra tiếng "cạch cạch".

Mấy người kia nhìn nhau, họ thực sự có chút đồng tình với con Tống Tử này, làm đối thủ của Tần Mặc thì quá đáng sợ.

Con Tống Tử này đột nhiên cũng nghĩ đến Hạo Thiên Chân và mấy người bọn họ.

Sau đó, nó quay đầu lại, trừng mắt âm trầm nhìn mấy người này.

Mặc dù không có cách nào đối kháng được Tần Mặc, nhưng nó có thể thử giết mấy người này.

Chương 1102

Với suy nghĩ này, nó trực tiếp lao về phía mấy người đó.

Tần Mặc lắc đầu. "Cậu đến đối phó với nó đi." Tần Mặc nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông đáp một tiếng.

Anh ta cảm thấy với thực lực hiện tại của mình, hẳn là có thể giải quyết được con Tống Tử này.

Dù sao con Tống Tử này đã bị thương nghiêm trọng đến vậy, đoán chừng không còn bao nhiêu sức mạnh.

Lữ Tuyền Đông không nói nhiều, trực tiếp lao về phía con Tống Tử này, đồng thời vung thanh kiếm trong tay.

Trong mắt Tống Tử lóe lên một tia khinh thường.

Thực lực của đối phương, nó đã từng chứng kiến rồi, vì vậy nó không hề lo lắng người này có thể giết chết mình.

Tần Mặc thấy nó như vậy thì lắc đầu, xem ra con Tống Tử này đã quên mất những vết thương nó đang chịu.

Nhưng Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ đi đến bên cạnh Bàn Tử và mấy người bọn họ. "Chắc không lâu nữa, chúng ta sẽ có thể đi ra khỏi khu rừng quan tài này rồi." Ánh mắt Bàn Tử sáng lên. "Chẳng phải rất tốt sao?

Tôi đã sớm không muốn ở đây rồi, nơi này thực sự quá ngột ngạt." Hơn nữa, ở đây còn có nhiều Tống Tử như vậy, trên người chúng luôn chảy ra loại máu đen đó, mùi máu đen lại đặc biệt khó ngửi, khiến bọn họ cảm thấy hơi choáng váng hoa mắt.

Tần Mặc đáp một tiếng, lại đặt ánh mắt lên người Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông đang giao chiến với con Tống Tử này.

Không thể không nói, anh ta thực sự rất có thiên phú.

Bộ trận pháp mà Tần Mặc dạy anh ta, anh ta vậy mà đã gần như hoàn toàn lĩnh hội. "Không tồi, không tồi." Tần Mặc gật đầu.

Tuy nhiên, ở một số động tác, đối phương vẫn còn hơi bỡ ngỡ.

Chờ rời khỏi nơi này, anh có thể dạy dỗ đối phương thật kỹ càng hơn.

Chỉ một lát sau, xương cốt trên người con Tống Tử này đã vỡ nát rất nhiều.

Trong lòng con Tống Tử này cũng hoàn toàn hoảng loạn.

Cứ thế này nó nhất định sẽ bị tên nhóc này giết chết.

Chuyện này là sao?

Tại sao nó cảm thấy kiếm pháp của tên nhóc này lại sắc bén đến vậy?

Nhưng nó chỉ có thể cắn răng đối kháng với tên nhóc này.

Không lâu sau, Lữ Tuyền Đông đã tìm được một cơ hội, một kiếm đâm vào đầu con Tống Tử này.

Hộp sọ của con Tống Tử này trực tiếp nổ tung, nhưng lại bắn ra một ít máu đen.

Trong lòng Lữ Tuyền Đông đại kinh, nhưng anh ta cách con Tống Tử này thực sự quá gần, căn bản không thể né tránh.

Độc tố trong máu đen này nồng đậm đến mức nào, anh ta rất rõ.

Xem ra lần này anh ta khó thoát khỏi.

Một luồng sức mạnh khổng lồ đã đẩy Lữ Tuyền Đông ra.

Khi Lữ Tuyền Đông mở mắt ra lần nữa, anh ta phát hiện con Tống Tử kia đã ngã xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mạng nào, còn Tần Mặc đang đứng bên cạnh con Tống Tử này.

Lữ Tuyền Đông há miệng, nhưng lại không biết nên nói gì.

Tần Mặc nhìn anh ta một cái. "Lần sau vẫn phải cẩn thận một chút, nếu tôi không ở đây, e rằng cậu sẽ thực sự tiêu đời rồi." Lữ Tuyền Đông vội vàng gật đầu, rồi cúi người với Tần Mặc. "Cảm ơn anh." Tần Mặc vỗ vai Lữ Tuyền Đông. "Không cần phải cảm ơn tôi, nhưng sau này cậu phải tự mình cẩn thận một chút, tôi không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cậu được." Tần Mặc vẫn khá coi trọng Lữ Tuyền Đông, anh ta tuyệt đối có thể trở thành tộc trưởng của Lữ gia, chỉ là cần phải rèn luyện thêm một chút nữa. "Đã biết." Lữ Tuyền Đông đáp một tiếng.

Tần Mặc đối với anh ta giống như một người thầy tốt và một người bạn hữu ích, anh ta sẽ nghe lời Tần Mặc. "Nơi này âm u lạnh lẽo, một chút cũng không thoải mái, chúng ta đi trước thôi." Bàn Tử nhìn mấy người bọn họ, mấy người kia đều gật đầu.

Tần Mặc đi đầu, dẫn bọn họ vòng qua những chiếc quan tài này.

Ở giữa đường, họ không gặp phải nguy hiểm nào nữa, vì vậy họ đã bình an đến đích.

Bàn Tử bĩu môi, nhìn về phía khu rừng quan tài này. "Cái tên Lữ Tông Chu kia là sao vậy?

Hắn không phải nói có thể đến đây trước chúng ta sao?

Bây giờ thì lại không được rồi." Nhị Trưởng Lão thở dài một hơi. "Người hắn ta vốn dĩ là như vậy, anh không cần để ý đến hắn ta nhiều như thế." Bàn Tử biết họ đều là người của Lữ gia, Nhị Trưởng

Lão giúp họ nói chuyện, Bàn Tử có thể hiểu được. "Vậy chúng ta bây giờ thế nào?

Có tiếp tục đi về phía trước không?" Khi Tiền Sanh Đào nói lời này, anh ta nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn chằm chằm mọi người. "Các vị không bằng nói ra suy nghĩ trong lòng đi." Bàn Tử bĩu môi.

Chương 1103

"Theo tôi thì hai người bọn họ kiêu ngạo quá mức, đã không thèm ở cùng phe với chúng ta, vậy chúng ta còn chờ bọn họ làm gì?

Chúng ta cứ đi thẳng thôi." "Đúng vậy, dù sao quan hệ giữa chúng ta và bọn họ cũng không tốt đẹp gì, không cần thiết vì bọn họ mà lãng phí thời gian của chúng ta." Trong lòng Tiền Sanh Đào cũng nghĩ như vậy.

Nghe thấy lời này, Lữ Tuyền Đông có chút do dự, nhưng anh ta vẫn mở miệng. "Dù thế nào đi nữa, bọn họ cũng là người của Lữ gia.

Dù chúng ta không đến đón bọn họ, cũng nên cố gắng chờ ở đây." "Chờ ở đây, chẳng phải là lãng phí thời gian sao?" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

Anh ta biết Lữ Tuyền Đông là người mềm lòng, nhưng thật sự không cần thiết phải lãng phí thời gian vì loại người như Lữ Tông Chu. "Hay là thế này đi, hai chúng tôi ở lại đây đón tiếp, mấy người đi trước đi." Nhị Trưởng Lão nhìn Tần Mặc, anh ta có chút khó mở miệng, để Tần Mặc và mấy người kia ở lại đây, dù sao chuyện Lữ Tông Chu nhắm vào Tần Mặc trước đó, mọi người đều biết.

Vì vậy, chỉ có làm như vậy mới là một thượng sách.

Tần Mặc nhướng mày, lại nói với Lữ Tuyền Đông. "Cậu xác định muốn đợi ở đây sao?

Nhỡ đâu bọn họ đến trước rồi rời đi thì sao?" Tần Mặc thăm dò thái độ của Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông trầm mặc.

Lời Tần Mặc nói cũng có lý, dù sao đối phương vẫn luôn tranh

giành công lao của Lữ gia với anh ta.

Mặc dù Lữ Tuyền Đông chưa bao giờ nghĩ đến việc làm tộc trưởng, nhưng trong lòng đối phương lại không nghĩ như vậy, thực sự có khả năng bọn họ sẽ bị bỏ lại ở đây. "Hay là thế này đi, chúng ta thỏa hiệp một chút, đợi ở đây khoảng ba tiếng.

Nếu thời gian dài như vậy trôi qua mà bọn họ vẫn chưa đến, chứng tỏ bọn họ hoặc là gặp nạn, hoặc là đã rời đi rồi, thì không cần thiết phải ở lại nữa." Hạo Thiên Chân nói ra suy nghĩ của mình.

Tần Mặc gật đầu, Hạo Thiên Chân này cũng là người khá mềm lòng, nhưng Tần Mặc vẫn bằng lòng ở lại đây. "Vậy được, chúng ta cứ ở lại đây trước đã." Bàn Tử bĩu môi.

Anh ta thực sự có chút không hiểu, tại sao mấy người này đều nói như vậy, chẳng lẽ chỉ có anh ta là keo kiệt nhất sao?

Bàn Tử có chút uất ức tìm một chỗ ngồi xuống.

Tần Mặc biết suy nghĩ của anh ta, có chút bất lực đi đến bên cạnh anh ta, vươn tay vỗ vỗ vai anh ta. "Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy.

Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng đã đi cùng Lữ Tuyền Đông và những người khác rồi, vẫn nên tham khảo ý kiến của bọn họ.

Hơn nữa, dù cậu không thích Lữ Tông Chu, chờ sau này nhìn hắn ta tự hại mình chẳng phải tốt hơn sao?" "Ý anh là hắn ta sau này sẽ làm nhiều việc bất nghĩa sao?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười.

Mặc dù anh không có năng lực dự đoán tương lai, nhưng dựa theo tính cách của Lữ Tông Chu, tuyệt đối không thể sống sót lâu trong một nơi nguy hiểm như Mộ Huyệt này. "Vậy được rồi, dù sao mấy người đều nói vậy rồi, tôi cũng không tiện nói thêm gì nữa, cứ ở lại đây đi."

Lữ Tuyền Đông thấy Bàn Tử không vui, anh ta đương nhiên có thể hiểu được.

Nhưng suy nghĩ một lát, anh ta vẫn không đi qua nói chuyện, tránh vì điều này mà khiến Bàn Tử phản cảm.

Khoảng hơn hai tiếng trôi qua, bên trong không có bất kỳ động tĩnh nào, hơn nữa cũng không có ai đi ra.

Bàn Tử vỗ vỗ tay, đứng dậy. "Bọn họ nói không chừng đã đi thật rồi, hay là chúng ta đừng ở đây nữa, điều này đơn giản là đang lãng phí thời gian." Tiền Sanh Đào cũng nói với Tần Mặc. "Chỉ còn mười phút nữa là đến ba tiếng rồi, chúng ta có nên đi trước không?" Tần Mặc nhìn Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão.

Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão đều có chút do dự, vì vậy, Tần Mặc nói. "Đã đợi ở đây rồi, vậy cũng không kém là bao, đợi thêm một lát đi, dù sao còn chưa đến ba tiếng mà.

Chỉ còn mười phút cuối cùng, hai người các vị còn sợ mười phút cuối cùng này sẽ xảy ra biến cố gì sao?" Hai người đáp một tiếng, đã đến mức này rồi, vậy thì họ cứ đợi vậy.

Lúc này, Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão đột nhiên lấy ra một viên đá từ trong túi của họ.

Viên đá này nhấp nháy, không ngừng phát ra ánh sáng. "Chuyện này là sao?" Tiền Sanh Đào có chút tò mò nhìn hai người.

Sắc mặt Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão có chút khó coi, họ nói với Tần Mặc. "E rằng Lữ Tông Chu và hai người bọn họ đã gặp chuyện rồi.

Đây cũng là đá liên lạc chuyên dụng của chúng tôi, chỉ cần xảy ra chuyện lớn, sẽ dùng viên đá này để liên lạc với người Lữ gia." Trong lòng bọn họ rất rõ ràng, sau khi tiến vào Mộ Huyệt này, nhất định sẽ

bị từ trường ảnh hưởng, nhưng loại đá của họ có thể cách ly từ trường, sẽ không vì điều này mà xuất hiện tình huống mất hiệu lực. "Các ngươi không phải là muốn Tần Mặc đi cùng các ngươi để cứu người đấy chứ?" Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông đi đến trước mặt Tần Mặc, cúi người với Tần Mặc. "Tần Mặc, thực ra tôi có chút ngại khi nói điều này với anh, dù sao thì những mâu thuẫn giữa anh và Lữ Tông Chu chúng tôi đều biết.

Nhưng dù thế nào, hắn ta cũng là người của Lữ gia chúng tôi.

Nếu anh không muốn ra tay, vậy thì tôi và Nhị Trưởng Lão sẽ đi qua đó." Ý ngoài lời của anh ta, chính là đang cầu cứu Tần Mặc.

Nếu Tần Mặc không muốn giúp, vậy thì họ chỉ có thể tự mình đi.

Hạo Thiên Chân cau mày. "Chúng tôi đã bằng lòng đợi ở đây là đã nể mặt các anh lắm rồi, muốn chúng tôi qua đó thì chắc chắn là không thể nào." "Vậy hai chúng ta đi đi." Nhị Trưởng Lão nhìn Lữ Tuyền Đông.

Mặc dù Nhị Trưởng Lão có tiếng tốt trong tộc, chưa bao giờ thiên vị ai, nhưng dù sao Lữ Tuyền Đông cũng là người có huyết mạch với họ, họ không thể trơ mắt nhìn đối phương đi chết. "Vậy được." Lữ Tuyền Đông gật đầu, rồi nói với Tần Mặc: "Vậy Tần Mặc, mọi người cứ đi trước đi, chúng tôi qua đó cứu người trước, đợi cứu được rồi sẽ đuổi theo sau." Bàn Tử bĩu môi, lại nói với Tần Mặc: "Tiểu Tần đồng chí, đã họ cố chấp muốn đi thì chúng ta đừng quản nữa, họ muốn làm gì thì làm, chúng ta đã tận tình tận nghĩa rồi." Bàn Tử thật sự không muốn quản lắm, vả lại, có thể đợi ở đây lâu như vậy, họ đã làm đủ tốt rồi.

Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão không dám tiếp tục chần chừ ở đây, họ lao thẳng vào trong quan tài. "Chúng ta cứ để Lữ Tuyền

Đông và Nhị Trưởng Lão đi như vậy sao?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Chương 1104

Dù sao đối phương cũng là người của Lữ gia, đây là Mộ huyệt của Lữ gia, đã hứa giúp thì họ đến đây là để hỗ trợ.

Nếu Tần Mặc và mọi người cứ thế rời đi, liệu có không hay không?

Hơn nữa, ở cùng Lữ Tuyền Đông lâu như vậy, họ đã gần như là bạn bè.

Để bạn bè đơn độc mạo hiểm không phải phong cách của họ.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử thấy ánh mắt Tần Mặc thì ho khan một tiếng: "Nhìn tôi làm gì?

Tôi chắc chắn sẽ không nói gì đâu, anh cứ tự quyết định là được." Bàn Tử biết Tần Mặc hẳn là không nỡ bỏ mặc Lữ Tuyền Đông, dù sao anh ấy vẫn luôn khá coi trọng Lữ Tuyền Đông. "Vậy chúng ta đi theo thôi.

Tôi có một cảm giác, Lữ gia và Tần gia chắc chắn có liên hệ rất lớn, nhưng cụ thể là gì thì tôi vẫn chưa rõ, chúng ta cứ từ từ điều tra.

Đã muốn làm chuyện này, nhất định phải có người Lữ gia đi cùng mới được." Trong lòng Bàn Tử không thoải mái, nhưng lại nghĩ đến việc Lữ Tuyền Đông thật sự đi cứu Lữ Tông Chu, anh ta lại có chút bất đắc dĩ, đành phải đi theo. "Vậy chúng ta qua đó thôi." Bàn Tử xua xua tay, Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó mấy người họ đuổi theo hướng đó.

Không lâu sau, họ đã đuổi kịp Nhị Trưởng Lão và Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông thấy Tần Mặc đến thì mắt sáng lên, cười nói: "Tôi biết ngay các anh không phải loại người bất nghĩa với bạn bè mà, cảm ơn các anh." Tần Mặc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử bĩu môi.

Lữ Tuyền Đông đương nhiên hiểu ý Tần Mặc, vì vậy anh ta đến bên cạnh Bàn Tử, trịnh trọng cúi chào: "Đa tạ Bàn ca." Tuy Bàn Tử là người phóng khoáng nhưng anh ta rất rõ thái độ của đối phương dành cho mình.

Bàn Tử lườm một cái: "Thôi được rồi, được rồi, tôi ghét nhất là người khác làm mấy cái lễ nghi giả dối này với tôi.

Đã muốn đi cứu người thì không mau nhanh lên một chút đi." Dù sao Tần Mặc cũng đã nói, cho dù cứu được Lữ Tông Chu thì sau này đối phương cũng nhất định không thể rời khỏi Mộ huyệt này.

Vậy thì giúp họ một tay đi, coi như là đã tận tình hữu nghị rồi.

Hơn nữa, Bàn Tử cảm thấy lời Tần Mặc rất có lý, Lữ Tuyền Đông quả thực cần tôi luyện.

Vậy thì cứ thông qua Lữ Tông Chu, để Lữ Tuyền Đông từ từ trưởng thành đi.

Bất kể Lữ Tuyền Đông có muốn trở thành người thừa kế Lữ gia hay không, thì vị trí người thừa kế này coi như được "đo ni đóng giày" cho anh ta, chỉ là tính cách của anh ta tạm thời chưa phù hợp mà thôi.

Tần Mặc và mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, họ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ đằng xa, lòng Lữ Tuyền Đông lập tức thót lại. "Là tiếng của Lữ Tông Chu." Ngay sau đó, Lữ Tuyền Đông vội vàng chạy qua đó.

Đến nơi, anh ta phát hiện Lục Trưởng Lão và Lữ Tông Chu đều có vết máu ở khóe miệng, hơn nữa trên người Lữ Tông Chu còn có một vết thương rất lớn, xung quanh vết thương đang rỉ ra máu đen, có thể

thấy hắn ta đã trúng độc.

Lữ Tông Chu nhìn thấy Lữ Tuyền Đông và mấy người họ đến, ánh mắt có chút âm tình bất định.

Có người đến cứu đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nghĩ đến việc Tần Mặc mấy người họ lại bình an vô sự, trong lòng hắn ta có chút không cân bằng.

Tại sao mấy người này không sao cả, còn hắn ta lại bị thương nghiêm trọng đến thế?

Tần Mặc nhìn thấy ánh mắt của Lữ Tông Chu, không khỏi lắc đầu.

Tâm lý của người này quả nhiên có chút âm ám.

Nhưng không sao, cứu hắn ta, coi như là tích đức cho mình vậy. "Cẩn thận!" Lục Trưởng Lão cau mày, nhắc nhở Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông lùi lại mấy bước, con Tống Tử đó đã chặn trước mặt Lữ Tuyền Đông và Lữ Tông Chu.

Con Tống Tử này mang theo một lớp cốt giáp trên người, trên lớp cốt giáp đó chỉ có vài vết xước. "Lớp giáp bên ngoài cơ thể nó vô cùng lợi hại, hai chúng tôi đã dốc hết toàn lực mà cũng chỉ để lại vài vết xước thôi, không thể đánh nát lớp giáp này." Lục Trưởng Lão thở dài.

Hắn ta có thực lực mạnh hơn một chút nên không bị thương gì, nhưng Lữ Tông Chu thì đáng thương rồi.

Lữ Tuyền Đông đáp một tiếng.

Nhị Trưởng Lão đến bên cạnh Lữ Tuyền Đông, hai người nhìn nhau. "Hai chúng ta ra tay trước đi." Mặc dù Tần Mặc đã đi cùng, nhưng họ cũng không tiện để Tần Mặc ra tay trực tiếp.

Nếu họ có thể giải quyết được thì cũng đỡ phiền đến Tần Mặc.

Hai người không nói gì, chỉ biết lao thẳng về phía con Tống Tử đó.

Con Tống Tử này có thể hình vô cùng cao lớn, hơn nữa trong tay nó còn cầm một thanh đại đao.

Thấy hai người đến, nó vung đại đao trong tay chém về phía Lữ Tuyền Đông.

Kiếm trong tay Lữ Tuyền Đông va chạm với đại đao của con Tống Tử.

Mặc dù anh ta sử dụng kiếm pháp Tần Mặc đã dạy, nhưng kiếm pháp này khá linh hoạt, có thể nhanh chóng tìm ra điểm yếu của đối phương và nhất kích chế thắng.

Sức mạnh của con Tống Tử này thật sự quá mạnh, nên Lữ Tuyền Đông có chút không trụ vững được.

Cảm thấy cánh tay hơi tê dại, anh ta lập tức quay đầu nhìn Nhị Trưởng Lão bên cạnh, nhắc nhở: "Cẩn thận một chút, thứ này không đơn giản đâu, nó có thực lực khá mạnh, sức lực đặc biệt cường hãn." Bàn Tử thấy vậy thì bĩu môi, nói nhỏ với Tần Mặc: "Tiểu Tần đồng chí, hai người họ thật sự xui xẻo.

Cảm giác con Tống Tử này mạnh hơn hai con chúng ta gặp trước đây một chút." Tần Mặc gật đầu.

Mặc dù Bàn Tử không thích mấy người này, nhưng lời anh ta nói quả thực không sai, thực lực của con Tống Tử này rất đáng gờm. "Anh lúc đầu không phải muốn dùng đồ vật trong Mộ huyệt này để luyện tay sao?

Cái này có phải vừa khéo không?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười cười, không ngờ Hạo Thiên Chân lại hiểu anh đến vậy. "Ông chủ, chúng ta đã đến rồi, không cần phải ra tay nữa đâu

nhỉ?

Dù sao chúng ta cũng không thân với họ." Tiền Sanh Đào thở dài, nói với Tần Mặc.

Tần Mặc lườm một cái.

Chương 1105

"Đã đến rồi thì ra tay thì sao chứ?

Cùng lắm lát nữa đòi họ vài món bảo vật là được." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên với Tần Mặc: "Quả nhiên suy nghĩ của anh vẫn khác biệt.

Nhưng mà vậy cũng tốt, chúng ta giúp họ, họ lấy bảo vật để cảm ơn chúng ta, đó là chuyện rất công bằng." Bàn Tử cười hắc hắc, anh ta biết Tần Mặc chắc chắn không làm chuyện lỗ vốn.

Tiền Sanh Đào nghĩ một lát, cho rằng đã có thể lấy được bảo vật thì việc để Tần Mặc ra tay cũng không phải là không được. "Nhưng tôi cứ cảm thấy con Tống Tử này thực lực có chút mạnh, hay chúng ta cứ suy nghĩ thêm?" Tiền Sanh Đào nhắc nhở một chút.

Tần Mặc xua tay.

Cho dù con Tống Tử này có mạnh đến đâu cũng không đối phó được với anh.

Trên người anh có Hắc Long Huyết Mạch hộ thể, cộng thêm khoảng thời gian này thực lực lại thăng tiến nhiều như vậy, đối phó với con Tống Tử này chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Vừa hay giải quyết con Tống Tử này xong, thực lực của anh còn có thể tăng lên một chút, sao lại không làm chứ? "Chúng ta không cần hỏi thêm chuyện của Tiểu Tần đồng chí nữa đâu, trong lòng anh ấy chắc chắn có tính toán rồi." Bàn Tử cười cười, nói với Tiền Sanh Đào.

Tiền Sanh Đào thở dài, gật đầu, ngay cả Bàn Tử cũng đã lên tiếng, anh ta còn có thể nói gì nữa chứ? "Vậy được rồi, ông chủ anh tự mình

cẩn thận một chút." Hiện tại ngoài việc dặn dò Tần Mặc, e rằng cũng không làm được gì khác. "Cứ đợi một lát nữa rồi nói, còn có thể xem con Tống Tử này có điểm yếu ở đâu.

Dù sao hai người họ vẫn còn trụ được." Tần Mặc chỉ vào Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão ở đằng xa.

Chỉ tiếc là sức mạnh của con Tống Tử này thật sự quá mạnh, nên hai người họ rất nhanh đã không trụ vững được.

Đặc biệt là Lữ Tuyền Đông, cánh tay anh ta đã sưng đỏ lên, có thể thấy sức mạnh của đối phương đã khiến anh ta phải chịu đựng không ít.

Nhưng từ khi hai người họ đến đây, Lục Trưởng Lão và Lữ Tông Chu đều không ra tay nữa.

Nhị Trưởng Lão thấy mình không địch nổi, lập tức quay đầu, nhìn chằm chằm Lục Trưởng Lão ở đằng xa: "Tôi thấy ông hình như không bị thương gì, mau qua đây giúp một tay đi.

Chúng ta giải quyết con Tống Tử này cũng có thể nhanh chóng rời khỏi rừng quan tài này.

Rừng quan tài này không đơn giản đâu." Nghe lời này, Lục Trưởng Lão sững sờ một chút, sau đó lại vội vàng đưa tay ôm ngực: "Ai nói tôi không bị thương?

Tôi cũng bị thương một chút rồi, nên không thể qua giúp các anh được.

Hơn nữa, không phải còn có Tần Mặc ở đây sao?

Tần Mặc có thực lực mạnh như vậy, có anh ấy ở đây, các anh cứ để anh ấy giúp là được rồi." Tần Mặc bật cười: "Lời ông nói nghe có vẻ khéo léo đấy.

Nếu không phải nể mặt Lữ Tuyền Đông và những người khác, tôi căn bản đã không đến đây.

Bây giờ tôi đến rồi, các ông còn dám mở miệng bảo tôi ra tay à?" Tần Mặc liếc Lữ Tông Chu một cái.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Lục Trưởng Lão cau mày: "Các anh đều đi cùng nhau mà, sao bây giờ bảo anh ra tay thì lại không được chứ?" "Nếu nói như vậy, thì chẳng phải các ông càng thân thiết với nhau hơn sao?

Tôi chỉ là một người ngoài thôi, còn các ông đều là người của Lữ gia." Tần Mặc chỉ vào Lữ Tuyền Đông bên cạnh: "Ông tự mình không hề bị thương, lại không muốn ra tay giúp đỡ, ngược lại còn muốn tôi qua giúp anh ta, ông nghĩ sao vậy?" Bên kia Bàn Tử cũng lên tiếng: "Tôi phải nói là mặt mũi các người đúng là dày đến một mức độ nhất định rồi." Bàn Tử cười khẩy một tiếng, trên mặt mang theo vẻ khinh thường.

Lục Trưởng Lão không ngờ Tần Mặc và Bàn Tử nói khó nghe như vậy, hắn ta lập tức phản bác: "Tôi vốn dĩ đã không còn bao nhiêu sức lực để đối phó con Tống Tử đó rồi.

Tần Mặc có thực lực mạnh như vậy, giải quyết con Tống Tử đó chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, tại sao lại không thể ra tay chứ?" Hạo Thiên Chân thở dài: "Tần Mặc có thực lực mạnh, cũng không phải cái cớ để các ông bảo anh ấy ra tay.

Tần Mặc có bản lĩnh này là do bản thân anh ấy lợi hại, liên quan gì đến ông, ông có tư cách gì mà nói những lời này?" "Đúng vậy, các người chỉ giỏi đạo đức ràng buộc người khác thôi." Bàn Tử cười khẩy một tiếng.

Bên kia Lữ Tuyền Đông lại bị Tống Tử đánh lui, anh ta đặt ánh mắt lên người Lục Trưởng Lão: "Lục Trưởng Lão, đã ông không sao

thì mau qua đây giúp một tay đi.

Tần Mặc và mọi người đã theo chúng ta đến đây đã rất khó khăn rồi, không cần thiết phải để họ ra tay." "Cậu nói nghe nhẹ nhàng thật đấy, vậy sao cậu không tự mình đi đối phó con Tống Tử này đi, sao cứ phải để tôi giúp làm gì?" Lục Trưởng Lão trừng mắt nhìn Lữ Tuyền Đông, cũng không biết đầu óc đối phương đang nghĩ gì, để Tần Mặc ra tay chẳng phải là chuyện tốt nhất sao?

Lữ Tuyền Đông có chút không hiểu.

Anh ta đã đến đây để cứu Lục Trưởng Lão và Lữ Tông Chu, nhưng hai người này vẫn không thèm để ý đến anh ta, thậm chí còn không muốn qua giúp đỡ, đây chẳng phải là muốn đẩy anh ta và Nhị Trưởng Lão vào chỗ chết sao? "Thấy chưa, các anh cứu người khác, người khác lại cho rằng các anh nên làm những chuyện này." Bàn Tử nói lời này khi nhìn Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông há miệng, nhưng không thể nói được lời phản bác nào, anh ta lại bị con Tống Tử đó đẩy lùi.

Đại đao trong tay Tống Tử vô cùng uy mãnh, nó cầm đao chém về phía Nhị Trưởng Lão ở đằng xa.

Nhị Trưởng Lão vội vàng né sang một bên, thanh đại đao rơi xuống đất, mặt đất lập tức xuất hiện một vết nứt. "Sức mạnh thật mạnh." Tiền Sanh Đào không khỏi cảm thán một tiếng.

Ngay cả Tần Mặc ra tay, cũng chưa chắc đã có thể giải quyết con Tống Tử này nhanh như vậy đâu nhỉ!

Lữ Tuyền Đông không nói gì, chỉ mím chặt môi, đối phó con Tống Tử trước mặt, nhưng dù anh ta và Nhị Trưởng Lão liên thủ cũng không thể đối phó được. "Các người quá đáng rồi." Nhị Trưởng Lão nói lời này khi nhìn Lữ Tông Chu và Lục Trưởng Lão.

Ông ta biết tính cách của những người này luôn không hợp với mình và Lữ Tuyền Đông, nhưng không ngờ đối phương lại khoanh tay đứng nhìn. "Bây giờ làm sao đây?

Với năng lực của hai chúng ta, chưa chắc đã có thể giải quyết con Tống Tử này." Trong lòng Nhị Trưởng Lão đột nhiên có chút hối hận.

Lẽ ra ông ta không nên đến đây tìm Lữ Tông Chu và Lục Trưởng Lão.

Ông ta vẫn luôn nghĩ đến việc đối phương là người của Lữ gia, nhưng hai người này lại làm gì chứ? "Lục Trưởng Lão, ông làm như vậy thật sự khiến người ngoài cười chê, hơn nữa cũng quá khiến chúng tôi thất vọng rồi." Lữ Tuyền Đông thở dài, lắc đầu.

Nhưng bất kể anh ta nói thế nào, Lục Trưởng Lão trong lòng đã quyết định rồi, hắn ta tuyệt đối không thể qua giúp đỡ.

Con Tống Tử này có thực lực mạnh như vậy, còn khiến Lữ Tông Chu thành ra bộ dạng này rồi.

Nếu hắn ta qua đó không cẩn thận trúng độc, chẳng phải sẽ lãng phí rất nhiều tài nguyên trên người sao?

Làm như vậy đối với hắn ta mà nói, không có bất kỳ lợi ích nào, vì vậy hắn ta không muốn.

Chỉ cần hắn ta không đồng ý, không ai có thể ép buộc hắn ta.

Chương 1106

"Thôi được rồi, không cần nói với hắn ta nữa, người ta đã bày rõ thái độ rồi." Bàn Tử lườm một cái, lại nói với Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão: "Bây giờ các anh đã nếm trải bài học rồi, sau này đừng như vậy nữa.

Các anh đối xử chân thành với người khác, người khác chưa chắc đã bằng lòng vì các anh mà làm những chuyện này." Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão chỉ tập trung đối phó con Tống Tử đó, hai người họ liên thủ cũng không phải đối thủ của nó.

Vì vậy, không lâu sau, cánh tay của họ đã bị vũ khí của con Tống Tử chém trúng, hơn nữa vết thương còn có màu đen. "Có độc." Nhị Trưởng Lão trợn tròn mắt, sau đó ông ta vội vàng đến bên cạnh Lữ Tuyền Đông, giúp anh ta chặn con Tống Tử.

Ông ta thật sự hết cách rồi, chỉ có thể quay đầu nhìn Tần Mặc, nói với Tần Mặc: "Tần Mặc tiên sinh, xin anh hãy ra tay giúp đỡ.

Con Tống Tử này thực lực thật sự quá mạnh, bây giờ Lữ Tuyền Đông đã bị thương rồi.

Nếu để độc tố này tiếp tục lan tràn, e rằng không bao lâu nữa anh ta sẽ độc phát thân vong." Tần Mặc nhướng mày.

Vốn dĩ lần này anh muốn kiếm chút lợi lộc từ Lữ Tông Chu và Lục Trưởng Lão, nhưng không ngờ Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão lại ngây thơ đến vậy, vừa đến đã trực tiếp ra tay giúp đỡ.

Kết quả bây giờ còn bị người khác hãm hại. "Thôi được rồi." Tần Mặc thở dài, lao tới.

Dù sao anh và Lữ Tuyền Đông là bạn bè, anh không thể trơ mắt

nhìn bạn bè chết ở đây được. "Mấy người cẩn thận một chút." Tần Mặc nói lời này khi nhìn chằm chằm Bàn Tử và những người khác.

Lát nữa, con Tống Tử này ý thức được không đánh lại anh, e rằng sẽ trút giận lên mấy người Bàn Tử. "Yên tâm đi, chúng tôi hiểu mà, anh tự mình cẩn thận đối phó." Tóm lại, nhắc nhở Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười, không nói gì, chỉ lại đặt ánh mắt lên con Tống Tử này, rồi nói với Lữ Tuyền Đông: "Thôi được rồi, anh sang bên cạnh đứng đi, độc tố trên người anh vẫn khá đáng sợ đấy, tự mình loại bỏ đi." Chắc hẳn Lữ Tuyền Đông có năng lực đó, anh không cần giúp anh ta. "Tôi biết rồi." Lữ Tuyền Đông có chút do dự, nhưng anh ta cảm thấy với bản lĩnh của Tần Mặc, bất kể có đối phó được con Tống Tử này hay không, ít nhất cũng có thể cầm cự một thời gian, đợi lát nữa anh ta hồi phục một chút rồi sẽ qua giúp Tần Mặc.

Nhị Trưởng Lão thở phào nhẹ nhõm, sau đó ông ta lại đến bên cạnh con Tống Tử, chuẩn bị cùng Tần Mặc đối phó, nhưng Tần Mặc lại từ chối ông ta. "Ông cũng sang bên đó đứng đi." Đã muốn giải quyết con Tống Tử này, có người ở đây vướng víu đều sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy của anh, hơn nữa vạn nhất Nhị Trưởng Lão giải quyết được, con Tống Tử này e rằng anh sẽ không thể nhận được phần thưởng Hệ thống.

Nhị Trưởng Lão sững sờ một chút, ông ta không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy.

Anh ấy lại tự tin vào bản thân đến thế sao?

Tần Mặc không nói gì, chỉ lại nhìn chằm chằm con Tống Tử trước mặt: "Thực lực nhìn quả thực cũng không tệ." Tần Mặc cười cười, sau đó, giải phóng năng lượng của mình.

Năng lượng màu đen không ngừng lưu chuyển trên người anh.

Cảm nhận được luồng sức mạnh áp bức này, con Tống Tử có chút kinh hãi.

Nó làm sao lại cảm thấy những sức mạnh trên người Tần Mặc dường như có thể áp chế nó, khiến nó không thể phát huy toàn bộ thực lực của mình.

Đây là ảo giác của nó, hay là sự thật?

Con Tống Tử lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, lúc này Tần Mặc đã lao về phía con Tống Tử đó.

Mặc dù Lữ Tông Chu đã trúng độc, nhưng hắn ta vừa mới uống thuốc giải độc, đã hồi phục được một chút.

Thấy Tần Mặc lại muốn đơn đả độc đấu với con Tống Tử này, hắn ta cười khẩy một tiếng: "Cũng không xem mình là cái thứ gì, lại muốn dựa vào sức mạnh một mình mà đối kháng với con Tống Tử này.

Lát nữa hắn ta bị thương thì sẽ biết đau khổ thôi." "Thôi đi, người ta Lữ Tuyền Đông vì cứu anh mà trúng kịch độc, cũng chẳng thấy anh làm gì cả." Bàn Tử bĩu môi, trong mắt lộ rõ vẻ khinh thường.

Lữ Tông Chu liếc Lữ Tuyền Đông một cái, cau mày, nhưng vẫn cứng miệng nói: "Thì sao?

Đâu phải tôi bảo anh ta đến đây giúp tôi, hơn nữa anh ta không đối phó được con Tống Tử này mới dẫn đến việc bản thân bị thương, là do thực lực của chính anh ta không được, liên quan gì đến tôi?" Lữ Tuyền Đông có chút kinh ngạc, anh ta không ngờ Lữ Tông Chu lại nói như vậy.

Ngay cả Nhị Trưởng Lão cũng thất vọng lắc đầu: "Vốn dĩ tôi nghĩ hai người các anh chỉ có mâu thuẫn trong tộc, rời khỏi gia tộc thì giữa các anh hẳn sẽ không như nước với lửa.

Nhưng không ngờ anh lại nói ra những lời này, thật sự quá khiến người ta thất vọng rồi." "Những lời anh nói này, đợi sau khi trở về tôi sẽ nguyên văn báo lại cho Tộc trưởng, đến lúc đó xem Tộc trưởng xử lý thế nào." Nhị Trưởng Lão cho rằng họ đến cứu người đã là tận tình tận nghĩa rồi, kết quả đối phương lại không chịu tôn trọng họ, thậm chí còn nói thực lực của họ không được.

Đặt vào vị trí của ai, e rằng cũng không thể chịu đựng nổi. "Lười nói mấy lời vô nghĩa này với các người." Lữ Tông Chu lại đặt ánh mắt lên vết thương, sau đó trực tiếp lấy dao ra, cắt bỏ lớp thịt thối rữa bên ngoài.

Độc tố đó thật sự quá lợi hại, nên tất cả thịt xung quanh vết thương của hắn ta đều đã thối rữa.

Nếu không cắt bỏ những phần thịt này, e rằng không bao lâu nữa, thịt thối sẽ từ từ lan rộng, cho đến khi toàn thân hắn ta đều biến thành bộ dạng đó.

Thấy mồ hôi trên trán Lữ Tông Chu, Hạo Thiên Chân cau chặt mày: "Không ngờ người này vẫn khá nhẫn nại." "Thì sao chứ?

Chẳng qua chỉ là một kẻ tham sống sợ chết thôi, e rằng không đi được bao lâu nữa đâu." Bàn Tử thật sự rất khinh thường Lữ Tông Chu.

Anh ta cho rằng đối phương có thể đến được Mộ huyệt đã là rất khó khăn rồi, muốn đi tiếp trong Mộ huyệt này thì tuyệt đối không thể.

Ngay cả Tần Mặc cũng nói như vậy, nên Bàn Tử vẫn bằng lòng tin vào trực giác của mình.

Lúc này, Lữ Tông Chu đã xử lý xong vết thương của mình, chỉ là một số độc tố trong cơ thể vẫn chưa được loại bỏ.

Vì vậy, hắn ta ngồi đó dùng sức mạnh của mình dẫn dắt độc tố

trong cơ thể, chuẩn bị đẩy độc tố ra ngoài. "Đừng quản hắn ta, chúng ta vẫn nên chú ý đến ông chủ đi.

Vạn nhất lát nữa ông chủ không đối phó được, chúng ta nhanh chóng qua giúp." Tiền Sanh Đào nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Mặc dù Tần Mặc có thực lực thật sự rất mạnh, nhưng trên người con Tống Tử này khắp nơi đều mang độc tố, đặc biệt là trên thanh vũ khí của nó.

Nơi này chỉ có ánh nến trên tường, nhưng thanh vũ khí này dưới ánh nến lấp lánh lại phát ra ánh sáng, có thể thấy độc tố trên đó nồng liệt đến mức nào.

Chỉ cần không cẩn thận dính phải một chút, e rằng thịt sẽ thối rữa trực tiếp như vết thương của Lữ Tông Chu.

Họ không muốn Tần Mặc phải chịu loại vết thương này, vì vậy phải luôn cảnh giác.

Lúc này Tần Mặc đang đối kháng trực diện với con Tống Tử đó.

Thanh kiếm trong tay anh chém về phía đại đao của Tống Tử.

Con Tống Tử này tuy có chút cảnh giác với Tần Mặc, nhưng nó không nghĩ rằng sức mạnh của Tần Mặc có thể vượt qua nó.

Sau khi va chạm với Tần Mặc một chút, con Tống Tử này có chút kinh hãi nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Chương 1107

Nó tuyệt đối không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại mạnh đến vậy, xương cốt trong người nó thậm chí còn hơi đau.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng không bao lâu nữa, xương cốt của nó sẽ trực tiếp vỡ vụn. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Tống Tử, trong mắt Tống Tử cũng lộ ra một tia kinh hoàng.

Nhưng Tần Mặc lại trực tiếp đẩy sức mạnh này ra.

Con Tống Tử không còn cách nào khác, chỉ có thể vung đại đao của mình đối đầu với luồng sức mạnh đó.

Một luồng năng lượng vô hình, lấy đại đao của con Tống Tử làm trung tâm, tản ra xung quanh.

Rất nhanh, nó đã va chạm với con hổ của Tần Mặc.

Con hổ này hơi run rẩy một chút, nhưng vẫn há to miệng, cắn về phía đại đao của con Tống Tử.

Năng lượng của hai bên không ngừng va chạm trong không khí.

Thân thể con hổ dần trở nên trong suốt, còn Tống Tử thì thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Tần Mặc có sức mạnh rất lớn, nhưng may mắn là nó có thể đối phó được.

Bên kia Lữ Tuyền Đông vừa tự chữa thương cho mình, vừa luôn chú ý đến động thái của Tần Mặc.

Anh ta nhắc nhở: "Anh cẩn thận một chút, con Tống Tử này sức

mạnh rất mạnh.

Nếu cứ tiếp tục đối chọi cứng rắn với nó, rất có khả năng sẽ dẫn đến tổn thương cơ bắp." Cơ bắp của anh ta bây giờ đang run rẩy không ngừng.

Hiện tại mới chiến đấu được một lúc, vẫn chưa có biểu hiện gì, e rằng lát nữa cơ bắp của anh ta sẽ trở nên đau nhức.

Tần Mặc xua tay: "Anh cứ tự lo cho mình là được rồi, không cần bận tâm đến tôi." Người khác càng nói, trong lòng Tần Mặc ngược lại càng không thoải mái.

Lữ Tuyền Đông thở dài, đáp một tiếng.

Đã Tần Mặc nói như vậy rồi, anh ta cũng không tiện nói thêm gì khác, vẫn nên ngoan ngoãn ở đây thôi.

Bây giờ năng lượng của Tần Mặc và sức mạnh của con Tống Tử đó đồng thời bùng phát, dũng mãnh lan tỏa ra xung quanh.

Những năng lượng màu đen trên người Tần Mặc dường như tự động hình thành một lớp hộ thuẫn, khiến Tần Mặc không bị những sức mạnh này làm tổn thương.

Nhưng con Tống Tử đó lại lùi rất xa, phải một đoạn khoảng cách mới ổn định lại được thân hình.

Nó ngẩng đầu, lại nhìn về phía Tần Mặc.

Thấy Tần Mặc không hề bị thương, nó không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Tại sao lại như vậy?

Thực lực của Tần Mặc lại mạnh mẽ đến mức độ này sao?

Con Tống Tử này có chút không hiểu, nó vẫn luôn nhìn chằm chằm Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại không để ý đến nó, chỉ là lần thứ

hai ngưng tụ ra đạo năng lượng thứ hai. "U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu đen khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc đã dung nhập một tia Hắc Long Huyết Mạch chi lực vào trong đó.

Sức mạnh áp bức ập đến, Tống Tử cảm thấy năng lượng của mình dường như đều bị hạn chế.

Nhưng con Tống Tử này chắc chắn không thể nhận thua, vì vậy nó lại vung đại đao chém về phía Tần Mặc.

Chém vào quả cầu khổng lồ của Tần Mặc, quả cầu khổng lồ này lại không hề có bất kỳ động tĩnh nào.

Tống Tử có chút không hiểu, quả cầu này hẳn là năng lượng mà Tần Mặc ngưng tụ ra, nhát chém này của nó hẳn phải có thể đánh nát sức mạnh của Tần Mặc chứ.

Nhưng chưa đợi nó kịp phản ứng, quả cầu của Tần Mặc đã trực tiếp nổ tung.

Xương cốt ở trước ngực con Tống Tử này thậm chí đều trực tiếp nổ tung, hơn nữa toàn thân nó ngã xuống đất.

Tần Mặc nhướng mày, từ từ đi về phía con Tống Tử đó.

Con Tống Tử đó lại đột nhiên đập mạnh xuống đất, đứng dậy.

Hiện tại nó đã ý thức được thực lực của Tần Mặc không hề đơn giản, vì vậy tiếp theo nó tuyệt đối sẽ không còn lơ là nữa.

Tần Mặc thở dài, lắc đầu.

Chỉ tiếc là anh không hề để con Tống Tử này vào mắt, vì vậy khi đối phương vung đại đao lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng chỉ từ từ nâng thanh kiếm trong tay lên.

So với đại đao của đối phương, độ rộng của thanh kiếm này thậm

chí chưa bằng một phần năm.

Khi đại đao của đối phương chém xuống, thanh kiếm của Tần Mặc lại trực tiếp cong oằn đi, dường như sắp gãy rời.

Nhị Trưởng Lão lo lắng đến thót tim.

Mặc dù ông ta biết Tần Mặc có thực lực rất mạnh, nhưng con Tống Tử này còn mạnh hơn rất nhiều so với cả nhóm người Lữ gia họ liên thủ.

Ông ta vẫn có chút sợ Tần Mặc sẽ gặp chuyện.

Để Tần Mặc đi cùng họ đến đây, họ đã rất mắc nợ Tần Mặc rồi.

Vạn nhất Tần Mặc thực sự gặp chuyện lớn, thì họ càng không thể tha thứ cho chính mình.

Nhưng điều khiến ông ta không ngờ là, thanh kiếm của Tần Mặc lại trực tiếp bật ngược trở lại, còn đẩy lùi con Tống Tử đó.

Tống Tử lập tức ngã ngồi xuống đất, không chỉ vậy, trên thanh đại đao của nó thậm chí cũng xuất hiện vết nứt.

Không biết có phải binh khí của nó có liên quan lớn đến độc tố trên đó hay không, hiện tại độc tố này lại đã biến mất.

Lữ Tông Chu ở bên này cau chặt mày, hắn ta không ngờ Tần Mặc chỉ một chiêu đã khiến con Tống Tử này chật vật đến vậy.

Mà trên người hắn ta vẫn còn độc tố của con Tống Tử này, vẫn không thể loại bỏ được.

Mặc dù hắn ta đã uống thuốc đặc chế của gia tộc, nhưng loại thuốc này không thể loại trừ hết độc tố.

Chương 1108

Hiện tại vẫn không biết phải làm sao.

Kết quả là Tần Mặc không những không bị thương, mà còn sắp giải quyết xong con Tống Tử này.

Tần Mặc đúng là con cưng của trời.

Trong lòng Lữ Tông Chu có chút ghen tị, nhưng hắn ta cũng không tiện nói gì, chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục loại bỏ độc tố trong cơ thể.

Tần Mặc đi về phía trước vài bước, nhìn chằm chằm con Tống Tử, lại dùng kiếm trong tay chỉ vào đối phương: "Ngươi không phải đối thủ của ta." Con Tống Tử đó lại không nói gì, chỉ đột nhiên ném thanh đại đao trong tay xuống đất, dường như không chuẩn bị dùng nữa.

Tần Mặc cười cười: "Xem ra ngươi cũng biết thanh đại đao này đối với ngươi không còn tác dụng gì nữa rồi." Tống Tử lại nắm chặt nắm đấm, trực tiếp lao tới đánh vào mặt Tần Mặc, Tần Mặc không hề sợ hãi.

Thấy Tần Mặc thu thanh kiếm trong tay lại, Lục Trưởng Lão bĩu môi.

Hắn ta thừa nhận, thực lực của Tần Mặc quả thực rất mạnh, nhưng bây giờ Tần Mặc không muốn sử dụng vũ khí, muốn dùng cơ thể đối chọi cứng rắn với con Tống Tử này, rõ ràng là đang tự tìm đường chết. "Các ngươi cứ đợi mà thu xác cho hắn ta đi." Lục Trưởng Lão liếc nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt mấy người Hạo Thiên Chân có chút khó coi. "Đây là thái độ ông nói chuyện với chúng tôi sao?

Nếu không phải có Tần Mặc, mấy người các ông e rằng đã sớm mất mạng rồi." Đây là do hắn tự nguyện làm, có liên quan gì đến chúng ta đâu, đừng có cái gì cũng đổ lên đầu chúng ta.” Lục trưởng lão không hề cảm thấy mình làm vậy là sai.

“Được rồi, không cần nói nhiều với bọn họ, dù sao cũng chỉ có một lần này thôi.” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân một cái, Hạo Thiên Chân gật đầu.

Vương Bàn Tử trong lòng có chút không cân bằng, nhưng lại nghĩ đến Tần Mặc đã nói như vậy, cậu ta chỉ đành ngậm miệng lại.

Lữ Tuyền Đông cau mày.

“Xin lỗi, chuyện này là do Lữ gia chúng tôi làm không tốt.” Trong lòng ông ta biết Tần Mặc và mấy người này đến giúp là nể mặt ông ta, ông ta không thể để Tần Mặc và mấy người này chịu thiệt thòi.

“Nếu không phải vì anh, chúng tôi e rằng bây giờ sẽ không ở đây, trực tiếp vứt bọn họ ở lại đây, để bọn họ hảo hảo chơi đùa với con Tống Tử này.” Vương Bàn Tử nói ra tiếng lòng của mình, Lữ Tuyền Đông đương nhiên hiểu đạo lý này, ông ta cũng biết bây giờ bọn họ quả thực là bên chịu thiệt, nên ông ta không nói thêm gì, chỉ toàn tâm toàn ý nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Nếu một lát nữa Tần Mặc có dấu hiệu thất bại, ông ta sẽ trực tiếp xông lên giúp Tần Mặc, để bọn họ rời đi khỏi đây, còn mình thì chết.

Hiện tại Tần Mặc không biết suy nghĩ của Lữ Tuyền Đông, nếu biết được, e rằng chỉ cảm thấy đối phương thật buồn cười.

Bây giờ con Tống Tử này đã bị Tần Mặc đánh cho bại lui liên tục, nhưng dù vậy, đối phương vẫn cho rằng nó có thể một trận chiến với Tần Mặc.

Thấy đối phương vẫn không chịu rời khỏi đây, Tần Mặc điều

động sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch của mình, anh thực sự không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

Những người của Uông gia đều đã tiến vào, tuy rằng bọn họ không nhất định có thể lấy được bảo vật của Lữ gia, nhưng vẫn phải đề phòng một chút.

Năng lượng màu đen không ngừng xoay quanh người Tần Mặc, từ từ hình thành một con cự long vô hình.

Nhìn thấy con cự long này, Lữ Tuyền Đông cau mày, không biết tại sao, ông ta luôn cảm thấy con rồng này có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã từng thấy ở đâu.

Nhị trưởng lão cảm nhận được sức mạnh bùng phát từ người Tần Mặc, nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh, nói thật, cổ lực lượng này thật sự rất mạnh.

Trên mặt Lục trưởng lão mang theo một tia cảnh giác, nhỏ giọng nói với Lữ Tông Chu.

"Chỉ cần tìm được cơ hội, nhất định phải giết chết thằng nhóc này, có thằng nhóc này giúp đỡ Lữ Tuyền Đông, e rằng anh sẽ không bao giờ cạnh tranh được với hắn, thực lực của hắn thật sự quá mạnh rồi." E rằng tập hợp tất cả tinh anh trong tộc bọn họ lại, mới có cơ hội chiến đấu với Tần Mặc.

"Yên tâm đi, điểm này tôi vẫn hiểu." Lữ Tông Chu nói lời này lúc, trong mắt mang theo một tia âm lãnh, hắn lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

Hiện tại Tần Mặc đã đẩy sức mạnh ra ngoài, năng lượng màu đen trực tiếp bao phủ lấy con Tống Tử kia, con Tống Tử đó ngay cả động cũng không động đậy được.

Tống Tử trực tiếp đưa móng vuốt của nó ra, chộp về phía năng

lượng này, nhưng móng vuốt của nó lại trực tiếp nổ tung.

Nó lập tức nhận ra rằng đạo năng lượng này tuyệt đối không phải thứ nó có thể chống lại, vì vậy nó lập tức quay người muốn rời khỏi đây, nhưng đạo năng lượng này giống như một cái lồng giam cầm nó ở bên trong, khiến nó không thể nhúc nhích.

Tần Mặc thở dài một hơi, lắc đầu.

"Chẳng qua chỉ là làm khốn thú chi đấu mà thôi, có tác dụng gì?" Tần Mặc thu tay lại một chút, con Tống Tử này liền biến mất tại chỗ.

"Kỳ lạ thật, đi đâu rồi?" Vương Bàn Tử ngớ người ra, Hạo Thiên Chân bên cạnh thì lườm một cái.

"Nhìn là biết, nhất định là bị Tần Mặc đánh tan rồi, trước đây đâu phải chưa từng xảy ra tình huống như vậy." Vương Bàn Tử gật đầu.

"Nhìn như vậy, thực lực của Tần Mặc e rằng lại tinh tiến rất nhiều.

Trước đây tuy Tần Mặc cũng rất mạnh, nhưng chưa đạt đến mức này." Trong lòng mấy người bọn họ đều khá vui mừng, Tần Mặc có thực lực như vậy, tự nhiên là không còn gì tốt hơn.

Lúc này, tiếng của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, đánh giết sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Lữ Tông Chu và Nhị trưởng lão thấy Tần Mặc đã giải quyết xong, hai người suýt nữa nghiến nát răng sau.

Tần Mặc đến bên cạnh Lữ Tuyền Đông, kiểm tra vết thương của ông ta, sau đó lại hỏi.

"Tự mình giải quyết được không?" "Cũng tạm ổn, nhưng chúng ta ước chừng phải ở lại đây một lát." Lữ Tuyền Đông có chút ngại ngùng, thực lực của bọn họ không đủ, lại còn cố chấp đến cứu

người, hơn nữa còn phải để Tần Mặc giúp ông ta kiểm tra vết thương.

Tần Mặc gật đầu.

"Nhanh lên một chút đi, anh cũng biết bây giờ những người của Uông gia đã đến rồi, nếu còn chậm trễ thời gian, e rằng sẽ rất phiền phức." Lữ Tuyền Đông trong lòng đương nhiên cũng hiểu, vì vậy ông ta bắt đầu khu trừ độc tố trong cơ thể mình.

Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão nhìn nhau, hai người bọn họ cảm thấy Tần Mặc nói lời này không sai, xem ra bọn họ cũng phải nhanh chóng hồi phục, mới có thể giải quyết những người của Uông gia khi đối đầu.

Không bao lâu sau, mọi người đều đã gần như ổn thỏa.

Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông.

"Vì mọi người đều không có vấn đề gì, vậy thì nhanh chóng đi thôi, những người của Uông gia đã vào rồi, chúng ta không thể ở lại lâu hơn nữa." Lữ Tuyền Đông đáp lời.

Tần Mặc thì đi ở phía trước, dẫn đường cho mọi người, Lữ Tông Chu há miệng, Lục trưởng lão lại kéo hắn một cái.

"Ngươi không phải không biết bản lĩnh của Tần Mặc, nếu chúng ta thật sự tách ra với bọn họ, phía sau lại gặp nguy hiểm, thì sẽ phiền phức lắm, chi bằng để hắn ta giúp chúng ta làm một số việc trước, đợi phía sau có cơ hội có thể thừa cơ giải quyết hắn." Lữ Tông Chu gật đầu, đây đúng là một biện pháp rất hay, như vậy có thể lợi dụng Tần Mặc, giúp bọn họ làm được những việc mà bọn họ muốn làm.

Nhưng bọn họ lại không biết rằng những lời bọn họ nói, Tần Mặc đều đã nghe lọt tai, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Bọn họ vẫn khá buồn cười.

Tự cho là mình rất lợi hại, nhưng đợi đến khi bọn họ nếm trái đắng thì sẽ hiểu thôi.

Rời khỏi nơi này, bọn họ đi đến một cánh cửa đá cực lớn.

Trên cửa đá có những đồ án đặc biệt, nhìn kỹ có thể phát hiện đây chính là hình xăm trên người Lữ Tuyền Đông và những người khác, chính là Chu Tước.

Chương 1109

“Cánh cửa này phải mở thế nào đây?” Lữ Tông Chu cau mày, hắn tỉ mỉ sờ soạng ở đây, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ cơ quan nào.

Tần Mặc chỉ nhìn một cái, liền nói với Lữ Tuyền Đông.

“Đem máu của các ngươi nhỏ vào mắt của Chu Tước này, là có thể mở cánh cửa đá này.” Lữ Tông Chu lườm một cái.

“Ngươi sẽ không nghĩ lời ngươi nói là thật chứ?

Đây là Mộ Huyệt của Lữ gia chúng ta, làm sao có thể là thứ mà một thằng nhóc như ngươi có thể hiểu được?” “Vì chúng ta không biết phải làm thế nào, chi bằng thử một chút, nói không chừng thật sự có đường ra.” Nhị trưởng lão thở dài một hơi, ông ta biết Lữ Tông Chu luôn bất hòa với Tần Mặc, nhưng không ngờ Tần Mặc vừa mới nói một câu, Lữ Tông Chu đã muốn cãi lại.

Tần Mặc nói không nhất định là đúng, nhưng bọn họ chưa thử, cũng không thể chứng minh lời hắn nói là vô lý.

Lữ Tuyền Đông không nói gì, chỉ đi đến bên cạnh cánh cửa đó, cắt tay mình.

“Không ngờ anh thật sự nguyện ý tin hắn.

Vậy tôi lát nữa sẽ xem các người bị vả mặt thế nào.” Chưa kịp để hắn nói tiếp, cánh cửa trước mặt đã phát ra tiếng “cạch cạch cạch”, dường như sắp bị mở ra rồi.

Lữ Tông Chu đơ người ra, Lục trưởng lão bên cạnh cũng cau mày chặt lại, Tần Mặc làm sao lại có thể hiểu rõ Mộ Huyệt của bọn họ chứ?

Tần Mặc nhìn hai người bọn họ một cái, nhướng mày, trong mắt

mang theo nụ cười nhạt.

“Hai người còn có gì muốn nói không?” “Chỉ là vận may của ngươi khá tốt mà thôi, ngươi có gì mà phải đắc ý?” Lữ Tông Chu nắm chặt nắm đấm, trên mặt mang theo một tia phẫn hận, không ngờ Tần Mặc trước mặt hắn luôn kiêu ngạo như vậy.

Tần Mặc gật đầu.

“Vậy được, tùy ngươi nói sao cũng được, dù sao thì điều này cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi.” Nói xong, Tần Mặc lại đặt ánh mắt lên cánh cửa này.

Không bao lâu sau, cánh cửa này đã được mở hoàn toàn, Tần Mặc và những người khác đi về phía trước, phát hiện ở đây lại đặt một cỗ quan tài cực lớn.

Không những thế, xung quanh còn có rất nhiều bức họa, mỗi bức họa đều khác nhau, nhưng trên đó đều có một nhân vật chính.

“Người này là tổ tiên của Lữ gia các người sao?” Vương Bàn Tử tò mò nhìn Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông xua tay, nói thật, về điều này, bọn họ cũng không rõ.

“Có thể nhìn hiểu không?” Vương Bàn Tử lại quay đầu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc không nói nhiều, chỉ đi đến bên cạnh quan tài này, lại nhìn những dòng chữ được khắc trên quan tài.

“Chắc là người của Lữ gia các người.” Tần Mặc nhìn Lữ Tuyền Đông một cái, Lữ Tuyền Đông đáp lời.

“Có nên mở quan tài này ra, xem bên trong có bảo vật gì không?” Vương Bàn Tử vươn tay sờ sờ, trên mặt mang theo một tia tò mò, nếu thật sự có thể lấy được bảo vật gì từ bên trong, cũng không uổng công bọn họ đi chuyến này.

“Đây là tiền bối của Lữ gia chúng tôi, đến lượt các người mở

sao?" Lữ Tông Chu chắn ở phía trước, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử.

Chưa đợi những người khác nói gì, Nhị trưởng lão đã lên tiếng trước.

"Anh lại làm sao vậy?

Trước đây tộc trưởng của chúng ta đã nói rồi, bất kể bọn họ muốn bảo vật gì đều có thể cho bọn họ, bây giờ anh làm vậy chẳng phải là trái với lời hứa của chúng ta sao?" Lữ Tông Chu bĩu môi.

"Đó chỉ là tộc trưởng hù dọa bọn họ chơi thôi, lẽ nào chúng ta thật sự phải giao bảo vật cho bọn họ sao?" "Được rồi, nếu bọn họ không muốn cho, vậy chúng ta cũng không cần ép buộc." Tần Mặc nhìn Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử có chút không hiểu, bọn họ khó khăn lắm mới đến được đây, dựa vào cái gì mà không lấy đi bảo vật bên trong chứ?

"Trước đây, tộc trưởng từng dặn dò, chỉ cần chúng ta gặp được bảo vật không tệ ở đây, đều có thể mang ra ngoài." Lục trưởng lão nhìn chằm chằm Nhị trưởng lão, hiện tại thực lực của tộc bọn họ suy yếu vẫn còn khá nghiêm trọng, cần những bảo vật này để giúp đỡ tộc nhân của bọn họ.

Nhị trưởng lão đáp lời.

"Vậy thì trước tiên mở cái này ra, xem tình hình bên trong đã." Sau đó, Nhị trưởng lão đi đến bên cạnh quan tài này, Lục trưởng lão cũng đi cùng ông ta.

Dù thế nào đi nữa, nhất định không thể để người bên Lữ Tuyền Đông chiếm tiên cơ, nếu những bảo vật này bị bọn họ lấy đi, thì sẽ phiền phức lắm.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Mặc nhịn không được muốn cười,

nhưng Tần Mặc không nói gì.

Chỉ trong chốc lát, quan tài này đã bị Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão mở ra, bên trong lại chứa rất nhiều kim ngân châu báu.

Tuy nhiên bọn họ không có hứng thú gì với những kim ngân châu báu này, bọn họ chỉ tìm kiếm bên trong, nhưng không bao lâu sau đã lấy ra mấy chục món bảo vật từ bên trong.

"Trời ơi, bảo vật bên trong này cũng quá nhiều rồi chứ?" Ánh mắt Lục trưởng lão sáng lên, chỉ cần mang những thứ này về, vậy bọn họ còn cần phải lo lắng không có bảo vật giúp tộc nhân của mình nâng cao thực lực sao?

Nói thật, hiện tại Lục trưởng lão trong lòng vẫn khá kích động, ông ta tiếp tục lục lọi ở đây.

Tần Mặc lắc đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên có một số thứ tấn công về phía Lục trưởng lão và Nhị trưởng lão, hai người vội vàng tránh né.

Bọn họ phát hiện, đây lại là những người từ bức tường bên cạnh đi xuống.

"Tình huống gì vậy?" Vương Bàn Tử ngớ người ra, lại nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc xua tay.

"Không cần quan tâm bọn họ, không liên quan gì đến chúng ta." Vương Bàn Tử lại đặt ánh mắt lên trên quan tài kia, bên trong lại có nhiều châu báu như vậy, vậy một lát nữa không bằng lấy đi một ít đi, dù sao những thứ này để ở đây cũng không có tác dụng gì.

Có ý nghĩ như vậy, cậu ta nhỏ giọng thương lượng với Tần Mặc và Hạo Thiên Chân.

Tiền Sinh Đào cũng nghĩ như vậy, vì thế hắn cũng nhìn Tần Mặc.

“Lão bản, tôi cảm thấy làm như vậy rất tốt, dù sao chúng ta đã giúp bọn họ làm nhiều việc như vậy, lấy đi một ít kim ngân châu báu, chắc không sao đâu chứ?” Tiền Sinh Đào không giống Tần Mặc, không có tiền tài thì không có hứng thú gì, hắn chỉ là một người phàm tục mà thôi, tuy hắn nguyện ý đi theo Tần Mặc, nhưng cũng không thể tránh khỏi những điều này.

“Một lát nữa các người sẽ biết thôi, đừng động thủ vội.” Tần Mặc nhắc nhở bọn họ, bọn họ gật đầu, Tần Mặc đã nói như vậy, bọn họ cũng không tiện nói gì khác.

Đã như vậy, vậy thì trước tiên cứ ở lại đây đi, một lát nữa xem tình hình rồi nói.

Lúc này Lục trưởng lão và Nhị trưởng lão đã chiến đấu với những người từ bích họa đi xuống.

“Không được, thân thể của bọn chúng cực kỳ cứng rắn, căn bản không thể đánh nát.” Lục trưởng lão trong lòng lo lắng, những thứ này khó đối phó như vậy, xem ra rắc rối tiếp theo của bọn họ sẽ nhiều hơn rồi.

Lữ Tuyền Đông nhìn Lữ Tông Chu bên cạnh.

“Đi giúp đi.” Lữ Tông Chu lại trực tiếp lắc đầu, hắn chỉ vào vết thương bên cạnh.

“Độc tố của tôi còn chưa thanh trừ xong, nếu tôi thật sự đi qua đó, độc tố của tôi nhất định sẽ lại bộc phát, nên anh cứ qua giúp đi, tôi ở đây là được rồi.” Những độc này hắn trúng vẫn khá mãnh liệt, hơn nữa những độc này chỉ bị dược liệu trong tộc bọn họ ức chế, vẫn chưa hoàn toàn thanh trừ.

Nếu thật sự đi qua giúp, dẫn đến độc tố lại vận chuyển vào người, vậy hắn chẳng phải chết không có chỗ chôn sao?

“Đúng là tên nhát gan.” Tiền Sinh Đào bĩu môi, hắn và Vương Bàn Tử đều không có ấn tượng tốt với Lữ Tông Chu, bây giờ lại càng không thích đối phương hơn.

Tần Mặc trong mắt mang theo nụ cười nhạt, nhưng anh không nói gì, chỉ tiếp tục ở lại đây xem kịch vui.

Ngay cả khi Lữ Tuyền Đông gia nhập vào vòng chiến đấu này, cũng không có tác dụng gì.

Chương 1110

Lục trưởng lão rất nhanh đã bị những người từ bích họa đi xuống đánh bị thương, ông ta phun ra một ngụm máu sau đó, sắc mặt nhanh chóng trở nên tái nhợt, ông ta lại nói với Nhị trưởng lão và Lữ Tuyền Đông.

"Không được, không thể tiếp tục ở lại đây nữa, mau đi tìm xem có lối ra nào không." Chỉ tiếc là khi bọn họ quay đầu lại, thì phát hiện cánh cửa lớn mà bọn họ đã đến đã bị đóng lại, hơn nữa xung quanh cũng không có bất kỳ lối thoát nào.

"Cái này phải làm sao đây?" Lục trưởng lão nhìn Lữ Tông Chu bên cạnh, thấy Lữ Tông Chu không chịu đến giúp, sắc mặt ông ta trở nên âm trầm, Lữ Tông Chu đương nhiên biết suy nghĩ của ông ta, vì vậy vội vàng giải thích nói.

"Trưởng lão, anh cũng thấy tình hình của tôi không được tốt lắm, nếu tôi thật sự đi qua giúp, chỉ sẽ chết nhanh hơn, xin anh hãy thông cảm." Lục trưởng lão trong lòng tức đến không chịu được, nhưng vì những quái vật xung quanh vẫn đang vây lấy ông ta, nên ông ta không có cách nào giáo huấn đối phương.

"Ngươi không chịu đến giúp cũng không sao, không thể đi tìm một lối ra sao?" Ông ta cảm thấy ở đây nhất định có cơ quan, nếu tìm được cơ quan này, thì tiếp theo sẽ không cần lo lắng nữa.

Nghe lời này, Lữ Tông Chu đáp lời, nói không sai, tuy hắn muốn thông qua phương thức này để Nhị trưởng lão và Lữ Tuyền Đông bị thương, nhưng vạn nhất một lát nữa, hai người bọn họ bại trận, mà vẫn chưa tìm được lối ra, thì mục tiêu tấn công của những thứ đó sẽ đặt lên người mình.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ không cho phép tình huống như vậy xuất hiện.

Có ý nghĩ như vậy, hắn vội vàng đi về phía bức tường xung quanh, bắt đầu sờ soạng ở đây, đồng thời quan sát xem có chỗ nào khác biệt không.

Chỉ cần tìm được lối ra, là có thể ở lại đây, sau đó đợi Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão bị thương hoặc chết đi, rồi mới mở lối ra.

Đáng tiếc là không có cách nào thông qua phương thức này để giết chết Tần Mặc.

Điều đó cũng không sao.

Tần Mặc nhìn Lữ Tông Chu, trong mắt mang theo một tia khinh thường.

Hạo Thiên Chân thấy Tần Mặc như vậy liền biết mọi việc không đơn giản, cậu ta nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

"Ở đây có phải có điều gì đó không đúng không?" Tần Mặc nhướng mày, xem ra Hạo Thiên Chân vẫn có thể cảm nhận được, chỉ là đối phương nhiều nhất chỉ có thể nhận ra điều không đúng, nhưng tình hình cụ thể thì không rõ ràng.

"Một lát nữa các ngươi sẽ biết thôi." Tần Mặc cười cười, sau đó anh lại đặt ánh mắt lên người Lữ Tông Chu.

Tìm rất lâu sau, trong lòng Lữ Tông Chu bắt đầu lo lắng, sao lại lâu như vậy rồi mà hắn vẫn không thể tìm được cách rời đi.

Chẳng lẽ phải bị mắc kẹt ở đây đến chết sao?

Tần Mặc nhắc nhở Lữ Tông Chu.

"Cẩn thận phía sau lưng ngươi." Lữ Tông Chu nghe lời này, vội vàng nhìn về phía sau, phát hiện lại có một người nữa từ bích họa đi

xuống, hơn nữa người này trực tiếp tấn công về phía hắn.

“Thật là kỳ lạ, vừa rồi ở đó hình như không có gì.” Vương Bàn Tử ngớ người ra, ngay cả Hạo Thiên Chân và Tiền Sinh Đào cũng có chút không hiểu.

“Đúng vậy, đây là tình huống gì?” Mấy người bọn họ đồng thời đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, bọn họ cảm thấy bây giờ e rằng cũng chỉ có Tần Mặc mới có thể giải thích nguyên nhân cụ thể.

“Nhìn tôi như vậy làm gì?

Thật ra tôi cũng không rõ lắm.” Vương Bàn Tử thở dài một hơi, cậu ta đương nhiên biết Tần Mặc trong lòng rất rõ, chỉ là không muốn nói với bọn họ mà thôi.

“Thôi được rồi, chúng ta cứ yên lặng chờ đi, dù sao Tần Mặc cũng sẽ không để mấy anh em chúng ta xảy ra chuyện đâu.” Vương Bàn Tử nhìn hai người còn lại một cái, hai người bọn họ cũng đáp lời, tuy bọn họ trong lòng vô cùng tò mò, bọn họ cũng hiểu rõ, Tần Mặc muốn để bọn họ tự mình hiểu rõ sự thật, chứ không phải cứ mãi hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc hiểu rõ tâm tư của bọn họ.

Mấy người bọn họ tiếp tục xem ở đây, nhưng rất nhanh bọn họ cảm thấy có chút nhàm chán, hơn nữa những thứ trên bích họa cũng sẽ không đến tấn công bọn họ.

“Chẳng lẽ những thứ này chỉ tấn công người của Lữ gia sao?” Tiền Sinh Đào nói ra suy nghĩ của mình, Tần Mặc xua tay, phỏng đoán của hắn là sai.

Tiền Sinh Đào thở dài một hơi, khó khăn lắm mới có một ý nghĩ, không ngờ vẫn sai, vậy thì đây lại là vì sao chứ?

Hắn thật sự nghĩ không thông.

“Dù sao chúng ta cũng không cần động thủ, cứ ở lại đây thôi.” Vương Bàn Tử cho rằng bọn họ vẫn cứ thoải mái đi, ít nhất mấy người bọn họ sẽ không bị thương.

Nhưng Lữ Tông Chu và những người khác rất nhanh đã không thể kiên trì được nữa, vốn dĩ trên người Lữ Tông Chu đã có độc tố, cộng thêm những người trên bích họa tấn công lại vô cùng mãnh liệt, chỉ trong vòng hai phút ngắn ngủi, hắn đã bị đánh trúng một cái, bay ra ngoài.

Lữ Tông Chu chỉ có thể nhìn Tần Mặc.

“Thực lực của ngươi mạnh như vậy, không thể giúp đỡ sao?

Lẽ nào ngươi muốn trơ mắt nhìn chúng ta chết ở đây sao?” Tần Mặc cảm thấy hơi buồn cười.

“Chuyện này có liên quan gì đến tôi chứ, khi các người vừa đi tìm bảo vật, thì lại không suy nghĩ, bây giờ tôi lại nhớ ra rồi.” “Có cần phải so đo với tôi những chuyện này không?

Thực lực của ngươi mạnh như vậy, lẽ nào còn thiếu những bảo vật này sao?

Vì ngươi đã đồng ý với tộc trưởng của chúng ta đến giúp, vậy bây giờ tại sao lại ngồi yên không giúp đỡ?” Vương Bàn Tử bĩu môi, người này thật sự quá vô sỉ rồi phải không?

“Nếu ngươi có lời khác để nói, chưa biết chừng chúng ta còn có thể giúp ngươi, nhưng ngươi lại nói những lời này, Tần Mặc càng sẽ không ra tay.” Lục trưởng lão cũng có chút không kiên trì được nữa, ông ta nhìn Tần Mặc.

“Rốt cuộc phải làm thế nào ngươi mới chịu giúp chúng ta?” Tần Mặc véo cằm suy nghĩ kỹ một chút, lại nói với bọn họ.

“Các người hẳn là biết tôi là người khá thích bảo vật, đương

nhiên, kim ngân châu báu gì đó, tôi không thèm." Mấy người bọn họ ngớ người ra, đặt ánh mắt lên quan tài kia, những bảo vật mà bọn họ vừa tìm được đều ở trong quan tài đó.

"Nếu ngươi muốn bảo vật, thì tự mình đi đến quan tài mà lấy đi, dù sao bảo vật đều ở trên đó rồi, ngươi muốn lấy gì thì lấy." Lữ Tông Chu nói với Tần Mặc, Lữ Tuyền Đông cũng mở miệng.

"Đúng vậy, vốn dĩ chúng tôi đã muốn đưa những bảo vật này cho anh, bây giờ anh lấy đi cũng không có gì đáng trách." Tần Mặc đương nhiên biết Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão thật lòng muốn đưa cho mình, dù sao hai người bọn họ làm người chính trực, nhưng một số người thì không giống vậy.

Hơn nữa, đối với những thứ đó, Tần Mặc cũng không có hứng thú.

"Nếu các người thật sự muốn đưa bảo vật cho tôi, vậy thì lấy từ trên người các người ra, nếu không một lát nữa tôi lấy đi rồi, các người lại hối hận, vậy chẳng phải tôi rất thiệt thòi sao?" Lữ Tông Chu nghe lời này, dậm dậm chân.

"Ai sẽ hối hận chứ?

Hơn nữa, chúng tôi đã nói rồi, muốn đưa những bảo vật này cho ngươi, vậy thì ngươi lấy đi thôi, làm gì còn nói những lời bà già này nữa, lẽ nào ngươi không muốn giúp đỡ?" Vốn dĩ đã không muốn giúp các người, bây giờ các người ngay cả bảo vật cũng không cho, vậy thì thôi đi." Tần Mặc thở dài một hơi.

"Thôi, vẫn là bảo toàn tính mạng của mình quan trọng hơn." Nói xong lời này, Lục trưởng lão là người đầu tiên lấy ra một món bảo vật từ trên người ông ta, đưa cho Tần Mặc.

Vốn dĩ độc tố trên người Lữ Tông Chu đã không được thanh trừ

hoàn toàn, cộng thêm lại ở đây chiến đấu với những người từ bích họa đi xuống, thể lực của hắn cũng sắp không trụ nổi nữa, vì vậy hắn cũng chỉ có thể ném cho Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn hai khối ngọc bài trong tay, nhịn không được gật đầu, ngọc bài này trên bề mặt mang theo một chút màu xanh tím, hơn nữa còn được khắc những hoa văn đặc biệt tinh xảo, nhìn là biết không đơn giản. 【Đinh, kiểm tra chân phẩm, xin hỏi có dung hợp không?】 "Dung hợp." Không biết lần này hai món bảo vật bọn họ giao ra, có thể giúp mình nâng cao bao nhiêu thực lực. 【Đinh, chúc mừng Ký Chủ dung hợp thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *100, Thể Lực *100, Sức Mạnh *100, Tinh Thần *100.】 Tần Mặc cười cười, đối với kết quả này, anh đã vô cùng hài lòng.

Anh lại nhìn tình trạng cơ thể của mình hiện tại.

Tên: Tần Mặc.

Chương 1111

Tuổi: 24 tuổi.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Tình trạng cơ thể: Mẫn Tiệp 2675【Cực hạn nhân loại 10】 Thể Lực 2690【Cực hạn nhân loại 10】 Sức Mạnh 2690【Cực hạn sức mạnh 10】 Tinh Thần 2700【Cực hạn nhân loại 10】 Tần Mặc luôn có một trực giác rằng, bên trong Mộ Huyệt của Lữ gia, anh nhất định có thể nâng cao rất nhiều thực lực.

Đương nhiên, bất kể những bảo vật này rốt cuộc là đến từ trấn Mộ Huyệt hay Lữ gia, mấy người này đều không sao cả.

Thấy Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão cũng muốn lấy ra bảo vật, Tần Mặc lắc đầu.

"Hai người thì không cần nữa." Lữ Tông Chu tức đến suýt thổ huyết, Tần Mặc đây cũng quá phân biệt đối xử rồi chứ?

Hắn và Lục trưởng lão thì nhất định phải lấy ra bảo vật từ trên người, nhưng Lữ Tuyền Đông lại không cần, Tần Mặc thật sự là thiên vị đối phương mà.

Vốn dĩ hắn còn có chút tò mò Tần Mặc thực lực mạnh như vậy, làm sao lại bị Lữ Tuyền Đông mời đến, nhưng bây giờ hắn đã xác định rồi, Tần Mặc chính là người của Lữ Tuyền Đông!

Người này không trừ, ắt có họa hoạn.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên những người bích họa này, ngay khi Lữ Tông Chu cho rằng Tần Mặc sắp ra tay, Tần Mặc lại mở miệng nói.

"Những người bích họa này đều là giả, các người nhắm mắt lại, tĩnh tâm một chút, sau đó mở mắt ra, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì nữa." Bọn họ nghe lời này, đồng thời ngớ người ra.

Làm sao có thể chứ?

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử cùng Tiền Sinh Đào ba người lập tức chợt hiểu ra, Tiền Sinh Đào thở dài một hơi.

"Thật ra mấy anh em chúng ta cũng cảm thấy có chút không đúng, nhưng vẫn luôn không thể nhận ra rốt cuộc là vấn đề gì, hóa ra mấu chốt nằm ở phương diện này." Thảo nào bọn họ lại không cảm nhận ra, xem ra khoảng cách giữa bọn họ và Tần Mặc vẫn còn khá lớn.

Tần Mặc cười cười.

"Bây giờ các người hiểu là được rồi, mấy người các người cũng thử một chút đi." Bọn họ gật đầu, sau đó bọn họ nhắm mắt lại, sắc

mặt Lữ Tông Chu lại có chút khó coi, hắn âm trầm nói.

“Ngươi nghĩ chúng ta là đồ ngốc sao?

Những người bích họa này tấn công rõ ràng là thật, hơn nữa chúng ta cũng cảm nhận được đau đớn, làm sao có thể là giả chứ?” “Tôi thấy ngươi chính là muốn nhân cơ hội này, để những người bích họa này giải quyết chúng ta, như vậy đối với ngươi có lợi ích rất lớn.” Tần Mặc cười khẩy một tiếng.

“Tùy ngươi nghĩ sao cũng được, ngươi không muốn tin tôi cũng không có gì đáng nói, nhưng sự thật chính là như vậy.” Tần Mặc lắc đầu, đối phương không chịu thừa nhận, anh cũng không có gì để nói.

Nghe lời Tần Mặc nói, Lữ Tuyền Đông là người đầu tiên nhắm mắt lại, tuy trong lòng Nhị trưởng lão có chút do dự, nhưng thấy biểu cảm của Tần Mặc, ông ta suy nghĩ, đã quyết định để Tần Mặc ra tay rồi, vậy thì cứ tin Tần Mặc đi.

Hai người đồng thời làm như vậy, không lâu sau, bọn họ liền mở mắt ra, phát hiện xung quanh này lại thật sự xảy ra biến hóa, hơn nữa hai người bích họa kia cũng biến mất không thấy đâu.

Thấy Lữ Tông Chu vẫn đang vùng vẫy ở đó.

Lữ Tuyền Đông nhắc nhở.

“Quả thật không có vấn đề gì nữa rồi.” Lữ Tông Chu thấy Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão đứng ở đó, những người bích họa bên cạnh bọn họ tấn công về phía hắn, trong mắt liền mang theo một tia cười lạnh.

Nhưng Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão không hề có bất kỳ vấn đề gì, vì vậy Lữ Tông Chu trong lòng cũng nghi ngờ.

Chẳng lẽ thật sự là hắn nghĩ quá nhiều sao?

Tần Mặc quả thật là đang suy nghĩ cho bọn họ.

"Chúng ta cũng thử một chút đi, tôi cảm thấy chúng ta tiếp tục như vậy cũng không kiên trì được bao lâu nữa." Lục trưởng lão bên cạnh nhỏ giọng nói, Lữ Tông Chu gật đầu, ngay cả Lục trưởng lão cũng đã lên tiếng, vậy thì bọn họ cũng chỉ có thể thử một chút.

Sau đó hai người bọn họ liền thật sự thử.

Đến khi mở mắt ra lần nữa, phát hiện những người bích họa trước mặt quả thật đã biến mất không thấy đâu.

"Hóa ra lại là Huyễn Cảnh." Lữ Tông Chu cau mày, hắn đặt ánh mắt lên bức bích họa bên cạnh, Tần Mặc nói với bọn họ.

"Bức bích họa này được làm từ dược liệu đặc biệt, những dược liệu này sẽ thông qua không khí truyền vào mũi và miệng của các người, chỉ cần các người hơi không chú ý, sẽ xuất hiện ảo giác, giống như vừa rồi vậy." "Ngươi đã phát hiện ra từ sớm rồi phải không?" Lữ Tông Chu nhìn chằm chằm Tần Mặc, sắc mặt có chút âm trầm.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo một tia cười.

"Có vấn đề gì sao?" Nắm đấm của Lữ Tông Chu nắm chặt.

"Vậy ngươi dựa vào cái gì mà còn bắt chúng ta lấy ra bảo vật, căn bản không hề có bất kỳ thứ gì để ngươi phải giải quyết." Nhị trưởng lão có chút bất lực, thấy không khí giữa hai người bọn họ có chút không đúng, ông ta vội vàng mở miệng khuyên giải.

"Tuy nói Tần Mặc quả thật không ra tay, nhưng nếu không có anh ấy nhắc nhở, chúng ta e rằng căn bản sẽ không biết mình đã rơi vào Huyễn Cảnh, rất dễ kiệt sức mà chết." Vương Bàn Tử nghe lời này, cũng gật đầu, cậu ta chế giễu Lữ Tông Chu.

"Ngươi tự mình không nhìn ra, bây giờ Tần Mặc giúp ngươi, ngươi lại nói những lời này, thật sự khá buồn cười, ngươi đây chẳng

phải là quá hà sách kiều sao?" Nhìn ý của đối phương, dường như muốn đòi lại bảo vật, bọn họ chắc chắn là không thể giao ra.

Tần Mặc ít nhất cũng đã nhắc nhở chúng ta rồi, anh cũng đừng quá đáng như vậy." Lữ Tuyền Đông nhắc nhở Lữ Tông Chu, bọn họ nhất định phải khách khí hơn một chút với Tần Mặc.

Chỉ riêng việc trải qua toàn bộ quá trình này cũng đủ để thấy Tần Mặc là một người có thực lực rất mạnh, có Tần Mặc đi cùng thì bọn họ chắc chắn sẽ bình an vô sự. "Các ngươi nói nghe thì hay đấy, Tần Mặc là người của các ngươi, tự nhiên các ngươi sẽ nói thế." Lữ Tông Chu cười lạnh một tiếng, Lục trưởng lão do dự một chút, khẽ nói với hắn: "Thôi đi, đừng so đo với họ nhiều làm gì, anh đừng quên mục đích chúng ta đến đây, vẫn là phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó." Chỉ có như vậy, sau khi trở về gia tộc, bọn họ mới có thể được trọng dụng.

Lữ Tông Chu hít sâu một hơi, gật đầu, lời này nói cũng không sai, hắn phải suy tính đường dài. "Không sao, mấy bảo vật đó cứ coi như là tôi tặng cho anh đấy, sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ lấy lại hết." Hắn trừng mắt nhìn Tần Mặc, nếu ánh mắt có thể giết người, chắc Tần Mặc đã chết không biết mấy trăm lần rồi.

Tần Mặc nhún vai. "Tùy anh nói thế nào cũng được.

Nhưng bảo bối đã vào túi tôi rồi thì thật sự không ai có thể lấy đi đâu.

Anh cứ thử xem sao." Lời này Tần Mặc không hề khoa trương, sự thật đúng là như vậy. "Được thôi." Lữ Tông Chu bị Tần Mặc chọc tức đến bật cười, đây dù sao cũng là mộ huyệt của Lữ gia bọn họ, Tần Mặc vậy mà còn dám kiêu ngạo như thế? "Thôi nào, chúng ta đi xem trong quan tài có bảo vật gì đã?" Lục trưởng lão nhắc nhở Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đi đến bên cạnh quan tài, nhưng hắn phát hiện những bảo vật mà bọn họ vừa tìm được đều là xương cốt. "Hóa ra những thứ này cũng là huyễn tượng." Lữ Tuyền Đông hiểu ra, có chút tiếc nuối lắc đầu, gia tộc bọn họ vẫn còn yếu kém, tuy mạnh hơn Uông gia rất nhiều, nhưng bọn họ cũng phải tìm cách tiến lên.

Nếu không, nhất định sẽ bị người của Uông gia đạp dưới chân. "Vừa nãy chúng ta vậy mà ôm đống xương này mà vui vẻ cả buổi trời." Lục trưởng lão nghĩ đến đây, trong lòng có chút không chấp nhận được.

Chương 1112

Bàn Tử không nhịn được ôm bụng cười phá lên, trong mắt Tiền Sanh Đào bên cạnh cũng mang theo một tia trào phúng. "Không ngờ đấy, vậy mà còn có người coi xương cốt là bảo bối, nhưng mà cũng phải thôi, đây dù sao cũng là tổ tiên của Lữ gia các người, hay là anh mang những bộ xương này về đi, như vậy cũng có thể khiến tổ tiên các người vui vẻ." Tiền Sanh Đào nhìn Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão.

Sắc mặt hai người khó coi, nhưng bọn họ cũng biết lần này mình đã chịu thiệt, vì vậy không nói được gì, chỉ có thể đưa mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm cách rời khỏi đây. "Để các vị chê cười rồi." Lữ Tuyền Đông đưa tay gãi đầu.

Tần Mặc biết Lữ Tuyền Đông mang những bảo vật đó về chỉ để giao cho những người trong gia tộc, chứ không phải để chiếm hữu cho riêng mình, nên mấy người Tần Mặc không cảm thấy suy nghĩ của Lữ Tuyền Đông có gì sai. "Chúng ta cũng tìm manh mối đi." Nhị trưởng lão nhìn Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông đáp lời, sau đó bọn họ bắt đầu tìm kiếm ở đây, Tần Mặc thì không động thủ. "Tôi vừa nãy đã quan sát rồi, chỗ này hình như thật sự không có lối ra." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, đây là một không gian phong bế rất lớn, tạm thời không có bất kỳ manh mối nào để tiến lên. "Thật là phiền phức, xây dựng một mộ huyệt phong bế như vậy thì có gì tốt chứ?" Bàn Tử lầm bầm nhỏ tiếng, Tần Mặc liếc mắt. "Như vậy đương nhiên là để phòng ngừa những người bên ngoài, hơn nữa tôi cảm thấy tổ tiên Lữ gia lúc xây dựng mộ huyệt này, cũng không nghĩ rằng hậu nhân sẽ đến đây." Nếu không thì cũng sẽ không để lại nhiều cơ quan như vậy ở đây, khiến bọn họ khó lòng tiến lên. "Thế thì sao?

Người Lữ gia làm việc thật sự không biết hậu đạo." Bàn Tử bĩu môi, Tần Mặc cười cười, tiếp đó Tần Mặc cũng cẩn thận quan sát một lượt ở đây, sau đó, hắn lại đưa mắt nhìn cái quan tài kia.

Nếu đoán không sai, e rằng manh mối nằm ở cái quan tài này.

Lữ Tuyền Đông tìm một vòng, phát hiện không có cơ quan nào để ra ngoài, hắn cũng đi đến bên cạnh quan tài, Lữ Tông Chu không nhịn được châm chọc nói: "Sao?

Anh còn muốn tìm bảo vật trong cái quan tài đó à?" Lữ Tuyền Đông biết tình hình của Lữ Tông Chu, vì vậy hắn không phản bác, chỉ nhìn Tần Mặc. "Anh cũng nghĩ vấn đề nằm ở cái quan tài này à?" "Xung quanh thật sự không có bất kỳ cơ quan nào." Tần Mặc không trực tiếp trả lời, nhưng hắn là người hiểu biết khá sâu về cơ quan, xung quanh đây không có dấu vết nào của cơ quan, vì vậy khả năng duy nhất chính là cái quan tài này.

Nếu không phải cái quan tài này, thì có nghĩa là có một số điểm bọn họ đã bỏ sót.

Hoặc có lẽ bọn họ hiện tại cũng đang ở trong huyễn cảnh.

Nhưng Tần Mặc cảm thấy với bản lĩnh của hắn, không có thứ gì có thể đưa hắn vào huyễn cảnh, trừ phi chính hắn muốn vào.

Bàn Tử đi đến bên cạnh quan tài, gõ một cái, rồi lại lên tiếng. "Tôi thấy chất liệu của cái quan tài này cũng rất khác biệt, chúng ta có nên vác cái quan tài này ra ngoài không?" "Đúng là đồ chưa thấy đời bao giờ, chỉ là một cái quan tài thôi, có gì mà phải vác ra ngoài?" Lữ Tông Chu cười lạnh một tiếng, Tần Mặc liếc nhìn hắn. "Tôi còn tưởng anh sẽ nói, đây là quan tài của Lữ gia các người, chúng ta không động vào được, hơn nữa tổ tiên của các người còn đang nằm trong đó, anh không nghĩ đến vong hồn tổ tiên mà lại nghĩ đến cái quan tài này." Tần Mặc lắc đầu.

Thật ra, Lữ Tuyền Đông có cùng suy nghĩ với Tần Mặc, nhưng lại ngại vì Tần Mặc là bạn của hắn nên không tiện mở lời.

Hiện tại nghe thấy lời này, hắn ho khan một tiếng. "Bất kể thế nào, bên trong này cũng đặt tổ tiên Lữ gia chúng ta, tuy chúng ta có thể lấy bảo vật từ bên trong, nhưng trực tiếp vác quan tài đi thì vẫn có chút mạo muội." Bàn Tử nghe vậy, vỗ vỗ vai Lữ Tuyền Đông. "Thôi được rồi, tôi không trêu anh nữa, tôi chỉ nói đùa thôi, không có ý đó." Lữ Tuyền Đông thở phào nhẹ nhõm, đáp lời, Bàn Tử bằng lòng nói như vậy, tự nhiên là tốt nhất rồi. "Vậy thì được, nhưng anh cũng đừng giận, tôi không phải loại người nhỏ nhen, sau này có bảo vật nhất định sẽ chia cho các anh." Lữ Tuyền Đông vội vàng nói với Bàn Tử, Bàn Tử biết suy nghĩ của Lữ Tuyền Đông, hắn chỉ đưa mắt nhìn chằm chằm vào cái quan tài này, lại cẩn thận quan sát. "Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên chúng ta gặp mộ huyệt của Lữ gia các anh đấy." Tần Mặc liếc nhìn, nói với mấy người họ. "Bên trong này đặt tổ tiên của Lữ gia, nhưng người này lúc xây dựng mộ huyệt đã bị thứ bên trong làm thương, không thể ra ngoài, nên mới phải ở trong quan tài này." "Thì ra là vậy." Mọi người đều hiểu ra, đáp lời. "Hình như anh biết rất nhiều, đây rõ ràng là mộ huyệt của Lữ gia chúng tôi mà." Lữ Tông Chu bên kia trong lòng có chút không thoải mái, cảm thấy Tần Mặc hiểu biết về nơi này quả thực sâu sắc hơn bọn họ rất nhiều, dựa vào cái gì chứ?

Rõ ràng hắn mới là hậu nhân của Lữ gia.

Dù trong lòng hắn không cân bằng, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, việc quan trọng nhất bây giờ là phải ra ngoài, chứ không phải suy nghĩ những điều này.

Vì vậy, hắn tiếp tục tìm kiếm ở đây.

Một lát sau, Tần Mặc đưa mắt nhìn xuống dưới đáy quan tài.

Tần Mặc phát hiện cái quan tài này vậy mà lại được đặt trên cao, có nghĩa là bên dưới có thể có một số thứ.

Tần Mặc ngồi xổm xuống, sau đó đưa tay sờ soạng ở phía dưới, quả nhiên tìm thấy một cơ quan, trong mắt hắn mang theo một tia cười ý nhị, khẽ nhấn cơ quan này, cái quan tài liền phát ra tiếng "kèn kẹt".

Một lát sau, cái quan tài này liền trực tiếp di chuyển.

Bên trên xuất hiện một thứ giống như phong thạch. "Cái này vẽ trên đó..." Tiền Sanh Đào ngừng lại một chút, hắn từng ở Tần gia, tự nhiên biết Tần gia tín ngưỡng Hắc Long, bức vẽ trên này vậy mà giống hệt Hắc Long.

Tần Mặc liếc nhìn Tiền Sanh Đào, Tiền Sanh Đào liền hiểu ý Tần Mặc.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, thực ra hai người bọn họ cũng đã nhìn ra, nhưng trong lòng họ rất rõ ràng, vì vậy họ không nói nhiều. "Làm thế nào mới có thể mở cái tảng đá này ra?" Hai người nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Lữ Tông Chu đi đến bên cạnh tảng đá này, thấy bên trên có một số chỗ lõm xuống, hắn lại lên tiếng. "Chẳng lẽ lại phải dùng máu của chúng ta nữa sao?" Bàn Tử nhướng mày. "Vừa nãy anh không phải nói chúng ta đi xem cái quan tài này chẳng có ích gì sao?

Sao bây giờ lại lẽo đẽo chạy đến đây?" "Chúng ta đều là một đội, không cần phải so đo tính toán như vậy." Lục trưởng lão bên cạnh trong mắt mang theo một tia cười ý nhị, tiếp đó hắn lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, trong lòng hắn hận Tần Mặc đến cực điểm, dù sao Tần Mặc đã phá hủy tảng đá của ca ca hắn.

Nhưng bất kể thế nào, hắn vẫn phải đi cùng Tần Mặc, nên không

thể xé rách mặt. "Tần Mặc tiên sinh theo ý anh thì bây giờ tình hình thế nào?" Tần Mặc không trả lời, chỉ cẩn thận quan sát ở đây.

Một lúc sau, hắn lấy ra ngọc bội của Tần gia từ trên người.

Cái ngọc bội này không phải là thứ được tìm thấy trong mộ huyệt nào đó, mà là do cha mẹ Tần Mặc để lại cho hắn. "Cái này có tác dụng sao?" Nhị trưởng lão có chút nghi hoặc, đây dù sao cũng là mộ huyệt của Lữ gia bọn họ, sao lại có thể mở ra bằng cái ngọc bội trong tay Tần Mặc chứ?

Tần Mặc không đáp lại, chỉ đặt ngọc bội lên đó, chỉ trong một khoảnh khắc, tảng đá này liền trực tiếp nổ tung, may mà Tần Mặc phản ứng khá nhanh, kịp thời kéo Hạo Thiên Chân và Bàn Tử sang một bên, khiến ba người bọn họ tránh được.

Lữ Tuyền Đông, Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão có thân thủ rất tốt, nên ba người họ cũng không bị thương gì.

Người xui xẻo duy nhất chính là Lữ Tông Chu.

Chương 1113

Lữ Tông Chu bị tảng đá này đánh bay, ngã vật ra đất, lại ho ra một ngụm máu, trong máu còn có một chút màu đen, có thể thấy độc tố trong người hắn đã trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Lữ Tông Chu cắn răng, trừng mắt nhìn Tần Mặc. "Anh muốn mở cái chỗ này ra sao mà không nhắc nhở một tiếng?" "Tần Mặc có bao giờ đến đây đâu, đương nhiên không biết sẽ xảy ra tình huống như vậy." Bàn Tử cười lạnh một tiếng, hắn cảm thấy Lữ Tông Chu là tự chuốc lấy, căn bản không thể trách người khác. "Nếu anh tự cẩn thận một chút, cũng sẽ không rơi vào kết cục này, nên xảy ra tình huống như vậy là do anh không được." "Đúng vậy, Nhị trưởng lão và mấy người họ đều có thể tránh được, sao mỗi mình anh lại không thể chứ?" Tiền Sanh Đào cũng ở bên cạnh nói lời mỉa mai.

Sắc mặt Lữ Tông Chu vô cùng khó coi, hắn nhìn chằm chằm mấy người, nhưng hắn không đáp lại, chỉ đi đến bên cạnh lối vào này.

Bên cạnh lối vào vậy mà còn có một số năng lượng màu đen, năng lượng màu đen này giống như một con tiểu long đang bơi lượn.

Sau khi Lữ Tông Chu đến gần, con tiểu long này vậy mà trực tiếp đẩy lùi hắn.

Lữ Tông Chu không nhịn được chửi thề: "Tại sao mỗi lần xui xẻo đều là tôi vậy chứ?" Vừa nãy bị tảng đá đánh bay cũng thôi đi, bây giờ vậy mà còn xảy ra tình huống như vậy, hắn thật sự có chút không chấp nhận được.

Tần Mặc không nhịn được cảm thấy hơi buồn cười, nhưng hắn vẫn cố nén cười.

Nhưng Bàn Tử và Tiền Sanh Đào thì không như vậy, hai người

ôm bụng cười không ngừng, Hạo Thiên Chân bên cạnh ho khan hai tiếng, kìm nén ý cười nói với hai người bọn họ: "Hay là chúng ta vẫn nên kiềm chế một chút đi, đây dù sao cũng là ở mộ huyệt của Lữ gia, chúng ta như vậy có phải là không hay không?" "Có gì mà không hay chứ?

Hắn làm những chuyện này vốn dĩ đã rất buồn cười rồi." Bàn Tử bĩu môi, sau đó hắn lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, nhỏ tiếng nói: "Người này có phải là muốn nhanh chóng đi xuống dưới này, như vậy là có thể tìm kiếm bảo vật rồi không?" "Có khả năng này, nhưng tôi cảm thấy bảo vật ở bên trong này... có lẽ cũng không nhiều." Nếu không thì bọn họ đi lâu như vậy, đáng lẽ đã phải lấy được một ít rồi.

Ngay cả khi có bảo vật, e rằng cũng là để trấn áp những quái vật kia.

Tần Mặc đại khái đã hiểu rõ nơi này, nếu đoán không sai, bên trong này e rằng còn đặt những quái vật có thực lực cường hãn khác.

Còn về mộ huyệt của Lữ gia này, thì giống như một nhà tù, giam giữ những thứ làm ác vô số đó ở bên trong. "Tôi thấy độc tố trong người anh hình như càng ngày càng nặng rồi." Lữ Tuyền Đông nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu cảm thấy Lữ Tuyền Đông chắc chắn không có ý tốt, hắn đáp trả lại: "Dù thân thể tôi không tốt, thì có liên quan gì đến anh chứ, anh quản tốt chuyện của mình không phải là được rồi sao?" Vốn dĩ Lữ Tuyền Đông định lấy bảo vật trên người ra đưa cho Lữ Tông Chu để trấn áp độc tố một chút, nhưng bây giờ thấy đối phương như vậy, hắn lạnh mặt nói: "Tôi chỉ là quan tâm anh một chút mà thôi, chúng ta đều là người trong cùng một gia tộc, không cần phải như thế chứ." "Có cần hay không không phải do anh nói là được." "Hắn đã không biết điều như vậy rồi, anh còn để ý đến hắn làm gì?" Bàn Tử khuyên Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông thở dài một hơi, gật đầu, đúng vậy, lời này nói không sai.

Xem ra chuyện liên quan đến Lữ Tông Chu, hắn vẫn là không nên quản nhiều, nếu không cuối cùng lại tự rước lấy phiền phức.

Tần Mặc liếc nhìn Lữ Tuyền Đông, tuy hắn trong lòng đã hiểu ra một số điều, nhưng tính cách của hắn đã khắc sâu vào xương tủy, trừ phi trải qua chuyện gì đó đặc biệt lớn, nếu không bình thường sẽ không thay đổi.

Vì đã vào mộ huyệt rồi, Tần Mặc cảm thấy mình vẫn có thời gian giúp hắn. "Được rồi, chúng ta đi thôi." Tần Mặc nói lời này khi nhìn chằm chằm vào con tiểu Hắc Long trước mặt, sau đó khẽ vẫy tay, con tiểu Hắc Long này liền đột nhiên biến mất tại chỗ. "Chuyện gì vậy?" Lữ Tông Chu khẽ hỏi Lục trưởng lão. "Đây không phải là mộ huyệt của Lữ gia chúng ta sao?

Nhưng tôi cứ cảm thấy thằng nhóc này hình như hiểu rất rõ nơi đây, huống hồ tại sao hắn lại có chìa khóa mở cái chỗ này?" Lục trưởng lão lắc đầu, nói thật, về chuyện này hắn cũng không rõ. "Cứ đi về phía trước rồi nói sau, sau này về gia tộc có thể hỏi tộc trưởng, biết đâu đây là do tộc trưởng đưa cho hắn thì sao." "Có khả năng này, như vậy thì trong lòng tôi cũng tạm thời cân bằng hơn một chút." Lữ Tông Chu thở phào nhẹ nhõm.

Lục trưởng lão thì không nghĩ vậy, hắn khẽ phân tích với Lữ Tông Chu: "Nhưng anh có nghĩ tới không, tại sao tộc trưởng không muốn đưa chìa khóa này cho chúng ta, mà lại giao cho Tần Mặc, có khi nào trong lòng ông ấy đã chọn Lữ Tuyền Đông, mà Tần Mặc lại có thực lực mạnh, Tần Mặc sẽ ở bên cạnh Lữ Tuyền Đông, giúp hắn đi hết con đường phía sau này không?" Lữ Tông Chu hít một hơi lạnh, hắn thật sự chưa từng nghĩ đến những điều này. "Bất kể thế nào, đã có suy nghĩ này rồi, chúng ta phải luôn chú ý mọi nhất cử nhất động của bọn họ, phải đi theo bọn họ, nếu không, bọn họ có thể sẽ đi thẳng đến điểm cuối." Lời nói của hai người bọn họ không sót một chữ nào lọt

vào tai Tần Mặc, Tần Mặc có chút cạn lời.

Hai người này không phải nghĩ rằng bọn họ đang chơi trò điệp chiến chứ.

Lại còn giao chìa khóa cho hắn, để hắn đưa Lữ Tuyền Đông đi đến cuối cùng, người không biết còn tưởng hắn đang gánh vác trách nhiệm lớn lao lắm.

Nhưng Tần Mặc lười giải thích, chỉ đi xuống phía dưới.

Đây là từng bậc thang một, hơn nữa trên những bậc thang này vậy mà đều khắc Long Văn. "Cảm giác đi xuống dưới, hình như đột nhiên trở nên không tầm thường." Hạo Thiên Chân nói lời này khi nhìn sang Tần Mặc bên cạnh, hắn luôn cảm thấy nơi này hình như vô cùng uy nghiêm và trang trọng. "Chúng ta dường như chỉ mới bắt đầu thôi." Lữ Tuyền Đông trong lòng có một loại trực giác như vậy, nhưng hắn không biết trực giác này có đúng không. "Đúng vậy." Tần Mặc gật đầu, tiếp đó Tần Mặc đưa mắt nhìn xung quanh, nơi này vẫn còn khá tối, nhưng Tần Mặc vẫn có thể nhìn thấy một số bích họa được vẽ trên tường.

Trong số đó có mấy con quái vật trong quan tài mà bọn họ vừa gặp.

Còn về những thứ khác, nếu đoán không sai, e rằng có liên quan đến con đường phía dưới.

Những mô tả trên này là những thứ mà Tần Mặc chưa từng thấy bao giờ, thậm chí chưa từng đọc trong sách.

Có thể thấy những thứ bên trong này thần bí đến mức nào.

Không ngờ bọn họ lại bước xuống mấy bậc thang nữa, đèn xung quanh đột nhiên sáng lên. "Cái này cũng khá thần kỳ đấy." Bàn Tử nhướng mày, bọn họ trước đây đã gặp khá nhiều cơ quan, những thứ

như thế này tự nhiên cũng có, nhưng cơ quan như vậy thì khá kinh ngạc, nên hắn vẫn không nhịn được muốn than thở một câu.

Mấy người bọn họ đều không nói gì, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, bọn họ đã đi đến cuối cùng, ở đây vậy mà có một cái Thủy Tinh Quan rất lớn.

Trong quan tài đang đặt một quả trứng rất nhỏ. "Đây là cái gì?" Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Thủy Tinh Quan, hắn cẩn thận nhìn quả trứng bên trong.

Trên quả trứng này có rất nhiều văn lộ. "Có nên mở ra xem không?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, hắn cũng rất tò mò về quả trứng này, một quả trứng lớn như vậy không biết bên trong có gì.

Lữ Tông Chu bĩu môi, hắn hỏi Lục trưởng lão: "Cảm giác văn lộ trên này hình như có chút kỳ lạ, trong gia tộc chúng ta có ghi chép gì về những văn lộ này không?" Lục trưởng lão lắc đầu, cái này thật sự là chưa từng thấy bao giờ. "Luôn cảm thấy quả trứng này đặt trong quan tài nhất định có duyên do." Trong lòng Lữ Tuyền Đông không mấy đồng tình việc mở cái quan tài này ra. "Cũng không nhất định, hơn nữa, chỉ là một quả trứng thôi, có gì to tát đâu." Lữ Tông Chu rất muốn biết bên trong quả trứng này có gì, nên hắn đương nhiên phải nói như vậy. "Đã đến rồi, nếu chúng ta không xem kỹ bên trong quả trứng này có gì, chẳng phải rất đáng tiếc sao?" Tiền Sanh Đào nhìn Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông quay đầu lại, nhìn chằm chằm Nhị trưởng lão, trong lòng Nhị trưởng lão có chút do dự. "Thật ra, dù có mở quan tài này ra, quả trứng này cũng chưa chắc đã gây ra hậu quả xấu." Lữ Tuyền Đông thở dài một hơi, xem ra mấy người bọn họ đều có cùng suy nghĩ. "Đã ai cũng muốn xem, vậy thì mở ra đi." Hắn đi đến bên cạnh quan tài, sau đó lại nhìn sang Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc nhún

vai, trên mặt mang theo vẻ thờ ơ. "Các người tự xem đi, dù sao đây là quan tài của gia tộc các người, không liên quan gì đến tôi." "Hắn nói không sai, đây là chuyện của gia tộc chúng ta, cái tên người ngoài này căn bản không quản được." Lữ Tông Chu hừ lạnh một tiếng, không ngờ Lữ Tuyền Đông cái gì cũng phải hỏi Tần Mặc, xem ra hắn và Tần Mặc thật sự có quan hệ không hề nông cạn, càng như vậy, hắn càng phải đối đầu với Tần Mặc.

Chương 1114

Tần Mặc cười nói với Lữ Tông Chu: "Có một điểm tôi vẫn phải nói với anh." Lữ Tông Chu sững sờ, trong mắt mang theo một tia nghi hoặc, hắn muốn nói gì đây? "Độc tố trong người anh đã lan rộng rồi, nếu không nhanh chóng chữa trị, không bao lâu nữa anh sẽ trở thành một phế nhân, vì vậy tôi khuyên anh một câu, vẫn nên nhanh chóng nghĩ cách đi." Sắc mặt Lữ Tông Chu trở nên khó coi, hắn đáp trả lại: "Tuyệt đối không thể, thuốc trong gia tộc chúng tôi có hiệu quả đặc biệt, có thể ức chế những độc tố này, anh đừng có lừa tôi." "Tùy anh nói thế nào, anh không tin tôi cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng nếu có nhu cầu, anh có thể đưa bảo vật cho tôi, tôi sẽ ra tay giúp anh giải quyết độc tố trong người anh." Lữ Tông Chu đương nhiên không muốn tin Tần Mặc, trong mắt hắn, Tần Mặc nói như vậy chỉ là để lừa tiền hắn mà thôi. "Thôi được rồi, muốn biết trong quan tài này có gì, vậy thì chúng ta nhanh chóng động thủ đi." Lục trưởng lão đã không thể chờ đợi được nữa. "Trước đây nghe tổ tiên chúng ta nói trong người chúng ta có Chu Tước huyết mạch, không biết quả trứng này có phải là hậu duệ của Chu Tước không." Nếu là vậy, thì bọn họ có thể mang quả trứng này đi, điều này nhất định sẽ giúp ích rất lớn cho gia tộc bọn họ.

Thủy Tinh Quan tài được bọn họ từ từ mở ra, quả trứng bên trong cũng lộ ra trước tầm mắt bọn họ, Lữ Tông Chu đưa tay chạm vào quả trứng này, hắn phát hiện vậy mà có một chút ấm áp truyền đến lòng bàn tay hắn. "Quả trứng này cảm giác vẫn rất ấm áp." "Nhưng quả trứng này chắc là vẫn chưa đến lúc nở, chúng ta có thể mang nó theo bên mình trước, sau đó từ từ ấp nở nó không?" Trong mắt Lục trưởng lão mang theo một tia sáng, hắn cảm thấy quả trứng này nhất định có

thể mang lại cơ duyên cho bọn họ.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười lạnh lùng, cũng không biết những người này đang nghĩ gì.

Chắc lát nữa bọn họ sẽ phải hối hận thôi?

Bàn Tử bĩu môi, hắn là người chỉ có hứng thú với bảo vật, đối với quả trứng này, hắn thực sự không có suy nghĩ gì.

Hơn nữa, quả trứng này còn chưa đến thời gian phá vỏ, đối với bọn họ càng không có ý nghĩa gì.

Nhưng Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào vẫn khá tò mò. "Trong quả trứng này rốt cuộc là cái gì vậy?" Hạo Thiên Chân nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc không nói thẳng. "Lát nữa các anh sẽ biết thôi." "Chẳng lẽ bên trong này thật sự là Chu Tước sao?" Tiền Sanh Đào luôn cảm thấy không đến nỗi nào, dù có thật là trứng Chu Tước thì cũng nên được người Lữ gia cung phụng cẩn thận, chứ không phải tùy tiện đặt trong một cái quan tài.

Tần Mặc trầm mặc, không đáp, vì hắn cảm thấy bây giờ nói ra thì chẳng có ý nghĩa gì.

Lữ Tông Chu liếc nhìn Tần Mặc, cười lạnh một tiếng. "Trước đây chẳng qua là anh may mắn hơn một chút mà thôi, bây giờ thì cũng vậy thôi, không có cách nào làm rõ được sao?" Tần Mặc đáp lời. "Hy vọng sau này các người đừng hối hận." Trong mắt Lữ Tông Chu, Tần Mặc nói những lời này chỉ là vì ghen tị bọn họ đã có được quả trứng này mà thôi.

Quả trứng này nhất định là một thứ tốt, nếu không thì Tần Mặc sẽ không chua chát như vậy. "Đã có được quả trứng này rồi, vậy thì nên giao cho ai bảo quản đây?" Nhị trưởng lão nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu và những người khác.

Trong lòng Nhị trưởng lão, tất nhiên hắn vẫn hy vọng thứ này có thể để Lữ Tuyền Đông bảo quản, dù sao Lữ Tuyền Đông là người hắn chọn làm tộc trưởng. "Thứ này là do tôi phát hiện, vậy đương nhiên là do chúng ta bảo quản trước." Lữ Tông Chu vội vàng nói ra, tiện thể còn chắn trước quả trứng này, tránh cho Nhị trưởng lão và những người khác sẽ cướp lấy quả trứng này.

Nhị trưởng lão nhíu mày, hắn quay đầu lại, nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông thì lại cảm thấy không có gì. "Thôi được, bọn họ muốn bảo quản thứ này, thì cứ giao cho bọn họ đi, không sao cả." Trong mắt Lữ Tuyền Đông, bọn họ đều là người Lữ gia, vì vậy ai giữ cũng không thành vấn đề. "Bỏ đi." Nhị trưởng lão biết suy nghĩ của Lữ Tuyền Đông, hắn không muốn tranh giành, vậy thì cứ thế đi, dù sao sau này vị trí tộc trưởng này, hắn sẽ phải làm thôi.

Nhưng ngay lúc này, quả trứng phía sau đột nhiên phát ra tiếng "kèn kẹt", ánh mắt Lữ Tông Chu sáng lên, hắn vội vàng nhìn về phía quả trứng này, nếu bên trong thật sự là một con Chu Tước, đối phương có thể nhận hắn làm chủ, thì hắn sẽ là người được chọn làm tộc trưởng độc nhất vô nhị. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức tiêu diệt.】 "Sắp ra rồi." Nhưng điều Lữ Tông Chu không ngờ tới là, hắn còn chưa nhìn rõ, đã bị đối phương đánh bay ra ngoài, đồng thời, một ngọn lửa bùng lên từ người hắn, làm da hắn bị bỏng đỏ. "Chuyện gì thế này?" Lữ Tông Chu ngồi dậy, hắn nhìn chằm chằm quả trứng ở cách đó không xa, tại sao Chu Tước của bọn họ lại bạo lực như vậy chứ?

Lữ Tông Chu trong lòng có chút không hiểu.

Thứ bên trong quả trứng từ từ bay lên giữa không trung, trên người nó mang theo ánh sáng đỏ rực, khiến mọi người không thể nhìn rõ, nhưng ngay sau đó, nó đột nhiên phun ra rất nhiều lửa, bắn về phía những người trước mặt.

Mấy người bọn họ đã chú ý đến tình huống vừa rồi, nên đều vội vàng né tránh.

Bàn Tử không nhịn được cười phá lên. "Anh còn tưởng đây là bảo vật cơ, không ngờ lại bị thứ này làm cho thê thảm như vậy." "Vừa nãy sếp tôi đã nhắc nhở anh rồi, anh cứ khăng khăng nói sếp tôi ghen tị với anh, thì chịu thôi." Mấy người bên phía Tần Mặc trong lòng đầy sự châm chọc đối với Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu hít sâu một hơi, hắn đứng dậy trừng mắt nhìn mấy người trước mặt, bọn họ có gì mà đắc ý chứ, chỉ là dựa vào Tần Mặc nhận ra thứ đó mà thôi.

Lữ Tuyền Đông thì nhìn chằm chằm thứ trong ánh sáng. "Sức mạnh của nó rất nóng bỏng, hoàn toàn khác với Chu Tước huyết mạch của chúng ta." Huyết mạch của Chu Tước là loại ôn hòa hơn.

Mấy người bọn họ đều đáp lời, xem ra bọn họ đã coi quái vật là bảo bối.

Một lát sau, ánh sáng màu đỏ tan đi, mọi người cũng nhìn rõ con quái điểu trước mặt. "Hình như là Hỏa Liệt Điểu." Tần Mặc nói một câu. "Nhưng mộ huyệt của chúng ta sao lại có hung thú như vậy chứ?" Sắc mặt Lữ Tuyền Đông có chút khó coi, thực lực của Hỏa Liệt Điểu rất mạnh, hơn nữa bọn chúng ngay từ khi sinh ra thực lực đã đạt đến đỉnh phong.

Không những vậy, tính khí của bọn chúng vô cùng kỳ lạ, chỉ cần gặp người là sẽ trực tiếp giết chết.

Không có bất kỳ sinh vật nào có thể sống bên cạnh bọn chúng. "Cái này phải hỏi tổ tiên Lữ gia các anh thôi." Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Hỏa Liệt Điểu trước mặt.

Con Hỏa Liệt Điểu này có thân hình cực kỳ lớn, xem ra nó bị phong ấn ở đây lâu rồi, sức mạnh cũng bị phong ấn cùng, bây giờ đột nhiên bùng phát, tất cả năng lượng đều hội tụ trên người nó, nên mới

mạnh mẽ đến vậy. "Súc sinh, đây là ở mộ huyệt của Lữ gia chúng ta, tôi khuyên ngươi một câu, ngoan ngoãn quỳ xuống cầu xin tha mạng." Lữ Tông Chu đứng dậy, âm trầm trừng mắt nhìn con Hỏa Liệt Điểu trước mặt.

Vì đối phương bị bọn họ giam giữ ở đây, nên chắc hẳn rất sợ gia tộc bọn họ chứ.

Tần Mặc liếc nhìn Lữ Tông Chu, trong mắt lóe lên một tia đồng tình.

Có lẽ lúc đầu đối phương không hề có ý định tận diệt hắn, nhưng sau khi hắn nói như vậy, tình hình sẽ hoàn toàn khác.

Quả nhiên, Hỏa Liệt Điểu đột nhiên đưa mắt nhìn Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu tưởng đối phương sợ hãi, lập tức ưỡn ngực tự hào nói: "Biết Lữ gia chúng ta lợi hại rồi chứ, nhanh chóng quay về cái vỏ trứng kia đi." Nhưng ngay sau đó, con Hỏa Liệt Điểu kia đột nhiên dùng cánh vẫy vẫy vỏ trứng, trực tiếp quăng về phía Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu bị cái vỏ trứng đó chôn vùi dưới đất.

Sau đó, Lữ Tông Chu vừa mới thò đầu ra, đã thấy đối phương phun ra một ngụm lửa về phía hắn.

Hắn trợn tròn mắt, căn bản không kịp phản ứng.

May mà Lục trưởng lão phản ứng nhanh, kịp thời đến bên cạnh Lữ Tông Chu, kéo cánh tay đối phương, quăng đối phương sang một bên.

Lữ Tông Chu lăn mấy vòng, mới ổn định lại thân hình, nhưng may mắn là tính mạng hắn không sao.

Tần Mặc cảm thấy hơi buồn cười. "Anh không phải còn rất kiêu ngạo sao, sao bây giờ lại thảm hại đến vậy?" Lữ Tông Chu không nói gì, chỉ lấy ra thanh đại đao từ trên người, trừng mắt nhìn con Hỏa Liệt

Điều trước mặt, đối phương đã khiến hắn mất hết thể diện, hắn nhất định phải lấy lại thể diện.

Chương 1115

Tiếp đó, Lữ Tông Chu xông về phía con Hỏa Liệt Điểu, nhưng hắn lại phát hiện huyết mạch trong cơ thể mình không thể vận chuyển được.

"Tại sao lại như vậy?" Lữ Tông Chu trợn tròn mắt, Lữ Tuyền Đông đi đến bên cạnh Lữ Tông Chu, chặn lại đòn tấn công của con Hỏa Liệt Điểu kia.

"Cậu đứng ngây ra đó làm gì?" "Sức mạnh trong cơ thể tôi hình như không vận chuyển được nữa rồi, chuyện này là sao?" Lữ Tông Chu có chút sốt ruột, chẳng lẽ hắn thật sự biến thành một phế nhân sao?

Nghĩ đến những lời Tần Mặc nói, hắn nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc vừa hay cũng đang trêu tức nhìn hắn chằm chằm, hắn lập tức hiểu ra, những gì Tần Mặc nói chắc chắn là đúng.

"Nếu năng lượng trong cơ thể cậu bị tổn thương rồi, vậy thì mau qua một bên đứng đi." Nhị Trưởng Lão cũng đến đây, tránh cho đối phương làm phiền mấy người họ, vẫn là hy vọng đối phương ngoan ngoãn trốn đi, vạn nhất lát nữa con Hỏa Liệt Điểu kia thật sự đặt mục tiêu vào hắn, mấy người họ vẫn phải luôn chú ý đến tình trạng của hắn.

"Tôi biết rồi." Lữ Tông Chu chắc chắn không phải loại người thích chịu chết, nên hắn vội vàng nép sang một bên.

Con Hỏa Liệt Điểu thì nhìn chằm chằm những người trước mặt, vì họ đều ở đây, chứng tỏ họ đều là người Lữ gia, vậy thì cứ giết hết tất cả bọn họ đi.

Khi con Hỏa Liệt Điểu này bùng phát năng lượng trên người, nó

đột nhiên cảm giác được một sự áp chế mơ hồ.

Hỏa Liệt Điểu có chút kinh ngạc, nó nhìn về phía mấy người trước mặt, sau đó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc, nó cảm thấy luồng áp chế này hình như đến từ Tần Mặc, tên tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì?

Chưa đợi nó kịp cảm nhận kỹ càng sức mạnh trên người Tần Mặc, Lữ Tuyền Đông đã cầm kiếm xông về phía nó, nó cũng chỉ đành tạm thời lùi về phía sau.

Mặc dù nói nó thực lực mạnh mẽ, nhưng cũng không thể vô cớ chịu đựng sự tấn công của người khác.

Hỏa Liệt Điểu nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông, người này muốn chết như vậy, vậy thì nó sẽ thành toàn cho người này vậy.

Chỉ thấy nó há to miệng, trong cái mỏ nhọn hoắt xuất hiện một vài ngọn lửa, ngọn lửa này dần dần hình thành một hình dạng đầu thú.

Đầu thú này còn chưa đến gần bọn họ, nhưng bọn họ đã cảm nhận được thế hung hãn sắc bén truyền đến từ trên đó.

"Mạnh thật đấy." Lữ Tuyền Đông không nhịn được cảm thán một câu, nhưng dù vậy, anh ta vẫn phải xông về phía trước.

Đi đến bên cạnh đầu thú này, anh ta vung thanh kiếm trong tay, thanh kiếm cứ thế chém về phía đầu thú.

Trên đầu thú xuất hiện một tia năng lượng hư ảo, một đạo sóng xung kích vô hình phát tán ra xung quanh, sau khi Lữ Tuyền Đông bị đánh trúng, trên người anh ta lập tức xuất hiện một vết đen, trên đó là dấu vết cháy sém.

Lữ Tuyền Đông hít ngược một hơi khí lạnh, thật sự là quá đau.

Nhị Trưởng Lão vội vàng đi đến bên cạnh anh ta, đỡ anh ta một

chút, sắc mặt có chút khó coi.

“Cảm thấy thế nào?

Còn có thể kiên trì không?” Lữ Tuyền Đông gật đầu.

“Không có vấn đề gì, cứ yên tâm đi.” Cho dù anh ta có chút không chịu nổi, cũng chắc chắn không thể trực tiếp nói ra, dù sao đối thủ thực sự quá mạnh, nếu anh ta còn không ổn định quân tâm, chẳng phải sẽ càng thêm phiền phức sao?

“Không sao là tốt rồi.” Nhị Trưởng Lão nói rồi lại nhìn chằm chằm con Hỏa Liệt Điểu trước mặt.

“Lửa trên người nó thực sự rất khó đối phó, xem ra chúng ta phải chịu khổ rồi.” Lục Trưởng Lão đáp một tiếng.

“Chỉ tiếc trước đó tôi cũng bị chút vết thương nhỏ, còn chưa hoàn toàn hồi phục, nếu không thật sự muốn xông lên cùng con Hỏa Liệt Điểu này đánh một trận thật đã.” Bàn Tử lườm một cái.

“Người này nói chuyện thật đúng là khách sáo rỗng tuếch, ai mà chẳng biết cái tâm tư nhỏ nhen của hắn chứ, chẳng phải là sợ con Hỏa Liệt Điểu này không dám lên sao?

Còn nói những lời như vậy, thật sự khiến người ta buồn nôn.” Hạo Thiên Chân giơ ngón cái lên tán thưởng Bàn Tử, lời này nói đúng thật.

“Theo tôi thấy, hắn chi bằng tìm một chỗ nào đó mà chui xuống đi, thật sự quá mất mặt.” “Làm sao được chứ?

Người ta là một Trưởng Lão mà, nhưng tôi cảm thấy vị trí này chi bằng cứ để tôi ngồi đi, hắn thật sự có chút không xứng.” Tiền Sanh Đào cũng nói ra những lời này bên cạnh, Tần Mặc chỉ lẳng lặng lắng nghe, không nói gì.

Lục Trưởng Lão trừng Tần Mặc.

“Cậu không thể quản mấy người dưới trướng cậu sao, những lời họ nói chẳng lẽ cậu không nghe thấy sao?” Tần Mặc cười cười.

“Những lời họ nói đều là thật, tôi có gì mà phải ngăn cản.” Tần Mặc trong lòng cũng cảm thấy người này quả thật đức bất xứng vị.

Cũng không biết có phải nhân tài Lữ gia thật sự đã lụi tàn rồi không, mà lại để cho người như vậy làm Trưởng Lão.

“Cậu!” Lục Trưởng Lão vươn tay chỉ Tần Mặc, hắn vốn tưởng Tần Mặc là một người hiểu đạo lý, bây giờ xem ra, Tần Mặc cũng không khác mấy so với mấy người kia.

“Mấy người thật là không có tố chất, lười nói chuyện với loại người không có tố chất như mấy người.” Lục Trưởng Lão chỉ tay vào mình, sau đó lại nhìn về phía Hạo Thiên Chân và mấy người bên cạnh.

“Ông mà nói tôi không có tố chất thì cũng thôi đi, sao ông có thể nói họ chứ?

Tố chất của họ thì thuộc hàng đỉnh cao nhất đó.” Tiếp đó, Bàn Tử lại châm chọc.

“Ông chưa nghe câu này sao?

Mắt quần chúng là sáng như tuyết, mấy người chúng tôi đều nói ông có vấn đề, ông cũng nên tự kiểm điểm lại đi.” Chứ không phải đến lúc này rồi mà còn nghĩ là vấn đề của người khác.

Ngay khi Lục Trưởng Lão chuẩn bị nói gì nữa, Nhị Trưởng Lão ở đằng xa đã mở lời.

“Mau qua đây giúp một tay đi.

Con Hỏa Liệt Điểu này thực lực quá mạnh rồi.

Mấy người chúng ta không phải là đối thủ.” Nhị Trưởng Lão cắn

răng, trên vai anh ta cũng xuất hiện một vết sẹo, hơn nữa trên đó còn đang chảy ra máu đen, có thể thấy chỗ này cũng bị thiêu cháy.

Loại vết bỏng này là khó hồi phục nhất, Lục Trưởng Lão hiểu rõ điều này, trong lòng hắn càng thêm co rúm lại.

Bàn Tử thấy Nhị Trưởng Lão như vậy thì hiểu được tâm tư của anh ta.

"Không cần phải sợ hãi đến thế chứ, mỗi lần có nguy hiểm, mấy người đều trốn ra phía sau, rồi thấy có bảo vật thì lại vội vàng xông tới, vừa nãy chẳng phải còn rất thích quả trứng đó sao?

Sao bây giờ lại thành ra thế này?" "Cũng không biết ai nói Tần Mặc không có kiến thức, Tần Mặc đã nhắc nhở họ rồi, vậy mà họ vẫn không chịu nghe, chuyện này lại trách ai được chứ?" Hạo Thiên Chân cũng nói ra những lời châm chọc ở đây, không phải là tính cách Hạo Thiên Chân đã thay đổi, mà là những việc những người kia làm quả thực hơi quá đáng.

"Mấy người không nói thì không ai coi mấy người là câm đâu." Vốn dĩ trong lòng Lữ Tông Chu đã khó chịu, nghe thấy lời này, hắn càng thêm mất cân bằng.

"Quả thật không có, nhưng nếu không phải Nhị Trưởng Lão nhắc đến Lục Trưởng Lão, chúng tôi còn tưởng Lục Trưởng Lão là người câm cơ, đồng đội đã như vậy rồi, mà còn không chịu qua giúp." Tiền Sanh Đào chắc chắn là đứng về phía Hạo Thiên Chân và mấy người họ, vì vậy cậu ta cũng trực tiếp nói ra những lời này để đáp trả đối phương.

"Có bản lĩnh thì mấy người ra tay đi, thực lực mấy người mạnh như vậy, đứng đó trơ mắt nhìn làm gì?" Lữ Tông Chu nhìn chằm chằm Tần Mặc, hắn chính là muốn dùng kích tướng pháp để Tần Mặc ra tay giúp đỡ bọn họ, như vậy thì bọn họ sẽ không bị thương nữa.

Chỉ tiếc Tần Mặc sớm đã nhìn thấu suy nghĩ của đối phương, vì vậy Tần Mặc trực tiếp lắc đầu.

"Quả trứng này là do mấy người mở ra, liên quan gì đến tôi đâu, tại sao lại muốn tôi qua giúp, thật là nực cười." Lữ Tông Chu cắn răng, không ngờ Tần Mặc lại khó lừa như vậy.

Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão nhìn nhau, nói thật, tình hình hiện tại, hai người họ lại có chút ngại ngùng khi để Tần Mặc ra tay.

Chương 1116

Vốn dĩ quả trứng này là do chính họ muốn mở ra và lấy đi, bây giờ xảy ra vấn đề, họ lại muốn đi tìm Tần Mặc, điều này thật sự không hợp lý.

"Thôi bỏ đi, hai người chúng ta tìm cách giải quyết con Hỏa Liệt Điểu này đi." Lữ Tuyền Đông nói những lời này, ánh mắt nhìn chằm chằm con Hỏa Liệt Điểu trước mặt.

"Chỉ đành như vậy thôi." Nhị Trưởng Lão có chút hận sắt không thành thép mà nhìn Lữ Tông Chu và Lục Trưởng Lão một cái, nhưng thấy hai người vẫn không có ý định ra tay, anh ta chỉ đành đến bên cạnh Lữ Tuyền Đông, cùng anh ta ứng phó.

Bất kể hai người họ có bị thương hay không, cũng chỉ đành cứng rắn đối phó với con Hỏa Liệt Điểu này.

Hỏa Liệt Điểu lại không để hai người họ vào mắt, ánh mắt của nó khóa chặt trên người Lữ Tông Chu.

Nếu không nhầm thì đối phương nói hắn là người Lữ gia, đã như vậy, thì cứ giết chết người Lữ gia này trước, còn những kẻ khác, mặc dù cũng có thể có huyết mạch Lữ gia, nhưng chưa vội.

Tiếp đó, nó xông về phía Lữ Tông Chu, Tần Mặc cảm thấy có chút buồn cười, ai bảo Lữ Tông Chu rảnh rỗi không có việc gì, cứ phải tự báo gia môn chứ?

Bàn Tử có chút kinh ngạc, anh ta nhỏ giọng hỏi Tần Mặc.

"Chuyện này là sao vậy?

Tại sao con Hỏa Liệt Điểu này lại tấn công hắn trước chứ?

Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão chẳng phải đang cản đó sao?"

“Ngay từ đầu tôi đã phát hiện ra, những quái vật bị nhốt bên trong này đều không được bình thường, sau đó tôi mới hiểu ra, nơi này tương đương với một nhà tù, những kẻ bị nhốt ở đây đều có thù oán với Lữ gia, đương nhiên, cũng có một số ít là người Lữ gia, bởi vì khi xây dựng mộ huyệt này, họ bị những quái vật đó làm bị thương, vĩnh viễn ngủ say tại đây, nhưng trường hợp này rất ít.” “Thì ra là vậy.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều hiểu ra, thảo nào Tần Mặc nói quả trứng kia có chút không đúng, cho dù Tần Mặc không nhận ra, thì cũng đoán được bên trong quả trứng này tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì.

“Nhưng rõ ràng đối phương chỉ có hình dạng của một quả trứng, tại sao lại ghi thù với người Lữ gia chứ?” Tiền Sanh Đào có chút tò mò, những sinh vật trong mộ huyệt mà cậu ta tiếp xúc, phần lớn đều là Tống Tử, loại quái vật như thế này đã vượt quá nhận thức của cậu ta, vì vậy cậu ta không thể không hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc có thể hiểu được tâm tư của Tiền Sanh Đào, hơn nữa, đối phương đã luôn đi theo bên cạnh mình, mình vẫn nên phổ cập thêm một số kiến thức cho cậu ta.

“Loại quái vật này thực ra vẫn không giống lắm so với loại phổ thông, chúng ngay từ khi được sinh ra từ quả trứng đó đã có ký ức, hơn nữa nó còn bị người Lữ gia phong ấn ở đây, trong lòng e rằng sớm đã hận chết rồi.” Có lẽ lúc đó người Lữ gia không biết phải xử lý quả trứng này thế nào, nên đành phải phong ấn đối phương lại, rồi đặt ở đây.

“Đừng nhìn nó mới vừa nở ra, thực ra, nếu xét theo thể hình mà nói, bây giờ nó đã gần ngàn tuổi rồi, nghìn năm qua vẫn luôn bị nhốt trong cái vỏ trứng đó, nếu là cậu, cậu có cam tâm không?” Tần Mặc nhìn Tiền Sanh Đào, Tiền Sanh Đào hiểu ra, cậu ta thở dài, lại nhìn con Hỏa Liệt Điểu kia.

“Nhưng đối phương chẳng qua chỉ là một quả trứng mà thôi, chắc là chưa làm gì cả chứ?” “Người Lữ gia làm như vậy, chắc chắn có lý do của họ, cậu nghĩ thử xem, những thứ mà chúng ta gặp phải trước đây đều là tác ác đa đoan.” Không chỉ là con nhân trệ trong cái bình gốm kia, bao gồm cả những con Tống Tử trong rừng quan tài mà họ tiến vào sau đó, Tần Mặc cũng đã quan sát những quan tài đó rồi, trên đó có ghi lại cuộc đời của những con Tống Tử đó.

Chúng tác ác đa đoan, đáng đời bị biến thành Tống Tử, đặt ở nơi đó.

Huống chi, nếu người Lữ gia không làm như vậy, sau khi chúng chết đi, ác ý trên người chúng sẽ dần dần thúc đẩy chúng biến hóa, khiến chúng trở thành hành thi tẩu nhục.

Như vậy, chúng sẽ càng bất lợi cho nhân loại hơn.

“E rằng con Hỏa Liệt Điểu này khi còn ở dạng trứng đã từng giết người rồi.” Tần Mặc vừa nãy đã quan sát vỏ trứng của nó rồi, trên vỏ trứng có một chút vết máu, hơn nữa còn có những đường vân mờ nhạt.

Loại đường vân này thường chỉ xuất hiện sau khi trải qua việc giết chóc.

“Thật là quá đáng sợ, chúng chỉ mới ở dạng trứng mà đã có thể làm nhiều chuyện như vậy rồi, cảm giác còn mạnh hơn con người rất nhiều.” Bàn Tử thở dài, thế giới này thực sự có quá nhiều điều họ chưa biết, nhưng nghĩ lại bây giờ thì cũng khá thú vị.

Tần Mặc đáp một tiếng.

“Đúng vậy, nhưng bây giờ mấy người cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta, người Lữ gia vẫn còn ở đó mà.” Huống hồ, con Hỏa Liệt Điểu này ưu tiên tấn công mục

tiêu là Lữ Tông Chu, cho dù họ có đợi Lữ Tông Chu chết rồi mới ra tay cũng không muộn.

Lữ Tông Chu sốt ruột không thôi, hiện tại sức mạnh trong cơ thể hắn bị độc tố hạn chế, căn bản không thể đối kháng với con Hỏa Liệt Điểu này, vì vậy hắn chỉ đành không ngừng né tránh.

Lữ Tuyền Đông nhìn thấy, đang chuẩn bị ra tay, Nhị Trưởng Lão đã kéo anh ta lại một chút.

"Trưởng Lão, ông đây là..." Lữ Tuyền Đông ngây người, chẳng lẽ Nhị Trưởng Lão không đồng ý cho anh ta đi cứu người sao?

"Hắn quả thực quá kiêu ngạo rồi, để hắn đối kháng với con Hỏa Liệt Điểu này một lát cũng không sao, đợi một chút, khi hắn có nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta hãy ra tay, coi như cho hắn một bài học." Lữ Tuyền Đông đáp một tiếng, Nhị Trưởng Lão đã nói vậy rồi, vậy thì anh ta cứ ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Thấy mấy người họ đều không muốn giúp đỡ.

Lữ Tông Chu dứt khoát làm liều, dẫn con Hỏa Liệt Điểu này về phía Tần Mặc và nhóm của anh.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, xem ra Lữ Tông Chu này vẫn khá thông minh, nhưng đáng tiếc mình sẽ không để hắn dễ dàng đắc chí như vậy.

Một đạo sức mạnh từ trên người Tần Mặc phát tán ra, trực tiếp va chạm vào người Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông bị đánh bay về phía sau, suýt chút nữa đã va vào con Hỏa Liệt Điểu, may mà anh ta kịp thời lăn sang một bên, nên không bị con Hỏa Liệt Điểu này làm bị thương.

"Ai ra tay vậy?" Lữ Tông Chu đứng dậy sau đó, câu đầu tiên hỏi chính là câu này, hắn nhìn chằm chằm mấy người bên Tần Mặc,

nhưng Tần Mặc và nhóm của anh đều lắc đầu.

"Ai mà biết chứ, nói không chừng là trong mộ huyệt này có năng lượng đặc biệt, không muốn cậu đến gần chúng tôi đấy, cậu nói phải không?" Tần Mặc cười nhìn Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu đang chuẩn bị nói gì về một năng lượng khổng lồ, khiến hắn bừng tỉnh, hắn lại nhìn chằm chằm con Hỏa Liệt Điểu trước mặt.

Không được, năng lượng của con Hỏa Liệt Điểu này thực sự quá mạnh, hắn không thể tiếp tục nói nhảm với mấy người Tần Mặc nữa, phải nhanh chóng né tránh đòn tấn công của đối phương mới được.

Nếu không, hắn rất khó tiếp tục sống sót.

Có suy nghĩ này, hắn quay đầu, đặt ánh mắt lên người Lục Trưởng Lão đứng một bên.

"Lục Trưởng Lão, ông đừng đứng ngây ra đó nữa, mau qua giúp một tay đi." Lục Trưởng Lão nhíu mày.

Chuyện này là sao?

Vừa nãy Lữ Tông Chu chẳng phải vẫn bình yên vô sự sao?

Con Hỏa Liệt Điểu này lại phát cuồng!

Ra tay với Lữ Tông Chu.

Hắn có nên qua đó không?

Lữ Tông Chu cắn răng.

"Đừng quên những lời ông đã nói với tôi trước đó." Lục Trưởng Lão nheo mắt lại, nhưng hắn cũng chỉ đành đến bên cạnh Lữ Tông Chu giúp đỡ.

"Cẩn thận một chút đi, con Hỏa Liệt Điểu này thực lực rất mạnh,

cho dù có tôi ở đây cũng chưa chắc có thể ngăn cản được đòn tấn công của nó." Lữ Tông Chu gật đầu, về điểm này, hắn đương nhiên là khá hiểu rõ.

"Được rồi, tôi biết rồi." Hai người một trái một phải tấn công về phía con Hỏa Liệt Điểu này, nhưng vì năng lượng trên người Lữ Tông Chu bị cản trở, nên lực tấn công của hắn vẫn khá yếu.

Ngay cả khi hai người họ hợp sức lại, vẫn bị con Hỏa Liệt Điểu này một chiêu đánh lui.

Sắc mặt hai người đều trở nên đỏ ửng, dường như sắp thổ huyết.

Lục Trưởng Lão không còn cách nào, chỉ đành nhìn về phía Nhị Trưởng Lão ở đằng xa.

"Nhị ca, hai người đừng đứng đó nữa, mấy người chúng ta liên thủ lại chắc vẫn có thể chiến đấu được, con Hỏa Liệt Điểu này thực sự quá mạnh." "Thật là kỳ lạ, nó chẳng phải mới vừa nở ra sao?

Thực lực lại khủng bố đến vậy." Khóe miệng Lữ Tông Chu dính một vệt máu, hắn giơ tay lau đi vết máu trên khóe miệng, nhưng cũng không che được sắc mặt trắng bệch của mình.

Chương 1117

"Cái này thì chúng tôi không biết, nhưng vừa nãy tôi và Lữ Tuyền Đông chiến đấu với con Hỏa Liệt Điểu này đã tiêu tốn rất nhiều năng lượng rồi, bây giờ e rằng không thể qua giúp mấy người được." Nhị Trưởng Lão cho rằng chỉ có như vậy, mới có thể cho hai người họ một bài học.

"Mấy người!" Lữ Tông Chu tức đến không thôi, nhưng lại ngại con Hỏa Liệt Điểu này lại đang tấn công hắn, hắn chỉ đành bừng tỉnh lại để đối phó với con Hỏa Liệt Điểu.

Tần Mặc thì cảm thấy càng ngày càng thú vị, nhưng rất nhanh, Lữ Tông Chu và Lục Trưởng Lão đã bị hất bay ra ngoài.

Nhị Trưởng Lão thở dài.

"Thôi đi, chúng ta làm vậy cũng không cần thiết." Mọi người đều là người trong cùng một gia tộc, hà cớ gì phải làm ra chuyện như vậy để dạy dỗ đối phương chứ?

Làm như vậy chỉ khiến đối phương lâm vào tình huống nguy hiểm, vì vậy vẫn là nên ra tay giúp một chút đi.

"Vậy chúng ta qua đó đi." Trong lòng Lữ Tuyền Đông cũng muốn giúp đỡ, mặc dù nói họ quả thực có thể cho Lữ Tông Chu một bài học, nhưng vạn nhất đối phương vì chuyện này mà thật sự có sơ suất gì, thì đó chính là tội lỗi của hai người họ rồi.

Đến bên cạnh con Hỏa Liệt Điểu này, Lữ Tuyền Đông trực tiếp dùng kiếm pháp của mình để đối phó với đối phương.

Lữ Tông Chu thở phào nhẹ nhõm, Lục Trưởng Lão cũng không trực tiếp rời đi, hắn cảm thấy vì Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão

đều đã qua giúp, vậy thì hãy nhanh chóng giải quyết con Hỏa Liệt Điểu này đi, nếu không lát nữa lại phiền phức.

Đợi sau này tìm cơ hội rồi sẽ giết chết Nhị Trưởng Lão và Lữ Tuyền Đông.

Có suy nghĩ này, mấy người họ hợp sức lại, trực tiếp xông về phía con Hỏa Liệt Điểu này.

Nhưng cho dù họ hợp sức lại, vẫn không phải là đối thủ của con Hỏa Liệt Điểu này.

Hỏa Liệt Điểu dùng cánh của nó hất bay Lục Trưởng Lão ra ngoài, tiếp đó lại dùng cái mỏ nhọn của nó mổ về phía Lữ Tông Chu, trên mỏ của nó có dính một vài ngọn lửa, chỉ cần có thể mổ trúng Lữ Tông Chu, chắc chắn đối phương sẽ chết.

Lữ Tuyền Đông đi đến bên cạnh Lữ Tông Chu, mạnh mẽ đẩy đối phương ra, tiếp đó Lữ Tuyền Đông lại dùng thanh kiếm trong tay chém về phía Hỏa Liệt Điểu.

Tần Mặc nhìn thấy kiếm pháp của Lữ Tuyền Đông, không nhịn được gật đầu.

"Kiếm pháp tiến bộ thì khá nhanh, chỉ tiếc người này không thể tiến bộ." Tần Mặc lắc đầu, cũng không biết khi nào đối phương mới có thể trưởng thành.

"Đúng vậy, vậy bây giờ làm sao đây?

Lát nữa có nên ra tay không?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, cậu ấy vẫn rất muốn biết ý kiến của Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười.

"Cái này phải xem thái độ của họ, nếu họ nguyện ý mời tôi ra tay, và còn cho tôi bảo vật, vậy thì tôi đương nhiên phải giúp đỡ họ rồi,

nếu không được, thì thôi.” Bàn Tử giơ ngón cái lên cho Tần Mặc.

“Chúng ta nên làm như vậy, nếu không, họ sẽ thật sự nghĩ rằng chúng ta ra tay là không phải trả giá gì cả, chỉ sẽ ngày càng trở nên kiêu ngạo hơn.” Tần Mặc không trả lời, chỉ tiếp tục nhìn chằm chằm tình hình trước mặt.

“Bây giờ làm sao đây?

Sức mạnh của tôi căn bản không phát huy ra được, nếu không thì chúng ta nhất định đã sớm giết chết con Hỏa Liệt Điểu này rồi.” Lữ Tông Chu cắn răng, Lục Trưởng Lão có chút tò mò.

“Thật là kỳ lạ, ông chẳng phải đã uống thuốc rồi sao?

Tại sao ông vẫn bị độc tố này ảnh hưởng?

Chẳng lẽ thật sự giống như Tần Mặc nói sao?” “Không đến mức đó chứ, những độc tố này đều đã bị áp chế rồi.

Hơn nữa, cậu ta căn bản không hề biết tình hình trên người tôi, thì làm sao mà hiểu được chuyện này?” Nhị Trưởng Lão thấy hai người họ đang thảo luận vấn đề này, vội vàng mở lời nói.

“Mấy người đừng nghĩ nhiều như vậy, việc chính yếu nhất hiện tại chẳng phải là giải quyết con Hỏa Liệt Điểu này trước sao?” Hỏa Liệt Điểu thực lực quá mạnh, họ không thể không liên hợp lại với nhau.

“Biết rồi.” Lục Trưởng Lão có chút cạn lời, không ngờ đối phương còn muốn chỉ trỏ mình, hắn cũng đâu phải không qua giúp, hà cớ gì còn phải nói những lời này chứ?

Tần Mặc ở bên cạnh vuốt cằm, nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông hiện tại đang đối phó với con Hỏa Liệt Điểu này.

Tần Mặc phát hiện kiếm pháp của anh ta vậy mà lại có chút sáng

tạo hơn sau khi mình chỉ dạy.

Xem ra đối phương vẫn có một thiên phú nhất định.

Lại qua khoảng hơn mười phút, mấy người họ đều bị hất bay ra ngoài.

"Không được rồi, ngọn lửa trên người nó thực sự quá khó đối phó." Khóe miệng Nhị Trưởng Lão dính một vệt máu, anh ta quay đầu nhìn cánh tay, trên cánh tay anh ta lại xuất hiện một vết bỏng năng lượng.

May mà anh ta né khá kịp thời, nếu không e rằng cả người anh ta đều sẽ bốc cháy.

"Mấy người còn trụ được không?" Bàn Tử nhíu mày, nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông, anh ta cảm thấy Lữ Tuyền Đông căn bản không cần thiết phải ra tay, bây giờ làm mình chật vật như vậy.

Lữ Tuyền Đông đứng dậy, anh ta biết suy nghĩ của Bàn Tử, anh ta thở dài, nói với Bàn Tử.

"Không sao đâu, chúng tôi vẫn có thể kiên trì, mấy người không cần lo lắng." Bàn Tử lườm một cái.

"Sao có thể không lo lắng chứ?" Dù sao anh ta cũng đã coi đối phương là bạn rồi, bây giờ bạn gặp nạn, nếu anh ta không làm gì cả, liệu còn có thể gọi là bạn của đối phương nữa không?

Trong lòng Lữ Tuyền Đông có chút cảm động, không ngờ Bàn Tử đối với anh ta vẫn tốt như vậy.

Nhưng lúc này, con Hỏa Liệt Điểu kia lại tấn công về phía Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu không còn cách nào, chỉ đành lăn sang một bên để né tránh đòn tấn công của con Hỏa Liệt Điểu này, nhưng Hỏa Liệt Điểu

vẫn bám riết lấy hắn.

"Những người kia cũng là người Lữ gia, mày không qua đối phó với họ, ngược lại cứ phải đến quấn lấy tao, rốt cuộc mày nghĩ gì vậy?" Con Hỏa Liệt Điểu này quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Đợi lát nữa rồi giải quyết, mấy người họ cũng không chạy đi đâu được, dù sao Lữ Tông Chu là người gần nó nhất, cứ giết Lữ Tông Chu trước đi.

Nó há to miệng, trực tiếp cắn về phía Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu vội vàng nhặt thanh đại đao bên cạnh, chặn vào miệng con Hỏa Liệt Điểu này.

Hỏa Liệt Điểu dùng sức cắn xuống, thanh đại đao của Lữ Tông Chu vậy mà lại cong đi một chút.

Nhưng bây giờ hắn cũng không kịp quan tâm đến vũ khí yêu quý của mình nữa, hắn chỉ đành lăn sang một bên.

Tiếp đó, hắn lại nhìn hòn đá bên cạnh, ôm hòn đá này lên, ném về phía Hỏa Liệt Điểu.

Con Hỏa Liệt Điểu này trực tiếp vứt bỏ thanh đại đao vừa rồi, sau đó nó dùng cánh quạt vào hòn đá này, hòn đá liền trực tiếp vỡ vụn.

"Sức mạnh thật mạnh." Lữ Tông Chu nhíu mày.

Lần này thì xong rồi, tiếp tục như vậy, hắn e rằng sắp chết rồi.

Cho dù Lữ Tuyền Đông và mấy người họ qua giúp mình, nhưng con Hỏa Liệt Điểu này vẫn cứ nhắm vào hắn, hắn rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?

Con Hỏa Liệt Điểu này tiếp tục xông về phía Lữ Tông Chu, vốn dĩ sức mạnh của Lữ Tông Chu đã không phát huy được, lại thêm trên người hắn còn bị một vài vết thương, bây giờ càng không phải đối

thủ của đối phương.

Chương 1118

Lại chật vật lăn một vòng, Lữ Tông Chu lúc này mới nhìn Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh, xin anh ra tay giúp đỡ.” Tần Mặc cười.

“Trước đó mấy người chẳng phải còn nói đây là mộ huyệt Lữ gia của mấy người, không liên quan gì đến tôi sao?

Sao bây giờ lại muốn tôi ra tay giúp đỡ?

Tôi là người dễ lừa đến vậy sao?” “Nếu Tần Mặc tiên sinh nguyện ý ra tay, bên chúng tôi có thể dâng bảo vật lên.” Lục Trưởng Lão cũng nhận ra con Hỏa Liệt Điểu này không dễ đối phó như vậy, họ chỉ đành cầu xin Tần Mặc.

Thực ra từ rất sớm Lục Trưởng Lão đã muốn mở lời cầu xin Tần Mặc giúp đỡ rồi, nhưng lại nghĩ Tần Mặc nhất định sẽ đòi bảo vật của họ, vì vậy Lục Trưởng Lão vẫn nhịn.

Hơn nữa những người khác cũng không nói gì, hắn cũng không tiện nói nhiều.

Vì hiện tại Lữ Tông Chu đã mở lời, vậy thì họ cứ thuận theo ý Lữ Tông Chu mà nói với Tần Mặc, biết đâu Tần Mặc sẽ mềm lòng, nguyện ý giúp đỡ thì sao.

Tần Mặc nhướng mày.

“Để tôi giúp đỡ đương nhiên không thành vấn đề, nhưng mà...” Tần Mặc ngừng lại một chút, rồi nhìn mấy người họ, họ đương nhiên hiểu ý Tần Mặc.

Họ đều lấy bảo vật trên người ra, ngay cả Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão cũng không ngoại lệ.

Món quà của hai người họ, Tần Mặc cũng không từ chối.

Thu nhận tất cả những bảo vật này xong, Tần Mặc lúc này mới nhìn về phía con Hỏa Liệt Điểu ở đằng xa.

Vì Lữ Tông Chu và nhóm của hắn đã chạy đến bên cạnh Tần Mặc, con Hỏa Liệt Điểu này không hành động khinh suất, nó có thể cảm nhận được năng lượng mang tính hủy diệt truyền đến từ trên người Tần Mặc.

Chỉ cần một chút sơ sẩy, nó có thể bị thương, nhưng để nó bỏ qua những người Lữ gia này thì tuyệt đối không thể.

Giọng nói của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện Chân Phẩm, xin hỏi có dung hợp không?] "Dung hợp." [Đinh, chúc mừng Túc Chủ dung hợp thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *500, Thể Lực *500, Sức Mạnh *500, Tinh Thần *500.] Tần Mặc có chút kinh ngạc, những bảo vật mà mấy người họ đưa cho, vậy mà lại giúp mình tăng thêm nhiều năng lực đến vậy.

Xem ra lần này ra tay không phí công.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Hỏa Liệt Điểu này, vì thực lực của mình lại tăng lên nhiều đến vậy, vậy thì cứ lấy con Hỏa Liệt Điểu này ra thử một chút, xem năng lượng của mình rốt cuộc đã đạt đến mức độ nào.

Có suy nghĩ này, Tần Mặc trực tiếp xông về phía Hỏa Liệt Điểu.

Tần Mặc không hề rút vũ khí ra, con Hỏa Liệt Điểu này có chút không hiểu, mặc dù Tần Mặc thực lực cảm giác rất mạnh mẽ, nhưng đối phương tay không tấc sắt, lại muốn đối đầu trực diện với mình, chẳng phải có chút quá ngây thơ sao.

Nó trực tiếp phun ra một vài ngọn lửa, ngọn lửa này hình thành một hình dạng chim thú khổng lồ.

Chim thú bay về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng không né tránh, ngược lại ngưng tụ ra một con đại bàng.

"Ưng Kích Trường Không!" Hai con chim thú va chạm vào nhau giữa không trung, cái mỏ nhọn của cả hai bên dường như chạm vào một khối sức mạnh, cũng đang không ngừng đối đầu nhau giữa không trung.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, năng lượng của đối phương có thể chống lại mình, kéo dài thời gian lâu như vậy quả thật vẫn không tệ.

Nhưng nó bị phong ấn ở đây ngàn năm, có thể có năng lực như vậy, là nằm trong dự liệu của Tần Mặc.

Tần Mặc lại đẩy một đạo năng lượng về phía trước, năng lượng này gia tăng lên trên người con đại bàng, con đại bàng liền trực tiếp khiến con chim thú Hỏa Liệt Điểu kia liên tục bại lui.

Con Hỏa Liệt Điểu này không còn cách nào, chỉ đành vỗ cánh, dốc hết sức mà xông về phía trước, nhưng dù vậy, nó cũng không thể đẩy lùi con đại bàng này.

Tần Mặc khẽ nắm tay một chút, con đại bàng này liền đột nhiên nổ tung, đồng thời còn bao bọc lấy con Hỏa Liệt Điểu kia, con Hỏa Liệt Điểu kia cũng trực tiếp biến mất không thấy tăm hơi, không chỉ vậy, còn có một đạo năng lượng vô hình bay đến bên cạnh con Hỏa Liệt Điểu này, trực tiếp va chạm vào nó.

Hỏa Liệt Điểu chỉ đành dùng hai cánh của nó che chắn trước mặt, trên hai cánh của nó có dính một vài ngọn lửa, sau khi năng lượng của Tần Mặc đến, ngọn lửa trên cánh của nó trở nên càng thêm mãnh liệt, thậm chí còn bốc ra một vài tia lửa.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, thực lực của con Hỏa Liệt Điểu này quả thực khiến anh phải nhìn bằng con mắt khác, nhưng đáng tiếc

không có tác dụng gì.

Lần này, Tần Mặc chỉ sử dụng ra một nửa năng lượng, con Hỏa Liệt Điểu này đã có chút không chống đỡ nổi, nếu tiếp theo mình dùng năng lượng mạnh hơn, chẳng phải nó sẽ càng không chịu được sao?

"Cuồng Phong Nhận!" Lại một đạo năng lượng xuất hiện, năng lượng này đang không ngừng vận chuyển xung quanh Tần Mặc, nhưng ngọn lửa trên người con Hỏa Liệt Điểu kia lại trở nên càng thêm mãnh liệt.

Tần Mặc phát hiện trên đỉnh đầu con Hỏa Liệt Điểu này vậy mà lại xuất hiện một hình thức vương miện.

Tần Mặc nhướng mày.

"Thảo nào thực lực lại mạnh như vậy, thì ra nó là một Vương Giả trong số các Hỏa Liệt Điểu." Nhưng vẫn thật đáng tiếc, chỉ là một con Hỏa Liệt Điểu mà thôi, đối với anh căn bản không là gì.

Năng lượng khổng lồ xông về phía con Hỏa Liệt Điểu này, thấy rõ rằng Phong Nhận sắp va chạm vào người đối phương, nó vậy mà lại trực tiếp dùng cái mỏ của mình đối đầu trực diện với Phong Nhận của Tần Mặc.

Trên mỏ của nó cũng dính một vài ngọn lửa, sau khi Phong Nhận va chạm qua, đầu con Hỏa Liệt Điểu này mới lộ ra, mọi người cũng nhìn rõ được hình dạng của nó.

Ối trời, không ngờ con Hỏa Liệt Điểu này trông vẫn hung mãnh thật." Bàn Tử nhướng mày.

Đôi mắt nó trông giống hệt mắt chim thú bình thường, nhưng con ngươi lại đặc biệt nhỏ, khiến cả cái đầu trông vô cùng hung tợn.

Cộng thêm chiếc mỏ nhọn hoắt, lại còn lóe lên chút lửa, trông thật đáng sợ. "Năng lượng trên người nó mạnh quá." Hạo Thiên Chân cau

mày, có chút lo lắng cho Tần Mặc. "Không sao đâu, trước kia chúng ta cũng gặp bao nhiêu quái vật, thực lực còn đặc biệt hùng mạnh, anh Tần Mặc chẳng phải vẫn giải quyết hết đó thôi." "Nhưng lần này đúng là không giống." Ngay cả Bàn Tử vốn dĩ rất vô tư cũng cảm thấy được sự khác biệt. "Không sao đâu, tôi tin ông chủ nhất định sẽ làm được." Tiền Sanh Đào nắm chặt tay, anh ta rất tin tưởng Tần Mặc, cho rằng Tần Mặc nhất định không có vấn đề gì. "Chúng ta cứ đứng đây xem đã, đợi lát nữa nếu thật sự không ổn thì hẵng qua giúp." Nhị trưởng lão nhìn Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông "ừm" một tiếng, ông ta đương nhiên không thể trơ mắt nhìn Tần Mặc gặp chuyện.

Chỉ cần Tần Mặc không chống đỡ nổi, ông ta sẽ lập tức xông lên. "Có thời gian đó thì chúng ta nghĩ cách cho bản thân, xem có tìm được lối ra khỏi đây không đã." Lữ Tông Chu có chút cạn lời, sau đó lại đặt ánh mắt lên Tần Mặc, trong mắt lộ vẻ oán hận.

Tần Mặc đã lấy đi biết bao bảo vật của họ, tốt nhất là nên lưỡng bại câu thương với con Hỏa Liệt Điểu này.

Như vậy, hắn không chỉ có thể đánh bại con Hỏa Liệt Điểu, mà còn có thể nhân cơ hội giết Tần Mặc, đoạt lại bảo vật từ trên người Tần Mặc. "Cậu nói cái gì vậy hả?

Người ta đã giúp chúng ta, chúng ta chắc chắn không thể khoanh tay đứng nhìn." Nhị trưởng lão cau mày.

Vốn dĩ Tần Mặc vào mộ huyệt này là để giúp họ giải quyết phiền phức, bây giờ đối phương lại nói ra những lời như vậy, thật sự là có chút vong ân bội nghĩa. "Thì sao?

Chương 1119

Đây vốn là việc hắn nên làm.

Hắn đã nhận bảo vật của chúng ta thì phải giải quyết con Hỏa Liệt Điểu này.

Việc hắn có an toàn hay không chẳng liên quan gì đến chúng ta." Lữ Tông Chu hừ lạnh một tiếng, không hề cảm thấy lời mình nói có vấn đề.

Lục trưởng lão cũng gật đầu, ông ta khá đồng tình với cách nói này của Lữ Tông Chu. "Mấy người chúng ta đều đã bị thương rồi, làm sao mà qua giúp được?

Bây giờ chỉ có thể hy vọng hắn tự cầu đa phúc thôi." "Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa.

Bây giờ nói mấy chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì." Lữ Tuyền Đông nhìn Nhị trưởng lão.

Tần Mặc đang giao chiến với con Hỏa Liệt Điểu đó, bọn họ chỉ cần luôn chú ý động tĩnh của Tần Mặc là được.

Nhị trưởng lão "ừm" một tiếng, rồi quay đầu lại theo dõi động tĩnh của Tần Mặc.

Hiện tại họ thật sự không có tâm trí nghĩ chuyện khác, tốt hơn hết là giải quyết con Hỏa Liệt Điểu này trước đã.

Hơn nữa, tranh luận với hai người Lữ Tông Chu kia dường như cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Hai loại người như bọn họ, bản thân vốn đã là kẻ tư lợi.

Ông ta còn nghĩ, lần này giúp hai người họ, tư tưởng của họ sẽ

tiến bộ đôi chút, kết quả lại vẫn như vậy.

Thôi bỏ đi, cứ coi như hai người họ không phải người trong gia tộc đi.

Người như Lữ Tông Chu tuyệt đối không thể làm tộc trưởng của gia tộc họ.

Khi trở về, ông ta sẽ kể hết mọi chuyện này cho tộc trưởng.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con Hỏa Liệt Điểu trước mặt.

Thật ra anh có chút tò mò, năng lượng của mình có nhiều loại khác nhau, nếu dùng sức mạnh Hàn Băng để đối phó con Hỏa Liệt Điểu này, sẽ xuất hiện tình huống gì đây?

Tần Mặc cười nói: "Đã không rõ thì cứ thử một chút xem sao." Thấy ánh mắt Tần Mặc, Hỏa Liệt Điểu trong lòng bỗng dưng run sợ.

Không biết tại sao, nó cứ cảm giác Tần Mặc sắp giở trò gì đó.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nghĩ cách khống chế thân hình con Hỏa Liệt Điểu. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tần Mặc phát hiện sau khi băng tinh xuất hiện, nó lại không ngừng tan chảy.

Tần Mặc cau mày: "Xem ra dùng băng tinh để khống chế Hỏa Liệt Điểu, thật sự không ổn lắm." Hỏa Liệt Điểu ngẩn ra một lát, sau đó trong mắt nó lộ ra vẻ chế giễu.

Không ngờ Tần Mặc thực lực không tệ, vậy mà lại ngốc nghếch đến thế.

Lửa trên người nó toàn bộ đều là chân hỏa, băng tinh của Tần Mặc làm sao có thể làm nó bị thương chứ?

Xem ra mấy nhân loại này đã không còn là đối thủ của nó.

Nó nhất định phải nuốt chửng từng tên một, ăn hết bọn chúng để bổ sung sức mạnh thật tốt.

Điều này cũng coi như an ủi cho khoảng thời gian ngàn năm nó bị phong ấn ở đây.

Nó nhìn những băng tinh xung quanh, trực tiếp vỗ cánh bay đến gần.

Tuy nhiên, nó phát hiện những băng tinh này sau khi tan chảy lại có thể phục hồi trở lại.

Chắc là có liên quan đến năng lượng trên người tên tiểu tử kia.

Nhưng nó không tin sức mạnh của tên tiểu tử đó có thể duy trì được bao lâu?

Duy trì những băng tinh này chắc chắn là một sự tiêu hao cực lớn đối với hắn.

Suy nghĩ của nó quả thực không sai.

Sức mạnh trong cơ thể Tần Mặc đang thất thoát, nhưng tốc độ thất thoát cực kỳ chậm.

Ngay cả khi duy trì như vậy suốt một ngày một đêm cũng không thành vấn đề. "Nhưng dù vậy, vẫn phải thử một chút." Tần Mặc cảm thấy, băng và lửa, cũng như nước và lửa đều tương khắc, phải xem năng lượng của ai mạnh hơn.

Nếu hỏa lực rất lớn, thì nước và băng đều sẽ biến thành hơi nước.

Nếu nước mạnh hơn, thì cho dù lửa có mạnh đến mấy cũng không thể sánh bằng. "Ngưng Băng Quyết!" Sau khi năng lượng này xuất hiện, nhiệt độ xung quanh giảm xuống rất nhiều.

Ngay cả con Hỏa Liệt Điểu cũng phải rùng mình, nó có chút kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Sao có thể chứ?

Tại sao trên người Tần Mặc lại bùng phát ra sức mạnh mạnh mẽ

đến vậy?

Hỏa Liệt Điểu có chút không hiểu, Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhạt, nhìn nó.

Dù nó có không hiểu thế nào cũng vô ích. "Tiếp theo ngươi còn có thể kiên trì được bao lâu?" Một con dao găm xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc dùng hai tay kéo sang hai bên, con dao găm này liền biến thành rất lớn, hơn nữa trên đó còn mang theo một ít băng sương.

Mặc dù trên người Hỏa Liệt Điểu mang theo ngọn lửa nồng đậm, nhưng cũng không thể làm tan chảy được bao nhiêu băng sương này.

Tần Mặc đẩy nhẹ về phía trước, băng sương liền lao thẳng về phía Hỏa Liệt Điểu, đến trước mặt nó, đâm vào thân thể nó.

Vốn dĩ Hỏa Liệt Điểu trong lòng còn chút hy vọng, nhưng bây giờ hy vọng đã hoàn toàn tan biến.

Không được, tuyệt đối không thể để năng lượng này trực tiếp đâm vào người nó, nếu không cơ thể nó nhất định sẽ không chịu nổi.

Có ý nghĩ đó, Hỏa Liệt Điểu vỗ hai cánh bay sang một bên.

Nhưng con dao găm của Tần Mặc như có mắt, không ngừng đuổi theo nó, khiến nó không thể trốn thoát.

Chương 1120

Xem ra nó chỉ có thể nghĩ cách đập nát con dao găm này.

Sau khi Hỏa Liệt Điểu ổn định thân hình, nó dùng đá bên cạnh ném về phía con dao găm của Tần Mặc.

Con dao găm của Tần Mặc đâm vào cục đá, cục đá đó lập tức nổ tung.

Không những thế, con dao găm này còn không hề bị ảnh hưởng gì, chỉ biết tiếp tục lao thẳng về phía Hỏa Liệt Điểu.

Hỏa Liệt Điểu không còn cách nào, chỉ có thể dùng mỏ nhọn của mình đấu cứng với con dao găm của Tần Mặc.

Trên mỏ của nó có mang theo lửa để tự vệ, nhưng khi đến gần cây lê này, ngọn lửa trên đó lại bị áp chế, không thể cháy hết mình.

Trong lòng nó có chút không hiểu, nhưng nó cũng không nói gì, chỉ tiếp tục khống chế cái mỏ của mình.

Cái mỏ và con dao găm va vào nhau.

Ngọn lửa trên mỏ của nó lập tức biến mất.

Không những thế, trên đó còn xuất hiện một ít băng sương, những băng sương này trực tiếp biến cả cái mỏ của nó thành khối băng.

Nó há miệng, nhưng lại phát hiện sức mạnh của khối băng này khiến nó không thể há ra.

Không những thế, con dao găm đó còn lao thẳng về phía đầu nó.

Nó chỉ có thể giang cánh ra để cản.

Con dao găm đâm vào cánh nó, ngọn lửa trên cánh nó cũng lập tức tắt ngúm.

Hơn nữa, con dao găm còn đâm xuyên qua cánh nó.

Nhưng ngọn lửa trên cánh nó khá dày, nên sau khi xuyên qua thì con dao găm cũng trực tiếp biến mất.

Tần Mặc gật đầu.

Hiệu quả của con dao găm này vẫn khá khiến anh hài lòng.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia đương nhiên cũng chú ý đến sự dũng mãnh của Tần Mặc.

Họ đều không kìm được thở phào nhẹ nhõm.

May mắn thay, Tần Mặc có thực lực khá mạnh, con Hỏa Liệt Điểu này không thể ảnh hưởng đến anh.

Lữ Tuyền Đông bên kia cũng đã chú ý tới.

Ông ta tìm một chỗ ngồi xuống, rồi nhìn Nhị trưởng lão nói: "Xem ra Tần Mặc chắc không có vấn đề gì rồi.

Chúng ta có thể ở đây chữa trị vết thương trước, đợi lát nữa cũng có thể nhanh chóng giải quyết con Hỏa Liệt Điểu này." Lữ Tông Chu cũng đã nhìn thấy.

Hắn nắm chặt tay, trên mặt lộ vẻ phẫn hận.

Điều này thật sự quá bất công. "Ông chủ ngày càng mạnh hơn rồi." Tiền Sanh Đào vẫn khá ngưỡng mộ thực lực của Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc dù sao cũng là ông chủ của anh ta, anh ta nhiều lắm cũng chỉ là ngưỡng mộ mà thôi. "Như vậy chẳng phải rất tốt sao?

Sau này mấy anh em chúng ta chỉ cần đi theo Tần Mặc làm việc vặt là được." Bàn Tử cười cười.

Trước kia khi xuống mộ huyệt, bọn họ còn phải liều mạng, nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi, đã có Tần Mặc ở đây. "Mấy người mau

nhìn kìa." Mọi người lại nhìn về phía Tần Mặc.

Lúc này, Tần Mặc lại ngưng tụ ra một cái rìu khổng lồ.

Lữ Tuyền Đông vừa nói vừa chỉ Tần Mặc.

Ông ta vừa chữa thương, vừa chú ý tình hình của Tần Mặc.

Không ngờ bây giờ Tần Mặc lại ngưng tụ ra một cái rìu khổng lồ.

Sức mạnh của cái rìu này vừa nhìn đã thấy đặc biệt hùng mạnh. "Vừa nãy chỉ là một thanh Hàn Băng chủy thủ thôi đã ép con Hỏa Liệt Điểu kia ra nông nỗi đó, hơn nữa còn khiến đối phương bị thương.

Lần này mấy anh em chúng ta chẳng phải càng không cần lo lắng sao?" Nhị trưởng lão trong mắt mang theo ý cười.

Có Tần Mặc ở đây, trong đội ngũ của họ, sau này khả năng chiến thắng của họ sẽ ngày càng lớn. "Theo tôi mà nói, bây giờ chúng ta thậm chí có thể trực tiếp tìm người của Uông gia, để Tần Mặc tùy tiện ra tay một cái là người Uông gia sẽ bị anh ấy đuổi đi." Bàn Tử nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Mặc. "Chuyện này vẫn đừng làm phiền Tần Mặc ra tay thì hơn nhỉ?" Nhị trưởng lão thở dài một tiếng.

Chuyện này liên quan đến cuộc chiến giữa gia tộc của họ và Uông gia, để Tần Mặc giúp họ thì còn ra thể thống gì nữa? "Trước đây chúng tôi và Uông gia đã có ân oán rồi, nên chúng tôi ra tay với bọn họ thì không liên quan gì đến các ông cả." Hạo Thiên Chân an ủi Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão "ừm" một tiếng.

Điều này cũng bình thường, dù sao những người của Uông gia danh tiếng lại thối như vậy, việc họ đắc tội nhiều người cũng là lẽ đương nhiên. "Nói thì nghe đơn giản thật, các cậu không thấy lần này người Uông gia mang đến toàn là tinh anh sao?

Chỉ dựa vào mấy người các cậu mà cũng muốn chống lại bọn họ ư?" Lữ Tông Chu hừ lạnh một tiếng.

Bàn Tử bĩu môi, người này sao lại còn nói giúp người ngoài chứ? "Cậu đừng quên, cậu là người Lữ gia." Bàn Tử còn chưa nói gì, Nhị trưởng lão đã lên tiếng trước.

Lần này ông ta thật sự không thể chịu nổi nữa.

Lữ Tông Chu há miệng, nhưng thấy ánh mắt của Lục trưởng lão, hắn chỉ đành tạm thời ngậm miệng lại.

Thôi được rồi, đừng nghĩ nữa.

Chương 1121

Dù sao thì việc giải quyết người Uông gia đối với họ cũng là chuyện tốt.

Chỉ cần sau này Tần Mặc và mấy người kia chết ở đây, thì công lao giải quyết Uông gia sẽ thuộc về hắn.

Đương nhiên, trong lúc đó, hắn còn phải nhân tiện giải quyết cả Nhị trưởng lão và Lữ Tuyền Đông nữa.

Nếu không, hai người này trở về gia tộc nhất định sẽ tố cáo. "Người Uông gia đông thì có thể làm sao?

Trước kia bọn họ cùng chúng tôi xuống mộ huyệt, đi theo hai ba mươi người đó, sau này chẳng phải vẫn bị chúng tôi xử lý cho toàn quân bị diệt, chỉ còn lại một lão Lý đầu thôi sao?" Bàn Tử có chút kiêu ngạo ưỡn cằm.

Chuyện này hắn có thể khoe khoang cả năm.

Lúc này Tần Mặc đang đối phó với con Hỏa Liệt Điểu, anh cũng nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng Tần Mặc không nói gì.

Con Hỏa Liệt Điểu này bây giờ đã trọng thương, chắc là không chống đỡ được bao lâu nữa.

Khi có cơ hội, Tần Mặc quả thực muốn gặp mặt những người của Uông gia, nhân tiện đuổi bọn họ đi. "Hàn Băng Ma Trảm!" Sau khi Tần Mặc dứt lời, cái rìu này trực tiếp xuất hiện trước mặt Hỏa Liệt Điểu.

Trong lòng Hỏa Liệt Điểu có chút giãy giụa.

Nó có nên thử đấu cứng với cái rìu của Tần Mặc không?

Nhưng lại nghĩ đến cái rìu của Tần Mặc trên đó mang theo nhiều băng sương như vậy, cho dù có làm cho tất cả ngọn lửa trên người nó biến mất, cũng chưa chắc đã có thể làm tan chảy cái rìu này.

Vậy thì chỉ có thể tạm thời tránh né năng lượng của Tần Mặc thôi.

Hỏa Liệt Điểu quay đầu, nhìn xung quanh.

Nó phát hiện, xung quanh đây không có chỗ nào để trốn.

Nó không còn cách nào, chỉ có thể tập hợp tất cả ngọn lửa trên người lại, hình thành một thanh kiếm lửa khổng lồ.

Thanh kiếm lửa lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

Nó muốn dùng cách này để làm giảm năng lượng của cái rìu mình sao?

Nhưng nó có chút quá ngây thơ rồi.

Ngay cả như vậy, năng lượng của cái rìu này cũng căn bản không bị triệt tiêu.

Tần Mặc dùng cái rìu này đâm vào thanh kiếm lửa của đối phương.

Quả nhiên, thanh kiếm lửa của nó đến trước cái rìu của Tần Mặc, cái rìu không hề có bất kỳ biến đổi nào.

Tần Mặc bên này thì lại lần nữa ngưng tụ một đạo năng lượng. "Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh kiếm khổng lồ đâm vào thanh kiếm lửa kia, thanh kiếm lửa đó trực tiếp bị chém thành hai đoạn, biến mất tại chỗ.

Tần Mặc cười cười.

Xem ra làm như vậy hiệu quả vẫn khá tốt.

Thật ra sở dĩ Tần Mặc phải dùng thanh kiếm này để đối phó đối phương, hoàn toàn là vì năng lượng Hàn Băng có tác dụng khắc chế Hỏa Liệt Điểu khá lớn.

Chỉ cần dùng Hàn Băng phủ đầu đâm vào người Hỏa Liệt Điểu, e rằng sức mạnh của nó sẽ không duy trì được bao lâu nữa.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con Hỏa Liệt Điểu trước mặt.

Hỏa Liệt Điểu không ngừng di chuyển thân hình về phía sau.

Thực lực của Tần Mặc quá đáng sợ, xem ra nó nhất định phải cẩn thận rồi.

Nó đặt ánh mắt sang một bên, sau khi thấy lớp vỏ trứng ở đó, nó lập tức bay đến bên cạnh lớp vỏ trứng này.

Vỏ trứng vẫn luôn bảo vệ cơ thể nó, nó cảm thấy bây giờ chắc cũng có thể có tác dụng.

Nó ném lớp vỏ trứng này về phía cái rìu của Tần Mặc.

Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Bên ngoài lớp vỏ trứng này có một số hoa văn, trên đó có một số phù hiệu.

Những phù hiệu này chắc là do người Lữ gia để lại, nhưng những hoa văn này chắc là do Hỏa Liệt Điểu vốn có.

Xem ra lớp vỏ trứng này quả thực không đơn giản, nhưng có đỡ được cái rìu của mình hay không thì còn chưa biết chừng? "Liên Hoa Thiên Ấn!" Lại một đạo năng lượng nữa được Tần Mặc ném ra.

Còn Hỏa Liệt Điểu bên kia cũng dùng ngọn lửa của mình tạo ra một con rắn lửa khổng lồ, con rắn lửa này bay về phía Tần Mặc.

Nhận thấy đối phương sắp vây quanh Tần Mặc, lòng bàn tay Tần Mặc đập vào con rắn lửa này, con rắn lửa lập tức biến mất không dấu

vết. "Sức mạnh thật đáng sợ." Lữ Tuyền Đông nuốt nước bọt.

Ông ta lại nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Mặc, trong mắt lộ vẻ sùng bái.

Thực lực của Tần Mặc thật sự quá mạnh.

Nếu có cơ hội, ông ta rất muốn bái Tần Mặc làm thầy.

Chỉ là không biết Tần Mặc có nguyện ý nhận ông ta làm đồ đệ hay không, dù sao ông ta cũng khá ngu ngốc.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười, lại nhìn con Hỏa Liệt Điểu.

Hỏa Liệt Điểu thấy tất cả năng lượng của mình đều bị Tần Mặc chặn lại, lòng phẫn hận càng trở nên lớn hơn.

Những người Lữ gia này thật sự quá đáng, đã áp chế nó ở đây rồi, lại còn tìm một tên tiểu tử như vậy đến đối phó nó.

Ngay cả lớp vỏ trứng của nó, trong sự giao thoa của những năng lượng này cũng đã xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Chương 1122

Chắc lớp vỏ trứng này của nó đã không chống đỡ được bao lâu nữa rồi.

Nó ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc cũng biết tâm tư của nó, nhưng Tần Mặc chỉ nhìn cái Hàn Băng phủ đầu này, nhân tiện lại đẩy Hàn Băng phủ đầu về phía trước, nó liền lao thẳng về phía Hỏa Liệt Điểu.

Hỏa Liệt Điểu không còn cách nào, chỉ có thể vỗ cánh bay lên không trung.

Chỉ thấy một con chim lửa giống hệt nó xuất hiện trước mặt.

Nhưng Tần Mặc phát hiện sau khi nó phóng thích những ngọn lửa này ra, năng lượng trên người nó đã trở nên vô cùng yếu ớt.

Không kịp nghĩ nhiều, Hỏa Liệt Điểu vội vàng ném con chim lửa kia đi.

Con chim lửa trực tiếp đâm về phía Tần Mặc.

Cái rìu của Tần Mặc và con chim lửa đó va vào nhau giữa không trung, những gợn sóng năng lượng khổng lồ tản ra khắp xung quanh.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia cũng bị sức mạnh này lan đến, vì vậy khóe miệng họ đều rịn ra chút máu, trên mặt cũng lộ vẻ khó tin.

Không thể nào, đạo năng lượng này mạnh như vậy, Tần Mặc có thể chống lại được không?

Khi họ ngẩng đầu lên thì phát hiện lửa cháy ngút trời đã che khuất tầm nhìn của họ. "Không hay rồi, mau lùi lại!" Nhị trưởng lão vừa nói vừa kéo cánh tay Lữ Tuyền Đông bên cạnh.

Lục trưởng lão và Lữ Tông Chu cũng không phải kẻ ngốc, họ cũng vội vàng lùi về phía sau.

Nhưng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Tiền Sanh Đào thì lại có chút lo lắng, họ đang định xông tới thì bị Nhị trưởng lão và Lữ Tuyền Đông kéo lại. "Mấy cậu điên rồi sao?

Sức mạnh của ngọn lửa này mạnh như vậy, không phải người bình thường có thể chống đỡ được.

Các cậu xông vào đó sẽ lập tức biến thành người sống bị thiêu thành tro." "Chẳng lẽ muốn tôi và Hạo Thiên Chân trơ mắt nhìn Tần Mặc bị ngọn lửa này nuốt chửng, chết ở đây sao?" Hắn chắc chắn không thể chịu đựng được.

Tiền Sanh Đào cũng nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông: "Anh ấy là ông chủ của tôi, đã cứu mạng tôi.

Tôi nhất định phải cùng sống chết với anh ấy!" Mấy người bọn họ tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Tần Mặc bị con Hỏa Liệt Điểu này đánh bại.

Vốn dĩ mấy người bọn họ đều cảm thấy không có gì, dù sao Tần Mặc vẫn luôn chiếm thượng phong, dồn con Hỏa Liệt Điểu này tháo chạy thảm hại.

Nhưng lần này đối phương phóng thích ra ngọn lửa thật sự quá nhiều, quá mạnh mẽ rồi. "Bất kể là ai, bị sức mạnh này bao phủ, chắc chắn là không sống nổi rồi." Nhị trưởng lão có chút tiếc nuối.

Tần Mặc tuổi còn trẻ mà đã có thực lực như vậy, trong lòng ông ta vẫn khá yêu quý Tần Mặc.

Nếu Tần Mặc có thể giúp đỡ họ trong chuyện này, Lữ gia đương nhiên sẽ là ân nhân lớn của Lữ gia họ.

Nhưng bây giờ...

Nhị trưởng lão thở dài một tiếng, có chút không nói nên lời. "Tuyệt đối không thể nào, anh Tần Mặc sẽ không sao đâu!" Hạo Thiên Chân có chút không tin.

Từ trước đến nay, họ đã xuống bao nhiêu mộ huyệt rồi, Tần Mặc đều không có chuyện gì, bây giờ sao lại có vấn đề được chứ? "Cậu cũng cảm nhận được nhiệt độ của ngọn lửa này rồi đó." Lữ Tuyền Đông chỉ nói một câu như vậy, những thứ khác ông ta cũng không muốn nói nữa.

Chắc hẳn trong lòng đối phương nên hiểu ý của ông ta.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ đột nhiên cảm nhận được vô tận hơi lạnh truyền đến từ xung quanh.

Họ đều sững sờ tại chỗ.

Khi ngẩng đầu lên thì phát hiện ngọn lửa ngút trời trước mặt đã hoàn toàn biến mất, giữa không trung có một bóng dáng quen thuộc. "Đây chẳng phải là Tần Mặc sao?" Ánh mắt Nhị trưởng lão sáng lên.

Không ngờ Tần Mặc lại còn sống. "Đúng vậy, tôi đã nói Tần Mặc nhất định sẽ không sao mà." Giọng Bàn Tử mang theo vẻ mừng rỡ như vừa thoát khỏi cõi chết.

Lữ Tông Chu nắm chặt tay.

Hắn vốn còn nghĩ Tần Mặc thật sự có thể chết.

Hơn nữa, vừa nãy hắn đã quan sát tình trạng của con Hỏa Liệt Điểu, khi nó phóng thích ngọn lửa này ra, rõ ràng đã không chống đỡ được bao lâu nữa rồi.

Nếu Tần Mặc thật sự chết rồi, con Hỏa Liệt Điểu này đối với bọn họ chắc cũng không còn là mối đe dọa nữa.

Tần Mặc còn sống, bọn họ căn bản không thể giành được vị trí tộc

trưởng, thậm chí không thể hoàn thành nhiệm vụ theo lời tộc trưởng đã nói.

Cho dù lần này phái họ đi cùng nhau, nhưng nếu họ có thể tự mình hoàn thành, thì đó sẽ là một công lao rất lớn đối với gia tộc của họ.

Bàn Tử có chút kích động, muốn đi về phía trước vài bước, nhưng Lữ Tuyền Đông lại kéo cánh tay hắn lại. "Đừng qua đó." Bàn Tử gật đầu.

Đúng vậy, hắn vừa vui mừng quá lại quên mất chuyện này. "Anh Tần Mặc, anh không sao chứ?" Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Tần Mặc ở không xa.

Tần Mặc quay đầu nhìn một cái, nhướng mày. "Yên tâm đi, tôi là người từ trước đến nay không bao giờ cố ý tỏ ra mạnh mẽ.

Tôi nói không sao là không sao." Mấy người họ gật đầu.

Tần Mặc đã nói như vậy, chắc là không bị thương gì, đó đương nhiên là chuyện tốt nhất.

Lúc này Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Hỏa Liệt Điểu trước mặt.

Bây giờ nó nguyên khí đại thương, tất cả năng lượng cơ bản đã phóng thích ra hết.

Chương 1123

Năng lượng trên người Tần Mặc tuôn trào, một luồng hắc khí cường liệt vờn quanh Tần Mặc.

Trong mắt con Hỏa Liệt Điểu lóe lên một tia kinh hãi, hơn nữa nó luôn cảm thấy khí tức trên người Tần Mặc dường như có chút quen thuộc.

Loại sức mạnh đáng sợ này, nó lẽ ra chưa từng cảm nhận được trên người người Lữ gia mới đúng, vậy đây là cái gì?

Hỏa Liệt Điểu nhìn Tần Mặc.

Nó nghĩ mãi không ra, rốt cuộc là đã cảm nhận được ở đâu?

Nhưng tình hình hiện tại không cho phép nó nghĩ nhiều nữa.

Hỏa Liệt Điểu vội vàng vỗ cánh, điều động những ngọn lửa cuối cùng trên người ra.

Sau khi không còn những ngọn lửa này, người nó lập tức tối sầm lại, không còn chút ánh sáng nào.

Cảm nhận được sự nóng bỏng của ngọn lửa này, tim Hạo Thiên Chân và bọn họ lại thắt lại. "Mạnh quá." Tiền Sanh Đào nắm chặt tay, nhưng không sao, vừa nãy Tần Mặc còn có thể đối phó với những ngọn lửa kia, huống hồ là bây giờ.

Lúc này Tần Mặc đang nhìn chằm chằm con Hỏa Liệt Điểu này.

Hỏa Liệt Điểu cũng đang nhìn Tần Mặc, nhưng thần sắc của nó đã u ám không còn chút ánh sáng.

Năng lượng màu đen trên người Tần Mặc trực tiếp lao về phía Hỏa Liệt Điểu, vờn quanh nó.

Ngọn lửa vây quanh những năng lượng màu đen này, muốn thiêu đốt hết chúng, nhưng bất kể ngọn lửa cố gắng thế nào, những năng lượng màu đen này đều không hề thay đổi.

Trên mặt con Hỏa Liệt Điểu cũng xuất hiện biểu cảm kinh hãi, bởi vì năng lượng màu đen này lại áp chế khiến nó không thể thở nổi.

Năng lượng màu đen không ngừng lan rộng, con Hỏa Liệt Điểu lập tức không chịu nổi nữa, sau đó nó ngã xuống đất.

Mấy người kia đều có chút kinh ngạc, ngay cả ngọn lửa ngút trời kia cũng hoàn toàn biến mất.

Họ nhìn con Hỏa Liệt Điểu trên đất, Hỏa Liệt Điểu đã thoi thóp.

Hỏa Liệt Điểu có chút không cam lòng ngẩng đầu, nhìn Tần Mặc.

Rốt cuộc là tại sao?

Nó cảm thấy sức mạnh trên người Tần Mặc thật sự quá đáng sợ, áp chế đến mức nó không thể hô hấp, hơn nữa ngay cả toàn bộ sức mạnh trên người cũng không thể phát huy ra được.

Nó tự nhận, nếu có thể sử dụng những sức mạnh đó, vẫn có thể chiến đấu đôi chút với Tần Mặc.

Bây giờ nó thật sự thua thảm hại.

Tần Mặc đi đến bên cạnh con Hỏa Liệt Điểu này, nhìn đối phương.

Trong mắt đối phương lộ vẻ không cam lòng, nhưng Tần Mặc sẽ không cho nó cơ hội. "Bị phong ấn ở đây ngàn năm, sự thù hận trong lòng ngươi quả thực rất mạnh liệt, nhưng huyết khí trên người ngươi ta có thể cảm nhận được." Tần Mặc không có cách nào thuyết phục mình buông tha con Hỏa Liệt Điểu này, nên chỉ có thể giải quyết đối phương.

Con Hỏa Liệt Điểu này vẫn còn một tia ý thức cầu sinh, vì vậy nó quay đầu vội vàng chạy trốn về phía lối ra ở một bên khác.

Tần Mặc đặt ánh mắt sang bên đó, phát hiện bên đó là một bức tường khổng lồ.

Xem ra lối ra chắc là ở chỗ đó, nếu không thì Hỏa Liệt Điểu sẽ không có động thái như vậy.

Cho dù như vậy, Tần Mặc cũng không tha cho con Hỏa Liệt Điểu này.

Anh ngưng tụ sức mạnh, trực tiếp đánh vào người Hỏa Liệt Điểu.

Thân thể Hỏa Liệt Điểu lập tức biến mất, hơn nữa trong không khí còn sót lại một số năng lượng chưa tan đi, cùng với nhiệt độ còn lại.

Nếu không phải vì nhiệt độ này, e rằng bọn họ căn bản sẽ không nhận ra nơi đây đã từng trải qua chiến đấu.

Âm thanh của Hệ thống cũng nhắc nhở Tần Mặc lúc này. "Đinh!

Đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10." Tần Mặc bây giờ vẫn khá vui mừng, dù sao lại thông qua Hệ thống nhận được thuộc tính cộng thêm cho cơ thể.

Ngay sau đó, Tần Mặc lập tức xem xét trạng thái cơ thể hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ Năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy

Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ Khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng Thái Cơ Thể: Mẫn Tiệp 3185【giới hạn nhân loại 10】 Thể Lực 3200【giới hạn nhân loại 10】 Sức Mạnh 3200【giới hạn nhân loại 10】 Tinh Thần 3210【giới hạn nhân loại 10】.

Hiện tại các hạng năng lực đều đã đột phá 3000, thêm một thời gian nữa anh nhất định sẽ trở nên mạnh hơn.

Những điều này cũng đúng, phần lớn là nhờ bọn họ đã cấp bảo vật cho mình.

Tần Mặc hoàn hồn, quay đầu lại, đặt ánh mắt lên Hạo Thiên Chân và mấy người kia, đi đến chỗ họ. "Mấy cậu sao rồi?

Không có chuyện gì chứ?" Bọn họ phản ứng lại, đồng loạt lắc đầu.

Mấy người bọn họ thì không có chuyện gì, nhưng họ vẫn có chút lo lắng cho Tần Mặc. "Con Hỏa Liệt Điểu đó thực lực dường như vẫn khá mạnh, anh có chỗ nào không thoải mái không?

Nếu có thì nhớ nói với chúng tôi một tiếng." Tần Mặc cười đáp một tiếng: "Yên tâm đi, tôi là người từ trước đến nay không bao giờ cố ý tỏ ra mạnh mẽ.

Tôi nói không sao là không sao." Mấy người họ gật đầu.

Tần Mặc đã nói như vậy, chắc là không bị thương gì, đó đương nhiên là chuyện tốt nhất. "Vậy bây giờ phải làm sao đây?

Chương 1124

Nơi này dường như bị bịt kín, chúng ta không ra ngoài được rồi." Lữ Tuyền Đông thở dài một tiếng.

Tiếp theo, Tần Mặc không có chuyện gì, vậy thì họ phải suy nghĩ về việc mấy người họ sẽ đi đâu về đâu.

Tần Mặc đặt ánh mắt lên bức tường bên kia.

Lối ra chắc là ở chỗ bức tường đó, nhưng tình hình cụ thể thế nào?

Tần Mặc vẫn chưa rõ lắm, anh phải qua đó xem trước rồi mới có thể nói ra suy nghĩ của mình. "Hay là mọi người cứ tản ra tìm kiếm ở đây trước đi." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc một cái, Tần Mặc gật đầu.

Cách nói của Hạo Thiên Chân cũng được, bọn họ cứ tìm trước, nếu không có manh mối thì nói sau.

Vừa hay, anh có thể nhân lúc này đi đến chỗ bức tường kia xem xét. "Thà rằng đừng giết con Hỏa Liệt Điểu đó, như vậy nói không chừng còn có thể hỏi được cách ra ngoài từ miệng nó." Lữ Tông Chu lẩm bẩm nhỏ giọng.

Nhị trưởng lão nghe thấy thì cau mày. "Cậu nói nghe buồn cười thật đấy.

Bản thân cậu không có bản lĩnh đối phó con Hỏa Liệt Điểu đó, Tần Mặc đã giải quyết nó rồi, cậu còn muốn trách Tần Mặc ra tay quá nặng sao?" "Hơn nữa, đó là một con Hỏa Liệt Điểu, cậu có thể hỏi được từ miệng nó sao?

Sơ suất một chút nói không chừng sẽ bị nó phản công đó." Nghe

thấy những lời này, Lữ Tông Chu bĩu môi, nhưng hắn không nói thêm gì nữa, chỉ đi về phía trước, bắt đầu tìm kiếm cách thoát ra.

Tần Mặc đi đến bức tường này, cẩn thận gõ thử một chút, phát hiện bức tường này là đặc.

Điều đó có nghĩa là phải kích hoạt cơ quan nào đó thì bức tường này mới biến đổi.

Tần Mặc nhìn khu vực này, nơi đây hình như cũng chẳng có cơ quan nào.

"Anh đang nhìn gì thế?" Lục Trưởng lão đi đến bên cạnh Tần Mặc, ông ta cứ cảm thấy Tần Mặc hình như biết điều gì đó mà không chịu nói cho họ.

"Không có gì." Tần Mặc nói xong vẫn đang quan sát tỉ mỉ, anh rõ ràng đang tìm cách ra ngoài, đối phương sẽ không nghĩ anh đang tìm bảo vật chứ?

"Anh có phải muốn bỏ rơi mấy người chúng tôi ở đây không?" Lục Trưởng lão nhìn chằm chằm Tần Mặc, dường như muốn nhìn thấu anh, Tần Mặc bật cười, người này nói chuyện khá thú vị.

"Nếu tôi thực sự muốn bỏ rơi mấy người, ngay từ đầu đã không cứu mấy người rồi." Tần Mặc nhún vai, lời anh nói không sai.

Nhị Trưởng lão thở dài một tiếng.

"Mấy người đừng lúc nào cũng nhìn chằm chằm Tần Mặc như thể anh ấy luôn làm điều gì bất lợi cho chúng ta.

Vì tộc trưởng đã đồng ý cho anh ấy đi cùng chúng ta, vậy thì chúng ta nên hoàn toàn tin tưởng anh ấy." "Hơn nữa, từ trước đến nay, chúng ta đã gặp bao nhiêu nguy hiểm?

Chẳng lẽ mấy người không nhận ra Tần Mặc vẫn luôn giúp đỡ

chúng ta sao?" Lúc này mà họ vẫn còn nghi ngờ Tần Mặc thì có phải quá không hợp lý rồi không?

Lục Trưởng lão bĩu môi.

"Tôi chỉ muốn hỏi xem ở đây có manh mối nào không thôi, chứ có ý gì khác đâu.

Nhị ca, anh không cần căng thẳng thế chứ?" "Có gì mà phải nói, mấy người chúng tôi không phải người nhà họ Lữ, còn đang ở đây giúp mấy người tìm cách ra ngoài, vậy mà mấy người không tin chúng tôi, còn nghi ngờ chúng tôi." Bàn Tử cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Lục Trưởng lão.

"Đừng nói vậy, ông ấy chắc chắn không có ý đó." Lữ Tuyền Đông giải thích với Bàn Tử, nhưng Bàn Tử thì nhìn Lữ Tuyền Đông, anh ta cảm thấy Lữ Tuyền Đông thực sự quá cần được rèn luyện, tính cách như vậy không thể quản lý cả gia tộc được.

Tần Mặc lắc đầu.

"Vậy cậu nghĩ cậu đủ hiểu ông ấy sao?

Cậu có biết trong lòng ông ấy nghĩ gì không?" Nghe vậy, Lữ Tuyền Đông sững người, đúng vậy, Tần Mặc nói không sai, cậu ta không phải Lục Trưởng lão, sao có thể biết suy nghĩ trong lòng đối phương chứ?

"Đôi khi đừng suy nghĩ quá nhiều cho người khác, cứ do dự như vậy ngược lại sẽ không làm tốt được việc, hiểu không?" Lục Trưởng lão bật cười.

"Chúng ta đều là người trong một gia tộc, ông ấy không nghĩ cho tôi, chẳng lẽ lại nghĩ cho mấy người các cậu sao?

Mấy người các cậu đều là người ngoài, ông ấy với mấy người cũng chẳng có quan hệ gì lớn." Tần Mặc nhướng mày.

“Phải đó, mấy người chúng tôi đúng là người ngoài, thì sao chứ?

Anh còn không phải nhờ tôi đối phó con Hỏa Liệt Điểu kia mới sống sót được sao?” Lục Trưởng lão biết, dù có tiếp tục tranh cãi thì ông ta cũng chẳng được lợi lộc gì.

“Tôi chỉ hỏi vu vơ thôi mà, anh đừng nghĩ nhiều thế.

Nếu có cách ra ngoài, vẫn nên cố gắng chia sẻ với mọi người chúng tôi, hoặc nói cho chúng tôi biết anh nắm được manh mối gì, như vậy chúng ta mới có thể nhanh chóng rời khỏi đây, anh thấy tôi nói có đúng không?” Tần Mặc ừ một tiếng.

“Đúng là rất đúng, nhưng dù tôi có biết cũng không muốn nói cho anh.” Tần Mặc trong mắt lộ ra một tia lạnh lẽo.

Với loại người như vậy, Tần Mặc không hề muốn hợp tác, nhưng giờ đã cùng đến đây rồi, dù không muốn đi tiếp cùng nhau e rằng cũng không được.

“Thôi được rồi, lát nữa chúng ta còn phải đối phó với người của Uông gia, chúng ta vẫn nên đoàn kết một lòng đi, nếu không chắc chắn sẽ bị bọn họ tìm cách tiêu diệt.” Nhị Trưởng lão vội vàng hòa giải, mọi người lúc này mới gật đầu.

Thực ra Tần Mặc cảm thấy, dù không có mấy người nhà họ Lữ này, với thực lực của mình, anh muốn đối phó mấy người của Uông gia căn bản chẳng có gì khó khăn.

Anh bây giờ đã hoàn toàn khác so với lúc mới bước vào Mộ Huyệt.

Nhưng vì đã đồng ý với tộc trưởng họ Lữ, vẫn phải nể mặt mấy người này một chút.

“Chỉ cần Tần Mặc tìm được cách ra ngoài là được rồi mà?

Mấy người quản anh ấy tìm bằng cách nào?

Đây là Mộ Huyệt của nhà họ Lữ mấy người, ngay cả người trong gia tộc mấy người còn không biết, Tần Mặc giúp mấy người tìm thấy, mấy người lại còn lắm chuyện." Bàn Tử nói móc một câu.

Anh ta vốn là người phóng khoáng, cũng không cảm thấy việc Tần Mặc tìm được lối ra có gì to tát.

Dù đây là Mộ Huyệt của nhà họ Lữ, nhưng Tần Mặc hiểu biết về Mộ Huyệt sâu rộng như vậy, việc tìm thấy lối ra là chuyện khá bình thường.

Mấy người kia sao cứ phải bận tâm thế nhỉ?

"Thôi được rồi, mọi người chúng ta mau đi làm việc đi, đừng đứng đây vây quanh nữa.

Chỉ khi nhanh chóng tìm được đường ra, chúng ta mới có thể thả lỏng tâm trạng một chút." Từ khi gặp con Hỏa Liệt Điểu kia, tâm lý mọi người đều căng thẳng, nên vẫn phải nhanh chân một chút.

Mấy người này không nói gì nữa, chỉ ở đây tìm kiếm, còn Tần Mặc thì nhìn chằm chằm bức tường trước mặt.

Chương 1125

Sau đó, anh lại quay đầu, nhìn chằm chằm nơi Hỏa Liệt Điểu biến mất cuối cùng ở đằng xa, chẳng lẽ anh đã nghĩ sai rồi sao?

Anh đi về phía nơi Hỏa Liệt Điểu biến mất, đứng đó lại nhìn xung quanh.

Anh phát hiện ngoài bức tường này, ở đằng xa còn có một tảng đá lớn.

Trong lòng Tần Mặc lại nảy ra ý nghĩ.

Anh đi đến bên cạnh tảng đá lớn này, gõ cẩn thận một cái, phát hiện tảng đá này không có vấn đề gì.

Anh lại đưa tay sờ thử, phát hiện tảng đá lớn này chạm vào lại mềm mại, rõ ràng là không đúng.

"Xem ra hẳn là ở đây rồi." Tần Mặc trong mắt ánh lên ý cười, sau đó anh dùng sức mạnh bao bọc tay mình, đánh vào tảng đá lớn này một cái, phát hiện trên tảng đá lớn không có lấy một vết nứt.

Tần Mặc vui mừng khôn xiết, xem ra suy đoán của anh không có vấn đề gì.

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Mặc trực tiếp thử nhấc hòn đá này lên trên, phát hiện căn bản không nhấc nổi, vì vậy anh lại đổi một cách khác xoay hòn đá này một chút.

Một cái hố lớn xuất hiện trên mặt đất cách đó không xa, Tần Mặc trong mắt ánh lên ý cười, đi về phía cái hố này.

"Quả nhiên không có vấn đề gì." Còn mấy người ở phía bên kia cũng phát hiện động tĩnh bên Tần Mặc, họ đều vội vàng đi tới.

Giọng Lục Trưởng lão cũng mang theo chút chua chát.

"Nếu anh đã biết cách ra ngoài, sao còn bắt chúng tôi ở đây tìm kiếm chứ?" "Dù tôi có nói cho mấy người, mấy người cũng chưa chắc đã tìm được, chi bằng tôi tự mình mò mẫm ở đây, đỡ phải nghe mấy người nói những lời này làm tôi phiền lòng." Tần Mặc nhìn Lục Trưởng lão một cái, mấy người này đều cảm thấy Tần Mặc nói rất có lý, Nhị Trưởng lão cũng lên tiếng bên cạnh.

"Đã tìm được cách ra ngoài rồi, vậy thì không cần lãng phí thời gian ở đây nữa, chúng ta đi trước đi, có chuyện gì để sau rồi nói." Trong lòng Lục Trưởng lão và Lữ Tông Chu đều nghẹn lại một cục tức, nhưng hai người họ chẳng có gì để nói, dù sao hiện tại Tần Mặc đối với họ mà nói là một đại công thần.

Tần Mặc đi tới lối vào này, sau đó nhảy xuống dưới theo sợi dây thừng.

Sau khi đến đây, Tần Mặc phát hiện bên dưới lại có mấy con đường.

Trong mắt mấy người họ cũng đều mang theo sự nghi hoặc, nhưng họ đã coi Tần Mặc là trụ cột chính, vì vậy tất cả đều hướng ánh mắt về phía Tần Mặc, hỏi han.

"Bên này có nhiều đường như vậy, bây giờ chúng ta phải đi đường nào đây?" Tần Mặc nhắm mắt lại, cảm nhận kỹ lưỡng một chút, phát hiện sức mạnh của mình lại không thể dò xét được, vì xung quanh đây dường như có thứ gì đó đang ngăn cản anh.

"Xem ra ở đây hẳn là có một số trận pháp, nếu không thì sức mạnh của tôi sẽ không dò xét không được." Tần Mặc lắc đầu, sau đó anh lại nhìn mấy người nhà họ Lữ.

"Đây là Mộ Huyệt của nhà họ Lữ mấy người, hẳn là có liên hệ

với huyết mạch của mấy người.

Mấy người cảm nhận một chút xem nên đi về phía nào?" "Anh nói thế là chúng tôi phải nghe anh sao?

Vậy chẳng phải mấy người chúng tôi quá ngốc rồi sao?" Lữ Tông Chu vừa dứt lời thì thấy Nhị Trưởng lão và Lữ Tuyền Đông đều nhắm mắt lại, cảm ứng cẩn thận.

Sắc mặt ông ta trở nên khó coi, chẳng lẽ hai người này không nghe thấy lời ông ta nói sao?

Thôi bỏ đi, ông ta vẫn nên mặc kệ.

Ông ta cứ ở đây mà xem hai người này có cảm ứng được không.

Lữ Tông Chu nắm chặt nắm đấm, ông ta không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng lão.

Một lát sau, hai người đồng thời mở mắt, họ chỉ vào cùng một con đường.

"Hẳn là ở đây, tôi cảm giác bên này có sức mạnh nào đó đang triệu hoán tôi." "Tôi cũng có cảm giác tương tự." Lữ Tuyền Đông gật đầu, cảm ứng của cậu ta giống với Nhị Trưởng lão, điều đó chứng tỏ cảm giác của hai người họ thực sự không sai.

"Mấy người nói đi đường này là đi đường này sao?

Mấy người tự cho mình là ai chứ?" Lữ Tông Chu chặn trước mặt hai người họ, Lữ Tuyền Đông có chút bất lực nhìn Lữ Tông Chu.

"Vậy hai người các ông nói xem, nên đi về phía nào đây?" Nhị Trưởng lão nhìn Lữ Tông Chu và Lục Trưởng lão.

Hai người họ có quan hệ khá tốt, chắc hẳn là cùng phe cánh, vậy thì cứ để hai người họ nói, mình và Lữ Tuyền Đông vẫn nên không nói gì nhiều.

“Nếu kết quả không giống nhau, vậy thì chúng ta tách ra đi.” Tần Mặc vẫn muốn tin vào cảm giác của Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng lão, dù sao huyết mạch trên người Lữ Tuyền Đông vẫn khá đậm đặc.

Nghe vậy, Lữ Tông Chu hừ lạnh một tiếng.

“Anh tưởng chúng tôi hiếm hoi gì việc đi cùng mấy người sao?

Đi cùng mấy người đoạn thời gian này, chúng tôi không biết đã gặp bao nhiêu nguy hiểm rồi.

Nếu chúng tôi cứ đi theo ý mình, các trưởng bối trong gia tộc chúng tôi nhất định sẽ không gây trở ngại cho chúng tôi.” “Vậy mấy người cứ tùy ý đi.” Tần Mặc nhún vai, trên mặt mang theo vẻ thờ ơ.

Mấy người họ muốn nghĩ sao thì nghĩ, dù sao anh cũng lười quản họ.

“Tốt nhất là ra kết quả khác nhau, như vậy chúng ta sẽ không cần đi cùng bọn họ nữa.” Bàn Tử lẩm bẩm nhỏ tiếng.

Tần Mặc ừ một tiếng, anh cũng nghĩ vậy, hai người này thực sự quá phiền phức, Tần Mặc cũng không muốn dẫn theo họ nữa.

“Cảm ứng thì cảm ứng.” Lữ Tông Chu bĩu môi, sau đó ông ta nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận một chút.

Lục Trưởng lão cũng vậy.

Nhưng một lát sau, trong mắt hai người đều lóe lên một tia kinh ngạc, họ không ngờ rằng mình cũng nhận được sự triệu cảm từ sức mạnh, hơn nữa cũng ở cùng một phương vị.

“Mấy người chọn con đường nào?” Tần Mặc cắt ngang suy nghĩ của hai người họ.

Hai người họ lại nhìn về phía Tần Mặc, nhíu mày, không ngờ cách mà Tần Mặc nói lại thực sự có thể tìm thấy con đường cần đi.

“Chúng ta có nên đổi một con đường khác không?” Lữ Tông Chu nhìn Lục Trưởng lão hỏi ý kiến ông ta.

Lục Trưởng lão trầm mặc.

Mặc dù ông ta thực sự muốn giết Tần Mặc, nhưng cách mà Tần Mặc nói thực sự khá hữu dụng.

Điều đó cũng có nghĩa là, trong Mộ Huyệt của gia tộc họ, đi theo Tần Mặc sẽ an toàn hơn.

“Thôi được rồi, cứ đi theo bọn họ một đoạn đã, còn những chuyện khác, để sau rồi nói.” “Nhưng mà…” Trong lòng Lữ Tông Chu vẫn còn chút do dự, ông ta không hiểu tại sao, ngay cả Lục Trưởng lão cũng sẵn lòng đi theo bọn họ.

“Con đường chúng ta chọn lẽ ra vẫn luôn không sai, nhưng dù vậy vẫn gặp phải nhiều nguy hiểm đến thế.

Điều đó có nghĩa là nếu chúng ta chọn những con đường khác, có lẽ chỉ có một con đường chết.

Đừng nghĩ chúng ta là hậu duệ nhà họ Lữ thì có thể tránh khỏi nguy hiểm.” Lữ Tuyền Đông nói ra suy nghĩ của mình, cậu ta lại tiếp tục nói với Lữ Tông Chu.

Chương 1126

"Còn nhớ nguy hiểm mà mấy người gặp phải trong Quan Tài Lâm không?

Con Tống Tử mà mấy người gặp phải thực lực vẫn vô cùng cường hãn.

Nếu tổ tiên nhà họ Lữ chúng ta bảo hộ mấy người, mấy người đã không thảm như vậy rồi." Không phải Lữ Tuyền Đông thất vọng về tổ tiên nhà họ Lữ của họ, mà là cậu ta cho rằng nếu tổ tiên thực sự có thể bảo vệ thì đã không để thứ kia xuất hiện rồi.

Họ đã đến Mộ Huyệt này để trấn áp thứ kia, điều đó cũng có nghĩa là tổ tiên đối với họ căn bản chẳng có tác dụng gì.

Thứ duy nhất hữu dụng e rằng chính là chút huyết mạch chi lực trong cơ thể họ.

Lữ Tông Chu trầm mặc.

Mặc dù ông ta có ý kiến rất lớn với Lữ Tuyền Đông, nhưng không thể không nói lời đối phương nói không hề sai.

"Chúng ta đi theo bọn họ đi." Lục Trưởng lão nhìn Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu hít sâu một hơi, gật đầu, giờ phút này cũng chỉ có thể làm như vậy.

"Đừng tưởng chúng tôi đi theo mấy người thì mấy người có thể tùy ý sai bảo chúng tôi." Lữ Tông Chu nhíu mày nhìn Tần Mặc, Tần Mặc không nhịn được cảm thấy có chút buồn cười, người này thật đúng là thú vị.

"Từ trước đến nay, tôi có từng bắt mấy người giúp tôi làm gì sao?

Ngược lại, mấy người lúc nào cũng nhờ tôi giúp đỡ.

À phải rồi, còn một chuyện tôi cần nói với anh, chất độc trong cơ thể anh e rằng sắp không thể áp chế được nữa rồi." Tần Mặc đánh giá Lữ Tông Chu một lượt.

Lời này anh thực sự không nói dối, nếu đối phương không muốn tin, vậy anh cũng chẳng có gì để nói.

Chỉ cần tự chịu hậu quả biến thành phế vật là được.

Trong lòng Lữ Tông Chu giật thót, nghĩ đến những lời Tần Mặc đã nói với ông ta trước đó, sắc mặt ông ta lập tức thay đổi.

"Chẳng lẽ tôi thực sự sẽ biến thành một phế nhân sao?" Ông ta có chút không tin, nhưng khi đối phó với con Hỏa Liệt Điểu kia, ông ta có thể cảm nhận rất rõ trạng thái của mình thực sự có chút không ổn.

"Chúng ta tiếp tục xuất phát đi." Tần Mặc quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Mấy người họ không quan tâm Lữ Tông Chu có cảm giác gì hay không, Tần Mặc giờ cũng lười quản Lữ Tông Chu nhiều như vậy.

Nếu đối phương chịu lấy ra bảo vật để mình giúp ông ta giải độc, đương nhiên là không thành vấn đề, nhưng đối phương cứ nhất quyết tự mình tìm chết, vậy cũng không thể trách người khác.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ đi về phía trước.

Hạo Thiên Chân và mấy người họ đương nhiên sẽ đi theo Tần Mặc.

"Con đường chúng ta chọn thực sự không có vấn đề gì chứ?

Sẽ không phải con Thao Thiết kia giăng bẫy chúng ta ở phía sau chứ?" Lữ Tuyền Đông vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

Nếu con Thao Thiết kia thực sự làm chuyện như vậy, thì họ đi con đường này chẳng phải là đi chịu chết sao?

“Chắc là không đến nỗi, người trong gia tộc mấy người lại có thể áp chế nó ở đây, vậy chắc chắn là có lòng tin để nó bị phong ấn thêm một lần nữa trước khi đột phá phong ấn.” Tần Mặc nhướng mày.

“Huống hồ nếu nó thực sự làm gì, mấy người các cậu chắc chắn cũng sẽ có cảm giác.

Mấy người với gia tộc của mình chẳng phải vẫn luôn có liên hệ sao?

Họ sẽ thông qua một số phương thức nào đó để nói cho mấy người biết.” Chẳng hạn như những viên đá mà họ dùng để giao tiếp trước đây, loại đá này có thể phát ra một số tín hiệu.

Lữ Tuyền Đông gật đầu, lời Tần Mặc nói quả thực không sai.

Sau khi họ đi một đoạn thời gian, phát hiện lại đi tới một cái ao.

Trên đó còn có vài bông sen, sen đang tỏa ra hương thơm mê hoặc lòng người.

“Mùi hương hoa này sẽ không có vấn đề gì chứ?” Bàn Tử nhíu mày, vội vàng đưa tay bịt mũi lại.

Dù sao thì anh ta vẫn phải cẩn thận một chút, kẻo bị mùi hương hoa này làm cho mê man.

Tần Mặc mỉm cười, giơ ngón tay cái về phía Bàn Tử.

“Cũng được đấy chứ, không ngờ cậu cũng khá cẩn thận.” Bàn Tử liếc mắt trắng dã.

“Vậy nói đi, mùi hương hoa này rốt cuộc có vấn đề gì không?

Cậu cũng đừng trêu tôi nữa, nếu không có vấn đề, chúng ta chắc chắn không thể cứ nín thở mãi được.” Tần Mặc xua tay.

“Tôi ngửi thì không có vấn đề gì, nhưng đối với một số người nào đó, e rằng sẽ gặp rắc rối rồi.” Tần Mặc quay đầu, nhìn Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu sững người, lời Tần Mặc nói là có ý gì?

"Anh là muốn nói tôi không thể ngửi mùi này sao?" "Anh cứ tùy ý đi, tôi chắc chắn không thể thay đổi suy nghĩ của anh, anh muốn sao thì sao, tôi cũng sẽ không nói cho anh quá nhiều." Sắc mặt Lữ Tông Chu trở nên khó coi, Tần Mặc đây là có ý gì?

Nhất định phải bắt ông ta cầu xin Tần Mặc mới được sao?

Nhưng ngay sau đó, Lữ Tông Chu đột nhiên cảm thấy khí huyết của mình lại nghịch chuyển, hơn nữa trong cơ thể ông ta vô cùng khó chịu, ông ta ngã xuống đất, cả người không thể dùng sức mạnh.

"Chuyện gì vậy?" Nhị Trưởng lão nhíu mày, đi đến bên cạnh Lữ Tông Chu.

"Mùi hương hoa này thực sự không có độc tố, nhưng bên trong lại có một luồng năng lượng đặc biệt.

Luồng năng lượng đặc biệt này có thể kích thích độc tố trên người Lữ Tông Chu, khiến những độc tố đó bùng phát." Tần Mặc giải thích sơ qua một chút, Nhị Trưởng lão lập tức hiểu ra, còn Lục Trưởng lão thì siết chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Nếu anh đã biết tình hình cụ thể, vậy anh có phải nên ra tay giúp chúng tôi một chút không?

Anh cũng thấy đó, bây giờ ông ta đã ngã xuống đây rồi, vạn nhất lát nữa có chuyện gì bất trắc, anh cũng khó thoát trách nhiệm." "Tôi có trách nhiệm gì?" Tần Mặc liếc mắt trắng dã, trực tiếp hỏi ra, ngay cả Hạo Thiên Chân và mấy người họ cũng gật đầu.

"Chính là chúng tôi đã đến đây, giúp đỡ mấy người đã là tận tình tận nghĩa rồi, giờ cái gì cũng bắt chúng tôi gánh vác trách nhiệm, có phải hơi buồn cười quá không?" "Lão bản, tôi thấy anh quá lương thiện rồi, ngay từ đầu chúng ta không nên đi cứu bọn họ." Cứ để hai

người đó chết trong Quan Tài Lâm chẳng phải tốt hơn sao?

Còn phải ở đây nghe bọn họ lải nhải.

Lục Trưởng lão lúc này mới nhận ra mình nói không đúng, Lữ Tông Chu hiện tại đã vô cùng suy yếu.

Ông ta nhìn Tần Mặc nghiến răng, nhưng đến tình huống này, ông ta không thể không cầu xin Tần Mặc.

"Cầu xin anh, anh giúp tôi đi, bất kể anh muốn bảo vật gì, tôi đều có thể đưa cho anh." Ông ta cảm thấy độc tố trong cơ thể đang không ngừng di chuyển, dường như muốn nuốt chửng toàn bộ huyết mạch của ông ta.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, ông ta nhất định sẽ biến thành một phế nhân.

Chương 1127

Xem ra những gì Tần Mặc nói trước đó đều không sai.

Hơn nữa Tần Mặc vừa mới nói, hương khí ở đây sẽ không ảnh hưởng đến Tần Mặc và nhóm của anh, nhưng Lữ Tông Chu thì khác, điểm này Tần Mặc nói cũng đúng, ông ta không thể không tin Tần Mặc một lần.

Hiện tại cơ thể ông ta đã thành ra thế này, ông ta không thể đánh cược nữa.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ Lữ Tông Chu vẫn chịu giao bảo vật ra.

Đã vậy, anh cũng không cần so đo với ông ta nhiều nữa.

Lữ Tuyền Đông vẫn luôn nhìn Tần Mặc, cậu ta chắc chắn vẫn hy vọng Tần Mặc ra tay giúp đỡ, nhưng lại nghĩ đến những lời Tần Mặc nói lúc đầu, cậu ta lại thấy hơi ngại.

Tần Mặc đi đến bên cạnh Lữ Tông Chu, đưa tay ra.

Lữ Tông Chu tức đến không chịu nổi, nhưng vẫn chỉ có thể lấy bảo vật ra.

Bảo vật lần này ông ta lấy ra là một cái chén rượu bằng đồng xanh.

Nhưng trên cái chén rượu này còn có một chút màu xanh, nhìn thực sự giống đồ cổ.

Đáng tiếc chỉ cần liếc mắt một cái Tần Mặc đã nhìn ra, thứ này là giả, thêm vào đó Hệ Thống cũng không nhắc nhở Tần Mặc, Tần Mặc càng thêm tin tưởng suy nghĩ này.

Tần Mặc bật cười, sau đó ném cái chén rượu này xuống đất, lại lùi về phía sau hai bước.

Lữ Tông Chu trợn to mắt, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Có ý gì?" Lữ Tông Chu muốn trực tiếp hét lên, nhưng ông ta lại không có sức lực đó.

"Trong lòng anh không biết tự lượng sức sao?

Tôi bảo anh đưa bảo vật cho tôi, nhưng anh lại đưa cho tôi một món đồ giả, anh nghĩ tôi sẽ giúp anh sao?" Tần Mặc nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu nắm chặt nắm đấm, nhưng ông ta không còn cách nào, vì thứ ông ta đưa cho Tần Mặc quả thực là đồ giả.

Nhưng trong chớp mắt, ông ta lại nhìn Tần Mặc.

"Cái này là tôi lấy từ trong kho của gia tộc chúng tôi ra, sao có thể là giả được?" Lữ Tuyền Đông nhíu mày, cậu ta cẩn thận nhìn cái chén rượu trước mặt.

"Sao tôi không nhớ đã từng thấy cái chén rượu này trong kho của gia tộc chúng ta nhỉ?" Trước đây cậu ta từng quản lý kho của gia tộc, nên biết rất rõ về các bảo vật bên trong.

Lữ Tông Chu trợn to mắt, ông ta vạn vạn không ngờ rằng, người ra mặt vạch trần mình lại là Lữ Tuyền Đông!

Người này rốt cuộc là cùng phe với ai chứ?

Ông ta sớm đã biết Lữ Tuyền Đông hướng về Tần Mặc, không ngờ hiện tại lại biểu hiện rõ ràng đến thế.

"Xem ra anh thực sự rất thiếu thành ý, vậy thì tôi không cần ra tay giúp đỡ nữa." Tần Mặc thở dài một tiếng, lắc đầu.

Vốn dĩ còn nghĩ có thể từ trên người ông ta mà có được bảo vật,

nâng cao thực lực của mình một chút, nhưng giờ xem ra, hoàn toàn không cần thiết.

Những bảo vật này nếu muốn có thể lấy từ trong Mộ Huyệt, nhưng tính mạng của Lữ Tông Chu thì chỉ có một.

Anh hãy tự lo liệu đi." Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

"Hay lắm, anh lại còn dám lấy đồ giả ra lừa gạt chúng tôi.

May mà Tần Mặc hiểu biết sâu rộng về mấy thứ này, nếu không thì chúng tôi thực sự bị anh lừa rồi." Thực ra Bàn Tử vừa rồi cũng nhìn qua cái chén rượu kia, anh ta cảm thấy màu xanh trên cái chén này khá chuẩn, không ngờ Tần Mặc lại một lời nói toạc.

Hơn nữa Bàn Tử cũng vẫn luôn quan sát thần sắc của đối phương, thấy sắc mặt đối phương biến đổi, anh ta liền biết Tần Mặc nói không sai.

"Là tôi sai rồi." Lữ Tông Chu vội vàng lên.

Nếu Tần Mặc không chịu giúp ông ta, vậy chẳng phải rắc rối lớn rồi sao?

Nếu những loại thuốc của ông ta vẫn có thể ức chế độc tố này, ông ta có thể đợi sau khi ra ngoài rồi để người nhà họ Lữ giúp ông ta giải quyết độc tố trên người.

Nhưng bây giờ thì khác, ông ta có thể cảm nhận rất rõ những độc tố này đang không ngừng lưu chuyển.

"Bây giờ nhận lỗi thì có tác dụng gì, con người tôi rất có nguyên tắc." Tần Mặc xua tay.

Lữ Tông Chu không còn cách nào, chỉ có thể lấy ra ba món bảo vật từ trên người.

“Vậy cũng không được sao?” Lữ Tông Chu vẫn khá đau lòng, nhưng ông ta không còn cách nào, chỉ có thể giao những thứ này cho Tần Mặc, Tần Mặc mới chịu giúp.

Nhị Trưởng lão nhíu mày.

Trên người ông ta đâu ra mà có nhiều bảo vật như vậy, những thứ này lẽ ra đều phải được cất trong kho của gia tộc chứ.

Tần Mặc nhướng mày, vẻ ngoài của ba món bảo vật này nhìn đều khá tốt.

Mặc dù năng lực Hắc Long Huyết Mạch của anh hiện tại đã được nâng cao khá nhiều, nhưng việc có thể chuyển hóa thành trạng thái cơ thể vẫn rất tốt.

“Xem như nể mặt anh có thành ý như vậy, tôi sẽ đồng ý với anh.” Hạo Thiên Chân ho khan một tiếng, không ngờ Tần Mặc lại thay đổi nhanh đến thế, nhưng điều này cũng nằm trong dự liệu của họ, dù sao Tần Mặc có thể thông qua cách này mà có được bảo vật.

Tần Mặc nhận lấy ba món bảo vật này.

Cùng lúc đó, âm thanh của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, kiểm tra chân phẩm, xin hỏi có dung hợp không?】 “Dung hợp.” 【Đinh, chúc mừng Túc chủ dung hợp thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *600, Thể Lực *600, Sức Mạnh *600, Tinh Thần *600.】 Tần Mặc không ngờ trạng thái cơ thể lần này lại tăng nhiều đến thế, vậy thì sau này muốn nâng lên 4000, chẳng phải là chuyện trong tầm tay sao?

“Đừng ngây người nữa, mau ra tay đi.” Trên trán Lữ Tông Chu đã xuất hiện một ít mồ hôi lạnh, hơn nữa ông ta cảm thấy cơ thể đã trở nên tê dại, e rằng không bao lâu nữa ông ta sẽ bị phế bỏ.

Tần Mặc nghe vậy, liếc mắt trắng dã.

“Vội gì chứ, tôi đã nói sẽ giúp anh thì sẽ không lừa anh đâu.” Lữ Tông Chu hít sâu một hơi, nhưng ông ta cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc đi đến bên cạnh ông ta, đặt tay lên trán ông ta.

Một luồng năng lượng bá đạo tiến vào cơ thể Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu lập tức cảm thấy toàn thân đau nhức.

“Đau quá vậy, anh rốt cuộc có biết làm không đấy?” Tần Mặc mỉm cười.

“Nếu anh thấy tôi không biết làm, vậy anh chi bằng để người khác giúp anh đi, tôi cũng lười ra tay rồi.” Sau đó, Tần Mặc định rút tay lại, Lữ Tông Chu vội vàng xin lỗi.

Chương 1128

“Là tôi sai, được chưa?” Tần Mặc lúc này mới ừ một tiếng.

Độc tố trong cơ thể đối phương thực sự khá nghiêm trọng, nhưng Tần Mặc có thể khống chế sức mạnh bá đạo của mình, khiến ông ta cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng Tần Mặc lại không muốn làm vậy.

Vì đối phương lúc nào cũng kiêu căng như vậy, vậy thì cứ thông qua cách này để ông ta nếm trải chút đau khổ, hy vọng ông ta có thể sửa đổi một chút.

Như vậy có lẽ sau này anh sẽ không làm đến cùng, nhưng nếu ông ta cố chấp không chịu hiểu ra, vậy thì không thể trách anh được.

Một lát sau, trên người Lữ Tông Chu liền xuất hiện một mùi hôi thối.

Trong mắt Bàn Tử mang theo một tia ghét bỏ, anh ta lùi về phía sau mấy bước, nhìn Tần Mặc.

“Mùi gì thế này?

Khó ngửi quá vậy?

Thật là ghê tởm.” “Đúng đó, từ trước đến nay chưa từng ngửi thấy mùi nào khó chịu như vậy.” Hạo Thiên Chân cũng bĩu môi.

Tiền Sanh Đào bên cạnh cũng lấy tay quạt quạt.

“Nếu không biết, còn tưởng ông ta đi nặng ấy chứ.” Mấy người này nghe lời Tiền Sanh Đào nói, trong lòng đều thấy hơi buồn cười, nhưng họ không thể hiện ra, vì mùi vị thực sự quá khó ngửi.

“Đây là mùi độc tố trên người ông ta, mấy người chịu khó nhịn

một chút đi, chắc lát nữa là ổn thôi.” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và mấy người họ.

Mấy người họ cũng không còn cách nào, ai bảo Tần Mặc đã lấy bảo vật rồi, họ cũng chỉ có thể chịu đựng trước vậy.

Lữ Tông Chu bây giờ đã đau đến không chịu nổi, hơn nữa sắc mặt ông ta vô cùng tái nhợt, ông ta chỉ có thể nghiến chặt răng, cố gắng chịu đựng.

So với nỗi đau trên người, ông ta càng không muốn mình biến thành một phế nhân.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ Lữ Tông Chu lại có thể nhịn lâu đến vậy, nhưng càng như thế này, người này hận một người nào đó sẽ càng đáng sợ hơn.

Tần Mặc hiện tại không có tâm tư nghĩ nhiều như vậy, chỉ tiếp tục tăng cường sức mạnh của mình.

Một lát sau, chất lỏng màu đen trên người Lữ Tông Chu đã được bài tiết ra hết, ông ta cũng thở phào nhẹ nhõm vào lúc này, vì ông ta cảm thấy trên người dường như lại có sức mạnh, thậm chí còn mạnh hơn một chút so với trước đây.

Thật là kỳ lạ, Tần Mặc giúp ông ta bài độc ra ngoài, lẽ ra ông ta chỉ nên khôi phục thực lực thôi chứ?

Sao lại còn lợi hại hơn trước?

Chẳng lẽ là tác dụng của sức mạnh Tần Mặc sao?

Lữ Tông Chu lắc lắc đầu, bất kể có phải Tần Mặc làm hay không, ông ta cũng không thể bận tâm đến điểm này.

Sau khi hít sâu một hơi, ông ta đứng thẳng người dậy.

Ông ta có chút ghét bỏ nhìn cơ thể mình, không ngờ trên người lại

trở nên hôi thối như vậy, sau đó ông ta đi đến bên cạnh ao sen này.

Nhưng ngay khi ông ta chuẩn bị tắm rửa một chút, ông ta lại dừng lại, quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc liếc mắt trắng dã.

“Nhìn tôi làm gì?

Tôi đã giúp anh loại bỏ độc tố trên người rồi, tôi không có nghĩa vụ nào khác.” “Tôi chỉ muốn hỏi một chút, nước ở đây có vấn đề gì không?” Lữ Tông Chu ho khan một tiếng, hỏi ra.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, không ngờ đối phương lại muốn hỏi điều này.

“Cái này thì tôi không biết rồi, đây là Mộ Huyệt của nhà họ Lữ mấy người, liên quan gì đến tôi chứ?

Ban đầu anh còn cho rằng tôi sẽ chọn sai đường mà, sao bây giờ lại đến cả chuyện này cũng phải hỏi tôi?” Tần Mặc hỏi ngược lại một câu, vẫn luôn nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu.

Trên mặt Lữ Tông Chu mang theo một tia lúng túng, ông ta hít sâu một hơi.

“Thực lực của anh quả thực rất mạnh, nhưng không cần nói như vậy chứ.

Là anh dẫn chúng tôi đến đây, vậy anh nên chịu trách nhiệm về những chuyện tiếp theo của chúng tôi.” Tần Mặc bật cười.

“Cái gì gọi là tôi phải chịu trách nhiệm với mấy người chứ, tôi đâu phải mẹ của mấy người, chịu trách nhiệm với mấy người làm gì?” Tần Mặc lắc đầu, lời nói này của đối phương quả thực rất khéo léo, dễ dàng đẩy hết trách nhiệm lên người mình.

Muốn tôi giúp, thì cũng phải có thái độ chứ?

Hắn nói như vậy, Tần Mặc lại càng không muốn giúp hắn.

Lữ Tuyền Đông thở dài một hơi.

"Chẳng lẽ lại để hắn ta mang cái mùi này đi cùng chúng ta sao, nếu nước này không độc, thì cứ để hắn ta rửa một chút ở đây đi, chúng ta cũng bớt chịu khổ, cậu nói phải không?" Lữ Tuyền Đông bàn bạc với Tần Mặc, đương nhiên, hắn làm vậy phần lớn cũng vì Lữ Tông Chu.

Tần Mặc ừ một tiếng.

"Lời này nói cũng đúng, hơn nữa chúng ta không muốn tiếp tục đi cùng một cục nợ bốc mùi như thế này, các cậu nói phải không?" Tần Mặc nhìn chằm chằm Bàn Tử và những người khác.

Nói thật, Tần Mặc bây giờ cũng rất ghét bàn tay của mình.

Bàn Tử lập tức gật đầu.

Mặc dù anh ta trông có vẻ mập mạp, nhưng không phải là loại người luộm thuộm, anh ta luôn giữ mình rất sạch sẽ.

Hạo Thiên Chân và những người khác thì càng không cần phải nói.

"Nhưng ý tưởng của chúng ta có lẽ không thực hiện được." Trên mặt Tần Mặc thoáng qua một tia tiếc nuối.

Tay Lữ Tông Chu đã gần nhúng xuống rồi, nghe Tần Mặc nói vậy, hắn vội vàng rụt tay lại, rồi lại nhìn Tần Mặc.

"Nước này có vấn đề gì sao?" "Anh thử xem không phải sẽ biết sao?

Yên tâm đi, không chết người đâu." Tần Mặc nhìn Lữ Tông Chu.

"Cùng lắm là trên người anh sẽ nổi vài nốt mẩn đỏ, tiện thể nhiễm một chút độc tố nhẹ mà thôi." Hắn cảm thấy mình đã nói rất rõ ràng, còn việc có muốn tin hay không thì hoàn toàn tùy vào Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu hít một hơi khí lạnh, không ngờ nước ở đây lại có vấn đề lớn đến vậy, may mà hắn đã hỏi Tần Mặc trước, nếu không chẳng phải đã gặp rắc rối rồi sao?

"Thì ra là vậy." Lữ Tông Chu hơi sợ hãi vỗ vỗ ngực.

Tiền Sanh Đào bĩu môi.

Chương 1129

“Lão bản, chúng ta có thể đừng đi cùng hắn ta không?

Mùi trên người hắn ta thật sự quá nồng.” Lúc nói câu này, hắn vẫn véo mũi, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Sắc mặt Lữ Tông Chu xanh mét, hắn âm trầm trừng Tiền Sanh Đào.

“Mày nghĩ tao muốn đi cùng chúng mày sao?

Nếu không phải Tần Mặc bảo chúng ta đi đường này, tao cũng căn bản không muốn đi cùng chúng mày!” “Mọi người bớt nói vài câu đi.” Lữ Tuyền Đông cắt ngang.

Thấy Lữ Tông Chu định dùng nước uống mà họ mang theo để rửa thân thể, hắn vội vàng ngăn lại và nói: “Cho dù dùng nước này để rửa, e rằng cũng không có tác dụng lớn đâu, dù sao những vết đen trên người anh quá nhiều, vạn nhất lát nữa thực sự dùng hết nước uống thì sẽ rắc rối đó.” Lữ Tông Chu nhíu mày, nhìn Lữ Tuyền Đông.

“Vậy ý của anh là muốn tôi nhẫn nhịn cái mùi trên người này mà tiếp tục đi cùng các anh sao?

Đừng nói là người khác, ngay cả bản thân tôi cũng có chút không chịu nổi.” Lữ Tông Chu nắm chặt nắm đấm.

“Anh việc gì phải như vậy?

Chẳng qua chỉ là một chút mùi thôi, chứ đâu phải không chịu nổi, hơn nữa người xuống Mộ Huyệt thường xuyên gặp phải tình huống như thế này.” Lữ Tuyền Đông lắc đầu.

Nếu thực sự dùng hết nước uống, thì sau đó họ sẽ đi như thế nào?

“Tôi nói trước, mỗi người chúng ta đều được phân phát tài nguyên đầy đủ, nên sau này anh đừng hòng đến uống nước của chúng tôi.” Bàn Tử vội vàng nói trước một câu.

Lữ Tông Chu bĩu môi.

“Chỉ là một chút nước uống thôi, có gì ghê gớm đâu, các anh chẳng lẽ cho rằng nhà chúng tôi thiếu chút nước này sao?” “Đúng là không thiếu, nhưng đây là trong Mộ Huyệt.” Nhị Trưởng Lão cũng đưa ra ý kiến của mình, thực ra hắn cũng không muốn Lữ Tông Chu lãng phí nước như vậy.

“Vậy thì sao chứ?

Tôi không tin trong cái Mộ Huyệt này ngay cả một chút nước uống được cũng không có, chỗ này đúng là có độc, nhưng sau này tôi không tin chúng ta mỗi lần gặp phải đều có vấn đề.” Lữ Tông Chu vẫn cố chấp, hắn đổ hết ba bình nước uống mình mang theo xuống.

Lữ Tuyền Đông há miệng, thấy đối phương đã làm như vậy, hắn cũng chỉ có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, rồi lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

“Chúng ta hôm nay đã đi lâu như vậy rồi, có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Tần Mặc ừ một tiếng, hắn cũng nghĩ như vậy.

“Chỗ này có nguy hiểm gì khác không?” Hạo Thiên Chân suy nghĩ khá nhiều, cậu nhìn cái ao trước mặt, cậu cảm thấy đã là ao nước có độc, nói không chừng còn có những nguy hiểm tiềm ẩn khác.

“Chắc là không còn nữa đâu.” Lữ Tuyền Đông nhíu mày, nếu có thì hắn đã có thể cảm nhận được.

“Mặc kệ có hay không, tình hình hiện tại của tôi chắc chắn không thể tiếp tục đi tiếp được, nghỉ ngơi một chút rồi tính sau.” Sau đó, Lữ Tông Chu tìm một chỗ ngồi xuống.

Tần Mặc cũng không nói nhiều, cũng tựa vào một tảng đá bên cạnh, bọn họ quả thực đã đi quá lâu rồi, nên ngủ một lát ở đây, nếu không e rằng sẽ không có tinh lực để tiếp tục đi xuống dưới.

Lúc này Tần Mặc lại nhìn kỹ hơn vào cái ao trước mặt.

Nhưng mọi người đều muốn ở lại đây nghỉ ngơi, vậy mình cũng không cần nói thêm gì nữa, huống hồ con vật bên trong này cũng không có năng lực gì quá lớn.

E rằng con vật này là được nuôi dưỡng từ phía sau.

Ngay lúc bọn họ đều ngủ say, trên mặt ao xuất hiện từng vòng gợn sóng, nhưng Tần Mặc là người ngủ nông, bất kể có tiếng động nhỏ nào, hắn đều có thể cảm nhận được.

Tần Mặc nhìn về phía cái ao trước mặt, nhíu mày, nhưng hắn không nói gì nhiều.

Đồng thời, âm thanh của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức đánh chết.】 Tần Mặc nhìn kỹ một chút, phát hiện đối phương lại là một con cóc.

Nhưng con cóc này có thân hình khá lớn, ước chừng có liên quan nhất định đến những bông sen trên mặt nước.

Mặc dù khí tức tỏa ra từ những bông sen này và độc tố trên người Lữ Tông Chu tương khắc, nhưng đây cũng là vật tốt chứa linh khí, có thể nuôi dưỡng ra một con cóc lớn như vậy, nằm trong dự liệu của Tần Mặc.

Con cóc này nhìn những người trước mặt một chút, nó phát hiện sức mạnh trên người Tần Mặc là mạnh nhất, vậy thì cứ ra tay với những người khác trước đã.

Nó chọn Bàn Tử, người gần nó nhất.

Trông tên này thịt còn khá nhiều, chắc là vật đại bổ, vậy thì cứ nuốt tên tiểu tử này vào bụng trước, sau đó rồi ra tay đối phó với những người khác sau.

Sau khi con cóc có ý nghĩ này, nó trực tiếp nhảy về phía Bàn Tử, đến bên cạnh Bàn Tử, há to miệng, lè lưỡi ra, đâm thẳng vào ngực Bàn Tử.

Tần Mặc phất tay, trước mặt Bàn Tử liền xuất hiện một đạo năng lượng vô hình, lưỡi con cóc chạm vào sau, vậy mà xuất hiện một giọt máu.

Con cóc trừng lớn mắt, thật là kỳ lạ, nó rõ ràng cảm thấy trên người đối phương không hề có bất kỳ dao động sức mạnh nào, hơn nữa đối phương còn ngủ say như heo, sao lại có năng lượng mạnh mẽ như vậy đẩy nó ra chứ?

Nhưng lại nghĩ, đã không rõ thì cứ đối phó với những người khác trước đã.

Nó quay đầu, nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào là những người gần Bàn Tử nhất, nên con cóc lại nhảy về phía hai người họ.

Thấy đối phương muốn ra tay với hai người này, Tần Mặc bĩu môi, không ngờ con cóc này lại chọn những người bên cạnh mình trước.

Nghĩ một lát, Tần Mặc không hề hành động khinh suất.

Tần Mặc vẫn đặt một đạo năng lượng bảo vệ bên cạnh hai người họ, vì vậy con cóc cũng không thể làm bị thương hai người họ.

Con cóc trong lòng buồn bực vô cùng, khó khăn lắm mới có vài vật đại bổ đến đây, không ngờ nó lại không ăn được.

Sau đó, nó lại nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu ở một bên khác.

Lữ Tông Chu đang ngủ ngáy khò khò, nó trực tiếp nhảy về phía người Lữ Tông Chu.

Bây giờ trên lưỡi con cóc đã xuất hiện mấy vết thương, nó không dám lè lưỡi ra tấn công đối phương nữa, nên chỉ có thể tạm thời nhảy qua xem có rào cản nào không.

Lần này nó trực tiếp nhảy lên ngực Lữ Tông Chu.

Vốn dĩ Lữ Tông Chu đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy có một vật nặng đè lên người mình, trong mắt hắn thoáng qua một tia mơ màng, sau khi mở to mắt ra thì thấy một con cóc đang há to miệng, hơn nữa còn chảy một chút nước dãi nhìn hắn.

Lữ Tông Chu sợ đến mức nhảy bật dậy, hắn cũng hét lớn.

"Cái thứ quái quỷ gì vậy?" Mọi người đều bị Lữ Tông Chu đánh thức.

Bàn Tử đưa tay dụi mắt, không nhịn được mắng ra tiếng.

"Làm cái gì vậy?

Chương 1130

Không thấy chúng ta đang nghỉ ngơi ở đây sao?

Đã làm cả ngày mệt mỏi rồi, khó khăn lắm mới có thời gian nghỉ ngơi, còn ở đây làm ồn, chúng tôi ngủ." Nhưng đợi nhìn rõ tình hình trước mặt, Bàn Tử cũng không nhịn được há to miệng, không ngờ lại có một con cóc lớn đến vậy.

Lữ Tông Chu đột nhiên nhìn Tần Mặc, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Anh không phải nói cái ao này không có nguy hiểm gì sao?

Sao bây giờ lại có rồi?" Tần Mặc bật cười một tiếng.

"Tôi nói khi nào là ở đây không có nguy hiểm?

Tôi còn chưa kịp nói thì anh đã bảo là cho dù có nguy hiểm anh cũng muốn nghỉ ngơi ở đây, vậy tôi còn có thể nói gì nữa, tôi đương nhiên không ngăn được anh rồi." Tần Mặc nhún vai, Lữ Tông Chu tức đến tim gan đau nhói, hắn nắm chặt nắm đấm, nhưng hắn cũng không nói được gì, chỉ có thể trút giận lên con cóc này.

"Đồ hôi hám, không ngờ mày lại bò lên người tao, xem ra mày muốn nuốt chửng tao phải không?" Miệng con cóc thì phình lên, nó cứ nhìn chằm chằm những người trước mặt.

Vốn dĩ còn định nhân lúc bọn họ ngủ mà ăn thịt bọn họ, không ngờ lại vẫn bị bọn họ đánh động, nhưng không sao, chỉ cần ăn thịt được một người, thì nó đã lãi rồi.

Huống hồ nước trong đó có độc, nó không tin những người này dám xuống nước tìm nó.

Nó nhìn nhóm người trước mặt, nó có thể cảm nhận được trong số những người này, chỉ có Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Tiền Sanh

Đào là có thực lực khá yếu, còn những người khác ít nhiều đều có một chút Huyết Mạch Chi Lực.

Nhưng trên người ba người này lại có sức mạnh khác bảo vệ bọn họ, mặc dù con cóc này không biết đó là sức mạnh gì, nhưng nó cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

Sau đó, nó lại nhìn sang Lữ Tông Chu ở một bên khác.

Đã không có cách nào ra tay với ba người Hạo Thiên Chân, vậy thì cứ giết chết Lữ Tông Chu đi, dù sao ban đầu nó cũng định nuốt chửng Lữ Tông Chu.

Huống hồ, nếu không phải Lữ Tông Chu ở đó la hét ầm ĩ, cũng sẽ không xuất hiện tình trạng như thế này.

Con cóc này nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu nhíu mày, nhìn thấy những nốt sần trên người đối phương, trong lòng hắn có chút không chấp nhận được, càng đừng nói là đối phương cứ nhìn chằm chằm hắn, vì vậy hắn trực tiếp rút ra Đại Đao, chỉ vào con cóc.

"Vừa hay bây giờ cơ thể tôi đã hồi phục rồi, cứ lấy mày ra mà luyện tay trước đã." Tần Mặc nhướng mày, vốn dĩ hắn còn định suy nghĩ xem mình có nên ra tay không, nhưng đã thấy Lữ Tông Chu nói như vậy, vậy thì cứ để hắn ta chơi với con cóc này một chút đi.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, bọn họ cũng lập tức đến bên cạnh Tần Mặc.

Nhị Trưởng Lão nhìn Lữ Tuyền Đông.

"Chúng ta hai người có nên qua giúp một tay không?" Lữ Tuyền Đông hỏi, trong lòng Nhị Trưởng Lão có chút do dự, nhìn có vẻ con cóc này thực lực cũng không mạnh lắm.

"Đừng quản nữa, cứ để hắn ta tự đi, hơn nữa hắn không phải nói hắn muốn luyện tay sao?

Đợi hắn không trụ nổi, chúng ta hãy qua.” Lữ Tuyền Đông gật đầu, lời này nói cũng không sai, vậy thì cứ để Lữ Tông Chu động thủ trước xem sao.

Lúc này Lữ Tông Chu thì nhìn chằm chằm con cóc trước mặt, con cóc cũng lùi lại mấy bước, sau đó nó lại lè lưỡi ra.

Nhìn thấy những gai nhọn trên lưỡi của nó, Lữ Tông Chu bĩu môi.

Nhưng thực lực của con cóc này quả thực không ra sao, nên Lữ Tông Chu cũng không cần lo lắng, hắn trực tiếp chém về phía con cóc này.

Lưỡi con cóc quấn lấy Đại Đao của hắn.

Trước đó Đại Đao của hắn đã có một chút vết rạn nứt, nhưng Đại Đao dù sao cũng có liên quan đến Huyết Mạch của bọn họ, chỉ cần Huyết Mạch Chi Lực của bọn họ còn, thì bảo vật của họ sẽ được phục hồi.

Vì vậy bây giờ thanh Đại Đao này không có vấn đề gì.

Bàn Tử nhìn thấy xong thì hơi kinh ngạc, anh ta nhìn Tần Mặc bên cạnh hỏi.

“Tình hình gì vậy?

Tôi nhớ trước đó Đại Đao của hắn không phải đã bị hư rồi sao?

Không ngờ bây giờ lại không có vấn đề gì cả, chuyện này cũng quá thần kỳ rồi phải không?” “Đây chính là điểm đặc biệt của Huyết Mạch Chi Lực.” Tần Mặc cười một tiếng, Huyết Mạch Chi Lực của hắn mạnh hơn Huyết Mạch Chi Lực bình thường rất nhiều, nhưng thật đáng tiếc bọn họ vẫn không giống với Chu Tước Thế Gia, trên người không có bảo vật được lưu giữ.

Nhưng bọn họ vẫn có khả năng khắc chế sinh vật trong Mộ

Huyệt.

Sức mạnh của hai bên không ngừng giằng co trong không khí, con cóc đó muốn trực tiếp kéo Lữ Tông Chu vào bụng nó, nhưng Lữ Tông Chu lại không ngừng lùi về phía sau.

Hạo Thiên Chân có chút tò mò nhìn Tần Mặc.

"Anh nói hai người họ ai sẽ thắng?" "Khó nói." Tần Mặc lắc đầu, thực ra thực lực của Lữ Tông Chu mạnh hơn con cóc này rất nhiều, nhưng trên người con cóc này toàn là độc tố, nên Lữ Tông Chu cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

"Được rồi." Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, Bàn Tử thì đảo mắt, châm chọc nói: "Anh trực tiếp nói với chúng tôi không phải tốt hơn sao?

Việc gì phải làm cái vẻ này?" Tần Mặc cười một tiếng.

"Có gì mà phải nói chứ, thực lực của hai người họ kẻ tám lạng người nửa cân, hơn nữa, tôi nói cho các cậu biết rồi, vậy thì các cậu xem ở đây không phải sẽ mất đi ý nghĩa sao?" Bọn họ nghĩ một lát, cảm thấy hình như đúng là đạo lý này, nên bọn họ ừ một tiếng.

"Vậy được rồi." Lữ Tông Chu nhìn thấy, mấy người kia đều ngồi ở đó, không muốn qua giúp đỡ.

Hắn bĩu môi, dù sao thực lực của hắn đều đã hồi phục rồi, cho dù mấy người kia không ra tay cũng không sao cả.

Hắn sẽ để Tần Mặc xem kỹ bản lĩnh của hắn, để Tần Mặc không coi thường hắn.

Tần Mặc cũng chú ý đến ánh mắt của Lữ Tông Chu, hắn cảm thấy hơi buồn cười, thực lực của đối phương với con cóc này cũng chỉ xấp xỉ nhau, sao lại có sự tự tin lớn đến vậy chứ?

Nhưng đã muốn mình xem một chút, vậy thì mình cứ nhìn chằm chằm đi.

Lữ Tông Chu lại lùi về phía sau mấy bước, Đại Đao trong tay hắn vô cùng sắc bén, nên trên lưỡi con cóc lại xuất hiện một giọt máu.

Nếu con cóc này ban đầu không bị năng lượng của Tần Mặc làm bị thương, thì sẽ không bị Đại Đao của Lữ Tông Chu làm ra nông nỗi này, nhưng bây giờ không có cách nào, nó chỉ có thể tạm thời thu tay lại.

Tiếp đó con cóc này trực tiếp phình miệng lên, Lữ Tông Chu nhíu mày, đối phương lại đang làm trò quỷ gì thế?

Vẫn chưa đợi hắn kịp phản ứng, con cóc này đã há to miệng, một luồng độc khí trực tiếp xông thẳng về phía Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu vội vàng lăn người về phía sau, nhưng luồng độc khí đó không hề biến mất.

Không chỉ vậy, bên ngoài luồng độc khí này còn bao bọc một lớp vật chất dạng bong bóng, nên sẽ không tan biến trong không khí.

Chỉ cần Lữ Tông Chu không cẩn thận một chút thôi là có khả năng sẽ bị cái bong bóng này đánh trúng, sau đó chất độc sẽ thừa cơ hội xâm nhập vào cơ thể hắn.

Lữ Tông Chu nheo mắt lại, tiếp đó sức mạnh trên người hắn ẩn hiện, hơn nữa còn mang theo một tia màu đỏ.

"Đây chắc là sức mạnh của Chu Tước Huyết Mạch rồi phải không?" Tần Mặc lẩm bẩm nhỏ một câu, nhưng Chu Tước Huyết Mạch này nhìn thực sự khá tốt.

Chương 1131

Ở một bên khác, Lữ Tuyền Đông nhìn thấy xong thì lại nhíu mày, hắn lại nhìn sang Nhị Trưởng Lão bên cạnh.

"Tôi sao lại cảm thấy Huyết Mạch Chi Lực trên người hắn ta hình như đã loãng đi một chút?" Lữ Tuyền Đông đã từng thấy Lữ Tông Chu dốc hết sức, nên hắn có thể nhìn ra.

"Hình như đúng là không ổn lắm, chắc là có liên quan đến việc hắn bị trúng độc trước đó, nhưng chúng ta cũng đừng bận tâm nhiều, chỉ cần không để người của Lữ gia chúng ta chết ở đây là được.

Anh đợi một lát, nếu bây giờ mà nói với hắn chuyện này, e rằng hắn sẽ nghĩ chúng ta coi thường thực lực của hắn đã không bằng trước đây." "Chỉ sợ hắn sẽ nói chúng ta khinh thường hắn." Nhị Trưởng Lão hiểu Lữ Tông Chu khá rõ, nên hắn khuyên Lữ Tuyền Đông một chút.

Lữ Tuyền Đông nghĩ một lát, gật đầu, lời này nói cũng không sai, vậy thì hắn cứ nghe theo đi.

Huyết Mạch Chi Lực màu đỏ, xông thẳng về phía cái bong bóng kia, trực tiếp xuyên thủng cái bong bóng này, ngay cả sương máu đen bên trong cũng biến mất.

Trong mắt Lữ Tông Chu mang theo một tia đắc ý, hắn cười một tiếng.

"Thấy rồi chứ?

Đây chính là Huyết Mạch Chi Lực của chúng tôi, tôi khuyên mày một câu, mày đã bị người trong gia tộc chúng tôi nuôi dưỡng ở đây, có nghĩa là, mày chỉ là đồ chơi của chúng tôi mà thôi, vẫn là đừng chống

cự nữa.” Con cóc không ngờ mình lại bị người khác nói như vậy, mặc dù nó ở trong cái ao này, nhưng từ trước đến nay nó đều tự do, cái gì gọi là đồ chơi của người khác chứ?

Nó tức không chịu nổi, tiếp đó nó lại nhảy về phía Lữ Tông Chu, đồng thời còn dùng móng vuốt của mình vồ lấy Lữ Tông Chu.

Tần Mặc hơi kinh ngạc.

“Không ngờ con cóc này lại tu luyện đến trình độ này.” Cóc bình thường không thể tự do vận chuyển cánh tay, nhưng con này lại có thể, điều đó cho thấy nó hấp thụ linh lực ở đây thực sự rất tốt.

Nhưng điều này cũng vô dụng, trên người Lữ Tông Chu có Huyết Mạch Chi Lực, nó rất khó làm bị thương Lữ Tông Chu.

Sự thật gần giống như Tần Mặc tưởng tượng, không lâu sau, con cóc này đã bị Lữ Tông Chu ép lui, trong mắt nó thoáng qua một chút kinh ngạc, nó cảm thấy thực lực của tên tiểu tử này hình như cũng chỉ vậy thôi, nhưng không ngờ đối phương lại có thể đánh lui nó, xem ra vẫn có bản lĩnh nhất định.

Nhưng không sao, chỉ cần nó tiêm độc tố vào cơ thể đối phương, e rằng đối phương sẽ không chịu nổi.

Chỉ thấy con cóc này quay đầu, đặt ánh mắt lên lưng của nó, trên lưng nó có rất nhiều nốt sần, nó nhổ một trong số những nốt sần đó ra khỏi người.

Không thể không nói, cảnh này vẫn khá rợn người, hơn nữa sau khi nốt sần này được nhổ ra, trên da nó lại xuất hiện một ít chất lỏng màu trắng, chất lỏng màu trắng này trông có chút ghê tởm.

“Hay là chúng ta giải quyết cái thứ này nhanh lên đi, tôi thực sự có chút không chịu nổi rồi.” Bàn Tử đưa tay che mắt, trong mắt anh ta thoáng qua một tia ghét bỏ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh ta vẫn cảm

thấy xem náo nhiệt là quan trọng nhất, nên vẫn bỏ tay xuống.

Tần Mặc nhướng mày.

"Nếu bây giờ chúng ta ra tay, nói không chừng lát nữa hắn sẽ cảm thấy chúng ta cướp công của hắn, thôi bỏ đi." Tần Mặc xua tay, Tiền Sanh Đào và Hạo Thiên Chân cũng nghĩ như vậy, hai người ừ một tiếng.

"Đúng vậy, dù sao chuyện này không liên quan gì nhiều đến chúng ta, chúng ta nghĩ nhiều làm gì chứ?" Chỉ cần ở đây xem chiến đấu không phải được rồi sao?

"Được rồi được rồi." Bàn Tử không có cách nào, chỉ có thể tạm thời đồng ý, sau đó anh ta lại nhìn chằm chằm con cóc này, đối phương đã tự làm mình bị thương, cũng không biết có thể làm bị thương Lữ Tông Chu hay không.

Tần Mặc lại nhìn Lữ Tông Chu bên cạnh.

Lữ Tông Chu bĩu môi, nhìn chằm chằm nốt sần trước mặt.

"Tôi không tin cái thứ này có tác dụng gì." Nói xong câu này, Lữ Tông Chu trực tiếp xông về phía con cóc này, đồng thời còn vung Đại Đao của mình, chém về phía nốt sần của đối phương.

Trong mắt con cóc mang theo một tia cười lạnh.

Tần Mặc đương nhiên đã nhìn ra huyền cơ trong đó, e rằng cái nốt sần này có độc.

Quả nhiên, sau khi Đại Đao chém vào nốt sần này, nốt sần lập tức nổ tung.

Không chỉ vậy, bên trong còn xuất hiện rất nhiều chất lỏng màu trắng, chất lỏng màu trắng bay về phía xung quanh, Lữ Tông Chu cách nốt sần này rất gần, đương nhiên cũng bị nhiễm độc tố này.

Lữ Tông Chu lập tức cảm thấy da thịt mình nóng rát, hắn vội vàng quay đầu, nhìn chằm chằm cánh tay, nhìn thấy chất lỏng trên cánh tay đang ăn mòn da thịt hắn, trong lòng hắn giật thót một cái.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn vội vàng rút ra một viên thuốc từ trên người, nuốt xuống, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Tiếp đó, sắc mặt Lữ Tông Chu âm trầm xuống, lại nhìn chằm chằm con cóc trước mặt, không ngờ đối phương lại chơi chiêu này.

Con cóc này cũng chú ý đến thần sắc của Lữ Tông Chu, nó nheo mắt lại, tiếp đó lại lè lưỡi về phía Lữ Tông Chu.

Bất kể đối phương nghĩ thế nào, nó đều phải tiếp tục chiến đấu với đối phương ở đây, nó không thể nhận thua được.

Lữ Tông Chu hít sâu một hơi.

"Mày cái súc sinh này, không ngờ còn dám dùng độc tố làm bị thương tao, tiếp theo tao nhất định sẽ không trúng chiêu nữa, mày cứ ngoan ngoãn mà chết đi." Sức mạnh màu đỏ tương tự như trên người Lữ Tông Chu lại hiện ra, hơn nữa còn hình thành một con chim thú khổng lồ đặc biệt.

"Đây chắc là Chu Tước rồi phải không?" Bàn Tử hơi kinh ngạc, không thể không nói con Chu Tước này trông vẫn khá đẹp trai, nhưng lại chẳng hợp chút nào với khí thế của Lữ Tông Chu.

Người như Lữ Tông Chu căn bản không xứng với thần thú như Chu Tước.

Tần Mặc gật đầu.

"Đúng vậy." Mặc dù sức mạnh Chu Tước không bằng Hắc Long Huyết Mạch của mình, nhưng đã rất tốt rồi.

"Cũng quá ảo diệu rồi đi!" Bàn Tử không nhịn được thán phục

một câu, không thể không nói, con Chu Tước này trông thực sự rất đẹp mắt, nếu trên người anh ta cũng có Huyết Mạch Chi Lực Chu Tước thì tốt rồi.

"Đúng vậy." Chu Tước toàn thân màu đỏ, còn Hắc Long Huyết Mạch của hắn là màu đen, tương đối mà nói con Chu Tước này trông thực sự sẽ đẹp mắt hơn một chút.

"Nói đến, trên người cậu chắc cũng có Huyết Mạch Chi Lực phải không?" Lục Trưởng Lão quay đầu nhìn Tần Mặc một cái, nếu không thì Tần Mặc sẽ không có bản lĩnh như vậy.

Tần Mặc đương nhiên hiểu, Lục Trưởng Lão nói như vậy là để dò la tình hình của mình, trong mắt Tần Mặc mang theo một tia cười ý.

"Tôi cũng không rõ lắm, nhưng bản lĩnh này của tôi là trời sinh." Đối với những người mình không quen thuộc, Tần Mặc đương nhiên không muốn tiết lộ hết bí mật.

Lục Trưởng Lão nheo mắt lại, hắn lại làm sao có thể không biết ý nghĩ của Tần Mặc chứ?

Nhưng không sao, sớm muộn gì cũng có một ngày hắn sẽ khiến Tần Mặc nói ra một số điều.

Sau khi con Chu Tước màu đỏ va chạm vào con cóc, con cóc đã bị đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất, hơn nữa trên chân sau của nó đã xuất hiện một số vết thương, máu đỏ sẫm không ngừng chảy ra.

Con cóc cũng biết nó không phải đối thủ của tên tiểu tử này, sau đó nó quay đầu muốn nhảy vào trong đầm nước, nhưng Lữ Tông Chu lại trực tiếp chắn trước mặt nó.

"Bây giờ muốn đi, không phải hơi muộn rồi sao?

Hơn nữa mày đã làm tao chật vật đến thế, tao nhất định phải khiến

mày chết ở đây.” Con cóc nghe thấy câu này, trong lòng giật thót một tiếng, sau đó miệng nó không ngừng phát ra âm thanh ộp ộp, đã đối phương không muốn bỏ qua nó, vậy thì nó cũng chỉ có thể liều chết một trận.

Bất kể có thể tiếp tục sống sót hay không, nó đều phải khiến đối phương phải trả một cái giá thảm khốc.

Chương 1132

Chỉ thấy con cóc này lại đột nhiên nhảy lên, nó cũng không màng đến vết thương ở chân sau, trực tiếp vồ về phía Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu dùng Đại Đao của mình chặn con cóc này lại, hắn đương nhiên biết ý nghĩ của con cóc này, sau đó hắn lại cất lời châm chọc nói.

"Ban đầu tao bị mày làm bị thương, chẳng qua là do tao không cẩn thận mà thôi, tiếp theo mày sẽ không có bất kỳ lợi ích nào, hơn nữa mày sẽ bị tao bắt nạt thảm hại, mày cứ đợi đấy." Vốn dĩ trong lòng con cóc đã đủ tức giận, lại nghe thấy câu này, toàn bộ cơ thể nó đều phình lên.

Con cóc trực tiếp đến bên cạnh Lữ Tông Chu, sau đó nó lại dùng chân sau của mình đá về phía Lữ Tông Chu, sức mạnh chân sau của nó là mạnh nhất.

Cho dù trên người Lữ Tông Chu có sức mạnh Chu Tước Huyết Mạch, cũng vẫn không trụ nổi, hắn lùi về phía sau mấy bước, khẽ rên một tiếng.

Trong lòng Tần Mặc thoáng qua một tia khinh thường, nói thật, sức mạnh trên người Lữ Tông Chu quả thực rất mạnh, nhưng hắn lại không có cách nào hoàn toàn điều khiển được, huống hồ khi đối phó với con cóc này, hắn thậm chí còn có chút lơ là.

Điều này trong Mộ Huyệt là tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Dù sao quái vật bên trong vẫn khá nhiều, không cẩn thận một chút thôi là có thể bị những thây ma đó giết chết, có tâm lý khinh suất như vậy, căn bản không thể đối phó được với những thứ trong Mộ Huyệt.

E rằng tiếp theo tình cảnh của Lữ Tông Chu sẽ vô cùng gian nan.

Sự thật cũng gần giống như Tần Mặc tưởng tượng, lúc này Lữ Tông Chu sau khi bị đánh lui, liền nhíu mày nhìn chằm chằm con quái vật trước mặt, hắn vẫn vô cùng không cam tâm.

Nhưng con cóc này lại nắm lấy cơ hội này, thừa thắng xông lên, tấn công về phía Lữ Tông Chu.

Cho dù trên người con cóc này đã bị thương, bây giờ Lữ Tông Chu cũng không thể chống đỡ nổi.

Lại bị con cóc này ép lui, sau đó Lữ Tông Chu mới hoàn hồn lại, hắn cắn răng.

"Không ngờ mày cái súc sinh này năng lực vẫn khá mạnh, nhưng không sao, tao tin mày không trụ được bao lâu đâu." Trong lòng Lữ Tông Chu thực sự nghĩ như vậy, vì vậy hắn lại tấn công về phía con cóc này.

Hạo Thiên Chân nhìn thấy xong, có chút tò mò nhìn Tần Mặc.

"Anh nói hai người họ ai sẽ thắng vậy?" Tần Mặc trong mắt mang theo nụ cười nhạt, giải thích nói.

"Mặc dù vừa rồi Lữ Tông Chu quả thực có chút yếu thế, nhưng con cóc này không phải đối thủ của hắn." Bàn Tử hơi tò mò.

"Nhưng tôi thấy bây giờ Lữ Tông Chu hình như có chút đánh không lại con cóc đó." "Cậu không chú ý thấy vết thương trên chân sau của con cóc đó lại lớn hơn một chút sao?

Hơn nữa máu còn không ngừng chảy ra, cậu nghĩ máu trên người nó có thể có bao nhiêu?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này mới chú ý đến, Tiền Sanh Đào bên cạnh cũng hiểu ra.

Vừa rồi Tiền Sanh Đào cũng có nghi ngờ này, nhưng hắn vẫn luôn

không hỏi, bây giờ nghe Tần Mặc giải thích, hắn lại hiểu ra rất nhiều.

"Nếu là như vậy, thì e rằng không bao lâu nữa, con cóc này sẽ chết." Tần Mặc gật đầu, lời này nói quả thực không sai, nên Tần Mặc cũng không định ra tay giúp đỡ.

Lục Trưởng Lão thấy Lữ Tông Chu bị con cóc bị thương làm cho chật vật đến thế thì hơi cạn lời, hắn dứt khoát hô lên.

"Nhanh lên một chút, chúng ta đều đã gần hai mươi tiếng đồng hồ không ngủ rồi, tinh thần mọi người đều đang căng thẳng, giải quyết xong rồi mới có thể tiếp tục nghỉ ngơi." Vừa rồi bọn họ chẳng qua chỉ chợp mắt một lát, đã bị con cóc này đánh thức, vẫn là phải có tinh lực sung mãn, mới có thể tiếp tục sống sót trong Mộ Huyệt này.

Sắc mặt Lữ Tông Chu có chút khó coi, hắn bị con cóc này làm cho khó mà chống trả, trong lòng đã rất khó chịu, không ngờ lại còn bị Lục Trưởng Lão giáo huấn, nhưng lại nghĩ đến mình và Lục Trưởng Lão dù sao cũng là người cùng một phe, hắn vẫn đè nén sự tức giận trong lòng xuống.

"Tôi biết rồi, sẽ giải quyết xong ngay đây." Nói xong, hắn lại nhìn chằm chằm con cóc trước mặt, tấn công về phía con cóc này.

Hai bên không ngừng giao chiến một lúc, Lữ Tông Chu lại một lần nữa đá bay con cóc lười biếng kia lên tảng đá không xa, con cóc lập tức bị tảng đá đập trúng.

Sau đó, hắn ta lại đến gần, dùng con dao trong tay chém về phía con cóc, thân thể con cóc lập tức biến thành hai nửa.

Giải quyết xong con cóc lười biếng, Lữ Tông Chu mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, trong mắt hắn ta mang theo một tia đắc ý.

Tần Mặc lắc đầu, chỉ là giải quyết một con cóc lười biếng nhỏ xíu

mà thôi, có gì to tát đâu.

Bàn Tử trợn trắng mắt.

"Đã làm mất thời gian lâu như vậy, khiến chúng tôi cứ phải đứng đây nhìn anh, vậy mà anh còn dám đắc ý?

Nếu là tôi, tôi còn chẳng dám khoe khoang nữa là." Lữ Tông Chu dậm chân, rõ ràng hắn ta đã làm một việc tốt, sao lại còn bị Bàn Tử chế giễu?

"Vì đã giải quyết xong rồi, vậy mọi người mau chóng nghỉ ngơi một chút đi." Nhị Trưởng Lão nhìn mấy người trước mặt, ông ấy chắc chắn không muốn những người này lại có thêm xung đột nào, nếu không, tiến độ của họ sẽ bị chậm trễ hơn.

"Không thành vấn đề." Lữ Tuyền Đông đáp lời, mấy người khác cũng không nói gì thêm, chỉ ở lại đây ngủ.

Nhưng Lữ Tông Chu lại có chút căng thẳng nhìn chằm chằm vào cái ao trước mặt, trong đó sẽ không còn thứ gì khác nữa chứ?

Thấy Lữ Tông Chu như vậy, Hạo Thiên Chân liền giải thích.

"Thông thường trong Mộ Huyệt, sự phân chia lãnh địa của chúng rất rõ ràng, đặc biệt là những quái vật sinh ra sau này, nói chung sẽ không có sinh vật khác tồn tại ở đây." Lữ Tông Chu hừ lạnh một tiếng.

"Đến lượt anh dạy tôi mấy chuyện này sao?" Bàn Tử bĩu môi, nói với Hạo Thiên Chân.

"Anh nói với hắn ta nhiều thế làm gì?

Thấy chưa?

Người ta căn bản không thèm để ý, thà cứ để hắn ta lo lắng đi, như vậy nửa đêm hắn ta sẽ không ngủ ngon, ngày mai vẫn không có

tinh lực lên đường." "Đợi đến khi hắn ta chịu thiệt thòi, hắn ta mới biết cái tốt của chúng ta." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, sớm biết vậy anh đã không nên mở miệng, khiến đối phương còn nói ra những lời đó, cứ như thể chính mình cố tình chạy đi nói vậy.

"Có thời gian này thà cứ ngủ một giấc ngon lành đi.

Nói nhảm với hắn ta nhiều thế làm gì?" Tần Mặc liếc Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, rồi trợn trắng mắt.

Hai người họ lập tức gật đầu.

Giấc ngủ này kéo dài khoảng năm sáu tiếng, sau đó mọi người đều thức dậy.

"Chất lượng giấc ngủ tối qua một chút cũng không tốt, bị con cóc lười biếng kia làm phiền xong, tôi mất rất lâu mới ngủ được." Bàn Tử bĩu môi, nói một câu than vãn, Tiền Sanh Đào bên cạnh nghe thấy xong, như thể biết được bí mật kinh thiên động địa nào đó, anh ta mở to mắt, nói với Bàn Tử.

"Tôi không nghe nhầm đấy chứ, tối qua vừa nằm xuống đây, tôi đã nghe tiếng ngáy của anh rồi, vậy mà anh dám nói anh không ngủ ngon?

Nếu anh mà còn không ngủ ngon, vậy chẳng phải chúng tôi coi như không ngủ gì sao?" Bàn Tử bị vạch trần, trên mặt có chút không giữ được, anh ta ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói.

"Tôi vốn dĩ không ngủ ngon, lẽ nào tôi còn không được nói vài câu sao?" "Ăn chút gì đi, chúng ta chuẩn bị lên đường." Tần Mặc nhìn họ, họ đáp một tiếng, bây giờ thời gian quả thật rất gấp, họ không thể chậm trễ ở đây.

"Người trong gia tộc đã nói rồi, con Thao Thiết kia nhiều nhất chỉ có nửa tháng thời gian, là có khả năng sẽ thoát ra, chúng ta bây giờ

ước chừng đã lãng phí năm sáu ngày rồi." Lữ Tuyền Đông thở dài, cũng không biết họ có thể kịp đến nơi đó trước thời gian này không.

"Còn có những người của Uông gia, bọn họ hiện tại đang ở trong Mộ Huyệt này, tuy rằng bọn họ đi không phải cùng một con đường với chúng ta, nhưng khó mà đảm bảo bọn họ sẽ không tìm đến chỗ Thao Thiết.

Vạn nhất bọn họ vì muốn loại bỏ chúng ta, mà thả con Thao Thiết kia ra, thì sẽ phiền phức lắm." Tần Mặc vẫn tương đối hiểu rõ hung tính của Thao Thiết, nó lại bị người của Lữ gia giam giữ ở đây, điều đó cho thấy nó hẳn đã gây hại đến tính mạng của rất nhiều người, vì vậy trong lòng Tần Mặc rõ ràng, họ thực sự không thể để con Thao Thiết này trốn thoát.

Chương 1133

Nếu không, e rằng lại có không ít người phải gặp tai họa.

Đối với những người của Uông gia kia, chắc chắn là không thể nghĩ tới chuyện này.

“Chuyện gia tộc các anh giam giữ Thao Thiết này, chắc không có người ngoài nào biết đúng không?” Tần Mặc nhìn Lữ Tuyền Đông chằm chằm, Lữ Tuyền Đông gật đầu, chuyện này quả thật không có bất kỳ ai biết, chỉ có mấy người bọn họ mà thôi.

“Ngay cả những người khác trong tộc cũng không rõ, vốn dĩ chuyện này chỉ có tộc trưởng của chúng ta mới có thể biết, nhưng vì bây giờ phong ấn bị lung lay, nên tộc trưởng chỉ có thể nói cho chúng ta biết, và để chúng ta đến đây đối phó với con Thao Thiết kia.” “Còn một chuyện nữa.” Lữ Tuyền Đông do dự một lát, anh ta cảm thấy vẫn nên nói rõ với Tần Mặc và mấy người này.

“Tôi trước đây từng gặp phải nguy hiểm rất lớn trong Mộ Huyệt này, thậm chí sau khi quay về còn quên mất ký ức trong Mộ Huyệt.” Tần Mặc nhướng mày, thực ra chuyện này Lữ Tuyền Đông trước đây cũng từng tiết lộ với anh, trong lòng anh rất rõ sự nguy hiểm ở đây.

“Không sao đâu.” Đối với họ mà nói, nơi càng nguy hiểm, họ càng hưng phấn.

Thấy Tần Mặc như vậy, trong mắt Lữ Tuyền Đông mang theo một tia ý cười, không ngờ Tần Mặc chút nào cũng không để ý, nhưng như vậy cũng khá tốt, ít nhất giữa anh ta và Tần Mặc sẽ không có bất kỳ khoảng cách nào.

“Vậy thì được rồi, tiếp theo chúng ta chỉ cần tiếp tục đi về phía trước là được.

Nếu thực sự gặp phải chuyện gì, tôi cũng sẽ cố gắng bảo vệ các anh, để các anh có thể thoát ra." Lữ Tuyền Đông đưa ra lời hứa của mình, nhưng Tần Mặc lại không để lời này vào lòng, bởi vì có anh ở đây thì tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào.

Huống chi, sau khi tiến vào trong Mộ Huyệt này, những lợi ích mà anh có được không hề ít, bên trong nói không chừng còn có bảo vật của Lữ gia, nếu có thể lấy được vài món thì còn gì bằng.

Mặc dù đối với Lữ gia mà nói, đây chỉ tương đương với một Mộ Huyệt, nhưng trong Mộ Huyệt này hẳn cũng sẽ chôn cất người của Lữ gia.

Chỉ riêng mấy món bảo vật mà họ giao ra đã có thể giúp anh đề thăng thực lực nhiều đến vậy rồi, huống chi còn được nhận thêm một số thứ cổ xưa hơn nữa ở bên trong.

Ngoài ra, trong lòng Tần Mặc rõ ràng, vì có thể phong ấn con Thao Thiết kia, bọn họ nhất định đã phải trả một cái giá cực lớn, trong đó không thiếu một số Thiên Tài Địa Bảo.

Đợi khi giải quyết xong con Thao Thiết kia, hoặc là phong ấn lại, thì anh có thể thu thập một số Thiên Tài Địa Bảo từ trong này.

Có suy nghĩ này, Tần Mặc lập tức thả lỏng tâm trạng.

Mọi người cũng đang tìm kiếm cơ quan để thoát ra.

"Hẳn là ở dưới nước." Tần Mặc đặt ánh mắt lên mặt nước, Lữ Tông Chu nhíu mày.

"Anh không phải đã nói nước này có độc sao?

Chúng ta bây giờ phải làm sao?" "Nước đúng là có độc, nhưng..." Tần Mặc dừng lại một chút, sau đó anh đặt ba lô của mình xuống đất, rồi từ trong ba lô lấy ra mấy bộ đồ lặn chống nước.

Đương nhiên, những thứ này đều do Tần Mặc cất giữ từ trước trong Hệ Thống, chỉ là dùng ba lô làm vỏ bọc mà thôi.

Mọi người đều biết Tần Mặc có một loại thủ đoạn bảo quản đặc biệt, vì vậy họ đều không có gì nghi ngờ.

"Không ngờ thằng nhóc anh lại còn mang theo cả cái này, anh nghĩ xa thật đấy." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên với Tần Mặc, Tần Mặc đáp một tiếng, sau đó phát đồ lặn ra, nhưng lại không đưa cho Lữ Tông Chu và Lục Trưởng Lão.

"Tần Mặc tiên sinh, đã vậy chúng ta đều đã ở cùng nhau, vậy chúng ta là đồng bọn, anh đưa cho bọn họ mà lại không đưa cho chúng tôi, có phải hơi thiên vị không?" Lục Trưởng Lão nhìn Tần Mặc chằm chằm, Tần Mặc cười đáp một tiếng.

"Đúng là có một chút, nhưng tôi không thấy điều này có gì to tát, dù sao thì thái độ của các anh đối với tôi từ trước đến nay, trong lòng các anh cũng rất rõ ràng." "Muốn lấy bộ đồ lặn này từ tay tôi, đương nhiên cũng được thôi." Lữ Tông Chu tức giận dậm chân.

"Chỉ là một bộ đồ lặn thôi mà, lẽ nào anh còn muốn chúng tôi cho anh bao nhiêu kim ngân tài bảo nữa sao?" "Cái đó thì không cần, nhưng bộ đồ lặn này của tôi cũng là mua bằng tiền, số tiền này các anh ít nhất cũng phải trả cho tôi chứ." Tần Mặc là người không thích chịu thiệt chút nào, nếu có thể kiếm chác một khoản thì còn gì bằng.

"Lữ Tuyền Đông, anh thấy thái độ của hắn ta chưa?

Hắn ta rõ ràng là đang nhắm vào chúng ta, mọi người đều ở cùng nhau, dựa vào cái gì mà không đưa đồ lặn cho chúng ta?" "Tôi đã nói rồi, cái này cần phải dùng tiền để mua, huống hồ tôi và Lữ Tuyền Đông là bạn bè, tình bạn quý giá hơn nhiều so với bộ đồ lặn này, nên tôi mới không đòi tiền họ, còn các anh thì là cái gì?" Tần Mặc đánh giá Lữ Tông Chu, giọng điệu châm chọc, không hề che giấu.

Lữ Tuyền Đông sững sờ, sau đó anh ta lại quay đầu nhìn về phía Nhị Trưởng Lão bên cạnh, nhưng cả hai đều không mở miệng, dù sao bộ đồ lặn này là Tần Mặc cho không họ, nếu họ còn nói thêm nữa, chẳng phải hơi vô ơn sao?

Hơn nữa, Tần Mặc cũng không cố ý không đưa cho Lữ Tông Chu, đây là một chuyện tốt.

"Thôi đi, chỉ là một chút tiền mà thôi, không cần thiết phải tính toán nhiều với họ làm gì." Lục Trưởng Lão kéo cánh tay Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu tuy rất không phục, nhưng nhìn thấy mấy người kia đều đã mặc đồ lặn vào, hắn ta biết không thể chờ đợi thêm nữa.

Vạn nhất sau khi mấy người kia xuống rồi, bản thân hắn ta không có cách nào mua được đồ lặn, mà họ lại phong ấn được Thao Thiết, thì công lao này sẽ hoàn toàn rơi vào tay Lữ Tuyền Đông.

"Anh nói đi, bộ đồ lặn này bao nhiêu tiền?" Lục Trưởng Lão trực tiếp hỏi.

Tần Mặc trực tiếp giơ mười ngón tay ra.

"Một bộ đồ lặn mà anh dám đòi chúng tôi mười vạn, sao anh không đi cướp luôn đi?" Lữ Tông Chu lập tức nhảy dựng lên, hắn ta trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười cười.

"Đồ lặn của tôi được làm từ vật liệu đặc chế đấy, nên đòi cái giá này đã là rất rẻ rồi, các anh mà không muốn thì thôi, chúng ta sắp xuất phát rồi." Lữ Tông Chu hít sâu một hơi, đặt ánh mắt lên mặt nước.

"Tôi không tin độc tố trong nước này có thể mạnh đến mức nào, lẽ nào chúng ta lặn vào một lát là sẽ chết sao?" Nói rồi, hắn ta trực tiếp đi đến bên cạnh dòng nước, dùng tay múc lên một ít, nhưng vừa chạm vào, hắn ta đã cảm thấy một cảm giác nóng rát dữ dội.

Lữ Tông Chu mở to mắt, khó tin nhìn bàn tay bị thương của mình.

“Không phải chứ, độc tố ở đây lại mạnh đến vậy sao?” Lữ Tông Chu có chút không hiểu, Tần Mặc cũng thấy ánh mắt hắn ta, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Thấy chưa?

Đồ lặn của tôi là đặc chế đấy, có thể chống lại độc tố bên trong này, anh chắc đã cảm nhận được đau đớn rồi chứ, mặc bộ đồ lặn này vào sẽ không có bất kỳ cảm giác nào đâu.” Mặc dù hai bộ đồ lặn chỉ là hai mươi vạn mà thôi, nhưng Tần Mặc cảm thấy có thì vẫn tốt hơn nhiều so với không có.

“Đừng cản đường chúng tôi ở đây nữa, chúng tôi phải đi rồi.” Nói xong câu này, Tần Mặc dứt khoát kéo Lữ Tông Chu sang một bên, Lữ Tông Chu nghiến răng, Lục Trưởng Lão bên cạnh nhỏ giọng nói.

“Đợi khi chúng ta tìm được cơ hội, sau khi loại bỏ bọn họ, muốn lấy số tiền này chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Bây giờ việc quan trọng nhất là phải tìm thấy con Thao Thiết kia trước, và phong ấn nó lại.” “Nói không sai chút nào.” Lữ Tông Chu có chút đau lòng lấy ra thẻ ngân hàng.

Người của Lữ gia tuy rằng vẫn luôn cách biệt với thế giới bên ngoài, nhưng dù sao họ cũng phải sinh hoạt, khó tránh khỏi phải giao dịch với bên ngoài.

Người của Lữ gia từ nhỏ đã khá thông minh, dù sao trên người họ có sức mạnh của Chu Tước Huyết Mạch, cho nên họ rất sớm đã có thể làm việc.

Nhưng những người này lại không thường xuyên ra ngoài làm việc, số tiền trên người họ đều là tự mình tích cóp từng chút một.

Họ từ khoảng mười tuổi đã có thể bắt đầu kiếm tiền, đến bây giờ xấp xỉ hai mươi mấy tuổi, hơn mười năm này chỉ kiếm được bấy

nhiêu tiền, kết quả bây giờ lại toàn bộ bị Tần Mặc tống tiền đi mất.

Khi hắn ta đưa thẻ ngân hàng cho Tần Mặc, vẫn còn chút không cam lòng, nắm chặt thẻ ngân hàng, Tần Mặc lại trực tiếp giật lấy.

"Đã đưa cho chúng ta rồi thì anh đừng nghĩ linh tinh nữa." Tần Mặc nhìn tấm thẻ ngân hàng trong tay, trực tiếp bỏ vào ba lô, thực chất là thu vào trong Hệ Thống.

Lục Trưởng Lão cũng có chút đau lòng, lấy ra một tấm thẻ, nhưng không còn cách nào khác, bây giờ chỉ có thể đưa cho Tần Mặc, nếu không thì bọn họ không thể xuống dưới nước được.

Sau khi mọi người đều mặc xong đồ lặn, Tần Mặc mới dẫn đầu đi xuống dưới nước, mấy người khác cũng đi theo Tần Mặc.

"Dưới đây thật sự sẽ không còn nguy hiểm nào khác nữa sao?" Tiền Sanh Đào có chút do dự nhìn Tần Mặc, dưới nước tối đen như mực, nếu thực sự có thứ gì đó đột kích họ, e rằng họ căn bản sẽ không kịp phản ứng.

Chương 1134

“Yên tâm đi, có tôi ở đây mà, cho dù thật sự có nguy hiểm, tôi cũng sẽ nhắc nhở các anh cẩn thận trước.” Tần Mặc cười nhìn Tiền Sanh Đào, Tiền Sanh Đào đáp một tiếng.

“Vậy được rồi, tôi biết rồi.” Tần Mặc thì tiếp tục bơi về phía trước.

Lữ Tông Chu không nhịn được ở phía sau lầm bầm nói.

“Tốt nhất là từ trong này xuất hiện một vài quái vật nuốt chửng tất cả bọn họ đi.” Lữ Tuyền Đông ở khá gần Lữ Tông Chu, anh ta nghe thấy những lời này, mở to mắt, chất vấn.

“Mọi người đều là đồng bọn, sao anh có thể nói ra những lời độc ác như vậy chứ, bất kể thế nào, Tần Mặc đối với chúng ta vẫn không tệ, anh nói như vậy thật sự là có chút vô lương tâm đấy.” “Cái gì mà đối với chúng ta không tệ, nếu thật sự không tệ thì hắn ta sẽ dùng tiền để bắt chúng ta mua đồ lặn sao?” Lữ Tông Chu hừ lạnh một tiếng, hắn ta không hề cảm thấy Tần Mặc đối xử với họ giống như đối xử với Lữ Tuyền Đông.

“Tùy anh muốn nói sao thì nói, nếu anh thật sự nghĩ như vậy, chúng ta cũng không có cách nào.” Ở một bên khác, Hạo Thiên Chân đã nghe thấy, anh bổ sung một câu.

“Mặc kệ hắn ta nhiều thế làm gì, căn bản không có ý nghĩa gì, chúng ta vẫn nên tự lo cho bản thân mình đi.” Tiền Sanh Đào xem ra vẫn tương đối thấu đáo, vì vậy anh ta nhắc nhở mấy người trước mặt, mấy người kia đều đáp một tiếng, nói không sai.

Thực ra Tần Mặc cũng không muốn để ý đến Lữ Tông Chu, vì vậy anh chỉ bơi về phía trước, may mắn là xung quanh tuy tối om, nhưng

lại không có thứ gì khác.

Rất nhanh, Tần Mặc và họ đã nhìn thấy một lối vào đặc biệt sáng ở không xa, Tần Mặc dẫn họ đi ra.

Sau khi rời khỏi khu vực này, họ đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

"Chết tiệt, Mộ Huyệt của Lữ gia các anh nhìn thật sự hoành tráng đấy." Bàn Tử quay đầu lại, nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông bên cạnh, trong lòng Lữ Tuyền Đông cũng khá kinh ngạc.

"Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ Mộ Huyệt của chúng ta lại là một Thế Ngoại Đào Nguyên." E rằng bây giờ họ mới thực sự tiến vào bên trong.

"Một nơi như thế này thật sự sẽ giam giữ Thao Thiết sao?" Bàn Tử có chút tò mò nhìn Lữ Tuyền Đông chằm chằm, Lữ Tuyền Đông gật đầu, đây là điều tổ trưởng của họ đã nói với họ, tuyệt đối sẽ không sai.

"Nơi càng đẹp đẽ như thế này, lại càng dễ ẩn chứa nguy hiểm, các anh cẩn thận một chút đi." Tần Mặc nhắc nhở mấy người họ.

"Có thể có nguy hiểm gì chứ, tôi cảm thấy chúng ta đã tiến vào sâu bên trong Mộ Huyệt này rồi, ước chừng tiếp theo chúng ta chỉ cần phong ấn con Thao Thiết kia là có thể rời khỏi đây." Lữ Tông Chu nói ra những lời này thì, trong mắt hắn ta lại lóe lên một tia lo lắng.

Trong lòng hắn ta rất rõ ràng, cơ hội của hắn ta e rằng không còn nhiều, điều đó cũng có nghĩa là hắn ta chỉ có thể tìm cách hãm hại mấy người này khi phong ấn Thao Thiết.

Nhưng nếu không có họ, việc phong ấn Thao Thiết cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Nhất thời, Lữ Tông Chu trở nên do dự.

Tần Mặc và mấy người kia thì không hề nghĩ đến tâm tư nhỏ nhặt của hắn ta, chỉ nhìn thoáng qua vườn đào trước mặt.

"Chúng ta đi xuyên qua vườn đào này trước đi." Nói rồi, Tần Mặc dẫn đầu đi về phía trước, những người khác đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Vừa mới tiến vào trong này, họ đã ngửi thấy một mùi hương đào, ánh mắt Lữ Tông Chu sáng lên.

"Vì ở đây có đào, vậy chúng ta chi bằng ăn chút gì rồi hãy tiếp tục lên đường, hơn nữa từ khi vào đây chúng ta toàn ăn lương khô." Lữ Tông Chu thực sự có chút nhớ hương vị của đào, đặc biệt là mùi đào ở đây, hương vị đặc biệt nồng đậm.

Tần Mặc nghe thấy lời này, lại nhíu mày, anh biết mùi đào ở đây tuyệt đối không đúng, nhưng anh lại không muốn nhắc nhở Lữ Tông Chu.

"Anh thì đúng là chưa được ăn đồ ngon gì cả, nhưng mấy chúng tôi thì lại khác." Giọng Bàn Tử mang theo một tia đắc ý, có Tần Mặc ở đây, những thứ Tần Mặc cho họ ăn đều là đồ tốt.

Ngay cả một số loại trái cây thượng hạng, họ cũng có thể được ăn.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra tiến vào trong Mộ Huyệt này, Bàn Tử vẫn khá vui vẻ, chút nào cũng không có chỗ nào khó chịu.

"Các anh nói thì nhẹ nhàng thật đấy, đợi lát nữa nếu tôi thật sự hái được đào, mấy người các anh có ăn không?" Lữ Tông Chu hừ lạnh một tiếng, âm trầm trừng mắt nhìn Bàn Tử, hắn ta cảm thấy Bàn Tử nói vậy chẳng qua là không muốn đi hái đào mà thôi, đợi đến khi hắn ta hái đào về, Bàn Tử nhất định sẽ là người xông lên đầu tiên.

"Chẳng phải chỉ là một ít đào thôi sao?

Ai mà thèm chứ?" Bàn Tử có chút cạn lời trợn trắng mắt, anh ta thực sự cảm thấy trái đào kia chẳng có gì ngon.

"Được rồi, đã vậy bọn họ không thèm, vậy chúng ta đi tìm đi, vừa hay tôi cũng hơi khát nước." Lục Trưởng Lão nói câu này thì nuốt nước bọt, ông ta thực sự có chút muốn ăn trái đào này.

Lữ Tông Chu cũng không nói nhảm nữa, chỉ đi thẳng về phía có hương đào.

"Các anh thật sự không ăn sao?" Lữ Tuyền Đông nhìn Tần Mặc, Tần Mặc xua tay.

"Không có gì ngon để ăn đâu." Lữ Tuyền Đông thở dài, sau đó anh ta đi về phía trước, tuy nói Tần Mặc và mấy người kia không thèm, nhưng anh ta vẫn khá muốn ăn.

Nhị Trưởng Lão cũng đi theo, không lâu sau, họ đã đi đến một cây đào đầy quả đào.

"Không ngờ ở đây lại có một cây đào to đến vậy, hơn nữa còn ra nhiều quả đến thế." Lữ Tông Chu nói câu này thì ánh mắt sáng lên, hắn ta lại quay đầu nhìn Tần Mặc và mấy người kia.

"Thấy chưa?

Đây hẳn là tổ tiên của chúng ta đã dự đoán được chúng ta có thể sẽ đến đây, cho nên trước đó đã trồng cây đào ở đây, đợi chúng ta đến hái đào ăn đấy." Tần Mặc bật cười.

"Anh thật là buồn cười, tổ tiên các anh khi phong ấn con Thao Thiết này, e rằng căn bản chưa từng nghĩ đến đối phương sẽ chạy thoát ra ngoài, cho nên càng không có chuyện ở đây trồng đào cho các anh đâu." Đối phương nói như vậy, thực sự có chút tự lừa dối bản thân.

Trên mặt Lữ Tông Chu có chút không giữ được, nhưng hắn ta vẫn

hừ lạnh một tiếng, tiếp tục phản bác.

“Vậy thì sao chứ?

Bất kể thế nào, đây là cây đào do Lữ gia chúng tôi trồng, mấy người các anh nếu muốn ăn thì bắt buộc phải trả tiền.” Tần Mặc trợn trắng mắt.

“Thôi đi, chúng tôi đối với những trái đào này không có hứng thú gì đâu, hơn nữa những trái đào này là do người chết nuôi dưỡng mà ra đấy.” Sau khi Tần Mặc nói xong câu này, Lữ Tông Chu lập tức cảm thấy sau lưng như có người thổi một luồng gió, hơn nữa hắn ta còn rùng mình một cái, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

“Ai nói?

Những trái đào này ra quả tốt như vậy, rõ ràng là mọc tự nhiên, làm sao có thể là do người chết nuôi dưỡng mà ra chứ, anh chỉ vì không muốn trả tiền ăn đào mà thôi, có cần thiết phải nói những lời ghê tởm như vậy không?” Hạo Thiên Chân thở dài, thấy Lữ Tuyền Đông cũng chuẩn bị đi hái đào, anh liền nhắc nhở một chút.

“Anh không phát hiện ra cây đào ở đây chỉ có một cây này ra quả, còn những cây khác thì không có sao?” Nghe thấy lời này, Lữ Tuyền Đông mới phản ứng lại.

Đúng vậy, điều này nói một chút cũng không sai, lẽ nào cây đào này thật sự có vấn đề sao?

Anh ta lại đặt ánh mắt lên cây đào này, cây đào này mọc rất cao lớn, nhìn qua dường như không có bất kỳ vấn đề gì, hơn nữa ngay cả sâu bệnh cũng không có.

Nhưng càng như vậy, lại càng bất thường.

“Xem ra anh đã cảm thấy không đúng rồi.” Tần Mặc liếc Lữ Tuyền Đông một cái, Lữ Tuyền Đông gật đầu, nếu Tần Mặc không

nhắc nhở họ, họ căn bản sẽ không thể phát hiện ra.

“Các anh cũng đừng ăn nữa.

Mặc dù nói những trái đào này trông quả thật khá to, nhưng thực sự có chút bất thường, hơn nữa màu đỏ của những trái đào này hơi quá rồi.” Lữ Tuyền Đông lắc đầu.

Trong mắt Lữ Tông Chu mang theo một tia châm chọc, hắn ta đánh giá Lữ Tuyền Đông một lượt.

Chương 1135

“Có phải anh ở cùng mấy người này quá lâu rồi, nên người cũng trở nên nhát gan rồi không?” “Nhưng những trái đào này...” Lữ Tuyền Đông còn chuẩn bị nói thêm gì đó, nhưng Lữ Tông Chu lại trực tiếp xua tay, trên mặt hắn ta mang theo một tia thiếu kiên nhẫn.

“Anh không muốn ăn thì thôi đi, đừng làm lỡ việc mấy chúng tôi ở đây ăn uống.” Lữ Tuyền Đông thở dài.

“Nhưng nếu thực sự ăn những trái đào này mà xảy ra vấn đề, thì phải làm sao?” “Vậy thì đó là chuyện của chúng tôi, không liên quan gì đến anh, như vậy được rồi chứ?

Đã không muốn ăn đào thì đừng có nói nhảm nữa, phá hỏng hứng thú của mấy người chúng tôi.” Sắc mặt Lữ Tông Chu rất khó coi, hắn ta trừng mắt nhìn Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông nghe thấy lời này, gật đầu.

“Tôi biết rồi.” Anh ta không còn gì để nói nữa, chỉ có thể quay người rời đi.

Tần Mặc và họ đang hóng mát dưới một cây đào không xa, Lữ Tuyền Đông cũng đi tới.

“Bọn họ không muốn nghe anh sao?” Tần Mặc nhìn Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông đáp một tiếng.

“Tôi đã khuyên bọn họ rồi, nhưng ăn những trái đào này sẽ có vấn đề gì sao?” “Không có gì, nhiều nhất cũng chỉ là một loại độc tố nhẹ mà thôi.” Tần Mặc nhìn bóng lưng Lữ Tông Chu, đương nhiên, độc tố này đối với Tần Mặc mà nói là nhẹ, nhưng đối với những người khác thì chưa chắc.

Nhị Trưởng Lão có chút do dự, nhưng ông ấy cũng cảm thấy cây đào này quả thật có chút kỳ quái, vì vậy ông ấy cũng rời khỏi phạm vi cây đào.

Lục Trưởng Lão nhìn những trái đào trước mặt, ông ấy cũng thực sự cảm thấy trái đào này đỏ hơi bất thường, vì vậy ông ấy lại khuyên giải Lữ Tông Chu một chút.

"Thôi đi, mấy người kia đều không ăn, chúng ta cũng đừng ăn nữa, hơn nữa chúng ta vẫn còn đủ lương khô trên người, chúng ta rời khỏi đây đi." "Lục Trưởng Lão, sao bây giờ ngay cả anh cũng biến thành cái dạng này?" Lữ Tông Chu còn tưởng Lục Trưởng Lão sẽ hiểu cho hắn ta, nhưng không ngờ đối phương cũng nói ra loại lời này, thật sự khiến hắn ta quá thất vọng.

"Nếu anh cũng không muốn ăn thì thôi đi, đừng cản trở tôi ở đây, tôi còn muốn hái thêm vài trái đào ăn nữa." Lục Trưởng Lão nhìn Tần Mặc ở không xa, họ không thể không nói, tuy trong thâm tâm ông ta không thích Tần Mặc, nhưng từ trước đến nay, họ quả thực đã dựa vào Tần Mặc mới sống sót đến bây giờ, hơn nữa năng lực của Tần Mặc cũng không giống với người bình thường.

Đã vậy, vậy ông ấy vẫn nên nghe lời Tần Mặc trước đã.

"Vậy vậy anh cứ ăn ít một chút đi, có thể giải khát là được rồi, đừng ăn nhiều quá, vạn nhất thật sự có vấn đề, muốn hối hận vẫn còn kịp đấy." Lữ Tông Chu thiếu kiên nhẫn mở miệng.

"Được rồi được rồi, tôi biết rồi, trái đào này không thể nào có vấn đề được, cho dù tôi ăn nhiều hơn nữa cũng sẽ không sao đâu, anh chỉ là quá tin Tần Mặc và bọn họ thôi, không tin thì anh cứ nhìn xem, tôi tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì đâu." Lữ Tông Chu lại bổ sung một câu.

Thấy hắn ta như vậy, Lục Trưởng Lão cũng không muốn nói

nhiều nữa, dứt khoát ngậm miệng lại.

"Tùy thôi." Lữ Tông Chu ở đó ăn ngấu nghiến, mọi người đều quan sát trạng thái của hắn ta, nhưng lại không có vấn đề gì.

"Dường như không có gì cả." Nhị Trưởng Lão nhìn sang Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc không nói gì cả, chỉ liên tục nhìn Lữ Tông Chu.

Nhưng một lát sau, trên mặt Lữ Tông Chu lại xuất hiện một ít khí đen.

Nhị Trưởng Lão mở to mắt, ngay cả Lữ Tuyền Đông cũng đứng bật dậy, Lục Trưởng Lão ở gần Lữ Tông Chu nhất sau khi phát hiện ra, lập tức đi đến bên cạnh hắn ta, trực tiếp đánh rớt trái đào.

"Đừng ăn nữa, trái đào này có vấn đề!" Lữ Tông Chu nhíu mày, sắc mặt cũng trở nên hồng hào, sau đó hắn ta trực tiếp mắng.

"Liên quan gì đến anh, đây là chuyện của tôi, tôi tự mình muốn ăn đào, tại sao lại ngăn cản tôi?

Mau nhặt đào lên đưa cho tôi, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí!" Lục Trưởng Lão không ngờ Lữ Tông Chu lại nói như vậy, ngay cả Lữ Tuyền Đông cũng cảm thấy thái độ của hắn ta quả thực có chút quá đáng.

"Mối quan hệ giữa Lục Trưởng Lão và Lữ Tông Chu vẫn luôn không tệ, hắn ta nói như vậy chứng tỏ tình hình của hắn ta quả thực có chút không đúng." Lữ Tuyền Đông nói câu này thì nhíu mày.

"Nhưng tôi không biết rốt cuộc hắn ta gặp vấn đề ở đâu, anh có thể nhìn ra không?" Lữ Tuyền Đông nhìn sang Tần Mặc bên cạnh.

Tần Mặc nhún vai.

"Chuyện này tôi thật sự không biết, tôi chỉ cảm thấy trong trái đào kia có độc tố mà thôi, còn về sau hắn ta sẽ làm gì thì tôi cũng không

rõ.” Tần Mặc xua tay, mọi người phát hiện Lữ Tông Chu lại đi đến bên cạnh cây đào kia, trực tiếp hái toàn bộ trái đào trên cây xuống, sau đó nuốt vào bụng, miệng hắn ta há rất rộng, thậm chí có thể nuốt xuống cả một trái đào lớn.

Trái đào này còn lớn hơn hai nắm đấm của người trưởng thành, không ngờ hắn ta lại có thể ăn nhiều đến vậy chỉ trong một miếng.

“Không đúng rồi.” Lữ Tuyền Đông vội vàng đi đến bên cạnh Lữ Tông Chu, sau đó anh ta lại nhìn Lục Trưởng Lão bên cạnh.

“Lục Trưởng Lão, xin hãy giúp một tay, chế phục hắn ta lại, không thể để hắn ta tiếp tục ăn đào ở đây.” Lục Trưởng Lão cũng biết, nếu không làm như vậy, e rằng tính mạng của Lữ Tông Chu sẽ gặp nguy hiểm, như thế ông ta sẽ không có cách nào giúp huynh đệ của mình báo thù Tần Mặc được nữa.

Mấy người này trói Lữ Tông Chu lại.

Mặc dù nói Bàn Tử là người khá thích ba hoa, nhưng anh ta vẫn ra sức vác Lữ Tông Chu sang một bên, rồi bịt miệng hắn ta lại.

Toàn bộ trạng thái của Lữ Tông Chu đều trở nên khác lạ, hắn ta cắn mạnh miếng vải trong miệng, dường như cũng muốn nuốt cả miếng vải đó vào bụng.

“Rốt cuộc đây là tình huống gì?

Tần Mặc, anh vừa nói cây đào này là do người chết nuôi dưỡng mà ra, cụ thể là chuyện gì vậy?” “Gốc cây này mang theo một ít âm khí, hơn nữa tôi thăm dò năng lượng bên dưới, ước chừng bên dưới toàn bộ đều là thi cốt.

Không chỉ có vậy.” Tần Mặc nhìn chằm chằm cây đào này, đi đến bên cạnh nó.

“Thấy những thứ bên cạnh này không?

Những thứ này thực ra toàn bộ đều là mảnh vỡ của xương cốt." Chẳng qua vì những mảnh xương này vỡ nát quá mức, nên mọi người mới không nhìn ra.

"Điều này chứng tỏ, vẫn luôn có người làm cho xương cốt thành ra như thế này, và bón phân cho những cây đào này." "Anh là đang nói những cây đào này sở dĩ có thể lớn lên, là nhờ dinh dưỡng từ xương cốt con người mới biến thành như vậy sao?" Bàn Tử mở to mắt, Hạo Thiên Chân bên cạnh thì đồng ý với suy đoán của Tần Mặc, anh lại nhìn chằm chằm cây đào trước mặt.

"Nếu không thì, cây đào này e rằng căn bản sẽ không mọc cao lớn đến vậy, hơn nữa ăn quả này còn sẽ biến thành bộ dạng như thế này." "Vậy có nghĩa là ở đây nhất định có Tống Tử, hơn nữa đối phương có thể đi đứng thẳng, thậm chí còn có suy nghĩ." Tiền Sanh Đào nuốt nước bọt một cái, mấy lời này Tần Mặc nhướng mày, xem ra mấy người bên cạnh anh vẫn khá thông minh, Lữ Tuyền Đông và bọn họ mở to mắt, họ vạn vạn không ngờ sẽ nghe được những lời này.

"Thật hay giả vậy?" Lữ Tuyền Đông nói xong câu này thì nuốt nước bọt.

Nếu đúng là như vậy, thì chuyện này thật sự phiền phức rồi, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ.

"Sau này anh sẽ biết." Tần Mặc vừa nói vừa đi đến bên cạnh Lữ Tông Chu, nhìn đối phương.

Lữ Tông Chu cũng đang nhìn Tần Mặc, miệng không ngừng phát ra tiếng ư ử.

"Muốn biết con Tống Tử nuôi dưỡng cây đào này ở đâu, nhất định phải thông qua Lữ Tông Chu." "Ý gì?" Lục trưởng lão khó hiểu nhìn chằm chằm Tần Mặc, câu nói này của Tần Mặc ông ta sao lại không hiểu chút nào?

“Những con Tống Tử kia chắc chắn cần xương cốt của người bình thường để tiếp tục nuôi dưỡng những cây đào này.

Vì vậy, chỉ cần có người ăn quả đào ở đây, nó sẽ có thể cảm nhận được, rồi đến đây bắt người đó, sau đó biến người đó thành vật liệu nuôi dưỡng cho cây đào này.” Tần Mặc giơ ngón cái lên.

“Nếu đúng là như vậy... thì sao chúng ta không...” Hạo Thiên Chân dừng lại một chút, lại đặt ánh mắt lên người Lữ Tông Chu đang nằm trên đất.

Vì đối phương là một mồi nhử rất tốt, vậy tại sao họ không làm như vậy chứ?

“Chuyện này chắc chắn phải có sự đồng ý của người nhà họ Lữ.” Tần Mặc nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông và những người khác, Nhị trưởng lão là người đầu tiên đứng ra.

“Nếu không phải là vấn đề sinh mệnh, chúng tôi vẫn sẵn lòng làm như vậy, dù sao cũng có thể thông qua cách này để tìm ra con Tống Tử đứng sau.” Tần Mặc lại nhìn Lục trưởng lão và Lữ Tuyền Đông bên cạnh.

Chương 1136

Lữ Tuyền Đông cũng đồng ý, nhưng Lục trưởng lão trong lòng lại có chút do dự.

“Dù thế nào đi nữa, nó cũng là một con người sống sờ sờ, tại sao phải để nó làm mồi nhử?” Tần Mặc bật cười.

“Nếu anh không muốn, thì tôi cũng không có gì để nói.

Chuyện này cứ vậy đã, chúng ta tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng anh ta sẽ mãi ở trong trạng thái điên điên khùng khùng như thế này.

Dù sao đây là người nhà họ Lữ của các anh, không liên quan gì đến tôi.” “Đến khi thực sự gặp nguy hiểm, thì cũng là các anh tự quản anh ta, tôi tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ.” Tần Mặc cảm thấy mình nhất định phải nói rõ ràng, nếu không, họ sẽ nghĩ anh dễ bắt nạt.

“Lục trưởng lão, nếu chúng ta không làm vậy, thì chúng ta sẽ không bao giờ cứu được anh ta, thà nghe Tần Mặc nói đi.” Lữ Tuyền Đông nhìn Lục trưởng lão, trong lòng anh ta hiểu rất rõ, chỉ có làm như vậy mới tốt cho Lữ Tông Chu.

Nếu không, Lữ Tông Chu sẽ mãi ở trong tình trạng này, điều mà không ai trong số họ muốn thấy.

“Vậy được rồi.” Lục trưởng lão cũng không còn lời nào để nói, chỉ có thể nhắm mắt ngồi sang một bên.

Tần Mặc đặt Lữ Tông Chu dưới gốc cây này, sau đó đánh ngất Lữ Tông Chu, rồi lại nhìn mấy người bên cạnh.

“Mấy người tự tìm chỗ mà ẩn nấp đi, ước chừng không lâu nữa, đối tượng kia sợ là sẽ xuất hiện.” “Không thành vấn đề.” Mấy người

họ gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy rồi, thì họ cũng không cần thiết ở lại đây nữa, chỉ cần chờ con Tống Tử kia xuất hiện là được.

"Nhưng con Tống Tử kia có thể nuôi dưỡng ra cây đào lớn như vậy, nó nhất định phải có suy nghĩ chứ, chúng ta có thể bắt được nó không?" Bàn Tử nghi hoặc nhìn Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng.

"Thực sự là có chút khó khăn, nhưng chúng ta chỉ có thể làm như vậy thôi." Mấy người họ đều không nói gì nữa, chỉ yên lặng chờ đợi ở đây, nhìn cây đào ở đằng xa.

Lữ Tông Chu vẫn ở đó, cứ thế, gần một tiếng đồng hồ trôi qua mà nơi này vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Lục trưởng lão nhíu mày lại, ông ta lại nhìn Tần Mặc ở đằng xa.

Tần Mặc sẽ không lừa họ chứ?

Ngay sau đó, ông ta đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Tại sao đã lâu như vậy rồi mà con Tống Tử kia vẫn chưa xuất hiện, anh có phải..." Chưa kịp để ông ta nói tiếp, Tần Mặc đã vội vàng đưa tay bịt miệng ông ta lại, rồi chỉ chỉ về phía xa.

Lúc này, từ trong rừng cây đằng kia truyền đến từng trận âm thanh, tựa như tiếng cười mà cũng như tiếng khóc, khiến bọn họ cảm thấy sởn gai ốc.

"Cái gì thế này, một chút cũng không muốn nghe." Bàn Tử vội vàng đưa tay bịt tai lại, loại âm thanh này thực sự quá khó nghe, hơn nữa còn khiến anh ta không nhịn được mà rùng mình.

Tần Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử.

"Không sao đâu, cố gắng kiên trì một chút, đợi đến khi nó đến gần, chúng ta sẽ qua đó vây nó lại, sau đó chế phục nó rồi mới nghĩ cách cứu Lữ Tông Chu." "Thôi được rồi." Bàn Tử thở dài một hơi, giờ

cũng không còn cách nào khác.

Anh ta lại nhìn chằm chằm thứ đang từ từ di chuyển về phía này ở đằng xa.

Đối tượng kia mặc một bộ đồ màu trắng, hơn nữa mái tóc của nó rất dài, che kín cả khuôn mặt.

"Chết tiệt, con Tống Tử này trông cũng đáng sợ quá đi mất chứ?" Bàn Tử nhìn chằm chằm con Tống Tử này, anh ta đã rất lâu rồi không nhìn thấy con Tống Tử nào như vậy, hơn nữa trang phục cũng đặc biệt đáng sợ.

"Oán khí trên người con Tống Tử này rất nặng, các anh xem hắc khí trên người nó sắp vật chất hóa rồi." Tần Mặc vừa nói vừa chỉ vào con Tống Tử trước mặt.

Nhưng cũng chính là vì như vậy, nó mới có thể nuôi dưỡng ra một cây đào đáng sợ đến thế.

"Trông đúng là có chút đáng sợ, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc, anh ta cũng chỉ có thể hỏi Tần Mặc.

"Đương nhiên là phải đối đầu trực diện với nó rồi, chẳng lẽ cứ nhìn nó rời khỏi đây sao." Nhị trưởng lão nắm chặt nắm đấm, dù thế nào đi nữa, ông ta cũng không muốn người trong gia tộc mình xảy ra chuyện.

"Vậy Tần Mặc anh có thể giúp chúng tôi một tay không?" Lữ Tuyền Đông nhìn Tần Mặc, anh ta vẫn hy vọng Tần Mặc có thể ra tay giúp đỡ.

Với bản lĩnh của mấy người họ, sợ là không có cách nào bắt được con Tống Tử này.

"Chuyện này đương nhiên là không thành vấn đề." Tần Mặc nhún

vai.

“Chẳng lẽ anh không có điều kiện gì sao?” Lục trưởng lão hiếu kỳ nhìn Tần Mặc, ông ta cảm thấy Tần Mặc không phải là người tốt bụng đến mức sẵn lòng ra tay giúp đỡ họ.

Tần Mặc mỉm cười.

“Tôi có thể có điều kiện gì chứ?” Tần Mặc vừa nói vừa hướng ánh mắt về cây đào ở đằng xa.

“Nhưng sau này các anh có thể đưa cây đào này cho tôi, dù sao đối với các anh nó cũng vô dụng.

Tôi có thể nghĩ cách loại bỏ âm khí trên đó.” Quả đào này cũng có linh khí, nhưng vì do con Tống Tử này nuôi dưỡng, nên âm khí nặng hơn linh khí rất nhiều.

Chỉ cần loại bỏ âm khí trên đó, thì quả đào này sẽ là thứ tốt.

“Anh muốn cái này làm gì?” Lục trưởng lão nhìn chằm chằm Tần Mặc, muốn dò hỏi tình hình cụ thể từ miệng Tần Mặc, nhưng một người tinh ranh như Tần Mặc sao có thể nói cho ông ta biết chứ?

Tần Mặc thản nhiên liếc nhìn Lục trưởng lão một cái.

“Chuyện này hình như không liên quan gì đến anh.” Lục trưởng lão nắm chặt nắm đấm, nhưng lại nghĩ đến việc vẫn cần Tần Mặc giúp đỡ, ông ta đành không nói thêm gì nữa.

“Mấy người tự mình trốn cho kỹ một chút, đừng tùy tiện xuất hiện.” Tần Mặc nhắc nhở một câu, mấy người họ đều vội vàng gật đầu, không ai nói thêm lời nào, chỉ nhìn chằm chằm con Tống Tử ở đằng xa.

Lúc này, con Tống Tử kia cũng chú ý đến Tần Mặc, nó trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Không ngờ hôm nay lại còn có người sống ở đây, nhưng không sao, cho dù quả đào nó gieo không có cách nào chế phục đối phương, thì nó cũng có thể tự ra tay.

Chỉ thấy mái tóc của nó vung về phía Tần Mặc, Tần Mặc rút vũ khí ra, đỡ một chút.

Thế nhưng, trên tóc của con Tống Tử này lại xuất hiện một ít hắc khí, những hắc khí này bao quanh vũ khí của Tần Mặc, muốn trực tiếp chui vào cơ thể Tần Mặc.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, chỉ bằng chút âm khí nhỏ bé này cũng muốn tiến vào cơ thể anh sao?

Chỉ thấy trên người Tần Mặc từ từ dâng lên một luồng năng lượng màu đen, năng lượng màu đen bao quanh những hắc khí kia, hắc khí liền bị Tần Mặc đẩy lùi.

Con Tống Tử kia vẫn còn hơi kinh ngạc, sau đó nó lộ ra khuôn mặt bị thối rữa.

Nhìn thấy cảnh này, e rằng Tần Mặc cũng thấy buồn nôn, chứ đừng nói đến Bàn Tử và những người khác.

Sau khi Bàn Tử nhìn thấy, anh ta lập tức đưa tay bịt miệng lại, chạy sang một bên nôn khan.

Hạo Thiên Chân và những người khác cũng vậy.

Chương 1137

“Mặt nó sao lại thối rữa ra cái dạng này?

Quá đáng sợ rồi chứ?” “Con Tống Tử bình thường còn không như nó đâu, e rằng bây giờ nó đang thông qua linh lực của những người này để từ từ khôi phục.” Nhị trưởng lão giải thích một chút.

Máu thịt trên mặt con Tống Tử này vẫn còn tươi mới, hơn nữa trên đó còn có một số con trùng nhỏ đang không ngừng bò.

Nhưng Nhị trưởng lão vẫn có thể nhìn ra, những máu thịt này của nó hẳn là đều mọc lại từ đầu.

“Khi Tống Tử đạt đến một mức độ thực lực nhất định, chúng có thể thông qua âm khí của mình để từ từ khôi phục cơ thể.” Ông ta vừa giải thích vừa nhìn chằm chằm con Tống Tử trước mặt, may mà máu thịt của con Tống Tử này vẫn chưa hoàn toàn mọc ra, e rằng mấy người họ hợp lại cũng chưa chắc là đối thủ của con Tống Tử này.

Đương nhiên, đây cũng là vì ông ta không hiểu rõ thực lực của Tần Mặc nên mới có phỏng đoán như vậy.

“Vậy bây giờ chúng ta có nên qua đó không?

Trước tiên đưa Lữ Tông Chu sang đây đã.” Hạo Thiên Chân nhìn Nhị trưởng lão một chút, dù sao Lữ Tông Chu cứ ở đó cũng không có ý nghĩa gì nữa.

“Quan tâm nó làm gì, dù sao nó cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta.” Tiền Sanh Đào bĩu môi, anh ta không có ấn tượng tốt đẹp gì về người nhà họ Lữ này.

Tuy Lữ Tuyền Đông có hơi khác những người kia, nhưng anh ta vẫn có chút không chấp nhận người nhà họ Lữ.

“Xem ra anh vẫn có ý kiến khá lớn về họ nhỉ.” Trong mắt Bàn Tử mang theo một tia ý cười, xem ra tính cách của anh ta và Tiền Sanh Đào vẫn khá hợp nhau.

Cả hai đều không thích Lữ Tông Chu, hơn nữa người như Lữ Tông Chu đáng lẽ nên chết thẳng ở đây mới phải, vậy mà Tần Mặc lại còn sẵn lòng ra tay.

“Mấy người có nghĩ đến việc Tần Mặc sẵn lòng làm vậy, chỉ là cảm thấy con Tống Tử này không thể tiếp tục thăng cấp thực lực không?” Nếu con Tống Tử này thật sự nuốt chửng Lữ Tông Chu, thì thực lực của nó e rằng sẽ có một sự thay đổi đột phá mạnh mẽ.

Dù sao trên người Lữ Tông Chu có Chu Tước Huyết Mạch Chi Lực, loại huyết mạch này không giống với những thứ bình thường.

“Có lý.” Bàn Tử gật đầu, sau đó anh ta lại nhìn bóng lưng Tần Mặc.

Tuy hiện tại Tần Mặc có thể ứng phó với con Tống Tử này, nhưng họ vẫn phải làm gì đó cho Tần Mặc.

“Vậy chúng ta cứ đưa Lữ Tông Chu qua đây trước đã, kẻo lát nữa con Tống Tử kia tìm thấy cơ hội nuốt chửng Lữ Tông Chu.” Tính mạng của Lữ Tông Chu không sao cả, nhưng nếu vì điều này mà liên lụy đến mấy người họ, thì đó lại là lỗi của Lữ Tông Chu rồi.

“Chúng tôi qua đó, mấy người cứ đợi ở đây là được.” Nhị trưởng lão vừa nói vừa quay đầu nhìn Lục trưởng lão bên cạnh.

Lục trưởng lão cau mày thật chặt, nhưng lại nghĩ đến tình hình hiện tại thực sự bất lợi cho họ, ông ta cũng chỉ có thể gật đầu.

“Vậy được rồi.” Hạo Thiên Chân ở một bên thấy vậy, nhỏ tiếng càu nhàu nói.

“Tôi còn tưởng ông ta có quan hệ tốt đẹp đến mức nào với Lữ

Tông Chu chứ, không ngờ bây giờ đối phương lâm vào tình huống nguy hiểm mà ông ta lại không chịu qua đó giúp đỡ." "Hai người họ vốn dĩ vì lợi ích mà tụ tập lại với nhau, làm sao có thể có quan hệ tốt đẹp được chứ?" Tuy nói Bàn Tử là người hào sảng, nhưng những gì anh ta nói lại khá thấu đáo.

Lữ Tuyền Đông trong lòng có chút khó chịu.

Tuy lời nói của Bàn Tử thực sự sắc bén, nhưng lại không sai một chút nào.

Không lâu sau, họ đưa Lữ Tông Chu quay trở lại đây.

Lữ Tông Chu đã tỉnh, trạng thái của anh ta vẫn có chút không ổn, hơn nữa cả người anh ta đều đặc biệt hưng phấn.

"Vẫn nên đánh ngất anh ta đi, nhìn thế này thật sự quá khó chịu." Bàn Tử bĩu môi.

Nhị trưởng lão do dự một chút, rồi vẫn ừ một tiếng.

Nếu không, rất có khả năng sẽ thu hút con Tống Tử kia đến, vì vậy họ vẫn phải làm như vậy.

Sau khi đánh ngất Lữ Tông Chu, họ mới lại nhìn tình hình bên Tần Mặc.

Hiện tại Tần Mặc đang giao đấu với con Tống Tử này, khắp người Tống Tử đều là âm khí, hơn nữa dù là ban ngày ban mặt, nhưng luồng khí trên người nó dường như dùng không hết.

"Cảm giác con Tống Tử gặp lần này mạnh hơn những con chúng ta gặp trước đây một chút." Bàn Tử nhíu mày, Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cũng ừ một tiếng.

"Đúng vậy, thực lực của nó thực sự rất mạnh, hơn nữa khi nó đến gần đây, tôi cảm thấy nhiệt độ xung quanh đều giảm xuống mấy

phần.” Có thể thấy năng lực của đối phương đáng sợ đến mức nào.

“Vậy lát nữa chúng ta có nên qua đó giúp đỡ không?

Tôi hơi lo cho Tần Mặc, vạn nhất anh ấy không phải đối thủ của nó thì phải làm sao?” Trong mắt Lữ Tuyền Đông lóe lên một tia lo lắng.

Mặc dù kiếm pháp Tần Mặc giao cho anh ta vẫn chưa hoàn toàn nắm vững, nhưng thực lực của anh ta đã mạnh hơn rất nhiều rồi.

Nếu có thể giúp được Tần Mặc thì tự nhiên là tốt nhất, nhưng anh ta lại nhìn vòng chiến đấu trước mặt, anh ta cảm thấy mình không thể hòa nhập vào được.

Thôi vậy, vẫn cứ ở đây đi.

Lát nữa Tần Mặc gặp nguy hiểm rồi giúp anh ấy cũng không muộn.

Lúc này Tần Mặc đang đối phó với con Tống Tử trước mặt, anh vung thanh kiếm trong tay, chém về phía tóc của Tống Tử.

Con Tống Tử này căn bản không để tâm, ngược lại còn muốn dùng tóc của mình quấn lấy kiếm của Tần Mặc.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, tình huống trước mặt lại khiến nó kinh ngạc ngây người.

Chỉ thấy thanh kiếm của Tần Mặc chỉ khẽ dùng một chút sức, tóc của con Tống Tử đã trực tiếp đứt lìa.

Con Tống Tử lập tức lùi về phía sau.

Bây giờ nó đã nhận ra thực lực của Tần Mặc không giống với người bình thường.

Xem ra người này có thể đi đến đây vẫn là có bản lĩnh nhất định.

Tần Mặc mỉm cười nhìn chằm chằm con Tống Tử này.

“Những quả đào ngươi nuôi dưỡng khá tốt đấy, chi bằng đưa chúng cho ta đi.

Ta cũng sẽ không đối phó với ngươi nữa, hai chúng ta xem như hòa, ngươi thấy thế nào?” Con Tống Tử kia lập tức trở nên nóng nảy, nó khẳng định không muốn như vậy.

Hơn nữa, những quả đào đó là nó phải rất khó khăn mới nuôi dưỡng ra được, thậm chí còn phân tán một ít âm khí trên người nó ra.

Làm sao có thể cứ thế giao cho Tần Mặc chứ?

Tần Mặc thấy nó không muốn thì thở dài một hơi.

“Vậy được rồi, đã vậy thì ta chỉ có thể ra tay với ngươi thôi.” Nói xong, trước mặt Tần Mặc lập tức xuất hiện một con hổ, anh đẩy con hổ đó ra, con hổ nhanh chóng lao về phía Tống Tử.

Chương 1138

“Mãnh Hổ Xung Kích!” Con hổ há to miệng, cắn về phía mặt con Tống Tử.

Tuy nói người bình thường sẽ cảm thấy con Tống Tử này trông rất ghê tởm, nhưng con hổ này lại không có tâm lý đó, dù sao đây là năng lượng do Tần Mặc ngưng tụ thành.

Con Tống Tử trực tiếp đưa vuốt ra, vỗ về phía con hổ.

Cơ thể con hổ lập tức trở nên mờ ảo.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên này nhìn nhau một cái, xem ra lời hai người họ nói quả thực không sai, con Tống Tử này mạnh hơn rất nhiều so với những con họ từng gặp trước đây.

“Xem ra đúng là có chút phiền phức rồi.” Bàn Tử thở dài một hơi, Hạo Thiên Chân cũng vội vàng gật đầu.

Nhưng hiện tại họ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể ở lại đây.

Thực ra điều này nằm trong dự liệu của Tần Mặc, dù sao âm khí trên người con Tống Tử này rất nặng, năng lượng của nó có thể đối kháng với anh là điều hết sức bình thường.

Nhưng Tần Mặc vẫn nâng kiếm đến sau lưng nó, dùng thanh kiếm này đâm về phía lưng nó.

Nhưng đối phương lại trực tiếp lăn mình né tránh, tiếp đó con Tống Tử này lại vươn tay áo ra.

Tay áo của nó vậy mà cũng có thể bị nó khống chế, không ngừng co duỗi quấn lấy con hổ của Tần Mặc.

Sau đó, con hổ liền trực tiếp nổ tung.

Tương đương với việc, sức mạnh lần này của Tần Mặc không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho con Tống Tử này.

Tần Mặc giơ ngón tay cái lên với con Tống Tử này, nhưng con Tống Tử lại cảm thấy Tần Mặc thực sự coi thường nó.

Ngay sau đó, con Tống Tử này oán hận lao về phía Tần Mặc.

Nó còn há to miệng, cắn về phía cổ họng Tần Mặc, dường như muốn cắn nát khí quản của Tần Mặc.

Tần Mặc lại trực tiếp cười lạnh một tiếng.

"Không ngờ ngươi còn dám trực tiếp đến gần ta, ngươi cũng thật lớn mật đấy." Lời vừa dứt, xung quanh Tần Mặc lập tức xuất hiện một luồng năng lượng màu đen.

Luồng năng lượng màu đen này lập tức đẩy lùi con Tống Tử, con Tống Tử kinh ngạc nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Sao lại thế này?

Sức mạnh trên người Tần Mặc lại mạnh đến mức này sao?

Hơn nữa nó còn cảm nhận được một luồng lực áp chế từ sức mạnh đó.

Tần Mặc thì từng bước từng bước đi về phía nó, nó không ngừng lùi về phía sau.

Không biết vì sao, nó đột nhiên cảm nhận được một luồng khí thế vương giả trên người Tần Mặc.

Mỗi khi Tần Mặc bước thêm một bước về phía trước, con Tống Tử này lại cảm thấy tim mình như thắt lại một phần.

Nhưng không còn cách nào khác, đã ở lại đây đối phó với Tần

Mặc rồi, thì nó nhất định phải kiên trì.

Sau khi có suy nghĩ này, nó đột ngột đạp mạnh xuống đất, lao về phía Tần Mặc, thân thể như một con quay nhỏ.

"Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Tần Mặc đẩy thanh kiếm đó ra, thanh kiếm trực tiếp chém về phía Tống Tử.

Đầu của Tống Tử vẫn khá cứng rắn, nhưng dù vậy, trên đó vẫn xuất hiện một số vết nứt nhỏ li ti, chỉ là trông không quá rõ ràng mà thôi.

Trong lòng con Tống Tử này càng thêm kinh hoàng.

Nó đã ở đây lâu như vậy rồi, trừ những người nhà họ Lữ đã phong ấn nó ban đầu và cường giả thần bí kia, những người khác đều không làm gì được nó.

Kết quả bây giờ tên tiểu tử này lại có năng lực như vậy.

Rốt cuộc hắn có lai lịch gì?

Con Tống Tử có chút không hiểu thấu đáo.

Tần Mặc đương nhiên cũng sẽ không giải thích với con Tống Tử này, anh chỉ là lần nữa tăng thêm sức mạnh của mình.

Từng luồng năng lượng lại được Tần Mặc vung ra, con Tống Tử này lập tức bị Tần Mặc đẩy lùi.

Lúc này, dưới chân con Tống Tử đã có một vết cắt đặc biệt sâu.

Con Tống Tử âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tên tiểu tử này sức mạnh từ đâu ra chứ?

Tần Mặc khẽ xoay cánh tay mình, sau đó lại tạo ra một thủ ấn cực lớn.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Thủ ấn này trông đặc biệt lớn, hơn nữa sức mạnh trên đó cũng vô cùng đáng sợ.

Con Tống Tử này lập tức bị đẩy lùi rất xa, phải một đoạn đường nó mới ổn định được thân mình.

Tiếp đó, trước mặt Tống Tử cũng xuất hiện một ít âm khí.

Những âm khí này từ từ hình thành một cái đầu lâu khổng lồ, đầu lâu lao về phía Tần Mặc, thấy rõ là sắp đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc đạp một bước sang bên cạnh, cái đầu lâu đó liền sượt qua người Tần Mặc mà va vào một bên.

Nhưng cái đầu lâu này lại lần nữa quay lại, đâm về phía bóng lưng Tần Mặc.

Tần Mặc khống chế thủ ấn của mình, để nó đối chọi với cái đầu lâu này.

Sức mạnh của hai bên bùng nổ trong không khí, tản ra xung quanh.

Con Tống Tử này bị Tần Mặc đẩy lùi rất xa, phải một đoạn đường nó mới ổn định được thân hình.

Sau đó nó cúi đầu nhìn cơ thể mình, phát hiện trên ngực nó đã xuất hiện một vết thương rất lớn.

Lập tức có một ít dịch mủ chảy ra từ vết thương trên ngực nó, trông vô cùng ghê tởm.

Những dịch mủ này rơi xuống đất, vậy mà lại ăn mòn cả mặt đất, tạo thành một cái hố lớn.

“Chết tiệt, chất lỏng trên người con Tống Tử này cũng đáng sợ quá đi chứ?” “May mà đối phó với con Tống Tử này là tên tiểu tử kia, nếu không, chúng ta có lẽ sẽ gặp rắc rối lớn rồi.” Lục trưởng lão nheo nheo mắt, tiếp đó ông ta lại nhìn bóng dáng gầy gò của Tần Mặc ở

đằng xa.

Chương 1139

Tần Mặc rốt cuộc làm sao có được những sức mạnh này?

Nếu có thể nghĩ cách bắt Tần Mặc lại, sau đó chuyển dời sức mạnh trên người anh ấy sang cho mình, thì tốt biết mấy.

Mặc dù trong lòng Lục trưởng lão có suy nghĩ như vậy, nhưng ông ta vẫn chỉ có thể kiềm chế.

Ông ta lại nhìn chằm chằm Tần Mặc ở đằng xa.

Sức mạnh trên người Tần Mặc dường như có thể khắc chế hình tượng con Tống Tử này, vì vậy dù con Tống Tử này thực lực rất mạnh, nhưng trước mặt Tần Mặc vẫn có chút không thể chống đỡ nổi.

"U Minh Bạo Liệt!" Một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Sau khi quả cầu này xuất hiện, mọi người đều cảm thấy trong không khí dường như có một yếu tố cực nóng.

"Sức mạnh thật mạnh." Lữ Tuyền Đông nói xong câu này thì mắt sáng rực lên.

Thực lực của Tần Mặc quả thực nằm ngoài dự liệu của anh ta, nhưng anh ta cũng đặc biệt ngưỡng mộ Tần Mặc, cho rằng Tần Mặc là một hảo hán.

Tần Mặc đứng tại chỗ, nhìn con Tống Tử này, con Tống Tử cũng liên tục lùi bước.

May mà trên người con Tống Tử này không có tổn thương quá lớn, vì vậy nó quay đầu đặt ánh mắt nhìn xung quanh, trực tiếp nhặt lấy một cây đào ở bên cạnh, ném về phía Tần Mặc.

“Chỉ bằng một cây đào mà cũng muốn đối kháng với ta.” Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó anh lại nhìn chằm chằm cây đào này, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Tuy nói cây đào này không thể ứng phó với anh, nhưng trên đó vậy mà cũng chứa đựng một ít âm khí.

“Xem ra lúc trước ngươi đã phải tốn rất nhiều thời gian và công sức để chọn ra một cây đào đặc biệt thích hợp từ rừng đào này.” Con Tống Tử nhíu mày, sao Tần Mặc lại biết mọi chuyện chứ?

Tần Mặc lại nhìn cây đào này.

“Nếu ngươi không lãng phí nhiều âm khí như vậy, thì đúng là có thể kiên trì thêm một khoảng thời gian trước mặt ta.

Nhưng đáng tiếc.” Tần Mặc thở dài một hơi, tiếp đó Tần Mặc lại ngưng tụ năng lượng màu đen trên người mình bao bọc lấy cây đào này, trực tiếp làm cho nó nát bấy.

Tiếp đó, Tần Mặc lại nhìn quả cầu trước mặt.

Sức mạnh của quả cầu này không hề suy yếu, anh đẩy hai tay về phía trước, quả cầu này liền trực tiếp lao về phía con Tống Tử kia.

Con Tống Tử không còn cách nào, chỉ có thể đối chọi sức mạnh này của Tần Mặc.

Đồng thời, nó dùng vuốt của mình chộp về phía quả cầu của Tần Mặc.

Trên quả cầu lập tức xuất hiện một vết nứt, nó lại tăng thêm năng lượng, quả cầu liền trực tiếp nổ tung.

Sức mạnh tản ra xung quanh, trong đó phần lớn đều đánh vào người con Tống Tử này.

Con Tống Tử bị đánh bay ra, va vào cây đào ở đằng xa, làm gãy cả

cây đào, hơn nữa cây đào còn đè lên người nó.

Đáng tiếc là sức mạnh của con Tống Tử này vẫn rất mạnh, vì vậy nó đột ngột vỗ mạnh xuống đất liền đứng dậy, đồng thời còn chấn nát bấy cây đào vừa rồi.

Tần Mặc gật đầu.

"Quả thực không tồi, nhưng bây giờ ngươi đã bị thương rồi, tiếp theo ngươi càng không thể kiên trì được bao lâu nữa." Tần Mặc lắc đầu, anh cũng không muốn lãng phí thời gian với con Tống Tử này nữa, vì vậy anh đã khống chế toàn bộ không gian xung quanh.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Sau khi năng lượng khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ ra một khối đá khổng lồ.

"Phi Sa Tẩu Thạch!" Những đá vụn xung quanh đều được Tần Mặc tập hợp lại.

Sức mạnh của đá vụn cũng vô cùng đáng sợ, chúng trực tiếp bay về phía con Tống Tử này, vây con Tống Tử lại ở giữa.

Con Tống Tử này thì không ngừng đâm vào những đá vụn trước mặt, muốn đâm nát những hòn đá này, nhưng nó lại không có đủ sức mạnh.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, xem ra âm khí của đối phương đã phát tán quá nhiều, vì vậy tiếp theo nó đã không còn bất kỳ sức phản kháng nào nữa.

Những viên đá va vào ngực Tống Tử, vết thương trên ngực Tống Tử trở nên nghiêm trọng hơn, hơn nữa ngay cả xương trên đó cũng xuất hiện một số vết nứt.

Những vết nứt này khá lớn, một ít tủy xương bên trong cũng chảy ra theo vết nứt xuống đất.

Tuy cảnh này trông có chút ghê tởm, nhưng mọi người đều cố nén mà nhìn chằm chằm tình hình trước mắt.

Con Tống Tử này phản ứng lại, sau đó nó đột ngột đạp mạnh xuống đất.

Những sợi tóc phía sau lưng nó đều bay lượn giữa không trung, để lộ toàn bộ cơ thể nó.

Lúc này, trên lưng nó cũng có rất nhiều con trùng nhỏ đang không ngừng bò lúc nhúc.

Mọi người đều có chút không đành lòng nhìn thẳng, họ đưa tay che mắt lại.

Nhưng nghĩ một chút, lại muốn xem tình hình chiến đấu trước mặt, vì vậy họ lại buông tay xuống.

Họ đều nhìn chằm chằm tình hình trước mặt.

Lúc này, Tần Mặc thì tiếp tục dùng sức mạnh của mình khống chế con Tống Tử này.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Một băng tinh khổng lồ chặn đường đi của con Tống Tử này.

Con Tống Tử này chỉ có thể dùng tóc của mình đâm vào những băng tinh đó.

Tuy nói bản thân mái tóc này khá mềm mại, nhưng sau khi được thêm vào một ít sức mạnh của nó thì lại trở nên vô cùng cứng rắn, liên tục đâm ra từng chút từng chút vết nứt trên những băng tinh này.

Nhưng dù vậy, sắc mặt Tần Mặc cũng không hề thay đổi.

"Xích Luyện Thiên Hỏa!" Một hỏa long khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc.

Con hỏa long này không ngừng phun ra lửa, từ từ bay về phía con

Tống Tử này, bao vây xung quanh nó.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, băng tinh của Tần Mặc vậy mà lại đi cùng với ngọn lửa, không hề sản sinh tác dụng bài xích.

Cho dù nhiệt độ của ngọn lửa này vô cùng cao, băng tinh vẫn luôn ở đó, không có bất kỳ dấu hiệu tan chảy nào, thậm chí còn trở nên mạnh hơn một chút.

Con Tống Tử này thì không ngừng đâm vào băng tinh trước mặt.

Bây giờ trong lòng nó đã có chút sợ hãi.

Chương 1140

Vốn dĩ nó đã bị thương rồi, cộng thêm uy lực của ngọn lửa này, nó cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy không lâu nữa, e rằng nó sẽ chết ở đây.

Dù thế nào đi nữa, nó cũng không cho phép tình huống này xảy ra.

Nhưng dù nó cố gắng thế nào đi nữa, cũng không có cách nào phá vỡ băng tinh này.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một nụ cười lạnh.

Tiếp đó, Tần Mặc trực tiếp điều khiển con hỏa long này lần nữa đến gần nó một chút.

Con Tống Tử này không còn cách nào khác, vì năng lực của con hỏa long này thực sự quá mạnh, nó chỉ có thể trước tiên phá vỡ con hỏa long này, sau đó mới nghĩ cách rời khỏi đây.

Chỉ thấy trên người nó lập tức xuất hiện rất nhiều âm khí.

Những âm khí này dường như hình thành một cái vuốt khổng lồ, cái vuốt chộp về phía con hỏa long này.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ là, con hỏa long này vậy mà lại có thể đốt cháy âm khí trên người nó.

Trong không khí xuất hiện một ít khói đen.

“Khói đen này có độc.” Tần Mặc nhắc nhở mấy người kia một chút.

Họ lập tức hiểu ý Tần Mặc, tiếp đó đưa tay bịt mũi miệng lại.

Nhưng tác dụng của việc họ làm như vậy không đặc biệt lớn.

May mà trên người Lữ Tuyền Đông và những người khác có mang

theo một ít thuốc giải độc, anh ta đưa thuốc giải độc này cho Bàn Tử và mấy người kia, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

"May mà chúng ta không sao." Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười, sau đó anh ta lại đặt ánh mắt nhìn về phía bên kia, tiếp tục nhìn chằm chằm trận chiến trước mặt.

Con Tống Tử này đương nhiên không phải đối thủ của Tần Mặc, hơn nữa những âm khí màu đen trên người nó đã gần như bị đốt cháy hết.

Nó cũng nhận ra con hỏa long này của Tần Mặc mang theo một tia sức mạnh bá đạo.

Sức mạnh bá đạo này, khiến nó cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhưng nó lại không nói ra được đã cảm nhận qua ở nơi nào.

Nó chỉ có thể dùng âm khí trên người mình tiếp tục đối kháng với năng lượng chính diện.

Cho dù âm khí này không kiên trì được bao lâu, nó cũng nhất định phải dập tắt ngọn lửa này, nếu không nó sẽ không có khả năng rời khỏi đây.

Ngọn lửa này có thể đốt cháy bản thể của người ta, chỉ cần nó đi qua ngọn lửa này, ngay cả linh hồn của nó cũng sẽ bị tổn thương.

Sau khi hít sâu một hơi, sức mạnh hắc sắc trên người nó càng trở nên nồng đậm hơn.

"Tôi không tin những sức mạnh trên người nó có thể sản sinh không ngừng nghỉ như vậy." Bàn Tử nói đoạn bĩu môi.

Tần Mặc nghe thấy, anh nhướng mày.

Năng lượng này đương nhiên sẽ không tự nhiên sinh ra, chỉ là muốn loại bỏ hoàn toàn thì vẫn cần một khoảng thời gian.

Nhưng cho dù Tần Mặc không loại bỏ hoàn toàn những năng lượng này, anh vẫn có thể tiêu diệt con Tống Tử này.

Thấy con Tống Tử này tạm thời không thể thoát khỏi công kích Hỏa Long của mình, Tần Mặc lại ngưng tụ thêm một ít năng lượng, trên không trung lập tức tụ lại thành mây đen.

Hạo Thiên Chân hít vào một hơi khí lạnh.

Thành thật mà nói, họ đã từng thấy Tần Mặc sử dụng chiêu thức này, nhưng lúc đó mây đen mà Tần Mặc triệu hồi còn chưa lớn như vậy.

Xem ra, trong khoảng thời gian này, thực lực của Tần Mặc quả thực đã tăng lên rất nhiều, khiến mấy người bọn họ đều không khỏi cảm khái.

Bọn họ so với Tần Mặc vẫn còn kém một chút, nhất định phải nhanh chóng đuổi kịp Tần Mặc mới được.

Lúc này, họ lại đặt ánh mắt lên người Tần Mặc.

Tần Mặc đã đánh con Tống Tử này liên tục bại lui, đặc biệt là khi mây đen của Tần Mặc xuất hiện, con Tống Tử này chỉ muốn chết quách đi cho rồi.

Sớm biết vậy, nó đã không nên đến trêu chọc mấy người này, thực lực của họ đều mạnh như vậy, làm sao nó có thể đối kháng được chứ?

Nhưng cho dù trong lòng con Tống Tử này có suy nghĩ như vậy, nó cũng không còn cách nào khác, bởi vì nó chỉ có thể đối đầu cứng rắn.

Cuối cùng, nó lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, nó sẽ không nghĩ rằng như vậy là có thể đối

kháng được năng lượng của mình chứ?

Chỉ thấy tia sét đầu tiên giáng thẳng xuống con Tống Tử đó, Tống Tử lập tức bị Tần Mặc đánh bay, nó ngã xuống đất rồi ho ra một ngụm máu.

Con Tống Tử này dường như đã rất suy yếu.

Ngay cả như vậy, Tần Mặc cũng không thu hồi năng lượng của mình.

Con Tống Tử lại nhìn Hỏa Long trước mặt.

Hỏa Long này và Lôi Đình đều có một tia sức mạnh bá đạo, lực lượng này thực sự quá cường hãn.

Thực ra, tất cả những điều này đều là sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch của Tần Mặc, dù sao hiện tại Huyết Mạch Chi Lực của Tần Mặc đã dung hợp hoàn toàn, anh chỉ cần tùy tiện sử dụng một số năng lực đều có năng lượng Hắc Long.

Chính vì vậy, khi đối phó với những thứ trong Mộ Huyệt, anh mới dễ dàng như vậy.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con Tống Tử, trong mắt mang theo một tia ý cười.

"Xem ra ngươi không kiên trì được bao lâu nữa, vậy ta sẽ cho ngươi một cái kết thống khoái vậy." Tần Mặc nhìn lên mây đen trên không trung, tia sét thứ hai lại giáng xuống, trên người con Tống Tử này xuất hiện một cái lỗ hổng cực lớn, hơn nữa xương bên trong cũng trực tiếp gãy lìa.

Trong những khúc xương này còn chảy ra một ít tủy trắng, Tần Mặc nhướng mày, xem ra chỉ cần để con Tống Tử này tiếp tục ở đây một thời gian nữa, nó sẽ thực sự trở nên gần giống người thường.

Đương nhiên, điều này chỉ giới hạn ở vẻ bề ngoài của nó, bên trong nó vẫn là một con Tống Tử.

Tần Mặc lại đi đến bên cạnh con Tống Tử này, một số năng lượng hắc sắc từ trên người Tần Mặc tuôn trào ra, đồng thời hình thành một hình rồng khổng lồ, trông giống như một con Hắc Long lớn.

Con Tống Tử này lập tức trừng lớn mắt, nó chú ý đến tình trạng của Tần Mặc, sau đó nó lập tức hiểu ra.

Con Hắc Long lớn này không phải là con đã phong ấn chúng nó lúc ban đầu sao?

Tại sao con Hắc Long này bây giờ lại xuất hiện trở lại?

Chương 1141

Năng lượng của đối phương dường như đã hao tổn gần hết, hơn nữa chúng nó đã ở đây mấy trăm năm, lực lượng này ngày càng yếu ớt.

Sức mạnh trên người Tần Mặc bây giờ còn mạnh hơn con Hắc Long lúc trước rất nhiều.

Chẳng lẽ lần này nó thực sự phải bỏ mạng tại đây sao?

Con Tống Tử này có chút không cam lòng, nó lại đột ngột đứng dậy, tiếp đó, nó tập hợp tất cả tủy xương trên người lại, trong tủy xương này ẩn chứa Âm Khí cực lớn, lao về phía mây đen của Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu.

"Không ngờ ngươi vẫn như vậy, không biết sống chết, vậy thì thôi vậy, như vậy cũng không thể trách ai được." Dứt lời, Tần Mặc lại chú ý đến năng lượng trong tủy xương đó, những năng lượng này vốn dĩ đang lao về phía mây đen của Tần Mặc, nhưng một lát sau, đột nhiên chuyển hướng, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc sớm đã biết ý định của con Tống Tử này, vì vậy trong mắt anh chỉ xuất hiện một tia cười lạnh, rồi trực tiếp chặn đứng năng lượng của con Tống Tử này.

Tiếp đó, Tần Mặc lại chú ý đến đối phương.

Con Tống Tử này đã không còn bất kỳ hy vọng sống sót nào, vì vậy cả thân hình của nó ngã xuống đất, còn làm tung lên một mảng bụi lớn.

Tần Mặc cũng không buông tha nó, trực tiếp phóng ra Hắc Long

trên người mình, Hắc Long lập tức nuốt chửng con Tống Tử này, thân hình Tống Tử biến mất không còn dấu vết.

Đồng thời, âm thanh của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc.

"Đinh, đánh giết sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10." Tần Mặc hài lòng gật đầu, tiếp đó anh lại đặt ánh mắt lên cây quả đào đó.

Mấy người kia thì đi đến bên cạnh Tần Mặc, họ đánh giá Tần Mặc một lượt, thấy Tần Mặc hoàn toàn không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đương nhiên, trong số đó cũng có người không nghĩ như vậy, ví dụ như Lục Trưởng Lão.

Lục Trưởng Lão không ngờ con Tống Tử đó mạnh như vậy mà vẫn không thể giải quyết được Tần Mặc.

Bản lĩnh của Tần Mặc thực sự quá đáng sợ, tuyệt đối không thể để Tần Mặc tiếp tục trưởng thành, nếu không, Tần Mặc muốn lật đổ họ, cả chủng tộc đều có hy vọng.

Tần Mặc nhìn những quả đào này, trực tiếp hái hết xuống.

Hắc Long Huyết Mạch có thể tùy ý tịnh hóa Âm Khí trên những quả đào này, vì vậy chỉ trong chớp mắt, những quả đào này chỉ còn lại Linh Khí.

Tuy nhiên, hiện tại vẫn chưa đến lúc nghỉ ngơi, vì vậy Tần Mặc không trực tiếp hấp thu những quả đào này, mà cho chúng vào trong ba lô, thực chất là thu vào bên trong Hệ Thống.

Không ngờ lúc này âm thanh của Hệ Thống lại nhắc nhở Tần Mặc.

“Đinh, phát hiện Linh Vật, xin hỏi có dung hợp không?” Tần Mặc không ngờ những quả đào này lại có thể dung hợp với Hệ Thống, vì vậy Tần Mặc liền đồng ý.

“Đinh, chúc mừng Ký Chủ dung hợp thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *500, Thể Lực *500, Sức Mạnh *500, Tinh Thần *500.” Tần Mặc phát hiện trong những quả đào này lại có một tia Hắc Long Huyết Mạch Chi Lực.

Chẳng lẽ thứ đó nuôi dưỡng quả đào này trở nên tràn đầy Linh Khí như vậy cũng có liên quan đến sức mạnh Hắc Long sao?

Như vậy cũng có thể nói hợp lý, dù sao Linh Khí trên con Tống Tử này đặc biệt nồng đậm, con Tống Tử đó không thể hấp thu năng lượng của những quả đào này, nên mới để Âm Khí ở đây để hấp dẫn người từ bên ngoài sao?

Nghĩ một lát, Tần Mặc nhìn tình trạng cơ thể hiện tại của mình. [Tên: Tần Mặc] [Tuổi: 24 tuổi] [Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.] [Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn

Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.] [Tình trạng cơ thể: Mẫn Tiệp 4295 (Giới hạn nhân loại 10), Thể Lực 4310 (Giới hạn nhân loại 10), Sức Mạnh 4310 (Sức mạnh giới hạn 10), Tinh Thần 4320 (Giới hạn nhân loại 10).] Không ngờ thu hoạch lại nhiều đến vậy, chỉ đến chuyến này mà tình trạng cơ thể anh đã tăng nhanh đến thế.

Đây cũng coi như không uổng chuyến đi này.

Tần Mặc lại nhìn mấy người trước mặt, họ đều đang chờ Tần Mặc lên tiếng.

"Trước tiên cứu Lữ Tông Chủ, sau đó hãy rời khỏi nơi này đi." Nói rồi, Tần Mặc đặt ánh mắt lên người Lữ Tông Chủ không xa, hiện tại Lữ Tông Chủ đã bị đánh ngất đi, vì vậy cũng không còn phát điên nữa.

Tần Mặc đi đến bên cạnh anh ta, truyền sức mạnh vào cơ thể anh ta.

Sau một lúc không lâu, Lữ Tông Chủ từ từ tỉnh lại, trong mắt anh ta mang theo một tia mê mang.

"Đây là nơi nào?

Tại sao tôi lại ở đây?" Thấy Lữ Tông Chủ lại quên hết những chuyện này, Nhị Trưởng Lão liền giải thích cho anh ta.

Lữ Tông Chủ đột nhiên nhớ ra, anh ta lại đột ngột nhìn về phía Tần Mặc.

"Lúc đầu tôi đi hái đào, tại sao anh không nhắc nhở tôi?" Mọi người đều có chút cạn lời, Tần Mặc làm sao mà không nhắc nhở anh ta chứ?

Tần Mặc sớm đã nói rồi, là tự anh ta không chịu nghe.

“Anh đúng là thú vị, muốn gây rắc rối cho ông chủ của tôi, cũng không cần phải như vậy chứ.” Tiền Sanh Đào lạnh lùng hừ một tiếng, người này không giống Tần Mặc có tính khí tốt như vậy, cô ta tiếp tục mắng.

“Lúc đó ông chủ của tôi đã nói với anh rồi, quả đào này có vấn đề, anh tự mình cho rằng quả đào này mọc trong Mộ Huyệt của Lữ gia các người, không thể có chuyện gì, vì vậy anh mới muốn ăn nó, bây giờ lại đổ lỗi lên đầu chúng tôi.” “Đúng vậy, thật chưa từng thấy ai mặt dày như anh.” Bàn Tử cũng dứt khoát mắng xối xả.

Ở một bên khác, Lữ Tuyền Đông và Nhị Trưởng Lão nhìn thấy liền nhìn nhau, nhưng cả hai đều không nói gì, dù sao chuyện này quả thực là Lữ Tông Chủ làm sai, hơn nữa sau khi người khác cứu anh ta, anh ta còn mắng người khác mấy câu, đây không phải cố ý gây sự sao?

Bất kể thế nào, họ chắc chắn không thể đứng về phía Lữ Tông Chủ.

“Nhưng Tần Mặc thực lực rất mạnh, nếu anh ấy thật sự muốn ngăn cản, chẳng phải là tùy tiện là có thể chặn lại sao?” Lục Trưởng Lão u u nói.

Tần Mặc nhìn Lục Trưởng Lão một cái.

“Nhưng rõ ràng ông cũng có thể ra tay ngăn cản, thực lực của ông chẳng phải cũng mạnh hơn Lữ Tông Chủ rất nhiều sao?

Ông còn không động thủ, dựa vào đâu mà yêu cầu người khác chứ?

Thật là thú vị.” Tần Mặc cười khẩy một tiếng, sau đó anh lại chú ý đến Lữ Tông Chủ.

“Anh tốt nhất nên hy vọng tiếp theo chúng ta không gặp phải rắc

rối gì nữa, nếu không, các người vẫn tự mình đối phó đi, tôi tuyệt đối sẽ không giúp đỡ các người một chút nào nữa." Tần Mặc cho rằng anh cần phải nói rõ những lời này từ trước, nếu không đối phương còn tưởng anh đang lừa đối phương.

Nắm đấm của Lữ Tông Chủ siết chặt lại.

"Anh nghĩ tôi thèm anh giúp đỡ sao?" Lữ Tông Chủ vừa định đứng dậy, nhưng lại phát hiện sức mạnh trong cơ thể mình dường như bị rút cạn, cả người anh ta suýt chút nữa thì ngã quỵ.

May mà Lục Trưởng Lão đang ở bên cạnh kịp thời đỡ lấy anh ta.

"Anh có thể hồi phục được cũng là nhờ Tần Mặc, tôi nghĩ anh nên cảm ơn Tần Mặc." Lữ Tuyền Đông suy nghĩ một lát, vẫn đứng ra, chú ý đến Lữ Tông Chủ.

Anh ta biết làm như vậy có thể sẽ đắc tội với Lữ Tông Chủ, dù sao Lữ Tông Chủ này tính tình vẫn khá hẹp hòi, nhưng bất kể thế nào, anh ta vẫn phải nói ra, dù sao những gì anh ta nói là sự thật.

Lữ Tông Chủ bĩu môi.

Chương 1142

“Ai biết có phải hắn cố ý để tôi ăn đào không, tôi mới không muốn nói cảm ơn hắn đâu.” Tần Mặc cũng không thèm giao thiệp với loại người như vậy, vì vậy anh lại nhìn về phía Lữ Tuyền Đông.

“Không cần quản anh ta, anh ta muốn nói gì thì cứ để anh ta nói đi, dù sao chúng ta chỉ cần đi tốt con đường của mình là được, phía sau nhất định sẽ còn có những nguy hiểm khác, chỉ hy vọng đến lúc đó họ đừng cầu xin tôi giúp đỡ.” Tần Mặc lại nhìn Lữ Tông Chủ một cái.

Lúc này Lữ Tông Chủ đang cứng cổ, anh ta không nghĩ mình sẽ phải cầu xin Tần Mặc.

Tần Mặc lười nói thêm lời vô nghĩa, chỉ phân biệt một chút phương hướng, sau đó lại nói với họ.

“Chúng ta tiếp tục đi thôi.” Một lúc sau, họ thấy không xa có một cỗ quan tài đang đặt ở đó.

Tần Mặc đi đến bên cạnh quan tài, quan sát một chút, rồi giải thích cho họ.

“Đây hẳn là quan tài ngủ của con Tống Tử đó, bởi vì vừa rồi có người động vào cây đào đó, nó có thể cảm nhận được, vì vậy mới chạy đến.” Mấy người Bàn Tử gật đầu, điều này họ vẫn có thể hiểu được.

“Nhưng trí lực của con Tống Tử này tại sao lại đạt đến trình độ này chứ?

Chúng nó không phải đều nên ở trong Mộ Huyệt sao?” Tần Mặc nhướng mày.

“Trước đây tôi cũng luôn nghĩ như vậy, nhưng sau này mới dần

dần hiểu ra rằng những con Tống Tử này có thể tăng cường thực lực của chúng, chỉ cần đạt đến một trình độ nhất định, chúng sẽ có thể phá vỡ cấm chế trong Mộ Huyệt, sau đó thoát ra khỏi đây." Như vậy, chúng có thể hấp thu Dương Khí của những người bên ngoài, thông qua những Dương Khí này mà có thể sinh tồn dưới ánh mặt trời.

"Thì ra là vậy." Hạo Thiên Chân hiểu ra, cậu đáp một tiếng, sau đó lại nhìn về phía rừng đào phía sau, hỏi.

"Vậy con Tống Tử bị anh giải quyết đó khi nào mới có thể đạt đến trình độ này?" "Khoảng hai ba năm nữa, nhưng khi con Thao Thiết kia thoát ra ngoài, nó hẳn là có thể đi theo." Sau khi Thao Thiết thoát ra ngoài sẽ phá hủy năng lượng ở đây, sức mạnh của đối phương đã đủ cường hãn rồi, cũng có thể nhân cơ hội này mà thoát ra khỏi đây.

"Những chuyện chúng ta gặp phải bây giờ, thực sự khiến tôi ngày càng kinh ngạc." Tiền Sanh Đào thở dài một hơi.

Mọi người đều đáp một tiếng, điều này quả thực không sai.

"Gia tộc các ngươi thật sự rất thần kỳ, lại có nhiều thứ nằm ngoài dự liệu như vậy." Bàn Tử nhìn Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông đưa tay gãi đầu, anh ta thật sự không biết lời Bàn Tử nói là đang khen hay chê họ.

"Tần Mặc trước đây không phải đã nói sao?

Nơi này của chúng ta tương đương với một nhà tù.

Những thứ bị giam giữ ở đây đều là những thứ cực kỳ hung ác, vì vậy chúng ta đang làm việc tốt đó." Lữ Tuyền Đông trong mắt mang theo một tia ý cười, lại nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

"Quả thực vậy." Nhưng họ đều giam giữ những thứ cực kỳ hung ác ở đây, chứ không trực tiếp tiêu diệt chúng, nếu như con Thao Thiết kia thoát ra ngoài, e rằng tất cả những thứ bên trong này sẽ đều thoát

ra ngoài.

“Những người của Vương Gia không phải cũng ở trong Mộ Huyệt này sao?

Nhưng chúng ta lại chưa từng gặp họ.” Hạo Thiên Chân nhíu mày, suốt đoạn đường này cậu đều suy nghĩ về vấn đề này, cậu còn luôn chú ý đến tình trạng này, đề phòng những người của Vương Gia đuổi kịp, họ không kịp phản ứng.

Tần Mặc đáp một tiếng.

“Họ hẳn là thực sự ở trong Mộ Huyệt này, nhưng tôi đã cảm ứng được rồi, nơi này e rằng vẫn còn có những con đường khác, vì vậy những thứ chúng ta gặp phải này, nói không chừng chỉ là một phần nhỏ trong Mộ Huyệt này.” Mặc dù vậy, thực lực của những thứ họ gặp phải này cũng đã rất mạnh rồi, vì vậy những thứ trong toàn bộ Mộ Huyệt này đều đặc biệt đáng sợ.

Chính vì điều này, họ càng phải phong ấn con Thao Thiết kia, tránh để những thứ mà họ không đối phó được thoát ra ngoài.

“Thực ra, thứ mạnh nhất ở đây chính là con Thao Thiết kia, chỉ là chúng ta không có bản lĩnh để đối kháng.” Lữ Tuyền Đông thở dài một hơi, nếu không thì cũng không cần Tần Mặc đi cùng họ đến đây.

“Vì các người trước đây đã từng vào Mộ Huyệt này một lần rồi, tại sao lại đột nhiên ra ngoài tìm bảo vật trong tay tôi?” Tần Mặc có chút khó hiểu nhìn Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông suy nghĩ một chút, lúc này mới giải thích với Tần Mặc.

“Lúc đó khi tôi ra ngoài thì đã không còn bất kỳ ký ức nào, hơn nữa theo lời Trưởng Tộc nói, trong khoảng thời gian đó tôi từng phát điên một thời gian, và khi tôi phát điên thì luôn vẽ một bản đồ, trên bản đồ chính là khối ngọc mà anh đã có được trước đó.” “Sau này

Trưởng Tộc của chúng tôi liền tìm kiếm tư liệu kỹ lưỡng, phát hiện khối ngọc đó hóa ra lại là một chiếc chìa khóa." Chính vì điều này, anh ta mới ra ngoài tìm kiếm chiếc chìa khóa này, họ cho rằng đây nhất định là chìa khóa chiến thắng.

"Còn về việc chiếc chìa khóa này rốt cuộc có dùng được hay không, chúng tôi vẫn chưa rõ." Lữ Tuyền Đông lắc đầu.

Bàn Tử trừng lớn mắt, anh ta có chút khó tin hỏi.

"Vậy chúng ta đến đây, có khả năng sẽ đi công cốc, đúng không?" "Đúng vậy, nhưng thời gian đã không còn chờ đợi nữa rồi, nếu chúng ta thực sự không thể rời khỏi nơi này, thì chỉ có thể tìm cách giải quyết con Thao Thiết kia, cho dù chúng ta có chết ở đây, cũng tuyệt đối không thể để nó rời đi." Lữ Tuyền Đông nắm chặt nắm đấm, trên mặt mang vẻ đại nghĩa lẫm liệt.

Bàn Tử lập tức cảm thấy đau đầu, anh ta đưa tay xoa xoa thái dương.

"Thành thật mà nói, tôi nghĩ nên để anh ra ngoài rèn luyện một chút, chỉ khi biết lòng người bên ngoài hiểm ác đến mức nào, anh mới bớt đi những suy nghĩ như vậy." "Trong lúc có năng lực thì anh quả thực có thể làm như vậy, nhưng anh lại không nghĩ rằng, vì con Thao Thiết đó thực lực mạnh như vậy, cho dù mấy người các anh đều lên, cũng có khả năng sẽ bị nó giải quyết." Nhị Trưởng Lão gật đầu.

"Chúng tôi đã nghĩ đến điều đó, nhưng vì đã được gia tộc chọn ra, gánh vác trách nhiệm này rồi, thì chúng tôi nhất định phải làm tốt." Tần Mặc giơ ngón cái lên cho họ, suy nghĩ của họ quả thực không giống người thường.

Nhưng điều này cũng đủ để chứng minh, họ quả thực là những người đáng để giúp đỡ.

“Trước đây anh không phải từ trước đến nay đều không muốn giúp đỡ thánh mẫu sao?

Sao bây giờ lại khác vậy?” Bàn Tử nhìn Tần Mặc một cái, Tần Mặc đảo mắt trắng dã, thực ra anh cũng có chút không nói nên lời, nhưng anh có thể cảm nhận được Huyết Mạch Chu Tước dường như có một chút liên hệ với Hắc Long Huyết Mạch của mình.

Chỉ là cụ thể tình huống là thế nào, anh vẫn chưa rõ.

“Thôi đi, chuyện của Tần Mặc, hai chúng ta đừng hỏi nhiều nữa, anh còn không biết tính cách của anh ấy sao?” Hạo Thiên Chân kéo tay Bàn Tử một cái, Bàn Tử gật đầu, lời này nói cũng không sai, sau đó anh ta lại chú ý đến Lữ Tuyền Đông ở một bên, cằn nhằn nói.

“Nhưng đây đã là Mộ Huyệt trong nhà các người rồi, sao các người lại không để lại một cái bình hoa nào vậy?” Theo lời họ nói, Mộ Huyệt này của gia tộc họ đã có hơn ngàn năm, đồ cổ bên trong hẳn là rất đáng tiền chứ.

“Cái này…” Lữ Tuyền Đông có chút không biết phải nói sao, tuy rằng đây là Mộ Huyệt của gia tộc họ, nhưng họ cũng không hiểu rõ về nó, anh ta cũng không biết có bảo vật gì hay không.

“Có thể bảo vật ở đây vẫn còn ở sâu bên trong, nhưng không sao đâu, chỉ cần chúng ta có thể sống sót thoát ra ngoài, tôi nhất định sẽ để Trưởng Tộc lấy ra một số bảo vật cho các anh.” Bàn Tử bĩu môi.

“Vậy anh không phải đang vẽ bánh lớn sao?

Nói là sẽ ra ngoài cho chúng ta, nhưng chúng ta ra ngoài rồi còn có thể sống sót hay không còn chưa chắc.” Tần Mặc vội vàng dùng khuỷu tay thúc vào Bàn Tử một cái, Bàn Tử lúc này mới hắng giọng một tiếng, anh ta nói như vậy quả thực có chút không nên.

Vốn dĩ Lữ Tuyền Đông và những người khác đã quyết định sẽ hy

sinh ở đây rồi, mình còn nói như vậy, trong lòng họ sẽ càng không có hy vọng sống.

Lữ Tuyền Đông thở dài một hơi.

"Không sao đâu, cho dù đến lúc đó tôi chết ở đây, chỉ cần Lữ gia chúng ta còn có người sống sót, anh vẫn có thể đến lấy bảo vật." "Thôi được rồi, đừng nói những chuyện này nữa." Tần Mặc cắt ngang, bây giờ họ nói những chuyện này không có ý nghĩa gì.

"Lữ gia Trưởng Tộc trông không giống người hay nói suông, đến lúc đó chúng ta cứ đòi bảo vật từ ông ấy là được." Tần Mặc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử lập tức gật đầu, có cơ hội này, anh ta nhất định phải kiếm thêm nhiều bảo vật, nếu không chẳng phải là làm lợi cho những người Lữ gia này sao?

Huống chi họ đã giúp đối phương, đối phương cũng nên chi trả một khoản thù lao nhất định mới phải.

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, nhưng đi được một lúc, họ đột nhiên cảm thấy đất rung núi chuyển, lông mày đều nhíu lại, còn chưa kịp phản ứng, dưới chân họ đã xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Tần Mặc theo bản năng nhảy sang một bên khác, nhưng thấy mấy người kia đều rơi xuống, anh do dự một chút, Tần Mặc cũng đi xuống dưới đó.

Sự việc xảy ra đột ngột, nhưng trực giác của Tần Mặc nói cho anh biết, anh nên đi xuống dưới đó.

Rất nhanh, họ đã rơi xuống tận đáy, nhưng điều khiến họ kinh ngạc là, mấy người họ đều không bị thương, họ đều đứng dậy, đặt ánh mắt về phía trước, họ phát hiện phía trước chính là một con đường đặc biệt kỳ lạ, hơn nữa xung quanh toàn bộ đều là màu đen, không nhìn thấy gì cả.

Chương 1143

"Chúng ta đây là đến chỗ nào?" Hạo Thiên Chân đứng dậy, nhíu mày quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, hiện tại cũng chỉ có thể hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu.

"Hiện tại tôi cũng không rõ lắm, nhưng nơi này tuyệt đối không đơn giản như vậy, hơn nữa nơi này trông càng giống một nhà tù." Tần Mặc cảm thấy e rằng họ càng ngày càng gần nơi ở của con Thao Thiết đó.

"Vốn dĩ còn nghĩ có thể ở cái Đào Nguyên ngoại cảnh kia thêm một thời gian nữa, không khí ở đó đặc biệt trong lành, không ngờ nhanh như vậy đã đến một nơi khác rồi." Bàn Tử thở dài một hơi, sau đó anh lại nhìn về phía Tần Mặc ở một bên.

"Vậy bây giờ chúng ta tiếp tục đi về phía trước sao?" "Chỉ có thể như vậy." Tần Mặc đáp một tiếng, vốn dĩ Tần Mặc không nhất thiết phải đi cùng mấy người họ, nhưng lại nghĩ nếu mình không ở đây, mấy người họ chưa chắc có thể sống sót đi ra ngoài, vì vậy Tần Mặc vẫn kiên quyết nhảy xuống.

"Vậy chúng ta đi thôi." Lữ Tuyền Đông dẫn đầu đi ở phía trước, chỉ nhìn thấy nơi đây âm u lạnh lẽo, anh ta đã biết nơi này nhất định đặc biệt nguy hiểm, bất kể thế nào, anh ta cũng không thể để mấy người Tần Mặc đi về phía trước, như vậy thực sự quá có lỗi với họ.

Tần Mặc cũng không từ chối Lữ Tuyền Đông, anh biết đối phương làm vậy là có ý tốt, vì vậy Tần Mặc cũng thuận theo đối phương đi về phía trước, nhưng đi được một lúc không lâu, họ nghe thấy âm thanh từ không xa.

Tần Mặc nheo mắt lại, nhìn mấy người họ một chút.

"Cứ đi qua đó trước, nhưng mọi người hãy cẩn thận một chút." Tuy Tần Mặc không nhất thiết phải quan tâm đến sống chết của Lữ Tông Chủ và những người khác, nhưng nếu thực sự xảy ra chuyện, đối với họ chỉ tổ lãng phí thời gian.

Họ gật đầu.

Tần Mặc đi về phía trước một lúc thì thấy trên không trung không xa có treo một cái lồng khổng lồ, nhưng bên trong cái lồng này không có bất kỳ thứ gì.

"Lữ gia các người thật sự giống một nhà tù, bên trong còn có cái lồng lớn như vậy, tại sao bên trong cái lồng lớn này lại không có gì vậy?" Bàn Tử có chút tò mò đi về phía đó.

Tần Mặc cảm thấy có điều không ổn, nhưng lúc này Bàn Tử sắp đi đến chỗ cái lồng rồi, Tần Mặc lập tức đi đến bên cạnh, kéo tay Bàn Tử lại.

Đồng thời, âm thanh của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc.

"Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, xin lập tức đánh giết." Chỉ thấy vị trí mà Bàn Tử vừa đứng, trực tiếp bị một số bột trắng xuyên thủng.

Bàn Tử trừng lớn mắt.

May mà tốc độ của Tần Mặc khá nhanh, kéo anh ta đến đây, nếu không, chẳng phải anh ta sẽ chết không có chỗ chôn sao?

Anh ta vỗ vỗ ngực, lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

"Cái gì vậy?" Tần Mặc thì nhìn lên phía trên, chỉ vào một con quái vật đang bay lượn ở đó.

Con quái vật này có hai cái cánh, đôi cánh của nó trong suốt, trông

giống như một con chuồn chuồn, nhưng thân hình của nó lại là một thân hình người bình thường.

Nhưng điều khiến mọi người khó tin là, trên mặt nó toàn bộ đều là vết thương lở loét, hơn nữa còn có chất lỏng màu xanh chảy ra từ trên người nó.

"Con quái vật này tại sao lại trông như thế này?" Tiền Sanh Đào nói đoạn, trong mắt còn mang theo một tia ghét bỏ.

"Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Những thứ bị giam giữ ở đây, mọi người chúng ta về cơ bản đều đã nhìn thấy qua rồi." Tần Mặc nhìn chằm chằm con quái vật đó, con quái vật này hẳn là một con Tống Tử có thực lực khá mạnh, e rằng vì nó đã biến thành bộ dạng không ra người không ra ngợm này khi còn sống, vì vậy những người của Lữ gia mới nhốt nó vào trong lồng.

"Vậy chúng ta có đối phó được với nó không?" Bàn Tử nhỏ tiếng hỏi Tần Mặc, nếu như không được, thì anh ta nhất định không thể kiêu ngạo như vậy nữa, phải thu mình lại một chút mới được.

"Cái này tôi cũng không rõ, chúng ta càng đi sâu vào bên trong, thực lực của những con Tống Tử mà chúng ta gặp phải nhất định sẽ càng mạnh." "Nhưng nó không phải nên bị nhốt trong cái lồng đó sao?

Sao lại thoát ra ngoài?" Lữ Tuyền Đông nhìn về phía Tần Mặc, anh ta cảm thấy những người của Lữ gia họ nói chung đều khá lợi hại, vì đã nhốt đối phương lại, thì không nên tùy tiện để nó thoát ra ngoài mới phải.

Tần Mặc đảo mắt trắng dã.

"Anh không nghĩ đến con Thao Thiết mà các người đang nhốt, sắp thoát ra ngoài rồi sao, huống chi là con Tống Tử này, hơn nữa con Tống Tử này còn lợi hại hơn những con Tống Tử bình thường một

chút.” Tần Mặc nói quả thực không sai.

Lúc này con Tống Tử kia thì từ từ đáp xuống mặt đất, nó nhìn mấy người trước mặt rồi đưa lưỡi ra, mọi người phát hiện lưỡi của nó lại rất dài.

“Không ngờ đã qua lâu như vậy rồi, lại có người đến nơi này, nhưng các ngươi hẳn là người của Lữ gia đúng không?” Tống Tử hỏi thẳng, mọi người nghe con Tống Tử này còn biết nói tiếng người, họ đều hít vào một hơi khí lạnh.

Tần Mặc bước một bước về phía trước, khí thế trên người anh cũng trực tiếp phát tán ra.

“Chúng ta quả thực là người của Lữ gia, ngươi có vấn đề gì sao?” Trong mắt Tống Tử lóe lên một tia cười lạnh, nó âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Không ngờ cách nhiều năm như vậy, người của Lữ gia lại còn dám tiến vào nơi này, nhưng như vậy cũng tốt, khỏi phải để ta ra ngoài rồi lại tìm các ngươi báo thù, các ngươi đều đã đến rồi, vậy thì ngoan ngoãn chết ở đây đi.” Dứt lời của Tống Tử, nó dẫn đầu tấn công về phía Tần Mặc, ai bảo Tần Mặc cứ nhất định phải đứng ở phía trước chứ, nó muốn cho Tần Mặc biết làm như vậy không có bất kỳ lợi ích nào.

Nhưng Tần Mặc một chút cũng không sợ, chỉ tiến về phía nó, hai bên đối đầu nhau, trong không khí lại có một luồng khí lưu khổng lồ tán ra xung quanh.

Tần Mặc lùi lại hai bước, ổn định thân hình, anh lại chú ý đến con Tống Tử kia, tứ chi của con Tống Tử này đều đã biến thành móng vuốt, tứ chi của nó chạm xuống đất, kéo một vết dài rất lớn, mới ổn định thân hình.

“Bị nhốt ở đây nhiều năm như vậy, đây thực sự là lần đầu tiên ta động thủ, có chút lạ lẫm cũng rất bình thường, nhưng các ngươi đợi một lát.

E rằng sẽ không có vận may tốt như vậy đâu.” Nó lại nhìn về phía mấy người khác ở một bên, vì đã có nhiều thức ăn tự đưa đến tận cửa rồi, thì nó nhất định không thể bỏ qua.

Mượn cơ hội này, con Tống Tử lại tấn công Lữ Tuyền Đông ở một bên, Lữ Tuyền Đông đứng bên cạnh Tần Mặc.

Lữ Tuyền Đông cũng không hàm hồ, trực tiếp rút kiếm của mình ra tấn công về phía con Tống Tử này, hai bên đánh qua đánh lại ở đây.

Nhưng nếu nhìn kỹ, có thể nhận thấy con Tống Tử kia dường như đang đùa giỡn với Lữ Tuyền Đông.

Chỉ cần nó chơi đủ rồi, e rằng sẽ trực tiếp nuốt chửng Lữ Tuyền Đông vào bụng nó.

Tần Mặc lắc đầu, cho dù Lữ Tuyền Đông thông qua kiếm pháp của mình quả thực đã tăng trưởng thực lực nhất định, nhưng lại không có tác dụng gì.

Thời gian sắp hết rồi, sau đó con Tống Tử kia nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông.

“Ta không có thời gian lãng phí với các ngươi, ngươi vẫn nên chết đi.” Chỉ thấy hai cánh của con Tống Tử này như hai thanh đao, trực tiếp bổ về phía Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông trợn tròn mắt, anh ta không thể ngờ con Tống Tử này lại có thể ngưng tụ ra sức mạnh cường đại đến vậy.

“Không phải chứ, đây là tình huống gì?” Nhị trưởng lão cũng nhận ra điều bất thường, ban đầu ông còn nghĩ Lữ Tuyền Đông có thể đối kháng tốt với con Tống Tử này, nào ngờ bây giờ lại bị đối phương

đánh cho liên tục bại lui, hơn nữa đòn này tuyệt đối không phải Lữ Tuyền Đông có thể chịu đựng được.

Nếu Lữ Tuyền Đông không tránh được, có lẽ sẽ mất mạng ngay tại đây.

Tần Mặc cũng không đứng yên nữa, trực tiếp đi đến bên cạnh Lữ Tuyền Đông, kéo anh ta ra phía sau mình.

Lữ Tuyền Đông biết với năng lực của mình chắc chắn không thể đối kháng, nên anh ta không cố chấp nữa, chỉ nhắc nhở: "Cẩn thận một chút, thực lực của nó vẫn rất mạnh." Tần Mặc trong lòng đương nhiên hiểu rõ, vừa nãy anh để Lữ Tuyền Đông ra trận, còn mình đứng bên cạnh xem, chỉ là để thăm dò thực lực của con Tống Tử này.

Lữ Tông Chu bĩu môi, hắn thật sự hy vọng Tần Mặc có thể chết ở đây.

Như vậy, đợi đến khi phong ấn Thao Thiết, hắn có thể thần không biết quỷ không hay giải quyết Lữ Tuyền Đông.

Chương 1144

Kể cả trong trường hợp xấu nhất, chỉ cần Tần Mặc chết, đồng nghĩa với việc không còn ai ủng hộ Lữ Tuyền Đông, vậy thì việc trở thành tộc trưởng Lữ gia chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Hắn ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Nếu đã vậy, hắn sẽ tìm cách hại chết Tần Mặc, chỉ cần Tần Mặc chết ở đây, kế hoạch tiếp theo của hắn nhất định sẽ rất thuận lợi.

Còn về Hạo Thiên Chân và mấy người kia, căn bản không thể gây ra sóng gió gì lớn.

Với suy nghĩ đó, hắn lặng lẽ đi đến một góc khác, xác định mọi người đều đang dõi theo tình hình bên Tần Mặc, hắn mới lén lút lấy ra một quả cầu nhỏ đặc biệt từ trong ba lô.

Quả cầu này là do hắn tỉ mỉ chế tạo, chứa đựng năng lượng rất lớn, chỉ cần dùng nó đánh trúng Tần Mặc, Tần Mặc nhất định sẽ không kịp phản ứng rồi bị con Tống Tử kia giết chết.

Nhưng hiện tại hắn vẫn chưa vội ra tay, vì trong lòng hắn rất rõ, nếu không có Tần Mặc, bọn họ chưa chắc có thể giải quyết được con Tống Tử này.

Đổi ý một cái, hắn lại nghĩ nếu Tần Mặc thực sự chết, vậy con đường tiếp theo nên làm thế nào?

Lữ Tông Chu do dự, lúc này Tần Mặc đã dùng sức mạnh đối chọi với con Tống Tử kia.

Tống Tử cũng đã nhận ra trong số những người này, thực lực của Tần Mặc rất mạnh, nên nó tập trung tinh thần, âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc lợi hại như vậy, vậy thì phải giải quyết Tần Mặc trước.

Bên này Bàn Tử nhắc nhở: "Cẩn thận một chút, những con Tống Tử mà chúng ta gặp trước đây tuy cũng khá mạnh, nhưng không con nào giống con này, còn có thêm một đôi cánh, nó vẫn rất khó đối phó." Về điểm này, Tần Mặc trong lòng đương nhiên rõ, anh đáp một tiếng: "Yên tâm đi, mấy cậu cứ ở yên đó là được, không cần quản tôi, tôi có thể đối phó được với nó." Mấy người kia đều thở phào nhẹ nhõm, họ biết Tần Mặc không phải loại người nói khoác, đã nói có thể đối kháng thì nhất định không có vấn đề gì.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con Tống Tử trước mặt, con Tống Tử kia nhe ra hai chiếc răng nanh, dường như muốn dùng cách đó để dọa lui Tần Mặc.

Tần Mặc lườm một cái, anh đâu phải trẻ con ba tuổi, đối phương làm vậy thật sự quá nực cười.

Nhưng tay Tần Mặc không hề chậm trễ, anh tùy tiện xoay cổ tay một cái, trước mặt liền xuất hiện một cơn lốc xoáy khổng lồ.

"Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn lốc xoáy này bị Tần Mặc ném ra, bay về phía con Tống Tử.

Tống Tử nhận thấy, vội vàng muốn lùi lại phía sau, nhưng Tần Mặc không cho nó cơ hội đó, Tần Mặc trực tiếp đến phía sau nó, chặn đường.

Tống Tử nheo mắt, đã Tần Mặc muốn đối chọi gay gắt với nó, vậy thì nó sẽ hóa giải sức mạnh của Tần Mặc trước, sau đó mới đối kháng.

Chỉ thấy hai tay nó chắp vào nhau, đợi đến khi kéo ra lần nữa, trong lòng bàn tay lại xuất hiện một số năng lượng màu đỏ máu.

Sức mạnh màu đỏ máu va chạm vào cơn lốc xoáy của Tần Mặc,

chỉ trong một thoáng, cơn lốc xoáy của Tần Mặc đã biến mất.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt cũng ánh lên một tia ý cười, anh nói với con Tống Tử: "Thực lực cũng tạm được đấy, hy vọng tiếp theo ngươi vẫn có thể như vậy." Chưa đợi con Tống Tử này đáp lời Tần Mặc, trước mặt anh đã xuất hiện một con hổ.

"Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này cực kỳ hung mãnh, hơn nữa trên người nó còn mang theo một số năng lượng màu đen.

Con Tống Tử này nhận ra năng lượng màu đen đó, nó trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Ngươi là hậu nhân của Tần gia." Tần Mặc nhún vai, anh không phủ nhận.

Vì đối phương đã nhận ra mình, thì cứ thẳng thắn thừa nhận, không cần phải giấu giếm.

Trong mắt Tống Tử lóe lên một tia hung ác, nó âm trầm nói: "Nếu ngày xưa không phải người của gia tộc các ngươi, ta e rằng sẽ không bị phong ấn ở đây, hơn nữa những hậu duệ trong tộc ta cũng sẽ không vì thế mà bị diệt vong." "Không ngờ lại dễ dàng như vậy.

Hậu duệ của Tần gia lại dám tiến vào nơi này, cho dù ta không giết được ngươi, ở đây còn có những con Tống Tử khác.

Ta không tin những thứ này đều không thể giết chết ngươi." Tần Mặc không ngờ bọn chúng lại oán hận mình đến vậy, nhưng qua cuộc trò chuyện này, Tần Mặc cũng có thể hiểu rằng Tần gia và Lữ gia thực sự có một mối liên hệ nhất định.

Kể cả hiện tại anh tạm thời chưa làm rõ được, nhưng cũng không sao, sau này anh nhất định sẽ biết được chân tướng sự việc.

Bên này Lữ Tuyền Đông có chút kinh ngạc, anh ta quay đầu nhìn về phía Nhị trưởng lão.

“Lời này có ý gì?

Tại sao nó lại biết Tần Mặc là người của Tần gia?

Chẳng lẽ chúng ta có liên hệ với Tần gia?” Nhị trưởng lão lắc đầu, tất cả tài liệu trước đây của gia tộc họ đều đã bị tiêu hủy, nên tình hình cụ thể ông cũng không rõ.

“Theo lời nó nói, có lẽ chúng ta và Tần gia quả thực có liên hệ nhất định, dù sao đây cũng là mộ huyệt của Lữ gia chúng ta, quái vật bị nhốt ở đây mà nhận ra hậu nhân của Tần gia thì chứng tỏ giữa chúng ta có duyên nợ.” “Điều này có lẽ liên quan đến những tài liệu bị tiêu hủy kia, thật đáng tiếc tổ tiên của chúng ta không muốn chúng ta biết, giờ chúng ta cũng không thể thăm dò.” Trước đây họ cũng rất tò mò về những chuyện trước khi tài liệu bị tiêu hủy, nên họ đã tìm hiểu rất nhiều, nhưng chỉ cần tộc trưởng của họ biết được, liền sẽ quở trách họ, và bắt họ dừng lại.

Mỗi đời tộc trưởng hình như đều có một bí mật, còn bí mật đó là gì thì họ không thể biết được.

“Không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa.” Lục trưởng lão nhìn một cái, đó là bí mật của gia tộc, vậy đương nhiên là bảo tồn càng nguyên vẹn càng tốt.

Chỉ cần sau này Lữ Tông Chu trở thành tộc trưởng, thì hắn sẽ không cần lo lắng không biết những chuyện này.

Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão đều không nói gì nữa, hai người họ chỉ nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Mặc.

Tần Mặc đang đối phó với con Tống Tử này, Lữ Tuyền Đông suy nghĩ một chút, vẫn đề nghị với Nhị trưởng lão bên cạnh: “Hay là chúng ta qua giúp đỡ một tay đi, dù sao đây cũng là mộ huyệt của Lữ gia chúng ta, con quái vật này cũng là do chúng ta nuôi nhốt ở đây, vạn

nhất Tần Mặc thực sự xảy ra chuyện gì, trách nhiệm của chúng ta sẽ lớn lắm." Lục trưởng lão liền cười khẩy: "Trách nhiệm của chúng ta ở đâu ra?

Là do chính nó không đối phó được, nó còn không biết thu liễm một chút, tại sao lại trách chúng ta được?" Lục trưởng lão lắc đầu.

Lữ Tuyền Đông không ngờ hắn lại nói ra những lời vong ân bội nghĩa như vậy, sắc mặt anh ta lạnh xuống.

"Lục trưởng lão, tôi luôn kính trọng ông là trưởng bối trong gia tộc chúng ta, nên từ trước đến nay chưa bao giờ nói những lời quá đáng với ông, nhưng không ngờ ông lại là người như vậy." Suốt chặng đường này, những chuyện anh ta và Lữ Tông Chu đã làm thực sự nằm ngoài dự liệu của Lữ Tuyền Đông, dù sao trước đây ở trong gia tộc, anh ta vẫn luôn cảm thấy những người trong gia tộc đều yêu thương và giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng hai người họ lại không làm như vậy.

Có thể thấy, dù tất cả mọi người đều sống trong một thời đại hòa bình, vẫn sẽ có những chuyện đấu đá nội bộ.

"Tôi nói lời này có vấn đề gì à?

Hơn nữa, ngay cả con quái vật kia cũng đã nhận ra Tần Mặc, là Tần Mặc đã hại chết tất cả hậu duệ của nó, vậy nó tìm Tần Mặc báo thù cũng rất bình thường." Lục trưởng lão vặn cổ tiếp tục nói ra những lời này.

Lần này đừng nói là Lữ Tuyền Đông, ngay cả Nhị trưởng lão cũng có chút không nhịn được.

"Vậy ý của ông là con Tống Tử này nói là đúng, vậy những chuyện gia tộc chúng ta đã làm chẳng phải cũng đã xâm phạm lợi ích của bọn chúng sao?

Vậy khi nó đến đối phó với chúng ta, ông sẽ nghĩ thế nào?" Sắc mặt Lục trưởng lão lập tức trở nên ngượng nghịu, nhưng hắn vẫn cứng đầu mở miệng: "Nhưng nó đâu có tìm chúng ta báo thù, điều đó chứng tỏ những gì chúng ta làm không quá đáng." Bên kia Bàn Tử cười khẩy một tiếng, vừa rồi hắn có nghe cuộc thảo luận của mấy người này, nhưng hắn vẫn luôn không tham gia, nhưng bây giờ hắn lại có chút không nhịn được.

"Cậu thật sự buồn cười đó, những lời cậu nói này mà truyền ra ngoài thì không sợ người ta cười rụng cả răng sao?" "Hơn nữa, ngay cả người trong cùng một gia tộc với cậu cũng nghĩ như vậy, cậu cũng không nghĩ xem có phải chính mình có vấn đề hay không?" Lục trưởng lão lườm một cái.

"Dù chúng ta có cãi nhau, thì đây cũng là chuyện nội bộ gia tộc chúng ta, có liên quan gì đến cậu đâu mà cậu ở đây chỉ trỏ lung tung?" Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng Lục trưởng lão rõ, Tần Mặc và mấy người kia tuyệt đối là cùng phe với Lữ Tuyền Đông, nếu không Tần Mặc tuyệt đối không thể liều mạng như vậy.

Hơn nữa bây giờ Nhị trưởng lão và Lữ Tuyền Đông lại ra mặt nói giúp Tần Mặc, hắn càng thêm khẳng định điều này.

Chương 1145

Mấy người này nhất định phải loại bỏ.

Bàn Tử lười biếng nói nhảm nữa, chỉ lại đặt ánh mắt lên con Tống Tử kia.

Con Tống Tử này bây giờ đang vỗ cánh, đối phó Tần Mặc, bởi vì năng lượng màu đỏ máu trên người nó cũng rất đậm đặc, nên nó và Tần Mặc tạm thời không thể phân thắng bại.

Lữ Tuyền Đông không muốn nói nhiều nữa, anh ta chỉ nhìn sang mấy người bên cạnh.

"Các vị muốn đi giúp thì đi, không muốn thì thôi, dù sao đối với chuyện này tôi là nghĩa bất dung từ, tôi nghĩ chỉ cần là nam nhi có huyết mạch Lữ gia thì sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Nói xong, anh ta trực tiếp lao vào vòng chiến, đến bên cạnh Tần Mặc, hai người nhìn nhau.

Tần Mặc vừa định nói để anh ta không cần giúp, nhưng thấy anh ta đã xông tới, Tần Mặc vẫn nhịn lại.

"Sự phân tâm này là tốt, đã anh ta muốn giúp, vậy thì mình không nên từ chối." Hơn nữa có anh ta ở đó cũng không làm vướng bận mình, chỉ cần mình lát nữa cẩn thận một chút là được.

Bên kia Lữ Tông Chu dậm chân, lớn tiếng mắng: "Chỗ nào cũng có ngươi, ta muốn xem.

Đợi lát nữa, ngươi thực sự gặp nguy hiểm.

Tần Mặc có giúp ngươi không?" Hạo Thiên Chân bĩu môi: "Tần Mặc vừa nãy không phải đã cứu anh ta một lần rồi sao?

Vậy tại sao cậu lại nói ra những lời này?

Ồ, đúng rồi, tôi quên mất, hình như cậu bị mù thì phải.” Tính khí của Hạo Thiên Chân vốn luôn khá tốt, nhưng gặp phải loại người không biết liêm sỉ này, hắn cũng có chút không nhịn được, nên dứt khoát nói thẳng.

Lữ Tông Chu hít một hơi thật sâu, hắn lười tranh cãi với những người này, vì hắn cảm thấy bây giờ hắn phải tìm cơ hội giết chết Tần Mặc.

Tình hình cứ tiếp tục phát triển như vậy, hắn và Lục trưởng lão nhất định sẽ rất phiền phức, hắn tuyệt đối không cho phép tình huống này xảy ra.

Có Lữ Tuyền Đông gia nhập sau, Tần Mặc lại thoải mái hơn rất nhiều, vừa hay Tần Mặc cũng muốn nhân cơ hội này để chỉ dẫn Lữ Tuyền Đông thêm về kiếm pháp.

Khi Lữ Tuyền Đông chém về phía đối phương, Tần Mặc lắc đầu, nhắc nhở: “Lực đạo căn bản không đủ, hơn nữa vừa nãy lúc cậu nâng thanh kiếm này lên, cánh tay nâng quá cao, dẫn đến lực phát ra sau không đủ.” Tần Mặc nói ra, Lữ Tuyền Đông ngẩn người, anh ta không ngờ, khi đối kháng với con Tống Tử này, Tần Mặc lại còn có thời gian chỉ dẫn mình, nhưng anh ta biết Tần Mặc từ trước đến nay không phải là loại người không có sự tự tin, Tần Mặc nói vậy chứng tỏ anh có thể vừa đối phó với con Tống Tử này, vừa nói chuyện với anh ta.

Sau đó, Lữ Tuyền Đông vội vàng điều chỉnh cánh tay mình một chút, anh ta lập tức phát hiện sức mạnh dường như đã trở lại không ít.

Thảo nào trước đây khi luyện kiếm anh ta luôn cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng lại không phát hiện ra là ở những chi tiết nhỏ này đã xảy ra vấn đề.

Tiếp theo, Lữ Tuyền Đông tiếp tục đối phó với con Tống Tử, Tần

Mặc cũng nhắc nhở anh ta.

Trước đây Lữ Tuyền Đông đã từng giao đấu với con Tống Tử này, nhưng lúc đó con Tống Tử này căn bản không để anh ta vào mắt, nhưng bây giờ có Tần Mặc chỉ dẫn, nó phát hiện Lữ Tuyền Đông tiến bộ lại cực kỳ nhanh.

Tiếp tục như vậy, đối với nó tuyệt đối là rất bất lợi.

Con Tống Tử này quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, bây giờ điều cần làm là phải khiến Tần Mặc im miệng, hoặc là nhanh chóng đánh bại Lữ Tuyền Đông.

Nếu lãng phí quá nhiều thời gian vào Lữ Tuyền Đông, thì khi đối phó Tần Mặc sẽ có chút khó khăn.

Với suy nghĩ đó, nó trực tiếp lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, nếu nó không qua đối kháng với mình, mình còn không để nó chết nhanh như vậy.

Kết quả nó cứ thích tự tìm cái chết, vậy thì không thể trách người khác.

"Cuồng Phong Nhận!" Một đạo sức mạnh rất nhanh đã được Tần Mặc ngưng tụ ra, Tần Mặc trong chớp mắt đã đẩy ra.

Sức mạnh này nhanh chóng va chạm vào người con Tống Tử, thân thể Tống Tử liền lùi lại phía sau.

Nhưng con Tống Tử này cũng rất nhanh ổn định được thân hình, sau đó nó lại nhìn chằm chằm Tần Mặc và mấy người kia.

Không được, hai người họ hợp sức lại thật sự có chút khó đối phó, phải làm sao đây?

Nó phải đánh bại từng người một.

Thực lực của Tần Mặc mạnh như vậy, muốn vừa đối phó Lữ

Tuyền Đông vừa giải quyết Tần Mặc, vẫn có chút khó khăn, vậy nên không bằng ra tay với Lữ Tuyền Đông trước.

Sau khi Tống Tử thay đổi ý nghĩ, nó quay đầu nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông ở gần đó.

Lữ Tuyền Đông cũng nhận thấy ánh mắt của mình đã bị con Tống Tử này khóa chặt, nên anh ta hít một hơi thật sâu, trấn an lại tâm trạng của mình.

Mặc dù lần trước anh ta thực sự không đối phó được con Tống Tử này, nhưng lần này anh ta nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Lữ Tuyền Đông trực tiếp lao về phía con Tống Tử này.

Đồng thời, thanh kiếm trong tay anh ta không ngừng vung lên, con Tống Tử kia lại dùng cánh tay của nó trực tiếp chặn thanh kiếm của Lữ Tuyền Đông, thanh kiếm rơi xuống xương cốt của nó, xương cốt của nó cũng chỉ xuất hiện một vết nứt nhỏ.

"Lần này động tác quá chậm, nếu không, lần này cậu đã có thể làm bị thương con Tống Tử này." Tần Mặc thở dài một hơi.

Lữ Tuyền Đông gật đầu.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lữ Tuyền Đông tiếp tục nỗ lực, hơn nữa khi sử dụng kiếm pháp anh ta cũng cố gắng chú ý đến sự chuẩn mực của mình.

Tần Mặc nói không sai, nếu anh ta không chú tâm vào những chi tiết này, thì e rằng căn bản không thể đối phó được với những sinh vật trong mộ huyệt này.

Lần này anh ta có thể dựa vào Tần Mặc, vậy đợi đến sau này thì sao, vạn nhất anh ta và Tần Mặc thực sự tách ra, ai sẽ cứu họ?

Sau khi nghĩ thông suốt, kiếm pháp của Lữ Tuyền Đông lại càng

trở nên sắc bén hơn.

Con Tống Tử này cũng rất nhanh bị Lữ Tuyền Đông bức cho liên tục bại lui, sau đó con Tống Tử này lại ổn định thân hình, nó âm trầm nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông.

Ngay cả một tên tiểu tử hôi hám như vậy cũng đánh cho nó có chút không còn sức chống trả, điều này thật sự quá mất mặt.

Chỉ thấy nó gầm lên một tiếng giận dữ, mắt nó trực tiếp biến thành màu đỏ máu, hơn nữa khí tức màu đỏ máu trên người nó cũng trở nên càng đậm đặc hơn, ngay cả trong không khí cũng xuất hiện một số độc tố.

"Cẩn thận, nó có thể biết nó không phải đối thủ của chúng ta, nên muốn phóng ra những độc tố này để đối kháng chúng ta." Tần Mặc nhắc nhở Lữ Tuyền Đông, về điểm này, Lữ Tuyền Đông đương nhiên hiểu rõ.

Anh ta gật đầu.

"Không vấn đề gì." Thấy Tần Mặc vẫn còn ở đây chỉ dẫn Lữ Tuyền Đông, Lữ Tông Chu lập tức không nhịn được nữa, hắn lấy quả cầu kia ra, nhìn vào lưng Tần Mặc, trực tiếp bắn về phía lưng Tần Mặc.

Tần Mặc đang tập trung cao độ, nhưng tai anh vẫn khá nhạy bén, nghe thấy sau đó Tần Mặc trực tiếp quay người đỡ lấy quả cầu này.

Lần này anh lại lườm một cái vào Lữ Tông Chu vừa ra tay, Lữ Tông Chu vội vàng giữ thái độ bình thường, như thể chưa từng làm gì cả.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, đáng tiếc bây giờ không phải lúc tính sổ với Lữ Tông Chu, nhất định phải giải quyết con Tống Tử này trước.

Chương 1146

Không có Tần Mặc chỉ dẫn, Lữ Tuyền Đông lại trực tiếp bị con Tống Tử này đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất, còn ho ra một ngụm máu.

Tần Mặc cũng không trách Lữ Tuyền Đông, bởi vì sau khi con Tống Tử kia phóng ra những huyết khí đó, thực lực của nó cũng đã được kích phát rất nhiều, tăng lên hai cấp độ.

Một con Tống Tử như vậy thực sự không phải là Lữ Tuyền Đông có thể đối phó được.

Lữ Tuyền Đông chuẩn bị bò dậy tiếp tục đối phó với con Tống Tử, nhưng Tần Mặc lại ngăn anh ta lại.

"Cậu không cần qua giúp nữa, tôi tự mình đối phó là được." Nhị trưởng lão đi đến bên cạnh Lữ Tuyền Đông, đỡ lấy anh ta, sau đó ông lại nhìn về phía Hạo Thiên Chân bên cạnh.

"Mấy cậu có thể giúp tôi chăm sóc anh ta một chút không, tôi qua giúp Tần Mặc." Tần Mặc lườm một cái, thôi đi, mấy người họ đến đây chỉ khiến mình phân tâm, hơn nữa bây giờ Lữ Tông Chu đang tính kế mình, nếu hắn mất trí mà ra tay với người khác, những người khác lại không có thực lực như mình.

"Để tránh có kẻ muốn dùng cách này, bắt chúng ta một mẻ lưới, nên các cậu cứ ngoan ngoãn ở yên đó là được." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đã ở bên cạnh Tần Mặc một thời gian rất dài, nên họ lập tức nghe ra giọng điệu mỉa mai trong lời nói của Tần Mặc, họ nhíu mày, nhìn nhau, sau đó lại nhìn bóng lưng Tần Mặc, có chút lo lắng.

Tần Mặc làm vậy, nhất định là vì đã xảy ra chuyện gì, hoặc là anh đã biết điều gì đó.

Hơn nữa vừa nãy Tần Mặc quay đầu nhìn Lữ Tông Chu một cái, hai người họ cũng chú ý, chẳng lẽ là Lữ Tông Chu đã làm gì sao?

Hai người họ quay đầu, nhìn chằm chằm Lữ Tông Chu, nhưng Lữ Tông Chu không có động tác gì.

Sau khi thất bại trong việc làm chuyện đó vừa nãy, Lữ Tông Chu đã biết mình tuyệt đối không thể mạo hiểm ra tay, nếu không nhất định sẽ bị bắt quả tang, đợi lát nữa cho dù Tần Mặc nói là hắn làm, hắn cũng có thể tùy tiện tìm một cái cớ để lừa dối qua loa.

Nhưng tương đối mà nói, Tiền Sanh Đào lại có chút không hiểu.

"Ông chủ, tại sao lại nói như vậy ạ?

Chẳng lẽ với thực lực của anh ấy cũng không đối phó được con Tống Tử này sao?" Chỉ có cách giải thích này, anh ta mới thấy hợp lý.

"Chắc không phải thực lực của Tần Mặc đâu, anh đâu phải không hiểu anh ấy, anh ấy vẫn rất mạnh." Hạo Thiên Chân lắc đầu, Tiền Sanh Đào thở dài một hơi, Hạo Thiên Chân đã nói như vậy, thì anh ta cũng không tiện nói thêm gì khác, anh ta đâu thể nói là con Tống Tử này rất mạnh, anh ta cảm thấy ông chủ không thể đối kháng được chứ?

Bây giờ Tần Mặc không hề giữ lại thực lực, vì anh cảm thấy mình cần phải nhanh chóng giải quyết con Tống Tử này, sau đó đi tìm Lữ Tông Chu đối chất.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số kiếm ảnh từ bốn phương tám hướng tuôn ra, trực tiếp chiếu sáng con Tống Tử này, con Tống Tử này cũng phản ứng lại, sau đó những luồng khí huyết màu đỏ máu trên người nó hình thành một lớp bảo hộ khổng lồ.

Những kiếm ảnh của Tần Mặc đâm vào lớp bảo hộ này, lớp bảo hộ liền xuất hiện một vết nứt này đến vết nứt khác.

Nhưng vì lớp bảo hộ này không bị vỡ tan, nên nó cho rằng mình vẫn có thể kiên trì.

Tần Mặc lại vào lúc này tăng thêm sức mạnh của mình, những kiếm ảnh này lại trực tiếp đánh cho lớp bảo hộ vỡ thành từng mảnh, hơn nữa ngay cả trên người con Tống Tử này cũng bị thanh kiếm của Tần Mặc đâm trúng.

Tần Mặc nhìn một cái vào đôi cánh phía sau con Tống Tử này, trên cánh cũng bị Tần Mặc đâm thủng một lỗ.

Tống Tử nghiến răng nhìn chằm chằm Tần Mặc, có lẽ vì nó nghiến răng quá mạnh, nên bên trong lại phát ra tiếng "ken két".

Tần Mặc đương nhiên biết trong lòng đối phương khá oán hận mình, nhưng điều đó thì sao chứ?

Đã quyết định đối phó với con Tống Tử này, thì tuyệt đối không thể lưu thủ.

"Liên Hoa Thiên Ấn!" Lại một ấn ký khổng lồ xuất hiện.

Ấn ký này trực tiếp lao về phía Tống Tử, chưa đợi nó kịp phản ứng, nó đã bị ấn ký này đánh bay ra ngoài.

Nhưng cho dù nó có kịp phản ứng, sức mạnh của Tần Mặc lớn như vậy, nó cũng chưa chắc đã đối kháng được.

Đứng dậy sau đó, con Tống Tử này vội vàng kiểm tra bản thân, may mắn vết thương trên người nó không quá nghiêm trọng, nên vẫn còn sức chiến đấu.

Tiếp theo, con Tống Tử này trở nên cảnh giác.

Khi Tần Mặc tiếp tục tấn công nó, nó vẫn luôn né tránh.

Trong lòng nó rất rõ, thực lực của Tần Mặc thực sự đáng sợ, nên nó tuyệt đối không thể để Tần Mặc làm nó bị thương nữa, nếu không

sau đó nó e rằng chỉ có một con đường chết.

Con Tống Tử này vỗ cánh bay lượn giữa không trung, Tần Mặc có chút kinh ngạc, vì đôi cánh của nó vừa mới bị thương, không ngờ lại không có bất kỳ vấn đề gì.

“Không sao cả.

Tôi không tin đôi cánh này của ngươi còn có thể dùng được bao lâu nữa.” Tần Mặc nhìn chằm chằm đôi cánh của con Tống Tử này, bây giờ anh chỉ cần ra tay với đôi cánh này là được.

Chỉ thấy Tần Mặc đột ngột dậm mạnh chân xuống đất, thân hình anh bay về phía đôi cánh của con Tống Tử này, con Tống Tử lại vội vàng né tránh sang một bên.

Chuyện cười, nó đâu phải kẻ ngốc, sức mạnh của Tần Mặc mạnh như vậy, làm sao nó có thể đối phó được?

Nên bây giờ nó chỉ có thể tạm thời né tránh, tìm cơ hội rồi lại đối kháng Tần Mặc.

Bên này Hạo Thiên Chân, mấy người họ nhìn thấy sau đó không khỏi có chút sốt ruột, họ dậm chân.

“Sao con Tống Tử này cứ né tránh hoài vậy?

Chẳng lẽ nó không thể đường đường chính chính đánh một trận với Tần Mặc sao?” Bàn Tử nói lời này khi nhìn chằm chằm con Tống Tử kia, trong mắt lóe lên một tia phiền não.

Nghe thấy lời này, Lữ Tuyền Đông lắc đầu.

“E rằng con Tống Tử này biết nó không phải đối thủ của Tần Mặc, nên mới chỉ có thể cứ né tránh như vậy, nếu không nó sẽ rất nhanh bị Tần Mặc giải quyết.” Mọi người đều đáp một tiếng, lời anh ta nói vẫn khá thấu đáo.

“Tiếp tục như vậy, Tần Mặc còn có sức mạnh để đối phó với nó nữa không?” Nhị trưởng lão nhìn Lữ Tuyền Đông, Lữ Tuyền Đông lại cảm thấy Tần Mặc có khả năng đó, nếu không thì anh ấy tuyệt đối sẽ không nhận lấy chuyện này đâu.

“Chúng ta phải tin Tần Mặc chứ.

Thật ra ban đầu khi đối phó với con Tống Tử này, tôi cũng thấy thực lực của nó rất mạnh, sợ Tần Mặc không đối kháng được, nhưng bây giờ phát hiện Tần Mặc vẫn có bản lĩnh đó.” Mọi người đều gật đầu.

Nhưng mấy người họ đều đứng ở đây, chỉ cần Tần Mặc không đối kháng được, thì họ sẽ lập tức qua giúp đỡ Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con Tống Tử này, sau đó lại một đạo năng lượng xuất hiện.

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” “Ngưng Băng Quyết!” Hai luồng sức mạnh cộng hưởng vào nhau, chiếc chủy thủ của Tần Mặc lại có xu hướng mạnh lên rõ rệt.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, thực ra trước đây hoàn toàn chưa từng xảy ra tình huống như vậy, xem ra điều này có liên quan đến việc thực lực của anh tăng lên.

Nếu đã vậy, sau này anh muốn đối phó con Tống Tử này, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Dù sao con Tống Tử này vốn đã bị thương rồi, luồng năng lượng này tuyệt đối là con Tống Tử này không thể chịu đựng được, hơn nữa nhiệt độ ở đây càng lúc càng thấp, xương cốt trên người con Tống Tử này sẽ càng trở nên giòn hơn, anh muốn tấn công sẽ trở nên rất đơn giản.

Quả nhiên, sau khi con Tống Tử này bị Tần Mặc đánh lui, nó rất

nhanh đã ổn định được thân hình, sau đó nó lại âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Chương 1147

Dù kết quả cuối cùng có thế nào, nó cũng nhất định phải giết chết Tần Mặc, cho dù chỉ là kéo theo một kẻ làm nền, nó cũng cam tâm.

Nhưng chưa đợi nó kịp phản ứng, chiếc chủy thủ Hàn Băng này đã trực tiếp đóng băng cứng ngắc hai cánh của nó, nó cũng không thể vỗ cánh bay lên được nữa.

Tần Mặc nhân cơ hội chớp nhoáng đến phía sau nó, vì tốc độ của Tần Mặc rất nhanh, nên con Tống Tử này căn bản không thể phản ứng kịp.

Thanh kiếm trong tay vung lên một cái, đôi cánh của nó liền trực tiếp bị Tần Mặc đánh nát.

Thở phào nhẹ nhõm sau đó, Tần Mặc nhìn chằm chằm con Tống Tử này, con Tống Tử kia lại không ngừng di chuyển về phía sau.

Bây giờ cánh của nó đã không còn, nó muốn đối kháng Tần Mặc, thì không còn đơn giản như vậy nữa.

Năng lượng màu đỏ máu lại từ trên người nó tuôn ra, tấn công về phía Tần Mặc, nhưng lần này dường như chỉ muốn kéo dài thời gian với Tần Mặc, nó chạy về phía bên kia của con đường.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sức mạnh màu đen trên người liền chặn đứng luồng khí huyết màu đỏ máu này, sau đó, anh lượn một vòng đẹp mắt trên không trung, liền đến trước mặt con Tống Tử này, chặn đường đi của nó, đồng thời còn dùng thanh kiếm trong tay chỉ vào đối phương.

“Đã đến nước này rồi, ngươi còn muốn trốn thoát khỏi đây, chẳng lẽ không cần hỏi tôi có cho ngươi cơ hội này không?” Tống Tử không

ngừng lùi lại phía sau, sau đó nó lại đột ngột nhìn chằm chằm những người phía sau mình, đã không thể đối kháng Tần Mặc, vậy không bằng ra tay với những người này trước, chỉ cần bắt được họ, Tần Mặc sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tiếp đó, nó liền lao về phía Lục trưởng lão gần nó nhất, Lục trưởng lão đâu phải kẻ ngốc, hắn lăn mình một cái về phía sau, liền tránh khỏi phạm vi tấn công của con Tống Tử này.

Con Tống Tử này không ngờ mấy người này lại cũng không phải hạng tầm thường, xem ra trong thời gian ngắn muốn bắt được họ cũng không đơn giản.

Nhưng không sao cả, nó còn có những công năng đặc biệt khác.

Chỉ thấy những luồng khí huyết màu đỏ máu trên người con Tống Tử này trực tiếp biến thành một làn sương mù.

Tần Mặc nheo mắt, anh nhắc nhở Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

"Mấy cậu cẩn thận một chút, có làn sương mù này, e rằng mấy cậu sẽ không nhìn thấy con Tống Tử kia, nhất định phải chú ý một chút, đừng để nó làm bị thương." Mấy người kia đều gật đầu, về điểm này, trong lòng họ đương nhiên rõ, vì vậy họ đều quay lưng vào nhau, nhìn xung quanh.

Còn Lữ Tuyền Đông thì ở cùng với Nhị trưởng lão.

Có Nhị trưởng lão ở đây, anh ta cũng không cần lo lắng mình sẽ bị con Tống Tử kia làm bị thương.

Anh ta quay đầu, nhìn chằm chằm làn sương mù xung quanh, nghe thấy trong làn sương mù có tiếng gió động, anh ta lập tức nhỏ giọng nói: "Nhị trưởng lão, ông nghe thấy không?

Nếu tôi không nhầm, đây hẳn là con Tống Tử kia đang tìm cách ra

tay với chúng ta, chỉ cần hai chúng ta luôn chú ý, nhất định sẽ không để nó đắc thủ." Nếu không, họ sẽ trở thành gánh nặng cho Tần Mặc.

"Yên tâm đi, tôi hiểu rồi." Nhưng vừa nãy Lữ Tông Chu vì muốn đánh lén Tần Mặc, hắn đã tự mình đi đến một góc, nên bây giờ hắn và Lục trưởng lão bị tách ra, trong lòng hắn sốt ruột.

"Lần này xong rồi, vạn nhất lát nữa tôi bị con Tống Tử kia tấn công thì phải làm sao?" Lữ Tông Chu lầm bầm một câu nhỏ, sau đó hắn lại đặt ánh mắt lên phía trước.

Ban đầu Lữ Tông Chu muốn lớn tiếng một chút để Lục trưởng lão và những người khác đến tìm mình, nhưng giờ hắn lại không dám lên tiếng, sợ con Tống Tử kia sẽ trực tiếp tấn công hắn.

Tuy nhiên, Lục trưởng lão lại gặp xui xẻo, vốn dĩ ông ấy không cách xa con Tống Tử là bao, hơn nữa Tống Tử trong huyết vụ này sẽ không bị ảnh hưởng tầm nhìn, nó dùng móng vuốt xông thẳng về phía Lục trưởng lão.

Thấy sắp tóm được lưng Lục trưởng lão, ông ấy liền cúi người né tránh, sau đó có chút sợ hãi mà nhìn chằm chằm con Tống Tử đó.

May mắn là vừa rồi ông cảm nhận được một luồng hàn khí nên mới bản năng né tránh, nếu không e là xong đời rồi.

Tần Mặc hiện tại cũng đang ở trong mê vụ, anh nheo mắt rồi lớn tiếng hô.

"Các cậu có sao không đó?" Hạo Thiên Chân và mọi người đang ở cùng nhau, thêm nữa thực lực của họ bây giờ cũng tạm ổn, nên họ không sợ con Tống Tử kia đột kích.

"Chúng tôi đều bình an, chỉ là không biết Lữ Tuyền Đông và những người khác thế nào rồi?" Hiện tại con Tống Tử kia đã bị thương, Tần Mặc trong lòng biết rõ, cho dù con Tống Tử này có tìm

được thì Lữ Tuyền Đông và bọn họ cũng không nhất định giết được nó, nên Tần Mặc không hề lo lắng.

"Cứ lo cho bản thân các cậu là được rồi, còn những người khác thì các cậu không cần quản." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, cả hai gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì đương nhiên hai người họ phải nghe lời.

"Không vấn đề gì." Tiền Sinh Đào thì có chút lo lắng mở miệng.

"Vậy ông chủ phải làm sao đây?

Lát nữa nếu cái thứ đó tấn công ông, ông có đối phó được không?" Tần Mặc không ngờ Tiền Sinh Đào trong lòng vẫn khá quan tâm mình, anh mỉm cười.

"Yên tâm đi, không sao đâu, hơn nữa, nếu tôi thật sự gặp chuyện, chẳng phải cậu sẽ tự do sao?

Đây đối với cậu mà nói là một chuyện tốt đó." Tiền Sinh Đào dậm chân, cậu ta chưa bao giờ cảm thấy mình ở bên Tần Mặc có gì uất ức, hơn nữa cậu cũng rất muốn đi cùng Tần Mặc.

"Ông chủ, ông ngàn vạn lần đừng nói như vậy, ông nhất định đừng xảy ra chuyện." Như thể không yên tâm, cậu ta còn bổ sung thêm một câu.

"Nếu ông không đối phó được con Tống Tử này, cũng đừng cố chấp, đợi đến khi mê vụ tan đi là được rồi, hơn nữa con Tống Tử kia đã bị thương, tôi không tin nó có thể duy trì mê vụ mãi được." Tần Mặc mỉm cười, nhưng anh không đáp lại, chỉ lao thẳng vào mê vụ.

Chỉ cần con Tống Tử tiếp tục di chuyển, Tần Mặc nhất định có thể cảm nhận được, nên tiếp theo anh có thể lắng nghe tiếng động xung quanh.

Sau khi nhắm mắt lại, Tần Mặc cẩn thận cảm nhận, nghe thấy

tiếng đánh nhau bên kia, anh nhướng mày.

Nếu Lữ Tuyền Đông và hai người kia gặp nguy hiểm, họ nhất định sẽ lên tiếng, vậy nên người đang chiến đấu với con Tống Tử này, hoặc là Lục trưởng lão, hoặc là Lữ Tông Chu.

Đối với hai người này, Tần Mặc tự nhiên không muốn quản nhiều, nên anh chỉ di chuyển về phía đó một chút, chứ không trực tiếp lao tới.

Đến nơi này, Tần Mặc đứng bên cạnh quan sát trận chiến phía trước, anh phát hiện khi Lục trưởng lão đối phó với con Tống Tử này, thân hình vẫn khá nhanh nhẹn, cộng thêm con Tống Tử đã bị thương, nhất thời lại không cách nào tóm được Lục trưởng lão.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra người của Lữ gia quả nhiên không tồi.

Một lát sau, Lục trưởng lão bị con Tống Tử này đánh lùi một chút, nhưng ông ấy rất nhanh đã phản ứng lại.

Sau khi hít một hơi thật sâu, ông chuyển ánh mắt sang một bên khác, lớn tiếng hô.

"Tần Mặc, con Tống Tử này đang ở chỗ tôi, nếu cậu muốn đối phó với nó thì mau qua đây, nếu không lát nữa con Tống Tử này có thể sẽ bỏ chạy đấy." Tần Mặc không nhịn được cảm thấy hơi buồn cười, đối phương thật sự sợ con Tống Tử này nên mới muốn mình qua giúp đỡ chứ gì.

Nhưng Tần Mặc không nói nhiều, chỉ tiếp tục ở lại đây, dù sao trong thời gian ngắn, anh sẽ không qua đó.

Hơn nữa, cho dù anh có cứu Lục trưởng lão, đối phương cũng sẽ không cảm kích anh.

Nghe không có ai đáp lại mình, Lục trưởng lão dậm chân, cũng

không biết Tần Mặc bị làm sao, chẳng lẽ anh không muốn đối phó với con Tống Tử này nữa sao?

Trong mắt Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều ánh lên một tia ý cười, đã là Lục trưởng lão nói vậy, thì chứng tỏ Tần Mặc nhất định không sao.

"Bây giờ cậu có thể yên tâm rồi." Hạo Thiên Chân nhìn Tiền Sinh Đào, trong lòng Tiền Sinh Đào đương nhiên hiểu rõ, cậu thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

"Không biết từ bao giờ, ông chủ dường như đã trở thành mạng căn của tôi, chỉ cần ông chủ có chuyện, trong lòng tôi liền cảm thấy khó chịu." Tiền Sinh Đào nhíu mày.

Tần Mặc trong lòng cậu ta thực sự có trọng lượng rất lớn, cậu thà rằng mình gặp chuyện cũng không mong Tần Mặc bị con Tống Tử kia làm bị thương.

Chương 1148

“Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, Tần Mặc hẳn là có thể đối kháng, chúng ta cẩn thận cảnh giác con Tống Tử đó là được rồi, biết đâu lát nữa nó lại chuyển mục tiêu tấn công sang chúng ta.” Hạo Thiên Chân nói xong câu đó, mấy người bọn họ đều biết lời này khá có lý.

Con Tống Tử kia cũng nhận ra lần này không thể hạ gục Lục trưởng lão, nên nó vội vàng trốn vào trong mê vụ.

Ông già này thực lực cũng không tệ, bây giờ nó phải ra tay với những người khác, nếu không thì muốn rời khỏi đây vẫn còn chút khó khăn.

Có suy nghĩ như vậy, nó lại quan sát đám người trong mê vụ.

Dường như chỉ có Lữ Tông Chu là có thực lực yếu nhất.

Vậy thì nó cứ đi tìm Lữ Tông Chu trước đi.

Chỉ thấy thân ảnh nó chợt hiện ra trước mặt Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu đang quan sát xung quanh bỗng nhiên trừng lớn mắt, sau đó vội vàng lùi về phía sau.

“Tốc độ của ngươi sao mà nhanh thế?” Con Tống Tử này lười biếng không thèm để ý Lữ Tông Chu, nó trực tiếp lao móng vuốt về phía tim Lữ Tông Chu, chỉ cần có thể giết chết Lữ Tông Chu, nó liền có thể thông qua thân thể đối phương để bổ sung năng lượng cho mình.

Sau đó muốn đối kháng Tần Mặc, chẳng phải là chuyện đơn giản sao?

Hiện tại Lữ Tông Chu đã phản ứng lại, nên hắn vội vàng rút ra đại

đao chắn trước ngực mình.

Móng vuốt của con Tống Tử thấy sắp đâm vào tim Lữ Tông Chu, đột nhiên bị một luồng khí lực cản lại, trong lòng nó đương nhiên không thể chấp nhận được, tiếp theo nó dùng chân đá về phía Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu lăn một vòng rồi ổn định thân hình, sau đó hắn lại nhìn con Tống Tử nheo mắt.

"Ngươi sẽ không thực sự nghĩ rằng ngươi có thể đối kháng với ta chứ." Lữ Tông Chu bây giờ không còn cách nào, chỉ có thể nói những lời này để dọa dẫm con Tống Tử một chút, nếu không con Tống Tử này nhất định sẽ tiếp tục đánh hắn.

Hắn không muốn tình huống như vậy xảy ra.

Tần Mặc trong lòng cảm thấy hơi buồn cười, nhưng anh cũng không nói nhiều.

Con Tống Tử không hề phát hiện ra tung tích Tần Mặc, thực ra nếu Tần Mặc ra tay bây giờ thì có thể trực tiếp giết chết nó, nhưng Tần Mặc lại không muốn làm vậy.

Anh muốn đợi Lữ Tông Chu cầu xin anh, anh mới bằng lòng ra tay.

Nếu Lữ Tông Chu không làm vậy, thì anh sẽ chuẩn bị đứng ngoài xem cuộc chiến này.

Hiện tại Lữ Tông Chu đương nhiên không thể đánh lại con Tống Tử này, không lâu sau hắn liền bị tấn công và liên tục thất bại.

Trước đó không lâu độc tố trong cơ thể hắn mới được thanh trừ, bây giờ cơ thể vô cùng suy yếu, cho dù con Tống Tử này đã bị Tần Mặc làm bị thương, hắn cũng không thể đối kháng.

Rất nhanh, Lữ Tông Chu bị đánh bay ra ngoài, hắn vội vàng lớn tiếng hô lên.

"Các ngươi ở đâu?

Mau qua giúp ta với." Nếu những người kia không xuất hiện nữa, hắn e là sẽ xong đời.

Trong mắt Tần Mặc ánh lên một tia ý cười, nhưng anh không có ý định trực tiếp ra tay.

Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão bên kia nhìn nhau, hai người họ đang do dự có nên qua đó không, vì một khi di chuyển, hai người họ rất có khả năng sẽ bị con Tống Tử kia tập kích.

Lục trưởng lão trong lòng càng không muốn qua giúp, ông ấy đã chứng kiến thực lực của con Tống Tử này rồi, bây giờ đối phương khó khăn lắm mới chuyển mục tiêu, ông ấy mà qua đó chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão bên kia suy nghĩ nửa ngày, cũng không quyết định được có nên qua giúp hay không.

Nếu là trước đây, hai người họ sẽ vì người của Lữ gia mà kiên quyết làm việc này, nhưng bây giờ họ đã biết tính cách của Lữ Tông Chu.

Cho dù họ có qua đó, Lữ Tông Chu cũng chưa chắc sẽ cảm kích họ, ngược lại còn đổ lỗi cho họ đến cứu muộn.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, không ngờ nhân duyên của Lữ Tông Chu lại tệ đến mức này, không ai muốn giúp đỡ hắn.

Nhưng điều này cũng bình thường, dù sao thì trong lòng nhiều người đều rất ghét hắn.

Bên kia, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử sau khi nghe thấy, không

những không qua giúp, ngược lại còn rất đắc ý mở miệng nói.

"Bây giờ mới biết mời chúng tôi qua giúp cậu à, ban đầu làm gì cơ chứ?

Hơn nữa thái độ của cậu tệ như vậy, tại sao chúng tôi phải nghe lời cậu?" Hiện tại Lữ Tông Chu không còn cách nào, chỉ đành tiếp tục cầu xin.

"Các ngươi cứ coi như trước đây đều là lỗi của ta, cầu xin các ngươi, giúp ta lần này nữa đi, ta thật sự không đối phó nổi nó." Nếu không phải như vậy, e là mấy người này căn bản sẽ không qua, hắn chỉ đành hạ thấp thái độ một chút.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, nhưng hai người họ cũng không động đậy, dù sao thì họ và đối phương cũng không quen biết, không cần thiết vì một người như vậy mà từ bỏ tính mạng của hai người họ.

Tần Mặc trong lòng cũng cảm thấy hơi buồn cười, sau đó anh nhìn về phía Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão.

Hai người họ đã suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn chuẩn bị qua giúp, mặc dù đối phương có thể sẽ trách mắng họ đến muộn, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc để người của Lữ gia chết ở đây.

Tần Mặc thở dài, nhưng vì họ muốn ra tay, vậy cứ để họ đi, bản thân anh cũng lười ra tay nữa.

Dù sao thì phần lớn vết thương trên người con Tống Tử này đều do anh gây ra, giải quyết xong con Tống Tử này Hệ Thống vẫn sẽ phân phát phần thưởng cho anh.

Tần Mặc ở lại bên cạnh, Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão rất nhanh đã đến gần, ở đây họ thấy con Tống Tử đã hành hạ Lữ Tông Chu đến mức không còn ra hình người nữa, vội vàng chắn giữa Lữ

Tông Chu và con Tống Tử.

"Cảm thấy thế nào?" Lữ Tuyền Đông nói xong câu này thì quay đầu nhìn Lữ Tông Chu bên cạnh, Lữ Tông Chu cắn răng.

"Chẳng lẽ ngươi tự mình không thấy sao?

Ta đã bị nó đánh thành ra thế này, tại sao mục tiêu của nó lại là ta?" Tần Mặc bĩu môi, hắn tự mình trong lòng không biết ư?

Chẳng phải vì thực lực của hắn quá yếu sao, nếu không thì con Tống Tử này làm sao có thể chọn đến đánh hắn chứ?

Trong lòng con Tống Tử lại trở nên do dự, dù sao ở đây có nhiều người như vậy, nó chưa chắc đã là đối thủ của họ, vì thế nó lập tức quay người muốn rời khỏi đây, Lữ Tuyền Đông liền lớn tiếng mở miệng.

"Nhị trưởng lão, hai chúng ta cùng ra tay chặn nó lại, không thể để nó đi đến những nơi khác được nữa, mê vụ ở đây rất quỷ dị, nhất thời e là không thể tan đi được." Chỉ cần con Tống Tử này rời khỏi nơi đây, họ sẽ rất khó có thể bắt được thân ảnh đối phương nữa.

"Không vấn đề gì." Nhị trưởng lão nói xong câu này liền lập tức xuất hiện trước mặt con Tống Tử, dùng vũ khí trong tay vung về phía nó, con Tống Tử thì không ngừng né tránh sang bên cạnh.

Bây giờ nó đã bị trọng thương, không thích hợp chiến đấu với mấy người này, nên nó phải vừa đánh vừa rút lui.

Cùng với việc máu trên người con Tống Tử chảy ra càng nhiều, mê vụ xung quanh lại càng trở nên dày đặc hơn.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra mê vụ này vẫn có liên quan đến vết thương trên người nó.

Sau đó, Tần Mặc lại nhìn về phía Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng

lão.

Chương 1149

Hai người họ dường như không cảm nhận được, nếu không thì nhất định sẽ nhắc nhở đối phương.

Tần Mặc cũng không có ý định qua giúp, cho dù mê vụ có dày đặc hơn, với mức độ phối hợp ăn ý của hai người họ cũng vậy, vẫn có thể giữ chân được con Tống Tử này.

Sự thật gần như đúng như Tần Mặc dự đoán, đại khái sau hai ba mươi phút, trên người con Tống Tử lại có thêm mấy vết thương nữa.

Nhưng mê vụ xung quanh đã trở nên rất dày đặc, họ đưa tay ra cũng không nhìn rõ tay mình đang ở đâu.

Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão đều có bản lĩnh nhất định, họ có thể thông qua tiếng gió xung quanh để phân biệt vị trí của con Tống Tử.

Trừ khi con Tống Tử trốn ở một nơi nào đó, không còn động đậy nữa, thì họ mới không cảm nhận được.

Nhưng như vậy, máu trên người đối phương nhất định sẽ chảy ra càng nhiều.

Vì thế con Tống Tử tuyệt đối không thể ngồi yên chờ chết như vậy, chỉ có thể tiếp tục tấn công họ.

Tần Mặc đứng một bên lạnh lùng quan sát, thấy con Tống Tử sắp bại trận, Tần Mặc lại đi đến chỗ Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

"Uống viên thuốc này đi." Hạo Thiên Chân ngẩn ra, trong mắt ánh lên một tia nghi hoặc, Tần Mặc chỉ vào mê vụ.

"Tuy nói âm khí trong mê vụ này khá ít, nhưng vẫn không thể không đề phòng." Vạn nhất mấy người họ bị ảnh hưởng bởi âm khí

này, thì sẽ rất phiền phức.

Họ lập tức gật đầu.

Trong lòng họ rất rõ, Tần Mặc khẳng định sẽ không hại họ, đã là Tần Mặc nói vậy, chứng tỏ vật chất trong mê vụ này thực sự sẽ gây ảnh hưởng đến họ.

Sau khi uống thuốc, họ quả nhiên cảm thấy hai tay đều phát nhiệt, hơn nữa còn có một số luồng khí đen lờ mờ bị ép ra khỏi lòng bàn tay họ.

"Ban đầu tôi không hề có cảm giác gì." Tiền Sinh Đào ngẩn ra, nếu không phải Tần Mặc, e là mấy người họ sẽ không cách nào đẩy luồng khí đen này ra ngoài được.

"Không sao đâu." "À phải rồi, tình hình bên Lữ Tông Chu thế nào rồi?

Vừa rồi hắn còn kêu thảm thiết mà, sao giờ lại im bặt rồi?" Bàn Tử nói xong câu này thì thò cổ nhìn về phía Tần Mặc vừa đến, cậu ta biết Tần Mặc vừa rồi chắc đã đi qua đó.

"Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão đang ở đó đối phó con Tống Tử kia." Hạo Thiên Chân bĩu môi.

"Cái tên Lữ Tông Chu đó chẳng phải có quan hệ khá tốt với Lục trưởng lão sao?

Đến giờ phút quan trọng này, Lục trưởng lão không qua giúp hắn, ngược lại còn phải để Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão ra tay." "Đúng vậy, nhưng cho dù hai người họ có giúp, đối phương cũng chưa chắc sẽ cảm kích." Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó anh lại đưa mắt nhìn về hướng đó.

"Chúng ta đi về phía đó đi, ước chừng khoảng một hai phút nữa, hai người họ hắn là có thể giải quyết xong rồi." Con Tống Tử kia

dưới sự tấn công liên thủ của hai người họ, còn kiên trì được khoảng nửa giờ, đã rất lợi hại rồi.

Khi họ đến đó, Hệ Thống quả nhiên đã nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, đạt được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.】 Điều này nằm trong dự liệu nên Tần Mặc cũng không quá cao hứng, sau khi đến đây, mê vụ xung quanh cũng đang từ từ tan ra, Lữ Tông Chu thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn lại trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười, không nhầm chứ?

Vừa rồi hắn lén lút tấn công mình, mình không tìm hắn gây rắc rối, hắn ngược lại còn nổi nóng trước.

Nhưng Tần Mặc cũng không muốn dung túng Lữ Tông Chu, anh trực tiếp lấy ra viên cầu kia từ trên người.

"Cậu vừa rồi lén lút tấn công tôi, bây giờ có phải nên xin lỗi tôi một tiếng không?" Lữ Tông Chu không dám đối mặt với Tần Mặc, rõ ràng có chút chột dạ.

Lữ Tuyền Đông cũng nhận ra viên cầu đó, anh ta từng thấy Lữ Tông Chu sử dụng thứ này.

Không ngờ khi Tần Mặc đang đối phó với Tống Tử, Lữ Tông Chu lại còn ra tay tấn công lén Tần Mặc, thực sự là quá đáng.

"Ngươi sao có thể làm như vậy?

Chúng ta với Tần Mặc là cùng một phe, ngươi làm vậy chẳng phải là hãm hại đồng đội của mình sao?

Lữ gia chúng ta từ khi nào lại dạy ngươi quy tắc như vậy?" Lữ Tuyền Đông vừa tức giận, dứt khoát lôi cả tộc quy của gia tộc ra.

Nhưng nghe thấy những lời này, Lữ Tông Chu ngược lại còn cảm thấy mình không sai, hắn cứng cổ nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông.

"Chuyện này liên quan gì đến ngươi, đây là việc của ta, cho dù Tần Mặc muốn truy cứu tội của ta cũng không đến lượt ngươi xen vào chứ, hơn nữa, bây giờ ngươi còn chưa trở thành tộc trưởng, đã dùng giọng điệu của tộc trưởng để dạy dỗ ta, ngươi nghĩ mình là cái thứ gì?" Lữ Tông Chu vốn đã rất bất mãn với Lữ Tuyền Đông, thêm nữa đối phương còn lôi tộc quy ra nói chuyện, hắn liền cảm thấy người này nhất định là đã tự coi mình là tộc trưởng rồi.

Xem ra đối phương quả nhiên muốn cạnh tranh với hắn, nếu không nhất định sẽ không như vậy.

"Bây giờ là đang nói chuyện ngươi lén lút tấn công Tần Mặc, ngươi đừng có lảng sang chuyện khác." Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhìn Lữ Tông Chu.

Lục trưởng lão bên kia, nhân lúc mê vụ tan đi, cũng vội vàng đến đây.

"Cho dù viên cầu này là của Lữ Tông Chu, cũng không có nghĩa là hắn đã làm như vậy chứ, viên cầu trên người hắn là rất nhiều người đều có thể có được." Lục trưởng lão nhìn về phía Nhị trưởng lão và Lữ Tuyền Đông.

Nhị trưởng lão và Lữ Tuyền Đông tức đến không chịu nổi, họ không ngờ đối phương lại lôi cả hai người họ xuống nước.

"Ai làm thì trong lòng mọi người đều rõ.

Hơn nữa, chúng ta với hai người họ không oán không cừu, hai người họ tại sao lại phải làm như vậy?" Bàn Tử trực tiếp hô lên, thấy Tần Mặc chịu ủy khuất, cậu ta khẳng định không nhịn được.

Hạo Thiên Chân nghĩ đến những lời nói mang vẻ âm dương quái

khí của Tần Mặc lúc đầu, cậu ta chợt phản ứng lại, trách không được Tần Mặc lúc chiến đấu lại nói như vậy, hóa ra là vì Lữ Tông Chu đã làm ra chuyện này.

"Đã làm sai chuyện, thì ngươi nên thừa nhận, chứ không phải ở đây cứng miệng, ngươi làm vậy chỉ khiến chúng ta càng khinh thường ngươi hơn." Hạo Thiên Chân lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng không ngờ phản ứng của Lữ Tông Chu lại càng lớn hơn.

"Cần gì các ngươi phải nhìn ta bằng con mắt đó?

Các ngươi đã nói là ta làm, na thì phải đưa ra chứng cứ." Tiếp đó, Lữ Tông Chu lại quay sang Tần Mặc.

"Ngươi nói đây là do có người tung ra khi lén lút tấn công ngươi, vậy thì ngươi căn bản không nhìn rõ người đó là ai, dựa vào đâu mà đổ tội cho ta?" "Dù sao đi nữa, viên cầu này là của ngươi, hơn nữa có phải ngươi làm hay không thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ, ngươi nên xin lỗi Tần Mặc một tiếng." Lữ Tuyền Đông bình tĩnh lại ngữ khí của mình, nói với Lữ Tông Chu.

Anh ta cảm thấy chỉ cần là một người biết phân biệt đúng sai, lời mình đã nói đến mức này rồi, cũng coi như là cho đối phương một cái cớ để xuống nước, đối phương hẳn sẽ thuận theo cái cớ này mà xuống, nhưng không ngờ Lữ Tông Chu lại cứ cố ý làm ngược lại.

"Ngươi quản làm gì, ta làm gì thì liên quan gì đến ngươi?" Sau đó Lữ Tông Chu lại nhìn về phía con đường khác.

"Dù sao bây giờ con Tống Tử đã được giải quyết, các ngươi thích đi hay không thì chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến ta, cho dù các ngươi có nói đến phá trời, thì đây cũng không phải do ta làm." Lữ Tông Chu không nói thêm nữa, chỉ đi về phía đó, Hạo Thiên Chân đang định chặn hắn lại, Tần Mặc liền kéo cánh tay Hạo Thiên Chân.

“Đừng quên thái độ của cậu đối với tôi bây giờ.” Tần Mặc nói một câu, nhưng Hạo Thiên Chân lại lười đáp lời Tần Mặc nhiều như vậy, họ tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã đến một cánh cổng đá khổng lồ.

Trên cánh cổng đá vẽ ký hiệu Chu Tước, hơn nữa Tần Mặc còn cảm nhận được một tia sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch trên đó.

Xem ra con Tống Tử kia nói không sai, gia tộc của anh quả nhiên có quan hệ rất lớn với Lữ gia bọn họ.

Chương 1150

Chẳng lẽ trước đây là hai gia tộc cùng nhau xây dựng Mộ Huyệt này sao?

Nhưng tại sao Tần gia lại không có bất kỳ ghi chép nào về phương diện này chứ?

Trước đó khi Tần Mặc trở về Tần gia, anh đã đặc biệt tra xét một chút, nhưng không tìm thấy.

Sau đó Tần Mặc lại lắc lắc đầu, thôi bỏ đi, bây giờ vẫn đừng nghĩ nhiều như vậy, giải quyết chuyện trước mắt mới là quan trọng nhất.

"Cánh cửa này phải mở thế nào?" Lữ Tuyền Đông quay đầu nhìn Tần Mặc.

Mặc dù nói đây là Mộ Huyệt của Lữ gia bọn họ, nhưng anh ta đã nhận ra, trong số họ cũng chỉ có Tần Mặc là quen thuộc hơn với cấu trúc Mộ Huyệt này.

Tần Mặc quay đầu nhìn Lữ Tông Chu, Lữ Tông Chu thì vội vàng chuyển ánh mắt sang một bên.

Hắn làm sao lại không biết Tần Mặc có ý kiến rất lớn về hắn, nên hắn vẫn không đối mặt với Tần Mặc, tránh để Tần Mặc lại đưa ra yêu cầu quá đáng nào đó với hắn.

"Các cậu tránh ra một chút." Tần Mặc nhìn mấy người họ, mấy người họ gật đầu, né người sang bên cạnh, Tần Mặc thì nhìn chằm chằm cánh cửa trước mặt, sau đó một luồng năng lượng màu đen từ trên người Tần Mặc vận hành lên.

Một con Hắc Long vô hình xuất hiện, nhưng con Hắc Long này cũng chỉ có Tần Mặc mới nhìn thấy được, nó chỉ vào cánh cửa đá

trước mặt.

“Đi đi.” Lữ Tông Chu có chút kinh ngạc, hắn nhìn về phía Lục trưởng lão bên cạnh.

Lục trưởng lão không nói gì, hắn ta lầm bầm nhỏ tiếng.

“Người này sẽ không phải đang giả thần giả quỷ đó chứ, vạn nhất lát nữa không cách nào mở được cánh cửa này, thì sẽ…” Chưa kịp để lời của Lữ Tông Chu nói tiếp, cánh cửa phía trước liền phát ra tiếng “Rầm” một cái.

Hắc Long trực tiếp đâm thẳng vào cánh cửa đá, trực tiếp đâm nát cánh cửa đá này.

Mọi người đều ngẩn ra.

Bàn Tử ở khá gần Lữ Tông Chu, cậu ta nghe thấy lời này, trong mắt lóe lên một tia cười lạnh.

“Bây giờ thì hay rồi, sẽ không còn ai nói Tần Mặc đang giả thần giả quỷ nữa, bản thân thực lực không được lại còn không tin người khác làm được.” Nhưng chưa kịp đợi họ nói tiếp, Tần Mặc đã cảm thấy có gì đó không ổn bên trong.

Mấy người khác cũng nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, họ ngẩn ra, sao lại có người khác ở đây?

Không kịp nghĩ nhiều, họ đều vội vàng xông vào, nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, họ liền hiểu ra, hóa ra người của Uông gia đã đến đây trước họ một bước.

Lúc này trên mặt đất, bò đầy một loại côn trùng nhỏ màu đen, trên người loại côn trùng nhỏ này còn mang theo một số gai nhỏ, đang thông qua vết thương của những người đó, không ngừng chui vào trong cơ thể họ.

Thậm chí còn có một số người của Uông gia đã mất đi lý trí đang ra tay với đồng đội của mình.

Tần Mặc nheo mắt, Lý lão đầu bên kia đang chỉ huy những người của Uông gia còn tỉnh táo bên cạnh mình, chuẩn bị khống chế những người kia.

Thấy Tần Mặc và mấy người kia đi tới, sắc mặt ông ta lập tức thay đổi, không ngờ những người này lại đến vào lúc này, họ sẽ không thừa nước đục thả câu, ra tay với người bên mình chứ.

Nhưng Tần Mặc không có hứng thú với những điều này, anh chỉ đi về phía trước mấy bước, nhíu mày nhìn chằm chằm những người của Uông gia trước mặt.

Một trong số đó trực tiếp đâm về phía Tần Mặc, Tần Mặc một cước đá vào người hắn, hắn liền bị Tần Mặc đá bay đi, sau đó Tần Mặc đến bên cạnh hắn.

Nhìn thấy vật đang nhúc nhích trên người hắn, Tần Mặc trực tiếp đưa ngón tay ra, lập tức kẹp lấy vật đó, ném vật đó xuống đất, mọi người phát hiện ra đó chính là con côn trùng nhỏ màu đen kia.

Không đúng, bây giờ đã không thể gọi nó là côn trùng nhỏ màu đen nữa, bởi vì thể hình của nó đã lớn hơn gấp hai ba lần so với ban đầu, hơn nữa màu sắc trên người đã biến thành màu đỏ máu.

"Đây là cái quái gì vậy?" Bàn Tử miệng mắng, còn vội vàng lùi về phía sau hai bước, bởi vì màu đỏ máu đậm đặc của những con côn trùng này thực sự có chút đáng sợ.

Lý lão đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên quay đầu, nhìn mấy người của Uông gia ở gần Tần Mặc.

Dù sao nhiệm vụ lần này của bọn họ chính là hại chết Tần Mặc và mấy người kia, vừa hay người của Uông gia đều đã xảy ra chuyện

như vậy, vậy thì lợi dụng mấy người họ đánh bại Tần Mặc, mấy người họ cũng coi như là cống hiến một chút cho gia tộc.

Chỉ thấy Lý lão đầu đi đến bên cạnh mấy người họ, dùng khuỷu tay thúc vào người họ, mấy người họ liền trực tiếp bay về phía Tần Mặc.

Tần Mặc đương nhiên biết ý của Lý lão đầu, anh lạnh lùng hừ một tiếng, liền một cước đá về phía người trước mặt.

Sau khi người này ngã xuống đất, dấu hiệu sinh mạng trên người hắn đã trở nên rất yếu ớt, chỉ thấy con côn trùng trên người hắn nhanh chóng bò ra từ miệng hắn, lao về phía Tần Mặc và mấy người kia.

Tần Mặc biết, chỉ cần bị con côn trùng này bò vào, nhất định sẽ bị khống chế, vì thế anh nhắc nhở Hạo Thiên Chân và mấy người bên cạnh.

"Cấu tạo cơ thể của loài côn trùng này rất kỳ lạ, nhưng chúng lại có thể khống chế tâm trí con người, các cậu cẩn thận một chút." Họ nghe thấy lời này, đều vội vàng gật đầu, ngay cả Tần Mặc cũng nói như vậy, có thể thấy loài côn trùng này quả thực không đơn giản.

Sau đó, họ vội vàng lùi về phía sau, tiếp đó họ lại tự mình rút vũ khí ra đánh vào người con côn trùng này, nhưng họ lại phát hiện con côn trùng này vô cùng cứng rắn, không phải họ tùy tiện là có thể đánh vỡ được.

Tần Mặc nheo mắt, nhìn Bàn Tử ở gần mình nhất, sau đó cầm thanh kiếm trong tay, trực tiếp đâm vào người con côn trùng kia.

Nếu Tần Mặc không làm vậy, e là bây giờ Bàn Tử đã bị con côn trùng này làm hại rồi.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vỗ vỗ ngực, lúc này mới nói với Tần Mặc.

“Nhiều người của Uông gia như vậy, hình như đều đã gặp vấn đề rồi, chúng ta không thể đứng đây mãi được.” Tần Mặc đương nhiên cũng hiểu, anh gật đầu, sau đó lập tức nhìn về phía nơi con côn trùng chui ra.

“Côn trùng là từ phía đó chui ra, mọi người cố gắng đừng lại gần phía đó, ngoài ra.” Tần Mặc quay đầu nhìn Lữ Tuyền Đông bên cạnh.

Lữ Tuyền Đông hiện đang căng thẳng nhìn chằm chằm những con côn trùng xung quanh, tránh cho chúng sẽ lại gần phía này.

“Các cậu hẳn là có thể cảm nhận được lối vào ở đâu, cậu dẫn chúng ta qua đó, sau đó tôi sẽ phá hủy cơ quan ở chỗ đó.” Lữ Tuyền Đông vội vàng đáp một tiếng, bây giờ chỉ có thể như vậy.

Sau khi nhắm mắt lại, anh ta cố gắng cảm nhận, nhưng vì xung quanh côn trùng thực sự quá nhiều, hơn nữa môi trường cũng đặc biệt hỗn tạp, nên anh ta căn bản không thể tĩnh tâm được.

“Mấy người Lữ gia các cậu đi cùng anh ta.” Tần Mặc nhìn thấy tình trạng của Lữ Tuyền Đông, chỉ đành quay đầu nhìn Nhị trưởng lão và mấy người họ.

Trên mặt Lữ Tuyền Đông thoáng qua một tia thất vọng, anh ta xin lỗi Tần Mặc rồi nói.

“Xin lỗi, tôi thực sự không cách nào ngưng thần tĩnh khí được.” Tần Mặc không hề trách mắng Lữ Tuyền Đông, dù sao với tính cách ưu nhu quả đoán của anh ta thì thực sự rất khó làm được việc như vậy trong môi trường này, nên Tần Mặc chỉ vỗ vai anh ta.

“Không sao đâu, có tôi ở đây rồi, an toàn xung quanh cứ giao cho tôi phụ trách là được rồi, cậu chỉ cần cảm nhận thật kỹ lối vào ở đâu, nếu không thì tất cả chúng ta ở đây đều có khả năng mất mạng đó.” Đương nhiên, câu nói phía sau Tần Mặc cũng chỉ là để dọa anh ta mà

thôi.

Trên người mình có Hắc Long Huyết Mạch, nếu thực sự không được, anh sẽ bôi một ít Hắc Long Huyết Mạch lên người mấy người này, họ sẽ không bị côn trùng xung quanh xâm thực nữa.

Nhưng sử dụng máu đối với nguyên khí của anh là rất tổn hại, vì vậy, nếu không phải bất đắc dĩ, anh tuyệt đối sẽ không sử dụng phương pháp này.

"Trước đây chúng ta chẳng phải đều có thể tự mình tìm đường sao?

Tại sao bây giờ còn phải để mấy người chúng ta đi tìm?" Lữ Tông Chu nhíu mày, nhìn Tần Mặc, Tần Mặc sẽ không phải đang lừa bọn họ đó chứ?

Chương 1151

“Dù sao tôi cũng không đặt hy vọng vào cậu, cậu không muốn tìm thì cứ tùy tiện đi.” Tần Mặc nhún vai, sau đó lại chăm chú nhìn những người nhà họ Uông xung quanh.

Trong số đó, một bộ phận vẫn còn khá khỏe mạnh, nhưng họ đang đứng ở phía bên kia.

Ngoại trừ Lý lão đầu có cơ hội vượt qua những kẻ bị lũ bọ khống chế đang tấn công họ, thì những người khác chỉ có thể đứng chắn ở bên đó. "Nhưng chúng ta đợi một lát, nếu thật sự đi về phía lối vào, đám người nhà họ Uông kia chẳng phải cũng sẽ đi theo sao?" Lục trưởng lão nheo mắt nhìn Tần Mặc, thật không biết Tần Mặc đang có toan tính gì, chẳng lẽ cậu ta muốn để người nhà họ Uông đoạt được bảo vật trong tộc bọn họ sao?

Tần Mặc bật cười: "Vậy ông cứ tùy tiện đi, ông cũng có thể không làm thế.

Dù sao những gì cần nói tôi đã nói rồi, tình huống ở đây các ông cũng thấy đó, nếu xảy ra sai sót gì thì không liên quan đến tôi." Tần Mặc vừa dứt lời, liền có một con bọ bò về phía Lục trưởng lão.

Lục trưởng lão hết cách, đành phải lấy bảo vật ra đập nát con bọ đó.

Không còn con bọ kia, ông ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng tiếp theo cũng không nói thêm gì nữa.

Đã nguy hiểm như vậy, thì chỉ có thể tìm lối ra trước rồi tính sau.

Để khiến những kẻ bị bọ khống chế quay sang đối phó nhóm Tần Mặc, Lý lão đầu dứt khoát tóm lấy một thuộc hạ, trực tiếp cắt cổ tay

người đó rồi ném về phía nhóm Tần Mặc.

Ở đây một lúc, lão đã phát hiện ra đám bọ này đặc biệt nhạy cảm với huyết khí.

Chỉ cần nơi nào có người chảy máu, chúng sẽ lập tức bò tới, sau đó tìm cách chui vào cơ thể đối phương.

Quả nhiên, khi người đó bị ném sang phía Tần Mặc, đám bọ như nhận được tín hiệu, lập tức lao về phía này, ngay cả mấy người nhà họ Uông đang bị khống chế cũng làm như vậy.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Lý lão đầu cách đó không xa.

Kẻ này đúng là muốn chết mà!

Tuy nhiên hiện tại Tần Mặc vẫn chưa muốn động thủ với lão, dù sao ở đây có quá nhiều người bị khống chế, mà nhóm Lữ Tuyền Đông lại cần tập trung tinh thần để tìm lối vào, cho nên hắn phải giúp họ chặn lại một lúc mới được. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Một nguồn năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, khiến đám bọ cùng mấy kẻ bị khống chế kia không thể tiếp tục tiến lên.

Lý lão đầu nheo mắt, nhìn bản lĩnh của Tần Mặc, thấy hắn đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Lão thực sự hối hận, sớm biết lúc mới tiếp xúc nên trực tiếp giết chết Tần Mặc.

Quả thực là lão đã quá chủ quan, mới để Tần Mặc trưởng thành đến mức độ này.

Nhưng dù thế nào, vì sự phát triển sau này của Uông gia, tuyệt đối không thể tiếp tục để Tần Mặc sống sót.

Nghĩ vậy, lão lại nhìn chằm chằm vào Tần Mặc, nếu ánh mắt có

thể giết người, e rằng Tần Mặc đã chết không biết bao nhiêu lần.

Trên người Tần Mặc xuất hiện một tia lửa, ngọn lửa này từ từ hình thành một con rồng lớn, vây lấy đám người kia. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Không ngờ sau khi ngọn lửa này xuất hiện, đám bọ kia liền vội vàng lùi lại phía sau, ngay cả những kẻ bị khống chế cũng không dám bước lên trước một bước.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra những thứ này khá sợ lửa, nếu không chúng sẽ không dừng lại không tiến lên.

Vì thế, trên người Tần Mặc lại xuất hiện thêm một luồng năng lượng màu đen, phủ lên ngọn lửa, khiến ngọn lửa trở nên càng thêm vượng thịnh.

Da của đám người nhà họ Uông kia bắt đầu trở nên khô khốc, chỉ cần lửa của Tần Mặc tiếp tục thiêu đốt, e rằng không bao lâu nữa, những cái xác bị khống chế này sẽ không chịu nổi.

Cùng lúc đó, Tần Mặc quay đầu nhìn sang bên kia.

Lúc này Lữ Tuyền Đông đang nhíu chặt mày, Tần Mặc biết anh ta có lẽ vẫn chưa có manh mối gì.

Còn phía Nhị trưởng lão cũng không có bất kỳ dấu hiệu khả quan nào.

Chẳng lẽ khó tìm đến vậy sao?

Tần Mặc lại chăm chú nhìn những cái xác trước mặt, nhưng hắn không nói gì, chỉ có giữ im lặng không làm phiền họ thì mới có cơ hội tìm được lối ra.

Bàn Tử nhìn đám bọ dày đặc trước mặt, không nhịn được cảm thấy da đầu tê dại, tiếp đó anh lấy ra vũ khí Tần Mặc tặng trước đó, đâm về phía đám bọ. "Đừng lãng phí thể lực nữa, cho dù anh có giết chết chúng, cũng sẽ có đám bọ khác liên tục bò ra từ đằng kia thôi."

Tần Mặc vừa nói vừa nhìn về phía chiếc quan tài kia.

Nếu đoán không sai, hẳn là đám người nhà họ Uông đã vào trong mộ thất này, muốn xem trong quan tài có bảo vật gì không, lại không ngờ vì thế mà bị đám bọ này khống chế.

Bàn Tử thở dài: "Cái này thực ra tôi cũng đoán được, chủ yếu là lũ bọ này quá tởm, cộng thêm tốc độ của chúng lại nhanh, nên tôi mới muốn giết vài con, như vậy ít nhất trong lòng tôi cũng thấy thoải mái hơn một chút." Tần Mặc ừ một tiếng.

Nếu Bàn Tử muốn làm vậy thì cứ để anh ấy làm, dù sao mình cũng không thay đổi được suy nghĩ của anh ấy.

Tần Mặc lại nhìn đám người nhà họ Uông trước mặt.

Bọn họ đều đã bị bọ khống chế, Lý lão đầu còn đẩy những người này về phía mình, vậy thì mình nhận món quà này thôi.

Có suy nghĩ này, Tần Mặc trực tiếp thiêu rụi đám người nhà họ Uông đó.

Lý lão đầu thấy cảnh này, nắm đấm siết chặt, trên mặt mang theo vẻ phẫn hận, lão không ngờ Tần Mặc lại quá đáng như vậy.

Những người nhà họ Uông còn lại cũng đều trợn to mắt, sau đó họ nhìn sang Lý lão đầu. "Lý trưởng lão, chẳng lẽ chúng ta mặc kệ sao?

Dù thế nào thì đây cũng là người nhà họ Uông chúng ta mà." "Ta sao lại không biết, nhưng hiện tại ta có thể làm gì?" Lý lão đầu hừ lạnh, rồi lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Đều tại Tần Mặc, nếu không phải hắn thì sẽ không xảy ra tình huống này. "Chúng ta nhân lúc hắn đang đối phó với đám bọ, chi bằng trực tiếp vòng ra sau lưng, cho hắn một dao kết liễu luôn." Một người bên cạnh nheo mắt, đề xuất ý kiến với Lý lão đầu.

Lý lão đầu lại xua tay: "Thực lực của Tần Mặc rất mạnh, ngươi tưởng mấy người các ngươi có thể đối phó được sao?

Chúng ta chỉ có thể dựa vào những thứ trong mộ huyệt này mới có cơ hội giải quyết hắn." Lần này bọn họ có mang theo một số bảo vật, nhưng Lý lão đầu rất rõ ràng, cho dù có bảo vật cũng chưa chắc đối phó được Tần Mặc.

Đặc biệt là vừa rồi khi Tần Mặc giải phóng ngọn lửa kia, lão lại cảm nhận được một luồng khí thế vương giả từ trong ngọn lửa.

Khí thế này không phải người thường có thể so sánh.

Xem ra thực lực của Tần Mặc lại tinh tiến rất nhiều, tuyệt đối không thể tiếp tục để hắn sống, nếu không đối với bọn họ nhất định là một tai họa.

Lý lão đầu lắc lắc đầu.

Chương 1152

Tên thuộc hạ bên cạnh lại có chút không phục. "Lý trưởng lão, vậy hãy để chúng tôi qua đó đi, mấy anh em chúng tôi không sợ chết." Hơn nữa cho dù chết ở đây, bọn họ cũng phải làm vậy.

Dù sao gia tộc giao nhiệm vụ là giết Tần Mặc, dù không hoàn thành thì họ cũng đã tận lực, không thẹn với lòng là được.

Chứ không thể nghe theo Lý lão đầu, đứng trơ ra đây không làm gì cả.

Sắc mặt Lý lão đầu có chút âm trầm: "Vốn dĩ lần này hoàn thành nhiệm vụ đã có chút khó khăn với chúng ta rồi, nếu các ngươi lại thất bại, nhân thủ bên ta nhất định sẽ càng ít đi.

Ngươi muốn ta quay về lĩnh phạt sao?" Thủ hạ của lão sở dĩ nói vậy chỉ vì hắn tự tin có thể thành công, hơn nữa hắn cảm thấy Lý lão đầu ngăn cản là vì sợ sau khi họ giải quyết Tần Mặc xong, lão muốn quay về độc chiếm công lao.

Càng như vậy, hắn càng không thể để Lý lão đầu đạt được mục đích. "Bất kể thế nào, mọi tội lỗi tôi sẽ gánh chịu." Lý lão đầu cười lạnh, đối phương đã một mực muốn thế thì cứ để hắn đi chết đi. "Vậy ngươi tự mang theo một người là được, ngoài ra trước khi đi viết cho ta một tờ cam kết." Chỉ cần mang tờ cam kết này về, cho dù nhiệm vụ không hoàn thành, người trong gia tộc cũng tuyệt đối sẽ không trách cứ lão.

Người nhà họ Uông kia nhíu mày, nhưng vẫn làm theo.

Sau khi viết xong cam kết, hắn nhìn sang tên thân tín của mình: "Ngươi đi cùng ta." Người này cũng không biết thực lực của Tần Mặc, nhưng hắn cho rằng hai người bọn họ thực lực cũng tạm ổn, dù

là Lý lão đầu bị hai người họ đánh lén cũng chưa chắc phản ứng kịp, cho nên hắn sẵn lòng làm vậy.

Hai người rón rén tiếp cận phía Tần Mặc.

Hiện tại Tần Mặc đang đối phó với đám bọ trước mặt, nhưng cũng đã chú ý đến động tác của bọn họ.

Nhóm Hạo Thiên Chân đang đứng cùng hàng với Tần Mặc, nên họ không chú ý đến kẻ đang mò tới sau lưng.

Tần Mặc cười lạnh, nhìn vào hai con bọ trong đó, sau đó trực tiếp dùng sức mạnh khống chế chúng, ném ra sau lưng mình.

Nhóm Hạo Thiên Chân đều ngẩn ra một chút, Tần Mặc đang làm gì vậy?

Tiền Sanh Đào theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía sau.

Khi thấy hai người nhà họ Uông ở đó, sắc mặt anh ta lập tức trở nên khó coi, nhưng chưa kịp làm gì thì đã thấy con bọ bò lên mặt hai kẻ đó, trực tiếp chui vào cơ thể bọn họ qua lỗ mũi.

Lý lão đầu ở bên kia thu hết mọi chuyện vào tầm mắt, lão quay đầu nhìn những người nhà họ Uông bên cạnh: "Thấy chưa?

Khinh thường đối thủ chính là kết cục như vậy, sau này tuyệt đối đừng làm thế nữa." Đám người này đều nuốt nước bọt, nói thật, họ chưa bao giờ nghĩ hai người kia lại có kết cục như vậy.

Cho dù thất bại, cùng lắm là bị Tần Mặc đánh trọng thương, nhưng lẽ ra vẫn còn cơ hội sống sót, kết quả hiện tại lại trực tiếp bị bọ khống chế.

Hồi thần lại, họ vội vàng nhìn về phía Lý lão đầu: "Chẳng lẽ là do Tần Mặc đã phát hiện ra sao?

Nếu vậy, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?" "Còn làm thế nào

nữa?

Đương nhiên là tiếp tục đi về phía trước mới có thể tìm cơ hội." Nói đoạn, lão lại chăm chú nhìn về phía Lữ Tuyền Đông.

Mấy người Lữ gia kia nếu đoán không sai thì đang tìm cách rời khỏi đây. "Đợi một lát, chỉ cần mấy người bọn họ bắt đầu xuất phát, chúng ta phải bám theo ngay, nếu không e rằng chỉ có đường chết, hiểu chưa?" Đi suốt chặng đường này, họ đã tổn thất không ít nhân thủ, nếu không làm vậy, e rằng cơ hội sống sót bước ra khỏi đây cũng không còn. "Thực lực của Tần Mặc lại tinh tiến rất nhiều, cộng thêm người bên ta tổn thất quá lớn, trừ khi có sinh vật trong mộ huyệt này giúp chúng ta, nếu không chúng ta nhất định không phải đối thủ của hắn." Lý lão đầu hít sâu một hơi.

Mấy người kia nhìn nhau, đều gật đầu.

Hiện tại họ đã biết tuyệt đối không thể mạo muội ra tay với Tần Mặc, trừ khi Tần Mặc phải phân ra sức mạnh rất lớn để đối phó với những sinh vật mộ huyệt khác.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Tiền Sanh Đào đều có chút tức giận trừng mắt nhìn Lý lão đầu.

Lý lão đầu cũng chú ý đến thần tình của ba người này, nhưng lão chẳng hề để tâm.

Dù sao trong số mấy người đó, trừ Tần Mặc ra, những kẻ khác đều chẳng ra sao.

Tần Mặc vừa đối phó với đám bọ nhỏ dưới đất, vừa nhìn mấy người Lữ gia bên cạnh.

Không ngờ đã qua lâu như vậy mà họ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Lại qua khoảng mười phút nữa, mấy người bọn họ mới mở mắt ra, nhưng trong mắt đều mang theo một tia không chắc chắn.

Tần Mặc thấy vậy liền biết họ nhất định đã gặp khó khăn. "Sao vậy?

Chẳng lẽ mấy người các anh không ai cảm nhận được sức mạnh triệu hồi sao?" Chỉ cần có một tia yếu ớt, họ cũng có thể đi tiếp. "Cũng không phải." Nhị trưởng lão lên tiếng trước, sau đó ông ta quay đầu nhìn nhóm Lữ Tuyền Đông: "Chỉ là không biết cảm giác của bọn họ có giống ta không, hơn nữa ta cảm thấy đó không phải là con đường chúng ta nên đi." Nghe ông ta nói vậy, Tần Mặc lại càng tò mò hơn: "Vậy rốt cuộc con đường các người cảm ứng được nằm ở đâu?" Bọn họ không hề trao đổi với nhau, chỉ đồng thời giơ tay chỉ vào chiếc quan tài cách đó không xa.

Những gì họ cảm nhận được quả thực là ở đó.

Lần này không chỉ Hạo Thiên Chân, mà ngay cả Tần Mặc cũng ngẩn người.

Nhưng Tần Mặc cảm thấy nếu họ đã cảm nhận được sự triệu hồi của huyết mạch Chu Tước, thì nhất định sẽ không sai.

Tần Mặc nhìn về phía đó, còn ba người nhóm Hạo Thiên Chân thì lộ vẻ nghi hoặc. "Không đến mức đó chứ?

Nếu thật sự là ở đó, thì bên trong sao có thể xuất hiện nhiều bọ nhỏ như vậy?" "Đúng vậy, hiện tại có vô số bọ đang tràn ra từ đằng đó, cho dù lối vào ở đó, chúng ta cũng chưa chắc có thể bình an vô sự đi qua." Tiền Sanh Đào cảm thấy mấy người kia nhất định cảm giác sai rồi, không thể nào xuất hiện tình huống như vậy được. "Thực ra... ta đã cảm ứng được từ sớm, chính vì không tin vào kết quả này nên ta mới do dự mãi không nói." "Hẳn là không sai đâu." Tần Mặc nhìn bọn họ.

Nhóm Lữ Tuyền Đông thì ngẩn ra, cho dù Tần Mặc cảm thấy họ không cảm ứng sai, nhưng chính bản thân họ cũng không muốn tin.

"Anh chắc chắn là vậy sao?

Nhưng chúng tôi cứ thấy có gì đó không ổn." Lữ Tuyền Đông lắc đầu, không phải họ quá cẩn thận, mà là tình huống thực tế khác xa dự liệu. "Nếu chúng ta thật sự đến đó, bị đám bọ kia bò vào người, chẳng phải sẽ bị khống chế sao?" Bàn Tử bất lực nhìn Tần Mặc, cũng không biết Tần Mặc nghĩ gì mà lại cho rằng mấy người kia nói không sai. "Đúng là như vậy, nhưng hiện tại ngoài con đường này ra, e là không còn đường nào khác." Nếu không thì họ căn bản không thể cảm ứng lâu như vậy, hơn nữa tất cả bọn họ đều nhận định cùng một con đường, vậy thì tuyệt đối không sai.

Chương 1153

Phía bên kia, Lý lão đầu thấy bọn họ tụ tập một chỗ thì thầm gì đó, trong lòng có chút tò mò, nhưng lão không đi qua.

Lý lão đầu rất rõ, dù lão qua đó hỏi thì đối phương cũng chưa chắc sẽ nói. "Có phải xảy ra vấn đề gì không?" Một người nhà họ Uông bên cạnh nhìn Lý lão đầu, hắn cứ cảm thấy mấy người kia hình như đang mưu tính gì đó. "Chắc là vậy, nhưng không cần quan tâm nhiều, lát nữa họ đi đâu chúng ta đi theo đó là được." Lý lão đầu hít sâu một hơi.

Nhóm Tần Mặc đã thương lượng xong, nên đều dồn ánh mắt về phía chiếc quan tài. "Tôi đã xem rồi, những thứ này sợ lửa, lát nữa tôi sẽ trực tiếp dùng lửa để xua đuổi chúng, các anh chỉ cần đi theo tôi là được." Tần Mặc nhắc nhở những người bên cạnh.

Mấy người họ đều gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì họ chắc chắn sẵn lòng nghe theo. "Không thành vấn đề." Dù sao Tần Mặc đã quyết định, cùng lắm thì đi theo Tần Mặc đến quan tài xem thử, nếu có vấn đề thì tìm đường khác. "Các ngươi chắc chắn muốn đi từ đó sao?

Chỗ đó rất nguy hiểm." Lục trưởng lão nhíu mày, chỉ nhìn đám bọ này thôi ông ta đã thấy sởn gai ốc, huống chi là lại gần chúng. "Nhất định là chướng nhãn pháp, tuyệt đối sẽ không phải con đường như vậy." Lữ Tông Chu lắc đầu, hắn cũng thấy đám bọ này quá nguy hiểm.

Tuy vừa rồi Tần Mặc luôn bảo vệ họ an toàn, nhưng tiếp theo có được như vậy hay không thì chưa chắc. "Vậy các ngươi nghĩ sao?

Chẳng lẽ còn đường khác?" Tiền Sanh Đào nhìn bọn họ, nếu họ có cảm ứng khác thì đã chẳng nói ra con đường này.

Lữ Tông Chu ngậm miệng lại. "Ta thấy chúng ta có thể thử tìm xem những chỗ khác có đường không, nếu không có thì đi từ đó cũng chưa muộn." Tuy Nhị trưởng lão sẵn lòng tin quyết định của Tần Mặc, nhưng ông ta cảm thấy vẫn nên đề phòng một chút, tránh để mất mạng ở đây. "Đã có ý nghĩ như vậy thì chúng ta cứ xem xét quanh đây trước đi." Nói rồi Tần Mặc quan sát bốn phía, những người khác cũng vội vàng làm theo.

Dù sao Tần Mặc đã đồng ý thì tội gì không thử?

Đi theo Tần Mặc chắc chắn sẽ không thiệt thòi.

Tần Mặc nghĩ bọn họ không thể tách ra, nên dùng sức mạnh của mình hộ vệ mọi người đi về phía vách đá bên cạnh, nhưng đi một vòng quanh đây vẫn không tìm thấy lối ra.

Người nhà họ Uông bắt đầu nghi ngờ. "Lý trưởng lão, lát nữa chắc chắn phải đi cùng bọn họ sao?

Tôi thấy hình như bọn họ vẫn chưa tìm được lối vào." "Thực lực Tần Mặc rất mạnh, chỉ có đi theo hắn chúng ta mới có khả năng sống sót, nếu không thì..." Lý lão đầu ngưng lại, lão biết đám người nhà họ Uông này tuy không thông minh lắm nhưng chắc sẽ hiểu ẩn ý của lão. "Vậy được thôi." Mấy người kia nhìn nhau, đồng thời thở dài.

Dù sao họ cũng là thuộc hạ của Lý trưởng lão, có quyết sách gì chắc chắn phải nghe theo lão.

Lý lão đầu không nói thêm nữa, chỉ chăm chú nhìn Tần Mặc, theo dõi sát sao động tác của nhóm đó, tránh để họ chạy thoát.

Tần Mặc lại nhìn về phía chiếc quan tài. "Tôi đã quan sát rồi, xung quanh đây không có bất kỳ cơ quan nào, hơn nữa chúng ta hiện tại cũng không phải đang trong ảo cảnh, cho nên đó quả thực là lối vào mà các anh cảm ứng được." Mấy người kia nghe vậy thì nhìn nhau.

"Đã như vậy, tôi nguyện ý đi cùng anh, tôi cũng tin tổ tiên Lữ gia sẽ không lừa chúng ta." Lữ Tuyền Đông nói rồi siết chặt nắm đấm, bọn họ làm sao không phải là đang đánh cược chứ? "Anh chắc chắn mình không cảm giác sai chứ?

Hoặc có lẽ xung quanh đó có cơ quan mà anh không phát hiện ra." Lữ Tông Chu nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc suýt bị chọc cười: "Chính bản thân anh cảm ứng mà anh còn không tin sao?

Xem ra anh không phải là người tự tin cho lắm.

Có điều tôi cũng lười quản anh, anh muốn nghĩ sao thì nghĩ." Tần Mặc lắc đầu, cái gì cần nói hắn đã nói rồi, người này không chịu tin thì cũng chẳng còn gì để giảng giải.

Lữ Tông Chu há miệng, nhưng lại không nói được gì.

Lục trưởng lão bên cạnh nhỏ giọng mở miệng: "Không sao, lát nữa chúng ta đi sau bọn họ.

Dù sao có Tần Mặc ở đây, cho dù thật sự có nguy hiểm, cậu ta cũng sẽ chặn lại trước, chúng ta cứ thế mà chạy là được." "Chỉ đành như vậy." Lữ Tông Chu lại liếc nhìn Tần Mặc.

Những lời thì thầm của hai người họ, Tần Mặc tự nhiên đều nghe thấy, nhưng hắn lười so đo với họ.

Đến bên cạnh quan tài, họ phát hiện bọ bò ra từ bên trong ngày càng nhiều. "Chắc chắn phải đi qua đây sao?" Bàn Tử nói câu này, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Nơi này nguy hiểm như vậy, anh ta không dám mạo muội đi xuống.

Tần Mặc nhướng mày: "Hẳn là đúng ở đây." Nếu không, với năng

lực của hắn, nhất định đã có thể cảm tri được lối vào khác quanh đây.

Hơn nữa khi đến bên cạnh quan tài, Tần Mặc liền cảm giác được bên trong truyền đến một luồng năng lượng mạnh mẽ.

Xem ra cảm giác của mấy người kia không sai, nếu không bản thân hắn e là cũng không cảm nhận được. "Nếu Tần Mặc đã nói vậy, thì chúng ta cứ đi theo Tần Mặc xuống dưới thôi, tôi tin phán đoán của Tần Mặc sẽ không sai." Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, nhìn Tần Mặc.

Trong mắt Tần Mặc mang theo tia cười, hắn ừ một tiếng: "Mọi người đều là đồng bạn của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để mọi người xảy ra chuyện." Phía bên kia, đám người nhà họ Uông trợn to mắt.

Khi thấy nhóm Tần Mặc đi về phía quan tài, họ lập tức nhỏ giọng hỏi: "Lý trưởng lão, tôi thấy dáng vẻ của tên tiểu tử kia... hình như là muốn đi xuống từ chỗ đó à?" "Hắn không phải đang lừa chúng ta đấy chứ?" Một người nhà họ Uông khác bĩu môi, chỗ đó bọn họ đều đã quan sát rồi, nơi nguy hiểm như vậy sao có thể là lối vào được? "Cứ xem động tĩnh của bọn họ trước đã, nhỡ lát nữa họ xuống dưới thì chúng ta cũng bắt buộc phải theo sau." "Nhưng chỗ đó có nhiều bọ như vậy, cho dù là ngài cũng không cách nào đối kháng được, vậy chúng ta chẳng phải càng dễ bị chúng nuốt chửng sao?" Người này nói xong, mấy người bên cạnh đều gật đầu.

Bọn họ đều khá tán đồng, dù sao họ cũng không hiểu rõ Tần Mặc.

Nhưng Lý lão đầu trước đó đã theo Tần Mặc một thời gian dài, lão biết Tần Mặc tuyệt đối sẽ không đặt tính mạng đồng bạn vào chỗ nguy hiểm. "Mấy người các ngươi đang nghi ngờ phán đoán của ta sao?

Chương 1154

Nếu không muốn xuống, ta cũng chẳng có gì để nói, nhưng khi quay về các ngươi tự đi mà báo cáo với trưởng lão trong gia tộc." Lý lão đầu trong lòng vô cùng hối hận, sớm biết thì lúc đầu đã không nhận nhiệm vụ này, chỉ thấy phần thưởng hậu hĩnh mà không ngờ lại nguy hiểm đến thế.

Đặc biệt là sau khi tiếp xúc với Tần Mặc thời gian dài như vậy, lão càng cảm thấy Tần Mặc là một kẻ thâm sâu khó lường.

Quay về lão nhất định phải để các trưởng lão khác hoặc người có thực lực mạnh hơn lão tới đây, nếu không lão tuyệt đối sẽ không đối đầu với Tần Mặc nữa.

Nghĩ vậy, lão lại nhìn về phía không xa.

Tần Mặc vẫn đang đứng nhìn chiếc quan tài.

Hiện tại cần phải tìm một nơi thích hợp để đi xuống.

Tần Mặc phát hiện đám bọ tuy đang bò ra ngoài, nhưng có một mặt tường chúng không dám tới gần.

Tần Mặc đi tới bức tường đó, những người khác cũng đi theo sát.

Hạo Thiên Chân đứng khá gần Tần Mặc, cũng phát hiện ra chỗ này bất thường. "Xem ra chúng ta có cách đi xuống rồi." Ánh mắt Hạo Thiên Chân sáng lên.

Đám bọ xung quanh gai góc như vậy, họ chắc chắn không thể đi từ đằng kia, nhưng chỗ này không có bọ thì có thể thử một chút. "Diện tích quan tài này khá lớn, nên chúng ta đi xuống từ vách tường này chắc sẽ không tiếp xúc với đám bọ đó." Lữ Tuyền Đông cũng đứng một bên Tần Mặc, cười nói với mọi người. "Chắc chắn phải đi

xuống sao?" Lữ Tông Chu lúc này vẫn có chút do dự.

Tuy mọi người đã quyết định nhưng trong lòng hắn vẫn sợ hãi.

Uy lực của đám bọ này mọi người đều đã chứng kiến, lỡ như vì thế mà xảy ra chuyện thì ai gánh trách nhiệm?

Tuy đúng là Tần Mặc bảo hắn làm việc này, nhưng nếu chết thật thì cũng không thể tìm Tần Mặc đòi mạng được.

Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh: "Lát nữa bọn người nhà họ Uông chắc chắn sẽ ra tay, cho nên ai xuống trước?" Nghe vậy, Lữ Tông Chu cười lạnh trong lòng, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình: "Cậu không phải định để chúng tôi làm vật thí nghiệm đấy chứ?

Xuống trước xem dưới đó có nguy hiểm không rồi cậu mới quyết định có đi hay không.

Nhỡ chúng tôi không lên được, hoặc không kịp báo lại, thì chẳng phải chết oan ở đây sao?" Dù sao Lữ Tông Chu cũng đã định liệu, hắn chắc chắn không thể làm người đi đầu.

Tục ngữ có câu, súng bắn chim đầu đàn.

Tuy hiện tại đám bọ không lại gần bức tường này, nhưng ai biết nguyên nhân là gì?

Nhỡ đâu chỉ là trùng hợp, bọn họ chẳng phải sẽ chết không có chỗ chôn sao?

Thấy họ như vậy, Bàn Tử trợn mắt, bước lên một bước: "Sao lại không chịu tin Tần Mặc thế nhỉ?

Tôi thì chắc chắn thấy Tần Mặc không có vấn đề gì." "Đúng vậy, suốt dọc đường đi, ông chủ chúng tôi đã làm bao nhiêu việc, chẳng lẽ các người không thấy sao?

Không ngờ các người lại nghi ngờ quyết đoạn của anh ấy như

vậy." "Để tôi xuống trước." Hạo Thiên Chân cũng kiên định nhìn Tần Mặc.

Trong lòng Tần Mặc có chút cảm động, không ngờ ba người họ lại tin tưởng mình vô điều kiện như thế.

Khi Tần Mặc chưa kịp nói gì, Lữ Tuyền Đông đã kéo tay Tần Mặc: "Vẫn là để tôi đi trước đi.

Mấy người các cậu thân thiết với nhau hơn, ở lại đây cũng có thể ứng phó đám người nhà họ Uông.

Tôi xuống dưới xác định không có vấn đề gì rồi sẽ tìm cách báo lại, các cậu hãy xuống sau." "Anh chắc chứ?" Nhị trưởng lão lo lắng nhìn Lữ Tuyền Đông.

Ông ta thừa nhận dọc đường Tần Mặc chiếu cố họ rất nhiều, nhưng không có nghĩa là lần nào phán đoán của Tần Mặc cũng chính xác.

Nhỡ lần này xảy ra chuyện thật, Lữ Tuyền Đông chẳng phải mất mạng sao? "Dù sao quan hệ hai người họ cũng tốt, nếu nó đã tin Tần Mặc thì ông cứ để nó đi đi, đợi nó chịu thiệt rồi sẽ hiểu." Lữ Tông Chu cười lạnh.

Hơn nữa hắn cũng đã tính toán, nếu làm vậy mà có nguy hiểm thật thì người chết chỉ là Lữ Tuyền Đông, bọn họ vẫn an toàn.

Hắn vừa hay có thể thông qua cách này chiếu tướng Tần Mặc một quân, sau đó ra tay với Tần Mặc.

Đây đúng là nhất cử lưỡng tiện. "Tôi tin Tần Mặc, nếu cậu ấy đã nói vậy thì tuyệt đối sẽ không có vấn đề." Lữ Tuyền Đông cười nhìn Nhị trưởng lão, anh ta dành cho Tần Mặc sự tin tưởng vô điều kiện. "Thôi được, tùy cậu." Nhị trưởng lão thở dài, ông ta cũng biết nghi ngờ Tần Mặc là không tốt lắm, dù sao mạng mọi người đều do Tần

Mặc cứu.

Nhưng bất kể thế nào, trong lòng ông ta vẫn không tránh khỏi lo lắng cho an nguy của Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông vỗ vai Nhị trưởng lão, rồi lại nhìn Tần Mặc: "Cứ để tôi xuống trước đi.

Tuy mọi người đều có lòng, nhưng tôi thấy thực lực của mình cũng tạm ổn, lỡ dưới đó có nguy hiểm thật tôi vẫn ứng phó được." Tần Mặc cười cười, xem ra Lữ Tuyền Đông cũng khá có trách nhiệm, khuyết điểm duy nhất của người này là quá nhu nhược thiếu quyết đoán. "Được rồi, nếu anh đã đứng ra, vậy để anh làm người dẫn đầu đi." Nói rồi Tần Mặc lấy ra một sợi dây thừng, thuận tiện bổ sung thêm một câu: "Đợi khi nào đến gia tộc các anh, tôi nhất định sẽ nói lại việc này với tộc trưởng của các anh." Sắc mặt Lữ Tông Chu trầm xuống, hắn làm sao không nghe ra ẩn ý trong lời Tần Mặc chứ?

Hắn hít sâu một hơi: "Anh mà xuống dưới, lỡ gặp nguy hiểm chết thành lệ quỷ thì đừng có quay lại tìm chúng tôi đấy." "Không đến mức đó chứ, thời đại này rồi mà anh còn nghĩ có lệ quỷ tồn tại à?" Bọn họ quả thực từng gặp thây ma (tống tử) và một số thứ ngoài dự liệu, nhưng những thứ như lệ quỷ thì trong thực tế không thể gặp được.

Trừ khi những cái xác đó hấp thụ oán khí trong mộ huyệt mới có khả năng chết đi sống lại, đương nhiên, đó cũng chỉ là hình thành một loại sản vật của mộ huyệt mà thôi.

Nếu bảo bọn họ là lệ quỷ thì chắc chắn là không thể nào. "Liên quan quái gì đến ông?" Lữ Tông Chu chửi thẳng ra.

Nhị trưởng lão đứng bên cạnh thấy Lữ Tông Chu lại định cãi nhau với nhóm Tần Mặc, vội vàng quát lớn: "Dọc đường đi, Tần Mặc đã cứu cậu bao nhiêu lần?

Cậu nợ Tần Mặc, trong lòng không biết quý trọng và cảm kích thì thôi, đằng này lại còn suốt ngày đôi co với người ta.

Rốt cuộc cậu có ý đồ gì?" Nhị trưởng lão đã nhịn từ lâu, bây giờ chẳng qua là tìm được cái cớ thích hợp để phát tiết ra mà thôi. "Nhị trưởng lão, tôi biết ông có quan hệ tốt với bọn họ, thậm chí các người ngay từ đầu có khi đã kết bè kết đảng rồi, nhưng không sao, tôi sẽ không để ý mấy chuyện này đâu." Nhìn thấy Lữ Tông Chu vẫn giữ cái vẻ thâm minh đại nghĩa giả tạo đó, Hạo Thiên Chân thầm mắng một câu "ngu xuẩn" trong lòng, nhưng cậu cũng lười tranh cãi miệng lưỡi với đối phương. "Đừng quan tâm đến hắn, suy nghĩ của Tần Mặc nhất định không sai.

Trước đây chúng ta cùng Tần Mặc hạ đấu bao nhiêu lần, phán đoán của Tần Mặc lần nào cũng chính xác, lần này cũng tuyệt đối sẽ không ngoại lệ." Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười, trấn an mọi người một chút, đám người cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này, người nhà họ Uông vẫn luôn chú ý đến tình hình bên đó.

Chương 1155

Thấy Tần Mặc thế mà lại thật sự cho người đi xuống, trong lòng bọn họ càng thêm chấn kinh. "Thằng nhóc đó thật đáng sợ, vì để lừa chúng ta mà còn cho đồng bạn của hắn xuống trước, hắn không lo đồng bạn thật sự bị đám trùng tử kia nhập xác sao?" "Vừa rồi Lý trưởng lão chẳng phải đã nói rồi sao?

Thực lực thằng nhóc đó rất mạnh, nếu tôi đoán không lầm, hắn hẳn là có phương pháp nào đó để phòng ngừa đám trùng tử nhỏ này khống chế đồng bạn, cho nên mới dám làm như vậy." "Bất quá mấy người chúng ta vẫn phải cẩn thận, tận lực đừng đi xuống, tránh để mất mạng ở đây." Một người khác nói thêm một câu, mọi người đều gật đầu, lời này nói cũng không sai.

Đám người không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm Tần Mặc cách đó không xa, chờ đợi động tĩnh tiếp theo của bọn họ. "Nếu bọn họ đều xuống rồi, vậy chúng ta có nên cân nhắc đi qua đó không?" Một người nhà họ Uông nhỏ giọng thương lượng với đồng bạn.

Bọn họ ngược lại không cần hỏi ý Lý lão đầu nữa, bởi vì Lý lão đầu ngay từ đầu đã tỏ thái độ rồi.

Nhưng mấy người bọn họ vẫn phải lo lắng cho an toàn của chính mình. "Chúng ta xem ý của Lý trưởng lão đi, không có Lý trưởng lão ở đây, mấy người chúng ta e rằng cũng không đối phó nổi đám trùng tử này." Lý lão đầu thấy Lữ Tuyền Đông bên kia đã xuống dưới, liền biết nhất định là hắn muốn xuống dò đường trước, sau đó mới đưa những người khác xuống. "Chờ một lát, chúng ta cũng chuẩn bị qua đó." Lý lão đầu nói một câu, mấy người kia đều ưng thuận.

Đương nhiên, trong lòng đám người nhà họ Uông cũng mỗi người

một vẻ, bọn họ đều chưa quyết định chắc chắn có nên làm như vậy hay không, hiện tại bọn họ vẫn có thể quan sát tình hình trước.

Không bao lâu sau, Lữ Tuyền Đông đã xuống đến đáy, hơn nữa hắn còn thông qua hòn đá gửi tín hiệu cho Nhị trưởng lão. "May mà giữa chúng ta có dùng đá làm ám hiệu liên lạc." Mắt Nhị trưởng lão sáng lên, tiếp đó ông lại nói với nhóm Tần Mặc: "Bên dưới không nguy hiểm, chúng ta xuống thôi." Lữ Tông Chu kéo tay Nhị trưởng lão lại, ngay cả Lục trưởng lão trong lòng cũng có chút do dự.

Hắn mở miệng nói: "Có khả năng nào Tống Tử ở bên dưới nhặt được đá của hắn không?

Cố ý làm như vậy để dụ chúng ta xuống?" "Mấy người lúc đầu chẳng phải còn nói bên dưới sẽ có rất nhiều trùng tử nhỏ sao?

Bây giờ ngược lại không nói chuyện trùng tử nữa, lại muốn lôi cả Tống Tử ra dọa rồi?" Bàn Tử cười lạnh một tiếng: "Người này đúng là nực cười thật." Mấy người kia nghe vậy đều nhìn nhau một cái, bất quá bọn họ cũng không trả lời Bàn Tử, bởi vì bọn họ trong lòng rất rõ ràng bên dưới có khả năng xác thực là không có việc gì.

Còn chuyện Lục trưởng lão và Lữ Tông Chu nói như vậy, cũng chỉ là muốn gây khó dễ cho Tần Mặc mà thôi. "Các người thích xuống hay không thì tùy.

Chờ một lát người bên tôi xuống hết, tôi cũng chẳng cần thiết phải ở lại đây canh chừng nữa.

Nếu người nhà họ Uông ra tay với các người, thì đừng trách tôi không bảo vệ." Tần Mặc có chút không kiên nhẫn nhíu mày.

Tiếp đó hắn lại nhìn Bàn Tử bên cạnh: "Mấy người các cậu cũng từ từ xuống đi, nhất định phải chú ý một chút, đừng chạm vào đám trùng tử xung quanh, đặc biệt là anh đấy Bàn Tử." Khi Tần Mặc nói

lời này thì nhìn chằm chằm vào Bàn Tử.

Bàn Tử đưa tay sờ sờ mũi, gã cũng biết thể hình của mình quả thực gây phiền toái cho mọi người. "Chuyện này cũng hết cách rồi, bất quá cậu yên tâm đi, chờ sau khi về tôi nhất định sẽ giảm béo." Bàn Tử ho khan một tiếng.

Tần Mặc trợn trắng mắt, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ tùy ý ừ một tiếng.

Đến bên cạnh dây thừng, Tần Mặc đưa mắt nhìn xuống dưới. "Hạo Thiên Chân xuống trước đi." Hạo Thiên Chân ừ một tiếng, đi đến bên cạnh dây thừng, sau đó thuận theo dây thừng leo xuống dưới.

Những người khác cũng đứng chờ, đợi đến khi Nhị trưởng lão lần nữa nhận được tín hiệu, bọn họ mới để những người khác xuống tiếp.

Nhị trưởng lão là người đi sau cùng.

Ngay khi Nhị trưởng lão chuẩn bị đi qua, Lữ Tông Chu có chút không nhịn được nữa.

Tần Mặc nói không sai, chờ một lát nữa đám người này xuống hết, người nhà họ Uông có khả năng sẽ ra tay với bọn họ.

Nếu hai người bọn hắn ở lại cuối cùng, không nhất định có thể tìm được lối vào khác, mà còn có thể bị đám người nhà họ Uông giết chết.

Vì vậy, hiện tại việc bọn hắn cần làm là tranh thủ xuống dưới trước đám người kia.

Có suy nghĩ như vậy, hắn vội vàng kéo tay Tần Mặc, ho khan một tiếng, mở miệng nói với Tần Mặc: "Hai người chúng tôi muốn xuống trước." Nghe vậy, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, không ngờ Lữ Tông Chu lại không nhịn được. "Ông không phải nói bên dưới nguy hiểm,

không muốn xuống sao?

Sao bây giờ lại thay đổi thái độ rồi?" Lữ Tông Chu che giấu vẻ xấu hổ trên mặt, nhíu mày nói: "Chỉ là không rõ ràng lắm mà thôi.

Lại nói, chỉ vì tôi nói vài câu như vậy mà cậu không muốn cho tôi xuống sao?

Cậu cũng quá nhỏ mọn rồi đấy?" Tần Mặc gật đầu: "Tôi đúng là nhỏ mọn đấy, thế thì làm sao nào?

Ông nếu có bản lĩnh thì chờ lát nữa hẵng xuống, mắc mớ gì bắt tôi phải đi đoạn hậu?

Tôi không có trách nhiệm và nghĩa vụ đó." "Nếu ông thật sự muốn tranh với tôi, vậy thì động thủ đi, hai chúng ta ai lợi hại hơn thì người đó xuống trước." Tần Mặc sẽ không chiều theo ý Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu giậm chân, Lục trưởng lão bên cạnh vẫn là người hiểu chuyện hơn, hắn kéo tay Lữ Tông Chu, khom người với Tần Mặc: "Chúng tôi không nên nói những lời đó, mong cậu đừng trách tội, đây cũng là hành động bất đắc dĩ." Tần Mặc bật cười, đáp: "Nể tình thái độ các người còn tính là thành khẩn, vậy các người xuống đi." Mục đích của bản thân chưa đạt được, khẳng định không thể để hai người bọn hắn cứ thế ở lại đây.

Lại nói, đám người nhà họ Uông đang bị trùng tử nhỏ vây quanh, e rằng cũng không có tinh lực đối phó hai người bọn hắn, cho nên chính mình cứ thuận nước đẩy thuyền.

Giữ lại hai người bọn hắn, biết đâu còn có thể để Lữ Tuyền Đông trưởng thành thêm một lần.

Nhìn hai người bọn hắn xuống rồi, Tần Mặc lúc này mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn đám người nhà họ Uông cách đó không xa.

Đám người nhà họ Uông đều nhíu mày, nhưng bọn họ cũng không

nói gì, chỉ đứng đó.

Đợi đến khi Tần Mặc đưa mấy người kia xuống hết, bọn họ mới thuận theo dây thừng leo xuống dưới. "Không sai, xem ra chỗ đó đúng là lối vào, chúng ta mau qua đó." Lý lão đầu nói xong, lập tức chạy về phía đó, những người khác của Uông gia cũng không nán lại nữa.

Trong lòng bọn họ rất rõ ràng, cho dù Tần Mặc thật sự muốn hại mấy người bọn họ, cũng không cần thiết phải làm như vậy. "Nhưng mà chúng ta xuống dưới rồi, liệu bọn họ có mai phục chúng ta bên dưới không?

Như vậy chẳng phải bọn họ tùy tiện liền có thể tóm gọn chúng ta một mẻ sao?" Một người nhà họ Uông đưa ra suy nghĩ của mình. "Nhưng nếu không xuống, chúng ta nhất định sẽ bị đám trùng tử nhỏ này khống chế.

Hiện tại chúng ta xác thực có thể đề kháng, nhưng lát nữa thì không chắc đâu." Lý lão đầu lắc đầu, bởi vì số lượng trùng tử ở đây thực sự quá nhiều, bọn họ không có nhiều thể lực và tinh lực để đối phó. "Lý trưởng lão nói không sai, chúng ta phải giữ mạng trước đã.

Cho dù xuống dưới bị bọn họ bắt được, đợi sau này gặp phải nguy hiểm khác, chúng ta cũng giống như vậy, vẫn có cơ hội trốn thoát." "Chỉ cần một người chạy thoát là có thể động thủ với đám Tần Mặc hoặc là giải cứu đồng bạn khác." Bọn họ trước đây đi làm nhiệm vụ, lần nào cũng có thể viên mãn hoàn thành, cho nên bọn họ cảm thấy lần này khẳng định cũng không thành vấn đề.

Chương 1156

Dù cho phía trước có gặp chút nguy hiểm, cũng không có nghĩa là bọn họ không thể khắc phục. "Vậy được, cứ làm thế đi.

Chuẩn bị xuống thôi." Người nhà họ Uông kia nói xong, vội vàng xông lên trước nhất.

Chủ yếu là đám trùng tử này thực sự quá đáng sợ, hắn không muốn ở lại đây nữa.

Đám trùng tử mất đi mục tiêu công kích là nhóm Tần Mặc, cho nên đều dồn sự chú ý vào người nhà họ Uông.

Nhất thời, tốc độ di chuyển của bọn họ trở nên chậm chạp hẳn đi.

Lúc này nhóm Tần Mặc đã xuống đến đáy.

Lữ Tuyền Đông nhìn lên phía trên, do dự nửa ngày, vẫn mở miệng nói với Tần Mặc: "Tần Mặc ca, đám người nhà họ Uông liệu có đuổi theo chúng ta xuống đây không?" Tần Mặc ngẩng đầu nhìn thoáng qua, gật đầu: "Chắc là có đấy." "Vậy sao anh không nói sớm, chúng ta lẽ ra nên giải quyết đám người nhà họ Uông trước, sau đó mới xuống đây chứ." Lữ Tông Chu nhíu mày.

Phải biết đây chính là mộ huyệt của Lữ gia bọn hắn, tuy nói sau khi vào đây bọn hắn vẫn chưa lấy được bảo vật gì, nhưng nếu đám người nhà họ Uông đi theo, đợi về sau cho dù phát hiện ra đồ vật cũng sẽ bị bọn họ cướp mất. "Ông nói nghe nhẹ nhàng nhỉ, bên trên có nhiều trùng tử như vậy, chẳng lẽ ông đảm bảo mình vừa đối phó trùng tử lại vừa đối phó được bọn họ sao?" Hạo Thiên Chân cười lạnh một tiếng.

Lữ Tông Chu người này nói chuyện đúng là không qua não,

chuyện gì cũng không suy xét, chỉ nghĩ đến cái gì có lợi cho mình.

Lữ Tông Chu nhíu mày, lời này nghe có vẻ cũng không sai. "Vậy thì thế nào?

Chúng ta có thể giải quyết được đứa nào hay đứa đó." "Ông không phải muốn đối phó bọn họ sao?

Vậy ông tự mình ở lại đây đi, không bao lâu nữa bọn họ sẽ xuống thôi.

Bọn họ phải đối phó với đám trùng tử bên ngoài, hơn nữa lối vào này cũng chỉ cho phép từng người một xuống." "Đợi bọn họ xuống một người, ông liền giải quyết một người." Tần Mặc nhìn Lữ Tông Chu một cái.

Nhưng nhóm Tần Mặc chắc chắn không muốn lãng phí thời gian ở đây, cho nên hắn đi thẳng về phía trước.

Lữ Tông Chu quay đầu nhìn sang Lữ Tuyền Đông: "Cậu nghĩ thế nào?

Đã biết bọn người Uông gia là vì bảo vật của chúng ta mới tới, vậy chi bằng trực tiếp giải quyết bọn họ, tránh để bọn họ còn nhòm ngó bảo vật của chúng ta." Trong lòng Lữ Tuyền Đông có chút do dự, dù sao đám người nhà họ Uông quả thực không có ý tốt gì.

Suy nghĩ một chút, hắn lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, nói: "Tần Mặc ca, vậy các anh đi trước đi, đợi người Lữ gia xuống, em sẽ đối phó bọn họ." Tần Mặc bật cười: "Bọn họ khẳng định biết suy nghĩ của chúng ta, cho dù bọn họ cho một người xuống trước, người đó thực lực cũng sẽ rất mạnh." Tần Mặc cảm thấy hắn nói những lời này, Lữ Tuyền Đông hẳn là đã hiểu.

Nhưng Lữ Tông Chu lại không nghĩ như vậy: "Chúng ta ở đây có nhiều người thế này, chẳng lẽ cộng lại cũng không giải quyết nổi hắn

sao?" "Đúng là có thể giải quyết, nhưng ông có đảm bảo trước khi người tiếp theo xuống thì đã giết chết được người này không?" Tần Mặc hỏi ngược lại một câu, hắn chưa bao giờ làm chuyện vô dụng ở đây.

Tuy rằng hắn xác thực có thể nhân cơ hội này giải quyết đám người nhà họ Uông, nhưng Tần Mặc từ khi xuống dưới này, luôn có một loại cảm giác bất an. "Chúng ta tới đây cũng đã rất lâu rồi, tộc trưởng của các người trước đó đã nói, không quá bao lâu nữa, con Thao Thiết kia sẽ phá vỡ phong ấn." Nghe vậy, Lữ Tuyền Đông gật đầu: "Nói không sai." "Trừ phi có Tần Mặc giúp đỡ, bằng không mà nói, chúng ta xác thực không cách nào trong thời gian ngắn miểu sát người nhà họ Uông." Nhị trưởng lão lắc đầu. "Cho dù không có cách nào đối phó bọn họ, cũng phải cho bọn họ nếm chút đau khổ." Lữ Tông Chu nghiến răng, mấy người này đều nói như vậy rồi, hắn sao có thể cứ ở lại đây mãi được, nếu không chỉ làm trễ nải thời gian.

Huống chi con Thao Thiết kia có lẽ sắp phá phong ấn thật rồi, vì vậy hắn không thể vì chuyện này mà dẫn đến hậu quả khó gánh vác. "Các người đều nói như vậy, thế thì chỉ có thể làm thế này trước." Lữ Tông Chu từ trên người lấy ra một ít độc phấn.

Số độc phấn này đều là hắn lúc rảnh rỗi nghiên cứu ra, vốn định tìm cơ hội trên đường dùng lên người Lữ Tuyền Đông.

Bất quá hiện tại chỉ có thể tạm thời dùng để đối phó người nhà họ Uông trước.

Có suy nghĩ này, hắn trực tiếp rắc độc phấn ra xung quanh.

Tần Mặc không lãng phí thời gian ở đây, trực tiếp cất bước đi về phía trước, mấy người kia cũng đều đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Lữ Tông Chu rắc xong độc phấn, cũng vội vàng chạy theo nhóm Tần Mặc.

Kỳ thực đám người nhà họ Uông quả thực đã phái ra một người khá đắc lực xuống dưới trước.

Vốn dĩ người này không đồng ý, nhưng địa vị của Lý lão đầu bày ra ở đó, ông ta dùng thân phận để ép người, người này cũng chỉ đành xuống trước.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần xuống đến dưới, khẳng định là phải cùng mấy người kia liều mạng một phen, chỉ cần kéo dài thời gian đợi đồng bạn của hắn xuống, thì hắn có thể bình an vô sự.

Nhưng mà sau khi xuống tới nơi, hắn tịnh không phát hiện bất kỳ ai, trong mắt hắn xẹt qua một tia kinh ngạc. "Chuyện này là thế nào?

Theo lý thường mà nói, bọn họ lẽ ra phải tìm cách đối phó chúng ta mới đúng." Nói rồi, hắn lại ngẩng đầu nhìn lên trên, sau đó lấy ra súng tín hiệu, bắn lên một phát.

Lý lão đầu thở phào nhẹ nhõm, sau đó ông ta lại chỉ huy mấy người bên cạnh đi xuống.

Có tín hiệu vừa rồi, bọn họ đều biết bên dưới hắn là không có gì nguy hiểm, cho nên mọi người cũng đều yên tâm.

Nhưng qua không bao lâu, người bên dưới liền cảm giác có chút không ổn.

Lúc này đã xuống được xấp xỉ một nửa số người.

Người nọ lắc lắc đầu, hắn tịnh không nghĩ đến phương diện độc phấn, chỉ cảm thấy có thể là do ở trong mộ huyệt quá lâu.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều xuống hết, người này trực tiếp ngất đi, ngã xuống đất.

Đám người đều ngẩn ra, sau đó bọn họ vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra trạng thái người này, không bao lâu sau, Lý lão đầu liền phát

hiện ra manh mối. "Chỗ này bị người ta rắc độc phấn, mọi người đừng hít thở." Khi nói lời này bọn họ đều vội vàng nín thở, sau đó lại kiểm tra trạng thái người kia, phát hiện người này trúng độc quá sâu, đã không thể cứu vãn. "Hết cách rồi, chỉ có thể vứt xác hắn lại đây thôi." Dọc đường đi tổn thất nhân lực quá nhiều, Lý lão đầu đã tê liệt rồi, ông ta tịnh không nói gì thêm, chỉ kiểm tra con đường phía trước, nói với bọn họ: "Chúng ta không có thời gian ở lại đây lâu, nếu không lát nữa hít phải độc phấn nhiều hơn, còn có những người khác cũng có thể sẽ chết ở đây." Người thứ hai xuống, hiện tại cũng cảm thấy đầu óc choáng váng, nhưng vì hắn hít phải độc phấn cũng không quá nhiều, cho nên hắn vội vàng chạy về phía trước.

Đến chỗ an toàn, hắn mới từ trên người lấy ra dược hoàn, nuốt xuống, lập tức cảm giác thân thể đỡ hơn nhiều. "Vậy bây giờ phải làm sao?" Người này nói lời này thì nhìn về phía Lý lão đầu. "Còn làm sao nữa?

Đương nhiên là tiếp tục đi về phía trước." Lý lão đầu hít sâu một hơi, lần sau đi làm nhiệm vụ, nhất định phải mang thêm nhiều tinh nhuệ.

Tuy rằng lần này ông ta mang theo cũng không ít người, bọn họ cộng lại xác thực có sức đánh một trận với Tần Mặc, nhưng sau khi bọn họ tách khỏi Tần Mặc thì gặp phải rất nhiều nguy hiểm.

Lại thêm đám trùng tử kia khống chế một số đồng bạn của bọn họ, đồng thời còn giết chết một số người, vì vậy bọn họ hiện tại căn bản không có khả năng đối chiến với Tần Mặc.

Chương 1157

"Trước tiên giữ mạng quan trọng hơn." Lý lão đầu nhìn bọn họ, trong lòng đám người cũng rõ ràng, tuy nói không hoàn thành nhiệm vụ, trở về gia tộc có khả năng sẽ bị trừng phạt, nhưng cũng vẫn tốt hơn nhiều so với việc chết ở đây.

Đám người không nói nhảm nữa, chỉ cắm cúi đi về phía trước.

Nhóm Tần Mặc hiện tại đã đến một không gian cực kỳ rộng lớn. "Chúng ta đều đã đến nước này rồi mà vẫn chưa gặp Thao Thiết sao?" Hạo Thiên Chân có chút hiếu kỳ nhìn sang Lữ Tuyền Đông bên cạnh.

Lữ Tuyền Đông thở dài, tuy nói đây là mộ huyệt Lữ gia, nhưng đối với cái này hắn cũng không rõ ràng.

Còn chưa đợi Lữ Tuyền Đông trả lời, Tần Mặc đã lên tiếng trước: "Ước chừng không quá bao lâu nữa là đến thôi." "Sao cậu biết?" Lữ Tông Chu theo bản năng hỏi, hắn cứ cảm giác Tần Mặc đối với nơi này hình như còn quen thuộc hơn bọn họ, điều này hiển nhiên là không phù hợp logic.

Tần Mặc lười đáp lại Lữ Tông Chu, bất quá trong lòng Lữ Tông Chu cũng không cảm thấy có gì, chỉ nhỏ giọng lầm bầm: "Cậu là người ngoài mà còn hiểu rõ mộ huyệt Lữ gia hơn chúng tôi, thật là kỳ quái." Tần Mặc tự nhiên cũng nghe thấy, bất quá trong lòng hắn rất rõ, hoặc giả là vì mối quan hệ giữa Tần gia và Lữ gia chăng.

Tần Mặc nhìn về phía cỗ quan tài ở chính giữa. "Trong quan tài này là cái gì?" Lữ Tuyền Đông có chút hiếu kỳ đi về phía đó, Hạo Thiên Chân cũng theo sát bước chân Lữ Tuyền Đông.

Tới nơi, cậu xoa xoa tay: "Từ khi vào đây, chúng ta vẫn chưa gặp được bảo vật nào, cái này không phải chứ?" Cậu nói xong thì muốn

mở nắp quan tài, Hạo Thiên Chân lại ngăn cậu ta một chút: "Nhỡ đâu bên trong là Tống Tử thì làm sao?" Nói xong, cậu lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, tựa hồ là đang hỏi ý kiến Tần Mặc.

Tần Mặc thì nhún vai: "Các cậu tự mình quyết định đi." Dứt lời, Bàn Tử liền cười hắc hắc một tiếng: "Tần Mặc đã nói như vậy, chứng minh chỗ này khẳng định là không có nguy hiểm, để tôi xem trước." Nói xong, gã trực tiếp mở nắp ra, bên trong xuất hiện một vật thể cực lớn màu tím đen trước mặt mọi người. "Đây là..." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ngẩn ra, nhưng hai người bọn họ hạ mộ cũng khá nhiều, nên cũng từng thấy qua nhiều đồ tốt.

Sau khi phản ứng lại, bọn họ đều trợn to mắt, lại nhìn về phía Tần Mặc. "Nếu chúng tôi nhìn không lầm, đây hẳn là Thi Hương Ma Dụ phải không?" Loại đồ vật này quả thực rất hiếm thấy.

Tần Mặc đi đến bên cạnh Thi Hương Ma Dụ.

Không cần nghĩ, Tần Mặc cũng biết bạn sinh cùng Thi Hương Ma Dụ, bên dưới khẳng định là có thứ gì đó.

Quả nhiên, một vật thể cực nhỏ từ bên dưới phóng vụt ra, lao thẳng về phía Tần Mặc tập kích.

Tần Mặc lùi lại phía sau vài bước, tùy tiện phất tay một cái, không gian trước mặt liền trở nên nhăn nheo.

Còn cái vật nhỏ kia cũng bị Tần Mặc khống chế lại.

Tần Mặc nhướng mày, đi về phía nó.

Vật nhỏ kia lúc này lại trực tiếp vươn móng vuốt, cào nát bình chướng trước mặt.

Tần Mặc cũng nhìn rõ, ngoại hình của nó trông giống như một con Chu Tước. "Tại sao lại có một con Chu Tước nhỏ như vậy ở đây?" Tần Mặc hiếu kỳ quay đầu, nhìn chăm chú vào Lữ Tuyền Đông bên

cạnh.

Lữ Tuyền Đông lắc đầu, đối với cái này hắn kỳ thực cũng không rõ.

Nhưng không ngờ vật nhỏ này sau khi phát hiện Lữ Tuyền Đông, liền trực tiếp nhảy về phía hắn.

Lữ Tuyền Đông lập tức cảnh giác, nhưng hắn lại phát hiện vật này đối với hắn thế mà không có bất kỳ tia phản cảm nào, ngược lại còn đến bên cạnh hắn, tỏ vẻ thân mật.

Đồng thời, trong miệng vật nhỏ còn không ngừng phát ra vài âm thanh, bất quá Tần Mặc lại có thể xuất kỳ bất ý nghe hiểu được nó nói gì. "Không ngờ nó lại nhận ra anh." Tần Mặc nhìn chăm chú Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông ngẩn ra, hắn không nhớ mình từng gặp vật nhỏ này bao giờ.

Tần Mặc nhìn vật nhỏ, sau đó nhìn thấy vết máu trên người nó thì liền hiểu ra. "Nếu tôi đoán không lầm, vật nhỏ này hẳn là do Chu Tước lưu lại.

Nhưng đáng tiếc nó bị tiên thiên bất túc, hẳn là Chu Tước bị trọng thương rồi mới sinh nó ra." "Thế nhưng vật này vẫn luôn không được ấp nở, ngay cả bản thể cũng bị nhốt trong quan tài này, không cách nào ra ngoài.

Tôi nhớ không lầm thì, trước đây người trong gia tộc các người có phải từng nói anh đã vào đây rồi không?" Lữ Tuyền Đông gật đầu, cái này là tự nhiên, nhưng hắn đã không còn ký ức về những chuyện đó. "Máu trên người nó hẳn là của anh, bởi vì người trong gia tộc các người đều mang huyết mạch Chu Tước, cho nên máu của anh giúp ích rất lớn cho nó, nó mới có thể khôi phục lại." Thậm chí vừa rồi còn tấn

công hắn.

Bất quá hệ thống vẫn luôn không nhắc nhở Tần Mặc, trong lòng Tần Mặc cũng rất rõ, hắn là vì con Chu Tước này không nằm trong phạm vi sản vật của mộ huyệt.

Lữ Tuyền Đông gật đầu, tiếp đó hắn lại nói với Tần Mặc: "Đã như vậy, có phải nói lên rằng chúng ta cách vị trí của Thao Thiết đã rất gần rồi không?" Tần Mặc ừ một tiếng: "Bất quá chúng ta đi đến đây vẫn chưa gặp phải thứ khiến anh mất trí nhớ, xem ra tiếp theo chúng ta sẽ gặp phải nguy cơ còn nhiều hơn nữa." Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, lại đưa mắt nhìn con Chu Tước nhỏ. "Khí tức của nó vẫn rất suy yếu, cho nên nó không cách nào ra khỏi mộ huyệt này, chỉ có thể tạm thời dưỡng ở đây trước, cứ để nó ở lại đây đi." Lữ Tuyền Đông gật đầu, tiếp đó hắn lại nhìn chăm chú vào con Chu Tước trước mặt, ôn nhu nói: "Nhóc con cứ vào trong quan tài kia ở đi, dưỡng thương cho tốt đã." Tiểu Chu Tước có chút không nỡ cọ cọ vào vai Lữ Tuyền Đông, nhưng nó biết nó sinh ra là để thủ hộ mộ huyệt này.

Tiên tổ từng hạ lệnh, chỉ cần có người đến đây, nó phải ra tay đuổi đối phương ra ngoài.

Bất quá vì thân thể nó thực sự quá suy yếu, cho nên lúc nhóm Lữ Tuyền Đông đến đây, nó không cách nào ra tay với mấy người bọn họ, không ngờ Lữ Tuyền Đông lại là người có lòng trắc ẩn, thế mà lại ra tay cứu giúp nó.

Bên kia Lữ Tông Chu thấy vậy, mày nhíu lại, hắn suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói với Lục trưởng lão: "Trưởng lão, huyết mạch Chu Tước trên người chúng ta đã trở nên khá mỏng manh, nếu chúng ta bắt nó lại, liệu có cơ hội hấp thu huyết mạch trên người nó không?" Những lời này Tần Mặc nghe rõ mồn một, sắc mặt hắn lạnh xuống, nhìn chằm chằm hai người này. "Cái ý nghĩ này, hai người tốt nhất

đừng nên có.

Chu Tước là thứ mà gia tộc các ngươi vẫn luôn sùng bái, nếu các ngươi thật sự làm như vậy, chỉ khiến huyết mạch các ngươi bị phản phệ mà thôi." Kỳ thực Tần Mặc nói như vậy còn có một nguyên nhân khác, sau khi hắn gặp tiểu Chu Tước này liền cảm giác bản thân hình như có chút thân cận với nó, tự nhiên cũng không hy vọng đám người này làm tổn thương nó.

Tiểu Chu Tước thì nhìn về phía Tần Mặc.

Kỳ thực ban đầu sở dĩ nó chọn tấn công mục tiêu là Tần Mặc, là vì nó cảm giác được một cỗ áp lực từ trên người Tần Mặc.

Nó lo lắng người này đến đây mục đích không thuần, nhưng đã là người đi cùng Lữ Tuyền Đông thì chắc không phải người xấu.

Lữ Tông Chu lúc này mới rụt cổ lại, không ngờ ngay cả hắn nghĩ gì Tần Mặc cũng biết, tiếp đó hắn lại nhìn sang Lục trưởng lão: "Hắn nói có phải thật không?" "Chắc là vậy, bất quá Chu Tước xác thực là thánh vật chúng ta sùng bái, cậu không thể đánh chủ ý lên người nó." Nói xong câu này, ông ta lại cố ý hạ thấp giọng: "Huống hồ còn có Nhị trưởng lão ở đây, cho dù cậu thật sự có ý nghĩ như vậy, bị tộc trưởng biết được, ông ấy cũng tuyệt đối không dung tha cho cậu đâu." Lữ Tông Chu híp mắt lại, nhưng hắn không nói thêm gì nữa, chỉ tùy ý ừ một tiếng rồi cúi đầu.

Tần Mặc nhìn tiểu Chu Tước trước mặt: "Nhóc con, có thể cho ta cái Thi Hương Ma Dụ bên cạnh ngươi không?" Tiểu Chu Tước quay đầu, nhìn chăm chú vào cây Thi Hương Ma Dụ trong quan tài.

Lúc nó sinh ra thì Thi Hương Ma Dụ đã có rồi, bất quá khi đó chỉ là một cái mầm non mà thôi, hiện tại đã lớn thế này.

Tuy rằng thứ này đối với nó không có giúp ích gì, nhưng nó vẫn có

tình cảm với vật này.

Tần Mặc nhướng mày, đã là Chu Tước và Hắc Long đều là thần mạch, hoặc giả bản thân mình sẽ có thể giúp được gì đó cho tiểu Chu Tước này. "Hay là hai chúng ta trao đổi một chút.

Ta có thể giúp ngươi, để ngươi khôi phục lại dáng vẻ vốn có, ngươi tặng thứ này cho ta, thế nào?" Mắt tiểu Chu Tước lập tức sáng lên, lúc này cái tình cảm bầu bạn lớn lên gì đó hoàn toàn bị nó quẳng ra sau đầu.

Chương 1158

Nếu Tần Mặc thật sự có thể giúp nó khôi phục trạng thái kia, nó tự nhiên là nguyện ý. "Yên tâm đi, ta sẽ không lừa ngươi đâu, bạn của ngươi cũng có thể làm chứng." Tần Mặc quay đầu nhìn Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông lập tức gật đầu: "Vị này là bạn tốt của anh, dọc đường đi anh ấy giúp chúng ta rất nhiều." Tiểu Chu Tước lúc này mới nhìn Thi Hương Ma Dụ, lại hất hất cái mỏ nhọn, ý bảo Tần Mặc cứ lấy đi.

Tần Mặc lập tức đi đến bên cạnh Thi Hương Ma Dụ.

Thi Hương Ma Dụ đối với người ngoài mà nói là một kiện bảo bối, nhưng Tần Mặc lấy được chỉ là để thông qua nó mà nâng cao thực lực bản thân thôi.

Quả nhiên sau khi lấy được Thi Hương Ma Dụ, Tần Mặc lập tức nhận được thông báo của hệ thống. 【Đinh, kiểm trắc chân phẩm, xin hỏi có dung hợp hay không?】 "Dung hợp." 【Đinh, chúc mừng túc chủ dung hợp thành công, hoạch đắc tưởng lệ: Mẫn tiệp *1000, Thể lực *1000, Sức mạnh *1000, Tinh thần *1000.】 Tần Mặc sáng mắt lên, không ngờ lần này sự giúp đỡ đối với hắn lại lớn như vậy.

Tuy rằng trước đó hắn cũng từng nhận được trân phẩm trong mộ huyệt, nhưng tối đa cũng chỉ cộng năm sáu trăm mà thôi.

Hiện tại thế mà trực tiếp cộng 1000.

Xem ra vụ mua bán này mình không hề lỗ vốn.

Ngay lúc này, tiểu Chu Tước trước mặt phát ra vài tiếng kêu.

Tần Mặc mới phản ứng lại, cười nói với nó: "Yên tâm đi, ta sẽ

không lừa ngươi." Sau đó, Tần Mặc đi đến bên cạnh Chu Tước.

Trên đầu Chu Tước có một vết ấn ký màu đỏ, lòng bàn tay Tần Mặc phủ lên trên, thế mà cảm nhận được một chút năng lượng nóng rực.

Nhưng chút năng lượng này đối với hắn tự nhiên là không có ảnh hưởng gì, hắn truyền lực lượng huyết mạch Hắc Long của mình vào trong cơ thể tiểu Chu Tước.

Chỉ qua ngắn ngủi vài phút, thân thể gầy yếu của tiểu Chu Tước thế mà trở nên to lớn hơn, hơn nữa lông vũ cũng biến thành màu đỏ rực như lửa.

Không chỉ vậy, nếu nhìn kỹ sẽ thấy trên người cậu ấy lại có một tia lửa ẩn hiện, không ngừng bốc lên. "Thay đổi này cũng lớn quá rồi nhỉ?" Bàn Tử trừng to mắt khi nói câu này, sau đó lại thì thầm với Hạo Thiên Chân ở bên cạnh. "Không ngờ sức mạnh của Tần Mặc lại kinh khủng thế, có thể giúp đám thần thú này nâng cao thực lực." "Phải đó." Hạo Thiên Chân thở dài một hơi.

Thực ra lúc bọn họ mới quen biết Tần Mặc, anh ấy cũng đã có năng lực nhất định, nhưng so với hiện tại thì Tần Mặc lúc đó quả thực có chút không đáng nhắc tới.

Thảo nào hiện giờ mặc kệ Tần Mặc ở trong hoàn cảnh nào cũng đều có thể bình tâm tĩnh khí.

Sau khi làm xong tất cả, Tần Mặc lúc này mới mở miệng nói với Tiểu Chu Tước trước mặt. "Được rồi, hiện tại chúng tôi muốn đi đến nơi phong ấn Thao Thiết, cậu hắn cũng có thể cảm nhận được nó sắp sửa thoát ra rồi, chúng tôi phải đi gia cố phong ấn, cậu có thể chỉ cho chúng tôi một con đường không?" Tiểu Chu Tước hiện tại đang cao hứng, nó tự nhiên sẽ nguyện ý.

Vì vậy, nó bay thẳng về phía bức tường bên cạnh, đôi cánh vỗ nhẹ một cái, trước mặt lập tức xuất hiện ngọn lửa.

Sau khi ngọn lửa thiêu đốt bức tường kia, trên tường lập tức xuất hiện một cánh cửa lớn.

Tiếp đó nó lại vô cùng vui vẻ bay lượn quanh người Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười, nhưng anh biết không thể trì hoãn thời gian ở đây thêm nữa. "Được rồi, nếu bên phía cậu cũng không có gì cần tôi giúp đỡ, chúng tôi đi trước đây." Tiểu Chu Tước này muốn đuổi theo, nhưng lại bị Tần Mặc ngăn cản. "Tôi vừa mới truyền cho cậu một phần sức mạnh, trong thời gian ngắn e rằng cậu vẫn chưa thể hấp thu hoàn toàn, cậu cứ ở lại đây trước đi, chúng tôi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Thực ra trong lòng Tiểu Chu Tước rất rõ ràng, trên người người này có Hắc Long Huyết Mạch nồng đậm như vậy, đối phó với con Thao Thiết kia hoàn toàn không thành vấn đề, cho dù nó không đi theo cũng sẽ không có bất kỳ trở ngại nào.

Nếu Tần Mặc đã nói vậy, thì nó cứ ở lại đây trước đã.

Vạn nhất lát nữa xảy ra bất kỳ sự cố nào, nó vẫn có thể qua đó giúp đỡ Tần Mặc.

Tuy nói sức mạnh của Tần Mặc vô cùng ôn hòa, nhưng vẫn có một số năng lượng đang không ngừng du tẩu trong cơ thể nó, nó vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế được.

Đợi sau khi Tần Mặc đi khỏi, Chu Tước lúc này mới quay trở lại bên trong cỗ quan tài kia. "Chúng ta đi mở cánh cửa này ra." Lữ Tuyền Đông nói rồi đi đến bên cạnh cửa.

Tần Mặc cũng không ngăn cản ông ta, anh muốn tranh thủ thời gian này kiểm tra trạng thái cơ thể hiện tại của mình một chút.

Sau khi mở bảng thông tin của mình lên, Tần Mặc lập tức vui

mừng. **Họ tên:** Tần Mặc. **Tuổi:** 24 tuổi. **Kỹ năng:** Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng. **Vũ khí:** Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm. **Trạng thái cơ thể:** * Mẫn tiệp: 5295 [Giới hạn nhân loại 10] * Thể lực: 5310 [Giới hạn nhân loại 10] * Sức mạnh: 5310 [Giới hạn sức mạnh 10] * Tinh thần: 5320 [Giới hạn nhân loại 10] Không ngờ uy lực của Thi Hương Ma Dụ lại lớn như vậy, có thể giúp anh tăng lên nhiều thực lực thế này!

Xem ra sau này nếu có cơ hội, anh vẫn nên tích cực tìm kiếm những trân phẩm bên trong mộ huyệt, chỉ có như vậy mới có thể khiến bản thân ngày càng mạnh hơn.

Sau khi hoàn hồn, Tần Mặc lại nhìn về phía đám người Hạo Thiên Chân.

Nhóm Lữ Tuyền Đông đã mở cánh cửa kia ra, Tần Mặc cũng thuận theo cánh cửa đó đi vào.

Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ tới là, bên trong không gian này lại chẳng có bất cứ thứ gì. "Con Chu Tước kia không phải đang lừa chúng ta đấy chứ?" Lữ Tông Chu nhíu mày, Nhị trưởng lão liếc xéo hắn một cái. "Chúng ta cùng Chu Tước kia là nhất mạch tương liên, sao nó lại lừa chúng ta được?" Lữ Tông Chu bĩu môi, nhưng hắn không nói thêm nữa, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm không gian trước mặt, hắn thực sự nghĩ không ra nơi này rốt cuộc có cái gì.

Tần Mặc lúc này cũng đang cẩn thận quan sát địa phương này.

Còn chưa đợi Tần Mặc có quá nhiều phản ứng, giữa không trung liền truyền đến một âm thanh. "Là kẻ nào, lại dám xông vào địa bàn Lữ gia ta?" Tần Mặc nghe thấy câu này, lập tức đặt ánh mắt vào một tảng đá trong đó, ngay khoảnh khắc tiếp theo, chỗ đó liền trực tiếp nổ tung, có một cỗ quan tài từ bên kia lao tới.

Tần Mặc lập tức đẩy mấy người Hạo Thiên Chân bên cạnh ra, sau đó vươn bàn tay, thoáng cái đã khống chế được cỗ quan tài trước mặt, quan tài lập tức dừng lại.

Chỉ trong nháy mắt, cỗ quan tài trước mặt phát ra một tiếng "rầm", mọi người lập tức nhìn chằm chằm vào nó.

Chỉ thấy một người từ trong quan tài bay ra, đứng trên mặt đất.

Chương 1159

Tần Mặc nhìn ông ta một chút, phát hiện toàn thân ông ta vậy mà chỉ có da bọc xương.

Nếu nói ông ta là một con Tống Tử, nhưng trên người ông ta vẫn còn một chút hơi thở của con người.

Nhưng muốn nói là người... trên người ông ta phảng phất không có bất kỳ huyết nhục nào, chỉ có một lớp da.

Lúc này, người nọ lại đặt ánh mắt lên người Lữ Tuyền Đông, sau khi nhìn rõ gương mặt đối phương, ông ta nhíu mày. "Lại là ngươi." Lữ Tuyền Đông sửng sốt một chút, không ngờ đối phương vậy mà cũng quen biết ông, xem ra năm xưa ông cũng đã đi đến tận đây. "Sao ông lại biết tôi?" Thấy đối phương không nhận ra mình, người nọ cũng chẳng cảm thấy có gì lạ, ông ta chỉ quay đầu chăm chú nhìn mấy người Tần Mặc. "Trên người các ngươi cũng không có huyết mạch Chu Tước, tại sao lại đến được đây?" Tần Mặc nhướng mày: "Tự nhiên là được người Lữ gia mời đến đây rồi." Đồng tử của lão giả trước mặt co rụt lại, đánh giá Tần Mặc một chút rồi mới mở miệng: "Ngươi nói lời này có bằng chứng gì không?" Tần Mặc có chút bất lực, quay đầu nhìn Lữ Tuyền Đông bên cạnh.

Mấy người này chẳng lẽ đi theo anh còn chưa được tính là bằng chứng sao?

Lữ Tuyền Đông bước lên phía trước một bước: "Nếu tiền bối quen biết tôi, vậy thì hẳn phải biết tôi là hậu nhân Lữ gia, cậu ấy xác thực là được chúng tôi mời tới.

Ngài đã trú thủ trong mộ huyệt này, hẳn là có thể cảm nhận được con Thao Thiết kia sắp sửa trốn thoát rồi, chúng tôi mời vị tiên sinh

này tới là để gia cố phong ấn." Lão giả cảm thấy, nếu mấy người này đã mời Tần Mặc đến đây, vậy Tần Mặc khẳng định là có bản lĩnh nhất định.

Nhưng ông ta không thể cứ thế cho đi qua. "Hậu sinh, ta khuyên ngươi một câu, con Thao Thiết kia cũng không phải dễ đối phó.

Tuy rằng ta cũng không hy vọng Thao Thiết thoát ra, nhưng dù thế nào đi nữa, ta đã gánh vác vai trò thủ mộ nhân của Lữ gia thì nhất định phải làm tốt trách nhiệm này.

Chỉ khi các ngươi đánh thắng được ta, ta mới cho các ngươi đi qua." Tần Mặc nhướng mày, không ngờ lão giả này lại khá có trách nhiệm.

Lữ Tông Chu ở cách Tần Mặc không xa nghe thấy câu này, ánh mắt sáng lên.

Tiếp đó lão giả lại nói: "Rời khỏi nơi này, tiếp theo không bao lâu nữa, có phải chúng ta sẽ nhìn thấy Thao Thiết không?" Đối với điểm này, lão giả cũng không hàm hồ: "Đi thì có thể qua đó, nhưng muốn thông qua cánh cửa kia để tiến vào nơi phong ấn Thao Thiết, còn cần một chiếc chìa khóa." Ông ta lại nhìn chăm chú Lữ Tuyền Đông: "Năm xưa ngươi từng nhìn thấy hình dạng chiếc chìa khóa đó, tuy rằng ta đã xóa đi ký ức của ngươi, nhưng trên đó đã bị người ta hạ một ấn ký đặc thù, chỉ cần là người đã từng nhìn thấy, sau khi trở về nhất định sẽ vẽ lại chiếc chìa khóa đó." Ánh mắt Lữ Tuyền Đông sáng lên, đây không phải là miếng ngọc bội mà Tần Mặc lấy được trước đó sao?

Ông nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc cười cười, từ trên người lấy ra miếng ngọc bội.

Lão giả có chút kinh ngạc, sau đó gật đầu: "Hóa ra... hóa ra là như thế." Xem ra mấy người này xác thực có tư cách đi phong ấn Thao Thiết, nhưng đã là chức trách của mình, ông ta vẫn phải làm một số

việc. "Chỉ cần mấy người các ngươi có cơ hội đánh bại ta, vậy các ngươi có thể đi qua từ đây." Ông ta chỉ chỉ cái cửa ở phía bên kia.

Tần Mặc nhướng mày, không ngờ Lữ gia bọn họ lại còn có quy củ như vậy. "Xác định muốn để chúng tôi ra tay với ông sao?" Tần Mặc hỏi.

Trong mắt lão giả mang theo một tia tiếu ý, ông ta gật đầu: "Đừng thấy ta là một bộ xương già, nhưng đối phó với mấy tên nhóc các ngươi vẫn là có khả năng đấy." Tần Mặc đáp một tiếng: "Nếu đã như vậy, thì để mấy người chúng tôi thỉnh giáo một chút đi." Nói xong, Tần Mặc bước lên phía trước một bước, khí thế trên người cũng tản phát ra.

Cảm giác được nguồn năng lượng này, trong mắt lão giả hiện lên một tia kinh ngạc. "Quả thực cũng không tệ, tiểu tử ngươi xem ra mạnh hơn những kẻ khác một chút." Thảo nào trong tay Tần Mặc lại có chiếc chìa khóa kia, xem ra cũng có quan hệ với bản lĩnh của cậu ta. "Tiền bối đã nói như vậy, thế tiếp theo xin mời tiếp chiêu." Tần Mặc lùi lại phía sau hai bước, sau đó lại chắp tay với đối phương.

Thấy Tần Mặc như vậy, lão giả lại càng hài lòng hơn. "Vậy được.

Tiếc quá, ngươi lại không phải hậu nhân Lữ gia." Ông ta thực sự quá thưởng thức Tần Mặc, nếu Tần Mặc là hậu nhân Lữ gia, ông ta sẽ cảm thấy trong lòng vô cùng an ủi.

Nhưng không sao, Tần Mặc cho dù không phải cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Dù sao lần này Tần Mặc đến đây là để phong ấn Thao Thiết, để Tần Mặc hoàn thành nhiệm vụ này là được.

Những người khác liếc nhìn nhau, bọn họ dường như đang do dự có nên giúp đỡ hay không. "Mọi người lui xuống trước đi." Tần Mặc

nhìn chăm chú nhóm Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân có chút lo lắng, dù sao khí thế trên người lão giả này vẫn khá bàng bạc, hơn nữa năng lượng màu đỏ trên người ông ta trông đặc biệt bắt mắt, có thể thấy huyết mạch Chu Tước của ông ta khá nồng đậm.

Cho dù đối phương hiện tại đã chết rất nhiều năm, nhưng có thể ở lại đây làm người thủ mộ cũng là có năng lực nhất định.

Tần Mặc có bản lĩnh đối phó với lão giả này không?

Tần Mặc đương nhiên biết sự lo lắng trong lòng bọn họ, anh vươn tay vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân và Bàn Tử. "Nghe tôi là được rồi, qua bên kia đợi đi.

Tuy ông ấy là người Lữ gia, nhưng tôi cảm thấy cũng khá thân thiết, cho nên hai chúng tôi muốn so tài một chút." Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, gật đầu: "Vậy được, tôi biết rồi, anh tự mình cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân nhắc nhở Tần Mặc một câu, trong lòng Tần Mặc đương nhiên rõ ràng, anh cười cười, xoay người rời khỏi chỗ này, đi đến trước mặt lão giả.

Hai người nhìn nhau một cái, liền hiểu trong lòng cả hai đã ngầm thừa nhận cuộc chiến này bắt đầu.

Chỉ thấy lão giả tùy ý phất tay, trước mặt ông ta liền xuất hiện một vài luồng năng lượng vô hình.

Năng lượng màu đen trên người Tần Mặc cũng ẩn hiện, khí thế hai người phảng phất chiếm cứ hai bên bầu trời, ai cũng không thua ai.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, cả hai đều nhanh chóng chuyển động, lao về phía đối phương.

Sau khi Tần Mặc đến trước mặt lão giả, liền dùng khuỷu tay đánh

về phía ông ta.

Lão giả này dùng bàn tay nắm lấy khuỷu tay Tần Mặc, tiếp đó hơi dùng sức một chút liền đẩy cơ thể Tần Mặc ra.

Lữ Tuyền Đông có chút lo lắng nắm chặt nắm đấm, nếu Tần Mặc xảy ra chuyện ở đây thì phiền phức to rồi. "Năm xưa ngươi tiến vào bên trong nơi này cũng dẫn theo tinh anh trong tộc, thế nhưng cuối cùng chỉ có một mình ngươi đi ra ngoài.

Hơn nữa ký ức của ngươi nói không chừng cũng là bị ông ấy xóa bỏ." Nhị trưởng lão nheo mắt, trong lòng ông cũng rất rõ, lão giả này quả thực rất khó đối phó, nhưng Tần Mặc đã gánh vác trách nhiệm này, đối phó với đối phương rồi, bọn họ khẳng định không thể nói những lời xui xẻo đó. "Không sao, tôi phải tin tưởng Tần Mặc, tôi cảm thấy Tần Mặc khẳng định có thể đối kháng ông ấy." Lữ Tuyền Đông tự an ủi mình như vậy, thực ra trong lòng Nhị trưởng lão cũng nghĩ thế, nhưng có thể thực sự làm được hay không vẫn là một chuyện chưa biết. "Các người cũng quá có niềm tin vào Tần Mặc rồi đấy, tôi lại thấy cậu ta chưa chắc đã thắng được." Ở phía bên kia, Lữ Tông Chu lắc đầu, hắn cảm thấy Tần Mặc thực sự quá tự tin, như vậy rất dễ chịu thiệt thòi. "Anh tưởng ai cũng giống như anh tưởng tượng sao?" Hạo Thiên Chân đảo mắt.

Chương 1160

Cậu và Bàn Tử đều vô điều kiện tin tưởng Tần Mặc, cho rằng Tần Mặc nhất định có thể thắng. "Đừng tưởng bản thân mình thực lực không ra gì thì nghĩ người khác cũng không đối phó nổi.

Anh so với lão bản của tôi còn kém xa lắm." Tiền Sanh Đào cũng nói ra những lời này, dù sao bọn họ đều không thích Lữ Tông Chu, cho nên nói những lời này cũng chẳng thấy có gì không ổn. "Vậy chúng ta cứ chờ xem, tôi ngược lại muốn xem xem Tần Mặc bị ông ta giết chết như thế nào." Lữ Tông Chu quay đầu, lại nhìn về phía không xa. "Tôi cảm thấy ông ấy cùng lắm cũng chỉ xóa bỏ ký ức của chúng ta rồi tống ra ngoài thôi, hẳn là sẽ không làm chuyện gì quá đáng đâu." Lữ Tuyền Đông an ủi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân gật đầu, trong lòng cậu cũng nghĩ như vậy.

Lữ Tông Chu nheo mắt.

Không sao, đến lúc đó hắn vừa vặn có thể nhân cơ hội giết chết Tần Mặc.

Mọi người đều đặt ánh mắt lên người Tần Mặc và lão giả, hai người hiện tại đang giao đấu.

Không thể không nói, lão giả này tuy rằng đã ở đây thời gian dài như vậy, nhưng ông ta cũng không mạnh hơn Tần Mặc. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Xung quanh xuất hiện một số tảng đá, Tần Mặc đẩy những tảng đá này về phía lão giả.

Lão giả cũng đưa hai bàn tay ra trước mặt, chặn lại những tảng đá của Tần Mặc, sau đó hai bàn tay hơi dùng sức, những tảng đá này liền trực tiếp biến thành bột phấn.

Lão giả thở phào nhẹ nhõm, xem ra ông ta vẫn có năng lực nhất định.

Tuy nhiên uy lực của tảng đá mà Tần Mặc vừa tạo ra quả thực khá lớn, tiếp theo ông ta tuyệt đối không thể coi thường Tần Mặc nữa.

Sau khi có suy nghĩ này, ông ta lại ngẩng đầu nhìn chăm chú Tần Mặc, trong mắt mang theo một tia cảnh giác.

Tần Mặc đương nhiên cũng nhìn thấy thần sắc này của ông ta.

Tần Mặc vẫn luôn không nói gì, chỉ lùi lại phía sau vài bước, năng lượng màu đen trên người dũng mãnh hiện ra. "U Minh Bạo Liệt!" Năng lượng màu đen từ từ tụ thành một quả cầu lớn, bên trong vậy mà còn truyền đến tiếng rồng ngâm.

Lão giả đương nhiên nghe thấy, ông ta trừng lớn mắt: "Âm thanh này..." Thế nhưng còn chưa đợi lão giả này kịp suy nghĩ, quả cầu của Tần Mặc đã lao thẳng về phía mặt bọn họ.

Để không bị sức mạnh của Tần Mặc làm bị thương, ông ta điều động lực lượng huyết mạch Chu Tước của mình.

Sức mạnh màu đỏ quấn quanh người ông ta, dũng mãnh lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc đương nhiên cũng chú ý tới năng lượng màu đỏ này, nhưng anh tịnh không để tâm đến sức mạnh đó, chỉ chắp tay lại, hơi nắm một cái, quả cầu trước mặt liền trực tiếp nổ tung.

Năng lượng nổ tung toàn bộ đánh vào người lão giả, lão giả lùi về phía sau một đoạn rất xa, kêu lên một tiếng đau đớn.

Ông ta không ngờ mình dùng sức mạnh huyết mạch Chu Tước lại chẳng có cách nào đỡ được đòn tập kích của Tần Mặc, xem ra là ông ta đã quá coi thường Tần Mặc rồi.

Sau khi hít sâu một hơi, ông ta bình phục tâm tình, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc. "Thực lực của ngươi quả thực rất mạnh, nhưng tiếp theo ta sẽ không bất cẩn như vừa rồi nữa đâu." Nghe thấy lời này, Tần Mặc cười gật đầu, anh đương nhiên hy vọng đối phương có thể sử dụng toàn lực để đối phó với mình.

Sau khi có suy nghĩ này, trên người Tần Mặc lại dâng trào ra một nguồn năng lượng, những năng lượng này từ từ hình thành một con chim ưng khổng lồ. "Ưng Kích Trường Không!" Còn về phần lão giả kia, ông ta dùng năng lượng màu đỏ cũng ngưng tụ ra hình dạng một loài chim, Tần Mặc phát hiện đây vậy mà lại là Chu Tước.

Nhưng điều này không có nghĩa là lão giả này có thể chống lại sức mạnh của anh.

Quả nhiên, sau khi sức mạnh hai bên va chạm vào nhau liền đột nhiên nổ tung, Tần Mặc bị luồng khí lưu này đẩy lùi về phía sau vài bước.

Còn về phần lão giả kia, tình huống cũng tương tự Tần Mặc, nhưng quần áo trên người ông ta lại bị rách một chút.

Sự tán thưởng trong mắt lão giả không hề che giấu, ông ta gật đầu: "Đúng là hậu sinh khả úy nha!" Nói xong câu này, ông ta lại bước lên phía trước một bước, khí thế trên người vậy mà lại mạnh hơn vài phần.

Càng như vậy, ông ta càng muốn cùng Tần Mặc hảo hảo đối kháng một chút, tránh cho sau này lúc Tần Mặc đối phó với Thao Thiết lại không thể ứng đối.

Sau khi có suy nghĩ này, ông ta nhắm mắt lại, chỉ thấy năng lượng màu đỏ giống như từng sợi dây thừng bay về phía Tần Mặc.

Mắt thấy sức mạnh màu đỏ sắp trói chặt lấy Tần Mặc, Tần Mặc

lùi về phía sau vài bước. "Vô Song Kiếm Quyết!" Thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, bảo kiếm này va chạm với sợi dây thừng của đối phương, sức mạnh hai bên giằng co giữa không trung.

Tần Mặc nắm tay một cái, sức mạnh bảo kiếm liền trở nên cường hãn hơn một chút, hơn nữa bên trên vậy mà còn có một con rồng khổng lồ vô hình đang du động.

Lão giả cảm nhận được sức mạnh này, ở trước mặt Tần Mặc, ông ta lại có một loại cảm giác bị áp chế.

Loại cảm giác này ông ta có chút không nói rõ được, nhưng dường như bắt nguồn từ trên huyết mạch.

Lão giả đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, ông ta nhìn chằm chằm Tần Mặc, sau đó lại hít sâu một hơi. "Tiểu tử, cậu họ Tần phải không?" Tần Mặc không ngờ đối phương lại có thể nhận ra, anh gật đầu, nếu đối phương đã biết thì mình cũng không cần thiết phải lừa gạt. "Xác thực là vậy." "Hóa ra là thế, không ngờ Tần gia lại còn có hậu nhân lợi hại như vậy, xem ra việc cậu đến đây là rất bình thường." Lão giả cười hiểu rõ, tiếp theo tâm cảnh của ông ta ngược lại thả lỏng hơn một chút, vậy mà còn có thể cùng Tần Mặc đấu thêm mấy hiệp. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Lại là những kiếm ảnh bị Tần Mặc đẩy ra, kiếm ảnh bay đến xung quanh lão giả.

Tám đạo kiếm ảnh không ngừng tản phát hàn quang, lão giả không nói gì, chỉ lại từ trên người điều động một chút sức mạnh màu đỏ, sức mạnh màu đỏ không ngừng xoay tròn quanh người ông ta.

Khi kiếm ảnh va chạm vào sức mạnh màu đỏ, vậy mà chịu một lực phản đàn nhất định.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, xem ra lão giả này vẫn là có chút bản lĩnh.

Nhưng trong lòng Tần Mặc rõ ràng, cho dù ông ta có thể tiếp tục kiên trì, muốn giải quyết cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. "Hàn Băng Ma Trảm!" Chiếc rìu hàn băng khổng lồ xuất hiện, sau khi chiếc rìu hàn băng này bị Tần Mặc đẩy ra, lão giả lập tức cảm giác được nhiệt độ xung quanh giảm xuống rất nhiều.

Nhưng vì hiện tại ông ta đang ở trạng thái Tống Tử, cho nên nhiệt độ này cũng không tạo thành ảnh hưởng gì với ông ta.

Chỉ là sức mạnh của chiếc rìu này quả thực khiến ông ta có chút lo lắng. "Bộ xương già này của ta cũng không biết có đỡ nổi sức mạnh này của cậu không nữa." Lão giả nói câu này xong thì nhíu mày.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia tiếu ý, nhưng Tần Mặc tịnh không trả lời, bởi vì anh rất rõ ràng, lão giả này quả thực có khả năng không chịu nổi.

Chương 1161

Nhưng Tần Mặc không thể vì cái này mà lùi bước. "Bất kể ông có thể đối kháng sức mạnh này của tôi hay không, nếu đã sử ra rồi thì ông cũng chỉ có thể tiếp chiêu thôi." Lão giả cười lớn một tiếng.

Lời này nói không sai.

Tuy nói thực lực Tần Mặc rất mạnh, nhưng trước mặt Tần Mặc, ông ta khẳng định cũng không thể nhận thua.

Lại là một luồng năng lượng dâng trào, chỉ thấy sức mạnh này cũng hình thành một chiếc rìu.

Tần Mặc có chút bất lực, sao anh cảm giác mình dùng cái gì đối phương liền muốn dùng cái đó để đối kháng với mình nhỉ.

Xem ra ông ta muốn thử một chút xem sức mạnh của ai mạnh hơn.

Sau khi sức mạnh hai bên va chạm lần nữa, lão giả liền cảm nhận được xương cốt của mình truyền đến tiếng "rắc".

Hiện tại ông ta đã triệt để hiểu rõ, ông ta xác thực không phải đối thủ của Tần Mặc.

Nhưng điều này cũng khá đáng tiếc.

Sau khi thở dài một hơi, lão giả lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, nếu đã biết bản lĩnh của Tần Mặc rồi, ông ta tiếp tục ở đây cản trở Tần Mặc cũng chẳng còn ý nghĩa gì. "Thôi bỏ đi, bỏ đi, lão đầu tử ta đúng là không phải đối thủ của cậu." Lão giả xua tay.

Ngay lúc này, ông ta nghe thấy âm thanh ở cách đó không xa, ông ta nhíu mày, liền nhìn thấy đám người Uông gia vậy mà đã xông đến đây. "Các ngươi là kẻ nào?" Lão giả nhìn chằm chằm bọn họ.

Tần Mặc nhìn thấy xong thì bĩu môi, mở miệng nói với lão giả: "Đám người này là người nhà họ Uông." "Uông gia." Lão giả lặp lại một câu, đánh giá Lý Lão Đầu đang cầm đầu, trong mắt mang theo một tia cười lạnh. "Không ngờ một gia tộc nho nhỏ lại còn có người lưu lại hậu thế, cũng làm khó cho các ngươi rồi." Nghe thấy lời này của lão giả, đám người Uông gia đều tức giận không thôi, bọn họ trừng mắt nhìn lão giả: "Ông dựa vào cái gì mà nói như vậy?" Lão giả nhún vai: "Ta chẳng qua chỉ nói sự thật mà thôi, các ngươi sốt ruột làm cái gì?

Đây chính là mộ huyệt Lữ gia chúng ta, dám ở đây giương oai, cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không?" Lão giả nói xong, trực tiếp bước lên phía trước vài bước, tiếp đó khí thế trên người ông ta trực tiếp tản phát ra.

Sắc mặt đám người Uông gia đều có chút khó coi, ngoại trừ Lý Lão Đầu không bị thương, những người khác đều cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuộn trào.

Nếu đối phương thực sự ra tay với bọn họ, bọn họ quả thực không chiếm được bất kỳ chỗ tốt nào.

Ở phía bên kia, Lữ Tông Chu chú ý tới một màn này, nắm đấm của hắn siết chặt lại, không ngờ lão giả này lại phế vật như vậy, ngay cả khả năng đả thương Tần Mặc cũng không có.

Hiện tại Tần Mặc vẫn ở trạng thái nguyên vẹn, với bản lĩnh của hắn căn bản đánh không lại Tần Mặc.

Xem ra muốn hại Tần Mặc, phải đợi đến phía sau rồi. "Tiền bối, bọn người Uông gia này đi theo chúng tôi đến tận đây, bọn họ không an hảo tâm gì, còn xin tiền bối có thể ra tay, giải quyết hết bọn họ đi." Lữ Tông Chu khi nói lời này thì bước lên phía trước một bước, lại cúi người với lão giả trước mặt.

Lão giả nhìn thoáng qua Lữ Tông Chu, nói thật, ông ta vẫn khá không thích tên hậu sinh này. "Ta tạm thời không có tâm tư này, mục đích của ta chỉ là thủ ở đây mà thôi, tuy rằng ta cũng là người Lữ gia, nhưng chuyện này là muốn giao cho hậu sinh đi làm, ta không tiện nhúng tay." Hơn nữa ông ta của hiện tại đối với những người này mà nói, đã là một người chết rồi, ông ta không có tư cách quản những chuyện này.

Tần Mặc gật đầu, lão giả này cũng là người biết phân biệt phải trái, ông ta xác thực không nên làm chuyện như vậy.

Nhưng lời này lọt vào tai Lữ Tông Chu liền biến vị, sắc mặt hắn âm trầm xuống, không ngờ ngay cả tổ tiên cũng không nguyện ý giúp bọn hắn.

Lý Lão Đầu hiện tại vô cùng tò mò, gã nhìn chằm chằm Tần Mặc: "Các ngươi đến đây rốt cuộc có mục đích gì?

Nơi này có phải có bí mật gì không?" Tần Mặc tịnh không trả lời Lý Lão Đầu, chỉ chăm chú nhìn lão giả trước mặt nói: "Nếu hiện tại tiên sinh đã đồng ý cho chúng tôi đi qua, vậy chúng tôi sẽ không ở đây nán lại lâu nữa." Lão giả xua tay, năng lực Tần Mặc quả thực rất mạnh, cho nên để Tần Mặc phong ấn con Thao Thiết kia, ông ta có thể yên tâm.

Tần Mặc từ trên người lấy ra miếng ngọc bội, Lý Lão Đầu đã nhìn thấy, ánh mắt gã sáng lên, không ngờ Tần Mặc lại tùy thân mang theo thứ này.

Trong lòng gã oán hận Tần Mặc đã đến một mức độ nào đó, nhưng gã cũng rất rõ, nếu có thể lấy được thứ này, người trong gia tộc nhất định sẽ xá miễn tội lỗi trước đó của gã.

Sau khi hít sâu một hơi, gã lao thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lách người sang bên cạnh, né tránh công kích của gã. "Xem ra ông rất muốn thứ này trong tay tôi." Tần Mặc nói câu này xong thì đặt ánh mắt lên miếng ngọc bội trong tay.

Sắc mặt Lý Lão Đầu có chút khó coi. "Phụng khuyên ngươi một câu, giao miếng ngọc bội trong tay ngươi cho ta, bằng không, đám người bọn ta cho dù có liều mạng cũng sẽ đoạt lại miếng ngọc bội này." Tần Mặc bật cười: "Ông nói lời này cũng thú vị thật đấy, cái này là tôi lấy được trong mộ huyệt, có quan hệ gì với ông, các ông bảo tôi giao ra thì tôi phải giao à?

Ông cũng không nhìn lại xem mình là ai?" Tần Mặc đánh giá đối phương một chút, trước đó Tần Mặc đã khá không thích đám người Lữ gia này, hiện tại tự nhiên cũng như vậy. "Thế này đi, ngươi ra một điều kiện, chỉ cần không quá đáng, ta đều có thể đáp ứng ngươi." Trong lòng Lý Lão Đầu rất rõ, gã phải tận lực thuyết phục Tần Mặc, để Tần Mặc giao miếng ngọc bội này ra, nếu không bọn gã ở dưới tay Tần Mặc căn bản không chống đỡ được mấy chiêu.

Đặc biệt là hiện tại, bọn gã càng không phải đối thủ của Tần Mặc. "Ngại quá, miếng ngọc bội này tôi giữ còn có việc dùng, không thể đưa cho các ông được." Tuy nói miếng ngọc bội này đã giúp Tần Mặc nâng cao thực lực nhất định, nhưng để phong ấn con Thao Thiết kia, miếng ngọc bội này khẳng định là ắt không thể thiếu.

Lý Lão Đầu hít sâu một hơi, gã nhìn những người bên cạnh nói: "Nó không chịu giao ngọc bội ra, vậy chúng ta qua đó cướp lấy ngọc bội về." Trước đó Lý Lão Đầu vẫn luôn tránh xung đột trực diện với nhóm Tần Mặc, nhưng hiện tại thì khác.

Chỉ cần có thể lấy được miếng ngọc bội này, vậy địa vị của gã trong gia tộc sẽ còn khôi phục, giống như trước kia.

Lý Lão Đầu cứ nhìn chằm chằm vào ngọc bội trong tay Tần Mặc,

Tần Mặc cũng nhìn thấy sự tham lam trong mắt gã, nhưng đối phương càng như thế, anh lại càng muốn khoe khoang, anh vẫy vẫy ngọc bội trong tay: "Muốn thì qua đây mà lấy." Ngay khi Lý Lão Đầu chuẩn bị ra tay, một người Uông gia bên cạnh kéo cánh tay Lý Lão Đầu lại. "Trưởng lão, tôi cảm thấy chúng ta tạm thời đừng xúc động như vậy, ngài cũng thấy rồi đấy, thằng nhóc kia là cố ý muốn để chúng ta ra tay." "Đúng vậy, trước đó ngài không phải còn nói với mấy người chúng tôi là không vội vào lúc này sao?" Đám người này khẳng định là không muốn đoạn tống tính mạng ở đây, cho nên bọn họ hiện tại phải tận khả năng khuyên can Lý Lão Đầu.

Vốn dĩ trong lòng Lý Lão Đầu quả thực rất kích động, nhưng hiện tại lý trí ngược lại đã quay về một chút, mấy người này nói cũng không sai, nếu bây giờ ra tay với Tần Mặc, vẫn có khả năng bị Tần Mặc đánh bại, điều này đối với bọn gã rất bất lợi.

Chẳng lẽ bọn gã phải ngây người ở đây, không làm gì cả sao?

Lý Lão Đầu trong lòng khẳng định là không chấp nhận được điều này. "Mấy đứa chúng mày nói xem hiện tại chúng ta phải làm sao mới có thể cướp miếng ngọc bội kia về?" Lý Lão Đầu nhỏ giọng dò hỏi mấy người bên cạnh.

Bọn họ đồng thời lắc đầu, bọn họ sao có thể biết được chứ?

Bọn họ có thực lực của Lý Lão Đầu đâu?

Hơn nữa, miếng ngọc bội này là bị Lý Lão Đầu làm mất, lại không phải bọn họ.

Nếu bọn họ vẫn là những người lúc mới bắt đầu đi vào, bọn họ còn có thể có lực đánh một trận với Tần Mặc, thế nhưng ở trong mộ huyệt này, bọn họ tổn thất nhiều như vậy, căn bản đánh không lại Tần Mặc.

Chương 1162

Hiện tại ra tay với Tần Mặc, quả thực chính là đi chịu chết, bọn họ mới không có suy nghĩ đó.

Có thể giữ được tính mạng là tốt nhất rồi.

Thấy mấy người bọn họ đều nhát gan như vậy, trong lòng Lý Lão Đầu lại càng tức giận hơn, gã dứt khoát mắng: "Mấy đứa chúng mày làm cái gì thế hả?

Ngay cả chút chủ ý cỏn con này cũng không quyết định được, tao dẫn chúng mày ra ngoài có tác dụng gì?" Đám người này nhìn nhau, sau đó đều cúi đầu, nhưng trong lòng bọn họ đối với Lý Lão Đầu đã vô cùng không hài lòng.

Rất lâu trước kia, bọn họ cảm thấy Lý Lão Đầu vẫn khá lợi hại, mỗi lần đều có thể hoàn thành những nhiệm vụ đặc biệt gian nan mà gia tộc phái xuống, nhưng hiện tại thì khác.

Thực lực đối phương thực sự quá kém cỏi rồi. "Xem ra các người không định qua đây cướp miếng ngọc bội này à?

Đã vậy thì đừng có nói nhảm nữa." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó hắn lại nhìn sang đám người Lữ Tông Chu và Lữ Tuyền Đông ở bên cạnh. "Các người tự nghĩ xem, có muốn đuổi bọn họ đi không?

Có họ ở đây, hành động của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng." Tần Mặc cho rằng lời nên nói thì hắn nhất định phải nói, còn đám người kia có nguyện ý nghe hay không thì hoàn toàn tùy thuộc vào bọn họ.

Lữ Tuyền Đông lập tức hiểu ý Tần Mặc, gã bước lên phía trước vài bước. "Khuyên các người mau rời khỏi đây ngay, nếu không thì đừng trách chúng tôi không khách khí." Lý lão đầu không ngờ ngay cả

Lữ Tuyền Đông cũng dám nói như vậy, đối phương chẳng qua chỉ là một tên hậu sinh vãn bối mà thôi, hơn nữa thực lực so với ông ta còn kém xa, vậy mà dám ở trước mặt ông ta diễu võ dương oai! "Thằng ranh này đúng là chán sống." Nói xong, ông ta lao thẳng về phía Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông cũng không né tránh, trực tiếp nghênh chiến với đối phương.

Tuy nhiên, chênh lệch tuổi tác và kinh nghiệm giữa Lữ Tuyền Đông và Lý lão đầu vẫn còn đó, hơn nữa trong cơ thể đối phương lại có rất nhiều âm khí, nên Lữ Tuyền Đông vẫn bị đánh lui.

Sau khi ổn định lại thân hình, Lữ Tuyền Đông hít sâu một hơi, nhíu mày nhìn chằm chằm đối phương. "Thực lực của ông quả thực rất mạnh, nhưng cũng chẳng là gì cả." Gã hừ lạnh một tiếng. "Nhị trưởng lão, xin trợ giúp tôi một tay." Nhị trưởng lão không đứng nhìn nữa, lập tức bước lên vài bước đến bên cạnh Lữ Tuyền Đông.

Những người Uông gia khác cũng lập tức chắn lại ở đó.

Lữ Tông Chu suy nghĩ một chút, rồi đặt ánh mắt lên người vị lão giả kia.

Tuy rằng đối phương đã chết nhiều năm, nhưng linh hồn ông ấy bị phong ấn trong thân xác hắn, hẳn là vẫn luôn thủ hộ ở nơi này.

Ngộ nhỡ sau này có cơ hội, ông ấy giao lưu với tộc trưởng, có khi lại nói hắn chẳng làm được tích sự gì.

Dù sao đám người Uông gia này thực lực cũng chẳng ra sao, hắn hiện tại ra tay cũng coi như giúp Lữ gia làm chút chuyện trong khả năng.

Lữ Tuyền Đông nhìn Lục trưởng lão bên cạnh, suy nghĩ của Lục trưởng lão cũng giống hệt gã.

Suốt dọc đường đi, Lục trưởng lão vẫn luôn không làm được gì nhiều, hiện tại phải khẩn trương động thủ thôi.

Nói thật, nhìn thấy bọn họ như vậy, trong lòng Tần Mặc vẫn khá buồn cười.

Nhưng Tần Mặc hiểu rõ, nhất thời trận chiến ở chỗ bọn họ e là chưa thể kết thúc ngay được, mà cánh cửa đá ở bên kia đã bắt đầu rung chuyển.

Sắc mặt lão giả trở nên khó coi, ông ấy chăm chú nhìn Tần Mặc. "Xem ra con Thao Thiết kia không an phận đâu, các cậu không thể lãng phí quá nhiều thời gian ở đây." Lão giả chỉ có thể nói những điều này cho Tần Mặc, còn tiếp theo Tần Mặc làm thế nào thì hoàn toàn tùy thuộc vào bản thân hắn.

Tần Mặc đáp một tiếng, đưa mắt quan sát xung quanh. "Nếu tôi đoán không lầm, ở đây hẳn là có đường ra chứ?" Lão giả nhìn về phía đám người Lý lão đầu cách đó không xa. "Cậu định thả bọn chúng ra ngoài sao?" Tần Mặc xua tay: "Cái này tự nhiên là không phải, tôi chỉ muốn tìm đường lui cho mấy người bạn của tôi mà thôi." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, tuy rằng trên người hắn có Hắc Long Huyết Mạch, nhưng con Thao Thiết kia dù sao cũng là thượng cổ hung thú, đã bị nhốt ở đây rất nhiều năm, hiện tại phong ấn cũng sắp bị phá hủy, hắn cũng không biết mình có thể thắng được hay không.

Nhất định phải để nhóm Bàn Tử rời khỏi nơi này, Tần Mặc mới có thể toàn tâm toàn ý đối phó với đối phương.

Nghe thấy lời này của Tần Mặc, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Tiền Sanh Đào liền hiểu ý hắn.

Mấy người bọn họ đồng thời bước lên một bước, nhìn chằm chằm Tần Mặc. "Bọn tôi sẽ không đi đâu.

Đã đến được đây rồi, thì mọi người phải cùng sống cùng chết." "Đúng vậy, chẳng qua chỉ là một con Thao Thiết mà thôi, trước đây chúng ta đã gặp bao nhiêu thứ rồi, chẳng lẽ còn sợ nó sao?" Sinh vật bọn họ gặp trong mộ huyệt quả thực rất nhiều, nhưng Tần Mặc biết, cho dù bọn họ có gặp phải một số thần thú, thì đó cũng chỉ là tàn ảnh của thần thú, hoặc là một cỗ hư vô sức mạnh do đối phương để lại mà thôi.

So với hung thú thực sự thì vẫn còn kém một chút. "Mấy người nghe tôi, lát nữa các anh rời khỏi đây, đừng ở lại đây lâu, nếu không cho dù tôi có đối phó với con Thao Thiết kia cũng sẽ không an tâm." "Cậu nói câu này là có chút coi thường anh em rồi đấy.

Cậu muốn ở lại đây, bọn tôi chắc chắn phải ở lại cùng cậu, dù thế nào bọn tôi cũng sẽ không đi." Hạo Thiên Chân lắc đầu.

Suy nghĩ của Bàn Tử cũng giống y hệt cậu, trong mắt hai người đều mang theo thần sắc kiên định. "Tiểu Tần, từ khi cậu cứu tôi một mạng, tôi đã thề nhất định sẽ đi theo bên cạnh cậu.

Hiện tại bất kể cậu đuổi thế nào, tôi cũng sẽ không đi đâu, cậu cứ để tôi ở lại đây đi!" Tần Mặc đảo mắt. "Mấy người các anh ở lại đây cũng không giúp gì được cho tôi, các anh rời khỏi đây, mình tôi đối phó với con Thao Thiết kia là được rồi." "Tuyệt đối không được." Trên mặt Bàn Tử cũng mang theo vẻ kiên định, mặc kệ Tần Mặc nói thế nào, mấy người bọn họ cũng sẽ không đi.

Tần Mặc hiện tại không biết nên nói sao, nói thật, trong lòng hắn vẫn có chút cảm động, nhưng cảm động xong lại thấy mấy người này quá không hiểu chuyện. "Cả đời này các anh đâu phải chỉ gặp được mỗi một người bạn là tôi, sau này các anh còn có những người bạn khác nữa, các anh cùng họ đi những mộ huyệt khác cũng vậy thôi.

Hơn nữa, tôi cũng đâu chắc chắn sẽ chết ở đây, đợi tôi sống sót ra

ngoài, chúng ta lại cùng nhau đi ăn cơm, hát hò gì đó." Nhưng mấy người bọn họ lại không chịu nghe những lời này của Tần Mặc. "Tôi mặc kệ, dù sao cậu cũng bắt buộc phải cho chúng tôi ở lại cùng." Bàn Tử nghiến răng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu, mấy người này đúng là khó bảo. "Không ngờ đám người các cậu vẫn còn rất có cốt khí." Lão giả nói câu này, trong mắt mang theo một tia cười ý.

Nói thật, ông ấy rất khâm phục tình cảm giữa Tần Mặc và mấy người này, họ lại nguyện ý nghĩa vô phản cố ở lại đây giúp đỡ Tần Mặc. "Thật là hết cách.

Chương 1163

Thế này đi, nếu đến lúc đó tôi đối phó không nổi con Thao Thiết kia, tôi sẽ tự phong ấn mình cùng nó ở lại đây, còn các anh bắt buộc phải rời khỏi đây." Tần Mặc không phải là đại anh hùng gì, nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, con Thao Thiết này không giống các hung thú khác, nó có thể ăn được rất nhiều thứ.

Ngộ nhỡ thật sự để nó trốn thoát ra ngoài, thì những người bên ngoài kia không biết sẽ phải chết bao nhiêu nữa?

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, hai người họ cực kỳ hiểu tính cách Tần Mặc, nếu họ không đồng ý, Tần Mặc nhất định sẽ không để họ ở lại đây.

Ngay khi Tiền Sanh Đào chuẩn bị mở miệng nói chuyện, Hạo Thiên Chân kéo tay gã một cái, rồi nói với Tần Mặc: "Không vấn đề, anh cho chúng tôi biết hướng ra, đến lúc đó chúng tôi nhất định sẽ trốn ra ngoài." Tần Mặc cũng nhìn thấy động tác của Hạo Thiên Chân, trong lòng hắn có chút bất lực, nhưng bất kể đến lúc đó nhóm Hạo Thiên Chân phản kháng thế nào, hắn cũng sẽ tống bọn họ ra ngoài.

Lão giả bèn giao một trong những khối đá cho Tần Mặc. "Khối đá này là tổ tiên chúng tôi để lại, chỉ cần các cậu bóp nát đá, nó sẽ hóa thành một luồng sức mạnh truyền tống các cậu ra ngoài." Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Trước đây hắn từng thấy rất nhiều cơ quan xảo diệu, nhưng loại này thì đây là lần đầu tiên hắn gặp. "Không thể nào, chúng ta đều là thực thể, bóp nát khối đá này là có thể trực tiếp ra ngoài sao?" Bàn Tử ngẩn người tại chỗ, tò mò nhận lấy khối đá.

Lão giả cười lớn. "Tôi biết trước đây các cậu từng gặp rất nhiều

mộ huyệt, nhưng Lữ gia chúng tôi không giống bọn họ." Lão giả trầm mặc một lát rồi lại nói với nhóm Tần Mặc: "Cả cái địa ngục này là do người ta thiết lập một trận pháp.

Các cậu bóp nát khối đá này, trận pháp sẽ trực tiếp bị phá giải, các cậu cũng sẽ theo trận pháp mà ra ngoài." Tần Mặc gật đầu, tình hình đại khái hiện tại hắn đã hiểu. "Vậy được, tôi hiểu rồi, đa tạ ông." Tần Mặc cười nhìn lão giả.

Lão giả tùy ý xua tay, cái này cũng chẳng có gì đáng cảm ơn.

Mấy người này đi cùng hậu bối Lữ gia tới đây, nếu Tần Mặc không phải đối thủ của nó, ông ấy cũng sẽ xóa ký ức của mấy người này rồi tống họ ra ngoài.

Hiện tại Tần Mặc chỉ hỏi đường ra mà thôi, ông ấy nói cho Tần Mặc cũng không có gì đáng trách, huống hồ đây chỉ là một hòn đá, chỗ ông ấy vẫn còn vài cục.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn sang phía Lữ Tuyền Đông và đám người Uông gia.

Lữ Tuyền Đông đang đối phó với đám người Uông gia, bọn chúng vốn đã sớm mất hết sĩ khí, nên không phải là đối thủ của phe Lý lão đầu, ngược lại Lý lão đầu mới là kẻ hơi khó đối phó.

Tần Mặc trực tiếp đi đến bên cạnh Lý lão đầu, dùng cùi chỏ đánh vào người ông ta.

Lý lão đầu lập tức bị Tần Mặc đánh lui, kêu lên một tiếng đau đớn, tiếp đó ông ta ngẩng đầu lên, nhìn Tần Mặc với sắc mặt âm trầm: "Thằng ranh, mày chỉ biết đánh lén người khác thôi sao?

Tao còn tưởng mày có bản lĩnh gì, giờ xem ra cũng chẳng khác gì đám tiểu nhân bỉ ổi?" "Tiểu nhân bỉ ổi?

Ông đang nói chính các ông đấy à?" Tần Mặc đánh giá Lý lão đầu

một chút. "Đối phó với loại người như các ông, tôi chẳng cần dùng thủ đoạn quang minh chính đại gì cả.

Các ông đã làm những chuyện gì, trong lòng các ông tự rõ." Tần Mặc bật cười, bọn họ vốn dĩ vẫn luôn nhắm vào hắn, hơn nữa không biết đã phá hoại hắn bao nhiêu lần, hiện tại chỉ là 'gậy ông đập lưng ông' mà thôi.

Lý lão đầu bình ổn lại tâm trạng, lúc này mới nhìn Tần Mặc nói: "Hay là thế này đi, tôi vừa nghe các cậu nói, các cậu đến đây không phải để hoàn thành một nhiệm vụ sao?

Tôi giúp các cậu hoàn thành nhiệm vụ này, cậu thả chúng tôi rời khỏi đây, thấy thế nào?" Những người Lữ gia khác đều nhìn về phía Tần Mặc, bọn họ chắc chắn không hy vọng Tần Mặc đồng ý.

Lần này bọn họ đã ra tay với người Uông gia, chứng tỏ mối lương duyên với Uông gia đã kết thúc, nếu Tần Mặc thả bọn chúng đi, chẳng phải tương đương với việc đối địch với Lữ gia sao?

Quả nhiên Tần Mặc không làm bọn họ thất vọng, hắn trực tiếp nhún vai. "Ngại quá, về chuyện các ông nói tôi không có bất cứ hứng thú nào, các ông cứ ngoan ngoãn ở lại đây đi." Dứt lời, Tần Mặc lại lao thẳng về phía Lý lão đầu.

Lý lão đầu hết cách, chỉ đành ứng phó Tần Mặc.

Lữ Tuyền Đông thấy Tần Mặc ra tay thì mừng rỡ, gã biết bản lĩnh của Tần Mặc khá mạnh, càng sớm giải quyết đám người Lý lão đầu thì càng có thể sớm qua phong ấn Thao Thiết.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị tiếp tục động thủ, tảng đá cách đó không xa tiếp tục phát ra những tiếng "rầm rầm", mắt thấy thứ bên trong sắp sửa thoát ra, Tần Mặc nheo mắt lại. "Không thể lãng phí thời gian với đám Uông gia này ở đây nữa, chúng ta qua đó trước."

Trong lòng Lữ Tuyền Đông đương nhiên cũng hiểu, tuy rằng bọn họ muốn nhanh chóng giải quyết người của Lý gia, nhưng Thao Thiết sắp sửa ra ngoài, đối phương ra ngoài rồi nhất định sẽ gây họa tứ phương, cho nên bọn họ chỉ có thể gác lại chuyện trong tay để qua đối phó Thao Thiết.

Chỉ một lát sau, bọn họ đã đến chỗ cửa đá.

Tần Mặc không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp lấy miếng ngọc bội ra, đặt lên chỗ lõm trên cửa đá, phát hiện miếng ngọc bội này lại vừa khít với chỗ đó.

Cửa đá trước mặt phát ra tiếng ầm ầm, chỉ chốc lát sau, mọi người liền nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Bọn họ phát hiện bên trong có một cái lồng, trong lồng đang nhốt một con thú khổng lồ.

Con thú này có thể hình rất lớn, cao xấp xỉ mười trượng, bề ngang cũng phải tầm năm trượng.

Hiện tại cái đuôi của nó đang quật vào cái lồng.

Tần Mặc phát hiện chất liệu cái lồng này rất đặc biệt, sức mạnh bám trên lồng càng mạnh thì lồng càng kiên cố.

Ngược lại, khi sức mạnh bên trên từ từ tiêu tán, cái lồng sẽ trở nên vô cùng mềm dẻo.

Do đó hiện tại con thú này có thể trực tiếp thò móng vuốt ra đập vào vách đá bên kia hoặc cửa đá, mà cái lồng cũng sẽ theo sức mạnh của nó dãn ra rất lớn, nhưng lại không để nó thoát ra khỏi lồng. "May mà cái lồng này không bị vỡ ngay, nếu không thì phiền toái rồi." Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm, cậu có thể nhìn ra, nếu cái lồng này vỡ, e là con Thao Thiết này sẽ trực tiếp trốn thoát. "Dù sao đây cũng là phong ấn do tổ tiên Uông gia để lại, không thể nào dễ dàng bị phá vỡ

như vậy được, nhưng con Thao Thiết này e rằng sắp ra được rồi." Tần Mặc nheo mắt, hắn đã cảm nhận được sức mạnh trên cái lồng kia đã trở nên đặc biệt vi yếu, chỉ cần Thao Thiết gia tăng thêm chút sức mạnh nữa, cái lồng này sẽ trực tiếp bị phá vỡ.

Đám người Uông gia khi nhìn thấy cái lồng này, bọn họ cũng hít một ngụm khí lạnh, bọn họ vạn lần không ngờ Lữ gia lại nhốt một con hung thú lớn như vậy. "Chúng ta có cần làm gì không?" Một người bên cạnh Lý lão đầu khẽ hỏi.

Tần Mặc nghe thấy lời này, hắn quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào mắt đối phương với vẻ sắc bén.

Đối phương cũng cảm nhận được ánh mắt của Tần Mặc, gã giật mình, lùi lại phía sau hai bước.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó lại nhìn chằm chằm con Thao Thiết trước mặt.

Thấy Tần Mặc không nhìn mình nữa, gã kia mới vỗ ngực hoàn hồn.

Lý lão đầu đương nhiên biết người bên phía Tần Mặc đến đây là vì con Thao Thiết này, trong lòng ông ta đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo. "Đã đằng nào chúng ta cũng chết ở đây, vậy thì thả con Thao Thiết này ra đi." Dứt lời, ông ta lao thẳng về phía cái lồng nhốt Thao Thiết.

Tần Mặc biết bọn họ chắc chắn sẽ bị con Thao Thiết này làm kinh động, nhưng không ngờ đối phương lại trực tiếp làm như vậy, cho nên Tần Mặc hoàn toàn không kịp phản ứng ngăn cản, ông ta đã đâm sầm vào cái lồng.

Chương 1164

Cái lồng trong nháy mắt nổ tung.

Lý lão đầu đang định lùi lại phía sau, con Thao Thiết lại trực tiếp tóm lấy ông ta.

Lý lão đầu vạn lần không ngờ, tốc độ của con Thao Thiết này lại nhanh như vậy, hơn nữa sức mạnh cũng đặc biệt lớn, ông ta căn bản không thể giãy giụa.

Một cảm giác sợ hãi từ trong lòng lan ra, trong nháy mắt truyền đến tứ chi bách hài, ông ta không nhịn được rùng mình một cái. "Ngươi... ngươi định làm gì?

Đừng quên là tao cứu mày ra đấy." Trong miệng Thao Thiết phát ra những âm thanh kỳ lạ.

Những gì nó nói Lý lão đầu tự nhiên nghe không hiểu, nhưng Tần Mặc lại có thể hiểu được nội dung nó nói.

Đối phương đang bảo là nó bị đói ở đây bao nhiêu lâu rồi, khó khăn lắm mới có người dâng đến tận miệng, nó mới chẳng quan tâm đối phương có phải ân nhân thả nó ra hay không, nó phải lấp đầy cái bụng trước đã rồi tính.

Chỉ thấy Thao Thiết há to cái miệng, trực tiếp ném Lý lão đầu vào trong.

Lý lão đầu còn chưa kịp phát ra tiếng thảm thiết, đã trực tiếp bị nó nhai ngấu nghiến vài cái, máu tươi thuận theo khóe miệng nó chảy xuống.

Con Thao Thiết này có khả năng thực sự quá đói, những giọt máu này nó cũng nuốt hết vào bụng.

Tần Mặc nheo mắt, Lý lão đầu nhận kết cục này đúng là đáng đời, ai bảo ông ta cứ nhất quyết đi khiêu khích con Thao Thiết này, còn thả nó ra nữa chứ.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con Thao Thiết.

Nếu vẫn còn cái lồng kia, con Thao Thiết này e là chẳng dám to gan như vậy, nhưng hiện tại nó lại quay đầu chăm chú nhìn nhóm Tần Mặc, ánh mắt đánh giá bọn họ từ trên xuống dưới, cái lưỡi đỏ lòm còn không ngừng liếm môi.

Nước dãi từ khóe miệng nó chảy xuống, nhỏ xuống đất, bốc lên mùi hôi thối nồng nặc, trong mắt nó mang theo một tia tham lam, nhìn chằm chằm đám người trước mặt. "Không ngờ có ngày ta lại có thể ra ngoài, đám người các ngươi sắp trở thành thức ăn trong bụng ta rồi." Lữ Tuyền Đông tuy nghe không hiểu lời đối phương nói, nhưng gã vốn là người một thân chính khí, hiện tại thấy đối phương ăn thịt người ngay trước mặt bọn họ, gã lập tức bước lên một bước. "Súc sinh, ngươi bị Lữ gia chúng ta giam giữ ở đây ngàn năm, chẳng lẽ vẫn không biết hối cải sao?" Thao Thiết nghe thấy lời này, mạnh mẽ quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lữ Tuyền Đông, trong mắt mang theo vẻ phẫn hận.

Nó không ngờ người Lữ gia lại cũng dám đến trước mặt nó giương oai. "Ra ngoài rồi lại gặp được người Lữ gia, trời xanh đúng là ân tứ cho ta mà." Trong miệng Thao Thiết phát ra từng tràng âm thanh.

Tần Mặc hít sâu một hơi, đã để con Thao Thiết này thoát ra, thì hắn không thể để mặc đối phương làm loạn ở đây.

Hắn chắn trước người Lữ Tuyền Đông, dùng ngôn ngữ mà Thao Thiết có thể hiểu được để giao lưu với nó: "Ngươi đã và đang tạo sát nghiệp, chẳng lẽ vẫn chưa biết hối cải sao?" Tần Mặc vừa hỏi dứt

lời, con Thao Thiết có chút kinh ngạc, nó không ngờ lại còn có người có thể nghe hiểu nó nói chuyện.

Sau khi đánh giá Tần Mặc, cảm nhận được khí tức quen thuộc truyền đến từ trên người hắn, ánh mắt nó trở nên mê mang.

Cỗ khí tức này là gì nhỉ?

Nhìn cốt cách tuổi tác của thằng nhãi này, e là nó cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi mà thôi.

Nó không thể nào gặp qua đối phương từ ngàn năm trước được.

Lữ Tuyền Đông thấy Thao Thiết như vậy, khẽ nói với Tần Mặc: "Thể hình nó lớn như thế, hơn nữa thực lực của Lý lão đầu cũng khá mạnh mà dưới tay nó còn không có cơ hội phản kháng, chúng ta có thể trấn áp được nó không?" "Không sao, lát nữa các anh chỉ cần cố gắng phối hợp với tôi là được.

Nếu thực sự đối kháng không nổi, anh nhất định phải đưa Hạo Thiên Chân và mọi người rời khỏi đây, hiểu chưa?" Tần Mặc đáp lời Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông có chút do dự.

Tần Mặc biết Lữ Tuyền Đông muốn ở lại đây cùng hắn ứng địch, nhưng dù thế nào hắn cũng bắt buộc phải bảo vệ được hai người Hạo Thiên Chân. "Anh ở lại đây cũng không giúp được gì cho tôi đâu, nghe tôi là được rồi." Lữ Tuyền Đông thở dài, sau đó gật đầu.

Có lẽ lời này của Tần Mặc nói không sai chút nào, thực lực giữa gã và Tần Mặc chênh lệch quá lớn, cho dù ở lại đây cũng chỉ làm liên lụy Tần Mặc mà thôi. "Không vấn đề, lát nữa tình huống nếu thật sự rơi vào liệt thế, tôi sẽ đưa bọn họ đi.

Nhưng cậu cũng phải cố gắng bảo vệ chính mình." Tần Mặc đáp một tiếng.

Lữ Tuyền Đông và mọi người rời khỏi đây thì không cần lo cho hắn nữa, còn kết cục của hắn sẽ ra sao, Tần Mặc chưa bao giờ nghĩ tới.

Từ khi Hắc Long Huyết Mạch hoàn toàn thức tỉnh, Tần Mặc phát hiện đôi khi tâm tính của hắn bị huyết mạch này ảnh hưởng.

Ví dụ như hiện tại, hắn sẽ không chút do dự mà bỏ ra sinh mệnh cũng phải trấn áp con Thao Thiết này ở đây, phảng phất như đây là sứ mệnh của hắn, là túc mệnh của Tần gia bọn họ.

Về sự thay đổi này của bản thân, Tần Mặc có cảm giác được, nhưng đây dù sao cũng là do huyết mạch ảnh hưởng, cho nên hắn không thay đổi được gì.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con Thao Thiết, dùng ngôn ngữ nó hiểu được tiếp tục nói: "Nếu ngươi nguyện ý tiếp tục bị chúng ta phong ấn ở đây, thì còn có thể sống thêm một thời gian, bằng không..." Nghe thấy Tần Mặc nói hai chữ "phong ấn", con Thao Thiết liền không chịu nổi nữa.

Nó mạnh mẽ đấm hai nắm đấm xuống mặt đất, mặt đất lập tức xuất hiện một vết nứt, lan thẳng đến trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc bước lên một bước, vết nứt mới dừng lại.

Lữ Tông Chu hiện tại đã sợ đến mức không chịu nổi.

Hắn từng kiến thức qua thực lực của Lý lão đầu, biết bản lĩnh đối phương thế nào, vậy mà đối phương ở trước mặt con Thao Thiết này lại bị bóp chết dễ như trở bàn tay, càng đừng nói là bọn họ. "Tại sao thực lực con Thao Thiết này lại mạnh như vậy?

Tổ tiên chúng ta phong ấn nó ở đây quả thực là một sai lầm." "Đối phương sớm muộn gì cũng sẽ trốn thoát, nó ra ngoài rồi, kẻ đầu tiên nó không buông tha e rằng chính là chúng ta." Tần Mặc có chút cạn

lời, vào những lúc thế này quả nhiên là có thể thể hiện rõ tâm tính của một con người.

Khác biệt lớn nhất giữa Lữ Tông Chu và Lữ Tuyền Đông chính là ở đây.

Lữ Tuyền Đông thấy tình huống như vậy sẽ không do dự muốn qua đây cùng Tần Mặc kề vai chiến đấu.

Còn Lữ Tông Chu lại chỉ một lòng nghĩ rằng tổ tiên làm vậy hoàn toàn là sai lầm, như vậy chẳng khác nào táng tống huyết mạch cả gia tộc bọn họ.

Nhưng Tần Mặc rõ ràng, Lữ Tông Chu quả thực không có tư cách làm tộc trưởng, tuy nhiên chuyện gia tộc người ta, hắn không muốn xen vào quá nhiều.

Nếu không phải coi Lữ Tuyền Đông là bạn bè, hắn e là cũng chẳng thèm rèn luyện cho Lữ Tuyền Đông.

Thao Thiết nhìn chằm chằm Tần Mặc, đã thằng nhãi này cứ nhất quyết tìm cảm giác tồn tại trước mặt nó, vậy nó sẽ ra tay với Tần Mặc trước.

Có suy nghĩ như vậy, nó lập tức lao về phía Tần Mặc.

Chương 1165

Tần Mặc cũng không chậm trễ thời gian, từ trên người lấy ra thần binh lợi khí.

Hắn rất rõ con Thao Thiết này là hung thú ngàn năm, nếu bản thân không cẩn thận một chút, rất có thể sẽ trúng chiêu của nó.

Khi thanh kiếm trong tay chém về phía Thao Thiết, Thao Thiết lại ngạnh kháng đỡ lấy một đòn.

Tần Mặc phát hiện da đối phương vẫn khá dày, cú chém này của hắn chỉ để lại một vết hằn nông trên người nó, không hề gây ra bất cứ thương tổn trí mạng nào.

Tần Mặc nhíu mày, xem ra thực lực của nó vẫn rất mạnh.

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Mặc lại lần nữa lao lên phía trước.

Đến bên cạnh Thao Thiết, trước mặt Tần Mặc ngưng tụ ra một luồng sức mạnh, hắn đánh luồng sức mạnh này ra ngoài. "Cuồng Phong Nhận!" Sức mạnh nhanh chóng va chạm vào người Thao Thiết.

Thao Thiết lùi lại phía sau một đoạn, tuy nó không bị thương nhưng cũng khá chấn kinh trước sức mạnh của Tần Mặc.

Chỉ thấy nó mạnh mẽ giẫm chân về phía Tần Mặc, vì thân hình nó rất lớn, nếu cú này mà giẫm trúng người Tần Mặc, e là cũng sẽ gây ra thương tích không nhỏ cho hắn.

Tần Mặc né sang bên cạnh, mà con Thao Thiết này nhân cơ hội đó quất cái đuôi, tập kích về phía đám người Lữ Tuyền Đông ở bên kia.

Đám người Lữ Tuyền Đông cũng đều vội vàng dùng sức mạnh của mình để chống đỡ.

Đồng thời Lữ Tông Chu còn đang chửi thầm con Thao Thiết này trong lòng: Rõ ràng là Tần Mặc đắc tội nó, vậy thì nó nên qua đó đánh Tần Mặc mới đúng, mắc mớ gì lại nhắm vào bọn họ?

Trong lòng hắn quả thực nghĩ như vậy, nhưng lại không dám nói ra miệng.

Hắn rất rõ, nếu hắn thực sự nói ra, e là những người này sẽ vô cùng thất vọng về hắn, thậm chí còn có khả năng ra tay với hắn.

Sau khi ổn định tâm thần, hắn mới lại chăm chú nhìn Thao Thiết.

Thao Thiết thấy bọn họ vậy mà đều có thể né được, cũng ý thức được đám người này có năng lực nhất định.

Càng như vậy, tiếp theo nó càng phải nhanh chóng giải quyết đám người này.

Thao Thiết gầm lên một tiếng, nó chạy nhanh đâm sầm vào tảng đá trên đỉnh đầu.

Đá tảng lập tức rơi xuống phía dưới, nện về phía đám người Tần Mặc.

Xung quanh Tần Mặc hình thành một đạo năng lượng vô hình, đạo năng lượng này trực tiếp chặn đứng những tảng đá đó.

Nhưng đám người Uông gia lại không có vận may tốt như thế.

Vốn dĩ Lý lão đầu chết ở đây, bọn chúng đã có khả năng không giữ được tính mạng, hiện tại những tảng đá này lại không ngừng rơi xuống, bọn chúng chỉ có thể tìm chỗ an toàn mà trốn.

Dù vậy, vẫn có vài người Uông gia không cẩn thận bị đá đè trúng.

Thao Thiết thấy thế, lập tức chạy tới chỗ thi thể những người đó, nuốt chửng bọn họ vào bụng.

Có được những năng lượng này gia trì, trên người Thao Thiết lập

tức xuất hiện những luồng hắc khí.

Tần Mặc nheo mắt, hắn có thể cảm nhận rất rõ ràng năng lượng của con Thao Thiết này dường như đã tăng cường rất nhiều.

Tuy nhiên con Thao Thiết này phảng phất như chưa ăn no, nó lại quay đầu nhìn chằm chằm đám người Tần Mặc, trong mắt còn mang theo tia tham lam.

Tần Mặc sớm đã biết loại sinh vật như Thao Thiết có lòng tham vô đáy với thức ăn, nhưng càng như vậy, hắn càng không thể để con Thao Thiết này đắc ý.

Nếu không, thực lực con Thao Thiết này nhất định sẽ càng mạnh hơn, giải quyết bọn họ cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau khi quyết định, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm Thao Thiết.

Thao Thiết cũng đang nhìn đám người Tần Mặc, trong mắt nó mang theo một tia trào phúng, phảng phất cảm thấy đám người Tần Mặc cũng không phải đối thủ của nó.

Tần Mặc hít sâu một hơi, tiếp đó lại một đạo năng lượng xuất hiện trước mặt hắn. "Ưng Kích Trường Không!" Sức mạnh khổng lồ lao về phía con Thao Thiết.

Con Thao Thiết cũng chú ý tới, nó trực tiếp nhấc một tảng đá lớn bên cạnh lên chắn trước mặt.

Đạo năng lượng của Tần Mặc lại trực tiếp đánh nát tảng đá lớn đó.

Thao Thiết có chút kinh ngạc, xem ra thực lực Tần Mặc khá mạnh, nếu không thì không thể nào có sức mạnh lớn như vậy, đánh vỡ cả tảng đá kia.

Nhưng thế thì đã sao?

Ở trước mặt nó, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa, cũng bắt buộc phải nhẫn nhịn.

Chỉ thấy năng lượng màu đen từ trên người con Thao Thiết trào ra, chặn đứng con chim ưng của Tần Mặc.

Nhưng con chim ưng của Tần Mặc vậy mà lại nuốt chửng luồng năng lượng màu đen này.

Lần này không chỉ con Thao Thiết, ngay cả Tần Mặc cũng ngẩn người.

Hắn có chút kinh ngạc, sao cảm giác sức mạnh của mình dường như khắc chế Thao Thiết vậy?

Thao Thiết mạnh mẽ nhìn về phía Tần Mặc, thảo nào Tần Mặc có thể nghe hiểu những thú ngữ mà nó nói, đồng thời còn có thể dùng thú ngữ để giao lưu với nó. "Chẳng lẽ trên người ngươi có huyết mạch Hắc Long?" Tần Mặc nhướng mày, xem ra đối phương vẫn nhìn ra được.

Tuy nhiên chuyện này cũng bình thường, dù sao Hắc Long Huyết Mạch của hắn cũng sắp tràn ra rồi, hơn nữa lát nữa hắn cũng định sử dụng Hắc Long Huyết Mạch để đối phó Thao Thiết.

Xem ra Hắc Long Huyết Mạch có tác dụng khắc chế đối với con Thao Thiết này, nếu không nó đã chẳng bị con chim ưng của hắn nuốt chửng năng lượng.

Thấy Tần Mặc đã mặc nhận, con Thao Thiết đột nhiên trở nên điên cuồng.

Nó gầm lên một tiếng giận dữ, nhìn chằm chằm Tần Mặc, không nói hai lời liền húc về phía hắn.

Tần Mặc nheo mắt, không cần nghĩ hắn cũng biết con Thao Thiết này nhất định là bị tổ tiên hắn và người Lữ gia cùng nhau phong ấn ở

đây.

Nếu không nó không thể nào kích động như vậy. "Xem ra năm xưa lúc bị phong ấn ngươi cũng phát điên như thế này.

Chương 1166

Chỉ tiếc Hắc Long Huyết Mạch của chúng ta vốn dĩ khắc chế các ngươi, cho nên ngươi không thể phản kháng, chỉ có thể bị chúng ta phong ấn ở đây, ta nói đúng chứ?" Lời Tần Mặc nói đương nhiên là không sai, cho nên con Thao Thiết mới càng thêm tức giận. "Ngươi chẳng qua chỉ mới thức tỉnh Hắc Long Huyết Mạch mà thôi, so với Hắc Long chân chính thì còn kém xa lắm.

Ta vốn dĩ là Thao Thiết, thằng ranh ngươi muốn đối phó ta, căn bản là không có cửa." "Vậy nếu thêm cả tôi thì sao?" Cách đó không xa truyền đến một giọng nói, mọi người nghe thấy đều có chút kinh ngạc.

Trong lòng Tần Mặc đột nhiên có chút kích động.

Giọng nói này hắn tự nhiên là vô cùng quen thuộc, hắn đưa mắt nhìn về phía lối vào.

Người đứng ở đó tự nhiên chính là Trương Kỳ Lân.

Đám người Lữ Tuyền Đông có chút nghi hoặc, người này là ai vậy?

Còn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì kích động hẳn lên, hai người họ suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên. "Trương Kỳ Lân!

Không ngờ cái đồ vô lương tâm nhà anh cũng chịu chui ra rồi, anh đến đây là để giúp bọn tôi đấy hả?" Hạo Thiên Chân vội vàng bước đến bên cạnh Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân gật đầu, sau đó ánh mắt lại hướng về phía Tần Mặc, trong mắt cả hai đều ẩn chứa một tia tiếu ý. "Cuối cùng cũng chịu ra mặt rồi sao." Thực ra, trước khi phong ấn Thao Thiết, Tần

Mặc cũng từng nghĩ, nếu có Trương Kỳ Lân ở đây, phần thắng của anh nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.

Tần Mặc trong lòng hiểu rõ, một khi Trương Kỳ Lân đã quyết định đi bảo vệ gia tộc của mình, thì anh không có tư cách yêu cầu đối phương đến đây giúp đỡ.

Nhưng có thể gặp lại Trương Kỳ Lân ở đây, trong lòng Tần Mặc vô cùng kích động.

Trương Kỳ Lân bước đến bên cạnh Tần Mặc, vươn tay vỗ vỗ vai anh. "Tôi đến rồi.

Thật ra có những lúc anh không cần thiết phải một mình gồng gánh đâu." Tần Mặc nhún vai, sau đó lại chăm chú nhìn con Thao Thiết cách đó không xa.

Thao Thiết thì có chút nghi hoặc nhìn Trương Kỳ Lân, kẻ này lại là ai nữa?

Tần Mặc và hắn quan hệ tốt như vậy, chắc hẳn hắn đối với Tần Mặc vô cùng quan trọng.

Vậy lát nữa, có phải nếu giết chết Trương Kỳ Lân, Tần Mặc sẽ đau đớn đến tột cùng không?

Như vậy muốn giải quyết Tần Mặc sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Thao Thiết đã quyết định sẽ ra tay từ phía Trương Kỳ Lân.

Nhưng không ngờ, Trương Kỳ Lân lại trực tiếp đưa tay cởi áo khoác, ném thẳng xuống đất.

Hình xăm Kỳ Lân trên người hắn cũng lộ ra trước mặt mọi người. "Đây là..." Thao Thiết có chút không thể tin nổi nhìn chằm chằm hai người, ánh mắt hắn lưu chuyển trên người bọn họ.

Không ngờ lần này lại đột nhiên xuất hiện hai kẻ mang huyết

mạch Thần thú đến đối phó với hắn.

Có những kẻ mang huyết mạch Chu Tước kia đã khiến hắn đủ phiền rồi, bây giờ lại thêm hai người này, chẳng lẽ trời thực sự muốn diệt hắn sao?

Không, chuyện này tuyệt đối không thể nào!

Huyết mạch trên người hắn bá đạo vô cùng, hắn tuyệt đối sẽ không nhận thua trước đám người này.

Nghĩ vậy, hắn mãnh liệt lao về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau một cái, giữa bọn họ tự nhiên có sự ăn ý vô tận.

Không cần nói nhiều, cả hai trực tiếp chia ra trái phải lao về phía con Thao Thiết.

Nếu chỉ có một mình Tần Mặc, anh sẽ cố gắng tránh đối đầu trực diện với Thao Thiết, tận dụng Hắc Long Huyết Mạch để khắc chế nó.

Nhưng hiện tại Trương Kỳ Lân đã đến đây, hai người bọn họ khẳng định có thể cùng con Thao Thiết này cứng đối cứng một phen.

Khi đối phó một mình Tần Mặc, Thao Thiết còn có thể tùy tiện ứng phó, nhưng khi hai người này hợp lực, Thao Thiết rõ ràng đã bắt đầu có chút chật vật.

Sau khi bị húc văng về phía sau, Thao Thiết vội vàng dùng chân đạp mạnh vào vách tường phía sau mới ổn định được thân hình, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

Trong mắt Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều mang theo ý cười.

Bọn họ biết, tuy rằng đã lâu không gặp, nhưng sự phối hợp giữa hai người vẫn mượt mà như xưa.

Thao Thiết đột ngột ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hai người.

Không biết có phải vì quá tức giận hay sắp tẩu hỏa nhập ma, ánh mắt hắn bỗng nhiên trở nên đỏ ngầu.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lập tức cảnh giác.

Tần Mặc ngưng tụ năng lượng màu đen quanh thân, thử khống chế thân ảnh của Thao Thiết. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Sau khi sức mạnh này xuất hiện, Thao Thiết lập tức cảm nhận được không gian xung quanh chịu ảnh hưởng nhất định.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không chịu từ bỏ cơ hội phản kháng, hắn húc thẳng vào khoảng không gian trước mặt, khiến không gian xuất hiện những vết nứt vỡ.

Thao Thiết hít sâu một hơi.

Tuy rằng sức mạnh của Tần Mặc có thể bị hắn phá vỡ, nhưng hai người Tần Mặc nhất định sẽ nhân cơ hội này tấn công hắn.

Sự thật đúng như hắn tưởng tượng, phía bên kia Tần Mặc đã ngưng tụ ra một con mãnh hổ. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này được ngưng tụ từ sức mạnh của Tần Mặc, thể hình to lớn ngang ngửa với Thao Thiết.

Do Thao Thiết chưa hoàn toàn phá vỡ được sự phong tỏa không gian, nên hắn không thể rảnh tay đối phó với con hổ của Tần Mặc.

Mãnh hổ vồ lên người Thao Thiết, cắn xé điên cuồng.

Không gian đã bắt đầu vỡ vụn, nhờ đó Thao Thiết có thể vung quyền đấm bay con hổ.

Con hổ bị Thao Thiết đánh lui, lộn một vòng rồi ổn định thân hình, tiếp tục gầm gừ nhìn chằm chằm đối thủ.

Chương 1167

Dù vậy, con hổ này cũng không cảm thấy sức mạnh của Thao Thiết có gì đáng sợ, chỉ là yếu đi một chút, nhưng nó cảm thấy thịt của con Thao Thiết này vô cùng ngon miệng.

Ở một bên khác, Kỳ Lân Huyết Mạch trên người Trương Kỳ Lân cũng không ngừng du tẩu, thanh hắc kim cổ đao trong tay hắn cũng hiện lên một luồng năng lượng khổng lồ.

Trương Kỳ Lân cầm đao chém về phía Thao Thiết.

Trên người Thao Thiết xuất hiện một vết nứt nhỏ, một tia máu chảy ra.

Trong mắt mọi người đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Xem ra con Thao Thiết này quả thực rất lợi hại.

Sức mạnh của Trương Kỳ Lân mạnh thế nào bọn họ đều cảm nhận được, vậy mà cũng không thể gây thương tích nặng cho nó.

Tần Mặc nheo mắt, nhưng không nói gì.

Anh hiểu Thao Thiết có thể trở thành Thượng Cổ Hung Thú thì chắc chắn phải có bản lĩnh.

Cách đó không xa vang lên tiếng "phanh" một cái, con hổ của Tần Mặc đã bị Thao Thiết bóp nát, đồng thời sức mạnh không gian bao quanh cũng tan biến.

Để nhanh chóng giải quyết Thao Thiết, Tần Mặc lại ngưng tụ ra một thủ ấn khổng lồ. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Sức mạnh của thủ ấn này khá mạnh, bị Tần Mặc đẩy ra, lao nhanh về phía Thao Thiết.

Thao Thiết phải liên tục chống đỡ sức mạnh của Tần Mặc.

Trương Kỳ Lân vẫn luôn ở bên cạnh, tìm kiếm cơ hội đánh lén.

Đối mặt với hai người này, Thao Thiết bắt đầu tỏ ra đuối sức và có chút chật vật.

Đám người Lữ Tuyền Đông ở bên kia nhìn thấy cảnh này liền đưa mắt nhìn nhau.

Hai người này thực lực quá mạnh.

Vốn dĩ bọn họ còn tính toán rằng dù Tần Mặc có đến giúp thì vẫn sẽ tốn nhiều công sức, nhưng hiện tại xem ra, bọn họ còn chưa cần động thủ thì Thao Thiết đã sắp không xong rồi. "Cái người tên Trương Kỳ Lân này lai lịch thế nào vậy?

Thực lực của hắn vậy mà ngang ngửa Tần Mặc." Lữ Tuyền Đông tò mò hỏi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, kể sơ qua về quá trình quen biết Trương Kỳ Lân và tình nghĩa giữa bọn họ cho Lữ Tuyền Đông nghe.

Nhưng ở một bên khác, sắc mặt Lữ Tông Chu lại vô cùng khó coi.

Vốn dĩ có Tần Mặc ủng hộ, khả năng Lữ Tuyền Đông trở thành tộc trưởng đã rất lớn, hiện tại cơ hội đó chẳng phải càng lớn hơn sao?

Nghĩ vậy, hắn đột nhiên nhìn bóng lưng hai người Tần Mặc và nói với Hạo Thiên Chân, Bàn Tử: "Bạn của các ngươi mạo muội xông vào phạm vi gia tộc chúng tôi, chúng tôi sẽ theo quy củ tiến hành xử phạt nhất định." Hạo Thiên Chân trừng lớn mắt, như thể vừa nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ: "Ông đang tấu hài đấy à?

Người Lữ gia các ông phong ấn Thao Thiết ở đây, không giải quyết được nó, bạn tôi đến giúp các ông, ông lại nói ra cái loại lời nói này?" Lữ Tông Chu hừ lạnh: "Thì sao nào?

Theo quy củ, các ngươi đúng là không có tư cách đến đây.

Đã đến rồi thì phải gánh chịu hậu quả.

Đừng nói với tôi mấy cái đó, đây là quy định của gia tộc, không phải một mình tôi nói." Sắc mặt Lữ Tuyền Đông có chút không tốt: "Dù sao bọn họ cũng là ân nhân cứu mạng của chúng ta, sao ông có thể vong ân phụ nghĩa như thế?" Nhị trưởng lão gật đầu: "Bất kể vị tiên sinh này đến đây bằng cách nào, đợi sau khi ra ngoài, tôi nhất định sẽ báo cáo tình hình thực tế cho tộc trưởng, tin rằng tộc trưởng tuyệt đối sẽ không trách tội bọn họ." Nếu không, Lữ gia bọn họ còn mặt mũi nào đứng vững trong cái giới này nữa?

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm, có Nhị trưởng lão và Lữ Tuyền Đông nói đỡ, bất kể Lữ Tông Chu nói gì bọn họ cũng không cần lo lắng. "Quy củ là quy củ, không phải các ngươi nói thế nào là được thế ấy." Sắc mặt Lữ Tông Chu khó coi, hắn lại nhìn về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, "Hơn nữa tôi cũng đâu có bảo phải để hai người đó giúp, là tộc trưởng làm vậy.

Các ngươi cứ tâng bốc họ lên, chứ bọn họ căn bản chẳng có bản sự gì." Phía bên này, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nghe thấy những lời đó, hai người nhìn nhau.

Nói thật, trong lòng bọn họ đều có chút thất vọng.

Nhưng nghĩ lại, đây dù sao cũng chỉ là lời của Lữ Tông Chu, không đại diện cho toàn bộ Lữ gia hay những người vô tội bên ngoài.

Họ không thể vì một mình Lữ Tông Chu mà từ bỏ việc phong ấn Thao Thiết. "Ông có tâm tư đó thì cứ giữ đấy, đợi ra ngoài rồi mách lẻo với tộc trưởng của các ông đi, xem ông ấy nghĩ thế nào!" Tần Mặc hét lớn, sau đó nói với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: "Bất kể hắn nói gì cũng đừng thèm để ý, cứ coi như chó sủa là được." Trong mắt Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hiện lên ý cười, bọn họ biết cái miệng

của Tần Mặc xưa nay chưa từng tha cho ai.

Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất bọn họ không cần phí lời với loại người như Lữ Tông Chu nữa.

Lục trưởng lão hiện tại đang nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Lần này hắn đi theo, còn một nguyên nhân nữa là anh trai hắn - Tứ trưởng lão - đã giao nhiệm vụ phải giết chết Tần Mặc, nếu không khi trở về sẽ không nhận đứa em trai này nữa.

Nhưng không ngờ bản lĩnh của Tần Mặc lại lớn như vậy, có thể đi đến tận đây.

Tình huống hiện tại vô cùng bất lợi cho bọn họ.

Xem ra lát nữa phải tìm cách ra tay với Tần Mặc và Trương Kỳ Lân ngay lúc họ phong ấn Thao Thiết.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân hiện tại đã áp chế được Thao Thiết, trên người nó đã chi chít vết thương. "Làm thế nào mới phong ấn được nó?" Tần Mặc lùi lại vài bước, quay đầu hỏi Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông vội vàng đáp: "Phải dùng miếng ngọc bội chìa khóa trong tay anh." Tần Mặc nghe vậy liền lấy ngọc bội ra, nhưng anh luôn cảm thấy miếng ngọc này dường như không hoàn chỉnh.

Lúc này, Trương Kỳ Lân lại lấy ra một nửa miếng ngọc bội khác giao cho Tần Mặc. "Cần dùng Hắc Long Huyết Mạch của anh và Kỳ Lân Huyết Mạch của tôi." Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ phải cần đến hai loại huyết mạch mới phong ấn được Thao Thiết.

Thao Thiết nhìn chằm chằm hai người, cảm giác bọn họ chính là khắc tinh của mình.

Hắn thật sự muốn nuốt chửng cả hai vào bụng, nhưng hiện tại

không đủ bản lĩnh, chỉ có thể từ từ dây dưa.

Chỉ cần sống thêm một lúc, hắn sẽ có thêm cơ hội đối kháng.

Năng lượng màu đen trên người hắn lại dâng trào, Tần Mặc cũng không hề sợ hãi, ngọn lửa khổng lồ từ người anh bay ra. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa lao về phía Thao Thiết, bao vây xung quanh hắn.

Những vết thương trên người Thao Thiết bị ngọn lửa thiêu đốt sạch máu tanh.

Chương 1168

Nhưng dù vậy, Thao Thiết vẫn ngoan cường trụ vững.

Sức mạnh hắc ám trào ra chống lại ngọn lửa, khiến lửa yếu đi một chút, nhưng sức mạnh hắc ám không phải vô tận nên Tần Mặc chẳng hề lo lắng.

Trương Kỳ Lân thấy vậy lập tức đến giúp.

Hắn cắn phá ngón tay, một giọt máu từ từ hiện ra, hắn nhỏ giọt máu này vào ngọn lửa cách đó không xa.

Ngọn lửa đột nhiên đỏ rực, còn truyền đến một tiếng Kỳ Lân gầm vang.

Giữa không trung xuất hiện hư ảnh Kỳ Lân Thần Thú vô hình, nó lao về phía Thao Thiết, đạp ngã hắn xuống đất và không ngừng cắn xé.

Những nơi bị cắn đều để lại vết bỏng cháy.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra thực lực của Trương Kỳ Lân đã mạnh hơn rất nhiều.

Mà trong lòng Trương Kỳ Lân cũng công nhận Tần Mặc rất lợi hại.

Hai người nhân cơ hội này lại ngưng tụ sức mạnh, thừa thắng truy kích. "Vô Song Kiếm Quyết!" Một thanh bảo kiếm khổng lồ xuất hiện, Tần Mặc ném nó về phía Thao Thiết, chém vào chân sau hắn.

Chân sau Thao Thiết lập tức xuất hiện vết thương, máu chảy ròng ròng.

Nhưng đúng lúc này, Thao Thiết bật dậy mãnh liệt, sức mạnh hắc

ám lại bao phủ toàn thân.

Tìm được cơ hội, hắn cắn nát thanh bảo kiếm của Tần Mặc.

Bảo kiếm nổ tung, nhưng sức mạnh vụ nổ lại phản chấn lên người hắn.

Tần Mặc nheo mắt, tên này cũng thật tàn nhẫn, dám trực tiếp cứng đối cứng với chiêu thức của anh. "Lôi Đình Chi Nộ!" Giữa không trung vang lên tiếng sấm sét, mây đen cuồn cuộn kéo đến.

Thao Thiết bắt đầu sợ hãi, hắn quay đầu nhìn xung quanh.

Tần Mặc lúc này lấy miếng ngọc bội ban nãy ra, cùng Trương Kỳ Lân mỗi người nhỏ một giọt máu lên đó.

Ngọc bội lập tức trở nên sống động, hình thành hai con thần thú đỏ tươi.

Hai con thần thú bay về phía Thao Thiết, vây quanh hắn, dường như muốn trấn áp hoàn toàn.

Thao Thiết đương nhiên biết uy lực của hai con thần thú này, càng như vậy hắn càng phải bạo phát toàn bộ sức mạnh, nếu không sẽ bị phong ấn tại đây vĩnh viễn.

Khó khăn lắm mới đợi được ngàn năm để có cơ hội rời khỏi, hắn tuyệt đối không bỏ cuộc.

Nghĩ vậy, hắc khí trên người hắn bùng nổ, tản ra xung quanh, nhưng bị hai thần thú vây chặt nên không thể thoát ra.

Một đạo kinh lôi khổng lồ giáng xuống người hắn, để lại một vệt cháy đen.

Thao Thiết chấn kinh, nhưng hắn biết hai người kia đã quyết tâm phong ấn mình.

Hít sâu một hơi bình ổn tâm trạng, Thao Thiết định húc vào hai

thần thú trước mặt, nhưng đạo kinh lôi thứ hai của Tần Mặc lại giáng xuống lưng hắn.

Lưng Thao Thiết nứt toác, máu thịt be bét, trông vô cùng khủng khiếp.

Hắn hét lên thảm thiết, quay đầu nhìn vết thương sau lưng, nghiến răng trèo trẹo nhìn hai người Tần Mặc.

Hai kẻ đáng chết này lại khiến hắn thảm hại đến vậy.

Máu trên người Thao Thiết không ngừng nhỏ xuống, mọi người đều ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, nhưng không ai mảy may thương hại.

Lữ Tuyền Đông thở phào, vốn tưởng phải tất cả cùng ra tay, kết quả nửa đường sát ra Trương Kỳ Lân đúng là cứu tinh.

Nếu không có Trương Kỳ Lân, e rằng Lữ Tuyền Đông phải liều mạng mới mong phong ấn được Thao Thiết.

Ngọc bội trong tay Tần Mặc từ từ bay lên không trung, xoay tròn trên đầu Thao Thiết, tỏa ra kim quang rực rỡ.

Thao Thiết biết mình đã chạy trời không khỏi nắng.

Lục trưởng lão thấy vậy liền lén lút đến bên cạnh Lữ Tông Chu, kéo tay áo hắn.

Lữ Tông Chu lập tức hiểu ý.

Xưa nay hắn luôn muốn hại chết Lữ Tuyền Đông, cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ qua.

Hơn nữa nhìn bộ dạng Thao Thiết dường như không trụ được bao lâu nữa, chỉ cần bọn họ phá hoại Tần Mặc lúc này, Thao Thiết sẽ phản công, đánh Tần Mặc và Trương Kỳ Lân trọng thương, thuận tiện đẩy Lữ Tuyền Đông ra cho Thao Thiết ăn thịt.

Có suy nghĩ này, Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão trực tiếp vận dụng huyết mạch chi lực, đánh vào hai con thần thú giữa không trung.

Tuy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thực lực mạnh, nhưng vạn lần không ngờ Lục trưởng lão và Lữ Tông Chu lại dùng phương pháp đê tiện này, khiến hai thần thú nổ tung.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân bị phản phệ, khóe miệng cả hai đồng thời rỉ máu.

Lục trưởng lão nhân cơ hội lao đến đẩy mạnh Tần Mặc, còn Lữ Tuyền Đông cũng bị Lữ Tông Chu ném ra, cả hai lao thẳng vào Thao Thiết.

Sức mạnh áp chế trên người Thao Thiết đột nhiên biến mất, hắn thoáng mê mang rồi lập tức mừng rỡ.

Bất kể là ai giúp, tóm lại phong ấn đã thất bại, hắn có thể sống rồi.

Hơn nữa nhìn hai kẻ kia bị phản phệ, chắc chắn trong thời gian ngắn không thể đối phó hắn.

Nhị trưởng lão chú ý tới một màn này, quay phắt lại nhìn Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão, không ngờ hai kẻ này lại to gan lớn mật như vậy!

Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão thấy ánh mắt của Nhị trưởng lão nhưng không hề chột dạ, ngược lại còn nghênh đón.

Chỉ cần Tần Mặc và Lữ Tuyền Đông chết, việc giải quyết Nhị trưởng lão với bọn hắn dễ như trở bàn tay.

Nhị trưởng lão không ngờ bọn họ còn dám động thủ, dứt khoát lao vào đánh nhau với bọn họ.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng vô cùng phẫn nộ, nhưng chỉ có

thể đến giúp Nhị trưởng lão.

Bọn họ rất muốn cứu Tần Mặc và Lữ Tuyền Đông, nhưng hai người kia sắp va vào mặt Thao Thiết rồi, có qua cũng không kịp.

Chương 1169

Lúc này, Tần Mặc và Lữ Tuyền Đông quả thực đã lao đến ngay trước trán Thao Thiết.

Thao Thiết thấy hai miếng mồi ngon tự dâng đến miệng, lập tức há to mồm định cắn.

Tần Mặc đương nhiên không cho hắn cơ hội đó.

Sức mạnh khổng lồ từ người anh bùng nổ, đập mạnh vào Thao Thiết.

Trong sức mạnh này còn chứa Hắc Long Huyết Mạch, Thao Thiết không còn cách nào khác đành phải nghênh chiến.

Tuy Tần Mặc bị trọng thương, nhưng may mắn thời gian qua thực lực tăng tiến rất nhanh, dù bị thương vẫn có thể điều động huyết mạch, nếu không lần này toi đời thật.

Nhân cơ hội này, Tần Mặc đá mạnh vào người Thao Thiết, kéo tay Lữ Tuyền Đông lùi về phía sau.

Trương Kỳ Lân vội vàng đến đỡ lấy Tần Mặc. "Cảm giác thế nào?" Tần Mặc xua tay, hiện tại tình trạng cơ thể anh và Trương Kỳ Lân đều không tốt, có phong ấn được Thao Thiết nữa hay không còn là ẩn số.

Anh nhìn về phía Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão.

Hai kẻ này thực sự quá quắt.

Thao Thiết đã phản ứng lại, hắn nhìn chằm chằm Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, biết hai người này bị phản phệ nhưng cũng không dám tùy tiện ra tay.

Việc cần làm bây giờ là bổ sung năng lượng mới có thể kháng cự lại bọn họ.

Nghĩ vậy, hắn chuyển mục tiêu sang đám người đang đánh nhau đằng kia.

Trương Kỳ Lân đang lo cho Tần Mặc nên không chú ý, Tần Mặc cũng không thấy.

Đợi khi họ phản ứng lại, Thao Thiết đã đến gần vòng chiến.

Tần Mặc lập tức hét lớn: "Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, cẩn thận!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này mới phản ứng lại.

May mà Tiền Sanh Đào cũng ở bên cạnh, hắn vừa định thần lại thì nghe thấy tiếng Tần Mặc, không kịp nghĩ nhiều liền kéo tay Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lùi nhanh về phía sau.

Nhị trưởng lão thực lực tuy mạnh nhưng không phải đối thủ của hai người Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão hợp lại, nên bị đánh bay ra ngoài, đập vào tảng đá hộc máu.

Nhưng lúc này Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang đến gần.

Đợi đến khi cảm thấy âm khí lạnh lẽo sau lưng, quay đầu lại thì thấy quái vật khổng lồ sừng sững ngay trước mặt, cả hai trợn tròn mắt.

Chuyện gì thế này?

Vừa nãy chẳng phải bọn hắn đã đút Tần Mặc và Lữ Tuyền Đông cho Thao Thiết rồi sao?

Sao con quái vật này lại ở đây, còn hai tên kia vẫn bình an vô sự?

Lữ Tuyền Đông nắm chặt nắm đấm, không màng nguy hiểm chất vấn: "Chúng ta đều là người Lữ gia, tôi chưa từng nghĩ sẽ hại mạng

các người, tại sao các người lại làm như vậy?" Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão không kịp trả lời, vội vàng né sang bên cạnh.

Nhưng Thao Thiết làm sao dễ dàng buông tha, hắn lao thẳng tới truy sát. "Mau tách ra chạy!" Lục trưởng lão nhìn Lữ Tông Chu hét lên.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ, Lữ Tông Chu miệng thì đáp ứng nhưng tay lại túm lấy hắn ném mạnh về phía sau.

Hai người ở quá gần Thao Thiết, dù tách ra cũng sẽ có một người bị bắt.

Lữ Tông Chu cho rằng chỉ có cách này mới giữ được mạng mình.

Lục trưởng lão không ngờ Lữ Tông Chu lại làm vậy, khi bị ném về phía sau vẫn trừng lớn mắt nhìn bóng lưng Lữ Tông Chu.

Hắn luôn nghĩ mình và anh trai giúp đỡ Lữ Tông Chu lên làm tộc trưởng thì sau này sẽ có chỗ đứng, kết quả đối phương lại trực tiếp đẩy hắn vào chỗ chết.

Trong mắt Lục trưởng lão lóe lên tia oán độc, nhưng thì sao chứ?

Hắn cảm thấy Lữ Tông Chu rồi cũng sẽ chết ở đây thôi.

Dù Lữ Tông Chu có theo Tần Mặc trốn ra được cũng tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp.

Tần Mặc lạnh lùng nhìn cảnh này.

Lữ Tông Chu và Lục trưởng lão vốn muốn hại chết phe mình, nhưng không ngờ dù trọng thương anh vẫn đỡ được đòn của Thao Thiết.

Mà bọn chúng lại quá tham lam, đánh bay Nhị trưởng lão khiến ông ấy thoát khỏi phạm vi công kích của Thao Thiết.

Tất cả đều là tự làm tự chịu.

Lữ Tuyền Đông nhắm mắt lại, không nói gì.

Anh đã hiểu, dù có đối đãi chân thành thế nào, Lữ Tông Chu cũng sẽ không đi cùng đường với họ, hắn chỉ muốn làm tộc trưởng.

Xem ra anh không thể cứ mãi nhẫn nhịn để đối phương làm xằng làm bậy nữa.

Tần Mặc nhìn Lữ Tuyền Đông, biết sau chuyện này cậu ta sẽ trưởng thành hơn nhiều.

Nhị trưởng lão đã đứng dậy, khi Thao Thiết quay đầu tìm mục tiêu khác, ông vội vàng chạy đến bên cạnh Lữ Tuyền Đông và Tần Mặc. "Hai người thế nào rồi?

Có sao không?" Tần Mặc xua tay: "Mọi người đều thấy rồi đấy, vốn dĩ phong ấn sắp hoàn thành thì bị hắn phá hỏng." Anh chỉ tay về phía Lữ Tông Chu.

Sắc mặt Lữ Tông Chu khó coi vô cùng, hắn không ngờ lần này lại trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Hít sâu một hơi, hắn trừng mắt nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân: "Thì sao chứ?

Các người đã đến đây rồi, nếu không phong ấn Thao Thiết thì tất cả đều phải chết, cho nên các người mau ra tay đi, như vậy may ra còn đường sống." Tần Mặc nhướng mày: "Ông đừng quên, hiện tại ông chỉ còn là cô gia quả nhân.

Đám người Uông gia thực lực chẳng ra sao nhưng đông người, Thao Thiết chắc chắn sẽ không chọn bọn họ trước, cho nên người duy nhất nó muốn giải quyết bây giờ e rằng chính là ông đấy." Mọi người đều biết lời Tần Mặc nói không sai chút nào.

Nhưng chẳng ai lo lắng cho sự an nguy của Lữ Tông Chu cả.

Tần Mặc nhìn Nhị trưởng lão và Lữ Tuyền Đông, ngay cả họ cũng không còn chút thương hại nào với hắn, huống chi là người khác.

Chương 1170

Lữ Tông Chu lúc này chỉ còn biết đặt hy vọng vào hai người họ, hắn hét lớn: "Hai người còn ngây ra đó làm gì?

Còn không mau qua đây giúp tôi?

Chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn huyết mạch Lữ gia chết dưới tay Thao Thiết sao?" "Bọn tôi đúng là không muốn làm vậy, nhưng những việc ông làm thực sự quá khiến người ta thất vọng." Lữ Tuyền Đông lắc đầu.

Dù có thiện lương đến mấy anh cũng không muốn giúp, Bàn Tử ở bên cạnh còn vỗ tay tán thưởng. "Nói hay lắm!

Loại người như hắn lẽ ra nên chết sớm đi cho rồi, còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa." Bàn Tử cười lạnh.

Vốn dĩ anh đã ghét Lữ Tông Chu, giờ chỉ hận không thể qua đó đạp bồi thêm mấy cước. "Gieo nhân nào gặt quả nấy, ông cứ từ từ mà tận hưởng đi!" Tần Mặc hừ lạnh.

Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão cũng đứng đó lạnh lùng nhìn. "Tự làm tự chịu!" Rất nhanh, Lữ Tông Chu không còn trụ được nữa, hắn bị Thao Thiết đánh gãy mấy cái xương, căn bản không cử động nổi.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau.

Tuy bọn họ rất không muốn cứu Lữ Tông Chu, nhưng tình thế bắt buộc.

Nếu để Thao Thiết cắn nuốt Lữ Tông Chu để bổ sung năng lượng, rắc rối phía sau sẽ càng lớn hơn.

Vốn dĩ Thao Thiết ăn thịt Lục trưởng lão đã hồi phục không ít,

nếu ăn thêm Lữ Tông Chu, sức mạnh sẽ khôi phục đến mức cả hai người họ cũng không chống đỡ nổi.

Đặc biệt là khi cả hai đang bị phản phệ, sức mạnh suy giảm.

Hai người lập tức chắn trước mặt Lữ Tông Chu.

Lữ Tông Chu nghiến răng, hắn cảm giác toàn thân tê liệt, dù sau này có chữa khỏi e rằng cũng thành phế nhân, nhưng hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể không ngừng nguyền rủa đám người Tần Mặc trong lòng. "Chính là mấy người các ngươi, nếu không phải tại các ngươi, sao tôi có thể biến thành cái dạng này?

Tôi rõ ràng mới là người thích hợp nhất làm tộc trưởng Lữ gia." Tần Mặc nghe những lời điên khùng của hắn, lười để ý, chỉ nhìn Nhị trưởng lão và Lữ Tuyền Đông ở cách đó không xa: "Đã là người Lữ gia các vị, thì các vị tự xem mà xử lý đi." Hai người bọn họ cũng biết Tần Mặc và Trương Kỳ Lân không để Lữ Tông Chu bị con Thao Thiết kia ăn thịt chắc chắn là có mục đích riêng, cho nên hai người chỉ đành tạm thời khiêng Lữ Tông Chu sang một bên.

Dù vậy, miệng Lữ Tông Chu vẫn cứ chửi rủa mấy người. "Tôi thấy ông điên rồi đấy." Tiền Sanh Đào bĩu môi, gã thấy Lữ Tông Chu quá phiền phức, dứt khoát lấy ra một chiếc tất thối nhét vào miệng Lữ Tông Chu, khiến hắn không chửi được nữa.

Mùi tất thối nồng nặc khiến Lữ Tông Chu chảy nước mắt ròng ròng, thậm chí còn có dấu hiệu muốn ngất đi.

Tuy nhiên mọi người đều không thèm để ý đến Lữ Tông Chu nữa, bởi vì họ phải chú ý đến tình hình bên phía Tần Mặc.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân hiện tại đang đứng một trái một phải trước mặt con Thao Thiết này, nó cũng đang trừng mắt nhìn hai người.

Trong lòng Thao Thiết rõ ràng, thực lực hai kẻ này khá mạnh, nhưng dù vậy, nó cũng không thể buông tha cho hai người này.

Dù sao hiện tại thực lực của nó đã mạnh hơn rất nhiều, nó có thể tùy ý đối phó với hai kẻ này.

Sau khi có suy nghĩ như vậy, nó trực tiếp gầm lên một tiếng giận dữ, trên người cũng bộc phát ra một luồng sức mạnh khổng lồ.

Sắc mặt Tần Mặc và Trương Kỳ Lân trở nên khó coi.

Tuy lúc đầu bọn họ đối phó con Thao Thiết này dễ như trở bàn tay, nhưng tình hình hiện tại đã hoàn toàn khác.

Thương thế do hai người gây ra cho đối phương đã khôi phục hơn một nửa, hai người biết nếu thật sự để nó nuốt chửng Lữ Tông Chu, e rằng thực lực sẽ khôi phục đến trạng thái cường thịnh nhất, hai người bọn họ muốn đối phó con Thao Thiết này căn bản là không thể nào.

May mà bọn họ ngăn cản nhanh hơn một chút.

Tính mạng của Lữ Tông Chu đối với hai người bọn họ mà nói quả thực không là gì, nhưng bọn họ cũng phải lo cho chính mình.

Hai người không nói nhiều nữa, chỉ lấy miếng ngọc bội trước đó ra một lần nữa, hai miếng ngọc bội trùng hợp lại với nhau, lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng chói lóa.

Thao Thiết hừ lạnh một tiếng.

Lúc đầu nó bị trọng thương, quả thực rất sợ hai người này, nhưng hiện tại thực lực nó đã khôi phục rất nhiều, nó có thể có sức đánh một trận với hai kẻ này.

Nó lao thẳng về phía Tần Mặc.

Trong hai người này, thực lực trên người Tần Mặc vẫn khá mạnh,

giải quyết Tần Mặc trước mới là quan trọng nhất.

Tần Mặc bĩu môi, một quả cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt anh. "U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu này bị Tần Mặc đẩy ra, lao thẳng về phía Thao Thiết.

Thao Thiết chẳng hề lo lắng chút nào, dùng đuôi quất vào quả cầu kia.

Trên quả cầu lập tức xuất hiện một vết nứt, thấy sức mạnh bên trong quả cầu sắp sửa tuôn trào ra, Thao Thiết lùi lại phía sau.

Đồng thời, xung quanh nó xuất hiện một số năng lượng màu đen, dường như hình thành một tấm khiên vô hình.

Quả nhiên, khi năng lượng màu đen kia hoàn toàn trút xuống và phát nổ về phía nó, nó không hề bị thương tổn gì.

Thao Thiết thở phào nhẹ nhõm.

Ngay khi nó thu hồi năng lượng màu đen, đột nhiên cảm thấy sau lưng hơi đau nhói, nó quay đầu lại thì thấy Trương Kỳ Lân đang ở ngay sau lưng, trong tay còn đang cầm thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Thao Thiết nhe răng, cắn về phía Trương Kỳ Lân.

Hiện tại khoảng cách giữa Trương Kỳ Lân và nó khá gần, nó có xác suất rất lớn cắn chết đối phương.

Trương Kỳ Lân lại trực tiếp nhét thanh cổ đao trong tay vào miệng đối phương.

Xoay một cái, miệng đối phương liền có máu chảy xuống.

Tần Mặc thấy vậy bĩu môi, tiếp đó anh cũng lao về phía con Thao Thiết này, đồng thời xung quanh Tần Mặc xuất hiện vô vàn kiếm ảnh. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Cái bóng khổng lồ đâm về phía con Thao Thiết.

Thao Thiết không còn cách nào khác, chỉ đành vận chuyển sức mạnh khác để chống đỡ, cho nên đành phải buông tha Trương Kỳ Lân.

Chương 1171

Trương Kỳ Lân được tự do liền thở phào một hơi, anh lại nhắc nhở Tần Mặc: "Cẩn thận!" Vốn dĩ Tần Mặc đã bị thương, anh vẫn khá lo lắng cho Tần Mặc, hiện tại tình huống như vậy, anh càng thêm lo lắng.

Tần Mặc gật đầu, về điểm này anh tự nhiên hiểu rõ.

Con Thao Thiết này thực lực mạnh như vậy, anh cũng không thể ngu ngốc đến mức đối đầu trực diện với nó.

Lùi lại phía sau một đoạn, Tần Mặc lại chằm chằm nhìn Thao Thiết, tiếp đó một luồng sức mạnh khổng lồ từ trên người Tần Mặc tuôn trào ra.

Luồng sức mạnh này bị Tần Mặc đẩy đi, va chạm vào người Thao Thiết, Thao Thiết lăn sang bên cạnh một vòng mới ổn định lại thân hình.

Tuy nhiên con Thao Thiết này rất nhanh liền đứng dậy, nó lại âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc ở cách đó không xa.

Sức mạnh Hắc Long huyết mạch trên người Tần Mặc áp chế nó thực sự là quá lớn, nó tuyệt đối không thể tiếp tục ngồi chờ chết.

Sau khi có suy nghĩ như vậy, nó gầm lên một tiếng.

Chỉ thấy trên đầu nó xuất hiện một hư ảnh Thao Thiết, sức mạnh của hư ảnh này cũng khá mạnh.

Hiện tại Tần Mặc cũng không dám nấn ná ở chỗ này, nhìn nó, anh vội vàng sử dụng băng tinh khống chế thân ảnh con Thao Thiết, tránh để lát nữa công kích của mình bị trượt. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tần Mặc gầm lên một tiếng, trên người anh thế mà cũng tuôn

trào ra một số sức mạnh màu đen.

Sức mạnh màu đen từ từ hình thành một con Hắc Long, con Hắc Long này bay giữa không trung, ngửa mặt lên trời gầm dài một tiếng.

Tiếp đó, Hắc Long lại cúi đầu, chăm chú nhìn Thao Thiết bên dưới, nó cũng đã nhìn thấy hư ảnh màu đen trên người con Thao Thiết kia, nhưng nó chẳng hề sợ hãi chút nào, lao thẳng về phía Thao Thiết.

Trong lòng Thao Thiết "thót" một cái, nhưng nó cũng không nói gì, chỉ ra sức nghênh chiến.

Nó đương nhiên hiểu rõ bản lĩnh của Tần Mặc, nhưng càng như vậy, nó càng phải cẩn thận hành sự.

Sức mạnh hai bên va chạm vào nhau, điều khiến con Thao Thiết này không ngờ tới là, phía sau lưng nó cư nhiên lại truyền đến tiếng Kỳ Lân gầm.

Quay đầu lại, nó liền nhìn thấy phía sau còn có một con Kỳ Lân Thần Thú.

Chỉ riêng một con Hắc Long đã khiến nó có chút tiến thoái lưỡng nan, hiện tại lại thêm con Kỳ Lân này, e rằng nó càng không phải là đối thủ.

Trong lòng Thao Thiết trở nên căng thẳng, nó khó khăn lắm mới khôi phục được chút thực lực này, chẳng lẽ cứ như vậy mà đoạn tuyệt sao?

Nó mạnh mẽ quay đầu lại, chăm chú nhìn Lữ Tông Chu ở một bên, nhưng có Lữ Tuyền Đông và Nhị trưởng lão ở đó, con Thao Thiết này không dám tùy ý ra tay với họ.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cùng Tiền Sanh Đào cũng đã đến bên cạnh Nhị trưởng lão, Thao Thiết chắc chắn cũng không thể tiếp tục mơ tưởng.

Do đó, Thao Thiết cũng chỉ đành đặt mục tiêu lên người đám người Uông gia kia.

Đám người Uông gia trong lòng đều có chút sợ hãi, bọn họ đều vội vàng lùi lại phía sau mấy bước, không dám đối mắt với con Thao Thiết này, sợ nó sẽ đột nhiên lao tới nuốt chửng bọn họ.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân tự nhiên chẳng có ấn tượng tốt gì với đám người Uông gia này, nhưng bọn họ chết thế nào cũng được, tuyệt đối không thể để làm thức ăn cho con Thao Thiết này.

Con Thao Thiết này mà mạnh thêm chút nữa, e rằng anh và Trương Kỳ Lân căn bản không đỡ nổi.

Hai người lại chắn trước mặt con Thao Thiết, sau đó sóng vai tấn công về phía nó.

Thao Thiết không còn cách nào khác, chỉ đành tạm thời ứng đối, nếu không nó nhất định sẽ bị trọng thương, đến lúc đó cho dù nó có coi đám người kia là thức ăn để bổ sung năng lượng, e rằng cũng không kiên trì nổi. "Ngưng Băng Quyết!" Một luồng sức mạnh khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, Thao Thiết lập tức cảm nhận được nhiệt độ xung quanh giảm xuống rất nhiều, nhưng may mà da thịt nó khá dày, cho nên dù nhiệt độ giảm xuống, nó cũng sẽ không có cảm giác gì.

Thao Thiết âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, nó đương nhiên biết thực lực của Tần Mặc rất mạnh, đặc biệt là Hắc Long huyết mạch trên người anh thực sự tạo thành tác dụng khắc chế cực lớn đối với nó.

Dù thế nào, nó cũng không thể bại dưới tay Tần Mặc.

Chỉ thấy năng lượng màu đen trên người nó tuôn trào tụ lại một chỗ, luồng sức mạnh này lao thẳng về phía Tần Mặc, Tần Mặc bước

sang bên cạnh một bước liền tránh được đòn tập kích của nó.

Tiếp đó lại là một luồng sức mạnh xuất hiện. "Hàn Băng Ma Trảm!" Sau một lần thử nghiệm trước đó, Tần Mặc biết hai luồng sức mạnh này của mình cộng lại sẽ khiến năng lượng trở nên mạnh hơn.

Như vậy muốn đối phó đối phương, đoán chừng sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

Sự thật quả nhiên gần giống như Tần Mặc tưởng tượng, hai đao sức mạnh này chồng lên nhau, uy lực hình thành vô cùng lớn.

Tuy nhiên hiện tại Thao Thiết hoàn toàn chưa cảm nhận được, nó chỉ đang nghĩ xem làm thế nào mới có thể tiếp cận đám người Uông gia kia, nuốt bọn họ vào bụng.

Khi sức mạnh của Tần Mặc đến trước mặt nó, nó cảm thấy da thịt đều trở nên căng cứng, có thể thấy nhiệt độ giảm xuống mạnh đến mức nào.

Còn chưa đợi nó nghĩ ra biện pháp ứng đối, hai luồng năng lượng này của Tần Mặc đã trực tiếp giáp công trái phải va chạm vào người nó, bụng nó lập tức bị hai luồng sức mạnh xuyên thủng, đồng thời xâm nhập vào cơ thể.

Nó cảm thấy máu huyết của mình dường như đều sắp đông cứng lại.

Thao Thiết trừng lớn mắt, sức mạnh này thực sự quá mạnh, nó thế mà lại có chút không kiên trì nổi.

Chỉ thấy con Thao Thiết này nghiến răng, tiếp đó nó lại vung đuôi quất về phía Tần Mặc.

Đồng thời, nó lại vận dụng tất cả sức mạnh toàn thân, để những sức mạnh này làm tan chảy máu huyết đang đông cứng trong cơ thể.

Cảm nhận được thể lực của mình hơi khôi phục một chút, Thao Thiết mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng Tần Mặc đã đỡ được năng lượng của nó, đồng thời đi tới trước mặt nó.

Trương Kỳ Lân biết con Thao Thiết này thực lực rất mạnh, khí lực cũng đặc biệt lớn, anh chắc chắn không thể để Tần Mặc một mình đối phó, vì vậy anh cùng Tần Mặc sóng vai đứng trước mặt Thao Thiết.

Thao Thiết gầm lên một tiếng, từng luồng hơi nóng từ mũi nó không ngừng phun ra, nhưng Tần Mặc lại chẳng hề để ý.

Sức mạnh hai người chồng lên nhau, đập vào đầu con Thao Thiết, Thao Thiết há to miệng, cắn về phía hai người.

Sức mạnh của hai người thế mà lại bị con Thao Thiết này nuốt xuống, Thao Thiết lập tức cảm thấy trong bụng vô cùng khó chịu, vốn dĩ sau khi hai luồng sức mạnh băng lạnh kia xuyên thủng bụng, nó đã chịu tổn thương rất lớn, càng đừng nói là hiện tại.

Thao Thiết cố nén sự khó chịu trong lòng, nó âm trầm nhìn chằm chằm hai người, tiếp đó dẫn đầu tập kích về phía Trương Kỳ Lân ở một bên.

Hai cái răng nanh của Thao Thiết vẫn khá sắc bén, hơn nữa trong miệng truyền đến mùi máu tanh nồng nặc khiến Trương Kỳ Lân vô cùng khó chịu, nhưng Trương Kỳ Lân vẫn vung thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay lên.

Cổ đao trực tiếp va chạm vào trong miệng Thao Thiết.

Thao Thiết dùng sức một chút, muốn cắn gãy thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Trương Kỳ Lân làm đôi, nhưng nó lại phát hiện mình không có sức lực đó.

Hiện tại trong lòng Thao Thiết ngược lại càng lúc càng chấn kinh.

Chương 1172

Hai người này thật sự nằm ngoài dự liệu của nó, khiến nó có chút không chấp nhận nổi.

Bất quá chuyện này cũng rất bình thường, bất kể đặt vào loài vật nào, chỉ cần gặp phải hai kẻ cường hãn như Tần Mặc, đoán chừng đều sẽ sợ hãi.

Tần Mặc nhìn chằm chằm Thao Thiết trước mặt, anh và Trương Kỳ Lân không muốn lãng phí thời gian với nó, hai người lại sóng vai một trái một phải tập kích con Thao Thiết này, Thao Thiết rất nhanh đã bị hai người đánh văng.

Bọn họ cũng chú ý thấy thực lực của con Thao Thiết này hiện tại đã trở nên rất yếu ớt, chính là thời điểm tốt để phong ấn.

Mọi người vội vàng vận khí, sức mạnh huyết mạch trong cơ thể bọn họ rót vào miếng ngọc bội giữa không trung, sức mạnh màu vàng kim trong ngọc bội lại một lần nữa tỏa ra.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều có thể nhận thấy sức mạnh màu vàng kim lần này yếu hơn nhiều so với trước, có thể thấy ngọc bội này cũng đã chịu ảnh hưởng.

Nếu lại có người ngăn cản bọn họ một lần nữa, e rằng việc phong ấn Thao Thiết này sẽ thất bại thật.

Tần Mặc nhân cơ hội liếc nhìn Lữ Tông Chu bên cạnh, Lữ Tông Chu hiện tại đang nằm ở đó, cả người rơi vào hôn mê, hai người bọn họ cũng không lo lắng Lữ Tông Chu sẽ lại qua đây ngăn cản nữa.

Sức mạnh màu vàng kim ngày càng trở nên cường thịnh, Tần Mặc chú ý thấy trong mắt con Thao Thiết xuất hiện một tia kinh khủng,

tiếp đó Thao Thiết không ngừng va chạm vào năng lượng màu vàng trước mặt.

Đồng thời, con Thao Thiết này lại giao lưu với Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, nói: "Hai người các ngươi thả ta ra, chỉ cần ta có thể tiếp tục sống, các ngươi muốn gì ta cũng có thể cho các ngươi." Về những lời quỷ quái của con Thao Thiết này, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân tự nhiên sẽ không tin, hai người đồng thời lắc đầu, từ chối đối phương. "Chúng tôi muốn cái gì cũng có thể dựa vào nỗ lực của chính mình để đạt được, cho nên ngươi không cần nói như vậy với chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ không tin ngươi." Thao Thiết gầm lên giận dữ, nó dùng móng vuốt không ngừng đập vào năng lượng màu vàng trước mặt, nhưng năng lượng màu vàng lại không có bất kỳ thay đổi nào.

Không chỉ vậy, sắc vàng còn trở nên cường thịnh hơn, mà sức mạnh màu đen trên người Thao Thiết dường như cũng bị sức mạnh màu vàng này từ từ hấp thu.

Thao Thiết biết nếu cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa, e rằng nó sẽ mất mạng.

Sau khi gầm lên một tiếng, nó lại nhìn chằm chằm vào hai người trước mặt.

Đã hai kẻ này nhất quyết muốn dồn nó vào chỗ chết, vậy nó cũng phải nghĩ cách khiến hai kẻ này sống không dễ chịu.

Sau khi nghĩ thông suốt, nó đặt ánh mắt lên miếng ngọc bội phía trên, lao thẳng về phía ngọc bội, hơn nữa cú sau mạnh hơn cú trước.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân tự nhiên cũng cảm nhận được cơ thể truyền đến từng trận khó chịu, nhưng hai người vẫn luôn cố gắng chống đỡ.

Hai người không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm con Thao Thiết

trước mặt.

Dù vậy, Thao Thiết vẫn đang kiên trì.

Không lâu sau, sức mạnh của con Thao Thiết này đã bị sức mạnh màu vàng kim trấn áp xuống, hơn nữa trên miếng ngọc bội kia không hề xuất hiện bất kỳ vết nứt nào.

Lần này con Thao Thiết coi như đã xìu xuống.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đồng thời thở phào nhẹ nhõm, xem ra con Thao Thiết này sắp bỏ cuộc.

Ngay khi hai người chuẩn bị tiếp tục trấn áp con Thao Thiết này, thì nó lại giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, dùng móng vuốt cào loạn xạ vào sức mạnh màu vàng trước mặt.

Sức mạnh màu vàng sau khi yếu đi, lại có năng lượng từ trên ngọc bội bay xuống, rơi vào chỗ sức mạnh màu vàng để tu sửa lại.

Bất luận con Thao Thiết này nỗ lực thế nào, nó chắc chắn đều không thoát ra được.

Cách đó không xa, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cùng Tiền Sanh Đào chú ý thấy màn này, mấy người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, trong mắt cũng mang theo ý cười nhàn nhạt.

Lữ Tuyền Đông cũng chú ý đến tình huống trước mặt, ông ta không nhịn được cảm thán: "Vốn còn tính toán, đã là người Lữ gia, đến nơi này tôi nhất định sẽ liều mạng già cũng phải gia cố phong ấn này, nhưng không ngờ cuối cùng lại phải dựa vào hai người không phải người Lữ gia để hoàn thành." Thực ra những lời ông ta nói Tần Mặc đều nghe thấy, nhưng Tần Mặc lười nói nhiều, dù sao anh có một loại cảm giác, phong ấn con Thao Thiết này dường như chính là sứ mệnh của anh và Trương Kỳ Lân.

Dù thế nào, hiện tại sứ mệnh sắp hoàn thành, hai người bọn họ

cũng có thể thả lỏng một chút.

Không bao lâu sau, con Thao Thiết này đã bị hai người bọn họ hoàn toàn phong ấn, hơn nữa trước mặt còn xuất hiện một cái lồng giam màu vàng, lồng giam màu vàng này trông có vẻ kiên cố hơn trước rất nhiều. "Hai người cũng quá lợi hại rồi." Hạo Thiên Chân cười nói khi đi tới bên cạnh Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Bàn Tử nghe vậy trừng to mắt: "Sao cậu lại cướp lời thoại của tôi?

Câu này lẽ ra tôi nói mới đúng." Hạo Thiên Chân đảo mắt, nhưng cậu vẫn khá vui mừng cho Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, cũng lười lãng phí nước bọt với Bàn Tử. "Chung quy hiện tại đã phong ấn được con Thao Thiết này rồi, chúng ta có phải cũng không cần thiết tiếp tục ở lại đây nữa không?" Lữ Tuyền Đông nói lời này mắt sáng rực lên.

Tuy đây là mộ huyệt Lữ gia bọn họ, nhưng ở trong này bọn họ chẳng nhận được bất kỳ lợi ích nào, hơn nữa còn luôn bị thương, ông ta chắc chắn không muốn ở lại đây nữa. "Quả thực phải ra ngoài." Tần Mặc gật đầu.

Lần này, anh ở trong mộ huyệt này cũng đã tăng lên không ít thực lực, điều này đã đủ rồi, tuy không lấy được đồ thật, nhưng cũng không sao. "Về trước đã." Cười nói xong câu này, Tần Mặc trực tiếp lấy hòn đá ra, sau đó anh lại liếc nhìn đám người Uông gia cách đó không xa.

Đám người Uông gia vội vàng chạy tới, bọn họ cười nói với Tần Mặc: "Tần Mặc tiên sinh, ngài xem có thể đưa chúng tôi ra ngoài cùng không, đây dù sao cũng là mộ huyệt Lữ gia, chúng tôi ở lại đây cũng chẳng có tác dụng gì, hơn nữa người có thù với ngài là Lý trưởng lão chứ không phải đám người chúng tôi." Tiền Sanh Đào nghe xong liền đảo mắt: "Tôi không nghe nhầm chứ, các người thế mà lại nói chuyện

này không liên quan đến các người, sao các người có mặt mũi nói ra những lời này vậy?" Tiền Sanh Đào không nhịn được oán thầm, đám người Uông gia cũng cảm thấy mặt mũi có chút không nén được, dù sao trước đó bọn họ quả thực vẫn luôn đối đầu với Tần Mặc, nhất là tầng lớp thượng tầng Uông gia bọn họ. "Nhưng đám người chúng tôi cũng là lần đầu tiên làm loại nhiệm vụ này, chúng tôi không cố ý, các vị xem có thể làm phước đưa chúng tôi ra ngoài không, chúng tôi không muốn cứ bị nhốt ở đây mãi." Bọn họ từng nghe nói con Thao Thiết này đã bị phong ấn cả ngàn năm, gần đây mới có người tiến vào mộ huyệt này, nếu bọn họ thực sự ở lại đây, vậy chẳng phải sẽ bị nhốt chết ở đây sao?

Tần Mặc lắc đầu, anh đối với đám người này căn bản không có bất kỳ lòng thương hại nào. "Các người nếu muốn ra ngoài, vậy thì tự mình nghĩ cách đi.

Đã là người Uông gia có thực lực đưa các người vào, vậy các người cũng nên tự mình ra ngoài." Nói xong, không đợi bọn họ phản ứng lại, Tần Mặc liền bóp nát hòn đá trong tay, bọn họ cùng nhau dịch chuyển ra bên ngoài.

Nơi này chính là ngọn núi lúc đầu bọn họ tiến vào.

Hiện tại đã không còn bất kỳ nguy hiểm nào, Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân ở bên cạnh, có chút tò mò hỏi: "Sao anh lại tới đây?" Trương Kỳ Lân liếc mắt một cái: "Thật ra huyết mạch trong cơ thể tôi cũng có quan hệ với Lữ gia, cho nên sau khi các người tới đây, tôi liền cảm nhận được.

Tôi biết cậu một mình phong ấn con Thao Thiết kia có thể có nguy hiểm, tôi tuyệt đối sẽ không để cậu xảy ra chuyện." Anh và Tần Mặc sớm đã trở thành bạn rất tốt, là bất kỳ ai cũng không thể vượt qua, vì vậy anh nhất định phải tới đây giúp đỡ Tần Mặc.

Tần Mặc đột nhiên có chút cảm động, trong mắt anh mang theo một tia cười, gật đầu: "Được rồi, tôi biết rồi, vẫn là phải cảm ơn anh, nếu không phải nhờ anh, e rằng lần này chúng tôi thực sự rất nguy hiểm." Trương Kỳ Lân sắc mặt lạnh xuống: "Với tôi còn cần phải nói mấy lời này sao?

Cậu còn coi tôi là bạn không?" Phải biết rằng, trước đây Tần Mặc chưa bao giờ nói những lời khách sáo đường hoàng như vậy với anh, cho nên anh mới nói thế.

Tần Mặc nhướng mày: "Xem ra thời gian qua không gặp, tính cách của anh vẫn chẳng thay đổi chút nào." Trương Kỳ Lân cười cười.

Thấy hai người bọn họ đứng đó nói chuyện, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ho khan một tiếng, cắt ngang hai người. "Tôi bảo này.

Chúng ta hay là đừng đứng ngây ra đó nữa đi, các cậu cũng thấy rồi đấy, hiện tại nơi này là rừng sâu núi thẳm, hơn nữa trời sắp tối rồi, các cậu không muốn ở đây làm mồi cho thú dữ trên núi chứ?" Tần Mặc đáp một tiếng: "Chúng ta về trước đi." Lúc đi về phía trước, bọn họ nhìn thấy Lữ Tông Chu nằm trên mặt đất.

Tần Mặc nhìn Lữ Tông Chu hai lần, Lữ Tuyền Đông hiểu ý Tần Mặc, ông ta đi tới bên cạnh Lữ Tông Chu, cõng đối phương lên lưng.

Chương 1173

"Tuy hắn quả thực đã làm chuyện thương thiên hại lý, nhưng nhất định phải giao cho người trong gia tộc chúng tôi trừng trị." Thực ra Lữ Tuyền Đông cũng không cần thiết phải lo cho đối phương, nhưng trải qua khoảng thời gian này, ông ta đã suy nghĩ thông suốt.

Trong Lữ gia người thích hợp làm tộc trưởng, chỉ có ông ta và Lữ Tông Chu, hiện tại Lữ Tông Chu xảy ra tình trạng như vậy, thì ông ta là ứng cử viên tộc trưởng xứng đáng nhất.

Nhưng dù thế nào, cũng phải để gia tộc biết tình trạng của Lữ Tông Chu.

Cho dù sau này Lữ Tông Chu còn có thể tiếp tục sống, những ngày tháng cũng nhất định sẽ không dễ chịu, trừng phạt như vậy đối với hắn còn nghiêm trọng hơn cả giết chết hắn.

Tần Mặc gật đầu, chung quy trải qua những chuyện này, Lữ Tuyền Đông đã có sự trưởng thành, hơn nữa còn có sự đảm đương, xem ra sau này ông ta hẳn có thể làm tốt vai trò đương gia của Lữ gia.

Đường về vẫn khá dễ đi, không bao lâu sau bọn họ liền trở về lãnh địa gia tộc Lữ gia.

Lữ Thiên Trình vẫn luôn ở đây đợi Tần Mặc, hiện tại thấy bọn họ trở về, trong lòng vui mừng khôn xiết, vội vàng chạy ra đón. "Các vị cuối cùng cũng về rồi, tôi ở đây đợi đến sắp chết rồi, các vị đều bình an vô sự, chắc hẳn con Thao Thiết kia đã bị phong ấn rồi chứ?" Tần Mặc gật đầu, sau đó lại nhìn sang Lữ Tuyền Đông ở một bên.

Lữ Tuyền Đông ho khan một tiếng: "Lần này người trong gia tộc chúng ta vẫn có thương vong." Lữ Thiên Trình lúc này mới nhìn kỹ, ông ta phát hiện trong số những người này thế mà lại có thêm một

người lạ mặt, hơn nữa thiếu mất một Lục trưởng lão. "Lục trưởng lão ông ấy..." Lữ Thiên Trình có chút do dự nhìn chằm chằm Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông trầm mặc.

Tần Mặc nhìn mấy người Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Chúng ta đi nghỉ ngơi trước đi, còn về tình huống cụ thể, để Lữ Tuyền Đông giải thích với tộc trưởng bọn họ một chút." Về chuyện trong gia tộc bọn họ, Tần Mặc không muốn quản nhiều, những việc này để Lữ Tuyền Đông làm là thích hợp nhất.

Lữ Tuyền Đông thở dài, đợi sau khi nhóm Tần Mặc rời đi, lúc này mới cùng Lữ Thiên Trình tìm một chỗ, ngồi xuống kể lại toàn bộ tình huống cụ thể cho đối phương.

Lữ Thiên Trình có chút kinh hãi hít sâu một hơi khí lạnh, ông ta không ngờ hai người này thân là người trong gia tộc ông ta, thế mà lại làm ra chuyện quá đáng như vậy.

Không cần nghĩ, Lữ Thiên Trình cũng có thể đoán được đám người kia rốt cuộc là vì cái gì.

Chẳng qua chỉ là cái ghế tộc trưởng Lữ gia này mà thôi. "Xem ra Lữ Tông Chu cảm thấy cái chức tộc trưởng này thực sự rất béo bở, cho nên mới làm ra chuyện như vậy, thực sự là quá khiến người ta thất vọng.

May mà có Tần Mặc và người bạn kia của cậu ấy, nếu không thì con Thao Thiết này e rằng thực sự không thể phong ấn nổi." Đến lúc đó cho dù toàn bộ người trong gia tộc bọn họ đều xuất động, cũng chưa chắc có thể tiêu diệt con Thao Thiết kia. "Ai bảo không phải chứ?" Lữ Tuyền Đông có chút bất lực, nhưng những chuyện này quả thực là do người trong gia tộc bọn họ làm. "Hiện tại Lữ Tông Chu quả thực đã được tôi đưa ra ngoài, nhưng xương cốt trên người hắn

về cơ bản đều gãy hết rồi, chỉ là không bỏ mạng trong miệng Thao Thiết mà thôi, sau này muốn khôi phục đoán chừng rất khó." Không phải Lữ Tuyền Đông cố ý không cứu hắn, mà là lúc đó ông ta quả thực mới vừa ổn định lại được.

Hơn nữa, cho dù ông ta thực sự có cơ hội, e rằng ông ta cũng sẽ chờ đợi, người như Lữ Tông Chu căn bản không đáng để ông ta cứu. "Thôi được rồi, trước cứ như vậy đi." Lữ Thiên Trình cảm thấy Thao Thiết bị phong ấn, lẽ ra phải là chuyện vui mừng, ông ta không có tâm trí nghĩ đến chuyện khác. "Đã lần này là Tần Mặc và vị bạn họ Trương kia giúp chúng ta, vậy chúng ta qua đó cảm ơn bọn họ một chút." Lữ Thiên Trình nói xong liền rời khỏi nơi này, đi tới cái sân của nhóm Tần Mặc, bởi vì nhóm Tần Mặc là người ngoại tộc, cho nên được bố trí ở trong cái sân bỏ không này.

Tần Mặc đang ở đây nói chuyện với Trương Kỳ Lân, nghe thấy tiếng động bên ngoài liền nhíu mày, nhưng hai người bọn họ cũng biết, hiện tại không phải lúc nói chuyện.

Lữ Thiên Trình sau khi tới đây, liền hành lễ với Tần Mặc và Trương Kỳ Lân trước: "Đa tạ nhị vị, nếu không có các vị, e rằng chúng tôi không thể vượt qua nguy cơ lần này." Tần Mặc xua tay: "Không sao đâu, đây vốn là việc chúng tôi nên làm." Lữ Thiên Trình thở dài, tuy ngoài miệng Tần Mặc nói vậy, nhưng trong lòng ông ta rõ ràng, nếu không phải vì Lữ Tuyền Đông, đoán chừng hai người Tần Mặc chưa chắc đã ra tay giúp đỡ. "Tôi còn có một số chuyện muốn hỏi ông." Tần Mặc chăm chú nhìn Lữ Thiên Trình, anh rất muốn biết quan hệ giữa mình và Lữ gia.

Ở trong mộ huyệt kia, Tần Mặc đã cảm thấy không đúng rồi, nhưng anh vẫn muốn hỏi cho rõ ràng.

Lữ Thiên Trình nghe vậy, lập tức gật đầu, đã Tần Mặc muốn biết,

vậy ông ta chắc chắn phải cố gắng nói cho đối phương, dù sao đối phương cũng đã làm chuyện cứu gia tộc bọn họ.

Lữ Thiên Trình quay đầu, nhìn sang Trương Kỳ Lân ở bên cạnh, Tần Mặc lại bổ sung: "Anh ấy là bạn của tôi, anh ấy có thể biết bất cứ bí mật nào của tôi." Điều này cũng có nghĩa là, Trương Kỳ Lân không phải người ngoài, Lữ Thiên Trình không cần thiết vì thế mà kiêng kỵ. "Vậy được, Lữ Tuyền Đông ông ra đằng kia canh chừng trước đi." Lữ Thiên Trình nói câu này, chỉ tay về phía cửa, Lữ Tuyền Đông đáp một tiếng, đi về phía đó.

Đã Lữ Thiên Trình phân phó, vậy ông ta chắc chắn phải làm tốt chút việc nhỏ này.

Hơn nữa, Tần Mặc đã có chuyện muốn hỏi Lữ Thiên Trình, vậy ông ta chắc chắn phải ở đây canh chừng, tránh để có người nghe được bí mật của bọn họ.

Thấy Lữ Tuyền Đông đã đi qua đó, Tần Mặc lúc này mới nói với Lữ Thiên Trình: "Lần này tiến vào mộ huyệt Lữ gia các ông, tôi luôn cảm thấy Tần gia dường như có quan hệ rất lớn với Lữ gia các ông, chuyện này là thế nào?" Lữ Thiên Trình trầm mặc một lát, lúc này mới mở miệng nói với Tần Mặc: "Thực ra lúc đầu tôi cũng có chút nghi ngờ, cậu có phải là người Tần gia mà mỗi đời tộc trưởng chúng tôi đều biết hay không.

Nhưng về sau tôi đã xác định được, cậu quả thực chính là con cháu của người đó." Tần Mặc gật đầu, ra hiệu cho Lữ Thiên Trình tiếp tục nói. "Thực ra gia tộc chúng tôi và gia tộc các cậu vẫn rất có uyên nguyên, sự kiện cụ thể tôi không rõ lắm, nhưng tôi biết gia tộc tôi vẫn luôn đi theo vị tộc trưởng kia của các cậu." "Tộc trưởng Tần gia các cậu đặc biệt lợi hại, đã làm rất nhiều việc vì bách tính, mà các cậu cũng được coi là người lãnh đạo một phương." "Nhưng đợi đến

về sau, những quái vật bị trấn áp ngày càng nhiều, thậm chí có một số Tống Tử tác ác đa đoan cùng những thứ khác.

Bao gồm cả những kẻ làm ác đến từ Uông gia." Tần Mặc có chút kinh ngạc, đột nhiên nhớ tới con Tống Tử trồng cây đào ở đó, buột miệng hỏi một câu: "Ông là nói, trong mộ huyệt Lữ gia kia đang nhốt, còn có người của Uông gia sao?" "Không sai, bọn họ là tổ tiên Uông gia, bởi vì bọn họ nghiên cứu những thứ hại người, bọn họ đem nội tạng của những con Tống Tử kia cấy ghép lên người mình để tăng cường năng lực, nhưng làm như vậy sẽ khiến bọn họ biến thành một loại quái vật, còn vô cùng khát máu." "Vị lãnh đạo trong gia tộc các cậu không thể chịu đựng đối phương như vậy, liền trấn áp đối phương lại một chút, về sau khi con Thao Thiết kia xuất hiện, họ liền đặc biệt làm một cái phong ấn, đặt ở nơi này." Tần Mặc biết "họ" trong miệng đối phương, chắc hẳn ám chỉ những người lãnh đạo của Tần gia. "Hóa ra là vậy." "Mà gia tộc chúng tôi hẳn là vẫn luôn đi theo các cậu, sau này chúng tôi được phái đến nơi này để trấn áp những thứ này." "Hằng năm chúng tôi đều gia cố phong ấn cho ngôi mộ đó, rót huyết mạch Chu Tước của gia tộc vào bên trong.

Nhưng mấy năm gần đây, tôi phát hiện huyết mạch Chu Tước của chúng tôi ngày càng loãng đi, nên phong ấn cũng lung lay sắp đổ." Tần Mặc gật đầu, đây e rằng cũng là nguyên nhân ông ta để Lữ Tuyền Đông ra ngoài tìm kiếm ngọc bội. "Chuyện về ngôi mộ đó, chỉ có tộc trưởng các đời của Lữ gia chúng tôi mới được biết." Lữ Thiên Trình thở dài một hơi, trong lòng ông vẫn chịu áp lực rất lớn.

Ông là người có huyết mạch Chu Tước nồng đậm nhất trong thế hệ này, nhưng dù vậy, dùng sức mạnh của ông để gia cố phong ấn cũng không có tác dụng gì. "Sức mạnh huyết mạch trên người Lữ Tuyền Đông mạnh hơn tôi một chút, cho nên ban đầu tôi phái nó vào trong đó là đã ôm một tia kỳ vọng, kết quả vẫn vô dụng." Lữ Thiên

Trình lắc đầu.

Tần Mặc nhướng mày: "Sao có thể nói là vô dụng được?

Cuối cùng cậu ta chẳng phải đã tìm được chúng tôi sao?" Tuy nói rằng cậu ta quả thực không có cách nào phong ấn con Thao Thiết kia, nhưng đó là vì thực lực của Thao Thiết quá mạnh, đối phương mới không làm được, chuyện này không thể trách cậu ta.

Lữ Thiên Trình ừ một tiếng.

Đúng vậy, cách nói này của Tần Mặc cũng không sai. "Bất kể thế nào, gặp được người Tần gia các cậu cũng coi như là may mắn của chúng tôi." Có lẽ ban đầu chuyện này bắt nguồn từ Tần gia, nhưng bọn họ đã đến đây, trở thành Thủ Mộ Giả, thì bọn họ nhất định phải làm tốt chức trách của mình.

Tần Mặc gật đầu: "Trong ngôi mộ đó có một con Chu Tước, nếu tôi đoán không lầm, năm xưa sau khi phong ấn con Thao Thiết kia, Chu Tước hẳn là nguyên khí đại thương, rồi bỏ mạng tại đây.

Nó đã đẻ ra một quả trứng, đặt ở đó, nhưng sức mạnh trong quả trứng đó vẫn luôn quá yếu." "Dẫn đến việc nó không thể phát huy ra sức mạnh Chu Tước.

Về sau các ông không cần lo lắng nữa, có con Chu Tước kia ở trong mộ, con Thao Thiết đó sẽ không dám làm bậy đâu." Thực ra Tần Mặc cảm thấy trải nghiệm trong đời mình cũng khá ly kỳ.

Ban đầu chỉ là gặp phải mấy thứ như Tống Tử hay Hạn Bạt, nhưng về sau những thứ gặp phải lại càng lúc càng nằm ngoài dự liệu của hắn, thậm chí còn dính dáng đến cả thần thú.

Lữ Thiên Trình nghe vậy, ánh mắt sáng lên, ông làm sao cũng không ngờ tới, trong đó lại có một con Chu Tước. "Nếu đúng là như vậy, thì sau này gia tộc chúng tôi quật khởi chẳng phải rất đơn giản

sao?" Tần Mặc cười cười: "Điều đó chưa chắc, còn phải xem tâm tính người trong gia tộc ông thế nào đã.

Chương 1174

Tuy nhiên tình hình hiện tại đối với các ông vẫn khá có lợi.

Còn về phần Uông gia..." Tần Mặc ngừng lại một chút, lại nhìn chăm chú vào Lữ Thiên Trình: "Lần này khi chúng tôi xuống mộ, bọn họ cũng bám theo và muốn đánh chủ ý lên chúng tôi." Lữ Thiên Trình trừng lớn mắt: "Sao lại có chuyện đó?" "Cụ thể tôi cũng không biết, miếng ngọc bội trong tay tôi không phải là chìa khóa phong ấn Thao Thiết sao?

Bọn họ rất muốn có được miếng ngọc bội này.

Năm xưa bọn họ cùng tôi tiến vào mộ, chính là để lấy nó." "Nhưng về sau miếng ngọc bội này vẫn rơi vào tay tôi, cho nên lần này bọn họ mới đuổi tới tận đây, ước chừng cũng là vì ngọc bội mà đến." Đương nhiên, những điều này cũng chỉ là Tần Mặc suy đoán mà thôi, hắn không biết suy nghĩ của mình có đúng hay không.

Nhưng dù thế nào, hắn vẫn phải nói những điều này cho Lữ Thiên Trình biết để đối phương hiểu rõ. "Ra là vậy.

Nếu nói thế thì miếng ngọc bội này hẳn là thứ rất quan trọng, tuyệt đối không thể để đám người Uông gia đoạt được.

Người của gia tộc đó xưa nay luôn thích làm mấy chuyện bẩn thỉu." Đối với những chuyện này Tần Mặc tự nhiên là biết rõ. "Yên tâm đi, xưa nay tôi và người Uông gia vẫn luôn có chút ân oán, bất luận thế nào tôi cũng sẽ không để ngọc bội rơi vào tay bọn họ, nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận." Nghe vậy, Lữ Thiên Trình mới thả lỏng, ông ừ một tiếng.

Tần Mặc đã cam kết như vậy thì tự nhiên là tốt nhất.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận uyên náo, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều nhíu mày, hai người đứng dậy.

Sắc mặt Lữ Thiên Trình cũng có chút không tốt, hiện tại ông mới là tộc trưởng Lữ gia, hơn nữa ông còn đang sống sờ sờ đây, thế mà lại có kẻ dám gây sự trên địa bàn Lữ gia, ông đảo mắt muốn xem là kẻ nào.

Kết quả khi đối phương xông vào, Lữ Thiên Trình sững người.

Người này chính là Tứ trưởng lão.

Lữ Thiên Trình âm trầm nhìn chằm chằm Tứ trưởng lão: "Ông làm cái gì vậy?

Chẳng lẽ không biết mấy vị này là quý khách của Lữ gia chúng ta sao?

Bọn họ giúp chúng ta phong ấn Thao Thiết, đối với chúng ta là ân nhân." Tứ trưởng lão hừ lạnh một tiếng, lão chẳng có tâm trí đâu mà đôi co với Lữ Thiên Trình: "Bọn chúng đã hại chết em trai tôi, chẳng lẽ tôi không thể đến đòi bọn chúng một lời giải thích sao?" Lữ Tuyền Đông có chút bất đắc dĩ nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân: "Ngại quá, vừa rồi tôi đã cố gắng ngăn cản ông ấy, hơn nữa cũng giải thích chuyện xảy ra trong mộ, nhưng ông ấy không chịu nghe tôi." Tần Mặc xua tay, hắn biết cho dù mình không tìm phiền phức thì đối phương cũng sẽ tìm tới cửa, vậy chi bằng giải quyết dứt điểm một lần. "Nếu ông đã đến rồi, vậy tôi sẽ kể lại chân tướng sự việc một năm một mười cho ông nghe." Tần Mặc nhìn chăm chú vào Tứ trưởng lão, sau đó kể lại toàn bộ sự việc xảy ra trong mộ cho đối phương.

Không chỉ vậy, Tần Mặc còn nói rõ người sát hại đối phương không phải là mình.

Chỉ tiếc Tứ trưởng lão căn bản không chịu tin những điều này, lão

trực tiếp phất tay: "Đừng nói với tôi cái đó, nếu không phải tại các người, em trai tôi tuyệt đối sẽ không chết.

Hơn nữa đám người các ngươi rõ ràng là thông đồng khẩu cung để lừa gạt tôi." "Tôi và em trai vẫn luôn đối xử với Lữ Tông Chu rất tốt, hơn nữa còn hy vọng nó có thể ngồi lên vị trí tộc trưởng, Lữ Tông Chu sao có thể đối xử với chúng tôi như vậy?

Ngược lại các người mới có khả năng làm hại em trai tôi, dù sao trước đó các người và tôi đã có ân oán rất lớn." Trong mắt Tần Mặc lóe lên một tia trào phúng, hắn đánh giá đối phương một chút: "Ông chắc không nghĩ rằng với năng lực của mình có thể khiến chúng tôi bận tâm đấy chứ?" "Nói cho ông biết, tôi muốn giết ông chỉ là chuyện trong phút chốc mà thôi, nếu không phải nể mặt ông là người Lữ gia, tôi hiện tại đã đánh phế ông rồi." Tuy nói đá bản mệnh của đối phương đã bị hắn đánh vỡ, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng quá nhiều, ít nhất lão vẫn có thể tiếp tục sống. "Ông nếu không tin, cứ đợi Lữ Tông Chu sống lại, tự mình đi hỏi Lữ Tông Chu một chút, xem xem có phải do hắn làm hay không?" Nhị trưởng lão biết chuyện xảy ra ở đây nên cũng vội vàng chạy tới, ông giải thích với Tứ trưởng lão: "Tôi cũng có mặt tại hiện trường, cho dù ông không tin mấy cậu thanh niên này, chẳng lẽ ngay cả lời tôi nói ông cũng không chịu tin sao?

Tôi lừa ông làm gì chứ?" Trong mắt Tứ trưởng lão lóe lên một tia giằng xé, lão cảm thấy Nhị trưởng lão quả thực không giống người nói dối.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, lão cảm thấy cho dù chuyện này thật sự do Lữ Tông Chu làm, thì cũng tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến đám người Tần Mặc. "Vậy dựa vào đâu mà đám người các ngươi không chết ở đó, chỉ có em trai tôi là chết, chẳng lẽ đây không phải do các ngươi cố ý sao?" Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào vốn đang ngủ nướng ở bên trong, nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, mấy

người mơ màng mở mắt, đi ra xem.

Thấy Tứ trưởng lão ở đây, bọn họ còn gì mà không hiểu?

Bàn Tử thì không có tính khí tốt như vậy, gã trực tiếp xắn tay áo, đi về phía Tứ trưởng lão: "Có bản lĩnh thì ông nói lại câu nữa xem!

Dọc đường đi chúng tôi đã đủ nhân nhượng bọn họ rồi, hơn nữa chúng tôi còn cứu bọn họ mấy lần.

Kết quả bọn họ không biết điều, không cảm kích thì thôi, lại còn luôn muốn đánh lén chúng tôi." "Kết quả bọn họ tự làm tự chịu, chuyện này ngược lại muốn đổ lên đầu chúng tôi, ông lấy đâu ra cái mặt dày thế hả?" Bàn Tử mắng hết những gì trong lòng ra, đối phương nào đã bao giờ chịu nhục nhã như vậy, lão trừng lớn mắt, khó tin nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: "Ông nhìn tôi làm gì?

Tôi nói đâu có sai.

Hắn muốn ra tay với bọn tôi, rồi tự mình lao đầu vào chỗ chết, chẳng lẽ bọn tôi còn ngăn cản hắn được chắc?" Mọi người nghe Bàn Tử nói vậy đều không nhịn được bật cười, chỉ có sắc mặt Tứ trưởng lão đen như đít nồi.

Lão nhìn đám người trước mặt, đảo mắt một vòng, nắm đấm siết chặt.

Xem ra bọn họ mới là cùng một giuộc, mình chỉ là người ngoài mà thôi. "Được lắm, có bản lĩnh các người cứ đợi đấy cho tôi, tôi nhất định sẽ khiến các người chết tại đây." Tứ trưởng lão nói xong, xoay người muốn rời đi, nhưng Lữ Thiên Trình lại chắn trước mặt lão. "Mấy vị này quả thực giúp đỡ chúng ta rất lớn, ông không nên nói như vậy.

Huống hồ, ông hẳn là rất hiểu tính cách em trai mình, nó có làm ra

chuyện hạ độc thủ với người khác hay không, ông hẳn phải rất rõ." Lữ Thiên Trình đại khái cũng có thể hiểu được, đoán chừng những chuyện này là do Tứ trưởng lão phân phó xuống, nếu không thì không thể nào xảy ra tình huống như vậy.

Nghe thấy lời này, nắm đấm Tứ trưởng lão siết càng chặt hơn: "Dù thế nào đi nữa, em trai tôi cũng đã chết rồi, trừng phạt này đối với tôi chẳng lẽ còn chưa đủ sao?" "Thật buồn cười, hắn tự mình chết, liên quan gì đến người khác, cái gì gọi là trừng phạt đối với ông chứ?" Bàn Tử đảo mắt, Tiền Sanh Đào bên cạnh cũng không nhịn được bồi thêm một câu: "Theo tôi thấy loại người như vậy vốn chết chưa hết tội, ai bảo bọn họ có tâm địa hại người chứ?

Kẻ muốn hãm hại người khác đều nên xuống địa ngục." Lời này của Tiền Sanh Đào có chút ý chỉ chó mắng mèo.

Tứ trưởng lão tự nhiên cũng nghe ra, lão suýt chút nữa thì tức ngất, nhưng vẫn nhịn được.

Lão âm trầm trừng mắt nhìn mấy người trước mặt: "Những gì các người nói hôm nay tôi đều sẽ nhớ kỹ, các người cứ đợi đấy cho tôi." Tiếp đó, Tứ trưởng lão lại nhìn Lữ Thiên Trình: "Tộc trưởng, bất kể ngài nói gì cũng không thay đổi được suy nghĩ của tôi, cho nên ngài đừng nói những lời này nữa, bằng không chỉ khiến khoảng cách giữa chúng ta càng lớn hơn mà thôi." Tứ trưởng lão chỉ cảm thấy Lữ Thiên Trình nhất định là hướng về mấy người kia mới nói như vậy.

Rõ ràng lão và em trai vẫn luôn suy nghĩ cho người trong gia tộc, hơn nữa còn lo lắng chuyện Thao Thiết, hiện tại tộc trưởng giao chuyện Thao Thiết cho người ngoài xử lý thì thôi đi, còn đối với cái chết của em trai lão mặc kệ không quan tâm.

Điều này thực sự khiến lão lạnh lòng.

Lữ Thiên Trình thực ra cũng hiểu suy nghĩ của Tứ trưởng lão,

nhưng ông lười so đo với lão nhiều như vậy.

Dù sao đối phương vừa mới mất đi em trai, trong lòng phẫn hận là bình thường, để lão nghỉ ngơi một chút là được. "Thôi được rồi, ông tự mình suy nghĩ kỹ đi, chuyện này quả thực không liên quan đến bọn họ." Lữ Thiên Trình xua tay.

Tứ trưởng lão hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người rời khỏi đây, những lời tộc trưởng nói lão mới không thèm nghe.

Chẳng qua là vì đối phương phong ấn con Thao Thiết kia nên tộc trưởng mới cảm thấy người ta có công lao mà thôi.

Lữ Thiên Trình thở dài một hơi, tiếp đó lại nhìn về phía nhóm Tần Mặc: "Ngại quá, các cậu đừng so đo với ông ấy, ông ấy vừa mới mất em trai nên mới nói như vậy." Tần Mặc cười cười: "Chúng tôi tự nhiên không có gì để so đo, dù sao cũng không còn bao lâu nữa chúng tôi sẽ rời khỏi đây.

Ngược lại là tộc trưởng, ông nên suy nghĩ thật kỹ xem người nào thích hợp làm trưởng lão trong gia tộc, người nào không thích hợp." Tần Mặc cho rằng điều duy nhất hắn có thể nói chỉ có bấy nhiêu, còn về việc đối phương có chịu nghe hay không, hoàn toàn phải xem bản thân đối phương.

Nghe vậy, Lữ Thiên Trình sững sờ tại chỗ, ông lại không biết nên trả lời Tần Mặc thế nào.

Chương 1175

Sau đó, ông lắc lắc đầu, coi như Tần Mặc chưa nói gì đi. "Vậy tôi đi xử lý chuyện trong gia tộc trước, hôm nay các cậu cứ nghỉ ngơi ở đây, đợi ngày mai tôi sẽ thết đãi các cậu." Tần Mặc gật đầu, dù sao hiện tại hắn cũng không đặc biệt vội vã rời đi, hơn nữa hắn còn muốn chỉ điểm Lữ Tuyền Đông vài chiêu.

Khi đối phó với con Thao Thiết kia, Lữ Tuyền Đông cũng đã giúp đỡ một chút, tuy thời gian chiến đấu không dài, nhưng Tần Mặc cũng nhìn ra những chỗ thiếu sót trong chiêu thức của cậu ta.

Sáng sớm hôm sau, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân tỷ thí với nhau một chút tại đây.

Lữ Tuyền Đông tới đưa bữa sáng cho nhóm Tần Mặc thì chú ý tới cảnh này, cậu ta có chút kinh ngạc, sau đó đứng sang một bên quan sát hai người tỷ thí.

Có điều khiến cậu ta không ngờ là, dù với thực lực của mình, cậu ta vẫn không nhìn rõ hai người này ra chiêu như thế nào, đủ thấy tốc độ của bọn họ nhanh đến mức nào.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân tự nhiên cũng phát hiện ra Lữ Tuyền Đông, nên sau một lúc, hai người dừng lại, đưa mắt nhìn về phía cậu ta.

Lữ Tuyền Đông vội vàng bưng đồ ăn đi tới. "Tôi đến đưa bữa sáng cho các anh." Nói rồi, cậu ta lại nhìn sang người bên cạnh, trong tay người đó cũng bưng một ít, đủ cho mấy người Tần Mặc ăn.

Tần Mặc ừ một tiếng: "Cứ để đó đi, lát nữa chúng tôi sẽ ăn." Lữ Tuyền Đông gật đầu, đợi Tần Mặc ăn xong, hắn mới đưa mắt nhìn về phía Lữ Tuyền Đông: "Kiếm pháp trước đó tôi dạy cậu, còn nhớ

không?

Thử múa vài đường ở đây xem sao." Ánh mắt Lữ Tuyền Đông sáng lên, không cần nghĩ cũng biết Tần Mặc nhất định muốn chỉ điểm cho cậu, nên cậu liền luyện tập ngay trong sân.

Tần Mặc phát hiện tiến bộ của cậu ta cũng khá lớn, nhưng vẫn còn một chút khuyết điểm nhỏ. "Vừa rồi chiêu thứ hai và chiêu thứ ba của cậu liên kết hơi thiếu tự nhiên, có lẽ khi mới bắt đầu học hai chiêu này cậu đã gặp khó khăn nhất định nhưng chưa khắc phục được.

Cậu cần phải tĩnh tâm suy nghĩ thật kỹ, tôi sẽ nói cho cậu nghe chi tiết cụ thể." Tần Mặc nhìn Lữ Tuyền Đông, cậu ta vội vàng vâng dạ.

Khoảng thời gian này ở chung với Tần Mặc, cậu ta đã biết bản lĩnh của hắn, Tần Mặc nói gì thì nhất định là cái đó, cho nên cậu ta nhất định phải theo Tần Mặc luyện tập thật tốt, như vậy mới có thể nâng cao thực lực, ngồi vững vị trí tộc trưởng này. "Ngoài ra còn có một số lời tôi muốn nói với cậu." Tần Mặc nhìn Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông đương nhiên biết Tần Mặc muốn nói gì, cậu hít sâu một hơi: "Trước đây tôi quả thực không muốn ngồi vào vị trí tộc trưởng này, nhưng về sau tôi đã nghĩ thông suốt, nếu tôi không làm vậy thì người trong gia tộc có lẽ sẽ càng thêm phân tâm." "Hơn nữa không có ai thích hợp hơn tôi cả." Trong thế hệ bọn họ chỉ có cậu và Lữ Tông Chu là thích hợp ngồi vị trí này nhất, nhưng hiện tại Lữ Tông Chu đã không còn khả năng nữa, nếu cậu không gánh vác trách nhiệm này, thì gia tộc bọn họ chẳng phải sẽ lụi bại sao?

Tần Mặc gật đầu, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng: "Trong lòng cậu tự biết rõ là tốt rồi, thời gian qua cậu cũng trưởng thành không ít, biết việc gì nên làm việc gì không nên làm.

Sau này e rằng tôi không có cách nào giúp cậu nữa." Tuy rằng hai

nhà vẫn có uyên nguyên khá sâu, nhưng bọn họ phải luôn ở lại đây canh giữ mộ huyệt phong ấn Thao Thiết, bản thân hắn không thể cứ ở mãi nơi này được. "Tôi biết, về bộ kiếm pháp anh dạy, tôi nhất định sẽ luyện tập thật tốt, đợi sau này hai ta có cơ hội gặp lại, tôi sẽ khiến anh phải nhìn với cặp mắt khác xưa." Tần Mặc cười cười.

Bàn Tử ăn xong đồ ăn đi ra ngoài thì nghe thấy cảnh này, gã bĩu môi nói với Tần Mặc: "Không ngờ cậu lại chịu dạy kiếm pháp này cho Lữ Tuyền Đông, thế mà chẳng chịu chỉ điểm cho tôi vài chiêu." "Trước đây tôi chỉ điểm cho anh, anh nói thế nào hả?" Tần Mặc đảo mắt.

Tuy nói hắn chưa từng dạy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cái gì bài bản, nhưng hai người họ tiến bộ cũng khá nhanh, dù sao cả hai đều có rất nhiều kinh nghiệm thực chiến.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: "Thế thì sao?

Trước đây tôi đúng là không muốn học lắm, nhưng bây giờ khác rồi, cậu không thể dạy lại cho tôi sao?" Tần Mặc bật cười, ừ một tiếng: "Anh nói không sai, vậy đợi sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ dạy anh, chỉ hy vọng đến lúc đó anh đừng có lùi bước." Bàn Tử trừng lớn mắt, không biết tại sao gã đột nhiên cảm thấy Tần Mặc dường như muốn tiến hành huấn luyện ma quỷ với gã. "Hay là thôi đi." Bàn Tử lập tức rút lui, sở dĩ gã không muốn theo Tần Mặc học tập là vì trước đó đi theo Tần Mặc hai ngày, luyện tập xong cả người gã nằm liệt giường không động đậy nổi.

Gã không muốn ngày nào cũng sống những ngày như vậy.

Tần Mặc đảo mắt, hắn biết ngay Bàn Tử chắc chắn sẽ lại không đồng ý, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Cả ngày hôm đó, nhóm Tần Mặc đều ở lại trong sân, về sau hắn lại nghe Lữ Tuyền Đông nói Lữ gia dường như xảy ra chút chuyện.

Nhưng quá nhiều chuyện Tần Mặc không muốn biết, đây là việc riêng của Lữ gia, hắn không cần thiết phải nhúng tay.

Mãi đến tối, Lữ Tuyền Đông mới đến chỗ sân viện của nhóm Tần Mặc mời bọn họ đi ăn cơm.

Trên đường đi, Bàn Tử nhỏ giọng nói với Lữ Tuyền Đông: "Đúng rồi, trước đó các người nói nếu chúng tôi giúp phong ấn con Thao Thiết kia sẽ tặng chúng tôi một số món quà, những món quà này chúng tôi có thể tự chọn không?" Lữ Tuyền Đông ngẩn người, nếu Bàn Tử không nói thì cậu ta cũng quên béng mất việc này. "Đương nhiên không thành vấn đề, lát nữa tôi sẽ nói với tộc trưởng chuyện này, ông ấy sẽ đồng ý thôi." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, đây tự nhiên là chuyện tốt nhất, có thể lấy được bảo vật thì ai mà chẳng vui?

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, Bàn Tử quả nhiên vẫn giống trước kia, luôn mê mẩn bảo vật.

Bất quá thế cũng tốt, đây mới là Bàn Tử mà bọn họ biết, Bàn Tử có thể cứ vô ưu vô lo như vậy, đối với hai người bọn họ mà nói cũng là một chuyện tốt.

Không lâu sau, bọn họ đã đến hiện trường.

Tần Mặc đưa mắt nhìn những người có mặt tại đây, phát hiện ngoại trừ Nhị trưởng lão ra còn có những lão giả khác.

Còn Lữ Thiên Trình thì ngồi ở vị trí chủ tọa, thấy Tần Mặc tới, ông vội vàng dẫn Tần Mặc đến chỗ ngồi dành cho khách. "Các cậu cứ ngồi ở đây đi, có món gì không hợp khẩu vị có thể nói với chúng tôi, tôi sẽ bảo người dưới đi đổi." Bàn Tử nhìn thấy những món ăn trên bàn trước mặt, mắt sáng rực lên, không ngờ lại có nhiều sơn hào hải vị đến thế. "Các người sống ở đây cũng không tệ nha." Lữ Tuyền Đông cười cười: "Đây là vì tộc trưởng nói hôm nay muốn yến thỉnh các anh nên đặc biệt phái người ra ngoài tìm mua đấy." Tần Mặc gật

đầu, nghĩ đến chuyện Lữ gia xảy ra hôm nay, hắn quét mắt nhìn một vòng những người có mặt, phát hiện Tứ trưởng lão không có ở đây, mà cách đó không xa còn mấy chỗ trống.

Nếu đoán không lầm, e rằng chuyện xảy ra hôm nay có liên quan đến Tứ trưởng lão.

Tần Mặc nhìn Lữ Thiên Trình một cái, nhưng Lữ Thiên Trình không muốn nói với bọn họ, hắn cũng không cần thiết phải xen vào chuyện của người ta.

Tần Mặc nhìn thức ăn trước mặt, quả thực khá tinh tế, vừa vặn lúc ở trong mộ bọn họ chẳng được ăn gì ngon, nên liền vội vàng ăn uống thỏa thích.

Ăn xong, Lữ Thiên Trình mới mở miệng nói với nhóm Tần Mặc: "Yến tiệc đã kết thúc, nếu mấy vị còn muốn tiếp tục ở lại đây thì cứ tự nhiên." Tần Mặc biết ý của Lữ Thiên Trình là muốn bọn họ rời đi.

Tuy nói hắn và Lữ gia quả thực có chút uyên nguyên, nhưng cũng không cần thiết phải ở lại đây mãi.

Hơn nữa đoán chừng người Lữ gia còn có việc riêng phải làm, ví dụ như chuyện về Tứ trưởng lão. "Tộc trưởng, trước đó không phải nói có thể để bọn họ chọn một số bảo vật sao?" Sắc mặt Lữ Thiên Trình cứng đờ, ông trầm mặc một lúc, lúc này mới nói với Tần Mặc: "Thực không dám giấu các vị, bảo vật trong gia tộc chúng tôi đã bị người khác trộm mất rồi." Bàn Tử nghe vậy liền bật dậy, trừng lớn mắt, khó tin hỏi: "Ông nói là bảo vật trong gia tộc các ông mất sạch rồi á?

Thế chẳng phải các ông lừa đảo sao?

Rõ ràng đã nói xong rồi, sau khi chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ có thể để chúng tôi tùy ý chọn lựa bảo vật, sao bây giờ lại không được

nữa?" Tần Mặc ho một tiếng, ngay cả Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng vội vàng kéo tay áo Bàn Tử, bảo gã ngồi xuống.

Hạo Thiên Chân vội vàng xin lỗi Lữ Thiên Trình: "Bàn Tử không có ý đó, anh ấy chỉ là hơi thích bảo vật mà thôi." Lữ Thiên Trình xua tay: "Bởi vì người trộm bảo vật là người nhà chúng tôi, tuy rằng chúng tôi có người canh gác ở đó, nhưng họ cũng không ngờ đối phương lại làm như vậy." Tần Mặc bật cười: "Tôi đã sớm nói với tộc trưởng rồi, không phải ai cũng thích hợp làm trưởng lão trong gia tộc các ông đâu, hiện tại tộc trưởng hẳn là thấy tôi nói không sai chứ?" "Quả thực là do tôi nhìn người không rõ nên mới xảy ra kết quả này.

Nhưng các cậu yên tâm, bên phía tôi chỉ cần tìm được bảo vật thì nhất định sẽ gửi qua cho các cậu." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần đối phương chịu đưa bảo vật cho bọn họ là được. "Đã vậy thì cảm ơn các ông." Lữ Thiên Trình vội vàng lắc đầu: "Đây vốn là trách nhiệm của chúng tôi, không cần cảm ơn." Đêm hôm đó, Tần Mặc và nhóm Bàn Tử thương lượng một chút, cảm thấy không cần thiết phải ở lại đây nữa nên tìm Lữ Tuyền Đông cáo từ.

Lữ Tuyền Đông có chút kinh ngạc: "Nhanh vậy đã đi rồi sao?

Chương 1176

Không đợi thêm một thời gian nữa à?

Đợi chúng tôi truy hồi được bảo vật là có thể trực tiếp để các anh chọn lựa rồi." "Không cần đâu, nếu bảo vật của các cậu thật sự có thể tìm lại được, cậu giúp tôi chọn một cái là được rồi." Tần Mặc cười nhìn Lữ Tuyền Đông.

Lữ Tuyền Đông trầm mặc, Tần Mặc đây là tin tưởng cậu, cậu nhất định sẽ làm tốt chuyện này. "Vậy được, tôi biết rồi, anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ chọn món bảo vật tốt nhất đưa cho anh." Tần Mặc nhướng mày: "Không bao lâu nữa cậu sẽ trở thành tộc trưởng Lữ gia, cậu nếu đưa bảo vật tốt nhất cho tôi, vậy người trong gia tộc cậu chẳng phải không có cái dùng sao?" "Không sao đâu, anh xứng đáng có được bảo vật tốt nhất." Trong lòng cậu, Tần Mặc là đại anh hùng giúp bọn họ phong ấn Thao Thiết, nếu không có Tần Mặc, bọn họ làm sao còn có thể giữ được những bảo vật này chứ? "Đã cậu nói vậy thì chúng tôi cũng không tiện từ chối." Bàn Tử vội vàng kéo tay áo Tần Mặc, đối phương đều đã nói muốn đưa bảo vật tốt nhất rồi, Bàn Tử khẳng định là muốn lấy.

Tần Mặc đảo mắt, nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ ừ một tiếng.

Lữ Tuyền Đông lại nói chuyện với nhóm Tần Mặc một lúc nữa rồi mới rời đi.

Tần Mặc quay đầu, đưa mắt nhìn về phía Trương Kỳ Lân: "Tiếp theo anh có dự định gì?" Trước đó Tần Mặc vẫn luôn không hỏi Trương Kỳ Lân, bởi vì Tần Mặc lo lắng nếu Trương Kỳ Lân muốn đi thì bọn họ lại phải thương cảm.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy đều có chút căng thẳng nhìn

chăm chú Trương Kỳ Lân, bọn họ tự nhiên hy vọng Trương Kỳ Lân ở lại đây, nhưng nếu đối phương muốn đi làm việc riêng của mình, bọn họ cũng không tiện nói gì. "Tôi đã quyết định sau này sẽ đi theo các cậu.

Còn về phía gia tộc, đợi sau này có cơ hội tôi sẽ quay về canh giữ." Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười, đối phương nguyện ý như vậy, Tần Mặc tự nhiên là cao hứng. "Vậy được, chúng ta cứ quyết định như thế." Không lâu sau, Tần Mặc, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cùng Trương Kỳ Lân mang theo Tiền Sanh Đào cùng nhau trở về cửa hàng đồ cổ. "Lần này người Uông gia không trở về, e rằng không bao lâu nữa bọn họ sẽ nhận được tin tức, lại muốn tới tìm chúng ta gây phiền phức rồi." Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều gật đầu: "Đúng vậy." "Bọn họ nếu dám đến, chúng ta sẽ cho bọn họ có đi mà không có về." Tiền Sanh Đào hừ lạnh một tiếng, cậu ta khá ghét đám người Uông gia kia, đặc biệt là ở trong mộ, lão già họ Lý kia lại còn dám tranh đồ với Tần Mặc. "Nhắc tới chuyện này, tôi lại có chút tò mò tại sao bọn họ muốn ngọc bội trong tay chúng ta?" Tần Mặc nhìn mấy người bọn họ, mấy người kia cũng có chút sờ không ra đầu mối. "Đúng thế, nếu ngọc bội này là chìa khóa mở phong ấn Thao Thiết, thì đối với bọn họ hẳn là không có tác dụng gì mới đúng.

Chẳng lẽ trên ngọc bội này còn có bí mật gì mà chúng ta không biết?" Hạo Thiên Chân nhìn chăm chú miếng ngọc bội trong tay Tần Mặc, Trương Kỳ Lân thì nhận lấy ngọc bội, quan sát kỹ một chút cũng không phát hiện chỗ nào không ổn. "Đoán chừng chỉ có người Uông gia mới biết cái này, nhưng bọn họ khẳng định sẽ không nói cho chúng ta biết." Tần Mặc thở dài một hơi, bọn họ không chịu nói thì Tần Mặc cũng lười quản. "Chỉ cần bọn họ không tới chọc chúng ta,

chúng ta cũng chẳng cần thiết phải ra tay với bọn họ." Tần Mặc cất ngọc bội đi, trong lòng mấy người bọn họ cũng nghĩ như vậy, bọn họ chỉ muốn an an ổn ổn sống qua ngày, rảnh rỗi không có việc gì thì đi đảo đằng một chút đồ đạc trong mộ.

Nhưng nếu đối phương tới tìm bọn họ gây phiền phức, vậy cũng không trách được bọn họ. "Chúng ta có nên kinh doanh cái cửa hàng đồ cổ này đàng hoàng không?

Dù sao trong tay cậu cũng có nhiều bảo vật như vậy rồi." Ánh mắt Bàn Tử sáng lấp lánh nhìn Tần Mặc, nếu đúng là như vậy thì gã chẳng phải sẽ kiếm được rất nhiều tiền sao?

Tần Mặc đảo mắt: "Tôi phát hiện ra rồi, ngoài việc thích tiền ra, những thứ khác hình như anh đều không có hứng thú mấy." "Vậy thì cậu sai rồi." Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười, cậu ta lại đánh giá Bàn Tử: "Người này không chỉ thích tiền, anh ta còn rất thích mỹ nữ!" Bàn Tử thấy bọn họ hiểu mình như vậy, không nhịn được ho một tiếng, già mồm nói: "Thì sao nào?

Tiền và mỹ nữ ai mà không thích?

Có tiền mua tiên cũng được, hơn nữa lòng yêu cái đẹp thì ai cũng có, tôi như vậy căn bản không sai, đám người các cậu mới là có chút không bình thường!" Bàn Tử bĩu môi, Tần Mặc nghe vậy gật đầu: "Anh nói đều đúng." Bàn Tử đảo mắt, gã biết Tần Mặc đang trêu chọc mình, nhưng gã cũng không muốn nói nhiều với mấy người trước mặt. "Tùy các cậu, dù sao tôi thấy tôi như vậy vẫn rất tốt." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, nhưng về việc mở cửa hàng đồ cổ, Tần Mặc lại cảm thấy rất không tệ. "Sau này cửa hàng đồ cổ giao cho cậu kinh doanh nhé." Tần Mặc nhìn Tiền Sanh Đào.

Tiền Sanh Đào ngẩn người, trước đó cửa hàng đồ cổ của bọn họ tuy cũng mở, nhưng cơ bản không có việc gì làm.

Tần Mặc hiện tại nói như vậy, chẳng phải là muốn cậu ta sau này không được đi theo nhóm Tần Mặc nữa sao? "Thế không được đâu, ông chủ, tôi đi theo anh lâu như vậy, học được rất nhiều thứ, anh nhất định phải mang tôi theo, nếu không tôi chẳng phải không có cách nào trưởng thành sao?" Tần Mặc vươn tay vỗ vỗ vai Tiền Sanh Đào: "Tôi biết suy nghĩ của cậu, tôi chỉ nghĩ không quá cần thiết, cho dù đi vào mộ cũng là chuyện rất nguy hiểm, cậu đi theo chúng tôi chỉ tổ vô tình mất mạng mà thôi." Tần Mặc có thể làm là khuyên bảo bọn họ một chút, còn về việc bọn họ có chịu nghe hay không thì tùy bọn họ. "Tôi cảm thấy từ khi đi theo ông chủ quả thực học được rất nhiều thứ, mạng này của tôi đều là của ông chủ, bất kể ông chủ đi làm gì, tôi đều nhất định phải đi theo.

Có phải anh chê tôi thực lực không được nên mới như vậy không?" Tần Mặc đảo mắt, hắn không ngờ Tiền Sanh Đào lại nghĩ như vậy.

“Những rắc rối và nguy hiểm gặp phải trên đường đi, mọi người đều đã thấy rồi.

Hơn nữa chúng ta phải đối mặt là cả một gia tộc.

Tuy nói sau lưng tôi có Tần gia, nhưng hiện tại Tần gia đã suy tàn.

Nếu thật sự đối đầu với Uông gia, e rằng những người đó ở Tần gia căn bản chẳng muốn quản chuyện này.

Tôi tuy là gia chủ Tần gia, nhưng tôi cũng không muốn đánh cược cả Tần gia vào đó.” Điều đó có nghĩa là cuối cùng, người đối phó với đám người Vương gia kia chỉ có Tần Mặc và những người bạn này mà thôi.

Nhưng Tần Mặc càng như vậy, Tiền Sanh Đào lại càng kiên trì.

“Ông chủ, tôi hiện tại không nghĩ được nhiều như vậy, tôi chỉ

muốn đi theo anh.” Tiền Sanh Đào kiên định nhìn Tần Mặc.

Thấy cậu ta như vậy, Tần Mặc có chút không biết nói gì.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau.

Tuy rằng bọn họ thỉnh thoảng sẽ đấu võ mồm với Tiền Sanh Đào, nhưng trong lòng họ biết rõ, Tiền Sanh Đào đối với họ quả thực rất tốt, hơn nữa cũng vô cùng trung thành với Tần Mặc.

Có Tiền Sanh Đào đi theo bên cạnh, đối với họ mà nói là một chuyện tốt.

“Không cần thiết phải từ chối cậu ta đâu, cậu ta muốn đi cùng chúng ta thì cứ để đi cùng đi.” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

“Nếu như vậy thì kế hoạch kiếm tiền của chúng ta e rằng phải tạm thời gác lại.” Tần Mặc nhìn Bàn Tử ở bên cạnh, Bàn Tử lập tức cuống lên, đập mạnh xuống bàn một cái, đứng bật dậy.

“Thế thì không được!” Tiền Sanh Đào trừng lớn mắt.

“Anh thay đổi cũng nhanh quá đấy, vừa rồi không phải còn nói để tôi đi cùng mọi người sao?” “Đúng vậy, nhưng đâu có nghĩa là làm như thế thì không thể mở cửa hàng đồ cổ của chúng ta.

Có thể tuyển người đến trông coi cửa hàng mà.” Tần Mặc nhướng mày.

“Thế cậu không lo bọn họ đem đồ trong cửa hàng của chúng ta trộm đổi mất sao?” Bàn Tử bắt đầu do dự.

Lời này của Tần Mặc nói một chút cũng không sai, hơn nữa trong tay Tần Mặc có nhiều bảo bối như vậy, nếu cứ thế bị người khác đánh tráo, chẳng phải là rất đáng tiếc sao?

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Bàn Tử có chút bất lực ngồi xuống ghế, phiền não gãi gãi đầu, nhưng lại không nghĩ ra cách gì hay.

“Hay là chúng ta để người của Tần gia các cậu đến đây quản lý chuyện này đi?” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc xua tay.

Chương 1177

"Chắc là không được đâu." Tần Mặc quả thực không muốn để người Tần gia tiếp quản việc kinh doanh bên này của mình, cũng không quá muốn qua lại với họ, chỉ khi có chuyện quan trọng, Tần Mặc mới qua đó quản lý một chút.

"Vậy được rồi." "Theo tôi thấy thì cửa hàng đồ cổ này tạm thời chưa cần mở vội, đợi sau này chúng ta lớn tuổi rồi lại về đây dưỡng lão, không phải tốt hơn sao?" Tiền Sanh Đào suy nghĩ một chút rồi đưa ra ý kiến của mình.

Tuy làm vậy Bàn Tử có thể sẽ không đồng ý, nhưng cậu ta vẫn phải nói ra.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử, quả nhiên trên mặt Bàn Tử lộ vẻ sầu khổ.

"Thế làm sao mà được?

Như vậy chẳng phải chúng ta không kiếm được tiền sao?

Tôi vẫn rất thích kiếm tiền đấy." "Hay là anh tự ở lại đây đi." Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo ý cười, nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử trừng lớn mắt, chuyện đó khẳng định là không được, hắn thà không kiếm tiền cũng muốn đi theo nhóm Tần Mặc.

Hơn nữa, cho dù vào trong mộ huyệt, bản lĩnh của Tần Mặc bày ra ở đó, bọn họ chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện.

Ngộ nhỡ từ trong đó vớ được một hai món đồ cổ, thế chẳng phải không cần mở cửa hàng cũng kiếm được tiền sao?

"Tôi mặc kệ, cho dù cửa hàng này không mở nữa, tôi cũng phải đi theo các cậu, các cậu đừng hòng cắt đuôi tôi." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc thấy mấy người bọn họ đều như vậy

thì đảo mắt.

“Thật hết cách với các anh, cũng không biết suốt ngày các anh nghĩ cái gì mà cứ nhất quyết phải đi theo tôi, làm vậy chẳng có chút lợi lộc nào đâu.” Mấy người bọn họ nhìn nhau, đồng thời nhìn ra ý tứ trong mắt đối phương, dù thế nào đi nữa, bọn họ cũng muốn đi cùng Tần Mặc.

“Thôi được rồi, không nói những chuyện này nữa.

Chúng ta khó khăn lắm mới trở về, chi bằng ngày mai chúng ta lái xe đi du lịch tự túc đi.” Dù sao lần này bảo vật thu được cũng không ít, hơn nữa hắn còn tăng lên nhiều thực lực như vậy, hắn đã rất thỏa mãn rồi.

“Không thành vấn đề, tôi cũng đang muốn đi ra ngoài chơi đây.” Bàn Tử cười hì hì, tiếp đó hắn lại nhìn sang Trương Kỳ Lân đang ở bên cạnh.

“Có muốn đi cùng không?” Xưa nay Trương Kỳ Lân đều ít nói, quả nhiên vẫn là dáng vẻ cũ.

Trương Kỳ Lân gật đầu.

“Đương nhiên là được rồi, dù sao rảnh rỗi cũng không có việc gì, cứ đi cùng mọi người đi.” Nói thật, Trương Kỳ Lân cảm thấy bản thân hiện tại và cuộc sống trước kia khác biệt rất lớn.

Trước đây anh chưa bao giờ biết bạn bè là gì, càng không để ý đến chuyện ăn mặc.

Nhưng hiện tại ở cùng Tần Mặc và mọi người, anh mới cảm thấy ở chung với bạn bè như thế này mới là niềm vui thực sự.

“Vậy được, mọi người tạm thời cứ về trước, nói với người trong nhà một tiếng.

Bàn Tử, cửa hàng kia của anh hiện tại không phải vẫn đang mở sao?

Anh cũng nên giao lưu đàng hoàng với đám nhân viên dưới trướng đi." Bàn Tử bĩu môi.

"Chỗ tôi căn bản chẳng có món đồ cổ nào lọt nổi vào mắt xanh, chắc cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, về hay không cũng thế." Tuy miệng nói vậy nhưng Bàn Tử vẫn muốn quay về lượn một vòng, dù sao đó cũng là nơi hắn sinh ra và lớn lên.

Còn về Hạo Thiên Chân, đương nhiên cũng phải về bên Cửu Môn giao lưu với các trưởng bối trong Cửu Môn một chút.

Đợi sau khi bọn họ rời đi, Tần Mặc mới đưa Trương Kỳ Lân cùng ra ngoài ăn chút đồ, sau đó về nhà nghỉ ngơi.

Chỉ cần đợi bọn họ trở lại là có thể cùng nhau lái xe đi du lịch.

Sáng sớm hôm sau, nhóm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã ở đây đợi Tần Mặc, Tiền Sanh Đào cũng dậy sớm mua bữa sáng cho mọi người.

Ăn xong bữa sáng, Tần Mặc lái xe đưa bọn họ đến vùng ngoại ô.

Phải nói là không khí ở đây khá trong lành, cho nên bọn họ dựng một cái giá nướng, xử lý sơ qua số thịt tươi sống mang theo rồi đặt lên giá bắt đầu nướng.

"Chỉ ngửi thôi đã thấy thơm phức rồi." Lúc Bàn Tử nói lời này còn đưa tay lau nước miếng bên khóe miệng.

Thấy hắn như vậy, trong mắt Tần Mặc thoáng vẻ bất lực.

"Cho dù chúng ta ở trong mộ huyệt, tôi cũng chưa bao giờ để anh đói bụng, sao lần nào anh cũng giống như quỷ chết đói thế hả?" Bàn Tử nghe vậy thì bĩu môi, hừ lạnh một tiếng.

"Sao cậu có thể nói như vậy?

Thế thì bất lịch sự quá đấy.” Tuy nhiên Bàn Tử cũng không muốn so đo nhiều với Tần Mặc, hắn chỉ nhớ thương đống đồ ăn trước mặt này thôi.

Trương Kỳ Lân đang nướng thịt và rau củ, phải công nhận là trước đó Trương Kỳ Lân luôn đi theo bên cạnh Tần Mặc, tay nghề đã tiến bộ không ít, đồ ăn làm ra hiện tại đương nhiên là không tệ.

Đợi nướng gần xong, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử liền vội vàng cầm lên ăn.

Tiền Sanh Đào nhìn Tần Mặc, dù sao đây cũng là ông chủ của cậu, Tần Mặc chưa động thủ, cậu chắc chắn không thể ăn trước.

Tần Mặc nhìn ra ý tứ của Tiền Sanh Đào, trong mắt hắn mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Cậu cũng mau ăn đi, không cần phải câu nệ như vậy.” Tiền Sanh Đào vội gật đầu, nếu Tần Mặc đã nói thế thì cậu cũng không cần khách sáo nữa, hơn nữa chỉ nhìn đống đồ ăn này cậu đã thấy mùi vị rất tuyệt rồi.

Bọn họ trải một tấm thảm trên mặt đất, đợi mọi người ăn no xong liền nằm cả ra đất.

“Những ngày tháng thế này thật sự rất thoải mái, tôi thậm chí đang nghĩ, nếu sau này chúng ta già rồi, liệu có thể ngày nào cũng như thế này không?” Trên mặt Bàn Tử mang theo vẻ thảnh thơi.

“Thế chắc chắn là không được, già rồi rất dễ bị cao huyết áp, đường huyết cao, nếu ngày nào ông cũng ăn đồ nướng nữa thì chẳng phải là toi đời sao?” Hạo Thiên Chân đảo mắt, trực tiếp phá tan ảo tưởng của Bàn Tử, Bàn Tử không nhịn được trợn trắng mắt, ngồi dậy nhìn Hạo Thiên Chân.

“Cậu có hiểu thế nào là tình thú không hả?

Đang lúc cao hứng mà cậu lại nói cái này.” Hạo Thiên Chân bĩu môi.

“Tôi đang nói thật với anh đấy, ngộ nhỡ sau này chúng ta không ở cùng nhau nữa, lúc anh già rồi mà suốt ngày ăn mấy thứ nhiều calo này thì phải làm sao?” Bàn Tử trừng lớn mắt.

“Cậu có ý gì?

Không muốn lăn lộn cùng tôi nữa chứ gì?” Hạo Thiên Chân đảo mắt.

“Tôi đâu có nghĩ thế.” Mọi người lại nằm đó, vừa trò chuyện vừa hóng gió.

Một lát sau, điện thoại của Hạo Thiên Chân đột nhiên vang lên, cậu cầm máy xem thử, sau đó nghe máy.

“Thiên Chân ca ca, các anh có rảnh không?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Hoắc Tụ Tụ, Bàn Tử nghe thấy vậy thì mắt sáng lên.

“Bọn anh đương nhiên là rảnh rồi, Tụ Tụ muội muội, có muốn cùng đi ra ngoài chơi không?” Hoắc Tụ Tụ ở đầu dây bên kia nghe vậy thì bất lực thở dài.

Chương 1178

“Em không rảnh nói đùa đâu.

Thời gian trước bọn em phát hiện ra một cái mộ huyệt, nhưng người của bọn em xuống đó đều không thấy trở về.” Cô cảm thấy ngôi mộ này khá cổ quái, hy vọng Tần Mặc có thể cùng bọn họ vào trong mộ xem thử, nhưng cô lại không có số điện thoại của Tần Mặc, chỉ đành liên hệ với Hạo Thiên Chân.

Tần Mặc nhướng mày.

“Đây là chuyện của Hoắc gia các cô, không liên quan nhiều lắm đến tôi.” Hoắc Tụ Tụ vội vàng làm nũng với Tần Mặc.

“Xuống cùng bọn em đi mà, xong việc em có thể trả thù lao cho các anh.” Hạo Thiên Chân có chút bất lực.

“Em đâu phải không hiểu tính cách bà nội em, bà ấy chưa bao giờ hy vọng em tham gia vào những chuyện này, sao em cứ phải làm thế chứ?” “Bà nội càng như vậy, em lại càng không muốn thuận theo ý bà.

Em có cuộc đời của riêng em, muốn sống thế nào sao phải nghe theo bà ấy?” Hoắc Tụ Tụ bĩu môi.

“Hơn nữa, bà nội đã nói rồi, sau này có khả năng sẽ giao cả cái gánh nặng gia tộc cho em, nếu em ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng xử lý không xong thì làm sao lãnh đạo người Hoắc gia sinh tồn được?” Trong cái vòng tròn này, chỉ cần hơi yếu thế một chút là có khả năng sẽ bị các thế lực khác thôn tính.

Chính vì biết điều này nên Hoắc Tụ Tụ mới nỗ lực để bản thân trưởng thành, nhưng bà nội cứ không muốn cho cô xuống mộ, cô chỉ

học mấy thủ đoạn kinh doanh thì làm sao mà trưởng thành được?

Tần Mặc gật đầu.

“Suy nghĩ của cô tôi biết rồi, chúng tôi sẽ cân nhắc một chút.

Ngoài ra cô cũng nên suy nghĩ kỹ xem muốn trả thù lao gì cho chúng tôi mới có thể mời được chúng tôi đấy.” Giảng xong những lời này, Tần Mặc ra hiệu cho Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân liền cúp điện thoại.

Tiếp đó Hạo Thiên Chân lại nhìn Tần Mặc.

“Vậy cậu nghĩ thế nào?

Thật sự không muốn giúp em ấy sao?” Hạo Thiên Chân thở dài, dù sao đi nữa, Ngô gia bọn họ và Hoắc gia vẫn có chút quan hệ, tuy nói trưởng bối hai bên không hợp nhau, nhưng cậu và Hoắc Tụ Tụ quan hệ rất tốt.

Nếu để Hoắc Tụ Tụ một mình xuống mộ, nhất định sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

“Xem ra cậu rất muốn giúp cô ấy.” Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân gật đầu, thản nhiên nói ra suy nghĩ của mình, cậu và đối phương là bạn bè chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, đương nhiên không nỡ nhìn đối phương bị ngôi mộ nuốt chửng.

“Đã là người Hoắc gia bọn họ đều nói ngôi mộ kia không đơn giản, nói không chừng bên trong thực sự có bảo vật, chúng ta có nên qua đó không?” Bàn Tử nhìn Tần Mặc, bọn họ trước đó có giao tình với Hoắc Tụ Tụ, đều rất quý mến cô bé, đương nhiên không đành lòng nhìn cô đi chết.

“Được rồi được rồi, nể mặt mấy người các anh đều muốn đi, tôi đồng ý với các anh vậy.” Trong mắt bọn họ hiện lên ý cười, Tần Mặc chịu đi, tự nhiên là tốt nhất rồi.

Mọi người cũng không nói nhiều nữa, tiếp theo chỉ cần đợi người Hoắc gia liên hệ lại là được.

Ngày hôm sau, Hoắc Tụ Tụ đích thân mang theo một ít quà cáp đến cửa hàng đồ cổ của Tần Mặc.

"Tần Mặc ca, anh đi cùng bọn em đi mà, cầu xin anh đấy." Khi nói lời này, Hoắc Tụ Tụ nhìn Tần Mặc, trong mắt còn mang theo vẻ cầu khẩn.

Tần Mặc thở dài, xem ra cô nàng này cảm thấy cầu xin qua điện thoại không được nên mới đặc biệt đến đây.

"Hay là em cầu xin anh đi, anh sẽ nói giúp với Tần Mặc cho." Bàn Tử ở bên cạnh xoa xoa tay, Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử như vậy vội đẩy hắn một cái, chắn trước mặt Hoắc Tụ Tụ.

"Anh đừng có mà mơ." "Bàn ca ca, em cũng muốn các anh đi cùng mà, mọi người đoàn kết lại mới có thể bảo đảm an toàn tính mạng cho chính mình, các anh nói có phải không?" Đồng thời, cô lại quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân ở một bên, cô có chút ấn tượng với vị tiểu ca này, cũng biết thực lực của đối phương, chỉ cần Tần Mặc và anh ấy liên thủ thì người Hoắc gia bọn cô chắc sẽ không xảy ra chuyện.

"Muốn chúng tôi giúp đỡ thì chắc chắn phải đưa ra thứ mà chúng tôi muốn." Tần Mặc nhìn Hoắc Tụ Tụ, Hoắc Tụ Tụ vội vàng đáp lời.

"Yên tâm đi, chỉ cần chúng ta xuống đó, bảo vật bên trong tùy các anh chọn." Thông thường trong mộ sẽ có một ít đồ tùy táng, cô cảm thấy nhóm người Tần Mặc dù có muốn lấy cũng không lấy hết được, số còn lại cô có thể giữ.

Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, hy vọng Tần Mặc có thể đồng ý, Tần Mặc đảo mắt, tính cách của tên Hạo Thiên Chân này là vậy.

Nhưng nếu không phải như thế, e rằng Tần Mặc cũng chẳng để

mắt tới cậu ta.

“Được rồi, nể mặt Hạo Thiên Chân, tôi có thể giúp cô.” Hơn nữa đối phương lại là người của Cửu Môn, quan hệ giữa Cửu Môn và Tần gia có chút vi diệu, Tần Mặc nói không rõ, nhưng hắn biết giúp đỡ Cửu Môn quả thực là việc cần thiết.

Thấy Tần Mặc như vậy, Hoắc Tụ Tụ lập tức vui vẻ hẳn lên, cô gật đầu.

“Vậy tốt quá, chúng ta quyết định thế nhé, cảm ơn anh, Tần Mặc ca.” Tiếp đó Hoắc Tụ Tụ cũng không nán lại lâu, đang chuẩn bị xoay người rời đi thì lại dừng bước, nhìn Tần Mặc.

“Bọn em định ba ngày sau sẽ xuất phát, bên em sẽ cố gắng mang theo đầy đủ tài nguyên, như vậy cũng tránh cho các anh phải chuẩn bị đồ đạc.” “Biết rồi.” Tần Mặc đáp một tiếng, đợi Hoắc Tụ Tụ đi khỏi, Tần Mặc mới dẫn nhóm Trương Kỳ Lân cùng ra ngoài mua sắm một ít thức ăn và các vật dụng khác.

“Hoắc Tụ Tụ không phải nói chúng ta không cần chuẩn bị sao?” Tiền Sanh Đào tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

“Nói thì nói thế, nhưng trên người mang thêm ít đồ, trong lòng chúng ta cũng yên tâm hơn, hơn nữa tôi có phương thức lưu trữ đặc biệt, mọi người không cần lo lắng.” Tần Mặc cười nhìn mấy người bọn họ, đến lúc đó trên người mỗi người vẫn nên mang theo một ít, tránh việc xảy ra chuyện gì đó dẫn đến bị lạc nhau.

“Không thành vấn đề.” Mọi người cũng không nói nhiều nữa, chỉ đi mua sắm cho xong những thứ đó.

Việc này tốn mất gần hai ngày thời gian, ngày thứ ba, Tần Mặc để bọn họ ai về nhà nấy, dặn dò người nhà một tiếng.

Lần này vào trong mộ chắc chắn cũng không đơn giản, Tần Mặc

hy vọng bọn họ có thể nói rõ ràng.

Mãi cho đến thời gian đã hẹn, nhóm Tần Mặc mới thu dọn xong hành lý, cùng nhau đi tới chỗ Hoắc gia.

Người của Hoắc gia cũng đã sớm chuẩn bị xong xuôi.

Trải qua chuyện trước đó, bà nội của Hoắc Tụ Tụ cơ bản không quản sự nữa, giao rất nhiều thứ cho Hoắc Tụ Tụ.

Hoắc Tụ Tụ bảo người dưới trướng giấu đi, không ai dám để đương gia Hoắc gia biết.

Bên Hoắc Tụ Tụ xong xuôi đâu đấy thì ngồi cùng một xe với nhóm Tần Mặc, cô nhất định phải kể sơ qua cho nhóm Tần Mặc về chuyện ngôi mộ kia.

"Kể ra cũng lạ, người của bọn em đã vào trong mộ, nhưng chỉ cần ai đi vào sâu bên trong thì không có một người nào sống sót trở ra." "Em dẫn người xuống thăm dò, phát hiện một cái xác của người Hoắc gia, nhưng trên người họ dường như mọc ra một lớp lông trắng." Còn về việc lớp lông trắng này từ đâu mà ra thì Hoắc Tụ Tụ không rõ lắm.

Vốn dĩ Hoắc Tụ Tụ định tự mình đi vào, nhưng quản gia nói với cô, nếu cô thực sự làm chuyện nguy hiểm như vậy, ông ấy nhất định sẽ báo cho lão thái thái, để lão thái thái đến ngăn cản cô.

Hoắc Tụ Tụ mới bỏ ý định đó, sau này nghe nói nhóm Tần Mặc đã về cửa hàng đồ cổ liền vội vàng đi tìm Tần Mặc.

"Các cô phát hiện ra ngôi mộ này thế nào?" Tần Mặc nhìn Hoắc Tụ Tụ, Hoắc Tụ Tụ kể lại tình hình cụ thể cho Tần Mặc nghe.

"Ngôi mộ này nằm trên địa bàn của bọn em, khi đó mặt đất đột nhiên bị sụt lún, người dưới trướng em thấy rất lạ nên cho người vào kiểm tra thử, không ngờ người đó một đi không trở lại." "Sau đó em biết chuyện này, đặc biệt phái người đi thăm dò mới phát hiện nơi đó

lại là một ngôi mộ." Tần Mặc ừ một tiếng, nếu đúng là như vậy, e rằng bên trong mộ đã xảy ra biến hóa gì đó mới dẫn đến sụt lún địa bàn.

"Liệu có phải có người đi vào đó, không cẩn thận chạm phải cơ quan bên trong nên mới khiến mặt đất xuất hiện tình trạng như vậy không?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, quả thực có khả năng như vậy.

"Vậy tại sao không thể là do trải qua thời gian quá dài, ngôi mộ đó bị sập xuống?" Bàn Tử nhíu mày nhìn mấy người bọn họ, Bàn Tử cảm thấy tình huống nào cũng có thể xảy ra, cho nên bọn họ phải nói hết ra mới có thể tránh được sai sót về sau.

"Mọi người đều có suy nghĩ riêng, đợi qua đó xem thử chẳng phải sẽ biết sao." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, hắn có một loại dự cảm, ngôi mộ lần này hẳn sẽ vô cùng thú vị.

Mọi người không nói thêm nữa, xe chạy một mạch về phía Nam, không bao lâu sau, bọn họ đến một khu rừng mưa nhiệt đới thì dừng lại.

Chương 1179

“Chắc chúng ta phải đi bộ vào phía trước, nhưng không bao lâu nữa là thấy thôi.” Hoắc Tụ Tụ nói với nhóm Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

Mọi người đeo ba lô lên, đi về phía đích đến.

Rất nhanh, bọn họ đã nhìn thấy cách đó không xa quả nhiên có một mảng lớn mặt đất bị sụt lún, Bàn Tử tò mò đi qua, mọi người đứng ở bên ngoài rìa.

Bên này còn có người của Hoắc gia đang canh giữ, thấy Hoắc Tụ Tụ tới, bọn họ vội vàng đi đến hành lễ với cô.

“Tiểu thư.” Hoắc Tụ Tụ gật đầu, tùy ý phất tay bảo bọn họ lui ra, tiếp đó cô lại nhìn xuống phía dưới.

“Chính là chỗ này, trước đó em còn định rủ Tiểu Hoa ca ca xuống cùng xem thử, nhưng dạo này anh ấy bận quá, em nghe người nhà anh ấy nói hình như anh ấy còn đi nước ngoài một chuyến.” Bản lĩnh của Tiểu Hoa quả thực cũng không tồi, Tần Mặc còn ấn tượng rất lớn về cậu ta.

“Cái xác đem từ dưới đó lên đâu?” Tần Mặc nhìn Hoắc Tụ Tụ, Hoắc Tụ Tụ dẫn Tần Mặc đến một căn nhà gỗ nhỏ gần đó.

“Đang để ở đây.” Tần Mặc đi vào, phát hiện trên cái xác này quả thực mọc đầy lông trắng, hơn nữa dù thời tiết ở đây nóng như vậy nhưng nó cũng không hề bị phân hủy.

“Thần kỳ vậy sao?” Bàn Tử tò mò nhìn cái xác trước mặt, muốn lại gần xem thử, Tần Mặc kéo tay hắn lại.

“Cẩn thận một chút, còn chưa biết trên cái xác này có độc tố hay

không, ngộ nhỡ dính phải, tôi cũng không cứu nổi anh đâu.” Bàn Tử ho khan một tiếng, hắn chính là thích hấp tấp như vậy, hết cách rồi, không sửa được.

Tần Mặc đảo mắt, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ đi đến bên cạnh thi thể, ngồi xổm xuống quan sát.

“Lúc đó bọn em cũng sợ cái xác này có độc nên đặc biệt đeo găng tay, em còn phái một người bạn am hiểu y thuật đến xem, cậu ấy cũng không phát hiện ra manh mối gì.” Tần Mặc ừ một tiếng.

“Tôi biết rồi, thi thể cứ tạm thời để ở đây đi, chúng ta ra chỗ cửa hang xem thử.” Tần Mặc nhìn Hoắc Tụ Tụ, Hoắc Tụ Tụ lập tức dẫn bọn họ đi qua đó.

Quản gia đang dẫn người canh giữ ở cửa hang, tránh cho có thứ gì đáng sợ từ bên trong chạy ra.

Thấy Hoắc Tụ Tụ tới, ông ấy vội vàng đi tới.

“Tiểu thư, cô tới rồi.

Tiểu Hoa thiếu gia đâu?

Cậu ấy sao không đi cùng cô?” Quản gia là tâm phúc của lão thái thái, nói thật ông ấy không thích tiểu thư vào trong mộ, nhưng tính cách tiểu thư khá bướng bỉnh, ông ấy chỉ có thể cố gắng bảo vệ tiểu thư.

Nếu Tiểu Hoa chịu đi cùng Hoắc Tụ Tụ, quản gia còn yên tâm đôi chút.

Trong mấy người này, ngoại trừ Hạo Thiên Chân là quản gia từng gặp, những người khác ông ấy đều không quen.

Nhưng trong lòng quản gia biết rõ, Hạo Thiên Chân không có năng lực bảo vệ tiểu thư nhà mình.

“Mấy vị này đều là bạn của cháu, bọn họ muốn kiểm tra tình hình cửa hang một chút.” Quản gia có chút do dự, ông ấy nhìn mấy người trước mặt, phát hiện toàn bộ đều là mấy cậu chàng trẻ tuổi.

“Kiểm tra tình trạng cửa hang thì không vấn đề gì, nhưng nhất định đừng đi vào, bên trong quá nguy hiểm, biết không?” Quản gia thầm nghĩ mấy người này đã đi cùng tiểu thư tới đây thì chắc cũng cùng một lứa, cho dù thân phận ông ấy chỉ là quản gia nhưng cũng coi như bậc cha chú, tự nhiên phải dặn dò mấy người này một chút.

Hoắc Tụ Tụ đảo mắt, có Tần Mặc ở đây, cô căn bản không cần lo lắng.

“Không sao đâu, mấy người các anh ấy rất lợi hại.” Quản gia nhíu mày, sợ bọn họ không nghe mình nên đi theo sát bên cạnh.

Tần Mặc cẩn thận cảm nhận bên ngoài cửa hang nhưng không phát hiện ra chỗ nào bất thường.

“Chắc là phải vào trong này mới biết được tình trạng cụ thể.” Tần Mặc nhìn Hoắc Tụ Tụ ở bên cạnh, Hoắc Tụ Tụ gật đầu, nhưng quản gia bên cạnh lại lên tiếng.

“Tuyệt đối không được, trong này thực sự quá nguy hiểm.

Tiểu thư, cô không thể để bạn bè làm bậy được, đây không phải chỗ cho các cô cậu chơi đùa.” Quản gia vừa nói vừa vội vàng chắn trước cửa hang.

Thấy quản gia như vậy, Bàn Tử đảo mắt.

“Bàn gia tôi tràng diện gì mà chưa từng thấy, cho dù trong này có chôn một đại nhân vật, tôi cũng chẳng sợ.” “Quản gia, hiện tại ở trong nhà tôi không có chút chỗ đứng nào đúng không?” Lúc Hoắc Tụ Tụ nói lời này, sắc mặt có chút khó coi, nhìn chằm chằm quản gia, quản gia thở dài.

“Tiểu thư, chuyện này thực sự không phải trò đùa đâu, bạn bè của cô nếu có hứng thú với bảo vật bên trong, cô có thể dẫn bọn họ đến kho hàng của gia tộc chọn một ít, không cần thiết phải lấy thân mạo hiểm.” Quản gia thực sự không hiểu Hoắc Tụ Tụ nghĩ gì, dưới này nguy hiểm như vậy, nếu cô thực sự để bạn bè xuống đó, sau này bạn bè còn dám chơi cùng cô nữa không?

Hoắc Tụ Tụ bĩu môi.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, hai người cảm thấy nếu không muốn kinh động đến quản gia thì chỉ có thể tạm thời an ủi đối phương trước.

“Thế này đi, chúng tôi không xuống dưới, ông sắp xếp cho chúng tôi chỗ ở, hôm nay đã muộn rồi, chúng tôi cũng không thể đi về trong đêm, ông nói có phải không?” Tần Mặc cười nhìn quản gia, quản gia gật đầu.

“Vậy được.” Tần Mặc nói không sai, ông ấy quả thực không thể đuổi mấy người này về trong đêm, vậy thì cứ sắp xếp chỗ ở cho họ trước, đợi mai rồi tính.

Tần Mặc không nói nhiều nữa, chỉ dẫn mấy người Hạo Thiên Chân ở lại đây.

Buổi tối, mấy người Hạo Thiên Chân đều đến phòng Tần Mặc, khó hiểu hỏi hắn.

“Cậu nghĩ thế nào vậy?

Chúng ta đâu có sợ một lão quản gia, cùng lắm thì ba lần bảy lượt quật ngã ông ta là được rồi còn gì?” Bàn Tử bĩu môi, hắn cảm thấy Tần Mặc ở lại đây quả thực là làm lỡ thời gian.

“Chúng ta cần tìm hiểu khí hậu và các phương diện ở nơi này một chút, xuống dưới đó mới có thể hành sự thuận lợi.” Tần Mặc thở dài,

nhìn Bàn Tử một cái.

"Anh tưởng chuyện gì cũng đơn giản như anh nghĩ sao?" Bàn Tử bĩu môi, trong lòng hắn quả thực nghĩ như vậy.

"Thế thì sao chứ?

Chúng ta nếu nghe theo quản gia thật, chẳng phải ở lại đây lãng phí thời gian vô ích sao?" Tần Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử.

"Dù thế nào đi nữa, quản gia kia cũng là người Hoắc gia, chúng ta đã nghe theo Hoắc Tụ Tụ đến đây giúp cô ấy thì không thể xảy ra xung đột với người trong nhà cô ấy được." "Hơn nữa kiểm tra địa hình nơi này cũng là cần thiết, như vậy mới có thể ra khỏi ngôi mộ đó tốt hơn." "Tần Mặc nói không sai, chúng ta quả thực không thể hành động theo cảm tính." Trương Kỳ Lân nhìn Bàn Tử, Bàn Tử thở dài, thôi bỏ đi, bọn họ đều nói vậy rồi, hắn còn gì để nói nữa chứ?

"Được, các cậu đông người, các cậu có lý, thế là được chứ gì?" Tuy Bàn Tử nói vậy nhưng mọi người đều biết Bàn Tử đã chấp nhận rồi.

Tính cách Bàn Tử là như thế, cho dù hắn cảm thấy Tần Mặc nói có lý, hắn vẫn phải nói như vậy trước để giữ chút thể diện cho mình.

"Ngày mai dành một ngày thời gian, chúng ta thăm dò địa hình ở đây, sau đó tối mai bắt đầu hành động." "Nhưng quản gia bảo chúng ta ngày mai đi luôn." Hạo Thiên Chân nhíu mày, chuyện về ông quản gia này đúng là nhiều thật, nhưng cũng là vì nghĩ cho bọn họ, chắc là đối phương cảm thấy mấy người bọn họ không có bản lĩnh.

Nhưng bên cạnh bọn họ có Tần Mặc, Tần Mặc chính là chỗ dựa lớn nhất của họ.

"Đến lúc đó chúng ta cứ tùy tiện tìm cái cớ là được." Tần Mặc bất lực nhìn bọn họ, mấy người nhìn nhau gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy

thì cứ thế đi.

Sáng sớm hôm sau, quản gia chuẩn bị bữa sáng cho bọn họ, Tần Mặc đương nhiên biết quản gia hy vọng bọn họ ăn xong sẽ đi ngay.

Đợi ăn sáng xong, nhóm Tần Mặc nghỉ ngơi một lát, quản gia liền trực tiếp đi tới.

Chương 1180

"Mấy vị có muốn đi ngay bây giờ không?

Tôi đã cho người chuẩn bị xe xong rồi." Trong mắt quản gia mang theo ý cười nhàn nhạt, tuy nói mấy người này đều là hậu bối trẻ tuổi, đến đây gây cho ông ấy không ít phiền phức, nhưng bọn họ dù sao cũng là bạn của Hoắc Tụ Tụ, mình vẫn phải đối đãi nghiêm túc.

"Quản gia bá bá, bọn cháu vẫn chưa muốn đi, bọn cháu muốn ở lại đây chơi hai ngày, bác xem có được không?" Hạo Thiên Chân cười nói với quản gia.

Quản gia nghe xong, sắc mặt biến đổi, mày nhíu chặt.

"Hay là các vị cứ mau chóng rời khỏi đây đi, nơi này quá nguy hiểm, không phải chỗ các vị nên ở." Quản gia vẫn hơi lo lắng bọn họ ham chơi đi vào trong mộ, dù sao trong Cửu Môn có rất nhiều người tài giỏi, mà đám tiểu bối này cũng hy vọng có thể giống như những người tài giỏi đó.

"Không phải chứ, ông không hiểu chúng tôi, chẳng lẽ ngay cả Hạo Thiên Chân cũng không biết sao?

Cậu ta đã xuống biết bao nhiêu ngôi mộ rồi, ông còn phải lo lắng cái gì?" Bàn Tử đảo mắt, thực sự có chút không hiểu ý của quản gia.

Tần Mặc kéo tay Bàn Tử một cái, lúc này mới cười nói với quản gia.

"Mấy người bọn cháu trước giờ chưa từng đến vùng này, bác yên tâm đi, bọn cháu chắc chắn sẽ không đi vào trong mộ, bọn cháu chỉ muốn chơi ở quanh đây một chút thôi, nếu bác không tin có thể cho người đi theo bọn cháu." Quản gia trầm mặc một lát, ông ấy lại nhìn

sang Hoắc Tụ Tụ bên cạnh, Hoắc Tụ Tụ gật đầu. "Chúng tôi sẽ không qua đó đâu, hôm qua tôi đã nói với họ rồi, họ chỉ là thấy chưa từng chơi ở đây bao giờ nên muốn thư giãn một chút thôi." Quản gia thở dài một hơi.

Tuy nói nơi này là địa bàn của Hoắc gia bọn họ, nhưng người ta chỉ muốn chơi đùa một chút, ông cũng không thể ra lệnh cấm chỉ, không cho người khác ở lại đây được. "Vậy được rồi." Nói xong, quản gia lại quay đầu nhìn về phía một chàng trai trẻ khác ở bên cạnh. "A Tam, cậu đi theo mấy người bọn họ." Khi nói lời này, ông lại cùng đối phương giao lưu bằng ánh mắt một chút.

Tần Mặc đương nhiên biết ý của quản gia là muốn để A Tam giám sát bọn họ, tránh để bọn họ xâm nhập vào mộ huyệt.

Nhưng cũng chẳng sao, dù gì hai ngày nay Tần Mặc cũng chỉ muốn xem xét tình hình ở đây một chút mà thôi.

A Tam nghe vậy liền gật đầu: "Yên tâm đi, tôi biết rồi." Nhóm Tần Mặc không ở lại đó nữa, đeo ba lô và đồ đi bộ lên lưng, bắt đầu xem xét trong khu rừng này.

Sau khi quan sát phía trên một chút, Tần Mặc phát hiện nơi này cũng không có gì kỳ quái, Hạo Thiên Chân có chút tò mò nhìn Tần Mặc. "Thật là kỳ lạ, hình như ngoại trừ mặt đất sụt lún thì nơi này chẳng có gì khác cả." Cứ như một khu rừng mưa bình thường vậy.

Tần Mặc ừ một tiếng.

Trương Kỳ Lân ở bên cạnh thì giải thích với bọn họ: "Những người đó khi tìm kiếm mộ huyệt cho mình, nhất định sẽ tìm một nơi phong thủy bảo địa, không thể nào tìm loại nơi có dấu hiệu đặc thù được.

Nếu bọn họ xây mộ huyệt ở bên dưới, mà đồ vật bên trên lại biến

động trực tiếp, thì sẽ có rất nhiều người phát hiện ra, việc bọn họ xây mộ huyệt này sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa." Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc, không ngờ Trương Kỳ Lân lại giải thích cho bọn họ điều này. "Được đấy Tiểu Ca, anh bây giờ nói nhiều hơn rồi." Trương Kỳ Lân đảo mắt một cái.

Hoắc Tụ Tụ cũng ở đây cùng bọn họ, cô giới thiệu đơn giản về cả khu vực này. "Nơi này quả thực không có gì đặc biệt, nhưng có một chỗ hơi không đúng." Nói rồi, cô dẫn mấy người bọn họ cùng đi về phía đó, không bao lâu sau, bọn họ liền đến bên một dòng sông. "Lúc Hoắc gia chúng tôi mới bắt đầu cai quản khu vực này, đây là một con sông nhỏ cạn khô, nhưng qua một thời gian không lâu, mắt suối này lại dâng lên một ít nước." Hoắc Tụ Tụ chỉ chỉ vào mắt suối dưới cùng, vì hiện tại nước vẫn khá trong, nên mọi người đều có thể nhìn thấy.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, sau đó hắn ngồi xổm xuống xem xét, phát hiện mắt suối này cũng không có gì đặc biệt, ước chừng chỉ có tiến vào bên trong mộ huyệt mới có thể hiểu rõ tình huống cụ thể. "Có điều chúng tôi ở đây dù sao cũng là làm ăn buôn bán, cũng không quản chuyện này lắm." Phải đến khi Tần Mặc nói về phương diện này, cô mới đột nhiên nhớ ra.

Nghe vậy, Tần Mặc gật đầu. "Nhưng nơi như thế này càng có khả năng xuất hiện manh mối, chúng ta hiện tại chưa ở trong mộ huyệt, vẫn chưa rõ tình huống cụ thể." Tần Mặc nói nhỏ với bọn họ một chút, A Tam đang đi theo cách đó không xa, để đối phương nghe thấy thì không tốt. "Vậy chúng ta chuẩn bị khi nào hành động?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, trong mắt hắn lóe lên một tia sáng, chỉ cần tiến vào trong mộ huyệt này, hắn có thể vơ vét một phen, xem bên trong có bảo vật gì không.

Nghe vậy, Tần Mặc không nhịn được đảo mắt, sau đó vươn tay gõ

vào đầu Bàn Tử một cái. "Anh ngoài tiền ra, có thể nghĩ đến cái khác được không?

Không có tiền thì anh không sống nổi à?" Bàn Tử bĩu môi, hừ lạnh một tiếng: "Vậy thì đã làm sao?

Bàn gia tôi chính là thích tiền, hơn nữa, thích tiền thì có gì không đúng?

Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo.

Tôi cũng đâu có làm mấy chuyện bẩn thỉu đó." Tần Mặc gật đầu. "Có điều chúng ta quan sát ở đây, hình như cũng không có gì khác lạ." Bàn Tử bĩu môi, Tần Mặc ừ một tiếng, tiếp đó bọn họ lại đi dạo trong rừng cây này một chút.

Tần Mặc luôn cảm thấy nơi này dường như có một luồng sức mạnh huyền diệu nào đó.

Nhưng đợi đến khi Tần Mặc cẩn thận cảm ứng lại thì hắn lại không cảm nhận ra là cái gì.

Thôi bỏ đi, e rằng mấy thứ này chỉ có vào trong mộ huyệt mới biết được. "Đợi tối nay chúng ta có thể hành động rồi, chụp lại tình hình phía trên này một chút đã." Lúc nói lời này, Tần Mặc lấy máy ảnh ra.

Hạo Thiên Chân nói nhỏ: "Như vậy thì liệu họ có nghi ngờ không?" Dù sao Tần Mặc cầm máy ảnh chỉ chụp tình trạng trong rừng mưa này, quả thực khiến người ta có chút không tin. "Thì sao nào?

Chúng ta không phải có một người mẫu rất tốt sao?" Tần Mặc nói lời này, cười cười đưa mắt nhìn về phía Hoắc Tụ Tụ.

Hoắc Tụ Tụ chỉ vào chính mình, thấy Tần Mặc gật đầu, cô mới đi đến bên đó, sau đó tạo dáng.

Tần Mặc chụp cho cô vài tấm ảnh, A Tam ở bên kia nhìn thấy thì

có chút kinh ngạc, tiếp đó ánh mắt hắn đánh giá trên người Tần Mặc một chút.

Hắn trước đây vẫn luôn biết quan hệ giữa Hoắc Tụ Tụ và Giải gia Tiểu Hoa rất tốt, không ngờ hiện tại lại đi gần với Tần Mặc như vậy.

Nhưng thế cũng tốt, dù sao Tần Mặc trông cũng không tệ, so với Tiểu Hoa còn đẹp trai hơn một chút.

Lão thái thái trước đây vẫn luôn quan tâm đến hôn sự của tiểu thư nhà bọn họ, hiện tại cũng không cần lo lắng nữa, dù sao bên cạnh cô ấy cũng có nhiều thanh niên tài tuấn như vậy đi theo.

Tùy tiện chọn một người cũng đều là nhân tài không tệ.

Ở lại đây một khoảng thời gian, Tần Mặc mới cầm máy quay trở về, buổi trưa bọn họ ăn một bữa cơm, buổi chiều lại ra ngoài chơi.

Sau khi đi dạo một lúc ở bên này, Tần Mặc đặt ánh mắt lên một cái cây trong đó.

Chương 1181

Trương Kỳ Lân đang ở bên cạnh Tần Mặc, anh nói nhỏ: "Anh cũng cảm giác nơi này không đơn giản sao?" Tần Mặc cười cười, hắn biết cảm giác của Trương Kỳ Lân cũng khá nhạy bén, xem ra hai người bọn họ đều có cùng suy nghĩ. "Chỉ là không biết loại cảm giác này của chúng ta rốt cuộc đến từ đâu." Tần Mặc lắc đầu.

Trương Kỳ Lân thở dài một hơi: "Cái này tôi cũng không rõ, có điều cho dù chúng ta không làm rõ được thì cũng chẳng sao, dù gì thời gian còn dài, hơn nữa chuyện chúng ta cần làm tiếp theo còn rất nhiều." Tần Mặc ừ một tiếng, bọn họ đều không nói thêm gì nữa.

Đợi đến khi ăn tối, Tần Mặc phát hiện bữa tối của bọn họ thế mà lại vô cùng thịnh soạn.

Vừa hay hôm nay bọn họ chơi ở bên ngoài cả ngày, cũng khá mệt, mọi người đều ăn uống thỏa thích một phen, quản gia lại đi tới. "Thế nào?

Đi dạo ở đây cảm giác ra sao?" Trong mắt quản gia mang theo ý cười nhàn nhạt.

Ông đã nghe A Tam nói rồi, mấy người này ở bên đó chỉ đi dạo quanh khu rừng, ngắm phong cảnh xung quanh một chút, còn chụp cho Hoắc Tụ Tụ vài tấm ảnh, ngoài ra cũng không làm gì khác.

Cho nên mấy người này e rằng chỉ muốn chơi đùa ở đây một chút, ông mới muốn qua tìm hiểu tình hình.

Bàn Tử cười cười: "Cũng được, có điều thời tiết ở đây thực sự quá nóng." Lúc Bàn Tử nói lời này còn cầm cái quạt bên cạnh không ngừng quạt cho mình.

Quản gia thở dài một hơi: "Khí hậu bên này chính là như vậy, có điều các cậu ở đây một thời gian rồi chuẩn bị về đi." Tần Mặc gật đầu: "Chúng tôi chuẩn bị tối nay sẽ xuất phát." Dù sao bọn họ tối nay cũng phải hành động rồi, để không đánh rắn động cỏ, bọn họ chuẩn bị rời khỏi nơi này trước, sau đó mới quay lại, đi vào từ cửa mộ huyệt. "Vậy thì tốt." Quản gia thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần mấy người này đi rồi, ông sẽ không cần phải suốt ngày nơm nớp lo sợ nữa.

Vạn nhất Hoắc Tụ Tụ thực sự tiến vào trong mộ huyệt kia, bị lão thái thái biết được, thì cái vị trí này của ông cũng không cần làm nữa.

Chẳng bao lâu sau, nhóm Tần Mặc liền thu dọn đồ đạc một chút, chuẩn bị xuất phát.

Xe đi được một đoạn đường, nhóm Tần Mặc dừng xe lại bên này, lại đưa Hoắc Tụ Tụ cùng xuống xe, đi về phía mộ huyệt kia.

Hạo Thiên Chân do dự một chút, nhìn chăm chú Hoắc Tụ Tụ ở bên cạnh. "Hay là em đừng qua đó nữa, chuyện này thực sự quá nguy hiểm, vạn nhất em xảy ra chuyện gì, thì tôi biết ăn nói sao với lão thái thái?" Hoắc Tụ Tụ đảo mắt một cái: "Thiên Chân ca ca, anh đừng nói mấy lời này nữa, nếu không em sẽ cảm thấy anh không coi em là bạn bè đấy.

Hơn nữa, đây là mộ huyệt của Hoắc gia chúng em, cho dù các anh muốn lấy đồ từ bên trong thì cũng phải dẫn em đi cùng chứ." Bàn Tử nhìn Hoắc Tụ Tụ một cái. "Tôi nói này, cô em này đúng là không giống với những người khác, trông thì xinh đẹp thật, nhưng tính tình này có chút quá kiêu ngạo bất tuân rồi." "Thiên Chân nói như vậy cũng là vì tốt cho cô, cô tốt nhất vẫn là ngoan ngoãn nghe lời đi, vạn nhất nguy hiểm bên dưới thực sự làm cô sợ phát khóc, thì biết làm sao?" Hoắc Tụ Tụ bĩu môi: "Em cũng không giống mấy cô bé kia đâu, yên tâm đi, bất kể bên dưới này có nguy hiểm gì, em cũng sẽ không bị dọa

khóc đâu.

Ngược lại là Bàn ca ca, tuy rằng thời gian qua anh vẫn luôn đi theo Tần Mặc ca ca bọn họ xuống mộ huyệt, nhưng cũng không đại biểu anh lợi hại hơn em." Tuy Hoắc Tụ Tụ đúng là con gái, nhưng cô cũng có chút thân thủ, có tư cách nói những lời này.

Tần Mặc thấy bọn họ đang nói đùa ở đây, trong mắt mang theo nụ cười nhạt. "Thật hy vọng đến dưới mộ huyệt này, mọi người vẫn có thể vui vẻ như vậy." Bàn Tử vươn tay sờ sờ mũi, lại nhỏ giọng hỏi: "Bên dưới này chắc không có nguy hiểm gì lớn chứ?" Tần Mặc nhướng mày: "Có khả năng đó, cụ thể tôi cũng không nói rõ được, đợi xuống dưới các anh không phải sẽ biết sao?" Tần Mặc luôn cảm thấy nơi này quả thực có một luồng sức mạnh kỳ diệu, có điều sức mạnh này không giống lắm với những gì hắn gặp trước đây, hắn cũng không biết tình huống cụ thể thế nào.

Mọi người đều không nói thêm gì nữa, chỉ đi về phía đó.

Người của Hoắc gia trông coi mộ huyệt này vẫn khá nghiêm ngặt, bọn họ vẫn luôn chờ tập hợp nhân thủ, sau đó tiến vào lại trong mộ huyệt, vì thế buổi tối bọn họ cũng phái người canh gác ở đây. "Mấy người này đều là người của Hoắc gia chúng em, đừng làm hại tính mạng bọn họ." Hoắc Tụ Tụ nói rồi quay đầu nhìn về phía Tần Mặc bên cạnh.

Trong lòng cô biết rõ, trong số những người này chỉ có lời của Tần Mặc là có trọng lượng nhất, chỉ cần Tần Mặc phân phó xuống, những người này đều sẽ nghe theo Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày: "Vậy được." Tiếp đó, Tần Mặc lại nhìn Trương Kỳ Lân ở bên cạnh. "Hai chúng ta ra tay đi, để bọn họ ở lại đây, tránh cho bọn họ không cẩn thận sẽ kinh động đến mấy người kia, gọi những người khác tới thì chúng ta sẽ tiến thoái lưỡng nan."

Vừa hay trong lòng Trương Kỳ Lân cũng nghĩ như vậy, anh ừ một tiếng, cùng Tần Mặc đi sát lại phía đó.

Bên này tổng cộng có mười mấy người quen, nhưng tốc độ của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cực nhanh, chỉ trong vài giây, những người này đã toàn bộ ngã xuống đất. "Tôi và Trương Kỳ Lân chỉ đánh ngất bọn họ thôi, yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu, đợi sáng mai bọn họ chắc là sẽ tỉnh lại.

Hơn nữa bọn họ không biết người vào trong mộ huyệt là ai, chỉ có thể đứng đó mà cuống lên thôi." Tần Mặc nhìn Hoắc Tụ Tụ, Hoắc Tụ Tụ thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Cho dù trong lòng bọn họ lo lắng, chắc cũng sẽ không mạo nhiên tiến vào trong mộ huyệt. "Vậy thì được, tuy rằng đợi về sau bọn họ có khả năng sẽ phát hiện là em, nhưng cũng mặc kệ, lúc đó chúng ta ước chừng đã vào đến tận cùng bên dưới rồi." Sở dĩ Hoắc Tụ Tụ hiện tại không nói với bọn họ, chỉ là sợ bọn họ lo lắng cho an nguy của cô, rồi đột nhiên xông vào, như vậy chỉ khiến bọn họ chết rất thảm.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cùng đi ở phía trước.

Trong lòng hai người bọn họ rõ ràng, tuy nói thực lực của mấy người này đều coi như không tệ, nhưng để đề phòng bọn họ gặp tình huống nguy hiểm, hai người này vẫn phải đi đầu trận.

Thuận theo cái cửa hang này đi về phía trước không bao lâu, bọn họ liền phát hiện đường đi trước mặt trở nên rộng rãi hơn.

Mới đầu chỉ có thể dung nạp hai người, nhưng hiện tại thì tốt hơn nhiều.

Tần Mặc dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước, Hoắc Tụ Tụ đột nhiên nhớ tới gia tộc mình, thi thể của những người bên trong nhắc nhở mấy người Tần Mặc. "Phía sau nhất định sẽ có nguy hiểm, tuy

rằng em không biết lông trắng trên người mấy tên thủ hạ kia là cái gì, nhưng qua kiểm tra, trên đó hình như có một ít độc tố." Đám lông trắng đó dường như mọc ra từ trên thi thể, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Tần Mặc ừ một tiếng. "Yên tâm đi, có tôi và Trương Kỳ Lân ở đây, các người sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Đây là lời hứa của Tần Mặc với bọn họ.

Mặc dù trong lòng mấy người bọn họ cũng rất rõ bản lĩnh của Tần Mặc, nhưng bọn họ vẫn phải vạn sự cẩn thận.

Tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh bọn họ liền chú ý tới cách đó không xa đang có một sơn động tối om.

Hơn nữa bên ngoài sơn động này còn có một tầng mạng nhện.

Tần Mặc đi đến bên cạnh lưới nhện, sau đó trực tiếp rút kiếm ra gom đống lưới này lại với nhau. "Tiểu Tần, cậu nói xem cái lưới trên người mấy cái thi thể kia có khi nào chính là mấy thứ này không?" Bàn Tử tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đảo mắt một cái. "Anh nhìn xem có giống không?" Đám lông trắng trên người mấy cái thi thể kia vô cùng thô, căn bản không phải mấy cái lưới nhện này có thể so sánh được.

Bàn Tử sờ sờ mũi, thở dài một hơi: "Không phải thì không phải thôi, cậu làm gì mà phải thế?

Tôi lại không giống cậu, hiểu biết nhiều như vậy." Hoắc Tụ Tụ có chút kinh ngạc, vốn dĩ lúc trước khi Bàn Tử nói mấy lời kia, cô còn tưởng Bàn Tử muốn cãi nhau với Tần Mặc, kết quả phía sau lại khen Tần Mặc vài câu. "Đối phương đã thu hồi lời cãi nhau với bạn, đồng thời liếm bạn một cái." Hoắc Tụ Tụ không nhịn được nhớ tới cái meme này, cô cười nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đảo mắt một cái. "Chúng ta cứ đi tiếp trước đi, con đường này hẳn là người Hoắc gia các cô đã

đi qua, nhưng nếu đã dọn sạch lưới nhện này, chứng tỏ xung quanh đây nhất định có nhện độc." Có điều mấy con nhện độc này chắc chắn không làm gì được người Hoắc gia, mấy người này chỉ có thể chứng minh bọn họ khi đi về phía trước đã gặp phải nguy cơ khác. "Lúc đó quản gia cũng nói với em, sau khi bọn họ tiến vào dưới này, liền thấy mấy cái mạng nhện này, đi về phía trước không bao lâu thì thấy thi thể người Hoắc gia chúng em." Nói cách khác, sau khi qua khỏi cửa hang này, không chừng bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Chương 1182

Tần Mặc ừ một tiếng, dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước, qua không bao lâu, bọn họ liền xuyên qua hang động này.

Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ tới là, tại lối ra của hang động, nơi này chi chít những con nhện, hơn nữa dưới thân mấy con nhện này còn có một cỗ thi thể người Hoắc gia.

Nói đúng ra là cái đầu vẫn còn, nhưng thân thể đều đã biến thành bạch cốt, chắc là toàn bộ đều bị lũ nhện này ăn sạch rồi.

Hoắc Tụ Tụ nhìn thấy thi thể này xong, không nhịn được trừng lớn mắt, sau đó cô ngồi xổm xuống. "Tiểu Lục." Đây là một đứa trẻ còn trẻ tuổi trong nhà họ, trước đây vẫn luôn đi theo bên cạnh quản gia, sau này khi nơi này xuất hiện tình trạng sụt lún, Tiểu Lục liền đi theo cùng qua đây.

Không ngờ Tiểu Lục lại vĩnh viễn ở lại nơi này.

Lũ nhện cảm nhận được có hơi người sống, bọn chúng trực tiếp bò về phía nhóm Tần Mặc, Tần Mặc nheo mắt lại.

Sau khi giải phóng sức mạnh màu đen trên người, lũ nhện này trực tiếp bị khí thế trên người Tần Mặc áp rạp xuống đất, căn bản không dám đứng lên.

Tần Mặc quay đầu, nhìn chăm chú Hạo Thiên Chân ở bên cạnh. "Dẫn Hoắc Tụ Tụ đi về phía trước trước đi." Hạo Thiên Chân vội vàng ừ một tiếng, Hoắc Tụ Tụ hiện tại đang trong cơn đau thương, e rằng không có tâm trí chạy trốn, nhưng anh cũng không thể để Hoắc Tụ Tụ chết ở đây, cho nên chỉ có thể kéo Hoắc Tụ Tụ đi.

Đợi sau khi chạy qua đó, Hạo Thiên Chân lúc này mới quay đầu

nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng không nán lại nơi này.

Đợi mọi người rời khỏi cửa hang này, Tần Mặc lúc này mới phóng thích ra một ít năng lượng từ trên người. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Hỏa long khổng lồ bay về phía cửa hang kia, trực tiếp thiêu chết toàn bộ lũ nhện đó. "Lũ nhện độc này e là ăn huyết nhục con người mới có thể lớn đến thế này, nhưng đợi về sau bọn chúng ước chừng vẫn có thể sinh trưởng lại." Mấy con nhện độc này vĩnh viễn đều giết không hết, đây là chuyện không còn cách nào khác. "Chắc là người Hoắc gia các cô nhất thời không cẩn thận mới trúng chiêu." Tần Mặc không thạo việc an ủi người khác lắm, cho nên chỉ có thể nói những lời này.

Nghe Tần Mặc nói vậy, Hoắc Tụ Tụ hít sâu một hơi, gật đầu. "Nhưng mà hiện tại em không có cách nào đưa cậu ấy ra ngoài, là người Hoắc gia chúng em có lỗi với cậu ấy." Cậu ấy tuổi còn nhỏ như vậy, lại vĩnh viễn ở lại nơi này.

Tần Mặc vươn tay vỗ vỗ vai Hoắc Tụ Tụ, Hạo Thiên Chân cũng an ủi đối phương: "Không sao đâu, Tiểu Lục nếu biết cô quan tâm đến cậu ấy như vậy, khẳng định sẽ rất vui, đợi sau khi ra ngoài, chúng ta an ủi gia đình Tiểu Lục đàng hoàng là được." Hoắc Tụ Tụ nén xuống nỗi đau khổ trong lòng mình. "Thật ra bọn họ không ra ngoài, em đã đoán được bọn họ ở trong này nhất định là gặp nạn rồi, nhưng không nhìn thấy thi thể bọn họ, em vẫn luôn cảm thấy bọn họ còn có khả năng sống sót, nhưng hiện tại..." Hoắc Tụ Tụ không biết phải nói thế nào.

Tần Mặc có thể hiểu được tâm tư của Hoắc Tụ Tụ, nhưng bọn họ không có quá nhiều thời gian để bi thương ở đây. "Cô đã muốn tìm hiểu tình trạng cụ thể của mộ huyệt này, vậy thì không thể làm lỡ thời gian ở đây được, chúng ta đi trước đi." Tần Mặc nhìn Hoắc Tụ Tụ, Hoắc Tụ Tụ hồi thần lại, gật đầu, Tần Mặc nói không sai, cô không

thể làm lỡ công sức ở đây, phải nhanh chóng đi về phía trước.

Một lát sau, tiếng của hệ thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết.] Bọn họ nghe thấy trong không khí truyền đến tiếng vù vù, nhưng đợi đến khi bọn họ nhìn kỹ thì lại không phát hiện bất cứ thứ gì. "Đây là cái gì?" Hoắc Tụ Tụ ngẩn ra một chút, nhìn chăm chú Tần Mặc, Tần Mặc lắc đầu. "Không rõ, không cần để ý đến nó, nếu nó không ra tay với chúng ta thì chúng ta cứ coi như nó không tồn tại." Hiện tại trên mặt đất có một con suối nhỏ, nhóm Tần Mặc không có phương hướng nào khác, chỉ có thể men theo con suối nhỏ này đi về phía trước.

Xung quanh con suối nhỏ này cũng không xuất hiện bất cứ tình huống không đúng nào, chỉ có âm thanh trong không khí này khiến bọn họ có chút kinh hãi.

Sau đó, Hoắc Tụ Tụ chú ý tới cách đó không xa, trên mặt đất lại có mấy cái thi thể, cô vội vàng chạy về phía đó, ngồi xổm xuống liền chú ý tới người trên mặt đất này lại là người của Hoắc gia bọn họ.

Hơn nữa trên người người này cũng có lông tóc màu trắng, nhưng đám lông tóc màu trắng này đã trở nên rất dài, đang lan tràn ra xung quanh.

Khi Hoắc Tụ Tụ đi đến bên cạnh đám lông trắng này, đám lông trắng đó thế mà lại tự chủ vươn về phía Hoắc Tụ Tụ, dường như muốn trực tiếp hút cô qua.

May mà phản ứng của Tần Mặc khá nhanh, hắn kịp thời kéo cánh tay Hoắc Tụ Tụ lại, đưa cô ra sau lưng mình, trên người lại xuất hiện một ít năng lượng màu đen va chạm vào đám lông trắng kia, đám lông trắng đó trong nháy mắt liền quay trở lại trên thân thể người Hoắc gia kia.

Hoắc Tụ Tụ nhíu mày, cô không hiểu nhìn chăm chú mấy người

bên cạnh. "Chuyện này là thế nào?" "Trong mộ huyệt rất nhiều thứ đều là ký sinh, nó có khả năng ký sinh lên thi thể này, sau đó khi có vật chủ mới thì sẽ trực tiếp vươn ma trảo của nó ra." Hạo Thiên Chân giải thích đại khái nguyên lý một chút, có điều anh cũng chưa từng kiến thức qua loại sinh vật này, xem ra loại sinh vật này quả thực tồn tại bằng phương thức như vậy.

Hoắc Tụ Tụ nắm chặt nắm đấm.

Đúng lúc này, cỗ thi thể Hoắc gia kia đột nhiên đứng dậy, hơn nữa mắt của nó cũng đã biến thành màu đỏ như máu.

Tiếng của hệ thống lại nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết.] Tần Mặc biết thứ bên trong cỗ thi thể Hoắc gia này hẳn là đã hoàn thành ký sinh, mới có thể biến thi thể của hắn thành cái dạng này. "Cái này thoạt nhìn thì có chút giống Tống Tử.

Nhưng mà lại không giống lắm." Trương Kỳ Lân đi đến bên cạnh Tần Mặc, nhìn chăm chú Tần Mặc, Tần Mặc ừ một tiếng. "Giải quyết nó trước đi đã, lát nữa xem lại trong cơ thể nó có thứ gì." Giảng xong, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân liền bắt đầu động thủ.

Phải nói rằng, thực lực của hai người Tần Mặc quả thực vô cùng khủng bố.

Tuy nói người Hoắc gia sau khi bị ký sinh này tốc độ cũng như sức mạnh đều vô cùng cường hãn, nhưng ở trước mặt Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thì căn bản không đủ nhìn.

Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, hai người đã quật ngã người Hoắc gia này, thi thể hắn ngã xuống đất, lại bị Tần Mặc dùng sức mạnh không gian khống chế lại, căn bản không cử động được.

Hoắc Tụ Tụ thì có chút lo lắng, nhìn chăm chú người Hoắc gia

trên đất.

Hạo Thiên Chân thấy cô như vậy, không nhịn được nói: "Về mặt ý nghĩa nào đó mà nói, hắn hiện tại đã không còn là người nữa, cho nên cô không cần như vậy, ngược lại sẽ khiến hai người Tần Mặc không thể buông tay chân." Hoắc Tụ Tụ mấp máy miệng, nhưng lại cảm thấy Hạo Thiên Chân nói vậy rất có lý, cô hít sâu một hơi, gật đầu: "Được rồi, em biết rồi." Hiện tại cô không làm được gì khác, chỉ có thể đứng đây nhìn Tần Mặc cùng Trương Kỳ Lân, xem hai người bọn họ muốn làm gì.

Thấy thứ trên mặt đất vẫn đang không ngừng giãy giụa, Tiểu Thiên nhắc nhở hai người: "Lão bản, các anh cẩn thận một chút." Tần Mặc ừ một tiếng, điểm này hắn tự nhiên biết rõ. "Yên tâm đi." Tiếp đó, Tần Mặc lại nhìn chăm chú cỗ thi thể trên đất, đi đến bên cạnh hắn, truyền sức mạnh vào trong cơ thể hắn, cẩn thận cảm ứng tình trạng của hắn.

Một lát sau, Tần Mặc liền phát giác ra chỗ không đúng. "Máu toàn thân hắn hình như đang chảy ngược." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân ở bên cạnh, Trương Kỳ Lân cũng có thể cảm nhận được, trong mắt hai người đều mang theo một tia nghi hoặc. "Xem ra trong cơ thể hắn có thứ gì đó." Dứt lời, Tần Mặc trực tiếp dùng sức mạnh của mình để tìm kiếm thứ kia trong cơ thể hắn.

Không bao lâu sau, Tần Mặc liền tìm được thứ đó, dồn nó về phía cánh tay của thi thể.

Tần Mặc lấy kiếm ra, rạch rách cánh tay thi thể, chỉ thấy một con trùng từ trong cánh tay thi thể bò ra.

Lông tóc màu trắng trên người thi thể lập tức biến mất, không chỉ vậy, con trùng này còn lao thẳng về phía Tần Mặc đang ở gần nó nhất, dường như muốn chui vào trong cơ thể Tần Mặc.

Chương 1183

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, một luồng sức mạnh từ trên người Tần Mặc bay ra, bao quanh con trùng này, trực tiếp vây khốn nó, khiến con trùng này không thể cử động.

Sau khi ngồi xổm xuống, Tần Mặc nhìn chằm chằm con trùng trước mặt.

Con trùng này thì không ngừng va chạm trong luồng sức mạnh, dường như muốn phá vỡ năng lượng của Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng. "Quả thực là một loại ký sinh trùng, loại trùng này sinh trưởng từ trong thi thể, có thể ký sinh tại tim người, thay đổi kết cấu tim người, biến một cỗ thi thể thành một con rối." Nguyên lý xấp xỉ là như vậy, có điều tên cụ thể của loại ký sinh trùng này thì Tần Mặc không rõ lắm. "Vậy chẳng phải có nghĩa là đi tiếp về phía trước, chúng ta có khả năng sẽ gặp rất nhiều loại ký sinh trùng này sao?" Lúc Hạo Thiên Chân nói lời này thì nhíu mày nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc ừ một tiếng, cái này quả thực là thật. "Hẳn là như vậy, cho nên tiếp theo mọi người phải cẩn thận một chút, vạn nhất bị con trùng này chui vào trong cơ thể, vậy thì phiền toái đấy." Tần Mặc lại nhìn về phía Hoắc Tụ Tụ ở bên cạnh, trong số bọn họ chỉ có Hoắc Tụ Tụ là con gái, cho nên bọn họ phải dặn dò đối phương một chút. "Lát nữa cô cứ đi theo bên cạnh chúng tôi, đừng đi lung tung, càng đừng chạm lung tung, hiểu chưa?" Hoắc Tụ Tụ thở dài một hơi, gật đầu, trong lòng cô rất rõ, bản lĩnh của mấy người Tần Mặc rất lớn, nếu không nghe theo bọn họ thì quả thực có khả năng sẽ gặp tai ương.

Sau khi giết chết con ký sinh trùng này, tiếng của hệ thống lập tức

nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới lại nhìn chăm chú cỗ thi thể trên đất.

Khi lông tóc bên ngoài cỗ thi thể này biến mất, huyết nhục trên người hắn thế mà cũng toàn bộ biến mất không thấy đâu, trực tiếp biến thành một cái xác khô. "Cái này cũng quá khủng bố rồi." Lúc Hoắc Tụ Tụ nói lời này thì trừng lớn mắt.

Tuy nói cỗ thi thể này quả thực là người Hoắc gia bọn họ, nhưng hiện tại cô lại không có tâm trí đâu mà đi đau lòng.

Tần Mặc nheo mắt lại. "Chính vì cái này, tiếp theo mọi người mới càng phải cẩn thận hơn một chút." Tần Mặc lại nhìn chăm chú Hoắc Tụ Tụ. "Lát nữa cô cứ theo sát bên cạnh chúng tôi, đâu cũng đừng đi, biết chưa?" "Tuy nói đây là địa bàn Hoắc gia các cô, nhưng bên trong này ẩn giấu thứ gì thì chưa chắc đã là tổ tiên Hoắc gia các cô đâu." Vạn nhất là vị đại lão nào đó có thể sẽ đặt rất nhiều thứ trong này để giữ mộ huyệt.

Chỉ cần không cẩn thận một chút, liền có khả năng sẽ bị thứ này ký sinh hoặc là bị giết chết. "Em biết rồi." Hoắc Tụ Tụ nuốt nước miếng, trong lòng cô rất rõ, mấy thứ này quả thực có chút khó đối phó.

Nhưng hiện tại cô không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo bọn Tần Mặc về phía trước, hơn nữa cô muốn biết những người khác của Hoắc gia có phải đều chết dưới tay loại ký sinh trùng này hay không. "Tuy rằng bên này có ký sinh trùng, nhưng cũng không thể nào khiến người Hoắc gia bị hốt trọn một mẻ được chứ?" Hạo Thiên Chân trực tiếp nói ra nghi hoặc trong lòng Hoắc Tụ Tụ.

Nghe vậy, Hoắc Tụ Tụ cũng nhìn chằm chằm Tần Mặc. "Cho dù

bọn họ thực sự còn sống, cũng không thể cứ thế trở về được." Tần Mặc lắc đầu. "Người Hoắc gia các cô tiến vào trong này, hẳn là có mấy chục người nhỉ, hiện tại chỉ mới phát hiện bốn năm cỗ thi thể mà thôi." "Vậy nếu chúng ta tiếp tục đi về phía trước, liệu có còn cơ hội cứu sống người Hoắc gia chúng em không?" Hoắc Tụ Tụ nói lời này thì nhìn chằm chằm Tần Mặc, trong ánh mắt mang theo một tia hy vọng.

Tần Mặc gật đầu. "Có khả năng đó, nhưng cụ thể tôi cũng không rõ, chúng ta cứ đi xem thử đã." Nói xong, Tần Mặc đi đầu ở phía trước, mấy người bọn họ đều đi theo bên cạnh Tần Mặc, đều đặc biệt cẩn thận.

Để đề phòng bọn họ bị ký sinh trùng ký sinh, Trương Kỳ Lân còn đặc biệt đi ở cuối cùng.

Sức mạnh trên người Tần Mặc khá đặc thù, lũ ký sinh trùng kia tuyệt đối không dám tới gần, còn Trương Kỳ Lân thì có dòng máu khác biệt, cho nên hai người bọn họ một trước một sau là đội hình thích hợp nhất.

Đi được không bao lâu, Tần Mặc liền nghe thấy tiếng sột soạt cách đó không xa.

Không cần nghĩ, Tần Mặc cũng biết nơi này nhất định không đơn giản, quả nhiên còn chưa đợi Tần Mặc nhắc nhở mấy người bọn họ, tiếng của hệ thống đã nhắc nhở Tần Mặc trước. [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết.] Tần Mặc ngẩng đầu, nhìn chăm chú về phía không xa, chỉ thấy chi chít loại ký sinh trùng đó đang chạy từ bên kia tới, Tần Mặc lập tức nhắc nhở bọn họ. "Mau chạy đi!" Nói rồi, Tần Mặc lao lên trước tiên, đồng thời, Tần Mặc lại giải phóng sức mạnh trên người ra ngoài. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Năng lượng này va chạm vào lũ trùng xung quanh, một số con trong đó trực

tiếp bị Tần Mặc nghiền nát, nhưng vẫn còn liên tục không ngừng những con khác chạy từ bên kia tới.

Tần Mặc biết bọn họ không thể ở lại đây, nếu không thì chỉ có nước chết.

Tiếp đó, Tần Mặc lao lên vị trí đầu tiên, bọn họ đều đi theo sát bên cạnh Tần Mặc.

Thế nhưng đám côn trùng này càng lúc càng đến gần, thậm chí còn có mấy con mọc ra cánh, chúng bay lên giữa không trung.

Ngay khi chúng chuẩn bị tập kích Bàn Tử, Trương Kỳ Lân đã chắn ngay trước mặt Bàn Tử. "Mấy con trùng này rốt cuộc là thứ gì vậy?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa rút dao găm ra, đâm vào một con trùng trong số đó, con trùng kia trực tiếp bị Hạo Thiên Chân giết chết. "Chúng nó chắc là từ trên thi thể chui ra, nếu tôi đoán không lầm.

Nếu chúng ta không đến nơi này, cỗ thi thể kia chắc cũng sẽ không ra tay với chúng ta, vậy thì huyết nhục trên người hắn sẽ biến toàn bộ thành loại trùng này." "Nhưng vì tôi đã ép ký sinh trùng kia ra, nên huyết nhục bao bọc dưới lớp lông tóc trên người hắn mới tiêu biến mất." Trương Kỳ Lân gật đầu, phân tích này của Tần Mặc chắc là không sai.

Mấy người bọn họ không nói thêm gì nữa, chỉ chằm chằm nhìn về phía không xa. "Không sao, không bao lâu nữa chúng ta sẽ đến được đằng kia thôi, tuy không biết bên đó có tình huống gì, nhưng tóm lại không thể ở lại chỗ này." Bàn Tử chỉ chỉ hai cánh cửa ở cách đó không xa.

Hai cánh cửa này chắc là lối thoát khỏi nơi này, bọn họ phải mau chóng qua đó.

Tần Mặc gật đầu.

Chỉ một chốc sau, Tần Mặc đã tới bên cạnh hai cánh cửa này, bọn họ cũng đi theo sát Tần Mặc.

Còn đám trùng kia, lúc này vẫn không ngừng tiến lại gần.

Còn có mấy con trùng có cánh cũng đã bay tới, chúng muốn trực tiếp chui vào cơ thể đám người Tần Mặc, nhưng Tần Mặc đương nhiên sẽ không cho chúng cơ hội này. "Hai cánh cửa này trước đó đã bị người ta phá hoại rồi, xem ra là người nhà họ Hoắc các cô đã đi vào trong này." Tần Mặc nhìn sang Hoắc Tụ Tụ ở bên cạnh, Hoắc Tụ Tụ hiện tại không biết là nên vui hay nên buồn.

Bọn họ đi vào bên trong, chứng tỏ còn có một số người nhà họ Hoắc vẫn còn sống, nhưng bên trong là tình huống gì thì không ai biết được.

Hoắc Tụ Tụ hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm trạng của mình. "Để tôi mở mấy cánh cửa này, nếu đã là người nhà họ Hoắc chúng tôi mở qua, tôi có thể nhìn ra thủ pháp của bọn họ, sau đó đưa mọi người qua." Tần Mặc gật đầu, anh cảm thấy Hoắc Tụ Tụ chắc vẫn có năng lực này.

Còn về phần đám trùng kia, chúng vẫn không ngừng lao về phía nhóm Tần Mặc, nỗ lực chui vào cơ thể bọn họ.

Chương 1184

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó một luồng năng lượng lại từ trên người Tần Mặc tuôn ra. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Cơn cuồng phong khổng lồ bay về phía đám trùng nhỏ, cuốn chúng vào trong gió lốc, đám trùng nhỏ này nỗ lực muốn bò ra ngoài, nhưng lại bị cuồng phong nghiền thành phấn vụn.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, tiếp đó nhìn Hoắc Tụ Tụ ở phía sau.

Lúc này Hoắc Tụ Tụ dùng dây thép trong tay luồn xuống khe cửa, còn cụ thể cô thao tác thế nào thì Tần Mặc không thấy rõ, chỉ nghe thấy một tiếng "tách", cánh cửa liền trực tiếp mở ra. "Qua đó." Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân ở bên cạnh, mấy người bọn họ ừ một tiếng.

Bọn họ biết bản lĩnh của Tần Mặc, Tần Mặc ở lại đây tuyệt đối sẽ không bị đám trùng này ký sinh, nhưng bọn họ thì khác.

Sau khi bọn họ đi rồi, Tần Mặc mới quay đầu lại, nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Hai người nhìn nhau một cái, đồng thời nhìn ra ý tứ trong mắt đối phương, tiếp đó hai người trực tiếp đi vào trong cửa, đồng thời còn đóng cửa lại.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ thế nào, tóm lại đám trùng kia sẽ không đột kích bọn họ nữa.

Tần Mặc đưa mắt quan sát không gian nơi này, phát hiện cách đó không xa có một cái quan tài, nhưng quan tài này đã bị người ta mở ra, không chỉ như thế, trên mặt đất còn đặt thi thể mấy người nhà họ Hoắc. "Xem ra bọn họ đúng là đã đi qua nơi này." "Trong quan tài này

có phải có bảo vật gì không hả?

Người nhà họ Hoắc các cô chắc không lấy đi rồi chứ?" Lúc Bàn Tử nói lời này, hắn xoa xoa tay, bộ dáng nôn nóng.

Tần Mặc trợn trắng mắt. "Cho dù bên trong thật sự có bảo vật gì, đó cũng là người ta dựa vào năng lực của mình đi đến đây mới lấy được, có liên quan gì đến anh đâu, anh đừng có tơ tưởng đến bảo vật của người ta." Bàn Tử bĩu môi: "Tôi biết rồi." Hắn biết ngay là Tần Mặc chắc chắn sẽ không hướng về phía hắn.

Nhưng nghĩ lại, đây đúng là bảo vật người ta phải trả giá bằng sinh mạng mới lấy được, hắn không có tư cách tranh giành với người ta. "Đợi sau này nhà cô nếu lại phát hiện loại địa phương kỳ quái này, chi bằng để chúng tôi qua đây đi, dù sao người nhà các cô so với chúng tôi vẫn kém hơn một chút.

Nếu bọn họ thật sự tổn thất quá nhiều ở đây, đương gia nhà họ Hoắc các cô cũng sẽ đau lòng đấy, cô nói đúng không?" Trong mắt Bàn Tử mang theo ý cười, chăm chú nhìn Hoắc Tụ Tụ.

Hoắc Tụ Tụ bĩu môi, trợn trắng mắt. "Vậy sao?

Nếu không phải vì người nhà họ Hoắc chúng tôi mỗi lần vào đây đều không cách nào phá cục, tôi cũng sẽ không cầu đến các anh." "Tần Mặc, cậu xem thái độ của cô ta kìa." Bàn Tử giậm chân, tiếp đó lại nhìn Hoắc Tụ Tụ: "Tôi nói này, người phụ nữ nhà cô cũng thay đổi nhanh quá đấy, trước khi đến đây thì một câu 'Bàn ca ca', hai câu 'Bàn ca ca' gọi tôi.

Sao bây giờ lại biến thành cái dạng này rồi?

Quá làm người ta thất vọng." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

Thấy Bàn Tử như vậy, Hoắc Tụ Tụ có chút bất lực. "Được rồi, Bàn ca ca, tôi biết anh là muốn tốt cho chúng tôi." Hoắc Tụ Tụ bất lực

nhìn Bàn Tử.

Trong lòng Bàn Tử lúc này mới thoải mái một chút.

Mặc kệ Hoắc Tụ Tụ nói có phải là lời nói thật hay không, tóm lại đối phương đã cho hắn bậc thang này, hắn chắc chắn phải thuận thế mà xuống, đỡ lát nữa lại xấu hổ. "Được rồi được rồi, tôi tha thứ cho cô.

Có điều nếu bọn họ đều đã đi qua nơi này, vậy e rằng chỗ này cũng chẳng có gì khiến chúng ta lưu luyến, chúng ta cũng mau đuổi theo phía trước đi." Bàn Tử biết ở đây càng lâu thì người nhà họ Hoắc càng có khả năng xảy ra chuyện.

Tần Mặc gật đầu: "Cái này tự nhiên là không thành vấn đề, chúng ta đi thôi." Nói rồi, Tần Mặc đưa mắt nhìn về phía hai cánh cửa bên trái và bên phải. "Tôi xem thử rốt cuộc bọn họ đi cửa nào?" Sau đó, Hoắc Tụ Tụ đi về phía hai cánh cửa.

Bàn Tử vuốt cằm dò hỏi: "Bọn họ chắc sẽ không tách ra đâu nhỉ, dù sao ở đây cũng gặp nhiều nguy hiểm như vậy." "Chắc không đến nỗi, vào đến đây cơ bản đều là lão thủ, bọn họ biết nếu thật sự tách ra, bọn họ đối với những thứ trong này sẽ không có bất kỳ phần thắng nào." Hoắc Tụ Tụ thành thật nói ra suy nghĩ của mình.

Tần Mặc gật đầu: "Trước tiên xem thử đã, mấy người này dù sao cũng là người nhà họ Hoắc các cô, cho dù bọn họ để lại ký hiệu, e rằng cũng chỉ có cô mới xem hiểu được.

Đợi phân biệt được phương hướng xong, chúng ta phải mau chóng xuất phát thôi." Hoắc Tụ Tụ quan sát ở đây một lát, rất nhanh cô đã chú ý tới ký hiệu người nhà họ Hoắc để lại.

Trong mắt cô mang theo một tia cười, chỉ vào ký hiệu nói với nhóm Tần Mặc: "Chính là chỗ này." Tần Mặc gật đầu, dẫn mấy

người bọn họ đi theo con đường này về phía trước.

Rất nhanh, bọn họ đã tới một sạn đạo.

Sạn đạo bên này khá đổ nát, hơn nữa khắp nơi đều là mạng nhện. "Chỗ này chắc không có nhện độc đâu nhỉ?" Bàn Tử nhíu mày, trải qua những nguy cơ trong mộ huyệt này, hắn cũng trở nên cẩn thận hơn.

Tần Mặc cười lắc đầu: "Yên tâm đi, con đường này nhìn tuy khá tồi tàn, nhưng nơi này cũng không có bất kỳ nguy hiểm nào." Bàn Tử ừ một tiếng, sau đó Tần Mặc cùng mấy người bọn họ đi về phía trước.

Nhìn thấy bên dưới này lại là vực sâu vạn trượng, Bàn Tử có chút kinh ngạc, sau đó hắn đi lên trước, thuận theo chỗ này nhìn xuống tình huống bên dưới.

Tần Mặc thở dài: "Anh cẩn thận một chút." Còn chưa đợi Tần Mặc nói thêm gì, Bàn Tử đã phát ra một tiếng kinh hô, sau đó thân thể hắn không ngừng rơi xuống phía dưới.

Tần Mặc nheo mắt lại: "Con đường sạn đạo này bị người ta dùng chướng nhãn pháp." Bàn Tử vừa rồi chân đạp sang bên kia chính là vực thẳm, cho nên Bàn Tử không cẩn thận rơi xuống dưới. "Tôi xuống dưới đuổi theo anh ta, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Trương Kỳ Lân, anh cẩn thận một chút." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân nhíu mày, nhưng còn chưa đợi hắn nói gì, Tần Mặc đã nhảy thẳng xuống dưới.

Trương Kỳ Lân biết với bản lĩnh của Tần Mặc, chắc chắn có thể đuổi kịp Bàn Tử, đồng thời đưa Bàn Tử quay lại.

Đã như vậy, hắn cứ dẫn mấy người này đi về phía trước đã.

"Chúng ta đợi về sau tìm cơ hội hội hợp với Tần Mặc." Trương Kỳ Lân nhìn mấy người trước mặt.

Tiền Sanh Đào lại đi đến bên cạnh vực thẳm, nhìn xuống tình huống bên dưới: "Không được, tôi muốn đi cùng ông chủ." Hoắc Tụ Tụ nghe vậy, vội vàng qua kéo cánh tay Tiền Sanh Đào lại: "Anh đừng ngốc nữa, ông chủ của anh có thể giúp Bàn Tử, nếu anh cũng xuống dưới, ông chủ anh làm sao đồng thời bảo vệ được cả hai người?

Anh nếu không muốn thêm phiền phức cho ông chủ, tốt nhất vẫn là ngoan ngoãn nghe lời đi." Tiền Sanh Đào nắm chặt nắm đấm, tuy lời Hoắc Tụ Tụ nói khó nghe, nhưng quả thật không sai. "Ông chủ tôi sẽ có chuyện gì không?" Tiền Sanh Đào quay đầu, nhìn Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân là bạn rất tốt, Trương Kỳ Lân chắc chắn đặc biệt hiểu rõ bản lĩnh của Tần Mặc.

Trương Kỳ Lân vỗ vỗ vai Tiền Sanh Đào, hắn biết đối phương thật tâm quan tâm Tần Mặc: "Yên tâm đi, ông chủ của anh rất lợi hại, tôi bảo đảm với anh, cậu ấy nhất định có thể sống sót hội hợp với chúng ta." "Hiện tại không biết đám người nhà họ Hoắc đi con đường của Tần Mặc hay là bên phía chúng ta, cho nên chúng ta phải chia làm hai đường khác nhau." Vạn nhất đám người nhà họ Hoắc không cẩn thận rơi xuống dưới vực, Tần Mặc vừa khéo có thể dẫn bọn họ đi cùng.

Chương 1185

Nhưng nếu bọn họ đi về phía trước, không có người dẫn đường, bọn họ rất dễ xảy ra chuyện.

Tiền Sanh Đào nén xuống nỗi lo âu trong lòng, nếu Trương Kỳ Lân đã nói vậy, anh ta cứ nghe theo sắp xếp thôi, đỡ gây rắc rối cho bọn họ.

Tần Mặc lúc rơi xuống dưới dùng một chút sức mạnh, cho nên không bao lâu sau, Tần Mặc đã đuổi kịp Bàn Tử, Bàn Tử đang lớn tiếng kinh hô. "Sao lại thế này hả?

Tại sao tôi đột nhiên lại rơi xuống vậy?" Bàn Tử lớn tiếng hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc có chút bất lực: "Còn không phải do anh tự mình quá bất cẩn sao, sớm biết đã không nên để anh đi đầu." Khi nói lời này, Tần Mặc đã kéo được cánh tay Bàn Tử, muốn đưa hắn lên trên, nhưng Tần Mặc biết hiện tại muốn quay lại bên trên có chút khó khăn, cho nên bọn họ chỉ có thể rơi xuống dưới.

Hiện tại bọn họ còn chưa biết bên dưới là tình huống gì, nhất định phải cẩn thận một chút.

Vạn nhất lát nữa bên dưới thật sự có nguy cơ, bọn họ có thể đáp vào vách tường bên cạnh.

Vốn dĩ tim Bàn Tử đã đập chậm nửa nhịp, hắn cảm thấy mình nhất định sẽ chết, hiện tại thấy Tần Mặc tới, hắn ngược lại thở phào nhẹ nhõm. "Cũng may có cậu ở đây, cho dù chết, trên đường xuống suối vàng cũng có người bầu bạn." Bàn Tử cười nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc trợn trắng mắt, vươn tay gõ đầu Bàn Tử: "Cả ngày anh

cứ nghĩ cái gì thế hả?

Anh nếu có thể bỏ cái tâm tư này để nghiên cứu kỹ mấy cái cơ quan kia, tôi ngược lại còn yên tâm hơn chút." Bàn Tử bĩu môi, sau đó hắn lại ngẩng đầu nhìn lên trên: "Mấy người bọn họ đâu?" "Tôi bảo bọn họ đi tiếp rồi, cũng không thể để bọn họ cùng chúng ta rơi xuống đây, bên dưới này là tình huống gì còn chưa biết nữa." Nếu bọn họ thật sự không thể rơi xuống đáy, vậy thì chỉ có thể bám vào vách tường trước, sau đó Tần Mặc lại mang theo Bàn Tử từng chút từng chút bò lên trên.

Tuy tốc độ như vậy sẽ rất chậm, nhưng tổng thể cũng tốt hơn nhiều so với mất mạng.

Bàn Tử ho khan một tiếng, hắn biết lần này là hắn liên lụy Tần Mặc: "Sau này tôi chắc chắn ngoan ngoãn đi theo sau các cậu, không bao giờ tác quái nữa." Tần Mặc trợn trắng mắt, nhưng anh biết hiện tại không phải lúc trách cứ Bàn Tử: "Vậy đợi rời khỏi nơi này xong, anh nhớ mời mọi người chúng tôi ăn bữa cơm, chuyện này coi như huề." Bàn Tử ngẩn ra, hắn biết ngay Tần Mặc nhất định sẽ cho hắn một bậc thang: "Không thành vấn đề, chẳng qua chỉ là mời các cậu ăn bữa cơm thôi mà, chút chuyện này Bàn Tử tôi còn làm được." Tần Mặc bật cười: "Vậy được, cứ thế đi." Tần Mặc không nói gì thêm nữa, mang theo Bàn Tử tiếp tục rơi xuống.

Không bao lâu sau, Tần Mặc phát hiện bên dưới toàn bộ đều là nước. "Chúng ta rơi xuống nước trước xem tình hình." Tần Mặc chỉ nước bên dưới.

Nghe vậy, Bàn Tử vội vàng vươn tay bịt mũi, gật đầu.

Hai người trực tiếp rơi xuống nước, bắn lên bọt nước khổng lồ, nhưng điều này cũng giúp giảm xóc một chút, khiến hai người bọn họ không bị thương.

Ở dưới đáy này Tần Mặc quan sát một chút, cũng không phát hiện chỗ nào đặc thù, cho nên liền mang theo Bàn Tử trồi lên mặt nước.

Có điều nơi này không có chỗ đặt chân, Tần Mặc chỉ có thể mạnh mẽ kéo áo Bàn Tử, đạp lên mặt nước, sau đó đến chỗ vách tường bên kia.

Chỗ này vừa vặn có thể dung nạp được hai người Tần Mặc bọn họ. "Lần này gay rồi, nơi này không có bất kỳ đường đi nào, chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể leo lên sao?" Bàn Tử nhíu mày, sớm biết bọn họ đã không nên rơi xuống sâu như vậy, hiện tại leo lên trên, thực sự là quá gian nan.

Tần Mặc cười nhìn Bàn Tử: "Được rồi được rồi, chúng ta bây giờ nói mấy cái này đã muộn rồi, anh cứ ở đây đợi, nghỉ ngơi một chút, tôi lặn xuống nước xem tình hình." Bàn Tử kéo cánh tay Tần Mặc: "Cẩn thận một chút, còn chưa biết dưới nước này có thứ gì không, vạn nhất có loại trùng hút máu kia, thế chẳng phải xui xẻo sao." Tần Mặc biết Bàn Tử đây là đang quan tâm anh, anh vỗ vỗ cánh tay Bàn Tử: "Yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu." Tiếp đó, Tần Mặc trực tiếp nhảy xuống đáy nước.

Sau khi quan sát ở đây một chút, Tần Mặc quả thực không phát hiện có lối ra nào.

Thở dài một hơi, Tần Mặc lúc này mới lại quay về vách tường bên này. "Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa hãy leo lên trên." Bàn Tử bĩu môi, nhưng hiện tại hết cách, nếu dưới đáy này không có đường, vậy bọn họ chỉ có thể quay lại sạn đạo bên trên kia. "Cũng không biết người này nghĩ thế nào?

Cứ phải xây một cái vách núi cao như vậy, hơn nữa còn đặc biệt làm chướng nhãn pháp ở sạn đạo kia." Bàn Tử nhỏ giọng oán thầm một câu.

Tần Mặc nhướng mày, kỳ thực những người xây mộ huyệt thời xưa thường sẽ làm như vậy.

Bọn họ sẽ thiết lập rất nhiều cơ quan, hoặc là thứ gì đó khác để ngăn cản những người tiến vào trong mộ huyệt, mà bọn họ đương nhiên cũng là đối tượng bị ngăn cản.

Như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Tần Mặc từ trong ba lô lấy ra một ít đồ ăn, đưa cho Bàn Tử.

Ánh mắt Bàn Tử sáng lên: "Vốn dĩ tôi còn nghĩ chúng ta đều xuống nước rồi, mấy đồ ăn này e rằng cũng bị vào nước, không ngờ lại chẳng hề hấn gì, xem ra phương thức bảo quản đặc thù này của cậu đúng là rất lợi hại." Nếu không phải Tần Mặc không muốn truyền ra ngoài, thì hắn thật sự muốn học tập Tần Mặc một chút, như vậy sau này khi hắn tự mình làm riêng thì không cần lo lắng nữa.

Tần Mặc trợn trắng mắt, anh đương nhiên có thể đoán được suy nghĩ của Bàn Tử, nhưng anh không vạch trần. "Đợi lát nữa ăn xong, nghỉ ngơi ở đây một chút, rồi lại đi lên trên." Bàn Tử gật đầu.

Công cụ mang trên người Tần Mặc chắc khá nhiều, bọn họ có thể dùng dây thừng bám vào tảng đá bên trên trước, từng chút từng chút leo lên. "Chúng ta vừa rồi rơi xuống lâu như vậy, nếu muốn leo lên, chẳng phải tốn mất mấy ngày sao?" Bàn Tử nói lời này thì hít một ngụm khí lạnh.

Tần Mặc nhịn không được bật cười, gật đầu, sau đó lại vươn tay vỗ vỗ bụng Bàn Tử: "Thế này không phải rất tốt sao?

Như vậy có thể để anh rèn luyện thân thể một chút, đỡ cho anh suốt ngày yếu nhớt." Bàn Tử trừng to mắt: "Tôi yếu nhớt lúc nào, so với Thiên Chân thì tôi rõ ràng rất cường tráng có được không?" Tần Mặc gật đầu: "Vậy được, anh nói gì cũng đúng.

Đợi lát nữa, anh nếu thực sự mệt rã rời, anh cũng đừng bắt tôi cõng anh lên đấy." Tần Mặc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử có chút xấu hổ, đường dài thế này, hắn chắc chắn là kiên trì không nổi, nhưng hắn vẫn mạnh miệng nói: "Tôi chắc chắn sẽ không bảo cậu giúp đâu, cậu yên tâm đi." "Hy vọng là vậy." Tần Mặc không nói thêm nữa, chỉ bổ sung một chút thể lực, dù sao lát nữa còn phải leo lên trên.

Tần Mặc xem giờ trên đồng hồ, lại phát hiện mỗi cái kim trên đó đều đang không ngừng xoay tròn. "Tình huống gì vậy?" Bàn Tử ngẩn ra, có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày: "Nếu tôi đoán không sai, e là dưới đáy này có thứ gì đó dẫn đến từ trường bị biến đổi." "Thì ra là thế." Bàn Tử gật đầu.

Tần Mặc lại đưa mắt nhìn mặt nước, trong mắt mang theo một tia tìm tòi.

Nếu nói dưới đáy này thật sự có thứ làm từ trường thay đổi, vậy nơi này phải có con đường mới đúng.

Sao vừa rồi anh không phát hiện ra nhỉ?

Ngay lúc Tần Mặc đang tò mò, trên mặt nước đột nhiên xuất hiện một cái xoáy nước khổng lồ, nước xung quanh đều không ngừng dũng mãnh chảy vào giữa.

Chỉ ngắn ngủi vài giây, nước ở đây thế mà lại biến mất không thấy đâu.

Bàn Tử đang ăn thịt bò khô, thấy cảnh này, hắn suýt chút nữa bị nghẹn, nhịn không được trừng to mắt, đứng dậy, ho khan vài tiếng, chỉ vào mặt đất trước mặt. "Là tôi bị mù rồi sao?

Nước đâu hết rồi?" "Xem ra nơi này có huyền cơ khác." Tần Mặc vừa rồi đã chú ý tới, là một tảng đá đã hút sạch toàn bộ số nước này.

"Tôi ngược lại muốn xem xem rốt cuộc là cái gì?" Nói rồi, Tần Mặc trực tiếp đi về phía đó, sau khi nhìn kỹ một chút, Tần Mặc phát hiện nơi này thế mà lại bị người ta lắp đặt cơ quan.

Chương 1186

"Đến thời điểm đặc thù, cơ quan này sẽ vận chuyển, sau đó hút toàn bộ đồ vật bên trong đi." "Cho nên hiện tại con đường này đã mở, chúng ta có thể rời khỏi đây sao?" Lúc Bàn Tử nói lời này ánh mắt sáng bừng lên, nếu thật sự là như vậy, bọn họ có thể tiết kiệm được một chút thời gian.

Tần Mặc ừ một tiếng: "Chắc là được, chúng ta qua xem thử." Sau đó Tần Mặc trực tiếp ra tay vận chuyển cơ quan này.

Hai người bọn họ vừa ăn chút đồ, thể lực đã bổ sung kha khá, việc thám hiểm tiếp theo chắc là không cần lo lắng.

Không bao lâu sau, nơi này quả nhiên bị mở ra, lộ ra một cái lỗ hổng đặc biệt lớn. "Cơ quan này thế mà lại xảo diệu như vậy, mới đầu tôi cũng không phát hiện ra." Tần Mặc nhíu mày.

Trong mắt Bàn Tử mang theo ý cười nhàn nhạt: "Thế này không phải rất tốt sao?

Hiện tại chúng ta tìm được lối đi này, nói không chừng có thể thông qua lối đi này tiến vào trong mộ huyệt, vạn nhất tốc độ của chúng ta còn nhanh hơn bọn Trương Kỳ Lân một chút, thế chẳng phải tốt hơn à?" Tần Mặc ừ một tiếng: "Có điều hiện tại chúng ta còn chưa tới đầu kia của lối đi, cụ thể là tình huống gì chúng ta còn chưa biết, cứ đi trước xem sao đã." Tiếp đó, Tần Mặc đi ở phía trước, Bàn Tử cũng không cậy mạnh, hắn biết lần này hắn và Tần Mặc sở dĩ rơi xuống đây, chỉ là do bản thân hắn quá bất cẩn, nếu hắn đi trước, e rằng lại sẽ liên lụy Tần Mặc.

Sau khi hai người tiến vào lối đi này, chỉ có thể bò về phía trước, dù sao lối đi này thực sự quá thấp, không cách nào đi thẳng lưng.

Nhưng hai người bọn họ ai cũng không oán thán gì, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, chỉ có đi về phía trước, thám hiểm con đường, mới có thể tiếp tục sống sót.

Rất nhanh, Tần Mặc bọn họ đã chú ý tới lối ra cách đó không xa, bên này thế mà cũng là một vùng nước. "Xem ra nước ở bên kia toàn bộ đều bị hút tới nơi này, chúng ta ra ngoài xem tình hình trước đã." Tần Mặc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử ừ một tiếng, đoán chừng là miệng hang chỗ này có cơ quan gì đó dẫn đến khí áp nơi này đặc biệt lớn, cho nên nước bên ngoài không vào được.

Tần Mặc và Bàn Tử đi về phía trước không bao lâu, bọn họ liền nổi lên mặt nước của vùng nước này.

Nhìn thấy cách đó không xa còn có bờ sông, Tần Mặc lập tức kéo Bàn Tử bơi về phía đó.

Tới nơi, Bàn Tử vội vàng nằm vật ra đất, há miệng thở dốc hít lấy không khí mới mẻ. "Đúng là làm ông đây nghẹn chết, vốn còn tưởng chúng ta rất nhanh sẽ tới được đây, không ngờ tốn thời gian lâu như vậy." Tần Mặc lắc đầu: "Là không khí nơi này có vấn đề." Khi nói lời này, Tần Mặc chỉ lên đỉnh đầu, đỉnh đầu bọn họ thế mà lại lộ thiên. "Ý gì?" Bàn Tử không cảm nhận được, hắn chỉ có thể hỏi Tần Mặc. "Nếu tôi đoán không sai, e là trên đỉnh này có một cơ quan đặc biệt lớn, cơ quan này có thể khống chế khí áp nơi này, nhưng khi khí áp nơi này đủ cao, sẽ ép xuống đám nước này, khiến chúng quay về vị trí ban đầu chúng ta ở.

Đợi khí áp nơi này thấp xuống, lại sẽ hút đám nước kia qua." Bàn Tử nghe hiểu lơ mơ ừ một tiếng: "Nhưng làm như vậy có tác dụng gì chứ?" Tần Mặc trợn trắng mắt: "Cái này hiện tại tôi cũng không rõ, dù sao chúng ta còn chưa vào bên trong mà, đợi lát nữa hãy nói." Bàn Tử có chút bất lực, đành phải cùng Tần Mặc đi về phía trước.

Tuy hắn không hiểu rõ nơi này, nhưng đi theo Tần Mặc chuẩn không sai.

Nơi này có một con đường nhỏ, Tần Mặc dẫn Bàn Tử cùng men theo con đường nhỏ này đi về phía trước. "Bọn họ thật kỳ quái, tại sao lại xây một con đường nhỏ thế này?" Bàn Tử bĩu môi.

Liên tưởng một chút, Tần Mặc mới giải thích với Bàn Tử: "Nếu tôi đoán không sai, e là có liên quan đến cơ quan của bọn họ ở đây, hơn nữa con đường này chỉ dành cho một người đi qua." Mục đích xác thực chắc là để mở cơ quan bên kia, nếu không sẽ không xây một con đường như vậy. "Thật không biết người ở đây nghĩ thế nào." Bàn Tử bĩu môi.

Tần Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử, sau đó hai người tiếp tục đi về phía trước.

Một lát sau, Tần Mặc phát hiện bọn họ thế mà lại xuất hiện ở trong một không gian khổng lồ.

Có điều khiến Tần Mặc không ngờ tới là, lúc này trên đỉnh đầu bọn họ đang có một ít nước sông. "Đây là..." Tần Mặc khựng lại một chút, nghĩ tới điều gì, lúc này mới lại nhìn Bàn Tử bên cạnh: "Nếu tôi đoán không sai, mộ huyệt này chắc là nằm dưới mạch nước ngầm." Bàn Tử ngẩn ra, nhíu mày: "Thảo nào vừa rồi chúng ta phát hiện cái cơ quan lộ thiên kia, cơ quan kia mục đích chắc là để nâng đỡ dòng sông kia nhằm che giấu ngôi mộ này." "Còn nhớ Hoắc Tụ Tụ nói với chúng ta về con sông đột nhiên xuất hiện kia không?

Nguyên nhân hình thành con sông kia chắc là do áp lực bên dưới quá lớn, nước toàn bộ đều bị đẩy lên trên, sau đó trào ra mặt đất." Nghe vậy, Bàn Tử bỗng nhiên tỉnh ngộ, hắn ừ một tiếng: "Thì ra là như vậy.

Thảo nào lúc đầu mọi người đều cảm thấy con sông kia không

thích hợp, nhưng lại không tra ra được nguyên nhân cụ thể." "Xem ra đây mới là mộ huyệt chân chính, chúng ta là đánh bậy đánh bạ tới được đây, còn về phần nhóm Trương Kỳ Lân..." Tần Mặc ngẩng đầu, đưa mắt nhìn lên phía trên, nếu đoán không sai, e rằng bọn họ vẫn đang ở trong cái mộ huyệt giả kia. "Chỉ riêng cái mộ huyệt giả kia đã khiến người nhà họ Hoắc tổn thất nhiều như vậy rồi, thế cái mộ thật này chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?" Bàn Tử thở dài, nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Chắc là như vậy, có điều tình huống cụ thể chúng ta còn chưa rõ lắm, đi về phía trước một chút rồi tính tiếp." Tần Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử ừ một tiếng, nếu Tần Mặc đã nói vậy, hắn chắc chắn phải đi cùng Tần Mặc.

Hơn nữa Bàn Tử cũng đặc biệt muốn hội hợp với nhóm Hạo Thiên Chân, đỡ cho bọn họ không cẩn thận xung đột với thứ gì trong này. "Tôi tin Trương Kỳ Lân nhất định có thể dẫn bọn họ tới mộ huyệt thật sự." Tần Mặc đối với Trương Kỳ Lân vẫn khá có lòng tin, chỉ cần anh cảm thấy đối phương làm được, đối phương liền nhất định có thể.

Bàn Tử thở dài: "Có đôi khi thật không hiểu nổi, sự ăn ý giữa cậu và tên kia sao lại mạnh như vậy?" Bàn Tử cho rằng mọi người đều là đi cùng nhau, nhưng hắn và Hạo Thiên Chân so với Tần Mặc cùng Trương Kỳ Lân thì vẫn kém hơn một chút.

Tần Mặc bật cười: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta nếu đã đi cùng nhau, thì mỗi người chúng ta đều sẽ suy nghĩ cho đối phương." Tần Mặc lại đi phía trước, Bàn Tử theo sát bên cạnh Tần Mặc.

Một lát sau, bọn họ tới một cái cửa nhỏ. "Cái cửa này thoạt nhìn

có vẻ phải từ bên kia mới mở được." Bàn Tử nhíu mày, hắn quan sát kỹ cánh cửa trước mặt này một chút.

Tần Mặc gật đầu: "Nhìn dáng vẻ đúng là như thế." Có điều còn chưa đợi hai người làm gì, bên cạnh liền truyền đến một âm thanh, Tần Mặc đưa mắt nhìn về phía đó.

Một lát sau có một người từ bên kia lén lút thò đầu ra, người này nhìn qua là một người đàn ông trung niên.

Đối phương thấy thế mà lại là người thật, gã trừng to mắt, sau đó vươn tay dụi dụi mắt, lại nhìn Tần Mặc và Bàn Tử. "Các cậu là ai?

Tại sao lại ở đây?" Tần Mặc nhìn gã: "Ông chắc là người nhà họ Hoắc nhỉ, ông có phải từ trên vách núi rơi xuống không?" Tần Mặc có thể phát hiện manh mối của nơi đó, đoán chừng những người khác cũng có thể nhìn ra.

Huống chi, nếu người nhà họ Hoắc lúc rơi xuống mà nước chưa bị hút đi, người nhà họ Hoắc có khả năng rất lớn vẫn tiếp tục sống sót.

Đối phương có chút kinh ngạc, gã đánh giá Tần Mặc một chút: "Sao cậu biết tôi là người nhà họ Hoắc, cậu là cứu binh được nhà họ Hoắc mời tới sao?

Sao các cậu cũng rơi xuống dưới này rồi?" Vốn dĩ khi nói câu trước đó, trong lòng đối phương còn khá vui mừng, nhưng giờ nghĩ lại cảm thấy hai người Tần Mặc đều rơi xuống đây rồi, chắc cũng chẳng có bản lĩnh gì. "Tôi là bị đại tiểu thư các ông gọi tới nơi này, ông tên là gì?" "Mọi người đều gọi tôi là Hoắc Lão Tam." Hoắc Lão Tam này coi như thuộc một chi nhánh nhà họ Hoắc, có điều gã xếp thứ ba, trong nhà họ Hoắc lại có danh tiếng nhất định, cho nên mọi người đều xưng hô gã như vậy.

Tần Mặc gật đầu, anh nhớ Hoắc Tụ Tụ từng nói với anh, trong những người tiến vào nơi này xác thực có người tên Hoắc Lão Tam. "Các ông còn bao nhiêu người sống sót?

Bọn họ ở đâu?" "Trước khi tôi rơi xuống đây, người nhà họ Hoắc còn hơn 20 người sống sót, nhưng vì tôi là người đi đầu tiên dò đường, không cẩn thận rơi xuống dưới vách núi này, sau đó mò mẫm tới bên này, cụ thể bọn họ ở đâu tôi cũng không rõ lắm." Tần Mặc nhướng mày, xem ra người này cũng khá thông minh, có thể tìm tới đây phi thường không dễ dàng. "Hai người vừa rồi đang xem cái cửa đá kia đúng không, tôi đã quan sát qua rồi, cửa đá này phải từ bên trong mới mở được, sau đó tôi lại quay về chỗ rơi xuống kia, phát hiện căn bản không cách nào leo lên, cho nên chỉ có thể cứ ở đây đợi mãi." Nói xong lời này, bụng gã kêu lên ùng ục, gã có chút xấu hổ nhìn cái ba lô bên cạnh.

Vốn dĩ trong ba lô đúng là có một ít thức ăn, nhưng đã bị gã ăn hết sạch rồi.

Chương 1187

Tần Mặc có chút bất lực, nhưng dù sao đối phương cũng là người của Hoắc gia, nên cậu chắc chắn không thể ngồi nhìn mà không quản.

Sau khi đặt ba lô xuống, Tần Mặc lấy từ bên trong ra một ít lương khô, đưa cho Hoắc lão tam.

Hoắc lão tam không hề từ chối, trực tiếp nhận lấy rồi ăn ngấu nghiến. "Anh không sợ chúng tôi là người xấu sao?" Bàn Tử thấy Hoắc lão tam như vậy, trong mắt hiện lên chút bất lực.

Xem ra người này đói thật rồi.

Hoắc lão tam thở dài một hơi: "Cho dù các cậu đến hại tôi thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác.

Dù sao tôi cũng đã rơi xuống tận đáy này rồi, đằng nào cũng là chết, chi bằng tin các cậu một lần, như vậy còn có thể làm 'ma no'." "Cho dù thức ăn có vấn đề, ít nhất tôi cũng được làm một con ma no bụng." Tần Mặc gật đầu, không ngờ suy nghĩ của Hoắc lão tam lại có chút khác biệt với mọi người. "Ra là vậy, suy nghĩ như thế cũng tốt." Tần Mặc mỉm cười.

Chỉ có người lạc quan như vậy, có lẽ mới có thể sinh tồn trong tình huống nguy cấp thế này. "Hai người các anh đã đến đây rồi, vậy chúng ta cùng nhau nghĩ cách xem làm thế nào mới có thể ra khỏi đây.

Trên người các anh có mang theo thiết bị chuyên dụng không?

Chúng ta có thể thử leo lên trên." Tuy rằng phải leo mất vài ngày, nhưng cũng còn tốt hơn nhiều so với việc ngồi chờ chết ở đây. "Tôi đã quan sát rồi, e rằng vị trí hiện tại của chúng ta thông với nơi này mới là mộ huyệt thật sự.

Nếu chúng ta thực sự leo lên trên, còn không biết phải đi lòng vòng bao lâu mới có thể mò được vào trong mộ huyệt này." Tần Mặc lắc đầu.

Hoắc lão tam sững người một chút, hắn nhíu mày: "Cậu chắc chứ?

Sao tôi không cảm giác được chút nào?

Đây là mộ huyệt thật sự sao?" Bàn Tử nhún vai: "Anh nếu thật sự không tin thì chúng tôi cũng hết cách, nhưng Tần Mặc nói gì thì nhất định là cái đó!" Bàn Tử đối với Tần Mặc vẫn rất có lòng tin, hắn cảm thấy Tần Mặc đã nói ra thì chắc chắn sẽ không sai.

Hoắc lão tam nghe được tên Tần Mặc, ánh mắt lập tức sáng lên, hắn đánh giá Tần Mặc một chút: "Cậu thực sự là Tần Mặc sao?" Thân là người trong Cửu Môn, hắn đương nhiên đã nghe nói qua tên tuổi Tần Mặc, cũng biết bản lĩnh của cậu.

Nếu đối phương là hàng thật giá thật, vậy hắn tuyệt đối tin tưởng.

Tần Mặc ừ một tiếng: "Tôi không cần thiết phải lừa anh.

Đã đến đây rồi thì chúng ta chắc chắn có thể đi vào." Nói rồi, Tần Mặc chăm chú nhìn cái cửa nhỏ trước mặt.

Cánh cửa này trông có vẻ như chỉ có thể mở từ bên trong, nhưng Tần Mặc cho rằng nhất định có mấu chốt gì đó. "Ăn no chưa?" Tần Mặc nhìn Hoắc lão tam.

Hoắc lão tam vội vàng đáp một tiếng, ăn nhiều đồ như vậy, thể lực đã được bổ sung, hắn hẳn là có thể theo kịp nhóm Tần Mặc. "Vậy hiện tại chúng ta xuất phát thôi.

Bất kể xảy ra chuyện gì, nhất định phải đi theo tôi, biết không?" Tần Mặc nhắc nhở Hoắc lão tam.

Hoắc lão tam vội vàng gật đầu: "Không thành vấn đề." Tần Mặc đã nói như vậy, hắn đương nhiên phải tin tưởng, huống hồ đằng nào cũng có khả năng chết ở đây, sao không đánh cược một phen? "Bây giờ sờ thử vách tường xung quanh xem có cơ quan hay không?" Tần Mặc chỉ chỉ hai bên vách tường.

Hoắc lão tam có chút bất lực: "Trước đó tôi đã quan sát kỹ nơi này rồi, không hề có bất kỳ cơ quan nào, cho nên mấu chốt chỉ có thể nằm trên cánh cửa nhỏ này.

Nhưng tôi cũng đã xem qua, cánh cửa này hẳn là không mở được." Tần Mặc biết Hoắc lão tam có địa vị nhất định trong Hoắc gia, chứng tỏ bản lĩnh cũng không nhỏ.

Nếu hắn đã nói vách tường không có cơ quan, vậy thì chỉ có thể ra tay từ cánh cửa nhỏ này.

Tần Mặc tỉ mỉ quan sát cánh cửa trước mặt.

Một lát sau, Tần Mặc phát hiện trên đó lại có một số vết xước không quy tắc. "Mọi người xem này." Tần Mặc chỉ vào những vết xước đó.

Bàn Tử chú ý tới xong thì có chút nghi hoặc: "Mấy vết xước này chắc không có vấn đề gì chứ?

Nhìn có vẻ như tảng đá làm cửa này được vận chuyển từ nơi khác đến, trong quá trình vận chuyển khó tránh khỏi bị va quệt." Tần Mặc ừ một tiếng: "Đúng là có khả năng đó, nhưng mọi người đứng xa ra một chút." Tần Mặc chỉ một vị trí cách đó không xa, bảo họ đứng ở đó.

Hai người tuy không hiểu nhưng vẫn đi qua.

Đợi sau khi nhìn rõ, bọn họ sững người. "Sao lúc đầu chúng ta không phát hiện ra nhỉ?" Tần Mặc cười cười: "Thế chẳng phải rất

bình thường sao?

Có đôi khi, có lẽ cửa ải thực sự lại nằm ở chính những sự vật bị chúng ta bỏ qua." Nói xong, Tần Mặc ngồi xổm xuống, đặt ánh mắt lên một tảng đá bên cạnh cửa đá, sau đó dùng sức bẩy tảng đá này ra.

Nơi này quả nhiên giấu một cơ quan tinh xảo.

Vừa rồi bọn họ đứng xa nhìn mới phát hiện trên cửa có các loại mũi tên, vị trí những mũi tên này chỉ vào đều là cùng một hướng.

Nếu không phải Tần Mặc quan sát tỉ mỉ, e rằng hai người bọn họ căn bản không nhìn ra được.

Sau khi ấn cơ quan, cánh cửa đá trước mặt lập tức phát ra âm thanh ầm ầm.

Nhóm Tần Mặc đi qua đó. "Cấu tạo của cửa đá này quả thực chỉ có thể mở từ bên trong, nhưng không có nghĩa là không thể lắp đặt cơ quan ở đây để tác động đến cấu tạo bên trong." Tần Mặc nhìn bọn họ.

Trong mắt Hoắc lão tam xuất hiện một tia kính phục: "Tôi ở chỗ này hai ba ngày rồi mà mãi không tìm được mấu chốt, không ngờ cậu vừa đến đã mở được, thật là xấu hổ." Hoắc lão tam thở dài, Tần Mặc lại không cảm thấy có gì to tát: "Tôi gặp qua mấy thứ này nhiều rồi, tự nhiên có thể làm được, cho nên không có gì đâu." Hoắc lão tam ừ một tiếng, hắn đương nhiên nguyện ý tin tưởng Tần Mặc.

Đi qua thông đạo này, bọn họ đến một cái hang động. "Đi tiếp về phía trước, chắc là có thể thực sự tiến vào trong mộ huyệt." Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, lại chăm chú nhìn Hoắc lão tam bên cạnh: "Nơi này có thể sẽ vô cùng nguy hiểm, tùy thời có khả năng mất mạng.

Tuy thực lực của tôi cũng tạm được, nhưng cũng không nhất định có thể lo liệu vẹn toàn mọi thứ." Lời này của Tần Mặc là để nhắc nhở đối phương, hy vọng tiếp theo đối phương có thể tự mình cẩn thận

một chút, tránh việc gì cũng phải để Tần Mặc xử lý.

Hoắc lão tam đương nhiên nghe hiểu ý của Tần Mặc, hắn vội vàng đáp: "Yên tâm đi, tôi hiểu mà.

Tuy Hoắc lão tam tôi bản lĩnh không bằng cậu, nhưng vẫn có chút năng lực tự vệ." Tần Mặc nhướng mày, nếu Hoắc lão tam đã nói vậy thì cũng không cần nói nhiều nữa.

Chương 1188

Bàn Tử ho khan một tiếng, nói nhỏ: "Tần Mặc là kiểu người như vậy đấy, kỳ thực cậu ấy rất tốt, chỉ cần xuất hiện tình huống nguy hiểm, cậu ấy vẫn sẽ giúp chúng ta." Hoắc lão tam ừ một tiếng.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh, bọn họ đã đến một chỗ cầu gãy.

Cách cầu gãy không xa có một cánh cửa cực lớn, hơn nữa hai bên cửa còn có những cây cột rất dài.

Nhìn sâu vào bên trong là một số kiến trúc đặc thù, trông giống như một cung điện khổng lồ. "Sao cầu lại gãy thế này?

Chúng ta qua kiểu gì đây?" Hoắc lão tam có chút bất lực, trong ba lô của hắn hiện giờ chẳng còn thứ gì.

Lúc xuất phát bọn họ đã phân chia đồ đạc, chỗ hắn không giữ dây thừng móc sắt. "Chúng tôi có mang." Tần Mặc cười cười, tiếp đó lấy dụng cụ từ trong ba lô ra, ném sang phía cầu bên kia, rồi nhảy vọt qua. "Hai người các anh cũng qua đây." Bàn Tử và Hoắc lão tam nhìn xuống dưới, phát hiện bên dưới lại là vực sâu vạn trượng.

Hai người nhìn nhau. "Cậu chắc chắn tôi nhảy qua được chứ?

Tôi sẽ không sao chứ?" Bàn Tử ho khan một tiếng, nhìn Tần Mặc.

Hắn không ngờ đã đến địa phương này rồi mà bên dưới lại còn có vực thẳm.

Tần Mặc đảo mắt: "Yên tâm đi, cứ an tâm mà qua." Bàn Tử gật đầu, sau đó hắn nắm lấy dây thừng, nhảy về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thuận tay kéo cánh tay Bàn Tử một cái, quăng hắn ra sau lưng.

Hoắc lão tam vẫn có chút bản lĩnh, nên hắn tự mình nhảy qua được.

Bàn Tử vươn tay vỗ vỗ ngực, lúc này mới nói: "Đợi sau này tôi nhất định phải giảm béo tử tế, nếu không thân hình này nặng quá, tôi còn lo sợi dây thừng này chịu không nổi trọng lượng của tôi nữa là." Nghe vậy, Tần Mặc phì cười, gật đầu: "Trong lòng anh tự biết là tốt rồi, đợi sau này có thời gian, anh đúng là phải giảm cân đi." Bàn Tử bĩu môi, nhưng hắn cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đặt ánh mắt về phía không xa.

Hoắc lão tam nhìn cung điện nguy nga trước mặt, nhịn không được mở miệng nói: "Cung điện này nhìn cũng quá lớn rồi, không biết bên trong táng nhân vật nào." Tần Mặc lắc đầu.

Nói thật, điểm này cậu cũng không rõ.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Cánh cửa lớn ở đây lại không có bất kỳ cơ quan nào, mấy người dùng sức đẩy một cái, cửa liền trực tiếp mở ra.

Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ tới chính là, đập vào mắt lại là một cái hố cực lớn, bên trong còn có rất nhiều thi cốt. "Oán khí ở đây rất nặng." Tần Mặc nheo mắt lại.

Lúc này âm thanh của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, vui lòng lập tức đánh giết.】 Tần Mặc biết, nơi này đã thành ra dạng này thì tuyệt đối không đơn giản.

Sau khi đi về phía trước, Tần Mặc phát hiện dưới đáy hố có đặt một cỗ quan tài cực lớn, hơn nữa bên trong quan tài còn có một đứa bé. "Những thi cốt xung quanh hình như đều là trẻ con." Bàn Tử nói đến đây thì hít vào một ngụm khí lạnh.

Chủ nhân mộ huyệt này rốt cuộc tàn nhẫn đến mức nào, lại để

nhiều đứa trẻ như vậy bồi táng cho hắn.

Tần Mặc gật đầu: "Nhìn qua thì đúng là như vậy, kẻ này quả thật táng tận lương tâm." Tần Mặc nheo mắt.

Hoắc lão tam nhìn nhóm Tần Mặc: "Cứ cảm thấy chỗ này âm u lạnh lẽo, hay là chúng ta đừng ở đây nữa, đi trước xem bên kia có thứ gì không?" Tần Mặc ừ một tiếng.

Đối với tâm trạng của Bàn Tử và Hoắc lão tam, Tần Mặc có thể cảm nhận được, ngay cả chính cậu cũng không chấp nhận nổi phương thức tuẫn táng này.

Không ngờ Hoắc lão tam khi đi về phía trước, không cẩn thận đá phải một khúc xương trên mặt đất.

Tại hiện trường, tất cả những khúc xương này đều bắt đầu run lên.

Cùng lúc đó, nắp quan tài trên mặt đất cũng trực tiếp bật mở.

Hoắc lão tam lập tức ý thức được mình gây họa, hắn trợn to hai mắt, tiếp đó lại nhìn sang Tần Mặc và Bàn Tử.

Tần Mặc nheo mắt, chăm chú nhìn cỗ quan tài trước mặt. "Trong quan tài này oán khí cực sâu.

Nếu tôi đoán không lầm, e rằng là những tử anh hài xung quanh đã dồn toàn bộ oán khí của chúng vào trong quan tài này." "Hoặc là những kẻ hiểu biết thuật pháp đã tụ tập oán khí của chúng lại một chỗ, đặt ở đây." Nắm tay Bàn Tử siết chặt.

Chủ nhân mộ huyệt này làm chuyện như vậy đã quá đáng lắm rồi, lại còn tụ tập đám oán khí này lại một chỗ. "Loại oán linh này thường được người ta gọi là Quỷ Hài." Tần Mặc chăm chú nhìn đứa bé trong quan tài.

Vừa rồi Hệ Thống nhắc nhở, e rằng chính là con Quỷ Hài này đi?

Chỉ thấy thi thể đứa bé kia mạnh mẽ mở mắt.

Bàn Tử và Hoắc lão tam nhìn nhau, đôi mắt đứa bé này lại toàn một màu đen kịt. "Chuyện này làm sao bây giờ?" Bàn Tử quay đầu nhìn sang Tần Mặc.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ giải phóng sức mạnh màu đen trên người để áp chế oán khí xung quanh.

Nhưng con Quỷ Hài kia cảm nhận được liền trực tiếp thu toàn bộ đám oán khí này vào cơ thể hắn, khiến cơ thể hắn trở nên bành trướng. "Tôi trước đây xuống nhiều mộ huyệt như vậy, chưa bao giờ gặp phải tình huống tàn nhẫn thế này." Hoắc lão tam thở dài.

Tình huống hiện tại quả thực khiến người ta không nỡ nhìn thẳng, nhưng hắn lại chẳng thể nói gì, dù sao chuyện này cũng không liên quan quá nhiều đến hắn. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, hai người các anh tránh sang một bên là được." Bọn họ nhìn nhau, gật đầu.

Tần Mặc đã nói vậy, bọn họ đành ngoan ngoãn tránh đi.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ chăm chú nhìn con Quỷ Hài trước mặt. "Người táng ở đây có quan hệ gì với ngươi?" Tần Mặc hỏi Quỷ Hài, nhưng Quỷ Hài lại không muốn để ý đến Tần Mặc, nó chỉ từng bước từng bước đi về phía cậu.

Chương 1189

Mỗi khi nó bước một bước, thi cốt xung quanh liền run rẩy một phần. "Trên người nó sao lại có nhiều vết máu như vậy?" Hoắc lão tam ở bên cạnh có chút không hiểu nhìn Quỷ Hài. "Nếu tôi không nhìn lầm, đây hẳn là bùa chú người khác vẽ lên người nó, thảo nào đám oán khí kia lại tụ tập hết vào người nó." Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc, hắn không biết mình đoán đúng hay sai, chỉ có thể hỏi cậu.

Tần Mặc gật đầu: "Là như vậy." Tiếp đó, Tần Mặc bước lên phía trước một bước, khí thế trên người tản ra. "Xem ra ngươi muốn hấp thu oán khí trên người mấy người chúng ta." Tần Mặc chăm chú nhìn Quỷ Hài.

Trong lòng Quỷ Hài rõ ràng, sau khi giết chết đám người này, oán khí trên người bọn họ sẽ vô cùng sung túc, là vật đại bổ đối với nó. "Không ngờ vừa mới tiến vào mộ huyệt này đã tặng cho tôi một món quà lớn thế này." Tần Mặc nhướng mày.

Người bình thường đến mộ huyệt này, gặp phải thứ như vậy chắc chắn đã bị dọa chết khiếp.

Nhưng Tần Mặc là ai?

Cậu chưa bao giờ cảm thấy mấy thứ này có thể đối phó được mình. "Đã muốn hấp thu oán khí của những anh hài này như vậy, thì tôi chắc chắn không thể để ngươi được như ý nguyện." Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó một luồng năng lượng từ trên người Tần Mặc giải phóng ra.

Tuy nhiên oán khí trên người Quỷ Hài cũng lơ lửng giữa không trung cách đó không xa, dường như muốn chống lại Tần Mặc. "Ưng Kích Trường Không!" Năng lượng khổng lồ xuất hiện giữa không

trung, luồng năng lượng hư vô này còn không ngừng vỗ cánh, lao về phía Quỷ Hài.

Quỷ Hài đương nhiên cảm nhận được sức mạnh trong đó, nó trực tiếp dùng oán khí đen kịt trên người ngưng tụ thành một Oán Linh khổng lồ.

Oán Linh lao tới va chạm với sức mạnh vô hình của Tần Mặc, song phương bùng nổ trong không khí, tản ra xung quanh. "Không ngờ Tần Mặc lại lợi hại như vậy, quả nhiên không phải hư danh." Hoắc lão tam thấy thế thì mắt sáng lên.

Nếu thực sự đi cùng Tần Mặc, hắn nhất định có thể sống sót, nói không chừng còn có thể cùng Tần Mặc tìm được đội ngũ Hoắc gia, như vậy những người khác của Hoắc gia cũng có thể sống sót.

Bàn Tử cười cười, xem ra Tần Mặc sau này lại có thêm một người hâm mộ. "Tần Mặc vẫn luôn mạnh như vậy." Hoắc lão tam gật đầu, tiếp tục quan sát.

Lần này, song phương tuy coi như đánh hòa, nhưng trong mắt Quỷ Hài lóe lên một tia kinh ngạc.

Thực lực Tần Mặc rất mạnh, hơn nữa nó cảm nhận được sức mạnh trên người Tần Mặc dường như có tác dụng áp chế đối với nó.

Tác dụng áp chế này khiến nó hô hấp khó khăn, cả người đều khó chịu.

Trong tiếng gầm thét, xung quanh truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Bàn Tử và Hoắc lão tam nghe thấy xong, sắc mặt hai người nháy mắt biến đổi, sau đó bọn họ ngã xuống đất, trông vô cùng khó chịu.

Tần Mặc nheo mắt, cậu đang chuẩn bị đi giúp hai người kia thì bị Quỷ Hài chặn lại.

Quỷ Hài nhìn chằm chằm Tần Mặc, trong mắt mang theo một tia cười lạnh.

Tần Mặc thấy ánh mắt của nó thì hừ lạnh một tiếng. "Xem ra ngươi vẫn rất đắc ý với cách làm của mình." Quỷ Hài hất cằm, nó không nói gì, nhưng hành vi của nó đã biểu thị tất cả.

Tần Mặc gật đầu: "Đã như vậy thì tôi cũng không cần biết trước kia ngươi là một đứa trẻ.

Nếu lát nữa có chỗ nào quá đáng, còn mong ngươi bỏ qua cho." Dứt lời, một đạo năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ gầm lên một tiếng giữa không trung, khiến Bàn Tử và Hoắc lão tam cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Hai người bọn họ có chút mê man.

Tuy bây giờ vẫn còn hơi đau đầu buồn nôn, nhưng không đến mức ngã lăn ra đó bất tỉnh nhân sự.

Tần Mặc nhìn hai người một cái, nhắc nhở: "Hai người không chịu nổi công kích của đối phương đâu, mau bịt tai lại đi." Hai người hết cách, chỉ đành gật đầu, sau đó vươn tay bịt tai, đồng thời còn quay đầu quan sát xung quanh.

Nói thật, trong lòng hai người bọn họ vẫn có chút sợ hãi.

Tần Mặc thấy bọn họ như vậy cũng không nói gì, quay đầu lại nhìn Quỷ Hài trước mặt.

Sắc mặt Quỷ Hài có chút âm trầm.

Không ngờ năng lượng kia của Tần Mặc lại có thể giúp bọn họ giải tỏa, xem ra mình cần phải gia tăng sức mạnh một chút.

Có suy nghĩ này xong, nó lại gầm lên một tiếng, tiếng khóc xung quanh trở nên càng lúc càng lớn.

Tinh thần Bàn Tử và Hoắc lão tam lần nữa bị ảnh hưởng.

Trong lòng Tần Mặc rõ ràng, nếu thời gian kéo dài quá lâu, thần trí hai người bọn họ e rằng sẽ trở nên không tỉnh táo.

Vì vậy Tần Mặc lập tức lao đến bên cạnh Quỷ Hài, sức mạnh màu đen trên người ùa về phía nó.

Quỷ Hài bĩu môi, không ngờ Tần Mặc lại nhanh chóng không chịu nổi như vậy, xem ra cậu vẫn rất coi trọng hai đồng bạn này.

Nhưng không sao, oán khí trên người nó nồng đậm như vậy, nó không tin Tần Mặc có thể đối phó được.

Cho dù khí tức trên người Tần Mặc khiến nó cảm thấy rất khó chịu, nó cũng nguyện ý ở đây chơi với cậu một chút.

Chỉ thấy khí đen trên người Quỷ Hài giống như một thanh kiếm tập kích về phía Tần Mặc.

Tuy nhiên con hổ của Tần Mặc lại trực tiếp cắn lấy thanh kiếm kia, thanh kiếm nháy mắt gãy lìa, nhưng khí đen lại quấn quanh con hổ.

Chỉ một lát sau, con hổ đã bị thôn phệ sạch sẽ.

Tần Mặc nheo mắt, xem ra con Quỷ Hài này cũng không đơn giản.

Quỷ Hài cười lạnh một tiếng, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc chú ý tới ánh mắt của nó, vươn tay dùng thanh kiếm trong tay chỉ vào đối phương. "Xem ra ngươi vẫn rất thích chơi đùa.

Chương 1190

Vậy tôi sẽ bồi ngươi chơi cho đã." Dứt lời, Tần Mặc lao thẳng về phía Quỷ Hài.

Quỷ Hài nheo mắt, không hề hoảng loạn, trực tiếp va chạm với Tần Mặc.

Sức mạnh đôi bên không ngừng giao thoa trong không khí, vì năng lượng cả hai đều màu đen, nên nhất thời không phân biệt được ai chiếm thượng phong. "U Minh Bạo Liệt!" Viên cầu đen khổng lồ bị Tần Mặc đẩy ra.

Quỷ Hài không để tâm đến viên cầu này, nó dùng móng vuốt cào một cái liền làm vỡ viên cầu.

Nhưng không ngờ năng lượng đỏ rực từ giữa viên cầu đen bùng nổ, trực tiếp tập kích về phía Quỷ Hài.

Quỷ Hài trợn to mắt, cảm nhận được năng lượng đang không ngừng trôi đi trên móng vuốt, nó đột nhiên ngẩng đầu trừng Tần Mặc.

Tần Mặc chú ý tới thần sắc Quỷ Hài, cậu cười lạnh một tiếng: "Ngươi thực sự cho rằng ngươi là đối thủ của tôi sao?" Quỷ Hài hừ lạnh, xem ra Tần Mặc vẫn rất ngông cuồng.

Tần Mặc càng như vậy, nó càng muốn giáo huấn cậu.

Quyết định xong, nó lao thẳng về phía Tần Mặc, sức mạnh trên người cũng quấn quanh những luồng năng lượng này, phảng phất như muốn nuốt chửng Tần Mặc.

Nhưng nếu Tần Mặc thực sự dễ đối phó như vậy, cậu cũng không thể đi đến bước này. "Hàn Băng Ma Trảm!" Năng lượng xung quanh đột nhiên hạ xuống vài phần.

Quỷ Hài có thể cảm giác được, nhưng vì trạng thái cơ thể nó khác biệt, nên dù cảm nhận được, nó cũng không cảm thấy có gì đáng ngại.

Quỷ Hài nhìn chằm chằm Tần Mặc nheo mắt, tiếp đó nó lao tới húc vào người Tần Mặc, sức mạnh trên người cũng tản ra xung quanh.

Tần Mặc đá một cước về phía nó, đồng thời cây rìu trước mặt cũng chém thẳng vào Quỷ Hài.

Năng lượng đen của Quỷ Hài đỡ được cây rìu, cùng lúc đó, nó dùng móng vuốt cào về phía chân Tần Mặc.

Oán khí trên người nó rất sâu, người bình thường căn bản không thể chịu đựng được.

Chỉ cần có thể cào bị thương Tần Mặc, truyền đám oán khí này vào cơ thể cậu, Tần Mặc chắc chắn phải chết.

Kỳ thực Tần Mặc đoán được suy nghĩ của Quỷ Hài, nhưng cậu cũng không né tránh.

Khi sức mạnh của Quỷ Hài đến gần, sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch trên người Tần Mặc trực tiếp giải phóng ra.

Năng lượng màu đen này va chạm với sức mạnh của đối phương, nhưng Quỷ Hài lại cảm thấy một cỗ nóng rát.

Quỷ Hài nhìn vào tay mình, phát hiện trên tay đã biến thành một mảng đỏ đen.

Sức mạnh màu đen đã trở nên vô cùng yếu ớt, thậm chí có chút muốn biến mất.

Quỷ Hài tức giận không thôi, nó cứ nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Chú ý tới thần sắc của nó, trong lòng Tần Mặc có chút buồn cười.

Quả nhiên vẫn là một đứa trẻ con, đến cả cảm xúc của mình cũng

không kiềm chế được. "Xem ra sức mạnh của tôi khiến ngươi vô cùng khó giải quyết nhỉ, tiếp theo ngươi còn có thể chống đỡ bao lâu?" Tần Mặc hỏi Quỷ Hài.

Quỷ Hài hít sâu một hơi, nó không nói nhảm với Tần Mặc, vì nó xác thực biết bản lĩnh Tần Mặc không yếu.

Nhưng bất kể Tần Mặc thế nào, nó đều phải kiên trì sớm giết chết cậu.

Nghĩ vậy, nó di chuyển ra sau lưng Tần Mặc.

Đến phía sau, nó trực tiếp phát ra một tiếng cười, tiếng cười này chui tọt vào tai Tần Mặc, Tần Mặc nhíu chặt mày.

Âm thanh này lại khiến tinh thần cậu có chút hoảng hốt, nếu không phải trên người có sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch, e rằng cậu thực sự không chống đỡ nổi.

Nhưng cũng chẳng sao cả. "Không Gian Ngưng Tụ!" Ngay khi Quỷ Hài chuẩn bị đổi hướng để tiếp tục dùng âm thanh công kích Tần Mặc, nó phát hiện cơ thể mình lại không động đậy được.

Tần Mặc mạnh mẽ quay đầu lại, chăm chú nhìn Quỷ Hài, đồng thời trong tay cũng giải phóng ra một luồng năng lượng. "Vô Song Kiếm Quyết!" Bảo kiếm khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, thanh kiếm này bị Tần Mặc ném ra, chém thẳng về phía Quỷ Hài.

Quỷ Hài nhịn không được phát ra một tiếng thét chói tai, tiếp đó thân thể nó không ngừng lùi về phía sau, rất nhanh đã lùi đến góc tường.

Sức mạnh thanh kiếm kia thực sự quá mạnh, trên người nó đã chịu một số tổn thương, nó bắt buộc phải dùng đám oán khí kia để bù đắp thương tổn, nếu không nó nhất định không kiên trì nổi.

Tần Mặc lại cứ từng bước ép sát, khiến nó không thể đi tu sửa

sức mạnh.

Lại bị Tần Mặc đánh lui, Quỷ Hài trừng mắt nhìn cậu, âm thanh lanh lảnh truyền ra từ miệng nó: "Ngươi đối xử với một đứa trẻ con như vậy sao?" Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia trào phúng: "Tôi tự nhiên sẽ không đối xử như vậy với trẻ con." Ngay khi trong mắt Quỷ Hài xuất hiện một tia buông lỏng, Tần Mặc lại nói: "Nhưng đối với tôi mà nói, ngươi đã không phải là một đứa trẻ con nữa rồi, chỉ là sản vật trong mộ huyệt mà thôi." Dứt lời, sức mạnh màu đen trên người Tần Mặc lại xuất hiện, hơn nữa còn truyền vào trong thanh kiếm, chỉ cần thanh kiếm này đâm trúng Quỷ Hài, nó nhất định sẽ nguyên khí đại thương.

Chính trong lòng Quỷ Hài cũng rõ ràng điều đó, thân thể nó không ngừng lùi lại phía sau muốn né tránh đòn tập kích của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại không muốn cho nó cơ hội này.

Sức mạnh va vào người Quỷ Hài, hòa cùng sức mạnh đen của nó, yếu đi rất nhiều.

Nó quay đầu, nhìn chăm chú vào những thi thể hài nhi dưới đất cách đó không xa, nó lăn một vòng qua bên đó, trông vô cùng chật vật.

Tần Mặc cũng chú ý tới bộ dạng này của nó, nhưng cậu không nói nhiều, chỉ nhìn chằm chằm nó.

Quỷ Hài vội vàng hấp thu toàn bộ oán khí xung quanh vào cơ thể, nó cảm nhận được sức mạnh của mình đã khôi phục rất nhiều.

Tiếp đó, Quỷ Hài lại ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, thấy Tần Mặc không có bất kỳ động tác nào, nó có chút kinh ngạc.

Tần Mặc là có ý gì?

Chẳng lẽ không định quản nó nữa sao?

Nhưng tính cách Tần Mặc không nên như vậy mới đúng.

Trong mắt Tần Mặc mang theo một tia cười, cậu đi về phía Quỷ Hài, mở miệng nói: "Đám oán khí này chơi vui không?" Quỷ Hài nheo mắt, không trả lời Tần Mặc.

Tần Mặc chỉ vào một bộ thi cốt cách đó không xa: "Nhưng vừa rồi tôi đã truyền một ít sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch vào bộ thi thể đó, nó bị oán khí bao bọc, nhìn qua thì giống hệt oán khí." Quỷ Hài trợn to mắt, sau đó nó vội vàng tìm kiếm tia năng lượng kia trong cơ thể mình, quả nhiên cảm nhận được.

Sao có thể như vậy?

Chương 1191

Lúc hấp thu đám oán khí này, nó hoàn toàn không cảm nhận được.

Thấy ánh mắt kinh khủng của đối phương, Tần Mặc cười khẽ: "Cái này không thể trách tôi, là tự ngươi nhất quyết muốn hấp thu đống sức mạnh đó, cho nên... là ngươi quá tham lam thôi." Giảng xong những lời này, Tần Mặc trực tiếp thôi động sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch của mình, để nó du tẩu trên người Quỷ Hài.

Quỷ Hài lập tức cảm thấy vô cùng khó chịu, nó chỉ có thể phân ra một bộ phận oán khí để áp chế sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch này.

Như vậy, có lẽ thực lực của nó sẽ không thể phát huy đến mức mạnh nhất, nhưng đây cũng là chuyện hết cách, nó không thể trơ mắt nhìn sức mạnh này phá vỡ cơ thể mình.

Quỷ Hài ngẩng đầu trừng Tần Mặc, trong mắt thiểm qua một tia ai oán: "Quỷ Hài quả nhiên chính là không giống bình thường, oán khí trên người sinh ra thật nhiều." Quỷ Hài không trả lời Tần Mặc, nó quay đầu nhìn Bàn Tử và Hoắc lão tam bên cạnh, chậm rãi mở miệng nói: "Trong cơ thể bọn họ có rất nhiều oán khí anh hài, nếu không để ta giúp bọn họ, e rằng hai người bọn họ sau này sẽ điên điên khùng khùng." Hiện tại hai người bọn họ xác thực có chút điên cuồng, nhưng Tần Mặc biết đây chỉ là tác dụng trong thời gian ngắn, chỉ cần mình giải quyết nhanh chóng, hai người bọn họ tuyệt đối sẽ không sao.

Nhưng Tần Mặc lại muốn lấy lùi làm tiến: "Cho nên, ngươi muốn thế nào?" "Chỉ cần ngươi nguyện ý tha cho ta, đồng thời chia một ít máu trên người ngươi cho ta, ta có thể tha cho bọn họ, ngươi thấy thế nào?" Tần Mặc bật cười.

Thấy Tần Mặc như vậy, Quỷ Hài nhíu mày, nó cứ cảm thấy Tần

Mặc có chút không đúng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Mặc trực tiếp giải phóng ra một luồng sức mạnh. "Liên Hoa Thiên Ấn!" "Ngại quá, tôi không có hứng thú gì với giao dịch của ngươi, cho nên ngươi vẫn là ngoan ngoãn chịu chết đi." Dứt lời, đám sức mạnh này trực tiếp lao về phía Quỷ Hài, Quỷ Hài căn bản không thể né tránh.

Cộng thêm hiện tại nó lại phải phân ra một bộ phận oán khí để áp chế chi lực Hắc Long Huyết Mạch trong cơ thể, do đó, nó lập tức bị Tần Mặc đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất, còn ho ra một ngụm máu, sắc mặt đều trở nên trắng bệch.

Không được, cứ thế này tuyệt đối không phải là cách, nó không thể trơ mắt nhìn chính mình bị Tần Mặc giết chết.

Quỷ Hài lại đứng dậy, tiếp đó nó trực tiếp gầm lên một tiếng, một cỗ sức mạnh khổng lồ từ trên người nó tản ra.

Tần Mặc phát hiện những vết máu trên người nó lại trở nên sống động như thật. "Xem ra trong những huyết ấn này của ngươi còn phong ấn một ít oán khí, hiện tại ngươi đã phát huy hết đám oán khí này ra, cũng khá đấy." Tần Mặc gật đầu, trong mắt mang theo một tia thưởng thức.

Quỷ Hài nghe Tần Mặc nói vậy lại cảm thấy Tần Mặc đang trào phúng nó, nó hừ lạnh một tiếng, lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, tiếp đó lại va chạm với nó, đồng thời lại tung ra một luồng sức mạnh. "Ngưng Băng Quyết!" Một chông băng khổng lồ xuất hiện, cái chông băng này trông to bằng cả người con quỷ hài kia, nhưng quỷ hài lại chẳng hề để ý.

Tay nó khẽ nắm lại một cái, trên chông băng liền xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc nheo mắt, xem ra sức mạnh của nó quả thực rất mạnh.

Tuy nhiên, Tần Mặc không nói nhiều, chỉ dồn sức đẩy mạnh chông băng về phía trước.

Chông băng nổ tung, sức mạnh từ vụ nổ đánh thẳng vào người quỷ hài.

Nhưng Tần Mặc lại phát hiện da dẻ của nó dẻo dai đến lạ thường, nên đòn vừa rồi căn bản không gây thương tích gì.

Tần Mặc nhướng mày, trông cũng khá đấy.

Nhưng hắn không muốn lãng phí thời gian, chỉ muốn giải quyết nó càng nhanh càng tốt. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Băng tinh xuất hiện xung quanh, trực tiếp vây khốn quỷ hài vào giữa.

Có lẽ do nhiệt độ ở đây khá thấp nên những băng tinh này trông vô cùng kiên cố.

Quỷ hài cảm nhận được, nheo mắt lại, tiếp đó nó lao người húc thẳng vào đám băng tinh trước mặt.

Nó biết bản lĩnh của Tần Mặc, càng như vậy, nó càng phải cẩn thận.

Xung quanh băng tinh lập tức xuất hiện từng đạo vết nứt, nhưng không vì thế mà vỡ vụn ngay.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng: "Buồn cười." Dứt lời, giữa không trung xuất hiện tiếng sấm ầm ầm.

Quỷ hài đột ngột ngẩng đầu lên, một nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng bao trùm lấy nó.

Nhìn mây đen đang tụ lại giữa không trung, tim nó thót lại một cái.

Nói thật, loại sinh vật trong mộ huyệt như bọn chúng quả thực rất sợ hãi sức mạnh tự nhiên.

Ví dụ như sấm sét ngưng kết từ mây đen kia, loại sức mạnh đó chúng không thể chịu đựng nổi.

Quỷ hài không ngừng húc vào đám băng tinh trước mặt, nó cảm thấy mình tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại trong băng tinh này, nếu không nhất định sẽ chết.

Tần Mặc lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ngay khi quỷ hài định chạy sang một bên, Tần Mặc đã lao đến bên cạnh, đá một cước vào ngực nó khiến nó ngã lăn ra đất.

Cùng lúc đó, đạo sấm sét đầu tiên giáng xuống người quỷ hài.

Quỷ hài sợ hãi tột độ, vội vàng dùng đôi tay chắn trước mặt.

Rất nhiều huyết khí ngưng tụ trên người nó, nhưng đám huyết khí này trực tiếp bị sấm sét đánh tan.

Tần Mặc nhướng mày, sấm sét quả nhiên khắc chế tốt nhất loại huyết khí này.

Tần Mặc lại nhìn mây đen giữa không trung, tiếp tục rót sức mạnh của mình vào đó, tiếng sấm bên trong càng lúc càng lớn hơn.

Không chỉ có vậy, quỷ hài còn nhìn thấy tia điện loé lên.

Quỷ hài há miệng, phát ra từng tiếng khóc thê lương.

Những tiếng khóc này có khả năng ảnh hưởng tâm trí con người nhất, nhưng trước đó Tần Mặc đã từng cảm nhận qua nên hắn đã sớm có chuẩn bị.

Thấy sắc mặt Tần Mặc không hề thay đổi, trong lòng quỷ hài càng thêm sợ hãi.

Phải làm sao bây giờ?

Quỷ hài nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Lại là đạo sấm sét thứ hai giáng xuống.

Quỷ hài quay đầu, nhìn chằm chằm vào Bàn Tử và Hoắc Lão Tam ở bên cạnh.

Chi bằng để hai tên kia đỡ đòn thay mình một chút.

Chương 1192

Có ý nghĩ này, nó trực tiếp dùng huyết khí trên người khống chế Bàn Tử và Hoắc Lão Tam, định ném hai người họ ra trước mặt mình, nhưng Tần Mặc lại dùng sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch chắn lại. "Còn muốn để đồng bạn của tôi đỡ tai ương thay ngươi sao, ngươi đang mơ tưởng gì thế?" Tần Mặc nhìn chằm chằm quỷ hài.

Quỷ hài nuốt nước bọt, nó vạn vạn không ngờ tốc độ của Tần Mặc lại nhanh đến vậy, trực tiếp chặn đứng sức mạnh của nó.

Vậy bây giờ nó phải làm sao?

Quỷ hài nhìn Tần Mặc, trong mắt hiện lên một tia kinh hoàng, tiếp đó nó vội vàng cầu xin: "Tha cho tôi đi, tôi chỉ là một đứa trẻ mà thôi, tôi cũng không biết mình bị người ta ném vào đây từ lúc nào, bọn họ đã hạ chú lên người tôi." Tần Mặc lại lắc đầu: "Những đứa trẻ hướng về phía này đều là ngươi, chứng tỏ ban đầu ngươi hẳn là mắc bệnh gì đó hoặc đã chết, bị người ta đặt ở đây, chuẩn bị để phục sinh ngươi.

Chỉ tiếc, cuối cùng ngươi lại biến thành một con quái vật." Trên thế giới này vốn dĩ không có trường sinh, những kẻ theo đuổi trường sinh cuối cùng đều không được chết già.

Giống như con quỷ hài trước mặt này vậy.

Quỷ hài trừng lớn mắt, không ngờ Tần Mặc cái gì cũng đoán được.

Tần Mặc không muốn phí lời với nó, dứt khoát giải phóng ngọn lửa trên người mình. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa cùng sấm sét kết hợp, trực tiếp tập kích về phía quỷ hài.

Trên người quỷ hài xuất hiện ngọn lửa màu đỏ, ngọn lửa này

trông đỏ lòm như máu vậy.

Đồng thời, âm thanh hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 **Hồ Sơ Nhân Vật:** * **Tên:** Tần Mặc * **Tuổi:** 24 * **Kỹ năng:** Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng. * **Vũ khí:** Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm. * **Trạng thái cơ thể:** Mẫn tiệp 5315 【Nhân loại cực hạn 10】, Thể lực 5330 【Nhân loại cực hạn 10】, Sức mạnh 5330 【Sức mạnh cực hạn 10】, Tinh thần 5340 【Nhân loại cực hạn 10】.

Lại mở bảng thông tin của mình ra xem, Tần Mặc hài lòng gật đầu.

Trong không khí truyền đến một mùi hôi thối nồng nặc, Tần Mặc nhíu mày.

Đợi mùi này tan bớt, Tần Mặc mới nhìn sang Bàn Tử và Hoắc Lão

Tam ở bên cạnh.

Tần Mặc biết hiện tại phải nhanh chóng cứu chữa cho hai người họ, nếu không sẽ rất phiền phức.

Đến bên cạnh họ, Tần Mặc truyền sức mạnh vào cơ thể hai người, trên mặt họ lập tức xuất hiện vẻ giãy giụa.

Nhưng qua không bao lâu, họ liền hồi phục, có chút mơ màng mở mắt ra nhìn Tần Mặc. "Chuyện gì vậy?

Hai chúng tôi đang ở đâu thế này?" Bàn Tử hỏi thẳng.

Tần Mặc vươn tay vỗ vai anh ta: "Con quỷ hài kia đã bị tôi giải quyết rồi, hai người không sao đâu, yên tâm đi." Bàn Tử ngẩn người, thở dài một hơi.

Không ngờ Tần Mặc vẫn lợi hại như vậy, xem ra bọn họ so với Tần Mặc quả thực kém xa. "Thôi bỏ đi, vốn tưởng đi theo cậu có thể giúp được gì, hiện tại xem ra tôi đối với cậu chỉ là một gánh nặng mà thôi." Hoắc Lão Tam tỉnh lại nghe thấy những lời này, trên mặt cũng hiện lên vẻ hổ thẹn: "Nếu nói như vậy thì tôi mới là phế vật thực sự.

Tôi đường đường là người nhà họ Hoắc, xưa nay học bao nhiêu phương pháp hạ mộ, thế mà không ngờ cuối cùng vẫn trúng chiêu." Tần Mặc lắc đầu: "Thực ra đối với những thủ đoạn của Cửu Môn các ông, tôi vẫn khá khâm phục, chủ yếu là do các ông chưa luyện đến nơi đến chốn, đợi sau này từ từ cố gắng vậy." Tần Mặc nhìn Hoắc Lão Tam, Hoắc Lão Tam ừ một tiếng, hiện tại chỉ có thể như vậy. "Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?" "Đương nhiên là đi về phía trước." Tần Mặc vừa nói vừa chỉ vào cánh cửa cách đó không xa.

Vốn dĩ trên cánh cửa này có dán một số bùa chú, nhưng sau khi quỷ hài bị Tần Mặc giải quyết, đám bùa chú này thế mà cũng biến mất không thấy đâu nữa. "Qua đó đi." Nói rồi, Hoắc Lão Tam đi về phía

trước, không bao lâu sau, bọn họ liền xuyên qua cánh cửa này.

Tuy nhiên, nơi tiếp theo họ đến lại càng huyền bí hơn.

Trên mặt đất thế mà toàn là dấu tay máu, khiến họ có chút không biết đặt chân vào đâu.

Ở giữa những dấu tay còn đặt ngay ngắn một cỗ quan tài cực lớn. "Trong quan tài kia không phải có một con thiên niên lão Tống Tử đấy chứ?" Bàn Tử nhíu mày, anh ta cùng Tần Mặc xuống mộ gặp nhiều nhất chính là đám lão quái vật ngàn năm này.

Nhưng may mà thực lực Tần Mặc đủ mạnh, khi đối phó với đám quái vật này, Tần Mặc ngay cả mắt cũng không thèm chớp. "Qua đó xem thử trước đã." Toàn thể cỗ quan tài có màu tím, chất liệu hẳn là gỗ đàn hương, nhưng loại gỗ đàn hương này không giống loại bình thường, chắc phải trầm dưới nước tầm cả trăm năm mới cho ra được chất lượng này.

Dùng loại gỗ này để chế tạo quan tài, có thể thấy thân phận người nằm bên trong phi phàm thế nào.

Tần Mặc dẫn bọn họ đi về phía đó, nhưng họ lại phát hiện bên trong quan tài thế mà trống rỗng. "Kỳ lạ, Tống Tử bên trong đâu rồi?" Bàn Tử ngẩn người, nhìn sang Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu: "Cái này tôi cũng không biết." "Cậu nói xem con Tống Tử kia có khi nào đang nấp ở chỗ nào quanh đây không?

Chuẩn bị qua đây đánh lén chúng ta ấy chứ." Bàn Tử vừa nói vừa vội vàng quay đầu, dán mắt nhìn xung quanh, đề phòng con Tống Tử kia đột ngột xuất hiện.

Thấy Bàn Tử như vậy, Tần Mặc không nhịn được bật cười: "Suy nghĩ của anh cũng buồn cười quá đấy." Bàn Tử bĩu môi: "Có gì mà buồn cười, tôi nói nghiêm túc đấy, cậu đừng tưởng tôi nói không có

căn cứ, nhỡ đâu là thật thì sao?" Tần Mặc xua tay, khoan nói đến việc chính hắn không cảm nhận được, mà ngay cả Hệ Thống cũng không nhắc nhở, điều này chứng tỏ xung quanh đây không hề có bất kỳ sinh vật mộ huyệt nào ẩn nấp. "Yên tâm đi, ở đây rất an toàn." Tần Mặc an ủi Bàn Tử, Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chú ý thấy trong quan tài thế mà lại có một ít vàng bạc châu báu, mắt Bàn Tử sáng rực lên, trong mắt mang theo ý cười: "Đồ đạc trong này tôi lấy được không?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, Tần Mặc trợn trắng mắt: "Anh cứ tùy ý vơ vét, miễn là mang đi được, anh muốn lấy bao nhiêu thì lấy." Tuy rằng đây đúng là vàng bạc châu báu cổ đại, nhưng đối với Hệ Thống của Tần Mặc lại không có bất kỳ tác dụng tăng phúc nào, hắn không hứng thú.

Bàn Tử cười hì hì, rồi nhét tất cả vào trong ba lô sau lưng.

Hoắc Lão Tam ở bên cạnh cũng không nhàn rỗi, thấy Bàn Tử nhét không hết, ông ta cũng bỏ một ít vào túi mình.

Bàn Tử không phải loại người keo kiệt, hơn nữa Hoắc Lão Tam là người nhà họ Hoắc, anh ta ấn tượng với nhà họ Hoắc cũng tạm được, đối phương muốn mang báu vật đi, anh ta tự nhiên sẽ không nói gì.

Đợi hai người họ làm xong, Tần Mặc mới quan sát một chút, phát hiện không gian này không có cửa ra. "Kỳ lạ thật, chẳng lẽ lại có cơ quan gì sao?" Bàn Tử bĩu môi, mấy người này thích nhất là làm ra mấy thứ cố làm ra vẻ bí ẩn.

Tần Mặc gật đầu: "Có khả năng đó, nhưng hiện tại để nhanh chóng rời khỏi đây, chúng ta đành phải chia nhau ra tìm thôi." Tần Mặc nhìn hai người, cả hai đều không nói gì, dù sao họ cũng đã nhất nhất nghe theo mệnh lệnh của Tần Mặc.

Sau đó, bọn họ bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Rất nhanh, Tần Mặc phát hiện một bức tường, tuy nhìn cũng rất liền mạch, nhưng bên trên lại có một cánh cửa nhỏ cực kỳ không rõ ràng.

Chương 1193

Nếu quan sát không kỹ, rất dễ bỏ qua cánh cửa nhỏ này.

Trong mắt Tần Mặc hiện lên ý cười nhàn nhạt, hắn nhìn sang hai người kia: "Hai người qua đây một chút." Hai người nhìn nhau, sau đó đi đến bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc chỉ vào bức tường trước mặt: "Chắc là ở đây rồi, chúng ta qua đó đi." Tần Mặc đặt tay lên bức tường, nhưng hắn dùng sức đẩy thử thì phát hiện không thể đẩy ra được. "Lạ thật." Hoắc Lão Tam bĩu môi.

Ông ta đã quan sát rồi, chỗ này lẽ ra không có cơ quan mới đúng, nhưng tại sao lại không đẩy ra được?

Tần Mặc lại nhìn một chút, cũng không phát hiện chỗ này có gì bất thường.

Nghĩ ngợi một lát, hắn quay đầu, đưa mắt nhìn về phía cỗ quan tài sau lưng, đi về phía đó.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, hắn đặt tay lên quan tài, khẽ xoay một cái, bức tường liền mở ra. "Ra là thế." Hoắc Lão Tam hiểu ra, ánh mắt nhìn Tần Mặc lại thêm một phần kính nể: "Nhưng mà cậu làm sao phát hiện ra cơ quan này?

Cơ quan này giấu kín đáo như vậy." Tần Mặc nhún vai: "Có khả năng là dựa vào trực giác thôi." Hoắc Lão Tam ngẩn người, không biết vì sao, ông ta cứ cảm thấy câu này của Tần Mặc nghe có chút khoe khoang.

Bàn Tử thấy thế liền bật cười, an ủi Hoắc Lão Tam: "Tính cách tên Tần Mặc này là vậy đó, ông đừng nghĩ nhiều, bị đả kích vài lần là

ông sẽ tâm như chỉ thủy ngay thôi, tôi với Thiên Chân cũng y như vậy." Không chỉ Tần Mặc, bản lĩnh của Trương Kỳ Lân cũng đặc biệt mạnh, hai người này đều là nhân trung long phượng.

Bọn họ đúng là so không nổi.

Tần Mặc nhướng mày, khi đi về phía trước, hắn ngửi thấy cách đó không xa có một mùi máu tanh nồng nặc.

Mùi máu tanh này tuyệt đối không đơn giản.

Tần Mặc đi về phía trước, khi đi qua mộ đạo này, họ phát hiện trên mộ đạo lại khắc những hoa văn vô cùng tinh xảo. "Thật kỳ lạ, sao mộ đạo ở đây lại làm cao cấp thế nhỉ?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn mộ đạo trước mặt. "Đây là đá quý à?" Bàn Tử nhìn chằm chằm vào bức tường, sau đó rút dao găm ra định cạy viên đá quý xuống, Tần Mặc lập tức gạt phăng con dao đi. "Anh làm thế là không tôn trọng mộ huyệt, đừng có phá hoại đồ của người ta." Bàn Tử bĩu môi: "Tôi nói này, sao cậu bây giờ giống y hệt Thiên Chân thế hả, nhát gan như vậy!" Chẳng giống phong cách xử sự bình thường của Tần Mặc chút nào.

Tần Mặc trợn trắng mắt, hắn lười nói nhiều với Bàn Tử, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Một lát sau, bọn họ lại đến một ngôi mộ thất.

Giữa mộ thất đặt một cái tế đàn cực lớn, bên cạnh có một số cái đĩa tròn (viên bàn), nhưng trên những đĩa tròn này thế mà lại có một ít máu tươi.

Bàn Tử trừng lớn mắt, ngồi xổm xuống quan sát cái đĩa trước mặt, rồi lại nhìn Tần Mặc: "Tại sao ở đây lại có máu tươi?

Chẳng lẽ bên trong có người sao?" "Không phải chứ, đã qua bao nhiêu năm rồi, cho dù bên trong có người thì e là cũng chết từ lâu rồi,

máu tươi này từ đâu ra?" Bàn Tử xoa cằm.

Tần Mặc quan sát kỹ một lát, mới chỉ trỏ giải thích với Bàn Tử: "Anh nhìn xem, bên cạnh còn có một số vết máu đã khô cạn từ lâu.

Nếu tôi đoán không lầm, số máu này e là của những kẻ ngoại lai." Tần Mặc quay đầu nhìn sang Hoắc Lão Tam.

Hoắc Lão Tam ngẩn người, đương nhiên ông ta hiểu ý của Tần Mặc, liền hít sâu một hơi khí lạnh: "Nói như vậy, là người trong gia tộc chúng tôi." Hoắc Lão Tam bỗng cảm thấy tâm trạng có chút nặng nề, tuy rằng trước đây xuống mộ cũng từng xảy ra tình huống thế này, nhưng đột nhiên biết được trong lòng vẫn rất khó chịu.

Bàn Tử không giỏi an ủi người khác, chỉ đành vươn tay vỗ vai Hoắc Lão Tam.

Hoắc Lão Tam nắm chặt nắm đấm: "Vậy chúng ta có thể thông qua chỗ này tìm được bọn họ không?" "Không phải cậu nói số máu này chảy từ nơi khác tới sao?

Vậy chỉ cần lần theo vết máu này chắc là sẽ hội họp được với những người nhà họ Hoắc khác." "Ông nhìn xem, máu này truyền từ trên xuống, nghĩa là họ và chúng ta không ở cùng một chỗ.

Hơn nữa ông còn nhớ chúng ta lúc rơi xuống đã trải qua bao xa không?" Bàn Tử và Hoắc Lão Tam nhìn nhau, điểm này họ tự nhiên vẫn nhớ. "Cho nên nói dù chúng ta bây giờ qua đó tìm họ cũng chưa chắc đã tìm được.

Kể cả chúng ta leo lên cũng chưa chắc ở cùng một chỗ với họ, biết đâu họ đã rời đi rồi." Ở đây có máu tươi, chứng tỏ người nhà họ Hoắc quả thực có một bộ phận còn sống, thậm chí đã đi đến những nơi có thể kích hoạt cơ quan.

Nhưng điều đó chẳng chứng minh được gì cả.

Bàn Tử gật đầu, lời Tần Mặc nói cũng rất có lý, anh ta lại nhìn sang Hoắc Lão Tam: "Ông đừng nghĩ nhiều, chúng ta nếu thật sự muốn tìm người nhà họ Hoắc thì vẫn rất đơn giản." Hoắc Lão Tam hít sâu một hơi, hốc mắt hơi đỏ, ông ta gật đầu.

Tuy rằng mọi người đều là huynh đệ cùng nhau vào sinh ra tử của Hoắc gia, nhưng ông ta đối với những người này vẫn có tình cảm, giờ biết một phần trong số họ đã chết, có chút không chấp nhận được. "Tôi không phải loại người do dự thiếu quyết đoán, các cậu yên tâm đi." "Vậy chúng ta đi thôi." Tần Mặc định dẫn họ đi tiếp, nhưng đúng lúc này, âm thanh hệ thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc nheo mắt, đột ngột dán mắt vào cái đĩa tròn kia.

Đã có sinh vật mộ huyệt thì chắc chắn có liên quan đến máu tươi.

Quả nhiên, Tần Mặc nhìn theo cái đĩa tròn, phát hiện dưới đáy đĩa thế mà lại đè lên một khối vuông khổng lồ. "Đây là quan tài sao?" Nhưng chưa đợi hắn làm bất cứ động tác gì, cỗ quan tài bên dưới đột nhiên nổ tung.

Xem ra suy nghĩ của hắn quả thực không sai.

Tần Mặc nhìn chằm chằm cỗ quan tài trước mặt, Bàn Tử thì nuốt nước bọt, có chút lo lắng nhìn Tần Mặc: "Không ngờ lại cần máu tươi mới kích hoạt được thứ trong quan tài này, hơn nữa nó còn có thể làm nổ tung quan tài, nó phải lợi hại đến mức nào chứ!" Tần Mặc gật đầu: "Con Tống Tử bên trong thực lực quả thực rất mạnh." Thi khí trên người nó Tần Mặc có thể cảm nhận rất rõ ràng. "Vậy giờ phải làm sao?" Bàn Tử có chút lo lắng, nếu thật là như vậy, tiếp theo họ còn có thể sống sót mà hội họp với người nhà họ Hoắc không?

Phủi phui cái mồm, anh ta không thể nghĩ thế được, dù sao có Tần

Mặc ở đây, bọn họ nhất định sẽ không xảy ra chuyện. "Đương nhiên là đánh rồi, còn làm sao nữa?" Tần Mặc trợn trắng mắt, sau đó hắn nhìn chằm chằm con Tống Tử trước mặt, bước lên một bước, giải phóng sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch. "Ngươi hẳn là cảm nhận được sức mạnh của ta, khuyên ngươi một câu, đừng gây sự, ngoan ngoãn quay về nằm yên đó đi." Con Tống Tử kia đờ đẫn quay đầu lại, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Sức mạnh trên người Tần Mặc quả thực rất mạnh, khiến nó cảm thấy áp lực cực lớn.

Nhưng nó hiện tại mới vừa nếm được mùi vị của máu tươi, sao có thể cứ thế quay về, nếu không chẳng phải lãng phí bao nhiêu năm dưỡng xác ở đây sao?

Tống Tử nhìn chằm chằm Tần Mặc, Tần Mặc thấy nó như vậy thì thở dài một hơi. "Nhìn bộ dạng này của ngươi là không muốn quay lại quan tài rồi.

Đã vậy thì cũng không cần phí lời nữa!" Dứt lời, Tần Mặc đẩy mạnh sức mạnh trên người ra.

Con Tống Tử kia mạnh mẽ giẫm xuống đất, gạch đá trên nền lập tức nứt toác.

Chương 1194

Nó đá một cái, tảng đá liền chắn trước mặt nó.

Nhưng tảng đá bình thường này sao có thể chống đỡ được sức mạnh của Tần Mặc, sức mạnh của hắn lập tức xuyên thủng tảng đá.

Tuy nhiên con Tống Tử cũng không hề hoảng loạn, nó vươn móng vuốt ra, mạnh mẽ cào vào luồng sức mạnh màu đen của Tần Mặc, sức mạnh màu đen trong nháy mắt nổ tung.

Tần Mặc nhướng mày: "Sức mạnh cũng không yếu đấy, nhưng vừa rồi chỉ là thủ đoạn thăm dò bản lĩnh của ngươi mà thôi, tiếp theo đây mới là thật." Chỉ thấy Tần Mặc tụ lực lại, những tảng đá xung quanh toàn bộ đều chuyển động. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Những tảng đá này hình thành nên một quả cầu đá đường kính chừng mười mét.

Quả cầu đá lớn bị Tần Mặc đẩy đi, lao thẳng về phía con Tống Tử.

Trong không khí xuất hiện tiếng nổ bàm bàm, đủ thấy sức mạnh của quả cầu đá này mạnh cỡ nào.

Tống Tử vội vàng đưa hai cánh tay ra chắn trước mặt.

Quả cầu đá đập vào người nó, thân thể nó bị đẩy lùi về phía sau, mãi cho đến khi va vào vách đá phía sau, quả cầu đá lớn mới dừng lại.

Mọi người nghe thấy một tiếng "Rầm", Bàn Tử và Hoắc Lão Tam nhìn nhau, trải qua đòn công kích này, e là con Tống Tử kia sẽ bị trọng thương.

Hai người chăm chú nhìn Tống Tử ở cách đó không xa.

Đúng lúc này, Tống Tử mạnh mẽ húc đầu vào quả cầu đá, quả cầu đá liền xuất hiện một vết nứt.

Nó lặp lại hai lần nữa, quả cầu đá trực tiếp nổ tung. "Lợi hại vậy sao." Hoắc Lão Tam nhíu mày, con Tống Tử này mạnh như vậy, Tần Mặc có đối kháng nổi không?

Tần Mặc cười cười, con Tống Tử này quả thực rất lợi hại, nhưng hắn cũng chẳng để trong lòng. "Thật là đáng tiếc, dù sao đối thủ của ngươi là ta." Dứt lời, Tần Mặc lao về phía Tống Tử, đồng thời rút bảo kiếm ra.

Bảo kiếm đâm thẳng về phía Tống Tử, Tống Tử lập tức cảm nhận được sự sắc bén trên thanh kiếm, ý thức được đây nhất định là thần binh lợi khí.

Nó trực tiếp dùng móng vuốt bắt chéo nhau, chặn đứng bảo kiếm.

Nhưng ngay lúc này, nó cảm nhận được một luồng kiếm khí lao thẳng vào ngực, để lại một vết hằn trên ngực nó.

Không ngờ thanh kiếm này lại còn có kiếm khí!

Tống Tử nheo mắt, hung tợn nhìn chằm chằm Tần Mặc, dường như muốn xé xác hắn ra. "Hấp thu nhiều máu tươi như vậy còn không biết thu liễm, thế mà còn muốn uống máu của ta?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Nếu mục tiêu của con Tống Tử này là người khác, có lẽ nó đã thành công rồi.

Sau khi đôi bên đứng định vị lại, Tống Tử chuyển hướng nhìn sang Bàn Tử và Hoắc Lão Tam.

Đã không có cách nào đối kháng được Tần Mặc, vậy thì khai đao từ hai tên này trước.

Nghĩ đoạn, nó trực tiếp giẫm mạnh xuống đất, sau đó men theo bức tường lao đến bên cạnh Bàn Tử.

Nó túm lấy cổ áo Bàn Tử, há to mồm định cắn vào cổ anh ta.

Bàn Tử trừng lớn mắt, vội vàng rút dao găm ra, nhét thẳng vào mồm con Tống Tử này, còn lớn tiếng gào lên: "Đừng có lại gần tao, mồm mày thối chết đi được, có thể tránh xa tao ra một chút không?" Nhưng Tống Tử lại chẳng muốn để ý đến lời anh ta, chỉ tiếp tục dùng răng tiến sát lại gần Bàn Tử.

Bàn Tử mạnh mẽ đạp một cước vào người con Tống Tử, phát hiện thân thể nó cứng như thép.

Lúc này Tần Mặc cũng đã đến bên cạnh, một cước đá vào đầu Tống Tử.

Đầu Tống Tử trong nháy mắt bị ngoẹo sang một bên, cả người nó cũng ngã sấp xuống đất.

Sau khi đứng dậy, nó ôm lấy đầu mình, bẻ lại cho ngay ngắn.

Bàn Tử không nhịn được hít sâu một hơi khí lạnh, con Tống Tử này trông cũng quá kinh khủng rồi chứ?

Tần Mặc thấy Bàn Tử như vậy liền bật cười, lại vươn tay vỗ vai anh ta: "Đừng nghĩ nhiều, anh với Hoắc Lão Tam tìm chỗ trốn đi, đừng xuất hiện trước mặt con Tống Tử này." Con Tống Tử này có độ khát máu rất cao.

Nếu Bàn Tử và Hoắc Lão Tam không cẩn thận, thật sự có khả năng bị nó làm bị thương.

Bàn Tử nghe vậy vội gật đầu, sau đó nhìn sang Hoắc Lão Tam bên cạnh, hai người đồng thời nấp vào bên cạnh cái đĩa tròn, ngồi đó quan sát Tần Mặc cách đó không xa. "Chúng ta chắc chắn không qua đó giúp một tay sao?" Hoắc Lão Tam vừa nói vừa nhìn Bàn Tử, ông ta sao cứ cảm thấy tâm Bàn Tử lớn quá vậy?

Con Tống Tử này thực lực mạnh thế kia, thế mà lại để Tần Mặc

một mình đối kháng, nhỡ Tần Mặc không đối phó được, chẳng phải họ sẽ toàn quân bị diệt sao?

Bàn Tử nhướng mày: "Ông thế là không có niềm tin vào Tần Mặc rồi, tôi nói cho ông biết thực lực của Tần Mặc rất mạnh, ông không cần lo lắng." Hoắc Lão Tam thở dài, ừ một tiếng.

Đã Bàn Tử nói vậy rồi thì ông ta còn nghĩ nhiều làm gì nữa?

Bàn Tử quan hệ tốt với Tần Mặc như vậy mà còn chẳng lo, ông ta chẳng phải lo bò trắng răng sao?

Hơn nữa lúc đầu Tần Mặc đối phó với quỷ hài kia cũng chẳng hề hoảng loạn chút nào, còn đánh đối phương thê thảm như vậy, lần này chắc cũng cùng một kết quả.

Có suy nghĩ như vậy, Hoắc Lão Tam ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Tống Tử đằng xa.

Tống Tử cũng đang âm trầm nhìn chằm chằm vào vị trí Bàn Tử và Hoắc Lão Tam đang nấp. "Nhìn cái gì, đối thủ của mày là Tần Mặc, có bản lĩnh thì đối phó với Tần Mặc ấy, trừng mắt với hai bọn tao làm gì?" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, có Tần Mặc ở đây, anh ta chẳng lo lắng chút nào.

Nhưng lần này lại chọc giận con Tống Tử, nó lập tức lao về phía Bàn Tử.

Tim Bàn Tử thót lại một cái, chỉ đành cầu cứu Tần Mặc: "Tần Mặc cứu tôi với!" Con Tống Tử này thực lực mạnh như vậy, nhỡ nó cắn một cái vào cổ, chẳng phải trong nháy mắt sẽ hút khô máu trên người anh ta sao?

Tần Mặc bật cười, tiếp đó hắn lao đến bên cạnh Bàn Tử, đá một cước vào người con Tống Tử.

Tống Tử bị Tần Mặc đá bay ra ngoài, tiếp đó Tần Mặc ngưng tụ

sức mạnh, khống chế thân hình con Tống Tử. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Tống Tử lập tức không thể động đậy, nó âm trầm nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Rất nhiều kiếm ảnh xuất hiện xung quanh Tần Mặc, hắn đẩy đám kiếm ảnh này ra.

Chương 1195

Tống Tử lập tức bị đánh bay, nhưng nó đạp một chân vào bức tường phía sau liền ổn định lại thân hình.

Tường đá phía sau không ngừng có đá rơi xuống, nện vào người Tống Tử, nhưng nó không hề bị thương.

Tống Tử trực tiếp nắm chặt tảng đá bên cạnh, ném về phía Tần Mặc.

Tảng đá trong nháy mắt hóa thành bột phấn, che khuất tầm nhìn của Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu, loại kỹ xảo này hắn gặp thực sự quá nhiều rồi.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Tử xuất hiện sau lưng Tần Mặc, nhưng Tần Mặc đã ngưng tụ sẵn sức mạnh chờ nó. "Cuồng Phong Nhận!" Đòn này đánh trúng vào ngực Tống Tử.

Vốn dĩ trên ngực Tống Tử đã có một vết hằn, bị đánh trúng cú này, vết hằn càng trở nên sâu hơn.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Sức mạnh trên người Tần Mặc cũng như thần thái của hắn đều khiến con Tống Tử này vô cùng khó chịu.

Sau khi hít sâu một hơi, nó đá về phía cánh tay Tần Mặc.

Tần Mặc dùng cánh tay chắn trước mặt, chân nó đá vào tay Tần Mặc khiến thân thể hắn không ngừng lùi về phía sau.

Tần Mặc bĩu môi, nói thật, hắn không cảm thấy con Tống Tử này có thể làm gì được hắn. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Năng lượng khổng lồ xuất hiện xung quanh con Tống Tử, vây khốn nó ở đó.

Con Tống Tử lập tức muốn đào thoát, nhưng Tần Mặc sẽ không cho nó cơ hội này. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Một con hổ lớn trực tiếp vồ lấy người Tống Tử, Tống Tử không cẩn thận liền ngã lăn ra đất, gáy nó đập mạnh xuống mặt đất.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, gáy nó không hề bị thương, ngược lại mặt đất xuất hiện một vết nứt lớn. "Trời đất ơi, đầu nó thế mà cứng vậy sao?" Bàn Tử bên này thấy thế không nhịn được kinh thán một câu.

Tần Mặc liếc Bàn Tử một cái, ho khan một tiếng.

Bàn Tử vội vươn tay bịt miệng lại.

Trong lòng Bàn Tử rõ ràng, anh ta quả thực không đối phó được con Tống Tử này, cho nên cũng không thể thu hút sự chú ý của nó, nếu không sẽ rất phiền phức.

Tống Tử ổn định lại thân hình, lại tiếp tục lao về phía Tần Mặc.

Thấy đòn tấn công của mình đánh trúng mấy lần mà con tống tử này vẫn hoàn toàn không bị thương, Tần Mặc không nhịn được thở dài một hơi.

Nhưng cũng chẳng sao, đằng nào nó cũng chẳng cầm cự được bao lâu. "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Những luồng gió lớn xuất hiện xung quanh, cuồng phong lao về phía tống tử, trực tiếp cuốn nó vào bên trong.

Tống tử lập tức muốn thoát ra, nhưng Tần Mặc lại lắc đầu.

Tuy nói con tống tử này quả thực có thể chống đỡ được sự tập kích của cuồng phong, nhưng việc nó muốn rời khỏi cơn gió của hắn là điều không thể.

Đã thế, hắn cũng nên bồi thêm cho nó một chút.

Tần Mặc rót sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch vào trong cơn gió, tống tử lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh đang áp chế nó, khiến nó có chút không thể cử động.

Ngay sau đó, cuồng phong như muốn xé toạc cơ thể con tống tử.

Tuy nó không cảm nhận được đau đớn, nhưng xương cốt lại không ngừng phát ra tiếng rắc rắc, phảng phất như đang tuyên cáo thân thể nó sắp không chịu nổi nữa.

Tống tử lập tức phản ứng lại, nó ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tiếp đó, nó trực tiếp dùng hai cái móng vuốt thò vào trong cơn lốc xoáy, xé toạc cơn gió sang hai bên, rồi lao thân mình từ bên trong ra ngoài.

Cơn lốc xoáy lúc này đột nhiên hóa thành một đạo gợn sóng, lao về phía con tống tử.

Sau khi gợn sóng va chạm vào người tống tử, nó liền nằm rạp xuống đất, xương cốt phía sau lưng thế mà lại xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc nhướng mày: "Cảm giác thế nào?

Còn chịu được nữa không?" Tống tử đương nhiên có thể nghe hiểu lời Tần Mặc, nó biết Tần Mặc đang khiêu khích mình, nhưng Tần Mặc càng như vậy, nó càng muốn kiên trì nghĩ cách đối kháng.

Có suy nghĩ đó, tống tử lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Lại là một luồng sức mạnh khống chế lấy con tống tử, Tần Mặc thực sự không muốn lãng phí thời gian với nó, cho nên trực tiếp xoay cổ tay, trong hai tay xuất hiện một tia lửa.

Sau khi đẩy ngọn lửa này ra, cộng thêm sức mạnh Hắc Long

Huyết Mạch của Tần Mặc, ngọn lửa trực tiếp hình thành một con rồng lớn. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Con hỏa long này lao về phía tống tử, cuốn nó vào giữa.

Cùng lúc đó, ngọn lửa không ngừng thiêu đốt, trên người nó xuất hiện những luồng khí đen.

Khí đen tản ra xung quanh, khiến sức mạnh trên người nó trở nên yếu đi.

Tống tử biết sức mạnh này đang thiêu đốt thi khí trong cơ thể mình, cho nên nó không thể để ngọn lửa này tiếp tục tồn tại.

Tống tử quay đầu, nhấc bổng một tảng đá bên cạnh lên, đập mạnh vào ngọn lửa.

Đá thường quả thực có thể dập lửa, nhưng loại đá này thì không ăn thua.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, khi tảng đá kia đập vào ngọn lửa của hắn, nó trực tiếp bị thiêu thành tro bụi.

Trong lòng tống tử càng thêm kinh ngạc, xem ra bản lĩnh của Tần Mặc quả nhiên không phải thứ nó có thể đối kháng.

Nhưng bất luận nó nghĩ thế nào, đã xuất hiện để đối phó Tần Mặc, thì hôm nay giữa nó và hắn bắt buộc phải có một kẻ chết.

Tống tử lại lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc cũng không ngừng đối kháng với nó tại chỗ.

Thanh kiếm trong tay Tần Mặc được đẩy ra, đâm thẳng về phía ngực tống tử.

Chương 1196

Tống tử không hề né tránh, dùng tay chắn trước mặt.

Không ngờ thanh kiếm thế mà lại trực tiếp đâm xuyên qua cánh tay, găm thẳng vào ngực nó.

Con tống tử này không biết đã chết bao nhiêu năm, trên người không có máu chảy ra, chỉ có xương cốt xuất hiện những vết nứt. "Xem ra chỉ có đánh cho ngươi tan nát, ngươi mới hoàn toàn mất đi khả năng hành động." Tần Mặc cười, nhìn chằm chằm vào tống tử trước mặt.

Tống tử hít sâu một hơi, sức mạnh của Tần Mặc thực sự khiến nó khó mà nắm bắt.

Tần Mặc tung một cú đá nghiêng vào đầu nó, nó bị đá ngã lăn ra đất, sau đó lại mạnh mẽ đập tay xuống đất đứng dậy, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, đưa ra một câu khẳng định: "Xem ra thực lực của ngươi cũng coi như được đấy, không ngờ lại có thể chống đỡ nổi." Vốn dĩ Tần Mặc còn tưởng có thể nhanh chóng giải quyết con tống tử này, hiện tại lại khiến hắn thất vọng rồi.

Nhưng không sao, vấn đề không lớn.

Bên này Hoắc Lão Tam và Bàn Tử thì chăm chú nhìn chằm chằm một màn trước mặt.

Họ đương nhiên hy vọng Tần Mặc có thể nhanh chóng giải quyết, nhưng lại lo lắng nhỡ đâu Tần Mặc không đối phó nổi, hai người bọn họ chưa chắc đã giúp được gì cho hắn.

Trên người Tần Mặc xuất hiện năng lượng màu đen, năng lượng

này từ từ hội tụ thành một con cự long.

Cự long lập tức được Tần Mặc đẩy ra, lao về phía tống tử.

Tống tử lập tức cảm nhận được áp lực cực lớn truyền đến từ con rồng đen này.

Loại áp lực này khiến nó có chút không thể cử động.

Thêm vào đó xung quanh còn có sức mạnh không gian của Tần Mặc.

Tuy lúc đầu bị con tống tử này phá vỡ một chút, nhưng Tần Mặc hơi nén lại, sức mạnh không gian liền lần nữa khống chế tống tử.

Tần Mặc khẽ thở hắt ra một hơi, con rồng đen trực tiếp xuyên thấu cơ thể tống tử, năng lượng trên người nó lập tức yếu đi rất nhiều.

Tống tử chỉ có thể lăn sang bên cạnh, rồi lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi, vươn vai một cái, xem ra không cần thiết phải lãng phí thời gian với con tống tử này nữa.

Dù sao vừa rồi sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch của hắn đã khu trừ đại bộ phận sức mạnh trong cơ thể nó.

Hiện tại việc cần làm chỉ là giải quyết cái xác này mà thôi.

Muốn đánh nát cái xác này thì lại khá đơn giản. "Lôi Đình Chi Nộ!" Sức mạnh sấm sét khổng lồ được Tần Mặc hội tụ lại, ba tia sét ban đầu trực tiếp biến thành một đạo kinh lôi màu tím.

Kinh lôi màu tím chớp động giữa không trung, khiến Bàn Tử và Hoắc Lão Tam có chút không mở nổi mắt.

Nhưng hai người bọn họ vẫn cố gắng chống đỡ, rất muốn xem tình hình trước mắt.

Đạo kinh lôi màu tím đánh thẳng xuống dưới.

Tống tử rất nhanh đã không chịu nổi, nó nằm rạp trên mặt đất, đạo kinh lôi này thế mà lại chẻ đôi người nó ra.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, tuy nói có máu huyết nuôi dưỡng con tống tử này, nhưng thực lực của nó cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tần Mặc lắc đầu.

Hoắc Lão Tam và Bàn Tử bên cạnh thấy vậy, ánh mắt cả hai đều sáng lên, không ngờ tốc độ giải quyết của Tần Mặc lại nhanh như vậy.

Ngay khi hai người bọn họ chuẩn bị đến bên cạnh Tần Mặc, thì hai nửa thân thể của con tống tử kia đột nhiên đứng dậy.

Bàn Tử trợn to hai mắt, vội vàng nhắc nhở Tần Mặc: "Cẩn thận!" Tần Mặc đâu phải kẻ ngốc, đương nhiên chú ý tới.

Hắn bĩu môi.

Vốn dĩ Tần Mặc cũng không cảm thấy con tống tử này dễ dàng bị giải quyết như vậy, nên không hề thả lỏng.

Có điều không ngờ, nó lại không giữ được bình tĩnh, nhanh như vậy đã muốn phản kích.

Nếu đã thế thì hắn cũng không cần thiết phải khách sáo nữa.

Nghĩ thông suốt, Tần Mặc vung thanh kiếm trong tay, một nhát chém lên người tống tử.

Thân thể tống tử lập tức tan nát.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Âm thanh của hệ thống lập tức nhắc nhở hắn. [Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực

*10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc cười cười, sau đó hắn nhìn sang Hoắc Lão Tam và Bàn Tử bên cạnh, hai người đang đi về phía hắn. "Không ngờ cái thứ này bị chẻ làm hai rồi mà vẫn còn đứng dậy được, đúng là nằm ngoài dự đoán của tôi." Bàn Tử vừa nói vừa bĩu môi.

Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười: "Cái này chẳng phải rất bình thường sao?

Dù sao những thứ trong mộ huyệt này cũng không giống bên ngoài." Bàn Tử ừ một tiếng, lời này nói cũng đúng. "Được rồi, đừng làm lỡ thời gian nữa, chúng ta mau chóng tìm cách rời khỏi đây thôi." Nói xong, Tần Mặc bắt đầu quan sát xung quanh, hắn chú ý đầu tiên chính là cái đĩa tròn kia.

Nếu đoán không sai, mấu chốt e rằng nằm ở trên cái đĩa tròn này.

Đi đến bên cạnh đĩa tròn, Tần Mặc đưa tay sờ soạng một chút, lại không tìm thấy cơ quan hữu dụng nào.

Hoắc Lão Tam và Bàn Tử cũng vội vàng làm theo cách của Tần Mặc, nhưng hai người họ càng không tìm thấy manh mối.

Bàn Tử thở dài một hơi, tìm một chỗ ngồi xuống, đưa tay chống cằm, lại nói với Tần Mặc: "Manh mối này cũng khó tìm quá, hay là chúng ta bỏ cuộc đi." Tần Mặc đảo mắt xem thường: "Không thể vì manh mối khó tìm mà chúng ta không tìm nữa." Bàn Tử lúc này trừng to mắt, sau đó hắn đi về phía đĩa tròn, đặt tay xuống dưới đáy đĩa, hơi dùng sức một chút, đĩa tròn trực tiếp bị mở ra.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, hắn giơ ngón tay cái lên với Bàn Tử.

Bàn Tử cười hì hì.

Lúc này, vách tường bên cạnh cũng phát ra tiếng ầm ầm, sau khi vách tường kia mở ra, từ đĩa tròn dâng lên một cái cầu thang, bắc sang

vách tường bên kia.

Chương 1197

Tần Mặc lúc này mới chú ý tới sau vách tường có một lối đi đặc biệt hẹp. "Chắc là con đường này rồi." Tần Mặc nhìn con đường nhỏ không xa, rồi nói với hai người kia: "Lối đó khá hẹp, lát nữa đi trên đó nhất định phải cẩn thận một chút, biết chưa?" Hai người nhìn nhau một cái rồi gật đầu, trong lòng họ tự nhiên hiểu rõ, bất quá có Tần Mặc ở đây, họ cũng không quá lo lắng.

Tần Mặc dẫn đầu bước lên cầu thang, đi về phía lối nhỏ, không bao lâu sau đã đến nơi.

Mấy người kia đi theo sát bên cạnh Tần Mặc.

Bàn Tử nhìn thấy liền trợn tròn mắt, hắn có chút bất lực nói với Tần Mặc: "Cậu nhìn thể hình này của tôi xem, chắc chắn là tôi đi được trên cái lối nhỏ đó không?" Tần Mặc bật cười: "Anh nếu cảm thấy mình không được thì đừng đi theo, nếu không sẽ rất nguy hiểm, nhỡ anh không cẩn thận rơi xuống thì phiền phức to." Bàn Tử bĩu môi: "Sao có thể chứ?" Bàn Tử nói xong, đợi hai người Tần Mặc bước lên, hắn cũng đi lên đó.

Có điều hắn nhìn xuống dưới một cái, không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh: "Vãi thật, sao chỗ này cũng là vạn trượng vực sâu thế?" Tần Mặc liếc nhìn một cái, gật đầu: "Đừng nhìn xuống dưới là được, sẽ không sao đâu, đi theo bước chân của tôi về phía trước." Bàn Tử hết cách, chỉ đành làm theo lời Tần Mặc đi về phía trước.

Nhưng đi được một lát, hắn đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, hoa mắt chóng mặt.

Hắn lắc lắc đầu, có chút không rõ tình hình.

Tần Mặc chú ý tới tình trạng của hắn, cau mày hỏi: "Sao thế?"

Bàn Tử hít sâu một hơi, xua tay.

Hoắc Lão Tam bên cạnh thần sắc cũng có chút không đúng: "Đầu tôi hình như cũng ong ong." Hoắc Lão Tam vừa nói vừa đưa tay vỗ vỗ đầu.

Tần Mặc thấy hai người họ như vậy thì biết tuyệt đối không bình thường. "Có vấn đề." Nói xong, Tần Mặc đưa mắt nhìn xung quanh, lại không phát hiện chỗ nào kỳ lạ. "Chuyện gì vậy?" Tần Mặc có chút không hiểu.

Hoắc Lão Tam và Bàn Tử nhìn nhau, rồi lại nhìn Tần Mặc. "Không sao đâu, chúng ta mau đi thôi, hai người bọn tôi sẽ không có việc gì." Suy nghĩ một chút, Tần Mặc lấy dây thừng từ trên người ra, đưa cho hai người bọn họ. "Buộc vào người các anh.

Lát nữa nếu thực sự xảy ra chuyện, tôi sẽ giữ hai người lại." Hai người nhìn nhau, đồng thời có chút cảm động, nhưng Tần Mặc đã nói vậy, họ chắc chắn phải nghe theo.

Sau khi buộc dây vào người, họ cùng Tần Mặc tiếp tục từ từ đi về phía trước.

Đi được một lúc, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng động bên cạnh, hắn quay đầu lại thì thấy thân thể hai người kia đang rơi thẳng xuống dưới.

Tần Mặc lập tức rút dao găm cắm vào tảng đá bên cạnh, đồng thời dùng chân đạp mạnh xuống đất.

Tuy thể trọng hai người họ nặng hơn Tần Mặc nhiều, nhưng cũng may Tần Mặc đã có biện pháp đề phòng trước, cho nên họ không bị rơi xuống dưới đáy.

Cho dù hai người bị dây thừng treo lơ lửng giữa không trung, bọn họ cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, nhất định là trong cơ thể hai người họ có chỗ nào đó không ổn.

Nếu không tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng hiện tại không kịp để Tần Mặc nghĩ nhiều, hắn chỉ có thể trước tiên đưa hai người này đến chỗ an toàn cách đó không xa rồi tính tiếp.

Họ tiếp tục đi về phía trước, đi không bao lâu thì đến một cái đài tròn.

Tần Mặc đặt họ lên đài tròn, kiểm tra một chút.

Sắc mặt hai người họ đều có chút hồng, nhưng môi lại hơi thâm đen. "Trúng độc lúc nào?" Tần Mặc cau mày, hắn thế mà lại không phát hiện ra.

Hắn kiểm tra kỹ lưỡng một chút, phát hiện trên tay hai người đều có chút biến đen.

Nếu đoán không sai, chắc là hai người họ đã chạm vào thứ gì đó nên mới trúng độc.

Tần Mặc thở dài một hơi, hai người này cũng thật quá không để người khác bớt lo.

Nhưng không còn cách nào khác, hai người họ dù sao cũng là do mình đưa tới, không thể để họ xảy ra chuyện được.

Tần Mặc trực tiếp lấy từ trong hệ thống ra một ít thuốc giải độc, cho hai người họ uống.

Hai người l mơ màng màng mở mắt, sau đó nhìn Tần Mặc: "Chuyện gì thế này?

Chúng ta đang ở đâu?" Tần Mặc đảo mắt xem thường: "Xem ra hai người cái gì cũng không nhớ, vừa rồi hai người suýt chút nữa ngã

xuống dưới đấy." Trên người hai người họ lập tức toát mồ hôi lạnh, không ngờ tình huống vừa rồi lại nguy cấp như vậy, sau đó họ lại nhìn Tần Mặc. "Là cậu đã cứu hai chúng tôi." Hoắc Lão Tam nói, muốn đứng dậy cảm ơn Tần Mặc, lại phát hiện mình vừa mới ngồi dậy đầu óc đã choáng váng.

Tần Mặc ấn hai người bọn họ xuống: "Có phải hai người đồng thời tiếp xúc với thứ gì không?

Trên tay hai người đều có độc tố tàn lưu." Hai người ngẩn ra, nói thật, họ quả thực không nhớ nổi.

Thấy họ như vậy, Tần Mặc thở dài, có chút bất lực nói: "Các anh đấy, không ngờ trúng chiêu mà còn không biết, nếu các anh thực sự tách khỏi tôi, tôi cũng không rõ sẽ xảy ra tình huống gì nữa." Cũng may Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào đang đi cùng Trương Kỳ Lân, hắn không cần lo lắng.

Hai người nghe vậy đều có chút hổ thẹn, nhưng họ cũng biết Tần Mặc nói quả thực không sai, sau này họ bắt buộc phải để ý hơn, nếu không rất dễ xảy ra chuyện. "Được rồi, các anh nghỉ ngơi ở đây một lát đi, phía trước không có đường, chỗ này chỉ có một cái đài tròn thế này thôi.

Xem ra ở đây chắc còn có cơ quan gì đó." Hai người gật đầu.

Bọn họ quả thực cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, cho nên vẫn là đừng khách sáo với Tần Mặc nữa.

Tần Mặc nhìn quanh một chút, không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt.

Hắn sờ soạng trên đĩa tròn, đài tròn này cũng không có gì đặc biệt.

Tần Mặc nhìn xuống dưới, phát hiện bên dưới vẫn là vực sâu vạn trượng.

Hắn lấy ra một cái móc, đặt lên trên đài tròn, sau đó định men theo đài tròn đi xuống, Bàn Tử kéo tay Tần Mặc lại: "Cậu định đi làm gì?" "Tôi xem thử cơ quan có phải ở bên dưới không, các anh yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu." Tần Mặc an ủi hai người. "Tôi thấy Tần Mặc tiên sinh quả thực là người có bản lĩnh, chúng ta cứ ở đây đợi đi." Hoắc Lão Tam trước đó vẫn luôn nghe người trong Cửu Môn nói về bản lĩnh của Tần Mặc, lúc đó ông ta còn cảm thấy Tần Mặc chẳng qua chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, chắc không lợi hại đến thế.

Nhưng tiếp xúc với Tần Mặc khoảng thời gian này, ông ta mới phát hiện Tần Mặc là người thực sự có bản lĩnh.

Rất nhiều người trong Cửu Môn bọn họ đều không so được với Tần Mặc.

Bàn Tử ừ một tiếng, nhưng ánh mắt hắn vẫn luôn dõi theo bóng dáng Tần Mặc.

Chương 1198

Tần Mặc là mạng sống của hắn, Tần Mặc mà xảy ra chuyện, e rằng hắn cũng chẳng sống được bao lâu.

Xuống đến bên dưới, Tần Mặc lại nhìn quanh một vòng, nhưng không phát hiện bất kỳ chỗ nào đặc biệt.

Xem ra cơ quan này không dễ tìm như vậy.

Tần Mặc không nghĩ nhiều, lại leo lên trên.

Bàn Tử và Hoắc Lão Tam thấy Tần Mặc quay lại, cả hai đồng thời thở phào nhẹ nhõm. "Thế nào rồi?

Có phát hiện cơ quan không?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc xua tay, nếu thực sự phát hiện cơ quan thì tốt rồi.

Hai người thở dài, xem ra hiện tại ngay cả Tần Mặc cũng hết cách.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ đưa mắt nhìn lên phía trên.

Nếu bên dưới không có gì đặc thù, chẳng lẽ mấu chốt nằm ở phía trên sao?

Phía trên là trần rất cao, không có bất kỳ điểm nào kỳ lạ.

Tần Mặc trầm mặc. "Giờ làm sao đây?" Hoắc Lão Tam nhìn Tần Mặc một cái, thấy Tần Mặc không nói gì, ông ta dứt khoát cũng ngậm miệng, ngoan ngoãn ngồi yên ở đó.

Qua một lúc lâu sau, Tần Mặc mới mở miệng nói với hai người: "Thân thể hai người vừa mới khôi phục, hơn nữa chúng ta đã rất lâu không nghỉ ngơi rồi, cứ ở đây một lúc đi, đợi lát nữa tính tiếp." Bàn Tử gật đầu, Hoắc Lão Tam bên cạnh thấy hai người như vậy, không

nhịn được nói đùa: "Không ngờ tâm thái hai người vẫn lạc quan phết nhỉ." Tuy trong lòng Hoắc Lão Tam có chút sốt ruột, nhưng thấy hai người bọn họ như vậy, ông ta cũng bị lây lan một chút.

Tần Mặc bật cười: "Có sốt ruột nữa cũng được tích sự gì, đằng nào chúng ta hiện tại cũng không có manh mối, cứ ở đây đợi thôi, hai người đói không?

Tôi lấy cho ít đồ ăn nhé." Nói xong, Tần Mặc lục lọi trong ba lô, một lúc sau lấy ra một ít sủi cảo, đưa cho bọn họ. "Vãi, không ngờ đồ ăn cậu mang theo thế mà còn có cả sủi cảo." Hoắc Lão Tam có chút kinh ngạc, những người như bọn họ khi xuống mộ, cơ bản chỉ mang theo những thực phẩm bổ sung năng lượng như lương khô nén hoặc thịt khô.

Sủi cảo thì đây đúng là lần đầu tiên ông ta được ăn trong mộ.

Trong mắt Bàn Tử mang theo ý cười: "Thực ra lúc mới quen Tần Mặc, tôi cũng kinh ngạc lắm, về sau tôi mới biết Tần Mặc có một số thủ đoạn trữ đồ đặc biệt, đừng nói là mấy thứ này.

Ông muốn ăn cái gì?

Tần Mặc cơ bản đều có thể lấy ra cho ông." Hoắc Lão Tam ngẩn người, nhưng ông ta cảm thấy lời này của Bàn Tử chắc là có phần phóng đại. "Vậy Tần Mặc tiên sinh cũng lợi hại thật." Hoắc Lão Tam tùy ý phụ họa một câu, nhưng chẳng qua bao lâu, những tư tưởng này của ông ta sẽ bị đảo lộn.

Đương nhiên, đó là chuyện về sau.

Ăn xong đồ, Tần Mặc chỉ vào đài tròn: "Nghỉ ngơi ở đây một lát đi, dù sao thời gian còn dài mà." Hoắc Lão Tam thở dài: "Hiện tại tôi có chút lo lắng cho đám người Hoắc gia chúng tôi." "Không có gì phải lo đâu, ông rơi xuống dưới này, những người khác chắc là vẫn ở bên

trên, nếu họ may mắn gặp được Trương Kỳ Lân thì nhất định có thể sống sót." "Trương Kỳ Lân." Hoắc Lão Tam lặp lại cái tên này, sau đó hít một hơi khí lạnh, lại nhìn Tần Mặc: "Người này là cái cậu Trương Kỳ Lân đi cùng các cậu trước đó sao?

Tôi ở trong Cửu Môn cũng từng nghe qua danh tiếng của cậu ta, mọi người đều nói cậu và cậu ta là những người đứng trên đỉnh kim tự tháp trong nghề." Tần Mặc nhướng mày: "Không ngờ người trong nghề đánh giá hai chúng tôi cao như vậy, thực ra hai chúng tôi cũng chỉ là vận khí tốt mà thôi." Hoắc Lão Tam vội vàng lắc đầu, Tần Mặc có thể tự khiêm tốn nói vậy, nhưng trong lòng ông ta rất rõ, Tần Mặc nếu không có bản lĩnh thực sự, tuyệt đối không thể đi đến bước này. "Cậu quá khiêm tốn rồi, người trong nghề đều biết bản lĩnh của hai người." Tần Mặc cười cười.

Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, ánh mắt sáng lên: "Thế mọi người nói về tôi thế nào?" Hoắc Lão Tam nghe vậy, đưa tay sờ mũi, ho khan một tiếng: "Hay là cậu đừng hỏi thăm nữa, hỏi cái này đối với cậu không có lợi ích gì đâu." Bàn Tử trợn to mắt, có chút không phục nói: "Dựa vào đâu mà tôi không thể hỏi thăm chứ, tôi so với Tần Mặc, ngoại trừ ngoại hình kém một chút, còn có chỗ nào không bằng cậu ấy?" Hoắc Lão Tam há miệng, nói thật, ông ta cảm thấy Bàn Tử cũng tự luyến phết.

Hắn hình như chẳng có điểm nào so được với Tần Mặc.

Nhưng Hoắc Lão Tam hiểu, ông ta chắc chắn không thể nói toạc ra, vì vậy tùy tiện bịa một lý do. "Có khả năng là người trong nghề chưa tìm hiểu qua bản lĩnh của cậu thôi." Bàn Tử hài lòng gật đầu.

Tần Mặc nhìn hai người thêm một cái: "Không ngờ ông cũng biết giữ thể diện cho anh ta phết đấy." Bàn Tử trợn to mắt, khó tin nhìn Tần Mặc: "Sao cậu có thể nói như vậy chứ?

Dù sao tôi cũng đi theo bên cạnh cậu lâu như vậy rồi, người khác không hiểu bản lĩnh của tôi, cậu chắc chắn là biết mà." Nói rồi hắn còn không ngừng nháy mắt với Tần Mặc.

Hoắc Lão Tam bên cạnh nhìn thấy, lập tức bật cười.

Tần Mặc đảo mắt: "Được rồi, thế là được rồi, rảnh rỗi không có việc gì thì mau ngủ đi." Bàn Tử và Hoắc Lão Tam cũng biết, hiện tại bọn họ không có bất kỳ manh mối nào, chi bằng cứ ở đây nghỉ ngơi một chút, bổ sung thể lực, như vậy đợi lát nữa gặp nguy hiểm, họ mới có thể ung dung ứng đối.

Có suy nghĩ như vậy, cả nhóm đều nằm xuống tại chỗ.

Không bao lâu sau, mọi người đột nhiên cảm giác có chút không đúng, đợi đến khi mở mắt ra thì cái trụ tròn dưới thân thế mà lại đang không ngừng xoay chuyển. "Chuyện gì thế này?

Chúng ta không phải rơi vào cạm bẫy rồi chứ?" Bàn Tử trợn to mắt, có chút căng thẳng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu: "Chắc không phải như vậy đâu, xem ra cơ quan ở nơi này cũng biến hóa khôn lường thật." Bàn Tử cảm thấy nếu Tần Mặc đã không hoảng, thì hắn cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Rất nhanh, khối trụ tròn dưới thân họ dâng lên một đoạn cự ly, sau đó họ đến một ngôi mộ thất.

Đúng lúc này, đột nhiên có mấy cái bóng lao về phía Tần Mặc, Tần Mặc lập tức chặn lại.

Trương Kỳ Lân thấy là Tần Mặc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, buông tay ra. "Các anh qua đây kiểu gì vậy?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh thấy Tần Mặc thì vô cùng mừng rỡ, cậu đi về phía trước vài bước, đánh giá nhóm Tần Mặc.

Tiền Sanh Đào vô cùng kích động chạy đến bên cạnh Tần Mặc,

ôm chầm lấy hắn: "Ông chủ, tôi sắp sợ chết khiếp rồi, tôi còn tưởng không bao giờ được gặp lại ngài nữa chứ." Tiền Sanh Đào nói câu này còn đưa tay lau nước mắt.

Trương Kỳ Lân có chút bất lực mở miệng: "Từ sau khi tách khỏi cậu, bọn họ liền biến thành cái dạng này, tôi đã nói với họ là cậu sẽ không sao, kết quả họ không tin." Tiền Sanh Đào thở dài: "Đó là vực sâu vạn trượng đấy, ai nhìn thấy mà chẳng sợ, may quá, ông chủ không sao, nếu không e là tôi cả ngày nơm nớp lo sợ không ngủ được mất." Tần Mặc ừ một tiếng: "Giờ tôi không phải bình an vô sự trở về rồi sao?

Đừng nghĩ nhiều thế." Tiền Sanh Đào gật đầu, bình ổn lại tâm tình.

Thấy tình hình mọi người đều tốt hơn nhiều rồi, trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, hắn nhìn về phía mấy người bên cạnh.

Hoắc Tụ Tụ đã nói sơ qua với mấy người kia về thân phận của Tần Mặc, họ nghe thấy tên Tần Mặc đều có chút kinh ngạc. "Thảo nào cậu rơi xuống vực sâu mà vẫn có thể tiếp tục sống sót, hóa ra là cậu ta à." Tần Mặc xua tay: "Vốn dĩ cái vực đó cũng không chết người được." Trừ khi Hoắc Lão Tam quá đen đủi, lúc rơi xuống bên dưới đúng lúc không có nước thì mới có khả năng ngã chết.

Hoắc Lão Tam gãi đầu: "Bất kể thế nào, vẫn là nhờ có cậu, bằng năng lực của mình tôi, chắc chắn là không qua đây được." Lời này ông ta nói không sai, hơn nữa ông ta cũng là thật lòng khâm phục Tần Mặc mới nói như vậy. "Đúng rồi, tình hình bên các cậu thế nào?

Chương 1199

Sau khi bọn tôi rơi xuống, các cậu có gặp phải gì không?" "Đúng là có gặp một chút nguy hiểm, nhưng có Trương Kỳ Lân ở đây, mọi người cũng không xảy ra chuyện gì." Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo một tia cười, giải thích với Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Như vậy không phải tốt lắm sao?

Đã mọi người đều không sao, vậy chúng ta có thể cùng nhau tiếp tục đi tiếp." "Không có anh, hai ngày nay hỏa thực của chúng tôi giảm sút đi nhiều lắm đấy." Hạo Thiên Chân thở dài nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đảo mắt: "Chẳng lẽ công dụng của tôi chỉ có thế thôi à?" Mọi người nghe thấy lời nói đùa của Tần Mặc đều không nhịn được bật cười. "Nếu mọi người đã hội họp rồi, vậy tiếp theo đều phải cẩn thận một chút, không thể để lạc nhau nữa." Tần Mặc nhìn nhóm Trương Kỳ Lân, suy nghĩ của bọn họ tự nhiên cũng giống Tần Mặc. "Đúng rồi, lúc chúng tôi tìm ngôi mộ này đã đi nhầm vào một cái mộ giả, về sau vẫn là Trương Kỳ Lân phát hiện tình huống không đúng mới dẫn chúng tôi xuống đây." Hạo Thiên Chân chăm chú nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra bản lĩnh của Trương Kỳ Lân vẫn giống như trước đây: "Lúc mới vào trong mộ, tôi cũng đoán như vậy, không ngờ hai người các cậu lại suy tính giống nhau thế." Hạo Thiên Chân cười nhìn Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân ừ một tiếng, tiếp đó anh lại nói với Tần Mặc: "Xem ra ngôi mộ này vô cùng không đơn giản, cũng không biết bên trong rốt cuộc tàng chứa nhân vật nào." Tần Mặc lắc đầu, nói thật, hắn hiện tại cũng không rõ. "Mặc kệ mấy cái đó, đằng nào chúng ta cũng đã qua đây rồi, vậy chắc chắn là phải tiếp

tục xuống dưới thám thính thôi." Mọi người đều không nói thêm gì nữa. "Thấy tinh thần các cậu còn tạm ổn, hay là chúng ta tiếp tục xuất phát?" Tần Mặc nhìn mấy người nhóm Trương Kỳ Lân, bọn họ lúc đầu chắc cũng đã nghỉ ngơi ở đây một lúc. "Vốn dĩ chúng tôi đang ngủ, nhưng nghe thấy tiếng ma sát, Trương Kỳ Lân gọi chúng tôi dậy nên mới nhìn thấy các anh.

Lúc đầu chúng tôi còn tưởng lại là sinh vật trong mộ, làm chúng tôi căng thẳng gần chết." Trong mắt Tiền Sanh Đào mang theo ý cười.

Tần Mặc nhướng mày: "Được rồi, vậy chúng ta đi tiếp thôi." Nói xong, họ tiếp tục tiến về phía trước.

Rất nhanh, mọi người đi đến chỗ một bức bích họa. "Trên này vẽ ý gì thế?" Hạo Thiên Chân có chút tò mò nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc quan sát tỉ mỉ một chút, giải thích với họ: "Chắc là miêu tả sự trỗi dậy của một chủng tộc, sau đó lại đến lúc diệt vong." Vừa nói, Tần Mặc tiếp tục nhìn xuống dưới, rất nhanh hắn đã chú ý tới chỗ không đúng, hắn chỉ vào bức bích họa trước mặt: "Các cậu mau nhìn mấy người này đi." Nhóm Hạo Thiên Chân nhìn xuống dưới, phát hiện dân tộc vốn sắp bại trận này, thế mà chỉ dựa vào mấy người lại xoay chuyển được càn khôn. "Họ chắc là nghiên chế ra thứ gì đó mới dẫn đến kết quả như vậy, có điều..." Tần Mặc dừng lại một chút, tiếp tục nhìn xuống dưới. "Mấy người này sau khi sử dụng loại thuốc đó thì bắt đầu phát điên, thế mà lại giết sạch đại bộ phận người trong chủng tộc của mình, chỉ còn sót lại một ít mầm mống, những mầm mống này đã xây dựng một ngôi mộ ở đây.

Sau đó, họ liền ẩn cư tại nơi này." Còn về ngôi mộ này, e rằng cũng là do những ẩn cư nhân xây dựng cho bọn họ. "Vậy bọn họ thiết kế ngôi mộ này cũng quá tinh xảo rồi chứ?" Tiền Sanh Đào nói lúc này, đưa tay vuốt cằm.

Tần Mặc gật đầu, lại chỉ vào chữ bên dưới tiếp tục giải thích với bọn họ: "Là bởi vì người ở đây mời người giúp họ xây dựng ngôi mộ này, cho nên mới được như vậy." Mọi người lập tức hiểu ra, nói như vậy thì cũng có thể lý giải được. "Vậy cậu nói xem trong mộ này liệu có chứa loại dược hoàn được nhắc đến ở trên kia không hả?" Vương Bàn Tử tò mò nhìn Tần Mặc.

Hắn đối với mấy thứ kỳ lạ cổ quái này là hứng thú nhất, nên muốn được mở mang tầm mắt một chút.

Tần Mặc nhướng mày: "Có khả năng là có đấy, nhưng anh nghĩ mà xem, bọn họ dùng đống thuốc này tạo ra một đội quân, cuối cùng người trong đội quân này lại muốn giết sạch người nhà của mình, chứng tỏ dược hoàn này tuyệt đối không thể dùng được." Tần Mặc lắc đầu.

Trương Kỳ Lân ưng thuận một tiếng: "Nếu chúng ta gặp phải loại thuốc này, nhất định phải tiêu hủy mới được." "Nhắc đến cái này, tôi lại nghĩ đến đám người nhà họ Uông." Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh vuốt cằm, cậu chăm chú nhìn nhóm Tần Mặc: "Mọi người có cảm thấy việc nghiên cứu ra loại dược hoàn này với tính cách của người nhà họ Uông có chút tương tự không?" Không phải Hạo Thiên Chân cố ý nói lung tung, mà trong lòng cậu thực sự nghĩ như vậy.

Tần Mặc gật đầu: "Bọn chúng vì muốn trở nên mạnh mẽ, chuyện gì cũng có thể làm ra được." Ví dụ như việc bọn chúng ghép mấy thứ của Tống Tử lên người mình để nâng cao thực lực, tuy chuyện này trong suy nghĩ của Tần Mặc là vạn lần không thể làm, nhưng bọn chúng quả thực đã làm như vậy. "Thật không hiểu nổi hành vi của loại người này." Hạo Thiên Chân bĩu môi.

Tần Mặc vỗ vai cậu: "Đã không hiểu thì đừng nghĩ nữa, không cần thiết phải hòa nhập với bọn chúng." Dù sao bọn chúng với phe

mình cũng chẳng có quan hệ gì, quản bọn chúng làm nhiều chuyện như vậy để làm gì?

Hạo Thiên Chân gật đầu, lời này của Tần Mặc nói cũng đúng: "Tôi biết rồi." Tần Mặc không nói thêm gì nữa, chỉ quan sát kỹ lại nơi này một chút: "Ở đây hình như cũng không còn thông tin gì khác, chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi." "Thực ra đã qua nhiều năm như vậy rồi, trong này liệu có còn loại dược hoàn kia hay không cũng chưa chắc chắn đâu nhỉ?" Hoắc Tụ Tụ nhìn Tần Mặc, trong lòng quả thực nghĩ như vậy.

Tuy đây là ngôi mộ do gia tộc cô phát hiện, nhưng từ rất lâu trước kia, đây không phải địa bàn của họ, mà là sau này mới dần dần rơi vào tay họ. "Sớm biết thế trước khi xuống mộ, chúng ta nên tra xét kỹ trong vòng vài chục cây số quanh đây xem có dân tộc nào như vậy tồn tại không." Hạo Thiên Chân thở dài.

Tần Mặc bật cười: "Cho dù thực sự có dân tộc như vậy, bọn họ cũng chưa chắc còn ở quanh đây canh giữ, nếu không bọn họ sẽ không khắc những bức bích họa này ở đây." Mọi người nghe Tần Mặc nói vậy đều thấy rất có lý, xem ra Tần Mặc vẫn lợi hại hơn bọn họ nhiều. "Được rồi, chúng ta đi tiếp thôi." Nói xong câu này, Tần Mặc dẫn bọn họ đi ra phía sau bức bích họa.

Bích họa là một bức tường, phía sau đó có một con đường.

Nhóm người đi theo sau Tần Mặc.

Một lúc sau, họ phát hiện hai bên đường vậy mà lại xuất hiện một số cỗ quan tài.

Tần Mặc đến bên cạnh quan tài, nhìn kỹ một chút, phát hiện bên trên có viết một số văn tự. "Mấy chữ này miêu tả cái gì thế?" Vương Bàn Tử nhìn Tần Mặc, mấy người bọn họ đều không hiểu lắm, cũng chỉ đành hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc thành thật giải thích với bọn họ: "Trên này viết những người này đều là tộc nhân bị những kẻ uống thuốc giết chết." Mấy người bọn họ đều phản ứng lại, không nhịn được thở dài một hơi, không ngờ lại chết nhiều người như vậy. "Người trong gia tộc bọn họ đem mấy người này đặt vào trong quan tài, hơn nữa trên này còn có phù chú đặc thù, mọi người đừng chạm vào mấy cỗ quan tài này." Tần Mặc nhìn bọn họ nhắc nhở. "Vậy mấy cái quan tài này có tác dụng gì, chẳng lẽ bùa chú này còn có thể làm cho bọn họ khởi tử hồi sinh sao?" Hoắc Lão Tam ở bên cạnh có chút nghi hoặc nhìn Tần Mặc, hắn thực sự không hiểu, rất nhiều ngôi mộ bên trong đều có tình trạng như vậy.

Tần Mặc lắc đầu: "Khởi tử hồi sinh, thứ này khẳng định là không tồn tại, tôi cảm thấy chắc là để giúp bọn họ dưỡng hồn thôi.

Nhưng nếu trước đó có người phá hủy thứ này, vậy thì có khả năng sẽ khiến thi thể bên trong phát sinh thi biến." "Thì ra là thế." Những người ở hiện trường đều gật đầu, hiện tại bọn họ coi như đã hiểu, quan tài ở đây có chút nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, không bao lâu sau, họ đến một ngôi mộ thất nhỏ.

Mộ thất nhỏ này không có bất kỳ đồ vật gì, Tần Mặc nhíu mày, nhìn quanh một vòng.

Lúc này, Vương Bàn Tử chú ý tới thi thể trong góc, hắn trừng lớn mắt nhìn Tần Mặc: "Cậu nhìn đằng kia là cái gì?" Tần Mặc đi về phía đó, phát hiện những thi thể này toàn bộ đều nằm sấp trên mặt đất, hơn nữa hướng bọn họ quay về đều là cùng một hướng. "Thật kỳ quái." Tần Mặc nheo mắt, những người bên cạnh cũng đều nhìn nhau một cái, nhưng hiện tại bọn họ không hiểu rõ tình hình, khẳng định là không thể nói gì, chỉ đành chờ Tần Mặc ra lệnh. "Sao tôi cảm thấy

chỗ này âm u thế nhỉ?" Hoắc Tụ Tụ nói câu này, đưa tay xoa xoa cánh tay, cô thực sự cảm thấy sau lưng có một luồng hàn ý, giống như có người đang thổi khí bên tai mình vậy.

Tần Mặc đứng dậy, âm thanh Hệ Thống không hề nhắc nhở hắn, có nghĩa là trong này không nên có thứ gì mới đúng.

Tần Mặc lại nhìn cấu tạo bên trong, hắn luôn cảm thấy có chút quái lạ.

Trương Kỳ Lân nheo mắt, anh nhìn đống thi cốt trên mặt đất, lại nói với Tần Mặc: "Anh có cảm thấy những thi thể này có liên quan đến quan tài bên ngoài không?" "Nếu nói như vậy..." Tần Mặc ngừng một chút, sau đó có chút bừng tỉnh đại ngộ, hắn lại quan sát kỹ không gian này, rất nhanh hắn liền phát hiện, bên trên và bên dưới vậy mà lại vẽ một số ký hiệu kỳ quái. "Đám người này e rằng bị đặt ở đây dùng để dưỡng hồn phách cho những cái quan tài kia." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Những người kia bị người cùng tộc hại chết, hơn nữa tử thương vô cùng nghiêm trọng, cho nên, những người này mới muốn thông qua dưỡng hồn để bảo trụ thi thể những người kia.

Chương 1200

Vốn dĩ Tần Mặc còn tưởng phương thức dưỡng hồn của bọn họ chỉ là vẽ một số phù chú ở bên trên, như vậy tuy thời gian dài một chút, nhưng cũng không đến mức thương thiên hại lý.

Kết quả bọn họ lại dùng người sống để làm chuyện như vậy.

Việc này tương đương với dùng người sống tiến hành tế tự.

Trương Kỳ Lân bên cạnh nắm chặt nắm đấm, trên mặt mang theo một tia phẫn hận, anh lại nhìn Tần Mặc: "Có muốn phá hủy hết quan tài đằng kia không?" Nói thật, không phải tình huống đặc biệt, Trương Kỳ Lân căn bản sẽ không làm như vậy, nhưng chủ nhân ngôi mộ này cũng quá đáng, vì người trong tộc mình mà làm ra chuyện như thế.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng: "E rằng hiện tại không dễ dàng ra ngoài như vậy đâu." Nói xong lời này, Tần Mặc đi về phía sau, quả nhiên phát hiện trong này có một đạo bình chướng, bình chướng này không dễ dàng phá vỡ như vậy. "Hiện tại làm sao bây giờ?" Đám người nhà họ Hoắc đều cuống lên, từ sau khi vào đây, người của bọn họ đã tổn thất một nửa.

Hơn nữa một nửa tổn thất đó lại là ở trong ngôi mộ giả, nếu không phải bọn họ hội hợp với Hoắc Tụ Tụ, e rằng hiện tại bọn họ đã chết sớm rồi. "Đã bọn chúng muốn dùng chúng ta để dưỡng hồn cho mấy cái quan tài kia, vậy chúng ta sẽ cho bọn chúng nếm mùi đau khổ." Nói rồi, Tần Mặc giải phóng sức mạnh trên người mình ra, Trương Kỳ Lân bên cạnh rất nhanh liền hiểu ý đồ của Tần Mặc, anh cười cười.

Sức mạnh trên người hai người giao thoa với nhau.

Trên người hai bọn họ đều có Huyết Mạch chi lực, những thứ

trong mộ căn bản không thể chịu đựng nổi sức mạnh này.

Quả nhiên không bao lâu sau, những cỗ quan tài kia toàn bộ đều rung lên, Tần Mặc nheo mắt, hắn thời khắc chuẩn bị đối phó những thứ đó.

Trương Kỳ Lân cũng đứng bên cạnh Tần Mặc, đồng thời rút đại đao ra.

Rất nhanh, những quan tài cách đó không xa đều nổ tung, đồng thời, mọi người nghe thấy vài tiếng "rầm rầm", bọn họ ngẩng đầu lên, phát hiện phù chú bên trên toàn bộ đều biến mất.

Tần Mặc nhìn đám Tống Tử chui ra từ quan tài cách đó không xa.

Trên người đám Tống Tử này đều dính vết máu, có thể thấy bọn chúng quả thực đã hấp thu không ít huyết khí con người.

Đám Tống Tử này đồng loạt ngẩng đầu, chăm chú nhìn nhóm Tần Mặc, cùng lúc đó, âm thanh Hệ Thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết.] [Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết.] ...

Một loạt tiếng nhắc nhở vang lên mấy chục lần.

Tần Mặc nhìn đám Tống Tử phía trước: "Hiện trường có khoảng mấy chục con Tống Tử, xem ra lần này đủ cho chúng ta uống một bình đấy (mệt mỏi)." Nói xong, Tần Mặc lấy vũ khí ra.

Đám người nhà họ Hoắc đều bị dọa ngốc, bọn họ không nhịn được nuốt nước miếng, tiếp đó lại nhìn Tần Mặc bên cạnh: "Chuyện này là sao vậy?

Vì sao đám Tống Tử này hiện tại toàn bộ đều sống lại rồi?" "Mấy người đang nghĩ cái gì thế?

Đám Tống Tử này đương nhiên là chuẩn bị qua đây đối phó chúng

ta rồi, chuyện này còn cần phải hỏi sao?" Vương Bàn Tử cạn lời nói một câu, người nhà họ Hoắc đều có chút không bình tĩnh.

Hoắc Tụ Tụ thở dài một hơi, trong tay cô cầm một con dao găm, nhắc nhở những người bên cạnh: "Được rồi, mọi người đừng ngẩn người nữa, hiện tại đã xảy ra tình huống như vậy, việc duy nhất chúng ta cần làm là giải quyết bọn chúng, nếu không thì phiền phức to đấy." Những người này đều gật đầu.

Tiếp đó, bọn họ chăm chú nhìn mấy chục con Tống Tử cách đó không xa. "Mấy người này chắc cũng chết được vài trăm năm rồi nhỉ, chúng ta thật sự có thể đối phó được bọn chúng sao?" Bọn chúng đều đã biến thành Tống Tử, căn bản không sợ chết, không sợ đau, người bên mình ngược lại thì khác. "Vô luận có đối phó được hay không, chúng ta đều phải cố gắng hết sức." Hoắc Tụ Tụ hít sâu một hơi, Tần Mặc đưa bọn họ đến đây, bọn họ cũng không thể cứ mãi làm phế vật đứng nhìn được.

Khi đám Tống Tử kia lao về phía này, nhóm người Tần Mặc cũng tản ra để đối phó.

Không bao lâu sau, sức mạnh của Tần Mặc đã đánh lên người một con Tống Tử. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Con Tống Tử kia lập tức lùi về phía sau, đồng thời trên người nó xuất hiện một vết lõm.

Tần Mặc nhìn đám người nhà họ Hoắc, nhắc nhở: "Yên tâm đi, tuy nói số lượng Tống Tử ở đây khá nhiều, nhưng vì quá nhiều nên sức mạnh chúng hấp thu được rất ít.

Nghĩa là chúng chỉ mạnh hơn thi thể bình thường một chút mà thôi, cũng không có mấy trăm năm công lực đâu." Hồn phách của bọn họ năm xưa bị dẫn dụ ra ngoài, chắc hẳn là người trong chủng tộc này muốn lợi dụng bọn họ để làm gì đó?

Cho nên về sau cho dù bọn họ lại trở về trong quan tài, thi thể của

bọn họ và hồn phách cũng không hoàn toàn dung hợp.

Nếu không Tần Mặc bọn họ cũng sẽ không nhìn thấy những phù chú cũng như những thứ dưỡng hồn kia.

Mọi người nghe thấy lời này đều thở phào nhẹ nhõm, nếu là như vậy, bọn họ cũng không cần quá lo lắng, dù sao Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thực lực khá mạnh, những người như bọn họ chỉ cần phòng thủ không để bản thân bị thương là được.

Tần Mặc lại nhìn mấy con Tống Tử bên cạnh, tiếp đó hắn khống chế được mười con trong số đó. "Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Mười con Tống Tử này lập tức không thể cử động, Tần Mặc lại tung ra sức mạnh của mình. "Ưng Kích Trường Không!" "Cuồng Phong Nhận!" "Cuồng Phong Huyễn Vũ!" Sau khi ba luồng sức mạnh đánh ra, mấy con Tống Tử trong đó trực tiếp bị Tần Mặc giết chết, mấy con còn lại lao thẳng về phía Tần Mặc.

Mấy con này cũng đã không còn bao nhiêu sức mạnh, nhưng trong lòng bọn chúng chỉ có một ý niệm, đó chính là giết chết đám người này.

Nếu không phải đám người này phá hủy nơi ở của bọn chúng, bọn chúng căn bản sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Tần Mặc lắc đầu, trong mắt mang theo một tia trào phúng, nhưng hắn cũng không muốn lãng phí thời gian với bọn chúng, chỉ lao về phía bọn chúng.

Thanh kiếm trong tay trực tiếp chém xuống, hai con Tống Tử bị Tần Mặc đánh trúng, trực tiếp bị chẻ làm đôi.

Tần Mặc lại nhìn sang những con khác.

Những con khác cũng vây quanh Tần Mặc, mà bên cạnh Trương Kỳ Lân cũng có hơn mười con Tống Tử vây quanh, còn những người

nhà họ Hoắc thì co cụm lại một chỗ để đối phó.

Hạo Thiên Chân và Tiền Sanh Đào ở cùng một chỗ với đám người nhà họ Hoắc. "Sao cảm giác đám Tống Tử này có vẻ khá thông minh nhỉ?

Bọn chúng lại biết trong chúng ta người có thực lực mạnh hơn là Tần Mặc và Trương Kỳ Lân." Vương Bàn Tử nhíu mày.

Mục tiêu vây công chủ yếu của chúng là Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Hạo Thiên Chân gật đầu: "Đúng vậy, cho nên hiện tại tốc độ của chúng ta phải nhanh lên một chút, như vậy mới có thể qua giúp đỡ Tần Mặc, không thể để hai người họ xảy ra chuyện được." Đám người nhà họ Hoắc cũng nghĩ như vậy, bọn họ sở dĩ có thể sống sót đến đây, toàn bộ đều là nhờ Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Nếu hai người họ không còn, thì đám người nhà họ Hoắc căn bản cũng không có bất kỳ cơ hội nào. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Rất nhiều ngọn lửa bay ra từ người Tần Mặc, những tinh thể băng xung quanh đã bị đám Tống Tử đánh tan chảy, mà ngọn lửa của Tần Mặc thì quấn quanh người bọn chúng.

Ngọn lửa không ngừng thiêu đốt, bên trên còn dâng lên một số năng lượng màu đen, đây là Hắc Long Huyết Mạch của Tần Mặc.

Hắc Long Huyết Mạch chi lực vây công đám Tống Tử này.

Chương 1201

Nhất thời, đám Tống Tử vậy mà không thể cử động.

Lập tức, đám Tống Tử này liền hiểu ra, những người này không dễ đối phó như vậy, cho nên bọn chúng toàn bộ đều tụ tập lại một chỗ.

Tần Mặc bĩu môi.

Bọn chúng không phải nghĩ rằng chiếm ưu thế về số lượng là có thể chiến thắng đấy chứ?

Tần Mặc thở dài, tiếp đó lại là vài luồng năng lượng bay ra từ người hắn. "Vô Song Kiếm Quyết!" "Kiếm Vũ Bát Phương!" "Liên Hoa Thiên Ấn!" "U Minh Bạo Liệt!" Từng đạo từng đạo đánh lên người đám Tống Tử xung quanh, lại một nửa số Tống Tử bị Tần Mặc tiêu diệt.

Tình hình bên phía Trương Kỳ Lân cũng tương tự, anh cũng giải quyết được một bộ phận nhỏ, hiện tại còn lại chỉ có mười mấy con.

Đám người nhà họ Hoắc nhìn nhau, thực ra bọn họ căn bản không tốn sức mấy, cơ bản là Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đang ra tay.

Xem ra cho dù bọn họ không làm gì, cũng có thể tiếp tục sống sót.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân không chậm trễ thời gian nữa, lại tung ra hai kỹ năng. "Hàn Băng Ma Trảm!" "Ngưng Băng Quyết!" Hai luồng sức mạnh này điệp cộng lại với nhau, uy lực vẫn khá mạnh.

Lại có năm con Tống Tử ngã xuống đất, thi thể bọn chúng trực tiếp bị Tần Mặc hủy hoại. "Đám này chỉ có hận ý mãnh liệt đối với kẻ phá hủy việc dưỡng hồn của bọn chúng, cho nên nếu chúng ta không giải quyết, để lại sau này sẽ là họa hoạn vô cùng." Những

người này nghe vậy thì nhìn nhau, gật đầu.

Bọn họ từ chỗ Tần Mặc cũng học được không ít kiến thức, xem ra không có Tần Mặc, bọn họ thực sự rất nguy hiểm. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc lại khống chế mấy con Tống Tử còn lại, khiến chúng không thể cử động. "Phi Sa Tẩu Thạch!" "Lôi Đình Chi Nộ!" Lại thêm hai đòn nữa, đám Tống Tử này toàn bộ đều bị Tần Mặc đánh thành phấn vụn.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, Trương Kỳ Lân bên cạnh đưa tay vỗ vai Tần Mặc: "Anh không cần thiết phải dùng sức như vậy, để lại một ít giao cho chúng tôi giải quyết cũng được mà." Tần Mặc cười cười: "Đây không phải là nghĩ không cần thiết phải cứ ở lại chỗ này mãi sao?

Chúng ta không có nhiều thời gian lãng phí ở đây." Trương Kỳ Lân thở dài, ưng thuận một tiếng, Tần Mặc đã nói như vậy rồi, thì cứ để Tần Mặc tùy ý đi. "Được rồi, mọi người đừng ở lại đây nữa, chúng ta đi thôi." Bọn họ nghe Tần Mặc nói vậy đều ưng thuận, đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Dù sao Tần Mặc cũng đã giải quyết xong, bọn họ ở lại đây chẳng có ý nghĩa gì, còn không bằng đi theo Tần Mặc tiếp tục xuống dưới. "Trước kia vẫn luôn nghe nói về Tần Mặc tiên sinh, không ngờ bản lĩnh của anh ấy lại mạnh như vậy." Người nói câu này là một người nhà họ Hoắc, hắn cũng có chút bản lĩnh, hơn nữa khả năng phá hủy cơ quan đặc biệt mạnh, vừa rồi hắn cũng không phát hiện ra nơi này là một nơi dưỡng hồn, Tần Mặc lại có thể phản ứng nhanh như vậy.

Trong lòng hắn vẫn rất khâm phục Tần Mặc.

Tần Mặc có chút bất lực, nhưng hắn không nói gì, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Vừa rồi giải quyết đám Tống Tử kia, Hệ Thống cũng thưởng cho

Tần Mặc không ít. [Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được thưởng: Mẫn tiệp *500, Thể lực *500, Sức mạnh *500, Tinh thần *500.] Tần Mặc lại xem trạng thái cơ thể hiện tại. **Tính danh:** Tần Mặc. **Tuổi:** 24 tuổi. **Kỹ năng:** Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng. **Vũ khí:** Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm. **Trạng thái cơ thể:** * Mẫn tiệp 5815 [Nhân loại cực hạn 10] * Thể lực 5830 [Nhân loại cực hạn 10] * Sức mạnh 5830 [Sức mạnh cực hạn 10] * Tinh thần 5840 [Nhân loại cực hạn 10] Trạng thái cũng khá tốt, trong khoảng thời gian này hắn lại nâng cao được rất nhiều thực lực.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó dẫn mọi người vượt qua khu vực này.

Cuối cùng, bọn họ lại đến một mộ thất khác, Tần Mặc quan sát một chút, nói với bọn họ: "Chỗ này hẳn là một trắc mộ thất (mộ thất phụ), chúng ta đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa đến chủ mộ thất nhỉ."

Xem ra nơi này vẫn khá lớn.

Trương Kỳ Lân nhướng mày: "Trước khi đến đây, tôi đã cảm thấy nơi này không đơn giản như vậy, hiện tại xem ra quả nhiên là thế." Tần Mặc cười cười, hai người bọn họ ai cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đi về phía trước.

Nơi này không có gì cả, Tần Mặc có chút nghi hoặc, hắn nhìn xung quanh.

Ngay lúc này, một người nhà họ Hoắc kinh hô một tiếng: "Mọi người mau nhìn xem." Mọi người đều thuận theo ánh mắt hắn nhìn sang, phát hiện hai bên vậy mà lại là tường vách, hơn nữa trên tường còn đặt một số cỗ quan tài treo lơ lửng. "Đây là tập tục gì vậy?" Vương Bàn Tử nhíu mày, vì sao lại đem mấy cỗ quan tài này đặt giữa không trung chứ?

Tần Mặc trước kia cũng từng gặp qua tình huống như vậy, nhưng theo logic bình thường mà nói, những quan tài phía trước đều không đặt ở giữa không trung, mấy cái này cũng không nên mới đúng. "Trên mấy cỗ quan tài kia hình như cũng có một số chữ, có muốn đi xem thử không?" Trương Kỳ Lân chăm chú nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười, hắn quả thực có suy nghĩ như vậy: "Lên xem thử đi." Nói rồi, Tần Mặc giẫm mạnh xuống đất, đợi khi hắn ổn định thân hình lần nữa thì đã đến bên cạnh cỗ quan tài treo này.

Sau khi quan sát kỹ một chút, Tần Mặc lắc đầu, trên này tuy có một số văn tự, nhưng những văn tự này miêu tả vẫn là những thứ liên quan đến dược hoàn kia.

Rơi xuống đất, Tần Mặc thành thật kể lại với bọn họ. "Mọi người nói xem trong mấy cỗ quan tài này, liệu có phải là thi thể những người nuốt dược hoàn không hả?" Hạo Thiên Chân vuốt cằm, cậu nói suy nghĩ của mình với nhóm Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Có khả năng này, nhưng tình huống cụ thể chúng ta cũng không biết, trước tiên đừng quan tâm đến mấy cỗ quan tài này nữa, đã có thể giết chết nhiều người như vậy, chứng tỏ bọn chúng hẳn là không đơn giản." "Đúng rồi, tôi còn nhớ trên những bức bích họa trước đó từng miêu tả, bọn họ lúc mới bắt đầu có thể khống chế loại thuốc này, nhưng về sau loại thuốc này phát sinh dị biến, cho nên mới nảy sinh tình trạng như vậy." Những người này nhìn nhau, loại thuốc này rốt cuộc là thứ gì?

Bọn họ đột nhiên có chút tò mò. "Chúng ta có nên lấy loại thuốc này ra, hoặc là xem trong quan tài kia có thứ gì không?" Vương Bàn Tử đối với loại thuốc này vẫn khá hứng thú.

Tần Mặc nhìn Vương Bàn Tử thêm vài lần: "Tôi nói lời khó nghe trước nhé.

Thuốc này không phải thứ tốt lành gì đâu." Vương Bàn Tử ho khan một tiếng: "Tôi chỉ tiện miệng nói vậy thôi, cũng đâu phải thực sự muốn ăn thuốc đó, chỉ nghĩ là đã thuốc này thần kỳ như vậy, chúng ta chi bằng cải tiến một chút." "Nếu thực sự có phương pháp cải tiến, vậy bọn họ còn xây dựng ngôi mộ này, đồng thời đem thi thể những người đó đặt ở đây sao?" Trương Kỳ Lân đảo mắt xem thường.

Vương Bàn Tử thở dài, nhưng tính cách con người hắn chính là như vậy, thích những thứ mới mẻ, ví dụ như mấy viên dược hoàn kia. "Mọi người nói xem quan tài này đã là đi lên phía trên, vậy ngôi mộ chúng ta muốn đến liệu có phải ở phía trên không?" Hoắc Tụ Tụ tò mò nhìn Tần Mặc.

Hiện tại không hiểu rõ tình hình cụ thể, cô khẳng định là có thể nói suy nghĩ của mình với nhóm Tần Mặc.

Tần Mặc vuốt cằm gật đầu: "Có khả năng này, nhưng chúng ta hiện tại vẫn chưa rõ, cho nên cứ tìm kiếm ở dưới này trước, xem có

manh mối gì không, biết đâu phát hiện được cơ quan ở dưới này, chúng ta có thể trực tiếp tiến vào chủ mộ thất." Mục đích của bọn họ chính là đến chủ mộ thất. "Không vấn đề." Mấy người này trong mắt đều mang theo ý cười, sau đó bọn họ đều bắt đầu tìm kiếm tại đây, nhưng tìm rất lâu, bọn họ đều không phát hiện manh mối gì, do đó lại quay về chỗ Tần Mặc, báo lại với hắn.

Chương 1202

Tần Mặc thở dài: "Nếu là như vậy thì phiền phức rồi." Tần Mặc đưa mắt nhìn toàn bộ không gian này. "Theo cấu tạo ở đây mà nói, hẳn là không phải đi lên phía trên." Tần Mặc lắc đầu. "Thực sự không được thì chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút đi, không cần vội vàng như vậy." Tiền Sanh Đào ở bên cạnh thấy Tần Mặc như vậy vội vàng khuyên nhủ.

Tần Mặc gật đầu: "Cứ ở đây nghỉ ngơi một lát đi, tôi cũng có suy nghĩ này, vừa hay tôi quan sát kỹ cấu tạo nơi này, sau đó lại xem xung quanh có cơ quan gì không." Đối với tình hình nơi này, Tần Mặc cũng không rõ lắm, nhưng dù thế nào, hắn cũng phải tìm hiểu kỹ càng.

Mọi người nghe vậy đều vội vàng ưng thuận.

Tiếp đó mọi người đều nghỉ ngơi tại chỗ, mà Tần Mặc cũng lấy lương khô ra chia cho bọn họ.

Đám người nhà họ Hoắc đều khá vui mừng, dù sao bọn họ bị kẹt ở trong này lâu như vậy, vẫn luôn không có bất kỳ hy vọng nào, hiện tại có Tần Mặc dẫn dắt mọi người, bọn họ đều cảm thấy rất nhanh sẽ có thể ra khỏi đây.

Nhàn rỗi không có việc gì, Tần Mặc lại đến bên cạnh mấy cỗ quan tài kia.

Trên đó có đặt bốn cỗ quan tài.

Hắn nhớ trước đó từng nhìn thấy trên bích họa, hình như có sáu bảy người bị khống chế.

Chẳng lẽ mấy người còn lại đã chết rồi sao?

Trong lòng Tần Mặc có chút tò mò, nhưng hiện tại việc quan trọng

nhất cần làm là tìm được manh mối rời khỏi đây trước đã.

Sau khi nhìn một lúc, Tần Mặc mới chú ý tới một cỗ quan tài trong số đó, hắn cảm thấy cách bài trí của cỗ quan tài này hình như không giống lắm với những cái khác.

Nghĩ nghĩ, Tần Mặc lại nhảy xuống dưới, nhìn Trương Kỳ Lân nói suy nghĩ của mình, mày Trương Kỳ Lân nhíu chặt lại: "Tôi lên xem cùng anh đi, dù sao ở đây cũng chẳng có việc gì làm." Nói xong, Trương Kỳ Lân và Tần Mặc cùng nhau lên trên, sau đó Trương Kỳ Lân cũng quan sát một chút, anh không nhịn được gật đầu: "Anh nói quả thực không sai." Tần Mặc ưng thuận: "Trước tiên di chuyển cỗ quan tài này một chút đi, xem phía sau rốt cuộc có phải đường chúng ta cần đi không?" Sau đó tay Tần Mặc đặt lên một bên quan tài, mà Trương Kỳ Lân cũng ở đây đẩy cỗ quan tài này.

Những người bên dưới nghe thấy, bọn họ đều có chút tò mò ngẩng đầu lên, nhìn lên phía trên. "Chuyện gì vậy?" "Hai người họ hình như đang di chuyển mấy cỗ quan tài kia, hoặc có lẽ quan tài này có bí ẩn gì đó, nhưng đây là chuyện của hai người họ, chúng ta không cần quản, có họ ở đây, chúng ta tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện." Tiền Sanh Đào trong mắt mang theo một tia ý cười, trong lòng hắn quả thực nghĩ như vậy.

Những người khác cũng đều gật đầu.

Đã như vậy, bọn họ cứ ở đây nghỉ ngơi là được rồi, đợi lát nữa vạn nhất Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thực sự tìm được đường rời khỏi đây, thì bọn họ có thể trực tiếp xuất phát.

Nhưng ngay lúc này, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, bởi vì sau khi quan tài này di chuyển, bên trong vậy mà phát ra tiếng "rầm rầm".

Hai người nhìn nhau, lập tức hiểu ra.

Người này cố ý đặt bốn cỗ quan tài ở đây, chính là để trấn giữ lối ra này, hơn nữa còn đặc biệt dùng một cỗ quan tài chắn ngang lối ra, chính là để bọn họ không nhìn thấy.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó hắn cùng Trương Kỳ Lân đều vội vàng lùi lại phía sau, lúc này cỗ quan tài trước mặt bọn họ trực tiếp nổ tung.

Bởi vì vị trí đặt cỗ quan tài này cao hơn những cái khác một chút, cho nên khi quan tài này nổ tung, những mảnh gỗ bên trên toàn bộ đều va đập vào ba cỗ quan tài khác.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đương nhiên biết đây là người thiết kế cố ý làm thành bộ dạng này, mục đích chính là đánh thức người trong mấy cỗ quan tài khác.

Quả nhiên, ngay sau đó mọi người liền nghe thấy vài tiếng nổ lớn, sau đó bốn bóng người rơi xuống mặt đất.

Bốn bóng người này trông đặc biệt cao lớn, hơn nữa cơ bắp của bọn chúng vô cùng bành trướng. "Chuyện gì vậy?" Hoắc Tụ Tụ bọn họ đang ăn đồ, nhìn thấy cảnh này đều vội vàng cất thức ăn trong tay đi, đứng dậy khó tin nhìn tình huống trước mặt. "Nếu tôi đoán không lầm, e rằng là bọn họ không cẩn thận mở cỗ quan tài kia ra, mới khiến thứ bên trong chui ra ngoài." Hoắc Lão Tam nhíu mày, Tần Mặc trước đó từng nói, những người này là sau khi uống thuốc mới bị đặt vào trong quan tài, vậy sức mạnh của bọn chúng chẳng phải sẽ vô cùng mạnh sao?

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã rơi xuống mặt đất, hai người chắn trước mặt những người này, giải thích với bọn họ: "Vừa rồi chúng tôi phát hiện con đường rời khỏi đây, nhưng con đường đó bị quan tài này chắn mất, không ngờ trên quan tài có cơ quan, chúng tôi vừa di chuyển một chút liền kinh động đến thứ bên trong." Đương nhiên rồi,

anh và Trương Kỳ Lân cũng không cố ý làm vậy, nhưng tình huống hiện tại đã bày ra trước mắt, việc duy nhất hai người có thể làm là bảo vệ tốt những người này. "Không sao đâu, dù gì chúng ta cũng phải rời khỏi nơi này, nên kinh động mấy cỗ quan tài cũng là chuyện bất đắc dĩ." Hạo Thiên Chân cũng không cảm thấy Tần Mặc bọn họ làm vậy có gì không đúng.

Tần Mặc cười cười, đáp một tiếng: "Xem ra mọi người vẫn rất tin tưởng hai người bọn tôi.

Đã vậy thì các vị cứ ra bên cạnh đứng đi, bốn tên này giao cho hai chúng tôi là được." "Nhưng chẳng phải trước đó bọn chúng đã ăn thuốc rồi sao?

Hơn nữa bọn chúng đã giết nhiều người như vậy, đối phó hai người các anh, liệu các anh có bị quá sức không?" Tiền Sanh Đào đứng một bên có chút lo lắng nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân. "Đúng vậy, tuy người nhà họ Hoắc chúng tôi thực lực không mạnh bằng, nhưng chúng tôi cũng có thể ở lại đây giúp đỡ." Hoắc Tụ Tụ trong lòng biết rõ, nếu không phải vì Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, bọn họ căn bản sẽ không đến được nơi này, cho nên cô tuyệt đối sẽ không để hai người họ đơn độc đối phó với đám quái vật kia.

Tần Mặc xua tay: "Mọi người không cần ở lại đây, dù sao các vị ở đây cũng chẳng giúp được gì cho chúng tôi, chi bằng cứ ngoan ngoãn ra kia đứng đợi đi." Bọn họ nghe thấy lời này, đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Có phải bọn họ bị xem là gánh nặng không?

Tuy nhiên, Tần Mặc nói chuyện xưa nay đều khá khách khí, nên mọi người cũng chỉ đành nhận lời. "Vậy được rồi, chúng tôi biết rồi." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì không thấy có vấn đề gì, dù sao hai người họ đều biết bản lĩnh của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Hai người này đi riêng lẻ đã rất lợi hại rồi, huống chi hiện tại còn hợp sức lại với nhau.

Mấy người kia nói bốn thứ này đã uống thuốc, nhưng đâu có nghĩa là thực lực của chúng rất mạnh.

Bàn Tử nhàn rỗi không có việc gì làm lại bắt đầu quan sát xung quanh.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa trên mặt đất đang đặt một số kim ngân châu báu.

Mắt hắn sáng rực lên, kéo kéo cánh tay Hạo Thiên Chân. "Cậu nhìn kìa." Hạo Thiên Chân sững người, nhìn theo hướng đó.

Sau khi thấy đống kim ngân châu báu kia, cậu có chút kinh ngạc, nhưng sau đó lại nhíu mày: "Anh không phải là định qua đó lấy đống châu báu kia chứ?" Bàn Tử bĩu môi: "Có gì mà không được?

Dù sao mấy thứ này để ở đây cũng chẳng có tác dụng gì, chúng ta thà mang về còn hơn!" Hạo Thiên Chân im lặng, quả nhiên Bàn Tử vẫn chứng nào tật nấy. "Tùy anh thôi, nhưng tôi phải nói trước, Tần Mặc bọn họ đang đối phó với đám Tống Tử kia, nếu lát nữa anh không cẩn thận bị Tống Tử đánh bị thương, thì Tần Mặc bọn họ chưa chắc đã có thời gian lo cho anh đâu." "Yên tâm đi, Bàn gia tôi sẽ không sao đâu." Bàn Tử nói xong còn vỗ vỗ vào ngực mình.

Hạo Thiên Chân lắc đầu, nhưng Bàn Tử đã thích thì làm sao được?

Cứ để hắn tự đi mà làm, dù sao cũng không ảnh hưởng đến mình.

Trong mắt Bàn Tử hiện lên ý cười, tiếp đó hắn đi về phía đống kim ngân châu báu.

Lúc này, Tần Mặc đã cùng bốn con Tống Tử uống thuốc kia giao chiến.

Phải nói rằng, sức mạnh của mấy con Tống Tử này quả thực rất mạnh.

Chương 1203

Chúng đấm một quyền lên vũ khí của Tần Mặc, khiến Tần Mặc không nhịn được phải lùi về phía sau một đoạn khá xa.

Sau khi ổn định lại thân hình, Tần Mặc nheo mắt, lại nhìn mấy con Tống Tử trước mặt. "Không ngờ đấy.

Sau khi uống thuốc xong, quả nhiên đã biến đổi khác biệt." Tần Mặc gật đầu.

Mấy con Tống Tử này không nghe hiểu lời Tần Mặc nói, dù sao sau khi uống thuốc, chúng đều đã mất đi khả năng tư duy của người bình thường, càng đừng nói đến việc đối thoại với người khác.

Do đó, đám Tống Tử lại lao về phía Tần Mặc.

Trương Kỳ Lân đang ở bên cạnh Tần Mặc, anh trực tiếp thu hút sự chú ý của hai con trong số đó, tiếp theo hai người phối hợp đối phó với đám Tống Tử này.

Không thể không nói, bản lĩnh của đám Tống Tử này quả thực rất lớn.

Cho dù Tần Mặc và Trương Kỳ Lân liên thủ, tạm thời cũng không có cách nào giải quyết dứt điểm chúng ngay lập tức.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc tạo ra một số băng tinh để khống chế thân hình bọn chúng. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Bị băng tinh của Tần Mặc chặn lại, đám Tống Tử không ngừng húc vào lớp băng.

Sức mạnh của chúng vô cùng lớn, chỉ một lát sau, trên băng tinh đã xuất hiện từng đạo vết nứt.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo nụ cười nhạt: "Chuyện này ngược lại có chút nằm ngoài dự liệu của tôi.

Bọn chúng tuy uống thuốc, nhưng cũng chỉ là sức mạnh cơ thể mạnh hơn người thường một chút.

Còn một điểm nữa, chúng không sợ bị thương, không sợ đau." Tần Mặc nói xong liền chỉ vào những vết sẹo trên người chúng.

Những vết sẹo này trông có vẻ là vết thương cũ lâu năm, nhưng vết thương của một tên trong đó trông đặc biệt lớn, thậm chí còn lộ cả xương ra ngoài.

Tần Mặc không cho rằng người bình thường có thể chịu đựng được nỗi đau khổ như vậy.

Sở dĩ chúng không chết, có khả năng là do viên thuốc trong cơ thể đã phát huy tác dụng. "Tôi đột nhiên có một ý tưởng hay hơn.

Chúng ta chi bằng nghĩ cách bức viên thuốc trong cơ thể chúng ra, như vậy chẳng phải chúng ta sẽ không cần tốn sức đối phó bọn chúng nữa sao?" Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân có chút kinh ngạc, anh không ngờ Tần Mặc lại nghĩ ra phương pháp như vậy. "Anh cứ làm đi, dù sao tôi sẽ phối hợp theo ý anh." Trương Kỳ Lân đương nhiên nguyện ý tin tưởng Tần Mặc, làm như vậy vừa hay có thể nghiên cứu viên thuốc trong cơ thể chúng một chút, xem xem thứ đó rốt cuộc là cái gì. "Không thành vấn đề, vậy đợi một lát chúng ta nghĩ cách khống chế chúng, sau đó sẽ lấy viên thuốc ra." Chỉ tiếc là băng tinh của mình đối với bọn chúng tác dụng không lớn lắm, bởi vì lớp băng này bọn chúng tùy tiện đều có thể phá vỡ.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lại cùng nhau lao về phía đám Tống Tử trước mặt, đồng thời Tần Mặc khống chế không gian xung quanh. "Không Gian Ngưng Tụ!" Không gian không ngừng phát sinh vặn vẹo, mà mấy con Tống Tử kia vẫn đang húc vào không gian trước mặt, muốn phá vỡ sự trói buộc này.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Sự trói buộc này là do anh dùng Hắc Long Huyết Mạch ngưng tụ ra, làm sao có thể dễ dàng bị phá vỡ như vậy?

Tần Mặc nghĩ quả nhiên không sai, khi sự trói buộc này xuất hiện, mấy con Tống Tử tuy không ngừng va chạm nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, giữa không trung xuất hiện một quả cầu khổng lồ. "U Minh Bạo Liệt!" Quả cầu bị Tần Mặc đẩy ra ngoài, va chạm vào người mấy con Tống Tử. "Sức mạnh của chúng còn quá mạnh, trước tiên trấn áp sức mạnh của chúng xuống một chút, sau đó sẽ nghĩ cách bức thuốc trong cơ thể chúng ra." Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân.

Tình huống hiện tại vẫn có chút phiền phức, cho nên phải từ từ mà làm.

Trương Kỳ Lân gật đầu: "Không vấn đề." Sức mạnh của cả hai đều thuộc loại khá đặc thù, muốn áp chế mấy thứ này cũng khá đơn giản.

Năng lượng màu đen trên người Tần Mặc từ từ dâng lên, hình thành một con cự long cực lớn, lao về phía bốn thứ kia.

Cự long vây quanh bọn chúng, không ngừng gào thét, áp chế khiến bọn chúng có chút không thẳng nổi lưng.

Trương Kỳ Lân ở bên cạnh nhìn thấy vậy, đưa tay quệt máu bôi lên thanh đại đao trong tay.

Hắc Kim Cổ Đao lập tức hiện lên một luồng sức mạnh màu đỏ.

Sức mạnh màu đỏ bị anh vung ra, trực tiếp đánh về phía bốn con Tống Tử.

Trên người bốn con Tống Tử lập tức xuất hiện những vết thương, Tần Mặc nhân cơ hội quán nhập năng lượng màu đen vào cơ thể chúng.

Ngay lúc này, Tần Mặc cảm nhận được trong cơ thể bọn chúng có một luồng năng lượng kỳ dị.

Trong mắt Tần Mặc lóe lên một tia kinh ngạc, luồng năng lượng kỳ dị này là gì?

Nhưng hiện tại không phải lúc để nghiên cứu.

Năng lượng của Tần Mặc xung kích trong cơ thể chúng, không lâu sau đã tìm thấy nguồn gốc sức mạnh.

Xung quanh nguồn sức mạnh này đang có những luồng ánh sáng thất sắc.

Sau khi Tần Mặc dùng Hắc Long Huyết Mạch áp chế lên đó, năng lượng thất sắc từ từ tản ra xung quanh.

Chỉ nghe thấy trong cơ thể mấy người này phát ra một tiếng "phanh", sau đó thân thể bọn chúng đổ gục xuống đất.

Tần Mặc khẽ thở ra một hơi, xem ra tác dụng cũng khá lớn.

Ngay lúc này, đột nhiên có một vật màu đen từ trên người bọn chúng bay ra, lao thẳng về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nheo mắt, tiếp đó cả hai đều tung sức mạnh ra để chống đỡ.

Nhưng vật nhỏ màu đen kia lại chẳng hề để ý, húc thẳng vào sức mạnh của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Vật nhỏ màu đen trực tiếp rơi xuống đất.

Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Chương 1204

Thứ này vừa rồi không phải còn rất lợi hại sao?

Sao chạm vào sức mạnh của hai người bọn họ lại không xong rồi?

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, sau khi ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát vật nhỏ màu đen trước mặt.

Hai người phát hiện vật nhỏ màu đen này lại là một loại trùng tử. "Con trùng này trông có vẻ khá kỳ quái, là vì con trùng này khống chế tâm trí bọn chúng nên bọn chúng mới biến thành bộ dạng kia sao?" Trương Kỳ Lân nói ra suy nghĩ của mình, rồi nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Thảo nào những người đó giữa chừng lại đột nhiên phát sinh dị biến, xem ra là có liên quan đến đám trùng tử này." Nhóm Bàn Tử thấy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân giải quyết xong xuôi mới đi tới, chú ý đến những con trùng nhỏ trên mặt đất, mọi người đều nhíu mày. "Sao con trùng này trông tởm thế nhỉ?" Bàn Tử bĩu môi, lúc nói lời này, trên mặt còn mang theo vẻ ghét bỏ. "Mấy con trùng này chính là thứ thuốc mà bọn chúng đã uống, bây giờ anh còn muốn nghiên cứu đống thuốc này nữa không?" Tần Mặc cười nhìn chăm chú vào Bàn Tử.

Bàn Tử trừng to mắt, nghĩ đến mấy con trùng nhỏ này, hắn liền cảm thấy buồn nôn, càng đừng nói là nghiên cứu. "Thôi bỏ đi, cậu cứ coi như trước đó tôi chưa nói gì cả." Bàn Tử vội vàng xua tay.

Bảo hắn đi nghiên cứu mấy con trùng này, hắn thà chết còn hơn.

Mấy người bên cạnh thấy Bàn Tử như vậy đều cảm thấy buồn cười. "Đám trùng này đều là thứ tai họa hại người, không cần thiết phải giữ lại." Nói xong, Tần Mặc dùng sức mạnh của mình bao bọc lấy đám trùng nhỏ, trực tiếp nghiền nát chúng.

Sau khi đám trùng nhỏ biến mất, âm thanh của hệ thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. [Ting, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.] Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn về phía lối ra bên trên. "Được rồi, hiện tại đã giải quyết xong đám trùng này, chúng ta có thể đi qua lối ra đằng kia rồi." Nói xong, Tần Mặc dậm chân xuống đất, nhảy lên lối ra, sau đó ném một sợi dây thừng xuống dưới.

Mọi người đều không nói nhiều, lập tức theo dây thừng leo lên miệng hang. "Cái miệng hang này sao mà nhỏ thế, chúng ta phải bò qua sao?" Hoắc Tụ Tụ nhíu mày.

Tần Mặc ừ một tiếng, trong mộ huyệt thường xuyên xuất hiện những cái hang như thế này. "Nhỡ lát nữa phía trước có nguy hiểm thì chẳng phải sẽ rất phiền phức sao?" Hoắc Tụ Tụ có chút do dự.

Tần Mặc vươn tay vỗ vai cô: "Không cần lo lắng, ở đây có nhiều người như vậy, chúng tôi đi theo sau cô, sợ cái gì?" "Tôi không phải là sợ...

Các anh chắc chắn đây là con đường chúng ta phải đi sao?

Nhỡ lát nữa đi không thông, chẳng phải lại phải lùi ra?" Như vậy thì rất phiền phức. "Cô lại còn nghi ngờ Tần Mặc à?" Bàn Tử ở bên cạnh đảo mắt, bọn họ đi theo Tần Mặc lâu như vậy, là người hiểu rõ bản lĩnh của Tần Mặc nhất, họ hiểu con đường Tần Mặc chọn tuyệt đối sẽ không sai.

Nghe vậy, Hoắc Tụ Tụ có chút không hiểu: "Ý anh là sao?" "Tần Mặc nói thì nhất định sẽ không sai đâu, chúng ta cứ đi theo về phía trước là được." Bàn Tử cười cười.

Hạo Thiên Chân gật đầu: "Chúng tôi cùng Tần Mặc đi vào mộ huyệt không ít lần, mỗi lần con đường Tần Mặc chọn đều không sai, cô hoàn toàn có thể yên tâm." Hạo Thiên Chân an ủi Hoắc Tụ Tụ.

Hoắc Tụ Tụ và cậu lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cho nên cậu vẫn phải nói thêm vài câu để xua tan nghi ngờ trong lòng đối phương. "Vậy được rồi." Hoắc Tụ Tụ thở dài, bọn họ đều đã nói như vậy thì cô cũng chẳng còn gì để nói, cứ đi theo bọn họ là được.

Tần Mặc đang chuẩn bị đi lên trước, Trương Kỳ Lân kéo cánh tay Tần Mặc lại: "Vẫn là để tôi đi trước đi." Tần Mặc biết suy nghĩ của Trương Kỳ Lân, trong mắt anh mang theo nụ cười nhạt: "Không cần đâu, đối với cái mộ huyệt này, hai chúng ta đã hiểu rõ gần như nhau, cho nên không sao đâu." Trương Kỳ Lân thở dài, gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì cứ tùy anh ấy.

Tần Mặc bò về phía trước, những người khác đi theo sau lưng Tần Mặc.

Bò khoảng một tiếng đồng hồ, bọn họ vẫn chưa thấy điểm cuối, thậm chí ngay cả ánh sáng cũng không thấy.

Mấy người nhà họ Hoắc phía sau lập tức trở nên do dự, vốn dĩ bọn họ còn khá tin tưởng nhóm Tần Mặc, nhưng hiện tại đi mãi không thấy điểm cuối, kiên nhẫn của bọn họ sắp bị mài mòn hết rồi. "Chúng ta có phải đi nhầm đường rồi không?" Người nói câu này là Hoắc Tiểu Thiên, được coi là đồ đệ của Hoắc lão tam.

Hoắc lão tam nghe xong liền tát một cái vào đầu hắn: "Chúng ta phải tin tưởng Tần Mặc, hơn nữa sư phụ mày có thể sống được đến giờ vẫn là nhờ cậu ấy, nếu không phải cậu ấy thì chúng ta đã chết từ sớm rồi, cho nên mày không được nghi ngờ cậu ấy." Hoắc Tiểu Thiên đưa tay gãi đầu, nhưng hắn cũng chỉ đành gật đầu, không nói được gì nữa.

Tần Mặc cười cười: "Đợi thêm một lát nữa chắc là sẽ đi đến phía trước thôi, đến lúc đó mọi người sẽ biết lựa chọn của tôi là không sai." Tần Mặc nói với bọn họ một tiếng.

Mấy người nhà họ Hoắc tuy đều đã mất kiên nhẫn, nhưng mọi người đều đi theo Tần Mặc, bọn họ cũng không thể quay đầu trở lại được.

Mọi người tiếp tục theo Tần Mặc tiến về phía trước, không bao lâu sau, bọn họ quả nhiên nhìn thấy phía trước có ánh sáng. "Thấy chưa, sư phụ đã nói với mày rồi, bản lĩnh của Tần Mặc rất mạnh." Hoắc lão tam nhìn Hoắc Tiểu Thiên phía sau.

Hoắc Tiểu Thiên gật đầu: "Con biết rồi." Bọn họ đã từng chứng kiến Tần Mặc ra tay, nhưng bọn họ cảm thấy cho dù là người lợi hại đến đâu cũng có khả năng phán đoán sai, cho nên mới có chút nghi ngờ.

Hiện tại bọn họ đã đánh tan sự nghi ngờ đó rồi.

Không lâu sau, bọn họ rốt cuộc cũng đến một cái hố.

Tần Mặc nhíu mày, sao lại là nơi như thế này?

Chẳng lẽ đây cũng là một hố bồi táng sao?

Những người khác cũng nhìn thấy, bọn họ quan sát kỹ một chút, phát hiện chính giữa hố lại đặt một cái đỉnh tư phương (đỉnh bốn chân vuông). "Trong cái đỉnh tư phương kia liệu có thứ gì không nhỉ?" Bàn Tử đưa tay vuốt cằm.

Những nơi như thế này thường sẽ có đồ bồi táng, nếu hắn có thể lấy được mang ra ngoài thì còn có thể kiếm chác được một chút.

Tần Mặc nhướng mày: "Hay là anh qua đó xem thử?" Tần Mặc cười nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử sững lại, hắn cảm thấy với ngữ khí này của Tần Mặc thì nơi này nhất định không có đồ tốt gì. "Thôi bỏ đi, tôi hơi sợ, nhỡ lát nữa từ trong đó lao ra thứ gì thì chẳng phải phiền phức sao?" Bàn Tử không muốn qua đó, nhưng không có nghĩa là những người nhà họ

Hoắc khác cũng nghĩ như vậy.

Có hai người nhà họ Hoắc đi đến bên cạnh Hoắc Tụ Tụ, nói nhỏ vài câu về việc muốn đi kiểm tra.

Hoắc Tụ Tụ nhíu mày: "Tần Mặc đã nói rồi, trong đó có thể có nguy hiểm, mọi người tốt nhất đừng qua đó." Mấy người nhà họ Hoắc nhìn nhau, bọn họ lại mở miệng nói: "Chúng tôi xuống đây đều biết nơi này nhất định sẽ có nguy hiểm, nhưng chúng tôi chẳng phải vì bảo vật ở đây mới đến thám hiểm sao?

Cho dù có nguy hiểm, chúng tôi cũng phải qua đó xem thử." Người này nói xong liền đi về phía cái đỉnh tư phương.

Chương 1205

Thấy hắn như vậy, Hoắc Tụ Tụ lắc đầu nhưng không nói gì thêm.

Tần Mặc thì cẩn thận quan sát cái đỉnh cách đó không xa.

Trên cái đỉnh tư phương này có một số hoa văn, những hoa văn này trông vậy mà lại khá giống với loài trùng bọn họ gặp trước đó.

Mấy người kia đến bên cạnh cái đỉnh tư phương, tiếp đó nhìn xuống dưới.

Bên trong có một số thi cốt, nếu đoán không sai thì chắc là người bị đưa đến bồi táng.

Nhưng một lát sau, bọn họ liền thấy dưới những người này có đặt một số kim ngân châu báu, sau đó bọn họ đều vội vàng lấy đống châu báu này ra.

Bàn Tử nhìn mà trong lòng ngứa ngáy, nhưng hắn không qua đó tranh đoạt, dù sao mấy người này đều là người nhà họ Hoắc, không cần thiết phải gây xung đột với họ.

Một lát sau, một người trong số đó phát hiện một cái hộp, hắn cầm cái hộp tinh xảo này lên.

Suy nghĩ một chút, hắn nói nhỏ với người nhà họ Hoắc bên cạnh: "Hay là chúng ta cứ giấu cái này đi trước đã, Tần Mặc dù sao cũng không phải người nhà họ Hoắc chúng ta, nhỡ lát nữa cậu ta muốn lấy bảo vật này đi thì làm thế nào?" Người nhà họ Hoắc bên cạnh nghe vậy liền đáp: "Không thành vấn đề." Sau khi bọn họ giấu chiếc hộp nhỏ đi, lại mang theo đống kim ngân châu báu quay về bên cạnh nhóm Tần Mặc.

Tần Mặc có chút kinh ngạc.

Anh rõ ràng cảm giác được trong đó có thứ gì đó kỳ diệu đang dao động, không ngờ lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Bàn Tử nhíu mày, nhưng nếu mấy thứ này đều bị bọn họ lấy đi rồi, Bàn Tử cũng không tiện nói nhiều, chỉ đành thở dài, chuẩn bị đến mộ thất tiếp theo kiếm chút bảo vật. "Chúng ta đi tiếp chứ?" Hoắc Tụ Tụ nhìn sang Tần Mặc.

Tuy nói trong đội ngũ này người nhà họ Hoắc chiếm đa số, nhưng cô biết bản lĩnh của Tần Mặc, cô vẫn nguyện ý nghe theo sự phân phó của anh.

Tần Mặc ừ một tiếng: "Bên trong không có manh mối gì, hơn nữa cũng không có thứ gì đặc biệt, chúng ta đi tiếp thôi." Vừa rồi nếu bọn họ đã đi đến bên cạnh cái đỉnh tư phương mà không có chuyện kỳ lạ gì xảy ra, thì chứng tỏ có khả năng không có gì đáng ngại.

Đoàn người tiếp tục tiến về phía trước, nhưng đi chưa được bao lâu, Hoắc Tụ Tụ liền phát hiện trong nhóm bọn họ vậy mà lại có hai người bị tụt lại phía sau. "Kỳ lạ thật, vừa rồi còn không có chuyện gì mà." Hoắc Tụ Tụ có chút không hiểu nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, hai người bọn họ cũng không nghe thấy âm thanh kỳ lạ gì. "Quay lại xem sao." Tần Mặc thở dài, bọn họ cũng không thể vứt bỏ người nhà họ Hoắc ở đây được.

Đi chưa được bao lâu, bọn họ liền nhìn thấy hai người đang hoảng hốt chạy tới.

Hai người này chính là hai người nhà họ Hoắc bị tụt lại, cũng là hai người vừa đi đến bên cạnh cái đỉnh tư phương.

Nhìn thấy sắc mặt hai người này, Tần Mặc liếc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân cũng đang nhíu mày, hai người đồng

thời nhận ra điều không ổn.

Tuy nhiên ai cũng không nói gì, hiện tại khẳng định không thể đả thảo kinh xà.

Hai người nhà họ Hoắc cười nói: "Tiểu thư, cô đi đâu thế?" "Không có gì, chỉ là quay lại tìm các người, các người vừa đi đâu vậy, sao lại bị tụt lại?" Hoắc Tụ Tụ nhíu mày.

Hai người này cười nói: "Chúng tôi chỉ ra phía sau đi vệ sinh một chút, chuyện này ngại nói với cô, nên mới không nhắc đến." Hoắc Tụ Tụ thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, nếu không có chuyện gì thì cô cũng yên tâm. "Chúng ta đi tiếp thôi." Hoắc Tụ Tụ nhìn sang Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân tiếp tục dẫn đường phía trước.

Nhưng chỉ một lát sau, mọi người liền nghe thấy tiếng thảm thiết kêu la.

Đợi khi quay đầu lại lần nữa, Tần Mặc phát hiện hai người bị tụt lại kia đang kéo hai người nhà họ Hoắc bên cạnh và cắn vào cổ họ.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nheo mắt, đồng thời đánh lui hai người này, phát hiện bọn chúng vậy mà đã mọc ra răng nanh. "Vãi chưởng, đây là ma cà rồng à?" Bàn Tử trừng to mắt, có chút kinh khủng nhìn cảnh tượng trước mặt.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó cùng Trương Kỳ Lân áp chế hai kẻ này lại.

Lục soát trên người kẻ này một hồi, Tần Mặc lấy ra cái hộp kia, ném xuống đất.

Hoắc Tụ Tụ có chút nghi hoặc: "Đây là cái gì?" Cô nhìn cái hộp, bên trên có hoa văn tinh xảo, trông khá giống với hoa văn trên cái đỉnh tư phương mà bọn họ gặp lúc nãy. "Thế mà còn không nhìn ra à?

Là hai tên này đã giấu bảo bối đi đấy." Bàn Tử ở bên cạnh ngược lại nhìn rất thấu đáo.

Loại người như thế này hắn gặp nhiều rồi, không ngờ người nhà họ Hoắc mà cũng như vậy.

Sắc mặt Hoắc Tụ Tụ biến đổi.

Vừa rồi lúc Tần Mặc lấy cái hộp ra, hộp đã bị mở, đồ bên trong lại không cánh mà bay, chứng tỏ trong này nhất định là sinh vật sống.

Hoắc Tụ Tụ nhìn về phía hai người nhà họ Hoắc kia: "Chuyện này là thế nào?" Nhưng hai gã này rõ ràng đã không còn bình thường nữa, nên tự nhiên sẽ không trả lời Hoắc Tụ Tụ. "Cô bình tĩnh trước đã, hai người này bị thương rồi, băng bó cho họ trước đi." Hạo Thiên Chân thấy Hoắc Tụ Tụ có chút tức giận, vội vàng an ủi.

Cậu biết Hoắc Tụ Tụ muốn nhanh chóng hỏi rõ tình hình, nhưng vẫn phải cứu hai người vô tội này trước.

Hoắc Tụ Tụ gật đầu, sau khi phản ứng lại liền lập tức cho người lấy thuốc ra, bắt đầu băng bó cho hai người bị cắn.

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc đã trói hai kẻ kia lại, bọn họ đi đến bên cạnh hai người bị thương, thở phào một hơi. "May mà trên răng của bọn chúng không có độc tố, hai người này sẽ không bị trúng độc, cũng sẽ không bị lây nhiễm." Tần Mặc nhìn Hoắc Tụ Tụ giải thích.

Hoắc Tụ Tụ ừ một tiếng, lại nhìn sang hai người nhà họ Hoắc kia, trong mắt cô mang theo một tia chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tuy bọn họ làm sai, nhưng cũng không thể bỏ mặc bọn họ được. "Hai người này còn cơ hội sống không?" Hoắc Tụ Tụ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày: "Cái này tự nhiên là có, nhưng cô cũng đừng quá tức giận, dù sao gặp phải cái hộp như vậy, ai cũng sẽ nghĩ bên trong có thể chứa bảo vật." Thảo nào vừa rồi không xảy ra hiện

tượng kỳ lạ gì, hóa ra là vì cái hộp bị hai tên này tư tàng.

Hoắc Tụ Tụ đáp: "Tôi biết rồi, vậy làm phiền anh." Tần Mặc tùy ý xua tay, lại đi đến bên cạnh hai kẻ kia. "Chắc là thứ trong hộp đã khiến bọn họ biến thành như vậy, nếu tôi đoán không sai, e rằng lại là thứ kỳ quái do người dân tộc này nghiên cứu ra." Tần Mặc nhíu mày, không thể không nói, chủng tộc này cũng lợi hại thật, vậy mà có thể chế tạo ra nhiều thứ kỳ quái như thế.

Trương Kỳ Lân gật đầu, suy nghĩ của anh cũng giống Tần Mặc: "Mấy thứ này vốn dĩ là để hại người, bọn họ để lại ở đây, e rằng chỉ là muốn hậu duệ của mình đến đây rồi mang những thứ này đi thôi." Tần Mặc cũng nghĩ vậy: "Cứu bọn họ trước đã, tuy nói hai người này quả thực làm sai, nhưng tội không đáng chết." Trương Kỳ Lân đương nhiên sẽ không từ chối, Tần Mặc đã nói vậy, anh chắc chắn sẽ nghe theo.

Chương 1206

Tần Mặc tìm kiếm trên cơ thể kẻ đó một chút nhưng không phát hiện chỗ nào bất thường, mày anh nhíu lại, tiếp đó lại kéo áo kẻ đó lên xem thử.

Lúc này, lớp da dưới thân kẻ đó đang vặn vẹo không ngừng.

Trông như thể bên trong có thứ gì đó.

Tần Mặc nheo mắt: "Không ngờ lại nằm ngoài dự liệu như vậy." Nói xong, Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân cách đó không xa.

Trương Kỳ Lân cũng có suy nghĩ giống Tần Mặc, hai người đồng thời cắt ngón tay, ấn máu của mình lên lớp da đang vặn vẹo.

Hai kẻ này đều rơi vào trạng thái điên cuồng, hơn nữa trong miệng bọn họ còn không ngừng chảy máu ra, trông vô cùng khủng khiếp. "Sao thế này?" Hoắc Tụ Tụ có chút lo lắng, hai người nhà cô sẽ không mất mạng đấy chứ?

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh an ủi cô: "Yên tâm đi, có Tần Mặc ở đây sẽ không sao đâu, chúng ta cứ ở đây quan sát kỹ đi." Nói xong, cậu lại chăm chú nhìn tình huống trước mặt.

Hoắc Tụ Tụ gật đầu, hiện tại chỉ có thể như vậy, cô cũng không làm được gì khác.

Nhưng chưa được bao lâu, hai kẻ kia liền nằm im bất động.

Cùng lúc đó, bọn họ còn há to miệng.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân ý thức được sự việc không đơn giản, hai người vội vàng lùi về phía sau.

Quả nhiên, chỉ thấy có hai con rắn từ trong miệng bọn họ chui ra,

thể hình hai con rắn này đều không quá lớn.

Sau khi rơi xuống đất, chúng vậy mà trực tiếp mọc ra cánh, lao về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân tập kích.

Âm thanh của hệ thống lúc này cũng nhắc nhở Tần Mặc. [Ting, phát hiện sinh vật mộ huyệt, vui lòng đánh giết ngay lập tức.] Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sớm biết thứ trong cơ thể bọn chúng không phải thứ tốt lành gì, quả nhiên là như vậy.

Tần Mặc cầm thanh kiếm trong tay, lao tới tấn công hai con rắn nhỏ.

Hai con rắn nhỏ trực tiếp vỗ cánh né tránh.

Tần Mặc nheo mắt: "Liên Hoa Thiên Ấn!" Năng lượng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tần Mặc, anh biết nếu không dùng sức mạnh này để đối phó hai con rắn nhỏ, e rằng trong thời gian ngắn sẽ không thể giải quyết được.

Hiện tại còn chưa biết hai người nhà họ Hoắc kia tình trạng thế nào, phải khống chế hai con rắn này một chút, sau đó nhanh chóng giết chết chúng. "Không Gian Ngưng Tụ!" Hai con rắn nhỏ lập tức không thể cử động, chúng đều có chút kinh hãi, sau đó tiếp tục vỗ cánh muốn rời khỏi nơi này, nhưng năng lượng của Tần Mặc lại trực tiếp va chạm vào người chúng.

Con rắn nhỏ rơi thẳng xuống đất, nhưng chúng vẫn chưa tắt thở.

Tần Mặc nhân cơ hội đi đến bên cạnh, cầm kiếm trong tay chém một nhát vào bảy tấc của chúng.

Hai con rắn nhỏ lập tức không còn bất kỳ dấu hiệu sự sống nào, Trương Kỳ Lân ở bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi anh định qua giúp Tần Mặc, nhưng thể hình hai con rắn nhỏ này thực sự quá bé, nếu anh qua đó, rất có khả năng sẽ không cẩn

thận va chạm với sức mạnh của Tần Mặc, như vậy ngược lại sẽ cứu hai con rắn kia.

Anh vừa rồi vẫn luôn nín thở đứng đó, bây giờ tốt rồi, Tần Mặc cuối cùng cũng giải quyết xong, anh cũng không cần lo lắng nữa.

Tần Mặc nhìn chằm chằm hai con rắn nhỏ trước mặt, sau đó ngồi xổm xuống xem xét tình hình.

Lúc này, hai con rắn nhỏ lại từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn lại bằng đầu ngón tay.

Âm thanh của hệ thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. [Ting, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *20, Thể lực *20, Sức mạnh *20, Tinh thần *20.] "Không phải chứ, vừa rồi chúng còn dài gần 20cm kia mà, sao bây giờ lại biến thành nhỏ tí thế này?" Bàn Tử có chút hiếu kỳ nhìn hai con rắn nhỏ, nhưng khi Tần Mặc chưa nói đã thoát khỏi nguy hiểm, hắn không dám trực tiếp đi qua, chỉ có thể đứng bên này nhìn.

Tần Mặc thở phào một hơi, đưa mắt nhìn về phía Bàn Tử, cười nói: "Yên tâm đi, hiện tại hai con rắn nhỏ này đã bị giết chết rồi, anh không cần lo lắng, qua đây xem tình trạng của hắn đi." Bàn Tử ừ một tiếng, sau khi đến đây, gã quan sát kỹ nó, phát hiện trên người hai con rắn nhỏ này đều bóng lưỡng dầu, hơn nữa màu sắc đặc biệt tươi sáng, là loại màu đen tuyền.

Trên người chúng còn có hai cái cánh rất nhỏ, hai cái cánh này vừa rồi Bàn Tử đã chú ý tới. "Đây chính là bảo vật mà anh vừa muốn tìm đấy." Tần Mặc nói câu này khi đang chăm chú nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử ho khan một tiếng, vội vàng mở miệng: "Con người tôi ấy à, vẫn là biết nghe lời khuyên hơn.

Anh bảo tôi đừng qua đó lấy bảo vật bên trong, tôi chẳng phải đã

không làm vậy rồi sao?

Cho nên anh đừng dọa tôi, gan tôi bé lắm." Tần Mặc bật cười, không ngờ Bàn Tử cũng có lúc đáng yêu như vậy, hắn gật đầu: "Được rồi được rồi, tôi chỉ nói đùa với anh thôi, anh đừng nghĩ nhiều." Nói xong, bọn họ lại chuyển ánh mắt về phía hai người nhà họ Hoắc.

Hoắc Tụ Tụ có chút lo lắng nhìn Tần Mặc: "Hai người bọn họ có sao không?" Tuy rằng hai người này xác thực đã làm sai, nhưng dù sao đi nữa, cô vẫn hy vọng bọn họ có thể giữ được tính mạng.

Người nhà họ Hoắc lần này đã tổn thất mấy người rồi, tuyệt đối không thể chết thêm nhiều như vậy nữa.

Tần Mặc xua tay: "Chắc là sẽ không sao đâu, yên tâm đi, có tôi ở đây mà.

Tôi giúp hai người họ xem lại tình hình một chút." Nói xong, Tần Mặc lại đến bên cạnh hai người kia.

Bọn họ chẳng qua chỉ bị rắn phụ thể mà thôi, những thứ khác ngược lại cũng không có gì đáng ngại. "Trên người bọn họ không có tình trạng nào khác, có thể yên tâm.

Chỉ cần nghỉ ngơi ở đây một lát, hai người họ chắc sẽ tỉnh lại thôi." Nói rồi, Tần Mặc lại lấy cái bình ra, thu xác hai con rắn nhỏ vào.

Bất kể thế nào thì cũng không thể để chúng lại đây được.

Hoắc Tụ Tụ ừ một tiếng, chỉ cần không sao thì cô có thể yên tâm rồi. "Vậy hiện tại chúng ta xuất phát tiếp sao?

Hay là thế nào?" Hoắc Lão Tam nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc xua tay: "Không cần đâu, mọi người cũng thấy rồi đấy, hai người nhà họ Hoắc đã bị thương, hơn nữa bọn họ hiện tại còn hôn

mê bất tỉnh.

Đợi bốn người bọn họ hồi phục rồi tính tiếp." Hai người kia tuy bị cắn bị thương, nhưng chỗ vết thương không có độc tố, cho nên không có gì đáng ngại, chỉ là bị chút thương tích ngoài da mà thôi.

Nghỉ ngơi ở đây một lát là có thể khôi phục.

Nhàn rỗi không có việc gì, Tần Mặc dứt khoát lấy ra ít đồ ăn chia cho mọi người.

Dù sao hiện tại bọn họ chờ đợi ở đây cũng là lãng phí thời gian, chi bằng bổ sung thể lực trước, đợi mấy người này hồi phục xong là có thể trực tiếp lên đường.

Chương 1207

Hai người bị thương sau khi được băng bó xong đều thở phào nhẹ nhõm, may mà có Tần Mặc ở đây, nếu không bọn họ gặp rắc rối to rồi.

Trương Kỳ Lân thì đi đến bên cạnh Tần Mặc, ngồi xuống quan sát hắn một chút: "Vừa rồi anh không bị thương chứ?" Hai con rắn nhỏ kia tốc độ rất nhanh, hơn nữa lại đột nhiên lao ra từ trong cơ thể hai người kia, anh lo Tần Mặc sẽ xảy ra chuyện.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, hắn trực tiếp đứng dậy, xoay một vòng trước mặt Trương Kỳ Lân rồi mới ngồi xuống lại, mở miệng nói: "Anh nhìn tôi giống có vấn đề gì sao?

Yên tâm đi." Trương Kỳ Lân gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì anh cũng không cần lo lắng nữa. "Không có việc gì là tốt, cũng không biết bao giờ bọn họ mới có thể hồi phục." Trương Kỳ Lân lại nhìn về phía hai người kia, bọn họ hiện tại vẫn đang hôn mê. "Chưa tỉnh cũng không sao, cùng lắm thì chúng ta nghỉ ngơi ở đây thêm một lát, đằng nào chúng ta cũng chẳng muốn xuất phát nhanh như vậy." Tần Mặc cười an ủi Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân ừ một tiếng, Tần Mặc nói không sai.

Qua không bao lâu, hai người kia cũng tỉnh lại.

Trong mắt hai người mang theo vẻ mờ mịt, bọn họ nhìn đám người trước mặt, có chút nghi hoặc nói: "Chúng tôi...

đây là có chuyện gì?

Chẳng phải đang đi đường sao?

Tại sao hai chúng tôi lại nằm ở đây?" Hoắc Tụ Tụ sắc mặt có chút

không tốt.

Không ngờ hai người này lại dám giấu cái hộp đi, còn gây ra hậu quả như vậy.

Nếu không phải Tần Mặc và Trương Kỳ Lân bản lĩnh cao cường, e rằng cả bốn người họ đều mất mạng.

Không chỉ vậy, con rắn nhỏ kia còn không giống với mấy con bọ trước đó.

Có lẽ bọ thì không có cách nào thoát khỏi vật chủ ký sinh, nhưng rắn nhỏ này lại có thể.

Nhỡ đâu rắn nhỏ làm chết vật chủ, sau đó lại nhảy sang người bọn họ gây họa cho đồng bạn thì càng phiền phức hơn. "Hai người các người vừa rồi có phải đã giấu thứ gì đó, hơn nữa còn mở nó ra không?" Hoắc Tụ Tụ trừng mắt nhìn hai người.

Hai người nhà họ Hoắc nhìn nhau, bọn họ bỗng nhiên trừng lớn mắt, tiếp đó lại nhìn Hoắc Tụ Tụ: "Chúng tôi nhớ ra rồi, trong cái hộp kia đựng rắn, hai con rắn đâu rồi?" Khi nói câu này, cả hai đều hoảng loạn, vội vàng đứng dậy quay đầu nhìn xung quanh, sợ hãi con rắn đang ở ngay bên cạnh.

Tần Mặc thở dài, lắc đầu, không ngờ bọn họ lại bị dọa thành cái dạng này, nhưng thế cũng bình thường. "Rắn đã bị giết rồi.

Các người ngàn vạn lần không nên giấu giếm chúng tôi.

Nếu không phải chúng tôi có thể áp chế được hai con rắn đó, e rằng hai người các người đã tiêu đời rồi." Hai người nghe vậy thì nhìn nhau, đều cúi gầm mặt xuống.

Hiện tại bọn họ tự nhiên cũng biết mình đã làm sai, nhưng không biết nên nói gì mới có thể được mọi người tha thứ. "Đợi sau khi trở về, hai người các người tự mình lĩnh phạt đi.

Hiện tại đang ở trong mộ huyệt, tôi lười so đo với các người." Hoắc Tụ Tụ nhíu mày.

Cô xác thực có thể trừng phạt hai người này ngay tại đây, nhưng lại chẳng có ích lợi gì.

Hai người nghe vậy đều ngẩn ra, sau đó lại nhìn nhau, ánh mắt sáng lên, vội vàng gật đầu: "Đa tạ tiểu thư." Hoắc Tụ Tụ tùy ý xua tay, cô cảm thấy chuyện này chẳng có gì đáng cảm ơn: "Hai người sau này tự mình cẩn thận một chút là được." Còn nói nhiều hơn nữa thì cô không nói nổi, dù sao đây cũng là quyết định của bọn họ, mình không có gì để nói nhiều.

Hai người này nhìn nhau, lúc này mới nhìn sang Tần Mặc.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc là Tần Mặc đã cứu bọn họ, cho nên bọn họ đến chỗ Tần Mặc nói lời cảm ơn: "Đa tạ Tần Mặc tiên sinh." Tần Mặc tùy ý xua tay: "Không có gì phải cảm ơn." Nói xong, Tần Mặc đứng dậy bảo với mọi người: "Thời gian cũng tàm tạm rồi, chúng ta có thể tiếp tục xuất phát.

Đã qua lâu như vậy mà chúng ta mới đi được một đoạn đường ngắn, lộ trình tiếp theo e rằng còn rất xa đấy." "Không phải nói không bao lâu nữa là chúng ta có thể đến chủ mộ thất rồi sao?" Hạo Thiên Chân có chút tò mò nhìn Tần Mặc.

Sao Tần Mặc nói khác với lúc trước thế?

Tần Mặc thở dài, hắn thật không biết phải làm sao: "Tôi cũng chỉ là ước lượng đại khái mà thôi.

Hơn nữa, chúng ta chỉ có nhìn về con đường phía trước còn rất xa mới có thể xốc lại tinh thần, hiểu chưa?" Ở trong mộ huyệt chính là như vậy, hy vọng trong lòng càng lớn thì thất vọng sẽ càng nhiều, vì vậy bọn họ chưa bao giờ định nghĩa xem khi nào mình mới đến được

chủ mộ thất.

Mọi người đều ừ một tiếng: "Hiểu rồi." "Hôm nay mọi người đều mệt cả ngày rồi, nghỉ ngơi ở đây một chút đi, đợi sáng mai rồi xuất phát." Tần Mặc nhìn đám người.

Nghe vậy, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Đã Tần Mặc nói thế thì bọn họ chắc chắn phải dưỡng sức ở đây cho tốt rồi mới tính chuyện đi tiếp.

Mọi người đều tìm một chỗ thích hợp để nghỉ ngơi.

Tần Mặc vươn vai một cái, lại nhìn sang Trương Kỳ Lân ở bên cạnh: "Xem ra tiếp theo chúng ta chắc sẽ còn gặp phải một số thứ kỳ quái nữa." Trương Kỳ Lân gật đầu: "Đúng vậy, tôi lại có chút tò mò bọn họ rốt cuộc tìm được mấy con bọ kia ở đâu?" Trương Kỳ Lân lắc đầu khi nói, anh thật sự cảm thấy rất kỳ lạ. "Đừng quản nhiều thế, dù sao đường tiếp theo còn xa, chúng ta cứ từ từ mà đi thôi." Tần Mặc cười cười.

Bọn họ mới đầu chỉ gặp phải mấy con bọ nhỏ, sau đó lại gặp hai con rắn biết bay, tiếp theo còn không biết có thứ gì đang đợi bọn họ nữa. "Hiểu rồi.

Có điều cứ cảm thấy trong lòng hơi khó chịu." Trương Kỳ Lân nhíu mày.

Tần Mặc vỗ vỗ vai anh: "Trước đó đường gian nan thế nào chúng ta đều đi qua được rồi, hiện tại sợ cái gì?

Tôi cảm thấy chúng ta nhất định có thể đi đến cuối cùng, yên tâm." Trương Kỳ Lân cười ừ một tiếng, cho dù hiện tại anh cảm thấy tiền đồ có khó khăn gì thì chắc chắn cũng không thể dễ dàng bỏ cuộc.

Hai người nói chuyện một lúc rồi ngủ thiếp đi.

Mãi đến sáng hôm sau Tần Mặc mới gọi mọi người dậy, chuẩn bị tiếp tục xuất phát.

Khi mọi người dậy, Tần Mặc luôn cảm thấy có chút không đúng, mày hắn nhíu lại.

Trương Kỳ Lân ở bên cạnh cũng đến gần Tần Mặc, nói nhỏ: "Thần thái của mọi người có phải đều hơi cổ quái không?" Tần Mặc gật đầu: "Nhưng ở đây không phát hiện sinh vật mộ huyệt nào cả." Tần Mặc lắc đầu.

Trương Kỳ Lân trầm mặc, anh đưa mắt quan sát không gian này: "Có khả năng nào là trong này có thứ gì đó đang ảnh hưởng đến bọn họ không?" Tần Mặc cảm thấy xác thực có khả năng này.

Tuy nhiên còn chưa đợi hai người họ có động tĩnh gì, những người kia bỗng phát ra tiếng thảm thiết, sau đó tròng mắt bọn họ đột nhiên đều biến thành màu đen. "E là trúng độc rồi." Tần Mặc híp mắt lại.

Chương 1208

Nếu là sinh vật sống trong mộ huyệt thì Hệ Thống nhất định sẽ nhắc nhở hắn.

Hiện tại chính hắn không cảm nhận được, hơn nữa Hệ Thống cũng không nói gì, vậy chứng tỏ đám người này bị độc tố ở nơi này ảnh hưởng. "Hai chúng ta ai cũng không chú ý tới, xem ra lần này là chúng ta thất sách rồi." "Thảo nào hôm qua cứ cảm thấy có chút không đúng." Trương Kỳ Lân nắm chặt nắm đấm.

Hiện tại mọi người đều biến thành dạng này, bọn họ phải nghĩ cách cứu những người này mới được.

Nhưng còn chưa đợi họ hành động, những người này giống như con rối, giơ tay lên rồi lao về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lập tức tựa lưng vào nhau đối phó với đám người xung quanh.

Không bao lâu sau, bọn họ liền đánh lui đám người này.

Mấy người kia ngã ngồi xuống đất xong lại đứng dậy, tiếp đó bọn họ kiên trì không bỏ cuộc tiếp tục tấn công Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Sắc mặt Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều có chút khó coi, nhưng bất kể tình huống thế nào, hai người đều phải cẩn thận, đồng thời kiên trì nghĩ cách khống chế đám người này lại.

Như vậy mới có cơ hội cứu sống bọn họ.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân dùng sức mạnh đối phó với đám người trước mặt, nhưng vì bọn họ dù sao cũng là đồng bạn, cho nên Tần Mặc và Trương Kỳ Lân không dám phát huy sức mạnh quá lớn.

Không bao lâu, vòng vây người xung quanh đã bị Tần Mặc và Trương Kỳ Lân chấn lui.

Tiếp đó hai người thừa cơ đè lên hai người nhà họ Hoắc trong số đó, trói gô bọn họ lại.

Hai người này không ngừng giãy dụa, hơn nữa trong miệng còn phát ra tiếng "a a". "Tôi đối phó bọn họ, anh xem xem xung quanh đây có thứ gì phát tán độc khí không, trừ bỏ thứ đó đi, nếu không thì phiền phức lắm." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân do dự một chút rồi vẫn gật đầu.

Đã Tần Mặc bảo anh đi làm việc này thì anh phải làm xong càng sớm càng tốt.

Có ý nghĩ này, anh đưa mắt nhìn quanh, nhưng nơi này cái gì cũng không có, anh thực sự không tìm thấy chỗ nào bất thường.

Nghĩ đến điều gì đó, Trương Kỳ Lân mới nhìn xuống đất, tiếp đó anh bắt đầu kiểm tra kỹ lưỡng trên mặt đất.

Không bao lâu sau liền phát hiện một cái cơ quan.

Sau khi ấn nút cơ quan, bức tường phía trên đột nhiên phát ra tiếng ầm ầm, sau đó bức tường kia trực tiếp rút đi.

Trương Kỳ Lân lúc này mới chú ý tới giữa không trung lại treo một số khúc xương.

Trên những khúc xương này đều điêu khắc một số hoa văn, hơn nữa không còn lớp tường che chắn, anh lại có thể ngửi thấy một mùi kỳ quái. "Chắc là nguyên nhân do mấy khúc xương này rồi." Trương Kỳ Lân khẽ thở ra một hơi.

Anh và Tần Mặc có huyết mạch khá đặc thù, cho nên mấy khúc xương này không có cách nào xâm nhập bọn họ, mới chỉ có thể khống

chế người nhà họ Hoắc cùng Hạo Thiên Chân bọn họ.

Không kịp nghĩ nhiều, Trương Kỳ Lân trực tiếp đến bên cạnh đống xương, đập nát toàn bộ bọn chúng.

Tần Mặc đang đối phó với đám người trước mặt, bọn họ mất đi sức mạnh gia trì liền toàn bộ ngã xuống đất.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó đến bên cạnh Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, kiểm tra kỹ tình trạng hai người, xác định cơ năng cơ thể không có vấn đề gì mới nhìn Trương Kỳ Lân. "Không có gì đáng ngại, đoán chừng chỉ là bị cái mùi kia khống chế mà thôi, nghĩ cách thanh trừ dư độc trong cơ thể bọn họ ra trước đã." "Tôi giúp anh." Trương Kỳ Lân nói rồi đi đến bên cạnh Tần Mặc, sau đó bọn họ bắt đầu giúp đỡ những người nằm trên đất.

Không bao lâu, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử liền tỉnh lại.

Trong mắt hai người mang theo vẻ mờ mịt, lại nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân. "Sao lại thế này?

Vừa rồi tôi hình như cảm giác cơ thể mình không chịu sự khống chế nữa, hơn nữa tôi còn suýt đi bóp cổ anh." Hạo Thiên Chân nói câu này thì nhíu mày chăm chú nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười, gật đầu: "Đúng vậy, cậu nói không sai đâu.

Có điều hiện tại mọi người đều không sao rồi, các cậu có thể an tâm." Bàn Tử trừng lớn mắt: "Chuyện gì xảy ra vậy?

Tại sao chúng tôi lại biến thành cái dạng kia a?

Trông cứ như là cương thi ấy." Tần Mặc lắc đầu: "Cái này đợi lát nữa tôi sẽ giải thích cho các anh sau.

Các anh đứng dậy hoạt động một chút xem có vấn đề gì không?" Mấy người nhà họ Hoắc hiện tại còn chưa tỉnh, đợi bọn họ không sao

nữa, Tần Mặc chuẩn bị giải thích một thể.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thử hoạt động từng bộ phận cơ thể, xác định không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm: "Không sao rồi." Tần Mặc gật đầu, tiếp đó lại nhìn Hoắc Tụ Tụ ở bên cạnh.

Hiện tại bọn họ cũng đã tỉnh lại, hơn nữa thân thể cũng không có gì đáng ngại. "Vừa rồi Trương Kỳ Lân chạm vào cơ quan trong mộ thất này, nhìn thấy giữa không trung treo một số khúc xương, trên những khúc xương đó còn khắc hoa văn." "Nếu tôi đoán không lầm, đó e rằng chính là Mỹ Nhân Cốt trong truyền thuyết." "Mỹ Nhân Cốt?

Đó là cái gì?" Hoắc Tụ Tụ nhíu mày, sao cô cảm giác cái tên này hơi quái quái?

Tần Mặc trầm mặc một lát.

Nói thật, quá trình chế tạo thứ này khá là dọa người, nhưng đã đối phương muốn nghe thì hắn cũng nói cho đối phương biết vậy. "Đây là tập hợp 100 phụ nữ mang thai, rút xương sọ của họ ra, sau đó nghiền xương sọ này thành bột phấn, thêm vào một số thảo dược hoặc là côn trùng các loại, rồi luyện hóa ra một số khúc xương khắc lên hoa văn đặc định, chúng sẽ có kỳ hiệu như vậy." Hoắc Tụ Tụ nghe xong thì trừng lớn mắt, cô nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh: "Thế cũng quá kinh khủng rồi." Hoắc Tụ Tụ có chút khó tin lắc đầu.

Tần Mặc ừ một tiếng: "Đúng vậy, xác thực là như thế, quá trình chế thành khá là tàn nhẫn." Tần Mặc thở dài, nhưng hiện tại nói nhiều quá cũng vô dụng. "Vậy tại sao lại phải đặt mấy khúc xương này ở đây?

Mấy khúc xương này có tác dụng gì không?" "Mọi người không thấy sao?

Mấy khúc xương này có thể khống chế các người, để các người ra

tay với đồng bạn của mình.

Nếu tôi đoán không lầm, đây e rằng cũng là do người trong dân tộc kia nghiên cứu ra." "Có thứ xương này, bọn họ có thể nghĩ cách khống chế một số người bọn họ không quen biết, như vậy bọn họ sẽ không cần bức hại đồng bạn của mình, không giống lắm với mấy viên thuốc kia." Hoắc Tụ Tụ lập tức hiểu ra, nắm đấm cô nắm chặt lại.

Hoắc Lão Tam thì có chút nghi hoặc: "Nếu là vậy, thì tại sao trên bức bích họa trước đó lại không vẽ những thứ này chứ?" Tần Mặc có chút bất đắc dĩ: "Nếu vẽ tất cả mọi thứ ra, chúng ta còn có khả năng mắc bẫy sao?

Lần này là do tôi không cảm nhận được nên mới để mọi người biến thành như vậy.

Chương 1209

Mọi người yên tâm đi, đoạn thời gian tiếp theo tôi sẽ cẩn thận hơn một chút." Những người này đều vội vàng lắc đầu.

Tuy rằng bọn họ là người nhà họ Hoắc, giao du với Tần Mặc cũng không sâu, nhưng bọn họ cũng rất rõ ràng chuyện này không liên quan đến Tần Mặc.

Là do đạo hạnh của chính bọn họ quá nông cạn mới trúng chiêu. "Không sao đâu, có điều vẫn phải cảm ơn anh.

Nếu không phải là anh, e rằng đám người chúng tôi sẽ bị mấy khúc xương này khống chế mãi." Tần Mặc xua tay: "Thứ chúng ta gặp phải tiếp theo e rằng còn âm hiểm hơn thế này gấp trăm lần, cho nên mọi người trong lòng phải có dự tính." Tần Mặc nhìn đám người, bọn họ nghe vậy đều trầm mặc.

Nói thật, hiện tại bọn họ vẫn rất sợ hãi.

Nhưng cho dù sợ hãi thế nào thì lại có thể làm gì chứ?

Bọn họ chung quy vẫn phải kiên trì, nhất định phải sống sót đi ra khỏi đây mới được. "Được rồi, đừng nói mấy chuyện này nữa, chúng ta xuất phát trước đi.

Ở lại đây tôi cứ luôn nghĩ đến xương cốt phụ nữ mang thai, sợ lắm." Bàn Tử nói, còn vươn tay kéo cánh tay Hạo Thiên Chân, người kia gật đầu, dù sao cậu cũng không muốn ở lại đây thêm.

Phía sau bức tường bên kia chính là con đường bọn họ phải đi, bởi vậy sau khi vòng qua bức tường, bọn họ liền thuận theo con đường này tiếp tục đi về phía trước.

Con đường này trông có vẻ là một mộ đạo đặc biệt dài, thế nhưng

liếc mắt một cái lại không nhìn thấy điểm cuối. "Mộ thất này bọn họ xây cũng thật lớn, không ngờ lại có một con đường mộ đạo dài như vậy." Bàn Tử nói câu này thì nhíu mày, cũng không biết mấy người kia nghĩ thế nào, xây một cái mộ đạo dài thế này có tác dụng gì?

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, cả hai đều không nói gì, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đi chưa được bao lâu, bọn họ phát hiện trước mặt bỗng biến đổi, trước mắt xuất hiện một bức tường.

May mà mọi người kịp thời dừng bước.

Bọn họ ngẩn ra, lại nhìn Tần Mặc ở bên cạnh: "Đây là chuyện gì?

Vừa rồi chỗ này chẳng phải vẫn còn đường sao?

Sao hiện tại đột nhiên biến thành tường rồi?" Bất tri bất giác, bọn họ đã coi Tần Mặc thành trụ cột của mình, bọn họ cảm thấy Tần Mặc nhất định biết mấu chốt trong đó.

Tần Mặc thở dài, xua tay, mấy người này đều không hiểu rõ hắn, hắn làm sao có thể biết rõ được chứ? "Cụ thể tôi cũng không biết, có điều mọi người cứ ở yên đây trước đã, tôi xem tình hình bức tường này một chút." Nói rồi, Tần Mặc đặt tay lên bức tường, sau đó tỉ mỉ sờ soạng một chút, phát hiện bên trong bức tường này lại là rỗng. "Chẳng lẽ đường nằm ở phía sau bức tường này sao?" Tần Mặc cứ cảm thấy không đơn giản như vậy.

Trương Kỳ Lân bên cạnh cũng nhỏ giọng nhắc nhở: "Cẩn thận một chút, nơi này trông không đơn giản thế đâu." Tần Mặc ừ một tiếng, trong lòng hắn cũng nghĩ vậy, nhưng ngoại trừ bức tường này, bọn họ lại không có phát hiện nào khác.

Còn chưa đợi bọn họ hành động, sau lưng bọn họ đột nhiên phát ra tiếng ầm ầm.

Khi quay đầu lại, bọn họ phát hiện phía sau cũng xuất hiện một bức tường.

Hai bức tường này chuyển động, ép về phía bọn họ.

Sắc mặt Tần Mặc và Trương Kỳ Lân trở nên khó coi, tiếp đó hai người vội vàng chống đỡ bức tường, những người khác cũng giúp hai người một tay.

Sức mạnh của hai bức tường này khá lớn, lại trực tiếp ép bọn họ vào giữa, khiến bọn họ có chút không cử động được. "Thế này phải làm sao?

Chúng ta cũng không thể đứng mãi ở đây chứ?" Hoắc Tụ Tụ nói câu này thì nghiến răng, trên trán cô đã xuất hiện mồ hôi lạnh, nhưng hiện tại ngoại trừ đứng ở đây, bọn họ không làm được gì cả.

Trừ phi Tần Mặc có bản lĩnh đưa bọn họ ra ngoài.

Tần Mặc lại gõ vào bức tường bên kia, phát hiện bức tường đó lại không có phản ứng gì, vì vậy hắn lại nhìn về phía bức tường rỗng ruột. "E rằng bức tường này có vấn đề." Nói xong câu này, trên tay Tần Mặc lập tức xuất hiện một luồng năng lượng màu đen, tiếp đó hắn đẩy luồng năng lượng này ra, năng lượng lập tức va chạm vào bức tường.

Bức tường phát ra một tiếng "Uỳnh".

Mọi người nghe thấy tiếng này đều ngẩn ra, tiếp đó họ lập tức cảm thấy sức ép trên người biến mất, hai bức tường cũng tản ra xung quanh.

Đợi khi mọi người phản ứng lại thì phát hiện bức tường trước mặt đã xuất hiện một lỗ hổng lớn. "Chúng ta phải qua đó sao?" Hoắc Tụ Tụ khi nói câu này thì nhìn Tần Mặc chờ quyết định cụ thể, cô chắc chắn không làm chủ được, cho nên chỉ có thể hỏi ý kiến Tần

Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Chắc chắn không thể ở lại đây rồi, chúng ta đi thôi." Bọn họ cùng nhau đi về phía cái lỗ hổng trước mặt, cái lỗ này vừa vặn đủ cho một người chui qua.

Tiếp đó cả đám đến một ngôi mộ thất khổng lồ.

Trong mộ thất này ngược lại không có quan tài. "Chỗ này trống hoác, vậy mà ngay cả một món bảo vật cũng không có." Bàn Tử bĩu môi, trên mặt mang theo vẻ ghét bỏ.

Hoắc Lão Tam lúc này lại chỉ lên giữa không trung, ông ta nhìn mọi người: "Mọi người mau nhìn xem kia là cái gì?" Mọi người nghe vậy đều nhìn lên, phát hiện nơi đó đặt một quả cầu đặc biệt lớn, giống như lò luyện đan mà người xưa sử dụng.

Mấy người nhà họ Hoắc đều có chút tò mò, bọn họ đi về phía cái đỉnh luyện đan này, đứng dưới đáy tỉ mỉ quan sát.

Ngay tại lúc này, một người nhà họ Hoắc phát ra tiếng hét thảm thiết, sau đó gã vội vàng lùi lại phía sau.

Mấy người khác đều ngẩn ra, chuyện này là sao? "Có vấn đề gì à?" Bọn họ vừa nói vừa chăm chú nhìn người nhà họ Hoắc kia. "Trong đó... trong đó có..." Người này nuốt nước miếng, có chút nói không nên lời.

Tần Mặc nhìn về phía lò luyện đan giữa không trung.

Chẳng lẽ trong lò luyện đan này có vấn đề gì sao?

Nghĩ vậy, Tần Mặc đi về phía lò luyện đan, nhưng còn chưa đợi hắn đến dưới đáy lò, lò luyện đan đột nhiên phát ra một tiếng "Phanh".

Cùng lúc đó, âm thanh của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc.

Chương 1210

【 Ting, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin lập tức đánh giết. 】 Tần Mặc nheo mắt lại, tiếp đó vội vàng dùng sức mạnh của mình để chống đỡ một cái bóng đen đang lao về phía hắn.

Đối phương lộn nhào về phía sau một cái, lại bám trên mặt đất.

Tần Mặc nhìn hình thái đối phương, phát hiện ngoại hình người này gần giống với người bình thường, chỉ là sau lưng và khuỷu tay gã đều mọc một số thứ tương tự như vây cá. "Đây là cái gì?" Mọi người đều trừng lớn mắt, chăm chú nhìn con quái vật trong lò luyện đan. "Người này không phải là một người bình thường bị biến thành cái dạng này chứ?" Bàn Tử nói câu này thì hít sâu một hơi khí lạnh, chuyện này thực sự khiến bọn họ quá chấn kinh.

Tần Mặc gật đầu: "Có khả năng này, mọi người cẩn thận một chút, thực lực hắn thâm sâu khó lường." Vừa rồi gã đột nhiên lao đến đánh lén Tần Mặc, cho dù là với thực lực của Tần Mặc cũng suýt chút nữa không đỡ được. "Hiểu rồi." Những người ở hiện trường đều ừ một tiếng, bọn họ cũng không phải kẻ ngốc.

Thể hình thứ này trông to lớn như vậy, hơn nữa trên da còn có những mảng màu đen nâu, không cần nghĩ cũng biết thứ này không đơn giản.

Trong miệng thứ này không ngừng phát ra tiếng khò khè.

Giây tiếp theo, gã bỗng nhiên bật nhảy lên, lao đến bên cạnh Tần Mặc, tung ra một quyền về phía hắn.

Tần Mặc bước sang bên cạnh một bước liền tránh được nắm đấm của gã, tiếp đó Tần Mặc lại trừng mắt nhìn gã, hừ lạnh một tiếng.

Tốc độ của đối phương khá nhanh, hơn nữa gã xác thực có khả năng là quái vật được tạo ra trong lò luyện đan này, cho nên mình phải cẩn thận một chút. "Cuồng Phong Nhận!" Một luồng năng lượng xuất hiện trước mặt Tần Mặc, hóa thành một thanh chủy thủ, chém về phía con quái vật.

Chủy thủ va chạm vào ngực quái vật.

Không ngờ lớp da màu nâu của quái vật lại đỡ được sức mạnh của Tần Mặc, hơn nữa ngực gã không có bất kỳ thương tích nào.

Tuy nói gã không bị thương, nhưng sức mạnh của Tần Mặc vẫn khá lớn, thân thể gã bị đẩy lùi về phía sau.

Không bao lâu sau, quái vật dùng móng vuốt bám chặt lấy mặt đất, trên mặt đất xuất hiện một vệt xước rất dài, nhưng thân thể gã vẫn dừng lại ở đó. "Thật là ngại quá." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn con quái vật trước mặt.

Da của gã bị cái lò luyện đan này tôi luyện đến đặc biệt cứng rắn, xem ra tấn công bình thường không thể làm gã bị thương.

Quái vật hít sâu một hơi, tiếp đó gã lại lao về phía Tần Mặc, hơn nữa tốc độ cực nhanh.

Trương Kỳ Lân không đứng nhìn nữa, anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, lại đặt tay lên lưỡi đao cứa một cái, bên trên liền xuất hiện vết máu, tiếp đó anh lao về phía con quái vật.

Tần Mặc nhìn thấy thì nhíu mày, hắn biết Trương Kỳ Lân muốn mau chóng giúp hắn, nhưng hắn có chút xót Trương Kỳ Lân, thực ra Trương Kỳ Lân không cần thiết phải làm như vậy.

Khi thanh đao trong tay Trương Kỳ Lân chém lên vai con quái vật, vai đối phương xuất hiện một vệt máu.

Con quái vật này cũng có chút kinh khủng, gã quay đầu nhìn vai

mình.

Chuyện này là sao?

Da của gã đã biến thành dạng này, đao kiếm bình thường căn bản không thể làm gã bị thương.

Hiện tại thế mà lại bị chém rách.

Thấy cảnh này, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, đứng sóng vai với anh. "Da thứ này đúng là cứng thật." Trương Kỳ Lân hừ lạnh một tiếng.

Nếu là loại quái vật bình thường, cú chém vừa rồi của anh e là đã sớm chẻ đôi đối phương ra rồi.

Hơn nữa trên đao còn có máu của anh, máu của anh có thể khắc chế tất cả mọi loài trong mộ huyệt.

Tần Mặc gật đầu: "Đúng vậy, cho nên tiếp theo chúng ta phải cẩn thận một chút, nếu không thì phiền phức lắm." Trương Kỳ Lân khẽ thở ra một hơi, anh đạp mạnh xuống đất, lao đến bên cạnh con quái vật.

Tần Mặc và anh hai người đều trừng mắt nhìn nó.

Nhất thời, con quái vật không biết mục tiêu ưu tiên tấn công của mình là ai.

Nhưng nghĩ một chút, gã vẫn lao về phía Tần Mặc.

Trong hai người này, trên người Tần Mặc có một loại khí tức khiến gã cảm thấy rất khó chịu.

Cho nên gã phải giải quyết Tần Mặc trước.

Cho dù máu của Trương Kỳ Lân cũng rất khó đối phó, nhưng chỉ cần giết chết Tần Mặc, tiếp theo gã có thể từ từ vờn chết Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc bĩu môi, tiếp đó sức mạnh màu đen trên người Tần Mặc từ từ hình thành một con rồng lớn, chính là Hắc Long của Tần Mặc.

Hắc Long bị Tần Mặc đẩy ra, nhanh chóng lao về phía con quái vật.

Mắt thấy sắp xuyên thấu thân thể đối phương, đối phương lại nghiêng người sang một bên tránh né.

Hắc Long lao ra phía sau gã, nhưng con Hắc Long này giống như có thể tự động khóa mục tiêu, nó lại quay người, vòng ra sau lưng con quái vật, đuổi sát ngay sau lưng nó.

Con quái vật lập tức ý thức được vấn đề, xem ra nếu không giải quyết con hắc long này, nó sẽ bị con rồng đen bám theo mãi.

Lỡ như lát nữa không cẩn thận bị thương thì phiền toái to.

Nghĩ vậy, nó đứng yên tại chỗ, mặc kệ con hắc long lao tới đâm sầm vào ngực.

Thế nhưng, khi sức mạnh hắc ám này chạm vào ngực, nó lập tức cảm nhận được một luồng nhiệt lượng thiêu đốt, khiến nó phải thét lên thảm thiết.

Con quái vật cúi đầu nhìn xuống, phát hiện con cự long kia đã để lại một vết hằn cực sâu trên ngực nó, hơn nữa còn đang không ngừng lao về phía trước.

Nếu nó không ngăn cản, e rằng ngực nó sẽ bị đâm xuyên mất.

Đây rốt cuộc là sức mạnh gì?

Con quái vật hết cách, đành phải đưa hai bàn tay ra chắn trước mặt.

Khi nó vươn tay ra, Tần Mặc mới chú ý thấy các ngón tay của nó lại dính liền vào nhau.

Chương 1211

"Xem ra nó đúng là bị cái lò luyện đan kia luyện hóa thành ra cái dạng này." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó hắn lại dùng thanh kiếm trong tay chỉ thẳng vào con quái vật.

Hai tay con quái vật ngạnh kháng với sức mạnh của Tần Mặc.

Trên tay nó lập tức xuất hiện những vết rách, máu xanh từ bên trong không ngừng chảy ra.

Tuy nhiên, con quái vật cũng đã hóa giải được đòn tấn công của Tần Mặc.

Thở phào nhẹ nhõm, nó lại ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Đã biết tên nhóc này lợi hại như vậy, nó phải nhanh chóng giải quyết đối phương, nếu không sẽ để lại hậu họa khôn lường.

Thấy thanh kiếm trong tay Tần Mặc sắc bén, nó chẳng nói chẳng rằng, cứ thế lao thẳng về phía hắn.

Tần Mặc cười lạnh, thanh kiếm này đâu phải ai cũng chống đỡ được.

Những món đồ hệ thống thưởng cho đều là thần binh lợi khí, hơn nữa còn chuyên khắc chế các loại sinh vật trong mộ huyệt.

Khi đối phương lại lao tới, Tần Mặc vung kiếm, mũi kiếm đâm thẳng về phía ngực đối phương.

Con quái vật bắt chéo hai cánh tay chắn trước mặt.

Vốn dĩ nó tưởng mình có thể dễ dàng tránh được đòn tấn công của Tần Mặc, nhưng không ngờ một cánh tay của nó lại bị Tần Mặc đâm xuyên qua.

Để tránh bị trọng thương thêm, nó vội vàng lách người sang bên cạnh một chút.

Còn cánh tay kia thì đã bị Tần Mặc ghim thẳng lên bức tường cách đó không xa, cả người nó cũng bị hất văng ra ngoài.

Con quái vật nghiến răng, sau đó nó đột ngột trườn người lao tới phía trước.

Trên cánh tay đã xuất hiện một lỗ máu, đồng thời nó dùng bàn tay còn lại vỗ mạnh vào ngực Tần Mặc.

Tuy tốc độ của nó rất nhanh, nhưng trước mặt Tần Mặc thì chẳng đáng nhắc tới. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Tần Mặc khống chế cơ thể hắn, đồng thời dùng Hắc Long huyết mạch bao bọc lấy một ngọn lửa, ném ra ngoài. "Xích Luyện Thiên Hỏa!" Ngọn lửa bao vây lấy con quái vật, khiến nó cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

Sức mạnh này thực sự quá mạnh, nó căn bản không thể chống đỡ.

Tần Mặc cười lạnh, nhìn chằm chằm con quái vật, nhẹ nhàng thở ra một hơi, xem ra nó cũng chỉ đến thế mà thôi.

Con quái vật vội vàng lùi lại phía sau, chỉ tiếc là ngọn lửa của Tần Mặc cứ như hình với bóng, không ngừng thiêu đốt xung quanh khiến nó không cách nào thoát ra được.

Nó trực tiếp dùng tay nắm lấy ngọn lửa, nhưng không ngờ ngọn lửa lại làm bỏng da nó, đau rát vô cùng.

Nó thực sự không hiểu, sau khi trải qua sự luyện hóa của lò luyện đan, mình rõ ràng đã trở thành mình đồng da sắt, không gì có thể làm bị thương, tại sao bây giờ lại bị hai kẻ này đánh cho ra nông nỗi này?

Trương Kỳ Lân cũng đã lao tới, anh nhìn con quái vật đang bị vây trong biển lửa, vung thanh hắc kim cổ đao trong tay lên.

Một lực đạo khổng lồ chém xuống, vai con quái vật lần nữa trúng đòn.

Lần này thì không may mắn như trước, xương vai của nó đã lộ cả ra ngoài.

Ở bên kia, Hạo Thiên Chân và Hoắc Tụ Tụ đều chú ý thấy cảnh này, bọn họ không nhịn được mà hít sâu một hơi khí lạnh.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân bây giờ đều lợi hại đến mức này sao?

Không ngờ con quái vật trông mạnh mẽ như vậy, đứng trước mặt hai người họ lại chẳng thể gây ra sóng gió gì.

Nhưng điều này cũng chỉ vì kẻ nó gặp phải là Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Nếu là người khác, e rằng đã sớm mất mạng rồi.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lại bước lên một bước, tiếp tục tấn công dồn dập.

Hiện tại con quái vật căn bản không thể né tránh, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Chẳng mấy chốc, nó lại bị đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất, hộc ra một ngụm máu.

Sắc mặt con quái vật trở nên khó coi, nó gắng gượng đứng dậy.

Lúc nãy khi bị Tần Mặc đánh bay, nó đã thoát ra khỏi vòng lửa, nên tạm thời không bị ngọn lửa trói buộc nữa.

Tiếp theo chỉ cần nghĩ cách đối phó với Tần Mặc và Trương Kỳ Lân là được.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân liếc nhìn nhau, rồi lại chăm chú nhìn con quái vật.

Xem ra con quái vật này vẫn chưa từ bỏ ý định, đã muốn đối đầu với hai người bọn họ, vậy thì bọn họ sẽ chiều lòng nó.

Với suy nghĩ đó, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lại phối hợp, lao đến bên cạnh con quái vật, liên tục tung đòn.

Con quái vật hoàn toàn không phải là đối thủ của họ.

Không lâu sau, nó lại gục xuống đất.

Thanh kiếm của Tần Mặc và đại đao của Trương Kỳ Lân, mỗi người một bên, cùng cắm phập vào hai vị trí trên ngực nó. "Thật kỳ lạ, nó thế mà lại không có tim." Tần Mặc nheo mắt.

Trương Kỳ Lân hừ lạnh một tiếng: "Nếu tôi đoán không lầm, e rằng trước khi bị móc tim, nó đã được tiêm một loại dược vật, nên mới biến thành trạng thái bán tử bất hoạt, rồi bị ném vào cái lò luyện đan kia để luyện hóa." "Chỉ là vũ khí và sức mạnh của hai chúng ta khá đặc thù, nếu là người bình thường thì căn bản không thể làm nó bị thương, chỉ có nước bị nó giết chết.

Cho dù thân thủ có nhanh nhẹn đến đâu, e rằng cũng không cách nào chống đỡ nổi." Con quái vật này không biết mệt mỏi, cộng thêm việc không dễ bị thương, chỉ cần nó muốn chơi với đối phương thì có thể giằng co mãi.

Tần Mặc gật đầu, suy nghĩ của hắn cũng giống Trương Kỳ Lân, con quái vật này quả thực có chút đáng sợ. "Xem ra tiếp theo hai chúng ta có trò vui để chơi rồi." Tần Mặc cười cười.

Trương Kỳ Lân bên cạnh đảo mắt, xua tay: "Chắc chắn là không được, anh không thấy con quái vật này đã thảm hại đến mức nào rồi sao?

Không qua bao lâu nữa, e là nó sẽ không trụ nổi đâu." Tần Mặc thở dài: "Vậy thì hết cách rồi.

Bất quá, thứ gì dù cứng rắn đến đâu, sau khi trải qua nhiệt độ cao rồi lại đến nhiệt độ thấp, băng hỏa lưỡng trọng thiên, đều sẽ trở nên vô cùng giòn xốp." Dứt lời, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào con quái vật cách đó không xa, con quái vật hiện tại đã vô cùng kinh hãi.

Chương 1212

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Nhưng bất kể nó có không hiểu đến mức nào, nó cũng phải cẩn thận, hai kẻ này tuyệt đối không dễ chọc.

Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, nhiệt độ xung quanh liền giảm xuống kịch liệt.

Người nhà họ Hoắc cảm nhận được điều này đều hít sâu một hơi, vội vàng xoa xoa cánh tay. "Đây chính là bản lĩnh của Tần Mặc." Hạo Thiên Chân đứng một bên nói một câu.

Người nhà họ Hoắc hiện tại không còn chút nghi ngờ nào về Tần Mặc, họ đều cảm nhận được thực lực của hắn quả thực rất mạnh, không phải là thứ mà những người như bọn họ có thể so sánh. "Giá mà có một ngày tôi cũng có thể trở nên như vậy thì tốt quá." Hoắc Tiểu Thiên thở dài.

Trong mắt Bàn Tử mang theo ý cười: "Không ngờ Tần Mặc lần này lại thu hoạch thêm được một fan hâm mộ.

Hiện tại xem ra, fan của Tần Mặc ngày càng nhiều rồi, ở đâu cũng có." Chỉ cần gặp phải người bình thường trong mộ, những người đó đều sẽ tâm phục khẩu phục Tần Mặc từ tận đáy lòng. "Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta nhàn rỗi không có việc gì, chi bằng tìm kiếm xung quanh trước xem có cơ quan nào để thoát khỏi đây không, đỡ để lát nữa Tần Mặc bọn họ phải phí tâm." Bàn Tử nhắc nhở mọi người.

Tất cả đều đáp lại một tiếng.

Hiện tại Tần Mặc đang bận rộn, bọn họ cũng nên nhanh chóng làm

việc, như vậy mới công bằng.

Tần Mặc chú ý thấy hành động của mọi người, hắn nhướng mày, rồi lại nhìn con quái vật trước mặt.

Đã vậy, hắn sẽ giải quyết nhanh hơn một chút.

Trương Kỳ Lân thấy tình hình bên đó, nhưng anh không qua làm phiền.

Dù sao bản lĩnh của Tần Mặc rất mạnh, hơn nữa bọn họ đã đánh con quái vật này trọng thương, cho dù nó có mình đồng da sắt cũng không đỡ nổi. "Hàn Băng Ma Trảm!" "Ngưng Băng Quyết!" Hai luồng năng lượng khổng lồ bị Tần Mặc ném ra.

Khi sức mạnh này va chạm vào người con quái vật, nó lập tức không thể cử động, phát hiện trên người mình đã phủ đầy băng sương.

Những lớp băng sương này trực tiếp đông cứng thành tảng băng, phong ấn nó bên trong khối băng điêu.

Con quái vật rất rõ ràng, nó tuyệt đối không thể ở yên trong này, nếu không nhất định sẽ chết.

Cánh tay nó không ngừng va đập vào tảng băng, một lúc sau tảng băng xuất hiện một vết nứt.

Nó vừa thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên thì phát hiện Tần Mặc đã biến mất.

Tần Mặc cười lạnh, giọng nói vang lên ngay sau lưng nó: "Ngươi đang tìm ta sao?

Thật ngại quá, đã bắt nạt ngươi thê thảm thế này." Dứt lời, Tần Mặc tung một cước đá vào lưng con quái vật, khiến nó văng về phía trước, ngã sấp xuống đất.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ bước tới vài bước, ngồi xổm xuống nhìn nó. "Ngươi đúng là cũng thảm thật, nhưng mà chẳng có tác dụng gì." Tần Mặc lắc đầu.

Con quái vật vùng vẫy muốn đứng dậy, nhưng Tần Mặc không cho nó cơ hội.

Hắn đạp một chân lên ngực nó, cầm thanh kiếm đang được bao quanh bởi hắc long khí trong tay, nhắm thẳng vào con quái vật.

Một kiếm đâm xuống, con quái vật liền không thể cử động được nữa.

Nó nằm vật ra đất, chất lỏng trên người chảy ra ngày càng nhiều, ngay cả làn da cũng dần biến trở lại màu da bình thường.

Tiếng hệ thống lại nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc đột nhiên phát hiện trên người nó có một lá bùa chú, nhưng hiện tại lá bùa này đang từ từ tan biến.

Da thịt người này vốn dĩ trông còn khá bình thường, nhưng khi lá bùa biến mất, da thịt lập tức tiêu biến, cả người trông như một cái xác khô.

Tần Mặc lắc đầu, nói thật thì người này cũng khá đáng thương.

Nếu đoán không lầm, người này hẳn là một vật thí nghiệm bị bỏ lại nơi này.

Chỉ không biết những kẻ làm thí nghiệm kia có còn tiếp tục truyền thừa đến nay hay không.

Tần Mặc đứng dậy, nhìn về phía người nhà họ Hoắc.

Người nhà họ Hoắc tuy đang xem xét các bức tường xung quanh,

nhưng thấy Tần Mặc đã giải quyết xong, bọn họ đều vội vàng xúm lại, nhìn cái xác trên mặt đất. "Thứ này trông sao mà đáng sợ thế?" Hoắc Tiểu Thiên bĩu môi, cậu ta vươn chân đá đá vào cái xác, nhưng cái xác không có bất kỳ phản ứng nào. "Người này là một kẻ đáng thương." Tần Mặc lắc đầu.

Bị ném vào lò luyện đan, da dẻ bị hành hạ thành ra thế kia, đủ thấy hắn đã phải trải qua những gì.

Nhưng chuyện này không liên quan đến Tần Mặc, hắn cũng hết cách, đối phương đã biến thành như vậy, hắn không có năng lực cải tử hồi sinh.

Hơn nữa ngôi mộ này đã được xây dựng cả ngàn năm, tức là người này cũng là người của ngàn năm trước, không ai có thể thực sự sống lâu đến thế.

Tần Mặc thở hắt ra, đứng dậy nhìn đám người nhà họ Hoắc: "Mọi người tìm thấy cách rời khỏi đây chưa?" Hai người trong số đó gật đầu, chỉ về phía bức tường cách đó không xa: "Bên kia có một cánh cửa ẩn, cánh cửa này nhìn qua thì gần như hòa làm một thể với đá, nhưng nếu quan sát kỹ thì vẫn có thể nhận ra." Tần Mặc ừ một tiếng, đi về phía đó.

Đây quả thực là cửa ra.

Hắn không nói nhiều, đặt tay lên cửa.

Cánh cửa lập tức phát ra tiếng ầm ầm, sau đó mọi người nhìn thấy sau cánh cửa là một hang động. "Trong hang động này không biết chừng lại có thứ gì kỳ quái nữa đây?" Hạo Thiên Chân nhíu mày.

Sau khi xuống lòng đất, bọn họ đã trải qua quá nhiều chuyện, nên buộc phải cẩn thận hết mức có thể.

Tần Mặc gật đầu: "Có khả năng đó, nhưng không còn cách nào

khác, chúng ta cứ đi qua trước đã." Tần Mặc dẫn đầu đi về phía trước, mọi người cũng bám theo sát bên cạnh hắn.

Đi qua hang động, họ lại đến một gian mộ thất khác. "Sao lại là nơi như thế này nữa?

Chương 1213

Em còn tưởng tiếp theo chúng ta sẽ đến chủ mộ thất của bọn họ chứ." Hoắc Tụ Tụ thở dài.

Tần Mặc nhìn cô hai cái, có chút bất lực mở miệng: "Cô xuống mộ chắc là khá ít, nên mới thiếu kiên nhẫn như vậy.

Đừng nôn nóng, tiếp theo chúng ta còn phải đi bao xa nữa cũng chưa biết đâu." Đám người nhà họ Hoắc nhìn nhau.

Thực ra bình thường họ cũng hay xuống mộ, nhưng những nơi họ đi đâu có hùng vĩ như thế này.

Ngôi mộ này ước chừng to bằng hai, ba mươi cái mộ họ từng đi cộng lại.

Mọi người đều thở dài, nhưng cũng không nói gì thêm.

Dù sao chuyện này không liên quan đến Tần Mặc, hắn đã vất vả dẫn họ đến đây, họ không có tư cách và nghĩa vụ oán trách hắn.

Gian mộ thất này có trần hình vòm bán nguyệt, bên trong không đặt thứ gì. "Kỳ lạ thật, sao ở đây chẳng có cái gì thế này?

Lẽ nào là một ngôi mộ trống?" Bàn Tử tò mò nhìn sang Tần Mặc.

Ánh mắt Tần Mặc lại đặt lên một tảng đá trong số đó, hắn bước tới gần.

Tảng đá này nhìn bề ngoài lại có chút khác biệt. "Đây hình như là hổ phách." Trương Kỳ Lân nói, nheo mắt lại, anh ngồi xổm xuống chăm chú nhìn tảng đá trước mặt. "Người cổ đại bọn họ luôn thích nhốt người bình thường vào trong hổ phách, sau đó phong kín lại, khiến họ chết ngạt bên trong." Người nhà họ Hoắc không nhịn được mà nhìn nhau.

Nói thật, những kẻ bề trên kia quả thực rất tàn nhẫn, lại đem người sống nhốt vào trong này, khủng khiếp biết bao! "Nhưng mà kích thước tảng đá này hình như không chứa nổi một người lớn." Bàn Tử lắc đầu.

Tần Mặc nhìn Bàn Tử thêm vài lần: "Nếu nói bên trong là trẻ con thì sao?" Bàn Tử sững người, hắn không ngờ tới khả năng này, lông mày lập tức nhíu chặt lại: "Nếu là vậy thì đối phương cũng quá tàn nhẫn rồi chứ?" Lại đem trẻ con nhốt vào trong này, chúng còn nhỏ tuổi như vậy, còn cả tương lai phía trước, làm thế thực sự quá đáng hận.

Tần Mặc thở dài: "Đúng vậy, vào thời đó quả thực có rất nhiều người như thế.

Hơn nữa chúng ta đi suốt dọc đường, anh cũng đâu phải không thấy người của dân tộc này đều rất tàn độc." Tần Mặc lắc đầu.

Đối phương bắt đồng tộc uống thuốc, sau khi đồng tộc biến thành dạng đó cũng không cho họ một cái chết thống khoái, ngược lại còn nhốt vào trong mộ.

Tần Mặc phỏng đoán, đại khái là đối phương muốn xem hiệu quả sau này của thuốc nên mới làm vậy.

Còn về thứ trong lò luyện đan, bất kể có phải tộc nhân của họ hay không, mà có thể đem người sống sờ sờ biến thành như vậy, đủ thấy đối phương đen tối cỡ nào.

Cộng thêm khối hổ phách này, Tần Mặc càng thêm khẳng định.

Mọi người đều vây lại xem.

Khối hổ phách lúc này từ từ vỡ ra, đợi khi vỡ nát, mọi người mới phát hiện bên trong quả nhiên là thi cốt của trẻ con. "Trên này còn có một số dấu vết, xem ra đứa bé này khi bị phong ấn vào đây vẫn còn

sống." Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, chủ nhân ngôi mộ này thực sự quá tàn nhẫn mới làm ra chuyện như vậy.

Tần Mặc gật đầu: "Phải, nhưng thế thì làm được gì?

Chúng ta không phải người thời đại đó, không thể ngăn cản những chuyện như vậy." Nói đoạn, Tần Mặc lại đứng dậy, quay đầu nhìn những tảng đá khác.

Bàn Tử ngẩn ra, rồi cẩn thận hỏi: "Trong những tảng đá xung quanh đây, không phải đều chứa trẻ con đấy chứ?

Bọn họ giết nhiều người vậy sao?" Tần Mặc ừ một tiếng.

Tuy Tần Mặc không nói gì nhiều, nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được hắn dường như đang rất phẫn nộ.

Trương Kỳ Lân đứng bên cạnh cảm nhận được tâm trạng của Tần Mặc, anh bước lại gần, vươn tay vỗ vai hắn: "Không sao đâu, mọi chuyện đều qua rồi." Tần Mặc cười cười quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân: "Tôi không sao, chỉ là cảm thấy những kẻ này quả thực quá ác độc." "Chuyện này đối với chúng ta đúng là tàn nhẫn, nhưng đối với họ biết đâu lại là tác phẩm nghệ thuật." Hạo Thiên Chân trầm mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Được rồi, mọi người đừng đứng đây nữa, nhìn những thứ này chỉ tổ làm trong lòng khó chịu, tìm xem có đường nào rời khỏi đây không." Mọi người tản ra tìm kiếm, nhưng không phát hiện bất kỳ cơ quan hay cánh cửa nào.

Tần Mặc đưa mắt nhìn lên đỉnh trần, vừa rồi hắn đã cảm thấy nơi này có gì đó không đúng.

Hắn dậm mạnh chân xuống đất, phóng người lên đỉnh trần, bám tay vào tường.

Tần Mặc quan sát kỹ lưỡng, phát hiện bên trên quả thực có điểm bất thường.

Tiếp đó, hắn lấy từ trong người ra một cái búa, nện từng nhát vào đó, rất nhanh chỗ đó đã bị phá vỡ.

Tần Mặc thở phào, nhảy xuống đất.

Bàn Tử tò mò hỏi: "Sao cậu biết lối ra ở trên đó?" "Vì kết cấu nơi này giống như quả trứng gà, muốn lấy trứng thì phải làm sao?" Bàn Tử lập tức hiểu ra, nếu họ chỉ tìm kiếm xung quanh thì vĩnh viễn không tìm thấy lối ra. "Được đấy, không ngờ cậu lại thông minh thế, nhanh như vậy đã nhìn thấu tình hình nơi này." Tần Mặc xua tay, lấy từ trong ba lô ra một cái mỏ neo, phóng lên trên, rồi thuận theo dây thừng leo lên.

Những người khác cũng theo Tần Mặc leo lên.

Sau khi đến nơi, họ phát hiện trước mặt là một cung điện đặc biệt rộng lớn. "Sao lại là cung điện kiểu này nữa?

Hơn nữa phong cách kiến trúc này hình như hơi giống với những nơi chúng ta từng đi qua." Tần Mặc nheo mắt. "Cung điện cổ đại đều na ná nhau cả thôi, hoặc có lẽ người xây dựng là người chúng ta từng biết trước đây?" Tần Mặc cười lạnh.

Nhóm Hạo Thiên Chân đều sững lại. "Chẳng lẽ lại là cái đám họ Uông kia?" "Mọi người nói xem dân tộc này liệu có phải là người nhà họ Uông không?

Dù sao tính cách bọn họ với người nhà họ Uông cũng khá giống nhau, những thứ họ nghiên cứu cũng đại khái tương tự." Hoắc Tụ Tụ nêu ra suy nghĩ của mình, nói đoạn cô lại nhìn Tần Mặc.

Cụ thể thế nào cô chắc chắn không biết, nên chỉ có thể hỏi ý kiến nhóm Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Có lẽ là vậy, nhưng giờ chúng ta đoán già đoán non cũng vô dụng, cứ đi tiếp xem sao." Nói xong, nhóm Tần Mặc đi

về phía cung điện.

Đến nơi, họ nhìn tấm biển treo bên trên.

Trên đó chỉ viết một chữ "Uông" cực lớn.

Chương 1214

"Hóa ra đúng là bọn họ." Hạo Thiên Chân nắm chặt nắm đấm, suốt dọc đường đi, họ không ít lần xung đột với người nhà họ Uông.

Lại nghĩ đến những thứ gặp trong ngôi mộ này, trong lòng mọi người ít nhiều đều có chút hỏa khí. "Thật kỳ lạ, đây không phải địa bàn nhà họ Hoắc sao?

Tại sao bên trong lại có mộ huyệt của nhà họ Uông?" Bàn Tử tò mò nhìn Hoắc Tụ Tụ.

Hoắc Tụ Tụ đảo mắt: "Cái này sao tôi biết được?

Tôi nhớ hồi nhỏ nhà tôi không có vùng này, mãi sau này mới quy hoạch vào phạm vi nhà tôi.

Cụ thể nguồn gốc thế nào tôi cũng không rõ, chỉ có thể đợi ra ngoài rồi tôi giúp các anh tra cứu lại." Hoắc Tụ Tụ nhìn mấy người trước mặt, Tần Mặc gật đầu: "Không sao, dù gì chúng ta cũng không quá vội, đợi sau này ra ngoài rồi tính." "Quả nhiên là người nhà họ Uông, mấy thứ họ làm ra tôi biết ngay là không đơn giản." Hạo Thiên Chân bĩu môi, đám người nhà họ Uông là xấu xa nhất. "Thế này thì giải thích được rồi, dù sao bọn họ cũng thích làm mấy trò này nhất." Bàn Tử hừ lạnh, hắn chẳng có chút thiện cảm nào với người nhà họ Uông.

Mọi người nghe vậy đều nhìn nhau, suy nghĩ trong lòng ai nấy đều giống nhau. "Được rồi, đừng quan tâm nhiều thế, cho dù là mộ nhà họ Uông, chúng ta cũng phải xông vào một phen.

Hơn nữa lỡ như bên trong thực sự lấy được bảo vật, chúng ta chẳng phải có thể vơ vét sạch sành sanh sao?" Bàn Tử lập tức hăng hái hẳn lên, gật đầu lia lịa: "Nói không sai, chúng ta cứ lấy hết bảo

vật, đợi sau này người nhà họ Uông biết được mộ tổ tông bị chúng ta đào, bọn họ không tức chết mới lạ." Bàn Tử không nhịn được cười hắc hắc.

Vốn dĩ hắn đã ghét người nhà họ Uông, giờ có thể quấy phá mộ tổ tiên nhà họ, hắn vui còn không hết. "Cho nên ấy mà, chúng ta giờ chẳng có gì phải nói nhiều, mau chóng lấy hết bảo vật của bọn họ đi." Tần Mặc nhìn mọi người.

Tất cả đều đồng thanh: "Không thành vấn đề." Mọi người không nói thêm lời nào, bước vào cửa, phát hiện bên trong lại có hai con đường trái phải.

Bàn Tử theo bản năng nhìn sang Tần Mặc, Tần Mặc nhún vai: "Đây là mộ nhà họ Uông, cụ thể tôi cũng không rõ." Trương Kỳ Lân quan sát kỹ lưỡng, sau đó ngồi xuống đất, phát hiện mặt đất không có bất kỳ dấu vết nào của người đi qua. "Xem ra chúng ta chỉ có thể tự mình từ từ tìm tòi thôi." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười: "Vấn đề không lớn, chúng ta loại mộ nào mà chưa từng xông pha, chẳng lẽ còn sợ những thứ người nhà họ Uông để lại sao?" Mọi người đều gật đầu, Tần Mặc nói không sai, họ chẳng có gì phải lo lắng. "Trực giác của anh bảo chúng ta nên đi hướng nào?" Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, phán đoán của người này trước giờ luôn khá chuẩn, vậy thì cứ để Tần Mặc quyết định. "Nếu nói vậy thì chúng ta đi bên này đi." Tần Mặc chỉ vào một hướng, mọi người liền đi theo sát bên cạnh hắn.

Đi về phía trước không bao lâu, họ đến một cung điện nguy nga tráng lệ. "Tôi đi đây, không ngờ lão tổ tông nhà họ Uông đều giàu có phết nhỉ, lại có thể xây dựng được một cung điện to thế này." "Nhưng mà trước đó dân tộc họ chẳng phải gần như bị hủy diệt rồi sao?

Đâu ra lắm tiền thế?" Tần Mặc bất lực nhìn Bàn Tử. "Anh đang

nghĩ gì thế?

Nghĩ kỹ một chút xem, người nhà họ Uông ít đi, thì tiền tài của họ ngược lại càng dư dả chứ sao." Dù sao tổng số tài sản mà chủng tộc họ để lại cũng khá nhiều. "Hóa ra là vậy." Bàn Tử gật đầu, sau đó ho khan một tiếng: "Cũng không thể trách tôi được, cậu đâu phải không biết não tôi trước giờ vẫn luôn thẳng tuột." Tần Mặc bật cười: "Anh nói gì cũng đúng cả." Tần Mặc không đôi co với Bàn Tử nữa, chỉ đi tới vài bước.

Ở trung tâm cung điện có đặt một cái hộp, mọi người đều chú ý thấy, nhưng không ai dám lại gần cái hộp đó. "Mọi người nói xem trong này đựng bảo vật, hay là mấy thứ hi kỳ cổ quái?" Bàn Tử đưa tay xoa cằm, tò mò nhìn mọi người.

Nghĩ đến cái hộp mà hai người nhà họ Hoắc mang theo bên trong lại chứa hai con rắn, Bàn Tử không khỏi rùng mình.

Nhưng nếu vì thế mà bỏ lỡ bảo vật, Bàn Tử lại thấy hối hận.

Đây là mộ nhà họ Uông, nếu không lấy đi, đợi sau này người nhà họ Uông đến, chẳng phải là giúp bọn họ tăng thêm khí thế sao? "Nếu không rõ ràng thì chúng ta đừng lấy thứ bên trong, tránh để xảy ra tình huống nguy hiểm." Hoắc Tụ Tụ cảm thấy cho dù không mang được bảo vật đi, cũng tuyệt đối không thể để tổn thất thêm bất kỳ ai.

Người nhà họ Uông vì cái mộ này đã chết mấy mạng, tuy hiện tại đã mang ra được một ít bảo vật, nhưng cô không muốn những người còn lại gặp phải bất trắc gì nữa. "Tôi hiểu suy nghĩ của cô, nhưng cô có nghĩ tới khả năng cơ quan nằm ngay tại chỗ đó không?" Tần Mặc nói, chỉ tay vào cái hộp ở trung tâm.

Dưới đáy hộp có một chỗ lồi lên, nghĩa là muốn ấn cơ quan xuống thì bắt buộc phải chạm vào cái hộp này.

Thông thường những cái hộp như vậy bên trên đều có cơ quan, chỉ cần chạm nhẹ một chút, có lẽ cơ quan sẽ được kích hoạt. "Vậy giờ làm sao?" Hoắc Tụ Tụ nắm chặt tay.

Cũng không thể để Tần Mặc thay người nhà họ Hoắc chịu tội này được.

Tần Mặc nguyện ý dẫn họ đến đây, lại còn đi xa như vậy, đối với họ đã là tận tình tận nghĩa rồi. "Để tôi." Hoắc lão tam nói, bước lên vài bước, nhưng Hoắc Tiểu Thiên bên cạnh kéo tay ông lại, lắc đầu. "Không được, sư phụ, chuyện này thực sự quá nguy hiểm, chúng ta cứ suy nghĩ kỹ thêm chút nữa, hoặc tìm xem xung quanh còn cơ quan nào khác không?

Biết đâu Tần Mặc tiên sinh nhìn lầm cũng nên?" Thực ra trong lòng Hoắc Tiểu Thiên biết rõ, Tần Mặc đã nói vậy thì khả năng cao là họ không tìm nhầm cơ quan.

Nhưng trơ mắt nhìn sư phụ đi vào chỗ chết, cậu ta không làm được.

Hoắc Tiểu Thiên nắm chặt tay, nhìn mọi người: "Thôi bỏ đi, hay là để tôi đi." Tiếp đó, Hoắc Tiểu Thiên định bước lên, Tần Mặc chắn trước mặt cậu ta, bất lực mở miệng: "Mấy người đang làm cái gì vậy?

Cứ như thể đã định sẵn là phải chết không bằng.

Ai nói qua đó chạm vào cơ quan là nhất định phải chết?

Để tôi." Tần Mặc lắc đầu, đang định bước qua thì Hoắc Tụ Tụ vội nói: "Nhưng chuyện này nguy hiểm như vậy, anh dù sao cũng không phải người trong gia tộc chúng tôi, sao chúng tôi có thể để anh làm thế?" Tần Mặc nhìn bọn họ một cái: "Thế muốn sao nữa?

Mọi người đã nói thế rồi, tôi cũng không thể để mọi người thực

sự trải qua cảnh sinh ly tử biệt này chứ.

Yên tâm, tôi sẽ không sao đâu." Trương Kỳ Lân bước đến bên cạnh Tần Mặc: "Tôi đi cùng anh." Anh biết nếu anh bảo để mình tự đi, Tần Mặc chắc chắn sẽ không chịu, nên chỉ có thể đi cùng Tần Mặc, như vậy lúc nguy cấp có thể giúp đỡ một tay.

Tần Mặc cười gật đầu: "Không vấn đề." Có Trương Kỳ Lân ở đây, hắn không cần lo lắng nữa, dù sao thực lực hai người sờ sờ ra đó.

Cả hai không nói thêm lời thừa thãi, cùng đi đến bên cạnh cái hộp quan sát một chút.

Bên trên là những hình vẽ quỷ dị, Tần Mặc nheo mắt lại. "Lại là mấy cái hình vẽ kỳ quái này, xem ra người nhà họ Uông đúng là rất sùng bái loại họa tiết này." "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cảm giác thiết kế mộ huyệt của Trương gia chúng tôi và Tần gia các anh đều không xảo diệu đến thế này." Trương Kỳ Lân có chút không hiểu.

Chương 1215

Tần Mặc bật cười: "Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Người Uông gia kia đều có thể làm ra những thứ đáng hận như vậy, chứng tỏ lúc còn sống bọn họ hẳn là đã vơ vét của cải khắp nơi.

Chỉ cần nhìn châu báu trong này là có thể thấy được sinh thời bọn họ đã làm bao nhiêu chuyện quá đáng." "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, làm chuyện trước mắt mới là quan trọng nhất." Khi Tần Mặc nói lời này, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào cái giá hộp trước mặt.

Trương Kỳ Lân cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, Tần Mặc đặt tay lên cái giá hộp, lúc này âm thanh của Hệ Thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, vui lòng lập tức đánh giết.】 Không cần nghĩ cũng biết, Tần Mặc thừa hiểu thứ bên trong nhất định rất khó đối phó.

Sau khi mở cái giá hộp ra, bên trong lại xuất hiện một con bọ cạp, con bọ cạp này lao thẳng về phía Tần Mặc chích tới.

Tần Mặc lùi sang bên cạnh một bước, sau khi tránh thoát thì phát hiện con bọ cạp này lại mọc ra cánh, bay về phía mấy người Hoắc gia.

Tần Mặc nheo mắt, tiếp đó hắn cùng Trương Kỳ Lân cùng nhau đuổi theo con bọ cạp kia.

Đám người Hoắc gia cũng đang đối phó với con bọ cạp này. "Không được, tốc độ của nó hơi nhanh." Sắc mặt Trương Kỳ Lân có chút khó coi.

Tần Mặc gật đầu, tiếp đó không gian xung quanh bỗng nhiên bị Tần Mặc khống chế. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Con bọ cạp kia

đang lao về phía trước, vậy mà lại bị không gian của Tần Mặc áp chế ở bên trong.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, xem ra tình huống hiện tại coi như tạm ổn.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, con bọ cạp này lại trực tiếp vươn kim độc ra, đâm thẳng vào bức tường bình chướng trước mặt.

Bình chướng trực tiếp vặn vẹo, sau đó nổ tung.

Con bọ cạp nhanh chóng lao về phía Hoắc Tiểu Thiên đang ở gần nó nhất.

Hoắc Tiểu Thiên còn chưa kịp phản ứng, con bọ cạp này đã trực tiếp bám vào đầu cậu ta, vươn đuôi ra, chích thẳng vào cổ Hoắc Tiểu Thiên.

Hoắc Tiểu Thiên trợn to hai mắt, tiếp đó cậu ta nhanh chóng cảm nhận được trong não mình dường như xuất hiện một luồng ý thức không thuộc về mình.

Tần Mặc nhân cơ hội này ngưng tụ ra một ít băng tinh, lần nữa chặn con bọ cạp này lại. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Con bọ cạp kia vừa mới tiêm nọc độc xong, tốc độ của nó trở nên vô cùng chậm chạp, cho nên trực tiếp bị băng tinh của Tần Mặc đóng băng bên trong.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, thứ nhỏ bé này thực sự là quá linh hoạt, tuyệt đối không thể để nó chạy thoát. "Hàn Băng Ma Trảm!" "Ngưng Băng Quyết!" Sức mạnh hàn băng khổng lồ va chạm vào thân thể thứ nhỏ bé kia.

Thứ nhỏ bé kia có chút không động đậy được, tay Tần Mặc nắm lại một cái, nó liền trực tiếp bị Tần Mặc bóp nát.

Tần Mặc thở phào một hơi, tiếp đó lại đưa mắt nhìn về phía Hoắc

Tiểu Thiên.

Lúc này, mắt Hoắc Tiểu Thiên đã hoàn toàn nhắm nghiền, nhưng thân thể cậu ta vẫn đứng sừng sững ở chỗ đó.

Một lát sau, cậu ta bỗng nhiên mở mắt ra, nhưng trong mắt tràn ngập tơ máu đỏ hồng.

Hoắc Tiểu Thiên trực tiếp lao về phía Tần Mặc cào tới, hơn nữa tốc độ cũng cực kỳ nhanh.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, xem ra bọn họ vẫn là quá bất cẩn, nếu không thì Hoắc Tiểu Thiên không thể nào xảy ra chuyện.

Hoắc Lão Tam ở bên kia nhìn thấy vậy, trong lòng liền cuống lên, ông ta lập tức nhắc nhở Tần Mặc: "Tần Mặc tiên sinh cẩn thận một chút, đồ đệ của tôi vẫn luôn rất lương thiện.

Đừng để nó xảy ra chuyện." Tần Mặc nghe vậy, nhìn Hoắc Lão Tam hai cái rồi gật đầu: "Tôi sẽ cố gắng." Có điều hiện tại hắn và Trương Kỳ Lân còn chưa làm rõ được độc tố trong cơ thể Hoắc Tiểu Thiên, phải khống chế được cậu ta trước mới có thể quyết định xem có cứu được hay không.

Hoắc Tiểu Thiên hiện tại căn bản không phân biệt được địch hay ta, đòn tấn công trở nên sắc bén hung dữ.

Nhưng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đâu phải dạng vừa?

Không bao lâu sau, hai người liền đè Hoắc Tiểu Thiên xuống đất, Tần Mặc còn dùng dây thừng trói tay cậu ta lại.

Làm xong tất cả những việc này, Tần Mặc mới thở phào, lại nheo mắt nói với Trương Kỳ Lân: "Kiểm tra tình trạng cơ thể cậu ta một chút." Hiện tại Tần Mặc không thể buông tay, nếu không Hoắc Tiểu Thiên rất có khả năng sẽ thoát ra, như vậy rất dễ làm bị thương những người khác của Hoắc gia.

Trương Kỳ Lân đi tới bên cạnh Hoắc Tiểu Thiên, nhưng anh còn chưa kịp hành động, Hoắc Tiểu Thiên đã trực tiếp há to miệng, muốn cắn anh, may mà Trương Kỳ Lân tránh khá nhanh. "Xem ra cậu ta đã hoàn toàn điên rồi." Trương Kỳ Lân nhíu mày.

Tần Mặc ừ một tiếng, tiếp đó lại ấn đầu Hoắc Tiểu Thiên xuống, để cậu ta hoàn toàn bị khống chế.

Xác định Hoắc Tiểu Thiên không thể phản kháng nữa, Trương Kỳ Lân lúc này mới tỉ mỉ kiểm tra một chút.

Không ngờ độc tố trong cơ thể cậu ta lại lan nhanh như vậy, hơn nữa đã lan đến tim. "Nguy rồi, độc tố này thông qua máu chảy trực tiếp vào tim cậu ta." Sắc mặt Trương Kỳ Lân trở nên khó coi, nếu đã như vậy thì bọn họ muốn cứu đối phương sẽ có chút khó khăn.

Tần Mặc nghe vậy, nắm đấm siết chặt, nheo mắt lại: "Không còn cách nào khác, chỉ có thể đánh ngất cậu ta trước mới có thể cứu chữa." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp truyền sức mạnh vào cơ thể Hoắc Tiểu Thiên, tiếp đó đánh một cái vào gáy, Hoắc Tiểu Thiên liền hôn mê bất tỉnh.

Kiểm tra kỹ lưỡng một chút, Tần Mặc mới phát hiện tình huống quả thực rất nan giải. "Đồ đệ của tôi... còn cứu được không?" Hoắc Lão Tam lo lắng nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Ông ta chỉ có duy nhất một người đồ đệ này, hơn nữa cả đời ông ta đều trung thành với sự nghiệp của mình, vẫn luôn không kết hôn.

Ông ta gần như đã coi Hoắc Tiểu Thiên như con ruột để yêu thương.

Hoắc Tiểu Thiên đối với ông ta cũng rất tốt, còn nói sau này sẽ phụng dưỡng ông ta tuổi già, thậm chí khi gặp nguy hiểm trong mộ huyệt, Hoắc Tiểu Thiên còn cố tình chắn trước mặt ông ta.

Đối với người đồ đệ như vậy, ông ta làm sao có thể nỡ bỏ mặc chứ? "Tôi sẽ cố gắng hết sức cứu chữa." Tần Mặc nhìn Hoắc Lão Tam, hắn có thể cảm giác được tình nghĩa giữa hai người này quả thực rất sâu nặng.

Hoắc Lão Tam hít sâu một hơi, gật đầu: "Vậy thì đa tạ cậu." Tần Mặc tùy ý xua tay: "Có cứu sống được hay không còn chưa chắc chắn đâu, cho nên bây giờ ông đừng vội cảm kích tôi, kẻo lát nữa lại quá thất vọng." "Tôi tin cậu." Hoắc Lão Tam nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Không biết vì sao, trong lòng ông ta quả thực có một giọng nói đang mách bảo rằng Tần Mặc có thể giải quyết chuyện này.

Tần Mặc bật cười: "Nể tình ông tin tưởng, tôi sẽ dùng bản lĩnh lớn nhất để cứu cậu ta." Nói xong, Tần Mặc liền dùng sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch của mình, đặt tay lên ngực cậu ta.

Chương 1216

Tiếp đó, Tần Mặc lấy ra một con dao găm, chăm chú nhìn vào ngực Hoắc Tiểu Thiên. "Tiếp theo tôi sẽ nghĩ cách rạch ngực cậu ta ra, sau đó lấy độc tố bên trong ra, nhưng toàn bộ quá trình này vô cùng nguy hiểm, cho nên tôi phải được sự đồng ý của ông trước." Tần Mặc nhìn sang Hoắc Lão Tam bên cạnh.

Dù sao đi nữa, trong số những người có mặt ở đây chỉ có Hoắc Lão Tam và Hoắc Tiểu Thiên có quan hệ tốt nhất, cho nên hắn phải hỏi trước một tiếng.

Hoắc Lão Tam hít sâu một hơi, ở trong mộ huyệt này, ông ta gặp phải bao nhiêu nguy hiểm, nhưng chưa bao giờ căng thẳng như vậy. "Trong tình huống này, tôi không có bất kỳ lý do gì để từ chối, làm phiền cậu rồi, Tần Mặc tiên sinh." Hoắc Lão Tam trịnh trọng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc tùy ý xua tay: "Không có gì đáng cảm kích cả, dù sao tôi cũng không nắm chắc hoàn toàn." Nói xong, Tần Mặc lại đưa mắt nhìn về phía Hoắc Tiểu Thiên.

Tình trạng của Hoắc Tiểu Thiên quả thực có chút nguy kịch, cho nên Tần Mặc cần phải nhanh tay hơn một chút.

Tần Mặc lấy ra một con dao găm từ trên người, hơ trên lửa một chút, lúc này mới chăm chú nhìn Hoắc Tiểu Thiên trước mặt.

Mọi người nhìn thấy biểu cảm của Hoắc Lão Tam thì đều có chút bất đắc dĩ, tiếp đó bọn họ cũng đều nhắm mắt lại, không dám nhìn.

Bản thân bọn họ đều đã trải qua rất nhiều nguy hiểm, nhưng đối với việc đồng bạn xảy ra tình trạng như vậy, bọn họ vẫn rất lo lắng.

Sau khi xác định vị trí cụ thể, Tần Mặc trực tiếp đâm dao găm vào ngực Hoắc Tiểu Thiên.

Hoắc Tiểu Thiên đau đớn mở mắt trừng trừng, tiếp đó cậu ta lại chuẩn bị phát điên, nhưng Trương Kỳ Lân đang ở bên cạnh Tần Mặc, anh liền ấn chặt Hoắc Tiểu Thiên xuống. "Mấy người các ngươi qua đây giúp một tay." Hoắc Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm nhóm Hạo Thiên Chân.

Hoắc Tụ Tụ nhìn thấy tình cảnh này thì có chút không đành lòng, cô quay đầu đi, nhìn sang chỗ khác, không muốn nhìn cảnh tượng hiện tại.

Tần Mặc thì nhìn chằm chằm vào vị trí tim Hoắc Tiểu Thiên, tiếp đó lại ấn sâu dao găm thêm một chút, chất lỏng màu đen từ từ chảy ra.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lấy vải bông ra lau chùi.

Không bao lâu sau, máu đen đã chuyển thành màu đỏ tươi.

Tần Mặc ý thức được độc tố bên trong hẳn là đã hoàn toàn biến mất, hiện tại Hoắc Tiểu Thiên cũng đã đau đến ngất đi.

Tần Mặc lại lấy thuốc từ trong ba lô ra, rắc lên vết thương của đối phương, băng bó kỹ càng. "Hẳn là không có gì đáng ngại, hơn nữa lần này không làm tổn thương đến tim cậu ta, yên tâm đi." Tần Mặc an ủi Hoắc Lão Tam bên cạnh.

Hoắc Lão Tam nghe vậy, vội vàng gật đầu, chỉ cần không sao là tốt rồi. "Cảm ơn cậu, sau này cậu chính là ân nhân của tôi." Hoắc Lão Tam nhìn Tần Mặc.

Trước đó Tần Mặc giúp ông ta nhiều như vậy, trong lòng ông ta đối với Tần Mặc cũng có sự cảm kích, nhưng hiện tại ông ta cảm thấy Tần Mặc cứu Hoắc Tiểu Thiên, ân huệ đối với bọn họ quả thực

rất lớn.

Tần Mặc tùy ý xua tay, tiếp đó đứng dậy, nhìn sang nhóm Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Trên người các anh cũng dính ít máu, mau làm sạch đi." Đây là máu bắn ra khi Tần Mặc đâm dao vào lúc nãy.

Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, Bàn Tử đang định đưa tay lau giúp thì Tần Mặc vội vàng ngăn lại, đưa cho hắn miếng vải bông. "Loại máu dính độc tố này đừng tùy tiện chạm vào, nếu không rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện đấy." Bàn Tử gật đầu, Tần Mặc nói gì là nấy, hắn chắc chắn phải nghe theo.

Sau khi xử lý xong, hắn thở phào nhẹ nhõm, nhìn mấy người trước mặt: "May quá, lần này chúng ta phúc lớn mạng lớn." Hoắc Lão Tam nhìn sang Hoắc Tiểu Thiên bên cạnh, tuy rằng đồ đệ của ông ta gặp chuyện, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc chết ở đây.

Qua một khoảng thời gian không lâu, Hoắc Tiểu Thiên liền tỉnh lại, cậu ta đang định đứng dậy thì đột nhiên cảm thấy ngực đau nhói, mày nhíu chặt, khó hiểu nhìn mấy người trước mặt. "Tôi bị làm sao thế này?

Tại sao ngực tôi lại đau như vậy?" Tần Mặc thở dài, giải thích đúng sự thật với cậu ta: "Cậu bị con bọ cạp độc kia chích trúng, độc tố lan nhanh trong nháy mắt, xâm thực tim cậu, ngay cả não cậu cũng bị khống chế, cho nên tôi mới đành phải dùng hạ sách này, đánh ngất cậu, sau đó lấy máu độc ở tim cậu ra." Hoắc Tiểu Thiên lập tức hiểu ra, cậu ta gật đầu: "Hóa ra là vậy." Tiếp đó, cậu ta lại nhìn Hoắc Lão Tam bên cạnh, thấy hốc mắt Hoắc Lão Tam đỏ hoe, cậu ta có chút đau lòng. "Sư phụ, người làm sao vậy?

Trước đây chính người bị thương nghiêm trọng như thế, người cũng chưa từng than đau nửa lời." Hoắc Lão Tam hừ lạnh một tiếng: "Ai bảo con bất cẩn như vậy, mọi người đều đang đề phòng con bọ

cạp độc kia, con lại bị nó chích cho một cái." "May mà có Tần Mặc ở đây, nếu không hôm nay con tiêu đời rồi." Hoắc Tiểu Thiên đưa tay sờ mũi: "Con biết rồi, sau này con chắc chắn sẽ không như vậy nữa, người yên tâm đi." Hoắc Lão Tam thở phào, ừ một tiếng, nếu đối phương đã nói như vậy thì ông ta chắc chắn cũng không thể trách cứ quá nhiều, dù sao hiện tại đối phương còn đang bị thương. "Trước tiên cứ như vậy đi, sau này nhất định phải cẩn thận, biết không?" Trong lòng Hoắc Lão Tam đều đang do dự xem sau này có nên tiếp tục dẫn Hoắc Tiểu Thiên xuống mộ huyệt nữa hay không, dù sao chuyện này cũng quá nguy hiểm. "Con biết rồi, sư phụ đừng lo lắng, sau này sẽ không xảy ra tình huống như vậy nữa đâu." Hoắc Tiểu Thiên an ủi Hoắc Lão Tam. "Tuy rằng tim cậu đúng là bị tôi chọc cho một dao, nhưng hiện tại chúng ta không có thời gian ở lại đây nghỉ ngơi, cậu cũng biết tình hình khá nghiêm trọng." Tần Mặc nói.

Hoắc Tiểu Thiên gật đầu, điểm này cậu ta tự nhiên hiểu rõ.

Hoắc Lão Tam thì có chút do dự, ông ta hít sâu một hơi, nhìn Tần Mặc: "Nhưng nếu như vậy thì tiếp theo thương thế của nó chẳng phải có khả năng sẽ tái phát sao?" "Mặc kệ có tái phát hay không, chúng ta đều phải đi về phía trước, cũng không thể cứ ở mãi chỗ này được, vật tư trên người chúng ta cũng chưa chắc đã đủ." "Nếu trì hoãn thời gian quá dài, dẫn đến cơ quan trong mộ huyệt bị kích hoạt, thì không ai có thể sống sót bước ra ngoài." Hoắc Tiểu Thiên biết Hoắc Lão Tam nói như vậy là lo lắng cho bệnh tình của mình, cậu ta vội vàng xua tay: "Sư phụ, con không sao đâu, người yên tâm đi, con có thể đi theo mọi người tiếp tục đi về phía trước." Trên mặt Hoắc Tiểu Thiên mang theo một nụ cười, Hoắc Lão Tam có chút đau lòng, không ngờ Hoắc Tiểu Thiên hiện tại lại hiểu chuyện như vậy. "Thôi được rồi, vậy cứ như thế trước đi." Nói rồi, Hoắc Lão Tam lại nhìn sang hai người Hoắc gia khác bên cạnh: "Các cậu giúp một tay, đỡ đồ đệ tôi dậy."

Người Hoắc gia trước giờ đều khá đoàn kết, hiện tại thấy đồng bạn bị thương, trong lòng bọn họ tự nhiên cũng rất không đành, vì vậy đều ưng thuận. "Không thành vấn đề." Tiếp đó, bọn họ liền đi tới bên cạnh Hoắc Tiểu Thiên, đỡ cậu ta dậy.

Hoắc Tiểu Thiên lập tức cảm nhận được cơn đau nhói ở ngực, cậu ta rên lên một tiếng, lại không dám nói nhiều.

Nếu vì cậu ta mà làm chậm trễ hành trình của mọi người, vậy thì cậu ta chính là tội nhân.

Hoắc Lão Tam dứt khoát nhắm mắt lại, không nhìn cảnh tượng trước mặt.

Hoắc Tụ Tụ vỗ vỗ vai Hoắc Lão Tam: "Không sao đâu, đợi ra ngoài rồi hãy để đồ đệ của ông dưỡng thương thật tốt." Hoắc Tiểu Thiên nghe vậy, trong mắt mang theo một tia cười, lắc đầu: "Tôi có thể tiếp tục sống hay không còn chưa biết được đây này." Sắc mặt Hoắc Lão Tam trở nên khó coi: "Sao lại nói gở như vậy?" Hoắc Lão Tam đương nhiên hy vọng tất cả mọi người đều có thể tiếp tục sống sót đi ra ngoài, nhất là đồ đệ của ông ta.

Hoắc Tiểu Thiên theo bản năng nghe lời Hoắc Lão Tam, cậu ta nhắm mắt lại, không nói gì thêm nữa.

Tần Mặc biết bọn họ không có thời gian lãng phí ở đây, vì vậy liền đi tới bên cạnh cơ quan, đưa tay ấn lên trên.

Cách đó không xa vang lên tiếng rào rào, tiếp đó mọi người đi về phía bức tường bên kia.

Rất nhanh, mọi người đều chú ý tới việc bọn họ đã đi vào một hoàn cảnh hoàn toàn mới, hơn nữa nơi này đặt đầy những chậu hoa. "Những chậu hoa điêu khắc này trông mới lạ thật đấy, Tần Mặc, cậu nói xem nếu chúng ta mang mấy chậu hoa này ra ngoài, có bán được

giá cao không?" Nghe câu này, Tần Mặc trợn trắng mắt: "Anh nếu thật sự có bản lĩnh mang chậu hoa này đi thì cứ tùy ý." Chậu hoa này nặng như vậy, bọn họ mang theo bên người chỉ tổ làm chậm trễ thời gian, hơn nữa còn có khả năng sẽ khiến bọn họ rơi vào tình huống nguy hiểm.

Bàn Tử cười hì hì: "Chỉ là nói chơi thôi mà, không có ý đó." Mọi người đều bật cười, không thể không nói có Bàn Tử ở bên cạnh vẫn khá vui vẻ. "Không biết chủ nhân mộ huyệt nghĩ như thế nào, đặt nhiều hoa tươi ở đây làm cái gì, hơn nữa đã qua thời gian dài như vậy rồi, hoa tươi ở đây vậy mà vẫn còn nở." Hoắc Tụ Tụ có chút nghi hoặc nhìn những đóa hoa trước mặt. "Quả thực có chút không đúng." Mọi người nói đến đây đều gật đầu. "Đừng quản nhiều như vậy, tôi có một loại dự cảm bất an, chúng ta vẫn nên tiếp tục đi thôi." Trương Kỳ Lân chăm chú nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng nghĩ như vậy.

Chương 1217

Nơi này có nhiều hoa như thế, hơn nữa vẫn luôn nở không tàn, tuyệt đối không bình thường.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, một lát sau, Tần Mặc đột nhiên phát hiện ra điểm không đúng, âm thanh của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, vui lòng lập tức đánh giết.】 Tần Mặc phát hiện chậu hoa nơi này có vấn đề, hắn lập tức quay đầu, nhìn người bên cạnh: "Mọi người cẩn thận." Lúc mới bắt đầu hắn quan sát không kỹ, cứ tưởng người xây dựng mộ thất này thích hoa nên mới đặt hoa ở đây. "Sao vậy?" Bàn Tử sửng sốt một chút, hắn phát hiện những bông hoa này lại bắt đầu lan tràn ra, phủ kín cả bức tường xung quanh.

Tần Mặc đi tới bên cạnh đóa hoa, lấy dao găm từ trên người ra, đâm về phía đóa hoa, lại phát hiện đóa hoa này vô cùng kiên nhẫn, căn bản đâm không nát.

Không chỉ có vậy, bọn họ đều cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đang từ từ tăng lên, hơn nữa không khí cũng trở nên đặc biệt loãng. "Tôi hiểu rồi, xem ra bọn họ cố ý trồng chậu hoa này ở đây, chỉ cần có người đi qua nơi này liền sẽ xúc động cơ quan, dẫn đến những thực vật xung quanh điên cuồng sinh trưởng, bịt kín nơi này lại." "Hơn nữa những thực vật này không giống bên ngoài có tác dụng quang hợp, chúng chỉ sẽ hấp thu dưỡng khí ở đây." Dưỡng khí ở đây càng ngày càng ít, nhiệt độ sẽ từ từ tăng lên, cộng thêm bọn họ đông người như vậy, rất nhanh sẽ chết ngạt. "Vậy phải làm sao?" Mọi người đều có chút cuống cuồng, nếu cứ mãi không phá giải được, chẳng phải tất cả bọn họ sẽ chôn thân tại đây sao?

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên chú ý tới thứ ở trong góc, hắn trợn to hai mắt, nhìn mọi người: "Mọi người mau nhìn xem." Bọn họ đều đưa mắt nhìn về phía đó, phát hiện bên kia lại mọc ra một đóa hoa cực lớn, hơn nữa sau khi đóa hoa này nở ra, bên trong chứa toàn là xương cốt. "Trời đất ơi.

Lát nữa nó có khi nào ăn thịt chúng ta luôn không?" Bàn Tử trợn to mắt, nuốt nước miếng một cái, sau đó hắn lại đưa tay sờ sờ thân thể mình, nếu thật sự như vậy thì phiền toái to rồi.

Tần Mặc thở dài: "Được rồi, đừng nghĩ bi quan như thế." Tiếp đó, Tần Mặc lại chăm chú nhìn những đóa hoa trước mặt, mở miệng nói: "Chúng hẳn là có một bộ rễ, chỉ cần phá hủy bộ rễ đó, chúng ta có thể rời khỏi nơi này.

Hiện tại mọi người bắt đầu tìm kiếm đi." "Tốc độ nhất định phải nhanh một chút, đừng hoảng loạn, nếu không chỉ làm cho dưỡng khí bên trong càng ngày càng ít, hiểu chưa?" Trong Hệ Thống của Tần Mặc có bình dưỡng khí, nhưng hiện tại không cần thiết phải lấy thứ đó ra sử dụng, bọn họ phải xem thử có thể giải quyết thứ này trước hay không.

Mọi người đều gật đầu, tiếp đó bọn họ đưa mắt nhìn không gian này, bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng một lát sau, trên trán những người Hoắc gia đều xuất hiện lấm tấm mồ hôi lạnh.

Hoắc Tụ Tụ nhìn Tần Mặc: "Không được, tình hình càng ngày càng tệ rồi, hơn nữa thực vật ở đây nhiều như vậy, toàn bộ đều liền với nhau, chúng ta không tìm được bộ rễ chính xác." Nếu cứ tiếp tục như vậy, tình hình sẽ trở nên càng nguy kịch hơn.

Tần Mặc hít sâu một hơi, tiếp đó nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng một chút, phát hiện bên trong này có một luồng sức mạnh ngăn cách

năng lượng của hắn, cho nên hắn không cảm nhận được.

Tần Mặc đưa mắt nhìn về phía Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân cũng đã tìm rất lâu, chú ý tới ánh mắt Tần Mặc, anh lắc đầu với Tần Mặc.

Ngay cả anh cũng không tìm được bộ rễ cụ thể. "Đừng vội, chúng ta từ từ xem." Hoắc Lão Tam nhíu mày, chăm chú nhìn đóa hoa cách đó không xa, tiếp đó ông ta lấy dao găm từ trên người ra, đi tới bên cạnh đóa hoa này. "Liệu có phải là nguyên nhân do đóa hoa này không?" Dù sao cũng là đóa hoa này ăn những người kia vào bụng, hiện tại chỉ còn lại một đống xương cốt. "Có khả năng đó." Hoắc Tụ Tụ gật đầu. "Bất kể có phải hay không chúng ta cứ cắt thử xem sao." Nói xong, Hoắc Lão Tam cầm dao găm trong tay đặt vào gốc của đóa hoa này, chém mạnh vào gốc hoa, nhưng đối phương vẫn cứng rắn không hề sứt mẻ. "Tần Mặc, cậu xác định suy nghĩ của cậu là không sai chứ?" Bàn Tử hiện tại đã có chút thở không ra hơi, hắn nhìn Tần Mặc, chủ yếu là do tạng người hắn quá béo, lượng dưỡng khí cần thiết sẽ rất nhiều.

Tần Mặc nheo mắt: "Tuyệt đối sẽ không sai, huống chi mọi người nghĩ xem, những người kia có thể tới được đây, thực lực của bọn họ hẳn là khá mạnh, nhưng dù vậy vẫn chết tại đây, thậm chí bị đóa hoa này nuốt chửng, chứng tỏ nơi này không tầm thường đến mức nào." "Mọi người không cần vội, chúng ta nhất định phải tĩnh tâm, tìm kiếm thật kỹ, nếu không cho dù tất cả chúng ta đều hôn mê bất tỉnh cũng chưa chắc đã tìm được." "Đến lúc đó chúng ta chỉ có nước trở thành thức ăn trong miệng đóa hoa này." Mọi người đều phản ứng lại, ưng thuận một tiếng, lời này nói không sai. "Mấy cậu nói xem đóa hoa này rốt cuộc mọc ra như thế nào?" Bàn Tử có chút không hiểu chăm chú nhìn đóa hoa trước mặt.

Thật là kỳ quái, nơi này dường như toàn bộ đều là nền đất cứng

rắn.

Tần Mặc nghe vậy, nhíu mày, tiếp đó hắn nhìn kỹ mặt đất trước mặt.

Không bao lâu sau, hắn đi tới bên cạnh một bụi cỏ nhỏ không bắt mắt.

Trương Kỳ Lân đi tới bên cạnh Tần Mặc: "Anh cảm thấy là chỗ này sao?" Trương Kỳ Lân tò mò nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cười cười: "Có khả năng là vậy, nhưng hiện tại tôi cũng không rõ, đợi thử một chút rồi hãy nói.

Anh tới đây đi." Trương Kỳ Lân chỉ vào bụi cỏ nhỏ trước mặt.

Anh đi theo bên cạnh Tần Mặc, chỉ cần giúp đỡ Tần Mặc là được rồi, còn những việc khác, anh không cần thiết phải ra tay.

Tần Mặc ừ một tiếng, tiếp đó hắn lấy dao găm từ trên người ra, nhìn chằm chằm vào bụi cỏ nhỏ trước mặt.

Sau đó, hắn ngồi xổm xuống, kiểm tra kỹ lưỡng một chút, phát hiện bụi cỏ nhỏ này nhìn như mọc ra từ nền xi măng, nhưng bên dưới lại có một ít hài cốt.

Đưa tay sờ vào lớp đất bùn này, phát hiện đất bùn truyền đến mùi máu tanh nồng nặc. "Hẳn là nơi này không sai rồi." Tần Mặc nói xong dùng dao găm trên người cắt đứt bụi cỏ nhỏ này.

Mùi máu tanh nồng nặc truyền ra, cùng lúc đó, âm thanh của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc không ngờ lần này giải quyết lại đơn giản như vậy, tiếp đó hắn lại đứng dậy, quả nhiên sau khi bụi cỏ nhỏ này bị cắt đứt, những dây leo xung quanh toàn bộ đều thu lại. "Nhanh vậy sao?" Hạo Thiên Chân chăm chú nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, cậu và

Bàn Tử còn đang tìm kiếm kỹ càng ở đằng kia.

Bàn Tử đi tới chỗ này, trong mắt hắn mang theo một tia kinh ngạc: "Mấy cậu phát hiện ra bí quyết kiểu gì thế?" Rõ ràng bụi cỏ nhỏ này không có gì đặc thù, hơn nữa hiện trường có rất nhiều loại cỏ này. "Vẫn là anh nhắc nhở tôi." Tần Mặc cười nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử sửng sốt một chút: "Lời này là ý gì?

Cậu đừng có đùa tôi, nếu cậu không muốn nói thì thôi, việc gì phải trêu chọc?" Tần Mặc trợn trắng mắt: "Tôi lừa anh làm gì?

Đúng là anh mà, vừa rồi anh nói thứ này mọc ở chỗ nào, tôi đột nhiên nghĩ đến, đã là sản vật trong mộ huyệt, nhất định phải có thứ nuôi dưỡng." Trong mắt Bàn Tử mang theo một tia cười: "Nói như vậy, lần này chúng ta có thể đi ra khỏi đây là công lao của tôi sao?" "Đúng vậy, nhưng mà đã mở ra rồi thì mọi người đừng ở lại đây nữa, rời đi trước đi." Mọi người ưng thuận, tiếp đó bọn họ đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc dẫn bọn họ đi về phía trước, nghĩ nghĩ, Tần Mặc lại kiểm tra trạng thái cơ thể hiện tại của mình. **Họ tên:** Tần Mặc. **Tuổi:** 24. **Kỹ năng:** Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn

Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng. **Vũ khí:** Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm. **Trạng thái cơ thể:** * Mẫn tiệp 5845【Giới hạn nhân loại 10】 * Thể lực 5860【Giới hạn nhân loại 10】 * Sức mạnh 5860【Giới hạn sức mạnh 10】 * Tinh thần 5870【Giới hạn nhân loại 10】 Nói thật, Tần Mặc hiện tại vẫn khá mong chờ được xông pha trong mộ huyệt lần này.

Hắn cảm thấy nếu thật sự có khả năng, có lẽ sẽ thông qua phương thức này nâng cao thêm một ít thực lực, thậm chí đạt được bảo vật, để trạng thái cơ thể hắn có được sự đột phá.

Chương 1218

Đương nhiên rồi, những thứ này đều là hắn tự suy đoán, tình huống cụ thể còn chưa biết, cần đợi sau này từ từ xem xét.

Sau khi đi ra khỏi đây, mọi người mới cảm nhận được không khí trong lành, đều hít sâu một hơi. "Tổng coi như đến được nơi an toàn." Tần Mặc gật đầu. "Nhưng mà chỗ này trông sao rách nát thế, chẳng giống đang ở trong cung điện chút nào." Bàn Tử bĩu môi, nhìn chằm chằm nơi trước mặt.

Tần Mặc cười cười, nơi này trông quả thực có chút lạc quẻ. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, bất kể là nơi nào, chúng ta chung quy vẫn phải xông pha một phen, nói không chừng có thể tìm được bảo vật ở trong này đấy." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên với Tần Mặc, hắn cảm thấy lời này nói rất đúng. "Chúng ta vào thôi." Tần Mặc nhìn mộ thất trước mặt, trong mộ thất này đâu đâu cũng giăng đầy mạng nhện, nhưng hắn đã quan sát kỹ rồi, trên mạng nhện này không có độc.

Sau khi đẩy cửa đi vào, mọi người liền ngửi thấy một mùi bụi đất nồng nặc, tiếp đó bọn họ lại đi về phía trước vài bước, phát hiện bên trong đặt một chiếc quan tài.

Nhưng chiếc quan tài này vô cùng tàn tạ, hơn nữa trông như đã bị người ta phá hoại một lần rồi. "Quan tài này là sao đây?

Tại sao lại như vậy?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, có chút khó hiểu nhìn chiếc quan tài trước mặt, chẳng lẽ đã có người tới nơi này sao? "Xem thử là biết." Tần Mặc đang định mở quan tài ra thì Bàn Tử vội vàng nói: "Đợi chút, sẽ không lại xảy ra vấn đề gì chứ?" Hắn thực sự bị dọa cho hơi sợ rồi.

Tần Mặc bật cười, nhìn Bàn Tử: "Anh còn biết lo lắng cái này à, tôi cứ tưởng anh trời không sợ đất không sợ chứ." Bàn Tử trợn trắng mắt: "Sao có thể không sợ được?

Cậu cũng không nghĩ xem dọc đường đi chúng ta đã trải qua bao nhiêu nguy cơ." Bàn Tử thở dài.

Tần Mặc ừ một tiếng, lời này nói cũng không sai. "Nhưng chúng ta không mở cái này ra thì sẽ không tìm hiểu được tình trạng cụ thể đã xảy ra ở đây." Đám người Hoắc gia nhìn nhau một cái, nói thật trong lòng bọn họ cũng không hy vọng Tần Mặc mở quan tài ra.

Nhưng hiện tại lại nghe Tần Mặc nói vậy, bọn họ cảm thấy không làm như thế hình như cũng không được. "Thôi bỏ đi, vậy vẫn là nghe theo Tần Mặc đi, dù sao dọc đường này chúng ta đều đã đi qua rồi, còn cần phải lo lắng chút chuyện nhỏ này sao?" Khi nói những lời này, bọn họ nhìn nhau một cái.

Tần Mặc thấy bọn họ như vậy, không nhịn được cười, đáp một tiếng: "Được rồi, nếu đã như vậy, tôi sẽ mở nó ra ngay bây giờ." Tiếp đó, Tần Mặc rút ra một thanh kiếm, đặt vào khe hở của quan tài.

Hơi dùng sức một chút, quan tài liền phát ra tiếng "rắc rắc", mọi người đều không nhịn được nín thở, chăm chú nhìn tình huống trước mặt.

Ngộ nhỡ lát nữa thật sự có thứ gì đó từ bên trong chui ra thì phiền toái to.

Bọn họ đều quan sát rất kỹ.

Không bao lâu sau, nắp quan tài đã bị Tần Mặc mở ra, bất quá âm thanh của Hệ Thống không hề nhắc nhở Tần Mặc, và hắn cũng không cảm nhận được bất kỳ nguy hiểm nào.

Trương Kỳ Lân thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó anh nhìn vào trong

quan tài, phát hiện bên trong lại chỉ chứa một ít xương cốt vụn vặt.

Trương Kỳ Lân nhíu mày, nhìn sang Tần Mặc bên cạnh.

Tần Mặc nheo mắt lại, hắn nhặt những mảnh xương kia lên, xem xét một chút rồi mới giải thích với mọi người: "Nếu tôi nhìn không lầm, thi thể của người này hẳn là đã nằm trong quan tài từ rất lâu rồi, nhưng sau đó mới bị người ta đào lên, đặt lại ở đây, thậm chí còn đập nát thi thể thành phấn vụn." Tần Mặc nheo mắt, không thể không nói kẻ đào thi thể này lên cũng thật tàn nhẫn, đối phương đã chết rồi mà còn làm ra chuyện như vậy. "Ai nói không phải chứ?" Trương Kỳ Lân nhíu mày. "Không biết vì sao, nhìn thấy bộ thi thể này, tôi cứ cảm thấy trong lòng có chút bất an." Tần Mặc thở dài, hắn không biết trực giác này từ đâu mà đến. "Chúng ta có nên nghỉ ngơi ở đây một chút không?

Hôm nay xuống đấu (đạo mộ) đã đi một thời gian dài rồi, hơn nữa cũng chưa bổ sung thể lực." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc.

Bọn họ đi suốt chặng đường này cũng khá vất vả, hơn nữa Tần Mặc vẫn luôn duy trì cảnh giác cao độ, nên để Tần Mặc dưỡng sức rồi tính tiếp.

Tần Mặc ưng thuận một tiếng: "Mọi người quả thực đã đi quá lâu, hơn nữa vừa rồi ở chỗ kia lại thiếu dưỡng khí, hiện tại trạng thái thân thể đều có chút không tốt, nghỉ ngơi tại chỗ một lát rồi hãy đi tiếp." Đám người đều gật đầu, Tần Mặc đã lên tiếng thì bọn họ chắc chắn không có ý kiến gì, vì thế mọi người đều nhanh chóng tìm một chỗ để nghỉ chân.

Qua không bao lâu, Tần Mặc liền thiếp đi.

Rất nhanh, Tần Mặc phảng phất nghe thấy có người đang gọi hắn, hắn có chút mê mang mở mắt ra. "Là người nào?" Đối phương ở trong sương mù dày đặc, Tần Mặc không nhìn rõ thân ảnh, người kia nói:

"Tính theo vai vế, ta hẳn là thái thái thái thái... thái thúc thúc của cậu." Tần Mặc nhíu mày.

Chuyện này ít nhất cũng phải cả ngàn năm rồi, tại sao đối phương lại đột nhiên báo mộng tìm mình? "Có chuyện gì sao?" "Hôm nay cậu vừa mới gặp ta, cậu quên rồi sao?" Tần Mặc ngẩn ra một chút, cái gì gọi là vừa mới gặp?

Hôm nay gặp ông ấy lúc nào chứ?

Ngẫm nghĩ kỹ lại, đối phương có chút bất đắc dĩ, nhắc nhở: "Ta chính là đống xương cốt vụn kia." Tần Mặc trừng lớn mắt: "Đống xương đó?" Tàn nhẫn vậy sao? "Đúng vậy." Trong ngữ khí của đối phương mang theo một tia bất lực, tiếp tục nói: "Đây là chuyện không còn cách nào khác.

Sau khi ta chết lại không thể ngăn cản những kẻ đó mang thi cốt ta đi.

Năm xưa kế hoạch nghiên cứu dược phẩm của bọn chúng bị ta phá hoại, nên bọn chúng vô cùng tức giận.

Bọn chúng đặt thi thể ta ở chỗ này, thậm chí hủy hoại cả xương cốt của ta, nhưng cũng chẳng sao cả." Tần Mặc trầm mặc: "Vậy ông tới tìm tôi là có chuyện gì?" Dù sao đi nữa, giữa bọn họ cũng có quan hệ huyết thống, chỉ cần có thể giúp đỡ, hắn nhất định sẽ tận lực. "Đương nhiên là có rồi!" Đối phương có chút bất đắc dĩ, "Bọn người kia bị cấm túc ở đây, về sau bọn chúng lại nghiên cứu ra loại dược phẩm mới.

Đương nhiên, chuyện này xảy ra sau khi ta đã chết.

Ta không có cách nào ngăn cản, nhưng bọn chúng cũng không thể rời khỏi nơi này, cho nên bọn chúng chỉ có thể xây dựng một ngôi mộ ở đây, chờ đợi người đời sau của bọn chúng tới lấy số dược liệu bên

trong mang đi." Tần Mặc nheo mắt: "Cụ thể là dược liệu gì?" "Là phiên bản cải tiến của bọn chúng, có thể làm cho tuổi thọ kéo dài hơn.

Đương nhiên, cái này cũng có tác dụng phụ.

Bọn chúng sẽ trở nên cực kỳ khát máu.

Chỉ cần bọn chúng muốn, thể lực sẽ tăng vọt, bọn chúng có thể dùng phương thức như vậy để đối phó kẻ thù.

Huống hồ trên thế giới này căn bản không có sự trường thọ theo đúng nghĩa, đây chỉ là để thỏa mãn hư vinh của bọn chúng mà thôi.

Loại thuốc này tuyệt đối không thể để bị mang đi, hiểu chưa?" Tần Mặc đáp: "Tôi biết rồi, không ngờ đám người Uông gia này lại quá đáng như vậy." Tần Mặc thở dài, thảo nào khi nhìn thấy đống xương kia, trong lòng hắn lại khó chịu như thế.

Chương 1219

Hóa ra là có quan hệ với gia tộc của hắn. "Được rồi, những gì cần nói ta đều đã nói, chuyện tiếp theo cậu phải tự mình làm thôi." Sự việc đến nước này, ông ấy cũng không làm được gì nhiều hơn.

Tần Mặc gật đầu: "Tôi hiểu rồi, yên tâm đi, tôi sẽ hủy diệt hết số thuốc trong này, tuyệt đối sẽ không để chúng xuất hiện ở bên ngoài." Dứt lời, màn sương trắng trước mặt trực tiếp tan biến, Tần Mặc cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại, lông mày nhíu chặt, nhìn về phía quan tài cách đó không xa.

Xem ra từ rất lâu về trước, bọn họ cùng Uông gia đã có ân oán rất sâu rồi.

Trong cõi u minh, hết thảy tự có an bài.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ tiếp tục ngủ, dù sao thời gian đến lúc xuất phát vẫn còn dài.

Lần này Tần Mặc ngược lại không còn nằm mơ gì nữa.

Ngủ một giấc thẳng, ước chừng năm sáu tiếng đồng hồ mới tỉnh lại.

Nghe thấy động tĩnh xung quanh, Trương Kỳ Lân cũng tỉnh, thấy tinh thần Tần Mặc đã dưỡng tốt, liền đi về phía hắn. "Cảm giác thế nào?" Tần Mặc cười cười: "Cũng tạm ổn, tinh thần tốt hơn trước nhiều.

Hơn nữa tôi cũng đã biết tình huống cụ thể, chúng ta không cần thiết ở lại đây nữa, đi trước thôi." Đã không muốn để số dược liệu kia lưu lạc ra ngoài, hắn phải nhanh chóng lấy được chúng mới có thể tiêu hủy. "Không thành vấn đề." Trương Kỳ Lân cười vỗ vỗ vai Tần

Mặc, thấy Tần Mặc không sao là tốt rồi. "Đúng rồi, tôi còn biết bộ thi cốt kia có quan hệ với tôi." Tần Mặc nói rồi đưa mắt nhìn về phía đống xương vụn, "Tôi muốn tìm một chỗ chôn cất ông ấy đàng hoàng." Trương Kỳ Lân đương nhiên nguyện ý giúp đỡ Tần Mặc.

Hai người làm xong việc này, những người khác của Hoắc gia cũng đều đã tỉnh lại.

Bệnh tim của Hoắc Tiểu Thiên hôm nay tuy đỡ hơn một chút nhưng muốn hoàn toàn lành lặn vẫn cần thêm thời gian. "Các người tiếp tục dìu cậu ấy." Hoắc Tụ Tụ phân phó hai người Hoắc gia đi đỡ Hoắc Tiểu Thiên.

Hai người kia lập tức làm theo.

Một đoàn người chuẩn bị xong xuôi liền tiếp tục xuất phát.

Có lời dặn dò của tiền bối trong nhà, trong lòng Tần Mặc mang theo trách nhiệm, cho nên suốt dọc đường hắn đều vô cùng nghiêm túc.

Thấy Tần Mặc như vậy, Trương Kỳ Lân có chút nghi hoặc, hỏi thăm tình hình.

Tần Mặc cảm thấy dù thế nào, quan hệ giữa hắn và Trương Kỳ Lân bày ra ở đó, nên nói rõ ràng với đối phương.

Trương Kỳ Lân hiểu ra, gật đầu: "Hóa ra là như vậy, chuyện của anh cũng là chuyện của tôi, vậy tiếp theo tôi sẽ cùng anh hành động." "Vậy thì cảm ơn anh." Tần Mặc cười nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân nghe vậy liền đảo mắt: "Với tôi mà còn phải nói cảm ơn sao?

Quan hệ giữa hai chúng ta không cần khách sáo như thế." Tần Mặc ưng thuận một tiếng.

Mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Tiếp theo, bọn họ đi tới một nơi giống như hoa viên để ngắm cảnh.

Tần Mặc quan sát một chút, phát hiện hiện trường có rất nhiều thực vật, ở giữa còn có một đầm nước cực lớn, giữa đầm nước có một bức tượng điêu khắc.

Bức tượng này trông rất kỳ quái, hơn nữa còn hung thần ác sát.

Bàn Tử thấy vậy liền bĩu môi: "Đám người Uông gia này sao cứ thích làm mấy thứ kỳ quái thế nhỉ, thật không biết bọn họ nghĩ cái gì." Tần Mặc gật đầu: "Đúng vậy, bọn người này luôn như thế, không cần quan tâm bọn họ, mọi người cứ tìm quanh đây xem có cơ quan gì không." "Trong nước này sẽ không có vấn đề gì chứ?

Còn cả mấy cái cây này nữa, lát nữa chúng có đột nhiên cử động không?" Bàn Tử nhíu mày.

Hiện tại nơi này bị bịt kín, xung quanh đều là tường, cho nên bọn họ nhất định phải tìm được cơ quan mới có thể đi tiếp.

Tần Mặc bật cười: "Có khả năng đó, cho nên tiếp theo mọi người càng phải cẩn thận một chút, hiểu chưa?" Bọn họ đều gật đầu.

Tần Mặc đã nói như vậy thì mọi người chắc chắn phải nghe theo, vì thế đều tản ra tìm kiếm trong khu hoa viên này.

Rất nhanh, Tần Mặc đã chú ý tới trong cái ao nước kia dường như có nuôi thứ gì đó.

Tần Mặc nhíu mày đi tới, nhìn kỹ một chút, phát hiện bên trong có thả một ít cá nhỏ.

Nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ là, trên người lũ cá này đều mang theo âm khí nồng đậm. "Chuyện này là sao?" Hạo Thiên

Chân có chút tò mò nhìn sang Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu: "Cụ thể tôi cũng không rõ, có thể có liên quan đến nước ở đây." Tần Mặc ngồi xổm xuống, quan sát kỹ dòng nước trước mặt, phát hiện chất nước quả thực có chút không giống bình thường, bên trên còn phiêu tán một ít hắc khí. "Nếu tôi đoán không lầm, chỗ nước này hẳn là chảy từ một nơi nào đó đến, mà nơi đó ngâm toàn là thi thể." Nếu không, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng như vậy.

Nghe vậy, Bàn Tử nuốt nước miếng, trong mắt mang theo tia lo lắng: "Nếu đúng là vậy, chẳng phải tiếp theo sẽ rất phiền phức sao?" "Ai nói không phải chứ?

Bất quá mọi người cẩn thận một chút là được, còn lại chúng ta cũng không làm gì được nhiều." Nói xong, Tần Mặc đứng dậy, nhìn chằm chằm vào bức tượng điêu khắc ở giữa, "Nếu tôi đoán không sai, mấu chốt có thể nằm trên bức tượng này, mọi người xem thử xem có cơ quan không." Bọn họ nghe vậy đều đáp một tiếng, sau đó cẩn thận quan sát bức tượng trước mặt, nhưng nhìn kỹ lại không phát hiện ra chỗ nào bất thường. "Thế này là sao?" Phán đoán của Tần Mặc xưa nay chưa từng sai, nên bọn họ có chút không hiểu. "Có khi nào chúng ta chưa chú ý đến cơ quan nên mới vậy không?" Hoắc Tụ Tụ biết bản lĩnh của Tần Mặc, cô cho rằng Tần Mặc sẽ không sai.

Tần Mặc lắc đầu: "Chờ một chút." Nói xong câu này, Tần Mặc ngồi xổm xuống, nhìn vị trí dưới đáy ao nơi đặt bức tượng.

Tần Mặc phát hiện bên dưới có một cái cơ quan, nhưng chất nước này có vấn đề, chỉ cần bọn họ chạm vào thì rất có khả năng sẽ xảy ra dị thường. "Vậy giờ làm sao?

Chúng ta không thể chạm vào cơ quan, chẳng lẽ cứ ở đây mãi?" Hoắc Tiểu Thiên nhíu mày.

Tần Mặc đảo mắt: "Xem ra sau khi tim cậu bị thương, cả người cũng trở nên không linh hoạt nữa rồi, trên người chúng ta có mang theo trang bị đặc thù mà." Hoắc Tiểu Thiên lúc này mới nhớ ra, vỗ vỗ trán mình, ho nhẹ một tiếng: "Xem ra tôi đúng là ngốc đi rồi." Tần Mặc bật cười, sau đó lại nhìn chằm chằm vào ao nước trước mặt: "Mọi người ở đây chờ, tôi đi ấn cái cơ quan đó xuống." Nói xong, Tần Mặc mặc trang bị vào người, Trương Kỳ Lân kéo tay áo Tần Mặc lại.

Tần Mặc nhìn anh: "Yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu, anh cứ ở đây chờ." Trương Kỳ Lân hít sâu một hơi: "Tôi biết rồi, nhất định phải cẩn thận, nếu lát nữa phát hiện có gì không đúng, lập tức rời khỏi ao nước này." Kỳ thực trên người Tần Mặc có Hắc Long huyết mạch hộ thể, tình huống bình thường sẽ không gặp nguy cơ, nhưng anh vẫn rất lo lắng.

Tần Mặc vỗ vỗ tay Trương Kỳ Lân, trong mắt mang theo ý cười.

Sau khi xuống nước, Tần Mặc phảng phất nghe thấy vô số tiếng gào thét.

Nhưng may mà hắn có Hắc Long huyết mạch, nên không bị những âm thanh này ảnh hưởng.

Chương 1220

Hắn nhíu mày, những âm thanh này tuy không làm loạn tâm trí hắn nhưng lại khiến màng nhĩ vô cùng khó chịu.

Cố nén cảm giác này, Tần Mặc bơi tới dưới bức tượng, sau đó ấn mạnh cơ quan xuống.

Bức tượng lập tức phát ra tiếng "ầm ầm", tiếp đó nước trong ao đều bị bức tượng hút vào.

Mọi người phát hiện bên dưới bức tượng lộ ra một cái cửa hang cực lớn, có thể đi xuống từ lối này. "Mọi người xuống trước một người, sau đó đón Tiểu Thiên xuống." Hoắc Tụ Tụ nhìn bọn họ.

Tần Mặc xua tay: "Tôi và Trương Kỳ Lân xuống trước.

Những chuyện chúng ta gặp phải tiếp theo đều là ẩn số, nếu các người xuống đó thật, chưa chắc đã có năng lực ứng đối." Hoắc Tụ Tụ gật đầu, lời Tần Mặc nói cũng không sai, hắn đã nói vậy thì chắc chắn phải để hắn đi đầu.

Tần Mặc nhảy xuống dưới, quan sát kỹ tình huống, phát hiện nơi này vô cùng tối, cái gì cũng không nhìn rõ.

Tần Mặc lấy đèn pin ra, nhưng ánh sáng vừa lóe lên suýt chút nữa dọa hắn giật mình.

Xung quanh thế mà vây quanh rất nhiều thi thể, hơn nữa những thi thể này đều đứng thành một hàng, ở giữa chừa ra một con đường, con đường này giống như được người ta cố ý thiết kế.

Trương Kỳ Lân cũng kinh hô một tiếng, nhưng cả hai đều là người từng trải qua sóng to gió lớn, nên rất nhanh đã hồi thần, nhíu mày nghiên cứu tình huống trước mặt. "Tôi cũng là lần đầu tiên thấy

thiết kế đường đi độc đáo như vậy." Tần Mặc bĩu môi.

Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, đừng nói là Tần Mặc, ngay cả anh cũng nghĩ như vậy.

Hai người nhìn lên trên, gọi một tiếng, người bên trên bắt đầu từ từ leo xuống.

Hoắc Tiểu Thiên là người xuống cuối cùng, đợi cậu ta chạm đất, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, bọn họ lại nghe thấy tiếng "ầm ầm", phát hiện bức tượng bên trên thế mà lại đóng lại.

Thấy cảnh này, mọi người đều có chút sốt ruột. "Chuyện gì thế này?

Tại sao lại bịt đường lui của chúng ta?

Chẳng lẽ chúng ta đi nhầm rồi sao?" Một người Hoắc gia nói giọng run rẩy, dọc đường đi gặp phải quá nhiều nguy cơ, sơ sẩy một chút là mất mạng.

Nếu không phải có Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, e rằng bọn họ còn chẳng đến được đây.

Tần Mặc nghe vậy thì nhướng mày: "Không đến mức đó đâu, lựa chọn của chúng ta không sai.

Trong mộ huyệt thường xuyên xuất hiện tình huống như vậy, mục đích là để làm rối loạn tâm trí chúng ta.

Nếu các người thường xuyên xuống mộ (hạ đấu) thì không lý nào lại không hiểu điều này chứ?" Tần Mặc nhìn mấy người bọn họ, Hoắc lão tam ho nhẹ một tiếng: "Trước kia chúng tôi đi đổ đấu quả thực cũng nhiều, nhưng cao cấp như thế này thì là lần đầu tiên tới." Tần Mặc gật đầu hiểu rõ: "Hóa ra là như vậy, tôi rõ rồi.

Được rồi, mọi người cũng đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu." Bọn họ đều đáp một tiếng: "Đã biết." Dù sao Tần Mặc đã nói vậy, có Tần Mặc ở đây, bọn họ cái gì cũng không sợ.

Khi nhìn thấy hàng thi thể trước mặt, bọn họ đều trừng lớn mắt, hít vào một ngụm khí lạnh. "Tại sao thi thể lại ở đây?

Hơn nữa bọn chúng đều trong tư thế đứng thẳng, chẳng lẽ có người cố ý sắp xếp sao?" "Những người này sau khi chết, bị người ta dùng phương pháp đặc thù luyện cho thân thể trở nên đặc biệt cứng ngắc.

Sau đó dựng đứng ở đây, mục đích là để dọa người đi qua sởn tóc gáy." Tần Mặc giải thích đại khái, mọi người đều hiểu ra, đáp: "Hóa ra là thế." Bọn họ không nói gì thêm, trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười: "Được rồi, đã hiểu cả rồi thì mọi người cứ bình tĩnh.

Chỉ có dùng thái độ lạc quan đối mặt với mọi thứ trong mộ, chúng ta mới có khả năng sống sót." Giống như Bàn Tử, tuy rằng có lúc hay gây chuyện, nhưng thái độ hắn rất lạc quan, cho nên Tần Mặc mới thân thiết với hắn như vậy. "Đã rõ." Mọi người đều gật đầu.

Ngoài thái độ lạc quan, còn cần phải có thực lực bản thân nữa.

Bản lĩnh không đủ thì có lạc quan đến mấy cũng vô dụng. "Được rồi, chúng ta mau đi thôi." Hoắc Tụ Tụ vừa nói vừa xoa xoa cánh tay, nhìn thấy đống thi thể này cô liền nổi da gà, thực sự không muốn ở lại đây thêm nữa.

Tần Mặc đáp một tiếng, đi lên phía trước, lại nhìn Trương Kỳ Lân: "Anh đi đoạn hậu, tránh lát nữa xảy ra chuyện gì thì hai chúng ta không phản ứng kịp." Nếu bọn họ tụ tập một chỗ, rất có thể sẽ xảy ra chuyện, ví dụ như lúc đối phó với con bò cạp kia.

Nếu hai người bọn họ tản ra một chút, có lẽ Hoắc Tiểu Thiên đã

không gặp chuyện. "Đã rõ." Trương Kỳ Lân gật đầu.

Bọn họ cứ thế duy trì đội hình tiến về phía trước.

Đi không bao lâu, bọn họ đã đến cuối con đường, nhưng đúng lúc này, âm thanh của Hệ Thống đột nhiên nhắc nhở Tần Mặc. 【 Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết. 】 Tần Mặc nheo mắt, sau đó quay đầu lại phát hiện, trừ hắn đã đi ra ngoài, những người khác thế mà đều bị vây khốn.

Đám thi thể kia đã vây chặt lấy bọn họ, khiến họ không thể cử động. "Thế này là sao?" Bàn Tử đi ngay sau Tần Mặc, vừa rồi đám thi thể này động tác quá nhanh, trực tiếp chặn hắn lại, nên hắn mới không theo kịp.

Tần Mặc chỉ vào đám thi thể: "Mọi người thử đạp lên người bọn chúng xem có qua được không?" Bọn họ đáp một tiếng, Tần Mặc đã nói vậy thì cứ thử xem sao.

Lúc này, Trương Kỳ Lân đi lên vài bước, kiểm tra tình trạng đám thi thể. "Đá dưới chân bọn chúng đều được bài trí theo quy luật đặc thù, trong tình huống nhất định sẽ kích hoạt cơ quan, khiến đội hình thay đổi." Tần Mặc gật đầu, nhưng hiện tại bọn họ biết nguyên lý thì đã quá muộn, không cách nào tránh được. "Thử đi trước xem sao, xem có thể leo qua từ bên trên không?" Mọi người gật đầu.

Trương Kỳ Lân đến bên cạnh Bàn Tử, trực tiếp túm lấy cổ áo hắn, đặt hắn lên trên đám thi thể.

Bàn Tử đang định trèo qua thì đám thi thể thế mà đồng loạt cử động.

Phạm vi ở giữa Bàn Tử và mọi người lại bị thu nhỏ thêm một chút, hơn nữa đám thi thể đã chồng lên thành hai tầng. "Cái quái gì thế này?" Bàn Tử tức giận dậm chân.

Tần Mặc thấy cảnh này cũng có chút bất đắc dĩ, nói: "Xuống trước đi, vô dụng thôi.

Chương 1221

Bất kể chúng ta trèo cao bao nhiêu, bọn chúng đều sẽ căn cứ vào tình trạng của chúng ta mà tiến hành thu hẹp lại.

Cuối cùng không gian hoạt động của mọi người sẽ ngày càng nhỏ, thậm chí không thể hô hấp." Bọn họ đều hít một ngụm khí lạnh, chăm chú nhìn đám thi thể xung quanh. "Mấy cái xác này cũng phiền phức quá đi, giờ chúng ta phải làm sao?

Làm thế nào mới ra được?" Mọi người đều có chút hoang mang, dù sao bọn họ chưa từng gặp loại cơ quan này bao giờ.

Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân: "Anh nghĩ thế nào?" Trương Kỳ Lân thở dài, lắc đầu: "Nói thật, hiện tại tôi cũng không rõ." Anh chỉ từng thấy qua loại cơ quan này chứ chưa thực sự tiếp xúc, cũng không biết phá giải thế nào.

Tần Mặc quan sát kỹ, tuy hắn thấy nhiều cơ quan và cũng giỏi giải cơ quan, nhưng không có nghĩa là cái gì hắn cũng làm được.

Nghĩ ngợi một chút, Tần Mặc dứt khoát phóng thích năng lượng Hắc Long huyết mạch, bao phủ quanh đám thi thể, nhưng bọn chúng không hề có bất kỳ biến hóa nào. "Trên người đám thi thể này không có thi khí, cho nên chỉ là cơ quan ở đây đang điều khiển bọn chúng." Tần Mặc lắc đầu.

Trương Kỳ Lân tán thành: "Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng cụ thể cơ quan này hoạt động ra sao thì chúng ta không rõ." "Hẳn là nằm trên người đám thi thể này." Nói rồi, Tần Mặc quan sát kỹ cái xác trước mặt, đi một vòng quanh đám thi thể nhưng vẫn không phát hiện chỗ nào bất thường.

Tần Mặc có chút khó hiểu, sau đó dừng lại.

Không đúng, vậy vừa rồi tại sao Hệ Thống lại nhắc nhở mình?

Chẳng lẽ ở đây có con Tống Tử (cương thi) nào mà hắn chưa phát hiện ra?

Nhưng hắn đã kiểm tra từng cái xác một, trên người bọn chúng không có dấu hiệu gì đặc biệt.

Hay là vấn đề nằm ở phương diện khác?

Có suy nghĩ này, Tần Mặc lập tức quay đầu, nhìn quanh bốn phía, quan sát kỹ tình huống nơi này.

Phía sau là một cánh cửa, nơi này không có dấu hiệu gì đặc biệt.

Tần Mặc đi về phía trước vài bước.

Hắn cảm giác như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình, nhưng quan sát kỹ thì không gian này không có thứ gì. "Kỳ quái, rốt cuộc là ở đâu?" Tần Mặc nheo mắt, lại nhìn cánh cửa trước mặt. "Đã không chịu ra, vậy tôi muốn xem xem, khi tôi mở cánh cửa này, ngươi có xuất hiện trước mặt tôi hay không?" Nói xong, Tần Mặc trực tiếp đi tới bên cạnh cửa, đẩy nó ra.

Tần Mặc phát hiện bên trong có một dòng sông cực lớn, mà trong sông thế mà trôi đầy thi thể.

Tần Mặc nheo mắt.

Nếu đoán không sai, nước trong bức tượng điêu khắc kia e rằng bắt nguồn từ dòng sông này.

Vậy đám thi thể kia có liên quan gì đến dòng sông này không?

Tần Mặc đi về phía bờ sông.

Bàn Tử thấy vậy thì cuống lên, hét lớn: "Không được đâu, bọn tôi hiện tại không ra được, làm sao bây giờ?

Tôi cảm giác bắt đầu khó thở rồi." "Mọi người đừng vội, chờ tôi ở đó một lát." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn về phía trước.

Hắn đi tới gần sông, phát hiện trong sông tỏa ra rất nhiều âm khí.

Hơi lại gần một chút đã thấy lông tóc dựng đứng.

Nhưng may mắn trên người hắn có Hắc Long huyết mạch hộ thể, nên đám âm khí này không thể xâm nhập vào cơ thể, nếu không rất dễ sinh ra ảo giác.

Tần Mặc nheo mắt quan sát.

Đã có thể điều khiển đám thi thể kia, vậy thứ này nhất định rất lợi hại.

Tần Mặc nhìn kỹ hiện trường một hồi lâu vẫn không phát hiện gì đặc biệt.

Tình hình quả thực khá phiền phức.

Thở dài một hơi, hắn lại nhìn về phía đám thi thể phía sau, bọn họ hiện tại đã bị vây kín như nêm cối.

Hơn nữa cho dù Bàn Tử bọn họ không động đậy, đám thi thể cũng sẽ từ từ thu hẹp vào giữa.

Không bao lâu nữa, bọn họ hoặc là chết ngạt, hoặc là bị đám xác chết này ép chết.

Tần Mặc ngồi xổm xuống, dùng sức mạnh Hắc Long bao bọc tay mình, vớt một ít nước lên, đưa lên mũi ngửi thử, phát hiện dường như cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng tại sao âm khí lại tập trung ở đây?

Tần Mặc khó hiểu lắc đầu, đứng dậy.

Sau đó, hắn giải phóng Hắc Long huyết mạch chi lực, sức mạnh

nháy mắt tản ra, tràn ngập khắp không gian.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng dao động sức mạnh.

Tần Mặc lập tức nhìn về phía đó.

Bên đó có một cái xác, hắn đi tới gần cái xác kia.

Nhưng cái xác này không có gì đặc biệt.

Không đúng.

Chưa đợi Tần Mặc nói gì, đột nhiên từ bên trong phóng ra một con cá.

Con cá này lao thẳng về phía Tần Mặc, răng của nó trông vô cùng sắc bén, bên trên còn lóe lên ánh sáng màu lục.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, may mà hắn luôn giữ cảnh giác.

Một nguồn sức mạnh khổng lồ từ người Tần Mặc phát ra, đánh bay con cá đi.

Con cá rơi bịch xuống đất.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1222

Nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ là, con cá này thế mà trực tiếp biến thành một bộ xương cá.

Tần Mặc ngẩn người tại chỗ, chuyện này là sao?

Âm thanh của Hệ Thống không nhắc nhở kết thúc, cũng có nghĩa là con cá này hẳn vẫn còn tồn tại.

Hắn đi tới bên cạnh bộ xương cá, không thấy có gì kỳ quái.

Ly kỳ vậy sao?

Một luồng sức mạnh từ sau lưng Tần Mặc bay tới, may mà phản ứng của Tần Mặc khá nhanh, trong tay xuất hiện một tấm bình chướng màu đen, chắn lại bộ xương cá.

Nhưng Tần Mặc không ngờ là con cá này lại không sợ Hắc Long huyết mạch chi lực của hắn lắm, nó há to miệng, cắn về phía bình chướng, tấm bình chướng liền trực tiếp vỡ vụn.

Tần Mặc hừ lạnh, xem ra nó cũng khá lợi hại. "Cuồng Phong Nhận!" Phong nhận khổng lồ bị Tần Mặc đẩy ra, va chạm vào người con cá.

Vảy cá rơi ra vài cái, nhưng thân thể nó lại lần nữa biến thành xương cá.

Ngay lập tức Tần Mặc nheo mắt, nhìn vào dòng sông, hắn phát hiện trong nước thế mà có rất nhiều xương cá.

Nếu đoán không sai, sức mạnh của nó có thể ký sinh trên những bộ xương cá này.

Chẳng lẽ lại là một loại ký sinh trùng?

Mà hình thái bên ngoài là hình dạng con cá sao?

Tần Mặc hít sâu một hơi.

Bất kể tình huống có phải như vậy hay không, vì để nhanh chóng cứu Trương Kỳ Lân bọn họ ra, mình phải giải quyết con cá này trước đã.

Chỉ cần giết chết nó, thì muốn nghiên cứu nó là thứ gì sẽ rất đơn giản.

Khi con cá lại xuất hiện trước mặt Tần Mặc, hắn dùng Hắc Long huyết mạch khóa chặt nó, tiếp đó lại là một đạo năng lượng. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Bất quá chỉ tiếc, tác dụng của Hắc Long huyết mạch dường như không lớn, con cá này lại lần nữa thoát thân, nhập vào bộ xương cá khác.

Nó rốt cuộc dùng phương thức gì để chuyển đổi?

Tần Mặc có chút không hiểu, lắc đầu.

Tiếp theo, Tần Mặc liên tục tấn công nó. "U Minh Bạo Liệt!" "Vô Song Kiếm Quyết!" "Kiếm Vũ Bát Phương!" Liên tiếp mấy lần tác dụng đều không lớn, thế mà không làm nó bị thương mảy may.

Nghĩ ngợi, Tần Mặc không làm thêm động tác gì nữa.

Trong lòng hắn rất rõ, con cá này e rằng thực sự không dễ đối phó.

Nhưng dù thế nào, hắn cũng không thể cứ thế bỏ cuộc. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Khi con cá kia xuất hiện lần nữa, Tần Mặc trực tiếp dùng sức mạnh của mình khống chế nó.

Nó bị Tần Mặc đông cứng trong khối băng.

Nhưng ngay sau đó, nó lại biến mất và xuất hiện ở chỗ khác.

Tần Mặc nắm chặt nắm đấm, không ngờ băng tinh cũng không có tác dụng.

Đã như vậy, thì thử xem khống chế không gian có thể áp chế nó chuyển đổi hay không?

Có suy nghĩ này, Tần Mặc liền trực tiếp sử xuất lực lượng khống chế không gian. "Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Sức mạnh không gian khổng lồ bị Tần Mặc đẩy ra, va chạm vào thân thể con cá.

Khi con cá ý thức được không gian xung quanh đã bị phong tỏa, nó không hề lo lắng mà ngược lại còn há to miệng tiếp tục cắn vào không gian của Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, hắn liền vội vàng nắm lấy cơ hội này. "Hàn Băng Ma Trảm!" Đạo sức mạnh này đánh tới nhưng vẫn không có hiệu quả gì.

Tần Mặc biết mình không thể tùy tiện hành động nữa.

Vạn nhất đợi sức mạnh đều dùng hết mà vẫn chưa đối phó được con quái vật này thì phiền phức to.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào con cá trước mặt.

Khi sức mạnh của con quái ngư này lần nữa dung hợp vào nơi khác, Tần Mặc nhắm mắt lại, tỉ mỉ cảm ứng.

Tần Mặc phát hiện trên bộ xương cá kia dường như có một điểm nhỏ đang sản sinh dao động sức mạnh, đợi đến khi dao động này biến lớn, cả bộ xương cá sẽ phát sinh hình thái khác biệt.

Tần Mặc hít sâu một hơi.

Không ngờ ngay cả sức mạnh không gian cũng không khống chế được nó, vậy rốt cuộc phải dùng loại sức mạnh nào mới có thể đề kháng?

Tần Mặc chăm chú nhìn con cá cách đó không xa.

Lúc này, ánh mắt hắn sáng lên.

Hắn phát hiện con cá này khi lựa chọn xương cá, chỉ chọn những bộ xương ở trong nước.

Còn những bộ ở trên bờ sông thì nó không chọn.

Chẳng lẽ có liên quan đến điều này?

Bất quản là đúng hay sai, cứ thử trước một chút rồi nói sau.

Có suy nghĩ này, Tần Mặc liền lại công kích về phía con cá.

Con quái ngư không ngờ Tần Mặc lại to gan như vậy, đều đã đến nước này rồi mà còn dám chủ động tấn công nó?

Nhưng nghĩ lại, nó lại cảm thấy không sao cả, dù gì thực lực của Tần Mặc ở trước mặt nó cũng không đáng nhắc tới.

Chương 1223

Tần Mặc lao đến bên cạnh nó, huy động thanh kiếm trong tay.

Mắt thấy thanh kiếm sắp đâm vào người con cá, nó lại lần nữa chọn một bộ xương cá dưới nước.

Ngay lập tức Tần Mặc gật đầu, nếu đoán không sai, con cá này sở dĩ phong tỏa âm khí trong sông, nói không chừng là có quan hệ nhất định với việc nuôi dưỡng bản thân nó.

Đương nhiên, cụ thể thế nào Tần Mặc cũng không biết, cần phải kiểm tra trước đã.

Nếu đúng là như vậy, thì có phải mình chỉ cần dùng hỏa diễm bao trùm lấy nó, nó sẽ không thể thoát ly?

Khi con quái ngư lại đột kích Tần Mặc, hắn cũng không né tránh.

Con quái ngư tưởng rằng mình sắp đắc thủ, nhưng không ngờ trong tay Tần Mặc đột nhiên xuất hiện một quả cầu lửa.

Quả cầu hỏa diễm lao thẳng về phía con cá, vây khốn nó ở giữa.

Xung quanh không có bất kỳ một khe hở nào để con cá này có thể chuyển di năng lượng.

Ngay lập tức, con cá trở nên cuống cuồng.

Tần Mặc dùng mắt thường cũng có thể nhận thấy sự hoảng loạn của nó.

Xem ra suy đoán của mình là không sai.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng. "Ngại quá, tuy rằng ngươi xác thực rất khó đối phó, nhưng vẫn bị ta nhìn thấu." Nói xong, tay Tần Mặc vung lên, giữa không trung liền xuất hiện mây đen cuồn cuộn. "Lôi

Đình Chi Nộ!" Dứt lời, một đạo kinh lôi trực tiếp giáng xuống phía dưới.

Con cá vội vàng đâm sầm vào ngọn lửa trước mặt.

Nhưng nó chỉ cần đến gần một chút, ngọn lửa kia liền thiêu đốt khiến nó khó chịu vô cùng, nó chỉ đành lùi lại phía sau.

Ngọn lửa ở giữa đang không ngừng thu nhỏ lại, mà kinh lôi của Tần Mặc cũng đã đánh lên người nó.

Chỉ thấy trên người nó lập tức xuất hiện một vết nứt.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, chẳng lẽ nó dù phụ thân lên xương cá, sau khi bị trúng đòn cũng sẽ nứt ra giống như xương cá sao?

Tần Mặc lắc lắc đầu, bỏ đi, những thứ này không phải chuyện hắn nên cân nhắc, hắn chỉ cần biết suy nghĩ và mục đích hiện tại của mình là được.

Tần Mặc nhìn chằm chằm con cá trước mặt.

Con cá hiện tại đang ở đó xoay quanh liên tục, nhưng lại không làm được gì.

Nó hết cách, chỉ đành quay đầu dùng miệng hướng về phía Tần Mặc, tiếp đó trong miệng nó xuất hiện một ít nước, số nước này tạt về phía ngọn lửa xung quanh.

Chỉ tiếc, những ngọn lửa này tịnh không vì thế mà tắt đi.

Tần Mặc cười lạnh, nó sẽ không tưởng rằng nước mang theo âm khí có thể ảnh hưởng đến hỏa diễm do hắn phóng thích chứ?

Trong ngọn lửa này chính là mang theo sức mạnh của Hắc Long Huyết Mạch, không phải âm khí bình thường có thể ảnh hưởng.

Tần Mặc khống chế ngọn lửa, để chúng tiếp tục ép sát vào giữa, vết nứt trên người con cá ngày càng lớn, đồng thời Tần Mặc lại giáng

xuống thêm một đạo kinh lôi.

Tần Mặc biết bọn Hạo Thiên Chân có khả năng không kiên trì được bao lâu, cho nên lần này sức mạnh hắn tung ra rất mạnh.

Hai đạo kinh lôi ngưng tụ lại cùng một chỗ, khi đánh lên người con cá, vết nứt trên người nó toạc ra.

Tần Mặc nhướng mày.

Khi hỏa diễm của Tần Mặc tiếp tục ép vào, da của con cá trở nên trắng bệch, nhìn trông giống như xương cốt, sau đó từ từ biến thành màu xám.

Tiếp theo, sức mạnh của nó lại hoàn toàn bị hỏa diễm của Tần Mặc thôn phệ, âm thanh của hệ thống cũng lập tức nhắc nhở Tần Mặc. 【Ding, đánh giết sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, xem ra hắn nghĩ quả thực không sai, giải quyết đối phương cũng khá đơn giản.

Tần Mặc xem qua trạng thái cơ thể hiện tại của mình. **Họ tên:** Tần Mặc. **Tuổi:** 24 tuổi. **Kỹ năng:** Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận,

Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng. **Vũ khí:** Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm. **Thân thể trạng thái:** Mẫn tiệp 5855 【Nhân loại cực hạn 10】, Thể lực 5870 【Nhân loại cực hạn 10】, Sức mạnh 5870 【Sức mạnh cực hạn 10】, Tinh thần 5880 【Nhân loại cực hạn 10】.

Nhìn cũng coi như không tệ, cũng không biết qua bao lâu nữa mới có thể đột phá 6000.

Bất quá nơi này dù sao cũng là mộ huyệt Uông gia, bên trong nhất định cất giấu không ít bảo vật, nếu hắn có thể đạt được, thì tiếp theo cũng không cần lo lắng nữa.

Đạt tới 6000 chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Sau khi giải quyết xong con cá, Tần Mặc quay đầu lại, nhìn về phía sau rồi chạy tới.

Thấy đám người Bàn Tử đều không sao, Tần Mặc mới thở phào. "Mọi người cảm giác thế nào?" Tần Mặc đi tới bên cạnh Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân lắc đầu, anh lại chỉ vào những cái xác trên mặt đất, nhíu mày. "Mấy thứ này là sao?" Tần Mặc giải thích đúng sự thật với bọn họ một chút, bọn họ nghe xong đều gật đầu, thì ra là như vậy, chuyện này quả thật nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Bất quá không sao, dù gì hiện tại cũng đã giải quyết xong, bọn họ không cần lo lắng nữa. "Được rồi, cứ như vậy đi, chúng ta nghỉ ngơi một chút." Tần Mặc nhìn bọn họ, lúc đầu bọn họ vẫn luôn vội vã đi đường, hiện tại đã qua gần bốn năm tiếng đồng hồ, nên ăn chút gì đó bổ sung thể lực, nếu không đoạn đường tiếp theo sẽ rất khó đi.

Bọn họ đều gật đầu, nghe theo lời Tần Mặc, ở lại chỗ này.

Tần Mặc từ trong ba lô lấy ra rất nhiều đồ ăn, chia cho những người trước mặt, mọi người nhận được đều không nhịn được cười cười.

Chương 1224

"Tần Mặc cậu thật sự là có bản lĩnh, thực lực mạnh như vậy thì cũng thôi đi, còn có thể tùy thân mang theo nhiều đồ như thế, không phải hạng người như chúng tôi có thể so sánh." Hoắc Lão Tam thở dài một hơi, có đôi khi gã thật sự hâm mộ Tần Mặc.

Tần Mặc xua tay: "Không cần nói vậy, mấy thứ này chẳng qua là chuyện tiện tay làm được mà thôi." "Thật tò mò, anh làm sao nhét hết vào được vậy?" Hoắc Tiểu Thiên tò mò nhìn Tần Mặc.

Hoắc Tụ Tụ ở bên cạnh nghe thấy thì ho khan một tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở: "Tần Mặc không thích người khác hỏi chuyện này, cho nên vẫn là đừng quản nhiều, chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được." "Thì ra là thế." Hoắc Tiểu Thiên gật đầu, sau đó cậu ta vội vàng ngậm miệng lại.

Người có bản lĩnh như Tần Mặc vẫn là rất hiếm gặp, cậu ta không thể nói quá nhiều, tránh chọc Tần Mặc không vui.

Sau khi mọi người nghỉ ngơi một lát, Tần Mặc liền đứng dậy nói với bọn họ: "Con sông phía trước có rất nhiều thi thể, hơn nữa âm khí đặc biệt nặng, mọi người khi đi qua nhất định phải cẩn thận một chút, tận lực giữ cho tâm mình tĩnh lặng, nếu không rất có khả năng sẽ bị âm khí này ảnh hưởng." Đám người đều đáp một tiếng, bọn họ lại không phải kẻ ngốc, Tần Mặc đều đã nhắc nhở, bọn họ nếu không làm theo thì chẳng phải là bạch bạch nộp mạng sao? "Yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ cẩn thận, đi thôi." Tần Mặc gật đầu, đi tuốt đằng trước, vẫn là Trương Kỳ Lân đi cuối cùng.

Trong lòng Trương Kỳ Lân rõ ràng, thực lực những người này không bằng Tần Mặc và anh, cho nên hai người một trước một sau là

đội hình thích hợp nhất.

Đi về phía trước không bao lâu, mọi người liền nghe thấy dường như có tiếng người khóc. "Đây là tiếng gì?" Người nhà họ Hoắc trừng lớn mắt, bọn họ có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ: "Không cần quan tâm mấy cái này, hẳn là do âm khí ảnh hưởng thôi, chúng ta cứ tiếp tục đi là được." Bọn họ đều vội vàng nhắm mắt lại, thuận tiện thanh trừ tạp niệm trong lòng, tránh bị ảnh hưởng.

Mọi người nhìn thấy cách đó không xa có một cây cầu thì đều thở phào nhẹ nhõm, đi về phía cây cầu đó.

Khi đứng trên cầu, Tần Mặc phát hiện trên cầu lại viết một dòng chữ. "Cầu Nại Hà, đừng quay đầu nhìn." Chỉ mấy chữ ngắn ngủi, lại khiến người ta có chút rợn tóc gáy. "Thật nực cười, tôi không tin mấy cái này, cho dù chúng ta thật sự quay đầu nhìn, chẳng lẽ phía sau còn có thể xuất hiện một con Tống Tử sao?" Bàn Tử trợn trắng mắt, gã xác thực không tin điều này.

Tần Mặc nghe Bàn Tử nói vậy, nhướng mày, vỗ vai gã một cái: "Xác thực có khả năng này đấy, hay là lát nữa anh thử xem, xem có được hay không?" Bàn Tử trầm mặc, gã lại nhìn chằm chằm Tần Mặc: "Không được, cậu nhất định không có lòng tốt gì, cậu đã nói như vậy thì tôi tuyệt đối không thể nghe theo, vạn nhất lát nữa tôi thật sự kẹt lại ở đây thì làm sao?" "Sợ cái gì, tôi mà là anh, tôi khẳng định sẽ làm thế, dù sao có Tần Mặc bọn họ ở đây, chẳng lẽ thứ bên trong còn có thể làm gì được anh sao?" Hoắc Tiểu Thiên nhịn không được trêu chọc Bàn Tử.

Bàn Tử bĩu môi, nhìn Hoắc Tiểu Thiên: "Cậu nếu nghĩ thế thì tự mình ở lại đây, lát nữa quay lại nhìn đi, tôi thì không đâu." Tần Mặc không muốn nói đùa với bọn họ nữa, nhìn mọi người nói: "Được rồi,

thời gian cũng không còn sớm, chúng ta không thể tiếp tục nán lại đây, đi thôi.

Lát nữa các người nhớ kỹ, đừng quay đầu là được.

Tuy rằng chưa chắc những gì viết trên này là đúng, nhưng chúng ta cứ tận lực nghe theo." Hạo Thiên Chân thở dài: "Người nhà họ Uông thật sự tốt bụng vậy sao?

Bọn họ lại lập một tấm bia như thế ở đây." "Bọn họ nói không chừng chính là nghĩ như vậy, cho nên mới cố ý nói thế." Trương Kỳ Lân ở bên cạnh nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, xác thực có khả năng này. "Vậy được rồi, tôi biết rồi, chúng ta đi thôi." Tần Mặc vẫn đi phía trước.

Được một lúc, quả nhiên bọn họ nghe thấy phía sau dường như có người đang cười, hơn nữa còn đang gọi đám người bọn họ.

Nhưng không có bất kỳ ai dám quay đầu nhìn.

Bất quá, khi sắp xuống cầu, Bàn Tử sờ sờ cằm, thật sự đáng sợ như vậy sao?

Suy nghĩ một chút, gã quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng mình, phát hiện một con rắn đang nhìn chằm chằm vào gã.

Con rắn này thể hình rất lớn, chiếm cứ cả mặt sông.

Bàn Tử trừng lớn mắt, con rắn này to như vậy, tại sao lúc đầu bọn họ lại không phát hiện ra?

Âm thanh hệ thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. 【Ding, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức đánh giết.】 Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, hiện tại đã xuống cầu, hắn tự nhiên có thể quay đầu.

Bất quá nhìn thấy con rắn cách đó không xa, hắn lập tức lao đến bên cạnh Bàn Tử, kéo cánh tay gã lại.

Răng nanh của con rắn kia đã cắn vào vị trí mặt đất Bàn Tử vừa đứng, mặt đất lập tức xuất hiện một vết nứt rất lớn.

Bàn Tử hít vào một ngụm khí lạnh, gã còn tưởng rằng chữ viết trên đó chỉ là nói đùa, không ngờ lại là thật. "Không phải chứ, người nhà họ Uông nuôi con rắn to thế này ở đây làm gì, bọn họ điên rồi sao?" "Người ta đều đã nhắc nhở anh đừng nhìn về phía sau, tại sao anh còn muốn gây chuyện?" Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử trầm mặc, gã đâu biết sẽ là tình huống này? "Thật kỳ lạ, tại sao con rắn này lúc đầu không tập kích, mà lại phải đợi đến khi chúng ta quay đầu thì mới chịu ra tay với chúng ta?" Bàn Tử trong lòng rất khó hiểu, bất quá mọi người đều không nói nhiều nữa, bởi vì bọn họ biết con rắn này không dễ đối phó. "Hiện tại làm sao đây?" Bọn họ nói câu này đều nhìn về phía Tần Mặc, rất rõ ràng là gửi gắm tất cả hy vọng vào hắn.

Tần Mặc thở dài: "Còn làm sao nữa?

Đương nhiên là đối phó nó." Nói xong, hắn quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh, mở miệng nói: "Cẩn thận một chút, con rắn này không dễ chơi đâu, hai chúng ta liên thủ lại mới có khả năng đối phó nó." Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, điểm này anh tự nhiên rõ ràng. "Hơn nữa vảy trên người nó hình như không phải vảy bình thường." Trương Kỳ Lân nheo mắt, vừa rồi khi nhìn thấy con rắn này, anh đã quan sát kỹ. "Kỳ lạ thật, tôi chẳng qua là bước cuối cùng xuống cầu mới nhìn lại, vạn nhất nếu chúng ta xuống cầu, đột ngột quay đầu lại, nó có thể nhân lúc đó mà trốn đi không?" Bàn Tử không hiểu nổi, gã từng nghĩ phía sau có thể xuất hiện Tống Tử hoặc sinh vật kỳ quái nào đó, nhưng không ngờ lại là một con rắn to như vậy.

Một con mắt của nó to xấp xỉ bằng cả người gã rồi.

Tần Mặc trợn trắng mắt: "Anh còn mặt mũi mà nói chuyện à?

Nếu không phải vì anh, mọi người căn bản sẽ không rước lấy phiền toái lớn như vậy.

Được rồi, anh ngoan ngoãn ngồi im ở chỗ kia đi, đừng qua đây gây sự nữa." Bàn Tử ho khan một tiếng, gã biết mình vừa mới làm sai, Tần Mặc mới nói như vậy, chỉ đành một mình trốn vào góc. "Dù sao cậu và Trương Kỳ Lân thực lực khá mạnh, hai người sợ cái gì?" Nói thì nói vậy, nhưng Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian ở đây, nên mới bảo mọi người nghe lời.

Hơn nữa, tiền bối đã từng nói, nơi này có dược vật bọn họ nghiên cứu ra, vậy thì mình càng phải cẩn thận một chút. "Trên người nó có mùi thuốc nồng nặc, nếu đoán không sai, nó e rằng là do người ta dùng thuốc nuôi lớn." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Trương Kỳ Lân lập tức hiểu ra, anh nhướng mày: "Nếu tôi đoán không sai, con rắn này hẳn là kẻ thủ mộ ở đây.

Bất quá người nhà họ Uông đúng là kỳ quái, trước kia tiên tổ bọn họ giúp nhiều người tu sửa mộ huyệt như vậy, trong mộ thả rất nhiều rắn.

Hiện tại lại nuôi một con rắn to thế này ngay trong nhà mình để canh mộ." "Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Thật ra có đôi khi rắn vẫn khá có linh tính." Tần Mặc nói xong thì hít sâu một hơi, tiếp đó hắn rút kiếm ra chỉ vào con đại xà trước mặt, nộ hống: "Phụng khuyên ngươi một câu, vẫn là ngoan ngoãn trở về đi, nếu không đừng trách ta đối với ngươi không khách khí." Con rắn thè lưỡi, nó tịnh không nói chuyện, ngược lại uốn éo thân mình lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hừ lạnh.

Chương 1225

Xem ra nó thật sự một chút cũng không sợ hãi, có vẻ như Hắc Long Huyết Mạch trên người hắn và Trương Kỳ Lân không ảnh hưởng được đến con rắn này.

Bất quá không sao cả, dù gì bọn họ cũng đã quen rồi, chẳng qua chỉ là một con mãng xà nhỏ bé mà thôi, bọn họ nhất định không thành vấn đề.

Khi con rắn lao tới tấn công, Tần Mặc tung một cước đá vào mắt nó.

Con rắn lập tức lùi lại phía sau, nhưng nó rất nhanh đã ổn định thân hình, phần thân sau cuộn lại, nhìn trông như một ngọn núi nhỏ.

Con rắn lại thè lưỡi, tiếp đó nó quay đầu, nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, dường như mục tiêu công kích chủ yếu chính là Bàn Tử.

Trong lòng Bàn Tử 'lộp bộp' một tiếng, gã không ngừng lùi lại phía sau.

Con mãng xà này có ý gì, gã rất rõ ràng.

Tần Mặc thở dài, nhìn Bàn Tử: "Lần này cũng coi như cho anh một bài học, xem lần sau anh còn dám nghịch dại nữa không?" Bàn Tử ho khan: "Tôi đương nhiên sẽ không, nhưng chúng ta có thể giải quyết phiền toái trước mắt trước được không?

Con rắn này thực sự quá lớn, nó một phát là nuốt trửng được tôi đấy." Bàn Tử nói lời này vẫn là khá sợ hãi, gã nuốt nước miếng, nhìn về phía Tần Mặc với ánh mắt cầu cứu. "Thôi được rồi, lần này giúp anh, lần sau anh mà còn gây sự thì đừng trách tôi không chịu giúp." Tần Mặc trợn trắng mắt, dù sao lời cũng đã nói đến đây, xem xem Bàn

Tử lần sau có sửa hay không.

Trương Kỳ Lân ở bên cạnh nghe xong thì bật cười: "Cậu dù có nói vậy, hắn cũng chưa chắc sẽ sửa đổi đâu.

Cậu lại không phải không hiểu hắn, Bàn Tử chính là tính cách như vậy, cho dù hắn biết phía sau có mãng xà, nói không chừng hắn cũng phải quay đầu lại xem con mãng xà đó hình dáng thế nào." Bàn Tử nghe vậy, ho khan một tiếng, lại đưa tay sờ sờ mũi: "Hai người các cậu là giun trong bụng tôi sao?

Mà lại hiểu tôi như vậy." "Có thể đừng nói lời ghê tởm như vậy không?

Hai chúng tôi đều cứu anh, anh còn nói thế." Bàn Tử vội vàng đưa tay che miệng, thôi bỏ đi, ai bảo Tần Mặc và Trương Kỳ Lân chịu ra tay cứu gã chứ?

Gã cứ nhịn hai người một lần vậy.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân liếc nhìn Bàn Tử, tiếp đó hai người lại tụ tinh hội thần nhìn chăm chú vào con đại mãng xà trước mặt.

Con rắn này thể hình thực sự quá lớn, hơn nữa nhìn có vẻ nó được cho ăn rất nhiều dược liệu, thể hình to lớn thì cũng thôi đi, vẻ ngoài của nó trông còn dị thường cứng rắn.

Tần Mặc hít sâu một hơi, tiếp đó một đạo năng lượng xuất hiện trước mặt hắn. "Mãnh Hổ Xung Kích!" Con hổ này thể hình không lớn không nhỏ, so với con mãng xà kia thì giống như một con kiến.

Bất quá đây là năng lượng Tần Mặc sử ra, cho nên nó sẽ không có bất kỳ sự thoái lui nào, trực tiếp lao về phía con rắn.

Con hổ há to miệng định cắn vào người con mãng xà, con mãng xà vội vàng uốn mình sang một bên để né tránh cú tập kích.

Con hổ tốc độ vẫn khá nhanh, con mãng xà dứt khoát dừng lại, dùng đuôi quất mạnh về phía con hổ.

Con hổ há to miệng, cắn lấy đuôi con mãng xà.

Nhưng điều khiến Tần Mặc không ngờ là, năng lượng của hắn tuy mạnh, nhưng con mãng xà kia lại không hề bị thương, hơn nữa nó còn không ngừng quẫy đuôi, đập con hổ vào những tảng đá xung quanh.

Con hổ tuy là hư ảo, nhưng khi va chạm vào những vật cứng rắn, nó sẽ làm những vật đó chấn nát, đồng thời sức mạnh của nó cũng sẽ yếu đi một chút.

Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc, hai người cùng phối hợp lao đến bên cạnh con mãng xà.

Bọn họ một trái một phải công kích, con mãng xà trong khi ứng đối với con hổ, lại liếc mắt nhìn hai người, đồng thời há to miệng cắn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc ngửi thấy mùi dược liệu trong miệng con mãng xà liền nhíu mày: "Thực sự là quá khó ngửi, đừng có dùng cái miệng của ngươi chĩa vào ta." Con rắn được nuôi dưỡng đã lâu, lại ăn nhiều dược liệu, đã có thể nghe hiểu tiếng người.

Ngay lập tức, nó thè lưỡi, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tên này lại dám ghét bỏ nó.

Không sao, lát nữa nó sẽ nuốt tên này vào bụng, để hắn tha hồ mà ngửi mùi vị trong đó.

Nghĩ xong, con rắn trực tiếp há to miệng đớp lấy Tần Mặc.

Tần Mặc dùng thanh kiếm trong tay thọc vào miệng rắn.

Trương Kỳ Lân bên cạnh thấy vậy lập tức lao đến giúp Tần Mặc.

Anh biết thực lực Tần Mặc tuy mạnh, nhưng con rắn này được

nuôi lớn như vậy, lại qua ngâm thuốc, sức mạnh nhất định đặc biệt kinh khủng.

Quả nhiên, con rắn trực tiếp đẩy hai người lùi về phía trước, rất nhanh, hai người liền bị dồn vào góc tường.

Hai người nhìn nhau, tiếp đó cùng đạp lên tường, lộn một vòng ra sau lưng con rắn, đồng thời dùng vũ khí trong tay đâm tới.

Vảy trên người con rắn đặc biệt trơn nhẵn, lại còn nồng nặc mùi thuốc, hai người chém xuống một cái lại tịnh không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho nó.

Trong mắt con rắn mang theo tia cười lạnh, tiếp đó nó lại quay đầu, mạnh mẽ cắn về phía hai người.

Cũng may Tần Mặc đã sớm chuẩn bị, trong tay xuất hiện một đạo năng lượng, đánh lui con rắn. "Hàn Băng Ma Trảm!" Rắn tuy là động vật máu lạnh, nhưng trong hoàn cảnh nhiệt độ thấp, động tác vẫn sẽ có chút chậm chạp, nhân cơ hội đó, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thoát khỏi phạm vi công kích của nó.

Hoắc Tụ Tụ ở cách đó không xa thấy vậy thì nhíu mày, nhìn sang người nhà họ Hoắc: "Mọi người lát nữa tìm cơ hội xem có thể qua giúp bọn họ một tay không?" Tuy rằng thực lực bọn họ khá yếu, nhưng giúp được chút nào hay chút đó, tổng không thể cứ đứng đây xem kịch mãi.

Người nhà họ Hoắc đều gật đầu, bọn họ đương nhiên nghe lời Hoắc Tụ Tụ, hơn nữa trong lòng họ rất rõ, Tần Mặc là ân nhân cứu mạng, đi suốt chặng đường này, Tần Mặc đã cho bọn họ không ít ân huệ.

Bọn họ phải tận lực giúp đỡ Tần Mặc mới được.

Có suy nghĩ này, bọn họ lại nhìn về phía hai người cách đó không

xa.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân hiện tại vẫn đang đối trì với con rắn.

Con rắn âm trầm nhìn chằm chằm hai người, tốc độ hai kẻ này khá nhanh, hơn nữa sức mạnh dường như có chút phi phàm, cộng thêm thân pháp mẫn tiệp, e rằng trong thời gian ngắn nó cũng khó giải quyết bọn họ.

Trong miệng rắn phát ra tiếng xì xì.

Chỉ tiếc nó được nuôi lớn đến thế này, thôn phệ quá nhiều dược liệu, nọc độc đã sớm bị phá hủy, không thể dùng độc dịch để đối phó hai người này, nếu không nhất định phải cho bọn họ nếm thử sự lợi hại của độc tố.

Nghĩ vậy, con rắn lại ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Thôi bỏ đi, dù sao sức mạnh của nó vẫn còn đó, nó không tin mình không xử lý được hai tên này.

Chỉ thấy con rắn quẫy đuôi, lao lên phía trước, rất nhanh đã chen vào giữa hai người, chia cắt bọn họ ra.

Chương 1226

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã sớm có sự ăn ý, cho nên dù bị tách ra, họ cũng không hề lo lắng.

Hai người nhìn nhau, liền đồng thời tập kích vào đầu con rắn.

Con rắn dùng đuôi cuốn lấy Tần Mặc, đồng thời há to miệng định cắn Trương Kỳ Lân.

Lần này nó muốn nhất cử lưỡng tiện, đả thương cả hai người.

Nhưng đáng tiếc, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã sớm nhìn thấu ý đồ của nó, nhân đó né tránh công kích, rồi lại vòng ra sau lưng nó.

Con rắn thể hình tuy lớn, nhưng hai người vẫn rất chuẩn xác tìm được điểm yếu "thất thốn" (bảy tấc) của nó.

Cả hai đều tấn công vào điểm đó.

Con rắn lập tức lăn mình sang bên cạnh, nó đâu phải kẻ ngốc, đương nhiên biết sức mạnh của hai người này mạnh thế nào.

Nếu thật sự bị bọn họ đánh trúng, đừng nói là quay về tiếp tục ăn dược liệu, ngay cả sống sót cũng là chuyện khó khăn.

Sau khi né tránh, con rắn đột nhiên há to miệng, từ trong miệng truyền đến một lực hút.

Sức mạnh to lớn hút Tần Mặc và Trương Kỳ Lân về phía trước một đoạn, hai người lập tức cắm vũ khí xuống đất mới ổn định được thân hình.

Bọn họ nhìn nhau, đều thấy được sự cảnh giác trong mắt đối phương.

Xem ra con rắn này quả thực rất khó đối phó.

Sau khi hít sâu một hơi, Tần Mặc lại lần nữa tung ra một đạo năng lượng. "Ưng Kích Trường Không!" Đạo sức mạnh bị Tần Mặc đẩy ra, hóa thành một con lão ưng bay giữa không trung, trong miệng phát ra tiếng kêu vang dội.

Lão ưng vốn khắc chế loài rắn, con rắn kia nhìn thấy lão ưng thì trong lòng có chút sợ hãi, nhưng nghĩ lại, nó cảm thấy mình được nuôi bằng thuốc lâu như vậy, còn cần phải sợ một con chim sao?

Ngay lập tức, trong mắt nó lóe lên tia tàn khốc, thân mình co lại, lao lên cắn về phía lão ưng giữa không trung.

Cánh lão ưng đập vào đầu con rắn, con rắn rít lên đau đớn nhưng vẫn cắn trúng con chim ưng.

Lão ưng phát nổ trong miệng con rắn, miệng nó bị thương nhẹ, một ít máu chảy ra, nhưng Tần Mặc lại phát hiện vết thương thế mà trực tiếp liền lại. "Không ngờ nó lại được dược liệu nuôi dưỡng đến mức độ này." Tần Mặc nheo mắt, chuyện này quả thật nằm ngoài dự liệu của hắn, xem ra tiếp theo sẽ càng khó khăn hơn.

Trương Kỳ Lân gật đầu, hít sâu một hơi: "Xem ra sắp tới nhất định là một trận ác chiến, cũng không biết đám Bàn Tử lát nữa có bị con mãng xà này nhắm vào hay không." Con mãng xà này thể hình lớn như vậy, nếu đám Bàn Tử thật sự xảy ra chuyện thì phiền phức to.

Mấy người Bàn Tử cũng đang chăm chú nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Bọn họ đương nhiên cũng lo lắng hai người sẽ xảy ra vấn đề.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân không nói thêm gì nữa, chỉ ổn định tâm thần, lại nhìn chằm chằm con đại mãng xà trước mặt.

Vô luận đối phương khó đối phó thế nào, bọn họ đều nhất định sẽ kiên trì.

Hai người không trễ nải thời gian, trực tiếp lao về phía con mãng xà, áp sát nó, lại vận dụng sức mạnh trong cơ thể để đối phó.

Huyết mạch của hai người đều khá đặc thù, đặc biệt là Tần Mặc.

Trên người hắn là Hắc Long Huyết Mạch, rồng vốn dĩ khắc rắn.

Sức mạnh đôi bên không ngừng va chạm với con đại mãng xà giữa không trung.

Năng lượng màu đen bao phủ lấy con đại mãng xà này.

Con mãng xà lăn lộn trong làn năng lượng đen một lúc, tiếp đó cái đuôi của nó liền quất mạnh lên lớp năng lượng.

Trên lớp năng lượng xuất hiện vài vết rạn nứt, đồng thời đuôi của nó cũng bị thương tổn.

Đại mãng xà có chút không hiểu nhìn Tần Mặc, sao cảm giác sức mạnh của Tần Mặc dường như rất lợi hại?

Tần Mặc chăm chú nhìn vết thương của nó, hắn phát hiện có khả năng do cơ thể nó bị ngâm trong dược liệu quá lâu, nên năng lực tự chữa lành đặc biệt mạnh.

Tình huống này ngược lại có chút nằm ngoài dự liệu của Tần Mặc.

Tần Mặc hít sâu một hơi, tiếp đó lại một luồng sức mạnh xuất hiện. "Kiếm Vũ Bát Phương!" Vô số thanh kiếm từ bốn phương tám hướng hội tụ về phía con đại mãng xà.

Sau khi chú ý tới, đại mãng xà lập tức di chuyển thân mình, không ngừng lùi lại phía sau.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, nó sẽ không tưởng rằng làm như vậy thì có tác dụng gì chứ?

Quả nhiên, khi thân thể nó đến gần kiếm của Tần Mặc, những

thanh kiếm này trực tiếp xuyên thủng lớp vảy của nó.

Nhưng dù là vậy, con đại mãng xà này cũng không vì thế mà xuất hiện vết thương quá lớn.

Trương Kỳ Lân ở bên cạnh nhìn thấy vậy, trực tiếp vươn tay rạch phá lòng bàn tay mình, sau đó bôi lên thanh đại đao.

Thanh đại đao trong tay lập tức tỏa ra hào quang mới, anh vung đao chém về phía con đại mãng xà.

Nó mạnh mẽ rụt lại, lập tức cảm nhận được luồng hào quang khác biệt này, vội vàng di chuyển thân mình, không ngừng lùi về phía sau.

Nhưng Tần Mặc lại không cho nó cơ hội này, bởi vì Tần Mặc biết máu của Trương Kỳ Lân tương đối trân quý, hơn nữa Trương Kỳ Lân đã bị thương một lần rồi, hắn cần phải giải quyết thật nhanh mới có thể khiến máu của Trương Kỳ Lân bỏ ra xứng đáng.

Hai người giáp công, đối phó với con đại mãng xà này, không mất bao lâu công phu, đại đao trong tay Trương Kỳ Lân liền chém trúng lưng nó.

Trên lưng nó lập tức xuất hiện một vết thương, một mùi dược thảo nồng nặc truyền đến mũi mọi người.

Bàn Tử nhíu mày: "Con đại mãng xà này rốt cuộc đã ăn bao nhiêu dược liệu mới có thể biến cơ thể thành cái dạng này?" "Không chỉ ăn dược liệu, mà cơ thể nó e rằng ban đầu cũng được ngâm trong thuốc, cho nên mới kiên rắng như vậy." Hạo Thiên Chân ở bên cạnh nhíu mày nói.

Không thể không nói, phân tích của cậu ta xác thực không sai.

Vốn dĩ con đại mãng xà còn tưởng rằng vết thương của mình vẫn có thể khép lại, nhưng đợi đến khi nó quay đầu lại mới phát hiện,

xung quanh vết thương lại mang theo một tia hắc khí.

Nó có chút không hiểu nhìn chằm chằm Trương Kỳ Lân, chuyện này là sao?

Tại sao vết thương do Trương Kỳ Lân đánh ra lại xuất hiện tình trạng khó lành như vậy.

Chương 1227

Tần Mặc nhân cơ hội này, cũng lập tức đánh vào vết thương đó của nó. "Vô Song Kiếm Quyết!" Vết nứt trên vết thương trở nên lớn hơn, hơn nữa mùi dược liệu cũng trở nên nồng nặc dị thường.

Trương Kỳ Lân thở dài một hơi: "Nếu vừa rồi đánh trúng vào bảy tấc (thất thốn) của nó thì tốt rồi, như vậy nó nhất định không có cách nào sống sót." Bất quá làm được đến mức này, anh cũng khá thỏa mãn. "Ai nói không phải chứ?

Chúng ta đã rất nỗ lực rồi, tiếp theo cứ từ từ thôi." Tần Mặc an ủi Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân ừ một tiếng, Tần Mặc nói không sai.

Trương Kỳ Lân không nói gì thêm, chỉ lại nhìn chằm chằm vào con đại mãng xà trước mặt, hiện tại nó đã cuộn tròn lại một chỗ.

Nó dùng đôi mắt màu đen không ngừng đảo qua trên người hai người.

Hai người này thực lực đều rất mạnh, tuy rằng vết thương do Tần Mặc đánh ra có thể khép lại, nhưng uy lực lại đặc biệt lớn.

Hơn nữa chỉ cần Tần Mặc và Trương Kỳ Lân phối hợp lưu lại trên người nó từng đạo vết thương khó lành, vậy nó nhất định sẽ mất máu mà chết.

Xem ra tiếp theo phải nhanh chóng giết chết bọn họ.

Sau khi có ý nghĩ như vậy, con đại mãng xà trực tiếp huy động cái đuôi, tập kích về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân chỉ có thể không ngừng né tránh sang bên cạnh, nhưng chưa được bao lâu, hai người bọn họ liền phát hiện mình đã bị con mãng xà này vây vào giữa. "Xem ra nó muốn trực tiếp

siết chết hai chúng ta." Tần Mặc nói xong liền cười lạnh một tiếng.

Trương Kỳ Lân ở bên cạnh ừ một tiếng: "Đúng vậy, tôi ngược lại không nghĩ tới, nó khá to gan, thế mà dám làm như vậy." "Nó không sợ hai chúng ta ở bên trong gây thương tổn cho nó, khiến nó vĩnh viễn không có cách nào lật mình sao?" Tần Mặc nhướng mày, xem ra nó hẳn là không sợ, bằng không nó cũng sẽ không làm thế. "Không cần quan tâm nó, dù sao hai chúng ta nhanh chóng giải quyết nó là quan trọng nhất, còn những chuyện khác để sau hãy nói." Hơn nữa hai người bọn họ bị quấn ở đây rất dễ bỏ qua tình huống bên ngoài, ngộ nhỡ đám người Hạo Thiên Chân xảy ra chuyện gì thì được không bù nổi mất.

Hoắc Tụ Tụ và mấy người kia đã không nhìn thấy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, bọn họ nhíu mày. "Làm sao bây giờ?

Có nên qua đó giúp đỡ không?" Hoắc Lão Tam nhìn sang Hoắc Tụ Tụ, theo tính cách của ông ta thì đã sớm nên ra tay rồi, nhưng dù sao có Hoắc Tụ Tụ ở đây, ông ta vẫn phải nghe Hoắc Tụ Tụ phân phó.

Hoắc Tụ Tụ nắm chặt nắm đấm, hít sâu một hơi: "Không có Tần Mặc, e rằng khả năng chúng ta sống sót vô cùng mong manh, cho nên chúng ta nhất định phải qua cứu anh ấy, mọi người cẩn thận tản ra đối phó con mãng xà này." Mọi người đều gật đầu.

Hiện tại bọn họ chỉ có thể làm như vậy.

Có lẽ Tần Mặc còn chưa rõ bọn họ đang ở bên ngoài đối phó con mãng xà, nếu biết được thì hắn và Trương Kỳ Lân nhất định sẽ gia tăng tốc độ.

Bởi vì thể hình con mãng xà này thực sự quá lớn, cho nên hai người chỉ có thể từ từ tìm kiếm, rất nhanh bọn họ liền chú ý tới bảy tấc của con rắn. "Nhưng tốc độ di chuyển của nó quá nhanh, hơn nữa hiện tại không gian của hai chúng ta bị thu hẹp nhỏ như vậy, e rằng

không bao lâu nữa hô hấp sẽ trở nên rất khó khăn." Trương Kỳ Lân nheo mắt, đối với lời này Tần Mặc vẫn rất tán đồng. "Cho nên chúng ta cần phải giết chết nó trong thời gian ngắn này." Dứt lời, Tần Mặc ngưng tụ sức mạnh, xung quanh lập tức xuất hiện rất nhiều tinh thể băng. "Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Đồng thời tạm thời khống chế được cơ thể con mãng xà, khiến nó không thể thu hẹp về phía trung tâm.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó hắn lại nhìn Trương Kỳ Lân: "Tốc độ nhanh lên một chút đi, anh đánh cho vết thương lộ ra trước, sau đó tôi sẽ đối phó nó." Trương Kỳ Lân cười cười, dù sao máu của anh cũng đã lãng phí rồi, không làm thì phí.

Nghĩ vậy, anh mạnh mẽ dẫm một cái xuống đất, bay đến chỗ bảy tấc của con rắn, tiếp đó chém mạnh một đao lên đó.

Con rắn lập tức phát ra tiếng gào thét cự đại.

Đám người Hoắc Lão Tam ở bên ngoài chú ý tới thì sững sờ tại chỗ, bọn họ nhíu mày.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hiện tại cũng đang ở đây giúp đỡ.

Tuy rằng hai người bọn họ khá có lòng tin vào thực lực của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, nhưng họ lo lắng hai người kia trong thời gian ngắn không tìm được đường lối, sẽ trực tiếp bị ngộp chết ở bên trong.

Do đó, hai người bọn họ có thể làm gì thì vẫn phải cố gắng làm một chút. "Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ là Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đang phát lực bên trong sao?" Hạo Thiên Chân nhíu mày.

Bàn Tử cười cười, gật đầu: "Tôi thấy tám phần là như vậy, cậu cũng không phải không hiểu bản lĩnh của Tần Mặc và Trương Kỳ

Lân, hai người bọn họ xác thực có thể làm thế.

Xem ra chúng ta không cần lo lắng nữa, tình huống tiếp theo chắc hẳn rất dễ giải quyết thôi." Nói xong, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, Hạo Thiên Chân ừ một tiếng, nhưng nhìn thấy đám người Hoắc gia vẫn đang ở đây giúp đỡ, cậu lại nói với Bàn Tử: "Dù sao chúng ta cũng đã động thủ rồi, vậy thì nhanh chóng giải quyết nó đi, dù sao Tần Mặc và Trương Kỳ Lân còn đang ở bên trong, chúng ta thêm một phần sức mạnh, hai người bọn họ sẽ bớt đi một phần nguy hiểm." Bàn Tử nhướng mày, giơ ngón tay cái lên với Hạo Thiên Chân: "Không phải tôi nói chứ có đôi khi lời cậu nói vẫn khá là có hàm lượng đấy.

Vậy được rồi, cứ thế đi." Nói xong, hai người bọn họ liền nghĩ cách tấn công con đại mãng xà trước mặt.

Con đại mãng xà này thể hình quả thực rất lớn, nhưng vì điểm yếu bảy tấc bên trong bị phá hoại, nên nó tạm thời không thể đối phó với đám người bên ngoài, chỉ có thể vươn cái đầu về phía không gian bên trong, đồng thời há to miệng cắn về phía Trương Kỳ Lân.

Nó biết vết thương này là do Trương Kỳ Lân gây ra, cho nên chỉ cần giết chết Trương Kỳ Lân, thì Tần Mặc hẳn không còn là mối nguy hiểm gì.

Tần Mặc bĩu môi, xem ra ý đồ của nó là muốn giải quyết đồng bạn của mình trước.

Hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ sức mạnh, trước mặt xuất hiện một thủ ấn khổng lồ. "Liên Hoa Thiên Ấn!" Thủ ấn bị Tần Mặc ném ra, va chạm vào đầu con đại mãng xà.

Tiếp đó, Tần Mặc lại quay đầu, chăm chú nhìn vào bảy tấc của con rắn, nơi đó hiện tại đang không ngừng chảy máu, tuy rằng trên người nó vẫn đang tản ra mùi dược hương vô cùng, nhưng Tần Mặc lại không quản nhiều như vậy.

Sau khi đến chỗ bảy tấc, Tần Mặc trực tiếp ngưng tụ ra một quả cầu lớn, nhét vào bên trong chỗ bảy tấc. "U Minh Bạo Liệt!" Bên trong trực tiếp truyền đến một trận âm thanh nổ tung, tiếp đó Tần Mặc và Trương Kỳ Lân liền cảm nhận được một luồng cảm giác hít thở không thông ập vào mặt.

Con đại mãng xà này đã nén cơ thể đến cực hạn, cho nên hiện tại hai người sắp sửa không thở nổi. "Cảm giác thế nào?

Còn kiên trì được không?" Mặt Tần Mặc đã đỏ bừng, hắn quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân.

Trong mắt Trương Kỳ Lân mang theo một tia tiếu ý: "Yên tâm đi, tôi không sao." Tần Mặc gật đầu.

Chỉ cần Trương Kỳ Lân không sao là tốt rồi. "Thêm một luồng lực nữa." Dứt lời, năng lượng Hắc Long huyết mạch từ trên người Tần Mặc bay ra, lao thẳng vào vết thương ở bảy tấc của nó.

Năng lượng màu đen sau khi tiến vào bảy tấc, một lần nữa phát ra tiếng nổ mạnh.

Chương 1228

Chỉ thấy vị trí bảy tấc kia trực tiếp đứt lìa, Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra cách này khá hữu dụng.

Quả nhiên.

Con đại mãng xà sau khi bị đứt thành hai đoạn liền trực tiếp ngã xuống đất, hơn nữa cơ thể nó cũng trực tiếp buông lỏng ra.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân sau khi có được tự do, hít từng ngụm lớn không khí mới mẻ.

Đám người Bàn Tử bên ngoài nhìn thấy cảnh này thì sững sờ tại chỗ, bọn họ không ngờ lần này Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cũng sẽ chật vật như vậy.

Tiếp đó Bàn Tử vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Mặc: "Cảm giác thế nào?

Còn trụ được không?" Tần Mặc hít sâu một hơi, xua tay: "Tôi không sao." Nhìn thấy Tần Mặc như vậy, Bàn Tử mới gật đầu.

Hạo Thiên Chân thì đi tới vỗ một cái vào người Bàn Tử: "Xem anh sau này còn dám làm bừa nữa không!" Bàn Tử đưa tay sờ mũi, trong lòng gã cũng khá áy náy, cho nên lần này gã không nói nhiều.

Tiếng của Hệ Thống lúc này nhắc nhở Tần Mặc. 【 Đinh, đánh giết Mộ Huyệt sinh vật thành công, hoạch đắc tưởng lệ: Mẫn tiệp *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10. 】 Tần Mặc đứng dậy, đặt ánh mắt lên xác con đại mãng xà, lúc này Tần Mặc phát hiện chỗ bị đứt lìa kia thế mà lại có một viên châu rất lớn.

Hắn đi tới, nhặt viên châu này lên, cẩn thận nhìn một chút, phát

hiện bên ngoài viên châu lấp lánh ánh sáng màu xanh lục.

Xem ra viên châu này cũng khá được.

Tiếng Hệ Thống lần nữa vang lên. 【 Đinh, kiểm trắc chân phẩm, thỉnh vấn thị phủ dung hợp? 】 Đây là cái gì?

Tần Mặc gật đầu: "Dung hợp." 【 Đinh, chúc mừng Túc Chủ dung hợp thành công, hoạch đắc tưởng lệ: Mẫn tiệp *500, Thể lực *500, Sức mạnh *500, Tinh thần *500. 】 Không ngờ lại cộng thêm nhiều như vậy.

Xem ra viên châu trong cơ thể con rắn này khá hữu dụng.

Hắn kiểm tra một chút trạng thái cơ thể của mình hiện tại. * **Tính danh:** Tần Mặc. * **Niên linh:** 24 tuổi. * **Kỹ năng:** Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng. * **Vũ khí:** Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm. * **Thân thể trạng thái:** Mẫn tiệp 6365 [Nhân loại cực hạn 10], Thể

lực 6380 [Nhân loại cực hạn 10], Sức mạnh 6380 [Sức mạnh cực hạn 10], Tinh thần 6390 [Nhân loại cực hạn 10].

Xem ra sau khi có được bảo vật, trạng thái cơ thể được cộng thêm càng nhiều.

Chỉ cần tiếp tục như vậy, e rằng không quá bao lâu, trạng thái cơ thể hắn sẽ có thể đột phá một cái cực hạn.

Đồng thời, Tần Mặc nhìn thấy thuộc tính cụ thể của viên châu này.

Không ngờ đây lại là một viên Tị Độc Châu.

Loại châu này có thể tránh né độc tố, như vậy ở trong này bọn họ không cần lo lắng nữa.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc đưa viên châu này cho Bàn Tử.

Trong số những người bọn họ, chỉ có Bàn Tử tay chân vụng về thích chạm cái này sờ cái kia, đưa cho gã để tránh xảy ra chuyện.

Bàn Tử nhìn thấy vậy, ánh mắt sáng lên, gã cười nói với Tần Mặc: "Vẫn là cậu thương tôi, viên châu này cậu chỉ đưa cho tôi, những người khác đều không có." Nghe thấy lời này, Hạo Thiên Chân nhịn không được khẽ ho một tiếng, cậu nhỏ giọng nói với Bàn Tử: "Có hay không một loại khả năng?

Là anh quá tay chân vụng về, luôn phạm sai lầm, cho nên Tần Mặc mới đưa cái này cho anh, miễn cho anh xảy ra chuyện làm liên lụy mọi người." Bàn Tử trừng to mắt, trong mắt mang theo một tia khó tin: "Sao có thể như vậy được?

Tôi không cảm thấy Tần Mặc là người như thế, cậu ấy khẳng định là lo nghĩ cho an toàn của tôi." Nói xong, gã đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, nhìn thấy ánh mắt Tần Mặc, gã liền biết ý tứ của hắn, nhịn không được vươn nắm đấm đấm đấm ngực mình: "Thương

thiên a, đại địa a, hóa ra trong mắt Tần Mặc, tôi là người như vậy." Tần Mặc nghe gã nói thế, nhịn không được bật cười, mấy người khác cũng đều cảm thấy có chút buồn cười. "Thôi được rồi, đưa cho anh thì anh cứ cầm lấy phòng thân, đỡ phải sau này xảy ra chuyện." Bàn Tử bĩu môi, tuy rằng cầm được bảo vật, nhưng gã một chút cũng không vui.

Bên kia người Hoắc gia không có bất kỳ ai nói gì, dù sao nếu không có Tần Mặc, bọn họ e rằng căn bản không thể đi ra khỏi nơi này.

Bảo vật này cho Tần Mặc là rất bình thường.

Lại nói, dọc đường đi tới đây, bọn họ cũng lấy được không ít bảo vật, ví dụ như đám vàng bạc châu báu kia.

Bọn họ có những thứ đó là tốt rồi, còn những thứ khác, bọn họ cũng không cần.

Tần Mặc nhìn thoáng qua mấy người bọn họ: "Gần được rồi, xem ra mọi người đều không bị thương, chúng ta đi thôi." Tiền Sanh Đào nghe thấy lời này, nhíu mày: "Hay là cứ nghỉ ngơi ở đây một chút đi, cậu và Trương Kỳ Lân vừa rồi bị con rắn kia vây lâu như vậy, khó khăn lắm mới thoát ra được, đợi một lát hãy đi." Hoắc Tụ Tụ ở bên cạnh cũng ừ một tiếng: "Đúng vậy, ở trong mộ huyệt này không so được với bên ngoài, đây không phải chuyện đùa, tôi cũng khuyên anh một câu, chúng ta ở đây nghỉ ngơi một chút rồi hãy tính." Tần Mặc nhìn mấy người bọn họ, không ngờ họ lại nói như vậy: "Nhưng nếu tiếp tục nghỉ ngơi ở đây, thời gian chúng ta chậm trễ sẽ càng dài, tiếp theo tôi còn có việc phải làm." Bọn chúng sử dụng những dược liệu này để nuôi dưỡng con đại xà, nhất định là để con đại xà này thủ hộ thứ gì đó.

Cho nên tiền bối nói nhất định không sai, bọn chúng khẳng định là

đang nghiên cứu loại thuốc gì đó, phòng ngừa người ngoài đi qua. "Đã hiểu." Hoắc Tụ Tụ gật đầu, Tần Mặc đã nói như vậy, thì bọn họ cũng chỉ có thể tạm thời rời khỏi đây trước. "Vậy chúng ta đi." Tiền Sanh Đào thở dài một hơi, bà chủ ở đây, hắn khẳng định là phải nghe lời bà chủ.

Cho dù trong lòng hắn quan tâm Tần Mặc, cũng không thể nói gì.

Tần Mặc cười cười, tiếp đó hắn tiếp tục đi ở phía trước, những người khác đi theo bên cạnh.

Từ cây cầu tiếp tục đi về phía trước, bọn họ đi tới một cánh cửa lớn.

Tần Mặc nhìn cánh cửa này, phát hiện bên trên vẽ một số thứ kỳ hình quái trạng, mày hắn nhíu lại. "Bên này không phải là Du Diên (Rết) mà chúng ta từng gặp sao?" Hạo Thiên Chân nhìn thấy những hình vẽ trước mặt, có chút kinh ngạc, cậu quay đầu nhìn sang Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, xác thực là như vậy: "Bên này thì là Xà Nhân." Bọn họ trước đó cũng đã nhìn thấy Xà Nhân.

Tần Mặc hít sâu một hơi, tiếp đó hắn nheo mắt: "Thảo nào trước đó có quan hệ thiên ty vạn lũ với Uông gia, nếu tôi đoán không sai, e rằng tất cả những kẻ thao túng sau lưng đều là người Uông gia.

Chương 1229

Chúng ta trước giờ vẫn luôn bị bọn chúng tính kế, bọn chúng e rằng là muốn thông qua chúng ta để tìm được phương thức trường sinh." Ví dụ như người rắn cộng sinh hoặc là người trùng cộng sinh.

Phương thức như vậy đối với người bình thường mà nói có thể xác thực là khá khó tin, nhưng người Uông gia xác thực có thể làm được. "Mặc kệ, dù sao chúng ta cũng đã đến đây rồi, chung quy là phải vào bên trong xem thử, có muốn qua đó không?" Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, tất cả những thứ này đều bị một sợi dây xâu chuỗi lại với nhau, Uông gia một ngày không diệt, thì bọn họ sẽ luôn bị Uông gia tính kế. "Khẳng định phải đi." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Nói xong lời này, hắn đặt tay lên cánh cửa, lại phát hiện không cách nào mở cửa ra được.

Tần Mặc nhíu mày, tiếp đó hắn lại quan sát kỹ một chút, phát hiện hai bức tranh bên cạnh thế mà lại có hai cơ quan.

Tần Mặc vươn tay sờ soạng một bức tranh trong đó, cơ quan này rất nhanh liền bị Tần Mặc tìm được, sau khi ấn xuống, Tần Mặc phát hiện trong bức tranh thế mà lại có một thứ tương tự như lỗ chìa khóa.

Tần Mặc sửng sốt một chút, sao cảm giác cái này quen mắt thế nhỉ?

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cũng chú ý tới. "Cái này không phải là miếng ngọc bội kia của anh sao?" Khi Bàn Tử nói lời này thì chăm chú nhìn Tần Mặc, gã đối với những thứ như bảo vật là có hứng thú nhất, cho nên những thứ này gã đều nhớ kỹ.

Tần Mặc ngẩn người, đúng rồi, hắn ngược lại đã quên mất cái này. "Quả thực là miếng ngọc bội đó.

Đã là ngọc bội, vậy thì lấy ngọc bội ra đặt lên trên này đi, tôi cảm thấy nhất định sẽ có tác dụng lớn." Trương Kỳ Lân liếc nhìn Tần Mặc một cái, Tần Mặc cũng nghĩ như vậy, tiếp đó hắn lấy ngọc bội ra nhét vào trong lỗ chìa khóa.

Ngay tại lúc này, bức bích họa bên kia cũng trực tiếp bật mở, bên trong lại xuất hiện một lỗ chìa khóa khác. "Cái này là cái gì?" Hạo Thiên Chân có chút không hiểu thứ trong lỗ chìa khóa này, bọn họ dường như chưa bao giờ thấy.

Bàn Tử lắc đầu, gã cũng không rõ lắm.

Ngay tại lúc này, cách đó không xa truyền đến một giọng nói. "Không ngờ tốc độ của các người nhanh như vậy, thế mà trực tiếp đi tới nơi này." Tần Mặc nghe thấy lời này, đưa mắt nhìn về phía đối phương, phát hiện người này thế mà lại là một người Uông gia.

Tần Mặc nheo mắt, xem ra bọn họ tiến vào trong mộ huyệt Uông gia cũng là bị bọn chúng thiết kế.

Bên cạnh Lý Trưởng Lão đứng một người đàn ông trung niên, trên người gã mặc một bộ áo giáp, trên áo giáp có một số hoa văn cổ xưa, nhìn qua không khác biệt lắm so với thứ Tần Mặc bọn họ nhìn thấy hai ngày trước. "Ông là ai?" Tần Mặc nói lời này, chăm chú nhìn người đàn ông trung niên.

Trong mắt người đàn ông trung niên mang theo ý cười nhàn nhạt: "Bọn họ đều gọi ta là Đại Trưởng Lão." Người này xác thực là Uông Gia Đại Trưởng Lão, địa vị của gã còn cao hơn Lý Trưởng Lão một chút.

Lần này tới đây chính là vì để mở mộ huyệt Uông gia ra. "Cậu hẳn là rất muốn vào bên trong nhỉ, bởi vì người Tần gia các cậu có chuyện chính các cậu cần làm." Tần Mặc cười lạnh một tiếng, không ngờ bọn chúng lại nắm rõ như lòng bàn tay: "Xem ra từ rất lâu trước kia, các

người đã tính toán đến bước này rồi." Hoắc Tụ Tụ nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm đám người Uông gia: "Cho nên nói bấy lâu nay các người cũng đang theo dõi người Hoắc gia chúng tôi, các người đúng là to gan thật, có tin đợi tôi trở về rồi sẽ trực tiếp diệt trọn ổ Uông gia các người không?" Uông Gia Đại Trưởng Lão nghe thấy lời này, liếc nhìn Hoắc Tụ Tụ một cái, trong mắt mang theo một tia khinh thường: "Chỉ dựa vào người gia tộc các cô sao, cho dù hiện tại người Cửu Môn các cô cộng lại đều không nhất định có thể làm gì được chúng ta." Hoắc Lão Tam và Hoắc Tiểu Thiên nghe thấy lời này, trong lòng lập tức phẫn nộ, bọn họ đều bước lên phía trước vài bước: "Có bản lĩnh thì chúng ta chạm trán thử xem." Người Hoắc gia những người khác cũng đều không cam lòng yếu thế, tuy rằng lần này bọn họ xác thực có rất nhiều tổn thất, nhưng trước mặt người ngoài, bọn họ tuyệt đối không thể lùi bước, đây là cốt khí bọn họ nên có.

Uông Gia Đại Trưởng Lão lắc đầu: "Được rồi, các người đừng nói nhảm ở đây nữa, ta lười nói nhiều với các người, ta lần này chủ yếu là qua đây tìm Tần Mặc." Tùy sau, gã đặt ánh mắt lên người Tần Mặc, cười cười: "Thế nào?

Có muốn hợp tác không?" Nói lời này, gã trực tiếp lấy miếng ngọc bội trong tay ra, giơ lên trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc coi như đã hiểu, thảo nào ban đầu bọn chúng phí hết tâm lực muốn đoạt được ngọc bội trong tay mình, hóa ra là bọn chúng muốn mở cái mộ huyệt này.

Tần Mặc gật đầu: "Đương nhiên có thể hợp tác." Mấy người ở bên cạnh nghe thấy lời này, ngoại trừ Trương Kỳ Lân ra, mọi người đều trừng lớn mắt. "Tần Mặc, anh đang nghĩ gì vậy?

Bọn chúng là người Uông gia, anh muốn hợp tác với người Uông gia sao?" Hoắc Tụ Tụ kích động, cô thật sự càng ngày càng không

hiểu nổi Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn cô hai cái: "Các người có nguyện ý tin tưởng tôi không?" Hoắc Tụ Tụ không biết nên nói gì, nhưng cô luôn cảm thấy hợp tác với người Uông gia không phải là chuyện tốt. "Bọn chúng đều là người xấu." Hoắc Tiểu Thiên nhíu mày, trước giờ cậu ta đã vô cùng khâm phục Tần Mặc, nhưng không ngờ hiện tại Tần Mặc lại muốn hợp tác với kẻ địch của bọn họ, trong lòng bọn họ sao có thể cân bằng được chứ?

Tần Mặc cười cười: "Nếu không có chìa khóa, cả hai bên chúng ta đều không vào được, như vậy chỉ sẽ rơi vào tình cảnh lưỡng bại câu thương, còn không bằng để một bên trong đó thành sự, mọi người nói đúng không?" Khi Tần Mặc nói câu sau cùng này, hắn nhìn về phía đám người Uông gia.

Những người này đều gật đầu: "Nói không sai." Nhưng người Hoắc gia thì không cho là như vậy, tuy rằng trong lòng bọn họ rất chướng mắt người Uông gia, nhưng thực lực của đối phương bày ra ở đó, nếu thật sự giao chìa khóa cho bọn chúng, không quá bao lâu, bọn chúng hẳn là có thể lấy đồ từ bên trong đi rồi.

Đến lúc đó còn có chuyện gì của mấy gia tộc trong Cửu Môn bọn họ nữa? "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, nếu đã quyết định hợp tác rồi, vậy chúng ta bắt đầu đi." Uông Gia Đại Trưởng Lão chăm chú nhìn Tần Mặc, gã đã không thể chờ đợi được muốn lấy đồ từ bên trong đi rồi, như vậy đợi khi trở về gia tộc, gã sẽ có thể đạt tới vị trí dưới một người, trên vạn người.

Sau đó, gã lại nhìn sang Lý Trưởng Lão ở bên cạnh: "Lần này mang ngươi theo bên cạnh ta, học tập cho tử tế vào." Lý Trưởng Lão sắc mặt có chút khó coi, trước kia lão và Uông Gia Đại Trưởng Lão là cùng một lứa đi ra, nhưng Uông Gia Đại Trưởng Lão thiên tư trác

tuyệt, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ đều có thể làm rất tốt.

Không ngờ lần này, đối phương lại nói những lời này trước mặt lão, lão thật sự có chút không chịu đựng nổi.

Nhưng dù thế nào, bọn họ đều là người trong gia tộc, phải lấy lợi ích gia tộc làm trọng, còn những cái khác đều có thể tạm thời để sang một bên. "Giao ngọc bội cho tôi đi." Tần Mặc nói lời này, nhìn chăm chú vào Uông Gia Đại Trưởng Lão.

Uông Gia Đại Trưởng Lão lập tức bật cười, gã xua tay: "Cậu không phải tưởng ta là kẻ ngốc đấy chứ, cậu bảo ta đưa thứ này cho cậu, ta liền phải đưa cho cậu sao?

Cậu đừng quá ngây thơ." Nghe thấy gã nói vậy, Tần Mặc cười cười: "Xem ra ông không có mấy tin tưởng đối với tôi a, bất quá không quan hệ, nếu đã quyết định hợp tác rồi, vậy tôi nguyện ý để các người tự mình đi cắm chìa khóa." Nghĩ xong, Tần Mặc lùi sang bên cạnh vài bước.

Hoắc Lão Tam ở bên cạnh thấy vậy, nắm chặt nắm đấm, ông ta nhỏ giọng nói với Tần Mặc: "Sợ bọn chúng làm gì, trực tiếp đánh với bọn chúng không phải là được rồi sao?" Ông ta không tin nơi này có hai người lợi hại như Tần Mặc và Trương Kỳ Lân tồn tại mà còn không đánh lại đối phương?

Tần Mặc đương nhiên biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, hắn có chút bất đắc dĩ thở dài, nói với mấy người này: "Sự tình không đơn giản như các người nghĩ đâu, các người yên tâm đi, tôi sẽ không để bọn chúng lấy được đồ bên trong." Hoắc Tụ Tụ nắm chặt tay, đám người Hoắc Lão Tam thì nhìn về phía Hoắc Tụ Tụ.

Bất kể thế nào, Hoắc Tụ Tụ cũng là người dẫn đầu bọn họ, nếu Hoắc Tụ Tụ nói nguyện ý để bọn họ hợp tác với người Uông gia, vậy bọn họ không có gì để nói.

Hoắc Tụ Tụ đè nén nghi hoặc dưới đáy lòng, nói với mấy người: "Thôi bỏ đi, chúng ta phải tin tưởng Tần Mặc, Tần Mặc đã nói như vậy, nhất định sẽ không có vấn đề gì." Mấy người này trừng lớn mắt, bọn họ đều hít sâu một hơi. "Thôi được, không ngờ ngay cả cô cũng nói như vậy, chúng tôi liền thuận theo ý tứ của họ, cùng lắm thì sau này để mấy gia tộc chúng ta đều phúc diệt là xong." Hoắc Lão Tam là người tính nóng nảy, ông ta nhịn không được nói thêm hai câu.

Tần Mặc biết suy nghĩ của Hoắc Lão Tam, hắn nhìn đối phương một cái.

Người này dù sao cũng là lo nghĩ cho Hoắc gia, cho nên Tần Mặc cũng không trách cứ ông ta. "Các vị, bất kể các người nghĩ thế nào, hiện tại việc duy nhất chúng ta có thể làm chính là hợp tác với người Uông gia.

Yên tâm, tôi sẽ không để mọi người thất vọng đâu." Uông Gia Đại Trưởng Lão bên kia tự nhiên là nghe thấy những lời này, trong mắt gã lóe lên một tia cười lạnh, gã cũng không cảm thấy Tần Mặc có thể làm được gì.

Lý Trưởng Lão thấy Uông Gia Đại Trưởng Lão như vậy thì bĩu môi, lão vẫn mở miệng nhắc nhở một chút.

Chương 1230

"Tên tiểu tử này thực lực xác thực rất mạnh, tuy rằng hiện tại bọn họ không cứng đối cứng với chúng ta, nhưng cũng không đại biểu ở bên trong hắn sẽ không giở trò gì, cho nên chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút." Uông Gia Đại Trưởng Lão liếc nhìn Lý Trưởng Lão hai cái: "Ngươi đừng cảm giác bản thân ngươi làm không được thì cho rằng người khác cũng không được, ta lợi hại hơn ngươi nhiều." Lý Trưởng Lão nắm chặt nắm đấm, lão chỉ là có lòng tốt nhắc nhở mà thôi, không ngờ đối phương lại nghĩ như vậy, thật đúng là làm lão thất vọng.

Nhưng không sao, đợi đến lúc sau gã gặp tai ương, sẽ biết mình sai lầm thái quá đến mức nào.

Nghĩ đến cái này, Lý Trưởng Lão không nói thêm nữa, chỉ nhìn lại đám người Tần Mặc: "Bọn họ nếu thật sự có bản lĩnh này, bọn họ sẽ trực tiếp động thủ cướp lấy ngọc bội trong tay chúng ta rồi, bọn họ không nguyện ý, vậy chứng minh bọn họ không có bất kỳ nắm chắc nào." Trong lòng Uông Gia Đại Trưởng Lão, chỉ cần bọn họ có cách rời khỏi đây, hoặc là lấy được đồ bên trong, đều không có khả năng hợp tác với đám người kia. "Bắt đầu đi." Khi Tần Mặc nói những lời này, hắn liền tránh đường.

Hoắc lão tam nhìn bóng lưng Tần Mặc, trước đây ông ta cảm thấy Tần Mặc là một người anh hùng, trong lòng vẫn khá kính bội.

Không ngờ hiện tại Tần Mặc lại làm ra chuyện như vậy, khiến ông ta không biết nên đối mặt với Tần Mặc như thế nào.

Hoắc Tiểu Thiên vẫn khá hiểu sư phụ mình, cô ngẫm nghĩ một chút rồi mở lời: "Sư phụ, con biết người ghét đám người nhà họ

Uông, nhưng lần này chúng ta quả thực nên tin tưởng Tần Mặc một lần nữa, nếu không thì chúng ta biết làm sao bây giờ?

Quay lại đường cũ sao?" "Nhỡ đâu chúng ta rời khỏi nơi này, hắn không nghĩ cách lấy lại miếng ngọc bội từ tay Tần Mặc, thì chẳng phải chuyện của bọn họ sẽ càng dễ dàng hoàn thành hơn sao?" Hoắc lão tam nhíu mày. "Con hiểu suy nghĩ của người, nhưng Tần Mặc tuổi trẻ khí thịnh, có khả năng nhiều chuyện anh ấy cân nhắc chưa được chu toàn.

Nếu anh ấy không nắm chắc việc lấy lại ngọc bội để người Cửu Môn chúng ta bảo quản, thì tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện đâu." "Chuyện đó cũng chưa chắc." Hoắc Tiểu Thiên lắc đầu, hiện tại người nhà họ Uông căn bản không hề để bọn họ vào mắt.

Tuy nhiên, người trong Cửu Môn đối với nhà họ Uông đã không còn giá trị lợi dụng nào, cho nên nhà họ Uông mới chưa vội vã sạn trừ bọn họ.

Nhưng nếu trong tay bọn họ thực sự có "củ khoai nóng" này, có lẽ đối phương sẽ ra tay với bọn họ.

Như vậy, mấy gia tộc bọn họ sẽ chỉ càng nhanh chóng bị diệt vong. "Ta cảm thấy nơi này là mộ huyệt nhà họ Uông, đối với bọn hắn khẳng định là có lợi, đối đầu với bọn hắn ở đây, xác suất thành công của chúng ta rất thấp." Hoắc lão tam vừa nói vừa lắc đầu, vì vậy ông ta mới không hiểu được suy nghĩ của Tần Mặc. "Đừng vội, hiện tại thời gian không phải vẫn còn sớm sao?

Tiếp theo chúng ta nhất định sẽ có cơ hội." Hoắc Tiểu Thiên hết cách, hiện tại việc duy nhất cô có thể làm là khuyên giải Hoắc lão tam.

Nếu Hoắc lão tam không chịu nghe, cô cũng chỉ đành ngậm miệng. "Điều ta không ngờ tới là ngay cả tiểu thư nhà chúng ta cũng muốn đi theo bọn họ làm loạn, xem ra tiểu thư vẫn còn quá trẻ, cần phải được

rèn luyện tử tế một chút." Hoắc Tiểu Thiên không nói thêm gì nữa.

Hiện tại suy nghĩ trong lòng Hoắc lão tam đã thâm căn cố đế, cách duy nhất để thay đổi suy nghĩ của ông ta là đợi đến lúc cho ông ta thấy kết quả cuối cùng.

Đại trưởng lão nhà họ Uông sau khi đi đến trước cửa, lão liền nhìn thấy Tần Mặc ở bên kia đang tra chìa khóa vào, trong mắt mang theo ý cười, hơn nữa trông có vẻ vô cùng ngông cuồng.

Bất quá điều này cũng bình thường, dù sao trong lòng hắn nghĩ rằng mình sắp hoàn thành được việc lớn, nên mới cao hứng một chút.

Tần Mặc ngồi ở đó, ôm lấy cánh tay, không nói lời nào.

Trương Kỳ Lân ở bên cạnh khẽ nói: "Cho nên nói, anh đi vào trong này rốt cuộc là có tính toán gì?" Trương Kỳ Lân cảm thấy chỉ có hiểu rõ thái độ của Tần Mặc mới có thể làm tốt những việc tiếp theo. "Chuyện này chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến đi.

Tôi nghe mấy vị trưởng lão nhà họ Tần nói bọn họ đã nghiên cứu một loại dược hoàn, loại thuốc này sau khi ăn vào có thể khiến bọn họ sở hữu sức mạnh rất cường đại." Trương Kỳ Lân nhướng mày, lại chăm chú nhìn đám người Đại trưởng lão nhà họ Uông. "Bọn họ có phải là quá mức tin tưởng vào tổ tiên mình rồi không?

Bọn họ e rằng đã quên mất, những người kia sau khi uống thuốc xong đều trở nên lục thân bất nhận, cho dù bọn họ thực sự lấy được số thuốc đó, e rằng cũng sẽ bị quái vật trong mộ huyệt này đánh cho thương tích đầy mình." Trương Kỳ Lân cười lạnh một tiếng, cho dù số thuốc kia đã qua nghiên cứu kỹ lưỡng thì cũng chẳng có tác dụng gì. "Không cần quản bọn họ, chúng ta phải cố gắng hết sức, không để bọn họ lấy đi số thuốc đó." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân.

Về điểm này, trong lòng Trương Kỳ Lân tự nhiên hiểu rõ. "Chúng

ta đi thôi, nhưng sau khi qua cánh cửa này, bên trong có khả năng chính là mộ huyệt thực sự của nhà họ Uông, việc chúng ta phải làm tiếp theo e là sẽ rất nhiều." Tần Mặc cười cười. "Không sao, thực lực hai chúng ta, trong lòng chúng ta tự rõ.

Mặc kệ đám người Hoắc gia này có tín nhiệm chúng ta hay không, chỉ cần hai ta hiểu nhau là được." Trong lòng Trương Kỳ Lân vẫn khá cảm động, không ngờ Tần Mặc lại tin tưởng anh như vậy, thế thì anh tuyệt đối không thể phụ lòng Tần Mặc.

Sau khi Đại trưởng lão nhà họ Uông đặt miếng ngọc bội trong tay lên cửa, cánh cửa liền phát ra tiếng "răng rắc".

Cùng lúc đó, vũ khí dự phòng của cả hai bên đều bật ra.

Đại trưởng lão nhà họ Uông lập tức chuẩn bị ra tay cướp ngọc bội của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại đánh lui lão, còn Trương Kỳ Lân thì vững vàng đỡ lấy ngọc bội, hai người lại chăm chú nhìn Đại trưởng lão nhà họ Uông. "Xem ra ông đối với việc hợp tác còn có suy nghĩ khác nhỉ?" Tần Mặc vừa nói vừa nhìn chằm chằm Đại trưởng lão.

Lão nheo mắt lại, lão còn tưởng rằng với bản lĩnh của mình có thể tùy tiện đối phó Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, ai ngờ cú đánh vừa rồi của Tần Mặc lại khiến cánh tay lão hơi tê dại.

Hơn nữa nhìn sắc mặt tên nhóc này dường như không có bất kỳ thay đổi nào, điều này chứng tỏ sức mạnh của lão không gây ra bất cứ ảnh hưởng gì cho hắn. "Ta chẳng qua chỉ muốn thăm dò bản lĩnh của hai người các ngươi một chút mà thôi, nếu không làm sao ta xác định được hai ngươi có tư cách cùng ta tiến vào mộ huyệt chứ?

Người như ta không cần phế vật." Nói đoạn, lão nhìn về phía nhóm người Hoắc Tú Tú.

Tính tình của Hoắc Tú Tú quả thực có hơi nóng nảy, nhưng cô không cảm thấy người nhà họ Hoắc có thể gây ra ảnh hưởng gì cho lão.

Tần Mặc bật cười: "Nghe ý của ông là không muốn để bọn họ đi theo sao?" Đại trưởng lão nhà họ Uông nhíu mày, nói thật, lão không hề nghĩ như vậy.

Huống chi, nếu lần này có thể giải quyết hết đám người này, thì công lao của lão nhất định sẽ rất lớn. "Tùy bọn họ, nếu bọn họ muốn đi theo ta sẽ không ngăn cản." Lão nói xong, tùy ý nhún vai.

Tần Mặc nghe vậy liền gật đầu.

Mấy người Hoắc Tú Tú tự nhiên là muốn đi theo.

Tuy nói một bộ phận người nhà họ Hoắc rất không tán đồng việc hợp tác với Tần Mặc, nhưng hiện tại cửa đã mở, bọn họ chỉ có thể đi theo vào xem thử.

Huống hồ con người đều có tâm lý cầu may, bọn họ cho rằng chỉ cần nỗ lực một chút thì vẫn có khả năng đánh lại đám người nhà họ Uông.

Ngay lập tức, mọi người trực tiếp bước qua cánh cửa này.

Sau khi đi vào, Tần Mặc cảm giác được một luồng sức mạnh dường như đang chống lại Huyết mạch Hắc Long trong cơ thể hắn.

Hắn quay đầu nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh, sắc mặt Trương Kỳ Lân cũng có chút không đúng.

Anh nhìn Tần Mặc một cái, cả hai đồng thời hiểu ra.

Chương 1231

Ngược lại, mấy người nhà họ Uông sau khi vào cửa lại phảng phất cảm nhận được có một luồng sức mạnh đang gia trì cho cơ thể bọn họ. "Hóa ra đây chính là năng lực huyết mạch." Lý trưởng lão không nhịn được kinh thán một câu. "Thế thì đã làm sao?" Bàn Tử ở bên cạnh bĩu môi.

Từ lúc mới gặp Lý trưởng lão, gã đã luôn bất bình muốn chửi vài câu, nhưng ngại bên cạnh đối phương có một đại ca nên đành tạm thời ngậm miệng.

Hiện tại gã thực sự nhịn không nổi nữa. "Lại là tên mập chết tiệt nhà ngươi, có bản lĩnh thì cứ đợi đấy cho ta." Lý trưởng lão nắm chặt nắm đấm.

Thật ra trước khi đối đầu với Tần Mặc, tính khí của lão vẫn khá bình tĩnh, nhưng sau đó bị Bàn Tử nhắm vào châm chọc, dù tính tình có tốt đến mấy e là cũng không nhịn được.

Bàn Tử bĩu môi, trên mặt mang theo vẻ khinh thường: "Sao hả?

Xem ra ông có ý kiến rất lớn với tôi nhỉ?

Thế thì ông cứ cố nhịn đi, dù sao ông cũng đâu đánh lại Tần Mặc." Lý trưởng lão tức đến mức nắm đấm kêu răng rắc.

Đại trưởng lão nhà họ Uông ở bên cạnh thấy vậy thì nhíu mày, có chút khó hiểu hỏi: "Trước đây tính tình ngươi đâu có như vậy, sao trong thời gian ngắn ngủi lại thay đổi rồi?" Lý trưởng lão hít sâu một hơi, lão cũng đâu muốn như vậy, nhưng tình thế bắt buộc.

Thấy lão như thế, Tần Mặc không nhịn được muốn cười.

Trương Kỳ Lân cũng nhìn Bàn Tử bên cạnh, âm thầm giơ ngón tay

cái lên cho gã.

Phải nói rằng trong đội ngũ của bọn họ, Bàn Tử đúng là "thánh chửi" gánh team.

Nếu không có Bàn Tử, có lẽ về mặt khí thế, bọn họ đều sẽ thua đối phương một bậc. "Người nhà họ Uông các ngươi trước đây cũng chỉ là bị Cửu Môn chúng ta ép cho ra rìa mà thôi, chẳng qua nhờ vào mấy thứ dơ bẩn các ngươi nghiên cứu ra mới có thể leo lên đến địa bộ này, các ngươi nghĩ mình có thể đối phó được các gia tộc trong Cửu Môn chúng ta sao?" Hoắc lão tam hừ lạnh một tiếng, ông ta rất coi thường người nhà họ Uông.

Tần Mặc luôn cảm thấy thái độ của Hoắc lão tam khi đối phó với người nhà họ Uông có chút không đúng, hắn khẽ hỏi Hoắc Tú Tú: "Hoắc lão tam có phải có thù oán gì với nhà họ Uông không?" Nếu không, ông ta không thể nào có thái độ như vậy khi mình đang hợp tác với người nhà họ Uông.

Hoắc Tú Tú gật đầu, lời Tần Mặc nói quả thực không sai: "Ông ấy trước kia có một người em trai, tuy em trai ông ấy cũng là người nhà họ Hoắc chúng tôi, nhưng vẫn luôn tham dự vào việc trong gia tộc, lập được rất nhiều công lao.

Tâm nguyện duy nhất của ông ấy là không để em trai mình dính líu vào những chuyện này." "Nhưng không ngờ sau này người nhà họ Uông bắt em trai ông ấy đi.

Em trai ông ấy biết Hoắc lão tam đã làm tất cả vì mình, liền trực tiếp tự sát." Chính vì chuyện này, Hoắc lão tam mới không thể chấp nhận sự thật, hơn nữa còn cực kỳ căm ghét người nhà họ Uông. "Hóa ra là vậy." Tần Mặc gật đầu, đã hiểu ra.

Tuy nói đây là chuyện nhà họ Uông, nhưng dù sao trước đây hắn và Hoắc lão tam chung đụng cũng coi như được.

Đã như vậy, mối thù này hắn sẽ giúp ông ta báo. "Sẽ không lâu nữa đâu, nhà họ Uông sẽ không còn tồn tại." Tần Mặc nói lời này, ánh mắt đặt lên người Đại trưởng lão nhà họ Uông, hơn nữa hắn còn cố ý không hạ thấp giọng.

Đại trưởng lão nhà họ Uông nghe thấy lời này liền cười lạnh một tiếng, lại nhìn chằm chằm Tần Mặc: "Hi vọng ngươi có thể làm được những gì mình nói, đừng để ta thất vọng đấy." Tần Mặc nhướng mày: "Người nhà họ Uông các ông lúc đầu chẳng phải chỉ phái ra được mấy tên lâu la sao?

Hiện tại ngay cả ông cũng phải ra mặt rồi, điều này đủ để chứng minh tôi quả thực có năng lực đó, không phải sao?" Nghe Tần Mặc nói vậy, Đại trưởng lão cười gật đầu: "Có lẽ lời ngươi nói đúng là không sai, nhưng trước mặt ta, ngươi không gây ra được sóng gió gì đâu." Thảo nào Tần Mặc có thể chung sống tốt với Bàn Tử như vậy, xem ra bọn họ vẫn có điểm tương đồng. "Ông nói như vậy, tức là những người khác trong gia tộc các ông so với ông đều là phế vật rồi." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười, hỏi vặn lại một câu.

Mấy người nhà họ Uông có mặt đều nhíu mày, nhưng bọn họ không thể vì một câu nói của Tần Mặc mà bị chia rẽ. "Đại trưởng lão vốn dĩ là một người rất lợi hại." Đám người này vừa nói vừa nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười, gật đầu: "Vậy sao?

Thế xem ra các người quả thực thừa nhận bản thân là phế vật rồi.

Vậy tôi cũng chẳng còn gì để nói." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn sang người nhà họ Hoắc bên cạnh. "Được rồi, chúng ta đã hợp tác với bọn họ thì cũng đừng quá ghét bỏ bọn họ." Đám người nhà họ Uông tâm tình hơi tốt lên một chút.

Nhưng sắc mặt Hoắc lão tam vẫn có chút không tốt, ông ta không

nói gì, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi bước vào cánh cửa lớn, bọn họ nhìn thấy trước mặt đặt một cỗ quan tài.

Trên quan tài vẽ một số ký tự kỳ lạ. "Trên đó viết cái gì vậy?" Bàn Tử khẽ hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc giải thích đúng sự thật: "Người nằm trong quan tài là tổ tiên nhà họ Uông, ông ta tự nguyện vì gia tộc mà thử thuốc." Tần Mặc nói xong liền cười lạnh, trên mặt mang theo vẻ khinh thường.

Đám người nhà họ Uông này cứ làm ra vẻ đại nghĩa lẫm nhiên, nhưng những chuyện bọn họ làm chẳng phải đều là hại người sao?

Trong lòng đám người Bàn Tử cũng đều rất rõ ràng, vì vậy bọn họ đều bĩu môi. "Thật thú vị." Hoắc lão tam ở bên cạnh cười lạnh một tiếng, lại nhìn mấy người nhà họ Uông: "Ta thấy ấy mà, bản lĩnh của các ngươi chỉ là làm ra mấy thứ kỳ quái này, các ngươi căn bản không dám dùng thực lực chân chính để đối đầu." "Cái gì gọi là thực lực chân chính?" Lý trưởng lão bĩu môi: "Các ngươi chẳng qua là đối phó không lại chúng ta, cho nên mới nói ra mấy lời này mà thôi." Nghe vậy, Tần Mặc gật đầu: "Ông nói đều đúng, nhưng bất kể thế nào, ông đều là bại tướng dưới tay tôi." Tần Mặc nhắc tới chuyện này làm Lý trưởng lão tức điên người.

Bàn Tử thấy Tần Mặc nói vậy liền giơ ngón cái lên.

Trương Kỳ Lân bên cạnh cũng cười nhìn Tần Mặc, không ngờ lâu ngày không gặp, cái miệng của Tần Mặc lại trở nên lợi hại như vậy.

Bất quá thế cũng tốt, ít nhất sau này có ai nói gì Tần Mặc, hắn có thể mắng lại.

Trương Kỳ Lân nhìn đám người nhà họ Uông: "Nếu các ngươi thật sự muốn thử, vậy chúng ta cũng không cần đi tiếp nữa, trực tiếp

làm một cái kết đoạn ở đây đi." Dù sao có Tần Mặc và anh ở đây, anh không tin Đại trưởng lão nhà họ Uông có thể gây ra sóng gió gì.

Hơn nữa nơi này còn có nhiều người nhà họ Hoắc như vậy, tuy dọc đường bọn họ lãng phí không ít thể lực, nhưng xem ra người nhà họ Uông cũng chẳng khá hơn là bao.

Đại trưởng lão nhà họ Uông nheo mắt.

Nếu thực sự phải va chạm cứng, lão căn bản không sợ mấy người này, nhưng dù sao đi nữa, lần này đến đây lão mang theo nhiệm vụ, nhất định phải làm tốt việc mình cần làm. "Thôi bỏ đi, không cần thiết nói nhảm với bọn họ, chúng ta chỉ cần mang thứ chúng ta muốn lấy đi là được." Tần Mặc biết thứ trong miệng bọn họ nhất định là loại dược hoàn kia.

Cũng chính là thứ mà vị tiền bối trong giấc mơ của hắn đã nói.

Càng như vậy, hắn càng không thể để đối phương lấy được.

Tần Mặc nheo mắt.

Chương 1232

Trương Kỳ Lân ở bên cạnh tự nhiên cũng nhận ra Tần Mặc không đúng, anh khẽ nói bên tai Tần Mặc: "Có vấn đề gì sao?" Tần Mặc gật đầu, trả lời thật lòng: "Đúng vậy, tuyệt đối không thể để bọn họ lấy được loại thuốc kia, nếu không sẽ có tai họa vô cùng." Trương Kỳ Lân ừ một tiếng, Tần Mặc đã nói như vậy thì anh chắc chắn phải thuận theo ý Tần Mặc.

Bất luận tiếp theo gặp phải phiền toái gì, bọn họ đều sẽ cố gắng hết sức cướp lại số thuốc đó. "Mở cái quan tài này ra trước đã." Đại trưởng lão nhà họ Uông vừa nói vừa nhìn mấy người nhà họ Uông bên cạnh.

Bất kể thuốc bên trong có tác dụng với bọn họ hay không, bọn họ đều phải cố gắng lấy về.

Người nhà họ Uông đang chuẩn bị động thủ thì mọi người nhà họ Hoắc liền chắn ngang ở đó. "Muốn mở quan tài này cũng phải hỏi ý kiến chúng tôi đã." Người nhà họ Hoắc đều rất rõ, trong quan tài này lại là tổ tiên nhà họ Uông, vậy tuyệt đối không phải thứ gì tốt lành.

Hoắc lão tam thở dài, nhìn Tần Mặc: "Cũng không biết cậu nghĩ thế nào, những thứ trong này chỉ cần thả ra ngoài thì sẽ vô cùng bất lợi đối với chúng ta." Mở cửa mộ huyệt này rất có khả năng sẽ khiến thứ bên trong chạy thoát.

Tần Mặc nhướng mày, cười nói: "Vậy ông có từng nghĩ tới, nếu chúng ta không mở mộ huyệt này ra, thì thứ bên trong sẽ vĩnh viễn tồn tại không?" Hoắc lão tam ngẩn ra, ông ta đúng là chưa nghĩ nhiều đến thế.

Chỉ là tính toán không để mấy thứ này thoát ra ngoài là được.

Chẳng lẽ ý của Tần Mặc thực sự là muốn hủy diệt hoàn toàn những thứ này sao?

Nhưng mấy thứ này đâu có dễ đối phó như vậy?

Hoắc lão tam thở dài, hiện tại ông ta hiểu tâm ý Tần Mặc là tốt, chỉ là quá mức xúc động.

Đương nhiên, không lâu sau này, ông ta sẽ biết Tần Mặc làm như vậy là vì có lòng tin vào bản thân. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, sự đã đến nước này, chúng ta chỉ cần phối hợp tốt với Tần Mặc là được." Hoắc Tú Tú ở bên cạnh khuyên Hoắc lão tam một câu, Hoắc lão tam ừ một tiếng.

Ông ta biết Hoắc Tú Tú có quan hệ không tệ với Tần Mặc, cho nên mới nói đỡ cho hắn, nhưng có đôi khi, không thể vì quan hệ tốt mà không giảng đạo lý.

Hiện tại nói nhiều nữa cũng vô dụng.

Nếu cuối cùng thực sự cản không nổi, ông ta nguyện ý trả giá bằng mạng sống của mình. "Chỉ bằng mấy người các ngươi mà cũng muốn cản được chúng ta sao?" Lý trưởng lão cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Đại trưởng lão. "Mấy tên lâu la này cứ giao cho tôi đối phó." Đợi sau này Tần Mặc và Trương Kỳ Lân ra tay thì để Đại trưởng lão đối phó bọn họ cũng chưa muộn.

Đại trưởng lão gật đầu, lão nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, phát hiện hai người này lại không có bất kỳ động tác nào.

Hai người bọn họ chuẩn bị làm gì đây?

Chẳng lẽ bọn họ đồng ý để lão mở quan tài sao?

Như vậy có phải không hợp với tính cách của hai người họ không?

Theo logic bình thường, bọn họ nhất định sẽ ngăn cản.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhàn rỗi không có việc gì làm, dứt khoát tìm một tảng đá lớn ngồi xem kịch vui.

Đại trưởng lão nheo mắt, thái độ này của hai người bọn họ lại khiến trong lòng lão có một tia kinh hoảng.

Nhưng nghĩ lại, lão lại không hiểu tại sao mình lại như vậy.

Rõ ràng hai người này đối với lão căn bản chẳng tính là gì.

Hoắc Tú Tú nhìn thoáng qua Tần Mặc bên cạnh, thấy hắn không có phản ứng gì thì nhíu mày.

Tần Mặc đây là có ý gì?

Lý trưởng lão tuy đánh không lại nhóm Tần Mặc nhưng thực lực của hắn cũng không phải dạng vừa.

Chỉ một lát sau, hắn liền đánh ngã mấy người nhà họ Uông (Note: Đoạn này gốc có thể nhầm lẫn, Lý trưởng lão đánh ngã người Hoắc gia mới đúng ngữ cảnh, nhưng văn bản gốc ghi 'đánh ngã mấy người Uông gia'.

Dịch giả giữ nguyên hoặc hiểu là nội bộ lục đục?

Dựa theo ngữ cảnh 'Lý trưởng lão phe Uông' đánh nhau với 'Hoắc gia', có lẽ văn bản gốc nhầm 'Hoắc gia' thành 'Uông gia'.

Dịch giả sẽ dịch sát ý là đánh ngã người cản đường).

Tần Mặc thấy vậy liền nhìn Hoắc Tú Tú nói: "Để bọn họ mở quan tài đi, bên trong không có gì đâu." Hoắc Tú Tú ngẩn ra, nhíu mày, nhưng nghĩ lại cô vẫn ừ một tiếng.

Đã đi theo ý Tần Mặc đến tận đây rồi, vậy cô nguyện ý nghe lời Tần Mặc. "Tránh ra đi." Đám người nhà họ Hoắc có mặt đều ngẩn người, đây là ý gì? "Không phải Tần Mặc nói gì thì là cái đó sao?

Tuy nói mấy vị trưởng bối trong Cửu Môn đánh giá hắn khá cao, nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói qua chuyện của hắn." Một người nhà họ Hoắc hừ lạnh một tiếng.

Nhóm Hạo Thiên Chân ngẩn người.

Cậu không biết nên nói người nhà họ Hoắc này không có mắt nhìn hay nên im lặng.

Nhưng dù sao gia tộc bọn họ và người nhà họ Hoắc quan hệ cũng coi như không tệ, cậu vẫn nên ngậm miệng thì hơn, đừng nói lung tung.

Tuy nhiên dù cậu không mở miệng, cậu vẫn dùng khuỷu tay hích nhẹ Bàn Tử một cái, ra hiệu cho Bàn Tử lên tiếng.

Bàn Tử hiểu ý cậu, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt. "Người nhà họ Hoắc các người nói câu này nghe thú vị đấy, các người chưa nghe qua thì liên quan gì đến chúng tôi?

Chúng tôi xông pha bao nhiêu mộ huyệt, không phải một câu nói của các người là có thể phủ nhận." "Chưa nghe qua thì đi nghe ngóng nhiều vào, đừng ở đây nói mấy lời có không này nọ.

Tần Mặc không dễ bắt nạt như vậy đâu, các người nếu còn dám nói xấu Tần Mặc, chúng tôi sẽ không nhịn đâu." Nói xong, Bàn Tử lại nhìn sang Trương Kỳ Lân: "Tiểu Ca, anh nói có đúng không?" Trương Kỳ Lân ừ một tiếng, bất luận thế nào, anh không thể để Tần Mặc chịu ủy khuất.

Lý trưởng lão bên này thấy cảnh đó, bỗng nhiên bật cười, nhìn hai nhóm người trước mặt: "Không ngờ a, các ngươi lại cũng có lúc mâu thuẫn, thế cũng tốt lắm." Người nhà họ Hoắc hừ lạnh: "Liên quan gì đến ngươi, cho dù chúng tao không thích việc Tần Mặc làm, cũng không đại biểu chúng tao sẽ dung túng cho bọn mày." Hoắc Tú Tú có

chút không nhịn được nữa, cô lớn tiếng quát: "Đủ rồi, đều câm miệng cho tôi.

Dù thế nào thì hiện tại tôi cũng là người quản lý nhà họ Hoắc, chẳng lẽ lời của tôi các người đều không muốn nghe nữa sao?" Đám người này nhìn nhau, nhất thời bọn họ không biết nên nói gì.

Dù sao lời Hoắc Tú Tú cũng không sai, nếu bọn họ thực sự không nghe lời người đứng đầu gia tộc, sau này sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Hoắc Tú Tú lại hừ lạnh một tiếng, nhìn bọn họ: "Nếu các người còn biết thân phận của tôi, vậy thì bây giờ mau tránh ra, đừng ở đây nói nhảm nữa." Bọn họ đều im lặng, nhường ra một con đường.

Chương 1233

Cho dù bọn họ không muốn để người nhà họ Hoắc (Uông?) lấy được những thứ này thì làm được gì chứ?

Có Hoắc Tú Tú ở đây giúp Tần Mặc, bọn họ cũng chỉ có thể nghe lời Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú quay đầu nhìn Tần Mặc, thấy Tần Mặc gật đầu mới không nói thêm gì nữa.

Đại trưởng lão nhà họ Uông tuy không hiểu dụng ý của Tần Mặc, nhưng lão cảm thấy Tần Mặc chắc chắn không tính kế được mình, vì thế lão cười lạnh: "Coi như thằng nhóc ngươi biết thức thời.

Đã như vậy, đợi đến lúc sau này các ngươi bại trận, ta sẽ tha cho ngươi một cái mạng chó, để ngươi đi theo bên cạnh ta." Tần Mặc gật đầu: "Vậy tôi cảm ơn ông." Còn những cái khác Tần Mặc không nói nhiều, chỉ đặt ánh mắt lên trên cỗ quan tài kia.

Đại trưởng lão phất tay, hai tên thuộc hạ liền đi tới, mở nắp quan tài ra.

Nhưng không ngờ bên trong chỉ đặt một bộ thi cốt, ngoài ra chẳng có gì cả. "Chuyện này là thế nào?" Bọn họ quay đầu, nhìn về phía Đại trưởng lão.

Thông thường dược hoàn do người nhà họ Uông nghiên cứu ra đều có hiệu quả giữ cho thân thể không bị phân hủy, như vậy mới có thể gọi là thuốc trường sinh bất lão.

Hơn nữa còn có thể khiến bọn họ trở nên lực đại vô cùng, sở hữu những năng lực vượt xa người thường.

Nhưng sao cảm giác tình huống hiện tại có chút không đúng?

Đại trưởng lão nhíu mày, nói thật, lão cũng không biết chuyện này là sao.

Chẳng lẽ ngay từ đầu Tần Mặc đã đoán được nên mới không có bất kỳ động tác nào ư?

Lão lắc đầu, chuyện này tuyệt đối không thể nào, Tần Mặc không thể có bản lĩnh như vậy.

Sau khi hít sâu một hơi, lão lại nhìn vào bộ thi cốt kia, nghiên cứu kỹ một chút, phát hiện thịt trên thi thể này đều đã bị gặm sạch. "Chẳng lẽ nơi này có thứ gì đó đã ăn thịt lão tổ tông của chúng ta?" Lý trưởng lão ở bên cạnh khẽ nói một câu, dù sao đám người Tần Mặc đang ở đằng kia, không thể để bọn họ xem trò cười. "E rằng là ông ấy uống phải thuốc nghiên cứu thất bại, cho nên thi thể mới bị đặt ở đây.

Chủ yếu là muốn để chúng ta biết, nhà họ Uông chúng ta có được kỳ ngộ như ngày nay, đều là do các tiền bối dùng thân thể thí nghiệm mà ra." Nói xong câu này, Đại trưởng lão lại quay đầu nhìn Tần Mặc, chẳng lẽ Tần Mặc thực sự biết trước nên mới làm vậy sao?

Tần Mặc vỗ tay, nhìn về phía mấy người nhà họ Hoắc.

Đám người này đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì.

Tuy bọn họ không thích người nhà họ Uông, nhưng cũng biết nếu vừa rồi bọn họ thực sự đối đầu cứng với đám người này, bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ.

Nói như vậy, Tần Mặc coi như đã cứu bọn họ.

Sắc mặt mấy người này đều có chút đỏ, có lẽ những gì Tần Mặc nói trước đó đều không sai.

Bỏ đi bỏ đi, bọn họ vẫn là nên thuận theo ý Tần Mặc trước đã, nhỡ đâu thực sự phá hỏng kế hoạch của Tần Mặc, thì bọn họ chẳng

phải thành tội nhân thiên cổ sao?

Thấy đám người này an phận hơn không ít, Tần Mặc lúc này mới nhìn người nhà họ Uông: "Nói thế nào thì đây cũng là tổ tiên nhà họ Uông các người, có phải nên mang cái xác này đi không?

Nếu không thì ông ấy chẳng phải chết uổng sao?" Đại trưởng lão hừ lạnh: "Có thể chết vì gia tộc là vinh hạnh của ông ấy." Nói xong, lão lại chăm chú nhìn cỗ quan tài trước mặt, muốn xem bên trong có dược hoàn hay gì không.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có rất nhiều con trùng nhỏ màu đen từ trong xương cốt bộ thi thể chui ra, bò thẳng về phía Đại trưởng lão.

Lão trừng lớn mắt, vội vàng lùi về phía sau, nhưng có hai người nhà họ Uông lại không cẩn thận bị trùng cắn trúng.

Hai người đó lập tức tê liệt ngã xuống đất, tiếp đó thi thể của bọn họ đều bị gặm nhấm sạch sẽ.

Những con trùng nhỏ này sau khi mất mục tiêu liền lập tức bò về phía những người khác.

Tất cả bọn họ đều là mục tiêu.

Huyết nhục trên người người sống là thứ chúng thích nhất.

Tần Mặc bĩu môi, đám trùng nhỏ này đúng là ghê tởm thật, hơn nữa còn đặc biệt tàn bạo.

Hắn nhìn sang mấy người nhà họ Hoắc: "Chúng ta đi thôi." Nói xong, Tần Mặc trực tiếp khom người, ấn vào tảng đá dưới chân.

Chỉ thấy cách đó không xa lập tức xuất hiện một cái lỗ tròn.

Bọn họ liền đi về phía cái lỗ đó.

Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, nhìn người nhà họ Uông bên cạnh: "Chúng ta đi." Đám người này đều gật đầu, đi theo sát lão.

Bất quá đúng lúc này, lại có một người nhà họ Uông bị cắn trúng, hắn ngã xuống đất nhìn Đại trưởng lão cầu cứu.

Nhưng Đại trưởng lão ngay cả một ánh mắt cũng không cho hắn. "Ngươi đây là vì gia tộc mà cống hiến, chết thì chết thôi, đừng để ý." Nói xong, Đại trưởng lão liền đuổi theo đám người Tần Mặc.

Không biết trong mật thất tiếp theo có quan tài hay không, nếu có, không thể để đám người Tần Mặc động vào đồ trong quan tài được.

Vì vậy, bọn họ không thể ở lại đây.

Người kia làm sao cũng không ngờ Đại trưởng lão lại lạnh lùng như vậy.

Ngay cả Lý trưởng lão cũng không thèm để ý đến hắn, những người nhà họ Uông khác đều vội vàng đi theo.

Tốc độ bò của đám trùng ở đây thực sự quá nhanh, giữ bọn họ ở lại đây rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện.

Không bao lâu sau, bọn họ liền xuyên qua hang động này.

Khi người nhà họ Uông cuối cùng đi qua, trực tiếp có một tảng đá khổng lồ rơi xuống.

Người nhà họ Uông cũng không nói gì, dù sao bọn họ xuống mộ cũng nhiều, đối với loại cơ quan "chỉ vào không ra" này vẫn rất hiểu rõ.

Chỉ cần mộ huyệt được xây dựng nên thì nhất định có phương pháp rời đi.

Chỉ là hiện tại bọn họ chưa phát hiện ra mà thôi.

Bọn họ không nghĩ nhiều nữa, chỉ quan sát không gian này một chút.

Bọn họ phát hiện trong không gian này có mấy ngọn Trường Minh

Đăng, còn lại thì chẳng có gì.

Chương 1234

"Cậu nói xem tại sao trên Trường Minh Đăng lại dùng hạt châu để khảm thế?" Bàn Tử vừa nói vừa vươn tay sờ sờ.

Nếu có thể cạy mấy hạt châu trên đó mang về, chẳng phải là phát tài sao?

Hạo Thiên Chân đảo mắt: "Tôi khuyên anh một câu, anh tốt nhất đừng có đụng lung tung, nhỡ không may xảy ra chuyện, đây không phải là thêm phiền phức cho Tần Mặc sao?" "Tần Mặc chắc chắn không sợ đâu." Bàn Tử nói rồi nhìn về phía Tần Mặc cười cười: "Cậu nói có đúng không?" Tần Mặc bật cười: "Tôi nói cho anh biết, tôi chỉ đưa cho anh một hạt châu tránh độc thôi, anh mà làm chuyện khác dẫn đến việc tôi không có cách nào cứu anh, anh cũng đừng trách tôi đấy." Bàn Tử ho khan một tiếng, vội vàng thu hồi tâm tư muốn cạy hạt châu. "Nói không chừng hạt châu này là do trùng làm thành đấy, cho dù không lấy được hạt châu này, anh cũng đừng buồn." Tiền Sanh Đào ở bên cạnh cười an ủi Bàn Tử.

Bàn Tử đảo mắt: "Cậu đúng là biết nói chuyện." Tiền Sanh Đào nhướng mày.

Hiện tại Bàn Tử vẫn chưa biết, lời Tiền Sanh Đào nói quả thực không sai.

Tần Mặc bật cười, sau đó hắn lại quan sát kỹ không gian trước mặt.

Nơi này quả thực không có điểm nào đặc biệt, chỉ là có mấy ngọn Trường Minh Đăng mà thôi. "Chẳng lẽ Trường Minh Đăng này có vấn đề sao?" Khi Lý trưởng lão nói câu này, ông ta đưa mắt nhìn về phía Đại trưởng lão Uông gia.

Uông gia bọn họ có một quy định, đó chính là chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt.

Chỉ cần có lãnh đạo cấp cao nhất ở đây, bọn họ bắt buộc phải nghe theo lời người đó.

Tuyệt đối không thể tự ý hành động, nếu không khi trở về gia tộc sẽ phải chịu nỗi đau như vạn kiến cắn tim. "Ta không rõ.

Rất lâu trước kia, chúng ta từng có bản đồ mộ huyệt này, nhưng đã bị kẻ nào đó hủy đi rồi." Khi nói câu này, ông ta đưa mắt nhìn về phía Tần Mặc, cười lạnh một tiếng. "Tần Mặc, e là cậu còn chưa biết đâu nhỉ, năm xưa những loại thuốc đó là do người Tần gia các cậu cùng chúng ta nghiên cứu chế tạo ra.

Về sau các cậu lại đứng trên điểm cao đạo đức mà chỉ trích, chúng ta thật không biết các cậu lấy đâu ra mặt mũi đó nữa." Người Hoắc gia nghe thấy lời này đều không nhịn được có chút kinh ngạc, bọn họ hít sâu một hơi khí lạnh, lại nhìn về phía Tần Mặc.

Sự tình thực sự là như vậy sao?

Nếu đúng là như thế, vậy tại sao người trong Cửu Môn lại nguyện ý giao hảo với người Tần gia, nhưng lại không muốn để ý tới người Uông gia?

Chẳng lẽ là bởi vì loại thuốc được nghiên cứu ra kia quá mức tà ác sao?

Tần Mặc nhíu mày.

Nói thật, đối với việc này hắn quả thực không biết.

Xem ra sau khi trở về, hắn phải đến Tần gia tra xét lại một chút xem có tư liệu gì về trước kia hay không.

Trước đó hắn đã tra cứu một thời gian, nhưng chưa từng tìm thấy

miêu tả nào liên quan đến tiên tổ Tần gia. "Đã các cậu làm ra chuyện như vậy, cũng không thể trách gia tộc chúng ta ra tay với người trong Cửu Môn các cậu." Khi nói lời này, Đại trưởng lão Hoắc gia cười lạnh một tiếng.

Tần Mặc nhướng mày. "Nếu ông cảm thấy mình có bản lĩnh đó thì cứ việc, dù sao tôi cũng không cản ông." Tần Mặc nhún vai.

Thấy Tần Mặc như vậy, Đại trưởng lão Hoắc gia hừ lạnh một tiếng, gật đầu: "Hy vọng lát nữa khi ta lấy được số thuốc kia, cậu vẫn còn có thể nói mạnh miệng như vậy." Ngay lúc này, mọi người đột nhiên nghe thấy một chút âm thanh rất nhỏ.

Bọn họ sững sờ, đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Âm thanh của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc. 【 Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết. 】 Bàn Tử lúc này lại trừng lớn mắt, chỉ vào mấy ngọn đèn trường minh trước mặt: "Các cậu mau nhìn kìa." Những hạt châu trên đèn trường minh thế mà lại chuyển động, từ từ hóa thành những con côn trùng sống động, tiếp đó chúng lại bay về phía giữa không trung. "Mấy con trùng này nhìn qua có vẻ giống loại trùng mà người trong mộ thất vừa rồi nuốt phải." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Loại trùng này tuyệt đối không đơn giản như vậy, xem ra tiếp theo bọn họ phải cẩn thận rồi. "Vừa rồi mọi người đều đã thấy hậu quả khi bị cắn rồi đấy, cẩn thận một chút." Tần Mặc vừa nói vừa nhìn bọn họ.

Tiếp đó, hắn lại chăm chú nhìn đám côn trùng nhỏ trước mặt, phát hiện đám trùng này hình như có chút khác biệt so với đám lúc đầu.

Chẳng lẽ ở đây chúng đã tiến hóa rồi sao?

Nhưng dù thế nào, bọn họ cũng không thể cứ đứng yên ở đây. "Bàn Tử, anh xem những lời anh vừa nói kìa, giờ thành thật rồi đấy?

Sau này đừng có nói lung tung nữa!" Hạo Thiên Chân bĩu môi.

Trước đó bọn họ đều biết Bàn Tử có thể chất "miệng quạ đen", nhưng đã lâu lắm rồi không linh nghiệm, không ngờ bây giờ thế mà lại quay lại.

Bàn Tử đảo mắt: "Liên quan gì đến tôi chứ?

Tôi mà không nói thì chúng nó không xuất hiện à?

Hơn nữa, tôi đã nói trước rồi mà mọi người không đề phòng, điều này chứng tỏ ý thức cảnh giác của mọi người còn kém lắm." Bàn Tử nhướng mày.

Mọi người nghe vậy, nhất thời lại có chút không nói lại được.

Hình như cũng khá có lý. "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, cẩn thận đề phòng đám trùng này đi." Trương Kỳ Lân ở bên cạnh nhíu mày, nhắc nhở bọn họ một câu.

Anh không hy vọng hai người này xảy ra chuyện, cho nên vẫn phải lên tiếng.

Hơn nữa, lát nữa nguy hiểm ở đây chắc chắn sẽ rất nhiều, đến lúc đó chưa chắc đã lo được cho hai người họ. "Đã rõ." Bàn Tử đáp một tiếng.

May mắn là trên người bọn họ đều có đồ vật Tần Mặc đưa để phòng thân, vì thế không cần quá lo lắng.

Nhưng đám người Hoắc gia thì có chút khổ sở.

Hoắc Lão Tam vì để phòng ngừa Hoắc Tiểu Thiên bị cắn, ông ta vẫn luôn ở bên cạnh Hoắc Tiểu Thiên hỗ trợ.

Chương 1235

Nhưng Hoắc Lão Tam lại không chú ý tới, lúc này một con trùng đã lén lút bò lên người ông ta.

Hoắc Tiểu Thiên nhìn thấy thì trừng lớn mắt, cậu ta trực tiếp đưa tay ra định bắt lấy con trùng này.

Con trùng cắn một cái vào tay Hoắc Tiểu Thiên, cả người cậu ta lập tức không cử động được nữa.

Những con trùng khác cảm ứng được liền bò về phía bên này, bọn họ rất nhanh đã bị bao vây.

Trong lòng Hoắc Lão Tam "lộp bộp" một tiếng, ông ta hết cách, chỉ đành cầu cứu nhóm Tần Mặc. "Tần Mặc tiên sinh!" Tần Mặc nghe thấy liền đưa mắt nhìn về phía đó, sau đó hắn lộn một vòng trên không trung, đáp xuống bên cạnh Hoắc Tiểu Thiên.

Hắn bước lên một bước, Hắc Long Huyết Mạch chi lực trên người phóng thích ra ngoài.

Sức mạnh màu đen dũng mãnh hiện ra xung quanh, những con côn trùng nhỏ này lập tức không dám lại gần, chúng chỉ dám bồi hồi loanh quanh.

Đã có người bị trùng cắn vào cơ thể, hiện tại không động đậy được, chúng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này, nhưng lại có chút sợ hãi sức mạnh trên người Tần Mặc.

Nhưng sau khi lượn lờ một hồi, chúng cũng chỉ đành rời đi, bởi vì sức mạnh của Tần Mặc quá mạnh, chúng căn bản không cách nào tới gần.

Còn những người khác của Hoắc gia cũng vô cùng chật vật.

Tần Mặc nhìn Hoắc Tụ Tụ: "Cô dẫn người Hoắc gia đi tìm cơ quan, tôi ở đây canh chừng." Hoắc Tụ Tụ lập tức đáp một tiếng.

Cô biết bản lĩnh của Tần Mặc khá mạnh, chỉ cần Tần Mặc ở đây, sẽ không có con trùng nào bò được lên người Hoắc gia bọn họ.

Người Hoắc gia nghe thấy lời Tần Mặc, toàn bộ đều xích lại gần Hoắc Tụ Tụ, tiếp đó bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Bất tri bất giác, tất cả bọn họ đều bắt đầu ỷ lại vào Tần Mặc.

Bọn họ đều thở dài, vốn dĩ trong lòng vẫn khá không tán đồng Tần Mặc, nhưng sau khi tiến vào đây, bọn họ lại cần Tần Mặc bảo vệ.

Bọn họ quả thực là một sự tồn tại đầy mâu thuẫn.

Bọn họ lắc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhìn chăm chú vào Tần Mặc. "Vậy chúng tôi đi tìm cơ quan trước, anh ở lại đây tự mình cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện." Hoắc Tụ Tụ dặn dò Tần Mặc.

Vạn nhất Tần Mặc xảy ra chuyện, e là cô căn bản không cách nào chống lại đám người Uông gia kia, người Uông gia sẽ trực tiếp động thủ.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, lại nhìn về phía Đại trưởng lão Uông gia. "Yên tâm đi, nếu tôi thật sự xảy ra chuyện, bọn họ cũng sẽ cứu tôi." Dù sao trong tay hắn đang nắm giữ chìa khóa.

Cái chìa khóa này đối với bọn họ hắn là rất quan trọng.

Trước khi dùng đến chìa khóa này, đối phương tuyệt đối sẽ không để hắn xảy ra chuyện.

Đám người Hoắc gia sửng sốt, bọn họ nhìn nhau.

Thật hay giả?

Nói thật, bọn họ có chút không tin, nhưng lại cảm thấy mình còn

nhiệm vụ khác trong người, chỉ đành đi làm việc.

Bọn họ phải mau chóng tìm được lối ra thì mới có thể giúp nhóm Tần Mặc thoát khỏi nguy hiểm.

Đối với lời này của Tần Mặc, Đại trưởng lão Uông gia tự nhiên là nghe thấy.

Ông ta cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia khinh thường. "Nếu cậu chết ở chỗ này, vậy càng tốt, ta có thể lấy luôn miếng ngọc bội từ trong tay cậu." Như vậy tương đương với việc ông ta không cần thiết phải hợp tác với Tần Mặc, thậm chí có thể trực tiếp giải quyết đám người Hoắc gia này.

Tần Mặc bật cười, gật đầu. "Có khả năng ông nói xác thực là không sai.

Nhưng có một điểm." Tần Mặc nhìn chằm chằm Đại trưởng lão Uông gia. "Không có tôi, e là ông không cách nào thôi động miếng ngọc bội kia." Muốn để miếng ngọc bội này trở thành chìa khóa theo đúng nghĩa, bắt buộc phải có Hắc Long Huyết Mạch của hắn mới được, nếu không thì nó sẽ chẳng có bất kỳ tác dụng gì.

Đại trưởng lão Uông gia nghe thấy lời này, sắc mặt cứng đờ lại.

Tần Mặc tiếp tục nói: "Ông hẳn là biết rõ chứ, người Uông gia các ông khi sử dụng chìa khóa này, nhất định cũng phải sử dụng sức mạnh gì đó hoặc là khẩu quyết." Đại trưởng lão Uông gia hừ lạnh một tiếng: "Vậy thì thế nào?

Ta sẽ nhân lúc cậu sắp chết mà bắt lấy cậu, sau đó ép cậu giúp chúng ta." Tần Mặc nhún vai: "Tùy ông thôi, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến tôi." Đại trưởng lão Uông gia nắm chặt nắm đấm, nhưng ông ta không muốn nói nhiều với Tần Mặc nữa, chỉ nhìn chằm chằm về phía không xa.

Đám người Hoắc gia đều là phế vật, bọn họ chưa chắc đã có thể tìm được cách rời đi, vì thế ông ta mở miệng nói với đám người Uông gia bên cạnh: "Các ngươi đừng ngẩn người ở đây nữa, cũng mau đi tìm lối ra đi, ta ở lại đây là được." Đám người này lập tức gật đầu.

Dù sao là Đại trưởng lão Uông gia bảo bọn họ đi làm việc này, cho dù cuối cùng Đại trưởng lão Uông gia thực sự bị thương, hoặc là xảy ra chuyện gì khác, cũng không liên quan đến bọn họ.

Đám côn trùng này tự nhiên cũng sẽ bò về phía Đại trưởng lão Uông gia, nhưng sức mạnh trên người Đại trưởng lão Uông gia quá mức âm lãnh, cho dù là đám côn trùng này cũng không dám tới quá gần.

Tần Mặc liếc nhìn Đại trưởng lão Uông gia một cái, xem ra thực lực của người này mạnh hơn những người Uông gia khác một chút.

Nhưng không sao, dù gì người Uông gia cũng chẳng sống được bao lâu nữa.

Không bao lâu sau, bên kia liền truyền đến một tiếng "tách", Tần Mặc nhìn về phía đó, phát hiện thế mà lại là người Uông gia tìm được cơ quan.

Trên mặt đám người này mang theo một tia đắc ý, đưa mắt nhìn về phía mấy người Hoắc gia. "Ta còn tưởng người Hoắc gia các ngươi có tài năng gì, ngay tại địa bàn nhà mình mà các ngươi cũng không tìm thấy cơ quan, các ngươi đúng là phế vật." Đám người Hoắc gia đang chuẩn bị nói chuyện, Hoắc Tụ Tụ đưa tay ngăn bọn họ lại, cười lạnh một tiếng: "Đã biết đây là địa bàn Hoắc gia chúng ta, vậy tại sao còn muốn giương oai trên địa bàn của chúng ta?

Cố ý phải không?" "Địa bàn của các ngươi thì thế nào?

Hiện tại là cường giả vi vương." Đám người Uông gia tịnh không

cảm thấy như vậy có gì to tát. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, hiện tại đã tìm được đường rời khỏi nơi này, cứ ở lại đây chỉ tổ tăng thêm nguy hiểm mà thôi." Đại trưởng lão Uông gia nhìn thoáng qua mọi người, mọi người đều gật đầu, lời này nói ngược lại không sai. "Vậy chúng ta đi." Sau đó, bọn họ liền đi theo bên cạnh Đại trưởng lão Uông gia, đi về phía trước.

Tần Mặc thì lại nhìn thêm vài lần mấy ngọn đèn trường minh kia, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy mấy ngọn đèn trường minh này có chút không thích hợp.

Trương Kỳ Lân ở một bên thấy Tần Mặc như vậy, kéo cánh tay Tần Mặc một chút: "Chúng ta có đi hay không?" Trương Kỳ Lân khẳng định là sẽ tôn trọng quyết định của Tần Mặc, Tần Mặc nói gì thì là cái đó.

Chương 1236

Tần Mặc cười cười: "Đi thôi, không cần thiết phải ở lại đây, tôi chỉ cảm thấy nơi này có chút kỳ quái mà thôi." Nói xong, Tần Mặc cũng đi theo bọn họ về phía trước.

Người Hoắc gia để không cho đám người Uông gia đoạt được bảo vật trong mộ huyệt, vẫn luôn đi song song với bọn họ.

Lý trưởng lão trong mắt lóe lên một tia phiền táo, sớm biết vậy nên cắt đuôi đám người này. "Chúng ta có nên trực tiếp bắt Tần Mặc đi luôn không?

Đám người kia đối với chúng ta quả thực chính là chướng ngại." Lý trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

Đại trưởng lão Uông gia lắc đầu: "Không cần thiết, ta không cảm thấy đám người này có thể phá hỏng chuyện của chúng ta.

Cứ để bọn họ đi theo đi, đợi lát nữa thực sự gặp nguy hiểm, bọn họ sẽ biết sợ hãi." Ông ta thích nhất là nhìn dáng vẻ ôm đầu thống khổ của đám người này. "Vậy được rồi." Lý trưởng lão trầm mặc xuống.

Kỳ thực ông ta có chút muốn nhắc nhở Đại trưởng lão Uông gia, trên người Tần Mặc rất dễ phát sinh biến cố.

Nhưng ông ta lại hiểu rõ tính cách của Đại trưởng lão Uông gia, người này từ sau khi thân cư cao vị, vẫn luôn đặc biệt kiêu ngạo, không cho phép người khác nói nhiều trước mặt mình.

Ông ta chỉ đành ngậm miệng, miễn cho vì việc này mà rước lấy sự nghi kỵ của đối phương.

Sau khi đến nơi này, bọn họ nhìn kỹ xung quanh, lại không phát hiện ra chỗ nào không ổn. "Thật kỳ quái, sao nơi này lại trống không

thế nhỉ?" Một người Uông gia nhỏ giọng nói một câu.

Hoắc Lão Tam trào phúng nói: "Đây là mộ huyệt Uông gia các người, nhưng ta lại không thấy người phe các người có quá nhiều hiểu biết về nơi này nhỉ." Đám người này nhíu mày, nhưng bọn họ không thèm để ý Hoắc Lão Tam, chỉ cẩn thận nghiên cứu tại đây, đồng thời còn quan sát vách tường xung quanh, xem có bất kỳ cơ quan nào không.

Một lát sau, một người Uông gia vô tình chạm vào một tảng đá, tảng đá đó trực tiếp phát ra một tiếng "tách".

Ngay lúc này, một quần thể quan tài đột nhiên xuất hiện tại nơi này.

Mọi người chú ý tới một màn này, đều nhíu mày.

Bàn Tử nhỏ giọng nói: "Chỗ này đặt, chẳng lẽ đều là người Uông gia bọn họ sao?

Người Uông gia bọn họ thích 'quần táng' như vậy à?" Trước kia bọn họ từng gặp không ít mộ huyệt, nhưng đồ vật trong mộ huyệt đều là mỗi người độc chiếm một mộ thất.

Nơi này thế mà lại đặc thù như vậy, quả thực là nằm ngoài dự liệu của bọn họ. "Không cần quản, đã trong này toàn bộ đều là người Uông gia, vậy cứ để bọn họ động thủ trước." Tần Mặc nhỏ giọng nhắc nhở đám người bên cạnh.

Mộ huyệt Uông gia cũng không dễ đối phó như vậy, vì thế Tần Mặc không định mạo muội ra tay.

Trước tiên cứ xem đám người Uông gia kia chuẩn bị làm thế nào đã.

Đại trưởng lão Uông gia đi đến bên cạnh hai cái quan tài trong số đó, đưa tay vuốt ve một chút, phát hiện quan tài này được làm bằng gỗ

tử đàn.

Loại gỗ này cũng không phải đặc biệt danh quý, có nghĩa là bên trong có thể chỉ chứa một số người dân Uông gia bình thường. "Trong này liệu có thứ chúng ta cần hay không?" Một người Uông gia nhỏ giọng hỏi Đại trưởng lão.

Bất kể có hay không, hắn vẫn muốn nhắc tới, vạn nhất thực sự phát hiện, vậy đối với hắn chẳng phải là một công lớn sao?

Một người khác cũng gật đầu: "Đúng vậy, dù sao chúng ta cũng không hiểu rõ nơi này, cứ xem thử một chút đi." Bọn họ nghĩ nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, chi bằng mở ra. "Nhỡ đâu trong này lại chứa loại trùng kia, vậy chẳng phải phiền phức to sao?" Một người Uông gia khác nhắc nhở một câu. "Chúng ta không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Xuống mộ huyệt chính là như vậy." Hắn nói với mấy người trước mặt.

Đám người này đều gật đầu: "Không vấn đề." Nói xong câu này, bọn họ liền đưa mắt nhìn lên nắp quan tài, cẩn thận quan sát.

Lý trưởng lão chọn một cái trong số đó, ông ta sờ sờ quan tài, tiếp đó mở nắp quan tài này ra.

Ngay lúc này, bên trong phát ra một tiếng "phanh".

Người Hoắc gia lập tức cảnh giác, ngay cả Lý trưởng lão cũng vội vàng lùi lại phía sau.

Một con rắn lao thẳng về phía Lý trưởng lão, há to cái miệng.

Trong lòng Lý trưởng lão thót một cái.

Không cần nghĩ ông ta cũng biết, thứ bên trong này khẳng định không đơn giản như vậy.

Tiếp đó thân thể ông ta không ngừng lùi về phía sau.

Những người Uông gia khác cũng đều đại kinh thất sắc, bọn họ không ngờ sẽ xuất hiện tình trạng này. "Loạn cái gì, chẳng qua chỉ là một con rắn mà thôi, trước kia chúng ta lại không phải chưa từng gặp." Đại trưởng lão Uông gia hừ lạnh một tiếng.

Trong gia tộc bọn họ nuôi đủ các loại rắn, chính là do tổ tiên bọn họ để lại, những con rắn đó đối với bọn họ tuy rằng có chỗ hữu dụng, nhưng vẫn không trân quý bằng đồ vật trong mộ huyệt này.

Bất luận thế nào, bọn họ cũng bắt buộc phải lấy được bảo vật trong mộ.

Tần Mặc ở một bên xem náo nhiệt.

Đám người Hoắc gia nhìn nhau, trong mắt bọn họ đều mang theo một tia hả hê khi thấy người gặp họa.

Kỳ thực vừa rồi bọn họ vẫn luôn do dự có nên đi cướp cái quan tài này hay không.

Có điều vừa rồi thấy Tần Mặc không có bất kỳ động tác gì, bọn họ liền nghĩ, đã Tần Mặc không nói, vậy bọn họ cũng không cần thiết phải làm như thế.

Hiện tại thì tốt rồi, đám người Uông gia này đúng là "trộm gà không được còn mất nắm gạo".

Tuy nói con rắn nhỏ này xác thực là rất linh mẫn, nhưng nó chỉ có một con, mà Uông gia lại có nhiều người như vậy.

Không qua bao lâu, con rắn nhỏ này đã bị bọn họ giết chết.

Đám người Uông gia đều nhíu mày. "Trong này có nhiều quan tài như vậy, sẽ không phải đều chứa loại rắn nhỏ này chứ?" Mấy người này khi nói chuyện thì nhìn chăm chú vào Đại trưởng lão Uông gia.

Chương 1237

Hiện tại bọn họ chỉ hy vọng Đại trưởng lão lên tiếng, để bọn họ đừng mở quan tài ra nữa.

Nếu không thì vẫn rất nguy hiểm.

Đại trưởng lão Uông gia nheo mắt lại: "Cho dù thứ bên trong có khả năng sẽ đột nhiên lao ra, chúng ta cũng sẽ không bị nó làm bị thương.

Tiếp tục mở, nếu không rất có khả năng sẽ khiến chúng ta bỏ lỡ cơ hội." Đám người Uông gia nhìn nhau, nhưng bọn họ cũng chỉ đành gật đầu: "Vậy được rồi." Tiếp theo bọn họ không nói nhiều nữa, chỉ lại nhìn đám quan tài trước mặt.

Tần Mặc quan sát bọn họ nhưng không làm gì cả.

Người Hoắc gia lại nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc biết bọn họ sốt ruột, nhỏ giọng nói với bọn họ: "Hiện tại cứ ở đây chờ, đợi lát nữa xem tình huống rồi tính." Bọn họ đáp một tiếng.

Dù sao trong quan tài này là thứ gì bọn họ cũng không đoán được, đã như vậy thì cứ để người Uông gia thử nước trước.

Bọn họ tiếp tục ở đó cạy quan tài, nhưng mỗi lần mở ra, bên trong luôn sẽ nhảy ra một số thứ mạc danh kỳ diệu.

Âm thanh của Hệ Thống cũng liên tục nhắc nhở Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại không quản.

Những thứ này giao cho người Uông gia đi giải quyết là được, nếu chính mình động thủ, bọn họ sẽ luôn cảm thấy bên trong có bảo vật gì đó.

Như vậy sẽ mang đến phiền toái không cần thiết.

Qua một hồi, đám người Uông gia dần dần tê liệt, bọn họ thở dài, lại nhìn về phía Đại trưởng lão Uông gia. "Chúng ta mở những cái này ra, bên trong không có cái nào chứa đồ tốt cả." Đại trưởng lão Uông gia nheo mắt lại: "Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, tiếp tục." Nếu vì việc này dẫn đến bọn họ không hoàn thành nhiệm vụ, thì sau khi trở về, cái tội danh này khẳng định không phải do ông ta gánh. "Vậy được rồi." Đám người này thở dài, gật đầu, tiếp đó bọn họ tiếp tục mở quan tài.

Nhưng qua một hồi, Tần Mặc đưa mắt nhìn về phía một trong số những quan tài đó, đây chính là cái bọn họ đang chuẩn bị mở.

Tần Mặc nheo mắt lại, nhưng hắn không nói gì, chỉ ngồi yên tại chỗ.

Không bao lâu sau, một người Uông gia liền mở cái quan tài này ra, hắn phát hiện bên trong thế mà lại chứa rất nhiều vàng bạc châu báu.

Ánh mắt người này sáng lên, hắn nhìn về phía Đại trưởng lão Uông gia bên cạnh.

Đại trưởng lão Uông gia nhíu mày: "Cẩn thận có bẫy." Nói rồi, ông ta từ trên người lấy ra một khúc xương, đây là vũ khí của ông ta.

Ông ta dùng khúc xương này khều khều đám vàng bạc châu báu trước mặt, phát hiện lại không có chỗ nào bất thường. "Có phải chúng ta nghĩ nhiều rồi không?" Một người Uông gia nhìn Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão Uông gia trầm mặc, một đường đi tới đây, nguy hiểm bọn họ gặp phải thực sự là quá nhiều, khiến ông ta có chút không tự tin, cho dù nhìn thấy đống châu báu này ông ta cũng không dám tùy ý động vào.

Nghĩ nghĩ, Đại trưởng lão Uông gia đưa mắt nhìn về phía Bàn Tử: "Tên béo kia, chẳng phải ngươi thích nhất là vàng bạc châu báu sao?

Đống này cho ngươi đấy." Bàn Tử nhíu mày, trong lòng do dự.

Anh đương nhiên biết đám người này không an tâm hảo ý gì, nhưng bên trong chứa rất nhiều vàng bạc châu báu a, anh không muốn dễ dàng từ bỏ như vậy.

Người Hoắc gia nhìn nhau.

Hoắc Tụ Tụ đi đến bên cạnh Bàn Tử, nhỏ giọng nói: "Không thể tùy tiện lấy đồ của bọn họ, bọn họ dễ dàng giao cho chúng ta như vậy khẳng định không đơn giản." "Nghĩ là biết rồi, vừa rồi từ trong này chui ra nhiều nguy hiểm như vậy, tuy rằng nơi này có vàng bạc châu báu, nhưng chỉ e dưới đáy có thứ gì đang đợi chúng ta đấy." Hoắc Lão Tam bĩu môi.

Tần Mặc thì cẩn thận nhìn chằm chằm quan tài cách đó không xa, trong mắt hắn mang theo một tia cười ý, nói nhỏ bên tai Bàn Tử vài câu.

Bàn Tử sửng sốt: "Cậu chắc chắn chứ?" Thấy Tần Mặc gật đầu, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm, hắc hắc cười một tiếng, nhìn về phía Đại trưởng lão Uông gia: "Xác định muốn đưa thứ này cho chúng tôi sao?

Cho rồi thì không thể đổi ý đâu đấy." Đại trưởng lão Uông gia nhíu mày, nhìn về phía Tần Mặc, nhất định là Tần Mặc bảo Bàn Tử đáp ứng.

Nếu trong này thực sự có quái vật, bọn họ còn sẽ đồng ý sao?

Nhưng vừa xuất hiện ý niệm này, Đại trưởng lão Uông gia liền vội vàng lắc đầu.

Bất kể trong này có hay không có thứ gì, chỉ là mất một ít vàng

bạc châu báu mà thôi, đối với Uông gia bọn họ mà nói là vô thương đại nhã.

Nhưng nếu trong này có vật chủng khác, vậy thì không giống nhau. "Đương nhiên là muốn cho các ngươi rồi, có bản lĩnh thì các ngươi qua đây mà lấy." Đại trưởng lão Uông gia cười lạnh một tiếng.

Bàn Tử có chút do dự nhìn Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, dẫn Bàn Tử cùng đi đến chỗ quan tài.

Bàn Tử dọn trống ba lô của mình, bỏ toàn bộ số vàng bạc châu báu này vào, nhưng vẫn có chút không chứa hết. "Tôi giúp anh cầm." Nói rồi, Tần Mặc cầm lấy ba lô của mình qua.

Dù sao mọi người đều biết Tần Mặc có phương thức trữ vật đặc thù, còn Tần Mặc rốt cuộc để ở đâu thì bọn họ cũng không rõ.

Nhưng Tần Mặc xác thực có thể mang hết đám đồ này đi.

Bàn Tử vội vàng đáp một tiếng.

Nói thật, Tần Mặc đối với đống vàng bạc châu báu này không mấy hứng thú, nhưng hắn lại nghĩ, mấy thứ này không lấy thì phí.

Để lại đây cũng là cho đám người Uông gia kia, chi bằng mang đi, cho Bàn Tử thì ít nhất có thể để anh ta đổi ít tiền, duy trì sản nghiệp của anh ta.

Sau khi thu dọn xong đống đồ này, Tần Mặc lại nhìn Đại trưởng lão Uông gia, cười nói: "Đa tạ các người nhé, thế mà lại cho chúng tôi nhiều bảo vật như vậy." Đại trưởng lão Uông gia nheo mắt lại, âm trầm trừng Tần Mặc, sắc mặt ông ta có chút không tốt.

Tần Mặc thì bật cười: "Được rồi, đã cho chúng tôi bảo vật thì chúng tôi xin nhận trước vậy." Tiếp đó, Tần Mặc quay đầu, đưa mắt nhìn về phía đám người Hoắc gia cách đó không xa, đi về phía họ.

Hoắc Lão Tam có chút kinh ngạc: "Thật sự không có việc gì sao?" Tần Mặc nhướng mày, rồi chỉ vào vàng bạc châu báu trong ba lô: "Các người tự mình xem đi." Tiếp đó bọn họ đều lấy ra dây chuyền trân châu, vòng tay vàng cùng trâm vàng, phát hiện xác thực không có vấn đề gì. "Tôi còn tưởng người Uông gia các người lợi hại thế nào, hiện tại xem ra cũng chỉ là một lũ nhát gan." Hoắc Tụ Tụ khi nói lời này thì cười lạnh một tiếng, biếu không cho bọn họ nhiều vàng bạc châu báu như vậy, cũng thật không tệ.

Cũng may có Tần Mặc ở đây, nếu không thì mấy người bọn họ khẳng định cũng không dám nhận.

Đến lúc đó người Uông gia vì muốn nhanh chóng lấy được đồ vật trong mộ huyệt, nhất định sẽ đuổi kịp tiến độ, đem hết vàng bạc châu báu trong này đi mất, như vậy là tặng không cho bọn chúng rồi. "Tôi cũng chưa từng thấy kẻ nào ngu xuẩn như vậy, có điều đã bọn họ đã cho chúng ta thì cứ cầm lấy thôi." Tần Mặc cười nhìn mấy người trước mặt.

Bọn họ đều gật đầu.

Chương 1238

Nói không sai, đồ dâng tận miệng, bọn họ không lấy thì phí. "Cháu ngoan, sau này có chuyện tốt như vậy nhớ tìm Bàn gia ta nữa nhé." Bàn Tử được lợi còn khoe mẽ, nhịn không được trào phúng.

Mấy người Uông gia bên kia có chút không nhịn được, nhưng Đại trưởng lão Uông gia lại đưa tay ngăn bọn họ lại. "Không cần để ý đến bọn chúng, bọn chúng thích thế nào thì thế ấy." Người Uông gia đều có chút nuốt không trôi cục tức này, nhưng vì để không phá hỏng kế hoạch, bọn họ chỉ đành im lặng. "Thôi đi, chẳng qua chỉ là một chút vật ngoài thân mà thôi, mọi người đừng để ý." Lý trưởng lão nhắc nhở bọn họ, đại sự tuyệt đối không thể vì cái này mà mất đi chừng mực.

Khoảng thời gian tiếp theo, bọn họ vẫn tiếp tục mở quan tài tại đây.

Nhưng về sau bọn họ không còn vận may gì nữa, những thứ kỳ quái bọn họ mở ra thế mà còn đáng sợ hơn mấy cái mộ huyệt trước đó.

Thậm chí có một người Uông gia vì thế mà bị độc chết.

Mọi người đều cảnh giác hẳn lên, bọn họ nhìn về cái quan tài tiếp theo. "Thật là phiền phức." Một người Uông gia nhỏ giọng oán trách một câu.

Đại trưởng lão Uông gia nghe thấy thì liếc hắn một cái. "Đây là làm việc vì gia tộc, có gì mà không tốt?" Những người khác đều không dám nói nhiều.

Bọn họ hiểu rõ tính cách Đại trưởng lão Uông gia, nói quá nhiều chỉ khiến đối phương không có thiện cảm với mình. "Vậy tiếp theo

mọi người chuẩn bị mở cái quan tài này đi, chỉ cần các ngươi cẩn thận một chút sẽ không xảy ra chuyện." Đại trưởng lão Uông gia nói với bọn họ một câu, bọn họ đều gật đầu.

Loại lời nói này bọn họ tự nhiên là biết, nhưng khi rắc rối xuất hiện thì bọn họ lại chưa chắc có thể đối kháng được.

Khi cái quan tài tiếp theo được mở ra, bọn họ phát hiện trong này thế mà lại chứa rất nhiều vàng bạc châu báu.

Tần Mặc nhướng mày, có điều hắn sẽ không vì chút vàng bạc châu báu này mà xung đột với đối phương.

Đám người Uông gia lập tức kích động, xem ra ông trời đối với bọn họ vẫn khá tốt.

Nhanh như vậy đã lại cho bọn họ nhìn thấy vàng bạc châu báu. "Châu báu trong này chúng ta tự mình lấy đi." Lý trưởng lão nhìn Đại trưởng lão Uông gia.

Tuy nói Uông gia bọn họ cũng không phải đặc biệt nghèo, nhưng có đống bảo vật này cũng tốt hơn là không có gì cả.

Hơn nữa bọn họ mang vàng bạc châu báu về là có thể nhận được phần trăm nhất định.

Nghe thấy những lời này, Đại trưởng lão Uông gia trầm mặc, ông ta luôn cảm thấy không đơn giản như vậy.

Tần Mặc nhìn cái quan tài này một cái, nói thật, cái này đúng là chẳng có quy luật gì. "Đại trưởng lão, ngài sẽ không lại định đưa số bảo vật này cho bọn chúng chứ?

Đây quả thực là biếu không đấy!" Một người khác có chút bất lực, hắn khuyên giải Đại trưởng lão Uông gia. "Đúng vậy, bảo vật này cho bọn chúng chi bằng chúng ta tự mình cầm, cho bọn chúng thì chúng chỉ dùng để đối phó chúng ta thôi." Một người khác lắc đầu, bọn họ

thực sự không biết Đại trưởng lão Uông gia nghĩ thế nào.

Đại trưởng lão Uông gia thở dài: "Thôi được rồi, vậy chúng ta tự mình giữ lấy đi." Dù sao lúc mới đầu cũng không xuất hiện nguy hiểm, lần này chắc cũng không sao.

Đám người Uông gia lập tức cao hứng, tiếp đó bọn họ đều vươn tay đi lấy bảo vật.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo bọn họ đều sững sờ tại chỗ, bởi vì một người Uông gia trong số đó thế mà bị bọ cạp chích một cái.

Người này ngã xuống đất, nhìn qua vô cùng thống khổ.

Mọi người đều hít sâu một hơi khí lạnh, ngay lúc này lại có càng nhiều bọ cạp từ trong đống châu báu chui ra.

Đây đâu phải vàng bạc châu báu, quả thực chính là thành trì của bọ cạp.

Ngay cả những viên trân châu kia cũng toàn bộ biến thành côn trùng nhỏ, bò về phía đám người Uông gia. "Cái quái gì thế này?" Đám người Uông gia đều hít sâu một hơi khí lạnh, chuyện này thực sự quá kinh dị.

Người Hoắc gia bên này nhìn thấy cảnh tượng đó đều sửng sốt một chút, sau đó bọn họ phản ứng lại, đều ôm bụng cười ngặt nghẽo. "Còn tưởng tự mình vớ được bảo vật cơ đấy, hiện tại hay rồi, bị biến thành cái dạng này, đáng đời chưa?" "Xem các người còn dám không đưa bảo vật cho chúng tôi nữa không, hiện tại chịu thiệt là chính các người thôi." Đám người Hoắc gia đều vui vẻ không thôi.

Ngược lại là người Uông gia, sắc mặt kẻ nào kẻ nấy đen sì.

Nhưng bọn họ cũng không có cách nào.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, ai bảo bọn họ tự mình tham lam?

"Sớm biết vậy chúng ta đã không nên lấy bảo vật bên trong." Lý trưởng lão cắn răng, trong mắt lóe lên một tia phẫn hận.

Đại trưởng lão Uông gia lạnh lùng liếc ông ta một cái: "Còn không phải ông nói trước là muốn lấy đồ bên trong đi sao?

Nếu không người trong gia tộc chúng ta sao lại tổn thất mấy người như vậy?" Lần này chớp mắt đã bị giết mất ba người. "Được rồi, trước tiên giải quyết đống trùng tử này đi đã rồi tính sau." Uông gia Đại trưởng lão nói xong, nhìn chằm chằm vào đám trùng tử trước mặt, tiếp đó âm khí trên người lão liền giải phóng ra ngoài.

Tần Mặc cảm nhận được thì nheo mắt lại, phải nói là khí tức trên người lão mạnh hơn nhiều so với tất cả những người Uông gia mà hắn từng gặp trước đây.

Thảo nào lại phái lão tới chỗ này, xem ra lần này bọn họ thực sự rất coi trọng đồ vật bên trong mộ huyệt này.

Nhưng bất kể thế nào, Tần Mặc cũng không thể để bọn họ dễ dàng đạt được mục đích.

Sau khi giải quyết sạch sẽ đám trùng tử, Uông gia Đại trưởng lão mới thở phào nhẹ nhõm.

May mà chỉ tổn thất ba người lúc mới bắt đầu, những người khác đều không sao.

Nhưng bọn họ lại chẳng thu được một món vàng bạc châu báu nào, bởi vì những thứ kia cơ bản đều là do trùng tử huyễn hóa ra. "Lão tổ tông của chúng ta sao lại làm cái trò này vậy?

Đây không phải là hại chính người mình sao?" Một người Uông gia đứng bên cạnh bất lực thở dài, nói ra nỗi bất mãn trong lòng.

Chương 1239

Uông gia Đại trưởng lão lạnh lùng liếc hắn một cái: "Được rồi đấy, lão tổ tông là để chúng ta nghị luận sao?

Bây giờ mau quỳ xuống đây, dập đầu trước mấy cỗ quan tài này." Người Uông gia không dám phản kháng, bọn họ đành dạ một tiếng rồi quỳ xuống đất, bắt đầu dập đầu.

Nhìn thấy bọn họ như vậy, người Hoắc gia trong lòng càng thêm khinh thường. "Làm mấy cái hình thức chủ nghĩa này để làm gì?

Chẳng biết có tác dụng gì không." Người Hoắc gia đều bĩu môi.

Bàn Tử bên cạnh cũng bật cười: "Mấy người không phải nghĩ rằng quỳ xuống dập vài cái đầu thì thứ bên trong sẽ không chui ra đối phó mấy người chứ?

Đúng là ngây thơ." Bàn Tử mồm miệng vốn độc địa, lời nói ra cũng khiến người ta cực kỳ tức giận.

Quả nhiên, sắc mặt đám người Uông gia đều có chút khó coi, bọn họ trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Tuy nhiên Bàn Tử lại lười để ý đến bọn họ. "Vẫn là mấy món bảo vật trong tay chúng ta thơm hơn, dù sao cũng không phải do trùng tử hóa ra." Bàn Tử vừa nói vừa lấy ra một sợi dây chuyền trân châu, mân mê trong tay.

Người Uông gia nghe xong càng thêm tức giận.

Nhưng bọn họ biết giờ không phải lúc gây chuyện, phải mau chóng làm xong việc cần làm. "Tiếp theo còn muốn mở quan tài không?" Khi đám người này nói vậy, bọn họ đều nhìn về phía Uông gia Đại trưởng lão.

Lão là người lãnh đạo, bọn họ chắc chắn phải nghe theo.

Uông gia Đại trưởng lão gật đầu: "Bắt buộc phải mở hết tất cả quan tài ra, bất kể chúng ta chết bao nhiêu người cũng phải làm theo lệ thường.

Hơn nữa nói không chừng cơ quan rời khỏi đây nằm ngay trong quan tài, nếu chúng ta không mở thì sao mà ra ngoài được?" Nghe vậy, đám người Uông gia đều gật đầu, lời này nghe có vẻ cũng có lý.

Tiếp đó, bọn họ tiếp tục mở quan tài.

Mấy cái tiếp theo ngược lại không có chướng nhãn pháp gì mấy.

Rất nhanh lại chuẩn bị mở cái tiếp theo.

Lúc này Tần Mặc lại nhìn chằm chằm cỗ quan tài cách đó không xa, đăm chiêu suy nghĩ.

Nếu trong quan tài này cũng không có quái vật, có lẽ sẽ giống như hắn dự đoán.

Hắn nhìn chằm chằm cỗ quan tài.

Lúc này, nắp quan tài lại được mở ra.

Bên trong chứa đầy châu báu, thế mà còn nhiều hơn cái trước rất nhiều.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều không nhịn được mà trừng lớn mắt.

Một người Uông gia trong đó định thò tay vào.

Một người khác vội vàng đánh vào mu bàn tay hắn, nhíu mày: "Mày quên chuyện vừa xảy ra rồi hả?

Còn dám thò tay chạm vào đống châu báu này, mày muốn chết sao?" Người kia hít sâu một hơi khí lạnh.

Đúng vậy, hắn thật sự quên mất chuyện đó. "Vậy giờ làm sao?

Chẳng lẽ để châu báu ở đây à?

Hay là trực tiếp mở cái tiếp theo?" Khi bọn họ nói chuyện, ánh mắt đều đổ dồn về phía Uông gia Đại trưởng lão.

Đã không quyết định được thì chỉ có thể hỏi Đại trưởng lão, lão chắc chắn biết phải làm sao.

Uông gia Đại trưởng lão trầm mặc, nhìn sang Tần Mặc, nhưng thấy Tần Mặc thần sắc tự nhiên, căn bản chẳng nhìn ra được gì.

Trong lòng lão có chút khó chịu, sao cảm giác lần nào Tần Mặc cũng như tính trước mọi việc vậy?

Tần Mặc càng như thế, lão lại càng lo lắng.

Nhưng dù thế nào cũng đã đến nước này, lão không thể không làm gì. "Ta cảm thấy cái trước có thể là chướng nhãn pháp, nhưng bên trong cái này chắc chắn là vàng bạc châu báu thật sự.

Nhưng các ngươi nghĩ mà xem, chúng ta hiện tại đã tổn thất quá nhiều người, không thể đánh cược nữa." Một người khác xua tay, suy nghĩ của mọi người đều không giống nhau.

Tần Mặc thấy bọn họ khó quyết định liền bật cười: "Các người thử một chút không phải được rồi sao?

Nếu bên trong thật sự là vàng bạc châu báu, đối với các người chính là một trợ lực lớn.

Nếu không phải, cùng lắm cũng chỉ tổn thất một hai người mà thôi." Lý trưởng lão nói nhỏ với Uông gia Đại trưởng lão: "Tần Mặc nói cũng có lý, hay là chúng ta phái hai người thử xem, xem chỗ này có vấn đề gì không?" Uông gia Đại trưởng lão hít sâu một hơi: "Chúng ta không thể nghe hắn.

Vốn dĩ nhân lực của chúng ta đã tổn thất một ít rồi, nếu lại theo lời hắn nói mà chết thêm hai người nữa, thì lát nữa làm sao chống lại hắn?" Lão cảm thấy Tần Mặc nói những lời này nhất định là muốn bọn họ tổn thất thêm nhân lực, như vậy Tần Mặc có thể dễ dàng đối phó bọn họ.

Nghe vậy, Lý trưởng lão im lặng, Đại trưởng lão nói quả thực có lý. "Số vàng bạc châu báu này cứ cho các người, dù sao người Uông gia chúng ta không cần, cái này đối với chúng ta chỉ là gánh nặng mà thôi." Uông gia Đại trưởng lão cười nói.

Bàn Tử cười lạnh một tiếng, hắn sao có thể không biết suy nghĩ của đối phương chứ? "Các ngươi chẳng qua cảm thấy bảo vật bên trong này không có tác dụng gì lớn với các ngươi mới nói vậy thôi." "Thế nào?

Chẳng lẽ các người không thích bảo vật sao?

Đây đối với các người là chuyện tốt mà." Uông gia Đại trưởng lão tiếp tục dụ dỗ Bàn Tử.

Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc vẫn im lặng, không nói gì, ngược lại là Hạo Thiên Chân có chút lo lắng mở miệng: "Tần Mặc, hay là chúng ta cũng đừng lấy châu báu bên trong nữa, nhìn thì hấp dẫn thật đấy nhưng lại chẳng có tác dụng gì.

Dù sao chúng ta cũng đã lấy được nhiều như vậy rồi, còn cần chút này làm gì?" Hạo Thiên Chân vẫn lo lắng cho tính mạng của mọi người hơn.

Chương 1240

Tần Mặc nhướng mày, rồi nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh: "Anh nghĩ sao?" Trương Kỳ Lân thở dài: "Xem ý của cậu thôi, tôi sao cũng được.

Nếu muốn lấy bảo vật bên trong thì chúng ta trực tiếp động thủ, không muốn thì thôi." Trương Kỳ Lân đối với thực lực của hai người bọn họ vẫn rất có lòng tin, cho dù châu báu bên trong là do mấy thứ kỳ quái huyễn hóa ra thì bọn họ cũng không cần sợ. "Vậy lần này tôi và Trương Kỳ Lân cùng qua đó." Tần Mặc nói xong liền nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử có chút do dự: "Nhưng nhỡ đâu bên trong thật sự là mấy thứ kỳ quái, vậy hai người các cậu..." Tuy Bàn Tử đúng là rất thích bảo vật, nhưng hắn cũng không thể để bạn bè mình rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Tần Mặc vỗ vỗ vai Bàn Tử: "Sẽ không có việc gì đâu, hai chúng tôi qua xem trước đã." Nói xong, Tần Mặc nhìn về phía cỗ quan tài cách đó không xa rồi đi tới.

Đến nơi, hai người quan sát châu báu bên trong, phát hiện ngoại hình không có bất kỳ sơ hở nào.

Châu báu trong quan tài trước đó cũng y hệt như vậy. "Để tôi trước." Trương Kỳ Lân nói xong câu này liền định thò tay, Tần Mặc lại ngăn hắn lại. "Vẫn là để tôi đi." Tuy nói trên người Trương Kỳ Lân có huyết mạch Kỳ Lân, nhưng khí tức Hắc Kim của hắn cũng rất đáng sợ.

Trùng tử bình thường không dám đến gần hắn, càng đừng nói là cắn hắn.

Trương Kỳ Lân có chút do dự, nhưng nghĩ lại vẫn gật đầu đồng ý.

Thôi bỏ đi, vậy để Tần Mặc làm. "Cậu làm đi." Trương Kỳ Lân không nói nhiều nữa, chỉ thời khắc cảnh giác đám vàng bạc châu báu trước mặt, phảng phất như chỉ cần đám trùng tử này vừa ló đầu ra, hắn sẽ lập tức miêu sát đối phương.

Tần Mặc đối với Trương Kỳ Lân vẫn rất có lòng tin, hắn không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm đám châu báu trước mặt. "Vậy tôi động thủ đây." Tiếp đó, Tần Mặc trực tiếp thò tay lấy ra vài món châu báu trong đó, nhưng lại không phát hiện bất kỳ sự dị dạng nào.

Người Uông gia đều nhìn chằm chằm động tác của Tần Mặc, thấy Tần Mặc không sao, trong lòng bọn họ đều tức đến nổ phổi. "Tao đã bảo châu báu này nhất định sẽ không có vấn đề mà, giờ lại biếu không cho bọn chúng, thật là tiếc đứt ruột." "Chúng ta có nên ra tay cướp lại không?

Mấy thứ này rất đáng giá đấy." Hơn nữa đây rõ ràng là tài sản của Uông gia bọn họ, dựa vào đâu mà phải cho một kẻ ngoại nhân?

Nghe thấy những lời này, Uông gia Đại trưởng lão hít sâu một hơi, âm trầm trừng mắt nhìn bọn họ: "Các ngươi là muốn nói phán đoán của ta sai lầm, đúng không?" Đám người kia nhìn nhau, bọn họ đâu dám chỉ trích Đại trưởng lão, tính khí của lão bọn họ vẫn rất hiểu. "Chúng tôi đương nhiên không có ý này, chỉ là muốn tối đa hóa lợi ích của chúng ta mà thôi." Mấy người kia cúi đầu, không dám nói thêm câu nào, tránh bị trừng phạt.

Uông gia Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Chẳng qua chỉ là một ít châu báu mà thôi, nếu chúng ta vì cái này mà trở mặt với bọn chúng, thì vừa rồi đã có thể trực tiếp ra tay rồi.

Đừng quên mục đích chúng ta đến đây, nếu hiện tại tổn thất quá nhiều người, thì về sau làm thế nào?" Đám người nhìn nhau gật đầu, lời này nói cũng không sai.

Dù sao có Đại trưởng lão ở đây, bọn họ chỉ cần nghe lời.

Vạn nhất phía sau thật sự xảy ra chuyện, đó cũng là vấn đề của Đại trưởng lão, không liên quan gì đến bọn họ. "Được rồi, cứ như vậy đi." Nói xong, Uông gia Đại trưởng lão lại nhìn Tần Mặc, cười nói: "Không ngờ vận khí của các ngươi cũng tốt thật đấy, thứ các ngươi lấy được đều là châu báu, còn chúng tôi đụng phải lại là trùng tử." "Chỉ có thể nói các ngươi quá ngu xuẩn, lại trách được ai chứ?" Bàn Tử hiện tại vẫn rất cao hứng, dù sao đống châu báu này cũng rất đáng tiền.

Đợi sau khi trở về, hắn có thể bán được khối tiền.

Tần Mặc nghe vậy liền bật cười, tiếp đó hắn đột nhiên chú ý tới vị trí chính giữa.

Không biết vì sao, vừa rồi hắn dường như cảm nhận được nơi này có một chút linh khí.

Sau đó, Tần Mặc thò tay vào trong.

Sau khi chạm vào một vật, âm thanh của hệ thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. 【 Đinh, kiểm trắc trân phẩm, xin hỏi có dung hợp hay không? 】 "Dung hợp." Tuy Tần Mặc không biết là thứ gì, nhưng chung quy vẫn phải dung hợp trước xem có hiệu quả gì.

Âm thanh hệ thống lập tức vang lên. 【 Đinh, chúc mừng túc chủ dung hợp thành công, đạt được khen thưởng: Mẫn Tiệp *100, Thể Lực *100, Sức Mạnh *100, Tinh Thần *100. 】 Tần Mặc nhướng mày, không ngờ lại còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Tuy nói chỉ số cơ thể cộng thêm không quá nhiều, nhưng đối với hắn đã rất hài lòng rồi.

Sau đó hắn mới lấy thứ kia ra, phát hiện đó là một cái chén ngọc cực kỳ tinh xảo.

Cái chén này gần như trong suốt, đủ thấy chất ngọc tinh khiết đến mức nào.

Người Uông gia nhìn thấy thì hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ.

Quá đáng lắm rồi, dựa vào đâu mà bọn họ lại không lấy được bảo vật như vậy chứ?

Bảo vật này chẳng lẽ cứ phải thuộc về Tần Mặc sao?

Tần Mặc thấy ánh mắt bọn họ liền bật cười, còn cố ý giơ giơ lên trước mặt bọn họ: "Trông có vẻ các ngươi rất muốn bảo vật này, hay là tôi tặng cho các ngươi?" Người Uông gia đương nhiên biết Tần Mặc không có lòng tốt như vậy, nên bọn họ đều nhắm mắt làm ngơ.

Uông gia Đại trưởng lão cũng bị Tần Mặc chọc tức không nhẹ, nhưng lão không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng, nhìn sang cỗ quan tài tiếp theo. "Không sao, đợi lát nữa chúng ta giải quyết bọn chúng, đám bảo vật này chẳng phải đều là của chúng ta sao." Lý trưởng lão nói câu này cố ý không hạ thấp giọng, mọi người đều nghe thấy.

Người Hoắc gia bật cười: "Mấy người không phải đang tấu hài đấy chứ?

Chỉ bằng mấy người các ngươi mà cũng muốn đối phó chúng tôi sao?" Bất kể thực lực thế nào, khí thế chắc chắn không thể thua. "Nói không sai, người Uông gia các người cũng chỉ dám nói khoác lúc đầu thôi!" Bàn Tử nhớ lại một chút, phát hiện trước đây bất kể ở trong mộ huyệt nào, người Uông gia dường như đều chẳng được lợi lộc gì.

Trước đó bọn họ lấy A Ninh và người của cô ấy làm bia đỡ đạn, nhưng chẳng phải cũng vô dụng sao?

Đợi Tần Mặc bọn họ thu hết châu báu vào ba lô, đám người kia cũng không có bất kỳ phản ứng gì. "Thật là ngại quá." Tần Mặc nói

câu này, cười nhìn đám người Uông gia, bộ dạng chọc tức người chết không đền mạng.

Người Uông gia đều hít sâu một hơi, bọn họ không nói lời nào.

Bọn họ không thể để Tần Mặc kích động, nếu không bọn họ sẽ bại.

Chương 1241

Tần Mặc thấy bọn họ như vậy, trong lòng càng thêm sảng khoái, nhưng hắn không nói nhiều, chỉ mang theo bảo vật trở về chỗ Trương Kỳ Lân.

Đúng lúc này, Uông gia Đại trưởng lão lên tiếng: "Các người đã lấy được bảo vật rồi, có phải nên giúp chúng tôi làm chút việc không?

Những cỗ quan tài tiếp theo, nên để các người mở đi chứ?" Tần Mặc nghe vậy liền bật cười: "Ông buồn cười thật đấy, dựa vào đâu mà bắt chúng tôi mở?

Chúng tôi đâu có hứa sẽ giúp các người.

Hơn nữa, đây là các người tự nguyện nhường bảo vật cho chúng tôi, bây giờ lại muốn đổi ý sao?

Uông gia quả nhiên đều là tiểu nhân, lật lọng tráo trở." "Nếu các người không muốn mở, vậy thì cứ ở đây mà đợi, dù sao chúng tôi cũng thi gan được." Tần Mặc nhìn ra bọn họ rất khao khát bảo vật trong mộ huyệt này, cho nên dù phe mình không động thủ, bọn họ vẫn sẽ ra tay để lấy đồ mang đi. "Nếu ông thật sự muốn chúng tôi giúp, chẳng lẽ không sợ chúng tôi lấy sạch sành sanh đồ trong mộ huyệt này sao?" Tần Mặc cười nhìn chằm chằm Uông gia Đại trưởng lão.

Sắc mặt Đại trưởng lão lạnh xuống, lão tử tử nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Sau đó, lão quay đầu nhìn mấy cỗ quan tài cách đó không xa.

Bảo vật trong những quan tài này chẳng qua chỉ là chút đồ phàm tục, tuy bọn họ rất đau lòng, nhưng không phải không thể nhường.

Nếu tiếp tục tổn thất nhân lực, Uông gia bọn họ sẽ rất bất lợi.

Vì thế, lão nhìn Tần Mặc: "Không sao, cho dù bên trong thật sự có bảo vật thì cuối cùng cũng cho các người, chúng tôi không cần." Tần Mặc có chút kinh ngạc, hắn nhìn chằm chằm đối phương: "Ông chắc chứ?

Nếu ông thật sự muốn để chúng tôi lấy, vậy tôi sẽ không khách khí đâu." Tần Mặc tuy không hứng thú lắm với mấy thứ thực tế này, nhưng bên trong rất có khả năng có đồ vật tăng cường năng lực cho hắn.

Hơn nữa, hiện tại hắn đã nắm được quy luật ở đây hòm hòm rồi. "Đây là tự nhiên." Uông gia Đại trưởng lão cười nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc ừ một tiếng: "Vậy được, đây là do các người tự nói đấy nhé." Tiếp đó, Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân gật đầu với Tần Mặc.

Hai người chọn lựa một chút trong số rất nhiều quan tài.

Tần Mặc đi thẳng đến bên cạnh một cỗ quan tài.

Uông gia Đại trưởng lão thấy vậy nhíu mày, khó hiểu hỏi: "Ý gì đây?

Tại sao các người không mở cỗ quan tài bên này?" "Mở quan tài đương nhiên phải giảng cứu duyên phận, tôi cảm giác cỗ quan tài này có duyên với tôi hơn." Tần Mặc vừa nói vừa vỗ vỗ lên cỗ quan tài trước mặt.

Lý trưởng lão cười lạnh, trên mặt mang theo tia khinh thường: "Mày đang tấu hài à?

Mày không phải tưởng mình thật sự cái gì cũng biết đấy chứ?

Mày nói quan tài này có duyên với mày, có phải mày chết xong muốn nằm luôn trong đó không?" "Ông ăn nói kiểu gì đấy?" Hạo Thiên Chân bên kia nghe thấy thì sa sầm mặt mày, Hoắc Tụ Tụ cũng

nheo mắt lại. "Nếu các người muốn chia đường ai nấy đi ngay tại đây thì chúng tôi hoàn toàn đồng ý, dù sao chúng tôi cũng chẳng thiết tha gì chuyện đồng lõa với loại người như các người." Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nhìn chằm chằm bọn họ.

Uông gia Đại trưởng lão nắm chặt nắm đấm, khó khăn lắm mới thuyết phục được Tần Mặc kiểm tra đám quan tài này, lão không thể để hắn đổi ý. "Các người cứ mở thử xem." Uông gia Đại trưởng lão nhún vai.

Tần Mặc cười ừ một tiếng: "Vậy được thôi." Tiếp đó, Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, trên mặt Trương Kỳ Lân mang theo biểu tình cảnh giác.

Tần Mặc đã nói vậy, thì hắn cứ thử xem sao.

Khi Tần Mặc mở quan tài, Trương Kỳ Lân vẫn luôn cảnh giác, đề phòng bên trong xuất hiện thứ gì kỳ quái.

Chỉ một chốc sau, Tần Mặc liền mở cỗ quan tài ra, nhìn vào bên trong.

Tần Mặc phát hiện trong này thế mà lại có hai món bảo vật.

Tuy nhiên ngoài hai món đó ra thì không còn vàng bạc tài bảo nào khác.

Đám người Uông gia Đại trưởng lão đang vươn cổ nhìn tình hình bên này, nhưng Tần Mặc lại chắn mất tầm nhìn của bọn họ, khiến bọn họ không thấy được gì.

Tần Mặc đặt tay lên hai món bảo vật. 【 Đinh, kiểm trắc trân phẩm, xin hỏi có dung hợp hay không? 】 "Dung hợp." Âm thanh hệ thống lần nữa nhắc nhở Tần Mặc. 【 Đinh, chúc mừng túc chủ dung hợp thành công, đạt được khen thưởng: Mẫn Tiệp *300, Thể Lực *300, Sức Mạnh *300, Tinh Thần *300. 】 Hai món đồ cộng lại tăng

khoảng 300 điểm chỉ số cơ thể, cũng rất khá.

Tần Mặc hài lòng gật đầu, nhưng nghĩ một chút, hắn trực tiếp cất bảo vật vào trong hệ thống không gian của mình.

Thấy Tần Mặc cứ đứng mãi ở đó, Lý trưởng lão rất nhanh mất kiên nhẫn, lão trực tiếp lao tới nhìn vào bên trong.

Bên trong trống không.

Lý trưởng lão nhíu mày, không biết vì sao, lão cứ cảm thấy có gì đó không đúng. "Các ngươi lấy được gì từ trong đó?" Tần Mặc lắc đầu: "Đương nhiên là chẳng có gì rồi, ông tự mình không thấy sao?

Cỗ quan tài tôi chọn tuy không có vàng bạc châu báu, nhưng cũng không có mấy thứ kỳ quái kia." Tần Mặc cười nhìn Lý trưởng lão.

Sắc mặt Lý trưởng lão trong nháy mắt thay đổi, nắm đấm siết chặt.

Tần Mặc nói vậy là ý gì?

Là đang trào phúng bọn họ sao?

Tần Mặc cười cười, nhưng lười giải thích nhiều.

Hắn lại chọn một cái khác trong số các quan tài, đi về phía đó. "Tiếp theo chúng ta chọn cái này đi." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân gật đầu, hắn đối với Tần Mặc đã rất tin tưởng.

Hơn nữa lúc nãy khi Tần Mặc thu bảo vật, Trương Kỳ Lân cũng chú ý tới, nhưng hắn không nói gì.

Khi đến nơi, Uông gia Đại trưởng lão vươn tay ngăn cản Tần Mặc.

Chương 1242

Tần Mặc nhìn Đại trưởng lão. "Xem ra các người muốn tự mình mở cỗ quan tài này rồi, vậy xin cứ tự nhiên." Nói xong, Tần Mặc lùi lại phía sau vài bước.

Uông gia Đại trưởng lão thấy Tần Mặc thản nhiên như vậy, ngược lại không dám động thủ, lão hít sâu một hơi: "Ta đương nhiên không có ý đó, chỉ là muốn nhắc nhở cậu cẩn thận một chút thôi, cậu tiếp tục đi." Lão cứ cảm thấy Tần Mặc chắc chắn đã lấy mất bảo vật, nhưng lão lại không biết Tần Mặc giấu ở đâu.

Dù sao Tần Mặc vừa rồi cũng không mang ba lô.

Hắn không thể nào làm cho bảo vật bên trong biến mất không dấu vết được.

Tần Mặc lại nhìn cỗ quan tài trước mặt, từ từ đẩy nắp ra.

Trong quan tài thế mà lại là một bức tượng đồng hình người kỳ quái.

Lần này Tần Mặc không trực tiếp tránh ra, dù sao liên tục mở ra hai cái quan tài trống cũng rất dễ khiến người khác nghi ngờ.

Tần Mặc lấy tượng đồng ra, mân mê trong tay. "Đây là cái gì?" Bàn Tử bên kia thấy hứng thú, đi tới cạnh tượng đồng quan sát kỹ lưỡng: "Tướng mạo kỳ kỳ quái quái, thật không biết là cái thứ gì." Âm thanh hệ thống lúc này nhắc nhở Tần Mặc. 【 Đinh, kiểm trắc trân phẩm, xin hỏi có dung hợp hay không? 】 "Dung hợp." Xem ra lại là một món đồ tốt. 【 Đinh, chúc mừng túc chủ dung hợp thành công, đạt được khen thưởng: Mẫn Tiệp *500, Thể Lực *500, Sức Mạnh *500, Tinh Thần *500. 】 Lần này mỗi chỉ số lại tăng thêm nhiều như vậy.

Tần Mặc vuốt cằm, hắn nhớ lại vị trí đèn trường minh lúc trước, tổng cộng có năm cái.

Không ngờ hiện tại hắn đã mở ra bốn cái rồi, người Uông gia thế mà vẫn chưa phản ứng lại.

Tần Mặc nhìn bọn họ.

Thấy thần sắc Tần Mặc, sắc mặt bọn họ đã xanh mét. "Đại trưởng lão, tượng đồng này không phải thứ chúng ta từng thấy trên bức họa sao?" Tượng đồng này là do lão tổ tông bọn họ để lại, bọn họ tự nhiên nhớ rõ. "Đúng là cái đó, nhưng thứ chúng ta cần tìm là đan dược có thể khiến người trong gia tộc biến thành dạng này, chứ không phải tượng đồng này, cho bọn họ cũng được." Lý trưởng lão nắm chặt tay. "Đại trưởng lão, chúng ta không thể nhượng bộ nữa, hắn đều lôi từ trong đó ra những bảo vật như vậy, nếu tiếp theo mở được bảo vật khác, chúng ta không phải chịu thiệt sao?" Uông gia Đại trưởng lão nhìn Tần Mặc hai lần.

Nói thì nói vậy, nhưng ở đây có nhiều quan tài như thế, ai biết bọn họ mở ra được bảo vật gì? "Các người có muốn qua đây không?

Nếu muốn thì tôi có thể nhường những cái này cho các người." Tần Mặc chỉ vào tất cả những quan tài trước mặt. "Dù sao đây đều là quan tài của Uông gia các người, các người tự mình mở cũng chẳng liên quan gì đến tôi." Nghe vậy, Uông gia Đại trưởng lão hít sâu một hơi, cười nói: "Chúng tôi tự nhiên không hứng thú, cậu cứ tự mở đi, chẳng qua chỉ là một bức tượng đồng mà thôi, tuy đúng là đáng giá nhưng chúng tôi không để ý." Tần Mặc thở dài, gật đầu: "Vậy được rồi, ông đã nói thế thì tôi đành chọn lại cái khác vậy." Lý trưởng lão bên cạnh lập tức cuống lên, lão định nói gì đó thì bị Đại trưởng lão trừng mắt một cái, đành phải ngậm miệng.

Tần Mặc đi đến bên cạnh một cỗ quan tài, đặt tay lên nắp, đang

chuẩn bị mở ra thì Uông gia Đại trưởng lão đột nhiên lên tiếng: "Đợi một chút." Tần Mặc nhìn sang: "Sao thế?

Ông đổi ý rồi à?" "Ta chỉ cảm thấy Tần Mặc tiên sinh có vẻ mệt mỏi rồi, chi bằng tiếp theo cậu mở một cái, chúng tôi mở một cái, cậu thấy thế nào?" Tần Mặc bật cười, ừ một tiếng: "Đương nhiên không thành vấn đề." Tiếp đó, Tần Mặc lùi lại hai bước.

Uông gia Đại trưởng lão âm trầm nhìn Tần Mặc, không biết là Tần Mặc cố ý gài bẫy bọn họ, hay là hắn thật sự không biết bên trong có gì?

Đại trưởng lão không nói nhiều, chỉ phất tay cho người bên cạnh đi đến bao vây cỗ quan tài kia.

Lý trưởng lão trừng mắt nhìn Tần Mặc một cái.

Tần Mặc lại lười để ý đến lão. "Đại trưởng lão, theo tôi thấy, bất kể chúng ta lấy ra thứ gì từ trong này cũng không được đưa cho bọn họ, như vậy chúng ta mới không chịu thiệt." Lý trưởng lão nói nhỏ suy nghĩ của mình.

Tần Mặc đương nhiên nghe thấy nhưng chẳng hứng thú gì. "Cứ thế cho bọn họ à?" Bàn Tử ngẩn người, Tần Mặc đây chính là số đỏ, tùy tiện chạm vào cái quan tài nào thì trong đó đều là bảo vật.

Tần Mặc cười cười: "Đây là quan tài lão tổ tông người ta để lại, chúng ta không có gì để nói." Người ta không muốn cho thì mình cũng không cần thiết phải lấy.

Uông gia Đại trưởng lão nhìn Tần Mặc, nheo mắt lại.

Nhiều bảo vật bị lấy đi như vậy, trong lòng lão đương nhiên không vui, nhưng lão không nói được gì vì chính bọn họ đã nhường những bảo vật đó ra.

Sau đó, bọn họ mở cỗ quan tài kia ra.

Quan tài phát ra tiếng ầm ầm, tuy Đại trưởng lão cảm thấy quan tài do Tần Mặc chọn sẽ không sai, nhưng bọn họ vẫn luôn cảnh giác.

Những người Uông gia khác nhìn chằm chằm quan tài, mong chờ bảo vật xuất hiện.

Một luồng ánh sáng vàng rực rỡ hiện ra trước mắt bọn họ.

Ngay khi bọn họ tưởng bên trong là bảo vật, một thứ màu đỏ tươi đột nhiên lao tới tấn công một người Uông gia.

Chưa đợi người này phản ứng kịp, hắn đã bị hút vào.

Một con Kim Thiềm há to miệng, nuốt hắn vào bụng, sau đó trong miệng phát ra tiếng "cô cô", nhìn chằm chằm đám người trước mặt.

Sắc mặt Uông gia Đại trưởng lão lạnh tanh, lão nhìn sang Tần Mặc bên cạnh.

Tần Mặc thở dài: "Ông nhìn tôi làm gì?

Tôi cũng đâu biết bên trong có thứ gì, hơn nữa lúc đầu cái tôi chọn chẳng phải cũng trống không sao?

Chỉ là không gặp phải quái vật thôi.

Tôi đâu phải thánh thần mà nhìn thấu được mọi thứ." Nghe Tần Mặc nói vậy, Uông gia Đại trưởng lão mới bán tín bán nghi nhìn lại con Kim Thiềm trước mặt.

Chẳng lẽ Tần Mặc thật sự không cố ý?

Trương Kỳ Lân đứng bên cạnh trong lòng cảm thấy buồn cười, xem ra Tần Mặc cũng diễn sâu thật đấy.

Thực ra lúc nãy khi Tần Mặc chọn cỗ quan tài đó, căn bản hắn không có ý định mở, hắn vẫn luôn ngầm quan sát thần sắc của đám người Đại trưởng lão.

Chương 1243

Tần Mặc cố ý gài bẫy, kết quả bọn họ lại tin sái cổ.

Tần Mặc vươn vai, ngồi đó chờ đám người Uông gia giải quyết con Kim Thiềm.

Uông gia Đại trưởng lão có ý định dụ con Kim Thiềm về phía nhóm Tần Mặc, nhưng con quái vật này cứ nằm lì trong quan tài, thè lưỡi tấn công người Uông gia.

Đại trưởng lão hết cách, đành kiên trì đối phó nó.

Cũng may người Uông gia đông, không lâu sau con Kim Thiềm đã bị bọn họ đánh bị thương.

Đúng lúc này, Kim Thiềm đột nhiên phun độc dịch về phía một người Uông gia, người kia ngã gục xuống đất, toàn thân bị ăn mòn.

Mọi người đều hít sâu một hơi lạnh, vừa rồi bọn họ không chú ý tới thuộc tính này của nó.

Uông gia Đại trưởng lão hừ lạnh: "Thứ vô dụng." Tiếp đó lão phi thân lên, bắt đầu cận chiến với Kim Thiềm.

Tuy thực lực con Kim Thiềm cũng khá, nhưng trước mặt Đại trưởng lão vẫn chưa đủ tầm, chẳng bao lâu đã bị lão giết chết.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra năng lực của Uông gia Đại trưởng lão đang thể hiện trước mặt bọn họ ngày càng nhiều.

Đại trưởng lão nắm chặt tay, lại nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc chú ý tới ánh mắt lão, bày ra vẻ mặt khó hiểu: "Ông nhìn tôi như vậy làm gì?

Có liên quan gì đến tôi đâu, là các người tự mình muốn mở cỗ

quan tài này mà.

Hơn nữa tôi cũng đâu biết trong quan tài có gì, tôi chỉ chọn bừa thôi." Uông gia Đại trưởng lão cứ cảm thấy Tần Mặc đang lừa mình, nhưng lão lại không tìm ra sơ hở. "Phía sau chắc chắn còn bảo vật khác, hay là chúng ta tự mình mở mấy cỗ quan tài này đi, đừng để Tần Mặc làm nữa." Lý trưởng lão suy nghĩ một chút rồi nói với Đại trưởng lão.

Uông gia Đại trưởng lão nhíu mày, ông ta lại chăm chú nhìn Tần Mặc, mở miệng nói: "Thôi được, đã nói từ đầu rồi, giờ đến lượt các người chọn." Tần Mặc bật cười, đứng dậy, quan sát kỹ lưỡng trước những cỗ quan tài này, nhưng hắn vẫn chưa trực tiếp quyết định.

Uông gia Đại trưởng lão vẫn luôn chú ý đến thần sắc của Tần Mặc.

Rất nhanh, Lý trưởng lão liền có chút mất kiên nhẫn: "Rốt cuộc cậu có chọn hay không?

Không chọn thì để người khác chọn." Thật không biết Tần Mặc ở đâu ra mà lắm chuyện như vậy.

Tần Mặc nhướng mày: "Ông đã nói thế thì các người chọn đi." Nói xong, Tần Mặc lùi lại phía sau, nhìn đám người Uông gia.

Trong lòng Uông gia Đại trưởng lão hiện tại phiền toái vô cùng, ông ta lắc đầu, ông ta không muốn làm những việc gây tổn hại nhân sự gia tộc nữa. "Quyền quyết định là do ta, ta đã bảo để ngươi lấy đồ từ trong này, thì những người khác không dám ho he gì đâu." Bất luận từ trong này có thể lấy được bảo vật gì, ông ta cũng không quan tâm, ngược lại ông ta hy vọng bên trong sẽ có quái vật lao ra, hành cho Tần Mặc sống dở chết dở.

Như vậy, ông ta mới có thể uy hiếp Tần Mặc, bắt Tần Mặc giúp

đỡ bọn họ.

Nghe thấy lời này, Tần Mặc cười gật đầu: "Đây là ông nói đấy nhé." Tiếp đó, Tần Mặc lại đưa mắt nhìn lên những cỗ quan tài, đi đến bên cạnh một cái trong số đó, rồi lại nhìn Uông gia Đại trưởng lão: "Tôi muốn chọn cái này, hay là các người mở ra xem trước đi?" Uông gia Đại trưởng lão lại trực tiếp lắc đầu, ông ta hiện tại thực sự có chút đoán không ra, không biết Tần Mặc đang cố ý gài bẫy bọn họ hay là thế nào?

Do đó, ông ta không thể thuận theo ý Tần Mặc, nhất định phải để Tần Mặc mở cỗ quan tài này.

Tần Mặc thở dài một hơi, gật đầu: "Được thôi." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn sang Trương Kỳ Lân ở bên cạnh.

Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc, anh đi đến bên cạnh Tần Mặc để giúp đỡ.

Không bao lâu sau, nắp quan tài đã bị Tần Mặc mở ra.

Bên trong không có dao động sức mạnh, lập tức khiến Tần Mặc có chút kinh ngạc, xem ra lại là một món bảo vật.

Tiếp đó, Tần Mặc nhìn kỹ thứ bên trong quan tài.

Bên trong lại là một khối quái vật đặc biệt lớn được chế tác từ hắc ngọc.

Tần Mặc chăm chú nhìn chằm chằm vào khối hắc ngọc trước mặt.

Bên trong dường như có thứ gì đó đang chuyển động.

Cùng lúc đó, âm thanh của Hệ Thống nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, kiểm trắc chân phẩm, xin hỏi có dung hợp hay không?] [Đinh, phát hiện sinh vật Mộ Huyệt, vui lòng tiêu diệt ngay lập tức.] Tần Mặc lập tức hiểu ra, nếu đoán không sai, đây vừa là món bảo vật cuối cùng, lại

vừa là sinh vật Mộ Huyệt mà bọn họ gặp phải.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, bất luận thế nào, hắn khẳng định phải dung hợp trước đã.

Như vậy mới có thể nâng cao thực lực bản thân.

Tiếp đó, Tần Mặc liền mở miệng nói: "Dung hợp." Dứt lời, âm thanh của Hệ Thống lại vang lên nhắc nhở. [Đinh, chúc mừng túc chủ dung hợp thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *800, Thể Lực *800, Sức Mạnh *800, Tinh Thần *800.] Tần Mặc nhịn không được có chút kinh ngạc, không ngờ một lần lại tăng thêm nhiều như vậy.

Phải biết rằng khi bọn họ mở cái quan tài đầu tiên, thứ bên trong chỉ cộng cho Tần Mặc 100 điểm trạng thái cơ thể.

Tần Mặc có chút kích động mở bảng chỉ số cơ thể hiện tại của mình ra.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24 tuổi.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Mâu, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Khí Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Diêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma

Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Mẫn Tiệp 8065 [Giới hạn nhân loại 10], Thể Lực 8080 [Giới hạn nhân loại 10], Sức Mạnh 8080 [Giới hạn sức mạnh 10], Tinh Thần 8090 [Giới hạn nhân loại 10].

Hắn hiện tại kích động đến nở hoa trong lòng.

Phải biết trạng thái cơ thể hiện tại đã đạt tới 8000, chắc không bao lâu nữa sẽ đột phá lên năm con số.

Đến lúc đó, muốn lật đổ Uông gia, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

E rằng Uông gia Đại trưởng lão còn không biết hành động của ông ta đã giúp Tần Mặc tăng thêm bao nhiêu năng lực, nếu không nhất định sẽ hối hận đến thổ huyết.

Ngay lúc này, Trương Kỳ Lân nhìn chằm chằm vào con trùng nhỏ bên trong khối hắc ngọc kia.

Con trùng nhỏ trực tiếp từ trong hắc ngọc nhảy ra, há to cái miệng, lao tới cắn về phía Tần Mặc.

Chương 1244

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, lùi lại vài bước, rồi nhìn chằm chằm con trùng trước mặt.

Tốc độ con trùng này khá nhanh, nhưng Tần Mặc một chút cũng không sợ.

Con trùng toàn thân màu đen, không những thế, nó còn có rất nhiều xúc tu, đường kính miệng bằng với thân mình, nằm ngay trên đỉnh đầu, dường như nó không có các cơ quan khác. "Ta đã nói Tần Mặc không thể nào may mắn mãi như thế được." Lý trưởng lão hừ lạnh một tiếng, lúc đầu khi Tần Mặc lấy được những bảo vật kia, trong lòng ông ta đã ghen tị không chịu được.

Nhưng ông ta biết người Uông gia bọn họ vẫn phải kiềm chế sự đố kỵ, đã nói cho người ta thì không thể tùy tiện tranh giành.

Hiện tại thì khác rồi, Tần Mặc thật là đáng đời, lại đào ra con trùng này.

Ông ta đảo mắt muốn xem xem lần này Tần Mặc và Trương Kỳ Lân có bị con trùng này ép đến mức chật vật hay không.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau một cái, sau đó hai người một trái một phải tiến đến bên cạnh con trùng.

Hoắc Tụ Tụ ở bên kia thấy vậy liền nhíu mày, cô đang định bảo người qua giúp thì Tần Mặc đã lên tiếng. "Cái này là do hai chúng tôi chọc ra, phiền mọi người đừng qua đây, trên người nó có độc rất nồng." Nếu đoán không sai, thứ này e rằng cũng là do người Uông gia để lại nơi đây.

Xem ra người Uông gia đối với hậu duệ của mình cũng thật tàn

nhẫn, vì để tuyển chọn ra người lợi hại mà lại làm ra những chuyện như vậy.

Nếu lần này không phải hắn và Trương Kỳ Lân mở ra, cỗ quan tài này e rằng sẽ khiến Uông gia tổn thất thêm vài người.

Nghe thấy lời Tần Mặc, Hoắc Tụ Tụ mới thở dài một hơi, gật đầu: "Vậy được rồi." Tần Mặc đã nói vậy thì bọn họ cứ ở yên đây thôi.

Huống hồ trên người con trùng kia lại có độc tố nồng đậm như thế, bọn họ cho dù qua đó thì đối với Tần Mặc cũng là một gánh nặng.

Vạn nhất bị thương, chẳng phải là khiến Tần Mặc bọn họ thêm lo lắng sao?

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại nhìn vào con trùng trước mặt.

Con trùng quay đầu, dùng cái miệng lớn hướng về phía Tần Mặc há ra, rồi lại dùng phương pháp tương tự đối đãi với Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc có chút cạn lời, nó đang làm cái gì vậy?

Trương Kỳ Lân cũng thấy thế, nhíu mày: "Thứ này hình như đang quan sát xem hai chúng ta ai dễ đối phó hơn một chút." Tần Mặc cười cười, trên người cả hai bọn họ đều có Huyết Mạch Chi Lực, khẳng định đều không dễ đối phó.

Hắn ngẩng đầu nhìn Trương Kỳ Lân một cái, hai người trao đổi ánh mắt liền hiểu ý đối phương, trực tiếp lao về phía con trùng.

Phản ứng của con trùng này cũng rất nhanh, thấy hai người lao đến, nó lập tức vung vẩy thân mình, quật về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân né sang một bên.

Tiếp đó, trên người Tần Mặc xuất hiện một luồng sức mạnh, luồng sức mạnh này tuôn trào năng lượng màu đen.

Tần Mặc không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, do đó vừa ra tay đã là năng lượng mang tính áp chế.

Sức mạnh màu đen bị Tần Mặc đẩy ra, bay thẳng về phía con trùng.

Không ngờ con trùng này lại dùng thân mình đỡ được đòn tấn công của Tần Mặc.

Cùng lúc đó, Tần Mặc phát hiện trên người nó lại có một đường vạch màu đỏ như máu, ẩn hiện thất thường. "Chẳng lẽ muốn chế phục nó, bắt buộc phải giải quyết cái vạch trên người nó sao?" Có suy nghĩ này, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con trùng trước mặt.

Bất kể thế nào, cứ thử trước đã rồi tính.

Tần Mặc nhìn con trùng, tiếp đó lại tung ra một đạo sức mạnh màu đen, chập chờn ẩn hiện.

Đồng thời, hắn nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh, mở miệng nói: "Lát nữa lúc tôi tấn công nó, trên người nó khả năng sẽ xuất hiện một cái vạch, anh thử tấn công vào cái vạch đó xem." Nghe vậy, Trương Kỳ Lân lập tức gật đầu.

Tần Mặc đã nói thế thì anh chắc chắn phải thử, lỡ như được thật thì bọn họ có thể tiết kiệm chút thời gian.

Khi Tần Mặc ra tay tập kích con trùng, Trương Kỳ Lân làm theo lời Tần Mặc, vận sức mạnh chém về phía vạch hồng tuyến trên người con trùng.

Hồng tuyến nằm trên lưng con trùng, nhưng con trùng này dường như cũng ý thức được ý đồ của Trương Kỳ Lân, nó há to miệng, cắn chặt lấy thanh đại đao của Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân nhíu mày.

Xem ra con trùng này cũng khá cảnh giác.

Sau đó, anh nhìn sang Tần Mặc, vẻ mặt đầy áy náy.

Tần Mặc đương nhiên biết Trương Kỳ Lân cảm thấy lần này mình không thành công nên trong lòng không thoải mái, hắn cười an ủi Trương Kỳ Lân: "Không sao, dù gì chúng ta cũng có thể cù cưa với nó, thời gian còn sớm mà." Nói xong lời này, Tần Mặc lại quay đầu nhìn chằm chằm con trùng trước mặt.

Phải nói là con trùng này cũng khá thông minh, nhưng trùng rốt cuộc vẫn là trùng.

Bất luận nó lợi hại thế nào, trí thương của nó chung quy vẫn không bằng người bình thường.

Trương Kỳ Lân suy nghĩ một chút, kéo kéo cánh tay Tần Mặc: "Hay là để tôi đối phó nó, anh thử xem có thể đánh trúng hồng tuyến kia không." Anh không giống Tần Mặc, Tần Mặc có thể dùng Huyết Mạch Chi Lực để tấn công, anh chỉ có thể dùng Hắc Kim Cổ Đao.

Tương đối mà nói, chắc chắn vẫn là Tần Mặc lợi hại hơn một chút.

Tần Mặc nhướng mày: "Thử một chút đi." Nếu thật sự được thì hắn cũng không cần lo lắng nữa.

Trương Kỳ Lân cười cười, lại nhìn chằm chằm con trùng, Tần Mặc đã nói vậy thì hai người bọn họ phối hợp một chút, nhất định có thể giết chết con trùng này.

Sau đó, Trương Kỳ Lân liền lao về phía con trùng, không thể không nói cơ thể con trùng này lại có thể tùy ý biến hóa.

Lúc thì mềm mại, lúc thì cứng rắn, khiến Trương Kỳ Lân căn bản

vô kế khả thi, không cách nào làm bị thương lớp vỏ ngoài của nó.

Tần Mặc thì vẫn luôn tìm kiếm cơ hội.

Hồng tuyến trong cơ thể con trùng ẩn hiện thất thường, nhưng Tần Mặc không vội vàng động thủ, bởi vì hắn rất rõ ràng, nếu không làm được thì rất có khả năng phải đợi thêm một khoảng thời gian rất dài nữa.

Cho nên hắn bắt buộc phải nắm chắc cơ hội.

Có suy nghĩ này, Tần Mặc nhìn con trùng trước mặt, ngay khi Trương Kỳ Lân lần nữa tấn công nó, sức mạnh trên tay Tần Mặc lập tức được đẩy ra. "Vô Song Kiếm Quyết!" Đòn này trực tiếp chém lên lưng con trùng, hơn nữa còn tiếp xúc đúng vào hồng tuyến kia, chỉ thấy cơ thể con trùng lập tức rách ra một đường, máu từ vết thương chảy xuống, trông vô cùng thảm hại.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, xem ra con trùng này cũng chỉ đến thế.

Chương 1245

Con trùng dường như có chút tức giận, nó lại quay đầu, dùng đầu hướng về phía Tần Mặc, lao tới húc hắn.

Tần Mặc bĩu môi, nó không phải tưởng làm thế là có tác dụng đấy chứ?

Hiện tại nó đã bị thương, cho nên hồng tuyến trong cơ thể nó Tần Mặc có thể chú ý tới.

Chỉ cần Tần Mặc dùng thêm chút sức mạnh, hắn là có thể đánh đứt hồng tuyến kia.

Trương Kỳ Lân chắn trước mặt Tần Mặc, tiếp tục cầm chân con trùng.

Tần Mặc vẫn đang tìm cơ hội.

Lại qua một lát, năng lượng màu đen trong tay Tần Mặc ẩn ẩn hình thành một thanh trường kiếm khổng lồ, trực tiếp cắt đứt hồng tuyến của con trùng.

Chỉ thấy con trùng không ngừng lăn lộn trên mặt đất, trông vô cùng thê thảm.

Tần Mặc bĩu môi, nhưng hắn không có bất kỳ lòng thương hại nào, con trùng này ra nông nỗi này, quả thực là đáng đời.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, cùng lúc đó, âm thanh của Hệ Thống cũng nhắc nhở Tần Mặc. [Đinh, đánh giết sinh vật Mộ Huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Mẫn Tiệp *10, Thể Lực *10, Sức Mạnh *10, Tinh Thần *10.] Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, tuy nói phần thưởng lần này không bằng lấy được những bảo vật kia, nhưng cũng đã rất khá rồi.

Uông gia Đại trưởng lão ở bên cạnh thấy vậy thì nhíu mày, dựa vào đâu mà Tần Mặc và Trương Kỳ Lân giải quyết dễ dàng như thế, còn sinh vật trong mộ huyệt này lại khiến bọn họ khốn đốn.

Nhưng bất kể Uông gia Đại trưởng lão tức giận thế nào, ông ta cũng không làm gì khác được, dù sao Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều đã giải quyết xong con trùng, bọn họ tổng không thể làm con trùng sống lại được.

Hiện tại bọn họ chắc chắn không thể xung đột trực diện với Tần Mặc.

Nhóm người Hoắc Tụ Tụ bên kia thấy vậy đều nhịn không được vỗ tay, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thực sự quá mạnh, trong thời gian ngắn như vậy đã giải quyết xong con trùng. "Không tệ, không tệ." Bàn Tử gật đầu.

Tần Mặc cười cười, lấy khối hắc ngọc bên trong ra.

Uông gia Đại trưởng lão và Lý trưởng lão bên này thấy thế, tim đều đang rỉ máu.

Tuy nói con trùng kia trông quả thực hơi ghê tởm, hơn nữa cũng không dễ đối phó, nhưng bảo vật này vẫn rất hợp ý bọn họ, chỉ tiếc bọn họ hiện tại không cách nào đòi lại được.

Thấy bọn họ như vậy, Bàn Tử cười hắc hắc một tiếng, mở miệng nói: "Thế nào?

Có phải rất đỏ mắt không?

Chúng tôi lại lấy được bảo vật này đấy." Vốn dĩ trong lòng Lý trưởng lão đã rất phiền muộn, nghe thấy lời này lại càng khó chịu hơn, ông ta trừng mắt nhìn Bàn Tử. "Chẳng qua chỉ là một ít hắc ngọc mà thôi, Uông gia chúng ta có đầy loại bảo vật này." "Là ánh mắt các người đã bán đứng các người rồi, tôi thấy thần sắc các người có vẻ

để ý món bảo vật này lắm đấy." Bàn Tử nói rồi còn sờ sờ cằm, ra vẻ nghiêm túc.

Hạo Thiên Chân ở bên kia cũng phụ họa: "Đúng thế, các người không lấy được bảo vật thì nói bảo vật không có tác dụng gì, trong gia tộc các người có đầy, chẳng qua chỉ là cái cớ của các người mà thôi." Tần Mặc bật cười: "Hai người các anh đúng là biết chọc tức người khác." "Bảo vật của Uông gia các người rơi vào tay chúng tôi, thật không biết các người còn tư cách gì mà diệu võ dương oai trước mặt chúng tôi nữa." Một người nhà họ Hoắc lắc đầu, nhìn đám người Uông gia, trực tiếp lên tiếng trào phúng.

Trong lòng bọn họ, Tần Mặc làm được như vậy là rất lợi hại, bọn họ đều đặc biệt khâm phục Tần Mặc.

Chỉ là không biết tiếp theo khi thực sự đối đầu với đám người Uông gia này, bọn họ còn có thể đối phó được hay không.

Tần Mặc nhìn đám người Uông gia: "Được rồi, hiện tại cỗ quan tài này chúng tôi đã chọn xong, phần còn lại nhường cho các người." Nói xong, Tần Mặc dẫn Trương Kỳ Lân cùng đi đến bên cạnh đám người Hoắc Tụ Tụ.

Uông gia Đại trưởng lão nghe vậy thì sững sờ, trong mắt mang theo một tia nghi hoặc: "Có ý gì, tiếp theo cậu không định mở những quan tài này nữa sao?" Tần Mặc có chút bất đắc dĩ: "Là tôi nói không đủ rõ ràng hay sao?

Sao lại nghe không hiểu thế nhỉ?

Tôi đã nói rồi, mấy cái quan tài này đều cho các người, tôi không có hứng thú." "Lúc đầu chúng ta đã nói rõ, thay phiên nhau mở từng cái quan tài cơ mà." Uông gia Đại trưởng lão âm trầm nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Không biết vì sao, ông ta luôn cảm thấy bị Tần Mặc chơi một vố.

Chẳng lẽ Tần Mặc biết trong những quan tài này có bảo vật nên mới như vậy sao? "Thì sao?

Giờ tôi lại đổi ý rồi, không được à?" Tần Mặc nhún vai, đối với đám người Uông gia này, hắn căn bản không cần giảng đạo nghĩa gì cả.

Dù sao người Uông gia vốn cũng chẳng phải người tốt lành gì.

Nếu là đối với những người chính đạo, Tần Mặc chắc chắn sẽ dùng cái tâm bình thường để đối đãi.

Nhưng người Uông gia thì không được. "Người trong gia tộc các ông nghiên cứu ra bao nhiêu thứ kỳ kỳ quái quái, còn muốn để chúng tôi giúp các ông giải quyết, đừng có nằm mơ." Tần Mặc lắc đầu, câu nói này coi như triệt để phá vỡ suy nghĩ muốn nhờ Tần Mặc giúp đỡ của Uông gia Đại trưởng lão. "Được lắm, không ngờ thằng ranh nhà cậu lại thông minh như vậy, đem những quan tài có bảo vật mở hết rồi, chỉ chừa lại mấy cái này." "Là do các người tự mình không hiểu mà thôi, liên quan gì đến tôi.

Vừa rồi ở trong mật thất kia quả thực gặp phải trùng, nhưng các người không để ý đến cách bài trí của đèn Trường Minh sao?" Tần Mặc cười nói, hắn chính là muốn nói ra những điều này để chọc tức bọn họ.

Uông gia Đại trưởng lão sững sờ tại chỗ, cái này ông ta quả thực không nhớ rõ.

Ông ta quay đầu nhìn sang tên thủ hạ Uông gia bên cạnh.

Từ lúc tiến vào mộ huyệt này, bọn họ vẫn luôn ghi chép lại tất cả mọi thứ liên quan đến mộ huyệt.

Tên thủ hạ trực tiếp đưa tình huống cụ thể cho ông ta xem, xem

xong sắc mặt ông ta khó coi dị thường. "Hóa ra là như vậy, thằng ranh cậu đã sớm phát hiện ra đầu mối, cho nên mới từng bước từng bước dụ chúng ta cắn câu phải không?" Uông gia Đại trưởng lão hừ lạnh, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu: "Đúng là như vậy, cho nên hiện tại ông chuẩn bị ra tay với tôi sao?" Tần Mặc nhìn thẳng vào Uông gia Đại trưởng lão, nếu đối phương muốn làm vậy, hắn một chút cũng không sợ.

Trước khi lấy được những bảo vật này, hắn có lẽ chỉ có thể ngang tay với đám người Uông gia.

Dù sao đối phương là Uông gia Đại trưởng lão, không phải đám tép riu bình thường mà có thể đánh đồng.

Uông gia Đại trưởng lão triệt để bị Tần Mặc chọc tức đến bật cười, ông ta đáp: "Hóa ra là thế, ta đã sớm biết thằng ranh cậu không đơn giản như vậy, nhưng vẫn tin tưởng cậu, xem ra sự tin tưởng giữa người với người không hề bình đẳng." Tần Mặc nghe vậy, nhịn không được cảm thấy buồn cười: "Nói cái gì mà tin với không tin, còn không phải vì ông muốn tôi giúp ông đối phó với sinh vật trong mộ huyệt này nên mới như thế sao?

Ông nghĩ tôi đơn thuần như vậy?

Tin lời ông à?" Tần Mặc lắc đầu.

Đối phương chỉ muốn tiêu hao sức mạnh của hắn mà thôi, dù sao thực lực hắn cũng không tệ, nếu giúp đám người Uông gia, bọn họ chỉ sẽ cảm thấy Tần Mặc là một tên ngu xuẩn.

Chương 1246

Uông gia Đại trưởng lão gật đầu, xem ra Tần Mặc rất khác so với những gì ông ta nghĩ.

Lúc đầu ông ta quả thực cho rằng Tần Mặc là một kẻ ngốc, lại còn nguyện ý ra tay giúp đỡ bọn họ.

Giờ mới biết, hóa ra tất cả đều là cái bẫy do Tần Mặc thiết lập, cho nên gã hề chính là bọn họ.

Uông gia Đại trưởng lão không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại quay đầu nhìn chằm chằm mấy cái quan tài cách đó không xa.

Trong lòng Lý trưởng lão lại có chút khó chịu, ông ta khuyên giải Uông gia Đại trưởng lão: "Chúng ta sợ hắn làm gì?

Cùng lắm thì cướp cái chìa khóa trên người hắn, sau đó đánh hắn thừa sống thiếu chết, giam cầm lại, không do hắn không giúp chúng ta." "Nếu thực sự đơn giản như vậy, thì chúng ta cũng không cần tốn công sức lớn thế này." Uông gia Đại trưởng lão hừ lạnh, hiện tại mới chỉ đến đây mà bọn họ đã lãng phí nhiều thời gian như vậy, thế thì tiếp theo chẳng phải càng khó giải quyết hơn sao?

Nghe thấy lời này, Lý trưởng lão chỉ đành ngậm miệng, ông ta tối đa chỉ là đưa ra ý kiến mà thôi, còn những việc khác ông ta không làm được.

Tần Mặc nhìn hai người bọn họ, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt: "Được rồi, các ngươi nếu nhàn rỗi không có việc gì thì mau mở mấy cái quan tài này ra, sau đó nhanh chóng rời khỏi đây đi, tôi ở đây chán ngấy rồi." Đám người Hoắc gia bên kia cũng không có chút ý tứ nào muốn ra tay.

Tần Mặc vừa rồi giải thích nguyên lý rõ ràng xong, bọn họ mới chú ý tới hóa ra vị trí bài trí của những quan tài chứa bảo vật quả thực không giống nhau.

Bọn họ không có tâm tư như Tần Mặc, tự nhiên cũng sẽ không quản chuyện của Tần Mặc.

Tiếp theo chỉ cần để đám người Uông gia tự mình xử lý là được. "Theo tôi thấy hay là chúng ta đừng mở mấy cái quan tài này nữa, Tần Mặc không phải đã nói rồi sao?

Vị trí bài trí có liên quan đến đèn Trường Minh, có lẽ trong này căn bản không có bảo vật gì khác nữa." Lý trưởng lão nói đến đây thì lắc đầu.

Uông gia Đại trưởng lão hít sâu một hơi: "Nói là nói như vậy, nhưng nếu vì thế mà dẫn đến việc chúng ta không lấy được thứ cần thiết, thì ông cảm thấy kết quả cuối cùng sẽ như thế nào?" Bọn họ đều sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, dù sao quy củ của Uông gia vẫn khá là nghiêm khắc.

Lý trưởng lão há miệng, nhưng lại cảm thấy Uông gia Đại trưởng lão nói quả thực không sai.

Vạn nhất suy nghĩ của người Uông gia bọn họ khác với người bình thường, thế chẳng phải là phiền phức sao? "Chỉ cần tiếp theo mọi người cẩn thận một chút là được, tiếp tục mở quan tài." Uông gia Đại trưởng lão nói xong liền đi đến bên cạnh những cỗ quan tài.

Tần Mặc ở một bên thấy vậy, bĩu môi, trong mắt mang theo một tia khinh thường. "Đám người các ông đúng là thích lãng phí thời gian, bất quá thế cũng tốt." Nếu người Uông gia thực sự tiêu hao thêm một ít nhân lực, thì tiếp theo bọn họ muốn giải quyết sẽ vô cùng đơn giản.

Đối với lời này, Uông gia Đại trưởng lão tự nhiên là nghe thấy,

nhưng ông ta lại không muốn đáp lại Tần Mặc, chỉ nhìn đám người trước mặt: "Được rồi, đừng ngẩn ra đó nữa, tốc độ nhanh lên một chút đi." Đám người này đều đáp lại một tiếng, tiếp đó bọn họ bắt đầu làm việc.

Tiếp theo, người Uông gia quả thực khá cẩn thận, nhưng vì nơi này vẫn còn hơn mười cái quan tài, luôn sẽ có những thứ khiến bọn họ không ngờ tới.

Do đó, bọn họ vẫn tổn thất mất ba bốn người.

Nhưng so với tình huống trước đó, bọn họ đã giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất rồi.

Mở xong cái quan tài cuối cùng, lúc này bọn họ mới chết tâm. "Không ngờ trong này lại thực sự không có bất kỳ thứ gì hữu dụng." Khi nói lời này, sắc mặt Lý trưởng lão đều đã xanh mét, ông ta nắm chặt nắm đấm.

Tình huống như vậy thật khiến ông ta có chút khó tin.

Tần Mặc thấy ông ta như vậy liền bật cười, nhưng chuyện này lại trách được ai đây? "Tôi đã khuyên các người rồi, bảo các người đừng mở mấy cái quan tài này nữa, kết quả các người tự mình không nghe." Tần Mặc thở dài một hơi.

Nhưng Tần Mặc càng như vậy, mấy người kia lại càng phẫn nộ, bọn họ đều trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc vươn vai một cái. "Được rồi, chúng ta cũng nghỉ ngơi ở đây kha khá rồi, tiếp theo chúng ta nên đi tiếp thôi." Nói xong lời này, Tần Mặc liền đứng dậy.

Trong lòng đám người Uông gia tuy rất khó chịu, nhưng bọn họ cũng không thể để nhóm Tần Mặc hành động đơn độc.

Nếu để Tần Mặc bọn họ lấy đi bảo vật hoặc thứ bọn họ muốn,

thế chẳng phải hỏng bét sao?

Tần Mặc đương nhiên cũng chú ý tới thần sắc của bọn họ, nhưng Tần Mặc không nói gì.

Hắn đi tới bức tường ở phía bên kia, trên bức tường này vẽ một số bức tranh sơn dầu.

Bên trên đại khái miêu tả quá trình tu kiến ngôi mộ này.

Sau đó, Tần Mặc phát hiện trên bức tường lại có một vết ấn.

Hắn quan sát kỹ lưỡng một chút, lại nghĩ đến khối hắc ngọc mình vừa thu được.

Cái này chẳng phải giống hệt khối hắc ngọc sao?

Ngay lập tức Tần Mặc liền thấy hứng thú, lấy khối hắc ngọc trên người ra.

Chi bằng thử một chút xem có được hay không?

Uông gia Đại trưởng lão nhíu mày, bức tường này phải mở thế nào?

Trông cánh cửa này có vẻ khá đặc biệt.

Thấy Tần Mặc lấy khối hắc ngọc kia ra, Uông gia Đại trưởng lão nheo mắt, chẳng lẽ có liên quan đến cái này sao?

Lúc này, Tần Mặc trực tiếp ấn khối hắc ngọc trong tay vào bức tường trước mặt, chỉ thấy bức tường đột nhiên tỏa ra một tia sáng.

Không những thế, ngay cả những bức tranh kia dường như cũng trở nên sống động hẳn lên. "Cảnh tượng thật thần kỳ, trước đây chưa từng gặp tình huống như thế này bao giờ." Hoắc Tụ Tụ nói với vẻ kinh ngạc.

Tần Mặc gật đầu, đừng nói là cô ấy, ngay cả hắn cũng chưa từng

thấy qua.

Bất quá ở trong mộ huyệt thì xảy ra tình huống gì cũng là bình thường.

Thần sắc đám người Uông gia đều có chút không tốt, dù sao đây là mộ huyệt của gia tộc bọn họ, lại để Tần Mặc ở đây chiếm hết nổi bật.

Lý trưởng lão hừ lạnh một tiếng, nhưng Uông gia Đại trưởng lão suy nghĩ một chút, nói nhỏ với người trong gia tộc: "Mọi người đừng nghĩ nhiều, tuy nói dọc đường đi quả thực đã nhờ Tần Mặc giúp không ít, nhưng chúng ta phải rõ ràng, chúng ta chỉ cần đạt được mục đích cuối cùng là được." Mọi người nghe vậy đều gật đầu, nói không sai.

Hiện tại Tần Mặc lợi hại như vậy, đợi đến phía sau hắn không làm được gì nữa, lúc đó có mà khóc.

Chương 1247

Chúng nhân không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại nhìn cảnh tượng trên bức bích họa cách đó không xa.

Người trên bích họa chuyển động một lúc rồi dừng lại, tiếp đó hai người trong số họ dường như đi về phía bọn họ.

Sau khi đến rất gần, hai người này trực tiếp vươn tay ra.

Ngay lúc này, bức tường trước mặt đột nhiên nứt ra một cái khe, từ từ xuất hiện một con đường.

Mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, cái này cũng quá thần kỳ rồi, cũng không biết bên trên có đặt cơ quan gì hay không?

Nếu là cơ quan thì quá đáng sợ.

Tần Mặc nhướng mày.

Thực ra bích họa trên này là một loại đá đặc biệt, sẽ lưu lại một số hình ảnh từ nhiều năm trước.

Nếu có người từng làm một số động tác ở đây, sẽ được loại đá này lưu lại, hơn nữa trông vô cùng chân thực. "Chúng ta đi thôi." Tần Mặc nhìn những người bên cạnh, bọn họ đều gật đầu.

Đám người Uông gia Đại trưởng lão cũng vội vàng đi theo sát Tần Mặc, song hành cùng hắn.

Tần Mặc sao có thể không biết tâm tư nhỏ nhen của bọn họ, hắn cười lạnh một tiếng: "Yên tâm đi, khoảng cách đến nơi các người muốn đến còn một đoạn nữa, không cần vội." Đám người Uông gia nhìn nhau, nhưng bọn họ đều không nói gì, chỉ lại nhìn về phía không xa.

Bất kể gần hay không, bọn họ đều bắt buộc phải đi theo.

Thông qua đạo mộ này tiếp tục đi về phía trước, bọn họ rất nhanh liền đến một ngôi mộ thất mới.

Uông gia Đại trưởng lão nhíu mày, cũng không biết lão tổ tông bọn họ suốt ngày bày ra trò gì.

Tần Mặc dẫn bọn họ đi về phía trước, Bàn Tử ở bên cạnh vui vẻ hớn hở, hắn tán gẫu với mấy người bên cạnh: "Tôi nói cho các người biết, trước đây chúng tôi thực ra đã gặp người Uông gia mấy lần rồi, nhưng lần nào người của bọn họ cũng thất bại trở về." Đối với điểm này, Bàn Tử quả thực không nói dối, mà Uông gia Đại trưởng lão nghe thấy ở cách đó không xa, sắc mặt có chút khó coi, ông ta lạnh lùng liếc Bàn Tử một cái.

Bàn Tử lại nhân lúc này ngẩng đầu ưỡn ngực trừng lại: "Ông nhìn tôi làm cái gì?

Chẳng lẽ tôi nói sai à?

Đám người các ông vốn dĩ đâu phải đối thủ của chúng tôi, có lần nào không bị Tần Mặc đánh cho tơi bời hoa lá?" "Trước đây không có Trương Kỳ Lân ở đây thì thôi, hiện tại còn có Trương Kỳ Lân ở đây, tôi đảo mắt xem tiếp theo các người lấy cái gì đấu với chúng tôi." Lời này của Bàn Tử tuy nói có chút kiêu ngạo, nhưng cũng thực sự khiến trong lòng Uông gia Đại trưởng lão dấy lên một tia gợn sóng.

Trước đó, ông ta vẫn luôn cảm thấy chỉ cần mình xuất mã, nhất định có thể đối kháng được Tần Mặc.

Nhưng hiện tại ông ta lại không còn nắm chắc một trăm phần trăm nữa.

Trong lòng yêu thầm cái giá tâm lý này, nhưng bề ngoài ông ta lại không thể tỏ ra yếu thế.

“Vậy thì đến lúc đó chúng ta cứ thử xem sao, nếu các người không có xung đột lợi ích trực tiếp với chúng tôi, tôi cũng không muốn gây chuyện đến mức không thể cứu vãn.” “Chúng tôi chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về gia tộc mình ở đây thôi, không có ý gì khác.” Lý trưởng lão nghe Đại trưởng lão Uông gia nói vậy thì cau mày, sao lại có cảm giác Đại trưởng lão Uông gia hơi sợ đám Tần Mặc thế nhỉ.

Thực lực của Đại trưởng lão Uông gia trong gia tộc họ rất mạnh, xác suất ông ta tính sai là cực kỳ thấp.

Tần Mặc mỉm cười, nhưng anh không muốn nói nhiều với Đại trưởng lão Uông gia, dù sao anh đến đây là để phá hủy một số thứ, còn bọn họ lại muốn mang đi.

Cho nên cuối cùng bọn họ nhất định sẽ có xung đột trực diện.

Còn việc Đại trưởng lão Uông gia nói như vậy, e rằng cũng chỉ muốn khiến anh thả lỏng cảnh giác mà thôi.

Chỉ tiếc là Tần Mặc trước giờ chưa bao giờ là loại người này.

Tần Mặc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào cánh cửa mộ thất trước mặt.

Không hiểu vì sao, anh cảm thấy mộ thất này có một cảm giác thân thuộc.

Tần Mặc đưa tay lên véo cằm, lẽ nào cả cái mộ thất cực lớn này được chia làm hai phần sao?

Anh có chút không hiểu.

Đại trưởng lão Uông gia đi về phía cánh cửa trước mặt, đặt tay lên cửa rồi dùng sức định đẩy ra, nhưng ông ta lại phát hiện cánh cửa này dường như có một sức mạnh đang chống lại mình.

Đại trưởng lão Uông gia cau mày, rồi lại quay đầu nhìn sang Tần

Mặc bên cạnh.

Nếu ông ta không làm được, vậy cũng chỉ có thể nhờ Tần Mặc giúp đỡ.

Tần Mặc chú ý đến vẻ mặt của ông ta, bất giác bật cười.

"Không thể nào, người Uông gia các người ngay cả một cánh cửa mộ cũng không mở được sao?

Với bản lĩnh như vậy các người còn dựa vào cái gì để lấy đồ trong này?" Tần Mặc lắc đầu.

Bàn Tử nghe vậy không nhịn được mà bật cười thành tiếng, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng gật gù.

"Nói không sai, nhưng từ lúc vào trong ngôi mộ này, người lấy được bảo vật hình như toàn là chúng ta." Hạo Thiên Chân véo cằm.

Tần Mặc nhướng mày.

"Cũng đúng, dù sao người Uông gia các người không có bản lĩnh đó, vậy chúng tôi cũng chỉ đành lấy đồ đi thôi." Tần Mặc thở dài một hơi, không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại nhìn chằm chằm vào cánh cửa trước mặt.

Nếu đã như vậy, thì bây giờ hãy mở cánh cửa này ra đi.

Tần Mặc đặt tay lên cửa, cảnh tượng hoàn toàn khác với Đại trưởng lão Uông gia, cánh cửa này vậy mà trực tiếp tự động mở ra.

"Trời ơi, chuyện gì thế này?" Hoắc Tụ Tụ bên cạnh kinh ngạc kêu lên, sao Tần Mặc còn chưa dùng sức mà cửa đã tự mở rồi?

Tần Mặc lúc này cũng trầm tư, vì khi anh đặt tay lên cánh cửa, anh đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh dường như đã dung hợp với Hắc Long huyết mạch của mình.

Nhưng thực lực của anh không hề được tăng lên, và anh cũng

không có cảm giác gì.

Hơn nữa, Hắc Long huyết mạch trong cơ thể anh vô cùng bá đạo, năng lượng bình thường không thể dung hợp với nó được.

Trừ phi là cùng một loại sức mạnh.

Lẽ nào sức mạnh trên cánh cửa này bài xích Đại trưởng lão Uông gia chính là Hắc Long huyết mạch sao?

Hắc Long huyết mạch có khả năng khắc chế tất cả những thứ âm u hắc ám, ví dụ như âm khí trên người Uông gia.

Tần Mặc quay đầu liếc nhìn Đại trưởng lão Uông gia bên cạnh, vẻ mặt ông ta như vừa ăn phải gián.

Chương 1248

Ông ta siết chặt nắm đấm, rồi lại hít một hơi thật sâu, mỉm cười gật đầu.

“Không ngờ các người lại có kỳ ngộ như vậy, ở trong mộ của Uông gia chúng tôi mà cũng có thể làm được thế.” “Cần ông nói à?” Bàn Tử bĩu môi, rồi lại nhìn chằm chằm vào cánh cửa trước mặt.

“Vậy bây giờ chúng ta có nên qua đó không?” Tần Mặc đáp một tiếng, anh đã rất muốn biết bên trong cất giấu thứ gì.

Sau đó, anh liền dẫn Bàn Tử và những người khác cùng đi về phía trước.

Sau khi vào trong mộ thất, Tần Mặc phát hiện bên trong khá đơn sơ, không có bất kỳ đồ bồi táng nào, chỉ có một chiếc quan tài cực lớn đặt ở giữa.

Tần Mặc đến bên cạnh quan tài, nhìn kỹ, phát hiện trên đó không có bất kỳ chữ viết hay ký hiệu gì.

“Có muốn xem thử quan tài này không?” Hạo Thiên Chân nói nhỏ với Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu, anh cũng có ý định đó.

Sau đó mấy người họ trực tiếp đẩy nắp quan tài ra, cùng lúc đó, Trương Kỳ Lân đứng bên cạnh luôn trong tư thế sẵn sàng ra tay.

Nếu có thứ gì đó xông ra từ bên trong, anh sẽ lập tức đánh lùi đối phương.

Thế nhưng sau khi mở quan tài, bên trong không có bất kỳ dị thường nào, mọi người đều có chút kinh ngạc nhìn nhau.

Lẽ nào không có vấn đề gì sao?

Mọi người đều nhìn vào quan tài.

Tần Mặc lúc này cũng đưa tay lên véo cằm.

Âm thanh của hệ thống không hề vang lên, có nghĩa là thứ đặt trong quan tài này không phải là Tống Tử.

Tần Mặc nhìn vào, phát hiện bên trong chỉ có một bộ hài cốt.

Bên cạnh còn có một tờ giấy, Tần Mặc cầm tờ giấy lên, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Tại sao người được chôn cất ở đây lại là người Tần gia?

Tần Mặc cau mày, lẽ nào phỏng đoán của mình là đúng sao?

Một nửa ngôi mộ này là của người Uông gia, nửa còn lại là của người Tần gia.

Hay là vốn dĩ đây là mộ của Tần gia, chỉ bị người Uông gia chiếm lấy, nhưng bọn họ không thể mở được cánh cửa lớn kia.

Tần Mặc có chút không hiểu, tờ giấy trước mặt cũng không miêu tả tình hình cụ thể, chỉ ghi lại cuộc đời của người này.

Người này đúng là tổ tiên của Tần gia, nhưng chỉ là một chi thứ mà thôi.

Ông ta đã làm một số việc cho Tần gia, nên mới có được một mộ thất riêng.

Tần Mặc không xem nữa, chỉ cất tờ giấy đi, Đại trưởng lão Uông gia ở không xa thấy vậy liền nheo mắt.

"Tờ giấy trong đó viết gì vậy?" Đại trưởng lão Uông gia nhìn Tần Mặc hỏi, bất kể Tần Mặc có muốn nói cho ông ta biết hay không, ông ta nhất định phải hỏi một câu.

Tần Mặc mỉm cười.

“Lúc nãy muốn mở quan tài, người Uông gia các người ngay cả đến gần cũng không muốn, vậy bây giờ tại sao tôi phải nói cho ông biết?” Đại trưởng lão Uông gia nheo mắt, không ngờ miệng lưỡi Tần Mặc cũng thật lợi hại, xem ra đám người này đều đáng chết.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ quan sát lại mộ thất này một lần nữa.

Trong mộ thất không có gì đặc biệt khác.

Tần Mặc lại nhìn mấy người bên cạnh.

“Đóng quan tài lại đi.” Dù sao đi nữa, bên trong là người của Tần gia, anh không có ý định làm phiền đối phương.

Mấy người kia đáp một tiếng, liền bắt đầu đóng quan tài lại.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại dẫn mọi người tìm kiếm lối ra.

Lối ra tuy khá khuất, nhưng họ vẫn tìm thấy, đó là một mộ đạo đặc biệt nhỏ hẹp.

Tần Mặc quan sát mộ đạo này, sau khi thấy kết cấu bên trong thì cau mày.

Anh đột nhiên nhớ tới trước đây từng đọc được một đoạn miêu tả về một cơ quan trong tàng thư các của Tần gia.

Tình hình cụ thể rất giống với cách bài trí ở đây.

Nhưng miêu tả trong sách tinh xảo hơn một chút.

Lẽ nào đây là dạng sơ khai của cơ quan đó sao?

Tần Mặc nhìn kỹ.

Bên kia, Đại trưởng lão Uông gia cũng nhận ra có điều không ổn, vì con đường mộ này tuy hẹp nhưng lại quá trống trải.

Chỉ có vài tảng đá đặt ở một số nơi, vị trí của những tảng đá này tuyệt đối không đơn giản.

Vì vậy, Đại trưởng lão Uông gia quay đầu nhìn sang Tần Mặc bên cạnh.

"Tần Mặc, cậu thấy bây giờ chúng ta nên làm gì?

Có nên đi qua đây không?" Tần Mặc bật cười.

"Ông nói xem?

Nếu chúng ta không đi qua đây, vậy những việc chúng ta làm từ trước đến giờ có ý nghĩa gì?" Nghe vậy, Đại trưởng lão Uông gia gật đầu, nói cũng không sai.

Tiếp đó, ông ta lại nhìn chằm chằm vào mộ đạo trước mặt.

"Nếu đã như vậy, hay là cậu đi trước đi." Đại trưởng lão Uông gia nheo mắt, cười nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

Đối phương không phải nghĩ anh là kẻ ngốc đấy chứ?

"Ông bảo tôi đi là tôi đi sao?

Nếu ngay từ đầu cánh cửa kia và cả quan tài đều là chúng tôi mở, vậy bây giờ đến lượt các người đi trước rồi." Tần Mặc lắc đầu.

Chương 1249

Dù sao anh cũng không vội, những người này đến đây mang theo nhiệm vụ, nếu họ không lấy được đồ bên trong, anh cũng không cần phải gấp.

Đại trưởng lão Uông gia cau mày.

Không ngờ Tần Mặc lại nói như vậy.

"Nếu các người không muốn đi, vậy chúng tôi cũng không đi, dù sao mọi người đều ở đây cù nhây, chúng tôi cũng không vội." Tần Mặc nheo mắt cười, rồi lại nhìn mấy người Hoắc gia bên cạnh.

Người Hoắc gia đều gật đầu.

"Nói không sai, dù sao chúng tôi cũng không vội." Họ vừa nói vừa lắc đầu.

Vốn dĩ họ đã không đồng ý vào đây, nếu người Uông gia vì chuyện này mà từ bỏ thì lại là một chuyện tốt.

Đại trưởng lão Uông gia cau mày, ông ta không bao giờ ngờ Tần Mặc lại làm như vậy.

"Vậy được thôi, chúng ta cứ ở đây chờ vậy." Đại trưởng lão Uông gia nhún vai, ông ta phải thăm dò thái độ của Tần Mặc trước.

Tần Mặc bật cười, không nói gì cả, chỉ tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó lấy đồ ăn từ trong ba lô ra, rồi ném một ít cho Bàn Tử và những người khác.

Người Hoắc gia cũng mang theo lương khô, nhưng khi thấy đồ ăn của nhóm Tần Mặc, người Hoắc gia đều nhìn nhau.

Không phải chứ, nhóm Tần Mặc thật sự không phải đến đây du

lịch đấy chứ?

Tại sao lại có nhiều đồ ăn ngon như vậy?

Tần Mặc thấy vẻ mặt của họ, không nhịn được cười, sau đó lại lấy ra một ít đồ ăn, chia cho họ.

Hoắc Tụ Tụ có chút do dự.

"Đồ anh mang có đủ ăn không?

Chia cho chúng tôi, các anh có bị thiếu đồ ăn không?" Tần Mặc xua tay.

"Sao lại thế được?

Chính vì trong ba lô tôi có rất nhiều nên mới chia cho mọi người, cứ yên tâm ăn đi." Họ nghe vậy mới gật đầu.

Nếu Tần Mặc đã nói vậy thì họ cứ ăn thôi.

Có đồ ăn ngon mà không ăn mới là đồ ngốc.

Sau đó, họ đều nhận lấy và ăn ngấu nghiến, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

May mà có Tần Mặc, nếu không họ chắc chắn không được ăn những thứ này.

Sắc mặt đám người Uông gia có chút khó coi, họ cau mày nhìn Tần Mặc.

"Tần Mặc thật sự không vội chút nào sao?" Lý trưởng lão nói câu này thì nắm chặt nắm đấm, nếu vậy thì họ phải cân nhắc xem có nên thật sự ở lại đây không?

Nếu nghỉ ngơi ở đây, thời gian họ trì hoãn có ngắn không?

Tần Mặc liếc nhìn mấy người bọn họ, biết rằng lòng họ chắc chắn không thể bình tĩnh được.

Đại trưởng lão Uông gia suy nghĩ một lúc, rồi lại nói với người

Uông gia.

“Phía trước chúng ta chưa nghỉ ngơi chút nào, những mộ huyệt kia đều do chúng ta mở, đám Tần Mặc không làm gì cả, thể lực của họ bây giờ không tiêu hao bao nhiêu, chúng ta cũng nghỉ ngơi ở đây một lúc.” Ông ta muốn xem Tần Mặc thật sự bình tĩnh được, hay là thế nào?

Tần Mặc thấy họ như vậy thì bật cười, nhưng không nói gì cả, chỉ ngồi ở đó.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc dứt khoát tìm một chỗ nằm xuống, nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Có muốn ngủ một lúc không?

Tôi thấy họ ăn xong rồi dọn dẹp, chắc cũng phải mất nửa tiếng nữa.” Trương Kỳ Lân nhướng mày, anh biết ý của Tần Mặc khi thể hiện như vậy, vì thế anh liền đến bên cạnh Tần Mặc, cùng Tần Mặc nằm xuống.

Mấy người Bàn Tử thì càng không cần phải nói, họ luôn nghe lời Tần Mặc, vì thế họ cũng ở lại đây.

“Tiểu thư, chúng ta cũng làm vậy sao?” Hoắc lão tam do dự một chút, nói nhỏ vào tai Hoắc Tụ Tụ.

Hoắc Tụ Tụ nhướng mày.

“Mọi người nếu buồn ngủ thì cứ nghỉ ngơi ở đây một chút.” Không buồn ngủ thì không cần thiết, có thể ở đây quan sát động tĩnh của người Uông gia.

Người Hoắc gia nhìn nhau, nhưng họ chắc chắn không có tâm lớn như vậy, vì thế họ đều không nằm xuống nghỉ ngơi, chỉ ngồi ở đó quan sát.

Đợi Đại trưởng lão Uông gia và những người khác ăn xong, lại nghỉ ngơi một lúc, phát hiện Tần Mặc và Trương Kỳ Lân vậy mà thật sự ngủ thiếp đi.

"Xem ra hai người họ thật sự không có hứng thú với những thứ bên trong, chúng ta không thể đợi nữa." Lý trưởng lão cau mày, lúc nói câu này vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Đại trưởng lão Uông gia.

Đại trưởng lão Uông gia hít một hơi thật sâu, gật đầu, lời này nói cũng không sai.

Tần Mặc trước giờ không vội, họ không thể cứ ở đây đợi Tần Mặc mãi được.

"Thôi bỏ đi." Đại trưởng lão Uông gia nói câu này thì lắc đầu.

"Nếu cứ tiếp tục đợi ở đây, không chừng phải đợi đến ngày mai ngày kia." Sau đó, ông ta đứng dậy, ánh mắt đặt lên con đường mộ kia.

"Con đường mộ này tuyệt đối không đơn giản như vậy, chỉ là không biết nguy hiểm bên trong rốt cuộc là gì." "Hay là để họ đi lên trước xem sao?" Lý trưởng lão nói câu này thì nhìn sang những người Uông gia khác.

Dù sao loại người này, về cơ bản cũng chỉ là bia đỡ đạn của họ mà thôi.

Những người Uông gia này đều không nói gì, họ đã trở thành người của gia tộc, thì chỉ có thể làm việc cho gia tộc.

"Cũng được." Đại trưởng lão Uông gia gật đầu, nếu ông ta và Lý trưởng lão vì chuyện này mà bị thương tổn gì, thì đều không đáng.

"Nếu đã như vậy, vậy hai người các ngươi đi trước đi." Nói xong, Đại trưởng lão Uông gia tùy ý chỉ hai người, hai người đó cũng không chút do dự, chỉ đi về phía trước.

Sau khi đến mộ đạo, hai người nhìn nhau, khi họ đi về phía trước đều đặc biệt cẩn thận.

Mặc dù những tiểu tốt như họ có thể bị người trong gia tộc tùy ý vứt bỏ, nhưng họ vẫn phải tự bảo vệ mình.

Nếu ngay cả bản thân họ cũng không trân trọng tính mạng của mình, thì còn ai quan tâm đến họ nữa chứ?

Chương 1250

Dù Tần Mặc đang ngủ, nhưng vẫn luôn chú ý đến tình hình bên ngoài, nghe thấy âm thanh này, Tần Mặc ngồi dậy, véo cằm nhìn họ.

Thấy Tần Mặc như vậy, sắc mặt Lý trưởng lão có chút khó coi.

"Tần Mặc cố ý làm vậy, hắn muốn chúng ta ra tay trước, để người của chúng ta bị tổn thất." Nhưng nếu họ không làm vậy, Tần Mặc lại không động đậy, cho nên họ luôn ở thế bị động.

"Tần Mặc dựa vào việc chúng ta muốn có được đồ bên trong mới làm vậy, không cần quan tâm đến bọn họ, dù mất đi mấy tên tiểu tốt này, chúng ta vẫn có thể đối phó với họ." Chỉ cần Lý trưởng lão giữ chân Trương Kỳ Lân, thì ông ta sẽ có cơ hội giết Tần Mặc.

Hiện tại ông ta, e rằng còn chưa biết bản lĩnh của Tần Mặc, nếu không tuyệt đối sẽ không có ý nghĩ như vậy.

Dù sao trong ngôi mộ này, thực lực của Tần Mặc đã tăng lên không ít.

Tần Mặc sớm đã không còn là Tần Mặc của ngày xưa.

Nhưng những lời này, Tần Mặc đương nhiên sẽ không nói cho Lý trưởng lão và những người khác, dù sao họ là kẻ địch, vẫn phải đánh đối phương một đòn bất ngờ.

Những tên tiểu tốt Uông gia tuy bị bàn tán ngay trước mặt, nhưng họ cũng không dám lên tiếng.

Khi hai người đó đi về phía trước, lúc đầu không có vấn đề gì, nhưng rất nhanh họ đã vô tình kích hoạt cơ quan.

Lúc này, mưa tên bắn về phía này, Tần Mặc phát hiện phương vị của những mũi tên này đều đặc biệt tinh xảo.

Cho dù hai người này thân thủ không tồi, cũng chỉ né được vài mũi tên trong số đó.

Sau khi một người bị tên bắn trúng, đồng bạn của hắn vậy mà trực tiếp kéo cánh tay hắn, để hắn chắn trước mặt mình.

Vì vậy, người này đã thuận lợi vượt qua nơi này.

Tần Mặc thấy cảnh này, không nhịn được bĩu môi, đây quả nhiên là tác phong trước giờ của người Uông gia.

Khi họ gặp nguy hiểm, họ sẽ hy sinh đồng bạn, để đồng bạn làm bia đỡ đạn cho họ.

Thấy người này đã bị mưa tên bắn chết, hắn ta liền ném xác người này xuống đất.

Đại trưởng lão Uông gia và Lý trưởng lão đương nhiên cũng chú ý đến, nhưng họ không nói gì cả, dù sao đây vẫn luôn là quy tắc của Uông gia họ.

Ngược lại, người Hoắc gia đều bĩu môi, đối với hành vi này vô cùng khinh thường.

Mặc dù mỗi người họ đều rất muốn sống, nhưng họ cũng luôn cân nhắc cho đồng bạn.

Ít nhất họ sẽ không dùng thân thể đồng bạn để làm bia đỡ đạn.

Nhưng lại nghĩ lại, dù sao đây cũng là người Uông gia, có quan hệ gì với họ chứ?

Họ lười quản nhiều như vậy.

Người kia sau khi xuống đất nhìn con đường mộ còn lại một nửa, cau mày.

Chỉ mới đi được một nửa mà đã gặp nguy hiểm như vậy, vậy tiếp theo không phải sẽ rất phiền phức sao?

Hắn ta tiếp tục nâng cao cảnh giác, đi về phía trước.

Lúc này, hắn ta dường như dẫm phải thứ gì đó, một cái hộp đột nhiên rơi xuống.

Rất nhiều thi miết từ trong hộp này chạy ra.

Người Uông gia này hít một hơi khí lạnh, sau đó hắn ta vội vàng lấy ra một con dao găm từ trên người.

Hắn ta biết, nếu mình lùi lại, e rằng sẽ chết rất thảm, cho nên hắn ta phải từ đây giết ra một con đường máu.

Khi những con thi miết đó xông về phía hắn ta, hắn ta vung con dao găm trong tay chém vào thân hai con thi miết trong số đó.

Hai con thi miết đó trong nháy mắt bị hắn ta chém thành hai nửa.

Nhưng những con thi miết khác không hề sợ hãi, chúng tiếp tục xông về phía người này.

Thi miết thật sự quá nhiều, người này nhận ra hắn ta không thể tiếp tục ở lại đây, suy nghĩ một chút, hắn ta lấy ra một ít bột từ trên người.

Thứ này chính là thứ mà gia tộc họ nghiên cứu ra để đối phó với những con thi miết này.

Ngay lập tức, hắn ta rắc những thứ này ra, có thứ này, những con thi miết đó quả thực có chút do dự, dường như không dám lại gần.

Tần Mặc nhướng mày, nhìn sang Đại trưởng lão Uông gia bên cạnh, không ngờ thứ họ nghiên cứu ra cũng khá hữu dụng.

Trên mặt Đại trưởng lão Uông gia lộ ra một tia đắc ý, nhưng ông ta không nói nhiều, chỉ lại nhìn chằm chằm vào tình hình không xa.

Tần Mặc cũng đang ở đây quan sát.

Anh rất muốn biết người này rốt cuộc có thể qua được không, nếu có thể, chứng tỏ cơ quan này dường như cũng không có tác dụng gì lớn.

Dù đã dùng hết số bột đó, cũng không hoàn toàn xua đuổi được những con thi miết này.

Trong lòng người này thót một cái, nhưng hắn ta không nói gì cả, chỉ nhanh chóng chạy về phía trước.

Ngay lúc này, hai con thi miết bò lên người hắn ta, trực tiếp cắn trúng hắn ta.

Người này hét lên một tiếng thảm thiết, hắn ta quay đầu nhìn về phía Đại trưởng lão Uông gia, dường như đang cầu cứu Đại trưởng lão Uông gia.

Đại trưởng lão Uông gia lại hừ lạnh một tiếng.

"Đồ vô dụng." Mặc dù số lượng thi miết ở đó quả thực khá nhiều, nhưng đã dùng nhiều bột như vậy mà vẫn không thể thoát ra được.

"Còn không mau đứng dậy, tiếp tục đi về phía trước, giúp chúng ta thăm dò xem ở đây rốt cuộc còn có nguy hiểm gì." Nghe vậy, người của Uông gia kia đã lòng tro dạ lạnh.

Xem ra người trong gia tộc chuẩn bị vắt kiệt công dụng cuối cùng của hắn ta.

Nhưng dù hắn ta biết điều này cũng không thể làm gì được.

Ngay lập tức, hắn ta liền đứng dậy, ánh mắt đặt lên phía trước.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn ta lại chạy về phía trước.

Ngay lúc này, không biết hắn ta lại dẫm phải cơ quan gì, rất nhiều đá vụn từ trên rơi xuống.

Chương 1251

Hắn ta lại bị đập trúng hai cái.

Những con thi miết kia vẫn không ngừng cắn xé cơ thể hắn.

Người của Uông gia này vô cùng đau đớn, nhưng không có bất kỳ ai đối với hắn ta có một tia thương hại.

Hắn ta tiếp tục đi về phía trước, ngay lúc này, lại có một tảng đá tròn khổng lồ, từ không xa lăn về phía này.

Người này trợn to mắt.

Sức mạnh của tảng đá này rất lớn, e rằng hắn ta căn bản không chống đỡ nổi.

Quả nhiên.

Tảng đá này thẳng tắp lăn về phía hắn ta, còn ép cơ thể hắn ta sang một bên.

Tảng đá dường như được làm bằng chất liệu đặc biệt, người này dùng dao găm trong tay đâm hai nhát, lại phát hiện căn bản không thể đâm xuyên qua tảng đá.

Cơ thể người này trực tiếp bị tảng đá đè qua, còn va vào tường bên cạnh, vì vậy sau khi tảng đá lăn qua, người này liền thoi thóp.

Hắn ta nhìn những con côn trùng trên người, không có năng lực phản kháng.

Bên kia, Tần Mặc thấy vậy thì bĩu môi, Trương Kỳ Lân cũng lúc này lắc đầu.

"Không ngờ chỉ mới đi được một nửa quãng đường thôi, xem ra nguy hiểm tiếp theo vẫn còn rất nhiều." Trương Kỳ Lân nhìn sang

Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc đáp một tiếng.

"Đúng vậy." Nhưng bây giờ họ không cần vội, cứ để người Uông gia đi qua đây một lượt, sau đó họ sẽ qua sau.

"Bây giờ làm sao?" Lý trưởng lão cau mày, không ngờ tổn thất hai người, họ vẫn chưa thể biết cơ quan bên trong rốt cuộc là gì.

"Cùng nhau xông qua đây đi, xem ra cái này cũng không có gì khó." Đại trưởng lão Uông gia lắc đầu, cơ quan này một ngàn năm trước có lẽ rất lợi hại, nhưng bây giờ không là gì cả.

Những người Uông gia này nhìn nhau.

Xem ra lát nữa một số người trong số họ lại phải trở thành bia đỡ đạn.

Nhưng không còn cách nào khác, đã trở thành người của Uông gia, thì họ có số phận mà mình phải hoàn thành.

Ngay lập tức, họ liền cùng nhau đi về phía trước.

Lúc này Tần Mặc đang nhìn họ, anh vẫn rất muốn biết tiếp theo sẽ có nguy hiểm gì.

Những nguy hiểm phía trước là những gì họ đã biết, nên người Uông gia rất dễ dàng né qua.

Tiếp theo là tảng đá đặc biệt lớn kia.

"Chất liệu của tảng đá này rất đặc biệt, không dễ đối phó như vậy đâu, mọi người cẩn thận." Đại trưởng lão Uông gia nhắc nhở những người Uông gia này, dù sao những gì cần nói ông ta đã nói rồi, nếu những người này tự mình không chú ý dẫn đến bị thương hay gì đó, ông ta chắc chắn không quản được.

Những người này đều vội vàng gật đầu.

Họ cũng không phải kẻ ngốc, trong lòng họ đương nhiên hiểu rõ.

Tần Mặc nghe thấy những lời này thì bật cười, thực ra có những lúc không phải họ cẩn thận một chút là có thể giải quyết được.

Quả nhiên khi tảng đá đó xuất hiện, những người Uông gia này đều vội vàng tự tìm chỗ ẩn nấp.

Rất nhiều người đều bò lên trên, nhưng ngay lúc này, trên đó lại đột nhiên xuất hiện rất nhiều kiến trắng.

Những con kiến trắng này nhanh chóng bò về phía những người này, không bao lâu, liền có vài con bò lên người của một người Uông gia.

Hắn ta cau mày, nói thật, hắn ta không để ý đến những con kiến trắng này, nên trực tiếp đưa tay nghiền chết chúng.

Nhưng không ngờ số lượng kiến trắng đến lại ngày càng nhiều.

Lúc này ở dưới, tảng đá kia đã xuất hiện, thể tích tảng đá rất lớn, tất cả mọi người của họ đều không có cách nào trượt xuống dưới, nên chỉ có thể chịu đựng những con kiến trắng này.

Không biết có phải trên người người kia dính phải mùi gì đặc biệt, hay là những con kiến trắng này biết báo thù cho đồng bạn của chúng, vậy mà có không ít con đã đến trên người người này.

Những con kiến trắng này đều bắt đầu gặm nhấm huyết nhục của người này, người này hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó hắn ta không ngừng cào cấu những con kiến trắng trên người.

Chỉ tiếc là, tác dụng không lớn lắm.

Chỉ chưa đầy vài giây, người này liền trực tiếp biến thành bộ xương trắng rơi xuống đất.

Những người Uông gia này toàn bộ đều hít một hơi khí lạnh.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới là, những con kiến trắng đó

sau khi ăn huyết nhục của người, hình thể của chúng vậy mà lớn hơn, và tốc độ còn đặc biệt nhanh.

Chỉ thấy những con kiến trắng đó lại xông về phía một mục tiêu bên cạnh.

Người kia vội vàng lấy ra dao găm, để chống cự những con kiến trắng này.

Chỉ tiếc là, tác dụng không lớn lắm, không bao lâu đã có vài con kiến trắng đến trên cánh tay của hắn ta, mục tiêu của những con kiến trắng này rất rõ ràng, chúng trực tiếp cắn xuống cánh tay của người này.

Người này cũng hét lên một tiếng thảm thiết, hắn ta trơ mắt nhìn cánh tay của mình biến thành xương trắng, con dao găm trong tay cũng rơi xuống đất.

Còn những con kiến trắng này, thì nắm lấy cơ hội này, tiếp tục gặm nhấm những huyết nhục khác của hắn ta.

Người này cũng rất nhanh bị ăn sạch.

Đại trưởng lão Uông gia siết chặt nắm đấm, không ngờ chỉ trong một hai phút ngắn ngủi, người Uông gia của họ vậy mà trực tiếp tổn thất hai người.

Tốc độ của tảng đá kia khá nhanh, lúc này đã rất gần họ rồi.

Những người Uông gia còn sống này đều thở phào nhẹ nhõm, xem ra tính mạng của họ có thể giữ được rồi.

Còn đồng bạn của họ… Chỉ có thể nói họ xui xẻo hơn, không trách được người khác.

Những người Uông gia này đều lắc đầu, họ không nghĩ nhiều nữa, chỉ lại nhìn chằm chằm vào những con kiến trắng này.

Chỉ cần những con kiến trắng này đến gần họ, họ sẽ dùng dao găm trong tay để đẩy lùi.

Số lượng kiến trắng ngày càng nhiều, lại có một người Uông gia bị chúng gặm nhấm hết, nhưng lúc này tảng đá khổng lồ kia đã trượt qua, mọi người họ đều vội vàng đáp xuống đất.

Chương 1252

Những con kiến trắng kia dường như có mục tiêu hoạt động cụ thể, chúng ở đây lượn một vòng rồi lại một vòng, nhận ra không có thịt người để ăn, chúng liền lại từ khe nứt chui vào.

Sắc mặt Đại trưởng lão Uông gia trở nên khó coi, nắm đấm cũng siết chặt, không ngờ lại ở đây chờ đợi họ.

Nghĩ vậy, ông ta cúi đầu, ánh mắt đặt lên tay mình, thực ra ông ta cũng bị kiến trắng cắn một miếng.

Chỉ là sức mạnh trên người ông ta khá tốt, mới đẩy lùi được những con kiến trắng đó.

"Mọi người sao rồi?" Đại trưởng lão Uông gia lại nhìn những người Uông gia khác, thực ra có vài người cũng bị kiến trắng cắn trúng, thực lực của họ cũng được, mới không chết ở đây.

"Chúng tôi không sao." Họ đều lắc đầu, dù sao đi nữa, bây giờ vẫn phải nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Mọi người họ đều không ở lại đây nữa, chỉ vội vàng đi về phía trước.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới là, vậy mà lại có rất nhiều con rết từ trên rơi xuống.

Tần Mặc đưa tay, véo cằm, cơ quan ở đây thật sự kỳ lạ, anh không phát hiện bất kỳ điểm kích hoạt nào.

Dường như chỉ cần những người Uông gia này đến một khu vực cụ thể, sẽ khiến cơ quan bên trong mở ra.

Tần Mặc lắc đầu, nhưng dù không nghĩ ra, anh cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ dựa vào tảng đá phía sau, nhìn chằm chằm vào nơi

không xa.

Những con rết này trông không khác gì những con bình thường, nhưng một người Uông gia trong số đó không cẩn thận bị cắn một miếng, hắn ta liền trực tiếp sùi bọt mép ngã xuống đất, và cả người sắc mặt đều trở nên rất đen.

Trông như bị trúng kịch độc.

"Chết rồi, những con rết này có độc, mọi người cẩn thận một chút, đừng để bị cắn." Đại trưởng lão Uông gia nói câu này thì ngẩng đầu nhìn đám người trước mặt, họ đều đáp một tiếng.

Nhưng dù họ có phòng bị thế nào, cũng không thể né được nhiều như vậy.

Nhận ra cứ thế này không phải là cách, Đại trưởng lão Uông gia lập tức nhắc nhở họ.

"Mọi người đừng ở đây nữa, rời khỏi đây trước rồi nói." Nghe vậy, những người này đều đáp một tiếng, sau đó họ đều vội vàng đi theo bên cạnh Đại trưởng lão Uông gia, chạy về phía trước.

Nhưng chạy được một lúc, họ phát hiện trước mặt vậy mà có một bức tường được tạo nên bởi những con rết.

"Cái này…" Những người Uông gia này hít một hơi khí lạnh, lúc đầu sao họ không chú ý đến những con rết này lại tạo thành như vậy chứ?

Tần Mặc lúc này cũng nheo mắt lại, nói thật, độ thông minh của đám rết này quả thực nằm ngoài dự liệu của hắn.

Tuy nhiên Tần Mặc cũng không nói gì, chỉ tiếp tục nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt.

Người của Uông gia không còn cách nào khác, chỉ có thể thử xông

ra từ đây, ngay lập tức bọn họ liền bắt đầu hành động.

Uông gia đại trưởng lão xông lên phía trước nhất, tuy nói bị mấy con rết này cắn trúng thì có khả năng sẽ bị thương, nhưng nếu ông ta không làm vậy, những người khác rất có khả năng sẽ lại có thương vong.

Người Uông gia bọn họ không thể hy sinh thêm nữa.

Nghĩ vậy, Uông gia đại trưởng lão hít sâu một hơi, tiếp đó trên người ông ta xuất hiện một luồng năng lượng màu đen.

Luồng năng lượng đen sì rít lên lao về phía đám rết trước mặt.

Bức tường rết lập tức xuất hiện một cái lỗ đặc biệt nhỏ.

Uông gia đại trưởng lão đang định cho người chui qua, lại phát hiện đám rết lại không ngừng điền vào chỗ trống. "Không được, cái lỗ này hơi nhỏ, như vậy chắc chắn là không qua được." Đám người Uông gia lắc đầu.

Uông gia đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, mấy kẻ này đúng là đồ phế vật vô dụng! "Không biết còn cần các ngươi làm gì nữa, ngay cả cơ hội này cũng nắm không chắc." Nói xong, ông ta lại chăm chú nhìn bức tường trước mặt, tìm kiếm đột phá khẩu.

Rất nhanh, ông ta liền mở ra được một lối đi trên bức tường, trực tiếp túm lấy vai một tên người Uông gia, ném hắn qua đó.

Nhưng vừa mới bay sang bên kia, người nọ liền phát ra một tiếng thét thảm thiết.

Uông gia đại trưởng lão nhíu mày, chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ bên trong còn có tình huống gì sao?

Uông gia đại trưởng lão tuy không hiểu, nhưng ông ta biết mình phải qua đó xem tình hình trước, nếu không rất có khả năng sẽ xảy ra

chuyện.

Nghĩ vậy, ông ta liền nhìn sang Lý trưởng lão ở bên cạnh. "Lát nữa ta đến đó sẽ mở lại lối đi cho các ngươi, các ngươi mau chóng chui qua, hiểu chưa?

Nếu kẻ nào không nắm bắt được cơ hội mà bị kẹt lại đây thì đừng trách ta không cứu." Uông gia đại trưởng lão hừ lạnh, lắc đầu.

Dù sao những gì cần nói ông ta đều đã nói rồi, còn đám người này có làm được hay không thì hoàn toàn dựa vào chính bọn họ.

Mấy người Uông gia nhìn nhau, đều gật đầu.

Để sống sót, bọn họ chắc chắn phải nghe lời.

Uông gia đại trưởng lão lại nhìn vào cái lỗ tròn trước mặt, đã vậy thì tiếp theo ông ta phải hành sự cẩn thận mới được.

Tuy nói tên người Uông gia bị ném qua kia có thể là do phế vật nên mới chết, nhưng ông ta không thể đi vào vết xe đổ.

Nghĩ vậy, ông ta liền trực tiếp ngưng tụ sức mạnh, đánh vào bức tường trước mặt.

Bức tường rết lần nữa xuất hiện một vết nứt, Uông gia đại trưởng lão nhân cơ hội này trực tiếp lao qua.

Không bao lâu sau, ông ta liền sắp tiếp đất, lại phát hiện trước mặt thế mà lại có một cái hồ axit cực lớn.

Trong hồ đang có một ít máu, thoạt nhìn hẳn là của người vừa rồi, hơn nữa xương cốt của hắn hiện tại bị ăn mòn chỉ còn lại một chút xíu.

Axit đậm đặc như vậy, thảo nào vừa rồi hắn lại hét lên thảm thiết đến thế.

Uông gia đại trưởng lão hít sâu một hơi, ông ta không nghĩ nhiều

nữa, chỉ tìm một chỗ đặt chân, nhắc nhở người bên kia. "Ở đây có một hồ axit, lúc các ngươi qua đây phải cẩn thận một chút." Uông gia đại trưởng lão không hề hạ thấp giọng, ông ta biết nhóm Tần Mặc cố ý để mình đi đầu dò đường.

Nhưng nếu ông ta không nhắc nhở người nhà mình, nhất định sẽ vô tình xảy ra chuyện.

Chương 1253

Nghe vậy, người Uông gia mới hiểu ra, bọn họ đều gật đầu.

Tiếp theo, khi Uông gia đại trưởng lão mở bức tường ra lần nữa, bọn họ đều từng người một lao qua.

Có Đại trưởng lão nhắc nhở, bọn họ cũng không gặp chuyện gì.

Sau khi đáp xuống đây, đám rết kia liền trực tiếp tản đi.

Sắc mặt Uông gia đại trưởng lão hơi khó coi, nhưng nghĩ lại lát nữa nhóm Tần Mặc cũng sẽ đi qua đây, lại cảm thấy không có gì nữa.

Ông ta lại chăm chú nhìn cái hồ axit trước mặt. "Mới đầu chúng ta thế mà không phát hiện ra cái hồ này, có điều cái hồ này lớn như vậy, chúng ta làm sao mới có thể qua được đây?" Lý trưởng lão nói câu này thì nhíu mày.

Uông gia đại trưởng lão thở dài: "Còn có thể ra ngoài bằng cách nào?

Đương nhiên là liều mạng xông qua rồi." Tần Mặc nghe thấy câu nói của ông ta thì cười lạnh một tiếng, xem ra người Uông gia đến đây cũng không chuẩn bị quá nhiều trang bị.

Nếu không thì bọn họ đã có thể dùng trang bị để vượt qua chỗ này.

Không có trang bị, rất có khả năng sẽ chết tại đây.

Uông gia đại trưởng lão thực lực cũng khá mạnh, ông ta lùi lại vài bước về phía sau, nhảy vọt về phía trước, liền vững vàng đáp xuống bờ bên kia.

Tiếp đó ông ta lại nhìn đám người Uông gia cách đó không xa. "Các ngươi tự mình nghĩ cách qua đây đi." Tần Mặc bĩu môi, để đám

người này tự nghĩ cách, còn không bằng trực tiếp bảo bọn họ đi chết.

Mấy tên người Uông gia có sự chắc chắn đều nhảy qua được.

Thực lực mấy người bọn họ đều tạm ổn nên mới không xảy ra chuyện gì.

Đám người Hoắc gia đưa mắt nhìn nhau, nói thật, đám người bọn họ tuy đã nghỉ ngơi một thời gian dài, nhưng bọn họ cũng không nắm chắc hoàn toàn việc nhảy qua đây.

Xem ra lần này vẫn khá phiền phức.

Tần Mặc biết tâm tư của bọn họ, nhưng hiện tại Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ tiếp tục chờ đợi ở đây.

Quả nhiên, cái hồ này xác thực không phải ai cũng có thể nhảy qua được, cộng thêm việc đám người này đã biết trong hồ là axit, cho nên có hai kẻ ý chí không kiên định đã trực tiếp ngã vào trong hồ axit.

Trên mặt hai người kia rất nhanh liền bị bỏng nổi lên bọt máu.

Nhưng thảm trạng của bọn họ còn không chỉ dừng lại ở đó.

Rất nhanh, mặt của bọn họ đã bị ăn mòn đến mức không còn gì, nhưng các dấu hiệu sinh tồn của cơ thể vẫn còn, cho nên tiếng thét thảm thiết của bọn họ vẫn cứ kéo dài.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, thấy bên kia không có gì nguy hiểm, hơn nữa còn có một cánh cửa lớn khắc hoa văn, hắn liền đứng dậy. "Thời gian không còn nhiều lắm." Đám người Hoắc gia nhìn nhau một cái, tiếp đó bọn họ cũng đều đi theo Tần Mặc về phía cửa ải này. "Tuy nói nguy hiểm không phải đặc biệt nhiều, nhưng vẫn có khả năng sẽ táng mạng." Chính vì bọn họ đã biết trước những thứ bên trong cửa ải này nên trong lòng Tần Mặc mới nắm chắc.

Có điều đám người Uông gia kia cũng thảm thật.

Tần Mặc không nói gì, chỉ đi đầu tiên phong, đồng thời nhắc nhở đám người Hoắc gia bên cạnh. "Lát nữa nhất định phải bám sát theo tôi, biết chưa?" Đám người này lập tức gật đầu.

Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, thực lực Tần Mặc mạnh bao nhiêu, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng.

Nếu bọn họ không nghe Tần Mặc mà làm bừa, vậy bọn họ chỉ có đường chết.

Bọn họ đều nhìn Tần Mặc.

Chỉ cần Tần Mặc xuất phát, bọn họ sẽ bám sát theo Tần Mặc, tránh bị tụt lại.

Phía trước chẳng qua chỉ là một ít tên loạn xạ mà thôi, cái này đối với nhóm Tần Mặc mà nói chẳng là gì.

Hơn nữa có Tần Mặc ở phía trước che chắn, đám người Hoắc gia liền bình an vô sự đi qua.

Sau khi đi qua đây, đám người Hoắc gia đều thở phào nhẹ nhõm.

Không biết vì sao, trong lòng bọn họ rất không nắm chắc.

Tuy có Tần Mặc ở đây giúp bọn họ, nhưng bọn họ vẫn rất sợ hãi.

Tần Mặc nhướng mày.

Tiếp theo chính là đám Thi Biệt kia. "Trên người đám Thi Biệt này đều có độc tố, tôi sẽ mở đường phía trước, các người đi theo sát bên cạnh tôi, nhất định phải chú ý, đừng để tụt lại." "Nhưng mà Tần Mặc, nguy hiểm ở đây nhiều như vậy, cho dù chúng tôi có cẩn thận thế nào, e rằng cũng sẽ có người bị tổn thất." Một người Hoắc gia nói câu này rồi thở dài. "Tôi sẽ cố gắng hết sức hạ thấp tổn thất của chúng ta xuống mức thấp nhất." Tần Mặc không phải thần tiên, hắn không có cách nào nắm chắc trăm phần trăm.

Nghe vậy, Hoắc Tụ Tụ gật đầu: "Anh làm hết sức là được rồi, đám người chúng tôi cũng không phải phế vật, chúng tôi sẽ cố gắng tự bảo vệ mình." Còn kết quả cuối cùng như thế nào, không phải là điều mọi người có thể quyết định.

Phía sau thì phải xem vận may của bọn họ rồi. "Đúng vậy, Tần Mặc, nếu đám người chúng tôi không có cách nào giữ được mạng của mình thì chúng tôi chắc chắn cũng không thể trách lên đầu anh, anh đã làm đủ nhiều rồi." Hoắc Tiểu Thiên nhìn Tần Mặc.

Trước giờ Hoắc Tiểu Thiên có ấn tượng rất tốt với Tần Mặc, anh ta cảm thấy Tần Mặc là một người rất lợi hại.

Cho nên dù có thực sự xảy ra sai sót, bọn họ cũng tuyệt đối không thể trách tội Tần Mặc.

Tần Mặc cười gật đầu: "Vậy được, tôi biết rồi, đã các người đều nói như vậy, vậy tiếp theo mọi người chúng ta hãy đồng lòng nhất trí, vượt qua chỗ này." Khi nói câu này, Tần Mặc nhìn thoáng qua nhóm Uông gia đại trưởng lão cách đó không xa.

Bọn họ dường như không muốn chờ đợi Tần Mặc ở đây, vì vậy bọn họ đang không ngừng tìm kiếm cơ quan, muốn đi qua từ đằng kia.

Nhưng trải qua những chuyện vừa rồi, Tần Mặc cũng ngầm hiểu, nơi này có khả năng chính là chia thành hai ngôi mộ.

Thứ bọn họ muốn lấy rõ ràng là nằm trong mộ huyệt của Tần gia, chứ không phải Uông gia bọn họ.

Vì vậy thứ đó coi như là đồ của Tần gia bọn họ, không thể để người Uông gia tùy ý lấy đi.

Chương 1254

Cánh cửa này cũng không phải người Uông gia bọn họ có thể mở ra được.

Nhưng về những điều này Tần Mặc tốt nhất không nên nói cho đám người Uông gia biết, để bọn họ lãng phí thêm một chút thời gian và tinh lực, như vậy về sau bọn họ sẽ không còn tâm tư đối đầu với mình nữa.

Nghĩ vậy, Tần Mặc lại nhìn về phía mấy người bên cạnh. "Vậy được, mọi người hiện tại chuẩn bị cũng hòm hòm rồi, chúng ta xuất phát thôi." Mọi người đều đáp một tiếng.

Tần Mặc bước lên phía trước một bước, liền có rất nhiều Thi Biệt từ bên trên rơi xuống.

Âm thanh của Hệ Thống đồng thời nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, thỉnh lập tức đánh giết.】 Về cơ quan nơi này, bọn họ đều không hiểu rõ lắm, nhưng bọn họ biết trên người những con Thi Biệt này có độc tố nồng đậm, bọn họ không thể để bị cắn.

Mọi người đều cẩn thận từng li từng tí nhìn chằm chằm đám Thi Biệt kia. "Tôi và Trương Kỳ Lân một trước một sau hộ tống cho các người, những người khác vây thành một vòng tròn, hiểu không?" Tần Mặc nói với bọn họ kế hoạch của mình, bọn họ nghe xong đều gật đầu. "Chúng tôi biết rồi." Thấy đám người này cũng coi như hiểu chuyện, Tần Mặc cười cười, tiếp đó lại nhìn chằm chằm đám Thi Biệt trước mặt.

Tiếp theo chỉ cần đối phó với chúng.

Tần Mặc lao về phía đám Thi Biệt.

Tuy nói những con Thi Biệt này đối với người bình thường quả thực rất khó đối phó, thế nhưng trước mặt Tần Mặc lại có chút không chịu nổi một đòn.

Dù sao từ rất lâu trước kia, đám Thi Biệt này đã không chống lại được Tần Mặc.

Càng đừng nói là hiện tại.

Chỉ một lát sau, đám Thi Biệt này đã bị Tần Mặc đánh tan tác toàn bộ.

Nhưng chúng không vì thế mà chạy trốn tứ tán, ngược lại lao về phía đám người Hoắc gia sau lưng Tần Mặc.

Tần Mặc kéo gần khoảng cách giữa mình và người Hoắc gia, dẫn bọn họ đi về phía trước.

Khiến bọn họ khó có thể tin được là, đi ra khỏi đây, Hoắc gia bọn họ thế mà không có lấy một người bị Thi Biệt cắn bị thương.

Chủ yếu là do bọn họ được Tần Mặc và Trương Kỳ Lân bảo vệ quá tốt, cộng thêm chính bọn họ lại vây thành một vòng tròn, khiến đám Thi Biệt kia không cách nào đến gần. "Thấy chưa?

Chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực thì sẽ không xảy ra chuyện." Mọi người đều đáp một tiếng.

Tần Mặc nói quả thực không sai.

Thấy nhóm Tần Mặc hào phát vô tổn đi qua bên kia, Lý trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

Uông gia đại trưởng lão lại không cảm thấy có gì: "Nguy hiểm tiếp theo còn rất nhiều, bọn họ có thể tránh được một cái cũng không có nghĩa là còn có thể tránh được những cái khác." Uông gia đại trưởng lão nheo mắt lại, tiếp đó ông ta lại nhìn chằm chằm bức tường

trước mặt. "Việc chúng ta cần làm bây giờ không phải là đặt sự chú ý lên người bọn họ, mà là nghĩ cách mở bức tường này ra." Nếu không, bọn họ rất có khả năng sẽ lại phải đánh cược với Tần Mặc.

Chỉ cần bọn họ tiến vào mộ thất tiếp theo trước, bọn họ mới có khả năng nắm giữ quyền chủ động.

Tần Mặc lạnh lùng nhìn Uông gia đại trưởng lão một cái, những lời ông ta nói, kỳ thực Tần Mặc đều nghe thấy.

Tuy nhiên Tần Mặc lại lười để ý tới ông ta nhiều như vậy. "Tiếp theo chúng ta có khả năng sẽ gặp phải đám kiến trắng, chúng ăn thịt máu của đám người Uông gia, tốc độ và thể hình đều không phải thứ chúng ta có thể tùy ý đối kháng, cho nên mọi người nhất định phải cẩn thận." Tần Mặc nhắc nhở bọn họ một chút.

Nghe Tần Mặc nói vậy, bọn họ đều đáp một tiếng, bất luận thế nào, bọn họ đều sẽ làm theo lời Tần Mặc nói.

Nếu không có Tần Mặc, e rằng vừa rồi bọn họ đã bị Thi Biệt cắn trúng rồi.

Tần Mặc không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm phía trước.

Hạo Thiên Chân thở dài một hơi: "Tảng đá kia lớn như vậy, hơn nữa còn có kiến trắng, xem ra lần này chúng ta có chút khó khăn rồi." "Cậu nói xem nếu chúng ta trực tiếp phá vỡ tảng đá kia, có phải là không cần lo lắng bị đè trúng nữa không?" Tần Mặc nói câu này, nhìn mấy người trước mặt, bọn họ đều ngẩn người một chút. "Nhưng mà tảng đá kia được làm từ dược liệu đặc thù, người Uông gia thử dùng dao găm đâm một cái, căn bản là đâm không thủng." Tần Mặc gật đầu, điểm này tự nhiên hắn cũng nhìn thấy. "Không sao cả, bọn họ không có cách nào đập nát tảng đá này, không có nghĩa là chúng ta không làm được." Tần Mặc bật cười.

Nhưng dù thế nào, bọn họ vẫn phải chuẩn bị trước cho tốt. "Như vậy đi, các người cứ nghĩ cách tìm chỗ nấp trước, cẩn thận đám kiến trắng kia, tôi thử ở đây phá vỡ tảng đá kia, nếu được thì các người xuống, không được tôi sẽ qua đó." Mọi người đều có chút do dự, Tần Mặc có thể tránh được tảng đá kia sao? "Anh xác định muốn làm như vậy?" Trương Kỳ Lân chăm chú nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đáp một tiếng, việc này đối với hắn không có độ khó gì. "Yên tâm đi, tôi có thể làm được." Nghĩ ngợi một chút, Trương Kỳ Lân vẫn vươn tay vỗ vai Tần Mặc: "Tôi muốn ở lại đây cùng anh." Dù thế nào, anh cũng không thể để Tần Mặc xảy ra chuyện.

Tần Mặc nhướng mày, đã Trương Kỳ Lân nguyện ý ở lại đây, vậy hai người bọn họ cứ ở lại đây thôi. "Được, có điều lát nữa nếu hai chúng ta thực sự không đỡ nổi tảng đá kia, không cách nào làm nó vỡ vụn thì hai ta phải mau chóng nhảy lên trên." Tần Mặc nói câu này rồi chỉ vào bức tường cách đó không xa.

Chỗ đó có một điểm lồi ra, hai người bọn họ có thể đến đó.

Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, dù sao Tần Mặc cũng đã quyết định, vậy bọn họ cũng không cần thiết phải trì hoãn thời gian nữa, phải mau chóng qua đó đuổi theo đám người Uông gia mới được.

Đợi đến khi đám người Hoắc gia đều leo lên trên, Tần Mặc lúc này mới đưa mắt nhìn về phía xa, hít sâu một hơi.

Sau đó, Tần Mặc bước lên phía trước một bước, cách đó không xa lập tức truyền đến tiếng ầm ầm.

Một tảng đá khổng lồ lăn từ bên kia tới, lao thẳng về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, cả hai đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khi tảng đá này đến trước mặt hai người, thế mà lại dừng lại một cách kỳ lạ.

Tần Mặc nhíu mày, chuyện này là sao?

Lúc này, Uông gia đại trưởng lão đang chú ý tình huống bên nhóm Tần Mặc, thấy tảng đá này thế mà không đè Tần Mặc bọn họ, nắm đấm Uông gia đại trưởng lão lập tức siết chặt.

Chương 1255

Thế này là ý gì?

Chẳng lẽ tảng đá này chỉ nhắm vào người Uông gia bọn họ sao?

Tần Mặc cũng có chút không hiểu, hắn vươn tay sờ lên tảng đá, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy dược liệu này dường như có chút quen thuộc.

Thật là kỳ quái, hắn dường như chưa từng đến nơi này, càng chưa từng nhìn thấy thứ được làm từ loại dược liệu này. "Chẳng lẽ đây chính là ý trời sao?" Trương Kỳ Lân ở bên cạnh nói câu này rồi lại nhìn Tần Mặc, Tần Mặc là người Tần gia, Tần gia với nơi này nhất định là có ràng buộc đặc thù.

Tần Mặc lắc đầu: "Cái này tôi cũng không biết." Trương Kỳ Lân thở dài: "Có điều như vậy cũng khá tốt, ít nhất chúng ta không cần lo lắng sẽ bị tảng đá này nghiền nát." Nói xong câu này, anh ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn lên trên, lại phát hiện đám kiến trắng đã xuất hiện ở đó.

Trương Kỳ Lân nheo mắt lại.

Đám người Hoắc gia vội vàng đối kháng với đám kiến trắng này.

Tần Mặc đi đến bên cạnh mấy người bọn họ, giúp bọn họ một tay, không bao lâu sau, đám kiến trắng này đã bị Tần Mặc đánh lui toàn bộ.

Đồng thời, sau khi khí tức Hắc Long Huyết Mạch trên người Tần Mặc được giải phóng, đám kiến trắng kia toàn bộ đều vội vàng lùi về phía sau, dường như vô cùng sợ hãi Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày.

Nói thật, đối với cảnh tượng như vậy, hắn vẫn khá hài lòng. "Biết đường rút lui là tốt." Nói xong, Tần Mặc lại nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh. "Chúng ta dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước đi." Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, tiếp đó Tần Mặc và Trương Kỳ Lân trực tiếp nhảy qua tảng đá lớn này.

Hai người vừa mới tiếp đất, tảng đá kia liền lại lăn về phía trước, phảng phất như đang tránh né hai người bọn họ. "Không phải chứ, cậu đây có phải là có thể chất 'cẩm lý' (may mắn) không?" Bàn Tử nói câu này với vẻ hơi kinh ngạc nhìn Tần Mặc, việc này thực sự là nằm ngoài dự liệu của gã.

Tần Mặc nhún vai: "Cái này tôi cũng không biết, có điều đã đi qua rồi thì tiếp theo chúng ta chỉ cần ứng đối với phiền phức phía sau là được." Bọn họ đều gật đầu, tiếp theo bọn họ tiếp tục đi về phía trước, tuy nói nguy hiểm ở đây đúng là khá nhiều, nhưng đối với nhóm Tần Mặc mà nói cũng chẳng tính là gì.

Rất nhanh, nhóm Tần Mặc đã đi đến chỗ nhóm Uông gia đại trưởng lão, bên phía Uông gia đại trưởng lão lúc này vẫn chưa mở được cánh cửa kia ra.

Người Hoắc gia đều không nhịn được trào phúng nói: "Tôi còn tưởng người Uông gia các người lợi hại thế nào cơ, hiện tại xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi." "Nói như vậy, các người cảm thấy các người rất mạnh sao?" Bọn họ lắc đầu, Tần Mặc bật cười, đáp một tiếng: "Đúng vậy, so với các người thì chúng tôi có khả năng đúng là không bằng, nhưng thế thì đã sao chứ?

Ít nhất chúng tôi có thể bình an vô sự đi từ bên kia qua đây, nhưng người Uông gia các người lại tổn thất rất nhiều.

Không chỉ có vậy, các người đến giờ vẫn không cách nào mở được cánh cửa này, càng thêm làm nổi bật thực lực của các người."

Những lời lẽ châm chọc này của Tần Mặc khiến đám người Uông gia đều rất không vui, nhưng bọn họ lại biết bản lĩnh của Tần Mặc, không dám làm càn trước mặt hắn. "Chúng ta có muốn thử một chút không?

Mở cánh cửa này ra xem." Hoắc Tụ Tụ nhìn Tần Mặc.

Thấy người Uông gia vẫn đang thử ở đó, Tần Mặc xua tay: "Tạm thời chưa cần, cứ để bọn họ bận rộn ở đó đi, dù sao chúng ta cũng không vội." Tần Mặc cười nói xong câu này thì ngồi xuống một tảng đá, nhìn bọn họ.

Uông gia đại trưởng lão thấy Tần Mặc như vậy, nắm đấm siết chặt lại, xem ra Tần Mặc nắm chắc phần thắng, cảm thấy bọn họ nhất định không thể mở cái này ra được.

Nhưng không sao cả, Tần Mặc càng nghĩ như vậy, bọn họ càng muốn đánh vào mặt Tần Mặc.

Sau đó, Uông gia đại trưởng lão liền quay đầu lại, chăm chú nhìn vào cánh cửa đá này, ông ta dùng sức đẩy cửa đá, lại phát hiện tác dụng không lớn lắm.

Trong lòng Uông gia đại trưởng lão lập tức có chút không thoải mái.

Xem ra sự thật so với tưởng tượng của ông ta vẫn có chút khác biệt.

Tần Mặc thì ngáp một cái, tiếp đó lại nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh: "Vừa rồi mấy thứ đó không làm anh bị thương chứ?" Trương Kỳ Lân lắc đầu: "Trong mắt cậu tôi trở nên yếu ớt như vậy sao?" Tần Mặc nhướng mày: "Vậy tự nhiên là không phải, nhưng dù thế nào tôi vẫn muốn quan tâm anh một chút, mọi người chúng ta đều không sao thì tốt quá rồi, không giống như một số người, tự cảm thấy

thực lực của mình rất mạnh, hiện tại còn không phải cũng bị chặn lại ở chỗ này, không cách nào vào được sao?" Uông gia đại trưởng lão cười cười, nhìn Tần Mặc: "Hay là chuyện này vẫn giao cho các người đi, chúng tôi đều đã dò xét nguy hiểm trong mộ đạo rồi, các người mở cánh cửa này cũng không quá đáng chứ?" Tần Mặc nhìn sang những người Uông gia khác.

Đám người này đều có chút hậm hực bất bình. "Người trong gia tộc các người hình như không quá muốn để tôi qua đó làm, cho nên vẫn là thôi đi." "Cậu xác định không mở sao?

Nếu vậy thì mọi người chúng ta chỉ có thể đợi ở đây, lãng phí thời gian thôi." Uông gia đại trưởng lão chăm chú nhìn Tần Mặc, ông ta biết Tần Mặc không vội, chỉ đơn thuần vì người Uông gia bọn họ quá muốn có được thứ bên trong này.

Kỳ thực bản thân Tần Mặc cũng rất hứng thú với đồ vật bên trong, chỉ là muốn 'tọa sơn quan hổ đấu', thu ngư ông đắc lợi mà thôi.

Đã như vậy, bọn họ cũng thi gan với Tần Mặc một chút. "Tùy tiện thôi, nếu người Uông gia các người nguyện ý thỉnh tôi qua đó thì tôi chắc chắn vẫn có thể giúp một tay." Tần Mặc nói câu này rồi gật đầu.

Uông gia đại trưởng lão hít sâu một hơi, những người Uông gia khác cũng bị Tần Mặc chọc tức không nhẹ, nhưng bọn họ biết hiện tại bọn họ chỉ có thể dựa vào Tần Mặc. "Tần Mặc tiên sinh, chúng ta hiện tại là quan hệ hợp tác, vẫn hy vọng cậu có thể giữ nguyên tắc đôi bên cùng có lợi." Điều duy nhất ông ta có thể làm chính là khuyên nhủ Tần Mặc, còn Tần Mặc có nghe hay không thì hoàn toàn xem bản thân Tần Mặc. "Tôi vẫn luôn giữ nguyên tắc như vậy, chẳng qua người của các ông không tôn trọng tôi lắm, cho nên tôi chỉ có thể như vậy." Tần Mặc lắc đầu, hắn chính là muốn chà đạp tôn nghiêm của đám người Uông gia này xuống đất.

Chỉ có như vậy, đợi đến khi đối đầu về sau, bọn họ mới càng có khả năng sẽ thua cuộc.

Lý trưởng lão siết chặt nắm đấm, lão đang định động thủ thì Uông gia đại trưởng lão bên cạnh liền ngăn lão lại. "Vậy Tần Mặc tiên sinh cảm thấy nên như thế nào?" "Không như thế nào cả, chính là hy vọng người Uông gia các người có thể 'thỉnh' tôi qua đó." Khi Tần Mặc nói câu này, hắn nhìn về phía Lý trưởng lão bên cạnh, hắn biết Lý trưởng lão vẫn luôn hậm hực bất bình với hắn, dù sao đối phương trước đó đã bại dưới tay hắn.

Ý của hắn rất rõ ràng, chính là muốn Lý trưởng lão nói những lời hạ mình này.

Lý trưởng lão trừng lớn mắt, lão mạnh mẽ quay đầu nhìn Uông gia đại trưởng lão. "Chúng ta không thể nghe hắn, tên tiểu tử này chính là muốn diệt chí khí của chúng ta, nâng uy phong của hắn, nếu thực sự làm theo lời hắn nói, vậy đám người chúng ta còn mặt mũi gì nữa?" "Cần mặt mũi có tác dụng gì, là mặt mũi quan trọng hay nhiệm vụ của chúng ta quan trọng?

Nếu bị những người trong gia tộc biết ngươi vì mặt mũi của mình mà không làm những việc này, thì ngươi cảm thấy bọn họ sẽ thế nào?" Uông gia đại trưởng lão nheo mắt lại, những gì cần nói ông ta đều đã nói, còn Lý trưởng lão có nghe hay không thì hoàn toàn xem bản thân Lý trưởng lão.

Lý trưởng lão hít sâu một hơi.

Đối phương đều đã lôi gia tộc ra rồi, lão còn có thể nói gì nữa đây?

Ngộ nhỡ nhiệm vụ lần này không thành, e rằng đối phương sẽ nói là do lão không làm những việc này, dẫn đến Tần Mặc không chịu giúp đỡ.

Nhưng dù là vậy, Lý trưởng lão vẫn không muốn trực tiếp qua đó cầu xin Tần Mặc, lão lại nhìn vào cánh cửa này, tỉ mỉ sờ soạng trên cánh cửa.

Tần Mặc cũng không vội, bởi vì vừa rồi hắn phát hiện trên này có một luồng sức mạnh, hơn nữa dùng mắt của hắn có thể nhìn thấy bên ngoài bức tường dường như có một thứ hình thù Hắc Long vô hình.

Cái này người khác không nhìn thấy, bởi vì trên người hắn có Hắc Long Huyết Mạch nên mới có chỗ tương thông với sức mạnh này.

Chương 1256

Tìm kiếm một hồi lâu, Lý trưởng lão đều không tìm được bất kỳ manh mối nào, sắc mặt lão cực kỳ khó coi, Uông gia đại trưởng lão bên cạnh lại nhỏ giọng nhắc nhở hai câu. "Vừa phải thôi, nếu ngươi cứ tiếp tục thế này, lát nữa Tần Mặc e rằng lại được đằng chân lân đằng đầu, chẳng lẽ ngươi muốn hắn tiếp tục đánh vào mặt ngươi sao?" Nghe vậy, Lý trưởng lão hít sâu một hơi, gật đầu.

Vì nhiệm vụ trong gia tộc, lão chỉ có thể hạ mình đi cầu xin Tần Mặc. "Tần Mặc tiên sinh, còn xin cậu có thể giúp chúng tôi mở cánh cửa này ra, đa tạ cậu." Lý trưởng lão nói câu này, cúi người về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thấy thái độ của lão cũng coi như thành khẩn, không nhịn được gật đầu, đứng dậy, cười nói với lão: "Xem ra người Uông gia các người đúng là làm tay sai làm quen rồi, nói mấy câu này, lúc làm mấy chuyện này, làm đến là hợp tình hợp lý." Lý trưởng lão không ngờ, lão đều đã đối với Tần Mặc như vậy, Tần Mặc thế mà còn nói những lời này để sỉ nhục lão, Tần Mặc đây không phải là cố ý sao?

Ngay lập tức lão liền âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc không nói gì nữa, chỉ đi về phía trước.

Nhưng nghĩ lại, Lý trưởng lão lại cảm thấy mình đều đã hạ mình thành cái dạng này rồi Tần Mặc mới chịu giúp, nhỡ đâu lát nữa lão lại nói lời quá đáng, e rằng Tần Mặc lại không thèm để ý nữa.

Vì vậy, lão lại đứng ra phía sau, chờ đợi Tần Mặc hành động.

Sau khi Tần Mặc đi đến cánh cửa này, liền ra vẻ gõ gõ vài cái ở đây.

Lý trưởng lão hừ lạnh một tiếng, xem ra Tần Mặc dường như cũng không có bản lĩnh đặc thù gì.

Uông gia đại trưởng lão lại không nói gì, bởi vì ông ta có thể cảm giác được Tần Mặc dường như quả thực có thể mở cánh cửa này, nếu không vừa rồi Tần Mặc sẽ không dùng thái độ đó để đối đãi với bọn họ.

Nếu Tần Mặc thực sự chơi bọn họ, vậy với tính cách của ông ta cũng tuyệt đối không nhịn được.

Cho dù vì hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc, cũng có thể động thủ với nhóm Tần Mặc trước, cho Tần Mặc một bài học.

Qua không bao lâu, Tần Mặc đã sờ soạng cũng hòm hòm rồi, hắn ngáp một cái. "Cậu rốt cuộc có được hay không thế?" Lý trưởng lão có chút không kiên nhẫn nhìn Tần Mặc, Tần Mặc ở đây ra vẻ ta đây, lão thực sự có chút nhìn không nổi nữa.

Tần Mặc nhướng mày: "Ông vội cái gì chứ, tôi cũng đâu nói tôi không mở được, chẳng qua là muốn nghiên cứu một chút, xem xem ở đây có bố trí cơ quan gì không, nhỡ đâu lát nữa lúc tôi mở cửa lại bị cơ quan này làm cho chết tươi, vậy không phải là khá đáng tiếc sao?" "Cậu chính là muốn lãng phí thời gian của chúng tôi." Một tên người Uông gia nói câu này, vươn tay chỉ vào Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười, nhìn hắn: "Ngươi nói đúng, nhưng không có thưởng, tôi chính là cố ý lãng phí thời gian của các người đấy, lại có thể làm gì được nào?

Các người cái gì cũng không làm được." Tần Mặc nhún vai, tiếp đó hắn lại nhìn vào cánh cửa trước mặt.

Hắn đặt tay giữa không trung, sau đó nhắm mắt lại, năng lượng màu đen trên người từ từ dũng động. "Thứ sức mạnh màu đen này

của Tần Mặc rốt cuộc là cái gì?

Không biết vì sao, mỗi lần tôi đến gần năng lượng màu đen này đều cảm thấy hơi khó chịu." Lý trưởng lão có chút tò mò nhìn sang Uông gia đại trưởng lão bên cạnh, bởi vì lão thực sự không hiểu, cho nên chỉ có thể hỏi Uông gia đại trưởng lão.

Uông gia đại trưởng lão nheo mắt lại: "Ngươi quên rồi sao?

Hắn họ Tần, cũng có nghĩa hắn là hậu duệ của những người đó, trên người hắn có thứ sức mạnh này là rất bình thường." "Nhưng huyết mạch trong gia tộc bọn họ không phải đã sớm diệt tuyệt rồi sao?

Tại sao hiện tại Hắc Long Huyết Mạch của Tần Mặc lại nồng đậm như vậy?" Lý trưởng lão có chút không hiểu.

Kỳ thực rất lâu trước kia bọn họ quả thực rất kiêng kỵ người được mời, nhưng dần dần bọn họ liền không để những người này vào mắt, bởi vì huyết mạch chi lực trên người bọn họ trở nên càng ngày càng loãng.

Thậm chí đến cuối cùng, những người này ngay cả người trong Cửu Môn cũng không bằng.

Cho nên lão mới có chút không hiểu, vì sao huyết mạch chi lực của Tần Mặc có thể thức tỉnh nồng đậm như vậy? "Cái này ta cũng không rõ, có thể là do hắn có kỳ ngộ gì đó đi." Uông gia đại trưởng lão nheo mắt lại, nói thật, ông ta vẫn khá ghét người Tần gia.

Người của gia tộc bọn họ vốn dĩ cũng rất lợi hại, chỉ vì chịu sự chèn ép của Tần gia mới trở nên như thế này.

Hơn nữa, số dược hoàn kia bị người Tần gia đặt ở đây, nếu không thì hiện tại bọn họ cũng chẳng cần để mắt đến đám người Cửu Môn làm gì. "Ông không phải rất ghét Tần Mặc sao?

Đợi khi chúng ta lấy được đồ bên trong, tôi sẽ giao Tần Mặc cho

ông xử lý, ông muốn làm gì cũng được." Đại trưởng lão nhà họ Uông cười lạnh một tiếng.

Tần Mặc cứ diễu võ dương oai trước mặt bọn họ, trong lòng lão cũng đã sớm không chịu nổi hắn.

Nhưng ngẫm lại, lão cảm thấy dù có thực sự ra tay với Tần Mặc thì cũng phải đợi lấy được đồ bên trong rồi tính.

Ngộ nhỡ trên đường gặp nguy hiểm, còn có thể để Tần Mặc ra tay giúp đỡ bọn họ một chút. "Được, tôi biết rồi." Trong mắt Lý trưởng lão lóe lên một tia sáng, lão cười lạnh một tiếng, âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Lão muốn xem xem, Tần Mặc cuối cùng có thể kiêu ngạo đến mức nào?

Đợi lão móc mắt, cắt lưỡi hắn ra, xem hắn còn huyên thuyên được nữa không, lúc đó tha hồ mà hành hạ.

Đối với cuộc đối thoại của hai kẻ kia, Tần Mặc đều nghe thấy hết.

Tuy nhiên, về sự phát triển của Tần gia, trong lòng Tần Mặc cũng tự có tính toán.

Chỉ là Tần Mặc lại lưu ý vài phần đến số dược hoàn mà bọn họ nhắc tới.

Nếu đoán không sai, tổ tiên muốn hắn đến đây, e rằng cũng là để hủy đi số dược hoàn này.

Chỉ không biết tại sao tổ tiên lại không làm việc này, mà lại giao vào tay hắn, bọn họ tin tưởng hắn đến vậy sao?

Tuy Tần Mặc không hiểu, nhưng hắn vẫn làm theo kế hoạch.

Sau khi mở cánh cửa này ra, hắn quay đầu nhìn về phía mấy người nhà họ Uông. "Được rồi, cũng tàm tạm rồi đấy, chúng ta qua đó đi."

Nói rồi, Tần Mặc đi trước dẫn đường, trực tiếp đẩy cánh cửa kia ra, khiến đám người nhà họ Uông nhìn nhau ngơ ngác.

Bọn họ còn tưởng Tần Mặc vừa rồi cố ý làm bộ làm tịch, không ngờ hắn lại thực sự có bản lĩnh mở cánh cửa này ra.

Xem ra Tần Mặc đúng là trợ lực của bọn họ. "Chúng ta có nên nhân lúc đi đường trực tiếp giải quyết Tần Mặc luôn không?" Lý trưởng lão nhỏ giọng hỏi Đại trưởng lão nhà họ Uông.

Nhưng Đại trưởng lão lại xua tay, trong lòng lão rất rõ ràng, phía sau bọn họ thực sự cần Tần Mặc. "Vừa rồi ông cũng thấy luồng năng lượng màu đen trên người hắn rồi chứ?

Nếu tôi đoán không sai, muốn thúc động chiếc chìa khóa trong tay hắn, e rằng phải dựa vào thứ năng lượng này.

Chương 1257

Không có hắn, chúng ta không thể mở được thứ cuối cùng kia." Chỉ có Tần Mặc ở đây, bọn họ mới có khả năng lấy được đồ bên trong ra.

Lý trưởng lão thở dài một hơi, cảm thấy có chút tiếc nuối.

Vốn dĩ lão tưởng có thể giết chết Tần Mặc sớm hơn, hiện tại xem ra vẫn cần phải đợi thêm một chút.

Nhưng không sao, dù gì thực lực nhà họ Uông bọn họ vẫn bày ra đó, hơn nữa phía sau bọn họ còn có viện binh.

Lão không tin đám người Tần Mặc có thể làm được trò trống gì.

Lão ngẩng đầu lên, lại nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc chú ý đến ánh mắt của bọn họ, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, mở miệng nói: "Được rồi, cửa tôi đã mở xong, tiếp theo có phải lại đến lượt các người đi trước dẫn đường không?" "Cậu nghĩ hay nhỉ." Lý trưởng lão bĩu môi.

Đại trưởng lão nhà họ Uông thì giơ tay ngăn cản lão một chút, bởi vì trong lòng Đại trưởng lão biết rõ, e rằng không bao lâu nữa bọn họ sẽ đến đích. "Không cần để ý nhiều như vậy, tiếp theo chúng ta cứ đi về phía trước, việc này đối với chúng ta ngược lại có lợi." Lý trưởng lão thở dài, đáp một tiếng.

Mỗi lần Đại trưởng lão đều có suy nghĩ riêng, bất luận lão nói gì Đại trưởng lão cũng sẽ không nghe.

Đã vậy thì lão cứ ngoan ngoãn nghe lời cho xong, đỡ phải nói nhiều lại chọc cho Đại trưởng lão không vui.

Đại trưởng lão nhà họ Uông đi tuốt ở đằng trước, mấy người còn

lại đi theo sát bên cạnh lão.

Nhưng đi chưa được bao lâu, bọn họ liền nghe thấy tiếng ầm ầm, xung quanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều vật thể hình người bằng gỗ. "Thứ này trông có vẻ như được điều khiển bởi cơ quan đặc thù.

Hơn nữa cơ quan nhìn qua vô cùng tinh xảo." Tiểu Trương nói câu này xong thì quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc ừ một tiếng, quả thực là như vậy. "Đây có phải là cơ quan của Tần gia các anh không?" Hạo Thiên Chân nhỏ giọng hỏi Tần Mặc.

Cậu ta xưa nay vẫn luôn khá tinh ý, cho nên đi suốt chặng đường này, cậu ta có thể cảm giác được ngôi mộ này dường như có liên hệ rất lớn với Tần Mặc, đặc biệt là Hắc Long huyết mạch trên người hắn.

Tần Mặc nhướng mày: "Cái này tôi cũng không rõ lắm, trong những tàng thư ở nhà tôi cũng không thấy miêu tả quá nhiều về cơ quan, có lẽ đã bị tiêu hủy rồi chăng?" Khả năng là vẫn còn sót lại một số tư liệu, ví dụ như cơ quan bọn họ gặp phải khi đi qua mộ đạo kia.

Nhưng những tư liệu đó đều không có tác dụng thực tế gì mấy, những thứ cốt lõi nhất e rằng đã sớm không còn. "Tôi lại có chút tò mò, người Tần gia các cậu sao lại hợp tác với người nhà họ Uông nghiên cứu những thứ này?" Bàn Tử lắc đầu có chút không hiểu.

Tuy nói những người khác của Tần gia tác phong không ra sao, nhưng đi suốt đường này, gã cũng gặp không ít truyền thuyết về Tần gia, những việc họ làm dường như đều là chuyện chính phái.

Việc cùng làm ra loại dược hoàn này với đám người nhà họ Uông quả thật là thiên lý bất dung.

Tần Mặc bật cười: "Anh nói vậy, tôi đâu có sinh ra ở thời đại đó,

sao mà biết được?

Nhưng nếu tôi đoán không sai, e rằng lúc mới bắt đầu bọn họ cũng không biết chỗ tà ác của loại dược hoàn này, đợi làm ra rồi mới hiểu." "Cho nên bọn họ mới khóa dược hoàn lại ở nơi này, không cho những người khác tới gần, thậm chí còn bố trí rất nhiều cơ quan cùng năng lượng đặc thù để trấn giữ." "Hơn nữa trong Tàng Thư Các tôi cũng không phát hiện tư liệu về những thứ này, chứng tỏ bọn họ đã tiêu hủy chúng từ trước, chính là để phòng ngừa người đời sau chế tạo ra loại dược hoàn như vậy." "Anh không phát hiện sao?

Những việc người nhà họ Uông làm toàn bộ đều là những chuyện vi phạm luân thường đạo lý." "Có lẽ gia tộc bọn họ trước đó vẫn luôn nghiên cứu dược hoàn nhưng đều không thành công, cho nên mới đánh chủ ý lên chuyện này." Tần Mặc nói ra suy đoán của mình.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu, cảm thấy Tần Mặc nói cũng khá có lý.

Hoắc Tụ Tụ hừ lạnh một tiếng: "Bất kể nói thế nào, nơi này cũng là địa bàn của Hoắc gia chúng tôi, nếu bọn họ thật sự động thủ ở đây, chúng tôi sẽ không tha cho bọn họ đâu.

Cho dù nhà họ Uông có nội lực hùng hậu, chúng tôi cũng tuyệt đối không chịu thua." Khi Hoắc Tụ Tụ nói câu này, nắm tay siết chặt, trên mặt mang theo một cỗ tinh thần không phục.

Tần Mặc gật đầu, dù thế nào thì khí phách của người Cửu Môn cũng chưa bị đám người kia nuốt chửng. "Được rồi, hiện tại đừng nghĩ những chuyện này nữa, người nhà họ Uông cũng đã tổn thất mấy mạng rồi, đợi lát nữa nói không chừng còn thê thảm đến mức nào nữa kìa." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, nhìn chằm chằm Đại trưởng lão nhà họ Uông.

Hắn nói câu này không hề hạ thấp giọng, bọn họ nghe được rất rõ

ràng. "Bất kể người của chúng ta thế nào, đều có thể đối phó được với cậu." Đại trưởng lão nhà họ Uông rất ít khi nói những lời này, nhưng lần này lão quả thực có chút không nhịn được.

Lão cảm thấy Tần Mặc cứ nói như vậy, có một khả năng chính là muốn mài mòn ý chí của bọn họ.

Lão nghĩ quả thực không sai, nhưng Tần Mặc lại chẳng để ý nhiều đến thế. "Giải quyết cơ quan bị kích hoạt ở đây trước đã, sau đó chúng ta tiếp tục đi xuống." Đại trưởng lão nhà họ Uông nhìn đám người nhà họ Uông bên cạnh.

Tuy nói cơ quan ở đây vô cùng tinh xảo, nhưng không đến mức không thể giải quyết.

Mấy người kia đều đáp một tiếng, tiếp đó bọn họ dồn sự chú ý vào đám cơ quan kia.

Sau đó, bọn họ liền lao về phía những mộc nhân này.

Những cơ quan này vẫn khá linh hoạt, hơn nữa hành động của chúng cũng giống như người bình thường. "Tôi phát hiện người Tần gia các anh với người nhà họ Uông khác biệt cũng lớn đấy, ít nhất các anh không dùng Tống Tử thật sự để giữ mộ." Trương Kỳ Lân nói câu này trong khi vuốt cằm, anh quả thực cảm thấy người thiết kế cũng coi như không tệ.

Tần Mặc nhướng mày: "Cũng tạm được." Lúc này, đám người gỗ kia đã lao về phía Tần Mặc, chúng tập kích tới.

Tần Mặc nhắc nhở Trương Kỳ Lân ở bên cạnh. "Được rồi, chúng ta ra tay đi." Nói xong, bọn họ liền lao về phía đám mộc nhân trước mặt.

Tuy thân thủ của chúng khá nhanh nhẹn, nhưng người nhà họ Hoắc và nhà họ Uông cũng không phải dạng vừa.

Còn về phần Tần Mặc, mấy người này càng là tùy tiện cũng có thể giải quyết đám cơ quan này.

Sau khi đánh nát bọn chúng, Tần Mặc mới thở phào một hơi.

Đám người nhà họ Uông cũng đều bĩu môi. "Loại đồ vật này khẳng định không phải do người trong gia tộc chúng ta thiết kế ra, cũng không biết là ai đặt ở đây." Nếu thật sự là do người trong gia tộc bọn họ làm ra thì sức chiến đấu nhất định rất mạnh.

Tần Mặc nghe vậy thì nhướng mày, Tần gia bọn họ và Uông gia chắc chắn là không giống nhau.

Đại trưởng lão nhà họ Uông lúc này cũng nhìn Tần Mặc thêm hai cái.

Trong lòng Tần Mặc đại khái đã hiểu, trong số những người nhà họ Uông này, có lẽ chỉ có Đại trưởng lão là biết nguồn gốc của ngôi mộ này.

Chương 1258

Còn những người khác có lẽ đều không rõ lắm.

Tuy nhiên về chuyện này Tần Mặc không muốn nói nhiều.

Để đám người này biết đây là mộ huyệt của Tần gia không có bất kỳ lợi ích gì.

Đợi đánh nát toàn bộ đám gỗ kia xong, Tần Mặc mới lại nhìn bọn họ. "Xong rồi, chúng ta chuẩn bị đi thôi." Bọn họ đáp một tiếng.

Đại trưởng lão nhà họ Uông nghe vậy thì cau mày, sau đó lão liền muốn xông lên trước nhất.

Tần Mặc bật cười, nhưng cũng không nói thêm gì.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị rời khỏi nơi này, những thanh gỗ kia đột nhiên hình thành một cái lồng giam khổng lồ, nhốt tất cả bọn họ vào giữa.

Đại trưởng lão nhà họ Uông cau mày.

Chuyện gì thế này?

Sau đó, lão quay phắt đầu lại, nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc đảo mắt một cái. "Ông nhìn tôi như vậy làm gì?

Việc này với tôi đâu có quan hệ gì, tôi cũng đâu thể dự đoán trước những chuyện xảy ra trong mộ huyệt này." Câu này Tần Mặc quả thực không nói dối, nếu Đại trưởng lão nhà họ Uông cố ý đổ vạ chuyện này lên đầu hắn, hắn cũng hết cách.

Nghe vậy, Đại trưởng lão nhà họ Uông mới hít sâu một hơi, đáp: "Thôi bỏ đi." Tiếp đó, lão lại quay đầu nhìn về phía cái lồng trước mặt. "Hiện tại chúng ta chỉ cần phá vỡ cái lồng này là có thể rời khỏi

đây." "Ông có từng nghĩ, những thứ chúng ta gặp lúc đầu có lẽ căn bản chỉ là trò trẻ con, mà cái lồng này mới là thứ chúng ta cần đối phó không?" Tần Mặc nói câu này, cười cười nhìn Đại trưởng lão nhà họ Uông.

Đại trưởng lão ngẩn ra, sau đó lại âm trầm trừng mắt nhìn Tần Mặc: "Cậu còn nói cậu không biết tình huống bên trong này, cậu bây giờ không phải hiểu rất rõ sao?" Tần Mặc nhướng mày: "Cũng thường thôi, nhưng dù sao cũng tốt hơn ông nhiều." Tiếp đó hắn lại nhìn cái lồng trước mặt.

Đúng lúc này, mọi người đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo bất thường.

Tất cả mọi người có chút hoang mang quay đầu nhìn xung quanh.

Rõ ràng nơi này chẳng có gì cả, tại sao bọn họ lại đột nhiên có cảm giác như vậy?

Tần Mặc cười cười, chỉ lên phía trên cùng của cái lồng giam. "Các người nhìn chỗ này xem." Mọi người đều ngẩng đầu lên, thấy bên đó dường như có một thứ hình dạng như cái nút bấm, ai nấy đều cau mày. "Trong tình huống này mà cậu còn cười được sao?" Lý trưởng lão khó hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhún vai: "Có gì mà không cười được?

Hơn nữa, chúng ta đều đã gặp phải tình huống thế này rồi, chẳng lẽ tôi phải giống như các người, đưa đám mà đối phó sao?" Hắn ngẩng đầu, chăm chú nhìn cái nút bấm cách đó không xa. "Có cái nút bấm này đối với chúng ta mà nói có khi là một chuyện tốt, nói không chừng ấn nó xuống là có thể rời khỏi nơi này đấy." "Đã vậy thì chi bằng cậu đi làm việc này đi." Đại trưởng lão nhà họ Uông nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu: "Ngại quá, tôi không có ý định đó.

Dù sao tôi cũng không vội lắm, hơn nữa người bên chúng tôi đều chịu lạnh khá tốt, các người nói có phải không?" Hắn quay sang nhìn mấy người nhà họ Hoắc.

Bọn họ nhìn nhau, nói thật, hiện tại bọn họ đã cảm thấy trên người bắt đầu phát lạnh rồi, thêm một lát nữa có khi sẽ không chịu nổi.

Không ngờ Tần Mặc lại trực tiếp lấy từ trong ba lô ra mấy cái áo bông, đưa cho bọn họ.

Hoắc Tụ Tụ lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với Tần Mặc: "Anh đúng là cái gì cũng mang theo." Tần Mặc cười cười, tiếp đó hắn lại nhìn đám người nhà họ Uông bên kia.

Sắc mặt bọn họ đều có chút khó coi.

Tuy nhiên, Tần Mặc lười quan tâm đến suy nghĩ của bọn họ.

Dù sao lát nữa khẳng định bọn họ sẽ phải tự mình đi ấn cái nút đó.

Đại trưởng lão nhà họ Uông trầm mặc một lát, nhìn một người trong số người nhà họ Uông. "Ngươi lên đó ấn cái nút kia xuống trước, xem có biến hóa gì không." Người nọ sững sờ, sau đó cau mày.

Hắn luôn cảm thấy Tần Mặc chắc chắn không tốt bụng như vậy, cho nên lát nữa nhất định sẽ có nguy hiểm. "Hay là chúng ta cứ tính lại đi, không thể mắc bẫy thằng nhãi này được." "Ngươi không thấy trong tay bọn họ đều có áo bông sao?

Cứ tiếp tục thế này, chúng ta chắc chắn không chịu nổi đâu." Một người khác của nhà họ Uông xúi giục người này, bảo hắn qua ấn nút. "Nói thì nhẹ nhàng lắm, có bản lĩnh thì ngươi qua đó đi, đừng có đẩy việc này lên người ta." Thấy trong tình huống này mà bọn họ không biết đoàn kết, lại còn đùn đẩy nhau, sắc mặt Đại trưởng lão nhà họ Uông có chút khó coi.

Lão giận dữ quát: "Các ngươi không thấy người nhà họ Hoắc như thế nào sao?

Tại sao các ngươi gặp nguy hiểm lại cứ đùn đẩy cho nhau vậy hả?" Đám người nhà họ Uông đều im bặt, đối mặt với Đại trưởng lão, bọn họ chắc chắn không dám nói gì.

Nhưng nói thật, trong lòng bọn họ có chút không phục.

Dù sao chính Đại trưởng lão cũng không đi làm việc này, ngược lại còn đẩy lên người bọn họ, bọn họ dựa vào đâu mà phải làm chứ?

Chỉ vì đối phương thực lực mạnh hơn bọn họ sao?

Thấy bọn họ không nói gì, Đại trưởng lão nhà họ Uông nhìn chằm chằm người kia: "Ngươi rốt cuộc có đi hay không?

Cứ phải làm ảnh hưởng đến hành động của chúng ta đúng không?" Người nọ thấy đối phương chụp cái nồi này lên đầu mình, vội vàng lắc đầu.

Hắn chắc chắn không muốn như vậy, bởi nếu thế, khi trở về gia tộc bọn họ sẽ phải chịu trừng phạt nghiêm khắc. "Thôi được rồi, chẳng phải chỉ là đi ấn cái nút thôi sao?" Nói xong câu này, hắn hít sâu một hơi, tiếp đó lấy từ trong ba lô ra một cái móc câu, móc lên phía trên rồi leo lên.

Không mất bao lâu công phu, hắn đã đến nơi.

Những người bên dưới đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Tần Mặc cũng có chút tò mò.

Chương 1259

Tuy nói đây là mộ huyệt của Tần gia bọn họ, nhưng Tần Mặc đối với việc này cũng không rõ lắm.

Có điều, hắn có một loại trực giác, đi ấn cái nút kia chắc chắn không có lợi lộc gì.

Quả nhiên.

Người nọ sau khi ấn nút xuống, trong nháy mắt liền biến thành một bức tượng băng, rơi thẳng xuống dưới. "Rầm!" Người nọ nháy mắt vỡ tan tành, rơi trên mặt đất, trông vô cùng thê thảm, nhưng ngay cả máu cũng không chảy ra.

Đám người nhà họ Uông hít vào một ngụm khí lạnh.

May mà người vừa làm việc này không phải bọn họ, nếu không thì kết cục của bọn họ e rằng cũng chẳng tốt đẹp gì hơn.

Đại trưởng lão nhà họ Uông đột ngột dời ánh mắt lên người Tần Mặc, lão luôn cảm thấy Tần Mặc biết trước nên mới như vậy.

Tần Mặc đảo mắt: "Nhìn tôi như thế làm gì?

Tôi cũng đâu hiểu rõ nơi này." Đại trưởng lão nhà họ Uông hừ lạnh một tiếng: "Cậu nếu không biết thì tại sao không để người nhà họ Hoắc đi làm việc này, mà lại để người nhà họ Uông chúng tôi làm?" "Vì người nhà họ Uông các ông rất lợi hại mà, các ông không phải vẫn luôn cảm thấy mình rất mạnh sao?" Tần Mặc cười cười, sau đó lại chỉ cái nút phía trên. "Đã nói rồi, tôi vừa nãy chỉ nói là có khả năng đó là cơ quan thôi, đâu có xác định, là các ông tự tin tôi đấy chứ, liên quan gì đến tôi.

Đừng có hễ xảy ra chuyện gì cũng đổ lên đầu tôi, tôi cũng đâu phải

chủ gia đình các ông." "Tôi chỉ cho các ông một lời khuyên mà thôi, là tự các ông làm như vậy." Tần Mặc lắc đầu.

Đại trưởng lão nhà họ Uông trong lòng tức giận không thôi, ngay cả Lý trưởng lão bên cạnh cũng nắm chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn Tần Mặc, nhưng hai người bọn họ không nói được câu nào.

Những lời Tần Mặc nói không có bất kỳ điểm nào để công kích, cho nên lần này bọn họ chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Tuy nhiên, bọn họ lại phát hiện sau khi cái nút kia bị ấn xuống, mọi người lại cảm thấy lạnh hơn gấp bội. "Cái đó chẳng lẽ là thứ thao túng cơ quan nơi này, khiến cơ quan vận hành mạnh hơn sao?

Bây giờ phải làm thế nào?" Lúc Hoắc Tụ Tụ nói câu này thì cau mày nhìn Tần Mặc.

Tuy nói trên người bọn họ có áo bông, nhưng tình huống vẫn rất bất lợi.

Nhỡ cứ tiếp tục thế này, dù có áo bông cũng chẳng ăn thua gì.

Tần Mặc nhìn Đại trưởng lão nhà họ Uông, hắn ngược lại không vội lắm, dù sao tình huống của đám người Đại trưởng lão còn nghiêm trọng hơn.

Hiện tại Đại trưởng lão nhà họ Uông đang sốt ruột xoay vòng vòng.

Lão nhìn vào cái lồng giam, nhưng không phát hiện ra cái lồng này có điểm gì đặc biệt, nghĩ tới nghĩ lui, lão chỉ đành cầu viện Tần Mặc. "Cái này không phải là mộ huyệt của Tần gia các cậu sao?

Cậu đối với nơi này hẳn phải có hiểu biết chứ?

Tiếp theo cậu đưa chúng tôi rời khỏi đây đi." "Nói câu này nghe thú vị đấy, sao tôi lại phải hiểu rõ nơi này?

Hơn nữa ông nói đây là mộ huyệt Tần gia thì nó là thế à?" Tần Mặc lắc đầu.

Thấy Tần Mặc như vậy, Đại trưởng lão nhà họ Uông hít sâu một hơi: "Vậy cậu nói xem phải thế nào cậu mới chịu giúp?" Tần Mặc có chút bất đắc dĩ: "Thật sự không phải tôi không muốn giúp, mà là tôi quả thực không hiểu rõ tình hình nơi này.

Ông tưởng tôi muốn để người nhà họ Uông các ông chết hết chắc?" Tần Mặc đảo mắt.

Đại trưởng lão nhà họ Uông không biết nên nói gì, nắm tay lão siết chặt.

Mà đám người nhà họ Uông rất nhanh đã không chịu nổi, bọn họ ngã xuống đất, run lẩy bẩy không ngừng.

Tuy lão có khá hơn bọn họ một chút, nhưng hiện tại răng lão cũng đang va lập cập vào nhau. "Không được, nếu cứ tiếp tục thế này, người bên chúng ta e rằng cũng sẽ có tổn thất." Trương Kỳ Lân nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

Anh và Tần Mặc thì không cảm thấy gì, nhưng không đại biểu những người khác của nhà họ Hoắc cũng vậy.

Tần Mặc gật đầu.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ có động tĩnh gì, bọn họ đột nhiên phát hiện nhiệt độ nơi này lại từ từ khôi phục bình thường.

Trong mắt bọn họ đều mang theo một tia nghi hoặc, chuyện này là sao?

Đám người nhà họ Uông lúc này cũng đứng dậy, đúng lúc đó, không biết ai nói một câu: "Mọi người mau nhìn kia." Chúng nhân đều ngẩng đầu, dồn ánh mắt lên phía đỉnh, bọn họ phát hiện cái nút trên đỉnh kia màu sắc lại đã biến thành màu đỏ. "Chuyện này là thế nào?"

Bọn họ đều có chút nghi hoặc, tình huống nơi này quả thật nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Mọi người đều lắc đầu.

Ngay cả Tần Mặc cũng giơ tay vuốt cằm, hắn hiện tại có một suy nghĩ, chỉ là không biết suy nghĩ này có đúng hay không.

Đợi lát nữa xem sao sẽ biết.

Cùng với sự xuất hiện của cái nút màu đỏ, mọi người phát hiện nhiệt độ quả nhiên từ từ tăng cao, nhưng rất nhanh bọn họ đã không chịu nổi nữa.

Đám đàn ông thì có thể cởi áo khoác ngoài ra, nhưng Hoắc Tụ Tụ lại có chút ngượng ngùng, cau mày: "Không được, nóng thực sự không chịu nổi." Cảm giác da cô sắp bị bỏng chín rồi.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, sau đó hắn đi đến bên cạnh cái lồng giam.

Hắn truyền Hắc Long huyết mạch vào trong lồng, phát hiện bên trong cái lồng này có một loại cấu tạo nội bộ, loại cấu tạo này vô cùng đặc thù, dẫn đến nhiệt độ nơi này thay đổi rất nhanh.

Đợi một lát nữa, sau khi nhiệt độ trở nên cực cao, nó sẽ lại trở nên lạnh giá.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, tiếp đó hắn lại nhìn Hoắc Tụ Tụ bên cạnh.

Hoắc Tụ Tụ đang giơ tay, không ngừng quạt lấy quạt để. "Sao rồi?" Cô hỏi Tần Mặc, cô biết bản lĩnh của Tần Mặc vẫn rất mạnh.

Tần Mặc cười cười: "Yên tâm đi, mọi người sẽ không sao đâu, chỉ là nếu cứ tiếp tục thế này, rất nhanh sẽ có người tinh thần không chịu đựng nổi." "Vậy bây giờ phải làm sao mới ra được?" Lý trưởng lão

nhìn Tần Mặc, thân thể lão cũng có chút không chịu nổi rồi.

Đại trưởng lão nhà họ Uông còn khó chịu hơn bọn họ, bởi vì năng lượng mà đám người bọn họ sử dụng đều mang theo âm khí.

Sợ nhất là nhiệt khí.

Chương 1260

Tuy việc này sẽ không nguy hại đến tính mạng bọn họ, nhưng bọn họ lại vô cùng khó chịu.

Cứ thế này, thân thể bọn họ nhất định sẽ không chịu nổi, cho nên bọn họ chỉ có thể cầu cứu Tần Mặc.

Lần này Đại trưởng lão nhà họ Uông cũng khá gấp, sắc mặt lão có chút tái nhợt, mở miệng nói với Tần Mặc: "Cứ ở lì đây cũng chẳng có lợi gì cho đám người nhà họ Uông các ông, hơn nữa trong số các người còn có một cô gái, cô ấy chắc chắn không chịu nổi đâu.

Chi bằng cậu mau chóng phá trừ cái cơ quan này đi, sau đó chúng ta rời khỏi đây." Tần Mặc nghe vậy thì nhướng mày, trong mắt mang theo một tia bất đắc dĩ: "Thực sự không phải tôi không muốn giúp ông, chủ yếu là tình hình nơi này tôi cũng chưa nắm rõ, đợi tôi tìm hiểu xong tôi sẽ nói cho các ông, các ông thấy được không?" Tần Mặc nhìn chăm chú vào Đại trưởng lão nhà họ Uông.

Trong lòng Đại trưởng lão tức giận không thôi, lão giậm chân, nhưng lão hết cách, chỉ đành trừng mắt nhìn cái lồng trước mặt.

Tần Mặc không chịu giúp bọn họ, vậy bọn họ chỉ có thể tự cứu. "Bây giờ làm sao đây?" Lý trưởng lão nhỏ giọng hỏi dò Đại trưởng lão.

Tần Mặc không ra tay, bọn họ nhất định phải tự mình đi làm việc này, tổng không thể ngồi đây chờ chết được, nếu vậy bọn họ nhất định sẽ chết.

Cái nơi khó chịu như thế này, bọn họ cả đời cũng không muốn vào lại lần nữa. "Các ngươi quan sát kỹ càng xem, xem nơi này có điểm nào đặc biệt khác không?" Bọn họ đều đáp một tiếng.

Hoắc Tụ Tụ thì đi đến bên cạnh Tần Mặc: "Anh thực sự không hiểu tình huống nơi này sao?" Hiện tại trong lòng Hoắc Tụ Tụ vẫn rất khó chịu, hơn nữa cô vô cùng nóng, cảm giác cả người sắp bị nướng chín rồi.

Tần Mặc gật đầu: "Tôi quả thực không lừa các người." Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

Có khả năng nơi này đúng là mộ huyệt của Tần gia bọn họ, nhưng không đại biểu hắn hiểu rõ nơi này như lòng bàn tay, hắn cũng chỉ là lần đầu tiên đến nơi này mà thôi.

Hoắc Tụ Tụ thở dài một hơi, xem ra Tần Mặc nói đúng là sự thật.

Tần Mặc con người này xưa nay đều không phải kẻ thù dai, hắn tuyệt đối sẽ không vì muốn đối phó người khác mà làm ra chuyện tổn hại đồng đội. "Vậy chúng ta cũng tìm thử ở đây xem, không thể cứ ở mãi chỗ này được." Hoắc Tụ Tụ nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy, cho nên mọi người không nói gì nữa, chỉ quan sát xung quanh, muốn tìm cách rời đi.

Mấy người nhà họ Uông rất nhanh đã mất kiên nhẫn, bọn họ trực tiếp siết chặt nắm đấm, đánh về phía cái lồng trước mặt, lại không ngờ bọn họ lại bị sức mạnh trên lồng giam thiêu đốt.

Bọn họ nhìn nắm đấm của mình, phát hiện bên trên đã biến thành màu đen, hơn nữa thịt cũng trở nên sưng đỏ, trông vô cùng đáng sợ.

Bọn họ hít vào một ngụm khí lạnh. "Đây rốt cuộc là cơ quan gì vậy, cái này cũng quá khó đối phó rồi?" Bọn họ nói câu này có chút cạn lời.

Tuy nói trong mộ huyệt nhà họ Uông bọn họ, đám Tống Tử hoặc những thứ kỳ quái cũng khá nhiều, nhưng cũng dễ đối phó hơn nơi này một chút.

Nơi này toàn bộ đều là những thứ bọn họ chưa từng gặp qua, bọn họ cũng không biết nên làm thế nào.

Tần Mặc nghe thấy lời bọn họ, không nhịn được nhướng mày.

Xem ra người nhà họ Uông quả thực sắp không chịu nổi rồi.

Nhưng đám người nhà họ Hoắc cũng chẳng khá hơn là bao, hiện tại bọn họ đều nóng đến mức ngồi bệt xuống đất, không ngừng quạt, trong lòng bọn họ cũng rất nôn nóng, nhưng bọn họ biết, càng cử động thì sẽ càng nóng.

Tần Mặc quan sát kỹ cái lồng trước mặt, không biết vì sao, vừa rồi khi mấy người nhà họ Uông đấm vào cái lồng, hắn dường như cảm nhận được một chút dao động sức mạnh.

Cụ thể vị trí dao động ở đâu thì hắn không cảm nhận được.

Nghĩ ngợi một chút, Tần Mặc lại nhìn Đại trưởng lão nhà họ Uông. "Chúng ta có nên hợp tác một chút không?" Đại trưởng lão nhà họ Uông ngẩn ra, lão biết ngay Tần Mặc nhất định là có cách rời đi mà, lập tức ánh mắt lão sáng lên, nhìn chằm chằm Tần Mặc. "Đừng nói với tôi phải làm thế nào, tôi sẽ lập tức phân phó thủ hạ, bảo bọn họ đi làm." Tần Mặc chỉ chỉ cái lồng trước mặt, cười nói: "Hiện tại cần các ông dùng sức mạnh của mình để công kích cái lồng này, dùng nắm đấm cũng được, hoặc là vũ khí mang theo bên người đều được, chỉ cần đánh vào cái lồng này là được rồi." Nghe Tần Mặc nói vậy, đám người nhà họ Uông đều cau mày.

Lý trưởng lão càng là trực tiếp mở miệng: "Cậu đùa à?

Nếu chúng tôi thực sự đánh vào cái lồng này, nhỡ lát nữa chúng tôi xảy ra chuyện gì, cậu chịu trách nhiệm sao?" "Đúng vậy, nhiệt độ cái lồng này cao như thế, đám người chúng tôi căn bản không chịu nổi.

Thằng nhãi cậu không phải cố ý làm vậy chứ?" Tần Mặc thở dài,

có chút bất đắc dĩ quét mắt nhìn đám người trước mặt một vòng: "Hết cách rồi, tôi đã nói với các ông rồi, là các ông tự mình không muốn ra ngoài, vậy thì đừng trách tôi." Đại trưởng lão nhà họ Uông hít sâu một hơi, lão biết Tần Mặc vẫn khá xót đám người nhà họ Hoắc, nếu Tần Mặc đã nói vậy thì nhất định là có manh mối. "Được, nhưng tôi phải nói lời khó nghe trước, nếu cậu không làm được, đừng trách tôi động thủ với cậu." Tần Mặc nhướng mày, đối phương thích động thủ thì động thủ, dù sao hắn cũng chẳng sợ.

Hơn nữa, hắn cũng đang tận lực tìm cách ra ngoài, dựa vào đâu mà hắn giỏi thì bắt buộc phải để tất cả hy vọng ký thác lên người hắn chứ?

Hắn cũng đâu có trách nhiệm và nghĩa vụ bắt buộc phải đưa đám người này ra ngoài. "Vậy tôi cũng phải nói điều kiện của tôi, nếu tôi thực sự tìm được cách rời đi, cần phải để người nhà họ Hoắc đi trước, nếu không đừng hòng tôi giúp các ông." Tần Mặc nhún vai. "Thằng nhãi này, cậu tưởng mình là cái thá gì chứ, cậu nói gì chúng tôi cũng phải nghe theo sao?

Cậu quá đề cao bản thân rồi đấy?" Đám người nhà họ Uông đều hừ lạnh một tiếng, nói thật, bọn họ đều không muốn thuận theo ý Tần Mặc.

Tần Mặc thở dài: "Các ông nếu đã nói vậy thì tôi cũng hết cách, tôi đã nói điều kiện của tôi ra rồi, các ông không muốn nghe thì các ông tự mình nghĩ cách đi, dù sao tôi cũng không vội." Nói xong, Tần Mặc liền tìm một chỗ ngồi xuống, còn giơ tay chống cằm, nhìn mấy người trước mặt.

Đám người nhà họ Hoắc đều biết Tần Mặc có bản lĩnh thật sự, cho nên bọn họ không nói gì cả, chỉ cần đợi người nhà họ Uông đồng ý là được.

Bàn Tử không nhịn được cười lạnh một tiếng, nhiệt độ nơi này khá cao, trong lòng gã vẫn rất phiền toái, lập tức gã liền mở miệng nói.

"Các người nhà họ Uông chẳng có bản lĩnh gì, lại không muốn để Tần Mặc làm những việc này, vậy thì cứ chờ đi, dù sao các người cũng khó chịu hơn chúng tôi nhiều." Bàn Tử quả thực hơi không chịu nổi, nhưng anh ta có thể nhìn ra những người kia đang như kiến bò trên chảo nóng.

Nghe vậy, Uông gia đại trưởng lão im lặng.

Thực ra những gì Bàn Tử nói cũng khá có lý.

"Thôi được, nếu thực sự tìm được cách ra ngoài, chúng ta cùng lắm là đợi thêm một lát, liền đồng ý điều kiện này của họ." "Chúng ta cứ mãi nhượng bộ như vậy, sau này nhất định sẽ không thể nắm quyền chủ động.

Tôi cho rằng chúng ta không thể đi theo ý của Tần Mặc và đám người đó được, chúng ta phải có suy nghĩ của riêng mình." Lý trưởng lão lắc đầu.

Ông ta luôn cảm thấy làm vậy rất bất lợi cho họ, lỡ như lần nào Tần Mặc cũng được đằng chân lân đằng đầu thì chẳng phải là toi đời sao?

Uông gia đại trưởng lão lườm ông ta một cái.

"Vậy ông thấy với tình hình hiện tại của chúng ta, có thể tìm được cách rời khỏi đây không?

Tình hình của mọi người thế nào chẳng lẽ ông không thấy?" Bọn họ đều cảm thấy nóng như vậy, vì thế, căn bản không thể nào tĩnh tâm để tìm cơ quan ra ngoài được.

Chương 1261

“Thôi bỏ đi, dù sao cũng chưa đến đích cuối cùng, hươu chết về tay ai còn chưa biết, chúng ta cứ đồng ý với cậu ta trước, xem rốt cuộc cậu ta muốn làm gì?” Lý trưởng lão cũng đưa ra ý kiến của mình, ông ta thực sự không muốn ở lại đây nữa, ở thêm một giây cũng cảm thấy là một sự giày vò.

“Được, nếu đã bây giờ mọi người đều đã đồng ý, vậy không nói nhiều nữa.” Nói xong, Uông gia đại trưởng lão nhìn Tần Mặc.

“Tiếp theo cậu nói cho chúng tôi biết, chúng tôi nên làm gì?

Sau đó cậu đi tìm cách rời khỏi đây, sau khi tìm được có thể để người của Hoắc gia ra ngoài trước, nhưng cậu không được bỏ chúng tôi lại đây.” Lỡ như Tần Mặc rời đi, sau đó lại mở cơ quan, chẳng phải đám người bọn họ sẽ tiêu đời sao?

Ý chí của bọn họ vốn đã tương đối yếu, cộng thêm nhiệt độ ở đây lại cao, trong lòng rất dễ bực bội, lỡ như làm ra chuyện gì bất lợi cho chính mình, e rằng bọn họ sẽ phải ở lại đây mãi mãi.

Tần Mặc mỉm cười.

“Yên tâm đi, tôi không bỉ ổi như người nhà họ Uông các người, chỉ cần là chuyện tôi đã đồng ý, nhất định sẽ làm được.” Nói xong, Tần Mặc lại chỉ vào cái lồng trước mặt.

“Được rồi, bây giờ các người bắt đầu ra tay với cái lồng này đi, tôi cần tìm manh mối để rời đi.” Giọng nói vừa dứt, Tần Mặc liền nhắm mắt lại.

Đám người nhà họ Uông nhìn nhau, rồi nhìn Uông gia đại trưởng lão chờ ông ta ra lệnh.

“Được rồi, mọi người đừng ngẩn ra nữa, mau động thủ đi, chắc các ngươi cũng không muốn ở lại đây đâu.” Nói xong, Uông gia đại trưởng lão đi đầu, nắm chặt nắm đấm, đánh về phía cái lồng trước mặt.

Ngay cả khi thực lực của ông ta mạnh như vậy, cũng vẫn bị bỏng, dù sao sức mạnh trên người bọn họ đều tương đối gần với âm khí.

Loại sức mạnh này rất sợ năng lượng nóng bỏng như thế này.

Nhưng dù vậy, họ vẫn phải chịu đựng.

“Rõ ràng người của Hoắc gia cũng bị nhốt ở đây, tại sao họ lại không làm gì cả?” một người nhà họ Uông nhỏ giọng phàn nàn, mấy người khác cũng nghe thấy, họ đều vội vàng gật đầu.

“Được rồi, bớt nói nhảm đi.

Bên cạnh họ có Tần Mặc, nếu các ngươi có bản lĩnh đó, có thể rời khỏi nơi này, chúng ta đã không cần phải đồng ý điều kiện của họ.

Nhưng các ngươi làm được không?” Nói đến đây, ông ta lại đánh giá mấy người trước mặt, họ nghe vậy đều cúi đầu.

Nếu họ thực sự có năng lực như vậy, cũng không cần phải luôn nghe theo sự sai khiến của Uông gia đại trưởng lão.

“Nếu đã như vậy, thì mọi người đừng nói nhảm nữa, cứ làm theo lời tên nhóc đó nói đi.” Bây giờ trong lòng Uông gia đại trưởng lão cũng rất không vui, nhưng ông ta biết chỉ có thể thuận theo Tần Mặc, nếu không cơ hội rời khỏi đây là vô cùng mong manh.

Đám người nhà họ Uông cùng nhau dùng sức, quả thực khiến cảm ứng của Tần Mặc mạnh lên rất nhiều.

Lý trưởng lão nhỏ giọng hỏi Uông gia đại trưởng lão.

“Ông xem bộ dạng của Tần Mặc kia, cậu ta thật sự có thể tìm

được cách rời khỏi đây sao?" "Không thể trông mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể dùng đấu để đo.

Không thể vì cậu ta nhắm mắt cảm nhận ở đây mà nói cậu ta không tìm được." Uông gia đại trưởng lão lắc đầu, ông ta cảm thấy Tần Mặc có lẽ sẽ không làm chuyện mà mình không nắm chắc.

Nếu trong này chỉ có Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, có lẽ Uông gia đại trưởng lão sẽ không dễ dàng tin Tần Mặc như vậy, dù sao hai người họ căn bản không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ ở đây.

Nhưng còn có người của Hoắc gia ở đây, ông ta không cần phải lo lắng.

"Cứ như vậy trước đi." Mọi người đều không nói gì thêm, chỉ dồn ánh mắt vào cái lồng này, chỉ hy vọng Tần Mặc có thể nhanh chóng tìm được cách rời đi.

Một lúc sau, Tần Mặc liền dồn ánh mắt vào một trong những cây cột.

Sức mạnh bên trong những cây cột khác đều là sức mạnh vô cùng nóng bỏng, chỉ có cây này dường như có một tia khí tức của Hắc Long Huyết Mạch.

Tần Mặc đi tới, đặt tay lên cây cột này, quả nhiên không hề có cảm giác đau đớn vì bỏng rát.

Tần Mặc mỉm cười, rồi lại nhìn người nhà họ Hoắc ở cách đó không xa.

"Chắc là ở đây." Họ đáp một tiếng rồi đi đến bên này.

Đám người nhà họ Uông đều có chút kích động, họ lần lượt nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc lạnh nhạt liếc họ một cái, rồi mới nói tiếp.

“Đừng quên chuyện các người đã hứa với tôi, phải để người bên chúng tôi đi trước, sau đó mới đến các người.” Uông gia đại trưởng lão hít sâu một hơi, đè nén sự kích động trong lòng, gật đầu.

Sự việc đã đến nước này, họ tuyệt đối không thể chọc giận Tần Mặc, nếu không rất có khả năng họ sẽ không thể rời khỏi đây.

Sau khi Tần Mặc truyền sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch vào trong cây cột này, cây cột lại từ từ tan chảy, xuất hiện một cánh cửa có thể cho một người đi qua.

Người của Hoắc gia kích động đến mức suýt nhảy dựng lên, họ đều nhìn về phía Tần Mặc.

“Được đấy, Tần Mặc, thực lực của cậu cũng mạnh quá rồi, thật đáng ngưỡng mộ.” Anh ta giơ ngón tay cái lên với Tần Mặc, vốn dĩ anh ta đã nghĩ dù có chết nóng ở đây cũng không thể cởi quần áo của mình ra.

May mà Tần Mặc đã cứu anh ta.

Tần Mặc cười lớn.

“Được rồi, còn không mau đi, muốn ở đây mãi sao?

Lát nữa, nhiệt độ ở đây có thể sẽ giảm xuống đấy.” Hoắc Tụ Tụ lập tức gật đầu, rồi đi thẳng ra ngoài, lúc này mới cảm thấy nhiệt độ đã trở lại bình thường.

Anh ta thở phào nhẹ nhõm, nhìn những người nhà họ Hoắc ở cách đó không xa đang vẫy tay với họ.

Mấy người không ở lại đây làm mất thời gian nữa, họ đuổi theo, ra đến bên ngoài mới thấy rõ sự thả lỏng.

“Không ngờ Tần Mặc lại lợi hại như vậy, nhanh thế đã tìm được cách rời đi.” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, trong mắt ánh lên ý cười.

Tần Mặc nhướng mày.

“Được rồi, có thời gian này thì mau đi đi, mấy người bên kia đang nhìn chằm chằm đấy.” Tần Mặc nói xong liền chỉ vào mấy người nhà họ Uông ở cách đó không xa.

Hạo Thiên Chân liếc nhìn mấy người họ, quả nhiên thấy vẻ mặt họ đầy lo lắng.

“Quan tâm họ làm gì, chúng ta cứ làm theo ý mình là được.” Bàn Tử cười khà khà.

Anh ta khá muốn ở lại đây câu giờ thêm một lúc, như vậy đám người nhà họ Uông sẽ phải đợi thêm một chút.

Nhưng Tần Mặc lại cảm nhận được nhiệt độ ở đây sắp giảm xuống, anh có chút bất lực nói với Bàn Tử.

“Cũng tạm được rồi, chúng ta qua trước đi.” Sau khi nhiệt độ giảm xuống, đám người nhà họ Uông không còn sợ hãi nữa, ở lại đây cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Bàn Tử gật đầu, Tần Mặc đã lên tiếng, vậy anh ta sẽ nghe theo Tần Mặc.

Chương 1262

Trương Kỳ Lân đang ở bên ngoài đợi họ, sau khi họ ra ngoài, Trương Kỳ Lân mới đảo mắt.

"Bàn Tử, không phải tôi nói ngươi, cái tính cách này của ngươi bao giờ mới sửa được đây?

Lỡ như cơ quan ở đây vừa nãy lại xảy ra biến hóa, chẳng phải là phiền phức sao?" Bàn Tử đưa tay sờ sờ mũi.

"Tôi chỉ muốn để mấy người nhà họ Uông kia chịu khổ thêm một chút thôi, cũng không có ý đồ gì xấu đặc biệt, như vậy cũng không được sao?" Trương Kỳ Lân thở dài, thôi bỏ đi, anh ta thực sự hết cách với Bàn Tử.

"Được rồi, cứ như vậy đi." Tần Mặc đứng ra giảng hòa, sau đó anh lại quay đầu nhìn về phía Uông gia đại trưởng lão và mấy người kia.

Uông gia đại trưởng lão chú ý đến ánh mắt của Tần Mặc, nheo mắt lại, nhưng ông ta không nói gì, chỉ chỉ huy mấy người bên cạnh.

"Tốc độ của các người có thể nhanh hơn một chút không?

Lát nữa nhiệt độ ở đây sẽ giảm xuống, các người chịu được không?" Cơ thể của họ quả thực sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, nhưng chung quy vẫn cảm thấy khó chịu.

Nghe vậy, họ đáp một tiếng rồi đi về phía trước.

Không bao lâu sau, họ đã đến bên cửa.

Sau khi đi qua đây, họ hừ lạnh một tiếng, rồi lại nhìn mấy người Tần Mặc.

“Nếu không phải vì muốn lợi dụng các người để rời khỏi đây, chúng tôi căn bản sẽ không nhường nhịn các người.” Một người nhà họ Uông nói xong còn lườm Bàn Tử hai cái.

Nếu không phải Bàn Tử ở đó làm mất mấy phút, họ đã sớm ra ngoài rồi.

Bàn Tử thấy đối phương như vậy không nhịn được mà xắn tay áo lên.

“Có giỏi thì ngươi sầm mặt cho ta xem lần nữa đi.” Nghe vậy, người kia hừ lạnh một tiếng.

“Vậy thì sao, có giỏi thì ngươi ra tay với ta đi, hai chúng ta xem ai thực lực mạnh hơn.” Thấy hai người họ sắp đánh nhau, Uông gia đại trưởng lão âm trầm nhìn họ.

“Có thời gian lãng phí ở đây, chẳng bằng mau nghĩ xem khi nào chúng ta mới có thể đến được đích.” Hai người nhìn nhau, đều bĩu môi, Bàn Tử cười lạnh một tiếng.

“Để tôi nói cho các người nhà họ Uông các người biết, đúng là rảnh rỗi không có việc gì làm.

Dù các người muốn đến đích, cũng chưa chắc đã đến trước chúng tôi, hơn nữa dù có đến được cũng không thể lấy được đồ vật bên trong, vậy thì hà tất phải làm thế?” Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều bị những lời này của Bàn Tử làm cho bật cười, nhưng cả hai đều âm thầm giơ ngón tay cái lên với anh ta.

Trong lòng họ đều rất rõ, đám người nhà họ Uông này quả thực không ra gì.

Mặc dù Uông gia đại trưởng lão đi theo lần này thực lực cũng tạm được, nhưng thực lực của Tần Mặc trong thời gian này đã tăng vọt, căn bản không phải là đối thủ của anh.

Trong ngôi mộ của nhà họ Uông, Tần Mặc đã nhận được rất nhiều bảo vật, thực lực đã tăng lên không ít.

Nếu Tần Mặc không có bản lĩnh gì, vẫn như trước đây, có lẽ Tần Mặc thực sự không có cách nào.

Bây giờ đám người nhà họ Uông chỉ cần dám động thủ, họ sẽ chỉ có một kết cục, đó là xám xịt bỏ chạy.

Tần Mặc tạm thời không định đuổi cùng giết tận họ, đợi sau khi rời khỏi nơi này, Tần Mặc mới ra tay với người nhà họ Uông.

Dù sao bây giờ một phần thực lực của nhà họ Uông đã bị họ áp chế, còn lại những kẻ đó Tần Mặc không vội.

Tần Mặc vươn vai, rồi đi về phía trước, Trương Kỳ Lân cũng đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Uông gia đại trưởng lão đương nhiên không muốn bị tụt lại phía sau, trong lòng ông ta rõ ràng, nếu ở đây lãng phí quá lâu, e rằng dù họ có đến đích, cũng chưa chắc có đủ tinh lực để tìm kiếm.

Hơn nữa sau này nói không chừng họ còn phải đối đầu với Tần Mặc, thời gian lãng phí ở giữa lại càng dài.

Đám người nhà họ Uông đối với bản thân vẫn khá tự tin, mặc dù họ cũng biết bản lĩnh của Tần Mặc, nhưng trong lòng họ xem ra, nội tình của nhà họ Uông hùng hậu như vậy, căn bản không phải một Tần gia sa sút có thể đối kháng được.

Chính vì vậy, trên đường đi họ mới không gây ra quá nhiều chuyện để đối phó với Tần Mặc và đám người của anh.

Sau khi đi qua đây, Tần Mặc liền nhìn thấy một cánh cửa trước mặt, anh phát hiện trên đó khắc chính là Hắc Long.

Anh đưa tay ra, xoa cằm, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt,

nhìn về phía mấy người bên cạnh.

"Xem ra đám người nhà họ Uông này lại hết cách rồi." Quả nhiên, Uông gia đại trưởng lão quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, ông ta biết Tần Mặc có quan hệ nhất định với Hắc Long, chỉ là không rõ tình hình cụ thể mà thôi.

"Tần Mặc tiên sinh, mong cậu có thể ra tay một lần nữa, cậu cũng biết mấy người chúng tôi không có huyết mạch chi lực, không thể mở được cánh cửa này, như vậy đối với cả cậu và tôi đều rất thuận tiện." Tần Mặc nhướng mày.

"Thật sao?

Nhưng tôi lại không muốn lấy đồ vật bên trong này." Uông gia đại trưởng lão cười lớn.

"Nhưng tôi cảm thấy Tần Mặc tiên sinh, cậu không nghĩ như vậy." Ông ta nhìn thẳng vào Tần Mặc, dường như muốn nhìn thấu tâm tư của anh.

"Tôi biết Tần Mặc tiên sinh, cậu muốn hủy đi đồ vật bên trong này, vừa hay chúng tôi lại muốn lấy nó, vậy tiếp theo chúng ta cứ dựa vào bản lĩnh của mình, còn về cánh cửa này cậu chắc chắn phải mở." "Nếu không, chúng ta đi cả quãng đường này, chẳng phải đều là lãng phí thời gian sao?" "Biết đâu con người tôi lại thích lãng phí thời gian thì sao." Tần Mặc thở dài, anh lại đánh giá đám người nhà họ Uông một lượt, phát hiện ai nấy đều vô cùng tức giận, nhưng họ càng như vậy, trong lòng Tần Mặc lại càng vui.

"Tôi nói này, cảm xúc của các người nhà họ Uông cũng không ổn định quá rồi đấy, mặc dù các người bị đám âm khí kia ảnh hưởng, nhưng con người vẫn phải có suy nghĩ của riêng mình." "Trên người tôi đã có nhiều bảo vật như vậy rồi, thêm một hai món nữa tôi chắc chắn cũng không để tâm đâu, các người nói có phải không?" "Tôi đi

cùng các người, chỉ là vì bảo vật bên trong này thôi, không có ý đồ gì khác, còn thứ các người muốn lấy, tôi cũng không muốn." "Nhưng nếu tôi và thứ đó quá có duyên, nó cứ nhất quyết chạy vào tay tôi, tôi cũng không có cách nào." Nói xong câu này, Tần Mặc đi về phía cánh cửa đó, Uông gia đại trưởng lão nheo mắt lại.

Lời này của Tần Mặc chẳng phải là đang sỉ nhục họ, nói rằng trên đường đi họ chẳng lấy được gì sao.

Nhưng không sao cả.

Dù sao mục đích của họ trước giờ không phải là những bảo vật này, bảo vật đối với họ chỉ là gấm thêm hoa mà thôi, thứ cuối cùng họ muốn có được là thứ ở sâu trong mộ huyệt.

"Tần Mặc, cậu xem cánh cửa này nên mở thế nào?" Lý trưởng lão dứt khoát dồn ánh mắt vào Tần Mặc, hỏi thẳng, ông ta không muốn nghe Tần Mặc nói những lời vô nghĩa này.

Chỉ cần có thể lấy được thứ cuối cùng, họ liền có thể ra tay giải quyết Tần Mặc.

Đến lúc đó, ông ta nhất định phải nuôi nhốt Tần Mặc, cắt lưỡi anh, sau đó mỗi ngày đều nói những lời sỉ nhục anh.

Ông ta muốn xem thử, Tần Mặc có uất hận đến mức tự sát hay không.

Tần Mặc đáp một tiếng.

"Mở cánh cửa này chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng các người muốn tôi giúp các người làm việc, có phải nên thể hiện chút thành ý ra không?" Tần Mặc lại đột nhiên nghĩ đến chuyện mình từng lừa bảo vật của họ, hay là làm thêm vài lần nữa đi, như vậy thực lực của mình nhất định sẽ có sự nâng cao.

Nghe những lời này, trong mắt Uông gia đại trưởng lão mang theo

ý cười nhàn nhạt, ông ta gật đầu.

“Vậy được, nếu đã cậu đã muốn chúng tôi đưa bảo vật cho cậu như vậy, vậy tôi sẽ thành toàn cho cậu.” Nói xong, Uông gia đại trưởng lão liền từ trên người lấy ra một thứ giống như mặt dây chuyền, bên trong mặt dây chuyền lại có một con bọ màu đỏ như máu.

“Mặt dây chuyền này là tôi lấy được trong một mộ huyệt trước đây, nhưng tôi không thể mở được lớp vỏ bên ngoài, con bọ bên trong cũng không lấy ra được, giao cho cậu vậy.” Tần Mặc liếc nhìn, lắc đầu.

Chương 1263

“Nói thật, bảo vật này thực sự không ra sao cả.

Hay là thế này đi, ông đưa bảo vật này cho tôi, sau đó lấy thêm một món nữa, tôi sẽ giúp các người mở cánh cửa này, ông thấy thế nào?” Sắc mặt Uông gia đại trưởng lão trở nên khó coi, Tần Mặc cũng quá tham lam rồi, ông ta đã bằng lòng đưa mặt dây chuyền này cho Tần Mặc, vậy mà còn muốn thứ khác.

Sau đó, ông ta nhìn về phía Lý trưởng lão ở bên cạnh, Lý trưởng lão có chút không phục, tại sao lại bắt ông ta đưa bảo vật ra chứ.

Hơn nữa, Uông gia đại trưởng lão cũng khá khôn ngoan, lấy ra một mặt dây chuyền không thể thăm dò được đưa cho Tần Mặc, ông ta không muốn như vậy.

“Ông đã nhận được nhiều lợi ích như vậy từ gia tộc, hơn nữa lần này ông làm sai chuyện, người trong gia tộc cũng không trách tội ông, lẽ nào ông không nên đưa ra một vài bảo vật đưa cho cậu ta sao?” “Như vậy coi như ông lấy công chuộc tội, đợi sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ trở về, tôi sẽ nói với người trong gia tộc một tiếng, nếu không ông cứ chờ chịu đựng cơn thịnh nộ của các tộc lão chúng ta đi.” Lý trưởng lão hít sâu một hơi, đối phương đã nói như vậy, ông ta còn có thể làm sao?

Không ngờ mình lại không có chút nhân quyền nào.

Ngay lập tức, ông ta liền từ trên người lấy ra một bảo vật, đưa về phía Tần Mặc.

Tần Mặc hài lòng gật đầu.

“Không tồi, không tồi.” Nói xong, Tần Mặc liền nhận lấy hai bảo

vật này.

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. 【Keng, phát hiện hàng thật, có muốn dung hợp không?】 【Keng, phát hiện hàng thật, có muốn dung hợp không?】 Hai giọng nói vang lên cùng lúc, Tần Mặc chậm rãi nói với hệ thống trong lòng.

"Dung hợp." Sau khi nhận được chỉ thị của Tần Mặc, hệ thống liền trực tiếp dung hợp hai món bảo vật này. 【Keng, chúc mừng ký chủ dung hợp thành công, nhận được thưởng: Nhanh nhẹn *300, Thể lực *300, Sức mạnh *300, Tinh thần *300.】 【Keng, chúc mừng ký chủ dung hợp thành công, nhận được thưởng: Nhanh nhẹn *500, Thể lực *500, Sức mạnh *500, Tinh thần *500.】 Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ hai món này cộng lại lại tăng nhiều sức mạnh như vậy.

Anh hài lòng gật đầu, rồi lại kiểm tra một chút, phát hiện món đồ cộng thêm cho trạng thái cơ thể mình đủ nhiều, lại chính là mặt dây chuyền mà Uông gia đại trưởng lão đưa cho anh.

Nhưng bản thân mặt dây chuyền này giá trị có thể tăng nhiều như vậy, chỉ là không biết con bọ nhỏ bên trong này là chuyện gì.

Tần Mặc cẩn thận quan sát, nhưng bây giờ anh cũng không rõ lắm, không có nhiều thời gian lãng phí ở đây, liền chỉ có thể nhìn về phía Uông gia đại trưởng lão và đám người của ông ta.

"Vậy được rồi, nếu đã các người đều đã có thành ý như vậy, tôi sẽ giúp các người một tay." Tần Mặc cười lớn, rồi anh đi đến bên cánh cửa này, giải phóng Hắc Long Huyết Mạch của mình ra, anh phát hiện Hắc Long Huyết Mạch trong cơ thể mình lại có dấu hiệu tràn ra.

Nhưng đây đối với Tần Mặc lại là một chuyện tốt, dù sao như vậy, khí tức của anh chỉ sẽ trở nên mạnh hơn, thực lực cũng sẽ tăng lên nhanh hơn.

“Tốt thật.” Sau khi Tần Mặc nhẹ nhàng thốt ra hai chữ này, cánh cửa trước mặt liền từ từ mở ra, Tần Mặc đi ở cuối cùng trong đám đông, đồng thời kiểm tra trạng thái cơ thể hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 8865 (Giới hạn của con người: 10), Thể lực 8880 (Giới hạn của con người: 10), Sức mạnh 8880 (Giới hạn sức mạnh: 10), Tinh thần 8890 (Giới hạn của con người: 10).

Theo tốc độ này, muốn đột phá năm con số, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Xem ra tiếp theo nếu đám người nhà họ Uông này muốn dùng đến mình, mình nhất định phải lừa họ một phen nữa mới được, dù sao bảo

vật này ở trong tay họ đối với mình lại là một tai họa.

Nhưng nếu rơi vào tay anh, anh lại có thể nâng cao thực lực của mình, hơn nữa còn có thể khiến người nhà họ Uông thiếu đi một vài bảo vật, hà cớ gì mà không làm?

Có suy tính như vậy, Tần Mặc hài lòng gật đầu, Trương Kỳ Lân ở bên cạnh thấy Tần Mặc như vậy, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt lên tiếng nói.

"Xem ra hai món bảo vật này ngươi vẫn khá hài lòng." "Đúng vậy, chỉ là không biết con bọ trong mặt dây chuyền này dùng để làm gì, hơn nữa con bọ này hình như ta chưa từng thấy trong sách." Tần Mặc lắc đầu, cẩn thận nhìn con bọ đang ngọ nguậy bên trong.

"Kệ nó đi, dù sao bảo vật này cũng đã đưa cho ngươi rồi, ngươi cứ giữ cho tốt đi, biết đâu sau này lại có ích." Tần Mặc đáp một tiếng, lời này nói cũng khá có lý.

Sau đó, anh liền cất bảo vật này vào trong lòng, tiện thể bỏ vào trong không gian.

Uông gia đại trưởng lão tuy đi ở phía trước, nhưng ông ta cũng luôn chú ý đến trạng thái của Tần Mặc, thấy Tần Mặc như vậy, ông ta hừ lạnh một tiếng.

Tần Mặc đúng là biết thừa nước đục thả câu, chẳng qua là vì họ cần phải vào trong này nên mới làm như vậy thôi, đợi có cơ hội, ông ta nhất định phải bắt Tần Mặc trả lại toàn bộ bảo vật đã lấy từ chỗ ông ta.

Có suy nghĩ như vậy, Uông gia đại trưởng lão lại dồn ánh mắt về phía trước, bây giờ vẫn là hoàn thành nhiệm vụ quan trọng nhất.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Một lúc sau, họ lại đến một nơi có cánh cửa bị đặt ngược.

“Đây là chuyện gì vậy?” Hoắc Tụ Tụ có chút nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Tần Mặc.

Đối với tình hình trong mộ huyệt này, Tần Mặc có kinh nghiệm hơn, nên anh ta phải hỏi Tần Mặc trước.

Tần Mặc nhướng mày.

“Gặp phải tình huống như thế này, có nghĩa là người xây dựng mộ huyệt này hy vọng chúng ta rời khỏi nơi này, nếu không tiếp theo có thể sẽ có tai họa vô cùng.” “Đây không phải là nói nhảm sao?

Chúng ta đến mộ huyệt nào mà không có tai họa chứ?” Bàn Tử đảo mắt, rồi lại cẩn thận đánh giá cánh cửa lớn trước mặt.

“Cánh cửa này trông cũng khá đặc biệt, hơn nữa trên đó lại còn có hoa văn.” Nói rồi, anh ta đi về phía hai cánh cửa này, cẩn thận nhìn hoa văn trên đó.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh cẩn thận quan sát một chút, phát hiện hoa văn hai bên trái phải này có thể ghép lại với nhau, mà ghép lại lại chính là Hắc Long.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh nhìn về phía Trương Kỳ Lân ở bên cạnh.

Trương Kỳ Lân đương nhiên cũng đã nhìn ra manh mối trong đó, anh nheo mắt lại.

“Xem ra lần này chúng ta đến đúng chỗ rồi.” Tần Mặc đáp một tiếng, anh cũng nghĩ như vậy.

“Chỉ là không biết chúng ta có thể tìm được thứ gì ở trong này.” Nói đến đây, Tần Mặc quay đầu, nhìn về phía Uông gia đại trưởng lão ở bên cạnh.

Uông gia đại trưởng lão, khi nhìn thấy cánh cửa này, trong mắt lóe

lên một tia kinh hỷ, vì ông ta biết có lẽ không bao lâu nữa, họ sẽ có thể đến được đích.

Sau đó, ông ta nhìn Tần Mặc cười lớn.

"Tần Mặc tiên sinh, đa tạ cậu đã đưa chúng tôi cùng đến nơi này." Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu.

Ai phải cảm ơn ai còn chưa chắc đâu, dù sao trên đường đi họ đã giúp mình không ít, những chiếc quan tài đó đều là do họ mở, mà mộ đạo cũng là do họ thăm dò.

Nhưng, những chuyện liên quan đến cái đó Tần Mặc chắc chắn không thể nói với Uông gia đại trưởng lão, nếu không đối phương sẽ hiểu được ý đồ của mình mà đề cao cảnh giác.

Chương 1264

Đến lúc đó muốn phá hủy đồ vật bên trong, sẽ không đơn giản như vậy nữa.

"Bây giờ chúng ta làm gì?" Hạo Thiên Chân nhìn về phía Tần Mặc, họ không hiểu rõ lắm về những thứ bên trong này, nên chỉ có thể hỏi ý kiến của Tần Mặc.

Tần Mặc suy nghĩ một chút, đi về phía trước vài bước, cẩn thận vuốt ve hoa văn trên đó, dường như nghe thấy một tiếng rồng ngâm cổ xưa.

Uông gia đại trưởng lão thấy Tần Mặc như vậy, nheo mắt lại, ông ta cũng đến đây, nhưng ông ta lại không nhìn ra được gì.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn mấy người bên cạnh này.

"Chúng ta đi về phía trước đi, tuy rằng cánh cửa này bị ngược, nhưng chúng ta đều đã đi đến đây rồi, không thể vì chuyện này mà rút lui được." Như vậy, nỗ lực của họ chẳng phải đều uổng phí hết sao.

"Không vấn đề." Uông gia đại trưởng lão nghe vậy, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Không ngờ Tần Mặc tiên sinh vẫn khá gan dạ, nếu đã như vậy, vậy chúng ta tiếp tục đồng hành đi, hy vọng sau này có thể cùng các cậu đi ra ngoài." Tần Mặc nhướng mày.

"Chuyện này tự nhiên không có vấn đề gì." Anh đương nhiên có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Uông gia đại trưởng lão, đối phương chỉ cảm thấy thực lực của họ không đủ, không thể rời khỏi đây mà thôi, nhưng kết quả cuối cùng là thế nào, vẫn chưa thể biết được.

"Chúng ta đi thôi." Nói xong, Tần Mặc liền định đi ở phía trước,

nhưng Uông gia đại trưởng lão lại chắn trước mặt Tần Mặc, ông ta cười nói với Tần Mặc.

“Nếu đã đều đã đến lúc này rồi, hay là để chúng tôi đi ở phía trước, như vậy nếu có nguy hiểm, chúng tôi có thể chắn giúp các cậu trước, sau đó các cậu rời khỏi đây.” Bàn Tử bĩu môi, mỉa mai nói.

“Chỉ bằng các người, có thể có lòng tốt như vậy sao?

Đừng tưởng tôi không biết các người đang nghĩ gì, nhất định là cảm thấy chúng ta sắp đến nơi rồi, nên các người mới giả nhân giả nghĩa như vậy.” Uông gia đại trưởng lão thở dài.

“Bàn tiên sinh, không thể nói như vậy được, chẳng phải chúng tôi vẫn luôn nghĩ cho các cậu sao?

Cậu nói những lời như vậy thật sự quá làm người ta đau lòng.” Tần Mặc bật cười.

“Dù có làm các người đau lòng thì sao chứ?” Rồi Tần Mặc định dẫn họ đi ở phía trước, nhưng Uông gia đại trưởng lão lại chắn trước mặt Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh muốn lật bài ngay tại đây sao?

Nếu vậy, chúng tôi tự nhiên cũng đồng ý.” Uông gia đại trưởng lão nói xong liền quay đầu, dồn ánh mắt về phía mấy người nhà họ Uông ở bên cạnh, họ đều tiến lên một bước, trừng trừng nhìn Tần Mặc, phảng phất chỉ cần Tần Mặc động thủ, họ sẽ trực tiếp bao vây đám người Tần Mặc.

Sắc mặt của đám người nhà họ Hoắc đều có chút khó coi, họ tiến lên một bước, nhìn chằm chằm vào mấy người này.

“Sao?

Các người còn muốn động thủ với chúng tôi sao?” Lý trưởng lão

liếc nhìn đám người nhà họ Hoắc một cái, số người của họ lúc mới vào quả thực khá đông, nhưng giữa đường đã tổn thất một ít, nên chỉ dựa vào nhân lực này, căn bản không phải là đối thủ của họ.

"Chúng tôi đương nhiên không có ý đó." Tần Mặc nói xong liền nhìn về phía Hoắc Tụ Tụ ở bên cạnh, Hoắc Tụ Tụ ngẩn người, anh ta còn tưởng Tần Mặc sắp động thủ, đã chuẩn bị sẵn sàng cổ vũ cho Tần Mặc, kết quả Tần Mặc lại nói như vậy.

"Nếu đã cánh cửa này như vậy, có nghĩa là bên trong quả thực sẽ có nguy hiểm, họ muốn tranh cường, vậy thì cứ để họ đi." Sau đó, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào Uông gia đại trưởng lão.

"Tôi đã nói trước với các người rồi, tiếp theo gặp phải nguy hiểm, đó là chuyện của các người." Uông gia đại trưởng lão gật đầu.

"Yên tâm đi, Tần Mặc tiên sinh, chúng tôi chắc chắn sẽ không đổ lỗi cho cậu đâu, cậu cứ yên tâm." Vừa nói xong, ông ta quay đầu, sắc mặt liền trực tiếp thay đổi, lại hừ lạnh một tiếng, ông ta đã nhường nhịn Tần Mặc cả một chặng đường rồi, tiếp theo, rất nhanh sẽ có thể động thủ với Tần Mặc.

Những người khác của nhà họ Uông cũng đặc biệt chán ghét nên ai nấy đều không thể chờ đợi được nữa mà đi về phía trước.

Đợi hoàn thành nhiệm vụ, họ sẽ bắt hết đám người nhà họ Hoắc này lại rồi đưa về gia tộc.

Tần Mặc thấy họ như vậy thì bật cười, nhưng anh không nói gì, chỉ đi theo bên cạnh họ.

"Tần Mặc, anh thật sự chắc chắn cánh cửa kia không phải để mê hoặc chúng ta chứ?" Bàn Tử có chút nghi hoặc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu, giải thích với Bàn Tử: "Bên trong cánh cửa đó có một luồng âm khí, nó nối liền với thông đạo kia, cho nên ở đây nhất

định có rất nhiều Tống tử hoặc những thứ tương tự.” Tần Mặc chỉ có thể nói ra những gì mình cảm nhận được, còn cụ thể có phải như vậy hay không thì anh không thể đảm bảo.

“Vậy được rồi.” Bàn Tử đáp một tiếng, sau đó lại nhìn về phía xa, tiếp tục đi về phía trước cùng Tần Mặc.

Không lâu sau, Tần Mặc cảm nhận được một luồng khí tức mục rữa truyền đến trong không khí.

Đám người nhà họ Uông tất nhiên cũng cảm nhận được, ánh mắt họ đều sáng lên, chẳng lẽ điều này có nghĩa là họ sắp đến được đích rồi sao?

Tần Mặc thấy đám người nhà họ Uông như vậy không khỏi cười lạnh một tiếng.

Xem ra họ vẫn nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, họ tưởng rằng ở đây chỉ có chút nguy hiểm đó thôi sao?

Nhưng Tần Mặc không nói nhiều, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Một lát sau, mọi người chú ý thấy mặt đất đột nhiên trở nên rộng lớn.

Nơi này trông giống như một quảng trường, trên quảng trường lại có vô số thi thể.

Thấy cảnh này, ai nấy đều hít một ngụm khí lạnh, sao ở đây lại chết nhiều người như vậy?

Nhưng ngược lại, đám người nhà họ Uông lại vô cùng phấn khích.

Họ đi đến bên cạnh những thi thể này, quan sát kỹ trạng thái của chúng.

“Khí tức mục rữa trên người họ rất nồng, không biết có dùng qua loại thuốc nào không, khiến cho xác thịt của họ đến bây giờ vẫn còn

sót lại một ít." Tần Mặc nhìn mấy người nhà họ Hoắc bên cạnh rồi nói.

Họ đều đáp một tiếng, nhưng cảnh tượng như vậy thật sự khiến người ta có chút kinh hãi, dù sao họ cũng đã chết cả ngàn năm, nhưng xác thịt vẫn chưa hoàn toàn mục rữa.

"Không biết là họ đã ngâm trong nước thuốc hay là đã ăn thứ gì." Tần Mặc nheo mắt, nếu cả hai đều không phải thì quá kỳ lạ, họ không thể biến thành bộ dạng này được.

"Lát nữa sẽ không xảy ra thi biến chứ?" Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Tần Mặc, anh vẫn có chút lo lắng.

Tần Mặc thở dài.

"Cái này tôi cũng không nói chắc được." Anh chỉ có thể cảm nhận được âm khí ở đây rất nặng, còn những thi thể này có xảy ra biến hóa hay không thì anh không rõ lắm.

Có một số dược liệu là để cố ý bảo tồn thi thể của người ta, nhưng có loại lại là để giữ lại một hơi tàn trong cơ thể họ.

Tần Mặc không có được loại dược liệu đó, đương nhiên không hiểu rõ.

"Tìm trên người những thi thể này xem có manh mối gì không?" Đại trưởng lão nhà họ Uông nói với giọng điệu có phần vui vẻ, nếu thật sự tìm được thì ông ta không cần phải lo lắng nữa, có thể trực tiếp quay về báo cáo.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu, sau đó bắt đầu tìm kiếm.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhỏ giọng nói với Tần Mặc.

Chương 1265

“Chúng ta có nên qua đó xem thử không?

Lỡ như chúng ta tìm được, có phải là có thể rời khỏi đây ngay không?” Tần Mặc bật cười.

“Thi thể ở đây quả thực rất nhiều, họ còn không biết phải tìm ở đây bao lâu nữa, huống hồ tôi luôn cảm thấy thứ họ muốn sẽ không đặt ở đây đâu.” Thứ đó chắc chắn rất quan trọng, nên đối phương nhất định sẽ cất giữ rất kỹ.

Nghe vậy, hai người mới đáp một tiếng.

Nếu đã như vậy thì cứ để đám người nhà họ Uông đi tìm.

Người nhà họ Hoắc thì đứng một bên quan sát.

Không bao lâu sau, một người nhà họ Uông lôi ra được một ít kim ngân châu báu, mắt hắn sáng lên, rồi nhìn về phía Đại trưởng lão nhà họ Uông.

“Đại trưởng lão, trên người họ còn có một ít vàng bạc.” Đại trưởng lão nhà họ Uông liếc nhìn, phát hiện không phải thứ gì đặc biệt giá trị nên tùy ý xua tay.

“Mấy thứ này các người tự giữ đi, không cần giao nộp cho ta.” Trong lòng họ có chút kích động, không ngờ đến đây còn có thể vớt vát được chút đỉnh, thật không còn gì tốt hơn.

Ngay lập tức, họ bắt đầu tìm kiếm kỹ lưỡng, phải cố gắng lấy được nhiều vàng bạc hơn nữa.

Đám người nhà họ Hoắc lập tức động lòng, họ nhìn Hoắc Tú Tú.

“Mọi người muốn đi thì cứ tự đi, không cần phải hỏi tôi, dù sao

quy tắc trong gia tộc mọi người đều biết cả rồi.” Người có năng lực thì được nhiều.

Nếu có bản lĩnh, họ có thể mang đồ ở đây về, chỉ cần có lợi cho quốc gia thì giao nộp cho quốc gia, còn lại có thể tự giữ lại để đổi lấy tiền.

Đến lúc đó chia một phần cho người trong gia tộc là được.

Người nhà họ Hoắc đều kích động, sau đó họ đi về phía mấy thi thể kia.

Tần Mặc quan sát kỹ lưỡng nhưng không nói gì.

“Tần Mặc, tôi qua đó được không?” Lần trước cậu ta đã vuột mất cơ hội, những bảo vật này thực sự quá hấp dẫn, cậu ta muốn lấy thêm một ít, như vậy sau khi trở về có thể ăn uống không lo.

Không thể lúc nào cũng ăn của Tần Mặc, uống của Tần Mặc được, cậu ta cũng thấy ngại.

Tần Mặc trợn trắng mắt.

“Bao giờ thì anh mới sửa được cái tính này đi, lỡ như trên mấy món kim ngân châu báu đó có độc, anh đừng mong tôi cứu anh.” Bàn Tử ho khan một tiếng, nhỏ giọng hỏi: “Trên những thi thể này có vấn đề gì sao?

Hay là những món kim ngân châu báu đó không thể lấy?” “Tôi đâu có nói vậy, anh muốn lấy thì tự mình đi thử đi, dù sao tôi cũng không quản.” Tần Mặc lắc đầu.

Bàn Tử im lặng, lại nhìn về phía những thi thể kia.

“Anh đừng trêu cậu ấy nữa, dù sao những món kim ngân châu báu này để cho đám người nhà họ Uông cũng chẳng có lợi gì cho chúng ta, cứ để họ đi tìm đi.” Tần Mặc nhướng mày.

“Trên kim ngân châu báu quả thực không có độc, nhưng nếu lát nữa không cẩn thận xảy ra thi biến, vậy thì các anh có khả năng bị thương đấy.” Tần Mặc nhắc nhở Bàn Tử, Bàn Tử cười hề hề.

“Không có độc là được rồi.

Vả lại, Bàn Gia tôi đây lúc nào sợ mấy cái xác này chứ, yên tâm đi, nếu thật sự xảy ra thi biến, tôi nhất định sẽ hạ gục hết bọn chúng.” Nghe vậy, Tần Mặc thở dài, gật đầu.

“Hy vọng anh thật sự làm được, lỡ như lát nữa bị đánh cho kêu oai oái, vậy thì anh mất mặt lắm đấy.” “Sao có thể chứ?” Bàn Tử bĩu môi.

Sau đó, cậu ta đi về phía những thi thể kia, rồi lại quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

“Cậu có qua đây giúp tôi một tay không, tôi sợ châu báu trên người mấy cái xác này nhiều quá, một mình tôi lấy không hết.” Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn đi về phía Bàn Tử.

Những người nhà họ Hoắc khác cũng gia nhập vào hàng ngũ tìm bảo vật.

“Những thi thể này trông giống như một đội quân, có lẽ họ bị người ta đưa đến đây làm thí nghiệm.” Trương Kỳ Lân nhíu mày, nói với Tần Mặc về suy nghĩ của mình.

Tần Mặc gật đầu, xem ra quả thực có khả năng này.

“Không phải là người nhà họ Tần của anh làm chuyện này chứ?” Hoắc Tú Tú có chút tò mò nhìn Tần Mặc, tuy rằng đôi khi việc làm ăn trong Cửu Môn của họ cũng có chút mờ ám, nhưng chưa bao giờ thương thiên hại lý như vậy.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

“Cái này thì tôi không biết, nhưng dù tổ tiên tôi làm gì, chắc chắn cũng không liên quan đến tôi.

Nhưng tôi cảm thấy chuyện này không phải như vậy.” Trương Kỳ Lân cũng nghĩ thế, anh biết với nhân phẩm của Tần Mặc thì tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy.

“Mọi người mau nhìn kìa.” Hoắc Tú Tú nói xong thì trừng lớn mắt, nhìn về phía xa.

Lúc này, một thi thể đứng dậy, vồ về phía một người nhà họ Uông.

Giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Ting, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy lập tức tiêu diệt.】 Người nhà họ Uông kia còn chưa kịp nhận ra, nên đã bị thi thể này bóp chặt cổ họng.

Hắn ta trừng lớn mắt, sau đó vội vàng rút dao găm ra, đâm một nhát vào người thi thể.

Xương cốt của thi thể này khá cứng rắn, hơn nữa trên người nó còn bay ra một vài con bọ, bò về phía người nhà họ Uông.

Người này vội vàng lùi lại, không ngờ phía sau lại có thêm mấy thi thể đứng dậy.

Tần Mặc nheo mắt, anh biết ngay nơi này không đơn giản như vậy.

Đúng lúc này, mọi người phát hiện trên mặt đất từ từ hiện ra một loại hoa văn, còn có mấy bộ xương khô xuất hiện.

“Sao vừa rồi lại không thấy những bộ xương này?” Trương Kỳ Lân nhíu mày.

“Xem ra ở đây hẳn là có một chướng nhãn pháp đặc thù.

Nếu chướng nhãn pháp này không bị phá giải, chúng ta sẽ không

thể thấy được tình hình thực sự bên trong." Với tình hình hiện tại, Tần Mặc chỉ có thể phân tích đến đây.

"Như vậy, mấy người ở bên trong chẳng phải đều gặp nguy hiểm rồi sao?" Hoắc Tú Tú nhíu mày, cô nhìn về phía mấy người Hạo Thiên Chân.

Sớm biết vậy đã không nên để họ tùy tiện qua đó, bây giờ bị nhốt ở bên trong cũng không biết có ra được không.

Đại trưởng lão nhà họ Uông đứng bên cạnh quan sát, nắm chặt tay.

Xem ra nơi này quả thực rất phiền phức.

Chương 1266

Suy nghĩ một chút, ông ta quay đầu, nhìn Tần Mặc bên cạnh.

"Tần Mặc, anh cũng thấy tình hình ở đây rồi, hay là chúng ta hợp tác một phen." Nghe vậy, Tần Mặc bật cười.

"Tôi không nghe nhầm chứ, bây giờ ông lại muốn hợp tác với tôi." Đại trưởng lão nhà họ Uông gật đầu.

"Không sai.

Anh cũng thấy những thứ bên trong này quả thực rất khó đối phó, tôi biết anh rất có kinh nghiệm trong việc đối phó với chúng, vừa hay người của mấy người cũng ở bên trong, nên hai bên chúng ta cùng ra tay cứu họ thì phần thắng sẽ lớn hơn." Dù sao ở đây cũng có gần như cả một đội quân, có đến hàng ngàn hàng vạn người.

Nếu chỉ dựa vào sức một mình ông ta, chắc chắn không thể cứu được tất cả người nhà họ Uông.

Chỉ có thể hành động càng nhanh càng tốt, như vậy tỷ lệ sống sót của người của họ mới lớn hơn một chút.

"Đây là chuyện cứu người, có thể hợp tác." Tần Mặc mỉm cười, sau đó lại nhướng mày.

"Nhưng tôi có nên tin tưởng ông không?

Lỡ như lát nữa tôi cứu người nhà họ Uông của ông ra rồi, ông thấy người nhà họ Hoắc lại không chịu ra tay giúp đỡ, vậy chẳng phải phiền phức sao." Dù sao tính cách của đám người nhà họ Uông này Tần Mặc cũng khá hiểu, họ quả thực có khả năng làm như vậy.

Đại trưởng lão nhà họ Uông nhíu mày.

“Nói như vậy, hợp tác không thành rồi.” “Bên tôi có tôi và Trương Kỳ Lân hai người, ông thấy tôi có cần thiết phải hợp tác với ông không?” Tần Mặc nhún vai.

“Vậy bây giờ anh có ý gì?” Đại trưởng lão nhà họ Uông nhìn Tần Mặc.

Người nhà họ Uông của họ hơi đông, chỉ dựa vào một mình ông ta chắc chắn không cứu xuể.

Tuy ông ta không nhất thiết phải quản những người đó, nhưng có họ thì phần thắng sẽ lớn hơn một chút.

“Ông phải thể hiện thành ý ra.” Tần Mặc cảm thấy mình ám chỉ đã đủ rõ ràng rồi, đối phương hẳn là có thể nghe hiểu được chứ?

Đại trưởng lão nhà họ Uông hừ lạnh một tiếng.

“Muốn tôi đưa bảo vật cho anh, đó là chuyện không thể nào.” Thấy thái độ kiên quyết của đối phương, Tần Mặc cũng chỉ có thể lùi một bước.

“Hay là thế này đi, đưa hết số kim ngân châu báu mà các ông tìm được cho chúng tôi, như vậy, tôi sẽ giúp ông cứu người, thế nào?” Tuy những món kim ngân châu báu này đối với Tần Mặc không có tác dụng gì, nhưng có thể chia cho Bàn Tử và những người nhà họ Hoắc.

Họ vẫn rất cần chúng.

Đại trưởng lão nhà họ Uông do dự một chút.

“Nếu ông không đồng ý, vậy thì thôi.

Trương Kỳ Lân, chúng ta đi cứu người.” Nói xong, Tần Mặc quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, Đại trưởng lão nhà họ Uông vội vàng chặn Tần Mặc lại.

“Tôi có thể đưa những món kim ngân châu báu đó cho các người,

nhưng anh không được giở trò, thấy người nhà họ Uông chúng tôi, bắt buộc phải cứu họ ra." "Đó là đương nhiên, ông cũng vậy." Tần Mặc cười, nhìn chằm chằm Đại trưởng lão nhà họ Uông.

Đại trưởng lão hít sâu một hơi.

"Không vấn đề." "Nếu lát nữa, tôi nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của người nhà họ Hoắc, mà ông lại không cứu họ, vậy đừng trách tôi không nể mặt." Tần Mặc nhún vai.

Bây giờ là đối phương cầu xin hợp tác với họ, nên anh có thể tùy ý đưa ra điều kiện.

Đại trưởng lão nhà họ Uông hừ lạnh một tiếng.

"Cứu người cho tốt vào." Nói xong, ông ta nhìn về phía quảng trường, rồi đột nhiên đạp mạnh xuống đất, bay lên không trung.

Thấy người gần mình nhất lại là một người nhà họ Hoắc, trong lòng ông ta tức không chịu nổi.

Nhưng không còn cách nào khác, đã đồng ý với Tần Mặc, bắt buộc phải ra tay cứu người.

Sau đó, ông ta đáp xuống dưới.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cũng bắt đầu hành động, tiếp theo dù họ gặp phải người của gia tộc nào, cũng sẽ đưa họ ra ngoài.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này đang lưng tựa lưng, nhìn những bộ xương trước mặt.

"Làm sao bây giờ?

Chúng ta đã bị bao vây rồi, ở đây có nhiều thi thể như vậy, hai chúng ta e là không xông ra được." Hạo Thiên Chân nhíu mày, sớm biết vậy họ đã không nên đến đây tìm bảo vật, chỉ là một ít tiền tài thôi mà, đều là vật ngoài thân, bây giờ họ lại phải bỏ mạng ở đây.

“Sợ cái gì, tôi tin lát nữa Tần Mặc và họ nhất định sẽ đến cứu chúng ta.” Bàn Tử hít sâu một hơi, sau đó lấy ra một con dao găm, nhìn chằm chằm những thi thể trước mặt.

Không kịp nghĩ nhiều, cậu ta trực tiếp xông về phía những thi thể này, dùng dao găm trong tay liên tục đâm vào chúng.

Trong lòng Hạo Thiên Chân hiểu rõ, nếu Tần Mặc và Trương Kỳ Lân trong chốc lát không đến được, e là họ cũng sẽ bị những thi thể này giết chết, chi bằng nhân cơ hội này kéo theo hai tên đệm lưng.

Nghĩ vậy, anh cùng Bàn Tử liên tục tấn công những thi thể trước mặt.

Những thi thể này tuy đã chết, không sợ đau đớn, nhưng xương cốt của chúng có thể bị chặt đứt.

Trên người chúng có rất nhiều bọ, rơi xuống đất, những con bọ này bò về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Bàn Tử thấy một con bọ đã bò lên đầu gối mình, cậu ta vội vàng lắc lắc chân, vẻ mặt có chút ghê tởm.

“Mấy thứ này cũng quá ghê tởm rồi, nhìn thấy chúng là cảm thấy hơi buồn nôn.” “Vậy làm sao bây giờ?

Bây giờ chúng đang vây quanh chúng ta, chúng ta dù không muốn đối mặt trực diện cũng phải ứng phó.” Hạo Thiên Chân thở dài.

“Sau này chúng ta vẫn nên bớt tham tiền lại đi, vừa rồi Tần Mặc đã khuyên chúng ta rồi, chúng ta không nên qua đây.” Bàn Tử cười hề hề, tuy rằng bây giờ quả thực đang đối mặt với nguy hiểm, nhưng cậu ta không hề sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy như vậy vô cùng kích thích.

“Có gì đáng sợ, tôi thấy như vậy cũng khá tốt, hơn nữa Bàn Gia tôi đây trước nay chưa bao giờ là người vì mạng sống mà từ bỏ tiền tài.”

Chỉ cần có thể lấy được tiền, dù có mạo hiểm, cậu ta cũng nguyện ý thử một lần.

Hạo Thiên Chân trợn trắng mắt, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ lại nhìn những thi thể trước mặt.

"Nếu đã như vậy, vậy hai chúng ta cùng cố gắng nhé." Sau đó, hai người tiếp tục tấn công những thứ này.

Nhưng số lượng bọ quả thực quá nhiều, rất nhanh đã bò lên người hai người họ, Bàn Tử thậm chí còn bị cắn một miếng, cậu ta hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ném con bọ xuống đất, lại giẫm thêm mấy cái.

Hạo Thiên Chân cũng không khá hơn là bao, anh bị một trong những thi thể đánh lui, va vào một thi thể khác, bị hất ngã xuống đất.

Tống tử kia chuẩn bị nhấc chân giẫm lên người anh, nhưng may mà tốc độ phản ứng của anh khá nhanh, lăn sang một bên nên đã tránh được.

Chương 1267

“Đúng là khó nhằn.” Bàn Tử nói xong thì nheo mắt, Hạo Thiên Chân đáp một tiếng.

“Đúng vậy.” Hai người họ bây giờ có chút thảm hại, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ chưa đến mười phút, họ e là sẽ phải bỏ mạng tại đây.

Không chỉ có họ, mà tình hình của những người nhà họ Hoắc và nhà họ Uông khác cũng không khá hơn.

Hoắc Tú Tú đang sốt ruột chờ đợi ở đây, đã có mấy người nhà họ Hoắc và nhà họ Uông được cứu ra, nhưng chỉ cần còn một người nhà họ Hoắc ở bên trong, cô không thể nào yên tâm được.

“Anh Bàn và anh Thiên Chân vẫn còn ở bên trong, hai người tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.” Hoắc Tú Tú hít sâu một hơi.

Không lâu sau, Đại trưởng lão nhà họ Uông đã cứu người cuối cùng của nhà họ Uông ra, bây giờ chỉ còn lại Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Đại trưởng lão nhà họ Uông liếc nhìn một cái, cười lạnh, sau đó đứng yên tại chỗ.

Hoắc Tú Tú nhíu mày.

“Không phải đã nói là cùng nhau cứu người sao?

Sao bây giờ ông lại đứng đây?” “Tôi đã cứu mấy người nhà họ Hoắc của cô rồi, còn muốn tôi ra tay nữa sao?” Đại trưởng lão nhà họ Uông nhìn về phía đội quân ở xa.

Có gần mấy ngàn người, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân bây giờ vẫn chưa ra, không chừng là đang tìm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Những thi thể này không tìm được mục tiêu tấn công, nhất định sẽ dồn về trung tâm, nên lần này họ e là khó thoát.

Đợi một lát nữa Tần Mặc kiệt sức, ông ta sẽ qua đó xách Tần Mặc ra.

Đến lúc đó, ông ta sẽ giam giữ Tần Mặc, tiếp theo Tần Mặc muốn làm gì cũng không do anh tự quyết định được nữa.

Đại trưởng lão nhà họ Uông có suy nghĩ như vậy xong, liền tìm một chỗ, chuẩn bị chờ xem kịch hay.

Lúc này, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã xác định được vị trí của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trong đám đông.

Hai người bây giờ đã rất thảm hại, nên họ vội vàng đến bên cạnh, giúp họ đánh lui những binh sĩ kia.

"Cảm thấy thế nào?" Tần Mặc nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, hai người thở dài.

"Hai người không thấy sao?

Sớm biết vậy hai chúng tôi đã không qua đây, bây giờ thành ra thế này." Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ.

Bàn Tử cười hề hề.

"Bàn Gia tôi đây còn chưa chết được đâu, nhưng vẫn phải cảm ơn hai người đã đến giúp, nếu không hôm nay tôi và Thiên Chân thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi." Tần Mặc trợn trắng mắt, sau đó lại nhìn những binh sĩ xung quanh.

"Bây giờ những thứ này đang dồn về phía này, chúng ta không thể ở lại đây nữa, phải mau chóng ra ngoài." "Không vấn đề." Trương Kỳ Lân gật đầu, sau đó cầm đại đao trong tay, chỉ vào những binh sĩ xung quanh.

“Anh đưa hai người họ thoát ra trước đi, tôi ở lại đây bọc hậu.” “Vậy chắc chắn là không được rồi, sức mạnh trên người tôi có thể trấn áp những thứ này, nên vẫn là anh đi trước đi.” Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân thở dài.

“Được rồi, chúng ta không thể trì hoãn ở đây quá lâu, nếu không e là sẽ rất phiền phức.” Tần Mặc đáp một tiếng, đó là điều tự nhiên.

Đợi đến khi Trương Kỳ Lân đưa hai người họ ra ngoài, Tần Mặc mới lại nhìn những binh sĩ xung quanh, sau đó anh liền giải phóng sức mạnh Hắc Long huyết mạch của mình.

Những binh sĩ xung quanh dường như đang do dự có nên tiến lên hay không.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra chúng dường như không quá sợ hãi sức mạnh huyết mạch trên người anh, nhưng với năng lực của anh muốn thoát ra ngoài, vẫn khá đơn giản.

Đợi xác định Trương Kỳ Lân và họ đã rời khỏi nơi này, Tần Mặc mới sử dụng một đạo sức mạnh, một luồng năng lượng màu đen từ trên người Tần Mặc tuôn ra, biến thành một con hắc long tấn công về phía những binh sĩ trước mặt.

Những binh sĩ này trong nháy mắt bị Tần Mặc hất bay, mấy người va vào những người khác, họ đều ngã xuống đất.

Tần Mặc đột nhiên đạp mạnh xuống đất, sau đó thân thể anh bay lên không trung, anh đạp lên vai những binh sĩ này đáp xuống vị trí mà Đại trưởng lão nhà họ Uông và họ đang ở.

Những binh sĩ kia trong chốc lát mất đi mục tiêu, chúng bắt đầu tản ra xung quanh.

Tần Mặc nhíu mày.

Nhưng chưa đợi họ có hành động gì, liền phát hiện những binh sĩ này dường như chỉ đi loanh quanh trong quảng trường này, không đi đến nơi khác.

Tần Mặc lại quay đầu nhìn Đại trưởng lão nhà họ Uông bên cạnh, Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, không ngờ Tần Mặc lại có thể bình an vô sự ra ngoài.

"Xem ra người nhà họ Uông của các người quả thực không mấy giữ chữ tín, sau này chúng ta e là không có cơ hội hợp tác nữa." Tần Mặc lắc đầu.

Trong lòng Đại trưởng lão nhà họ Uông lại không cảm thấy có gì, dù sao cũng đã đến đây, những binh sĩ này vừa nhìn đã biết là dùng thuốc làm thí nghiệm, có nghĩa là không bao lâu nữa, họ hẳn là có thể lấy được thứ họ muốn.

Đến lúc đó, họ không giết Tần Mặc đã là tốt lắm rồi, căn bản không thể nào hợp tác nữa.

"Người nhà họ Uông quen thói không biết xấu hổ rồi!" Bàn Tử bĩu môi, Tần Mặc nghe vậy, bật cười, gật đầu.

"Nói cũng khá đúng." Đại trưởng lão nhà họ Uông lại không để ý đến những lời này của họ, dù sao không bao lâu nữa, họ sẽ bị giẫm dưới chân.

"Những món kim ngân châu báu đó có phải nên đưa cho chúng tôi rồi không?" Tần Mặc nhìn chằm chằm Đại trưởng lão nhà họ Uông.

Đại trưởng lão nhà họ Uông hừ lạnh một tiếng, nhưng bây giờ không cần thiết vì một ít kim ngân châu báu mà gây gổ với Tần Mặc, vì vậy ông ta quay đầu nhìn những người nhà họ Uông.

"Lấy bảo vật các người vừa tìm được ra đưa cho họ." Những người nhà họ Uông này ngây người, dựa vào đâu chứ, đây là họ đã

mạo hiểm tính mạng để lấy ra, bây giờ nói đưa là đưa.

Thấy họ như vậy, Đại trưởng lão nhà họ Uông nheo mắt.

"Một mình ta chắc chắn không thể cứu hết tất cả các người ra được, là người khác đã giúp đỡ, mau lấy bảo vật ra." Dù sao đi nữa, đã đồng ý rồi thì phải làm, huống hồ chỉ là một ít vật ngoài thân, đối với họ, tác dụng cũng không đặc biệt lớn.

Những người nhà họ Uông này tuy rất không phục, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể lấy kim ngân châu báu ra đưa cho Đại trưởng lão nhà họ Uông.

Đại trưởng lão nhìn Tần Mặc, đưa cho anh xong, lại hừ lạnh một tiếng.

"Các người tham lam như vậy, có thể mang những bảo vật này sống sót ra ngoài hay không còn chưa chắc đâu?" Tần Mặc bật cười.

"Thật sao?

Chưa đến cuối cùng, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu." Tần Mặc nhún vai.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì vội vàng nhận lấy bảo vật.

Chương 1268

“Nhiều bảo vật như vậy, thật không tệ, cảm ơn các người nhiều.” Bàn Tử mỉm cười, nhìn những người nhà họ Uông, những người này đều nhíu mày.

Không ngờ Bàn Tử lại nói như vậy, thật quá đáng.

Họ đã vô ích nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng lại làm áo cưới cho người khác, thậm chí còn vì chuyện này mà suýt mất mạng.

Trong lòng họ đều có chút không phục, nhưng đây là quyết định của Đại trưởng lão nhà họ Uông, họ không thể nào chống lại ông ta được, chỉ có thể im lặng, không nói một lời nào.

“Tôi vừa quan sát ở đây một chút, không phát hiện bên cạnh có cơ quan nào để rời khỏi đây.” Hoắc Tú Tú nhíu mày, nhìn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lại xem xét kỹ lưỡng một lần nữa, quả nhiên không phát hiện lối ra.

“Bây giờ thì phiền phức rồi.” Tần Mặc nói xong thì nheo mắt, anh nhìn về phía quảng trường.

“Ý gì vậy?” Hạo Thiên Chân có chút không hiểu, Tần Mặc chỉ vào một trụ tròn giữa quảng trường.

“Thấy chỗ đó không?

Chúng ta muốn rời khỏi nơi này, e là phải đến đó kích hoạt cơ quan.” Tần Mặc bây giờ đã xác định, nơi đó quả thực là một cơ quan, hẳn là lối ra khỏi đây.

Đại trưởng lão nhà họ Uông nhíu mày, ông ta có chút không tin Tần Mặc, liền đi về phía trước mấy bước, quan sát kỹ lưỡng.

Ông ta phát hiện ở đây quả thực không có bất kỳ cơ quan nào.

"Chúng ta thật sự phải qua đó sao?" Một người nhà họ Uông có chút do dự nhìn quảng trường trước mặt.

Đội quân này đang ở trên quảng trường, số lượng nhiều như vậy, nếu họ thật sự qua đó, rất dễ chết ở đây.

Đại trưởng lão nhà họ Uông suy nghĩ, nhìn những người nhà họ Uông bên cạnh.

"Mọi người tìm ở đây trước xem có cách nào rời khỏi đây không, nếu có chúng ta sẽ không cần phải mạo hiểm." Nếu thực sự không được, họ chỉ có thể đi qua quảng trường này thôi.

Sớm biết vậy lúc cứu người đã nên giải quyết đám binh sĩ này, như vậy tiếp theo sẽ không phiền phức như vậy.

"Lỡ như lát nữa thật sự không có cơ quan, chúng ta có chắc chắn phải qua đó không?" Hoắc Tú Tú có chút do dự nhìn Tần Mặc.

Người ở đây thật sự quá đông, nếu thật sự qua đó, rất dễ xảy ra chuyện.

Tần Mặc im lặng.

"Tôi luôn cảm thấy không phải như vậy, nhưng lại không tìm được điểm phá giải." Tần Mặc lắc đầu.

Trương Kỳ Lân đưa tay vỗ vai Tần Mặc.

"Đừng vội, tôi tin anh nhất định có thể làm được, từ từ nghĩ." Tần Mặc gật đầu, dù sao bây giờ người nhà họ Hoắc và nhà họ Uông đang tìm cơ quan, nên anh có thể muộn một chút mới tìm ra cách giải quyết.

Lỡ như người trong hai gia tộc này tìm được cơ quan khác, vậy chẳng phải không cần phải dùng chiêu mạo hiểm sao?

Tần Mặc đưa tay, véo cằm, suy nghĩ kỹ lưỡng.

Đám người nhà họ Uông tìm mấy vòng cũng không tìm được cơ quan, họ có chút bực bội, sau đó lại nhìn Đại trưởng lão, chờ đợi mệnh lệnh của đối phương.

Đại trưởng lão nhà họ Uông thở dài.

"Các người nhìn ta thì có ích gì, nếu thực sự không được, chúng ta chỉ có thể xông qua thôi." "Nhưng ở đây có cả ngàn người, cho dù chúng ta có thể một chọi mười, cũng không được." Lý trưởng lão có chút lo lắng.

Lúc đầu tìm kim ngân châu báu, ông ta cũng đã qua đó, nhưng không tìm được nhiều, mà còn bị những thi thể đó vây công.

"Các người muốn cứ thế này quay về sao?

Hình phạt trong gia tộc như thế nào, các người rất rõ." Đại trưởng lão nhà họ Uông nói xong, nhìn mấy người họ.

Họ nhìn nhau, gật đầu.

Lời này nói quả không sai, nên họ chỉ có thể ngậm miệng.

Sắc mặt của những người nhà họ Hoắc cũng không tốt, họ đến bên cạnh Tần Mặc, nói với anh rằng họ cũng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

"Không sao, mọi người không cần vội, chúng ta đã lâu không ăn gì rồi, ở đây nghỉ ngơi một chút, bổ sung thể lực." Vừa rồi những người này đã đối phó với những binh sĩ kia, chắc hẳn năng lượng trong cơ thể đã tiêu hao gần hết.

Mấy người nghe vậy, đều đáp một tiếng, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống.

Tần Mặc còn không vội, họ vội cái gì?

Hoắc lão tam nhìn về phía Hoắc Tiểu Thiên, nhíu mày.

“Thời gian này hoàn cảnh không tốt, không có lợi cho việc dưỡng thương của cậu, hay là cậu đưa hai người nhà họ Hoắc quay trở về đi.” Hoắc Tiểu Thiên thở dài.

“Làm gì có chuyện đơn giản như vậy, chưa nói đến việc bản thân tôi không muốn quay về, trên đường nguy hiểm nhiều như vậy, hơn nữa rất nhiều đường lui đã bị chặn, chúng ta làm sao có thể quay về được?” Mấy người nghe vậy đều im lặng, gật đầu.

Nói cũng không sai.

“Cũng không biết Tần Mặc có cách nào không.” Bọn họ nói rồi đưa mắt nhìn về phía Tần Mặc, lúc này anh đang ngồi ăn và quan sát quảng trường bên dưới.

“Tôi thấy Tần Mặc chẳng có vẻ gì là vội cả.” “Có gì mà phải vội?

Cho dù cuối cùng thật sự không qua được, Tần Mặc cũng có thể đưa chúng ta rời đi.” Hoắc Tú Tú vẫn rất tin tưởng vào bản lĩnh của Tần Mặc.

Cả mấy người đều không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng ăn đồ trong tay.

Uông gia đại trưởng lão thấy Tần Mặc không hề vội vàng thì hừ lạnh một tiếng.

Nhưng điều này cũng khá bình thường, vì Tần Mặc trước giờ vẫn luôn như vậy.

Có điều bọn họ không thể lãng phí thời gian ở đây cùng Tần Mặc được.

“Chúng ta có nên nghỉ ngơi một lát không?” Một người nhà họ Uông vừa nói vừa nhìn về phía Uông gia đại trưởng lão.

Uông gia đại trưởng lão xua tay.

“Thời gian cấp bách, đừng lãng phí ở đây nữa.

Nếu đã không có con đường nào khác, chúng ta chỉ có thể xông qua thôi.” Những người nhà họ Uông hít sâu một hơi, lời này có khác gì bảo họ đi thẳng vào chỗ chết?

Chương 1269

Nhưng họ là người nhà họ Uông, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của gia tộc.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Lý trưởng lão siết chặt nắm đấm.

Lát nữa, lão sẽ bám sát Uông gia đại trưởng lão, ông ta là người mạnh nhất trong số họ, lão kết hợp với Uông gia đại trưởng lão thì còn có khả năng sống sót đến được cây cột ở giữa.

“Chúng ta có xuất phát không?” Hoắc Tú Tú nhìn Tần Mặc, cô cảm thấy nếu đi cùng nhóm người nhà họ Uông thì khả năng sống sót sẽ cao hơn nhiều.

Nghe Hoắc Tú Tú nói vậy, Uông gia đại trưởng lão lại quay đầu nhìn Tần Mặc, ông ta suy nghĩ một lát rồi cười và đi về phía anh.

Trương Kỳ Lân bĩu môi.

“Gã này tính toán cũng hay thật.

Mới đầu thấy không cần hợp tác với chúng ta thì lạnh nhạt, giờ xem thái độ khác biệt một trời một vực.” Tần Mặc gật đầu.

“Đúng vậy, nhưng chúng ta không nhất thiết phải hợp tác với họ.” Tần Mặc thật sự nghĩ như vậy.

Uông gia đại trưởng lão đến nơi liền mở lời với Tần Mặc.

“Tần Mặc tiên sinh, anh thấy tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Tần Mặc lắc đầu.

“Tại sao tôi phải nói cho ông?

Chẳng phải hai bên đã không hợp tác rồi sao?

Hơn nữa thái độ ban đầu của ông, ông nên rõ nhất chứ?” “Tôi

cũng không thể tin tưởng ông được nữa, hoàn toàn không thể làm theo lời ông nói." Uông gia đại trưởng lão nhíu mày.

"Cậu nên suy nghĩ cho kỹ, nếu không hợp tác với chúng tôi, đợi chúng tôi đi rồi, e rằng mấy người các cậu cũng không thể toàn mạng qua đó được đâu." Tần Mặc nhún vai.

"Không sao cả, tôi khá hiểu thực lực của người bên mình.

Nếu thật sự không qua được, chúng tôi sẽ nghỉ ngơi ở đây một thời gian, hoặc là rời đi thôi." "Dù sao chúng tôi cũng không có chấp niệm gì với những thứ bên trong này." "Chẳng lẽ cậu không muốn phá hủy dược liệu bên trong sao?" Lão không hiểu nhìn Tần Mặc, Tần Mặc là người Tần gia, đáng lẽ phải làm việc vì Tần gia mới đúng.

Vậy mà bây giờ anh lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Tần Mặc cười.

"Đúng là có, tổ tiên Tần gia bảo tôi làm việc này, nhưng tôi không nhất thiết phải nghe họ, tôi vẫn phải lo cho mạng sống của mình trước đã." "Vậy thì cậu quá ích kỷ rồi." Lý trưởng lão hừ lạnh một tiếng, Tần Mặc liếc lão một cái rồi mỉa mai.

"Giữa hai chúng ta, hình như ông mới là người ích kỷ hơn đấy." Lý trưởng lão nheo mắt, không ngờ Tần Mặc lại nói với lão như vậy.

Tần Mặc lại nhìn Uông gia đại trưởng lão.

"Dù sao lần này chúng tôi chắc chắn không thể hợp tác với các người.

Các người muốn đi thì cứ đi, tôi không cản." Tần Mặc đã nghĩ kỹ, không thể để người của Hoắc gia mạo hiểm.

Nếu lát nữa thật sự không tìm được lối đi, anh sẽ để Hoắc Tú Tú đưa họ quay về trước, còn mình và Trương Kỳ Lân sẽ đi qua.

Dù hai người không thể giải quyết trực tiếp đám binh sĩ này, nhưng đi từ đây đến cây cột kia thì không thành vấn đề.

Uông gia đại trưởng lão siết chặt nắm đấm, nhưng bây giờ ông ta không còn cách nào khác, chỉ có thể nhìn về phía người nhà họ Uông rồi ra lệnh.

"Nếu họ muốn ở lại đây thì tùy họ, chúng ta đi trước." Những người nhà họ Uông bắt đầu do dự, họ nhìn nhau rồi lại nhìn sang nhóm Tần Mặc.

Dù là kẻ thù không đội trời chung, nhưng họ vẫn hy vọng Tần Mặc có thể đi cùng, dù sao thực lực của anh cũng bày ra ở đó.

Hơn nữa, đông người hơn thì khả năng sống sót mới cao hơn.

Uông gia đại trưởng lão đưa mắt nhìn cây cột ở trung tâm, rồi lại nhìn những người bên cạnh.

"Mọi người chuẩn bị, chúng ta xuất phát." Những người này nhìn nhau, họ có thể nói là họ chưa chuẩn bị xong được không?

Nhưng họ không thể mở miệng, chỉ đành đi theo sau Uông gia đại trưởng lão tiến về phía trước.

Không bao lâu sau, họ đã tiến vào trong quảng trường.

Đám binh sĩ cảm nhận được hơi thở người sống, lập tức lao về phía này.

Trong nháy mắt, họ đã bị đám binh sĩ bao vây.

Uông gia đại trưởng lão nhắc nhở.

"Cẩn thận một chút, nhất định phải chú ý xung quanh mình, mọi người vây thành một vòng tròn, hễ có binh sĩ tấn công, các người phải tìm cách đối phó." "Tuyệt đối không được để bản thân và đồng đội bị thương, các người chỉ có bảo vệ đồng đội thì đồng đội mới bảo vệ

các người, hiểu chưa?" Uông gia đại trưởng lão đã dẫn dắt rất nhiều người nhà họ Uông, ông ta quá hiểu tính cách của họ.

Nếu không nói những lời này, e rằng họ sẽ không bao giờ giúp đỡ đồng đội.

Những người này hít sâu một hơi rồi gật đầu.

Nói không sai, bây giờ họ quả thực nên đoàn kết lại, chỉ có như vậy mới có thể đi tiếp.

Thấy sự sắp xếp của Uông gia đại trưởng lão, Tần Mặc gật đầu, câu nói đó của ông ta khá có lý, nhưng có đi tiếp được hay không thì chưa chắc, vì số lượng binh sĩ ở đó thực sự quá đông.

Đám binh sĩ này vây kín khiến họ không thể tiến thêm một bước.

Sự phối hợp của người nhà họ Uông cũng tạm ổn, nhưng không bao lâu sau, đã có hai người bị thương.

Uông gia đại trưởng lão chỉ đành bảo hai người họ lùi vào giữa đứng nghỉ một lát, rồi để những người khác đối phó với đám binh sĩ.

Thấy đội ngũ cứ mãi dậm chân tại chỗ, Uông gia đại trưởng lão đành quay đầu nhìn Lý trưởng lão bên cạnh.

"Hai chúng ta đi đầu, như vậy đội ngũ mới có khả năng tiến về phía trước." "Nhưng nếu bây giờ chúng ta tiến lên, lát nữa sẽ không thể lùi về được.

Ông thấy rồi đấy, bên này có bao nhiêu người?

Chúng ta tiến một bước đã khó khăn như vậy, muốn đi đến giữa thì phải mất bao lâu?" Lý trưởng lão hít sâu một hơi, chia sẻ suy nghĩ của mình với Uông gia đại trưởng lão, ông ta nghe xong cũng im lặng.

Điểm này dĩ nhiên ông ta cũng đã nghĩ tới.

Nhưng nếu cứ thế này lùi về, chẳng phải công sức vừa rồi đều

uổng phí sao?

"Cứ tiến lên thử xem sao đã, không được thì tính sau." Uông gia đại trưởng lão nhìn Lý trưởng lão, Lý trưởng lão gật đầu, bây giờ chỉ có thể làm vậy.

Chương 1270

Đi thêm một lúc, người nhà họ Uông gần như đều đã bị thương.

Uông gia đại trưởng lão nhíu mày, bây giờ họ mới đi được một đoạn ngắn, cứ tiếp tục thế này, e rằng họ không thể đến được trung tâm.

"Nếu chỉ có hai chúng ta tiến lên, có chắc qua được không?" Lý trưởng lão vừa nói vừa nhìn Uông gia đại trưởng lão.

Uông gia đại trưởng lão ước lượng một chút rồi lắc đầu.

"Cái này tôi cũng không rõ." Thân thủ của hai người họ cũng không tệ, nhưng số lượng binh sĩ ở đây thực sự quá đông.

"Hay là chúng ta rút lui trước đã, lát nữa bàn bạc lại xem sao?" Một người nhà họ Uông có chút không chịu nổi, vội vàng nói với Uông gia đại trưởng lão.

Nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng không bao lâu nữa họ sẽ toi đời.

"Được." Uông gia đại trưởng lão gật đầu, sau đó ông ta nhìn về phía sau, nhanh chóng đến bên này, bắt đầu mở đường cho họ.

Không bao lâu sau, họ đã quay lại chỗ Tần Mặc.

Tần Mặc thấy vậy liền nhướng mày.

"Còn tưởng các người có thể qua đó dễ dàng lắm, không ngờ lại như chó nhà có tang bị đuổi về." Uông gia đại trưởng lão nghe vậy, nắm đấm siết chặt, hừ lạnh một tiếng.

"Cậu tưởng các người lợi hại lắm sao?

Lát nữa các người cứ chờ xem, không bao lâu nữa các người cũng sẽ có kết cục như vậy thôi." Tần Mặc cười cười.

“Nhưng chúng tôi không ngốc như các người.

Nhìn người nhà họ Uông các người kìa, tôi rất tò mò, tiếp theo các người định qua đó thế nào đây?” Tần Mặc vừa nói vừa nhìn mấy người nhà họ Uông đang ngồi bệt dưới đất, trông họ vô cùng mệt mỏi.

“Không cần cậu lo.” Những người nhà họ Uông trong lòng vô cùng tức giận, họ trút giận lên người Tần Mặc, nhưng Tần Mặc cũng lười chấp nhặt với mấy tên tép riu này.

“Chuyện của các người dĩ nhiên tôi không muốn quan tâm, nhưng các người đúng là thảm thật.” Tần Mặc nói thêm một câu.

Bàn Tử ở bên cạnh thấy họ dám nói Tần Mặc như vậy liền cười lạnh, mở miệng nói.

“Chính mình làm không xong việc, đừng có trút giận lên người khác.

Các người không được, lại còn trách Tần Mặc, đây là cái lý lẽ gì?” “Nếu tôi là mấy người, tôi đã xấu hổ muốn tìm cái lỗ chui xuống rồi, còn có tâm tư trách người khác à?” Hạo Thiên Chân ở bên cạnh gật đầu.

“Đúng đó, đúng đó, sao các người trơ trẽn thế?

Còn có mặt mũi ngồi đây à?” “Người nhà họ Uông vốn dĩ như vậy, thực lực quá kém.” Hoắc Tú Tú cũng ở đó mỉa mai.

Nghe những lời này, người nhà họ Uông tức giận không thôi, họ bật mạnh dậy, nhưng lại phát hiện có chút kiệt sức, chỉ đành ngồi bệt xuống đất.

“Xem kìa, bây giờ đến sức đối phó với chúng tôi cũng không còn.

Hiện tại các người chẳng khác nào cá nằm trên thớt, chúng tôi có

thể tùy ý xâu xé.” Bàn Tử nói rồi cười nham hiểm, anh ta xoa xoa tay, nhìn sang Tần Mặc.

“Cậu nói xem chúng ta có nên thử một lần không, nếu giải quyết được mấy người họ, tiếp theo chúng ta chẳng phải sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều sao.” Tần Mặc đảo mắt.

“Thôi đi, không cần lãng phí thời gian vào họ, tiếp theo chúng ta còn nhiều việc phải làm.” Bàn Tử thở dài một hơi, đáp lời.

Tần Mặc đã nói vậy thì anh ta sẽ nghe theo.

“Vậy được thôi.” Uông gia đại trưởng lão nheo mắt, nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Các người chắc chắn không hợp tác chứ?” “Người nhà họ Uông các người đã ra nông nỗi này rồi, chúng tôi hợp tác với các người chẳng phải sẽ chịu thiệt lớn sao?

Cho nên ông đừng nghĩ nữa.” Tần Mặc xua tay, sau đó nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Hay là để mấy người họ ở lại đây, hai chúng ta qua đó đi.” Trương Kỳ Lân gật đầu, anh cũng nghĩ vậy, dù sao trình độ của người nhà họ Hoắc cũng ngang ngửa với người nhà họ Uông.

Hoắc Tú Tú nhíu mày.

“Làm sao được?

Hay là chúng tôi đi cùng các anh, như vậy ít nhất phần thắng cũng lớn hơn một chút.” “Không cần đâu.” Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, lại khuyên thêm một câu.

“Lát nữa, tôi và Trương Kỳ Lân sẽ qua đó xem tình hình trước.” “Thật ra cho dù các cô có đi theo cũng chưa chắc giúp được gì.

Vừa hay người nhà họ Uông cũng không đi được nữa, chúng ta cứ

nghỉ ngơi ở đây một lúc đi.” Bàn Tử nhìn Hoắc Tú Tú.

Tần Mặc quay đầu, nhìn Bàn Tử, có chút cạn lời nói.

“Sao cậu tự tin thế, rằng tôi sẽ dẫn cậu đi cùng?

Cậu cũng ở lại đây đi, cậu đi cũng vô dụng thôi.” Bàn Tử trừng to mắt.

“Cậu nói cái gì thế?

Bàn Gia tôi lợi hại thế này, nếu đi theo chắc chắn một mình tôi địch lại ba người.” Mấy người Tần Mặc cười phá lên, đều xua tay.

“Thôi đi, mang theo anh thà mang tôi đi còn hơn, ít nhất tôi còn có ích hơn anh một chút.” Hoắc Tú Tú bĩu môi, rồi lại nhìn Tần Mặc.

“Anh chắc chắn không để chúng tôi đi cùng chứ?

Người nhà họ Hoắc chúng tôi tuy thực lực bình thường, nhưng ít nhất không bội tín bạc nghĩa.” Tần Mặc kiên quyết nói.

“Thật sự không cần đâu.” Dù sao suốt chặng đường này anh cũng không trông mong người nhà họ Hoắc có thể làm được gì, để họ ở lại đây, vừa hay có thể làm hậu phương.

“Vậy được thôi.” Hoắc Tú Tú thở dài.

Tần Mặc thì đưa mắt nhìn Trương Kỳ Lân.

“Chúng ta đi thôi.” Trương Kỳ Lân nhướng mày, khi đi theo Tần Mặc, anh còn liếc nhìn Uông gia đại trưởng lão và mấy người kia ở cách đó không xa.

Uông gia đại trưởng lão thấy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân hành động, lập tức nheo mắt, đứng dậy nói.

“Chúng ta đi theo họ.” Lý trưởng lão có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể nghe lời.

Lão gật đầu.

Chương 1271

“Vậy được thôi.” Thế là, lão đi theo bên cạnh Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, Uông gia đại trưởng lão cũng ở đó.

Tần Mặc cười lạnh.

“Sao, các người định đi cùng chúng tôi à?” Uông gia đại trưởng lão hừ lạnh.

“Chỉ cho phép các người đi hướng đó thôi sao?

Tôi không được đi à?” Nói thật, trong lòng ông ta, thực lực của Lý trưởng lão khá bình thường, nhưng ở đây không có ai có thể giúp đỡ, ông ta chỉ có thể mang theo Lý trưởng lão.

Như vậy ít nhất khả năng hai người họ đến được trung tâm sẽ lớn hơn một chút.

Tần Mặc nhìn hai người họ.

“Nếu đã muốn làm kẻ bám đuôi như vậy thì tùy các người thôi.” Nói xong, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào quảng trường phía trước, nói với Trương Kỳ Lân về suy nghĩ của mình.

“Lát nữa, hai chúng ta đi từ hai hướng khác nhau.

Dù sao thân thủ của chúng ta đều không tệ, cố gắng đừng dây dưa với chúng, cứ tiến về phía trước, càng nhanh càng tốt.” “Cuối cùng chúng ta sẽ hội ngộ ở trung tâm.” Tần Mặc không hề lo lắng về bản lĩnh của Trương Kỳ Lân.

Hơn nữa, máu của anh khá đặc biệt, nếu anh thật sự bị thương, đám binh sĩ kia ngược lại sẽ không dám đến gần.

“Không vấn đề.” Trương Kỳ Lân đáp lời, sau đó hai người họ nhìn

về hai hướng khác nhau, rồi mỗi người đến một hướng.

Uông gia đại trưởng lão và Lý trưởng lão sững sờ.

Sao hai người này lại đi riêng?

"Hay là chúng ta cũng học theo họ, mỗi người đi theo một người, chỉ cần chúng ta bám theo sau họ thì khả năng sống sót vẫn rất lớn." Lý trưởng lão vội vàng đưa ra ý kiến của mình, nếu còn chần chừ, e rằng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân sẽ đi mất.

"Thử xem sao." Uông gia đại trưởng lão hít sâu một hơi, bây giờ chỉ có thể làm vậy.

Lý trưởng lão nghe vậy, vội vàng đuổi theo Tần Mặc, lão biết thực lực của Tần Mặc vẫn nhỉnh hơn Trương Kỳ Lân một chút.

Uông gia đại trưởng lão thì không thấy có vấn đề gì, tuy số lượng binh sĩ ở đây quả thực rất đông, nhưng chỉ cần thực lực của họ đủ mạnh thì không cần phải sợ.

Thấy họ làm vậy, Bàn Tử trừng to mắt, thẳng thừng chửi.

"Hai người các người có biết xấu hổ không?

Lại còn bám theo sau người của chúng tôi, muốn để người của chúng tôi bảo vệ các người à?" Uông gia đại trưởng lão cười lạnh, liếc Bàn Tử một cái.

"Có bản lĩnh thì hai người họ đừng đi." Ban đầu Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã chuẩn bị xuất phát, hai người nghe vậy liền nhìn nhau, dứt khoát tìm một chỗ đứng lại.

Nếu người ta đã nói vậy, thì họ không đi nữa.

Uông gia đại trưởng lão sững sờ tại chỗ, không phải chứ, Tần Mặc đã chuẩn bị xuất phát rồi mà lại dừng lại như vậy sao?

"Cậu rốt cuộc muốn làm gì?" Uông gia đại trưởng lão mặt mày âm

trầm, trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười.

“Không nhìn ra sao?

Dù sao thì tôi cũng không đi nữa.

Những lời ông vừa nói tôi đều nhớ cả, vốn dĩ đã ngứa mắt ông rồi, lại còn nói những lời đó, tôi càng không thể đi trước mở đường cho ông được.” Uông gia đại trưởng lão hít sâu một hơi.

“Vậy phải làm thế nào cậu mới chịu đi?” Tần Mặc nhún vai.

“Lười nói nhảm với ông nhiều như vậy.” Thấy anh như vậy, Uông gia đại trưởng lão nheo mắt, nhưng ông ta không nói gì nữa, chỉ tìm một chỗ ngồi xuống.

“Không sao, chúng ta cứ cùng nhau cầm cự ở đây đi.” Tần Mặc cười, dù sao anh cũng không vội, vừa rồi chỉ là muốn cùng Trương Kỳ Lân đi dò xét tình hình thôi, bây giờ thì không cần thiết nữa.

“Nếu ông muốn chúng tôi đi cùng, thì xin lỗi tôi đi.” Trương Kỳ Lân cũng đến bên cạnh Tần Mặc.

Lý trưởng lão có chút bất đắc dĩ, bình thường Uông gia đại trưởng lão không phải rất điềm tĩnh sao?

Sao vừa rồi lại đột nhiên mất bình tĩnh như vậy?

Nghĩ rồi lão vẫn mở lời với Uông gia đại trưởng lão.

“Hay là chúng ta xin lỗi họ đi, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, tôi không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này nữa.” Lý trưởng lão đã chịu đủ rồi, lão muốn rời đi càng sớm càng tốt.

Thấy lão như vậy, Uông gia đại trưởng lão nheo mắt, mấy người nhà họ Uông ở bên kia cũng nói.

“Vẫn là đại cục làm trọng, chúng ta phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, thời hạn của chúng ta không còn nhiều nữa.” Uông gia đại

trưởng lão nhíu mày, nhìn Tần Mặc.

"Rốt cuộc phải làm thế nào cậu mới chịu đi?" "Hoặc là xin lỗi tôi, hoặc là…" Tần Mặc dừng lại, đánh giá Uông gia đại trưởng lão một lượt, chắc hẳn Uông gia đại trưởng lão cũng biết suy nghĩ của anh.

Anh là người thích bảo vật nhất.

Uông gia đại trưởng lão tức đến dậm chân, ông ta chỉ nói vài câu thôi mà, Tần Mặc đã muốn tống tiền, đòi bảo vật của ông ta, có phải hơi quá đáng rồi không?

Tần Mặc vươn vai, nằm xuống.

"Ông tự mình suy nghĩ kỹ đi, dù sao tôi cũng không vội lắm, nếu ông không muốn, vậy chúng ta đừng đi." Uông gia đại trưởng lão hết cách, chỉ đành lấy ra một món bảo vật từ trên người.

Bảo ông ta xin lỗi Tần Mặc trước mặt bao nhiêu người như vậy, ông ta không làm được.

Tần Mặc nhận lấy, đó là một chiếc nhẫn rất nhỏ.

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống vang lên nhắc nhở Tần Mặc. 【Đinh, phát hiện hàng thật, có dung hợp không?】 "Dung hợp." 【Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *100, Thể lực *100, Sức mạnh *100, Tinh thần *100.】 Trạng thái cơ thể tăng không nhiều, nhưng cũng được rồi, Tần Mặc rất hài lòng.

Sau đó anh phủi tay, đứng dậy, lại nhìn chằm chằm Uông gia đại trưởng lão.

Nếu bây giờ đối đầu với Uông gia đại trưởng lão, anh có chắc chắn có thể giết chết đối phương.

Nếu đối phương biết những bảo vật mình đưa ra lại là tự đào mồ

chôn mình, không biết trong lòng ông ta sẽ nghĩ gì.

Tần Mặc không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhìn sang Hoắc Tú Tú bên cạnh.

"Được rồi, chúng tôi xuất phát đây, các cô cứ ở đây, trước khi chúng tôi quay lại không cần xung đột với họ." Hoắc Tú Tú đáp lời, điều này dĩ nhiên cô biết.

Chương 1272

Uông gia đại trưởng lão bĩu môi, trên mặt lộ vẻ khinh thường.

Chắc Tần Mặc không nghĩ rằng họ rất muốn đối phó với Hoắc gia đấy chứ, Hoắc gia bây giờ chẳng có chút lợi lộc nào, họ chẳng hề sợ.

Việc duy nhất họ cần làm bây giờ là lấy đi những thứ trong ngôi mộ này, như vậy họ sẽ không cần phải giao thiệp với người bên ngoài nữa.

Đợi đến thời điểm thích hợp, họ có thể ra ngoài một lần giải quyết hết các gia tộc trong Cửu Môn.

"Chúng ta đi thôi." Nói rồi, Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân gật đầu.

Anh dĩ nhiên muốn phối hợp với Tần Mặc, vì vậy hai người lại tìm một hướng đột phá tốt.

Lý trưởng lão và Uông gia đại trưởng lão lần lượt đi theo sau Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Họ đã đưa bảo vật rồi, dĩ nhiên phải đi theo một cách quang minh chính đại.

Tần Mặc nhìn Lý trưởng lão phía sau, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Ông không sợ lát nữa tôi bỏ ông lại đó à?" Lý trưởng lão nhíu mày.

"Cậu đã nhận bảo vật rồi, làm vậy không thích hợp lắm đâu?" "Người nhà họ Uông các người không phải thích bội tín bạc nghĩa nhất sao?

Dùng cách này đối phó với các người cũng tốt đấy chứ.” Tần Mặc nhún vai, nhưng anh lại nhìn Lý trưởng lão thêm vài lần, thấy sắc mặt đối phương đen như vậy, anh bật cười.

“Yên tâm đi, tôi không có hứng thú ra tay với ông đâu, ông muốn theo thì cứ theo, nếu không theo kịp thì tôi cũng hết cách.” Nói xong, Tần Mặc đưa mắt nhìn đám binh sĩ, sau đó anh đạp lên mặt đất, đáp xuống người một binh sĩ.

Binh sĩ đó lập tức vươn móng vuốt ra, cào về phía Tần Mặc, Tần Mặc thì đạp lên vai nó chạy về phía trước.

Lý trưởng lão và Uông gia đại trưởng lão sắp gặp họa rồi, e rằng họ không biết đi theo sau Tần Mặc và Trương Kỳ Lân còn không bằng tìm một con đường khác.

Bởi vì khi Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đi qua trên người đám binh sĩ, sẽ kinh động chúng, khiến mục tiêu tấn công chính của chúng chuyển sang người tiếp theo.

Vì vậy không bao lâu sau, tốc độ của Lý trưởng lão đã bị chậm lại.

Lão ngẩng đầu nhìn bóng lưng Tần Mặc, sắc mặt trở nên khó coi.

Tần Mặc tuyệt đối là cố ý, rõ ràng không muốn dẫn theo lão.

Tần Mặc quay đầu liếc nhìn Lý trưởng lão phía sau, cười lạnh một tiếng.

Nhưng tốc độ của Lý trưởng lão tuy chậm, nhưng dù sao lão cũng không bị đám binh sĩ giữ lại, không bao lâu sau, cả bốn người họ đã đáp xuống cây cột tròn ở giữa.

Đám binh sĩ tiến lại gần cây cột, nhưng dường như chúng không dám đưa tay chạm vào nó, chỉ có thể vây quanh ở đây.

“Xem ra cây cột này quả thực có vấn đề.” Uông gia đại trưởng lão

nói, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Như vậy, ông ta sẽ không cần phải lo lắng thấp thỏm, cảm thấy mình không hoàn thành được nhiệm vụ nữa.

Tần Mặc cười cười.

"Vậy tiếp theo giao cho các người giải quyết nhé, dù sao tôi cũng đã đưa các người đến đây rồi." Uông gia đại trưởng lão không nói gì, chỉ cẩn thận quan sát trên cây cột, nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

"Kỳ lạ thật." Uông gia đại trưởng lão có chút không hiểu, nhìn xuống dưới vài lần.

Tần Mặc nhắc nhở.

"Hay là ông xuống dưới đó xem thử đi, có lẽ hoa văn điêu khắc trên đó có vấn đề." Nghe vậy, Uông gia đại trưởng lão trừng to mắt, sau đó ông ta nhìn xuống dưới, rồi hừ lạnh một tiếng.

"Cậu không thấy ở đây có bao nhiêu binh sĩ sao?

Cậu muốn tôi chết ở đây à?" Tần Mặc đảo mắt.

"Ông thích đi thì đi, không muốn đi thì chúng ta cứ ở đây thôi." Uông gia đại trưởng lão im lặng, Tần Mặc thật sự không lừa ông ta chứ?

Theo sự hiểu biết của ông ta về Tần Mặc, đáng lẽ không tốt bụng như vậy mới đúng.

Tần Mặc cũng không vội, chỉ ngồi ở đó.

Uông gia đại trưởng lão suy nghĩ một lát, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Tuy binh sĩ ở đây khá đông, nhưng bây giờ ông ta không còn cách nào khác, chi bằng cứ thử theo lời Tần Mặc.

Sau khi suy nghĩ kỹ, ông ta liền đạp lên cây cột rồi vững vàng đáp xuống mặt đất.

Đám binh sĩ xung quanh như phát điên, lao về phía ông ta, còn dùng móng vuốt không ngừng cào về phía ông ta.

Uông gia đại trưởng lão đột nhiên phát hiện trên móng vuốt của chúng dường như có những gai nhọn, gai nhọn còn tỏa ra ánh sáng xanh lục, nếu đoán không lầm, trên đó có lẽ có độc tố.

Sắc mặt ông ta biến đổi, nhưng ông ta vẫn cẩn thận quan sát hình điêu khắc trước mặt, sau đó vội vàng lên trên.

"Hình điêu khắc này quả thực có vấn đề, trông giống như một con rồng." Tần Mặc nhướng mày, chẳng lẽ lại là Hắc Long?

Anh cúi người xuống, nhìn kỹ, nhưng phát hiện vị trí mình đang đứng quá cao, không thể nhìn rõ.

"Cậu có cách nào đẩy cây cột này không?" Uông gia đại trưởng lão nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đưa tay ra, xoa cằm, suy nghĩ cẩn thận.

"Chắc chắn phải tìm được điểm mấu chốt mới có thể mở cơ quan ở đây." Uông gia đại trưởng lão im lặng, ông ta không nói gì, chỉ lại nhìn kỹ.

Tần Mặc đảo mắt, xem ra để Uông gia đại trưởng lão xuống kiểm tra, ông ta không phát hiện ra manh mối gì, chỉ thấy đó là một con Hắc Long mà thôi.

"Tôi qua đó xem tình hình, anh ở lại đây." Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân nhíu mày.

"Nhưng việc này khá nguy hiểm, để tôi đi làm, anh ở lại đây." "Không sao, anh cũng biết thời gian này thực lực của tôi đã tăng lên không ít, vừa hay tôi muốn thử một chút." Trương Kỳ Lân cười cười, đáp lời.

Nếu Tần Mặc đã nói vậy, anh sẽ để Tần Mặc thử xem sao.

Tần Mặc đáp xuống dưới xong, liền nhìn con Hắc Long trước mặt, đồng thời dùng sức mạnh của mình để đối phó với đám binh sĩ xung quanh.

“Mãnh Hổ Xung Kích!” “Cuồng Phong Huyễn Vũ!” Hai luồng sức mạnh bị Tần Mặc ném ra, mấy binh sĩ này bị Tần Mặc đẩy lùi, sau đó Tần Mặc lại nhìn kỹ, lập tức phát hiện ra điểm bất thường.

Uông gia đại trưởng lão thì cẩn thận quan sát Tần Mặc, ông ta không ngờ Tần Mặc lại dễ dàng đẩy lùi mấy binh sĩ này như vậy, xem ra Tần Mặc vẫn rất mạnh.

Sau khi lên trên, Tần Mặc liếc nhìn Uông gia đại trưởng lão một cái.

Chương 1273

“Không ngờ ông quan sát lại không kỹ như vậy.” Uông gia đại trưởng lão có chút không hiểu.

“Lời này có ý gì?” “Tôi vừa mới xuống xem, trên đó quả thực điêu khắc một con Hắc Long, nhưng ông không phát hiện ra con rồng này không có mắt sao?” Uông gia đại trưởng lão sững sờ, điều này ông ta thật sự không quan sát thấy, dù sao ông ta cũng không nhìn kỹ.

“Vậy ý cậu là chúng ta muốn rời khỏi nơi này, phải điểm mắt cho nó sao?” Uông gia đại trưởng lão hỏi.

Tần Mặc đáp một tiếng.

“Nhưng muốn khắc mắt này, e rằng không đơn giản như vậy, tôi đã quan sát loại vật liệu này, rất đặc biệt.” Sức mạnh hoặc vũ khí thông thường hoàn toàn không thể khắc ra con mắt đó, chỉ có thể dùng sức mạnh Hắc Long huyết mạch của mình.

Nhưng cho dù dùng sức mạnh như vậy để điêu khắc, cũng cần một khoảng thời gian, phải có người ở xung quanh giúp anh, nếu không anh không thể làm được.

“Ý của anh là muốn chúng tôi giúp anh, sau đó anh sẽ điêu khắc mắt sao?” Trương Kỳ Lân nghiêng đầu nhìn Tần Mặc, anh vẫn có thể nắm bắt được ý của Tần Mặc một cách rõ ràng.

Tần Mặc đáp một tiếng.

“Đúng vậy, tôi quả thực nghĩ như vậy.

Bây giờ không còn cách nào khác, phải xem một số người có chịu phối hợp hay không.” Nói rồi, Tần Mặc nhìn Uông gia đại trưởng lão, hai người họ, chỉ cần hai người họ đồng ý, thì tiếp theo sẽ rất thuận

lợi.

Nếu không, e rằng họ sẽ rất phiền phức.

Không mở được cơ quan này, họ chỉ có thể ngồi ở đây mãi.

Nhưng Tần Mặc không lo, trên người anh và Trương Kỳ Lân đều có thức ăn, nhưng anh không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Đã đến đây rồi, thì vẫn nên nhanh chóng qua đi thôi.

Sắc mặt Lý trưởng lão có chút khó coi.

“Dựa vào đâu mà chúng tôi phải giúp các người làm việc này?

Cậu tưởng cậu là ai chứ?

Cậu bảo chúng tôi làm gì chúng tôi liền làm nấy sao?” Tần Mặc nhún vai.

“Không sao cả, tôi cũng không ép các người.

Tùy các người quyết định thôi.

Nếu các người muốn hợp tác, thì dĩ nhiên là được, không muốn thì tôi cũng chẳng có gì để nói.” Nói xong, Tần Mặc nhìn sang vị Đại trưởng lão Uông gia bên cạnh, ông ta vẫn luôn im lặng.

Trương Kỳ Lân cười khẩy một tiếng. "Các người nên suy nghĩ cho kỹ, làm việc này là đang giúp chính các người chứ không phải chúng tôi." Đại trưởng lão Uông gia trong lòng cũng nghĩ vậy, nên ông ta mới không thẳng thừng từ chối Tần Mặc.

Tuy chuyện này khá nguy hiểm, nhưng e rằng chỉ có Tần Mặc mới làm được.

Lập tức, ông ta nhìn hai người. "Chúng tôi bằng lòng giúp các người, nhưng Trương Kỳ Lân cũng phải tham gia, nếu không lỡ hai người giở trò gì thì chẳng phải chúng tôi sẽ gặp xui xẻo sao?" Tần

Mặc nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân vẫn bằng lòng tin vào bản lĩnh của Tần Mặc. "Đương nhiên không thành vấn đề, nhưng hai người các ông phải thành thật một chút, nếu không chúng ta không thể tiếp tục được." Trương Kỳ Lân cảm thấy dù thế nào cũng phải nhắc nhở một chút.

Đại trưởng lão Uông gia gật đầu, nhiệm vụ hiện tại của ông ta là lấy được thứ trong ngôi mộ này, nên tự nhiên sẽ không giở quá nhiều trò vặt. "Không thành vấn đề." Mọi người không ai nói thêm gì, chỉ đáp xuống bên cạnh cây cột phía dưới.

Ở phía bên kia, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang chú ý động tĩnh của họ, cả hai đều nhíu mày. "Bọn họ đang làm gì vậy?

Lúc lên lúc xuống, mà bây giờ lại xuống hết cả rồi, bên đó có nhiều binh sĩ như vậy, họ đối phó nổi không?" Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn Tần Mặc.

Bàn Tử bên cạnh thì trợn trắng mắt. "Cậu quá xem thường hai người họ rồi, cũng không nhìn xem họ là ai, hai người họ nhất định làm được." Hoắc Tụ Tụ đáp một tiếng. "Em cũng tin vào bản lĩnh của hai người họ, chỉ sợ đám người Uông gia sẽ gây rắc rối cho hai người.

Mọi người cũng biết bọn họ trước nay luôn rất bỉ ổi." "Không sao, dù gì bên mình vẫn còn giữ mấy tên người nhà họ Uông đây, nếu bọn họ thật sự giở trò gì, chúng ta cứ xử lý mấy tên này trước." Hoắc Lão Tam nói ra suy nghĩ của mình, nhưng Hạo Thiên Chân lại không cho là vậy. "Anh đâu phải không hiểu đám người Uông gia, bọn họ trước giờ đâu có quan tâm đến tính mạng của mấy tên lâu la này." Lời của Hạo Thiên Chân quả thật là sự thật, những người có mặt nghe vậy đều im lặng, nếu thế thì tiếp theo sẽ khá phiền phức.

Sắc mặt của mấy người Uông gia bên này đều có chút khó coi,

nhưng họ cũng hiểu đối phương nói thật.

Họ thở dài một hơi, gia nhập vào Uông gia, họ quả thật muốn nâng cao thực lực và tìm được đồng bạn.

Dù sao họ cũng đã là người trong gia tộc, không làm được quá nhiều chuyện, chi bằng ngoan ngoãn nghe lời, như vậy mới có khả năng sống sót.

Nếu không, hình phạt mà gia tộc giáng xuống là điều họ không thể chịu đựng nổi.

Lập tức, họ lại dời ánh mắt lên người Đại trưởng lão Uông gia và Lý trưởng lão.

Đã như vậy, bây giờ họ không nên suy nghĩ nhiều nữa, sống sót rời khỏi đây và hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc mới là quan trọng nhất.

Thấy họ đã vây kín xung quanh, không chừa một kẽ hở, Tần Mặc mới thở phào một hơi, nhìn chằm chằm vào con hắc long trước mặt.

Không hiểu vì sao, anh cảm nhận được một luồng khí tức cổ xưa từ con hắc long này.

Theo logic thông thường, đây chỉ là một bức tượng điêu khắc, anh không nên có bất kỳ cảm ứng nào mới phải.

Tần Mặc lắc đầu, thôi bỏ đi, bây giờ không nên nghĩ nhiều như vậy.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Tần Mặc dồn ánh mắt lên người con hắc long này, sau đó đặt tay lên mắt nó, dùng sức mạnh của mình từ từ điêu khắc.

Tần Mặc luôn cảm thấy có một sức mạnh nào đó đang trói buộc mình, khiến anh không thể khắc được long nhãn lên trên đó.

Tần Mặc có chút nghi hoặc, anh mở mắt ra, quan sát kỹ con hắc long.

Anh phát hiện bên ngoài con hắc long lại có một lớp vật chất giống như gỉ sắt.

Tần Mặc đột nhiên nảy ra một ý tưởng, anh đưa tay ra, dùng chủy thủ rạch một đường, rồi nhỏ máu lên mắt của con hắc long.

Chương 1274

Lớp gỉ sắt bên ngoài con hắc long lập tức biến mất, ngay cả cây cột cũng trở nên vàng óng rực rỡ.

Bàn Tử ở bên kia thấy vậy liền trợn to mắt. "Vãi chưởng, không ngờ lại là một cây cột vàng, đáng giá biết bao nhiêu tiền chứ, chúng ta mà mang được cây cột này đi thì tốt rồi." "Anh đang nghĩ gì vậy?" Hạo Thiên Chân trợn trắng mắt, chưa nói đến việc ở giữa có bao nhiêu nguy hiểm, cho dù họ có qua được, e rằng cũng không thể mang cây cột này đi.

Bàn Tử cười hắc hắc. "Hết cách, con người tôi vốn chỉ hứng thú với tiền, hơn nữa, cây cột đó to như vậy, nhất định đáng giá rất nhiều, lẽ nào cậu không động lòng sao?" Hạo Thiên Chân lại trực tiếp lắc đầu.

Bàn Tử bĩu môi, hắn biết tính cách của Hạo Thiên Chân trước giờ luôn vô vị như vậy, thôi bỏ đi, không chia sẻ với cậu ta nữa. "Lười quản cậu, dù sao Tần Mặc cũng không có cách nào khuân cây cột đó qua đây, tôi cũng chỉ có thể nghĩ thôi." Bàn Tử thở dài một hơi, trong mắt ánh lên một tia tiếc nuối.

Sau đó, hắn lại dời ánh mắt lên người Tần Mặc, cẩn thận quan sát động tĩnh của họ. "Cũng không biết mấy người kia có chặn nổi đám binh sĩ đó không, số lượng của chúng nhiều như vậy, lỡ có mệnh hệ gì thì phiền phức rồi.

Tần Mặc nghĩ gì vậy chứ?

Đã không muốn dẫn chúng ta theo, chúng ta qua đó ít nhiều cũng giúp được anh ấy mà." Thấy Bàn Tử cứ lải nhải ở đây, Hoắc Tụ Tụ có chút bất đắc dĩ. "Bàn ca ca, anh đừng nói nhiều nữa, e rằng chúng

ta ngay cả con đường này cũng không qua được, huống chi là giúp Tần Mặc." Không làm vướng chân Tần Mặc và mọi người đã là tốt lắm rồi. "Nói cũng phải." Bàn Tử ho nhẹ một tiếng, nhưng hắn cũng không nói nhiều nữa, chỉ chăm chú nhìn cây cột vàng ở không xa, không ngừng nuốt nước bọt.

Có máu tươi hỗ trợ, Tần Mặc phát hiện việc điêu khắc trên cây cột này trở nên đơn giản hơn nhiều.

Không bao lâu sau, đôi mắt của cây cột đã được Tần Mặc khắc ra một đường nét đại khái, trong mắt anh mang theo ý cười nhàn nhạt, tiếp tục động tác tiếp theo.

Lúc này, đám binh sĩ vây quanh ngày càng đông, Lý trưởng lão bất cẩn bị đánh lui, sắc mặt ông ta trở nên khó coi, trừng mắt nhìn Tần Mặc. "Tốc độ của ngươi có thể nhanh hơn một chút không?

Cứ tiếp tục thế này thì đến bao giờ mới xong?" Tần Mặc cười khẩy. "Nếu ông cảm thấy tôi làm không tốt thì tự mình làm đi, dù sao tôi cũng không quan tâm, chỉ cần các người có thể chờ được." Nói xong câu này, Tần Mặc định đi sang một bên, Đại trưởng lão Uông gia liền lên tiếng. "Ngươi không cần chấp nhặt với hắn, chúng ta sẽ ở đây, ngươi cứ khắc mắt cho tốt là được." Sự thay đổi vừa rồi ông ta đã chú ý rất rõ, Tần Mặc là người Tần gia, máu lại có phản ứng với cây cột này, càng chứng tỏ cơ quan này e rằng chỉ có Tần Mặc mới mở được.

Nghe vậy, Lý trưởng lão thở dài một hơi, đành phải ngậm miệng lại.

Ba người họ đang khổ sở chống đỡ ở đây, Tần Mặc biết dù đám binh sĩ xung quanh không làm gì được Trương Kỳ Lân, nhưng anh vẫn phải tăng tốc một chút.

Lại qua khoảng nửa giờ nữa, Tần Mặc mới hoàn toàn khắc xong

đôi mắt của con hắc long, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, lùi về sau mấy bước. "Cuối cùng cũng không còn vấn đề gì nữa." Trong mắt Tần Mặc mang theo ý cười nhàn nhạt, Đại trưởng lão Uông gia và những người khác nghe vậy đều vội vàng nhảy xuống đất, đáp xuống chỗ cây cột.

Tần Mặc cũng đi cùng họ.

Sau khi đứng ở nơi này, Tần Mặc lại cẩn thận nhìn cây cột vàng dưới chân, cây cột bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng, Tần Mặc và mọi người suýt chút nữa bị hất văng ra ngoài.

May mà thực lực của mấy người họ đều không tồi, nên họ đã gắng gượng giữ vững trên cây cột đang xoay.

Tần Mặc thở phào một hơi.

Xem ra bây giờ đã thành công rồi.

Đúng lúc này, trên quảng trường đột nhiên xuất hiện một cái hố cực lớn, và từ trên miệng hố còn xuất hiện hai hàng rào, chặn đám binh sĩ xung quanh lại.

Nhưng bây giờ Bàn Tử và những người khác đã hoàn toàn không có cách nào qua được, bị cái khe nứt ở giữa chặn lại.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhíu mày, đám người Hoắc gia cũng tiến lên mấy bước, nhìn về phía Tần Mặc. "Tần Mặc, hay là các cậu đợi chúng tôi một lát, chúng tôi nghĩ cách qua đó." Bàn Tử có chút lo lắng, tuy hắn tham tiền, nhưng hắn vẫn sợ hai người Tần Mặc xảy ra chuyện, dù sao đi nữa, hai người này là đồng bạn của hắn, hắn không muốn họ gặp vấn đề gì.

Tần Mặc xua tay. "Không cần đâu, các cậu cứ ở bên đó đi." E rằng đám binh sĩ này chính là để ngăn cách những người vô dụng, không muốn họ tiến vào trong ngôi mộ này.

Cho nên chỉ có mấy người họ mới có thể đi vào.

Đại trưởng lão Uông gia lười nói nhảm, ông ta không chào hỏi đám người Uông gia kia, liền trực tiếp đi về phía cầu thang nổi ở không xa, sau khi bước lên cầu thang, tâm trạng ông ta trở nên kích động. "Sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi." Đại trưởng lão Uông gia nói câu này, rồi trực tiếp đi xuống dưới, tốc độ vô cùng nhanh.

Tần Mặc thấy ông ta như vậy, bỗng bật cười.

Người này kích động như thế, lỡ xuống dưới mà gặp trắc trở thì sẽ khó chịu đến mức nào đây?

Tần Mặc luôn cảm thấy tiếp theo họ vẫn sẽ gặp phải nguy hiểm.

Trương Kỳ Lân đi sát bên cạnh Tần Mặc, cùng nhau đi xuống.

Không bao lâu sau, họ đã đến nơi thấp nhất.

Tần Mặc cẩn thận quan sát, phát hiện nơi này là một địa điểm hoàn toàn khác.

Nền đất ở đây đều được lát bằng gạch xanh, tường hai bên cũng được xây bằng đá. "Nơi này trông có vẻ tốt hơn bên ngoài nhiều." Trương Kỳ Lân nói vậy rồi gật đầu, Tần Mặc đáp một tiếng, Lý trưởng lão và Đại trưởng lão Uông gia bên cạnh thì nhanh chóng đi về phía trước.

Họ đã không thể chờ đợi được nữa để lấy được thứ bên trong.

Đi được một lúc, Đại trưởng lão Uông gia đột nhiên cảm nhận được một luồng khí lạnh ập vào mặt, ông ta nhíu mày.

Chuyện gì vậy?

Dưới này lại lạnh như vậy, lẽ nào đây là một phòng chứa đồ?

Thường thì phòng chứa đồ thời cổ đại mới có dạng này.

Tuy Đại trưởng lão Uông gia không hiểu, nhưng ông ta vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Chương 1275

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thong thả đi phía sau, hai người họ không hề vội vàng.

Qua không bao lâu, Tần Mặc nghe thấy bên trong dường như có tiếng bò trườn, anh nheo mắt, xem ra dưới này không đơn giản như vậy.

Rất nhanh, họ đã đến tận cùng.

Tần Mặc phát hiện cấu trúc của nơi này trông giống như một phòng thí nghiệm. "Một phòng thí nghiệm lớn như vậy sao?" Họ đều có chút kinh ngạc.

Trương Kỳ Lân chỉ vào một trong những bình chứa, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cùng đi qua, phát hiện bên trong chính là một con rắn. "Loài rắn này không phải là phần còn lại của người rắn mà chúng ta gặp trước đây sao?" Họ từng thấy trên những bức điêu khắc trong ngôi mộ trước đó, hình dạng phần dưới của người rắn giống hệt như vậy. "Xem ra họ đã tạo ra thứ đó từ trước rồi." Tần Mặc nheo mắt.

Anh đột nhiên có chút hiểu tại sao Uông gia lại trở mặt với Tần gia.

Ban đầu hai gia tộc hợp tác, có lẽ thật sự là để tạo ra những thứ trường sinh bất lão này.

Sau đó, người của Tần gia dần dần phát hiện đây là một phương pháp khá ác độc, nên mới từ chối hợp tác với người Uông gia.

Phòng thí nghiệm này nằm ở bên phía Tần gia, Tần gia dứt khoát phong tỏa phòng thí nghiệm này, đồng thời cách ly với bên ngoài, còn bố trí rất nhiều cơ quan ở giữa.

Trong những cơ quan này bao gồm một số cơ quan vật lý và những cơ quan chỉ có người Tần gia mới mở được.

Ở đây không chỉ có những con rắn này, mà còn có cả những thứ giống như rết.

Tần Mặc cẩn thận quan sát, phát hiện mỗi một thứ đều bị họ đem ra làm thí nghiệm.

Chắc hẳn sau đó người Uông gia rất muốn mở mộ của Tần gia, liền xây dựng lại một cái ở bên ngoài, đây cũng là lý do Tần Mặc và mọi người nhìn thấy hai ngôi mộ.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành, Tần Mặc liền dời ánh mắt lên người Đại trưởng lão Uông gia và Lý trưởng lão.

Hai người họ đang cẩn thận quan sát ở đây, dường như muốn tìm kiếm thứ gì đó, không cần nghĩ, Tần Mặc cũng biết họ chắc chắn đang tìm những viên thuốc kia.

Nhưng Tần Mặc vừa quan sát qua, ở đây không hề có viên thuốc nào, nên Tần Mặc cũng không lo lắng.

Đại trưởng lão Uông gia do dự một chút, nhìn sang Lý trưởng lão bên cạnh. "Tuy ở đây không có thuốc, nhưng chúng ta có thể mang những vật thí nghiệm này về trước." Từ ngàn năm trước, họ đã bắt đầu nghiên cứu phương pháp trường sinh này, nhưng vẫn chưa có được, bây giờ có những vật thí nghiệm này, họ có thể mang về xem xét tình hình cụ thể rồi mới quyết định.

Tần Mặc cười khẩy. "Các người chắc không quên đây là mộ của Tần gia chúng tôi chứ, đồ của chúng tôi là thứ các người nói mang đi là mang đi được sao?" Tần Mặc liếc Đại trưởng lão Uông gia một cái, ông ta nhướng mày. "Có bản lĩnh thì ngươi cứ tranh với chúng ta đi, dù sao vật thí nghiệm ở đây nhiều như vậy, chúng ta ít nhất cũng lấy

được một hai cái." Đại trưởng lão Uông gia nghĩ rằng dù có Tần Mặc ở đây, họ cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được.

Lúc này, Tần Mặc đột nhiên chú ý đến dòng chữ bên cạnh, trong mắt anh mang theo ý cười nhàn nhạt. "Nếu các người cảm thấy có thể mang những thứ này ra ngoài một cách an toàn, vậy thì cứ tự nhiên." Nghe Tần Mặc nói vậy, Đại trưởng lão Uông gia nhíu mày, đây là ý gì?

Tại sao hắn lại đột nhiên nhượng bộ?

Thấy vẻ mặt của ông ta, Tần Mặc bật cười. "Sao nào, tôi bằng lòng cho ông lấy, ông lại không muốn lấy nữa à?

Vậy thì tôi sẽ phá hủy hết những thứ này đây." Nói rồi, Tần Mặc chuẩn bị đi qua đập vỡ hết những thứ này, Đại trưởng lão Uông gia vội vàng chặn trước mặt Tần Mặc.

Tuy ông ta không hiểu suy nghĩ của Tần Mặc, nhưng lấy được những thứ này vẫn tốt hơn nhiều so với việc ra về tay không.

Vạn nhất sau này họ thất bại, ít nhất vẫn còn có thứ để báo cáo.

Tần Mặc thấy ông ta như vậy liền cười khẩy, nhưng anh cũng không nói nhiều, chỉ lại dời ánh mắt lên phòng thí nghiệm này, cẩn thận quan sát.

Ở đây chắc chắn còn có một phòng thí nghiệm nhỏ nữa, không phải tất cả mọi thứ đều được đặt ở bên ngoài.

Đại trưởng lão Uông gia và những người khác sau khi lấy đi mấy vật thí nghiệm, cũng cẩn thận tìm kiếm ở đây.

Tần Mặc biết mục tiêu của họ giống hệt mình. "Xem ra các người vẫn rất muốn có được thứ bên trong này." Tần Mặc cười nhìn Đại trưởng lão Uông gia, ông ta hừ lạnh một tiếng, đây không phải là nói nhảm sao?

Tần Mặc suy nghĩ một chút, dứt khoát nhắm mắt lại, phóng ra Hắc Long Huyết Mạch của mình, năng lượng lan tỏa tìm kiếm trong không gian này.

Rất nhanh, anh cảm nhận được một chút phản hồi, anh dời ánh mắt về hướng đó.

Đại trưởng lão Uông gia vẫn luôn chú ý Tần Mặc, ông ta biết đây là mộ của Tần gia, Tần Mặc chắc chắn có thể tìm thấy phòng thí nghiệm nhỏ.

Thấy Tần Mặc như vậy, ông ta biết Tần Mặc chắc hẳn đã tìm thấy, ông ta vội vàng lao về phía đó.

Tần Mặc cười khẩy, người này thật đúng là thú vị.

Trương Kỳ Lân đến bên cạnh Tần Mặc, giúp đỡ anh, hai người chặn trước mặt Đại trưởng lão Uông gia, ông ta càng thêm chắc chắn bên trong tuyệt đối có thứ mình muốn. "Nhóc con, khuyên ngươi một câu, mau tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách khí." Tần Mặc lại trực tiếp lắc đầu. "Xin lỗi, thứ bên trong là của tôi, tôi sẽ không đưa cho ông." Đại trưởng lão Uông gia nắm chặt nắm đấm, sau đó ông ta trực tiếp lao về phía Tần Mặc, đã như vậy thì không cần nói nhảm nữa, trực tiếp đánh thôi.

Bất luận thế nào, ông ta cũng phải lấy được thứ bên trong.

Bốn người bắt đầu giao đấu tại đây.

Họ bất cẩn làm vỡ một cái bình thủy tinh bên cạnh, Tần Mặc lập tức nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống. [Keng, phát hiện sinh vật trong mộ huyệt, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Anh nheo mắt, dời ánh mắt xuống đất, phát hiện lúc này một con rắn đang từ từ ngóc đầu dậy, nhìn mấy người đang chiến đấu.

Đại trưởng lão Uông gia đương nhiên cũng chú ý thấy, nhưng ông

ta không muốn lãng phí thời gian ở đây, liền trực tiếp nắm lấy cánh tay Tần Mặc, đẩy anh về phía con rắn.

Tần Mặc không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không để bị ông ta tính kế một cách vô ích. "U Minh Bạo Liệt!" Một luồng năng lượng xuất hiện trước mặt Đại trưởng lão Uông gia, chặn ông ta lại.

Chương 1276

Đại trưởng lão Uông gia dừng lại tại chỗ, rút chủy thủ từ trên người ra, đâm về phía luồng sức mạnh của Tần Mặc.

Cùng lúc đó, trên người ông ta xuất hiện một số luồng sức mạnh màu đen, luồng sức mạnh màu đen này bao bọc chặt lấy ông ta.

Tần Mặc nheo mắt, xem ra thực lực của đám cao tầng Uông gia này cũng khá mạnh.

Những kẻ ở cấp thấp nhất chỉ có thể sử dụng các bộ phận trên người Tống Tử, nhưng đám cao tầng này lại có thể tùy ý sử dụng âm khí.

Nhưng cho dù ông ta có thể sử dụng âm khí, cũng không có nghĩa là có thể đối kháng được với năng lượng của Tần Mặc.

Luồng khí năng lượng của Tần Mặc vô cùng mạnh mẽ, Đại trưởng lão Uông gia không thể chống lại, ông ta chỉ có thể lùi sang bên cạnh mấy bước để né đòn tấn công của Tần Mặc.

Con rắn kia bây giờ đã đến bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc liền phóng ra Hắc Long Huyết Mạch chi lực trên người, con rắn liền không dám đến gần nữa, nó chỉ có thể quay đầu tìm kiếm mục tiêu khác.

Tần Mặc biết con rắn này chắc hẳn đang lựa chọn sinh mệnh thể mà nó có thể ký sinh.

Nó bơi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, Tần Mặc lại đến chỗ Trương Kỳ Lân giúp anh chặn lại.

Trương Kỳ Lân vừa hay đánh lui Lý trưởng lão, Lý trưởng lão lùi về phía sau, nhưng ông ta lại không chú ý, sau lưng chính là con rắn

kia.

Con rắn trực tiếp bật lên, không đợi Lý trưởng lão phản ứng, nó đã chui vào trong cơ thể ông ta.

Lý trưởng lão trợn to mắt, ông ta khó tin đưa tay ra, sờ vào sau gáy mình, chỗ đó có một lỗ máu, nhưng lỗ máu này lại rất nhanh liền khép lại.

Sắc mặt Đại trưởng lão Uông gia trở nên khó coi, không ngờ chỉ một chút sơ suất mà đồng bạn của mình đã tổn thất một người, bây giờ một mình ông ta phải đối phó với hai người, chắc chắn không phải là đối thủ của họ.

Nhưng đúng lúc này, Lý trưởng lão lại từ từ mở mắt, trong hai mắt ông ta lại có hai con rắn nhỏ.

Chỉ thấy ông ta há to miệng, trong miệng xuất hiện một cái lưỡi rắn.

Tần Mặc biết bây giờ ông ta, e rằng đã biến thành trạng thái cộng sinh người-rắn.

Đại trưởng lão Uông gia thấy cảnh này, trong mắt lóe lên một tia vui mừng kinh ngạc, không ngờ lại thật sự có thể bị chiếm hữu.

Ông ta bước lên phía trước hai bước. "Ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau giải quyết bọn chúng đi." Trạng thái cộng sinh người-rắn này chắc hẳn vô cùng mạnh mẽ.

Tần Mặc nghe vậy, nheo mắt, Lý trưởng lão này có bằng lòng giúp ông ta hay không còn chưa chắc.

Quả nhiên, vì Đại trưởng lão Uông gia ở gần Lý trưởng lão hơn, nên mục tiêu tấn công đầu tiên của Lý trưởng lão chính là ông ta.

Đại trưởng lão Uông gia bất cẩn bị Lý trưởng lão đánh lui, trên

mặt ông ta lóe lên một tia khó tin, âm trầm trừng mắt nhìn Lý trưởng lão. "Ngươi đang làm gì?" Nhưng đối phương lại không trả lời ông ta, ông ta cũng đã cảm nhận được, ông ta nắm chặt nắm đấm. "Đây là chuyện gì?" Tần Mặc cười khẩy, giải thích cho ông ta. "Ông tưởng cộng sinh người-rắn là tốt cho con người sao?

Bây giờ con rắn đó đã chiếm giữ não của ông ta, ông ta đã không còn là một con người theo ý nghĩa thông thường nữa, ông ta không có suy nghĩ của riêng mình." Đầu óc của ông ta đã hoàn toàn bị con rắn kia khống chế, có nghĩa là bây giờ ông ta chính là con rắn đó.

E rằng đây cũng là lý do người của Tần gia muốn tuyệt diệt phương pháp này.

Nếu đối phương đã không còn là người nữa, thì đạt được mục đích trường sinh còn có ý nghĩa gì?

Đại trưởng lão Uông gia vẫn có chút không tin, ông ta đi về phía trước mấy bước. "Ngẩn ra đó làm gì?

Không nghe thấy lời ta nói sao?

Đợi về gia tộc, cẩn thận bị người trong gia tộc trừng phạt." Nhưng Lý trưởng lão lại không thèm để ý đến ông ta, lại tiếp tục lao về phía ông ta.

Đại trưởng lão Uông gia hết cách, chỉ có thể dùng hết sức mạnh của mình để đối phó.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau một cái, sau đó hai người liền đi về phía cánh cửa nhỏ kia.

Đại trưởng lão Uông gia dậm chân, ông ta muốn đuổi theo.

Bây giờ ông ta bị Lý trưởng lão chặn lại, căn bản không thể thoát thân. "Ngươi đúng là đáng chết." Đại trưởng lão Uông gia nói câu này rồi trực tiếp dùng hết toàn lực.

Bất luận thế nào cũng không thể để Tần Mặc và họ mang thứ bên trong đi, nếu không họ sẽ công cốc.

Tuy Lý trưởng lão đã đạt đến trạng thái cộng sinh người-rắn, thực lực tăng lên rất nhiều, nhưng bản thân thể xác của ông ta lại không đặc biệt lợi hại, vì vậy không bao lâu sau, ông ta đã bị trọng thương.

Lúc này, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã đến bên trong phòng thí nghiệm nhỏ này, hai người nhìn nhau một cái, nhìn vào chiếc quan tài ở chính giữa.

Họ đi về phía chiếc quan tài này.

Tần Mặc đặt tay lên chiếc quan tài, cẩn thận cảm ứng, sau đó mới thở phào một hơi. "Bên trong chắc không có nguy hiểm gì." Trương Kỳ Lân gật đầu, sau đó hai người hợp lực đẩy nắp quan tài ra, bên trong là một người bình thường.

Bên cạnh ông ta có một cái hộp, Tần Mặc cầm cái hộp lên, phát hiện bên trong là một tấm vải bông, trên đó viết một ít chữ.

Tần Mặc xem qua nội dung trên đó, đại khái là vị tổ tiên này của Tần gia đã thử nghiệm viên thuốc kia, nhưng không ngờ viên thuốc này cực kỳ ác độc, lại khiến vị tổ tiên mất đi suy nghĩ.

May mà người của Tần gia đều có Hắc Long Huyết Mạch, người này dựa vào ý chí của mình đã giành lại được suy nghĩ.

Nhưng sau chuyện này, ông ta biết rõ sự ác độc của viên thuốc, bèn ra lệnh cho người Tần gia phải tiêu hủy hết những viên thuốc này.

Người Uông gia lại nghĩ rằng, đây là thứ họ khó khăn lắm mới nghiên cứu ra được, tuyệt đối không thể dừng lại ở đây, lần này chỉ là một vật thí nghiệm thất bại mà thôi, tiếp theo họ sẽ nghiên cứu ra sản phẩm thành công.

Người của Tần gia lại tuân theo di nguyện của tổ tiên, không

muốn tiếp tục.

Vì vậy, hai bên đã hình thành thế đối lập.

Cuối cùng, người Uông gia và người Tần gia đã ký một hiệp ước, phong ấn những viên thuốc ở đây, giao cho hậu thế, nếu bên nào có thể lấy được viên thuốc mà họ nghiên cứu ra, thì có thể quyết định sự tồn tại của viên thuốc.

Chương 1277

Tần Mặc có chút kinh ngạc, hóa ra từ trước đến nay, mọi chuyện đều do ước định của tổ tiên từ trước gây ra.

Tần Mặc hít sâu một hơi.

Ban đầu anh tưởng người Uông gia là kẻ đứng sau giật dây, xem ra là tổ tiên hai nhà đã sớm bày sẵn, ván cờ này chỉ chờ những quân cờ như họ nhập cuộc.

Vị tiên tổ này của Tần gia đã chuẩn bị để thuộc hạ đem thi thể của mình đi thiêu, nhưng những người đó lại cảm thấy đây dù sao cũng là lão tổ của Tần gia, họ không thể làm vậy.

Bèn phong ấn thi thể của đối phương ở đây.

Tất cả mọi chuyện, trong cõi u minh đã sớm được định sẵn.

Chỉ là họ không biết rốt cuộc là người Uông gia có thể thành công hay là người Tần gia.

Tần Mặc thở dài một hơi.

Anh lại xem hướng được chỉ dẫn, chính là ở phía trên cùng của chiếc quan tài này.

Tần Mặc nhìn lên trên, trên đó có một cái lò.

Trông giống như một cái lò luyện đan.

Tần Mặc mạnh mẽ nhảy lên, đến chỗ lò luyện đan, lấy cái hộp bên trong xuống.

Đúng lúc này, từ không xa truyền đến một giọng nói. "Đa tạ Tần Mặc tiên sinh đã giúp chúng tôi tìm thấy nơi này." Tần Mặc nghe vậy liền dời ánh mắt sang bên đó.

Đối phương là một người đàn ông trung niên.

Bên cạnh ông ta chính là Tiểu Vạn mà Tần Mặc từng gặp trong mộ.

Tần Mặc biết Tiểu Vạn là công tử Uông gia, vậy người này chắc hẳn là gia chủ của Uông gia, không ngờ lần này lại kinh động đến cả ông ta. "Tần Mặc tiên sinh, thứ bên trong này là thứ chúng tôi rất muốn có, không biết ngài có thể giao nó cho chúng tôi không?" Tần Mặc bật cười, lắc đầu. "Xin lỗi nhé, đây là mộ của Tần gia chúng tôi, chắc hẳn các vị đều biết, nên thứ này tôi không thể đưa cho các vị được." Tần Mặc giơ cái hộp trong tay lên.

Uông Vĩ Ngạn nheo mắt. "Xem ra ngươi muốn động thủ với chúng ta rồi." Tần Mặc nhún vai. "Tôi đương nhiên không có suy nghĩ đó, nhưng nếu các vị nhất quyết muốn lấy những thứ này đi, vậy thì chỉ có thể động thủ thôi, ông nói có phải không?" Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân nhướng mày. "Vậy ngươi không quan tâm đến đám người Hoắc gia nữa sao?" Uông Vĩ Ngạn cười khẩy.

Tần Mặc biết ý của ông ta, e rằng người của Hoắc gia đã rơi vào tay ông ta. "Ta biết ngươi trước nay rất quan tâm đến tính mạng của bạn bè, lẽ nào ngươi muốn vì thứ này mà làm hại bạn bè của mình sao?" "Nếu ngươi thật sự nghĩ vậy, thì thôi bỏ đi, coi như ta nhìn lầm người." Tần Mặc trợn trắng mắt. "Tôi không nghe nhầm chứ, lời ông nói cứ như thể tôi phụ bạc ông vậy, tôi có làm gì ông đâu, cho dù tôi không quan tâm đến tính mạng của những người đó, ông cũng chẳng làm gì được." "Nếu đã vậy, vậy thì ta chỉ có thể mang họ về, cho đám rắn ta nuôi ăn." Ông ta nói câu này, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, phảng phất như tính mạng của những người này đối với ông ta chẳng là gì cả.

Tần Mặc thở dài một hơi. "Những người đó lại không phải người của Tần gia chúng tôi, tôi quan tâm họ làm gì?

Ông là gia chủ của Uông gia, tôi là gia chủ của Tần gia, ông không quan tâm đến tính mạng của người trong gia tộc ông, nhưng tôi thì phải quan tâm đến người của Tần gia chúng tôi." "Đối với những người khác, tôi không cần phải quan tâm nhiều, dù sao họ cũng không có quan hệ huyết thống với tôi." Uông Vĩ Ngạn cười khẩy. "Ta không cho rằng người có tính cách như ngươi sẽ thật sự như vậy, ngươi chỉ mạnh miệng mà thôi.

Không muốn giao thứ trong tay cho ta cũng không sao, ta sẽ giết hắn ngay trước mặt các ngươi." Tiểu Vạn bên cạnh nghe vậy, nhíu mày. "Phụ thân, con cảm thấy Tần Mặc thật sự không quan tâm đến những người đó, hay là chúng ta trực tiếp tranh giành với Tần Mặc đi." Giọng cậu ta rất nhỏ, nhưng Tần Mặc đã nghe thấy, Tần Mặc biết người này không hợp với đám người Uông gia, chắc hẳn là trước đây cậu ta được nuông chiều quá mức.

Cậu ta làm vậy, có lẽ là để bảo vệ tính mạng của đám người Hoắc gia.

Uông Vĩ Ngạn liếc Tiểu Vạn một cái. "Con vẫn còn quá ngây thơ, con cứ xem cho kỹ đi, học hỏi cha con cho tốt, nếu không sau này làm sao quản lý Uông gia?" "Nhưng có lẽ cũng không cần đến con, dù sao nếu chúng ta lấy được viên thuốc này, liền có thể trường sinh bất lão." Nói xong câu này, ông ta dời ánh mắt lên người Đại trưởng lão Uông gia bên cạnh, Đại trưởng lão Uông gia gật đầu, ông ta âm trầm liếc Tần Mặc một cái.

Nếu không phải Tần Mặc, vừa rồi ông ta đã không bị mất mặt trước gia chủ.

Nhưng không sao, không bao lâu nữa, ông ta sẽ khiến Tần Mặc

phải hối hận.

Đại trưởng lão Uông gia vỗ tay, liền có người dẫn đám người Hoắc gia đến đây, bao gồm cả Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng như Tiền Sinh Đào, cũng bị dẫn theo.

Tần Mặc nhướng mày. "Các người cũng thật lợi hại, không bỏ sót một ai." Uông Vĩ Ngạn cười khẩy, sau đó ông ta quay đầu, nhìn về phía đám người Hoắc gia bên cạnh. "Ngươi nói xem ta nên giết ai trước đây?" Uông Vĩ Ngạn không muốn lãng phí thời gian với Tần Mặc, liền chọn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trước tiên.

Hắn cho người tháo băng dính trên miệng Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ra, Bàn Tử liền phun một bãi nước bọt.

“Thứ không biết xấu hổ nhà ngươi, lại dám đánh lén chúng ta, có giỏi thì đối mặt trực diện với Bàn gia gia ngươi đây này.” “Đánh lén các ngươi thì sao chứ?

Chỉ cần thành công là được rồi.” Uông Vĩ Ngạn không hề để tâm đến thái độ của đối phương như vậy, hắn lấy ra một chiếc khăn tay, lau sạch mặt.

“Bây giờ phải xem xem người bạn của các ngươi, sẽ lựa chọn thế nào giữa các ngươi và cái hộp trong tay cậu ta.” Nói xong, hắn lấy ra một con dao găm từ trên người, nhìn chằm chằm vào Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Hắn đến bên cạnh Bàn Tử trước.

“Hay là bắt đầu từ ngươi trước đi.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, tuy bình thường hắn là người khá sợ chết, nhưng trong tình huống này, hắn tuyệt đối không thể khuất phục.

“Lũ tạp nham nhà họ Uông các ngươi, có bản lĩnh thì giết Bàn gia đây đi, xem Bàn gia ta có chớp mắt một cái không?” Uông Vĩ Ngạn

nghe vậy, cười lớn một tiếng, gật gật đầu.

“Rất tốt.

Vậy thì giết ngươi trước!” Hắn nói câu này, quay đầu nhìn Tần Mặc một cái, thấy Tần Mặc không có bất kỳ động tĩnh gì, hắn liền trực tiếp giơ con dao găm trong tay lên.

Tần Mặc khẽ thở dài.

Số người của nhà họ Uông khá đông, hơn nữa trông Uông Vĩ Ngạn kia thực lực cũng không tệ, e rằng muốn cứu mấy người này từ tay hắn không hề đơn giản.

Chương 1278

“Chẳng phải chỉ là cái hộp này sao?

Ngươi muốn thì tôi đưa cho ngươi thôi.” Tần Mặc vừa nói vừa lắc lắc cái hộp trong tay.

Đại trưởng lão nhà họ Uông cười lạnh một tiếng, lão không ngờ chỉ dùng một người uy hiếp Tần Mặc mà cậu ta đã đồng ý ngay.

Uông Vĩ Ngạn gật gật đầu.

“Không vấn đề.” Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, trừng lớn mắt, hắn biết tầm quan trọng của thứ này, vì vậy hắn hét thẳng lên.

“Anh điên à?

Mặc kệ chúng tôi làm gì?

Mau cầm thứ này rời khỏi đây, đừng bao giờ quay lại.” Không chỉ hắn, mà cả những người nhà họ Hoắc cũng vô cùng cứng cỏi.

“Đúng vậy, nếu thứ này thật sự bị người nhà họ Uông bọn họ đoạt được, thì đám người chúng ta còn có cơ hội sống sót không?

Bây giờ chỉ chết mấy người chúng tôi thôi, không sao cả.” Bọn họ lắc đầu, nhưng Tần Mặc lại không nói nhiều như vậy, chỉ chỉ vào mấy người nhà họ Hoắc.

“Ngươi cũng phải thả họ.” “Cái này đương nhiên không vấn đề gì, tôi chỉ muốn thứ trong tay cậu thôi.” Uông Vĩ Ngạn rất rõ ràng, chỉ cần lấy được thứ trong tay Tần Mặc, thì đám người nhà họ Hoắc này, đối với hắn mà nói, chỉ là vấn đề sớm chết hay muộn chết mà thôi.

Tần Mặc đáp một tiếng.

“Ngoài cái hộp này ra, ngươi phải đưa cả miếng ngọc bội trong

tay ngươi qua đây.” Tần Mặc nghe vậy, nhìn cái hộp trong tay, cái hộp này cần phải có hai miếng ngọc bội mới có thể mở ra được.

Một trong số đó chính là của người nhà họ Uông, còn cái còn lại thì ở trong tay Tần Mặc.

Dù sao đây cũng là quyết định do tổ tiên hai gia tộc đặt ra, nên chìa khóa này cũng do hai nhà cùng bảo quản.

Tần Mặc cười lên.

“Ngươi đúng là được voi đòi tiên nhỉ, ngại quá, nếu ngươi muốn cái hộp này trong tay tôi, tôi có thể cho ngươi, còn muốn cả ngọc bội, thì không thể nào.” “Vậy được.” Đại trưởng lão nhà họ Uông nghe vậy, liền rút một con dao găm ra, kề lên cổ Hạo Thiên Chân.

“Ngươi chắc chứ?

Nếu ngươi cứ như vậy, ta sẽ giết bọn họ đấy.” Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

“Nếu thật sự như vậy, vậy các ngươi cứ tùy tiện đi, tôi đã nhượng bộ đủ rồi, các ngươi không muốn phối hợp, vậy chỉ có thể lưỡng bại câu thương.” Trong lòng Tần Mặc chắc chắn rằng bọn họ tuyệt đối không thể vì một chiếc chìa khóa mà mạo hiểm.

Bọn họ không cược nổi.

Bọn họ bắt buộc phải lấy được cái hộp này.

Uông Vĩ Ngạn nheo nheo mắt.

Xem ra tính cách của Tần Mặc quả thực không phải người thường có thể sánh được, nếu hắn thật sự động đến một người trong số họ, có lẽ Tần Mặc và Trương Kỳ Lân sẽ trực tiếp mang hộp đi.

Tuy rằng người của bọn họ đối đầu trực diện với Tần Mặc có thể giữ chân được, nhưng nếu hai người này muốn chạy trốn, e rằng bọn

họ không cản nổi.

“Thôi vậy.” Đại trưởng lão nhà họ Uông nghe Uông Vĩ Ngạn nói vậy, trừng lớn mắt, lão nhỏ giọng nói với hắn.

“Tần Mặc không dễ đối phó đâu, lỡ như chúng ta thật sự thả bọn họ đi, sau này muốn lấy được chìa khóa trong tay cậu ta sẽ không đơn giản như vậy nữa.” “Sợ gì chứ?” Uông Vĩ Ngạn hừ lạnh một tiếng.

“Lần này bọn họ rơi vào tay chúng ta, lần sau nhất định cũng sẽ như vậy.” Trông Tần Mặc có vẻ cũng không khó đối phó đến thế.

Đại trưởng lão nhà họ Uông thở dài, gật gật đầu.

Dù sao gia chủ cũng đã đến đây rồi, quyết định của gia chủ là tối cao.

“Là các ngươi thả người trước, hay là tôi đưa thứ này cho các ngươi trước?” “Đương nhiên là ngươi đưa cho chúng ta trước.” Đại trưởng lão nhà họ Uông cười nhìn Tần Mặc, Tần Mặc bĩu môi, cậu không tin tưởng đám người nhà họ Uông này, cậu nhìn về phía Uông Vĩ Ngạn bên cạnh.

Uông Vĩ Ngạn suy nghĩ một chút, rồi nói với đám người nhà họ Uông.

“Thả bọn họ ra trước.” Đại trưởng lão nhà họ Uông sững sờ.

“Chắc chứ?” “Dù hai người bọn họ có thể rời khỏi đây, cũng không thể mang theo nhiều người như vậy được, thả bọn họ ra.” Tần Mặc hài lòng gật đầu, xem ra người này vẫn khá biết điều.

Đám người nhà họ Uông đều đáp một tiếng.

Bọn họ thả mấy người này ra, mấy người này liền đi về phía Tần Mặc.

Lão Tiêu thở dài, lần này là do bọn họ quá không cẩn thận, nếu

không tuyệt đối sẽ không bị người nhà họ Uông bắt được.

"Xin lỗi, là chúng tôi đã làm liên lụy anh." Tần Mặc xua tay, đợi sau khi tất cả bọn họ đều qua đây, Tần Mặc mới đưa cái hộp trong tay qua.

Đại trưởng lão nhà họ Uông nhỏ giọng nói.

"Hay là chúng ta nhân cơ hội này, trực tiếp bắt hết bọn họ lại, đưa về gia tộc, sau đó ép Tần Mặc giao đồ ra." Uông Vĩ Ngạn lắc đầu.

"Ngươi nghĩ bọn họ dễ đối phó vậy sao?

Hơn nữa đây là trong mộ của nhà họ Tần, nếu chúng ta thật sự động thủ sẽ không chiếm được lợi thế đâu." Lời của Uông Vĩ Ngạn nói quả thật không sai, ngôi mộ này có long mạch.

Nếu bọn họ làm quá đáng, Tần Mặc có thể trực tiếp khởi động long mạch.

Như vậy, người nhà họ Uông bọn họ căn bản không thể thoát ra ngoài.

"Đợi sau này ra ngoài rồi nghĩ cách lấy thứ trong tay cậu ta sau, không vội, hơn nữa chúng ta chưa chắc đã không có cách khác để mở cái hộp đó." Nói rồi, hắn lại nhìn chằm chằm Tần Mặc.

"Được rồi, bây giờ có thể đưa cái hộp trong tay ngươi cho ta được chưa?" Tần Mặc gật đầu, trực tiếp ném cái hộp trong tay ra.

Sau khi Uông Vĩ Ngạn nhận được, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, sau đó hắn đưa cái hộp cho thuộc hạ, rồi lại nói với Tần Mặc.

"Gia chủ nhà họ Tần, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại." Hắn sẽ dùng hành động thực tế để nói cho tổ tiên hai nhà biết, người nhà họ Uông bọn họ mới là đúng.

Tần Mặc nghe vậy, cười đáp một tiếng.

“Tôi cũng hy vọng sẽ còn gặp lại.” Người nhà họ Uông không ở lại đây nữa, đều trực tiếp mang hộp rời đi, sau khi bọn họ đi rồi, mấy người Bàn Tử mới cúi đầu, vẻ mặt thất vọng.

Tần Mặc nhìn bọn họ.

“Được rồi, tình hình đã như vậy, chúng ta không thể thay đổi, ra ngoài phá hủy những thứ bên ngoài trước đã.” Bọn họ cùng Tần Mặc ra ngoài, nhìn những vật thí nghiệm trên bàn.

Chương 1279

“Những thứ này e rằng bọn họ đã nghiên cứu rất lâu rồi, chúng ta cứ thế phá hủy sao?” Một người nhà họ Hoắc vừa nói vừa nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc gật đầu.

“Giữ lại những thứ này cũng là tai họa, căn bản không có phương pháp trường sinh bất lão nào cả, chẳng qua là để những con rắn đó ký sinh trên cơ thể người mà thôi, như vậy tư tưởng con người sẽ biến thành tư tưởng của rắn, có khác gì cái xác không hồn?” Hơn nữa đối phương sẽ trở nên vô cùng khát máu, giống như Lý trưởng lão vậy.

Tần Mặc đưa mắt nhìn Lý trưởng lão, nhà họ Uông chỉ tổn thất một người như vậy, lão ta đúng là chết không nhắm mắt.

Nhưng Tần Mặc lười quan tâm, dù sao người nhà họ Uông đều đáng chết.

Tần Mặc không nói thêm gì nữa, chỉ phá hủy hết những vật thí nghiệm này.

Lúc này, giọng nói của hệ thống nhắc nhở Tần Mặc. 【Keng, tiêu diệt sinh vật trong mộ thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Suy nghĩ một chút, Tần Mặc xem qua bảng trạng thái hiện tại của mình.

Họ tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ,

Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Không Gian Ngưng Tụ Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 8975【Giới hạn nhân loại 10】 Thể lực 8990【Giới hạn nhân loại 10】 Sức mạnh 8990【Giới hạn sức mạnh 10】 Tinh thần 9000【Giới hạn nhân loại 10】 Đã có một chỉ số vượt qua 9000.

Vẫn khá tốt.

Nếu Tần Mặc đơn đấu với Uông Vĩ Ngạn, Tần Mặc tự tin có thể giải quyết được hắn, nhưng tiếc là lần này người nhà họ Uông đến quá đông.

Hơn nữa bên này còn có người nhà họ Hoắc, cậu không tiện ra tay.

Đợi sau này có cơ hội sẽ đến Cửu Môn thương lượng với bọn họ một chút.

Giữ lại đám người nhà họ Uông này, sớm muộn gì cũng là tai họa.

“Chúng ta đi thôi.” Nói rồi, Tần Mặc liền dẫn bọn họ rời khỏi nơi này.

Không lâu sau, bọn họ đã ra ngoài.

Lúc này, một số người nhà họ Hoắc đang đợi ở cửa.

Thấy Tần Mặc và mấy người kia ra ngoài, họ vội vàng chạy lại.

“Tiểu thư, cô sao vậy?

Tôi đã nói với cô về nhà rồi mà?

Sao cô lại chạy đến đây?” Người nói chính là quản sự nhà họ Hoắc.

Quản sự tưởng Hoắc Tụ Tụ đã về rồi, nên đã dặn dò người trong gia tộc, không ngờ qua hai ba ngày vẫn không thấy bóng dáng Hoắc Tụ Tụ đâu, ông ta mới biết đã có chuyện.

Tra xét một hồi mới biết, thì ra mấy người lính gác ở cửa đã bị đánh ngất, nhưng vì sợ bị truy cứu trách nhiệm, nên đã không báo cáo lên cho người trong gia tộc.

“Hai người đó đã bị đưa đi phạt rồi.” Hoắc Tụ Tụ nhíu mày.

“Là cháu tự ý đi vào, có liên quan gì đến họ?” “Tiểu thư làm vậy, đúng là có khả năng liên lụy họ bị phạt, nhưng không đến mức phạt nặng như vậy, là do họ tự nói dối, mới có kết quả như thế.” Hoắc Tụ Tụ có chút cạn lời.

“Nếu là chuyện cháu làm, thì nên do chính cháu chịu trách nhiệm!” “Tiểu thư, họ đã bị phạt xong rồi, cô nói những lời này cũng vô dụng.” Quản sự lắc đầu.

“Hy vọng sau này tiểu thư làm việc gì cũng có thể suy nghĩ cho những người khác trong nhà họ Hoắc.” Ông ta không phải đứng trên lập trường của một trưởng bối để dạy dỗ Hoắc Tụ Tụ, mà là nghĩ

rằng đối phương đã là người quản lý gia tộc, nên phải suy nghĩ kỹ càng cho lợi ích của gia tộc.

Hoắc Tụ Tụ nhíu mày.

Nhưng đối với những lời này, cô lại không thể phản bác.

"Bên dưới nguy hiểm như vậy, tiểu thư có từng nghĩ, nếu cô thật sự xảy ra chuyện, nhà họ Hoắc phải làm sao?" Tần Mặc bên cạnh nghe vậy, nhướng mày.

"Nếu nói như vậy, chẳng lẽ nên sống một cuộc đời quy củ sao?

Điều này không phù hợp với tư tưởng truyền thống của người trong Cửu Môn." Quản sự nhìn Tần Mặc.

"Anh là?" "Tần Mặc." Sau khi nói ra tên mình, Tần Mặc thấy trên mặt quản sự có một tia kinh ngạc.

"Tần Mặc tiên sinh, lại là ngài." Ông ta đương nhiên đã nghe qua danh tiếng của Tần Mặc, nhưng lại không hỏi tên Tần Mặc với thuộc hạ của mình.

Tần Mặc đáp một tiếng.

"Là tôi dẫn họ đi, bên dưới là mộ của nhà họ Tần chúng tôi." "Của nhà họ Tần?" Quản sự có chút không hiểu, sao ở đây lại có mộ của nhà họ Tần?

"Đúng là như vậy, hơn nữa người nhà họ Uông cũng đến, họ đang tranh giành đồ với chúng tôi, huống hồ nếu chúng tôi không đến, e rằng Hoắc lão tam bọn họ sẽ không ra được." Hạo Thiên Chân ở bên cạnh giải thích giúp Hoắc Tụ Tụ, quản sự lúc này mới im lặng, nếu thật sự như vậy, có lẽ Hoắc Tụ Tụ làm không sai.

"Có một số lời tôi vẫn phải nói, nếu các người chỉ nghĩ đến việc sống tốt cho bản thân, thì Cửu Môn sớm muộn cũng sẽ bị nhà họ

Uông thôn tính.” Quản sự không biết phải trả lời thế nào.

Bây giờ Cửu Môn đã yếu hơn trước rất nhiều rồi.

Bọn họ có thể tự lo cho mình đã là rất tốt rồi.

Nếu thật sự làm theo lời Tần Mặc nói, liên hợp lại đối phó nhà họ Uông, chưa chắc đã có khả năng chiến thắng.

Đến lúc đó, e rằng mấy gia tộc của họ đều sẽ bị diệt vong.

Tần Mặc thấy họ như vậy có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Xem ra các người không cho rằng có thể đối kháng được nhà họ Uông, nếu vậy, tôi cũng không có gì để nói.” “Tôi đúng là cảm thấy bây giờ Cửu Môn không thể chống lại người nhà họ Uông, nhưng dù thế nào chúng tôi cũng không thể dễ dàng bị họ thôn tính như vậy.” Quản sự nhìn Tần Mặc, Tần Mặc nhướng mày.

“Hy vọng là vậy, là tôi dẫn họ xuống, bây giờ đã đưa họ lên an toàn vô sự.” Quản sự đáp một tiếng.

“Cảm ơn Tần Mặc tiên sinh đã chăm sóc họ, cũng như ơn cứu mạng đối với nhà họ Hoắc chúng tôi, điều này chúng tôi sẽ luôn ghi nhớ trong lòng.” “Không cần ghi nhớ, dù sao gia tộc các người có thể tồn tại đến lúc nào cũng chưa chắc.” Tần Mặc cười nói xong những lời này, quay đầu nhìn Hoắc Tụ Tụ bên cạnh.

“Nếu đã như vậy, vậy cô ở lại đây chủ trì đại cục đi, kể lại tình hình cụ thể cho họ.” Hoắc Tụ Tụ gật đầu.

Dù sao cô vào mộ lâu như vậy, đúng là đã gây ra không ít phiền phức cho người trong gia tộc, vẫn nên nói với họ một tiếng.

Chương 1280

Tần Mặc không ở lại đây, trực tiếp dẫn Trương Kỳ Lân và những người khác rời đi.

Không lâu sau, họ đã quay về tiệm đồ cổ.

Hạo Thiên Chân thở dài, Bàn Tử cũng có chút uể oải ngồi trên ghế sô pha, hai người không nói một lời.

Tần Mặc thấy họ như vậy, đảo mắt.

"Các anh làm sao vậy?" Họ nhìn nhau, rồi nói với Tần Mặc.

"Còn không phải vì khoảng thời gian qua gặp toàn trắc trở sao, chúng ta khó khăn lắm mới tìm được mộ của gia tộc anh, nhưng đồ bên trong lại bị người nhà họ Uông lấy đi, chẳng phải có nghĩa là những nỗ lực trước đó của chúng ta đều uổng phí sao?" Tần Mặc bật cười.

"Ai nói đồ bị bọn họ lấy đi rồi?" Vừa nói, Tần Mặc liền lấy ra một cái hộp từ trong ngực, cái hộp này lại y hệt cái lúc đầu.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức sững sờ, họ hít một hơi khí lạnh, rồi nhìn Tần Mặc.

"Anh đã tráo cái hộp này từ lúc nào vậy?

Chúng tôi không hề phát hiện ra, mà anh tìm đâu ra cái hộp y hệt thế?" Tần Mặc không giải thích rằng mình có hệ thống, muốn thứ gì mà chẳng có.

"Yên tâm đi, cái hộp này đã ở trong tay chúng ta, chúng ta chiếm thế chủ động." "Chúng ta không cần quan tâm đến họ, nếu họ muốn đến cướp hộp, cũng phải xem họ có năng lực đó không?" Lúc ở trong mộ, người nhà họ Uông không tiện ra tay, nhưng họ cũng vậy.

Lúc đó người nhà họ Uông đến rất đông, còn họ chỉ có mấy người nhà họ Hoắc, thực lực của mấy người này lại không ra sao, thậm chí có mấy người còn bị thương.

Hiện tại bên ngoài có rất nhiều người của Cửu Môn, đến lúc đó người của Cửu Môn có thể liên hợp lại đối phó với người nhà họ Uông.

Tuy rằng người Cửu Môn bây giờ không đồng lòng lắm, nhưng cũng tốt hơn trước nhiều.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia vốn đang buồn bã, bây giờ họ lại cảm thấy tốt hơn nhiều, họ cười hắc hắc.

"Vậy thì tốt rồi, nếu đã như vậy, sau này chúng ta cũng không cần lo lắng nữa." Dù sao đồ vẫn còn trong tay họ, chỉ cần họ không muốn lấy ra, sẽ không ai có thể uy hiếp được họ.

"Vậy đợi khi nào rảnh, tôi sẽ về gia tộc nói với họ một tiếng, để họ chuẩn bị sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhìn Tần Mặc, Tần Mặc xua tay.

"Không cần đâu, chúng ta không cần vội như vậy." Hạo Thiên Chân thở dài, đáp một tiếng.

"Vậy được." Tần Mặc đã nói vậy, thì nghe theo Tần Mặc.

"Chỉ sợ nếu để người nhà họ Ngô của các anh qua đây, không bao lâu sau, đám người nhà họ Uông sẽ biết, họ sẽ phát hiện ra manh mối." "Tôi hiểu rồi." Hạo Thiên Chân gật đầu.

"Tiếp theo anh định làm gì?" Trương Kỳ Lân có chút tò mò nhìn Tần Mặc, anh sớm đã biết Tần Mặc nhất định có kế hoạch dự phòng, chỉ là không biết kế hoạch đó là gì?

Bây giờ cái hộp đã ở trong tay họ, vậy chắc chắn phải nghĩ cách lấy được chìa khóa của nhà họ Uông.

“Tôi đã thử rồi, không có cách nào mở được cái hộp này, e rằng chỉ có thể đến nhà họ Uông lấy chìa khóa của họ về.” “Họ bận rộn lâu như vậy, chẳng phải là để lấy được cái hộp trong tay chúng ta sao?

Họ không thể nào đưa chìa khóa cho chúng ta đâu, nhất định sẽ cất giữ chìa khóa rất cẩn thận.” “Bây giờ trọng tâm của họ, e rằng đều đặt trên cái hộp đó, đang nghĩ cách làm sao để mở hộp?

Cái đó tuy là hàng giả, nhưng cũng không dễ mở đâu, yên tâm đi.” Tần Mặc đã đặt một chút sức mạnh Hắc Long huyết mạch lên trên đó, sức mạnh huyết mạch này khắc chế năng lượng của đám người nhà họ Uông nhất.

Vì vậy Tần Mặc mới không lo lắng như vậy.

“Nhưng người nhà họ Uông phòng thủ nghiêm ngặt như vậy, chúng ta có thể qua đó lấy chìa khóa của họ về được không?” “Tại sao không?” Tần Mặc nhướng mày.

“Cùng lắm thì, chúng ta không phải còn có một người giúp đỡ sao?” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ngơ ngác, họ không hiểu ý của Tần Mặc.

Tần Mặc thở dài, giải thích thật với họ.

“Các anh còn nhớ Tiểu Vạn không?” Lúc này họ mới phản ứng lại.

Đúng vậy, trong mộ họ cũng đã gặp Tiểu Vạn, thái độ của Tiểu Vạn đối với họ vẫn như trước.

Xem ra người này vẫn chưa bị đám người nhà họ Uông đồng hóa.

“Chúng ta có thể nội ứng ngoại hợp với cậu ấy, lấy được chiếc chìa khóa đó ra, sau đó mở cái hộp này, phá hủy đồ bên trong là được.” Tuy rằng những người bên dưới đã lấy đi vật thí nghiệm bên trong, nhưng trên bản hướng dẫn lúc đó đã ghi rõ rằng những thứ này

nếu rời khỏi mộ sẽ mất đi tác dụng ban đầu của chúng.

Dù người nhà họ Uông có nghiên cứu thế nào cũng không nghiên cứu ra được cái gì.

"Vậy được." Họ cảm thấy nếu Tần Mặc đã suy nghĩ kỹ rồi, vậy những chuyện tiếp theo họ cũng không cần nghĩ nhiều nữa.

Tần Mặc nhướng mày.

"Khoảng thời gian này ở trong mộ đúng là đã làm khổ mấy người các anh rồi, luôn phải chịu khổ chịu mệt, cuối cùng còn bị người nhà họ Uông bắt được." Bàn Tử nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế sô pha.

"Đó là vì bọn họ đánh lén Bàn gia, nếu không, bọn họ căn bản không phải là đối thủ của tôi." Tần Mặc bật cười, gật gật đầu.

"Anh nói gì cũng đúng." Tính cách của Bàn Tử họ hiểu rõ nhất, nếu họ tranh cãi với Bàn Tử ở đây, Bàn Tử chỉ càng nói hăng hơn.

Vẫn là không nên nói chuyện về chủ đề này với hắn, không có ích gì.

"Đến lúc đó tôi sẽ cùng cậu ấy vào trong Uông gia, các anh ở ngoài đợi chúng tôi." Tần Mặc nhìn chằm chằm Trương Kỳ Lân và mấy người kia.

Trương Kỳ Lân nghe vậy, nhíu mày, anh biết nhà họ Uông nguy hiểm đến mức nào, ngay lập tức anh lắc đầu.

"Hay là tôi đi cùng anh, tôi không yên tâm để anh đi một mình." Tần Mặc thở dài.

"Tôi sẽ không sao đâu, nếu chúng ta đi quá nhiều người, ngược lại mục tiêu sẽ rất lớn, đến lúc đó nghĩ cách gửi tin cho cậu ấy, để cậu ấy mang người ra." "Nhưng cậu ấy vẫn luôn ở trong nhà họ Uông, chúng

ta làm sao gửi tin cho cậu ấy được?" Bàn Tử vừa nói vừa đưa tay xoa cằm, hắn thật sự không nghĩ ra được.

"Cái này các anh yên tâm, tôi có thể liên lạc với cậu ấy." Tần Mặc sớm đã bày bố cục rồi, nên cậu đã đưa cho Tiểu Vạn một thiết bị liên lạc.

Mấy người kia nhìn nhau, không nói gì, xem ra so với Tần Mặc, họ quả thực vẫn còn một khoảng cách rất lớn.

Mấy người thở dài.

"Nhưng bây giờ họ mới vừa về, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể liên lạc được với họ, chúng ta cũng nghỉ ngơi hai ngày, đợi hai ngày sau rồi hành động." Mấy người họ trong lòng đều có chút khó chịu.

"Lão bản, nếu ngài đi một mình, chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, hay là để chúng tôi đi cùng." Tiền Sinh Đào nhìn Tần Mặc, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng đều gật đầu.

Suy nghĩ của hai người họ là giống nhau.

Trương Kỳ Lân lại không nghĩ vậy, tuy rằng anh cũng rất lo lắng cho Tần Mặc, nhưng anh lại cảm thấy nếu thật sự đi cùng Tần Mặc, ngược lại sẽ làm bại lộ chuyện.

"Các anh cứ nghe theo sự sắp xếp của tôi là được rồi, tôi đảm bảo với các anh tôi tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì." Tần Mặc biết mấy người họ lo lắng cho mình, nên Tần Mặc không muốn nói những lời quá đáng với họ.

Chương 1281

Mấy người này biết tính cách của Tần Mặc, nếu bây giờ Tần Mặc đã quyết định rồi, vậy họ không thể thay đổi được.

"Thôi vậy, thôi vậy." "Rảnh rỗi không có gì làm, hay là hôm nay chúng ta đi dã ngoại đi." Tần Mặc nhìn mấy người họ cười cười, đứng dậy, bây giờ không khí giữa họ nghiêm trọng như vậy, cậu có chút không thích.

Họ không ngờ đã đến lúc này rồi, Tần Mặc lại còn có tâm tư đi dã ngoại.

"Tôi thấy như vậy rất tốt, thư giãn một chút, ngược lại có thể làm cho xác suất thành công của Tần Mặc lớn hơn." Bàn Tử vừa nói vừa đứng dậy, Hạo Thiên Chân bên cạnh thì đảo mắt, cậu trừng Bàn Tử một cái.

"Rốt cuộc là vì anh muốn đi dã ngoại, hay là vì anh thật sự tin tưởng Tần Mặc hả?" Bình thường cùng Tần Mặc vào mộ, họ đúng là cảm thấy Tần Mặc có thể thành công.

Nhưng lần này tình hình khác, Tần Mặc muốn đến là nhà họ Uông.

Nơi đó của nhà họ Uông là nơi ăn thịt người không nhả xương.

Lỡ như Tần Mặc xảy ra chuyện gì, mấy người họ ở ngoài căn bản không thể ứng cứu được.

"Thì sao chứ?" Bàn Tử đảo mắt, hắn cảm thấy như vậy cũng khá tốt.

"Chúng ta dù có thật sự lo lắng cho Tần Mặc, thì chúng ta có thể làm được gì nhiều không?

Tần Mặc đã quyết định không dẫn chúng ta theo rồi, dù chúng ta

có nói gì Tần Mặc cũng sẽ không đồng ý, chẳng bằng thư giãn một chút." "Như vậy nếu thật sự xảy ra chuyện, chúng ta mới có thể qua giúp Tần Mặc, nếu không chúng ta cứ căng thẳng như vậy, cảm xúc của chúng ta nói không chừng sẽ rất nhanh không chịu nổi." Trương Kỳ Lân đáp một tiếng.

"Chúng ta cùng nhau đi dã ngoại đi." Vừa nói, anh lại nhìn về phía Tần Mặc, khoảng thời gian này Tần Mặc cũng khá vất vả, anh muốn để Tần Mặc thư giãn một chút.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta đi mua sắm một ít đồ." Họ đều cười cười, sau đó họ đều không ở lại đây nữa, đều vội vàng đi mua đồ.

Không lâu sau, họ đã chọn được địa điểm dã ngoại, đó là bên một con sông, họ chuẩn bị vừa câu cá vừa ăn đồ ở đó.

Cuộc sống của họ ở đây khá là thoải mái, ngày hôm sau họ rảnh rỗi không có gì làm, lại đi leo núi.

"Các anh nói xem dưới núi này có mộ không nhỉ?" Bàn Tử vừa nói vừa tò mò xoa cằm, nhìn Tần Mặc và mấy người kia bên cạnh.

Tần Mặc bật cười.

"Tôi phát hiện ra anh chỉ cần tìm được cơ hội kiếm tiền, là nhất định sẽ không bỏ qua.

Lần trước anh không phải đã mang ra rất nhiều vàng bạc châu báu sao?

Những thứ đó đã bán hết chưa?" "Đúng là có, tôi cũng kiếm được không ít tiền, nhưng bây giờ đột nhiên cảm thấy kiếm tiền như vậy không có ý nghĩa gì." Hắn thở dài.

"Vẫn là lúc cướp châu báu từ tay người nhà họ Uông thú vị hơn, thật nhớ những ngày tháng như vậy." "Yên tâm đi, sau này sẽ còn."

Tần Mặc vừa nói vừa đưa mắt nhìn lên đỉnh núi, dẫn họ tiếp tục đi lên đỉnh núi.

Đến đây, mọi người đều hét lớn, thư giãn một chút.

Sau đó, họ lại nằm trên đất, ở đây nhìn bầu trời và mây trắng trôi.

"Đợi đến ngày mai chúng ta bắt đầu hành động đi." Tần Mặc vừa nói vừa liếc nhìn mấy người bên cạnh, họ đều gật đầu.

"Vậy bây giờ anh đã liên lạc với Tiểu Vạn chưa?" Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cười cười.

"Chưa vội, nếu liên lạc với cậu ấy vào ban ngày rất dễ bị phát hiện, đợi đến tối rồi nói." Có sự giúp đỡ của Tiểu Vạn, muốn lấy chìa khóa từ tay họ, vẫn khá đơn giản.

Nhưng cái chìa khóa đó, e rằng cậu không thể khởi động được, đến lúc đó vẫn cần Tiểu Vạn giúp đỡ.

Tiểu Vạn là người nhà họ Uông, trên người cậu ấy có huyết mạch của nhà họ Uông, chắc không vấn đề gì.

"Nhưng nếu chúng ta lấy đồ của họ về rồi, họ có ra tay với người Cửu Môn không." Hạo Thiên Chân có chút lo lắng.

Tần Mặc gật đầu.

"Đúng là có khả năng này, nhưng nếu họ thật sự ra tay, chúng ta cũng không có cách nào, chỉ có thể đề phòng họ." "Nếu vậy, những người nhà họ Uông đó có đối phó với Tiểu Vạn không?" Bàn Tử vừa nói vừa xoa cằm, tuy rằng tâm tư của hắn không đặc biệt tinh tế, nhưng dù sao trên đường đi, Tiểu Vạn đã giúp họ không ít.

Họ vẫn phải suy nghĩ cho đối phương một chút.

Tần Mặc nhướng mày.

"Ý định ban đầu của tôi là muốn đưa Tiểu Vạn đến đây, nhưng

cậu ấy có lẽ không muốn lắm.” Đối phương tuy không giống những người nhà họ Uông đó, nhưng nơi đó dù sao cũng là nơi cậu ấy sinh ra và lớn lên.

Mọi người gật đầu.

“Vậy thôi đi.” Họ tôn trọng ý kiến của Tiểu Vạn.

Hơn nữa, nhà họ Uông chỉ có một đứa con trai duy nhất, họ chắc sẽ không làm quá đáng.

Tần Mặc không nói thêm gì nữa, chỉ dẫn mọi người nghỉ ngơi ở đây một chút, buổi tối họ còn đặc biệt ra ngoài ăn lẩu.

Ăn xong, Tần Mặc liền lấy thiết bị liên lạc ra, liên lạc với Tiểu Vạn.

Đối phương rất nhanh đã trả lời Tần Mặc.

Tần Mặc kể lại kế hoạch cụ thể cho cậu ấy, Tiểu Vạn gật đầu.

“Yên tâm đi, tôi biết rồi, chuyện này giao cho tôi làm, tôi nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt đối không để bại lộ.” Tần Mặc đáp một tiếng.

“Làm phiền cậu rồi, nhưng đến lúc đó cậu chắc chắn không đi cùng chúng tôi sao?

Nếu cậu ở lại đó, e rằng những người nhà họ Uông sẽ không tha cho cậu.” Tần Mặc vẫn rất hiểu tính cách của những người nhà họ Uông.

Tiểu Vạn cười cười.

“Không sao, dù họ thật sự muốn làm gì, tôi cũng phải chịu đựng, dù sao tôi cũng là người nhà họ Uông, tôi không muốn làm con rùa rụt cổ.” Tần Mặc gật đầu.

Xem ra tính cách của cậu ấy quả thực khác biệt rất lớn với người nhà họ Uông, nếu là người nhà họ Uông bình thường, có lẽ sớm đã bỏ

chạy rồi.

“Vậy được, cứ vậy đi, sáng mai tôi sẽ liên lạc lại với cậu.” Sau khi nói xong, Tần Mặc bèn cất thiết bị liên lạc đi, rồi nhìn mấy người họ.

“Chúng ta có cần chuẩn bị gì không?

Anh qua đó chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, nên chuẩn bị một ít thiết bị mang theo.” Tần Mặc chỉ vào chiếc ba lô bên cạnh.

“Tôi đã chuẩn bị xong rồi, các anh yên tâm đi.” Mọi người đều có chút kinh ngạc, không ngờ Tần Mặc lại âm thầm chuẩn bị xong những thứ này.

“Được rồi, được rồi.” Bọn họ đều gật đầu, không nói gì thêm, dù sao cho dù họ có nói với Tần Mặc, bảo anh dẫn theo thì anh cũng sẽ không đồng ý.

Chương 1282

Sáng sớm hôm sau, Tần Mặc chuẩn bị xuất phát, những người còn lại cũng cùng anh mai phục gần Uông gia.

"Đây là vị trí gia tộc họ mà Tiểu Vạn nói với tôi.

Tôi vào trước, các anh cứ ở đây." Tần Mặc nhìn mấy người bên cạnh, họ đều đồng thanh đáp.

"Không vấn đề." Tần Mặc không nói nhiều, chỉ nhìn chằm chằm vào Uông gia ở phía không xa.

Tiểu Vạn đã sớm hẹn trước với Tần Mặc, không lâu sau, cậu ta đến đây và dẫn Tần Mặc đi.

"Đây là quần áo trong gia tộc chúng tôi, anh mặc vào đi, tôi sẽ dẫn anh qua đó.

Trên đường đừng nói lung tung, nếu có người hỏi, tôi sẽ giúp anh trả lời." Tần Mặc hiểu rõ trong lòng, Tiểu Vạn làm những việc này vì anh cũng không dễ dàng gì, anh không thể gây rắc rối cho cậu ta.

"Không vấn đề." Sau đó, Tần Mặc lại nhìn về phía Trương Kỳ Lân và mấy người kia.

"Các anh cứ ở yên đây, đừng đi đâu cả." Bọn họ đều gật đầu, Tần Mặc đã sắp xếp thì họ tự nhiên sẽ tuân theo.

Còn về phần Tần Mặc, anh đi theo Tiểu Vạn rời khỏi nơi này.

"Hôm qua tôi đã tra rồi, chìa khóa được giao cho đại trưởng lão Uông gia, chúng ta qua đó tìm ông ta." Tần Mặc nhíu mày, không ngờ lại giao cho lão hồ ly đó.

"Lão hồ ly này không dễ lừa đâu, lỡ lát nữa bị phát hiện, anh cứ

nói là tôi ép anh đến đây.” Tần Mặc nhìn Tiểu Vạn, Tiểu Vạn nhíu mày.

“Nếu vậy thì anh rất khó thoát khỏi đây, lính gác của Uông gia vô cùng nghiêm ngặt.” “Không sao.” Tần Mặc tùy ý xua tay, anh của hiện tại đã không còn là anh của ngày xưa.

Thể chất của hắn mạnh như vậy, e rằng ngay cả gia chủ Uông gia cũng chưa chắc đánh lại hắn.

Nghe vậy, Tiểu Vạn đáp một tiếng.

Cả hai không nói nhiều, chỉ đi về phía phòng của đại trưởng lão Uông gia.

“Chắc ông ta sẽ không mang theo chìa khóa bên người, tôi đoán là ông ta để ở đâu đó.

Lát nữa chúng ta đến nơi thì tìm kỹ một chút, nếu không tìm được thì có lẽ phải rời đi trước, không thể để bị phát hiện.” Tiểu Vạn nhìn Tần Mặc, trong lòng Tần Mặc tự nhiên hiểu rõ.

Không bao lâu sau, họ đã đến chỗ đại trưởng lão Uông gia.

Trước cửa phòng có hai người của Uông gia đang canh gác, tay họ chắp sau lưng, người đứng thẳng tắp.

“Tiểu Vạn thiếu gia.” Tiểu Vạn gật đầu, chỉ vào cửa phòng.

“Đại trưởng lão bảo tôi đến lấy đồ.” Những người này đương nhiên sẽ không nghi ngờ Tiểu Vạn, họ lập tức tránh đường cho cậu ta đi qua.

Khi Tần Mặc chuẩn bị đi theo vào, mấy người này dùng tay chặn anh lại, nhíu mày.

“Tiểu Vạn thiếu gia không thể dẫn người khác vào.” “Hắn là người của tôi, các ngươi ăn gan hùm mật gấu rồi à?

Dám cản người của tôi.” Tiểu Vạn hừ lạnh một tiếng.

“Bây giờ tôi ở đây mà các người đã dám làm vậy, nếu là lúc riêng tư chẳng phải còn quá đáng hơn sao, ngay cả người của tôi cũng dám bắt nạt.” Hai người kia nhìn nhau, lập tức lắc đầu, họ đương nhiên không dám.

“Nếu đã vậy thì đừng nói nhảm nhiều nữa.” Nói xong, cậu ta trực tiếp gạt tay hai người kia xuống, dẫn Tần Mặc cùng vào phòng.

Sau khi suy nghĩ một lát, một trong hai người ghé tai nói nhỏ với người bên cạnh.

“Cậu qua tìm đại trưởng lão, nói với ông ấy chuyện này, bảo ông ấy dẫn người đến.” Nếu đại trưởng lão thật sự cho phép Tiểu Vạn vào thì không có gì đáng nói.

Nhưng là người gác cổng, họ phải làm tròn trách nhiệm của mình.

Người kia đáp một tiếng rồi quay người rời đi.

Về chuyện này, Tần Mặc và Tiểu Vạn không hề hay biết.

Cả hai vào phòng và bắt đầu tìm kiếm.

Họ tìm một lúc lâu mà vẫn không thấy.

Tần Mặc nhíu mày.

“Chẳng lẽ ông ta giấu chìa khóa đi rồi?” Nếu vậy thì chuyến này coi như công cốc, họ không thể đánh ngất đối phương để lục soát người được.

Hơn nữa, thực lực của đối phương cũng không tồi, nếu thật sự ra tay, chưa chắc đã tìm được đồ trong thời gian ngắn.

“Không sao, chúng ta tìm thêm chút nữa, nếu không được thì tôi sẽ chủ động đến đòi ông ta.” Tiểu Vạn nhìn Tần Mặc, cậu ta tuyệt đối sẽ không để Tần Mặc đi một chuyến vô ích.

Tần Mặc đáp một tiếng.

"Vậy được." Tiếp đó, họ tiếp tục tìm kiếm ở đây, nhưng một lúc sau, Tần Mặc phát hiện kết cấu chiếc giường của đại trưởng lão Uông gia có vẻ không giống bình thường.

Anh đột nhiên nhớ ra, trước đây từng thấy một loại cơ quan trong tàng thư các của Tần gia.

Anh nhìn kỹ hoa văn trên chiếc giường, phát hiện nó được điêu khắc khá giống với hoa văn trên cơ quan kia.

Xem ra Tần gia và Uông gia quả thật có mối quan hệ ngàn tơ vạn sợi.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ làm theo cơ quan được mô tả trong sách để tìm kiếm, không lâu sau, anh đã ấn được cơ quan đó.

Một lúc sau, một tiếng "ầm ầm" vang lên từ bên dưới, một vật giống như ngăn kéo được đẩy ra.

Tần Mặc và Tiểu Vạn nhìn nhau, trong mắt cả hai đều ánh lên ý cười nhàn nhạt.

Xem ra họ tìm không sai.

Tần Mặc lấy chiếc hộp qua, nhìn miếng ngọc bội bên trong rồi gật đầu.

Ngay lúc anh chuẩn bị cầm miếng ngọc bội lên thì bên ngoài vang lên một giọng nói.

"Hắn ở trong đó." Tần Mặc nheo mắt lại, trong lòng Tiểu Vạn giật thót một cái, nếu đại trưởng lão Uông gia lúc này vào đây, chắc chắn sẽ phát hiện ra Tần Mặc.

Cậu ta lập tức nhìn về phía Tần Mặc.

"Anh tìm cách rời khỏi đây đi, tôi không thể tiễn anh, tôi phải ra

cản ông ta.” “Cậu đi cùng tôi đi.” Tần Mặc khuyên Tiểu Vạn.

Chương 1283

Bây giờ đã bị phát hiện, tình hình chắc chắn sẽ rất tệ cho họ, nếu không đưa cậu ta đi cùng thì cậu ta nhất định sẽ bị trừng phạt.

"Không sao, từ nhỏ đến lớn, tôi bị phạt còn thiếu sao?

Yên tâm, tôi sẽ không sao đâu, anh đi đi." Tiểu Vạn biết những việc mà người Uông gia làm vốn dĩ đã trái với thiên lý.

Cậu ta từng khuyên cha mình, bảo ông đừng tìm thứ đó nữa.

Dù có lấy được nó, cuối cùng họ cũng sẽ không thành công, chỉ mang lại tai họa cho người Uông gia mà thôi.

Nhưng cha cậu ta lại không chịu, cố chấp muốn tìm thứ đó, ông cho rằng đó là vật do tổ tiên Uông gia để lại, tuyệt đối không thể để nó lưu lạc bên ngoài.

Về những chuyện này, Tiểu Vạn không có cách nào.

Bây giờ khó khăn lắm mới có thể giải quyết được thứ đó, cậu ta đương nhiên phải giúp Tần Mặc.

"Anh đi đi." Tiểu Vạn nói xong liền không quan tâm đến Tần Mặc nữa, trực tiếp quay người rời khỏi đây, đi ra ngoài.

Tần Mặc thở dài một hơi, nhưng nếu bây giờ không rời đi, rất dễ bị người của Uông gia phát hiện, vì vậy anh chỉ có thể quay người rời đi.

Về phần Tiểu Vạn, cậu ta mở cửa bước ra ngoài.

"Đại bá, sao người lại đến đây?" Trong mắt Tiểu Vạn mang theo ý cười nhàn nhạt, nhìn chằm chằm đại trưởng lão Uông gia.

Đại trưởng lão Uông gia đưa mắt nhìn vào trong phòng, rồi lại liếc

Tiểu Vạn một cái.

“Ngươi nói xem?” Tiểu Vạn lắc đầu.

“Con không biết.” Đại trưởng lão Uông gia lười nói nhảm, ông ta trực tiếp đẩy Tiểu Vạn ra, đi vào phòng, quét mắt một vòng nhưng không phát hiện ai.

Tiếp đó ông ta bước ra, nhìn hai người đã đi báo tin bên cạnh.

“Các ngươi chắc chắn có người đi cùng công tử vào trong không?” Hai người lập tức gật đầu, họ tuyệt đối không thể nhìn nhầm.

Đại trưởng lão Uông gia nhìn chằm chằm Tiểu Vạn.

“Ngươi tự giải thích đi, tốt nhất cho ta một lý do hợp lý, nếu không ta sẽ nói chuyện này cho cha ngươi biết.” Tiểu Vạn nghe vậy, nắm chặt nắm đấm.

“Hai người nói ta dẫn người vào à.” Hai người họ nheo mắt, cho dù Tiểu Vạn là công tử của Uông gia, họ cũng không thể giúp cậu ta che giấu.

“Công tử, ngài tự làm chuyện gì thì trong lòng tự biết, không cần chúng tôi nói nhiều.” Mấy người họ lắc đầu.

Tiểu Vạn nhìn chằm chằm đại trưởng lão Uông gia.

“Đại bá, không biết có phải con đã làm gì khiến người không vui không, tại sao người lại đối xử với con như vậy?” Đại trưởng lão Uông gia cười lạnh một tiếng.

“Ta không nghe nhầm chứ, bây giờ ngươi muốn đổ trách nhiệm lên người ta à?

Khuyên ngươi một câu, ngoan ngoãn nói cho ta biết, ngươi đã đưa ai đến đây, và đã làm gì, như vậy nói không chừng ta còn có thể xin cha ngươi tha cho.” Nhưng Tiểu Vạn lại trực tiếp xua tay.

“Việc tôi không làm thì tôi sẽ không nhận, tùy người muốn nói thế nào thì nói, hai người họ là người của người, tự nhiên sẽ đứng về phía người mà nói.” “Nếu đã như vậy, chỉ có thể đưa ngươi đến trước mặt gia chủ, ngươi mới chịu nói thật.” Tiểu Vạn gật đầu.

“Dù sao hai người họ cũng là người của người, tự nhiên sẽ nói giúp người.” Dù thế nào đi nữa, cậu ta cũng không thể dễ dàng thừa nhận chuyện này.

Đại trưởng lão Uông gia lười nói nhảm, trực tiếp phất tay, hai người kia lập tức đến bên cạnh Tiểu Vạn, giữ lấy cánh tay cậu ta, đưa cậu ta đến chỗ gia chủ Uông gia.

Đồng thời, đại trưởng lão Uông gia còn dặn dò người bên cạnh.

“Cho người lục soát ở đây!

Bất kể là ai, đều không được sống sót rời khỏi đây.” Đến lúc đó, người tang vật chứng đầy đủ, ông ta lại muốn xem Tiểu Vạn còn có thể chối cãi thế nào.

Nghe vậy, họ đều đồng thanh đáp.

Về phần Tần Mặc, anh đã rời khỏi phòng của đại trưởng lão Uông gia, nhanh chóng đi về hướng mà Tiểu Vạn đã chỉ.

Tiểu Vạn đã để lại một lối ra ở nơi đó, chỉ cần anh có thể đến đó trước khi bị người Uông gia phát hiện thì sẽ không sao.

Nhưng không ngờ, khi đến nơi, Tần Mặc phát hiện đã có người canh gác ở đây.

Anh nhíu mày.

Bây giờ phiền phức rồi.

Nếu đoán không lầm, e là đã bị người của Uông gia phát hiện.

Suy nghĩ một lát, anh trốn vào một nơi không người, dùng hệ

thống tạo ra một chiếc mặt nạ da người.

Chiếc mặt nạ này giống hệt đại trưởng lão Uông gia, sau khi đeo lên mặt, anh liền đi về phía đó.

Phải nói là thần thái của Tần Mặc bắt chước rất giống.

"Đại trưởng lão, không biết ngài định đi đâu?" Mấy người gác cổng vừa nói vừa nhìn đại trưởng lão Uông gia, đại trưởng lão Uông gia nhíu mày.

"Ta muốn đi làm gì?

Chẳng lẽ còn phải báo cáo với các ngươi sao?

Các ngươi là cái thá gì?" Bọn họ đều im lặng, cúi đầu xuống.

Do dự một lát, người cầm đầu trong số họ bước lên hai bước, nói với đại trưởng lão Uông gia.

"Đại trưởng lão, tôi nghe nói là ngài đã ra lệnh giới nghiêm toàn Uông gia, bất cứ ai cũng không được rời khỏi đây." "Nếu đã biết là ta ra lệnh, vậy mà còn cản ta, ta phải ra ngoài làm việc quan trọng." Tần Mặc vừa nói vừa hất cằm, liếc nhìn mấy người.

Mấy người nghe vậy, nhìn nhau, họ thở dài một hơi, chỉ có thể tránh ra một con đường.

Tần Mặc đi về phía trước, bình an vô sự rời khỏi đây, đồng thời anh bĩu môi.

Xem ra người của Uông gia cũng dễ lừa thật.

Tùy tiện là có thể rời đi rồi.

Nhưng điều này cũng bình thường, dù sao trước đây Uông gia chưa từng có người ngoài lẻn vào, họ căn bản sẽ không nghi ngờ có người giả dạng thành đại trưởng lão Uông gia.

Chương 1284

Tần Mặc không ở lại đây, vội vàng đi về hướng hội họp với Trương Kỳ Lân và những người khác.

Lúc này, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân đang vô cùng lo lắng canh giữ ở gần đó, chú ý tình hình bên trong.

Họ đã chú ý thấy người của Uông gia đang tuần tra khắp nơi.

Xem ra có lẽ Tần Mặc đã bị phát hiện hoặc đã xảy ra chuyện gì đó.

Nếu lát nữa Tần Mặc vẫn chưa ra, họ chỉ có thể xông vào.

Bàn Tử vốn là người nóng tính, bây giờ anh ta có chút ngồi không yên, nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân.

“Chúng ta vào thẳng luôn đi, còn ở đây làm gì nữa?

Chúng ta ở đây chờ thêm một lúc, Tần Mặc sẽ thêm một phần nguy hiểm.” “Đừng vội.” Trương Kỳ Lân lắc đầu, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng đồng tình.

“Đúng vậy, chúng ta bây giờ còn chưa biết tình hình thế nào, lỡ như bên trong không có chuyện gì, chúng ta hấp tấp đi vào chẳng phải sẽ càng thêm gánh nặng cho Tần Mặc sao?” Bàn Tử dậm chân, thật không biết mấy người này nghĩ gì.

“Thôi được rồi, tùy các người, tôi không cãi lại các người.” Tiền Sanh Đào có cùng suy nghĩ với Bàn Tử, dù sao người ở bên trong là ông chủ của anh ta, nói không lo lắng là nói dối.

“Chúng ta cứ lẻn vào xem trước, không có vấn đề gì thì chúng ta lại rút ra.” “Không được, làm vậy có thể sẽ đả thảo kinh xà.

Các người cứ nghe tôi là được.” Trương Kỳ Lân nhìn chằm chằm mấy người họ, dù sao mọi người cũng là bạn đồng hành cùng chung hoạn nạn, anh không thể để bất kỳ ai bên mình và Tần Mặc gặp nguy hiểm.

“Mọi người cứ tin Trương Kỳ Lân đi, anh ấy hợp tác với Tần Mặc lâu như vậy, sự ăn ý chắc chắn cao hơn chúng ta.” Hạo Thiên Chân khuyên Tiền Sanh Đào và Bàn Tử.

Thực ra lúc này trong lòng Trương Kỳ Lân cũng rất lo lắng, nhưng anh cảm thấy Tần Mặc sẽ không làm chuyện gì mà không nắm chắc, trừ khi bên trong thật sự loạn thành một nùi, họ mới có thể xông vào.

Nếu không sẽ rất dễ phá hỏng kế hoạch của Tần Mặc, đến lúc đó sẽ lợi bất cập hại, hơn nữa điều đó cũng có nghĩa là mấy người họ phải đối mặt với cả một gia tộc.

Tần Mặc và hắn tuy thực lực rất mạnh, nhưng không có nghĩa là họ có thể tiêu diệt cả một gia tộc, nếu không họ cũng không cần phải ngày nào cũng đụng độ với người Uông gia trong mộ huyệt.

“Chờ thêm chút nữa.” Mấy người họ không nói thêm gì nữa.

Lúc này Tần Mặc vừa kịp đến đây, anh nhìn mấy người trước mặt rồi thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng ta mau đi thôi, nếu tôi không đoán sai, e là đã bị phát hiện rồi.” Mọi người lập tức đồng thanh đáp, đi theo sau Tần Mặc.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ đi về phía trước.

“Đúng rồi, người bên trong hình như đang không ngừng tuần tra, còn tăng thêm mấy đội tuần tra nữa, có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Hạo Thiên Chân hỏi Tần Mặc, tuy nói Tần Mặc đã bình an vô sự ra ngoài, nhưng họ vẫn muốn biết một chút.

Tần Mặc thở dài một hơi, kể lại sự thật cho họ nghe, họ đều im

lặng.

“Không ngờ vẫn bị phát hiện, không biết Tiểu Vạn có sao không.” Hạo Thiên Chân có chút lo lắng.

Tuy nói giao tình của họ với Tiểu Vạn không đặc biệt sâu sắc, nhưng dù sao đối phương cũng vì họ mà ra nông nỗi này.

“Chắc sẽ không sao đâu, đợi có cơ hội tôi sẽ đến đây xem tình hình, vừa rồi tôi đã đi một vòng bên trong, cũng đã hiểu được một chút về tình hình trong đó.” Dù sao họ cũng đã biết đại bản doanh của Uông gia, cũng như kết cấu đại khái bên trong, như vậy đã là lời rồi.

“Vậy được.” Họ không nói nhiều, cùng Tần Mặc rời đi.

Không lâu sau, Tần Mặc dẫn họ về lại cửa hàng đồ cổ.

“Xem thử đồ trong hộp trước đi.” Bàn Tử vừa nói vừa xoa tay, lần trước anh ta chỉ thấy người Uông gia lấy ra miếng ngọc bội đó, chứ chưa nhìn kỹ hoa văn và các chi tiết trên đó.

Bây giờ khó khăn lắm mới lấy được, anh ta phải quan sát kỹ lại.

Tần Mặc cười cười, mở chiếc hộp ra, mọi người cũng chú ý đến miếng ngọc bội bên trong, trên miếng ngọc bội dường như là một con chim.

“Đây là thanh điểu.” Tần Mặc nheo mắt, nếu không nhớ lầm, trong mộ huyệt trước đây, họ đã từng gặp loại thanh điểu này.

“Đúng vậy.

Xem ra bối cảnh của Uông gia cũng không đơn giản.” Vừa nói họ vừa lắc đầu.

Tần Mặc tự nhiên hiểu rõ, anh lấy miếng ngọc bội bên trong ra, cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống vang lên nhắc nhở Tần Mặc. [Keng, phát hiện hàng thật, có dung hợp không?] “Dung hợp.” Không

ngờ ngọc bội của Uông gia lại có tác dụng gia tăng thuộc tính cho mình. [Keng, chúc mừng ký chủ dung hợp thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *500, Thể lực *500, Sức mạnh *500, Tinh thần *500.] Tần Mặc có chút kinh ngạc, không ngờ thuộc tính thể chất lại tăng nhiều như vậy.

Ngay lập tức anh xem bảng trạng thái hiện tại của mình.

Tên: Tần Mặc.

Tuổi: 24.

Kỹ năng: Giám Bảo Chi Nhãn, Tham Tác Mộ Huyệt Chi Khí, Long Ngâm Chi Nộ, Hư Nghĩ Không Gian, Thính Thanh Biện Vị, Hỗn Độn Chi Mâu, Phong Chi Tốc, Sinh Cơ Thuật, Không Gian Ngưng Tụ, Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật, Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, Thiên Thần Ngâm Xướng, Chúng Thần Ngâm Xướng, Thủy Thần Gào Thét, Hô Phong Hoán Vũ, Tĩnh Thái Hành Động Thuật, Nộ Hải Phiên Ba, Ám Lưu Hung Dũng, Phi Sa Tẩu Thạch, Phi Yêm Tẩu Bích, Lôi Đình Chi Nộ, Xích Luyện Thiên Hỏa, Ngưng Băng Quyết, Liên Hoa Thiên Ấn, U Minh Bạo Liệt, Mãnh Hổ Xung Kích, Ưng Kích Trường Không, Vô Song Kiếm Quyết, Kiếm Vũ Bát Phương, Băng Thiên Tuyết Địa, Thanh Tâm Quả Dục, Hàn Băng Ma Trảm, Cuồng Phong Nhận, Cuồng Phong Huyễn Vũ, Tinh Thông Ngữ Chủng.

Vũ khí: Linh Hồn Trá Chúc, Trừ Ma Kim Tiền Kiếm, Trấn Hồn Cổ, Âm Dương Nhị Kiếm, Kim Cương Tiễn, Tị Thủy Châu, Long Lân Giáp, Càn Khôn Bút, Hỏa Diễm Thương, Tật Phong Hài, Thiên Thần Kiếm, Trừ Ma Pháp Trượng, U Minh Kiếm, Thần Hoàng Kiếm.

Trạng thái cơ thể: Nhanh nhẹn 9475 [Giới hạn nhân loại 10], Thể lực 9490 [Giới hạn nhân loại 10], Sức mạnh 9490 [Giới hạn sức mạnh 10], Tinh thần 9500 [Giới hạn nhân loại 10].

Nếu qua một thời gian nữa, dù hắn muốn ngang dọc trong gia tộc

Uông gia, e rằng họ cũng không làm được gì.

Nghĩ một lát, Tần Mặc lấy ra chiếc hộp mang từ mộ huyệt ra, nhìn hai chiếc chìa khóa.

"Xem ra chiếc chìa khóa này của Uông gia bắt buộc phải có người trong gia tộc họ mới có thể kích hoạt." "Vậy bây giờ chúng ta chỉ có thể đợi Tiểu Vạn thôi sao?" Bàn Tử nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thở dài một hơi.

"Bây giờ sự việc đã bại lộ, dù cậu ta không bị trừng phạt, e là cũng sẽ bị giam cầm, xem ra chúng ta phải đợi một thời gian nữa mới có thể mở chiếc hộp này." "Chúng ta không cần vội, dù sao thứ này cũng đang ở trong tay chúng ta, họ không dám hành động thiếu suy nghĩ đâu.

Chẳng bao lâu nữa, e rằng họ sẽ phát hiện ra chiếc hộp đó là giả." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc.

Dù họ biết chiếc hộp đó có vấn đề, họ cũng không thể hấp tấp đến gây phiền phức, dù sao anh và Tần Mặc đều ở đây, thực lực của hai người họ đều rất tốt.

Tần Mặc đáp một tiếng.

"Nói không sai.

Được rồi, mấy người không cần lo lắng nữa, ai làm việc nấy đi." Tần Mặc cười nhìn họ, họ nhìn nhau, họ có thể làm gì chứ?

"Thời gian trước chúng ta ở trong mộ huyệt lâu như vậy, mọi người cũng đã kiệt sức, tuy đã nghỉ ngơi hai ngày nhưng chắc vẫn chưa hồi phục lại." "Sau này người của Uông gia chắc chắn sẽ ra tay, chúng ta phải dưỡng đủ tinh thần, chờ đợi hành động của bọn họ." Hạo Thiên Chân và mọi người lập tức gật đầu, lời này nói không sai.

Chương 1285

“Vậy được, không vấn đề, chúng tôi biết rồi.” Tần Mặc cười cười, anh không nói thêm gì nữa, chỉ lại cẩn thận nghiên cứu chiếc hộp trước mặt, thậm chí còn thử truyền sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch vào miếng ngọc bội đó, nhưng vẫn không thể mở được chiếc hộp.

Thôi vậy, cứ để sau này hãy nói.

Lúc này ở một nơi khác.

Tiểu Vạn đã bị đưa đến trước mặt gia chủ của Uông gia.

Uông Vĩ Ngạn trừng mắt nhìn Tiểu Vạn, suy nghĩ một lát, ông ta nhìn những người bên cạnh.

“Các người lui xuống đi, ta có chuyện muốn nói với nó.” Mấy người kia nhìn nhau, nhưng họ chỉ có thể đáp một tiếng rồi quay người rời đi.

Đợi họ đi rồi, Uông Vĩ Ngạn mới thở dài một hơi, có chút không hiểu mà hỏi.

“Tại sao con lại làm vậy?” Ông ta biết đại trưởng lão Uông gia sẽ không nói dối, tuy từ trước đến nay đại trưởng lão Uông gia rất không hài lòng với Tiểu Vạn, nhưng không cần thiết phải dùng cách này để vu khống cậu ta.

Tiểu Vạn biết chuyện này chắc chắn không thể giấu được Uông Vĩ Ngạn, cậu ta nhìn chằm chằm Uông Vĩ Ngạn.

“Chỉ là con không hiểu cách làm của mọi người thôi.

Trên đời này vốn không có chuyện trường sinh bất lão, tại sao cứ phải theo đuổi thứ hư vô mờ mịt đó chứ?

Trước đây trong mộ huyệt, không phải cha chưa thấy chú Lý biến thành bộ dạng gì sao.

Lúc đó mọi người không nghĩ đến việc cứu chú ấy, mà lại giải quyết chú ấy, chẳng lẽ đối với gia tộc chúng ta, chú ấy lại không đáng một xu như vậy sao?

Từ trước đến nay, chú ấy đã làm không ít việc có lợi cho chúng ta, nhưng mọi người lại làm thế nào?" Tiểu Vạn kể ra sự bất mãn trong lòng mình.

Nghe những lời này, sắc mặt Uông Vĩ Ngạn càng lúc càng đen lại.

"Nó là người của gia tộc chúng ta, thì nên cống hiến cho gia tộc chúng ta, như vậy coi như nó chết đúng chỗ." "Thật sao?" Tiểu Vạn cười lớn một tiếng.

"Cho nên con rất không hiểu suy nghĩ của mọi người, càng không biết tại sao mọi người lại vì thứ hư vô mờ mịt đó mà tổn hại tính mạng con người, con thật sự không hiểu." Tiểu Vạn nói xong, nhắm mắt lại.

"Là con đưa Tần Mặc vào, còn về việc xử trí con thế nào, mọi người tự xem mà làm, con không quan tâm." Là cậu ta tự làm sai, cậu ta không có gì để nói.

Nghe vậy, Uông Vĩ Ngạn cười lạnh một tiếng, gật đầu.

"Ta lại muốn xem ngươi vì mấy người đó như vậy, mấy người đó có quan tâm đến ngươi không?" Tiểu Vạn nhíu mày.

"Ông muốn làm gì?" Uông Vĩ Ngạn không nói nhiều, chỉ cho người đưa Tiểu Vạn xuống.

Đợi họ đi rồi, đại trưởng lão Uông gia liền đến đây.

"Tôi đã quay về kiểm tra, họ đã lấy đi chìa khóa rồi." "Lấy chìa

khóa làm gì?" Uông Vĩ Ngạn có chút không hiểu, đại trưởng lão Uông gia lắc đầu, cái này ông ta không rõ lắm.

"Chiếc hộp chúng ta lấy từ trong mộ ra đâu, xem thế nào rồi?" "Đang cho người dưới quyền nghiên cứu, ông cảm thấy chiếc hộp đó có vấn đề sao?" Đại trưởng lão Uông gia hỏi Uông Vĩ Ngạn, Uông Vĩ Ngạn đáp một tiếng, ông ta quả thật nghĩ như vậy.

"Nếu vậy thì phiền phức rồi, có nghĩa là bây giờ cả hộp và chìa khóa đều ở chỗ Tần Mặc, ông lập tức qua đó bảo họ xem chiếc hộp đó có vấn đề gì không?" "Tôi biết rồi." Đại trưởng lão Uông gia lập tức rời khỏi nơi này, không bao lâu sau, ông ta quay lại.

Ông ta thở dài một hơi, nói thật với Uông Vĩ Ngạn.

"Chiếc hộp đó quả thật có vấn đề, tôi đã cho người dưới quyền cưỡng ép mở hộp ra, theo lẽ thường thì chiếc hộp đó phải cứng vô cùng, nhưng sau khi chúng tôi mở ra lại phát hiện bên trong chỉ có một tờ giấy." Nói rồi, ông ta đưa tờ giấy cho Uông Vĩ Ngạn.

Uông Vĩ Ngạn xem xong, sắc mặt lập tức đen lại, ông ta trực tiếp vò nát tờ giấy trong lòng bàn tay, ném xuống đất.

"Tần Mặc thật sự càng lúc càng to gan." Đại trưởng lão Uông gia thở dài một hơi, đáp một tiếng.

"Đúng vậy, nhưng về phía Tiểu Vạn, ông nghĩ thế nào?

Xử lý nó ra sao?" Đại trưởng lão Uông gia hiểu rõ trong lòng, e rằng Tiểu Vạn ở lại gia tộc sẽ là một tai họa đối với họ, nhưng Uông Vĩ Ngạn có chịu đại nghĩa diệt thân hay không, thì chưa chắc.

"Vì gia tộc, ta có thể trả giá tất cả." Uông Vĩ Ngạn hừ lạnh một tiếng, tuy nói ông ta chỉ có một đứa con trai duy nhất, nhưng con trai làm ra chuyện như vậy, ông ta tuyệt đối không thể bao che.

"Viên thuốc mà các người bào chế ra trước đây đâu, mang qua cho

nó uống đi.” Uông Vĩ Ngạn nhìn chằm chằm đại trưởng lão Uông gia, đại trưởng lão Uông gia có chút kinh ngạc.

“Chắc chắn muốn làm vậy sao?” Dù thế nào đi nữa, ông ta vẫn phải hỏi một câu, lỡ như sau này đối phương hối hận, đổ chuyện này lên đầu ông ta, vậy chẳng phải ông ta rất oan uổng sao?

“Đi đi, ta đã nghĩ kỹ rồi.” Uông Vĩ Ngạn xua tay, rồi lại nhắm mắt lại.

Đại trưởng lão Uông gia không còn cách nào, chỉ có thể tạm thời rời đi trước.

Sau đó ông ta mang viên thuốc đó đến cho Tiểu Vạn, Tiểu Vạn đương nhiên không chịu uống, nhưng bây giờ đã không còn do cậu ta quyết định.

Sau khi nhét viên thuốc vào miệng Tiểu Vạn, cậu ta liền ngã xuống đất, sau đó cơ thể không ngừng co giật.

Nhưng rất nhanh, cậu ta liền mở mắt, đứng dậy, trong mắt không có bất kỳ ánh sáng nào.

Đại trưởng lão của Uông gia lấy ra một con trùng, đặt nó vào trong máu của mình.

Trong mắt Tiểu Vạn lóe lên một tia máu, tiếp đó cậu ta liền cúi người trước đại trưởng lão Uông gia.

Đại trưởng lão Uông gia hài lòng gật đầu, xem ra con trùng này vẫn khá hữu dụng.

Tiếp đó ông ta rời khỏi nơi này, quay về báo cáo với Uông Vĩ Ngạn.

“Đã cho nó uống rồi, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Đại trưởng lão Uông gia hỏi Uông Vĩ Ngạn.

Trong tay họ chỉ có một viên thuốc như vậy, xem ra tiếp theo họ chỉ có thể dùng thủ đoạn cứng rắn.

"Đi điều tra xem bọn Tần Mặc đang ở đâu?

Dẫn Tiểu Vạn qua đó, ta muốn xem Tần Mặc sẽ chọn thế nào." Dù sao đi nữa, Tiểu Vạn cũng đã giúp Tần Mặc, ông ta cảm thấy với tính cách của Tần Mặc sẽ không bỏ mặc cậu ta.

Còn về việc Tần Mặc có chịu giao ra thứ đó hay không, vẫn chưa chắc, cho nên họ phải thử trước.

Nếu Tần Mặc không chịu đưa, vậy cũng chỉ có thể để Tiểu Vạn ra tay với Tần Mặc.

"Hiểu rồi." Tiếp đó, họ liền rời khỏi nơi này.

Lúc này, Tần Mặc và mọi người đang ở cửa hàng đồ cổ.

Tần Mặc nghiên cứu không ra, chiếc hộp đó chỉ có thể cất vào không gian hệ thống.

Chương 1286

Đó cũng là nơi an toàn nhất, tránh để người khác lấy đi.

Hạo Thiên Chân thở dài một hơi.

"Chiếc hộp đó chúng ta mãi không mở được, không thể ngày nào cũng ngồi đây ngẩn người được." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Suy nghĩ một lát, Tần Mặc đứng dậy.

"Các anh về trước đi, về gia tộc của mình, để tránh những người của Uông gia sau khi phát hiện sẽ đến bắt cóc các anh, tôi về Tần gia xem sao." Họ nhìn nhau, sau đó lại gật đầu, dù sao Tần Mặc đã nghĩ kỹ rồi, vậy cứ để Tần Mặc làm đi, họ không phải người của Tần gia, cố gắng không nên đến đó.

Trương Kỳ Lân và Tiền Sanh Đào thì đi theo Tần Mặc, cùng anh qua đó.

Không bao lâu sau, họ đã đến Tần gia, người của Tần gia đều rất khách khí với Tần Mặc.

Bây giờ Tần Mặc tuy là gia chủ trên danh nghĩa của Tần gia, nhưng Tần Mặc không quản nhiều chuyện của Tần gia, họ có thể làm việc theo hệ thống trước đây.

Đến đây rồi, Tần Mặc liền đi thẳng đến tàng thư các của họ.

Trước đây, anh đã lật qua rất nhiều sách trong tàng thư các, nhưng lúc đó không phát hiện ra thông tin gì hữu ích.

Nhưng bây giờ, ngoài tàng thư các, không còn nơi nào khác để anh tìm tài liệu.

Đến nơi này, Tần Mặc nhìn chằm chằm Trương Kỳ Lân và Tiền

Sanh Đào.

“Hai người cùng tôi tìm kiếm ở đây đi, chỉ cần tìm được thông tin hữu ích, lập tức nói cho tôi biết, tôi sẽ qua xem, biết chưa?” Hai người đồng thanh đáp lời, sau đó cả ba bắt đầu tìm kiếm ở đây.

Bọn họ đã tìm gần hai ngày mà vẫn không có manh mối hữu ích nào.

Tần Mặc thở dài một hơi.

Đúng lúc này, điện thoại của Tần Mặc reo lên, anh có chút kinh ngạc, rồi bắt máy.

“Tần Mặc tiên sinh.” Giọng của đại trưởng lão Uông gia truyền đến từ đầu dây bên kia, Tần Mặc nhướng mày.

“Có chuyện gì không?” “Tần Mặc tiên sinh đúng là xảo quyệt thật, lại đưa cho chúng tôi một cái hộp giả, để chúng tôi thả người của các anh đi.” Tần Mặc bật cười.

“Mọi người đều dựa vào bản lĩnh của mình thôi, chuyện này không thể trách tôi được.” “Vậy tôi muốn hỏi một chút, cậu nhóc đã giúp đỡ anh, anh định xử trí thế nào đây?” Đại trưởng lão Uông gia cười khẩy hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày, xem ra người nhà họ Uông còn máu lạnh hơn anh tưởng tượng, bọn chúng lại có thể làm ra chuyện quá đáng với chính người trong gia tộc mình.

“Vậy các người muốn thế nào?” “Giao chìa khóa và cái hộp trong tay anh ra đây, như vậy tôi còn có thể tha cho nó.” Tần Mặc biết đại trưởng lão Uông gia làm vậy chắc chắn đã được gia chủ Uông gia ngầm cho phép.

Điều này có nghĩa là, việc đánh thức lương tri của bọn họ gần như là không thể.

“Thật ngại quá, cái hộp và chìa khóa này tôi không thể giao ra được, nếu muốn lấy thì tự mình đến đây tìm tôi.” Nói xong, Tần Mặc cúp máy thẳng.

Đại trưởng lão Uông gia ở đầu dây bên kia định gọi lại, nhưng Tần Mặc đã trực tiếp chặn số của đối phương.

Bất kể thế nào, cũng không thể vì bị uy hiếp mà giao đồ ra, nếu không sau này đối phương nhất định sẽ còn làm ra những chuyện quá đáng hơn.

Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân đều đã nghe thấy cuộc gọi, hai người nhìn nhau rồi quay sang Tần Mặc.

“Chắc chắn là mặc kệ sao?” Tần Mặc gật đầu.

“Vậy hai người muốn tôi giao đồ cho hắn sao?

Chuyện này chắc chắn không được.

Hai người yên tâm, trong thời gian ngắn Tiểu Vạn sẽ không gặp chuyện gì đâu.” “Tôi biết rất rõ, bây giờ trong tay bọn chúng không còn con tin nào khác, chỉ có thể dùng Tiểu Vạn để khống chế chúng ta.” Chỉ là bây giờ anh không rõ tình hình cụ thể của Tiểu Vạn ra sao.

“Vậy được rồi.” Hai người thở dài, không nói thêm gì nữa.

Dù sao Tần Mặc cũng đã quyết định, cứ để anh toàn quyền xử lý.

Hơn nữa, bọn họ cũng không thể thật sự vì Tiểu Vạn mà giao ra món đồ khó khăn lắm mới có được.

Nếu làm vậy, chẳng phải nỗ lực trước đó của bọn họ và Tiểu Vạn đều đổ sông đổ bể sao?

Phân tích của Tần Mặc cũng không sai, chỉ cần chìa khóa và cái hộp vẫn còn trong tay anh, thì đám người Uông gia chắc chắn sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Việc cấp bách bây giờ là mau chóng tìm manh mối, tiếp tục thôi.” Tần Mặc nhìn hai người họ, họ đáp lời rồi bắt đầu nhìn xuống dưới.

Có lẽ vì lo lắng cho Tiểu Vạn nên tốc độ tìm kiếm của mỗi người đều nhanh hơn rất nhiều, không bao lâu sau đã tìm thấy manh mối.

“Lão bản, anh mau qua đây xem này.” Tiền Sanh Đào vô cùng phấn khích nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đi đến bên cạnh cậu ta, thấy bản vẽ trong tay cậu thì có chút kinh ngạc, rồi nhận lấy nó.

“Anh xem cái này có giống ký hiệu trên chiếc hộp đó không?” Vì lúc đầu người nhà họ Uông cứ tranh giành chiếc hộp này nên Tiền Sanh Đào đã nhìn kỹ vài lần, ghi nhớ hoa văn trên đó.

Tần Mặc đáp lời.

“Đúng là nó.” Sau đó Tần Mặc lại nhìn bản vẽ này, nghiên cứu kỹ lưỡng.

Trên bản vẽ có một công trình kiến trúc mang tính biểu tượng, đó là một tòa tháp khá cổ kính.

Nhưng tòa tháp này Tần Mặc chưa từng thấy qua, suy nghĩ một lúc, anh chụp lại hình tòa tháp cổ.

Sau đó anh gửi cho Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân.

Bọn họ tra cứu sự việc trong Cửu Môn hẳn sẽ đơn giản hơn anh một chút.

Nếu bên họ tìm được manh mối thì anh cũng đỡ phải vất vả.

Tiếp đó, Tần Mặc lại dùng phần mềm tìm kiếm bằng hình ảnh để tra trên mạng nhưng cũng không phát hiện ra gì.

Tần Mặc thở dài, bây giờ chỉ có thể chờ xem mấy người họ có manh mối gì không.

Tần Mặc lại nhìn Tiền Sanh Đào và Trương Kỳ Lân.

“Đã lấy được rồi thì không cần phải ở lại đây nữa.

Nhưng cửa hàng đồ cổ chúng ta cũng không thể về, trước tiên tìm một khách sạn gần đây ở tạm đã, đợi tìm được manh mối rồi chúng ta lại xuất phát.” Nếu đoán không lầm, e rằng đám người Uông gia đã bố trí mai phục ở cửa hàng đồ cổ rồi.

Chương 1287

Tuy thực lực của mấy người họ cũng không tệ, nhưng Tần Mặc cảm thấy vẫn không nên đối đầu trực diện với bọn chúng, chỉ cần phá hủy thứ bên trong chiếc hộp, e rằng người nhà họ Uông cũng không làm được gì.

Bọn họ nghe vậy đều đồng thanh đáp lời.

Về phần Tần Mặc, anh đặt một khách sạn gần đó rồi họ cùng nhau đi qua.

Sau khi ổn định chỗ ở, bên Âu Lạc liền gửi cho Tần Mặc một tin nhắn, kèm theo một bức ảnh, đó chính là ảnh của một tòa tháp cổ bảy màu.

Tần Mặc lại lấy cuốn sách mang từ tàng thư các ra xem, so sánh thì phát hiện, ngoài việc một cái là đen trắng, một cái là bảy màu, thì không có gì khác biệt.

Ngay lập tức, Tần Mặc vội vàng liên lạc với Hạo Thiên Chân.

"Đây là ở đâu?" "Một địa điểm trong gia tộc chúng tôi, nhưng vị trí cụ thể là ở phía tây, cách đây khá xa, gần đến biên giới rồi." Tần Mặc gật đầu.

"Không sao, dù xa đến mấy chúng ta cũng phải đi, vì chỉ có ở đó mới có manh mối.

Nếu trên bản vẽ đó có khắc họa hoa văn trên hộp, chứng tỏ nó có mối quan hệ mật thiết với nơi đó." Chỉ có giải quyết nhanh chóng chuyện này, bọn họ mới có thể cứu Tiểu Vạn ra.

"Hiểu rồi, vậy tôi đi nói với người trong gia tộc một tiếng ngay." Tần Mặc lại lắc đầu.

“Không cần nói với họ, hành động lần này của chúng ta phải tuyệt đối bảo mật, càng nhiều người biết thì càng bất lợi cho chúng ta.” Hạo Thiên Chân đáp lời, Tần Mặc đã nói vậy thì thôi vậy.

“Dù sao tôi cũng biết vị trí cụ thể, chúng ta cứ lái xe thẳng qua đó đi, không nên trì hoãn quá lâu.” Nói xong, Hạo Thiên Chân cúp máy, Tần Mặc cũng thông báo cho Trương Kỳ Lân và Tiền Sanh Đào.

Bọn họ thu dọn đồ đạc đơn giản, lại ra ngoài mua thêm rất nhiều vật tư, sau đó mới hội hợp với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Bàn Tử thở dài một hơi.

“Mới nghỉ ngơi chưa được bao lâu, chúng ta lại phải lên đường rồi, mấy món châu báu kia còn chưa bán hết.” Bàn Tử bĩu môi, đống châu báu này đều lấy ra từ mộ huyệt của Uông gia, bên trong không có giá trị nghiên cứu gì nên anh ta tự mình mang đi bán.

Tần Mặc liếc mắt xem thường.

“Tiền lúc nào kiếm cũng được, bây giờ Tiểu Vạn đang ở trong tay bọn họ, chúng ta biết những chuyện Tiểu Vạn đã làm, nên chúng ta không thể đánh cược được.” Đám người Uông gia đều là những con quái vật máu lạnh, Tần Mặc không thể bỏ mặc tính mạng của Tiểu Vạn.

“Thôi được.” Bàn Tử gật đầu.

Bọn họ quả thực phải cố hết sức cứu Tiểu Vạn về.

Mọi người sắp xếp lại đồ đạc rồi rời khỏi nơi này, lái xe tiến về phía biên giới.

Quãng đường khá xa xôi, bọn họ thay nhau lái xe gần một ngày một đêm mới đến được vị trí này.

“Vị trí trên bản đồ là ở dưới đáy thung lũng kia.” Lúc này Hạo

Thiên Chân đang dẫn Tần Mặc và mấy người họ đứng trên một ngọn đồi, chỉ tay về phía không xa.

Phải nói rằng, phong cảnh ở đây khá đẹp.

Nhưng hiện tại họ không có thời gian để thưởng thức.

"Đã tìm được phương hướng rồi thì mau xuất phát thôi." Tần Mặc nhìn họ, họ đáp lời rồi cùng Tần Mặc đi về phía trước.

Hạo Thiên Chân dẫn đường ở phía trước, anh ta đã từng đến nơi này, chỉ là lúc đó tuổi còn nhỏ, hơi quên một chút.

"Lúc đó tôi đi đúng là qua lối này, nhưng bây giờ có đi thông được không thì chưa biết." Hạo Thiên Chân nhìn mấy người Tần Mặc, Tần Mặc gật đầu.

"Không cần quan tâm, cứ đi về phía trước rồi tính." May mắn là trên đường đi, tuy gặp phải chướng ngại vật nhưng họ vẫn dễ dàng vượt qua.

Rất nhanh, họ đã đến nơi mà Hạo Thiên Chân nói.

Tần Mặc lấy ra bản vẽ xé từ cuốn sách kia, nhìn kỹ.

"Vị trí tháp cổ hẳn là ở đằng kia, nhưng lối vào được đánh dấu lại ở đây, chúng ta qua xem trước đã." Nói rồi, Tần Mặc dẫn mấy người họ đi về phía trước một đoạn.

Trên bản đồ đánh dấu là một con sông nhỏ.

Đến bờ sông, Tần Mặc nhìn quanh một lượt rồi nhíu mày.

Tiếp đó, anh phóng thích sức mạnh của mình, không ngừng cảm nhận nhưng không hề phát hiện ra bất kỳ lối vào nào.

"Không đúng." Tần Mặc nói rồi nhìn về phía mấy người họ.

"Chúng ta đến chỗ tháp cổ xem tình hình trước đã." Sau đó, Tần

Mặc đi về phía trước, những người khác đều đi theo bên cạnh anh.

Nơi này cách tháp cổ khá gần, nên họ chỉ đi vài phút là đã đến nơi.

Tần Mặc nhìn tòa tháp sừng sững ở đây.

"Cảm giác tòa tháp này không đơn giản như vậy." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhíu mày, Tần Mặc đáp lời.

"Trước đây các anh không phải cũng đã từng đến đây sao?

Lúc đó tòa tháp này cho anh cảm giác gì?" "Không nói rõ được.

Trước đây tôi từng vào trong này, lúc đó có lẽ còn nhỏ nên không phát hiện ra điều gì khác thường." Tần Mặc gật đầu.

"Chúng ta cũng vào xem tình hình trước, không được thì lại quay về chỗ lúc nãy." Anh có thể cảm nhận được lối vào mộ huyệt, nhưng lúc nãy ở đó lại không có cảm giác gì bất thường, điều đó có nghĩa là bản đồ này có thể chỉ là một cái bẫy.

Cụ thể thế nào vẫn cần họ tự mình phát hiện.

Mọi người đồng thanh đáp lời rồi đi theo Tần Mặc.

Tần Mặc dẫn họ đến chân tháp, ở đây không có cửa.

"Đây là địa bàn nhà chúng tôi, nhưng trước đây chúng tôi đã từng thăm dò ở đây một thời gian mà không phát hiện ra mộ huyệt nào." Ban đầu là ông của Hạo Thiên Chân dẫn cậu ta đến đây, nên cậu ta mới biết những chuyện này.

Tần Mặc nhướng mày.

"Có khả năng nào các thiết bị thông thường không thể phát hiện ra những ngôi mộ đặc biệt không?" Họ nghe vậy, cũng đồng tình.

Quả thực có khả năng này.

"Bất kể thế nào, đợi chúng ta qua đó sẽ biết." Trương Kỳ Lân nhìn

Tần Mặc, anh biết Tần Mặc rất muốn cứu Tiểu Vạn ra.

Nếu không có Tiểu Vạn, Tần Mặc không thể dễ dàng thoát khỏi Uông gia như vậy.

Chương 1288

“Phải.” Ngay lập tức, họ tiến vào tầng một của tòa tháp cổ.

Tầng một khá tối, họ lấy đèn pin ra, tầng này không có gì cả.

Họ đi theo cầu thang ở phía bên kia lên trên.

Tiếp theo đó, mỗi tầng đều không gặp phải chuyện gì, mãi cho đến khi họ sắp lên đến đỉnh.

Tần Mặc nhíu mày.

“Không đúng, chúng ta đã tìm nhiều tầng như vậy mà không có manh mối, lẽ nào phải lên đến tận đỉnh mới tìm được cách vào mộ huyệt sao?” Tần Mặc thở dài, lắc đầu.

“Cái này thì không biết, nhưng bây giờ ngoài việc tiếp tục đi lên, chúng ta cũng không làm được gì khác.” Sau đó, họ đến tầng cuối cùng, nhưng ở đây vẫn không có bất kỳ cơ quan hay manh mối nào, mọi người tìm kiếm rất lâu mà vẫn không thấy gì.

Tần Mặc cảm thấy có chút kỳ lạ, anh lại lấy bản đồ lúc nãy ra.

Theo logic thông thường, cách vào mộ huyệt hẳn là một trong hai địa điểm này.

Hơn nữa anh đã dò được một chút Mộ Huyệt Chi Khí ở đây.

Vậy nên lối vào hẳn là ở đây, tại sao lại không tìm thấy?

Tần Mặc khó hiểu lắc đầu, rồi tiếp tục nghiên cứu bản vẽ trên tay, đồng thời nhìn tòa tháp trước mặt.

Trong lòng anh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, anh đặt bản đồ xuống đất, đối chiếu với địa điểm này để tìm kiếm.

Không bao lâu sau, anh sờ thấy một vị trí, Tần Mặc gõ gõ vào đó,

rồi nghiên cứu kỹ nơi này.

"Anh cho rằng bản đồ và tòa tháp cổ này có liên quan đến nhau sao?" Trương Kỳ Lân tò mò nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đáp lời.

"Bây giờ ngoài lời giải thích này, tôi không nghĩ ra được gì khác.

Chỉ là không biết suy nghĩ của tôi có đúng không, dù sao tôi đã mò mẫm ở đây lâu như vậy mà cũng không tìm thấy cơ quan nào." Trương Kỳ Lân im lặng, vậy thì lạ thật, ngay cả Tần Mặc cũng không tìm được cách vào cửa, đủ để chứng minh nơi này không đơn giản.

"Bây giờ làm sao?

Chúng ta có cần quay lại chỗ ban đầu xem thử không?" Tần Mặc lại trực tiếp xua tay, nơi đó tuyệt đối là một chướng nhãn pháp, anh đã thử ở đó rồi.

Nếu ở đây có Mộ Huyệt Chi Khí, vậy chứng tỏ luồng khí này đã bị thứ gì đó chặn lại, nên anh mới cảm nhận không được mạnh mẽ.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể kích hoạt cơ quan ở đây?

Tần Mặc phóng thích sức mạnh Hắc Long huyết mạch của mình, truyền vào trong sàn nhà này.

Tần Mặc phát hiện lại thật sự có một luồng sức mạnh phản hồi lại cho anh, luồng sức mạnh này có chút quen thuộc, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Suy nghĩ một lúc, Tần Mặc trực tiếp lấy dao găm ra, rạch ngón tay, sau khi máu nhỏ xuống sàn nhà, trên sàn lại hiện ra một hoa văn.

Những người khác đều hít vào một ngụm khí lạnh, bọn họ không ngờ chìa khóa để kích hoạt cơ quan này lại là máu của Tần Mặc.

Bọn họ không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào sàn nhà trước mặt.

Sàn nhà lúc này từ từ mở ra một khe hở, một thứ giống như cây

cột từ dưới dâng lên.

“Cây cột này từ đâu ra vậy?

Lúc nãy chúng ta đi từ dưới lên cũng không thấy cây cột nào như thế này.” Hạo Thiên Chân có chút tò mò nhìn chằm chằm vào cây cột sắt trước mặt.

Không đúng, chất liệu này hình như không phải sắt, chỉ là có chút giống sắt mà thôi.

Tần Mặc nhìn kỹ cây cột trước mặt, phát hiện trên đó lại có hoa văn giống như lúc trước.

“Xem ra chính là cái này rồi, chúng ta chuẩn bị xuống thôi.” Nói rồi, Tần Mặc đứng dậy, Trương Kỳ Lân lại kéo cánh tay anh, nhíu mày.

“Bản đồ kia là một chướng nhãn pháp.

Bên trong này e là không đơn giản như vậy.” Anh ta có chút lo lắng cây cột này cũng có vấn đề, nếu Tần Mặc đi xuống, chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng sao.

Tần Mặc biết ý của Trương Kỳ Lân, anh cười nói.

“Yên tâm đi, sẽ không sao đâu.

Tôi xuống trước, đợi lát nữa cây cột này dâng lên, các anh hãy đi xuống.” Nói xong, Tần Mặc lại vỗ vỗ tay Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân thở dài, nhưng anh ta biết tính của Tần Mặc, bây giờ đã có manh mối, Tần Mặc không thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, hai người suy nghĩ một lúc, cũng khuyên Tần Mặc.

“Hay là đừng đi xuống mạo hiểm vội, cứ ở đây tìm xem có cơ quan nào khác không.” “Đúng vậy, nếu bản đồ lúc đầu là chướng nhãn

pháp, không chừng cái này cũng vậy, chúng ta đợi một lát xác định không có manh mối khác rồi hãy đi qua đây." Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, thực ra trong lòng anh có một trực giác, hẳn chính là cây cột này, nhưng mọi người đều lo lắng như vậy, Tần Mặc ngược lại không tiện đi thẳng qua.

"Vậy được, chúng ta ở đây tìm thêm một lát, nếu trong vòng nửa giờ vẫn không tìm được manh mối, thì sẽ đi xuống từ đây." Họ nghe vậy đều đồng thanh đáp lời, dù sao Tần Mặc đã quyết định, họ cứ nghe theo Tần Mặc là được, chắc chắn sẽ không sai.

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ đi đến bên cạnh cây cột này, đưa tay sờ lên nó.

Mấy người còn lại thì tiếp tục tìm kiếm.

Tần Mặc nghiên cứu một hồi rồi cũng bắt đầu tìm.

Nhưng mấy người họ vẫn không tìm thấy cơ quan nào khác.

Mấy người họ lại tụ tập lại, nhìn chằm chằm vào cây cột trước mặt.

"Hay là tôi xuống trước, các anh ở lại đây." Trương Kỳ Lân nói rồi, trực tiếp lấy ba lô trên người xuống, chuẩn bị bước lên cây cột, nhưng Tần Mặc lại đưa tay ra cản anh ta lại.

"Được rồi, vẫn là tôi đi đi.

Nếu cơ quan này là do tôi tìm ra, vậy tôi có thể đảm bảo, không có vấn đề gì.

Hơn nữa, đây là cơ quan mà tôi phải dùng máu mới có thể mở được." Họ nghe vậy đều im lặng.

Đúng vậy, họ vẫn luôn biết máu của Tần Mặc khá đặc biệt, nên cơ quan này rất có khả năng không có vấn đề gì.

“Là Tần Mặc mở, vậy cứ để Tần Mặc xuống đi.” Hạo Thiên Chân nhìn mấy người họ.

Chương 1289

“Hơn nữa, thực lực của Tần Mặc mạnh hơn chúng ta một chút, để Tần Mặc đi qua chắc sẽ không có chuyện gì.” Hạo Thiên Chân cảm thấy chỉ cần không phải là loại cơ quan hủy diệt, thì chắc sẽ không làm gì được Tần Mặc, hơn nữa Tần Mặc thông minh như vậy, cho dù cơ quan đó chỉ có một chút sơ hở, anh cũng có thể tìm ra.

Tần Mặc an ủi mọi người.

“Các anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không sao.” Tiền Sanh Đào nghe vậy, đi lên mấy bước, níu lấy cánh tay Tần Mặc.

“Hay là tôi đi cùng anh, tôi thực sự không thể để anh tự mình đi xuống.” Tần Mặc liếc mắt xem thường.

“Mấy người không tin tôi đến vậy sao?

Thực lực của tôi hình như cũng không yếu đến thế chứ.” Bọn họ im lặng, Tần Mặc nói cũng không sai, chỉ là họ vẫn không yên tâm về Tần Mặc mà thôi.

“Ở đây đợi cho tốt, đợi cây cột này đi lên.” Nói xong, Tần Mặc liền đi đến bên cạnh cây cột, đứng lên trên.

Sau đó, cây cột dường như có cảm ứng, trực tiếp từ từ hạ xuống dưới.

Tần Mặc lại cho mấy người họ một ánh mắt an tâm, rồi mới theo cây cột từ từ đi xuống.

Không bao lâu sau, Tần Mặc phát hiện hoàn cảnh xung quanh đã hoàn toàn thay đổi, trông giống như một cái hang, cây cột này đang không ngừng trượt xuống dưới hang.

Không chỉ vậy, Tần Mặc có thể nghe thấy trong vách tường

dường như có tiếng xích sắt, xem ra đúng là một cơ quan.

Chỉ là cơ quan này quá tinh xảo, sau khi nhỏ máu lên trên, lại có thể gây ra kết quả như vậy.

Xem ra đợi có cơ hội, anh vẫn phải nghiên cứu kỹ những cơ quan đó mới được.

Không bao lâu, cây cột đã hoàn toàn hạ xuống dưới.

Tần Mặc nhìn quanh, phát hiện nơi này trông giống như một lòng sông khô cạn.

Nhưng đối với lòng sông này, Tần Mặc chưa nghiên cứu nhiều, anh nhìn cây cột.

Chưa đợi Tần Mặc có động tác gì, cây cột đã từ từ dâng lên trên.

Tần Mặc nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nhưng anh không nói gì, chỉ ở đây chờ Trương Kỳ Lân và những người khác xuống.

Khi cây cột dâng lên trên, Trương Kỳ Lân và những người khác không chút do dự, trực tiếp theo cây cột đi xuống.

Nhưng cây cột này thực sự quá nhỏ, mỗi lần chỉ có thể đứng một người.

Cứ như vậy qua khoảng mười mấy phút, mấy người họ mới hoàn toàn xuống đến bên dưới.

Bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm, trong mắt mang theo một tia vui vẻ.

"May quá, ở đây không có nguy hiểm gì, không thì mấy người chúng ta gặp họa rồi." Hạo Thiên Chân nói vậy rồi nhìn mấy người trước mặt, Bàn Tử cười hắc hắc.

"Cậu không biết à?

Bàn gia tôi đây có thể chất cá Koi, chỉ cần có tôi ở đây, chắc chắn sẽ không xảy ra nguy hiểm." Tiền Sanh Đào nghe vậy, im lặng lên tiếng.

"Vậy tôi phải xem xem, lát nữa chúng ta có gặp rắc rối không, nếu thật sự có rắc rối, hay là anh lên trước đi, mấy người chúng tôi chắc chắn không được." "Dù sao trên người anh có thể chất cá Koi mà." Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cũng bổ sung một câu.

Thấy mấy người họ đều nói vậy, Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

"Tôi không có thể chất cá Koi, vậy tôi có Tần Mặc là được rồi chứ gì?" Mấy người họ nghe vậy mới liếc mắt xem thường.

Đây không phải là nói nhảm sao?

Thực lực của Tần Mặc mạnh như vậy, bất kể trước đây trong mộ huyệt gặp phải thứ gì, đều không phải là đối thủ của Tần Mặc.

Ngay cả khi đối mặt với đám người Uông gia, Tần Mặc cũng không hề lo lắng, có thể trực tiếp xoay bọn họ như chong chóng.

Cho nên có Tần Mặc quả thực hữu dụng hơn nhiều so với cái gọi là thể chất cá Koi.

"Được rồi, chúng ta men theo lòng sông này đi về phía trước." Tần Mặc nói vậy rồi chỉ vào lòng sông trước mặt, dưới đáy lòng sông trải đầy những viên sỏi nhỏ.

Không chỉ vậy, trên đó còn có cả một ít xương cá.

"Xem ra mấy con cá này đều khá lớn." Bàn Tử nói vậy rồi đưa tay sờ lên mấy khúc xương, Tần Mặc vội vàng đập vào tay anh ta.

"Đây là trong mộ huyệt đấy, cẩn thận gặp phải thứ không tốt." Bàn Tử bĩu môi.

"Có thể có gì không tốt chứ, tôi lại thấy mấy khúc xương này khá

đẹp, hay chúng ta mang về đi.” Hạo Thiên Chân có chút bất đắc dĩ.

“Mang mấy thứ này về có tác dụng gì, chúng lại không bán được tiền.” Bàn Tử là người thích tiền, luôn mang vàng bạc châu báu trong mộ huyệt ra ngoài, cũng có thể hiểu được, dù sao tính cách của anh ta đã vậy.

Nhưng mấy khúc xương cá này lại chẳng có tác dụng gì.

Bàn Tử cười hắc hắc.

“Tôi đây không phải đang nghĩ, dù sao chúng ta cũng đã đến rồi, phải mang theo thứ gì đó ra ngoài rồi tính tiếp, đây là mộ huyệt của Ngô gia các cậu, vàng bạc châu báu kia tôi chắc chắn không dám lấy.” Hạo Thiên Chân hừ lạnh một tiếng.

“Anh biết là tốt rồi, nhưng bên trong có vàng bạc châu báu hay không còn chưa chắc, nhưng không cần thiết phải mang theo mấy khúc xương cá này, đây không phải là tự tăng gánh nặng sao?” Tần Mặc cũng nói với Bàn Tử.

“Nếu anh thật sự muốn mang mấy khúc xương cá này đi thì tùy anh, nhưng lát nữa nếu gặp nguy hiểm, chúng tôi không giúp anh đâu.” Bàn Tử hừ hừ hai tiếng.

“Cùng lắm thì lát nữa vứt mấy khúc xương cá này đi thôi, không sao cả, dù sao cứ cầm trước đã.” Khi bọn họ chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, Tần Mặc đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó, anh nhíu mày, nhìn về phía trước.

“Sao vậy?” Tiền Sanh Đào thấy lão bản của mình như vậy có chút nghi hoặc.

Tần Mặc chỉ về phía không xa.

“Bên đó có tiếng nước.” Ngay khi Tần Mặc vừa dứt lời, mọi người liền thấy bên đó có rất nhiều sóng nước đang cuồn cuộn ập về

phía này.

Bàn Tử kinh hô một tiếng.

“Mẹ ơi.” Mọi người vội vàng chạy về phía sau, nhưng không bao lâu, họ đã đến chỗ cây cột trụ lúc nãy.

Tần Mặc nhíu mày.

“Cơ quan này là cơ quan một chiều, chỉ có thể đưa người xuống dưới, không thể đi lên.” “Trời đất ơi, lát nữa không lẽ chúng ta sẽ bị chết đuối sao?” Tần Mặc lại trực tiếp đặt ba lô xuống đất, từ trong ba lô lấy ra mấy bộ thiết bị đưa cho mấy người trước mặt.

“Mặc thứ này vào trước đã, tuy có hơi sơ sài, nhưng cũng tốt hơn là không mặc gì.” Bọn họ đều đáp lời, mặc bộ đồ Tần Mặc đưa lên người.

Chương 1290

Lúc này, sóng nước đã ập đến đây, nhấn chìm tất cả bọn họ trong nước.

Tần Mặc nhíu mày, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh, may mắn là họ đều không sao, nhưng nước lại ngày càng nhiều hơn.

Bây giờ bọn họ đều đang bơi trong đó, không bao lâu, họ đã nổi lên trên mặt nước.

"Không lẽ chúng ta bị lừa rồi sao?" Hạo Thiên Chân có chút cạn lời, bản đồ trong tay Tần Mặc đúng là trùng khớp với tòa tháp cổ này, hơn nữa bọn họ còn thành công xuống được dưới đây, nhưng tại sao lại xuất hiện sóng nước lớn như vậy?

"Cái này còn chưa rõ, chúng ta cứ bơi về phía trước xem sao đã." Tần Mặc nhìn họ, họ đều đáp lời.

Khi Tần Mặc chuẩn bị dẫn họ bơi về phía trước, anh đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó.

Anh có chút nghi hoặc quay đầu lại, phát hiện xương cá bên đó lại vỡ vụn hết cả.

Tần Mặc nhìn sang Bàn Tử bên cạnh, xương cá trong ba lô của Bàn Tử cũng bị anh ta lấy ra, nhưng cũng đã vỡ nát không còn hình dạng.

"Chuyện gì thế này?" Bàn Tử có chút mơ hồ nhìn Tần Mặc, đây là tình huống gì?

Tần Mặc lắc đầu, nói thật, anh cũng không hiểu rõ tình hình cụ thể.

"Kệ đi, mấy khúc xương cá này dù có vỡ cũng không ảnh hưởng

đến chúng ta, chúng ta đi thôi.” Một lúc sau, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy dưới mũi có chút ươn ướt, anh ta đưa tay lên sờ, phát hiện lại là máu.

“Sao lại thế này?” Bàn Tử trừng lớn mắt.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cảm thấy có chút hoa mắt chóng mặt, anh ta lắc lắc đầu.

“Đúng là không ổn.” Nói rồi, bọn họ đều nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu mày, nói thật, anh thực sự không cảm nhận được.

Nhưng ở đây đã xảy ra nhiều biến hóa như vậy, nhất định là có vấn đề.

Ngay lập tức, Tần Mặc nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng.

Không bao lâu sau, anh quay đầu lại, nhìn mấy người Hạo Thiên Chân bên cạnh.

“Mấy người qua đây.” Tần Mặc vội vàng lấy ra trang bị đặc biệt từ trong ba lô đưa cho họ.

“Mặc thêm một lớp bên ngoài nữa, nếu không sẽ rất phiền phức.” Bọn họ tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng làm theo, sau khi mặc bộ quần áo này vào, liền cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Bọn họ có chút không hiểu nhìn Tần Mặc.

“Chuyện gì vậy?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” “Nếu tôi không đoán sai, e là ở đây có ảnh hưởng của sóng âm.” Tần Mặc thở dài, giải thích cho họ.

Bọn họ gật đầu.

“Thì ra là như vậy, hiểu rồi.” “Được rồi, bây giờ có trang bị này rồi, có thể ngăn cản những sóng âm đó, chúng ta đi thôi.” Nói rồi, Tần

Mặc liền dẫn họ tiếp tục bơi về phía trước, họ đi theo bên cạnh Tần Mặc.

May mắn là tiếp theo đó họ không gặp phải nguy hiểm nào khác, không bao lâu họ đã lên bờ.

Bên bờ có một tảng đá lớn, Tần Mặc nhìn tảng đá lớn này, cấu tạo trên đó vô cùng khác biệt.

Anh truyền sức mạnh vào trong tảng đá lớn này, thăm dò một chút, phát hiện nguồn gốc của sóng âm lúc nãy chính là tảng đá này.

"Thì ra là vậy." Tần Mặc nhướng mày, rồi lại nhìn mấy người này.

"Là do tảng đá này, chúng ta chỉ cần đi qua đây là sẽ không có vấn đề gì." "Hiểu rồi." Bọn họ không nói nhảm nữa.

Quần áo mặc trên người thực sự quá nặng, dù sao cũng mặc hai lớp, quá khó chịu.

Đợi đến khi rời khỏi khu vực này, họ liền không thể chờ đợi được mà cởi hai bộ trang bị trên người ra.

"Cuối cùng cũng đỡ hơn nhiều rồi." Bàn Tử nói vậy rồi thở phào một hơi, Tần Mặc không nhịn được cười, nhìn chằm chằm vào Bàn Tử.

"Anh không thể vận động một chút sao?

Giảm cân đi, như vậy sau này chúng ta gặp nguy hiểm, anh sẽ không cần lo lắng nữa." Bàn Tử bĩu môi.

"Từ trước đến nay tôi không phải đều không sao sao?

Tôi tin anh, chúng ta chắc chắn có thể bình an vô sự đi đến cuối cùng." Bàn Tử cười hắc hắc, Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không nói nhiều nữa.

Mọi người lại đi thêm một đoạn, men theo bờ sông này tiếp tục tiến về phía trước.

Tiếp theo đó họ lại gặp phải nguồn nước, nhưng không có tình huống đặc biệt nào xuất hiện.

Sau khi đi được một đoạn, Tần Mặc chau mày.

"Có gì đó không đúng, chúng ta đã đi xa như vậy rồi, theo logic thông thường thì đáng lẽ phải đến được địa điểm tiếp theo rồi chứ." Tuy nói đây là mộ huyệt được xây dựng, nhưng đáng lẽ không nên phức tạp đến vậy.

"Chẳng lẽ chúng ta lại lọt vào một cơ quan nào đó rồi?" Hạo Thiên Chân thở dài.

Khoảng thời gian này, bọn họ đã trải qua quá nhiều chuyện.

Nhưng không còn cách nào khác, đây đều là những việc họ phải làm.

Chỉ cần lật đổ được Uông gia, sau này họ sẽ không cần phải lo lắng nữa.

"Cũng có khả năng đó, chúng ta tìm thử xem ở đây có cơ quan nào không?" Tần Mặc nhìn họ, tất cả đều đồng thanh đáp lời.

Nhưng khả năng tìm kiếm cơ quan của họ so với Tần Mặc vẫn còn kém một chút, ngay cả Tần Mặc cũng không phát hiện ra, huống chi là mấy người họ.

Sau đó, tất cả ngồi xuống tại chỗ, nhìn Tần Mặc, và Tần Mặc cũng không tìm thấy gì.

"Thôi bỏ đi, đã lâu như vậy rồi, cứ ăn chút gì ở đây trước, lát nữa hẵng nói." "Không thành vấn đề." Mặc dù bây giờ gặp phải rắc rối, nhưng mấy người họ đều không cảm thấy có vấn đề gì, dù sao có Tần

Mặc ở đây, họ vẫn cảm thấy khá nhẹ nhõm.

Sau khi mọi người ăn uống xong, Tần Mặc liền quan sát kỹ lưỡng xung quanh.

Dù sao bây giờ họ cũng không tìm được cơ quan, thà rằng cứ nghiên cứu kỹ một chút ở đây.

"Có khả năng là chúng ta vẫn chưa đi đến cuối đường, nên mới không thể rời khỏi nơi này." Bàn Tử nói ra suy nghĩ của mình, dù sao bây giờ họ cũng không có manh mối, bất kể có ý tưởng gì cũng phải nói ra, biết đâu lại có ích.

Chương 1291

Tần Mặc mỉm cười.

“Cũng có khả năng đó, nhưng ở đây chắc không phải như vậy.” Tần Mặc xua tay.

Anh chỉ vào cả dòng sông.

“Mọi người không phát hiện ra một đặc điểm nào sao?” Nghe vậy, họ ngẩn ra, rồi chăm chú quan sát.

Trương Kỳ Lân có chút bất đắc dĩ, thực ra anh cũng đã chú ý từ lúc nãy, ai ngờ mấy người này lại ngốc đến thế, đến giờ vẫn chưa phát hiện ra.

“Vẫn không cảm thấy gì sao?” Hạo Thiên Chân và những người khác ngơ ngác lắc đầu, nói thật, họ thực sự không hiểu tình hình.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào Tần Mặc và Trương Kỳ Lân giải đáp.

Tần Mặc thở dài.

“Mặt sông vô cùng tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức trông không giống một con sông bình thường.” Bàn Tử sững người, sau đó, anh ta đi đến bên bờ sông.

“Các cậu quan sát kỹ đến thế sao?” Nói rồi, anh ta trực tiếp dùng tay chạm vào mặt nước trước mặt, nhưng lại phát hiện khi tay xuyên qua mặt nước thì không có cảm giác gì.

“Hình như không phải là nước.” Tần Mặc đảo mắt.

“Anh nói thừa không vậy?

Với lại, sau này đừng làm hành động nguy hiểm như thế nữa, lỡ như bên dưới có thứ gì nguy hiểm, tay anh còn muốn giữ không?” Bàn

Tử cười hì hì.

“Sao có thể được chứ, có cậu ở đây mà?

Tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, tôi đây là tin tưởng cậu.” Tần Mặc bĩu môi, nhưng lười nói nhiều.

“Nếu tôi không đoán sai thì có lẽ phải đi thẳng xuống từ mặt hồ này, chúng ta đi thôi.” Nói rồi, Tần Mặc đi về phía trước, những người khác bám theo sau anh, nhảy xuống dưới.

Dưới nước không hề có cảm giác ngạt thở, khác hẳn với hồ nước họ gặp trước đó.

“Đúng là một lối đi kỳ lạ.” Bàn Tử vừa nói vừa cau mày, sau khi vào đây họ mới phát hiện ra, xung quanh quả thực có những gợn sóng như nước, nhưng họ dường như bị một thứ gì đó chặn lại, không hề ở trên con đường họ đang đi.

“Chắc người thường khó mà nghĩ ra đường đi lại ở đây.” Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn chằm chằm vào lối đi trước mặt.

Tần Mặc nhướng mày.

“Thế chẳng phải chúng ta vẫn phát hiện ra rồi sao?

Đi tiếp thôi.” Con đường này khá bằng phẳng, không lâu sau, họ đã đến cuối đường, phát hiện nơi đây có một cái lỗ tròn rất lớn, bên trên còn có một tay nắm.

“Để tôi mở.” Trương Kỳ Lân thấy Tần Mặc định đưa tay ra liền vội vàng chặn trước mặt anh, anh lo rằng tiếp theo sẽ có nguy hiểm.

Tần Mặc xua tay.

“Không cần đâu, sẽ không sao đâu, yên tâm đi.” Tần Mặc mỉm cười, sau đó dùng sức kéo cánh cửa trước mặt ra.

Nào ngờ, bên trong lại xuất hiện một cột nước khổng lồ, lao về

phía Tần Mặc và những người khác, Tần Mặc chau mày, điều này anh thật sự không ngờ tới.

Ngay cả Hạo Thiên Chân và mấy người kia cũng sững sờ tại chỗ, sau đó họ bị dòng nước cuốn đi.

Một lúc sau, họ mới hoàn hồn, vội vàng bơi trong nước, rồi nhìn Tần Mặc nói.

"Đây là tình huống gì vậy?

Không phải bên trong không có nước sao." "E là cơ quan được cố tình thiết kế, phải nói người thiết kế mộ huyệt này cũng thật thú vị." Tần Mặc chau mày, nhưng không nói nhiều, chỉ tiếp tục bơi về phía trước.

Sức nước chảy rất mạnh, Tần Mặc ở trong này thì không bị ảnh hưởng, nhưng Hạo Thiên Chân và những người khác thì khác.

Khi Hạo Thiên Chân bơi về phía trước, chỉ cảm thấy mình đang xoay vòng tại chỗ.

Tình hình của Bàn Tử còn khó khăn hơn một chút, dù sao cân nặng của anh ta cũng là một vấn đề.

Bàn Tử không ngừng bơi về phía trước, nhưng phát hiện mình cũng không thể tiến lên được.

Anh ta không nhịn được thở dài, có chút cạn lời nhìn Tần Mặc.

"Bây giờ phải làm sao?" Tần Mặc nheo mắt, rồi bơi qua, đóng cánh cửa lại.

Dòng nước tức thì yếu đi, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Chắc chắn đây là lối vào không?

Kỳ lạ quá, trông cứ như một cái cống ngầm vậy." Bàn Tử có chút

khó hiểu lắc đầu, ai lại đặt lối vào ở một vị trí như thế này chứ?

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

"Nhưng ở đây quả thực không có cách nào khác để vào, nên lát nữa chúng ta vẫn phải đi qua đây.

Vừa rồi mọi người chưa chuẩn bị kỹ, lát nữa cẩn thận một chút là được." Họ nghe vậy, đều đồng thanh đáp.

"Tôi hiểu rồi." Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ lại nhìn chằm chằm vào cái lỗ tròn trước mặt.

"Mọi người mặc thiết bị vào trước đi, lát nữa cẩn thận một chút." Tiền Sinh Đào thở dài.

"Không biết phải tốn bao nhiêu thể lực mới bơi qua được đây, chỉ cần chúng ta hết sức, e là sẽ bị cuốn đi mất." Vì vậy, lát nữa tất cả mọi người phải đồng tâm hiệp lực.

"Thế này đi, mấy người các anh buộc vào nhau, cho dù các anh không bơi lên phía trước được, tôi và Trương Kỳ Lân cũng có thể kéo các anh đi." Nghe vậy, họ đều kinh ngạc gật đầu, Tần Mặc đã nói vậy thì cứ nghe theo Tần Mặc.

Nếu không họ thật sự bị cuốn đi, Tần Mặc lại phải đi tìm họ.

Tần Mặc mỉm cười, rồi lấy dây thừng buộc vào người mình và mấy người họ.

Làm xong tất cả, Tần Mặc mới đặt tay lên tay nắm trước mặt.

"Mọi người chuẩn bị." Họ đều đồng thanh đáp, nói thật, trong lòng họ vẫn có chút căng thẳng, dù sao vừa rồi họ đã cảm nhận được sức mạnh của dòng nước này.

"3, 2, 1." Dứt lời, Tần Mặc liền kéo tay nắm trước mặt ra, lại là một dòng nước khổng lồ lao về phía này.

May mà sức của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân không phải dạng vừa, hai người không hề bị dòng nước làm chậm lại.

Chương 1292

Không bao lâu sau, hai người đã bơi đến chỗ lỗ tròn, Tần Mặc quay đầu lại nhìn mấy người sau lưng mình, bây giờ họ đều không bơi nổi, chỉ có thể để Tần Mặc kéo đi.

Tần Mặc đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, sau đó anh lại nhắc nhở một câu.

"Lát nữa lúc đi qua cánh cửa này, các anh cẩn thận một chút, đừng va vào." Sức nước chảy rất mạnh, nếu họ không cẩn thận giữ vững, có khả năng sẽ đập vào khung cửa.

Khung cửa làm bằng kim loại, va vào một cái cũng rất đau.

Họ nghe vậy đều gật đầu, đi theo Tần Mặc tiếp tục tiến lên.

Rất nhanh, Tần Mặc đã qua được cái lỗ tròn, nhưng ở đây vẫn có dòng nước chảy xiết, nên Tần Mặc chỉ có thể tiếp tục bơi về phía trước.

Hạo Thiên Chân và Tiền Sinh Đào đi qua đây vẫn khá bình thường, nhưng đến lượt Bàn Tử thì anh ta bị kẹt lại.

Anh ta vội vàng cầu cứu mấy người Tần Mặc.

"Mau giúp tôi với." Thân hình anh ta quá khổ, bị kẹt ở đây, lại thêm sóng nước xô đẩy, anh ta cảm thấy cơ thể không ngừng bị đẩy lùi.

Nếu không phải sức của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân tương đối lớn, e là anh ta đã bị cuốn đi không biết bao xa.

Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Tiền Sinh Đào.

"Hai người qua kéo anh ta." Hai người nghe vậy, lập tức đáp lời,

rồi họ đến đây, không ngừng kéo Bàn Tử về phía trước.

Bàn Tử thở dài, anh ta không nhịn được nói một câu.

“Sau khi ra khỏi nơi này, tôi nhất định phải giảm béo.” “Câu này cậu nói không biết bao nhiêu lần rồi, cũng có thấy cậu giảm được lần nào đâu.” Tiền Sinh Đào đảo mắt.

Mọi người cũng đều hiểu tính cách của Bàn Tử, chỉ khi gặp nguy hiểm, anh ta mới nói như vậy.

“Thì sao?

Chỉ là tôi không có thời gian thôi.

Bàn Gia tôi ngày thường bận rộn như vậy, bao nhiêu mối làm ăn, lấy đâu ra thời gian mà giảm béo?” Bàn Tử vừa nói vừa cố sức bơi về phía trước, nhưng chỗ này kẹt cứng quá, anh ta không nhúc nhích được.

“Thôi đi, cậu cứ nói thẳng là mình lười vận động không được à?” Hạo Thiên Chân quen Bàn Tử lâu như vậy, anh ta nói gì, Hạo Thiên Chân đều có thể đoán được.

Bàn Tử bĩu môi.

“Đừng nói nhảm nữa, các cậu mau qua kéo tôi đi.” Mấy người cùng nhau dùng sức, lúc này mới qua được cái lỗ tròn.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

“May quá, qua được rồi, nếu không chắc da tôi cũng bị nước xối tróc mất một lớp rồi.” Phải nói, sức nước chảy này quả thực rất mạnh.

“Dù sao bây giờ cũng bình an vô sự rồi, thấy không?

Phía bên kia có một chỗ sáng, chúng ta đi về phía đó, chắc là có thể ra khỏi mộ đạo này rồi.” Còn việc tiếp theo có gặp nguy hiểm hay

không thì chưa chắc, nhưng họ phải đi về phía đó trước.

“Không vấn đề.” Mọi người cứ thế bơi, phải nói dòng nước chảy xiết này sức rất lớn, nhưng hoàn toàn không cản được tốc độ của họ.

Rất nhanh, họ đã đến bờ.

Mọi người có chút kinh ngạc, họ nhìn sợi dây thừng rủ xuống, có chút không hiểu hỏi.

“Lạ thật, tại sao lại để một sợi dây thừng ở đây nhỉ?

Đây là chuẩn bị chào đón chúng ta sao.” Bàn Tử vừa nói vừa đưa tay xoa cằm, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Tần Mặc bật cười.

“Anh nghĩ mình có mặt mũi lớn đến thế sao?

Có thể khiến thứ trong mộ huyệt này ra chào đón anh, tốt nhất đừng nghĩ nhiều như vậy.” Bàn Tử ho nhẹ một tiếng.

“Vốn dĩ không có bản lĩnh đó, chẳng lẽ nghĩ một chút cũng không được sao?” Rồi anh ta lại nhìn vào sợi dây trước mặt.

“Nếu đã như vậy, thì cứ trèo lên trước đã.” Nói rồi, anh ta men theo sợi dây thừng trèo lên trên.

Trương Kỳ Lân bám sát sau lưng Tần Mặc, anh cảm thấy nơi này nguy hiểm trùng trùng, vẫn nên cẩn thận một chút.

Lỡ như không theo kịp Tần Mặc dẫn đến Tần Mặc gặp chuyện, vậy tội của anh sẽ lớn lắm.

Rất nhanh, họ đã trèo ra khỏi đây, phát hiện bên trên lại là đỉnh của một vách núi.

Không chỉ vậy, ở đây còn đặt một tế đàn khổng lồ, dưới tế đàn còn có vài vết máu.

“Một cái tế đàn lớn như vậy, mà trên đó còn nhiều máu thế, phải giết bao nhiêu người mới được?” Bàn Tử vừa nói vừa chau mày, Hạo Thiên Chân bên cạnh đồng tình.

“Đúng vậy, quả thực rất đáng sợ.” Tần Mặc ngồi xổm xuống, hít hít mũi, rồi có chút nghi hoặc nói.

“Hình như không đúng, đây không phải là máu người.” Máu người có mùi gỉ sắt, hơn nữa còn có một chút tinh khí, nhưng trong vũng máu trước mặt lại không có.

“Kỳ lạ vậy sao?

Họ dùng để tế lễ mà lại dùng máu súc vật.” Họ có chút không hiểu, Tần Mặc mỉm cười.

“Đây không phải là chuyện bình thường sao?

Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta nên đi thôi.” Đứng dậy, Tần Mặc nhìn sang bên cạnh vách núi.

Nơi này cũng không có gì đặc biệt.

“Đi về phía trước sao?” Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đáp lời.

“Thấy con đường nhỏ này không?

Cái này chắc là do người ta đi nhiều mà thành, chúng ta men theo con đường này, chắc là có thể tìm được manh mối.” Bàn Tử có chút không hiểu.

“Lạ thật, lần này chúng ta đến, không phải nên là một mộ huyệt sao?

Nhưng ở đây lại không có quan tài, cũng không có mộ thất bình thường, tại sao lại đặt ở trong núi sâu?” Lúc đầu họ vào từ một tòa tháp cổ, nhưng lúc đó họ lại không hề nhìn thấy núi.

Chương 1293

"Hơn nữa, điều vô lý là khu vực này dường như không có bất kỳ dãy núi nào, đây rốt cuộc là nơi nào?" Tiền Sinh Đào đưa tay xoa cằm, trong mắt lộ vẻ tìm tòi, nhưng dù họ có đoán thế nào cũng không nghĩ ra được, nên họ cũng chỉ có thể vừa đi vừa nói.

Sau khi đi dọc theo con đường nhỏ được một đoạn, Tần Mặc và những người khác phát hiện nơi đây lại có một tế đàn nữa.

"Không phải chứ, họ đặt nhiều tế đàn ở đây để làm gì?

Chẳng lẽ họ men theo con đường này, tế bái suốt dọc đường đến một nơi khác sao?" Hạo Thiên Chân quan sát kỹ tế đàn trước mặt, phát hiện nó giống hệt cái trước, lượng vết máu trên đó cũng tương đương.

"Biết đâu cậu đoán đúng, nhưng bây giờ chúng ta vẫn chưa thấy kết quả cuối cùng, chưa thể đưa ra kết luận." Tần Mặc đứng dậy, phủi tay.

"Dù thế nào đi nữa, tiếp theo mọi người đều phải cẩn thận một chút, hiểu chưa?" Họ gật đầu, đi theo bên cạnh Tần Mặc.

Khi mọi người tiếp tục đi về phía trước, họ lại phát hiện thêm vài cái tế đàn nữa, cộng với những cái trước đó, có khoảng bảy cái.

"Các cậu có phát hiện ra cách bày trí của bảy cái tế đàn này dường như rất có quy luật không?" Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, đây là điểm mà anh cảm thấy có thể khám phá, tự nhiên phải nói cho Tần Mặc biết.

Tần Mặc nghĩ đến điều gì đó, trực tiếp lấy tấm bản đồ trước đó ra, chăm chú nhìn lên trên.

“Các cậu xem, bảy nơi này có bảy cái hố nước nhỏ, nhưng lại vừa khéo khớp với bảy cái tế đàn này.” Bản đồ sẽ không sai, cộng thêm việc đối chiếu với thông tin ở đây, xem ra lần này họ đã đến đúng nơi.

“Chỉ là không biết nơi này rốt cuộc có quan hệ gì với cái hộp trong tay chúng ta, lẽ ra chúng ta nên tra cứu kỹ hơn rồi mới đến.” Hạo Thiên Chân thở dài, nếu lần này vì hành động bốc đồng của họ mà xảy ra vấn đề, thì phiền phức rồi.

Tần Mặc đưa tay vỗ vai cậu.

“Được rồi, chúng ta đi một bước tính một bước, chẳng phải mấy người chúng ta vẫn luôn như vậy sao?

Chỉ cần quyết định là lập tức hành động.” Tần Mặc mỉm cười.

Hạo Thiên Chân đáp lời, dù sao cũng là Tần Mặc dẫn họ đến đây, có Tần Mặc thì họ không cần phải hoảng sợ.

Tần Mặc lại chăm chú nhìn tấm bản đồ trên tay, muốn tìm thêm chút manh mối từ trên đó.

Nhưng bây giờ manh mối họ biết quá ít, không thể tra ra được.

Tần Mặc thở dài.

“Thôi bỏ đi, bây giờ ngoài việc tiếp tục đi về phía trước, chắc cũng không tìm được gì.” Tần Mặc xua tay.

Mấy người họ nhìn nhau, ngay cả Tần Mặc cũng không nhìn ra được điểm đặc biệt, huống chi là họ.

Họ không nói thêm gì nữa.

Đi được một lúc, Tần Mặc phát hiện cách đó không xa, có một cái quan tài khổng lồ.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, mấy người kia cũng nhìn nhau, họ đi về phía đó.

Khu rừng ở đây khá rậm rạp.

Tần Mặc đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lại nhìn họ nói.

"Các cậu có phát hiện ra ở đây có chỗ nào không đúng không?" Mấy người họ ngẩn ra, có chút không hiểu.

Trương Kỳ Lân chau mày, nói thật, anh cũng cảm thấy có chút không ổn, nhưng lại không nhận ra được là ở đâu.

"Ở đây không có bất kỳ con côn trùng nào, cũng không có tiếng chim hót." Tần Mặc nhắc nhở họ, nghe vậy, họ lập tức phản ứng lại, nhìn ra xung quanh.

Đúng vậy, thảo nào lúc đầu họ cảm thấy có chút tĩnh lặng, hóa ra là vì không có những âm thanh này.

"Vậy bây giờ làm sao?" Họ vừa nói vừa nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thở dài.

"Cái này tôi không biết, cũng không hiểu ở đây rốt cuộc là chuyện gì." Những loài thực vật khác đều có thể sinh trưởng bình thường, chỉ có động vật là không tồn tại.

"Mặc kệ nó, cứ qua xem trong cái quan tài đó có thứ gì trước đã, biết đâu chúng ta sẽ biết được." Bàn Tử đưa tay xoa cằm.

Anh ta khá hứng thú với quan tài, bây giờ có cơ hội qua xem, tự nhiên là không thể bỏ lỡ.

Tần Mặc nhướng mày.

"Vậy tôi phải nói rõ, lỡ như lát nữa gặp nguy hiểm, anh chặn ở phía trước, chúng tôi chạy trước." Bàn Tử bĩu môi.

"Cho dù bây giờ tôi thật sự đồng ý với các cậu, lát nữa cậu có thể không quan tâm đến tôi sao?

Dù sao chúng ta cũng đã đến đây rồi, hơn nữa hoa văn trên cái quan

tài đó trông cũng khá độc đáo, cứ qua xem trước đã.” Bàn Tử vừa nói vừa xoa tay.

Trương Kỳ Lân cũng lên tiếng.

“Chúng ta bây giờ quả thực nhận thấy có điều không ổn, nhưng không thể cứ đứng mãi ở đây được.” Tần Mặc nhướng mày, không nói nhiều, chỉ cùng họ đi về phía trước.

Không bao lâu sau, họ đã đến chỗ quan tài, nhưng quan tài lại được đặt trên một cái cây, họ tạm thời không thể nhìn rõ thứ bên trong.

“Hay là anh trèo lên xem thử?” Tần Mặc quay đầu nhìn Bàn Tử bên cạnh, tuy trong lòng Bàn Tử vô cùng tò mò, nhưng anh ta lại có chút lo lắng.

“Hay là các cậu đi cùng tôi, tôi sợ.” Mặc dù số lần anh ta lang bạt trong mộ huyệt cũng khá nhiều, nhưng mỗi lần đều có Tần Mặc ở bên cạnh, anh ta mới có cảm giác an toàn.

Bảo anh ta tự đi một mình, anh ta thật sự không dám.

Tần Mặc đảo mắt.

“Anh tò mò về nơi này như vậy, bây giờ lại nhát gan rồi.” Bàn Tử bĩu môi.

“Đây không phải là chuyện bình thường sao?

Với lại, đây là địa bàn của nhà Thiên Chân, tôi rất tò mò trong địa bàn nhà họ cất giấu bảo bối gì.” Bàn Tử xoa tay.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chúng ta qua xem thử đi.” Trương Kỳ Lân nhìn mấy người họ, tất cả đều đồng thanh đáp.

Sau đó, họ đều men theo cái cây trèo lên trên, may mà thân thủ của mấy người họ đều rất tốt, không bao lâu đã trèo đến bên cạnh quan

tài.

Đến đây, họ mới chau mày.

“Không được, cành cây này quá nhỏ, không thể chịu được trọng lượng của chúng ta.” “Lạ thật, theo logic thông thường, cái quan tài này đáng lẽ đã ở đây gần cả ngàn năm rồi chứ?

Nhưng các cậu xem cái cây này, cành của nó lại vẫn mỏng manh như vậy.” Thông thường, loại cây này sau khi sinh trưởng đến một thời gian nhất định, tốc độ sinh trưởng của chúng sẽ chậm dần, nhưng cũng không đến mức này.

Chương 1294

Bàn Tử sững sờ.

“Chẳng lẽ ở đây không chỉ không có côn trùng, mà ngay cả những thực vật này cũng không thể sinh trưởng?

Chỉ là chúng có thể duy trì trạng thái như vậy ở đây.” Anh ta đưa ra suy nghĩ của mình.

Mấy người nhìn nhau?

Nói thật, bây giờ họ cũng không rõ.

“Mặc kệ đi, dù sao cũng đã đến đây rồi, qua xem thử đi.” Tiền Sinh Đào vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào quan tài cách đó không xa, tuy cành cây kia khá nhỏ, nhưng có thể cho phép một người đi qua.

“Vậy tôi qua xem trước, các cậu ở đây đợi.” Tần Mặc nhìn Bàn Tử, tuy họ nói Bàn Tử rất tò mò về cái quan tài đó, nhưng anh cũng biết cân nặng của anh ta là một vấn đề.

Tần Mặc qua đó chắc sẽ không sao, lỡ như anh ta làm gãy cành cây đó, khiến quan tài rơi xuống, chẳng phải anh ta sẽ thành tội nhân sao?

Bất kể bên trong có phải là một con Tống Tử hay không, dù sao người ta cũng đã được chôn ở đây, anh ta chắc chắn không thể làm phiền.

Tần Mặc men theo cành cây đi về phía trước, một lúc sau, anh đã đến bên cạnh quan tài.

Tần Mặc nhìn vào bên trong, lập tức kinh ngạc.

Mấy người kia thấy Tần Mặc như vậy liền nhìn nhau, có thể

khiến Tần Mặc như thế, chứng tỏ thứ bên trong chắc chắn không đơn giản.

"Trong quan tài có gì thế, có phải có rất nhiều bảo vật không?" Bàn Tử vừa nói, ánh mắt sáng rực, cứ nhìn chằm chằm vào Tần Mặc.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

"Đâu ra bảo vật chứ?" Bên trong đặt một cỗ thi thể, và cỗ thi thể này không hề bị phân hủy.

Có thể là đã sử dụng dược vật.

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lập tức nhắc nhở Tần Mặc. [Ting, phát hiện sinh vật trong mộ huyệt, mời tiêu diệt ngay lập tức.] Cỗ thi thể bên trong đột nhiên mở mắt, nhìn về phía Tần Mặc, rồi thân thể nó bật dậy.

Bàn Tử và những người khác đều giật nảy mình, suýt nữa thì ngã từ trên cây xuống, nhưng may mà họ đã giữ vững được thân hình.

Tất cả đều hít một hơi lạnh.

"Tình huống gì vậy?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện một con Tống Tử?" "Hơn nữa thi thể của hắn lại không hề bị phân hủy." Theo logic thông thường, cho dù cơ thể hắn được bảo tồn bằng dược vật, da của hắn cũng nên lão hóa.

Nhưng người này không khác gì người bình thường.

"Kỳ lạ vậy sao?" Bàn Tử nhìn chằm chằm vào cỗ thi thể cách đó không xa.

"Các ngươi là ai?" Thi thể lạnh lùng lên tiếng, liếc nhìn mấy người trước mặt.

"Chúng tôi đến đây theo một vài chỉ dẫn, xin hỏi các hạ có từng

thấy cái hộp này không?" Tần Mặc vừa nói vừa lấy cái hộp trên người ra, nếu người này ở trong mộ huyệt, có nghĩa là, ông ta nên biết về cái hộp này.

Nhìn thấy cái hộp, người đàn ông có chút kinh ngạc, nhận lấy cái hộp.

"Hoa văn trên này." Ông ta cẩn thận vuốt ve một lúc, rồi lại nhìn Tần Mặc.

"Ngươi lấy cái hộp này từ đâu?" "Tất nhiên là từ mộ huyệt của Tần gia, cái này đối với chúng tôi khá quan trọng, mong các hạ có thể cho biết tình hình cụ thể của cái hộp." Ông ta thở dài.

"Không ngờ lúc này vẫn đến." Tần Mặc có chút kinh ngạc.

"Vậy cái hộp này rốt cuộc là gì?" Người đàn ông nhìn Tần Mặc một cái, thành thật nói.

"Đây là nơi mà năm xưa Tần gia và Uông gia đã hẹn ước để cất giữ dược vật." "Tại sao ông lại biết điều này?" Tần Mặc có chút tò mò.

Người đàn ông nghĩ rằng nếu Tần Mặc đã đến đây, thì ông ta quả thực nên nói rõ mọi chuyện.

"Ta là người của Ngô gia." "Ngô gia." Hạo Thiên Chân bên cạnh nghe vậy, có chút kích động, cậu nhìn chằm chằm vào người đàn ông.

"Nói như vậy, chẳng phải ngài là tổ tiên của tôi sao?" Người đàn ông liếc Hạo Thiên Chân một cái, trong mắt lộ vẻ thất vọng.

"So với chàng trai trẻ này, ngươi còn kém xa lắm." Hạo Thiên Chân ho một tiếng, đưa tay sờ mũi, cậu vốn dĩ không thể so sánh với Tần Mặc.

Nhưng thua Tần Mặc, cậu không cảm thấy có gì cả.

“Năm xưa Ngô gia đứng ở vị trí trung lập trong chuyện của hai gia tộc, ta biết một vài điều.” “Ban đầu họ cùng nhau nghiên cứu ra loại dược phẩm này, là để cống hiến cho nhân loại, nhưng không ngờ sau khi uống loại thuốc này, người ta sẽ mất đi ý thức.” “Sau đó họ lại cải tiến loại đan dược này, nhưng cũng không có tác dụng gì nhiều.” “Người của Tần gia cho rằng không thể tiếp tục giữ lại loại đan dược này, nhưng Uông gia lại một mực kiên trì.” “Cuối cùng, hai bên nảy sinh mâu thuẫn, thậm chí vì chuyện này mà xảy ra đấu tranh, Ngô gia chúng ta lúc đó cũng bị kéo vào, làm người trung gian.” “Chúng ta đã hẹn ước, đợi đến ngàn năm sau, sẽ có hậu duệ của các gia tộc, tiến hành tranh đoạt viên thuốc này, còn cuối cùng nó sẽ rơi vào tay bên nào, phải xem vào năng lực của hậu thế.” Một vài chuyện trong đó, những người có mặt cũng hiểu rõ, nhưng bây giờ nghe rõ ngọn ngành, họ đều thở dài.

“Không ngờ giữa hai gia tộc lại có duyên nợ sâu sắc như vậy.” “Ngay cả chính tôi cũng không ngờ tới.” Tần Mặc nhướng mày, rồi anh lại hỏi người trước mặt.

“Vậy tại sao trong gia tộc chúng tôi lại để lại một tấm bản đồ, chỉ dẫn chúng tôi đến nơi này?” “Không chỉ các ngươi, ngay cả người của Uông gia cũng có một tấm bản đồ như vậy, chắc là không bao lâu nữa, họ sẽ đuổi tới, các ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng.” Người đàn ông nói thêm với Tần Mặc và những người khác vài câu.

“Các ngươi đến đây trước, nên ta sẽ cho các ngươi biết thông tin đầu tiên.

Bây giờ các ngươi cứ men theo con đường này đi xuống chân núi.” “Không bao lâu sau, chắc sẽ tìm được một cái hồ nước, các ngươi đặt cái hộp vào trong hồ, viên thuốc này tự nhiên sẽ mất đi công hiệu.” “Vậy cái chìa khóa này có tác dụng gì với chúng tôi?” Tần Mặc vừa nói, vừa trực tiếp lấy cả hai miếng ngọc bội ra.

Người đàn ông mỉm cười.

“Nếu không có chìa khóa này, các ngươi căn bản không thể mở được cánh cửa lớn, đương nhiên, nếu hai bên các ngươi có thể thỏa thuận, các ngươi có thể dùng ngọc bội để mở cái hộp này.” “Khi đó đã nói, nếu người của Uông gia không có bản lĩnh lấy được cái hộp này, cho dù họ không muốn hợp tác với người của Tần gia, cũng có thể đặt cái hộp vào trong hồ nước.” Nếu hai bên đều đồng ý mở cái hộp này, thì tự nhiên có thể sử dụng chìa khóa.

Nếu không, thì bắt buộc phải vào đây.

“Vậy nếu người của Uông gia lấy được cái hộp, chúng tôi không muốn hợp tác với họ, thì sẽ thế nào?” Tần Mặc nhìn người đàn ông.

Người đàn ông nhướng mày.

“Vậy các ngươi sẽ đến một nơi khác, ở đó cho dù không có chìa khóa, cũng có thể mở được cái hộp này.” Tần Mặc đáp lời, đây chắc là toàn bộ thông tin rồi.

“Hiểu rồi, cảm ơn ngài.” Tần Mặc cười nhìn người đàn ông, người đàn ông thì trực tiếp xua tay.

“Không có gì cần cảm ơn, ta ở đây cũng chỉ là nghĩa vụ mà thôi, là người của Uông gia và Tần gia các ngươi đã sử dụng một số thủ đoạn mới có thể bảo tồn cơ thể của ta cũng như một tia ý thức của ta ở đây.” “Ta vốn dĩ là để chỉ đường cho các ngươi, các ngươi đi đi.” Người đàn ông nói xong, liền quay trở lại quan tài, nằm xuống đó.

Nghĩ đến mấy cái tế đàn trước đó, cũng như tình hình đặc biệt ở đây, Tần Mặc liền gật đầu, người đàn ông chắc là không lừa họ.

Tần Mặc cũng không nói nhiều, anh nhìn Bàn Tử và mấy người bên cạnh.

Chương 1295

“Chúng ta đi.” Họ đáp lời, đi theo bên cạnh Tần Mặc.

“Xem ra chúng ta chỉ cần đi xuống chân núi là được rồi.” Họ thu dọn hành trang, rồi tiếp tục đi xuống.

Suốt chặng đường này, họ không gặp nguy hiểm gì, rất nhanh đã đến chân núi.

Nhưng ngay sau đó, tất cả đều chau mày, nơi này quả thực có một thứ giống như hồ nước, nhưng bên trong lại khô cạn.

“Lạ thật.” Họ nhìn nhau, rồi lại nhìn Tần Mặc, Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

“Không phải người kia vừa nói họ đã dùng phương pháp đặc biệt để bảo tồn mọi thứ ở đây sao?” Hay là ông ta đang lừa chúng ta?

Chúng ta quay lại hỏi cho rõ đi.” Tiền Sanh Đào nói xong liền chuẩn bị quay về.

Trương Kỳ Lân lắc đầu.

“Chắc là không đến mức đó đâu.

Hơn nữa, có hậu duệ Ngô gia bọn họ ở đây, ông ta sẽ không làm chuyện hại người không lợi mình như vậy.” “Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng tình hình ở đây đúng là có vấn đề.” Hạo Thiên Chân đưa tay lên xoa cằm.

“Biết đâu họ vốn không biết tình hình ở đây nên mới nói bừa thì sao.” Bàn Tử bĩu môi, rồi lại nói với Hạo Thiên Chân: “Người nhà Ngô gia các cậu cũng không đáng tin cậy lắm nhỉ?” “Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, nói không chừng ông ấy đã quên tình hình ở đây, không thể đổ hết trách nhiệm lên đầu ông ấy được.” Hạo Thiên Chân ho

khan một tiếng.

Cậu ta chắc chắn không thể thừa nhận tổ tiên nhà mình có vấn đề.

Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

"Những thứ khác ở đây đều không thay đổi, có lẽ phía dưới cũng vậy, chỉ là chúng ta chưa phát hiện ra manh mối mà thôi.

Cứ tìm kỹ ở đây xem sao." Nói rồi, Tần Mặc nhìn về phía hố nước trước mặt.

Anh luôn cảm thấy nơi này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Nếu dễ dàng phá hủy cái hố nước này hoặc tìm ra bí mật của nó thì chẳng phải là quá đơn giản đối với họ sao?

Nghe vậy, mấy người họ nhìn nhau rồi gật đầu.

"Được thôi, dù có tìm được hay không, cứ xem xét trước đã." Sau đó, cả nhóm bắt đầu sờ soạng từng tấc đất một ở đây, thậm chí có người còn nhảy xuống đáy hố để kiểm tra tình hình.

"Cái hố nước này có vẻ đã lâu không có nước rồi, các cậu xem, ở đây còn hơi nứt nẻ." Bàn Tử nói vọng lên từ dưới hố, đồng thời cúi xuống nhìn vết nứt trước mặt.

Tần Mặc gật đầu.

"Hiện tại xem ra đúng là như vậy." Nhưng nếu đã tổ tiên hai nhà đã có giao ước, nơi này chắc chắn sẽ không có vấn đề.

Chỉ là họ chưa phát hiện ra mà thôi.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên nghe thấy gì đó, cậu ta quay đầu nhìn Tần Mặc.

Thính giác của Tần Mặc nhạy bén hơn họ rất nhiều, nên anh đương nhiên cũng nghe thấy.

Anh nheo mắt lại, đi đến bên hố nước.

“Tiếng nước rốt cuộc phát ra từ đâu vậy?” Bàn Tử có chút khó hiểu nhìn mấy người trước mặt, Tần Mặc lập tức chỉ vào khe nứt dưới đất.

“Nếu tôi không đoán sai thì có lẽ là từ đây.” Bàn Tử trừng lớn mắt.

“Không thể nào, chỗ này đã khô nứt thành ra thế này rồi mà anh bảo dưới đó có nước á?

Tôi chắc chắn không tin.” “Dù cậu có tin hay không, chúng ta cạy nó ra chẳng phải sẽ biết sao?” Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm, điều này cũng chứng tỏ lời tổ tiên nhà cậu ta nói chắc chắn không sai, chỉ là bên trong còn có uẩn khúc, cần họ tự mình tìm tòi.

“Vậy các cậu làm đi, dù sao tôi cũng không muốn động tay.” Bàn Tử lắc đầu, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống, còn lấy ra một quả đào để gặm.

Thấy anh ta như vậy, Tần Mặc cũng không nói nhiều, chỉ đặt hai tay lên khe nứt.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của hệ thống trực tiếp nhắc nhở anh. 【Đinh, phát hiện sinh vật mộ huyệt, xin hãy tiêu diệt ngay lập tức.】 Không kịp suy nghĩ nhiều, Tần Mặc theo phản xạ rụt tay lại.

Mọi người đều ngẩn ra, Tần Mặc bị làm sao vậy?

“Có vấn đề gì sao?” Hạo Thiên Chân nhìn chằm chằm Tần Mặc.

“Bên dưới có thứ gì đó.” Chỉ là anh vẫn chưa rõ là thứ gì, không thể giải thích cho họ được.

Mấy người họ sững sờ, sau đó vội vàng lùi về phía sau, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác.

Đúng lúc này, họ phát hiện ra khe nứt đó đang dần dần lớn ra.

Cả đám đều ngơ ngác.

Tình hình gì đây, lẽ nào thứ bên trong sắp chui ra?

Tần Mặc thì nheo mắt, giải phóng sức mạnh trên người mình.

Quả nhiên, giây tiếp theo, một thứ màu trắng chui ra từ khe nứt, không những thế, toàn thân nó còn ướt sũng.

Bên ngoài nó được bao bọc bởi một lớp lông trắng.

"Cái quái gì thế này, Bạch Mao Cương Thi à?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn chằm chằm thứ trước mặt.

Nhưng nó lại có vẻ không giống lắm với những thứ họ thường thấy.

Tần Mặc nhíu mày.

Anh đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nói với mấy người trước mặt: "Các cậu còn nhớ lúc đầu, những người bên phía Hoắc gia sau khi vào mộ đã biến thành dạng gì không?" Họ đều gật đầu, nhưng vẫn có chút khó hiểu.

"Nhưng chẳng phải những thứ đó là do độc vật bên trong mới biến thành như vậy sao?" "Đúng vậy, nhưng các cậu có bao giờ nghĩ những độc vật đó được nuôi cấy như thế nào không?" Họ đều "à" lên một tiếng, nhưng ngay trong lúc họ nói chuyện, con Bạch Mao Cương Thi kia đã lao tới tấn công.

Tần Mặc đối đầu một quyền với đối phương, sau đó lùi về phía sau, nhưng con Bạch Mao Cương Thi kia lại không hề hấn gì.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh nhíu chặt mày.

"Sức nó rất lớn, các cậu cẩn thận một chút, nó không dễ đối phó đâu." Mấy người kia lập tức gật đầu.

Chương 1296

Họ cũng không phải kẻ ngốc, ngay cả sức mạnh như Tần Mặc cũng không chống lại được nó, huống chi là họ.

Trương Kỳ Lân trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nhìn chằm chằm con Bạch Mao Tống Tử trước mặt.

"Lông trắng dài thế này, không biết lớp lông này có khả năng phòng ngự mạnh không nhỉ." Nói rồi, Bàn Tử xoa xoa tay, sau đó rút ra một con dao găm, vẻ mặt háo hức muốn thử.

Tần Mặc liếc anh ta hai cái.

"Cẩn thận lát nữa chỉ gãi ngứa được cho người ta, rồi chính mình lại bị đánh cho không đứng dậy nổi." Bàn Tử trừng lớn mắt.

"Sao có thể chứ?

Tuyệt đối không có chuyện đó." Tần Mặc bật cười.

"Hy vọng là vậy." Lúc này, con Bạch Mao Cương Thi đã đứng vững, nó lại lao về phía mấy người họ.

Phải nói rằng, tốc độ của nó khá nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân vung Hắc Kim Cổ Đao trong tay, hai bên va chạm vào nhau.

Trong không khí lập tức vang lên một tiếng "beng".

Đúng lúc này, Bàn Tử đã lẻn ra sau lưng con Bạch Mao Cương Thi, anh ta vung con dao găm trong tay.

"Nếm thử một nhát của Bàn Gia đây!" Lời vừa dứt, con dao găm trong tay anh ta đã đâm vào người con Bạch Mao Cương Thi.

Nhưng anh ta không ngờ tới, lại vang lên một tiếng "keng", và trên người con Bạch Mao Cương Thi không hề có một vết xước nào.

Nó quay đầu lại, dùng đầu húc mạnh về phía Bàn Tử.

Bàn Tử giật mình, vội vàng lùi lại, còn con Bạch Mao Cương Thi thì dùng móng vuốt cào về phía tim anh ta.

Trong không khí còn vang lên tiếng xé gió, đủ thấy tốc độ và sức mạnh của nó kinh khủng đến mức nào.

Bàn Tử nắm chặt tay, không nói một lời, chỉ có thể chạy trối chết sang một bên.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, có chút bất đắc dĩ, sau đó cùng Bàn Tử chặn con Bạch Mao Cương Thi lại.

Bạch Mao Cương Thi tung hai quyền đánh thẳng vào người cả hai, hai người ho khan một tiếng rồi ngã xuống đất.

"Mẹ kiếp, thứ này khó đối phó quá đi?" Bàn Tử lau vệt máu ở khóe miệng, nắm chặt tay, vẻ mặt có chút lo lắng.

Xem ra tiếp theo sẽ khá phiền phức.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân để ý thấy con Bạch Mao Cương Thi vẫn muốn tiến lên xử lý Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, hai người lập tức chặn trước mặt nó.

Đối với con Bạch Mao Cương Thi mà nói, tấn công ai cũng như nhau, vì vậy nó trực tiếp lao về phía hai người.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cũng không nói một lời nào, nghênh chiến với con Bạch Mao Cương Thi.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này mới có cơ hội thở dốc, hai người hít sâu một hơi, đứng dậy, sau đó lại nhìn sang Tiền Sanh Đào bên cạnh.

“Vẫn là cậu sáng suốt hơn, thứ này khó đối phó quá.” Sớm biết vậy hai người họ đã không lao lên thể hiện, cứ nghĩ rằng có thể giúp được Tần Mặc, kết quả lại bị đánh thảm như vậy.

Tiền Sanh Đào nghe vậy, không nhịn được cười.

“Chuyện ra oai này cứ giao cho ông chủ và Trương Kỳ Lân đi, hai người họ thích hợp hơn, còn mấy người chúng ta cứ đứng sau xem là được rồi.” Tần Mặc có chút bất đắc dĩ.

“Cũng không đến mức đó đâu, hai chúng tôi lần nào cũng chỉ ra tay khi các cậu không đối phó được thôi.

Nếu các cậu thực sự làm được, chúng tôi chắc chắn sẵn lòng để các cậu thử sức.” Chỉ có như vậy, họ mới có thể nâng cao thực lực.

“Chủ yếu là trên đường đi, những thứ trong mộ huyệt này không phải thứ chúng tôi có thể đối phó được.” Hạo Thiên Chân thở dài, họ toàn là chạy trối chết, thảo nào tổ tiên cậu ta lại nói thực lực của cậu ta không bằng Tần Mặc.

Tần Mặc đảo mắt.

“Thôi bỏ đi, vẫn là đừng đặt hy vọng vào các cậu nữa, mấy người cứ làm chân chạy vặt là được rồi.” Nói xong, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Bạch Mao Cương Thi trước mặt.

“Xem ra chỉ có đánh bại nó mới có thể thấy được hồ nước ở đây, hai chúng ta cố gắng lên.” Trương Kỳ Lân “ừ” một tiếng.

Tuy rằng hai người họ liên thủ, thực lực cũng không tồi, nhưng lớp da của con Bạch Mao Cương Thi này vô cùng cứng rắn, cộng thêm sức mạnh của nó lại lớn, người bình thường rất khó đối phó.

Hai người không nói nhiều nữa, trực tiếp lao về phía con Bạch Mao Cương Thi.

Trong lòng bàn tay Tần Mặc xuất hiện một lưỡi đao gió ẩn chứa năng lượng khổng lồ, được anh đẩy ra.

"Cuồng Phong Nhận!" Lưỡi đao gió nhanh chóng lao về phía con Bạch Mao Cương Thi, ngực nó bị Tần Mặc đánh trúng, sau đó vài sợi lông trắng trên đó rơi rụng, nhưng nó không hề bị thương.

"Trời ạ, ngay cả Tần Mặc cũng chỉ có thể chặt đứt vài sợi lông trắng trên ngực nó, nếu là chúng ta... chắc chỉ có thể gãi ngứa cho nó thôi." Lời này của Bàn Tử tuy có hơi làm mất chí khí của mình, nhưng lại là sự thật.

Hạo Thiên Chân thở dài, gật đầu.

"Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng đó là sự thật." Họ ngay cả Tần Mặc còn không bằng, huống chi là đánh bại con Bạch Mao Cương Thi này.

"Nghĩ nhiều làm gì?

Chúng ta ở đây xem kịch vui là được rồi còn gì?" Tiền Sanh Đào nói câu này với nụ cười hắc hắc, anh ta khá tin tưởng vào thực lực của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, cho rằng hai người họ nhất định có thể làm được.

"Được thôi." Ba người họ đều nghển cổ xem, hy vọng sớm có kết quả cuối cùng.

Không lâu sau, Tần Mặc tung một cú đá vào người con Bạch Mao Cương Thi, khiến nó văng về phía sau.

Thân thể nó đập vào một cái cây, nhưng cái cây đó lại không hề hấn gì.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, nhưng khi nghĩ lại những lời tổ tiên Ngô gia đã nói, anh cũng không cảm thấy có gì lạ.

Dù sao nơi này vốn đã bị người ta khống chế, thực vật và môi trường bên trong sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, nên cái cây không bị gãy cũng là chuyện bình thường.

Tần Mặc lại nhìn chằm chằm con Bạch Mao Cương Thi trước mặt, nó rất nhanh đã ổn định lại thân hình, sau đó như không có cảm giác gì lại lao về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Tần Mặc không muốn lãng phí thời gian với nó, liền trực tiếp tung ra một luồng sức mạnh, đánh vào người nó.

Chương 1297

Con Bạch Mao Cương Thi lùi về phía sau.

Sau khi ngã xuống đất, nó đập mạnh một cái xuống mặt đất rồi lại đứng lên, như thể một con gián không thể bị tiêu diệt.

Tần Mặc nhướng mày, xem ra cũng không tệ.

Trương Kỳ Lân bên cạnh thì hít sâu một hơi, anh không ngờ thực lực của con Tống Tử này lại mạnh đến vậy.

Dù cho hai người họ hợp sức tấn công, cũng không thể giải quyết nó ngay lập tức.

Xem ra hôm nay sẽ phải mất nhiều thời gian hơn một chút rồi.

Trương Kỳ Lân vung Hắc Kim Cổ Đao, chém về phía con Tống Tử, trúng vào vai nó.

Phải nói rằng, khả năng phòng ngự của con Tống Tử này thực sự rất mạnh, nên nhát đao này chém trúng cũng chỉ để lại một vết nứt nhỏ mà thôi.

"Chết tiệt!" Những người có mặt đều hít một hơi khí lạnh, sau đó lại tiếp tục theo dõi.

"Nó mạnh như vậy, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thực sự đối phó được sao?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, không phải cậu ta không tin Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, mà là con Tống Tử này thực sự quá lợi hại.

"Nếu hai người họ không thể giải quyết con Tống Tử trong thời gian dài, e là sẽ phiền phức, dù sao con Tống Tử này cũng không biết mệt." Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thì khác, hai người họ dù sao cũng là người, cho dù thực lực rất mạnh, cũng không thể cầm cự mãi

được.

“Vậy phải làm sao?

Bây giờ chúng ta có nên qua giúp không?” Bàn Tử đưa tay xoa cằm, suy nghĩ kỹ lưỡng.

Tiền Sanh Đào bên cạnh nắm chặt tay.

“Lát nữa nếu ông chủ và họ thực sự không đối phó được, chúng ta nhất định phải giúp.” Anh ta không tin tất cả bọn họ hợp lại mà vẫn không làm nó bị thương được.

Trương Kỳ Lân hít sâu một hơi, anh nhìn vào tay mình, trực tiếp rạch một đường, lấy máu bôi lên thanh đại đao.

Xung quanh Tần Mặc thì bắt đầu cuộn trào những luồng năng lượng màu đen, dường như còn phát ra tiếng rồng ngâm trầm thấp.

Hai người nhìn nhau một cái, rồi lại lao về phía con Tống Tử.

“Liên Hoa Thiên Ấn!” Năng lượng màu đen bao quanh Tần Mặc, rót vào thủ ấn trước mặt, thủ ấn lao thẳng về phía con Bạch Mao Cương Thi.

Con Bạch Mao Cương Thi vẫn tưởng sức mạnh của Tần Mặc giống như vừa rồi, nên nó trực tiếp lao tới đón đỡ.

Không ngờ ngực nó lại xuất hiện một ấn ký màu đen, trông vô cùng đáng sợ.

“Chuyện gì thế này?” Bàn Tử tò mò nhìn cảnh tượng trước mắt, lúc đầu không phải Tần Mặc họ không làm nó bị thương được sao?

“Cậu nhìn năng lượng trên người Tần Mặc kìa, tôi cảm thấy mỗi lần quanh người anh ấy có loại sức mạnh màu đen này, anh ấy đều đặc biệt lợi hại.” Hạo Thiên Chân chỉ vào Tần Mặc, cậu ta đứng ngoài quan sát lâu như vậy, cũng đã hiểu một chút về tình trạng của

Tần Mặc.

Bàn Tử nhướng mày, lại nhìn sang Hạo Thiên Chân.

“Khá lắm, không ngờ cậu quan sát kỹ đến thế, lợi hại hơn tôi nhiều.” Hạo Thiên Chân bĩu môi.

“Trong lòng cậu tự biết là được rồi mà?” Bàn Tử trừng mắt.

“Nói thế nào thì kinh nghiệm của Bàn Gia đây cũng nhiều hơn cậu gấp bội nhé.

Lúc tôi hạ đấu, cậu còn không biết đang ở đâu, mặc tã lót ấy chứ, bây giờ lại dám nói chuyện với Bàn Gia tôi như vậy.” Tiền Sanh Đào thấy hai người họ lại sắp cãi nhau, không nhịn được thở dài.

“Có thời gian đó chi bằng mau xem tình hình của ông chủ họ đi.

Tuy bây giờ họ có thể làm con Bạch Mao Cương Thi bị thương, nhưng ai thắng ai thua vẫn chưa chắc đâu.

Dù sao sức mạnh của con Bạch Mao Cương Thi vẫn còn đó, nếu lát nữa họ không chống cự nổi, chúng ta phải nhanh chóng qua giúp mới đúng.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy, lúc này mới bĩu môi, gật đầu.

Hai người không ai thèm để ý đến ai nữa.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân hiện đang đối phó với con Bạch Mao Cương Thi.

Sau khi thanh đại đao của Trương Kỳ Lân được bôi máu, lại chém trúng con Tống Tử, trên cánh tay nó lập tức xuất hiện một vết cắt, lộ ra xương trắng hếu.

“Xem ra cách này vẫn hiệu quả.” Trương Kỳ Lân thở dài, chỉ là như vậy, anh và Tần Mặc đều sẽ bị tổn thương một chút.

Tần Mặc là tổn thương nguyên khí, còn anh là tổn thương huyết

khí.

“Không còn cách nào khác, để hoàn thành nhiệm vụ lần này, chỉ có thể như vậy.” Tần Mặc nhún vai, Trương Kỳ Lân “ừ” một tiếng, hai người không ai nói thêm gì, chỉ lại liên thủ lao về phía con Tống Tử.

Con Bạch Mao Cương Thi thì tìm được một cơ hội, đưa tay nắm lấy thanh đại đao của Trương Kỳ Lân, nó muốn đoạt lấy thanh đao, nhưng vì vậy mà dính phải máu tươi của anh, trên tay nó liền xuất hiện một tia hắc khí.

Con Bạch Mao Cương Thi vội vàng rụt tay lại, trên tay nó có rất nhiều lông trắng, nhưng bây giờ đám lông đã bị thiêu rụi, chỉ còn lại một mảng đen kịt.

Tần Mặc lại nhân cơ hội này vòng ra sau lưng nó, một luồng năng lượng khổng lồ được anh giải phóng.

“Vô Song Kiếm Quyết!” Thanh kiếm này từ sau lưng con Bạch Mao Cương Thi chém về phía xương sống của nó.

Con Bạch Mao Cương Thi vội vàng xoay người, lớp lông trắng trên người nó lúc này cũng đột nhiên bùng lên, tạo thành một thứ giống như lá chắn, che trước mặt nó.

Nhưng khi sức mạnh màu đen của Tần Mặc va vào lá chắn này, lá chắn như thể tự động né tránh, tản ra xung quanh, nó chỉ có thể gắng gượng đỡ lấy đòn này của Tần Mặc.

Chỉ thấy trên đầu nó xuất hiện một vết hằn đỏ, xương sọ dường như cũng có một vết nứt.

Hành động của nó không vì vậy mà bị cản trở, nó lại lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc bĩu môi.

Trương Kỳ Lân đương nhiên không thể đứng đó xem kịch vui, anh trực tiếp đến đây giúp Tần Mặc.

Sức mạnh của hai bên không ngừng va chạm.

Tiếp theo, con Bạch Mao Cương Thi dường như đã cẩn thận hơn rất nhiều, nên Tần Mặc và Trương Kỳ Lân mãi không tìm được cơ hội nào.

"Không được, không thể lãng phí thời gian với nó nữa." Trương Kỳ Lân nheo mắt, họ đã lãng phí đủ thời gian ở đây rồi.

Tần Mặc "ừ" một tiếng.

"U Minh Bạo Liệt!" Lại một luồng sức mạnh nữa xuất hiện.

Chương 1298

Sau khi Tần Mặc đẩy nó ra, Bàn Tử và những người khác rất tự giác nấp sau tảng đá.

Chỉ thấy năng lượng của Tần Mặc nổ tung, sau đó lan ra xung quanh.

Con Bạch Mao Cương Thi không có chỗ né tránh, chỉ có thể dùng hai cánh tay bắt chéo trước mặt, và khi dư chấn của Tần Mặc va vào cánh tay nó, nơi trước đó bị Trương Kỳ Lân chém bị thương, lập tức gãy lìa.

"Uy lực này thật sự đáng sợ!" Bàn Tử không nhịn được kinh ngạc thốt lên, mấy người khác cũng đều gật đầu, đúng là như vậy.

Tần Mặc lúc này cũng đang nhìn chằm chằm con Bạch Mao Cương Thi ở cách đó không xa, xem ra không bao lâu nữa là có thể giải quyết được.

Nói thật, thực lực của con Bạch Mao Cương Thi này cũng không mạnh đến mức đó.

Trương Kỳ Lân thì thở phào nhẹ nhõm.

Anh và Tần Mặc liên thủ vẫn khá tốt, và sự ăn ý giữa hai người họ ngày càng sâu sắc hơn.

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó đến hai bên trái phải của con Tống Tử, tiếp tục đối kháng với nó.

"Kiếm Vũ Bát Phương!" Lại một luồng năng lượng nữa, đánh vào người con Tống Tử, mảng đen trên người nó càng ngày càng nghiêm trọng.

"Được rồi, đừng lãng phí thời gian với nó nữa, giải quyết nhanh

đi.” Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cũng nghĩ vậy.

Sau đó hai người lại cùng nhau lao về phía con Tống Tử.

Tuy thực lực của con Bạch Mao Cương Thi này quả thực rất đáng sợ, nhưng lần này nó gặp phải Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, không lâu sau, vết thương trên người nó ngày càng nhiều.

Con Bạch Mao Cương Thi nhận ra không thể tiếp tục đối đầu trực diện với hai người này, vì vậy nó liên tục né tránh, muốn tìm cơ hội.

Nhưng sao Tần Mặc có thể để nó làm vậy?

“Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!” Sức mạnh khổng lồ từ trên người Tần Mặc được giải phóng, chặn đường con Bạch Mao Cương Thi.

Nó thì dùng móng vuốt cào về phía khối băng tinh trước mặt.

Trên băng tinh xuất hiện một vết nứt, ngay khi nó sắp phá vỡ khối băng, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đã đến bên cạnh nó.

Tần Mặc vốn không hy vọng khối băng này có thể hoàn toàn chặn được đối phương, chỉ muốn làm chậm tốc độ của nó.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, sau đó hai người cầm vũ khí, từ hai bên trái phải đâm vào người con Bạch Mao Cương Thi.

Hai bên sườn của con Bạch Mao Cương Thi lập tức xuất hiện hai lỗ hổng lớn, trông vô cùng đáng sợ.

Trong miệng con Bạch Mao Cương Thi phát ra tiếng “cà cà”, mọi người nghe thấy âm thanh này đều nhíu mày, cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Tần Mặc trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nhìn nó nói: “Thật ngại quá.” Sau đó, Tần Mặc dùng sức rút thanh kiếm trong tay ra, đồng thời, trên người anh lại xuất hiện một ít sức mạnh màu đen.

Khí tức màu đen không ngừng bao quanh con Bạch Mao Cương

Thi.

Con Bạch Mao Cương Thi trong nháy mắt bị bao bọc, nó theo bản năng muốn chạy trốn khỏi đây, luồng khí tức này khiến nó cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Nhưng Tần Mặc lúc này lại tung ra một luồng năng lượng khác, khống chế không gian xung quanh.

"Không Gian Ngưng Tụ Thuật!" Không gian xung quanh lập tức bị đông cứng lại, con Bạch Mao Cương Thi cũng không thể trốn thoát, nó trực tiếp bị Tần Mặc húc trúng.

Không những thế, năng lượng màu đen kia còn hóa thành một con hắc long khổng lồ.

Hắc long trực tiếp xuyên qua thân thể nó.

Thân thể con Bạch Mao Cương Thi lập tức ngã xuống tại chỗ.

Giọng nói của hệ thống cũng vang lên vào lúc này. 【Đinh, tiêu diệt sinh vật mộ huyệt thành công, nhận được phần thưởng: Nhanh nhẹn *10, Thể lực *10, Sức mạnh *10, Tinh thần *10.】 Tần Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, may mà giải quyết được nó trong thời gian ngắn, không cần lãng phí thêm thời gian.

Bàn Tử và những người khác lúc này mới lại gần, sau đó họ nhìn chằm chằm vào xác con Bạch Mao Cương Thi trên đất.

"Thứ này trông ghê tởm quá đi?" Bàn Tử nhíu mày, bĩu môi, mấy người bên cạnh cũng đồng thanh.

"Đúng vậy." "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau khiêng nó sang một bên đi, lát nữa chúng ta còn có việc phải làm." Tần Mặc nhìn mấy người trước mặt, họ nghe vậy đều có chút nghi hoặc.

"Các cậu định làm gì?" Tần Mặc đảo mắt.

“Các cậu nói xem?

Chúng ta đã giết chết thứ này rồi, chắc chắn là phải để nước suối bên dưới trào ra.

Nó cứ nằm ở đây, cho dù nước suối có lên, trông cũng sẽ rất ghê tởm.” Họ đều “ừ” một tiếng, lời Tần Mặc nói cũng rất đúng.

Ngay lập tức, họ đeo găng tay vào, khiêng cái xác lên trên.

“Sợ nhất là đang khiêng thì cái xác này đột nhiên sống dậy.” Bàn Tử vừa nói vừa bĩu môi.

Tần Mặc đảo mắt.

“Nó đã bị đánh thành ra thế này, sao có thể sống lại được nữa?

Thôi, đừng nói nhảm nữa, mau vứt nó qua bên kia đi.” Sau khi mấy người họ vứt cái xác đi, lại đến bên chỗ mặt đất khô nứt.

Vết nứt trên đất vừa rồi đã trở nên rất lớn, họ có thể thông qua vết nứt này nhìn thấy dòng nước đang chảy bên dưới.

“Chết tiệt, hóa ra bên dưới thật sự có nước à, bây giờ làm sao để nước lên đây?” Bàn Tử chớp chớp mắt, nhìn dòng nước trong vắt bên dưới.

Đợi khi lấy được nước lên, rồi ngâm cái hộp vào trong, họ sẽ không cần lo lắng nữa.

Tần Mặc đưa tay xoa cằm, suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó lại nói với họ: “Dùng máy bơm nước thử xem.” “Anh còn mang cả máy bơm nước nữa à?” Bàn Tử ngẩn người, có chút khó hiểu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc bật cười, gật đầu.

“Đương nhiên rồi, ra ngoài tất nhiên phải chuẩn bị thêm nhiều công cụ, nếu không gặp phiền phức thì phải làm sao?” Họ nhìn nhau, vạn lần không ngờ Tần Mặc lại chuẩn bị đầy đủ đến vậy.

Tần Mặc đặt máy bơm nước xuống, sau đó thả một cái ống xuống bắt đầu bơm.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là, ngay cả dùng máy bơm cũng không thể đưa nước lên được.

Chương 1299

“Chuyện gì thế này?” “Tôi vừa cảm nhận được bên dưới dường như có một lực hút.

Nếu tôi đoán không sai, có lẽ bên dưới có một cái công tắc, công tắc đó có thể làm giảm áp suất không khí bên dưới, nên cho dù tôi có dùng sức thế nào, nước cũng sẽ không lên được.” Vì áp suất bên dưới quá thấp, nước tự nhiên sẽ chảy xuống dưới.

Mọi người đều nhíu mày, nếu nói như vậy thì phiền phức rồi.

“Nếu như vậy, chẳng phải chúng ta đều không có cách nào đưa nước lên sao, hay là phải tìm được cái cơ quan đó?” “Cứ thử xem có tìm được cơ quan không đã.

Nếu được thì tốt quá, còn nếu không thì tính sau.” Tần Mặc nói cho họ biết suy nghĩ của mình, họ đều “ừ” một tiếng, bây giờ không có phương pháp nào tốt hơn.

Sau đó, họ bắt đầu tìm kiếm kỹ lưỡng ở đây, nhưng tìm rất lâu vẫn không thấy cơ quan nào.

Họ đều có chút nản lòng, tìm một chỗ ngồi xuống.

Bây giờ trời đã tối đen, có chút không nhìn rõ phía trước.

“Hay là hôm nay chúng ta nghỉ ngơi một lát đi, tôi thực sự mệt không chịu nổi rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa lắc lắc cánh tay.

Hạo Thiên Chân bên cạnh bĩu môi.

“Cậu có làm gì đâu mà kêu mệt, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân còn chưa nói gì kia kìa?” Bàn Tử ho khan một tiếng, anh ta gật đầu, nói vậy hình như cũng đúng, những người không làm việc như họ không có tư cách kêu mệt.

“Thôi bỏ đi, bỏ đi.” Bàn Tử vừa nói vừa chống cằm.

Tần Mặc thấy anh ta như vậy, không nhịn được cười.

“Các cậu cứ nghỉ ngơi ở đây trước đi, ăn chút gì đó, tôi và Trương Kỳ Lân tìm thêm một lúc.” Tần Mặc luôn rất nhạy bén với cơ quan, chỉ cần anh phát hiện một chút manh mối là có thể mở được, nên anh không muốn lãng phí thời gian.

“Vậy anh cứ tự nhiên.” Bàn Tử vươn vai, anh ta không muốn đứng dậy nữa.

Hạo Thiên Chân dùng cùi chỏ huých Bàn Tử một cái, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ đứng dậy.

Tính cách của Bàn Tử chính là như vậy.

“Hôm nay còn nói muốn giảm béo, bây giờ đã không giảm nổi nữa rồi.” Tiền Sanh Đào đảo mắt, có chút bất đắc dĩ nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử cười hắc hắc.

“Các cậu cũng không phải không hiểu tôi, tôi chính là người như vậy, cho dù là giảm béo cũng chỉ là nói cho vui thôi, các cậu đừng để trong lòng, cứ coi như mình chưa nghe thấy gì là được rồi.” Họ có chút bất đắc dĩ thở dài, sớm biết tính cách của Bàn Tử là như vậy, đã không nên đặt hy vọng gì vào anh ta.

Tần Mặc họ đang tìm kiếm kỹ lưỡng ở đây.

Tần Mặc suy nghĩ một lát, rồi quay đầu lại, nhìn về phía xác con Bạch Mao Cương Thi.

“Nếu áp suất bên dưới thấp như vậy, thì nó đã lên đây bằng cách nào?” Tần Mặc nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân nheo mắt, lời này nói có vẻ rất đúng.

“Vậy bây giờ chúng ta phải bắt đầu từ trên người nó à?” Tần Mặc

“ừ” một tiếng, đi đến bên cạnh xác con Bạch Mao Cương Thi, sau đó xem xét kỹ trên người nó, không phát hiện ra chỗ nào không ổn.

“Lẽ nào lúc nó vừa lên đã kích hoạt cơ quan?” Tuy Tần Mặc không biết có phải như vậy không, nhưng nếu đã có manh mối này, họ bắt buộc phải đi kiểm tra.

Thế là Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đến chỗ vết nứt, quan sát kỹ tình hình bên dưới.

Dòng nước bên dưới vẫn đang chầm chậm chảy, hai người nhìn một lúc, quả nhiên phát hiện cách đó không xa có một cái cơ quan.

“Chắc là cái cơ quan đó rồi, ấn nó xuống là nước bên dưới sẽ lên.” “Nhưng áp suất bên dưới thấp như vậy, chúng ta làm sao xuống được?” Trương Kỳ Lân lắc đầu, nếu không cẩn thận, rất có thể sẽ bị áp suất bên dưới xé nát.

Tần Mặc xoa cằm suy nghĩ.

“Nhưng bây giờ không còn cách nào khác.

Vị trí của nơi đó khá đặc biệt, chúng ta không thể dùng thiết bị hay dụng cụ để mở cơ quan đó, nên chỉ có thể đi xuống.” “Để tôi.” Trương Kỳ Lân vừa nói vừa đứng dậy.

Anh không muốn Tần Mặc mạo hiểm.

Tần Mặc lại trực tiếp đặt tay lên vai Trương Kỳ Lân, ấn anh ngồi xuống, cười nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu.

Hơn nữa, trên người tôi có những năng lượng đặc thù này, có thể chịu được áp lực dưới đó, anh không cần lo lắng.” Áp lực càng xuống thấp, nội áp trong cơ thể họ sẽ càng lớn, có thể dẫn đến việc cơ thể nổ tung mà chết, nhưng Tần Mặc lại không cần phải lo lắng về điều đó.

Trương Kỳ Lân nhíu mày.

“Anh chắc là được chứ?

Đừng lừa tôi đấy.” “Có lẽ những người khác xuống đó đều sẽ gặp chuyện, nhưng tôi thì không, mọi người cứ yên tâm.” Tần Mặc cười cười, rồi chuẩn bị đi xuống.

“Chúng ta không thể ném cái hộp này xuống dưới được à?

Như vậy chẳng phải cũng là cho nó tiếp xúc với nước sao?” Bàn Tử vừa nói vừa đưa tay xoa cằm.

Tần Mặc liếc mắt xem thường.

“Làm gì có chuyện đơn giản như vậy.” Nói rồi, anh thử ném chiếc hộp xuống dưới, nhưng lại phát hiện ở giữa dường như có một rào cản.

Bàn Tử nhíu mày.

“Chuyện này cũng vô lý quá rồi, đây không phải là cố tình bắt chúng ta phải xuống sao?” Tần Mặc gật đầu.

“Không sao đâu, tôi sẽ không gặp chuyện gì, mọi người cứ ở yên đây là được.” Nhưng đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ phía không xa.

“May mà chúng tôi đến kịp.” Tần Mặc nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, phát hiện người đến chính là Uông gia Đại trưởng lão.

“Không ngờ các người đến cũng nhanh thật.” Tần Mặc nói với nụ cười nhạt trong mắt, nhìn thẳng vào Uông gia Đại trưởng lão.

Uông gia Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, âm trầm nhìn Tần Mặc.

“Anh còn mặt mũi mà nói vậy sao?

Nếu không phải anh lừa tôi, thì đã không thể lấy được cái hộp đó.

Khuyên anh một câu, mau giao hộp ra đây, nếu không đừng trách tôi không khách khí." Tần Mặc lại chỉ nhún vai.

"Có bản lĩnh thì ra tay đi, tôi cũng muốn xem ông có năng lực đến đâu." "Đương nhiên là phải ra tay rồi, nhưng người đó không phải là tôi." Uông gia Đại trưởng lão cười lớn, rồi vỗ tay một cái, Tiểu Vạn liền xuất hiện bên cạnh ông ta.

Chương 1300

Thấy ánh mắt Tiểu Vạn trở nên xám xịt, Tần Mặc nhíu mày.

"Các người đã làm gì?" "Anh nghĩ sao?" Uông gia Đại trưởng lão không giải thích, ngược lại còn hỏi vặn lại một câu.

Tần Mặc thấy ông ta như vậy liền biết tình trạng của Tiểu Vạn quả thật không ổn.

"Các người thật sự ngoài dự đoán của tôi." Tần Mặc nhìn chằm chằm Uông gia Đại trưởng lão.

"Lần trước khi các người nói, tôi còn tưởng các người đang lừa người, kết quả ông lại thật sự ra tay với người nhà Uông gia, phải biết cậu ta là người thừa kế của nhà các người đấy." "Người thừa kế lúc nào cũng có thể có, hơn nữa chỉ cần chúng tôi lấy được viên thuốc kia là có thể chữa khỏi cho nó.

Khuyên anh một câu, mau giao viên thuốc của anh ra đây, nếu không tính mạng của nó e là không giữ được." Ông ta nghiêng đầu, nhìn Tiểu Vạn bên cạnh.

Tần Mặc hít sâu một hơi, trong lòng giằng co.

Nói thật, bảo anh mặc kệ tính mạng của bạn bè, anh chắc chắn không làm được, nhưng viên thuốc này lại quan trọng với họ như vậy, anh không muốn dễ dàng giao ra.

"Nghĩ xong chưa?

Nếu còn không nói, vậy tôi sẽ để nó ra tay với các người.

Tôi tin với tính cách của các người, chắc sẽ không nỡ ra tay đối phó nó đâu nhỉ." Trong mắt Uông gia Đại trưởng lão mang theo một tia cười lạnh, nhìn Tần Mặc chằm chằm, ông ta muốn xem Tần Mặc

sẽ quyết định thế nào.

Tần Mặc hít sâu một hơi, nói thật, lần này đúng là làm khó anh rồi.

Mấy người bên cạnh nhìn nhau, rồi họ đều vội vàng đến bên Tần Mặc, Bàn Tử còn nhổ một bãi nước bọt, lớn tiếng mắng: "Lũ người này thật đúng là không biết xấu hổ, ngoài mấy thủ đoạn âm hiểm này ra, các người không làm được gì khác sao?

Có bản lĩnh thì đấu một trận quang minh chính đại với chúng tôi, đừng dùng người khác ra uy hiếp." Uông gia Đại trưởng lão nghe vậy, cười lạnh một tiếng.

"Tại sao tôi phải nghe các người?

Tôi biết thực lực của các người quả thật rất mạnh, cho dù Tần Mặc dẫn theo mấy tên phế vật các người, vẫn có thể đánh thắng chúng tôi, cho nên chúng tôi không chơi trò này với các người, chúng tôi cứ dùng Tiểu Vạn đấy." "Loại người do dự thiếu quyết đoán như các người, đáng bị chúng tôi nắm được thóp.

Nó vì các người mà làm nhiều như vậy, thậm chí không tiếc đối đầu với người nhà Uông gia." Tần Mặc nheo mắt, cứ nhìn chằm chằm đối phương, nhưng Uông gia Đại trưởng lão lại không hề sợ hãi, vì ông ta biết mấy người Tần Mặc sẽ không bỏ mặc Tiểu Vạn.

Tần Mặc thở dài.

"Nếu lần này các người giao hộp lại đây, vậy tôi phải kiểm tra kỹ một chút.

Đúng rồi, ngoài cái hộp ra, ông còn phải lấy ngọc bội ra nữa." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Ông cũng thú vị thật đấy, tại sao ông lại nghĩ rằng tôi vì một Tiểu Vạn mà giao hết tất cả những thứ này cho các người?" Tần Mặc nhìn chằm chằm đối phương.

Uông gia Đại trưởng lão lại lười nói nhiều với Tần Mặc, ông ta nhìn Tiểu Vạn bên cạnh.

"Bọn chúng không chịu giao đồ, lập tức qua đó cướp đồ trong tay chúng về đây." Nghe vậy, Tiểu Vạn lập tức gật đầu, rồi lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thở dài, rồi cất kỹ chiếc hộp, lao về phía Tiểu Vạn.

Hai người đối đầu với nhau, Tiểu Vạn ra tay tàn độc, nhưng Tần Mặc lại hết lần này đến lần khác nhượng bộ.

Hơn nữa sau khi uống viên thuốc kia, sức lực của Tiểu Vạn đã trở nên rất lớn.

Trong nhất thời, ngay cả Tần Mặc cũng không làm gì được cậu ta.

Sắc mặt Tần Mặc trở nên khó coi, cứ tiếp tục thế này, chẳng bao lâu nữa sẽ có phiền phức lớn.

Trương Kỳ Lân lập tức đến bên cạnh Tần Mặc giúp đỡ, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau.

Uông gia Đại trưởng lão cũng không vội, tuy nói hiện tại với bản lĩnh của ông ta có thể trực tiếp bắt Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, nhưng ông ta muốn thưởng thức cảnh tượng trước mắt.

Nghĩ đến điều gì đó, Tần Mặc trực tiếp cắt ngón tay của mình, khi Tiểu Vạn lại lao về phía anh, anh nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc, trực tiếp khống chế Tiểu Vạn, còn Tần Mặc thì đưa giọt máu trong tay vào miệng Tiểu Vạn.

Ánh mắt Tiểu Vạn dần trở nên trong sáng, trong mắt cậu mang theo một tia mờ mịt, nhìn xung quanh.

"Đây là đâu?

Tại sao tôi lại ở đây?" Tần Mặc có chút bất lực.

“Chúng tôi lấy được chìa khóa và hộp, liền chuẩn bị mang hộp đến đây, nghe nói nước ở đây có thể phá hủy cái hộp này.” “Cho nên chúng tôi định thử xem sao, nhưng không ngờ, người nhà cậu lại đuổi đến tận đây.” Tiểu Vạn nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Uông gia Đại trưởng lão, cậu đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu, lúc này ký ức trong đầu dần trở nên rõ ràng, cậu nhớ lại cảnh Uông gia Đại trưởng lão cho mình uống thuốc.

Uông gia Đại trưởng lão thì ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Tại sao lại như vậy?

Máu của hắn lại có thể đánh thức Tiểu Vạn?” Thực ra đây cũng chính là điểm đặc biệt của Tần Mặc.

Hiện tại Hắc Long Huyết Mạch của anh đã thức tỉnh 100%, thứ này có thể áp chế tất cả tà ác, cho nên mới có thể khiến Tiểu Vạn tỉnh lại.

Nhưng hiện tại viên thuốc kia vẫn còn trong cơ thể Tiểu Vạn, Tần Mặc không có cách nào lấy nó ra.

“Viên thuốc kia tạm thời bị máu của tôi chặn lại, nhưng lát nữa có thể cậu sẽ lại biến thành như vậy.” Tần Mặc thở dài.

Tiểu Vạn nghe vậy, trong mắt mang theo nụ cười nhạt.

“Hộp và chìa khóa anh đều lấy được rồi chứ?” Tần Mặc gật đầu.

Chuyện này là đương nhiên, hiện tại những thứ này chưa bị người nhà Uông gia lấy đi.

Nhưng nếu họ thật sự cứ bắt giữ Tiểu Vạn, vậy Tần Mặc cũng chỉ có thể tạm thời nhượng bộ.

“Vậy thì tốt rồi.” Nói xong, cậu lại nhìn về phía Uông gia Đại trưởng lão.

“Tôi không hiểu suy nghĩ của các người, nhưng tôi sẽ không để các người được như ý đâu.” Cậu cũng là người nhà Uông gia, từ nhỏ cũng bị nhồi nhét tư tưởng đó, nhưng cậu luôn cảm thấy những tư tưởng đó là sai trái.

Cậu không muốn người nhà Uông gia tiếp tục như vậy nữa, nếu cha đã quyết định từ bỏ cậu, vậy mạng này của cậu giữ lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tiểu Vạn hít sâu một hơi, nhìn về phía Tần Mặc, cười nói: “Cảm ơn anh thời gian qua đã chăm sóc tôi, tuy tôi là người nhà Uông gia, nhưng anh vẫn luôn bảo vệ tôi.” Tần Mặc nhíu mày, chưa kịp nói gì thêm, Tiểu Vạn đã trực tiếp rút một con dao găm từ trong ủng ra.

“Đừng cản tôi, như vậy chỉ khiến tôi thêm đau khổ thôi.” Tần Mặc đang định ra tay, nghe thấy câu này, tay anh hơi cử động một chút, nhưng Tiểu Vạn đã dùng dao găm trong tay đâm vào tim mình.

Chỉ thấy một con trùng từ trong tim cậu ta bò ra, bay về phía Tần Mặc.

Chương 1301

Tần Mặc nheo mắt, rồi trực tiếp dùng tay bắt lấy con trùng này, trên tay anh còn tỏa ra một ít sức mạnh màu đen.

Hơi dùng sức một chút, con trùng này liền biến mất.

Thân thể Tiểu Vạn lúc này trực tiếp mềm nhũn ngã xuống đất, Tần Mặc đưa tay đỡ lấy cậu.

Trong mắt cậu mang theo nụ cười nhạt, lại quay đầu nhìn Uông gia Đại trưởng lão không xa.

"Nói với cha, là con đã làm ông thất vọng, nhưng con không thể làm theo ý của mọi người được." Nói xong câu này, cậu liền nhắm mắt lại.

Uông gia Đại trưởng lão hít sâu một hơi, ông ta không ngờ, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, lại xảy ra chuyện như vậy.

Tuy họ đối với Tiểu Vạn quả thật rất thất vọng, nhưng cũng không thể vì thế mà trực tiếp để cậu ta hy sinh ở đây được.

Ngay lập tức, ông ta vội vàng vẫy tay, những người nhà Uông gia lập tức đến bên cạnh Tiểu Vạn.

Tần Mặc ngẩng đầu nhìn Uông gia Đại trưởng lão.

"Bây giờ các người hài lòng rồi chứ?" Uông gia Đại trưởng lão nắm chặt tay, sắc mặt có chút âm trầm.

"Chẳng lẽ tất cả những chuyện này không phải là vì anh sao?" Tần Mặc cười lớn một tiếng, thở dài, gật đầu.

"Ông nói sao thì là vậy đi, nhưng bây giờ sự đã đến nước này, mạng người không thể cứu lại được." Đặt thi thể xuống đất, hai

người nhà Uông gia nhìn nhau, rồi trực tiếp qua đó khiêng thi thể đi.

"Tự mang thi thể về báo cáo đi, còn về việc gia chủ Uông gia của các người có trách tội ông hay không, phải xem tâm tư của ông ta." Tần Mặc liếc Uông gia Đại trưởng lão một cái.

Trong lòng Uông gia Đại trưởng lão bây giờ vừa tức giận vừa đau khổ, ông ta hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn Tần Mặc.

"Khuyên anh một câu, mau giao cái hộp trong tay ra đây, nếu không đừng trách tôi không khách khí." "Vừa rồi ông để Tiểu Vạn đối phó tôi, tôi còn không giao đồ ra, ông nghĩ bây giờ tôi sẽ nghe ông sao?

Có bản lĩnh thì cứ cho người qua đây cướp đi, chúng ta xem thứ này cuối cùng sẽ thuộc về ai?" Tần Mặc nói xong quay đầu, nhìn chiếc hộp bên cạnh, Uông gia Đại trưởng lão nắm chặt tay.

"Nhóc con, đây là do cậu tự tìm lấy." Ông ta vẫy tay, liền có mấy người đến đây, vây Tần Mặc vào giữa.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia lập tức đến bên cạnh Tần Mặc giúp đỡ, Trương Kỳ Lân cũng cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay nhìn bọn họ.

"Nhanh chóng giải quyết bọn họ, sau đó đặt cái hộp này vào trong nước." Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Trương Kỳ Lân lập tức gật đầu.

Họ nhìn về phía Uông gia Đại trưởng lão, Uông gia Đại trưởng lão thấy họ như vậy liền hít sâu một hơi.

"Là các người đã hại chết Tiểu Vạn." Tần Mặc nghe vậy, cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo một tia khinh thường, anh nhìn sâu vào Uông gia Đại trưởng lão.

"Là ai làm chuyện này, chẳng lẽ trong lòng ông không tự biết sao?

Lại còn đổ chuyện này lên đầu chúng tôi.” Uông gia Đại trưởng lão bĩu môi.

“Vốn dĩ là các người làm, nếu không phải anh đánh thức nó, nó có làm ra hành vi như vậy không.” Tần Mặc lắc đầu, đối với loại người này, anh chẳng có gì để nói.

“Đừng nói nhảm với bọn chúng nữa, ra tay luôn đi.” Trong lòng Bàn Tử và mấy người kia cũng đang có lửa giận, họ có chút không chịu nổi nữa.

Tần Mặc đáp một tiếng, rồi mấy người họ thẳng tắp lao về phía Uông gia Đại trưởng lão.

Thực ra lần này Uông gia Đại trưởng lão không mang theo nhiều người, họ đã đặt cược toàn bộ vào Tiểu Vạn.

Họ không bao giờ ngờ rằng Tiểu Vạn lại quyết liệt như vậy, cho nên trong nhất thời họ có chút không chống đỡ nổi.

Đặc biệt là Uông gia Đại trưởng lão, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân liên thủ đối phó ông ta, hơn nữa hai người đều không nương tay, ông ta rất nhanh đã bị Tần Mặc đánh lui, ngã xuống đất.

Tần Mặc nhướng mày, hừ lạnh một tiếng.

“Nếu Tiểu Vạn đã mất, vậy ông cũng qua đó với nó đi.” Nói xong, Tần Mặc liền vung thanh kiếm trong tay, mắt thấy thanh kiếm sắp đâm vào người Uông gia Đại trưởng lão, ông ta vội vàng lăn sang một bên.

Ông ta biết cứ ở đây, chắc chắn sẽ không được lợi gì, vì vậy chỉ có thể nhìn sang những người Uông gia khác.

“Đừng ở đây nữa, chúng ta nên về thôi.” Họ nghe vậy, nhìn nhau, đều vội vàng gật đầu.

Nhưng họ muốn rời đi, Tần Mặc chưa chắc đã tha cho họ.

Đặc biệt là Uông gia Đại trưởng lão.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân chặn trước mặt Uông gia Đại trưởng lão, khiến ông ta không còn đường thoát, ông ta không nhịn được hít sâu một hơi.

"Hai người các người rốt cuộc muốn làm gì?" Sắc mặt Uông gia Đại trưởng lão khó coi nhìn chằm chằm hai người, Tần Mặc cười lớn.

"Bấy lâu nay, các người đã làm gì?

Chẳng lẽ trong lòng ông không rõ sao?

Bây giờ chúng tôi không thể làm gì ông à?" Uông gia Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

"Nếu các người đã nói vậy, vậy thì đừng trách tôi." Tiếp đó, hai bên lao vào nhau.

Nhưng khi đối chiến với hai người này, trong lòng ông ta vẫn luôn nghĩ cách làm sao để trốn thoát.

Tuy miệng nói lời tàn nhẫn, nhưng ông ta rất rõ, mình căn bản không phải là đối thủ của hai người này, cứ thế này chẳng bao lâu, ông ta sẽ thất bại.

Theo tính cách của hai người này, chắc chắn sẽ không tha cho ông ta.

Dù sao cái chết của Tiểu Vạn cũng có nguyên nhân rất lớn từ ông ta.

Do dự hồi lâu, ông ta mới lấy ra hai cái ám khí từ trên người, ném về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Nhưng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân vẫn luôn chú ý đến tình trạng

của ông ta, cho nên ông ta căn bản không thể thoát khỏi tay hai người.

Tìm được cơ hội, Tần Mặc một cước đá vào người Uông gia Đại trưởng lão, Uông gia Đại trưởng lão ngã xuống đất, ho ra một ngụm máu, sau đó ông ta đứng dậy, trừng mắt nhìn hai người.

"Đây là các người ép tôi." Nói xong, ông ta liền trực tiếp cắn nát đầu lưỡi của mình.

Một ngụm tinh huyết từ đầu lưỡi ông ta chảy ra.

Lúc này, toàn bộ cơ thể ông ta đều xảy ra một số thay đổi, trên người còn mọc ra một ít lông xanh.

Chương 1302

“Lục Mao Tống sao?” Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, thực lực này so với con vừa rồi họ đối phó còn kém hơn một chút, cho nên hai người họ ứng phó hoàn toàn không có vấn đề gì.

Uông gia Đại trưởng lão thì ngẩng đầu, nhìn hai người, bây giờ ông ta không nói nhảm nữa, thẳng tắp chộp về phía hai người.

Tần Mặc phát hiện trên tay ông ta lại mang theo rất nhiều hắc khí, những hắc khí này chắc hẳn chính là âm khí quanh quẩn trong cơ thể ông ta.

Nhưng không sao cả, chẳng có tác dụng gì.

Sau khi sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch được giải phóng, Uông gia Đại trưởng lão liền cảm thấy trên người có một áp lực cực lớn, ông ta kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Tại sao lại như vậy?

Lực lượng này cũng quá mạnh rồi?

Tần Mặc thấy thần sắc của ông ta, trong mắt mang theo nụ cười nhạt.

“Nhìn tôi như vậy làm gì?” Uông gia Đại trưởng lão không nói nhiều.

Chỉ thấy những hắc khí trên người ông ta, từ từ quấn vào nhau, đến trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc thấy những sức mạnh này, hừ lạnh một tiếng.

“Xích Luyện Thiên Hỏa!” Vô số ngọn lửa từ trên người Tần Mặc bay ra, thẳng tắp lao về phía Uông gia Đại trưởng lão.

Uông gia Đại trưởng lão bây giờ không thể tránh né, ông ta bị những ngọn lửa này thiêu đốt.

Ngay lập tức, ông ta liền cảm thấy âm khí trên người dường như đang từ từ tiêu tan, cho dù ông ta muốn giữ cũng có chút không giữ được.

Sao lại như vậy?

Ông ta có chút kinh hãi nhìn Tần Mặc, Tần Mặc giải thích với ông ta: "Trải qua chuyện vừa rồi, tôi còn tưởng ông đã biết huyết mạch của tôi có thể áp chế loại sức mạnh âm u trên người các người chứ, không ngờ ông lại không hề phát hiện ra." Tần Mặc lắc đầu, trong mắt mang theo một tia trào phúng.

Thấy Tần Mặc như vậy, Uông gia Đại trưởng lão tức giận không thôi, người nhà Uông gia của họ đáng bị Tần Mặc khắc chế sao?

Dù sao đi nữa, đã đến nước này rồi, ông ta không thể nhận thua với Tần Mặc.

Ngay lập tức, ông ta liền lao về phía Tần Mặc, trong chốc lát đã đến bên cạnh Tần Mặc, đá về phía ngực anh.

Tần Mặc bĩu môi.

Nhưng anh không để ý, chỉ vung thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm này đang quấn quanh sức mạnh Hắc Long Huyết Mạch.

Uông gia Đại trưởng lão dùng móng vuốt của mình đỡ một chút, lại phát hiện móng vuốt của mình trực tiếp bị thương, có thể thấy sức mạnh của ông ta quả thật không thể đấu cứng với năng lượng của Tần Mặc.

Trong lòng ông ta thắt lại, cứ tiếp tục như vậy, chẳng bao lâu nữa,

ông ta sẽ bị Tần Mặc giết chết.

Sau đó, thân thể ông ta không ngừng lùi về phía sau, nhưng Tần Mặc lúc này lại đến sau lưng ông ta, còn Trương Kỳ Lân từ chính diện tấn công ông ta.

Khi ông ta nhận ra bây giờ không thể ứng phó với hai người này, liền muốn quay người trốn khỏi nơi này, Tần Mặc lại ngưng tụ ra một lớp băng tinh dày trước mặt ông ta.

"Thủy Tinh Ngưng Kết Thuật!" Có băng tinh chặn đường đi của ông ta, ông ta căn bản không thể trốn thoát.

Uông gia Đại trưởng lão dùng móng vuốt của mình thử cào về phía băng tinh trước mặt, nhưng băng tinh này vô cùng dày, căn bản không phải là thứ ông ta có thể cào nát.

Tần Mặc nhíu mày.

"Xem ra ông còn kém xa con Bạch Mao Tống Tử trước đó, dù sao nó có thể tùy tiện phá vỡ băng tinh này, chỉ là lúc đó đã muộn rồi." "Cho nên ông nghĩ bây giờ ông còn có thể thoát ra được sao?" Trương Kỳ Lân bên cạnh cùng Tần Mặc một xướng một họa, tiếp đó hai người liền đồng thời tấn công về phía Uông gia Đại trưởng lão, Uông gia Đại trưởng lão lập tức bị vũ khí của hai người đâm xuyên qua người.

Ông ta hét lên một tiếng thảm thiết, rồi dùng móng vuốt của mình giữ lấy vũ khí của hai người, dùng sức quăng về phía trước một cái.

Bây giờ tuy được cứu, nhưng vết thương trên người ông ta đang không ngừng chảy máu, trên đó còn quấn quanh rất nhiều hắc khí, xem ra thương thế của ông ta rất nghiêm trọng.

Tần Mặc có chút kinh ngạc, anh nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh.

“Nếu tôi không cảm giác sai, âm khí trong cơ thể ông ta dường như đang từ từ trôi đi, chẳng bao lâu nữa, ông ta chắc sẽ không cầm cự được.” Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, trong mắt mang theo nụ cười nhạt.

“Đây không phải là rất tốt sao?” Cứ tiếp tục như vậy, ông ta căn bản không phải là đối thủ của hai người họ.

Uông gia Đại trưởng l lão vẫn muốn trốn khỏi nơi này, Tần Mặc lại không cho ông ta cơ hội.

Vừa rồi băng tinh không cẩn thận bị ông ta và Trương Kỳ Lân làm hỏng, nhưng bây giờ anh còn có thể dùng cách khác để khống chế Uông gia Đại trưởng lão này.

“Không Gian Ngưng Tụ!” Sức mạnh không gian khổng lồ xuất hiện xung quanh Uông gia Đại trưởng lão, Uông gia Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

Tiếp đó ông ta dùng sức muốn lao về phía trước, lại phát hiện không gian này lại không hề nhúc nhích.

Trong lòng ông ta lo lắng, đồng thời, máu trên người cũng chảy ngày càng nhiều, âm khí trôi đi cũng rất nhanh.

Hiện tại ông ta căn bản không thể chịu được sự tấn công của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

“Hàn Băng Ma Trảm!” Lại một đòn sức mạnh, bị Tần Mặc ném ra, va vào người Uông gia Đại trưởng lão, ông ta liền trực tiếp ngã xuống đất, thân thể còn va vào tảng đá.

Những người nhà Uông gia khác thấy vậy, liền vội vàng trốn khỏi nơi này, vì Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đang bận, cho nên không rảnh tay ngăn cản họ.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng như Tiền Sinh Đào chỉ có thể

chặn lại được một số ít người, những người khác đều đã trốn thoát.

Trong lòng Uông gia Đại trưởng lão tức giận không thôi, ông ta lớn tiếng gào thét.

“Các người chạy cái gì, mau quay lại cứu tôi, mang tôi đi cùng.” “Là ngài nói, nếu nhiệm vụ thất bại, phải có người quay về báo tin cho người trong gia tộc.

Đại trưởng lão, ngài cứ ở đây chặn bọn họ đi.” Người kia nói xong liền không ngoảnh đầu lại mà chạy trốn, Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

Anh nhìn Uông gia Đại trưởng lão mở miệng.

“Ông nói xem đây có phải là ông tự làm tự chịu không?

Trách được ai?” Tần Mặc nhún vai, thấy Tần Mặc như vậy, Uông gia Đại trưởng lão có chút sợ hãi, ông ta từ trong mắt Tần Mặc nhìn ra được một tia sát ý.

Quen biết Tần Mặc lâu như vậy chưa từng thấy Tần Mặc như thế này.

Xem ra lần này Tần Mặc quả thật là vì cái chết của Tiểu Vạn mới phẫn nộ như vậy.

Chương 1303

Thân thể Uông gia Đại trưởng lão không ngừng lùi về phía sau, nhưng vì sức mạnh của ông ta đã không còn bao nhiêu, cho nên tốc độ của ông ta vô cùng chậm chạp, Tần Mặc lúc này đến bên cạnh ông ta, một phát liền đạp lên lưng ông ta.

"Bây giờ tôi sẽ cho ông đi gặp Tiểu Vạn, tạ lỗi với cậu ta." Dứt lời, Tần Mặc liền vung thanh kiếm trong tay, thanh kiếm này một nhát liền chém đầu Uông gia Đại trưởng lão xuống.

Tần Mặc nắm chặt tay, máu văng lên người anh, nhưng anh lại rất lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Nếu không phải vì Uông gia Đại trưởng lão, Tiểu Vạn sẽ không biến thành như vậy.

Trương Kỳ Lân biết suy nghĩ trong lòng Tần Mặc, anh thở dài, đến bên cạnh Tần Mặc, lấy ra hai cái khăn từ trên người, lau máu cho Tần Mặc.

"Thế nào?

Không sao chứ?" Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc lúc này mới hoàn hồn lại, anh hít sâu một hơi, lắc đầu.

"Tôi không sao." Nói xong, Tần Mặc mới lạnh lùng liếc nhìn thi thể Uông gia Đại trưởng lão trên đất.

Uông gia Đại trưởng lão thật sự là chết không đáng tiếc, nếu không phải ông ta, căn bản sẽ không xảy ra tình huống như vậy.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, tiếp đó, anh lại quay đầu, nhìn về phía Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, họ đang đối phó với người nhà Uông gia.

Tần Mặc không nói nhảm, trực tiếp lao về phía những người này, một phát liền đánh ngã bọn họ xuống đất.

"Không cần giữ lại bọn họ." Trong số những người nhà Uông gia này, ngoài Tiểu Vạn ra, những người khác Tần Mặc đều không muốn quan tâm.

Mấy người kia gật đầu, tiếp đó họ liền giải quyết mấy người nhà Uông gia này.

Tần Mặc thở dài.

Thật đáng tiếc cho Tiểu Vạn.

Thi thể của Tiểu Vạn bây giờ đã bị những người nhà Uông gia kia mang về, nhưng Tần Mặc cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Anh quay đầu, lại nhìn về phía khe nứt.

"Bây giờ tôi xuống, các anh ở đây đợi tôi." Tần Mặc nhìn mấy người họ.

Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn Tần Mặc, bây giờ cảm xúc của Tần Mặc có chút không ổn định, cậu liền kéo tay Tần Mặc.

"Hay lát nữa anh hãy qua đó, tôi sợ bây giờ anh xuống sẽ có chuyện ngoài ý muốn." Tần Mặc biết họ lo lắng cho mình, đưa tay vỗ vỗ tay họ, trong mắt mang theo nụ cười nhạt.

"Yên tâm đi, tuy trong lòng tôi quả thật rất khó chịu, nhưng sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa đâu, các anh cứ ở đây đợi tôi là được." Mấy người kia nhìn nhau, nhưng Tần Mặc đã mở miệng rồi, vậy họ sẽ nghe lời Tần Mặc.

Ngay lập tức, họ đều chăm chú nhìn Tần Mặc, Tần Mặc bình tĩnh buộc một sợi dây thừng lên người mình, sau đó men theo khe nứt này leo xuống.

Chẳng bao lâu, anh đã đến tận cùng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt mang theo nụ cười nhạt.

"Yên tâm đi, tôi đã đến đây rồi." Tần Mặc nói, ngẩng đầu nhìn mấy người trên kia, mấy người kia đều đáp một tiếng.

Áp suất không khí dưới này quả thật rất thấp, cho nên Tần Mặc cảm nhận được những thứ trong cơ thể đang không ngừng phình ra, nhưng anh vẫn luôn dùng sức mạnh của mình để kìm nén, cho nên cũng không có tình huống đặc biệt nào xảy ra.

Anh nhìn về phía cơ quan kia.

Trương Kỳ Lân nhắc nhở Tần Mặc.

"Phải cẩn thận một chút.

Chưa chắc đã là cơ quan đó đâu!" Tần Mặc lập tức gật đầu, điểm này anh tự nhiên biết.

"Yên tâm." Nói xong, anh liền tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào cơ quan trước mặt.

Anh đặt tay lên cơ quan này, sau đó từ từ ấn xuống một chút, cơ quan liền phát ra tiếng ầm ầm.

Một lúc sau, Tần Mặc liền nghe thấy tiếng nước chảy rất lớn, anh cúi đầu, liền thấy nước đều đang trào lên trên, Tần Mặc lập tức đạp lên vách đá bên cạnh, sau đó ổn định rơi xuống mặt đất.

"Mau lên đi." Nói xong, Tần Mặc liền dẫn mấy người họ chạy lên trên, sau đó phía dưới liền hoàn toàn bị nước lấp đầy.

Nhưng điều khiến Tần Mặc và họ cảm thấy kinh ngạc là, nước này đạt đến một độ cao nhất định thì không trào ra nữa.

"Vô lý vậy sao?" Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm cảnh này, sau đó anh ta đi về phía trước, ngồi xổm xuống, đưa tay sờ thử,

lại phát hiện nước này vô cùng lạnh buốt, khiến anh ta cảm thấy một trận đau nhói.

Anh ta vội vàng rút tay về, lại có chút sợ hãi nhìn Tần Mặc.

"May mà anh không sao." Nếu Tần Mặc né chậm một chút, không chừng đã bị nước lạnh buốt này ngâm vào, đến lúc đó, e là cơ bắp cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Tần Mặc gật đầu.

"Đúng vậy, nhưng bây giờ nước đã ra rồi, chúng ta mau ngâm cái hộp này đi, đừng ở đây nữa." Ở lại đây chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Mấy người kia tự nhiên sẽ không nói nhiều, Tần Mặc trực tiếp đặt cái hộp này vào trong nước, lúc này cái hộp từ từ kết thành khối băng, nhưng Tần Mặc lại cảm nhận được có một luồng sức mạnh từ trong hộp không ngừng lan ra.

Tần Mặc và mấy người họ cứ ở đây, chẳng bao lâu sau, cái hộp này liền phát ra một tiếng 'cạch', Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cùng mấy người kia cẩn thận quan sát.

Sau khi cái hộp vỡ ra, Tần Mặc liền ngửi thấy trong không khí có một mùi hơi thối, anh nhíu mày.

"Nhưng đây là mùi thuốc bên trong." Tiếp đó, Tần Mặc lại nhìn chằm chằm vào vũng nước trước mặt, lại phát hiện nước lại trở nên đục ngầu.

Nhưng Tần Mặc và họ trong thời gian ngắn cũng không rời đi, vẫn luôn ở đây quan sát.

Bây giờ trời đã rất khuya, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân mệt không chịu nổi, hai người họ đều tìm một chỗ nghỉ ngơi, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân vẫn luôn ở đây quan sát.

“Không biết, lát nữa sẽ có kết quả thế nào.” Trương Kỳ Lân đưa tay xoa cằm, có chút tò mò nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc lắc đầu.

“Chắc là nước này sẽ từ từ trong lại, nhưng đây cũng là tôi đoán, tôi không rõ lắm.” Lại qua khoảng hai ba giờ nữa, vũng nước này lại thật sự trong vắt, Tần Mặc cười cười.

Tiền Sinh Đào bên cạnh thấy vậy, giơ ngón tay cái lên với Tần Mặc.

“Ông chủ, anh cũng lợi hại quá rồi đấy?

Tùy tiện cũng đoán ra được.” Tần Mặc xua tay.

“Chuyện này chẳng phải rất bình thường sao?

Chương 1304

Nhưng mà bây giờ nước đã trong trở lại, cái hộp cũng bị phá hủy rồi, chúng ta không có lý do gì để ở lại đây nữa.” Nói rồi, Tần Mặc đứng dậy, phủi tay, những người khác cũng đồng thanh đáp lời rồi đi theo anh.

Tần Mặc dẫn họ rời khỏi nơi này, không lâu sau đã trở về cửa hàng đồ cổ.

“Nghỉ ngơi đi.” Anh quay đầu lại, nhìn mấy người bên cạnh nói.

Họ đương nhiên cũng nghĩ vậy, dù sao thì suốt thời gian qua ai cũng mệt mỏi rã rời.

Sau đó, họ tìm một chỗ nghỉ ngơi, mãi cho đến sáng sớm hôm sau, Tần Mặc thức dậy liền làm bữa sáng cho mọi người.

Họ ngửi thấy mùi thức ăn Tần Mặc nấu mới tỉnh giấc.

“Được đấy Tần Mặc, không ngờ cậu lại đối xử tốt với chúng tôi như vậy.” Bàn Tử vừa nói vừa cười hì hì, rồi cầm lấy đồ ăn trước mặt bắt đầu ăn.

Tần Mặc liếc mắt xem thường.

“Tôi có lúc nào đối xử không tốt với các cậu đâu, ăn nhanh đi.” Trong mắt Tần Mặc thoáng hiện ý cười, mọi người đều gật đầu, vừa ăn vừa nhìn anh, hỏi han.

“Tiếp theo, cậu có dự định gì không?” Người của Uông gia đã không còn, Đại trưởng lão Uông gia coi như cũng mất đi một nhân tài, đối với họ cũng là một đả kích.

Còn Tần Mặc mấy ngày nay tâm trạng e là cũng chẳng tốt đẹp gì.

Nhưng dù sao đi nữa, họ vẫn phải tính toán cho bước tiếp theo, nếu không người của Uông gia nhất định sẽ ra tay với họ.

Đợi đến khi bọn chúng phản ứng lại, muốn đối phó với chúng e là không còn đơn giản như vậy nữa.

Tần Mặc thở dài.

"Còn có thể có dự định gì nữa?" Tần Mặc nhún vai.

Bây giờ anh thật sự chưa nghĩ ra, dù sao người của Uông gia vẫn chưa có động tĩnh gì, hơn nữa thuốc cũng đã bị hủy rồi.

"Chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây một thời gian rồi tính, vội làm gì?" Trương Kỳ Lân vẫn có chút lo lắng cho Tần Mặc, dù sao thời gian này ngày nào Tần Mặc cũng bận rộn, hơn nữa khi gặp phải những sinh vật trong mộ, đều là anh xông lên phía trước đối phó.

Tần Mặc mỉm cười, anh biết Trương Kỳ Lân đang quan tâm mình.

"Không sao đâu, họ làm vậy cũng chỉ là vì dự tính sau này của chúng ta thôi." Trương Kỳ Lân gật đầu, lý lẽ thì anh hiểu, nhưng anh không muốn Tần Mặc phải suy nghĩ nhiều như vậy, Tần Mặc đã quá mệt mỏi rồi.

Đặc biệt là lần này, Tiểu Vạn có kết cục như vậy, trong lòng Tần Mặc vẫn rất hối hận.

Tiểu Vạn là vì họ nên mới ra nông nỗi này.

"Tới đâu hay tới đó vậy, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, chúng ta bây giờ không cần vội, cứ chờ xem người của Uông gia ra chiêu thế nào, họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu." Tần Mặc nhìn mấy người họ.

Mấy người họ đều có chút bất lực, nhưng tâm tư của đám người Uông gia này luôn khó lường, hơn nữa người trong Cửu Môn bây giờ

không đoàn kết, họ không thể liên hợp lại để đối phó với người nhà họ Uông.

Hiện giờ, chỉ có thể chờ đợi Uông gia ra chiêu tiếp theo.

Chẳng bao lâu sau, có hai người của Uông gia đến tận cửa.

Nói thật, hai người họ khá sợ hãi, dù sao Tần Mặc và gia tộc họ luôn có thù oán, họ lo Tần Mặc sẽ trút giận lên người mình.

Sau khi gặp Tần Mặc, họ vội vàng đưa chiếc hộp trong tay cho anh.

"Đây là đồ của người trong gia tộc bảo tôi giao cho các anh, các anh cầm đi." Người này nói xong liền vội vàng rụt tay lại, quay người rời đi, trông có vẻ vô cùng sợ hãi.

Tần Mặc nhíu mày.

Nhưng anh không nói gì, chỉ mang chiếc hộp này về phòng, đặt lên bàn trước mặt.

Mấy người bên cạnh nhìn nhau, rồi lại nhìn Tần Mặc.

"Hộp gì đây?" "Người nhà họ Uông gửi tới, không biết họ có mục đích gì." "Có nên mở cái hộp này ra không, họ có thể gửi thứ gì chứ?" Bàn Tử có chút tò mò đưa tay ra, xoa cằm, nhìn mấy người trước mặt.

Tần Mặc liếc mắt.

"Cậu nghĩ với mối quan hệ giữa chúng ta và họ, họ có thể gửi thứ gì tốt đẹp sao?" "Không lẽ là thứ muốn lấy mạng chúng ta đấy chứ?" Bàn Tử nói xong, vội vàng lùi về phía sau, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Vốn dĩ tâm trạng mọi người đều không tốt, nghe vậy liền bật cười, họ bất đắc dĩ nhìn Bàn Tử.

"Cậu đang nghĩ gì vậy?

Nếu thứ bên trong này thật sự muốn lấy mạng chúng ta, vậy tại sao họ phải đợi lâu như vậy mới đưa đến?" Bàn Tử nghe vậy, gật gù, nói nghe cũng có lý.

"Vậy được rồi." Tần Mặc nhìn chằm chằm chiếc hộp trước mặt, anh nhíu mày.

"Tuy không biết trong hộp này đựng thứ gì, nhưng họ tuyệt đối không có ý tốt." "Hay là vứt cái hộp này đi, không cần thiết phải giữ lại." Hạo Thiên Chân nhìn Tần Mặc.

Bọn người Uông gia bây giờ đã hận họ thấu xương, cho dù thứ bên trong không thể gây nguy hại đến tính mạng họ, thì đối với họ cũng chẳng có tác dụng gì.

Tần Mặc lại thẳng thừng xua tay.

"Không cần quan tâm, cứ cất thứ này đi đã, để sau này hãy nói." Nói xong, Tần Mặc đưa chiếc hộp cho Tiền Sanh Đào, Tiền Sanh Đào gật đầu, cất chiếc hộp vào trong rương, không để ý đến nữa.

"Hai ngày nay chúng ta cứ nghỉ ngơi cho khỏe, dù sao bây giờ hy vọng của Uông gia cũng không còn nữa rồi." Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc.

Trong lòng Tần Mặc cũng nghĩ như vậy.

Hai ngày tiếp theo, họ ngày nào cũng vui chơi, mãi đến tối ngày thứ ba, Tần Mặc nhận được điện thoại của gia chủ Uông gia.

"Tần Mặc tiên sinh, mấy ngày nay anh nghỉ ngơi chắc tốt lắm nhỉ?

Con trai tôi bị anh hại thành ra thế này, anh mà còn có mặt mũi nghỉ ngơi sao." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Nó có kết cục như vậy, chẳng phải đều là do ông sao?

Sao ông còn mặt mũi nói những lời này?" "Bây giờ có một cách

cứu nó, anh có muốn thử không?" Tần Mặc nghe vậy, thẳng thừng lắc đầu.

"Không có cái gọi là phép cải tử hoàn sinh đâu, ông cũng đừng nghĩ nhiều nữa, cũng giống như cái pháp trường sinh mà các người vẫn luôn tìm kiếm, các người tìm cả ngàn năm, đã tìm thấy chưa?" Tần Mặc nghe thấy tiếng đồ vật bị đập vỡ từ đầu dây bên kia.

"Nếu không phải vì ngươi, chúng ta đã sớm lấy được đan dược rồi, bây giờ những viên đan dược đó đều bị ngươi hủy hết!

Con trai ta cũng bị ngươi hại chết, ngươi còn mặt mũi nói những lời bỏ đá xuống giếng này sao?" Tần Mặc thở dài.

Chương 1305

“Cái chết của nó chẳng phải do các người gây ra sao?

Sao ông có thể trút hết lên đầu tôi được?

Bấy lâu nay nó đã làm gì?

Trong lòng ông tự biết rõ.” “Tại sao ông lại đối xử với nó như vậy, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ.” Vốn dĩ thời gian này trong lòng Tần Mặc đã rất kìm nén, bây giờ trực tiếp bộc phát hết ra.

Người ở đầu dây bên kia rất lâu không nói nên lời.

Qua khoảng hai ba phút.

Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

“Nếu ông muốn ra tay thì cứ tùy ý, cho dù các người không làm gì, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho các người, chỉ là hai ngày nay tôi muốn nghỉ ngơi cho tốt mà thôi.” Ngay khi Tần Mặc chuẩn bị cúp máy, người bên kia lại nói.

“Dù sao Tiểu Vạn cũng đã làm rất nhiều vì cậu, lẽ nào cậu không thể vì nó mà làm một việc này sao?” “Tôi đã nói rồi, không có thuốc cải tử hoàn sinh nào cả.” Giọng Tần Mặc mang theo một tia phẫn nộ.

Trước đây dù gặp phải chuyện gì, tính tình Tần Mặc vẫn luôn rất bình tĩnh, nhưng giờ phút này, anh thật sự không nhịn được nữa.

“Đã đến lúc này rồi, lẽ nào ông vẫn không biết hối cải sao?” Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó thẳng thừng cúp máy, không thèm để ý đến đối phương nữa.

Dù đối phương nói gì, Tần Mặc cũng mặc kệ.

Bàn Tử và mấy người kia thấy Tần Mặc như vậy, đưa mắt nhìn

nhau, nhưng không ai dám đến khuyên, đành đồng loạt nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Chỉ có Trương Kỳ Lân và Tần Mặc quan hệ tốt hơn, nên chỉ có thể dựa vào anh ấy.

Trương Kỳ Lân thở dài, đến bên cạnh Tần Mặc, đưa tay vỗ vai anh.

"Được rồi, không sao đâu, mọi chuyện đã qua rồi." Tần Mặc lắc đầu.

"Sao có thể qua được chứ?

Tuy thời gian này thái độ của tôi rất bình thường, nhưng các cậu hẳn cũng cảm nhận được sự thay đổi trong cảm xúc của tôi." Hạo Thiên Chân im lặng.

Tính cách của Tần Mặc là như vậy, họ cũng không có cách nào.

"Vậy bây giờ cậu định thế nào?

Chúng ta có nên nghĩ cách đi đến ngôi mộ đó không, dù có tác dụng hay không, cũng coi như có một lời giải thích." Tần Mặc cười lạnh một tiếng.

"Có gì tốt để giải thích chứ?" Căn bản không có loại thuốc nào có thể khiến Tiểu Vạn sống lại, cho nên dù họ có đi cũng vô ích.

"Dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì, chúng ta cứ qua đó xem thử đi, chúng tôi biết trong lòng cậu không thoải mái, chúng ta đi xông vào ngôi mộ đó một phen." "Ở đây cũng chẳng có gì vui." Hạo Thiên Chân nghiêng đầu nhìn Tần Mặc, họ cũng biết chắc chắn không có loại thuốc đó, nhưng nếu đi vào đó mạo hiểm một chút, có thể khiến tâm trạng Tần Mặc thoải mái hơn.

"Nhưng nếu chúng ta gặp phải sự cố ở đó thì phải làm sao?

Tôi luôn cảm thấy người nhà họ Uông không tốt bụng đến mức tùy tiện nói cho chúng ta một ngôi mộ rồi để chúng ta đi qua." Tần Mặc gật đầu.

"Đúng là như vậy, họ không nhất định sẽ để chúng ta bình an trở về, nhưng cụ thể vẫn phải do các cậu quyết định." "Tôi thì sao cũng được, các cậu muốn đi thì chúng ta đi, không muốn đi thì thôi." Tần Mặc nhún vai, thực ra họ nói cũng có lý, chẳng qua chỉ là vào một ngôi mộ thôi, cũng không có gì to tát.

Họ nhìn nhau, rồi lại nhìn Tần Mặc.

"Vậy được rồi, chúng tôi biết rồi, nếu đã vậy, chúng ta qua đó xem thử." Bàn Tử vừa nói vừa giơ tay, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng giơ tay theo.

Thấy Trương Kỳ Lân và Tiền Sanh Đào không biểu quyết, Tần Mặc nhìn hai người họ.

Trương Kỳ Lân còn chưa có động tĩnh, Bàn Tử đã trực tiếp giơ tay anh lên.

Tiền Sanh Đào dậm chân.

"Các người không công bằng, Trương Kỳ Lân căn bản chưa nói ý kiến của mình, các người đang ép buộc anh ấy." "Cậu tự hỏi anh ấy xem, chúng tôi có ép buộc không?" Bàn Tử vừa nói vừa quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân liếc mắt xem thường.

"Tôi rút lui, các cậu tự quyết định đi." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử giơ ngón tay cái với Trương Kỳ Lân, sau đó cả hai cùng nhìn về phía Tiền Sanh Đào.

"Vậy thì không còn cách nào khác, bây giờ ngoài Tần Mặc ra, chúng ta chỉ có ba người, tỷ lệ là hai so với một." Tiền Sanh Đào có chút bất lực, anh chỉ có thể nhìn sang Tần Mặc bên cạnh.

“Họ bắt nạt người.” Tần Mặc nhún vai.

“Họ bắt nạt người thì tôi cũng đành chịu thôi, dù sao tôi cũng không quản được.” “Vậy bây giờ có phải chỉ có thể đi theo ý kiến của chúng tôi không?” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn Tiền Sanh Đào, họ hiểu Tiền Sanh Đào lo lắng cho Tần Mặc, nhưng họ cũng lo lắng cho Tần Mặc, chỉ là cách nghĩ của hai bên không giống nhau mà thôi.

Tiền Sanh Đào thở dài, thôi vậy, đúng là không nói lại được họ, dù sao anh cũng chỉ có một cái miệng.

“Vậy các người tùy tiện đi, tôi sao cũng được.” Trong mắt Tần Mặc thoáng hiện ý cười.

“Nếu đã vậy, mọi người đi thu dọn đồ đạc đi, nhưng chuyến đi này, chuyện ngôi mộ không cần thiết phải nói cho bọn người Uông gia, tránh để chúng biết sẽ đặt bẫy.” Dù chúng có thể đã chuẩn bị trước, nhưng cũng không sao.

Nhưng cũng có thể chúng thật sự vì Tiểu Vạn.

Cụ thể thế nào, Tần Mặc không muốn quản nhiều.

“Theo tôi thấy, ông ta chắc chắn vẫn không quan tâm đến Tiểu Vạn đâu, nếu không thì tại sao lại để chúng ta đi chứ?” Tiền Sanh Đào bĩu môi.

Anh cảm thấy bọn người Uông gia căn bản không có chút tình cảm chân thật nào.

“Cái này chúng ta khó nói, nhưng nếu đã chúng ta đã quyết định đi xem thử, thì đừng nghĩ nhiều nữa, nếu thật sự có thuốc, chúng ta cứ xem thành phần cụ thể trong thuốc là gì, sau đó hủy thuốc đi.” Tần Mặc trong lòng rất rõ, những loại thuốc này tuyệt đối không có tác dụng cải tử hoàn sinh hay trường sinh bất lão.

Chính vì người Uông gia mê muội những thứ này nên mới có kết

cục như vậy.

Gia chủ Uông gia tưởng rằng lấy tình cảm giữa ông ta và Tiểu Vạn ra nói chuyện thì anh sẽ làm con tốt thí cho ông ta, anh tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

"Vậy được, chúng ta đi trước." Trương Kỳ Lân mỉm cười, ở đó có thuốc hay không còn chưa chắc, nhưng cho dù họ bị lừa, cũng chỉ là bị bọn người Uông gia tính kế một chút thôi, đối với họ không là gì cả, họ có khả năng đối phó.

Trong số họ chỉ có Tiền Sanh Đào không ngừng thở dài, Tần Mặc nhìn anh, vỗ vai anh.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, có tôi ở đây, sẽ không để cậu gặp bất kỳ nguy hiểm nào về tính mạng." "Tôi không lo lắng về điều đó, tôi chỉ cảm thấy ông chủ quá tin tưởng họ, bọn người Uông gia đó đều không phải người tốt, anh cũng biết mà." Tần Mặc hiểu, anh ấy là vì mình, nên Tần Mặc liền cười nói với anh.

"Không sao đâu, từ trước đến nay, chúng ta và người Uông gia không đội trời chung, cho dù lần này là cạm bẫy của họ, chúng ta cũng thẳng thắn đối mặt, tiện thể cho họ biết, chúng ta không dễ bắt nạt như vậy đâu." Tiền Sanh Đào im lặng, gật đầu.

"Tôi biết rồi." Tần Mặc đã quyết định xong, anh là một cấp dưới thì còn có thể nói gì nữa?

Chỉ có thể làm theo ý của Tần Mặc.

Chương 1306

Tần Mặc mỉm cười, nhưng cũng không nói nhiều nữa, chỉ dẫn họ cùng nhau thu dọn đồ đạc, tiện thể chuẩn bị thêm chút đồ ăn, và các loại trang bị.

Những đồ ăn và trang bị này được Tần Mặc mang vào phòng, anh cất vào trong hệ thống, một lúc sau mới đi ra.

"Dù sao có Tần Mặc đi cùng chúng ta, chúng ta cứ coi như đi du lịch đi, lỡ như thật sự bị bọn người Uông gia tính kế, chúng ta tìm một nơi trốn đi, ngày ngày ăn uống no say chẳng phải tốt hơn sao." Bàn Tử cười hì hì.

Làm như vậy, coi như hoàn thành tâm nguyện của chính họ, mà còn có thể đề phòng bọn người Uông gia.

Tần Mặc nhướng mày.

"Tôi phát hiện cậu mỗi ngày nghĩ ngợi cũng thật là nhẹ nhàng." "Đó là đương nhiên rồi, chúng ta chỉ cần có thể tiếp tục sống, bọn người Uông gia sẽ không làm gì được chúng ta, đừng quên một câu, còn núi xanh thì không sợ thiếu củi đốt." "Vậy sao mỗi lần gặp nguy hiểm đến tính mạng cậu không nói như vậy đi?" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

"Thì sao chứ?" Anh ta không nói nhiều nữa, chỉ ở lại cửa hàng đồ cổ của Tần Mặc nghỉ ngơi một thời gian, sáng sớm hôm sau họ mới thu dọn hành lý, chuẩn bị xuất phát.

"Người Uông gia đã gửi vị trí cụ thể cho tôi rồi, họ chắc cũng không chắc chắn chúng ta có đi hay không, bây giờ chúng ta có thể ra tay bất ngờ." Dù sao mới là ngày thứ hai, người Uông gia dù có nghĩ họ sẽ đi, cũng không ngờ họ có thể đi sớm như vậy.

“Nói có lý, vậy chúng ta mau đi thôi, đừng chậm trễ ở đây nữa.” Bàn Tử cười hì hì.

Anh ta đã không thể chờ đợi được nữa, con người anh ta chính là có tinh thần mạo hiểm, bất kể lúc nào có thể đi vào mộ thám hiểm đều là tốt.

Tần Mặc nhướng mày, đáp một tiếng.

Chẳng bao lâu sau, họ đã đến gần địa điểm đó.

Sau khi đến nơi, Tần Mặc dò xét một chút, rồi nhíu mày.

“Chỗ này không giống có mộ.” Tiền Sanh Đào nghe vậy, lập tức kích động, anh khuyên.

“Ông chủ, bây giờ anh thấy chưa?

Mấy cái này nói không chừng đều là họ lừa chúng ta đó.

Đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta rời khỏi đây đi.” Tần Mặc lại xua tay.

“Trước đây cũng thỉnh thoảng có tình huống như vậy, chúng ta ở đây nghiên cứu kỹ một chút, nếu xác định thật sự không có, chúng ta hãy rời đi, nếu không chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Đã chạy xa như vậy để đến đây rồi.” Nơi này là một dãy núi ở trung tâm bản đồ.

“Hay là chúng ta đi tiếp về phía trước một chút đi.” Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc bên cạnh, anh cũng cảm thấy nếu đã đến đây rồi, thì chắc chắn không thể lãng phí cơ hội lần này.

Chỉ riêng đoạn đường này họ đã mất một hai ngày, cộng thêm việc leo núi, lại mất thêm hai ngày nữa.

Nếu cứ như vậy quay về, chẳng phải công cốc sao?

Tần Mặc gật đầu, cùng họ tiếp tục đi về phía trước.

"Hay là chúng ta leo lên đỉnh núi trước đi, ngọn núi kia có vẻ cao nhất, ở đó có thể quan sát rõ hơn tình hình dãy núi bên này, nói không chừng sẽ phát hiện ra có mộ ở đâu đó thì sao?" Người xưa xây mộ rất chú trọng, họ phải chọn một nơi có phong thủy tốt.

Trong lòng Tần Mặc cũng nghĩ như vậy, do đó, họ liền chạy về phía ngọn núi đó.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến đỉnh núi, lại đưa mắt nhìn xuống dưới.

Lúc này, họ đột nhiên chú ý thấy trên con đường vừa đi qua, lại mọc ra một ngôi làng nhỏ.

"Tần Mặc, chúng ta có phải từ bên đó qua không?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa trợn to mắt, cậu chỉ về hướng đó.

Tần Mặc nheo mắt, gật đầu.

"Đúng là từ bên đó đến, thật kỳ lạ, lúc nãy chúng ta lại không phát hiện ra." "Vậy không lẽ đó là một ngôi làng ma chứ?" Bàn Tử nói với giọng có chút phấn khích, không hề có chút sợ hãi nào, tuy rằng tình huống lần này gặp phải quả thực rất kỳ dị, nhưng anh ta rất muốn qua đó.

"Lỡ như lát nữa chúng ta qua đó, phát hiện ngôi làng đó biến mất thì phải làm sao?" Tiền Sanh Đào tò mò nhìn Tần Mặc, anh ta bây giờ đã chấp nhận số phận, nếu đã đến đây rồi, thì chỉ có thể đi theo họ về phía trước.

Tần Mặc mỉm cười.

"Chắc không đến nỗi đâu, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta cứ qua đó xem tình hình trước rồi nói." Tiếp đó, Tần Mặc liền dẫn họ đi về phía trước, không bao lâu sau, họ đã đến ngôi làng nhỏ này.

Đến cổng làng, họ phát hiện ngôi làng này quả thực vẫn luôn ở đây.

"Lẽ nào là do lúc nãy chúng ta không chú ý?

Là do chúng ta đi đường quá nhanh." Bàn Tử đưa tay xoa cằm, nói là làng ma thì anh ta không tin lắm, tuy rằng chuyện xảy ra trong mộ thường khá kỳ dị, nhưng đây là ban ngày ban mặt.

"Kệ đi, vào xem chẳng phải sẽ biết sao?" Hạo Thiên Chân nói xong liền đi về phía trước, Tần Mặc và mấy người kia đi theo sau cậu, sau khi vào làng, họ mới phát hiện ngôi làng này khá hoang vắng.

Không chỉ vậy, vào làng lâu như vậy, họ cũng không gặp một bóng người.

"Kỳ lạ thật, lẽ nào trong ngôi làng này không có người ở sao?" Bàn Tử có chút tò mò nhíu mày, nhưng nhìn lại không giống, ngôi làng này có vẻ khá gọn gàng, chỉ là một số ngôi nhà hơi đổ nát mà thôi.

"Chúng tôi không phải là người sao?" Bên cạnh vang lên một giọng nói, dọa mấy người họ giật nảy mình.

Họ đều nhìn về phía đó, phát hiện có một ông lão đang chống gậy đứng ở đó, ông hừ lạnh một tiếng.

"Các cậu từ đâu đến?

Cũng quá vô lễ rồi đấy?

Một ngôi làng tốt đẹp của chúng tôi, các cậu lại nói bên này không có người." Tần Mặc ho nhẹ một tiếng, cười bước tới, nói với ông.

"Lão bá thật ngại quá, chúng tôi vừa vào làng đi một lúc lâu mà không gặp ai, nên mới có suy đoán như vậy, ông đừng để ý." Thấy thái độ của Tần Mặc như vậy, sắc mặt ông lão mới tốt hơn nhiều, ông hài lòng gật đầu, lại nhìn Bàn Tử bên cạnh.

“Thấy chưa?

Học hỏi người ta đi, rồi nhìn lại cái thằng mập nhà cậu xem, miệng mồm không biết giữ cửa gì cả.” Bàn Tử nhíu mày, anh ta hình như cũng không nói gì quá đáng, sao phản ứng của đối phương lại lớn như vậy?

“Được rồi, nếu đã trong làng này có người, vậy chúng ta cứ đi theo họ đi, đừng nghĩ nhiều nữa.” Tần Mặc an ủi Bàn Tử, Bàn Tử bĩu môi, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu, ngoan ngoãn đi theo họ.

Khi Tần Mặc đi theo ông lão về phía trước, anh có chút tò mò hỏi.

“Phải rồi, lão tiên sinh, tại sao những ngôi nhà bên đó lại không có người ở vậy?

Trong làng ông còn bao nhiêu người?” Ông lão nhìn Tần Mặc hai lần.

“Các cậu đến đây có việc gì không?” Tần Mặc mỉm cười.

Chương 1307

“Mấy người chúng tôi thích thám hiểm, nên mới vào dãy núi này, nhưng ông cũng thấy đấy, trời sắp tối rồi, chúng tôi muốn tìm một nơi để ở, nhưng chúng tôi tìm mãi mà không thấy có thôn làng nào.” Ông lão gật đầu.

“Ra là vậy, các cậu đi theo tôi trước đi, lát nữa sẽ giải thích cho các cậu.” Dù Tần Mặc không hiểu, nhưng vẫn đi theo, không bao lâu sau, họ đã đến vị trí đầu làng.

“Bên này chỉ có hơn mười hộ gia đình, mà còn lại cũng toàn là ông già bà cả, những người trẻ khác đều ra ngoài làm ăn hết rồi.” Ông lão thở dài, nói với Tần Mặc một chút, sau đó ông mở cửa nhà mình, để Tần Mặc và họ đi vào.

“Vào nhà tôi ngồi một lúc đi.” Tần Mặc không từ chối, cùng mấy người họ vào trong sân mới phát hiện cái sân này khá là đổ nát, chắc là ngôi nhà trăm năm tuổi.

“Ông lão, điều kiện ở đây của các ông tệ đến vậy sao?

Mưa có bị dột không?” Bàn Tử có chút tò mò nhìn ông lão, ông lão bĩu môi.

“Cậu nghĩ những người già trong làng chúng tôi già rồi thì không có bản lĩnh gì sao?

Cho dù nhà này thật sự bị dột, chúng tôi cũng có thể tự sửa, không cần cậu lo chuyện bao đồng.

Cậu nói chuyện tôi không thích nghe chút nào, không muốn để ý đến cậu nữa.” Bàn Tử liếc mắt xem thường.

“Ông không muốn để ý đến tôi, tôi còn lười nói chuyện với ông

đấy.” Dù sao có Tần Mặc và Trương Kỳ Lân ở đây, cứ để họ nói, mình tốt nhất không nên nói nhiều, để lát nữa cãi nhau với ông lão này, họ lại không cho mấy người mình ở đây thì phiền.

Hơn nữa ngôi làng này kỳ lạ như vậy, họ vẫn muốn hỏi tình hình cụ thể.

“Lão bá, ông đừng chấp nhặt với cậu ấy làm gì, cậu ấy nói chuyện chính là như vậy, nhưng không có ý xấu đâu.” Tần Mặc cười nhìn ông lão, ông lão hừ lạnh một tiếng.

“Nếu không phải nể mặt mấy cậu thanh niên các cậu, tôi đã không muốn giữ cậu ta ở đây rồi.” Sau đó ông bê cho mấy người Tần Mặc vài cái ghế nhỏ, những chiếc ghế này hình như đều là do họ tự làm, thậm chí có mấy cái là khúc gỗ.

“Ngồi đây đi.” Tần Mặc và họ ngồi xuống.

Ông lão thở dài, nói với Tần Mặc và họ.

“Những người già trong làng chúng tôi đều ở đây, vì trong làng chúng tôi quá ít người, nếu ở quá phân tán, những người chúng tôi có thể sẽ không chăm sóc được cho nhau.” “Lỡ như ngày nào đó ai có bệnh tật tai nạn, không có người phát hiện, vậy chẳng phải xong đời rồi sao?” Tần Mặc nhướng mày, xem ra người này nghĩ cũng khá thấu đáo.

“Ra là vậy.” “Nói như vậy, các ông cũng khá là thông suốt, vậy sao ông lão này nói chuyện lại cố chấp như vậy?” Bàn Tử vốn là người ruột để ngoài da, anh ta nói câu này không nghĩ nhiều, nhưng lọt vào tai ông lão lại thành ra khác.

Ông lão âm trầm nhìn Bàn Tử, Bàn Tử lúc này mới ho nhẹ một tiếng.

“Ý tôi là người trong làng các ông đều rất thông minh, lại biết

dùng cách này để giúp đỡ lẫn nhau.” Ông lão bĩu môi.

“Sau này cậu mập này nói chuyện, tôi sẽ trực tiếp bỏ qua, không thích cậu chút nào.” “Ông lại không phải mỹ nữ, ông không thích tôi thì tốt quá, dù sao tôi cũng chẳng có hứng thú gì với ông.” Mấy người kia đều ho khan, Bàn Tử đúng là không có đầu óc gì cả.

“Vậy lúc chúng tôi mới bắt đầu đi qua đây, không hề phát hiện có ngôi làng nào, sao sau đó lại đột nhiên xuất hiện?

Là do chúng tôi không chú ý sao?” Tần Mặc nhìn ông lão.

Ông lão trợn to mắt, trong mắt thoáng qua một tia kinh hãi.

“Thật hay giả?” Tần Mặc gật đầu.

“Đúng là như vậy.” Ông lão nuốt nước bọt, giải thích với mấy người Tần Mặc.

“Ngôi làng của chúng tôi vẫn luôn có hiện tượng kỳ lạ.

Không giấu gì các cậu, thực ra việc chúng tôi sống cùng nhau cũng có liên quan đến chuyện này.” “Có thể nói cụ thể hơn được không?” Tần Mặc nhìn ông lão.

Ông lão thở dài.

“Nhiều năm trước đã xảy ra chuyện như vậy, từng có hai người làng ngoài đến đây, lúc đó họ không phát hiện ra làng của chúng tôi, sau đó không biết vì sao lại vào được đây.” “Lúc đó chúng tôi còn không tin, nhưng chúng tôi cũng không nghĩ nhiều, sau đó có một người cứ luôn nói về Sơn Thần.

Còn nói họ nhất định đã chọc giận Sơn Thần.” “Trong làng chúng tôi vẫn luôn có tục lệ tế tự Sơn Thần, lúc đó chúng tôi không nghi ngờ gì, nhưng đến khi chúng tôi đi tế tự lại, thì phát hiện miếu Sơn Thần đã bị người ta phá hủy rồi.” “Phải rồi, miếu Sơn Thần đó ở trên núi,

không biết các cậu có phát hiện ra không?" Ông lão tò mò nhìn Tần Mặc, họ Tần Mặc lắc đầu, điểm này mình thật sự không chú ý đến.

Bàn Tử thì ho khan một tiếng, trên mặt lộ vẻ khó xử, thấy anh ta như vậy, Tần Mặc liền biết anh ta chắc đã chú ý đến, chỉ là không biết anh ta đã làm gì với miếu Sơn Thần đó.

"Nói đi, có chuyện gì giấu chúng tôi." Bàn Tử đưa tay sờ mũi, giải thích với Tần Mặc và họ.

"Lúc đó tôi không phải rất muốn đi vệ sinh sao?

Tôi liền tìm một chỗ, kết quả tôi còn chưa đi, đã nhìn thấy một cái miếu Sơn Thần đặc biệt nhỏ, hơn nữa còn rất nát, tôi liền qua đó đi vệ sinh." Hạo Thiên Chân nghe vậy, hít một hơi khí lạnh, cậu tát một cái vào người Bàn Tử.

"Cậu đúng là không biết kiêng kỵ gì cả, cho dù cậu không tin cũng không thể làm chuyện như vậy chứ, dù sao chúng ta cũng đang ở trong núi." "Tôi không phải là không nghĩ nhiều sao, hơn nữa, cái miếu Sơn Thần đó tuy nát, nhưng dù sao cũng có thể che cho tôi một chút." Bàn Tử ho khan một tiếng.

Tần Mặc thì không nghĩ nhiều, chỉ lại nhìn ông lão.

"Vậy có nghĩa là hai người đó đã bất kính với miếu Sơn Thần, sau đó đến làng các ông thì xảy ra một số chuyện, đúng không?" Đây chỉ là Tần Mặc đoán, nhưng trước đây mỗi lần gặp chuyện kỳ lạ đều có kết quả như vậy.

Ông lão lập tức đáp một tiếng, tiếp tục nói với Tần Mặc và họ.

"Đúng là như vậy, lúc đó chúng tôi còn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, chúng tôi vốn định xây lại một cái miếu Sơn Thần mới.

Nhưng chỉ cần chúng tôi bắt đầu xây miếu Sơn Thần, thì sẽ có

người bị thương ở đó, cho nên việc xây miếu Sơn Thần cũng đành phải dừng lại." "Lúc các cậu mới vào làng, hẳn là đã để ý thấy, bên kia có một cái miếu Sơn Thần." Tần Mặc đáp một tiếng, đầu làng đúng là có một cái, hơn nữa mới chỉ xây được một chút.

Bọn họ quả thực đã thấy, chỉ là không để tâm nhiều mà thôi.

"Gây nghiệt à, sau đó hai người kia vì chuyện này mà phát điên, chẳng hiểu sao, hai người họ lại chết." Bàn Tử cau mày.

"Ý của ông là, hai người họ ra nông nỗi này là do Sơn Thần sao?" Ông lão vội làm một động tác dừng lại, trừng mắt nhìn Bàn Tử.

"Cậu nhóc này, cậu muốn chết thì thôi đi, đừng có liên lụy đến chúng tôi.

Sơn Thần sao có thể làm chuyện như vậy?

Là do chính họ đã mạo phạm Sơn Thần, nên mới gặp báo ứng thôi." Bàn Tử có chút bất lực, làm gì có chuyện báo với chả ứng chứ?

Hắn quay đầu nhìn Tần Mặc bên cạnh, Tần Mặc bèn nói với ông lão.

"Ông có thể kể tiếp được không ạ?

Chúng tôi muốn tìm hiểu thêm về những chuyện này, ông cũng biết chúng tôi là dân thám hiểm, chuyên đi khắp nơi sưu tầm những câu chuyện như thế." "Hơn nữa, tính hiếu kỳ của chúng tôi khá cao, nếu ông không kể hết, tối nay chúng tôi sẽ không ngủ được." Ông lão gật đầu, kể tiếp.

"Dân làng chúng tôi thấy họ đáng thương nên đã đem họ đi chôn cất, nhưng các cậu đoán xem đã xảy ra chuyện gì?" Mấy người Tần Mặc lắc đầu.

"Nửa đêm, có người trong làng chúng tôi dậy đi vệ sinh, vậy mà

lại nhìn thấy hai người họ.

Lúc đó chúng tôi còn nghĩ có lẽ người đó thức dậy đi vệ sinh ban đêm nên nhìn nhầm, nhưng sau đó chúng tôi đến nơi cất giữ thi thể xem thử, phát hiện thi thể của họ đã không còn ở đó nữa." Tần Mặc cau mày, nếu đúng là như vậy thì quả thực rất kỳ lạ.

Chương 1308

“Còn chuyện gì khác không ạ?” Ông lão xua tay.

“Kể từ ngày đó, thường xuyên có người nhìn thấy bóng ma xuất hiện vào ban đêm, vì vậy người ở đây không ai dám ra ngoài vào nửa đêm, hơn nữa người trong làng cũng đã dọn đi hết, chỉ còn lại mấy ông bà già chúng tôi thôi.” “Chúng tôi không còn sức lực để đi lại, chỉ có thể tiếp tục ở lại trong làng.” “Vậy con cái của các ông không lo cho các ông sao?” Bàn Tử cau mày, nếu như vậy thì những người đó cũng quá bất hiếu rồi?

Ông lão thở dài một hơi.

“Chúng tôi đã đến tuổi này rồi, còn tâm tư đâu mà muốn dọn đi nữa, chúng tôi chỉ cầu nửa đời sau được yên ổn.” “Nhưng ở đây có bóng ma, các ông còn có thể sống ở đây được sao?” Tiền Sanh Đào có chút bất lực khuyên nhủ họ, anh ta thấy những người này quá cố chấp, hoàn toàn không cần thiết phải ở lại đây.

Ông lão gật đầu.

“Trong làng đúng là có người nói vậy, nên họ cũng muốn dọn đi.

Những người còn lại, hoặc là không có con cái, hoặc là con cái không bao giờ về, hoặc là có tình cảm với ngôi làng này, không muốn rời đi.

Chúng tôi chỉ có thể ở lại đây thôi.” Tần Mặc hiểu ra, đáp một tiếng.

“Vậy là tối nào cũng có bóng ma xuất hiện sao?” Bàn Tử nói câu này, vừa nói vừa xoa cằm.

Ông lão trừng mắt nhìn Bàn Tử.

“Tôi nói cho cậu biết nhé, cậu trai trẻ, tuy tôi không thích tính cách của cậu, nhưng phải nói cho cậu biết, nếu cậu thật sự không cẩn thận đụng phải những bóng ma đó, nói không chừng sẽ bị chúng dọa cho ngớ ngẩn đấy.” “Trong làng chúng tôi đã có trường hợp như vậy rồi.” Tần Mặc nhướng mày, nhìn sang Bàn Tử bên cạnh, nếu Bàn Tử thật sự có ý nghĩ đó, thì dù ông lão có khuyên thế nào, hắn cũng sẽ không nghe.

Bàn Tử cười hề hề.

“Ông lão, ông yên tâm đi, tôi không thấy mình sống dai quá đâu.” Ông lão lúc này mới đáp một tiếng, rồi lại thở dài, nói với nhóm Tần Mặc.

“Lão già này có tuổi rồi nên thích nói lảm nhảm, các cậu đừng để trong lòng.

Hơn nữa nếu các cậu chỉ ở đây một đêm, cũng chưa chắc gặp được bóng ma, bóng ma không nhất định xuất hiện lúc nào.” Tần Mặc cười cười.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Ông lão xua tay, đi vào bếp trước, chuẩn bị nấu chút gì đó cho nhóm Tần Mặc.

Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc.

“Anh nghĩ sao?” “Chắc chắn không có bóng ma nào tồn tại cả, nhưng thi thể của hai người họ quả thật có chút kỳ quái.

Nếu tối nay có thời gian, chúng ta có thể đi xem xét tình hình.” “Nhưng lỡ chúng ta gặp phải bóng ma thì sao?” Tiền Sanh Đào có chút lo lắng.

Anh ta vốn nhát gan, tuy đã cùng nhóm Tần Mặc xuống mộ vài lần, nhưng chưa từng trải qua chuyện như thế này.

Hơn nữa, ông lão kia kể chuyện có đầu có đuôi, anh ta thực sự có

chút sợ hãi.

Tần Mặc thở dài.

“Vậy thì đến lúc đó cậu cứ ở lại đây, mấy người chúng tôi qua đó xem tình hình.

Yên tâm đi, không lâu sau chúng tôi sẽ về thôi.” “Không được, tôi lo cho các anh.” Tiền Sanh Đào xua tay.

Chẳng phải chỉ là bóng ma thôi sao?

Không sao, dù sao cũng có mấy người Tần Mặc ở đây, hơn nữa trên người Tần Mặc còn có Hắc Long Huyết Mạch, anh ta không tin mấy thứ đó dám lại gần Tần Mặc.

“Vậy được, chúng ta quyết định vậy đi.” Bàn Tử cười hề hề.

“Nếu thật sự để Bàn Gia này gặp phải hai bóng ma đó, Bàn Gia tôi đây phải xem thử chúng rốt cuộc là thứ gì.” Bàn Tử quả thật rất tò mò, dù sao cũng chưa từng thấy qua.

Tần Mặc bật cười.

“Đừng để đến lúc đó bị chúng dọa chết khiếp đấy.

Hơn nữa, anh không nghe ông lão kia nói sao?

Là vì hai người đó đã mạo phạm Sơn Thần nên mới có kết cục như vậy.

Anh làm chuyện đó, không chừng cũng sẽ bị báo ứng.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

“Bàn Gia tôi đây không sợ nhất là mấy thứ này, có bản lĩnh thì cứ khiến tôi biến thành như hai người kia đi.” Tần Mặc đảo mắt, nhưng anh cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đi vào bếp giúp ông lão.

Trong nhà ông lão chỉ có một ít rau tự trồng và trứng gà nhà, ngoài

ra không có gì khác.

Tần Mặc bèn lấy một ít thịt từ trong ba lô ra.

“Mấy người bạn của tôi khá thích ăn thịt, không có thịt, họ sẽ thấy bứt rứt khó chịu.” Trong mắt ông lão thoáng hiện ý cười nhàn nhạt.

“Không sao đâu, họ muốn ăn thì cậu cứ nấu cho họ đi.

Dù sao lão già này răng cỏ đã thế này, chắc cũng không ăn được, chỉ có thể nấu cho các cậu mấy món cơm nhà đạm bạc thôi.” Những thứ khác ở đây ông cũng không có nguyên liệu để làm.

“Như vậy đã tốt lắm rồi ạ, ông bằng lòng cho chúng tôi ở lại đây, chúng tôi đã rất cảm kích rồi.” “Thật ra tôi cũng chỉ muốn có người ở cùng thôi, dù sao buổi tối luôn có bóng ma xuất hiện.” Tuy họ đã sống ở ngôi làng này một thời gian dài, nhưng họ vẫn có chút lo lắng.

“Vậy ông đã từng thấy bóng ma đó chưa?” Tần Mặc tò mò nhìn ông lão, ông lão lập tức gật đầu.

“Đúng là đã thấy một lần, hôm đó tôi về muộn, thấy bóng ma lượn lờ.

Nhưng may là nó không làm gì tôi cả.” “Vậy là người trong làng ông nhiều nhất cũng chỉ bị dọa vài lần, chứ không xảy ra tai nạn gì ngoài ý muốn.” Ông lão đáp một tiếng.

“Đúng là như vậy, nhưng như thế vẫn chưa đủ đáng sợ sao?

Khuyên các cậu một câu, buổi tối tuyệt đối đừng ra ngoài, nếu không có thể sẽ xảy ra chuyện.” Tần Mặc cười cười, dù sao ông lão cũng là có ý tốt với họ, anh không định đôi co với ông.

“Được rồi, chúng tôi biết rồi.” Không lâu sau, họ chuẩn bị một ít đồ ăn, ăn xong ông lão sắp xếp phòng cho họ nghỉ ngơi.

“Bây giờ trời đã tối hẳn rồi, tuyệt đối đừng ra ngoài.” Nhóm Tần

Mặc ngoài mặt thì đồng ý, nhưng trong lòng đã có kế hoạch.

Ông lão không ở lại đây nữa, xoay người rời đi.

Đợi ông đi xa, Bàn Tử mới lên tiếng hỏi Tần Mặc.

"Tối nay chúng ta có cần chuẩn bị chút gì không?" Tần Mặc xua tay.

"Nếu đã có thể nhìn thấy, vậy thì không tồn tại cái gọi là ma quỷ gì cả, hẳn là có người cố ý gây chuyện hoặc là có nguyên nhân khác." "Nhưng cụ thể thế nào vẫn phải đợi chúng ta gặp được chúng, và đi xem xét cái hố kia ra sao rồi mới nói." Mấy người đều đáp một tiếng.

"Nghỉ ngơi trước đi, đợi vài tiếng nữa rồi xuất phát." Tần Mặc nói xong liền nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Chương 1309

Bây giờ mới khoảng hơn bảy giờ tối, đợi đến khoảng mười giờ họ xuất phát cũng không muộn.

Mọi người nghỉ ngơi một lúc, mãi đến nửa đêm khi Tần Mặc thức dậy, họ mới cùng Tần Mặc đi.

"Đi xem nơi chôn cất hai người kia, tôi đã hỏi ông lão, nó ở cuối làng này." Nhưng vị trí cụ thể vẫn phải tự họ đi tìm.

Bàn Tử và mấy người đi theo sau Tần Mặc, họ đi về phía cuối làng, đến gần đó, Tần Mặc quan sát kỹ một lượt, không phát hiện điều gì đặc biệt.

"Bây giờ chúng ta chia ra, xem có tìm được cái hố đào chôn họ không, tìm được rồi thì nhớ gọi những người khác." Tần Mặc nhìn mấy người trước mặt, Tiền Sanh Đào nuốt nước bọt, anh ta sờ vào cánh tay mình, phát hiện đã nổi một lớp da gà, bèn nói với Tần Mặc.

"Sếp, tôi có thể đi cùng anh không?" Gan của Tần Mặc trước giờ luôn rất lớn, đi theo Tần Mặc, anh ta chắc chắn sẽ không thiệt thòi.

Tần Mặc biết suy nghĩ của Tiền Sanh Đào, anh bật cười, gật đầu.

"Được thôi, cậu muốn đi cùng tôi thì cứ đi." Dù sao cũng chỉ thiếu một người tìm ở một hướng, đối với họ cũng không ảnh hưởng gì lớn, cùng lắm mỗi người tìm thêm một lúc là được.

"Vậy còn các anh thì sao?

Có muốn lập thành một đội không?" Tần Mặc nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, thực lực của hai người họ so với Trương Kỳ Lân thì kém hơn một chút, hơn nữa Trương Kỳ Lân trước giờ luôn thích đi một mình.

Trừ những lúc hành động cùng anh ra, nhưng bây giờ anh đã đi cùng Tiền Sanh Đào rồi, vậy chỉ còn Trương Kỳ Lân đi một mình.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, cả hai đồng thời xua tay.

"Không cần đâu, hai chúng tôi chưa đến nỗi nhát gan như vậy." Tiền Sanh Đào trừng mắt.

"Hai người các anh có ý gì?

Đang nói tôi nhát gan phải không?" "Chúng tôi không có ý đó, dù sao chúng tôi cũng không đi chung với người khác." Bàn Tử xua tay.

Tiền Sanh Đào hừ lạnh một tiếng.

"Vậy thì sao chứ?

Tôi chính là nhát gan!" Anh ta vẫn không nên cứng miệng thì hơn, lỡ đâu lát nữa bóng ma kia nghe thấy rồi đến tìm anh ta thì phải làm sao?

Tần Mặc thấy họ như vậy, không nhịn được bật cười, khuyên nhủ mấy người.

"Được rồi, đừng cãi nhau nữa, chúng ta mau đi tìm xung quanh đi, không còn nhiều thời gian đâu." Sau khi tìm thấy bóng ma đó, họ còn phải xem xét kỹ tình hình của đối phương, nên phải khẩn trương lên.

Mấy người đều hiểu ý Tần Mặc, vì vậy họ liền tản ra.

Sau một hồi tìm kiếm, nhóm Tần Mặc vẫn không phát hiện ra manh mối nào, nhưng một lúc sau, Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết.

Tần Mặc sững sờ, sắc mặt trở nên khó coi, sau đó anh vội vàng chạy về phía Bàn Tử, khi đến nơi thì thấy Bàn Tử đang ôm đầu ngồi xổm trên đất.

Cả Hạo Thiên Chân và những người khác cũng đã đến.

“Sao vậy?” Trương Kỳ Lân nhìn Tần Mặc, Tần Mặc chỉ vào Bàn Tử ở cách đó không xa, thở dài.

“Vừa nãy Bàn Tử còn hùng hồn nói rằng anh ta sẽ không sao, mấy bóng ma đó sẽ không tìm đến anh ta kia mà?

Giờ thì hay rồi, bị dọa thành ra thế này.

Qua hỏi tình hình trước đã.” Nói xong, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cùng đến bên cạnh Bàn Tử, hai người vỗ vai hắn, Bàn Tử lại giật mình, hắn đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn mấy người trước mặt.

Thấy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn vội ôm chầm lấy Tần Mặc, không ngừng khóc lóc kể lể.

“Cái thứ trời đánh đó, tại sao lại đến tìm tôi chứ?

Tôi đâu có cố ý đi tiểu ở chỗ của nó đâu.” Mấy người họ chưa từng thấy Bàn Tử như thế này bao giờ.

Tần Mặc ho khan một tiếng, vỗ vai Bàn Tử, an ủi nói.

“Anh bị sao vậy?

Kể cho chúng tôi nghe đi, anh cứ khóc như vậy, chúng tôi cũng không biết cụ thể tình hình thế nào.” Tâm trạng của Bàn Tử khá hơn một chút, lúc này mới nhìn Tần Mặc nói.

“Vừa nãy cái bóng đen đó đã đến, hơn nữa còn là hai người, chúng muốn giết tôi.” Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, nói thật, gan của Bàn Tử không lớn, nhưng cũng không đến nỗi nhỏ như vậy, xem ra hắn thực sự đã gặp phải thứ đáng sợ.

“Vậy rốt cuộc chúng trông như thế nào mà có thể dọa anh thành ra thế này?” Tiền Sanh Đào có chút tò mò nhìn Bàn Tử.

Thực ra Tiền Sanh Đào cũng khá nhát gan, anh ta chưa từng thấy

thứ đó, cũng không hy vọng thứ đó tìm đến mình.

Vì vậy, bây giờ chỉ có thể nhanh chóng tìm ra manh mối, sau đó bắt lấy hai thứ đó, xem chúng rốt cuộc là người hay là quỷ.

Bàn Tử không nhịn được rùng mình một cái.

"Dù sao trông cũng rất ghê tởm, hơn nữa trên người chúng có rất nhiều con bọ nhỏ, tóc tai thì rũ rượi." Hắn kể cho mấy người Tần Mặc nghe tình hình cụ thể của hai cái bóng đen đó, kể xong, hắn lại chắp tay vái lên trời.

"Trời đất ơi, lão gia à, con thật sự không cố ý làm chuyện này.

Nếu trong núi này thật sự có Sơn Thần, ngài đừng sai quái vật do ngài nuôi đến tìm con, con biết sai rồi, sau này con tuyệt đối không làm như vậy nữa." "Các ngài tha cho con lần này đi, cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra." Những lời này của Bàn Tử khiến mấy người Tần Mặc bật cười, Tần Mặc ho khan một tiếng, nói với Bàn Tử.

"Được rồi đó, lỡ như anh nhìn nhầm thì sao?

Đêm hôm khuya khoắt, nếu anh hoa mắt, ở đây vái tới vái lui, chẳng phải rất mất mặt sao?" Bàn Tử đột nhiên nhìn về phía Tần Mặc, xua tay.

"Tôi chắc chắn không nhìn nhầm, hay là tiếp theo tôi đi cùng anh đi, tôi không muốn đi một mình nữa, ở đây đáng sợ quá." Tần Mặc nhìn sang Trương Kỳ Lân bên cạnh, Trương Kỳ Lân hiểu ý Tần Mặc, anh đến bên cạnh Bàn Tử.

"Thôi được, tôi đi cùng anh." Mắt Bàn Tử sáng lên, Trương Kỳ Lân cũng là một lựa chọn không tồi, nếu đã vậy, thì đi cùng họ vậy.

"Được, được." Tần Mặc thấy Trương Kỳ Lân và Bàn Tử như vậy, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, gật đầu.

“Vậy được, tiếp theo chúng ta tiếp tục hành động, mọi người cẩn thận một chút, nếu lát nữa lại thấy hai cái bóng đen đó, nhất định phải thông báo cho những người khác, đừng như Bàn Tử bị dọa la hét om sòm nữa.” Mấy người đều gật đầu, sau đó họ tiếp tục tản ra.

Một lúc sau, bên phía Hạo Thiên Chân gọi Tần Mặc một tiếng, mấy người Tần Mặc nhanh chóng vây lại bên đó, đúng lúc này, Tần Mặc đột nhiên chú ý thấy một bóng đen lướt qua trước mặt họ, sau đó Tần Mặc lập tức đuổi theo.

Tiền Sanh Đào sững sờ tại chỗ, nhưng anh ta không dám ở lại đây, dù sao cũng quá kinh khủng, anh ta bèn đuổi theo Tần Mặc.

Chỉ một lát sau, Tần Mặc phát hiện bóng đen đó đã dừng lại, anh nheo mắt, đứng tại chỗ nhìn chằm chằm vào bóng đen.

“Ngươi rốt cuộc là thứ gì?

Chương 1310

Khuyên ngươi một câu, mau ra đây, nếu không đừng trách ta không khách khí." Đúng lúc này, đối phương đột ngột xoay người lại, Tần Mặc cũng thấy ngoại hình của nó gần giống như Bàn Tử miêu tả, hơn nữa trên người nó còn tỏa ra một mùi hôi thối.

Tần Mặc có thể chắc chắn thứ này, hoặc là một con Tống Tử, hoặc là bị thứ gì đó khống chế, nhưng tuyệt đối không phải do người giả dạng.

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, anh không nghĩ nhiều, trực tiếp rút kiếm ra, chĩa vào bóng đen ở cách đó không xa.

Khi Tiền Sanh Đào đến nơi, liền thấy cảnh này, anh ta trừng lớn mắt, sau đó vội vàng nhìn xung quanh.

"Chúng tôi ở đây, Trương Kỳ Lân, các anh mau qua đây, Tần Mặc đã chặn được thứ đó rồi, họ đang chuẩn bị giao đấu." Ở cách đó không xa, Trương Kỳ Lân đã hội ngộ với Hạo Thiên Chân, khi Hạo Thiên Chân phát hiện ra hai bóng đen đó, đã gọi nhóm Tần Mặc, nhưng không biết có phải vì vậy mà kinh động đến chúng không, hai bóng đen đó lại trực tiếp bỏ chạy.

Vì vậy hiện tại họ ở đây không có gì cả, nghe thấy tiếng của Tiền Sanh Đào, họ đều vội vàng chạy về phía này.

Tần Mặc để ngăn bóng đen này chạy thoát, bèn sử dụng sức mạnh của mình, ngưng tụ ra rất nhiều băng tinh.

"Băng Tinh Ngưng Kết Thuật!" Thứ này là vật thể, Tần Mặc không cần phải sợ, có những băng tinh này, Tần Mặc trực tiếp lao về phía nó, vung thanh kiếm trong tay, đâm tới.

Cơ thể của thứ này dường như vô cùng cứng rắn, nhưng nó vẫn đưa móng vuốt ra, nắm lấy kiếm của Tần Mặc, đồng thời dùng chân đá về phía anh.

Chân của nó và thân thể tạo thành một đường thẳng.

Khi Tần Mặc đến gần, anh đã chặn được đòn tấn công của nó, sau đó xoay thanh kiếm của mình, cắt đi một phần thịt thối trên tay nó.

Đồng thời, Tần Mặc quan sát kỹ cỗ thi thể trước mặt này, phát hiện nó quả thực không có chút sinh khí nào.

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Mặc vung khuỷu tay, đấm vào ngực nó.

Nhưng chưa kịp đánh trúng bóng đen này, đã phát hiện ra những con bọ trên người nó.

Sau đó, Tần Mặc có chút ghê tởm thu tay lại, thôi bỏ đi, đừng dùng cách này để đối phó với nó, nếu không lát nữa những con bọ đó bò qua thì chẳng phải rất ghê tởm sao?

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó lại tung ra một luồng sức mạnh, từ trên người Tần Mặc bay ra, trong luồng sức mạnh này mang theo một tia hắc khí.

"Ưng Kích Trường Không!" Một con đại bàng khổng lồ được Tần Mặc đẩy ra.

Phải nói rằng, tốc độ của con đại bàng này khá nhanh.

Chẳng bao lâu, đại bàng đã đến gần bóng đen này.

Bóng đen này dùng hai tay bắt chéo, đặt trước mặt, chặn con đại bàng, sau đó nó dùng sức ném về phía đại bàng.

Trên người đại bàng dường như bò đầy những con bọ này, tuy sức mạnh của Tần Mặc là ảo hóa ra, nhưng đã có thể vẽ ra hình dạng

cụ thể, có những con bọ này, con đại bàng liền nhanh chóng biến mất.

Lúc này, Trương Kỳ Lân và những người khác đã đến nơi, chú ý đến tình hình ở đây, Trương Kỳ Lân cau mày, sau đó anh đến bên cạnh Tần Mặc.

"Sao vậy?" "Không biết là thứ gì đang tác quái, nhưng chúng bây giờ đúng là thi thể, không có chút sinh khí nào, hơn nữa trên người chúng có rất nhiều con bọ nhỏ kỳ quái.

Lát nữa bắt nó lại trước, rồi xem xét kỹ sau." Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, sau đó anh cùng Tần Mặc phối hợp, lao về phía bóng đen này.

Đúng lúc này, lại có một bóng đen khác đến đây, Bàn Tử trừng lớn mắt, hắn vội kéo tay áo Hạo Thiên Chân.

"Thấy không, cái bóng đen kia cũng đến rồi, nó đến giúp đồng bọn của nó sao?" Nhưng không ngờ cái bóng đen kia sau khi lượn một vòng ở đây thì mất mục tiêu, nó lại di chuyển về hướng khác.

"Các anh chặn nó lại." Tần Mặc nhắc nhở Bàn Tử và những người khác.

Tuy trong lòng Bàn Tử có chút sợ hãi, nhưng hắn vẫn nghe theo lời Tần Mặc, gật đầu, cùng Hạo Thiên Chân và những người khác đến chỗ bóng đen này.

Bóng đen thì cứ đi thẳng về phía trước.

Cảm nhận được có người sống phía trước, nó liền dùng móng vuốt cào về phía trước, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bọn họ chỉ có thể tạm thời né tránh.

"Thực lực của nó cũng khá, các anh chỉ cần cầm chân nó là được.

Đợi tôi và Trương Kỳ Lân giải quyết xong, sẽ qua giúp các anh."

Tần Mặc lại nhắc nhở một câu, anh chắc chắn không muốn Bàn Tử và những người khác chịu thiệt.

Bàn Tử lập tức gật đầu, hắn cười cười.

"Tôi biết rồi, thực ra vừa nãy bị cái bóng đen này dọa cho một phen hú vía, bây giờ nhìn lại cũng không đáng sợ như vậy nữa, chỉ là trông hơi ghê tởm thôi." "Nói thì nói vậy, nhưng chẳng phải anh vẫn bị dọa đến khóc lóc thảm thiết sao." Tiền Sanh Đào có chút bất lực nhìn Bàn Tử, Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

Thấy bóng đen đang lao nhanh về phía trước.

Vương Bàn Tử vội vàng đuổi theo với tốc độ nhanh nhất.

May mà tốc độ của những bóng đen này tuy không chậm, nhưng chung quy cũng đã thành thi thể.

Sự cứng đờ của cơ thể cũng không thể khiến chúng có thể duy trì hành động như người sống được.

Trong khoảnh khắc, Vương Bàn Tử đã đến sau lưng bóng đen.

"Đứng lại cho Bàn Gia!" Vương Bàn Tử hét lớn.

Giơ súng shotgun lên bắn một phát vào bóng đen.

Đạn shotgun nổ tung ngay trên lưng bóng đen.

Vương Bàn Tử thấy chiêu này có hiệu quả.

Lập tức với bộ dạng hăm hở chuẩn bị xông lên một lần nữa.

Kết quả là Hạo Thiên Chân đi theo sau để tránh Vương Bàn Tử mất lý trí, thấy hắn quả nhiên có vẻ muốn xông lên.

Lập tức hét về phía Vương Bàn Tử: "Bàn Tử!

Đừng manh động!" "Đừng quên Tần Mặc đã dặn chúng ta!" "Chỉ cần cầm chân nó!" Còn Vương Bàn Tử, người trước đó bị bóng đen

này dọa cho đủ khiếp.

Phát hiện bóng đen này thực ra không khó đối phó như mình tưởng tượng.

Ít nhất việc sử dụng súng, loại vũ khí hiện đại này, có thể gây sát thương cho bóng đen.

Ít nhất có thể khiến toàn bộ hành động của nó xuất hiện một khoảng dừng ngắn.

Lập tức có ý định tìm lại thể diện cho mình.

"Tiểu Thiên Chân!

Chương 1311

Không sao đâu!" "Quái vật này không khó đối phó như tưởng tượng!" "Nói không chừng trước khi Tần Mặc và họ giải quyết xong rắc rối bên đó." "Thứ này đã bị Bàn Gia nhà cậu xử lý xong rồi!" Vương Bàn Tử nói xong không chút do dự liền bắn thêm một phát nữa vào bóng đen vừa dừng lại!

Viên đạn lại một lần nữa không chút hồi hộp trúng vào người bóng đen.

Nhưng lần này cũng chỉ khiến bóng đen loạng choạng một chút.

Hạo Thiên Chân đứng ở khoảng cách xa hơn lập tức cảm thấy không ổn.

Vội vàng hét lại với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử!

Đừng có cố chấp nữa!" "Mau rút lui đi!" Nhưng Vương Bàn Tử lúc này đã hăng máu.

Lần này thậm chí không để ý đến Hạo Thiên Chân đang la hét với mình.

Giơ súng shotgun lên định bắn thêm một phát nữa vào bóng đen.

Chỉ là lần này điều khiến hắn không ngờ tới là, bóng đen đó lại đột nhiên quay về phía Vương Bàn Tử!

Tim Vương Bàn Tử chợt thót lại.

Hắn cũng không biết bóng đen đó có nhìn thấy mình không.

Nhưng ngay khoảnh khắc đối phương quay đầu!

Vương Bàn Tử chợt có ảo giác linh hồn mình bị đối phương níu lại!

Mặc dù lúc này hắn đã lên đạn xong, có thể nổ súng bất cứ lúc nào.

Nhưng trong khoảnh khắc này, hắn lại vì sự sợ hãi đó mà gần như theo bản năng dừng lại bàn tay sắp bóp cò!

Tuy chỉ là một khoảnh khắc, nhưng Vương Bàn Tử là một tay trộm mộ giàu kinh nghiệm.

Hắn biết rất rõ, mình đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để nổ súng.

Có lẽ bây giờ bóng đen đó vẫn chưa phát hiện ra mình.

Nhưng chỉ cần mình bóp cò lúc này.

Đối phương chắc chắn sẽ lao đến trước mặt mình trong nháy mắt.

Sau đó dùng những con bọ ghê tởm đó bò đầy người mình!

Hoàn toàn nuốt chửng mình!

Vương Bàn Tử vội vàng nấp sau cây.

Hắn thò đầu ra, muốn xem tình hình của bóng đen đó bây giờ thế nào!

Chỉ thấy bóng đen đó đang đứng sững tại chỗ, quét mắt nhìn xung quanh.

Xem ra dường như không phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Điều này thực sự khiến Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác trực kích linh hồn vừa rồi lúc này vẫn còn lởn vởn trong lòng hắn.

Vương Bàn Tử điều chỉnh hơi thở.

Đang định thò đầu ra xem lần nữa.

Thì thấy Hạo Thiên Chân đang ở không xa liên tục ra hiệu nguy hiểm, mau đi cho hắn!

Tim Vương Bàn Tử lại thót lên.

Một dự cảm không lành lại dâng lên trong lòng hắn.

Cũng không biết có phải do tâm lý hay không.

Ngay khoảnh khắc đó.

Vương Bàn Tử cảm thấy một cơn ớn lạnh lướt qua tim.

Hắn cảm thấy dường như có nguy hiểm gì đó đang ở ngay sau lưng mình, ở một vị trí rất gần!

Vương Bàn Tử run rẩy nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn rụt rè từ từ quay đầu lại.

Là một tay trộm mộ kinh nghiệm lão luyện.

Hắn biết cảm giác của mình về những chuyện này là vô cùng chính xác.

Nhưng vào khoảnh khắc này.

Hắn lại vô cùng hy vọng cảm giác của mình là sai!

Vương Bàn Tử với tâm trạng thấp thỏm nhất quay đầu lại!

Nhưng may mắn là sau lưng hắn không xuất hiện thứ đáng sợ đó.

Hắn lại đảo mắt nhìn xung quanh.

Sau khi xác định hiện trường không có bất kỳ thứ gì thừa thãi.

Trái tim treo lơ lửng của Vương Bàn Tử cuối cùng cũng được thả xuống.

Kết quả là khi hắn nhìn lại về phía Hạo Thiên Chân.

Thì thấy Hạo Thiên Chân vẫn đang liên tục ra hiệu nguy hiểm cho hắn.

Vương Bàn Tử nghi hoặc chớp chớp mắt.

Chỉ là lần này hướng mà Hạo Thiên Chân chỉ rõ ràng không còn là sau lưng hắn nữa.

Chương 1312

Mà là trên đầu!

Vương Bàn Tử gần như theo phản xạ ngẩng đầu lên.

Và cảnh tượng xuất hiện sau đó đủ để Vương Bàn Tử gặp ác mộng liên tiếp mấy đêm!

Chỉ thấy lúc này trên đầu hắn!

Bóng đen đó đang ở trên cây nhìn chằm chằm vào hắn!

Tim Vương Bàn Tử lại thót lên!

Cả người cũng vì cảnh tượng quá sốc mà đứng hình tại chỗ.

Và chỉ trong một khoảnh khắc ngắn người đó.

Bóng đen đó đột nhiên nhảy xuống từ trên cây!

Vương Bàn Tử thấy vậy vội vàng lăn về phía trước với tốc độ nhanh nhất!

Tuy có hơi chật vật.

Nhưng cuối cùng cũng miễn cưỡng thoát khỏi đòn tấn công của bóng đen đó.

Nhưng nếu đã bị bóng đen phát hiện.

Bóng đen này sao có thể dễ dàng tha cho Vương Bàn Tử như vậy?

Chỉ thấy khi bóng đen lao về phía Vương Bàn Tử, cơ thể nó vặn vẹo một trận.

Vô số con bọ cũng theo đó lao ra.

Cảnh tượng này thực sự dọa Vương Bàn Tử sợ chết khiếp.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết "Ái chà".

Vương Bàn Tử vội vàng bò dậy chạy trốn với tốc độ nhanh nhất.

Bóng đen và lũ bọ vẫn không ngừng đuổi theo sau lưng Vương Bàn Tử.

Nhưng Vương Bàn Tử không dám dừng lại một khắc nào.

Điều hắn có thể làm lúc này là vừa chạy bán sống bán chết vừa nổ súng về phía sau.

Dùng vũ khí duy nhất trong tay để cố gắng làm chậm bước chân của những thứ đang đuổi theo mình!

Nhưng bóng đen đó thật sự như ma quỷ bám riết lấy Vương Bàn Tử.

Vào khoảnh khắc này, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu ra.

Tại sao Tần Mặc và họ lại nói với hắn.

Khi đối mặt với thứ này chỉ cần cố gắng trì hoãn là được rồi.

Tuyệt đối đừng giao chiến chính diện với thứ này.

Vương Bàn Tử cuối cùng cũng nhận ra mình thực sự đã quá hấp tấp.

Theo sau một cú loạng choạng dưới chân.

Vương Bàn Tử ngã sấp mặt xuống đất.

Quay đầu lại thì cả bóng đen và lũ bọ xung quanh nó đều đã ở rất gần hắn rồi.

Lúc này dù Vương Bàn Tử muốn tấn công lại hay tiếp tục bỏ chạy, rõ ràng về mặt thời gian đều đã không kịp nữa.

"Xong rồi!

Bàn Gia phen này phải về chầu trời rồi!" Vương Bàn Tử biết mình

khó thoát khỏi kiếp nạn, đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết!

Mọi chuyện dường như đã an bài!

Bỗng một thanh phi kiếm rít lên bay tới.

Cắm thẳng vào người bóng đen đó!

Bóng đen kia tuy có sức tấn công đáng kể, nhưng cú đâm bất ngờ này cũng khiến nó không dễ chịu chút nào.

Cú đó trực tiếp đẩy lùi nó ra sau, mãi đến khi đâm sầm vào một cái cây mới miễn cưỡng dừng lại được!

Sau đó, thân ảnh Tần Mặc nhanh chóng lao đến.

Không đợi bóng đen kia có động tĩnh gì, anh đã nắm chặt thanh kiếm sắc bén chém thêm một nhát nữa.

Chỉ là thân thủ của bóng đen này quả thực lợi hại.

Phải biết rằng, nếu đổi lại là đối thủ bình thường, chỉ riêng cú đầu tiên đã đủ để ghim đối phương lên cây!

Cho dù đối phương có thể miễn cưỡng chống đỡ được, cũng tuyệt đối sẽ ở trong trạng thái chân đứng chưa vững!

Nhưng bóng đen này lại hoàn toàn khác.

Lúc này, Vương Bàn Tử vì lý do thực tế nên không thể nhìn rõ tình hình hiện trường.

Nhưng Hạo Thiên Chân thì có thể!

Nếu nói về chiến đấu thật sự, Hạo Thiên Chân có lẽ không có thực lực đó.

Nhưng đi theo Trương Kỳ Lân lâu như vậy không phải là vô ích.

Đối với việc phân tích những trận chiến cường độ cao, Hạo Thiên Chân vẫn có thể làm được!

Theo cậu thấy, bất kể là phi kiếm lúc đầu của Tần Mặc, hay là cú chém bằng kiếm ngay sau đó, tất cả mọi thứ đều chỉ xảy ra trong nháy mắt!

Chương 1313

Toàn bộ quá trình vô cùng lưu loát như mây trôi nước chảy!

Nhưng sau khi phi kiếm ban đầu đẩy lùi bóng đen, đòn tấn công theo sát phía sau lại bị bóng đen đỡ được!

Theo cậu thấy, đây quả thực là chuyện không thể xảy ra!

"Tần Mặc à!

Huynh đệ cuối cùng anh cũng đến rồi!" "Anh có biết không, Bàn Gia đây lúc nãy sợ chết khiếp!" "Bàn Gia thật sự tưởng mình sắp đi đời rồi đó!" Có thể thấy, vừa trải qua sinh tử trong gang tấc, Vương Bàn Tử thật sự đã bị dọa sợ!

Lúc này cả người chỉ thiếu điều bổ nhào vào lòng Tần Mặc mà ôm hôn thắm thiết vài cái!

"Anh muốn làm chuyện gì ghê tởm thì để sau hãy nói." "Bây giờ mà lại gần tôi quá, cẩn thận vô tình bị thương đấy." Tần Mặc nói với Vương Bàn Tử.

Lời này của anh không hề có chút ý đùa giỡn nào.

"Tần Mặc!" "Anh đến rồi!

Còn Tiểu Ca thì sao?" "Anh ấy không phải đang một mình đối phó với bóng đen kia sao?" Hạo Thiên Chân vội vàng hỏi: "Mấy cái bóng đen này không phải rất khó đối phó sao?" "Bây giờ chiến lực của hai người phân tán ra có sao không?" "Yên tâm đi, mấy cái bóng đen này đúng là lợi hại." "Nhưng động tác của chúng khá cứng nhắc, chỉ cần tìm ra quy luật thì muốn cầm cự cũng không phải chuyện gì khó." "Bất kể là tôi hay Tiểu Ca, khi tác chiến với bóng đen này." "Nếu là tình huống một chọi một, chúng tôi ít nhất có đủ thủ đoạn để cầm cự

với đối phương." "Nhưng các anh thì khác, một khi giao thủ chính diện thì hệ số nguy hiểm quá cao." "Bàn Tử, lúc nãy anh hành động quá lỗ mãng rồi." "Sự chênh lệch giữa hai bên vượt xa sức tưởng tượng của anh." "Tôi bảo anh cầm cự, anh hăng hái cái gì chứ?" Tần Mặc quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, bực bội nói.

Vương Bàn Tử trong lòng đương nhiên cũng hiểu rõ lúc nãy mình đã quá nóng đầu.

Vừa đối mặt với con quái vật trước mắt trong sự hoảng sợ, cả người cũng trở nên ngại ngùng.

"Chẳng phải lúc nãy bị thứ này dọa cho một phen hú vía sao." "Đã giao chiến rồi thì khó tránh khỏi có chút bốc đồng." "Nhưng mà Tiểu Tần đồng chí này, anh đừng nói nhé!" "Thứ này dùng súng lại có hiệu quả đấy!" "Chúng ta có thể dựa vào điểm này để cầm cự với chúng một trận không?" Vương Bàn Tử vừa thừa nhận sai lầm, vừa chuyển chủ đề nhanh nhất có thể.

"Có hiệu quả là vì chúng chung quy vẫn là vật thể." "Chỉ cần là vật thể, khi bị đạn bắn trúng thì nhất định sẽ có dấu hiệu bị thương." "Nhưng chúng rốt cuộc đã không còn mạng sống!" "Cho dù là đòn tấn công có vẻ hiệu quả cũng không thể nào gây ra sát thương cho chúng được!" Tần Mặc nói: "Chẳng lẽ anh bốc đồng đến mức ngay cả chuyện này cũng không suy nghĩ tới sao?" Nếu là người khác nói với hắn những lời này, Vương Bàn Tử chắc chắn đã cãi lại rồi.

Thậm chí có khi còn trực tiếp lao vào đánh nhau một trận.

Chỉ vì lúc này người hắn đối mặt là Tần Mặc.

Bất kể là từ góc độ thực lực hay mối quan hệ giữa hai người, Vương Bàn Tử cũng tuyệt đối sẽ không động thủ với Tần Mặc.

Mà điều khiến Vương Bàn Tử không bao giờ ngờ tới là, vào lúc

lúng túng này, người nhảy ra giúp hắn lại chính là bóng đen suýt nữa đã lấy mạng hắn lúc nãy!

Bóng đen vốn im lặng bỗng nhiên vùng lên!

Kèm theo một tiếng hét quái dị, nó lóe lên một cái rồi lao thẳng về phía Tần Mặc.

Vương Bàn Tử thấy vậy, không biết là nhân cơ hội này để lảng sang chuyện khác, hay là thật sự bị dọa sợ, liền chỉ thẳng về hướng bóng đen hét lớn: "Tiểu Tần đồng chí!

Cẩn thận!

Thứ đó tới kìa!" Với thân thủ và kinh nghiệm của Tần Mặc, sao có thể đến cả Vương Bàn Tử cũng chú ý tới bóng đen mà bản thân anh lại không để ý chứ?

Chỉ thấy anh vung thanh kiếm sắc trong tay, một nhát chém lập tức bay đến trước mặt bóng đen.

Bóng đen kia tuy vì đã là tử thi nên động tác cứng ngắc, nhưng phản ứng cũng thật sự không tồi.

Dù cho là một đòn đột ngột và nhanh như vậy, kẻ sau vẫn giơ hai tay lên đỡ được.

Sau đó chỉ thấy bóng đen lật hai tay, trực tiếp kẹp lấy thanh kiếm của Tần Mặc.

Tức thì, nó há to miệng.

Vô số con bọ từ trong miệng nó bay ra, dày đặc lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhanh chóng nhấc chân đá mạnh vào đầu bóng đen.

Bóng đen lập tức bị đá cho lảo đảo.

Ngay khoảnh khắc động tác trên tay nó có dấu hiệu lơi lỏng, Tần Mặc đã rút kiếm ra với tốc độ cực nhanh.

Không đợi bóng đen kịp chuẩn bị, anh lập tức tung ra mấy nhát chém lên người nó.

Bóng đen lập tức bị đánh lùi lại mấy bước.

Nhưng đối với tử thi mà nói, sự sợ hãi sẽ không bao giờ tồn tại trong suy nghĩ của chúng.

Không hề do dự, bóng đen kia liền muốn phản kích.

Nhưng Tần Mặc nào có cho nó cơ hội như vậy?

Một bước lao tới, anh đã đến trước mặt bóng đen.

Không đợi bóng đen chuẩn bị xong, lại là một trận chém điên cuồng trút xuống, một lần nữa bức lui bóng đen kia.

Lần này bóng đen cũng nhanh chóng đứng vững.

Ngay sau đó nó há to miệng về phía Tần Mặc, vô số con bọ lại bay về phía anh.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy vậy đều thắt lòng lại.

Nhưng Tần Mặc lại không hề bị ảnh hưởng.

Chỉ thấy anh dậm chân một cái, một cú lao người nhanh như chớp xuyên qua đám bọ bay.

Trong lúc đó, anh còn vung kiếm nhanh chóng, chém rụng mấy con bọ xuống đất.

Khi đến gần, Tần Mặc lại tung ra một bộ liên kích chớp nhoáng, cứng rắn đánh cho bóng đen kia thảm hại không chịu nổi.

Tần Mặc lại xông lên lần nữa.

Kèm theo một cú dậm đất, anh trực tiếp tung một chưởng vào

ngực bóng đen.

Một đòn mạnh mẽ trầm trọng này, cho dù là bóng đen cuối cùng cũng không chịu nổi mà bay ngược ra sau.

“Đánh đẹp lắm!” Vương Bàn Tử lập tức phấn khích hét lên: “Tiểu Tần đồng chí!

Cứ đánh như vậy đi!” “Cứ đánh thế này thì thứ đó chắc chắn sẽ về chầu trời!” “Ha ha ha ha!

Một cái bóng đen quèn cũng dám đến gây sự với chúng ta!” Sau khi lăn liên tiếp mấy vòng, bóng đen cuối cùng cũng tiếp đất.

Chương 1314

Nó vừa điều chỉnh lại thân hình liền ngay lập tức phun ra vô số bọ bay về phía Tần Mặc.

Thấy đám bọ dày đặc đã đến trước mắt, Tần Mặc nhanh chóng nhảy lùi ra sau để né tránh hoàn toàn.

Đợi đến khi Tần Mặc tiếp đất và chuẩn bị xong, bóng đen kia đã quay đầu bỏ chạy.

"Không ổn!

Thứ này muốn chạy!" "Tiểu Tần đồng chí!

Đuổi theo đi!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, đồng thời rút súng phun lửa ra định bắn một loạt vào bóng đen kia.

Hắn cũng không quan tâm thứ này rốt cuộc có phải là ma quỷ hay không.

Nếu đã dùng súng bắn trúng được, ít nhất cũng chứng tỏ nó tuyệt đối là thực thể, điểm này không sai.

Vậy thì bây giờ bắn một loạt vào thứ đó, cho dù không thể giết chết nó, nhưng ít nhất cũng có thể giữ nó lại.

Dù sao thì bóng đen này quá quỷ dị.

Nếu thật sự để nó chạy thoát, ai biết lần sau muốn tìm được nó phải đợi đến lúc nào.

"Bàn Tử, đừng!" Tần Mặc hét lớn một tiếng, nhanh chóng lao lên cản Vương Bàn Tử lại.

Vương Bàn Tử mặt đầy khó hiểu.

Hắn thật sự không hiểu tại sao lại phải tha cho một con quái vật

như vậy.

Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân cũng đến bên cạnh mọi người.

“Sao rồi Tiểu Ca.” “Anh giải quyết con của mình xong chưa?” Tần Mặc hỏi.

Trương Kỳ Lân gật đầu.

“Giải quyết rồi, còn anh?” Trương Kỳ Lân nói.

“Yên tâm đi, tuy tốn chút công sức, nhưng cũng coi như xong rồi.” Tần Mặc nhún vai tỏ vẻ.

Nghe hai người đối đáp qua lại, Vương Bàn Tử đứng bên cạnh đã hoàn toàn ngơ ngác.

“Giải quyết” trong miệng Trương Kỳ Lân có ý nghĩa gì thì mọi người đều biết.

Nhìn bộ quần áo rách nát của Trương Kỳ Lân lúc này là có thể thấy, trận chiến giữa anh và bóng đen tuy tốn chút công sức, nhưng kết quả cuối cùng chắc chắn là đã giải quyết xong.

Nhưng bên phía Tần Mặc, không phải anh rõ ràng đã để người ta chạy thoát sao?

Sao lại nói là đã xong rồi?

Mặc dù không hiểu, nhưng Vương Bàn Tử cũng là một thổ phu tử kinh nghiệm phong phú.

Sao lại không biết hai người này chắc chắn có tính toán riêng.

Chỉ là hắn không rõ tính toán của họ rốt cuộc là gì.

“Không phải, tôi nói hai vị đại ca à.” “Hai người có thể đừng có ở đây úp úp mở mở được không?” “Rốt cuộc hai người có kế hoạch gì vậy.” “Huynh đệ bây giờ thật sự không biết gì cả.” Vương Bàn Tử

gãi gãi sau gáy hỏi.

Tần Mặc không lập tức trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử, mà nhanh chóng đốt một nén hương, cắm xuống đất.

Sau đó lại dùng ngón tay chấm một nhúm tro hương.

"Tiểu Tần đồng chí đang làm gì vậy?" Vương Bàn Tử nhìn một loạt hành động này của Tần Mặc mà trực tiếp ngẩn người.

Hắn tin rằng Tần Mặc tuyệt đối không thể nào vô cớ thả bóng đen đi.

Nhưng dù là lý do gì, lúc này việc đầu tiên cần làm không phải là đuổi theo bóng đen sao?

Dù là cắm hương hay bôi tro hương thì trông đều không đúng chút nào!

"Cái này, tôi hình như biết." Hạo Thiên Chân hơi trầm ngâm một lát rồi nói: "Đây hình như là một loại kỹ xảo truy tung của Mao Sơn Phái." "Phải để lại ấn ký trên người đối tượng cần truy đuổi trước." "Dùng hương làm một vật môi giới." "Kết nối hương và ấn ký lại với nhau." "Lợi dụng sự kết nối này để tiến hành truy tung." Nói đến đây, Hạo Thiên Chân lại rơi vào nghi hoặc.

"Nhưng cốt lõi của phương pháp truy tung này là phải kịp thời để lại ấn ký trên người mục tiêu." "Tần Mặc đã làm lúc nào vậy?" Hạo Thiên Chân khó hiểu nói.

"Chính là lúc tôi đánh trúng nó." "Vận khí của tôi không tồi, sư phụ tôi nghiên cứu bộ thủ đoạn này khá sâu." "Thông thường mà nói, việc tạo ra ấn ký là một quá trình tương đối phiền phức." "Còn thủ pháp của sư phụ tôi thì chỉ cần khi tiếp xúc với mục tiêu, vận chuyển khí của mình là có thể để lại ấn ký trên người đối phương." Tần Mặc giải thích, nhưng đôi mắt vẫn dán chặt vào lòng bàn tay mình.

“Không phải chứ Tiểu Tần đồng chí, anh dán lên lúc nào vậy!” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, mặt đầy nghi hoặc.

“Đợi lát nữa giải thích!” “Nó dừng lại rồi!” “Chúng ta đi!” Tần Mặc nói xong, nhanh chóng đứng dậy xuất phát.

Mấy người còn lại vội vàng theo sau.

Mặc dù họ cũng nghĩ đến việc đi theo lúc này, thứ phải đối mặt chắc chắn sẽ có chút nguy hiểm.

Nhưng ở cái nơi quỷ quái này, rời xa hai người có thực lực tuyệt đối bảo vệ mới càng nguy hiểm hơn.

Trên đường đi, Tần Mặc cũng tiếp tục giải thích: “Lúc đối chiến với bóng đen.” “Tôi và Tiểu Ca vốn định bắt giữ con mà chúng tôi đối phó.” “Nhưng thực lực của mấy thứ này cũng thật sự không tồi.” “Nếu chỉ muốn chặn chúng lại thì quá tốn công sức.” “Thêm vào đó, xét thấy các anh chưa chắc đã đối phó được với con còn lại.” “Cho nên chúng tôi quyết định giữ lại một con để dẫn đường, con còn lại trực tiếp xử lý.” “Xác định được điểm này thì mọi chuyện đơn giản hơn nhiều.” “Tiểu Ca phụ trách xử lý con của anh ấy.” “Tôi phụ trách để lại ấn ký, tạo cơ hội cho chúng ta truy tung con còn lại.” “Sau đó khi giao thủ với nó, tôi lại tìm cơ hội để lại ấn ký trên người nó.” “Cuối cùng chỉ cần lợi dụng thủ pháp này để nó dẫn đường cho chúng ta là được.” “Mấy thứ này vốn là tử thi.” “Chúng ta có giết bao nhiêu cũng không có ý nghĩa thực tế.” “Thay vì lãng phí thời gian dây dưa với chúng.” “Tìm ra kẻ chủ mưu đằng sau vẫn là quan trọng nhất.” Lần này, sự sùng bái của Vương Bàn Tử đối với Tần Mặc lập tức lại tăng lên mấy bậc.

Khi đối mặt với thứ này, chỉ riêng việc suy nghĩ làm sao để đảm bảo mình có thể sống sót, họ đã cảm thấy phải dốc toàn lực rồi.

Nhưng Tần Mặc lại sớm đã tính đến việc làm thế nào để lợi dụng

chúng tìm ra kẻ đứng sau.

Ngay cả Trương Kỳ Lân, người có thể hoàn toàn không chút hồi hộp mà xử lý một con, cũng vô cùng lợi hại.

"Điều tôi tò mò hơn là, kẻ chủ mưu đằng sau này rốt cuộc có mục đích gì." Tần Mặc nhíu chặt mày nói: "Một tồn tại đã biến mất khỏi thế giới ban đầu." "Ở nơi này khống chế hai tử thi, lợi dụng chúng để làm những chuyện không thể cho người khác biết." "Cuối cùng có thể nhận được cái gì chứ?" Vương Bàn Tử suy nghĩ một lát rồi lập tức đưa ra một câu trả lời.

"Ở cái thôn này, hoặc là ở thế giới này xưng vương xưng bá?" Tần Mặc rõ ràng có chút do dự với câu trả lời này.

"Tuy nói cũng không phải là không có khả năng." "Nhưng xưng vương ở một thế giới không còn lại bao nhiêu người, thì có ý nghĩa gì chứ?" Tần Mặc nói: "Thôi bỏ đi, dù sao bây giờ thảo luận những chuyện này cũng không có ý nghĩa gì." "Đợi đến nơi chúng ta tự nhiên sẽ biết." "Chính là nơi này." Dựa theo Mao Sơn Truy Tung Thuật, Tần Mặc dẫn mọi người đến một nơi.

Vừa mới đặt chân xuống, Vương Bàn Tử liền hơi trợn to hai mắt.

"Trời đất!

Sao lại là nơi này!" Vương Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Chương 1315

Cũng không thể trách phản ứng của Vương Bàn Tử quá khích.

Bởi vì nơi họ đang đứng chính là Sơn Thần Miếu.

Trong một thoáng chốc, Vương Bàn Tử còn tưởng rằng có phải cái Mao Sơn Truy Tung Thuật này đã xảy ra vấn đề gì không.

Chỉ là bóng đen kia quả thực đã xuất hiện ở cửa Sơn Thần Miếu, cũng đi vào ngay trước mặt bọn họ.

"Đây là có ý gì!" "Chẳng lẽ thật sự là vị Sơn Thần này đang tác quái?" "Tạo ra mấy thứ đáng sợ." "Hay là Sơn Thần đã lôi người bên ngoài vào!" "Sau đó biến họ thành thế này?" Vương Bàn Tử lập tức đưa ra thuyết âm mưu: "Chết tiệt!

Vậy chúng ta bị đưa vào đây!" "Chẳng lẽ Sơn Thần cũng muốn ra tay với chúng ta!" Mặt Vương Bàn Tử thoáng cái trắng bệch.

Phải biết rằng, hắn chính là vì đã giải quyết "đại sự nhân sinh" ở Sơn Thần Miếu, nên mới đến cái nơi quỷ quái này.

Còn những người khác nói cho cùng cũng chỉ là bị liên lụy vào.

Nếu như việc họ vào đây thật sự sẽ dẫn đến kết quả như vậy, thì người đầu tiên gặp xui xẻo chắc chắn là hắn, kẻ đã bất kính với Sơn Thần!

"Được rồi Bàn Tử, đừng ở đây tự dọa mình nữa." "Nếu thật sự là như vậy." "Thì kẻ bất kính với Sơn Thần như anh chắc chắn đã sớm biến thành bóng đen rồi." Tần Mặc bĩu môi nói: "Tôi lại thấy tình huống có khả năng nhất là có thứ gì đó đang trốn trong ngôi miếu này." "Sau đó vì một mục đích nào đó mà biến người trong thôn thành như vậy." "Đừng quên, lão đầu kia đã nói." "Các nhà trong thôn của

họ đều cách nhau một khoảng." "Cho dù có làm gì với một nhà nào đó, e rằng những người khác cũng chưa chắc đã biết." "Nói vậy cũng đúng ha!" Xác định được ít nhất trong thời gian ngắn mình an toàn, Vương Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Vậy bây giờ sao đây, chúng ta có nên cân nhắc đi vào thẳng không?" "Đi vào là đương nhiên rồi." Tần Mặc trầm giọng nói: "Nhưng lần này chỉ cần tôi và Tiểu Ca hai người đi vào là được rồi." "Cái gì?

Hai người thôi sao?" Hạo Thiên Chân lập tức căng thẳng.

Một mặt là vì lo lắng cho Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Mặt khác là một khi hai người này đi, vậy thì họ thật sự không còn ai có sức chiến đấu để bảo vệ nữa!

"Đúng vậy." "Trong đó đúng là có chút nguy hiểm." "Nhưng tương đối mà nói, đây cũng là sự sắp xếp tốt nhất." "Nếu bóng đen cuối cùng quay về Sơn Thần Miếu." "Vậy thì coi Sơn Thần Miếu là nơi ở của kẻ đầu sỏ." "Hoặc là đại bản doanh của tất cả mọi chuyện chắc chắn không sai." "Vậy thì trong đó rốt cuộc còn bao nhiêu bóng đen." "Hoặc là có còn nguy hiểm tiềm tàng nào khác không." "Đây là chuyện mà tất cả chúng ta đều không thể lường trước được." "Trong tình huống này, chỉ sắp xếp những người có khả năng sống sót cao nhất đi vào là tốt nhất." Tần Mặc phân tích: "Còn về những người ở lại bên ngoài như các anh, đúng là khó tránh khỏi có khả năng gặp nguy hiểm." "Nhưng đồng thời, một khi nguy hiểm thật sự xuất hiện, cơ hội để các anh thuận lợi chạy thoát cũng lớn hơn." "Đặc biệt là bên ngoài còn có Vương Bàn Tử ở đây." "Nếu thật sự gặp phải chuyện gì." "Cho dù không đối phó được, nhưng muốn chạy trốn tôi tin rằng đối với Bàn Tử mà nói vẫn không thành vấn đề." Mọi người hơi im lặng.

Giống như Tần Mặc đã nói, sự phân chia nhân sự như vậy vẫn

tồn tại rủi ro.

Nhưng trong lòng họ rất rõ ràng.

Trên thế giới này không thể có kế hoạch nào mà không tồn tại rủi ro.

Họ phải thừa nhận, tương đối mà nói, sự phân chia của Tần Mặc hiện tại đã là phương án có tỷ lệ sống sót cao nhất.

Mọi người cũng thật sự không nghĩ ra kế hoạch nào tốt hơn, đành phải im lặng gật đầu chấp nhận.

Kế hoạch đã định, mọi người tự nhiên sẽ không trì hoãn.

Họ lập tức đi vào trong Sơn Thần Miếu.

Vào không lâu sau, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân khẽ nhướng mày.

Lúc này trong đại điện của Sơn Thần Miếu, một trận pháp chằng chịt đang được vẽ ra.

Tần Mặc nhanh chóng tìm kiếm trong đầu.

Rất nhanh liền xác định được đây rốt cuộc là trận pháp gì.

"Lại là Phong Thần Sát Trận." Tần Mặc nhíu mày.

Trương Kỳ Lân quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc tiếp tục giải thích: "Cái gọi là Phong Thần Sát Trận giống như tên gọi, là một trận pháp chuyên dùng để phong ấn thần linh." "Bất cứ nơi nào có thần linh, vì được thần linh che chở nên đều sẽ có một linh điểm." "Người sử dụng trận pháp này trước tiên phải lấy linh điểm đó làm trận nhãn." "Sau đó bày bố hoàn toàn trận pháp lên trên đó." "Một khi trận pháp thành hình." "Thần lực ban đầu của thần linh sẽ bị phong ấn bên trong." "Kẻ bày trận có thể lợi dụng trận pháp này để không ngừng cướp đoạt linh lực của thần linh và sử dụng cho mình." "E rằng bóng đen của kẻ này chính là được tạo ra

bằng phương pháp này.” Trương Kỳ Lân tò mò nhìn Tần Mặc.

Phải biết rằng, loại trận pháp này tuyệt đối không phải người bình thường có thể tiếp xúc được.

Ít nhất Trương Kỳ Lân tự nhận mình và những người bạn cũ bên cạnh không có ai biết đến sự tồn tại của trận pháp này.

Nhưng Tần Mặc lại hiểu rõ về nó đến mức có chút quá đáng.

Mà Tần Mặc cũng lập tức để ý đến ánh mắt của Trương Kỳ Lân.

“Sao vậy?” Tần Mặc hỏi.

“Tôi chỉ muốn biết, trận pháp này có phương pháp nào để phá giải không?” Trương Kỳ Lân hỏi.

Đối với ánh mắt lúc nãy của Trương Kỳ Lân, Tần Mặc tự nhiên không nghĩ nhiều, tiếp tục nói: “Linh lực của thần linh không phải dễ dàng bị rút cạn như vậy.” “Hơn nữa rủi ro của việc cướp đoạt này thực ra cũng rất lớn.” “Một khi trận pháp bị phá hoại.” “Toàn bộ linh lực mà họ đã hấp thụ trước đó sẽ bị thần linh cưỡng chế rút về.” “Kẻ bày trận cũng sẽ bị phản phệ cực lớn.” “Nếu không may thậm chí còn trực tiếp mất mạng.” “Cho nên bây giờ chúng ta chỉ cần phá hoại trận pháp này.” “Thì tất cả mọi chuyện đều có thể kết thúc.” Tần Mặc vừa nói, vừa đã phát hiện ra một vị trí nghi là trận nhãn trong trận pháp.

Trương Kỳ Lân đối với Tần Mặc tự nhiên lại thêm mấy phần tò mò.

Dù sao sự quen thuộc của Tần Mặc với trận pháp này thật sự có chút quá mức.

Ngay cả vị trí trận nhãn anh cũng lập tức biết được.

Chuyện này tuyệt đối không phải chỉ đơn thuần hiểu biết về trận pháp là có thể làm được.

“Vậy trận pháp này phải phá hoại như thế nào.” Đối với những nghi vấn này, Trương Kỳ Lân cũng không quá bận tâm.

Dù sao bây giờ việc cần làm trước tiên không phải là chuyện này.

“Rất đơn giản, chỉ cần dùng sức mạnh phá hoại trận nhãn là được.” “Với sức mạnh của hai chúng ta thì không thành vấn đề.” Tần Mặc nói.

“Chuyện này là không được phép đâu!” Một giọng nói trầm thấp nhanh chóng vang lên sau lưng họ.

Hai người khẽ nhướng mày, nhưng không tỏ ra hoảng sợ.

Dù sao trận pháp quan trọng như vậy, nghĩ cũng biết không thể nào không có người ở đây bảo vệ.

Hai người quay đầu lại.

Từ trong bóng tối, họ thấy một người đàn ông trung niên râu đen đang khẽ nhếch mép, chậm rãi đi về phía họ.

Khóe miệng ông ta nhếch lên tuy không nhiều, nhưng lại toát ra một vẻ tự phụ vô cùng.

Dường như lúc này đối mặt với Trương Kỳ Lân và Tần Mặc, ông ta vẫn tin rằng mình có ưu thế tuyệt đối về thực lực.

“Xem ra ông chính là kẻ đầu sỏ của tất cả chuyện này.” “Ông là ai.” “Tại sao lại làm chuyện này ở đây!” Đối với người trước mắt, Tần Mặc tự nhiên không có sắc mặt tốt.

“Hậu sinh đúng là vô lễ.” “Là tiểu bối, lại còn chưa tự báo gia môn đã hỏi đến môn phái của chưởng môn.” “Sư phụ của ngươi là ai, Mao Sơn Truy Tung Thuật học cũng không tệ nhỉ.” Gã râu đen hừ lạnh một tiếng, vẫn giữ nụ cười tự phụ như thể mọi thứ đều trong tầm kiểm soát.

“Ông là người của Mao Sơn?” Tần Mặc hỏi.

Chương 1316

“Ha ha ha, quả nhiên là một tiểu quỷ vô lễ!” “Đến lúc này rồi mà vẫn còn nói những câu hỏi biết rõ câu trả lời như vậy.” “Ngươi sư từ ai.” “Biết đâu ngươi còn phải gọi ta một tiếng thúc thúc.” Gã râu đen hừ lạnh nói.

“Gọi ông là thúc thúc, vậy tôi đúng là điên rồi.” Tần Mặc hừ lạnh nói.

Sự vô lễ của Tần Mặc cuối cùng cũng khiến gã râu đen khẽ nhướng mày.

Có lẽ gã cũng không ngờ rằng, trong những môn phái cổ xưa có cấp bậc nghiêm ngặt như vậy, lại có người coi thường trưởng ấu tôn ti đến thế.

“Tiểu bối vô lễ!” “Lát nữa ta sẽ thay sư phụ ngươi dạy dỗ ngươi một trận!” Gã râu đen bực bội nói.

“Sao nào, từ lúc gặp mặt đến giờ ông cứ luôn mồm nói với tôi chuyện môn phái.” “Là muốn chúng tôi tha cho ông sao?” Tần Mặc cười lạnh nói.

“Tiểu quỷ!

Ngươi thật quá ngông cuồng!” “Đây là cơ hội cuối cùng ta cho ngươi.” “Ngươi bây giờ lập tức quỳ xuống đất cho ta, dập đầu mấy cái.” “Nể tình chúng ta sư xuất đồng môn.” “Ta có thể tạm thời tha cho ngươi!” Gã râu đen bực bội nói.

“Tôi nói này lão ca, ông muốn đánh thì đánh, cứ kéo dài thì kết quả cũng vậy thôi.” “Một mình ông dù thế nào cũng không phải là đối thủ của chúng tôi.” “Đừng có nói chuyện môn phái hay không môn phái

nữa.” “Chúng tôi hôm nay đến đây chính là để gây sự với ông.” Tần Mặc hoàn toàn không để lời của đối phương vào tai.

“Được thôi, nếu thiên đường có lối ngươi không đi.” “Vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí.” Gã râu đen hừ lạnh nói.

Mặc dù Tần Mặc vẫn đang đấu võ mồm với gã râu đen, nhưng anh sẽ không vì lý do này mà lơ là cảnh giác với nhân vật nguy hiểm trước mắt.

Còn Trương Kỳ Lân thì càng không cần phải nói.

Đối mặt với một phần tử nguy hiểm chưa rõ lai lịch, anh tự nhiên sẽ không đời nào thả lỏng.

Lúc này, cả hai người đương nhiên đã lập tức nhận ra từ “chúng ta” trong lời nói của gã râu đen!

Đúng lúc này, cả hai đều cảm nhận được một động tĩnh nào đó xuất hiện từ phía sau.

Hai người không chút do dự.

Lập tức né sang hai bên trái phải với tốc độ nhanh nhất!

Sau khi tiếp đất thì phát hiện kẻ tấn công họ chính là cái gọi là bóng đen.

Mà dáng vẻ của bóng đen đó không còn nghi ngờ gì nữa, chính là dân làng trong thôn!

“Lúc nãy nói với chúng tôi nhiều lời vô nghĩa như vậy.” “Hóa ra là vì cái này sao?” Tần Mặc bĩu môi nói.

“Ha ha, là một hậu nhân của Mao Sơn, nhóc con, bản lĩnh của ngươi quả thực không nhỏ.” “Chỉ tiếc là tất cả mọi thứ bây giờ sắp kết thúc rồi!” “Đồng môn?

Ha ha, một từ thật nực cười!” “Việc ta làm vô cùng vĩ đại, một khi

thành công, địa vị của Mao Sơn Phái chúng ta trên thế giới này sẽ lập tức tăng vọt mấy bậc!" "Nhưng còn họ thì sao?" "Lại lôi ra cái gì mà không hợp quy củ với ta!" "Yêu cầu ta dừng lại tất cả." "Thậm chí còn trục xuất ta ra khỏi Mao Sơn Phái." "Ta lang thang khắp nơi!

Nghiên cứu trận pháp pháp thuật độc đáo của ta!

Chỉ là pháp thuật này thực sự quá phức tạp." "Ta luôn cảm thấy thiếu một mắt xích nào đó." "Kết quả lại không hiểu sao đến cái nơi quỷ quái này!" "Nhưng ta thật sự phải cảm ơn vị Sơn Thần này!" "Ngài ấy vốn muốn trừng phạt ta, lại khiến ta phát hiện ra, sức mạnh của Sơn Thần lại có thể khiến pháp thuật của ta tăng lên đến cực hạn!" "Làm sao ta có thể bỏ qua cơ hội này chứ?" "Đợi ta hút cạn toàn bộ sức mạnh của Sơn Thần, tạo ra đội quân thuộc về ta!" "Ta sẽ quay về tìm đám ngốc bảo thủ ở Mao Sơn!" "Ta muốn Mao Sơn cũ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này!" Gã râu đen càng nói càng kích động, sắc mặt cũng dần trở nên dữ tợn.

Ngay khoảnh khắc gã kích động nhất, hai bóng đen vừa tiếp đất đã nhanh chóng lao về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Đối với hai tồn tại này, hai người đã sớm có chuẩn bị.

Tự nhiên là ngay lập tức né tránh được.

Ngay sau đó là hai đòn tấn công theo sát, ngược lại còn bức lui hai kẻ tấn công!

Hai bóng đen tiếp đất lại lần nữa lao về phía hai người.

Đồng thời há to miệng, vô số con bọ lập tức lao về phía họ.

Phải nói rằng mức độ dày đặc của đám bọ này quả thực đáng sợ.

Nhưng hai người sao có thể bị những thứ này dọa được?

Họ dễ dàng né qua giữa vô số con bọ, trong nháy mắt đã lại lao

đến trước mặt hai bóng đen.

Hai đòn tấn công đồng thời trút xuống.

Dù cho bóng đen kia có mạnh mẽ đến đâu, cú này cũng đánh cho chúng liên tục lùi về phía sau.

Sắc mặt gã râu đen lập tức trở nên khó coi.

Gã coi như đã hiểu tại sao hai bóng đen mình cử đi, một con lại chết ở bên ngoài, con còn lại cũng chật vật quay về như vậy.

Thực lực như thế này quả thực phi thường.

Bốn người giao đấu, hai bóng đen nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân sau khi trao đổi ánh mắt, liền lao vút ra.

Trong nháy mắt đã chém bay đầu của hai bóng đen.

Bất kể là thi thể hay cương thi, đã mất đầu thì tự nhiên không còn khả năng tiếp tục hành động.

Tần Mặc lúc này cũng mỉa mai họ: "Đây là thủ đoạn mà ông dùng để lật đổ Mao Sơn Phái sao?" "Hình như không đủ đâu." Sắc mặt gã râu đen càng trở nên khó coi hơn.

Gã sa sầm mặt, bực bội nói: "Thực lực của hai ngươi quả thực không tồi, có thể làm được đến mức này đúng là ngay cả ta cũng không ngờ tới." "Giết các ngươi ở đây thật quá lãng phí." "Ta có thể cho các ngươi một cơ hội." "Bây giờ gia nhập với ta, sự vô lễ của các ngươi ta có thể bỏ qua không truy cứu." "Tôi nói này lão già, ông có nhầm lẫn gì không?" "Bây giờ hình như là chúng tôi đang chiếm ưu thế mà?" "Ông dựa vào đâu mà đàm phán điều kiện với chúng tôi?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng nói.

Nào ngờ lời anh vừa dứt, lập tức nghe thấy một loạt tiếng bước chân chậm chạp và đông đúc xuất hiện trong Sơn Thần Miếu.

Không bao lâu sau, trong miếu lại xuất hiện mấy chục bóng đen dày đặc vây lấy họ.

Sắc mặt Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lập tức trở nên nghiêm trọng.

Không phải vì mấy chục bóng đen này khiến họ rơi vào tuyệt vọng, mà là vì bản thân những bóng đen này!

Bây giờ mọi người đều đã biết, những bóng đen này toàn bộ đều được tạo ra từ thi thể người.

Mỗi một bóng đen tương đương với một cỗ thi thể.

Hơn nữa, theo những gì họ thấy, hình dạng của bóng đen sau khi được luyện chế phụ thuộc vào trạng thái thi thể của chúng lúc đó!

Nói cách khác, nếu là một thi thể đã mục nát, thì khi được tạo ra chắc chắn sẽ là một bóng đen mục nát!

Chương 1317

Nhưng những thân thể họ thấy bây giờ đều không có tổn hại rõ ràng, hiển nhiên là đã bị cải tạo thành bộ dạng này không lâu sau khi chết!

Nếu nói là trùng hợp đến vậy, những người này vừa chết đã bị gã râu đen này cải tạo, ít nhất Tần Mặc không đời nào tin. "Tên khốn nhà ngươi!" "Rốt cuộc đã hại chết bao nhiêu người!" Tần Mặc quay sang gã râu đen, hung hăng trừng mắt. "Hại chết?

Nói gì vậy chứ." "Con người sở dĩ đau khổ là vì bị giới hạn bởi sinh mệnh." "Ta để chúng biến thành thế này, là ban cho chúng sự vĩnh sinh!" "Hơn nữa, có thể hy sinh bản thân vì một công pháp vĩ đại như vậy." "Chúng nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng!" Gã râu đen dang hai tay, mặt đầy tự hào.

Đối với việc chính tay mình hại chết những người này, trong lòng gã không hề có chút áy náy nào.

Thậm chí trên mặt gã, Tần Mặc còn có thể thấy được một tia tự hào.

Dường như tu luyện thứ tà thuật táng tận lương tâm này cũng tốt, vì thứ tà thuật này mà hại chết bao nhiêu người cũng được.

Trong mắt gã, căn bản không hề có bất kỳ sự cắn rứt lương tâm nào.

Nội tâm của gã đã sớm vặn vẹo, trong mắt Tần Mặc bây giờ, gã thậm chí không thể được gọi là người. "Ta cho các ngươi cơ hội cuối cùng." "Hoặc là gia nhập chúng ta, hoặc là ta cũng không ngại cải tạo các ngươi một chút." Gã râu đen vừa dứt lời.

Một bóng người đã xuất hiện trước mắt gã.

Ngay sau đó, một vệt kiếm quang chém thẳng xuống trán gã.

Cú chém này có tốc độ vô cùng kinh người.

Đợi đến khi gã râu đen để ý, lưỡi kiếm đã ở trên đỉnh đầu gã.

Nếu không phải bóng đen của gã lập tức xông lên, e rằng cú chém này đã trực tiếp biến vị vương giả tự phụ này thành một xác chết.

Dù bóng đen đã dốc toàn lực đẩy lùi Tần Mặc, nhưng nhớ lại cú tấn công nhanh như chớp và sát ý ẩn chứa bên trong, gã râu đen vẫn cảm thấy một trận sợ hãi.

Phải biết rằng nếu bóng đen đó đến chậm một chút thôi, gã chắc chắn đã mất mạng rồi!

Nhìn lại về phía Tần Mặc.

Tần Mặc đã lại xông lên.

Mấy bóng đen đồng loạt lao tới.

Không chỉ dùng thân thể của mình, mà còn thả tất cả lũ côn trùng về phía Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc bây giờ đã nổi điên.

Bất kể là bóng đen hay lũ côn trùng khiến người ta khiếp đảm kia, Tần Mặc đều không có ý định dừng lại.

Lưỡi kiếm vung lên, bất kể là tà ma ngoại đạo nào cũng phải nhường đường cho anh. "Ngươi điên rồi sao!" "Chẳng lẽ phái Mao Sơn là danh môn chính phái gì chắc!" "Một lũ chuyên đào mộ người khác!" "Dựa vào đâu mà chỉ trích ta!" Gã râu đen chỉ vào Tần Mặc, hung hăng chửi bới. "Tôi không phải người của phái Mao Sơn." "Công việc của tôi cũng không thể xem là người tốt." "Nhưng ít nhất tôi biết mình vẫn là con người." "Hôm nay tôi sẽ không để ngươi sống

sót rời khỏi đây." Tần Mặc vung kiếm chỉ vào gã râu đen, giọng trầm thấp nói. "Thằng nhãi, vừa rồi ta cho ngươi cơ hội!" "Ngươi không thật sự nghĩ rằng ta sợ ngươi đấy chứ!" "Ta tu đạo mấy chục năm, chẳng lẽ còn không phải là đối thủ của một thằng nhóc miệng còn hôi sữa như ngươi!" Gã râu đen cũng không chịu yếu thế.

Theo lệnh của gã.

Tất cả bóng đen lập tức đồng loạt lao về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Nếu như trước đó Tần Mặc còn do dự có nên xuống tay hạ sát chúng hay không, thì bây giờ anh đã hoàn toàn sát đỏ cả mắt.

Đối mặt với những bóng đen lao đến gần, anh không còn chút ý định nương tay nào.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân vốn dĩ thực lực đã mạnh.

Lúc này không còn bất kỳ e ngại nào, sức chiến đấu của họ hoàn toàn áp đảo những bóng đen này.

Chẳng bao lâu, đã thấy mấy bóng đen ngã xuống đất không còn động tĩnh.

Cảnh tượng này khiến gã râu đen cảm thấy trong lòng lạnh toát.

Gã vốn có sự tự tin tuyệt đối vào thủ đoạn của mình!

Để thực hiện được thủ đoạn này, gã thậm chí đã không tiếc mạo phạm Sơn Thần.

Nhưng không ngờ, thủ đoạn mà gã vô cùng tự tin lại chẳng có tác dụng gì trước mặt hai người này.

Rất nhanh, một nửa số bóng đen dưới tay gã đã ngã xuống.

Nửa còn lại sở dĩ vẫn còn chiến đấu, cũng chỉ vì trong khái niệm của chúng không có sự sợ hãi.

Nếu không, e rằng bây giờ chúng đã sớm chạy mất tăm mất tích rồi.

Nhưng dù vậy, việc chúng ngã xuống cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Sự nhát gan và sức mạnh tuyệt đối sụp đổ trong chốc lát khiến gã râu đen hoảng hốt.

Đợi đến khi gã hoàn hồn.

Một thanh phi kiếm đã bay về phía gã!

Tốc độ của phi kiếm lần này thực sự kinh người.

Đợi đến khi gã râu đen hoàn hồn, phi kiếm đã đâm xuyên qua vai gã.

Tần Mặc theo sát phía sau, với tốc độ cực nhanh xuyên qua vô số bóng đen.

Trong nháy mắt đã đến trước mặt gã, nắm lấy chuôi kiếm, chân dùng sức.

Trực tiếp đẩy gã râu đen ra sau, ghim chặt vào tường!

Cơn đau nhói tim khiến gã râu đen không khỏi rú lên thảm thiết.

Chương 1318

Gã nhìn về phía trước, sắc mặt Tần Mặc lạnh lùng.

Dường như không còn bất kỳ cảm xúc thừa thãi nào.

Gã biết ánh mắt này, đây mới là sự thờ ơ mà một kẻ giết người nên có.

Điều này cũng cho thấy, đối với Tần Mặc bây giờ, việc giết gã sẽ không còn bất kỳ sự do dự hay gánh nặng tâm lý nào! "Khoan đã!

Anh đừng giết tôi vội!" "Tôi có cách để các anh rời khỏi đây!" "Tha cho tôi một mạng!

Tôi sẽ đưa các anh ra ngoài!" Vẻ kiêu ngạo trước đó đã biến mất không còn tăm hơi.

Giữa lằn ranh sinh tử lúc này, gã râu đen chỉ có thể hèn mọn cầu xin tha thứ.

Tần Mặc không nói nhiều, ánh mắt anh không hề thay đổi.

Gã râu đen thở hổn hển.

Gã chưa bao giờ cảm nhận cái chết cận kề như vậy.

Vội vàng nói tiếp: "Anh thật sự không cân nhắc một chút sao?" "Nếu bây giờ anh giết tôi!" "Các anh sẽ không bao giờ có thể rời khỏi đây được nữa!" "Di ngôn của ngươi chỉ có vậy thôi sao?" "Rời khỏi đây hay không là chuyện của chúng tôi." "Nhưng hôm nay ngươi phải chết ở đây." Tần Mặc lạnh lùng nói. "Vậy thì ngươi nên mau ra tay đi." Không ngờ, trạng thái của gã râu đen lại một lần nữa thay đổi trời đất.

Tần Mặc khẽ nhíu mày, chưa kịp suy nghĩ nhiều thì hai bóng đen

khổng lồ đã phá tường lao ra từ sau lưng gã râu đen.

Tần Mặc nhanh chóng lùi lại, khi tiếp đất mới phát hiện trước mặt mình là hai bóng đen cao bằng ba người!

Dù lúc này Tần Mặc đã sát đỏ cả mắt, nhưng vẫn chưa đến mức mất đi lý trí.

Bóng đen trước mặt đã có thể xem là một gã khổng lồ nhỏ.

Điều này tuyệt đối không phải chỉ đơn thuần cải tạo thi thể là có thể làm được! "Ngươi rốt cuộc đã làm gì nữa?" Tần Mặc hung hăng nhìn gã râu đen, tức giận nói.

Gã râu đen ôm vết thương, vẻ mặt dữ tợn nở một nụ cười nham hiểm. "Chính là như ngươi thấy đó." Cùng với việc bóng đen dần dần bước ra khỏi bóng tối và trở nên rõ ràng hơn, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lại nhíu chặt mày!

Trước đó họ đã nghĩ rằng mình đã chứng kiến bộ mặt đáng ghét nhất của tên khốn này.

Bây giờ mới thấy mức độ độc ác của kẻ trước mắt còn vượt xa sức tưởng tượng của họ!

Nếu là chiều cao bình thường của con người thì đương nhiên không thể thực hiện được tình huống trước mắt, nhưng nếu là ghép nhiều người lại với nhau thì sao?

Bóng đen lúc này chính là ở tư thế đó!

Nó chính là bộ dạng của nhiều người bị ép ghép lại với nhau!

Thân thể của họ đều bị vặn vẹo ở một tư thế quỷ dị không thể tưởng tượng.

Dưới sự co quắp, xoắn vặn đó, cuối cùng đã ghép thành bộ dạng này. "Các ngươi không thật sự nghĩ rằng chỉ cải tạo những thứ này là

ta đã thỏa mãn rồi chứ?" "Chỉ để thi thể cử động thì có gì ghê gớm." "Đừng có đem ta ra so sánh với lũ già vô dụng đó." "Đây mới là kiệt tác hoàn mỹ nhất của ta." Gã râu đen lại một lần nữa ngông cuồng cười lớn.

Tư thế hào hùng đó phảng phất như đã xác định gã chính là người chiến thắng trong ván cược này.

Chỉ có vết thương trên vai khiến gã trông hơi thảm hại. "Ngươi là ma quỷ sao?" "Người chết vốn nên được yên nghỉ rời khỏi thế giới này." "Ngươi lại còn hành hạ họ như vậy, ngay cả thi thể của họ ngươi cũng không muốn buông tha sao?" Tần Mặc nhìn chằm chằm vào gã râu đen.

Anh phải thừa nhận, dù là ở thế giới này hay ở thế giới trước kia của mình, người tàn nhẫn, người độc ác anh tự nhiên cũng đã gặp không ít.

Có những người đánh giá là mất hết nhân tính cũng không hề quá đáng.

Nhưng anh nằm mơ cũng không ngờ!

Lại có người thật sự có thể mất hết nhân tính đến mức này! "Ai nói đó là thi thể của chúng." Nhìn nụ cười âm lãnh của gã râu đen.

Đôi mắt Tần Mặc lại một lần nữa trợn trừng.

Từ lời nói của gã râu đen, anh đột nhiên ngửi thấy có gì đó không ổn.

Anh lại nhìn về phía gã khổng lồ nhỏ trước mặt.

Lúc này mới thấy một trong số đó lại còn có máu tươi chảy xuống.

Thậm chí một phần trên người nó!

Khuôn mặt đó Tần Mặc chắc chắn mình vừa mới gặp qua!

Chính là một ông lão trong làng!

Giây phút này, trong lòng Tần Mặc nảy sinh một ý nghĩ đáng sợ.

Mặc dù anh rất hy vọng ý nghĩ này của mình là sai.

Nhưng mọi thứ trước mắt dường như đang nói với anh, sự thật chính là như vậy! "Tên khốn nạn!

Ngươi trực tiếp ghép người sống vào nhau sao!" Tần Mặc gầm lên giận dữ!

Lúc này anh đã phẫn nộ đến cực điểm.

Sát khí nồng đậm lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Sát ý đó nồng nặc đến mức dường như ngay cả những con rối đã mất đi sinh mệnh này cũng bị chấn nhiếp mà dừng lại động tác.

Chương 1319

Cơn đau trên vai lại một lần nữa khiến gã râu đen nhớ lại nỗi sợ hãi suýt mất mạng lúc trước.

Gã hoảng hốt lùi lại, đồng thời gọi gã khổng lồ nhỏ chắn trước mặt mình! "Ngươi hiểu cái gì!" "Nếu là thi thể, sau khi chết sẽ dần dần cứng lại!

Dù cuối cùng có tạo ra được người khổng lồ hợp thể, khả năng hành động của chúng cũng sẽ giảm đi rất nhiều!" "Chỉ khi chúng còn sống, mọi chức năng cơ thể đều ở trạng thái tốt nhất!" "Bẻ gãy tay chân của chúng, trói chúng lại với nhau!

Mới có thể tạo ra tác phẩm hoàn mỹ nhất!" Gã râu đen càng nói càng điên cuồng, cũng không biết là do đau đớn hay là cả con người gã đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Vẻ mặt gã dần dần trở nên dữ tợn, lại hoàn toàn không để ý vẻ mặt Tần Mặc so với trước đó càng thêm âm u.

Ngay khi gã râu đen đang ngạo mạn đến quên cả trời đất.

Tần Mặc đã sớm lại vung kiếm lao về phía gã.

Chỉ là lần này gã râu đen chuẩn bị hiển nhiên đầy đủ hơn!

Một gã khổng lồ nhỏ đột nhiên xuất hiện trên đường tiến của Tần Mặc.

Mặc cho Tần Mặc đâm lưỡi kiếm sắc bén vào cơ thể nó!

Sau đó hai tay dang ra, định ôm lấy Tần Mặc.

Tần Mặc lập tức rút kiếm lùi lại.

Bên này vừa mới tiếp đất.

Một nắm đấm to lớn đã từ trên không trung giáng xuống.

Tần Mặc không dám có chút do dự.

Lập tức né tránh với tốc độ nhanh nhất.

Tần Mặc nhíu chặt mày, hai gã khổng lồ nhỏ lúc này tuy thân hình to lớn, nhưng tốc độ của chúng thậm chí còn nhanh hơn những bóng đen khác. "Thấy chưa!" "Đây mới là kiệt tác hoàn mỹ nhất." Gã râu đen thấy Tần Mặc hung hãn lúc trước bị gã khổng lồ nhỏ của mình làm cho khốn đốn.

Nỗi hoảng sợ trong lòng trong phút chốc biến thành sự ngông cuồng sâu hơn.

Gã ngang nhiên cười lớn, đã không còn coi Tần Mặc ra gì. "Hành động hoàn mỹ hơn cả khi còn sống!" "Sức mạnh cường hãn hơn cả lúc ban đầu!" "Đây là chuyện mà khi chúng còn sống dù thế nào cũng không thể làm được!" "Là ta đã cho chúng một cuộc đời mới, chúng nên cảm tạ ta!" Tần Mặc đã không còn ý định nghe những lời nhảm nhí này của gã nữa.

Ánh mắt anh theo đó trở nên lạnh lùng, hít một hơi thật sâu để bản thân bình tĩnh lại một chút. "Một kẻ chỉ biết đùa giỡn với sinh mạng của người khác thì có tư cách gì nói nhảm ở đây?" Tần Mặc lạnh lùng nói: "Vừa rồi tôi đúng là đã nóng đầu rồi." "Chỉ một lòng nghĩ đến việc xử lý ngươi." "Thực ra cần gì phải tốn công như vậy chứ?" "Phương pháp đối phó với ngươi không phải đã bày ra ở đây rồi sao." Lời nói của Tần Mặc khiến gã râu đen không hiểu mô tê gì.

Nếu là lúc bình thường, có lẽ gã sẽ cẩn thận hơn một chút.

Nhưng bây giờ gã đã ngông cuồng đến quên cả trời đất.

Đối với những lời này của Tần Mặc, gã cũng chỉ coi như đối phương đang giãy giụa trong tuyệt vọng, căn bản không để trong lòng.

Thấy Tần Mặc lại vung kiếm lao về phía mình.

Gã cũng ngay lập tức để gã khổng lồ nhỏ chắn trước mặt.

Cùng với một nhát kiếm của Tần Mặc chém xuống, cuối cùng vẫn bị gã khổng lồ nhỏ chặn lại. "Ha ha ha ha." "Ta còn tưởng có gì ghê gớm lắm chứ!" "Trình độ này mà cũng đòi đột phá qua đây sao?" Gã râu đen chế nhạo.

Nhưng Tần Mặc dường như không hề để ý đến những điều này.

Các loại công kích vẫn liên tiếp giáng xuống người gã khổng lồ nhỏ.

Tuy mỗi một nhát chém quả thực đều có thể gây ra thương tổn cho gã khổng lồ nhỏ, nhưng ai cũng nhìn ra được là còn lâu mới đủ! "Ngươi còn giãy giụa làm gì!

Loại công kích này căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào!" Cùng với tiếng gầm giận dữ của gã râu đen, gã khổng lồ nhỏ dùng sức đẩy Tần Mặc ra. "Đủ rồi." Tần Mặc sau khi tiếp đất thở dài một hơi nói: "Cái gọi là kỳ công của ngươi sắp kết thúc rồi." Gã râu đen cho rằng tình thế đã hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của mình, nghiễm nhiên đã ngông cuồng đến cực điểm.

Dù Tần Mặc nói ra những lời như vậy, gã cũng chỉ nghĩ rằng đối phương chỉ vì bị mình áp chế không cam lòng nên mới nói năng lảm nhảm mà thôi. "Ha ha ha, vừa rồi ngươi nói ngươi không phải hậu nhân của Mao Sơn." "Ta không biết ngươi sư từ đâu." "Cũng không biết ngươi dựa vào đâu mà biết những thủ đoạn này của phái Mao Sơn." "Nhưng người trẻ tuổi vẫn không nên quá ngông cuồng thì hơn." "Ngươi ngay cả năng lực đối phó với kiệt tác của ta cũng không có!" "Dựa vào đâu mà nghĩ rằng ngươi có thể đánh bại được ta?" Gã râu đen chế nhạo, dùng một ánh mắt khiêu khích, khinh miệt đến cực hạn nhìn Tần Mặc.

Lại hoàn toàn không để ý ánh mắt khinh miệt của Tần Mặc lúc này không hề kém cạnh gã. "Ngươi quả nhiên đã ở trong ngôi làng này quá lâu rồi." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng nói. "Người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, vĩnh viễn không thể dễ dàng chấp nhận thất bại của mình." Gã râu đen hừ lạnh một tiếng nói. "Tuy ngươi không còn trẻ, nhưng ta nghĩ có lẽ ngươi cũng không thể chấp nhận được đâu." Tần Mặc đáp lại: "Cho ngươi mấy lời khuyên nhé." "Thứ nhất, không ai trong trận chiến lại lặp đi lặp lại những việc vô nghĩa." "Thứ hai, đừng dễ dàng lật bài ngửa của mình ra." "Ngươi đã nói ngươi tạo ra những con quái vật bóng đen này, nguồn sức mạnh chủ yếu nhất là thần lực ẩn chứa của Sơn Thần." "Mà trận pháp này chính là môi giới để lấy sức mạnh của Sơn Thần." "Nói cách khác, trận pháp này giống như một thiết bị sạc điện vậy." "Có thể liên tục truyền năng lượng cho bóng đen của ngươi." "Nếu hai thứ này có liên kết, vậy thì một khi bóng đen của ngươi bị tấn công." "Những đòn tấn công thông thường thì không nói." "Nếu là những đòn tấn công tương đối mạnh mẽ." "Muốn chúng không bị phá hủy, tất nhiên sẽ cần sức mạnh lớn hơn được truyền vào." "Vậy thì trận pháp nhất định sẽ bị ảnh hưởng." "Với trận pháp thông thường, trận nhãn chính là hạt nhân năng lượng của chúng." "Cho nên nếu xuất hiện những va chạm kịch liệt có khả năng làm rung chuyển trận pháp." "Sự dao động của trận nhãn cũng nhất định sẽ rõ ràng hơn những nơi khác của trận pháp." Sắc mặt gã râu đen dần dần trở nên trầm ngâm.

Khóe miệng Tần Mặc khẽ nhếch lên, từ phản ứng lúc này của gã râu đen, anh biết phán đoán trước đó của mình phần lớn là chính xác. "Vừa phải chiến đấu với những bóng đen bị cải tạo này, vừa phải tìm chính xác vị trí của từng trận nhãn với tốc độ nhanh nhất đúng là tốn chút công sức." "Nhưng mỗi lần xác định một cái thì không có vấn đề gì." Tần Mặc lập tức nở một nụ cười xấu xa.

Đến lúc này, gã râu đen cuối cùng cũng hiểu Tần Mặc nói nhiều với gã như vậy rốt cuộc là chuyện gì! "Khốn kiếp!

Ngươi dám!" Gã râu đen lập tức hét lên giận dữ!

Lúc này gã cuối cùng cũng phát hiện, vị trí hiện tại của Tần Mặc chính là một trận nhãn của bộ trận pháp này!

Nếu như trước đó mọi thứ của Tần Mặc chỉ là suy đoán, vậy thì cuộc nói chuyện với gã râu đen chính là một quá trình nghiệm chứng.

Còn việc gã râu đen nổi giận lúc này, tương đương với việc trực tiếp cho Tần Mặc một câu trả lời. "Tâm lý của ngươi đúng là quá kém." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, thanh kiếm trong tay lập tức chuyển hướng, đâm thẳng xuống mặt đất.

Chương 1320

Cùng với lưỡi kiếm sắc bén của Tần Mặc cắm xuống đất, mặt đất lập tức nứt ra.

Và cùng với vết nứt lan rộng, những bóng đen vốn đang không ngừng tấn công Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, lập tức rơi vào trạng thái cứng đờ, sau đó cả người vặn vẹo.

Hành động bất thường như vậy tự nhiên cũng một lần nữa chứng thực suy đoán của Tần Mặc.

Chỉ là anh vẫn không hề lơ là cảnh giác.

Tuy vẫn chưa xác định được vị trí của từng trận nhãn.

Nhưng lúc chiến đấu với gã khổng lồ nhỏ vừa rồi, Tần Mặc vẫn đại khái để ý các góc trong phòng.

Anh chắc chắn trong căn phòng này vẫn còn không ít trận nhãn.

Còn việc bị gã khổng lồ nhỏ đánh bay đến điểm rơi, thực ra cũng là do Tần Mặc tính toán khoảng cách đến trận nhãn gần nhất với vị trí trước đó.

Chưa đợi gã râu đen phản ứng lại.

Trương Kỳ Lân cũng đã đâm Hắc Kim Cổ Đao xuống, lại phá hủy thêm một trận nhãn nữa.

Gã râu đen hoàn toàn ngây người.

Tuy trước đó phần lớn tinh lực của gã đều dùng để đối phó với Tần Mặc, nhưng cũng sẽ để ý một chút tình hình bên phía Trương Kỳ Lân!

Ít nhất trong mắt gã, Trương Kỳ Lân vẫn luôn bị bóng đen quấn

lấy.

Căn bản không có cơ hội thoát thân mới đúng!

Sao đột nhiên lại phá hủy cả trận nhãn!

Gã râu đen nhìn chằm chằm về phía Trương Kỳ Lân, hoàn toàn không thể hiểu nổi rốt cuộc là chuyện gì. "Cho nên ta nói ngươi không được." "Ngươi không thật sự nghĩ rằng mấy cái bóng đen chưa hợp thể của ngươi có thể làm gì được Tiểu Ca chứ?" "Mỗi một lần di chuyển của Tiểu Ca đều là đang tiến lại gần trận nhãn." "Nếu lúc đó ngươi để ý một chút dưới chân Tiểu Ca thì chắc chắn có thể nhìn ra điểm này." "Chỉ tiếc là ngươi quá ngông cuồng." "Sau khi thấy bóng đen của mình thành công quấn lấy Tiểu Ca, ngươi đã không còn suy nghĩ gì nữa." "Lại ngay cả chuyện rõ ràng như vậy cũng không để ý." "Ta vừa xem qua, bộ trận pháp này của ngươi có tổng cộng sáu trận nhãn." "Bây giờ đã hủy hai cái, sức mạnh của những tác phẩm này của ngươi chắc sẽ giảm đi một chút." "Ta nghĩ với trạng thái hiện tại của chúng, e là không dễ dàng ngăn cản chúng ta phá hủy bốn cái còn lại đâu nhỉ?" Tần Mặc sẽ không phạm phải sai lầm giống như gã râu đen.

Trong lúc khiêu khích như vậy, động tác của anh không hề dừng lại dù chỉ một giây.

Sau khi thấy hướng Tần Mặc lao ra, trong lòng gã râu đen càng hoảng.

Bởi vì lúc này hướng của Tần Mặc chính là vị trí trận nhãn tiếp theo! "Ngăn hắn lại!" Gã râu đen không còn giữ được vẻ bình tĩnh trên mặt.

Cùng với một tiếng gầm, gã lập tức ra lệnh cho tất cả gã khổng lồ nhỏ và bóng đen thông thường lao về phía Tần Mặc.

Gã chỉ nghĩ rằng tiếp theo mình nhất định phải bất chấp mọi giá ngăn cản Tần Mặc.

Lại không ngờ khóe mắt gã thoáng thấy một bóng người lướt qua.

Trong lòng gã râu đen lại giật thót một cái.

Gã chỉ mải mê ngăn cản Tần Mặc đang nổi bật nhất, lại hoàn toàn quên mất tại hiện trường ngoài Tần Mặc còn có một Trương Kỳ Lân!

Chỉ vì anh ta quá trầm lặng ít nói.

Đến nỗi ngay cả trong thời khắc sinh tử quan trọng này, một khi có một nhân vật đủ sức thu hút thù hận, anh ta rất có khả năng trở thành đối tượng bị bỏ qua!

Lần này coi như đã hoàn toàn làm loạn nhịp điệu của gã râu đen.

Nhìn Trương Kỳ Lân và Tần Mặc di chuyển một trái một phải, gã râu đen nhất thời lại hoàn toàn không biết nên điều phối nhân lực như thế nào.

Chỉ trong nháy mắt, lại có hai trận nhãn bị phá hủy!

Gã râu đen đã hoàn toàn không thể quyết định được nữa!

Chỉ có thể vung tay một cái, sắp xếp tất cả bóng đen chia nhau bảo vệ hai trận nhãn còn lại.

Để tránh lại bị hai người này đánh cho trở tay không kịp!

Tuy thảm hại, nhưng gã râu đen thực sự không có cách nào tốt hơn.

Dù thực lực của những bóng đen này không có gì ghê gớm, nhưng một khi tập hợp những khối thịt này lại với nhau, muốn tùy ý chặt nát cũng phải tốn một chút công sức. "Dùng cách này sao?" "Có phải hơi khó coi một chút không?" Tần Mặc quay sang gã râu đen, cười lạnh một tiếng nói. "Hai tên khốn các ngươi!" Gã râu đen thở hổn hển.

Nghĩ lại, gã râu đen sau khi đến thế giới này, về cơ bản chỉ đối mặt với một số ông lão trong làng và những người qua đường vô tình lạc vào.

Những người này về cơ bản chỉ cần một hai bóng đen là đã đủ để gã dễ dàng giết chết rồi.

Trận thế như vậy gã đã từng thấy bao giờ chưa?

Cục diện hỗn loạn trước đó cộng với việc điều phối nhân lực đã sớm khiến gã râu đen mệt mỏi rã rời.

Lúc này sắc mặt gã trắng bệch.

Điều này không chỉ đơn thuần là vì sự phẫn nộ trong lòng khiến gã mất đi huyết sắc. "Các ngươi dám mạo phạm ta đến mức này!" "Ta thề ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi sống sót rời đi!" Gã râu đen đã hoàn toàn bộc lộ, gầm lên với hai người.

Chỉ là trước đó gã cho rằng hành động của Tần Mặc họ chỉ là sự giãy giụa vô nghĩa trong tuyệt vọng, nào biết bây giờ trông gã mới giống một con chó nhà có tang thảm hại! "Chỉ dựa vào chúng, những kẻ chỉ có thể dùng cách này để bảo vệ trận nhãn, và ngươi, kẻ hoàn toàn lộ diện trước mặt chúng tôi sao?" Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó một bước lao đến trước mặt gã râu đen.

Thực lực của Tần Mặc đâu phải là thứ gã râu đen có thể so sánh.

Cú tấn công lúc này của anh, gã râu đen thậm chí không có một chút thời gian để phản ứng!

Nhưng đương nhiên gã râu đen cũng sẽ không ngồi chờ chết ở đây.

Nếu đã không kịp để bóng đen đến bảo vệ mình, gã râu đen dứt khoát lăn mấy vòng trên đất để né đòn tấn công của Tần Mặc.

Chương 1321

Chỉ là bây giờ sát tâm của Tần Mặc đối với gã đã lên đến cực điểm!

Làm sao có thể vì hành động này của gã mà tha cho gã!

Tần Mặc trực tiếp đuổi theo bóng dáng gã râu đen.

Liên tiếp lại là mấy nhát chém, thậm chí suýt nữa đã chém chết gã râu đen!

Trong cơn hoảng loạn, gã râu đen chỉ có thể vội vàng hét lớn: "Các người không hề nghĩ đến sự an toàn của hai người kia sao!" Lời nói này của gã quả nhiên đã khiến lưỡi kiếm sắc bén của Tần Mặc dừng lại ở vị trí chỉ cách gã vài milimet.

Luồng kiếm khí sắc lạnh thậm chí đã rạch một đường trên má gã râu đen.

Cơn đau đó tuy cũng khó mà chịu đựng, nhưng ít nhất còn tốt hơn là bị đối phương chém chết! "Lời này của ngươi có ý gì?" Tần Mặc lạnh lùng nói: "Lúc này còn muốn dùng những lời ma quỷ đó để lừa chúng tôi sao?" "Có phải lừa gạt hay không ngươi sẽ biết ngay thôi." "Ngươi thật sự nghĩ rằng ta chỉ có thể dùng người để tạo ra những thứ này sao?" "Ta có thể nói cho ngươi biết, trong ngôi làng này, ta đã sớm dùng di thể của đủ loại động vật để cải tạo thành tác phẩm của ta!" "Nhiệm vụ của chúng chỉ có một, đó là lảng vảng trong làng." "Tìm kiếm mục tiêu mới cho ta." "Từ lúc các ngươi tiến vào, ta đã biết các ngươi đến đây!" "Còn hành động sau đó của các ngươi ta cũng nắm rõ như lòng bàn tay." "Ta vốn định thử xem có thể để hai người các ngươi trở thành thuộc hạ của ta hay không, nên mới để các ngươi vào đây." "Không ngờ các ngươi lại là hai con chó hoang khó thuần

như vậy!" "Bây giờ ta không cần các ngươi nữa!" "Nếu các ngươi còn muốn hai người bên ngoài sống sót, thì phải ngoan ngoãn nghe lời ta!" Thấy Tần Mặc quả nhiên dừng lại động tác, gã râu đen cũng trở nên ngày càng kiêu ngạo.

Phảng phất như vào giây phút này, gã đã một lần nữa nắm giữ toàn bộ quyền chủ động!

Tần Mặc không nói nhiều, chỉ từ từ lùi về phía sau.

Gã râu đen nhìn chằm chằm vào Tần Mặc, vừa cảnh giác vừa bò dậy từ trên đất.

Thấy Tần Mặc lúc này quả nhiên không dám có bất kỳ hành động thừa thãi nào, cả người gã càng thêm ngạo mạn. "Ha ha ha!

Nói ra thật là mỉa mai!" "Các ngươi nói ta là ác quỷ, các ngươi tự phụ mình có nhân tính." "Nhưng bây giờ chính vì cái nhân tính này của các ngươi, các ngươi sẽ phải chết vì nó!" "Thật nực cười!

Thật nực cười!" Gã râu đen dường như đã xác định Tần Mặc đã hoàn toàn bị gã khống chế, giọng điệu cả người đều trở nên khoa trương. "Ngươi lại sai rồi." So với tiếng cười ngông cuồng của gã, câu trả lời của Tần Mặc vẫn chỉ là một nụ cười lạnh. "Năng lực này của ngươi đúng là tôi không ngờ tới." "Nhưng điều đó không liên quan gì đến việc ngươi dùng Bàn Tử và họ để uy hiếp tôi." "Tôi dừng lại chỉ vì so với chúng tôi, có một người thích hợp hơn để đối phó với ngươi." Sự lạnh lùng của Tần Mặc giống như những cái tát liên tục vào mặt gã râu đen.

Sắc mặt gã càng lúc càng khó coi. "Ta nghe ngươi ở đây la lối om sòm!" "Bây giờ ta muốn các ngươi chết ở đây!" Nói xong, gã lập tức điều khiển một bóng đen lao về phía Tần Mặc.

Đối mặt với cú đâm của đối phương, Tần Mặc cuối cùng chỉ bình

tĩnh giơ tay lên và nắm chặt lấy nó.

Trong lòng gã râu đen không khỏi giật thót một cái.

Gã biết sự chênh lệch thực lực giữa hai người. "Ngươi!

Ngươi đang làm gì vậy!" "Chẳng lẽ ngươi không hề nghĩ đến sự an toàn của đồng bạn sao!" "Ngươi có tin ta bây giờ sẽ cho họ chết không!" Rõ ràng là gã râu đen đang nắm giữ con tin trong tay, lúc này lại giống như đang bị Tần Mặc khống chế! "Ngươi muốn hạ lệnh thì tùy ngươi." "Ta nghĩ có lẽ ngươi sẽ thất vọng đấy." Tần Mặc thản nhiên nói.

Ngay sau đó một nhát đao vung lên, đã chém bay đầu của bóng đen đó. "Ngươi!" "Tốt!

Ngươi sẽ hối hận!" Gã râu đen hét lớn một tiếng.

Lập tức định hạ lệnh, kết quả giây tiếp theo, cả người gã như bị một cú sốc cực lớn, hoàn toàn cứng đờ tại chỗ! "Ta nghĩ ngươi và những bóng đen này của ngươi chắc là có mối liên kết nào đó đúng không?" "Nếu ta đoán không sai, bây giờ những bóng đen mà ngươi vốn sắp xếp ở bên ngoài có phải đã hoàn toàn mất kiểm soát rồi không?" Tần Mặc vẻ mặt đầy hứng thú nhìn gã râu đen. "Ngươi!

Ngươi đã làm gì!" "Không đúng, có lẽ ngươi nên hỏi, miếu Sơn Thần này là của ai." Tần Mặc tiếp tục giữ nụ cười giễu cợt nhìn gã râu đen.

Trong lòng gã râu đen lập tức giật thót một cái!

Gã đột nhiên nghĩ đến một khả năng nào đó!

Chưa kịp hoàn hồn!

Bức tường sau lưng gã ầm ầm sụp đổ!

Một thân hình to lớn xuất hiện sau lưng gã.

Gã râu đen trong lòng hét lớn không ổn, đang định bỏ chạy!

Người kia lại giơ một tay lên, một tay bóp cổ gã, giống như đang cầm một đứa trẻ, trực tiếp nhấc bổng gã lên. "Lâu rồi không gặp, những năm qua ngươi 'chăm sóc' ta tốt thật đấy nhỉ!" Người nói chuyện lúc này chính là ông lão đã ở cùng Tần Mặc họ trước đó.

Chỉ là lúc này ông ta không còn vẻ già nua lụ khụ nữa.

Dung mạo của ông ta hoàn toàn là của một thanh niên ở thời kỳ đỉnh cao sức chiến đấu!

Cơ bắp săn chắc toàn thân đủ để khiến những vận động viên thể hình giỏi nhất thế giới phải hổ thẹn.

Nếu không phải ngũ quan của ông ta không thay đổi quá nhiều, tin rằng sẽ không có ai liên tưởng ông ta và ông lão lúc trước là cùng một người.

Tần Mặc dường như đã sớm lường trước được diễn biến này.

Lúc này, gã râu đen trợn trừng hai mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Dường như việc ông lão này xuất hiện ở đây là một chuyện vô cùng kỳ lạ, vô cùng quái dị!

“Ngươi!

Sao ngươi còn sống!” Trong lúc bị bóp cổ, gã râu đen không ngừng giãy giụa, phải nín thở một lúc lâu mới khó khăn thốt ra được một câu như vậy.

“Người trẻ tuổi, ngươi ra tay cũng độc ác thật đấy!” “Ngươi vô tình lạc vào thế giới này, lão già này đã bảo vệ ngươi.” “Ngươi báo đáp lão già này như vậy sao?” “Chiếm miếu Sơn Thần của ta, tính kế lão già này, chiếm địa bàn của lão già này!” “Thế còn chưa đủ, còn ăn cắp sức mạnh của lão già này!” “Dùng những thứ ghê tởm của ngươi

tàn sát người trong thôn, ngay cả lão già này ngươi cũng không tha!" "Ép lão già ta nhảy vực, ngươi đúng là làm được thật đấy." Ông lão càng nói càng kích động, sức mạnh trên tay cũng không ngừng gia tăng.

Cùng với cơn thịnh nộ của ông lão ngày càng kịch liệt, cộng thêm trận nhãn dần bị phá hủy, thần lực của ông lão với tư cách là Sơn Thần cũng đang dần hồi phục.

Sức mạnh không ngừng bộc phát đã khiến Tần Mặc và những người khác có thể nghe thấy tiếng xương cốt của gã râu đen kêu răng rắc.

Chương 1322

“Chỉ tiếc là ngươi tính toán đủ đường.” “Sao lại không nghĩ rằng lão già ta dù gì cũng là một vị thần!” “Dù bị tên khốn nhà ngươi cướp đi không ít sức mạnh, một vách núi quèn thì làm gì được lão già này chứ!” Sau lưng ông lão, giọng nói của Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lặng lẽ xuất hiện.

Vừa nhìn thấy Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, Vương Bàn Tử lập tức như tìm thấy đồng đội, đặc biệt là hắn.

Hắn lao tới với tốc độ nhanh nhất, bổ nhào về phía trước định ôm chầm lấy Tần Mặc.

Tần Mặc không chút do dự né người sang một bên, Vương Bàn Tử lập tức mất trọng tâm, cả người cứ thế ngã sấp mặt xuống đất.

“Tiểu Tần đồng chí!

Anh có ý gì vậy!” “Chúng ta không chơi kiểu này đâu nhé!” “Tôi nhiệt tình lao vào anh như thế, anh lại đối xử với tôi như vậy!” Vương Bàn Tử nằm sấp trên đất, ôm cái mũi đã bị dập tím bầm mà kêu khổ.

“Anh cũng mặt dày thật đấy!

Chuyện này thì liên quan gì đến anh có nhiệt tình hay không.” “Ôm anh thật sự quá ghê tởm.” Tần Mặc không hề che giấu sự ghét bỏ của mình đối với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nghe đến đây thì cả người đều suy sụp.

“Không phải, Tiểu Tần đồng chí, anh có biết là chúng ta gặp lại nhau lúc này là đã trải qua sinh tử mới khó khăn lắm không!” “Anh còn nói với tôi những lời tàn nhẫn như vậy!

Tim anh thật sự không đau sao!" "Mấy thứ nhỏ nhặt này còn chưa đủ để làm gì tôi, càng không thể nói đến sinh tử." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng nói.

"Ai nói với anh chuyện đó!" "Anh và Tiểu Ca có bản lĩnh gì người khác không biết." "Chứ anh em tôi sao lại không rõ?" "Tôi đang nói về chúng tôi!" "Anh không biết đâu, chúng tôi nghe thấy bên trong các anh đánh nhau long trời lở đất, chúng tôi đã đoán chuyện bên trong chắc chắn không đơn giản rồi!" "Lúc đó chúng tôi đang tính toán xem nên vào giúp một tay hay là nhân cơ hội rút lui." "Đương nhiên rồi, Bàn Gia tôi chắc chắn là chủ trương vào giúp một tay trước!" "Nhưng mà, ngay lúc chúng tôi đang cân nhắc chuẩn bị rút lui." "Anh đoán xem sao!

Mấy bóng đen không biết từ đâu, vèo một cái đã lao đến trước mặt chúng tôi!" "Lúc đó tôi thấy không ổn, sắp có chuyện rồi!" "Sau đó thì thấy ông lão kia từ trên trời giáng xuống, trực tiếp vặn gãy đầu hai cái bóng đen!" "Cảnh tượng đó thật sự đừng hỏi là ghê tởm đến mức nào." Vương Bàn Tử vừa nói vừa rùng mình một cái.

"Người trẻ tuổi!

Đừng nói tình hình lúc đó khoa trương như vậy." "Lúc đó lão già ta khi đáp xuống đất đã gần như giết chết hai thứ đó rồi." "Ta xách chúng lên cũng là để hấp thụ lại sức mạnh thuộc về ta trên người chúng!" Ông lão liếc mắt một cái sắc lẹm về phía Vương Bàn Tử.

Sau khi biết thân phận của đối phương, Vương Bàn Tử đâu còn cái vẻ kiêu ngạo như trước.

Bị ông lão lườm một cái, cả người hắn lập tức rụt cổ trốn sau lưng Tần Mặc.

"Người trẻ tuổi, cuộc đối thoại vừa rồi của các ngươi, có phải ngươi đã sớm chú ý đến thân phận của ta rồi không?" "Cũng biết ta sẽ

đến đây.” Ông lão hứng thú nhìn Tần Mặc.

Sau khi thấy Tần Mặc gật đầu trả lời, ông lão càng thêm hứng thú với anh.

Còn về kẻ thù trước mắt, tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Lão lập tức tăng thêm vài phần lực đạo trên tay.

Sau một hồi giãy giụa kịch liệt, gã râu đen hoàn toàn bất động.

Vứt gã sang một bên như một túi rác, ông lão khoan thai bước về phía Tần Mặc.

Vương Bàn Tử bây giờ thực sự có chút sợ hãi ông lão này trong lòng.

Đối mặt với việc ông lão dần áp sát, hắn cũng bất giác lùi lại.

“Được rồi, bây giờ những kẻ ngáng đường chúng ta xem như đã giải quyết sạch sẽ cả rồi.” “Tiếp tục nói về chủ đề vừa rồi của chúng ta nhé?” Ông lão trêu chọc nhìn Tần Mặc, chờ anh giải thích rõ ràng.

Tần Mặc thản nhiên cười nói: “Tôi nghĩ có lẽ là do trùng hợp.” “Vì hành vi vô lễ của Bàn Tử, chúng tôi tình cờ đến được nơi này.” “Thực ra ở nơi xa lạ này, chúng tôi hoàn toàn không biết phải làm sao.” “Kết quả là gặp được ngài, lão nhân gia.” “Bây giờ nghĩ lại, thời điểm và địa điểm ngài xuất hiện thực sự quá trùng hợp.” “Cứ như là NPC giao nhiệm vụ vậy.” “NPC gì?” Ông lão chớp chớp mắt, rõ ràng đối với vị Sơn Thần trấn giữ nơi này, từ ngữ này thực sự quá mới mẻ.

“Không có gì, chuyện này cũng không có gì to tát.” Tần Mặc tiếp tục nói: “Sau đó có rất nhiều chủ đề dù đều nói về việc bóng đen đáng sợ thế nào.” “Nhưng cách nói chuyện của ngài lại khiến tôi cảm thấy thực ra ngài đang khơi gợi sự hứng thú của chúng tôi.” “Tôi vẫn luôn nghĩ ngài làm vậy rốt cuộc có mục đích gì.” “Khi tôi gặp được gã kia.”

“Tôi đã nghĩ rằng ngài muốn mượn tay chúng tôi để đối phó hắn.” “Và sau khi nhìn thấy trận pháp trên mặt đất, tôi mới thông suốt mọi chuyện.” “Ngài là Sơn Thần, nhưng sức mạnh bị phong ấn.” “Bất đắc dĩ ngài phải mượn sức mạnh của chúng tôi để phá hủy pháp trận.” Nghe đến đây, ông lão lập tức phá lên cười một tràng dài.

“Ha ha ha, người trẻ tuổi, ngươi được đấy!

Ngươi thật sự rất lợi hại!” “Không chỉ biết đánh nhau, cái đầu nhỏ này đúng là không tồi!

Ha ha ha!

Lão già ta thích ngươi!” “Thế nào!

Cân nhắc ở lại bầu bạn với lão già này nhé!” “Đợi ta mất rồi, sau này ngươi sẽ làm Sơn Thần!” Tần Mặc liên tục xua tay từ chối: “Thôi ạ, tôi vẫn thích cuộc sống hiện tại hơn.” Những lời này của Sơn Thần rõ ràng cũng không có ý định nghiêm túc.

Cười ha hả xong liền hỏi tiếp: “Ta còn một chuyện hơi tò mò.” “Vừa rồi nếu ta không đến, hai người các ngươi có đối phó được hắn không?” Đối với câu hỏi của ông lão, Tần Mặc chỉ thản nhiên nhún vai.

Thái độ thoải mái này không nghi ngờ gì chính là câu trả lời tốt nhất.

“Những bóng đen bình thường kia cũng được, hay là con quái vật bóng đen do hắn tạo ra cũng vậy.” “Nếu nói là khó đối phó thì có lẽ cũng có thể gọi là khó đối phó.” “Nếu điều động hợp lý, tôi nghĩ bất cứ ai gặp phải cũng sẽ là một phiền phức không nhỏ.” “Nhưng hắn quá tự phụ vào sức mạnh của mình.” “Thêm vào đó, sau khi hắn đối phó được ngài, người bảo vệ Sơn Thần.” “Những người hắn đối phó sau đó đều chỉ là người bình thường.” “Những người này trước mặt

hắn căn bản không có chút khả năng phản kháng nào." "Liên tục dễ dàng chiến thắng, hắn tự nhiên sẽ tự mãn." "Cho nên khi chuyện ngoài sức tưởng tượng xuất hiện." "Hắn sẽ rất tự nhiên rơi vào hoảng loạn." "Bất kể thủ đoạn và những thứ dưới tay hắn có phải là kiệt tác gì ghê gớm hay không." "Nhưng là hạt nhân, một khi hắn mất đi lý trí, không thể chiến đấu nghiêm túc." "Thì vũ khí tốt đến đâu cũng không thể phát huy tác dụng." Tần Mặc bày tỏ.

Nghe Tần Mặc giải thích, ông lão quả thực càng nhìn càng thích.

Lão thậm chí không nhịn được lại phá lên cười ha hả.

Sau khi hồi phục sức mạnh của mình, dù chỉ là tiếng cười như vậy, cũng khiến mọi người cảm thấy một trận ù tai nhức óc.

"Người trẻ tuổi, ngươi thật sự quá thú vị!" "Ngươi biết không!

Ta đã càng ngày càng thích ngươi rồi." "Ngươi suy nghĩ kỹ đi, thật sự không cân nhắc ở lại sao?" "Làm Sơn Thần cũng khá thú vị đấy chứ!" Ông lão tiếp tục nói, chỉ là lần này trong lời nói của lão, sự đùa giỡn dường như đã giảm đi một chút.

Xem ra biểu hiện xuất sắc của Tần Mặc đã khiến lão nảy sinh hứng thú sâu sắc với anh, thật sự muốn giữ Tần Mặc lại.

"Xin cho phép tôi từ chối một lần nữa." Tần Mặc không chút do dự bày tỏ thái độ của mình.

Anh có thể cảm nhận được sự cấp thiết muốn giữ mình lại của đối phương.

Nếu lúc này anh nói một câu gì đó như có thể cân nhắc, dù chỉ là thuận theo lời nói đùa của đối phương, xem ý tứ của đối phương bây giờ cũng có thể sẽ đồng ý ngay.

Câu trả lời của Tần Mặc tuy khiến ông lão có chút thất vọng, nhưng cũng không ép buộc đối phương.

“Người trẻ tuổi, ta hỏi ngươi thêm nhé.” “Nếu ngươi có đủ năng lực đối phó với gã khốn này.” “Sao không trực tiếp ra tay?” Ông lão lập tức chuyển chủ đề.

“Vì báo thù.” Tần Mặc nói: “Nếu hắn đã hại ngài ra nông nỗi này.” “Thì đối với ngài, chắc chắn tự mình ra tay sẽ thống khoái hơn phải không?” Ông lão rơi vào im lặng ngắn ngủi.

Lão ngẩng đầu nhìn miếu Sơn Thần đã tan hoang vì trận đại chiến.

Bất kể là sự hung hãn khi đối mặt với gã râu đen, hay là sự kỳ vọng tràn đầy khi nhìn Tần Mặc, vào khoảnh khắc này đều đã biến mất không còn dấu vết.

Trong mắt chỉ còn lại hồi ức và u sầu.

Mọi người cũng không quấy rầy lão.

Chương 1323

Họ đoán rằng lúc này ông lão có lẽ đang hồi tưởng lại từ khi gã râu đen ám toán lão.

Lão không có sức mạnh, chỉ có thể ẩn mình trơ mắt nhìn gã râu đen làm ra những chuyện tàn nhẫn đó.

Là một vị thần bảo hộ một phương, bất lực trước những chuyện như vậy, vĩnh viễn là điều tủi nhục nhất!

Một lát sau, ông lão cũng đã hồi tưởng gần xong.

Vương Bàn Tử mới lại gần hỏi: "Nói chứ lão đầu, à không phải không phải!" "Lão tiên sinh, lão thần tiên." "Cái đó, bây giờ mọi chuyện đều đã giải quyết rồi." "Ngài cũng đã báo được đại thù." "Cũng nên đưa chúng tôi lên rồi chứ?" "Đừng quên ngươi đến đây là vì ngươi đã tè bậy trong miếu của ta!" "Chỉ riêng điểm này, ta giữ ngươi ở lại đây vĩnh viễn cũng là hợp lý!" Ông lão quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, hừ lạnh một tiếng nói.

Lần này thực sự dọa Vương Bàn Tử sợ không nhẹ.

Vừa nãy còn nghênh ngang đi đến bên cạnh ông lão, hắn lập tức quay ngoắt một cái lao ra sau lưng Tần Mặc.

"Không phải!

Sơn Thần nhà ông sao thế!" "Chúng ta vừa rồi cũng coi như là cùng nhau vào sinh ra tử rồi mà!" "Ông đột nhiên trở mặt như vậy là sao?" "Qua cầu rút ván à!" "Lỗi lầm lớn đến đâu, không thể cho qua được sao!" Mặc dù giọng điệu của Vương Bàn Tử nghe có vẻ khá la lối, nhưng suốt quá trình hắn không hề ló mặt ra khỏi sau lưng Tần Mặc.

Cái vẻ miệng lưỡi cứng rắn này lại khiến ông lão bật cười.

"Thôi thôi, dù sao các ngươi cũng đã giúp ta một việc lớn." "Chuyện quá khứ cho qua cũng chẳng sao cả." "Các ngươi cứ đứng yên tại chỗ đi, lão già ta bây giờ sẽ đưa các ngươi ra ngoài." Khi ông lão thi triển một phép thuật đơn giản trên mặt đất, một pháp trận tỏa ra ánh sáng trắng xuất hiện dưới chân họ.

Mọi người lập tức đứng lên pháp trận.

"Các vị, nếu sau này các ngươi muốn quay lại, hoan nghênh các ngươi đến bất cứ lúc nào." "Các ngươi hẳn là biết cách vào rồi." "Đặc biệt là ngươi, người trẻ tuổi, nếu lúc nào đó ngươi muốn trở thành Sơn Thần." "Cứ trực tiếp đến tìm ta là được." Thấy ông lão lại chìa cành ô liu ra, Tần Mặc cũng liên tục lắc đầu.

Sau đó, cùng với pháp trận phát ra một luồng sáng chói mắt, bóng dáng của mấy người dần biến mất.

Trong quá trình này, họ dường như nghe thấy ông lão còn nói gì đó, nhưng đã không thể nghe rõ.

Đợi đến khi ánh sáng trắng xung quanh tan đi, mọi người phát hiện mình vẫn đang ở trong một miếu Sơn Thần.

Mặc dù miếu Sơn Thần này có cấu trúc và bố cục giống hệt nơi họ ở trước đó, nhưng nơi này rõ ràng đã trải qua sự bào mòn của năm tháng.

Bất kể là tượng Sơn Thần đã hư hỏng, hay là những bức tường đổ nát xung quanh, đều nói lên tất cả những gì nó đã trải qua.

"Tôi nói này Tiểu Tần đồng chí." "Vừa rồi lúc các anh đánh nhau với thứ đó." "Có phá hoại nơi này đến mức này không?" Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng thê thảm xung quanh hỏi.

"Lúc đó chúng tôi đánh nhau khá ác liệt, nhưng nếu nói phá hoại

đến mức độ này." "Tôi nghĩ ít nhất là tôi không có." Tần Mặc nói, rồi quay đầu nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Người sau cũng lắc đầu tương tự.

"Hơn nữa rất nhiều thứ trong miếu Sơn Thần này đã mục nát rồi." "Tôi nghĩ dù vừa rồi sức phá hoại trong trận chiến của Tần Mặc và Tiểu Ca rất mạnh." "Nhưng cũng tuyệt đối không đến mức này chứ?" Hạo Thiên Chân thì trực tiếp đi một vòng dò xét cả miếu Sơn Thần: "Nói cách khác, chúng ta vừa ở trong miếu Sơn Thần đó, mà cũng không hẳn là ở trong miếu Sơn Thần đó." Vương Bàn Tử đứng bên cạnh chớp chớp mắt.

"Tiểu Thiên Chân, cậu giải thích thật hack não quá." "Cậu cứ nói thẳng là chúng ta đã quay về thuận lợi chưa!" Hạo Thiên Chân còn đang suy nghĩ nên trả lời câu hỏi này của Vương Bàn Tử thế nào, thì Tần Mặc đã lên tiếng: "Không cần bối rối, chúng ta đúng là đã quay về." Vương Bàn Tử nghe những lời này, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng tạm thời thả lỏng.

"Tiểu Tần đồng chí, anh được đấy, ngay cả chuyện này cũng biết sao?" Vương Bàn Tử vẻ mặt trêu chọc nhìn Tần Mặc, trong mắt tràn đầy sự kỳ vọng.

"Anh nhìn tình hình xung quanh là có thể biết rồi." "Môi trường xung quanh rõ ràng đã trải qua nhiều năm rồi." "Dựa vào toàn bộ hoàn cảnh mà xem, ít nhất cũng phải có trăm năm." "Bất kể trận chiến trước đó của chúng ta có kịch liệt đến đâu." "Loại tình huống tương tự như xuyên không thời gian này, tôi nghĩ chúng ta không có bản lĩnh đó." Tần Mặc giải thích.

"Ha ha!

Tốt!

Tốt quá rồi!" "Lần này đúng là quá tốt rồi!" "Về là tốt rồi!

Về là tốt rồi!" Vương Bàn Tử vẻ mặt phấn khích nói.

"Tuy nói trước kia không khí ở đó đúng là rất dễ chịu." "Nhưng nếu phải nói thật, tôi vẫn thích không gian thời gian hiện tại của chúng ta hơn." "Ha ha ha!

Không tệ!

Thật sự không tệ!" Lúc này, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều đang vui mừng khôn xiết vì đã thuận lợi quay về thế giới ban đầu.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thì đã chú ý đến nhiều dấu vết trong miếu Sơn Thần.

Những dấu vết này khác với những cái khác, không phải do năm tháng bào mòn mà sinh ra.

Tất cả đều là những dấu vết còn sót lại sau khi trải qua một trận chiến kịch liệt.

Hai người nhìn nhau cười.

Tuy trận chiến lúc đó rất ác liệt, nhưng xét về sức chiến đấu, những bóng đen đó cuối cùng vẫn không thể gây ra mối đe dọa cho họ.

Nếu nói rằng trong trận chiến đó, họ đến mức không biết mình đã đối phó với cái gì thì rõ ràng là không thể.

"Mọi người đến xem đây này!" Ngay lúc hai người đang hồi tưởng lại trận chiến khác thường này, Hạo Thiên Chân gọi mọi người.

Mấy người đi theo qua đó, phát hiện tượng Sơn Thần vốn nên được đặt trên bệ thờ lúc này đã hoàn toàn hư hỏng.

"Xem ra qua nhiều năm như vậy." "Ngay cả thần cũng đã không còn tồn tại." Hạo Thiên Chân thở dài cảm thán.

“Đây chính là sự thay đổi của thời đại.” “Thần cần con người cung phụng mới có thể tồn tại trên thế gian này.” “Nhưng cùng với sự phát triển của thời đại, những người không coi thần ra gì như gã râu đen đã ngày càng nhiều.” “Sự cung phụng mà họ có thể nhận được tự nhiên cũng ngày càng ít.” “Đến cuối cùng, dù là thần, cũng không thể không rời khỏi nơi mình vốn bảo vệ.” Tần Mặc thở dài cảm thán.

Thực ra nghĩ lại, về phương diện này, thần và người thực sự hoàn toàn giống nhau.

Con người cần thần để che chở.

Thần cần người để cung phụng.

Khi cả hai có thể cùng tồn tại, đạt được một sự cân bằng nào đó, thần và người sẽ tồn tại cùng nhau trong một mối quan hệ vi diệu.

Nhưng một khi sự cân bằng này bị phá vỡ, một trong hai bên sẽ hoàn toàn tiêu vong.

Hiện tại họ có thể hợp tác với những người được gọi là “đồng nghiệp” của mình, thực tế cũng là vì họ đã đạt được sự cân bằng này.

Một khi sự cân bằng này bị phá vỡ, không ai biết bên nào sẽ sống sót.

“Chỗ này có chút không đúng.” Trương Kỳ Lân đột nhiên nói: “Bức tượng Sơn Thần này không phải tự mục nát theo thời gian.” “Nó có dấu vết bị phá hoại rõ ràng.” Mọi người đột nhiên nhíu mày, nhanh chóng đến trước tượng Sơn Thần quan sát.

Quả nhiên những vết nứt trên đó có nhiều chỗ có dấu vết bị phá hoại rất rõ ràng.

Hơn nữa, dựa vào lớp bụi trên đó, có chỗ còn mới bị phá hoại gần đây.

Chương 1324

“Mẹ kiếp!

Có ý gì đây!” “Nơi này còn có bảo bối gì nữa sao!” “Không có việc gì đi đập vỡ thứ này làm gì!” Ngay cả Vương Bàn Tử cũng không nhịn được hét lên.

“Có lẽ trong miếu Sơn Thần này còn có bí mật gì đó chúng ta không biết.” “Hoặc là có người giống như gã râu đen đã phá hủy nó.” “Nhưng nguyên nhân là gì đã không còn quan trọng nữa.” “Chúng ta không thể biết thủ phạm là ai.” “Nhưng nếu tôi biết được ai đã làm cho người bạn tốt của chúng ta ra nông nỗi này.” “Tôi bảo đảm mình tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.” Tần Mặc nhìn tượng Sơn Thần đã vỡ nát, khẽ cúi đầu một cái.

Sau khi để lại một câu “đi thôi”, anh liền đi thẳng ra khỏi miếu Sơn Thần.

Mấy người vội vàng theo kịp.

Kết quả vừa bước ra khỏi cửa, mấy lưỡi đao và họng súng chĩa thẳng vào đầu họ.

“Chết tiệt!

Có ý gì đây!” Vương Bàn Tử lập tức giật nảy mình, không nhịn được hét lớn một tiếng.

Lần này thậm chí còn khiến những người đang khống chế họ cũng ngớ người ra.

Dù sao theo logic thông thường, phải là họ hét “ai cũng không được động đậy” trước, rồi mới có diễn biến tiếp theo chứ!

“Tất cả không được động đậy!” “Các người rốt cuộc là ai!

Tại sao lại từ trong này đi ra!" "Mấy người các người vào đó từ lúc nào!" Một người trong số đó lập tức hét lên liên thanh như súng máy.

"Anh em, đều là người trong giang hồ, không cần phải thế này đâu!" "Bỏ vũ khí xuống, chúng ta nói chuyện đàng hoàng không được sao!" Vương Bàn Tử vận dụng tài năng ngoại giao sở trường của mình hét vào đám người.

"Bớt nói nhảm!

Mau trả lời câu hỏi của chúng tôi." Một người nói, còn dí họng súng trong tay về phía Tần Mặc thêm vài phân.

"Tôi không ngại trả lời câu hỏi của các người." "Nhưng tôi đề nghị các người nên bỏ thứ này xuống trước." "Đây không phải thương lượng, là cảnh cáo." Tần Mặc quay đầu lại, lạnh lùng nói với đối phương.

"Cảnh cáo?

Ngươi dựa vào cái gì!

Dám nói nhảm nữa!

Tin ta bây giờ bắn nát đầu ngươi không!" Gã kia vẫn giữ vẻ hung ác, nhưng ai cũng có thể nhìn ra, về mặt khí thế, gã đã yếu hơn Tần Mặc vài phần.

"Bạn của chúng tôi bị người ta đập vỡ, tâm trạng của tôi bây giờ rất không tốt." "Nếu ngươi thật sự muốn nổ súng, thì nên nổ súng ngay lập tức." "Đừng cho người khác thời gian phản ứng." Tần Mặc lạnh lùng nói.

Gã kia nhíu mày, trong khoảnh khắc bị Tần Mặc nhìn chằm chằm, một luồng khí lạnh buốt từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Gã kia run bắn lên!

Giống như con mồi nhìn thấy thợ săn, lại còn lắp bắp.

Không kịp do dự!

Gã thậm chí còn bất giác định bóp cò!

Chỉ trong khoảnh khắc đó, một ánh đao lóe lên.

Lưỡi kiếm của Tần Mặc nhanh chóng cắt đứt khẩu súng.

Nếu không phải Tần Mặc nương tay, ngay cả cổ tay của gã cũng sẽ biến mất cùng.

Chuyện này đến quá đột ngột.

Tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Toàn bộ không gian dường như rơi vào im lặng hoàn toàn vào khoảnh khắc này.

“Ngươi đang làm gì vậy!” Người nói chuyện đầu tiên lập tức quay họng súng, nhưng động tác của Trương Kỳ Lân rõ ràng nhanh hơn.

Anh lách người một cái, lập tức kề Hắc Kim Cổ Đao lên cổ gã.

Đúng như họ nghĩ, người này là đội trưởng của cả đội, sau khi gã bị khống chế, cả đội đều hoàn toàn không dám có hành động gì.

“Bây giờ cho các ngươi hai lựa chọn.” “Bỏ hết vũ khí xuống, nói chuyện đàng hoàng.” “Hoặc là xem ai có thể giết ai trước.” Tần Mặc tiếp tục nói với vẻ mặt âm trầm.

Tuy về số lượng, đối phương đông hơn, nhưng những chuyện thế này, vĩnh viễn là chất lượng hơn số lượng, đặc biệt là trong tình huống đội trưởng của họ đã bị đối phương khống chế.

Trong tình huống đội trưởng của họ khẽ vẫy tay, tất cả mọi người đều bỏ vũ khí của mình xuống.

Tần Mặc và những người khác cũng rất giữ lời hứa, thuận thế thả họ ra.

"Quyết định rất sáng suốt." Tần Mặc mỉm cười nói: "Hòa bình một chút như vậy không tốt sao?" "Tại sao lần nào cũng phải động binh đao như vậy?" Tuy lúc này hai bên vẫn còn cảnh giác với nhau, nhưng cuối cùng vẫn duy trì được một sự cân bằng vi diệu.

Giống như những gì Tần Mặc đã nghĩ trong miếu Sơn Thần.

Sau khi mọi người đã bình tĩnh lại, Tần Mặc là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Anh giới thiệu về nhóm của mình, chỉ là đã lựa chọn im lặng về chuyện xuyên không trước đó cũng như thân phận thật của họ.

"Thì ra là vậy!

Anh xem!

Toàn là hiểu lầm cả!" Người đội trưởng của đối phương lập tức cười ha hả: "Ở dưới kia có một ngôi làng, chúng tôi đều là người của đội tự vệ trong làng!" "Bình thường ngoài việc tuần tra trong làng." "Thì sẽ đến ngôi làng đã hoang phế nhiều năm này để tuần tra." "Vẫn luôn như vậy." "Vừa rồi chính là nhân viên tuần tra của chúng tôi nhìn thấy các anh đột nhiên xuất hiện trong miếu Sơn Thần!" "Cho nên mới thông báo cho chúng tôi nhanh chóng qua xem." "Đây không phải là để tránh các anh gây ra mối đe dọa cho chúng tôi sao?" "Cho nên mới hơi cảnh giác một chút." "Thực sự là rất xin lỗi." Từ ánh mắt của đội trưởng, Tần Mặc có thể thấy đối phương không hoàn toàn tin tưởng vào thân phận và những lời anh nói.

Chỉ là so với họ, đối phương rõ ràng càng không có lựa chọn.

Bất kể nhóm Tần Mặc là người tốt hay người xấu, nhưng có thể dễ dàng đối phó với họ là điều có thể xác định được.

Nếu đối đầu trực diện không có ý nghĩa, không bằng trước tiên giao hảo với đối phương, sau khi phán đoán thân phận của đối phương rồi mới quyết định có nên ra tay hay không.

"Vậy thì các anh thật sự quá lỗ mãng rồi đấy!" "Nếu không phải Tiểu Tần đồng chí nhà chúng tôi có chút thân thủ." "Thì chẳng phải chúng tôi chết chắc rồi sao!" Vương Bàn Tử cũng cười ha hả.

Không thể không nói, đến cục diện này, tác dụng của Vương Bàn Tử vĩnh viễn là lớn nhất.

Thái độ trêu chọc của hắn lúc nào cũng có thể khiến mọi người thả lỏng một chút.

Chương 1325

"Nhưng ngôi làng này đã hoang phế rồi mà?" "Ngay cả miếu Sơn Thần cũng đã đổ nát không chịu nổi." "Vậy tại sao các anh còn phải đến tuần tra?" Hạo Thiên Chân thì từ trong lời nói của đối phương nghĩ đến một điểm mà cậu cảm thấy không đúng lắm.

"Thực ra điểm này chúng tôi cũng rất nghi hoặc." "Bởi vì chúng tôi đều cảm thấy ngôi làng đổ nát này bất kể là tài sản hay bất cứ thứ gì quý giá khác đều không tồn tại." "Nhưng quy củ trong làng của chúng tôi là như vậy." "Tất cả những người trở thành đội tự vệ đều phải bảo vệ ngôi làng này." "Theo lời của các lão nhân trong làng chúng tôi." "Trong này có một bí mật kinh thiên động địa, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài." "Thực ra theo quy củ của chúng tôi." "Bất kể các anh có phải là người của chúng tôi hay không." "Chúng tôi đều nên nhanh chóng để các anh rời khỏi đây." Đội trưởng tiếp tục giải thích: "Nhưng bây giờ trời đã tối, bất kể là đến làng của chúng tôi hay là ra đường lớn." "Đều phải đi qua một khu rừng rất rậm rạp." "Trong khu rừng này không biết sẽ có nguy hiểm gì đâu." "Tóm lại có thể xác định là, ít nhất là có gấu tồn tại." "Cho nên để an toàn, tốt nhất chúng ta nên ở lại trong làng này một chút." "Nhưng các vị nhất định phải nhớ, chúng ta nhiều nhất chỉ có thể nghỉ ngơi trong miếu Sơn Thần này." "Các phòng trong làng tuyệt đối không được vào." Nghe lời nhấn mạnh của đội trưởng, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn những tàn tích của các ngôi nhà bên ngoài, khóe miệng không nhịn được co giật.

"Tôi nói này lĩnh đội đại ca, chuyện này, anh thật sự không cần nhấn mạnh đâu." "Với tình hình những ngôi nhà trong làng này, anh có bảo chúng tôi vào nghỉ ngơi chúng tôi cũng không vào đâu." "Ha ha ha, đây không phải là để an toàn, nói thêm với mọi người một chút sao."

“Nếu lỡ như…” Đội trưởng đang nói, đột nhiên như nghĩ đến điều gì đó liền ngậm miệng lại.

Mọi người đều tò mò nhìn qua.

Gã nhanh chóng nặn ra một nụ cười.

Cười ha hả nói: “Không sao không sao!” “Chỉ cần mọi người nhớ những gì tôi đã nói với các bạn, là không sao rồi.” Nhóm Tần Mặc đương nhiên cũng không tiếp tục truy hỏi.

Chỉ là bốn người họ ai mà không phải là hồ ly ngàn năm.

Lúc này đối phương ở đây kể chuyện ma, thì ai mà nghe lọt tai được?

Chỉ là giống như họ đang đề phòng mình, bây giờ không rõ lai lịch của đối phương.

Từ góc độ ổn thỏa mà nói, tự nhiên vẫn nên đề phòng một chút.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống.

Hai đội đều ở lại trong miếu Sơn Thần.

Chỉ là bên đội tự vệ lúc nào cũng có vài người gác đêm bên ngoài miếu.

Hai bên bây giờ tuy tạm thời thành lập một đội, nhưng rõ ràng không tồn tại bất kỳ sự tin tưởng nào.

Đội ngũ hoàn toàn tách biệt đã đành, còn rõ ràng có sự đề phòng đối phương.

“Mọi người cẩn thận một chút.” “Bọn người này chắc chắn không phải là đội tự vệ gì cả.” Tần Mặc nói với những người khác.

“Điểm này tôi cũng phát hiện ra rồi.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Còn phải nói, đội tự vệ nào mà hung thần ác sát như vậy.”

Vương Bàn Tử vẫn như cũ phân tích tình hình từ một góc độ rất oái oăm: "Tiểu Tần đồng chí, anh nói xem đám người này rốt cuộc là loại gì." "Không biết, họ rốt cuộc là tốt hay xấu, là địch hay bạn đều chưa rõ." "Tóm lại tối nay mọi người đừng ngủ quá say, đừng để giao du với thần xong, lại bị lật thuyền ở nơi này." Tần Mặc nhấn mạnh với mọi người.

Mấy người đều gật đầu.

Trong lúc đó, Vương Bàn Tử còn không nhịn được cảm khái, vừa mới kết thúc một chuyện phiền phức, không ngờ vừa ra ngoài đã lại có một phiền phức mới.

"Tiểu Tần đồng chí, anh nói xem đám người này tối nay có ra tay không." Vương Bàn Tử lại không nhịn được hỏi.

"Khó nói." "Chỉ là tôi cảm thấy họ chắc không đến mức đó." Tần Mặc nói ra suy nghĩ của mình: "Dù sao bây giờ bài tẩy của hai bên đều chưa rõ, tôi và Tiểu Ca lại có thể dễ dàng đối phó họ." "Lúc này cưỡng ép gây khó dễ, không khéo lại hại chết chính mình." "Tôi nghĩ họ chắc không ngu đến vậy." "Nhưng con người thì thật sự khó nói." "Cho nên tốt nhất vẫn là mọi người đều đề phòng một chút." "Chết tiệt, nếu không phải lúc ra ngoài bị họ đánh lén." "Chỉ đám người này, Bàn Gia một mình cũng xử lý được." Vương Bàn Tử tức giận nói.

Ngay lúc này, một tiếng súng vang lên lập tức khiến mọi người cảnh giác.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhanh chóng đứng dậy chuẩn bị chiến đấu.

Vương Bàn Tử cũng bò dậy không ngừng lắc đầu.

"Chuyện gì vậy!

Đã ra tay rồi sao?" Mà đáp lại họ là tiếng hét lo lắng của đội

trưởng: “Mọi người mau dậy!

Bầy sói!

Là bầy sói đến!” Mấy người nhìn nhau, cũng nhanh chóng lao ra khỏi miếu Sơn Thần.

Vừa ra ngoài, họ kinh hãi thấy trong bóng tối có đến mấy chục đôi mắt đang phản chiếu ánh trăng, lóe lên những tia sáng lạnh lẽo.

Cảnh tượng này, dù là Vương Bàn Tử đã chứng kiến vô số cảnh chết chóc, cũng không khỏi cảm thấy rờn rợn trong lòng.

“Mẹ ơi, chúng ta ăn trộm con nhà người ta hay sao vậy?” “Nhiều thế này?” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt.

Nói về bầy sói thì anh ta đã thấy rồi, kinh nghiệm bị bầy sói bao vây cũng không phải là chưa có.

Nhưng bị một bầy sói đông thế này vây quanh, quả thật là lần đầu tiên trong đời!

“Xung quanh thôn của các anh có nhiều sói thế này à?” Tần Mặc hỏi thẳng người đội trưởng.

“Không biết nữa.” Đội trưởng buột miệng trả lời theo phản xạ.

Nhưng anh ta nhanh chóng nhận ra câu trả lời của mình có vấn đề.

Sau một lúc ấp úng, anh ta vội vàng giải thích: “Bình thường chúng tôi lên núi tuần tra đều đi theo một tuyến đường nhất định.” “Trên tuyến đường đó tuy cũng gặp vài con sói, nhưng chưa bao giờ nhiều thế này.” “Tôi nói này, đội tự vệ các anh có đáng tin không vậy!” “Sao có vẻ như cái gì cũng không biết thế!” Vương Bàn Tử bực bội nói.

“Anh nói cái gì thế!

Chúng tôi không phải là đội tự vệ của thôn thì chẳng lẽ là các

người à?" "Lũ súc sinh này sẽ hành động thế nào!

Làm sao chúng tôi biết được!" "Dù sao thì bình thường chúng tôi chưa từng gặp phải, thì sao nào!" Đội trưởng cũng gắt gỏng đáp lại.

Chỉ là chính anh ta cũng không nhận ra, lời nói của mình đã để Tần Mặc nắm bắt được một vài thông tin mà anh muốn nghe.

"Được rồi Bàn Tử, bây giờ đối mặt với bầy sói này, chúng ta nên hợp tác với nhau." "Đừng có nội chiến vào lúc này!" Tần Mặc quay đầu nhắc nhở Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử hiểu ý ngay, anh biết đây là dấu hiệu Tần Mặc đã có được thông tin mình cần.

Vì vậy, việc tiếp tục dò hỏi đã không còn cần thiết nữa.

"Nhưng tại sao bầy sói này chỉ đứng yên tại chỗ, sao mãi không có ý định tấn công chúng ta vậy?" Nhìn dáng vẻ của chúng, Hạo Thiên Chân hỏi.

"Chuyện này phải cảm ơn phát súng họ vừa bắn." "Nhìn vào cách bố trí đội hình của bầy sói, có lẽ ban đầu chúng định lén lút lẻn vào đối phó với chúng ta." "Sau đó bị anh em gác đêm phát hiện và nổ một phát súng." "Sói rất thông minh, phát súng đó đủ để nó nhận ra nguy hiểm." "Bây giờ chúng chưa hành động chẳng qua là đang chờ đợi một cơ hội để có thể tấn công chúng ta bất cứ lúc nào mà thôi." "Hoặc là đang chờ viện quân." Tần Mặc chau mày nói.

"Viện quân?

Không thể nào?" "Ý anh là đã nhiều thế này rồi mà vẫn chưa phải là toàn bộ sao?" Vương Bàn Tử hơi kinh ngạc kêu lên.

Phải biết rằng, với số vũ khí họ có trong tay, đối phó với bầy sói đông như vậy đã là vô cùng khó khăn rồi.

Nếu thực sự xảy ra một trận chiến sống còn.

Dù cho phe Tần Mặc có thể giành chiến thắng, e rằng cũng là một chiến thắng hiểm hóc.

Chương 1326

Số lượng đầy uy hiếp như vậy mà vẫn chưa phải là toàn bộ bầy sói, đây quả thực không phải là tin tốt lành gì.

Mà điều khiến Vương Bàn Tử càng không hiểu là.

Tại sao bầy sói này vẫn chần chừ chưa hành động.

"Vậy thì chúng ta không thể chờ được nữa rồi." "Nếu thật sự để lũ súc sinh này gọi thêm đồng bọn đến." "Chúng ta e là không chống đỡ nổi đâu!" Vương Bàn Tử nói.

"Nói một cách nghiêm túc, hiện tại chúng ta đang ở trong tình thế kiềm chế lẫn nhau." "Bầy sói không dám hành động tùy tiện vì sợ vũ khí của chúng ta." "Chúng ta không thể hành động tùy tiện, vì chỉ cần phát động tấn công." "Bầy sói sẽ nhận ra chúng ta là mối nguy hiểm tuyệt đối." "Đến lúc đó, chúng sẽ bất chấp tất cả mà tấn công chúng ta." Tần Mặc nói.

"Vậy bây giờ làm thế nào?" "Cứ thế này giằng co chờ viện quân của chúng đến sao?" Vương Bàn Tử sốt ruột nói.

Phải biết rằng tình hình hiện tại đã rất nan giải rồi.

Nếu thật sự để lũ súc sinh này gọi thêm đồng loại đến, tình hình e là sẽ càng thêm phiền phức.

"Thực ra bản thân chúng ta cũng không cần phải chiến đấu." "Chỉ cần khiến chúng ngoan ngoãn rút lui là được rồi." Tần Mặc thản nhiên cười nói.

"Vị huynh đệ này, anh đừng đùa với chúng tôi nữa." "Sói có dã tính rất mạnh." "Hơn nữa, tất cả đều là loại không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc!" "Bây giờ chúng ta chính là con mồi mà chúng

nhắm tới.” “Anh nói chúng ta không cần dùng biện pháp mạnh mà chúng sẽ tự ngoan ngoãn rút lui.” “Đây tuyệt đối là chuyện không thể!” Đội trưởng đội tự vệ hiển nhiên không tin lời Tần Mặc nói: “Súc sinh và con người khác nhau!” “Con người sẽ vì sức mạnh mà anh thể hiện ra mà dè chừng anh.” “Nhưng chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra với động vật!” “Chúng chỉ là một bầy dã thú, chỉ có dã tính!

Không có lý trí!” “Chúng chỉ hành động theo bản năng mà thôi!” “Không sai, chính vì chúng hành động theo bản năng.” “Nên đôi khi uy hiếp còn hiệu quả hơn cả giết chóc.” Tần Mặc thản nhiên cười, từ từ tiến lại gần bầy sói: “Con người khi gặp nguy hiểm, hoặc là vì sĩ diện.” “Hoặc vì một lý do nào đó khác, thường sẽ có những hành động không mấy sáng suốt.” “Nhưng một khi chúng cảm nhận được nguy hiểm theo bản năng.” “Sẽ rất tự nhiên mà rút lui.” “Ý anh là anh có thể khiến chúng cảm nhận được uy hiếp?” “Đừng đùa nữa!” “Đây là chuyện hoàn toàn không thể!” “Nếu anh còn cố chấp đi qua đó!” “Chỉ tổ nộp mạng mà thôi!” “Đừng ngốc thế!” Đội trưởng vẫn đang hét về phía Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc vẫn giữ vẻ mặt tự tin như đã có kế hoạch.

“Thực lực của anh đúng là rất mạnh.” “Nhưng thực lực như vậy vẫn không thể khiến lũ súc sinh này sợ hãi được đâu!” “Anh làm vậy sẽ hại chết chính mình, cũng sẽ hại chết chúng tôi!” “Anh đừng điên mà!” Thấy Tần Mặc vẫn không có ý định dừng lại.

Đội trưởng chỉ có thể chuyển ánh mắt sang mấy người khác trong đội.

“Các người đang làm gì vậy!

Sao không ngăn anh ta lại!” “Các người không phải là đồng bạn sao?” Thế nhưng đối với hành động rõ ràng là đi nộp mạng của Tần

Mặc.

Mấy người kia cũng không hề có động tĩnh gì.

Đội trưởng đã hoàn toàn ngơ ngác.

Anh ta không tài nào hiểu nổi đây rốt cuộc là một đội ngũ kiểu gì!

“Thôi đi, anh cứ lo bò trắng răng làm gì.” “Năng lực của anh em chúng tôi, lẽ nào chúng tôi lại không rõ hơn anh sao?” Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng nói: “Anh cứ ở đây mà xem kịch cho kỹ là được rồi.” Đội trưởng hiển nhiên vẫn không thể hiểu được.

Chỉ có thể ngỡ ngàng nhìn về phía Tần Mặc.

Anh ta thực sự không thể tưởng tượng được, đối mặt với bầy sói thế này.

Một mình rốt cuộc có thể làm được gì.

Và Tần Mặc cũng rất nhanh đã cho anh ta câu trả lời.

Sau khi Tần Mặc đứng yên, anh chỉ trừng mắt.

Trong chớp mắt, một luồng khí thế kinh người bùng phát ra xung quanh.

Khí phách mạnh mẽ đó thậm chí còn khiến tim của đám người đội trưởng đập thình thịch.

Nhìn lại bầy sói, chúng đều đang run lẩy bẩy tại chỗ dưới luồng khí thế này.

Ngay cả tiếng kêu cũng run rẩy.

Tần Mặc bùng phát trong khoảnh khắc này, trực tiếp khiến cả đội tự vệ không khỏi kinh ngạc.

Khi khí phách này tan biến.

Bầy sói trước mắt đã hoàn toàn không còn vẻ hung hãn như trước

nữa.

Miệng chúng không ngừng phát ra tiếng ư ử, nhưng không còn cái khí thế muốn xé xác họ ra thành từng mảnh như lúc đầu nữa.

Mà mọi người trong đội tự vệ cũng không nhịn được mà bắt đầu thì thầm bàn tán.

Ngay cả đội trưởng của họ cũng ghé sát vào người Vương Bàn Tử hỏi: "Vị huynh đệ này của các ngươi rốt cuộc có lai lịch gì vậy?" "Sao chỉ cần như vậy đã trấn áp được toàn bộ bầy sói này?" "Thế nào, bây giờ phục chưa?" "Trước đó tôi đã nói với anh rồi!" "Năng lực của anh em chúng tôi khỏi phải bàn." "Cũng đã bảo anh không cần lo lắng." Vương Bàn Tử vênh váo nói: "Khuyên anh một câu nhé, anh đừng vì chuyện này mà sợ chết khiếp đấy." "Đây mới chỉ là phần nổi của tảng băng chìm về năng lực của anh em chúng tôi thôi." "Vị huynh đệ này của chúng tôi, bản lĩnh lớn lắm đấy!" "Còn có vị huynh đệ này của chúng tôi nữa." "Anh đừng thấy cậu ấy không thích nói chuyện!" "Nhưng nói về năng lực, so với Tiểu Tần đồng chí của chúng tôi cũng không hề thua kém đâu." Những lời này của Vương Bàn Tử không chỉ đơn thuần xuất phát từ tâm lý khoe khoang.

Khi hai bên đối mặt.

Lời nói của Vương Bàn Tử cũng tương đương với một lời cảnh cáo, hoặc có thể nói là chấn nhiếp.

Chỉ riêng khí thế đã có thể trấn áp được bầy sói.

Cộng thêm việc trước đó dễ dàng khống chế ngược lại họ.

Nếu chỉ một trong hai chuyện không đủ để khiến người ta đề phòng.

Thì khi cả hai chuyện cùng lúc xuất hiện.

Bất kể là ai cũng sẽ phải cân nhắc kỹ lưỡng xem có nên tiếp tục

gây sự với họ hay không.

Trong tình huống không rõ đối phương là địch hay bạn, việc dùng thực lực tuyệt đối để uy hiếp trước luôn là biện pháp hiệu quả nhất!

"Bàn Tử, anh đừng có mải chém gió nữa." Sau khi mục đích uy hiếp cảnh cáo đã đạt được.

Hạo Thiên Chân cũng đúng lúc gọi Vương Bàn Tử dừng lại: "Bầy sói này có chút không ổn." "Không ổn?" Vương Bàn Tử quay đầu quan sát bầy sói, chỉ thấy chúng vẫn đang run rẩy tại chỗ.

Vẫn trong trạng thái bị áp chế hoàn toàn.

"Trông chúng có gì không ổn đâu." "Bị Tiểu Tần đồng chí dọa cho không dám động đậy mà!" "Chuyện này rất hợp lý!" Vương Bàn Tử nói.

"Chúng không bỏ chạy." Trương Kỳ Lân bổ sung.

Nghe câu này.

Vương Bàn Tử cũng khẽ nhíu mày.

"Cũng đúng!" "Theo lý mà nói, lũ súc sinh này coi trọng việc giữ mạng hơn chúng ta nhiều." "Theo lý mà nói, với khí phách của Tiểu Tần đồng chí nhà ta, chúng chắc chắn đã cảm nhận được anh ấy là mối uy hiếp tuyệt đối đối với chúng." "Đối với chúng, trong tình huống này chắc chắn sẽ không liều mạng." "Sẽ quay người bỏ chạy ngay lập tức!" "Sao bây giờ con nào con nấy vẫn còn ở đây làm gì?" "Chẳng lẽ còn định đấu một trận với Tiểu Tần đồng chí sao?" "Đây không giống phong cách của chúng chút nào!" Vương Bàn Tử chống cằm khó hiểu nói.

"Hơn nữa, không ít con sói trong số chúng thỉnh thoảng còn nhìn vào trong rừng." "Lẽ nào bên trong đó còn có thứ gì khác sao?" "Ví dụ như chúng xuất hiện ở đây là bị thứ gì đó ép đến?" Hạo Thiên Chân

nói.

Chương 1327

“Chắc là gấu.” Đội trưởng đội tự vệ run rẩy nói.

“Không đúng lắm.” “Tuy sức chiến đấu của gấu quả thực mạnh hơn sói.” “Nhưng với số lượng sói nhiều như vậy, một con gấu bình thường cũng chưa chắc đã đánh lại được.” Hạo Thiên Chân bày tỏ sự khó hiểu.

“Hoặc có thể nói, con gấu đó không hề bình thường.” “Biết đâu là loại đã thành tinh rồi thì sao?” “Anh nói có đúng không.” Vương Bàn Tử cười ha ha, mang theo vài phần trêu chọc lại ném chủ đề cho đội trưởng.

Kết quả khi nhìn lại về phía đội trưởng.

Kinh ngạc thấy đối phương lúc này đang đứng ngây tại chỗ, toàn thân run lên bần bật.

Ngay cả sắc mặt cũng trắng bệch đến đáng sợ.

Vương Bàn Tử tuy có chút tò mò, nhưng vẫn không nhịn được trêu chọc: “Này, huynh đệ, anh bị sao vậy.” “Bàn Gia tôi chỉ đùa với anh một chút thôi.” “Có đến mức đó không?” “Hơn nữa, đội tự vệ các anh gặp phải thứ này không phải là chuyện rất bình thường sao?” Vương Bàn Tử bên này vẫn còn đang trêu chọc.

Đột nhiên nghe thấy trong rừng truyền đến một tiếng động lớn.

Tiếng động này xuất hiện khiến tất cả mọi người có mặt đều giật nảy mình.

“Chết tiệt!

Tình hình gì vậy!” “Có người bắn pháo trong đó à!” Vương Bàn Tử không khỏi kinh hô một tiếng.

Ngay sau đó, âm thanh đó lại vang lên lần nữa.

Lần này âm thanh rõ ràng gần hơn với mọi người.

Bầy sói vốn chỉ đang run rẩy tại chỗ, trong khoảnh khắc này dường như bị thứ gì đó xua đuổi, liền chạy tán loạn về bốn phương tám hướng!

Trong lòng mọi người không khỏi run lên.

Ai cũng biết, sói là một loài động vật vô cùng đoàn kết.

Dù thật sự có nguy hiểm xuất hiện.

Chúng cũng sẽ ưu tiên đoàn kết lại với nhau.

Nhưng động tĩnh hiện tại lại khiến chúng hỗn loạn đến vậy.

Đủ để thấy mối nguy hiểm xuất hiện lúc này đối với chúng đã khiến chúng chỉ có thể lo giữ mạng sống của mình!

“Nó đến rồi!

Cái thứ đó đến rồi!” Tiếp đó liền nghe thấy đội trưởng phát ra một tiếng kêu thảm.

Cả người lập tức mềm nhũn ra, ngã ngồi trên đất.

Lúc này hàm răng anh ta va vào nhau lập cập.

Sắc mặt cũng đã khó coi đến cực điểm.

Hiển nhiên anh ta biết thứ sắp xuất hiện rốt cuộc là cái gì.

Và thứ đó chắc chắn đã để lại cho anh ta một bóng ma tâm lý cực lớn!

“Này!

Anh đừng có chỉ lo sợ hãi ở đây!” “Anh nói cái gì đến!

Nói rõ ra xem nào!” “Bây giờ chúng ta chạy còn kịp không!”

Vương Bàn Tử cũng bắt đầu sốt ruột.

Quay người túm lấy cổ áo đội trưởng, hét lớn vào mặt anh ta.

“Gấu!

Là gấu!” “Là con gấu đó đến rồi!” Đội trưởng run rẩy, lại kêu thảm lên lần nữa.

“Gấu gì chứ!” “Một con gấu làm gì có chuyện lợi hại đến thế!” Vương Bàn Tử sốt ruột mắng.

Gần như ngay khi anh ta vừa dứt lời.

Tiếng gầm giận dữ lại vang lên.

Ngay sau đó liền thấy một bóng dáng khổng lồ với thế như chẻ tre, trực tiếp xông ra từ trong rừng.

Nơi nó đi qua đều là cát bay đá chạy.

Bất kỳ con sói nào không kịp né tránh.

Cũng đều bị nó tát một phát bay lên không trung!

Động tĩnh này quả thực khiến Vương Bàn Tử cũng phải giật mình.

“Chết tiệt!

Gấu gì mà động tĩnh lớn thế này!” Dưới ánh đuốc.

Mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ thân hình đó.

Lần này đừng nói là người của đội tự vệ.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng không nhịn được mà hét lên.

“Mẹ kiếp!

Đây là cái quái gì vậy!” Vương Bàn Tử kinh ngạc như vậy cũng không phải là không có lý do.

Con "gấu" xuất hiện trước mặt họ lúc này có kích thước to bằng ba con gấu xám cộng lại!

Một khi nó đứng thẳng người, dang rộng hai tay, dường như cả bầu trời đều bị nó bao trùm!

Nếu không phải ngoại hình của nó vẫn là hình dáng của một con gấu.

Thì gần như đã không khác gì một con quái thú.

Chương 1328

"Nó!

Chính là thứ này!" "Con gấu tôi nói lúc trước chính là thứ này!" Đội trưởng đội tự vệ chỉ vào con quái vật trước mắt, hoảng hốt la hét.

"Này huynh đệ, anh chắc chắn đây là gấu à!" "Cái này mẹ nó là một con quái vật!" "Trên đời này làm gì có con gấu nào to như vậy!" Vương Bàn Tử cũng ngây người.

Anh ta tự nhận mình, dù là trên mặt đất hay dưới lòng đất.

Cũng coi như đã thấy qua vô số các loại quái vật rồi.

Nhưng một con gấu có thân hình khổng lồ như vậy, anh ta chắc chắn cả đời này mình chưa từng thấy qua.

"Bàn Tử!

Đừng ngẩn ra đó!" "Mau tránh đi!

Anh đang nghĩ gì vậy!" Ngay lúc Vương Bàn Tử còn đang ngẩn người vì con quái vật trước mắt.

Mục tiêu của con gấu kinh ngạc thay đã chuyển sang anh ta!

Cái tát dường như có thể đập nát mọi thứ đã giơ cao, đang bổ thẳng xuống Vương Bàn Tử.

"Mẹ kiếp!

Đùa nhau à!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, vội vàng lăn sang một bên với tốc độ nhanh nhất.

Tuy tư thế né tránh này quả thực có chút chật vật.

Nhưng dù sao cũng giúp anh ta tránh được cú đánh chí mạng này.

Khi bàn tay của con gấu khổng lồ đập xuống đất.

Lập tức tạo ra một cái hố sâu trên mặt đất.

Nhìn thấy vết hằn này, trong lòng Vương Bàn Tử không khỏi run lên.

Anh ta biết rõ.

Nếu cú đánh này mà giáng lên người mình.

Cái đầu của anh ta không bị đập cho óc văng tung tóe, đã là phải cảm ơn mẹ anh ta sinh cho cái đầu đủ cứng rồi!

"Tôi tuy biết sức mạnh của gấu rất lớn, nhưng chưa từng nghe nói sức mạnh của gấu có thể khoa trương đến mức này!" Vương Bàn Tử nhất thời gấp đến nỗi không biết nên nói gì.

"Anh lại ngẩn ra cái gì nữa!" Ngay lúc Vương Bàn Tử đang cảm thán mình đại nạn không chết.

Anh ta có nằm mơ cũng không ngờ, đây lại là một câu chuyện họa vô đơn chí.

Ngay lúc anh ta đang ngẩn người.

Sự chú ý của con gấu kinh ngạc thay đã lại một lần nữa dồn vào anh ta.

Thấy đòn tấn công tiếp theo đã sắp giáng xuống.

"Mẹ kiếp!

Con súc sinh này nhắm vào Bàn Gia rồi!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, vội vàng muốn né tránh lần nữa.

Nhưng lần này vị trí của con gấu lớn quá gần anh ta!

Dù Vương Bàn Tử đã né tránh với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng chỉ vì khoảnh khắc anh ta ngẩn người đó.

Anh ta đã mất đi cơ hội.

Mắt thấy bàn tay to lớn sắp đập vào trán Vương Bàn Tử.

Một luồng sức mạnh túm lấy cổ áo Vương Bàn Tử.

Không đợi Vương Bàn Tử kịp phản ứng.

Anh ta đã bị một luồng sức mạnh trực tiếp kéo lên không trung.

Đợi đến khi anh ta hoàn hồn lại, cả người đã bị ném mạnh xuống đất.

"Này, Tiểu Tần đồng chí!

Anh ra tay độc ác với huynh đệ thế à!" "Anh không thể nhẹ tay hơn một chút sao!" Bị ném đến bảy tám phần choáng váng, Vương Bàn Tử xoa xoa cái trán bị đập đến chóng mặt mà oán trách.

"Anh muốn bị ném một cái như vậy, hay là bị thứ này đập một phát?" Tần Mặc cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Vương Bàn Tử hỏi.

Vương Bàn Tử lập tức cứng họng.

Anh ta đương nhiên biết lúc đó là tình thế gì.

Trong tình huống đó, bất kỳ sự do dự nào cũng không được phép.

Con gấu khổng lồ trước mắt rốt cuộc là quái vật gì, trong lòng Vương Bàn Tử tuy còn chưa rõ.

Nhưng từ biểu hiện của đối phương không khó để nhận ra.

Thứ này tuy thân hình to lớn, nhưng tốc độ lại không hề chậm.

Ít nhất anh ta tin rằng nếu là chiến đấu với người.

Bên nào có thể ra tay trước một bước cũng là điều không chắc chắn.

Nhưng trong lúc tin vào sức mạnh của con gấu này.

Vương Bàn Tử còn tin tưởng vào thực lực của Tần Mặc hơn.

Anh ta tin với năng lực của Tần Mặc, muốn dùng một phương thức an toàn để cứu mình một mạng chắc chắn là không có vấn đề gì!

Chương 1329

"Bây giờ chúng ta phải làm sao?" Hạo Thiên Chân nhìn con gấu khổng lồ đang trừng mắt nhìn họ, khẽ hỏi: "Nếu thứ này thật sự phát động tổng tấn công về phía chúng ta." "Dù có thể đối phó được, e rằng chúng ta cũng sẽ bị thương không nhỏ đúng không?" "Chiến đấu với loại quái vật này, trong tình huống bình thường muốn toàn mạng là chuyện gần như không thể." "Điểm này tôi tin đội tự vệ chắc chắn đã có kinh nghiệm sâu sắc." "Nhưng tôi nghĩ tạm thời chúng ta chắc là không sao." "Các người không phát hiện ra sao?" "Thứ này tuy hung hãn." "Nhưng con gấu lớn này có vẻ như có một sự kính trọng nào đó, hoặc một thái độ gì đó khác đối với miếu Sơn Thần." "Tôi nghĩ chỉ cần chúng ta ở trong miếu Sơn Thần này sẽ không có vấn đề gì." Tần Mặc giải thích cho mọi người.

Mọi người không hề do dự, bất kỳ ai còn chưa đến miếu đều không chút ngần ngại mà lao đến xung quanh miếu Sơn Thần với tốc độ nhanh nhất.

Quả nhiên, con gấu khổng lồ lập tức như bị một sức mạnh nào đó cản lại.

Trước đó còn hung thần ác sát, một bộ dạng muốn xé xác tất cả mọi người.

Lúc này cả người đã dịu xuống.

Chỉ có đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào họ, thỉnh thoảng phát ra từng trận gầm gừ.

"Tốt quá rồi, tốt quá rồi." "Dù sao thì trong này cũng có thứ gì đó khiến nó sợ!" "Nếu không thì chúng ta thật sự chết chắc rồi!" Vương Bàn Tử vỗ ngực, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi nói.

“Nhưng rốt cuộc đây là chuyện gì?” “Vừa rồi con gấu này có vẻ như muốn giết hết chúng ta.” “Sao bây giờ lại như vậy?” Hạo Thiên Chân khó hiểu nói.

“Vạn vật đều có linh, động vật đương nhiên cũng vậy.” “Trên thế giới này, phần lớn động vật sau khi tu hành năm này tháng nọ.” “Đều sẽ có một loại linh tính nào đó.” “Chỉ là nơi chúng tu hành phải là nơi bản thân đã có một loại linh tính nhất định.” “Tôi đoán con gấu khổng lồ này chính là tu hành ở nơi này, sau khi tích lũy năm này tháng nọ.” “Nó đã không còn là một con gấu bình thường nữa.” “Nếu đây là nơi nó tu hành.” “Vậy thì đối với nó, miếu Sơn Thần này nhất định là thánh địa không thể dễ dàng bị phá hủy.” Tần Mặc tiếp tục nói.

“Không, Tần tiên sinh!

Tần huynh đệ!” “Chỗ này tôi có chút không hiểu!” “Đây chỉ là một con súc sinh, và đây cũng chỉ là một miếu Sơn Thần bình thường!” “Sao lại có chuyện như vậy được!” Đội trưởng đội tự vệ khó hiểu nói: “Tuy con gấu này đúng là nhìn không giống gấu bình thường!” “Nhưng tôi nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy thứ này sống lâu hơn một chút thôi.” “Anh nói cái gì mà tu hành rồi khả năng đã thế nào rồi!” “Tôi thực sự không dám tin!” “Có phải hay không lát nữa tôi sẽ từ từ giải thích cho các anh.” “Tóm lại bây giờ các anh đều nhớ kỹ.” “Bất kể thế nào tuyệt đối không được đi vào trong miếu Sơn Thần.” “Bây giờ chúng ta ở bên ngoài này, nó sẽ vì lo lắng phá hủy nơi tu hành của mình.” “Nên mọi hành động đều sẽ có phần kiềm chế.” “Nhưng một khi để nó phát hiện chúng ta tiến vào nơi tu hành của nó.” “Nó khó tránh khỏi sẽ lo lắng chúng ta phá hủy nơi tu hành của nó.” “Đến lúc đó, tự nhiên sẽ bất chấp tất cả mà lao về phía chúng ta.” Tần Mặc nhắc nhở mọi người.

Từ những lời họ nói trước đó có thể biết được.

Đội tự vệ này sớm đã gặp phải con gấu này rồi.

Hơn nữa nhìn cái vẻ sợ hãi bản năng của họ đối với con gấu khổng lồ.

Hiển nhiên đám người của đội tự vệ khi gặp phải con gấu đen này nhất định đã trải qua một trận ác chiến.

Và e rằng tổn thất thảm trọng.

Bây giờ tuy trong lòng họ tin rằng chuyện sinh vật tu hành thành tinh có linh tính gì đó thật sự là hơi nhảm nhí.

Nhưng hình ảnh mọi người tổn thất thảm trọng lúc đó vẫn còn in đậm trong đầu họ.

Lúc này thấy con gấu khổng lồ không có động tĩnh.

Đối với lời của Tần Mặc, cũng thật sự không có ai dám mạo hiểm thử thêm.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Cứ thế này giằng co với nó à?" Đội trưởng đội tự vệ hỏi.

"Hiện tại mà nói cũng chỉ có thể như vậy." "Chỉ cần không phải là tình huống bị ép đến đường cùng." "Chiến đấu với loại sinh vật này không phải là hành động sáng suốt." "Hiển nhiên việc chúng ta có thể làm chính là so kè với nó." "Xem rốt cuộc bên nào có thể kiên trì lâu hơn." Tần Mặc nói.

Tình thế giằng co lúc này có thể nói là an toàn nhất cho cả hai bên.

Nhưng mỗi người đều biết rất rõ.

Tình trạng giằng co này tuyệt đối không thể kéo dài mãi.

Bất kể con gấu khổng lồ có phải như lời Tần Mặc nói, xem nơi này là nơi tu hành của mình.

Mọi hành động đều sẽ cân nhắc xem có làm hỏng nơi tu hành của mình hay không.

Nhưng nó cũng tuyệt đối sẽ không vì lý do này mà để mặc cho đám người Tần Mặc, những kẻ xâm nhập này, muốn làm gì thì làm ở đây.

Quan trọng hơn là từ biểu hiện của con gấu khổng lồ lúc này mà xem.

Con gấu đen này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đám người Tần Mặc rồi tự mình rời đi!

"Không được rồi, không chịu nổi nữa rồi, tôi không chịu nổi nữa rồi." "Tôi phải mau chóng rời khỏi nơi này!" Một người trong đội tự vệ đã sụp đổ trong cuộc giằng co này.

Anh ta hét lớn một tiếng, lập tức muốn rút lui!

Và sự náo loạn của anh ta tự nhiên cũng kinh động đến con gấu khổng lồ.

Nó lập tức phát ra một tiếng gầm giận dữ chói tai, nhìn hai cánh tay nó dang rộng, hiển nhiên là có thể phát động tấn công bất cứ lúc nào!

"Đồ ngốc!

Anh làm gì vậy!" "Đừng có lộn xộn!" Đội trưởng lập tức hoảng lên, vội vàng giữ chặt người đồng đội đã hỗn loạn của mình lại, hét lớn.

"Sẽ chết!

Tất cả chúng ta đều sẽ chết!" "Anh hiểu mà!

Anh hiểu đúng không!" "Lúc đó anh cũng thấy rồi, bao nhiêu anh em của chúng ta trước mặt nó hoàn toàn không có cách nào!" "Chúng

ta đã vì nó mà chết rất nhiều anh em rồi!" "Chúng ta không thể tiếp tục chờ chết ở đây được nữa!" Người đó điên cuồng giãy giụa trong tay các huynh đệ, miệng không ngừng phát ra những tiếng la hét thảm thiết.

"Này!

Quản người của anh cho tốt vào!" "Đừng có gây ra họa gì vào lúc này!" "Nếu Tiểu Tần đồng chí của chúng tôi đã nói cứ ngoan ngoãn ở đây sẽ không sao!" "Các người chỉ cần làm theo là được rồi!" "Đừng có gây thêm chuyện!" Vương Bàn Tử gầm lên với người đó.

Vốn dĩ là một đội ngũ còn chưa được coi là tạm thời lập đội.

Lúc này những lời này của Vương Bàn Tử, đám người này sao có thể để vào mắt?

"Bớt nói nhảm đi!" "Cái gì mà Tiểu Tần đồng chí của các người là cái thá gì!" "Lẽ nào anh ta nói không sao là không sao à!" "Tại sao chúng tôi phải nghe anh ta!" "Anh ta căn bản chỉ là một kẻ nói năng bậy bạ!" "Mạng của chúng tôi phải do chính chúng tôi nắm giữ!" Người đó trực tiếp gầm lên với Vương Bàn Tử.

"Mẹ kiếp!

Mày điên cái gì thế!" "Tin ông đây cho mày một phát súng không!" Vương Bàn Tử gầm lên, không ngờ lại thật sự rút súng săn ra.

Lúc này đội trưởng cũng không ngồi yên được nữa.

"Anh làm gì vậy!" "Đó là lính của tôi!" "Dù thật sự có chuyện gì cũng nên là tôi dạy dỗ nó!

Không đến lượt anh!" Đội trưởng lập tức chắn trước mặt người đó.

Từ việc chỉ đơn thuần đối đầu với con gấu khổng lồ.

Đến việc một thành viên trong đội của họ không chịu nổi mà phát điên, bị họ khống chế.

Rồi đến bây giờ dường như hai bên lại bắt đầu đối đầu nhau.

Chương 1330

Tất cả mọi chuyện đều quá đột ngột.

Họ nhất thời đều không biết mình rốt cuộc nên làm thế nào.

Và chính trong lúc phân tâm này.

Người đó đột nhiên nhảy dựng lên, thoát khỏi sự khống chế của đồng đội!

Sau đó bất chấp tất cả mà bỏ chạy.

Mọi người định thần nhìn lại, trong lòng đều kêu không ổn!

Vì lúc này hướng hắn ta chạy trốn chính là vào trong miếu Sơn Thần!

"Không ổn!

Mau ngăn hắn lại!" Tần Mặc vội vàng hét lên.

Người của đội tự vệ và Vương Bàn Tử còn chưa hoàn hồn.

Trương Kỳ Lân đã nhanh chóng phản ứng, một bước lao đến trước mặt người đó.

Theo sau, chuôi đao Hắc Kim Cổ Đao đập mạnh vào bụng người đó.

Người sau toàn thân mềm nhũn rồi ngã mạnh xuống đất.

Nhưng hành động mất kiểm soát này của anh ta đã thành công kích động con gấu khổng lồ!

Con gấu vốn chỉ đang gầm gừ đột nhiên gào thét lớn tiếng!

Dang rộng hai tay lao về phía họ!

"Mẹ kiếp!

Các người đúng là thành sự không đủ, bại sự có thừa!" "Ngoài gây phiền phức ra còn biết làm gì nữa!" Vương Bàn Tử lớn tiếng gầm lên.

Quay đầu giơ súng lên định bắn một tràng vào con gấu khổng lồ.

"Bàn Tử!

Đừng nổ súng!" Tần Mặc thấy vậy vội vàng hét lớn với Vương Bàn Tử.

Ngay sau đó một bước lao lên.

Một cú nhảy vọt, trực tiếp đá một cước vào mặt con gấu khổng lồ.

Phải nói con gấu khổng lồ này quả thực hung hãn vô cùng.

Nhưng nói về sức chiến đấu.

Tần Mặc cũng không hề thua kém, là một cao thủ.

Cú đá này trực tiếp khiến con gấu khổng lồ đang sắp lao tới bị đánh cho lảo đảo.

Kèm theo một tiếng gầm gừ, con gấu đen cũng lập tức lùi lại mấy bước.

Tần Mặc nhân cơ hội xông ra.

Rút lợi kiếm ra chắn trước mặt con gấu khổng lồ.

"Chúng tôi không có ý xúc phạm, chỉ là vô tình đi vào ngôi làng này." "Tôi biết miếu Sơn Thần này rất quan trọng với ngươi." "Chúng tôi tuyệt đối sẽ không phá hoại miếu Sơn Thần!" "Chúng tôi sẽ sớm rời đi." "Chúng ta không cần phải là kẻ thù!" Tần Mặc trầm giọng nói với con gấu khổng lồ.

Và con gấu khổng lồ dường như có thể hiểu được lời của Tần Mặc.

Vốn còn đang hung thần ác sát, một bộ dạng muốn xé xác Tần Mặc thành từng mảnh.

Lúc này không ngờ lại dịu đi không ít.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là.

Lúc này lại có một người của đội tự vệ nữa như phát điên lao ra.

Giơ súng lên gầm lên với con gấu khổng lồ: "Quái vật!

Xem súng đây!" "Đừng có làm bậy!" Tần Mặc quay đầu hét lớn với người của đội tự vệ.

Thế nhưng đối phương cũng thật không biết là có thâm thù đại hận gì với con gấu khổng lồ này.

Tốc độ ra tay vượt xa tốc độ la hét của Tần Mặc.

Khi Tần Mặc hét lên.

Đối phương kinh ngạc thay đã bóp cò.

Kèm theo một tiếng súng vang lên.

Viên đạn gào thét bay ra, rơi vào người con gấu khổng lồ.

Cú kích thích này tuy không làm con gấu bị thương, nhưng sự đau đớn đó rõ ràng đã khiến con gấu nổi giận.

Nó vốn đã bình tĩnh lại, nay lại một lần nữa phát ra tiếng gầm giận dữ, đồng thời đứng thẳng người lên, hai bàn tay gấu to lớn dang ra.

Trực tiếp đập mạnh xuống người Tần Mặc!

Tần Mặc nhanh chóng lùi lại, nhìn thấy móng vuốt khổng lồ của con gấu đập xuống đất, lập tức tạo ra một cái hố sâu hoắm!

Lúc này, con gấu khổng lồ rõ ràng đã rơi vào trạng thái cuồng loạn.

Từ trong ánh mắt của nó, Tần Mặc có thể nhận ra.

Trong khái niệm của nó lúc này, Tần Mặc và những kẻ đã làm nó bị thương đã cùng một phe.

Hiện tại con gấu khổng lồ còn linh trí hay không đã không còn quan trọng nữa.

Chương 1331

Nó chỉ xem tất cả bọn họ là những tội nhân đã đến quấy rầy nơi tu hành yên tĩnh của nó.

Mà nó, với tư cách là người bảo vệ, có nghĩa vụ phải tiêu diệt toàn bộ bọn họ!

"Anh làm cái gì vậy!

Anh đang làm cái quái gì thế!" Vương Bàn Tử gầm lên với gã trong đội tự vệ, dí thẳng họng súng vào đỉnh đầu hắn.

"Bảo hắn dừng tay lại cho tôi!" Đội trưởng nhanh chóng xông lên, cũng dí họng súng vào đầu Vương Bàn Tử.

"Đừng động đậy." Tiểu Ca cũng hành động cực nhanh, nhoáng một cái đã đến sau lưng đội trưởng.

Gần như ngay khi gã đội trưởng vừa giơ súng lên thì ngay sau đó, Trương Kỳ Lân đã kề thanh Hắc Kim Cổ Đao lên cổ hắn.

Mọi người trong đội tự vệ cũng nhanh chóng hoàn hồn, lần lượt giơ súng chĩa dao, bao vây nhóm Trương Kỳ Lân lại.

Có thể nói lúc này Tần Mặc đang tiến hành trận chiến sinh tử với con gấu khổng lồ, mà cảnh tượng bên này cũng không hề bớt căng thẳng chút nào.

Tất cả mọi người đối đầu với nhau, duy trì một sự cân bằng mong manh.

Chỉ cần bất kỳ ai có một hành động sai lệch nhỏ, hiện trường chắc chắn sẽ máu chảy thành sông.

"Mọi người bình tĩnh lại trước đã!" Hạo Thiên Chân thấy vậy chỉ

có thể bảo mọi người bình tĩnh, dù sao với tình hình hiện tại, trận chiến này không có ý nghĩa gì.

Nếu vì thế mà có người hy sinh, bất kể là phe nào cũng đều như nhau.

"Tiểu Thiên Chân, lời này cậu phải đi mà nói với bọn họ!" "Tên nhóc, đã thế này rồi mà cậu còn muốn bảo vệ người của mình sao?" "Cậu có biết nếu không phải hắn ở đó làm chuyện ngu xuẩn!" "Thì mọi chuyện vừa rồi đã có thể giải quyết rất thuận lợi rồi không!" "Tiểu Tần đồng chí và con súc sinh kia đã giữ được thế cân bằng rồi!" Vương Bàn Tử hung hăng nói: "Đều tại hắn ở đó nổ súng như một thằng ngu!" "Mới khiến con súc sinh kia nổi điên trở lại!" "Nếu chuyện này mà xảy ra trong giới của chúng ta!" "Thì cái sai lầm có thể trực tiếp khiến cả đội chôn cùng này phải lấy cái chết để tạ tội!" "Đó là quy tắc của bọn đạo mộ tặc các người!" "Ở chỗ chúng tôi không có quy tắc như vậy!" "Hắn đúng là đã phạm phải một sai lầm ngu ngốc." "Nhưng dù sao hắn cũng là thuộc hạ của tôi!" "Tôi có nghĩa vụ phải bảo vệ hắn!" "Dù hắn có phạm sai lầm lớn đến đâu!

Cũng nên do tôi dạy dỗ hắn!" "Không phải ai nói muốn giết là có thể giết!" Đội trưởng khẳng định.

"Vậy thì mời anh đi chết trước đi!" Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn đội trưởng, bực bội nói: "Tiểu Ca!

Ra tay!" "Anh vừa hạ đao là huynh đệ đây lập tức nổ súng!" "Tôi lại muốn xem bọn họ dám làm gì!" "Bàn Tử, anh đừng kích động!" "Nếu bây giờ nổ súng thì cả hai bên chúng ta đều sẽ hy sinh rất lớn!" Hạo Thiên Chân khuyên can Vương Bàn Tử đã đỏ mắt.

"Tiểu Thiên Chân!

Cậu tránh qua một bên đi!

Kẻo lát nữa máu văng đầy người!" Vương Bàn Tử quả thực có chút không nghe lọt tai lời khuyên nữa.

Hiện tại ngay cả mặt mũi của Hạo Thiên Chân cũng không nể nang: "Tiểu Ca!

Anh ra tay đi!" "Xử lý tên này, những người còn lại chỉ là một đám ô hợp!" "Bàn Gia đây xử lý hết bọn chúng!" "Ngươi dám!" Một thành viên của đội tự vệ hét lớn, đồng thời giơ dao trong tay lên, ra vẻ muốn tiến thêm vài bước.

Chỉ là dưới áp lực thực lực của Trương Kỳ Lân, hành động này của hắn cũng chỉ là một sự uy hiếp vô nghĩa mà thôi.

"Ồ!

Sao nào!

Còn muốn đánh một trận với gia gia nhà ngươi phải không!" "Tiểu Ca!

Chúng ta đừng chờ nữa!

Anh ra tay ngay đi!" "Anh vừa ra tay!

Tôi lập tức nổ súng!" "Tôi muốn xem thử!

Cái đám ô hợp này, thủ lĩnh của chúng bị xử rồi!" "Bọn chúng còn làm được gì nữa!" Vương Bàn Tử lúc này tay đã đặt lên cò súng, có vẻ như sắp bóp cò.

Hạo Thiên Chân nhìn mà trong lòng lo như lửa đốt.

Mọi người trong đội tự vệ cũng thực sự không biết phải đối phó với cục diện hỗn loạn này như thế nào cho phải!

Nếu lúc này ở đây chỉ có bọn họ, hiện trường không nghi ngờ gì sẽ máu chảy thành sông.

Nhưng may mắn là lúc này còn có một người tuy trầm mặc ít nói, nhưng lại sở hữu một loại uy nghiêm nhất định là Trương Kỳ Lân.

Chỉ nghe anh trầm giọng nói một câu.

"Mọi người đừng manh động." Giọng nói tuy không lớn, nhưng lại như có một loại ma lực nào đó.

Chỉ một câu nói thốt ra, lập tức khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều dừng lại hành động của mình.

"Bọn họ vẫn chưa thể chết được." "Chúng ta còn rất nhiều vấn đề cần hỏi bọn họ." "Bên Tần Mặc, không cần lo lắng, anh ấy đối phó được." Trương Kỳ Lân thấp giọng nói.

"Tiểu Ca, anh đừng đùa!" "Rắc rối lần này hoàn toàn khác với những gì chúng ta đã gặp trước đây!" "Thứ đó căn bản không thể là gấu được nữa rồi!" "Đơn giản chính là quái vật!" "Cho dù là Tiểu Tần đồng chí, chiến đấu với loại quái vật đó cũng…!" Vương Bàn Tử nói rồi vừa quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy một móng vuốt của con gấu khổng lồ đang đập về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhảy lùi lại, thoát khỏi đòn tấn công của con gấu khổng lồ.

Tốc độ của con gấu đó cũng thực sự đáng sợ.

Một đòn không trúng, nó lập tức dùng sức, lại một lần nữa nhanh chóng lao về phía Tần Mặc.

Thấy con gấu khổng lồ tấn công đến trước mặt, Tần Mặc lại một lần nữa né sang một bên, sau đó chớp lấy cơ hội đá một cước vào người nó.

Nếu nói con gấu khổng lồ sở hữu sức mạnh tuyệt đối, thì Tần Mặc lại sở hữu khả năng khắc chế nó.

Cú đá này Tần Mặc cũng không biết đã dùng bao nhiêu sức lực.

Thân thể to lớn của con gấu khổng lồ vậy mà bị Tần Mặc đá văng sang một bên.

Nhưng con gấu này dù sao cũng không phải là loại gấu thông thường có thể so sánh.

Dù là một cú đá như vậy của Tần Mặc, nó cũng chỉ hơi nghiêng người sang một bên rồi nhanh chóng ổn định lại thân hình.

Sau khi gầm lên một tiếng giận dữ với Tần Mặc, nó lại một lần nữa lao về phía anh.

Mà Tần Mặc giao đấu với con gấu khổng lồ, đã khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Trong mắt họ, con gấu khổng lồ này rõ ràng đã là một con quái vật.

Họ không thể tưởng tượng nổi Tần Mặc lại có thể đối phó được với loại quái vật này.

Chương 1332

Họ thậm chí không biết nên đánh giá Tần Mặc như thế nào, rốt cuộc là quái vật, hay là quái vật của quái vật.

Trận chiến đặc sắc đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Họ dần dần hạ vũ khí trong tay xuống.

Mặc dù trong mắt họ, con gấu khổng lồ vẫn là một sự tồn tại giống như quái vật, nhưng khi chứng kiến quá trình Tần Mặc giao đấu với nó, trong lòng họ lại không khỏi nảy sinh cảm giác rằng trận chiến này, biết đâu Tần Mặc có thể thuận lợi giành chiến thắng.

Chỉ là rất nhanh, biến cố lại xảy ra.

Tần Mặc trong một lần né tránh con gấu khổng lồ đã mắc sai lầm.

Con gấu khổng lồ càng chớp lấy cơ hội, một móng vuốt đập thẳng xuống Tần Mặc.

"Không hay rồi!

Tiểu Tần đồng chí mau tránh ra!" Vương Bàn Tử thấy vậy lập tức lo lắng hét lên: "Tôi nói cho các người biết!

Nếu Tiểu Tần đồng chí có mệnh hệ gì!

Tôi nhất định sẽ bắt tất cả các người chôn cùng!" Những người khác trong lòng cũng lo lắng.

Khi nhìn thấy Tần Mặc có thể chiến đấu với con gấu khổng lồ trước mắt, trong lòng họ thực sự như đã nhìn thấy hy vọng chiến thắng.

Ai mà ngờ được chỉ trong thời gian ngắn như vậy, toàn bộ cục diện chiến đấu lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Trong lòng họ đều hiểu rõ, nếu Tần Mặc không thể đối phó với con gấu khổng lồ, nếu Tần Mặc cũng ngã xuống dưới tay nó!

Thì bọn họ cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

“Không xong rồi!” “Chạy thôi!

Chúng ta mau chạy thôi!” Người của đội tự vệ lập tức hét lên.

Nói rồi hắn lập tức quay người muốn bỏ chạy!

Mà Vương Bàn Tử lúc này làm sao có thể cho phép những người này làm ra chuyện như vậy.

Lập tức hét lớn một tiếng, bắn một phát súng về phía bọn họ.

“Chạy?” “Bàn Gia đây lại muốn xem thử!

Ai trong các người dám động!” “Khốn kiếp, rắc rối do các người gây ra!

Chẳng lẽ còn muốn phủi tay bỏ đi sao!” Mà ở đầu bên kia chiến trường, móng vuốt của con gấu khổng lồ đã đến trước mặt Tần Mặc.

Trong lúc hoảng loạn, Tần Mặc vội vàng giơ kiếm lên đỡ trước mặt.

Khoảnh khắc móng vuốt của con gấu va chạm với thanh kiếm, một luồng ý thức như hồng thủy tràn vào trong đầu Tần Mặc.

Đó là cuộc đời của con gấu khổng lồ.

Ban đầu, nó chỉ là một con gấu con, vì bị thợ săn truy đuổi, cha mẹ nó đã hy sinh để bảo vệ nó.

Mà nó thì bị buộc phải chạy trốn đến miếu sơn thần trong ngôi làng này.

Người dân thời đó vì kính sợ thần linh, nên không ai dám tùy tiện xông vào.

Gấu con cũng vì thế mà giữ được mạng sống.

Ngay lúc nó không biết phải làm sao, một ông lão đã xuất hiện trước mặt nó.

Ông lão này không phải ai khác, chính là ông lão đã đi cùng nhóm Tần Mặc lúc đó!

Ông lão cảm thán gấu con có thể giữ được mạng sống trong hoàn cảnh như vậy, bèn giữ nó lại trong miếu sơn thần, để nó ở đây dưỡng thương tu hành.

Gấu con cũng xem nơi này như nhà của mình.

Người trong làng cũng đối xử khá thân thiện với gấu con.

Tuy cũng sợ nó, nhưng không ai nghĩ đến việc xua đuổi hay loại trừ nó.

Thời gian ngày qua ngày trôi đi, gấu con cũng dần lớn lên, tu vi của nó dần vượt qua những loài động vật bình thường, thậm chí dần có xu hướng thành tiên.

Chỉ là theo thời gian trôi đi, một trong những thay đổi do sự tiến bộ của thế giới này mang lại chính là con người dần mất đi sự kính sợ đối với thần linh.

Miếu sơn thần dần hoang phế.

Người trong làng cũng ngày một ít đi.

Một ngày nọ, ông lão lại xuất hiện trước mặt con gấu khổng lồ, nói với nó rằng ngôi nhà này sắp không còn tồn tại nữa, bảo nó quay về rừng tự sinh sống.

Gấu khổng lồ dù vạn phần không muốn, nhưng nhìn thấy ông lão đã hơi tàn sức kiệt, trong lòng nó nào có không hiểu.

Ngày đó sẽ không còn xa nữa.

Cuối cùng, gấu khổng lồ quay về rừng, miếu sơn thần cũng dần hoang tàn.

Nhưng nó không thực sự rời khỏi ngôi làng, mà vẫn luôn sống ở khu vực xung quanh, thỉnh thoảng sẽ quay về xem xét tình hình miếu sơn thần.

Dù sao đây cũng là nhà của nó, làm sao nó có thể dễ dàng rời đi như vậy?

Dưới sự va chạm ý thức mạnh mẽ, Tần Mặc cảm thấy đầu óc một trận choáng váng, cả người vào khoảnh khắc quay về thực tại đã khuỵu một gối xuống đất.

Ký ức vốn là một kho dữ liệu khổng lồ.

Con gấu khổng lồ có trăm năm tu vi, lượng dữ liệu khổng lồ như vậy muốn bất kỳ ai hấp thụ toàn bộ trong nháy mắt đều là không thể.

Điểm này ngay cả Tần Mặc cũng vậy.

Tần Mặc khuỵu gối trên đất, thở hổn hển.

Anh từ từ ngẩng đầu lên, thấy con gấu khổng lồ trước mắt cũng có vẻ rất đau khổ.

Chương 1333

Tần Mặc biết, con gấu khổng lồ chắc chắn cũng giống anh, đã nhìn thấy hình ảnh mình và ông lão quen biết nhau và cùng nhau chiến đấu.

Đợi đến khi con gấu khổng lồ ngẩng đầu nhìn lại, Tần Mặc có thể nhận ra, trong mắt nó đã không còn vẻ hung ác đó nữa.

"Như vậy thì, chúng ta chắc không còn là kẻ thù nữa rồi nhỉ." Tần Mặc thở ra một hơi dài, thấp giọng nói.

Anh tin rằng với tinh thần lực hiện tại của con gấu khổng lồ, nó chắc chắn có thể hiểu được lời của mình.

Con gấu khổng lồ cũng lập tức gật đầu.

Mà Vương Bàn Tử bọn họ tự nhiên không thể nhìn thấy những hình ảnh mà họ đã thấy.

Chỉ là sau khi thấy Tần Mặc khuỵu một gối xuống đất, Vương Bàn Tử chỉ nghĩ rằng Tần Mặc đã bị thương.

Lập tức cả người cũng không còn quan tâm đến nguy hiểm hay không nữa, hét lớn một tiếng rồi xách súng xông đến trước mặt Tần Mặc: "Con súc sinh này, tránh xa Tiểu Tần đồng chí của chúng ta ra!" "Nếu không đừng trách Bàn Gia đây không khách khí với mày!" "Được rồi Bàn Tử, chúng ta không còn là kẻ thù nữa." Tần Mặc đứng dậy, điều chỉnh lại hơi thở rồi nói.

"Anh chắc chứ, Tiểu Tần đồng chí?" "Nói thật nhé, đối với mấy con súc sinh này chúng ta tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác." "Biết đâu nó chỉ đang dùng biểu hiện gì đó để khiến anh thả lỏng cảnh giác." "Đợi có cơ hội lại lao vào tấn công chúng ta thì sao!" Vương

Bàn Tử vẫn đang cảnh giác với con gấu khổng lồ trước mắt.

Tần Mặc vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, một lần nữa khẳng định: "Yên tâm đi, chắc chắn không sao đâu." Tuy trong lòng vẫn còn căng thẳng, nhưng nếu đã Tần Mặc đã nói vậy, Vương Bàn Tử đương nhiên cũng không có lý do gì không tin Tần Mặc.

"Được thôi!" "Nếu anh đã nói vậy, tôi tạm tha cho nó một mạng." Vương Bàn Tử lúc này mới hạ súng xuống.

Mà con gấu khổng lồ quả nhiên không tấn công bọn họ nữa, thậm chí còn hơi cúi đầu với Tần Mặc một cái, rồi mới quay người rời đi.

"Ôi trời!

Đây lại là tiết mục gì nữa vậy!" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, lần này hắn càng không hiểu.

Nói rằng người với người sau khi trải qua một trận chiến thì anh hùng trọng anh hùng, hắn còn từng thấy.

Nhưng người với gấu mà cũng có thể như vậy sao?

"Con gấu khổng lồ này cũng tu luyện trong miếu sơn thần này." "Kiếm của tôi cũng được xem là một linh vật, lúc chúng ta va chạm." "Kiếm của tôi và linh tính do con gấu tu hành sinh ra đã tạo nên một chút cộng hưởng." "Tôi đã thấy được toàn bộ quá trình nó tu luyện ở nơi này." "Tôi nghĩ nếu không có gì bất ngờ, nó chắc cũng đã thấy được không ít thứ." Tần Mặc nói, không nhịn được cười khổ vỗ vai Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, thật không ngờ cậu tiểu tử này tè một bãi trong miếu sơn thần, lại giúp chúng ta gặp được sơn thần một lần." "Lại có thể phát huy tác dụng như vậy vào thời khắc quan trọng thế này." "Nếu không phải vì đoạn ký ức này." "E rằng giữa chúng ta và con gấu này, chắc chắn chỉ có một bên được sống sót." "Đúng thế, Bàn Gia đây đôi khi tác dụng cũng không tầm thường đâu nhỉ!"

Vương Bàn Tử quả thực là một người da mặt dày đến một mức độ nhất định.

Lúc này cũng không quan tâm Tần Mặc đang khen hay đang chê hắn, đều cười ha hả.

"Được rồi, vấn đề bên này đã giải quyết xong." "Đến lúc nói chuyện với các người rồi." "Các người rốt cuộc là ai?" Sắc mặt Tần Mặc đột nhiên trở nên nghiêm nghị, quay sang lạnh lùng nói với đội tự vệ đang đi về phía họ.

Khi thấy con gấu khổng lồ rời đi, mọi người trong đội tự vệ đều đang chìm đắm trong sự an tâm khi mối đe dọa lớn nhất đã kết thúc.

Ai cũng không ngờ Tần Mặc lại đột ngột gây khó dễ với họ vào lúc này.

Vốn đang hớn hở chạy về phía nhóm Tần Mặc, lúc này đột nhiên bị Tần Mặc chất vấn như vậy, mọi người đang lao về phía trước lập tức dừng bước.

Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ lúng túng và bối rối.

Ánh mắt của họ bất giác đều đổ dồn về phía đội trưởng.

Cục diện này bọn họ cũng chỉ có thể xem vị đội trưởng này sẽ đối phó như thế nào.

"Tần huynh đệ nói vậy là có ý gì." "Chúng tôi đương nhiên là đội tự vệ của ngôi làng bên dưới." "Chúng tôi lên núi cũng là vì bảo vệ ngôi làng này, đó cũng là chức trách của chúng tôi mà!" Đội trưởng tuy biểu cảm có chút lúng túng, nhưng vẫn cố gắng giải thích.

"Thật sao?" Tần Mặc lạnh lùng cười một tiếng: "Vậy các người, với tư cách là những người lớn lên trong ngọn núi này, trong ngôi làng này." "Tại sao lúc trước nhắc nhở chúng tôi thì chỉ nói trên núi có gấu." "Mà hoàn toàn không nhắc đến bầy sói?" "Sói là một loài động

vật có ý thức lãnh địa rất mạnh." "Chúng sẽ không vô duyên vô cớ đến một nơi có một con gấu khổng lồ như vậy." "Còn nữa, vẻ hoảng sợ của các người khi nhìn thấy con gấu khổng lồ cũng rất không đúng." "Đúng là, một con gấu khổng lồ đã tu luyện đến mức đó." "Bất kỳ ai nhìn thấy cũng khó tránh khỏi sợ hãi." "Nhưng với tư cách là những người lớn lên ở gần đây." "Các người đáng lẽ phải sớm biết sự tồn tại của thứ này, dù sợ hãi cũng nên là sự hoảng sợ dựa trên một nỗi sợ đã biết." "Nhưng biểu hiện của các người thì sao?" "Đó hoàn toàn là nỗi sợ hãi về cái chưa biết, sinh ra khi lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng đáng sợ đó." "Đây không giống như dáng vẻ của một người có thể đã giao tiếp với nó nhiều lần." "Tôi nghĩ các người có lẽ cũng vì một lý do nào đó mà đến đây." "Chỉ là trên đường đã gặp phải con gấu khổng lồ đó, và trong lúc giao chiến với nó đã bị thương vong không ít." "Khi bị buộc phải chạy trốn đến đây thì gặp chúng tôi." "Mới nghĩ ra một thân phận như vậy, đúng không?" Đội trưởng nhíu mày, vào lúc này, sự do dự và ngập ngừng của hắn không nghi ngờ gì đã bán đứng hắn.

"Còn nữa, sao lúc nãy các người lại biết ngay thân phận của Bàn Tử?" Trương Kỳ Lân cũng bổ sung vào lúc này.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vốn còn có chút chưa phản ứng kịp.

Dù sao cục diện lúc trước quả thực quá hỗn loạn, mọi người chỉ lo giải quyết rắc rối trước mắt, những chuyện khác cũng không nghĩ nhiều.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là có vấn đề.

"Đúng vậy, tiểu huynh đệ." "Bàn Gia lúc đó chỉ nói đến quy tắc trừng phạt khi làm hại mọi người." "Cậu hình như đã nói gì đó là quy tắc của bọn đạo mộ tặc chúng ta." "Lần này Bàn Gia ra ngoài cũng

không mang theo nhiều đồ nghề, làm sao cậu lại nhìn ra được?" Ánh mắt của mọi người lập tức trở nên sắc bén.

Đội trưởng có lẽ cũng không ngờ mình lại nói ra những lời nực cười như vậy trong cục diện hỗn loạn lúc trước!

Trong lòng thầm mắng mình bất cẩn, đồng thời cũng chỉ có thể thở dài giơ hai tay lên ra hiệu đầu hàng.

Hắn đương nhiên có thể hiểu rằng những người trước mắt đều là cao thủ.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thì không cần phải nói.

Vương Bàn Tử tuy không bằng hai người này, nhưng nếu chỉ xếp vào hàng người thường thì cũng tuyệt đối là một cao thủ.

Hơn nữa hắn còn là một tay già đời trong giang hồ, kinh nghiệm đó cũng không phải người thường có thể bì được.

Giả vờ những thứ này trước mặt những người như vậy, nếu không bị nhìn ra thì thôi, nếu thực sự bị nhìn ra, e rằng việc giao tiếp sau này sẽ càng khó khăn hơn!

"Tuy đây cũng là chuyện tôi đã lường trước." "Nhưng thật không ngờ lại bị các người vạch trần nhanh như vậy." Đội trưởng bất đắc dĩ thở dài.

"Không định tiếp tục biện bạch một chút sao?" "Cứ thế thừa nhận cảm thấy cũng khá vô vị." Tần Mặc cười ha ha nhìn bọn họ.

"Tôi thấy không cần thiết nữa." "Chỉ qua vài lần chạm mặt ngắn ngủi, tuy tôi không nhìn rõ lai lịch của tất cả các vị." "Nhưng tôi cũng biết các vị không phải là người tầm thường." "Mọi người đã nói đến mức này." "Tôi tiếp tục giả ngốc chẳng phải là tự rước lấy nhục sao." Sau khi nhận rõ hiện thực này, trạng thái của đội trưởng cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn hiện tại, nhóm Tần Mặc cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

"Sao nào, nói cho chúng tôi nghe xem?" Tần Mặc trêu chọc nhìn đội trưởng.

"Trước tiên tự giới thiệu một chút." "Tôi họ Trần, còn tên gì, tôi nghĩ nếu đã mọi người đều cùng một ngành." "Có quy tắc chắc không cần tôi phải nhấn mạnh lại với mọi người nữa nhỉ." Đội trưởng Trần tỏ ý.

Vương Bàn Tử nghe vậy, lông mày lập tức nhướng lên.

"Hầy!

Nghe ý của anh, chúng ta còn là đồng nghiệp à." "Coi như là nửa đồng nghiệp đi." Đội trưởng Trần nói: "Các vị là những tay 'thổ phu tử' truyền thống nhất, thông thường đều là sau khi nghe được chút phong thanh gì đó." "Thì tự mình tổ đội hành động." "Nhưng chúng tôi thì khác." "Mọi hành động của chúng tôi đều cần có chủ thuê." "Chúng tôi chỉ phụ trách sau khi có người phát hiện ra lăng mộ có giá trị khai quật thì liên hệ với chúng tôi." "Trả cho chúng tôi tiền công." "Sau đó chúng tôi mới đến tiến hành khai quật." "Cho nên ở một mức độ nào đó, chúng tôi nên được coi là chuyên nghiệp nhỉ." "Ha ha ha!

Tiểu Tần đồng chí, các ngươi có thấy không!" "Rõ ràng là cùng một nghề với chúng ta!" "Mà bên này nói nghe sao mà đại nghĩa lẫm liệt thế!" Vương Bàn Tử không nhịn được cười khẩy một tiếng.

Loại người này trong ngành của họ quả thực đã từng nghe nói.

Trong giới của họ, gọi những người này là "đạo mộ tặc đánh thuê".

Nhưng thực tế trong giới của họ, rất coi thường loại người này.

Chương 1334

Rõ ràng mọi người đều làm cái nghề đạo mộ tổn thọ đổi lấy tiền tài này, nhưng đám người này lại cứ thích đặt cho mình vài cái danh hão.

Mỗi khi nói đến, họ sẽ tự xưng mình là nhận tiền của người thay người giải tai ương, thực ra bản thân họ không muốn vào trong lăng mộ.

Dựa vào cách nói này để khiến mình trông không quá khó coi.

Nhưng thực tế việc họ làm cũng chẳng khác gì những đạo mộ tặc thông thường.

Hơn nữa đám người này sau khi vào trong, quỷ mới biết họ lén lút mang ra bao nhiêu thứ.

Cái hành vi vừa làm kỹ nữ vừa muốn lập đền thờ này trong cả ngành đều khiến người ta vô cùng khinh bỉ.

"Vậy thì sao, nói về chủ thuê của các người xem thế nào?" "Nếu đã bây giờ mọi người cũng coi như đã quen biết." "Trao đổi một chút thông tin chắc không sao chứ?" Vương Bàn Tử bực bội nói.

"Rất tiếc, điều này là không thể." "Tuy chúng tôi không phải người tốt gì." "Nhưng chút đạo đức nghề nghiệp này chúng tôi vẫn có." Đội trưởng Trần lại tỏ ra vô cùng kiên quyết.

Bầu không khí tại hiện trường trong phút chốc lại hạ xuống điểm đóng băng.

Thực ra việc đội trưởng Trần trả lời như vậy, mọi người cũng không hề bất ngờ.

Mỗi ngành đều có quy tắc của mỗi ngành.

Ngay cả đạo mộ tặc cũng vậy.

Nếu họ thực sự nói ra thông tin của chủ thuê, chưa nói đến việc họ còn có thể tiếp tục hợp tác hay không, nhưng một khi chuyện này bị đồn ra ngoài, thì sau này họ sẽ không thể đứng vững trong ngành này nữa.

Thêm vào đó, những người thuê loại người này bản thân cũng không phải là người tốt gì.

Nếu để bọn họ biết mình đã bị bán đứng, không chừng đến chết cũng không biết mình chết như thế nào.

"Ồ, được đấy." "Còn khá giữ quy tắc." "Nhưng mà này, huynh đệ tôi nhắc nhở anh một câu." "Đôi khi giữ quy tắc cũng phải xem thời gian và hoàn cảnh." "Anh cảm thấy với đội hình của chúng ta hiện tại." "Nếu các người nhất định phải giữ quy tắc này, chúng tôi có thử dùng vài phương pháp khác để cạy miệng anh ra không?" Vương Bàn Tử nhấc khẩu súng trong tay lên, giọng điệu có mấy phần uy hiếp nói.

Nhưng dù vậy, cũng không hề ảnh hưởng đến quyết định của đội trưởng Trần.

"Tôi đương nhiên biết, nếu không muốn hợp tác với các vị thì kết cục chắc chắn sẽ không tốt đẹp." "Chưa nói đến những cái khác." "Chỉ con gấu khổng lồ lúc nãy chúng tôi chắc chắn không giải quyết được." "Nhưng đó cũng không phải là lý do để chúng tôi vi phạm quy tắc." "Điểm này Bàn Tử huynh đệ anh cũng biết mà." "Càng là giới của chúng ta." "Một khi làm ra chuyện vi phạm quy tắc, kết cục sẽ càng thảm." Đội trưởng Trần nói.

"Thôi được, xem ra lần này không chạy đâu được rồi." "Các người quả nhiên là đạo mộ tặc đánh thuê." Vương Bàn Tử cũng không tiếp tục làm khó họ, tùy ý hạ súng xuống rồi hừ lạnh một tiếng.

“Yên tâm đi, chúng tôi hiểu quy tắc.” “Cũng sẽ không làm ra chuyện bắt người khác vi phạm quy tắc.” “Đương nhiên, tất cả tiền đề này đều phải là đối tác của chúng tôi cần phải phối hợp với chúng tôi.” “Nếu không làm được, vậy thì chúng tôi chỉ có thể đặt ra quy tắc mới.” Tần Mặc trầm giọng nói.

Đội trưởng Trần và những người còn lại trong đội đánh thuê đều nuốt nước bọt.

Tại hiện trường không có ai là kẻ ngu ngốc không hiểu chuyện.

Bọn họ làm sao lại không hiểu được ý ngầm trong lời nói của Tần Mặc.

Nói đơn giản là bây giờ mọi người đã gặp nhau.

Nếu muốn nói chuyện hòa hợp một chút, thậm chí thử hợp tác cũng không phải là không được.

Nhưng sự hợp tác này phải được xây dựng trên cơ sở không xâm phạm lẫn nhau!

Nếu bên họ dám làm ra chuyện vượt quá giới hạn, thì sự hợp tác hai bên sẽ biến thành trạng thái cơ bản nhất là kẻ mạnh quyết định quy tắc.

Còn nếu thật sự đến bước đó thì cục diện sẽ phát triển như thế nào, ở đây ai mà không rõ?

Chỉ bằng biểu hiện của Tần Mặc khi đối mặt với con gấu khổng lồ lúc trước, trừ phi lén lút ám hại, ít nhất bên đội trưởng Trần thực sự không nghĩ ra được còn có thủ đoạn nào để đối phó với Tần Mặc.

“Đó là đương nhiên.” “Không tùy tiện làm chuyện hồ đồ, đạo lý đơn giản như vậy chúng tôi vẫn hiểu.” Đội trưởng Trần gật đầu tỏ ý.

“Nếu đã như vậy, chuyện này chúng ta coi như đã sơ bộ định

xong.” Tần Mặc nói: “Nhưng trước khi chúng ta xác định hợp tác.” “Tôi còn có một vấn đề cần hỏi các người.” “Miếu sơn thần có phải do các người phá hoại không?” Khi nói những lời này, Tần Mặc vốn còn khá ôn hòa đột nhiên bộc phát ra một luồng sát khí khiến người ta nghẹt thở!

Dưới sự thúc đẩy của luồng sát khí này, tất cả mọi người tại hiện trường đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Thậm chí ngay cả Trương Kỳ Lân cũng vì luồng sức mạnh này đột nhiên xuất hiện mà cảnh giác một chút.

Vừa sợ hãi vừa mờ mịt, tất cả mọi người tại hiện trường thực sự không hiểu tại sao Tần Mặc lại đột nhiên phẫn nộ như vậy.

Sát khí đáng sợ như thế rốt cuộc là có ý gì, vì sao lại bộc phát.

Họ cố gắng nhớ lại cuộc đối thoại giữa mình và bọn họ, xác định rằng lúc nãy họ tuyệt đối không nói ra lời nào rõ ràng sẽ chạm đến vảy ngược của người khác!

Nhưng may mắn là lúc này họ không cần phải giải tỏa hết sự rối rắm này.

Tất cả ánh mắt của họ đều đồng loạt đổ dồn về phía đội trưởng Trần.

Đây chính là tác dụng của đội trưởng, ngoài việc dẫn dắt đội ngũ tiến lên, khi gặp phải chuyện phiền phức như thế này, giúp họ giải quyết phiền phức đương nhiên cũng là việc của hắn.

Đội trưởng Trần vội vàng xua tay nói: “Điểm này anh có thể yên tâm, Tần huynh đệ!” “Người phá hoại nơi này tuyệt đối không phải là tôi.” “Tuy tôi cũng không biết lăng mộ này đối với anh rốt cuộc có ý nghĩa gì.” “Đến mức anh phải nói chuyện như vậy.” “Nhưng tôi có thể đảm bảo với anh, chúng tôi tuyệt đối không hề phá hoại miếu sơn

thần." "Bất kể anh có tin hay không, tôi đều có thể khẳng định nói với anh." "Trước khi anh đến, chúng tôi thậm chí còn chưa từng vào miếu sơn thần." "Cho nên lúc đó chúng tôi cũng rất nghi hoặc." "Các anh cố ý vào miếu sơn thần này rốt cuộc là có ý đồ gì." Tần Mặc đánh giá đội trưởng Trần trước mắt.

Nếu đối phương đang nói dối, Tần Mặc khẳng định mình tuyệt đối có thể nghe ra.

Nhìn biểu cảm của đối phương, cũng như ngữ khí nói chuyện của họ, Tần Mặc cũng xác định được họ quả thực không liên quan đến việc miếu sơn thần bị phá hoại.

"Nếu đã xác định giữa các người không có quan hệ gì." "Vậy sự hợp tác của chúng ta có thể thuận lợi tiến hành." Tần Mặc nói.

Mọi người tại hiện trường đều không khỏi thở phào một hơi.

Nhìn sát khí mà Tần Mặc phóng ra trong khoảnh khắc lúc trước, nếu những người này thực sự là thủ phạm gây ra tất cả chuyện này, thì hôm nay nơi này chắc chắn sẽ máu chảy thành sông.

"Các người coi như đã may mắn nhặt về một mạng." "Nếu không một khi Tiểu Tần đồng chí của chúng tôi mất khống chế." "Thì các người đừng ai mong sống sót." Vương Bàn Tử cũng ở bên cạnh trêu chọc.

Mọi người nhìn nhau.

Họ thực sự không biết giữa Tần Mặc và miếu sơn thần này rốt cuộc có quan hệ gì, đến mức một Tần Mặc đối mặt với gấu khổng lồ còn tỏ ra bình tĩnh như vậy lại đột nhiên bộc phát ra sát khí như thế!

Chỉ là trong lòng họ vẫn hiểu rõ, trong mối quan hệ hợp tác này, họ cuối cùng vẫn là bên yếu thế.

Không phải hai bên đều có năng lực lật bàn.

“Được rồi, các vị, chúng ta vẫn nên nói chuyện chính đi.” “Anh nói các người mới vừa đến.” “Nhưng các người lại dường như có chút hiểu biết về ngôi làng này.” “Chắc là các người đã đến đây một thời gian rồi nhỉ?” “Nếu đã anh đã nói chúng ta hiện tại là quan hệ hợp tác.” “Vậy thông tin anh có được hà tất phải giấu giấu giếm giếm?” “Nói đi, các người đến lâu như vậy đã phát hiện ra những gì.” Đối với đề nghị này, mọi người tự nhiên sẽ không từ chối.

Bên đội trưởng Trần lập tức nói ra tất cả những gì mình biết, bao gồm cả quá trình đã gặp phải con gấu khổng lồ đó như thế nào.

Chương 1335

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ!” “Bàn Gia còn tưởng các người đến đây lâu như vậy!” “Chắc chắn đã có manh mối gì rồi.” “Ai ngờ đến cuối cùng vẫn là hai mắt tối thui!” “Mấy người các người lúc nào cũng nói mình chuyên nghiệp này nọ.” “Bàn Gia tôi còn thật sự tưởng các người tài giỏi lắm chứ.” “Hóa ra cũng chỉ có thế thôi à!” Vương Bàn Tử đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng nói.

Hạo Thiên Chân vốn là chủ một cửa hàng đồ cổ, sau này chuyển sang làm thổ phu tử.

Trương Kỳ Lân vốn không phải người thường.

Nếu nói trong bộ ba ban đầu, ai là người tận tâm tận lực nhất với nghề này, thì không còn nghi ngờ gì chính là Vương Bàn Tử.

Vì vậy, nói một cách tương đối, người phản đối những đạo mộ tặc đánh thuê này nhất chắc chắn cũng là hắn.

Rốt cuộc sau khi đám đạo mộ tặc đánh thuê xuất hiện, bọn chúng đi đâu cũng tự xưng là chuyên nghiệp.

Trùng hợp là trong số đó cũng có vài kẻ có bản lĩnh thật, đã mở được vài ngôi mộ.

Kết quả là nhiều người bắt đầu nghi ngờ thực lực của những thổ phu tử truyền thống như Vương Bàn Tử.

Đồng nghiệp là oan gia.

Cướp mất đường tài lộc chẳng khác nào mối thù giết cha!

“Chúng tôi cũng vừa mới đến, kết quả là xảy ra một đống chuyện sau đó.” “Anh không cần phải ở đây nói móc mỉa mai tôi.” Dù sao bây giờ thân phận của mọi người đều đã rõ ràng, gã đội trưởng đương

nhiên cũng không giả vờ nữa.

“Mục đích của các người là gì.” “Chúng tôi không hỏi chủ thuê của anh là ai.” “Nhưng các người đã được thuê đến đây, ít nhất cũng chứng tỏ nơi này chắc chắn có thứ gì đó mà chủ thuê của anh hứng thú.” Tần Mặc nói.

Đối với câu hỏi của Tần Mặc, gã đội trưởng im lặng.

Đây rõ ràng cũng là một trong những quy tắc nghề nghiệp của hắn.

Hắn không biết rõ về Tần Mặc.

Nếu thật sự nói ra mục đích của mình, chẳng khác nào nói cho Tần Mặc biết một phạm vi để khoanh vùng chủ thuê của hắn.

Nếu hai bên không có mâu thuẫn gì thì thôi.

Nếu có thù hận gì, thì chẳng khác nào đẩy chủ thuê của mình ra trước mặt kẻ thù.

“Tôi có thể nói cho anh biết, tôi không có hứng thú với mục đích cuối cùng của chủ thuê các người.” “Chỉ là miếu Sơn Thần này có chút liên quan đến chúng tôi.” “Bây giờ nó hoang tàn thế này, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn.” “Nếu anh không muốn nói cho tôi biết những gì tôi muốn biết.” “Tôi có thể đảm bảo công việc sau này của các người chắc chắn sẽ diễn ra vô cùng không thuận lợi.” “Mọi người đều là dân đảo đấu, dù tôi có làm gì các người ở đây.” “Các người cũng không dám báo cho các cơ quan liên quan biết.” “Cho dù tôi không làm hại bất kỳ ai trong các người.” “Nhưng anh nên hiểu, những kẻ thuê các người làm những việc này không phải là tín nam thiện nữ gì.” “Nếu sau khi trở về các người không thể cho họ một câu trả lời thỏa đáng.” “Anh nghĩ các người sẽ có kết cục gì?” Tần Mặc bình thản nhìn gã đội trưởng, phân tích tình hình: “Còn nữa, con gấu khổng lồ lúc nãy chắc các người cũng đã thấy rồi.” “Tôi nghĩ nếu đã

xuất hiện gấu đen.” “Nơi này không thể nào chỉ có gấu đen thôi chứ?” “Nếu chúng ta hợp tác, dù chỉ đơn thuần từ góc độ quan hệ hợp tác.” “Tôi cũng sẽ giúp đỡ các người ở một mức độ nhất định.” “Đương nhiên, nếu các người cảm thấy năng lực của mình đủ mạnh để đối phó với mọi rắc rối.” “Hoàn toàn không cần tôi ở đây tốn công vô ích thì lại là chuyện khác.” Lời của Tần Mặc quả nhiên đã đánh trúng tim đen của đối phương.

Mọi người lập tức dao động trước đề nghị của Tần Mặc.

Quả thực, theo quy tắc của họ, họ không nên hợp tác với người khác, huống chi người muốn hợp tác lại là đồng nghiệp.

Dù họ có chắc chắn nói rằng bây giờ mọi người là quan hệ hợp tác, nhưng ai ở đây mà chẳng phải là người thường xuyên giao thiệp với những kẻ như vậy.

Ai mà không biết những lời hứa miệng này đều là nói suông.

Bây giờ nói ngon nói ngọt là quan hệ hợp tác thân thiết.

Nhưng nếu thật sự có thứ gì tốt, thì việc trở mặt ngay tại chỗ, giết người cướp của nhiều không đếm xuể.

Huống hồ Tần Mặc, người muốn hợp tác với họ lúc này, vốn cũng chẳng phải kẻ hiền lành gì.

Gã đội trưởng ước tính với số người và trang bị hiện tại của họ, nếu Tần Mặc thật sự trở mặt, họ không có cách nào chống cự!

Nhưng cũng chính vì thực lực của Tần Mặc, gã đội trưởng lại không thể hoàn toàn phớt lờ đề nghị của anh.

Hắn hiểu rõ trong lòng, nếu Tần Mặc thật sự muốn cản trở họ thực hiện nhiệm vụ, họ quả thực sẽ khó đi được một bước.

Cảm giác này khiến gã đội trưởng họ Trần rất khó chịu, hắn cảm

thấy mình đang nhìn thấy một con dao đặt ngay trước mặt, nhưng hắn lại bất lực.

Thứ duy nhất hắn có thể trông cậy vào khi đối mặt với nó là hy vọng con dao này cuối cùng sẽ không chĩa về phía mình.

"Thôi được, những chuyện khác tạm thời không nói nhiều." "Nơi này quả thực rất tà môn." "Thay vì chúng ta cứ mạo hiểm khắp nơi trong này." "Có được sự giúp đỡ của anh đương nhiên là tốt nhất." Gã đội trưởng họ Trần thở dài một hơi, đến lúc này cũng không còn do dự nữa.

Mối quan hệ giữa kẻ mạnh và kẻ yếu chính là như vậy.

"Thực ra lần này chúng tôi đến không phải vì lăng mộ nào cả." Trần lĩnh đội nói: "Nói chính xác thì từ lúc chúng tôi bước vào ngôi làng này." "Cuộc thăm dò của chúng tôi đã bắt đầu." "Khoan đã!" "Không phải lăng mộ?" "Hê!

Cậu em này nói chuyện có chút thú vị đấy nhé!" "Các người là một đám lính đánh thuê chuyên nghiệp mà không làm công việc chính, chạy đến đây tham quan du lịch để làm gì?" "Không lẽ các người nghèo đến mức không có cơm ăn, nên việc gì cũng nhận à?" Vương Bàn Tử bật cười.

Điều này thật sự khiến Vương Bàn Tử tìm thấy điểm để châm chọc.

Đám thổ phu tử này tự cho mình là chuyên nghiệp, kết quả là ngay cả quy tắc của thổ phu tử cũng không hiểu.

Nghĩ đến họ làm nghề này, trừ khi thật sự rửa tay gác kiếm, nếu không tuyệt đối sẽ không làm bất kỳ công việc nào ngoài cửa hàng đồ cổ và đảo đấu!

Đám tự xưng là chuyên nghiệp này lại bị bỏ xa như vậy trong

chuyện này, trong lòng Vương Bàn Tử vui không kể xiết.

"Anh đừng chen ngang." "Để họ nói hết đã." Tần Mặc thấp giọng quát Vương Bàn Tử.

"Anh nói tiếp đi, ngôi làng này có vấn đề gì." "Bây giờ trông không phải rất yên bình sao?" "Đây cũng là điều chúng tôi thắc mắc." "Lúc chủ thuê đưa cho chúng tôi những bức ảnh ở đây, chúng tôi cũng hoàn toàn không hiểu." "Nhìn từ ảnh, đây chỉ là một ngôi làng đổ nát bình thường." "Nếu nói về phong thủy gì đó, nơi này cũng không giống một nơi có phong thủy tốt." Trần lĩnh đội đang nói, Vương Bàn Tử lại không nhịn được ngắt lời: "Không phải chứ!

Mấy kẻ giả mạo các người còn biết phong thủy à?" Tần Mặc lập tức lườm Vương Bàn Tử một cái.

Vương Bàn Tử dù có ngông cuồng đến đâu cũng tuyệt đối không dám chống lại Tần Mặc, lập tức làm động tác đầu hàng, ngậm miệng.

"Đừng để ý đến hắn, anh cứ nói tiếp đi." Tần Mặc lại quay đầu ra hiệu cho Trần lĩnh đội tiếp tục.

"Chuyện này chúng tôi cũng đã thử phân tích." "Nhưng thực sự không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì." "Và chúng tôi đương nhiên không giống đám nhà quê này." "Bọn họ chỉ cần thấy tiền là không suy nghĩ gì cả." "Nhưng chúng tôi thì khác, chúng tôi phải suy nghĩ kỹ xem số tiền này có cầm chắc tay được không." "Tôi đã trực tiếp hỏi chủ thuê về thắc mắc của mình." "Ông ta nói với tôi rằng thứ ông ta muốn chúng tôi thăm dò hoàn toàn không phải là mộ huyệt phong thủy gì cả." "Chính là ngôi làng này." "Sau đó ông ta kể cho chúng tôi nghe một câu chuyện truyền thuyết về ngôi làng này." "Tôi nghĩ nếu là anh chắc cũng đã phát hiện ra rồi." "Nơi bất thường nhất của ngôi làng này chính là thời gian." "Khi chúng tôi để ý đến điểm này cũng cảm thấy rất kỳ lạ." "Nhà cửa?

Mấy ngôi nhà này thì sao?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, tò mò đi đến bên ngoài một ngôi nhà.

Sau khi quan sát đơn giản một lượt, Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi.

"Mấy ngôi nhà này thì sao?" "Rất cũ, rất đổ nát, ngoài ra còn có gì nữa à?" "Anh có thật là thổ phu tử không vậy?" "Hay chỉ chịu trách nhiệm đi theo đội để điểm danh?" Thấy hành động của Vương Bàn Tử đúng là một điển hình của kẻ ngoại đạo, Trần lĩnh đội cuối cùng cũng không nhịn được mà châm chọc.

"Ái chà!" Vương Bàn Tử bên này tính khí nóng nảy lập tức bùng lên.

Hắn gầm lên một tiếng, ra vẻ muốn đánh nhau với đối phương: "Ý gì đây!" "Coi thường Bàn Gia này à!" "Lại đây!

Để Bàn Gia xem ngươi có bản lĩnh đó không!" "Lại đây đại chiến với Bàn Gia ba trăm hiệp!" "Được rồi Bàn Tử, sau này có cơ hội hai người cứ từ từ đại chiến, bây giờ xử lý chuyện của chúng ta quan trọng hơn." Thấy Vương Bàn Tử lại bị chọc tức, Hạo Thiên Chân cũng vội vàng ngăn hắn lại.

Sau khi tự mình tiến lên xem xét một lượt, cậu cũng phát hiện ra một vài điều không ổn.

Chương 1336

“Nơi này hình như thật sự không ổn lắm!” Hạo Thiên Chân nói.

Nghe Hạo Thiên Chân cũng nói vậy, thái độ của Vương Bàn Tử lập tức tốt hơn một chút.

“Sao thế tiểu Thiên Chân, chẳng lẽ lời nói bừa của đám người này thật sự có gì đó à?” “Bàn Tử, anh đừng vội có địch ý với họ.” “Anh nhìn những bức tường bị hư hại này đi!” “Còn nhớ những gì chúng ta thấy trong miếu Sơn Thần không?” “Anh nhìn kỹ sẽ hiểu.” Hạo Thiên Chân ra hiệu cho Vương Bàn Tử nhìn kỹ.

Vương Bàn Tử bĩu môi, đầy nghi hoặc nhìn lướt qua.

Lần này Vương Bàn Tử quả nhiên cũng nhìn ra điều không ổn.

“Hê!

Tiểu Tần đồng chí!” “Mấy bức tường này có chút thú vị đấy!” “Tuy rằng sự hư hại của những bức tường này đều có thể nhìn ra dấu vết của năm tháng.” “Nhưng có những bức tường trông rất cũ.” “Mà những dấu vết này rõ ràng không phải cùng một thời kỳ!” “Hơn nữa, dựa vào những dấu vết này, e rằng chênh lệch không dưới trăm năm đâu!” Vương Bàn Tử chống cằm nói.

Nhưng nói được một lúc, Vương Bàn Tử vẫn bĩu môi tỏ vẻ: “Tuy có hơi kỳ lạ.” “Nhưng điều đó có thể giải thích được gì chứ?” “Nhiều nhất là ngôi làng này thường xuyên xảy ra tai nạn gì đó!” “Kết quả là phải xây dựng lại liên tục!” “Sự kỳ lạ không chỉ dừng lại ở đó.” Trần lĩnh đội nói tiếp: “Nếu chỉ là dấu vết trên tường, có thể cho rằng ngôi làng thường xuyên xảy ra chuyện gì đó.” “Nhưng còn các loại dấu vết sinh hoạt thì sao?” “Nếu các người vào trong xem sẽ phát hiện.” “Trong một số ngôi nhà, ít nhất sẽ có dấu vết sinh hoạt của vài triều

đại khác nhau." "Trong quá khứ, dù triều đại có thay đổi." "Nhưng nơi càng xa rời sự ồn ào của thành thị thì ảnh hưởng sẽ càng nhỏ." "Vị trí của ngôi làng này, đặt vào thời xưa đã có thể coi là cách biệt với thế giới rồi đúng không?" "Cho dù họ cũng sẽ có một số thay đổi theo sự thay đổi của triều đại." "Nhưng cũng không đến mức lớn như vậy." "Chỉ có thể giải thích rằng những người sống ở đây thực sự thuộc các triều đại khác nhau." "Lúc nãy anh nói ông chủ của anh đã kể cho các người nghe một câu chuyện về ngôi làng này." "Anh kể cho chúng tôi nghe đi." Đối với những thứ cần thăm dò, Tần Mặc sẽ không quá bận tâm trước khi tiến hành, anh trực tiếp ra hiệu cho Trần lĩnh đội nói tiếp.

"Chủ thuê của chúng tôi nói." "Bản thân sự tồn tại của những người sống trong ngôi làng này đã là một điều rất tà môn." "Ông ta cũng không biết đã nghe truyền thuyết này từ đâu." "Trong truyền thuyết đó." "Cứ cách một khoảng thời gian." "Ngôi làng này sẽ có người đến thăm." "Sau đó họ sẽ ở lại ngôi làng này sinh sống." "Bản thân điều này cũng không có gì kỳ lạ." "Nhưng sau khi họ sống được vài thế hệ, toàn bộ người trong làng sẽ biến mất như bốc hơi khỏi thế gian." "Sau đó ngôi làng lại bị bỏ hoang, và cũng sẽ trở nên đổ nát theo thời gian." "Nhưng sau một khoảng thời gian nữa lại có người mới xuất hiện." Tần Mặc và những người khác nhìn nhau, nếu chỉ có vậy thì câu chuyện này tuy có chút không ổn, nhưng cũng không thể nói là kỳ lạ đến mức nào.

Nhưng lần này không ai chen ngang.

Họ tin rằng điều có thể khiến những thổ phu tử đánh thuê này đến đây tuyệt đối không chỉ là một câu chuyện nhàm chán như vậy.

Trần lĩnh đội cũng tiếp tục nói: "Hơn nữa những người đến đây sinh sống cũng rất không ổn." "Theo lẽ thường." "Dù là người đến ngôi làng này sinh sống." "Thường cũng sẽ vì nhiều lý do khác nhau

mà phá bỏ những bức tường đổ nát trong làng rồi xây dựng lại ngôi làng của mình đúng không?" "Nhưng ngôi làng này thì không như vậy." "Mỗi người đến đây đều sẽ sửa chữa lại nhà cửa trên nền tảng sẵn có của ngôi làng, và ở lại đây." Đến đây, mấy người không khỏi nhíu mày.

Câu chuyện đến đây, cũng coi như thật sự có chút không bình thường rồi.

Điều này không phải nói không phá nhà thì sao, mà là theo lẽ thường.

Vì triều đại và những trải nghiệm khác nhau của bản thân, con người nhất định sẽ có một xu hướng nào đó đối với ngôi nhà của mình.

Cấu trúc nhà của triều đại này chưa chắc đã được người của triều đại sau yêu thích.

Và đối với những công trình mình không thích, việc cải tạo cũng là điều khó tránh khỏi.

Nếu sự khác biệt văn hóa quá lớn, việc phá đi xây lại cũng không phải là chuyện lạ.

Nhưng mỗi người đến ngôi làng này đều dường như chấp nhận tất cả một cách hiển nhiên, điều này có vẻ rất không ổn.

"Chỉ sửa chữa, không phá bỏ nhà cửa." "Cứ vài trăm năm lại xuất hiện, sau đó lại biến mất một cách khó hiểu." "Cũng không trách chủ thuê của anh lại có hứng thú." "Một nơi như thế này mà nói không có vấn đề gì." "Ngay cả tôi cũng không tin." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng nói.

Câu chuyện kỳ lạ của ngôi làng cùng với lời tổng kết của Tần Mặc lập tức khiến mọi người có mặt căng thẳng thêm vài phần.

“Nói như vậy, ngôi làng này thật sự có chút tà môn!” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

“Nhưng nếu ngôi làng này đã quỷ dị như vậy.” “Vậy tại sao những người đến đây lại không rời đi?” “Theo lý mà nói, chỉ cần rời khỏi đây là sẽ không có vấn đề gì nữa đúng không?” Hạo Thiên Chân khó hiểu nhìn Tần Mặc.

“Muốn biết tại sao họ không chịu rời đi, trước tiên phải làm rõ lý do họ đến đây.” “Nếu là chạy nạn đến đây.” “Đối với họ chỉ cần có một nơi trú thân là đã đủ rồi.” “Làm gì có ai quan tâm nơi này có quỷ dị hay không?” “Hoặc có lẽ vốn dĩ là muốn tìm một nơi yên tĩnh.” “Vậy thì nơi này quả thực là một lựa chọn không tồi.” Tần Mặc phân tích: “Nhưng thông tin chúng ta có trong tay hiện tại thực sự quá ít.” “Chỉ dựa vào những thông tin chúng ta có bây giờ.” “Thực sự rất khó để ghép lại một câu chuyện hoàn chỉnh.” “Theo tôi thấy chúng ta nên xem xét một số yếu tố thực tế hơn đi.” “Các vị đừng quên, bây giờ vẫn còn là đêm khuya.” “Tôi thấy chúng ta nên tiếp tục nghỉ ngơi rồi hãy nói.” “Bị đánh thức để đối phó với gấu khổng lồ, thật đúng là phiền phức.” Mọi người lúc này mới bừng tỉnh, trước là bầy sói, sau lại là gấu khổng lồ.

Rắc rối liên tiếp gần như khiến mọi người quên mất bây giờ đáng lẽ là thời gian ngủ say của một người bình thường.

Hormone tăng vọt do các sự kiện bất ngờ trước đó khiến mọi người tinh thần khá phấn chấn.

Nhưng sự phấn chấn này cuối cùng chỉ là tạm thời.

Cùng với sự kết thúc của trận chiến, một cảm giác mệt mỏi dữ dội hơn đè lên người họ.

“Hy vọng chuyện tối nay có thể kết thúc ở đây!” “Thật sự đừng có thêm bất kỳ thứ gì nhảy ra làm phiền Bàn Gia nữa.” “Mệt rồi, thật sự

mệt rồi.” Vương Bàn Tử vừa liên tục ngáp vừa nói.

Tuy rằng bây giờ mọi người đều đã nói rõ thân phận, nhưng vì mối quan hệ và lập trường của hai bên, sự thẳng thắn này không khiến khoảng cách giữa họ thu hẹp được bao nhiêu.

Hai bên vẫn tự tìm một nơi mình cho là tạm ổn để nghỉ ngơi.

Tuy miệng thì kêu buồn ngủ, nhưng ở một nơi kỳ lạ như vậy, cộng thêm câu chuyện kỳ lạ kia, bảo Vương Bàn Tử cứ thế ngủ đi thật không phải là một chuyện dễ dàng.

“Anh em, các người nói xem ngôi làng này rốt cuộc là thế nào?” Vương Bàn Tử quay sang hỏi mọi người.

“Bàn Tử, anh nghỉ ngơi đi!” “Còn chưa mệt sao?” Hạo Thiên Chân phàn nàn.

Trương Kỳ Lân thì vẫn như cũ, lựa chọn phớt lờ.

Tần Mặc khẽ bĩu môi nói: “Bây giờ hiểu biết về ngôi làng thực sự quá ít.” “Tất cả mọi thứ đều phải đợi đến ngày mai bắt đầu thăm dò rồi mới nói.” “Nghỉ ngơi đi.” Miệng Tần Mặc tuy ra vẻ không quan tâm, nhưng biểu cảm của anh lại vô cùng nghiêm trọng.

Đối với Vương Bàn Tử, người luôn tò mò về ngôi làng và để ý đến Tần Mặc, làm sao có thể bỏ qua sự thay đổi biểu cảm rõ ràng như vậy!

“Sao thế tiểu Tần đồng chí!

Anh nghĩ ra gì rồi phải không!” Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn hỏi.

“Không, tôi chỉ đơn thuần có một cảm giác không tốt.” “Anh cũng có cảm giác đó sao?” “Tôi cũng có!” Hạo Thiên Chân, người trước đó liên tục đòi nghỉ ngơi, đột nhiên nhìn Tần Mặc nói.

“Tôi cũng vậy.” Trương Kỳ Lân cũng thấp giọng nói.

Vương Bàn Tử thấy vậy lập tức không vui.

“Không phải!

Tôi nói mấy ông anh ý gì đây!” “Nếu mọi người đều chưa ngủ!

Thì mau dậy chúng ta cùng nhau thảo luận về chuyện này đi!” Chỉ là lúc này, tất cả mọi người lại như cố ý phớt lờ hắn, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Vương Bàn Tử gọi vài tiếng, thấy mọi người vẫn không có chút phản ứng nào, cuối cùng cũng đành phải bỏ cuộc.

Nhưng trong lòng Tần Mặc lại luôn cảm thấy bất an.

Nếu nơi này thật sự có tà ma gì đó thì thôi đi.

Nhưng từ khoảnh khắc dự cảm chẳng lành trong lòng anh nảy sinh, Tần Mặc đã dùng Âm Dương Nhãn của mình quét qua tất cả mọi nơi.

Nhưng lại không thấy bất kỳ yêu ma quỷ quái nào.

Một nơi chỉ cần đứng đây đã khiến người ta cảm thấy bất an, nhưng lại hoàn toàn không có cái gọi là tà ma trú ngụ.

Tình huống này thực sự khiến Tần Mặc cảm thấy khó chịu.

Chương 1337

Cuối cùng Tần Mặc cũng dần ngủ thiếp đi.

Đến đêm khuya, Tần Mặc dường như nghe thấy tiếng động gì đó.

Anh không hành động ngay lập tức, mà vẫn giữ tư thế ngủ, hai mắt khẽ hé ra một khe hở.

Chẳng mấy chốc, anh thấy có thứ gì đó bò vào từ ngoài cửa.

Thứ đó vặn vẹo thân thể, trong quá trình di chuyển còn không ngừng co giật.

Nó di chuyển xung quanh tất cả mọi người có mặt.

Cứ đi được một đoạn lại dừng lại một chút.

Không biết là do di chuyển không tiện, hay là đang lựa chọn mục tiêu của mình.

Chẳng mấy chốc, nó đã đến gần Tần Mặc.

Tần Mặc vẫn không có động tác thừa, anh muốn xem rốt cuộc thứ này là quái vật gì.

Đợi thứ đó đến gần mình thêm vài phần, Tần Mặc cuối cùng cũng nhìn rõ hình dạng của đối phương.

Anh thật sự không biết phải hình dung thứ trước mắt như thế nào.

Khi thấy nó tiến lên với tư thế đó, Tần Mặc từng thật sự nghĩ rằng đây có phải là một con rắn lớn có hình dạng kỳ dị nào đó không.

Rốt cuộc trước đó mọi người đã chứng kiến con gấu khổng lồ biến đổi lớn do tu luyện.

Có thêm một con rắn như vậy thực ra cũng là một chuyện rất bình

thường.

Nhưng khi thứ đó đến trước mặt Tần Mặc, hai mắt nhìn chằm chằm vào anh, dù đã có hack hỗ trợ, cơ thể Tần Mặc cũng không khỏi run lên vì cảnh tượng trước mắt.

Bởi vì con quái vật trước mắt tuy tóc đã rụng hết, toàn bộ khuôn mặt cũng vì nhiều lý do mà ngũ quan méo mó.

Nhưng chỉ cần để ý một chút, vẫn có thể xác định được.

Thứ này quả thực có ngũ quan giống như con người.

Nhìn từ một số đặc điểm cơ thể của nó, Tần Mặc càng phát hiện ra thứ này căn bản chính là một con người bị dị dạng, méo mó!

Cảnh tượng bất ngờ này thực sự khiến ngay cả Tần Mặc cũng âm thầm giật mình.

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên trong đời anh nhìn thấy một thứ kỳ dị như vậy.

Anh vẫn chưa biết thứ trước mắt rốt cuộc muốn làm gì.

Đồng thời anh cũng thật sự may mắn, thứ này đã tìm thẳng đến mình.

Nếu không, có lẽ đổi lại là bất kỳ ai ngoài Tiểu Ca, trong tình huống hoàn toàn không có chuẩn bị mà nhìn thấy thứ này, chắc chắn sẽ bị dọa cho chết khiếp.

Không biết thứ trước mắt là gì, có mục đích gì, Tần Mặc cũng không hành động ngay, chỉ đặt tay lên kiếm.

Vừa tiếp tục quan sát thứ trước mắt, vừa chuẩn bị sẵn sàng phản kích bất cứ lúc nào.

Lúc này, thứ đó cũng bò đến trước mặt Tần Mặc, hai mắt nhìn chằm chằm vào anh.

Trông có vẻ như cũng đang quan sát động tĩnh của Tần Mặc.

Tần Mặc nhíu chặt mày, không biết thứ này rốt cuộc có ý đồ gì.

Đợi đến khi động tác lắc đầu của nó dừng lại, Tần Mặc cũng nhanh chóng nâng cao cảnh giác.

Xét tình hình hiện tại, cho rằng thứ trước mắt chính là nguồn gốc dự cảm chẳng lành của Tần Mặc, ít nhất theo anh thấy, xác suất lớn là không có vấn đề gì.

Và thứ này quả nhiên không chỉ có khuôn mặt kỳ dị.

Sau khi nó vặn đầu quan sát Tần Mặc một lúc, nó đột nhiên vùng dậy, hai tay lao ra chuẩn bị bóp cổ Tần Mặc.

Hành động này cũng thật sự khiến Tần Mặc giật mình một phen.

Động tác của nó không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, tốc độ ra tay cũng khá nhanh.

Có thể nói bất kể là ai khác, trong tình huống không có chuẩn bị mà bị nó tấn công như vậy chắc chắn sẽ bị dọa cho một phen hú vía!

Chỉ tiếc là Tần Mặc từ đầu đã để ý đến động tác của nó, đồng thời cũng luôn giữ cảnh giác với nó.

Cùng lúc nó ra tay, Tần Mặc đã ra tay sau nhưng đến trước, một nhát chém bổ tới.

Trong nháy mắt đã trực tiếp chặt đứt một cánh tay của con quái vật này!

Tuy rằng con quái vật trước mắt đã không còn giống người, nhưng hiển nhiên nó vẫn còn cảm giác đau.

Nhát dao này chém xuống, con quái vật lập tức phát ra một tiếng gào thét.

Thân thể dài ngoằng vặn vẹo, lắc lư.

Tiếng hét chói tai đến khó nghe, cộng với việc cơ thể quẫy đạp lung tung, lập tức kinh động những người khác đang nghỉ ngơi trong miếu Sơn Thần.

"Sao vậy, sao vậy?" "Xảy ra chuyện gì!" "Tiếng động gì vậy!" "Là gấu sao!

Con gấu đó lại quay lại à!" Đám thổ phu tử đánh thuê hoảng loạn bò dậy, tất cả đều luống cuống tìm kiếm vũ khí rơi vãi trên đất.

Vương Bàn Tử cũng bị kinh động mà bật dậy, cầm khẩu súng phun lên nhìn xung quanh.

"Tình hình gì vậy?

Cái thứ chết tiệt nào ra đây!" Hắn và Tần Mặc ở gần nhất, lúc này cũng coi như đã nhìn thấy hình dạng của con quái vật ở cự ly cực gần.

Vừa nhìn một cái đã khiến hắn hét lên.

"Ôi mẹ ơi!" "Cái thứ quái quỷ gì thế này!" Mọi người cũng lập tức bị tiếng hét của Vương Bàn Tử thu hút.

Cùng với ánh đèn của họ đồng loạt chiếu vào con quái vật trước mặt Tần Mặc, tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh!

Chương 1338

Trong khoảnh khắc này, họ tuyệt đối đã nhìn thấy cảnh tượng kinh ngạc nhất trong đời mình.

Con quái vật vặn vẹo trước mắt, căn bản không phải là thứ nên tồn tại trên thế giới này.

Chỉ trong một khoảnh khắc nhìn chằm chằm, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ tại chỗ.

Họ vốn tưởng rằng đây đã là cảnh tượng đáng sợ nhất mà họ nhìn thấy hôm nay, thậm chí là trong cả cuộc đời.

Nào ngờ ngay khi mấy người hoảng loạn, đèn pin lia lung tung, ánh đèn vô tình chiếu vào thân thể con quái vật.

Ngay sau đó lại là một tiếng hét thảm thiết vang lên.

“Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi!” Mọi người lập tức càng thêm căng thẳng.

“Không, không!

Không phải một!” Người đó thật sự quá vội vàng, lời nói lộn xộn.

“Anh bạn bình tĩnh một chút, rốt cuộc anh đã thấy gì?” Có người bắt đầu an ủi hắn.

Có người thì nhân lúc này trực tiếp chiếu đèn vào thân thể con quái vật trước mắt.

Kết quả là vừa nhìn, họ cũng sững sờ tại chỗ.

Một con quái vật vặn vẹo có khuôn mặt người.

Họ đều cảm thấy điều này đã là giới hạn trí tưởng tượng của

mình rồi.

Nhưng thực tế dường như đang chế giễu sự nghèo nàn trí tưởng tượng của họ.

Trên thân thể dài ngoằng của con quái vật đó, họ kinh ngạc phát hiện ra một khuôn mặt người nữa!

Điều quỷ dị nhất không phải là khuôn mặt này xuất hiện trên cơ thể đó!

Mà là trên cơ thể ban đầu kinh ngạc lại có một người khác ôm chặt lấy thân thể nó!

Cơ thể của người này cũng đã vặn vẹo biến dạng như cơ thể kia.

Ngũ quan của hai người tuy có sự khác biệt, nhưng không biết là do năm tháng hay nguyên nhân gì, trông lại cực kỳ giống nhau!

Mọi người nhìn kỹ lại, tam quan vốn đã vỡ nát cũng bị đánh cho tan tành hơn nữa vào lúc này!

Hóa ra những khuôn mặt người và những cơ thể vặn vẹo ôm lấy nhau tại hiện trường không chỉ có một hai.

Con quái vật xuất hiện trước mắt họ lúc này!

Thân thể dài ngoằng của nó kinh ngạc là hình dạng của vô số cơ thể quấn chặt vào nhau!

Họ dường như bị một loại ma lực nào đó khống chế.

Toàn bộ cơ thể đều vặn vẹo biến dạng.

Cơ thể của họ đã sớm phai màu, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể nhận ra họ là những cá thể khác nhau.

Và nhìn dáng vẻ của họ, họ dường như đã sớm chấp nhận kết quả này, cũng hiển nhiên công nhận lẫn nhau!

Cảnh tượng này mang lại cú sốc cho mọi người hiển nhiên còn lớn hơn.

Hơn nữa, cảnh tượng này không phải là sự sợ hãi, mà là một cảm giác buồn nôn từ tận đáy lòng.

Sự kỳ dị của cảnh tượng nhất thời khiến mọi người sững sờ tại chỗ.

Con quái vật thấy tình hình như vậy, phát ra một tiếng gào thét, cũng nhanh chóng lao ra khỏi miếu Sơn Thần, biến mất trong bóng tối.

Còn những người có mặt, hiển nhiên lúc này vẫn chưa hoàn hồn.

Đối với con quái vật biến mất không tăm tích trước mắt, tất cả mọi người vẫn sững sờ tại chỗ, chớp chớp mắt.

Vương Bàn Tử thậm chí còn véo mình một cái, để xác định xem mình có bị ảo giác không.

"Tiểu Tần đồng chí." Vương Bàn Tử vừa quay đầu lại, Tần Mặc đã đuổi theo với tốc độ cực nhanh.

Thấy phản ứng lớn như vậy của Tần Mặc, mọi người cũng ý thức được rằng tất cả những gì mình thấy trước đó không phải là mơ.

Lúc này cũng không còn do dự nữa, đồng loạt đuổi theo.

Lao ra ngoài miếu Sơn Thần, ngôi làng hoang phế tự nhiên sẽ không có bất kỳ nguồn sáng nào để chỉ đường cho họ.

Tần Mặc đứng trong bóng tối quan sát xung quanh.

Nhưng con quái vật lại hoàn toàn biến mất, trong môi trường này căn bản không thể nhìn ra bất kỳ dấu vết nào.

"Tiểu Tần đồng chí, thế nào rồi?" Vương Bàn Tử vội vàng đến bên cạnh Tần Mặc hỏi.

Tần Mặc tiếc nuối lắc đầu: "Thứ đó đã hoàn toàn ẩn nấp rồi, trong môi trường hiện tại không thể nhìn ra bất kỳ dấu vết nào." "Nói đi cũng phải nói lại, cái thứ đó rốt cuộc là gì vậy!" Vương Bàn Tử hỏi tiếp: "Sao người lại vặn vào nhau thế!" "Cái dáng vẻ đó trông thật quá buồn nôn!" Vương Bàn Tử không nhịn được rùng mình một cái.

"Không biết, tôi cũng chưa từng thấy qua thứ này." Tần Mặc nhíu chặt mày nói: "Xem ra trong ngôi làng này còn có rất nhiều thứ chúng ta không tưởng tượng được tồn tại." "Mọi người tốt nhất nên cẩn thận một chút." "Vừa rồi coi như chúng ta may mắn, mục tiêu đầu tiên của nó là tôi." "Nếu lúc đó đổi lại là người khác, thật không biết bây giờ sẽ thế nào." "Tôi đoán ít nhiều gì chúng ta cũng mất vài người rồi." Vương Bàn Tử bĩu môi nói: "Tôi nói này tiểu Tần đồng chí, hay là chúng ta vào trong trước đi." "Cứ ở đây cảm thấy bất an quá." "Tiểu Tần huynh đệ!

Bàn Tử!

Hay là hai người mau về đi!" "Ở ngoài lúc này nguy hiểm thật đấy!" Đội trưởng Trần hét về phía hai người, nhưng anh ta không hề có ý định đi qua.

Thật sự là vì trước có gấu khổng lồ, sau lại có loại quái vật thế này.

Bây giờ anh ta tuyệt đối không muốn bước vào bất kỳ khu vực tối tăm nào trong thôn trang này, dù chỉ một chút.

"Đúng vậy, chúng ta vẫn chưa rõ con quái vật đó rốt cuộc là thứ gì." "Bây giờ hành động hấp tấp, không khéo sẽ bị thứ đó đánh lén đấy!" Hạo Thiên Chân cũng lo lắng nói.

"Từ lúc thứ đó tiến vào miếu Sơn Thần, đã cho thấy nó bắt đầu nhắm vào chúng ta rồi." "Chỉ là lúc đó chúng ta vận may khá tốt." "Thứ đó là nhắm vào tôi." "Các người có thể tưởng tượng, với con

quái vật đó, nếu nó tìm đến bất kỳ ai trong các người, quấn lấy các người rồi lôi đi, các người có cách nào không?" Tần Mặc khẽ quay đầu nhìn mọi người nói.

Một hình ảnh hiện lên trong đầu họ theo lời nhắc nhở của Tần Mặc.

Chương 1339

Một đám thứ gì đó không biết nên gọi là gì đang ôm chặt, quấn quýt vào nhau, nhân lúc đêm tối tiến đến bên cạnh họ.

Chưa kịp để họ phản ứng, thứ đó đã bổ nhào lên người họ.

Cơ thể quấn quýt vào nhau đó quằn quại trên người họ, như một con rắn cuộn chặt lấy cơ thể họ.

Những bàn tay gần như đã dính chặt vào người chúng lúc này lại buông ra, đưa lên mặt họ.

Dùng thứ ghê tởm đó bịt miệng họ lại.

Thứ ghê tởm đó cũng không biết đã trở thành dược liệu gì.

Có lẽ trên đó còn dính một loại mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn.

Sau đó, thứ đó sẽ dính chặt lấy mình, kéo mình ra khỏi miếu Sơn Thần.

Mình sẽ vùng vẫy trong tay nó, nhưng không có tác dụng gì.

Sức mạnh của hàng chục, thậm chí nhiều người hơn nữa không phải là thứ họ có thể chống lại.

Họ chỉ có thể bất lực bị kéo vào bóng tối trong sự giãy giụa đó.

Rồi trở thành thức ăn của chúng, hoặc trở thành một phần cơ thể của những thứ đó.

Mọi người không khỏi rùng mình một cái.

Chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó thôi cũng đã khiến họ lạnh sống lưng.

Quá trình này tuyệt đối còn khó chịu hơn cả cái chết.

Họ không muốn chết.

Nhưng đối với họ.

Thà rằng đối mặt với những cơ quan trong lăng mộ.

Còn hơn là có một kết cục như vậy.

“Tiểu Tần đồng chí, hay là chúng ta mau về đi thôi.” “Anh nói nghe ghê quá!” “Cái thứ chết tiệt đó không chừng đang ở đâu đó gần đây nhìn chúng ta đấy!” “Chúng ta ở ngoài này, lỡ như bị thứ đó đột nhiên quấn lấy thì làm sao bây giờ!” Vương Bàn Tử rùng mình một cái.

Bây giờ anh ta có chút hối hận về hành động vội vàng lao ra ngoài của mình.

Anh ta ghé sát vào Tần Mặc, thấp giọng nói.

Tần Mặc không trả lời ngay mà tập trung quan sát xung quanh.

Đột nhiên, Tần Mặc dường như cảm nhận được điều gì đó.

Anh lao thẳng một bước về phía bức tường đổ nát của một ngôi nhà bên cạnh.

Những người có mặt tại hiện trường lập tức rơi vào bối rối.

Vào ban ngày, khi họ nhìn thấy khu hoang tàn đó, họ chỉ cảm thấy đây là cảnh tượng bình thường của những ngôi nhà bị hư hại trong thôn.

Bây giờ, sau khi chứng kiến sự tồn tại của một con quái vật như vậy.

Suy nghĩ của mọi người đã hoàn toàn thay đổi.

Miếu Sơn Thần đổ nát.

Những dân làng cứ một thời gian lại xuất hiện, ở đây một thời gian rồi lại bốc hơi khỏi nhân gian.

Cộng thêm con người dính liền quỷ dị vừa rồi.

Đặt tất cả những điều này lại với nhau.

Không một ai trong số họ dám tùy tiện bước vào những ngôi nhà đổ nát đó.

Nhưng bảo họ cứ đứng ngoài này chờ.

Người có sức chiến đấu mạnh nhất là Tần Mặc đã đi vào rồi.

Bảo họ ở lại nơi có thể đối mặt với những con quái vật này bất cứ lúc nào.

Trong lòng họ thực sự hoảng sợ không chịu nổi!

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, những người khác dù sao cũng đang ở trong miếu Sơn Thần.

Chỉ có mình anh ta ở bên ngoài, bây giờ đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Sau vài giây do dự ngắn ngủi.

Vương Bàn Tử vẫn quyết đoán đi theo bước chân của Tần Mặc.

"Tiểu Tần đồng chí, trong này có thứ gì sao?" Vương Bàn Tử hỏi khi đến gần.

"Những con quái vật đó không thể tự nhiên sinh ra được." "Nếu tôi không nghĩ sai, giữa ngôi làng này và con quái vật đó chắc chắn có một mối liên hệ nào đó." "Không thể nào!" "Biết đâu thứ đó chỉ là một gã quái dị nào đó lang thang đến đây." "Hoặc là cô hồn dã quỷ gì đó?" "Biết đâu là bị cô hồn dã quỷ trong này hại chết rồi tích tụ oán khí thành quỷ quái thì sao?" Vương Bàn Tử cẩn thận hỏi.

"Không, chúng có thể là quái vật, nhưng tuyệt đối không phải quỷ quái." Tần Mặc nói: "Đừng quên, tôi có Âm Dương Nhãn." "Nếu thật sự là quỷ quái, tôi có thể nhìn ra được." "Nhưng dù là khi thứ đó xuất

hiện trước mặt tôi, hay đến cuối cùng đuổi nó đi." "Tôi không thấy dấu vết đó trên người nó!" "Vì vậy tôi có thể chắc chắn nó tuyệt đối là một thứ gì đó tồn tại thực sự." "Và tôi cũng có thể chắc chắn rằng, lúc đó nó chắc chắn định tấn công tôi." "Bàn Tử, đừng quên chúng ta sắp phải thăm dò kỹ lưỡng nơi này." "Đây không nghi ngờ gì chính là một mối đe dọa cực lớn đối với chúng ta." "Nếu không thể làm rõ rốt cuộc đây là thứ gì." "Hành động sau này của chúng ta cũng sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm." "Nói thì đúng là như vậy!" "Nhưng bây giờ trời tối om thế này." "Anh nói chúng ta có vào thăm dò cũng chẳng thăm dò ra được cái gì đâu nhỉ?" Vương Bàn Tử lo lắng nói.

"Nếu anh lo lắng thì có thể về trước." "Ít nhất cũng phải xem trong này có manh mối gì không!" Tần Mặc nói.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại phía sau.

Lúc này anh ta mới cảm thấy khoảng cách giữa những tàn tích nhà cửa này và miếu Sơn Thần lại xa đến mức khoa trương như vậy!

Bây giờ không có ánh đèn chiếu rọi!

Chỉ một khoảng cách ngắn như vậy, nhìn thôi cũng khiến người ta không khỏi rùng mình, thậm chí có phần sởn gai ốc.

Quay đầu lại, Tần Mặc đã dần đi xa.

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, quả nhiên so với việc đi qua đoạn đường tối đen như mực này.

Chương 1340

Thì cùng Tần Mặc đối mặt với nguy hiểm có cảm giác an toàn hơn một chút.

“Tiểu Tần đồng chí!

Anh đừng đi một mình thế chứ!” “Chúng ta là anh em mà!” “Là anh em thì tôi chắc chắn phải đi cùng anh rồi!” “Chúng ta cùng hành động, mặc kệ có nguy hiểm gì, chúng ta cùng nhau đối phó là được!” Đối với Vương Bàn Tử đuổi theo đến nơi.

Tần Mặc cũng không nói nhiều.

Chút tâm tư của Vương Bàn Tử sao anh lại không biết chứ?

Chỉ là ở nơi thế này, vạch trần làm gì cũng thật vô nghĩa.

Nói về tàn tích của ngôi làng này, quả thực cũng không còn lại nhiều.

Dù là phần còn lại, cũng chỉ có thêm một vài dấu vết hư hại.

Những thứ khác thực sự rất khó nhìn thấy.

Dù đang đứng bên cạnh Tần Mặc.

Nhưng ở một nơi tối tăm như thế này, trong lòng Vương Bàn Tử cũng thực sự không dễ chịu chút nào.

Anh ta cẩn thận nhìn quanh.

Cảm giác như con quái vật chết tiệt đó đang ở ngay xung quanh mình.

Đi được một lúc, anh ta đột nhiên đâm sầm vào Tần Mặc đã dừng lại phía trước.

Chỉ là trong hoàn cảnh hiện tại, cảm xúc của Vương Bàn Tử thực sự đã căng như dây đàn.

Cú va chạm này trực tiếp khiến anh ta theo phản xạ nhảy lùi lại một bước, lập tức rút súng phun ra.

Mãi đến khi nhìn thấy bóng dáng Tần Mặc, anh ta mới thở hổn hển tiến lại gần.

"Tiểu Tần đồng chí, anh đang làm gì vậy?" "Bàn Tử, anh xem bức tường này đi." Tần Mặc tập trung nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt, trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử lập tức nghe theo lời Tần Mặc tiến lại gần.

Ban đầu, anh ta chỉ thấy trên tường dường như có vài vết xước.

Điều này thực ra anh ta cũng không mấy để tâm.

Dù sao thì ngôi nhà này có cũ đến đâu, cuối cùng cũng từng có người ở.

Có vài vết xước cũng là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng vì hiểu Tần Mặc, biết rằng Tần Mặc không thể chỉ vì vài vết xước mà dừng bước, nên anh ta lại không nhịn được mà nhìn kỹ hơn.

Kết quả vừa nhìn, anh ta phát hiện trên đó lại là vài đoạn văn tự.

"Những văn tự này chắc là do người sống ở đây trước kia viết nhỉ?" "Trên này viết gì vậy?" "Tối quá, dù có dùng đèn pin chiếu vào cũng không thấy rõ." Vương Bàn Tử xoa cằm lẩm bẩm.

"E rằng đây không đơn giản là văn tự do cư dân sống ở đây để lại." Tần Mặc nói.

"Tiểu Tần đồng chí!

Ý anh là sao?" Vương Bàn Tử chớp mắt hỏi.

"Anh xem cái này đi." Tần Mặc chỉ vào một hướng cho Vương Bàn Tử xem.

Tuy vì hoàn cảnh xung quanh, hiệu quả của đèn pin quả thực đã giảm đi nhiều.

Nhưng nếu muốn tập trung vào một khu vực cụ thể, việc này đối với Vương Bàn Tử vẫn không có vấn đề gì.

Kết quả vừa nhìn, đồng tử Vương Bàn Tử đột nhiên co rút, cả người không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Nội dung mà Vương Bàn Tử nhìn thấy lúc này không có gì kinh thiên động địa.

Thậm chí có thể nói là rất đơn giản, nhưng giá trị của nó tuyệt đối đủ để khiến Vương Bàn Tử kinh ngạc!

Đó là một ký hiệu!

Một ký hiệu trông giống như một chiếc răng thú, không có trang trí dư thừa, trông có vẻ hơi đơn giản.

Nhưng với tư cách là một Thổ Phu Tử, Vương Bàn Tử quá rõ ký hiệu này đại diện cho ý nghĩa gì!

Bởi vì đây chính là ký hiệu chuyên dụng của dân Thổ Phu Tử!

Hơn nữa còn là ký hiệu chỉ được để lại trong những tình huống đặc biệt nguy hiểm, để cầu cứu hoặc nhắc nhở người khác!

Loại ký hiệu này tuyệt đối không thể tùy tiện xuất hiện ở nơi này!

Nếu nói có ai đó tình cờ vẽ ra ký hiệu này.

Vương Bàn Tử có chết cũng không tin!

"Tiểu Tần đồng chí!

Thứ này sao lại xuất hiện ở đây!" Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng.

"Rất rõ ràng, câu chuyện đằng sau ngôi làng này không đơn giản chỉ là dân làng sống ở đây." "Sau đó dân làng lại biến mất khỏi nơi này." Tần Mặc trầm giọng nói.

Ngay lúc này, một tiếng động bên ngoài ngôi nhà đã kinh động Tần Mặc.

Tần Mặc nhướng mày, lao vút ra ngoài.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử cũng vội vàng đuổi theo.

Khi lao ra ngoài, anh thấy mọi người đều đang chú ý đến một hướng nào đó trong rừng cây.

Trương Kỳ Lân thậm chí đã nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, sẵn sàng chiến đấu.

"Sao vậy?" Tần Mặc hỏi.

Chương 1341

“Trong đó hình như có tiếng động gì đó!” Hạo Thiên Chân giải thích.

Tần Mặc khẽ nhíu mày.

Anh lập tức rút kiếm ra và trao đổi ánh mắt với Trương Kỳ Lân.

Ngay sau đó, hai người lóe lên, với tốc độ cực nhanh lao thẳng vào trong rừng cây.

Chỉ là lúc này trời quá tối.

Xung quanh lại là rừng rậm um tùm.

Chỉ muốn dùng mắt thường để nhìn rõ thứ gì đó ở đây quả thực có chút khó khăn.

“Chắc là đã trốn sâu hơn rồi.” Tần Mặc quan sát một lúc môi trường xung quanh rồi nói.

“Có muốn vào xem không?” Trương Kỳ Lân hỏi.

“Thôi bỏ đi, địch tối ta sáng, đây lại là địa bàn của đối phương, hấp tấp đi vào khó tránh khỏi nguy hiểm.” “Đừng để bị lừa vào lúc này.” “Tôi cũng lo lỡ như đây là kế điệu hổ ly sơn của con quái vật, chúng ta vào trong thì họ sẽ xong đời.” Tần Mặc nói.

“Bên anh có thu hoạch gì không?” Trương Kỳ Lân lại hỏi.

“Về rồi nói, ở ngoài quá lâu, e là có biến.” Hai người lập tức từ trong rừng cây chui ra.

Thấy hai người bình an vô sự xuất hiện, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Xem Bàn Gia nói gì nào!” “Tiểu Tần đồng chí và Tiểu Ca tuyệt

đối không có vấn đề gì." "Nếu bên trong không có động tĩnh, chỉ có thể nói là họ không đánh nhau!" "Thế mà không tin!" Hai người vừa ra, đã nghe thấy Vương Bàn Tử ở bên này đắc ý nói.

Trông cứ như thể anh ta vừa làm được chuyện gì ghê gớm lắm.

Đợi hai người đến gần, chưa kịp để Tần Mặc mở lời.

Vương Bàn Tử đã lao lên báo cáo tình hình như bắn liên thanh.

Đặc biệt là chuyện đội trưởng Trần và mọi người lo lắng Tần Mặc vào trong lâu không có động tĩnh.

Có phải đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không, cũng như chuyện mình anh ta đấu võ mồm với cả đám, khiến họ không nói được lời nào, đều được kể lại chi tiết một lượt.

"Cả quá trình anh chỉ lo tranh luận với họ những chuyện này thôi sao?" "Không nghĩ đến việc nói cho họ biết những gì chúng ta đã thấy ở bên trong à?" Tần Mặc có chút cạn lời.

Tuy Vương Bàn Tử vì mình mà tranh luận như vậy cũng không phải chuyện xấu.

Nhưng việc cấp bách hiện tại không phải là vấn đề trước mắt sao?

Vương Bàn Tử trước tiên bị Tần Mặc hỏi đến ngây người tại chỗ.

Sau khi thấy phản ứng này của anh ta.

Trong lòng Tần Mặc gần như đã có câu trả lời.

"Cái này tôi đúng là quên mất!" "Đều tại mấy gã này!

Chó không mọc được ngà voi!" "Hại Bàn Gia tức điên lên!" "Nếu làm lỡ đại sự!

Tôi nói cho các người biết!

Tất cả là tại các người!" Vương Bàn Tử gãi gãi gáy cười ngượng ngùng, sau đó không chút do dự đổ vạ lên đầu những người phía sau.

Lần này ngay cả đội trưởng Trần và mọi người cũng có chút cạn lời.

Nhìn Vương Bàn Tử thở dài nói: "Bây giờ anh vẫn chưa nói đến trọng điểm." "Đã bảo các người đừng ngắt lời!" "Bàn Gia sắp nói đây!

Các người cứ ngắt lời mãi!

Phiền chết đi được!" Vương Bàn Tử bực bội nói với họ.

Mọi người xem như phục rồi, về khoản đổ vỏ này, nếu Vương Bàn Tử tự nhận mình thứ hai.

Họ đoán trên thế giới này không ai dám nhận là thứ nhất.

"Có vài chuyện vào trong rồi nói." "Nơi này vẫn chưa an toàn." Tần Mặc nhắc nhở mọi người.

Mọi người cũng lập tức phản ứng lại.

Lần lượt lùi vào trong miếu Sơn Thần.

Lúc này trong rừng cây, bóng dáng quằn quại đó vẫn đang ngọ nguậy trên mặt đất.

Bên trong cơ thể nó.

Là một con sói đã mềm nhũn đang bị vặn xoắn.

Nhìn bộ dạng đó cũng biết con sói này đã chết.

Và cái đầu đó lúc này đang tiến hành gặm nhấm.

Trở về miếu Sơn Thần.

Vương Bàn Tử lại một phen kể lể sinh động, chi tiết về ký hiệu mà họ nhìn thấy trong ngôi nhà.

Đặc biệt là chi tiết của ký hiệu đó.

Tần Mặc ngồi phía dưới nghe Vương Bàn Tử thuật lại cũng không nhịn được nghĩ.

Nếu có một ngày Vương Bàn Tử thật sự rửa tay gác kiếm.

Đi diễn tấu hài hay độc thoại chắc chắn không thành vấn đề.

"Tóm lại là như vậy." "Tuy lúc đó quả thực rất tối." "Muốn nhìn rõ hoàn toàn nội dung trên đó thì có chút khó khăn." "Nhưng ký hiệu này, Bàn Gia hoàn toàn chắc chắn." Vương Bàn Tử tổng kết: "Nếu xét từ điểm này." "Thì tình hình trong ngôi làng này không hề tầm thường!" Sau khi nói xong những lời này.

Vương Bàn Tử thấy mọi người mãi không có phản ứng gì.

Anh ta còn tưởng mình nói chưa đủ sinh động, đang định nói lại lần nữa.

Chương 1342

Đội trưởng Trần lập tức gọi anh ta lại.

“Không sao rồi!

Anh không cần nói lại nữa.” “Những gì anh vừa nói chúng tôi đều nghe thấy cả rồi!” Với phong cách kể chuyện này của Vương Bàn Tử.

Đội trưởng Trần thật không dám tưởng tượng nếu để Vương Bàn Tử nói lại một lần nữa thì sẽ là tình trạng gì.

“Vậy sao phản ứng của từng người các người lại bình tĩnh thế!” “Lạy hồn!

Chuyện này rất lớn đấy!

Điều này cho thấy ngôi làng này không đơn giản là dân làng đến, rồi dân làng biến mất đâu!” Vương Bàn Tử vẫn đang nhấn mạnh tầm quan trọng của sự việc với mọi người.

Nhưng rõ ràng, bài tường thuật này của anh ta, hiệu quả cũng không lớn như anh ta tưởng tượng.

“Thực ra tôi không nghi ngờ giá trị của ký hiệu đó.” “Người tôi nghi ngờ là anh.” Đội trưởng Trần nói: “Làm sao anh chắc chắn mình không nhìn nhầm?” “Dù sao thì trong đó nói thật cũng khá tối.” “Cộng thêm lúc đó anh cũng khá căng thẳng.” “Có khả năng là đã nhìn nhầm một ký hiệu tương tự nào đó thì sao?” “Mẹ kiếp!” “Mày tưởng Bàn Gia tao giống như đám hàng giả các người chắc!” “Đám các người sớm đã quên mất đạo đức nghề nghiệp của nghề này rồi!” “Bàn Gia không giống các người!” “Bàn Gia ghi nhớ hết những thứ của nghề này trong lòng đấy!” “Các người vào đó có thể nhìn nhầm!

Bàn Gia tuyệt đối không thể!” “Sao nào!

Nếu mày không tin!

Bây giờ vào đó xem với Bàn Gia đi!" "Nhưng nếu đúng như Bàn Gia nói!" "Bàn Gia vặn gãy cổ mày!" Vương Bàn Tử lần này cũng thật sự nổi giận, quả quyết đưa ra một lời thề độc!

Đối với Vương Bàn Tử mà nói, bạn có thể nghi ngờ anh ta về những thứ khác, nhưng tuyệt đối không được nghi ngờ tính chuyên nghiệp của anh ta!

Chưa kể lại là trước một đám người mà nói đúng ra có được coi là Thổ Phu Tử hay không còn phải xem lại!

Cũng đúng như Vương Bàn Tử nghĩ.

Những người này sau khi trở thành Thổ Phu Tử làm thuê, luôn muốn thoát khỏi thân phận Thổ Phu Tử của mình.

Vì vậy ngoài hành động ra, rất nhiều thứ liên quan đến Thổ Phu Tử họ đều đang dần dần buông bỏ.

Những thứ như tín hiệu cầu cứu không có vẻ quan trọng như vậy tự nhiên càng không được để tâm.

Và đối với ván cược sát ván này của Vương Bàn Tử.

Đội trưởng Trần và mọi người thật sự không dám nhận.

Một mặt là vì họ thực sự không có đủ tự tin về chuyện này.

Mặt khác là vì qua những lần tiếp xúc trước đây.

Nếu chuyện này cuối cùng thật sự đúng như lời Vương Bàn Tử nói.

Anh ta thật không dám cược gã này có thật sự vặn gãy đầu mình hay không!

"Đừng đùa nữa!" "Muộn thế này rồi còn làm chuyện nguy hiểm

như vậy.” “Anh muốn chết à?” Đội trưởng Trần quả quyết lấy thời gian và tính nguy hiểm ra làm cái cớ để từ chối.

Còn Vương Bàn Tử có nghe lọt tai cái cớ đó hay không đương nhiên cũng không quan trọng.

Dù sao thì vào thời điểm mấu chốt này, trừ phi có Tần Mặc đi cùng.

Nếu không dù có tự tin tuyệt đối vào bản thân.

Vương Bàn Tử cũng tuyệt đối sẽ không đi mạo hiểm.

“Một đám nhát gan.” Tuy nhiên, không dám là một chuyện.

Tuyệt đối không để họ tùy tiện mở miệng lại là chuyện khác.

Vương Bàn Tử ném lại một câu như vậy cho đội trưởng Trần.

Rồi quả quyết quay người trở lại miếu Sơn Thần.

“Vậy bây giờ tình hình rốt cuộc là thế nào?” Hạo Thiên Chân hỏi Tần Mặc vừa trở về.

“Đầu tiên là chuyện về ký hiệu đó.” “Tôi nghĩ Bàn Tử chắc là không nhìn nhầm.” “Ký hiệu đó tôi cũng nhận ra, ký hiệu của Thổ Phu Tử tuy trông rất giống nhiều ký hiệu khác.” “Nhưng trong đó ít nhiều cũng có một vài khác biệt.” “Đây cũng là để khi Thổ Phu Tử muốn để lại dấu hiệu gì đó.” “Vừa có thể đảm bảo để lại được dấu hiệu.” “Lại có thể tránh bị những người không liên quan khác nhìn thấu.” “Điều này cho thấy chuyện trong ngôi làng này e rằng không chỉ giới hạn ở việc dân làng xuất hiện và biến mất.” Tần Mặc giải thích.

“Vậy sau đó thì sao?” Đội trưởng Trần vội vàng hỏi.

“Sau đó chúng tôi bị tiếng động bên ngoài thu hút ra.” Tần Mặc nói.

“Vậy thứ bên trong đó không phải chính là con quái vật, vừa rồi cố

ý dụ các anh ra ngoài chứ?" Đội trưởng Trần hỏi.

"Tôi đã nghĩ đến khả năng này." "Chỉ là tình hình lúc đó chúng tôi cũng không thể truy đuổi quá sâu." "Vì vậy chỉ có thể tạm thời ra ngoài hội hợp với các người trước." "Không biết thứ đó có còn đến tấn công chúng ta nữa không, khi nào sẽ đến." "Việc gác đêm nay vô cùng quan trọng." "Nếu tiếng động vừa rồi thật sự là do con quái vật này tạo ra." "Chứng tỏ nó vẫn có suy nghĩ." "Vậy thì dù là tối nay đi phá hủy ngôi nhà đó, hay là tiếp tục tấn công chúng ta đều là chuyện có khả năng." "Chỉ cần trụ qua đêm nay." "Ngày mai chúng ta có thể vào trong đó kiểm tra kỹ lưỡng." "Nhất định có thể thu được nhiều thông tin hơn." Tần Mặc phân tích cục diện trước mắt.

"Vậy bây giờ anh có suy nghĩ gì không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Có một vài phỏng đoán." "Nhưng tôi hy vọng không phải như tôi nghĩ." Tần Mặc bĩu môi nói: "Suy nghĩ này vẫn là không nên nói ra trước." "Trong tình huống không có bất kỳ bằng chứng nào mà đoán mò chỉ làm tăng thêm không khí căng thẳng cho mọi người." "Đợi đến ngày mai vào trong thăm dò sẽ biết." Đối với điều này, mọi người cũng không hỏi thêm.

Đội trưởng Trần quay đầu đi bố trí cho thuộc hạ của mình.

Trương Kỳ Lân và Tần Mặc cũng thương lượng rằng trong thời gian còn lại, tốt nhất là hai người nên duy trì trạng thái một người tỉnh táo.

Sau khi bố trí xong tất cả.

Mọi người mới quyết định nhân lúc đêm nay nghỉ ngơi cho thật tốt.

Kết quả khi họ bước vào miếu Sơn Thần.

Mới phát hiện Vương Bàn Tử vậy mà đã ngủ say, ngáy vang trời.

Điều này thực sự khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Dù sao thì tình hình hiện tại cũng không hề an toàn chút nào.

Có thể ngủ được trong tình huống này.

Vương Bàn Tử cũng tuyệt đối khiến tất cả mọi người có mặt phải giơ ngón tay cái cho anh ta.

Đến ngày thứ hai.

Chương 1343

Mọi người lần lượt đến bên ngoài ngôi nhà đổ nát.

Đối với việc có nên vào trong hay không, thực ra trong lòng mọi người vẫn rất do dự.

Dù sao thì con quái vật hôm qua có phải chỉ hoạt động vào ban đêm hay không.

Bây giờ nó lại ở đâu.

Có phải đã phục kích sẵn trong nhà hay không.

Những chuyện này mọi người hoàn toàn không biết, họ cũng hoàn toàn không dám cược!

Có thể nói, đêm hôm trước, ngoài Vương Bàn Tử là kẻ vô tâm vô phế có thể ngủ ngay lập tức.

Những người còn lại chỉ cần nghĩ đến sự tồn tại của loại quái vật đó, đã không thể nào ngủ yên được rồi.

"Tiểu Tần đồng chí, chúng ta thật sự phải vào trong sao?" Vương Bàn Tử có chút do dự hỏi.

"Chẳng lẽ anh cũng cảm thấy dấu hiệu tối qua có thể có vấn đề gì đó rồi sao?" "Chắc là sau một giấc ngủ, tự mình cũng nhận ra mình đã nhìn nhầm, nên không dám tiếp tục ván cược này nữa chứ gì?" Đội trưởng Trần thấy Vương Bàn Tử chủ động nhận thua.

Tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội châm chọc này.

"Nói bậy!" "Dù mày có nhận nhầm mẹ mày là ai!" "Bàn Gia cũng không thể nhận nhầm!" Vương Bàn Tử bực bội chửi: "Tôi đang lo biết đâu hôm qua lúc chúng ta vào trong, hành động của chúng ta cũng

bị con quái vật đó phát hiện rồi!" "Vì vậy để không cho chúng ta giải được bí ẩn này." "Nó đã phá hủy bên trong rồi!" Đội trưởng Trần có chút nghẹn lời, tuy anh ta rất ghét Vương Bàn Tử.

Nhưng anh ta cũng phải thừa nhận, những lời này của Vương Bàn Tử không phải hoàn toàn vô lý.

"Nguy cơ này quả thực có tồn tại." "Hơn nữa nếu thật sự là như vậy, thì rất có thể chúng ta đã bỏ lỡ một thông tin vô cùng quan trọng rồi." "Thậm chí có khả năng chúng ta vừa vào trong, sẽ bị con quái vật đó tấn công." Tần Mặc nói.

Mọi người không khỏi nuốt nước bọt.

Tuy đây chỉ là một khả năng, nhưng nguy cơ của khả năng này thực sự quá cao.

Dù sao thì sau khi trải qua chuyện tối qua.

Bây giờ tất cả mọi người có mặt đều chưa chuẩn bị tâm lý để đối mặt với con quái vật đó.

"Nhưng nguy cơ này không có cách nào né tránh." Tần Mặc tiếp tục nói.

Lòng mọi người lập tức trùng xuống, tất cả đều căng thẳng nhìn Tần Mặc.

"Nói, nói cũng đúng." "Bây giờ bất kể là con quái vật đó, hay là thứ chúng ta nhìn thấy hôm qua, đều có thể nói là manh mối." "Theo tình hình hiện tại, chúng ta muốn thăm dò nơi này." "E rằng cốt lõi chính là những ngôi nhà trong thôn này, và cả miếu Sơn Thần đó." Vương Bàn Tử chau mày, cố gắng thuyết phục bản thân bằng góc độ chuyên môn.

"Nguyên nhân không đơn giản như vậy." Tần Mặc lại nói với mọi người sau một hồi im lặng ngắn ngủi.

Tất cả mọi người càng thêm căng thẳng nhìn về phía Tần Mặc.

Giờ phút này, họ nhận ra tình hình trước mắt lại còn phiền phức hơn họ tưởng tượng!

"Tần huynh đệ, lời này của anh có ý gì?" "Chuyện này không thể đùa như vậy được đâu!" Đội trưởng Trần cũng căng thẳng.

Những Thổ Phu Tử làm thuê như họ quan tâm nhất chính là cầu tài.

Nếu cần phải liều mạng mạo hiểm, họ thậm chí sẽ trực tiếp lựa chọn không tham gia.

"Về điểm này, thực ra tôi có giải thích cho các người nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì." "Các người thử đi về phía cổng làng xem sẽ biết." Tần Mặc nói.

Đội trưởng Trần lập tức ra hiệu bằng mắt cho mấy thuộc hạ của mình.

Mấy người bị chỉ điểm đều ngơ ngác nhìn đội trưởng Trần.

Từ biểu cảm của họ có thể thấy được sự phản kháng trong lòng.

Nhưng với tư cách là đội quân làm thuê.

Nhiệm vụ hàng đầu của họ là tuân theo mệnh lệnh.

Mấy người tuy trong lòng đầy phản kháng, nhưng dưới mệnh lệnh lần nữa của đội trưởng Trần vẫn chỉ có thể cứng rắn lên đường.

"Tần huynh đệ, họ không sao chứ?" "Tôi vì tin tưởng anh mới để anh em của tôi đi mạo hiểm." "Nhưng nếu có thể, tôi tuyệt đối không hy vọng họ có bất kỳ nguy hiểm nào đến tính mạng!" Đội trưởng Trần nhìn Tần Mặc hỏi.

"Yên tâm đi, họ sẽ không sao đâu." "Tôi nghĩ nếu không có gì bất ngờ, họ sẽ sớm trở về thôi." Tần Mặc thản nhiên nói.

“Sắp về rồi?” Đội trưởng Trần nghe càng thêm hồ đồ.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Tần Mặc, rõ ràng anh không có ý định giải thích thêm.

Quả nhiên, chỉ vài phút ngắn ngủi sau, mấy thuộc hạ của anh ta vậy mà lại đi về từ một hướng khác!

Sau khi nhìn thấy mọi người, mấy người họ còn vẻ mặt ngơ ngác.

“Đội trưởng, mọi người sao vậy?” “Sao lại ở đây?” Mấy người chớp mắt hỏi.

“Các người còn hỏi chúng tôi!” “Đây là câu chúng tôi phải hỏi chứ!” Đội trưởng Trần lập tức có chút hoảng hốt: “Tôi không phải bảo các người cứ đi thẳng về phía trước sao!” “Rốt cuộc là chuyện gì!” Lời vừa dứt, đội trưởng Trần hai mắt trợn trừng.

Tuy anh ta rất không muốn thừa nhận khả năng này.

Nhưng tình hình trước mắt lại khiến anh ta không nhịn được mà liên tưởng đến nó.

Anh ta quay đầu nhìn Tần Mặc, vẻ mặt không thể tin nổi lẩm bẩm: “Tần huynh đệ, chẳng lẽ chúng ta gặp phải Quỷ đả tường rồi sao?” Tần Mặc gật đầu.

“Đây cũng là điều tôi và Tiểu Ca phát hiện ra sáng nay.” “Từ hôm qua, tôi đã cảm thấy một cảm giác không lành.” “Đặc biệt là ở đây, tôi sẽ cảm nhận rất rõ một cảm giác không gian khó chịu.” “Vì vậy khi các người còn đang nghỉ ngơi.” “Tôi và Tiểu Ca đã thử xem có thể ra khỏi đây không.” “Kết quả đã chứng thực suy nghĩ của tôi.” “Nơi này bị một thứ giống như kết giới do một loại sức mạnh nào đó ngưng tụ bao bọc.” “Một khi vào đây, chúng ta sẽ bị kết giới này nhốt lại.” “Sau đó sẽ giống như Quỷ đả tường mà quay trở lại đây.” “Vì vậy tình hình hiện tại đã không còn đơn thuần là chúng ta có cần thăm dò nơi này

hay không.” “Mà là chúng ta có thể thuận lợi thoát khỏi nơi này hay không.” “Nó liên quan mật thiết đến sinh mệnh của chúng ta.” Tần Mặc giải thích.

“Chết tiệt!” “Vậy còn chờ gì nữa!” “Mau vào trong xem đi!” Vương Bàn Tử quả thực là người phát huy đến cực hạn câu “thức thời vụ giả vi tuấn kiệt”.

Tuy cho đến bây giờ, trong lòng anh ta đối với chuyện này vẫn còn khá kháng cự, thậm chí có chút hoảng sợ.

Nhưng sau khi nhận ra tầm quan trọng của sự việc.

Anh ta vẫn lập tức đưa ra quyết định!

Những người còn lại cũng không nói thêm gì.

Đúng vậy, con quái vật đó rất đáng sợ, ngôi làng này cũng rất quỷ dị.

Chương 1344

Nhưng so với việc thoát khỏi đây.

Chỉ chút chuyện này thì có gì quan trọng chứ?

Mọi người nhanh chóng tiến vào trong nhà, may mắn là không biết do con quái vật không chú ý đến Tần Mặc và họ.

Hay là nó đúng như họ nghĩ, không có suy nghĩ.

Ít nhất bây giờ bức tường khắc chữ và vẽ hình vẫn còn đó.

Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy ký hiệu đó liền lập tức vênh váo.

"Mở to mắt chó của các người ra mà xem!" "Chính là ký hiệu này!" "Có nhận ra không!" Thấy mọi người không có phản ứng gì, Vương Bàn Tử chỉ vào phù hiệu trên vách tường, một lần nữa nhấn mạnh với họ: "Nhìn kỹ cái này đi!" "Dù sao cũng là thổ phu tử!" "Nhìn cho Bàn Gia đây!" "Ghi nhớ thứ trên này cho Bàn Gia!" "Đây là ký hiệu của thổ phu tử chúng ta!" "Các người, đừng có quên gốc gác cho lão tử!" Thế nhưng, khi nhìn lại đám người trong đội, dù trên mặt họ đều lộ vẻ kinh ngạc và hoảng sợ, nhưng ánh mắt rõ ràng không hề tập trung vào cái phù hiệu kia.

Vương Bàn Tử thấy vậy liền khó chịu.

"Này tôi nói mấy người!

Có thể nghe Bàn Gia nói chuyện cho đàng hoàng không!" "Đến sự tôn trọng cơ bản nhất cũng không hiểu à!" Vương Bàn Tử bực bội nói.

"Bàn Tử, cái phù hiệu gì đó của anh không còn quan trọng nữa rồi." Trần lĩnh đội hạ giọng nói.

“Anh nói cái gì vậy!” “Cái gì gọi là không còn quan trọng nữa!” “Chết tiệt!

Anh rốt cuộc có hiểu không!” “Đây không chỉ đơn giản là một cái phù hiệu!” “Đây là truyền thừa!

Là biểu tượng!” “Là...” Vương Bàn Tử vốn còn định giáo huấn cho đám người vong bản này một trận, kết quả vừa quay đầu lại cũng im bặt.

Anh ta lập tức hiểu ra vì sao tất cả mọi người có mặt đều trong trạng thái này!

Bởi vì lúc này, trên vách tường chi chít vô số vết cào!

Những vết tích này trông vô cùng lộn xộn.

Tuy có vẻ hỗn loạn vô trật tự, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể phân biệt được!

Những vết tích này thực chất đều là văn tự do ai đó khắc lại!

“Bàn Tử, anh đừng nói với tôi là... hôm qua lúc các anh ở đây hoàn toàn không thấy những thứ này nhé.” Trần lĩnh đội hai mắt nhìn chằm chằm vào văn tự trên tường, quay đầu nói với Tần Mặc và Vương Bàn Tử.

“Tối qua lúc chúng tôi vào đây trời đã tối quá rồi.” “Cái phù hiệu kia còn miễn cưỡng nhìn được.” “Nhưng mấy dòng chữ này chi chít như vậy, chúng tôi làm sao mà thấy rõ!” Vương Bàn Tử nhíu chặt mày nói: “Thì ra là vậy à!” “Bây giờ tôi đã hiểu ý nghĩa của việc cái phù hiệu này xuất hiện ở đây rồi!” “Chắc chắn là có tiền bối nào đó của chúng ta đã đến nơi này!” “Sau đó cũng gặp phải tình huống giống như chúng ta!” “Ông ấy muốn trốn thoát!” “Nhưng phát hiện ra không có cách nào!” “Cho nên đã để lại phù hiệu này cùng những dòng chữ kia.” “Mục đích chính là để cảnh báo cho những người đến sau chúng

ta!" Mọi người không đưa ra bất kỳ bình luận nào về phân tích của Vương Bàn Tử.

Xét theo tình hình hiện tại, phân tích của Vương Bàn Tử không phải là không có lý.

Nhưng đây không phải là trọng điểm cần quan tâm lúc này.

Nếu như phù hiệu và văn tự này đều do cùng một vị tiền bối để lại, và ý nghĩa ông ta để lại chúng quả thực là để cảnh báo cho người đến sau hoặc là để cầu cứu, vậy thì chuyện gì đã xảy ra trong đó lại càng trở nên vô cùng quan trọng!

"Tóm lại chúng ta cứ xem tiền bối đã viết gì trước rồi hãy nói." Tần Mặc nói.

Dù họ muốn nhanh chóng phân tích nội dung trong đó, nhưng văn tự tại hiện trường thực sự quá lộn xộn.

Tuy có thể thấy những văn tự này không phải do người xưa để lại, nhưng trong đó có không ít chữ hoàn toàn bị khắc đè lên những chữ trước đó.

Cứ như vậy, chữ mới chồng lên chữ cũ, có thể nói là đã gây ra khó khăn cực lớn.

Mọi người bây giờ chỉ có thể dựa vào vết tích của những văn tự này để phân biệt.

May mắn là những người có mặt, bất kể là thổ phu tử được thuê hay những thổ phu tử truyền thống như Vương Bàn Tử, bình thường ở trong lăng mộ việc phân tích các loại văn tự khác nhau dựa trên từng lăng mộ là chuyện khó tránh khỏi.

Vì vậy, về phương diện giải mã văn tự, họ đều có năng lực ở mức độ nhất định.

Nhưng dù vậy, việc khôi phục lại phần lớn nội dung văn tự cũng mất khoảng một giờ đồng hồ!

Thế nhưng sau khi xem xong nội dung trên đó, không một ai có sắc mặt khá hơn được.

Tất cả mọi người đều trợn trừng hai mắt.

Ngay trong quá trình họ phân tích, mồ hôi lạnh đã không ngừng chảy xuống từ đỉnh đầu.

Mỗi một lần, họ đều nghĩ rằng những gì mình thấy đã là nội dung tồi tệ nhất rồi.

Nhưng khi họ tiếp tục đọc, họ mới nhận ra tình hình còn đáng sợ hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

"Đây là một thế giới đáng sợ!" "Rõ ràng tôi chỉ nhận một nhiệm vụ có vẻ đơn giản." "Nhưng tôi lại bị kẹt ở cái nơi chết tiệt này!" "Tôi không hiểu, rừng cây ở ngay kia!

Mọi thứ đều ở đây!" "Nhưng tôi lại không có cách nào thoát ra ngoài!" "Đây là ngày thứ ba tôi bị kẹt ở đây!" "Ngôi làng này rất không ổn!" "Bên trong có một con quái vật vô cùng đáng sợ!" "Tôi không biết phải hình dung nó như thế nào." "Nó rất giống con người!" "Nhưng đó tuyệt đối không thể là con người!" "Nó đang không ngừng tìm kiếm tôi!" "Dùng bàn tay ghê tởm của nó muốn chạm vào tôi!" "Tôi biết tôi không thể để nó thành công, nếu không tôi sẽ mất tất cả!" *** "Đây là ngày thứ mười tôi bị kẹt ở đây!" "Tôi đã không còn biết tại sao mình lại ở đây nữa!" "Chuyện này đã xuất hiện từ ngày thứ hai tôi ở đây." "Nhưng lúc đó không nghiêm trọng, tôi cứ nghĩ mình chỉ là không thích nghi được với nơi đáng sợ này." "Tôi phải để lại những lời này, tôi có một cảm giác." "Một khi tôi quên mất mục đích mình đến đây, tôi sẽ không bao giờ thoát ra được nữa!" *** "Đây là ngày thứ mười lăm tôi sống ở đây!" "Ngôi làng này thật không tệ." "Chỉ trừ

việc những cư dân khác luôn cho người ta cảm giác kỳ quái." "Nhưng đã lâu như vậy, tôi cũng gần như đã thích nghi rồi." "Tôi thấy trên tường có người ghi lại chuyện mình đến đây, còn nói đây là một nơi đáng sợ." "Tôi thật không hiểu tại sao lại có những lời như vậy." "Nơi này rõ ràng là một nơi hạnh phúc mà." "Tôi nghĩ tôi đã yêu nơi này rồi." *** "Hôm nay người hàng xóm lại đến tìm tôi." "Anh ấy nói với tôi rằng chúng ta phải cùng nhau khôi phục lại ngôi làng đã đổ nát này." "Chúng ta nên yêu thương nơi này như cùng một cá thể." "Chúng ta đang cùng nhau xây dựng ngôi làng này." "Tôi tin rằng dưới sự nỗ lực chung của chúng ta, ngôi làng này nhất định sẽ trở nên tốt đẹp hơn!" *** "Những người hàng xóm thân yêu của tôi, hôm nay họ lại đến tìm tôi." "Tôi có thể cảm nhận được chúng ta ngày càng gần gũi hơn." "Cảm giác này khiến tôi cảm thấy vô cùng thoải mái." "Tôi hy vọng chúng ta có thể mãi mãi giữ gìn tình bạn này." "Mãi mãi bên nhau." "Đúng vậy, chúng ta vốn là một thể, tuyệt đối là như vậy." "Các bạn ơi, chúng ta hãy cùng nhau viết nên những dòng chữ về cách làm cho ngôi làng này trở nên tươi đẹp hơn!" "Các bạn ơi, các bạn ơi, bạn ơi!

Bạn ơi!" "Tiếp theo sẽ là ai đây?" "Hy vọng người bạn tiếp theo có thể mau chóng gia nhập vào chúng ta, chúng tôi mãi mãi chào đón bạn." Sau khi xem xong những vết tích trên vách tường, mặt ai nấy đều trắng bệch.

Họ nín thở, kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt, hoàn toàn không biết phải hình dung những gì mình vừa thấy như thế nào.

Đây không nghi ngờ gì là một sự chuyển biến.

Một câu chuyện về sự chuyển biến từ kinh ngạc khi mới đến nơi này, dần dần thích nghi với thế giới này, và cuối cùng dần dần trở thành một phần tử trong đó.

Những người có mặt không ai là kẻ ngốc.

Họ tin rằng sự chuyển biến từ kinh ngạc, hoảng sợ ban đầu đến tất cả những điều cuối cùng của vị "tiền bối" này, tuyệt đối không thể nào là do sự thân thiện của "hàng xóm" gây ra.

Dù chỉ thông qua những văn tự trên đây, mọi người cũng có thể hiểu được sự đáng sợ của nơi này.

"Đây, trên này có ý gì vậy?" "Cái gọi là hàng xóm nếu tôi không nhầm thì chính là những thứ chúng ta thấy tối qua phải không?" "Những thứ đó mà thân thiện ư?" "Mấy thứ đó có thể có quan hệ gì với thân thiện được sao?" Vương Bàn Tử vỗ đầu.

Anh ta dù thế nào cũng không thể chấp nhận được thứ đó có thể liên quan đến sự thân thiện!

"Còn phải nghĩ à?" "Nơi này ngay từ đầu đã toát ra vẻ không ổn rồi!" "Chuyện này đương nhiên cũng vậy!" Trần lĩnh đội nhíu chặt mày nói.

"Dựa trên nội dung trên đây, tôi nghĩ chúng ta có thể đưa ra vài kết luận." "Đầu tiên, thế giới này e rằng không còn là thế giới ban đầu của chúng ta nữa." "Thứ hai, trong ngôi làng này có một sức mạnh kỳ lạ nào đó." "Một khi chúng ta vào đây." "Sẽ vì sức mạnh đó mà không thể ra ngoài được nữa." "Nhưng đây chỉ là sự thay đổi đầu tiên." "Ngay sau đó, tùy vào thời gian chúng ta tồn tại ở đây." "Ý thức của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng bởi một sức mạnh quỷ dị nào đó tồn tại trong thế giới quỷ quái này." "Thời gian chúng ta ở thế giới này càng dài, chúng ta sẽ dần quên đi lý do mình đến đây." "Thậm chí sẽ dần bị thế giới này đồng hóa." "Những thứ chúng ta vốn sợ hãi sẽ dần trở nên không còn đáng sợ nữa, chúng ta sẽ đi thích ứng, đi làm quen." "Thậm chí đến cuối cùng, chúng ta sẽ nghiễm nhiên hòa nhập vào thế giới này!" "Và điều tôi để tâm nhất là câu cuối cùng ông ta đề cập,

‘vốn là một thể, mọi người phải mãi mãi bên nhau’.” Trong lúc phân tích, Tần Mặc dần cau mày.

Anh nhớ lại con quái vật mà mình đã thấy tối qua, trong lòng đã nảy sinh một ý nghĩ đáng sợ.

Chương 1345

Dù chỉ là phỏng đoán, nhưng anh gần như đã chắc chắn với suy nghĩ của mình.

"Tiểu Tần đồng chí, anh có suy nghĩ gì à?" "Anh đừng có ở đây một mình chơi trò thâm trầm nữa!" "Nói cho chúng tôi biết đi!" "Cần chúng tôi đoán tâm tư thì có một Tiểu Ca là đủ rồi!" "Hai người thì hơi quá đáng đấy!" Vương Bàn Tử có chút bất đắc dĩ nói.

Kết quả là sau khi ánh mắt của Trương Kỳ Lân hung hăng liếc về phía Vương Bàn Tử, anh ta nhanh chóng chuyển chủ đề, lại lần nữa thúc giục Tần Mặc mau nói.

"Tôi vẫn cần nhấn mạnh, đây chỉ là phỏng đoán của tôi." "Là một suy nghĩ nảy sinh dựa trên con quái vật chúng ta gặp tối qua." Tần Mặc đương nhiên cũng không định úp mở mãi.

Chỉ là anh đang suy nghĩ, có nên nói cho mọi người biết phỏng đoán này của mình không, hay nói đúng hơn là nên mở lời thế nào để họ dễ chấp nhận hơn.

"Tôi nhấn mạnh lại lần nữa, đây chỉ là một phỏng đoán của tôi." "Các người tốt nhất cũng chỉ nên nghe như một phỏng đoán thôi." Tần Mặc nói: "Mọi người còn nhớ con quái vật chúng ta thấy tối qua không?" "Nếu chúng không phải được hình thành tự nhiên." "Mà là tất cả những người trên đó thực sự là người chồng lên người thì sao?" Mọi người lập tức hít một hơi khí lạnh, ngơ ngác nhìn Tần Mặc.

Sau khi nhận ra điểm này, rồi lại nghĩ đến những lời như "mãi mãi bên nhau" mà vị tiền bối thổ phu tử này để lại, họ tự nhiên cũng hiểu được phân tích của Tần Mặc rốt cuộc là chuyện gì!

Đúng vậy, đây là một suy nghĩ vô cùng táo bạo.

Táo bạo đến mức khiến người ta khó tin!

Nhưng không ai có thể phủ nhận, sau khi tổng hợp tất cả mọi thứ lại với nhau, đây quả thực là phỏng đoán có khả năng nhất!

Mọi người lúc này đều bị nỗi sợ hãi bao trùm.

Một cảm giác quỷ dị khó tả bao phủ toàn bộ không gian trong khoảnh khắc.

Giây phút này, mọi người rất muốn bỏ chạy!

Họ hiểu rằng đây là một nơi đáng sợ, nếu họ tiếp tục ở lại đây, họ chắc chắn cũng sẽ giống như vị tiền bối thổ phu tử này!

Không, giống như mỗi một người trên thân thể con quái vật đó!

Dần dần quên đi mục đích mình đến đây.

Dần dần bị những con quái vật này tiếp cận!

Cho đến cuối cùng bị chúng bao bọc lấy thân thể!

Rồi dần dần trở thành một phần của những con quái vật đó.

Hoàn toàn biến thành loại quái vật này!

"Đùa!

Đùa cái gì vậy!" "Chuyện này đừng có đùa nữa!" "Không chấp nhận!" "Tôi dù thế nào cũng không thể chấp nhận!" Vương Bàn Tử lập tức hét lên: "Nói gì mà quên mục đích đến đây!" "Nói gì mà trở thành một phần của mấy con quái vật này!" "Chuyện này tôi nói gì cũng không thể chấp nhận!" "Đừng đùa nữa!" "Tôi muốn rời khỏi đây!

Bàn Gia tôi nhất định phải rời khỏi đây!" "Bàn Gia tôi nói gì cũng tuyệt đối không thể để mình cứ thế ở lại cái nơi chết tiệt này!" "Đây không phải là chuyện đùa đâu!" "Trí nhớ của con người là do đại não

kiểm soát mà!" "Trừ khi đại não thật sự có vấn đề gì đó!" "Nếu không thì dù thế nào cũng không thể quên được chuyện vừa mới xảy ra!" "Không lẽ chỉ mới một hai ngày đã không nhớ được sao!" "Tôi nhớ rất rõ!" "Chủ thuê của chúng tôi nói rằng trong ngôi làng này có điều kỳ quái!" "Bảo chúng tôi đến đây thăm dò!" "Tôi còn nhớ ông ấy nói điều kỳ quái ở đây là..." Trần lĩnh đội vốn đang nói rất hùng hồn, đến đây đột nhiên im bặt.

Anh ta ngây người tại chỗ, môi run rẩy một lúc lâu.

Anh ta phát hiện trí nhớ của mình dường như đã tắt ngóm trong khoảnh khắc này.

Trong ấn tượng của anh ta, đáng lẽ anh ta phải nhớ chứ!

Đây rõ ràng là mệnh lệnh anh ta mới nhận được mấy ngày trước, tại sao bây giờ lại không nhớ gì cả!

"Tôi hỏi các người!" "Các người còn nhớ lão đại đã giao cho chúng ta việc gì không!" "Mau trả lời tôi!" Trần lĩnh đội lập tức hoảng loạn, túm lấy mấy người thuộc hạ của mình mà gào thét, yêu cầu họ mau cho mình một câu trả lời.

Nhưng thứ anh ta nhận lại chỉ là vẻ mặt mờ mịt của tất cả mọi người.

"Đội trưởng, lúc đó đi gặp lão đại chỉ có một mình anh thôi mà." Có người cẩn thận nói.

"Nhưng, tôi không nhớ nữa." Trần lĩnh đội run rẩy môi, mãi mới nặn ra được một câu như vậy.

Câu nói này của Trần lĩnh đội lập tức khiến tất cả mọi người cảm thấy lạnh sống lưng!

Họ đều kinh ngạc nhìn Trần lĩnh đội.

Giờ phút này, họ thật mong Trần lĩnh đội đang đùa với họ một trò đùa ác ý!

Một trò đùa có thể khiến mọi người căng thẳng một chút, rồi lại cười ha hả nói rằng chỉ là lừa họ thôi!

Nhưng hãy nhìn Trần lĩnh đội bây giờ, cả khuôn mặt đã trắng bệch, toàn thân không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh đã thấm ướt cả người.

Thậm chí đến bây giờ hai mắt anh ta vẫn còn đang run lên.

Nếu anh ta thật sự đang đùa với mọi người, thì kỹ năng diễn xuất này đã đủ để đoạt giải Oscar Ảnh đế rồi!

"Cậu đừng có giỡn mặt với lão tử nữa!" "Không phải lúc nãy cậu vừa nói trí nhớ con người không thể dễ dàng quên đi như vậy sao!" "Con người bị ý thức khống chế!" "Cậu nghĩ kỹ lại cho tôi!" "Rốt cuộc là chuyện gì!" Vương Bàn Tử xông lên túm lấy cổ áo của Trần lĩnh đội.

Giờ phút này, Vương Bàn Tử cũng thật sự sốt ruột.

Dù sao Trần lĩnh đội cũng giống như họ, mới đến nơi này ngày hôm qua!

Vương Bàn Tử và nhóm của anh ta vào đây là do tai nạn, không tồn tại chuyện nhớ hay không nhớ, dù sao thì cái gọi là mục đích vốn dĩ không tồn tại!

Nhưng Trần lĩnh đội thì khác!

Họ đến đây với mục đích rõ ràng!

Và với tư cách là lính đánh thuê, quên đi mệnh lệnh mà chủ thuê giao cho là điều tuyệt đối không thể cho phép!

Vì vậy họ không nên quên!

Họ cũng tuyệt đối không được phép quên đi một chuyện quan trọng như vậy!

Nhưng kết quả thì sao?

“Tôi, tôi thật sự không nhớ nữa!” “Không!

Không nên mà!” “Lẽ ra tôi không có lý do gì để không nhớ cả!” “Đúng rồi!

Sổ tay!” “Lúc đó tôi có ghi chép lại!” “Trên đó chắc chắn sẽ có!” Trần lĩnh đội vừa nói vừa ném ba lô của mình xuống đất, sau đó điên cuồng lục lọi bên trong.

Anh ta nhanh chóng lấy ra một cuốn sổ nhỏ.

Chương 1346

Sau một hồi lật giở một cách điên cuồng, cả người Trần lĩnh đội lại một lần nữa cứng đờ tại chỗ.

Cơ thể anh ta không ngừng run rẩy, cuốn sổ nhỏ trong tay cuối cùng cũng rơi xuống đất.

"Anh!

Anh làm gì vậy!" Vương Bàn Tử trong lòng chợt thót một cái.

Tình huống này tuyệt đối không phải là tin tốt lành gì!

"Không còn nữa." Hai chân Trần lĩnh đội mềm nhũn, cả người suy sụp quỳ xuống đất.

Anh ta nhìn cuốn sổ nhỏ rơi trước mắt, cả người đã không biết phải làm sao.

"Không còn nữa?" "Anh nói cái gì không còn nữa?" "Anh nói rõ ra!" Vương Bàn Tử lại lần nữa túm lấy cổ áo của Trần lĩnh đội gào lên.

"Những thứ tôi ghi chép trong sổ, mệnh lệnh chủ thuê giao cho tôi." "Trên này không còn nữa." Trần lĩnh đội nói một cách yếu ớt.

Lúc này cả người anh ta đã không còn chút sức lực nào, dường như tất cả mọi thứ đều có thể đặt dấu chấm hết tại đây.

Rời khỏi nơi này cũng được, bị những con quái vật này đồng hóa cũng vậy, tất cả dường như đã không còn quan trọng nữa.

"Anh đùa cái gì vậy!" Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột, đẩy Trần lĩnh đội sang một bên, rồi nhanh chóng xông lên lật xem nội dung trên đó.

Nhưng không còn nữa, trên đó quả thực không có bất kỳ nội dung nào.

"Tiểu Tần đồng chí!" "Bây giờ phải làm sao đây!" "Trên này thật sự không còn gì nữa!" "Cái tên chết tiệt này, đầu óc cũng không biết bị làm sao nữa!" "Thật sự là cái gì cũng không nhớ!" "Bây giờ chúng ta phải làm sao!

Chúng ta chết chắc rồi!" Vương Bàn Tử lo lắng chạy đến trước mặt Tần Mặc.

Giờ phút này, tất cả mọi người có mặt đều dần cảm thấy tuyệt vọng.

Trước đó có người đã nghĩ, nếu nơi này thật sự khiến người ta quên hết mọi thứ, vậy chỉ cần họ ghi lại là được mà!

Ít nhất khi mình thật sự quên, còn có thể lật ra xem!

Nhưng bây giờ, khi họ mất đi trí nhớ, những vết tích liên quan cũng sẽ biến mất!

Tình huống này làm sao mọi người có thể chấp nhận được!

Điều này chẳng khác nào nói rằng, mọi sự giãy giụa đều vô nghĩa!

Con đường duy nhất này cũng đã bị chặn đứng rồi!

Giờ phút này họ cuối cùng cũng đã hiểu, vì sao vị tiền bối của họ lại tiếp tục khắc lên những văn tự mà mình đã khắc trước đó.

Đây chính là để che phủ tất cả!

"Có lẽ tình hình không tồi tệ đến thế." Tần Mặc lại nhìn vào vết tích trên tường và nói.

Mọi người đều nhìn về phía Tần Mặc, chỉ là lần này họ không còn sự mong đợi như ban đầu nữa.

Trong mắt họ, đây đã là một tình thế không có lối thoát.

Dù là Tần Mặc cũng không thể phá giải được chuyện ở cấp độ khái niệm này.

"Tiểu Tần đồng chí, lần này anh đừng an ủi chúng tôi nữa." "Chuyện này đã quá rõ ràng rồi mà." Vương Bàn Tử thở dài một hơi nói: "Ký ức của chúng ta sẽ bị xóa bỏ, vết tích để lại sẽ tan biến." "Anh nói xem, tình huống này còn có cách nào để phá cục được chứ!" "Chẳng lẽ các người không phát hiện ra phương pháp xóa bỏ vết tích của tiền bối chúng ta khác với cuốn sổ của Trần lĩnh đội sao?" Tần Mặc chống cằm, thản nhiên cười nói.

Mọi người chớp chớp mắt, họ tự nhiên nhận ra Tần Mặc nhất định đã phát hiện ra điều gì đó.

"Cuốn sổ của Trần lĩnh đội, những ghi chép trên đó đã biến mất hoàn toàn." "Nhưng vết tích trên vách tường lại chỉ bị che phủ." "Cuốn sổ của Trần lĩnh đội không bị con quái vật thần bí đó chạm vào." "Điều đó cho thấy phương pháp xóa bỏ ký ức và vết tích của nó không cần phải chạm trực tiếp." "Chỉ cần ở trong không gian này là được." "Vậy vết tích trên vách tường vẫn còn tồn tại." "Có phải điều đó cho thấy vách tường này cũng là một phần của thế giới này không?" "Nếu xét từ góc độ này, chúng ta có thể hiểu rằng nếu là thứ tồn tại trong thế giới này." "Thì cũng thuộc về một phần trong khái niệm này." "Vậy thì cho dù là tất cả sức mạnh thần bí bên trong." "Cũng chỉ có thể che phủ nó, chứ không phải xóa bỏ." Tần Mặc nhìn mọi người hỏi.

Lời này vừa nói ra, đầu óc mọi người đều vang lên một tiếng "ong".

Họ lúc này mới nhận ra, thì ra trong tình thế tưởng chừng như chết chắc này lại có thể có cách giải quyết như vậy.

“Chết tiệt!

Vậy nếu thế thì!

Chúng ta chẳng phải là có cơ hội rồi sao!” Vương Bàn Tử vỗ tay một cái, lập tức hưng phấn la lên!

“Tốt quá rồi!

Chúng ta không phải chết ở đây nữa!” “Tần ca!

Tần đại ca!

Anh đúng là anh ruột của em mà!” “Tốt quá rồi!

Tần ca!

Từ nay về sau anh chính là đại ca của chúng tôi!” “Đại ca cái gì!

Đây gọi là tái sinh phụ mẫu!” “Ha ha ha!

Sống được rồi!

Tốt quá!

Chúng ta có thể sống sót!” “Mau!

Chúng ta mau đi thôi!” “Chúng ta nhân lúc này mau tìm xem!

Ở đây có manh mối gì không!” “Đúng đúng đúng!

Đừng ngẩn ra đó nữa!” “Mau tìm lối ra trước đã!” “Đây mới là việc chúng ta cần làm ngay bây giờ!” Sau khi nhìn thấy hy vọng, mọi người lại lần nữa hưng phấn lên.

Có cách phá giải như vậy, mọi người đâu còn do dự nữa, lập tức muốn đi tìm xem trong những tàn tích còn sót lại của ngôi làng có còn dấu vết nào khác tồn tại hay không.

Chỉ là về việc nên hành động như thế nào, mọi người vẫn còn lúng túng.

Dù sao thì mọi người tuy hưng phấn, nhưng tuyệt đối chưa đến mức không màng đến nguy hiểm.

Chương 1347

Đây là một ngôi làng hoàn toàn bí mật!

Con quái vật quỷ dị trong làng đã đủ khiến họ sợ hãi.

Cho dù bây giờ biết rằng đó cũng là kết quả của vô số người kết hợp lại, nhưng không cần xét đến việc thứ có thể khiến họ xuất hiện hiện tượng này không thể là người, cho dù là người đi nữa, biến thành như vậy cũng đã đủ khiến người ta sợ hãi rồi!

Giả sử trong quá trình tìm kiếm lại gặp phải con quái vật như vậy, họ phải làm sao đây?

Đương nhiên, tất cả những điều này đều phải dựa trên tiền đề là họ không gặp phải rắc rối nào khác.

"Theo tôi thì chúng ta nên hành động cùng nhau!" "Muốn phá giải những tình huống này cũng không phải chúng ta vội là có thể giải quyết được." "Mọi người cùng hành động ít nhất có thể hỗ trợ lẫn nhau." "Nhưng tôi hy vọng mọi người tốt nhất có thể thẳng thắn với nhau!" "Nếu không, cái gọi là hợp tác của chúng ta căn bản không có ý nghĩa gì." "Tôi tin rằng các vị có mặt ở đây cũng tuyệt đối không hy vọng trong tình huống đã có rắc rối chết tiệt này rồi." "Chúng ta còn phải nghi kỵ lẫn nhau như vậy chứ?" Vương Bàn Tử nhấc khẩu súng lên, nhìn về phía đám người trong đội lính đánh thuê.

Chỉ là lúc này Trần lĩnh đội vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi, vẫn còn đang trong bộ dạng ngây ngẩn.

Rõ ràng tình huống trước đó đã đả kích anh ta quá lớn.

"Không trả lời thì Bàn Gia coi như anh đồng ý rồi nhé!" "Thật là, cho nên Bàn Gia tôi mới nói đám lính đánh thuê này không được!" "Cứ

tự cho mình là giỏi lắm." "Nhưng những ngôi mộ cổ mà đám nhà giàu đó có thể thuê họ đi tìm, tám mươi phần trăm đều là do họ không biết từ đâu nghe được vài tin tức vỉa hè rồi tưởng là mộ cổ gì ghê gớm lắm." "Cơ bản đều là bị lừa rồi thuê một đám người đi thăm dò!" "Chứ nếu thật sự là lăng mộ gì ghê gớm." "Ai lại đi thuê họ chứ!" "Đều tự mình lập đội rồi ra tay rồi!" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường Trần lĩnh đội.

"Tóm lại chúng ta vẫn nên hành động nhanh đi." "Dù sao đi nữa, nơi này quả thực đã hoàn toàn bị tình huống chết tiệt này bao phủ rồi." "Nếu chúng ta cứ chần chừ không hành động." "Không ai biết được cái khái niệm mất trí nhớ này sẽ rơi xuống đầu chúng ta lúc nào đâu." Tần Mặc đối với chuyện này vẫn tính là nghe rõ ràng, lập tức sắp xếp cho mọi người.

Đương nhiên, trong tình huống hiện tại, không ai dám có thêm suy nghĩ thừa thãi nào, chỉ có thể đi theo Tần Mặc thăm dò từng căn nhà một.

Trong quá trình thăm dò này, họ quả thực cũng đã tìm thấy không ít manh mối mới.

Chỉ là theo tình hình hiện tại, những manh mối này không có gì khác biệt quá lớn so với những gì họ thấy lúc đầu.

Nếu thật sự phải nói có gì khác biệt, thì đó là họ có thể thông qua những văn tự để lại để phán đoán đối phương thuộc triều đại nào.

Cho đến khi họ đi đến nơi có bức tường đổ nát cuối cùng, những gì thu được cũng gần như chỉ có vậy.

"Mẹ nó!

Đi một vòng như vậy, toàn thấy mấy thứ chẳng đâu vào đâu!" "Đây không phải là đang chơi chúng ta sao!" Vương Bàn Tử chửi một

tiếng, ngồi phịch xuống đất bực bội nói.

"Bàn Tử, ở đây hình như có chút không ổn." Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày nói.

"Không ổn là đương nhiên rồi!" "Cái nơi quỷ quái này!

Tình trạng khốn kiếp này." "Còn có đám người tự nhiên xuất hiện gây rắc rối này nữa!" "Anh nói xem, ở đây có bao nhiêu người, có phải tất cả đều toát ra vẻ không ổn không!" Vương Bàn Tử cả người đã suy sụp.

"Thực ra tình huống này cũng coi như là trong dự liệu rồi!" "Một thế giới không biết đã tồn tại bao nhiêu năm." "Thêm vào một con quái vật như vậy!" "Tàn tích nhà cửa ở đây thì làm được gì chứ?" Vương Bàn Tử ngồi phịch xuống đất bực bội chửi rủa: "Chúng ta có được nhiều manh mối như vậy đã là rất tốt rồi!" "Không phải Bàn Tử, cái không ổn mà tôi nói không phải là phương diện này!" Hạo Thiên Chân nói: "Bàn Tử, chúng ta có phải đã đi một quãng khá dài rồi không?" "Cụ thể bao lâu thì Bàn Gia không biết, nhưng quả thực là khá dài." "Nếu không với thể chất của Bàn Gia sao có thể mệt được chứ?" "Bàn Gia và đám người này không giống nhau đâu!" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng nói.

"Nhưng Bàn Tử, anh nhìn bên kia xem." "Sao tôi cứ cảm thấy chúng ta cách miếu sơn thần không xa như chúng ta tưởng nhỉ?" Hạo Thiên Chân hai mắt nhìn chằm chằm vào một hướng, hạ giọng nói.

Câu nói này lập tức khiến Vương Bàn Tử toàn thân chấn động.

Anh ta đột ngột đứng dậy, lắc lắc đầu tìm phương hướng của miếu sơn thần.

Kết quả là khoảnh khắc nhìn thấy miếu sơn thần, Vương Bàn Tử cũng không nhịn được mà chửi một tiếng "chết tiệt!" "Không phải!

Tình huống gì thế này!" "Với khoảng cách chúng ta đã đi!" "Cho dù không ra khỏi được làng, thì miếu sơn thần này e là cũng nên không thấy được nữa chứ!" "Cái thứ chết tiệt này sao vẫn còn ở đây!" "Tôi biết rồi!" "Chắc chắn là lúc nãy khi chúng ta hành động đã tìm thấy nơi giống như lối ra!" "Cho nên mới như vậy!" "Rồi cũng giống như tình huống lúc nãy!" "Chúng ta lại tự nhiên quay trở lại cái nơi chết tiệt này đúng không!" Vương Bàn Tử vỗ đầu: "Vậy thì chúng ta chẳng phải là không có chút tiến triển nào sao!" "Manh mối cũng không có!" "Còn không hiểu nổi mình đang ở đâu nữa!" "Cứ thế này chúng ta chẳng phải chỉ có một con đường chết sao!" "Mẹ nó!

Hay là chúng ta mau hợp lại với con quái vật đó cho rồi!" "Bàn Tử!

Anh có biết suy nghĩ này của anh nguy hiểm thế nào không!" Hạo Thiên Chân vội vàng gọi Vương Bàn Tử lại.

Dù không biết đây có phải là một yếu tố kích hoạt hay không, nhưng dựa trên những văn tự họ thấy, vị tiền bối trước đó quả thực đã từng nảy sinh ý nghĩ như vậy!

"Tôi chỉ nói bừa thôi mà!

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, ngoài cách đó ra còn có cách nào khác chứ?" "Tiểu Tần đồng chí, hai người nói xem?" Vương Bàn Tử bất đắc dĩ thở dài.

Chỉ là lúc này Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lại chỉ nhìn chằm chằm vào hướng miếu sơn thần, sau đó lại nhìn những căn nhà xung quanh, trông họ dường như lại đang suy nghĩ điều gì đó.

"Anh thấy sao?" Tần Mặc hỏi.

"Rất có khả năng." Trương Kỳ Lân gật đầu theo.

Vừa thấy cảnh này, vẻ chán nản ban đầu của Vương Bàn Tử lập

tức vơi đi vài phần.

Anh ta vội vàng lao đến trước mặt hai người.

“Tiểu Tần đồng chí!

Tiểu Ca!

Hai người có phải lại để ý thấy thứ gì ghê gớm không?” “Hai người đừng có giấu giấu giếm giếm thế chứ!” “Phát hiện ra gì thì mau nói cho anh em biết với!” Vương Bàn Tử vội vàng truy hỏi.

Dù sao thì, chưa nói đến việc họ có thể thuận lợi rời khỏi nơi này hay không, dù chỉ là để sống sót cho tốt ở đây, hai vị đại thần này đều là mấu chốt cả!

“Các anh có ai mang theo la bàn hay gì không?” Tần Mặc quay sang hỏi nhóm lính đánh thuê.

Sau một khoảng thời gian dài như vậy, đội trưởng Trần cuối cùng cũng đã hoàn hồn.

Anh ta lắc đầu nói: “Cái này chúng tôi không có.” “Chúng tôi đã rất lâu rồi không dùng những thứ này khi đi thám hiểm lăng mộ.” “Hừ!” “Các ngươi đương nhiên là không có mấy thứ này rồi!” “Các ngươi đâu phải thổ phu tử.

Thủ đoạn của bọn ta sao có thể để cho những kẻ ghê gớm như các ngươi muốn dùng là dùng được chứ?” Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

Đội trưởng Trần liếc xéo Vương Bàn Tử.

“Này Bàn Tử, chúng ta bây giờ đã rơi vào tình cảnh này rồi!

Anh còn ở đây đấu võ mồm thì có ý nghĩa gì?” Đội trưởng Trần thở dài, có chút bất đắc dĩ nói: “Theo lời anh nói thì chắc chắn anh có rồi?” “Anh đừng nghe Bàn Tử nói bừa.” “Thổ phu tử chúng tôi cũng

phân chia trường phái, dùng la bàn định vị thường là thủ đoạn của Bắc Phái.

Nam Phái chúng tôi rất ít khi sử dụng." Hạo Thiên Chân vì muốn tránh việc Vương Bàn Tử lại cố tỏ ra mạnh mẽ mà nói linh tinh, kết quả khiến họ trì hoãn hành động, nên đành đứng ra giải thích.

"Thì ra là vậy, thế thì tôi không hiểu tại sao có người lại mặt dày đến mức chế nhạo chúng tôi như thế." Đội trưởng Trần hừ lạnh, cả người lập tức có thêm chút tự tin.

"Tiểu Thiên Chân!

Lời này của cậu anh đây không thích nghe đâu nhé!" "Cái gì mà Nam Phái Bắc Phái, đều là trường phái thổ phu tử của chúng ta, bỏ qua cái đó đi!

Chúng ta đều là người một nhà!" "Chẳng lẽ mấy người chúng ta sống bằng nghề thủ công truyền thống này lại để cho mấy kẻ khi sư diệt tổ kia coi thường được sao?" Vương Bàn Tử lập tức đứng ra kéo lấy Hạo Thiên Chân, rồi trực tiếp móc từ trên người ra một cái la bàn!

Chương 1348

“Mở to mắt ra mà xem!

Đây là cái gì!” Hành động này của anh ta, không cần biết đội trưởng Trần và đám người kia phản ứng ra sao, nhưng Hạo Thiên Chân thì hoàn toàn ngơ ngác.

“Khoan đã, Bàn Tử!

Anh lấy cái này ở đâu ra vậy?

Tôi không nhớ là anh có cái này!” Hạo Thiên Chân khó hiểu hỏi.

“Tiểu Thiên Chân, tuy không bì được với Tiểu Tần đồng chí và Tiểu Ca nhà ta, nhưng Bàn Gia đây dù gì cũng là nhân vật có máu mặt trong giới này!

Trên người đương nhiên ít nhiều cũng có vài bí mật mà!” Vương Bàn Tử vỗ vỗ ngực Hạo Thiên Chân, mấy cái vỗ cuối cùng như đang nhắc nhở cậu đừng nói thêm nữa.

Hạo Thiên Chân lập tức liếc xéo Vương Bàn Tử.

Cậu ta đã đoán được, nguồn gốc cái la bàn này của Vương Bàn Tử chắc chắn không đơn giản.

“Tôi vừa thấy anh lục lọi đồ trong một cái ba lô ở một căn nhà.

Chính là cái này phải không?” Tần Mặc không chút do dự vạch trần Vương Bàn Tử.

“Ấy!

Tiểu Tần đồng chí!

Anh không thể không giữ mặt mũi cho huynh đệ trước mặt nhiều người thế này được!” Vương Bàn Tử vội vàng muốn kéo Tần Mặc

lại.

“Không phải, cái này anh cũng biết mà!

Đã là trộm thì không về tay không.

Chúng ta đến cũng đến rồi, không thể thật sự thấy bất cứ thứ gì cũng tay trắng trở về chứ?” “Lúc đó trên cái ba lô kia còn treo một tấm phù Mạc Kim Hiệu Úy!

Nhìn là biết ngay có đồng hành nào của chúng ta lại gặp nạn rồi!

Anh còn nhớ vị tiền bối mà chúng ta thấy trước đó không!

Tôi tin rằng ông ấy chết một cách vô duyên vô cớ ở nơi này chắc chắn cũng uất ức lắm!

Huynh đệ tôi mới nghĩ!

Là hậu bối của họ, chúng ta nhất định phải tìm mọi cách rời khỏi đây!

Như vậy mới có thể an ủi linh hồn tiền bối trên trời!

Nếu họ biết manh mối và vật dụng họ để lại có thể giúp hậu bối gặp nạn thuận lợi thoát ra, tôi tin họ chắc chắn cũng sẽ đồng ý, đúng không nào!” Nghe Vương Bàn Tử bịa một tràng, tất cả mọi người chỉ biết liếc mắt coi thường.

Chưa nói đến bản lĩnh đổ đấu của Vương Bàn Tử ra sao, nhưng khả năng bịa chuyện của anh ta chắc chắn không phải người thường có thể so sánh.

Nhìn phản ứng của mọi người tại hiện trường, Vương Bàn Tử thừa biết đám người này không tin nửa lời của mình.

Nhưng bản thân anh ta cũng chẳng quan tâm.

Người ta không tin thì đã sao?

Chỉ cần mình chuyển chủ đề đủ nhanh, họ sẽ không có cách nào trách mình được!

Vương Bàn Tử lập tức đưa la bàn trong tay cho Tần Mặc.

"Tiểu Tần đồng chí, tôi không biết anh đột nhiên cần cái la bàn này để làm gì, nhưng huynh đệ đây chắc chắn tin tưởng anh!

Nào!

Tiểu Tần đồng chí!

Hãy thể hiện kỳ tích của anh đi!

Dẫn chúng tôi mau thoát ra ngoài!" Mọi người ở đó đâu không biết Vương Bàn Tử đang cố tình chuyển chủ đề.

Nhưng đúng như anh ta nghĩ, bây giờ có trách mắng Vương Bàn Tử bịa chuyện cũng vô nghĩa.

Trong tình cảnh này, đối với tất cả mọi người, việc quan trọng nhất là phải nhanh chóng thoát khỏi đây.

Chuyện khác có thể để sau hẵng nói!

Mọi người nhìn Tần Mặc cầm la bàn trong tay, đều mong chờ xem anh sẽ làm gì tiếp theo.

Nói về la bàn, công dụng cơ bản nhất của nó là để xác định phương hướng.

Nhưng vì họ đã quen với hình tượng của Tần Mặc, nên luôn cảm thấy thứ này vào tay anh sẽ biến hóa ra trò gì đó hay ho!

Khi Tần Mặc cầm la bàn chuẩn bị xuất phát, tất cả mọi người đều vội vàng đi theo.

Mọi người đã bắt đầu nghĩ, Tần Mặc định dùng cái la bàn này để thi pháp ngay tại chỗ!

Kết quả, màn thi pháp mà họ mong đợi không hề xuất hiện.

Tần Mặc cứ thế cầm la bàn, men theo con đường ban đầu của họ và cất bước đi tiếp.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu hành động này của Tần Mặc.

Nhưng tất cả vẫn vội vã bám theo bước chân anh.

Mọi người đi sát sau Tần Mặc, chỉ thấy anh hai mắt dán chặt vào la bàn, ngoài ra chỉ đơn thuần là tiến về phía trước.

Họ mấy lần định hỏi Tần Mặc có kế hoạch gì, nhưng đều kìm lại được.

Họ vẫn cho rằng với bản lĩnh của Tần Mặc, chắc chắn anh có thể dùng chiếc la bàn bình thường này làm được gì đó.

Nếu bây giờ mở miệng hỏi, không khéo lại làm gián đoạn thao tác của đối phương.

Tuy nhiên, cuối cùng họ vẫn phải thất vọng.

Chương 1349

Cho đến khi tất cả mọi người đi đến điểm xuất phát, Tần Mặc vẫn chỉ đơn thuần nhìn vào la bàn.

Nếu phải nói Tần Mặc có thao tác gì đặc biệt lợi hại, thì có lẽ là anh đi hết cả quãng đường mà không hề ngẩng đầu nhìn đường.

"Tiểu Tần đồng chí, anh lại làm sao thế này?

Huynh đệ tôi biết anh có bản lĩnh, nhưng cái kiểu này của anh, huynh đệ tôi thật sự không hiểu nổi!

Anh cầm một cái la bàn rồi cứ thế đi là có ý gì vậy?" Trong lúc mọi người không chắc có nên hỏi hay không, chỉ biết nhìn nhau, Vương Bàn Tử vẫn quyết đoán đi đến bên cạnh Tần Mặc hỏi.

Tần Mặc không lập tức trả lời Vương Bàn Tử, mà quay đầu đi về một hướng nào đó không rõ.

Lần này, anh thực sự khiến mọi người càng thêm hoang mang.

Ai cũng tưởng Tần Mặc định đi lại một lần nữa.

Mọi người đều cảm thấy nản lòng.

Vốn dĩ tưởng rằng cái la bàn này vào tay một người như Tần Mặc, chắc chắn sẽ biến hóa ra trò gì đó.

Ai ngờ cuối cùng chỉ thể hiện một màn bình thường đến vậy.

Đi một vòng qua lại như thế, mọi người đã cảm thấy kiệt sức.

Hy vọng cuối cùng cứ thế bị dập tắt một cách tùy tiện, không nghi ngờ gì lại giáng một đòn mạnh vào tâm lý mọi người.

Mặc dù ai cũng biết con quái vật kia rất đáng sợ, nhưng trong lòng mọi người thực sự cũng có vài phần do dự về việc có nên tiếp tục đi

theo Tần Mặc hay không.

Nhưng lần này, Tần Mặc lại không đi lại đoạn đường đó.

Anh đến trước miếu Sơn Thần, tìm một cành cây và bắt đầu vẽ lên mặt đất.

Mọi người tò mò vây lại, kết quả chỉ thấy Tần Mặc vẽ trên đất một hình trông giống như vòng nhang muỗi, từ trong ra ngoài.

"Này, tôi nói này Tiểu Tần đồng chí!

Anh đang làm cái gì thế?

Tự dưng anh vẽ một vòng nhang muỗi là có ý gì?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt.

Đối với thứ trên mặt đất này, anh ta thật sự không nghĩ ra được cách gọi nào khác.

"Đúng là rất giống." Tần Mặc cười ha ha nói: "Nhưng thực ra đây là ngôi làng mà chúng ta đang ở." Mắt mọi người lập tức trợn trừng.

Lúc này, ai nấy đều dùng vẻ mặt mờ mịt nhìn Tần Mặc.

Kể cả có bắt họ phải phát huy trí tưởng tượng đến cực hạn, họ cũng khó mà nghĩ ra được vòng nhang muỗi vẽ trên đất này lại chính là ngôi làng họ đang ở.

"Khoan đã, khoan đã Tiểu Tần đồng chí!

Cách nói này của anh khiến tôi hơi không phản ứng kịp.

Anh để tôi sắp xếp lại một chút." Vương Bàn Tử ấn vào trán, nhìn hình vẽ trên đất không hiểu.

"Miếu Sơn Thần chính là trung tâm của thôn này.

Mà cả ngôi làng này được xây dựng tỏa ra từ trung tâm đó." Tần Mặc tiếp tục nói: "Cả ngôi làng lấy miếu Sơn Thần làm trung tâm,

kéo dài ra xung quanh, cuối cùng hoàn toàn hình thành một dạng tồn tại như vòng xoáy." "Hơn nữa, lúc nãy khi chúng ta đi, tôi có hơi để ý đến độ hư hại của các bức tường.

Có rất nhiều chỗ thực ra đã không còn là cùng một hộ gia đình, nhưng cách kết nối của nó lại không đúng.

Từ điểm này, tôi có một suy nghĩ táo bạo.

Đó là kết cấu của ngôi làng này không chỉ đơn thuần xoay tròn và mở rộng ra bên ngoài như chúng ta thấy.

Hơn nữa, tất cả các hộ gia đình này vừa có thể được gọi là mỗi một hộ gia đình, cũng có thể gọi là một hộ gia đình duy nhất." "Bởi vì giữa những ngôi nhà này căn bản không tồn tại khe hở.

Chúng hoàn toàn là một thể thống nhất.

Giữa mỗi hộ chỉ đơn thuần cách nhau một bức tường." Mọi người chớp chớp mắt.

Mặc dù Tần Mặc giải thích rất rõ ràng, nhưng sau khi nghe xong, họ lại chỉ cảm thấy nhận thức về ngôi làng này càng thêm mơ hồ.

Tương đương với việc một ngôi nhà xoắn ốc khổng lồ đã tạo thành cả một ngôi làng.

Khoảng cách giữa mỗi hộ gia đình chỉ là một bức tường.

Thực ra, nói về những ngôi nhà có kết cấu như vậy, họ cũng không phải là hoàn toàn chưa từng thấy.

Dù sao ở một số nơi, rất nhiều ngôi nhà được xây dựng như vậy để tiết kiệm chi phí đất đai.

Nhưng đó cũng sẽ phân chia thành từng tòa nhà riêng biệt chứ!

Bất kể xây dựng thế nào, cũng tuyệt đối không thể nào có chuyện mấy tòa nhà nối liền nhau hoàn toàn như vậy!

“Này, Tiểu Tần đồng chí, tôi có một thắc mắc.

Nếu ngôi làng này thật sự được xây dựng như vậy, thì bình thường họ giao tiếp với nhau thế nào?

Nếu muốn đi thăm nhau, một người ở đầu làng, một người ở cuối làng, muốn gặp nhau một lần chẳng phải tương đương với việc phải đi xuyên qua cả ngôi làng sao?” Vương Bàn Tử hình dung trong đầu cách sống như vậy.

“Gần như là vậy.

Hoặc có một cách khác là trực tiếp đi xuyên qua nhà nhau.” Tần Mặc nói.

“Nhưng theo những gì chúng ta biết, ngôi làng này cứ cách một khoảng thời gian lại bị phá hủy một lần vì nhiều lý do khác nhau.

Sau đó lại có người đến đây, rồi xây dựng lại ngôi làng này!

Nhưng việc xây dựng mới cũng theo hình thức này sao?” Đội trưởng Trần đầy vẻ khó hiểu.

“Từ những manh mối chúng ta có bây giờ, e là gần như vậy.” Tần Mặc nói: “Từ tình hình chúng ta thấy hiện tại, con quái vật đó chính là từng người dân làng mà chúng ta thấy, điểm này có thể xác định.

Mà loại quái vật này đương nhiên cũng không phải hình thành trong một sớm một chiều.

Chương 1350

Bất kể là manh mối từ vị tiền bối chúng ta gặp, hay là những gì chính chúng ta đã trải qua, e rằng con quái vật đó sẽ xuất hiện cách một khoảng thời gian.

Đương nhiên, cơ thể nó không phải ngay từ đầu đã khoa trương như vậy.

Nó hẳn là đã từng chút một hấp thụ những người dân làng tiến vào đây lên người mình, khiến mọi người hợp làm một thể với nó.

Sau đó lại xây dựng lại ngôi làng này.

Và nó, hoặc chúng, chính là dân làng của ngôi làng này." Nghe Tần Mặc phân tích, mọi người tại hiện trường đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, sắc mặt đã trắng bệch không còn chút máu, giống hệt con quái vật mà họ đã thấy lúc đó.

"Mẹ ơi!

Bị nhốt ở cái nơi chết tiệt này, còn phải bị ép xây dựng cái làng chết tiệt này nữa!

Tiểu Tần đồng chí!

Trò đùa này có phải hơi quá rồi không." Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

Đối với tình hình trước mắt, anh ta thật sự có chút không thích ứng nổi.

"Nhưng rất đáng tiếc, nơi chúng ta đang ở chính là một nơi điên rồ như vậy." Tần Mặc thở dài nói: "Hơn nữa, tôi nghĩ thời gian còn lại

cho chúng ta có lẽ không nhiều nữa.

Nếu con quái vật đó đã nhắm vào chúng ta, vậy chứng tỏ chúng nó đã rất cấp thiết muốn nhanh chóng xây dựng lại ngôi làng này.

Nói không chừng chúng ta còn không có cơ hội chờ đợi lâu như các tiền bối." Mặc dù đây là một lời nói tàn nhẫn, nhưng Tần Mặc vẫn quyết định nói cho họ biết tất cả.

Ít nhất có thể để họ chuẩn bị tâm lý cho thế giới như địa ngục này.

Chẳng biết là do tâm lý của mọi người hay thế giới này thật sự quỷ dị như vậy.

Mọi người cảm thấy một ngày hôm nay rõ ràng không làm được bao nhiêu việc, mà trời sao đột nhiên đã tối sầm lại.

Nhưng đối với thế giới này, đặc biệt là sau khi đêm khuya buông xuống, mọi người thật sự không có dũng khí ở bên ngoài.

Mặc dù ai cũng biết thời gian của họ đang cấp bách, cũng sợ vì trì hoãn mà cuối cùng không thể trở về thế giới trước đây.

Nhưng hiện tại họ thật sự không có lựa chọn nào khác.

"Tiểu Tần đồng chí.

Nói thật nhé, lúc vừa mới đến ngôi làng này, huynh đệ tôi thật sự đã bị dọa một phen.

Sau khi chứng kiến con quái vật đó và tình cảnh hôm nay, tôi cũng thật sự không biết mình nên làm gì nữa.

Nhưng bây giờ tôi suy nghĩ kỹ lại một chút, tôi thực sự cảm thấy chuyện này không đúng!" Vương Bàn Tử vỗ trán, cả người ra vẻ đăm chiêu.

"Anh muốn nói gì?" Tần Mặc ra hiệu cho Vương Bàn Tử tiếp tục.

Vương Bàn Tử lập tức liếc nhìn về phía đội trưởng Trần và đám người kia.

Lúc này, đội trưởng Trần đang sắp xếp người gác đêm hôm nay.

Rất rõ ràng, tình hình bên họ cũng không mấy lạc quan.

Cũng phải thôi, sau khi chứng kiến con quái vật như vậy, cộng thêm hiện tượng quỷ dị của ngôi làng này, bảo người ta ban đêm ra ngoài đề phòng loại quái vật đó, e rằng thật sự không có mấy người cam tâm tình nguyện đi làm.

Nhìn tình hình đội ngũ của họ hiện tại, Vương Bàn Tử đoán đội trưởng Trần muốn thuyết phục được họ cũng phải tốn không ít công sức.

Ít nhất chắc chắn không có tâm trí để ý đến bên này.

"Là cái kia.

Trong ngôi làng này, mọi người sẽ dần dần quên mất tại sao mình lại đến đây, đúng không?

Nhưng các huynh đệ chắc chắn vẫn còn nhớ hiện tượng kỳ quái xảy ra trên người chúng ta trước đó chứ?" Vương Bàn Tử nhìn mấy người rồi tiếp tục nói.

"Cái này đương nhiên rồi.

Chuyện như vậy không phải nói quên là quên được.

Chỉ là chuyện này chắc chắn cũng không tiện nói với bọn họ." Hạo Thiên Chân dùng ánh mắt ra hiệu.

"Đúng thế!

Đám người này đến giờ cũng không biết là địch hay bạn.

Trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì!

Ai mà biết được đám người này có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả?

Nói khó nghe một chút, không chừng cái tên đội trưởng Trần kia mất trí nhớ cũng là do tự mình giả vờ.

Ngay cả cuốn sổ tay kia cũng là do hắn tự giở trò!

Dù sao đám người này cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Không chừng tối hôm qua họ đã lén lút ra ngoài rồi biết hết mọi chuyện!" Ác ý của Vương Bàn Tử đối với đám thổ phu tử lính đánh thuê có thể nói là không hề che giấu.

Tần Mặc bất đắc dĩ chỉ có thể ho khan hai tiếng ra hiệu cho Vương Bàn Tử rằng chủ đề này hơi đi xa rồi.

Vương Bàn Tử cũng lập tức phản ứng lại, vội vàng tiếp tục: "Chính là chuyện đó!

Nếu mọi người đều còn nhớ, vậy huynh đệ tôi xin nói vài câu!

Tôi còn nhớ lúc đó chúng ta đang ở trong ngôi làng kia đúng không!

Lúc đó các loại kết cấu trong làng căn bản không giống như bây giờ!

Nhưng bây giờ thì sao?

Hơn nữa tượng Sơn Thần này cũng đã bị phá hủy rồi.

Chương 1351

Các người nói xem có phải là vì lúc đó chúng ta đối phó với cái thứ chết tiệt kia không đủ triệt để, nên mới ra nông nỗi này không?" Đối với phân tích của Vương Bàn Tử, Tần Mặc quả quyết lắc đầu: "Gã đó có thể khống chế được sức mạnh của Sơn Thần, phương pháp duy nhất chính là pháp trận mà hắn bày ra.

Nhưng tôi có thể chắc chắn pháp trận của hắn đã bị chúng ta phá hủy.

Hơn nữa, tác dụng của pháp trận mà hắn thiết lập cũng chỉ là hạn chế sức mạnh của Sơn Thần, không thể tạo ra ảnh hưởng ở cấp độ khái niệm như thế này.

Nếu thật sự là do ngoại lực, thì cũng là sau thời đại chúng ta đến đó lại gặp phải biến cố gì đó mới ra nông nỗi này.

Hơn nữa, qua việc giao thủ với hắn, tôi cũng đại khái có thể phán đoán thực lực của hắn ở mức độ nào.

Tôi không cho rằng hắn có bản lĩnh như vậy." Tần Mặc nói.

"Vậy thì chuyện này có vẻ hơi phiền phức rồi!

Hoàn toàn không biết là con quái vật gì từ đâu chui ra!

Đối phó với nó không dễ dàng đâu!" Vương Bàn Tử nói.

"Nhưng hiện tại chúng ta hoàn toàn không biết gì về lai lịch của con quái vật này, cũng rất khó có thêm hành động gì.

Hơn nữa, ngay cả người bạn cũ của chúng ta là tượng thần cũng đã thành ra thế này, e rằng sức mạnh của đối phương cũng không hề đơn giản.

Cho dù chúng ta thật sự giải được tất cả các câu đố, e rằng cũng chưa chắc có thể đối phó với tình huống có thể xảy ra sau đó." Tần Mặc thở dài nói.

"Tiểu Tần đồng chí!

Anh đừng nói nữa!

Anh và Tiểu Ca là nóc nhà chiến lực của chúng ta đó!

Nếu ngay cả anh cũng nói như vậy, thì anh bảo anh em phải làm sao!" Vương Bàn Tử vội vàng bịt tai lại, chủ đề đáng sợ này anh ta không muốn bàn thêm một chút nào!

"Nếu người bạn cũ của chúng ta còn ở đây, chúng ta cùng liên thủ, có lẽ sẽ có cách nào đó." Vương Bàn Tử tiếp tục tự kỷ nói.

"Nhưng có lẽ chúng ta vẫn còn cơ hội.

Bất kỳ ai sở hữu sức mạnh thần linh đều không dễ dàng bị hủy diệt hoàn toàn như vậy.

Dù chỉ còn một tia thần thức, chúng ta cũng có cơ hội để họ hồi sinh.

Còn một lý do khác khiến tôi cảm thấy ngài ấy có lẽ vẫn còn tồn tại, chính là con gấu khổng lồ mà chúng ta gặp.

Bây giờ con gấu khổng lồ cũng đã là sinh vật sở hữu thần lực, và tín ngưỡng của nó chính là miếu Sơn Thần này cũng như vị Sơn Thần trong đó.

Nếu Sơn Thần thật sự triệt để vẫn lạc, nó cũng sẽ vì mất đi nơi che chở mà rời khỏi đây." Nói đến đây, Tần Mặc đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, hoàn toàn im lặng.

Sắc mặt anh dần trở nên ngưng trọng, trông như vừa nghĩ đến chuyện gì đó đáng sợ.

Đối với Vương Bàn Tử bây giờ, vẻ mặt hoảng sợ này của Tần Mặc sao anh ta dám không nghĩ nhiều!

Anh ta vội vàng hỏi: "Này!

Tiểu Tần đồng chí!

Anh đừng đột nhiên lộ ra vẻ mặt này chứ!

Rốt cuộc anh nghĩ đến cái gì thì nói thẳng cho chúng tôi biết đi!

Dù chúng ta không giải quyết được thì ít nhất cũng có thể thử phân tích một chút!

Anh cứ lộ ra vẻ mặt như vậy, không phải là muốn dọa chết người sao!" Tuy nhiên, Tần Mặc vẫn không thay đổi suy nghĩ của mình, chỉ bĩu môi ra hiệu không có gì, rồi trực tiếp nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi.

Điều này thực sự khiến Vương Bàn Tử khổ sở.

Anh ta điên cuồng gãi đầu.

"Tiểu Tần đồng chí của tôi ơi!

Đã thế này rồi!

Sao anh còn ngủ được chứ!" Vương Bàn Tử bất đắc dĩ nói.

Nhưng đáp lại anh ta vẫn chỉ là sự im lặng của Tần Mặc.

Lần này, Vương Bàn Tử dù có bực bội đến đâu cũng không còn chút tức giận nào nữa.

Đến ngày thứ hai, mọi người chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm.

Lần này, ai nấy đều không còn trạng thái như ngày hôm qua.

Cũng phải thôi, đối với họ, những gì đã thấy, đã nghe, đã trải qua ngày hôm qua, lượng thông tin thật sự quá lớn.

Đúng vậy, họ dù là thổ phu tử lính đánh thuê, nhưng cuối cùng

cũng là người hạ đấu.

Nhưng tin rằng bất kể ngôi mộ quỷ dị nhất họ từng xuống là dạng gì, cũng không thể nào bằng một ngày hôm qua phải đối mặt.

Tất cả những điều này quá đủ để khiến họ cả đêm không ngủ.

“Hôm nay chúng ta rốt cuộc nên làm gì đây?” Đội trưởng Trần hỏi một cách yếu ớt: “Tàn tích của những ngôi nhà chỉ có bấy nhiêu.

Hơn nữa gần như đã hoàn toàn bị phá hủy.

Cho dù hôm qua chúng ta thám hiểm có bất cẩn đến đâu, với nhiều người như chúng ta, cũng không có lý do gì lại bỏ sót quá nhiều thông tin quan trọng chứ?

Dù hôm nay có tiếp tục thám hiểm, thì có thể thu hoạch được gì chứ?” “Vậy thì sao?

Theo ý anh là chúng ta không nói gì cả, chỉ ngồi đây chờ chết thôi à?” Vương Bàn Tử ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng.

Mặc dù trong lòng anh ta và đội trưởng Trần thực ra cũng nghĩ không khác nhau là mấy, nhưng nếu hai bên đã đứng cùng nhau, không tự mình tạo ra một thế lực đối địch để cà khịa vài câu thì thật sự không phải là tính cách của Vương Bàn Tử!

“Các vị, mọi người đừng cãi nữa.

Nơi này có gì đó không ổn.” Hạo Thiên Chân đột nhiên nói với giọng ngưng trọng.

Chương 1352

“Tiểu Thiên Chân, cậu nói vậy là có ý gì?

Chúng ta ở nơi này thì từ bất kỳ góc độ nào mà nói cũng không ổn cả!

Bây giờ còn cần phải nói sao?” Vương Bàn Tử có chút không hiểu Hạo Thiên Chân đột nhiên nhắc đến chuyện này là có ý gì.

Kết quả, khi anh ta ghé sát lại, cả người cũng không khỏi sững sờ.

“Chết tiệt!

Đúng là có gì đó không ổn thật.” “Tiểu Tần đồng chí!

Tiểu Ca!

Hai người mau đến đây xem!” Vương Bàn Tử vội vàng gọi hai người đến.

Đội trưởng Trần cũng vội vàng dẫn người của mình lại gần.

Kết quả, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh ta và tất cả thành viên của mình đều ngây người tại chỗ!

Nếu nói rằng sau một đêm điều chỉnh, họ đã miễn cưỡng chấp nhận được thế giới quỷ dị này.

Vậy thì cảnh tượng trước mắt bây giờ, tuy rất tĩnh lặng, nhưng cũng đã thành công khiến sự chuẩn bị tâm lý mà họ khó khăn lắm mới làm được tan thành mây khói trong khoảnh khắc này!

“Tôi nói hai vị này, đây có phải là ảo giác của tôi không?

Những ngôi nhà chúng ta thấy hôm qua lẽ ra phải cũ nát hơn bây giờ một chút chứ?” Giọng nói của Vương Bàn Tử với hai người đã có vài phần run rẩy.

Lúc này, xuất hiện trước mặt họ vẫn là ngôi làng mà họ đã chứng kiến hôm qua!

Cũng vẫn là những bức tường đổ nát không biết vì sao bị phá hủy.

Trông có vẻ như mọi thứ đều giống hệt.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, có rất nhiều thứ đã thay đổi!

Những tàn tích này không phải là dáng vẻ mà họ thấy hôm qua!

Những ngôi nhà này sau một đêm lại có dấu hiệu phục hồi.

Thậm chí có cái đã thành hình, chỉ chờ nối liền với các bộ phận khác.

Nếu chỉ là một chút thay đổi nhỏ, có lẽ họ không nhận ra.

Nhưng rõ ràng đến mức độ này, chỉ cần những người ở đây không bị mù, làm sao có thể không hiểu được chứ?

"Xem ra mọi chuyện có vẻ tồi tệ hơn chúng ta tưởng." Tần Mặc nhíu chặt mày nói: "Tóm lại, chúng ta phải nhanh chóng hoàn thành việc thám hiểm mọi thứ ở đây.

Mặc dù tôi cũng không chắc chắn một trăm phần trăm, nhưng từ những dấu hiệu hiện tại cho thấy, tại sao ở đây lại liên tục có nhiều dân làng xuất hiện, sau đó lại biến mất khỏi thế giới này, chính là vì cái gọi là quái vật, hoặc một loại sức mạnh bí ẩn nào đó trong ngôi làng này.

Nó sẽ lợi dụng sức mạnh này triệu tập mọi người đến đây.

Sau đó, chúng sẽ không ngừng xâm thực những người tiến vào đây.

Khi số người ở đây đạt đến một số lượng nhất định, chúng sẽ tiến hành sửa chữa lại ngôi làng này một lần nữa.

Và sau khi ngôi làng trở lại trạng thái ban đầu nhất, e rằng đó chính là khoảnh khắc mà thế lực đó cuối cùng sẽ mang tất cả mọi người đi!" "Nếu nó đã đang đẩy nhanh tốc độ xây dựng những ngôi nhà này, vậy nói không chừng chúng ta chính là nhóm người cuối cùng mà chúng cần." Đầu óc mọi người lập tức nổ tung.

Tim của tất cả mọi người vào khoảnh khắc này đều như vọt lên đến cổ họng!

Hô hấp của họ dần trở nên dồn dập, cơ thể càng không ngừng run rẩy.

Ánh mắt họ dán chặt vào Tần Mặc.

Mặc dù đây chỉ là một phỏng đoán, mặc dù hiện tại cũng không có bất kỳ bằng chứng nào có thể chứng minh những gì Tần Mặc nói là sự thật, nhưng những chuyện xảy ra trước đó đã đủ để chứng minh cho mọi người thấy, các người có thể nghi ngờ tất cả mọi thứ, nhưng tuyệt đối đừng nghi ngờ Tần Mặc.

Huống chi với tính cách của Tần Mặc, làm sao có thể vào lúc này lại đùa một trò vô vị như vậy chứ?

"Không phải chứ!

Tiểu Tần đồng chí, đây hẳn chỉ là một phỏng đoán thôi đúng không?

Anh đừng dọa tôi nhé!" Vương Bàn Tử vẫn muốn giãy giụa lần cuối.

"E rằng những gì Tần Mặc nói không chỉ đơn giản là phỏng đoán." Hạo Thiên Chân đột nhiên căng thẳng lên tiếng.

"Tiểu Thiên Chân, cậu nói vậy lại có ý gì!

Cậu nói cho rõ ràng đi!" Vương Bàn Tử lập tức càng thêm mất

bình tĩnh.

“Bởi vì tôi cảm thấy có rất nhiều thứ tôi cũng không nhớ nữa.

Tôi rất khó tưởng tượng đây không phải là do sức mạnh nào đó ở đây gây ra.” Hạo Thiên Chân run rẩy nói.

“Tiểu Thiên Chân!

Cậu đừng nói bừa!

Có phải thực ra chỉ là cậu ngủ mơ hồ thôi không!

Sự thật không phải như vậy!” Vương Bàn Tử vừa giãy giụa, vừa định nói ra vài chuyện để chứng minh.

Kết quả, khi anh ta vừa định mở miệng, cả người liền cứng đờ tại chỗ giống như đội trưởng Trần ngày hôm qua.

Anh ta cố gắng suy nghĩ về tất cả, muốn cố gắng hết sức nhớ lại một vài chuyện, dù chỉ là một chút!

Nhưng kết quả lại khiến anh ta thất vọng.

Anh ta dốc toàn lực hồi tưởng, cuối cùng lại không thể nhớ lại được bất kỳ điều gì.

“Các vị còn nhớ tiền bối của chúng ta bắt đầu xuất hiện hiện tượng này từ khi nào không?

Rõ ràng thời gian của chúng ta đã bị rút ngắn.

Chương 1353

Nói cách khác, thời gian còn lại cho chúng ta không nhiều nữa." Tần Mặc nhíu chặt mày, cuối cùng vẫn nói cho họ biết tin dữ này.

Đúng như Tần Mặc nghĩ.

Tin tức này vừa đưa ra, tất cả mọi người tại hiện trường đều mất bình tĩnh.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, anh ta có thể không đến mức cuống cuồng không biết làm gì, nhưng cũng tuyệt đối không thể ngồi chờ chết!

"Vậy chúng ta còn đứng đây làm gì nữa!

Mau đi thám hiểm đi!

Xem còn có manh mối nào khác không!" Vương Bàn Tử nói rồi nhanh chóng lao qua một khe hở trên tường.

Mọi người vội vàng đi theo, lại thấy Vương Bàn Tử vừa mới vào đã cứng đờ tại chỗ.

Mọi người lập tức dừng bước.

Họ biết Vương Bàn Tử đột nhiên như vậy, bên trong chắc chắn đã gặp phải tình huống gì đó!

"Bàn Tử!

Có chuyện gì vậy!" Hạo Thiên Chân lo lắng hét lên, lập tức muốn xông vào.

Nhưng Vương Bàn Tử vội vàng quay người lại, ra hiệu cho Hạo Thiên Chân dừng lại.

Sau đó anh ta điên cuồng lắc đầu.

Dùng khẩu hình bảo cậu ta đừng động đậy!

Tuyệt đối không được cử động lung tung!

Hạo Thiên Chân lập tức dừng bước.

Cậu ta hiểu Vương Bàn Tử.

Có thể khiến anh ta có phản ứng như vậy tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ!

"Bàn Tử, có phải anh thấy thứ gì đó kinh khủng lắm không?" "Ví dụ như một con quái vật nào đó?" Tần Mặc hỏi.

Vương Bàn Tử lập tức gật đầu, nhưng rất nhanh lại lắc đầu lia lịa.

Mọi người nhìn phản ứng của anh ta lại càng không hiểu.

Đang định hỏi thêm một câu, thì thấy Vương Bàn Tử dùng thủ ngữ báo cho họ biết bên trong không phải một, mà là hai con!

Cái thủ thế này của anh ta lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều thấy lạnh sống lưng!

Họ thật sự sắp phát điên rồi!

Họ bây giờ chỉ muốn chửi thề!

Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì vậy!

Ông trời thật sự tàn nhẫn đến thế sao, đây là muốn đùa chết họ hay thế nào!

Chỉ riêng cái thôn trang khó lường này đã đủ khiến người ta khó chịu rồi!

Ở cái nơi chết tiệt này, những chuyện kỳ lạ quỷ dị lại còn xuất hiện hết cái này đến cái khác!

Họ khó khăn lắm mới chấp nhận được một chuyện.

Thì chuyện thứ hai đã ập tới ngay lập tức.

Điều này rõ ràng là không có ý định chừa cho họ một con đường sống nào cả!

Tần Mặc dĩ nhiên cũng nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Anh lập tức ra hiệu cho Vương Bàn Tử không được cử động lung tung.

Vào lúc không rõ chuyện gì đang xảy ra thế này, không bứt dây động rừng, kinh động đến phiền phức bên trong mới là cách ổn thỏa nhất!

Mà Vương Bàn Tử cũng thật không hổ danh là lão làng trong giới trộm mộ!

Dù gặp phải nguy hiểm như vậy, anh ta vẫn ép mình phải giữ bình tĩnh.

Rốt cuộc, khi nguy hiểm ập đến, một khi hoảng loạn, không khéo vốn có cơ hội sống sót cũng sẽ không còn!

Tần Mặc nhanh chóng lao lên.

Sau khi xông vào căn nhà, anh lập tức nhìn sang hai bên.

Quả nhiên thấy hai con quái vật giống hệt con quái vật hôm đó đang đi đi lại lại trong nhà.

Hơn nữa, nhìn động tác của chúng, quả thực chúng đang sửa chữa căn nhà dài này!

Tần Mặc ra hiệu cho Vương Bàn Tử im lặng và nhanh chóng rời đi.

Sau đó, anh cùng Vương Bàn Tử rút lui ra ngoài.

Vừa bước ra, anh liền nói với mọi người: “Nhanh, chúng ta mau quay về miếu sơn thần trước đã!” “Bây giờ quay về sao?” “Anh xem, chỉ trong một lát thôi!” “Nhà dài của chúng đã sửa được thêm không ít rồi!” “Chúng ta mà còn chần chừ, không khéo sẽ không còn cơ hội nữa đâu!” Đội trưởng Trần sốt ruột nói.

Anh ta vẫn cảm thấy ở nơi đáng sợ này, nhanh chóng rời đi mới là chuyện quan trọng nhất.

“Được thôi!” “Vậy anh cứ dẫn đội của mình vào xông thử đi!” “Tôi tuyệt đối không cản anh!” “Nếu anh có bản lĩnh xông ra ngoài được!” “Tôi chắc chắn sẽ cung phụng anh!” Vương Bàn Tử lập tức lên tiếng châm chọc!

Đội trưởng Trần lập tức nghẹn lời.

Ngôi làng này rõ ràng không bình thường, mấy con quái vật đó lại càng không cần phải nói.

Bảo họ ở trong ngôi làng xa lạ, bất thường này mà hoàn toàn dựa vào chính mình để thăm dò, họ thật sự không có dũng khí đó!

“Bây giờ không phải lúc tranh cãi mấy chuyện vô ích này đâu.” “Nhìn kỹ phía sau đi.” Tần Mặc nhắc nhở.

Chương 1354

Mấy người quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ngôi làng này lại có mấy chỗ đổ nát đang được phục hồi cùng một lúc.

"Những con quái vật đó chúng ta cũng đã từng chứng kiến rồi." "Tuy rằng vì chúng dính kết rất nhiều người lại với nhau nên cơ thể chúng trở nên rất dài." "Nhưng độ dài đó không phải là vô hạn." "Ít nhất muốn đảm bảo tất cả những nơi này trong làng đều bắt đầu được sửa chữa cùng một lúc là không thể." "Vậy thì, nếu muốn thực hiện được điều này, chỉ có thể nói lên một chuyện." Tần Mặc quan sát căn nhà phía sau, lúc quay đầu lại đã là một vẻ mặt nghiêm trọng: "Quái vật ở đây căn bản không chỉ có một con." "Nếu anh cảm thấy dù chúng ta có thể bị quái vật tấn công bất cứ lúc nào cũng không sao cả." "Thì chúng ta dĩ nhiên cũng có thể ở đây cân nhắc xem tiếp theo phải làm thế nào." Đội trưởng Trần và những người khác càng không còn lời nào để nói.

Rốt cuộc nếu thật sự bảo họ ở đây đối mặt với con quái vật này, họ lại càng không có dũng khí!

"Tiếp theo chúng ta phải làm sao đây!" "Trong làng còn không biết có bao nhiêu con quái vật thế này!" "Nhìn tốc độ của chúng hiện giờ, e là chẳng bao lâu nữa những căn nhà dài trong làng sẽ được sửa xong hết thôi!" "Ai mà biết được đến lúc đó, chúng ta sẽ ra sao!" Đội trưởng Trần lập tức rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Nói là ở lại bên ngoài đối mặt với những con quái vật này, đây tuyệt đối không phải là điều họ muốn thấy.

Nhưng đối với miếu sơn thần kia, mọi người cũng bắt đầu do dự có nên vào hay không.

Ngay lúc mọi người còn đang chần chừ, không biết phải làm sao, căn nhà dài phía sau đột nhiên vang lên một tiếng "ầm ầm".

Trong lòng mọi người lập tức giật thót một cái.

Vội vàng quay đầu lại mới phát hiện căn nhà dài lúc này lại đang được sửa chữa với tốc độ kinh người có thể thấy bằng mắt thường.

Họ không biết đây rốt cuộc là tình huống gì!

Nhưng cục diện này tuyệt đối không thể là chuyện tốt!

"Tiểu, Tiểu Tần đồng chí, tình hình này tôi thấy không ổn rồi!" Vương Bàn Tử cũng có chút lo lắng.

"Xem ra chính chủ bên trong có hơi không đợi được nữa rồi." Tần Mặc nói: "Các anh có phát hiện ra một nơi không, những nơi khác đều đang được sửa chữa." "Chỉ có nơi đó là không có động tĩnh gì sao?" "Nếu tôi đoán không lầm, nơi đó tám chín phần mười là chừa lại cho chúng ta." "Vậy!

Vậy còn đợi gì nữa!" "Như vậy chúng ta ở bên ngoài không phải càng nguy hiểm hơn sao!" Đội trưởng Trần lúc này cuối cùng cũng nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc!

"Sao thế, không phải vừa rồi chính anh nói kiên quyết không vào miếu sơn thần nào đó sao?" Vương Bàn Tử ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, mỉa mai.

"Bây giờ anh còn có tâm tư tranh cãi mấy chuyện này à!" "Mau đi thôi!" Đội trưởng Trần cũng thật sự không có tâm trạng để đôi co với Vương Bàn Tử.

Ném lại câu đó rồi nhanh chóng quay người.

Kết quả vừa quay người một cái!

Đội trưởng Trần lập tức hồn bay phách lạc!

Nếu nói những gì gặp phải trước đó đều mang đến cho anh ta sự hoảng sợ, thì bây giờ chính là một cú sốc tức thời!

Trong ngôi làng này, anh ta đã gặp rất nhiều chuyện, đến bây giờ cũng có thể tưởng tượng ra rất nhiều chuyện.

Nhưng anh ta tuyệt đối nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, cái quay người này của mình lại trực tiếp đối mặt với con quái vật ngay trước mắt!

Lúc này con quái vật gần như dán sát vào mặt anh ta.

Mũi của nó và đội trưởng Trần chỉ cách nhau chưa đầy một milimet.

Đội trưởng Trần đâu đã từng thấy cảnh tượng này.

Trước mặt con quái vật này, cả người anh ta lập tức đờ ra tại chỗ.

Cả người run rẩy đến mức ngay cả một cử động nhỏ cũng không thể làm được!

Biến cố này rõ ràng là điều mà tất cả mọi người có mặt đều không lường trước được.

Lúc này cả đội ngũ như thể bị một sức mạnh bí ẩn nào đó định trụ lại.

Tất cả mọi người đều ngây ra tại chỗ, không một ai cử động!

Nhìn thân thể mềm oặt của con quái vật trước mắt, mọi người nhất thời không biết nên ứng phó thế nào.

"Mọi người đừng cử động lung tung!" "Nếu chúng ta không động, con quái vật này e là sẽ không đến gây phiền phức cho chúng ta đâu!" Vương Bàn Tử vừa ra hiệu vừa nói với những người xung quanh.

"Đề nghị của anh thật thú vị." "Hay là anh đứng vào chỗ của tôi đối mặt với thứ này một chút đi." "Rồi hãy nói với tôi chuyện động

hay không động!" Đội trưởng Trần tuy nghiến răng nghiến lợi, nhưng trong tình huống này cũng thật sự không dám có quá nhiều hành động thừa thãi.

Nhưng con quái vật trước mắt này dù sao cũng không phải là dã thú ngoài trời.

Dùng cách đối mặt với chúng để tránh những hành động thừa thãi của nó cuối cùng cũng không thành công.

Sau vài giây giằng co.

Con quái vật đột nhiên ra tay.

Cùng với một tiếng gầm giận dữ, thân thể vốn đang bò trên mặt đất đột nhiên dựng thẳng lên.

Bởi vì con quái vật này được tạo thành từ vô số người, trong khoảnh khắc nó gào thét, giống như có vô số người đang la hét í ới.

Sự quỷ dị đó thì không cần phải nói nhiều.

Chỉ riêng âm thanh này cũng giống như một loại ma âm khiến người ta run sợ.

"Không ổn!

Cái thứ chết tiệt này sắp phát điên rồi!" Vương Bàn Tử kinh hãi hét lên.

Lần này đã không còn là chuyện kinh nghiệm hay không nữa rồi.

Bất cứ ai có chỉ số thông minh bình thường đều biết rằng, con quái vật trước mắt này sắp có hành động.

Những người trộm mộ được thuê vội vàng giơ súng lên.

Nhưng dưới áp lực mà con quái vật này mang lại, tất cả bọn họ lại cứng đờ tại chỗ.

Mỗi người chỉ giữ tư thế cầm súng, toàn thân run rẩy mà không một ai bóp cò!

“Mẹ nó!

Các người còn đợi cái gì nữa!” “Đợi chết chắc!” Vương Bàn Tử mắng một tiếng.

Sau đó nhanh chóng rút súng bắn một phát vào con quái vật trước mặt.

Nói thật, con quái vật này tuy có vẻ ngoài đáng sợ, nhưng bản thể của nó chung quy vẫn là người.

Chương 1355

Chỉ cần là người, trước súng đạn đều như nhau cả!

Cùng với viên đạn găm vào người con quái vật, một vệt máu tươi màu trắng văng ra từ trên người nó.

Cũng không biết là máu của con quái vật này đã biến đổi, hay là thứ gì khác.

Nhưng bây giờ không ai có tâm trí để ý đến điều đó.

Họ chỉ biết rằng sau phát súng của Vương Bàn Tử, con quái vật quả thực đã phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Và trên người nó quả thực có máu tươi văng ra, tuy trông có hơi ghê tởm.

Nhưng ít nhất điều đó cho thấy đòn tấn công của họ có hiệu quả!

“Nhanh!

Nhanh nổ súng!” Đội trưởng Trần thấy vậy lập tức hét lên với mọi người.

Những người còn lại cũng lập tức hoàn hồn, lần lượt bóp cò vào con quái vật trước mặt.

Còn những người không có súng cũng vội vàng xông lên dùng vũ khí trong tay đánh vào con quái vật.

Thậm chí dưới sự tấn công của họ, con quái vật lúc này cũng đang liên tục lùi lại.

Điều này cuối cùng cũng làm cho tinh thần của cả đội ngũ phấn chấn lên.

Nếu đây là một thứ mà họ dùng hết mọi cách cũng không đối phó

được, thì họ quả thực chỉ còn lại tuyệt vọng.

Nhưng tình hình trước mắt rõ ràng không phải như vậy!

Đã có thể làm nó bị thương, tức là tấn công có tác dụng!

Mà chỉ cần tấn công có tác dụng, là có thể thừa thắng xông lên rồi!

Nghĩ đến đây, mọi người không ngừng áp sát con quái vật, cứ như sợ đạn của mình sẽ bắn trượt vậy.

Mà con quái vật cũng không ngừng kêu la thảm thiết dưới sự tấn công của họ.

Thân thể vốn đã dựng thẳng lên chuẩn bị tấn công cũng dần dần đổ sập xuống theo những đòn tấn công của họ, cho đến cuối cùng ngã xuống đất không còn động đậy.

Nhìn thấy cảnh này, trái tim treo lơ lửng của mọi người cuối cùng cũng được thả lỏng.

Trên mặt không ít người thậm chí còn xuất hiện vẻ thoải mái.

"Chỉ có thế thôi sao?" "Tôi còn tưởng con quái vật này lợi hại đến mức nào chứ!" Đội trưởng Trần hừ lạnh một tiếng.

Cũng không biết là thật sự vui mừng vì sống sót sau kiếp nạn, hay là vì trước đó đã mất hết mặt mũi, muốn nhân cơ hội này tìm lại.

Tóm lại, đội trưởng Trần lúc này cả người đều tỏ ra hưng phấn.

"Xem ra trước đó chúng ta thật sự đã quá căng thẳng!" "Hừ, tôi còn tưởng là quái vật gì!" "Hóa ra cũng chỉ có thế thôi!" "Chúng ta cũng thật ngốc, thời đại đã qua bao lâu rồi." "Cho dù là đặt ở trước kia, loại quái vật này có lẽ có chút phiền phức." "Nhưng bây giờ chúng ta đều có những thứ này." "Loại quái vật cổ đại này cũng chẳng làm được gì!" "Sớm biết mấy con quái vật này chỉ có trình độ này, chúng ta sớm ra tay trực tiếp không phải tốt hơn sao!" Thuộc hạ

của đội trưởng Trần cũng dần trở nên ngạo mạn.

Cứ như thể những người bị dọa đến không dám có bất kỳ hành động nào trước con quái vật lúc nãy căn bản không phải là họ.

Mọi người dần dần tiến lại gần con quái vật trên mặt đất.

Họ đều muốn xem xem, con quái vật này rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lại đột nhiên phát hiện con quái vật trên mặt đất lúc này lại có một vài cử động nhẹ!

Trong lòng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lập tức cảm thấy không ổn.

Tuy rằng đây có thể chỉ là những giãy giụa cuối cùng của con quái vật.

Nhưng đối với loại quái vật vô danh không rõ lai lịch này, bất kỳ một điểm bất thường nào cũng có thể dẫn đến công sức đổ sông đổ bể!

"Các anh đừng qua đó vội!" Tần Mặc vội vàng hét lên với mọi người.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía đội trưởng Trần, rốt cuộc với tư cách là một đội ngũ, bất kể lúc nào, họ trước tiên phải nghe theo mệnh lệnh của đội trưởng Trần.

Dù có muốn nghe lời Tần Mặc, cũng phải dựa trên tiền đề là đội trưởng Trần đồng ý.

Mà đội trưởng Trần lại lặng lẽ ra hiệu lắc đầu với tất cả mọi người.

Thuộc hạ của anh ta lập tức hiểu ý.

Tất cả mọi người đều tiếp tục tiến lại gần con quái vật trên mặt đất.

“Tiểu Tần đồng chí đã nói rồi!

Bảo tất cả các người không được động đậy!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng.

Trực tiếp bắn một phát súng chỉ thiên.

“Vương tiên sinh!” “Anh đừng manh động vội!” “Anh cũng biết, tuy chúng ta không nhớ mình đến đây vì lý do gì.” “Nhưng làm nghề của chúng ta cuối cùng vẫn là để cầu tài!” “Con quái vật này có thể chính là tài phú.” “Tuy rằng ở các phương diện khác các anh đã giúp chúng tôi rất nhiều.” “Nhưng con quái vật này chung quy là do chúng tôi hạ gục!” “Chúng tôi lên trước phân chia, điều này chắc cũng rất hợp quy củ nhỉ!” Đội trưởng Trần quay người lại nói.

Vương Bàn Tử cả người ngây ra.

Tuy rằng trong nghề của họ, việc trở mặt trơ tráo giữa đường không phải là chuyện gì quá hiếm thấy.

Nhưng mọi người ít nhiều vẫn sẽ giữ lại chút thể diện.

Rốt cuộc cái nghề này cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Ai cũng không muốn danh tiếng của mình bị đồn đi quá khó nghe!

Nói là trực tiếp qua cầu rút ván một cách trắng trợn như vậy, trong khái niệm của Vương Bàn Tử thật sự là chưa từng gặp qua!

Lẽ nào thật sự là vì bọn họ có chủ thuê, nên căn bản không quan tâm đến những điều này sao?

“Chết tiệt!

Thằng nhóc nhà ngươi không phải chứ!” “Trơ tráo đến mức này sao?” “Chúng ta cùng nhau hành động, cùng nhau giải quyết phiền phức!” “Kết quả cái thằng không biết xấu hổ nhà ngươi đến lúc này lại nói những lời này?” Vương Bàn Tử trực tiếp mắng chửi.

Chương 1356

“Xin lỗi Vương tiên sinh, hợp tác là hợp tác, nhưng chúng tôi cũng là ai lo việc nấy.” Đội trưởng Trần tỏ ra một bộ dạng đương nhiên.

Dường như việc anh ta đang làm căn bản không phải là hành động phản bội đáng khinh bỉ.

“Chết tiệt!

Tôi thật không ngờ các người lại là loại không biết xấu hổ như vậy!” “Tôi chỉ biết danh tiếng của các người tệ đến mức khó tin!” “Thật không ngờ có thể đến mức khó tin như vậy!” “Lúc nãy chúng tôi đứng chắn ở phía trước sao không nghe các người nói những lời này!” Vương Bàn Tử trực tiếp giơ súng lên chĩa vào đội trưởng Trần!

Mấy thuộc hạ của đội trưởng Trần cũng không chút do dự chĩa súng về phía Vương Bàn Tử!

“Vương tiên sinh, anh có thể nói chúng tôi bỉ ổi!” “Nhưng chúng tôi chung quy không vi phạm quy củ.” “Hơn nữa, nếu trước đó thật sự có thứ gì, các anh cũng có thể phân chia trước.” “Ví dụ như cái la bàn kia, chúng tôi cũng chưa bao giờ đòi.” Đội trưởng Trần vẫn giữ giọng điệu đương nhiên.

Vương Bàn Tử hai mắt trợn tròn, cả người không thể tin nổi nhìn đội trưởng Trần.

Anh ta phải thừa nhận, người không biết xấu hổ anh ta đã gặp nhiều rồi.

Nhưng có thể không biết xấu hổ đến mức này, anh ta thật sự là lần đầu tiên được chứng kiến!

Còn có mặt mũi nói đến cái la bàn mà họ không tranh giành!

Thứ đó vốn dĩ không phải là món đồ gì ghê gớm!

Nói thẳng ra, ném ra chợ cũng không bán được giá!

Thứ đồ chơi như vậy có gì đáng để tranh giành chứ?

Còn những thứ khác, còn có thể có thứ gì khác nữa?

Vương Bàn Tử đâu phải là loại người chịu thiệt, đặc biệt là kiểu trơ tráo dán thẳng vào mặt như thế này.

Vương Bàn Tử mắng to một tiếng, tay đã sắp bóp cò.

Nhưng Tần Mặc lại tiến lên đè súng của anh ta xuống.

"Tiểu Tần đồng chí, chuyện này anh đừng quản nữa!" "Tôi biết anh trượng nghĩa!

Không quan tâm những thứ này!

Nhưng huynh đệ thì không được!" "Bọn người này quá đáng quá rồi!" "Nếu ai cũng làm thế này!

Sau này ai còn dám hợp tác!" "Không sao, cứ đợi thêm chút nữa." Trương Kỳ Lân cũng lặng lẽ đến sau lưng Vương Bàn Tử, nói nhỏ.

Vương Bàn Tử có chút hồ đồ nhìn hai người.

Nhưng anh ta biết với thân thủ của hai người, muốn phá vỡ cục diện này chỉ là chuyện trong phút chốc.

Nếu họ không làm vậy, chắc chắn có lý do của họ.

"Tiểu Ca nói không sai." "Chúng ta đều đừng manh động, đối phương đông người như vậy, lại có vũ khí." "Cứng đối cứng chúng ta rất thiệt thòi." "Trước đó là vì họ không đề phòng chúng ta, chúng ta mới giành được tiên cơ." "Bây giờ thì chưa chắc." Tần Mặc cũng nói vậy.

Vương Bàn Tử vốn định tiến lên hỏi Tần Mặc sao đột nhiên lại

nhát gan như vậy.

Kết quả thấy khóe miệng Tần Mặc không kìm được mà nhếch lên.

Lập tức ý thức được sự việc không đơn giản như vậy!

Anh ta không biết hai người này rốt cuộc có tính toán gì, nhưng nếu đã có chuẩn bị, vậy anh ta chỉ cần ngồi chờ xem kịch là được rồi!

"Vẫn là Tần tiên sinh biết thời thế!" "Yên tâm đi, chúng ta đã hợp tác qua, cũng không thể không nể tình hợp tác như vậy được." "Đợi chúng tôi tìm thứ chúng tôi cần tìm." "Thứ nên cho các anh, chúng tôi tuyệt đối sẽ không thiếu." Trên mặt đội trưởng Trần lập tức lộ ra vẻ kiêu ngạo.

"Hy vọng các anh giữ lời hứa." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

Dẫn mấy người tạm thời lùi lại mấy bước.

"Trong hồ lô của các anh rốt cuộc bán thuốc gì vậy?" "Với thực lực của các anh, nếu muốn ra tay chắc chắn không thành vấn đề chứ?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Đúng vậy đó!

Với sức chiến đấu của các anh, đối phó với lũ tôm tép riu ranh này còn không phải là dễ như trở bàn tay sao!" "Nói không chừng bọn họ còn chưa kịp giơ súng đã bị các anh diệt gọn rồi!" "Nói xem các anh rốt cuộc đang tính toán cái gì vậy?" Vương Bàn Tử cũng tràn đầy nghi hoặc và bất mãn.

"Con quái vật đó vẫn chưa chết." Tần Mặc thản nhiên nói.

Hai người đều kinh ngạc nhìn Tần Mặc, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

"Chưa chết?

Như vậy mà vẫn chưa chết?" Vương Bàn Tử gần như muốn hét

lên.

Nhưng trong chuyện này, giữ được bình tĩnh mới là tố chất mà một tay trộm mộ giàu kinh nghiệm nên có.

Anh ta nhanh chóng hạ thấp giọng, trên mặt cũng dần hiện ra nụ cười gian xảo: “Tiểu Trần đồng chí, mau mau mau, cậu mau nói cho huynh đệ biết!

Cái chưa chết này là ý gì!” “Hay lắm!

Nếu nói như vậy!

Chuyện này kích thích đấy!” “Đúng là, đòn tấn công vừa rồi rất dữ dội.” “Dưới đòn tấn công như vậy, tôi không thể tưởng tượng được còn có sinh vật nào có thể sống sót.” “Nhưng lúc đó tôi và Tiểu Ca quả thực đã nhìn thấy.” “Tuy rất yếu ớt, nhưng thứ đó quả thực vẫn còn dấu hiệu sinh mệnh.” Tần Mặc nói.

“Nhưng có khả năng nào không!” “Thứ đó tuy chưa chết, nhưng thực ra là bị thương nặng rồi?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Không loại trừ khả năng này.” “Nhưng cũng có khả năng khác là chúng đang giăng bẫy.” “Lúc đó tôi vốn định nói tôi và Tiểu Ca lên trước xem xét một chút, nhưng họ không muốn.” “Vậy thì cũng đành thôi.” Tần Mặc nhún vai nói.

“He he he.” Vương Bàn Tử lập tức cười gian: “Bây giờ tôi thật sự hy vọng những thứ đó có thể xảy ra chuyện gì đột ngột!” “Bọn này không phải kiêu ngạo sao?

Không phải qua cầu rút ván sao?” “Tự mình đi mà gánh chịu hậu quả.” “Cho chúng nó không tuân thủ quy củ!” “Đáng đời!

Quá đáng đời!” “Bây giờ tôi đã không thể chờ đợi được muốn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của chúng rồi!” Vương Bàn Tử vừa dứt lời.

Lập tức nghe thấy phía sau có tiếng náo động.

Vương Bàn Tử nhanh chóng quay đầu lại, cả người hưng phấn không thể tả!

“Ôi trời ơi!

Chương 1357

Báo ứng đến nhanh thế này sao!" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, con quái vật vốn nên đã chết đột nhiên náo động trở lại.

Thân thể dài ngoằng của nó lúc này như phát điên, không ngừng quật vào đám người xung quanh.

Chỉ trong chốc lát đã khiến đội ngũ lính đánh thuê này hoàn toàn mất đi đội hình.

Rất nhanh, chuyện càng quỷ dị hơn xuất hiện!

Những người trên thân con quái vật lại gào thét, xé mình ra khỏi cơ thể ban đầu.

Vì hai bên dính kết quá chặt, lúc này khi xé ra còn có thể thấy một đống chất lỏng màu trắng sền sệt.

Đội ngũ lính đánh thuê đâu ngờ còn có tình huống này.

Không ít người lập tức vì hoảng loạn mà ngã xuống đất.

Còn con quái vật cũng không hề dừng lại.

Nắm lấy cơ hội này, nó trực tiếp ôm lấy một người trong đội ngũ lính đánh thuê.

Lại còn trực tiếp vặn xoắn cơ thể mình.

Trong một trận kêu la thảm thiết.

Người bị bắt cũng như thể không có xương cốt.

Lại theo động tác của con quái vật mà cả người vặn xoắn lại.

Người này không ngừng gào thét trong sợ hãi, nhưng vẫn không có bất kỳ dấu hiệu tử vong nào.

Trong nháy mắt, người bị bắt đã bị hút vào cơ thể nó với tư thế xoắn ốc.

Dù anh ta có gào thét giãy giụa thế nào, cả người hoàn toàn dính chặt vào thân con quái vật!

Đừng nói là đám lính đánh thuê trộm mộ này.

Cảnh tượng này ngay cả Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cũng chưa từng thấy!

Đây vốn là lần đầu tiên họ chứng kiến con quái vật này.

Tất cả mọi thứ về nó đối với họ đều là một bí ẩn!

Sau khi biết thứ này sẽ hấp thụ người vào cơ thể mình, Tần Mặc đã suy nghĩ xem nó rốt cuộc làm thế nào.

Nhưng thật không ngờ còn có màn xoay tròn này!

Nhưng nói cho cùng, hiện tại Vương Bàn Tử và những người khác chỉ đứng ở vị trí của người ngoài cuộc.

Nhưng đội trưởng Trần và đám người của anh ta thì thảm rồi.

Lúc này, họ chính là mục tiêu của con quái vật.

Sự uy hiếp và kinh hãi mà họ phải chịu so với Tần Mặc và những người khác tuyệt đối là một trời một vực!

"Chết tiệt!

Đây!

Đây rốt cuộc là chuyện gì!" Đội trưởng Trần lúc này cuối cùng cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, lớn tiếng hét lên.

Nhìn thấy ngày càng nhiều đồng bạn rơi vào tay con quái vật, đội

trưởng Trần cũng đã hoàn toàn hoảng loạn.

Thuộc hạ của anh ta càng vì sợ hãi mà không muốn chết trong tay con quái vật này!

Tất cả mọi người đều bóp cò mạnh hơn lúc nãy.

Đạn bay rít gào, không ngừng găm vào thân con quái vật.

Chất lỏng màu trắng không rõ nguồn gốc vẫn không ngừng tuôn ra từ cơ thể con quái vật.

Nhưng con quái vật lại không còn yếu ớt như trước.

Lần này, đòn tấn công của họ tuy có thể gây sát thương cho con quái vật trước mắt, nhưng lại hoàn toàn không thể khiến nó lùi lại hay ngã xuống.

Đồng thời, mỗi lần họ tấn công, bất kể có bắn trúng đồng bạn của mình hay không, tất cả những người bị quái vật bắt giữ đều không ngừng phát ra tiếng la hét đau đớn!

"Xem ra đây là năng lực của con quái vật này." "Một khi nó nuốt chửng con mồi, gắn con mồi vào cơ thể mình, thì dây thần kinh của họ cũng sẽ kết nối lại với nhau trong khoảnh khắc đó." "Như vậy, chỉ cần bản thể bị tổn thương, tất cả các vị trí trên cơ thể đều sẽ cảm nhận được." Tần Mặc phân tích.

Đội trưởng Trần quay đầu nhìn Tần Mặc và những người khác, lúc này họ đã giữ một khoảng cách khá xa với mình.

Rõ ràng là đã vạch rõ ranh giới với họ.

Đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt xem kịch của Vương Bàn Tử, đội trưởng Trần làm sao không biết lập trường của mấy người bây giờ.

Nhưng phải nói, một điểm khác biệt lớn giữa lính đánh thuê trộm mộ và những người trộm mộ bình thường là họ cần phải dựa vào

năng lực của mình để tìm kiếm người mua.

Tuy rằng đối phương chắc chắn cũng sẽ xem xét thực lực của mình, nhưng không thể phủ nhận rằng họ nhất định phải tự tiếp thị bản thân.

Mà chỉ cần tiếp thị thì tất sẽ liên quan đến những lời chế giễu, châm chọc của người đời.

Nếu không hiểu đạo lý mặt phải dày, thì trong nghề của họ không biết có bao nhiêu người thật sự không có cơm ăn!

"Tần tiên sinh, những tình huống này đều là anh đã biết từ đầu rồi sao?" Đội trưởng Trần nhanh chóng điều chỉnh lại giọng điệu và trạng thái của mình.

Khoảnh khắc anh ta mở miệng, giọng điệu đó như thể họ vẫn đang duy trì mối quan hệ hợp tác như trước.

"Hắn đang hỏi chúng ta đấy à?" "Cái giọng điệu này có phải là ảo giác của Bàn Gia không?" "Sao tôi cứ cảm thấy giữa chúng ta dường như không có mâu thuẫn gì hết vậy!" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Mặc.

Trong lời nói tràn đầy nghi hoặc và châm chọc.

Tần Mặc lại không trả lời Vương Bàn Tử ngay lập tức, mà nhìn về phía đội trưởng Trần, nhàn nhạt nói: "Sự việc phát triển thành thế này là điều tôi cũng không ngờ tới." "Nhưng vừa rồi tôi và Tiểu Ca đã nhận ra thứ này có thể vẫn còn sống." "Lúc đó chúng tôi đã định nói cho các anh biết." "Nhưng các anh không muốn nghe." "Chuyện này, chuyện vừa rồi thực ra đều là hiểu lầm cả!" "Chúng ta không phải là đồng minh tốt nhất sao?" "Trong thế giới xa lạ này, có quá nhiều nguy hiểm không lường trước được." "Nếu muốn vượt qua khó khăn, chúng ta vẫn nên hợp tác với nhau mới đúng chứ?" "Đạo lý này họ

không hiểu, nhưng tôi tin Tần tiên sinh chắc chắn hiểu đúng không?" "Chỉ vì chút chuyện nhỏ đó mà từ bỏ hợp tác, chuyện này quá không sáng suốt!" Đội trưởng Trần trực tiếp đưa ra yêu cầu này mà không có bất kỳ sự dọn đường nào.

Chương 1358

Sự thay đổi nhanh đến mức ngay cả Vương Bàn Tử, người tự nhận đã nhìn thấu vô số người, cũng không khỏi trợn tròn mắt.

“Ối mẹ ơi!

Ối mẹ ơi!” “Thằng cha này là tình huống gì vậy!” “Cũng đặc biệt đấy!” “Tiểu Tần đồng chí, nếu tôi nhớ không lầm, vừa rồi hình như chính thằng cha này muốn chia nhà với chúng ta mà?” “Chính là thằng cha này đúng không?” “Sao hắn có mặt mũi nói chuyện như vậy!” “Mà lời nói của hắn sao tôi nghe cứ như là lỗi của chúng ta vậy nhỉ?” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, anh ta phải thừa nhận, độ dày mặt của đội trưởng Trần tuyệt đối là hiếm thấy trong đời anh ta!

“Vừa rồi các anh nói với chúng tôi không phải như vậy đâu.” “Lúc đó chúng ta không phải đã nói rõ rồi sao?” “Sự hợp tác của chúng ta đã kết thúc rồi.” Tần Mặc bình tĩnh nói.

Lúc này tiếng kêu la thảm thiết vẫn tiếp tục.

Không ít thuộc hạ của đội trưởng Trần đã chết thảm!

Ngay cả những người trên thân con quái vật rõ ràng cũng đã có người không cầm cự nổi!

Đội trưởng Trần trong lòng hiểu rõ, nếu không thể thuyết phục Tần Mặc ra tay, thì đám người của anh ta e là toàn bộ đều phải bỏ mạng ở đây!

“Tần tiên sinh!

Tần tiên sinh anh nghe tôi nói!” Đội trưởng Trần trong lòng hiểu rõ, Tần Mặc sẽ không chấp nhận trò giả ngu này.

Nếu anh ta còn muốn thuộc hạ của mình có khả năng được cứu,

thì đừng cố gắng dùng giọng điệu đùa cợt này để giao tiếp với Tần Mặc.

"Tần tiên sinh!

Tôi biết sai rồi!" "Vừa rồi tất cả đều là lỗi của tôi!" "Là tôi có lỗi với anh!" "Nhưng huynh đệ của tôi là vô tội mà!" "Thế này đi!

Tôi thế nào cũng không sao!" "Nhưng có thể cầu xin các anh nhất định phải cứu huynh đệ của tôi được không!" Đội trưởng Trần gần như muốn quỳ xuống trước mặt Tần Mặc mà khổ sở cầu xin.

Nhưng Tần Mặc vẫn không hề động lòng.

Hành động này của đội trưởng Trần trong mắt anh căn bản là tránh nặng tìm nhẹ.

Phải nói rằng lúc đó, những kẻ được gọi là thuộc hạ của đội trưởng Trần, những kẻ không coi lời Tần Mặc ra gì, thậm chí không coi Tần Mặc vào mắt, có thể nói là rất nhiều.

Kết quả bây giờ những lời này của đội trưởng Trần lại như thể không có chuyện gì xảy ra.

"Nếu huynh đệ của anh chịu nghe tôi, cũng sẽ không ra nông nỗi này." Tần Mặc khoanh tay trước ngực, nhàn nhạt nói.

Đội trưởng Trần còn muốn giãy giụa một chút.

Nhưng Tần Mặc đã xua tay với anh ta: "Thôi đi, những lời giả dối cứ để cho kẻ giả dối nghe đi." Tần Mặc nói xong, đã cầm kiếm đi về phía con quái vật.

Vừa thấy Tần Mặc sắp ra tay, đội trưởng Trần hưng phấn không thể tả!

"Tốt quá rồi Tần tiên sinh!" "Thật sự quá cảm ơn anh rồi!" Đội trưởng Trần kích động hét lên.

“Không phải chứ Tiểu Tần đồng chí, anh thật sự định đi cứu bọn họ sao?” “Anh cũng thật thà quá rồi đấy?” Vương Bàn Tử thực sự không hiểu hành động của Tần Mặc.

Rốt cuộc, trong quy củ của họ, loại hành vi phản bội khi hợp tác còn chưa kết thúc này, họ trực tiếp xử lý tại chỗ cũng là đáng.

Bây giờ họ gặp phải phiền phức này có thể nói là gieo gió gặt bão!

Họ dù có muốn đối phó với con quái vật này, cũng chỉ cần đợi đến khi mọi chuyện kết thúc là đủ rồi!

Kết quả Tần Mặc lại không nói nhiều, chỉ cầm kiếm xông về phía con quái vật trước mắt.

Một tên thuộc hạ của đội trưởng Trần đang điên cuồng nổ súng hoàn toàn không phát hiện ra, khẩu súng trong tay mình đã hết đạn từ lúc nào không hay!

Khẩu súng, thứ duy nhất có thể mang lại cho hắn chút cảm giác an toàn, đột nhiên tịt ngòi ngay lúc này khiến hắn giật mình kinh hãi!

Và chỉ trong một khoảnh khắc do dự đó, một cánh tay của con quái vật đã áp sát về phía hắn.

“Đừng!

Đừng qua đây!” Gã ta hét lên, điên cuồng muốn lùi về phía sau.

Nhưng con quái vật này sao có thể để hắn được toại nguyện?

Thấy mình sắp bị con quái vật tóm được, hắn sợ hãi đến rơi nước mắt!

Đúng lúc này, một vệt kiếm quang lóe lên, chặt đứt cánh tay của con quái vật ngay trước mặt mọi người.

Sau khi đáp xuống đất, Tần Mặc không dừng lại, nhanh chóng xoay người chém thêm vài nhát vào con quái vật trước mặt.

Mấy nhát tấn công liên tiếp này mang lại cho con quái vật cảm giác hoàn toàn khác với lúc nãy.

Chỉ sau vài nhát chém, con quái vật lập tức gầm lên một tiếng rồi liên tục lùi về phía sau.

Nhưng Tần Mặc không hề có ý định dừng lại, anh vẫn lao lên một bước, phối hợp với lưỡi kiếm sắc bén trong tay liên tục gây sát thương cho con quái vật.

Còn về những đòn phản công như giãy giụa hấp hối của nó, ngay cả đám lính đánh thuê này chỉ cần không hoảng loạn cũng có thể né được.

Với vết thương hiện tại cộng thêm thân thủ của Tần Mặc, việc né tránh chẳng phải là quá dễ dàng sao?

Dưới sự tấn công của con quái vật, Tần Mặc dùng thân pháp linh hoạt liên tục né tránh, đồng thời lưỡi kiếm trong tay không ngừng chém lên người nó.

Con quái vật chỉ có thể không ngừng gào thét, trong chớp mắt đã đầy thương tích!

Lần này, mọi người có mặt cuối cùng cũng hiểu được sự chênh lệch giữa người với người có thể lớn đến mức nào!

Nếu họ chỉ nhìn Tần Mặc chiến đấu, dĩ nhiên họ cũng sẽ đưa ra kết luận rằng thực lực của Tần Mặc rất mạnh, thậm chí có thể gọi là khủng bố.

Nhưng nếu lấy việc chính họ giao chiến với con quái vật này làm tham chiếu, mọi chuyện lại hoàn toàn khác.

Bọn họ có ưu thế tuyệt đối về số lượng!

Đồng thời, vũ khí trong tay còn được người đời mệnh danh là

“chúng sinh bình đẳng”!

Nhưng trước mặt con quái vật này, bọn họ lại không có lấy một chút cơ hội phản kháng!

Một trận chiến bình thường hoàn toàn biến thành một cuộc tàn sát đơn phương!

Nhưng Tần Mặc thì sao?

Chương 1359

Anh lại có thể dễ dàng chiến đấu với con quái vật này!

Hơn nữa, trong tay anh, con quái vật này không có một chút cơ hội giãy giụa nào!

Lần này, mọi người đều hận không thể tự tát cho mình một cái thật mạnh!

Bọn họ lại dám ảo tưởng vạch rõ ranh giới với một người lợi hại như vậy ở một nơi nguy hiểm thế này!

Chưa nói đến những rủi ro họ sẽ gặp phải sau khi Tần Mặc đồng ý!

Nếu Tần Mặc nổi giận muốn ra tay với họ!

Với những người có mặt ở đây, làm gì có ai đủ bản lĩnh dây dưa với Tần Mặc?

Trong nháy mắt, con quái vật đã ngã quỵ trên mặt đất, thở hổn hển.

Không còn nghi ngờ gì nữa, dưới những đòn tấn công liên tục của Tần Mặc, không bao lâu sau, con quái vật đã hoàn toàn mất khả năng chống cự.

Sau một hồi giãy giụa, nó thậm chí còn trực tiếp ngã vật ra đất!

Lúc này nó vẫn đang thở nặng nề, cơ thể cũng khẽ co giật.

Dù vẫn còn giữ được một mạng, nhưng bất kỳ ai có mắt cũng có thể thấy, trong tay Tần Mặc, con quái vật này chẳng là gì cả!

"Không thể nào." "Tuy biết Tần Mặc rất lợi hại, nhưng thật không ngờ anh ta lại lợi hại đến mức này!" "Đây còn là con quái vật đó sao?"

“Rõ ràng là cùng một con quái vật mà?” “Tại sao cảm giác anh ta chiến đấu với nó hoàn toàn khác với chúng ta chiến đấu với nó vậy!” “Thật đáng sợ quá!” “Thực lực của Tần Mặc thật sự quá đáng sợ!” “Quả thật là sâu không lường được!” Thực lực mạnh mẽ của Tần Mặc đã hoàn toàn khuất phục mọi người có mặt.

Lúc này, họ đều kinh ngạc trước màn trình diễn mang tính áp đảo của Tần Mặc!

Mặc dù con quái vật này vẫn chưa chết hẳn, nhưng mọi người có mặt đều đã vô thức lờ nó đi.

Rốt cuộc, màn trình diễn vừa rồi của Tần Mặc giống như đang nói với họ rằng, chỉ cần Tần Mặc ở đây, con quái vật này sống hay chết cũng không quan trọng.

“Các anh đừng vội mừng.” Tần Mặc nhìn chằm chằm vào con quái vật trên mặt đất, sau đó lại quay đầu nhìn về phía ngôi nhà dài: “Con quái vật này vẫn chưa chết hẳn.

Hơn nữa, trong ngôi nhà dài này còn có rất nhiều quái vật.

Bây giờ mà lơ là cảnh giác, người chết sẽ là chúng ta.” “Tần tiên sinh!

Chuyện này chắc không sao đâu!

Dù cho những con quái vật này còn sống, nhưng với thực lực của ngài, chúng sống hay chết hình như cũng không có gì khác biệt cả!” Đội trưởng Trần lúc này liền lại gần, lập tức thay đổi thái độ, nở một nụ cười nịnh nọt như thể mọi người đều là anh em tốt.

“Nếu các người không muốn mất mạng một cách vô ích, tốt nhất đừng lúc nào cũng giữ thái độ lạc quan một cách khó hiểu như vậy.” Sau khi mối quan hệ giữa hai bên đã bị phá vỡ, Tần Mặc bây giờ chẳng thèm để đội trưởng Trần vào mắt.

Trong lời nói, sự khách sáo vốn có dĩ nhiên cũng không còn sót lại chút nào.

Đội trưởng Trần dĩ nhiên cũng cảm nhận được sự thù địch của Tần Mặc đối với mình.

Nhưng bây giờ hắn ta còn có thể làm gì?

Chuyện vừa rồi giống như một cái tát giáng mạnh vào mặt hắn, đồng thời còn cướp đi mạng sống của mấy đội viên của hắn.

Bây giờ hắn ta đâu còn dũng khí để chọc giận Tần Mặc nữa?

"Tránh ra!" Vương Bàn Tử dĩ nhiên cũng vậy.

Chỉ là Vương Bàn Tử trước nay là một người theo chủ nghĩa hành động.

Tần Mặc không vui có thể chỉ thể hiện qua lời nói, nhưng Vương Bàn Tử thì không.

Vương Bàn Tử lao lên một bước, đẩy mạnh đội trưởng Trần ra.

Đội trưởng Trần trong lòng tuy không vui, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể nín nhịn.

"Tiểu Tần đồng chí, tình hình gì đây!

Sao tôi thấy anh rõ ràng đã áp chế được con quái vật này rồi mà trông vẫn không yên tâm chút nào vậy." Vương Bàn Tử nghi hoặc nói.

"Những con quái vật này xem ra không có trí tuệ gì cả." Tần Mặc nhìn con quái vật trên đất nói.

Vương Bàn Tử lại càng không hiểu.

"Tiểu Tần đồng chí, anh nói vậy là có ý gì?

Tôi đang nói với anh về chuyện con quái vật, anh lại nói với tôi về trí thông minh?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, nhưng vì đây là vấn

đề Tần Mặc đưa ra, dĩ nhiên anh ta cũng không có lý do gì để không để ý: "Thứ này nói thế nào nhỉ...

Tôi thật sự không hiểu về con quái vật này.

Anh mà hỏi tôi đây là thứ gì thì tôi cũng không nói được.

Nhưng xét từ cách chiến đấu và nhiều phương diện khác, thứ này chắc là không có trí thông minh đâu nhỉ." Vương Bàn Tử bĩu môi nói.

Rốt cuộc, anh ta thực sự không thể tưởng tượng được, một sinh vật dù chỉ có chút trí thông minh, sau khi giao đấu với Tần Mặc một trận như vậy, làm sao có thể không nhận ra sự chênh lệch thực lực giữa mình và Tần Mặc?

Chưa nói đến việc có thể trốn thoát hay không, nhưng việc tiếp tục tấn công chắc chắn là điều không thể làm được.

"Điểm này tôi cũng nghĩ giống anh." Tần Mặc quan sát con quái vật trên mặt đất, nhỏ giọng nói: "Cũng có nghĩa là mọi hành động của chúng đều dựa trên một loại mệnh lệnh hoặc bản năng nào đó.

Hơn nữa, giữa chúng dường như không có khái niệm hợp tác.

Nếu không, chúng ta đã đánh nhau đến mức này rồi mà những con khác vẫn không có động tĩnh gì, điều đó cũng không hợp lý." "Anh nói vậy hình như cũng có lý!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Vậy thì, dựa trên điều kiện này, chúng ta hãy đưa ra một phỏng đoán nữa.

Hành động của những con quái vật này được thực hiện theo hai bước.

Bước đầu tiên là chúng phải có một lõi, lấy lõi này làm cơ sở để tìm kiếm những con người khác và hấp thụ vào cơ thể mình, làm một phần của cơ thể chúng.

Bước thứ hai là sau khi cơ thể tích tụ đến một mức độ nhất định, chúng sẽ bắt đầu xây dựng một ngôi nhà dài trong một phạm vi nhất định.

Phạm vi này chính là mệnh lệnh tuyệt đối của chúng.

Tiếp theo, chúng sẽ chỉ tập trung vào phần mà chúng đang xây dựng.

Chương 1360

Chỉ cần anh không xâm phạm vào phạm vi của nó, dù anh có giết hết đồng loại của nó, e rằng nó cũng sẽ không có động tĩnh gì." Tần Mặc phân tích.

Vương Bàn Tử gật gật đầu.

Anh ta lập tức nhớ lại lúc mình xông vào ngôi nhà dài.

Khi đó, khoảng cách giữa anh ta và chúng thực ra đã khá gần, nhưng những con quái vật này vẫn không hề có phản ứng.

Lúc đó Vương Bàn Tử còn tưởng mình may mắn, bây giờ anh ta đã hiểu.

Những thứ này không có động tĩnh chỉ vì chúng đã hoàn thành bước hành động đầu tiên, lúc này đang tập trung vào giai đoạn thứ hai.

"Thế thì tốt quá!

Vậy chúng ta chỉ cần tiêu diệt từng con một là được rồi sao?" Vương Bàn Tử lập tức kích động như thể đã tìm ra cách giải quyết.

"E rằng không đơn giản như vậy." Trương Kỳ Lân thấp giọng nói.

Mọi người trước tiên nhìn về phía Trương Kỳ Lân, phát hiện lúc này anh đang nhìn chằm chằm về phía ngôi nhà dài.

Mấy người nuốt nước bọt, trong lòng thoáng cảm thấy nếu bây giờ mình cũng quay đầu nhìn sang, nhất định sẽ thấy một cảnh tượng khó quên cả đời.

Mọi người đều hiểu điểm này, nhưng vào khoảnh khắc này, cơ thể họ dường như không chịu sự kiểm soát, đầu cứ từ từ quay về phía ngôi nhà dài.

Lần này nhìn sang quả nhiên không làm họ thất vọng.

Một cái ngoảnh đầu khiến tim họ gần như ngừng đập.

Lúc này, tại khoảng trống lớn của ngôi nhà dài đổ nát, có một đám quái vật đang co giật thân thể xung quanh khoảng trống.

Trên người những con quái vật, vô số cặp mắt đang nhìn chằm chằm về phía họ!

Ánh mắt chạm nhau, mọi người chỉ cảm thấy linh hồn mình như bị chúng nắm chặt lấy!

"Tiểu Tần đồng chí, mấy con quái vật này bây giờ là có ý gì?

Theo cách nói của anh lúc nãy, những thứ này chỉ phụ trách phần việc của mình, chắc không có lý do gì đến gây phiền phức cho chúng ta chứ?" Vương Bàn Tử vội vàng nhìn Tần Mặc hỏi.

Bọn họ đều đã bị thứ chết tiệt này dọa cho một phen rồi.

Bây giờ chỉ cần nhìn thấy thứ kinh tởm này xuất hiện trước mặt là họ đã không chịu nổi, huống chi là phải đối đầu với nó một lần nữa.

"Đây chính là trường hợp thứ ba.

Bất kể là biến thành quái vật, hay mỗi người phụ trách một phần, nhiệm vụ cao nhất của chúng vẫn là sửa chữa xong ngôi nhà dài này.

Tuy không biết ngôi nhà dài này rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng nếu có một phần của ngôi nhà không thể sửa chữa xong, và giả sử chúng lại không muốn giúp những người khác tiếp tục sửa, e rằng sẽ cần tìm một vài người lao động." Tần Mặc nói, tay đã nắm chặt lưỡi kiếm.

"Tôi nói này Tiểu Tần đồng chí, tuy thực lực của anh là điều ai cũng thấy, mấy thứ này cũng chẳng cần phải để vào mắt, nhưng anh em thấy thế này... lần sau anh có thể đừng dùng vẻ mặt bình tĩnh như

vậy để nói những lời đáng sợ như thế được không!" Vương Bàn Tử bất lực nói.

"Anh nên mừng vì tôi vẫn còn có thể dùng vẻ mặt này để nói chuyện.

Nếu ngay cả tôi cũng có vẻ mặt giống như các anh, anh nghĩ sẽ thế nào?" Tần Mặc cười ha ha nói.

"Thôi thôi thôi, ngài đừng nói nữa.

Vậy Tiểu Tần đồng chí, theo kinh nghiệm của anh, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Vương Bàn Tử quay sang Tần Mặc hỏi.

"Cứ chờ xem đã.

Nếu chúng không có động tĩnh gì thì chúng ta cũng đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu chúng có động tĩnh..." Tần Mặc nói, lại nắm chặt lưỡi kiếm trong tay.

Anh hơi khom người, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Nhìn sang Trương Kỳ Lân cũng đã vào tư thế rút đao.

Có thể nói, bất kể đây là quái vật gì, chỉ cần nó có động tĩnh, hai người Tần Mặc đều có đủ tự tin có thể xông lên trước mặt nó một bước.

Tuy nhiên, mọi chuyện lại không diễn ra như họ nghĩ.

Những con quái vật đó không lập tức hành động, tất cả chúng chỉ đứng trong ngôi nhà dài nhìn chằm chằm vào họ, tay vẫn đang sửa chữa ngôi nhà.

Ngay khi viên gạch cuối cùng được đặt vào chỗ, những con quái vật trong nhà phát ra những tiếng động ồn ào.

Âm thanh hỗn tạp đó vừa giống như tiếng gì đó kêu ken két, lại vừa giống như một đám người đang nói chuyện.

“Bọn chúng đang hú hét cái gì trong đó vậy?” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt khó hiểu nói.

“Bọn chúng hình như đang nói chuyện.” Hạo Thiên Chân lắng nghe một lúc rồi cau mày nói.

“Nói chuyện?

Đùa gì vậy?

Mấy thứ này còn biết nói chuyện sao?” Vương Bàn Tử lại trợn to mắt.

Những người khác có mặt cũng đều lộ vẻ khó tin.

Dù chúng được ghép lại từ từng người một, nhưng trong mắt họ, không thể nào định nghĩa những thứ này là người được nữa!

Họ thực sự không thể tưởng tượng được, những thứ này lại còn có thể nói chuyện!

“Sửa xong rồi, sửa xong rồi.” Ngay khi mọi người đang nghĩ ngợi và nhìn về phía ngôi nhà dài, một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên từ một vị trí rất gần họ!

Tất cả mọi người đều giật nảy mình!

Vội vàng nhìn xung quanh!

Kết quả kinh ngạc phát hiện chính là con quái vật đang nằm trên mặt đất đang không ngừng lẩm bẩm câu nói đó trong miệng.

Chương 1361

Đồng thời, cơ thể nó còn đang run rẩy dữ dội.

Mặc dù vẫn chưa đứng dậy, nhưng nhìn cái dáng vẻ co giật đó, rõ ràng là có thể hành động bất cứ lúc nào.

“Đùa nhau à!

Đã thành thế này rồi!

Thứ chết tiệt này vẫn chưa chết!” Vương Bàn Tử là người đầu tiên kinh ngạc kêu lên: “Tiểu Tần đồng chí!

Thứ này còn an toàn không?

Lúc đó anh chắc chắn đã làm nó không thể động đậy được nữa rồi chứ?” Và lần này, miệng của Vương Bàn Tử lại như thể đã được khai quang.

Gần như ngay khi anh ta vừa dứt lời, con quái vật đột nhiên bật dậy.

Chỉ trong chốc lát, con quái vật đã xông đến trước mặt mọi người.

Những người đã bị ám ảnh bởi con quái vật này lập tức hoảng loạn.

Tất cả đều hét lên và né tránh ra xung quanh.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân nhanh chóng tiến lên.

Dao kiếm vung lên, lại chặt đứt thêm một ít tay chân của con quái vật.

Nhưng đồng thời, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cũng phát hiện ra vài điều kỳ lạ.

Con quái vật bị trọng thương ngã xuống đất vẫn không ngừng co giật.

"Có nhầm không, thứ này đã thành ra thế này rồi mà vẫn còn động đậy được?" "Tiểu Tần đồng chí, rốt cuộc là chuyện gì vậy!" "Nhanh!

Nhanh bổ cho nó thêm vài nhát nữa đi!" Vương Bàn Tử lo lắng hét lên.

Nếu như trước đây đối mặt với thứ này, Vương Bàn Tử phần lớn là cảnh giác với một sinh vật chưa biết, thì bây giờ sau khi chứng kiến nhiều hiện tượng kỳ lạ như vậy, Vương Bàn Tử đối với thứ không rõ này thật sự đã có thêm vài phần sợ hãi.

Ít nhất là bây giờ, anh ta không dám đối đầu trực diện với nó nữa!

"Thứ này có gì đó không ổn." Tần Mặc cau mày nói.

"Dĩ nhiên là không ổn rồi!

Bị anh chém thành ra thế này mà vẫn chưa chết!

Chuyện này dù ở đâu cũng tuyệt đối là không ổn!" Vương Bàn Tử gào lên.

"Vừa rồi nó không có sát ý." Trương Kỳ Lân lúc này bổ sung một câu.

"Hơn nữa, xem hành động của nó hình như cũng không phải nhắm vào chúng ta." Tần Mặc nói thêm.

Mọi người trong lòng dĩ nhiên đầy nghi hoặc.

Nhưng nhìn hành động của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, rõ ràng họ cũng không có ý định tiếp tục ra tay, chỉ trừng mắt nhìn con quái vật trên đất.

Mọi người hiểu rằng bây giờ nói gì với họ để họ tấn công con quái vật đã không còn ý nghĩa nữa.

E rằng họ cũng muốn biết con quái vật này nếu đã còn sống, lại cố tình bật dậy rốt cuộc là chuyện gì.

Kết quả là chưa đợi họ phản ứng, con quái vật lại bật dậy.

Mặc dù vừa rồi Tần Mặc và Trương Kỳ Lân ra tay tiêu diệt con quái vật này trong nháy mắt, nhưng nỗi ám ảnh sâu trong lòng họ đối với con quái vật này vẫn khiến họ vô thức lùi lại vài bước.

Và con quái vật, như Tần Mặc đã nói, hoàn toàn không xem họ là mục tiêu.

Con quái vật đứng dậy lập tức xông về phía ngôi nhà dài, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm "sửa xong rồi".

Rất nhanh, con quái vật đã đâm vào tường.

Giống như trước đây, nó vẫn không cảm thấy chút đau đớn nào, chỉ không ngừng cào xé trên bức tường này.

Rất nhanh, dưới sự ma sát, nó đã chui qua cửa sổ vào trong ngôi nhà.

Mọi người càng không hiểu nổi hành động này.

Chưa đợi Vương Bàn Tử đưa ra câu hỏi mới, mọi người lại nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Mọi người có mặt lập tức nâng cao cảnh giác.

Lúc này ở nơi đây, bất kỳ một chút gió thổi cỏ lay nào trong mắt họ cũng đều có thể gây chết người!

"Tiểu Tần đồng chí, lại là tiếng động chết tiệt gì vậy!

Tình hình bên trong có chút đáng sợ!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

Tần Mặc chăm chú lắng nghe động tĩnh từ trong ngôi nhà dài.

Nghe xong, Tần Mặc cũng cau mày.

“Kỳ lạ, hình như là gió.” “Gió?” Giống như trước đây, ngôi làng kỳ quái này lại một lần nữa mang đến cho mọi người những diễn biến kỳ lạ.

Họ đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ nhiều chuyện trước đó, kết quả lần này, cơn gió kỳ lạ này lại xuất hiện.

“Này, này không đúng!

Vương Bàn Tử kinh ngạc kêu lên: “Nếu anh nói đây là gió!

Vậy tại sao chúng ta ở đây lại không cảm nhận được gì?

Gió này chỉ thổi trong ngôi nhà dài thôi sao?

Chuyện này cũng quá kỳ quái rồi!” “Bây giờ ở ngôi làng này xảy ra chuyện quái dị gì tôi cũng không ngạc nhiên nữa.” Hạo Thiên Chân thở dài một hơi nói: “Điều duy nhất tôi quan tâm bây giờ là, sau cơn gió mạnh này sẽ xảy ra chuyện gì.” Tiếng gió gào thét tiếp tục trong ngôi nhà dài.

Sức gió mạnh mẽ khiến những người bên ngoài chỉ nghe thôi cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

Chương 1362

Nhưng ngôi nhà dài này không biết được làm bằng vật liệu gì.

Sức gió như vậy dù là tòa nhà cao tầng nào, tin rằng cũng đã bị phá hủy dưới tác động như vậy.

Nhưng ngôi nhà dài này, dù sức gió mạnh đến thế vẫn không thấy có bất kỳ hư hại nào.

"Trời ạ!

Đồ do mấy con quái vật này làm ra chất lượng đảm bảo vậy sao?

Gió mạnh như thế mà vẫn không bị phá hủy?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt khó hiểu hỏi.

"Giống như ngôi làng này, trong ngôi nhà dài này cũng có thứ tồn tại tương tự như kết giới.

Gió bên trong và bên ngoài sẽ không có bất kỳ liên quan nào." Tần Mặc cau mày nói: "Có thể bố trí nhiều kết giới như vậy ở một nơi như thế này...

Không biết đằng sau chuyện này rốt cuộc là sức mạnh gì.

Nhưng thế lực này thực sự không đơn giản." Trương Kỳ Lân quay đầu nhìn Tần Mặc.

Từ trên mặt anh, anh ta có thể thấy trong lòng Tần Mặc thực ra đã có một vài phỏng đoán.

Chỉ là không biết tại sao, Tần Mặc lại không nói ra phỏng đoán của mình, hoặc có lẽ là anh không muốn nói.

Không lâu sau, cả ngôi nhà dài trở lại yên tĩnh.

Mọi người cũng ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn nhau, không ai biết

tiếp theo nên làm gì.

Nhưng Tần Mặc đã lao đến bên ngoài ngôi nhà dài, sau đó trực tiếp phá vỡ một bức tường và xông vào.

Thấy Tần Mặc hành động như vậy, Vương Bàn Tử và những người khác đều bị dọa cho hết hồn.

Phải biết rằng ngôi nhà dài này còn không biết bị sức mạnh gì khống chế.

Tùy tiện tấn công như vậy ai biết sẽ dẫn đến thứ gì?

"Tiểu Tần đồng chí, anh không đến mức manh động như vậy chứ!" Vương Bàn Tử xông lên lo lắng hét: "Anh trực tiếp phá tường rồi!

Nếu kinh động đến thứ gì thì làm sao đây!" "Đều biến mất rồi." Tần Mặc đứng trong nhà cau mày nói.

"Biến mất rồi?" Vương Bàn Tử ngẩn người, cả người cũng vô thức đi vào ngôi nhà dài.

Kết quả vừa vào trong, mới phát hiện bên trong ngôi nhà không chỉ có những con quái vật, mà ngay cả những mảnh vỡ của đồ đạc trước đó, hay những thứ khác, đều đã không còn dấu vết.

"Chết tiệt!

Đây lại là tình huống gì?" Vương Bàn Tử hoàn toàn hồ đồ.

Ngay cả đội trưởng Trần và những người khác theo sau vào cũng đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Họ thực sự không thể hiểu được, rốt cuộc đây là tình huống gì!

"Sao lại thế này?

Những con quái vật đâu rồi?

Những dấu vết khác ở đây đâu?

Sao tất cả đều biến mất không thấy tăm hơi?" Đội trưởng Trần chỉ còn lại vô số nghi vấn.

"Bàn Gia tôi còn muốn biết là chuyện gì đây này!

Tiểu Tần đồng chí, nơi chết tiệt này cũng quá kỳ quái rồi!

Toàn là những chuyện khiến người ta không hiểu nổi!

Đây tuyệt đối là ngôi làng kỳ dị nhất tôi từng đến!" Vương Bàn Tử ôm trán, chỉ có thể không ngừng kêu gào như vậy.

"Cơn gió kỳ lạ vừa rồi chắc là để đưa những người này đi.

Có lẽ mục đích của họ khi xây dựng ngôi nhà dài cũng chính là vì điều này." Tần Mặc nói.

"Tiểu Tần đồng chí, xem dáng vẻ của anh, có phải là lại biết thêm được điều gì về chuyện này rồi không?" Vương Bàn Tử lập tức nhìn Tần Mặc.

Bây giờ trước mắt họ có quá nhiều nghi vấn, anh ta cũng không biết mình nên bắt đầu từ đâu.

Đối với Vương Bàn Tử hiện tại, chỉ cần có thể giải thích cho anh ta một chuyện dù là nhỏ nhất cũng tốt rồi!

Nhưng lần này, Tần Mặc, người đóng vai trò chủ lực của họ, cũng chỉ có thể lắc đầu.

"Không biết.

Tất cả những chuyện này rốt cuộc là do ai làm.

Mục đích của hắn khi xây dựng ngôi nhà dài là gì.

Hoặc nói cách khác, để thực hiện một việc gì đó mà hắn muốn, tại sao nhất định phải xây dựng ngôi nhà dài này.

Rốt cuộc đây là vật trung gian hay là thứ gì khác.

Tất cả những điều này vẫn còn là một bí ẩn.

Tôi chỉ nghĩ ra một phương pháp có thể giải khai những bí ẩn này.” Tần Mặc nói.

“Thật sao!

Tiểu Tần đồng chí!

Anh mau nói cho anh em biết!

Phương pháp anh nói rốt cuộc là gì!” Vương Bàn Tử lập tức phấn khích.

Trước tiên không cần quan tâm những nghi vấn này là gì, trước đây, họ hoàn toàn không có cách nào giải đáp được dù chỉ một cái, chỉ có thể tạo ra hết nghi vấn này đến nghi vấn khác.

Chương 1363

Ít nhất bây giờ họ đã có một hướng để giải đáp rồi!

Bất kể những vấn đề này có phức tạp đến đâu!

Chỉ cần có cách giải quyết, có thể tìm ra một hướng đi để giải quyết, ít nhất có thể từ từ giải khai tất cả những vấn đề này!

"Tóm lại, các anh cứ lui ra khỏi ngôi nhà dài trước đã.

Tiếp theo để một mình tôi đi." Tần Mặc đột nhiên nói.

"Đừng đùa nữa, Tiểu Tần đồng chí!

Chúng ta là anh em mà!

Ngôi làng này kỳ dị như vậy!

Nghĩ cũng biết chắc chắn không thể có chuyện gì tốt đẹp!

Có chuyện gì thì anh em phải cùng nhau gánh vác chứ!

Làm gì có chuyện để một mình anh đi gánh!" Vương Bàn Tử lập tức đứng ra bày tỏ thái độ.

"Đúng vậy, Tần tiên sinh.

Chúng ta nói cho cùng đều là đồng minh!

Dù chỉ là tạm thời.

Nhưng đã là đồng minh thì dĩ nhiên nên giúp đỡ lẫn nhau.

Chuyện này anh lại nói để một mình anh đi giải quyết, thực sự có chút không hợp lý!" Đội trưởng Trần lập tức đứng ra nói.

Chỉ là những lời này nếu nói trước khi gặp quái vật, có lẽ Tần Mặc và những người khác ít nhiều còn tin một chút.

Nhưng có bài học xương máu từ lần gặp quái vật trước đó, Tần Mặc và họ làm sao có thể tin vào những lời ma quỷ này nữa?

"Bà nó!

Nói nghe hay thế!

Thằng nhãi nhà anh chẳng phải đang nghĩ nếu Tiểu Tần đồng chí của chúng tôi đi một mình, lỡ gặp được bảo bối gì thì Tiểu Tần đồng chí của chúng tôi sẽ tự mình cuỗm hết sao?

Lũ người phản bội các ngươi bớt nói những lời đạo đức giả ở đây đi!

Sao hả!

Tưởng Bàn Gia tôi lăn lộn giang hồ bao năm nay là giả à!" Vương Bàn Tử lập tức hằn học la lối.

Những lời này quả nhiên khiến đội trưởng Trần có chút khó chịu.

Nhưng dù sao đội trưởng Trần cũng là người đã trải qua nhiều chuyện như vậy, làm sao có thể chỉ vì vài câu nói mà bối rối?

"Lúc này khác lúc trước.

Chuyện trước đây thực ra cũng chỉ là một hiểu lầm.

Chúng ta đã bắt đầu hợp tác lại rồi, có những chuyện nên tạm thời gác lại mới là tốt hơn cho cả hai bên, không phải sao?" Vẻ mặt trơ tráo của đội trưởng Trần khiến ngay cả Vương Bàn Tử cũng cảm thấy ghê tởm.

Anh ta lập tức làm một động tác nôn ọe.

"Nhanh!

Nhanh lấy cho tôi cái chậu!

Mẹ ơi!

Bàn Gia tôi sắp nôn rồi!

Người không biết xấu hổ Bàn Gia tôi đã gặp nhiều rồi, nhưng không biết xấu hổ đến mức này thì đây là lần đầu tiên tôi thấy!

Tôi nói cho mà biết!

Anh mà ở thời xưa thì tuyệt đối là loại gió chiều nào theo chiều ấy!

Đúng là cái đồ phản bội!" Vương Bàn Tử lập tức bật chế độ mỉa mai.

Nhưng dĩ nhiên đội trưởng Trần cũng không để bụng những lời mỉa mai này của anh ta, chỉ nhìn Tần Mặc nói: "Tôi có thể đảm bảo với ngài, chúng ta bây giờ chính là mối quan hệ đồng minh thuần túy nhất.

Chúng tôi muốn đi cùng ngài cũng là vì hy vọng có thể cung cấp sự giúp đỡ.

Lỡ như thật sự gặp phải tình huống đột xuất nào, cũng không đến mức bị đánh úp bất ngờ." "Sự giúp đỡ tốt nhất mà tất cả các người có thể dành cho tôi bây giờ chính là ở bên ngoài chờ tôi quay lại." Tần Mặc nhìn mấy người nói.

Đội trưởng Trần cau mày.

Lúc này, hắn ta dĩ nhiên vẫn muốn cố gắng thêm một lần nữa.

Mặc dù hắn đã không nhớ rõ mục đích mình đến đây, nhưng bọn họ không quên công việc của bản thân.

Những người như bọn họ tụ tập lại với nhau, chắc chắn sẽ thỏa mãn hai điều kiện.

Thứ nhất là có người bỏ tiền ra thuê họ, thứ hai là bên trong này chắc chắn sẽ có thứ gì đó có giá trị.

Và cái gọi là đồng minh này rốt cuộc là chuyện gì, Vương Bàn Tử trong lòng rõ, đội trưởng Trần lại sao có thể không biết?

Dù là những đội hợp tác rất vui vẻ, đôi khi chuyện phản bội cũng có thể xảy ra trong chớp mắt.

Huống chi đội ngũ của họ hợp tác còn không vui vẻ gì, mà hành vi phản bội cũng đã sớm xuất hiện.

Lúc này, trong đội ngũ này, nói đến chuyện tin tưởng lẫn nhau thì hoàn toàn là một trò cười.

Vương Bàn Tử và họ tuyệt đối không thể đặt niềm tin vào phía đội trưởng Trần, và đội trưởng Trần và bọn họ cũng tuyệt đối không thể gửi gắm niềm tin vào Tần Mặc và họ.

"Tần tiên sinh, tôi vẫn cảm thấy ngài nên suy nghĩ lại một chút.

Chương 1364

Rốt cuộc chuyện này không phải chuyện nhỏ, ngài lại là hạt nhân của đội ngũ chúng ta.

Chúng tôi thực sự không thể mạo hiểm để ngài gặp bất kỳ rủi ro nào!" Đội trưởng Trần vẫn đứng trên lập trường đại cục để nói những lời này.

Nhưng những lời này của hắn ta đổi lại không phải là kết quả mà hắn hy vọng là Tần Mặc sẽ bình tĩnh lại và suy nghĩ một chút, mà là ánh mắt hung tợn của đối phương quay lại phóng ra trong chớp mắt!

Ánh mắt này tuy không khủng bố như những con quái vật kia, nhưng cảm giác áp bức trong khoảnh khắc đó tuyệt đối không thua kém bất kỳ con quái vật nào.

Chỉ một cái nhìn như vậy, đội trưởng Trần lập tức cảm nhận được một luồng sát ý.

Sát ý đó tuy không nồng đậm, nhưng lại vô cùng thuần khiết.

Rất rõ ràng đây là một lời cảnh cáo không lời của Tần Mặc.

Anh đang dùng cách này để nói cho đội trưởng Trần biết, những gì mình vừa nói là một quyết định, chứ không phải thương lượng, và anh cũng không muốn nghe thêm ý kiến nào khác.

Đội trưởng Trần tuy không muốn bỏ lỡ cơ hội này, nhưng hắn cũng tuyệt đối không phải là một kẻ ngốc.

Nếu đi vào cùng, tuy sẽ có nguy hiểm, nhưng có lẽ sẽ có được một vài lợi ích.

Nhưng nếu bây giờ chọc giận Tần Mặc, một khi đối phương sát tâm nổi lên, vậy thì bọn họ không chỉ mất mạng mà còn không được

gì cả!

Quan trọng hơn là, như vậy có thể tất cả anh em của hắn đều sẽ chết!

Cuối cùng, đội trưởng Trần cũng chỉ có thể chọn im lặng.

Còn Vương Bàn Tử thì lẳng lặng đi đến bên cạnh Tần Mặc.

"Tiểu Tần đồng chí!

Quả là ra tay đẹp đấy!" "Trước đó anh em tôi có lúc còn không nhịn được mà nghĩ." "Cậu làm nghề này có phải là hơi hiền quá rồi không." "Nếu gặp phải bọn ăn vạ thì phải làm sao!" "Bây giờ xem ra lo lắng cho cậu đúng là thừa thãi!" "Chỉ với ánh mắt vừa rồi của cậu!" "Coi như là trực tiếp khiến cho đám người này nhận ra ai mới là chủ." "Tiểu Tần đồng chí, lần này chúng ta có thể yên tâm đi đường của mình rồi." "Chắc là đám người kia cũng không còn mặt mũi nào mà bám theo nữa đâu!" Vương Bàn Tử nói.

"Không, Bàn Tử, lời tôi nói lúc nãy là nói với tất cả mọi người." "Các anh đều ở bên ngoài đợi tôi." "Đoạn đường tiếp theo, một mình tôi đi là được rồi." Tần Mặc quay sang nói với Vương Bàn Tử.

"Hả?" "Không phải chứ huynh đệ!

Cậu nói thật đấy à?" "Một mình cậu á?" "Lời cậu nói không phải chỉ đơn thuần dùng để dọa bọn chúng thôi sao?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, khó tin nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc ngăn cản đám người Trần lĩnh đội, Vương Bàn Tử có thể hiểu được.

Làm việc chung với những kẻ này thì còn gì gọi là tín nhiệm được nữa.

Nhưng tại sao bây giờ lại loại cả bọn họ ra ngoài?

“Không phải, Tiểu Tần đồng chí, cậu làm tôi hồ đồ quá.” “Hay là cậu chịu khó một chút, giải thích sơ qua cho anh em được không?” Nhưng dù sao thì Vương Bàn Tử vẫn tin tưởng Tần Mặc.

Dù hành vi của Tần Mặc anh không thể nào hiểu được.

Nhưng so với việc chất vấn Tần Mặc.

Anh vẫn ưu tiên chờ đợi Tần Mặc giải thích.

“Bởi vì nơi này giống như chúng ta đã nói lúc trước.” “Thực sự quá nguy hiểm, có quá nhiều thứ không rõ tồn tại.” “Và tôi có một cảm giác.” “Phương hướng mà tôi sắp đi không hề an toàn.” “Tôi không muốn các anh cùng tôi mạo hiểm.” Tần Mặc chậm rãi giải thích: “Thứ hai là một loại cảm giác.” “Kể cả đến bây giờ, tôi cũng không biết phía trước rốt cuộc còn có nguy hiểm gì.” “Nhưng tôi có một cảm giác.” “Phía trước rất có khả năng chính là chân tướng chúng ta cần tìm.” “Điều này cũng có nghĩa đây có thể là tình huống gần với nguy hiểm nhất.” “Đương nhiên, đây không phải là không tin tưởng các anh.” “Ngược lại, chính vì tôi tin tưởng các anh.” “Tôi mới muốn các anh ở lại bên trên.” “Đầu tiên anh cũng hiểu rõ, chúng ta đã không thể tin tưởng Trần lĩnh đội.” “Trong cục diện sống chết chưa rõ thế này, chúng ta tuyệt đối không thể mang theo một nhân tố không xác định như vậy cùng hành động.” “Nếu như chỉ để bọn họ ở lại bên trên, chúng ta cũng sẽ không an toàn.” “Nếu bọn họ giở trò gì sau lưng chúng ta.” “Thì chẳng khác nào trực tiếp cắt đứt toàn bộ đường lui của chúng ta.” “Chuyện này chúng ta nhất định phải tránh.” “Cho nên tôi để các anh ở lại đây cũng là để chừa cho mình một đường lui.” “Tôi không tin bọn họ, chẳng lẽ còn không tin các anh sao?” “Có các anh ở trên, tôi mới có thể yên tâm xử lý mọi chuyện sau đó.” “Bàn Tử, lần này tôi có thể bình an vô sự hay không, không chỉ phụ thuộc vào thứ bên trong này có bản lĩnh gì.” “Mà quan trọng hơn là các anh có thể giữ được phía sau lưng cho tôi hay không.” Nói về việc nắm bắt

tâm lý của Vương Bàn Tử.

Tần Mặc tự nhận mình đã có thể nắm rõ mười mươi.

Đặc điểm lớn nhất của Vương Bàn Tử là trọng nghĩa khí.

Vậy nên có những lúc muốn khuyên anh ta điều gì đó, chỉ cần cho anh ta biết làm như vậy có thể bảo vệ được anh em của mình.

Anh ta tự nhiên sẽ không chút do dự mà làm theo.

Lúc này cũng vậy.

Những lời này của Tần Mặc lập tức xóa tan mọi nghi ngờ của Vương Bàn Tử, không những thế.

Còn khiến Vương Bàn Tử lập tức trở nên kiêu ngạo.

Anh hít sâu một hơi.

Ra vẻ tự hào.

“Anh cứ yên tâm đi huynh đệ!

Nếu anh có việc mình bắt buộc phải hoàn thành, thì cứ yên tâm mà làm!” “Còn chuyện phía sau anh không cần phải lo!” “Có anh em ở đây giữ cho anh!” “Dù là một con ruồi!

Cũng đừng hòng vào được!” Lúc Vương Bàn Tử nói những lời này, hoàn toàn không có ý định hạ thấp giọng một chút nào.

Cũng chẳng thèm quan tâm bên Trần lĩnh đội có nghe thấy hay không.

Mà trên mặt đám người Trần lĩnh đội cũng không nhìn ra bất kỳ thay đổi nào.

Tần Mặc lại ra hiệu bằng mắt với Trương Kỳ Lân.

Trong khoảnh khắc hai người nhìn nhau, Tần Mặc cũng nhận ra Trương Kỳ Lân đã nghĩ đến cùng một chuyện với mình.

Trương Kỳ Lân tiến lên vỗ vai Tần Mặc nói: "Đừng quá cố sức." Tần Mặc gật đầu, rồi đi về phía cuối hành lang dài.

Căn phòng dài vốn đầy quái vật, trong khoảnh khắc này tất cả mọi thứ đều biến mất.

Dù không có quái vật không phải là chuyện xấu.

Nhưng ở nơi không thấy điểm cuối cả phía trước lẫn phía sau này, đi lại trong thời gian dài, sự dày vò đó thậm chí còn mãnh liệt hơn nhiều so với lúc gặp quái vật thông thường.

Đi được một đoạn, Tần Mặc quay đầu lại.

Lúc này phía sau đã không còn thấy bóng dáng của đội ngũ nữa.

Trong môi trường ngột ngạt gần như không có không khí này.

Ngay cả Tần Mặc cũng không khỏi cảm thấy một trận khó chịu.

Anh thật khó tưởng tượng nếu lúc này người đi ở đây là Bàn Tử và những người khác thì sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Chương 1365

Nhưng Tần Mặc không có nhiều sức lực để cảm nhận sự ngột ngạt xung quanh.

Anh vừa đi xuyên qua căn phòng này.

Đồng thời còn phải duy trì cảnh giác đầy đủ.

Dù sao thì cuồng phong đã cuốn đi tất cả quái vật chỉ là hiện tượng mà họ nhìn thấy trước mắt.

Còn chân tướng thật sự là gì?

Chuyện này trước khi thực sự nhìn thấy thì không ai dám lơ là.

Rất nhanh, một cơn gió lạnh buốt từ trước mặt Tần Mặc thổi vào mặt anh.

Tần Mặc khẽ nhíu mày.

Cái lạnh này không đơn thuần là nhiệt độ.

Đây hoàn toàn là một loại tác động trực tiếp vào tâm lý con người.

Nếu thật sự phải tìm một cách nói để hình dung nó.

Thì đó chính là cái lạnh đại diện cho sự chết chóc.

Mức độ lạnh lẽo đó, ngay cả hầu hết các lăng mộ vạn người cũng không thể sánh bằng.

"Rốt cuộc là đã chết bao nhiêu người." "Mới có thể chỉ dựa vào khí lạnh mà đạt đến mức độ này." Tần Mặc nhíu chặt mày lẩm bẩm.

"Nếu thật sự là ngươi, thì ta phải làm sao đây?" Trong lúc để lại câu nói này.

Tần Mặc cũng đã thuận lợi đi đến cuối hành lang dài.

Một cánh cửa đá khổng lồ khiến Tần Mặc cũng không khỏi do dự có nên mở ra hay không.

Nhưng sự do dự này không kéo dài bao lâu.

Tần Mặc tiến lên từ từ mở cánh cửa đá ra.

Sau đó nhìn thấy một hàng cầu thang đi xuống.

Tần Mặc đi theo bậc thang đá xuống dưới.

Ở cuối bậc thang đá, anh lại nhìn thấy một cánh cửa đá to lớn.

Phía sau cánh cửa đá này, cái lạnh đại diện cho sự chết chóc so với trước đó lại tăng thêm mấy bậc.

Ngay cả Tần Mặc cũng trong khoảnh khắc chạm vào cửa đá.

Vì cái lạnh bên trong mà vô thức rút tay lại, lùi về sau mấy bước!

"Sát khí mạnh quá." Tần Mặc thầm nghĩ, điều chỉnh lại một chút, rồi tiến lên, đẩy cửa đá ra.

Dù trong lòng đã có chuẩn bị.

Nhưng trong khoảnh khắc cửa phòng được đẩy ra.

Tần Mặc vẫn không nhịn được mà trợn tròn mắt.

Anh bắt đầu thấy may mắn vì ý định một mình đi vào của mình.

Anh tin rằng với cảnh tượng trước mắt này.

E là ngoài Trương Kỳ Lân ra thì bất kỳ ai khác cũng khó mà chấp nhận được.

Không, chỉ trong khoảnh khắc mở cửa, luồng sát khí bùng phát ra.

Ngay cả Tần Mặc cũng cảm thấy trong lòng lạnh buốt.

"Sao lại có nơi như thế này?" Tần Mặc trừng lớn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lúc này anh đang ở trong một cái hố sâu không thấy đáy.

Vì vấn đề môi trường, Tần Mặc hoàn toàn không thể nhìn thấy cảnh tượng bên dưới hố sâu rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng tất cả những điều này đều không quan trọng.

Lúc này, thứ kích thích Tần Mặc nhất chính là một vật khổng lồ trông như tảng đá ở ngay trước mắt.

Thứ đó tỏa ra ánh sáng xanh lam nhạt.

Nhưng những thứ này đều không phải là thứ thu hút Tần Mặc nhất.

Điều khiến anh cảm thấy tim đập thình thịch là anh có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thứ đó vậy mà vẫn đang đập một cách có quy luật!

Như vậy, đó hiển nhiên không phải là một tảng đá bình thường.

Cảm giác đó càng giống như một trái tim!

"Nơi này quả nhiên là trung tâm của mọi chân tướng sao?" Tần Mặc nhìn tảng đá khổng lồ đang đập trước mắt.

Nhíu chặt mày tự nhủ.

Anh quay đầu nhìn bậc thang đá trải dài bên cạnh.

Nơi này dù không phải là địa ngục, nhưng nhìn vào những tình trạng này thì tuyệt đối là một nơi vô cùng tồi tệ.

Thông minh một chút thì nên nhân lúc này rút lui mới là sáng suốt nhất.

Tiếc là lựa chọn này cuối cùng lại không tồn tại với Tần Mặc hiện tại.

Nơi này thực sự quá quỷ dị.

Chương 1366

Nếu tiếp tục ở lại đây.

Tần Mặc tin rằng dù bây giờ họ có thể tạm thời ổn định an toàn trong một khoảng thời gian.

Nhưng dưới ảnh hưởng của sức mạnh trong ngôi làng này.

Bọn họ cuối cùng cũng nhất định sẽ trở thành những thứ giống như con quái vật kia.

Anh bây giờ đã có thể cảm nhận rõ ràng trí nhớ của mình xuất hiện bất thường.

Tin rằng tình hình của những người khác chỉ tệ hơn mình.

Điều này cũng cho thấy Tần Mặc đã không còn thời gian để tiếp tục chờ đợi.

Đồng thời Tần Mặc còn có một việc mình bắt buộc phải xác nhận.

Men theo bậc thang đá dần đi xuống.

Nhịp tim của Tần Mặc dần dần tăng nhanh.

Anh có một suy đoán, và từ vị trí hiện tại mà xem.

Anh có hơn chín mươi phần trăm chắc chắn về suy đoán của mình.

Nhưng dù chỉ có một phần trăm, anh cũng hy vọng suy đoán của mình là sai.

Trong lúc Tần Mặc đang nghĩ như vậy.

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, Tần Mặc lập tức cảnh giác.

Liền phát hiện một tảng đá khổng lồ ầm ầm rơi từ trên đỉnh đầu

anh xuống!

Tần Mặc nhíu mày, nhanh chóng né về phía trước.

Kết quả là Tần Mặc vừa mới đáp đất, những tảng đá khổng lồ như thể cả trần nhà sập xuống.

Liên tục không ngừng rơi xuống từ trên đỉnh đầu Tần Mặc.

"Sốt ruột rồi sao?" Tần Mặc thầm nghĩ, chân đạp một cái nhanh chóng lao xuống theo bậc thang đá.

Đá tảng liên tục rơi xuống, nhưng lại không hề cản được bước chân của Tần Mặc.

Tuy nhiên rất nhanh, đá tảng rơi xuống không chỉ từ vị trí ban đầu của nó.

Thậm chí còn trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt anh.

Tần Mặc vẫn không hề hoảng loạn, khoảnh khắc này anh đã vận dụng thân pháp của mình đến cực hạn.

Đối mặt với đá tảng rơi xuống, Tần Mặc bật nhảy, trực tiếp dùng vách đá làm bệ đỡ để chạy.

Khi cần thiết thậm chí còn lợi dụng đá tảng đang rơi làm bàn đạp cho mình.

Đúng lúc này, dị biến lại xảy ra!

Ngay khoảnh khắc Tần Mặc đáp đất.

Một tảng đá khổng lồ từ bên cạnh anh lao ra.

Không kịp né tránh, Tần Mặc bị tảng đá đâm trúng, cả người trực tiếp rơi xuống hố sâu!

Vì kết cấu đặc thù của hành lang dài.

Lúc này hố sâu tuy vẫn có một chút khoảng cách với bên ngoài.

Nhưng động tĩnh lớn như vậy, nói bên ngoài hoàn toàn không biết thì đương nhiên cũng không đến mức đó.

“Những chấn động này là sao vậy?” “Chẳng lẽ ngôi làng này còn có động đất nữa à!” Vương Bàn Tử căng thẳng nhìn xung quanh.

“Là bên phía Tần Mặc, xem ra cậu ấy đã gặp phải phiền phức gì đó.” Trương Kỳ Lân nói.

“Chết tiệt!

Không phải chứ, Tiểu Tần đồng chí gặp phải cái gì mà lại có động tĩnh lớn như vậy!” Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng.

Đối với điều này, Trương Kỳ Lân cũng chỉ có thể lắc đầu.

“Không phải!

Này Tiểu Ca!

Anh đừng cứ ở đây mãi thế!” “Nếu Tiểu Tần đồng chí thật sự gặp phải phiền phức gì!” “Thì chắc chắn là anh cũng qua đó giúp một tay sẽ tốt hơn chứ!” Vương Bàn Tử lo lắng nói.

“Không được.” Trương Kỳ Lân vẫn dứt khoát từ chối.

“Không phải chứ!

Tiểu Ca!

Đã lúc này rồi anh còn câu nệ cái gì mà Tiểu Tần đồng chí nói cậu ấy đi một mình!” “Trước đó chúng ta cũng đâu có biết bên trong rốt cuộc là cục diện gì!” “Nhưng bây giờ đã biết là có nguy hiểm!” “Chúng ta chắc chắn phải lên kế hoạch lại chứ!” Vương Bàn Tử điên cuồng gãi gáy, lo lắng nói.

Anh không biết Tần Mặc và Trương Kỳ Lân rốt cuộc đang kiên trì cái gì.

Anh chỉ biết nếu Tần Mặc thật sự gặp nguy hiểm.

Bọn họ không nhanh chóng làm gì đó!

Tần Mặc sẽ xong đời!

Vậy thì tất cả bọn họ đều xong đời!

“Tôi biết anh lo lắng cái gì!

Không phải là đám người này sao!” “Tiểu Ca!

Chương 1367

Anh cứ yên tâm đi!" "Đừng thấy đám người này đông!

Nhưng loại chỉ biết ăn hôi này Bàn Gia tôi căn bản không thèm để vào mắt!" "Mặc kệ bọn chúng có bao nhiêu người!

Một mình anh đây cũng có thể xử lý được!" Vương Bàn Tử vội vàng nói.

"Không liên quan đến họ." Trương Kỳ Lân thấp giọng nói: "Bên ngoài này cũng không an toàn." Trương Kỳ Lân nói xong.

Thậm chí không đợi Vương Bàn Tử đặt câu hỏi.

Trong rừng cây đột nhiên truyền đến một tiếng gầm rú cực lớn!

Lần này trực tiếp dọa cho tất cả mọi người có mặt giật nảy mình.

Bây giờ họ đang ở trong trạng thái thần kinh căng như dây đàn!

Hoàn toàn không chịu nổi sự dày vò như thế này!

"Chết tiệt!

Sao thế!" "Còn có thứ chết tiệt gì nữa vậy!" Vương Bàn Tử lo lắng la lên.

Ngay sau đó liền thấy một bóng người từ trong rừng cây bay ra!

Ánh mắt của tất cả mọi người lập tức chuyển qua đó!

Đều dùng tốc độ nhanh nhất giơ súng lên chuẩn bị chiến đấu!

Tuy nhiên đợi đến khi thứ đó rơi xuống đất, mọi người mới phát hiện thứ bay ra chính là con sói đã vây công họ trước đó.

Hơn nữa con sói này trước khi rơi xuống đất thực ra đã chết rồi.

"Lại có chuyện gì nữa đây?" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, đầy

vẻ khó hiểu nói.

Kết quả là không đợi anh phản ứng lại.

Tiếng gầm rú cực lớn lại truyền đến.

Tim của mọi người lập tức thắt lại!

Đợi đến khi họ lại nhìn về phía rừng cây.

Một bóng dáng to lớn đang lao ra với một thế như muốn hủy diệt tất cả.

Cú va chạm này họ có phần quen thuộc, đó không phải chính là tư thế của con gấu khổng lồ lúc đó sao!

Quả nhiên, đợi đến khi bóng dáng đó lao ra khỏi rừng cây, mọi người lập tức nhìn thấy bóng dáng khổng lồ trước mắt.

Chỉ là khi nhìn thấy thứ này, tim của mọi người cũng lập tức nhảy lên đến cổ họng.

Bởi vì thứ trước mắt lúc này rõ ràng khác với trước đó.

Đôi mắt nó hung hãn, tựa như đã rơi vào điên cuồng!

Lúc này căn bản không cần năng lực cảm ứng gì cả.

Một con gấu khổng lồ đang lăm le xuất hiện trước mặt.

Điều này vốn dĩ đã là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Chưa kể lúc này trong miệng nó còn đang cắn ngang hông một con sói.

Những giọt máu tươi không ngừng nhỏ xuống và con sói đã không còn động tĩnh trong miệng, cái nào mà không đang giải thích sự khát máu của con quái vật này.

"Thứ này bị sao vậy?" "Sao đột nhiên lại như phát điên thế?" "Chẳng lẽ là do động tĩnh vừa rồi?" Vương Bàn Tử giơ súng nhắm

vào con gấu khổng lồ trước mắt, lòng còn sợ hãi nói.

Trương Kỳ Lân không trả lời, chỉ siết chặt chuôi đao, chú ý nhất cử nhất động của con gấu khổng lồ trước mắt.

"Đúng rồi!" "Thứ này sẽ không làm hại miếu Sơn Thần!" "Nhanh!

Chúng ta mau lui vào miếu Sơn Thần!" "Chỉ cần trốn vào trong!

Chúng ta sẽ an toàn!" Vương Bàn Tử vội vàng hô lên.

Phải nói rằng đám người Trần lĩnh đội quả nhiên là một đội lính đánh thuê coi trọng tính mạng hơn.

Khi nhìn thấy gấu khổng lồ xuất hiện.

Cái bóng ma tâm lý vì tổn thất thảm trọng do con gấu khổng lồ trước đó gây ra khiến tất cả bọn họ đều chết lặng tại chỗ, không dám cử động.

Nhưng khi nghe Vương Bàn Tử nhắc đến miếu Sơn Thần.

Tất cả mọi người đều dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía miếu Sơn Thần.

Khoảnh khắc này họ đâu còn giống một đội ngũ.

Mỗi người chỉ lo cho sống chết của mình!

Thậm chí có mấy người còn không đợi người khác có phản ứng gì đã lao vào trong miếu Sơn Thần.

"Đừng vào trong!" Trương Kỳ Lân cũng hiếm khi lớn tiếng hét lên với họ.

Tuy nhiên đám người này một khi đã rơi vào điên cuồng, thậm chí cả lĩnh đội và đồng đội cũng không thèm để ý, làm sao còn nghe lọt lời của Trương Kỳ Lân.

Tất cả mọi người vẫn không quay đầu lại mà lao về phía miếu

Sơn Thần.

Thậm chí còn có người quay đầu lại chế nhạo Trương Kỳ Lân: "Anh có năng lực thì không cần quan tâm đến thứ này!" "Chúng tôi không được!" "Anh lợi hại như vậy!

Thì mau đi ngăn cản thứ này đi!" "Con quái vật này căn bản không phải sức mạnh của con người có thể sánh được!" "Anh muốn đi chết đó là tự do của anh!" "Chúng tôi không ngu như vậy!" "Ôi trời ơi!" "Lũ khốn kiếp các người!" "Tiểu Ca nhà tôi, Tiểu Tần đồng chí vẫn luôn cứu các người!" "Các người lại có thái độ như vậy sao!" Cơn giận của Vương Bàn Tử lập tức bùng lên.

Quay sang đám người đó mà chửi mắng.

Nhưng trước mặt nguy hiểm, ai còn quan tâm đến những thứ này?

Chương 1368

"Vốn dĩ là vậy!" "Chỉ có mạng sống là quan trọng nhất!" "Dù thế nào, chúng ta cũng nhất định phải bảo toàn mạng sống!" "Nhìn con súc sinh kia đi!

Nó căn bản đã điên rồi!" "Chúng ta làm sao có thể tiếp tục ở bên ngoài!" "Chẳng lẽ đợi nó đến giết chúng ta sao!" "Các người có thực lực đó!

Các người lợi hại!

Muốn đánh một trận với con quái vật này!

Đó là tự do của các người!" "Chúng tôi không có ý định này!" "Ngu ngốc." Trương Kỳ Lân thấp giọng nói.

Hầu như ngay khi lời của Trương Kỳ Lân vừa dứt.

Cả miếu Sơn Thần đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Trong nháy mắt đã trực tiếp sụp đổ!

Tốc độ nhanh đến mức, bất cứ ai lao vào miếu Sơn Thần căn bản là không có một chút cơ hội nào để trốn thoát đã bị chôn vùi bên trong!

Còn những người chưa kịp lao vào lúc này thì đã sững sờ ngây ngốc.

Rõ ràng tất cả những chuyện này xảy ra quá đột ngột.

Từ một nguy hiểm xuất hiện, đến nguy hiểm tiếp theo gần như nối tiếp không kẽ hở.

Mọi người căn bản không có một chút phản ứng dư thừa nào!

"Đây!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Trần lĩnh đội đương nhiên cũng nằm trong số những người muốn lao vào miếu Sơn Thần.

Lúc này nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng bị dọa không nhẹ!

Cả người kinh ngạc nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

"Trương tiên sinh, anh đã sớm biết rồi sao!" Trần lĩnh đội kinh hãi kêu lên.

"Đoán được." Trương Kỳ Lân thản nhiên nói.

"Làm gì!" "Bàn Gia nói cho các người biết, lần này các người đừng có nghĩ đến chuyện lại đổ lỗi cho anh em chúng tôi!" "Anh em chúng tôi đã sớm nói với các người là đừng qua đó!" "Là đám ngốc các người tự mình ngu!

Không nghe!

Trách ai!" Vương Bàn Tử lập tức chắn trước mặt Trương Kỳ Lân.

"Miếu Sơn Thần là nơi con gấu tu hành." "Chỉ cần miếu Sơn Thần còn, con gấu sẽ vì ảnh hưởng của sức mạnh miếu Sơn Thần mà giữ được bản tâm tu hành." "Nó có thể vì có kẻ xâm nhập mà trở nên hung hãn." "Nhưng sẽ không cuồng loạn." "Vậy thì nếu đã con gấu này đã rơi vào cuồng loạn." "Chỉ có thể nói Sơn Thần hoặc miếu Sơn Thần đã xảy ra chuyện gì đó." "Trong tình huống này, miếu Sơn Thần không thể an toàn được." Trương Kỳ Lân thấp giọng nói.

Đám người Trần lĩnh đội lúc này mới ý thức được mình trước đó rốt cuộc đã phạm phải sai lầm gì.

Lúc này nhìn miếu Sơn Thần đã sụp đổ và những người anh em đã chết ở bên trong.

Trong lòng Trần lĩnh đội dù có hối hận đến đâu cũng vô ích.

“Chết tiệt!

Vậy nếu thật sự là miếu Sơn Thần có vấn đề!” “Vậy thì bên Tiểu Tần đồng chí chẳng phải cũng rất nguy hiểm sao!” Vương Bàn Tử lập tức nghĩ đến: “Tiểu Ca!

Bây giờ càng không thể do dự nữa!” “Anh mau đi giúp cậu ấy đi!” “Bây giờ tôi càng không thể đi.” Trương Kỳ Lân trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử còn đang định hỏi một câu tại sao.

Liền nghe thấy từng tràng gầm gừ.

Lòng Vương Bàn Tử lập tức chùng xuống.

Trong lòng dường như cũng đã có một câu trả lời.

Anh từ từ quay đầu lại.

Quả nhiên nhìn thấy cùng với sự sụp đổ của miếu Sơn Thần, biểu cảm của con gấu rõ ràng trở nên hung hãn hơn!

Đôi mắt đỏ ngầu đó đâu còn bóng dáng của một con gấu tu hành.

Ngay giây tiếp theo.

Miệng lớn của con gấu dùng sức.

Trực tiếp cắn con sói trong miệng thành hai đoạn.

Sau đó gầm lên một tiếng.

Khí thế hung mãnh đó phảng phất như muốn nghiền nát mọi thứ xung quanh.

Tim của mọi người cũng trong tiếng gầm này mà lập tức thót lên đến cổ họng.

Ai cũng biết, con quái vật này đã không thể ngồi yên được nữa.

Nó chắc chắn sẽ có hành động gì đó!

Quả nhiên, ngay giây tiếp theo.

Con gấu một chưởng đập xuống đất, sau đó phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Trong nháy mắt, con gấu đã lao về phía đội ngũ với tốc độ cực nhanh.

“Con súc sinh này điên rồi!” Vương Bàn Tử kinh hãi hét lên.

Vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất rút súng ra định ra tay!

Trương Kỳ Lân thì một bước lao lên.

Hắc Kim Cổ Đao thuận thế vung ra, một chiêu Bạt Đao Trảm trực tiếp chém vào trán con gấu.

Nói về chiêu Bạt Đao Trảm của Trương Kỳ Lân, những người khác chưa từng thấy.

Chương 1369

Nhưng Vương Bàn Tử thì không biết đã thấy bao nhiêu lần rồi.

Trước đây bất kể là Tống Tử hay là yêu ma quỷ quái gì khác.

Đều không thể qua được một hiệp dưới chiêu Bạt Đao Trảm của Trương Kỳ Lân.

Nhưng lần này.

Chiêu Bạt Đao Trảm của Trương Kỳ Lân chém vào đầu con gấu.

Vậy mà chỉ ngăn cản được hành động của con gấu.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, nhát chém này vậy mà còn không thể để lại một vết thương nào trên người con gấu.

"Chết tiệt!

Con súc sinh này mạnh đến vậy sao!" Vương Bàn Tử không nhịn được kinh ngạc kêu lên!

Trương Kỳ Lân cũng nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với con gấu.

Nếu nói có tin tức tốt gì.

Thì đó là sau cú đánh này.

Mục tiêu của con gấu đã chuyển sang Trương Kỳ Lân.

Nếu người khác rơi vào cái hố sâu không thấy đáy này.

Thì chắc chắn chỉ có một đường rơi xuống tầng thấp nhất rồi tan xương nát thịt.

Nhưng người đang bôn ba ở đây lại là Tần Mặc.

Dù có đổi thành người khác là thế cục tất tử.

Anh cũng có đủ bản lĩnh để phá cục.

Trong quá trình rơi tự do trong không trung.

Tần Mặc nhanh chóng xoay người điều chỉnh thân hình, sau đó vung một kiếm cắm vào vách đá.

Phải nói lưỡi kiếm này thật sự sắc bén!

Dù dùng cách này.

Tần Mặc cũng bị trượt xuống một đoạn rất dài.

Thấy mình đã trượt xuống một khoảng cách dài như vậy mà vẫn chưa đến đáy hố.

Trong lòng Tần Mặc cũng không khỏi thắt lại.

Với độ sâu thế này, nếu không phải mình còn có thủ đoạn như vậy.

Nếu thật sự rơi xuống đáy.

Sợ rằng ngay cả mình cũng lành ít dữ nhiều.

Tần Mặc mượn lực từ lưỡi kiếm đu người, sau đó dùng sức một lần nữa đưa mình lên bậc thang đá.

Khoảnh khắc đáp đất, Tần Mặc vẫn cảnh giác xung quanh.

Nếu tất cả mọi thứ vừa rồi không phải là do mình vô tình kích hoạt cơ quan.

Thì khả năng cao là chủ nhân của nơi này đang đối phó với mình.

Liên tưởng đến tảng đá khổng lồ như trái tim đã thấy trước đó.

Tần Mặc biết tiếp theo mình phải cẩn thận hơn nữa.

Nếu thứ như vậy dưới sự khống chế của chủ nhân mà đến thêm vài lần nữa.

Sợ rằng ngay cả Tần Mặc cũng không chống đỡ nổi!

Nhưng nói cũng lạ.

Kể từ khi Tần Mặc an toàn đáp đất.

Cả cái hố sâu như thể bị đóng lại hoàn toàn.

Tất cả các cơ quan đều dừng hoạt động vào khoảnh khắc này.

Đây tuy là một biểu hiện an toàn.

Nhưng Tần Mặc không dám vì thế mà lơ là cảnh giác.

Ai biết được chủ nhân đứng sau tất cả những chuyện này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nếu hắn muốn mình lơ là cảnh giác.

Rồi sau đó ra tay với mình thì sao?

Lại đi thêm một đoạn.

Trong lòng Tần Mặc đột nhiên run lên.

Một luồng khí lạnh không tên từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu!

Tần Mặc lập tức nhíu chặt mày.

Cảm giác lúc này không phải là sự cảnh giác trước khi nguy hiểm ập đến.

Đó rõ ràng là một loại áp lực nặng nề tượng trưng cho cái chết!

Tần Mặc trong lòng hiểu rõ!

Chương 1370

Mình đã rất gần đáy hố.

Và cái lạnh chết chóc mà anh cảm nhận được chắc chắn là đến từ những người bị quấn vào nhau thành quái vật kia!

Tần Mặc hít sâu một hơi, trong tay đã siết chặt lưỡi kiếm hơn.

Đúng lúc này, Tần Mặc cũng nhận được thông báo từ hệ thống: 【Đinh, ký chủ có muốn mở nhiệm vụ phụ tuyến, chân tướng thôn trang không!】 Nghe đến đây, Tần Mặc biết mình quả nhiên đã vô hạn tiếp cận chân tướng.

Anh không chút do dự lựa chọn mở.

Cũng cùng lúc đó, Tần Mặc đã đến đáy hố.

Anh bước một bước xuống, thứ anh giẫm lên không phải là mặt đất nên có.

Mà là một thứ mềm mềm.

Tần Mặc nhíu mày, anh tự nhiên đã nghĩ ra thứ mình đang giẫm lên rốt cuộc là gì.

Dự cảm không lành trở nên ngày càng mãnh liệt.

Trong lòng Tần Mặc đã có một cảm giác.

Nơi mình đang ở e rằng còn tồi tệ hơn mình tưởng tượng!

Tần Mặc giẫm lên phần mềm oặt như thịt người này mà từ từ đi.

Anh cảnh giác tất cả động tĩnh xung quanh.

Rất nhanh đã đến ngay bên dưới trái tim đó.

Sau khi dừng lại một lúc tại chỗ.

Tần Mặc không nhịn được thở dài nói: “Lão bằng hữu, nếu tôi đã đến đây rồi.” “Chúng ta tiếp tục trốn trốn tránh tránh cũng không có ý nghĩa gì nữa nhỉ?” Đứng trong một cái hố sâu như vậy mà tự nói chuyện một mình, nếu có người khác ở đây.

Chắc chắn sẽ nghĩ Tần Mặc có phải đã sinh ra ảo giác gì đó không.

Hoặc là đã bị kích thích gì đó.

Và một khi họ nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Thì một giây sau, họ nhất định sẽ vì âm thanh vang vọng trong hố sâu mà bị dọa đến không biết phải làm sao.

“Ha ha ha ha!

Quả nhiên là ngươi, chàng trai trẻ!” “Không ngờ qua nhiều năm như vậy, ngươi vẫn còn nhớ ta!” Âm thanh này Tần Mặc và họ quả thật quá quen thuộc.

Dù sao thì không lâu trước đó.

Họ mới vừa cùng chủ nhân của giọng nói này kề vai chiến đấu!

“Đừng quên lúc đầu chúng ta là xuyên không về quá khứ.” “Nói là đã qua ngàn năm, nhưng chẳng qua chỉ là một khoảnh khắc.” “Nói ngạc nhiên thì phải là tôi mới đúng.” “Đối với chúng ta là một khoảnh khắc, nhưng đối với ngươi lại là cả ngàn năm thực sự.” “Ngươi vậy mà vẫn còn nhớ được ta?” Tần Mặc hừ lạnh một tiếng nói.

Dù đến bây giờ, chính chủ vẫn chưa xuất hiện.

Nhưng thông qua âm thanh này và ngữ khí nói chuyện của đối phương, Tần Mặc đã hoàn toàn xác định hắn chính là vị Sơn Thần mà mình đã gặp khi xuyên không về quá khứ.

Vốn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại người bạn đồng hành, lại có

thể gặp lại sau ngàn năm.

Đây vốn dĩ nên là một chuyện đáng mừng.

Nhưng khi Tần Mặc nói chuyện với đối phương lại hoàn toàn không nghe ra được cảm xúc như vậy.

Thậm chí còn ẩn chứa một chút địch ý.

Sơn Thần tồn tại cả ngàn năm làm sao lại không nghe ra những điều này.

Chỉ là lúc này hắn không vì thái độ thay đổi của Tần Mặc mà biểu hiện ra chút bất mãn nào.

Giọng nói như cũ của hắn lại vang lên: "Làm sao dễ quên như vậy được." "Ngàn năm, ta đã tồn tại ở nơi này cả ngàn năm." "Những người gặp được không phải là tình cờ đi vào đây." "Thì cũng là những kẻ một lòng muốn rời khỏi đây." "Hoặc là một số kẻ trộm cắp vặt vãnh." "Người như ngươi ta chưa từng gặp lại, ngươi nói làm sao lại có thể nói quên là quên được?" "Nhưng dù sao cũng đã qua ngàn năm." "Dù là ký ức sâu sắc đến đâu cũng có phần phai nhạt." "Cho nên ta vừa rồi mới nghĩ đến việc thử ngươi một chút như vậy thôi mà?" "Ngươi đúng là gan thật." "Ngươi không nghĩ đến lỡ như ta phản ứng không kịp thì xong đời rồi sao." Tần Mặc cười lạnh nói.

"Người khác không hiểu thân thủ của ngươi, ta làm sao lại không biết?" "Nếu ngươi thật sự dễ dàng xảy ra chuyện như vậy." "Chỉ có thể nói ngươi không phải là cậu ấy." Sơn Thần lại tỏ ra vô cùng tin tưởng Tần Mặc.

"Có thể được một vị thần tin tưởng như vậy, đây quả thật là vinh hạnh của tôi." Nói xong, vẻ mặt Tần Mặc đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn mấy phần: "Nếu đã là bạn cũ lâu ngày không gặp." "Sao không ra gặp tôi?" "A a a, nói gì vậy!

Ta không phải vẫn luôn gặp ngươi sao?" Sơn Thần tiếp tục cười lớn.

Tần Mặc lập tức chú ý đến khi Sơn Thần cười lớn, vách đá xung quanh vậy mà đều đang rung chuyển theo.

Lòng Tần Mặc lập tức chùng xuống.

Một ý nghĩ mới lập tức nảy ra trong đầu anh!

"Chẳng lẽ cả cái hố sâu này đều là cơ thể hiện tại của ngươi!" Tần Mặc kinh ngạc nói.

"Ha ha ha!

Đúng là không hổ là ngươi!" "Lập tức đã chú ý đến." "Chỉ tiếc là có một chút không đúng." "Cơ thể của ta không chỉ có bấy nhiêu đây." "Nói chính xác thì tất cả mọi thứ trong cả ngôi làng này đều là một bộ phận trên cơ thể ta!" Sơn Thần lập tức cười lớn.

Đá xung quanh cũng rung chuyển dữ dội hơn!

"Cả cái thôn này!" Lời của Sơn Thần quả thật khiến Tần Mặc giật mình một phen!

Nhưng sự kinh ngạc đó cũng chỉ là thoáng qua!

Rốt cuộc, khi quyết định tiến vào đây, Tần Mặc đã chuẩn bị sẵn tâm lý để chấp nhận một vài khả năng có thể xảy ra.

"Chuyện này thật sự khiến tôi có chút bất ngờ đấy!

Từ lúc chúng tôi rời đi cho đến bây giờ, rốt cuộc anh đã gặp phải chuyện gì, lại có thể khiến anh thay đổi lớn đến như vậy!" Tần Mặc cũng không định tiếp tục dây dưa với Sơn Thần nữa, dứt khoát hỏi thẳng những nghi vấn của mình.

"Nhiều lắm." Sơn Thần phát ra một tiếng ngâm trầm thấp, phảng phất như từ giây phút này, hắn đã chìm vào hồi ức.

“Còn nhớ kẻ mà chúng ta đã liên thủ đối phó lúc đó không?

Chương 1371

Khi đó, các ngươi vì giúp ta hồi phục sức mạnh mà đã phá hủy trận pháp của hắn.

Nhưng lúc đó các ngươi chỉ phá được bốn trong sáu pháp trận của hắn, vẫn còn lưu lại hai nơi.

Sau khi các ngươi rời đi, ta nhìn ngôi làng trống rỗng, cảm giác trống trải đó lại một lần nữa xuất hiện.

Ta nhớ quá khứ biết bao.

Khi xưa, không ai rời khỏi ngọn núi này, tất cả mọi người đều ở lại đây.

Đó mới là dáng vẻ của ngôi làng mà ta yêu thích nhất.

Thật ra, từ trước đến nay ta luôn hy vọng ngôi làng có thể có thật nhiều người, mọi người cùng nhau tương trợ, giải quyết hết khó khăn này đến khó khăn khác, mãi mãi là người một nhà.

Nhưng ta không thể ngăn cản mọi người rời đi.

Cho đến khi kẻ đó xuất hiện.

Chúng ta hãy nói tiếp về hai trận nhãn còn lại đi.

Ta nảy ra một ý tưởng, nếu trận pháp của hắn có thể đưa người vào ngôi làng này, vậy ta có thể thử tiếp tục vận dụng trận pháp này không?

Có sức mạnh của trận pháp này, liệu có thể khiến ngôi làng này tiếp tục phồn vinh không?

Nói là chỉ còn hai trận nhãn, trận pháp dường như không thể làm được điều đó.

Nhưng ta không phải con người!

Nếu lợi dụng hai trận nhãn này, cộng thêm thần lực của ta, có lẽ sẽ làm được thì sao?

Chuyện này ta đã thử rất lâu, phải nói rằng muốn thực hiện được thật sự quá khó.

Nhưng sau đó ta nghĩ ra một cách.

Ta dùng kim thân của ta làm hạt nhân!

Rồi thông qua thần lực của ta để thu hút bọn họ.

Như vậy, kim thân cộng với thần lực, biết đâu sẽ thực hiện được!

Đây đương nhiên là một canh bạc.

Mỗi lần ta muốn thay đổi hiệu quả của trận pháp, chỉ dùng hai trận nhãn để cưỡng ép khởi động, đều sẽ gây tổn hao thần lực của ta.

Lúc đó ta đã tính toán, nếu dùng kim thân của ta làm vật đặt cược, cộng với linh lực lúc bấy giờ của ta, một khi thất bại!

Ta chắc chắn sẽ thần hồn câu diệt!

Rồi ngươi đoán xem sao!

Ta thành công rồi!

Chuyện tưởng chừng như không thể lại thực hiện được!

Có lẽ trời cao cũng đang thương xót cho vị thần đáng thương như ta!

Kim thân của ta cộng với thần lực của ta!

Ta không chỉ tạo ra ngôi làng mới này!

Ta khiến tất cả những người đến gần ngôi làng này đều tiến vào bên trong!

Còn khiến ngôi làng này trở thành thân thể mới của ta!

Thế nào!

Chàng trai trẻ!

Đây có phải là một hành động phi thường lợi hại không!" Giọng của Sơn Thần ngày càng lớn, ngữ khí dần trở nên dồn dập!

Cả người cũng rõ ràng dần rơi vào điên cuồng!

Tần Mặc tuy không nhìn thấy biểu cảm hiện tại của Sơn Thần, nhưng trong đầu anh có thể tưởng tượng ra được.

Ngay cả khi xưa bị Hắc Hồ Tử tính kế, cuối cùng bị Hắc Hồ Tử hại thành ra như vậy, lúc thuận lợi báo thù đối phương, Sơn Thần cũng không hề biểu hiện ra sự điên cuồng đắc ý thế này.

Anh từng nghĩ thần cũng có tư tâm.

Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng, thần lại có thể tư tâm đến mức như một con quái vật thế này!

"Vậy những người đó đều là do ngươi tạo ra sao?" Tần Mặc trầm giọng nói.

"Không sai, sau khi có được sức mạnh này, ta đã giữ những người tiến vào ngôi làng ở lại đây!

Nhưng cho dù là kim thân cộng với thần lực của ta, muốn thu hút người tới cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Thêm vào đó, lúc ta thử nghiệm trước đây đã thất bại quá nhiều lần.

Đợi đến khi ta thành công thu hút được người tới, ngôi làng đã đổ nát không chịu nổi!

Ta vốn định dùng sức mạnh của mình để khôi phục ngôi làng,

nhưng rất đáng tiếc, sức mạnh còn lại của ta đã không đủ để hoàn toàn khôi phục nó.

Đúng lúc này ta phát hiện, những người tiến vào ngôi làng này, vì mối liên hệ với sức mạnh của ta, sẽ dần quên mất lý do mình đến đây.

Bọn họ sẽ dần dần trở thành một phần của ngôi làng này!

Đây đương nhiên là điều ta muốn thấy nhất.

Đã trở thành một phần của ngôi làng, vậy thì cống hiến cho ngôi làng này chẳng phải là lẽ dĩ nhiên sao?

Cho nên ta để bọn họ ở lại, dùng chính đôi tay của mình để xây dựng làng!

Nhưng sau đó ta lại phát hiện một chuyện.

Chương 1372

Tuổi thọ của con người thật sự quá ngắn!

Rất nhiều lúc, người vào có thể chỉ một hai năm đã chết đi.

Cứ như vậy, ta chỉ càng chìm sâu vào cô tịch.

Cho nên ta đã tăng cường sức mạnh của mình!

Ta thay đổi cơ thể bọn họ!

Đồng thời cũng thay đổi tuổi thọ của bọn họ!

Ta để bọn họ tồn tại ở đây lâu hơn với một hình thái mới!

Đó chính là dáng vẻ mà ngươi đã thấy!" Tần Mặc lại lần nữa nhớ lại dáng vẻ quỷ dị của con quái vật đó!

"Hình dạng đó còn được coi là người sao?" Tần Mặc trầm giọng hỏi.

Ánh mắt anh đã dần trở nên hung hãn, rõ ràng, đối với chuyện này, cơn giận của Tần Mặc đã dần tăng lên theo lời giải thích của Sơn Thần.

Cảm giác như đã sắp đạt đến điểm giới hạn!

"Không được, bởi vì ta đã cho bọn họ tuổi thọ mà con người không thể có!

Ngươi nghĩ rằng hình thái đó chỉ đơn thuần là dính vào nhau sao?

Đó là một hình thái thuần túy hơn!

Ta để bọn họ trở thành một thể, đồng thời cũng để tuổi thọ của họ nối liền với nhau.

Như vậy, tuổi thọ của họ có thể kéo dài vô hạn!

Vậy thì họ có thể mãi mãi ở lại trong ngôi làng này, không phải sao!

Người bạn cũ, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy đây là một việc vô cùng thiên tài sao!

Chuyện này là điều mà con người không thể làm được!

Là chuyện chỉ thuộc về vị thần như ta mới có thể thực hiện được!" Giọng của Sơn Thần đã ngày càng điên cuồng.

Hiện tại Tần Mặc cảm thấy Sơn Thần này quá xa lạ.

Anh thật sự không biết đây có còn phải là người đồng đội đã kề vai chiến đấu mà anh quen biết hay không.

"Vậy sau khi bọn họ xây xong nhà thì sao?

Nếu bọn họ đều là dân làng mà ngươi muốn giữ lại, tại sao lại để họ biến mất?" Tần Mặc đã siết chặt nắm đấm.

Cơ thể anh đang dần run rẩy.

Một luồng sát ý cũng dần không thể kìm nén mà sắp bùng phát ra.

Khi đặt ra câu hỏi này, trong lòng Tần Mặc thực ra đã nghĩ đến vô số câu trả lời.

Anh đang dùng cách này để kiềm chế cảm xúc của mình, để tự nhủ rằng người bạn cũ này tuy vì một vài nguyên nhân đã thay đổi rất lớn, nhưng vẫn chưa đến mức từ thần hoàn toàn sa đọa thành ác quỷ.

"Sao vậy người bạn cũ, khí tức của ngươi trở nên vô cùng cuồng bạo.

Có chuyện gì khiến ngươi không vui sao?" Sơn Thần lại như không có chuyện gì xảy ra mà nói.

"Trả lời câu hỏi của tôi trước." Tần Mặc nói chuyện đã gần như

ngắt quãng.

Thật sự là vì lúc này lửa giận trong lòng anh đã sắp đến điểm giới hạn.

Dù chưa nhận được câu trả lời từ người bạn cũ này, anh cũng cảm thấy mình sắp không nhịn được mà bùng nổ.

"Muốn duy trì ngôi làng rất mệt." "Ta cần có đủ năng lượng để giúp ta duy trì!" Sơn Thần dùng một giọng điệu dĩ nhiên nói.

"Cho nên ngươi để những người bị ngươi cưỡng ép cải tạo thành dân làng này bị buộc phải đến cái nơi chết tiệt này, trở thành dưỡng chất cung cấp năng lượng cho ngươi, phải không?" Tần Mặc trầm giọng hỏi.

Lúc này, Tần Mặc đã dần hiểu ra cảm giác kỳ quái mà mình cảm nhận được là gì.

Còn có sát khí tử vong nồng nặc mà anh cảm nhận được sau khi đến đây!

Anh thậm chí đã nghĩ đến dưới chân mình lúc này e rằng không phải là mặt đất gì cả!

"Người bạn cũ, cách nói này của ngươi không đúng rồi.

Sao có thể gọi là cưỡng ép chứ?

Ngươi quên rồi sao!

Ta là Sơn Thần của ngôi làng này!

Là người bảo vệ của bọn họ!

Là sự tồn tại mà họ kính yêu nhất trên thế gian này!

Trong ngôi làng này, họ sẽ không bị thế giới bên ngoài can nhiễu.

Và ta cũng sẽ cho họ cảm giác an toàn tuyệt đối.

Ta là tất cả của họ, họ vì người mà mình tôn kính nhất cống hiến bản thân, có gì sai chứ!" Ngữ khí của Sơn Thần dần trở nên điên cuồng.

Tần Mặc không cảm nhận được hắn có bất kỳ sự áy náy nào đối với hành vi của mình.

Anh chỉ có thể cảm nhận được đối phương coi mọi việc mình làm là lẽ đương nhiên.

Dường như tất cả mọi chuyện đều nên phát triển như vậy!

Đây tự nhiên cũng là khả năng mà Tần Mặc đã liên tưởng đến từ trước.

Anh vốn nghĩ rằng nếu câu trả lời cuối cùng thật sự là như vậy, mình nhất định sẽ bộc phát ngay lập tức.

Chương 1373

Nhưng khi đối phương thật sự nói cho anh biết câu trả lời này, lửa giận trong lòng Tần Mặc lại không bùng phát như anh đã nghĩ.

Biểu cảm của anh dần trở nên lạnh lùng, giọng điệu tuy trở nên bình thản, nhưng sự âm hiểm không chút cảm xúc đó thường mới là thứ khiến người ta cảm thấy sợ hãi nhất.

Sơn Thần không nói tiếp nữa, hiển nhiên cũng đã cảm nhận được bầu không khí quỷ dị toát ra từ trên người Tần Mặc lúc này.

"Vậy nếu chúng tôi cứ ở lại nơi này, cuối cùng cũng sẽ trở thành một phần trong số bọn họ sao?" Tần Mặc dùng giọng điệu bình thản đặt ra nghi vấn của mình.

Sơn Thần đối với điều này cũng chỉ nhàn nhạt đáp lại: "Làm sao có thể!

Chúng ta là những người đã từng chiến đấu cùng nhau.

Dù là ta nghĩ hay là mối quan hệ giữa chúng ta, ngươi sớm đã không còn tồn tại với lập trường của một người ngoài.

Bất kể để ai biến thành như vậy, ta cũng tuyệt đối không thể để ngươi biến thành như vậy!" Tần Mặc có thể nghe ra sự ngạo mạn trong giọng điệu của Sơn Thần.

Rõ ràng đối với Sơn Thần mà nói, cái gọi là sẽ không để mình trở thành một phần trong số đó, đây không phải là một lời hứa với bạn tốt của mình.

Ngay cả đến bây giờ, trong lòng Sơn Thần hắn cũng là kẻ bề trên của Tần Mặc.

Đây không phải là một cuộc đối thoại ngang hàng, mà là Sơn Thần

đang dùng một tư thái cao cao tại thượng để bố thí cho Tần Mặc.

Đến lúc này, Tần Mặc cũng hoàn toàn từ bỏ.

Anh biết, bất kể bây giờ Sơn Thần có dáng vẻ ra sao, nhưng vị Sơn Thần đã kề vai chiến đấu với anh đã không còn nữa.

Lúc này hắn chỉ là một con ác quỷ mang danh Sơn Thần.

"Vậy những người đi cùng tôi thì sao?" Tần Mặc liền hỏi: "Mấy người họ ngươi cũng rất quen thuộc mà?

Chẳng lẽ mấy người họ thì không sao cả sao?" "Chàng trai trẻ, con người không thể tham lam vô độ.

Đây là quy củ của thần, không thể vì chúng ta là bạn tốt mà có thể tùy tiện phá vỡ.

Trong số họ có một người thực lực quả thật cũng rất khá.

Nhưng đặc biệt sở dĩ sẽ đặc biệt, chính là vì nó độc nhất vô nhị.Nếu có thêm một cái tương tự, thì sẽ không còn đặc biệt nữa.Chàng trai trẻ, ngươi là bạn tốt của ta, ta nhất định sẽ để ngươi trở thành người đặc biệt nhất trên thế giới này." Sơn Thần vẫn ở đó kiêu ngạo biểu thị.

"Vậy thì thật đáng tiếc.

Tôi không có lý do gì để chấp nhận sự bố thí của một kẻ xa lạ, càng đừng nói là mối đe dọa từ một kẻ xa lạ." Tần Mặc rút lưỡi đao sắc bén ra, tuy không có lửa giận rõ ràng bùng phát, nhưng sát ý và sự lạnh lẽo trong lời nói đã không thể kìm nén được nữa.

Đó không phải là sát ý đáng sợ bùng phát như ngọn lửa, mà là sâu không lường được như một khu rừng.

Bầu không khí âm lãnh đó phảng phất như cả không gian đều đang lấy Tần Mặc làm trung tâm mà dần trở nên tối tăm.

“Chàng trai trẻ, ngươi làm sao vậy?

Sao đột nhiên lại toát ra sát ý nồng nặc như vậy!” Sơn Thần cũng không có biểu hiện gì quá kỳ lạ.

Giây phút này, Tần Mặc càng thêm chắc chắn suy đoán của mình.

Trong lòng Sơn Thần, thực ra Tần Mặc cũng giống như tất cả những người bên ngoài kia.

Một kẻ xâm nhập bình thường, sắp trở thành dưỡng chất.

Hắn sở dĩ và Tần Mặc lãng phí nhiều nước bọt như vậy, chỉ vì Tần Mặc so với bọn họ có thú vị hơn một chút mà thôi.

“Chỉ là cảm thấy vô cùng đáng tiếc, đây rõ ràng là một đề nghị rất tốt.

Nhưng tôi lại phải từ chối nó.” Tần Mặc nói.

“Tại sao?” Đến đây, Sơn Thần cuối cùng cũng biểu hiện ra một chút kỳ lạ.

Nhưng ai cũng có thể nghe ra được, hắn kỳ lạ chỉ vì Tần Mặc là một con người nhỏ bé, dựa vào cái gì mà dám trực tiếp nói ra những lời phủ định thần như vậy.

“Bởi vì tôi thực sự không có cách nào thuyết phục mình chấp nhận sự bố thí của một người xa lạ.

Dù đối phương là thần cũng vậy.

Hơn nữa, tôi cũng không thể thuyết phục mình từ bỏ những người bạn tốt đã kề vai chiến đấu với tôi.” Tần Mặc vừa cười lạnh, tay đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Xem ra tôi không có cơ hội trở thành cái gọi là người đặc biệt bên cạnh thần rồi.” “Tại sao vậy chàng trai trẻ, thật là đáng tiếc.” Sơn Thần cũng thở dài một hơi.

Giữa lời nói hoàn toàn không có ý định muốn tiếp tục giữ lại.

“Tôi nói này thần, đối phó với một người mà cũng phải cẩn thận như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?” Tần Mặc tiếp tục cười lạnh một tiếng.

Mà câu nói này lại khiến Sơn Thần vẫn luôn cao cao tại thượng xuất hiện một trận dao động.

“Lời này của ngươi có ý gì.” Sơn Thần trầm giọng nói.

“Xem ra ngươi quả nhiên không phải là Sơn Thần mà ta quen biết.” Tần Mặc thở dài một hơi, cuối cùng vẫn mỉa mai phát ra một tiếng cười lạnh.

“Ta bây giờ vẫn còn nhớ.

Tuy lúc đó ta cũng thuận lợi phát hiện ra thân phận của hắn.

Nhưng đó là vì hắn trong lúc giao lưu với chúng ta đã không ngừng đưa ra gợi ý.

Và sau khi nhìn thấy cảnh tượng trong miếu Sơn Thần, ta cũng phải suy đoán một hồi mới có thể xác định được.

Nhưng còn ngươi thì sao?

Khi không thể xác định có thể trừ khử được ta hay không đã vội vàng sử dụng nhiều cơ quan như vậy.

Khiến ta có sự chuẩn bị đáng kể đối với các cơ quan của ngươi.

Có cần ta nói tiếp không?” Tần Mặc nói đến đây đột nhiên dừng lại.

Sơn Thần cũng liền im lặng, ánh mắt hắn trở nên sâu thẳm và nặng nề.

Rõ ràng những lời này của Tần Mặc đã đâm sâu vào một thứ gì đó

trong nội tâm của Sơn Thần.

Chương 1374

“Chàng trai trẻ, ngươi đã phát hiện ra rồi sao?” Sơn Thần dùng giọng điệu trầm thấp nói.

“Đương nhiên, từ đầu đã phát hiện ra rồi.

Từ lúc ta đến đây, ngươi bắt đầu giao lưu với ta.

Cả cái hố sâu này thỉnh thoảng lại có thể nghe thấy một vài động tĩnh.

Tuy nói ở nơi này có một vài tiếng vọng gây ra động tĩnh cũng không phải là chuyện gì quá đáng ngạc nhiên.

Nhưng nếu có một người có thể khống chế ở trong này thì lại rất không ổn.

Ngươi hẳn là đang điều động tất cả cơ quan phải không?

Đang chuẩn bị để ra tay với ta.

Ta nói này Sơn Thần tiên sinh.

Nếu để người khác biết, ngươi vì đối phó với một phàm nhân mà còn phải tốn công tốn sức như vậy thì sẽ rất mất mặt đấy!” Tần Mặc tiếp tục cười lạnh một tiếng.

Sơn Thần lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Tần Mặc nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Rốt cuộc mình chung quy vẫn đang ở trên địa bàn của đối phương.

Hơn nữa đối phương lại là người có năng lực có thể dễ dàng điều động tất cả cơ quan ở đây.

Giao thủ với một người như vậy, đương nhiên là không thể có

chút sơ suất nào.

“Ha ha ha ha!” Tiếp theo vang lên là một tràng cười lớn.

Ở một nơi trống trải như vậy mà tiếng cười khoa trương đến thế, dù không có năng lực đặc biệt nào ảnh hưởng, sự chấn động đó cũng gần như muốn làm vỡ màng nhĩ của người ta.

Tần Mặc càng không dám sơ suất.

Ai biết được đây có phải là điềm báo hắn chuẩn bị ra tay hay không?

“Rất tốt!

Ngươi đã qua bài kiểm tra rồi!

Ta còn tưởng ngàn năm qua ngươi cũng đã sa ngã rồi chứ!

Không ngờ thực lực của ngươi vẫn lợi hại như vậy.

Ngươi không thật sự cho rằng sức mạnh của thần chúng ta là thứ mà bọn phàm nhân các ngươi có thể tùy tiện nhìn thấu chứ!

Tất cả những điều này thực ra đều là chuẩn bị cho ngươi!

Ta biết, nếu là chàng trai trẻ năm đó, làm được những chuyện này cũng chẳng có gì lạ.

Nếu ngươi không làm được thì chứng tỏ ngươi không phải là hắn.

Vậy thì sống chết của ngươi ta tự nhiên cũng sẽ không để trong lòng!

Biểu hiện của ngươi không tệ, ta có thể một lần nữa để ngươi trở thành phó nhân của ta!

Thế nào, có muốn suy nghĩ kỹ một chút không?” Đến lúc này, Sơn Thần cuối cùng cũng không giả vờ nữa, trực tiếp nói ra toàn bộ hành vi và mục đích của mình.

“Cuối cùng cũng chịu ngả bài rồi sao?” Tần Mặc hừ lạnh một tiếng nói: “Còn chờ gì nữa?

Suy nghĩ của tôi trước nay chưa từng thay đổi.

Muốn ra tay thì cứ trực tiếp ra tay đi.” Lời vừa dứt, Tần Mặc liền nhanh chóng nhảy lùi lại.

Gần như cùng lúc đó, một tảng đá khổng lồ từ trên trời rơi xuống, vừa vặn rơi vào vị trí Tần Mặc vừa đứng!

Sau khi đáp đất, Tần Mặc thậm chí không dừng lại một khắc.

Nhanh chóng xoay người, đồng thời lưỡi đao sắc bén chém ngang ra, kinh ngạc là trực tiếp chém một tảng đá bay tới từ phía sau thành hai đoạn!

“Thật đúng là không nén được tức giận a.” Tần Mặc hừ lạnh một tiếng nói: “Như vậy thì không thể trở thành một vị thần linh ưu tú được đâu.

Vì chuyện của ta mà tùy tiện nổi giận như vậy, ta sẽ cho rằng ngươi thực ra đang sợ hãi một người bình thường như ta đấy.” “Chỉ là một con người nhỏ bé, lại dám ở trước mặt thần nói những lời ngông cuồng!

Xem ra duyên phận quá khứ của chúng ta đã khiến ngươi quên mất sự khác biệt giữa người và thần!

Vậy bây giờ ta sẽ cho ngươi thấy rõ!” Sơn Thần vừa dứt lời, lại có mấy tảng đá nữa nhắm vào Tần Mặc mà lao tới!

Tần Mặc không hề dừng lại, thân pháp linh động nhanh chóng xông lên, trong quá trình di chuyển không ngừng, cứ thế liên tiếp né tránh khỏi vô số tảng đá.

Phải nói rằng những tảng đá đó trông như đã phong tỏa toàn bộ

quỹ đạo di chuyển của Tần Mặc.

Nhưng nhìn động tác của Tần Mặc lại giống như hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Thậm chí Tần Mặc còn vừa né tránh, vừa vận dụng năng lực của mình, lợi dụng tảng đá để đối phó với tảng đá.

“Thật không hổ là ngươi!

Tấn công như vậy cũng có thể ứng phó tự nhiên!

Thế nào!

Ngươi thật sự không muốn suy nghĩ lại một lần nữa sao!

Năng lực của ngươi thật sự rất tuyệt!

Ở lại đây!

Ta có thể ban cho ngươi một phần sức mạnh của ta!

Nền tảng của ngươi, cộng thêm sự ban cho của thần linh!

Chương 1375

Ngươi sẽ là một sự tồn tại mạnh mẽ hơn bây giờ!

Ngươi sẽ là người đàn ông gần với thần nhất trên thế giới này!

Đến lúc đó, tất cả mọi người đều sẽ không thể sánh vai với ngươi!" Sơn Thần vẫn đang nói, nhưng đòn tấn công tung ra lại không hề dừng lại.

Cảm giác đó giống như tất cả những gì hắn nói với Tần Mặc hoàn toàn không phải là ném cành ô liu.

Mà là muốn làm Tần Mặc phân tâm, nhân cơ hội giết chết Tần Mặc!

Cùng với lúc Tần Mặc đáp đất, mấy tảng đá lập tức rơi xuống, hoàn toàn bao vây Tần Mặc ở giữa.

Sơn Thần lập tức phát ra nụ cười đắc ý.

"Đây là cảnh cáo cuối cùng!

Chống lại thần là phải trả một cái giá thảm khốc!

Lắng nghe ý chỉ của thần!

Đừng làm những cuộc giãy giụa vô ích nữa!" "Ngươi nói xong chưa?" Tần Mặc nói xong, chỉ thấy một trận kiếm ảnh lướt qua.

Vô số tảng đá chỉ trong nháy mắt đã bị Tần Mặc hoàn toàn nghiền nát!

"Chỉ với mấy tảng đá vỡ vụn này mà muốn làm gì ta, thật là quá coi thường ta rồi." Tần Mặc nói, đứng tại chỗ hoàn toàn không thấy có bất kỳ ảnh hưởng nào.

"Ta đã nói rồi.

Đó chỉ là một lời cảnh cáo.

Là cơ hội cuối cùng mà thần dành cho con người như ngươi.

Tốt nhất là ngươi nên nắm bắt cho kỹ.

Nếu không ngươi sẽ hối hận không kịp.” Sơn Thần lạnh lùng nói.

“Vậy sao?

Vậy thì mời thần cho ta chiêm ngưỡng sức mạnh khác biệt thuộc về thần được không?” Tần Mặc nhàn nhạt nói, tư thế chiến đấu không hề thay đổi: “Nếu chỉ đơn thuần là nói khoác thì sẽ khiến con người xem thường ngươi đấy.

Một vị thần đáng cười đã hoàn toàn sa vào ma đạo, ngay cả bản thân là người hay là thần cũng không biết.” Mà câu nói này quả nhiên đã chọc giận Sơn Thần.

“Con người ngu xuẩn!

Lại dám ở đây được đằng chân lân đằng đầu!

Nếu ngươi muốn chết!

Bây giờ ta sẽ giáng xuống cho ngươi hình phạt thần thánh nghiêm trọng nhất!” Tần Mặc hơi nhíu mày, đang nghĩ hình phạt thần thánh nghiêm trọng hơn mà Sơn Thần nói rốt cuộc là gì, dưới chân anh lập tức truyền đến một trận rung chuyển.

Tần Mặc không chút do dự, lập tức nhảy lên không trung với tốc độ nhanh nhất.

Gần như là trước sau một lúc, những con quái vật dưới chân Tần Mặc liền truyền đến một tiếng gầm rú chói tai.

Vốn dĩ khi còn ở bên ngoài, tiếng gầm của nhiều cái miệng cùng lúc phát ra đã khiến người ta có chút khó chịu.

Lúc này trong hoàn cảnh này, tiếng gầm của nhiều cái miệng cùng lúc phát ra hoàn toàn vang vọng trở lại.

Ngay cả Tần Mặc cũng vì màng nhĩ bị xuyên thấu mà cảm thấy đầu óc hơi choáng váng.

Thật không biết nếu là Vương Bàn Tử bọn họ, những người bình thường đến đây sẽ thế nào.

Nói không chừng sẽ trực tiếp ngất đi mất!

Tần Mặc lập tức mượn vách đá để nhảy lên.

Chớp mắt đã rơi xuống bậc thang đá đang hạ xuống!

Sau khi đứng vững, anh lại chú ý đến tình hình bên dưới.

Quả nhiên đúng như anh nghĩ.

Nơi anh vừa dẫm lên chính là đám quái vật vừa rơi xuống.

Nhưng dựa theo cảm giác của Tần Mặc, số lượng quái vật dưới chân anh không chỉ là những người bị hút vào lần này có thể đạt được.

Rõ ràng, những người trong quá khứ bị hắn dùng thủ đoạn nào đó thu hút đến lúc này cũng toàn bộ tập trung trong hố sâu này!

Tuy vì bóng tối, Tần Mặc cũng không thể nhìn rõ tình trạng hiện tại của con quái vật trước mắt.

Nhưng dựa vào số lượng quái vật nhìn thấy lần này, anh có thể đại khái tưởng tượng ra được.

"Đây là lý do ngươi giữ lại toàn bộ những thi thể này ở đây sao?

Chính là để có thể đối phó với tình huống có thể xuất hiện trong tương lai sao?" Tần Mặc lạnh lùng nói.

Nhưng từ trong lời nói của anh lại không nghe ra được bất kỳ sự

hoảng loạn nào.

“Quả nhiên, ngươi chung quy chỉ là một phàm nhân.

Kỹ năng thần thánh vĩ đại do ta tạo ra, căn bản không phải là thứ ngươi có thể hiểu được.

Nếu ngươi không thể bước vào lãnh địa của thần!

Vậy thì ngươi cũng đi chịu chung số phận với những phàm nhân này đi!” Giọng điệu của Sơn Thần tràn đầy sự thất vọng đối với Tần Mặc.

Mà những con quái vật đó cũng trong nháy mắt như nhận được mệnh lệnh gì đó, đồng loạt xông về phía Tần Mặc.

“Các vị, ngôi làng hòa bình của chúng ta đã bị thế giới bên ngoài phá hoại!

Tiếp theo đây cần các vị cùng ta đối phó với mối nguy hiểm này!

Đến đây!

Chương 1376

Tập hợp sức mạnh của các ngươi!

Chúng ta cùng nhau chống lại kẻ thù bên ngoài!" Sơn Thần hưng phấn hét lên.

Nhìn những con quái vật từ bốn phương tám hướng vây lại, Tần Mặc không những không biểu hiện ra một chút hoảng sợ, thậm chí còn lạnh lùng đến mức khiến người ta rùng mình.

Con quái vật đầu tiên xông đến trước mặt Tần Mặc đang vung vẩy thân thể to lớn của mình nhắm vào Tần Mặc mà đập xuống.

Tần Mặc liền đáp lại bằng một nhát chém.

Nếu nói về sức mạnh chém giết này, Tần Mặc so với Trương Kỳ Lân cũng không hề thua kém.

Chỉ trong chốc lát, con quái vật xông lên đã bị Tần Mặc chém thành hai đoạn.

Vì thần kinh đã hoàn toàn kết nối với nhau, con quái vật lập tức phát ra một tiếng gầm rú thê lương.

Nhưng sau nhiều lần giao thủ như vậy, Tần Mặc cũng đã hiểu rõ thần kinh của những con quái vật này hoàn toàn kết nối với nhau.

Nhát chém này xuống, e rằng tất cả các nhánh cơ thể của con quái vật này đều đau không chịu nổi!

Nhân lúc con quái vật vì đau đớn mà dừng lại hành động, Tần Mặc đạp chân một cái, đột ngột tăng tốc trực tiếp xông lên người con quái vật.

Tiếp theo, vô số nhát chém theo cú xông của Tần Mặc liên tục rơi

xuống người con quái vật.

Tốc độ nhanh đến mức, trong môi trường tối tăm như vậy, con quái vật đó căn bản là không thể có bất kỳ phản ứng dư thừa nào.

Cả hố sâu chỉ vang vọng tiếng hét thảm thiết của con quái vật đó.

Đợi đến khi Tần Mặc rơi xuống đáy hố sâu, con quái vật đó kinh ngạc đã bị chém thành vô số khối!

Nhưng Tần Mặc không vì lý do này mà dừng lại bước chân của mình.

Vừa đáp đất, anh đã nhìn sang một con quái vật khác đang định xông vào mình.

Không đợi con quái vật xông ra, anh đã đi trước một bước lao đến trước mặt đối phương.

Tiếp theo lại là vô số nhát chém rơi xuống.

Tội nghiệp cho con quái vật đó, tuy có thân thể to lớn như vậy, nhưng trước mặt Tần Mặc căn bản là không thể đi qua được một hiệp!

Chớp mắt lại có thêm một con quái vật ngã xuống đất.

"Chàng trai trẻ, ngươi vẫn đáng sợ như quá khứ!

Ta vĩnh viễn nhớ lúc ngươi chiến đấu với những người chết đó, nhát chém sắc bén kia.

Ta vốn nghĩ ngươi chỉ đối với người chết mới như vậy.

Không ngờ đối mặt với người sống cũng có thể không chút do dự như vậy.

Đáng tiếc, một người như ngươi tư tưởng lại cổ hủ như vậy, chung quy cũng chỉ là một phàm nhân!" Nhìn Tần Mặc không chút do

dự chém giết, Sơn Thần mang theo vài phần trào phúng nói.

"Tôi chưa từng thấy loại người như thế này.

Những người đáng thương này vì ngươi mà biến thành bộ dạng xấu xí như vậy.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi đi.

Bọn họ còn phải ở nơi này chịu đựng dày vò.

Nếu bọn họ vẫn có thể được coi là một con người, tôi cũng chỉ là đang sớm kết thúc nỗi đau khổ của họ mà thôi." Trong lúc nói chuyện, lại có mấy con quái vật ngã xuống dưới kiếm của Tần Mặc.

"Ha ha ha ha!

Quả nhiên a!

Chàng trai trẻ!

Quả nhiên bất kể thân thủ của ngươi đạt đến trình độ nào, tư tưởng của ngươi cũng chỉ là của một phàm nhân nhỏ bé.

Bây giờ ngươi quả thực giống hệt như kẻ mà chúng ta đã cùng nhau đối phó lúc đầu!

Rõ ràng là đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ nhất!

Nhưng lại muốn gán cho hành vi đáng thương của mình một cái cớ có vẻ hợp lý.

Thông qua cách này để tự tê liệt bản thân.

Thậm chí còn tự cho rằng mọi việc mình làm đều là hợp lý!

Đáng cười, thật quá đáng cười." Tiếng cười ngông cuồng của Sơn Thần vang vọng trong hố sâu.

Những con quái vật xung quanh cũng vào lúc này náo động lên, nhưng lại không có bất kỳ hành động tấn công nào.

Dáng vẻ đó trông như đang hưởng ứng sự ngông cuồng của Sơn Thần.

Đối với lời lẽ trào phúng của Sơn Thần, Tần Mặc cũng không hề có ý định né tránh.

“Ngươi nói không sai, con người chính là sinh vật ngu xuẩn như vậy.

Rõ ràng bản thân đang làm những chuyện không thể tha thứ.

Nhưng lại không muốn phải chịu sự trừng phạt đáng có hoặc sự cắn rứt của lương tâm.

Cho nên phải tìm cho hành vi của mình một lý do hoa mỹ!

Để hành vi của mình trông không quá tội lỗi.

Thậm chí còn có người tự cho mình là chính nghĩa!

Đây quả thực là điểm đáng cười nhất của con người.

Giống như ngươi vậy.” Vốn dĩ khi nghe Tần Mặc nói những lời đó, Sơn Thần đã không nhịn được muốn trào phúng đối phương.

Chương 1377

Nhưng hắn làm sao cũng không ngờ được, Tần Mặc lại có thể vào thời khắc cuối cùng đột nhiên nói ra một câu đảo ngược như vậy!

"Chàng trai trẻ, ngươi nói gì!" Giọng điệu của Sơn Thần lập tức không còn thân thiện nữa.

"Chính là như ngươi đã nghe thấy.

Chuyện ngươi đang làm bây giờ và những con người đáng cười này chẳng phải là giống nhau sao?" Tần Mặc tiếp tục cười lạnh một tiếng nói.

"Người trẻ tuổi, tốt nhất ngươi nên nghĩ cho kỹ xem mình đang nói cái gì." Giọng điệu của Sơn Thần lập tức trở nên tàn nhẫn.

Lũ quái vật xung quanh cũng liên tục gầm gừ.

Một luồng sát khí vốn không hề có dấu hiệu nào trước đó bỗng chốc lấp đầy toàn bộ cái hố sâu.

"Ngươi tức giận như vậy làm gì!" "Bây giờ người nên bực mình phải là tôi mới đúng chứ." "Phải đối mặt với một vị thần đạo mạo giả nhân giả nghĩa như ngươi, tôi mới thấy phiền não đây." Tần Mặc thở ra một hơi dài, vẻ mặt thất vọng của anh trông không có chút dấu vết diễn xuất nào.

Không đợi Sơn Thần đáp lại, Tần Mặc đã nói tiếp: "Ngươi luôn miệng nói rằng đã giữ lại nhiều người như vậy, biến họ thành bộ dạng này." "Là vì ngươi không muốn nhìn thấy ngôi làng ngày một suy tàn." "Muốn giữ mọi người lại để khôi phục sinh khí trong làng." "Nhưng nói cho cùng, chẳng qua đó chỉ là dục vọng cá nhân của ngươi thôi, không phải sao?" "Là một vị thần, sức mạnh của ngươi

phải đến từ tín ngưỡng của con người." "Nhưng nhìn vào việc mọi người trực tiếp rời khỏi ngôi làng này mà xem." "Trong số họ, không nói là tất cả, nhưng đại đa số chắc chắn đều không còn lưu luyến gì với ngôi làng này nữa." "Vậy những người như thế làm sao có thể có lòng kính sợ đối với một Sơn Thần như ngươi được chứ?" "Cho nên ngươi thà dùng tà thuật, để bản thân mình với tư cách là một vị thần cũng không còn giữ được sự đoan chính." "Cũng nhất quyết phải liên tục thu hút người khác, giữ họ lại ngôi làng này để canh giữ ngươi." "Nói cho cùng vẫn là vì ngươi cần những người này cung cấp sức mạnh cho ngươi." "Nếu họ không thể trở thành tín đồ của ngươi, vậy thì cứ trực tiếp hấp thụ sinh mệnh lực của họ." "Nói là để ngôi làng khôi phục lại như xưa." "Rốt cuộc, thứ ngươi muốn chẳng phải là có những người này để cung cấp sức mạnh liên tục cho mình sao?" "Ngươi nói con người là sinh vật hay tìm cho mình những lý do cao sang mỹ miều." "Thế chẳng phải ngươi cũng vậy sao?" "So với một vị thần không thẳng thắn như ngươi." "Tôi lại thấy Râu Đen trước đây còn tốt hơn một chút." "Ít nhất đối phương xấu xa một cách quang minh chính đại." Im lặng.

Những lời này của Tần Mặc cuối cùng chỉ đổi lại kết quả như vậy.

Hoàn cảnh xung quanh tức thì chìm vào sự im lặng hoàn toàn.

Lũ quái vật xung quanh cũng ngừng mọi hành động.

Sơn Thần cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Mọi thứ dường như đã ngưng trệ lại.

Nhưng Tần Mặc không hề vì sự yên tĩnh này mà thả lỏng chút nào.

Bởi vì vào khoảnh khắc mọi thứ chìm vào im lặng, Tần Mặc lại cảm nhận được một luồng sát khí nồng đậm chưa từng có.

Không nghi ngờ gì, đây là một dấu hiệu cho sự phẫn nộ của Sơn Thần.

Còn sự yên tĩnh xung quanh, lúc này xem ra càng giống sự bình lặng trước cơn bão.

"Sự ngu xuẩn của loài người sẽ khiến chúng làm những việc trái với ý thần linh." "Thậm chí sẽ năm lần bảy lượt vượt qua giới hạn của thần linh." "Nhưng thần linh rất độ lượng." "Họ sẽ thử tha thứ cho những con người ngu xuẩn này." "Nhưng sự khoan dung của thần có giới hạn." "Bất kể là vị thần nhân từ đến đâu, khi mọi chuyện thực sự đến một điểm giới hạn." "Ngài cũng sẽ bùng nổ vì không thể dung thứ." "Đây chính là thần phạt mà thần giáng xuống con người." "Người trẻ tuổi, ta đã cho ngươi quá nhiều cơ hội rồi." "Nhưng ngươi lại hoàn toàn không biết trân trọng!" "Thậm chí còn liên tục thách thức giới hạn của ta với tư cách là một vị thần!" "Thậm chí dám đặt một vị thần vĩ đại ngang hàng với loại người tội ác tày trời đó!" "Đây là tội chết!" Theo tiếng gầm giận dữ của Sơn Thần, lũ quái vật vốn đã hoàn toàn dừng lại lập tức nhận được mệnh lệnh.

Chúng liền phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa!

Ngay sau đó, tất cả quái vật đều lao về phía Tần Mặc!

Tuy nhiên, cơn thịnh nộ của Sơn Thần cũng không khiến sức chiến đấu của lũ quái vật này có biến hóa rõ rệt nào.

Mặc dù lúc này dáng vẻ tấn công của chúng trông đáng sợ hơn, nhưng chung quy chúng cũng chỉ là những con quái vật mà Tần Mặc có thể dễ dàng chém giết.

Thấy năm con quái vật đã bao vây hoàn toàn mình, Tần Mặc bước một bước vững chắc, rồi nhanh chóng xoay người.

Đầu của cả năm con quái vật lập tức bị chém bay.

Cơn đau dữ dội khiến hành động của chúng ngưng lại.

Tần Mặc cũng chớp lấy cơ hội này nhảy bật lên.

Trong lúc nhảy ra khỏi vòng vây của năm con quái vật, xoay người trên không trung để mượn lực tiếp đất, lưỡi đao sắc bén trong tay anh cũng không ngừng vung lên.

Giữa những tiếng kêu la thảm thiết, cả năm con quái vật đều ngã xuống đất, hoàn toàn bất động!

Nhưng không biết lũ quái vật xung quanh này rốt cuộc có bao nhiêu.

Tần Mặc vừa tiếp đất, còn chưa kịp thở một hơi, lại có thêm mấy con quái vật lao tới.

Có lẽ khi giao chiến với đối thủ khác, trong tình huống này Tần Mặc sẽ cân nhắc lựa chọn một số lối đánh thông minh hơn.

Nhưng lần này thì không.

Anh cũng không biết tại sao, nhưng khi đối mặt với Sơn Thần từng kề vai chiến đấu với mình, mà giờ đã hoàn toàn biến chất, Tần Mặc tuyệt đối không muốn mình có dù chỉ một khắc lùi bước.

"Nhiều quái vật như vậy, rốt cuộc ngươi đã hại chết bao nhiêu người?" Giọng Tần Mặc vẫn lạnh như băng, lời nói tràn đầy địch ý với Sơn Thần.

"Đây chính là sự ngu xuẩn của loài người, luôn tự cho mình là đúng mà suy đoán về lãnh địa của thần!" "Cái gì gọi là hại chết?" "Có thể cống hiến bản thân cho thần!

Đây là vinh hạnh lớn nhất đời họ!" "Chuyện này, một phàm nhân nhỏ bé như ngươi vĩnh viễn không thể nào hiểu được!" "Giống như ngươi bây giờ vậy!" "Ở đó tự cho mình là đúng mà suy đoán ý chỉ của

thần!" "Thậm chí còn cho rằng đối mặt với thần linh, một phàm nhân nhỏ bé như ngươi có thể chống lại thần!" "Thật là ngu xuẩn hết mức!" Thấy mấy con quái vật xung quanh lại lao về phía mình, Tần Mặc vẫn không tỏ ra chút hoảng loạn nào, chỉ tiếp tục vung lưỡi đao sắc bén trong tay.

Cứ như vậy, tất cả quái vật đều bị đánh tan xác!

"Tự cho mình là thần, nhưng xem ra đối phó với một phàm nhân như tôi cũng không dễ dàng như vậy nhỉ." Tần Mặc hừ lạnh một tiếng.

"Cho nên ta mới nói các ngươi, loài người, thực sự quá ngu xuẩn." Lời chế giễu của Sơn Thần vừa dứt, mấy con quái vật đáng lẽ đã bị Tần Mặc chém giết liền tóm lấy mắt cá chân của anh!

Đến khi Tần Mặc cảm thấy có lực cản từ chân truyền đến, anh cúi đầu xuống, kinh hãi nhìn thấy ba con quái vật đang ôm chặt chân mình, khiến anh không thể động đậy!

"Ngươi đã lợi dụng chúng?" Tần Mặc nhíu chặt mày, trầm giọng nói.

"Ta đã nói, chúng nó là cam tâm tình nguyện hiến dâng sinh mạng của mình cho vị thần là ta!" Ngay khi giọng nói chế nhạo của Sơn Thần vừa dứt, lại có mấy con quái vật từ dưới đất nhảy lên lao về phía Tần Mặc.

Cùng lúc đó, cả cái hố sâu bắt đầu rung chuyển.

Khi Tần Mặc nhìn lại xung quanh, chỉ thấy vô số tảng đá khổng lồ đang rơi xuống phía mình!

Vô số tảng đá và quái vật lập tức chôn vùi hoàn toàn Tần Mặc.

Đòn tấn công này căn bản là một đợt sát thương không có điểm mù.

Trong tình huống bình thường, có thể nói bất kỳ ai cũng tuyệt đối không thể sống sót.

Sơn Thần vô cùng chắc chắn về điều này.

Mãi cho đến khi những tảng đá và quái vật đã chôn vùi Tần Mặc một lúc lâu, giọng nói kiêu ngạo của Sơn Thần lại vang lên: "Đây chính là kết cục của một con người nhỏ bé dám chống lại thần!" "Bất kể ngươi với tư cách là con người có bao nhiêu bản lĩnh, nhưng nói cho cùng ngươi cũng chỉ là một con người nhỏ bé." "Trước mặt thần, ngươi cũng chỉ là một hạt bụi!" "Chỉ cần bản thần hơi động ngón tay, là có thể dễ dàng nghiền ngươi thành bột!" "Trong thế giới loài người của chúng tôi có một câu gọi là sống phải thấy người, chết phải thấy xác." "Còn có một câu gọi là chưa đến cuối cùng thì không bao giờ biết hươu chết về tay ai." "Nhưng loài người cuồng vọng lại luôn vô thức quên mất hai câu này." "Sau khi cho rằng mục đích của mình đã đạt được." "Họ thậm chí còn không đi xác nhận xem tình hình có đúng là như vậy hay không." "Cứ thế mặc nhiên cho rằng mọi chuyện đã phát triển theo hướng mình dự liệu!" Giọng của Tần Mặc ung dung vang lên từ trong đống đá.

Tim Sơn Thần lập tức thót lại một cái.

Sống sót sau một đòn tấn công như vậy, trong mắt nó đã là chuyện không tưởng.

Chương 1378

Mà bây giờ giọng Tần Mặc vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không cảm nhận được một chút ý tứ bị thương nào.

Sơn Thần quả thực không dám tin.

Sau một đòn tấn công như vậy, lại có một con người nhỏ bé có thể khoa trương đến thế!

Nhưng cho đến bây giờ, Sơn Thần vẫn cho rằng đây là tiếng gào thét cuối cùng của Tần Mặc.

Dù sao nếu Tần Mặc thật sự bình an vô sự, vậy anh ta đã nên chuẩn bị xông ra tiếp tục chiến đấu với mình rồi!

Cứ ở trong đó không có động tĩnh gì là có ý gì chứ?

Hoàn toàn không giống hành vi của một người hận mình đến tận xương tuỷ!

Sơn Thần đang nghĩ như vậy, giọng nói ung dung của Tần Mặc lại một lần nữa truyền ra.

“Ngươi tự cho mình là thần.” “Tôi vẫn luôn nghĩ ngươi sẽ biểu hiện cẩn thận hơn một chút.” “Ít nhất loại sai lầm mà chỉ có loài người ngu xuẩn mới phạm phải, nói thế nào cũng không nên là ngươi, một vị thần, phạm phải.” “Nhưng đây là chuyện gì vậy?” “Một vị thần cao quý như ngươi lại cũng phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy.” Giọng nói vừa dứt, không đợi Sơn Thần nói thêm lời giãy giụa nào, theo một tiếng quát khẽ, một luồng kiếm quang sắc bén đột nhiên bắn ra từ trong đống đá, như tia chớp xé toạc hư không, mang theo khí thế và tốc độ kinh người.

Trong nháy mắt, những tảng đá và quái vật bao vây Tần Mặc đều

bị chém thành mảnh vụn bay lên không trung!

Mà ở trung tâm, Tần Mặc quả thực bình an vô sự, đúng như điều mà Sơn Thần không muốn thấy nhất!

"Ngươi!

Sao ngươi có thể!" "Sao vậy?" "Thần, giọng ngươi đang run rẩy kìa, là đang sợ hãi sao?" "Sợ hãi ta, một con người, một sự tồn tại như con kiến này." "Sợ hãi ta, cái gã mà ngươi vốn không định để vào mắt." "Nói cho ta biết đi, thần, bây giờ ta đang chĩa kiếm vào ngươi." "Trong lòng ngươi đang nghĩ gì?" "Là hình ảnh con người sắp phản kháng lại ngươi." "Hay là mình sắp chết trong tay một con người?" Tần Mặc nhếch mép, lúc này anh không thể nhìn thấy biểu cảm của Sơn Thần!

Nhưng Sơn Thần lại có thể nhìn thấy Tần Mặc.

Lúc này trên mặt Tần Mặc treo một nụ cười tự tin tuyệt đối vào thắng lợi.

Thân phận của hai người thực ra không có gì thay đổi.

Sơn Thần vẫn là thần, còn Tần Mặc vẫn là người.

Nhưng bộ dạng của Tần Mặc lúc này lại hoàn toàn không giống một con người nên có.

Dường như trong mắt anh, con người như anh chính là có thể thí thần.

"Loài người ngu xuẩn!" "Xem ra ta thật sự đã cho ngươi quá nhiều cơ hội rồi!" "Ngươi thậm chí đã quên mất sự khác biệt giữa thần và người là gì rồi!" "Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết!

Thần mới là tuyệt đối!" "Tất cả mọi thứ của một con người nhỏ bé như ngươi chỉ có thể được tiến hành dưới sự cho phép của thần!"

“Thần bằng lòng cho ngươi mới là của ngươi!” “Thần không bằng lòng!

Con kiến như ngươi ngay cả việc dòm ngó cũng là một tội lỗi!” “Hãy chấp nhận thần phạt đi!” Theo tiếng gầm giận dữ của Sơn Thần, vô số đòn tấn công liên tục rơi xuống phía Tần Mặc.

Mật độ tấn công thoáng nhìn còn hung mãnh hơn trước.

Nhưng Tần Mặc đứng tại chỗ lại không có chút phản ứng hoảng loạn nào.

Theo anh thấy, tất cả những đòn tấn công này chỉ có khí thế, nhưng hoàn toàn không có cái thế nuốt chửng người ta.

Tuy rất dày đặc, trông cũng rất hung hãn, nhưng nhiều lắm cũng chỉ ở mức độ hung hãn mà thôi.

Những đòn tấn công hữu danh vô thực như vậy dù có bao nhiêu, trong mắt Tần Mặc cũng không đáng nhắc tới.

“Khi con người rơi vào hoảng loạn.” “Họ sẽ liên tục dùng những đòn tấn công hung hãn nhất mà mình có thể tạo ra để tấn công đối thủ!” “Trông như đang dốc toàn lực, nhưng thực ra là để che giấu sự hoảng loạn trong lòng.” “Nhưng thế công hỗn loạn này cũng đã mất đi sự chính xác vốn có của một đòn tấn công.” “Kết quả là tất cả những đòn tấn công này chỉ là hữu danh vô thực.” “Đến cuối cùng thậm chí sẽ lộ ra rất nhiều sơ hở không cần thiết!” “Sao vậy thần, sao ngươi cũng phạm phải sai lầm ngu xuẩn như con người vậy?” Tần Mặc cười lạnh, lời chế giễu đã lại một lần nữa truyền đến tai Sơn Thần.

Tim Sơn Thần lập tức thót lại một cái.

Ngọn lửa giận trong lòng khiến tim nó đập liên hồi.

Thật quá ngông cuồng!

Một con người nhỏ bé lại dám chống lại một vị thần linh như nó!

Còn dám làm chuyện ngu xuẩn là suy đoán về thần linh!

Đây là chuyện tuyệt đối không thể tha thứ!

Con người này phải chết!

Hắn phải chết!

Sơn Thần nghĩ trong lòng, lại một lần nữa tăng mật độ tấn công.

Nhưng đúng như Tần Mặc nói, tâm trí nó lúc này đã hoàn toàn hỗn loạn rồi.

Những đòn tấn công có vẻ hung hãn chỉ là hữu danh vô thực.

Bây giờ nó thậm chí không còn cả suy nghĩ cơ bản nhất, chỉ có những thế công liên tục được triển khai để trốn tránh hiện thực rằng con người có thể chống lại thần!

Tuy nhiên, đúng như Tần Mặc nói, loại tấn công hữu danh vô thực này căn bản không đủ để gây ra bất kỳ nguy hiểm nào cho Tần Mặc.

Tần Mặc đứng tại chỗ, nhanh chóng khóa chặt quỹ đạo của tất cả các đòn tấn công.

Lưỡi đao sắc bén trong tay vung lên nhanh chóng, trong khoảnh khắc tất cả lũ quái vật và những tảng đá khổng lồ lao tới đều bị Tần Mặc chém nát!

“Cho dù ngươi có thể nhìn rõ đường tấn công của ta thì sao!” “Đây là thế giới của ta!

Là ta quyết định!” “Đòn tấn công của ta là vô cùng vô tận!” “Chỉ cần ngươi kiệt sức, ta lập tức có thể cho ngươi về chầu trời.” Sơn Thần gầm lên.

“Vậy tôi chỉ cần xử lý ngươi ngay bây giờ là được rồi, đúng

không?" Theo một tảng đá khổng lồ nữa biến thành mảnh vụn, Tần Mặc thản nhiên nói.

Tim Sơn Thần lại một lần nữa thót lại.

Đây là chuyện không thể nào!

Trong mắt nó, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra!

Sau khi tạo ra ngôi làng này, cơ thể nó đã sớm xảy ra biến hóa!

Bây giờ có thể nói ngôi làng chính là bản thể của nó.

Muốn giết nó, ngoài việc tìm ra hạch tâm duy nhất còn lại, thì chính là phá hủy hoàn toàn ngôi làng này.

Chương 1379

Nhưng đây là chuyện tuyệt đối không thể!

Hạch tâm của nó đã hòa làm một với môi trường xung quanh, căn bản không thể có ai phát hiện được!

Nhưng nụ cười của Tần Mặc lúc này lại tự tin đến vậy!

Nếu anh ta không phải đang hư trương thanh thế, vậy thì chắc chắn đã tìm thấy bản thể của nó!

Chỉ là nó vẫn không thể tin được!

Chuyện này thật quá nực cười!

Sao có thể chứ!

"Ngươi muốn dùng lời này để lừa ta sao?" "Một con người nhỏ bé lại muốn làm chuyện ngu xuẩn như vậy!" "Thật quá nực cười!" Sơn Thần cố gắng giữ bình tĩnh, dùng tiếng cười ngạo mạn để che giấu sự hoảng loạn trong lòng.

Nhưng làm vậy thì có ích gì chứ?

Tần Mặc không phải kẻ ngốc, làm sao có thể không cảm nhận được sự dao động trong lời nói của Sơn Thần?

Dẫm chân một cái, Tần Mặc liền lao ra một hướng với tốc độ cực nhanh.

Thấy đã đến rìa hố sâu, anh liền nhảy phắt lên bậc thang, sau đó mượn lực từ vách đá để tiếp tục lao lên.

Sơn Thần lập tức hoảng hốt.

Nó làm sao không nhận ra, hướng Tần Mặc đang đi chính là nơi hạch tâm của nó!

Ngay lúc này, dù là Sơn Thần cũng không thể tiếp tục tự lừa dối mình.

Biểu hiện này của Tần Mặc căn bản không cần bất kỳ nghi ngờ nào.

Không nghi ngờ gì nữa, chính là nhắm vào hạch tâm của nó!

"Muốn chống lại thần linh!

Ngươi đúng là đang nằm mơ!" "Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết hành vi của mình ngu xuẩn đến mức nào!" Sơn Thần tiếp tục gầm lên, dùng cách này để che giấu sự hoảng loạn trong lòng.

"Sơn Thần mà tôi từng quen biết quả nhiên đã không còn nữa rồi." Tần Mặc trầm giọng nói, lời lẽ đầy tiếc nuối và khinh bỉ đối với Sơn Thần.

Sơn Thần định tiếp tục phản bác, nhưng Tần Mặc đã lên tiếng trước: "Khi xưa vì bị kẻ xấu hãm hại." "Ngươi bị phong ấn hoàn toàn sức mạnh, chỉ có thể trở thành một lão già trông có vẻ vô dụng." "Thực tế trong tình huống đó, ngươi đúng là không làm được gì cả." "Nhưng khi chúng tôi tìm thấy ngươi." "Trên người ngươi, tôi không phát hiện bất kỳ sự hoảng loạn nào." "Dường như mọi thứ dù đã trở nên rất tồi tệ, nhưng vẫn nằm trong tầm kiểm soát của ngươi." "Chỉ là ngươi đang chờ đợi một thời cơ." "Chỉ cần thời cơ chín muồi, ngươi sẽ giáng xuống thần phạt với tư thái của thần linh." "Đương nhiên, kết quả cuối cùng đúng là như vậy." "Không biết có phải ngươi đã tính toán trước hay không." "Sự xuất hiện của chúng tôi đã tạo ra cơ hội như vậy cho ngươi." "Và ngươi đúng là đã giáng xuống thần phạt lên kẻ ác trong nháy mắt như một vị thần!" "Giờ thì nhìn lại bộ dạng của ngươi xem?" "Hoảng loạn, vội vã, tàn nhẫn, hèn nhát." "Còn đâu một chút dáng vẻ của thần!" "Ngươi bây giờ chẳng qua chỉ là một con quỷ nhát gan tự cho mình là thần mà thôi." Từng câu từng

chữ của Tần Mặc kích thích thần kinh của Sơn Thần.

Tim nó đập dần nhanh hơn.

Nó có thể cảm nhận được điều này không chỉ vì phẫn nộ.

Nó đúng là đã hèn nhát.

Bởi vì một con người nhỏ bé lại nói trúng phóc tình trạng của nó!

Và sự hèn nhát gần như là phản xạ vô điều kiện!

"Loài người!

Ngươi đừng hòng làm lung lay ta!" "Ta là thần!

Ta là thần linh mạnh nhất!" "Bây giờ ta sẽ xử lý ngươi!" "Để ngươi thấy thế nào là sức mạnh của thần!" Thấy vô số tảng đá lại rơi xuống phía mình, trên mặt Tần Mặc vẫn là vẻ lạnh lùng.

Anh đang chạy bỗng đột nhiên dừng bước, sau đó quay đầu nhìn về một nơi với ánh mắt tự tin.

Và ánh mắt này cũng khiến Sơn Thần rơi vào hoảng loạn sâu hơn!

Bởi vì hướng mà Tần Mặc đang nhìn không phải nơi nào khác, chính là nơi hạch tâm của nó!

Cũng chính vào khoảnh khắc này, nó nhận ra mình đã phạm phải sai lầm gì.

Vốn dĩ Tần Mặc muốn đến vị trí hạch tâm của nó phải đi qua một đoạn cầu thang khá dài!

Nhưng để ngăn cản Tần Mặc, nó đã ném xuống vô số tảng đá, lúc này lại vừa hay nối liền hạch tâm và Tần Mặc thành một đường thẳng!

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Tần Mặc dẫm chân một cái lao ra, sau đó đạp lên những tảng đá và

bắt đầu lao tới nhanh chóng.

Sơn Thần vội vàng điều động những tảng đá dưới đất bay lên trời, rồi lợi dụng lũ quái vật bám vào những tảng đá đó để áp sát Tần Mặc.

Nhưng Sơn Thần vẫn biết, tốc độ như vậy tuyệt đối không thể đuổi kịp bước chân của Tần Mặc.

"Trong một cái hố sâu không thấy đáy như thế này." "Lại có một tảng đá với màu sắc lạc lõng như vậy." "Hơn nữa nó còn liên tục đập và thay đổi màu sắc theo cảm xúc của ngươi." "Thứ này dù có đi khắp thế giới này." "Tôi cũng chưa từng thấy qua." "Dù cho ngươi đã gọi là hợp nhất với ngôi làng." "Nhưng tôi không tin ngươi sẽ biến hóa đến mức ngay cả thứ như trái tim cũng không còn sót lại." "Nếu tôi đoán không lầm, nơi này chính là trái tim của ngươi rồi nhỉ." Trong lúc nói chuyện, Tần Mặc đã đến bên cạnh tảng đá đang đập.

Ngay sau đó, không chút do dự, một nhát chém đã được tung ra.

Trong khi đó, bên ngoài hố sâu, Trương Kỳ Lân đang chiến đấu với con gấu khổng lồ.

Một đao chém xuống lưng con gấu, nhưng lúc này thân thể con gấu lại cứng rắn đến đáng sợ, dù là một đòn của Trương Kỳ Lân cũng không thể để lại bất kỳ vết thương nào trên người nó.

Thậm chí còn để con gấu chớp lấy cơ hội, xoay người một cái tát tới.

Con gấu khổng lồ này sau khi hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng, tốc độ cũng đã tăng lên mấy lần.

Dù Trương Kỳ Lân đã dùng tốc độ nhanh nhất để né tránh, cũng không thể né được.

Bất đắc dĩ, anh chỉ có thể nhanh chóng dùng Hắc Kim Cổ Đao chắn trước người để đỡ.

Nhưng dù vậy, Trương Kỳ Lân vẫn bị con gấu tát bay đi mấy mét.

“Chết tiệt!

Con súc sinh này hình như càng lợi hại hơn rồi!” “Tiểu Ca, cậu không sao chứ!” “Anh em, tôi đến giúp cậu đây!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức cầm súng lao lên.

“Đừng qua đây.” “Các người không phải là đối thủ.” Trương Kỳ Lân nhanh chóng ngăn Vương Bàn Tử lại.

Mà con gấu khổng lồ đương nhiên sẽ không có kiên nhẫn chờ đợi họ.

Chương 1380

Chẳng mấy chốc, con gấu lại gầm lên giận dữ lao tới.

Trương Kỳ Lân thấy vậy liền nhanh chóng nghênh chiến.

Hắc Kim Cổ Đao thuận thế chém ra.

Lòng bàn tay của con gấu lập tức va chạm với Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân.

Sức mạnh khổng lồ khiến ngay cả Trương Kỳ Lân cũng hơi biến sắc.

Con gấu gầm lên một tiếng, tay lại dùng sức, lập tức đẩy lùi Trương Kỳ Lân, gào thét lao tới với toàn bộ tốc độ.

Trương Kỳ Lân nhanh chóng rút đao, không đợi con gấu lao đến trước mặt đã lao về phía nó.

"Tiểu Ca đang làm gì vậy?" "Lối đánh này có hơi liều lĩnh quá không!" "Công kích và phòng ngự của con gấu khổng lồ đều rất mạnh, đấu cứng với nó rõ ràng là chịu thiệt mà!" Hạo Thiên Chân nhìn Trương Kỳ Lân và con gấu khổng lồ giao đấu, không khỏi lo lắng nói.

"Tiểu Ca cũng không còn cách nào khác." Vương Bàn Tử cũng lo lắng siết chặt khẩu súng trong tay: "Con gấu khổng lồ này không chỉ công thủ đáng sợ." "Quan trọng nhất là ham muốn tấn công của con súc sinh này quá mạnh." "Cậu đừng thấy Tiểu Ca bây giờ đấu với nó có qua có lại." "Chỉ với sức mạnh của một cái tát hụt vừa rồi của nó, nếu rơi vào người chúng ta." "E là chúng ta đã sớm đi báo danh ở chỗ Diêm Vương rồi." "Nếu cậu cứ né tránh mãi, một khi để con súc sinh này đánh thuận tay." "Đối phó với nó chỉ càng nguy hiểm hơn." "Yên

tâm đi, đây là Tiểu Ca mà." "Với thực lực và thể lực của cậu ấy, chỉ cầm cự với con súc sinh này như vậy chắc chắn không có vấn đề gì đâu." Lời vừa dứt, một cái tát của con gấu khổng lồ lại va chạm với Hắc Kim Cổ Đao mà Trương Kỳ Lân đặt ngang trước ngực.

Tuy nhiên lần này, bước chân của Trương Kỳ Lân lại xảy ra chút vấn đề.

Không đợi anh hoàn toàn điều chỉnh lại, con gấu khổng lồ lập tức dồn toàn bộ sức lực vào lòng bàn tay.

Ngay sau đó dùng sức một cái, hất bay Trương Kỳ Lân ra ngoài.

Vương Bàn Tử hoàn toàn ngây người.

Trương Kỳ Lân đây là có ý gì!

Chẳng lẽ cái miệng của mình thật sự đã khai quang rồi sao?

Mình vừa mới nói Tiểu Ca không có vấn đề gì, vấn đề đã tới ngay rồi?

Nhưng mấu chốt là chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra trong một trận chiến với con súc sinh này được!

Dù cú bay ra này có vẻ hơi chật vật, nhưng Trương Kỳ Lân vẫn nhanh chóng điều chỉnh lại thân hình trên không trung và vững vàng tiếp đất.

Xem ra cú này ngoài việc khiến anh bay lùi một chút, cũng không gây ra ảnh hưởng gì quá thực chất.

"Tiểu Ca, sao rồi, hay là để anh em cùng lên với cậu đi!" "Tôi yểm trợ bên cạnh, cậu chủ công!" "Nếu con quái vật này lao tới, tôi chạy ngay lập tức!" Vương Bàn Tử tiến lên đề nghị.

"Không sao." Trương Kỳ Lân vẫn là bộ mặt poker quen thuộc của anh.

Chỉ là từ biểu cảm này, Vương Bàn Tử cũng thực sự không nhìn ra được Trương Kỳ Lân rốt cuộc có cần giúp đỡ hay không.

Bất chợt, một tiếng gầm trời giáng lập tức thu hút sự chú ý của mọi người có mặt.

Họ quay đầu lại, lúc này mới chú ý thấy, con gấu khổng lồ lại một lần nữa xảy ra chút biến hóa.

Cơ thể nó so với trước lại nở ra thêm một chút.

Bộ lông vốn chỉ thuần túy bám trên người lúc này dựng đứng lên.

Ánh mắt vốn đã trở nên vô cùng hung hãn, lúc này đã hoàn toàn đỏ ngầu.

Trước đó Tần Mặc đánh giá con gấu này là sinh vật đã trải qua tu hành.

Nhưng bây giờ nó còn đâu một chút dấu vết của tu hành.

Đây rõ ràng chỉ là một con dã thú hoàn toàn điên cuồng!

"Chết tiệt!

Con súc sinh này bị làm sao vậy!" "Chẳng khác gì quái vật cả!" "Sao nó còn có thể biến hình nữa!" Vương Bàn Tử không nhịn được kinh hô.

"E là do bên Tần Mặc." Trương Kỳ Lân nói.

"Tiểu Tần đồng chí?" Vương Bàn Tử ngẩn ra một chút, nhưng cũng rất nhanh phản ứng lại: "Ý cậu là Tiểu Tần đồng chí đã giao chiến với cái thứ đứng sau con quái vật này rồi đúng không!" Trương Kỳ Lân gật đầu tiếp tục nói: "Không chỉ vậy, thậm chí có khả năng hai bên đã đánh nhau khá kịch liệt rồi." "Và năng lượng chiến đấu của họ đã kích thích đến con gấu khổng lồ." "Cho nên mới thành ra thế này." "Vậy bây giờ chúng ta làm sao?" "Nếu cậu ở đây có thể ứng phó

được!

Có muốn tôi vào giúp Tiểu Tần đồng chí một tay không!" "Nếu sức mạnh của con gấu này đến từ cái tên chính chủ nào đó!" "Chỉ cần chúng ta giải quyết được thứ đó." "Con gấu này chắc chắn cũng không thể kiêu ngạo được nữa nhỉ!" Vương Bàn Tử lập tức đề nghị.

"Không được." "Cậu đã nghĩ chưa, chỉ một con gấu khổng lồ được ban sức mạnh đã khó đối phó như vậy." "Tên chính chủ kia sẽ thế nào?" Trương Kỳ Lân nói.

Vương Bàn Tử lập tức thót tim.

Dù sao anh cũng là người đã trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, làm sao không biết câu nói này có ý gì.

Tuy không biết tiến trình giao đấu bên phía Tần Mặc ra sao, nhưng nếu chỉ một con gấu được ban sức mạnh đã đáng sợ như vậy, sức mạnh của tên chính chủ bên trong chỉ có thể mạnh hơn thế này.

Tần Mặc một mình có thể đối phó được hay không tạm thời không bàn, nhưng nếu thực lực không đủ mà cứ xông vào!

Làm không tốt không chỉ không giúp được Tần Mặc, thậm chí còn có thể làm liên lụy anh ấy.

"Vậy Tiểu Ca cậu đi đi!" "Tôi có thể không làm gì được tên chính chủ kia, nhưng cậu chắc chắn có thể!" "Cậu giúp Tiểu Tần đồng chí đối phó tên chính chủ bên trong." "Tôi đối phó con này bên ngoài!" "Tuy nói đánh chắc chắn không lại." "Nhưng nếu cậu muốn tôi cầm chân nó thì chắc chắn không vấn đề gì!" "Cùng lắm thì Bàn Gia tôi chạy nhanh một chút!" "Cầm cự đến khi các cậu giải quyết xong chuyện bên trong là được rồi!" Vương Bàn Tử lập tức có sắp xếp mới, kết quả đổi lại vẫn là cái lắc đầu phủ định của Trương Kỳ Lân.

"Con gấu này đã xem như đắc được nửa đạo rồi." "Một khi nó bắt

đầu sát lục, bất kể các ngươi bao nhiêu người hợp sức cũng chỉ có nước bị nó xử lý thôi.” Trương Kỳ Lân nói.

Vương Bàn Tử lập tức vò đầu bứt tai.

Tình huống tiến không được, lùi cũng không xong này thực sự khiến anh ta bực mình!

“Không phải!

Vậy Tiểu Ca!

Nói tóm lại là các cậu vẫn chỉ có thể phân tán sức mạnh ra để đánh thôi đúng không!” Vương Bàn Tử lo lắng hét lên.

Trương Kỳ Lân im lặng gật đầu.

“Cậu cũng có thể hiểu là chúng ta mỗi người có một chiến trường riêng.” Lời vừa dứt, con gấu khổng lồ điên cuồng lại gào thét xông tới.

Trương Kỳ Lân đẩy Vương Bàn Tử ra, sau đó mình cũng lao về phía con gấu.

Ngay khoảnh khắc Hắc Kim Cổ Đao và móng gấu va chạm, một luồng sức mạnh cường đại lập tức bùng nổ lấy hai người làm trung tâm.

Chương 1381

Làn sóng khí hung mãnh tức thì lan ra xung quanh, uy lực mạnh mẽ của nó khiến đám người xung quanh đều bị đẩy lảo đảo.

Mọi người đều kinh ngạc ngây người nhìn về hướng Trương Kỳ Lân và con gấu khổng lồ đang chiến đấu.

Nếu không phải đang ở trong đó, ai có thể tin được sức mạnh đáng sợ như vậy chỉ đến từ một người một gấu chứ?

Sau một hồi so kè sức mạnh, Trương Kỳ Lân nhanh chóng vung Hắc Kim Cổ Đao trong tay, con gấu khổng lồ cũng liên tục hạ móng vuốt của mình xuống.

Hai bên cứ thế va chạm trên không trung.

Mỗi một cú va chạm đều có thể tạo ra một làn sóng khí cuồn cuộn.

Cảnh tượng hung hãn đến mức ngay cả Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, hai người đã quen với thân thủ của Trương Kỳ Lân, cũng không khỏi kinh ngạc.

Càng đừng nói đến đám người của đội trưởng Trần.

"Quái vật, một người, hai người, tất cả đều là quái vật!" Đội trưởng Trần dán mắt vào trận chiến mà ông chưa từng được chứng kiến trước đây, không nhịn được lẩm bẩm.

Lưỡi kiếm sắc bén của Tần Mặc chém mạnh vào tảng đá khổng lồ đang lấp lánh kia.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc cả hai va chạm, Tần Mặc chỉ cảm thấy đòn tấn công của mình bị một lực lượng nào đó chặn lại.

Cùng với một luồng sáng bùng lên, Tần Mặc đang ở giữa không

trung lập tức bị đẩy văng ra.

Đợi đến khi Tần Mặc điều chỉnh lại thân hình trên không và đáp xuống bậc thang đá, mấy con quái vật cũng lập tức lao tới trước mặt anh.

Chỉ thấy kiếm quang lóe lên, mấy con quái vật đó liền bị chém nát trong nháy mắt.

Tần Mặc nhìn chằm chằm về phía tảng đá khổng lồ, thở ra một hơi dài.

Mặc dù đòn tấn công này không thể thuận lợi phá hủy được hạt nhân của Sơn Thần, nhưng trên mặt Tần Mặc cũng không hề có chút chán nản nào.

Rõ ràng điều này cũng nằm trong tính toán của anh.

Ngược lại, vì Tần Mặc không thể phá hủy hạt nhân, Sơn Thần vốn đã rơi vào hoảng loạn lúc này lại cất tiếng cười hả hê.

"Ha ha ha, một con người quèn mà lại ảo tưởng ra tay với thần linh." "Cho dù ngươi biết hạt nhân của ta ở đâu thì đã sao!" "Ngươi chung quy cũng chỉ là một phàm nhân." "Mà với sức mạnh của một phàm nhân quèn như ngươi." "Thì dù thế nào cũng không thể lay chuyển được thần linh!" Giọng nói của Sơn Thần dần trở nên ngạo mạn.

"Nhưng vừa rồi ngươi đã hoảng sợ." Tần Mặc vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh: "Ngươi hoảng sợ chứng tỏ đó quả thực là hạt nhân của ngươi." "Tuy cơ thể ngươi đã hoàn toàn biến thành ngôi làng này." "Nhưng ngươi vẫn có một tử huyệt, và chỉ cần tử huyệt này bị phá hủy." "Ngươi sẽ chết." "Chàng trai trẻ, ngươi quả thật rất thông minh, nhưng dù ngươi biết những điều đó thì đã sao chứ?" "Với sức mạnh phàm nhân của ngươi, tuyệt đối không thể phá vỡ được kết giới

do thần ta thiết lập!" "Còn những người bạn bên ngoài của ngươi, bọn họ cũng không một ai sống sót được đâu!" "Ban đầu ta quả thực đã nghĩ sẽ giữ tất cả các ngươi lại trong làng." "Nhưng nếu ngươi đã muốn chống lại ta!" "Những người khác tự nhiên cũng đồng tội!" "Hiện tại sứ giả của ta đã đang phán xét bọn họ rồi!" "Ta đã ban cho nó sức mạnh lớn hơn trước, hiện tại nó căn bản không ai địch lại nổi." "Đợi ngươi chết rồi, bọn họ cũng sẽ nhanh chóng xuống dưới bầu bạn với ngươi thôi!" Sơn Thần lại một lần nữa cười điên cuồng.

Tần Mặc khẽ nhướng mày, chỉ lướt qua trong đầu một chút đã nghĩ đến con gấu khổng lồ mà mình vừa đối mặt cách đây không lâu.

"Là con súc sinh đó sao?" "Sớm biết vậy thì lúc đó ta nên giết quách nó đi." Tần Mặc bực bội nói.

"Đây chính là căn bệnh chung của loài người các ngươi, do dự thiếu quyết đoán, nên mới dẫn đến cục diện như hiện tại!" "Cả ngươi, cả đám bạn của ngươi." "Hôm nay tất cả đều phải chết ở đây!" Trong giọng điệu của Sơn Thần, rõ ràng là một bộ dạng nắm chắc phần thắng.

Nhưng Tần Mặc đang đối đầu với nó vẫn chỉ bình thản như thường.

Không biết từ lúc nào, trong mắt Tần Mặc thậm chí còn có thêm vài phần khinh bỉ.

"Rõ ràng ngươi là một vị thần, mà khi đối mặt với một con người lại phải tính toán mưu kế." "Cứ như thể không làm vậy thì không có cách nào đối phó với người này vậy." "Ngươi bây giờ và con người quả thật không còn chút khác biệt nào nữa." Lời nói lạnh lùng của Tần Mặc trong nháy mắt lại một lần nữa châm ngòi cho dây thần kinh của Sơn Thần.

Tảng đá khổng lồ tượng trưng cho hạt nhân của nó đang rung

động kịch liệt, cũng đại biểu cho sự dao động trong nội tâm của nó lúc này.

"Tên loài người đáng nực cười nhà ngươi!

Đến lúc này rồi mà còn muốn khoe khoang miệng lưỡi sao!" Sơn Thần phẫn nộ gầm lên.

Nào ngờ tiếng gầm đầy khí thế của nó trong mắt Tần Mặc cũng chỉ là để che giấu sự chột dạ giãy giụa mà thôi.

Quái vật và những tảng đá lớn lại một lần nữa tấn công về phía Tần Mặc.

Anh nhanh chóng rút kiếm, vài nhát chém đã dễ dàng chém nát toàn bộ các đòn tấn công.

Thế công điên cuồng này cho đến bây giờ vẫn không thể khiến biểu cảm của Tần Mặc có chút lay động nào.

"Bọn họ không cần tôi phải lo lắng." "Thực lực của Tiểu Ca không thua kém tôi." "Cho dù ngươi nói ngươi đã cho con súc sinh đó sức mạnh lớn hơn." "Nhưng với một chủ nhân nhát gan như ngươi, bất kể đã cho đối phương bao nhiêu sức mạnh, tôi tin rằng cũng không thể đạt đến mức mà Tiểu Ca không đối phó được." "Còn về phía ngươi." "Vỏ rùa của ngươi quả thật rất cứng, nhưng thế thì đã sao?" "Thứ mà một đòn không phá được thì đánh hai lần, hai lần không được thì đánh ba lần." "Bất khả xâm phạm chung quy cũng chỉ là một tính từ." "Theo nhận thức của tôi, trên thế giới này vẫn chưa có thứ gì là tuyệt đối không thể bị phá hủy." Nói xong, Tần Mặc lại một lần nữa nhảy lên, trong nháy mắt đã lại đến trước tảng đá khổng lồ.

Ngay sau đó, ba nhát chém liên tiếp hạ xuống, nhưng vẫn không thể gây ra chút tổn hại nào cho tảng đá.

"Đừng giãy giụa nữa, con người!

Đòn tấn công của ngươi vô dụng với ta!" Sơn Thần điều khiển vài đòn tấn công lao về phía Tần Mặc.

Tần Mặc vẫn không hề hoảng loạn, sau một vòng điều chỉnh trên không liền vững vàng đáp xuống đất.

Ngay sau đó, anh nhanh chóng bước đi, tiếp tục dùng thân pháp linh hoạt luồn lách dưới vô số đòn tấn công.

Cùng với một cơ hội xuất hiện, Tần Mặc lại một lần nữa dậm chân, một bước lao lên lại là vài nhát chém hạ xuống.

Nội tâm của Sơn Thần dần dần trở nên căng thẳng.

Hành vi của Tần Mặc thật ngu xuẩn.

Một con người quèn lại muốn chống lại thần linh, bản thân điều này đã là một sai lầm.

Hậu quả cuối cùng của hành vi này nhất định là tự tìm đường chết.

Dù cho đến bây giờ, Sơn Thần vẫn tin chắc vào điều này.

Chỉ là nó không hiểu.

Rõ ràng đây là một chuyện đã rành rành như ban ngày, tại sao người đàn ông trước mắt này vẫn kiên trì!

Hắn đáng lẽ phải hiểu rõ mới đúng.

Với năng lực của hắn, hắn không thể nào không nhìn ra tình thế này!

Vậy rốt cuộc hắn còn đang kiên trì vì cái gì!

Rõ ràng biết kết quả cuối cùng là thất bại!

Sự kiên trì như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì!

Chương 1382

"Ngươi có phải đang nghĩ rằng ta rõ ràng không thể chống lại thần linh, vậy sự kiên trì của ta bây giờ rốt cuộc có ý nghĩa gì không?" Giọng Tần Mặc nhẹ nhàng vang lên.

Một câu nói đơn giản phảng phất như nhìn thấu nội tâm của Sơn Thần, tự nhiên lại khiến lòng Sơn Thần không khỏi sững sờ.

Ngay trong lúc thất thần đó, Tần Mặc đã đến trước hạt nhân của nó.

Nhân lúc không có đòn tấn công nào cản trở, Tần Mặc dứt khoát bộc phát tốc độ nhanh nhất, vô số nhát chém nhanh chóng rơi xuống hạt nhân của Sơn Thần.

Sơn Thần vội vàng điều động tấn công.

Cho đến lúc này, Tần Mặc mới nhắm chuẩn thời cơ nhanh chóng nhảy ra né tránh.

Tuy nhiên, chỉ mấy đòn vừa rồi quả thực đã khiến Sơn Thần có chút hoảng sợ.

Bởi vì từ lúc bắt đầu, tất cả các đòn tấn công của Tần Mặc đều chỉ đánh vào một vị trí duy nhất.

Trong tình huống hỗn loạn như vậy mà vẫn có thể tấn công chính xác đến thế, sự tập trung và năng lực chiến đấu này dù nó tự phụ là thần cũng không thể không âm thầm kinh ngạc.

Từ nãy đến giờ, Tần Mặc rốt cuộc đã tấn công liên tục bao nhiêu lần rồi?

Tại sao hắn lại kiên trì không bỏ cuộc như vậy!

Tại sao đã đến nước này rồi mà vẫn còn kiên trì!

Sự tự tin của Tần Mặc, cùng với những đòn tấn công không chút do dự, cộng thêm độ chính xác đáng sợ này, lần này cuối cùng ngay cả Sơn Thần cũng bắt đầu lo lắng liệu Tần Mặc có thật sự có khả năng phá vỡ lớp phòng ngự của nó hay không.

"Nếu là trước đây, có lẽ tôi thật sự sẽ nghĩ." "Chiến đấu với thần, tôi có thật sự có khả năng chiến thắng không?" "Trận chiến này rốt cuộc tôi sẽ có bao nhiêu phần thắng." "Còn bây giờ, tôi có thể khẳng định, trận chiến này cuối cùng phần thắng nhất định sẽ thuộc về tôi." Tần Mặc đáp xuống đất, lạnh lùng nhìn hạt nhân của Sơn Thần, giọng điệu băng giá nói: "Có lẽ ngươi hiện tại sau khi hòa làm một với ngôi làng, quả thực đã có sức mạnh lớn hơn trước." "Nhưng ngươi cũng đã mất đi một cơ thể thích hợp để chiến đấu." "Ngươi có thể điều khiển những con quái vật này và những tảng đá xung quanh để tấn công kẻ địch." "Nhưng những đòn tấn công này một khi đã tung ra cũng đồng nghĩa với việc mất đi sự khống chế của ngươi." "Nếu bị kẻ địch né được, ngươi sẽ không có bất kỳ biện pháp nào." "Đồng thời, ngươi bây giờ lại phơi bày điểm yếu của mình một cách trần trụi trước mặt kẻ địch như vậy, mà nó lại không thể di chuyển." "Cũng có nghĩa là chỉ cần kẻ địch của ngươi vượt qua phạm vi tấn công, rồi thuận thế lao đến trước mặt ngươi." "Ngươi sẽ không có lấy một chút thủ đoạn nào để đối phó." "Cho dù hạt nhân của ngươi có một luồng sức mạnh bảo vệ, nhưng đó cũng là chỗ dựa cuối cùng của ngươi." "Một khi lớp bảo vệ này của ngươi cũng bị người ta phá hủy." "Điểm yếu của ngươi sẽ hoàn toàn lộ ra trước mắt kẻ địch." "Chỉ cần không bị phá hủy!" "Ta chính là tuyệt đối vô địch!" "Đây chính là sự khác biệt giữa người và thần!" "Bản thân sự tồn tại của con người đã là điểm yếu, cho nên các ngươi mới không ngừng sử dụng vô số thủ đoạn để bảo toàn bản thân!" "Nhưng thần thì khác!"

“Cho dù để cho đám người các ngươi biết điểm yếu của ta với tư cách là một vị thần.” “Nhưng các ngươi vẫn bất lực!” “Thần và người chung quy vẫn là một vực sâu mà các ngươi dùng cả đời cũng không thể vượt qua!” Sơn Thần tự tin nói.

Nó không ngừng tự nhủ trong lòng, thả lỏng, thả lỏng đi.

Tình hình hiện tại chính là như vậy.

Mặc dù Tần Mặc quả thực có thể nắm bắt không ít cơ hội để tấn công hạt nhân của nó, nhưng việc hắn có thể làm cũng chỉ là tấn công mà thôi.

Lớp phòng ngự thần lực của mình là tuyệt đối vô địch.

Đây căn bản không phải là thứ mà một con người như Tần Mặc có thể phá vỡ!

Sơn Thần không ngừng tự nhủ trong lòng, nó nhắc nhở bản thân không được hoảng loạn!

Toàn bộ trận chiến vẫn nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Nói cho cùng cũng chỉ là trong quá trình xuất hiện một chút sự cố ngoài ý muốn mà thôi.

Nói cho cùng cũng chỉ có thế.

Thế nhưng, những đòn tấn công liên miên không dứt của Tần Mặc cuối cùng vẫn khiến lòng Sơn Thần có chút hoảng loạn.

Mặc dù Sơn Thần vẫn luôn không ngừng phòng ngự trước Tần Mặc, nhưng đối mặt với thế công như vậy, tốc độ tấn công của Tần Mặc lại còn đang tăng lên, ngay cả độ chính xác cũng không ngừng được cải thiện.

Sơn Thần cũng không biết có phải là ảo giác của mình hay không, nó chỉ cảm thấy lớp phòng ngự của mình dường như thật sự có một

tia rung chuyển.

Không thể nào!

Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra!

Bất kể đòn tấn công của Tần Mặc mạnh đến đâu!

Đây cũng chỉ là đòn tấn công của phàm nhân mà thôi!

Chỉ cần Tần Mặc vẫn là phàm nhân!

Chỉ cần ranh giới thân phận này không thay đổi!

Vậy thì bất kể đòn tấn công của Tần Mặc lợi hại đến đâu cũng tuyệt đối không thể công phá được lớp phòng ngự của mình mới đúng!

Sơn Thần càng tự nhủ như vậy, nội tâm của nó lại càng hoảng loạn.

"Quả thực, cùng với sự phát triển của thời đại, đã ngày càng có nhiều người không còn coi thần linh là tín ngưỡng của mình nữa." "Bởi vì họ nhận ra rằng thế giới này không phải do thần linh định đoạt." "Mỗi một lần tai nạn, kẻ địch xâm lược." "Cũng như tất cả các thiên tai nhân họa." "Cuối cùng đều là dựa vào nỗ lực của con người mới miễn cưỡng chống đỡ qua được." "So với việc mong chờ thần linh đến cứu giúp họ." "Con người dần dần tin rằng nên dựa vào sức mạnh của chính mình." "Sự thiếu hụt tín ngưỡng quả thực sẽ khiến con người mất đi lòng kính sợ." "Nhưng vào khoảnh khắc họ mất đi chỗ dựa, họ cũng sẽ càng coi trọng sức mạnh cá nhân hơn." "Ngươi có biết câu nói mà người ta bây giờ thích nhất là gì không?" Trong lúc nói chuyện, Tần Mặc lại một lần nữa lao đến trước hạt nhân của Sơn Thần.

"Mệnh ta do ta không do trời." Tiếng nói vừa dứt, những nhát chém liên tiếp lại một lần nữa rơi xuống lớp phòng ngự của hạt nhân.

Sau một loạt tấn công, lớp phòng ngự mà Sơn Thần cho rằng con người tuyệt đối không thể phá vỡ cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt.

Nội tâm Sơn Thần lập tức hoảng loạn.

Mặc dù trong lòng nó đã nảy sinh ý nghĩ này nhiều lần, nhưng nó làm thế nào cũng không thể ngờ được, một con người quèn lại thật sự phá vỡ được lớp phòng ngự của nó với tư cách là một vị thần.

"Cút ngay!" Sơn Thần hét lớn một tiếng.

Vô số tảng đá lớn lại một lần nữa đồng loạt tấn công về phía Tần Mặc.

Lần này Tần Mặc không còn hoảng loạn nữa, chỉ đơn giản dùng một thân pháp, lợi dụng những tảng đá bay tới làm bàn đạp, liền né tránh được toàn bộ.

Mà những tảng đá bay tới, kinh ngạc thay, lúc này cũng hóa thành vũ khí, va mạnh vào lớp phòng ngự của hạt nhân Sơn Thần.

Cú va chạm này đã phá vỡ lớp phòng ngự của nó.

"Trong chiến đấu, kẻ mất lý trí trước sẽ mất đi thế chủ động." "Đây là đạo lý mà ngay cả những con người ngu xuẩn chúng ta cũng biết." "Ngươi thân là thần linh, lại dễ dàng phạm phải một sai lầm ngu xuẩn như vậy sao?" Cùng với một luồng kiếm quang xuất hiện, những tảng đá còn chưa kịp rơi xuống đã bị Tần Mặc chém thành bột mịn.

Theo sau đó, nhát kiếm cuối cùng trực tiếp đâm vào hạt nhân của Sơn Thần.

Sự vỡ nát xuất hiện, từng vết nứt lấy vị trí Tần Mặc đâm vào làm trung tâm, lan rộng ra xung quanh.

Vô số mảnh đá theo quá trình vỡ nát liên tiếp rơi xuống.

Đến cuối cùng, toàn bộ hạt nhân đã hoàn toàn bị phá hủy.

Tần Mặc cũng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đó ở sâu bên trong hạt nhân.

Trước khi đáp xuống đất, Tần Mặc nhắm chuẩn thời cơ, một tay tóm lấy đối phương kéo ra, sau đó mới cùng người đó nhảy xuống mặt đất.

"Tôi còn tưởng rằng đã không bao giờ được nhìn thấy gương mặt này nữa." Sau khi nhẹ nhàng đặt Sơn Thần xuống đất, Tần Mặc cuối cùng cũng nở một nụ cười nhẹ nhõm.

Chương 1383

Mặc dù dung mạo của Sơn Thần vẫn không khác gì quá khứ, nhưng khuôn mặt của nó đã trở nên vô cùng già nua.

Thần tuy cũng có khái niệm về tuổi tác, nhưng thực tế họ không giống con người, dung mạo sẽ không thay đổi theo tuổi tác.

Rất nhiều khi, hình tượng thần linh mà con người nhìn thấy hoặc là do họ tự tưởng tượng ra dựa trên tên của vị thần đó, hoặc là do chính thần linh biến hóa ra.

Rõ ràng vì tín ngưỡng giảm sút, cộng thêm bao nhiêu năm qua Sơn Thần đã tiêu hao lượng lớn sức mạnh để tạo ra ngôi làng này, sức mạnh của Sơn Thần e rằng sớm đã đến cực hạn rồi.

"Chàng trai trẻ, thật là lâu không gặp a." Sơn Thần nói giọng yếu ớt như sắp đứt hơi: "Vừa rồi tuy có thể cảm nhận được dáng vẻ của cậu." "Nhưng được nhìn thấy thực tế thế này thật khiến ta hoài niệm." "Bao nhiêu năm rồi, thật không ngờ ta lại có thể nhìn thấy gương mặt quen thuộc này trong những năm cuối đời." "Khí tức của ngươi đã bình ổn trở lại, nói như vậy lần này quả nhiên là ngươi đã quay về rồi sao?" Tần Mặc lại bình thản nói.

Trận chiến giữa gấu khổng lồ và Trương Kỳ Lân vẫn đang tiếp diễn.

Cùng với thần tính của nó không ngừng tăng lên, tốc độ và sức mạnh tấn công của nó cũng không ngừng được gia tăng.

Vốn dĩ lúc đầu, Trương Kỳ Lân còn dùng lối đánh cứng đối cứng với gấu khổng lồ, nhưng sau khi hai bên giao thủ vài hiệp, Trương Kỳ Lân bắt đầu dùng kỹ xảo để đối địch.

Tuy rằng làm vậy cũng không ảnh hưởng đến việc Trương Kỳ Lân giao đấu với gấu khổng lồ, nhưng tất cả mọi người đều biết, khi hai bên có thực lực tương đương giao chiến, một khi một bên chủ động thay đổi phương thức chiến đấu, điều đó cho thấy trong phương thức chiến đấu ban đầu, người đó đã rơi vào thế hạ phong.

"Cứ thế này không ổn!" "Không thể để con súc sinh này tiếp tục ngông cuồng như vậy được!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, trực tiếp xách súng phun lửa xông lên.

"Các anh đừng làm bừa!" "Thứ này căn bản là một con quái vật!" "Các anh đi lên cũng chỉ là nộp mạng mà thôi!" "Vẫn là cứ giao cho Tiểu Ca đi!" Đội trưởng Trần vội vàng hét lên.

"Phì!

Tên nhóc nhà ngươi tham sống sợ chết không dám động thủ thì tự mình cút sang một bên đi!" "Anh em chúng tôi đều là vào sinh ra tử cùng nhau xông pha mà có!" "Dù có chết!

Chúng tôi cũng tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn anh em mình chiến đấu mà không làm gì cả!" Vương Bàn Tử lập tức quay sang đội trưởng Trần mắng chửi: "Nhắc nhở cậu thêm một câu!" "Ngôi làng mà chúng ta đang ở là một nơi không thể trốn thoát được!" "Nếu Tiểu Ca thật sự không phải là đối thủ của con súc sinh này!" "Vậy thì chúng ta cũng không một ai có bản lĩnh đối phó với nó đâu!" "Đến lúc đó!" "Tất cả chúng ta đều phải chết!" "Thay vì đợi đến lúc đó mới chết vô ích!

Bàn Gia tôi thà chiến tử còn hơn!" Nói xong, Vương Bàn Tử liền xông về phía Trương Kỳ Lân và gấu khổng lồ!

Trực tiếp là một bộ dạng muốn giương súng!

"Bàn Tử!

Anh đợi chút đã!" Nào ngờ lúc này Hạo Thiên Chân cũng nhảy ra khuyên can Vương Bàn Tử.

Nếu là đội trưởng Trần bọn họ nhảy ra ngăn cản, Vương Bàn Tử trong lòng tuy tức giận nhưng cũng không phải là không thể hiểu được.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại ngăn cản, Vương Bàn Tử liền hoàn toàn ngây người.

"Khoan đã!

Tiểu Thiên Chân!

Cậu có ý gì đây!" "Cái gã đội trưởng Trần kia muốn làm kẻ hèn nhát thì chúng ta không nói làm gì." "Hắn vốn dĩ là một kẻ tham sống sợ chết!" "Cũng không phải anh em của chúng ta!" "Nhưng cậu lại có ý gì đây!" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Nếu không phải vì đã quen biết Hạo Thiên Chân bao nhiêu năm nay, trong lòng anh cũng hiểu rõ Hạo Thiên Chân tuyệt đối không phải loại người tham sống sợ chết mà mặc kệ sống chết của anh em, thì bây giờ anh ít nhiều gì cũng phải tranh cãi với đối phương một trận cho ra nhẽ.

"Anh xem, trạng thái của con gấu khổng lồ kia có vẻ không đúng lắm!" Hạo Thiên Chân vội vàng nói.

Vương Bàn Tử lập tức quay đầu nhìn lại.

Lúc này mới phát hiện con gấu khổng lồ vốn đang lao mạnh về phía Trương Kỳ Lân lại đột nhiên dừng lại giữa đường.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi đi, dáng vẻ hung hãn ban đầu của con gấu lúc này lại thu liễm đi mấy phần, đồng thời còn đang khẽ run rẩy.

Trông cả con vật cứ như thể đột nhiên bị kích thích gì đó!

“Thứ quái này bây giờ lại giở trò gì nữa đây!” “Lẽ nào con súc sinh chết tiệt này lại sắp tiến hóa nữa hay sao!” Vương Bàn Tử thấy cảnh này cả người lập tức sốt ruột cả lên.

Nhưng may mà sự thật không phát triển theo hướng tồi tệ mà Vương Bàn Tử nghĩ.

Con gấu khổng lồ sau khi co giật tại chỗ một lúc, cơ thể lại dần dần bắt đầu thu nhỏ lại.

Trông cứ như thể cơ thể vốn đã tràn đầy sức mạnh đột nhiên bị xì hơi vậy.

Không bao lâu sau, con gấu khổng lồ đã trở lại dáng vẻ mà họ nhìn thấy vào đêm hôm đó.

“Chết tiệt!

Thứ này còn bị xì hơi nữa à!” Vương Bàn Tử không nhịn được hét lên.

Sau một lúc dừng lại ngắn ngủi, con gấu khổng lồ cũng nhanh chóng hồi phục.

Mặc dù sức mạnh của nó bây giờ đã mất đi phần lớn, nhưng nó vẫn không có ý định dừng lại.

Cùng với một tiếng gầm giận dữ, nó lao về phía Trương Kỳ Lân.

Tuy nhiên, bây giờ nó đã không còn ở trong tư thế vô địch nữa.

Dù vẫn mang lại cảm giác áp bức đối với người thường, nhưng cảm giác áp bức này chung quy cũng chỉ nhắm vào người thường.

Đối với Trương Kỳ Lân thì hoàn toàn không tồn tại.

Trương Kỳ Lân không chút do dự, một bước lao đến trước mặt

con gấu khổng lồ, tiếp đó vô số nhát chém liên tiếp không ngừng rơi xuống người nó.

Tuy cơ thể gấu khổng lồ vẫn cứng rắn, nhưng dưới vô số nhát chém của Trương Kỳ Lân, nó vẫn bị đánh lui liên tục.

Tiếp đó Trương Kỳ Lân nhắm chuẩn thời cơ, xông lên phía trước một cú hất ngược, cơ thể to lớn của gấu khổng lồ lập tức bị đánh ngửa ra.

Trương Kỳ Lân dậm chân, lao lên không trung lại là một vòng xoay, sau đó Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp từ miệng gấu khổng lồ đâm xuống!

Dù cơ thể gấu khổng lồ đã trở nên vô cùng cứng rắn qua bao năm tháng tu luyện, nhưng nội tạng của nó rốt cuộc vẫn rất yếu ớt.

Lúc này bị Trương Kỳ Lân tung một đòn chí mạng, gấu khổng lồ lập tức phát ra tiếng kêu gào đau đớn, cả cơ thể cũng như bị đóng băng tại chỗ.

Lảo đảo thêm vài giây nữa, con gấu khổng lồ cuối cùng cũng hoàn toàn ngã xuống đất.

Sau khi xác nhận gấu khổng lồ đã hoàn toàn chết, Trương Kỳ Lân mới rút Hắc Kim Cổ Đao ra, tiến lại gần phía mọi người.

“Tiểu Ca, giải quyết xong rồi à?” Vương Bàn Tử ló đầu ra hỏi.

Trương Kỳ Lân nhẹ nhàng gật đầu, lại thở ra một hơi dài.

Chương 1384

Rõ ràng chiến đấu với con quái vật này, Trương Kỳ Lân cũng có chút mệt mỏi.

“Ha ha!

Tiểu Ca!

Tôi biết ngay là anh chắc chắn không có vấn đề gì mà!” “Tuy con súc sinh này quả thực rất lợi hại.” “Nhưng nếu đối thủ là anh!

Chắc chắn vẫn không thể nào là đối thủ của anh được!” Vương Bàn Tử cả người lập tức trở nên kiêu ngạo.

Còn dùng ánh mắt mỉa mai liếc về phía đám người đội trưởng Trần bên cạnh, rõ ràng là muốn dùng sự dũng mãnh của Trương Kỳ Lân để làm một sự so sánh rõ rệt với sự hèn nhát trước đó của bọn họ.

“Trận chiến này không chỉ có tôi và nó chiến đấu.” “Còn có cả Tần Mặc.” Trương Kỳ Lân nói.

“Tiểu Tần đồng chí?” “Lẽ nào bên cậu ấy cũng thành công rồi?” Vương Bàn Tử lập tức phấn khởi.

“Tôi nghĩ vậy.” Trương Kỳ Lân nói.

Tuy nhiên sắc mặt anh lại không hề thả lỏng chút nào.

“Anh sao vậy Tiểu Ca!” “Bên anh đã giành thắng lợi, bên Tiểu Tần đồng chí cũng thành công rồi!

Đây không phải là một chuyện tốt sao!” “Sao cảm giác anh vẫn không vui như vậy!” Vương Bàn Tử khó hiểu nhìn Trương Kỳ Lân.

“Không có gì.” Trương Kỳ Lân khẽ nói, một mình đi sang một bên ôm Hắc Kim Cổ Đao ngồi xuống.

Lúc này ánh mắt của anh và Tần Mặc đã có chút tương tự.

Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, nhưng đối với trạng thái lạnh lùng như vậy của Trương Kỳ Lân, anh cũng đã sớm quen rồi.

Nghĩ rằng đây cũng là biểu hiện như trước đây nên cũng không để ý, mà trực tiếp quay người đi nhìn con gấu khổng lồ đã ngã trên đất.

Còn Hạo Thiên Chân lại đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn Hạo Thiên Chân nhưng không nói gì.

Tuy nhiên từ biểu cảm dò xét của anh, rõ ràng Hạo Thiên Chân biết đối phương đã biết mình đến đây là muốn hỏi cái gì.

"Thật sự là người đó sao?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Thấy Trương Kỳ Lân không đáp lại, Hạo Thiên Chân không muốn từ bỏ tiếp tục hỏi: "Tôi nhớ trước đây Tần Mặc đã nói, gấu khổng lồ là vì tu hành trong miếu Sơn Thần nên mới có được thành tựu như bây giờ." "Cũng có nghĩa là sức mạnh của nó thực chất đến từ Sơn Thần." "Cho nên tôi có một suy nghĩ." "Nếu là sức mạnh do Sơn Thần ban cho, nó có khả năng sẽ trong nháy mắt trở nên càng mạnh mẽ hơn không?" Trương Kỳ Lân vẫn giữ vẻ trầm mặc không nói.

Tuy nhiên, lúc này sự im lặng chính là câu trả lời tốt nhất.

"Quả nhiên là như vậy sao?" "Cũng có nghĩa là Sơn Thần không hề biến mất." "Mà là đã vận dụng một loại sức mạnh nào đó để biến ngôi làng này thành bộ dạng như hiện tại, phải không?" "Đối thủ của chúng ta thực chất là Sơn Thần đã từng kề vai chiến đấu với chúng ta sao?" Tâm trạng của Hạo Thiên Chân ngày càng kích động.

Nếu không phải cậu còn giữ lại lý trí, có lẽ đã trực tiếp hét to tên Sơn Thần ra rồi.

Trương Kỳ Lân lập tức làm một động tác ra hiệu im lặng với cậu.

Nói như vậy, Hạo Thiên Chân tự nhiên là cái gì cũng hiểu rồi.

Mặc dù thời gian mọi người ở cùng Sơn Thần không dài, nhưng chung quy cũng đã từng cùng nhau chiến đấu.

Nếu nói giữa họ không có một chút tình cảm nào thì tuyệt đối là chuyện không thể.

Và sau khi những suy đoán của mình được khẳng định, Hạo Thiên Chân cũng lập tức liên tưởng đến một chuyện khác.

"Vậy sau này gấu khổng lồ đột nhiên mất đi sức mạnh." "Có phải ý là Tần Mặc, cậu ấy…" Hạo Thiên Chân không muốn nói tiếp nữa.

Bởi vì cậu biết suy đoán này của mình đối với một người có tình cảm mà nói là một chuyện tàn khốc đến nhường nào.

Sắc mặt Trương Kỳ Lân cũng lập tức trầm xuống mấy phần.

"Không ai muốn vung kiếm với bạn tốt của mình cả." "Nhưng có đôi khi, có thể là vì lập trường của mỗi người, hoặc là vì một nguyên nhân nào đó khác." "Chúng ta không thể không đưa ra một số lựa chọn." "Tần Mặc sở dĩ một mình đi trước, e rằng cũng là vì nguyên nhân này." Trương Kỳ Lân khẽ nói.

"Ý anh là cậu ấy sớm đã biết tất cả những chuyện này đều là do Sơn Thần đó gây ra sao?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Có biết hay không tôi không rõ, nhưng tôi và cậu ấy đều sớm đã có sự hoài nghi này." "E rằng cậu ấy muốn một mình đi trước chính là để xác nhận suy đoán này." "Một mình ra vẻ ngầu làm gì." Trương Kỳ Lân hừ lạnh một tiếng nói.

"Nhưng chỉ có một mình cậu ấy thật sự không sao chứ?" "Đối phương không phải là Sơn Thần sao?" "Tần Mặc có lợi hại đến đâu cũng là con người mà!" "Dùng sức mạnh của con người để đối mặt với thần linh, chuyện này có phải là hơi quá điên rồ không." Hạo

Thiên Chân lo lắng nói.

“Nhưng kết quả cuối cùng là cậu ấy đã thắng.” Trương Kỳ Lân nói: “Thần không phải là tuyệt đối vô địch, hay nói đúng hơn, thần càng giống một khái niệm.” “Bất kỳ thần linh nào một khi chảy máu hoặc bị thương, thì sẽ không còn là thần nữa.” “Tóm lại đừng quên, đây là một chuyện vô cùng tàn nhẫn đối với Tần Mặc.” “Đợi đến khi cậu ấy ra ngoài, cái gì cũng đừng nói nhiều.” Một tảng đá lớn từ trong hố sâu rơi xuống, mắt thấy sắp rơi trúng người Tần Mặc.

Lưỡi kiếm sắc bén trong tay anh vung lên, liền chém nó thành hai đoạn.

“Xem ra sức mạnh còn sót lại của ta ngay cả nơi này cũng không thể duy trì được nữa.” “Những con quái vật này cũng đã mất đi khả năng hoạt động.” “Cậu mau đi đi, nếu không e rằng sẽ không kịp nữa.” Sơn Thần nhìn Tần Mặc, nói giọng yếu ớt.

“Rốt cuộc là vì sao?” “Trước đây ngươi không phải như vậy, cũng tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy.” “Lẽ nào thật sự chỉ vì ngươi cảm thấy người trong làng đã giảm đi rất nhiều sao?” Tần Mặc hỏi.

Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, Sơn Thần nói bằng một giọng điệu nhẹ nhõm: “Không nhớ nữa rồi.” “Dù sao cũng đã qua quá nhiều năm.” “Có lẽ còn có một số nguyên do khác, có lẽ không có.” “Nhưng ta nghĩ cơ hội ban đầu quả thực là vì ngôi làng ngày càng tiêu điều.” “Còn sau đó ta quả thực đã vận dụng trận pháp còn sót lại để làm rất nhiều chuyện.” “Thời gian trôi qua, ta cũng dần dần trở nên không còn đúng nữa.” “Nghĩ lại cũng thật mỉa mai.” “Thân là thần linh, kết quả lại vì trận pháp của con người mà đánh mất tâm trí.” “Nhìn xem cảnh tan hoang khắp nơi này đi.” “Bao nhiêu năm qua, ta lại không hay không biết đã hại chết nhiều người như vậy.” “Ta rốt cuộc còn có tư

cách gì để được gọi là thần nữa?" Sơn Thần đang cảm khái thì một tiếng nổ lớn vang lên, vô số tảng đá lớn ngay trong khoảnh khắc này rơi xuống.

Đồng thời, vách đá xung quanh hố sâu toàn bộ đều nứt toác lan rộng ra.

Sự sụp đổ không ngừng xảy ra, rõ ràng toàn bộ hố sâu sụp đổ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Chàng trai trẻ!

Cậu mau đi đi!" "Cơ thể của ta đã không thể chống đỡ được bao lâu nữa." "Tuy bây giờ ta vẫn có thể miễn cưỡng khống chế hố sâu này không sụp đổ." "Nhưng chung quy không thể kéo dài quá lâu!" "Cậu rất ưu tú!

Còn có một tương lai rộng lớn!

Đường cùng của cậu không nên ở đây!" "Cậu mau đi đi!" "Nhất định phải thoát ra trước khi nơi này hoàn toàn sụp đổ!" Sơn Thần nhìn Tần Mặc, lo lắng hét lên.

Đây có lẽ là cách duy nhất nó có thể làm để chuộc tội cho mình lúc này.

"Vậy còn ngươi?" Tần Mặc vẫn quan tâm đến vị chiến hữu chỉ có duyên một trận chiến này của mình.

"Ta đã không còn là thần nữa." "Chỉ là một ác linh giết người như ngóe." "Người như ta chết ở bất kỳ nơi nào thì có gì đáng nói chứ?" Sơn Thần cảm khái.

Cùng với những vết nứt xuất hiện, lại có mấy tảng đá lớn từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Tuy cú rơi này không gây ra thương tổn gì cho Tần Mặc, nhưng

cũng cho thấy toàn bộ hố sâu này đã không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Chương 1385

“Đừng tiếp tục lãng phí thời gian trên người một tà thần như ta nữa!” “Chàng trai trẻ!

Cậu mau rời khỏi đây đi!” “Cậu yên tâm, đợi đến khi ta chết đi, kết giới ở đây, cũng như ký ức của các cậu, toàn bộ đều sẽ khôi phục lại bình thường!” “Đến lúc đó các cậu có thể rời khỏi nơi này rồi!” Sơn Thần lo lắng nói, cứ như sợ chỉ cần chậm một chút, Tần Mặc sẽ vì không kịp trốn thoát mà bị chôn vùi trong này vậy.

“Tà thần?

Tôi không thấy tà thần nào cả.” “Ở đây, tôi chỉ thấy một chiến hữu đã kề vai chiến đấu cùng mình.” “Chỉ tiếc là cuối cùng cậu ấy đã hi sinh trong trận chiến này.” “Tôi đã vĩnh viễn mất đi chiến hữu của mình.” Tần Mặc đứng dậy, để lại cho Sơn Thần câu nói cuối cùng này.

Ngay sau đó, anh quay người chạy về phía bậc thang đá.

Sơn Thần nhìn bóng lưng Tần Mặc dần xa, trong lòng lại không nhịn được cười khổ.

“Chàng trai trẻ à, sao bao nhiêu năm qua rồi mà cậu vẫn thẳng thắn như vậy.” “Nếu ta không biến thành thế này, chúng ta có lẽ đã có thể trở thành bạn bè.” Sơn Thần thì thầm, những tảng đá lớn liên tiếp không ngừng rơi xuống, rất nhanh đã che khuất toàn bộ ánh sáng mà nó có thể nhìn thấy.

Bên ngoài căn nhà dài, mọi người vẫn đang xem xét tình hình của con gấu khổng lồ!

Phải nói rằng con gấu đó thật sự đáng sợ!

Dù bây giờ đã chết nhưng thân thể nó vẫn vô cùng cứng rắn.

Mọi người đã dùng đủ mọi cách nhưng vẫn không thể nào cắt rách được dù chỉ một chút da thịt của nó.

"Tiểu Ca, anh mau đến giúp một tay đi!" "Thân thể con gấu này cứng quá rồi, không có cách nào cả!" Vương Bàn Tử gọi Trương Kỳ Lân.

"Bàn Tử, tôi thấy chúng ta không nên đụng vào thân thể con gấu nữa," Hạo Thiên Chân nói.

Sau khi nghĩ rằng mọi chuyện đều do Sơn Thần gây ra, cậu nảy sinh lòng thương cảm với con gấu này.

Giờ nó đã chết, cũng không cần thiết phải tiếp tục phá hoại thân thể nó, coi như giữ lại cho nó chút thể diện cuối cùng.

Vương Bàn Tử chớp chớp mắt nhìn hai người.

Dĩ nhiên anh ta không muốn làm những chuyện như lấy mật gấu.

Anh ta chủ yếu là tò mò.

Một con gấu khổng lồ tu hành như vậy, bên trong cơ thể rốt cuộc có gì khác biệt.

Chỉ là Vương Bàn Tử dù sao cũng là người giang hồ, có nhiều lời chỉ cần nghe qua là có thể hiểu được.

Tuy anh ta thực sự rất hứng thú với chuyện này, nhưng nếu đã Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân đều đã tỏ thái độ phản đối, anh ta dĩ nhiên cũng sẽ không hỏi thêm những lý do vô nghĩa.

"Nói cũng phải, vạn vật đều có linh." "Đã chết rồi thì cũng không cần thiết tiếp tục tàn hại thân thể nó." Vương Bàn Tử không hề hạ thấp giọng khi nói câu này.

Rõ ràng, đây không chỉ đơn thuần là thái độ của riêng anh ta, mà

còn là một tín hiệu cho những người khác.

Đội trưởng Trần cũng nhân cơ hội này bảo người của mình dừng tay, dĩ nhiên không phải vì lương tâm trỗi dậy, mà hoàn toàn là vì nếu không có Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, chỉ dựa vào mấy người họ thì căn bản không có cách nào cắt được con gấu khổng lồ này.

"Nói mới nhớ, Tần huynh đệ vào trong lâu như vậy rồi vẫn chưa ra." "Thật sự không sao chứ?" Đội trưởng Trần cũng đi tới trước mặt mấy người họ và nói.

"Anh nói cái gì thế!" Vương Bàn Tử lập tức tỏ vẻ khó chịu: "Đây là đồng chí Tiểu Tần của chúng ta đấy!" "Thân thủ của đồng chí Tiểu Tần nhà ta anh không thấy sao!" "Chút rắc rối nhỏ này chẳng phải là dễ như trở bàn tay à!" "Nhưng thứ chúng ta đối mặt không phải là Tống Tử bình thường." "Đó là thứ có thể tạo ra một kết giới lớn như vậy để nhốt chúng ta lại!" "Còn có thể thay đổi ký ức của chúng ta!" "Khiến chúng ta còn không nhớ nổi mình đến đây để làm gì!" Đội trưởng Trần đang nói thì đột nhiên cả người run nhẹ một cái.

Hành động bất thường này của anh ta dĩ nhiên lập tức thu hút sự chú ý của Vương Bàn Tử.

"Này!

Cậu lại sao thế!" "Đừng có giở trò gì đấy!" Vương Bàn Tử bực bội nói.

"Không, tôi hình như vừa nhớ ra được điều gì đó," Đội trưởng Trần trầm giọng nói.

Sau một hồi im lặng hồi tưởng, hai mắt anh ta đột nhiên trợn trừng!

"Đúng rồi!

Tôi nhớ ra rồi!

Đúng là như vậy!" "Tôi nhớ ra rồi, tôi nhớ ra tất cả rồi!" Cả người đội trưởng Trần trở nên phấn khích!

Thấy bộ dạng như phát điên của anh ta, Vương Bàn Tử cũng có phần phấn chấn.

Anh ta quay sang hỏi Trương Kỳ Lân: "Gã này vậy mà nhớ ra rồi!" "Vậy có phải điều đó chứng tỏ đồng chí Tiểu Tần đã...!" Nhưng khi nhìn lại vẻ mặt của Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân, họ vẫn chỉ có một vẻ mặt nặng nề.

Đây hoàn toàn không giống biểu cảm nên có sau khi chiến thắng.

"Tôi nói này, hai người các cậu sao thế?" "Không phải đồng chí Tiểu Tần thắng rồi sao?" "Đây không phải là chuyện tốt à?" "Sao trông hai người có vẻ không vui vậy!" Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Đúng rồi, đồng chí Tiểu Tần đâu?

Chuyện đã kết thúc rồi." "Sao còn chưa quay lại?" Đang nói thì lại có một trận chấn động khác thu hút sự chú ý của mọi người.

Mọi người lập tức cảnh giác.

Mặc dù con gấu khổng lồ đã được giải quyết, ký ức của mọi người cũng dần hồi phục, tất cả đều cho thấy nơi đáng sợ này có lẽ không còn đáng sợ như vậy nữa!

Nhưng điều đó không có nghĩa là họ có thể lơ là cảnh giác!

Dù sao nếu thực sự có sự cố bất ngờ nào xảy ra vào thời điểm mấu chốt này thì không hay chút nào.

Ngay sau đó, họ cuối cùng cũng thấy một góc của căn nhà dài vốn đã được xây dựng xong đột nhiên sụp xuống.

"Chuyện gì vậy!" Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng.

Phải biết rằng động tĩnh bên trong nhà dài trước đó tuyệt đối có

thể coi là ở cấp bão táp.

Nhưng ngay cả lúc đó, căn nhà dài này cũng không hề có dấu hiệu bị phá hủy.

Vậy mà bây giờ, không hề có tác động gì mà nó lại sụp đổ!

Điều này rõ ràng là không bình thường!

"Tiểu Ca, chuyện gì thế này?" "Sao căn nhà dài lại sập!" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Tất cả mọi thứ trong ngôi làng này đều được cấu thành bởi sự tồn tại đứng sau nó." "Nói cách khác, trận chiến đã kết thúc." "Sức mạnh chống đỡ những thứ này cũng không còn tồn tại nữa." "Những căn nhà dài này dĩ nhiên cũng không thể tiếp tục duy trì được," Trương Kỳ Lân phân tích.

"Vậy còn đồng chí Tiểu Tần!" "Đồng chí Tiểu Tần sao rồi?" "Trận chiến đã kết thúc rồi mà!" "Sao đồng chí Tiểu Tần vẫn chưa ra!" Vương Bàn Tử lo lắng la lên, ánh mắt không ngừng nhìn về phía cuối căn nhà dài: "Chẳng lẽ nơi họ chiến đấu quá sâu!" "Nên đồng chí Tiểu Tần không kịp thoát ra sao!" "Đừng đùa nữa!" "Chuyện này tuyệt đối không thể nào!" "Đó là đồng chí Tiểu Tần đấy!" "Với thực lực của đồng chí Tiểu Tần, tuyệt đối không thể không ứng phó được với tình huống này!" Vương Bàn Tử lo lắng la hét, nhưng khi căn nhà dài tiếp tục sụp đổ, mắt thấy đã sắp đến cuối rồi mà bóng dáng Tần Mặc vẫn chưa xuất hiện.

Chương 1386

Lần này ngay cả Vương Bàn Tử cũng hoảng loạn.

"Đừng đùa nữa!

Đồng chí Tiểu Tần!

Đồng chí Tiểu Tần anh nhất định phải ra đấy!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng rồi lao thẳng về phía căn nhà dài!

"Đợi đã Bàn Tử!" Hạo Thiên Chân thấy vậy vội vàng ôm lấy Vương Bàn Tử.

"Thiên Chân cậu buông tôi ra!" "Tôi phải đi cứu đồng chí Tiểu Tần!" Vương Bàn Tử vội vàng la lớn.

"Anh có tin vào thực lực của Tần Mặc không!" "Nếu tin thì đừng hành động bốc đồng!" "Nếu lúc Tần Mặc ra ngoài mà thấy chúng ta có ai vì lý do gì đó mà hy sinh!" "Anh ấy sẽ rất đau lòng!" Lời của Hạo Thiên Chân quả nhiên khiến Vương Bàn Tử bình tĩnh lại một chút.

Nhìn căn nhà dài đang không ngừng sụp đổ trước mắt, Vương Bàn Tử dù có xông vào cũng thực sự không nắm chắc phần thắng, huống chi là còn phải cứu người.

"Nhưng nếu thực sự có chuyện bất trắc gì thì phải làm sao!" "Đó là anh em của chúng ta mà!" Vương Bàn Tử sốt ruột giậm chân.

"Thật không ngờ anh lại coi trọng tôi như vậy." "Nếu anh có thể tin tưởng tôi hơn một chút trong những chuyện thế này thì tốt quá." Đúng lúc này, giọng nói của Tần Mặc lặng lẽ vang lên từ trong đống đổ nát.

Mọi người nhanh chóng quay đầu lại, và ngay lập tức nhìn thấy Tần Mặc đang từ từ bước ra.

Vừa thấy Tần Mặc xuất hiện, Vương Bàn Tử lập tức phấn khích, lao nhanh như một làn khói đến trước mặt anh.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Anh ra ngoài được thật tốt quá!" "May mà anh không sao!" Vương Bàn Tử không ngừng quan sát Tần Mặc, kiểm tra xem trên người anh có vết thương nào không.

Mãi đến khi thấy Tần Mặc bình an vô sự, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đừng căng thẳng như vậy, tôi không phải đã ra ngoài an toàn rồi sao?" Tần Mặc mỉm cười nói.

"Chuyện bên trong đều đã xử lý xong rồi chứ?" Trương Kỳ Lân hỏi.

"Yên tâm đi, tuy tốn không ít công sức, nhưng cuối cùng cũng đã giải quyết xong cả rồi," Tần Mặc mỉm cười đáp.

Trương Kỳ Lân nghe vậy liền im lặng, không hỏi thêm nữa.

Hạo Thiên Chân vốn định hỏi về tình hình của Sơn Thần, nhưng nhớ lại lời nhắc nhở của Trương Kỳ Lân trước đó, cậu dĩ nhiên cũng có thể đoán được, nếu Tần Mặc có thể bước ra từ đó, chắc hẳn đã có một trận kịch chiến với người bạn cũ là Sơn Thần.

Có lẽ vẻ mặt của Tần Mặc bây giờ trông có vẻ thản nhiên, nhưng việc tự tay kết liễu đồng đội của mình, tổn thương đối với Tần Mặc chắc cũng rất lớn.

Nhưng cậu có suy nghĩ này là vì cậu biết đối tượng chiến đấu của Tần Mặc có thể là Sơn Thần.

Còn những người khác có mặt ở đây lại không biết.

Sau khi trải qua một chuyện kinh hãi và kích thích như vậy, ai mà

không tò mò về sự thật chứ?

"Đồng chí Tiểu Tần, sau khi anh vào nhà dài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Bên trong nhà dài chắc không chỉ đơn giản là một căn nhà chứ?" "Sau đó anh đã đi đến nơi nào khác sao?" Quả nhiên, đội trưởng Trần và người của anh ta vì những ân oán trước đó, cộng thêm mối quan hệ giữa hai bên, nên anh ta rất do dự không biết có nên giao tiếp với Tần Mặc hay không.

Nhưng Vương Bàn Tử thì hoàn toàn không có nỗi lo đó.

Đợi Tần Mặc vừa nghỉ ngơi một chút, Vương Bàn Tử liền lập tức hỏi dồn dập như bắn liên thanh.

Đến khi Hạo Thiên Chân muốn ngăn Vương Bàn Tử lại thì anh ta đã hỏi xong hết rồi.

Hạo Thiên Chân lập tức có chút ngượng ngùng nhìn Tần Mặc.

Nhưng Tần Mặc dường như không hề bị ảnh hưởng chút nào.

"Lúc đó tôi đi dọc theo căn nhà dài." "Đi đến cuối là một cái hố sâu không thấy đáy." "Tôi men theo hố sâu xuống dưới." "Kết quả gặp phải một tà thần." "Hắn đã giam cầm Sơn Thần mà chúng ta gặp lúc đó, kết hợp sức mạnh của ông ấy với trận pháp mà chúng ta gặp phải ban đầu." "Tạo ra một trận pháp mới đáng sợ." "Sau đó, tà thần này cũng dùng trận pháp đó để phong ấn ngôi làng này." "Và không ngừng dụ dỗ người khác đến đây rồi giam cầm họ." "Còn những con quái vật chúng ta thấy chính là được tạo ra vì lý do này như chúng ta đã nghĩ." "Ý thức của mỗi người đến ngôi làng này sẽ dần bị khống chế." "Sau đó sẽ bị thu hút và dần dần biến thành bộ dạng đó." "Và đây không phải là lần đầu tiên hắn làm vậy." "Khi tôi xuống đến đáy hố sâu." "Tôi đã thấy số lượng quái vật nhiều hơn gấp mười mấy lần." "Nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là số lượng hắn tích lũy qua hàng trăm, hàng nghìn năm." Nghe những lời này, mọi người không

khỏi nuốt nước bọt.

Phải biết rằng, số lượng quái vật xuất hiện trước mắt họ lúc đó đã đủ khiến họ kinh hãi.

Nếu số lượng đó còn tăng lên gấp mười mấy lần, họ thật sự không dám tưởng tượng đó sẽ là một cảnh tượng như thế nào.

Cộng thêm việc suy đoán rằng sau khi nhà dài được xây xong, tất cả quái vật đều biến mất, thì tám chín phần mười là mỗi khi nhà dài được xây xong, tà thần kia sẽ dùng sức mạnh của mình để hấp thu toàn bộ quái vật, sau đó lại lặp lại quá trình.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh toát.

"Tà thần này thật quá đáng sợ." "Hắn làm vậy rốt cuộc là vì mục đích gì?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, phải nói rằng những chuyện xảy ra ở ngôi làng này còn kinh khủng hơn cả những gì các đế vương trong nhiều lăng mộ từng làm.

Anh ta thực sự muốn nghe xem, tà thần này làm ra một loạt chuyện như vậy rốt cuộc là vì lý do ghê gớm gì.

"Không có lý do nào cả," Tần Mặc nói sau một lúc im lặng.

"Từ miệng hắn, tôi không nghe được bất kỳ lý do nào." "Hắn đã hoàn toàn chìm vào điên cuồng, mọi việc hắn làm có lẽ chỉ đơn thuần là quyết định theo hứng thú mà thôi." Kết quả, lời nói này của Tần Mặc lại khiến tất cả mọi người có mặt không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Có thể nói, ở bất kỳ thời đại nào, những kẻ làm những việc đáng sợ mà không có lý do luôn là những kẻ khủng bố nhất.

Đặc biệt là kẻ đã làm ra chuyện kinh khủng đến vậy!

“Mẹ kiếp!

Tà thần này lại đáng sợ đến thế sao?” “Đồng chí Tiểu Tần, thật may là có anh và Tiểu Ca ở cùng chúng tôi!” “Nếu không, tôi thật sự không dám tưởng tượng chúng tôi sẽ có kết cục gì.” “Chắc là hoặc tự sát tại chỗ.” “Hoặc là trở thành một trong số những con quái vật đó,” Vương Bàn Tử thở dài nói.

Rất nhanh, Vương Bàn Tử lại nghĩ đến một chuyện khác.

“Đúng rồi đồng chí Tiểu Tần!” “Tà thần này chắc là lợi hại lắm nhỉ?” “Tình hình của anh thế nào?” “Không sao chứ?

Không bị thương gì chứ?” “Tôi phải nói đồng chí Tiểu Trần anh thật là vô địch!” “Đây là tà thần đấy!” “Dù ở bất kỳ thế giới nào, bất kỳ lãnh địa nào, kẻ có thể được gọi là tà thần chắc chắn không phải dạng dễ chọc!” “Vậy mà anh lại có thể giải quyết được một nhân vật như vậy dễ như trở bàn tay!” “Đồng chí Tiểu Tần!

Bản lĩnh của anh thật không thể đùa được!” Vương Bàn Tử dĩ nhiên lại càng thêm phấn khích.

Nhưng Vương Bàn Tử càng nói phấn khích, vẻ mặt của Hạo Thiên Chân lại càng ngượng ngùng.

Dù sao trong lòng cậu biết rõ, cái gọi là tà thần mà Tần Mặc giải quyết chính là Sơn Thần mà họ biết!

Tự tay hạ sát Sơn Thần, tin rằng trong lòng Tần Mặc bây giờ đang rất khó chịu.

“Nghĩ gì vậy, một mình tôi làm sao có năng lực đối phó với thần linh chứ?” Nào ngờ Tần Mặc lại cười đáp: “Sau khi xuống dưới tôi lập tức bị tà thần tấn công.” “Vô số đá tảng cùng với những con quái vật bị đánh thức, tôi rất nhanh đã rơi vào thế hạ phong.” “Các anh không biết đâu, tôi suýt chút nữa là toi mạng ở dưới đó rồi.” “Vậy!

Vậy sau đó thì sao!" "Sau đó anh đã thoát hiểm như thế nào!" Vương Bàn Tử căng thẳng hỏi.

Chương 1387

“Dĩ nhiên là nhờ vào người bạn cũ của chúng ta rồi,” Tần Mặc cười ha hả nói.

“Bạn cũ?” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, nhất thời không phản ứng được người bạn cũ trong miệng Tần Mặc rốt cuộc là ai.

“Anh quên rồi sao?” “Chính là Sơn Thần mà chúng ta đã gặp lúc đó,” Tần Mặc cười ha hả nói.

“Sơn Thần!” Vương Bàn Tử vừa nghe đến cái tên này lập tức phấn khích: “Ý anh là lão già đó lại đến à?” “Khi nào?

Ở đâu?” “Vậy bây giờ ông ấy đâu rồi?” “Bây giờ đang ở đâu?” “Đồng chí Tiểu Tần!

Rốt cuộc dưới đó đã xảy ra chuyện gì!” “Chuyện này còn thú vị hơn cả việc anh chiến đấu với mấy thứ kia nhiều!” Tần Mặc nhìn vẻ mặt phấn khích của Vương Bàn Tử, liên tục ra hiệu cho anh ta bình tĩnh lại một chút.

Vương Bàn Tử cũng nhận ra mình hình như hơi quá khích, ho khan hai tiếng rồi cười ngượng ngùng: “Hê hê hê, anh biết đấy, huynh đệ tôi là người nóng tính mà!” “Anh mau kể cho huynh đệ nghe xem, rốt cuộc là chuyện gì!” “Như tôi vừa nói, tôi giao chiến với tà thần, sức mạnh của hắn thực sự quá mạnh.” “Đừng nói là giải quyết tà thần.” “Chỉ riêng việc đối phó với những thứ xuất hiện liên tục đó thôi tôi đã dốc toàn lực rồi.” “Ngay cả việc tiếp cận tà thần cũng không làm được.” “Tuy nhiên, việc tôi cầm chân tà thần cũng không phải hoàn toàn vô ích.” “Chính vì tôi cầm chân hắn.” “Phong ấn khóa chặt Sơn Thần đã có chút lung lay.” “Cũng vì vậy, Sơn Thần mới có cơ hội phá vỡ phong ấn.” “Sau đó, Sơn Thần đã cho tôi mượn sức

mạnh của ông ấy, chúng tôi liên thủ mới tiêu diệt được tên tà thần đó." "Lão già này cũng thú vị thật!" "Lần trước bị người khác phong ấn sức mạnh!" "Kết quả lần này lại trúng chiêu nữa!" "Thật không biết lão già này làm thần linh kiểu gì nữa," tính cách độc miệng của Vương Bàn Tử lập tức bộc phát.

"Lão già đó giờ đang ở đâu?" "Huynh đệ tôi nói chuyện phải trái với ông ta một chút, nhắc nhở ông ta sau này cẩn thận hơn!" Tuy nhiên, đáp lại Vương Bàn Tử lại là sự im lặng của Tần Mặc.

Sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức tối sầm lại, trong đầu anh ta ngay lập tức nghĩ đến một khả năng nào đó.

Phải nói rằng Vương Bàn Tử nổi tiếng là kẻ miệng dao găm lòng đậu hũ.

Cái gọi là nói chuyện phải trái với Sơn Thần thực chất cũng là một cách thể hiện mong muốn được gặp lại người bạn cũ này.

Lúc này thấy Tần Mặc lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng như vậy, trong lòng dĩ nhiên lập tức liên tưởng đến việc Sơn Thần đã xảy ra chuyện gì!

Cả người tự nhiên lập tức căng thẳng.

"Đồng chí Tiểu Tần!

Tình hình thế nào!" "Chẳng lẽ lão già đó có mệnh hệ gì rồi!" "Nghĩ gì vậy!" "Chúng ta đã nói rồi, chúng ta đã liên thủ giải quyết tà thần." "Vậy thì chắc chắn là không có chuyện gì rồi!" "Nếu giải quyết tà thần rồi mà Sơn Thần còn có thể xảy ra chuyện gì nữa." "Vậy thì khác nào nghi ngờ tôi đâm sau lưng ông ấy," Tần Mặc thở dài nói.

"Không thể nào!" "Người khác tôi không tin, chứ đồng chí Tiểu Tần anh thì tôi làm sao không tin được?" "Tôi nói anh cũng thật là!" "Nếu lão già đó đã an toàn!" "Vậy anh làm cái vẻ mặt đó làm gì!

Thật khiến người khác lo lắng đấy!" "Còn nữa!" "Nếu ông ấy không sao, vậy lão già đó sao không ra gặp chúng ta!" "Chúng ta không phải đều là đồng đội sao!" Vương Bàn Tử lập tức nói.

"Bị tà thần phong ấn trong thời gian dài, lại thêm việc vừa phá phong ấn đã lập tức trải qua một trận đại chiến." "Sơn Thần cũng rất mệt rồi." "Cho nên ông ấy cần nghỉ ngơi một chút ở dưới đó, đợi đến khi hồi phục lại một chút mới ra ngoài." "Nhưng ông ấy đã giúp chúng ta phá vỡ kết giới ở đây rồi." "Chúng ta đã có thể ra ngoài bất cứ lúc nào," Tần Mặc nói.

"Xem ra làm một vị thần cũng không dễ dàng gì!" "Thật là khổ cho lão đồng chí Sơn Thần của chúng ta." "Được rồi, nếu ông ấy muốn nghỉ ngơi, cứ để ông ấy nghỉ ngơi cho khỏe đi." "Chúng ta cũng đừng ở đây trì hoãn nữa." "Nên rút thì rút thôi!" Vương Bàn Tử xua tay, tỏ vẻ khá phóng khoáng.

Nhưng vẻ mặt của Hạo Thiên Chân vẫn không hề thả lỏng.

Cậu biết sự việc không phải như Tần Mặc nói.

Dù cho thật sự có tà thần tồn tại, dù cho tất cả những chuyện này Sơn Thần không phải là kẻ chủ mưu đứng sau, thì e rằng bâyg giờ ông ấy cũng đã không còn nữa.

Nếu không, miếu Sơn Thần thuộc về ông và con gấu đen lớn lên ở nơi này không thể nào đột nhiên biến thành như vậy.

Cậu quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân chỉ im lặng gật đầu, coi như đã khẳng định suy đoán của Hạo Thiên Chân.

Lúc này trong lòng Hạo Thiên Chân ngổn ngang trăm mối.

Nhưng cậu biết dù là vì lý do gì đi nữa, việc cậu không vạch trần chuyện mà Tần Mặc muốn che giấu lúc này là tốt nhất.

“Anh Tần, và cả anh Vương nữa.” “Sơn Thần gì đó mà hai người nói là có ý gì vậy?” Đội trưởng Trần và nhóm của anh ta đứng bên cạnh với vẻ mặt mờ mịt.

“Được thôi!

Nói ra dọa chết các người!” “Các người nghĩ Sơn Thần chỉ đơn thuần là một vị thần hộ mệnh trong truyền thuyết thôi sao?” “Tôi nói cho các người biết, Bàn Gia đây đã được diện kiến chân thân của Sơn Thần đấy!” “Không chỉ vậy!

Mấy anh em chúng tôi còn kề vai sát cánh chiến đấu với Sơn Thần nữa!” “Cho nên sau khi ra ngoài các người có thể khoe khoang với người khác rồi đấy!” “Các người đã từng chiến đấu cùng với anh em của Sơn Thần!” Vương Bàn Tử nói với vẻ mặt đầy kiêu ngạo.

“Vậy, vậy sao?” Vẻ mặt của đội trưởng Trần có chút ngượng ngùng.

Rõ ràng đối với cái gọi là Sơn Thần, cá nhân anh ta không mấy tin tưởng.

“Tôi luôn biết anh Tần là một người phi thường.” “Thật không ngờ lại phi thường đến mức này!” “Làm anh em với Sơn Thần.” “Loại đãi ngộ này người bình thường e rằng nghĩ cũng không dám nghĩ!” “Biết là tốt rồi!” “Trận này coi như cũng đã mở mang tầm mắt cho các người rồi!” Vương Bàn Tử vẫn đang kiêu ngạo nói.

“Bàn Tử, nói nhiều vô ích, chúng ta chuẩn bị rời đi thôi,” Tần Mặc nói.

“A?

Đi bây giờ sao?” “Bây giờ đã an toàn rồi, không cân nhắc tìm xem trong này còn có thứ gì hay ho không à?” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi.

“Đừng quên tôi vừa rồi đã đến nơi cốt lõi nhất ở đây rồi.” “Nơi này không có thứ gì hữu dụng với chúng ta.” “Còn về mấy người các anh, tôi không quan tâm chủ của các anh là ai, muốn cái gì.” “Nhưng tốt nhất cũng nên nhanh chóng rời khỏi đây đi.” “Trên đầu ba thước có thần linh, có những chuyện khuyên các người tốt nhất không nên động vào,” Tần Mặc nhắc nhở.

Quả nhiên, thuộc hạ của đội trưởng Trần lại đưa mắt nhìn về phía anh ta.

“Nếu anh Tần đã nói vậy, tôi thấy chúng ta nên nghe lời anh Tần!” “Dù sao đây cũng là nơi có thần linh ngự trị.” “Bất kể bây giờ có hiển linh hay không, dĩ nhiên vẫn nên tôn trọng một chút thì hơn,” đội trưởng Trần cũng lập tức bày tỏ thái độ.

Còn Tần Mặc thì hoàn toàn không để tâm đến những chuyện này, sau khi nói xong câu đó liền xoay người rời đi.

Trương Kỳ Lân và mấy người kia dĩ nhiên cũng đi theo Tần Mặc.

Mấy người lần lượt đi trên con đường xuống núi.

Vương Bàn Tử suốt dọc đường đều có vẻ bồn chồn không yên, đi ba bước lại ngoái đầu một lần.

“Sao vậy Bàn Tử, không nỡ rời khỏi ngôi làng này à?” Tần Mặc quay đầu nhìn Vương Bàn Tử trêu chọc.

“Cái này phải nói thế nào nhỉ!” “Nếu nói là lưu luyến thì cũng không hẳn, nhưng mà, trải nghiệm lần này trong suốt bao nhiêu năm kinh nghiệm của Bàn Gia tôi cũng được coi là đặc biệt nhất,” Vương Bàn Tử thở dài nói.

“Nhưng nói thật thì, tôi vẫn có chút không yên tâm.” “Chúng ta cũng không nói rằng cùng nhau hành động một lần là có quan hệ ghê gớm gì.” “Nhưng mà, đám người kia lại càng không có lòng kính sợ.”

“Chúng ta cũng không nói mình ghê gớm gì.” “Nhưng chúng ta ít nhiều cũng tuân thủ những quy tắc cần tuân thủ.” “Chỉ là đám người này...” “Họ tự cho là phải vạch rõ ranh giới với đạo mộ truyền thống!” “Nhưng nói trắng ra là toàn làm những chuyện không tôn trọng truyền thống!” “Vì bọn họ, không biết đã có bao nhiêu quy tắc truyền thống bị phá hoại!” “Dù sao đi nữa lão già Sơn Thần cũng đã cùng chúng ta hành động!” “Hơn nữa còn là người đã giúp chúng ta một phen lớn vào thời khắc cuối cùng!” “Anh nói xem để đám người kia cứ thế tùy tiện phá phách ở bên trong có được không!” “Điểm này anh không cần lo.” “Trên đầu ba thước có thần linh.” “Huống chi Sơn Thần lần này không phải là tín ngưỡng gì, chúng ta đã tận mắt nhìn thấy,” Tần Mặc nói.

“Cái này Bàn Gia tôi dĩ nhiên biết!” “Hơn nữa tôi còn biết chúng ta đã cùng ông ấy chiến đấu!” “Nhưng không phải lúc đối phó với tà thần.” “Lão già đó đã tiêu hao rất nhiều rồi sao?” “Anh nói là cần chút thời gian để hồi phục.” “Mà ngay trong khoảng thời gian này, đám chết tiệt kia chớp lấy cơ hội phá hoại bên trong!” “Vậy phải làm sao đây!” Vương Bàn Tử tỏ vẻ lo lắng.

Anh ta thật sự có chút lo lắng, dù sao hai bên cũng là chiến hữu đã kề vai sát cánh.

Nếu là người bình thường thì thôi, có lẽ Vương Bàn Tử cũng chẳng để trong lòng.

Nhưng lần này dù sao cũng khác!

Vương Bàn Tử không thể hoàn toàn không để tâm!

Chương 1388

“Dù cho việc hồi phục của Sơn Thần thực sự cần chút thời gian cũng không sao.” “Anh quên rằng ở đó còn có một người bảo vệ vô cùng đáng tin cậy sao,” Tần Mặc khẽ nhếch mép.

“Người bảo vệ?” Vương Bàn Tử khẽ lẩm bẩm trong miệng.

Sau đó vỗ trán một cái cũng lập tức nhớ ra.

“Tôi biết rồi!” “Anh nói là con gấu khổng lồ à!” “Không phải, đồng chí Tiểu Tần, lúc đó anh đang tác chiến trong hố sâu!” “Tình hình bên ngoài anh có thể không biết.” “Lúc anh đang chiến đấu bên trong thì...” “Con gấu khổng lồ bên ngoài cũng đột nhiên phát điên tấn công chúng tôi.” “Lúc đó Tiểu Ca đang tác chiến với con gấu.” “Còn về con gấu đó, cũng đã chết trong trận chiến này.” “Nếu đám vô liêm sỉ kia thực sự muốn làm chuyện gì quá đáng!” “Bây giờ ở đó không có một sức mạnh nào có thể ngăn cản chúng rồi!” Vương Bàn Tử vỗ trán.

“Gấu khổng lồ bị giết rồi?” Tần Mặc nhìn Vương Bàn Tử.

“Đúng thế!” “Anh không biết đâu, Tiểu Ca và con gấu đánh nhau kịch liệt lắm!” “Trận chiến giữa hai người có thể nói là chỉ còn thiếu một hiệp nữa là phân thắng bại!” “Con gấu đó đột nhiên phát điên, anh đừng nói, câu nói hắc hóa mạnh gấp ba lần quả không sai!” “Huynh đệ này không khoa trương đâu nhé!” “Cái thế trận lúc Tiểu Ca và con gấu giao chiến ấy.” “Chỉ cần Tiểu Ca có một chút nương tay, không khéo người ngã xuống chính là Tiểu Ca rồi!” “Không đúng!” “Nếu Tiểu Ca thực sự thua!” “Vậy thì chắc chắn không một ai trong chúng ta sống sót được!” “Đến lúc đó anh ra ngoài nhìn thấy chỉ e là thi thể của tất cả chúng ta thôi!” Vương Bàn Tử vừa múa tay múa chân vừa giải thích tình hình lúc đó cho Tần Mặc.

Nhìn anh ta lúc thì vung đao như Tiểu Ca, lúc thì lại dang rộng hai tay như gấu khổng lồ.

Ngoài thân hình không giống lắm, anh ta cũng gần như tái hiện lại được cảnh tượng lúc đó!

"Nhưng theo hiểu biết của tôi, sinh vật có thể tu hành đến mức bước vào lĩnh vực thần tính." "Thì đã không thể dùng sinh vật học thuần túy để xem xét được nữa." "Chúng sẽ có đạo trường của riêng mình, sẽ có nơi chứa toàn bộ linh lực của mình." "Chỉ cần nơi đó vẫn còn." "Nó có thể không ngừng hấp thụ sức mạnh tự nhiên ở nơi đó, và dùng sức mạnh tự nhiên này để hồi phục vết thương của mình." "Trừ khi chúng chết ngay tại chỗ, và đầu lâu cùng thân thể bị tách rời ra xa," Tần Mặc nghiêng đầu thản nhiên nói.

Tuy Vương Bàn Tử hoàn toàn không hiểu gì về sức mạnh tự nhiên, nhưng nói đến chuyện sinh tử thì trong lòng anh ta dĩ nhiên vẫn hiểu!

"Chết tiệt!" "Vậy không phải là nói... con gấu khổng lồ đó vẫn còn sống!" Hai mắt Vương Bàn Tử lập tức sáng rực lên!

"Dù sao lúc tôi ra ngoài, vẫn có thể cảm nhận được khí tức yếu ớt của con gấu khổng lồ." "Tuy rằng rất yếu." "Nhưng tôi có thể cảm nhận được khí tức của nó đang dần hồi phục," Tần Mặc nhàn nhạt nói.

Ánh mắt của Vương Bàn Tử lập tức chuyển sang Trương Kỳ Lân.

Hai mắt anh ta cũng lập tức sáng lên.

Trương Kỳ Lân thì khẽ gật đầu: "Ta chưa bao giờ nói đã giết nó." "Vậy có nghĩa là nếu lúc đó con gấu khổng lồ tỉnh lại, chúng ta đến gần nó không phải là toi đời cả lũ sao!" Vương Bàn Tử nghĩ đến đây lập tức thấy sợ hãi.

“Cho nên ta đã bảo ngươi rời đi,” Trương Kỳ Lân nói.

“Không phải!

Tiểu Ca thân yêu của tôi ơi!

Huynh đệ tốt của tôi ơi!” “Sau này có tình huống như vậy nữa làm ơn anh có thể nhắc nhở rõ ràng hơn một chút được không!” “Phải biết lúc đó nếu thực sự xảy ra tình huống như chúng ta nói!” “Chúng ta coi như là toi đời cả lũ ở đó rồi!” Vương Bàn Tử tỏ vẻ sầu não!

“Ta đã gợi ý rất rõ ràng.” “Chỉ cần ngươi nghe lời, sẽ không thể có chuyện gì,” Trương Kỳ Lân nói một cách đương nhiên.

Vương Bàn Tử lập tức cũng hết cách.

Anh ta lúc này mới biết, thì ra dưới vẻ ngoài lạnh lùng của Trương Kỳ Lân, cũng có một mặt phúc hắc như vậy.

“Cho nên chuyện của người bạn cũ chúng ta mọi người không cần lo lắng.” “Còn về đám lính đánh thuê kia, chỉ cần họ ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ không có chuyện gì.” “Nếu họ vì cái gọi là lợi ích mà tự ý hành động, đó là chuyện của riêng họ,” Tần Mặc nói với vẻ mặt thản nhiên.

“Tôi thì thấy, với sự hiểu biết của tôi về đám người này, khả năng xảy ra tình huống thứ hai là cao nhất.” “Những người này không hiểu cái gì gọi là quy củ đâu!” Vương Bàn Tử cũng cười xấu xa.

“Cho nên họ sẽ có kết cục gì thì phải xem vào tạo hóa của chính họ thôi,” Tần Mặc thản nhiên đáp.

“Đội trưởng, chúng ta thật sự phải làm vậy sao?” “Chúng ta không đi thật sự không sao chứ?” Toán lính đánh thuê vốn dĩ rời đi ngay trước sau Tần Mặc, sau khi xác nhận nhóm Tần Mặc đã đi xa liền quay trở lại bằng một con đường khác.

Nhưng dù nói thế nào đi nữa, ngôi làng này thực sự quá quỷ dị.

Nói rằng trong lòng họ không một chút sợ hãi đương nhiên là điều không thể!

"Sợ cái gì!" "Đừng quên mục đích chúng ta đến ngôi làng này!

Cứ thế này mà về!" "Các người thấy có thể báo cáo được không!" "Đừng quên!

Chỉ cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ này!" "Thì từ nay về sau chúng ta đều có thể hưởng hết vinh hoa phú quý!" Đội trưởng Trần tức giận nói.

"Nhưng không phải họ nói nơi này có Sơn Thần tồn tại sao?" "Bây giờ Sơn Thần vẫn còn ở đây đấy!" "Chúng ta cứ thế này đến động vào đồ của Sơn Thần!

Liệu có nguy hiểm gì không?" "Lỡ như có chuyện gì đó…" "Ví dụ như Sơn Thần giáng thần phạt gì đó!" "Thì chúng ta tiêu đời mất!" Cấp dưới của Đội trưởng Trần run rẩy nói.

Bọn họ đương nhiên đã nghe lọt tai những lời Đội trưởng Trần nói về việc hoàn thành nhiệm vụ sẽ được hưởng vinh hoa phú quý.

Nhưng tiền đề để hoàn thành nhiệm vụ là phải còn mạng đã!

Nếu mạng cũng mất ở đây thì dù có hứa hẹn bao nhiêu lợi lộc cũng có ý nghĩa gì nữa!

"Các người đang nói cái gì vậy!" "Đừng quên thân phận của các người!" "Chúng ta đã thoát khỏi cái thân phận chết tiệt của bọn trộm mộ rồi!" "Sớm đã không còn là loại người chỉ biết tin vào những quy tắc vớ vẩn, nực cười đó nữa!" "Thần linh gì chứ!

Đó đều là lời của bọn họ thôi!" "Trong mắt tôi, đó chỉ là nhảm nhí!" "Nếu thật sự có thần tồn tại!" "Thì tại sao ngài ấy không đến

gặp chúng ta!" Đội trưởng Trần vẫn đang tức giận nói với mọi người.

Lúc này, hắn hoàn toàn không còn vẻ khiêm tốn như khi đối mặt với nhóm Tần Mặc nữa.

Vẻ ngạo mạn và không cho phép nghi ngờ tràn ngập, có thể nói từng chi tiết nhỏ đều đang tuyên bố với người khác rằng ai mới là ông chủ ở đây!

"Nhưng ngôi làng này quả thật rất tà ma." "Bất kể là con gấu đó, hay những hiện tượng kỳ quái chúng ta gặp phải." "Nếu anh nói không phải do thần linh làm, tôi thật khó tưởng tượng trên đời này có ai làm được điều đó!" Trong đội vẫn có người cố gắng khuyên giải Đội trưởng Trần.

Kết quả chỉ nghe thấy một tiếng súng vang lên.

Một viên đạn xuyên thẳng qua đầu người đó.

Người bị đạn bắn xuyên qua vẫn còn ngây ngốc đứng tại chỗ.

Mãi cho đến khi ngã xuống dưới tác động của viên đạn, cả người hắn vẫn mang vẻ mặt không thể tin nổi.

"Tôi nói lại lần nữa, trên thế giới này căn bản không có cái gọi là thần linh." "Nếu các người còn tin vào những lời nực cười đó!" "Thì chứng tỏ các người vẫn chưa thoát khỏi thân phận đáng thương của bọn trộm mộ truyền thống!" "Vậy thì người này đương nhiên không có tư cách trở thành một thành viên trong đội của chúng ta." "Cho dù thế giới này thật sự có thần linh, cũng không đáng sợ bằng lòng người." Đội trưởng Trần cau chặt mày, trầm giọng nói.

Vẻ nghiêm nghị và hoảng sợ trên mặt hắn không nghi ngờ gì là đang thật sự sợ hãi điều gì đó.

"Người thuê chúng ta lần này tay mắt thông thiên." "Chúng ta nhận nhiệm vụ này của ông ta vừa là phúc phận lớn nhất!" "Cũng là rủi ro

lớn nhất!

Nếu chúng ta có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ lần này." "Thì từ nay về sau, vinh hoa phú quý của chúng ta không cần phải lo nữa." "Nhưng nếu chúng ta thất bại!" "Đừng nói đến việc không thể đứng vững trong ngành này nữa." "E rằng ngay cả mạng sống chúng ta cũng không giữ được!" "Dù chúng ta trốn đến bất cứ đâu cũng sẽ có kết cục như vậy!" Mọi người đều tin và im lặng.

Bọn họ không biết mình phải đối mặt với một ông chủ như thế nào, nhưng họ biết Đội trưởng Trần là người ra sao.

Ngay từ đầu, họ đã biết thái độ của Đội trưởng Trần trước mặt nhóm Tần Mặc hoàn toàn là giả vờ.

Chương 1389

Hắn không thật sự sợ hãi Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, chỉ là cẩn thận đề phòng, đồng thời muốn tìm lúc họ lơ là để ra tay giết chết.

Thực tế, tình huống này của Đội trưởng Trần không hiếm gặp.

Thậm chí nhiều lúc đối với cả khách hàng cũng vậy.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhận được tiền công, những khách hàng đã từng nói năng không lễ độ hay thậm chí sỉ nhục họ đều khó tránh khỏi việc bị thương hoặc chết vì một vài tai nạn nào đó.

Nhưng đối với vị khách hàng này, Đội trưởng Trần rõ ràng không có suy nghĩ đó.

Điều này đủ để nói lên rằng, không cần phải ra tay, trong lòng Đội trưởng Trần đã vô cùng rõ ràng rằng vị khách hàng lần này không phải là người mà bọn họ có thể chọc vào.

Mọi người không nói thêm gì nữa, họ cũng biết rằng dù có thần linh tồn tại hay không, vị khách hàng này cũng không thể xem thường.

Mọi người đến khu phế tích của miếu Sơn Thần, một thuộc hạ lại hỏi: "Đại ca, rốt cuộc ông chủ của chúng ta muốn thứ gì?" "Cái này tôi cũng không rõ, ông ta nói đó không phải là thứ có thể giải thích đơn thuần bằng lời nói." "Tôi chỉ nghe nói thứ đó có liên quan nhất định đến trường sinh bất lão." "Hơn nữa ông ta còn nói chỉ cần chúng ta nhìn thấy thứ đó là sẽ biết ngay nó là gì." Đội trưởng Trần giải thích.

Mọi người có chút bất lực thở dài.

Vị khách hàng này của họ cũng thật giống ngôi làng này, chỉ toàn những điều bí ẩn.

"Được rồi, tóm lại là nhân lúc bây giờ còn kịp, chúng ta mau tìm

đồ rồi rời khỏi đây thôi.” “Tốt nhất chúng ta không nên ở lại nơi quái quỷ này quá lâu.” Đội trưởng Trần thúc giục mọi người.

Đúng lúc này, một tiếng động nhỏ thu hút sự chú ý của mọi người.

Lòng họ chợt thót lên, vội vàng quay đầu lại nhưng không thấy gì cả.

“Vừa rồi là tiếng động gì vậy!” có người hoảng hốt la lên.

“Đừng hoảng!

Có thể chỉ là ảo giác của chúng ta thôi, tôi không tin vào thần linh gì cả, nhưng ngôi làng này quả thật có chút tà ma.” “Tôi thấy chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.” Đội trưởng Trần nhấn mạnh với mọi người.

“Đại ca, hình như không ổn!” “Tôi cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng!” một người khác nói.

“Bớt lảm nhảm đi!” “Bớt nói những chuyện vớ vẩn này đi!” “Chẳng lẽ mày cũng muốn chết ở đây sao!” Giọng điệu của Đội trưởng Trần đã mang theo vài phần uy hiếp.

“Đại ca!

Thật sự không ổn!” “Đúng rồi!

Gấu!

Là con gấu!” “Con gấu đó đi đâu rồi!” Một người khác cuối cùng cũng phát hiện ra điều không ổn, vội vàng la lớn.

Mọi người nhanh chóng quay đầu lại, quả nhiên phát hiện con gấu khổng lồ đã biến mất tăm!

Rồi sau đó là một tiếng gầm hung tợn!

Mọi người hoảng hốt quay đầu, chỉ thấy con gấu khổng lồ đang

gầm thét lao về phía họ.

Hiện trường lập tức hỗn loạn, không ít người la hét hoảng sợ, đồng thời bóp cò súng về phía con gấu!

Nhưng chỉ vài giây sau, vô số tiếng la hét thảm thiết vang vọng khắp thôn trang.

Sau khi trở về thành phố của mình, Vương Bàn Tử vẫn còn đang hồi tưởng lại chuyến đi lần này.

Rõ ràng trong lần hành động này, tuy Vương Bàn Tử không lấy được bảo bối quý giá nào nhưng vẫn khá hài lòng với chuyến đi.

Về đến nhà, Tần Mặc nhớ lại hình dáng của Sơn Thần trong lòng, tạc một bức tượng cao bằng người thật đặt trong nhà.

"Tuy có hơi sơ sài." "Nhưng cũng coi như là một mái nhà." "Được rồi bạn già, ở đây ông sẽ không bao giờ phải lo một ngày nào đó không có nhà nữa." Tần Mặc nhìn bức tượng trước mặt, nói đùa.

Vốn nghĩ rằng lần này cuối cùng mình cũng có thể thư giãn một chút, không ngờ hôm đó Tần Mặc vừa đến cửa hàng của mình thì nhận được điện thoại từ Vương Bàn Tử.

"Tiểu Tần đồng chí!

Dạo này bận gì thế!

Phát tài ở đâu đấy!" Tuy Vương Bàn Tử không phải loại người không có việc gì thì không gọi, nhưng đôi khi chỉ cần nghe giọng điệu của anh ta là có thể biết lần này anh ta gọi là vì việc công hay việc tư.

Dù sao thì lần này, trong lời nói của Vương Bàn Tử vừa có vẻ trêu đùa lại vừa nghiêm túc, trong sự bình tĩnh lại ẩn chứa sự phấn khích không thể che giấu.

Điều này không nghi ngờ gì là lại biết được mánh làm ăn nào đó

rồi.

“Sao thế Bàn Tử, lại có mánh làm ăn gì à?” Tần Mặc đã quá quen với cảm xúc này của Bàn Tử, anh thong thả nói.

“Chẳng thế mà người ta nói năng lực của Tiểu Tần đồng chí nhà ta cừ thật đấy!” “Anh đây còn chưa nói gì cả!

Cậu đã biết tôi muốn nói gì rồi!” Vương Bàn Tử cười ha hả nói: “Tiểu Tần đồng chí, tôi nói cho cậu nghe!

Anh em chúng ta không tầm thường đâu nhé!” “Bây giờ danh tiếng đã vượt ra khỏi biên giới quốc gia, bay sang bên kia đại dương rồi!” Tần Mặc đại khái đã nghe ra ý tứ trong lời cảm khái của Vương Bàn Tử.

“Những lời hoa mỹ thừa thãi cậu có thể miễn được rồi đấy.” “Nói thẳng đi, có phi vụ gì.” Tần Mặc vẫn thích trao đổi thẳng thắn hơn.

Rõ ràng, thái độ này của Tần Mặc ít nhiều đã làm giảm đi sự tích cực của Vương Bàn Tử.

Anh ta lập tức lẩm bẩm trong miệng.

“Cậu với Tiểu Ca đúng là đi theo phong cách lạnh lùng!” “Chỉ có Thiên Chân là chịu phối hợp một chút.” “Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây?” Tần Mặc thở dài, anh biết Vương Bàn Tử không thật sự không vui, nhưng nếu để chủ đề này tiếp tục kéo dài thì sẽ không có hồi kết.

“Đừng, đừng mà!

Được rồi!

Ngài còn lạnh lùng hơn cả Tiểu Ca!” “Bàn Gia tôi không đắc tội nổi, được chưa, tôi sẽ không vòng vo với cậu nữa!” “Chuyện là thế này!” “Sáng nay, tôi nhận được một cuộc điện thoại, nói là muốn hợp

tác với chúng ta đi đào một ngôi mộ!" "Quan trọng nhất là cậu có biết người liên lạc với chúng ta là ai không!" "Thư ký của một lão Tây tên là Cừu Đức Khảo!" "Thật không ngờ đấy!

Bốn anh em chúng ta nổi danh trong nước, không ngờ bây giờ danh tiếng đã vang ra cả nước ngoài!" "Tiểu Tần đồng chí, cậu nói xem tin này có phấn khích không!" Vương Bàn Tử vẫn đang phấn khích nói ở đầu dây bên kia.

Nhưng sắc mặt Tần Mặc đã trở nên nghiêm nghị.

Thấy Tần Mặc ở đầu dây bên kia mãi không lên tiếng, Vương Bàn Tử không nhịn được gọi hai tiếng.

"Tiểu Tần đồng chí, cậu sao thế?" "Im bặt thế này không giống phong cách của cậu đâu!" "Bàn Tử, không phải anh em muốn dội gáo nước lạnh vào cậu." "Cậu đã điều tra lai lịch của đối phương chưa?

Chương 1390

Gã này rốt cuộc là người thế nào?" Tần Mặc nói.

"Chẳng thế mà người ta nói Tiểu Tần đồng chí nhà ta lợi hại!" "Một câu đã nắm ngay được trọng điểm!" "Tiểu Tần đồng chí, cậu có hơi coi thường anh em rồi đấy." "Dù sao chúng ta cũng lăn lộn trong ngành này bao nhiêu năm rồi." "Cậu nói xem, tự dưng có người tìm đến cửa, chẳng lẽ chúng ta lại không điều tra sao?" "Về cơ bản là sau khi nói chuyện với họ xong." "Anh đây lập tức dùng một số mối quan hệ điều tra gã tên Cừu Đức Khảo này." "Kết quả cậu đoán xem thế nào?" Vương Bàn Tử cố làm ra vẻ bí ẩn, dừng lại một chút.

Có lẽ là có kinh nghiệm từ lần Tần Mặc trả lời lạnh lùng trước đó, anh ta cũng muốn tránh sự ngượng ngùng khi Tần Mặc không đáp lại lần nữa.

Sau một khoảng dừng ngắn, Vương Bàn Tử tiếp tục nói: "Thông tin về người này ít đến đáng thương!" Câu tổng kết này của Vương Bàn Tử thực sự khiến Tần Mặc có vài phần tò mò.

"Cậu đừng nhìn Bàn Gia tôi thế này!

Nhưng những người anh em làm trong lĩnh vực này tôi quen không ít đâu." "Với khả năng của họ, không dám nói ai cũng điều tra được, nhưng chắc chắn cũng phải được bảy tám phần." "Kết quả là anh đây đã huy động tất cả các mối quan hệ có thể." "Chỉ điều tra ra được cái tên Cừu Đức Khảo và ông ta là một doanh nhân." "Ngoài ra không có gì khác, thậm chí thông tin có thể điều tra được về công ty của họ cũng chỉ là một vài thông tin bề nổi hoàn toàn có thể bỏ qua." "Cậu em hẳn là hiểu rõ mà." "Trong thời đại dữ liệu lớn này, người có thể bảo vệ thông tin của mình đến mức này, tuyệt đối không phải là một nhân

vật tầm thường đâu!" Về điểm này, Tần Mặc cũng bày tỏ sự đồng tình.

"Đúng là một nhân vật đáng gờm." "Vậy cuộc hợp tác này có an toàn không?

Cậu biết những người như vậy không thể dễ dàng chọc vào." "Lỡ không may sau này họ bắn lén sau lưng chúng ta thì sao?" Tần Mặc cũng có chút lo lắng về điều này.

"Nếu chỉ có mình Bàn Gia thì tình huống này đúng là phải đề phòng một chút." "Dù sao thì cho dù họ không ra tay trước." "Nhưng đợi đến khi chúng ta làm xong việc, họ ra tay giết người diệt khẩu sau lưng cũng không phải là không thể." "Nhưng lần này không phải có cậu và Tiểu Ca sao!" "Có các cậu ở đây, Bàn Gia tôi thấy chuyện này cũng không cần phải lo lắng quá." "Cậu có biết điều kiện họ đưa ra cho chúng ta tốt đến mức nào không!" "Anh đây không nói quá đâu." "Chỉ cần anh em chúng ta hoàn thành xong việc này." "Ít nhất mười năm tới chúng ta có thể hưởng thụ thoải mái." Vương Bàn Tử vẫn đang tự mình phấn khích.

Tần Mặc có chút bất lực thở dài.

Đôi khi thật không biết Vương Bàn Tử dựa vào đâu mà dám tin tưởng mình và Trương Kỳ Lân đến thế!

Đối phương đã là người không thể dò ra lai lịch, vậy thì cho dù năng lực của đối phương vượt qua mình cũng là chuyện rất hợp lý!

"Tiểu Tần đồng chí, thế nào?" "Nếu bên cậu không có vấn đề gì!" "Tôi sẽ liên lạc với Tiểu Ca và những người khác ngay!" "Bốn anh em chúng ta lại tiếp tục cùng nhau xông pha nhé!" Vương Bàn Tử tiếp tục thuyết phục.

Tần Mặc mím môi, cuối cùng vẫn đồng ý.

Dù sao thì nhiệm vụ lần này biết đâu lại có ích cho việc thăng cấp của mình, quả thực không cần thiết phải từ chối.

Sau một ngày chuẩn bị, Tần Mặc đến sân bay theo địa chỉ Vương Bàn Tử đưa.

"Tiểu Tần đồng chí, cuối cùng cậu cũng đến rồi!" "Mãi không thấy cậu!" "Tôi còn tưởng cậu không đến nữa chứ!" Vương Bàn Tử vội vã chạy đến trước mặt Tần Mặc.

Nhìn dáng vẻ của anh ta, dường như lần hành động này chỉ cần Tần Mặc đến muộn một chút hoặc không đến sẽ gây ra đả kích hủy diệt cho cả đội!

"Vậy bây giờ làm gì?" "Chúng ta lên chuyến bay nào?" Tần Mặc quan sát xung quanh, dường như không thấy bóng dáng người nào đặc biệt liền hỏi.

"Vừa rồi thư ký của Cừu Đức Khảo đã liên lạc với tôi." "Nói là tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa cho chúng ta." "Nhưng tôi nhìn mãi ở đây mà cũng không thấy có gì cả." Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi.

"Biết đâu họ vốn là lừa đảo thì sao?" "Tự bịa ra một thân phận, dụ anh mắc câu gì đó." "Hứa hẹn với anh một khoản tiền kếch xù." "Đợi anh đồng ý rồi thì bốc hơi khỏi thế gian." Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh ngáp một cái.

"Không thể nào!" "Bàn Gia lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm!" "Chưa thấy ai dám chơi Bàn Gia thế này!" Vương Bàn Tử lập tức cũng lúng túng.

Dù sao thì chuyện như vậy nếu thật sự xảy ra thì không phải chuyện đùa.

Nếu chuyện này mà đồn ra ngoài, Vương Bàn Tử, một tay lão làng trong giới trộm mộ, bị người ta hứa hẹn một tấm séc khống rồi ngốc

nghếch mắc bẫy, e rằng sau này anh ta không thể lăn lộn trong giới này được nữa!

"Trên đời này không có gì là không thể." Tần Mặc cười nhạt.

Mặt Vương Bàn Tử đỏ bừng lên, rõ ràng trong lòng anh ta đã nghĩ đến tình huống tồi tệ nhất mà anh ta không muốn đối mặt nhất!

Trong đầu anh ta đã bắt đầu suy nghĩ nếu chuyện như vậy thật sự xảy ra thì mình nên cứu vãn thế nào.

"Chào các vị, xin hỏi các vị có phải là Vương tiên sinh và đồng bạn của ông không?" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Mấy người nhìn theo hướng âm thanh, liền thấy một người phụ nữ mặc trang phục công sở pha lẫn thường phục, tóc ngắn gọn gàng đang đi về phía họ.

Mấy người nhìn nhau, lập tức đoán định người này tám chín phần là người sẽ tiếp đón họ.

"Xem ra đúng là các vị rồi." "Thật tốt quá, tôi còn lo các vị đã rời đi rồi chứ." "Tự giới thiệu một chút, tôi tên A Ninh, là một trong những trợ lý của Cừu Đức Khảo tiên sinh." "Cũng là người chủ yếu phụ trách công việc kết nối với mọi người trong lần hành động này." "Trong thời gian sắp tới, xin các vị chỉ giáo nhiều hơn." A Ninh nhanh chóng đi đến trước mặt mấy người, nhiệt tình chìa tay ra với họ.

Một loạt động tác không một kẽ hở, rõ ràng đây không phải lần đầu tiên cô làm công việc quan hệ công chúng kiểu này.

"Tôi nói này, ông chủ Cừu của các cô có ý gì đây!" "Liên lạc bảo chúng tôi đến, kết quả là mình lại đến muộn." "Đây là thái độ nên có khi nhờ người giúp đỡ sao!" Nghĩ đến phân tích của mấy người trước đó, tuy chuyện tồi tệ nhất không xảy ra, nhưng ít nhiều cũng mất mặt.

Vương Bàn Tử lập tức nói với giọng không vui.

“Vương tiên sinh, chuyện này quả thực là sơ suất của chúng tôi.” “Khi chúng tôi sắp xếp phương tiện di chuyển cho các vị, đã xảy ra một chút sai sót trong việc kết nối công việc với chuyến bay của sân bay.” “Kết quả là chiếc máy bay riêng của ông chủ chúng tôi vốn được sắp xếp cho các vị đã không thể hạ cánh thuận lợi.” “Vì vậy mới làm lỡ việc, về điểm này tôi một lần nữa xin lỗi các vị.” A Ninh nói, nhưng từ biểu cảm của cô chỉ có sự khiêm tốn, không hề có sự hèn mọn.

Rõ ràng ngay cả khi đang xin lỗi, A Ninh cũng chưa bao giờ cho rằng trong mối quan hệ này, họ ở tầng lớp thấp hơn so với bên Vương Bàn Tử.

Tần Mặc lại thêm vài phần hứng thú với điều này.

“Máy bay riêng?” “Ông chủ của các cô được đấy nhỉ.” Vương Bàn Tử vừa nghe đến đây cũng lập tức hai mắt sáng rực lên.

Phải biết rằng lý do anh ta tham gia hành động lần này hoàn toàn là vì mười năm tới không cần phải phấn đấu.

Tuy lúc này Cừu Đức Khảo vẫn còn đầy xa lạ, nhưng trong lòng Vương Bàn Tử vẫn còn đang băn khoăn không biết đối phương có thực lực đó hay không.

Lúc này nghe đối phương ngay cả máy bay riêng cũng có, lập tức có thêm vài phần tự tin vào tài lực của đối phương. dưới sự dẫn dắt của A Ninh, mấy người nhanh chóng hoàn thành mọi việc, sau khi lên máy bay riêng, hai mắt mọi người lại một lần nữa sáng rực.

Phải biết rằng trên thế giới này, người có máy bay riêng đã được xem là nhân vật khá lợi hại rồi.

Mà chiếc máy bay riêng này của Cừu Đức Khảo lại hoàn toàn không cùng đẳng cấp với những chiếc thông thường.

Đầu tiên là về quy mô, nó đã hoàn toàn đạt đến quy mô của một chuyến bay dân dụng thông thường.

Tất cả các thiết bị bên trong cũng đều là cấp cao nhất!

"Ông chủ của các cô đúng là lắm tiền nhiều của thật." "E rằng một chiếc máy bay này cũng đủ để so sánh với tổng của mấy hãng hàng không dân dụng rồi nhỉ?" Tần Mặc quan sát chiếc máy bay riêng nói.

"Bởi vì ông chủ chúng tôi đã nói, tuy những người chúng tôi mời đến có quan hệ bình đẳng với chúng tôi, nhưng vì là khách do chúng tôi mời đến, nên dù thế nào cũng không thể bạc đãi đối phương." "Vì vậy theo yêu cầu của ông chủ chúng tôi, mỗi lần hành động đều phải theo quy cách cao nhất." "Ngay cả khi chúng ta vào lăng mộ, chúng tôi cũng sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng nhu cầu của các vị." A Ninh giải thích với mọi người.

"Chơi đẹp!" "A Ninh muội tử!" "Phải nói thật đấy!" "Ông chủ của các cô quả thật là chơi đẹp!" Vương Bàn Tử lập tức giơ ngón tay cái lên với A Ninh.

"Tóm lại, nếu các vị đã chuẩn bị xong." "Thì mời các vị ngồi vào chỗ, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi." A Ninh tiếp tục mỉm cười nói với mọi người: "Về mục đích của chuyến đi lần này cũng như nhiệm vụ chúng ta phải hoàn thành." "Tôi sẽ nói cho mọi người trong quá trình hành động." "Còn một chuyện nữa, là ông chủ chúng tôi dặn tôi nhất định phải chuyển lời đến các vị." "Ông ấy biết các vị đều là những phu đào mộ rất có thực lực." "Nhưng ông ấy hy vọng các vị đừng vì một số thói quen trong quá khứ mà khiến sự hợp tác của chúng ta trở nên không vui vẻ." "Chỉ cần các vị có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này theo như chúng ta đã thỏa thuận." "Không chỉ là những lợi ích chúng tôi đã hứa hẹn." "Mà trong lăng mộ, ngoài thứ

ông chủ chúng tôi cần ra." "Bất cứ thứ gì khác các vị muốn đều có thể lấy đi." "Nhưng nếu lần hợp tác này không vui vẻ." "E rằng tất cả chúng ta đều sẽ không vui vẻ lắm đâu." Nghe đến đây, Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, có chút bất mãn nhìn về phía Tần Mặc và những người khác.

Mấy người họ liền lặng lẽ ra hiệu cho anh ta đừng nói gì.

Đặc biệt là Tần Mặc, bây giờ anh thật sự muốn xem xem vị ông chủ kiêu ngạo này còn có những lời lẽ kiêu ngạo nào nữa.

Chương 1391

"Tóm lại, những việc tôi cần thông báo trước với mọi người đại khái là như vậy." "Các vị còn có thắc mắc gì về lần hợp tác này không?" A Ninh nhìn mọi người hỏi.

"Cái đó, A Ninh muội tử, Bàn Gia tôi hỏi một câu." "Ông chủ của các cô có phải từ trong bụng mẹ đã kiêu ngạo như vậy không!" "Nếu tôi không nhầm thì chúng ta là quan hệ hợp tác mà?" "Sao bây giờ xem ra giống như các cô lớn hơn chúng tôi một bậc vậy!" "Còn nữa, câu nói đó của ông chủ các cô có ý gì?" "Là không tin vào nhân phẩm của mấy người chúng tôi phải không!" "Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng, chẳng lẽ ông chủ của các cô không biết đạo lý này sao?" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, nói với giọng không vui.

Có thể nói một trong những điều anh ta ghét nhất chính là sự không tin tưởng được bày ra rõ ràng như vậy.

Anh ta có thể chấp nhận sự nghi ngờ lẫn nhau, dù sao hai bên cũng hợp tác lần đầu, nói là hoàn toàn tin tưởng là điều tuyệt đối không thể.

Nhưng ít nhất cũng phải giữ lại chút thể diện cho nhau chứ?

"Ông chủ của chúng tôi không phải là người trong nước." "Vì vậy không quen thuộc lắm với văn hóa của nước ta." "Điểm này mong các vị bỏ qua cho." "Tuy nhiên, ông chủ chúng tôi đã nói, nếu trong lần hành động này, có người nghi ngờ về mối quan hệ giữa chúng ta." "Ông ấy bảo tôi chuyển lời đến mọi người, sự đề phòng của ông ấy đối với các vị là vì xuất thân của các vị." "Dù sao thì thân phận dân trộm mộ của mọi người là điều không thể nghi ngờ." "Mà tính chất của dân trộm mộ là gì thì ông ấy cũng rất rõ, vì vậy ông ấy cảm thấy có những thứ tốt nhất nên nói trước sẽ tốt hơn." "Và tuy hai bên

chúng ta có quan hệ bình đẳng, nhưng nói chung là chúng tôi đang trả tiền công." "Vì vậy trên phương diện quan hệ này, ít nhất là trước khi hợp tác kết thúc, chúng tôi nên được coi là khách hàng của các vị." A Ninh tiếp tục nói.

"Ái chà, chết tiệt!

Ông chủ của các cô không phải kiêu ngạo bình thường đâu nhỉ!" "Sao nào!" "Ý là vừa muốn dùng chúng tôi, lại vừa không tin tưởng chúng tôi?" "Vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa?" "Hay là chúng ta giải tán tại chỗ luôn đi!" Tính khí của Vương Bàn Tử trước nay không thích chiều chuộng loại người này.

Anh ta có thể không kiếm khoản tiền này, nhưng đối phương phải giữ đủ thể diện cho anh ta!

Tuy nhiên, đối mặt với sự bất mãn của Vương Bàn Tử, A Ninh không hề tỏ ra chút lo lắng nào.

Gương mặt vẫn giữ nụ cười điềm nhiên như mọi khi.

Nhìn dáng vẻ này của A Ninh, Vương Bàn Tử lập tức dâng lên cảm giác đối phương không hề coi mình ra gì.

Không nói hai lời liền định đi tìm Phan Tử, chuẩn bị xem xem người phụ nữ này rốt cuộc có gan lớn đến đâu!

Kết quả là Vương Bàn Tử vừa đứng dậy, lập tức bị Tần Mặc ngồi bên cạnh ấn xuống.

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu ngăn anh làm gì!" "Người ta đã không coi chúng ta ra gì như vậy rồi!" "Cậu vẫn còn thờ ơ như vậy!" "Bàn Tử, đừng có tùy tiện sập bẫy của người khác." Tần Mặc mỉm cười nhắc nhở Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhướng mày, rõ ràng cũng nhận ra lời nói của Tần Mặc là có ẩn ý.

"Tiểu Tần đồng chí, cậu có ý gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Mặc thì lại mỉm cười nhìn về phía A Ninh.

Trong khoảnh khắc hai người đối mặt, A Ninh lập tức cảm thấy tim mình thắt lại.

Cô có thể cảm nhận được khí thế mạnh mẽ trên người Tần Mặc hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Vương Bàn Tử.

Chỉ một vài giây đối mặt đơn giản như vậy, cô đã cảm thấy mình như bị đối phương nhìn thấu hoàn toàn.

Ánh mắt như xuyên thấu tất cả đó khiến A Ninh nhận ra, trước mặt nhân vật cỡ này, bất kỳ hành vi tự cho là thông minh nào cuối cùng cũng chỉ là một trò cười.

"A Ninh cô nương, những lời của ông chủ các cô mà cô vừa chuyển đạt quả thực rất sâu sắc." "Cũng khiến tôi đại khái hiểu được ông chủ của cô là người như thế nào." "Vậy thì cứ cho là chúng ta tiếp tục cuộc hợp tác này với mối quan hệ hiện tại cũng không sao." A Ninh định khen Tần Mặc là kẻ thức thời, nhưng từ lời nói của Tần Mặc, cô cũng nhận ra những gì anh muốn nói chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy.

"Tần tiên sinh nếu có điều gì băn khoăn có thể nói thẳng ra." A Ninh nói.

"Cũng không hẳn là băn khoăn gì." "Chỉ là tôi cảm thấy, nếu đã chúng ta bây giờ là quan hệ hợp tác." "Thì ít nhất cũng nên thẳng thắn với nhau một chút chứ nhỉ." Tần Mặc chống cằm, nhìn A Ninh với vẻ đầy hứng thú.

Biểu cảm của A Ninh khẽ rung động trong giây lát sau khi Tần

Mặc nói xong câu này.

Nhưng chỉ là một khoảnh khắc thoáng qua.

A Ninh đã nhanh chóng che giấu lại.

“Tần tiên sinh, tôi không hiểu ý của ngài lắm?” A Ninh hỏi.

“Trên chiếc máy bay này không chỉ có mấy người chúng ta đâu nhỉ?” “Cô đừng nghĩ tôi đang lừa cô, từ khoảnh khắc tôi lên máy bay, tôi đã nhận ra trên máy bay còn có khí tức của những người khác.” “Những người này có tính công kích, không giống như nhân viên thăm dò.” “Và lúc nãy khi Vương Bàn Tử có ý định ra tay.” “Những người đó cũng đã có một số phản ứng khẩn cấp.” “Tuy rằng họ đã nhanh chóng bình tĩnh lại.” “Nhưng vẫn để lộ bản thân.” “Thế nào, có cần tôi nói ra vị trí ẩn nấp của từng người bọn họ không?” Tần Mặc nhìn A Ninh, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Tuy rằng quả thực có khả năng đối phương đang lừa mình, nhưng A Ninh hiểu rõ, khả năng đó không tồn tại ở Tần Mặc.

“Tôi nghĩ là không cần đâu.” “Nếu Tần tiên sinh đã nói đến mức này.” “Nếu chúng tôi còn đợi ngài nói ra hết mọi chuyện.” “Thì chúng tôi sẽ mất mặt lắm.” Nói xong, A Ninh ra một hiệu tay.

Chỉ thấy sau nhiều hàng ghế, người từ từ chui ra, rất nhanh, khoang máy bay vốn chỉ có mấy người họ bỗng dưng lại xuất hiện thêm hơn chục người.

Và tất cả những người này đều trong trang bị vũ trang đầy đủ.

Rõ ràng nếu lúc trước Vương Bàn Tử thật sự có hành vi tấn công A Ninh, những người này chắc chắn cũng sẽ có hành động.

“A Ninh muội tử, cô không nên giải thích một chút sao!” “Rốt cuộc là có ý gì đây?” Vương Bàn Tử lập tức bất mãn: “Chúng ta là quan hệ hợp tác, chứ không phải tù nhân chết tiệt gì cả!” “Xin các vị

yên tâm." "Ông chủ của chúng tôi là người không thích nuốt lời, đương nhiên, yêu cầu của ông ấy đối với người khác cũng như vậy." "Các vị cũng biết, thân phận trước đây của các vị dù sao cũng không được tốt cho lắm." "Vì vậy ông chủ chúng tôi đã chuẩn bị một chút biện pháp ứng phó." "Nếu nhiệm vụ của chúng ta tiến hành thuận lợi, họ sẽ là lực lượng bảo vệ tốt nhất của chúng ta." "Nhưng nếu các vị giữa đường có hành vi hủy bỏ hợp đồng." "Thì họng súng của họ sẽ không biết chĩa về phía nào đâu." "Mong các vị đừng để ý." A Ninh mỉm cười giải thích với mọi người.

"Yên tâm." Nhân lúc Vương Bàn Tử còn chưa kịp nổi đóa, Tần Mặc đã cười ha hả nói trước: "Chuyện nhỏ này chúng tôi đương nhiên sẽ không để ý." "Chỉ là các cô đã có lực lượng để đề phòng chúng tôi, thì chúng tôi đương nhiên cũng sẽ có sự chuẩn bị tương ứng." "Hy vọng các cô cũng đừng để ý." Tần Mặc vừa nói vừa sờ vào lưỡi dao sắc bén của mình.

A Ninh tự nhiên không thể xem thường lời nói của đối phương, nhưng vẫn giữ nụ cười giả tạo chuyên nghiệp nói: "Đương nhiên là không rồi." Sau khi kẻ giấu súng và đạn thật sau cùng xuất hiện, mối quan hệ giữa hai bên thực ra lại hài hòa hơn rất nhiều.

Một khi bài tẩy của cả hai đã được lật ngửa trên bàn, mọi người cũng có thể bớt đi nhiều nghi ngờ không cần thiết.

"Được rồi chứ A Ninh muội tử, màn chào hỏi vừa rồi của chúng ta đã đủ rồi." Vương Bàn Tử đi đầu phá vỡ sự im lặng giữa hai bên: "Cô cũng nên nói chuyện chính với chúng tôi được rồi đấy." "Đương nhiên, vốn dĩ tôi định đợi chúng ta đến gần địa điểm hơn một chút rồi mới nói cho mọi người." A Ninh mỉm cười nói: "Dựa theo thông tin mà ông chủ của chúng tôi có được, lần này chúng ta sẽ đến lăng mộ của một nhân vật trong truyền thuyết." "Tuy lịch sử và các nhân vật của đất nước chúng ta vốn đã đầy màu sắc thần bí, nhưng người này,

ngay cả trong số họ, cũng hoàn toàn có thể được mô tả bằng hai từ thần bí và tôn quý." "Đó chính là Tây Vương Mẫu Mẫu." "Tây Vương Mẫu Mẫu?" Vương Bàn Tử lập tức lộ vẻ nghi hoặc.

Anh chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn Tần Mặc và những người khác, rồi làm một cử chỉ tạm dừng với A Ninh ngay khi cô chuẩn bị tiếp tục giới thiệu.

"Muội tử, không phải Bàn Gia này bất lịch sự đâu nhé!

Chỉ là tôi muốn hỏi, ông chủ của cô không có vấn đề gì chứ?

Tây Vương Mẫu Mẫu là nhân vật trong truyện thần thoại của chúng ta, cô là người nước mình, cô phải biết truyện thần thoại là gì chứ!

Ông ta lặn lội ngàn dặm đi tìm mộ của một nhân vật thần thoại, đây không phải là chuyện tào lao hay sao!" Vương Bàn Tử vừa nói vừa làm một cử chỉ khó hiểu lên trán mình.

"Đây có phải là nhân vật thần thoại hay không không phải là trọng tâm chúng ta cần quan tâm." A Ninh nói không nhanh không chậm: "Tôi chỉ biết ông chủ của chúng tôi đã nhận được thông tin, chỉ ra có lăng mộ của Tây Vương Mẫu Mẫu, và đã ra lệnh cho tôi mời các vị cùng đi.

Vậy thì tôi chỉ cần làm theo chỉ thị của ông chủ là được." "Thôi được!

Cô là lao động kiểu mẫu của công ty các người, là trợ thủ đắc lực của ông chủ cô!

Cô sẽ dùng cách của mình để bày tỏ lòng trung thành với ông chủ!

Đó là chuyện của cô!

Bàn Gia tôi đây chắc chắn cũng không có quyền nói nhiều!

Chương 1392

Nhưng cô không cần thiết phải lôi chúng tôi vào chịu trận chứ!

Chẳng lẽ Bàn Gia tôi lại phải theo các người đến một nơi khỉ ho cò gáy nào đó, rồi chẳng tìm được gì, chẳng vớt vát được gì, đi một vòng rồi coi như không có chuyện gì xảy ra mà vui vẻ trở về sao?

Đây rõ ràng là lãng phí thời gian!" Vương Bàn Tử bất mãn nói.

"Vương tiên sinh không cần cảm thấy mình đang lãng phí thời gian đâu." A Ninh tiếp tục: "Ông chủ của chúng tôi vì rất hứng thú với nhân vật thần thoại này, cộng thêm việc có được một vài manh mối, nên muốn mượn sức của các vị để tìm hiểu ngọn ngành.

Đương nhiên, ông chủ cũng đã chuẩn bị tâm lý cho việc thất bại.

Bất kể cuối cùng có tìm được lăng mộ Tây Vương Mẫu Mẫu hay không, những lợi ích đã hứa với các vị sẽ không thiếu." Nghe đến đây, cảm xúc của Vương Bàn Tử dịu đi một chút.

Dù sao thì mỗi lần họ vào sinh ra tử cũng chỉ vì ba đồng hai cắc.

Bây giờ lợi ích đã được đảm bảo, thì việc có khai quật được gì hay không cũng không còn quá quan trọng nữa.

"Truyền thuyết về Tây Vương Mẫu Mẫu thì tôi cũng có nghe qua một chút." Tần Mặc lúc này chen vào: "Tương truyền Tây Vương Mẫu Mẫu được người đời gọi là thủy tổ nữ thần.

Ông chủ của các người có suy nghĩ gì về vị nữ thần này?

Chắc không phải chỉ đơn thuần muốn xem vị nữ thần trong truyền thuyết này có thật sự tồn tại không chứ?" "Điểm này thì tôi không rõ." A Ninh đáp: "Nhiệm vụ của ông chủ, chúng tôi không bao giờ thắc mắc thừa.

Có lẽ ông chủ của chúng tôi thật sự chỉ tò mò về việc vị nữ thần này có tồn tại trên đời hay không thôi?" "Thật sao?" Tần Mặc mỉm cười nhìn A Ninh: "Nói cũng thật trùng hợp, tôi từng nghe một đoạn truyền thuyết về Tây Vương Mẫu Mẫu.

Rằng Tây Vương Mẫu Mẫu không chỉ là người đứng đầu của tất cả nữ tiên, mà còn sở hữu năng lực nắm giữ ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Đương nhiên, thần thoại sẽ được người đời thêm thắt cho phong phú hơn.

Nếu bóc tách những thứ được thêm thắt đó, chỉ giữ lại phần cốt lõi nhất, thì chính là Tây Vương Mẫu Mẫu sở hữu bí mật của sự bất tử.

So với việc Tây Vương Mẫu Mẫu rốt cuộc là ai, tôi nghĩ điều này sẽ hấp dẫn hơn nhiều." Ánh mắt như nhìn thấu tất cả của anh lại một lần nữa như một con dao nhọn đâm vào tim A Ninh.

Cảm giác như bị nhìn thấu mọi thứ khiến A Ninh, người luôn giữ được bình tĩnh trước mọi tình huống bất ngờ, không khỏi sững người.

Bầu không khí tại hiện trường lập tức rơi xuống điểm băng.

Cuối cùng, người phá vỡ sự im lặng khó xử này vẫn là Tần Mặc.

"Tôi chỉ đoán bừa thôi, mọi người không cần căng thẳng như vậy!" Anh chỉ cười ha ha, lập tức nói như không có chuyện gì: "Nói cho cùng, chuyện Tây Vương Mẫu Mẫu trường sinh bất lão cũng chỉ là một suy đoán của hậu thế.

Khi người ta tạo ra một nhân vật thần thoại, điều họ thích làm nhất là gửi gắm những chấp niệm của mình vào nhân vật đó.

Biết đâu những thiết lập về Tây Vương Mẫu Mẫu cũng là như vậy?" Cứ như thể tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là một câu nói đùa

có thể rút lại bất cứ lúc nào, vô thưởng vô phạt.

A Ninh cũng phối hợp nặn ra một nụ cười, rồi không nói thêm gì nữa.

Giây phút này, cô đã vô cùng chắc chắn rằng người đàn ông tên Tần Mặc này không giống những người khác, thậm chí không giống bất kỳ ai cô từng đối đầu.

Người này tâm tư cực kỳ kín kẽ, ở trước mặt anh ta tốt nhất không nên có quá nhiều tâm lý may mắn!

Trong một ngày nào đó tương lai, người này thậm chí có thể trở thành trở ngại lớn nhất của họ.

Còn Tần Mặc cũng giả vờ thoải mái, đổi tư thế rồi vươn vai một cách tùy ý trên ghế.

Vương Bàn Tử và những người khác tuy không có tâm tư sâu sắc như Tần Mặc, nhưng dù sao họ cũng đã là đồng đội hành động cùng nhau một thời gian dài.

Sự ăn ý giữa họ còn cần phải nói sao?

Chỉ cần nhìn một hành động như vậy của Tần Mặc, mấy người trong lòng đã hiểu rõ.

Những lời vừa rồi của Tần Mặc là một phỏng đoán tùy ý, đồng thời cũng là một phép thử.

Và xét từ kết quả, rõ ràng phép thử của Tần Mặc nếu không phải trăm phần trăm thì cũng đã đúng tám chín phần.

Vậy thì việc mà Vương Bàn Tử và họ cần làm cũng rất rõ ràng.

Một đội ngũ, hai nhóm nhỏ.

Trên cùng một chiếc máy bay, mỗi người đều có những toan tính riêng.

Cùng với việc trao đổi sâu hơn, hai bên cũng nhận ra cần phải giữ một khoảng cách đủ xa với đối phương, thậm chí không còn giao tiếp nữa.

Quá trình này kéo dài một lúc lâu.

Đột nhiên chỉ nghe một tiếng "ầm", cả chiếc máy bay cũng rung lắc dữ dội trên không trung!

Sự chao đảo trên không trung này luôn là điều khiến người ta kinh hãi nhất!

Vương Bàn Tử vội vàng giữ vững thân hình, sau đó quay sang A Ninh phàn nàn một tràng.

"Này muội tử!

Cái thứ này của các ngươi có được không vậy!

Không phải mua trên mạng giá rẻ đấy chứ!

Chúng ta còn chưa nói đến chuyện lần hợp tác này ai có ý đồ xấu gì, nhưng ít nhất thì đồ đạc của chúng ta cũng phải đáng tin cậy chứ!" A Ninh không để ý đến Vương Bàn Tử, lập tức chạy ra ngoài buồng lái.

"Chuyện gì vậy!" "Là do từ trường nhiễu loạn!" Phi công cũng lo lắng hét lên: "Có thứ gì đó trong khu vực này đang gây nhiễu các thiết bị của chúng ta!

Tôi đang cố gắng kiểm soát, muốn rời khỏi khu vực này!

Nhưng không thể được!

Tất cả các thiết bị đang dần mất kiểm soát!

Chỉ riêng việc giữ cho máy bay không rơi như hiện tại đã là cố gắng hết sức rồi!

Thưa các vị!

E rằng chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất!" A Ninh lập tức quay lại khoang máy bay, chuyển lời của cơ trưởng cho mọi người.

Vương Bàn Tử nghe vậy liền không còn bình tĩnh được nữa.

Chương 1393

“Chết tiệt!

Này muội tử!

Thứ này của các người không phải thật sự là hàng mua trên mạng đấy chứ!

Đúng lúc quan trọng thế này lại xảy ra chuyện!

Cô định hại chết Bàn Gia này à!” “Tôi đã nói rồi, đây là do ảnh hưởng của một loại từ trường nào đó xung quanh!

Bây giờ không phải lúc thảo luận chuyện này, chúng ta phải lập tức chuẩn bị.

Chúng ta cần chuẩn bị nhảy dù!” A Ninh nói với mọi người: “Bên dưới chúng ta là một khu rừng rậm nguyên thủy, không biết mức độ nguy hiểm thế nào, tóm lại là sau khi xuống dưới mọi người tự cầu phúc cho mình.

Trong chiếc hộp bên cạnh ghế ngồi của các bạn, có một vài quả pháo hiệu mà ông chủ của chúng tôi đã chuẩn bị cho mỗi người!

Sau khi chúng ta tiếp đất, hãy lập tức dùng pháo hiệu để báo vị trí của mình cho những người khác!

Đợi đến khi tất cả mọi người tập hợp lại rồi chúng ta sẽ bàn bạc bước tiếp theo!” Đối với sự sắp xếp của A Ninh, Vương Bàn Tử vốn còn có chút ý kiến.

Kết quả là máy bay lại rung lắc dữ dội một lần nữa.

Cơ trưởng còn trực tiếp lao ra khỏi buồng lái hét lên với mọi người: “Các người còn làm gì ở đó!

Máy bay đã hoàn toàn mất kiểm soát!

Không mau nhảy xuống thì tất cả chúng ta sẽ chết ở đây!" Bây giờ, bất kể là người của bên nào, không ai dám do dự nữa.

Tất cả đều nhanh chóng nhảy khỏi máy bay với tốc độ nhanh nhất.

Quãng đường trên không trung này không nghi ngờ gì là rất khó chịu đối với tất cả mọi người.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử.

Dù có dù hỗ trợ, anh ta không nghi ngờ gì là người rơi nhanh nhất trong số họ.

Không bao lâu sau, Vương Bàn Tử đã lao thẳng vào một khu rừng rậm.

Sau một hồi lộn nhào trên không, anh ta ngã mạnh xuống đất.

"Ối trời ơi!

Máy bay của họ chất lượng đã không đáng tin, chất lượng của cái dù này cũng đáng lo ngại." Vương Bàn Tử lắc lắc người, miệng không khỏi lẩm bẩm.

Vương Bàn Tử lại nhìn trái nhìn phải, phát hiện xung quanh mình dường như không có bóng dáng của ai khác.

Nghĩ lại thì Vương Bàn Tử cũng không ngạc nhiên, lúc nhảy xuống vừa rồi, ai cũng chỉ lo cho bản thân mình.

Trong tình huống hỗn loạn như vậy, việc mọi người vô tình bị phân tán trong quá trình rơi xuống cũng là điều dễ hiểu.

"Nhưng ở một nơi như thế này mà chỉ có một mình mình thì cũng thật đáng sợ." Vương Bàn Tử lẩm bẩm, đã nắm chặt khẩu súng săn trong tay.

Đây có lẽ là bảo bối duy nhất có thể mang lại cho anh ta một chút cảm giác an toàn lúc này.

Đang nghĩ ngợi, trong khu rừng sau lưng anh ta có tiếng động.

Vương Bàn Tử nhanh chóng quay người, họng súng đã nhắm thẳng về hướng đó.

"Đến đây, mặc kệ ngươi là yêu ma quỷ quái gì, Bàn Gia đây muốn xem thử thứ gì dám đến chọc vào Bàn Gia gia nhà ngươi!" Vương Bàn Tử hít một hơi thật sâu, tự cổ vũ cho mình trong lòng.

Cùng với tiếng động trong rừng lại vang lên, thấy đối phương dường như sắp xuất hiện, Vương Bàn Tử ra tay trước, lập tức bắn một phát về phía đó!

Không ngờ động tác của đối phương lại nhanh hơn anh ta tưởng tượng rất nhiều, chỉ một cái lách người nhanh chóng, người đó đã né được viên đạn của anh ta.

Vương Bàn Tử lập tức nhận ra người này tuyệt đối không phải dạng vừa!

Thấy sắp phải nạp đạn lần nữa, kết quả lại nghe thấy đối phương hét lên một tiếng.

"Bàn Tử, anh điên rồi à!" Giọng nói này Vương Bàn Tử thật sự quá quen thuộc.

Lập tức nhận ra đây chẳng phải là Tiểu Tần đồng chí mà anh ta hằng mong nhớ sao!

Anh ta dừng động tác trên tay, quay đầu nhìn lại, quả nhiên đã nhìn thấy bóng dáng vô cùng quen thuộc đó!

"Ối chà!

Tiểu Tần đồng chí!

Thật là tốt quá!

Bàn Gia tôi cuối cùng cũng tìm được tổ chức rồi!" Vương Bàn Tử lập tức phấn khích chạy về phía Tần Mặc.

Tần Mặc thì lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, nhìn Vương Bàn Tử cười ha hả.

"Thôi đi, tôi mới thấy lần đầu có người gặp được người mình muốn gặp, việc đầu tiên làm là bắn một phát vào người ta đấy!" Câu nói này của Tần Mặc tự nhiên khiến Vương Bàn Tử có chút lúng túng.

Anh ta có chút ngượng ngùng gãi gãi sau gáy cười mấy tiếng, rồi cũng lập tức giải thích.

"Tiểu Tần đồng chí!

Anh em tốt của tôi ơi!

Chuyện này anh cũng không thể trách tôi hoàn toàn được!

Anh xem, chúng ta bị lừa đến nơi này, đang yên đang lành tự nhiên lại gặp sự cố máy bay.

Rồi tự nhiên phải nhảy dù!

Cuối cùng lại bị buộc đến cái nơi chết tiệt này.

Chuyện này đặt vào ai mà chẳng căng thẳng chứ.

Anh nói xem, lúc nãy anh ở trong đó gây ra chút động tĩnh, tôi hơi căng thẳng một chút cũng hoàn toàn là một phản ứng tự nhiên mà, đúng không!" "Anh chỉ được cái miệng lưỡi." Tần Mặc thở dài nói: "Anh cũng thật may mắn vì người xuất hiện ở đây là tôi, nếu đổi thành người khác, hành động của chúng ta còn chưa chính thức bắt đầu, đã có người phải chết dưới tay anh rồi!" "Thì chẳng phải là anh đến đây sao!" Vương Bàn Tử nói: "Mà nói lại, Tiểu Tần đồng chí, anh

có biết Hạo Thiên Chân và họ đi đâu rồi không?

Chương 1394

Tiểu Ca thì tôi không lo!

Với thực lực của cậu ấy, dù có gặp phải chuyện gì cũng hoàn toàn có thể đối phó.

Tôi chỉ lo cho tiểu Thiên Chân thôi.

Cậu ấy mà gặp phải thứ gì đó, e là hoàn toàn không đối phó được!" Vương Bàn Tử chống cằm, vừa chuyển chủ đề vừa tiện thể quan tâm đến những người khác.

Tần Mặc tự nhiên cũng không tiếp tục đôi co với Vương Bàn Tử về chuyện nổ súng, cũng thở ra một hơi dài nói: "Bên Hạo Thiên Chân chắc không cần quá lo lắng.

Lúc chúng ta nhảy dù, tôi và Tiểu Ca đã bàn bạc, hai chúng tôi mỗi người theo một người.

Cậu ấy chọn Hạo Thiên Chân, tôi chọn anh." Nghe đến đây, lòng bội phục của Vương Bàn Tử lập tức dâng trào.

"Ghê thật!

Tiểu Tần đồng chí!

Anh và Tiểu Ca đúng là đỉnh!

Tình huống nguy hiểm như vậy mà hai người còn có thể ra ám hiệu cho nhau!

Phản ứng của hai người cũng quá nhanh rồi đấy!" "Nếu lúc đó ngay cả chúng ta cũng hoảng loạn, thì thật sự xong rồi." Tần Mặc nói: "Chỉ là tốc độ rơi của anh nhanh như vậy thật sự là tôi không ngờ tới, điều này có chút làm đảo lộn kế hoạch ban đầu của tôi." Câu nói này

không nghi ngờ gì đã chọc vào nỗi đau của Vương Bàn Tử.

Bất đắc dĩ, anh ta chỉ có thể dùng chiến thuật ho khan để giải tỏa sự lúng túng này.

"Thực ra nếu để tôi nói, chuyện này không thể trách bất kỳ ai trong chúng ta!

Chỉ là ông chủ đứng sau A Ninh và bọn họ không ra gì.

Sắm một chiếc máy bay, kết quả chất lượng không đạt.

Tìm một phi công!

Kết quả kỹ thuật không được!

Cuối cùng nói là để lại cho chúng ta một phương án nhảy dù để bảo toàn tính mạng!

Thì chất lượng của cái dù này cũng không đạt!

Nếu không phải Bàn Gia phúc lớn mạng lớn!

Chưa biết chừng đã ngã chết ở đây rồi!

Nghĩ lại Bàn Gia nam chinh bắc chiến bao nhiêu năm, trải qua không biết bao nhiêu trận sinh tử!

Nếu cuối cùng lại chết theo cách này!

Thật lòng mà nói, chính Bàn Gia cũng cảm thấy không đáng!" Vương Bàn Tử lập tức lải nhải, tóm lại ý tứ trong lời nói của anh ta là tất cả những rắc rối gặp phải trong hành động lần này cho đến hiện tại đều là do A Ninh, không liên quan gì đến anh ta.

"Vương tiên sinh!

Xin anh nói chuyện chú ý một chút!

Xin đừng nghi ngờ tính chuyên nghiệp của chúng tôi!" Kết quả là Vương Bàn Tử bên này đang nói hăng say thì bên kia đã có tiếng của

A Ninh vọng lại.

Động tĩnh này khiến Vương Bàn Tử giật mình một cái.

“Trời đất!

Ý gì đây!

Con bé này còn có công năng đặc dị à?

Thiên lý truyền âm?” Vương Bàn Tử nói với vẻ mặt khó hiểu.

“Tôi nghĩ cô ấy không có năng lực đó đâu.” Tần Mặc bình thản nói: “Chỉ là nếu vị trí của họ quá gần chúng ta, thì việc nghe rõ chúng ta đang nói gì cũng không phải là chuyện khó.” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, rõ ràng chỉ một câu nói này vẫn khiến anh ta có chút không hiểu.

Nhưng khi anh ta nhìn về phía Tần Mặc, cũng phát hiện ánh mắt của Tần Mặc lúc này đang hướng về một phía.

Vương Bàn Tử lập tức nhìn theo hướng ánh mắt của Tần Mặc.

Lần này cũng nhìn thấy A Ninh cả người còn treo lơ lửng trên dù, bị mắc trên cây.

“Ồ!

Đây không phải là hướng dẫn viên A Ninh muội tử của chúng ta sao?

Sao thế!

Một mình cô ở trên đó làm gì vậy!

Sao nào!

Phong cảnh trên đó có đẹp hơn không?” Vương Bàn Tử lập tức chống cằm trêu chọc.

A Ninh trong lòng tức giận không biết để đâu cho hết.

Là thư ký của Cừu Đức Khảo, cô không biết đã đối phó với bao nhiêu vị khách phiền phức.

Trước đây dù gặp phải vị khách đáng ghét đến đâu, A Ninh đều có thể giữ bình tĩnh, dùng thái độ chuyên nghiệp của mình để đối phó!

Nhưng đối với Vương Bàn Tử trong lần công tác này, A Ninh thật sự cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa rồi!

"Vương tiên sinh!

Nếu có thể, xin các anh đưa tôi xuống trước được không!

Phong cảnh trên này không đẹp chút nào!

Tôi cũng đã ngắm đủ rồi!" "Ối chà!

Ông chủ của cô không phải thần thông quảng đại sao?

Chương 1395

Hay là liên lạc với ông chủ của cô xem!

Xem ông chủ của cô có cách nào cứu cô xuống không!

Trừ phi cô thừa nhận đồ đạc mà ông chủ cô chuẩn bị thật sự có sai sót!" Vương Bàn Tử vẫn tiếp tục trêu chọc.

"Xin anh đừng nói những lời như vậy nữa!

Máy bay của chúng tôi tuyệt đối đã được kiểm tra chất lượng!

Chắc chắn sẽ không có bất kỳ vấn đề gì!

Hơn nữa, máy bay của ông chủ chúng tôi đều được kiểm tra kỹ lưỡng!

Tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ xảy ra vấn đề giữa chừng nhiệm vụ!

Về phần phi công của chúng tôi cũng là người ưu tú nhất được chọn ra sau nhiều vòng tuyển chọn!

Mỗi lần nhiệm vụ như thế này đều do anh ấy điều khiển máy bay!

Chưa bao giờ xảy ra vấn đề!" A Ninh vẫn kiên trì bảo vệ ông chủ của mình!

Thấy A Ninh cố chấp như vậy, Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể nhún vai tiếp tục trêu ghẹo A Ninh.

"Vậy thì hết cách rồi.

Nếu ông chủ của cô lợi hại như vậy, thì chỉ có thể mời cô liên lạc với ông chủ, đợi ông chủ đến cứu cô thôi!" "Được rồi Bàn Tử, đùa dai như vậy là đủ rồi." Tần Mặc nói: "Dù sao thì quan hệ của chúng ta bây giờ cũng là quan hệ hợp tác.

Cứu đồng đội của mình cũng là chuyện không có gì đáng trách.

Lúc chúng ta chuẩn bị nhảy khỏi máy bay, tôi đã tranh thủ vào buồng lái.

Các thiết bị bên trong đều có vấn đề.

Đó thật sự là do ảnh hưởng của một loại từ trường nào đó mới như vậy!

Hơn nữa với tình hình lúc đó, anh ta còn có thể kiểm soát máy bay để chúng ta có đủ thời gian nhảy dù.

Kỹ thuật của anh ta đã được coi là khá lợi hại rồi!" Thấy Tần Mặc đã công nhận những lời A Ninh nói, Vương Bàn Tử tự nhiên cũng không nói thêm gì.

"Bàn Tử, cho anh một cơ hội." Vương Bàn Tử bên này còn đang thầm công nhận Tần Mặc, Tần Mặc đã ném ra câu tiếp theo.

Vương Bàn Tử còn đang ngây người tại chỗ, không hiểu câu nói này của Tần Mặc rốt cuộc có ý gì.

Tần Mặc đã lao lên một bước, vung một đao cắt đứt dây dù, A Ninh cũng trong tình trạng gần như không có chuẩn bị mà rơi thẳng từ trên không xuống.

Rất may là Vương Bàn Tử tuy to con nhưng thân thủ không hề kém.

Nhanh chóng lao đến vị trí của A Ninh, cuối cùng cũng đã đỡ được A Ninh một cách hú vía.

"Sao nào muội tử, không sao chứ!

Đã nghĩ ra cách cảm ơn Bàn Gia nhà ngươi chưa?" Vương Bàn Tử nhìn A Ninh với vẻ mặt cười xấu xa.

"Xin hãy thả tôi xuống." A Ninh lập tức bày tỏ sự bất mãn với

Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử trợn mắt một cái, cũng không dây dưa nhiều với A Ninh.

“Tiểu Tần đồng chí, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Khu rừng rậm này quả thật rất không ổn.” Tần Mặc nói.

“Tiểu Tần đồng chí!

Lời này nói thế nào?” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi.

“Sau khi xác định sự cố máy bay vừa rồi đúng là do ảnh hưởng của một loại từ trường nào đó, tôi đã thử nghiệm một chút.” Tần Mặc nhìn Vương Bàn Tử nói: “Kết quả tình hình rất không tốt.

Anh lấy la bàn của mình ra là biết.” Vương Bàn Tử lập tức làm theo.

Kết quả là khi lấy la bàn ra muốn xem rốt cuộc là chuyện gì, anh ta kinh ngạc phát hiện kim la bàn chỉ đang quay loạn xạ, hoàn toàn không thể xác định được một phương hướng nào.

Vương Bàn Tử nhíu mày, cũng lập tức nhận ra tình hình không ổn!

“Trời ạ!

Xem ra nơi này thật sự có thứ gì đó đang gây nhiễu!” “Bắn pháo hiệu trước đi!” Tần Mặc nói: “Từ tình hình hiện tại xem ra, những phương pháp định vị mà chúng ta giỏi e là đều không dùng được.

Vẫn là nên nhanh chóng xác định vị trí của mọi người, tập hợp lại một chỗ rồi mới tính bước tiếp theo nên làm gì.” Vương Bàn Tử lập tức làm theo.

Nhưng lúc này nghĩ đến chặng đường đầu tiên của họ đã gặp phải

nhiều trắc trở như vậy, trong lòng Vương Bàn Tử không khỏi có chút lo lắng.

Rất may là sau khi Vương Bàn Tử bắn pháo hiệu, rất nhanh đã thấy ở nhiều hướng cũng có nhiều pháo hiệu bay lên trời.

Ba người nhanh chóng xác định một hướng.

"Tiểu Tần đồng chí, chúng ta muốn tìm đủ mọi người ở nơi này không phải là chuyện dễ dàng đâu." Sau khi đi được một đoạn, Vương Bàn Tử thở dài nói.

"Tôi nghĩ nếu đã pháo hiệu vừa rồi đã có phản hồi cho thấy mọi người chắc là đều có thể nhìn thấy." Tần Mặc nói: "Vậy thì bây giờ người đang di chuyển cũng sẽ không chỉ có chúng ta mấy người.

Như vậy tìm kiếm thì độ khó cũng không đến mức quá lớn.

Hơn nữa nếu là anh, tôi thà dành nhiều thời gian hơn một chút cũng nên tập hợp đủ mọi người lại." "Tôi biết, hành động lần này ngay từ đầu đã rất không ổn." Vương Bàn Tử cũng cười ha hả: "Điều này rõ ràng cho thấy thứ mà chủ nhân nơi này để lại chắc chắn không dễ dàng vượt qua.

Giả sử ngay từ đầu đã giảm quân số, ai biết sau này sẽ thế nào." Nhưng trên mặt anh ta không hề có chút hoảng loạn nào.

Rõ ràng Vương Bàn Tử nghĩ đến nguy cơ này là thật, nhưng có để trong lòng hay không lại là chuyện khác.

"A Ninh muội tử, nếu những người này thật sự gặp phải chuyện gì bất trắc!

Các người bồi thường cho họ có cao không?" Vương Bàn Tử lúc này quay đầu trêu chọc A Ninh.

"Vương tiên sinh, chuyện này không cần anh lo lắng, tôi càng hy

vọng anh đừng nói những lời này!" A Ninh cuối cùng cũng tỏ ra bất mãn với Vương Bàn Tử: "Tôi và các anh cũng coi như nửa người trong nghề, có rất nhiều điều kiêng kỵ tôi cũng biết.

Chương 1396

Ít nhất là những lời không may mắn như vậy không nên nói ra." "Ồ, còn biết cả quy tắc của nghề chúng tôi cơ đấy!

Chắc đã tìm hiểu không ít!

Nhưng cô có lẽ không biết làm nghề này của chúng tôi." Vương Bàn Tử vẫn giữ vẻ mặt bất cần: "Mọi người đều sống được ngày nào hay ngày đó, thời gian lâu rồi, dù ai cũng không muốn chết, nhưng chuyện sống chết dù có nói ra cũng không có mấy người để trong lòng." "Nhưng tôi hy vọng anh cân nhắc đến cảm nhận của người khác." A Ninh nói: "Không phải ai cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho điều đó!" "A Ninh muội tử, lời này của tôi cô đừng thấy không lọt tai." Vương Bàn Tử vừa giáo huấn A Ninh vừa không quên trêu chọc vài câu: "Nếu không có sự chuẩn bị tư tưởng rằng có thể mất mạng bất cứ lúc nào thì không thể ăn được bát cơm này đâu.

Chỉ có lúc nào cũng giữ suy nghĩ rằng mình có thể không sống nổi, nhưng lại muốn sống tiếp, thì khi hành động mới có thể cẩn thận hơn!

Khi một số nguy hiểm, hoặc là nguy hiểm tiềm tàng xuất hiện, mới không đến nỗi vì sơ suất của mình mà mất mạng oan!

Xem ra công ty của các người không huấn luyện cho các người về những phương diện này à.

Sao nào A Ninh muội tử, hay là các người mời Bàn Gia này, Bàn Gia sẽ cho các người vài buổi huấn luyện?" "Bàn Tử, bây giờ e là không phải lúc để đùa cợt đâu." Lần này, không đợi A Ninh nói gì, Tần Mặc đã lên tiếng trước.

"Ý gì vậy Tiểu Tần đồng chí?" Vương Bàn Tử tò mò lại gần.

“A Ninh tiểu thư, e là cô phải có sự chuẩn bị tâm lý rồi.” Tần Mặc trầm giọng nói: “Suy nghĩ muốn tất cả mọi người đều không có chuyện gì của cô e là không thể thực hiện được rồi.” Lời của anh lập tức khiến A Ninh căng thẳng lên.

“Tần tiên sinh!

Lời này của anh có ý gì!” “Từ trường nhiễu loạn chỉ làm cho công cụ của chúng ta không thể sử dụng bình thường.

Nhưng bản thân phương vị không thay đổi.” Tần Mặc trầm giọng nói: “Dựa theo vị trí pháo hiệu vừa rồi, đáng lẽ ra phải ở gần đây rồi.

Nhưng ở đây có vẻ như không có ai cả.” Trong lòng hai người lập tức chùng xuống.

Vương Bàn Tử ngay lập tức rút súng săn ra, nhanh chóng đến bên cạnh Tần Mặc, mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

“Tần tiên sinh, anh chắc chắn là ở đây không?” A Ninh căng thẳng hỏi.

“Cô nói cái gì vậy!

Là nghi ngờ tính chuyên nghiệp của Tiểu Tần đồng chí nhà chúng tôi sao!

Tôi nói cho cô biết nhé!

Nếu Tiểu Tần đồng chí nhà chúng tôi đã nói vậy, thì chắc chắn là vậy!” Vương Bàn Tử tự nhiên là người đầu tiên đứng ra bảo vệ anh em tốt của mình.

“Tiểu Tần đồng chí, chúng ta đến giờ vẫn chưa gặp ai, có phải là vì lúc chúng ta thấy pháo hiệu thì họ thực ra cũng thấy.

Rồi họ cũng tìm một hướng để hành động rồi không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Khả năng này quả thực tồn tại.” Tần Mặc phân tích: “Nhưng nếu thật sự là như vậy!

Khả năng họ và chúng ta gặp nhau sớm hơn là rất cao.

Khi tất cả các pháo hiệu bay lên, chúng ta và pháo hiệu được bắn từ vị trí này là gần nhất.

Ở một nơi nguy hiểm như thế này, trừ khi có thể xác định người ở một vị trí nào đó là người quen mà mình có thể tuyệt đối tin tưởng, còn không thì nên di chuyển về phía vị trí gần mình nhất mới đúng.” “Anh nói vậy quả thật đúng.

Bình thường thì đúng là nên như vậy.

Vậy thì nói như thế…” Vương Bàn Tử lập tức thu lại vẻ đùa cợt trước đó, cả người trở nên nghiêm túc.

“Khả năng đã có người hy sinh là rất cao rồi.” Tần Mặc nhíu chặt mày: “Hơn nữa nếu thật sự là như vậy, rắc rối mà họ gặp phải e là không phải rắc rối bình thường.

Đừng quên, những người mà A Ninh mang đến lần này đều là người có súng đạn thật.

Hơn nữa từ sự bình tĩnh của họ khi đối mặt với nguy hiểm, cũng như lúc anh lần đầu tiên xung đột với A Ninh trên máy bay, những người đó lập tức lao ra với sát khí ngùn ngụt.

Những người này hẳn không phải là đội ngũ bảo vệ bình thường đâu nhỉ?” Đối mặt với lời của Tần Mặc, A Ninh cũng không che giấu.

Lúc này, Tần Mặc quả thực là đối tượng mà họ cần dựa vào.

Trong tình huống này, tiếp tục lựa chọn che giấu vô nghĩa cũng chỉ là lãng phí thời gian.

“Ông chủ của chúng tôi đã nói, một số việc chúng tôi làm không

phải là người trên mặt nổi có thể làm được.

Họ cũng không có năng lực đó.

Vì vậy công ty chúng tôi đã nuôi một nhóm lính đánh thuê.

Khi chúng tôi cần thực hiện loại nhiệm vụ này, họ sẽ là lực lượng nòng cốt của chúng tôi." A Ninh giải thích.

"Quả nhiên là như vậy." Tần Mặc nói: "Ngay cả cơ trưởng, lúc đó tôi cũng đã thấy.

Trên người anh ta cũng có súng ngắn.

Trừ khi lúc họ rơi xuống chỉ có một mình họ.

Nếu không, tôi nghĩ với thân thủ của họ, chắc sẽ không đến nỗi không kịp phản kháng chút nào đã bị tiêu diệt chứ?

Nếu tình huống bất hợp lý này thật sự xảy ra, thì chỉ có thể nói rắc rối mà họ gặp phải, e là đã trực tiếp tiêu diệt tất cả bọn họ ngay cả khi họ chưa kịp phản ứng." A Ninh và Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng.

Trong mắt họ, đây là điều không thể.

Đặc biệt là A Ninh, cô có sự tự tin tuyệt đối vào thực lực của nhóm lính đánh thuê này.

Nhưng đối với tình hình hiện tại, ngoài lời giải thích này ra, dường như cũng không có lời giải thích nào tốt hơn!

"Tôi nói này Tiểu Tần đồng chí!" "Tình huống này chắc không đến mức đó đâu nhỉ!" "Chúng ta bây giờ cũng chỉ đang ở trong một khu rừng nhỏ thôi, không đến mức chưa vào lăng mộ mà đã gặp nhiều rắc rối như vậy chứ!" Vương Bàn Tử vừa cảnh giác xung quanh vừa lo lắng nói: "Anh nói xem, có khi nào thực ra là bọn họ nghĩ ở đây không có nguy hiểm, nên mới lơ là cảnh giác." "Thế nên mới ngớ ngẩn trúng

chiêu như vậy?" "Đây là chuyện không thể nào!

Người của chúng tôi tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy!" A Ninh lập tức tỏ ra bất mãn.

Lần này, không đợi Vương Bàn Tử phản bác lại A Ninh, một tiếng rè rè từ bộ đàm vang lên khiến Vương Bàn Tử giật nảy mình.

"Tôi nói này A Ninh muội tử, trong tình huống này, tiếng của cô có thể dọa chết người đấy!

Cô có biết không!" Vương Bàn Tử đang làu bàu bất mãn, đột nhiên nhận ra một điểm mấu chốt!

"Không đúng!

Ở đây không phải có từ trường gây nhiễu sao?" "Sao cái của nợ của cô lại kêu được!" Vương Bàn Tử vỗ tay một cái, hét lên.

Chương 1397

A Ninh thì nhanh chóng rút bộ đàm ra gọi.

“Các anh đang ở đâu!

Tại sao lúc nãy thấy pháo hiệu mà không đến hợp quân với chúng tôi?” “Các anh đang ở đâu!

Trả lời mau!” Nhưng đầu bên kia bộ đàm chỉ nghe thấy tiếng “xẹt xẹt”, ngoài ra không có bất kỳ tiếng nói nào cả!

Rất nhanh, bộ đàm đã bị tắt đi.

“Chuyện gì thế này?” Vương Bàn Tử nhíu chặt mày, khó hiểu nói.

Nhưng trong lòng anh ta đã ý thức được tình hình không ổn!

“Tuy có từ trường gây nhiễu,” Tần Mặc phân tích, “nhưng tôi nghĩ lần này kết nối được là vì một trong số bộ đàm của họ đang ở rất gần chúng ta.

Cho dù thật sự có từ trường nhiễu loạn, nhưng nếu khoảng cách hai bên rất gần thì vẫn có một xác suất nhất định có thể kết nối được.

Điều này cũng chứng tỏ họ đang ở ngay gần đây.” “Thế cũng không đúng!” Vương Bàn Tử nói, “Nếu họ ở ngay gần đây thì cũng phải chú ý đến chúng ta đã tới rồi chứ!

Sao không trực tiếp ra hợp quân với chúng ta?” “Chỉ e rằng đây chính là điều chúng ta đã phỏng đoán ban đầu.” Tần Mặc nói, “Bọn họ bây giờ đã không còn khả năng hành động nữa.” “Đợi đã, đợi đã, Tiểu Tần đồng chí!

Chuyện này không ổn rồi!” Vương Bàn Tử hỏi, “Anh nói là bọn họ bây giờ đã không thể nhấn bộ đàm được nữa, đúng không!

Vậy tình huống vừa rồi giải thích thế nào?

Chẳng lẽ là nhóm người khác đã đến?" Biểu cảm của anh ta dần trở nên nghiêm trọng.

Dù vẫn đang phân tích vô số khả năng, nhưng qua nét mặt này có thể thấy, trong lòng Vương Bàn Tử đã nghĩ đến một khả năng cực kỳ nan giải!

"Không thể là người của nhóm khác.

Dựa vào vị trí pháo hiệu lúc nãy cộng với thời gian chúng ta di chuyển, bây giờ không thể có nhóm nào khác đến đây được.

Hiện tại gần như có thể xác định, chín phần mười là họ đã gặp nạn.

E rằng tiếng động từ bộ đàm lúc nãy là do thứ gì đó giết họ vô tình chạm phải." Tần Mặc nhíu chặt mày nói.

"Nhưng Tần tiên sinh, điều này chắc là không thể đâu!" A Ninh lập tức đứng ra bảo vệ nhóm lính đánh thuê mà họ tuyển mộ, "Tài nghệ của họ tôi hiểu rõ, cho dù trong khu rừng này thật sự có dị thú quý hiếm thực lực mạnh mẽ, họ cũng tuyệt đối không thể bị tiêu diệt trong tình huống ngay cả một phát súng cũng không bắn ra được!"
"Điểm này tôi tin, dựa vào biểu hiện của họ trên máy bay lúc đó," Tần Mặc nhíu chặt mày nói, "Với tài nghệ của họ, dù có dã thú tiếp cận, muốn tấn công lén từng người trong lúc họ hoàn toàn không chuẩn bị cũng là điều không thể.

Nhưng nếu đó là một cuộc tấn công mà họ, hay bất kỳ logic thông thường nào, đều không thể lường trước được thì sao?" A Ninh có chút không hiểu lời này.

Trong khái niệm của cô, những thứ có thể phát động tấn công nói cho cùng cũng chỉ có vậy thôi.

Còn có loại tấn công nào có thể đột ngột đến mức ngay cả những lính đánh thuê này cũng không kịp phản ứng chứ?

Đang suy nghĩ, Tần Mặc đột nhiên bộc phát, một cước đá văng Vương Bàn Tử sang một bên, rồi lao đến trước mặt A Ninh.

Hoàn toàn không cho A Ninh thời gian phản ứng, anh đột nhiên ôm lấy eo cô.

Tiếp đó dùng sức, với tốc độ cực nhanh rời khỏi vị trí ban đầu.

Hành động này khiến cả hai người đều sợ hết hồn!

Đợi đến khi họ hoàn hồn, Vương Bàn Tử đã lăn mấy vòng trên đất mới miễn cưỡng dừng lại.

"Tiểu Tần đồng chí, anh làm cái gì vậy!

Anh thích A Ninh muội tử thì cứ nói thẳng là được rồi!

Huynh đệ đây có tranh với anh đâu!

Anh làm cái trò gì thế!" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt đầy khó hiểu.

"Chạy mau!

Rời khỏi đó!" Đáp lại Vương Bàn Tử lại là tiếng gầm của Tần Mặc!

Vương Bàn Tử bị hét cho ngây người.

Anh ta ngơ ngác đứng tại chỗ, hoàn toàn không hiểu Tần Mặc đang làm gì.

Rõ ràng là anh ta đá mình bay đi mà!

Sao trông còn hung dữ hơn cả mình thế?

Mình vừa rồi có chọc giận gì anh ta đâu!

Tần Mặc cũng không giải thích nhiều với Vương Bàn Tử, thấy

Vương Bàn Tử không động đậy, anh liền lao tới như một mũi tên, túm lấy cổ áo Vương Bàn Tử.

Tiếp đó lại một bước lao đi, Vương Bàn Tử vốn còn định hỏi một câu, kết quả đáp lại anh ta chỉ là một trận gió tát vào mặt.

Đợi đến khi Vương Bàn Tử hoàn hồn lần nữa, luồng gió tát vào mặt đã dừng lại.

Vương Bàn Tử lại một lần nữa bị ném mạnh xuống đất.

"Tiểu Tần đồng chí, anh làm cái trò gì vậy!

Muốn diệt khẩu à!" Vương Bàn Tử ôm trán, hoàn toàn không hiểu hành động của Tần Mặc.

"Nếu tôi không làm vậy, kết cục của anh bây giờ cũng giống như những người khác." Tần Mặc lạnh lùng nói.

Vương Bàn Tử vẫn không hiểu, nhưng khi thấy A Ninh bên cạnh đã mặt mày tái mét, thân thể không ngừng run rẩy, miệng còn liên tục lẩm bẩm "sao có thể", "đây là chuyện gì", anh ta đoán rằng trong lúc mình còn đang băn khoăn về hành động của Tần Mặc, trong mắt A Ninh chắc chắn đã xảy ra không ít chuyện!

"A Ninh muội tử, cô thấy gì vậy?

Tiểu Tần đồng chí, rốt cuộc là chuyện gì thế?" Vương Bàn Tử vốn định hỏi A Ninh, nhưng thấy cô rõ ràng không có khả năng trả lời, liền quay sang hỏi Tần Mặc.

"Bàn Tử, anh nhìn xuống dưới xem, lúc chúng ta đứng ở đó, trên mặt đất có nhiều cành cây như vậy không?" Kết quả đáp lại anh ta lại là một câu hỏi ngược của Tần Mặc.

Vương Bàn Tử lập tức bị hỏi cho ngây người.

Anh ta chớp chớp mắt quan sát một chút.

Chương 1398

Kết quả vừa nhìn, sống lưng anh ta liền lạnh toát.

Anh ta kinh hãi thấy, những cành cây vốn chỉ nằm la liệt trên mặt đất, vừa rồi lại cử động một cách khó hiểu!

Vương Bàn Tử vội vàng dụi dụi mắt.

Giờ phút này anh ta thật sự vô cùng hy vọng đây chỉ là mình nhìn nhầm, tất cả chỉ là một sự hiểu lầm.

Nhưng rất nhanh anh ta liền ý thức được nguyện vọng này của mình đã tan thành mây khói.

Bởi vì ngay trong lúc anh ta do dự, những dây leo trên mặt đất lại một lần nữa rung động.

Không đợi Vương Bàn Tử kịp la lên, Tần Mặc đã lao tới, một cước đá văng Vương Bàn Tử ra, đồng thời, lưỡi kiếm sắc bén trong tay vung mạnh trong không trung, nhanh chóng chém nát mấy sợi dây leo đang bay tới!

"Tiểu Tần đồng chí!

Chuyện gì thế này!

Cái của nợ này không lẽ cũng sống như thứ trong Lỗ Vương Cung à!" Vương Bàn Tử không khỏi kinh hãi kêu lên.

"Tôi nghĩ là không phải." Tần Mặc nhíu chặt mày nói, "Nếu nguyên lý hoạt động của những dây leo này giống như thứ trong Lỗ Vương Cung, vậy thì ở đây chắc chắn phải có một cây đại thụ làm nguồn sống.

Nhưng khi những dây leo này di chuyển, tất cả cây cối xung quanh

đều không có phản ứng gì.

Điều này đủ để nói rằng chúng cũng có một nguồn sống, chỉ là nguồn sống đó chắc chắn không phải ở vị trí của những cây này!" "Mẹ kiếp!

Đây rốt cuộc là cái nơi quái quỷ gì vậy!

Vừa mới bắt đầu đã gặp phải chuyện này rồi sao!" Vương Bàn Tử tức giận hét lên, "Mà mấy dây leo này tấn công cũng thông minh thật!

Lần đầu tiên Bàn Gia tôi đúng là không thấy gì.

Nhưng lần thứ hai thì huynh đệ tôi nhìn rõ rồi.

Cái của nợ này phát động tấn công lại không phải kiểu quấn lấy như dây leo bình thường!

Mẹ nó chứ, đây là đâm thẳng tới!

Tên này chỉ cần đâm xuyên qua chúng ta một cái, e là ngay cả la cũng không la nổi.

Theo tôi thấy, nếu đám thuộc hạ của A Ninh muội tử không phải là đồ bỏ đi, e rằng bọn họ chính vì lý do này nên mới không kịp đối phó!" "Lý do họ không kịp phản ứng có lẽ là vậy.

Nhưng chỉ e rằng không phải do thứ đứng sau đám dây leo này thông minh." Tần Mặc khẽ nhíu mày nói.

"Tiểu Tần đồng chí, anh có ý gì?

Chẳng lẽ trong này còn có câu chuyện gì khác sao?" Vương Bàn Tử nhanh chóng quay sang hỏi Tần Mặc.

Trong lúc Tần Mặc đang im lặng suy tư, một sợi dây leo lại lần nữa đâm về phía họ.

Tần Mặc nhìn chuẩn thời cơ, lao lên như một mũi tên, một tay chộp lấy sợi dây leo.

"Nếu những dây leo này thật sự đủ thông minh, sau lần tấn công lén đầu tiên thất bại thì nên biết rằng, muốn dùng chúng để tấn công chúng ta là vô nghĩa.

Không nói là có hiệu quả hay không, nhưng ít nhất cũng nên thử thay đổi chiến thuật mới hợp logic chứ?

Nhưng đến giai đoạn này vẫn một mực muốn đâm thẳng.

Chỉ có thể nói rằng đối với nó, kiểu đâm này có một ý nghĩa đặc biệt nào đó." Tần Mặc vừa nói vừa ngưng mắt nhìn sợi dây leo trong tay, miệng lẩm bẩm: "Hơn nữa trên những dây leo này còn có rất nhiều gai nhọn giống như mũi kim.

Chẳng lẽ…" Thấy Tần Mặc đứng tại chỗ giằng co với sợi dây leo, Vương Bàn Tử cũng lập tức sáp lại gần.

"Tiểu Tần đồng chí!

Anh làm gì vậy!

Thứ này không phải rất nguy hiểm sao!

Anh cứ nắm thế này sợ là có nguy hiểm đó!" Vương Bàn Tử lo lắng hét lên.

Nhìn lại Tần Mặc, anh đã nhấc đao chém xuống, trực tiếp chặt đứt sợi dây leo làm hai đoạn.

Vương Bàn Tử và A Ninh thấy vậy, cả hai đều trợn tròn mắt.

A Ninh càng thêm kinh hoàng, hai tay bịt miệng không nhịn được mà kêu lên một tiếng kinh hãi!

Lúc này, sợi dây leo như thể thật sự có sinh mệnh, sau nhát chém của Tần Mặc liền không ngừng nảy lên giãy giụa trên mặt đất.

Mà điều thật sự khiến hai người kinh hãi là từ trong sợi dây leo không ngừng rỉ ra chất lỏng màu đỏ, giống như đang bị thương chảy máu!

“Tiểu!

Tiểu Tần đồng chí!

Chuyện gì thế này!” Vương Bàn Tử lập tức kinh hô, “Đây không phải là dây leo sao!

Sao lại chảy máu!

Đây là máu đúng không!

Tuyệt đối không phải là chất lỏng thông thường nào đó chứ!

Mùi máu tanh mà tôi ngửi được chắc không phải là ảo giác đâu nhỉ!” Tần Mặc không trả lời anh ta, nhanh chóng đuổi theo sợi dây leo lao ra ngoài.

Vương Bàn Tử và A Ninh thấy vậy nào dám do dự, lập tức đuổi theo Tần Mặc.

“Tiểu Tần đồng chí!

Rốt cuộc là chuyện gì thế!” Trên đường đi, Vương Bàn Tử vẫn không quên tiếp tục truy vấn.

“Nếu những dây leo này thật sự có ý thức tấn công, vậy thì trong trường hợp kiểu tấn công đâm thẳng thông thường không có tác dụng với chúng ta, chúng nên thay đổi chiến lược rồi.

Đã không thay đổi, chứng tỏ đối với những dây leo này, chúng có lý do gì đó bắt buộc phải dùng phương thức tấn công đâm thẳng!

Chương 1399

Vừa rồi tôi đã bắt một sợi dây leo quan sát.

Trên sợi dây leo đó, tôi thấy rất nhiều gai nhọn giống lỗ kim.

Nếu tôi không đoán sai, đây hẳn là một thứ giống như thiết bị hút máu.

Vậy thì vấn đề trước đó đã có câu trả lời.

Những dây leo này giống như tôi nghĩ, là một loại vật thể tương tự như ống tiêm và đường ống vận chuyển!

Chúng sẽ tấn công con mồi, sau đó lợi dụng gai nhọn trên dây leo để hấp thụ máu tươi của con mồi.

Nếu hiểu rõ điểm này, lại nảy sinh vấn đề tiếp theo.

Mục đích chúng làm vậy là gì?

Đầu tiên có thể nghĩ đến chính là thứ mà Bàn Tử anh đã nhắc tới trong Lỗ Vương Cung.

Những dây leo này không thể tồn tại độc lập, chúng chắc chắn phải có một nguồn gốc.

Cũng chính là nơi mà những dòng máu tươi này cuối cùng sẽ hội tụ về." "Thì ra là vậy!

Cho nên anh mới chém cho cái của nợ này một nhát phải không!" Vương Bàn Tử hưng phấn hét lên.

"Không sai, tôi chém cho nó một nhát.

Để máu tươi trong cơ thể nó tuôn ra, sau đó tự nhiên có thể phát hiện toàn bộ dòng chảy của máu.

Vậy thì chỉ cần đuổi theo chúng bỏ chạy, tự nhiên sẽ biết được ngọn nguồn của mọi chuyện ở đâu!" Tần Mặc nói xong, nhanh chóng ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Vương Bàn Tử và A Ninh cũng lập tức làm theo, nhanh chóng cùng Tần Mặc nấp sau một gốc cây lớn.

Mấy người lén lút ló đầu ra.

Vừa nhìn, Vương Bàn Tử và A Ninh lại một lần nữa đồng tử co rút lại.

Trước mắt họ, một cỗ quan tài đang được đặt ở đó.

Bao gồm cả sợi dây leo lúc nãy, còn có rất nhiều dây leo khác, điểm hội tụ cuối cùng đều là trong cỗ quan tài đó.

Mà ngoài ra, điều càng khiến người ta kinh hãi hơn là, xung quanh cỗ quan tài, trên đầu nhọn của vô số dây leo, chính là nhóm lính đánh thuê của A Ninh đang bị xiên trên đó!

Lúc này, mỗi người bọn họ đều đã biến thành hình dạng như xác ướp!

Nhìn lại vẻ mặt kinh hoàng trên mặt họ, không khó để tưởng tượng sự xuất hiện đột ngột của những dây leo này đã mang đến cho họ bao nhiêu chấn kinh và hoảng sợ.

"Sao lại có thể như vậy!" A Ninh nhíu chặt mày, rõ ràng người phụ nữ công sở lạnh lùng này, cuối cùng cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho chết đứng.

"Tiểu Tần đồng chí.

Trước đây anh có nghĩ ra cái thứ đáng sợ này lại như vậy không?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi.

"Trí tưởng tượng của tôi thật sự không phong phú đến thế." Tần

Mặc cũng chỉ có thể cười khổ đáp lại.

"Tiểu Tần đồng chí, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt lo lắng hỏi.

"Đã đến đây rồi, làm thế nào chẳng lẽ còn do chúng ta quyết định được sao?" Tần Mặc bất đắc dĩ thở dài.

Vương Bàn Tử đang định hỏi, đột nhiên một dự cảm chẳng lành ùa đến.

Kinh nghiệm nhiều năm khiến anh ta không dám chần chừ chút nào, vội vàng lăn sang một bên với tốc độ nhanh nhất!

Sau khi tiếp đất nhìn lại, anh ta kinh hãi thấy mấy sợi dây leo đã đáp xuống đúng vị trí anh ta vừa đứng.

"Chết tiệt!

Tiểu Tần đồng chí!

Cái thứ chết tiệt này phát hiện ra chúng ta rồi!" Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên!

Anh ta vội vã cầm lấy súng phun lửa, cũng không biết mang theo thứ này có đối phó được với những thứ kỳ lạ này không, nhưng hiện tại bên người anh ta cũng chỉ có thứ này mới mang lại cảm giác an toàn.

"Dù sao chúng ta cũng đã đến gần nó như vậy rồi.

Thứ này có chút phản ứng cũng là điều dễ hiểu.

Mọi người, cẩn thận!

Dây leo ở đây không ít đâu!" Giọng Tần Mặc vừa dứt, vô số dây leo như phát điên, rung chuyển rồi lao về phía mấy người!

"Chết tiệt!

Mấy cái dây leo này phát điên rồi à!

Tiểu Tần đồng chí!

Bây giờ chúng ta làm sao đây!" Vương Bàn Tử lo lắng hét lên!

"Bây giờ thì tự cầu phúc trước đi!" Tần Mặc nhanh chóng rút kiếm, đối mặt với vô số dây leo đang ập tới mà vung lên một trận, đồng thời hét với hai người Vương Bàn Tử: "Nắm lấy cơ hội tiến lại gần quan tài!

Ít nhất phải làm rõ bên trong quan tài rốt cuộc là thứ gì!

Nếu tôi không đoán sai, thứ bên trong đó hẳn là đang thông qua những dây leo này để hút máu!

Nếu không làm được cũng đừng miễn cưỡng!

Ưu tiên bảo vệ bản thân trước!" "Yên tâm đi Tiểu Tần đồng chí!

Huynh đệ tôi biết phải làm gì rồi!

Thế A Ninh muội tử thì sao!

Thứ này huynh đệ tôi thì có thể đối phó!

Chương 1400

Nhưng A Ninh muội tử e là chưa từng thấy trận thế này bao giờ!

Muốn đối phó e là có chút khó khăn!" Vương Bàn Tử hét lên rồi quay sang phía A Ninh.

Kết quả lại thấy A Ninh đang dùng thân pháp cực kỳ linh hoạt để né tránh dây leo.

Khẩu súng trong tay cô tuy uy lực không bằng súng phun lửa của Vương Bàn Tử, nhưng phối hợp với tốc độ nhanh nhẹn của cô, trông còn có vài phần đẹp mắt.

"Ái chà mẹ ơi!

A Ninh muội tử!

Bàn Gia tôi thật sự phải nhìn cô bằng con mắt khác rồi!

Không ngờ thân thủ của cô lại lợi hại như vậy!" Vương Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc nói.

Kết quả chỉ một thoáng lơ đãng, A Ninh đột nhiên quay người bắn hai phát về phía Vương Bàn Tử.

Vừa nghe thấy tiếng súng, Vương Bàn Tử thật sự bị dọa cho hết hồn.

Anh ta hoàn toàn không hiểu tại sao A Ninh lại đột nhiên nổ súng vào mình.

Cùng với mấy viên đạn bay qua, Vương Bàn Tử mới chú ý thấy A Ninh thực tế đang nhắm vào mấy sợi dây leo bên cạnh mình.

Nếu không phải A Ninh ra tay kịp thời, lúc nãy khi anh ta mải mê xem A Ninh biểu diễn mà phân tâm, mấy sợi dây leo đã đến ngay bên

cạnh.

Nếu không có phát súng kịp thời của A Ninh, e rằng mình bây giờ đã bị đám dây leo này đâm cho xuyên thấu!

"Lúc chiến đấu tốt nhất đừng phân tâm.

Anh vẫn luôn nghi ngờ chúng tôi, hy vọng đừng để chúng tôi cảm thấy năng lực của anh mới càng đáng bị nghi ngờ hơn." A Ninh nhìn Vương Bàn Tử lạnh lùng nói.

"Ngầu thật." Vương Bàn Tử cười ha hả, rồi xoay nòng súng, phun một phát vào bên cạnh A Ninh.

Phát súng này cũng vừa vặn bắn đứt mấy sợi dây leo.

Nhìn những sợi dây leo rơi xuống đất co giật, đồng thời không ngừng rỉ ra máu tươi, Vương Bàn Tử cũng làm một bộ mặt ngầu lòi nói: "Trong tình huống bình thường, bản lĩnh của Bàn Gia vẫn không thể nghi ngờ đâu." Nhìn sang phía Tần Mặc, dưới lưỡi kiếm sắc bén của anh, vô số dây leo bay tới đều bị chém rụng.

Đồng thời, Tần Mặc cũng đang với tốc độ kinh người tiến lại gần quan tài.

"Được rồi!

Lát nữa khen cô sau!

Lo việc trước đã!" Vương Bàn Tử nói xong, cũng lập tức lao về phía quan tài.

Mà nếu quan tài là nguồn gốc của tất cả dây leo, cũng có nghĩa là một khi muốn đến gần quan tài, cuộc tấn công của tất cả dây leo chắc chắn sẽ là mạnh nhất!

Dưới vô số những cú đâm của dây leo, Tần Mặc không ngừng vung kiếm trong tay để chống đỡ.

Còn Vương Bàn Tử sau vài lần xông lên, liền bị số lượng dây leo quá nhiều buộc phải né sang một bên!

"Tiểu Tần đồng chí, anh đúng là quá biến thái rồi!

Công kích dày đặc đến mức này mà anh vẫn còn xông lên phía trước được!

Anh đúng là biến thái mà!" Vương Bàn Tử thở hắt ra nói.

Tần Mặc không đáp lại Vương Bàn Tử, chỉ không ngừng vung kiếm trong tay duy trì thế tấn công.

Vương Bàn Tử vốn còn định đứng dậy xông tiếp, thì nghe thấy tiếng A Ninh từ phía sau truyền đến.

"Bàn Tử!

Cẩn thận!" Vương Bàn Tử vội vàng quay đầu lại, kinh hãi thấy mấy sợi dây leo đã lao về phía mình.

Vương Bàn Tử nào dám nghĩ nhiều, lập tức né sang một bên với tốc độ nhanh nhất.

Kết quả lần này anh ta vừa đứng dậy, vì chân không vững, lại lăn mấy vòng trên đất!

Cuối cùng lại ngã thẳng vào cỗ quan tài!

Bất kể tình huống này là thế nào, đã đến đây rồi thì đương nhiên phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Tần Mặc đã giao trước đó!

Anh ta lập tức nhìn vào bên trong quan tài.

"Chết tiệt!

Tiểu Tần đồng chí!

Bên trong này không ổn rồi!" Vương Bàn Tử vừa hét xong, liền thấy vô số dây leo bay về phía mình!

Vương Bàn Tử vội vàng chạy ngược lại!

Nhưng số lượng dây leo này thực sự quá nhiều!

Dù Vương Bàn Tử đã dùng hết sức lực, cũng không thể chạy nhanh hơn chúng.

“Tiểu Tần đồng chí!

Cứu mạng!

Huynh đệ tôi e là phải bỏ mạng ở đây rồi!” Giọng Vương Bàn Tử vừa dứt, Tần Mặc đã lao tới với tốc độ cực nhanh, vung kiếm chém tới tấp vào đám dây leo đang bay tới, nhanh chóng chém nát toàn bộ chúng.

Sau đó một tay túm lấy cổ áo Vương Bàn Tử, tung người một cái nhảy về vị trí ban đầu.

A Ninh thấy vậy cũng vội vàng lao tới, xả một tràng đạn vào đám dây leo.

“Bàn Tử, anh vừa thấy gì thế!

Phản ứng lớn vậy!” A Ninh hét về phía Vương Bàn Tử.

“Phụ nữ!” Vương Bàn Tử nhanh chóng dùng những lời ngắn gọn nhất có thể để hét với mọi người, “Trong quan tài có một người phụ nữ!

Chương 1401

Mặc áo cưới đỏ!

Mà còn hồng quang mãn diện!

Cực kỳ không ổn!" Nghe xong lời miêu tả của Vương Bàn Tử, Tần Mặc khẽ nhíu mày, lập tức hét lên: "Không ổn!

Chúng ta phải nhanh chóng ngăn chặn thứ này!" Nói xong, anh liền lao về phía quan tài với tốc độ nhanh nhất.

Nhìn thấy Tần Mặc cũng trở nên nghiêm trọng như vậy, Vương Bàn Tử tự nhiên cũng không khỏi căng thẳng.

Anh ta một tay xách súng phun lửa bắn liên tục vào những sợi dây leo đang bay tới, một tay vội vã chạy theo Tần Mặc với tốc độ nhanh nhất.

Chỉ là lúc này tốc độ chạy của Tần Mặc thực sự quá nhanh, cho dù anh ta đã dùng hết sức cũng không thể theo kịp.

Anh ta cũng ý thức được, thứ mà Tần Mặc đang đối mặt lúc này chắc chắn là một sự tồn tại cần phải căng thẳng.

"Tiểu Tần đồng chí!

Chuyện gì thế!

Trong quan tài rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy!" Vương Bàn Tử đầy khó hiểu hỏi.

"Thứ này là Dưỡng Thi Quan, không ngờ ở đây lại có thứ này.

Nếu không nhanh chóng ngăn chặn nó, e rằng chuyện sau này của chúng ta sẽ trở nên rất phiền phức!" Tần Mặc nói xong, chân đạp một cái, lại một lần nữa tăng tốc lao lên.

Khi đến gần quan tài, tất cả dây leo như thể cảm ứng được mối đe dọa mà Tần Mặc sẽ mang lại cho chúng, toàn bộ đều với tốc độ cực nhanh đâm về phía Tần Mặc.

Tần Mặc nhanh chóng né tránh, dùng thân pháp linh hoạt luồn qua dưới vô số dây leo.

Chỉ tội nghiệp cho Vương Bàn Tử, anh ta hoàn toàn không có thân thủ như Tần Mặc.

Dưới vô số đòn tấn công do dây leo tạo thành lúc này, Vương Bàn Tử sau khi miễn cưỡng né được vài cái, liền rõ ràng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Có mấy lần anh ta suýt nữa đã thành vong hồn dưới dây leo!

Đều nhờ có Tần Mặc kịp thời cứu nguy mới may mắn thoát nạn.

“Bàn Tử, tiếp theo e rằng không phải là thứ anh có thể đối phó được.

Lui xuống trước đi.

Lát nữa tôi sẽ giải thích lại với các anh sau.” Tần Mặc nói.

Nói đến Vương Bàn Tử, tuy đôi lúc có chút bốc đồng, lại rất sĩ diện, nhưng ưu điểm lớn nhất của anh ta không nghi ngờ gì là biết nghe lời khuyên và có tự biết mình.

Mấy lần suýt chết vừa rồi đã khiến anh ta biết cục diện này đã không phải là thứ mình có thể đối phó.

Nếu vì chút sĩ diện đáng thương của mình mà cố chấp ở lại đây cùng Tần Mặc, tình huống tệ nhất rất có khả năng sẽ là liên lụy Tần Mặc cùng bỏ mạng!

“Tôi biết rồi, Tiểu Tần đồng chí, anh phải cẩn thận một chút.” Vương Bàn Tử nói xong nhanh chóng lui về phía sau.

Lúc này vì Tần Mặc áp sát, đám dây leo xung quanh hiển nhiên đã xem Tần Mặc là điểm uy hiếp số một, gần như dồn toàn bộ tấn công về phía Tần Mặc.

Việc rút lui của Vương Bàn Tử lúc này cũng coi như thuận lợi.

"Mẹ ơi, phụ nữ quả nhiên đáng sợ thật!

Người đã chết rồi!

Mà vẫn còn lợi hại như vậy!" Vương Bàn Tử thở hắt ra nói.

A Ninh lập tức lườm Vương Bàn Tử một cái, cô đâu phải không nghe ra, lời nói này của Vương Bàn Tử rõ ràng là đang nói gộp cả cô vào.

Chỉ là bây giờ không phải là lúc so đo với Vương Bàn Tử!

"Anh cứ thế lui về, giao hết cho một mình Tần tiên sinh liệu có vấn đề gì không?" A Ninh lo lắng hỏi.

"Cô nói gì vậy!

Cô đúng là quá coi thường Tiểu Tần đồng chí của chúng tôi rồi!

Nói đến con quỷ nữ kia, hay là cái gì Dưỡng Thi Quan mà Tiểu Tần đồng chí nhắc tới rốt cuộc là thứ gì chúng ta không rõ, cũng tạm thời không nói.

Nhưng chỉ cần là yêu ma quỷ quái, trước mặt Tiểu Tần đồng chí của chúng tôi thì đều như nhau cả!

Chỉ cần Tiểu Tần đồng chí đã nói chuyện này không cần chúng ta nhúng tay vào, thì cô cứ ngoan ngoãn ở một bên xem là được rồi.

Nếu là Tiểu Tần đồng chí đã bung hết sức, chúng ta mà tùy tiện ra tay ngược lại sẽ trở thành gánh nặng của anh ấy!" Vương Bàn Tử mặt đầy tự tin nói.

A Ninh có chút tò mò đánh giá Vương Bàn Tử.

Từ lúc hai người tiếp xúc đến nay, A Ninh nhận ra Vương Bàn Tử là một người vô cùng cao ngạo, sẽ không dễ dàng phục người khác.

Nhưng khi nói đến Tần Mặc, Vương Bàn Tử lại rõ ràng biểu hiện ra sự cam tâm tình nguyện thừa nhận năng lực của Tần Mặc vượt xa mình.

Anh ta cũng vui vẻ hành động theo mệnh lệnh của Tần Mặc.

Điều đó cho thấy trong quá trình tiếp xúc, Vương Bàn Tử vô cùng rõ ràng thực lực của Tần Mặc là thứ mà mình vĩnh viễn không thể so sánh.

Thế nhưng với biểu hiện hiện tại của Tần Mặc, thực lực của anh quả thật vô cùng kinh người.

Nhưng để nói là có thể khiến một người vô cùng tự tin vào thực lực của mình, lại vô cùng cao ngạo phải cam tâm tình nguyện quy phục, theo A Ninh thấy dường như vẫn còn thiếu một chút gì đó.

Cô nhìn về phía Tần Mặc, trong đầu nhớ lại cuộc đối thoại với Cừu Đức Khảo khi ông ta giao nhiệm vụ.

Lúc đó Cừu Đức Khảo đặc biệt nhấn mạnh bảo cô liên hệ với Vương Bàn Tử, và nhất định phải bảo Vương Bàn Tử gọi cả Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đi cùng.

Khi đó A Ninh bày tỏ nếu muốn liên hệ người giúp đỡ, trực tiếp tìm hai người đó không phải là được rồi sao?

Cần gì phải tìm thêm người khác, không những tốn thêm một khoản chi phí không cần thiết, mà còn có thể vì thêm một người mà thêm một phần uy hiếp.

“Nếu nhiệm vụ lần này muốn thành công, Tần Mặc và Trương Kỳ

Lân chính là những nhân vật không thể thiếu.

Chương 1402

Còn Vương Bàn Tử chính là cầu nối để mang hai người đó theo.

Chỉ cần có thể mang hai người này theo, tốn thêm chi phí cho một hai người thì có quan hệ gì chứ?" Đây là câu trả lời của Cừu Đức Khảo cho A Ninh lúc đó.

Cô nghe ra được Cừu Đức Khảo quan tâm đến Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đến mức nào.

Lúc đó cô cũng tò mò hỏi Cừu Đức Khảo tại sao ông ta lại để ý đến hai người này như vậy.

Cừu Đức Khảo đã nói với cô thế này: "Theo nhiều cuộc điều tra của ta, bối cảnh của Trương Kỳ Lân vô cùng thần bí.

Muốn tìm được thông tin về cậu ta vô cùng khó khăn.

Nhưng qua một số kênh, ta vẫn điều tra được, Trương Kỳ Lân rất có khả năng chính là hậu nhân của Trương gia trong truyền thuyết.

Còn về người tên Tần Mặc này, lại càng đặc biệt hơn.

Ta đã điều tra tư liệu của hắn, phát hiện hắn lại là một người hoàn toàn không tồn tại thân phận bối cảnh gì.

Nhưng theo thông tin cuối cùng mà đội lính đánh thuê chúng ta phái đi điều tra ngôi làng lần trước phản hồi lại, sức mạnh mà Tần Mặc này thể hiện ra không hề thua kém Trương Kỳ Lân.

Một người không có bất kỳ thân phận bối cảnh nào chỉ dựa vào nỗ lực là có thể đạt đến thực lực của một người có gia tộc chống lưng, xác suất này nhỏ đến mức nào cô nên rõ.

Cho nên ta có thể khẳng định, Tần Mặc này tuyệt đối không đơn

giản.

Vì vậy lần này dù thế nào cô cũng phải theo sát Tần Mặc.

Ta muốn có thêm nhiều thông tin về hắn." Mà bây giờ đối mặt với nguy hiểm này, A Ninh cũng ý thức được đây chính là lúc để thúc đẩy nhiệm vụ mà Cừu Đức Khảo giao cho cô.

Người đàn ông tên Tần Mặc này, dưới sự không có bất kỳ bối cảnh gia tộc nào hỗ trợ, rốt cuộc có bản lĩnh gì, có lẽ bây giờ đã có cơ hội thấy được một chút rồi.

Vô số dây leo đồng loạt đâm về phía Tần Mặc.

Người sau không hề hoảng hốt, vừa tiếp tục chạy, vừa vung lưỡi kiếm sắc bén trong tay chặn đứng tất cả dây leo.

Mỗi một lần tấn công chắc chắn sẽ đổi lại một vài sợi dây leo bị đứt gãy.

Cơn đau do dây leo bị đứt mang lại càng khiến tất cả dây leo đều có một thoáng dừng lại.

Mà chính khoảng thời gian ngắn ngủi vài giây này, đã đủ để Tần Mặc lao ra ngoài một khoảng xa.

Nhìn thấy cảnh tượng này, A Ninh không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Có thể trở thành trợ thủ cho một nhân vật như Cừu Đức Khảo, tầm nhìn cần thiết là không thể thiếu.

Sau lần chạm mặt trước đó, A Ninh sao có thể không nhận ra sự đáng sợ của những sợi dây leo kia.

Hơn nữa, thực lực của đám lính đánh thuê mà họ chiêu mộ A Ninh cũng hiểu rõ.

Nhìn lại những thi thể lính đánh thuê rải rác khắp nơi lúc này,

nhiều người như vậy mà trong quá trình hành động, họ lại không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào!

Điều này đủ để thấy rằng những dây leo này đã giết chết tất cả bọn họ trong nháy mắt.

Đối mặt với đòn tấn công nhanh nhẹn và hung mãnh như vậy, Tần Mặc lại có thể ung dung di chuyển giữa chúng.

Hơn nữa, nhìn thân pháp của Tần Mặc, mọi hành động của anh vẫn giữ được tiết tấu vốn có.

Điều này đủ để chứng minh rằng dù những dây leo lúc này đã có thể gọi là điên cuồng, Tần Mặc vẫn có đủ năng lực để đối phó.

Trong chớp mắt, Tần Mặc đã đến trước quan tài.

Đúng lúc này, tất cả dây leo đều hóa thành những lưỡi dao sắc bén đồng loạt bổ xuống Tần Mặc.

Chỉ thấy anh vung vũ khí sắc bén trong tay, trong nháy mắt, vô số dây leo đều bị chặt đứt, rơi xuống đất.

Tần Mặc cũng nhân cơ hội này, tung người nhảy lên quan tài.

Ngay khi anh định ra tay với thứ bên trong, nữ thi trong quan tài đột nhiên mở mắt.

Sau đó, nó bật dậy, nhảy thẳng ra khỏi quan tài, một đôi móng vuốt sắc nhọn đâm thẳng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc phản ứng cực nhanh, dù là đòn tấn công bất ngờ như vậy, anh cũng nhanh chóng giơ vũ khí chắn ngang trước người.

Khi cả hai va chạm, Tần Mặc thuận thế nhảy lùi lại, đáp xuống đất.

Chưa đợi Tần Mặc có hành động tiếp theo, Vương Bàn Tử đã lo lắng trước.

“Không phải chứ!

Nơi quái quỷ này mà cũng có thể trá thi à!” Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu, rồi hét về phía Tần Mặc: “Tiểu Tần đồng chí, tôi đến giúp anh!” “Bàn Tử, hai người cứ ở yên đó, đừng cử động!” “Ở đây tôi đối phó được!” Tần Mặc lập tức giơ tay ngăn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhíu chặt mày, tuy vẫn muốn tranh cãi với Tần Mặc, nhưng sau khi thấy vẻ mặt khẳng định của anh, gã đành từ bỏ ý định xông lên.

Thấy Vương Bàn Tử không hành động, A Ninh liền sốt ruột.

“Vương tiên sinh, Tần tiên sinh thật sự không cần giúp sao!

Nữ thi trong quan tài đó dù là thứ gì, nó cũng đã nhảy ra rồi, hơn nữa còn gây ra uy hiếp cho chúng ta.

Lần chạm mặt đầu tiên vừa rồi, Tần tiên sinh cũng bị đánh lui!

Nếu cứ để tình hình tiếp diễn như vậy, tôi lo Tần tiên sinh sẽ không chống đỡ nổi!” Vương Bàn Tử lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều.

“Sao thế A Ninh muội tử, cô lo lắng cho Tiểu Tần đồng chí của chúng tôi như vậy, không phải là để ý người ta rồi đấy chứ.” Lần này A Ninh thật sự có chút bị kích động.

Tìm hiểu tình hình của Tần Mặc là mệnh lệnh mà Cừu Đức Khảo giao cho cô.

Tuy lần chạm mặt đầu tiên với nữ quỷ trong quan tài, Tần Mặc quả thật đã chịu thiệt, nhưng điều đó không có nghĩa là thực lực của anh yếu.

Rốt cuộc, bản thân con nữ quỷ này đã rất bất thường!

Nếu vì họ không kịp thời hỗ trợ mà Tần Mặc có mệnh hệ gì, e rằng lúc trở về cô không có cách nào ăn nói!

“Vương tiên sinh!

Chương 1403

Anh đùa cũng phải lựa lúc lựa chỗ chứ!

Giao thủ với con nữ quỷ này, Tần tiên sinh đã chịu thiệt rồi!

Bây giờ điều chúng ta cần cân nhắc đầu tiên không phải là làm sao giúp Tần tiên sinh cùng đối phó với con quái vật này sao!

Anh lại còn có tâm tư làm chuyện đó!" A Ninh lập tức tỏ ra khó chịu.

"Đây không phải là vấn đề tôi có muốn đi hay không.

Vừa rồi Tiểu Tần đồng chí của chúng tôi không phải đã nói rồi sao!

Bảo Bàn Gia tôi đừng qua đó." Vương Bàn Tử lập tức thu lại vẻ cợt nhả, cả người trở nên nghiêm túc.

Sự thay đổi trạng thái đột ngột này khiến A Ninh sững sờ.

Vài phút trước còn là hình tượng cà lơ phất phơ, sao đột nhiên lại biến thành thế này!

Trước và sau, đây thật sự là cùng một người sao?

Vào khoảnh khắc này, A Ninh đột nhiên cảm thấy, ở một mức độ nào đó, Vương Bàn Tử e rằng cũng là một sự tồn tại không thể xem thường.

Cũng vì lý do này, thái độ nói chuyện của A Ninh đối với Vương Bàn Tử cũng có chút thay đổi.

"Nhưng mà Vương tiên sinh, vừa rồi Tần tiên sinh và nữ quỷ va chạm, rõ ràng là Tần tiên sinh đã chịu thiệt mà!

Nếu Tần tiên sinh không cần giúp đỡ, anh có biết đây là chuyện gì

không?" A Ninh vội vàng hỏi.

Tuy nhiên, đáp lại cô lại là cái lắc đầu của Vương Bàn Tử.

A Ninh ngây người.

Cô thật không ngờ Vương Bàn Tử cũng không hiểu rõ chuyện này!

Nếu đã như vậy, sự tự tin vừa rồi của gã là từ đâu ra?

"A Ninh muội tử, cho cô một gợi ý.

Đi theo Tiểu Tần đồng chí của chúng tôi, nhất định phải nghe chỉ huy.

Bất kể mệnh lệnh mà Tần tiên sinh đưa ra bây giờ cô có khó hiểu đến đâu, nhưng chỉ cần Tiểu Tần đồng chí đã lên tiếng, chúng ta chỉ cần ngoan ngoãn làm theo là được." Vương Bàn Tử khoanh tay trước ngực nói: "Có lẽ một vài lựa chọn của Tiểu Tần đồng chí bây giờ xem ra không hiểu là vì sao, nhưng chỉ cần chờ đợi rồi sẽ có câu trả lời." A Ninh lại một lần nữa kinh ngạc nhìn về phía Tần Mặc.

Lời của Vương Bàn Tử có thể nghe ra sự tin tưởng không chút do dự đối với Tần Mặc.

Giống như chính Vương Bàn Tử đã nói, sự tin tưởng của gã đối với Tần Mặc là xuất phát từ nội tâm, không hề có chút nghi ngờ nào.

Cô tin rằng dù Tần Mặc đưa ra kế hoạch hoang đường đến đâu, Vương Bàn Tử cũng chắc chắn sẽ không do dự mà đi thực thi.

Cô không thể tưởng tượng nổi, đây rốt cuộc là loại tin tưởng gì.

Tần Mặc sau khi đáp đất liền quan sát xung quanh quan tài.

Đòn tấn công của dây leo lại một lần nữa được triển khai cùng với việc nữ quỷ giang rộng hai tay, đồng loạt đâm về phía Tần Mặc!

Tần Mặc vừa đánh vừa lui, đồng thời vũ khí sắc bén trong tay không ngừng vung lên.

Những dây leo bay tới đều bị Tần Mặc chặn lại, nhưng anh cũng chỉ có thể liên tục lùi lại trong những đòn tấn công này.

A Ninh thấy cảnh này lại lập tức lo lắng.

"Vương tiên sinh!

Tần tiên sinh thật sự không sao chứ?

Mặc dù những đòn tấn công này vẫn chưa gây ra thương tổn gì cho Tần tiên sinh, nhưng việc Tần tiên sinh không thể tiến lên cũng là sự thật không thể chối cãi!

Nếu cứ bị động như vậy mãi, tôi lo một khi Tần tiên sinh sơ suất, hoặc thể lực không theo kịp, vẫn sẽ có nguy hiểm!" Lúc này, mày của Vương Bàn Tử cũng hơi nhíu lại.

Đây là sự lo lắng cho Tần Mặc từ góc độ tình cảm, nhưng nếu xuất phát từ góc độ lý trí, Vương Bàn Tử vẫn xua tay với A Ninh.

"Muội tử, cô đừng lo, theo như tôi hiểu về Tiểu Tần đồng chí, thứ này tuyệt đối không thể có ảnh hưởng gì đến anh ấy.

Việc anh ấy lùi lại bây giờ chắc chắn là một chiến thuật nào đó.

Chỉ là thứ này của Tiểu Tần đồng chí nhà chúng tôi quá cao siêu, đám tiểu nhân vật chúng ta xem không hiểu mà thôi!" Bị dây leo ép lui, Tần Mặc dần bị đẩy đến một vị trí rất xa quan tài.

Thấy vậy, trái tim A Ninh càng thắt chặt hơn.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng cảm thấy khó hiểu trước cảnh tượng trước mắt.

Gã vẫn tin tưởng vào thực lực tuyệt đối của Tần Mặc, chỉ đối mặt với mấy thứ cỏn con này thì tuyệt đối không thể có khó khăn gì.

Nhưng bây giờ, cảnh tượng gã nhìn thấy chính xác là Tần Mặc đang dần bị đẩy lùi!

Vương Bàn Tử thực sự không hiểu, gã nghĩ mãi không ra trong hồ lô của Tần Mặc rốt cuộc đang bán thuốc gì!

Đợi đến khi Tần Mặc đáp đất lần nữa, khoảng cách giữa anh và quan tài cũng đã gần bằng khoảng cách ban đầu.

Mà khoảng cách này dường như cũng là một điểm giới hạn nào đó của Tần Mặc.

Sau khi đáp đất, Tần Mặc không hề né tránh nữa.

Đối mặt với những dây leo lao tới, Tần Mặc chỉ đứng yên tại chỗ, sau đó liên tục vung vũ khí trong tay.

Những sợi dây leo vốn khí thế hung hăng lúc này dường như đã mất hết sức mạnh ban đầu, toàn bộ đều bị Tần Mặc chém đứt trên mặt đất.

Mặc cho những dây leo đó hung mãnh thế nào, nhưng ở phía Tần Mặc dường như cũng chỉ có thế.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử lập tức lại trở nên kiêu ngạo.

“Cô xem, Bàn Gia tôi nói có sai đâu!

Chỉ là mấy đòn tấn công vớ vẩn của mấy sợi dây leo cỏn con, Tiểu Tần đồng chí của chúng ta không có vấn đề gì!” “Nhưng đến khoảng cách này, đòn tấn công của Tần tiên sinh cũng không thể đối phó với quan tài được nữa?

Chương 1404

Chẳng lẽ Tần tiên sinh có chiêu thức tấn công tầm xa nào sao?" A Ninh lập tức hỏi.

Kết quả, thứ cô nhìn thấy lại là vẻ mặt không mấy tự tin của Vương Bàn Tử.

"Chuyện đó còn phải nói sao!

Tiểu Tần đồng chí của chúng ta chắc chắn là có kế hoạch mới làm như vậy!" Vương Bàn Tử khoanh tay trước ngực, vẻ mặt tự tin nói.

Chỉ là trạng thái này có chút thay đổi.

Người khác có thể không nhìn ra, nhưng với một người nhìn người vô số như A Ninh, muốn nhìn thấu cũng không khó.

Rất rõ ràng, Tần Mặc không hề có thủ đoạn tấn công tầm xa nào.

A Ninh càng không hiểu.

Nếu không thể tấn công tầm xa, lại không có cách nào gây sát thương ở cự ly gần, lúc này từ góc độ chiến thuật đương nhiên nên gọi đồng đội đến giúp mới phải!

Đúng lúc A Ninh đang nghĩ như vậy, thân người Tần Mặc đột nhiên hơi khom xuống.

A Ninh lập tức nhận ra, đây là Tần Mặc định lao lên.

Xem ra anh định dùng tốc độ để vượt qua vòng vây của dây leo!

Mặc dù đây quả thực là một phương pháp có thể thử, nhưng trong lòng A Ninh vẫn không thể yên tâm.

Rốt cuộc, những dây leo này là sức mạnh bảo vệ quan tài, chắc chắn càng đến gần quan tài thì đòn tấn công càng lợi hại.

Cô tin rằng cú lao lên lần này của Tần Mặc nhất định rất mạnh, nhưng một khi không thể thuận lợi vượt qua, e rằng sẽ không còn cơ hội nữa.

"Quả nhiên vẫn nên hỗ trợ Tần tiên sinh một chút thì tốt hơn." A Ninh giơ súng lên, lo lắng nói.

"A Ninh muội tử, cô đừng nghĩ Bàn Gia tôi chê cô lắm lời.

Cô vừa không hiểu năng lực của Tiểu Tần đồng chí, cũng không tin Bàn Gia tôi nữa!

Tôi nói cho cô nghe lần nữa, nếu Tiểu Tần đồng chí không gọi chúng ta giúp thì đừng làm chuyện thừa thãi.

Tiểu Tần đồng chí nhất định có kế hoạch của riêng mình.

Chỉ là bây giờ chiến đấu căng thẳng như vậy, anh ấy chắc chắn cũng không có cách nào nói chi tiết kế hoạch của mình cho chúng ta.

Nếu chúng ta không suy xét gì cả, cứ tự mình hành động, ngược lại có thể sẽ cản trở anh ấy!" Vương Bàn Tử nói với A Ninh bằng giọng điệu thấm thía, đồng thời nắm chặt súng phun lửa hơn: "Nếu huynh đệ của tôi thật sự gặp nguy hiểm, có sốt ruột thì cô cũng phải xếp hàng." Tần Mặc sau khi hạ thấp người đến một mức độ nhất định thì dừng lại một chút, sau đó lao thẳng về phía quan tài.

Quả nhiên, cùng với việc nữ quỷ há miệng lộ ra bộ mặt nanh ác, móng vuốt sắc nhọn của nó cũng lại một lần nữa lộ ra hung quang.

Tất cả dây leo cũng cảm ứng được trong khoảnh khắc này, trong sát na điên cuồng lao về phía Tần Mặc như ác quỷ.

Tần Mặc không hề sợ hãi.

Đối mặt với đòn tấn công dày đặc như vậy, Tần Mặc không hề dừng lại, đòn tấn công trên tay vẫn liên tiếp không ngừng giáng xuống

những dây leo.

Thế công của dây leo vô cùng hung mãnh, nhưng lại không thể khiến Tần Mặc dừng lại dù chỉ nửa bước chân.

Nhìn Tần Mặc không hề giảm tốc độ, A Ninh cũng thực sự bị dọa cho giật mình.

Cô quả thực không ngờ Tần Mặc dưới đòn tấn công như vậy mà vẫn có thể duy trì được lực xung kích như thế!

Thấy tốc độ lao tới của Tần Mặc ngày càng nhanh, A Ninh cũng từ chỗ ban đầu cho rằng Tần Mặc tuyệt đối không thể vượt qua được mà trở nên do dự.

Nếu chỉ là khoảng cách này, tốc độ này tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nhưng A Ninh vẫn không thể yên tâm.

Rốt cuộc, Tần Mặc muốn lao qua được thì tiền đề là phải đảm bảo tốc độ như vậy.

Nếu giữa chừng có bất kỳ tình huống nào xảy ra cản trở Tần Mặc, đều có thể trực tiếp dẫn đến việc đà lao tới của Tần Mặc bị cắt đứt.

Một khi Tần Mặc không thể lao lên được, vậy thì mọi chuyện sẽ là một câu chuyện khác.

Chỉ nghe nữ quỷ lại một lần nữa phát ra tiếng rít gào, thế công của dây leo lại tăng lên.

A Ninh lập tức lo lắng nắm chặt tay, chỉ sợ đây chính là tình huống mà cô lo lắng.

Tuy nhiên, sự thật chứng minh sự lo lắng của cô có phần thừa thãi.

Vô số đòn tấn công của dây leo không hề ngăn được Tần Mặc.

Trái tim đang treo lơ lửng của A Ninh vừa mới hạ xuống, cô cho rằng với tốc độ di chuyển và phản ứng như vậy của Tần Mặc, đám dây leo cỏn con này muốn ngăn cản anh dường như là chuyện không thể.

Kết quả, suy nghĩ này của cô vừa mới nảy sinh, liền thấy Tần Mặc đang duy trì đà lao tới thì tung người nhảy lên.

Hành động này không nghi ngờ gì là một lựa chọn sẽ làm giảm tốc độ di chuyển của bản thân.

Trái tim A Ninh lập tức thót lên một cái, đang định thắc mắc tại sao Tần Mặc lại đưa ra lựa chọn như vậy trong tình huống lao lên cực tốt này, thì thấy mấy sợi dây leo từ dưới đất chui lên.

A Ninh lập tức hiểu ra.

Nếu vừa rồi Tần Mặc không đưa ra lựa chọn đó, e rằng lần này không chỉ đơn giản là giảm tốc độ nữa rồi.

"Lần này phiền phức rồi!" A Ninh không nhịn được mà hét lên.

Nếu Tần Mặc rơi xuống ở vị trí hiện tại, chắc chắn sẽ rơi xuống những sợi dây leo đang bao phủ mặt đất!

Sự đáng sợ của thứ này họ đã được chứng kiến rồi.

Dù Tần Mặc có mạnh đến đâu, một khi rơi xuống cũng chắc chắn lành ít dữ nhiều!

Cho dù Tần Mặc có thủ đoạn riêng để không bị rơi vào những dây leo này, nhưng anh đang lơ lửng trên không, cũng không có cách nào di chuyển linh hoạt!

Một khi những dây leo này nhân cơ hội tấn công Tần Mặc, thì Tần Mặc đang ở giữa không trung căn bản là không có một chút cơ hội nào để trốn thoát!

Mà nỗi lo lắng này của A Ninh tuyệt đối không thừa.

Chương 1405

Ngay khi Tần Mặc đang lơ lửng trên không, những dây leo còn lại quả nhiên phóng ra mấy sợi lao về phía anh.

Hơn nữa, nhìn vị trí hiện tại của hai bên, Tần Mặc cũng không thể nào né tránh được!

"Tần tiên sinh nguy hiểm!" A Ninh cuối cùng cũng không nhịn được mà hét lên.

Nhìn những sợi dây leo đang lao lên trời sắp chạm tới Tần Mặc, Tần Mặc vẫn giữ tư thế lơ lửng trên không, toàn thân đột nhiên phát lực xoay tròn.

Những dây leo lao tới tuy thế công cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng dưới lưỡi kiếm sắc bén như vậy, kết quả cuối cùng của những đòn tấn công này cũng chỉ có thể hóa thành vô số mảnh vụn.

Mà Tần Mặc cũng nhân lúc này, duy trì tư thế xoay tròn trên không mà lao xuống dưới, trong nháy mắt đã đáp xuống bên cạnh quan tài.

Vương Bàn Tử đối với Tần Mặc là tuyệt đối tin tưởng không chút do dự, còn A Ninh thì hoàn toàn được mở rộng tầm mắt.

Cừu Đức Khảo có hứng thú với Tần Mặc đã nói lên rằng Tần Mặc nhất định có điểm hơn người.

Nhưng cô không thể nào ngờ được điểm hơn người của Tần Mặc lại hơn người đến thế!

Nếu nói trên thế giới này người đáng sợ nhất là gì!

Thì không nghi ngờ gì đó là người dù ở trong tuyệt cảnh cũng có thủ đoạn tuyệt đối để cưỡng ép xoay chuyển cục diện!

Đối mặt với Tần Mặc đã đáp xuống trước mặt, nữ quỷ dường như cũng bị dọa cho giật mình.

Nó nhanh chóng điều khiển dây leo tấn công Tần Mặc, đồng thời bản thân cũng vươn móng vuốt sắc nhọn định đâm xuyên qua anh.

Chỉ là ở trước mặt Tần Mặc, đòn tấn công như vậy cuối cùng cũng chỉ là nỏ mạnh hết đà.

Những dây leo lao đến trước mắt, Tần Mặc chỉ vung vũ khí sắc bén trong tay là đã chém nát toàn bộ.

Còn về bộ dạng nhe nanh múa vuốt của nữ quỷ, Tần Mặc chỉ cắn rách đầu ngón tay, sau đó điểm lên trán nữ quỷ.

Nữ quỷ lập tức phát ra tiếng kêu gào đau đớn, dung mạo vốn trở nên tuấn tú nhờ hấp thu sinh mệnh trong nháy mắt lại trở nên hung tợn.

Tần Mặc lại bôi máu tươi lên thanh kiếm của mình, đâm một nhát vào ngực nữ quỷ.

Nữ quỷ lại một lần nữa phát ra tiếng rít gào chói tai, cả người đều đau đớn giãy giụa dưới kiếm của Tần Mặc.

Vẻ hồng hào trên mặt vốn đã khôi phục nhờ hấp thu sinh mệnh lực cũng trong nháy mắt khô héo đi, chỉ trong chớp mắt đã hoàn toàn khô quắt lại như một xác ướp.

Ngay cả những dây leo xung quanh nó cũng khô héo đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Tiểu Tần đồng chí!

Quá đỉnh!” “Tôi biết ngay thứ của nợ này đối với anh tuyệt đối không thể có chút uy hiếp nào mà!” “Nhưng tôi thật không ngờ, anh thật sự ra tay giải quyết thứ này lại dễ dàng đến thế!” Vương Bàn Tử

xông lên, phấn khích hét lên.

Tiếp đó lại quay đầu nhìn A Ninh, bộ dạng đắc ý hả hê.

“Sao hả A Ninh muội tử, bây giờ cô tin rồi chứ!

Con nữ quỷ quèn này, Tiểu Tần đồng chí của chúng tôi đối phó nó chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay!

Cô đừng thấy giữa chừng có vẻ có chút vấn đề, nhưng đó cũng chỉ là vài tình tiết nhỏ mà thôi!” “Tần tiên sinh, thực lực của anh thật sự khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác.

Khi ông chủ của chúng tôi nói nhất định phải mời anh, tôi đã nghĩ rằng anh nhất định có điểm hơn người của riêng mình!

Nhưng tôi thật không ngờ thực lực của anh lại lợi hại đến thế.

Bất luận là những dây leo này hay con nữ quỷ mà chúng ta nhìn thấy, đối với nhân viên chiến đấu của chúng tôi đã tạo ra uy hiếp không nhỏ.

Nhưng đối với anh mà nói, dường như chẳng là gì cả.” A Ninh tiến lên, không hề keo kiệt lời tán thưởng đối với thực lực của Tần Mặc.

“He he!

Đây rốt cuộc là bảo bối gì đây!

Bây giờ để Bàn Gia xem cho kỹ!” Vương Bàn Tử xoa xoa tay, với tác phong thấy quan tài tuyệt đối không đi đường vòng, lập tức tiến sát lại quan tài.

“Anh muốn xem thì không sao, nếu không muốn trở thành phế liệu trong này giống những người khác, tôi đề nghị anh nên giữ khoảng cách với nó một chút.” Tần Mặc nhắc nhở.

Nói đi cũng phải nói lại, Vương Bàn Tử còn có một ưu điểm là

chỉ cần là người gã tin phục, lời người đó nói gã sẽ nghe lọt tai.

Bàn tay đang đưa ra giữa chừng của Vương Bàn Tử lập tức rụt lại, vẻ mặt hứng thú ban nãy cũng trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

"Không phải chứ, Tiểu Tần đồng chí, thứ này không phải đã bị anh phế rồi sao!

Sao thứ của nợ này vẫn còn có thể hút máu à!

Chuyện gì thế!" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nghi hoặc nói.

"Nếu những dây leo này thật sự chỉ là truyền tống sinh mệnh cho nó, thì bây giờ đương nhiên nên xem như đã kết thúc rồi." Tần Mặc cười ha ha nói.

Vương Bàn Tử vừa nghe đến đây hai mắt lập tức sáng lên.

"Tiểu Tần đồng chí, nghe cách nói của anh, chẳng lẽ chính chủ vẫn còn ở dưới này sao?

Vậy những dây leo này chẳng lẽ cũng không phải do con nữ quỷ này làm ra?

Nếu là như vậy, vậy thì bây giờ những dây leo này chưa chắc đã không có động tĩnh đâu nhỉ!" Vương Bàn Tử nhíu mày, cả người lập tức căng thẳng.

"Yên tâm đi, những dây leo này đích thực là kiệt tác của con nữ quỷ này.

Còn nhớ trước đây tôi đã nói với anh thứ ở chỗ con nữ quỷ này được gọi là Dưỡng Thi Quan không?" Tần Mặc nói.

Vương Bàn Tử liên tục gật đầu.

"Đúng đúng đúng, anh mau nói cho huynh đệ nghe, đây rốt cuộc là thứ gì." "Nói về Dưỡng Thi Quan, thực ra tôi đoán các anh đã từng thấy trong rất nhiều lăng mộ rồi.

Nói chung là lợi dụng một số thủ đoạn, cộng thêm các yếu tố như phương vị, chọn một cỗ quan tài để dùng nó cung phụng tổ tiên của mình.

Sở dĩ chọn nơi có phong thủy cực tốt, mục đích chính là thông qua việc nuôi thi thể để cả gia tộc có thể tiếp tục hưng thịnh.

Nhưng cách làm ban đầu của Dưỡng Thi Quan lại không phải như vậy.

Chương 1406

Đó là phải đặt quan quách ở nơi cực âm, oán khí xung quanh tự nhiên càng nặng càng tốt.

Thứ bên trong quan quách sẽ không ngừng hấp thu oán khí xung quanh, và chuyển hóa những oán khí này thành sức mạnh của mình.

Sau đó liền có thể từ trong quan quách này xông ra, từ đó hóa thành vật ăn thịt người." Tần Mặc tiếp tục giải thích: "Mà thi thể được nuôi bằng phương pháp này, thời gian càng dài sẽ càng lợi hại.

Có những trường hợp sẽ giống như chúng ta thấy, lợi dụng dây leo để tấn công mọi thứ xung quanh, hấp thu sinh mệnh, từ đó duy trì sức mạnh của mình." "Chết tiệt!

Thật không ngờ thứ này lại lợi hại như vậy!

Chẳng trách lúc đó lại có thể đẩy lùi cả anh." Vương Bàn Tử chống cằm nói.

A Ninh lập tức nhìn về phía Tần Mặc.

Sự chuyển biến này chính là điều khiến cô từng lo lắng liệu Tần Mặc có thể đối phó được với con nữ quỷ này hay không.

Nhưng từ trận chiến sau đó mà xem, việc Tần Mặc lùi lại rõ ràng không chỉ đơn thuần là bị đẩy lùi.

Điều này không khỏi khiến cô có chút hứng thú với ẩn ý bên trong.

"Đẩy lùi tôi?" "Đương nhiên không phải như vậy.

Lúc đó tôi chỉ đơn thuần muốn thử xem nó thuộc loại Dưỡng Thi Quan nào thôi." Tần Mặc thản nhiên cười nói.

Vương Bàn Tử lập tức bị câu nói này của Tần Mặc làm cho ngớ

người.

“Tiểu Tần đồng chí, anh nói vậy tôi lại hơi hồ đồ rồi.

Dựa theo hai loại hình thức Dưỡng Thi Quan anh vừa nói, chẳng phải rất dễ khoanh vùng sao?

Chắc chắn là loại thứ hai rồi!” Vương Bàn Tử gãi gãi sau gáy, khó hiểu nói.

“Không sai, nhưng chúng ta gặp phải là loại Dưỡng Thi Quan thứ ba.” “Loại Dưỡng Thi Quan thứ ba?” Vương Bàn Tử và A Ninh chớp chớp mắt.

Hai loại Dưỡng Thi Quan trước đó tuy họ không phải lúc nào cũng thấy, nhưng làm nghề này lâu như vậy, ít nhiều cũng đã nghe qua.

Chỉ là trong khái niệm của họ, hình như họ cũng chỉ biết đến hai loại Dưỡng Thi Quan đó thôi.

Còn loại thứ ba này, họ thật sự chưa từng nghe qua.

“Không phải chứ, Tiểu Tần đồng chí, chuyện này anh phải nói rõ cho anh em nghe.

Dưỡng Thi Quan này còn có loại thứ ba nữa à?” Vương Bàn Tử lập tức hứng thú.

“Hai loại đã đề cập trước đó, có thể nói đều lấy bản thân quan tài và chính chủ bên trong làm chủ thể.

Còn loại thứ ba này, cỗ quan tài này chỉ trở thành một thứ tồn tại giống như trạm trung chuyển.

Khi hấp thu sinh mệnh lực hoặc linh khí, thứ bên trong cỗ quan tài này quả thực cũng sẽ nhận được một phần sức mạnh, nhưng đó chỉ là một phần nhỏ.

Còn phần lớn hơn thì đã đi vào người chủ nhân đằng sau nó.

Dưới hình thức Dưỡng Thi Quan này, ý nghĩa tồn tại của cỗ quan tài và thi thể này không còn chỉ đơn thuần là được nuôi dưỡng nữa, nó còn phải đảm nhận trách nhiệm bảo vệ và truyền tống.

Sau khi phán đoán thứ này là Dưỡng Thi Quan, tôi đã suy nghĩ xem đây rốt cuộc là loại nào." Tần Mặc giải thích.

"Cho nên lúc anh đối đầu với thứ bên trong này, anh nhảy lùi lại thực ra cũng là một phần của việc thăm dò?" Vương Bàn Tử vỗ tay hỏi.

"Nhưng tại sao lại thế?

Dù nó là loại Dưỡng Thi Quan nào, với sức mạnh của anh đều có thể đánh bại nó mà.

Vậy chỉ cần thuận thế đánh bại nó là được rồi sao?

Còn cố ý để nó đánh lui một chút, có phải là hơi không cần thiết không?" A Ninh khó hiểu hỏi.

"Hoàn toàn ngược lại, nếu là loại thứ hai, tức là Dưỡng Thi Quan lấy nó làm trung tâm, với tư cách là một kẻ xâm nhập, cho dù tôi chủ động lùi lại, nó cũng nhất định sẽ bất chấp tất cả xông lên để trừ khử tôi.

Nếu là loại này, dù có gặp phải, chỉ cần nắm bắt cơ hội tiêu diệt nó là được.

Nhưng nếu là loại thứ ba, giống như tôi đã nói, nó trong câu chuyện này chỉ đóng vai trò là một kẻ truyền tống.

Nếu thật sự là như vậy, thì có thể biết được đằng sau nó còn có một chính chủ.

Một cái có thể trực tiếp tiêu diệt, một cái có thể xác định xem đằng sau nó có chủ nhân khác hay không, đây là hai tình huống hoàn

toàn khác nhau.

Và biết được điểm này rồi đi quan sát giá trị của nữ thi này thì đã hoàn toàn khác." Tần Mặc đứng bên quan tài nhìn nữ thi đã mục rữa bên trong, khẽ nói.

Vương Bàn Tử vừa nghe sắp được sờ quan tài, lập tức xông lên.

"Sao thế Tiểu Tần đồng chí!

Bên trong này có học vấn gì!

Mau nói cho huynh đệ nghe!" Tuy nhiên, Vương Bàn Tử vẫn nhớ lời nhắc nhở an toàn trước đó của Tần Mặc.

Dù la hét đòi xem, gã vẫn cố gắng hết sức tránh để bản thân trực tiếp chạm vào quan tài.

"Bàn Tử, anh nhìn nữ thi bên trong này, nói xem suy nghĩ của anh." Tần Mặc nói.

Có Tần Mặc cho phép, lá gan của Vương Bàn Tử tự nhiên cũng lớn hơn một chút.

Gã lại đến gần quan tài hơn, ghé sát vào muốn nhìn cho kỹ.

Vừa nhìn, hai mắt của Vương Bàn Tử như muốn phát sáng.

"Chết tiệt!

Hàng tốt!

Nữ nhân này cấp bậc gì đây!

Chất liệu, tay nghề của quần áo trên người!

Chương 1407

Cả phụ kiện trên người nữa!

Đều là đồ tốt!" Là một dân trộm mộ lão luyện, dù các triều đại khác nhau có định nghĩa khác nhau về đồ vật có giá trị, nhưng nhiều sự khác biệt giữa tầng lớp thượng lưu và người bình thường vẫn có thể nhìn ra ngay.

Ít nhất là ở bất kỳ thời đại nào, quần áo vải gai cũng không thể xuất hiện trên người nhà giàu.

Mà nữ thi trong quan tài này, các loại trang phục trên người bất kể là từ chất liệu hay sự tinh xảo trong tay nghề, Vương Bàn Tử chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra, dù đặt ở thời đại nào thì cũng không biết là cấp bậc gì, nhưng nếu đặt ở hiện tại, tuyệt đối là cứ tùy tiện bày ở cửa hàng nào, không cần thổi phồng quá nhiều cũng sẽ có nhà giàu xông vào mang đi!

"Không tệ, tất cả vật phẩm trên người cô ta tuy không thể nói là cực phẩm, nhưng tuyệt đối là những món đồ tốt không hề thua kém ở bất kỳ triều đại nào.

Một nữ thi như vậy nếu chỉ là một trạm trung chuyển, anh sẽ có suy nghĩ gì?" Tần Mặc hứng thú nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vỗ tay một cái, cũng lập tức hiểu ra.

"Có thể dùng làm trạm trung chuyển, chứng tỏ địa vị của cô ta chắc chắn không bằng chính chủ đằng sau!

Nói cách khác, chính chủ ở dưới này không phải dạng vừa đâu!" Vẻ mặt của Vương Bàn Tử lập tức thay đổi, đối với gã mà nói, ngoài việc sờ được đồ vật ra thì không có gì có thể khiến gã phấn khích hơn

thế này.

“Chẳng trách anh phải dây dưa với thứ này một lúc.

Nếu đây là chính chủ, anh có thể trực tiếp xử lý nó, sau đó chúng ta làm gì thì làm!

Nếu đằng sau này còn có thứ gì khác!

Vậy thì chúng ta phải mở mang tầm mắt rồi!” Vương Bàn Tử xoa xoa tay, sự phấn khích trên mặt đã không thể kìm nén được nữa.

“Vậy Tiểu Tần đồng chí, khi nào chúng ta bắt đầu ra tay?

Huynh đệ tôi không đợi được nữa rồi.” “Vội cái gì?

Bây giờ chỉ có thể nói rõ đằng sau này còn có một chính chủ!

Tôi lại không nói là ở ngay dưới này.” Tần Mặc nói.

“Không ở đây?

Đây không phải là một trạm trung chuyển sao?

Vậy nó định truyền tống đến đâu?” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt hỏi.

“Anh đừng quên, thủ đoạn hấp thu sinh mệnh của thứ này là dây leo.

Thứ của nợ này ăn sâu vào lòng đất, đừng nói là ở xung quanh đây, cho dù là qua một ngọn núi nữa cũng có khả năng.” Tần Mặc nói.

Nhiệt tình của Vương Bàn Tử trong nháy mắt giảm đi một nửa, cả người cũng có chút bất lực vỗ trán.

“Nói cũng đúng, vậy nếu như vậy, thứ này rốt cuộc ở đâu chẳng phải là hoàn toàn không có cách nào sao?” “Cũng không phải hoàn toàn không có.” Tần Mặc nói.

“Cách gì!” Vương Bàn Tử vèo một cái lại bật dậy.

“Anh ở đó vội cái gì?

Bây giờ mọi người vẫn chưa qua đây, anh không cân nhắc bắn một quả pháo hiệu trước, để mọi người biết chúng ta ở đâu rồi hội hợp với chúng ta trước sao?” Tần Mặc thở dài nói.

Vương Bàn Tử tự nhiên cũng ý thức được mình biểu hiện có chút quá phấn khích.

Gã có chút ngượng ngùng gãi gãi sau gáy, ha ha ha cười lớn.

“Hơi kích động một chút, không cẩn thận lại quên mất.” Vương Bàn Tử vừa nói, vừa bắn quả pháo hiệu đã chuẩn bị sẵn ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, mọi người cũng nhận được hồi âm.

Tuy nhiên, so với lần đầu tiên, số người bắn pháo hiệu rõ ràng đã ít đi một chút.

Hiển nhiên, trong quá trình họ chiến đấu ở đây, lại có người trở thành vật hy sinh cho hành động lần này.

Rất nhanh, mọi người lần lượt tập trung lại.

Tần Mặc để ý một chút, phát hiện số người không khớp với tín hiệu cầu cứu trước đó.

Nhìn sang biểu cảm của A Ninh, rõ ràng cô cũng đã nhận ra điều này.

Chỉ là vị trí và tính cách của người phụ nữ này không cho phép cô thể hiện ra sự đau buồn đó.

“Không ngờ các người lại gặp phải chuyện như vậy!” “Thật là đáng sợ quá, may mà A Ninh tiểu thư không sao.” Sau khi Vương Bàn Tử kể lại một cách sinh động những gì họ đã trải qua cho mọi người nghe, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm như vừa nghe xong một câu chuyện nghẹt thở.

“Lần này thật sự là nhờ cả vào Tần tiểu ca.” “Không ngờ thân thủ của Tần tiểu ca lại lợi hại như vậy!” một thành viên trong đội cười ha hả nói.

“Anh nói ‘cũng’?” “Chẳng lẽ trên đường tới đây các người cũng gặp phải chuyện gì sao?” A Ninh hỏi.

“Đúng vậy, chúng tôi vừa xuống chưa được bao lâu thì gặp hai con Tống Tử chặn đường.” “Ban đầu chúng tôi tưởng đó chỉ là Tống Tử bình thường, không ngờ chúng lại có khả năng tự chữa lành.” “Dù chúng tôi tấn công thế nào, những con Tống Tử đó sau khi ngã xuống đều có thể đứng dậy lần nữa!” Người đội viên đó giải thích: “Thấy đạn của chúng tôi ngày càng ít đi, chúng tôi đều biết kiểu đánh này chỉ là kéo dài thời gian.” “Nếu không tìm được cách giải quyết hữu hiệu hơn.” “Cuối cùng chúng tôi chắc chắn sẽ bị mấy con Tống Tử quái dị này nuốt chửng.” “Đúng lúc đó, Trương tiểu ca vốn im lặng nãy giờ đột nhiên lao lên.” “Chúng tôi còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra!” “Chỉ thấy Trương tiểu ca vung đao lên xuống.” “Hai con Tống Tử đó cứ thế đầu lìa khỏi cổ, không còn động đậy chút nào.” “Lúc đó chúng tôi còn định nhắc Trương tiểu ca rằng mấy thứ này có thể đứng dậy lại, nhất định phải cẩn thận một chút.” “Kết quả anh đoán xem!” “Mấy thứ mà chúng tôi đánh nát vẫn có thể đứng dậy, vào tay tiểu ca lại không còn chút động tĩnh nào!” “Nói chung là tôi hoàn toàn khâm phục Trương tiểu ca.” “Chỉ tiếc là Trương tiểu ca nhà ta ít nói quá, chúng tôi hỏi nửa ngày trời mà chẳng ra được cái gì!” Tần Mặc lập tức liếc nhìn lòng bàn tay của Trương Kỳ Lân.

Đúng như Tần Mặc đã nghĩ, Trương Kỳ Lân cũng dùng thủ pháp giống anh.

Máu của cả hai người đều có năng lực khu tà trấn ma.

Trừ khi huyết thống của chủ nhân nơi đây mạnh hơn cả hai người

họ, nếu không thì họ có đủ sức mạnh để áp chế huyết mạch này.

"Bây giờ chúng ta chỉ mới ở bên ngoài mà đã gặp nhiều rắc rối như vậy." "Xem ra hành động lần này sẽ rất khó khăn." A Ninh thở dài nói.

"Nhưng rủi ro càng lớn, phần thưởng sẽ càng lớn." "Bất kể là cái quan tài nuôi thi thể kia hay những con Tống Tử mà các người gặp, tôi nghĩ nguồn sức mạnh của chúng đều đến từ chủ nhân ngôi mộ đứng sau." "Có thể tạo ra những thứ này ngay trong rừng cây." "Chỉ có thể nói rằng thực lực của chủ nhân ngôi mộ này phi thường lợi hại." "Đồng thời còn một điểm nữa." "Chủ nhân lăng mộ là một người vô cùng cẩn thận." "Người như vậy về cơ bản có hai loại, một là người có tính đa nghi rất nặng." "Loại còn lại là người sở hữu vô số bảo tàng, không muốn để người khác dòm ngó." "Thêm vào đó, chúng ta vừa đến đây đã có một thế lực bí ẩn cản trở." "Tôi cảm thấy chủ nhân lăng mộ này chắc chắn là người sở hữu không ít của cải, nhưng đồng thời tính đa nghi cũng rất nặng." Tần Mặc phân tích.

"Vậy đây chẳng phải là Tây Vương Mẫu Mẫu trong truyền thuyết sao!" Vương Bàn Tử lập tức phấn khích.

Dù đây chỉ là sản phẩm trong thần thoại, nhưng từ xưa đến nay, bất kỳ nhân vật nào được tạo ra trong thần thoại mà có thể tìm thấy nguyên mẫu trong thực tế thì lăng mộ của họ tuyệt đối không thể tầm thường.

Huống chi Tây Vương Mẫu Mẫu này còn được gọi là vị thần có thể ban cho con người sự vĩnh sinh.

Chưa bàn đến việc cái gọi là vĩnh sinh này có bao nhiêu phần khoa trương, nhưng chắc chắn phải có một số thủ đoạn có thể giúp con người trường sinh!

"Bây giờ vẫn chưa thể xác định được điểm này." "Nhưng ít nhất

việc chúng ta rơi xuống nơi này không chỉ đơn thuần là để gặp phải những rắc rối chết tiệt này.” Tần Mặc nhún vai nói.

“Vậy còn chờ gì nữa!

Chương 1408

Lên đường thôi!" "Đến cũng đến rồi!

Không thể cứ đứng ngây ra đây được!" Vương Bàn Tử phấn khích nói, nhưng lại thấy Tần Mặc và những người khác không có ý định hành động.

Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Tần Mặc, khó hiểu chớp chớp mắt.

"Tiểu Tần đồng chí, anh có ý gì vậy?" "Chẳng phải chúng ta sắp hành động rồi sao?" "Bàn Tử, anh biết chúng ta phải đi hướng nào không?" một câu nói bất lực của Tần Mặc lập tức khiến Vương Bàn Tử sững sờ tại chỗ.

Tiếp đó là nụ cười quen thuộc của hắn để che giấu sự lúng túng.

"Tôi cũng chỉ là quá kích động thôi mà!" "Nhưng mà Tiểu Tần đồng chí, nếu đã anh đã nêu ra điểm này, tôi nghĩ chắc anh đã có ý tưởng gì rồi phải không." Vương Bàn Tử lại ném quả bóng cho Tần Mặc.

Tuy nhiên, vấn đề nhỏ này đối với Tần Mặc đương nhiên không có gì khó khăn.

"Anh nghĩ lúc tôi chiến đấu với nữ quỷ kia chỉ đơn thuần là giao đấu thôi sao?" "Tôi đã sớm để lại vết máu trên mỗi sợi dây leo tiếp xúc." "Đây là một thủ đoạn truy tung đặc biệt mà tôi nắm giữ." "Sau khi một vật nào đó dính máu của tôi, nó sẽ tương đương với việc để lại một dấu ấn truy tung." "Tôi có thể cảm ứng vị trí của dấu ấn đó để truy tìm bất cứ lúc nào." Tần Mặc giải thích.

Mọi người nghe đến đây đều ngây người.

Nói về thuật truy tung gì đó, họ không phải chưa từng nghe qua.

Nhưng truy tung theo cách này thì họ thật sự là lần đầu tiên được thấy.

“Tiểu Tần đồng chí!

Rốt cuộc anh còn bao nhiêu át chủ bài mà chúng tôi không biết vậy!” “Sao trước đây tôi chưa từng nghe anh nói về dị năng này!” Vương Bàn Tử chớp mắt hỏi.

Hắn lúc này mới cảm thấy dị năng trên người người anh em tốt này không phải là ít!

“Bây giờ anh còn tâm trí để hóng chuyện này sao?” “Tôi nói trước cho anh biết.” “Dấu ấn của tôi có giới hạn thời gian.” “Nếu chúng ta cứ chần chừ ở đây, đợi đến khi dấu ấn biến mất, với tình hình hiện tại của chúng ta thì sẽ không còn một chút manh mối nào để truy tìm đâu.” Tần Mặc trực tiếp lườm Vương Bàn Tử một cái.

Ánh mắt Vương Bàn Tử chợt lóe lên, hắn sao lại không biết tính nghiêm trọng của chuyện này.

Hắn lập tức đổi giọng: “À thì!

Tiểu Tần đồng chí!

Nếu đã vậy!

Chúng ta tuyệt đối không được chậm trễ!” “Mau xuất phát thôi!” Nói xong, Vương Bàn Tử đã thu dọn trang bị với tốc độ nhanh nhất.

Mà trong lúc mọi người xuất phát, A Ninh lại đứng tại chỗ suy tư.

Sau đó, nhân lúc không ai chú ý, cô kiểm tra xem trên người mình có vết máu nào không.

Dưới sự dẫn dắt của Tần Mặc, mọi người nhanh chóng tiến vào sâu trong rừng rậm.

Từ đây trở đi, mọi người cũng không dám lơ là cảnh giác nữa.

Dù trên đường đi, không ít người bên phía A Ninh đã nghĩ rằng, liệu hướng đi hiện tại của Tần Mặc có phải là nơi có lăng mộ Tây Vương Mẫu Mẫu mà họ đang tìm kiếm hay không.

Nhưng mỗi lần như vậy, A Ninh đều ra hiệu cho họ đừng nói nhiều.

Thế nhưng khi họ chính thức tiến vào rừng rậm, tất cả mọi người dường như nhận được tín hiệu nào đó mà dẹp đi ý nghĩ này.

Dường như điểm cuối cùng của họ ở đâu đã không còn quan trọng nữa.

Vấn đề mấu chốt là liệu họ có thể sống sót đến được nơi đó, thậm chí là rời khỏi đây hay không!

"Tiểu Tần đồng chí, cái thuật theo dõi của anh có đáng tin không?" "Tôi chắc chắn không phải đang nghi ngờ anh đâu!" "Chỉ là nơi này luôn cho tôi một cảm giác rất không ổn." "Phải nói sao nhỉ." "Cái cảm giác rừng cây rậm rạp khắp nơi vốn đã khiến người ta rất khó chịu, điểm này anh hiểu mà đúng không!" "Rồi lại thêm những rắc rối gặp phải trước đó!" "Cứ lo lắng sẽ lại xảy ra chuyện gì không hay." Vương Bàn Tử ghé sát vào Tần Mặc, nhỏ giọng hỏi.

Tuy nhiên, lúc nói chuyện hắn rất cẩn thận, đồng thời không ngừng để ý tình hình xung quanh.

Bởi vì hắn rất rõ, đám thuộc hạ của Cừu Đức Khảo ở đây tuyệt đối không đáng tin.

Nếu để chúng biết lộ trình mà Tần Mặc đang dẫn dắt không hẳn là đáng tin cậy, ai biết được đám người này có làm ra chuyện đâm sau lưng hay không.

Dù sao với kinh nghiệm nhiều năm của Vương Bàn Tử, loại

người trước mặt thì anh em, sau lưng thì đâm dao hắn đã thấy quá nhiều rồi.

Lại càng không cần phải nói đến nhóm người mà A Ninh đang dẫn theo, vốn dĩ chỉ là quan hệ hợp tác thuần túy.

"Tin tốt là vết máu của tôi vẫn còn." "Tôi chắc chắn hướng đi của chúng ta không có vấn đề gì." Tần Mặc vừa chú ý tình hình phía trước vừa nói.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử vẫn lập tức nghe ra một tầng ý nghĩa khác trong lời nói của Tần Mặc.

"Đợi đã Tiểu Tần đồng chí!" "Anh vừa nói tin tốt là cái này đúng không!" "Vậy tin xấu thì sao?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt.

Hắn tuy cảm thấy câu hỏi này dường như không thích hợp để hỏi ra, nhưng đối mặt với tình hình hiện tại, bảo hắn hoàn toàn im lặng không nói gì thì thật sự quá khó.

"Tin xấu là rắc rối đã tìm đến chúng ta rồi." Tần Mặc nói xong liền dừng bước.

Tim Vương Bàn Tử lập tức thót lên một cái.

Hắn vội vàng cầm súng phun lửa cảnh giác xung quanh.

Mà lúc Tần Mặc trả lời Vương Bàn Tử cũng không hề có ý định nói nhỏ.

Tiếng nói này tự nhiên cũng để cho đám người A Ninh nghe thấy.

Tất cả mọi người lập tức căng thẳng, lần lượt giơ súng nhìn xung quanh.

"Tần tiểu ca, anh nói thật sao?" "Xung quanh đây còn có thứ gì khác nữa à!" Phải nói rằng đám lính đánh thuê của A Ninh đã thật sự khâm phục Tần Mặc.

Lúc này họ đã gọi Tần Mặc là "tiểu ca" một cách thân thiết.

"Tần tiểu ca, cái vết máu của anh lợi hại vậy sao!" "Ngay cả có thứ gì đó đến gần chúng ta cũng có thể phát hiện ra?" một người khác càng thêm kính phục.

"Chuyện này đâu cần năng lực gì, các người không phát hiện chúng ta đã bị một vài thứ nhỏ bé bao vây rồi sao!" Tần Mặc nói xong, nhanh chóng rút ra lưỡi dao sắc bén, rồi một chiêu Bách Bộ Xuyên Dương, ném thẳng lưỡi dao ra ngoài.

Chỉ thấy lưỡi dao sắc bén bay ra như một viên đạn, sau đó cắm thẳng vào một cây đại thụ ở không xa.

Mọi người nhanh chóng tiến lên xem xét, nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy cây đại thụ to bằng mấy người trưởng thành ôm, lưỡi dao đã cắm ngập hoàn toàn vào trong.

Chương 1409

Lúc này bên ngoài thân cây chỉ còn lại chuôi dao.

Mà điều khiến người ta kinh ngạc hơn là trên lưỡi kiếm đó lại có một con rắn đang bị ghim trên cây!

“Tiểu Tần đồng chí, anh nói rắc rối đã tìm đến chúng ta, chính là thứ này phải không?” Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Mặc khẽ gật đầu.

Mặc dù không ai trong số những người có mặt vì thế mà hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, nhưng trái tim căng như dây đàn trước đó cuối cùng cũng thả lỏng đôi chút.

Dù sao đây cũng chỉ là một con rắn nhỏ mà thôi.

Cùng lắm là nếu thứ này có kịch độc, mọi người đương nhiên phải cẩn thận một chút.

Nhưng dường như cũng chưa đến mức có thể được gọi là rắc rối.

“Bàn Tử, anh xem con rắn kia trước đi, anh có nhận ra không?” Vương Bàn Tử lập tức ghé sát vào.

Con rắn này kích thước không lớn, trên thân có những lớp vảy với hoa văn có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Mà điều đáng chú ý nhất là trên đầu con rắn này lại mọc một cục thịt giống như mào gà!

“Ôi trời!

Đây là giống mới gì vậy!

Tôi chưa từng thấy bao giờ!” Vương Bàn Tử vừa xem xét con rắn trước mắt vừa chớp mắt nói.

“Đây gọi là Phượng Vĩ Kê Quan Xà, là một loại rắn vô cùng hiếm sống trong rừng sâu.” “Loài rắn này rất hiếu chiến và khát máu.” “Ngay cả trăn lớn nhìn thấy cũng phải lùi ba bước.” “Hơn nữa loài rắn này có kịch độc.” “Đối với con người chúng ta, chỉ cần bị thứ này chạm vào, từ lúc trúng độc đến lúc chết tuyệt đối không quá năm giây.” Nghe đến đây, mọi người đối với con Phượng Vĩ Kê Quan Xà trước mắt mới có thêm chút đề phòng.

Phải nói rằng, độc tính có thể gây chết người trong năm giây là khái niệm gì, không ai trong số những người có mặt là kẻ ngốc, trong lòng họ đều vô cùng rõ ràng.

“Hơn nữa loài rắn này tuy có độc tính và tính công kích rất mạnh.” “Nhưng chúng rất ít khi đối đầu trực diện với con mồi.” “Với tư cách là kẻ săn mồi, sự kiên nhẫn của chúng tuyệt đối là số một.” “Thông thường chúng sẽ lặng lẽ đi theo xung quanh con mồi, đợi đến khi con mồi buông lỏng cảnh giác, thời cơ chín muồi.” “Mới nhảy ra tung một đòn chí mạng.” Mọi người lại nuốt nước bọt.

Lời nói của Tần Mặc không nghi ngờ gì đã khiến họ càng thêm sợ hãi con Phượng Vĩ Kê Quan Xà trước mắt.

Độc tính có thể gây chết người trong năm giây.

Sự kiên nhẫn chờ đợi thời cơ tốt nhất mới phát động tấn công.

Cùng với cơ thể có thể di chuyển quanh thân cây đại thụ.

Có thể nói Phượng Vĩ Kê Quan Xà đã có đủ mọi yếu tố của một kẻ săn mồi ưu tú nhất.

Còn con rắn trước mắt này đã theo họ bao lâu, không ai có mặt ở đây biết được.

Họ chỉ biết rằng nếu không phải Tần Mặc ra tay kịp thời, e rằng họ đã có thương vong rồi.

“Thật không ngờ thứ nhỏ bé như vậy lại nguy hiểm đến thế!” “Hơn nữa chúng ta vừa rồi cũng đã đủ cảnh giác.” “Vậy mà lại không phát hiện ra thứ này!” “Tiểu Tần đồng chí!” “Cũng thật may là có anh ở đây!” “Nếu không e là đã để cho con vật nhỏ này đắc thủ rồi.” “May mà bây giờ chúng ta cũng đã giải quyết xong nó.” “Cuối cùng cũng an toàn rồi!” Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm nói.

“Ai nói với anh giải quyết một con là xong rồi?” Tần Mặc vừa cảnh giác xung quanh vừa nhìn Vương Bàn Tử nói.

Lời nói của Tần Mặc không nghi ngờ gì đã khiến không khí cả hiện trường trong nháy mắt hạ xuống điểm đóng băng.

Tất cả mọi người lúc này đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tần Mặc.

Sau một thoáng do dự ngắn ngủi hai ba giây, tất cả mọi người lập tức quay họng súng hướng ra xung quanh.

“Tiểu Tần đồng chí!

Anh đừng dọa tôi nhé!” “Thứ nguy hiểm như vậy mà còn sản xuất hàng loạt sao?” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

“Anh tự mình nhìn sang bên kia đi.” Tần Mặc nhàn nhạt nói.

Vương Bàn Tử đẩy họng súng, theo chỉ dẫn của Tần Mặc đi về phía trước một chút.

Sau khi vén một tán lá ra, cảnh tượng trước mắt khiến ngay cả một tay giang hồ lão luyện như hắn cũng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Sắc mặt trắng bệch, đồng thời cũng vội vàng lùi lại với tốc độ nhanh nhất!

“Tiểu… tiểu… Tiểu Tần đồng chí!

Tình hình gì đây!" Vương Bàn Tử điên cuồng nuốt nước bọt, nói năng cũng có chút lắp bắp.

"Vương tiên sinh, anh nhìn thấy thứ gì vậy?" "Sao lại căng thẳng như thế?" A Ninh hỏi.

"A Ninh muội tử, lần này thật không phải Bàn Gia xem thường ai đâu." "Tôi khuyên cô một câu, tuyệt đối đừng qua đó nhìn lung tung." Vương Bàn Tử xua tay nhắc nhở.

Nhìn bộ dạng hiện tại của Vương Bàn Tử, A Ninh đương nhiên cũng tin rằng hắn tuyệt đối không phải đang xem thường mình.

Nhưng vấn đề đã bày ra trước mắt, bảo cô không đi xem thì thật sự không thực tế.

Cô chỉ có thể ra hiệu bằng mắt cho hai đội viên bên cạnh, ý bảo họ tiến lên xem.

Hai người đội viên lập tức tiến lên, trước khi vén bụi cây ra, họ cũng hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm trạng của mình.

Tuy nhiên, khi bụi cây được vén ra, khoảnh khắc họ cuối cùng cũng nhìn rõ sự thật đằng sau, tất cả mọi người đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Họ tự cho rằng mình đã chuẩn bị tâm lý để đối mặt với mọi tình huống.

Nhưng khi họ thực sự nhìn thấy sự thật đằng sau, vẫn không khỏi bị chấn động mạnh một phen!

Hai người lập tức sững sờ tại chỗ.

Một cảm giác buồn nôn chợt dâng lên trong lòng.

Một trong hai người thậm chí còn không kiềm chế được, chạy thẳng ra một bên nôn mửa.

Cảnh tượng này cũng khiến A Ninh căng thẳng.

Những người này đều là lính đánh thuê được công ty của họ tuyển chọn kỹ lưỡng.

Không thể nói là đã thấy qua mọi tình huống, nhưng cũng tuyệt đối là người từng trải trăm trận!

Chương 1410

Có thể khiến họ thất thố như vậy, e rằng cảnh tượng sau bụi cây không hề đơn giản chút nào!

"Các người đã thấy gì ở phía sau?" A Ninh lập tức hỏi.

Lúc này bất kể phía sau là thứ gì, đều phải làm rõ tình hình!

Chỉ có như vậy mới có thể tránh được những rủi ro không cần thiết do quyết sách sai lầm!

"Là da rắn!" một người có trạng thái còn tạm ổn lập tức nói: "Phía sau bụi cây là vô số da rắn!" "Số lượng quá kinh khủng, ít nhất cũng phải là cả ngàn con rắn!" "Tuy rất mất mặt, nhưng cùng lúc nhìn thấy nhiều thứ ghê tởm như vậy, thật sự là quá khó chịu." Sau khi nghe câu trả lời này, sắc mặt của tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều trong nháy mắt trở nên u ám.

Cả ngàn bộ da rắn rốt cuộc là khái niệm gì, cho dù họ trước đây chưa từng thấy qua cũng có thể hiểu được!

Cho dù không phải mỗi bộ da rắn tương ứng với một con rắn, cũng có thể tưởng tượng được số lượng rắn đang bao vây họ lúc này là bao nhiêu!

Huống chi bây giờ họ chỉ thấy da rắn lột ra ở một khu vực!

Nếu có mấy khu vực như vậy!

Ai biết được họ đang phải đối mặt với cái gì!

"Vậy chúng ta mau đi thôi!" "Còn ở lại đây không phải là chờ chết sao!" Vương Bàn Tử lập tức lo lắng hét lên.

"Rất tiếc, chúng ta đã không đi được nữa rồi." "Từ lúc chúng ta

phát hiện con Phượng Vĩ Kê Quan Xà đầu tiên, chúng ta đã tương đương với việc tiến vào vòng vây của chúng." "Những kẻ săn mồi này sẽ không dễ dàng bỏ qua những con mồi như chúng ta đâu." "Lúc nãy tôi sở dĩ ra tay thẳng với một con rắn." "Cũng là muốn uy hiếp chúng một chút." "Phượng Vĩ Kê Quan Xà với tư cách là kẻ săn mồi thật sự quá cẩn thận." "Mặc dù chúng có ưu thế tuyệt đối về số lượng, lại mang kịch độc, nhưng chỉ cần chúng cảm thấy con mồi trước mắt không dễ đối phó, chúng sẽ có chút do dự." "Tôi chính là muốn đánh cược một phen để tranh thủ thêm chút thời gian." "Tình huống lý tưởng nhất là có thể để chúng ta thuận lợi tìm được lối vào mà chúng ta cần tìm." Nghe Tần Mặc nói vậy, hai mắt Vương Bàn Tử không khỏi lại lóe lên chút ánh sáng.

"Tiểu Tần đồng chí!

Anh nói là lối vào lăng mộ của người nào đó không biết có thể ở gần đây sao?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Về Phượng Vĩ Kê Quan Xà, trước đây tôi cũng đã đọc qua một số ghi chép." "Loài rắn này thích nơi âm u, thích giết chóc, vô cùng hung hãn." "Nhưng cũng chính vì đặc tính này của chúng, trong rừng mưa nhiệt đới, chúng sẽ tập trung với số lượng lớn ở những nơi chôn người." "Lâu dần, dù là vô tình hay hữu ý." "Chúng dần dần trở thành biện pháp bảo vệ tự nhiên nhất trong nhiều lăng mộ." "Ở một nơi rừng rậm như thế này, âm khí ở bất kỳ đâu cũng rất dồi dào." "Nhưng chúng vẫn chọn nơi này làm sào huyệt." "Vậy thì chỉ có thể có một lời giải thích." "Nơi này rất có khả năng là nơi cực âm của cả khu rừng." "Đương nhiên còn một lý do nữa." "Vết máu của tôi cũng chỉ dẫn chúng ta rằng khu vực lân cận này chính là nơi để tiếp tục tiến lên." "Kết hợp hai điểm này tôi có thể xác định, lăng mộ không rõ tên này nhất định ở gần đây." "E rằng tiếp theo đây chúng ta cần phải tiến hành tìm kiếm kiểu rà soát thảm để tìm ra lối vào lăng mộ." "Chỉ là

các vị nhất định phải chú ý một điểm." "Một khi gặp phải Phượng Vĩ Kê Quan Xà thì tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ." "Có sự uy hiếp của tôi trước đó, tôi nghĩ những con Phượng Vĩ Kê Quan Xà này sẽ không hành động thiếu suy nghĩ." "Nhưng một khi để chúng nhận ra các vị thật sự là con mồi." "Chúng sẽ phát động tấn công mãnh liệt vào chúng ta trong thời gian ngắn nhất." "Với số lượng Phượng Vĩ Kê Quan Xà như vậy, ngay cả tôi và tiểu ca đối phó cũng sẽ vô cùng khó khăn." Mọi người nuốt nước bọt.

Bất kể những người có mặt có hoàn toàn khâm phục Tần Mặc hay không, nhưng trong tình huống này cuối cùng không một ai có dũng khí đi mạo hiểm.

Mọi người nuốt nước bọt.

Sau đó mới nơm nớp lo sợ bắt đầu dò xét xung quanh.

Đúng như Tần Mặc đã nói, trên đường đi họ đã nhìn thấy không ít Phượng Vĩ Kê Quan Xà.

Có con thậm chí đã ngóc đầu lên chú ý đến họ.

Mỗi khi tình huống như vậy xảy ra, mọi người đều cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, sợ rằng chỉ một nhịp thở sai lầm sẽ khiến thứ này lao về phía mình.

Nhưng trong tình huống thần kinh căng thẳng cao độ, mỗi người đều vô cùng lo lắng, tai nạn cuối cùng cũng khó tránh khỏi đã xảy ra!

"A!" Trong lúc tất cả mọi người đều không có sự chuẩn bị, một tiếng hét thảm thiết đột ngột vang vọng khắp cả khu rừng rậm!

"Thằng ngu này!

Mày la hét cái quái gì thế!" "Có phải mày chê chúng ta chết chưa đủ nhanh không!" Vương Bàn Tử thấy vậy lập tức nổi giận, con rắn có thể gây chết người trong năm giây, đây là thứ mà hắn dù thế nào

cũng không muốn đối đầu trực diện!

Tiếng hét đó lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Lúc này mọi người mới thấy, người đó đã quằn quại đau đớn trên mặt đất.

Sắc mặt hắn dần trở nên hung tợn.

Đồng tử của hắn dần giãn ra, cả khuôn mặt trước tiên trở nên trắng bệch, sau đó lại biến thành màu tím.

Sau một hồi giãy giụa ngắn ngủi và dồn dập, hắn liền ngã vật xuống đất không còn động tĩnh.

Không ai nghi ngờ lời Tần Mặc nói về việc độc của Phượng Vĩ Kê Quan Xà phát tác trong năm giây.

Nhưng tất cả mọi người đều đã từng nghĩ rằng có lẽ mọi chuyện sẽ không đến nỗi tệ như vậy, dù sao thì thời gian phản ứng của kịch độc trong cơ thể người cũng khác nhau tùy người.

Huống chi tất cả những người có mặt ở đây đều là những chiến binh được huấn luyện bài bản.

Họ tự cho rằng dù là năm giây, họ cũng có đủ thời gian để tiêm huyết thanh cho mình.

Nhưng khi người đầu tiên xuất hiện, họ mới biết suy nghĩ của mình ngây thơ đến mức nào!

Độc của Phượng Vĩ Kê Quan Xà còn đáng sợ hơn họ tưởng tượng rất nhiều!

“Chết tiệt!

Tiểu Tần đồng chí!

Độc tính của con rắn này cũng quá đáng sợ rồi!” “Cứ dính phải

một chút là toi mạng chắc luôn!" Vương Bàn Tử cũng lập tức hoảng sợ!

"Đồ ngốc!

Bây giờ là lúc quan tâm đến chuyện này sao!" "Đừng phân tâm nữa!" "Những con Phượng Vĩ Kê Quan Xà này đã xem chúng ta là con mồi rồi!" "Nếu không muốn chết thì mau hành động đi!" Tần Mặc hét lên với mọi người, đồng thời cũng nhanh chóng rút ra lưỡi dao sắc bén của mình.

Thấy mấy con Phượng Vĩ Kê Quan Xà từ trên không rơi xuống, anh nhanh chóng chém một nhát, chặt chúng thành hai đoạn!

Tuy nhiên, Tần Mặc có thực lực như vậy để có thể phản ứng nhanh chóng, những người khác thì chưa chắc!

Đúng lúc tất cả mọi người còn đang ngơ ngác, vô số Phượng Vĩ Kê Quan Xà như nhận được tín hiệu tấn công, từ sâu trong rừng rậm hoặc từ trên đầu họ lao ra.

Số lượng này không nói là cả ngàn, nhưng ít nhất cũng phải là hàng trăm.

Mọi người hoàn toàn không kịp phản ứng, trên người không ít người đã đầy Phượng Vĩ Kê Quan Xà.

"Chết tiệt!

Mấy con rắn này!

Sao chúng lại như vậy!" "Đây là độc tính gì!

Từ trước đến giờ chưa từng thấy!" "Đừng qua đây!

Các người đừng qua đây!" "Cút đi!

Cút đi!

Chương 1411

Cút khỏi người tao!" "Chết tiệt!

Cút đi!

Lũ chết tiệt chúng mày!" Hiện trường lập tức hỗn loạn.

Bất cứ ai có Phượng Vĩ Kê Quan Xà bò lên người đều vội vàng đập lia lịa vào chúng!

Muốn nhanh chóng đuổi hết những thứ đáng sợ này khỏi người mình!

Sợ rằng giây tiếp theo mình sẽ chết trong miệng thứ này giống như kẻ xui xẻo đầu tiên.

Nhưng ngay cả như vậy cũng vô dụng.

Đối mặt với loại sinh vật chỉ cần một thoáng sơ hở là có thể đoạt mạng người này, dù chỉ một chút do dự của mọi người cũng chắc chắn sẽ đổi lấy hậu quả chí mạng!

Rất nhanh đã có người bị Phượng Vĩ Kê Quan Xà rơi trên người cắn trúng.

Anh ta thậm chí chỉ kịp hét lên hai tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất không còn động tĩnh.

Sự hy sinh mới không nghi ngờ gì lại càng làm sâu sắc thêm nỗi hoảng sợ trong lòng mọi người.

Thấy Phượng Vĩ Kê Quan Xà vây quanh ngày càng nhiều, những người có mặt cũng dần mất đi lý trí.

Vừa la hét không ngừng, họ đã bất chấp tất cả mà điên cuồng xả súng vào xung quanh.

Hầu như chỉ trong chốc lát, cả hiện trường đã loạn thành một đoàn.

Mặc dù A Ninh đã cố hết sức hét lên bảo mọi người bình tĩnh lại, nhưng vào thời khắc sinh mạng bị đe dọa này, cho dù là người dẫn đội như cô, có mấy ai nghe được lời cô nói chứ?

“”“Thằng ngu này!” “Đứng chờ chết à!” Vương Bàn Tử đột nhiên hét lớn, xông lên đẩy ngã A Ninh.

A Ninh lúc này vẫn còn đang ngơ ngác tại chỗ.

Cho đến khi tiếng súng nổ vang bên tai, cô mới nhận ra hiện trường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

“Sao thế A Ninh muội tử!

Có phải chưa từng gặp tình huống này không!” Vương Bàn Tử nói: “Bây giờ vì lũ Phượng Vĩ Kê Quan Xà, đám thuộc hạ của cô đều chỉ nghĩ đến việc làm sao để tự vệ!” “Cô cứ đứng đây ra lệnh suông thì kết cục chỉ có tự hại chết mình thôi!” “Cô phải nhớ kỹ, bây giờ cô không chỉ phải cẩn thận với Phượng Vĩ Kê Quan Xà, mà còn phải cẩn thận với đám thuộc hạ của cô nữa!” Nói xong, Vương Bàn Tử nhanh chóng lăn người, tiếp đó bắn một phát súng phun lửa.

Trong nháy mắt đã thiêu rụi mấy con Phượng Vĩ Kê Quan Xà trên mặt đất!

A Ninh lúc này mới biết, người có thể đi theo bên cạnh Tần Mặc cuối cùng cũng không phải là hạng tầm thường.

Mặc dù bình thường Vương Bàn Tử là người hay đùa giỡn nhất, nhưng khi thực sự gặp chuyện, hắn cũng sẽ lập tức vào trạng thái!

“Vương tiên sinh, bây giờ phải làm sao?” “Bọn họ bây giờ đối với Phượng Vĩ Kê Quan Xà đã quá sợ hãi rồi!” “Bây giờ bọn họ không nghe lọt bất kỳ lời khuyên nào!” “Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy,

sớm muộn gì họ cũng sẽ giết hết đồng đội của mình!" "Tôi thật sự không muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy xảy ra!" Bất đắc dĩ, A Ninh lúc này cũng chỉ có thể cầu cứu Vương Bàn Tử.

"Tôi có thể có cách gì?" "Tôi chỉ là một người máu thịt!

Cô không thể trông mong tôi xuyên qua mưa bom bão đạn này để ngăn cản từng người bọn họ được!" Vương Bàn Tử lập tức dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc để nhìn A Ninh.

A Ninh lập tức cũng cuống lên.

Thấy dưới làn đạn của mọi người, ngày càng có nhiều người của họ trúng đạn ngã xuống, cô lại hoàn toàn không biết làm thế nào để ngăn cản họ.

Nếu bây giờ bảo họ tất cả dừng bắn, chắc chắn sẽ bị Phượng Vĩ Kê Quan Xà xung quanh tấn công lén!

"A Ninh muội tử, cô cũng đừng vội!" "Tôi nói là tôi không có cách, chứ có nói hai vị kia không có cách đâu!" Vương Bàn Tử nói, ánh mắt đã tập trung vào Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

A Ninh lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai người lúc này trong tình cảnh hỗn loạn như vậy lại vẫn dùng thân pháp linh hoạt của mình không ngừng né tránh những viên đạn hoàn toàn không có quy luật gì xung quanh.

Còn những con Phượng Vĩ Kê Quan Xà xuất hiện từ xung quanh, trong mắt hai người càng như không có gì.

Chỉ một trận kiếm vũ vung lên, tất cả Phượng Vĩ Kê Quan Xà đến gần họ đều biến thành những mảnh thi thể vỡ nát!

Nhìn động tác của hai người, A Ninh hoàn toàn ngây người tại chỗ.

Con người một khi rơi vào trạng thái sợ hãi nguy hiểm, sẽ lập tức rơi vào hoảng loạn.

Và trong cơn hoảng loạn đó, lý trí của con người rất dễ bị chiếm lĩnh.

Mọi người sẽ gần như theo bản năng chỉ cân nhắc làm thế nào để bảo toàn tính mạng trong tình huống như vậy.

Và trạng thái trước đó của mọi người trong đội của cô cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Nhưng tất cả những điều này dường như hoàn toàn không ảnh hưởng đến Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Cho dù trong tình cảnh hỗn loạn như vậy, hai người cũng hoàn toàn giữ vững tiết tấu của mình.

Đối với điều này, lời giải thích duy nhất mà A Ninh có thể nghĩ ra chỉ có một.

Ngay cả trong tình huống mà đối với họ đã hỗn loạn đến cực điểm, đối với Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cũng chỉ là chuyện thường.

"Hai con người thật đáng sợ." đây là suy nghĩ của A Ninh lúc này đối với hai người họ.

Vương Bàn Tử dĩ nhiên cũng rất nhanh chóng chú ý đến động tĩnh của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Nhìn thấy tư thế của hai người, Vương Bàn Tử lại không nhịn được mà tấm tắc khen ngợi.

"Vẫn phải là hai anh em này!" "Giữa đám loạn quân lấy đầu tướng địch dễ như thò tay vào túi lấy đồ, chẳng phải nói hai vị này sao!" A Ninh lúc này càng kinh ngạc hơn khi nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Giờ phút này, từ trên người anh ta, A Ninh lại không nhịn được mà nảy sinh một cảm giác kinh ngạc khác.

"Vương tiên sinh, tình hình đã thế này rồi." "Anh còn tâm trạng nói mấy chuyện đó à?" Lời của A Ninh còn chưa dứt.

Vương Bàn Tử đột ngột quay người lại, phun thẳng một ngụm khói về phía sau lưng A Ninh.

Xong xuôi còn vênh váo nói với cô: "Thấy chưa muội tử!" "Đối với Bàn Gia tôi mà nói, việc đối phó với tình hình trước mắt và thưởng thức màn trình diễn của hai vị này vốn không hề xung đột." "Bước đầu tiên của chúng ta là phải nhận rõ tình hình, mà theo tình hình hiện tại." "Chỉ có Tiểu Tần đồng chí và Tiểu Ca mới có thể đi lại tự do giữa đám loạn quân này." "Mấy người chúng ta mà xông vào thì chỉ có một con đường chết." "Vậy nên việc chúng ta cần làm chẳng qua chỉ có một." "Bảo vệ cái mạng nhỏ của mình." "Cô đừng nghĩ Bàn Gia tôi chọn chỗ này là tùy tiện nhé." "Chỗ này hiện tại chính là vị trí tác chiến tốt nhất rồi, tiến có thể công, lùi có thể thủ." "Hơn nữa bất kể nơi nào có con rắn nào chui ra, ở đây đều có thể nhìn thấy!" "Cô nói xem, đã có một nơi tốt như vậy để bảo toàn tính mạng." "Chúng ta thưởng thức một chút màn trình diễn của Tiểu Tần đồng chí và mọi người, có vấn đề gì sao?" A Ninh lại một lần nữa có cái nhìn khác về người đàn ông trước mặt.

Để đề phòng Vương Bàn Tử chỉ đang ba hoa chích chòe, trong lúc anh ta đang khoác lác về vị trí mình đã chọn, A Ninh thực ra đã quan sát tình hình xung quanh.

Lúc này cô mới chú ý thấy tình hình quả nhiên giống hệt như lời Vương Bàn Tử nói!

Chương 1412

Dù xét về thực lực, Vương Bàn Tử chắc chắn không bằng Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Nhưng nếu nói về khả năng phân tích chiến cục và quan sát, xem ra Vương Bàn Tử cũng tuyệt đối là một tay cự phách!

"Nếu Tiểu Tần đồng chí và Tiểu Ca đã cùng lúc hành động." "Chúng ta lại không có cách nào." "Vậy thì bây giờ cứ bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, ngoan ngoãn chờ đợi là được rồi." "Nói thì nói vậy, nhưng hai vị này nhất định phải nhanh lên một chút!" "Nếu không bên này chết quá nhiều người, nơi an toàn mấy cũng chắc chắn không trụ được." "Đến lúc đó chúng ta trốn đâu cũng chỉ có toi đời." Vương Bàn Tử vừa nói, ánh mắt đã lại một lần nữa dán vào người Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

"Hướng của họ hình như là nơi lúc nãy nhìn thấy da rắn thì phải." "Họ đến đó làm gì?" A Ninh quay đầu lại, sau khi nhìn thấy lộ trình của hai người cũng đầy vẻ khó hiểu nói.

"Cái này thì tôi không biết." Vương Bàn Tử chống cằm nói: "Nói thật nhé, hai vị này đôi lúc hành động, đám rank thấp như chúng ta thật sự không thể hiểu nổi." "Nhưng gặp chuyện không quyết được, chúng ta cứ tin tưởng họ là được rồi." Trong mắt Vương Bàn Tử và A Ninh, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân có thể di chuyển giữa làn đạn và vô số rắn độc.

Thân pháp như vậy đã đủ khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng điều họ không thể biết là, hai người chạy đi không đơn thuần chỉ là né tránh tấn công đơn giản như vậy.

Hầu như cứ chạy được vài bước là họ sẽ dừng lại chưa đến một

giây.

Họ đang quan sát phản ứng của những con rắn xung quanh.

Rất nhanh, sau một hồi quan sát, hai người đột nhiên xác định được một phương hướng.

Cả hai nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Khẳng định đối phương và mình đã nghĩ đến cùng một chuyện.

Cả hai nhanh chóng lao về phía phòng tuyến đã xác định!

"Ối chà!

Xem ra hai người họ đã phát hiện ra điều gì rồi!" Vương Bàn Tử lập tức kích động hô lên.

"Vương tiên sinh!

Ý anh là sao!" "Anh đã hiểu ra rồi à!" A Ninh vội vàng hỏi.

"Chưa hiểu!

Hoàn toàn không hiểu." Vương Bàn Tử không chút do dự nói: "Nhưng nếu cả hai người đều quả quyết chạy về một hướng như vậy." "Thì chắc chắn là đã phát hiện ra điều gì rồi!" "Bảo mấy đứa em của cô!

Cố gắng thêm một lúc nữa!

Tiểu Tần đồng chí và Tiểu Ca đã biết cách phá giải thế cục rồi!" "Bọn họ mà không trụ nổi qua cửa ải này mà toi mạng thì lỗ to đấy!" A Ninh tuy cũng rất muốn làm vậy, nhưng khi cô quay đầu nhìn lại, hiện trường hỗn loạn thực sự khiến cô bất lực.

Muốn để họ bình tĩnh trở lại trong tình thế hỗn loạn thế này, trừ phi đã phá giải được thế cục, nếu không thì chẳng có cách nào cả!

"Bàn Tử, anh xem hướng của hai người họ!" Hạo Thiên Chân lập

tức nhận ra điểm này, vội vàng hét lên.

Vương Bàn Tử nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Nếu nói về hướng đi hiện tại của hai người, anh ta tuyệt đối không thể nào nhầm được!

Đó chính là nơi lúc trước anh ta nhìn thấy một đống da rắn!

"Chết tiệt!

Hai người họ đến đó làm gì!" Vương Bàn Tử kinh hãi hô lên: "Chẳng lẽ định dùng cái chiêu lấy da rắn trùm lên người, để lũ rắn này tưởng là đồng loại rồi sẽ không tấn công chứ!" "Không được đâu!

Tiểu Tần đồng chí!" "Anh em tôi có kinh nghiệm rồi!

Chiêu này vô dụng!" "Trước đây trong đội chúng tôi có người từng làm vậy!

Kết quả là lãng phí cả chút thời gian cuối cùng để trốn thoát!" Vậy mà Tần Mặc và Trương Kỳ Lân dường như chẳng nghe thấy gì cả, chỉ một mực lao về phía đống da rắn.

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử cũng sốt ruột không thôi.

Tình hình trước mắt, anh ta còn không biết mình và A Ninh rốt cuộc có thể cầm cự được bao lâu!

Nếu Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thật sự xảy ra sai sót gì, vậy thì bọn họ sẽ không còn một chút cơ hội lật kèo nào nữa!

"Xong rồi, xong rồi!

Hiện trường quá hỗn loạn!

Họ căn bản không nghe thấy tôi nói gì cả!" Vương Bàn Tử ôm đầu, lo lắng hét lên.

“Vậy phải làm sao bây giờ!” “Còn có thể lên ngăn họ lại không?” A Ninh cũng sốt ruột la lớn.

Lúc này cô cũng đã hiểu rõ giá trị của Tần Mặc đối với cả đội!

Nếu thật sự có sai sót gì, tổn thất đối với họ tuyệt đối là chí mạng!

“Đừng điên!

Tình hình bây giờ, chúng ta đâu có thân thủ như Tiểu Tần đồng chí và mọi người!” “Cứ xông ra ngoài là chết chắc!” Vương Bàn Tử cũng tỏ vẻ bất lực: “Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện thôi, cầu nguyện rằng đây thật sự chỉ là chúng ta nghĩ nhiều.” “Mục tiêu của Tiểu Tần đồng chí và Tiểu Ca thực ra không phải là nơi đó.” Nhưng hiện thực rất nhanh đã khiến Vương Bàn Tử phải bất lực.

Hướng lao tới của Tần Mặc và mọi người quá cố định.

Có thể nói, tùy tiện gọi một người qua xem cũng có thể nhận ra ngay lập tức.

Chỉ vài giây sau, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân thậm chí còn lao thẳng vào trong đống da rắn đó!

“Xong rồi, xong rồi!

Lần này thật sự toi cả rồi!

Chết chắc rồi!” Vương Bàn Tử ôm đầu, cả người đã hoàn toàn tuyệt vọng.

“Bàn Tử, anh đừng vội tự kỷ!

Tình hình hình như có chút không ổn!” Hạo Thiên Chân đột nhiên như phát hiện ra điều gì, gọi Vương Bàn Tử lại.

Vương Bàn Tử cũng vội vàng ngẩng đầu lên.

Anh ta kinh ngạc nhìn thấy đám rắn vốn đang vây công bọn họ, sau

khi thấy hành động của Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, lại đồng loạt dừng tấn công, tất cả đều quay đầu nhìn về phía hai người!

Chương 1413

Đôi mắt Vương Bàn Tử trợn trừng.

Cảnh tượng này cũng khiến anh ta kinh ngạc tột độ!

“Không phải chứ!

Chuyện gì thế này!” “Sao lũ rắn này lại đồng loạt quay đầu về phía đó!” Vương Bàn Tử gãi gãi sau gáy, hoàn toàn không thể hiểu nổi cảnh tượng trước mắt: “Chẳng lẽ đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà này còn có thiết lập không thể vứt bỏ da của mình à?” “Vô lý!” “Chưa thấy loài động vật nào lại không nỡ vứt bỏ thứ mình đã lột ra cả!” Vương Bàn Tử không hiểu, Hạo Thiên Chân cũng không hiểu.

A Ninh càng không biết phải hình dung cảnh tượng trước mắt như thế nào.

Hơn nữa, những con Phượng Vĩ Kê Quan Xà này không chỉ đơn thuần nhìn về phía Tần Mặc và mọi người.

Chỉ sau một thoáng do dự ngắn ngủi, tất cả Phượng Vĩ Kê Quan Xà lại đều bò về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân!

“Có nhầm không vậy!

Lũ rắn này chẳng lẽ thật sự có tập tính không nỡ vứt da của mình à?” “Lại còn thật sự đi qua!

Chưa từng thấy chuyện như vậy!” Vương Bàn Tử vò đầu bứt tai, lúc này trạng thái mà đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà thể hiện ra đã giáng một đòn mạnh vào tam quan của anh ta.

Dù anh ta đã bôn ba nam bắc nhiều năm như vậy, cũng tự nhận mình đã từng trải qua không ít sóng gió.

Nhưng theo nhận thức của bản thân anh ta, loại rắn có đặc tính này quả thực đã không thể dùng từ "khó hiểu" để hình dung nữa rồi.

Đây quả thực là nghịch thiên!

Về phần tại sao đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà này lại lao về phía Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, đương nhiên không thể nào là vì không nỡ vứt bỏ da rắn của mình.

Vài giây căng thẳng trôi qua, liền thấy Tần Mặc giơ mấy quả trứng lên cao quá đầu.

Đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà vốn đang lao tới còn định lập tức tấn công Tần Mặc, liền nghe thấy anh thấp giọng nói: "Bây giờ những quả trứng này vẫn an toàn!" "Nhưng nếu các ngươi còn dám đến gần, tôi sẽ đập nát hết chúng, cả những quả trứng khác mà các ngươi giấu đi nữa!" Nói cũng lạ.

Đám rắn này đã hoàn toàn hóa thành những kẻ đi săn.

Theo lý mà nói, trong khái niệm của chúng chỉ có giết chóc và nuốt chửng, căn bản không thể nào có tình cảm quan tâm đến đồng loại.

Nhưng sau khi Tần Mặc nói ra những lời mang theo sự uy hiếp rõ ràng như vậy, đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà này lại thật sự dừng động tác!

Sự bình tĩnh trong khoảnh khắc này dĩ nhiên cũng khiến tình hình bên chiến trường có chút dịu đi.

A Ninh chớp lấy cơ hội, vội vàng gọi những đội viên còn sống nhanh chóng kiểm tra tình hình hiện trường.

Đặc biệt là đối với những người còn sống, chỉ cần còn khả năng cứu chữa thì phải lập tức triển khai cứu trợ.

Tóm lại là phải dốc toàn lực để cứu những người có thể cứu!

Lúc này mọi người sống sót sau tai kiếp, ánh mắt cũng lần lượt chuyển hướng về phía Tần Mặc.

Lúc trước khi đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà bị dụ đi, bọn họ vẫn còn đang trong trạng thái hỗn loạn.

Bây giờ tạm thời bình tĩnh lại, sau khi nhìn thấy tình hình bên phía Tần Mặc, mọi người cũng ngơ ngác.

Nếu Vương Bàn Tử và A Ninh không hiểu là vì kinh ngạc trước hành động này, thì bọn họ lại hoàn toàn là do sự sợ hãi mà Phượng Vĩ Kê Quan Xà mang lại cùng với cú sốc từ sự tương phản của hiện trường.

Bọn họ thực sự không thể hiểu nổi.

Đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà lúc trước còn muốn dồn họ vào chỗ chết, cả quá trình không hề có chút do dự.

Vậy mà mới qua bao lâu, sao đến trước mặt Tần Mặc lại trở nên ngoan ngoãn dễ bảo như vậy?

Lúc nãy khi bọn họ đối mặt với những thứ này mà không biết phải làm sao, thậm chí còn có ý định chờ chết, rốt cuộc bên kia đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người không thể hiểu nổi, họ cảm thấy chuyện này mang lại cho họ sự chấn động quá lớn.

“A Ninh tiểu thư, họ bị sao vậy?” “Sao lũ rắn này lại kính trọng Tần tiểu ca và Trương tiểu ca như vậy?” “Lũ súc sinh này lúc nãy còn hung hãn lắm mà!” Mọi người khó hiểu hỏi.

Còn A Ninh chỉ có thể trả lời họ bằng những gì mình nhìn thấy.

Mọi người nghe xong lại càng thêm mông lung.

Giống hệt như Vương Bàn Tử nghĩ, hình tượng của những con

Phượng Vĩ Kê Quan Xà trong lòng họ chính là một đám quái vật khát máu.

Trong khái niệm của chúng chỉ có thứ mình ăn được và không ăn được.

Lại có thể vì mấy quả trứng rắn mà trở nên ngoan ngoãn như vậy ư?

"Người ta thường nói rắn là động vật máu lạnh, xem ra bây giờ, cái gọi là máu lạnh cũng chỉ là một khái niệm tương đối mà thôi." Hạo Thiên Chân không khỏi cảm thán bên cạnh: "Hiện tại đối mặt với những người có thể uy hiếp đến mình bất cứ lúc nào." "Kể cả là con người chúng ta, vào những lúc như vậy thường sẽ vì tự vệ mà từ bỏ người thân của mình, thậm chí có thể tự tay giải quyết đối phương." "Nhưng những động vật được gọi là máu lạnh này lại sẵn lòng dừng lại trong tình huống như vậy." "Lối suy nghĩ này thật khiến người ta cảm thấy mỉa mai." "Biết đâu chính vì chúng không có những suy nghĩ thừa thãi nên mới như vậy thì sao?" "Bởi vì không có suy nghĩ thừa thãi, chúng không tồn tại những toan tính quyền lợi." "Chúng chỉ biết con người nằm trong thực đơn của chúng." "Cho nên khi nhìn thấy con người, chúng sẽ tìm cơ hội tấn công." "Còn những quả trứng này là hậu duệ của chúng, cho nên việc bảo vệ cũng là điều đương nhiên." Vương Bàn Tử cảm khái: "Loại tình cảm bản năng thuần túy nhất này mới khiến chúng không cần suy nghĩ nhiều mà đưa ra lựa chọn như vậy." "Mẹ nó!

Tình cảm cái con khỉ!" "Quan tâm đám súc sinh này có tình cảm gì chứ!" "Lúc nãy đám súc sinh này khiến chúng ta ăn đủ khổ rồi!" "Bây giờ món nợ của chúng với chúng ta cũng nên tính đến chuyện hoàn trả rồi chứ!" Lính đánh thuê dưới trướng A Ninh lập tức có người lên đạn, chuẩn bị xả một tràng đạn vào đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà đã hoàn toàn không còn chú ý đến bọn họ để trút giận.

“Tất cả không được động đậy!” Thấy người của A Ninh có động thái, Tần Mặc lập tức quát họ: “Tôi khó khăn lắm mới tìm được cách đàm phán với chúng, có thể giảm thương vong của cả hai bên xuống mức thấp nhất.” “Đừng làm chuyện thừa thãi!” “Chúng giết nhiều người của chúng ta như vậy!

Chẳng lẽ cứ thế bỏ qua sao!” Một người trong số đó có chút không phục hét lên: “Thừa lúc nó ốm lấy mạng nó, bây giờ là cơ hội tốt nhất!” “Tôi nói lại một lần nữa, ít nhất là bây giờ tôi không muốn thấy thêm thương vong!” “Nếu các người còn muốn hợp tác tiếp tục, thì hãy làm theo lời tôi nói!” “Nếu không tôi sẽ đập nát hết trứng rắn trong tay, đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà này nhất định sẽ lập tức cùng chúng ta cá chết lưới rách!” Tần Mặc hung hăng nhìn đối phương.

Ánh mắt hung ác và sát khí bùng phát trong khoảnh khắc đó lập tức khiến tất cả mọi người có mặt cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Rõ ràng Tần Mặc đang dùng cách này để truyền đạt quyết tâm của mình.

Anh đang nói cho họ biết, nếu họ không nghe lời anh, anh nhất định sẽ làm như vậy!

Và vào khoảnh khắc đó, cũng tuyên bố sự hợp tác của hai bên triệt để kết thúc.

Đến lúc đó, bất kể đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà tấn công như thế nào, Tần Mặc và Trương Kỳ Lân cũng sẽ chỉ đảm bảo an toàn cho bốn người bọn họ.

Mọi người trước đó đã được chứng kiến sự đáng sợ của Phượng Vĩ Kê Quan Xà.

Lúc này, thi thể đầy đất vẫn đang nhắc nhở họ rằng trước đó họ đã đối mặt với loại quái vật gì và đã gặp phải chuyện gì.

Nếu Tần Mặc thật sự đập vỡ hết những quả trứng rắn trong tay, vậy thì đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà mất đi hậu duệ sẽ rơi vào trạng thái cuồng bạo như thế nào có thể tưởng tượng được!

Ngay cả ở trạng thái bình thường nhất, đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà đã khiến họ khốn khổ không chịu nổi.

Nếu thật sự tiến vào trạng thái cuồng bạo, họ thật không biết mình có thể đối phó được hay không, và sẽ còn bao nhiêu người chết ở đây nữa.

Chương 1414

Cho dù Tần Mặc đây là đang uy hiếp họ, nhưng lúc này, ngoài việc cam tâm tình nguyện chấp nhận sự uy hiếp này, dường như họ cũng không có lựa chọn nào khác.

A Ninh cũng rất nhanh nhìn thấu điều này.

Để tránh cục diện hoàn toàn biến thành việc họ bị buộc phải chấp nhận, A Ninh lập tức đứng ra với tốc độ nhanh nhất để bày tỏ lập trường.

"Mọi người bình tĩnh một chút." "Ít nhất trong hành động lần này, chúng ta đều là một đội!" "Đừng để chưa tìm được mục tiêu mà chúng ta đã xảy ra nội chiến!" "Các vị đừng quên, khi chúng ta vì đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà này mà rơi vào tuyệt cảnh." "Chính là Tần tiên sinh và Trương tiên sinh đã cứu chúng ta!" "Vậy thì hành động tiếp theo của chúng ta dĩ nhiên nên tham khảo ý kiến của hai người họ." "Tôi hy vọng các vị dù thế nào cũng đừng quên điều này!" Đối với những lính đánh thuê được triệu tập này, mệnh lệnh của chủ thuê là tuyệt đối.

Hơn nữa, A Ninh tuy chỉ là một phụ nữ, nhưng về mặt quản lý nhân sự lại có uy nghiêm tuyệt đối, đến cả Tần Mặc cũng phải tán thưởng.

Lúc này A Ninh đứng ra nói mấy lời, lập tức khiến khung cảnh vốn còn đang tranh cãi trở nên yên tĩnh.

"Tần tiên sinh, đây là thái độ của chúng tôi." "Tiếp theo cứ làm theo ý của anh đi." Một câu nói đơn giản khiến Tần Mặc lại một lần nữa có cái nhìn khác về người phụ nữ này.

Có thể nói từ lúc Tần Mặc có được những quả trứng rắn này, cục

diện đã hoàn toàn bị anh khống chế, ít nhất là ở hiện tại, mệnh lệnh của Tần Mặc đối với họ là tuyệt đối.

Nhưng sau khi A Ninh nói những lời này với thái độ như vậy, mọi chuyện đã trở nên khác.

Cục diện vốn là bị động chấp nhận, vào khoảnh khắc này đã biến thành một thái độ chủ động.

"Lựa chọn rất sáng suốt, A Ninh tiểu thư." Tần Mặc mỉm cười, ném ra một câu nói hai nghĩa: "Cô có biết không?" "Nếu không phải lựa chọn này, có lẽ các người đã bỏ lỡ một cơ hội tuyệt vời để vào lăng mộ rồi." Vừa nghe đến đây, mắt của tất cả mọi người có mặt đều trợn trừng.

Cho đến hiện tại, họ không có bất kỳ manh mối nào để biết đây có phải là lăng mộ Tây Vương Mẫu Mẫu mà họ đang tìm kiếm hay không.

Nhưng từ khi họ tiến vào khu vực này!

Radar đột nhiên mất kiểm soát, những cỗ quan tài đặt bên ngoài và dây leo ăn thịt người.

Cùng với đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà mà họ gặp phải bây giờ.

Hành động lần này vừa mới bắt đầu, mọi người đã được chứng kiến quá nhiều thứ ngoài sức tưởng tượng của họ!

Tất cả những điều này mang lại cho họ cú sốc đủ để khiến họ tràn đầy tò mò về lăng mộ không rõ tên này.

"Tiểu Tần đồng chí!" Vương Bàn Tử thì tỏ ra kích động hơn những người khác, cả người lao thẳng về phía Tần Mặc.

Kết quả, hành động hấp tấp này của anh ta lập tức khiến đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà vốn đã bình tĩnh lại cũng trở nên xao động.

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng dừng bước.

Tần Mặc cũng nhanh chóng dùng trứng rắn trong tay tiếp tục đàm phán với Phượng Vĩ Kê Quan Xà!

Cuối cùng mới khiến chúng hơi bình tĩnh lại.

Vương Bàn Tử dĩ nhiên biết mình vừa rồi đã quá bốc đồng.

Anh ta vội vàng dừng bước, nhưng đứng ở góc độ của Vương Bàn Tử, bây giờ đã có một bảo bối như vậy bày ra trước mắt.

Nếu bảo anh ta vì một vài con Phượng Vĩ Kê Quan Xà mà không hỏi thêm nữa, thì tuyệt đối không phải phong cách của anh ta.

Anh ta đứng tại chỗ, nhưng miệng thì không ngừng nghỉ.

“Tiểu Tần đồng chí!

Anh nói lối vào lăng mộ ở ngay gần đây!” “Thật hay giả!

Chỗ đó ở đâu vậy!” Tần Mặc không nói nhiều.

Chỉ hơi lùi lại vài bước, vừa cảnh giác hành động của Phượng Vĩ Kê Quan Xà, vừa dùng chân gạt một ít da rắn trên mặt đất ra.

Sau đó, dưới động tác vẫy tay của Tần Mặc, mấy người mới cẩn thận đi theo.

Khi sắp đến gần khu vực có da rắn, da rắn đầy đất cùng với mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn, cảm giác ghê tởm đó lại một lần nữa ập đến.

Nhưng đến bây giờ, mọi người đã không còn lựa chọn thứ hai.

Chỉ có thể cứng rắn đi đến bên cạnh Tần Mặc.

Mọi người lập tức nhìn thấy trên mặt đất lại xuất hiện một cánh cổng đá!

“Vãi chưởng!

Có nhầm không vậy!" "Lối vào lại ở chỗ này sao!" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt nói.

"Lại còn ở dưới một đống da rắn này, chỉ riêng da rắn và mùi hôi khắp nơi." "Người bình thường dù có đến đây e rằng cũng rất khó phát hiện ra lối vào này!" Hạo Thiên Chân ôm ngực, cố gắng kìm nén cảm giác buồn nôn.

"Tiểu Tần đồng chí, cũng chỉ có anh, người bình thường e rằng căn bản không thể tìm được nơi này!" Vương Bàn Tử sắc mặt khó coi nói.

"Các vị, tôi biết các vị đều rất lợi hại, thân mang tuyệt kỹ." "Nhưng bây giờ, chúng ta có thể cân nhắc vào trong trước rồi nói sau được không?" "Nếu không, chưa kể đám rắn này có đột nhiên mất kiểm soát hay không." "Cái mùi kinh tởm này cũng khiến người ta không chịu nổi." A Ninh thấy mấy người dường như định thảo luận, vội vàng cắt ngang nhịp điệu của họ.

"Cũng được, dù trong tay có nhiều con tin như vậy." "Lỡ như lúc nào đó những thứ này nổi điên lên, đối phó cũng không ổn." Tần Mặc gật đầu.

A Ninh lập tức gọi người dưới trướng tiến lên mở cánh cổng đá trên mặt đất.

Theo tiếng hô cố lên của người dẫn đầu, mọi người đồng loạt dùng sức, cánh cổng đá này tuy trông có vẻ nặng nề, nhưng cũng không đến mức không thể lay chuyển.

Hầu như không tốn quá nhiều thời gian, mọi người đã thuận lợi mở được cánh cổng đá.

Nhưng vấn đề cũng xuất hiện vào lúc này, bên trong cánh cổng đá mở ra là một bóng tối vô tận.

Còn chưa đợi mọi người muốn làm rõ nội dung bên trong, đột nhiên một đống sợi dài đen kịt từ trong hố lao ra!

Cảnh này khiến tất cả mọi người có mặt đều giật nảy mình!

Mấy thành viên lính đánh thuê càng kinh hãi đến mức vô thức lùi lại vài bước!

Một tiếng "rắc" giòn tan khiến tim Tần Mặc thót lại.

Người kia rõ ràng cũng ý thức được mình đã giẫm phải thứ gì!

Anh ta lập tức sững người tại chỗ, nuốt nước bọt, không dám nói thêm một lời nào.

Anh ta dùng ánh mắt hỏi Tần Mặc, muốn biết chuyện xui xẻo tồi tệ như vậy có phải đã rơi xuống đầu mình hay không.

Chương 1415

Và câu trả lời anh ta nhận được là Tần Mặc ra hiệu cho anh ta từ từ nhấc chân lên.

Người kia nuốt một ngụm nước bọt, từ từ nhấc chân mình lên.

Lúc này, tim của tất cả mọi người có mặt đều treo lên cổ họng.

Tất cả đều cầu nguyện rằng tình huống tồi tệ nhất mà họ lo lắng tuyệt đối đừng xảy ra!

Thế nhưng ông trời lại như một đạo diễn tinh nghịch, thích nhất là vào những lúc thế này giáng cho người ta một gậy!

Dưới chân người đó, lúc này hiện ra những mảnh vỡ trứng rắn và lòng trứng!

Đến lúc này còn có gì đáng nghi ngờ nữa?

Không khí trong phút chốc ngưng đọng đến điểm băng.

Giá trị của bất kỳ cuộc đàm phán nào cũng phải được xây dựng trên cơ sở an toàn của con tin.

Đối với bất kỳ bên nào, dù là một con tin hay nhiều con tin, chỉ cần một người bị tổn hại, điều đó có nghĩa là toàn bộ cuộc đàm phán đã đổ vỡ.

Điều này đối với Phượng Vĩ Kê Quan Xà, loài bị chi phối bởi bản năng chứ không phải lý trí, lại càng đúng!

Đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà vốn đang đứng tại chỗ nhìn chằm chằm bọn họ, vào khoảnh khắc này đột nhiên bạo phát.

Đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà vốn đã bao vây bọn họ, trong chớp mắt đó đã bất chấp tất cả lao về phía Tần Mặc và mọi người!

“Chết tiệt!

A Ninh muội tử!

Người của cô rốt cuộc có được việc không vậy!” “Chúng ta khó khăn lắm mới đến được bước này!” “Bây giờ chúng ta chỉ cần ngoan ngoãn đi xuống là được rồi!” “Vậy mà hắn còn có thể gây ra chuyện!” Vương Bàn Tử lập tức nổi giận, gào lên với A Ninh.

Còn chưa đợi A Ninh giải thích, đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà đã lao về phía mọi người.

Trước đó vì đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà mà mọi người đã ăn đủ khổ!

Lúc này đột nhiên thấy cảnh bạo động như vậy, nỗi sợ hãi từ sâu trong đáy lòng lập tức chiếm trọn tâm trí của tất cả mọi người có mặt!

“Khốn kiếp!

Chết tiệt!

Làm sao bây giờ!

Bây giờ phải làm sao!” “Chết tiệt!

Khó khăn lắm mới đến được bước này!” “Tại sao lại như vậy!” “Đừng qua đây!

Lũ súc sinh các người đừng qua đây!” “Chúng tôi cũng không cố ý!” “Các người làm gì vậy!” “Cút đi!

Lũ súc sinh chết tiệt các người!

Cút hết cho ta!” “Đừng qua đây, đừng qua đây!

Ta không muốn giết các người!

Các người đừng đến gây phiền phức!” Đám lính đánh thuê dưới

trướng A Ninh lập tức loạn thành một đoàn.

Không ít người thậm chí đã bóp cò súng vào đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà đang lao về phía họ.

Dưới sự tấn công của đạn, vô số Phượng Vĩ Kê Quan Xà lần lượt biến thành thịt nát.

Nhưng sự phản kháng của họ không nghi ngờ gì lại càng kích thích đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà hơn.

Thế công của Phượng Vĩ Kê Quan Xà vào khoảnh khắc này cũng trở nên ngày càng dữ dội.

Thấy mấy con Phượng Vĩ Kê Quan Xà nhảy lên không trung, mắt thấy sắp thành công đến nơi!

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân một bước lao tới, lưỡi kiếm sắc bén và Hắc Kim Cổ Đao vung lên trong không trung.

Lưỡi kiếm sắc bén khiến tất cả Phượng Vĩ Kê Quan Xà đến gần đều bị chặt thành từng mảnh!

"Các người đi mau!

Vào trong trước!" Tần Mặc lập tức ra lệnh cho mọi người.

A Ninh đâu dám do dự, số lượng Phượng Vĩ Kê Quan Xà nhiều như vậy vốn đã rất nguy hiểm rồi.

Bây giờ vì tai nạn đó, đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà này chắc chắn sẽ không chết không thôi với bọn họ.

Bây giờ nếu còn muốn bảo toàn tính mạng!

Vào lăng mộ này không nghi ngờ gì chính là đường lui cuối cùng của họ.

Điều này dĩ nhiên là đạo lý mà tất cả mọi người có mặt đều hiểu.

Nhưng người lính đánh thuê lúc trước nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị lại lập tức đưa ra ý kiến phản đối!

“Không được!” “Bên trong có quái vật!

Vừa rồi con quái vật đó còn ra tay!” “Chúng ta bây giờ vào đó, đều sẽ chết ở bên trong!” “Nếu mày không vào!

Kết cục sẽ là chết trong miệng lũ rắn này!” “Mày muốn chết!

Đừng có liên lụy đến chúng tao!” Vương Bàn Tử lập tức quay đầu quát đối phương.

“Bị lũ rắn này giết, xuống dưới bị con quái vật đó giết!

Dù sao cũng là chết cả thôi!” Người kia vẫn giữ thái độ phản đối.

Kết quả, lời anh ta vừa dứt, còn chưa đợi những người khác nói gì.

Đột nhiên một tiếng súng vang lên khiến cả hiện trường rơi vào hỗn loạn.

Chương 1416

Trong lúc hỗn loạn đó, người kia không biết bị ai đụng phải, lại ngã về phía bầy rắn.

Là kẻ đầu sỏ giẫm nát trứng rắn, khi Phượng Vĩ Kê Quan Xà đối mặt với anh ta, sự tức giận và thế công dĩ nhiên dữ dội hơn rất nhiều.

Trong khoảnh khắc, đã có mấy con Phượng Vĩ Kê Quan Xà bất chấp nguy hiểm bị Tần Mặc chém chết nhảy lên người anh ta, cắn vào cổ anh ta!

Nọc độc cực mạnh có thể giết người trong vòng năm giây.

Bị nhiều con rắn cùng lúc tiêm vào người.

Người kia tuy là lính đánh thuê có sức chiến đấu nhất định, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một người phàm.

Trong tình huống này!

Cái chết của anh ta căn bản chỉ là chuyện trong chớp mắt!

Quả nhiên, chỉ trong một khoảnh khắc, người kia đã ngã xuống đất, hoàn toàn không còn động tĩnh.

Tốc độ chết nhanh đến mức không để anh ta kịp la hét vài tiếng.

"Khốn nạn!

Đứa nào trong các người nổ súng!

Muốn chết à!" Thấy tình hình vốn dĩ sẽ không có người chết lại thật sự có người chết!

Vương Bàn Tử lập tức nổi điên, mắng chửi bọn họ.

Nhưng trong tình huống này, làm gì có ai thừa nhận chuyện này

chứ?

A Ninh càng đứng ra nói: "Vương tiên sinh, chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta thay vì cứ mãi vướng bận chuyện này." "Hay là mau chóng rời khỏi đây đi?" Vương Bàn Tử lườm A Ninh một cái, vốn còn định nói gì đó.

Lại nghe thấy Tần Mặc hét về phía này một câu: "Đi mau!" Vương Bàn Tử cũng không còn vướng bận nữa, ném lại cho A Ninh một câu "độc nhất là lòng dạ đàn bà" rồi lao vào lăng mộ trước tiên.

Mặc dù mọi người ít nhiều đều để ý đến lời nói về cuộc tấn công của đồng đội họ.

Nhưng thấy Vương Bàn Tử đã đi đầu xông ra, dấn thân vào nguy hiểm.

Dĩ nhiên cũng không quá bận tâm.

Từng người một vội vàng lao vào trong lăng mộ.

Thấy mọi người đã gần như vào hết lăng mộ.

Vương Bàn Tử lại vội vàng chạy đến cửa.

"Tiểu Tần đồng chí!

Tiểu Ca!

Mọi người vào hết rồi!" "Mau lên!" Tần Mặc lập tức dùng sức, đẩy một tảng đá lớn về phía Phượng Vĩ Kê Quan Xà rồi cũng nhanh chóng cùng Trương Kỳ Lân lao vào lăng mộ.

Mấy người vừa xuống, A Ninh liền lập tức gọi thành viên dưới trướng dốc toàn lực đóng cửa lăng mộ lại.

Mấy người không dám do dự, vội vàng chạy đến cửa cùng nhau dùng sức mới cuối cùng đóng được cánh cổng đá lại.

Mặc dù trong quá trình đó cũng có mấy con Phượng Vĩ Kê Quan Xà nhân cơ hội lao vào.

Nhưng chỉ có mấy con như vậy, bất kể mọi người có hoảng loạn đến đâu, cũng không đến nỗi không đối phó được.

Ba chân bốn cẳng, mọi người liền dọn dẹp hết đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà tại hiện trường.

Sau đó lại vội vàng cầm đèn pin soi xét xung quanh một hồi.

Mãi cho đến khi xác định hiện trường quả thật không có thêm thứ gì khác, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người mới cuối cùng thả lỏng.

"Lần này cuối cùng cũng an toàn rồi chứ!" "Mẹ nó, vốn dĩ mọi chuyện có thể rất thuận lợi." "Kết quả chỉ vì người của các cô, hại chúng tôi còn gặp phải nguy hiểm lớn như vậy!" Vương Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, thở dài nói.

"Vương tiên sinh, đúng là đội viên của chúng tôi có lỗi với các anh, nhưng rốt cuộc cậu ấy cũng đã trả giá bằng mạng sống của mình rồi." "Xin anh có thể đừng tiếp tục chỉ trích họ nữa được không?" A Ninh đứng ra muốn nói đỡ cho thuộc hạ của mình vài câu.

"Nói mới nhớ, rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì?" Tần Mặc hỏi.

"Còn không phải do gã đó dẫm phải trứng rắn, khiến lũ Phượng Vĩ Kê Quan Xà nổi điên lên hay sao!" "Lúc đó chẳng phải các anh đã lập tức đi đối phó với lũ rắn rồi sao!" "Sau đó chúng tôi nói phải mau chóng tiến vào!" "Nhưng gã đó lại như phát điên, cứ nói bên trong này có thứ gì đó đáng sợ lắm!" "Kiểu như nói gì cũng nhất quyết không chịu vào nữa." "Lúc đó chúng tôi cũng bực lắm chứ!

Thật không biết gã đó lên cơn gì nữa!" "Kết quả là đúng lúc đó, không biết từ đâu đột nhiên vang lên một tiếng súng!" "Thế là hiện

trường hoàn toàn hỗn loạn!" "Không biết tiếng súng từ đâu vang lên!

Lũ Phượng Vĩ Kê Quan Xà thì đang lao tới!" "Tóm lại là tất cả mọi thứ đã hoàn toàn rối tung!" "Sau đó cũng không biết là ai đã va vào gã đó một cái." "Thế là gã ngã sấp xuống." "Toàn bộ quá trình là như vậy." Vương Bàn Tử giải thích.

"Tai nạn này thật sự quá tồi tệ." "Nếu mọi thứ thuận lợi, đáng lẽ ở đây chúng ta đã không có bất kỳ thương vong nào!" "Tại sao lại xảy ra tai nạn như vậy chứ!" A Ninh nhíu chặt mày, tiếc nuối nói.

"Đúng vậy, tai nạn này quả thực quá tồi tệ." Tần Mặc cũng thở dài một hơi, nhưng giọng điệu đó rõ ràng không có chút gì là tiếc hận.

Ngược lại còn cho người ta cảm giác như đang thăm dò.

"Các vị, vì sự an toàn của mọi người, tôi khuyên các vị tốt nhất nên quản lý kỹ súng của mình." "Tốt nhất là nhân lúc này hãy kiểm tra lại cẩn thận." "Ở nơi này, tất cả mọi thứ đều là ẩn số." "Nếu lại xảy ra chuyện súng cướp cò một cách khó hiểu, lỡ như kích hoạt phải cơ quan nào đó." "Có khi tất cả chúng ta đều phải chết ở đây." "Kể cả không kích hoạt cơ quan, bắn trúng đồng đội của mình, lỡ bị người khác nghi ngờ là bắn lén sau lưng thì cũng không hay lắm." Lời của Tần Mặc lập tức khiến Vương Bàn Tử nhận ra điều gì đó.

Anh ta nghi ngờ quay đầu nhìn về phía mọi người sau lưng, lời này của Tần Mặc rõ ràng là đang ám chỉ chuyện vừa rồi không đơn giản chỉ là một tai nạn.

"Tần tiên sinh, lời này của ngài tôi không dám đồng tình." "Ý của anh là chuyện vừa rồi không phải tai nạn, mà là có người cố ý, đúng không!" A Ninh lập tức nhảy dựng lên: "Tôi thừa nhận, chúng tôi không giống các anh." "Sự hợp tác của chúng tôi phần lớn gắn liền với lợi ích, nhưng chúng tôi cũng đã thực sự cùng nhau vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần!" "Giữa chúng tôi cũng có tình cảm!" "Tôi có

thể đảm bảo với anh, trong đội của chúng tôi tuyệt đối không có ai mong đồng đội của mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Thấy người đứng đầu một phe là A Ninh cũng đã mất bình tĩnh, không khí hiện trường tự nhiên lập tức hạ xuống điểm đóng băng.

Nhưng đối mặt với sự chỉ trích của A Ninh, Tần Mặc lại chỉ nở một nụ cười đầy ẩn ý.

"Đừng phản ứng mạnh như vậy, tôi chỉ đơn thuần kết hợp với chuyện đã xảy ra để đưa ra một lời nhắc nhở thiện ý cho mọi người mà thôi." "Dù sao thì mục đích của chúng ta là bình an hoàn thành nhiệm vụ của mình." "Tôi tin rằng sẽ không có ai muốn ở lại nơi chết tiệt này mãi mãi đâu!" "Nếu cô cảm thấy lời của tôi đã xúc phạm các vị, tôi đương nhiên có thể xin lỗi." Nói rồi, Tần Mặc lại thật sự đứng dậy cúi đầu một cái với mọi người.

Có những kinh nghiệm trước đó, những người có mặt sớm đã có một sự kính nể từ tận đáy lòng đối với Tần Mặc.

Hơn nữa chuyện lúc trước Tần Mặc chỉ đưa ra một nghi ngờ, người anh em của họ cũng không phải do Tần Mặc hại chết.

Kể cả sự nghi ngờ vừa rồi của Tần Mặc có khiến mọi người không vui, nhưng họ cũng không thể cứ mãi bận tâm chuyện này được!

Chỉ là A Ninh sau khi một lần nữa đối mặt với Tần Mặc, cả người đều có chút không tự nhiên.

Nụ cười của Tần Mặc quả thực rất hòa nhã.

Chương 1417

Nhưng sự hòa nhã này lại có tính xuyên thấu quá mạnh!

Cái nhìn đối mặt trong khoảnh khắc đó phảng phất như một lần nữa nhìn thấu toàn bộ nội tâm sâu thẳm của A Ninh!

Cảm giác này thực sự khiến A Ninh thấy sống lưng lạnh toát.

"Xin lỗi Tần tiên sinh, vừa rồi phản ứng của tôi cũng hơi kích động, nhưng tôi cũng hy vọng anh có thể hiểu cho tâm trạng của tôi." A Ninh vội vàng quay đầu đi nói.

"Yên tâm, tôi có thể hiểu." Tần Mặc nở một nụ cười nhạt, chỉ là nụ cười này lại một lần nữa khiến A Ninh cảm thấy toàn thân không thoải mái.

"Các vị, trải qua hàng loạt chuyện vừa rồi, tôi nghĩ mọi người đều mệt rồi phải không?

Tôi thấy chúng ta bây giờ nên nghỉ ngơi một lát." Đề nghị này của Tần Mặc tự nhiên được tất cả mọi người có mặt đồng tình.

Chuỗi sự kiện trước đó nếu nói về tiêu hao thể lực thì chỉ là thứ yếu.

Mấu chốt nằm ở sự giày vò về mặt tâm lý.

Nếu bây giờ không để mọi người nghỉ ngơi một chút.

E rằng tiếp theo nếu có chuyện gì xảy ra, tinh thần của những người có mặt đều sẽ sụp đổ.

Còn Tần Mặc thì lấy lý do mình cần kiểm tra một chút xung quanh, đi loanh quanh một vòng đơn giản, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống.

“Tiểu Tần đồng chí.” “Lời vừa rồi của anh có ý gì?” Tần Mặc vừa ngồi xuống không lâu, Vương Bàn Tử cũng mò tới.

Thấy Tần Mặc liếc mắt nhìn tình hình bên kia, Vương Bàn Tử lập tức nói nhỏ: “Anh yên tâm đi Tiểu Tần đồng chí.” “Huynh đệ tôi cẩn thận lắm, đám người của A Ninh muội tử đều mệt lử rồi.” “Trước khi tôi qua đây đã đặc biệt liếc nhìn một cái, ngoài mấy người phụ trách canh gác, về cơ bản đều đã ngủ cả rồi!” “Lý do tôi qua đây cũng là để giúp anh.” “Để không khiến họ nghi ngờ.” “Tôi còn đặc biệt để Tiểu Thiên Chân và Tiểu Ca ở cùng nhau.” “Chỉ cần bốn người chúng ta không tụ tập lại, tôi nghĩ họ sẽ không nghĩ nhiều đâu!” “Thật ra Tiểu Thiên Chân cũng muốn biết là chuyện gì.” “Nhưng tôi nghĩ chuyện này nếu đã anh biết, Tiểu Ca có lẽ cũng biết ít nhiều.” “Hai người họ có một cách giao tiếp ngầm.” “Tin rằng Tiểu Ca chỉ cần nói qua một chút là Tiểu Thiên Chân có thể hiểu được.” Tần Mặc quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, không nhịn được cười.

“Được đấy Bàn Tử, đầu óc cũng tinh tế ra phết nhỉ.” “Tuy trước đây tôi cũng từng thấy anh là một tay lão làng, đầu óc rất chặt chẽ.” “Nhưng lần này càng khiến tôi phải nhìn anh bằng con mắt khác.” “Trước đây chẳng phải toàn gặp những kẻ hoặc là mồm mép lợi hại, hoặc là một đám đầu óc đơn giản sao!” “Chỉ cần tỏ ra mình rất lợi hại trước mặt họ, cộng thêm sự uy hiếp của anh và Tiểu Ca.” “Bản thân bọn họ cũng chỉ đơn thuần là vì tiền tài.” “Thêm vào đó, mỗi người đều có giới của mình, giữa họ cũng sẽ biết kiềm chế một chút!” “Nhưng lần này người không giống vậy!” “Đám người này có thể bắn lén chính người của mình!” “Với loại người này, nếu không làm rõ phải đề phòng ai trước, không chừng họng súng tiếp theo sẽ chĩa vào chính mình đấy!” Vương Bàn Tử hạ thấp giọng, vừa đề phòng những người khác vừa nói rất chắc chắn.

“Anh cũng nhận ra tiếng súng lần này có vấn đề rồi à?” Tần Mặc

cười nhạt với Vương Bàn Tử.

"Thế thì anh coi thường huynh đệ này quá rồi!" "Huynh đệ tôi dù sao cũng lăn lộn trong thế giới này nhiều năm như vậy!" "Thế giới này rốt cuộc là thế nào, huynh đệ tôi không dám nói mình tường tận, nhưng cũng coi như là có nhiều kiến thức." "Súng cướp cò, hiện trường hỗn loạn, lại còn vừa khéo không cẩn thận va phải người đó." "Mấy chuyện này xảy ra một chuyện có lẽ tôi còn nghe lọt tai." "Anh nói mấy chuyện gộp lại với nhau!

Nếu họ nghĩ Bàn Gia không nhận ra có gì đó không đúng thì thật sự là không coi Bàn Gia ra gì rồi!" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng nói: "Cộng thêm lúc đó huynh đệ anh nói để họ kiểm tra súng của mình!" "Tôi đã khẳng định suy đoán này của mình!" "Cho nên lúc đó tôi cũng đi theo xem băng đạn của họ." "Nhưng mà vì trận hỗn loạn trước đó!" "Mọi người lại đều đã nổ súng!" "Muốn thông qua số lượng đạn để tìm ra đáp án thật không dễ dàng!" "Cho nên huynh đệ mới muốn đến hỏi, anh có biết rốt cuộc là ai đã bắn lén không?" Đối với câu hỏi của Vương Bàn Tử, Tần Mặc vẫn chỉ cười nhạt.

Nhìn thấy nụ cười này của anh, trong lòng Vương Bàn Tử lập tức có câu trả lời.

Chỉ bằng nụ cười này, anh ta chắc chắn Tần Mặc trong lòng đã có đáp án.

"Vấn đề này thay vì để tôi trả lời anh, chi bằng gọi thẳng chính chủ đến nói cho anh biết." Tần Mặc nở một nụ cười đầy ý vị, quay đầu nhìn về phía sau lưng Vương Bàn Tử.

Phản ứng của Vương Bàn Tử cũng cực nhanh.

Cùng lúc xoay nửa người, trong tay đã nắm chặt khẩu súng, ra vẻ chỉ cần đối phương dám có hành động gì, mình sẽ ra tay trước tiên cho hắn vài lỗ!

Kết quả khi anh ta quay đầu lại, người xuất hiện trước mắt lại là người dẫn đội của đối phương, A Ninh!

Sự bất ngờ này quả thực khiến Vương Bàn Tử có chút ngẩn người.

Anh ta chớp chớp mắt nhìn A Ninh, rồi lại quay đầu nhìn Tần Mặc.

Theo lời Tần Mặc vừa nói, A Ninh không nghi ngờ gì chính là người đã nổ súng.

Chuyện này bản thân nó không có vấn đề gì, chỉ là đáp án này ít nhiều có chút vượt ngoài sức tưởng tượng của Vương Bàn Tử.

"Không phải chứ Tiểu Tần đồng chí." "Lại là màn kịch gì đây?" "Vở kịch này huynh đệ sao lại có chút xem không hiểu vậy?" Vương Bàn Tử chớp mắt hỏi.

Còn bây giờ, trọng tâm chú ý của Tần Mặc tự nhiên không còn là Vương Bàn Tử nữa, anh chỉ nhìn thẳng vào A Ninh, rồi dùng một giọng điệu như đã sớm liệu được cục diện này mà nói: "A Ninh tiểu thư, sao lại qua đây nhanh vậy?" "Không định tiếp tục giấu giếm nữa à?" Đối với câu trả lời này, A Ninh chỉ bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

"Anh đã cho tôi nhiều cơ hội như vậy, tôi còn không biết trân trọng, chẳng phải là có vẻ hơi ngốc sao?" Cuộc đối thoại của hai người nhất thời khiến Vương Bàn Tử càng thêm mơ hồ.

Anh ta vẫn luôn cảm thấy ván cờ này mình đã gần như nhìn thấu.

Sao bây giờ nghe hai người thảo luận một hồi lại có cảm giác như mình chẳng hiểu gì cả?

Tần Mặc chống cằm, chỉ dùng ánh mắt trêu chọc nhìn A Ninh.

"Nếu đã tôi đã qua đây rồi, chúng ta cũng không cần phải tiếp tục

nói bóng nói gió nữa nhỉ?" "Việc kiểm tra súng là sự nghi ngờ của Tần tiên sinh đối với tai nạn đó, sau đó tất cả giọng điệu và thái độ của anh khiến tôi xác định rằng ít nhất anh đã nhận ra điều gì đó." "Nếu tôi nhớ không lầm, lý do tên lính đánh thuê dưới trướng tôi sống chết không dám vào." "Chính là vì trong khoảnh khắc mở cửa đã bị thứ quỷ dị đó tấn công." "Nói cách khác, nơi này hiện tại cũng tồn tại một rủi ro nhất định." "Nhưng dù vậy anh vẫn sắp xếp cho mọi người nghỉ ngơi ở đây." "Đây chẳng phải là đang nhắc nhở tôi sao?" "Sau khi anh ngồi xuống nghỉ ngơi, tôi lại nhận ra vị trí anh đang ngồi có thể tạo thành một góc chết với mọi người." "Anh đặc biệt chọn ở đây chẳng phải là muốn tôi chủ động đến đây thú nhận với anh sao?" A Ninh nhún vai, giơ hai tay lên tỏ ý mình sẽ không tiếp tục giãy giụa trong chuyện này nữa.

Vương Bàn Tử gãi gãi gáy, lúc này vẫn với vẻ mặt kinh ngạc nhìn A Ninh.

"A Ninh muội tử khá lắm, câu 'độc nhất là lòng dạ đàn bà' của tôi chỉ là muốn nói cô hoàn toàn không quan tâm đến cái chết của thuộc hạ mình." "Không ngờ huynh đệ tôi lại vô tình nói trúng được một chút sự thật à!" "Không phải, rốt cuộc tại sao cô lại làm vậy?" "Đó là đồng đội của cô mà!" "Cô nỡ lòng nào ra tay như vậy?" Vương Bàn Tử đánh giá người phụ nữ trước mặt, lần này anh ta thực sự cảm thấy cô gái trước mắt tuy trông rất xinh đẹp.

Nhưng đối với cô, mình thật sự cần phải tìm hiểu lại.

"Tôi đương nhiên không hy vọng bất kỳ ai tôi dẫn theo phải hy sinh." "Nhưng tình hình lúc đó anh cũng đã thấy rồi." "Lũ Phượng Vĩ Kê Quan Xà đã hoàn toàn mất kiểm soát." "Tiến vào trong lăng mộ là biện pháp duy nhất để chúng ta sống sót trong tình huống đó!" "Nếu vì anh ta mà trì hoãn, kết quả dẫn đến nhiều người hơn của chúng ta chết ở bên ngoài, đó chắc chắn là một sự mất mát không đáng có." "Tôi

cảm thấy không thể vì một mình anh ta mà khiến nhiều người hơn của chúng ta phải hy sinh vô nghĩa." "Kể cả phải làm kẻ ác này." "Tần tiên sinh, tôi qua đây đương nhiên không phải để nói những lời này với anh để chứng tỏ mình là một người vĩ đại." "Tôi chỉ hy vọng Tần tiên sinh ít nhất trong thời gian hợp tác lần này của chúng ta, đừng nói chuyện này ra." A Ninh nói.

"Nếu để những người khác biết chiến hữu của họ bị chính chủ thuê mình hại chết." "Thì sự kiểm soát ban đầu của cô đối với họ sẽ không còn ổn định nữa." "Nhẹ thì đội ngũ này sẽ trở nên mất kiểm soát, nặng thì chính mạng nhỏ của cô cũng khó giữ." Tần Mặc nhàn nhạt nói.

A Ninh không nói nhiều, cô biết số phận của mình bây giờ đã hoàn toàn nằm trong tay Tần Mặc.

Đối mặt với Tần Mặc, cô cũng không có cách nào trực tiếp diệt khẩu như đối với những người khác.

Vì vậy cô mới chỉ có thể chủ động nắm lấy cơ hội này tìm đến Tần Mặc, thương lượng với anh.

"Yên tâm, tôi biết phải làm gì." Câu trả lời nước đôi như vậy tự nhiên không phải là điều A Ninh muốn nghe.

Nhưng đối với câu trả lời này, cô cũng hoàn toàn không có cách nào.

Bất đắc dĩ chỉ có thể gật đầu tỏ ý đã hiểu, rồi lại quay trở về đội ngũ.

"Đúng là phụ nữ mà đáng sợ lên thì cánh đàn ông chúng ta chỉ có nước đứng sang một bên." Đợi A Ninh đi xa, Tần Mặc hừ lạnh một tiếng nói.

"Không ngờ người phụ nữ này lại độc ác đến vậy, mà tâm lý cũng

vững thật.” Vương Bàn Tử thì nhìn chằm chằm về hướng A Ninh nói.

“Lát nữa anh tìm cơ hội nói cho Tiểu Ca và Thiên Chân biết.” “Đối với người phụ nữ này, mọi người tốt nhất vẫn nên đề phòng một chút.” “Người có thể tàn nhẫn như vậy với chính thuộc hạ của mình.” “Một khi đồng minh của mình không còn giá trị hoặc cản trở mình, ai biết sẽ làm ra chuyện gì.” Tần Mặc nhắc nhở.

“Vậy chuyện này chúng ta thật sự không nói ra à?” Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Mặc chậm rãi gật đầu nói: “Những tên lính đánh thuê này không có ai là đèn cạn dầu cả.” “Chuyện này chúng ta trong lòng biết rõ là được, không cần hành động, ít nhất A Ninh có thể quản lý họ.” “Nếu thật sự ném hết những người này cho chúng ta, thì bất kể là đề phòng hay làm gì khác, chuyện sẽ nhiều lắm.” “Tóm lại chúng ta tự mình cẩn thận là được.” Vương Bàn Tử gật đầu.

Đối với lời của Tần Mặc, anh ta tự nhiên không có chút nghi ngờ nào.

Chương 1418

“Tôi biết phải làm gì rồi.” Trước đó, một đồng đội của họ đã chết ngay trước mắt!

Tuy vì tinh thần mệt mỏi, chuyện này coi như tạm thời cho qua.

Nhưng điều đó không có nghĩa là họ đã quên.

Đặc biệt là nguyên nhân sâu xa dẫn đến tai nạn đó.

Phải biết rằng kể cả chuyện đồng đội họ đã chết có thể tạm gác sang một bên, nhưng nguyên nhân của nó thì không thể bỏ qua được!

“Nói đi nói lại, bây giờ chúng ta phải làm sao?” “Nếu tôi nhớ không lầm, tai nạn vừa rồi sở dĩ xảy ra hình như là vì có người nói đã nhìn thấy thứ gì đó, có động tĩnh gì đó ở bên trong, đúng không?” “Tuy vừa rồi mọi người cũng đã nghỉ ngơi ở đây.” “Nhưng chúng ta cứ ở lại nơi này mãi liệu có nguy hiểm không?” “Không biết nữa, lỡ như thứ đó thật sự xông ra.” “Chúng ta lại nghĩ cách gì đó đối phó thôi!” “Khốn kiếp!

Đã vào trong lăng mộ rồi!

Còn cần phải bận tâm mấy thứ này sao!” “Các vị đừng quên.” “Lần nào chúng ta xuống mộ mà không phải đối mặt với những tình huống chết tiệt này!” “Nhưng lần này cảm giác là tà dị nhất!

Anh cứ nói xem trước đây có bao giờ chưa vào lăng mộ đã gặp nhiều chuyện như vậy không!” “Sợ cái gì!

Chỉ cần chúng ta còn ăn bát cơm này!

Sớm muộn gì cũng phải đối mặt với cục diện này thôi!” “Nếu sợ thì mau rửa tay gác kiếm đi rồi hẵng nói!” Đám lính đánh thuê bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Về điểm này tôi nghĩ các vị không cần phải quá bận tâm.” Tần Mặc lúc này bước lên, nhàn nhạt nói với mọi người: “Vừa rồi tôi đã tiến hành một cuộc thăm dò đơn giản hai con đường bên trái và phải của chúng ta.” “Tôi không dám nói lăng mộ này an toàn.” “Nhưng ít nhất trong phạm vi tôi quan sát được.” “Cái gọi là kẻ tấn công từ trong lăng mộ ít nhất không ở gần chúng ta.” “Đồng thời, con đường phía sau chúng ta bây giờ là một ngõ cụt.” “Vì vậy chúng ta chỉ có thể đi con đường này.” “Bất kể các vị có muốn hay không, chúng ta cũng không có lựa chọn nào khác.” “Nếu không đi con đường này, thì chỉ có thể mời các vị ra ngoài lần nữa.” “Chỉ là muốn ra khỏi đây có lẽ cần các vị đánh cược xem vận may của mình có đủ tốt không.” “Xem lũ Phượng Vĩ Kê Quan Xà đó đã rời đi hết chưa.” Nói xong, ánh mắt của Tần Mặc đã rơi vào con đường trước mặt.

Hành động này của anh không nghi ngờ gì cũng là một tín hiệu gửi đến mọi người.

Bất kể lựa chọn của họ là gì, bản thân anh chắc chắn sẽ tiếp tục tiến về phía này.

Và trong khoảng thời gian hành động cùng Tần Mặc, tổ hợp át chủ bài Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lợi hại đến mức nào còn cần phải nghi ngờ sao?

Dù cho phía trước thực sự là long đàm hổ huyệt.

Nhưng đối với họ, trong cục diện có cả hai người này cùng lúc, hệ số an toàn của họ còn cao hơn nhiều so với việc để họ đi đối mặt trực diện với lũ Phượng Vĩ Kê Quan Xà bên ngoài!

“Xem ra trước mắt chúng ta dường như cũng chỉ có một con đường này.” Thấy mọi người dường như vẫn còn do dự, A Ninh đứng ra coi như đã quyết định thay tất cả.

“Chỉ có thể tiếp tục làm phiền Tần tiên sinh rồi.” A Ninh mỉm

cười nói.

“Yên tâm đi, chỉ cần sự hợp tác tốt đẹp của chúng ta vẫn còn tiếp diễn, chúng tôi đương nhiên sẽ làm những việc chúng tôi nên làm.” Tần Mặc nở một nụ cười đầy ý vị với A Ninh.

A Ninh nhíu mày, một người thông minh như cô sao có thể không hiểu được hàm ý của Tần Mặc chứ?

Lời này ngoài việc bày tỏ thái độ của mình, đồng thời cũng là một lời cảnh cáo ngầm đối với A Ninh.

Suy cho cùng, hành vi bắn lén đồng đội của A Ninh đều là điều mà Tần Mặc phải đề phòng.

Lúc này Tần Mặc chính là đang nói cho cô biết, nếu trong lần hành động này.

A Ninh có thêm bất kỳ hành vi đâm sau lưng nào, dù chỉ là manh nha.

Thì coi như quan hệ hợp tác của họ tan vỡ.

Từ khoảnh khắc đó trở đi, chưa nói đến con đường phía sau trong lăng mộ này sẽ phải làm sao.

Bí mật đủ để khiến đám lính đánh thuê này đòi mạng A Ninh, Tần Mặc e rằng cũng sẽ không giữ giúp nữa.

Nếu là bình thường, đối với A Ninh hiện tại, so với việc gửi gắm hy vọng vào người khác, cô càng sẵn lòng tìm cơ hội nào đó để diệt khẩu đối phương.

Chỉ tiếc là bây giờ trước mặt cô là Tần Mặc.

Cô tin rằng đừng nói là tìm được cơ hội ra tay.

Không chừng mình vừa mới có hành động gì đó.

Mình sẽ thấy được vẻ mặt đã nhìn thấu tất cả của Tần Mặc.

Cuối cùng, đội ngũ này vẫn tiếp tục lên đường trong tình huống trở nên kỳ quái một cách khó hiểu.

Có kinh nghiệm đối mặt với đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà trước đó.

Lúc này tính cảnh giác của mọi người đối với xung quanh đều đã tăng lên rõ rệt.

Như vậy tuy có thể khiến cả đội ngũ tương đối an toàn hơn một chút.

Nhưng tốc độ di chuyển tự nhiên không thể đảm bảo.

Hơn nữa trong tình huống tiến lên như vậy, áp lực tâm lý của mọi người cũng khá lớn.

“Tiểu Tần đồng chí, chúng ta cứ đi mãi thế này cũng không phải là cách hay!” “Tuy đây chỉ là một con đường, nhưng cách đi này thực sự có chút ngột ngạt!” Vương Bàn Tử ghé sát vào Tần Mặc, nói nhỏ.

Là một tay lão làng, anh ta rất rõ áp lực tinh thần như thế này đôi khi sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến mức nào!

“Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác.” “Nếu chỉ xét về lộ trình, đoạn đường này không có ngã rẽ, cũng không tồn tại cái gọi là lựa chọn.” “Hơn nữa tôi vừa quan sát một chút, ở đây hẳn là không có cơ quan gì.” Tần Mặc nói.

Câu nói này của Tần Mặc khiến Vương Bàn Tử gõ gõ đầu.

“Không phải!

Vậy sao chúng ta không nhân cơ hội này đi nhanh lên?” “Do dự quá!

E rằng dễ xảy ra biến cố!” Vương Bàn Tử nói.

“Bởi vì nếu không có gì bất ngờ, chúng ta hẳn đã phát hiện ra chính chủ rồi.” Tần Mặc nói.

“Chính chủ?

Ý gì?” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, trước đó thực sự đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Đến mức bây giờ Tần Mặc chỉ gợi ý đến bước này mà anh ta cũng có chút chưa kịp phản ứng.

“Đừng quên cỗ quan tài chúng ta gặp ở bên ngoài.” “Còn nhớ tôi đã nói, phía sau nó có một sức mạnh đang điều khiển không?” “Lúc nãy khi tôi tuần tra trong đường hầm này, tuy vì thời gian mà đã loãng đi rất nhiều.” “Nhưng tôi thực sự cảm nhận được sự trôi đi của sức mạnh sinh mệnh.” “Nói cách khác, những tên lính đánh thuê bị ăn thịt lúc đó, sinh mệnh lực của họ hẳn là đã đến nơi này.” “Còn có lời tên lính đánh thuê đó nói là nhìn thấy thứ gì đó khó hiểu.” “Anh nhìn xung quanh đường hầm xem, khắp nơi đều là những vết nứt nhỏ.” “Nếu những vết nứt này chính là nơi để con quái vật đó hoạt động thì sao?” “Anh không sợ chúng ta đi quá vội sẽ trúng chiêu trực tiếp à?” Tần Mặc quay sang Vương Bàn Tử, dựa trên tất cả tình huống trước đó mà đưa ra một loạt câu hỏi xoáy não.

Không ngoài dự đoán, loạt câu hỏi này lập tức khiến Vương Bàn Tử ngẩn người.

Chương 1419

Vương Bàn Tử ngây người tại chỗ một lúc lâu.

Mới vỗ trán một cái mà cảm thán.

“Trời đất quỷ thần ơi!

Trò đùa này cũng lớn quá rồi đấy!” “Theo kinh nghiệm trước đây của huynh đệ, bất kể là lăng mộ nguy hiểm đến đâu, ít nhất lúc đầu cường độ cũng không đến mức quá lớn!” “Tình hình lần này là vừa bắt đầu đã tung ra chiêu cuối cho chúng ta rồi à!” “Tôi cũng hy vọng tình hình lần này là vừa bắt đầu đã tung ra chiêu cuối.” Tần Mặc nhíu chặt mày nói.

“Tiểu Tần đồng chí, anh nói vậy là ý gì?

Anh đừng dọa tôi nhé!” Vương Bàn Tử vội vàng kêu lên.

“Nếu lần này là vừa vào đã tung ra chiêu cuối.” “Ít nhất cũng cho thấy giới hạn nguy hiểm của lăng mộ này cũng chỉ ở mức độ này thôi.” “Nhưng nếu đây thật sự giống như tất cả các lăng mộ khác.” “Thứ gặp phải khi vừa mới vào dù là gì cũng là nhẹ nhàng nhất.” “Vậy thì anh có thể tưởng tượng xem tiếp theo chúng ta còn có thể gặp phải thứ gì.” Tần Mặc quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, nở một nụ cười đầy ý vị.

Quả nhiên, chỉ một câu nói này lập tức khiến mặt Vương Bàn Tử tái xanh.

Anh ta vội vàng xua tay lia lịa với Tần Mặc.

“Dừng, dừng lại!

Tiểu Tần đồng chí!

Chủ đề này chúng ta tạm dừng ở đây đi!" "Anh càng nói càng đáng sợ!" "Huynh đệ tôi thấy là, kể cả vận khí của chúng ta không quá tốt, chắc cũng không đến mức tệ quá lố đâu nhỉ!" Miệng thì nói vậy, nhưng Vương Bàn Tử vẫn không tự chủ được mà cảnh giác hơn với tình hình xung quanh.

Đồng thời anh ta cũng không còn cảm thấy bước chân của họ chậm chạp gì nữa.

"May mà cuối cùng đoạn đường này cũng chỉ mang lại áp lực tâm lý cho mọi người." Đoạn đường này tuy giày vò người ta đến mức không chịu nổi.

Nhưng dù sao cũng coi như hữu kinh vô hiểm mà đến được cánh cửa đá đầu tiên.

Cho đến tận bây giờ mọi người mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người lần lượt đi đến trước cửa đá, dùng đèn pin chiếu rọi.

Họ dễ dàng nhìn rõ nội dung trên cánh cửa đá khổng lồ trước mắt.

Trên cửa đá khắc họa một nhân vật trông giống như một nữ thống trị.

Từ trên bức họa có thể thấy, nữ thống trị này rõ ràng được tất cả mọi người tôn sùng.

Trên toàn bộ bức thạch họa có thể thấy rõ cảnh tượng vạn người triều bái.

"Người này không lẽ chính là Tây Vương Mẫu Mẫu trong truyền thuyết chứ?" Vương Bàn Tử nói.

"Chắc là không phải đâu, Tây Vương Mẫu Mẫu không phải là thần linh sao?" "Không khớp với bức họa này lắm?" A Ninh nói.

"Trong tình huống không rõ lăng mộ này rốt cuộc thuộc về ai."

“Tất cả mọi thứ đều có khả năng.” “Ở thời cổ đại, ranh giới giữa thần và người thực tế không lớn như chúng ta tưởng tượng.” “Thế nào là thần, thế nào lại là người.” “Phần lớn thời gian đều được phán đoán thông qua những việc đối phương đã làm.” “Bất kỳ ai chỉ cần làm được những việc mà người khác không thể làm được.” “Người đó cũng đương nhiên được mọi người ban cho thần tính.” “Nếu trên đây khắc họa thật sự là Tây Vương Mẫu Mẫu.” “Vậy thì Tây Vương Mẫu Mẫu rất có khả năng cũng là trường hợp như vậy.” Tần Mặc phân tích.

“Hầy!

Tiểu Tần đồng chí!

Anh đừng nói nữa!” “Nếu thật sự là như vậy!” “Huynh đệ tôi lại càng tò mò về Tây Vương Mẫu Mẫu hơn đấy!” “Thời đại càng xa xưa, tình trạng trọng nam khinh nữ càng rõ rệt, đồng thời không khí thần thoại cũng càng đậm đặc.” “Nhìn chung cả lịch sử, những nữ đồng chí có thể tạo dựng được một vùng trời cho riêng mình cũng chỉ có vài người ít ỏi mà thôi!” “Lại nhìn vào trang phục của họ, đây không thuộc bất kỳ triều đại nào mà tôi biết.” “Vào thời đó mà có thể xông pha tạo dựng được một vùng trời như vậy.” “Còn phải đạt đến mức độ khiến tất cả mọi người đều xem bà là thần linh.” “Chuyện này không dễ đâu.” Vương Bàn Tử chống cằm phân tích.

“Đừng nói là quá khứ, e rằng đến tận bây giờ, muốn làm được như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng.” Tần Mặc nói.

“Vậy chúng ta còn đợi gì nữa!” “Còn không mau vào xem!” “Mặc kệ đây có phải là lăng mộ của người phụ nữ tên Tây Vương Mẫu Mẫu đó hay không.” “Chúng ta vào xem xét kỹ lưỡng bên trong rốt cuộc là thế nào cũng không sai chứ!” Vương Bàn Tử lập tức xoa tay mài quyền.

Hai chữ "hưng phấn" đã gần như khắc thẳng lên mặt anh ta!

Bị sự hưng phấn đó thôi thúc, Vương Bàn Tử chỉ thiếu điều xông thẳng lên mở cửa.

"Đợi đã Bàn Tử!" Tần Mặc lập tức kéo Vương Bàn Tử lại.

"Sao vậy Tiểu Tần đồng chí!

Cơ hội tốt thế này chúng ta không có lý do gì không mở cửa cả!" Vương Bàn Tử gãi gáy nói.

"Cái tật cũ của anh sao lại tái phát rồi!" Tần Mặc có chút bất đắc dĩ nói: "Mỗi lần thấy trong lăng mộ có gì mới lạ là cả người lại hưng phấn đến không đi nổi!" "Anh quên tình huống chúng ta gặp ở bên ngoài rồi sao!" "Nếu thứ chúng ta gặp ở vòng ngoài lăng mộ đã ở mức độ đó!" "Thì ở bên trong này chúng ta có thể sẽ phải đối mặt với cái gì?" "Một cánh cửa đá lớn như vậy đặt trước mặt anh, anh nghĩ là không có một chút cơ quan nào sao?" Vương Bàn Tử tuy rất dễ bị kích động vì những gì thấy được trong lăng mộ.

Nhưng anh ta dù sao cũng là một thổ phu tử có kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Kích động cũng chỉ là chuyện nhất thời.

Lúc này bị Tần Mặc mắng một trận như vậy, tự nhiên lập tức ý thức được mình vừa rồi suýt nữa đã phạm phải sai lầm gì.

Nhưng bây giờ dù sao ngoài người của mình ra, còn có một đám người ngoài ở đây.

Huống hồ những người này đều là những kẻ anh ta coi thường, trong mắt anh ta đều là dân ngoại đạo.

Bị đánh giá là một người có thể phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy trước mặt những người này, mặt mũi này thật sự không biết giấu

vào đâu!

“Tiểu Tần đồng chí, xem anh nói kìa, tôi lại không phải đám dân ngoại đạo đó.” “Đạo lý đơn giản như vậy sao tôi lại không biết được chứ?” “Tôi chỉ là muốn xem xem, cơ quan trên cửa đá này có cấu tạo như thế nào.” “Tôi thì thật sự không nhìn ra được gì, Tiểu Tần đồng chí, hay là vẫn để anh ra tay đi.” Vương Bàn Tử vừa dùng cái miệng khéo léo của mình hóa giải sự khó xử này.

Vừa thuận lý thành chương mà giao phó phiền phức nhỏ này cho Tần Mặc.

Đối với điều này, Tần Mặc tự nhiên là nhìn thấu nhưng không nói ra.

Anh trực tiếp nhìn vào cánh cửa đá trước mắt và bắt đầu tìm kiếm.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Tần Mặc.

Ám ảnh tâm lý mà những gì gặp phải trước đó mang lại cho mọi người lúc này vẫn còn đang ảnh hưởng đến họ.

Không một ai có mặt ở đây nghi ngờ liệu Tần Mặc có thể mở được cửa đá hay không.

Chỉ là họ đều hy vọng động tác của Tần Mặc có thể nhanh một chút.

Không nói được là cảm giác gì, tóm lại bây giờ trong lòng họ.

Ở trong lăng mộ này, bất kể là nơi an toàn đến đâu, chỉ cần ở lại thêm một lát.

Mọi người đều sẽ cảm thấy nội tâm của mình càng thêm căng thẳng.

Chương 1420

Chỉ là lúc này sự chú ý của họ đều đã tập trung vào cánh cửa đá trước mắt.

Hoàn toàn không để ý rằng có một vài thứ đang từ trong những khe nứt của vách đá xung quanh bò ra ngoài.

"Tiểu Tần đồng chí, cái cửa này sao rồi?" Thấy Tần Mặc và cánh cửa đá trước mặt đã giằng co một lúc mà vẫn chưa thấy cửa mở, Vương Bàn Tử đứng bên cạnh có phần sốt ruột.

"Sắp rồi." Tần Mặc chỉ liếc Vương Bàn Tử một cái rồi nói: "Trên cánh cửa đá này có tổng cộng hai mươi cơ quan kích hoạt.

Nếu không giải được hết tất cả, chỉ cần chúng ta chạm vào cửa là có thể nguy hiểm đến tính mạng." "Mẹ kiếp!

Cái thứ này ghê gớm vậy sao!

Thế chẳng phải nếu không cẩn thận một chút, chúng ta sẽ toi đời ở ngay cánh cửa này à!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Bàn Tử, xem ra chúng ta đúng là phải chuẩn bị tâm lý rồi.

Rắc rối ban đầu mà chúng ta nghĩ đến dường như không phải là phiền phức lớn nhất của lăng mộ này.

Có vẻ càng đi sâu, chúng ta sẽ càng gặp nhiều chuyện hơn." "Sao nào, có muốn rút lui bây giờ không?

Lũ Phượng Vĩ Kê Quan Xà bên ngoài chắc cũng đã bình tĩnh lại rồi.

Nếu tôi và Tiểu Ca hợp sức, bảo vệ mọi người xông ra ngoài cũng không phải chuyện gì khó." Những lời này của Tần Mặc là nói với

Vương Bàn Tử, nhưng đồng thời cũng là nói với A Ninh.

Xét cho cùng, việc anh có thể làm chỉ là chỉ huy Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Nếu xét về mặt quan hệ, lẽ ra A Ninh mới là người ra lệnh.

Trước đề nghị này của Tần Mặc, A Ninh gần như không cần suy nghĩ nhiều đã có câu trả lời.

Trước khi hành động lần này, nhiệm vụ cô nhận được là tìm lăng mộ của Tây Vương Mẫu.

Mà bây giờ, một nơi nghi là lăng mộ của Tây Vương Mẫu đang ở ngay trước mắt.

Bảo cô từ bỏ như vậy hiển nhiên là không thể.

Chỉ là cô không chắc đề nghị này của Tần Mặc có phải là muốn bỏ cuộc hay không.

Nếu Tần Mặc thật sự có ý định rút lui, còn mình lại ép buộc tiếp tục khám phá, liệu họ có thể an toàn rời khỏi đây hay không thực sự là một ẩn số.

Cô lặng lẽ chuyển ánh mắt sang Vương Bàn Tử.

Vì Tần Mặc không trực tiếp gọi tên mình, nên A Ninh đương nhiên cũng rất vui lòng xem phản ứng của Vương Bàn Tử.

"Tiểu Tần đồng chí, anh đừng đùa nữa!

Chỉ riêng việc vào được đây chúng ta đã coi như là thập tử nhất sinh rồi!

Anh nói ngay lúc mấu chốt này mà chúng ta rút lui, anh không thấy tiếc thì tôi cũng thấy tiếc!

Tuy không biết bên trong rốt cuộc là tình hình gì, nhưng chúng ta

đương nhiên vẫn phải vào xem xét cho kỹ!" Vương Bàn Tử lập tức nói.

Hắn thật sự sợ mình chỉ chậm một chút là Tần Mặc đã đưa ra quyết định mất rồi.

"Vậy thì phải kiên nhẫn chờ thêm một chút." Lời của Tần Mặc vừa dứt, phía sau đám đông bỗng vang lên một tiếng hét thảm thiết.

"Cái gì vậy!

Cút đi!

Mau cút đi!" Tiếng hét chói tai lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người có mặt.

Mọi người nhanh chóng quay đầu lại, kinh ngạc nhận ra phía sau không chỉ có một người đang hỗn loạn.

"Các anh đang làm gì vậy!" A Ninh lập tức xông lên.

Khi đèn pin của cô chiếu lên mấy người đang la hét, A Ninh cũng giật mình một phen.

Lúc này, trên người mấy người đó đều bò đầy thi miết.

"Các anh bị sao vậy!" "Tôi nào biết bị làm sao!

Mẹ kiếp!

Mấy thứ này rốt cuộc bò ra từ đâu vậy!" May mắn là họ phát hiện cũng coi như là kịp thời.

Tuy lúc này đã có rất nhiều thi miết bò lên người, nhưng so với lũ Phượng Vĩ Kê Quan Xà mà họ gặp bên ngoài, đám thi miết này trông đáng yêu hơn nhiều.

Chẳng đợi mọi người hoàn hồn, bên tai đột nhiên vang lên một tràng âm thanh sột soạt.

Trong hoàn cảnh này, thần kinh của mọi người vốn đã căng như dây đàn.

Âm thanh lúc này không nghi ngờ gì đã khiến trái tim vốn đã căng thẳng của họ lại càng căng thêm một bậc!

Mọi người vội vàng giơ súng, đèn pin lập tức quét ra xung quanh.

Cú quét này tức thì khiến đầu óc tất cả mọi người có mặt đều vang lên một tiếng "ong" lớn!

Không biết từ lúc nào, xung quanh họ đã bò đầy thi miết!

Hơn nữa, nhìn vào quỹ đạo di chuyển của chúng, thứ này vẫn đang không ngừng xuất hiện!

"Đây!

Đây là chuyện gì vậy!" "Sao đột nhiên lại lòi ra nhiều thứ này thế!" "Mẹ kiếp!

Thế này là sao!" "Cái thứ chết tiệt này rốt cuộc có bao nhiêu vậy!" "Khốn kiếp!

Lũ súc sinh này từ đâu ra thế!" "Đừng qua đây!

Lũ súc sinh các ngươi đừng qua đây!" Không chút do dự, mọi người lập tức bóp cò!

Họng súng tức thì phun ra lửa, dưới sự tấn công của đạn, đám thi miết này nhanh chóng chết hết con này đến con khác.

Chương 1421

Nói cho cùng, đám thi miết này chỉ là sinh vật bình thường, trước vũ khí hiện đại, chúng đương nhiên không thể chống đỡ được bao lâu.

Nhưng điều khiến người ta điên đầu nhất ở đám thi miết này chính là số lượng!

Tuy mọi người đã cố gắng hết sức nổ súng bắn hạ để ngăn chặn lũ thi miết.

Nhưng bất lực là số lượng của chúng dường như vô tận, tuôn ra không ngừng!

Theo nhịp bắn, mọi người đều có thể cảm thấy cánh tay mình đang run lên.

Nhưng đám thi miết chết tiệt này vẫn không có dấu hiệu bị tiêu diệt hết!

Điều khiến người ta bực bội hơn là đám thi miết này dường như đều đã bật chế độ cảm tử.

Mặc cho họ bắn thế nào, chúng cũng không hề có một chút ý định sợ hãi hay lùi bước!

Nếu trên thế giới này có điều gì khiến người ta bất lực nhất, thì không nghi ngờ gì chính là điều này!

"Tiểu Tần đồng chí, tình hình gì đây!

Lũ súc sinh này chui ra từ đâu vậy!

Mà còn nhiều thế này nữa!" Đối mặt với đám thi miết, cuối cùng ngay cả Vương Bàn Tử cũng cảm thấy có chút áp lực, lo lắng hét về phía Tần Mặc.

“Lúc nãy anh không phải rất tò mò những cái lỗ trên tường để làm gì sao?

Giờ anh biết rồi đấy.” Tần Mặc vẫn tiếp tục động tác trên tay, nói một cách không nhanh không chậm.

“Ý anh là mấy thứ này đều bò ra từ đó à?

Mẹ kiếp!

Nếu nói vậy thì chuyện lớn rồi!

Có bao nhiêu cái lỗ như vậy chứ!

Nếu tất cả những cái lỗ đó đều có loại bọ này bò ra, chúng ta sợ là không chống cự được lâu đâu!” Vương Bàn Tử có chút bất lực hét lên: “Với lại, lũ bọ này rốt cuộc là sao vậy!

Sao đột nhiên lại xuất hiện một cách khó hiểu thế!” “Anh không phải rất muốn biết trên cánh cửa đá này có những cơ quan gì sao?

Giờ anh biết rồi đấy.” Tần Mặc nói, nhưng động tác trên tay và ánh mắt không hề dừng lại một khắc nào.

“Chết tiệt!

Ý anh là đám thi miết này là một phần của cơ quan!

Chủ nhân lăng mộ này thật sự ngay từ đầu đã muốn chơi lớn thế sao!” Vương Bàn Tử lo lắng hét lên.

Cuộc thảo luận của hai người đương nhiên cũng đến tai đám lính đánh thuê đang chống cự với lũ thi miết.

Một cuộc bàn tán cũng từ đó nổ ra.

Vương Bàn Tử lập tức chú ý thấy có khá nhiều lính đánh thuê nhìn qua với ánh mắt đầy ẩn ý.

Là một tay lão làng, hắn đương nhiên hiểu những người này đang

tính toán gì trong lòng.

Ngay lập tức, hắn bắn một phát vào đám thi miết đang vây quanh, đồng thời cũng coi như là để dằn mặt tất cả mọi người có mặt.

"Tiểu Tần đồng chí!

Tình hình gì đây!

Chẳng lẽ còn có cơ quan nào liên kết với lũ bọ này sao!

Đùa chắc!" Vương Bàn Tử đương nhiên tin rằng sự xuất hiện của đám bọ này tuyệt đối không thể là do Tần Mặc sơ suất.

Nhưng đồng thời hắn cũng biết, đám lính đánh thuê này tuy đã rất kính trọng Tần Mặc, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến việc khi một cơ quan nghi là do Tần Mặc sơ suất gây ra bị kích hoạt, những người này sẽ không do dự mà nghi ngờ anh.

Vì vậy, hắn muốn Tần Mặc nói ra sự thật cho đám người này, còn việc họ có tin hay không không phải là chuyện Vương Bàn Tử quan tâm.

Dù sao thì sự tin tưởng của hắn dành cho Tần Mặc là tuyệt đối.

Nếu có kẻ nào dám không tin, hắn sẽ trực tiếp tính sổ với kẻ đó!

"Không sai, chúng đúng là liên kết với nhau." Tần Mặc lại không chút do dự nói.

Vương Bàn Tử tức thì ngây người.

Hành động này của hắn là muốn Tần Mặc đưa ra một câu trả lời phủ định để chứng minh sự trong sạch của mình cơ mà!

Sao tên này lại trực tiếp biến nó thành một màn tự thú thế này?

Nhưng những lời Tần Mặc muốn nói đương nhiên không đơn giản như vậy.

Rất nhanh, anh liền nói tiếp: “Phải nói rằng chủ nhân lăng mộ này quả thực lợi hại.

Nếu muốn tiếp tục tiến lên, mở cánh cửa đá này là điều bắt buộc.

Nhưng ông ta lại đặt rất nhiều cơ quan trên đó.

Vậy nên, việc giải cơ quan đã trở thành lựa chọn tất yếu.

Nhưng chỉ cần chúng ta bắt đầu giải cơ quan, tầng đầu tiên của tất cả các cơ quan sẽ khởi động.

Đám thi miết sống trong các bức tường đá xung quanh sẽ tràn ra, giết chết tất cả những kẻ xâm nhập!” Vương Bàn Tử trừng mắt, về phương diện này hắn chắc chắn tin Tần Mặc!

Hắn tức thì không nhịn được hét lên: “Chết tiệt!

Chủ nhân này ra tay cũng độc ác thật!

Nếu lúc này mà chùn bước, muốn quay lại, thì chẳng khác nào phải đối mặt với đám Phượng Vĩ Kê Quan Xà bên ngoài!

Nếu muốn tiếp tục tiến lên, thì phải đối mặt với vô số thi miết!

Chương 1422

Đây chẳng phải là chặn hết đường sống rồi sao!" Lời giải thích này của Tần Mặc, Vương Bàn Tử có thể tin, nhưng tuyệt đối không có nghĩa là tất cả mọi người đều sẽ tin.

Đặc biệt là các thành viên lính đánh thuê này.

Lúc này, trong số họ vẫn còn rất nhiều người cho rằng tất cả chuyện này là do Tần Mặc đã sơ suất khi giải cơ quan ban nãy.

Chỉ là anh không muốn thừa nhận, nên mới nói ra những lời như vậy!

Nhưng họ đương nhiên sẽ không nói thẳng ra!

Một mặt là vì A Ninh tin tưởng Tần Mặc, họ cũng biết nếu thật sự mở miệng nói thẳng sẽ khó tránh khỏi rước họa vào thân.

Mặt khác là đám thi miết này tuy không phải là quái vật giết không chết, nhưng điều phiền phức là số lượng của chúng quá kinh người.

Hơn nữa, toàn bộ hành lang này đâu đâu cũng có những khe hở cho chúng chui ra, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ lập tức bị chúng bám lấy.

Tình huống tuyệt đối không thể lơ là một giây nào này cũng là thứ khiến thần kinh con người dễ sụp đổ nhất.

"Mẹ kiếp!

Không đợi được nữa!" Một lính đánh thuê cuối cùng không chịu nổi nữa: "Chẳng phải chỉ là một cánh cửa rách sao!

Cứ đâm thẳng vào rồi tính!" Ngay sau đó, có mấy người khác hùa theo.

Mấy người nhanh chóng xông đến trước cửa đá, không thèm để ý

đến người khác mà lao thẳng vào.

Tần Mặc thấy vậy liền tóm lấy hai người trong số họ.

“Ngu ngốc!

Các người đừng manh động!” Tuy Tần Mặc đã thành công giữ lại hai người, nhưng vẫn còn mấy người thực sự không kịp ngăn cản.

Gần như ngay khoảnh khắc mấy người đó đâm vào cửa đá, vô số gai nhọn trực tiếp từ trong cửa đá lao ra, chỉ trong chớp mắt đã đâm xuyên qua mấy người họ!

Tốc độ nhanh đến mức ngay cả những người có mặt cũng chưa kịp hoàn hồn.

Chỉ có mấy người bị giết lúc này mắt trợn trừng, e rằng chỉ có họ mới biết chuyện gì vừa xảy ra với mình!

Khi những mũi gai trên cửa đá thu lại, mấy người đó cũng mềm nhũn ngã xuống đất.

Sau vài giây ngẩn người ngắn ngủi, hiện trường lại một lần nữa bùng nổ.

“Sao!

Sao lại thế này!” “Cánh cửa này!

Sao cánh cửa này lại có cơ quan như vậy!” “Chẳng lẽ cơ quan vẫn chưa được giải sao!” “Tần Mặc!

Anh rốt cuộc đang làm gì vậy!” “Anh không phải rất lợi hại sao!” “Sao vẫn chưa giải được cơ quan!” “Tôi biết rồi!

Anh cố ý đúng không!” “Có phải anh muốn dùng những cơ quan này để đối phó với chúng tôi không!” Có thể nói, đôi khi tình cảm con người là như vậy.

Lúc trước khi Tần Mặc cứu họ, tất cả mọi người đều tôn xưng Tần Mặc là Tần tiểu ca.

Nhưng sự tôn kính đó phần nhiều vẫn chỉ là thứ ngoài mặt.

Nếu nói về sự tin tưởng đối với Tần Mặc thì tự nhiên còn xa mới đạt đến mức độ hoàn toàn tin tưởng.

Vì vậy, bây giờ một khi có chuyện không ổn, họ cũng sẽ không do dự mà lập tức nghi ngờ Tần Mặc.

Chỉ là trước đó mọi người đều giữ cho nhau vài phần thể diện.

Mà thứ thể diện mong manh này một khi gặp phải tình huống bất ngờ cũng rất dễ sụp đổ.

"Khốn kiếp!

Các người nói cái gì đấy!

Nói bậy nữa cẩn thận Bàn Gia bắn nát các người!" Nghe người khác bôi nhọ anh em mình như vậy, Vương Bàn Tử đương nhiên không đồng ý.

Hắn trực tiếp rút súng ra, chuẩn bị tư thế sẵn sàng đối đầu với người khác.

"Tên béo chết tiệt, đừng tưởng mày cầm cái thứ vớ vẩn đó là bọn tao sợ!

Đừng quên, bọn tao cũng là hạng người liếm máu trên lưỡi đao mà sống!

Muốn động thủ à!

Vậy để xem ai giết được ai!" Có mấy người cũng đã có tư thế muốn động thủ.

"Bàn Tử, bình tĩnh một chút." Tần Mặc lập tức nói với Vương

Bàn Tử.

“Không phải, Tiểu Tần đồng chí, anh nuốt trôi được cục tức này sao?

Anh một lòng cứu người, mà đám người này lại không biết điều như vậy!” Vương Bàn Tử tức đến sôi máu.

“Nếu họ muốn chết hết ở đây, cứ để họ nổ súng.” Tần Mặc lại nói rất bình tĩnh, đồng thời tay vẫn không ngừng giải cơ quan một khắc nào.

Thái độ điềm tĩnh đó, trong nháy mắt đã phân rõ vị thế trên dưới giữa anh và đám lính đánh thuê.

“Anh!

Anh đang uy hiếp chúng tôi sao!” Một người khác phẫn nộ nói!

Nhưng khí thế trong lời nói rõ ràng đã yếu đi rất nhiều.

“Chẳng lẽ anh nghĩ anh không giải cơ quan thì chúng tôi chắc chắn sẽ không có cách nào sao!” Lại có một người nói với Tần Mặc bằng giọng khó chịu, muốn dùng điều đó để củng cố thanh thế của họ.

“Tôi chưa từng nghĩ như vậy về bất cứ chuyện gì.

Các người cũng có thể thử.” Tần Mặc nói, rồi quay đầu lại liếc nhìn mấy người đó một cách thờ ơ.

Gần như ngay lập tức, mấy người đó cảm giác như cổ họng mình bị một lưỡi dao sắc bén lướt qua.

Chương 1423

Khoảnh khắc đó, luồng khí lạnh khiến toàn thân họ không khỏi rùng mình.

Có một thoáng chốc, họ thậm chí suýt nữa không cầm nổi súng!

“Lần này thì chúng ta an toàn rồi!” Mặc dù mọi người không thể chỉ vì lý do này mà thả lỏng.

Nhưng sát ý lạnh lẽo của Tần Mặc quả thực quá thuần khiết.

Điều này đối với họ thực sự rất khó chịu đựng.

Mọi người không dám nói thêm lời nào, chỉ có thể tiếp tục tập trung vào đám thi miết trước mắt.

Nhưng số lượng thi miết này thực sự quá nhiều.

Rất nhanh, ngay cả Vương Bàn Tử cũng cảm thấy vô cùng vất vả.

“Tiểu Tần đồng chí!

Tôi chắc chắn tin anh!

Nhưng số lượng thi miết này thực sự quá nhiều rồi!

Súng trên tay tôi nóng ran cả lên!

Nếu không nhanh chóng mở được cánh cửa chết tiệt này, tôi thật sự sợ mình sẽ gục trước khi chống cự nổi!” Vương Bàn Tử quay đầu hét về phía Tần Mặc.

Tần Mặc vẫn không trả lời Vương Bàn Tử.

Anh chỉ toàn tâm toàn ý, dùng tốc độ nhanh nhất để mở cửa đá.

Rất nhanh, cùng với một tiếng “ầm”, cửa đá hé ra một khe hở nhỏ.

Vương Bàn Tử đương nhiên lập tức nghe thấy động tĩnh này.

Cả người hắn tức thì phấn khích hét lên: “Ha ha!

Tiểu Tần đồng chí!

Tôi biết ngay anh chắc chắn không có vấn đề gì mà!

Lần này chúng ta an toàn rồi!” Nói rồi, Vương Bàn Tử lao hết tốc lực về phía cửa đá.

Những lính đánh thuê còn lại cũng dâng trào sự phấn khích!

Họ lần lượt quay đầu chạy về phía cửa đá, trong lúc nhất thời ngay cả đám thi miết trước mắt cũng không còn tâm trí để ý tới.

Thấy tất cả mọi người sắp đến được cửa đá, ngay khoảnh khắc sắp mở được cửa, Tần Mặc đột nhiên như cảm nhận được điều gì đó, hét lớn một tiếng.

“Tất cả mọi người đừng động đậy!” Tần Mặc lập tức hét về phía mọi người.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên dừng lại.

Những người khác tuy cũng nhanh chóng dừng bước, nhưng trên mặt rõ ràng đều mang vẻ nghi hoặc và phẫn uất.

Rất nhanh, một vòng tranh cãi mới lại xuất hiện!

“Anh có ý gì!

Sao lại ngăn chúng tôi!” “Cửa đá đã mở rồi!

Chúng ta mau qua đi!” “Anh rốt cuộc có ý gì!

Không muốn cho chúng tôi qua!

Chẳng lẽ muốn lợi dụng cơ quan này để đối phó với chúng tôi sao!” “Tần Mặc!

Tôi cảnh cáo anh!

Nếu tôi bị lũ bọ này ăn thịt, tôi đảm bảo sẽ kéo anh chết chung!”

“Tôi có chết cũng tuyệt đối không tha cho anh!” “Tên khốn Tần Mặc!

Anh rốt cuộc muốn thế nào!” Đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, Tần Mặc nhanh chóng liếc nhìn tất cả một cái.

Sát ý bùng phát trong khoảnh khắc, tất cả mọi người có mặt lại một lần nữa im lặng vì khí thế đáng sợ này.

“Nếu các người không muốn chết thì cứ làm theo lời tôi nói!” Tần Mặc lạnh lùng nói.

Tất cả mọi người đều không dám nói thêm lời nào.

“Tất cả nghe cho rõ, khi tôi bảo các người né ra, các người phải lập tức né ra!

Nếu không có bất kỳ tai nạn nào xảy ra cũng chỉ là do các người tự rước họa vào thân.” Tần Mặc nhìn mọi người, lạnh lùng nói.

Mặc dù mỗi người đều đầy nghi vấn với lời nói của Tần Mặc.

Nhưng vì sát ý đến nghẹt thở lúc trước của anh, lúc này mọi người tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng lại không dám có bất kỳ lời nói thừa thãi nào.

Tần Mặc sau đó đưa tay đặt lên một bên cửa đá, rồi lại ra hiệu cho Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân hiểu ý ngay, lập tức đến phía bên kia của cửa đá.

Cùng với việc Tần Mặc hít một hơi thật sâu.

“Mở!” Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đồng thời dùng sức, lập tức mở tung cánh cửa đá.

Ngay khi cửa đá mở được một nửa, những người có mặt ngoại trừ Tần Mặc và Trương Kỳ Lân đều cảm nhận được một luồng khí nóng.

Chẳng đợi họ nghĩ nhiều, đã nghe thấy Tần Mặc hét lớn một tiếng.

"Né ra!" Có lời nhắc nhở trước của Tần Mặc, không ai dám chần chừ.

Tất cả đều vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất tản ra hai bên.

Gần như ngay lập tức, một ngọn lửa từ phía sau cửa đá lao ra.

Chương 1424

Khí thế của ngọn lửa vô cùng hung mãnh, đến khi mọi người nhìn thấy ngọn lửa, đã cảm nhận được luồng lửa đáng sợ lướt qua bên cạnh mình.

Mặc dù đại đa số mọi người đều thuận lợi tránh được ngọn lửa.

Nhưng vẫn có một số người phản ứng chậm hơn một chút bị lửa bén vào.

May mắn đây chỉ là vết thương ngoài da, ngọn lửa không lớn, chỉ thấy người đó nhanh chóng lăn lộn vài vòng trên đất, cũng thuận lợi dập tắt được lửa.

Chỉ có đám thi miết theo sau họ là gặp xui.

Trong nháy mắt đã bị ngọn lửa hung dữ nuốt chửng.

Chỉ trong chớp mắt, ngọn lửa đã bao trùm toàn bộ hành lang.

Vô số thi miết chỉ biết không ngừng gào thét thảm thiết trong lửa.

Cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người có mặt đều giật mình một phen.

Họ có thể đoán được, chỉ cần có ai trong số họ nghi ngờ mệnh lệnh của Tần Mặc, hoặc hành động chậm hơn một chút, e rằng bây giờ họ đã có kết cục giống như đám thi miết kia rồi.

Khi ánh lửa đáng sợ dần dần tan đi, Tần Mặc lập tức hét về phía mọi người: "Đừng dừng lại!

Mau vào cửa!" Lúc này, vốn có mấy người vẫn còn chút không hiểu mệnh lệnh này.

Xét cho cùng, điều tồi tệ nhất bên ngoài chính là thi miết, bây giờ

đám thi miết này đều đã bị thiêu chết.

Trong tình huống này còn có gì phải lo lắng nữa?

Kết quả là họ thấy, mặc dù ngọn lửa đã nuốt chửng một lượng lớn thi miết, nhưng đám thi miết này dường như vô tận, vẫn không ngừng tuôn ra từ các khe đá.

Cảnh tượng này khiến không ít người có mặt lại được một phen hoảng sợ.

"Mẹ ơi!

Lũ bọ này chẳng lẽ thật sự giết không hết sao!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, vội vàng đứng dậy lao về phía cửa đá.

Bây giờ bất kể bên trong cửa đá có còn cơ quan nào khác hay không, tóm lại nhanh chóng rời khỏi đám bọ chết tiệt này mới là quan trọng nhất!

Khi mọi người xông vào cửa đá, đám thi miết phía sau vẫn không có ý định dừng lại.

Trong lòng Vương Bàn Tử lập tức thót lên một cái, vội vàng hét về phía Tần Mặc: "Tiểu Tần đồng chí!

Bây giờ làm sao!

Sao ở đây vẫn còn nhiều thi miết vậy!

Chẳng lẽ một ngọn lửa lớn như vậy vẫn không đủ để thiêu chết hết đám này sao!" Tần Mặc không trả lời, lập tức cùng Trương Kỳ Lân dùng sức, cũng không tốn nhiều công sức đã đóng sập cả cánh cửa đá lại.

Tuy vẫn có một số thi miết nhân lúc khe hở trước khi đóng cửa xông vào.

Nhưng dù sao cũng tránh được việc phải đối mặt với một bầy thi

miết lớn như vậy.

Chỉ tội nghiệp cho những "dũng sĩ" xông lên phía trước nhất này.

Lúc này, nỗi sợ hãi trong lòng mọi người tức thì chuyển thành lửa giận.

Tất cả các hán tử giận dữ xông lên, trực tiếp đập nát đám thi miết trước mắt thành tương thịt.

"Lần này cuối cùng cũng an toàn rồi.

À mà Tiểu Tần đồng chí!

Ngọn lửa ban nãy là sao vậy!

Không phải đã mở cửa thuận lợi rồi sao?

Sao đột nhiên lại như vậy?" Vương Bàn Tử lúc này vẫn còn sợ hãi nói.

Còn những người bị lửa bén vào, đến tận bây giờ vẫn chưa hoàn hồn!

"Mọi người còn nhớ đám thi miết lúc đầu không?

Nếu lúc bắt đầu giải cơ quan đã có 'quà' chờ chúng ta, thì lúc kết thúc sao có thể tay không được?" Tần Mặc cười khổ nói.

Vương Bàn Tử đầu tiên ngẩn người tại chỗ.

Nhưng rất nhanh hắn đã kết hợp với những cuộc trao đổi trước đó với Tần Mặc mà hiểu ra điều gì đó.

"Tiểu Tần đồng chí, ý anh là ngọn lửa cuối cùng đó cũng giống như nguyên nhân xuất hiện của đám thi miết lúc trước sao?" Vương Bàn Tử nói.

Tần Mặc gật đầu, sau đó nói: "Cho nên tôi mới không biết nên đánh giá người tạo ra lăng mộ và những cơ quan này là thông minh,

hay là có phần độc ác.

Cơ quan mà ông ta đặt trên cửa đá, cốt lõi nhất chính là lúc bắt đầu và lúc kết thúc.

Nhưng quá trình cũng không hề đơn giản.

Một khi chúng ta muốn đẩy cửa đá để kích hoạt cơ quan, tất cả thi miết trong hành lang này sẽ tràn ra, tấn công tất cả người sống có mặt.

Với số lượng thi miết lớn như vậy, âm khí của chúng là ngoài dự đoán.

Dù chúng có lớn lên bằng cách ăn thịt người chết để tăng âm khí trong cơ thể, chỉ cần vẫn là người sống, đối mặt với số lượng thi miết lớn như vậy, dương khí của họ sẽ không thể bị trấn áp.

Trong tình huống này, con người chắc chắn sẽ hoảng loạn.

Vì vậy, người thiết kế lăng mộ này còn để lại vô số cơ quan trên cửa đá.

Muốn mở cánh cửa này, bắt buộc phải giải hoàn toàn các cơ quan trên đó.

Nếu trong quá trình giải có bất kỳ một khâu nào sai sót, hoặc trong trường hợp chưa giải được mà muốn phá cửa bằng vũ lực, thì chắc chắn sẽ kích hoạt cơ quan chí mạng." Vương Bàn Tử khẽ nuốt nước bọt.

"Anh nói cơ quan chí mạng, chính là loại gai nhọn ban nãy sao?" "Đó chỉ là một trong số đó.

Khi người vào lăng mộ muốn phá cửa bằng vũ lực, hoặc vì sợ hãi mà lùi lại, vô tình chạm vào cửa đá, chỉ cần cửa đá chưa được giải, thì sẽ tùy theo bộ phận họ chạm vào mà kích hoạt cơ quan tương ứng." Tần Mặc giải thích.

Chương 1425

Mọi người nghe đến đây đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc này, giống như lời Tần Mặc nói, họ đều không thể không nghĩ đến mức độ độc ác của chủ nhân lăng mộ.

Thi miết dù sao cũng là một loại sinh vật có tính công kích cực mạnh.

Có thể nói, trong bất kỳ tình huống nào khi đối mặt với số lượng thi miết lớn như vậy, con người đều sẽ cảm thấy hoảng sợ và sợ hãi vì sinh mạng bị đe dọa.

Điều này không liên quan gì đến việc bản thân có sợ thi miết hay không.

Xét từ cơ quan gai nhọn lúc trước, dù cho sức sát thương của các cơ quan khác nhau là khác nhau, nhưng vì đều là cơ quan trên cùng một cánh cửa đá, nghĩ cũng biết mức độ của chúng chắc chắn không chênh lệch nhiều!

Dù cho trong tình huống hoàn toàn an toàn mà đi giải những cơ quan này, sơ sẩy một chút cũng sẽ mắc lỗi.

Huống chi còn phải chịu áp lực từ vô số thi miết phía sau.

Trong tình huống sinh mạng bị đe dọa như vậy, muốn thuận lợi giải được những cơ quan này càng khó hơn gấp bội.

Người khác thì không nói, nhưng Vương Bàn Tử biết rõ năng lực của Tần Mặc, ngay cả anh giải cơ quan này cũng mất nhiều thời gian như vậy, đủ để cho thấy mức độ khó khăn của nó!

“Người xây dựng lăng mộ này cũng lợi hại thật!

Một đống bọ lấy mạng cộng với một đống cơ quan lấy mạng, cánh cửa đầu tiên này đã là mức độ dồn người vào đường cùng rồi!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Nếu tất cả mọi thứ chỉ dừng ở mức độ này, thì cơ quan này cùng lắm cũng chỉ ở mức độ cao minh mà thôi." Tần Mặc thở dài nói.

Mọi người tuy biết Tần Mặc chắc chắn còn lời nói sau, và lời nói sau chắc chắn sẽ khiến họ kinh ngạc một phen.

Nhưng chỉ riêng lời phát biểu này của Tần Mặc lúc này cũng đã đủ khiến họ chết lặng.

Xét cho cùng, theo họ thấy, chuỗi cơ quan liên hoàn trên cửa đá cộng với vô số thi miết kia, tất cả những thứ này đặt trong một lăng mộ đã được coi là cực kỳ chí mạng rồi.

Họ tin rằng với tình huống ban nãy, nếu đổi thành một đội bình thường vào, e rằng vào một trăm người cũng chỉ có một hai người qua được.

Hơn nữa, một hai người qua được đó chắc chắn cũng tổn thất nặng nề.

Còn họ, tuy cũng có thương vong, nhưng tuyệt đối đã là rất ít.

Nhưng điều họ nằm mơ cũng không ngờ tới là, một lăng mộ ở mức độ như vậy, trong miệng Tần Mặc lại chỉ là mức độ cao minh.

"Tiểu Tần đồng chí, tuy lời anh nói, huynh đệ cũng biết đều là sự thật.

Nhưng huynh đệ tôi vẫn phải nói một câu!

Đôi khi, chúng ta tốt nhất vẫn nên khiêm tốn một chút." Vương Bàn Tử ghé sát vào Tần Mặc, nói nhỏ.

"Tôi nói ban nãy có chỗ nào không đúng sao?" Tần Mặc chớp chớp

mắt, lại còn trưng ra vẻ mặt vô tội với hắn.

Mặt Vương Bàn Tử sầm lại.

Khoảnh khắc này hắn thực sự cảm thấy có chút bất lực.

Nói câu hỏi này của Tần Mặc có vấn đề gì không, thì đúng là không có vấn đề gì.

Nhưng chính vì không có vấn đề gì, nên mới có phần đả kích người khác.

"Thôi được, huynh đệ tôi tự biết mình, không bàn luận những chuyện này với người ở cảnh giới như anh.

Vừa nãy anh nói nếu chỉ có những chuyện trước đó thì chỉ là mức độ cao minh." Nói đến đây, Vương Bàn Tử vẫn không nhịn được mà nghẹn lại một chút.

"Vậy thì cái gì mới đáng bực mình hơn?" "Chính là ngọn lửa cuối cùng mà anh thấy.

Căn cứ vào cảm giác khi tôi giải cơ quan ban nãy, ngọn lửa này hẳn là được kích hoạt hai lần.

Lần đầu tiên là sau khi chúng ta giải hoàn toàn tất cả các cơ quan.

Việc giải thành công cơ quan cuối cùng sẽ trở thành một cảm ứng, kích hoạt ngọn lửa này.

Sau đó, khi chúng ta chuẩn bị đẩy cửa đá, ngọn lửa sẽ đi vào trạng thái sẵn sàng bùng cháy bất cứ lúc nào.

Việc mở cửa đá sẽ tạo ra một tác dụng tương tự như đá lửa.

Một khi cửa đá được mở đến một mức độ nhất định, đá lửa sẽ đốt cháy vật liệu dễ cháy đã chuẩn bị trước.

Đồng thời, ngọn lửa sẽ trong nháy mắt phun ra như một cột lửa.

Một khi né không kịp, sẽ bị lửa đốt cháy ngay lập tức." Bài phát biểu này tự nhiên lại một lần nữa khiến lòng mọi người có mặt rét run.

Lần này họ coi như là biết lý do Tần Mặc nói lúc trước, rằng nếu không có ngọn lửa này, tất cả chỉ là cao minh.

Tuy rằng trong đó có lẽ đúng là có chút thành phần 'Versailles' của Tần Mặc.

Nhưng không thể phủ nhận cơ quan ngọn lửa cuối cùng này đúng là thứ đáng sợ nhất.

"Mẹ ơi!" Vương Bàn Tử không nhịn được thốt lên cảm thán: "Cơ quan phức tạp như vậy, giải nó vốn đã cần rất nhiều thời gian, cũng cực kỳ hao tổn tinh lực.

Cộng thêm áp lực từ bầy thi miết phía sau.

Đặt trong tình huống bình thường, thật sự vào khoảnh khắc giải được cơ quan, e rằng mọi người đều sẽ trong nháy mắt cảm nhận được một cảm giác tái sinh.

Vậy thì chắc chắn sẽ ngay lập tức đi mở cửa!

Cạm bẫy này quả thực là đặt sẵn ở đó, gần như là chờ người ta trực tiếp giẫm vào!" Những người còn lại cũng không nhịn được mà rùng mình một cái.

Phải nói rằng, cạm bẫy này bản thân nó có lẽ không đáng sợ, dù sao thì cũng có rất nhiều cách để đối phó với lửa.

Nhưng đặt ở đây thì lại vô cùng kinh hãi!

Đây hoàn toàn là một loại cạm bẫy lợi dụng tâm lý con người.

Hơn nữa, nó cũng không đơn giản chỉ là một ngọn lửa phun ra.

Mọi người có thể tưởng tượng, ngay khoảnh khắc mở cửa, khi

ngọn lửa bùng lên, chỉ cần có người trong bọn họ bị bén lửa, nội tâm vốn đang căng thẳng, khó khăn lắm mới thả lỏng được một chút chắc chắn sẽ lại căng như dây đàn ngay tức khắc.

Chương 1426

Và sự căng thẳng lúc đó tất nhiên sẽ gần như sụp đổ!

Đến lúc ấy, hiện trường nhất định sẽ hoàn toàn hỗn loạn.

Dù cho lối ra ở ngay trước mắt, mọi người cũng sẽ theo bản năng mà bỏ qua nó.

Mối đe dọa kép từ ngọn lửa và Thi Biệt đủ để gây ra cho mọi người những tổn thương vượt xa sức tưởng tượng!

Nhóm lính đánh thuê ôm ngực, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng đã hạ xuống vào lúc này.

Dù nguy hiểm đến đâu, nhưng ít nhất cũng đã an toàn.

"Được rồi A Ninh tiểu thư, nếu đã chúng ta đều đã vào trong rồi," Tần Mặc quay đầu nói với A Ninh, "vậy từ bây giờ, tôi nghĩ chúng ta nên hành động riêng lẻ đi." Câu nói đột ngột này lập tức khiến A Ninh ngây người, ngay cả những người khác có mặt cũng nhất thời chưa hiểu ra.

Bọn họ hoàn toàn không hiểu đây là diễn biến gì!

Vừa rồi không phải vẫn đang tốt đẹp sao?

Sao đột nhiên lại nói đến chuyện chia tách thế này?

"Tần tiên sinh, tôi không hiểu ý anh là gì?

Sự hợp tác của chúng ta không phải đang tiến triển tốt sao?

Sao đột nhiên lại như vậy?" A Ninh vội vàng tiến lên nói.

Sau khi trải qua sự việc ở cửa đá, cô càng hiểu rõ hơn về năng lực của Tần Mặc.

Trong lòng cô cũng hiểu rằng bất kể đây là lăng mộ của ai, nếu muốn thuận lợi rời khỏi đây, sức mạnh của Tần Mặc là không thể thiếu.

Lúc này Tần Mặc đột nhiên đòi rút lui, tự nhiên khiến trong lòng cô không còn chút tự tin nào.

"Nếu tôi nhớ không lầm," Tần Mặc nói, "vừa rồi hình như có vài anh em ở đây nói tôi muốn hại chết họ.

Còn có người nói tôi giải sai cơ quan, nên mới dẫn đến tất cả chuyện này.

Đương nhiên tôi không quan tâm các người có tin tưởng tôi hay không.

Tôi chỉ đơn thuần cảm thấy nếu một đội ngũ gặp phải rắc rối, việc đầu tiên mọi người nghĩ đến không phải là làm sao để giải quyết rắc rối đó, mà là đi tìm người gây sự.

Một đội ngũ như vậy thật sự khiến tôi không có cảm giác an toàn.

Hơn nữa, lúc đó tôi có thể cảm nhận được có vài người đã tỏa ra sát khí.

Cảm giác đó thật sự có chút đáng sợ.

Tôi thật sự sợ nếu tiếp tục đi cùng nhau, lỡ sau này gặp phải vấn đề gì, họ sẽ thật sự nổ súng vào tôi." Những lời này tự nhiên khiến bên A Ninh vô cùng xấu hổ.

Tuy rằng đó đều là những lời họ hét lên trong lúc hoảng loạn, nhưng ai có thể đảm bảo đó không phải là cảm nhận thật sự trong lòng họ chứ?

Không, hay phải nói là nếu họ thật sự không nghi ngờ Tần Mặc, thì vào khoảnh khắc đó họ đã không thể hét lên những lời như vậy!

Tần Mặc không lập tức bỏ mặc mọi người đã được xem là rộng lượng rồi.

Bây giờ người ta muốn tính sổ sau, bọn họ lấy đâu ra lý lẽ gì đây?

Còn về Vương Bàn Tử, sức chiến đấu cá nhân tuy không dám nói là ghê gớm, nhưng tài ăn nói thì khỏi phải bàn.

Ngay cả trong tình huống vừa rồi miệng của hắn cũng có thể tuôn ra một tràng.

Bây giờ thì càng không cần phải nói.

"Nói phải đấy!

A Ninh muội tử!

Chuyện này cô đừng nói là anh em chúng tôi không có đạo đức nghề nghiệp nhé!

Cô nói cầm tiền của người, giúp người giải tai họa, điều đó đúng là không sai.

Nhưng mà, chúng tôi cũng không phải là lao động giá rẻ, cô nói có phải không.

Chúng tôi cũng không đòi hỏi phải được đối đãi như tổ tông!

Chuyện đó ngay cả tôi cũng thấy quá sỉ nhục người khác rồi!

Nhưng cũng không thể nghi ngờ chúng tôi như vậy được, đúng không?

Nếu ngay cả sự tôn trọng lẫn nhau cơ bản nhất cũng không có, vậy thì thật xin lỗi, chỉ có thể phiền cô nói với ông chủ ngoại quốc của cô một tiếng.

Món tiền này, anh em chúng tôi không có cơ hội nhận rồi." Vương Bàn Tử xua tay, lập tức làm ra tư thế chuẩn bị rời đi.

Hành động này tự nhiên khiến tất cả mọi người căng thẳng.

Bọn họ không biết Tần Mặc và những người khác có thật sự muốn đi, hay chỉ muốn cảnh cáo bọn họ một chút.

Nhưng bọn họ rất rõ, với mức độ nguy hiểm của lăng mộ này, nếu muốn sống sót rời đi, năng lực của Tần Mặc là không thể thiếu.

Nhưng đám lính đánh thuê bây giờ thật sự không dám tiến lên.

Bọn họ vẫn còn nhớ những lời mình đã nói với Tần Mặc trước đó.

E rằng bây giờ Tần Mặc không trực tiếp ra tay với họ đã là nể mặt lắm rồi.

Ánh mắt của mọi người chỉ có thể đổ dồn về phía A Ninh.

Nếu muốn thay đổi cục diện này, e rằng bây giờ chỉ có thể dựa vào cô.

A Ninh trong lòng tự nhiên cũng hiểu rõ điều này.

Cô sao lại không biết quyền chủ động của việc này hoàn toàn nằm trong tay Tần Mặc.

Lũ Phượng Vĩ Kê Quan Xà chặn ở bên ngoài, Tần Mặc có thực lực tuyệt đối để đột phá.

Chương 1427

Lăng mộ này, cô tin đối với Tần Mặc mà nói cũng không khó khăn gì.

Ngay cả việc để Tần Mặc rời khỏi lăng mộ trước, đợi một chút, đợi đến khi tất cả bọn họ đều chết trong lăng mộ rồi anh ta mới quay lại hành động, đối với Tần Mặc mà nói cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng bọn họ thì khác.

Nếu mất đi Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, bọn họ chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ!

"Tần tiên sinh, về chuyện vừa rồi tôi thật sự cảm thấy vô cùng xin lỗi.

Chúng tôi tuyệt đối không có ý không tin tưởng anh.

Chỉ là tình huống lúc đó chúng tôi chưa bao giờ gặp phải, trong khoảnh khắc đó thật sự đã hoảng loạn!

Những lời họ nói với anh, tôi thay mặt họ xin lỗi anh!

Hy vọng anh có thể bỏ qua chuyện cũ!

Tôi đảm bảo với anh, chuyện như vậy sau này sẽ không bao giờ xảy ra nữa!

Tôi cũng sẽ lập tức liên lạc với ông chủ của chúng tôi!

Thù lao đã hứa với các anh trước đó, chúng ta đều có thể tiếp tục tăng thêm." A Ninh vội vàng tiến lên làm công tác tư tưởng.

Khi nhắc đến chuyện thêm tiền, hai mắt Vương Bàn Tử rõ ràng lóe lên một tia sáng.

Nhưng hiển nhiên hắn vẫn phải xem ý của Tần Mặc.

A Ninh cũng đến bên cạnh Tần Mặc, chờ anh trả lời.

“Xin lỗi A Ninh cô nương.

Tôi không thiếu tiền.” Câu trả lời đơn giản lại là thái độ dứt khoát nhất.

Chỉ một câu nói này đã trực tiếp khiến A Ninh có chút bối rối.

Cô nhìn về phía Vương Bàn Tử, hy vọng hắn có thể giúp đỡ một chút.

Về điểm này, Vương Bàn Tử cũng thực sự khó xử.

Về mặt tình cảm, hắn chắc chắn đứng về phía anh em của mình.

Nhưng món tiền này hắn cũng thật sự không muốn bỏ qua.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể dùng khóe mắt nhìn Tần Mặc, muốn xem có thể nhìn ra manh mối gì từ biểu cảm của anh không.

Thấy Tần Mặc mãi không trả lời, A Ninh nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Cô quay đầu nhìn Tần Mặc, hy vọng có thể nhận được câu trả lời nào đó từ anh.

Nhưng không biết tại sao, Tần Mặc vào lúc này lại trực tiếp biến thành một Trương Kỳ Lân khác.

Một gương mặt poker face, hoàn toàn không biết anh ta đang nghĩ gì!

Bất đắc dĩ, A Ninh chỉ có thể ném ánh mắt cầu cứu về phía Vương Bàn Tử, hy vọng hắn có thể thay họ cầu xin Tần Mặc.

Nhưng Vương Bàn Tử hiểu sâu sắc rằng, ra ngoài xã hội, phải đặt chữ nghĩa lên hàng đầu!

Mặc dù hắn cũng không thật sự muốn bỏ lỡ món tiền này, nhưng nếu vì một món tiền mà trực tiếp gây ra rạn nứt giữa mình và Tần Mặc, thì tự nhiên cũng rất không đáng.

"Bàn Tử, chuyện giao thiệp bên ngoài trước giờ đều do anh phụ trách, anh đi nói với họ đi." Sau khi nghe Tần Mặc nói ra câu này, Vương Bàn Tử trong lòng lập tức vui mừng, hắn biết, chuyện này xem ra đã hoàn toàn bế tắc lại có lối ra rồi!

Dù sao với sự hiểu biết của hắn về Tần Mặc, nếu Tần Mặc thật sự đã hạ quyết tâm không nhúng tay vào chuyện này nữa, e rằng bây giờ đối mặt với vấn đề này, câu trả lời anh ta đưa ra sẽ chỉ là trực tiếp rời đi.Nếu đã anh ta để mình tiếp tục đàm phán, điều đó cho thấy Tần Mặc cũng không có ý định chặn đứng mọi con đường.

Vương Bàn Tử có thể coi là một lối thoát nhỏ.

"Tiểu Tần đồng chí, anh em tôi ích kỷ một chút nhé," Vương Bàn Tử nói nhỏ.

"Tôi biết nếu bây giờ chúng ta muốn rút lui chắc chắn là rất dễ dàng.

Nhưng chuyện này chúng ta có nên tiếp tục làm không?" A Ninh nghe đến đây, trong lòng cũng rất vui vì có chuyển biến, đang định tiến lên cùng Vương Bàn Tử mở lời, kết quả lại nhận được một ánh mắt lạnh như băng của Tần Mặc.

Ánh mắt này lập tức khiến A Ninh lùi lại.

Thật lòng mà nói, chỉ một ánh mắt như vậy ngay cả Vương Bàn Tử cũng không khỏi giật mình.

Nhưng may là trong lòng hắn hiểu tính cách của Tần Mặc.

Ánh mắt này bây giờ có lẽ chỉ là để uy hiếp mọi người có mặt.

Vì vậy hắn mới tiếp tục nói: “Anh em nói thật với cậu nhé.

Điều kiện họ đưa ra quả thực không tệ, nhưng giống như cậu nói!

Anh em chúng ta cũng không phải là người thiếu tiền!

Chỉ cần cậu nói một câu chúng ta đi, tôi chắc chắn là người đầu tiên quay lưng đi cùng cậu.

Không phải chỉ là mấy con Phượng Vĩ Kê Quan Xà bên ngoài thôi sao!

Anh em chúng ta liên thủ, mấy con bò lổm ngổm dưới đất đó thì làm được gì!

Nhưng cậu cũng thấy rồi đó.

Lăng mộ này hoàn toàn khác với những gì chúng ta từng gặp trước đây!

Đây là một lăng mộ mà từ lúc chúng ta bước vào đã trực tiếp là độ khó địa ngục!

Nơi này khoan hãy nói đến bảo vật bên trong có phải là thiên tài địa bảo gì chúng ta chưa từng thấy hay không!

Chỉ riêng bản thân lăng mộ này, có cơ hội anh đây cũng rất muốn được chiêm ngưỡng một phen!

Anh em, cậu có suy nghĩ gì không?

Chương 1428

Nghe ý kiến của cậu xem.

Đương nhiên, anh đây cũng chỉ là một ý nghĩ thôi.

Nếu Tiểu Tần đồng chí cậu thật sự không nguôi giận chuyện lúc trước!

Vậy chúng ta đi ngay lập tức!

Dù sao không có năng lực của cậu và Tiểu Ca, tôi đoán bọn họ chắc không đi được mấy hiệp đâu.

Đợi đến khi họ toi mạng hết, chúng ta lại vào cũng có thể chiêm ngưỡng được!" Tần Mặc cũng không trả lời ngay, mà cố ý suy nghĩ một lúc.

Nhìn dáng vẻ do dự của Tần Mặc, trong lòng A Ninh lại dấy lên sự lo lắng.

Tuy rằng những lời của Vương Bàn Tử khiến A Ninh nghe thấy rất không thoải mái, nhưng cô phải thừa nhận, Vương Bàn Tử nói quả thực không sai.

Điểm này ngay từ đầu A Ninh đã nghĩ đến rồi.

Và trong chuyện này, điều nan giải hơn nữa là, Tần Mặc và nhóm của anh ta có thể rút lui bất cứ lúc nào, nhưng A Ninh và nhóm của cô thì không.

Đây là nhiệm vụ của họ, là việc họ bắt buộc phải hoàn thành dù thế nào đi nữa.

Chỉ là nếu có Tần Mặc ở đây, bọn họ có lẽ có thể kết thúc trong an toàn.

Nếu không có, e rằng thật sự sẽ có kết cục như Vương Bàn Tử đã nói!

Nhưng cô thật sự không dám suy đoán nhiều, càng không dám tùy tiện làm thử điều gì.

Dù sao lúc này chỉ cần đi sai một bước, e rằng sẽ không còn cơ hội nữa.

"Anh nói nghe có vẻ có lý." Tần Mặc gật đầu nói.

Vương Bàn Tử trong lòng lập tức reo hò.

Hắn biết sự hiểu biết của mình về người anh em tốt quả nhiên không sai!

Sau đó lại quay sang nói với nhóm A Ninh: "A Ninh muội tử, bên anh em chúng tôi đây, tôi coi như đã làm công tác tư tưởng được tám mươi phần trăm rồi.

Tiếp theo là một chút thành ý của các cô." A Ninh nghe thấy chuyện này thật sự có cơ hội, tảng đá treo trong lòng cũng đã hạ xuống rất nhiều.

Tuy rằng bây giờ cô luôn cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, nhưng trước mắt tự nhiên là ổn định họ trước là ưu tiên hàng đầu!

"Tốt quá rồi Vương tiên sinh!

Xin hỏi một chút, thành ý mà các anh cần là gì ạ?" A Ninh vội vàng đáp lời.

"Đầu tiên," Vương Bàn Tử nói, "chúng ta chắc chắn phải ngăn chặn tình huống trước đó tái diễn!

Tục ngữ có câu 'dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng', cô nói có phải không!

Thủ đoạn của Tiểu Tần đồng chí nhà chúng tôi chắc chắn không

có vấn đề gì!

Cô nói xem, đã để Tiểu Tần đồng chí dẫn đường rồi!

Vậy thì chắc chắn phải tin tưởng đối phương đúng không!

Bất kể Tiểu Tần đồng chí nói gì!

Làm gì!

Chúng ta đừng có nhiều lời vô ích!

Cứ ngoan ngoãn làm theo lời cậu ấy là được rồi!

À!

Đúng rồi!

Còn có thù lao nữa!

Hành vi vừa rồi của các cô đã gây ra tổn thương không thể cứu vãn cho Tiểu Tần đồng chí và chúng tôi!

Cho nên, vừa là để cho Tiểu Tần đồng chí một lời giải thích!

Cũng coi như là an ủi một chút!

Cô tăng thêm cho chúng tôi ít thù lao chắc là không có vấn đề gì chứ!" Nghe đến đây, trong lòng A Ninh không khỏi hẫng một nhịp.

Không phải vì cảm thấy chuyện này khó giải quyết, mà chỉ là những lời Vương Bàn Tử nói lúc này, cộng thêm ngữ khí của hắn, A Ninh thật sự rất khó tin rằng mục đích của Vương Bàn Tử là ở phương diện này.

Cô thậm chí không nhịn được mà suy đoán hai người này thực chất đang diễn một vở song hoàng, mục đích cuối cùng là muốn tăng thù lao.

Nhưng nghĩ lại, lại thực sự cảm thấy Tần Mặc không phải là loại người này.

Sau đó cô đưa ra một phán đoán đơn giản, chuyện lúc trước có lẽ có ý của Tần Mặc, nhưng màn cuối cùng này chắc chắn chỉ là ý tưởng của riêng Vương Bàn Tử.

Chỉ là bây giờ, bất kể là tình huống nào cũng đã không còn quan trọng nữa.

Dù sao chuyện này A Ninh dù có biết họ đang chơi trò lưu manh thì cô cũng không có cách nào cả.

"Tôi biết rồi, Tần tiên sinh, Vương tiên sinh.

Điều kiện các anh đưa ra tôi đều có thể đồng ý.

Tuy tôi không thể đảm bảo thù lao của các anh có thể tăng thêm bao nhiêu, nhưng tôi sẽ báo yêu cầu này cho ông chủ của chúng tôi, tôi nghĩ ông chủ sẽ xem xét và đồng ý." A Ninh gật đầu với mấy người, tỏ ý.

Thấy A Ninh đã đồng ý điều kiện của mình, Vương Bàn Tử lập tức lộ ra nụ cười không hề che giấu, sau đó lại ghé sát vào bên Tần Mặc nói: "Tiểu Tần đồng chí, cậu xem họ cũng coi như đã bày tỏ thành ý rồi.

Chuyện này cậu thấy cứ thế bỏ qua đi, thế nào?" Tần Mặc không trả lời trực diện câu hỏi này, chỉ đi đến trước mặt A Ninh và nói với cô: "A Ninh cô nương, chuyện thù lao chúng ta có thể nói sau, nhưng chuyện chúng ta đã nói là sau này sẽ phối hợp với nhau thì mọi người nhất định phải làm được.

Điều tôi có thể đảm bảo với các vị là, nếu đã chúng ta đã quyết định đạt thành hợp tác, vậy tôi sẽ làm những gì mình nên làm để bảo vệ mọi người, cũng như đi thông lăng mộ này.

Sự nguy hiểm của lăng mộ này tôi tin các vị đều đã chứng kiến rồi.

Chương 1429

Nếu khi đối mặt với những nguy hiểm này, chúng ta còn nghi ngờ lẫn nhau, e rằng sẽ phải trả giá bằng nhiều sự hy sinh hơn." Đối với lời của Tần Mặc, mọi người bây giờ tự nhiên không dám phản đối.

Dù sao tất cả những người có mặt đều biết, A Ninh tuyệt đối không phải là người sẽ xuống nước với ai ngoài ông chủ của cô.

Nếu cô có hành vi như vậy, điều đó chỉ có thể cho thấy, người trước mặt này sở hữu một loại năng lực nào đó khiến cô khâm phục từ tận đáy lòng.

Đồng thời, A Ninh cũng là người chỉ huy bề nổi của hành động lần này.

Có thể nói mọi hành động của họ, quyền quyết định cuối cùng đều nằm trong tay A Ninh.

Nếu nói lính đánh thuê có điểm gì khác với người khác, đó chính là họ phân biệt được trong nhiệm vụ việc mình nên làm nhất là gì, và cần phải nghe theo mệnh lệnh của ai.

Bất kể trong tình huống nào, chỉ cần gặp phải tranh cãi thì nghe theo chỉ huy cao nhất của họ là được.

"Yên tâm đi Tần tiên sinh, nếu đã chúng ta đã nói xong rồi, tự nhiên sẽ không làm ra hành động ngu xuẩn đó." A Ninh lại một lần nữa bày tỏ, coi như là một lời khẳng định.

"Vậy Tần tiên sinh, nếu đã chúng ta đã thương lượng tiếp tục hợp tác, vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?" "Vừa rồi trong lúc anh và Bàn Tử thảo luận, tôi đã cảm nhận một chút môi trường xung quanh.

Nếu cảm giác của tôi không sai, đây đã không còn là đường hầm,

mà là một mộ thất.

Vậy việc đầu tiên chúng ta cần làm bây giờ là làm rõ đây rốt cuộc là một căn phòng như thế nào." Tần Mặc vừa nhìn xung quanh vừa nói.

Có thể trở thành người dẫn đội chính do một ông chủ sắp xếp, A Ninh tự nhiên không thể chỉ có năng lực đàm phán với người khác.

Lúc này có Tần Mặc nhắc nhở, A Ninh lập tức hiểu ra dụng ý của đối phương.

Cô lập tức ra lệnh cho thuộc hạ bắn pháo sáng.

Pháo sáng nổ tung trong bóng tối, lập tức chiếu sáng toàn bộ mộ thất.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, trên các bức tường đá xung quanh mộ thất này lại đầy ắp các loại văn tự và hình vẽ!

"Ôi trời!

Lượng thông tin ở đây phong phú thế sao!" Vương Bàn Tử không khỏi kinh hô một tiếng.

Mọi người lập tức tản ra xung quanh, nhưng những văn tự được ghi chép trên đó là loại họ chưa từng thấy qua, cũng không biết là thuộc về triều đại nào.

"Kỳ lạ, nếu nói về các triều đại, tôi cũng coi như có hiểu biết.

Nhưng những văn tự này tôi lại chưa từng thấy bao giờ!

Lẽ nào những văn tự này còn sớm hơn cả giáp cốt văn hay chữ tượng hình trong quá khứ sao?" A Ninh khó hiểu nói.

"Tuy những văn tự này chúng ta quả thực không hiểu lắm, nhưng những hình vẽ này trông có vẻ thú vị đấy!" Vương Bàn Tử chống cằm nói: "Phải nói rằng những lăng mộ tôi từng vào trước đây, việc

dùng hình vẽ để thể hiện một số nội dung cũng không hiếm gặp.

Nhưng xã hội trước đây nói cho cùng cũng là xã hội phụ hệ.

Dù có dùng hình vẽ để thể hiện những thứ trong triều đại, thì cơ bản cũng đều lấy nam giới làm chủ.

Phụ nữ có thể được vẽ lên, hoặc là có công lao gì đó ghê gớm, hoặc là người có địa vị quyền cao chức trọng.

Nhưng chủ thể của bức họa chắc chắn là nam giới.

Nhưng các vị xem những bức này mà xem, làm gì có người đàn ông nào.

Toàn bộ đều là phụ nữ, và trông có vẻ như tất cả đều là cùng một người.

E rằng ngoài lăng mộ của Võ Tắc Thiên trong quá khứ ra thì không ai có được đãi ngộ này đâu nhỉ?" "Đúng là như vậy." Hạo Thiên Chân cũng nói: "Bất kể là những lăng mộ chúng tôi từng xuống, hay là những gì tôi đọc được trong các loại sử sách, dù là thời kỳ sớm hơn hay các triều đại sau này, tình huống như thế này đều chưa từng gặp qua.

Xem ra người phụ nữ được nhắc đến trong mộ thất này nhất định rất ghê gớm!" "Không phải là ghê gớm bình thường đâu." Ngay khi mọi người còn đang suy đoán về thân phận của chủ nhân lăng mộ, Tần Mặc đã lặng lẽ nói xen vào một câu như vậy.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Tần Mặc.

Lúc này chỉ thấy khóe miệng Tần Mặc hơi nhếch lên, hiển nhiên anh cũng đã thấy được thứ gì đó khiến anh hứng thú.

Và với trạng thái mà họ nhìn thấy Tần Mặc thể hiện ra, họ tin rằng nếu chỉ là chuyện ghê gớm bình thường, hoặc phổ thông, thì

tuyệt đối không thể khiến Tần Mặc thể hiện ra trạng thái này!

"Tiểu Tần đồng chí!

Cậu phát hiện ra gì rồi?

Mau nói cho anh em nghe đi!

Có gì ghê gớm phải chia sẻ cho anh em biết với chứ!" Hai mắt Vương Bàn Tử lập tức sáng lên, liền ghé sát vào bên Tần Mặc hỏi.

Sau một thoáng chần chừ, Vương Bàn Tử trong lòng cũng nhanh chóng nghĩ đến một khả năng.

Trong phút chốc, hai mắt hắn bừng sáng, cả người lập tức phấn khích.

"Chết tiệt!

Tiểu Tần đồng chí!

Anh em có một suy đoán!

Nơi này không lẽ chính là lăng mộ Tây Vương Mẫu Mẫu mà chúng ta đang tìm sao!" Hai mắt của mọi người có mặt đều bừng sáng!

Tất cả mọi người đều phấn khích nhìn về phía Tần Mặc.

Đặc biệt là A Ninh, phải biết rằng đối với cô đây chính là mục đích cốt lõi nhất của chuyến đi ngàn dặm này!

"Tần tiên sinh!

Đây là thật sao!

Nơi này!

Chính nơi này thật sự là lăng mộ Tây Vương Mẫu Mẫu sao!" A Ninh thực sự khó che giấu sự phấn khích trong lòng.

Và Tần Mặc cũng gật đầu.

“Khi nhìn thấy bức bích họa trên cửa đá, tôi đã nghĩ đến khả năng này.

Chương 1430

Nhưng thông tin trên cửa quá ít.

Chỉ có thể biết được tín ngưỡng của họ là một trạng thái như thế nào!

Trong tình huống đó tôi cũng không dám suy đoán nhiều.

Nhưng ở đây thì khác." Tần Mặc quay đầu nhìn tất cả văn tự và hình vẽ xung quanh, nhìn dáng vẻ của anh là biết anh đã xâu chuỗi tất cả manh mối này lại trong đầu mình!

"Ở đây đã ghi chép chi tiết mọi thứ về Tây Vương Mẫu Mẫu, cũng như triều đại bà ấy sống và tại sao bà ấy lại trở thành Tây Vương Mẫu Mẫu!

Thật không ngờ chúng ta lại trong họa có phúc, tìm được nơi thú vị này." Khóe miệng Tần Mặc lại một lần nữa nhếch lên nói.

"Tiểu Tần đồng chí!Nếu đã cậu đã biết nhiều như vậy rồi Vậy cậu chắc chắn đã nhìn ra không ít thứ từ những manh mối này rồi đúng không?

Nhanh nhanh nhanh, cậu mau chia sẻ cho anh em nghe đi!

Cho anh em được mở mang tầm mắt!" Vương Bàn Tử cả người đã phấn khích.

Ngoài các loại vàng bạc châu báu trong lăng mộ, phải biết rằng các loại câu chuyện truyền kỳ ly kỳ ở đây cũng là thứ hắn yêu thích nhất!

"Tần tiên sinh, lăng mộ Tây Vương Mẫu Mẫu này rốt cuộc có học vấn gì?" A Ninh cũng vội vàng hỏi.

Cô chắc chắn rằng những văn tự này cô không nhận ra.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Tần Mặc, cô cũng chắc chắn rằng những văn tự này Tần Mặc chắc chắn nhận ra!

"Thực ra bây giờ tôi cũng không chắc chắn lắm có nên gọi đó là Tây Vương Mẫu Mẫu hay không.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì cách gọi này cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là trước khi chúng ta chính thức tiến hành khám phá tiếp theo, tôi vẫn hy vọng các vị làm rõ một số chuyện.

Đó là chủ nhân của lăng mộ chúng ta đang ở đây quả thực được gọi là Tây Vương Mẫu Mẫu.

Nhưng bà ấy không phải là Tây Vương Mẫu Mẫu tồn tại trong thần thoại mà chúng ta từng thấy." Vương Bàn Tử lập tức ngây tại chỗ, khó hiểu chớp chớp mắt.

"Tiểu Tần đồng chí, mấy câu cậu vừa nói, nếu tách ra thì anh đây thực ra đều hiểu.

Nhưng sao khi cậu ghép chúng lại với nhau thì tôi lại hoàn toàn không hiểu gì nữa?

Là Tây Vương Mẫu Mẫu thì là Tây Vương Mẫu Mẫu, không phải Tây Vương Mẫu Mẫu thì là không phải Tây Vương Mẫu Mẫu!

Vừa là Tây Vương Mẫu Mẫu, lại vừa không phải Tây Vương Mẫu Mẫu, đây là cách nói gì vậy!" "Đầu tiên chúng ta phải làm rõ, ban đầu trong các câu chuyện thần thoại quả thực có một người tên là Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tin rằng rất nhiều người đều đã nghe qua!

Nhưng Tây Vương Mẫu Mẫu này dù sao cũng chỉ là nhân vật trong thần thoại.

Nhưng các vị nên biết tôi đã từng nói.

Cái gọi là nhân vật thần thoại thực tế cũng là do con người gán cho họ nhiều danh xưng.

Thậm chí có rất nhiều nhân vật thần thoại ra đời là vì một thủ đoạn nào đó của kẻ thống trị đương thời để củng cố sự thống trị của mình.

Cho nên nếu là vì sự thống trị của mình, việc kết hợp một số nhân vật thần thoại và người trong thực tế có phải cũng là một lựa chọn khả thi không?" Tần Mặc nhìn mọi người nói.

Có rất nhiều người có mặt vẫn còn hơi không hiểu ý của Tần Mặc.

Nhưng những tay giang hồ lão luyện như Vương Bàn Tử trong lòng đã có vài phần suy đoán.

"Cho nên Tiểu Tần đồng chí, ý của cậu là chủ nhân lăng mộ này để củng cố địa vị thống trị của mình, đã tạo ra một nhân vật thần thoại tên là Tây Vương Mẫu Mẫu, phải không!" "Hoàn toàn ngược lại." Tần Mặc lắc đầu nói: "Căn cứ vào văn tự trên những bức tường đá này, triều đại mà chủ nhân lăng mộ này tồn tại thậm chí còn sớm hơn cả triều Hạ trong quá khứ.

Lúc đó còn chưa có cái gọi là chữ tượng hình.

Nhưng họ đã tạo ra một loại văn tự chuyên thuộc về tộc người của họ.

Những văn tự này rất ít, nhưng chỉ cần cách kết hợp thay đổi thì sẽ hoàn toàn biến thành nội dung khác.

Và vào thời đó, kết cấu xã hội của họ thực tế cũng là xã hội phụ hệ.

Đàn ông mới là kẻ thống trị của tộc quần.

Chỉ tiếc là so với xã hội văn minh dần dần sau này, thú tính của con người thời đó lớn hơn nhân tính.

Thậm chí trong mắt họ, phụ nữ còn không được coi là người, có thể nói là hàng hóa có thể giao dịch bất cứ lúc nào.

Vì tư tưởng như vậy đã ăn sâu vào lòng người, cho nên tuy rất nhiều người đều cảm thấy như vậy không hẳn là tốt, nhưng cũng căn bản không có ai nghĩ đến việc phản kháng.

Nhưng không biết từ lúc nào, hạt giống phản kháng đã được gieo vào lòng một người trong số đó.

Bà ấy giống như Việt Vương mà chúng ta quen thuộc, nếm mật nằm gai, dần dần truyền bá tư tưởng phản kháng của mình cho những người phụ nữ khác.

Sau đó, dưới ảnh hưởng tư tưởng của bà, cộng thêm việc họ bí mật huấn luyện, một đội quân cứ thế ra đời.

Sau đó bà lãnh đạo toàn bộ phụ nữ trong tộc tiến hành một cuộc bạo động.

Tuy rằng sức mạnh giữa nam và nữ có sự chênh lệch, nhưng đàn ông lúc đó vì có địa vị tuyệt đối, nên cũng sống trong nhung lụa.

Cộng thêm đây là một cuộc bạo động đã được mưu tính suốt mười năm.

Cuộc bạo động này đã đánh cho tất cả mọi người lúc đó một đòn bất ngờ!

Cuối cùng, đội quân nữ do bà lãnh đạo đã thuận lợi giành chiến thắng trong trận chiến này.

Chỉ có điều họ cũng đã phải trả một cái giá vô cùng thảm khốc.

Và lúc này, sự cao minh của vị thống trị này đã xuất hiện.

Nếu bà chỉ đơn thuần dùng vũ lực để trấn áp, tôi tin rằng dù cuối cùng bà có thuận lợi giành được thắng lợi, vì tư duy đã ăn sâu bén rễ, rất nhanh sẽ có người lật đổ bà.

Và những người trong tộc đã cùng bà chiến đấu hết mình lúc đó, cũng không chắc là tuyệt đối trung thành với bà.

Vì bị áp bức, họ sẽ dốc sức phản kháng để sinh tồn.

Chương 1431

Nhưng khi sự phản kháng như vậy kết thúc, cảm giác cấp bách của con người sẽ tự nhiên nhạt đi.

Đến lúc đó, sự chênh lệch sức mạnh tồn tại giữa phụ nữ và đàn ông rất có khả năng sẽ khiến cán cân của cuộc chiến này hoàn toàn nghiêng về phía đàn ông.

Cho nên việc bà ấy cần làm tuyệt đối không chỉ là lật đổ kẻ thống trị ban đầu!

Mà còn phải dùng một thủ đoạn nào đó để củng cố địa vị của mình!

Và điểm này đương nhiên bà cũng đã nghĩ đến.

Cho nên từ khoảnh khắc bà muốn tiến hành cuộc phản công này, bà đã tạo cho mình một thân phận.

Đó chính là hóa thân của Tây Vương Mẫu Mẫu tại nhân gian, chính mình đã thức tỉnh huyết mạch của Tây Vương Mẫu Mẫu, cho nên mới làm ra chuyện như vậy!

Đây là ý chỉ của thần!

Các vị nên hiểu, trong thời đại quá khứ lấy thần làm kim chỉ nam, một câu nói như vậy có thể tạo ra sức mạnh lớn đến mức nào!

Chính dưới ảnh hưởng của câu nói này, tâm lý phản kháng của những người phụ nữ vốn nghi ngờ về việc mình có nên phải chịu những đãi ngộ này hay không sẽ dần dần được đánh thức!

Sau đó là ngày càng nhiều người bị ảnh hưởng.

Và sau khi tạo ra chiến thắng dưới sự lãnh đạo của bà, họ có thể

coi là đã làm được một việc mà ở thời đại đó căn bản không thể làm được!

Vậy thì tín ngưỡng của mọi người đối với bà không còn nghi ngờ gì nữa sẽ chỉ tăng lên gấp bội!

Đến lúc đó, những người ủng hộ bà sẽ đương nhiên tăng lên.

Hơn nữa những người này dù chỉ xét từ mức độ tín ngưỡng cũng nhất định sẽ tăng lên gấp nhiều lần đối với bà!

Từ khoảnh khắc này trở đi, bà sẽ không còn cần phải bận tâm đến thân phận quá khứ của mình nữa.

Chỉ cần làm tốt vai trò Tây Vương Mẫu Mẫu trong lòng mọi người là đủ rồi." Đến đây, mọi người có mặt cuối cùng cũng đã hiểu được nội dung của một mảng lớn văn tự và hình vẽ trong lăng mộ này.

Câu chuyện này có lẽ không phải là màn đặc sắc nhất so với những lăng mộ họ từng thấy.

Nhưng một khi kết hợp với bối cảnh lịch sử thời đó, nó cũng đủ khiến mọi người có mặt phải vỗ tay tán thưởng!

Phải biết rằng, những gì mà vị Tây Vương Mẫu Mẫu này làm được tương đương với việc trực tiếp thay đổi dòng chảy của lịch sử!

Thời xưa, vĩ nhân quả thực không thiếu, nhưng người có thể tạo ra ảnh hưởng to lớn đến bản thân lịch sử thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mà người có thể trực tiếp thay đổi dòng chảy lịch sử lại càng hiếm hơn!

"Chết tiệt!

Vị Tây Vương Mẫu Mẫu này tuyệt đối là một bậc anh hùng!"

“Vào thời đại đó, người ta đều cho rằng mọi chuyện vốn dĩ phải như vậy!” “Nhưng bà ấy lại nghĩ đến việc trực tiếp thay đổi tất cả.” “Tạo ra một thế giới mới!” “Thật là một khí phách phi thường!” Vương Bàn Tử thở hắt ra một hơi, giơ ngón tay cái lên không ngớt lời khen ngợi!

Phải biết rằng, Vương Bàn Tử là người giang hồ, điều anh ta coi trọng nhất chính là một người có đáng để kính phục hay không.

Mà khí phách mà Tây Vương Mẫu Mẫu thể hiện ra đây tuyệt đối có thể khiến bất kỳ ai cũng phải kính phục!

“Nằm gai nếm mật, thật đáng ngưỡng mộ.” “Không ngờ sớm như vậy đã có người làm được chuyện phi thường đến thế!” Hạo Thiên Chân cũng không kìm được mà thở dài nói.

Dù anh không trọng khí phách giang hồ như Vương Bàn Tử, nhưng sau bao năm tiếp xúc với ngành này, anh tự nhiên cũng bị ảnh hưởng, sẽ rất tự nhiên mà nảy sinh lòng kính trọng đối với những người như vậy.

“Mượn danh nghĩa thần minh để làm chỗ dựa cho mình.” “Dùng cách đó để củng cố địa vị của bản thân.” “Trong một thời đại mà phụ nữ không có địa vị, thủ đoạn như vậy thật sự quá tinh diệu!” A Ninh lúc này, với tư cách là một người phụ nữ, lòng kính trọng đối với Tây Vương Mẫu Mẫu tự nhiên càng sâu hơn vài phần.

“Đúng là một cách làm vô cùng phi thường, và cũng vô cùng táo bạo.” “Nếu chỉ đơn thuần hô hào mọi người đứng lên phản kháng, tôi tin rằng những người như vậy chắc chắn cũng có tồn tại.” “Nhưng số lượng tất nhiên sẽ ít đi nhiều.” “Hơn nữa, với tư tưởng cố hữu của họ về xã hội.” “Họ dù có đứng ra phản kháng.” “Trong lòng cuối cùng cũng không thể hoàn toàn thả lỏng!” “Mà không thể thả lỏng thì tất nhiên không thể phát huy hết sức chiến đấu.” “Không có sức chiến

đấu toàn diện, thì tất cả đều là mây bay." "Thậm chí có thể nói, muốn nằm gai nếm mật mười năm để sức mạnh của phụ nữ vượt qua đàn ông!" "Những khổ cực phải chịu đựng trong đó là điều người thường khó có thể tưởng tượng." "Nếu giữa chừng mọi người nảy sinh ý định lùi bước, kết quả tất yếu là mọi thứ sẽ kết thúc." "Còn việc bà ấy mượn danh nghĩa thần linh để dẫn dắt mọi người." "Chúng ta có thể đoán được, một khi bà ấy thất bại." "Thì từ đó về sau, địa vị của phụ nữ chắc chắn sẽ càng bị chèn ép hơn nữa!" "Và bà ấy tự nhiên sẽ trở thành kẻ bị người đời căm hận nhất." Tần Mặc nói.

Mọi người tại hiện trường vẫn đang không ngừng thảo luận về sự vĩ đại của vị Tây Vương Mẫu Mẫu này, nhất thời có chút quên mất rốt cuộc họ đến đây để làm gì.

May mắn là trong lăng mộ, Vương Bàn Tử vĩnh viễn là một người tỉnh táo giữa cõi trần.

Thấy mọi người dường như đều đang thảo luận những chuyện này, anh là người đầu tiên đứng ra nói: "Tiểu Tần đồng chí, sự vĩ đại của Tây Vương Mẫu Mẫu chúng ta quả thực đã được chứng kiến." "Tôi phải nói thế này!" "Vị Tây Vương Mẫu Mẫu này đúng là vô cùng phi thường!" "Nhưng tôi thấy, những chuyện này chúng ta để sau hẵng thảo luận cũng không sao, đúng không!" "Bây giờ chúng ta có nên xem xét xem tiếp theo phải làm gì không?" Mọi người lúc này mới bừng tỉnh!

Giống như con Phượng Vĩ Kê Quan Xà trước đó, cánh cửa đá họ vào đã không còn cơ hội để đi ra nữa.

Dù sao thì cũng không ai muốn đối mặt với một bầy Thi Biệt lớn như vậy!

Nhưng nếu nói tiếp tục đi về phía trước, việc tìm ra lối thoát tự nhiên là nhiệm vụ cấp bách hiện tại.

“Đúng vậy Tần tiên sinh, nơi này trông cũng không giống lối ra.” “Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?” “Nếu cứ ở mãi đây, bất kể đây là nơi nào, không có cách nào thoát ra thì chẳng phải đều vô nghĩa sao?” A Ninh lo lắng nói.

“Đúng thế đấy, Tiểu Tần đồng chí.” “Trong đám văn tự vừa rồi có gợi ý gì về lối ra không?” “Anh xem, nếu là bình thường, chúng ta dùng la bàn hoặc kim chỉ nam ít nhiều gì cũng có thể chỉ dẫn phương hướng!” “Bây giờ như thế này, chúng ta chẳng phải là đến cả hành động thế nào cũng không biết sao?” Vương Bàn Tử vừa nói, vừa trực tiếp lấy ra la bàn của mình.

Kết quả vừa lấy ra, Vương Bàn Tử lập tức ngây người.

Để cho chắc chắn, khi những người khác còn ở bên ngoài, anh đã từng lấy la bàn ra kiểm tra một lượt!

Lúc đó la bàn quả thực ở trong trạng thái hoàn toàn hỗn loạn!

Nhưng bây giờ, chiếc la bàn này lại đang ổn định chỉ về một hướng!

“Chết tiệt!

Tiểu Tần đồng chí!

Đây là tình huống gì vậy!

Tình hình có chút không đúng!” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, lập tức sáp lại gần Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn chiếc la bàn cũng khẽ nhíu mày.

“Tiểu Tần đồng chí, anh nói xem rốt cuộc chuyện này là sao?” “Chẳng lẽ là cạm bẫy gì đó?” Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Khó nói.” “Nhưng xem ra bây giờ, đằng nào phương hướng cũng đã được chỉ dẫn rồi.” “Thử đi lên xem sao cũng không tệ!” Tần Mặc

lại nhìn nhận chuyện này khá đơn giản.

Dưới sự chỉ dẫn của la bàn, mọi người đi đến gần một bức tường đá.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, lập tức hưng phấn hô lên: "Tiểu Tần đồng chí!

Chỗ này chắc là không có vấn đề gì rồi!" Mọi người vẫn còn chưa kịp phản ứng, Vương Bàn Tử đã đưa tay chỉ về một hướng.

Chương 1432

Mọi người liền quay đầu nhìn sang, kinh ngạc thấy trên vách đá lại có một cái lỗ thủng!

Ai nấy đều nhướng mày.

Phải biết rằng ở một nơi như thế này, xuất hiện một cái lỗ cũng không có gì là lạ!

Nhưng xuất hiện một cái lỗ rõ ràng là do con người đào đục thì lại là một câu chuyện khác!

Cái lỗ trộm này thực ra cũng không quá rõ ràng, nhưng Vương Bàn Tử có lẽ dựa vào bản lĩnh thổ phu tử của mình nên mới gần như theo bản năng mà chú ý đến thứ này.

Trong lòng mọi người đều vui mừng.

Có lỗ trộm tức là đã có những thổ phu tử khác từng vào đây.

Mà ở đây lại không thấy hài cốt nào, chứng tỏ họ chắc chắn đã thuận lợi rời khỏi đây.

Vậy thì trước mắt chắc chắn phải có cửa đá hoặc lối ra nào đó khác!

Mọi người lập tức tiến lên sờ soạng.Một khi đã có người vượt qua đây, vậy thì dù trên này có cơ quan gì đi nữa, tin rằng cũng đã bị người đi trước xử lý gần hết rồi.

Việc họ cần làm bây giờ chẳng qua là tìm ra lối ra này thôi!

Tìm kiếm trong tâm trạng thoải mái dễ dàng hơn nhiều so với lúc căng thẳng.

Chẳng mất bao nhiêu thời gian, đã có người nhận ra điểm bất

thường trên vách đá.

“Trên vách đá!

Chữ trên vách đá này không liền mạch!

Những chữ này bị đứt đoạn!” “Bên này cũng vậy!

Chỗ này không hoàn toàn nối liền!” “Còn cả phía dưới này nữa!” Theo tiếng la của vài người, sau khi quan sát đơn giản, mọi người phát hiện ra rằng, nếu tìm hết những chữ bị đứt đoạn ở nơi này rồi thử nối chúng lại với nhau, thì trước mắt họ hiện ra sừng sững một cánh cửa đá khổng lồ.

“Ha ha!

Xem ra lăng mộ này thật sự khác với những cái chúng ta từng gặp trước đây!” “Những lăng mộ trước đây, càng về sau càng phiền phức.” “Chỗ này lại còn để lại cho chúng ta một sơ hở lớn như vậy!” “Đương nhiên cũng có thể là do nhóm người trước đó đã phát hiện ra điều gì nên đã để lại khi phá cơ quan.” “Nhưng dù sao thì cũng coi như là tạo phúc cho Bàn Gia rồi!” Vương Bàn Tử mặt mày hớn hở nói.

Mà đám lính đánh thuê dưới trướng A Ninh, sự hưng phấn đó càng thể hiện trực tiếp qua hành động của họ.

Không chút do dự, họ định xông lên mở cửa đá ra.

Kết quả liền nghe thấy Vương Bàn Tử hét lên hai tiếng đầy không thiện cảm.

“Này này này!

Làm gì đấy mấy người!” “Vội cái gì!

Loạn cái gì!” “Chẳng còn chút quy củ nào nữa à!” “Quên mất vừa rồi nói sao rồi à?” “Mọi hành động chúng ta phải nghe theo chỉ huy!” “Cánh cửa đá này bày ra trước mặt các người, các người chẳng suy

nghĩ gì đã xông lên!" "Tôi hỏi các người, nếu trên cửa đá này có cơ quan chết người thì sao!" "Các người cứ thế xông lên chẳng phải là toi mạng rồi à!" "Nếu là cơ quan đặc biệt trí mạng!" "Thậm chí là độc khí gì đó!

Chẳng phải là tất cả chúng ta đều có khả năng chết ở đây sao!" Vương Bàn Tử lập tức chỉ trích đám lính đánh thuê trước mặt.

Phải nói rằng đám lính đánh thuê này nào có chịu sự tức giận như vậy, nhưng vì thỏa thuận trước đó giữa A Ninh và Tần Mặc, dù trong lòng họ có phẫn uất, cũng thực sự không tiện lên tiếng.

Sau khi Vương Bàn Tử mắng nhiếc mọi người một trận cho hả giận, anh lại quay sang bên cạnh Tần Mặc nói: "Tiểu Tần đồng chí, anh thấy chỗ này thế nào?" "Tôi nghĩ bản thân cánh cửa này hẳn là an toàn." Tần Mặc thản nhiên nói.

Vương Bàn Tử lập tức biến sắc, không nhịn được ho sặc sụa.

Bài phát biểu hùng hồn vừa rồi của mình, giờ thế này chẳng phải là tự vả vào mặt mình sao?

"Không phải, cái đó, Tiểu Tần đồng chí." "Vừa rồi bộ dạng huynh đệ ngăn cản họ anh cũng thấy rồi đó." "Bây giờ anh nói chỗ này an toàn, tình cảnh của huynh đệ khó xử lắm a!" "Nói sao nhỉ, tình huống này anh dù có phải nghĩ tại chỗ cũng phải nghĩ ra cái gì đó cho huynh đệ chứ!" Vương Bàn Tử vội vàng ghé sát vào tai Tần Mặc thì thầm.

Anh đã chú ý thấy, lúc này đã có mấy tên lính đánh thuê đang cười trộm mình.

Nếu không nhanh chóng cứu vãn tình hình, thì chắc chắn sẽ vô cùng xấu hổ.

"Tuy rằng bản thân cánh cửa này quả thực không có nguy hiểm gì." "Nhưng tình hình tiếp theo cũng sẽ không lạc quan cho lắm." Tần

Mặc dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Còn nhớ tôi đã nói gì trước đó không?” “Văn tự của họ chỉ có vài ký tự đơn giản.” “Những ký tự này kết hợp khác nhau sẽ có ý nghĩa khác nhau.” “Và bây giờ sau khi những văn tự này bị cắt đứt rồi kết hợp lại, chúng lại biến thành những ký tự mới.” “Ý nghĩa của những ký tự này tóm tắt đơn giản là.” “Đây là lối vào địa ngục, cảnh cáo bất kỳ kẻ nào có ý đồ bất chính, một khi bước vào sẽ vạn kiếp bất phục.” Lời giải thích này của Tần Mặc lại một lần nữa khiến lòng mọi người chùng xuống.

Đây rõ ràng không thể là lời mà Tây Vương Mẫu Mẫu viết cho chính mình.

Rõ ràng ngay từ đầu bà đã nghĩ đến việc lăng mộ của mình sẽ chiêu mời một số tai họa, nên đã để lại những lời cảnh cáo này cho tất cả bọn họ.

“Vậy ra đây thực sự là lời mà Tây Vương Mẫu Mẫu để lại cho chúng ta sao?” Vương Bàn Tử nói.

“Hay đây thực ra chỉ là một sự trùng hợp?” Một người đề nghị: “Theo như chúng ta thấy, văn tự của họ khi đó chẳng phải là kết quả của việc kết hợp vài ký tự sao?” “Vì đằng nào cũng chỉ là sự kết hợp của các ký tự.” “Điều đó có nghĩa là chỉ cần cách kết hợp thay đổi, nó sẽ hoàn toàn biến thành một văn tự khác!” “Mà trước chúng ta đã có kẻ trộm mộ đến rồi!” “Vậy các ngươi có nghĩ rằng có một khả năng.” “Thực ra ban đầu chúng đều liền với nhau.” “Chỉ vì họ đã mở cửa đá, nên những văn tự này bị tách ra, thế là biến thành bộ dạng mà chúng ta thấy bây giờ?” Suy đoán này cũng nhận được sự đồng tình của không ít người.

Rốt cuộc, tình huống chỉ dùng vài ký tự để kết hợp thành văn tự, hiện tượng này cũng khá phổ biến.

“Tình huống này quả thực không phải là không có.” “Nhưng trong

chuyện này, tôi nghĩ khả năng không lớn." Tần Mặc im lặng một lúc rồi nói: "Dù chỉ là sự kết hợp của vài ký tự, nhưng lại vừa khéo kết hợp thành như vậy." "E rằng có chút quá trùng hợp." "Vậy Tiểu Tần đồng chí, theo cách nói của anh, phía trước kia chắc chắn là long đàm hổ huyệt rồi?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Mặc bĩu môi, rồi thản nhiên nhún vai nói: "Thực ra nghĩ kỹ lại, chúng ta cũng không cần phải tiếp tục bận tâm về chuyện này!" "Từ khi chúng ta bước vào đây đã biết tình hình bên trong sẽ như vậy." "Những văn tự này chẳng qua chỉ là để chúng ta hiểu rõ hơn một chút." "Tóm lại, rốt cuộc tình hình là thế nào, chúng ta vào xem chẳng phải là biết ngay sao?" Nói xong, Tần Mặc trực tiếp tiến lên từ từ đẩy mở cánh cửa đá trước mặt.

Lần này mọi người không tiếp tục xông lên.

Rốt cuộc, một khi nơi này đã được gọi là lối vào địa ngục, thì dù cho vừa mở cửa đá ra đã có vạn mũi tên bay tới chào đón họ dường như cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng sau khi họ mở cửa đá, thứ họ nhìn thấy trước mắt lại là một khung cảnh yên bình.

Điều này thực sự khiến mọi người có chút không hiểu.

Phải biết rằng, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Trong khoảnh khắc mở cửa đá, bất kể xảy ra chuyện gì khoa trương đến đâu, họ cũng sẽ không kinh ngạc.

Duy chỉ có kết quả này là họ không ngờ tới.

"Thật là kỳ quái." "Chẳng lẽ nhóm người trước đó cũng là cao thủ." "Đã phá hết tất cả các cơ quan rồi?" Vương Bàn Tử chớp mắt khó hiểu nói.

Mọi người bắt đầu đi tuần tra xung quanh, nhưng không ai dám đi

quá xa.

Cho đến bây giờ, họ vẫn tin rằng tình hình trong lăng mộ này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Nhưng rất nhanh, họ lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Chương 1433

Họ đã tìm kiếm một lúc lâu, nhưng vẫn không phát hiện ra bất cứ thứ gì có thể liên quan đến cơ quan.

Ngay cả Tần Mặc cũng không hề nhắc nhở họ.

Dù mọi người không có thân thủ như Tần Mặc, nhưng nếu nói về việc đạo mộ thì tuyệt đối cũng là những tay lão luyện!

Mặc dù xung quanh không có nguồn sáng thừa thãi, nhưng cũng không mất nhiều thời gian, họ đã phát hiện ra nơi này chắc chắn là một con đường hầm.

Họ không biết con đường hầm này dài bao nhiêu, nhưng theo kinh nghiệm trước đây của họ, trong lăng mộ này, dù chỉ là một con đường hầm như vậy, cũng tuyệt đối không thể an toàn.

Mọi người vô cùng cẩn thận khi khám phá xung quanh, thật sự sợ rằng chỉ một chút bất cẩn là sẽ được diện kiến địa ngục.

"Chết tiệt!

Đây là cái gì!" Trong quá trình khám phá như vậy, Vương Bàn Tử phát hiện một chiếc ba lô trên mặt đất.

Vương Bàn Tử nhanh chóng tiến lên nhặt chiếc ba lô.

Mở ra mới phát hiện bên trong là một cuốn nhật ký, trong đó ghi chép chi tiết mọi hành động của họ.

Còn có một số thứ khác từ trong lăng mộ.

"Tiểu Tần đồng chí, đây quả thực là một bảo bối!" "Chi tiết như vậy!

Lần này chúng ta đến cả lăng mộ tiếp theo phải đi đâu cũng biết

rồi!" Vương Bàn Tử mặt mày hưng phấn nói.

"Đúng là một bảo bối." "Thông qua thứ này, coi như đã hoàn toàn xác định được nơi này chắc chắn không an toàn." Tần Mặc nói.

Lời của Tần Mặc lập tức khiến mọi người có mặt đều căng thẳng.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, anh ta nhanh chóng ném chiếc ba lô trong tay đi, rút shotgun ra cảnh giác xung quanh.

"Tiểu Tần đồng chí, anh nói vậy là có ý gì?" "Chỉ một cuốn sổ mà anh đã biết ở đây không ổn rồi sao?" "Hay là trên cuốn sổ đó có ghi chép thứ gì đó ghê gớm?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Hoàn toàn ngược lại." Tần Mặc nói: "Trên cuốn sổ này không ghi chép gì cả." "Vậy tại sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Anh thử tưởng tượng xem, một người kiên trì ghi chép hành động đến mức gần như cố gắng đảm bảo mọi chi tiết." "Tại sao lại vứt nhật ký và ba lô của mình ở nơi này?" "Hơn nữa vừa rồi tôi đã xem qua cuốn nhật ký, trên đó tôi cũng không thấy thông tin hữu ích nào." "Một người như vậy dù chỉ là phỏng đoán, sau khi vào đây chắc chắn cũng sẽ tiến hành ghi chép, đúng không?" "Vậy đối với điều này, tôi chỉ có thể nghĩ đến một khả năng." Tần Mặc nói: "Họ chắc chắn đã gặp phải thứ gì đó ở đây." "Và tình hình lúc đó chắc chắn vô cùng nguy cấp." "Thậm chí có thể là nguy hiểm đến tính mạng." "Và tình huống tồi tệ nhất, e rằng họ đều không thể thuận lợi đi qua con đường hầm này." Lòng mọi người không khỏi chùng xuống.

Suy đoán của Tần Mặc không nghi ngờ gì đã khiến tất cả mọi người có mặt đều căng thẳng tột độ.

Họ vội vàng nhìn xung quanh, sợ rằng mình cũng sẽ chết một cách không hay biết ở đây.

“Tiểu Tần đồng chí, cách nói này của anh có chút quá dọa người rồi!” “Anh không phải đang dọa chúng tôi đấy chứ?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Tôi đương nhiên cũng hy vọng đây chỉ là phán đoán sai lầm của tôi.” “Bởi vì nếu họ thực sự đến cả đường hầm cũng không qua được đã toàn quân bị diệt.” “Thì tình hình không chỉ là tồi tệ một chút thôi đâu.” Tần Mặc nói: “Bàn Tử, anh tự mình nghĩ xem là có thể biết.” “Nếu ở nơi này thực sự đã xảy ra chiến đấu, thậm chí có thương vong.” “Vậy thì ở nơi này đã thiếu một thứ chắc chắn sẽ xuất hiện.” “Thứ chắc chắn sẽ xuất hiện?” Vương Bàn Tử cũng quét mắt nhìn xung quanh, sau khi xem xét một chút tình hình xung quanh, hai mắt đột nhiên trợn trừng!

“Chết tiệt!

Tôi biết rồi!” “Ở đây không có vết máu!” “Chúng ta không cần biết họ đã gặp phải yêu ma quỷ quái gì ở đây, cho dù họ thực sự bị giết sạch ở đây!” “Nhưng ít nhiều gì cũng phải có vết máu để lại chứ!” “Nhưng ở đây không có gì cả!

Điều đó có nghĩa là!” Vương Bàn Tử quay sang Tần Mặc, trong lòng anh ta đã có một vài suy đoán, chỉ là có chút không dám tin.

Vì vậy chỉ có thể để Tần Mặc cho anh ta một câu trả lời.

“Chính là như anh nghĩ.” “Nếu không có bất kỳ vết máu nào để lại, thì chỉ có thể nói rằng phiền phức ở đây đáng sợ đến mức có thể khiến tất cả mọi người biến mất không dấu vết trong tình huống không để lại vết máu!” Tần Mặc nhíu chặt mày nói.

“Mẹ ơi!

Trò đùa này có phải hơi quá rồi không!” “Rốt cuộc là thứ gì, lại có thể đáng sợ đến mức này.” Vương Bàn Tử vừa nuốt một ngụm nước

bọt, thì nghe thấy một người hét lên một tiếng.

Mọi người nhanh chóng quay đầu lại, kinh ngạc thấy một thành viên lính đánh thuê lúc này đang ngồi bệt dưới đất, run rẩy chỉ vào vách đá trước mặt.

Mọi người lập tức chiếu đèn qua đó.

Kết quả liền thấy trên vách đá hiện ra một bóng người!

"Không phải chứ huynh đệ, chỉ một cái bóng mà đã dọa cậu thành ra thế này à?" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, có chút chế giễu đối phương.

"Không phải!

Cái bóng này nó không ổn!" Người đó vừa chỉ vào cái bóng trước mặt vừa nói.

"Chỉ một cái bóng thì có gì không ổn!" "Chẳng lẽ nó còn có thể ra ngoài bắt tôi chắc?" Vương Bàn Tử khinh miệt nói.

Kết quả là lời anh ta vừa dứt, đột nhiên cái bóng trong vách đá đưa một tay ra, trực tiếp tóm lấy cổ tay của Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử lập tức giật nảy mình, hét lớn một tiếng "Chết tiệt" đồng thời vội vàng muốn lùi lại.

Nhưng sức của cái bóng đó lại lớn đến kỳ lạ, ngay cả Vương Bàn Tử lùi lại như vậy mà cũng không thể thoát ra được!

"Chết tiệt!

Tình huống gì thế này!

Thứ này thật sự có thể tấn công người à!

Làm gì có chuyện đó!" Lưng Vương Bàn Tử lập tức lạnh toát.

Anh ta trực tiếp rút shotgun ra bắn một phát vào cái bóng trước

mặt.

Nhưng vách đá trước mặt quả thực là thật, phát bắn này của anh ta cuối cùng cũng chỉ để lại vài vết hằn trên vách đá.

Rất nhanh, một chuyện càng khiến mọi người cảm thấy quỷ dị hơn đã xảy ra!

Cái bóng trong vách đá lại nhanh chóng dần dần hiện rõ.

Thân hình của nó từ từ hiện ra từ trong vách đá, lại thật sự từ một cái bóng dần dần biến thành một người thực thể!

Chỉ là bộ dạng của người này vô cùng quỷ dị, nó không có ngũ quan, chỉ có một hình dáng người.

Lần này coi như đã khiến cả một tay giang hồ lão luyện như Vương Bàn Tử cũng phải mềm nhũn chân.

Anh ta lại rút súng ra bắn một phát vào đầu thứ đó.

Chương 1434

Đạn nhanh chóng nổ tung trên đầu bóng người, nhưng vẫn không thể gây ra chút sát thương nào cho đối phương.

“Tiểu Tần đồng chí!

Thứ này không ổn!

Cứu mạng!” Bất đắc dĩ, Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể hét lớn cầu cứu.

Tần Mặc nhanh chóng lóe lên một cái, trực tiếp chém đứt cánh tay của thứ đó.

Sau khi thoát thân, Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi thở hổn hển.

Anh ta đang định hỏi Tần Mặc thứ trước mắt này rốt cuộc là cái gì, kết quả vừa ngẩng đầu lên, lại không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Trong vách đá, lại có vô số bóng người như vậy đang bò ra.

Cảnh tượng này đã dọa đứng hình tất cả mọi người có mặt.

Với kinh nghiệm của họ, trong lăng mộ cũng đã từng chứng kiến vô số hiện tượng quỷ dị.

Nhưng nói một cách tương đối, về độ quỷ dị thì tuyệt đối không có tình huống nào quỷ dị hơn thế này!

Thân ảnh từ trong vách đá dần dần hiện ra, e rằng dù có xem xét tất cả các lăng mộ trên toàn thế giới, tình huống như vậy cũng sẽ không xuất hiện lần thứ hai.

“Tiểu Tần đồng chí!

Đây!

Đây rốt cuộc là cái quái gì vậy!" Vương Bàn Tử vừa cố hết sức vứt đi cánh tay bị chặt đứt trong tay mình, vừa nhanh chóng rút shotgun chỉ vào những cái bóng trước mặt!

"Đây là một loại được gọi là Quái Vật Mật Lạc Đà." "Loại quái vật này không phải tự nhiên hình thành, mà được tạo ra thông qua một số thủ đoạn đặc biệt." "Là một loại sinh vật nửa người nửa không, chuyên bị khảm vào trong vách đá." "Những thứ này một khi bị kinh động sẽ dần dần hiện ra từ trong vách đá." "Sau đó tóm lấy tất cả những sinh vật sống trước mặt, kéo chúng vào trong vách đá." "Và những người bị kéo vào, cũng sẽ trở thành Mật Lạc Đà giống như chúng." Tần Mặc giải thích.

"Chết tiệt!

Đây là cái quái vật gì vậy!" "Hoàn toàn chưa từng nghe nói qua!" Vương Bàn Tử không nhịn được hét lên: "Kéo người vào trong vách đá!

Trên thế giới này còn có thứ như vậy sao?

Điều này thật vô lý!" "Cái bóng chui ra từ vách đá rồi thực thể hóa, bản thân chuyện đó đã là vô lý rồi." "Thật không ngờ trong lăng mộ này lại liên quan đến thứ này!" Tần Mặc nhíu chặt mày nói: "Nhưng như vậy cũng giải thích được tại sao họ lại toàn quân bị diệt ở đây." "Nhưng lại không thấy bất kỳ vết máu nào." Mọi người hiểu ý Tần Mặc, lập tức nhìn về phía cánh tay vừa tóm lấy Vương Bàn Tử.

Quả nhiên phát hiện trên mặt đất không hề có một giọt máu nào rơi xuống.

Mọi người lập tức hiểu ra.

Loại quái vật được gọi là Mật Lạc Đà này!

Căn bản là không tồn tại máu tươi.

“Vậy Tiểu Tần đồng chí, bây giờ chúng ta phải làm sao!” “Chẳng lẽ cứ ở đây chờ chết sao!” Vương Bàn Tử không nhịn được kinh hô.

Anh ta không biết bị kéo vào trong vách tường sẽ trải qua những gì, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến việc bị kéo vào trong vách đá, đã khiến người ta trong lòng không khỏi run rẩy.

Mọi người không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa!

Thật sự sợ rằng chỉ cần ở lại thêm một chút nữa thôi là sẽ bị chúng trực tiếp kéo vào trong vách đá!

Mà những cái bóng xung quanh này sẽ không cho họ thời gian như vậy.

Ngay khi mọi người còn đang suy nghĩ làm thế nào để phá vỡ cục diện này, những con Mật Lạc Đà chui ra từ vách đá đã tiến lại gần họ.

Vương Bàn Tử thấy vậy, sau khi đã chịu thiệt trước đó, anh ta không hề do dự một chút nào.

Vội vàng rút súng ra bắn với tốc độ nhanh nhất.

Một phát shotgun lập tức khiến vài viên đạn nổ tung trên người mấy con Mật Lạc Đà.

Nếu đòn tấn công này bắn trúng người, dù đối phương không chết, tin rằng cũng đủ để khiến đối phương bị thương tật.

Nhưng phát bắn này trúng vào người Mật Lạc Đà, quả thực đã đánh ngã chúng xuống đất, nhưng rất nhanh chúng lại bò dậy.

Đòn tấn công trước đó tuy đã gây ra một số tổn thương cho cơ thể chúng, nhưng rõ ràng vẫn chưa đến mức có thể khiến chúng mất đi uy hiếp.

“Chết tiệt!

Cấu tạo của mấy thứ này rốt cuộc là gì vậy!” Vương Bàn Tử

cũng bị sốc.

“Tần tiên sinh, bây giờ phải làm sao?” “Nhìn bộ dạng của mấy con quái vật này!

Nếu không thể nhanh chóng tìm ra lối thoát, e rằng mọi người sẽ đều chết ở đây!” A Ninh cũng lo lắng.

Tần Mặc lập tức bắt đầu quan sát, rất nhanh đã phát hiện ra manh mối ở phía sau tất cả các con Mật Lạc Đà.

“Xem ra chúng ta vẫn chưa đến mức phải chết ở đây.” Tần Mặc nói.

“Tiểu Tần đồng chí!

Anh lại phát hiện ra gì rồi phải không!” Hai mắt Vương Bàn Tử lập tức lóe sáng!

“Bàn Tử, nếu không phải yêu cầu anh tiêu diệt hết đám Mật Lạc Đà này, chỉ cần anh cầm chân chúng, anh có chắc chắn không?” Tần Mặc quay sang hỏi Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử không khỏi co giật khóe miệng.

Nói thật, mệnh lệnh mà Tần Mặc đưa ra thực ra cũng không khó khăn gì.

Nhưng với thứ mà họ đang đối mặt bây giờ, Vương Bàn Tử thực sự không nhịn được mà suy nghĩ thêm liệu mệnh lệnh Tần Mặc đưa ra có phải là như vậy không.

“Không phải, Tiểu Tần đồng chí, về lý mà nói mệnh lệnh anh đưa ra chắc chắn không có vấn đề gì.” “Nhưng mà cái thứ chúng ta gặp phải này, đối phó với nó có phải là hơi quá sức không?” Vương Bàn Tử bất đắc dĩ nhìn Tần Mặc.

“Lối ra ở cuối đoạn đường này.” “Bây giờ điều tôi cần là các

người tạm thời tự vệ dưới sự vây công của những thứ này." "Tôi và Tiểu Ca sẽ đi thẳng ra phía sau chúng để khởi động cơ quan." "Chỉ cần mở được, các người dùng toàn lực xông qua, tôi tin là có thể thuận lợi thoát ra." "Và khó khăn lớn nhất của các người chính là liệu có thể thuận lợi chặn được đám quái vật này hay không." Tần Mặc nói.

Vương Bàn Tử nhìn đám Mật Lạc Đà đang không ngừng tiến lại gần, rồi lại nhìn ra phía sau chúng.

Phải nói rằng nhiệm vụ này quả thực vô cùng gian nan.

Chương 1435

Đây cũng là lần đầu tiên Vương Bàn Tử cảm thấy không chắc chắn với mệnh lệnh mà Tần Mặc đưa ra.

Nhưng nghĩ lại, chỉ cần vượt qua được giai đoạn này, Tần Mặc có thể đảm bảo họ sống sót.

Nếu nghĩ như vậy, ván cược này dường như lại rất cần thiết.

“Tiểu Tần đồng chí, huynh đệ tôi thấy thế này, chuyện này tuy trong lòng tôi thực sự không chắc.” “Nhưng nếu đã không còn lựa chọn nào khác.” “Dường như cũng chỉ có thể như vậy.” “Anh đi đi!” “Huynh đệ tôi quả thực đánh không lại mấy thứ này, nhưng nếu nói cầm cự một chút, huynh đệ vẫn có thể miễn cưỡng đánh cược một phen!” Vương Bàn Tử nói xong, cũng nhanh chóng giơ shotgun lên, bày ra tư thế quyết một trận tử chiến.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân không nói thêm lời thừa, sau khi ra lệnh cho họ, hai bên trao cho nhau một ánh mắt chuẩn bị, liền nhanh chóng dậm chân một cái, với tốc độ cực nhanh xông về phía đám Mật Lạc Đà.

Tốc độ nhanh đến nỗi, ngay cả đám Mật Lạc Đà này cũng chưa kịp phản ứng thì Tần Mặc và anh đã xông qua hơn nửa quãng đường.

Còn về đám Mật Lạc Đà này tuy không biết cấu tạo là gì, nhưng rõ ràng cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác hay khả năng hành động.

Rất nhanh chúng đã chú ý đến hai người, và không ít trong số chúng đã chuyển mục tiêu sang Tần Mặc và Trương Kỳ Lân.

Chỉ thấy hai người cổ tay khẽ động, lưỡi đao sắc bén và Hắc Kim

Cổ Đao đồng thời phát huy tác dụng, nhanh chóng chém ngã mấy con Mật Lạc Đà đến gần họ xuống đất!

Lần này tự nhiên lại khiến mọi người kinh ngạc một trận.

Rốt cuộc, con Mật Lạc Đà này trước đó ngay cả shotgun của Vương Bàn Tử cũng không gây ra thương tổn gì.

Kết quả bây giờ trong tay Tần Mặc và Trương Kỳ Lân, lại không thể trụ nổi một hiệp!

Chuyện này nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ tin rằng mình vạn lần cũng không dám tin!

Sau khi vượt qua đám Mật Lạc Đà, hai người lại một lần nữa dừng lại.

Nhìn hành động của hai người là biết, bọn họ chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó.

"Tiểu Tần đồng chí!

Sao thế!

Anh thấy cái gì ở bên đó vậy!" Vương Bàn Tử lập tức phấn khích hét lên.

Nhưng đàn Mật Lạc Đà đông đảo lại nhanh chóng ập đến, buộc anh ta phải dừng lại.

Sau một cú lùi nhanh, Vương Bàn Tử vội vàng rút súng phun lửa bắn vào đám Mật Lạc Đà trước mặt.

Tuy không thể gây ra sát thương chí mạng, nhưng ít nhất cũng có thể khiến lũ này tạm thời dừng lại.

Những người khác cũng nhanh chóng rút súng ra bắn.

Đối mặt với thứ quái dị này, không ai dám nghĩ đến việc lãng phí

đạn dược nữa.

Bây giờ họ chỉ muốn ngăn chặn lũ này lại gần, cho đến khi Tần Mặc và những người khác có thể phá giải thành công cơ quan.

Chỉ là đám Mật Lạc Đà này hành động như một đội quân cảm tử!

Nhưng sức sống của chúng lại kinh khủng hơn đội cảm tử rất nhiều.

Một đội cảm tử bất chấp tất cả xông lên mà lại không chết, tin rằng dù ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào, gặp phải thứ này cũng là khó giải quyết nhất!

Chẳng mấy chốc, đám Mật Lạc Đà gần như đã bao vây hoàn toàn mọi người.

Mọi người cũng không biết, dù họ có dốc toàn lực phản kháng như vậy thì còn có thể cầm cự được bao lâu!

“Tiểu Tần đồng chí!

Anh nhanh lên đi!” “Nếu không mở cánh cửa này ra, anh em chúng ta chắc phải về chầu trời cả lũ mất!” Vương Bàn Tử không quan tâm Tần Mặc có nghe thấy hay không, lo lắng hét lớn.

Còn Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lúc này chỉ có thể tiếp tục công việc trên tay.

Rất nhanh, họ nghe thấy cửa đá phát ra một tiếng ầm vang.

Cửa đá bên phía Tần Mặc lại mở ra hai bên.

Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lại một lần nữa dùng sức, với tốc độ cực nhanh lao đến bên cạnh Vương Bàn Tử và những người khác.

Cú ra tay này lại khiến không ít Mật Lạc Đà bị chém ngã xuống đất.

“Tiểu Tần đồng chí, anh và Tiểu Ca cũng quá mạnh rồi!” “Nhiều thứ đến đạn cũng không xuyên thủng được thế này, mà anh nói hạ gục là hạ gục ngay!” Vương Bàn Tử không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

“Bây giờ anh còn có tâm trạng nói mấy thứ này à.” “Lũ quái vật này không chết đâu.” “Cho dù bị chém ngã, chúng cũng sẽ nhanh chóng bò dậy thôi!” “Hơn nữa thời gian cánh cửa đá mở ra có hạn.” “Một khi đóng lại, cơ quan sẽ phải sắp xếp lại.” Tần Mặc nói.

Quả nhiên, dù Vương Bàn Tử có vô số tò mò về chuyện này, nhưng vừa nghe Tần Mặc nói những lời như vậy, tất cả sự tò mò đều bị dẹp tan ngay lập tức.

“Chết tiệt!

Thế thì chúng ta còn chờ gì nữa!” “Mau chạy thôi!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, là người đầu tiên xông lên.

Những người khác tự nhiên không ai dám chần chừ.

Tất cả đều vội vàng lao ra ngoài, còn đám Mật Lạc Đà sau một lúc do dự ngắn ngủi cũng lại bắt đầu di chuyển.

Bất cứ ai chậm một chút là ngay lập tức bị Mật Lạc Đà tóm lấy.

Trong lúc cần phải chạy nhanh thế này, gặp phải tình huống này là khó giải quyết nhất!

Hiện trường lập tức hỗn loạn, bất cứ ai bị tóm lấy đều luống cuống, rút súng ra bắn loạn xạ để tự vệ.

Nhưng trong hành lang chật hẹp này, bắn lung tung rất dễ trúng phải người của mình!

Có thể nói nếu lúc này hiện trường chỉ có bọn họ, chắc chắn sẽ có thêm vài người hy sinh!

Nhưng lúc này hiện trường có Tần Mặc và Trương Kỳ Lân lại là một câu chuyện khác.

Hai người nhanh chóng ra tay, trong nháy mắt đã chặt đứt cánh tay của đám Mật Lạc Đà xung quanh.

Mọi người lúc này mới thoát thân được.

Tuy nhiên, họa vô đơn chí, mọi người vừa mới thoát khỏi tay Mật Lạc Đà, đã nghe thấy Vương Bàn Tử hét lên: “Mau đi thôi!

Chương 1436

Cửa đá bắt đầu đóng lại rồi!" Nghe đến đây, mọi người càng không dám do dự, tất cả đều dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía cửa đá!

Còn về đám Mật Lạc Đà kia, họ không còn tâm trạng để suy nghĩ dù chỉ một chút!

Nhưng họ muốn phớt lờ Mật Lạc Đà, thì lũ Mật Lạc Đà này lại không phớt lờ họ!

Dưới sự cản trở của Mật Lạc Đà, tốc độ của mọi người cuối cùng vẫn bị chậm lại.

Thấy cửa đá sắp đóng lại, Tần Mặc tăng tốc lao lên trước, một tay tóm lấy hai người, sau đó dùng sức ném họ vào trong cửa đá.

"Tiểu Tần đồng chí!" "Anh nhanh lên!" Vương Bàn Tử lo lắng hét lên.

Mọi người đều căng thẳng theo, vì theo họ thấy, với tốc độ của Tần Mặc lúc này, việc vượt qua cửa đá gần như là không thể.

"Chết tiệt!

Thế này không kịp rồi!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, vội vàng lao lên giữ lấy cửa đá, muốn ngăn nó đóng lại hoàn toàn!

Nhưng sức mạnh khi cửa đá đóng lại đâu phải là thứ một mình Vương Bàn Tử có thể ngăn cản được?

"Mấy người còn ngây ra đó làm gì!

Còn không mau đến giúp!" "Tôi nói cho các người biết!" "Nếu Tiểu Tần đồng chí vì cứu các người mà không kịp vào!" "Tôi đảm

bảo sẽ cho các người chôn cùng!" Vương Bàn Tử hét lớn với mọi người.

"Bàn Tử, để tôi!" Đúng lúc này, Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng Tần Mặc gọi.

Mặc dù trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng Vương Bàn Tử vẫn nhớ, chỉ cần nghe thấy mệnh lệnh của Tần Mặc, dù mệnh lệnh đó có kỳ lạ đến đâu, việc đầu tiên phải làm nhất định là làm theo lời Tần Mặc!

Vương Bàn Tử nhanh chóng né ra, đúng lúc này, liền thấy một lưỡi đao sắc bén bay thẳng tới, rất thuận lợi chắn ngang giữa hai cánh cửa đá!

Tiếp đó lại là một cú lao tới, đồng thời với việc lao qua cửa đá, thuận thế rút lưỡi đao ra.

Cửa đá ngay lập tức đóng lại hoàn toàn.

Mọi người tại hiện trường vẫn còn chưa kịp phản ứng, mãi cho đến khi Tần Mặc hoàn toàn đứng vững, Vương Bàn Tử mới lập tức phấn khích hét lên: "Trời đất!

Tiểu Tần đồng chí!

Thao tác này của anh đỉnh quá đi mất!" "Anh, anh, anh!

Sao anh lại có thể tính toán chính xác đến vậy chứ!" "Còn cái cơ quan kia rốt cuộc là thứ gì!" "Anh đã giải nó như thế nào!" "Tiểu Tần đồng chí, bây giờ chúng ta có chút thời gian rồi!

Anh mau kể cho anh em nghe đi!" "Thực ra điểm khó thực sự của tất cả cơ quan này nằm ở đám Mật Lạc Đà kia." "Còn cơ quan mở cửa vừa rồi chỉ là trò Hoa Dung Đạo mà thôi." "Chỉ cần giải thành công, cửa đá sẽ mở ra." "Điểm khó thực sự của chuỗi cơ quan này là liệu có thể thuận lợi vượt qua đám Mật Lạc Đà đông đảo đó hay

không.” “Và giải được trò Hoa Dung Đạo này trong tình huống bị nhiều Mật Lạc Đà truy đuổi như vậy.” Tần Mặc giải thích cho mọi người.

Mọi người liên tục gật đầu, chưa bàn đến độ khó của trò Hoa Dung Đạo ở đây, chỉ riêng việc có nhiều Mật Lạc Đà đuổi theo như vậy, cảm giác áp bức tinh thần đó đã khiến người ta không chịu nổi rồi.

Muốn tiếp tục thử phá giải cơ quan trong tình huống này, độ khó có thể tưởng tượng được.

“Tiểu Tần đồng chí!

Anh đừng nói nữa, chúng ta cứ nói về cái cơ quan này đi!” “Tuy nói ra nghe có vẻ đơn giản!” “Nhưng trò Hoa Dung Đạo này chỉ cần động tay động chân một chút là đã khó nhằn lắm rồi!” “Nếu còn phải đối mặt với đám quái vật khó hiểu kia!

Thì càng không có khả năng trốn thoát!” “Thật sự là may mắn có anh và Tiểu Ca!” “Đối mặt với những thứ này mà vẫn còn sức lực để giải cơ quan!” “Thậm chí còn có sức lực để giúp chúng tôi!” Vương Bàn Tử lập tức biến thành fanboy của Tần Mặc, không ngừng tâng bốc.

“Tình huống đó quả thực rất nguy hiểm, và tôi có thể nói, khi chúng ta đến chỗ Hoa Dung Đạo.” “Cơ quan trên đó đã có dấu vết bị phá giải.” “Nói cách khác, tình huống giống như anh nói.” “Nhóm người trước đã thuận lợi đến đây và đang phá giải cơ quan.” “Chỉ tiếc là họ không chống cự nổi Mật Lạc Đà, nên đã toi mạng.” Tần Mặc nói.

“Chà chà chà, cho nên mới nói, may mà trong đội chúng ta có các anh, không thì chắc chúng ta cũng có kết cục như vậy!” Vương Bàn Tử thở dài nói.

“Được rồi Bàn Tử, mấy lời tâng bốc thì miễn đi.” “Xem la bàn trên tay anh bây giờ còn có tác dụng gì không.” Tần Mặc nhắc nhở.

“Đúng đúng đúng!” “Cái này khá quan trọng!” Vương Bàn Tử lập tức lấy la bàn ra xem, lại một phen kinh ngạc vui mừng.

“He he!

Tiểu Tần đồng chí, chúng ta đúng là đại nạn không chết tất có phúc về sau!” “Không ngờ ở một nơi từ trường bị ảnh hưởng nhiều như vậy!” “La bàn vẫn có thể sử dụng bình thường!” Tuy nhiên, vẻ mặt của Tần Mặc lại hoàn toàn không có sự thoải mái như vậy.

Vương Bàn Tử lập tức khó hiểu hỏi: “Tiểu Tần đồng chí, có vấn đề gì sao?” “Tôi cảm thấy có chút kỳ lạ.” “Rõ ràng trước đó tất cả radar đều mất tác dụng, tại sao bây giờ la bàn lại có thể sử dụng được?” “Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp sao?” Tần Mặc cau mày nói.

“Tiểu Tần đồng chí!

Anh để tôi đoán thử nhé!

Nguyên nhân của tất cả chuyện này có phải là do con nữ quỷ chúng ta gặp ở bên ngoài không!” “Chuyện này anh cũng biết mà!” “Từ trường trên người nữ quỷ rất không bình thường!” “Sau đó từ trường đó ảnh hưởng đến radar của chúng ta, sau này anh xử lý con nữ quỷ đó rồi!” “Chuyện này tự nhiên sẽ không còn nữa!” Vương Bàn Tử đưa ra suy đoán của mình.

Đối với suy đoán này, Tần Mặc cũng không lập tức phủ nhận.

Nhưng Vương Bàn Tử vẫn nhìn ra sự nghi hoặc của Tần Mặc.

“Tiểu Tần đồng chí, có phải anh có cách nhìn khác không?” “Tôi chỉ đang nghĩ, hướng chỉ của la bàn này có phải cũng có liên quan nhất định đến những lời chúng ta thấy trên cửa đá trước đó không.” “Chính là cách nói về địa ngục.” Suy đoán của Tần Mặc không khỏi khiến

mọi người hít một hơi lạnh.

“Không thể nào, nếu vậy thì chúng ta tiếp tục đi theo chỉ dẫn này chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

“Đây cũng chỉ là suy đoán của tôi, đương nhiên tôi cũng hy vọng suy đoán này là sai.” “Tóm lại, dù đây có phải là trùng hợp hay không, với tình hình hiện tại, chúng ta cũng chỉ có một lựa chọn là tiếp tục tiến về phía trước.” Tần Mặc nói xong liền đi trước.

Trương Kỳ Lân tự nhiên cũng theo sát phía sau, hai vị đại thần này đều đã lựa chọn rời đi, những người còn lại làm gì còn khả năng suy nghĩ nhiều?

Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể lẩm bẩm một câu, đến cuối cùng vẫn phải dọa người, sau đó cũng ngoan ngoãn đi theo.

Phải nói đoạn đường này cũng coi như không có sóng gió gì.

Chỉ là điều này cũng không ảnh hưởng đến việc mọi người phải cẩn thận quan sát xung quanh khi đi.

Thật sự sợ rằng chỉ một chút bất cẩn là sẽ có một đống thứ kỳ lạ xuất hiện.

Mang theo tâm trạng này, mọi người rất nhanh lại đến trước một cánh cửa đá khác.

Nội dung trên cánh cửa đá này còn đơn giản hơn.

Toàn bộ cửa đá chỉ khắc một thứ gì đó giống như một con rùa khổng lồ.

“Tiểu Tần đồng chí, cái thứ trên cửa này lại có học vấn gì trong đó vậy!” “Vẽ một con ba ba lớn như vậy chắc chắn không phải để cho đẹp đâu nhỉ.” Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Ba ba?

Chương 1437

Bàn Tử, anh nhìn kỹ hình dạng của nó đi." "Đây không phải là ba ba." "Thứ này chính là Huyền Vũ thật sự." Tần Mặc nói.

Đối với việc trên tường đá khắc Huyền Vũ, mọi người nghe cũng không có gì kinh ngạc.

Dù sao tình huống như vậy họ cũng đã thấy nhiều lần rồi.

Mọi người dùng thần thú để củng cố địa vị của mình.

Vậy thì vẽ một con thần thú như Huyền Vũ trên cửa đá, dù là coi nó như một biểu tượng nào đó, hay là cái gì khác đều có thể giải thích được.

Chỉ là những lời tiếp theo của Tần Mặc lập tức khiến mọi người nhận ra sự việc không đơn giản như vậy.

"Nếu như trên cửa đá không có những văn tự này." Một câu nói thản nhiên của Tần Mặc trước tiên đã khiến Vương Bàn Tử căng thẳng.

"Tiểu Tần đồng chí, những văn tự này tôi cũng thấy rồi." "Chỉ là những văn tự này có vấn đề gì sao?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tần Mặc chậm rãi gật đầu rồi nói tiếp: "Nói đơn giản thì văn tự ở đây cũng tương tự như trong mộ thất trước." "Chỉ là văn tự này được khắc rõ ràng hơn một chút." "Văn tự trước đó nói với chúng ta, tiếp tục đi xuống sẽ tiến vào địa ngục." "Còn văn tự trên cánh cửa đá này thì chỉ ra một cách rõ ràng hơn." "Cánh cửa đá này chính là lối vào địa ngục!" Nghe đến đây, mọi người chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Phải nói những lời mang tính uy hiếp như vậy, họ cũng đã gặp

không ít trong các lăng mộ khác.

Cũng biết rằng sau những văn tự này chắc chắn sẽ có nguy hiểm.

Chỉ là lần này lăng mộ mà họ đang ở quá đỗi kỳ lạ.

Ở nơi này, dù chỉ là lời uy hiếp giống như bình thường, sự căng thẳng trong lòng họ cũng tăng lên gấp bội!

"Vậy là chúng ta bắt buộc phải mở cánh cửa này đúng không?" "Xem ra không có đường lui rồi phải không?" Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tuy rằng câu trả lời cho câu hỏi này anh ta đã rõ trong lòng.

Nhưng anh ta vẫn hy vọng có một chút chuyển biến.

Chỉ là theo lời Tần Mặc, chút may mắn cuối cùng trong lòng mọi người cũng hoàn toàn tan biến.

"Trừ khi chúng ta có thể đồng thời vượt qua lại tất cả những gì đã gặp trước đó." "Nếu không, cái địa ngục này, e rằng chúng ta thật sự phải xông vào một chuyến." Mọi người không khỏi nuốt nước bọt.

Họ hơi hồi tưởng lại những thứ đã gặp trước đó.

Dường như câu trả lời cho toàn bộ vấn đề đã bày ra trước mắt họ.

Thứ đó giết không chết, trừ không được, tự nhiên là thứ mà họ tuyệt đối không muốn đối mặt!

"Ha ha, xem ra cái địa ngục này chúng ta thật sự chỉ có thể xông vào một chuyến rồi." Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, siết chặt khẩu súng phun lửa trong tay coi như tự tạo thêm chút dũng khí.

Kết quả là anh ta vừa dứt lời, Tần Mặc đột nhiên đạp một cước vào cửa đá.

Cũng không biết lực của cú đá này của Tần Mặc rốt cuộc lớn đến

đâu.

Cánh cửa đá trông có vẻ to lớn chắc chắn lại bị một cú đá này làm cho bật mở sang hai bên.

Phải nói cú đá này của Tần Mặc không thể không nói là tiêu sái.

Chỉ là đằng sau sự tiêu sái này lại thật sự khiến những người khác có mặt ở đó sợ đến co rúm cổ lại!

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, hoàn toàn là một cú lùi chiến thuật trong nháy mắt rồi nhanh chóng giơ súng lên.

"Tiểu Tần đồng chí, anh làm cái trò gì vậy!

Anh có biết cú vừa rồi của anh dọa chết anh em rồi không!" "Nếu sau cửa thật sự có cái gì, thì cú vừa rồi của anh chắc chúng ta toi đời rồi!" Vương Bàn Tử vừa cảnh giác xung quanh vừa nói.

"Chẳng phải nó nói sau đây là địa ngục sao?" "Tôi đương nhiên cũng muốn xem thử địa ngục trong miệng nó rốt cuộc ở mức độ nào." Tần Mặc mỉm cười nói.

Sau đó còn tiêu sái bước vào trong cửa đá.

"Tiểu Tần đồng chí, tôi lại một lần nữa phải khâm phục anh." "Đã được gọi là địa ngục rồi, mà anh lại không hề để ý." Vương Bàn Tử vỗ trán khổ não nói, rồi cũng đi theo sau Tần Mặc vào trong mộ thất.

Sau khi vào mộ thất, họ phát hiện mộ thất mà họ đang ở lúc này, xét về diện tích thì nhỏ hơn rất nhiều so với cái trước đó.

Hơn nữa theo ánh đèn pin của họ, trong lăng mộ này dường như cũng không có quá nhiều văn tự.

"Thật là kỳ lạ!" Vương Bàn Tử vừa quan sát xung quanh vừa nói: "Mộ thất này chẳng lẽ chỉ là một cái bẫy được dựng lên sao?" "Theo lý mà nói, đã là lăng mộ của Tây Vương Mẫu Mẫu." "Dù mộ thất bên

trong có nhỏ đến đâu, cũng không nên trống trải như vậy chứ?" "Điều này hoàn toàn không phù hợp với thân phận của Tây Vương Mẫu Mẫu!" Sự nghi hoặc của Vương Bàn Tử tự nhiên không phải là không có lý.

Có thể nói đối với bất kỳ một người thống trị nào, dù chỉ là mộ thất nhỏ nhất trong lăng mộ của họ, họ cũng nhất định sẽ đảm bảo một diện tích nhất định, đó là biểu tượng cho thân phận và địa vị của họ.

Hơn nữa trong đó nhất định phải có hoặc là văn hiến, hoặc là vàng bạc châu báu.

Tóm lại phải có vô số vật phẩm quý giá để thể hiện địa vị của mình mới được!

Giống như bây giờ, chỉ đơn giản là bố trí một căn phòng, bên trong không có bất cứ thứ gì thừa thãi, bất cứ người nào có địa vị một chút cũng không làm ra chuyện này!

Huống chi đây còn là một người cấp bậc khai sáng!

"Thật là kỳ lạ." "Chẳng lẽ nơi này thật sự có chút từ trường ảnh hưởng?" "Cứ thế thu hút chúng ta tới đây một cách khó hiểu vậy à?" Vương Bàn Tử nhìn la bàn trong tay đầy khó hiểu, mà la bàn lúc này vẫn chỉ về một hướng.

Vương Bàn Tử trong lòng đầy nghi hoặc.

Đi về phía trước theo hướng la bàn.

Kết quả lần này đi chưa được bao lâu, cả người liền như đâm phải thứ gì đó, hét lớn một tiếng "Ái chà".

Mọi người lập tức chiếu đèn qua, kết quả thấy trước mặt Vương Bàn Tử lúc này lại là một bức tượng đá trông giống như một con rùa.

“Ái chà, tôi đi!

Phải nói Tây Vương Mẫu Mẫu này cũng thật biết chơi!” “Trong mộ thất của mình không bày vàng bạc châu báu ra!” “Bày một con ba ba đá thế này làm gì!” “Có tác dụng gì chứ!” Vương Bàn Tử lập tức chửi bới ầm ĩ.

Trải qua bao nhiêu nguy hiểm, khó khăn lắm mới vào được một mộ thất như vậy.

Kết quả không những không có thứ gì đáng tiền, còn bị một thứ thế này đâm cho một cái, trong lòng Vương Bàn Tử đừng hỏi là bực bội đến mức nào.

“Đây không phải là thứ vô dụng.” Tần Mặc mượn ánh đèn tiến lên, nhẹ nhàng gõ vào con rùa đá trước mặt, nhỏ giọng nói: “Đầu tiên đây không phải là rùa.” “Đừng quên bức bích họa chúng ta thấy trước đó.” “Thứ này chính là thứ giống hệt trong bức bích họa đó.” Một câu nói của Tần Mặc lập tức khiến những người có mặt nhớ lại.

“Anh nói thứ này chính là Huyền Vũ được vẽ trong bích họa?” Vương Bàn Tử nói: “Vậy mộ thất này thực ra là dùng để thờ phụng tín ngưỡng của họ?” “Ví dụ như Huyền Vũ?” “Thực ra cũng gần như vậy, nhưng đã là thứ dùng để thờ phụng.” “Đương nhiên cũng phải phát huy một số tác dụng.” Tần Mặc nói tiếp: “Con Huyền Vũ này không phải được làm từ đá thông thường.” “Đây là một loại từ thạch rất đặc biệt, mấu chốt là loại dược liệu này sẽ ảnh hưởng đến từ trường xung quanh.” Theo lời Tần Mặc nói, mọi người lập tức có chút hiểu ra.

Chương 1438

E rằng trước đó radar trên máy bay của họ đột nhiên mất tác dụng, e rằng cũng là do thứ này ban tặng!

"Vậy nên dù là máy bay của chúng ta lúc nãy, hay là la bàn chỉ chúng ta đến nơi này." "Thực ra tất cả đều là do cái thứ chết tiệt này phải không!" Cảm xúc của Vương Bàn Tử lập tức bùng nổ.

"E rằng lần này suy nghĩ của anh hoàn toàn chính xác." "Hơn nữa nếu tôi đoán không sai." "Nơi này hẳn là không có lối ra." Tần Mặc nói tiếp.

Mọi người hơi sững sờ, rồi vội vàng tìm kiếm xung quanh.

Kết quả sau một hồi tìm kiếm, tất cả mọi người đều ngơ ngác đứng tại chỗ.

Bởi vì tình hình thật sự giống hệt như Tần Mặc nói!

Họ đã dùng đủ mọi cách tìm khắp mọi nơi.

Thậm chí đã không còn xem xét đến vấn đề cơ quan nữa.

Nhưng kết quả của một hồi tìm kiếm lại là không có gì cả!

Mộ thất này ngoài con Huyền Vũ trước mắt ra, thật sự không có thứ gì khác!

Đặc biệt là khi nghĩ đến những lời ở ngoài cửa.

Trong lòng mọi người lập tức dâng lên một cảm giác bực bội vì bị lừa!

"Chết tiệt!

Tiểu Tần đồng chí!

Tây Vương Mẫu Mẫu này rốt cuộc có ý gì!" "Chơi chúng ta phải không!

Rõ ràng là đang chơi chúng ta mà!" "Ở ngoài viết một cái gì đó là lối vào địa ngục!" "Chẳng lẽ chính là cái này?

Bịt kín đường đi như vậy!

Khiến người ta không thể rời khỏi đây!

"Vậy đây được xem là lối vào địa ngục à?" "Lừa người cũng không lừa như vậy chứ!" Khi những người khác còn không biết mình có nên nổi giận hay không.

Là bạn tốt của Tần Mặc, Vương Bàn Tử không có hứng thú quan tâm đến những chuyện này.

Cơn giận trong lòng trực tiếp biến thành lời nói bùng phát ra ngoài.

Có lẽ là màn lừa bịp này thật sự đã lừa anh ta quá mức.

Sau một hồi chửi bới, Vương Bàn Tử vẫn không cảm thấy hả giận, trực tiếp giơ súng phun lửa lên bắn vào Huyền Vũ một phát.

"Bàn Tử!

Đợi đã!" Tần Mặc thấy vậy vội vàng ngăn lại, nhưng lần này tốc độ bóp cò của Vương Bàn Tử thực sự quá nhanh!

Tuy Tần Mặc đã dùng tốc độ nhanh nhất để ngăn Vương Bàn Tử.

Nhưng viên đạn vẫn bay ra, bắn vào đầu Huyền Vũ tạo thành một vết nứt.

"Bàn Tử!

Anh muốn hại chết chúng ta sao!" Tần Mặc lập tức mắng.

"Tiểu Tần đồng chí, anh sao vậy?

Sao lại tức giận thế?" Vương Bàn Tử chớp mắt khó hiểu hỏi.

“Chẳng lẽ lăng mộ của Tây Vương Mẫu Mẫu này anh vẫn chưa hiểu sao?” “Nơi này làm sao có thể có nơi không có cơ quan chứ!” Tần Mặc bực bội nói.

Vương Bàn Tử trong lòng không khỏi giật thót một cái, cũng ý thức được mình có thể đã phạm phải sai lầm gì đó.

“Vậy, vậy chúng ta bây giờ không phải là?” Vương Bàn Tử trong lòng do dự, đang định mở miệng.

Đột nhiên, một ít cát rơi xuống đầu mũi anh ta.

Vương Bàn Tử trong lòng lập tức giật thót!

Cùng với cát rơi xuống, trong lòng anh ta cũng có một ý niệm mơ hồ về chuyện sắp xảy ra, dù sao đây cũng là thứ mà bất kỳ một thổ phu tử nào cũng tuyệt đối không muốn gặp phải trong lăng mộ.

“Bàn Tử, anh xem anh đã gây ra chuyện gì này!” Tần Mặc tức giận nói.

“Tiểu, Tiểu Tần đồng chí, vừa rồi thứ đó hình như phá hoại không nghiêm trọng lắm.” “Anh nói có khả năng nào, chúng ta nhân lúc này mau đi, sẽ không xảy ra tình huống tồi tệ nhất không?” Vương Bàn Tử hỏi.

Nào ngờ anh ta vừa dứt lời.

Một vốc cát lớn từ trên đầu họ rơi xuống.

Mọi người trong lòng lập tức hoảng sợ, tất cả đều có thể dự đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Đi!” Cùng với tiếng hét của Tần Mặc.

Tất cả mọi người lập tức dùng tốc độ nhanh nhất theo sau Tần Mặc chạy đi.

Đồng thời họ nghe thấy tiếng ầm ầm của trần nhà phía sau họ sụp

đổ hoàn toàn.

Họ biết đó là âm thanh gì.

Cũng biết phía sau họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Chỉ là lúc này không một ai dám dừng lại.

Họ biết một khi dừng lại sẽ có kết cục gì!

"Tiểu Tần đồng chí!

Cửa đá vừa rồi không phải đã đóng lại rồi sao!" "Vậy bây giờ chúng ta làm sao!" Vương Bàn Tử hét lên.

"Bây giờ còn có thể quan tâm nhiều như vậy sao?" Tần Mặc lạnh lùng nói, rồi một bước lao về phía trước, thấy sắp đến cửa đá đã xông lên trước, lưỡi đao trong tay vung lên một trận.

Chương 1439

Lại trực tiếp chém nát hoàn toàn cửa đá!

Còn về đám Mật Lạc Đà bên ngoài, Tần Mặc lúc này đã mở chế độ Sát Thần, người cản giết người, phật cản giết phật!

Dù số lượng Mật Lạc Đà kinh người, nhưng trước mặt Tần Mặc đang nổi điên lúc này, cũng không qua nổi một hiệp đã biến thành những mảnh vụn rơi trên đất!

Nhưng phía sau họ, tiếng kêu thảm thiết cũng không ngừng vang lên.

Mọi người hiểu rằng, cát lún đã dần đuổi kịp họ, và nuốt chửng những thành viên cuối cùng của đội.

Chỉ là lần này họ không thể dừng lại để cứu đồng đội của mình.

Bởi vì họ biết lúc này bất kể ai ngã xuống trước mặt họ, họ cũng tuyệt đối không thể dừng lại!

Bởi vì không ai muốn đi theo vết xe đổ của người khác!

“Nhưng mà Tiểu Tần đồng chí!

Chúng ta cứ chạy thế này cũng không phải là cách!” “Tôi đoán không bao lâu nữa chúng ta sẽ mệt chết!

Không chạy nổi nữa đâu!” Vương Bàn Tử khổ não kêu lên.

“Sẽ không đâu!” Tần Mặc nói: “Chỉ cần chúng ta kiên trì đến mộ thất lớn trước đó là được!” “Đều quên rồi sao!” “Ở nơi đó có một đường hầm do người khác đào ra!” “Nếu đó là đường hầm họ vào, vậy thì chắc chắn có thể thông ra bên ngoài!” “Chỉ cần chúng ta có thể thuận lợi vào đường hầm!

Mọi chuyện sẽ kịp!" Tần Mặc hét lên với mọi người.

Câu nói này không nghi ngờ gì đã tiêm một liều thuốc trợ tim cho tất cả mọi người có mặt.

Mọi người lần lượt dùng tốc độ nhanh nhất lao đi.

Rất nhanh đã vượt qua khu vực Mật Lạc Đà!

Trong thời gian này, tiếng kêu thảm thiết chưa bao giờ ngừng lại.

Họ biết, lúc này mọi người không chỉ bị cát lún nuốt chửng, chắc chắn còn có nhiều người bị Mật Lạc Đà phía sau tấn công!

Chỉ là mọi người căn bản không dám suy nghĩ đến những chuyện này.

Bây giờ họ chỉ có thể chạy, bất chấp tất cả chạy hết tốc lực!

Rất nhanh, mọi người đã đến mộ thất lớn nhất trước đó!

Mọi người vội vàng lao vào đường hầm, trong khoảng thời gian này, vẫn có không ít người bị cát lún nuốt chửng ngay trước mặt họ.

Chỉ là mọi người vẫn không dám dừng lại.

Chỉ có thể theo đường hầm lao lên hết tốc lực!

Cho đến khi mọi người thành công lao ra khỏi lăng mộ, tất cả mới kiệt sức ngã xuống đất.

Lúc này mọi người lại nhìn xung quanh.

Mới phát hiện, đội ngũ của họ lại đã mất đi nhiều người như vậy!

Lúc này thành viên bên ngoài chỉ còn lại vài người lèo tèo.

"Lăng mộ này, chúng ta còn có thể vào được không?" Vương Bàn Tử điều chỉnh lại một chút rồi hỏi.

"Anh nghĩ sao?" "Bây giờ toàn bộ lăng mộ đã bị biển cát này nuốt chửng." "Dù chúng ta có bản lĩnh đến đâu, cũng tuyệt đối không có

cách nào tiếp tục khám phá lăng mộ này trong tình huống này." Tần Mặc thở dài: "A Ninh tiểu thư, thật sự xin lỗi, xem ra chúng tôi không cẩn thận đã gây họa rồi." Tần Mặc lại nhìn A Ninh nói.

"Không sao đâu Tần tiên sinh, đây là một tai nạn mà không ai trong chúng ta muốn đối mặt." "Tôi sẽ báo cáo mọi chuyện với ông chủ của chúng tôi, tôi nghĩ ông chủ của chúng tôi sẽ cho chúng tôi biết phải làm gì tiếp theo." Có thể thấy nhiệm vụ thất bại đã khiến A Ninh không vui.

Nhưng xét đến năng lực của Tần Mặc.

Cô vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, cô tin rằng ông chủ của họ cũng sẽ như vậy.

"Vậy chúng ta tiếp theo làm gì đây?" "Chúng ta bây giờ ngay cả cách rời đi cũng không có!" Vương Bàn Tử vỗ trán nói.

"Tình hình cũng chưa chắc là như vậy." Tần Mặc nói: "Xem ra nhóm người trước chúng ta thông minh hơn chúng ta một chút." "Ở không xa tôi nghe thấy có tiếng người." "Tôi nghĩ ở không xa đây hẳn là có một thôn làng." Nghe vậy, mọi người lập tức phấn chấn lên.

Dù sao nếu thật sự phải ở lại nơi quái quỷ này chờ đợi, thì thật sự quá khủng khiếp.

Dưới sự dẫn dắt của Tần Mặc, cuối cùng mọi người cũng không mất quá nhiều thời gian đã đến được lối vào thôn làng.

May mà thôn làng này không có quá nhiều nghi ngờ về thân phận của mọi người, họ chỉ đơn giản nghỉ ngơi một chút ở đây, sau khi xác nhận các thiết bị điện tử của họ đã có thể sử dụng bình thường.

Liền liên lạc với Cừu Đức Khảo sắp xếp máy bay mới đến đón mọi người.

"Tiểu Tần đồng chí, chúng ta thật sự rút lui sao?" Trên đường trở

về, Vương Bàn Tử hỏi.

"Không thì còn thế nào nữa, lăng mộ này đã không thể tiếp tục khám phá, chẳng lẽ anh muốn tìm ra nó từ trong đống cát đó sao?" "Thật không ngờ, tôi lại cũng gặp phải chuyện trớ trêu như vậy." Tần Mặc bất lực nói.

Sau khi trở về, thực ra Tần Mặc cũng không từ bỏ, anh vẫn luôn nghiên cứu về ngôi mộ cổ của Tây Vương Mẫu Mẫu này.

Tuy cũng nghĩ rằng có lẽ sẽ không bao giờ có cơ hội nữa, nhưng anh vẫn muốn được chứng kiến.

Từ ngày đó trở đi, Tần Mặc hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài.

Thất bại lần này đối với anh mà nói quả thực là một đả kích không nhỏ.

Anh nhất định phải tìm ra cách để khám phá lại mọi thứ.

Cho đến một ngày, Tần Mặc trong vô số tài liệu quan sát dường như đã nhận ra được một điểm mấu chốt nào đó.

Anh quả quyết tìm đến điện thoại của Vương Bàn Tử và Trương Kỳ Lân.

Sau khi điện thoại được kết nối, Tần Mặc không có bất kỳ lời chào hỏi thừa thãi nào.

Trực tiếp nói một câu.

"Bàn Tử, tôi có một ý tưởng." Nghe đến đây, Vương Bàn Tử tự nhiên tràn đầy tò mò.

Tần Mặc nhìn vô số tài liệu trước mắt, lại mở miệng: "Cùng tôi đi rửa mối nhục xưa."